B. HEDERICI
LEXICON GRAECO-LATINUM
ET
LATINO-GRAECUM.

LEXICON
GRAECO-LATINUM
ET
LATINO-GRAECUM.

PRIMUM

A BENJAMINE HEDERICO

INSTITUTUM

POST CURAS

SAM. PATRICII, J. A. ERNESTI, C. C. WENDLERI, T. MORELLII
P. H. LARCHERI, F. J. BASTII, C. J. BLOMFIELDII

DENUO

CASTIGAVIT, EMENDAVIT, AUXIT

GUSTAVUS PINZGER

RECOGNOSCENTE

FRANCISCO PASSOVIO.

PARS PRIMA.

ROMAE
TYPIS S. CONGREG. DE PROPAGANDA FIDE.
MDCCCXXXII.

PRAEFATIO AD LECTOREM.

Novum habes, erudite lector, Lexicon Graeco-Latinum, et Latino-Graecum Romanis typis ea, quae maxima fieri potuit, diligentia et accuratione recusum: in quo edendo consultum esse voluimus non solum studiosae juventutis commodo, sed eorum etiam votis, qui licet pleniorem linguae Graecae notitiam sibi comparaverint, tamen in difficilioribus auctoribus et praesertim scriptoribus ecclesiasticis evolvendis, saepissime lexici copioso verborum apparatu instructi auxilium desiderant. Itaque ut horum desiderio satisfaceremus, ita tamen ut juvenum ratio haberetur, Hederici lexicon caeteris omnibus praetulimus, quippe quod diuturna experientia scholis in primis aptum inventum sit, ob eruditionem autem et verborum copiam doctis ipsis non parum utilitatis afferat. Hinc factum est ut saepissime jam editum et doctorum virorum et linguae graecae studiosorum plausu perpetuo fuerit exceptum. Nec immerito quidem, cum Hedericus ipse non modo lucidum ordinem adhibuerit, verum etiam tam praeclare se gesserit, ut omnia fere vocabula quae Henrici Stephani, et Scapulae thesauris habentur, suo lexico inseruerit, significationes varias diligentissime adnotaverit, quaeque difficilia videbantur erudite illustrarit, quin tamen moles libri praeter modum excresceret.

Quamquam vero Hederici lexicon, ex quo primum in lucem prodiit, magnis laudibus fuerit jure exornatum, tamen non pauca adhuc deerant, ut plene absolutum et perfectum haberetur. Verum cum saepius ederetur, doctissimi viri in Italia, Germania, Galliis et Britannia curarunt ut in novam ac meliorem formam redigetur, plura emendantes, plura etiam addentes; ita ut paullatim Ernesti, Patricii, Larcheri, Bloomfieldii, Morellii aliorumque opera ac studio majorem auctoritatem et nomen liber consequutus sit. Denique G. Pinzgerus eruditus Germanus paucis ante annis adhortatione et consilio Francisci Passovii viri litterarum graecarum optime meriti ob eruditum Lexicon Graeco-Teutonicum editum, manum iterum huic operi admovit, plura addidit desumpta ex commentariis recentiorum Graecae linguae cultorum, quae in prioribus editionibus deerant, plura emendavit vitiose antea edita, significationes verborum accuratius evolvit, rationem verba construendi explicavit, non pauca magna eruditione plena de particulis linguae Graecae addidit, quibus difficillimae illae orationis partes minus aegre intelligantur, et earum plane singularis vis percipiatur, iis etiam consulens qui poemata graeca conscribunt, vocum, ubi dubiae sunt, quantitatem adnotavit: ea denique omnia praestitit, quae Hedericum nostris temporibus accomodatiorem efficere possent. Hunc Pinzgeri laborem viri eruditi

suo calculo comprobarunt; quare ne quid in nova hac editione Hederici deesset, ejus lexicon tale exhibemus, quale ab eo Lipsiae 1827-8. editum est, sed quibusdam qui auctori exciderunt erroribus expurgatum. Quod si quae mendae adhuc vitio typothetarum supersint, eae non magni momenti sunt, neque frequentes: quamobrem non dubitamus quin facile eas condonaturus sit benignus lector, immo vero etiam confidimus lexicon istud omnibus graecae linguae amatoribus gratum esse futurum, tyronibus vero magno usui et adjumento ad comparandam sibi accuratam notitiam pulcherrimae linguae, quae janua quaedam est ad omnes fere disciplinas tum sacras tum profanas, et cujus utilitas adeo late patet, ut nemo plenae eruditionis laudem sine ea consequi valeat.

SCRIPTURAE COMPENDIORUM EXPLICATIO.

A. B.	significat	Anecdota Graeca Immanuelis Bekkeri.
A. Br.	—	Analecta Brunckii.
A. P.	—	Anthologia Palatina a Jacobsio edita.
acc.	—	accusativus.
acc. c. inf.	—	accusativus cum infinitivo.
Ach. Tat.	—	Achilles Tatius.
Act. , act.	—	Activum , activus , active.
Adj. , adj.	—	Adjectivum , adjective.
adj. verb.	—	adjectivum verbale.
Adv. , adv.	—	Adverbium , adverbialiter.
Ael.	—	Aelianus. (V. H. Varia Historia. — N. H.) Naturalis Historia.)
Aesch.	—	Aeschylus. (laudatur secundum numeros versuum editionis Schutzianae majoris vel Porsonianae.)
Aeschin.	—	Aeschines. (Or. Orator. — Socr. Socraticus.)
Alex.	—	Alexandrinus.
Amm.	—	Ammonius.
Anacr.	—	Anacreon.
Andoc.	—	Andocides.
Ant.	—	Antiphon.
ant.	—	antiquus , antiquior.
Ant. Sid.	—	Antipater Sidonius.
Ant. Thess.	—	Antipater Thessalonicensis.
Anth.	—	Anthologia graeca.
Antig. Car.	—	Antigonus Carystius.
Antim.	—	Antimachus.
aor.	—	aoristus.
Ap. Dysc.	—	Apollonius Dyscolus.
Ap. Lex.	—	Apollonii Lexicon Homericum.
Ap. Rh.	—	Apollonios Rhodius.
Apd.	—	Apollodorus.
apoc.	—	apocope , per apocopen.
App.	—	Appianus.
Ar.	—	Aristophanes. (secundum numeros versuum editionis Brunckianae.)
Arat.	—	Aratus.
Arist. Aristot.	—	Aristoteles.
Aristaen.	—	Aristaenetus.
Aristid.	—	Aristides.
Arr.	—	Arrianus.
Ath. Athen.	—	Athenaeus.
Athanas.	—	Athanasius. (laudatur ad ed. Monach. Benedict.)
Athenag.	—	Athenagoras.
Att.	—	Attice , Atticus.
Basil.	—	Basilius Magnus.
Basil. Sel.	—	Basilius Seleuciensis.
Batr.	—	Batrachomyomachia.
c.	—	cum.
Call.	—	Callimachus.
Callin.	—	Callinus.
Carm. Sib.	—	Carmina Sibyllina.
cf.	—	confer , conferatur.
Char.	—	Chariton.
Chrys. Chrysost.	—	Chrysostomus. (ex edit. Montefalconii.)
Clem. Al.	—	Clemens Alexandrinus. (ex edit. Sylburgii.)
Col.	—	Colutus.
Com.	—	Comicus , Comica vox.
comp.	—	comparativus ; *al.* compositum.
conj.	—	conjunctivus. *Alibi* conjectura.
constr.	—	construitur.
contr.	—	contractus , contracte.
Cyrill.	—	Cyrillus Alexandrinus.
Cyrill. Hieros.	—	Cyrillus Hierosolymitanus.
Dat. dat.	—	Dativus.
Demetr. Ph.	—	Demetrius Phalereus.
Dem.	—	Demosthenes (laudatur secundum paginas editionis Reiskianae.)
Desid. Desider.	—	Desiderativum verbum.
Dim. Dimin.	—	Diminutivum.
Diod. *vel* Diod. Sic.	—	Diodorus Siculus.
Diog. L.	—	Diogenes Laertius.
Dio *vel* Dio Cass.	—	Dio Cassius.
Dion. *vel* Dion. Sic.	—	Dionysius Halicarnassensis.
Dion. Ar.	—	Dionysius Areopagita.
Dion. Per.	—	Dionysius Periegeta.
Diosc.	—	Dioscorides.
Diph.	—	Diphilus.
Dor.	—	Dorice , Doricus.
Drac.	—	Draco Stratonicensis.
dub.	—	dubius , dubie.
dub. lect.	—	dubia lectio.
E. M. *vel* Etym.	—	Etymologicum Magnum , Etymologus Magnus.
Eccl.	—	Ecclesiasticus , Ecclesiastici scriptores.
Ep.	—	Epice , Epicus.
epigr.	—	epigramma.
epigr. adesp.	—	epigramma adespoton.
ep. Hom.	—	Homericum epigramma.
epith.	—	epitheton.
Eur.	—	Euripides (laudatur secundum numeros Porsonianos et Musgravianos.)
Eus. Euseb	—	Eusebius.
Eust. Eustath.	—	Eustathius.
F. f.	—	Futurum.
f. l. *vel* f. lect.	—	falsa lectio.
fem. femin.	—	femininum.
fort.	—	fortasse.
fr.	—	fragmentum.
Frequent.	—	Frequentativum.
Gal.	—	Galenus.
Gen. gen.	—	Genitivus.
Geop.	—	Geoponica.
Gl. , Gl. Vet.	—	Glossa , Glossa vetus , Glossarium vetus.
Greg. Naz.	—	Gregorius Nazianzenus.
Greg. Nys.	—	Gregorius Nyssenus.
h. e.	—	hoc est
Harp.	—	Harpocration.
Her.	—	Herodianus.
Her.	—	Herodotus.
Hel. Heliod.	—	Heliodorus.
Heph.	—	Hephaestio.
Hes.	—	Hesiodus.
Hesych.	—	Hesychius.
Hipp.	—	Hippocrates. (Foesii.)
Hippon.	—	Hipponax.
Hom.	—	Homerus.
Hom. h.	—	Homericus hymnus.
Hom. ep.	—	Homericum epigramma.
i. e.	—	id est.
Il.	—	Ilias.
imper. imperat.	—	imperativus.
imperf. impf.	—	imperfectum.
impers.	—	impersonalis, impersonale, impersonaliter.
inf.	—	infinitivus.
inpr.	—	inprimis.
intr.	—	intransitivus , intransitive.
inus. inusit.	—	inusitatus.
Ion.	—	Ionicus , Ionice.
Isocr.	—	Isocrates.
Jambl.	—	Jamblichus.
Jos.	—	Josephus.
Jul.	—	Julianus.
l.	—	lectio.
Leon. Al.	—	Leonidas Alexandrinus.
Leon. Tar.	—	Leonidas Tarentinus.
Liban.	—	Libanius.
Long.	—	Longus.
Longin.	—	Longinus.
Luc.	—	Lucas Evangelista.
Lucian.	—	Lucianus.
Lyc.	—	Lycophro.
Lycurg.	—	Lycurgus.

Lyr.	significat	Lyrici poetae, Lyrice.
Lys.	—	Lysias.
LXX.	—	Septuaginta interpretum versio.
Man.	—	Manetho.
M. Ant.	—	Marcus Antoninus.
M. Arg.	—	Marcus Argentarius.
Max. Ep.	—	Maximus Epirota, de electionibus in Fabricii Bibliotheca Graeca.
masc.	—	masculinum.
Math.	—	Mathematici veteres.
Med. med.	—	Medium.
Mel.	—	Meleager.
metaph.	—	metaphora, metaphorice.
Moer.	—	Moeris Atticista.
Mosch.	—	Moschus.
Mus.	—	Musaeus.
neutr.	—	neutrum.
Nic.	—	Nicander.
Nom. nom.	—	Nominativus.
Nonn.	—	Nonnus.
οἱ ό.	—	Septuaginta interpretum versio.
obs. obsol.	—	obsoletus.
Od.	—	Odyssea.
Opp.	—	Oppianus.
opp.	—	opponitur, oppositus, a, um.
Or. Sib.	—	Oracula Sibyllae.
Orig.	—	Origenes.
Orph.	—	Orphica.
p.	—	pro.
part.	—	participium.
Parthen.	—	Parthenius.
Partic.	—	particula.
Pass. pass.	—	Passivum, passiva.
Paus.	—	Pausanias.
Phil. *vel* Philox.	—	Philoxenus glossographos.
Phot.	—	Photii Lexicon.
Phryn.	—	Phrynichus.
Pind.	—	Pindarus. O. Olympia. I. Isthmia. N. Nemea. P. Pythia. (Numeri sunt versuum editionis Heynianae.)
Plat.	significat	Plato, laudatur secundum paginas editionis Henrici Stephani.
plqpf.	—	plusquamperfectum.
plur.	—	pluralis.
Plut.	—	Plutarchus.
poet.	—	poeticus, poetice.
Poll.	—	Julii Pollucis Onomasticon.
Pol. Polyb.	—	Polybius.
praec.	—	praecedens.
q. v.	—	quod vide, quae vide.
Q. Sm.	—	Quintus Smyrnaeus.
Schol. schol.	—	Scholiasta, scholion.
ser.	—	seriores.
Sext. Emp.	—	Sextus Empiricus.
Sim.	—	Simonidas.
sing.	—	singularis.
Soph.	—	Sophocles.
sq. sqq. seq.	—	sequens, sequentes.
sup.	—	superlativus.
Suid.	—	Suidas.
sync.	—	syncope, per syncopen.
Th. M.	—	Thomas Magister.
Theocr.	—	Theocritus.
Theod. Theodor.	—	Theodoretus.
Theogn.	—	Theognis.
Theoph.	—	Theophrastus.
Theophyl.	—	Theophylactus.
Tim.	—	Timaei Lexicon Platonicum.
Thuc.	—	Thucydides.
Trag.	—	Tragici.
Trall.	—	Trallianus.
trans.	—	transitivus, transitive.
Tryph.	—	Tryphiodorus.
Tzetz.	—	Tzetzes.
vulg.	—	vulgo, vulgaris, vulgata lectio.
vulg. dial.	—	vulgaris dialectus. (ἡ κοινή.)
Xen.	—	Xenophon.
Xen. Eph.	—	Xenophon Ephesius.
Zon.	—	Zonarae Lexicon.

⏑ *brevem*, — *longam*, ⏑̄ *ancipitem* syllabam notat. α, ι, υ, breves sunt, ubi aliter non notetur, aut ex accentu non constat.

Reliqua scripturae compendia, ea praesertim, quibus in singulis scriptorum graecorum operibus, et in libris philologorum laudandis usus sum, lector etiam sine mea admonitione, facile intelliget.

REIMPRIMATVR

Fr. Joseph Maria Velzi Ord. Praed. S. Palatii Apostol. Magister.

REIMPRIMATVR

Joseph Della Porta Patr. Const. Vicesg.

LEXICON GRECO-LATINUM

A

A, α, prima littera alphabeti graeci, quae ἄλφα dicitur et nomen accepit ab Hebr. *aleph* i. q. *eleph*, *bos*, *taurus*. Plutarch. Quaest. Sympos. 9, 2. τὸν Κάδμον φασὶ τὸ ἄλφα πάντων γραμμάτων προτάξαι, διὰ τὸ Φοίνικας οὕτω καλεῖν τὸν βοῦν, οὐ δεύτερον, οὐδὲ τρίτον, ὥσπερ Ἡσίοδος, ἀλλὰ πρῶτον τιθέμενον τῶν ἀναγκαίων. — Inde nota numeralis α΄, i. q. εἷς vel πρῶτος, sed lineola inferne apposita ͵α significat *mille*. α in compositione est 1) στερητικόν, *alpha privativum*, quod notionem, quae simplici inest, vel prorsus tollit et in contrariam convertit, ut βέβαιος, *firmus*, ἀβέβαιος, *infirmus*; vel debilitat et in deteriorem partem accipiendam esse docet, ut ἀβουλία, consilii inopia, i. q. δυσβουλία; unde saepe oxymoris locus datur, νᾶες ἄναες, Aesch. Pers. 686. ἄδωρα δῶρα Soph. Aj. 665. al. Si vocabulum cui hoc α praefigitur a vocali incipit, solet ν inseri, ut ἄξιος, ἀνάξιος, non tamen semper ut in ἀήττητος, ἄοσμος al.; contractio quoque in iis, quae eam admittunt, adhibetur, ut ἄκων pro ἀέκων, ἀργός pro ἄεργος. Interdum etiam terminationem mutat, ut ἀηδής ex ἡδύς, vel substantiva in adjectiva transformat, ἄγραφος a γραφή. — Falsum est, quod Eustathius ad Il. 14, 271. dicit, duo α priv. jungi posse, ut in ἀάατος, quorum alterum alterius notionem tollat, α ὑπερστερητικόν. Componitur autem cum adjectivis, adverbiis, et substantivis. Adjectiva cum hoc α composita saepe cum genit. conjunguntur, ἄνατος κακῶν, *illaesus a malis*. Soph. O. C. 786. ἀλαμπὴς ἡλίου, *solis splendore non illuminatus*. Soph. Tr. 691. τούτων ἀγύμναστοι, *inexercitati in his rebus*. Xen. Cyrop. 1, 6, 29. vid. Brunck. ad Soph. O. R. 191. Valcken. ad Eur. Phoen. p. 115. — 2) ἀθροιστικόν, *collectivum*, ut ἅπας, et vicina significatione, i. q. ἅμα *simul*, ut ἄκοιτις, e κοίτη, qui eodem lecto utitur, conjux; ἄλοχος, ἀδελφός, ἀγάλαξ al. 3) Quod putarunt nonnulli α etiam esse *intensivum*, ita ut augendi vim habeat et significet i. q. ἄγαν, valde incertum est. Saltem, quae huc trahuntur, exempla aliter quoque explicari possunt, ut ἄξυλος, Il. 11, 155. quod vide. Cf. etiam ἀθέσφατος, ἀχανής, ἀστεγής, ἀσπερχές. V. Buttmann Lexil. Hom. p. 167. Valcken. Adon. p. 214. Blomfield. Glossar. ad Aesch. Prom. 905. 4) Denique α *euphoniae* gratia vocabulis a duplici consona incipientibus praemittitur, sine ulla sensus mutatione, praesertim in dialectis ionica et attica, ut in ἀβληχρός, ἀσπαίρω, ἀσπερχές, ἄσταχυς, ἀσταφίς, ἀστεροπή al. Huc referas etiam α versus causa ab epicis poetis duplicatum in ἀάσχετος, ἀάσπετος, et talibus. (Corripitur hoc α, nisi ubi positione vel versus necessitate, ut in ἀθάνατος, v. Spitzn. vers. her. p. 73., producitur.)

ἆ, ἀᾶ, vox admirantis vel lamentantis, ἆ, ἆ, ridentis. Aristoph.

ἆ, vox commiserantis, admirantis, obstupescentis, succensentis vel perterriti et dolentis. Hom. Solet duplicari ap. Trag. et Aristoph. Suidas aliique ad admirationem vel stuporem exprimendum ἆ scribendum esse praecipiunt.

ᾇ p. ᾗ artic. ἅ p. ἥ pron. rel. ᾇ p. ᾗ dat. sing. f. pron. rel. ὅς. Dorica.

ἀάατος, ον, (ἀάω, laedo.) qui laedi non potest, inviolabilis. ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, aqua Stygia, quae laedi et violari nec potest nec debet, fracto sc. jurejurando. Il. 14, 271. Apollon. Rh. 2, 77. ἄεθλος ἀάατος Od. 21, 91. 22, 5. certamen, quod laedere i. e. calumniari et vituperare nemo debet, certamen honestum. Buttmann Lexil. Hom. p. 232. vel certamen, quod laedi, i. e. irritum reddi non potest. Male Eustathium sequuti l. l. alii explicant *valde noxius*. (⏑–⏑⏑ Od. ⏑––⏑ Il.)

ἀαγής, ές, (ἄγω, ἄγνυμι) non fractus, infragilis, fractu difficilis. (⏑––Od. 11, 575. ––– Apollon. Rh.)

ἀάζω, άσω, *halo*, aperto ore exhalo; halitum efflo, in primis calidum, Aristot. Probl. 34, 7. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν.

ἀάπλετος, ον, poet. p. ἄπλετος. Quint. Sm. 1, 675. (⏑–⏑⏑)

ἄαπτος, ον, (ἅπτω) qui tangi non potest, inaccessus, laedi et vinci nescius. Ap. Hom. χεῖρες ἄαπτοι, de manibus heroum, ad quas prae timore nemo accedere audet. Il. 1, 567. Od. 22, 70. Hes. Op. 147. λίμναι Opp. Hal. 5, 35. κῆτος ib. 629. (⏑–⏑)

ἀασίφρων, ἀασιφροσύνη, vid. ἀεσίφρων. Buttm. Lexil. p. 224.

ἀασμός, οῦ, ὁ, (ἀάζω) exhalatio.

ἀάσπετος, ον, poet. p. ἄσπετος, immensus. Quint. Sm. 3, 671. 7, 193. 8, 232. 13, 274. Callim. (⏑–⏑⏑)

ἀάσχετος, ον, poet. p. ἄσχετος. Hom. Il. 5, 892. Qu. Sm. 1, 65. Oppian. Ven. 4, 188. vide sub α *in comp.* 4. (⏑–⏑⏑)

ἀᾶται, vid. ἌΩ satio.

ἄατος, ον, contr. ἄτος, insatiabilis. πολέμοιο. Hes. Theog. 714. (⏑⏑⏑)

ἈΆΩ, *noceo*, *laedo*. Ab hoc verbo ap. Hom. occurrunt act. aor. 1. ἄασα, ἆσα. pass. praes. ἀᾶται. pass. et med. aor. 1. ἀάσθην (Hes. Op. 283.) ἀασάμην. 2) Praesertim dicitur de mente. θυμῷ ἀάσατο, animo se laesit, imprudenter egit, *erravit*. Il. 11, 340. 19, 137. Idem etiam significat sine apposito φρεσὶ vel θυμῷ. Il. 9, 116. ἀασθείς, errans, peccans. (Utrumque alpha pro necessitate versus vel producitur, vel corripitur.)

ἄβαζος, ον, mutus, taciturnus. Suid.

ἀβαθής, ές, (βάθος) non profundus, vadosus. τραύματα, vulnera non alta, levia. Galen. X, 382. Sext. Emp. p. 314.

ἄβαθρος, ον, (βάθρον) fundamento carens. E Pisid. Opif. Mund. p. 394. 403. laudat Bastius.

ἀβακέω, ήσω, (βάζω) infans sum, loqui nescio, mutus sum. 2) sileo, sc. ob ignorantiam, ignarus sum, non agnosco. Od. 4, 249. ubi opp. ἀναγνῶναι. Hinc 3) erro, pecco. ἀβακῆσαι, ἁμαρτῆσαι. Bekkeri Anecd. I. p. 323, 6. (⏑⏑⏑–)

ἀβακέως, adv. ab. ἀβακής, quod vide. Bekk. Anecd. I. p. 323, 3.

ἀβακήμων, ον, i. q. ἀβακής, quod vide.

ἀβακής, ές, infans, mutus, loquela carens. Inde 2) ita animatus, ut infantes esse solent, *vel* simplex, εὐήθης, *vel* dolo carens, innocens, placidus. οὐκ ἔμμι παλίγκοτος ὀργάν, ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρέν' ἔχω, *placidae mentis sum*. Sappho. fr. Hesych. expl. ἀφελής, ἀσύνετος, ἡσύχιος, ἄπειρος, ἀδύνατος, ἄκακος. (⏑⏑–)

ἀβακίζω, ίσω, i. q. ἀβακέω, infans sum, taceo. 2) simplex, placidus sum. v. ἀβακής 2. Sic et in med. Anacr. fr. ὡς ἀφέλεια μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων. (⏑⏑––)

ἀβάκιον, τό, (ἄβαξ) abaculus.

ἀβακίσκος, ου, ὁ, tessella pavimenti, vel operis musivi. Athen. 5, 10.

ἀβακοειδής, ές, mensae formam habens. Schol. Theocr. 4.

ἀβάκχευτος, ον, (βακχεύω) Bacchanalium expers, alienus a Baccho, tristis. θίασος Eur. Or. 313.

ἀβάλε, propr. ἆ βάλε, utinam, c. opt. Hesiod. sed etiam cum ind. Callim. fr. 455. et c. inf. sicuti ὤφελε. Epigr. adesp. 396. Vide βάλε (–⏑⏑)

ἄβαξ, ακος, ὁ, abacus, tabula mathematica, in qua lineae atque figurae describi solent, tabula calculatoria; tabula aleatoria. Athen. p. 435. 2) tabula s. mensa, cui vasa convivalia imponuntur; vel canistrum, Pollux 6, 12. sive quadra, cui cibi, poma, aliaque id genus imponuntur. Cratinus ap. Poll. 10, 24. ἐπέδωκεν βαλάνων ἄβακα. 3) locus quidam in scena. Kuster ad Suid. I. p. 3. n. 2.

ἄβαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ (βάζω) mutus. Eustath.

ἀβάπτιστον, ου, τό, terebella, instrumentum medicorum. Galen.

ἀβάπτιστος, ον, (βαπτίζω) immersabilis, qui mergi non potest, vel non mergitur. Pind. Pyth. 2, 144. 2) non baptizatus. Chrysost. VII, 423. ed. Montf.

ἄβαπτος, ον, (βάπτω) non tinctus; σίδηρος, non temperatum ferrum, i. e. non duratum, v. βαφή.

ἀβαρβαρίστως, *adv.* non barbarice. Etym. M. s. v. Ἑλληνισμός.

ἀβάρβαρος, ον, non barbarus. Soph. fr.

ἀβαρής, ές, (βάρος) pondere carens, levis, non onerosus, non molestus. (⏑⏑–)

ἄβαρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, (βᾶρις, *navis*,) continentis habitator; proprie: cui non est navis. Hesych. (⏑–⏑)

ἀβασάνιστος, ον, (βασανίζω) inexploratus, non examinatus, non tortus. 2) expers doloris, qui nullis doloribus cruciatur; inde: non coactus. ἀβασανίστως καὶ ἀκρίτως. Aelian. Hist. an. 5, 2. ἀβ. καὶ ῥᾳδίως βλέπειν ib. 10, 14. (⏑⏑⏑ –⏑)

ἀβασανίστως, *adv.* temere, re non examinata. v. praec.

ἀβασίλευτος, ον, (βασιλεύω) rege carens, non regnatus, non sub rege vivens. Xen. (⏑⏑⏑–⏑)

ἀβάσκανος, ον, (βασκαίνω) invidia vacuus, non invidens, non mendax, verus. Joseph. B. J. 1, 9. (⏑–⏑⏑)

ἀβάσκαντον, ου, τό, (βασκαίνω) fascini amuletum.

ἀβάσκαντος, ον, fascinationibus et invidiae non obnoxius, ab invidia tutus.

ἀβασκάντως, *adv.* a praec. Anthol.

ἀβασκάνως, *adv.* ab ἀβάσκανος, quod vide. M. Anton. 1, 16. (⏑–⏑–)

ἀβάστακτος, ον, (βαστάζω) qui portari nequit.

ἀβατάς, Dor. p. ἡβητής, q. vide. Callim. Lav. Poll. 208.

ἄβατον, ου, τό, adytum. (⏑⏑⏑)

ἄβατος, ον, etiam ἀβάτη Pind. (βαίνω, βάω) invius, accessu vel aditu difficilis. 2) sacer, non adeundus. 3) desertus, desolatus.

ἀβατόω, ῶ, ώσω, (ἄβατος) invium vel inaccessum reddo.

ἄβαφος, ον, (βάπτω) non tinctus.

ἀβδέλυκτος, ον, (βδελύσσω) non exsecrabilis. Aesch. fr.

Ἀβδηρίτης, ου, ὁ, civis urbis Abderae, Abderita; dicitur de unoquovis homine stulto et inepto. Demosth.

Ἀβδηρολόγος, ου, ὁ, qui Abderitarum more inepte loquitur. Tatian. adv. Graec.

ἀβέβαιος, ον, inconstans, qui facile mutatur, instabilis, infirmus. Demosth.

ἀβεβαιότης, ητος, ἡ, infirmitas, instabilitas. Diod. Sic.

ἀβεβαίως, *adv.* inconstanter.

ἀβέβηλος, ον, (βάω, βαίνω) non profanus, sacer, sacrosanctus; de loco, quem non fas est adire.

ἀβελτέρειος, α, ον, i. q. ἀβέλτερος.

ἀβελτερία, ας, ἡ, sive ἀβελτηρία, Plat. Theaet. p. 174. C. (βέλτερος) aberratio a recto honoque, stultitia, insipientia; ruditas, rusticitas. (Formam ἀβελτηρία, tanquam analogiae repugnantem, in Platone delevit Bekkerus; defenditur tamen et MSS. et Suidae sub ἀβέλτερος testimoniis.)

ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, (ἀβέλτερος et κόκκυξ,) *Verbum comicum*, stultus, vanus. Bekk. Anecd. I. p. 27.

ἀβέλτερος, ον, stultus, insipiens, vecors, melius non cognoscens, stolidus.

ἀβελτηρία, ας, ἡ, v. ἀβελτερία.

ἀβελτήριον, ου, τό, i. q. ἡ ἀβελτηρία. Anaxandrides ap. Suid. sub v. ἀβέλτερος. Vide de h. l. Toup. Emend. in Suid. p. 7 sq. Reisig. Conj. in Aristoph. I. p. 16. Lobeck. ap. Schneid. Suppl. Lex. gr. p. 1.

ἀβίαστος, ον, (βιάζομαι) non coactus, sine violentia, libens, liber, spontaneus. τὸ καλὸν ἀβίαστον, virtus cogi non vult. 2) qui cogi non potest, inexpugnabilis, robustus. Dion. Hal. Aristot.

ἀβιάστως, *adv.* libere, non coacte. M. Anton. 7, 68.

ἀβιβλης, i. q. ἄβιβλος. Tzetz. Chil. VI, p. 106. VIII, p. 141. ed. Bas.

ἄβιβλος, ον, carens libris. Diod. Sic. fr.

ἄβιος, ον, (βίος) sine victu, cui non suppetit victus, egenus. Sic etiam accipiendum Il. 13, 6. ubi Strabo 7, p. 455 explicat ἀβίους, ἀπ' ὀλίγων εὐτελῶς ζῶντας, nisi mavis cum Wolfio Ἀβίων scribere, et pro gentis nomine accipere. 2) non vitalis, i. q. ἀβίωτος. Plato Legg. 9. p. 44. — Interpretes ad Hom. Il. 13, 6. (ubi vid. Eustath.) commenti sunt alias quasdam significationes, nempe dives, ex α intens. et βίος; arcu carens, a βιός; non vi coactus, non violentus, a βία, quae omnes, quum nullis certis auctorum veterum testimoniis confirmentur, valde sunt dubiae et incertae. v. Valcken. ad Adon. p. 215. (⏑⏑⏑.)

ἀβίωτος, ον, i. q. ἀβίωτος. Anal. Brunck. 3. p. 290. ibique Jacobs. (Anthol. 3, 2, p. 252.)

ἀβίωτος, ον, (βιόω) non vitalis, malus, injucundus, molestus, ut βίος ἀβίωτος, vita non vitalis, i. e. misera.

ἀβιώτως, *adv.* cum taedio vitae, sine spe vitae. Plut.

ἀβλάβεια, ας, ἡ, apud poet. etiam ἀβλαβία, Hom. Hymn. in Merc. 393. (βλάβη) incolumitas. 2) *act.* innocentia, natura innoxia.

ἀβλαβέως, *adv.* innoxie. 2) *pass.* illaese. Hom. Hy. Merc. 83.

ἀβλαβής, ές, (βλάπτω) innoxius, innocuus, non nocens. 2) noxae expers, illaesus. 3) noxam impediens, averruncus. Theocr. 24, 96. ὕδωρ ἀβλαβές. σπονδή Thuc.

ἀβλαβῶς, *adv.* innoxie, citra noxam, illaese.

ἄβλαπτος, ον, noxae expers. 2) innocens, innocuus.

ἀβλάπτως, sine noxa. Orph. Hymn.

ἀβλαστέω, ῶ, ήσω, (βλαστάνω) male germino, non succresco.

ἀβλαστής, ές, male germinans, infecundus.

ἄβλαστος, ον, idem.

ἀβλασφήμητος, ον, (βλασφημία) cui non maledicitur. Socrat. Hist. Eccl. 5, p. 288.

ἄβλαυτος, ον, (βλαύτη) sine soleis, discalceatus. Oppian. Cyn. 4, 369.

ἀβλεμής, ές, impotens, nulla vi praeditus, iners, imbecillus. βάρος Nicandri Alex. 81. *adv.* ἀβλεμέως, impotenter. ἀβλεμέως πίνων, Panyasis Athen. I. p. 138. Schweigh. impotenter, i. e. immoderate bibens. Inde i. q. ἀφροντίστως. Derivatur a βλεμεαίνω, quod consule.

ἀβλεννής, ές, (βλέννα) muco carens. Ap. Athen. 8. p. 311. piscis, qui et βελόνη dicitur.

ἀβλεπής, ές, despectus, vilis. *dub. auct.*

ἀβλεπτέω, ήσω, (βλέπω) conniveo, caecutio. 2) pecco.

ἀβλέπτημα, ατος, τό, peccatum, erratum.

ἀβλέφαρος, ον, palpebris carens. Epigr.

ἀβλεψία, ας, ἡ, caecitas. 2) inconsiderantia.

ἀβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, (βάλλω) nondum jactus. Il. 4, 117.

ἄβλητος, ον, (βάλλω) non ictus, non vulneratus, illaesus. Il. 4, 540.

ἀβληχής, ές, (βληχή) sine balatu, ut ἀμύκητος. Antip. Sidon. in Brunckii Anal. 2, 33.

ἀβληχρώς, ές i. q. ἀβληχρός, sed rar. Nicand. Th. 885.

ἀβληχρός, ά, όν, i. q. βληχρός. (cum α euphon. v. α in comp. 4.) debilis, infirmus, mitis. χεῖρα ἀβληχρήν, Hom. manus imbellis, invalida. τείχεα, id. muri infirmi. θάνατος, mors mitis, non violenta. Od. 11, 135. νόσος, Plut. Pericl. morbus non acutus. κῶμα, Ap. Rh. 2, 205. languidus sopor. Formas ἄβληχρος, ου, quam nonnulli statuerunt, nihili est: neque minus falsa significatio *firmus*.

ἀβλίμαστος, ον, (βλιμάζω) intactus. Phav. et Hesych.

ἀβοηθησία, ας, ἡ, (βοηθέω) auxilii defectus.

ἀβοήθητος, ον, auxilio destitutus. 2) remedio carens, immedicabilis. *adv.* – ήτως. Dioscur.

ἀβοηθος, ον, cui nemo opem fert. Psalm. 87, 4.

ἀβοητί, (βοάω) sine clamore. Dor. ἀβοατί, Pind.

ἀβόητος, ον, (βοάω) dor. ἀβόατος, non vocatus, indefletus, sine luctu. Anal. Br. 3. p. 299.

ἀβολέω, ήσω, (ἀάθροισις. et βάλλω.) occurro, obviam fio, c. dat. Ap. Rh. 2, 772. 3, 1144. c. gen. i. q. τυχεῖν τινός Orph. Arg. 472. e Hermanni conj.

ἀβολητύς, ύος, ἡ, (ἀβολέω) occursus. *Ion.*

ἀβολήτωρ, ορος, ὁ qui occurrit, convenit. Antim. in Etym. M.

ἄβολος, ον, (βάλλω) pullus equinus, qui nondum amisit dentes aetatis indices; Soph. 2) ἡ, chlamys. Arrian. Perip. Eryth. p. 4. Distinguitur ab *abolla*, ἀβόλλη. Salmas. Scr. H. A. p. 343. et 398. Intp. Juv. 3, 115.

ἀβοσκής, ές, (βόσκω) qui non pavit, jejunus. Nic. Th. 124.

ἄβοτος, ον, (βόσκω) pascuis carens.

ἀβουκόλητος, ον, (βουκολέω) repudiandus. ap. Aeschyl. Sup. 942.

ἀβουλεί, (βουλή) *adv.* inconsulte, temere.

ἀβουλεύτως, *adv.* inconsulto, absque deliberatione.

ἀβουλέω, ήσω, 1) οὐ βούλομαι, nolo. Plato. Dem. *c. acc.* 2) οὐ βουλεύομαι, non consulto, Dio Cass. 55, 10.

ἀβουλής, ές, nolens, invitus. 2) inconsultus.

ἀβουλησία, ας, ἡ, cum quis non vult, invitus agit.

ἀβούλητος, ον, (ἀβουλέω) invitus. 2) quem nolumus, qui nobis invitis accedit, ingratus, injucundus. 3) inconsulto inceptus. πόλεμος Plut. Num. 5.

ἀβουλήτως, *adv.* involuntarie, praeter voluntatem. 2) furtuito.

ἀβουλία, ας, ἡ, consilii inopia, temeritas, imprudentia, amentia, stultitia, consilii pravitas.

ἄβουλος, ον, consilii expers, incogitans, inconsultus. 2) δύςβουλος.

ἀβούλως, *adv.* temere, imperite, male, inconsulte, sine ratione.

ἀβούτης, ου, ὁ, (βοῦς) bubus carens. Hes. op. 451.

ἄβρα, ας, ἡ, ancilla honestior, quae *delicata* Latinis, pedissequa. An. Bekk. I, 322.

ἀβραμίδιον, τό, dim. ab ἀβραμίς. Dicitur impr. de his piscibus frictis, et sale confectis. Xenocr.

ἀβραμίς, ίδος, ἡ, piscis marinus et Niloticus, Oppian. Hal. 1, 244. Athen. 7, 17. p. 312. A.

ἄβρεκτος, ον, (βρέχω) non madefactus, ubi non pluit.

ἀβρίζομαι, (ἀβρός) delicato cultu utor, delicate me orno. Hesych.

ἀβριθής, ές, (βρίθω) sine pondere, levis. (⏑ ––)

ἄβριστος, ον, (βρίζω) insomnis, vigil. Lexicogr. vet.

ἀβρίξ, *adv.* sine somno, vigilanter. ἐγρηγόρως Hesych. Unde certa conjectura repositum est in Rheso 732, ubi legebatur ἀβρίζ', tanquam ab ἀβρίζω, quod græcum non videtur.

ἀβροβάτης, ου, ὁ, (ἀβρός, et βαίνω) molli incessu utens. Aesch. Pers. 1064.

ἀβρόβιος, ον, qui mollioris vitae est, delicatus. Plut. Demetr. 5.

ἀβροβόστρυχος, ον, mollibus cincinnis praeditus. Tzetz. Chil.

ἀβρόγοος, ον, molles gemitus edens. Aesch.

ἀβροδαίς, αῖτος, ὁ et ἡ, delicatis dapibus instructus. Archestr. ap. Athen. 1. p. 4. τράπεζα.

ἀβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem et delicatam ago. Schol. Ar. Pac. 1226.

ἀβροδίαιτος, ον, molliter et delicate vivens, liberaliter et eleganter vivens. Aesch.

ἀβροείμων, ον, (εἷμα) delicate vestitus.

ἀβρόκαρπος, ον, molles et delicatos fructus ferens.

ἀβροκομάω, ήσω, mollem comam alo, delitior, superbio.

ἀβροκόμης, *Dor.* ἀβροκόμας, ου, ὁ, cui mollis at delicata coma est. Eur. Iph. T. 1099. Etiam nom. pr. viri.

ἀβρόμιος, ου, ὁ καί ἡ, (Βρόμιος) abstinens a vino, abstemius. *Anthol.*

ἀβρομίτρης, ου, ὁ, molli et delicata redimitus mitra. Hesych.

ἄβρομος, ον, (α euphon. et βρόμος) strepitum edens, tumultuosus. Il. 13, 41.

ἀβροπέδιλος, ον, mollibus soleis praeditus. Anal. Br. 1, 9.

ἀβροπέταλος, ον, Ion. ἀβροπέτηλος, mollia folia habens. Jo. Gaz.

ἀβρόπηνος, ον, (πήνη) molli et subtili stamine contextus. Aesch. Ag. 686.

ἀβρόπλουτος, ον, Epith. comae, auro, gemmis etc. ornatae, ap. Eurip. Iph. T. 1148.

ἀβρός, ά, όν, vel ἀβρός, όν, primus vocem usurpavit Pindarus, significatione *splendidi, praeclari, pulchri*; ita λόγος, στέφανος, αὖδος, σῶμα, πλοῦτος. Pyth. 3, 195. Nem. 7, 47. 5, 48. Isth. 8, 145. Ol. 5, 17. 6, 92. Deinde transit 2) in notionem luxuriosi cultus externi, ut significet *luxuriosus, mollis, delicatus*, Herod., Eur. vel etiam *pretiosus*. Xen. Symp. 4, 44. Poetae usurpant de quibusvis deliciis, Valck. Callim. p. 233. unde factum est, ut etiam pro *urbano* dicatur. Lucian. τοὺς ἀβροὺς καὶ ἀστικοὺς opponit τοῖς ἀγροίκοις. ἀβρὸν βαίνειν, molli et luxurioso cultu ornatum incedere. Eur. Med. 1164. Tro. 281. ἀβρὰ γελᾶν molliter ridere. Jacobus ad Anth. 2, 1. p. 376. (Fortasse derivandum ab ἥβη.)

ἀβροσταγής, ές, (στάζω) mollitie diffluens. Suid. *dub.*

ἀβροσύνη, ης, ἡ (ἀβρός) mollities, deliciae, luxus, splendor, nitor.

ἀβροτάζω, (ejusdem radicis atque ἀμβροτεῖν, ἀμαρτεῖν) c. gen. non invenire aliquem μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν. Il. 10, 65. Buttm. Lexil. p. 134.

ἀβροτήμων, ονος, ὁ, (ἀβροτάζω) erroneus, peccans.

ἀβρότης, ητος, ἡ, (ἀβρός) mollities.

ἀβρότιμος, ὁ, et ἡ, delicatus, valde pretiosus. Aesch.

ἀβροτόνινος, ίνη, ινον, (ἀβρότονον) confectus ex abrotono. Diosc. 1, 60.

ἀβροτονίτης, ου, ὁ, (ἀβρότονον) (ut οἶνος, vinum abrotonites. Dioscor. 5, 62.

ἀβρότονον, ου, τό, abrotonum, genus herbae perpetuo virentis *abrotonum* Plin. 21, 20. Diosc. 3, 29. Theophr.

ἄβροτος, ον, etiam ἀβρότη (βροτός) i. q. ἄμβροτος, ἀμβρόσιος, immortalis divinus, a diis missus. Ap. Hom. Il. 14, 78. νὺξ ἀβρότη, nox divina, sancta, quae deorum est opus eademque vocatur ἀβροσία, δαιμονία. Buttm. Lexil. p. 131 sq. Eustathius ad l. l. observat noctem e serioribus ἀβρότην non addito νὺξ vocatam esse, quod si verum est fluxit ex usu Homerico. Soph. Ant. 1134. ἔπη ἄβροτα, sancta et solemnia carmina, voces in sacris editae; ubi v. l. ἄμβροτα. 2) sine hominibus, desertus Aesch. Prom. 2. ubi tamen omnes editores praeter Blomf. alteram lectionem ἄβατος receperunt. Non tamen dubitari posse videtur, quin Aeschylus ἄβροτος novo hoc significatu dixerit.

ἀβροχαίτης, ου, ὁ, molliter et pulcre comatus.

ἀβροχαιτήεις, εσσα, εν, i. q. ἀβροχαίτης. sed dubia lectio. Br. Anal. 1, 126. Aeque dubia est forma ἀβροχαιτήεις.

ἀβροχία, ας, ἡ, siccitas, pluviae defectus.

ἀβροχίτων, ωνος, ὁ καί ἡ, molli tunica indutus. Aesch.

ἄβροχος, ον, (βρέχω) immaditus, non madefactus, ubi non pluit.

ἀβρόχροος, ον, et ἀβρόχρως, ωτος, (χρώς) mollem cutem habens.

ἀβρόχως, *adv* sine pluvia.

ἄβρυνα, vel ἄβρυνα, ων, τα, mora i. q. συκάμινα. Athen.

ἀβρυντής, οῦ, ὁ, delicatulus.

ἀβρύνω, υνῶ, (ἀβρός) effemino, molliter tracto. *Med.* deliciis indulgeo, molli victu fruor; mihi placeo: superbio. Plato Apol. p. 20. C. *c. dat. vel* ἐπί τινι, superbire de aliqua re: gloriari. Xenoph. Eur. Iph. A. 867. κατά τινος Soph. O. C. 1340.

ἄβρωμα, τό, genus vestimenti mulierum: impr. Megarensium. Plut.

ἄβρωμος, ον, (βρῶμος) foetore carens. Athen. Diosc.

ἀβρώς, ῶτος, i. q. ἄβρωτος.

ἀβρῶς, *adv.* molliter, delicate.

ἀβρωσία, ας, ἡ, (βρῶσις) jejunium, fames

ἄβρωτος, ον, (βιβρώσκω) i. q. νῆστις, jejunus. Soph. Charito p. 103. Bekk. Anecd. 1. p. 323. 2) non comesus, esui non aptus.

Ἀβυδοκόμης, ου, ὁ, i. q. ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν, τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἀβυδηνοί. Bekk. An. 1. p. 322.

ἄβυθος, ον, fundo carens, profundissimus, Plato Parm. 130. D

ἀβύρσευτος, ον, non subactus e coriario. Schol. Ven. in Il. 2. p. 76. A.

ἀβυρτάκη, ἡ, barbaricum edulium, e porris, cardamo, granis mali punici, aliisque hujusmodi quibus inest τὸ δριμύ. Theopomp. in Theseo ap. Bekk. Anecd. 1. p. 323. (Penult. corripitur.)

ἀβυρτακοποιός, ὁ, qui ἀβυρτάκην fecit.

ἀβυρτάκος, ὁ, i. q. ἀβυρτάκη.

ἄβυσσος, ον, (βυσσός) fundo carens, profundissimus: 2) infinitus, immensus. Inde *subst.* ἡ ἄβυσσος, immensa profunditas; inprimis orcus, in N. T. Rom. 10. 7. Luc. 8, 31. Apoc. 9, 1. 2. 11.

ἀβυσσοτόκος, ον, abyssum pariens. Cyrill., Theodoret.

ἀγάασθαι, ἀγάασθε pro ἄγασθαι, ἄγασθε. Hom.

ἀγάζηλος, ον, ὁ καί ἡ, invidus. Etym. M.

ἀγάζω, i. q. θρασύνω Soph. Bekk. An. 1. p. 386. Aesch. Suppl. 1067. Usitatius est *med.* et quidem fut. et aor. 1. item fut. et aor. 1. *pass.* ap. Hom. *admirari*, suspicere, venerari, probare. Il. 3, 181. 7, 404 2) *sensu malo: indignari*, irasci. Construitur c. acc. et dat. rei; cum gen. dat. et acc. pers.; c acc. rei et dat. pers., c. acc. pers. et gen. rei; c. dat. pers. et acc. c. inf.: et c. praep. περί c. gen.

ἀγαθαρχία, ας, ἡ, boni principium s. causa prima.

ἀγαθαρχικός, Deus dicitur, ap. Pseudo Dionys. Areop. tanquam auctor boni.

ἀγαθίζομαι, ίσομαι, bona dico, bonis ominibus prosequor.

ἀγαθικός, ή, όν probus. 2) recte et cum virtute factus.

ἀγαθίς, ίδος, ἡ, glomus. (⏑⏑⏑) Dim ἀγαθίδιον, τό.

ἀγαθοδαιμονισταί, οἱ, *proprie*, de calice boni genii (*qui est* ἄκρατος) bibentes; *deinde* parum vini et parce bibentes. Hesych.

Ἀγαθοδαίμων, ονος, ὁ, bonus genius: in cujus honorem finita coena calix meri bibebatur. Ap. Herod. 2, 74. serpens Aegypt.

ἀγαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dator.

ἀγαθοειδής, ές, boni speciem referens Plat.

ἀγαθοεργέω, ήσω, benefacio, bene ago.

ἀγαθοεργία, ας, ἡ, beneficentia.

ἀγαθοεργός, όν, i. q. ἀγαθουργός. Ἀγαθοεργοί ap. Spartiatas vocabantur, qui ex equitibus eligebantur ad negotia publica, quinque quotannis. Herod. 1, 67. Bekk. Anecd. 1. p. 209. 305. 333. Ruhnk. Tim. p. 4.

ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, voluntas recti.

ἀγαθοποιέω, ήσω, bene recteque ago, beneficio adficio, prosum.

ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ beneficentia, beneficiorum collatio, benefactum.

ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ καί ἡ, bonum, vel bona efficiens, munificus, beneficus.

ἀγαθοπρεπής, ές, (πρέπω) bonos decens, benignus.

ἀγαθοπρεπῶς, *adv.* ut bonum decet. 2) benigne.

ἀγαθόῤῥυτος, ον, (ῥέω) e bono profluens. Synes.

ἀγαθός, ή, όν, (ἄγαν) *bonus*, in suo quovis genere *praestans, idoneus*, et *utilis*; quare varie adhibetur, et in bonam non minus, quam in malam accipitur partem, non de personis solum, sed de animalibus etiam et rebus. Apud Homerum notio strenuitatis, roboris, fortitudinis; apud Atticos probitatis, virtutis, honestatis praevalet; quo sensu hi καλὸς κἀγαθός de *viro bono et honesto*, sive *de cive omnibus suis officiis strenue fungente* frequentissime usurpant. μυθεῖσθαι εἰς ἀγαθά, εἰς ἀγαθόν, ἐπ' ἀγαθῷ, optima suadere. Hom. 2) *felix, faustus, secundus, salutaris.* Valck. Theocr. 18, 17. ἀγαθὰ πράγματα, res secundae. Thuc. ἀγαθῇ τύχῃ quod faustum felixque sit. ἐπ' ἀγαθῷ, auspicato. 3) in allocutionibus: ὦ ἀγαθέ vel ὦ 'γαθέ, *o bone*, interdum ironiae cuidam inservit. *Neutr.* τὸ ἀγαθόν, τὰ ἀγαθά *bonum, bona*: commodum, utilitas, res secundae, divitiae. — Compar. βελτίων, ἀμείνων, κρείσσων, λωΐων sive λῴων. superl. βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος, λώϊστος sive λῷστος. epice: βέλτερος, λωΐτερος; quanquam hi gradus non sine quodam significationis discrimine adhibentur. Normalis comp. ἀγαθώτερος ap. Athanas. II. p. 256. ed. Ben. superl. ἀγαθώτατος ap. Diodor. Sic. 16, 85. et Heliod. p. 192. Cor. invenitur. (⏑⏑⏑).

ἀγαθοσύνη, ης, ἡ, bonitas, studium benefaciendi omnibus. N. T. et LXX. c. var. lect. ἀγαθωσύνη.

ἀγαθοτέλεια, ας, ἡ bonitas perfecta.

ἀγαθοτελής, ές, (τέλος) perfecte bonus.

ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas, benevolentia.

ἀγαθουργέω, ῶ, f. ήσω, (ἔργον) benefacio.

ἀγαθουργής, ου, ὁ, beneficus.

ἀγαθουργία, ας, ἡ beneficentia, bonum opus.

ἀγαθουργικός, ή, όν, beneficus, benignus.

ἀγαθουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus

ἀγαθοφανής, ές, (φαίνω) bona specie indutus.

ἀγαθόφρων, ον, (φρήν) bene animatus.

ἀγαθοφυής, ές, (φυή) qui est nature, seu indole bona.

ἀγαθοφυΐα, ας, ἡ, bonitas insita ingenii.

ἀγαθοχυσία, ας, ἡ, (χέω) boni effusio. Theophyl.

ἀγαθύνω, f. υνῶ, benefacio, bonum efficio, exhilaro; et ἀγαθύνομαι, bene adfectus sum. LXX.

ἀγαθῶς, *adv.* bene.

ἀγαθωσύνη, i. q. ἀγαθοσύνη. Clem. Al.

ἀγαίομαι, (ἄγη) i. q. ἀγάζομαι sensu malo: irasci, succensere alicui. c. acc. rei et dat. pers. Od. 20, 16. Hes. Op. 335 invidiam habeo erga aliquem, c. dat. Herod. 6, 61. 8, 69.

ἀγαῖος, αία, αῖον, (ἄγη) admirabilis, invidendus. Lex. gr.

ἀγακλεής, ές, (ἄγαν et κλέος) valde gloriosus, perceleber. Acc. contr. ἀγακλέα, Pind. P. 9, 187. (⏑ – ⏑ –)

ἀγακλεῶς, *adv.* studio gloriae.

ἀγακλειτός, ή, όν, (κλέος) valde celeber, praeclarus, inclytus.

ἀγακληής, ές, i. q. ἀγακλεής. Inde pl. ἀγακληεῖς ap. Manethon. 3, 324. 353. 6, 478. Apollinar. Paraphr. Ps.

ἀγακλύμενος, η, ον, i. q. ἀγάκλυτος.

ἀγακλυτός, ή, όν, (κλυτός) perceleber, inclytus.

ἀγακτιμένη πόλις, (κτίζω) urbs pulcra ap. Pind. i q. εὐκτιμένη.

ἀγάλαξ, ακτος. pl. ἀγάλακτες, ων, οἱ, (γάλα) collactanei, s. qui idem lac suxerunt, consanguinei, fratres. 2) lacte carens, ut ἀγάλακτος. δῖες Callim. in Appol. 52.

ἀγαλακτία, ας, ἡ lactis defectus.

ἀγάλακτος, ον, lacte carens; Aesch. Ag. 723. defectum lactis efficiens. τομαί Galen.

ἀγαλακτοσύνη, ης, ἡ, (ἀγάλαξ) cognatio, qs. lactis communio. Hesych.

ἀγαλαξία, ας, ἡ, i. q. ἀγαλακτία. Autocrates com. in Bekk. An. I. p. 336 sed Pollux ex eodem loco laudat ἀγαλακτία.

ἀγαλλίαμα, τος, τό, exultatio prae gaudio magno.

ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio, laetitia N. T.

ἀγαλλιάω, ῶ, et frequentius ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, f. άσομαι, (ἀγάλλω) exsulto, vehementer laetor. Scr. Eccl.

ἀγαλλίς, ίδος, ἡ, flos quidam, bulbo praeditus. Hom. Hym.

ἀγάλλοχον, ου, τό, lignum Indicum, odoratum et gustu austerius; i. q. ξυλαλόη.

ἀγάλλω, f. αλῶ, aor. 1. ἤγηλα. significat. ἀγλαὸν ποιῶ, sic exorno, ut oculos grata sui specie exhilaret, nitidum reddo, decoro, celebro, colo. τινά, Pind. ἄγαλλε Φοῖβον, Aristoph. Thesm. 128. σέ θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν, id. Pac. 399. *Pass.* ἡμέρα ἀγάλλεται dies celebratur. Dio Cass. *Medium* ἀγάλλομαι, ipse mihi placeo ob aliquam rem, oblector me aliqua re, gaudeo, superbio; jacto qd. Construitur c. dat. *Il.* 2 462. *Od* 5, 156. *Xen.* ἐπί τινι, *Xen. Herod.* c. inf. *Xen.* ἀγάλλονται βοηθῆσαι. c. part. ἀγάλλεται ἔχων, *Il.* 17, 473. *Thuc.* c. acc. apud. seriores, Anal. 2. p. 159. Homerus solo medio utitur. (α corripitur.)

ἄγαλμα, ατος, τό, (ἀγάλλω) res, qua quis gaudet, ἀγάλλεται. (v. Grammaticum in Bekk. An. I, 324. 334.) *ornamentum, oblectamentum*, Il. 4, 144. βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, regi repositum est in deliciis. Tragici saepe liberos dicunt parentum ἀγάλματα, *delicias*. Eurip. Suppl. 367. 1154. Iph. T. 273. Soph. Ant. 1115. donum, quo oblectantur et homines et dii, Od. 8, 509. 3, 438. i. q. ἀνάθημα. Inde 2) statua, imago, simulacrum; Herod. Plat. etiam picta imago, observante Suida, ap. Plat. Legg. XII. cf. Ruhnk. Tim. p. 4.

ἀγαλματίας, ου, ὁ pulcher ut ἄγαλμα. Philostr.

ἀγαλμάτιον, ου, τό, *dim.* ab ἄγαλμα.

ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ, (γλύφω) caelator, sculptor.

ἀγαλματοποιέω, ῶ, f. ήσω, simulacra conficio.

ἀγαλματοποιητικός, ή, όν, conficiens simulacra. Hinc ἡ ἀγαλματοποιητική, ῆς sc. τέχνη, ars ipsa.

ἀγαλματοποιΐα, ας, ἡ, simulacrorum confectio.

ἀγαλματοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, simulacrorum fabricator, sigillarius.

ἀγαλματουργία, ας, ἡ, ars conficiendi simulacra.

ἀγαλματουργικός, ή, όν, conficiens simulacra, vel pertinens ad confectionem eorum.

ἀγαλματουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, statuarius.

ἀγαλματοφορέω, ήσω, quasi simulacrum gesto et circumfero animo, in deliciis habeo, valde aestimo. Singulari modo Philo Iud. T. II. p. 577. ἀγαλματοφορεῖν et ἀγαλματοφόρους dicit eos, qui veras rerum divinarum, virtutisque species animo impressas gerunt. Sic ἀγαλματοφορεῖν τὸν θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Euseb. H. Eccl. X. p. 470. Eadem ratione et significatione etiam *medium* usurpatur.

ἀγαλματοφόρος, ον, simulacrum gestans. v. sub ἀγαλματοφορέω.

ἀγαλματόω, ῶ, f. ώσω, in simulacrum verto, simulacrum facio.

ἀγαλματοτύπης, ες, i. q. ἀγαλματοποιός. Maneth.

ἄγαμαι, f. ἀγάσομαι, aor. ἠγάσθην, ἀγασθείς, significatione activa. admiror, colo, magni facio. c. acc. *Od.* 6, 168. c. acc. rei et gen. pers. *Plat.* c. dat. rei, delectari aliqua re Herodot. Plat. Xen. Cyr. 2, 4, 9. Symp. 8, 29. τινά τινος, admiror aliquem ob aliquam rem. — *Partic.* ἀγάμενος, η, ον inde ἀγαμένως τὸν λόγον ἀπεδέξατο. Plat. Phaed. 89. A. orationem mirifice probavit. Aristot. Rhet. 3, 7.

ἀγάμητος, ον, (γαμέω) caelebs, nuptiarum expers. Dicitur de viro, non de femina.

ἀγαμία, ας, ἡ, caelibatus.

ἀγάμιον, ου, τό, idem. ἀγαμίου δίκη, crimen caelibatus.

ἄγαμος, ον, caelebs, qui uxorem non duxit: viduus, qui uxore mortua factus est caelebs. Dicitur plerumque de viro, contra de femina ἄνανδρος. γάμος ἄγαμος, nuptiae quae non sunt nuptiae, i. e. nefariae vel inauspicatae. Soph. O. R. 1214.

ἄγαν, adv. *nimis.* Primo invenitur ap. Pindarum. In compositione augendi vim habet. Ap. Aesc. Sept. 813. affirmat, i. q. παντελῶς. πολὺ ἄγαν, multo nimis. Cum superlativo jungitur ab Aeliano h. a. 1, 38. 8. 13. μηδὲν ἄγαν, ne quid nimis. (⏑ –. De postremae syllabae quantitate v. Brunck. ad Arist. Nub. 199.) (Passovius derivandum putat ab ἄγομαι, sicuti *vehemens* a *vehi*.)

ἀγανακτέω, ήσω, doloris sensu afficior, dolorem in aliqua corporis parte sentio Plat. Phaedr. p. 251, C. Diosc. 6, 76. ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει. 2) *metaph.* indignor, aegre fero, conqueror. τινί, ἐπί τινι, περί et ὑπέρ τινος πράγματος. etiam ἀγ. τι Plat. Phaed. p. 64. B. πρός τι Epict. 4. vero c. gen. An. Bekk. 1, 334. *Medio* utitur Lucian. Somn. 6.

ἀγανάκτησις, εως, ἡ sensus doloris in aliqua corporis parte. Plat. Phaed. 251. C. 2) indignatio, stomachatio ἀγ. ἔχειν τινί. Thuc.

ἀγανακτητός, ή, όν, indigne ferendus.

ἀγανακτικός, ή, όν, querulus, qui facile queritur et aegre fert causas incommodas.

ἀγανακτικῶς, irate, aegre. Marc. Ant. 11, 13.

ἀγανής ές, mitis, lenis, placidus, comis. *dub.*

ἀγάννιφος, ον valde nivosus.

ἀγανοβλέφαρος, ον, (ἀγανός et βλέφαρα) blandos habens oculos.

ἀγανός, ή, όν, mitis, mollis, placidus blandus. 2) placans, exhilarans. *adv.* -ῶς

ἄγανος, ον, (ἄγνυμι) fractus. ξύλον, lignum breviter fractum ad comburendum. Anecd. Bekk. I. p. 335. At Zonar. p. 32. expl. fragilis.

ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, mansuetudo, lenitas, jucunditas. Hom.

ἀγανόφρων, ου, (ἀγανός, et φρήν) mitis, blandus, mansuetus, placidus.

ἀγανώπης, ου, ὁ, (ὤψ) qui blando est ore. *Fem.* ἀγανῶπις, ιδος.

ἀγάνωρ, ἀγανόρειος i. q. ἀγήνωρ. Dor.

ἀγάνωτος, ον, non laevigatus, stanno non obductus, Posidon. Pauli Aeg. 7. p. 298. Basil.

ἀγάομαι, i. q. ἄγαμαι. Inde part. tantum extat, ἀγώμενος, Hes. Th. 619. admirans.

ἀγαπάζω, άσω, *poet.* i. q. ἀγαπάω, comiter et amice excipio, amplector. Od. 16, 17. amice tracto, adjuvo, Il. 24, 464. τινά. *Med.* eadem. signif. Od. 7, 33. 16, 17. Transfertur ad quaevis amoris et benevolentiae signa, quae alicui exhibentur, v. c. in valedictione, Ap. Rh. 4, 1290. in funeris et exequiarum procuratione. Eur. Phoen. 1347. νεκὺν παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ, i. e. cadaver condens seu procurans, exequias filio praebens.

ἀγαπάω, ήσω, amice et hilariter excipio, benevolentiae signa alicui exhibeo, Od. 23. 214. 2) Dicitur de *rebus*, quae nobis placent, quibus delectamur. οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἕκηλος μεθ' ἡμῶν δαίνυσαι; Od. 21, 289. nonne placet tibi, quod nobiscum quietus epularis? Inde *contentus esse*, acquiescere in re, c. acc. Thuc. ἀγαπήσαντες τὴν ἡσυχίαν. c. dat. τοῖς παροῦσι, Lucian. c. Particulis ἐάν, εἰ, ὅτι. Plat. de Rep. I. p. 330. C. Xen. c. particip. Demosth., Luc. ἀγαπᾷ συνών c. inf. ἀγ. λαβεῖν ταῦτα. Herodian. τρίχωμα φέρειν, Aristot. 3) *amo*, *diligo*, de honesto et inhonesto amore. Xen. Mem. τὰς πόρνας ἀγ. μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους Inde ἀγαπώμενος, ἀγαπωμένη, amasius, amasia.

ἀγάπη, ης, ἡ amoris significatio, amor. ἀγάπαι, convivia Christianorum sacra.

ἀγάπημα, τος, τό, res, s. persona quae amatur.

ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ (ἀγαπάω et ἠνορέη) fortitudinem amans, fortis, strenuus, Epith. Heroum Hom.

ἀγάπησις, εως, ἡ, dilectio,

ἀγαπησμός, οῦ, ὁ, dilectio. Men.

ἀγαπητικός, ή, όν, vim diligendi habens.

ἀγαπητικῶς, *adv.* amanter, benevole.

ἀγαπητός, ή, όν dilectus, carus, gratus, jucundus.

ἀγαπητῶς, *adv.* amice, lubenter. ἀγαπητῶς ἔχειν, i. q. ἀγαπᾶν, contentum esse. 2) Diversa significatione ap. Atticos: *vix*, *aegre*. Lyps. p. 307. δεινὸν γὰρ ἦν τοὺς ἀγαπητῶς πρότερον σεσωσμένους ἐφ' ἕτερον κίνδυνον ἰέναι.

ἀγαρικόν, οῦ, τό, agaricum. Nomen fungi arboris.

ἀγάῤῥοος, ον *contr.* ἀγάῤῥους, ουν, (ἄγαν et ῥέω) celeriter fluens, aestuosus. Il. 2, 845.

ἀγασθενής, ές, (σθένος) valde robustus. Oppian. Cyn. 2, 3. Anal. Br. III, 230.

ἀγάσιος, ου, ὁ (ἄγαμαι) inclytus, celeber.

ἄγασμα, τος, τό (ἄγαμαι) res veneratione digna: veneratio. Soph.

ἀγάσταχυς, υ, abundans spicis, praegrandes spicas habens. Greg. Naz.

ἀγάστονος, ον, (στόνος) multum gemens, graviter suspirans; Aesch. Sept. 95. multum resonans, de mari. Od. 12, 97.

ἀγαστός, ή, όν, (ἄγαμαι) admirandus, stuporem adferens. *adv.* ἀγαστῶς, mirabiliter.

ἀγάστωρ, ορος, ὁ, (ex α notante ὁμοῦ, simul et γαστήρ uterus) frater uterinus, gemellus; consanguineus.

ἀγασυλλίς, ίδος, ἡ, frutex, unde liquor Ammoniacus elicitur. Dioscor.

ἀγάσυρτος, ον, (σύρω) i. q. ἐπισεσυρμένος καὶ ῥυπαρός. Alcaeus Diogenis 1, 81. dub. lect.

ἀγατός, ή, όν Ion. pro ἀγαστός, ut θαυματός, ἀδάματος, al Hom. Hymn. Ap. 515.

ἀγαυόμαι, i q. ἄγαμαι dub. l. Opp. Hal. 4, 138.

ἀγαυός, ή, όν, (ἄγαμαι) admirabilis, praeclarus, nobilis, superbus. 2) clarus et perspicuus. Maneth.

ἀγαυρίαμα, ατος, τό (ἀγαυρός) elevatio animi.

ἀγαυριάω, ῶ, valde insolesco.

ἀγαυρός, ρά, ρόν, i. q. ἀγαυός, sed dicitur impr. de *superbo*, et *magnifico*. Hes. Th. 832. Her. 7, 57.

ἀγάφθεγκτος, ον, (φθέγγομαι) vehementer sonans.

ἄγγαρα, ων, τά, mansiones, s. stationes, in quas αἱ ἄγγαροι, peracto diei penso, divertebant.

ἀγγαρεία, ας, ἡ, ministerium ἀγγάρων.

ἀγγαρήϊος, εία, εῖον, Ion. ἀγγαρήϊος, η, ον, ad angarum ejusque officium pertinens, δρόμημα. Herod. Sic etiam 3, 136. ubi non est i. q. ἄγγαρος.

ἀγγαρευτής, οῦ, ὁ, qui tabellarium mittit, qui cogit servitium praestare, imponit operas.

ἀγγαρεύω, εύσω angarum mitto, cogo aliquem ad ministerium ἀγγάρων praestandum; inde transfertur ad quodvis ministerium, ad quod quis cogitur. Menand., Matth. 5, 41. 27, 32. Marc. 15, 21. Arrian. Diss. Epict. 3, 18. Jos. Arch. 3, 3.

ἄγγαρος, ου, ὁ, *vox Persica*, nuncius, vel tabellarius regum Persarum, qui in statione positus, et opperiens, litteras ab altero angaro acceptas alteri tradebat, quo celerius perferrentur. Herod. 8, 98. Xen. Cyr. 8, 6, 17. *Metaph.* Aesch. Ag. 292. ἄγγαρον πυρός, ignes nuncii.

ἀγγαροφορέω, ήσω, bajulo velut ἄγγαρος.

ἀγγείδιον, ου, τό, vasculum. Dim. ab ἀγγεῖον.

ἀγγειολογέω, ῶ, (ἀγγεῖον) venas lego. Paul. Aeg. 6. p. 177. Cels. 7, 7.

ἀγγειολογία, ας, ἡ ipse actus venas legendi: vel pars doctrinae anatomicae: ea quae venarum cursus persequitur et demonstrat.

ἀγγεῖον, ου, τό (ἄγγος) vas liquoris capax, receptaculum. 2) vena, ap. Medicos.

ἀγγειόσπερμος et ἀγγειοσπέρματος, ον, (ἀγγεῖον et σπέρμα) vasculo, sive vasculis semen inclusum habens. Theophr. h. pl. 1, 18. var. lect.

ἀγγειώδης, ες, vasis formam, vel capacitatem habens.

ἀγγελία, ας, ἡ, nuntius, res quae nunciatur et actus nunciandi. ἀγγελίην ἐλθεῖν, legationem obire, Il. 11. 140. ἀγγελίης ἐλυθεῖς, Il. 13, 252. 3, 206. ἀγγελίης οἴχνεσκε, ib. 16. 640. ἀγγελίης πωλεῖται, Hes. Th. 781. nuncii perferendi causa venire; quibus in locis alii, genitivum non intelligentes, subst. ἀγγελίης, ου, ὁ, commenti sunt: quae vox est nihili.

ἀγγελιάρχος, ὁ, qui praeest nunciis. Agathias ap. Suid. v. σκοπεῖν.

ἀγγελιαφορέω, nuncium affero.

ἀγγελιαφόρος, ον, nuncius, tabellarius. Ion. -ηφόρος.

ἀγγελίεια, ας, ἡ, nuncia. Orph.

ἀγγελιώτης, ου, ὁ, nuncius. Joh. Geom. Hymn. IV., 35.

ἀγγελικός, ή, όν, ad nuncium pertinens. ἀγγελικὴ ὄρχησις, saltatio, quae exercebatur inter pocula. Athen. 2) angelicus, ab angelis ortus, Scr. Eccl.

ἀγγελιώτης, ου, ὁ fem. ῶτις, ιδος, nuncius, nuncia. Hom. Hymn. in Merc. 296. Callim. in Jov. 68. in Del. 216. Musaeus 7.

ἀγγέλλω, f. ελῶ, aor. 1. ἤγγειλα, (ἄγω) nuncio. absol. Il. 8, 409. 517. c. acc. narro. certiorem facio. ἀεικὲς ἔπος. Il. 17, 701. *Med.* Τεύκρῳ ἀγγέλλομαι φίλος εἶναι, Soph. Aj. 1376. praedico de me.

ἄγγελμα, τος, τό, res quae nunciatur.

ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuncius, nuncia, index. 2) nunciata res. 3) Angelus. ap. Scr. Eccl.

ἀγγελτήρ, ὁ, fem. ἀγγελτρία, ας, ἡ, i. q. ἄγγελος, ὁ, ἡ, Orac. Sibyll.

ἀγγελτικός, ή, όν, ad nunciandum aptus, ad nuncium pertinens.

ἀγγοθήκη, ης, ἡ, (ἄγγος) apotheca vasorum, capsa et theca poculi.

ἄγγος, εος, τό, vas quodlibet, ut dolium, urna, etc. 2) uterus, venae, ap. Hippocr.

ἀγγούριον, ου, τό, cucumis.

ἄγγουρον, ου, τό, idem.

ἀγγρίζω, ίσω, (ἄγγρις) irrito, dolore afficio. Hesych. ex Hippocr. p. 658, 28. ut videtur.

ἄγγρις, ιος, ἡ dolor.

ἀγγρισμός, οῦ, ὁ, irritatio. Gl. Vet.

ἀγγριστής, οῦ, irritator. Gl. Vet.

ἀγδαβάτης, ὁ, qui ductim procedit. Aesch. Pers. 927. ubi alii falso nomen gentis esse putarunt.

ἀγδην, (ἄγω) *adv.* ductim tractim i. q. σύρδην. Lucian. Lexiph. p. 528.

ἄγε, ἄγετε, imper. verbi ἄγω, *adverbii* vice fungitur, *age!* εἶα ἄγε, εἰ δ' ἄγε, ἄγε δή, idem, sed fortius exprimunt. ἀλλ' ἄγε, immo age! Jungitur c. 1. et 2. pers. pl. Il. 3, 441. ἄγε δὴ τραπείομεν. Od. 3, 332. ἄγε τάμνετε. ἄγετε c. 1. plur. Od. 1, 76.

ἀγείραστος, ον, i. q. ἀγέραστος sine praemio.

ἀγείρω, f. ερῶ, p. ἤγερκα. *Att.* ἀγήγερκα. pass. ἀγήγερμαι, congrego, colligo. 2) mendicando corrogo, circulatorum more peto, impr. de sacerdotibus diis stipem per oppida petentibus. Ruhnk. Tim. p. 10. Med. ἀγείρομαι, convenio, congregor. Correpta secunda syllaba dicitur ἀγέρεσθαι, ἀγέροντο, et ejecta litera ε, ἀγρόμενος, η, ον, congregatus. ἤγερθεν 3. pl. aor. ἀγηγέρατο 3. pl. plusquampf. pass. (Passovius cum Buttmanno gramm. gr. p. 317. ἀγρόμενος pro part. aor. 2. med. habet; quod fortasse verum.)

ἀγείσσωτος, ον, (γεῖσσον) suggrunda non munitus.

ἀγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ vicinum non habens.

ἀγελάζω, άσω, (ἀγέλη) congrego. ἀγελάζεσθαι, congregari, gregatim vivere.

ἀγελαιοκομικός ή, όν (κομέω) ad pecorum curam pertinens.

ἀγελαῖος, αία, αῖον, armentalis, e grege, gregarius, gregalis, congregabilis. 2) e trivio, vilis. Hac significatione ἀγέλαιος scribunt. Hemsth. Th. M. p. 7.

ἀγελαιοτροφία, ἡ, pecuaria.

ἀγελαιοτροφικός, ή, όν, pecuarius, qui gregarie ali solet. Plato Politic. p. 267, B.

ἀγελαιοτρόφος, ὁ, qui gregem curat vel nutrit.

ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, locus armenti, locus, in quo pascuntur armenta.

ἀγελαρχία, ῶ f. ήσω, praesum armento, vel gregi.

ἀγελάρχης, ου, ὁ (ἄρχω) armenti praefectus: armentarius: 2) armenti dux, e. g. taurus. Lucian.

ἀγέλαρχος, ου, ὁ, idem.

ἀγελαίς, ίδος, ἡ, i. q. ἀγελαία. Schol. Ap. Rh. 2, 89.

ἀγέλασμα, i. q. ἀγέλη. Procli Hymn. in Min. 44. armentum, grex.

ἀγελαστέω, ῶ f. ήσω, (ἀγέλαστος) risu abstineo, non rideo.

ἀγελαστί, et. -εί, (ἀγέλαστος) *adv.* sine risu, serio.

ἀγελαστία, ας, ἡ, risus abstinentia, vultus tetricus.

ἀγελαστικός, ή, όν, i. q. ἀγελαῖος. Max. Tyr. 21, 7. 35, 7.

ἀγέλαστος, ον, risus expers, non ridens, tetricus, severus. 2) risu non dignus, de quo non ridetur. Ruhnk. Hymn. Hom. in Cer. 200.

ἀγελάτης, ου, ὁ qui praeest ἀγέλαις, s. manipulis puerorum Cretensium, annum septimum decimum nondum egressorum, (ἀγελαίων.) *Plutarch.*

ἀγελεία, ας, ἡ, (ἄγω et λεία) Epitheton Palladis, praedatrix, quae praedam ducit.

ἀγέλη, ης, ἡ, (ἄγω) armentum, grex, proprie boum, deinde etiam equorum, luporum, avium et ipsorum hominum etc.

ἀγεληδόν, *adv.* gregatim, turmatim, catervatim. Hom. ἀγεληδά, Arat. Dios. 233.

ἀγέληθεν, *adv.* ex armento, e grege.

ἀγεληΐς, ίδος, ἡ i. q. ἀγελαία.

ἀγελήτης, ου, ὁ, qui ex armento, vel grege est.

ἀγελικός, ή, όν, ad gregem pertinens, i. q. ἀγελαῖος. Basil. hom. 8. p. 73.

ἀγελοκομικός, ή, όν, (κομέω) ad curam pecorum pertinens.

ἀγελοτροφία, ας, ἡ, i. q. ἀγελαιοτροφία.

ἀγελοτροφικός, ή, όν, i q. ἀγελαιοτροφικός.

ἀγελοτρόφος, ὁ, qui greges pecudum nutrit.

ἀγέλως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, non ridens, severus. *dub.*

ἄγεν, 3. pl. aor. 2. ind. pass. v. ἄγνυμι, pro ἐάγησαν. (◡◡)

ἀγενεαλόγητος, ον, (γενεαλογέω) is, de cujus genealogia non constat, qui non a certo aliquo genus suum ducit.

ἀγένεθλος, ον, i. q. ἀγενής, sine genere, ignobilis.

ἀγένεια, ας, ἡ (γένος) ignobilitas, vilitas, animus ignobilis, non generosus.

ἀγένειος, ον, (γένειον) imberbis. *Adv.* -είως. Philostr. V. Soph. 1, 489.

ἀγενής, ές (γένος) cujus genus ignoratur, ignobilis, humili loco natus. 2) ignavus, minime generosus, abjectus, vilis, humilis, improbus. 3) qui est sine prole, aut caelibem vitam egit.

ἀγένητος, ον, (γίνομαι) i. q. μὴ γενόμενος, non creatus, infectus, non existens.

ἀγενναίδας, f. l. pro γενναίδας. Arist. Ach. 1230.

ἀγέννεια, ας, ἡ, (ἀγεννής) ignobilitas generis, ignavia, ἀνανδρία.

ἀγεννής, ές (γεννάω) ignobilis, idem quod ἀγενής. *Adv.* ἀγεννῶς.

ἀγεννησία, ας, ἡ, (γεννάω) sterilitas, orbitas. 2) ap. Scriptores Eccles. est character Dei patris, qui non est genitus. Greg. Naz.

ἀγεννητογενής, ές, sine creatione genitus. Epiph. 1, 731. ex ignobilibus ortus.

ἀγέννητος, ον, (γεννάω) non genitus, non natus, non creatus. 2) ignobilis, Soph. Tr. 61. *Adv.* -ήτως Plut.

ἀγεννία, ἡ, timiditas, ignavia. Polyb.

ἀγεννίζω, ίσω, ignavum et ignobilem me gero. Teles Stob.

ἀγέραστος, ον, (γέρας) praemio carens, sine munere. Il. 1, 118.

ἄγερθεν, 3. pl. aor. 1. pass. pro ἠγέρθησαν, a verbo ἀγείρω. Hom.

ἀγερμός, ὁ, (ἀγείρω) congregatio.

ἀγερμοσύνη, ης, ἡ, (ἀγείρω) collectio, congregatio. Opp. Cyn. 4, 251.

ἀγέρομαι, vid. ἀγείρω.

ἀγερσικύβηλις, ὁ, praestigiator, qui secures in se colligit. Etym. M., Hes.

ἄγερσις, εως, ἡ, collectio.

ἀγερωχία, ας, ἡ, (ἀγέρωχος) 1) strenuitas. 2) superbia, ferocia, arrogantia.

ἀγέρωχος, ον, incertae radicis, 1) sensu bono ap. Hom. et Pind. *strenuus*, gloriosus. 2) Serius transiit in sensum malum, *superbus, ferox, protervius, insolens. Adv.* ἀγερώχως.

ἀγεσίλαος, ου, ὁ, (ἄγω et λαός) Epitheton Plutonis, quasi ductoris populi: quoniam mortales omnes ad se ducit. (⏑⏑⏑–⏑)

ἀγεσίλας, ου, ὁ, idem.

ἀγέστρατος, ου, ὁ, ἡ, (ἄγω, στρατός) dux exercitus.

ἀγέτης, ου, ὁ, dux. Dor. pro ἡγέτης d. l. Orph. 52, 7.

ἀγέτις, ἡ, fem. ab ἀγέτης. Anal. 1. p. 255.

ἀγευστία, ας, ἡ, (ἄγευστος) jejunium, inedia.

ἄγευστος, ον, (γεύομαι) qui gustari non potest, vel gustatus non fuit. 2) qui non gustavit, κακῶν Soph. Ant. 583.

ἀγέω, ἀγέομαι. Dor. i. q. ἡγέομαι. ἀγημένα, i. q. νενομισμένα. Dem.

ἀγεωμέτρητος, ον, Geometriae ignarus.

ἀγεωργησία, ας, ἡ (γεωργία) agriculturae neglectus, imperitia.

ἀγεώργητος, ον, incultus, desertus.

ἀγεωργίου δίκη, crimen neglectae agriculturae. A. B. I. p. 30. 336.

ἄγη, 3. sing. aor. 2, ion. pro ἐάγη, a verbo ἄγνυμι.

ἄγη, ας, ἡ, admiratio cum stupore, veneratio, aemulatio. 2) invidia, odium. (⏑–)

ἀγή, ῆς, ἡ (ἄγνυμι) fractura, contusio: fragmentum, Aesch. Pers. 425. 2) fractus fluctus, littus, ubi fluctus frangitur. 3) pernicies. (––)

ἀγηγέραται, ἀγηγέρατο, 3. pl. pf. et plqupf. pass. verbi ἀγείρω.

ἀγήγερκα, perf. ind. act. Att. et Ion. verbi ἀγείρω.

ἀγηλατέω, ήσω, *piaculum exigo*: scelus expio, i. q. ἄγος ἐλαύνω. Inde in universum: depellere, abigere. Herod. 5, 72. Soph. O. R. 402. Scribitur falso cum spiritu leni; asperum defendit derivatio ab ἄγος et ἐλαύνω. V. Brunck. ed Soph. O. R. 402. Schaef. Greg. Cor. p. 545. Eustath. Od. p. 462, 23.

ἀγηλατίζω, ίσω, persequor, fugo, abigo. Etymol.

ἀγήλατος, ον, (ἀγηλατέω) piaculum exigens, expians. ἀγ. μάστιξ dicitur fulmen, propter vim expiandi ap. Lyc. 436.

ἄγημα, τος, τό, (ἄγω) agmen, exercitus, Xen. Laced. 11, 9. 13, 6. In Macedonum exercitu praestantissima pars, quae regem tuebatur, ἄγημα audiebat. Polyb. 15, 65. 31, 3, 8. Plut. Eum. 7. τοὺς ἐῤῥωμενεστάτους ἱππέας εἰς ἄγημα συντάξας, Arr. Exp. Al. 1, 1.

ἀγηνορέω, ήσω (ἀγήνωρ) strenuus sum, superbio, insolesco.

ἀγηνόρειος, α, ον, i. q. ἀγήνωρ. Aesch Pers. 1029. ἀγανόρειος Dor. alii h. l. ἀγανόρειος et ἀγανόρεος.

ἀγηνορία, ας, ἡ, (ἄγαν et ἀνήρ) strenuitas, audacia, arrogantia,

ἀγήνωρ, ορος, ὁ, (ἄγαν et ἀνήρ) admodum virilis, strenuus, fortissimus, audax, superbus: arrogans.

ἀγήοχα, perf. ab ἄγω Lys. Buttmann. Lexil. p. 297. ἀγήγοχα, E. M. et Inscr. Sigea ap. Chishull. Ant. As. p. 50.

ἀγήραντος, ον: ἀγήραος, ον contr. ἀγήρως, ων: ἀγήρατος, ον, (γῆρας) senectutis expers, qui non senescit, perennis. κλέος ἀγήρατον. Eur. I. A. 568. χάριν ἀγήρων. Eur. Suppl. 1178.

ἀγηρασία, ας, ἡ, (γῆρας) perennitas. Schol. Nic. Ther. 343.

ἀγήρατον, ου, τό herba ap. Dioscor. 4, 59. Plin. H. N. 27, 4, 4. nostr. *Schaafgarbe*.

ἀγήρατος, ὁ lapis, quo utebantur sutores, ad expoliandos mulierum calceos. Galen.

ἀγής, ές, (ἄγνυμι) curvatus, i q. περιηγής. Empedocl.

ἀγής, ές, (ἄγος) scelestus Hippon. fr. 4. (––)

ἀγησάνδρος, ου, ὁ, (ἄγω et ἀνήρ.) Epitheton Plutonis, qs. ducens homines, s. viros, i. q. ἀγεσίλαος.

ἀγησίλαος, ου, ὁ idem quod ἀγεσίλαος Aesch.

ἀγησίχορος, ον, (ἀγέομαι, χορός) ducens, vel moderans chorum.

ἀγητήρ, Dor. pro ἡγητήρ. Pind. P. 1, 134.

ἀγητός, ή, όν, (ἄγαμαι) admirabilis.

ἀγήτωρ, Dor. p. ἡγήτωρ.

ἁγιάζω, άσω, (ἅγιος) sanctifico, consecro, veneror: Deo sacrifico et sancte adoleo. *Scr. Eccl.* e. der.

ἁγίασμα, ατος, τό, (ἁγιάζω) res sacrata, ut templum Dei.

ἁγιασμός, οῦ, ὁ, consecratio.

ἁγιαστήριον, ου, τό, sanctuarium.

ἁγιαστής, οῦ, ὁ, qui consecrat. Theophyl.

ἁγιαστία, ας, ἡ sanctitas, sanctimonia.

ἁγιαστικός, ή, όν, ad consecrandum pertinens. Basil. Epist. 189.

ἀγίγαρτος, ον, acinis carens. βότρυς, Geopon.

ἁγίζω, ίσω, (ἅγιος) consecro, sacrum esse jubeo. Pind. Ol. 3, 34. βωμοὶ ἁγισθέντες. Apud Comicum Plut. 681. πόπανα ἅγιζον εἰς σαίτην, de sacrificulo liba furto auferente.

ἁγινέω, ήσω, (⏑–⏑–) ἀγίνω, (⏑––) forma plenior verbi ἄγω, duco, fero, confero, congrego, colligo. Il. 18, 692. 24, 784. Od. 14, 105. 20, 213. Herod. 7, 25. 33. Praeter praes. impf. et fut. (Hom. h. Apoll. 57.) nullum aliud tempus in usu est. 2) *intrans.* se movere Ap. Rh. 1, 613. ibique Brunck.

ἁγιόγραφα, ων, τά, sc. βιβλία, scripta sancta: pars ultima sacrorum librorum, Hebr. ketuvim LXX.

ἁγιόγραφος, ον, e divinis viris scriptus.

ἅγιον, ου, τό, sanctuarium, templum: *in N. T.* pars templi Hierosolymitani solis sacerdotibus adeunda.

ἁγιοπρεπής, ές, (ἅγιος, πρέπω) sanctis conveniens, sanctus. *Adv.* -ῶς.

ἅγιος, α, ον, vel ἅγιος, ον, (Isocr.) sanctus, sacer: inde purus, venerandus, inviolabilis. 2) *sacer* i. e. devotus i. q. μιαρός. Bekk. An. 1. p. 337. – Attici hanc vocem raro, tragici nunquam usurpant, ἁγνός pro ea adhibentes, v. Porson. ad Eur. Med. 750. *Adv.* ἁγίως. (⏑⏑⏑)

ἁγιοσύνη, ης, ἡ, sanctitas, sanctimonia N. T.

ἁγιότης, ητος, ἡ, idem.

ἁγιόω, ώσω, sanctifico, sanctum reddo.

ἁγιστεία, ας, ἡ, (ἁγιστεύω) sanctimonia, puritas. 2) cultus Deorum, sacrorum peractio, sacrum, res divina, caerimoniae, initia s. mysteria. Isocr.

ἁγιστεύω, εύσω, (ἅγιος) sancte pieque vivo. 2) caerimonias et religiones perficio, Deos colo et veneror; perago, quae ad sacrificium pertinent. Plato de Legg. 6. p. 266. Ruhnk. Tim. p. 11.

ἁγιστέω, ήσω, sanctifico, sanctum reddo.

ἁγιστία, ας, ἡ idem quod ἁγιστεία.

ἁγιωσύνη, ης, ἡ, aliis ἁγιοσύνη, quod vide. Herod. Epim. p. 232.

ἀγχ – vocabula multa sic incipientia quaere in ἀνακ –, ut ἀγκεῖμαι in ἀνακεῖμαι, sic enim poetae dicere solent.

ἀγκάζομαι, άσομαι, (ἀγκαί) ulnis amplector, ulnis attollo, in ulnas sumo. Il. 17, 722.

ἀγκάθεν, *adv.* 1) i. q. ἀγκάς, ulnis. Aesch. Eum. 80. παλαιὸν ἀγκάθεν λαβὼν βρέτας, antiquum ulnis amplexus simulacrum 2) pro ἀνεκαθεν, i. q. ἄνωθεν, superne, supra. Aesch. Ag. 3. Eum. 369.

ἀγκάλη, ης, ἡ, (ἀγκαί) ulna, brachium. 2) res, qua quis arcte includitur. πετραία ἀγκ. Aesch. Pr. 1018. πάτνιαι ἀγκ. Choe. 585. (–⏑–)

ἀγκαλιδαγωγέω, ήσω, (ἀγκαλιδαγωγός) manipulos s. fasciculos veho.

ἀγκαλιδαγωγός, ον, (ἀγκαλίς, ἄγω) qui manipulos, s. fasciculos navigio, aut jumento vehit, bajulus.

ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, qui manipulos vendit. E. M.

ἀγκαλιδοφορέω, ήσω, manipulos porto, fasciculos gesto.

ἀγκαλιδοφόρος, et ἀγκαλιδηφόρος, ον, (ἀγκαλίς, φέρω) qui manipulos, s. fasciculos portat, bajulus.

ἀγκαλίζομαι, ίσομαι, (ἀγκάλη) ulnis amplector, in ulnis gesto. *Simon.* 2) in fasciculos colligor. Ath. 9, 2.

ἀγκαλιδῶς, *adv.* (ἀγκάλη) ulnis gestando vel complectando.

ἀγκαλίς, ίδος, ἡ, manipulus, fasciculus, qui ulnis gestatur. 2) pl. ulnae. Il. 18, 515. Call. Dian. 73.

ἀγκάλισμα, τος, τό, quod ulnis complectimur, quod in ulnis gestamus, quantum complecti ulnis possumus.

ἄγκαλος, ου, ὁ, fasciculus. Hom. Merc. 82.

ἀγκάς, άδος, ἡ, ulna. Opp. Hal. 2, 315.

ἀγκάς, *adv.* ulnis, e. g. λαβεῖν, ἔχειν. Hom.

ἄγκειον, ου, τό, angustia convallium. Aristot. H. A. 8. 26.

ἄγκη, ἡ, ulna i. q. ἀγκάλη.

ἀγκίον, ου, τό, vallis parva, vallicula. Dim. ab ἄγκος. Aristot.

ἀγκιστρεία, ας, ἡ, (ἄγκιστρον) piscatio, quae fit hamo.

ἀγκιστρευτής, οῦ, ὁ (ἀγκιστρεύω) piscator hamo utens.

ἀγκιστρευτικός, ή, όν, piscatorius, ad piscationem cum hamis pertinens. Hinc ἡ ἀγκιστρευτική, ῆς, sc. τέχνη, ars piscandi cum hamo Plat. Soph. p. 220.

ἀγκιστρεύω, εύσω, (ἄγκιστρον) inesco, allicio, uncino hamo, adhamo.

ἀγκίστριον, τό, Dim. ab ἄγκιστρον. Theocr. 21. 57.

ἀγκιστρόδετος, ον, (δέω) hamo alligatus.

ἀγκιστροειδής, ές, (ἄγκιστρον, εἶδος) hamatus, aduncus in hami modum.

ἄγκιστρον, ου, τό, hamus 2) uncus quilibet.

ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ qui hamos vendit.

ἄγκιστρος, ου, ὁ, idem. Basil.

ἀγκιστροφάγος, ον, (φάγω) qui hamum deglutit. *metaph.* avarus.

ἀγκιστρόω, ώσω, (ἄγκιστρον) aduncum facio, in modum hami. 2) capio hamo, capio. πόθῳ Lycophr.

ἀγκιστρώδης, ες, i. q. ἀγκιστροειδής.

ἀγκιστρωτός, οῦ, ὁ (ἀγκιστρόω) hamatus, hami formam habens, hamis consertus.

ἄγκλιμα, ατος, τό, i. q. ἀνάκλιμα, impr. locus in nave, ad quem reclinatur gubernator.

ἀγκοίνη, ης, ἡ, (ἀγκών) i. q. ἀγκάλη, ulna, brachium. Plurale tantum occurrit. Il. 14, 213. 2) *metaph.* de unaquavis re, qua quis arcte includitur, e. g. ἀγκ. πετραίαι. Opp. Hal. 2, 173. qui lucem recipit ex Aesch. Prom. 1018. ἅλμης, ib. 3, 34. (cf. Aesch. ap. Schol. Arist. Ran. 716. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.) λόνοια, ib. 3, 567. χθονὸς Iuliani Aeg. Ep. 45.

ἀγκονέω, ήσω, pro ἀνακονέω, i. q. διακονέω, studiose in opera versor, opus accelero. Aristoph.

ἀγκονίζω, ίσω, i. q. ἀγκαλίζομαι.

ἀγκονέω, Aristoph. Lys. 1311. legitur in MSS. ἀγκονεύουσαι. v. ἀγκονέω.

ἀγκονίς, ίδος, ἡ ministra, serva. Etym. M.

ἄγκονος, ου, ὁ, minister, famulus, Hesych.

ἄγκος, εος, τό, vallis, convallis, *pr.* ulna.

ἀγκταλιάζω, άσω, (ἄγχω) suffoco, strangulo. Hesych. Fort. f. l. pro ἀγκτηριάζω.

ἀγκτείρα, ας, ἡ fem. ab ἀγκτήρ q. v. Zoroast. Or. p. 78. de furiis adhibuit.

ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἄγχω) id, quo constringimus aliquid, ut laqueus, fibula. 2) locus in collo, in quo fit suffocatio.

ἀγκτηριάζω, άσω, (ἀγκτήρ) ancter constringo.

ἀγκτηριασμός, οῦ, ὁ, constrictio per ancterem.

ἀγκυλέομαι, ήσομαι, (ἀγκύλη) jaculor.

ἀγκύλη, ης, ἡ, lorum, quo media hasta religatur et jacitur. Schol. Eur. Or. 1477. Latinis *amentum*; ansa jaculi. Inde jaculum ipsum, hasta. Eur. Or. 1477. quo pertinent verba ἀγκυλέομαι, et ἀγκυλίζομαι, jaculum emittere, jaculari. 2) quodvis lorum, ut Xenoph. Cyn. 6, 1. de corollariis canum loquens, dixit αἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρί, i. e. lora, quibus digiti inseri possunt: lora calcearum, Bekk. An. I, p. 338. Hesych. de nervo arcus, Soph. Or. 204. ἀγκυλᾶν χρυσοστρόφων, ubi tamen ante Brunck. legebatur ἀγκυλῶν, quod firmat Eustath. p. 33, 3. (25. 32.) ἀγκύλα χρυσόστροφα ex h. l. afferens. 3) flexus cubiti vel poplitis, poples. Philostr. Icon. 2, 6. 4) contractio et adstrictio articulorum, αἱ τῶν ἄρθρων κατοχαί, Paul. Aeg. ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ, βλεφάρου, vitiosa contractio et adstrictio linguae, palpebrarum, id. 5) genus poculi cottabis aptum. Athen.

ἀγκυλητός, όν, projectus ut jaculum, emissus. δόρατα. Aesch. Athen. XI, p. 217. ad Schw. ἀγκυλητόν, τό, jaculum. Aesch. Harpocr. sub χλῆδος.

ἀγκυλιδωτόν, οῦ, τό, (ἀγκυλίς) ansulam habens.

ἀγκυλίζομαι, ίσομαι, jaculor, vid. ἀγκύλη.

ἀγκύλιον, ου, τό, dim. ab ἀγκύλη, in omnibus signif.; praeterea Graeci sic vertunt Lat. *uncile*. Plut.

ἀγκυλίς, ίδος, ἡ, ansa, instrumentum aliquod venatorium. Opp. Cyn. 1, 155.

ἀγκυλιστός, οῦ, ὁ, (ἀγκυλίζομαι) jaculator.

ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τό, palpebrarum adstrictio, v. ἀγκύλη signif. 4.

ἀγκυλόβουλος, ον, curva i. e. callida consilia agitans. Tzetz. Hom. 144. Posth. 84. 630. i. q. ἀγκυλομήτης, q. v.

ἀγκυλόγλωσσον, ου, τό linguae impedimentum, vid. ἀγκύλη n. 4.

ἀγκυλόγλωσσος, ον, praepeditam habens linguam, vid. praec.

ἀγκυλόδειρος, ον, (δειρή) collum aduncum habens. Opp. Hal. 4, 630.

ἀγκυλόδους, οντος, ὁ, ἡ, curvis dentibus praeditus.

ἀγκυλοειδής, ές, cavus, depressus et simul tortuosus, *de locis, vallibus:*

ἀγκυλόεις, εσσα, εν, pro ἀγκύλος poetice.

ἀγκυλόκυκλος, ον, incurvus, rotundus. Nonn. Dionys. 35. p. 878.

ἀγκυλόκωλος, ον, curvis, vel adstrictis membris Artemidr. Athen. VII, 20. p. 302. a

ἀγκυλομήτης, ου, ὁ (μῆτις) dolosis consiliis utens, versutus, habens curva consilia. Hom. Epith. Saturni. Seriores dicunt etiam ἀγκυλόμητις, ὁ, ἡ ut δολόμητις al.

ἀγκύλον, τό, nervus arcus. Soph. OR. 204. v. l. vid. ἀγκύλη 2.

ἀγκυλόπους, οδος, ὁ, curvis pedibus. δίφρος, sella curulis.

ἀγκύλος, η, ον, curvus, aduncus, tortuosus, rotundus.

ἀγκυλόστροφος, ον, curvatus et flexus. ῥοαὶ Ἰορδάνου. Phoc. Sym. Allatii p. 54.

ἀγκυλοτόμον, ου, τό (τέμνω) instrumentum chirurgicum, quo ἀγκύλη, s. vitium linguae tollitur.

ἀγκυλότοξος, ον, (τόξον) arcum curvum s. inflexum gerens. Hom.

ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, (χεῖλος) incurvum habens rostrum. αἰετός, Od. 19, 538.

ἀγκυλόχειλος, ον, idem.

ἀγκυλοχήλης, ου, ὁ (χηλή) habens aduncas chelas, aduncos ungues, ut cancer Batr. 285.

ἀγκυλόω, ώσω, curvo, tortuosum reddo. ἠγκυλωμένος, curvatus, recurvus. 2) Med. vibro, e. g. ἀκόντιον, jaculor.

ἀγκύλω, curvo, retro flecto. Ὀπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλοι τὸν ἄνθρωπον, Aret. 1, 6.

ἀγκύλως, *adv.* adunce, tortuose.

ἀγκύλωσις, εως, ἡ, incurvatio recurvatio. 2) morbus quidam articularis, v. ἀγκύλη. 4.

ἀγκυλωτός, ή όν, incurvus. 2) jaculo instructus. Eur. Bacch. 1194.

ἄγκυρα, ας, ἡ uncus praecipue *ancora*. Vox primum occurrit ap. Pindarum. 2) metaph. praesidium, columen. οἴκων. Eur. Hec. 80. – ἄγκυραν χαλᾶν, ancoram ejicere. ἀγκ. αἴρειν, ἀνασπᾶν, solvere.

ἀγκυρίζω, ίσω, hamo capio: *de luctantibus:* supplanto. Arist. Eq. 262.

ἀγκύριον, ου, τό, ancora parva. (ῠ)

ἀγκύρισμα, τος, τό (ἀγκυρίζω) supplantatio, genus artificii in lucta. (ῠ)

ἀγκυροβαλλω, ancoram jacio. Hippocr.

ἀγκυροβολέω, ancoram jacio. 2) insero aliquid ita, ut tenaciter haereat. Hippocr.

ἀγκυροβόλιον, ου, τό, locus ad jaciendam ancoram aptus. Ion. ἀγκυρηβόλιον. Plutarch.

ἀγκυροειδής, ές, ancorae formam habens.

ἀγκυρομήλη, ης, ἡ, (μήλη) hamus s. uncus, instrum. chirurg.

ἀγκυρουχία, ας, ἡ (ἔχω) ancorae retentio. Aesch. Supp. 779.

ἀγκυρόω, ώσω, ancora firmo, utor aliqua re pro ancora.

ἀγκυρωτός, ή, όν, (ἀγκυρόω) ancoris firmatus, fundatus.

ἀγκών, ῶνος, ὁ, cubitus, flexus brachii 2) quaelibet curvatura, sinus. γλυκὺς ἀγκών, Plat. Phaedr. p. 257. D. *dulcis angulus*, cui opponitur σικρός (e Schneideri conj. πικροῦ pro μακροῦ.) Proverb. de iis, qui res molestas appellant jucundas. cf. Herod. 2, 99.

ἀγκωνίζω, ίσω, brachiis includo, firmiter teneo; dicitur de pugile: qui adversarium brachiis comprimit. *Med.* sinuo me, sinuor, e. g. de fluvio. Eustath.

ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, (ἀγκών) parvus cubitus. 2) catenatio, commissura: Exod. 26 instrumentum torturae et carnificinae Suid.

ἀγκωνόδεσμος, ου, ὁ, (δεσμός) cubital. Gl. Vet. dub.

ἀγλαέθειρος, ον, (ἔθειρα) nitidam, pulcram comam habens. Hom. h.

ἀγλαΐα, ας, ἡ, splendor, nitor, pulcritudo, ornatus, decus, voluptas, laetitia, lautitia, deliciae. 2) *nom. pr.* una ex tribus Gratiis.

ἀγλαΐζω, ίσω, illustro, splendidum reddo, decoro, orno. Saepius *Med.* ἀγλαΐζομαι, illustror: splendeo, niteo, gaudeo re, c. dat. Hom. ἐν ἄστρῳ Pind.

ἀγλάϊσμα, τος, τό, ornamentum.

ἀγλαϊσμός, οῦ, ὁ, ornatus, splendor.

ἀγλαϊστός, ή, όν, optabilis, praetiosus.

ἀγλαοβότρυς, υος, ὁ, ἡ, splendidas uvas habens. Nonn.

ἀγλαόγυιος, ον, (γυῖον) pulcra membra habens. 2) pulcra membra faciens.

ἀγλαόδενδρος, ον, (δένδρον) qui pulchras fert arbores.

ἀγλαόδωρος, ον, splendidus. δῶρον ἀγλαόδωρον ἐπιστείχων. Opp. Cyn. 4. 17.

ἀγλαοεργός, όν, splendida facta perficiens. Maximus Epirota de Electionibus p. 74.

ἀγλαοθηλής, ές, (θάλλω) tener.

ἀγλαόθρονος, ον, (θρόνος) splendida sede residens.

ἀγλαόθυμος, ον, praeclare animatus. Jo. Geom. Terrast. p. 455.

ἀγλαόθωκος, ον, (θῶκος) pulcram sedem, vel splendidum solium habens.

ἀγλαόκαρπος, ον, pulchros ferens fructus De pulchra liberorum progenie adhibet Pind. N. 3, 54. ubi Boeckh. ἀγλαόκρανος (a κρήνη) conjecit, unus autem cod. ἀγλαόκολπος habet. Fertilis, ὄχθαι ἀγλ. Νείλου Opp. Cyn. 2, 84.

ἀγλαόκοιτος, ον, (κοίτη) splendidum lectum

habens in honorifico loco ad mensam constitutus, inde: valde honoratus. cf. AB. I, 329. Suid.

ἀγλαόκουρος, ον, pulchros habens pueros.

ἀγλαόκρατος, ἀγλαόκολπος, v. ἀγλαόκαρπος.

ἀγλαόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (κῶμος) epitheton *vocis* s. *cantus* apud Pindarum; oblectans convivium vel ornans.

ἀγλαομήτηρ, clara matre natus. Jo. Geom. Hymn. 2, 47.

ἀγλαομητία, ας, ἡ, praeclarum et illustre consilium, magnus Senatus. *Vox suspecta* Hes. Etym. M. Suid.

ἀγλαόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις) consilio clarus, prudentia insignis. Tryph.

ἀγλαόμορφος, ον, (μορφή) insignis forma, formosus.

ἀγλαόνους, excellenti mente praeditus. Jo. Geom Tetrast. p. 454.

ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, (παῖς) pulchros pueros, aut liberos habens.

ἀγλαόπεπλος, ον, splendida veste indutus. Qu. Smyrn. 11, 240.

ἀγλαόπηχυς, υος, ὁ, ἡ, i. q. λευκώλενος. Epith. Junonis ap. Nonn.

ἀγλαόπιστος, ον, (πιστός) praeclare fidelis.

ἀγλαόπυργος, ον, splendidas turres habens. Ἴλιον Tzetz. Hom. 417.

ἀγλαός, ή, όν vel -ός, όν, (ἀγάλλω) splendidus, clarus, fulgens; praeclarus; limpidus, ὕδωρ Hom. Od. 3, 429.; de hominibus ap. Hom. nobilis, gloriosus, illustris; ap. seriores: laetus. Fortasse etiam signif. act. Il. 7, 203. εὖχος, splendidum faciens, concelebrans. — *Adv.* ἀγλαῶς.

ἀγλαότευκτος, ον, splendide exstructus. Or. Sib. 14, 125.

ἀγλαότιμος, ον, valde honoratus.

ἀγλαοτριαίνης, ου, ὁ (τρίαινα) tridente inclitus, Pind. de Neptuno.

ἀγλαοφαρής, ές, splendida veste, Orac. Sibyll.

ἀγλαοφεγγής, ές, clare splendens. Max. Elect. 189.

ἀγλαόφημος, ον, (φήμη) clarus, celeberrimus.

ἀγλαόφοιτος, ον, splendida via incedens. Max. El. 403.

ἀγλαόφορτος, ον, onere quod quis portat, superbiens. Nonn.

ἀγλαόφωνος, ον, praeclaram vocem habens.

ἀγλαοφῶτις, ιδος, ἡ, paeonia, eadem herba quae et γλυκυσίδη. Ael. H. A. 14, 27. Phot. Bibl. p. 353.

ἄγλαυκος, ον, non caeruleus. Diod. Sic.

ἄγλαυρος, ον, i. q. ἀγλαός. 2) nom. propr. filiae Cecropis, quae in arce Athenarum colebatur; Herod. 8, 53. dicta est etiam Ἄγραυλος, vid. ad Lycurgi vers. germ. 24, 5.

ἀγλάφυρος, ον, (γλαφυρός) inelegans, invenustus. *Adv.* -ως.

ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) pulchros habens oculos.

ἀγλαώψ, ωπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) adspectu splendidus, pulchros oculos habens. Soph.

ἀγλευκής, ές, (γλεῦκος) minime dulcis, insuavis, insipidus. Xen. metaph. de dicendi genere Thucydidis. Hermog. Vox Siculae originis esse perhibetur a Suida. cf. Intpp. ad Xen. Hier. 1, 21. et v. ἀγλυκής.

ἀγλευκας, αν, idem poet.

ἄγληνος, ον, (γλήνη) pupillas non habens, caecus.

ἀγλίη, ης, ἡ, subalba cicatrix in oculis. Hippocr. s q. alibi αἰγίς.

αγλίς, ἀγλῖθος, ἡ, nucleus allii, qui a Theophr. vocatur γελγίς. Aristoph. Vesp. 680. Nic. Ther. 874. Callim. fr. 140, 2. Ap. Hesych. legitur ἀγλίθια, σκόροδα, Falso scribitur ap. Dioscor. 2, 142. αγλιθες. (—)

ἄγλισχρος, ον, (γλίσχρος) non lentus, non viscosus.

ἀγλυκής, ές, i. q. ἀγλευκής, amarus, expers dulcedinis. ἀγλυκέστερον vulgo legebatur ap. Xen. Hiero 1, 21. ubi nunc ἀγλευκέστερον editur, ex Suida et Bekk. An. I. p. 329. *Adv.* ἀγλυκῶς Phot. Bibl. p. 543.

ἄγλυφος, ον, (γλύφω) non caelatus, non sculptus.

ἀγλωσσέω, ήσω, idem quod δυσφημέω, Hesych. obscoena, inauspicata loquor.

ἀγλωσσία, vel ἀγλωττία, ας, ἡ inscitia loquendi, taciturnitas.

ἄγλωσσος, vel ἄγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, (γλῶσσα) linguam non habens, elinguis; qui loqui non potest, qui obmutuit; dicendi imperitus; barbarus Soph. Tr. 1060.

ἄγμα, τος, τό, (ἄγνυμι) fragmentum, fractura.

ἀγμίζω, ίσω, (ἄγμα) frango, concutio.

ἀγμός, οῦ, ὁ, (ἄγνυμι) fractio. 2) locus praeceps ac praeruptus, littus.

ἀγναμπτοπόλεμος, ον, qui invicti est roboris, bello insuperabilis, ex Hesych. V. D'Orville Misc. Obs. 9, 1. p. 118. Alii ἀγναπτοπόλεμος.

ἄγναμπτος, ον, (γναμπτός) qui flecti nequit, durus, inexorabilis.

ἄγναπτος, ον, (γνάπτω) a fullone nondum purgatus, impexus.

ἄγναφος, ον, (γνάπτω) idem.

ἁγνεία, ας, ἡ, (ἁγνεύω) castitas, pudicitia, castimonia, puritas. 2) expiatio, lustratio.

ἅγνευμα, τος, τό vita casta; castitas.

ἁγνευτήριον, ου, τό, locus, in quo fit expiatio.

ἁγνευτικός, ή, όν, castitatem servans, non proclivis in Venerem.

ἁγνεύτρια, ας, ἡ, piatrix Gl. Vet.

ἁγνεύω, εύσω, (ἁγνός) castus sum, abstineo a venere; purus sum, abstineo, c. inf. Herod. 1, 140. 2) purum reddo, expio, lustro.

ἁγνής, ές, idem quod ἁγνός, dub.

ἁγνίζω, ίσω, purifico, lustro, expio. 2) sacrifico, diis offero. Eur. Alc. 76. Iph. T. 711.

ἄγνιος, α, ον, vel ἄγνινος, ον, adj. ab ἄγνος, vitex. Plut. Q. R. 6, 8.

ἅγνισμα, τος, τό (ἁγνίζω) purificatio, lustratio, expiatio. ἁγνίσματα, piacula. 2) combustio in sacris, sacrificatio.

ἁγνισμός, οῦ, ὁ expiatio, lustratio; res ad lustrationem inserviens. Aesch.

ἁγνιστήριος, α, ον, i. q. ἁγνιστικός. Subst. τά, locus ubi fit expiatio.

ἁγνιστής, οῦ, ὁ, purificus.

ἁγνιστικός, ή, όν, expiandi vim habens.

ἁγνίτης, ου, ὁ, qui alium expiat, purificus. ἅλς, Lycophr.

ἁγνοδίκης, ές, Epitheton Deorum, utpote qui sunt sancti et justi. AB. 1, 338.

ἀγνόδικος, ον, justum ignorans. Hesych. et AB. 1. p. 338

ἀγνοέω, ήσω, (νοέω) ignoro, non intelligo. 2) pecco, erro.

ἀγνόημα, τος, τό, ignoratio. 2) peccatum per ignorantiam commissum, erratum.

ἄγνοια, ας, ἡ, ignorantia, inscitia, imperitia, imprudentia, error, peccatum. Etiam ἀγνοία producta ult. Buttm. Gr. plen. I. p. 142. Piers. ad Moer. v. ἱερεία. Fischer. ad Well. I. p. 280 Lobeck. ad Phryn. p. 494. Brunck. ad Soph. Trach. 350. Eustath. ad Od. 1579: 27.

ἀγνοίη, pro ἀγνοία, metri causa ap. poet.

ἁγνόμαντις, ὁ, ἡ, castus vates.

ἀγνοούντως, *Adv.* (ἀγνοέω) inscite. Aristot. Top. 2, 9.

ἁγνοποιός, όν, purificans, purum reddens.

ἁγνοπόλος, ον, (πολέω) purus, act. purificans. Orph.

ἁγνοπόλος, ον, (πέλομαι) castus. Orph.

ἁγνόῤῥοιος, pure fluens, pro ἁγνόῤῥοος.

ἁγνόῤῥυτος, ον, (ῥέω) pure fluens. Aesch. Prom. 433. ubi alii ἁγνόρυτος legunt.

ἁγνός, ή, όν, purus, integer; inde sanctus, sacer; pius. ἱερός, θυσίαι, Hom. χῶρος οὐχ ἁγνὸς πατεῖν Soph. O. C. 38. 2) castus, pudicus, de virginibus. Epith. Dianae ap. Hom. et Proserpinae. Od. 11, 385. 3) sanctus, pie colendus, venerabilis, 4) purus scelere, flagitio non pollutus. c. gen. ἁγνὸς γάμων Plato de Legg. 8. Eur. Phoen. 953. ibique Valck. — Tragici semper hanc vocem usurpant pro ἅγιος. — *Adv.* ἁγνῶς.

ἄγνος, ου, ἡ, Att. ὁ (Niclas Geopon. 2, 4, 1. Heindorf. Plat. Phaedr. p. 198. p. 230. A. St. Schneider ad Theophr. h. pl. 1, 5, 3, 12.) *vitex*, i. q. λύγος. agnus castus, cujus arbusculae frondes mulieres sacris diebus sibi substernebant, ad custodiendam castitatem. v. Plin. H. N. 24, 9, 38.

ἁγνόστομος, ον, integro ore. Tzetz. Chil. 6, 98.

ἁγνόστροφος, ον, (στρέφω) Manetho 6, 105.

ἁγνοσύνη, ης, ἡ, castitas. Theod. Prodr.

ἁγνοτελής, ές, (τελέω) perfecte purus, castus. Orph.

ἁγνοτερής, ές, castus, Orph. nisi sit pro ἁγνοτελής.

ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, puritas, sanctitas.

ἁγνοτόκεια, ας, ἡ (τίκτω) partus castus. Theod. Prodr.

ἁγνοφόρος, ον, sanctum portans. Ignat. epist. 11.

ἁγνόφυτος, ον, caste genitus. Jo. Geom.

ἈΓΝΥΘΕΣ, ων, αἱ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores.

ἄγνυμι, Irreg. f. ἄξω, aor. 1. ἔαξα, ap. Hom. ἦξα, partic. ἄξας, sed etiam ἰάξας, Lysiae p. 158. Reisk. κατεάξαντες) aor. pass. ἐάγην, correpta media, sed etiam Il. 11, 559. propter metri necessitatem producta. Perf. 2. ἔαγα, ion. ἔηγα, significatione passiva. Seriores etiam futurum ἰάξω formant, v. Taylor ad Lys. p. 156. nam Graeci, ut hoc verbum ab ἄγω distinguerent, eas quoque formas, quae proprie augmento carent, augmento ornaruut, praesertim in compos. ut κατεαγῆναι Plat Gorg. 56. κατεαγείς, Lysias p. 156. κατεάξῃ Plato Phaed. p. 86. A. in quibusd. codd. — Significat: *frango, diffringo.*

ἀγνώδης, ες, (ἄγνος) viticeus.

ἀγνωμονέω, idem ap. Plut. 10, p. 49. H. (si vera lectio).

ἀγνωμονέω, ήσω, (ἀγνώμων) ignoranter et imperite ago, inique et improbe ago 2) τινί, injuste s. ingrate aliquem tracto.

ἀγνωμόνως, *adv.* ab ἀγνώμων.

ἀγνωμοσύνη, ης, ἡ, (ἀγνώμων) mens consilii expers, stoliditas; crudelitas, error, vana formido, Xen. An. 2, 5, 6. improbitas, iniquitas, inficiatio debiti, perfidia, fraus, fraudatio.

ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (γνώμη) *qui re-*

spectum non habet, inde: mente, et consilio carens, stolidus; improbus, malignus: inclemens, qui veniam non dat: non agnoscens debitum, ingratus. Herm. Trach. 474. non praevisus, Parthen. 2) carens dentibus, qui gnomones dicuntur, aetatis indicibus. Pind.

ἀγνωρίζω, ίσω, (γνωρίζω) ignoro. dub.

ἀγνώριστος, ον, (γνωρίζω) non agnitus, qui non innotuit, incertus, incognitus

ἀγνώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, (γιγνώσκω) ignotus, incognitus, c. dat. Eur. Ion. 14. πατρί, clam patre: inglorius. 2) *act.* ignarus, inscius: c. gen. rei. σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος. Soph. OR. 673. talem te expertus qui me ignoret; v. ibi Erfurdt; alii expl. ἀγνώμων durus, crudelis. 3) incertus, non satis notus. Soph. OR. 677. δόκησις. Ant. 1001. φθόγγος.

ἀγνωσία, ας, ἡ, (γνῶσις) ignorantia, ignoratio, inconsiderantia. 2) ignobilitas.

ἀγνώσασκε, 3. sing. ind. aor. 1. act. pertinens ad ἀγνοέω, formata e verbo γιγνώσκω, aor. 1. ἔγνωσα. Od. 23, 95.

ἀγνώσσω, serior forma verbi ἀγνοέω. cf. λιμώσσω.

ἄγνωστος, ον, (γνωστός) ignotus, incognitus, inglorius: non cognoscendus, vel qui cognosci non potest. Od. 13, 397. obscurus, occultus, arcanus. 2) *act.* ignarus, c. gen. ψευδέων. Pind. O. 6, 113.

ἀγνωτίδιον, τό, piscis genus incognitum, ap. Athen. 3, p. 118.

ἄγνωτος, ον, (γνωτός) i. q. ἄγνωστος. Ap. Hom. et Pind. non occurrit.

ἀγόγγυστος, ον, non murmurans non mussans. Soie.

ἀγοήτευτος, ον, (γοητεύω) qui fascinari non potest.

ἀγοητεύτως, *adv.* citra praestigias et fucum.

ἀγόμφωτος, ον, nullis compactus clavis, incompactus.

ἀγόνατος, ον, (γόνυ) genu carens: non geniculatus, v. c. de arundine. inexorabilis, inflexibilis. Athen. 3, p. 72. C.

ἀγονέω, ήσω, (γόνος) sterilis sum, infecundus sum.

ἀγονία, ας, ἡ, sterilitas, infertilitas, orbitas.

ἀγονόμοχθος, ον, *epith.* mulae, teste Hesych. e γόνος et μόχθος, quoniam sterile animal, *qui proles molestiam non creat.*

ἄγονος, ον, (γόνος) 1) *pass.* non natus. Il. 3, 40. 2) *act.* non gignens, sterilis, infecundus, liberos non habens. c. gen. *metaph.* ἄγονος σοφίας. Plat.—ἄγονος κακῶν βίος. Aesch. Dial. 3, 17. Soph. O. T. 27. τόκοισιν ἀγόνοις γυναικῶν, nova dixit de partubus, qui nihil progignunt, *immaturos partus*, abortus intelligens, in quibus pereunt foetus. ἄγονος ἡμέρα Hippocr. p. 1058. D. dies par, generationi non aptus, opp. γόνιμος.

ἄγοος, ὁ καὶ ἡ, (γόος) indefletus. 2) act. luctu carens.

ἀγορά, ἡ, (ἀγείρω) quaevis hominum multitudinis congregatio, prae caeteris *populi concio*, opposita *consilio*, βουλῇ. Od. 3, 127. 2) locus, in quem congregatur populus, *forum.* εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιέναι, Xen. Mem. 4, 2, 1. forum frequentare, sive ad conciones in forum accedere. εἰς τὴν ἀγ. ἐμβάλλειν, Lycurg. 2. p. 239. R. i. q. jure civis frui. ἀγορὰ πλήθουσα, *forum frequens*, dicebatur de eo tempore quo forum maxime frequens est; quod erat Athenis inter horam diei tertiam et sextam, s. inter πρωΐ et μεσημβρίαν. v. Ducker ad Thuc. 8, 92. Gesner ad Lucian. Philops. 11. distinguitur hoc tempus diserte a μεσημβρία. Xen. An. 1, 8, 1. 3) quodcunque agitur in concione vel in foro; oratio, concio, quae ap. populum habetur; facultas orationes habendi; Il. 2, 370. Solon ap. Plut. V. Sol. 8. κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος i. e. ἀντὶ τῶν πεζῶν λόγων, οἷς ἐν ἀγορᾷ χρῶνται. 4) forum rerum venalium. ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, Plut. Pericl.. ἡ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων, Thuc. ἀγορὰ τῶν ὠνίων, Aristot. Polit. 7. Inde res venales, commeatus, ἀγορὰν ἄγειν, παρέχειν, commeatum afferre, Xenoph. annona, ἀγορὰ εὔωνος, annona vilis, Xen. γυναικεία ἀγορά, Theophr. Char. 2, 4. forum muliebre, ubi venduntur vasa et utensilia, omnisque generis opsonia (⏑⏑–)

ἀγοράασθε 2. pl. ind. praes. pro ἀγορᾶσθε verbi ἀγοράομαι. Prima syllaba producitur Il. 2, 337.

ἀγοράζω, άσω, (ἀγορά) *in foro versor*, emo (*pr.* in foro), mercor; orationem habeo; consilium publicum profero. *Med.* delibero, consulto.

ἀγοραῖος, ον, qui in foro est, vel ad forum pertinet, forensis: θεός, Deus fori praeses, cujus statua in foro stat, colitur: ἀνήρ, patronus causarum; mercator, in primis pusillus, qui emit, quae statim vendat; subrostranus, concionalis, sordidus, illiberalis Theophr. Char. 6. Salm. de Usur. 19. Valck. Ammon. p. 10. Hoc significatu, quo subrostranum s. illiberalem significat, grammatici ἀγόραιος scribendum esse praecipiunt, v. γέλοιος et γελοῖος. — ἡ ἀγοραῖος sc. ἡμέρα, dies, quo forum agitur, judicialis.— ἀγοραίως λέγειν, circumforaneorum modo, sordide loqui.

ἀγορανομέω, ήσω, (ἀγορανόμος) praefectum fori, s. annonae ago.

ἀγορανομία, ας, ἡ, agoranomi munus.

ἀγορανομικός, ή, όν, ad agoranomum pertinens.

ἀγορανόμιον, ου, τό, ἀρχεῖον, s. curia agoranomi. Plat.

ἀγορανόμος, ου, ὁ. (νέμω) magistratus, qui foro rerum venalium praeest, praefectus annonae. Xen. Symp. 2, 20.

ἀγοράομαι, ήσομαι, congregor, ad concionem venio. Il. 4, 1. 2) dico ad concionem, concionor: consulto, delibero. Hom. (⏑⏑⏑–)

ἀγορασείω, empturio, emere cupio.

ἀγορασία, ας, ἡ, (ἀγοράζω) emtio.

ἀγόρασις, εως, ἡ, idem et ab eodem.

ἀγόρασμα, τος, τό, res venalis. Dem.

ἀγορασμός, οῦ, ὁ, emtio.

ἀγοραστής, οῦ, ὁ, emtor, servus opsonator.

ἀγοραστικός, ή, όν, idoneus, aptus ad emendum et vendendum, s. ad faciendam mercaturam: ad emptionem pertinens.

ἀγοραστός, ή, όν, emtitius emptus.

ἀγοράστρια, ας, ἡ, emtrix. Gl. Vet.

ἀγορεύω, εύσω concionor in foro: orationem quamlibet habeo: dico, loquor, denuncio, appello, nomen impono. 2) i. q. ἀγοράζω, emo.

ἀγορῆθεν, (ἀγορά) *adv.* e foro, e concione.

ἀγορήνδε, (ἀγορά) *adv.* in forum.

ἀγορητής, οῦ, ὁ, (ἀγοράομαι) orator, concionator.

ἀγορητύς, ύος, ἡ, eloquentia, concionandi facultas, *ionica forma.* Od. 8, 168.

ἄγορος, ου, ὁ. i. q. ἀγορά. Eur. Andr. 1021. El. 724. Occurrit tantum in lyricis et saepius in plurali; sed singularem ἄγορον vett. edd. fide restituit Hermanus Herc. f. 412.

ἄγος, εος, τό, (ἅζω) mundities, quae venerationem parit, veneratio, admiratio. Recte Suidas expl. τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. 2) res deo devota, deo sacra. Inde, ut Latini hominem cujus caput ob admissum scelus deo devovissent, *sacrum* appellabant, sic etiam ἄγος ap. Graecos *de scelere, quod piaculo luendum sit*, usurpari coepit; *piaculum*, μύσος. Herod. 6, 56. Plat. Sol. p. 14. C. ἄγη καὶ μιασμούς. ἄγος ἐλαύνειν, scelus expiare. Thuc. In editionibus perperam vulgo scribitur ἄγος, quod Ionicis tantum relinquendum esse videtur.

ἄγος, v. ἄγος.

ἀγός, οῦ, ὁ, (ἄγω) dux.

ἀγοστέω, ήσω, (ἄγος, ἄγος) immundus sum, sordibus inquinatus sum, unde apud Hom. Il. 6, 506. ἀγοστήσας, ut aliqui veterum, teste Eustathio, legebant pro ἀκοστήσας.

ἀγοστός, οῦ, ὁ, interior pars manus, palma. Hom. Ap. Rh. 3, 120. 2) cubitus, ulna. Theocr. inde: angulus, recessus.

ἄγρα, ας, ἡ, captura; venatio, piscatio. 2) res, quam capimus aut venamur, praeda.

ἀγραῖος, αία, αῖον, ad ἄγραν pertinens: ἀγραία Ἄρτεμις, Diana capturae praeses, venatrix.

ἀγραμματία, ας, ἡ, (ἀγράμματος) litterarum imperitia.

ἀγράμματος, ον, (γράμμα) illitteratus, indoctus, expers litterarum.

ἄγραμμος, ον, (γραμμή) linea carens.

ἄγραπτος, ον, (γράφω) non scriptus.

ἀγραυλέω, ήσω, (ἄγραυλος) ruri, seu in agris pernocto, excubo, die vel nocte: rusticor, villicor: item vigilo.

ἀγραυλής, ές, i. q. ἄγραυλος. Nic.

ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio ruri.

ἄγραυλος, ον, vel ἀγραύλη, Hom. (ἀγρός, αὐλή) in agro stabulans, agrestis, sylvestris.

ἀγραφία, ας, ἡ, scripturae et litterarum defectus. Theophyl.

ἀγράφιον, ἀγραφίου γραφή vel δίκη, actio adversus eos, qui, quum publico debitores essent, eoque in tabulas publicas inscripti, ante persolutionem tamen ex iis essent expuncti. Harpocr. s. v. Pollux 8, 54. ibique Hemsterhus. Demosth. adv. Theocrin. Etymol. dicit, fuisse etiam adversus eos, qui inscribebant eorum nomina, qui nihil deberent.

ἄγραφος, ον, (γράφω) non scriptus: ut νόμιμα ἄγρ. lex non scripta; ἀδίκημα ἄγραφον, stellionatus; crimen quod nullum certum nomen habet, contra quod a nulla certa lege actio est: cujus delatio est εἰσαγγελία. 2) quod sine scriptura ac litteris fit, ut ἄγραφος διαθήκη, nuncupatio, Gl. Vet. item qui nondum adscriptus est alieni numero, societati etc.

ἀγράφως, *adv.* citra scripturam, sine scripto.

ἄγρει, et in Plur. ἀγρεῖτε, pr. imperativ. ab ἀγρέω capio; *adverb.* age, agesis, agite. Hom.

ἀγρεῖος, εία, εῖον, (ἀγρός) agrestis, rusticus.

ἀγρειοσύνη, dub. lect. Anal. III, 185.

ἀγρειτάω, ῶ, (ἀγρέω) sum violentus, violenter ago.

ἄγρειφνα, ἡ, fuscilla, rastellum. Phanias ep. 4. in Anal. 2, 53. (Suidas habet ἀγρεύφνη, Hesych. ἀγρίφη et ἁσπρίφη).

ἄγρεμα, τό, poet. i. q. ἄγρευμα. Anal. 2. p. 41.

ἀγρέμιος, ον, (ἀγρέω) qui in venatione captus est.

ἄγρεμον, τό, hasta, Aesch. f. *dub.* v. ἀγρεμών.

ἀγρεμών, όνος, ὁ, i. q. ἀγρευτής. poet. Aesch. fr. Artemidor. 2, 17.

ἀγρεσία, ας, ἡ, venatio, captura.

ἀγρέτης, ου, ὁ, dux. Hesych. Id reponendum censuerunt nonnulli ap. Aesch. Pers. 997. ubi nunc est ἀγρέται.

ἄγρευμα, τος, τό, (ἀγρεύω) quod venatu vel piscatu captum est, praeda: res omni studio ac labore parta: spolium. 2) rete. Aesch. 3) τὸ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας κτῆμα, Solon AB. 340.

ἀγρεύς, έως, ὁ, venationi vel piscatui praefectus, ut Pan et Apollo, Neptunus. Lucian.

ἀγρεύσιμος, qui facile capi potest, Schol. Soph. Phil. 877.

ἄγρευσις, εως, ἡ, venatio, praedatio.

ἀγρευτέω, ῶ, infero injuriam, Hesych. ubi ἀγρευτεῖ, ὑβρίζει.

ἀγρευτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀγρεύω) venator.

ἀγρευτής, οῦ, ὁ, idem.

ἀγρευτικός, ή, όν, venandi peritus: captiosus.

ἀγρευτός, όν, captus. Oppian. Hal. 3, 541.

ἀγρεύω, εύσω, (ἄγρα) venor, venatu capio ferae, pisces, aves etc. capto, allicio.

ἀγρέω, ῶ, idem et ab eod. Longin. 10. 40.

ἀγρέω, i. q. ἀγρεύω aeolica forma pro αἱρέω. Buttm. Lexil. p. 131. ἀγρεῖς occurrit Phaniae ep. 7. Alias reperitur tantum imperativus ἄγρει, cape. Archil. fr. 5. ἄγρει οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός. Ap. Hom. ἄγρει, ἀγρεῖτε hortandi vim habet, idemque valet, quod *agedum*, *age*, *agesis*; estque translatum a celeritate quae adhibetur in venatione.

ἄγρηθεν, (ἄγρα) *adv.* ex venatione.

ἄγρηνον, ου, τό (ἄγρα) rete. 2) vestis lanea, reti similis: qualem gestabant harioli.

ἀγριάζω, (ἄγριος) ferus sum, efferor. Ex Hesych.

ἀγριαίνω, ανῶ, effero, exaspero, ferum facio, irrito, instigo. ἀγριαίνομαι, ferus sum, ferocio, saevio. *Act.* eadem signif. posuit Plato de Rep. 6. Part. aor. 1. pass. ἀγριανθείς, pro quo Attici dicebant ἀγριωθείς. Phryn. Bekk. p. 15.

ἀγριάμπελος, ου, ἡ, (ἄγριος, ἄμπελος) labrusca.

ἀγριάς, άδος, ἡ, agrestis. 2) i. q. ἀγριάμπελος. Schol. Il. 3, 246.

ἀγριασταφίς, ίδος, ἡ, i. q. ἀγρία σταφίς. Alex. Trall. I. p. 97.

ἀγριαύλη, ης, ἡ, habitatio in agris. Geopon. 2, 24, 2.

ἀγριάω, i. q. ἀγριαίνομαι. Opp. Cyn. 2, 49

ἀγρίδιον, ου, τό, agellus, villula. Dim. ab ἀγρός.

ἀγριελαία, ας, ἡ, (ἐλαία) agrestis oliva, oleaster.

ἀγριέλαιος, ον, ex agresti oliva, s. oleastro confectus. 2) Subst. ἡ, oleaster.

ἀγριεύς, έως, ὁ, rusticus. Hesych.

ἀγρίζω, ίσω, exaspero. *dub.* Hippocr. p. 658, 28. pro vulg. ὧν ἀγρηνάθωσιν αἱ μῆτραι, Erotianus legit ἀγριάσωσιν. cf. ἀγγρίζω.

ἄγρικος, η, ον, i. q. ἄγροικος. *v. l.* Mosch. Id. 5, 13. ubi nunc editur ἄγριον.

ἀγριμαῖος, αία, αῖον, (ἀγρός) ferinus, ferus, poet.

ἀγριμέλισσα, ἡ, i. q. ἀγρία μέλισσα.

ἀγριοαπίδιον, ου, τό, parvum pirum sylvestre. Geopon.

ἀγριοβάλανος, ἡ, arbor glandifera sylvestris, ilex vel fagus.

ἀγριόβουλος, ὁ, ἡ, ferocia consilia agitans. Polemon. Physiogn. p. 230.

ἀγριοδαίτης, ου, ὁ, qui sylvestrium arborum glandibus vescitur, βαλανηφάγος. poet. Pausan. 8, 42, 4.

ἀγριόεις, εσσα, εν, i. q. ἄγριος. poet. Nic.

ἀγριόθυμος, ον, (θυμός) ferox.

ἀγριοκάρδαμον, ου, τό, nasturtium agreste, herba Iberis Paul. Aeg. 3, 77. Aetio dicitur καρδαμίνη, 12, 12.

ἀγριοκάρυον, τό, nux sylvestris. Hesych.

ἀγριοκηπαῖον, ου, τό, (κῆπος) hortulus incultus, *dubia lect.* ap. Strab. 12, p. 821. p. ἀγρου.

ἀγριοκοκκύμηλα, ων, τά, pruna agrestia. Diosc. 1, 175.

ἀγριοκρόμμυον, ου, τό, cepa agrestis. Schol. Aristoph. Plut. 283.

ἀγριόμηλα, ων, τα, (μῆλον) mala sylvestria.

ἀγριόμορφος, ον, (μορφή) qui adspectu agresti et truculento est, ferinam faciem habet. Orph. Arg. 997.

ἀγριομυρίκη, ης, ἡ, myrica agrestis, s. sylvestris.

ἀγριόμωρος, ον, (μωρός) ferociter, rustice stultus.

ἀγριοπήγανον, ου, τό, (πήγανον) ruta agrestis, Hesych.

ἀγριοπηγοί, ῶν, οἱ, (πήγνυμι) carpentarii, plaustrorum artifices: qui ex quibusvis agrestibus lignis opera conficiunt.

ἀγριοποιός, όν, (ποιέω) ferum reddens, feritatem inducens. Ap. Aristoph. Ran. Aeschylus vocatur ἀγριοποιός, quoniam heroas induceret in scenam feros et immanes.

ἀγριορίγανος, ου, ὁ, origanum sylvestre.

ἀγριόρνιθες, ων, αἱ, (ὄρνις) gallinae ferae.

ἀγριόρροδον, ου, τό, (ῥόδον) *saliunca*, herba de qua Plin. 21, 7.

ἄγριος, ία, ον, vel ἄγριος, ον, (ἀγρός) ruri degens, agrestis; inde *ferus* de animalibus. Hom. σῦς, αἶγες, ἄγρια πάντα, fera animalia omnis generis. Il. 5, 52. Sic etiam de herbis, opp. hortensibus, rusticus i. q. ἄγροικος, Mosch. 5, 13. 2) metaph. de moribus hominis dicitur *ferus*, *ferox*, immanis, immitis, atrox. opp. πρᾶος Xen. ἄγριον ἦθος, Eur. θυμός, χόλος, μένος. Hom. ἄγρια οἶδεν, Il. 24, 41. Inde etiam de rebus: πόλεμος, μῶλος. ἀγρία ἄτη. Il. 19. 88. Apud Atticos ἄγριος dicitur ut ἄγροικος de eo, qui urbanitatem nec novit, nec ferre potest, incultus, horridus, agrestibus moribus. Aristot. Eth. 4. vel etiam de eo, qui est nimius in aliqua re, praesertim in amore, ἄγριοι, paederastae. Schol. Arist. Nub. 348. ἄγριοι ἔρωτες, effrenatae indomitaeque cupiditates. Plat. Phaed. p. 81. A. Aliter tamen etiam ἄγριος, difficilis, crudelis, amasius dicitur, qui flecti nescit, v. Valck. ad Theocr. 2, 54. Transit praeterea vox in varios significatus, qui omnes ex feritatis notione explicari possunt, ut αἰχμητὴς ἄγρ. Hom. bellator atrox s. fortis; ἄγριον ἕλκος, Theophr. ulcus quod late grassatur, totum corpus corrumpit; γῆ ἀγρία, terra inculta. (Ap. Homerum secunda syllaba producitur Il. 22, 313. nisi mavis credere trochaeum a poeta admissum esse; cf. Spitzner de versu Gr. heroico p. 83 sq.)

ἀγριοσέλινον, ου, τό, (σέλινον) apium sylvestre.

ἀγριοσταφυλίς, ίδος, et ἀγριοστάφυλις, ιος, ἡ, (σταφυλίς) uva agrestis, s. sylvestris.

ἀγριοσύνη, ης, ἡ, (ἄγριος) feritas, immanitas, saevitia, inhumanitas et duritia.

ἀγριότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

ἀγριοφάγγος, ὁ, species quaedam φάγγου feri. Opp. hal. 1, 140.

ἀγριόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ (φρήν) mente ferox.

ἀγριόφυλλον, ου, τό, (φύλλον) peucedanum. Plin. 25, 9.

ἀγριόφωνος, ον, (φωνή) feram et immanem vocem habens.

ἀγριοχηνάρια, ων, τά, (χήν) anserculi feri.

ἀγριόψυχος, ον, ferox, saevus.

ἀγριοψωρία, ας, ἡ, (ψώρα) scabies saeva. v. ἄγριος sub. fin.

ἀγριόχοιρος, ', porcus ferus. Wessel. ad Diod. T. 2. p. 645.

ἀγριόω, ώσω, (ἄγριος) agreste, vel ferum reddo, exaspero. ἠγριωμένος, afferatus, perf. part. pass.

ἀγρίππος, ου, oliva sylvestris, oleaster. *Lacon.* Suid.

Ἀγρίσκα, ης, ἡ, Epith. Minervae. Lycophr. 1152, i. q. ἀγρία.

ἀγρίφη, ης, ἡ, ligo, bidens, rastrum. Suid. v. ἀγρεῖφνα.

ἀγριώδης, ες, ferus, feritatem prae se ferens.

Ἀγριώνιος, ὁ cognomen Bacchi. Plut. Anton. 14. τὰ Ἀγριώνια, solenne, Baccho celebrari solitum apud Orchomenos. Plut. Hell. 7.

ἀγριωπός, όν, (ὤψ) qui vultu fero est, impudens, insolens, saevus, horribilis.

ἀγρίως, *adv.* fere, immaniter, duriter, aspere. ἀγριωτέρως, *comp.* Plato.

ἀγριώτης, ου, ὁ, fem.-ῶτις. i. q. ἀγροιώτης. *Aeol.* Sappho fr. 21. 42. Aristoph. Thesm. 58. v. l. Theocr. 25, 23. nunc legitur ἀγροιώταις pro ἀγριώταις, vide tamen ἄγριος versus fin.

ἀγριωτός, ή, όν, (ἀγριόω) efferatus.

ἀγροβότης, ἀγροβώτης, ου, ὁ, (βόσκω) qui in agris pascit, degit. Soph. Ph. 214.

ἀγρογείτων, ονος, ὁ, (γείτων) vicinum agrum habens, accola.

ἀγρογενής, ές, (γίνομαι) rurigena.

ἀγρόδε, *adv.* rus, in agrum. Callim. fr. 26.

ἀγροδίαιτος, ον, (δίαιτα) in agro vitam agens, rusticam vivendi rationem sectans, agricola: rusticus, inscitus, illepidus.

ἀγροδότης, ου, ὁ, agrorum dator, ex ἀγρός et δότης; vel venationis dator, ex ἄγρα et δότης.

ἀγρόθεν, ἀγρόθε, *adv.* rure, ex agro,

ἀγρόθι, *adv.* ruri, in agro.

ἀγροικεύομαι, εύσομαι, (ἄγροικος) sum moribus agrestibus et rusticis.

ἀγροικία, ας, ἡ, rusticorum habitatio, ager, rus, villa. 2) inurbanitas, rusticitas, inscitia.

ἀγροικίζομαι, (ἄγροικος) rustice ago, vel loquor; ineptio. 2) morosus sum. Plut. Sull. 6

ἀγροικικός, ή, όν, rusticanus. Schol. Aristoph. in Ran. 1507.

ἀγροίκιος, ία, ον, agrestis. Diod. Sic. 1, 43.

ἀγροῖκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ruri habitans, rusticus.

ἄγροικος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperitus, illepidus, inurbanus. (Sic enim accentum ponendum esse hac signif. docent Grammatici)

ἀγροικοτέρως, subrustice.

ἀγροικότονος, ον, agreste sonans. Aristoph.

ἀγροίκως, *adv.* rustice. 2) imperite.

ἀγροιώτης, ου, ὁ, f. -ῶτις, (ἀγρός) homo rusticus, pastor.

ἀγροιωτικός, ή, όν, rusticanus. Athen. VII, 17.

ἀγροκήπιον, ου, τό, hortulus in agro. cf. ἀγριοκηπαῖον.

ἀγροκόμος, ου, ὁ, (κομέω) villicus. ἀγρόκομος, ον, qui agri curam gerit. Joseph. Ant. 5, 9, 2.

ἀγροκύδοιμος, ον, (κυδοιμός) qui in agris tumultuatur.

ἀγρολόφος, ον, in agris eminens, Opp. Cyn. 1, 417.

ἀγρόμενος, η, ον, part. praes. med. pro ἀγειρόμενος, vel. part. aor. 2. med. vide ἀγείρω.

ἀγρόνδε, adv. in agrum.

ἀγρονομία, ας, ἡ, (ἀγρονόμος) agri suburbani administratio s. distributio, magistratus τοῦ ἀγρονόμου.

ἀγρόνομος, ον, (νέμω) qui in agro pascitur, vitam in agro degens. 2) agrestis, ap. poet. ita ut altera compositi pars sine significatione adjecta sit, Soph. OR. 1102. πλάκες ἀγρόνομοι. Sic. Antig. 786. ἐν ἀγρονόμοις αὐλαῖς.

ἀγρονόμος, ον, (νέμω) in agro pascens, pastor, agricola, villicus. 2) Subst. ὁ magistratus Athenis administrans, quae ad rura suburbana pertinent. Arist. Pol. 6, 8.

ἀγρός, οῦ, ὁ, rus, ager, fundus, praedium, villa: fines, regio, ditio. 2) rusticitas.

ἀγροσύνη, ης, ἡ, captura. Athen. 7, 7.

ἀγρότερος, έρα, ερον, agrestis, ferus. Sed ἀγροτέρα Ἄρτεμις], Diana venatrix, montes et sylvas incolens. Hoc ab ἄγρα, illud ab ἀγρός.

ἀγροτήρ, ῆρος, ὁ, fem. ἀγρότειρα, ας, ἡ, rusticus, rustica.

ἀγρότης, ου, ὁ, fem. -ότις, ιδος, rusticus, rustica.

ἀγρότης, ητος, ἡ, rusticitas.

ἀγροτικός, ή, όν, rusticae rei studiosus.

ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ) agri custos, saltuarius.

ἀγρωμένη, Apollonid. ep. 23. in Anal. 2, p. 158. part. praes. pass. ab ἄγρωμι i. q. ἀγρεύω.

ἀγρυξία, ας, ἡ, (γρύζω, hisco) silentium, taciturnitas.

ἀγρυπνέω, ήσω, (ὕπνος) vigilo, noctem insomnem duco. 2) invigilo, vigili et attenta mente observo, lucubro, c. dat.

ἀγρυπνητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀγρυπνητής. Manetho.

ἀγρυπνητής, οῦ, ὁ, vel τήρ, τῆρος, ὁ, vigil, excubitor.

ἀγρυπνητικός, ή, όν, vigil, insomnis.

ἀγρυπνία, ας, ἡ, insomnia, vigiliae, pervigilium, lucubratio. (penult. producitur Opp. C. 3, 511.)

ἀγρυπνίς, ίδος, ἡ, festum quoddam, pervigilium Bacchi.

ἄγρυπνος, ον, insomnis, vigil.

ἀγρυπνώδης, ες, vigilias afferens.

ἀγρωνεύς, έως, ὁ, (ἀγρός) rusticus, Hesych.

ἀγρώσσω, (ἄγρα) venor, in venatu capio; dicitur et de piscatu. Od. 5, 53. Ap. seriores Med. usitatius.

ἀγρώστης, ου, ὁ, venator, operarius. 2) genus phalangii, ap. Nic. Ther.

ἀγρωστῖνος, ου, ὁ, venatur. 2) rusticus. Ab ἄγρα, vel ἀγρός.

ἄγρωστις, ιος, ἡ, (ἀγρός) genus herbae, gramen. Od. 6, 90. εἰλιτενής Theocr. 13, 42.

ἀγρώστωρ, ορος, ὁ, (ἄγρα) venator.

ἀγρωτήρ, ῆρος, ὁ fem. ἀγρώτειρα, ας, ἡ, rusticus, rustica.

ἀγρώτης, ου, ὁ, (ἀγρός) ruricola, pastor.

ἀγυιά, ᾶς, ἡ, (ἄγω) via, tum in urbe: vicus, platea; tum in agro; semita, via regia. Inde locus publicus, Hom. et in plur. i. q. urbs. Metaph. ἀγυιὰ προγόνων, Pind. N. 7, 136. via majorum, i. e. exemplum. τέρεν αἷμα κλαδασσόμενον δι' ἀγυιῶν. Empedocl. ubi intelliguntur venae. (⏑ – –. Sed testibus Etym. M. v. εἷς, p. 305. Eustath. ad Od. 1, 325. p. 1631. Dracone Strat. p. 19, 20. in Ion. dial. et antiqua Atthide proparoxytonon fuit, sicut ὄργυια, correpta ultima; atque sic scribitur in edd. Homeri, jubente metro, unico loco Il. 20, 245. At verisimile est, ubique ita scribendum esse ap. Hom. Vide Spitzner de versu heroico p. 31.)

ἀγυιαῖος, ον, i. q. ἀγυιεύς. Soph. fr.

ἀγυιάτης, ου, ὁ, fem. ἀγυιᾶτις, ιδος, ἡ, i. q. κωμήτης, vicinus. Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, Pind. Pyth. 11, 2. 2) Athenis hoc cognomine appellabatur Apollo, viarum praeses; cujus cultus inde ab Eurip. Ion. 186. dicuntur ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι.

ἀγυιεύς, έως, ὁ, columna acuminata ante fores sacra Apollini viarum in urbe praesidi. 2) cognomen Apollinis, qui viis praeesse credebatur. Eur. Phoen. 634.

ἀγυιοπλαστέω, (πλάσσω) in vico, via fingo, de avibus, v. g. hirundinibus, nidos ponentibus. καλιάς. Lycophr. 601.

ἄγυιος, ον, (γυῖον) inarticulatus, carens membris: imbecillis, infirmus.

ἀγυιόω, εο. (ἀγυιά) dub.

ἀγυμνασία, ας, ἡ, exercitationis omissio, defectus: inertia, desidia.

ἀγύμναστος, ον, (γυμνάζω) inexercitatus, qui non est adsuetus exercere corpus.

ἀγυμνάστως, adv. inexercitate, imperite.

ἀγύναικος, ου, qui uxore caret, caelebs.

ἀγύναιος, ου, ὁ, idem. Maneth. 1, 173.

ἀγύνης, ου, ὁ, idem.

ἄγυνος, ου, ὁ, idem.

ἀγυρίζω, ίσω, idem et ab eodem. Hesych.

ἄγυρις, εως, ἡ, coetus, multitudo congregata. Aeol. pro ἀγορά.

ἀγυρισμός, οῦ, ὁ, congregatio, collectio.

ἄγυρμα, τό, i. q. τὸ ἀγειρόμενον.

ἀγυρμός, οῦ, ὁ, (ἄγυρις) coetus, turba. 2) circuitio colligendae stipis caussa, mendicitas. v. ἀγείρω, 2.

ἀγυρμοσύνη, ης, ἡ, coetus Opp. Cyn. 4, 251.

ἀγυρτάζω, άσω, (ἀγύρτης) congrego, cogo in unum, colligo, agyrtam, circulatorem ago.

ἀγυρτεία, ας, ἡ, (ἀγύρτης) circulatio, praestigiae, imposturae; mendicitas.

ἀγυρτεύω, ήσω, praestigias exerceo. Athen. 6, 2.

ἀγυρτήρ, ῆρος, ὁ, fem. ἀγύρτρια, ας, ἡ, i. q. ἀγύρτης.

ἀγύρτης, ου, ὁ, (ἀγείρω) qui congregat ac cogit in unum. 2) circulator et praestigiator circumforaneus, mendicus, qui stipem colligit. Ruhnk. Tim. p. 10. Heind. Hor. Sat. 1, 2.

ἀγυρτικός, ή, όν, ad ἀγύρτην pertinens; futilis, mendax, vanus, de trivio.

ἀγυρτός, ή, όν, congregatus, collectus.

ἀγύρτρια, ἡ, circulatrix, mendica, v. ἀγυρτήρ.

ἀγυρτώδης, ες, more ἀγύρτου.

ἄγυψος, ον, non gypsatus. οἶνος Alex. Trall. 2. p. 145.

ἀγχ- vide ἀναχ- ut ἀγχάζω i. q. ἀναχάζω, ἀγχαλάω i. q. ἀναχαλάω, etc.

ἄγχαυρος, ου, (ἄγχι, αὔρα) — ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχων τὴν αὔραν ut Suidas expl., aurae matutinae propinquus, diluculo vicinus. νύξ, Ap. Rh. 4, 111. dixit de extrema noctis parte. Subst. ὁ, mane gelidum ac pruinosum, diluculum, crepusculum.

ἀγχεῖος, εία, εῖον, (ἄγχι) propinquus, vicinus, Suid.

ἀγχέμαχος, ον, (ἄγχι et μάχομαι) cominuspugnans. 2) quo cominus pugnatur. ὅπλα, Xen.

ἀγχηρής, ές, (ἄρω) arcte compactus, vicinus.

ἄγχι adv. Comp. ἄγχιον, ἆσσον, Sup. ἄγχιστα. prope, juxta. c. gen. rarius c. dat. 2) brevi tempore, mox. Od. 19, 301. 3) In similitudine adhibuit Pind. N. 6, 16. pro ὥσπερ. — (Superl. ἀγχίτατος, Appian.)

ἀγχίαλος, ον, vel ἀγχιάλη, (ἅλς) mari vicinus. Hom. νῆσος ἀγχίαλος vocatur Salamis Sophocli Aj. 134. Peparethus Hom. hymn. Apoll. 32. Tenedos Q. Calabro 13, 467. et aliae insulae Aeschylo Pers. 890. quod epitheton interpretatur Lobeckius ad Ajac. l. l. de insula non longe a continente remota, altera autem parte in latum mare prospiciente. Sed ἀγχίαλος in omnibus his locis nil aliud significare videtur, nisi cui vicinum est mare, i. e. circumfluus, ἀμφίρυτος. Neque enim Lobeckiana interpretatio cum situ omnium insularum, quae vocantur ἀγχίαλοι, potest conciliari.

ἀγχιβαθής, ές, (βάθος) vicinus profundo, qui prope fundum est: 2) prope littus, vel ripam profundus. Od. 4, 413. θάλασσα.

ἀγχιβαίνω, ήσομαι, prope accedo.

ἀγχιβασία, ας, ion. —η actio propius accedendi. Heraclit. Suidae 1, 43. 154.

ἀγχιβατέω, ήσω, (βαίνω) prope accedo.

ἀγχιβάτης, ου, ὁ, qui propius accedit.

ἀγχιβαφής, ές, (βάπτω) Nonn. Dion. 15, 412.

ἀγχίγαμος, ον, nuptiis propinquus. Nonn. Dion. 48, 1252.

ἀγχίγειος, ον, (γῆ) terrae nostrae vicinos; conterminus, propinquus.

ἀγχιγείτων, ον, valde propinquus, valde vicinus.

ἀγχίγυος, ον, (γύα) arvis nostris vicinus; vicinos.

ἀγχίδικος, ον, appropinquans δίκῃ. Theologum. arithm. p. 38.

ἀγχιθάλασσος, Att. ἀγχιθάλαττος, ον, (θάλασσα) vicinus mari, maritimus.

ἀγχιθανής, ές, (θνήσκω) morti vicinus, semimortuus.

ἀγχίθεος, ον, propinquus, s. similis Deo. Hom.

ἀγχίθρονος, ον, (θρόνος) sedem alteri propinquam habens.

ἀγχίθυρος, ον, (θύρα) propinquus foribus: vicinus, proximus.

ἀγχικέλευθος, ον, (κέλευθος) qui prope viam est.

ἀγχικέραυνος, ον, fulmini vicinus. Q. Sm. 4, 19. Anal. Br. 3, 226.

ἀγχίλωψ, ὁ, tumor inter oculum et nasum. sum. Act. p. 138. 310.

ἀγχιμαχητής, οῦ, ὁ, (μάχομαι) cominus pugnans; in pugna prataria praesens. Hom.

ἀγχίμαχος, ον, ap. seriores i. q. ἀγχέμαχος.

ἀγχιμολέω, ήσω, prope accedo. Nonn. Dion. 25, 666.

ἀγχίμολον, adv. e propinquo, prope. 2) confestim. Od. 17, 336.

ἀγχίμολος, ον, (μολῶ) e propinquo veniens: qui prope accedit.

ἄγχιμος, ον, i. q. πλήσιος, proximus. Eurip. in Bekkeri Anecdotis I. p. 340.

ἀγχινεφής, ές, (νέφος) nubibus propinquus, altus.

ἀγχίνοια, ας, ἡ, (νοῦς) sollertia, ingenii acumen, sagacitas.

ἀγχίνοος, contr. ἀγχίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, (νόος, νοῦς) qui qs. mentem in propinquo habet, vel cum mente sua ad rei veritatem

prope eccedit, ingeniosus, perspicax, sollers, sagax.

ἀγχινόως, *adv.* sollerter, sagaciter, ingeniose, contr. -ίνως.

ἀγχίνωψ, herba quaedam, alias φοίνιξ dicta Diosc. 4, 43.

ἀγχίπλοος, *contr.* ἀγχίπλους, ου, ὁ καὶ ἡ, (πλόος) prope navigans, non longinquus. πόρος, breve iter. Eur.

ἀγχιποδεῖς, Maneth. 6, 50. vid. Gronov. p. 288. qui vertit: obstetrix.

ἀγχίπολις, εως, ὁ, ἡ, propinquus urbi, vicinas urbes colens. Soph. Ant. 970.

ἀγχίπορος, ου, (πόρος) prope accedens: propinquus.

ἀγχίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (πούς) prope nos pedem habens, propinquus.

ἀγχίπτολις, εως, ὁ καὶ ἡ, (πόλις) urbi propinquus.

ἀγχίῤῥοος, *contr.* ἀγχίῤῥους, ου, ὁ καὶ ἡ, (ῥόος) cujus fluenta prope sunt, vicina fluenta habens.

ἀγχίσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, (σπόρος) propinqui seminis, propinquus, adfinis genere. Plato.

ἄγχιστα, *adv.* proxime. Superlat. ab ἄγχι,

ἀγχιστεία, ας, ἡ, (ἀγχιστεύω) propinquitas, adfinitas, proximitas. 2) jus propinquitatis: jus successionis legitimae, jus succedendi ab intestato, h. e. succedendi in bona et jura defuncti civis sola vi cognationis. vid. Wolf. in Demosth. Lept. p. 322. Arist. Av. 1659. Plato Legg. XI, 924. E. Poll. On. 3, 33.

ἀγχιστεῖον, ου, τό, idem et ab eodem. Soph.

ἀγχιστεύς, έως, ὁ, (ἄγχιστα) vicinus, proximus; cognatus, genere propinquus, affinis.

ἀγχιστεύω, εύσω, (ἀγχιστεύς) genere propinquus sum. 2) jure propinquitatis hereditatem cerno, aut peto: Isaeus. jure cognationis rem venditam redimo: jure propinquitatis uxorem duco, vel retineo. LXX.

ἀγχιστῆνος, ήνη, ῆνον, prope stans, densus. Ex ἄγχι et ἱστάναι, *sistere*, vel potius ab ἀγχιστάω. v. ἀγχιστῖνος, quae melior est scriptio Iliadis 17, 361.

ἀγχιστήρ, ῆρος, ὁ, (ἄγχιστος) vicinus, propinquus. ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους, Soph. Fr. 256. *affinem, proximum culpae* interpretantur P. Burmannus ad Phaedr. I, 10, 5. et Valck. ad Ammon. p. 4. Hermanus active dictem vult, *qui admovit hoc malum*; quocum facit Larcherus, explicans *eum, qui causa hujus dedecoris sibi extitisset.*

ἀγχιστικός, ή, όν, (ἄγχιστος) ad propinquitatem pertinens.

ἀγχιστινδην, *adv.* secundum gradus propinquitatis, pro jure propinquitatis.

ἀγχιστῖνος, ίνη, ῖνον, prope stans, coacervatus: plenior forma voc. ἄγχιστος v. ἀγχιστῆνος. Il. 5, 141.

ἄγχιστος, ον, superl adv. ἄγχι, proximus, maxime propinquus: de Diis dicitur, quorum auxilium praesto est, *dii praesentes.* Homerus neutro tantum utitur adverbialiter, ἄγχιστον, Od. 5, 280. et ἄγχιστα. Hoc praesertim de insigni similitudine usurpat, ἄγχιστα ἐοικώς.

ἀγχίστροφα, *adv.* inconstanter.

ἀγχίστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (στρέφω) conversioni mutationique propinquus, obnoxius: subinde mutabilis, versatilis, volubilis: qui versatili ingenio est. μεταβολαί, repentinae mutationes. Thuc. Hinc τὸ ἀγχίστροφον, ου, incostant ia.

ἀγχιστρόφως, *adv.* subita et repentina conversione seu mutatione.

ἀγχιτέλεστος, ον, (τελέω) cujus eventus prope est.

ἀγχιτελής, ές, paene perfectus. Nonn.

ἀγχιτέρμων, ον, (τέρμα, *meta, terminus*) metae proximus: conterminus: finitimus, vicinus; affinis.

ἀγχίτοκος, ου, (τίκτω) nascendo propinquus; ἀγχιτόκος, partui vicina.

ἀγχιφανής, ές, (φαίνομαι) ex propinquo apparens; propinquus.

ἀγχίφυρος, ον, paene natus s. plantatus Nonn.

ἀγχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, propior. Comp. ab ἄγχι.

ἀγχόθεν, *adv.* cominus, e propinquo.

ἀγχόθι, *adv.* prope.

ἀγχονάω, ήσω, (ἀγχόνη) strangulo, suffoco; suspendo.

ἀγχόνειος, α, ον, strangulans, ad strangulandum comparatus, epith. laquei. Eur. Hel. 694.

ἀγχόνη, ης, ἡ, (ἄγχω) suffocatio, strangulatio, suspendium. 2) laqueus, restis, quo quis se suspendit. 3) res, quae angit et cruciat, anxietas.

ἀγχονιμαῖος, αία, ον, quod fit per suspendium, suffocationem. μόρος. Euseb praep. ev. p. 277. vide Intpp. ad Moerin. p. 285. Bast. ep. cr. p. 155.

ἀγχόνιος, α, ον, i. q. ἀγχόνειος.

ἀγχονιστής, οῦ, ὁ, necator, quasi ab ἀγχονίζω, quod esset *strangulo.*

ἀγχοτείνων, ουσα, ον, suffocationem efficiens. βρόχον ἀγχοτάοντα, Manetho, 1, 317.

ἄγχουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ὅρος) conterminus. Ion. ἀγχούρος.

ἄγχος, εος, τό, (ἄγχω) suffocatio, strangulatio. Hesych.

ἀγχόσε, *adv.* in viciniam, in locum propinquum. Apollon. de adverb. p. 607.

ἀγχοτάτω, *adv.* superl. ab. ἀγχοῦ, proxime.

ἀγχότερος, έρα, ον, comp. ab adv. ἀγχοῦ, proprior.

ἀγχοῦ, *adv.* i. q. ἄγχι, prope. Apud Homerum saepissime absolute, interdum c. gen., ap. Pind. etiam c. dat. ponitur. Inde fiunt comp. ἀγχότερος, et superl. adv. ἀγχοτάτω. adj. ἀγχότατος, Eurip.

ἄγχουρος, v. ἄγχορος. ABr. 2, 145.

ἄγχουσα, ης, ἡ, Att. ἔγχουσα, *anchusa,* herba quaedam, de qua vide Dioscor. 3, 21. A Glossis redditur ebulum, vaccinium. Ejus herbae radice utebantur mulieres pro fuco.

ἀγχουσίζω, ίσω, (ἄγχουσα) anchusa inficio, anchusa coloro: fuco.

ἄγχω, ξω, ango, strangulo, suffoco, fauces constringo: constringo, coarcto quovis modo: moerore adficio, ἄγχομαι, angor. 2) pro πλησιάζω, Anacr.

ἀγχώμαλα, *adv.* aequaliter, aequa vi, aequo Marte.

ἀγχωμαλέω, ήσω, propemodum aequalis sum. Greg. Naz.

ἀγχώμαλος, ον, (ὁμαλός) propemodum aequalis. 2) aequalis. Non est puri Atticismi; Pollux. 5, 157. occurrit tamen apud Thucydidem, τὸν τραχόν, 4, 134.—

ἀγχωμάλως, *adv.* ferme aequaliter. 2) ex aequo, aequo Marte.

ἀγχώνιος, ία, ον, angens. Nonn. 47, 234.

ἀγχωστήριος, ία, ον, aggere complens, pro ἀναχ. ab ἀναχόω. Appian. B. C. 5, 692.

ἄγω, ἄξω, Irreg. aor. 2. ἤγαγον, inf. ἀγαγεῖν. perf. ἦχα, et ἀγήοχα, sed posterius Atticis non est usitatum; perf. pass. ἦγμαι Aor. 1. act. et med. ἦξα et ἠξάμην, rarus occurrit ap. Atticos. (προσῆξα, Thuc. 2, 97.) ἄξετε, imp. fut. ap. hom.— significat: 1) *ago*, et dicitur quidem a) saepissime de animatis. Ammon. de differ. verb. ἄγεται τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. *ago duco* aliquem. Huc pertinet ὁδὸς ἄγει (sc. ἡμᾶς) εἰς τινα τόπον, via ducit, fert. Inde *violenter ago*, abigo, captum deduco, rapio. ἄγειν καὶ φέρειν, homines, pecudes omniaque alia abigere et auferre, diripere, populari et capilare, praedas agere. Il. 9, 589. plenius, addito χρήματα καὶ λείαν, Plut. Lucull. 31. τὰ σὰ Herod. τοὺς πολεμίους. Isocr. hinc. ἄγ. καὶ φ. in universum metaph. hostili more vexare. ἄγειν καὶ κακοῦν Xen. Hell. 3, 2, 5. — ἄγειν εἰς δίκην, in jus rapere; etiam omisso εἰς δίκην. Plato Hipp maj. p. 292. A. οὐκ ἀχθήσεται καὶ δίκας ὀφλήσει; Piers. ad Moer. p. 21. ἄγ. εἰς τὸ βῆμα, ad tribunal rapere. Aeschin. c. Ctes. — Improprie etiam dicitur pro *adducere, movere.* ἄγ. ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ad felicitatem adducere Xen. ἠγμένος τοῖς ἔξωθεν λόγοις, adductus, motus. *Dem.* b) interdum etiam de ioanimatis, *ago, fero, affero.* τεῖχος ἄγειν Thuc. 6, 99. murum agere s. ducere. ἄγειν δῶρα τινι, dona alicui afferre. *Xen. Isocr.* πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, *Dem.* bellum Atticae invehis s. infers. οἶνον νῆες ἄγουσι, *Hom.* vehunt. 2) *ago, rego, duco*, e. g. de duce exercitus; adduco ad aliquid, allicio, pellicio, Herod.; rego puerum, educo, instituo; rego, administro; sic praecipue de fato dicitur ἄγειν pro constituere, κῆρες ἄγον Il. 2, 834. ἡ πεπρωμένη ἄγει θανεῖν ἀδελφὴν ἐμήν, fatum hanc necessitatem imponit, ut moriatur soror mea. Eur. Hec. 40. cf. Hel. 243. Seidl. ad Elect. 1298. 3) *duco*, i. e. aestimo, θεὸν ἄγειν τινά, deum aliquem habere. ἐντίμως, διὰ τιμῆς, ἐν τιμῇ (Paus. 1. 9. 26.) διὰ φροντίδος ἄγειν τινά et sim. aliquem honorare, curare. πρόσθε ἄγειν τί τινος, praeferre. Eur. Bacch. 221 — παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Arrian. *putare,* sumere, statuere, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, Dem. secundum nostram opinionem. 4) Ut latinorum *agere* diversis jungitur substantivis, et pro eorum diversa significatione diverso modo reddi potest. Semper tamen dicitur de actione permanente et diuturna; hujus generis sunt ἄγειν βίον, vitam agere, i. q. βιοῦν. πόλεμον, bellum gerere, vel potius ducere. ἡσυχίαν, quietum esse; εἰρήνην, in pace esse; Germ. Frieden balten. Sic dicitur ἄγειν νείκας, πένθος, ἀπραξίαν, ἄδειαν, σχολήν, ἀπαστίαν et sim. Huc etiam pertinet ἄγειν ἑορτήν, ἱερόν, Ὀλύμπια, festum, sacrificium, Olympia celebrare; in quibus dictionibus alii ἄγειν dictum esse volunt propter pompas in festis solennes. Schaef. ad Schol. Ap. Rh. p. 265. 5) *intransitiva significatione* usurpat Dem. ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας, sc. ἑαυτόν, se contulit. τὸν ἀκινάκην Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς, id. ὅσον ἦγον αἱ φιάλαι, id i. q. ἕλκειν, pendere, appendere.

Medio Attici imprimis frequenter utuntur; ἄγεσθαι, sibi agere, in suum commodum vel incommodum adducere, acquirere. ἄγ. γυναῖκα, uxorem ducere; etiam omisso γυναῖκα Herod. 5, 92 υἱεῖ ἤγετο κούρην, pater suo filio adducebat puellam Od. 4, 10. μέλλων ἐς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελετὴν ap. Herod. 4, 79. dicitur aliquis, qui in eo est, ut initietur δῶρον ἄγεσθαι, donum sibi acquirere. Theocr. I, 11. διὰ στόμα μῦθον ἄγεσθαι, Il.

14, 91. rem quasi per os sibi agere, i. e. colloqui de ea.

ἀγωγαῖος, ον, ad ἀγωγήν pertinens. Anal. 2, p. 229. qui duci potest, vel solet.

ἀγωγεύς, έως, ὁ, (ἄγω) dux viae. 2) qui litem intendit, actor. 3) lorum equi, habena.

ἀγωγή, ῆς, ἡ, (ἄγω) ductus; adductio, abductio; portatio, importatio, vectio, vectura: onus, quod vehitur. 2) institutio, educatio, disciplina: secta: ratio victus, diaeta: ratio vitae, mores: cultura herbarum et arborum: contextus et structura orationis. Dion. Hal. profectio novae nuptae ad maritum Rhodiis, Hesychio teste.

ἀγώγιμος, ον, duci, aut vehi facilis, ductilis. πρός τι, proclivis, pronus: qui advehi, vel importari potest, vel solet. ἀγώγιμα, merces: in quem jus est prehensionis, Dem. c. Aristocr. p. 624. ad Nicostr. p. 1249. ἀγ. ἐκ τῶν συμμαχῶν, qui decreto populi damnatus est ea lege, ut si ad socios effugerit, jure inde retrahi possit et debeat. Dem. c. Aristocr. p. 667. Xen. Hell. 7, 3, 11.

ἀγώγιον, ου, τό, onus, quod plaustro vehitur.

ἀγωγόν, οῦ, τά, lenocinium, illecebrae.

ἀγωγός, όν, dux viae: valens ad ducendum vel alliciendum: habens vim educendi, eliciendi, ciendi. *Subst.* ὁ, aquaeductus.

ἀγών, ῶνος, ὁ, (ἄγω) *coetus*, multitudo. νεῶν ἀγών, Hom. navium congregatarum multitudo. θεῖος ἀγών Il. 7, 298. 18, 376. vocatur templum, coetus deorum, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν τῷ ναῷ ἀνατίθεσθαι ἀγάλματα, sicut explicat Porphyr. Quaest. hom 20. 2). *certamen*, solennes ludi; peculiariter celebria illa Graecorum certamina, Nemea, Pythia, Isthmia, Olympia ἀγῶνες vocantur. Inde: certamen, *bellum*; concertatio quaevis seu contentio, studium vehemens circa rem aliquam. Huc pertinent οὐχ ἕδρας ἀγών, nunc non circa sedem studium ponendum, i. e. nunc non sedendum. Eur. Or. 1284. οὐ λόγων ἀγών, Phoen. 597. non sermonibus opera danda. (Minus accurate haec alii ita explicant, ut Valcken. ad Phoen 591., ut sit ἀγών i. q. ἀκμή vel καιρός, tempus opportunum.) Etiam locus, ubi certatur. Thuc. Hom. Il. 23, 273. — *certamen judiciale*, actio forensis. εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, in discrimen vocare, accusare. Demosth. Lycurg. p. 137. Hinc in universum notat *periculum*, discrimen. Eur. Med. 237. κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, idque plenissimam aleae et periculi Iph. A. 1006.

ἀγωνάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) qui ludis et certaminibus praeest, praeses s. judex certaminis, agonotheta.

ἀγωνία, ας, ἡ, (ἀγών) certamen; sollicitudo, angor, trepidatio.

ἀγωνιάζω, άσω, certo, *dub.*

ἀγωνιάτης, ου, ὁ, (ἀγωνιάω) qui trepidat, qui rei alicujus anxie est studiosus.

ἀγωνιάω, άσω, (ἀγών) sum in agone, vehementer vel corporis vel animi viribus contendo. Inde in universum: vehementer et cum anxietate quadam desidero; anxius sum, doleo, angor ob aliquam rem, sum animo suspenso. Construitur c. acc., περί τινος, μή Plut. ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς.

ἀγωνίδαται, 3. pl. perf. pass. ion. verbi ἀγωνίζομαι. Herod. 9, 34.

ἀγωνίζομαι, ίσομαι, (ἀγών) certo, certamen ineo, dimico, praelior, praelium ineo. Inde: actione fabulae certo; certo judicio, causam dico, habeo orationem coram populo. 2) vehementer contendo. *Pass.* τὰ ἠγωνισμένα, ea quae certando comparata sunt. Dem. — (An Diod. Sic. 1. p. 87. τοὺς ἀγωνιζομένους ἐν τῷ κρίνειν, *exercitatos in judicando*, recte legatur, dubitari potest.)

ἀγωνικός, ή, όν, ad certamen pertinens. Dion. Hal.

ἀγώνιος, ον, ad certamen pertinens: trepidationem, s. angorem adferens. Cognomen Mercurii, certaminum praesidis; Jovis Soph. Trach. 26. ἀγώνιοι θεοί, Aesch. Ag. 510. Suppl. 193. dii certaminum praesides, qui homines ex certaminibus et periculis salvos praestant. Hesych. explicat τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Confer Stanlejum ad Aesch. l. l. Schneiderus explicat ab ἀγών, *coetus*, ut sit *Dii consentes*, dii majorum gentium, qui κοινοβωμίαν habent, v. Suppl. 225. quod probandum non videtur.

ἀγώνιος, ον, (γωνία) angulo carens. Compar. Theophr. H. pl. 5, 15.

ἀγωνίς, ίδος, ἡ, certamen. Athen. XV, 7.

ἀγώνισις, εως, ἡ, concertatio.

ἀγώνισμα, τος, τό, certamen, praemium certamini propositum, omninoque praemium alicujus rei, ut virtutis: studium, diligentia: quicquid ostentandae artis, ingeniive causa fit: Thuc. 1, 22. actio fabulae, recitatio. Aristot.

ἀγωνισμός, οῦ, ὁ, certatio, contentio.

ἀγωνιστήριον, ου, τό, locus certaminis. 2) praemium quod datur certatoribus.

ἀγωνιστήριος, ον, ad certandum pertinens, aptus. Athen. 4, 20.

ἀγωνιστής, οῦ, ὁ, certator, pugil, athleta: propugnator, c. g. ἀληθείας. ludio, histrio, actor scenicus.

ἀγωνιστικός, ή, όν, certatorius, concertatorius: aptus ad certamina.

ἀγωνιστικῶς, *adv.* certatorie, certatorum more.

ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, (δίκη) designator, judex certaminis.

ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, (τίθημι) constitutio certaminis. 2) munus agonothetarum.

ἀγωνοθετέω, ήσω, certaminibus praesum: certamina, s. ludos instituo, edo: agonotheta, s. arbiter certaminum sum. 2) omnino arbiter sum, judico. Plat. 3) certamen efficio, in certamen implico aliquem. Polyb. 9, 34. ἀγωνοθετοῦντες τοὺς προγόνους. Inde Joseph. 17, 3. στάσιν ἀγ. seditionem excitare, dicere ausus est, minus graece.

ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, fem. —ις; (θέτης) certaminum arbiter, s. moderator, agonotheta, qui praeest ludis scenicis.

ἄγωνος, ὁ, Aeol. pro ἀγών teste Hesych. et Phot. Sed vide Buttmann Gramm. plen. I. p. 222.

ἄγωνος, ον, i. q. ἀγώνιος. Theophr. h. pl. 7, 6. ἀγωνότερος, minus angulatus.

ἀδαγμός, οῦ, ὁ, i. q. ὀδαγμός. Soph. Trach. 770. cf. Piers. ad Moer. p. 41. Bekkeri Anecd. I. p. 342.

ἄδαδος, ον, (δᾴς) taedam non habens.

ἀδᾳδούχητος, ον, (δᾳδουχέω) cui fax praelata non est. γάμος. Eur. Alc. 992.

ἀδαημονία, ας, ἡ imperitia.

ἀδαημοσύνη, ης, ἡ, i. q. ἀδαημονία. Sic legit Apollon. Lex. Od. 24, 244. pro ἀδαημονίη. vide Ruhnken ad Xenoph. Mem. 3, 9, 6.

ἀδαήμων, ον, (δαήμων) imperitus, indoctus, inscius, expers.

ἀδαής, ές, (δάημι) ignarus, imperitus. Poet. ἀδαιής.

ἀδάητος, ον, incognitus. Hes. Th. 655.

ἀδαίδαλτος, ον, (δαιδάλλω) non varius, non variegatus, artificio carens.

ἀδαίετος, ον, (δαίω) indivisus, integer.

ἀδάϊκτος, ον, (δαΐζω) non dilaceratus. Q. Sm. 1, 196. 2, 165.

ἀδάϊος, ον, (δάϊος) non hostilis, bello non vastatus.

ἀδαῖος, αία, αῖον, vel ἄδαιος, (ἀδέω) qui satiat, satietatem adducens, abundans, largus. Sophron.

ἀδαϊστί, (ἀδαής) *adv.* imperite.

ἄδαιτος, ον, (δαίς) non epulandus, ex quo non comeditur, epith. victimae humanae ap. Aeschyl. Ag. 156.

ἀδαιτρευτος, ον, (δαιτρεύω) indivisus, *de cibo.* 2) i. q. ἄδαιτος.

ἄδαιτρος, ον, (δαίω) indivisus. 2) i. q. ἄδαιτος.

ἄδακρυς, υ, (δάκρυ) non lacrimans, lacrimarum expers, quod sine lacrimis fit, lacrimis carens: de quo non lacrimatur.

ἀδακρυτί, *adv.* sine lacrimis.

ἀδάκρυτος, ον, non lacrimans, sine lacrimis, hilaris. Il. 1, 415. 2) de quo non lacrimatur, indefletus. Falso Valckenaer. ad Adoniaz. p. 223. et Blomfieldius Gloss. ad Aesch. Prom. 905. ἀδάκρυτος nonnullis in locis pro πολυδάκρυτος acceperunt. vid. α in compos 4) Nam in omnibus iis locis negativa notio, seu activa seu passiva, locum habet, ut Soph. Tr. 106. οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, i. e. εὐνάζειν τὸν πόθον τῶν βλεφάρων, ὥστε γίγνεσθαι αὐτὰ ἀδάκρυτα. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει, Antig. 881. i. e. οὐδεὶς στενάζει, ὥστε μὴ δακρύειν. cf. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 298. Erf. ad OR. 164.

ἀδαλής, ές, (δηλέω) illaesus, integer, *Dor.* Archestr. Athen. 3. p. 116. B.

ἀδαμάντινος, ίνη, ινον, (ἀδάμας) ferreus, Aesch. Pr. 6. adamantinus, validissimus, firmissimus, solidissimus, durissimus.

ἀδαμαντόδετος, ον, (δέω) ferro ligatus, compactus clavis ferreis: tenax, firmus.

ἀδαμαντοπέδιλος κίων, Pind. ap. Strab. 10. p. 743. A. (fragm. p. 44. Heyn.) adamante fundata columna.

ἀδάμαντος, ον, i. q. ἀδάμαστος, Aesch Sup. 141. 150. quod a nonnullis male mutatur in ἀδάματος.

ἀδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) Vox primum occurrit Hes. Op. 149. ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν, et Sc. 231. χλωρὸς ἀδ., ubi *Aes* videtur significare. Sed inde magis usitata significatione: *ferrum durissimum*, *chalybs*; apposito vel omisso σίδηρος s. χάλυψ. Apud seriores *adamas*, lapis durissimus — *Adj.* i. q. ἀδάμαστος, Valck. Theocr. 2, 34. (⏑⏑–)

ἀδαμαστί, *adv.* indomite, effrenate.

ἀδάμαστος, ον, (δαμάζω) indomitus, qui domari nequit, qui domitus non est, indomabilis, inexorabilis. Il. 9, 158. 2) ἡ, quae nondum nupsit, non compressa: Epitheton Minervae. (⏑⏑–⏑)

ἀδάματος, ον, indomitus. (Hanc formam unice tragicis usitatam, alteram ἀδάμαστος ab iis alienam esse contendit Reisig. ad Soph. O. C. p. 385. In ἀδάματος prima syllaba epicorum more etiam producitur.)

ἀδαμνής, ές, fortis robustus, validus, durus.

ἄδαμνος, ον, i. q. ἀδάμαστος.

ἄδαμος, ον, i. q. ἀδάμαστος. Athen. 2. p. 35. B.

ἀδαξάω, (δάκνω) mordeo. *Med.* prurio Hippocr. vid. ὀδάζω.

ἀδαξέω, ήσω, pruritum moveo. Ion. p. ὀδαξέω.

ἀδαξησμός, οῦ, ὁ, Ion. pro ὀδαξησμός, morsus.

ἀδάξω, mordeo. ἀδάξομαι, prurio, appeto, cupio. Ion. pro ὀδάξω. Vide ὀδάζω.

ἀδαπάνητος, ον, (δαπανάω) inconsumtus. 2) qui sumtuum nil erogat; qui sine sumtu fit, gratuitus.

ἀδάπανος, ον, i. q. ἀδαπάνητος.

ἀδαπάνως, *adv.* sine sumtu. Eur. Alc. 124. Or. 1175.

ἄδαπτος, ον, qui dilaniatus non est, qui dilaniari nequit.

ἀδάρκη, ἡ, ἀδάρκης, ου, ὁ, et ἀδάρκιον, τό, adarce, salsugo quaedam gelata, seu concreta.

ἄδαρτος, ον, (δέρω) flagris non caesus; incaesus.

ἄδασμος, ον, (δασμός) tributum non solvens. Aesch. Hesych.

ἄδαστος, ον, (δαίζω) non divisus. Soph. Aj. 54.

ἀδαχέω, ῶ, pruriginem excito, titillo, scabo, i. q. ἀδαξέω. Aristoph. AB. I, 340. 475.

ἀδδεής, metri causa pro ἀδεής. Il. 8, 423.

ἀδδηκότες, pro ἀδηκότες. Il. 10. 98.

ἄδδην, Il. 5, 203 pro ἄδην.

ἀδδηφαγία, ἀδδηφάγος, vide ἀδηφ.

ἀδδιξ, ιχος, mensura quatuor choenicum. Aristoph.

ἀδεής, ές, (δέος) poet. ἀδδεής et ἀδειής, metu carens, metus expers, periculo vacuus, audax, intrepidus: contumax, temerarius: tutus, securus.

ἀδεής, ές, (δεῖσθαι) non indigus.

ἀδέητος, ον, i. q. ἀδεής.

ἄδεια, ας, ἡ, vacuitas a metu, securitas, fiducia. 2) immunitas a poena, i. q. ἀμνηστία. Boeckh. Oecon. publ. Ath. Tom. 2. p. 184. 3) libertas, licentia. ἄδειαν παρέχειν, Plut. ἐπ' ἀδείας, pro lubitu. Jungitur c. inf. ἄδειαν ποιησαμένα σῶσαι τὴν πόλιν. Herod. ἴσοις ἐστὶν εἰσελθεῖν ἄδεια, Pausan. p. 880.

ἀδειής vide ἀδεής. Il. 7, 117.

ἀδείκτος, ον, (δείκνυμι) non monstratus. Phocyl.

ἀδείμαντος, ον, (δεῖμα) impavidus, intrepidus; non territus, a spectris liber, terriculamentorum expers. *Adv.* -ως.

ἀδείματος, ον, i. q. ἀδείμαντος. vid. Blomfield. ad Aesch. Pers. 167. (160.)

ἀδείμος, ον, idem.

ἄδειπνος, ον, (δεῖπνον), incoenatus.

ἀδεισιδαιμονία, ας, ἡ, libertas a superstitione. Hippocr. p. 23, 32.

ἀδεισιδαιμόνως, *adv.* sine deorum metu.

ἀδεισιδαίμων, ον, (δεισιδαίμων) liber a superstitione.

ἀδέκαστος, ον, (δεκάζω) muneribus non corruptus, incorruptus. *Adv.* ἀδεκάστως.

ἀδεκάτευτος, ον, (δεκατεύω) de quo decimae solutae non sunt. Aristoph. Eq. 301. 2) a decimis solvendis liber.

ἄδεκτος, ον, (δέχομαι) non acceptus, non admissus: non creditus, incredibilis. 2) qui non accepit.

ἀδελφεή, ῆς, ἡ, Ion. pro ἀδελφή. ἀδελφειή, Q. Sm. 1, 30. Plur. ἀδελφεαί occurrit etiam ap. Soph. O. C. 535.

ἀδελφεοκτόνος, Ion. pro ἀδελφοκτόνος Herod. 3, 65.

ἀδελφεός, ἀδελφειός, pro ἀδελφός.

ἀδελφή, ῆς, ἡ, fem. ab ἀδελφός, soror, germana.

ἀδελφιδῆ, ῆς, ἡ, (ἀδελφός) contr. ex —δέα, fratris vel sororis filia, neptis ex sorore, vel ex fratre.

ἀδελφίδιον, ου, τό, fraterculus.

ἀδελφιδός, οῦ, ὁ, dilectus. Cant. 6, 1. 2. et al.

ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, contr. ex —δέος, filius fratris, vel sororis, nepos ex fratre vel sorore. ἀδελφιδοῖ, fratrueles, patrueles.

ἀδελφίζω, ίσω, fratrem meum facio vel appello, ἀδελφίζεσθαι, conjungi propinquitate τὸ ἀδελφισμένον, gemellum.

ἀδελφικός, ή, όν, fraternus, germanus. 2) adfinis, similis. *Adv.* ἀδελφικῶς.

ἀδελφιξία, ας, ἡ, (ἀδελφίζω) fraterna communio et societas, fraternitas, germanitas. Etym. M.

ἀδέλφιξις, εως, ἡ, fraternitas, affinitas, similitudo communio. Hippocr. p. 823.

ἀδελφόθεος, ου, ὁ, frater Dei, s. Christi. Cognomen S. Jacobi. Scr. Eccl.

ἀδελφοκτονέω, ήσω, (κτείνω) fratrem s. sororem occido.

ἀδελφοκτονία, ας, ἡ, fratricidium, sororicidium, Joseph. B. J. 1, 31, 2.

ἀδελφοκτόνος, ον, fratricida, sororis interfector.

ἀδελφομιξία, ας, ἡ, mixtio fratris et sororis. Tzetz. Chil. 1, 12.

ἀδελφόπαις, δος, ὁ, ἡ, nepos, vel neptis ex fratre, vel sorore.

ἀδελφοποιέω, ῶ, fratrem reddo, vel facio. *dub.*

ἀδελφοποιός, όν, fratres faciens, epith. Amoris Schol. Lycophr. 403.

ἀδελφοπρεπῶς, *adv.* pari cum fratribus virtute, decenter. LXX.

ἀδελφός, ή, όν, vel ἀδελφός, ον, (ex α ἀθροιστικῷ et δελφύς, *uterus*) uterinus, qui ex eodem utero est. Inde *subst.* ὁ ἀδελφός, frater. ἡ ἀδελφή, soror. ἀδελφοί, frater et soror. Seidl. Eur. El. 531. Ap. Homerum semper invenitur ἀδελφεός et ἀδελφειός. 2) gemellus, similis, congruus, germanus. καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων, ἀδελφά, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Plat. Phaed. geminus, χεῖρές τε καὶ πόδες καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ τἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. Xenoph. Inde *subst.* quoque latiorem significationem accipit, et dicitur de cognato, consanguineo, adfine, populari, de eo, qui ejusdem est sectae etc. *Adj.* jungitur c. gen. et dat. τὰ τούτων ἀδελφά, Xen. Hiero 1, 22. ἀδελφὰ τὰ βουλεύματα τοῖς ἔργοις. Lysias Epitaph. p. 196. HSt. Schaefer ad Gregor. Cor. p. 569.

ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas, germanitas. 2) coetus fratrum.

ἀδέμνιος, ον, (δέμνιον) expers cubilis, qui cubile non habet.

ἀδένδρεος, ον, i. q. ἄδενδρος. Opp. Cyn. 4, 337.

ἄδενδρος, ον, (δένδρον) arboribus carens.

ἀδενώδης, et ἀδενοειδής, ές, (ἀδήν) glandulosus.

ἀδέξιος, ον, (δέξιος) minime, seu parum dexter.

ἀδεξιώτως, (δεξιόω) *adv.* sine dextrae apprehensione, sine ulla blanda salutatione.

ἀδερκής, ές, (δέρκομαι) non videns. 2) invisibilis, obscurus. Agathii ep. 75.

ἀδέρκτος, ον idem.

ἀδέρκτως, *adv.* limis et conniventibus, s. aversis oculis. Soph. O. C. 130.

ἀδέρματος, ον, (δέρμα) corium non habens. Soph. ap. Schol. Pind. Pyth. 4, 398.

ἀδέσμιος, ον, (δεσμός) non ligatus, non vinctus, liber.

ἄδεσμος, ον, idem φυλακή, Thuc. 3, 34. Arrian. Alex. 3, 29. 7, 24. non vinciens, δεσμὸν ἀδ. φυλλάδος, vinculum non vinciens sacrae frondis. Eur. Suppl. 32.

ἀδέσποτος, ον, (δεσπότης) non habens dominum, liber. 2) sine auctore, fictus, commentitius. Adv. ἀδεσπότως.

ἄδετος, ον, (δέω) non ligatus.

ἀδεύητος, ον, Etym. M. Phavor. 1) a δεύω, *madefacio*, non madefactus, non subactus aqua; durus, crudus, rudis. 2) a δεύω, i. e. δέω *desum*, non egens aliqua re.

ἀδευκής, ές, (δεῦκος) amarus, acerbus, gravis. ὄλεθρος, Od. 4, 489. πότμος Ap. Rh. 2, 395.

ἄδευτος, ον, (δεύω) non madefactus, aqua non subactus, non emollitus aqua; durus, Hesych.

ἀδέψητος, ον, (δεψέω) inelaboratus, rudis, crudus, de corio. βοέη. Od. 20, 2.

(ἀδέω,) *placeo.* Ab hoc praes. inusitato formatur fut. ἀδήσομαι, verbi ἁνδάνω. (ἅδω)

(ἀδέω,) *satio.* Praesens inusitatum, ad quod pertinent formae Homericae aor. opt. ἀδήσειε, vel ἀδδήσειε, et part. perf. ἀδηκότες, vel ἀδδηκότες, duplicato propter metrum delta, Od. 1, 134. Il. 10, 98. Reliqua tempora vide sub ἄω. Significationem quod attinet, derivanda est ab ἄδος, satietas, taedium; ejusdemque radicis sunt ἄδην, ἀδημονέω, ἄση, ἀσάομαι, ἀζρός. Μὴ δείπνῳ ἀδδήσειε, Od. 1, 134. ne taedio afficiatur convivii, καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, Il. 10, 98. laboribus defessi et languore.

ἀδεῶς, *adv.* utriusque adj. ἀδεής.

ἀδήιος contr. ἄδῃος, ον, *Ion.* pro ἀδάϊος, non hostilis, non hostiliter tractatus, inoffensus. Soph. O. C. 1533. Ap. Rh. 4, 646. 2) a δαίημι, ignotus, non cognitus.

ἄδηκτος, ον, (δάκνω) non morsus, immorsus: qui cariem non sensit. Hes. Metaph. dolore non affectus. 2) non mordax, expers acrimoniae. Alex. Trall. p. 124. Diosc.

ἀδήκτως, *adv.* sine morsu, sine aegritudine.

ἀδήλητος, ον, (δηλέω) illaesus, incolumis, ab omni noxa integer.

ἀδηλία, ας, ἡ, (ἄδηλος) incertitudo: ignorantia.

ἀδηλοποιός, abolendi vim habens, noxius.

ἄδηλος, ον, (δῆλος) qui non apparet, inconspicuus, non manifestus, obscurus, occultus, incertus, dubius.

ἀδηλότης, ητος, ἡ, obscuritas, incertitudo, inconstantia.

ἀδηλόφλεβος, ον, (φλέψ) habens venas latentes, cujus venae non apparent.

ἀδηλόω, ώσω, obscuro, ignotum reddo, occulto. 2) i. q. ἀγνοέω, ignoro. Soph.

ἀδήλως, *adv.* obscure, non manifesto, clam: incerto, in incertum.

ἀδημιούργητος, ον, (δημιουργέω) rudis, imperfectus. Diod. Sic. 3, 113.

ἀδημοκράτητος, ον, (δημοκρατέομαι) a statu populari reip. abhorrens. Dio Cass.

ἀδημονέω, ήσω, gravissime angor, prae dolore paene exanimor: terreor, terrefio, pavesco.

ἀδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, ingens moeror, cura, sollicitudo, angor, taedium.

ἀδημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω. Hesych.

ἄδημος, ον, (δῆμος) absens a populo, seu patria, peregrinans.

ἀδημοσίευτος, ον, non publicatus. Chrysost.

ἀδημοσύνη, ης, ἡ, i. q. ἀδημονία. Democr. Stob. Serm. 38. Ruhnken. ad Xen. Mem. Socr. 3, 9, 6.

ἀδήμων, ον, ονος, (ἀδέω) taedio plenus, moestus, anxius; sollicitatus.

ἄδην, *adv.* Att. ἅδην, (ἀδέω) satis, ad satietatem usque, affatim, abunde, largiter. Jungitur c. gen. *Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο*, Il. 13, 315. Trojanos satiare bello. ἄδην ἔχειν τινός, Plat. c. part. ἄδην εἶχον κτείνοντες, Herod. — Ap. Rh. 4, 1216. στείχοντας ἄδην αἰῶνας, multo tempore praeterlapso. (⏑ –, ubi versus primam longam requirit scribitur ἄδδην.)

ἀδήν, s. ἀδήν, ένος, ὁ, glandula, tonsilla.

ἀδηνής, ές, (δῆνος) qui est sine consilio s. dolo, simplex. Adv. ἀδηνέως.

ἀδῆος, ον, v. ἀδήϊος.

ἄδηρις, ὁ, ἡ, (δῆρις) non contentiosus, contentione carens; non controversus, expers praelii, qui nullo labore fatigari potest, invictus.

ἀδήριτος, ον, (δηρίω) praelii expers, invictus, insuperabilis. Il. 17, 42. contra quem non est certandum, σθένος ἀνάγκης Aesch. Pr. 105. Adv. ἀδηρίτως, Joseph. B. J. 3, 2, 4.

Ἅιδης, ου, ὁ, sic Att., pro quo Ion. Ἀΐδης, αο, et εω, ex α priv. et ἰδεῖν, propr. qui videri non potest, vel qui facit, ut quis videri non possit, *Hades*, Pluto, deus inferorum. Hac potestate nominis propr. semper ab Homero adhibetur. ἐν vel εἰς Ἀΐδαο, apposito vel omisso δόμοις s. δόμους, in orco, orcum. Hinc et ap. prosae orationis scriptores ἐν et εἰς Ἅιδου, sc. οἴκῳ, s. οἶκον, usurpatur. 2) Apud seriores transfertur ad regnum Plutonis; orcus, tartarus, inferi: mors, sepulchrum. ᾅδης πόντιος, Aesch. Ag. 664. mors in mari. ᾅδ. φόνιος, Soph. O. C. 1698. nex. Vide Ἄϊς, Ἀϊδωνεύς.

ἀδηφαγέω, ήσω, (ἄδην, φαγεῖν) ad satietatem usque comedo, vorax sum.

ἀδηφαγία, ας, ἡ, voracitas, edacitas, insatiabilis edendi aviditas, esus ad satietatem usque.

ἀδηφάγος, ον, (ἄδην, φαγεῖν) ad satietatem comedens, edax, cibo se ingurgitans, gulosus, vorax. 2) in quem magni erogantur sumtus.

ἀδῄωτος, ον, (δηόω) non vastatus, illaesus. Xen. Ages. 1, 34.

ἀδιάβατος, ον, (διαβαίνω) qui transiri, s. trajici nequit. ποταμός, Xen. 2) non diductus, ut σκέλη ἀδιάβατα, *crura non distincta*, in statua.

ἀδιάβλητος, ον, (διαβάλλω) non reprehensus, irreprehensibilis, omnis calumniae expers, qui est moribus inculpatis. Adv. ἀδιαβλήτως.

ἀδιαβόλητος, ον, idem quod ἀδιάβλητος.

ἀδιάβροχος, ον, non madidus. Opp. Ixeut. 2, 1.

ἀδιάγλυπτος, ον, qui elabi nequit. Jungitur c. ἄφυκτος AB. I. p. 344.

ἀδιάγλυφος, ον, non sculptus.

ἀδιάγνωστος, ον, (διαγινώσκω) ad dignoscendum difficilis. Diod. Sic. 1, 18, 29.

ἀδιάδοχος, ον, (διάδοχος) jugis, perpetuus, *proprie* successoribus carens.

ἀδιάδραστος, ον, (διαδιδράσκω) inevitabilis. Clem. Alex.

ἀδιάζευκτος, ον, cujus junctura solvi nequit, non dissolubilis. Pharnut N. D. 14. p. 158. in var. lect.

ἀδιάθετος, ον, (διατίθημι) qui dispositus non est, indispositus, inordinatus. 2) *act.* qui non disposuit, Plut. Cato 9. Adv. ἀδιαθέτως.

ἀδιαίρετος, ον, (διαίρετος) indiscretus, indivisus, inseparabilis, individuus, partium expers. Adv. ἀδιαιρέτως.

ἀδιαίτητος, ον, (δίαιτα) alienus, insuetus.

ἀδιάκλειστος, ον, (διακλείω) non interclusus.

ἀδιακόνητος, ον, (διακονέω) cui non obeditur, paretur. Epith. legis, praecepti. Joseph. Ant. 19, 1.

ἀδιακόντιστος, ον, jaculo non penetrabilis. δέρμα, Com. ap. Ael. V. H. 13, 15. Sic enim ibi sine dubio legendum pro corrupto ἀδιακόνιστος.

ἀδιάκοπος, ον, (διακόπτω) indiscretus, individuus, non interruptus, non diremtus. Adv. ἀδιακόπως.

ἀδιακόσμητος, ον, (διακοσμέω) inordinatus, qui compositus distinctus non est.

ἀδιακρισία, ας, ἡ, error judicii, confusio rerum. Suid. Phavor.

ἀδιάκριτος, ον, ὁ (διακρίνω) qui discerni, s. distingui non potest: indistinctus, indiscretus, non judicatus, non dijudicatus. Adv. ἀδιακρίτως.

ἀδιάλειπτος, ον, (διαλείπω) non intermissus, indesinens, adsiduus, perpetuus, continuus. Adv. ἀδιαλείπτως, sine intermissione, jugiter, indesinenter.

ἀδιάλεκτος, ον, sine colloquio. βίος vita solitaria, v. Ruhnken. ad Hymn. in Cer. p. 200.

ἀδιάλλακτος, ον, (διαλλάττω) implacabilis, cum quo in gratiam rediri non potest, inexorabilis. Adv. ἀδιαλλάκτως. Dion. Hal.

ἀδιάλυτος, ον, (διαλύω) non solutus: indissolubilis, inseparabilis, inexplicabilis. Adv. ἀδιαλύτως. Polyb.

ἀδιαλώβητος, ον, (διαλωβάω) non mutilatus, illaesus. Cyrill.

ἀδιαμέριστος, ον, (διαμερίζω) indivisus. Schol. Apoll. 3, 1031.

ἀδιανέμητος, ον, (διανέμω) non dissectus, indivisus. Long. 22.

ἀδιανόητος, ον, (διανοέω) non intelligendus, insulsus. 2) *act.* stultus. Adv. ἀδιανοήτως.

ἀδίαντον, ου, τό, herba perpetuo virens, capillus Veneris. Ab ἀδίαντος, *non adspersus*, quia folium ejus aqua perfusum non madescit.

ἀδίαντος, ον, vel ἀδίαντη, (διαίνω) non humectatus, siccus: non dissolutus.

ἀδιάνυτος, ον, (διανύω) qui perfici non potest.

ἀδιάπαυστος, ον, (διαπαύω) non desinens, non sedandus, vehemens.

ἀδιάπλαστος, ον, (διαπλάσσω) informis, rudis.

ἀδιαπνευστέω, ήσω, respiratione careo. Galen. X, 528. A. Alex. Trall. XII, 207.

ἀδιαπνευστία, ας, ἡ, defectus respirationis.

ἀδιάπνευστος, ον, (διαπνέω) non respirans, qui aliquid sine respiratione facit, assiduus. 2) non ventilatus auris. Adv. ἀδιαπνεύστως, sine respiratione, assidue.

ἀδιαπόνητος, ον, non elaboratus, non expolitus. Athen. 9, 14.

ἀδιαπόρευτος, ον, impervius. Nic. Blemm. Epit. Phys. p. 82.

ἀδιαπταιστος, ον, non offensus; non titubans. Hierocl.

ἀδιαπτωσία, ας, ἡ, vacuitas ab errore, ἀναμαρτησία.

ἀδιάπτωτος, ον, (διαπίπτω) qui non labitur, stabilis, firmus 2) in quo error non admittitur.

ἀδιαπτώτως, *adv.* sine lapsu et errore.

ἀδιάρθρος, ον, i. q. ἀδιάρθρωτος. (ἄρθρον) Arist. h. a. 2, 1. Theophr. h. Pl. 3, 10.

ἀδιάρθρωτος, ον, non articulatus; non perspicuus. Adv. ἀδιαρθρώτως, confuse, obscure.

ἀδιάρρηκτος, ον, non fractus. Theoph.

ἀδιαρρίπιστος, ον, (διαρριπίζω) *proprie*, vento non perflabilis, non perflatus.

ἀδιαρροια, ας, ἡ, defectus profluvii. Hippocr.

ἀδιάσειστος, ον, inconcussus. Gl. Vet.

ἀδιασκέδαστος, ον, (διασκεδάννυμι) non dissipatus.

ἀδιάσκευος, ον, (σκευή) incompositus, inornatus, incultus, neglectus, non instructus

ἀδιάσκεπτος, ον, non contemplans, non considerans. Schol. Aesch. Choeph. 814.

ἀδιάσπαστος, ον, (διασπάω) indistractus, indivulsus. Polyb. 1, 34. Adv. ἀδιασπάστως.

ἀδιάστατος, ον, (διάστατος) nullis intervallis discretus, continuus. 2) dimensione carens. Adv. ἀδιαστάτως.

ἀδιάστικτος, ον, (στίζω) indistinctus. Tzetz. Chil. 1, 19. Adv. ἀδιαστίκτως.

ἀδιάστολος, ον, (διαστέλλω) confusus, obscurus.

ἀδιάστροφος, ον, (διαστρέφω) non distortus, non perversus, rectus. Adv. ἀδιαστρόφως.

ἀδιάσχιστος, ον, (διασχίζω) non diffissus, indivisus.

ἀδιάτακτος, ον, (διατάσσω, inordinatus, confusus.

ἀδιάτμητος, ον, (διατέμνω) non dissectus, indivisus. 2) insecabilis.

ἀδιάτομος, ον, idem.

ἀδιάτρεπτος, ον, (διατρέπω) immotus, firmus, pertinax. Adv. ἀδιατρέπτως.

ἀδιατρεψία, ας, ἡ, (διατρέπω) constantia, firmitas in proposito tenendo: pervicacia: impudentia.

ἀδιατύπωτος, ον, (διατυπόω) non figuratus, informis. Diod. Sic. 1, 7, 1. ἀήρ, Ocell. Luc. 2.

ἀδίαυλος, ον, unde nemo potest redire. Eur. fr. in AB. p. 344, 1.

ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ, (διαφθείρω) incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest.

ἀδιάφθαρτος, ον, incorruptus, integer. 2) corruptioni non obnoxius.

ἀδιαφθορία, ας, ἡ, incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi nequit.

ἀδιάφθορος, ον, (διαφθείρω) incorruptus, integer, inviolatus. Adv. ἀδιαφθόρως.

ἀδιαφορέω, ήσω, (διαφορέω) non differo. 2) rem aliquam pro media habeo, neglectim transmitto, contemno, negligo, in nullo discrimine pono. πρός τι, M. Anton. 11, 16.

ἀδιαφόρησις, εως, ἡ, contemtus, neglectus.

ἀδιαφόρητος, ον, qui transferri nequit. κεφαλή, Alex. Trall. 2, p. 155. (51) caput sudoris expers.

ἀδιαφορία, ας, ἡ, indifferentia, quum quis rem pro media habet, tranquillitas animi ad nihil magnopere propendentis, negligentia, rei alicujus neglectus vel contemtus.

ἀδιάφορος, ον, (διάφορος) non diversus, non differens, medius, promiscuus. 2) qui nihil pensi habet, negligens et discrimen rerum non attendens. τὸ ἀδιάφορον, quod neque bonum est neque malum, res media, indifferens. Adv. ἀδιαφόρως.

ἀδιάφρακτος, ον, (διαφράσσω) non interseptus, non septus. Adv. ἀδιαφράκτως.

ἀδιαφωνία, ας, ἡ, vocis s. soni consensio. Sext. Empir. p. 74.

ἀδιάχυτος, ον, (διαχύω) qui non diffunditur, aut diffluit, i. e. frugalis, modestus in cultu, victu, etc.

ἀδιαχώριστος, ον, (διαχωρίζω) inseparabilis.

ἀδιάψαυστος, ον, non contrectabilis. Anatol. ap. Fabric. IV. p. 300.

ἀδιάψευστος, ον, (διαψεύδομαι) qui falli, aut decipi nequit: non ementitus.

ἀδίδακτος, ον, (διδάσκω) indoctus, ignarus, indocilis. 2) quod tradi doctrina nequit, quod non docetur. Adv. ἀδιδάκτως.

ἀδιεκδίκητος, ον, (διεκδικέω) indefensus, inultus.

ἀδιέκδυτος, ον, (διεκδύω) sine tergiversatione. Adv. ἀδιεκδύτως.

ἀδιεξέταστος, ον, (διεξετάζω) qui perquiri nequit.

ἀδιεξίτητος, ον, (διέξειμι) qui percursus non est, transitu carens: qui percurri nequit oratione et cogitatione, inexplicabilis.

ἀδιεξόδευτος, ον, (διεξοδεύω) viam non inveniens; impervius, invius, exitu carens. Chrysost. in Ps. 124.

ἀδιέξοδος, ον, (διέξοδος) unde exire non licet, impervius

ἀδιεργαστος, ον, (διεργάζομαι) inelaboratus. incultus.

ἀδιερεύνητος, ον, (διερευνάω) impervestigatus, inexploratus, imperscrutabilis.

ἀδιευκρίνητος, ον, (διευκρίνω) non bene distinctus.

ἀδιεχής, ές, (διέχω) i. q. συνεχής. Suid. Phav.

ἀδιήγητος, ον, (διηγοῦμαι) inenarrabilis, inexplicabilis. Xen.

ἀδιήθητος, ον, (διηθέω) non colatus, vel quod nequit colari.

ἀδικαίαρχος, ον, magistratus injustus. Finxit nomen Cicero Epist. ad Att. 2, 12, ludens in nomine Dicaearchi historici.

ἀδικαιοδότητος, ον, ubi jus nihil valet. Diod. exc l. 37. de Virt. et Vit. p. 616.

ἀδικαιοπραγέω, ήσω, (δικαιοπραγέω) inique, injuste ago. *dub.*

ἀδικαιοπραγία, ας, ἡ, injusta actio. *dub.*

ἀδίκαστος, ον, (δικάζω) non judicatus. Lucian.

ἀδίκευσις, εως, ἡ, injusta actio. Stob.

ἀδικέω, ήσω (ἄδικος) sum ἄδικος, injustus sum. Aristot. Eth. 5. 2) injuste seu inique ago, contra jus fasque ago, scelus admitto. τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον, Aristot. Rhet. ad Theod. 4. εἰ μὴ ἀδικῶ i. q. δικαιός εἰμι τὶ ποιεῖν, Plat. Charm. p. 156. A. ibique Heindorf. 3) *c. accus.* injuria afficio, injurius sum in aliquem, laedo. Construitur etiam cum duplici accusativo, ἀδικεῖν τινα τὰ μέγιστα, Demosth. vel ἀδικεῖν τινα εἴς τι, Aristot. Pol. 5. ἀδικεῖν εἴς τινα, πρός τινα, περί τινα. Bast. ep. cr. p. 15. et append. p. 4. — *Pass.* ἀδικέομαι, injuria afficior, injuriam patior vel accipio, laedor.

ἀδίκηλος, ον, (ἴκελος) effigie carens. Manetho 2, 16. *susp.*

ἀδίκημα, τος, τό, (ἀδικέω) injusta actio, scelus, maleficium. 2) injuria.

ἀδικητικός, ή, όν, proclivis ad inferendam injuriam.

ἀδίκητος, ον, idem. 2) inultus.

ἀδικία, ας, ἡ, injustitia, injuria, iniquitas.

ἀδικίω i. q. ἀδικέω. *Dor.* Fab. Heracl. p. 227.

ἀδίκιον, τό, i. q. ἀδικία, Herod. 5, 89.

ἀδικοδοξία, gloriam sibi injuste agendo quaerere. Diod. Photii. (Ecl. 1. l. 31.)

ἀδικοδοξία, ας, ἡ, injustum gloriae studium. Polyb.

ἀδικομαχέω, ήσω, injuste pugno. Alciphr. 3. ep. 29. v. Bast. ep. cr. p. 160. Sed lectio nonnullis suspecta, qui δικομαχεῖν, i. e. causas agere scribendum esse volunt.

ἀδικομαχία, ας, ἡ, quum quis contra normam et regulas agit in pugnando. Aristot. Elench. Soph. 11.

ἀδικόμαχος, ον, qui injuste pugnat. ἵππους ἀδ. dixit Xenoph. teste Lexicographo Bekkeri I. p. 344. τοὺς δυσπειθεῖς. Vide tamen Ruhnk. ad Xen. Mem. 4. 4, 5.

ἀδικομήχανος, ον, injuriam perficiens. AB. p. 343. ex Aristoph.

ἀδικοπήμων, ον, praeter justitiam nocens. AB. p. 343.

ἀδικοπραγέω, ήσω, (πρᾶγος) injuste, inique ago.

ἀδικοπράγημα, τό, injuste actum. Orig. c. Cels. I. p. 345.

ἀδικοπραγής, ές, injuste agens. Stob. Serm. 171.

ἀδικοπραγία, ας, ἡ, injusta actio.

ἄδικος, ον, (δίκη) injustus, iniquus. *tam de re, quam de homine.* improbus, injurius. 2) non aptus, non idoneus, non qualis esse debet, *vel de re, vel de persona.* cf. δίκαιος. 3) praeter modum magnus, immodicus. ut *lat.* improbus. ἄδικος ἡμέρα, dies nefastus. τὸ ἄδικον, quod contra jus fasque est. Constr. c. εἰς et πρός τινα. *Adv.* ἀδίκως.

ἀδικότροπος, ον, (τρόπος) indole injusta. AB. p. 343.

ἀδικόχειρ, ὁ, ἡ, (χείρ) cujus manus injusta perficit. Soph. AB. p. 343.

ἀδικοχρήματος, ον, (χρῆμα) qui injusta possidet. Crates ib.

ἀδινός, ή, όν, (ἄδην) vel ἀδινός. v. Eustath. et Schol. ad. Il. 2, 87. *proprie* confertus, densus, multus ἀδινὸν κῆρ, Il. 16, 481. Od. 19, 516. cor densum, i. e. densis visceribus circumdatum. μῆλ' ἀδινά, Od. 1, 92. greges conferti. ἀδινόν et ἀδινά, *adv.* γοᾶν, μυκᾶσθαι, κλαίειν, clara, alta voce. Σειρῆνες ἀδιναί, Od. 23, 326. vociferantes. δάκος, Pind. P. 2, 98. morsus vehemens. δάκρυα, multae lacrymae Soph. Tr. 849. ὕπνος, Ap. Rh. 3, 616. multus. Vid. Buttmann. Lexil. I. p. 204. (⏑⏑⏑) Comp. ἀδινώτερον, Ap. Rh. 1, 269.

ἀδιόδευτος, ον, (διοδεύω) invius, impervius.

ἀδιοίκητος, ον, (διοικέω) non constitutus, aut in ordinem redactus.

ἀδίοπος, ον, (διέπω) incustoditus, administratore et rectore carens.

ἀδιόρατος, ον, (διοράω) non perspectus.

ἀδιοργάνωτος, ον, (διοργανόω) non perfecta formatus, non apte compactus, malis organis a natura instructus. Jamblich. V. Pyth. 1, 66. Porphyr. Pyth. 31.

ἀδιόρθωτος, ον, (διορθόω) inemendabilis: non correctus: inchoatus: imperfectus. Adv. ἀδιορθώτως.

ἀδιοριστία, ας, ἡ, defectus distinctionis. Phot. Bibl. 238.

ἀδιόριστος, ον, (διορίζω) indistinctus, promiscuus, non determinatus. Adv. ἀδιορίστως.

ἀδίστακτος, ον, (διστάζω) indubitatus, certus. Adv. ἀδιστάκτως, haud dubie: active in fr. Hermae, sine dubitatione.

ἀδίστονος, ον, i. q. ἄδην στένων. Hesych. Vide ad Aesch. Ag. 421.

ἀδιύπνιστος, ον, (ὕπνος) non resuscitabilis. Athanas. II, 388. ed. Ben. *Adv.* ἀδιυπνίστως. Anon. de S. Theod. 117. p. 30. ed Wernsdorf.

ἀδιχαστος, ον, (διχάζω) non dimidiatus qui nequit dimidiari. Nicomachi arithm. p. 13.

ἀδιχοτόμητος, ον, non in duas partes divisus. Epiphan.

ἀδίψησις, εως, ἡ, sitis vacuitas. Hippocr. p. 218. E.

ἀδίψητος, ον, i. q. ἄδιψος. Pro valde sitiens, siccus Orac. Sib.

ἄδιψος, ον, (δίψα) non sitiens. 2) sitim extinguens. τὸ ἄδιψον, species malvae. Hermipp. Ath. p. 58.

ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, et ἄδμητος, η, ον, (δαμάω) indomitus, non subactus. Epith. virginis, nondum a viro compressae, ut ἀδάμαστος.

ἀδμῆτις, ιδος, ἡ, i. q. ἡ ἀδμής, ap. seriores.

ἀδμωλία, ας, ἡ, i. q. ἀπορία, ἄγνοια. Callim. Suidae. Idem Lexicogr. etiam ἀδμωλεῖν, et adv. ἀδμωλεί habet. Hesych. ἀδμωλή, ἡ.

ἄδμωνες, vel ἄδμωνς, οἱ, genus piscis maritimi. Opp. Hal. 3, 380.

ἀδόθεν, (ἅδης) ex orco. Hermesianax Athen. p. 597. *b.*

ἀδόκητος, ον, (δοκέω) inopinatus, improvisus: qui exspectationem fallit. 2) non providens, non suspicans. Pind. N. 7, 45. Adv. ἀδοκήτως. Thuc.

ἀδοκία, ας, ἡ, inopinatus eventus. Hesich.

ἀδοκίμαστος, ον, (δοκιμάζω) non probatus, non exploratus. Adv. ἀδοκιμάστως, temere, inexplorato.

ἀδόκιμος, ον, (δόκιμος) reprobus, non probatus, perversus, ineptus, rejectus: non sincerus, adulterinus.

ἄδοκος, ον, i. q. ἀδόκητος. Adv. ἀδόκως, Eur. Tro. 786. ubi tamen alii ἀδίκως.

ἀδολεσχέω, ήσω, loquax sum, deblatero, garrio. 2) meditor aliquid, *in bonam partem*, ὁ ἐ. (α producitur.)

ἀδολέσχης, ου, ὁ, nugator, garrulus. Imprimis Graeci eos, qui de rebus physicis et coelestibus verba faciebant, philosophos et sophistas. ἀδολέσχας nominabant, unde saepe conjuncta inveniuntur μετεωρολόγοι et ἀδολέσχαι. Plat. Polit. 299. B. cf. Soph. 225. D. de Rep 6. p 488. D. Casaub. ad Theophr. 3. p 41. Ar. Nub. 1485. Sed quibus verbis sophistas philosophosque atque ipsum Socratem vulgus tum in contemtum invidiamque vocare solebat, eadem consulto, cum vulgi quadam cavillatione, *de interiore alterioreque rerum cognitione studioque subtiliter disserendi* adhibuit Plato Cratyl p. 401. B. Sic et ἀδολεσχία, Phaedr. 270. A. Parmen. 135. D. A Platone eundem dicendi usum mutuata est posterior aetas. v. Wernsdorf. ad Himer. p. 648.

ἀδολεσχία, ας, ἡ, intempestiva loquacitas, continua garrulitas, nugatio. 2) argutia, adsidua meditatio. v. ἀδολέσχης.

ἀδολεσχικός, ή, όν, garrulus. Plato Soph. 225. D.

ἀδόλεσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, garrulus, loquax, qui ad nauseam usque sermocinatur, verbosus. Communis forma pro Attico ἀδολέσχης.

ἄδολος, ον, (δόλος) doli expers, dolo carens, candidus: non callidus: non adulteratus, purus, sincerus. Adv. ἀδόλως.

ἀδόλωτος, ον, (δολόω) i. q. ἄδολος. Theophyll. III, 722.

ἀδόνευτος, ον, (δονεύω) inconcussus immobilis.

ἀδόνητος, ον, (δονέω) idem.

ἀδονίς, ιδος, ἡ, Dor. pro ἀηδονίς. Mosch. 3, 47. (– ⏑ ⏑)

ἀδόξαστος, ον, (δοξάζω) insperatus. 2) nihil opinans, certo sciens. τὰ ἀδόξαστον, certum.

ἀδοξέω, ήσω, (δόξα) inglorius sum, ignobilis sum: Lycurg. p. 194. malae sum famae, male audio, invidia premor. 2) non honestum puto, vitupero, non habeo in pretio, improbo. Xen. Oec. 4, 2.

ἀδοξία, ας, ἡ, mala existimatio, infamia, dedecus, ignominia: conditio hominis privati, qui populari gloria caret. Polyb. 6, 57. Dio Cass. T. 1. p. 118.

ἀδοξοποίητος, ον, qui non regitur opinionibus. Polyb.

ἄδοξος, ον, (δόξα) ignobilis, inglorius: ignominia notatus. 2) inopinatus, improvisus. Adv. ἀδόξως.

ἀδορατία, ας, ἡ, (δόρυ) cessatio, sive vacatio a bello et armis. 2) ignavia, socordia, otium. Suid.

ἀδορεί, *adv.* (δέρω) sine excoriatione. Suid.

ἄδορος, ον, (δέρω) non excoriatus. 2) ὁ ἄδορος, *Subst.* uter ex corio. Antimach. Etym. M.

ἄδορπος, ον, (δόρπος) sine coena. ἄδορπα *adverbialiter*, ante coenam. Lycophr. 638.

ἀδορυλήπτος, ον, (δόρυ, λαμβάνω) qui hasta capi nequit: hasta non captus, invictus, inexpugnabilis.

ἀδορυφόρητος, ον, (δορυφορέω) satellitibus non stipatus. Aristot. Plut.

ἄδος, εος, τό, (ἄδην) sec. Et. M. ἄδος, ου, ὁ, satietas, defatigatio, fastidium. Il. 11, 88. (⏑ ⏑)

ἅδος, εος, τό, i. q. ἥδος, gaudium. Dor.

ἄδοτος, ον, (δίδωμι) indotatus, cui nihil datum est. h. Hom. 9, 573.

ἀδούλευτος, ον, αἰαστής, (δουλεύω) qui uni domino servivit, nec iterum venditus est alii.

ἀδουλία, ας, ἡ, (ἄδουλος) servorum inopia, quum quis servum non habet.

ἄδουλος, ον, (δοῦλος) servos non habens, pauper. Ruhnk. ad Vellej. 2, 19, 4.

ἀδούλωτος, ον, (δουλόω) non redactus in servitutem: invictus: servitutis impatiens.

ἀδούπητος, ον, (δοῦπος) expers strepitus.

ἄδουπος, ον, i. q. ἀδούπητος.

ἀδρακής, ές, (δέρκω) caecus, caecutiens. i. q. ἀδερκής.

ἀδράνεια, ας, ἡ; poet. ἀδρανία, (ἀδρανής) imbecillitas, ignavia, inertia, socordia.

ἀδράνεος, α, ον, i. q. ἀδρανής.

ἀδρανέω, ήσω, debilis sum, langueo.

ἀδρανής, ές, (δραίνω) infirmus, imbecillus, inefficax, socors, ignavus, iners, ineptus, futilis. χείρ, manus debilis, Philostr. p. 129. 2) debilitans. δίαιτα, Plut.

ἀδρανία, ας, ἡ, idem quod ἀδράνεια. poet.

Ἀδράστεια, ας, ἡ, Ion. Ἀδρήστεια, cognomen Nemesis, ita appellatae ab ara, ipsi ab Adrasto exstructa. Antimach. ap. Strab. XIII. p. 588. Serius explicabatur hoc nomen ex ἄδραστος, inevitabilis, i. e. quam nemo fugere possit. Demosth.

ἄδραστος, ον, Ion. ἄδρηστος, (διδράσκω) inevitabilis, quem fugere nemo potest. 2) act. qui non fugit, non propensus ad fugiendum.

ἄδραστος, ον, (δράω) infectus.

ἄδρατος, ον, i. q. ἄδραστος a δράω.

ἀδράφαξυς, ἡ, genus oleris. Pherecr. A. B. I, 345. ubi explicatur λάχανον. Dicebatur etiam ἀτραφ. at a serioribus ἀνδράφαξυς.

ἀδράχνη, ης, ἡ, adrachne. Arbor unedoni similis v. ἀνδράχνη.

ἀδρέπανος, ον, (δρέπανος) falce carens. 2) i. q. ἄδρεπτος. Soph. Hesych.

ἀδρεπήβολος, ον, (ἁδρός, ἐπήβολος) felix in assequendis rebus magnis. Longin. 8. Schaef. Mel. p. 119.

ἄδρεπτος, ον, (δρέπω) non carptus: quem decerpere non licet.

ἀδρέω, ῶ, f. ήσω, (ἁδρός) ad maturitatem perduco: maturesco.

ἄδρησις, εως, ἡ, (ἀδρέω) maturitas.

ἀδρήστεια, ἄδρηστος, Ion. pro ἀδράστεια, ἄδραστος.

ἀδρίανον, τό, genus herbae. Athen. 2, 27.

Ἀδρίας, ου, ὁ, Adria, mare Adriaticum, s. superum. Dicitur etiam Ἀδριάς, άδος, ἡ. — Adject. Ἀδριακός, ή, όν, Ἀδριανός, ή, όν.

ἄδριμυς, εος, ὁ καὶ ἡ, (δριμύς) minime acerbus, non amarus. Hippocr.

ἀδροβατικός, ή, όν, (ἁδρός, βαίνω) terram s. solum calcans.

ἀδρόβωλος, ον, (ἁδρός, βῶλος) qui crassis seu grandibus glebis est: plenus glebis: fertilis, uber.

ἀδροκέφαλος, ον, (κεφαλή) magnum caput habens. Paul. Aeg. 6, 74.

ἀδρομερής, ές, (ἁδρός, μέρος) crassis particulis constans, crassus.

ἀδρόμισθος, ον, qui permagnam mercedem exigit, velut meretrices.

ἀδρόπορος, ον, i. q. ἁδροὺς πόρους ἔχων. Cass. Probl. 48.

ἁδρός, ά, όν, (ἀδρέω) *adultus*, *maturus*. καρπός, fruges adultae. *Herod.* 2) inde in universum significat: *validus*, *robustus*, ἐπιτάσσει τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα, *Plut.* Lycurg. πῦρ ἁδρόν, ignis validus, *Id.* χοῖροι, porcelli robusti et grandes, *Xen.* Oec. 17, 10. — *multus*, abundans, plenus, confertus, opulentus. ἁδρότερον διαιτᾶν, liberalius et largius epulari. Galen. ἁδρότερον πιεῖν, e majoribus poculis potare, Alex. Athen. 11. p. 343. Schweigh. — Transfertur etiam ad res, quae ad animum pertinent: magnus, firmus, sibi constans. μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν, Athen. 6. τοῖς ἁδροτέροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίοσι εἶναι δοκοῦσι, Isocr. Panath. 41. De genere dicendi χαρακτὴρ ἁδρός A. Gell. Noct. Att. 7, 14. character uber, magniloquentia. Schaef. ad Dion. de comp. p. 65.

ἀδροσία, ας, ἡ, (δρόσος) inopia roris, siccitas.

ἁδροσύνη, ης, ἡ, (ἁδρός) maturitas. ἀδδὲ κεν ἁδροσύνη στάχυες νεύοιεν ἔραζε, Hesiod. Op. 473. robur, magnitudo, abundantia.

ἁδροτής, ῆτος, ἡ, i. q. ἁδροσύνη. Ap. Hom. Il. 16, 857. 22, 363. 24, 6. conjungitur cum ἥβη et μένος. Grammatici ἁδροτής scribendum esse praecipiunt non ἀνδρότης. Athen. XI, 507, E. Epicur. Diogenis 83.

ἀδρόχωρος, vel ἀδροχώρος, ον, (ἁδρός, χῶρος) qui uberem regionem habitat. Hesych.

ἁδρόω, ώσω, (ἁδρός) ad maturitatem perduco. ἁδρόομαι, οῦμαι, ad maturitatem pervenio, adolesco.

Ἀδρυάς, άδος, ἡ, i. q. Ἀμαδρυάς. (Ex α ἀθροιστικῷ, quod est pro ἅμα, et δρῦς.) Nonni Dion. 22, 14. 24, 127. (ubi tamen Adryades distinguuntur ab Hamadryadibus.) Propert. 1, 20, 12.

ἄδρυνσις, εως, ἡ (ἁδρύνω) densatio: maturitas, perfectio fructuum.

ἁδρυντικός, ή, όν, ad maturitatem adducens. Epiphan.

ἁδρύνω, υνῶ, (ἁδρός) ad justam magnitudinem adduco: ad maturitatem perduco. ἁδρύνομαι, maturesco, crassesco, turgesco, superbio.

ἄδρυον, τό, Teste Hesychio ἄδρυα a Siculis nominabantur mala, ab Atticis vero quicumque arborum fructus. Cyprii eodem referente sic dicebant τὰ πλοῖα μονόξυλα. ἄδρυος, ὁ sive ἄδρυον τό, paxillus, quo jugum ad temonem aratri affixum erat. Hes. Poll. 1, 13.

ἄδρυπτος, ον, (δρύπτω) non laceratus: *act.* non lacerans. Nonn. Dion. 23, 424. 25. 668. 11, 137.

ἄδρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, (δρῦς) carens arboribus.

ἀδρύφακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (δρύφακτος) non circumseptus, cancellis non circumdatus: carens judicio: sc. quia locus judicii cancellis circumdatur. 2) i. q. ἄπονος, ἀταλαίπωρος. AB. 345.

ἀδυναμέω, ήσω, (δύναμαι) non possum, c. inf. Plat. Critia p. 121. B.

ἀδυναμία, ας, ἡ, (δύναμαι) imbecillitas: virium defectus ad aliquid agendum, item pecuniae: impotentia, inscitia.

ἀδύναμος, ον, imbecillis, viribus defectus.

ἀδυνασία, ας, ἡ, (δύναμαι) imbecillitas.

ἀδυνάστευτος, ον, imperio non subjectus. Synes.

ἀδυναστί, *adv.* (ἀδύνατος) invalide.

ἀδυναστία, f. l. Dion. Hal. Rhet. T. 2. p. 292. pro ἀδυνασία.

ἀδυνατέω, ήσω, (ἀδύνατος) impotens, imbecillis sum. Polyb. 16, 33. nequeo, c. inf. Xen. Mem. 1, 2, 23. Plat. Legg. 8. p. 840. B. 9. p. 871. E. *passive*: fieri non possum. LXX. et N. T.

ἀδύνατος, ον, (δυνατός) impotens: invalidus ad aliquid, minus aptus, aeger, infirmus, inops. Imprimis Athenis sic dicti, qui ob corporis debilitatem laborare non poterant, eaque de caussa stipendium publice, obolum in dies, accipiebant: *Lysias* Or. 24. unde Patres graeci sic vocant viduas, pupillos aliosque publice alendos. ἀδ. δένδρα, Geopon. 3, 13, 6. arbores infertiles. τὸ ἀδύνατον et τὰ ἀδύνατα, quod fieri nequit, impedimentum ἀδυνάτως ἔχειν, defectum esse viribus, invalidum esse. Aeschin. Socr. 3, 2.

ἀδύς Dor. pro ἡδύς.

ἀδυσώπητος, ον, (δυσωπέω) qui pudore affici nequit, impudens: inexorabilis, durus. ἔλεγχοι, argumenta, quae refelli nequeunt.

ἄδυτον, ου, τό, (ἄδυτος) adytum sacrarium. θαλάσσης, Opp. Hal. 1, 49.

ἄδυτος, ον, (δύω) ad quem non patet ingressus, *de locis sacris*.

ᾄδω, fut. ᾄσω et ᾄσομαι, (h. Hom. 5. 2.) *Ion.* et poet. ἀείδω, cano, canto: ᾄδειν τινί, cantu certare cum aliquo. 2) *trans.* cantu celebro, carmine collaudo: inde universum: celebro, laudo, frequenter de aliqua re loquor: nomina, θάλαττα, ἣν ᾄδουσιν ἐρυθράν, Aelian. h. a. 4, 28. Cf ἀείδω.

(ἅδω) *obsol.* unde derivantur verbi ἁνδάνω aor. 2) act. ἅδον, inf. ἁδεῖν, perf. ἕαδα. Dor. ἅαδα.

ἀδώμητος, ον, (δωμάω) qui exstructus non est.

ἀδών, όνος, Dor. pro ἀηδών, Mosch. 3, 9. (– –)

Ἄδων, ωνος, ὁ, i. q. Ἄδωνις, Adonis. Alii scribebant Ἄδωνις, Bast. ad Greg. Cor. p. 935.

'Ἀδωναία, et Ἀδωνιάς, ἡ, cognomen Veneris.

'Αδώνια, τά, sacra Adonidis, quotannis a Graecis mulieribus celebrata. Theocr. 15. 'Αδώνιον, τό, simulacrum Adonidis.

ἀδωνιάζω, sacra Adonidis celebro.

'Αδωνιακός, ή, όν, ad Adonin pertinens. Epictet. Disc. 4, 8. 36. not.

ἀδωνιασμός, οῦ, ὁ, celebratio sacrorum Adonidis.

ἄδωνις, ιδος, ὁ, piscis marinus, qui et ἐξώκοιτος. Opp. hal. 1, 157.

ἀδώρητος, ον, (δωρέομαι) indonatus.

ἀδωρία, ας, ἡ, (ἄδωρος) quum quis donis corrumpi se non sinit, integritas. Pollux 8. 11.

ἀδωροδόκητος, ον, (δωροδοκέω) qui muneribus non corrumpitur. Adv. ἀδωροδοκήτως.

ἀδωροδοκία, ἡ, abstinentia a donis accipiendis: integritas.

ἀδωροδόκος, ον, i. q. ἀδωροδόκητος. Brunck. Anal. 3, 139.

ἀδωρόληπτος, ον, (λαμβάνω) incorruptus donis.

ἄδωρος, ον, (δῶρον) donorum expers. 1) qui munera non accipit, non corruptus munere. 2) qui non dat. Plato. muneris mali et insuspicati. δῶρα ἄδωρα, Soph. Aj. 674.

ἀδώτης, ου, ὁ, (δώτης) qui nihil dat.

ἄεδνος, ον, (ἔδνα) dotis expers.

ἀέδνωτος, ον, (ἐδνόω) indotatus: innuptus.

ἄεθλος, *Ion. et poet.* pro ἆθλος. *Sic etiam in compositis* ἀεθλευτήρ, ἀεθλεύω, cet. *quae vide sub* ἀθλευτήρ, ἀθλεύω.

ἀεί, *adv.* semper, perpetuo, sine intermissione: quoque tempore. ὁ ἀεὶ βασιλεύων, rex cujusque temporis, qui quoque tempore regnat. Saepius pleonastice additur vocibus διαμπερές, συνεχές, ἐμμενές, praesertim ap. Hom. Sic διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου, Demosth. Lept. sect. 121. ἀεὶ διὰ βίου, Plat. Phaed. p. 75. D. Phileb. 21. B. 22. B. Legg. II. p. 664. A. Politic. 295. B. πανταχοῦ ἀεί, Eur. Hec. 839. Arist. Eq. 565. διαπαντὸς ἀεί, Ar. Pac. 397. ἐνδελεχῶς ἀεί, Menand. εἰς ἀεί, semper, sine ullo intermissione. δεῦρ' ἀεί, i. q. ἕως ἄρτι, hucusque, Eur. Or. 1679. Phoen. 1243. Med. 675. Sup. 788. Hel. 770. Ion. 56. Ar. Lys. 1137. Nempe δεῦρο, quod plerumque locum significat, in hac formula de tempore ponitur. Plenius Plato de Legg. VII. p. 811. C. μέχρι δεῦρο ἀεί. — E duodecim hujus vocabulae formis, de quibus consule Schaefer. ad Greg. Cor. p. 348. hae in usu fuere: 1) *Att.* ἀεί, (sin tamen ter quoque ap. Hom.) 2) *Ion.* et *poet.* αἰεί, et correpta ultima αἰέν 3) *Dor.* αἰές et ἀές, nec non ἀί, Boeckh Pind. Pyth. 9, 91. 4) *Aeol.* αἶ. (Prior vocis ἀεί syllaba semper corripitur, neque minus in Compos. Falso Piers. ad Moer. p. 231. Pors. praef. Hec. p. IV. aliique multi statuunt, α in ἀεί pro necessitate versus modo corripi modo produci: nam ubi Attici poetae priorem syllabam producere volunt, utuntur Ionica forma αἰεί. v. Herm. praef. ad Aj. p. XIX. Schneider de dial. Soph. p. 22.)

ἀειβλαστέω, ήσω, (βλαστάνω) semper germino.

ἀειβλαστής, ές, semper germinans.

ἀειβλάστησις, εως, ἡ, perpetua germinatio.

ἀειβλύω, (βλύω) semper adfluo, perpetuo scaturio. Hesych.

ἀείβολος, ον, (βάλλω) semper jactus.

ἀειβρυής, ές, (βρύω) semper scaturiens: semper germinans.

ἀειγενεσία, ας, ἡ, (γίνομαι) sempiternitas. Procl. ad Hes. p. 157, a.

ἀειγενέτης, ου, ὁ, poet αἰειγ. (γίνομαι) sempiternus. Epith. Deorum ap. Hom.

ἀειγενής, ές, (γίνομαι) qui semper fuit et erit, sempiternus, immortalis; *de Diis.*

ἀειγεννής, ές, (γέννα) sempiternus, sempiternae progeniei. Plato.

ἀείγλευκος, εος, τό, (γλεῦκος) vinum semper dulce, semper musto simile. Plin.

ἀείγνητος, ον, i. q. ἀειγενής.

ἀείδελος, ον, vel ἀειδέλιος, ον, (εἴδω) inconspicuus, qui non cernitur: obscurus. 2) splendens, lucidus. Nic. Ther. 20. Buttmann. Lex. p. 251.

ἀειδής, ές, (εἶδος) qui non cernitur, qui cerni non potest, obscurus, tenebricosus: deformis, ignotus.

ἀειδία, ας, ἡ, (ἀειδής) deformitas. Suid.

ἀειδιάδοχος, ον, qui semper aliquem sequitur et excipit. Tzetz. Chil. 3, 39.

ἀειδίνητος, ον, (δινέω) semper in vorticem, seu gyrum actus, qui semper circumagitur.

ἀΐδιος, ία, ον, (ἀεί) sempiternus, perpetuus, aeternus, perennis.

ἀϊδιότης, ητος, ἡ, aeternitas, perpetuitas, perennitas, Gl. Vet.

ἀειδουλία, ας, ἡ, (δοῦλος) perpetua servitus.

ἀειδραστεία, ας, ἡ, (δράω) non intermissa sedulitas. Phurnut. 13. finxit vocem, ludens in nomine Ἀδράστεια.

ἀείδρομος, ον, semper currens. Theodoret.

ἀείδω, ἀείσω, vel *Med* ἀείδομαι, ἀείσομαι, (h. Hom. 17, 20. Alcm. fr. 5.) *Ion.* et *poet.* forma pro ᾄδω, quod vide. (α corripitur, sed in arsi etiam producitur, Od. 17, 519.) Mediam formam inauditam esse dicit Buttmannus in Gramm. uber. I. p. 419. sed non recte cf. sub ἀείσεο.

ἀειεστώ, όος, ἡ, (ἐστώ) sempiternitas, aeternitas.

ἀείζηλος, ον, i. q. ἀΐζηλος. v. l. Il. 2. 318.

ἀειζωΐα, ας, ἡ, (ζωή) vitae sempiternitas, aeterna vita.

ἀείζωον, ου, τό, sedum, sempervivum. Diosc. 4, 89.

ἀείζωος, ον, (ζῷος) semper vivens.

ἀείζως, ων, contr. pro ἀείζωος. Soph. AB. p. 347.

ἀείζωστος, ον, (ζώννυμι) semper cinctus, semper paratus, pro ἀειζώνιστος. Phav. Et. M.

ἀειζῶν, ῶσα, ὄν, semper vivens. Call. in Del. 314.

ἀειθαλέω, ήσω, semper vireo. A seq.

ἀειθαλής, ές, (θάλλω) semper virens, semper florens.

ἀειθανής, ές, (θνήσκω) semper moriens s. mortuus. Maneth. 1, 166.

ἀειθερής, ές, (θέρω) semper calidus, s. calefaciens.

ἀείθουρος, ον, (θοῦρος) semper pugnax: salax. Opp.

ἀείκαρπος, ον, (καρπός) semper fructificans, semper fructus habens.

ἀεικείη, ης, ἡ, *Hom.* et *Ion.* ἀεικία, ας, ἡ, *poet.* αἰκία, ας, ἡ, *pros.* (ἀεικής) indecentia: contumelia: indignum facinus.

ἀεικέλιος, ον, et α, ον, (εἰκός) indecorus, indecens: indignus: vilis, contemnendus, contemtus, *Hom.* ὄρνις, omen infaustum, Ap. Rh. 1, 304. Contr. αἰκέλιος. *pros.*

ἀεικής, ές, *Hom.* contr. αἰκής, ές, (εἰκός) non consentaneus, indecens, indecorus: foedus: indignus, durus, asper.

ἀεικία, ας, ἡ, idem quod ἀεικείη.

ἀεικίζω, ίσω, (ἀεικής) contr. αἰκίζω. indecenter aliquem tracto: contumelia adficio. *Hom.*

ἀεικινησία, ας, ἡ, (κινέω) motus sempiternus.

ἀεικίνητος, ον, (κινέω) semper motus, qui semper et adsidue movetur. Adv. ἀεικινήτως, cum perpetuo motu.

ἀείκλονος, ον, (κλόνος) assidue motus s. concussus. Br. An. 3, 243.

ἀεικορσέω, ήσω, (κείρω) semper tondeo. Hesych.

ἀεικέραυνος, ον, semper tonans; de agro i. q. ἄκαρπος. Hesych.

ἀεικτυπέω, ήσω, semper sonitum ciens. ἀεικτυπέων κεραυνός, Q. Sm. 1, 677.

ἀείκωμος, ον, (κῶμος) qui perpetuo est in conviviis, semper laetans. Manetho. 4, 303.

ἀεικῶς, *adv.* ab ἀεικής, contr. αἰκῶς.

ἀείλαλος, ον, (λαλέω) loquax.

ἀειλαμπής, ές, (λάμπω) semper lucens et splendens.

ἀειλιβής, ές, (λείβω) semper destillans et defluens. ὀμφή, Nonn. vox perennis.

ἀειλογέω, ήσω, (λόγος) semper loquor.

ἀειλογία, ας, ἡ, (λόγος) verbositas, multiloquium, loquacitas, vel eorumdem rerum in loquendo inepta iteratio, vel perpetua garrulitas, 2) facultas, qua quis semper rei gestae vel gerendae rationes in promtu habet. ἀειλογίαν παρέχειν, semper paratum esse ad rationes reddendas. Demosth.

ἄειλος, ον, (εἵλη) sole carens, opacus.

ἀειμάργος, ον, semper insaniens, semper edax. Opp. Hal. 2, 213. ubi tamen MSS. ἀρίμαργος, valde edax, praebent.

ἀειμνημόνευτος, ον, immortalis memoriae. Joseph.

ἀειμνήμων, ον, (μνήμων) semper memor.

ἀείμνηστος, ον, vel η, ον, (μνάω) semper memorandus, celebrandus: memorabilis. 2) memor.

ἀειμνήστως, *adv.* immortaliter. Aesch. f. leg. 271. C.

ἀειναής, ές, i. q. ἀέναος.

ἀέναος, ον, contr. ἀείνως, ων, (νάω) semper fluens. 2) perennis, perpetuus.

ἀείνας, αντος, ὁ, idem. Nic. ap. Ath.

ἀειναῦται, ῶν, οἱ, (ναύτης) qs. semper nautae, magistratus quidam Milesiorum. Plut. Qu. gr.

ἀειναίων, ουσα, ον, perpetuus.

ἀείνεφις, ιδος, ἡ, (νέφος) caecitas, quum oculi alicui semper nubecula sunt obducti.

ἀείνηστις, ὁ, ἡ, semper jejunus. ABr. 2. p. 204 dub.

ἀείξενος, ον, semper hospes. Aesch. Ch. 680. ubi nunc legitur ἀεὶ ξένος.

ἀειπάθεια, ας, ἡ, (πάθος) passio perpetua, nunquam deficiens adfectio.

ἀειπαθής, ές, (πάθος) semper patiens, sempiternae passioni obnoxius.

ἀείπαις, αιδος, ἡ, (παῖς) semper virgo.

ἀειπαλής, ές, (πάλλω) qui semper vibratur, perpetuo motu agitur.

ἀειπάρθενος, ου, ἡ, semper virgo. De virgine Vestali Dio Cass. I. p. 134, 55.

ἀειπλανής, ές, (πλανάομαι) semper vagus, qui perpetuis erroribus jactatur, vagabundus: nugatorius, futilis.

ἀείπλανος, ον, idem.

ἀειρέεθρος, ον, perpetuo fluens. Theod. Prodr. Ep. fol. 23.

ἀείροος, ον, *contr.* ἀείρους, ουν, (ῥέω) semper et jugiter fluens.

ἀείρυτος, ον, idem. Male alii ἀείῤῥυτος. Soph. O. C. 469.

ἀείρω, v. αἴρω.

ἀείς, part. praes. act. v. ἄημι.

ἀείσεο, var. lect. in h. Hom. 16, 1. (al. 17, 1.) quam recepit Hermannus, et tuetur Buttm. gramm. uber. I. p. 419. qui ἀείσεο imperat. aor. med. epici esse contendit, et eamdem formam hymn. 19. 1. (al. 20, 1.) ex conjectura repositam vult. Vide tamen quae sub ἀείδω notavimus.

ἀεισθενής, ές, (σθένος) semper viribus pollens.

ἀείσιτος, ον, (σιτέω) qui quotidie victum ex publico Athenis in Prytaneo accipiebat.

ἀεισκῶπες, ῶν, αἱ, noctuae certi generis. Athen. p. 391. a.

ἄεισμα, τος, τό, Ion. et poet. pro ᾆσμα.

ἀεισόος, ον, (σώζω) semper servans.

ἀειστρεφής, ές, (στρέφω) semper volubilis.

ἀείστρεφος, ον, (στρέφω) semper volvens; semper volubilis. Pisid. de Van. vit. p. 454. Tzetz. Chil. X, 197.

ἀείσυρος, ον, (σύρω) semper trahens, laboriosus. Ap. Aeschyl. Prometh. 451. de formica; ubi post. Brunckium ἀήσυροι ediderunt. ex paucis MSS. et Eustathio.

ἀείτας, α, ὁ, aquila, *Boeot.* p. ἀήτης, ἀητός, ἀετός, (ut dixere Θειβᾶθεν ap. Aristoph.) Lycoph. 461.

ἀειτελής, ές, semper tributum pendens. semper sumptus postulans. Alcin. Introd. ad Dogm. Plat. p. 99. ed. Fischer.

ἀείτρεπτος, ον, qui semper verti potest, perpetuo mutabilis. Pisid. Opif. Mundi p. 194.

ἀείϋπνος, ον, semper dormiens, epith. mortis, vel mortui. Suid. ex Soph.

ἀειφανής, ές, (φαίνομαι) semper apparens, semper conspicuus. Dion. Perieg. 585.

ἀείφατος, ον, (φημί) semper clarus. Orac. Sib. 3. p. 414.

ἀειφλεγής, ές, (φλέγω) semper ardens.

ἀειφόρος, ον, (φέρω) semper ferens: semper vernans: semper ferens fructus.

ἀειφρούρητος, ον, (φρουρέω) semper custoditus, seu praesidio instructus.

ἀείφρουρος, ον, (φρουρά) idem. 2) semper custodiens.

ἀειφυγία, ας, ἡ, (φυγή) perpetuum exsilium. Dion. Hal.

ἀειφύλακτος, ον, (φυλάσσω) semper custodiens vel custoditus. Schol. Opp. Pisc. 4, 189.

ἀειφυλλία, ας, ἡ, (φύλλον) frondium perpetuitas.

ἀείφυλλος, ον, (φύλλον) semper frondens, perpetuo virens.

ἀείχλωρος, ον, semper virens. Nicand.

ἀείχρηστος, ον, semper utilis, perpetuo bonus.

ἀειχρόνιος, ον, (χρόνος) sempiternus. Strato Epigr. 11.

ἀεκάζω, (α pr. et ἑκών) cogo. Inde ἀεκαζόμενος, invitus, ap. Hom. Il. 6, 458. Od. 13, 277.

ἀεκαστί, *adv.* i. q. ἀέκητι. AB. 506.

ἀεκήλιος, ον, i. q. ἀεικέλιος. Il. 18, 77.

ἀέκητι, *adv.* invito, ingratiis, c. *gen.* θεῶν ἀεκ., diis non propitiis. (◡◡–◡)

ἀεκούσιος, ον, contr. ἀκούσιος, ον, vel ἀκουσία, (α producto) (ἑκούσιος) invitus, non voluntarius, coactus. 2) *de rebus* invito factus, expressus.

ἀέκων, ουσα, ον, contr. ἄκων, (ἑκών) invitus. 2) imprudens, imperitus. Hom. utraque forma utitur.

ἀέλικτος, ον, (ἑλίσσω) non tortuosus, se non circumvolvens. Epith. draconis mortui. Var. lect. in Orac. ap. Herod. 6, 77. fortasse vera.

ἀέλιος, ου, ὁ, *Dor.* pro ἥλιος.

ἄελλα, ης, ἡ, procella, turbo.

ἀελλαῖος, αία, ον, procellosus; rapidus. Soph.

ἀελλάς, άδος, rapidus instar procellae, velocissimus. Brunck. ad Soph. O. T. 467. cf. Hesych. Etym. M. AB. p. 346.

ἀελλάω, ήσω, (ἄελλα) vi convolvo. Hesych.

ἀελλήεις, εσσα, εν, procellosus, turbinis in morem convolutus. Ab. eod.

ἀελλής, ές, a turbine convolutus. Il. 3, 13.

ἀελλόδρομος, ον, velocissime currens. Carm. in St. Theod. 127.

ἀελλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (ἄελλα et θρίξ) densos habens capillos: capillos habens varie intortos. Soph. Hesych. 2) cujus capillos procella perflat. Soph. Inach. ap. Phav.

ἀέλλομαι, (ἄελλα) flo, spiro. Etymol.

ἀελλομάχος, ον, (μάχομαι) pugnans cum procella.

ἀελλοπόδης, ου, ὁ, ἡ, i. q. ἀελλόπους ap. Seriores, Opp. Cyn. 1, 413. 3; 184. Q. Sm. 10, 189.

ἀελλόπος, ον, (πούς) velox, tamquam procella. Hom. Il. 8, 409.

ἀελλόπους, οδος, ὁ, ἡ, idem. Pind. Eur. Ap. Rh.

ἀελλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, procellae rapiditate volans. Athen. 14, 2. p. 617. cum var. lect. αἰολοπτέρυξ.

Ἀελλώ, όος, contr. οῦς, ἡ, Aello. Nomen Harpyiae et unius ex canibus Actaeonis ap. Ovid. Ab ἄελλα, quasi *procellosa*.

ἀελλώδης, ες, (ἄελλα) procellosus: velox.

ἀελπής, ές, (ἐλπίς) spe carens. Nic. Al. 125.

ἀελπτέω, ῶ, (ἄελπτος) despero. Il. 7, 310.

ἀελπτής, ές, insperatus, praeter spem. Sic Woltius edidit Od. 5, 408. ubi olim legebatur: *γαῖαν ἀελπέα δῶκε ἰδέσθαι*, quod tamen retinere possis et explicare: Jupiter permisit, ut ego jam spe carens terram aspicerem,

ἀελπτία, ας, ἡ, eventus insperatus. Pind. P. 12, 55. ἐξ ἀελπτίας, ex insperato, Archil. ap. Heraclid. Pont. p. 412. ed. Gale.

ἄελπτος, ον, (ἐλπίς) insperabilis, desperandus: sine spe. ἐξ ἀέλπτου, ex improviso. Herod. 1, 111. ἐξ ἀέλπτων, ex insperato. Soph. Aj. 716.

ἀέλπτως, *adv.* ex insperato, praeter spem.

ἀέλπω, falsa lect. Il. 7, 310. ubi Woltius edidit ἀελπτέοντες pro ἀέλποντες. Vide Ern. ad h. l. et Valck. ad Herod. p. 583. Hesych. ex Il. l. l. affert ἀελπέω.

ἄεμμα, τος, τό, (ἅμμα, ἅπτω) nervus, chorda, qua tenditur arcus: arcus. 2) vestimentum.

ἀέναος, (–◡◡◡ Ar. Nub. 276.) vel ἀένναος, ον, (◡–◡◡ Boeckh. Pind. P. 6, 4. Theocr. 22, 37. Eryc. 13.) i. q. ἀείναος, semper fluens, νεφέλαι, Ar. l. l. κρήνη, ποταμοί, Hes. Inde metaph. perpetuus, perennis, πλοῦτος, Xen. Cyrop. 4, [illegible].

ἀενάων, ουσα, ον, (–◡◡–) i. q. ἀέναος. Od. 13, 109.

ἀενάως. *adv.* jugiter.

ἀενόητος, ον, (ἔννοια) inopinatus, inexspectatus.

ἀεξίγυιος, ον, (ἀέξω, γυῖον) corpus roborans. Pind. N. 4, 118.

ἀεξίκακος, ον, malum augens. Nonn. Dion. 20, 84. Apollin. Metaphr. Ps. p. 235.

ἀεξίνους, ον, (νοῦς) prudentiam augens. Procl. hymn. 2.

ἀεξιτόκος, ον, (τόκος) foetum augens: prolificus, foetificus.

ἀεξιτρόφος, ον, (τροφή) bene nutriens, nutrimentum augens.

ἀεξίφυλλος, ον, (φύλλον) folia augens s. nutriens.

ἀεξίφυτος, ον, (φυτόν) plantas augens, plantis dans incrementum.

ἀέξω, fut. ἀεξήσω, ap. seriores. poet. forma verbi αὔξω, αὐξάνω, *augeo*, nutrio, corroboro, proveho, crescere facio. θυμόν, πένθος, Hom. υἱόν, filium educare. Od. 13, 360. ἔργον ἀέξουσι θεοί, felicitant laborem. Od. 14, 66. φόνον, Eur. Hipp. 557. *Med.* augeor, cresco, major fio. – Q. Sm. 1, 116. 383. activo etiam utitur sensu intransitivo. Ap. antiquos praes. tantum et imperf. in usu sunt.

ἄεπτος, ον, (ἕπομαι) qui sequi nequit prae imbecillitate, dub. lect. Aesch. Ag. 145. ubi al. ἄαπτος legunt. Vide etiam Heyn. ad Il. 1, 567.

ἀερ – Voces sic incipientes, quae derivantur ab ἀήρ α producunt, et Ion. formantur ἠερ –

ἀεργείη, ας, ἡ, i. q. ἀεργία. Bion.

ἀεργέω, ήσω, (ἀεργής) cesso ab omni opere, otior: sum deses, piger.

ἀεργηλός, λή, λόν, (ἔργον) iners: otiosus, negotiis vacuus: de agro, incultus.

ἀεργής, ές, (ἔργον) qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens: otiosus, iners, piger, deses: de agro qui cessat ab aratione.

ἀέργητος, ον, idem. Cyrill. Dial. VI. 621.

ἀεργία, ας, ἡ, (ἀεργής) cessatio ab opere: inertia, desidia, pigritia: cessatio ab aratione terrae. (α corripitur. Od. 24. 251.)

ἀεργός, ή, όν, contr. ἀργός, idem quod ἀεργής. Hom.

ἀέρδην, (ἀείρω) *adv.* portando, sublate. Aesch.

ἀερέθομαι, (ἀήρ) Ion. ἠερ., pendeo, suspensus sum: inconstans sum, dubius sum, pendeo animi.

ἀερῆϊς, ον, (ἀήρ) aerius. 2) multus, immensus. Hesych.

ἀερθείς, aor. 1. pass. part. verbi ἀείρω.

ἄερθεν, 3. pl. ind. aor. 1. pass. v. ἀείρω, pro ἠέρθησαν. Il. 8, 74.

ἀερία, ας, ἡ, (ἀήρ) caligo, aer tenebrosus. Ar. Nub. 336.

ἀερίζω, ίσω, (ἀήρ) aerius sum, aeria natura praeditus sum. ἀερίζων ἀτμός, Dioscor.

ἀέρινος, η, ον, aerius, aeris naturam habens vel ex aere constans, colore aerio praeditus. Aristot. de anima 3, 12, 13.

ἀερίοικος, ον, aerius, de avibus etc.

ἀέριος, ον, (ἀήρ) vel ἀερία Aesch. aerius, qui est in aere: altus, magnus. 2) matutinus. *Hom.*

ἀεροειδής, ές, aerius: obscurus, caliginosus vid. ἀήρ.

ἀερκής, ές, (ἕρκος) non septus. Q. Sm. 5, 605. immensus.

ἄερκτος, ον, (εἴργω, ἔργω) non septus, nullo septo cinctus.

ἀεροβατέω, ήσω, (ἀήρ, βαίνω) *proprie*, incedo vel ambulo per aerem. 2) nugas sublimes capto, superbio. Ar. Nub. 225.

ἀεροβάτης, ου, ὁ, res sublimes et inanes tractans, superbus, alta petens; *proprie* per aerem incedens. ἀέρμον, Plut.

ἀεροδινής, ές, et **ἀεροδίνητος**, ον, (δινέω) qui circumagitur in aere.

ἀεροδόνητος, ον, (δονέω) *epith. avis*, agitatus in aere. Ar. Av. 1383.

ἀεροδρομέω, ήσω, (δρόμος) per aerem curro. Sch. Aesch. Pr. 118.

ἀεροειδής, ές, caliginosus, nebulosus, obscurus; umbrosus et autrum, subnigri coloris ut mare, Hom. πέτρη, rupes nubibus vel nebulis cincta. Od. 12, 233. ἠεροειδές, aeris per horizontem extensi spatium. Il. 5, 770. 2) *ap. seriores* aerius, aeris naturam referens.

ἀερόεις, εσσα, εν, (ἀήρ) caliginosus, obscurus. Τάρταρος, ζόφος, Hom. κέλευθα, Od. 20, 64. mortis viae.

ἀερόθεν, *adv.* ex aere.

ἀεροκόραξ, ακος, ὁ, corvus aerius. Luc. I. p. 379. B. ed. Hemsterh.

ἀεροκώνωψ, ωπος, ὁ, culex aerius. Luc. ib.

ἀερολέσχης, ου, (λέσχη) inflato sermone utens. 2) qui de rebus inanibus et nugatoriis multum et magnifice loquitur.

ἀερόμαντις, ὁ, qui ex aere futura praenunciat, vates ex aere. Varro ap. Serv. ad Aen. 3, 359.

ἀερομαχέω, ήσω, (μάχομαι) in v. cum aere pugno.

ἀερομαχία, ας, ἡ, pugna aeris, quae fit in aere, i. e. inanis et imaginaria.

ἀερόμελι, ιτος, τό (ἀήρ, μέλι) aerium mel, quod quidam manna biblicum esse putant. Athen. 11. p. 500.

ἀερομετρέω, ήσω, (ἀήρ, μετρέω) aerem metior: res inanes et captum humanum transcendentes consector. Xen. Oec. 11, 3.

ἀερομήκης, ες, (μῆκος) per aerem extensus, immensae longitudinis.

ἀερομιγής, ές, (ἀήρ, μίγνυμι) permixtus aeri.

ἀερόμικτος, ον, (μίγνυμι) aeri immixtus. Orph. fr. 28, 14.

ἀερόμορφος, ον, (μορφή) aeris formam referens. Orph.

ἀερονηχής, ές, (νήχομαι) per aerem sive in aere natans. Aristoph. Nub. 336.

ἀερονομέω, (νόμος) de saltatore, cum pedibus in aere velut suspensus est: jacto me in aere. vid. χειρονομέω Heliodor. 10, p. 502.

ἀεροπετής, ές, (πίπτω) ex aere delapsus.

ἀεροπέτης, ες, (πέτομαι) in aere volans.

ἀερόπλαγκτος, ον, (πλάζομαι) in aerem pererrans.

ἀεροπορέω, ήσω, in aere gradior

ἀερόπορος, ον, (πόρος) per aerem incedens. Plat.

ἀεροσκοπία, ας, ἡ, (σκοπέω) divinatio ex aere.

ἀεροτόμος, ον, (τέμνω) aerem secans et findens.

ἀερότονος, ον, (τείνω) aere intensus. τὸ ἀερότονον, machina quaedam, qua aeris condensati et compressi ope sagittae projiciuntur. Mathem. vet. p. 77.

ἀεροφανής, ές, (φάος) aerem illuminans, lucens in aere.

ἀεροφεγγής, ές, (φέγγος) splendens in aere. Orph. in Jov. Fulg. 2.

ἀερόφοβος, ον, aerem metuens. Cael. Aurel. A. M. 3, 12.

ἀεροφοίτης, ου, ὁ, et **ἀερόφοιτος**, ον, (φοιτάω) aerem colens, in aere versans. Fem. ἠεροφοῖτις, ιος, per obscurum incedens. Ἐριννύς, Hom.

ἀεροφόρητος, ον, qui per aerem vel ab aere fertur. Eubul. Athenaei p. 679. B.

ἀερόφωνος, ον, (φωνή) per aerem sonum excitans. κήρυκες, Il. 18, 505.

ἀερόχροος, ον, *contr.* **ἀερόχρους**, ουν, (χρόα) colorem aeris tenuem ac dilutum habens.

ἄεροψ, οπος, ὁ, Boeot. i. q. μέροψ, avis quaedam.

ἄερσα, *Dor.* p. ἕρση.

ἀερσικάρηνος, ον, caput attollens. Paul. Sil. Ecphr. 397.

ἀερσίλοφος, ου, ὁ, (ἀείρω, λόφος) conum galeae habens altum et sublimem.

ἀερσίνοος, ον, *contr.* **ἀερσίνους**, ουν, (ἀείρω, νόος) elatus animo, superbus.

ἀερσιπέτης, ου, (πέτομαι) alte volans s. in altum volans. Q. Sm. 3, 211. 6, 49.

ἀερσίπνους, ουν, (πνοῦς) quod facit, ut animi tollantur, spiritus sumantur. Ion. ap. Athen. 2. p. 35. E. si *lectio vera*.

ἀερσιπότης, ου, i. q. ἀερσίπους ap. ser. Nonn. Dion. 39, 1012.

ἀερσίπορος, ον, alte incedens. Nonn. Dion. 1, 285.

ἀερσιπότης, ου, ὁ, (ποτή) alte volans. αὔρας, Hes. Sc. 316.

ἀερσιπότητος, ον, (ποτάομαι) in sublimi se librans, alte volans. Hes. Op. 775.

ἀερσίπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) pedes in currendo s. saltando in altum tollens: agilis, celer.

ἀερτάζω, άσω, (ἀείρω) tollo, attollo, elevo: aufero. Ap. Rh. Call.

ἀερτάω, idem et ab eodem. Unde nil nisi perf. pass. ἠέρτημαι extat in Anth.

ἀερώδης, ες, aerius, obscurus, caliginosus.

ἀές, *Dor.* pro ἀεί. (⏑ ⏑) Dicebatur etiam **ἀί**, v. Pind. fr. inc. 132. T. 3. p. 142. Heyn.

ἄεσα, ἀέσαμεν, ἄεσαμεν, ἄεσαν, inf. ἀέσαι, aor. 1. verbi εὕδω, dormio, ap. Hom. (Reliqua tempora non in usu sunt; videtur autem hic aoristus ejusdem esse radicis atque ἄημι, spiro, quoniam augetur per somnum respiratio.) (Prima vocis syllaba augmenti vi producitur, in infinitivo corripitur.)

ἀεσίμαντα, ης, ἡ, (ἄημι, μαίνομαι) ventis agitata, inquieta. θάλασσα, ap. Hesych.

ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ, (ἀεσίφρων) levitas, stultitia.

ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. φρεσὶν ἀασθείς, Od. 21, 301. inde stultus, temerarius, vanus. Buttm. Lexil. I. p. 224.

ἀέτειος, ον, (ἀετός) aquilinus.

ἀετιδεύς, έως, ὁ, pullus aquilae. Aesop.

ἀετίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, aetites lapis. (– ⏑ – –)

ἀετός, οῦ, ὁ, *Ion.* αἰετός, aquila (Radix est ἄημι, flo, ut aquila dicatur quasi *cum spiramento volans*, propter velocitatem volatus; eadem ratio est vocis *avis*.) 2) aquila, signum militare; omen, ut οἰωνός. 3) fastigium aedificiorum, quod et ἀέτωμα et ap. seriores δέλτα, AB. p. 202. Valck. Diatr. p. 214. Heyne ad Pind. Ol. 13, 29. Boettiger Amalthea I. p. 71. Millin Dict. des beaux arts v. Aëtos. (α producitur, Piers. Moer. p. 231. itemque in Compositis.)

ἀετοφόρος, ου, ὁ, (φέρω) aquilifer, signifer.

ἀετώδης, ες, (ἀετός) aquilinus. Hinc τὸ ἀετῶδες, genus aquilarum, item mos aquilinus.

ἀέτωμα, τος, τό, fastigium triangulare in tectis templorum, et aedificiorum. Vide ἀετός, 3. et J. A. Ernesti Clavem Cicer. in *fastigium*. Galen. Lex. Hipp. s. v.

ἀέτωσις, εως, ἡ, fastigatio. vide ἀετός, 3. et ἀέτωμα.

ἄζα, ης, ἡ, vel **ἄζη**, ἡ, *propr.* siccitas, ariditas, v. ἄζω, *inde* fuligo, sordes ex ignis flammis adhaerentes camino: nigredo ex putredine, squalor, robigo; reliquiae, v. c. lactis in vase, arefactae. Theocr. 5, 109. siccitas. Nic. Th. 304.

ἀζαίνω, (ἄζα) sicco, exsicco.

ἀζάλεος, ον, (ἄζω) aridus, siccus.

ἀζαλέος, α, ον, (ἄζα) siccus, aridus, aqua carens ὄρος, Il. 20, 490. *inde* durus, crudelis, opp. μαλακός, Macedon. 12. Anal. 3, p. 114. vide Lobeck. ad Soph. Aj. p. 317. 2) *act.* exsiccans, arefaciens: inflammans. ἀζαλέαι μανίαι, Ibycus dixit de amore, ap. Athen. 13. p. 175. Schw. ἠελίοιο ἀζ. βολαῖς, Ap. Rh. 4, 679.

ἀζάνω, arefacio, sicco. h. Hom. Ven. 271.

ἀζαχής, Dor. pro ἀζηχής.

ἀζείθω, (ζέω) ferveo. Suid.

ἀζειρέω, ῶ, idem. Suid. Hesych.

ἄζευκτος, ον, (ζεύγνυμι) non jugatus: caelebs, virgo. πόθοι, amores illiciti. Opp.

ἄζη, ης, ἡ, vid. ἄζα. Od. 22, 184. σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ, scutum foedatum situ vel rubigine.

ἀζηλία, ας, ἡ, vacuitas ab aemulatione.

ἄζηλος, ον, (ζῆλος) sine aemulatione, qui zelo non ducitur. 2) *pass.* ut ἀζήλωτος, quem nemo aemulatur, vilis, contemtus, miser, miserandus. θέα, Soph. El. 1482. βίος, Trach. 284. Paullo aliter ib. 745. ἔργον, detestandum facinus, quod se. perpetrasse nemo invidere mihi debet.

ἀζηλοτύπητος, ον, quem aemulari, aut cui invidere nemo solet. Cic. ad Att. 13, 19, 7.

ἀζηλότυπος, ον, (ζηλότυπος) invidia carens, non invidus.

ἀζήλωτος, ον, (ζηλόω) cui nemo invidet, non invidendus; Plat. Gorg. 469. A. Joseph. B. J. 7, 8, 1. hinc vel contemtus, vel supra invidiam et spem assequendi positus, praeter modum magnus.

ἀζημία, ας, ἡ, quum quis damni expers est. ἐν ἀζημίαις πλούτου, Aesch. Eum. 982. i. q. ἐν ἀζημίῳ πλούτῳ, in opibus indelibatis, integris, non accisis. h. l. verior lectio esse videtur ἐν αἰσιμίαις, quam suadente metro recepit Schwenk.

ἀζήμιος, ον, (ζημία) indemnis, damni expers. 2) qui culpam nullam habet, poena non dignus. Soph. El. 1102. 3) impunitus. Inde τὸ ἀζήμιον, ου, impunitas.

ἀζημίως, *adv.* sine damno: impune. Sch. Eur. Or. 1176.

ἀζηρεῖν, sicco. Suid.

ἀζηρός, ά, όν, (ἄζα) aridus.

ἄζηται, 3. sing. praes. conj. Med. ab ἄζω.

ἀζήτητος, ον, (ζητέω) de quo quaestio non est habita. 2) indubius, indubitatus.

ἀζητός, ή, όν, (ἄζω) augustus, venerandus. Suid.

ἀζηχής, ές, continuus, perpetuus, quod fit sine intermissione. ὀδύνη, Il. 15, 25. Neutr. adv. ἀζηχὲς φαγεῖν, πιεῖν, μεμακυῖαι, Hom. indesinenter. σκότος ἀζηχὲς καὶ ἄπειρον, Orph. ap. Procl. in Plat. Tim. tenebrae perpetuae et infinitae. (*Alii* explicant: magnum sonum edens, ut sit ab ἦχος, respicientes Il. 15, 658, atque sic adhibuit Opp. Hal. 2, 129. *alii* vero, derivantes ab ἄζη, siccitas explicant *aridus*, *siccus*, quo sensu dixit Ap. Rh. 2, 99. δοῦρας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους ἰθὺς ἀνασχόμενοι, nampe ἀζηχής *aridus*, vocari etiam potest *durus*, *crudelis*, ut ἄτεγκτος, ἀζαλέος, v. Gataker. ad M. Antonin. 4. 20. Lobeck. ad Aj. p. 317. Hac potestate vocem acceperunt, qui Il. 15, 25. legerunt: οὐδ'

ὡς θυμὸς ἄνισι ἀζηχὴς ὀδύνη. Cum hac *aridi* significatione Ernestius conjunxit alteram illam: *magnum sonum edens*, quia nempe arida fracta fortius crepitant.)

ἄζοι, ων, οἱ καὶ αἱ, servi, servae, famuli, famulae, contr. ex ἄοζοι. *dub.*

ἀζυγής, ές, (ζυγός) injugatus. 2) caelebs.

ἀζυγία, ας, ἡ, caelibatus.

ἄζυγος, ος, idem quod ἀζυγής, Philox. impar, dispar. Bast. Greg. p. 594.

ἄζυμα, ων, τά, (ἄζυμος) Festum apud Judaeos, quo a fermentatis abstinebant. 2) sinceritas. 1 Cor. 5, 8.

ἀζυμίτης, infermentatus, sc. panis οἱ ὁ.

ἄζυμος, ον, (ζύμη) non fermentatus, fermenti expers. Plato. 2) sincerus, purus a vitiis, sanctus. 1 Cor. 5. 7.

ἀζυμοφαγία, ας, ἡ, (φαγεῖν) usus panis infermentati.

ἄζυξ, γος, ὁ, ἡ, (ζυγός) qui non est sub jugo. 2) caelebs, innupta. 3) singularis, cum alio non junctus. Cum gen. λέκτρων, γάμων, nuptiorum expers.

ἄζω, (ejusdem radicis cum ἀάζω, ἄω, αὔω, αὐαίνω, *halo*, unde ἀτμός) halo, torreo, sicco, arefacio. Σείριος ἄζει, Hes. Op. 587. i. q. στένω, Soph. A. B. 348. nam qui vehementer exhalat spiritum, gemit. *Med.* aresco. Il. 4, 487. Hes. Th. 99. εἴ τις ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, i. q. μαραίνηται, aridus factus, moerore confectus est. Valck. Diotr. p. 21.

ἄζω, (Soph. O. C. 134.) saepius et ap. Hom. semper ἄζομαι, timeo, vereor, revereor, veneror; impr. de pietate et reverentia erga deos, et parentes; Il. 1, 21. Od. 17, 401. constr. c. inf. et μή, Il. 6, 267. 5. 434. Od. 9, 478.

ἀζωία, ας, ἡ, vitae defectus. Porphyr. Epiphan. I. p. 838.

ἀζωνικός, ἡ, όν, (ζώνη) sine zona. Nomen deorum quorundam: Serapidis, Bacchi, al. Psell. expos. dogm. chald. p. 110.

ἄζωνος, ον, (ζώνη) sine zona, discinctus.

ἄζωος, ον, (ζῷον, ζωή) animal non procreans. Theophr. 2) vita carens, Neutr. contr. ἄζων, Herodian. Epim.

ἄζωρος, ον, (ζωρός) bene temperatus, sincerus, Hesych.

ἄζωστος, ον, (ζώννυμι) qui non est cinctus, discinctus, festinans.

ἄζωτος, ος, idem.

ἀηδέω, ῶ, (ἀηδής) taedio afficior, fastidio.

ἀηδής, ές, (ἡδύς) insuavis, foedus, taediosus, odiosus; iracundus.

ἀηδία, ας, ἡ, (ἀηδής) foeditas, injucunditas, molestia, taedium.

ἀηδίζω, ίσω, taedio adficio. Med. fastidio, abhorreo.

ἀηδισμός, οῦ, ὁ, taedium, quum quis molestia afficitur. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 87.

ἀηδονιδεύς, ίως, ὁ, lusciniae pullus.

ἀηδόνειος, et ἀηδόνιος, ον, (ἀηδών) lusciniae cantui similis, lugubris. ὕπνος, somnus brevissimus, quia luscinia noctu quoque cantat. Nicocharis AB. 349. Hesych. Ael. v. h. 12, 20. Hoc reponendum Nonn. Dion. 5. 411. pro αἰδονίου ὕπνου.

ἀηδονία, ας, ἡ, privatio voluptatis. Diog. L.

ἀηδονίς, ίδος, ἡ, lusciniola, luscinia. Dim. ab ἀηδών. Huschke. An. cr. p. 100. Call. Lav. Pall. 94.

ἀηδώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Aeol. pro ἀηδών, Soph. Aj. 628.

ἀηδών, όνος, ἡ, (ἀείδω) prope. cantrix. Lycophr. Sed jam ap. Hom peculiariter dicitur de *luscinia*. Occurrit etiam ὁ ἀηδών, ut Μουσῶν ἀηδόνες, poetae. Valck. Eur. Phoen. 321. λώτιναι ἀηδόνες, tibiae. Eur. ap. Hesych. ταὶ ζωοῦσι ἀηδόνες, Call. Philomela tua (i. e. carmina tua) vivit.

ἀηδῶς, (ἀηδής) *adv.* insuaviter, foede, taediose: gravatim, inimice.

ἀήθεια, ας, ἡ, (ἀήθης) insolentia, insueta novitas, desuetudo.

ἀηθέσσω, poet. p. ἀηθέω, insuetus sum. c. gen. rei.

ἀηθέω, ήσω, insuetus sum, non adsuetus sum c. gen. – Aor. 1. ἀήθεσον, Ap. Rh. 1, 1171.

ἀήθης, ες, (ἦθος) insuetus, insolens. 2) qui non format et instituit mores.

ἀηθία, ας, ἡ, insolita vitae ratio. Eur. Hel. 425.

ἀηθίζομαι, (ἀήθης) desuesco: non fero propter insolentiam ap. Strab. 4. p. 303.

ἀήθως, (ἀήθης) *Adv.* praeter morem: inexperto.

ἀήκης, ες, (ἀκή) aciem non habens, non acutus, obtutus, hebes. Suid. Phav.

ἄημα, τος, τό, (ἄημι) spiritus, flatus, flatus venti, spiraculum.

ἀημερία, ας, ἡ, (ἥμερος) immitis animi adfectio, immanitas.

ἄημι, (ἄω) flo, spiro. inf. ἀῆναι, ἀήμεναι, part. ἀείς, impf. ἄη, ἄητον, med. impf. ἄητο, pass ἄημαι, ἀήμενος, saepe signif. activa; vere pass. Od. 6, 131. ἀήμενος, flatui ventorum expositus. al. 2) *Metaph.* agito, vehementer moveo, θυμὸς ἄητο, animus agitabatur. Il. 21, 386, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται, animus metu suspensus est, Ap. Rh. 3, 688. μαρτύρια ἄηται ἐπ' ἀνθρώπους, perferuntur ad homines, pervagantur homines. Pind. Isth. 4, 15. τῆς ἀπὸ κρῆθεν τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης, spirabat talis venustas a capite. Hes. Sc. 8. cf. h. Hom. Cer. 275. ibique Ruhnk. (α corripitur.)

ἀήρ, ἀέρος, Ion. et epice ἠέρος, ap. seriores Ion. ut Hippocr. de aere, loc. et aq. 8. etiam Nom. ἠήρ invenitur; ἡ, aer. inferior et crassior, inde: nebula, tenebrae, caligo: opp. αἰθήρ, Il. 14, 288. Sic Hom., ap. seriores 2) ὁ, aer, in universum unum ex quatuor elementis, coeli temperies, plaga, tractus coeli: spiritus, secundum Sch. Soph. et Erotian. -ἀέρα δέρειν, aerem verberare, cf. ἀερομαχεῖν. (α producitur. Rarissime corripitur, ut Pseudophocyl. 102 vid. Seidl. Dochm. p. 349. Herm. Electr. 87.) (Radix est ἄω, ἄημι) *Not.* in locis Homericis Il. 5, 776. 8, 50. ἀήρ, non est generis masc., sed πουλύς potius pro feminino accipiendum, vid. πολύς.

ἄησις, εως, ἡ, (ἄημι) ventus, flatus, spiritus.

ἀήσσητος, ον, (ἡσσάομαι) Att. ἀήττ. invictus: insuperabilis.

ἀήσυλος, ύλη, υλον, iniquus, injustus, i. q. αἴσυλος. Il. 5, 876.

ἀήσυρος, ον, (ἀήρ, et σύρω, vel ἄω.) levis, agilis, tenuis, parvus: sublimis, in sublimi degens, qui in aere suspensus fertur. Blomf. Prom. 461.

ἀητίομαι, (ἀήτης) volo, cum auris vagor.

ἀήτη, ης, ἡ, (ἄημι) ventus, flatus. Hes.

ἀήτης, ου, ὁ, idem et ob eodem: ἀῆται ἀνέμων, Il. 14, 254. item avis ap. Arat.

ἀητόῤῥοος, *contr.* ἀητόῤῥους, ου, ὁ, ἡ, (ἀήτη, ῥέω) ventis fluens, s. ex quo fluente venti oriuntur. Vox ficta Platonis.

ἄητος, η, ον, (ἄημι) qui vento perflatur, ventis ac flatibus expositus: vehementer spirans, vehemens, magnus. v. Buttm. Lexil. p. 233 sq.

ἀητός, ὁ, aquila ap. Arat. 315.

ἀήττητος, i. q. ἀήσσητος.

ἄηχος, ον, (ἦχος) sine voce.

ἀθαλάσσευτος, s. ἀθαλάττευτος, ον, i. q. ἀθαλάσσωτος.

ἀθάλασσος, s. ἀθάλαττος, ον, (θάλασσα) maris expers.

ἀθαλάσσωτος, s. ἀθαλάττωτος, ον, (θαλασσόω) maris inexpertus, rei nauticae rudis, insolens navigandi.

ἀθαλής, vel ἀθαλλής, ές, (θάλλω) non virens, aridus.

ἀθαλπέως, *adv.* ab ἀθαλπής, Ion. Hippocr. p. 388, 40.

ἀθαλπής, ές, (θάλπω) sine calore seu aestu. Adv. ἀθαλπέως. Hippocr.

ἀθαμβεί, *adv.* intrepide, impavide.

ἀθαμβής, ές, (θάμβος) intrepidus, impavidus.

ἀθαμβία, ας, ἡ, terroris vacuitas, animus terrore liber. Democr. ap. Cic. de fin. 5, 29.

ἄθαμβος, ον, idem quod ἀθαμβής.

ἀθανασία, ας, ἡ, (ἀθάνατος) immortalitas, medicamentum quoddam. Alex. Trall. 5, p. 77.

ἀθανατίζω, ίσω, immortalem reddo, praedico.

ἀθανατισμός, οῦ, immortalitas: in Deos relatio.

ἀθάνατος, ον, vel ἀθανάτη, (θάνατος) Hom. immortalis: sempiternus, aeternus, perpetuus: οἱ ἀθάνατοι, Dii immortales: *etiam* decem millia militum selectorum in exercitu Persarum, qui ita dicebantur, quod uno mortuo, vel occiso, statim legeretur alius, numerusque adeo idem semper maneret. Herod. 7, 31. 83. (‿‿‿, sic etiam ap. trag. Herm. Elem. p. 43. sed non semper, v. Elmsl. Ach. p. 40. Lips.)

ἀθανής, ές, (θνήσκω) qui non moritur. Max. Tyr. 16, 2.

ἄθαπτος, ον, (θάπτω) insepultus, inhumatus.

ἀθάρα, ας, Att. ἀθάρη, ἡ, pultis genus, ap. Aristoph. vid. AB. 10. 351.

ἀθαρσής, ές, (θάρσος) fiduciae expers, timidus.

ἀθαρώδης, ες, similis ἀθάρῃ, pultis speciem prae se ferens. Ruf. Eph. p. 54.

ἀθαυμασία, ας, ἡ, (θαυμάζω) vacuitas ab admiratione.

ἀθαυμαστί, et ἀθαυμαστεί, *adv.* citra admirationem.

ἀθαυμαστία, id quod ἀθαυμασία.

ἀθαύμαστος, ον, expers admirationis.

ἀθεαμοσύνη, ης, ἡ, quum quis ἀθεάμων est. Pollux.

ἀθεάμων, ον, ονος, (θεάομαι) qui non spectat. (‿ ‿ – –) Adv. ἀθεαμόνως, Poll. 4 10.

ἀθεασία, ας, ἡ Ion. ἀθεησίη, defectus facultatis videndi. Aret. 8, 4.

ἀθέατος, ον, qui non spectatur, invisibilis, non visus. 2) qui non videt, imperitus, coecus.

ἀθεεί, (θεός) *adv.* sine Deo, sine numine.

ἀθεΐα, ας, ἡ, (θεός) impietas, ignoratio Dei.

ἀθείαστος, ον, (θειάζω) numine divino non adflatus, non divinus.

ἀθελγής, ές (θέλγω) non mitigatus. Nonn. Dion. 33, 200.

ἀθέλγω, f. ξω, mulgeo. 2) sugo. Hippocr.

ἀθελεος, ον, (θέλω) nolens. Aesch. Suppl. 864.

ἀθελέω, ήσω, (θέλω) nolo.

ἀθέλητος, ον, (θέλω) quod praeter voluntatem fit. Adv. -ήτως. Athen. p. 219. D.

ἀθελκτος, ον, (θέλγω) immitis, implacabilis.

ἄθελξις, εος, ἡ, (ἀθέλγω) suctio, mulctus; *ap. Hippocr. explicatur* attractio: *sed vox est suspecta.*

ἀθεμέλιος, ον, (θεμέλιον) fundamento carens, sine fundamento.

ἀθεμελίωτος, ον, i. q. ἀθεμέλιος, Suid. voce ἀτερμάνιστος.

ἀθέμηλος, ον, idem.

ἄθεμις, ιτος, ὁ, ἡ, (θέμις) injustus, illicitus, nefarius. Pind. P. 3, 56. 4, 193. Eur. Ion. 1093. Comp. ἀθεμίστερος, Opp. Hal. 1, 756.

ἀθεμιστέω, (ἀθέμιστος) injustus sum. Hesych.

ἀθεμιστία, ας, ἡ, actio nefaria, facinus. App. B. C. 2, 77.

ἀθεμίστιος, ον, (θέμις) injustus. Hom. ἀθεμίστια εἰδώς, scelerum gnarus.

ἀθέμιστος, ον, injustus, nefarius, jus et fas negligens: Κύκλωπες, Hom.

ἀθεμιστουργία, ας, ἡ, (ἀθέμιστος, ἔργον) facinus nefarium, scelus.

ἀθεμιστουργος, ον, qui facinora nefaria perpetrat.

ἀθεμίστως, *adv.* nefarie, inceste. Aesch. Ch. 643.

ἀθεμιτογαμέω, s. ἀθεμιστογαμέω, incestas nuptias celebro. Pseudo Clem. in Recognit. ap. Euseb. Praep. 6, 10.

ἀθεμιτογαμία, ας, ἡ, (ἀθέμιτος, γάμος) incestae nuptiae. Ex Constit. Justiniani.

ἀθεμιτόγαμος, ον, qui incestas init nuptias. ibid.

ἀθεμιτοποιός, όν, infanda faciens, infanda gerens. Gl. Vet.

ἀθέμιτος, ον, (θέμις) nefarius, injustus, nefandus, illicitus. Hinc τὸ ἀθέμιτον, ου, nefas.

ἀθεμιτουργέω, ῶ, (ἀθέμιτος et ἔργον) nefanda patro. Scr. Eccl.

ἀθεμιτουργία, ας, ἡ, i. q. ἀθεμιστουργία. Epiphan. I. p. 104. Athanas. II, p. 191. Schol. Ruhnk. ad Plat. Legg. 8.

ἀθεμιτουργός, όν, injuste et nefarie agens. Heliodor. 8, 9.

ἄθεος, ον, (θεός) sine Deo, vel Diis hinc: 1) qui Deum tollit, qui deos, quos civitas esse credit, negat: ita nonnulli philosophi vocantur ἄθεοι. 2) qui sine deorum respectu agit, impius, scelestus, τρόποι, ἔργα, Aristoph. 3) a diis relictus, sine divino auxilio. Soph. OR. 254. 661. El. 1181. Comp. ἀθεώτερος, Lysias p. 230. R.

ἀθεότης, ητος, ἡ, ignoratio Dei s. deorum, impietas.

ἀθεραπεία, ας, ἡ, i. q. ἀθεραπευσία. Antiphon. p. 694. Reisk.

ἀθεραπευσία, ας, ἡ, (θεραπεύω) cultus negligentia, item omnino, cum corpus male habetur. 2) neglectus, contemtus, sc. ejus, quem colere, curare, tueri debebamus. Diod. Sic. Polyb. 3, 60.

ἀθεράπευτος, ου, ὁ, ἡ, incultus, qui corpore horrido et inculto est, neglectus. 2) immedicabilis, insanabilis.

ἀθεραπεύτως, *adv.* neglectim, contemtim, sine cura, et spe sanationis. Sch. Soph. Aj. 644.

ἀθεριγενής, falsa lectio Nicand. 601. p. θεριγενής.

ἀθερηΐς, ΐδος, ἡ, spicata, acuta. Ἠρύγγου ἀθερηΐδα ῥίζαν, Nic. Ther. 849.

ἀθεριβόσκης, ου, ὁ, spicis vescens. Diog. L.

ἀθερίζω, ίσω, vel ίξω, Ap. Rh. (θέρω, θεραπεύω, non ἀθήρ) nihil curo, contemno, negligo. c. acc. Homer. c. gen. Ap. Rh. Medio utitur Dion. Pec. 997. ἀθερίσσατο.

ἀθερίνη, ης, ἡ, atherina, piscis. Opp. (⏑ ⏑ – –)

ἀθέριξ, ικος, ὁ, (ἀθήρ) arista, cuspis spicae.

ἀθέριστος, ον, (θερίζω) non demessus. 2) (ἀθερίζω) neglectus, contemtus.

ἀθέρμαντος, ον, (θερμαίνω) non calefactus: qui non calefit.

ἄθερμος, ον, (θερμός) calore vacans. Plat. Phaed. 106. A.

ἀθερολόγιον, ου, τό, instrumentum chirurg. ad spicas aliaque acuta e corpore extrahenda. Chirurg. vet. p. 97.

ἀθερολόγος, ον, (ἀθήρ, λέγω) qui aristas, seu spicas colligit.

ἀθερώδης, ες, (ἀθήρ) aristas habens.

ἀθέρωμα, ατος, τό, tuberculum in capite nasci solitum, v. ἀθήρωμα.

ἀθεσία, ας, ἡ, (ἀθετέω) inconstantia, perfidia.

ἀθεσμία, ας, ἡ, (θεσμός) transgressio legis, iniquitas, scelus.

ἀθέσμιος, ον, lege carens, exlex, qui legem non observat: de quo lex non est posita: illicitus, iniquus, nefarius.

ἀθεσμόβιος, ον, improbus, nullis legibus obediens.

ἀθεσμόλεκτρος, ον, incestas nuptias celebrans, in incesto matrimonio vivens. Lycophr.

ἄθεσμος, ον, idem quod ἀθέσμιος.

ἀθεσμοσύνη, ης, ἡ, status exlex. Apollin. Metaphr. p. 194. 228. 234.

ἀθεσμοφάγος, ον, qui comedit, quae comedere fas non est. Manetho 4, 564.

ἀθέσμως, *adv.* illicite, nefarie, contra leges. Aesch. Pr. 150. ex MSS. lectione.

ἀθεστος, ον, (θέσσασθαι) inexorabilis. Ἐριννύς. Hesych.

ἀθέσφατος, ον, vel η, ον, (θέσφατος) ineffabilis, ingens. 2) nefandus; sed rarissime. Buttm. Lexil. p. 167.

ἀθετέω, ήσω, (τίθημι) abrogo, aboleo, irritum facio, sperno, contumeliose tracto, reprobo, decipio, contra datam fidem facio. 2) *cum dat.* fidem non habere, improbare, dissentire. 3) *ap. Gramm.* spurium judico, e. g. versum.

ἀθέτημα, τος, τό, abrogatio, improbatio.

ἀθέτησις, εως, ἡ, abrogatio, improbatio, rejectio: deceptio

ἄθετος, ον, (θετός) abrogatus, irritus. 2) ineptus, inutilis.

ἀθέτως, *adv.* inepte, improbe, contra leges. Aesch. Pr. 150. ex Bentl. emend.

ἀθεωρησία, ἡ, (θεωρέω) negligentia in spectando, considerando.

ἀθεωρητί, *adv.* sine contemplatione, negligenter. Suid. Phav.

ἀθεώρητος, ον, non spectabilis, in adspectum non cadens: improvisus. 2) a contemplatione alienus, negligens in cognoscendo, considerando. *c. gen.*

ἀθεωρήτως, *adv.* non spectabiliter, invisibiliter. 2) imperite, negligenter, temere. Plut.

ἀθέως, (ἄθεος) *adv.* impie, scelerate, sine Deo. Soph.

ἀθήητος, ον, (θηητός) non perspicuus, non visus, latens, occultus. Ion. pro ἀθέατος.

ἀθηλής, ές, (θηλή) sine pupilla, cujus pupilla non recte formata est. μαζοῦ ἀθηλέος. Tryphiod. 34. Nonn. 48, 361.

ἄθηλος, ον, (θηλή) ablactatus. 2) qui lac non suxit.

ἀθήλυντος, ον, (θηλύνω) non effeminatus, virilis, indomitus: durus.

ἄθηλυς, εως, ὁ, ἡ, (θῆλυς) non effeminatus.

Ἀθηνᾶ, ᾶς, contr. ex Ἀθηναία, Minerva: haec est forma nominis qua Attici uti solent pro vulg. Ἀθήνη. Poetae etiam dicunt Ἀθηναία, Ionici Ἀθηναίη, Dor. Ἀθάνα, quam formam tragici quoque adhibent: Ἀθαναία, Call. Lav. Pall. 5. Aeol. Ἀθάνaa. vid. Pors. ad Orest. 26. Homerus: Ἀθήνη et Ἀθηναίη.

Ἀθήναζε, *adv.* Athenas. Ab ἀθῆναι.

Ἀθῆναι, ῶν, αἱ, Athenae, urbs Atticae. *sing.* Od. 7, 80.

Ἀθηναίη, ης, ἡ, idem quod ἀθηνᾶ. Ionicum.

Ἀθηναῖον, ου, τό, Athenaeum, templum Minervae.

Ἀθηναῖος, αία, αῖον, Atheniensis.

Ἀθήνη, ης, ἡ, Minerva, Pallas.

Ἀθήνηθεν, *adv.* Athenis; *von Athen.* poet. Ἀθήνηθε, Ἀθήνοθεν.

Ἀθήνησι, *adv.* Athenis, *zu Athen.*

Ἀθηνιάω, i. q. Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ. Vox, quam ut barbaram reprehendit Lucian. Pseudol. 24.

ἀθηνογέρων, οντος, ὁ, senex scholasticus, qui in senectute litteris operam navat. Ex Ἀθήνη, Minerva, quae studiorum praeses credebatur, et γέρων.

ἀθήρ, έρος, ὁ, pars spicae acuta: arista: spica Xen. Oec. 18, 1. 2) summa pars cuspidis, sagitta: mucro gladii.

ἀθήρατος, et ἀθήρητος, ον, (θήρα) i. q. ἀθήρευτος. Ael. h. a. 1, 4. Opp. Cyn. 1, 513.

ἀθήρευτος, ον, (θηρεύω) a venatore non indagatus: a venatore non captus. 2) sine feris: sine praeda venatoria.

ἀθήρη, ης, ἡ, idem quod ἀθάρη.

ἀθηρηλοιγός, οῦ, ὁ, (ἀθήρ, λοιγός) ventilabrum, minutissimas paleas dissipans: propr. palearum pernicies. Od. 11, 128.

ἀθηρής, ές, ex Aeschylo affert Lexicogr. Bekkeri Anecd. I, 353. incertae significationis, cf. Hesych. s ἀθερές et ἀθηρής, Etym. s. ἀθεριῶς.

ἀθηρία, ας, ἡ, (ἄθηρος) penuria ferarum.

ἀθηρόβρωτον, ου, τό, (ἀθήρ, βρῶσκω) ventilabrum. Soph. dixit pro ἀθηρηλοιγός.

ἄθηρος, ον, (θήρ s. θήρα) feris, seu belluis carens: expers venationis. 2) qui capi non potest, θήρα, qui venatu captus non est.

ἀθηρώδης, ες, pulti similis. ἕψημα, Basil. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 124.

ἀθήρωμα, τος, τό, idem quod ἀθέρωμα.

ἀθησαύριστος, ον, (θησαυρίζω) non repositus in thesauro: qui recondi et adservari nequit. 2) *act.* qui nihil recondit in crastinum, prodigus.

ἀθήτευτος, ον, (θητεύω) nemini mercenarius, qui nulli servit ob mercedem. Hesych.

ἀθίγγανος, ον, (θιγγάνω) qui tangi non vult, intactus. Et. M.

ἀθιγής, ες, (θιγγάνω) intactus.

ἄθικτος, ον, intactus: integer, illibatus, intemeratus: qui contingi non potest, in excelso constitutus: sacer, Soph. O. C. 39. c. gen. Trach. 689. Eur. Hipp. 1002. 2) *act.*

non tangens. χεῖρες ἄθ. μύρτοιο, Call. Dian. 201.

ἀθίκτωρ, ορος, ὁ, non tangens. Hesych.

ἀθλ – Vocabula quae sic incipiunt, Ion. formantur ἀεθλ – ut ἀεθλεύω, ἄεθλος, ἄεθλον, rell. atque α natura productum habent.

ἄθλαστος, ον, (θλάω) non conquassatus, non fractus. Geopon. IX. c. 29, 2. Aristot. Meteor. 4, 8.

ἀθλευτήρ, ῆρος, ὁ, certator.

ἀθλεύω, εύσω, (ἆθλος) certo, certamen inso. 2) mala tolero, malis exerceor.

ἀθλέω, ήσω, idem et ab[i]eod.

ἄθλημα, τος, τό, (ἀθλέω) certamen, pugna. Theocr. 21, 9. χειρῶν ἀθλήματα dixit instrumenta, quae manibus tractantur.

ἄθλησις, εως, ἡ, certatio athletica: certamen seu certatio quaevis.

ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ, certator, athleta, certaminum peritus. Od. 8, 164.

ἀθλητής, οῦ, ὁ, idem. 2) in quocunque genere peritus et exercitatus: profusus in aliquo genere, ut libidine.

ἀθλητικός, ή, όν, athleticus, ad athletas seu certatores pertinens: robustus ac firmus.

ἀθλητικῶς, *adv.* athletice, athletarum more.

ἀθλιβής, ές, (θλίβω) non pressus. Nonn. 37, 930.

ἀθλιοθέατος, ον, miserabili adspectu. Lysias.

ἄθλιον, τό, i. q. ἆθλον, praemium Hom. 2) i. q. ἆθλος, certamen. Od. 24, 169. Call. Ap. Rh.

ἀθλιόπατρις, ας, ἡ, cujus patria infelix est. Lycoph. 903.

ἄθλιος, ον, vel ία, ιον, (ἆθλος) certaminis et laborum plenus, aerumnosus: hinc miser, miserabilis, malis exercitus: miser quoad mores, turpis, nullius pretii, imperitus, ineptus. 2) ad certamen pertinens. ἵπποις ἀέθλιος, Callim. Del. 113.

ἀθλιότης, ητος, ἡ, miseria, aerumna: turpitudo.

ἄθλιπτος, ον, (θλίβω) non compressus. Galen.

ἀθλίως, *adv.* misere, aerumnose, infeliciter.

ἀθλοθεσία, vel - τία, ας, ἡ, ludorum vel praemiorum constitutio.

ἀθλοθετέω, ῶ f. ήσω, (τίθημι) ludos praebeo: certaminum praemia constituo: inde in universum praemia quaelibet propono: ordino, constituo, guberno.

ἀθλοθετήρ, ος, ὁ, munerarius certaminis, s. qui praemium certaminis constituit vel praebet, βραβεύς: qui quodvis praemium proponit.

ἀθλοθέτης, ου, ὁ, idem.

ἆθλον, ου. τό, certaminis praemium: praemium quodlibet, merces. 2) *plur.* i. q. ἆθλος, certamen. Soph. Ph. 508.

ἀθλονικία, ας, ἡ, (νικάω) victoria in certamine reportata.

ἆθλος, ου, ὁ, certamen: labor, laboriosum negotium, aerumna, angustiae.

ἀθλοσύνη, ης, ἡ, i. q. ἆθλος, poet.

ἀθλοφόρος, ον, (φέρω) praemium afferens s. conciliaus. ἵππος, Il. 22, 22. Call. Cer. 109. 2) (φέρομαι) praemium reportans, victor certaminis.

ἄθολος, ον, (θολός) non turbidus, non turbatus, purus, limpidus.

ἀθόλωτος, ον, (θολόω) non turbatus, limpidus.

ἄθορος, ον, (θρώσκω) qui nondum iniit aliquam: cui vir nondum immissus est. ὃ καθ' ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκφέρουσιν, Antonin. Liberal. c. 13. hinc dum, qui needum iniit aliquam cf. Bast. ep. cr. p. 140.

ἀθορύβητος, ον, (θορυβέω) non perturbatus, tranquillus: qui non perturbatur.

ἀθόρυβος, ον, (θόρυβος) sine tumultu.

ἀθορύβως, *adv.* sine tumultu, tranquille. Eur.

ἀθραγένη, ης, ἡ, arbor quaedam, ex qua optima igniaria fiunt. Theophr. h. pl. 5, 10.

ἄθρακτος, ον, (θράσσω) i. q. ἀτάρακτος. Soph.

ἀθραύευτος, ον, (θραυεύω) non fractus. *sine auct.*.

ἀθραυστος, ον, (θραύω) infractus, inquassatus; integer, illaesus, non vulneratus, aut minutus.

ἀθρείω, i. q. ἀθρέω. *Med.* Manetho 6, 60. 2) videre cupio. Bast. ad Greg. 378.

ἄθρεπτος, ον, (θρεπτός) non nutriens, nutriendi expers: non nutritus.

ἀθρέω, ήσω, Att. ἀθρέω, Eust. Od. 14. 30. video, cerno, intueor: dispicio, considero, perpendo: circumspicio et cum intentione intueor. εἴς τι *et c. acc.*

ἀθρήματα, των, τά, (ἀθρέω) munera a cognatis novae sponsae missa, quum se primum conspiciendam praebebat. Hesych.

ἀθρηνί, (θρῆνος) *adv.* absque luctu, sine lacrymis.

ἀθρητικός, ή, όν, ad cernendum s. dispiciendum aptus Athen. 3, 23.

ἀθρίγγωτος, ον, (θριγγός) non septus, non loricatus.

ἄθριστος, ον, illaesus, indeceptus; a θερίζω, *meto*, *caedo*.

ἄθριξ, τριχος, ὁ καὶ ἡ, (θρίξ) capillis, sive pilis carens, glaber, 2) aequalibus capillis praeditus, cf. ὄθριξ.

ἀθριπήδεστος, ον, (θρίψ, ἐδεστός) a vermibus non arrosus, sive caesus.

ἀθροεί, *Adv.* sine strepitu. Man. Philes. 5, 149.

ἀθροίζω, οίσω, (ἀθρόος) congrego, colligo, coacervo; *in passivo*, sum apud me, potens mei.

ἀθροίσιμος, ον, (ἀθροίζω) qui congregari potest: frequens, confertus: congregans, congregando inserviens.

ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, coacervatio, conventus. Thuc.

ἄθροισμα, ατος, τό, congeries, collectio, acervus: coetus, multitudo, globus, caterva.

ἀθροισματικός, ή, όν, congregativus, collectivus: socialis.

ἀθροισμός, οῦ, ὁ, idem quod ἄθροισις.

ἀθροιστήριον, ου, τό, congregationis locus.

ἀθροιστής, οῦ, ὁ, congregator, collector.

ἀθροιστικός, ή, όν, vim congregandi habens, collectivus.

ἀθροιστικῶς, *adv.* catervatim, Gl. Vet.

ἄθρονος, ον, (θρόνος) sine sella, sine throno. Greg. Naz. 2, 26.

ἀθρόον, *adv.* pro ἀθρόως, quod vide.

ἀθροοποσία, ας, ἡ, (πίνω) quum quis multum et uno haustu bibit. Herodot. Oribasii p. 78 ed. Matthaei.

ἀθρόος, όα, όον, vel όος, όον, *contr.* ἀθροῦς, *quod minus frequens*, confertus, in unum collectus, coacervatus: universus, simul totus: frequens, densus: magnus, insignis. τὸ ἀθρόον, multitudo Comp. ἀθροώτερος, έρα, ερον. Att. vett. ἄθρους.

ἄθροος, ον, (θρόος) nullam edens vocem, vel strepitum. Ar. Nub. 964.

ἀθρόοτης, ητος, ἡ, (ἀθρόος) universitas

ἀθρόως, *adv.* confertim, copiose: universe, summatim: confestim, celeriter, subito.

ἀθρυπτος, ον, (θρύπτω) non fractus deliciis, non delicatus, non mollis, virilis: non inflatus.

ἀθρύπτως, *adv.* non delicate: viriliter.

ἀθρυψία, ας, ἡ, victus non delicatus. Opp. θρύψις. Plut.

ἀθυμέω, ήσω, (ἄθυμος) animum despondeo, animum abjicio, animo sum dejecto, animo sum fractus: ἐπί τινι vel τινί, *ob aliquid*: timeo, angor metu, seq. μή, Soph. O. R. 746.

ἀθυμήτης, ου, ὁ, (ἀθυμέω) anxius, moerore adfectus. Suid.

ἀθυμία, ας, ἡ, (ἄθυμος,) animi dejectio, tristitia, anxietas, desperatio.

ἄθυμος, ον, (θυμός) qui animo est dejecto, anxius, moestus, tristis, non animosus, non acer. ἄθυμος εἶναι πρός τι, non libenter facere aliquid. 2) irae expers, non iracundus. Plat. Legg. 11. p. 888. A.

ἀθύμως, *adv.* animo dejecto, anxie, cum aegritudine.

ἀθυρεύομαι, εύσομαι, (ἄθυρμα) ludo, lusito: salto. Hesych.

ἀθυρέω, ήσω, idem. Hesych.

ἀθυρίδωτος, ον, (θυριδόω) fenestris vel valvis carens.

ἄθυρμα. τος, τό, vel ἄθυρμα, (ἀθύρω) ludus puerilis, ludus quilibet. 2) oblectamentum, ornamentum: statua, donum votivum, ut ἄγαλμα.

ἀθυρμάτιον, ου, τό, idem, sed diminutive.

ἀθύρμιον, ου, τό, lusiuncula. Suid.

ἀθυρογλωττέω, vel - γλωσσέω, ῶ, (ἄθυρος, γλῶττα) petulanter loquor, linguae non tempero.

ἀθυρογλωττία, vel - γλωσσία, ας, ἡ, incontinentia linguae, garrulitas, studium nugandi, lasciviendi.

ἀθυρόγλωττος, vel - γλωσσος, ον, qui lingua est effreni, loquax, garrulus, cui fores oris non sunt clausae, sed semper patent. Eur. Or. 893.

ἀθυρόνομος, ον, (ἀθύρω) qui leges ludos facit, iisque pro sua libidine abutitur.

ἄθυρος, ον, (θύρα) janua carens, janua non clausus; incontinens: patens.

ἀθυροστομέω, ήσω, (στόμα) idem quod ἀθυρογλωττέω.

ἀθυροστομία, ας, ἡ, (ἀθυρόστομος) oris s. linguae incontinentia et petulantia, loquacitas, dicacitas.

ἀθυρόστομος, ον, (ἄθυρος, στόμα) cujus os apertum est, qui linguae temperare nequit, loquax, garrulus. Adv. – όμως.

ἄθυρσος, ον, sine thyrso. Eur. Or. 1492.

ἀθύρω, ludo, lusito, delector. Il. 15, 364. de puero. μεγάλα ἔργα ἀθύρειν, magna facinora quasi ludum perficere. Pind. N. 3, 78. de Achille puero. ἔργα φυτῶν θυμέλῃσιν ἄθυρα, Anal. II. p. 520. dicitur de histrione. (⏑ – –)

ἀθύρωτος, ον, (θυρόω) janua carens, nullis foribus clausus: incontinens, effrenis, effrenatus, qui regi nescit.

ἄθυτος, ον, i. q. ἄθυτος. Anal. I, 126

ἄθυτος, ον, (θύω) non sacrificatus, non immolatus: qui immolari non debet s. potest: qui est sine sacrificio, sacrificiis carens, profanus: 2) *act.* non sacrificans. Dio Cass. 59, 20.

ἀθώητος, ον, (θωή) cui mulcta imposita non est, impunis. Hesych. *dub.*

ἀθῷος, ον, (θωή) mulctam non passus, impunis, indemnis, damni expers: innocens, innoxius, insons, criminis expers. c. gen. Ar. Nub. 1417.

ἀθωόω, ώσω, (ἀθῷος) absolvo, mulcta seu poena libero: innoxium declaro.

ἀθώπευτος, ον, (θωπεύω) qui blanditiis et adulatione emolliri nequit, immitis, misericordiae expers: incorruptus, qui adulatione et blanditiis etc. capi non potest. c. gen. Eur. Andr. 460.

ἀθωράκιστος, ον, (θωρακίζω) qui thoracatus, aut loricatus non est: inermis.

ἀθώρηκτος, ον, (θωρήσσω) non ebrius, non tumulentus. Hipp.

ἀθώως, *adv.* ab ἀθῷος, citra mulctam et damnum: innoxie.

ἀθώωσις, εως, ἡ, (ἀθωόω) absolutio rei, liberatio a culpa.

αἰ Dor pro εἰ. Ap. Hom. non occurrit, nisi cum inclitica κε conjunctum, αἴ κε et αἴ κεν, Dor. αἴκα. (--) c. conj. 1) *si*, *si forte*, *si modo*, i. q. ἐάν. Od. 8, 496. 2) *num*. *forte*, *ob etwa*, *ob vielleicht*, cum quadam metus, sollicitudinis vel desiderii significatione. ἐσθλὸν γὰρ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ, Il. 24, 301. Sic Od. 1, 379. 2, 144. etc. Conjungitur etiam cum aliis particulis αἴκε . . . γε, Od. 5, 169. 22, 167. αἴ κεν δή, Od. 8, 496. αἴ κε μή, Il. 16, 32. 18, 97. αἴ κε . . . περ, Il. 17, 121. αἴ κέ ποθι, Od. 1, 379 al. αἴ κέν πως, Il. 16, 725. al. Disjunctim legitur αἰ δέ κε Od. 12, 53. 163. Theocr. 1, 10: Rarissime invenitur αἴ κε *cum optativo*, Il. 7, 387. ubi aliena referuntur verba. Od. 13, 389. αἴ κέ μοι ὣς μεμαυῖα παρασταίης, ubi Thierschius Gr. gr. p. 508. corrigit αἴθε. Pro αἴκε τύχοιμι Il. 5, 279. 7, 243. et αἴ κε γνοίη Il. 24, 688. Wolfius nunc recepit τύχωμι et γνώῃ. Corrigendus etiam videtur locus Od. 24, 217. Thierschio l. l., nec immerito.

αἶ, *Interj.* 1) vox admirantis, vituperantis, dolentis. c. acc. αἶ τὸν Ἄδωνιν. 2) *utinam*, signum desiderii. Hac potestate Homerus semper αἲ γάρ, αἲ γὰρ δή dicit, pro quo Attici ἢ γάρ, vel εἰ γάρ. Dor. et Aeol. simplex αἴ usurpant. «αἲ γὰρ ἔχοιμεν sc. ἐθέλοι,» Od. 7, 313.

αἶ, *Interject.* heu! eheu!

αἴ, *Aeol.* pro ἀεί.

αἶα, αἴης, ἡ, *Ion.* pro γαῖα, terra. Hom. nunquam in plur. adhibet.

αἴαγμα, τος, τό, (αἰάζω) luctus, gemitus. Eur. Ph. 337. Alc. 873. Hel. 186.

αἰάζω, άξω, (αἶ) heu dico, lamentor, gemo, ingemisco. 2) *act.* c. acc. lugeo. Eur. Med. 1350.

αἰακτός, ή, όν, (αἰάζω) defletus: gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus. Ar. Ach. 1193.

αἰαλοί, οἱ, qui duas sorores in matrimonio habent. Phavor.

αἰανής, ές, (αἶ, αἰνός) gravis, molestus, acerbus, luctuosus. 2) (ἀεί) perpetuus. Herm. Aj. 657.

αἰανός, ή, όν, idem Soph. El. 505. Blomf. ad Pers. 935.

αἰανῶς, *adv.* perpetuo. 2) graviter. Aesch. Eum. 675.

αἰαστής, οῦ, ὁ, (αἰάζω) qui αἶ αἶ clamat, ejulat. Nic. fr. 2, 31. αἰαστῇ Ὑακίνθῳ de flore cujus foliis αἶ αἶ inscriptum est, v. Voss ad Virg. Ecl. 3, 63. Alii αἰαστῇ pro dat. fem. adj. αἰαστής habent, v. sub ὑάκινθος.

αἰβοῖ *vox dolentis seu indignantis*, heu! hei! 2) *admirantis*, papae!

αἶγα, ἡ, i. q. αἴξ, capra. Valck. Ammon. p. 230.

αἰγάγρος, i. q. αἴγαγρος, sed forma maxime dubia, v. Bast. ad Gregor. p. 699.

αἴγαγρος, ου, ὁ, ἡ, (αἴξ, ἄγριος) caper vel capra sylvestris.

αἰγανέα, ας, ἡ, (αἴξ) *Ion.* αἰγανέη, *quod est in usu*, jaculum, spiculum, tragula. cf. Damm. Lex. p. 945.

ἀΐγδην, (ἀΐσσω) *adv.* subito, impetuose. (α producitur, Ap. Rh. 2, 826.)

αἰγέη, ης, ἡ, (αἴξ) pellis caprina.

αἰγειοπράτης, ου, ὁ, qui pelles caprinas vendit. Olympiodor. in Plat. Gorg.

αἴγειος, ον, vel ειος, εία, ειον, (αἴξ) caprinus: e pelle caprina. Il. 3, 247. Od. 24, 230.

αἰγείπυρος, ου, ὁ, (αἴξ, πυρός) herbae nomen quasi capras triticum. Forma susp. p. αἰγίπ. v. Lobeck post Phryn. p. 686.

αἰγείρειον, ου, τό, (αἴγειρος) unguentum populeum.

αἰγείρινος, η, ον, e ligno populi nigrae confectus.

αἴγειρος, ου, ἡ, populus nigra, alnus.

αἰγειροτόμος, ου, ὁ, populorum succisor.

αἰγειροφόρος, ον, i. q. αἰγείρους φέρων. Max. Tyr. 29, 7.

αἰγειρών, ῶνος, ὁ, locus populis nigris consitus. Strabo 16.

αἰγελάτης, ου, ὁ, (αἴξ, ἐλαύνω) caprarius, caprarum agitator.

αἴγεος, έα, ον, idem quod αἴγειος. Od. 9, 196.

αἰγιάζω, i. q. περὶ αἰγῶν λαλῶ. poeta inc. ap. Suid. et AB. p. 353.

αἰγιάλειος, ον, (αἰγιαλός) in littore habitans.

αἰγιαλεύς, έως, ὁ, (αἰγιαλός) in littore degens.

αἰγιαλίτης, ου, ὁ, littoreus: in littore habitans.

αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, (αἰγιαλίτης) littorea: quae in littore habitat.

αἰγιαλός, οῦ, ὁ, (ἄγνυμι, ἀκτή) littus, ora maritima.

αἰγιαλώδης, ες, (αἰγιαλός) littoreus.

αἰγιβάτης, ου, ὁ. (αἴξ, βαίνω) capras saliens. Nicarch. Ep. 8, 6. Jacobs Anth. Pal. p. 739.

αἰγίβοσις, εως, ἡ, (βόσις) pascuum caprarum.

αἰγιβόσκος, ον, (βόσκω) capras alens sc. terra.

αἰγιβότης, ου, ὁ, (βότης) capras pascens, pastor caprarum.

αἰγίβοτος, ον, (βόσκω) a capris depastus, Od. 4, 606. capris pascendis aptus.

αἰγίδιον, ου, τό, capella, haedus. Dimin. ab αἴξ.

αἰγιδοειδής, ές, (αἰγίς) aegidis formam habens. Lob. Parerg. Phryn. p. 681.

αἰγιθαλός, οῦ, ὁ, parus, avis quaedam. Dicitur et αἰγίθαλλος, Ar. Av. 889. et αἰγιθαλής.

αἴγιθος, ου, ὁ, salus, avis quaedam. Arist. h. a. 9, 16, 1.

αἰγίκνημος, ον, (κνήμη) crura caprina habens.

αἰγικορεύς, έως, ὁ, (κορέννυμι) caprarius, qui capras satiat et pascit: cujusvis pecoris pastor. *usitatum plurali* αἰγικορεῖς, tribus Atheniensium.

αἰγίλιψ, ιπος, ὁ, ἡ, praealtus. Epitheton scopuli. Hom. Ex αἴξ, *capra* et λείπω, *linquo*, *quasi ad cujus fastigium pervenire caprae nequeant; sive ex* ἀΐξ, *procella*. Hesych. *quem fluctus et procellae attingere nequeunt*.

αἴγιλος, ου, ἡ, (αἴξ) herba quaedam capris grata.

αἰγιλώπιον, τό, Dim. ab αἰγίλωψ, vitium oculi, ulcus in interno oculi angulo.

αἰγίλωψ, ωπος, poet. οπος, (αἴξ, ὤψ) vitium oculi capris familiare. 2) festuca, avenae quoddam genus. 3) herba, quae hordeum enecat. 4) arboris glandiferae genus.

αἰγινθος, et αἰγισθος, ου, ὁ, i. q. αἴγιθος, nomen avis. Opp. Ixeut. 2, 14.

αἰγινόεις, εσσα, εν, (αἴξ) capris abundans. var. lect. h. Hom. in Pan. 12.

αἰγινομεύς, έως, ὁ, pastor caprarum.

αἰγινομος, capras pascens. v. αἰγονόμος.

Αἰγινοπώλης, ου, ὁ, i. q. παντοπώλης. Schol. Pind. Ol. 8, 28.

αἰγίοχος, ον, (αἰγίς, ἔχω) aegida gestans, seu habens. Jovis Epith.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, Pan semicaper, qui caprino fuisse corpore fingitur: *lat.* Silvanus.

αἰγιπόδης, ου, ὁ, capripes.

αἰγίπους, οδος, ὁ, ἡ, pedibus caprinis praeditus.

αἰγίπυρος, ου, ὁ, herbae nomen, quasi caprae triticum. Theocr. 4, 24. Theophr. h. pl. 2, 9. dicitur et αἰγόπυρος.

αἰγίς, ίδος, 1) ἡ, (ἀΐσσω) *a*) *Aegis*, scutum Jovis, a Vulcano fabricatum; quod interdum etiam Minerva et Apollo gestant. Il. 5, 738. seq. *b*) tempestas, qualis oriri solebat, quum Jupiter aegida concuteret. 2) (αἴξ) *a*) pellis caprina, vestimentum ex pelle caprina, munimentum pectoris. *b*) quod meditullio pini arboris, s. πεύκης innascitur, Theophr. h. pl. 3, 10. *c*) vitium quoddam oculi. (Grammat. Hermanni p. 427. tradit genitivum Att. esse αἰγῖδος.)

αἰγίσκος, ου, ὁ, caper juvenis, hoedus. Dimin. ab αἴξ.

αἰγλάεις, εσσα, εν, Dor. pro αἰγλήεις, contr. αἰγλᾶς ᾶντος.

αἰγλάζω, splendeo, fulgeo. Maneth. 4, 264.

αἴγλη, ης, ἡ, fulgor, splendor: gloria, claritas.

αἰγλήεις, ήεσσα, ῆεν, (αἴγλη) fulgens, splendidus, coruscus. Dor. αἰγλάεις, contr. αἰγλᾶς.

αἰγλήτης, ου, ὁ, qui fulgorem s. splendorem emittit, Epith. Apollinis.

αἰγλοβολέω, i. q. βάλλω αἴγλην. Manetho 4, 188.

αἰγλοφανής, ές, (φαίνομαι) cum splendore apparens.

αἰγοβάτης, ου, ὁ, i. q. αἰγιβάτης.

αἰγοβόσκος, ον, (βόσκω) caprarius, pastor caprarum. v. αἰγιβόσκας.

αἰγιβότης, ου, ὁ, v. αἰγιβότης.

αἰγογενής, ές, (γένος) caprigena, e genere caprino.

αἰγοδίωξ, (διώκω) capras persequens.

αἰγόδορος, ον, (δορά) e pelle caprina. Opp. p. Hal. 5, 356.

αἰγοθήλης, ου, ὁ, (θηλή) caprimulgus, avis quaedam. *Nachtschwalbe*.

αἰγόκερας, ατος, τό, foenum Graecum, quod semen habet corniculis simile.

αἰγοκερεύς, έως, ὁ, et αἰγοκέρως, ω, cornibus caprinis praeditus, Epith. Panis. 2) ὁ, capricornus, *der Steinbock*.

αἰγοκέφαλος, ον, capriceps, caprinum caput habens. 2) ὁ, avis quaedam.

αἰγόλεθρος, ου, ὁ, (ὄλεθρος) herba capris noxia, forsitan *azalea pontica*.

αἰγομελής, ές, (μέλος) membra caprina habens, pedibus caprinis. Orph.

αἰγονομεύς, έως, ὁ, caprarius, pastor caprarum.

αἰγονόμιον, ου, τό, grex caprarum: pascuum caprarum.

αἰγονόμος, ου, ὁ, (νέμω) caprarius. 2) locus qui capris pascua suppeditat.

αἰγόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) ungulas caprinas habens, i. q. αἰγώνυξ. Jac. A. P. p. 760.

αἰγοπίθηκος, ὁ, simia caprina. Philostorg. h. e. 3, 11.

αἰγόπλαστος, ον, (πλάσσω) formatus ut capra. Sphaera Empedocl. 139.

αἰγοπόδης, ου, ὁ, (ποῦς) capripes.

αἰγοπρόσωπος, ον, caprinam habens faciem.

αἰγόπυρος, ὁ, i. q. αἰγίπυρος.

αἰγοσκελής, ές, (σκέλος) cruribus caprinis praeditus.

αἰγοτριχέω, ήσω, (θρίξ) caprarum in morem hirtus sum.

αἰγότριψ, ιβος, (τρίβω) a capris calcatus s. frequentatus. Dion. Hal. Epit. 19, 12.

αἰγοφάγος, ον, (φαγεῖν) caprivorus, capras comedens.

αἰγόφθαλμος, ον, oculos habens caprinos.

αἰγυπιός, , οῦ, ὁ, (γύψ) vultur.

Αἰγυπτιάζω, f. άσω, Aegyptios imitor: vafre me gero, ut Aegyptii. 2) solis calore adustus sum, ut Aegyptii. 3) inundatus sum, sicuti Aegyptus a Nili aqua inundari solet. Philostr. p. 831.

Αἰγυπτιογενής, ές, et Αἰγυπτογενής, Aegyptius. Aesch.

Αἰγύπτιος, ια, ιον, Aegyptius.

Αἰγυπτιόω, Aegyptium facio, nigrum reddo. Hesych.

Αἰγυπτιστί, dolose, more Aegyptiorum. 2) lingua Aegyptiaca.

Αἰγυπτίως, *adv.* more Aegyptio. Dion. p. 374.

Αἴγυπτος, ου, ἡ, Aegyptus. 2) ὁ, Nilus fluv. ap. Hom.

αἰγωλιός, οῦ, ὁ, ulula, avis quaedam nocturna. *dub. lect.*

αἰγών, ῶνος, ὁ, (αἴξ) caprile.

αἰγῶνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) ungulas caprinas habens.

αἰγώνυχον, τό, herba, quae et λιθόσπερμον, Dioscor. 3. 158.

αἰγωπός, οῦ, ὁ, (ὤψ) habens oculos caprinos.

Ἀΐδας, Dor. pro Ἀΐδης, Ἅιδης. (⏑ ⏑ –)

αἰδεῖο, imperat. praes. verbi αἰδέομαι, contr. ex αἰδέεο Il. 24, 503.

αἰδέομαι, έσομαι, poet. έσσομαι, aor. 1. pass. ᾐδέσθην, (αἰδώς) veneror, revereor, timeo, metuo, pudet me, verecundor: non audeo: placor, injuriam remitto. *Constr.* c. acc. pers. etc. inf. (Fut. αἰδήσομαι olim male lectum Od. 14, 388. pro αἰδέσσομαι.)

αἰδέσιμος, ον, venerabilis, reverentia dignus, honestus: dignus, qui exoret s. misericordiam moveat: inviolatus, intactus. 2) act. pudicus. Ael. h. a. 2, 25.

αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, veneratio.

αἴδεσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia: venia, misericordia.

αἰδεστικός, ή, όν, pudicus, Sch. Eur. Hip. 345.

αἰδεστικῶς, *adv.* pudenter.

αἰδεστός, ή, όν, reverentia dignus.

ἀΐδηλος, ον, (α priv., ἰδεῖν) non conspicuus, tenebricosus, arcanus: inexspectatus. 2) e conspectu tollens, exitialis. Buttm. Lexil. p. 247.

ἀϊδήλως, (ἀΐδηλος) *adv.* obscure, ut conspectus adimatur. 2) exitiose. Il. 21, 220.

αἰδημονέω, ήσω, (αἰδήμων) verecundus sum, verecundiam servo.

αἰδημόνως, *adv.* verecunde, pudenter. Ab eodem. Xen. Symp. 4, 58.

αἰδημοσύνη, ἡ, verecundia, pudicitia. Stob. ecl. ph. p. 106.

αἰδήμων, ον, (αἰδώς) verecundus, pudicus.

ἀϊδής, ές, (α pr., ἰδεῖν) qui cerni nequit, abolitus. Hes. Sc. 477. (⏑ ⏑ –)

ἀΐδης, ὁ, Ion. p. Ἅιδης. (⏑ ⏑ – Hom. – ⏑ – Trag.)

αἰδήσιμος, ον, i. q. αἰδέσιμος. Orph. Arg. 1335.

Αἰδήψιος, ια, ιον, Aedepsius, ab Aedepso, Euboeae urbe, quae quum celebris esset aeris et ferri metallis, Callim. fr. 51. Αἰδήψιον ἄορ dixit, pro ense ferreo.

ἀϊδιάζω, i. q. ἀϊδίζω. Epiphan. I. p. 633.

ἀϊδίζω, (ἀεί) perpetuo, Gl. Vet.

ἀΐδιος, ια, ιον, (ἀεί) perpetuus, aeternus. v. ἀείδιος. (– ⏑ ⏑ ⏑)

ἀϊδιότης, ητος, ἡ, (ἀΐδιος) aeternitas.

ἀϊδίως, *adv.* sempiterne, in perpetuum.

ἀϊδνής, ές, et ἀϊδνός, ή, όν, (α pr. et ἰδεῖν) qui cerni nequit, tenebricosus, occultus: niger, ἀῆρες ἀϊδναί, Orph.

αἰδόθεν, *adv.* ex inferis. Athen. 13, 8.

αἰδοιϊκός, ή, όν, (αἰδοῖον) ad inguen pertinens.

αἰδοιΐος, poet. pro αἰδοῖος.

αἰδοῖον, ου, τό, (αἰδώς) inguen, veretrum. τὰ αἰδοῖα, pudenda.

αἰδοῖος, οία, οῖον, venerabilis, venerandus. 2) verecundus. *Superl.* αἰδοιέστατος. *Comp.* αἰδοιότερος, αἰδοιέστερος, Dion. Per. 172.

αἰδοιώδης, ες, (αἰδοῖον) formam inguinis habens.

αἰδοίως, *adv.* cum reverentia.

αἴδομαι, revereor, v. αἰδέομαι. Hom.

αἶδος, εος, τό, idem quod αἰδώς.

Ἄϊδος, Ἄϊδι gen. et dat. epicus pertinens ad Ἀΐδης, ab obsoleto Ἄϊς. Hom. Hinc Ἄϊδόσδε, *adv.* ad inferos. εἰς Ἄϊδόσδε, idem. ἐν Ἄϊδος, sc. οἴκῳ, apud inferos. (⏑ ⏑ ⏑, rarius – ⏑ ⏑)

αἰδοσύνη, ἡ, i. q. αἰδώς. AB. 354.

ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ, (ἀΐδης, φοιτάω) qui ad inferos ventitat.

αἰδόφρων, ον, (αἰδώς, φρήν) verecundus.

ἀϊδρείη, ας, ἡ, Hom. et ἀϊδρείη, (ἄϊδρις) inscitia, imprudentia.

ἀϊδρήεις, ήεσσα, ῆεν, inscius, imprudens. Nicand.

ἄϊδρις, ιος, ὁ, ἡ, (ἴδρις) ignarus, inscius, imperitus. c. gen.

ἀϊδροδίκης, ου, i. q. ἀϊδρόδικος.

ἀϊδρόδικος, ον, *proprie*, justitiae nescius. 2) perniciosus, saevus.

ἀΐδρυτος, ον, (α pr. et ἱδρυτός) instabilis. i. q. ἀνίδρυτος. (⏑ ⏑ – ⏑)

ἀϊδρῶς, (ἄϊδρις) *adv.* imperite.

ἄϊδυλος, ύλη, υλον, audax. Hesych. Suid. Etym.

Ἀΐδων, ωνος, i. q. Ἅιδης.

Ἀϊδωνεύς, έως, Ion. ῆος, longior forma nominis Ἀΐδης, Ἅιδης, Pluto. Hom. Aesch. Seriores correpta α versus necessitate adducti finxerunt casus obliquos Ἀϊδωνῆος, ῆϊ, ῆα, prima producta. Ἀϊδωνεύς Antip. Sid.

αἰδώς, όος, *contr.* οῦς, ἡ, pudor, verecundia. 2) reverentia, veneratio, observantia. 3) pudenda.

ἀϊδῶς, (ἀϊδής) *adv.* invisibiliter: modo incomprehensibili.

αἰεί, Ion. et poet. pro ἀεί. Composita cum αἰει – quaere sub ἀει –, ut αἰειγενέτης vide ἀειγενέτης.

αἰείλιοι, οἱ, iidem qui αἴαλοι.

αἰέν, Ion. et poet. pro ἀεί. *Sic et in Compos.* αἰενάων i. q. ἀενάων, semper fluens. Hes. Op. 550.

αἰένυπνος, ον, i. q. ἀείυπνος, semper dormiens. epith. mortis, vel mortui, apud Suid. Soph.

αἰέλουρος, ὁ, ἡ, Ion. pro αἴλουρος. Herodt. Arist.

αἰές, Dor. pro ἀεί.

αἰετός, οῦ, ὁ, Ion. et poet. pro ἀετός, Hom. et Trag. – *Adj.* αἰετόεις, εσσα, εν, ad aquilam pertinens, aquilinus. Opp. *Adv.* αἰετηδόν, more aquilarum.

αἰζήεις, εσσα, εν, i. q. αἰζηός. Athen. 4, 183.

αἰζήϊος, ου, ὁ, (αἰζηός) juvenilis. Hes. Sc. 408.

ἀΐζηλος, ον, i. q. ἀΐδηλος, ἄδηλος, ἀφανής, qui conspici nequit. Sic nunc ex Gramm. testimoniis legitur Il. 2, 318. pro ἀρίζηλον. cf. Buttm. Lexil. p. 252.

αἰζηός, οῦ, ὁ (rad. ζάω, ζέω) juvenis, qui robore juvenili viget. Il. 2, 660

αἰνός, ές, Ion. pro αἰανής.

αἴητος, ον, πέλωρ αἴητον dicitur Vulcanus Il. 18, 410. quod diverso modo explicant. vid. Buttm. Lexil. p. 233. sq. Idem vocabulum esse videtur atque ἄητος, vehementer spirans, inde in universum: vehemens, magnus.

αἰητός, ὁ, Dor. pro ἀετός, αἰετός, aquila. Boeckh. ad Pind. P. 4, 4.

αἰθάλεος, ία, ιον, cineritius sc. color. A seq.

αἰθάλη, ης, ἡ, (αἴθω) fuligo, favilla.

αἰθαλής, ές, i. q. αἰθαλέος.

ἀϊθαλής, ές, i. q. ἀειθαλής. Orph. h. 7, 13. 12, 1. ubi olim edebatur αἰθαλής. v. Ruhnk. ad Tim. p. 28, b. (– ⏑ ⏑ –)

αἰθαλίτης, ου, ὁ, fumosus, fuliginosus.

αἰθαλίων, ωνος, ὁ, calore solis gaudens, Epith. cicadarum, Theocr. 7, 138. Potest etiam explicari: solis ardore adustus, subnigro colore.

αἰθαλόεις, εσσα, εν, (αἰθάλη) fuliginosus, cinereus, κόνις αἰθαλόεσσα, cineres. Il. 18, 23. in cinerem conversus, μέλαθρον Πριάμοιο, Il 2, 415. 2) (αἴθω) ardens. κεραυνός, Hes. Th. 72. αἰθαλοῦσσα φλόξ, Aesch. Pr. 1000. ardens flamma, fulmen.

αἰθαλοκομπία, ας, ἡ, (αἰθάλη, κομπέω) vani jactantia, magniloquentia. Sch. Ar. Suid. sub ψολοκομπία.

αἴθαλος, ον, fuliginosus. Nic. Th. 659. 2) Subst. ὁ, fuligo, i. q. αἰθάλη: ignis, flamma. Lycophr. 55. Eur. Hec. 905.

αἰθαλόω, ώσω, (αἰθάλη) uro, comburo: nigrefacio.

αἰθαλώδης, ες, fuliginosus, fumeus, obscurus: in favillas conversus.

αἰθάλωσις, εως, ἡ, Max. Tyr. 41, 4.

αἰθαλωτός, ή, όν, (αἰθαλόω) ustus, combustus.

αἶθε, Dor. pro εἴθε, utinam. Frequens ap. Hom., conjungitur cum ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, Il. 1, 415.

αἰθεραμβατέω, ήσω, (αἰθήρ, ἐμβατέω) per aethera incedo. vid. ἀεροβατέω.

αἰθέριος, ον, vel αἰθέριος, ία, ον, aethe-

4

rius, coelestis : frigidus, χιὼν αἰθερία.

αἰθεριώδης, ες, aetherius.

αἰθεροβατέω, ήσω, idem quod αἰθεριμβατέω.

αἰθεροβόσκας, ου, ὁ, (βόσκω) in aethere pascens s. vivens. Diog. Laert. 6, 76. al. legunt αἰθεριβόσκας.

αἰθεροδρομέω, ήσω, curro per aetherem. Niceph. Sch. in Synes. p. 393. B.

αἰθεροδρόμος, ον, per aetherem currens.

αἰθεροειδής, ές, (εἶδος) aetheris formam habens.

αἰθερολαμπής, ές, lucidi aetheris, in aethere splendens. Manetho 4, 29.

αἰθερολογέω, ήσω, de aethere et rebus aetheriis loquor. Diog. L. 2, 5.

αἰθερολόγος, ον, de rebus aetheriis loquens, i. q. ἀστρολόγος. Diog. L. 2, 5.

αἰθερόνομος, ον, qui in aethere, (aut in altis locis) pascitur.

αἰθερονωμάω, in aethere moveor, versor. Maneth. 4, 25.

αἰθερόπλαγκτος, ον, (πλάζω) qui in aere vagatur, ut avis, vel coelo, ut stellae.

αἰθερώδης, ες, i. q. αἰθεροειδής. Diog. L.

αἰθήεις, εσσα, εν, (αἴθω) ex ustione niger: combustus.

αἰθήρ, έρος, ὁ, ap. Hom. et Pind. plerumque ἡ, (αἴθω) Aether, aer superior et purior, opp. ἀήρ, inde : coelum, domicilium deorum. Il. 15, 192. Ζεὺς αἰθέρι ναίων, Il. 2, 412. lumen coeleste, claritas. Il. 16, 300. 8, 556. 2) Ap. seriores; aer in universum, serenitas coeli, i. q. αἴθρη.

Αἴθινος, η, ον, (αἴθω) qui comburi potest, qui facile comburitur. Etymol. Hesych.

Αἰθιοπεύς, έως, ὁ, i. q. Αἰθίοψ. Ap. Rh. 3, 1192. Il. 1, 423.

Αἰθιοπίζω, more Aethiopum utor.

Αἰθιοπικός, ή, όν, Aethiopicus. λίθος, Herodt. Basaltes.

Αἰθιόπιος, ία, ιον, i. q. Αἰθιοπικός.

Αἰθιοπίς, ίδος, Aethiopica v. c. femina, lingua etc.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, (αἴθω, ὤψ) Aethiops. 2) fuscus.

αἴθονες, ων, (αἴθω) pustulae in summa cute, ex igne vel aliunde. Hesych.

αἰθόλικες, idem et ab eodem. v. αἰθύλ. Erotian.

Αἰθοπία, ας, ἡ, cognomen Dianae. v. Jacobs ad Anth. 1, 1. p. 183.

αἶθος, εος, τό, (αἴθω) aestus, ardor, ignis, flamma. Eur. usurpat etiam αἶθος, ου, ὁ.

αἰθός, ή, όν, niger, ustus. 2) splendidus, ut ignis. Pind.

αἴθουσα, ης, ἡ, (αἴθω) porticus.

αἴθοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, (αἰθός, ὤψ) niger, rutilus, calidus, splendidus. 2) metaph. comedens, saevus. Hes. Op. 361. λιμός.

αἴθρα, ας, ἡ, Ion. et Att. αἴθρη, ης, ἡ, (αἰθήρ) aeris serenitas, sudo tempestas: frigus.

αἰθρέω, ήσω, (αἴθρα) sub dio dego.

αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, (αἴθρα, γίνομαι) in aethere natus : vel frigus et pruinam, vel etiam serenitatem inducens. Epith. Boreae. Hom.

αἰθρηγενής, ές, idem et ex iisdem.

αἰθρήεις, εσσα, εν, i. q. αἴθριος, Pherenicus Sch. Pind. Ol. 3. 28. Opp. Cyn. 4, 73.

αἰθρία, ας, ἡ, (αἰθήρ) aer sudus, serenitas, sudum. 2) serenitas nocturna. 3) ἐν αἰθρίᾳ, sub dio. (—◡—, medio longa Ar. Nub. 370.)

αἰθριάζω, άσω, (αἰθρία) sereno, serenum induco. 2) sub dio versor.

αἰθριάω, άσω, idem.

αἰθρινός, ή, όν, matutinus. Hesych.

αἰθριοκοιτέω, ήσω, (αἰθρία, κοίτη) sub dio cubo. Theocr. 8, 78.

αἴθριος, ον, (αἴθρα) serenus, sudus, apricus, clarus. 2) subdialis, qui est sub dio. 3) frigidus. 4) τὸ αἴθριον, lat. atrium. Joseph.

αἰθριόω, (αἴθρα) sereno, Gl. Vet.

αἰθροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) qui in aere ambulat : funambulus. Maneth. 4, 271.

αἰθροβολέω, in aerem jacio. Maneth. 4, 224.

αἰθροδόνητος, ον, (δονέω) qui in aethere movetur. Maneth. 4, 298.

αἰθροπλανής, ές, in aethere errans. Maneth. 4, 586.

αἰθροπολεύω et -λέω, in aethere versor. Maxim. de Elect. 357. 483. Manetho 2, 383.

αἶθρος, ου, ὁ, (αἰθήρ) pruina, frigus matutinum

αἰθρός, οῦ, ὁ, ventus a serena parte coeli flans. Hesych.

αἰθροτόκος, ον, in aethere pariens. Maneth. 4, 339.

αἴθυγμα, τος, τό, (αἰθύσσω) fomes, suscitabulum : incitamentum: splendor.

αἴθυια, ας, ἡ, mergus, fulica. Od. 5. 337. 2) metaph. navis.

αἰθυιόθρεπτος, ον, (αἴθυια, τρέφομαι) epith. piscatoris, qui perpetuo in mari versatur, et e mari victum quaerit, ut mergi. Lycophr. 236.

αἰθυκτήρ, ῆρος, ὁ, (αἰθύσσω) violentus, impetuosus.

αἰθυλικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui refert formam pustularum. Ab αἰθύλικες, id est, αἰθόλικες, quod vid.

αἴθυξ, υκος, Draco p. 28. fortasse : celeriter movens. v αἰθύσσω.

αἰθύσσω, ξω, (αἴθω) celeriter moveo, quatio, commoveo: suscito, ἐλπὶς αἰθύσσει φρένας, Bacchyl. 11. 2) intr. celeriter moveor, splendeo, corusco. Vide Compos. hujus verbi cum ἀνά, διά, κατά, παρά.

αἴθω, in praes. tantum et impf. usit., uro, accendo, cremo; χόλον αἴθειν, iram accendere. 2) Frequentius intrans. ardeo, Soph. Aj. 286. fulgeo, splendeo.

αἴθων, ωνος, ὁ, (αἴθω) ardens, flagrans : comburendi vim habens. 2) splendidus, fulgidus, nitidus. 3) fervidus, agilis. 4) niger, seu rutilus, fuscus, fumo fuscatus.

αἰκᾶ, Dor. pro εἴ κε, si, c. conj. cf. αἰ.

αἰκάλλω, αλῶ, blandior, adulor, adsentior. c. acc.

αἴκαλος, ου, ὁ (αἰκάλλω) adulator, adsentator. Hesych.

αἴκε, sic interdum editum est pro αἴ κε, quod vide sub αἰ.

αἰκεία, ἡ, i. q. αἰκία.

αἰκέλιος, ον, i. q. ἀεικέλιος, Theogn. 1344.

αἰκή, ῆς, ἡ, (ἀΐσσω) motus irruentis: motus violentus quivis, impetus.

αἰκής, ές, Hom. ἀεικής, ές, Trag. i. q. ἀεικής. Adv. αἰκῶς, Il. 22, 336.

αἰκία, ας, ἡ, pros. pro ἀεικία, interdum αἰκία, (ἀεικής) indecentia; contumelia, indignum facinus, injuria, Dicitur praecipue de injuria, quae fit caedendo aut pulsando, αἰκίας δίκη, actio injuriarum ob verbera. Isocr. αἰκίας νόμος, lex de injuriis. αἰκίαν βλέπειν irato et minaci vultu esse. Ar. Av. 1670. 2) plaga, pulsatio, αἰκίῃσιν ἐρετμῶν, Opp. Hal. 4, 651. 3) dedecus, malum, infortunium. (—◡—, Br. Ar. Eccl 663.)

αἰκίζω, ίσω, et αἰκίζομαι, contr. ex ἀεικίζω, indecenter tracto, contumelia afficio, impr. verberibus indigne afficio, pulso, mulcto, foedo, misere tracto : virgis, supplicii causa caedo: supplicio afficio : mutilo, contumeliae causa, ut statuas : vexo miseriis omnibus : affligo, unde et de iis dicitur, qui gravius lugendo aliquem se ipsi male tractant, lacerant etc. de regionibus: devasto, depopulor.

αἰκίον, ου, τό, (αἰκία) laesio, damnum f. l. Herodot. 5, 89.

αἴκισμα, τος, τό, idem quod sequ.

αἰκισμός, οῦ, ὁ, (αἰκίζω) contumelia; verbera, pulsatio : flagellatio et mutilatio.

αἰκιστής, οῦ, ὁ, (αἰκίζω) qui contumelia afficit, pulsat, vexat.

αἰκιστικός, ή, όν, ad pulsandum proclivis, contumeliosus.

αἰκιστός, ή, όν, contumelia affectus, vexatus. var. lect. Soph. Ant. 206.

αἰκίστρια, ας, ἡ, quae pulsat.

αἶκλον, ου, τό, vespertina coena, δεῖπνον ap. Lacedaemonios.

ἀϊκτήρ, ῆρος, ὁ, impetuosus. Opp. Pisc. 1, 171.

ἄϊκτος, ον, (α priv. et ἱκνέομαι) inaccessus, ingens.

αἰκῶς, adv. indecenter, turpiter, contumeliose: pro ἀεικῶς, quod suo loco videndum. cf. αἰκής.

αἴλινος, ον, lugubris, molliter et miserabiliter lugens. Soph. Aj. 627. 2) Subst. ὁ, cantus lugubris. (Derivatur a nom. propr. Λίνος et αἶ. Pausan. 9, 29. 3.) – Hinc Adv. αἴλινα, flebiliter, lugubriter. Call. Apoll. 20.

αἰλούριος, ου, ὁ, (αἴλουρος) radix quaedam, qua cati vescuntur.

αἰλουρόμορφος, ον, (αἴλουρος, μορφή) cati seu felis formam habens.

αἴλουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, felis, catus. 2) piscis quidam. Diosc. 2, 29. 3) mustela, ap. seriores.

αἷμα, τος, τό, sanguis, cruor. 2) caedes, homicidium. 3) consanguinitas : genus, nati, posteri. Non dicitur pro μάχαιρα, Herm. El. 1386.

αἱμαγωγός, όν, sanguinem educens Dioscor. 3, 137.

αἱμακουρίαι, et αἱμακουρίαι, (αἷμα, et κορέννυμι) parentatio, inferiae sanguine in sepulchro mortui profuso factae. Dor. et Boeot.

αἱμακτός, ή, όν, (αἱμάσσω) sanguinolentus.

αἱμάλεος, έα, έον, idem.

αἱμαλωπίς, ίδος, ἡ, color sanguineam speciem habens, vel sanguineus. A seq.

αἱμάλωψ, ωπος, ὁ, (αἱμάλεος, ὤψ) cruenta suffusio, praesertim in oculis. 2) cui oculi sunt cruentati. It. adjective, sanguineus, ut χυμὸν αἱμάλωπα, Aretaei p. 49. B.

αἱμαπότης, ου, ὁ, i. q. αἱμοπότης.

αἱμάς, άδος, ἡ, sc. φλέψ, vena. Soph. Ph. 697.

αἱμασιά, ᾶς, ἡ (αἱμός) dumus, dumetum, Od. 18, 359. 24, 224. sepes e dumis facta: septum quodlibet: etiam maceria, e. murus e lapidibus temere congestis sine luto aut calce constructus. Herodt. 1, 180.

αἱμασιώδης, ες, (αἱμασιά) ad modum maceriae structus.

αἱμάσσω, Att. αἱμάττω. f. ξω, cruento,

lacerando sanguinem elicio, vulnero, occido. 2) sanguinem fundo, cruentus sum. ἡμαγμένος, cruentatus, perf. part. pass.

αἱμαστρόφος, ον, sanguineus. Ath.

αἱματεκχυσία, ας, ἡ, (αἷμα, ἔκχυσις) sanguinis effusio. Hebr. 9, 22.

αἱματηρός, ρά, ρόν, sanguinolentus, cruentus.

αἱματηφόρος, ον, cruentus: necem afferens.

αἱματία, ας, ἡ, jus nigrum, apud Lacedaemonios usitatum, Plut. Lycurg. 12.

αἱματίζω, ίσω, sanguinem elicio, vulnero.

αἱματικός, ή, όν, sanguineus, a sanguine oriens, sanguine praeditus.

αἱμάτινος, ον, idem, sed rar.

αἱμάτιον, ου, τό, sanguiculus, exiguus sanguis. Dimin. ab αἷμα. M. Ant. 5, 4.

αἱματίτης, ου, fem. αἱματῖτις, ιδος, sanguinarius, sanguini similis, e sanguine factus. λίθος αἱματίτης, haematites lapis. φλὲψ αἱματῖτις s. αἱματῖτις absol. vena. χορδὴ αἱματῖτις, Sophil. Athen. 3. p. 485. Schw. farta sanguine.

αἱματοειδής, ές, sanguini similis, praeditus colore sanguinis. Diod. Sic.

αἱματόεις, εσσα, εν, cruentus: purpureus.

αἱματολοιχός, ὁ, (λείχω) sanguinem lambens. Aesch. Ag. 1487.

αἱματοποιέω, in sanguinem converto, sanguinem facio. Alex. Tral. 8. p. 452.

αἱματοποιητικός, ή, όν, sanguificandi vim habens, sanguificus.

αἱματοποσία, ας, ἡ, et αἱματοσία, ας, ἡ, (πίνω) potatio sanguinis. Porphyr. Stob. Ecl. ph. p. 1024. ubi al. MSS. αἱματοσία legunt.

αἱματοποτέω, sanguinem poto.

αἱματοπότης, vel -πώτης, ου, ὁ, sanguinem bibens. αἱματοπώτιδες ἄρκτοι, Manetho. 4. 616.

αἱματοῤῥοέω, sanguine flo. Sch. Biseti ad Ar. Lys. 204.

αἱματοῤῥοία, ας, ἡ, profluvium sanguinis.

αἱματοῤῥόφος, ον, (ῥοφέω) sanguinem sorbens. Soph. AB. p. 362.

αἱματοῤῥυτος, ον, (ῥέω) sanguine fluens. Eur. Iph. A. 1514.

αἱματοσταγής, ές, (στάζω) sanguine stillans. Ar. Ran. 474. Aesch. Theb. 842. Ag. 1318. Eum. 366.

αἱματοσφαγής, ές, (σφάζω) sanguine caesorum cruentatus. Aesch. Pers. 813.

αἱματόφυρτος, ον, (φύρω) sanguine permixtus, sanguinolentus.

αἱματοχαρής, ές, (χαίρω) sanguine gaudens, sanguinarius.

αἱματοχάρμης, ου, ὁ, i. q. αἱματοχαρής Anastas. Ep. 207.

αἱματόω, ώσω, cruento, cruore, seu sanguine inficio. 2) interficio. 3) in sanguinem verto.

αἱματώδης, ες, sanguinolentus, sanguineus, cruentus.

αἱματωπός, οῦ, ὁ, (ὤψ) sanguineum adspectum habens, Eur. Ph. 877.

αἱμάτωσις, ιος, ἡ, (αἱματόω) quasi sanguificatio.

αἱματώψ, ῶπος, i. q. αἱματωπός.

αἱμηπότης, ου, ὁ, (πίνω) sanguinis potor. Ion. pro. αἱματοπότης. Apollon. de adverb. p. 602.

αἱμηρός, ά, όν, idem quod αἱματηρός.

αἵμιον, ου, τό (αἷμα) vas, quo excipitur sanguis. Sic. Od. 3, 444. alii legebant pro ἀμνίον.

αἱμοβαρής, ές, (βάρος) sanguine gravis. Opp. hal. 2, 603.

αἱμοβαφής, ές, (βάπτω) sanguine tinctus, cruentus. Soph. Aj. 219.

αἱμοβόρος, ον, (βορά) sanguivorus. Adv. -όρως) Theocr. 24, 18.

αἱμοδαιτέω, (δαίς) carnem cruentam epulor. Theophr. ap. Porphyr. de Abstin. 2, 8.

αἱμοδίψος, ον, (δίψα) sanguinem sitiens.

αἱμοδόχος, ον, (δέχομαι) sanguinem recipiens.

αἱμόδωρον, ου, τό, genus herbae. falsa lect. Theophr. h. pl. 8, 8. pro λειμόδωρον.

αἱμοκέγχρον, ου, τό, (κέγχρος) quidquid in sanguinis e faucibus profluvio induerit κέγχρον, Hippocr.

αἱμομίκτης, ου, ὁ, (μίγνυμι) qui suo sanguine miscetur, incestus, incestuosus.

αἱμοπότης, ου, ὁ, et αἱμοπώτας, ου, ὁ, Lycophr. 1403. potor sanguinis, v. αἱματοπότης et αἱμηπότης.

αἱμοπτυϊκός, ή, όν, (πτύω) sanguinem exspuens

αἱμοῤῥαγέω, ήσω, (ῥήγνυμι) sanguinis eruptione opprimor, sanguinem sponte erumpentem emitto.

αἱμοῤῥαγής, ές, sanguinis eruptione oppressus, sanguinem stillans.

αἱμοῤῥαγία, ας, ἡ, sanguinis eruptio.

αἱμοῤῥαγικός, ή, όν, ad sanguinis eruptionem pertinens.

αἱμοῤῥαντος, ου, (ῥαίνω) sanguine conspersus.

αἱμοῤῥοέω, ήσω, (ῥέω) sanguinis profluvio laboro.

αἱμοῤῥοια, ας, ἡ, fluxus sanguinis, sanguinis profluvium.

αἱμοῤῥοϊκός, ή, όν, ad profluvium sanguinis pertinens, id indicans s. adducens.

αἱμοῤῥοΐς, ίδος, ἡ, haemorrhois, sanguinis fluxus, sc. per venas ani. *usitatius in plur.* 2) genus serpentum.

αἱμόῤῥοος, ον, *contr.* αἱμόῤῥους, sanguine fluens, profluvio sanguinis laborans: ἡ, femina menstrua patiens. 2) serpens quaedam, cujus ictu ex toto corpore sanguis profluit. Nic. Ther. 282. sq. vocatur etiam αἱμοῤῥοΐς.

αἱμοῤῥοώδης, ες, sanguinis profluvii instar.

αἱμοῤῥυγχία, ας, ἡ, (ῥύγχος) rostri cruentatio: rostrum cruentum.

αἱμοῤῥώδης, ες, plenus sanguine. ἧπαρ, Hippocr. 316.

αἱμορυγχία, ας, ἡ, idem. Hermipp. A. B. p. 362.

αἱμορυγχιάω vel αἱμοῤῥυγχιάω, rostrum cruentum habeo. Hesych.

αἷμος, ου, vel αἱμός, οῦ, ὁ, locus arboribus densus, dumus. unde αἱμασιά.

αἱμοσταγής, ές, (στάζω) sanguine stillans.

αἱμόσταγμα, τος, το, stillatio sanguinis.

αἱμοφθόρος, ον, (φθείρω) sanguinem corrumpens. Hesych.

αἱμόφοβος, ον, sanguinem metuens: metuens sanguinis missionem.

αἱμοφόρυκτος, ον, (φορύσσω) sanguine inquinatus.

αἱμόφυρτος, ον, sanguine inquinatus. idem quod αἱματόφυρτος, quod vid.

αἱμοχαρής, ές, idem quod αἱματοχαρής, quod vide.

αἱμόχροος, ον, *contr.* αἱμόχρους, (χρόα) sanguinei coloris.

αἱμυλία, ας, ἡ, festivitas, lepor. Ab seq.

αἱμύλιος, ον, idem quod αἱμύλος.

αἱμύλλω, (αἱμύλος) decipio, vox ficta a. Sch. Ar. ad aspl. nom. Χρεμύλος.

αἱμυλομήτης, ου, ὁ, blande decipiens, blanditiarum auctor. h. Hom. 2, 13. ubi immerito varia tentarunt critici.

αἱμύλος, ον, vel αἱμύλη, blandus, festivus, lepidus, affabilis; illiciens, blanditiis decipiens. Plat. Phaedr. 237. B.

αἱμωδέω, ήσω, (ὀδούς) dentibus stupeo, hebesco, sc. ex acidis aut acerbis cibis: dentium dolore afficior.

αἱμώδης, ες, (αἷμα) sanguine suffusus, aut mistus: sanguineus, sanguinem habens.

αἱμωδία, ας, ἡ, (αἱμωδέω) proprie suffusio sanguinis aut admistio sanguinis in saliva etc.: dolor dentium, vel stupor ac torpor.

αἱμωδιασμός, οῦ, ὁ, idem.

αἱμωδιάω, idem quod αἱμωδέω,

αἵμων, ονος, ὁ, peritus, gnarus, i. q. δαήμων, Il. 5, 49. 2) (αἷμα) cruentus.

αἱμωπός, ον, idem quod αἱματωπός.

αἰναρέτης, ου, ὁ, (αἰνός, ἀρετή) male fortis, abutens fortitudine ad perniciem aliorum.

αἰνεσία, ας, ἡ, vox vitiosa pro ἐνεσία vel ἐνεσίᾳ. vid. Ern. ad Callimach. H. in Dian. 107.

αἴνεσις, εως, ἡ, (αἰνέω) laudatio, laus, assensus.

αἰνέτης, ου, ὁ, laudator.

αἰνετός, ή, ον, laudabilis, laude dignus.

αἰνέω, έσω, (epice ήσω) aor. 1. ᾔνεσα, perf. pass. ᾔνημαι, aor. pass. ᾐνέθην, laudo, approbo, comprobo, assentior, *de rebus et personis*, c acc. commendo, τινί τι. Aesch. Choe. 709. 2) renuo, recuso, i. q. ἀναίνομαι, παραιτοῦμαι. Hes. Op. 641. 3) i. q. ἀγαπάω, contentum esse aliqua re, ferre, Θήσσαν τραπέζας αἰνέσαι, Eur. Alc. 2. 4) dico, narro, ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, Soph. Ph. 1380 o, qui prodigiosam fabulam narrasti. Aesch. Ag. 98 Hinc: promitto, ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα, Eur. Med. 1157. αἱ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών, Soph. Ph. 1388. ἱκεσίαις ᾔνεσας, Eur. Hipp. 1319.

αἴνη, ης, ἡ, laus.

αἴνημι, Aeol. pro αἰνέω, Hes. Op. 683.

αἰνητός, ή, όν, poet. id. quod αἰνετός.

αἴνιγμα, τος, τό, (αἰνίσσομαι) aenigma, obscurus sermo: occulta significatio alicujus rei.

αἰνιγματίας, ου, ὁ, i. q. αἰνιγματιστής.

αἰνιγματίζομαι, (αἴνιγμα) aenigmatice loquor, obscuro sermone utor.

αἰνιγματικός, ή, όν, aenigmaticus, obscurus. Adv. -κῶς.

αἰνιγματιστής, οῦ, ὁ, (αἰνιγματίζομαι) sermone aenigmatico et obscuro utens.

αἰνιγματώδης, ες, (αἴνιγμα) aenigmaticus, aenigmatice dictus vel scriptus, obscurus.

αἰνιγματωδῶς, *adv.* aenigmatice, per aenigmata, obscure.

αἰνιγμός, οῦ, ὁ, (αἰνίσσομαι) aenigma, sermo obscurus, adumbratus, alludens.

αἰνίζομαι, ίσομαι, i. q. αἰνέω. Hom.

αἰνικτήρ, ῆρος, vel αἰνικτής, οῦ, ὁ, qui obscure loquitur.

αἰνικτήριος, ον, aenigmaticus, obscure dictus.

αἰνικτηρίως, *adv.* aenigmatice, obscure.

αἰνικτός, ή, όν, aenigmaticus, obscurus.

αἰνίσσομαι, Att. αἰνίττομαι, f. ίξομαι, (αἶνος) obscure significo, occulto, s. aenigmatice innuo: alludo ad aliquid, etiam sensu reprehendendi et irridendi. *Etiam pas.*

αἰνοβακχευτος, ον, (αἰνός, βακχεύω) graviter bacchans, terribili furore percitus.

αἰνοβίας, *Ion.* αἰνοβίης, ου, ὁ (αἰνός, βία) immani robore et vi praeditus, strenuus, fortis.

αἰνόγαμος, ον, (αἰνός, γάμος) infelici, item incesto matrimonio junctus. 2) adulter, furtivis amoribus deditus.

αἰνογένειος, ον, (αἰνός, γένειον) terribiles malas habens.

αἰνοδότειρα, ας, ἡ, (αἰνός, δότειρα) dirorum malorum datrix.

αἰνόθεν, (αἰνός) *adv.* a re gravi. αἰνόθεν αἰνῶς, Il. 7, 97. ἐκ δεινοῦ δεινῶς expl. Apollon. Lex. i. e. gravissime, maxime horribiliter.

αἰνοθρυπτος, ον, (αἰνός, θρύπτομαι) perdite delicatus, valde mollis, luxu diffluens. anceps lect. Theocr. 15, 27. al. οἰνοθρ.

αἰνολαμπής, ές, terribiliter fulgens, ut gladius, galea.

αἰνόλεκτρος, ον, (λέκτρον) idem quod αἰνόγαμος.

αἰνολέτης, ου, ὁ, (αἰνός, ὄλλυμι) grave exitium inferens.

αἰνολεχής, ές, (λέχος) idem quod αἰνόλεκτρος.

αἰνολέων, οντος, ὁ, (αἰνός, λέων) saevus ac formidabilis leo.

αἰνόλινος, ον, (λίνον) infelix, infaustus, de filo Parcarum.

αἰνόλυκος, ου, ὁ, (αἰνός, λύκος) horrendus ac saevus lupus.

αἰνομανής, ές, (μαίνομαι) gravi et immani furore percitus.

αἰνόμορος, ον, (αἰνός, μόρος) infelix, miserandus, gravi cum fortuna conflictans. Il. 22, 481.

αἰνοπαθής, ές, (αἰνός, πάσχω) gravia patiens. Od. 18. 200

Αἰνόπαρις, ιδος, ὁ, exitiosus Paris i. q. Δύσπαρις. Eur.

αἰνοπατήρ, έρος, ὁ, parens infelix. Aesch.

αἰνοπέλωρος, ον, (αἰνός, πέλωρ) valde monstrosus, immanis.

αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (αἰνός, πλήττω) graviter percutiens.

αἰνόποτμος, ον, (πότμος) infelix, saevi fati homo.

αἶνος, ου, ὁ, apologus, fabula: proverbium: dictum quodlibet, narratio: 2) laus, oratio laudatoria, collaudatio, assentio.

αἰνός, ἡ, όν, Ion. et poet. pro δεινός, (de etymologia vide Buttm. Lexil. p. 255.) vehemens, gravis, terribilis, horrendus. χόλος, κότος, *μένος*, Homer. 2) miser, miserabilis, aerumnosus, infelix. *μόρος*, Il. 18, 465. 3) *act.* vehemens, crudelis, durus. αἰνότατε Κρονίδη, Il. 4, 25.– *Adv.* αἰνά, valde, vehementer.

ἄϊνος, ον, (ἴς, ἶν) sine fibris. (⏑–⏑)

αἰνότης, ητος, ἡ, (αἰνός) i. q. δεινότης.

αἰνοτόκεια, ας, ἡ, (αἰνος, τίκτω) quae male peperit, mater infelix. Mosch. 4, 27.

αἰνοτοκής, ές, i. q. αἰνοτόκος. Nonn. Dion. 48, 428.

αἰνοτόκος, ον, *vel* cum gravi dolore pariens, *vel* infeliciter, h. e. malos, infelices liberos pariens.

αἰνοτύραννος, ὁ, tyrannus infelix.

αἴνυμαι, capio, aufero, prenso. *c. acc. et gen.*

αἰνῶς, *adv.* graviter, horrende, valde.

αἴξ, αἰγός, ἡ, vel ὁ, (ἀΐσσω) capra, caper. 2) signum coeleste. 3) αἶγες, fluctus, Artemid. 2, 12.

ἄϊξ, ἄϊκος, ἡ, et *plur.* ἄϊκες, (ἀΐσσω) impetus *pr.* bellici in conflictu acierum: ventorum reflatus et conflictus: motus violenti, impetus, fluctus.

αἰξωνεία, ας, ἡ, maledicentia.

αἰξωνεύεσθαι, maledicere, maledictum esse. v. *Αἰξωνεύς*.

Αἰξωνεύς, vel Αἰξονεύς, έως, ὁ, (duplici enim modo scribitur in lapidibus vett.) qui est e populo Atticae Aexonensi. Αἰξωνὴ enim pagus erat Cecropidis tribus; cum vero Aexones propter calumniandi et maledicendi libidinem male audirent, quilibet maledicus, calumniator et Sycophanta inde dictus est Αἰξωνεύς et Αἰξωνεύεσθαι. Plat. Lach. p. 255. F. ed. Laemar. ἵνα μὴ με φῇς ὡς ἀληθῶς Αἰξωνέα εἶναι, quae sunt verba Lachetis, e pago Aexone oriundi. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 15. AB. p. 353, 31.

αἰολάω, et αἰολέω, f. ήσω, (αἰόλλω) vario, variego; fallo. 2) verto, volvo; ango, terreo. *Med.* angor animo.

Αἰολεύς, έως, ὁ, Aeolius *Adj.* Αἰολικός, ἡ, όν.

αἰολίζω, f. ίσω, (αἰόλος) vario, variego. versute ago 2) (Αἰολεύς) Aeolum more loquor.

αἰολιστί, et αἰολικῶς, Aeolum more: Aeolice.

αἰόλησις, ἡ, (αἰολέω) variegatio: cita conversio.

αἰόλλω, celeriter moveo, versor, Il. 20, 27. 2) moveo animum alicujus, terreo. 3) variego, variam reddo. Med. varius, versicolor sum vel fio. ὀρφανες αἰόλλονται, variegantur. Hes.Sc. 399. Vide αἰολάω, αἰόλος,

αἰολόβουλος, ον, (αἰόλος, βουλή) versutus in consiliis, callidus.

αἰολοβρόντης, ου, ὁ, *Dor.* αἰολοβρόντας, (αἰόλος, βροντή) qui velocia tonitrua excitat, apud Pindar.

αἰολοδείκτος, ον, (αἰόλος, δείκνυμι) qui varias sui formas ostendit, variarum artium indagator. Orph. 7, 12. ubi vulgo αἰολόδειπνε.

αἰολόδειρος, ον, (δειρή) versicolorem cervicem habens.

αἰολόδερμος, ον, (δέρμα) variam habens pellem.

αἰολόδωρον, ου, τό, donum ex variis rebus constans.

αἰολόδωρος, ον, (δῶρον) varia donans.

αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ (θώραξ) vario i. e. pulchro thorace indutus: *vel* agilis, velox in thorace.

αἰολομήτης, ου, ὁ, (μῆτις) varius consiliis, astutus.

αἰολομῆτις, ὁ, ἡ, i. q. αἰολομήτης,

αἰολομίτρης, ου, ὁ, (μίτρα) qui mitram varie ornatam gerit, mitram variegatam habens.

αἰολόμορφος, ον, (μορφή) multiformis.

αἰολόνωτος, ον, (νῶτον) variegatum, maculosum tergum habens.

αἰολόπεπλος, ον, (πέπλος) variegatis vestibus indutus.

αἰολοπτέρυξ, υγος, versicoloribus s. variegatis alis praeditus. *v. l. Athen.* 14, 2. *ubi al.* ἀελλοπτέρυξ.

αἰολόπωλος, ον, (πῶλος) velocem equum habens, vel maculosum. 2) bene equitans, equos agitans.

αἰόλος, η, ον, velox, mobilis, agilis, volubilis. πόδας αἰόλος, Il. 19, 404. i. q. πόδαργος, celeripes. 2) multicolor, varius, variegatus, versicolor. νύξ, nox stellis variegata et distincta. Soph. multiformis, multiplex, varius. *metaph.* mutabilis, inconstans, versutus, callidus: ambiguus, fallax, decipiens.

αἰολόστομος, ον, (στόμα) habens os varium: ambiguus, obscurus, perplexa loquens.

αἰολόφωνος, ον, (φωνή) varie sonans, variam vocem edens.

αἰολοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) varios, i. e. crispos capillos habens.

αἰολόχρως, ωτος, (χροιά) varii coloris.

αἰονάω, ήσω, adspergo, perfundo ℣ irrigo. *Ion. rec.*

αἰόνημα, τος, τό, humectatio, adspersio: liquor adspersus.

αἰόνησις, εως, ἡ, adspersio.

αἰπεινός, ή, όν, (αἰπύς) excelsus, in edito loco positus; superbus, altus: profundus.

αἰπήεις, ήεσσα, ῆεν, (αἰπύς) altus.

αἰπολέω, ήσω, (αἴξ, πολέω) sum pastor caprarum. 2) versor inter capros.

αἰπολικός, ή, όν, (αἰπόλης) caprariis aptatus, utilis; pastoritiae vitae deditus.

αἰπόλιον, ου, τό, grex caprarum. 2) pascuum caprarum.

αἰπόλιας, ου, ὁ, vel αἰπόλειος, avis quaedam, Artemid. 4, 58. 3, 66.

αἰπόλος, ου, ὁ, (αἴξ, πολέω) caprarius, pastor caprarum.

αἶπος, εος, τό, (αἰπύς) altitudo, celsitas: cacumen montis. 2) labor, difficultas, res ardua.

αἰπός, ή, όν, altus. epic. p. αἰπύς.

αἰπυδόμητος, ον, (αἰπύς, δομέω) alte structus.

αἰπύκερως, ων, gen. ω, (κέρας) cornua alta gerens.

αἰπύλοφος, ον, (λόφος) celsos colles habens.

αἰπυμήτης, ου, ὁ, (μῆτις) consilia alta rapiens, alta appetens: prudens, callidus: grandiloquus.

αἰπύνωτος, ον, (νῶτον) altus. Epith. urbis in alti montis dorso sitae.

αἰπύς, εῖα, ύ, altus, excelsus, in alto positus: profundus. 2) gravis, ingens, difficilis.

αἰπύτιος, ια, ιον, (αἰπύς) altus. Il. 2. 604. *al. pro nom. pr. accipiunt.*

αἶρα, ας, ἡ, malleus. 2) securis. 3) lolium.

αἱρεσιαρχέω, ήσω, (αἱρεσιάρχος) sum auctor sectae.

αἱρεσιάρχης, ου, ὁ, (αἵρεσις, ἄρχω) sectae auctor ac caput.

αἱρεσίαρχος, ου, ὁ, idem et ex iisdem.

αἱρεσιμάχος, ου, ὁ, ἡ, (αἵρεσις, μάχομαι) haereseos, s. sectae propugnator, qui pro secta pugnat. 2) qui sectas impugnat.

αἱρέσιμος, ον, qui capi potest.

αἱρεσιομάχος, ον, i. q. αἱρεσιμάχος. Philo de V. Mos. p. 661. C.

αἵρεσις, εως, ἡ, (αἴρω) actio tollendi, sublatio. Aristot.

αἵρεσις, εως, ἡ, (αἱρέω) actio capiendi, expugnatio. 2) optio, electio: animus, voluntas, propositum: institutum, vitae ratio: secta, dogma: contentio.

αἱρεσιώτης, ου, ὁ, (αἵρεσις) haereticus.

αἱρεσιῶτις, ιδος, ἡ, haeretica.

αἱρετέος, έα, έον, eligendus, suscipiendus.

αἱρέτης, ου, ὁ, fem. -έτις, ιδος, (αἱρέω) elector, electrix.

αἱρετίζω, ίσω, (αἵρεσις) deligo, optabile

duco, amplector. 2) amo; οἱ, ἐ et N. T. 3) sectae adhaereo.

αἱρετικός, ή, όν, factiosus, sectae auctor.

αἱρέτις, ιδος, ἡ, electria.

αἱρετιστής, οῦ, ὁ, qui sectam aliquam suscepit, sectator etiam in politicis.

αἱρετός, ή, όν, (αἱρέω) eligendus prae aliis, optabilis, expetendus. 2) electus, delectus, creatus. αἱρετώτερον, potius.

αἱρέω, ήσω, aor. pass. ᾑρέθην, fut. 2. act. ἑλῶ, aor. act. εἷλον. ἑλεῖν. med. εἱλόμην, perf. Ion. ἀραίρηκα, ἀραίρημαι. capio, prehendo, corripio, occupo. φῶτας, πόλιν, νῆας, Hom. χόλος, δέος, ἵμερος, αἱρεῖ με, cepit me; ὕπνον αἱρῶ i. q. ὕπνος αἱρεῖ με, Hom. 2) vinco, supero, vel bello vel coram judicio. αἱρεῖν τὴν γραφήν, superiorem evadere in causa. 3) convinco, τινά τινος: subigo, interficio, tollo: perdo aliquem; capio, propitium vel amicum mihi reddo, c. acc. II.) *Med.* αἱρέομαι, mihi capio, eligo, capesso, volo, opto; pluris facio, antepono, τί τινος, τὶ ἀντί τινος, τι πρό τινος, τι μᾶλλον ἤ τι: sectam aliquam sequor, τὰ τῶν Ῥωμαίων vel τοὺς Ῥωμαίους. III.) *Intrans.* αἱρεῖ λόγος, ratio evincit, Plato de Rep. X. p. 607. B. ibique Ast. p. 621. γνώμη, Herodt. 7, 41.

αἱρησιτειχής, ές, (αἱρέω, τεῖχος) murorum, urbis expugnator. Lob. Phryn. p. 447.

αἱρικός, ή, όν, (αἶρα) loliaceus.

αἴρινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

αἱρόσινον, ου, τό, (αἶρα, σίνω) cribrum. Etymol. Hes. Suid. ex Aristoph.

ἄϊρος, ου, ὁ, infelix, miser Irus. Ex α notante κακόν, et Ἶρος, *Irus.* Od. 18, 73.

αἴρω, fut. ἀρῶ, contr. ex ἀείρω, f. ἀέρσω et ἀερῶ, aor. 1. act. ἄειρα, ἦρα. med. ἀράμην, inf. aor. 2. ἀρέσθαι. Ion. ἤειρα, ἠράμην, aor. 1. pass. ἄρθην, 3. sing. plusqpf. pass. ἄωρτο epice pro ἦρτο vel ἤερτο: I.) 1) tollo, attollo, sursum tollo, eveho: augere rem, amplifico, collaudo: φωνήν, vocem tollere; ἀγκύρας, ancoras solvere; σημεῖον, signum dare: οἶνον ἀείρειν, Il. 6, 264. vinum tollere in poculo, aliique praebere. 2) tollo a medio, interficio. Soph. 3) affero, aufero, porto, gesto, fero. II.) *med.* moveo, excito, νεῖκος, δηϊοτῆτα ἀείρεσθαι, Theogn. 90. Ap. Rh. 4, 420.: mihi comparo, κῦδος, κλέος, τιμὴν ἀρέσθαι, gloriam, honorem sibi comparare, Hom. 2) suscipio, aggredior: ὅσσ' Ὀδυσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο, Od. 4, 107. 3) efferor alique re, superbio, c. dat. 4) θυμὸν ἀρέσθαι, animum recipere. III.) *Pass.* ἄωρτο, 3. sing. plusqpf. ap. Epicos significat: suspensus erat, pendebat. IV.) *Intrans.* αἴρειν, de sole, oriri. Soph. Phil. 1331. -ἄρας ἐπορεύετο, Plut. Luc. 26. castra movit et profectus est; sic ἄρας ἐκ Κρήτης, Apollodor. 3, 2, 1. Usitatius etiam αἴρειν dicitur de profectione navali, ut ἄραντες περιέπλεον, Thuc. αἴρειν βουλόμενος καὶ πλεῖν ἐπὶ τὸν Ἰσθμόν, Plut. ubi est: ancoras solvere; sed potest etiam in talibus suppleri τὰς ἀγκύρας, ut pertineant ad I. 1. αἴρειν ἐς κόρακας, in malum abire. *Not.* Poetae Attici, si brevi syllaba opus est, loco aor. primi, med. qui unus alioquin in usu est, utuntur iis aor. 2. med. modis, qui augmento carent et α corripiunt. Brunck. ad Soph. El. 34. Homerus utitur indicativo aor. 1. med., reliquis modis autem aor. 2. med., nisi ubi omissum est augmentum: ἀρόμην. Contra ἠρόμην nunquam occurrit (α corripitur in formis, quae augmenta carent; sed in aor. 1. act. et med. semper producitur, c. g. Eur. Or. 3. Soph. Aj. 129.) (Aor. 1. rectius sine ι subscr. scribitur.)

αἱρώδης, ες, (αἶρα) lolio plenus, sive lolio permixtus, loliaceus.

ἄϊς, Nom. absol. v. Ἅιδης.

Αἶσα, ας, ἡ, Parca, quae suam cuique sortem, debitam cuique partem tribuit. Od. 7, 197. 2) *nom. appellat.* decretum, Διὸς αἶσα. fatum, sors, debita pars: portio. κατ' αἶσαν, secundum sortem cuique destinatam, decenter; opp. ὑπὲρ αἶσαν. παρ' αἶσαν, indecenter, injuste, praeter fatum. Hom.

αἴσακος, ου, ὁ, ramus lauri vel myrti. Plut.

αἰσάλων, ὁ, aesalon, accipitris species.

αἰσθάνομαι, f. αἰσθήσομαι, aor. 2. ᾐσθόμην, perf. pass. ᾔσθημαι, sentio, proprie sensu corporis: audio: sentio sensu quolibet: 2) mente percipio, intelligo, cognosco: scio. c. gen. et acc.

αἴσθημα, τος, τό, (αἰσθάνομαι) sensio, ipse sentiendi actus.

αἴσθησις, εως, ἡ, sensus: sensio, sentiendi actio, vel passio. 2) cognitio, notitia, intelligentia.

αἰσθητήριον, ου, τό, (αἰσθάνομαι) sentiendi instrumentum, sensorium: domicilium sensus. 2) intelligendi et judicandi facultas.

αἰσθητής, οῦ, ὁ, qui sentit, intelligit. Plato.

αἰσθητικός, ή, όν, sentiendi vim habens, sensu praeditus. 2) qui sentiri potest, qui in sensus cadit.

αἰσθητικῶς, sensibiliter, ut sentias.

αἰσθητός, ή, όν, sensibilis, qui sensu percipi potest.

αἰσθητῶς, *adv.* sensibiliter, ita ut sensu percipiatur.

ἀΐσθω, (ἄω) exspiro. θυμὸν ἄϊσθε, animam efflavit. Il. 20, 403. (⏑––)

αἰσιμία, ας, ἡ, (αἴσιμος) quod decet, felicitas, Aesch. Eum. 994.

αἴσιμος, ον, vel αἰσίμη Hom. (αἶσα) fatalis. αἴσιμον ἦμαρ, Hom. 2) quod secundum fatum est, decens, quod est ex officio, bonus, aequus, pius, αἴσιμος φρένας, Od. 23. 14.

αἰσιοποιῶ, obsecundo, secundo, prospere facio, Gl. Vet. αἰσιοποιηθήσεται, prosperabitur, Gl. Vet.

αἴσιος, ον, vel ία, (αἶσα) faustus, auspicatus, fortunatus, prosper, secundus. 2) justus.

αἰσιόω, ώσω, auspicatum, s. faustum cedo. 2) auspicium accipio.

αἰσίως, *adv.* fauste, auspicate, prospere. 2) decenter.

ἄϊσος, ου, ον, (ἴσος) inaequalis, impar. (⏑–⏑)

ἀΐσσω, f. ἀΐξω, aor. 1. ἤϊξα, Att. ᾄσσω, ᾄττω, rectius sine ι subscr., f. ᾄξω, aor. 1. ἦξα, (melios ἄξω, ἦξα) dicitur de motu quovis celere et vehementi, *ruo, cum impetu feror.* Hinc varie usurpatur: ingruo, irruo, erumpo, prosilio, me proripio; vagor, festino, impellor. Sic etiam in *pass.* ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν, prosiliebant. 2) *transit.* celeriter moveo, cum impetu admoveo. χέρα, Soph. Aj. 40, cf. Herm. Vig. 739. Pors. Or. 1427. (––– Hom., ⏑–– Trag. Raro α ap. tragicos quoque producitur, ut Eur. Tro. 157.)

αἴστωρ, ορος, ὁ, (αἴθω) qui incendit. Opp.

ἄϊστος, ον, (α pr. et ἴσημι) de quo nihil sciri potest, obscurus, incertus: qui, quod de medio sublatus est, idem conspici nusquam potest. 2) *act.* qui non videt, ignarus, c. gen. Eur.

ἀϊστόω, ώσω, ex adspectu tollo, facio ut conspici non possit, deleo, aboleo. *Att.* αἰστόω, Soph. Aj. 515.

ἄϊστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ) imperitus, inscius, ignarus.

ἀϊστωτήριος, ον, (ἀϊστόω) delens.

αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ, idem quod αἰσυμνητήρ (ex quo et corruptum quidam putant.) Il. 24, 347. regius, praeclarus.

αἰσυλοεργός, όν, (αἴσυλος, ἔργον) qui nefaria perpetrat.

αἴσυλος, ου, vel. αἴσυλος, ύλη, υλον, iniquus, nefarius, injustus, flagitiosus.

αἰσυμνάω, ήσω, (αἶσα) regno, impero, suam cuique αἶσαν, sortem, munium, seu provinciam attribuo. c. gen. Eur.

αἰσυμνητεία, ας, ἡ, (αἰσυμνήτης) regia potestas per electionem data. Aristot. Pol. 3, 11.

αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ, certaminis praeses et curator. 2) rex: praeses magistratus.

αἰσυμνήτης, ου, ὁ, idem.

αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, regina.

αἴσχεσις, εως, ἡ, dedecoratio *dub.*

αἰσχίω, ίσω, (αἶσχος) dedecoro, infamo. *dub.*

αἰσχήμων, ον, (αἶσχος) turpis. Anal. III. p. 239. (epigr. adesp. 413, 5.) Schol. Soph. Aj. 1046. In Anal. l. l. varia lectio est αἰσχρήμων, recepta Brunckio. Sed utraque forma in analogiam peccat, et corruptum vocabulum esse videtur ex ἀσχήμων, cf. Pors. Phoen. 1622., quod etiam reposuit Lobeckius in Sch. Soph. l. l.

αἴσχιστος, η, ον, turpissimus. αἰσχίων, turpior. Ab αἰσχρός.

αἰσχίστως, *adv.* turpissime.

αἶσχος, εος, τό, turpitudo, foeditas, deformitas. 2) probrum, dedecus, infamia.

αἰσχρανδράποδα, (αἰσχρός, ἀνδράποδον) famosa mancipia, Gl. Vet. *dub.*

αἰσχρήμων, ον, v. αἰσχήμων.

αἰσχροεπέω, ήσω, (ἔπος) turpia loquor.

αἰσχροεπής, ές, (ἔπος) qui foeda loquitur.

αἰσχροεργέω, (ἔργον) turpiter ago.

αἰσχροκέρδεια, ας, ἡ, turpis quaestus studium.

αἰσχροκερδέω, ήσω, turpiter lucrum facio.

αἰσχροκερδής, ές, (κέρδος) deditus turpi lucro, turpis lucri cupidus, sordidus.

αἰσχροκερδία, ας, ἡ, idem, quod αἰσχροκέρδεια.

αἰσχροκερδῶς, *adv.* cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, turpiter adfectato lucro, studio turpis lucri. Ab αἰσχροκερδής.

αἰσχρολογέω, ήσω, (λόγος) foeda loquor.

αἰσχρολογία, ας, ἡ, turpitudo verborum, sermo turpis et obscoenus. 2) maledicentia foeda; exprobatio rerum foedarum.

αἰσχρολόγος, ον, turpia loquens, obscoenus.

αἰσχρόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις) turpia consilia capiens, ad foeda consilia descendens.

αἰσχρομυθέω, (μῦθος) turpia loquor.

αἰσχροποιέω, ήσω, (ποιέω) turpia (inpr. in Venere) facio. 2) act. foedum reddo.

αἰσχροποιΐα, ας, ἡ, foeda actio, turpe et flagitiosum facinus.

αἰσχροποιός, όν, turpia perpetrans: foedus: fellator, obscoenus.

αἰσχροπραγέω, ήσω, (πράττω) turpia ago.

αἰσχροπραγία, ας, ἡ, turpis actio.

αἰσχροπρόσωπος, ον, foedus ore, vultu, facie.

αἰσχρο ῤῥημοσύνη, ης, ἡ, foeda et turpis oratio. Ab sequ.

αἰσχροῤῥήμων, ον, (ῥῆμα) foeda loquens.

αἰσχρός, ά, όν, (αἶσχος) turpis, foedus, deformis. 2) inhonestus, probrosus. Compar. αἰσχρότερος et αἰσχίων. Superlat. αἰσχρότατος et αἴσχιστος.

αἰσχρότης, ητος, ἡ, (αἰσχρός) turpitudo, foeditas, obscoenitas, dedecus.

αἰσχρουργέω, ήσω, (αἰσχρουργός) idem quod αἰσχροποιέω.

αἰσχρουργία, ας, ἡ, foedum facinus, improbitas.

αἰσχρουργός, όν, (ἔργον) foeda patrans.

αἰσχρῶς, *adv.* turpiter, foede.

αἰσχύνη, ης, ἡ, (αἶσχος) pudor, verecundia. 2) ignominia, dedecus. 3) pudenda. (- - -)

αἰσχυνομένως, *adv.* reverenter.

αἰσχυντηλία, ας, ἡ, verecundia, pudor nimius.

αἰσχυντηλός, ή, όν, (αἰσχύνη) verecundus, pudens, pudicus. 2) pudendus.

αἰσχυντήρ, ῆρος, ὁ, foeda perpetrans, ut adulter.

αἰσχυντηρός, ρά, ρόν, (αἰσχύνω) verecundus. Att. pro αἰσχυντηλός.

αἰσχυντία, ας, ἡ, pudor, verecundia. *dub.*

αἰσχυντός, ή, όν, pudendus: verecundus, pudicus.

αἰσχύνω, νῶ, (αἶσχος) pudefacio, pudorem incutio. 2) infamo, dedecore afficio. 3) vitium offero, stupro. Hinc αἰσχύνομαι, pudefio, me pudet, revereor. Constr. c. acc., inf., part., ἐπί τινι.

αἴτας, Dor. pro αἴτης, quod vid.

αἰτε, Dor. pro εἶτε.

αἰτέω, ήσω, peto, postulo, posco, mendico. Constr. cum acc. pers. et rei, utroque etiam conjuncto. Od. 2, 387. *Med.* mihi peto, utendum vel mutuum posco, αἰτεῖσθαί τινα, τί τινα, τι παρά τινος. etiam c. inf. αἰτοῦμαι δὲ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαβεῖν. Soph.

αἴτημα, τος, τό, (αἰτέω) petitio, postulatum, quod petitur.

αἴτημι, idem quod αἰτέω. Aeol.

αἴτης, ου, ὁ, (αἰτέω) mendicus.

αἴτης, ου, ὁ, amicus, qui amatur libidinose. Theocr. 12, 14. *Vox Thessalica.*

αἴτησις, εως, ἡ, petitio, postulatio.

αἰτητής, οῦ, ὁ, petitor, postulator.

αἰτητικός, ή, όν, qui amat petere.

αἰτητός, ή, όν, petendus, qui peti debet, vel potest.

αἰτία, ας, ἡ, causa, ratio, occasio: materia, Pind. N. 7, 16. 2) accusatio, crimen. αἰτίαν ἔχειν, *crimen habere*, accusari, reprehendi, Xen. Mem. 2, 8, 4. Oec. 3, 11. Aesch. Eum. 99. ἐν αἰτίᾳ εἶναι, reprehendi, Xen. Mem. 2, 8, 5. δι' αἰτίας ἄγειν τινά, accusare aliquem. Ael. Var. 9, 32, 2. ἐν αἰτίᾳ βάλλειν τινά, culpae s. criminis arguere, Soph. OR. 656. Trach. 940. ἐν αἰτίᾳ τιθέναι, culpare. Philo Jud. Vol. I. p. 545. αἰτίας ἄξιος, reprehensibilis, reprehendendus. Xen. αἰτίαν ἐπιφέρειν τινί, Dem. ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι τινά, reprehendere, accusare aliquem. Inde 3) *causa*, lis, controversia. 4) αἱ αἰτίαι vocantur a philosophis causae rerum naturales, Aristot. Metaph. I, 4. Phys. 2, 7.

αἰτιάζω, άσω, accuso, culpo, reprehendo, in crimen adduco. i. q. αἰτιάομαι.

αἰτίαμα, τος, τό, criminatio, accusatio.

αἰτιάομαι, άσομαι, (αἰτία) caussam attribuo, adsigno, imputo, acceptum fero, caussor: criminor, accuso, culpo, incuso. Constr. τινά τι, τινά τινος, τινὰ περί s. κατά τινος, et c. acc. c. inf.

αἰτίασις, εως, ἡ, (αἰτιάζω) accusatio, querela, litis principium, conquestio, incusatio.

αἰτιατικός, ή, όν, criminatorius, accusatorius, accusativus. αἰτιατική sc. πτῶσις Accusativus, sc. casus.

αἰτιατικῶς, accusatorie. 2) in Accusativo.

αἰτιατός, ή, όν, (αἰτία) ex alio tamquam ex caussa procedens, effectus. 2) qui pro caussa, s. ratione affertur: id cujus causa affertur, causatum

αἰτίζω, ίσω, (αἰτία) peto, mendico. τινά τι.

αἰτιολογέω, ήσω, (αἰτιολόγος) rationem, s. causam reddo. αἰτιολογοῦμαι, idem.

αἰτιολογία, ας, ἡ, caussae redditio, demonstratio.

αἰτιολογικός, ή, όν, peritus reddendi rationem ejus, quod versatur in quaestione.

αἰτιολόγος, ον, (αἰτία, λόγος) qui caussam, s. rationem reddit; qui sequitur rationem et utitur probationibus.

αἴτιον, ου, τό, neut. adj. αἴτιος, caussa, ratio: culpa, accusatio, crimen, noxa, forma, sensu metaph. ap. Anton. Philos. 2) τὰ αἴτια, sc. πράγματα, origines, res antiquissimae, quo nomine et argumento scripsit libros Callimachus.

αἴτιος, ία, ον, in quo caussa rei est, culpandus, accusandus. 2) auctor. Constr. c. gen. et c. inf. Soph. Ant. 1173.

αἰτιώδης, ες, caussae vim habens, vel caussam indicans, ut conjunctio caussalis in Gramm. 2) formalis, sensu metaphysico, τὰ αἰτιώδη, *forma*, opp. materiae.

αἰτιωδῶς, caussaliter.

Αἰτναῖος, αία, αῖον, Aetnaeus, ignivomus. πῶλος, Αἰτναία, Soph. O. C. 312. 2) ingens. Ar. Pac. 72. κάνθαρος. cf. Jacobs. curae sec. in Eur. p. 159. 3) ὁ αἰτναῖος, piscis quidam marinus. Opp. hal. 1, 512. Ael. h. a. 1, 13.

αἴφνης, (ἄφνω) *adv.* repente, subito.

αἰφνίδιον, (αἴφνης) *adv.* idem.

αἰφνίδιος, ον, repentinus, improvisus, ex improviso adveniens.

αἰφνιδίως, *adv.* repente, statim, ex improviso.

αἰφνῶς, *adv.* repente, subito.

αἰχμάζω, άσω, (αἰχμή) vibro, jaculor: hasta pugno.

αἰχμαλωσία, ας, ἡ, (αἰχμή, ἅλωσις) captivitas.

αἰχμαλωτεύω, εύσω, (αἰχμάλωτος) captivum duco.

αἰχμαλωτίζω, ίσω, captivum abduco, bello captum abduco, in servitutem abduco.

αἰχμαλωτικός, ή, όν, captivus ap. Eurip Tro. 871.

αἰχμαλωτίς, ίδος, ἡ, captiva.

αἰχμαλωτιστής, οῦ, ὁ, Gl. Vet. qui captivos ducit.

αἰχμάλωτος, ον, (αἰχμή, ἁλωτός) bello captus, manu captus, captivus.

αἰχμή, ῆς, ἡ, cuspis, mucro. 2) hasta, lancea, hastile, spiculum, telum. 3) ungvis, et belluarum, et avium rapacium. 4) bellum, arma.

αἰχμήεις, εντος, ὁ, bellicosus, hasta armatus.

αἰχμητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. αἰχμητής.

αἰχμητήριος, α, ον, bellicus, *Dor.* αἰχματήριος.

αἰχμητής, οῦ, ὁ, bellator bellicosus.

αἰχμῆτις, ιδος, ἡ, bellatrix, perita hastae, Etymol.

αἰχμίον, ου, τό, hastile, telum, hasta. Hesych. Dimin. ab αἰχμή.

αἰχμόδετος, ον, (αἰχμή, δέω) bello captus et vinctus.

αἰχμοφόρος, ον, hastam gerens, hastatus: satelles.

αἶψα, *adv.* statim, continuo, cito, celeriter.

αἰψηροκέλευθος, ον, celeriter viam conficiens. Epith. Boreae ap. Hes. Th. 379.

αἰψηρός, ρά, ρόν, (αἶψα) celer, velox.

ἀΐω, in praes. tantum et imperf. usitatum, percipio, sentio, audio, intelligo. Constr. c. gen., rarius c. acc. Hom. Il. 15, 252. φίλον ἄϊον ἦτορ, a nonnullis explicatur; animam efflavi, ut ἀΐω idem significet, atque ἄημι: sed rectius alii ex consueta significatione vertunt: percepi cum animo. (⏑ ⏑ ⏑) sed ap. Hom. prima corripitur, si tertia longa fit: tragici primam promiscue vel producunt, ut Eur. Hec. 174. al., vel corripiunt, Eur. Bacch. 273 Rhes. 546. Media quoque nonnunquam producitur, v. Spohn. ad Hes. Op. 213.)

αἰών, ῶνος, ἡ. Dor. p. ἠϊών, ripa.

αἰών, ῶνος, ὁ, vel ἡ, Ion. ep et trag, aevum, tempus, temporis spatium, vitae tempus, vita: aetas, γενεά, ἀπ' αἰῶνος, ex hominum memoria; aliter Il. 24, 725. νέος ἀπ' αἰῶνος, aetate juvenis: longum tempus, aeternitas, εἰς τὸν αἰῶνα, Aeschin. Socr. 3, 17. in multos annos: saeculum, ὁ αἰὼν οὗτος in N. T. homines hujus saeculi, inclusa imbecillitatis, vitiositatis et improbitatis notione. 2) spinae medulla, ὁ νωτιαῖος μυελός, Hesych et Erotian. h. Hom. Merc. 42. Hippocr. p. 759 E. 1240. D. ubi ex Erot. et MSS. Par. et Vat. legendum τὸν αἰῶνα νοσήσας. pro τὸν κενεῶνα φθινήσας.

αἰωνίζω, ίσω, (αἰών) aeternum reddo. 2) perenno, duro, perpetuo.

αἰώνιος, ον, et αἰώνιος, ία, ιον, aeternus, sempiternus, perennis.

αἰωνίως, *adv.* aeterno, aeternum

αἰωνόβιος, ον, diu vivens. Amm. Marc. 17, 4

αἰωνοθαλής, ές, (θάλλω) diu virens, in aeternum virens. Euseb. Vit. Const. 1, 1. p. 498.

αἰωνοτόκος, ου, saeculorum parens. Synes. hy. 7, 12.

αἰωνοχαρής, ές, diu vel semper gaudens. Clem. Al. hymn. Serv. p. 257. *al.* expl. aeternitate gaudens.

αἰώρα, ας, ἡ, (ἀείρω) i. q. ὕψωσις, ἔπαρσις, Suid.: instrumentum quodlibet, quo quid suspensum et sublime tenetur, κρεμάθρα, vas pensile, lectus s. sella, in qua gestatur aliquis ut leniter agitetur corpus: volatus, Dionys. Ant. 3, 47.: suspendium; restis, quo quis ad suspendium utitur: oscillum, libratio quaedam reciproca, Plat. Phaed. 111. E.

αἰωρέω, ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, eleva, eveho, libro: suspendo. *Med.* αἰωροῦμαι, elevo me, pendeo: spe suspensus sum: rebus novis immineo: ἐν ἄλλοις αἰωρεῖσθαι, aliunde pendere.

αἰώρημα, τος, τό, (αἰωρέω) elatio, elevatio, exaltatio, subvectio: suspensio: gestatio, agitatio corporis, quae fit gestando in sede vel lecto. *Vox medicorum.* vid. αἰώρα.

αἰώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

αἰωρίζω, ίσω, i. q. αἰωρέω.

ἀκᾶ vel ἀκῆ, *adv.* i. q. ἀκήν, tacite, quiete, molliter, leniter. Pind. P. 4, 277.

Ἀκαδημαϊκός, ή, όν, Academicus. 2) Philosophus, Academicus, s. Platonicus.

Ἀκαδημία, ας, ἡ, Academia, locus Athenis ab Academo (Ἀκάδημος,) heroe cognominatus, multis et pulcherrimis arboribus consitus, monumentis etiam fortium virorum ornatus. v. Pausan. in Attic. Diog. Laert. 3, 7. Hic etiam gymnasium fuit celeberrimum, A. Nub. 1003., nobilitatum imprimis a Platone, qui ibi docuit, unde ejus secta philosophica *Academia* nominatur. Antiquior nominis forma fuit Ἑκαδημία, sicuti etiam Ἑκάδημος, v. Diog. Laert. 3, 7. ibique Menag. p. 141. Timon in An. Br. II. p. 70. Reperitur etiam τὸ Ἀκαδήμειον. (Penultima, natura brevis, solet produci a poetis accentus vi. Herm. ad Ar. Nub. 1003.)

ἀκάζω, (ἀκή) *thema obsoletum*, acuo, unde extat part. perf. pass. ἀκαχμένος, η, ον, acutus ap. Hom.

ἀκαής, ές, (καίω) non ustus, ustionem non expertus.

ἀκαθαίρετος, ον, (καθαιρέω) inexpugnabilis, qui everti seu dirui non potest.

ἀκαθαρσία, ας, ἡ, (καθαίρω) immundities, impuritas, spurcitia, illuvies. 2) scortatio, adulterium.

ἀκάθαρτος, ον, (καθαίρω) impurus, immundus, spurcus, obscoenus, pollutus, scelestus.

ἀκαθαρτοφαγία, ας, ἡ, (ἀκάθαρτος, φαγεῖν) impurorum comestio.

ἀκάθεκτος, ον, (κατέχω) qui non potest retineri.

ἀκαθέκτως, *adv.* incontinenter.

ἄκαινα, ης, ἡ, (ἀκή) spina: stimulus. 2) virga decempedalis, lat. acnua. Sch. Ap. Rh. 3, 1326.

ἀκαιρεύομαι, i. q. ἀκαιρέω. Philo de V. M. I. 684. B. Lob. Phryn. p. 67.

ἀκαιρέω, (ἄκαιρος) opportunitate temporis destituor. Sic et *med.* ἀκαιρεοῦμαι·

ἀκαιρία, ας, ἡ, intempestivitas, non opportunum tempus. 2) molestia incommode interpellantis, importunitas: 3) immodestia. Theophr. ch. 12.

ἀκαίριμος, η, ον, intempestivus: ἅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ, *proverb.* quicquid in buccam venerit. Schaef. ad Dion. de Comp. p. 12. Athen. 5. p. 217. C.

ἀκαιροβόας, ου, ὁ, intempestive clamans: loquax, blatero.

ἀκαιρολογία, ας, ἡ, intempestiva sermocinatio.

ἀκαιρόλογος, ον, qui intempestive loquitur. Eustath. ad Il. 2, 225.

ἄκαιρος, ον, (καιρός) intempestivus, non opportunus: importunus, tempus opportunum non observans, ineptus: qui non habet vacuum tempus: immodicus. ἐς ἄκαιρα πονεῖν, operam perdere.

ἀκαίρως, *adv.* intempestive, non opportune immodice.

ἀκακαλίς, ίδος, ἡ, semen fruticis Aegyptiaci.

ἀκακέμφατος, ον, (κακέμφατος) mala fama liberatus, qui male audire desiit.

ἀκάκης, ου, ὁ, non nocens, innocuus, nullius mali auctor, Aesch. Pers. 852.

Ἀκακήσιος, ου, Epitheton Mercurii ap. Arcadas, *vel* ab urbe Ἀκακησίῳ, condita ab Acaco, Lycaonis filio, Call. Dian. 143. Pausan. 8, 3, 36. *vel.* i. q. ἀκακήτης, ἀκάκητα, i. e. ἄκακος, ἀγαθός, πρᾶος quo cognomine Mercurius apud Homerum praeditus est, Il. 16, 185. Od. 24, 10.

ἀκάκητα, Aeol. pro ἀκακήτης, Il. 16, 185. Od. 24, 10. Epitheton Mercurii: ap. Hesiod. Th. 614. epith. Promethei; i. q. ἄκακος, qui nihil mali facit, ideoque nullo malo dignus est, pacificus, ἀγαθός, πρᾶος. cf. Ἀκακήσιος, Dicitur etiam ἀκάκητος, Suid. Etym, Jacobs Anth. Pal. p. 733.

ἀκακία, ας, ἡ, (ἄκακος) virtus, cum vita est sine labe, sanctitas: innocentia, simplicitas, mens ab omni malo abhorrens.

ἀκακία, ας, ἡ, (ἀκή) *acacia*, arbor Aegyptiaca, quae et ἄκανθα. Diosc. 1, 133. Plin. 24, 12.

ἀκακοπάθητος, ον, sine dolore, mali expers. Hinc Adv. -ήτως, Apollon. hist. Mirab. 33.

ἄκακος, ον, minime malus, ab omni malitia alienus, sanctus: innocens, simplex, apertus, a quo nihil mali proficiscitur. Ruhnk. Dim. p. 16.

ἀκακούργητος, ον, (κακουργία) a malo intactus, nullo maleficio laesus aut deprivatus.

ἀκακοῦργος, ον, innocens, a maleficio vacuus. Cyrill. Alex. cap. 1. Sophoniae.

ἀκακόφρων, ον, bonae, innoxiae mentis homo, innocens. f. l. Ath. p. 163. A.

ἀκάκωτος, ον, (κακόω) i. q. ἀκακούργητος.

ἀκάκως, *adv.* pure, simpliciter, sine fraude.

ἀκάκωτος, ον, (κακόω) nullo malo adfectus.

ἀκαλανθίς, ίδος, ἡ, carduelis, avis, quae et ἀκανθίς, *Distelfink, Stieglitz.* Hesych. Suid. dicitur et ἀκανθυλλίς. 2) (ab αἰκάλλω, blandior) *canis*, quia cauda adblanditur notis. ἡ κύων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει in Oraculo ficto ap. Ar. Pac. 1078. latratrix canis.

ἀκαλαρρείτης, ου, ὁ, (ἀκαλός, ῥέω) placide et quiete fluens. Il, 7, 422.

ἀκαλάρροος, ον, idem.

ἀκαλήφη, ης, ἡ, urtica; *met.* asperitas, Ar. 2) concha quaedam marina exigua, lat. *urtica.*

ἀκαλλής, ές, (κάλλος) invenustus, deformis, inelegans.

ἀκαλλιέρητος, ον, (καλλιερέω) qui non perlitavit. ἱερά, sacra Diis non accepta.

ἀκαλλιερήτως, *adv.* non litato, sine litatione.

ἀκαλλώπιστος, ον, (καλλωπίζω) non comtus, non ornatus: curam pulchritudinis negligens: qui non gloriatur:

ἀκαλός, ή, όν, (ἀκήν) quietus. Steph. Byz s. Παρθένιος.

ἀκάλυπτος, ον, (καλύπτω) non tectus, incopertus, apertus. Adv. ἀκαλύπτως.

ἀκαλυφής, ές, (καλύπτω) i. q. ἀκάλυπτος. Soph. Ph. 1327.

ἀκαλῶς, *adv.* quiete, leniter, sine strepitu.

Ἀκαμαντίς, ίδος, φυλή Atheniens., nominata ab Acamante, Thesei filio, inde Ἀκαμαντίδης, ου, ὁ, qui est ex tribu Acamantide. Dem.

ἀκαμαντόδετος, ον, infatigabiliter vinctus, i. e. tenaciter, firmissime ligatus vel ligans. Sic omnes MSS. legunt, uno excepto, in Aesch. Pr. 426., ubi nunc legitur ἀδαμαντόδετος.

ἀκαμαντολόγχης, ου, ὁ, infatigabilis hasta, sive fortissimus bellator.

ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ, infatigabilis pugna.

ἀκαμαντόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, qui pedes habet indefessos, strenuus viator.

ἀκαμαντοχάρμης, ου, ὁ, i. q. ἀκαματοχάρμης. Pind. fr

ἀκάμας, αντος, ὁ, indefessus, infatigabilis.

ἀκάματος, ον, vel ἀκαμάτη, Hes. Th. 747. Sappho fr. 2. (κάμνω, κάματος) i. q. ἀκάμας. indefessus, infatigabilis, πῦρ, Hom. Il. 5, 4. i. e. nunquam desinens. Γᾶ ἄφθιτος, ἀκαμάτα, Soph. Ant. 340. i. e. sempiterna, vel quae nunquam fruges proferre desinit: ὄμμα αἰθέρος ἀκ. σελαγεῖται, Ar. Nub, 284. sine fine coruscat: ἀκ. αἰών, Ap. Rh. 4, 1656. indefessa aetas, immortalitas. *Adv.* ἀκάματα et ἀκαμάτως, indefesse, indesinenter, sine intermissione.

ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefatigabilis bello.

ἀκάμμυστος, ον, non connivens, pro ἀκατάμυστος.

ἀκαμπής, ές, (κάμπτω) inflexibilis, rigidus.

ἀκαμπία, ας, ἡ, quum quid flecti nequit, rigiditas. Hippocr. p. 822. F. Satis haec forma defenditur adjectivo ἀκάμπιος, quod vide. Schneiderus volebat ἀκαμψία.

ἀκαμπίας, ου, ὁ, qui recta currit.

ἀκάμπιος, ον, rectus in longitudinem, non reflexus. δρόμος, Poll. 3, 147. A. B. 365.

ἄκαμπτος, ον, non flexus, qui flecti nequit.

ἀκαμψία, ας, ἡ, rigiditas. 2) constantia: durities.

ἄκανθα, ης, ἡ, (ἀκή) spina, vepres, sentis; aculeus: carduus, Od. 5, 328. Schol. Theocr. 6, 15. Dicitur etiam in specie de quibusdam fruticibus aculeatis, impr. i. q. ἄκανθος, acanthus, mollis et spinosus Linn., nostr. *Baerenklau.* 2) aculeus, in universum; dicitur de aculeis echini, piscium: aculei in spina dorsi, Galen. 3) spina dorsi, Herod. 4. ἐπεὰν νεκροῦ ἑκάστου παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. 4) *pl.* spinae disserendi, difficultates, scrupuli, salebrae.

ἀκανθεών, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum, dumetum.

ἀκανθήεις, ήεσσα, ῆεν, spinosus, spinis abundans.

ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadae species, vel potius epitheton tantum cicadae ex eo, quod inter spinas cantat. 2) spinax, piscis. Opp. Hal 1, 380. 3) genus asparagi.

ἀκανθίζω, f. ίσω, spinosum reddo. 2) spinosus sum, spinis horreo.

ἀκανθικός, ή, όν, spinosus.

ἀκάνθινος, ίνη, ινον, spineus, ex spinis factus et contextus: in modum ἀκάνθης factus.

ἀκάνθιον, ου, τό, spina. 2) species cardui. Diosc. 3, 18.

ἀκανθίς, ίδος, ἡ, carduelis. 2) *adj. fem* spinosa. Anth.

ἀκανθίων, ωνος, ὁ, echinus. Galen.

ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas, seu sentes gradiens, spinigradus.

ἀκανθοβάτις, ιδος, ἡ, quae per spinas incedit.

ἀκανθοβόλος, ον, spinas jaciens, vel emittens: spinas progignens, ῥόδον, Nic. 2) ὁ, *subst.* instrumentum chirurg. ad spinas extrahendas.

ἀκανθολόγος, ον, spinas colligens.

ἀκανθόνωτος, ον, dorsum spinis horrens, spinas habens, ut echinus.

ἀκανθοπλήξ, ῆγος, a spina, vel stimulo ictus. Steph. Bys. s. v. Δωδώνη laudat dreme Soph. Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ.

ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus, nostr. *Baerenklau*; ὑγρός, Theocr. 1, 55., mollis acanthus, ut dicit Virg. Ecl. 3, 45. ubi v. Voss. p. 125. Frequenter acanthus in artis antiquae monumentis, ut in columnarum Corinthiacarum capitulis, expressus reperitur. Dicitur et ἄκανθα, quod vide. 2) arbor quaedam Aegyptiaca, aculeata, quae eadem esse videtur atque ἀκακία, v. Theophr. h. pl. 3, 4. coll. Diosc. 1, 133. Voss. ad Virg. G. 2, 119. p. 310 sq. - Invenitur etiam ὁ ἄκ. Sch. Nic. Th. 645., quod praeterea etiam significat echinum, erinaceum

ἄκανθος, ον, cardno fullonio non carminatus.

ἀκανθοστεφής, ές, spinis cinctus.

ἀκανθοφάγος, ον, spinis vescens.

ἀκανθοφορέω, f. φορήσω, spinas fero.

ἀκανθοφόρος, ον, spiniger, spinas ferens.

ἀκανθοφυέω, f. ήσω, spinas prodo

ἀκανθόφυλλος, ον, spinoso folia habens.

ἀκανθόχοιρος, ου, ὁ, (χοῖρος) porcos spinis horrens, i. e. echinus terrestris.

ἀκανθόω, ώσω, (ἄκανθα) spinis ornare, spinosum reddere. Theophr.

ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ, carduelis.

ἀκανθώδης, ες, spinosus, senticosus, sentus.

ἀκανθών, ῶνος, ὁ, dumetum, vepretum.

ἀκανίζω, f. ίσω, (ἄκανος) aconum imitor, aconi speciem gero.

ἀκανικός, ή, όν, acanicus, qui acani est.

ἀκάνιον, ου, τό, spinula. *Dimin.* ab ἄκανος.

ἀκανόνιστος, ου, in canonem non relatus. Ab α pr. et κανονίζω, *in Catalogum librorum sacrorum refero.*

ἀκανονίστως, *adv.* non canonice, contra canones et regulas Ecclesiae vel Conciliorum.

ἄκανος, ου, ὁ, aconus, spinae genus: spina, aculeus: cardui species quaedam.

ἀκαπήλευτος, ον, (καπηλεύω) qui non cauponatur. 2) integer, simplex, sincerus, non adulteratus.

ἀκάπηλος, ον, caupone carens: non in modum cauponis i. e. non perfidus.

ἀκάπνιστος, ον, (καπνίζω) cui fumus non adhibetur, μέλι ἀκ. mel, quod fumo non adhibito exemtum est, mel acapnon, ap. Plin. 11, 16. Strabo 9. p. 613. A.

ἄκαπνος, ον, (καπνός) fumo carens, sine igne. θυσία ἄκαπνος, sacrificium, quod non comburitur; ita e. g. nominatur poematis dedicatio; θύειν ἄκαπνα, alieno sumtu vivere.

ἀκάρδιος, ον, (καρδία) vecors, sine corde, excors.

ἀκαρεί, (ἀκαρής) *adv.* puncto temporis, momento. Dion. Hal. de comp. 25, 18.

ἀκαρεῖς, *adv.* idem et ab eodem. poet. p. ἀκαρῶς.

ἀκάρηνος, ον, caput non habens.

ἀκαρής, ές, (κείρω) proprie de capillis brevioribus, quam qui tonderi possint: inde in universum, brevis, exiguus, de spatio et tempore ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, ἐν ἀκαρεῖ, minimo temporis spatio interjecto, puncto temporis: ἀκαρῆ χρόνον, ἀκαρῆ, per brevissimum temporis spatium. παρ' ἀκαρῆ, propemodum, parum abest quin. οὐδ' ἐν ἀκαρεῖ, οὐδ' ἀκαρῆ, ne tantillum quidem. Usurpatur etiam ἀκαρής sensu adverbii, ut ὁρᾷς, ἀκαρῆς παραπέπτωκας ἀρτίως, Menand., propemodum. v. Meineckii Cur. crit. p. 68.

ἄκαρι, τό, animal minutissimum, quale innascitur cerae, caseis et cuti hominum.

ἀκαριαῖος, αία, αῖον, (ἀκαρής) minimus, pauxillus. 2) brevis, momentaneus.

ἄκαρνα, ης, ἡ, genus plantae, laurus vel carduus

ἀκαρπέω, ήσω, (ἄκαρπος) sine fructu sum, sterilis sum, fructum non gigno.

ἀκαρπία, ας, ἡ, sterilitas.

ἀκάρπιστος, idem quod ἄκαρπος.

ἄκαρπος, ον, (καρπός) infructuosus, fructus expers, sterilis. 2) inutilis.

ἀκάρπως, *adv.* sine fructu. 2) sine prole, de mulieribus.

ἀκάρπωτος, ον, (καρπόω) ex quo nullus fructus percipitur.

ἀκαρτέρητος, ον, (καρτερέω) intolerabilis.

ἄκαρτος, ον, (κείρω) intonsus.

ἀκαρφής, ές, (κάρφω) qui arefactus non est, nec succo plane caret.

ἀκαρῶς, (ἀκαρής) *adv* puncto temporis.

ἀκασκᾶ, vel ἀκασκᾶ, (ἀκήν) quiete, placide, molliter, lente, pedetentim. Cratin. A. B. p. 371.

ἀκασκαῖος, αία, αῖον, (ἀκασκᾶ) mollis, delicatus. Aesch. Ag. 746. ubi tamen alii legunt ἀκασταῖον, quod a verbo κεκάσθαι derivant, et *valde ornatum*, interpretantur.

ἀκαταβάπτιστος, ον, (καταβαπτίζω) non immersus, non baptizatus. Theophyl.

ἀκαταβίαστος, ον, (καταβιάζω) non coactus.

ἀκατάβλητος, ον, (καταβάλλω) qui dejici, destrui non potest: invictus, invincibilis.

ἀκατάγγελτος, ον, non denunciatus; sine denunciatione illatus. Epith. belli.

ἀκατάγνωστος, ον, (καταγινώσκω) qui damnari, aut reprehendi nequit, in quem reprehensio non cadit.

ἀκαταγνώστως, *adv.* sine reprehensione, ut condemnari nequeat.

ἀκαταγώνιστος, ον, (καταγωνίζω) inexpugnabilis, invictus.

ἀκαταδίκαστος, ον, (καταδικάζω) indemnatus.

ἀκαταδούλωτος, ον, (καταδουλόω) non in servitutem redactus. Theophyl.

ἀκαταζήτητος, ον, (καταζητέω) non disquisitus. *Adv.* -ήτως. Epiphan.

ἀκαταθύμιος, ον, ingratus, injucundus, parum arridens.

ἀκαταιτίατος, ον, (καταιτιάομαι) non accusabilis, culpa vacans.

ἀκατακάλυπτος, ον, non velatus, non opertus, non tectus.

ἀκατακόσμητος, ον, inexornatus, indispositus.

ἀκατάκριτος, ον, (κατακρίνω) non damnatus, indemnatus. 2) cui, indicta caussa, poena infligitur.

ἀκατακρίτως, *adv.* sine judicio, indicta caussa.

ἀκαταληκτικός, ή, όν, versus, in cujus fine nulla syllaba redundat. Gramm.

ἀκατάληκτος, ον, (καταλήγω) non cessans, non desinens. 2) i. q. ἀκαταληκτικός.

ἀκαταλήκτως, *Adv.* indesinenter.

ἀκαταληπτέω, i. q. οὐ καταλαμβάνω, Sext. Emp.

ἀκατάληπτος, ον, qui comprehendi, includi, circuiri non potest, quem assequi quocunque modo non licet. 2) *philosophis*, incomprehensibilis, qui percipi non potest.

ἀκαταλήπτως, ita ut assequi eum non liceat, v. c. cursu, ubi est *velocissime*, oculis, ubi est vel *tenuissime* vel *celerrime*, vel mente, ubi est *obscurissime*.

ἀκαταληψία, ας, ἡ, quum quid comprehendi vel percipi non potest. cf. ἀκατάληπτος.

ἀκατάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (καταλλάσσω) implacabilis.

ἀκαταλλάκτως, *adv.* implacabiliter.

ἀκατάλληλος, ον, (ἀλλήλων) incongruus, absonus.

ἀκαταλλήλως, *adv.* incongrue, inconcinne.

ἀκατάλυτος, ον, (καταλύω) indissolubilis, aeternus, perpetuus, invictus.

ἀκαταμάθητος, ον, qui disci, intelligi non potest.

ἀκατάμακτος, ον, (μάσσω) qui propter duritiem contundi aut molliri, vel subigi et alteri rei illini non potest.

ἀκαταμάχητος, ον, (καταμάχομαι) inexpugnabilis, qui nullis laboribus frangi potest, ineluctabilis.

ἀκαταμέτρητος, ον, (καταμετρέω) immensus.

ἀκαταναγκαστος, ον, (καταναγκάζω) qui cogi et subigi non potest.

ἀκατανόητος, ον, (κατανοέω) qui intelligi, aut percipi nequit: inconsideratus.

ἀκατάξεστος, ον, non derasus, scalpendo non perpolitus. Phav.

ἀκαταπάλαιστος, ον, (καταπαλαίω) lucta non superandus.

ἀκατάπαυστος, ον, (καταπαύω) cessare nesciens, finem non habens: qui sedari, seu cohiberi nequit.

ἀκαταπαύστως, *adv.* sine quiete; sine fine.

ἀκατάπληκτος, ον, (καταπλήσσω) non attonitus, imperterritus.

ἀκαταπλήκτως, *adv.* intrepide.

ἀκαταπληξία, εως, ἡ, status ejus, qui perterreri nequit.

ἀκαταπολέμητος, ον, (καταπολεμέω) bello non subactus vel subigendus.

ἀκαταπόνητος, ον, (καταπονέω) infatigabilis, invictus.

ἀκατάποτος, ον, (καταπίνω) qui deglutiri nequit: non absorptus.

ἀκαταπράϋντος, ον, (καταπραΰνω) qui sedari et deleniri nequit, implacabilis, implacatus.

ἀκαταπτόητος, ον, (πτοέω) qui terreri non potest.

ἀκατάρδευτος, ον, (ἀρδεύω) non rigatus, siccus.

ἀκατάσειστος, ον, (κατασείω) qui decuti, seu deturbari non potest, firmus, inconcussus.

ἀκατασήμαντος, ον, (κατασημαίνω) qui non est obsignatus: non scriptus.

ἀκατάσκεπτος, ον, (κατασκέπτομαι) inconsideratus.

ἀκατασκέπτως, *adv.* inconsiderate.

ἀκατασκεύαστος, ον, (κατασκευάζω) non elaboratus: informis, rudis, inconditus, incompositus.

ἀκατασκευάστως, *adv.* incondite, incomposite.

ἀκατάσκευος, ον, (κατασκευή) incompositus: non probatus argumentis: carens elocutionis arte: 2) omnino, simplex, sine apparatu et magnificentia, ut βίος ἀκατάσκευος.

ἀκατασκεύως, *adv.* sine ulla arte: temere, sine opera humana.

ἀκατάσκιος, ον, non opacus, non umbrosus: apertus, *de loco.*

ἀκατασκόπητος, ον, (κατασκοπέω) non con-

sideratus. Greg. Naz.

ἀκατάσκοπος, ον, inconsideratus, qui nihil explorat. Cyrill.

ἀκατάσκωπτος, ον, (κατασκώπτω) reprehensioni, irrisioni non obnoxius.

ἀκαταστασία, ας, ἡ, (κατάστασις) turbae, tumultus, seditio: confusio: trepidatio: inconstantia: exilium.

ἀκαταστατέω, sum inconstans, turbulentus. Arr. Epict. 2, 1.

ἀκατάστατος, ον, inconstans, incertus: turbulentus, turbidus.

ἀκαταστάτως, *adv.* incomposite, confuse: inconstanter.

ἀκατάστροφος, ον, (καταστροφή) finem, exitum non habens: de genere dicendi, non compositus, inconcinnus, non rotundus. Dion. Hal.

ἀκατάσχετος, ον, (κατέχω) qui coerceri nequit, invictus.

ἀκατασχέτως, *adv.* incontinenter.

ἀκατάτριπτος, ον, (κατατρίβω) qui absumi non potest.

ἀκατάφρακτος, ον, qui non est armis septus.

ἀκαταφρόνητος, ον, non contemnendus, satis v. c. fortis, doctus etc.

ἀκατάψαυστος, (ψαύω) intractabilis.

ἀκατάψεκτος, ον, (καταψέγω) qui non vituperatur, vel reprehendi nequit.

ἀκαταψέκτως, *adv.* citra reprehensionem.

ἀκατάψευστος, ον, (καταψεύδομαι) haud ementitus, non fictus.

ἀκατέργαστος, ον, (κατεργάζομαι) incompositus, rudis, impolitus: inchoatus: qui nequit confici, domari, frangi.

ἀκατεύναστος, ον, (εὐνάζω) insomnis, vigilans.

ἀκατηγόρητος, ον, (κατηγορέω) accusationi non obnoxius, irreprehensibilis

ἀκατηγορήτως, *adv.* citra reprehensionem, vel accusationem.

ἀκατήχητος, ον, nondum initiatus, qui prima religionis Christianae fundamenta nondum percepit. Scr. Eccl. vid. κατηχέω.

ἀκάτιον, ου, τό, parvi navigii genus, genus naviculae piscatoriae, cymba. 2) genus veli minoris, ap. Xenoph. Hell. 6, 2, 27. velum. 3) poculi genus, cymba.

ἀκάτιος, ου, ὁ, i. q. ὁ μέγας ἱστός, Poll. 1. 9, 1. Hesych.

ἀκατοίκητος, ον, non habitatus.

ἀκατονόμαστος, ον, innominatus, qui nomen non habet: obscurus, ignobilis.

ἀκατόπτος, ον, non observatus. Heliodor. 6, 14.

ἄκατος, ου, ὁ vel ἡ, genus navigii actuarii: cymba. 2) genus poculi.

ἀκατούλωτος, ον, (κατουλόω) cicatrice non obductus.

ἀκάττυτος, ον, (καττύω) non consutus, solea non instructus. ὑπόδημα, Teles Stob.

ἄκαυλος, ον, (καυλός) qui sine caule est, caulis expers. 2) sine cauda.

ἀκαυστηρίαστος, ον, (καυστηριάζω) non signatus cauterio.

ἄκαυστος, et ἄκαυτος, ον, (καίω) non ustus: qui aduri nequit.

ἀκαυχησία, ας, ἡ, (καύχησις) jactantiae odium, orationis modestia.

ἀκαχείατο, vid. * ἀκάχω.

ἀκαχίζω, f. ίσω, dolore adficio. *Med.* doleo. Hom. vid. * ἀκάχω.

ἀκαχμένος, η, ον, vid. ἀκάζω.

* ἀκάχω, (ἄχος, ἄχομαι, ἄχνυμι) *thema obsoletum*, ad quod referuntur: fut. ἀκαχήσω, h. Hom. Merc. 286. aor. 1. ἠκάχησα, poet. ἀκάχησα, Hom. aor. 2. ἤκαχον, ἀκαχεῖν. Hom. *dolore, moestitia; tristitia adficio. Intrans.* ἀκάχων, Hes. Th. 868. moestus. nisi ibi legendum est ἀκαχών, part. aor. 2. vid. Buttm. Gr. uber. I. p. 340. *Med.* aor. ἠκαχόμην, ἀκάχοντο. Hom. perf. ἀκήχεμαι sine augm. ἀκάχημαι, utrumque Hom. ἀκηχέδαται, pro ἀκάχηνται, Il. 17, 637. inf. ἀκάχησθαι, part. ἀκηχέμενος, et ἀκαχήμενος, Hom. plqpf. ἀκαχείατο pro ἠκάχηντο, Il. 12. 179. *Ion.* ἀκαχείατο, *dolere, moestum esse.*

ἀκέανος, ου, ὁ, leguminis genus rotundum ac durum ita, ut aegre frangi queat. A. B. p. 371.

ἀκέαστος, ον, (κεάζω) qui frangi, findi aut dissolvi nequit.

ἀκειόμενος, poet. pro ἀκεόμενος. ἀκειόμενος, falsa lectio Il. 16, 29. pro ἀκειόμενος.

ἀκειρεκόμης, ου, ὁ, non tonsus. poet. p. ἀκερσεκόμης, Pind. Isth. 1, 8.

ἀκέλευθος, ον, invius.

ἀκέλευστος, ον, (κελεύω) injussus.

ἀκέλυφος, ον, (κέλυφος) nullo putamine tectus, non tectus, nudus.

ἀκενοδοξία, ας, ἡ, (κενὴ δόξα) contemtus vanae gloriae.

ἀκενόδοξος, ον, vanae gloriae non appetens, vacuus ostentatione.

ἀκενόσπουδος, ον, (κενός, σπουδή) vanarum rerum non appetens, contemtor. Cic. ad Fam. 15, 17. M. Anton. 1, 16.

ἀκέντητος, ον, (κεντέω) stimulo, seu aculeo non ictus, non percussus cuspide teli.

ἄκεντρος, ον, (κέντρον) stimulo, aculeo, calcaribus carens. 2) sine centro. Man. 5, 108.

ἀκένωτος, ον, (κενόω) non evacuatus, vel exhaustus.

ἀκέομαι, έσομαι, (ἀκέων, ἀκὴν) quietum reddo, lenio, sano, ἕλκεα, Il. 16, 29. vulneribus medeor: c. acc. pers. Il. 5, 448. sine casu, medicari, medicam artem exercere, Il. 5, 402. δίψαν, sitim restinguere. Il. 22, 2. 2) reficere, νῆας, Od. 14, 383. absol. auxilio venire, Il. 13, 115. 3) damnum resarcire, expiare: sarcire, de vestimentis.

ἀκέραιος, ον, (κεράννυμι) sincerus, purus, integer: 2) illibatus, intactus, salvus, illaesus.

ἀκεραιότης, ητος, ἡ, sinceritas, integritas,

ἀκεραιοσύνη, ης, ἡ, idem.

ἀκεραιοφανής, ές, qui sincerus, integer videtur. Sch. Thuc. 1, 52.

ἀκεραίως, *adv.* sincere.

ἀκέραστος, ον, (κεράννυμι) non mixtus, sincerus: qui misceri nequit.

ἀκέρατος, ον, (κέρας) cornibus vacans.

ἀκεραύνωτος, ον, (κεραυνόω) non tactus, non ictus fulmine.

ἀκέρδεια, ας, ἡ, detrimentum, damnum.

ἀκερδής, ές, (κέρδος) non lucrosus, damnosus.

ἀκέρκιστος, ον, (κερκίς) non textus.

ἄκερκος, ον, (κέρκος) cauda carens.

ἀκερματία, ας, ἡ, (κέρμα) rei pecuniariae summa inopia.

ἄκερος, ον, cornua non habens.

ἀκερσεκόμης, ου, ὁ, (κείρω, κόμη) intonsus.

ἄκερχνος, ον, expers asperitatis ejus, quae medicis κέρχνος dicitur.

ἀκέρως, ων, gen. ω, (κέρας) qui cornua non habet, cornibus carens.

ἀκέρωτος, ον, (κερόω) non cornutus.

ἀκεσία, ας, ἡ, (ἀκέομαι) curatio. Hippocr.

ἀκεσίμβροτος, ον, (ἀκέομαι, βροτός) mortales sanans.

ἀκέσιμος, ον, poet. ἀκέσσιμος, (ἀκέομαι) medicabilis, sanabilis: valens ad sanandum.

ἀκεσίνοσος, ον, poet. ἀκεσσίνοσος, qui morbis medetur.

ἀκέσιος, ον, Epith. Apollinis, ab arte medendi.

ἀκεσίπονος, ον, (ἀκέομαι, πόνος) dolorem mitigans, qui vim medendi habet.

ἄκεσις, εως, ἡ, (ἀκέομαι) sanatio, medela.

ἄκεσμα, τος, τό, medicamentum: sanatio.

ἀκέσιμος, ον, sanabilis, medicabilis.

ἀκεσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἄκεσις.

ἀκεστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀκεστής.

ἀκεστήριος, ον, sanans, vim habens sanandi et restaurandi.

ἀκεστής, οῦ, ὁ, medicus. 2) sartor.

ἀκεστικός, ή, όν, ad sarciendum aptus, sarciendi peritus.

ἀκεστορία, ας, ἡ, *Ion.* ἀκεστορίη, (ἀκέστωρ) medicina, ars medica.

ἀκεστορικός, ή, όν, medicinalis.

ἀκεστορίς, ίδος, medica, medicatrix.

ἀκεστός, ή, όν, sanabilis, medicabilis.

ἀκέστρα, ας, ἡ, acus ad sarciendum.

ἀκέστρια, ας, ἡ, medicatrix. 2) sartrix, sarcinatrix.

ἀκεστρίς, ίδος, ἡ, idem.

ἀκέστωρ, ορος, ὁ, (ἀκέομαι) medicus.

ἀκεσφορία, ας, ἡ, sanatio.

ἀκεσφόρος, ον, (ἄκεσις, φέρω) remedium adferens, salutaris.

ἀκεσώδυνος, ον, (ὀδύνη) dolores sanans, doloribus medens.

ἄκευμα, τό, idem quod ἄκεσμα. dub.

ἀκέφαλος, ον, caput non habens, truncus: qui caret principio. 2) honoris et dignitatis expers, i. q. ἄτιμος.

ἀκεφάλως, *adv.* sine capite, sine exordio.

ἀκέω, i. q. ἀκέομαι, semel ap. Hippocr.

ἀκέων, ἀκέουσα, (ἀκὴν) propr. partic., quo tamen Homerus pro adverbio utitur, ἀκέων et plurali et fem. sing. jungens Od. 21., 89. h. Ap. 404. Il, 4, 22. 8, 459., significans; *tacitus, taciturnus, ne hiscens quidem; quietus.* Dual. ἀκέοντε, Od. 14, 195. fem. ἀκέουσα, Il. 1, 565. 569. al. plur. nusquam. ἀκέοις, opt. Ap. Rh. 1, 765.

ἀκή, ῆς, ἡ, acies, cuspis. (ᾰ)

ἀκήδεια, ας, ἡ, (ἀκηδής) incuria, neglectus. 2) hilaritas.

ἀκηδεμόνευτος, ον, (κηδεμών) quem nemo curat, neglectus.

ἀκήδεστος, ον, (κηδέω) non curatus, neglectus, cujus nulla cura habetur: insepultus, inhumatus.

ἀκηδέστως, *adv.* sine ulla cura, temere: sine misericordia, inhumaniter.

ἀκήδευτος, ον, (κηδεύω) inhumatus.

ἀκηδέω, έσω, ser. ήσω, (ἀκηδής) negligo, non curo. *c. gen.*

ἀκηδής, ές, (κῆδος) nullam curam gerens, negligens: securus, hilaris. 2) neglectus, qui curae non est: inhumatus, insepultus.

ἀκηδία, ας, ἡ, i. q. ἀκήδεια.

ἀκηδιάω, άσω, negligenter ago. 2) animo concido, moerore gravi adficior. LXX.

ἀκηδῶς, *adv.* sine sepultura.

ἀκήλητος, ον, (κηλέω) qui decipi nequit, qui deleniri nequit: durus.

ἀκηλίδωτος, ον, (κηλιδόω) immaculatus, maculae expers, incorruptus.

ἄκημα, τος, τό, sanatio, medela: reme-

dium.

ἀκήν, *adv.* tacite, quiete. Hom. Propr. acc. ab ἀκή. cf. ἀκά.

ἀκήπευτος, ον, (κηπεύω) non cultus, silvestris, extra hortum genitus.

ἄκηπος, ον, horto carens, horti nomine indignus.

ἀκεράστος, ον, (κεράννυμι) non mixtus, purus, incorruptus, integer: illaesus.

ἀκήρατος, ον, (κεράννυμι) *non mixtus*, purus, ὕδωρ, Il. 24, 303. aqua clara: *integer*, intactus, incorruptus. Constr. c. gen. ἀκ. ὀδύνων, liber a doloribus, et c. dat. ἀκ. ἄχεσι, curis vacuus, v. Valck. ad Eur. Hipp. 1114. 2) *integer*, non imminutus, illaesus, κλῆρος, patrimonium integrum. Od. 15. 498.

ἀκήριος, ον, (κέαρ, κῆρ) cor non habens, exanimis; mortuus. Il. 11, 392. 21, 466. 2) animo carens, timidus, Il. 5, 812. Non occurrit in Odyssea.

ἀκήριος, ον, (κήρ) damni expers, illaesus, integer: Od. 12, 98. 23, 328. immortalis. – In Iliade non obvium.

ἀκηρέστατος, pro ἀκηρατώτατος, superl. ab ἀκήρατος. Strato ep. 88. cf. Schaef. ad Naekii Choeril. p. 273.

ἀκηροφανής, ές, idem quod ἀκραιφνής. Lucian.

ἀκηρυκτεί, et ἀκηρυκτί, *adv.* sine denunciatione: πολεμεῖν, implacabiliter pugnare.

ἀκήρυκτος, ον, (κηρύσσω) per caduceatorem non denunciatus, non legitime indictus: implacabilis: ignotus, nuncio non misso.

ἀκηρύκτως, *adv.* idem quod ἀκηρυκτί.

ἀκήρωτος, ον, (κηρόω) non ceratus, non oblitus cera.

ἀκηχέδαται, vid. * ἀκάχω.

ἀκηχεδών, όνος, ἡ, dolor, tristitia.

ἀκήχεμαι, vid. * ἀκάχω.

ἀκιβδήλευτος, ον, (κιβδηλεύω) non adulteratus, sincerus, incorruptus.

ἀκίβδηλος, ον, (κίβδηλος) cui scoria nulla admixta est, purus, sincerus. *Adv.* -ήλως.

ἀκιδνός, ή, όν, infirmus, debilis, i. q. φαῦλος. Hom. semper utitur comparativo; positivus Maneth. 2, 178.

ἀκιδοειδής, ές, (ἀκίς) cuspidatus, acuminatus in modum cuspidis.

ἀκιδωτός, όν, idem.

ἀκίζω, ίσω, acuo.

ἄκικυς, υος, ὁ καὶ ἡ, (κίκυς) impotens, imbecillis.

ἀκίναγμα, τος, τό, concussio, complosio. Etym.

ἀκίναιδος, ον, ὁ, (κίναιδος) qui cinaedus non est. Suid.

ἀκινάκης, ου, ὁ, acinaces, gladius Persicus (-⏑⏑-)

ἀκινδυνί, *adv.* citra periculum, sine periculo.

ἀκίνδυνος, ον, (κίνδυνος) sine periculo, liber a periculo, tutus.

ἀκινδυνώδης, ες, idem.

ἀκινδύνως, *adv.* sine periculo, secure. (ῡ)

ἀκινήεις, εσσα, εν, i. q. ἀκίνητος.

ἀκινησία, ας, ἡ, (κίνησις) immobilitas, quies.

ἀκινητέω, ήσω, (ἀκίνητος) immobilis sum.

ἀκινητί et ἀκινητεί, *adv.* i. q. ἀκινήτως.

ἀκινητίζω, ίσω, immobilis sum. 2) caveo, ne movear, quiescere cupio.

ἀκινητινδά, *adv.* ἀκ. παίζειν, lusum ludere, in quo alterum de loco suo movere, ipsum vero loco insistere oportet. Poll. 9, 110. 115.

ἀκίνητος, ον, vel ἀκινήτη, Pind. (κινέω) immotus, immobilis, firmus, inconcussus: dicitur etiam de animo hominis. 2) quod moveri et ad lucem protrahi non debet. ἀκ. ἔπη, tacenda. Soph. ἀκίνητα Hes. Op. 748. sepulcra. (ῑ)

ἀκινήτως, *adv.* sine motu, citra motum.

ἄκινος, ου, ὁ, acinus. 2) herbae genus. (ῐ)

ἄκιος, ον, (κίς) vermibus non obnoxius, a vermibus non adrosus: incorruptus.

ἀκιρός, ά, όν, ignavus, nihil agens, ap. Theocr. 28, 15. et v. l. Hes. Op. 433. (ῐ)

ἀκιρῶς, *adv.* remisse, sine motu, ap. Hesych.

ἀκίς, ίδος, ἡ, (ἀκή) cuspis ferrea, spiculum. 2) *metaph.* dolor acutus.

ἀκίχητος, ον, (κιχάνω) quem non possumus adsequi cursu, telo etc. qui comprehendi nequit: inaccessus: quem mente et cogitatione comprehendere non possumus (ῑ) *Adv.* -ήτως.

ἀκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (κίων) nullis fultus columnis.

ἀκκίζομαι, f. ίσομαι, simulate recuso; cum indignatione ea renuere videor, quae cupio maxime, ficto et astuto mimo recusantis specie flagrantissime cupio Ruhnk. Tim. p. 18. 2) ignorantiam alicujus rei me simulo, Plat. Gorg. p. 497. A. (Derivatur ob Ἀκκώ, nomine stupidae vanaeque mulieris, A. B. p. 364., qua etiam ad terrendos infantes pro μορμολυκείῳ utebantur.)

ἀκκισμός, οῦ, ὁ, (ἀκκίζομαι) simulata recusatio.

Ἀκκώ, ἡ, vide ἀκκίζομαι.

ἀκλαγγί, *adv.* (κλαγγή) sine clangore, sine voce.

ἀκλάδευτος, ον, (κλαδεύω) non putatus, *de vitibus*.

ἀκλαιός, ές, (κλαίω) illacrimabilis. *dub.*

ἀκλάς, άδος, ἡ, (κλάω) non fracta. Epith. vitis, cui sarmenta non sunt amputata.

ἄκλαστος, ον, (κλάω) non fractus: non putatus.

ἀκλαυστί, et -στεί, *adv.* sine fletu.

ἀκλαυστος, ον, (κλαίω) indeploratus, indefletus, indeflebilis.

ἀκλαυτεί, et -τί, *adv.* sine fletu.

ἄκλαυτος, ον, (κλαίω) lacrimarum expers; *pass.* indefletus; c. gen. *act.* qui non lacrimatur. (Recentiores dicebant ἄκλαυστος.)

ἀκλεής, ές, gen. ἀκλεέος, acc. ἀκλεᾶ, *Ion.* ἀκλεᾶ, poet. ἀκλέα, (-⏑⏑) Od. 4, 728. (κλέος) inglorius, ignobilis, obscurus. Hom. – ἀκλεὲς αὔτως, *Adv.*, i. q. ἀκλεῶς. Il. 7, 100. cf. Buttm. Lexil. p. 55.

ἀκλεία, ας, ἡ, (ἀκλεής) ignobilitas, infamia.

ἀκλειής, ές, poet. pro ἀκλεής. *Adv.* ἀκλειῶς.

ἄκλειστος, ον, (κλείω) non clausus.

ἄκλειτος, ον, i. q. ἄκλειστος.

ἀκλειῶς, *adv.* poet. sine gloria.

ἄκλεπτος, ον, non furans: qui non aliud in corde occultum, aliud in lingua promtum habet.

ἀκλεῶς, *adv.* sine gloria.

ἀκληδονίστως, *adv.* (κληδών) sine gloria, fama.

ἀκληής, ές, poet. pro ἀκλεής.

ἀκλήϊστος, ον, *poet.* pro ἄκλειστος. *contr.* ἄκληστος.

ἀκληρέω, ήσω, (κλῆρος) *proprie*, sum exsors, sine patrimonio; miseriis adfligor, misera conditione utor.

ἀκλήρημα, τος, τό, infortunium, calamitas.

ἀκληρία, ας, ἡ, egestas, infelicitas.

ἀκληρονόμος, ον, qui haeres non est. Epiphan.

ἄκληρος, ον, exsors: pauper, egenus: infelix, miser. 2) sorte non distributus, quod nemo possidet.

ἀκληρωτεί, et ἀκληρωτί, *adv.* citra sortem.

ἀκλήρωτος, ον, (κληρόω) sorte non lectus: exsors, expers. *c. gen.*

ἀκληρούχητος, ον, (κληροῦχος) qui sorte nihil accepit.

ἄκληστος, ον, idem quod ἄκλειστος.

ἀκλητί, (ἄκλητος) *adv.* sine vocatione, invitatione.

ἄκλητος, ον, (καλέω) non vocatus, non invitatus, v. c. ad coenam. 2) nomine carens.

ἀκλινής, ές, (κλίνω) non vacillans, immotus: firmus, rigidus, qui flecti nequit, aut deflexus non est, durus.

ἀκλισία, ας, ἡ, Subst. ab ἄκλιτος, indeclinabilis. Apollon. de adv.

ἄκλιτος, ον, (κλίνω) qui non declinatur, apud Grammaticos.

ἀκλίτως, *adv.* indeclinabiliter, sine declinatione. (ῐ)

ἀκλόνητος, ον, (κλονέω) imperturbatus, non agitatus, inconcussus.

ἄκλονος, ον, (κλόνος) idem.

ἄκλοπος, ον, (κλοπή) furum injuriae non expositus, non deceptus. 2) non furtivus.

ἀκλυδώνιστος, ον, (κλυδωνίζομαι) fluctibus non agitatus, tranquillus.

ἀκλυδωνίστως, *adv.* sine fluctibus, tranquille.

ἄκλυστος, ον, vel ἀκλύστη, Eur. (κλύζω) non ablutus: undis non agitatus, tranquillus, ut portus.

ἄκλυτος, ον (κλύω) non auditus, sine strepitu.

ἀκλώνητος, ον, (κλών) ramulis carens.

ἄκλωστος, ον, (κλώθω) nendo non ductus, non tortus, seu connexus.

ἀκμάζω, άσω, (ἀκμή) floreo, summum fastigium adeptus sum: *praecipue* sum vegetus et validus per aetatem, floreo aetate, polleo robore juvenili, aetate sum firmus: facio ea, quae juvenes decent: *in universum* polleo, vigeo, floreo re quacunque, sum validissimus, acerrimus. Ita dicitur νόσος, πόλεμος, ἡμέρα, νύξ, μετόπωρον ἀκμάζει, item ἀκμάζειν νεότητι πολλῇ, πλούτῳ, χρήμασι, πεζῇ στρατιᾷ, juvenili robore, divitiis, opibus, pedestribus copiis valere. 2) ἀκμάζει, *impers.* tempus est, nunc decet, Aesch. Sept. c. Theb. 95. ἀκμάζει νῦν αὐτά πάντα ἐπιμελείας δεόμενα, omnia nunc summam requirunt diligentiam et continentem, Xen. Cyr. 4, 2, 40.

ἀκμαῖος, αία, αῖον, vigens, florens aetate, florens re quacunque: juvenis, adultus, vegetus, maturus, tempestivus; opportunus: qui in ipso temporis articulo rem aliquam adgreditur.

ἀκμαίως, *adv.* in flore: cum vigore: mature.

ἀκμαστής, οῦ, ὁ, (ἀκμάζω) strenuus, validus, robustus.

ἀκμαστικός, ή, όν, i. q. ἀκμαῖος. *Medic.* *Adv.* -κῶς, Luc.

ἀκμή, ῆς, ἡ, cuspis, acies. 2) vigor, maturitas seu flos aetatis, firma aetas, juventus: ἐν ἀκμῇ dicuntur esse omnia, quum sunt in summa vi, optima conditione etc. 3) articulus temporis, quo aliquid agi debet, tempus rei agendae: εἰς ἀκμήν, opportune. 4) ἀκμαί, vari, quia in juvenili aetate nasci solent in facie; ap. *Medicos*.

ἀκμήν, *adv.* adhuc, etiam nunc: quam maxime: sedulo, strenue: aliquamdiu. *Pr.* est acc. ab ἀκμή, in ipso vigore seu maturitate rei agendae, aut, in ipso hoc temporis articulo sive momento.

ἀκμηνός, ή, όν, (ἀκμή) adultus: florens.

ἄκμηνος, ον, jejunus, qui non gustavit, *it.* qui non bibit, sitiens. *c. gen.*

ἀκμής, ῆτος, ὁ, i. q. ἀκάμας, (κάμνω) non defatigatus, non defessus, recens, integer.

ἀκμήτης, ου, ὁ, idem. *susp. lect. ap. Dion. Hal.*

ἀκμητί, et -τεί, (ἀκμής) *adv.* sine lassitudine.

ἄκμητος, ον, et ἄκμητος, ήτη, ητον, indefessus: sine labore et molestia.

ἀκμοθέτης, ου, ὁ, i. q. ἀκμόθετον.

ἀκμόθετον, ου, τό, (ἄκμων, τίθημι) incudis basis.

ἄκμων, ονος, ὁ, (quasi ἀκάμων, indefessus, firmus, a κάμνω) incus, Il. 18, 476. al. Hinc transfertur ad omnes, qui inconcussi sunt et firmi, sicuti incus. Callim. Dian. 145. Hercules Τιρύνθιος ἄκμων, Aesch. Pers. 51. λόγχης ἄκμονες, i. e. ἀκίνητοι ὑπὸ λόγχης, ὡς ἄκμων ὑπὸ σφυρῶν, ut expl. Schol. cf. Blomf. Gloss. ad h. l. 2) genus lupi, Opp. 3) coelum, firmamentum, quia inconcussum stat, Tzetz. Homer. 277. cf. Lobeck Aj. p. 351.

ἀκνάμπτος, ον, (κνάμπτω) inflexibilis, i. q. ἀγνάμπτος.

ἄκναπτος, ον, (κνάπτω) fullonem non expertus, a fullone non purgatus, subactus, i. q. ἄγναπτος.

ἄκναφος, ον, idem: rudis, impolitus.

ἄκνημος, ον, (κνήμη) tibiis seu cruribus carens: qui non habet suras. 2) (κνημίς) sine tibiali, sine ocrea.

ἄκνηστις, ιος, ἡ, (pro ἀκάνηστις, v. ἄκανος) spina dorsi, in quadrupedibus. 2) herba quaedam, Nic.

ἄκνισσος, ον, et ἀκνίσσωτος, ον, (κνίσσα, κνισσόω) sine fumo pinguedinis incensae, sacrificiorum expers.

ἀκοή, ῆς, ἡ, (ἀκούω) auditus. 2) auris. 3) fama, rumor, sermo: concio: *apud Historicos*, traditio: strepitus, qui auditur.

ἀκόησις, εως, ἡ, i. q. ἀκοή. Pseudo-Hippocr. de Septimestr. T. I. p. 165. Lind. Sed vox suspecta.

ἀκοίλιος, ον, (κοιλία) i. q. ἄκοιλος. Hippocr. Galen.

ἄκοιλος, ον, (κοῖλος) qui cavus non est, in quo est nihil cavum, cavitatis expers.

ἀκοίμητος, ον, (κοιμάω) insomnis, non dormiens, pervigil.

ἀκοίμιστος, ον, (κοιμίζω) qui ad somnum perduci nequit, pervigil.

ἀκοινονόητος, ον, sensu communi non praeditus. Ruperti Exc. ad Juv. 7, 218.

ἄκοινος, ον, (κοινός) non communis. 2) non pollutus, ex *Hebraismo*.

ἀκοινωνησία, ας, ἡ, (κοινωνέω) quum nullum est commercium, nulla societas: nulla benignitas, quae de suo aliquid impertiat.

ἀκοινώνητος, ον, incommunicabilis. 2) sine societate, insociabilis: parcus, tenax: alienus a familiari consuetudine.

ἀκοινωνήτως, *adv.* sine communione. 2) aspere, minime familiariter.

ἀκοίτης, ου, ὁ, commune cubile habens, maritus. (Ex α notante ὁμοῦ, et κοίτη)

ἄκοιτις, ιδος, ἡ, uxor, marita. *Fem.* ab ἀκοίτης.

ἄκοιτος, ον, (κοίτη) sine cubili, cubili carens. 2) τὸ ἄκοιτον, est mel sedimento carens.

ἀκολάκευτος, ον, (κολακεύω) qui adulatoribus inaccessus est.

ἀκολακεύτως, *adv.* citra assentationem.

ἀκόλακος, ον, (κόλαξ) alienus ab adulatione.

ἀκολασία, ας, ἡ, (κόλασις) intemperantia, luxuria, incontinentia in quocumque cupiditatum genere, licentia nimia, protervia.

ἀκολασταίνω, (ἀκόλαστος) intemperanter s. petulanter ago, proterve et libidinose vivo, perdite luxurior, nepotor, protervio.

ἀκολαστέω, ήσω, idem et ab eodem.

ἀκολάστημα, τος, τό, (ἀκολαστέω) factum petulans: scelus.

ἀκολαστία, ας, ἡ, i. q. ἀκολασία. AB. p. 367.

ἀκόλαστος, ον, (κολάζω) non castigatus; intemperans, protervus, lascivus, libidinosus, flagitiosus: audax, insolens: immensus: non coercitus.

ἀκολάστως, *adv.* intemperanter; petulanter, impune. *Comp.* ἀκολαστοτέρως.

ἀκόλλητος, ον, (κολλάω) non glutinatus, qui conglutinari, uniri nequit.

ἄκολλος, ον, (κόλλα) glutinis expers: 2) qui conglutinari, coire nequit.

ἄκολος, ου, ὁ, frustum panis, parva buccella. *Fem.* Maced. Epig. 176.

ἀκολουθέω, ήσω, sequor, comitor. 2) facio idem aliis, imitor, congruo, similis fio: obsequor, obtempero. *Constr. c. dat. et* μετά *c. gen.*

ἀκολούθημα, ατος, τό, consequentia: adsectatio, consectatio.

ἀκολούθησις, εως, ἡ, idem.

ἀκολουθητικός, ή, όν, sequax, proclivis ad sequendum.

ἀκολουθία, ας, ἡ, adsectatio, comitatus: series, nexus, consequentia: convenientia, congruentia: officium: formula caerimoniarum, s. rituum sacrorum ap. Scr. Eccl.

ἀκολουθίσκος, ου, ὁ, *Dim.* ab ὁ ἀκόλουθος, pedissequus, servus.

ἀκόλουθος, ον, pedissequus, vel pedissequa, adsecla, comes, adsectator. 2) consequens, consentaneus, conveniens, congruens, similis. 3) ὁ, minister ecclesiae veteris, qui sequitur cum cereo accenso Diaconum, quum procedit ad praelegendum Evangelium. *Eccl.*

ἀκολούθως, *adv.* consequenter: convenienter.

ἄκολπος, ον, (κόλπος) gracilis.

ἀκόλυμβος, ον, (κόλυμβος) natandi inscius.

ἀκομία, ας, ἡ, (ἄκομος) comae defectus. 2) neglectus cultus et munditiei.

ἀκομιστία, ας, ἡ, neglectus, incuria.

ἀκόμιστος, ον, (κομίζω) neglectus, squalidus, sine cura necessaria.

ἀκόμμωτος, ον, (κομμόω) non fucatus.

ἄκομος, ον, (κόμη) cui nulla est coma, qui comatus non est.

ἀκόμπαστος, ον, (κομπάζω) alienus a jactantia, et ostentatione.

ἄκομπος, ον, (κόμπος) idem.

ἀκόμψευτος, ον, (κομψεύομαι) incomtus, non curiose aut insidiose ad illecebras ornatus.

ἄκομψος, ον, (κομψός) inelegans, illepidus, non festivus. 2) vilis, simplex: non eloquens.

ἀκόμψως, *adv.* ineleganter, illepide.

ἀκονάω, ήσω, (ἀκόνη) acuo, exacuo. 2) impello, incito.

ἀκόνδυλος, ον, (κονδύλη) expers tuberum.

ἀκόνη, ης, ἡ, (ἀκή) cos. 2) mortarium. Hippocr. (ᾰ)

ἀκόνημα, ατος, τό, (ἀκονάω) incitamentum.

ἀκόνησις, εως, ἡ, actio acuendi.

ἀκονητής, οῦ, ὁ, qui acuit, cotiarius.

ἀκόνιον, ου, τό, coticula. *Dimin.* ab ἀκόνη.

ἀκονιτί, *adv.* (κόνις) sine pulvere. 2) sine pugna, citra laborem, facile, nemine impediente. (⏑⏑––)

ἀκονιτικός, ή, όν, ex aconito confectus.

ἀκόνιτον, ου, τό, aconitum, herba venenata, quae ἐν ταῖς ἀκόναις, s. cautibus nascitur. (ᾰ)

ἀκόνιτος, ον, (κόνις) pulveris expers: qui sine pulvere fit, sine labore. 2) i. q. ἀκονίατος, non illitus calce, opere tectorio non ductus: non picatus.

ἀκονίτως, *adv.* sine pulvere: sine difficultate. (ῑ)

ἀκοντί, (α pr. et ἑκοντί) invito, coacte. (–––)

ἀκοντίας, ου, ὁ (ἄκων) jaculus, serpentis genus. 2) *in plur.* stellae, quae jaculi modo feruntur.

ἀκοντίζω, ίσω, (ἄκων) jaculum vibro vel contorqueo, jaculor: *Constr.* δουρί, vel δοῦρα ἀκοντίζειν τινός vel εἰς, κατά τινα. Hom. Ap. seriores etiam ἀκ. τινά, jaculo petere, vulnerare aliquem. 2) *intrans.* se jaculari, pervenire. οἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἄραι, Eur.

ἀκόντιον, ου, τό, *Dim.* ab ἄκων, jaculum, telum, spiculum, pilum. 2) spina dorsi.

ἀκόντισις, εως, ἡ, jaculatio, jactus.

ἀκόντισμα, ατος, τό, idem. 2) jaculum.

ἀκοντισμός, οῦ, ὁ, jaculatio.

ἀκοντιστήρ, ῆρος, ὁ, jaculator: jaculandi peritus.

ἀκοντιστής, οῦ, ὁ, idem.

ἀκοντιστικός, ή, όν, jaculandi peritus.

ἀκοντιστύς, ύος, ἡ, jaculatio: jaculandi peritia. *Ion.*

ἀκοντοβόλος, ον, jaculi vibrator, jaculator.

ἀκοντοδόκος, ον, (δέχομαι) jacula recipiens, qui jacula observat, ut eorum ictus evitet.

ἀκοντοφόρος, ον, jaculum ferens.

ἀκόντως, *adv.* (ἄκων) invite. (ᾱ)

ἀκοπητί, *adv.* (κόπος) sine labore et molestia.

ἀκοπιαστί, *adv.* i. q. ἀκοπιάστως. Socrat. h. eccl. VI. 326.

ἀκοπίαστος, ον, (κοπιάω) indefessus, infatigabilis. 2) lassitudinem et laborem nullum adferens.

ἀκοπιάστως, *adv.* sine labore.

ἄκοπος, ον, (κόπος) indefessus: corruptioni non obnoxius. 2) non fatigans.

ἀκόπριστος, ον, (κοπρίζω) non stercoratus, cui fimus non est ingestus.

ἄκοπρος, ον, (κόπρος) sine stercore.
ἀκοπρώδης, ῶδες, purus a stercore. *Comp.* ἀκοπρωδέστερον, minus stercoris habens.
ἀκόπως, *adv.* sine lassitudine. 2) sine vermium noxa.
ἀκορεστία, ας, ἡ, i. q. ἀκορία. Epiphan.
ἀκόρεστος, ον, (κορέννυμι) inexplebilis, insatiatus, insatiabilis.
ἀκορέστως, *adv.* avide, ut satiari, expleri nequeas.
ἀκόρετος, ον, i. q. ἀκόρεστος. Soph. El. 123.
ἀκορής, ές, i. q. ἀκόρεστος. Soph. O. C. 120. Themist. p. 90. D.
ἀκόρητος, ον, 1) (κορέννυμι) insatiabilis, inexplebilis, insatiatus. *c. gen.* 2) (κορέω) non mundatus, non ornatus.
ἀκορία, ας, ἡ, (ἄκορος) insatiabilitas.
ἀκορίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum super ἄκορον diffusum, cui acorum admixtum est.
ἀκορνα, ης, ἡ, i. q. ἄκαρνα.
ἄκορον, ου, τό, acorum, radix quaedam medica, nostr. *Kalmus.*
ἄκορος, ον, idem quod ἀκόρητος, utraque signif.
ἄκορος, ου, ἡ, herba, cujus radix est ἄκορον quod vide.
ἀκόρυφος, ον, (κορυφή) verticem, seu fastigium non habens. 2) i. q. ἀκορύφωτος.
ἀκορύφωτος, ον (κορυφόω) non numeratus, innumerabilis.
ἄκος, εος, τό, medela, medicina, sanatio, curatio, remedium.
ἀκοσμέω, ήσω, incomposite me gero: improbus sum.
ἀκοσμήεις, εσσα, ῆεν, inornatus.
ἀκόσμητος, ον, (κοσμέω) confusus, inornatus.
ἀκοσμήτως, *adv.* confuse, sine ornatu.
ἀκοσμία, ας, ἡ, status rerum perturbatus, res incompositae, dedecus.
ἄκοσμος, ον, (κόσμος) inornatus, indecorus, incultus, inordinatus, incompositus, incomptus, inhonestus.
ἀκόσμως, *adv.* idem quod ἀκοσμήτως.
ἀκοστάω, ήσω (ἀκοστή) abundo esu hordei, pascor hordeo. ἵππος, Il. 6, 506.
ἀκοστή, ῆς, ἡ, hordeum. *Vox Cypria.*
ἄκοτος, ον, (κότος) sine iracundia, qui simultates non alit.
ἀκουάζω, audire facio. *Act.* non invenitur, *Medio* utitur Hom. pro ἀκούω, *c. gen.* 2) vocari, Il. 4, 343.
ἀκουή, ῆς, ἡ, *poet.* pro ἀκοή.
ἀκούριστος, ον, intonsus.
ἄκουρος, ον, 1., (κοῦρος, κόρος) qui est sine liberis, puerorum orbus. Hom. Il., (κείρω, κουρά) intonsus.
ἀκουσείω, (ἀκούω) *desiderat.* audire cupio.
ἀκουσία, ας, ἡ, status ejus, qui est ἀκούσιος.
ἀκουσιάζω, (ἀκούσιος) cogor, involuntarie ago. LXX.
ἀκουσίθεος, ον, (ἀκούω) qui a deo exauditur.
ἀκούσιος, ον, vel ἀκούσιος, ία, ον, (ἑκών) non voluntarius, coactus, invitus. (ᾱ)
ἄκουσις, εως, ἡ, auditio.
ἀκουσίως, *adv.* praeter voluntatem, invite. (ᾱ)
ἄκουσμα, ατος, τό, (ἀκούω) res, quae auditur, auditio: auditio discipuli, quod discipulus ex praeceptore audit, praecepta, institutio: fama, rumor: quod oblectationis caussa auditur, ut cantus, res auditu jucunda.
ἀκουσμάτιον, ου, τό, auditiuncula, narratiuncula.
ἀκουστήριον, ου, τό, auditorium. Themist.
ἀκουστής, οῦ, ὁ, auditor, qui audit: discipulus.
ἀκουστιάω, gestio audire.
ἀκουστικός, ή, όν, ad auditum pertinens.
ἀκουστικῶς, *adv.* attente, ad audiendum parate.
ἀκουστός, ή, όν, sub auditum cadens.
ἀκουτίζω, ίσω, audire facio. LXX. *pass.* audio.
ἀκούω, fut. ἀκούσομαι, (nunquam ἀκούσω) pf. ἤκοα, *Att.* ἀκήκοα, *Dor.* ἄκουκα, ap. ser. ἤκουκα, plqpf. ἠκηκόειν. *Pass.* pf. ἤκουσμαι, aor. 1. ἠκούσθην. *Med.* significatione act. = *audio*, auribus percipio, *Constr.* c. acc. rei, (μῦθον) gen. pers. (εἰπόντος), qui uterque casus etiam conjungitur, ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα: sed etiam acc. pers. vel gen. rei: ἐκ, παρά, πρός τινος, ab aliquo: raro τινί, Soph. El. 231. Hom. Il. 16, 515.: persona, de qua auditur, modo in acc., modo in gen. ponitur, Od. 2, 118. 1, 289. ἀκ. περί τινος, vel περί τινος πράγματος, vel c. acc. c. inf. 2) ausculto, auditor s. discipulus sum; exaudio, satisfacio alicujus precibus: dicto audiens sum, obtempero. 3) dicor, ἐσθλός, κακός, item εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄριστα ἀκούειν, bene, male *audire*: etiam c. inf. ἤκουον εἶναι πρῶτοι, primi esse dicebantur: ὑπό, πρός τινος. – *Observ. a)* praesens ponitur sensu pf. ἀκούω i. q. ἀκήκοα, scio, compertum habeo. Heindorf. Plat. Gorg. p. 503. C. *b)* omittitur, vel saltem omitti videtur post verba cupiditatem audiendi exprimentia, Ar. Ach. 361. πάνυ γάρ ἐμέ γε πόθος, ὅ τι φρονεῖς, ἔχει. cf. Schaef. Lamb. B. p. 25. 580. *c)* οὕτως ἀκούειν vel ἀκοῦσαι, posito vel omisso ὡς, *ad primam auditionem*, re nondum accuratius cogitata.
ἄκρα, ας, ἡ, (pr. *fem.* ab ἄκρος) summitas, extremitas, fastigium, culmen. 2) arx: promontorium. κατ' ἄκρης, Hom. inde a summo, i. e. *funditus.*
ἀκράαντος, ον, (κραιαίνω) imperfectus, irritus. (⏑ vel – – – ⏑)
ἀκραγής, ές, κράζω, mutus.
ἀκραδάντος, ον, (κραδαίνομαι) inconcussus, immotus.
ἀκραεί, *adv.* ab ἀκραής. (⏑ vel – –)
ἀκραής, ές, (ἄκρος, ἄημι) vehemens, acer, secundus, Epith. venti. *aequinoctium* ἀκραές, Cic. ad Att. 10, 17. opp. *perturbato.* (⏑ – –)
ἀκραῖος, αία, ον, (ἄκρος) summus. 2) qui in arce colitur, qui praeest arci. Epith. Dei.
ἀκραίπαλος, ον, (κραιπάλη) non sentiens crapulam, alienus a crapula, 2) arcens crapulam.
ἀκραιφνής, ές, pro ἀκεραιοφανής, i. q. ἀκέραιος, purus, verus, sincerus, integer. (Seriores etiam dicebant ἀκραιφνός. Man. Phil. 5, 325.
ἀκραιφνῶς, *adv.* sincere.
ἄκραντος, ον, (κραίνω) imperfectus, irritus, ut promissum, praedictio. 2) infinitus, immensus.
ἀκραξόνιον, ου, τό, (ἄκρος, et ἄξων) summa pars axis.
ἀκρᾱσία, ας, ἡ, (κρᾶσις) intemperies.
ἀκρᾰσία, ας, ἡ, (κράτος) intemperantia, incontinentia, impotentia.
ἀκρᾰταῖος, αία, ον, i. q. ἀκρατής.
ἀκρατεια, ας, ἡ, (ἀκρᾰτής) incontinentia, intemperantia, petulantia.
ἀκρᾰτεύομαι, f. εύσομαι, intemperanter vivo.
ἀκρᾰτευτικός, ή, όν, incontinens: ex intemperantia ortus.
ἀκρᾰτέως, *adv.* adjectivi ἀκρατής.
ἀκρᾰτής, ές, (κράτος) *impotens*, incontinens, intemperans, invalidus, debilis: qui contineri nequit.
ἀκράτητος, ον, (κρατέω) qui contineri et cohiberi domarique et compesci nequit.
ἀκρᾰτί, *adv.* impotenter, per impotentiam.
ἀκρᾰτία, ας, ἡ, i. q. ἀκράτεια, *Att.* Thuc.
ἀκρᾱτίζομαι, (ἄκρᾱτος) merum bibo. 2) jento, quoniam in jentaculo merum bibebant. Ar. Pl. 295.
ἀκράτισμα, ατος, τό, jentaculum. (κρᾱ)
ἀκρᾱτισμός, οῦ, ὁ, idem.
ἀκράτιστος, ον, qui non jentavit, v. lect. Theocr. 1, 51. (κρᾱ)
ἀκρᾱτοκώθων, ωνος, ὁ, i. q. ἀκρᾱτοπότης. Athen.
ἀκρᾱτον, ου, τό, (κεράννυμι, κρᾶσις) vinum merum, meracum.
ἀκρᾱτοποσία, ας, ἡ, (ἄκρατον, πόσις) meracioris vini potatio.
ἀκρατοποτέω, ήσω, merum bibo. A seq.
ἀκρᾱτοπότης, ου, ὁ, (ἄκρατος et ποτέω) qui merum potat.
ἀκρᾱτοπώλης, ου, ὁ, vini meri venditor. Nicophon Ath. 3, 57. Sed lectio dubia, vide Meinecke Quaest. Men. I. p. 27.
ἄκρᾱτος, ον, merus, nihil aliud admixtum habens, meracus: purus, sincerus: validus, vehemens in utramque partem, immoderatus, immitis: perspicuus: societati ineptus, qui misceri cum aliis non potest. Ex α pr. et κεράω, *misceo.*
ἀκρᾱτότης, *Ion.* ἀκρητότης, meracitas.
ἀκρατοφόρος, ου, ὁ, et – φόρον, τό, qui meracum fert. Nomen vasis vinarii.
ἀκρᾱτόχολος, ου, ὁ, meraca bilis. Hippocr.
ἀκράτωρ, ορος, ὁ, (κράτος) impotens, incontinens, i. q. ἀκρατής. (κρᾰ)
ἀκρᾰτῶς, *adv.* incontinenter, intemperanter: graviter, vehementer, impense.
ἀκράτως, *adv.* ab ἄκρᾱτος, *Ion.* ἀκρήτως, mere, pure, sine admixtione. (κρᾱ)
ἀκρᾰχολία, ας, ἡ, ira repentina, orta levi de caussa.
ἀκράχολος, ον, ad iram proclivis, iracundus, pro ἀκρατόχολος.
ἄκρεα, τα, nom. plur. obsoleti ἀκρεύς, i. q. ἄκρος.
ἀκρεμονικός, ή, όν, (ἀκρέμων) ramos grandes habens.
ἀκρέμων, ονος, ὁ, (ἄκρος) ramus major, grandis: ramus quivis, *pr.* cacumen ramorum.
ἄκρεος, ον, (κρέας) non carneus.
ἀκρέσπερον, *adv.* summa vespera, incipiente vespere.
ἀκρέσπερος, ον, (ἄκρος, ἕσπερος) vesperae principium faciens, vesperam inducens.
ἀκρήβης, ες, (ἄκρος, ἥβη) valde juvenis.
ἀκρηβος, ον, idem et ex iisd.
ἀκρήδεμνος, ον, (κρήδεμνον) sine vitta capitis.
ἀκρηχολία, *Ion.* p. ἀκραχολία.
ἄκρια, τά, i. q. τὰ ἄκρα.
ἀκρία, ας, ἡ, (ἄκρα) cognomen Minervae, quae in arce colitur 2) sc. γῆ, locus editus.
ἀκριβάζω, ἀκρίβασμα, τό, ἀκριβασμός, ὁ, formae acriores et deteriores pro ἀκριβόω,

ἀκρίβωμα, ἀκρίβωσις, ap. LXX. Hinc et ἀκριβαστής, οῦ, ὁ, i. q. ἀκριβῶν.

ἀκρίβεια, ας, ἡ, accuratio, accurata diligentia, summa cura. *Hinc.* summum jus, tenacia, parsimonia, vita exacta, accuratum examen, forma eximia. A. seq.

ἀκριβειόω, ώσω, accuratus sum. Sch. Prud. N. 4, 3.

ἀκριβής, ές, (ἄκρος) accuratus, subtilis, exquisitus, diligens, scrupulosus: certus, exploratus: plenus, justus, copiosus, absolutus: ad rem attentus, tenax.

ἀκριβίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀκρίβεια. Hippocr.

ἀκριβοδίκαιος, ον, summo jure utens, s. agens. Hinc. τὸ ἀκριβοδίκαιον, ου, jus summum.

ἀκριβολογέομαι, accurate perpendo, examino, subtiliter dissero.

ἀκριβολογία, ας, ἡ, accurata discussio et examinatio, subtilis disputatio.

ἀκριβολόγος, ον, accurata et curiosa diligentia utens: accurato sermone utens.

ἀκριβόω, ώσω, (ἀκριβής) plane cognosco, diligenter exploro: probe calleo, compertum exploratumque habeo. 2) summa cura ac diligentia aliquid facio: facio, ut aliquis sit accuratus et exquisitus.

ἀκρίβωμα, ατος, τό, quod accurate definitum est, lex, praeceptum: diligentia, cura.

ἀκριβῶς, *adv.* ab ἀκριβής. ἀκ. καὶ μόλις, vix ac ne vix quidem.

ἀκρίβωσις, εως, ἡ, diligentia, accuratio.

ἀκρίδιον, ου, τό, locustula, locusta parva. *Dimin.* ab, ἀκρίς.

ἀκριδοθήρα, ας, ἡ, (ἀκρίς, θηράω) decipula ad capiendas locustas.

ἀκριδοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui locustis victitat, locustas comedens.

ἀκρίζω, ίσω, (ἄκρος) cacumina, seu summa loca perambulo. 2) summis pedibus ambulo. 3) summa caedo.

ἀκρίς, ίδος, ἡ, locusta.

ἄκρις, ιος, ἡ, summitas, cacumen montis. *Ion.* pro ἡ ἄκρα.

ἀκρισία, ας, ἡ, (κρίσις) inconsiderantia: res controversa et non judicata: judicii inopia et temeritas: malum judicium: perturbatio, confusio, turbulentus rerum status, summa rerum omnium confusio.

ἀκρισίδηρον, τό, more ferri. Manetho 5, 221.

ἀκρισίμως, *adv.* sine judicatoriis signis. Hippocr.

ἀκριτί, *adv.* ab ἄκριτος, indicta caussa: nullo judicio, sine judicio, sine delectu: indiscrete, confuse, nullo discrimine.

ἀκριτόβουλος, ον, imprudens.

ἀκριτόδακρυς, υ, (δάκρυ) immodice lacrimans. (δα naturo corripitur)

ἀκριτόμυθος, ον, (ἄκριτος, μῦθος) qui loquitur inconsiderate et sine judicio: explicatu difficilis.

ἄκριτος, ον, (κριτός) indiscretus, confusus. 2) anceps, controversus, qui componi aut decerni non potest: injudicatus, de quo judicium latum non est, nondum disquisitus, qui in controversiam non cadit. 3) non mitigatus, πενθεῖν ἄκριτα, ἄχεα ἀκρ. vehementer lugere; dolores, qui mitigari et leniri nequeant. *Hinc* immodicus, innumerabilis, immensus. 4) *act.* qui non judicat, non eligit, temere aliquid facit.

ἀκριτόφυλλος, ον, (φύλλον) frondosus. 2) multis arboribus consitus, ita ut folia arborum discerni nequeant.

ἀκριτόφυρτος, ον, (φύρω) confusus, miscellaneus.

ἀκριτόφωνος, ον, indistinctam et confusam vocem habens, ut barbari.

ἀκρίτως, *adv.* idem quod ἀκριτί.

ἀκρόαμα, ατος, τό, acroama, quod auditur: spectaculum omne jucundum et oblectans, etiam per oculos. 2) ipsa persona, quae auditur, ut musicus, lector.

ἀκροαματικός, ή, όν, quod auditione percipitur, discitur: in auditione s. nuda scientia et contemplatione positum.

ἀκροάομαι, ἀκροάσομαι, audio: audio discendi caussa: dicto sum audiens, pareo. *c. gen.* (Antepenult. in praes. corripitur, in fut. producitur.)

ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiendi actio, recitatio: conventus audiendi caussa, obedientia. Thuc.

ἀκροατήριον, ου, τό, auditorium: locus, in quo judices ad cognoscendam caussam conveniunt.

ἀκροατής, οῦ, ὁ, auditor, discipulus: qui obedit praeceptis.

ἀκροατικός, ή, όν, ad audiendum pertinens: μισθός, merces, quae pro audiendo datur, honorarium.

ἀκροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (ἄκρος, βαίνω) qui erectus in summos pedum digitos incedit.

ἀκροβαρέω, ήσω, (βάρος) in superiore parte gravior sum.

ἀκροβατέω, ήσω, (βατέω) pedibus suspensis incedo, erectus incedo.

ἀκροβατικός, ή, όν, ad arecte incedendum pertinens.

ἀκροβαφής, ές, (ἄκρος, βάπτω) summa parte tinctus, leviter imbutus.

ἀκροβελής, ές, (βέλος) acutam cuspidem habens.

ἀκροβελίς, ίδος, ἡ, sagittae cuspis: fastigium obelisci. A. B. p. 371.

ἀκροβηματίζομαι, f. ίσομαι, (βῆμα) sto in summo suggestu, vel tribunali.

ἀκρόβλαστος, ον, (βλαστεῖν) germen in cacumine habens.

ἀκροβολέω, ήσω, (βάλλω) e longinquo jaculor.

ἀκροβολής, ές, i. q. ἀκροβόλος, e longinquo jaculans.

ἀκροβολία, ας, ἡ, velitatio, praeludium pugnae.

ἀκροβολίζω, et ἀκροβολίζομαι, e longinquo jaculor: velitor: velitor verbis et certamen lacesso.

ἀκροβολίς, ίδος, ἡ, jaculi genus, velitaris hasta.

ἀκροβόλισις, idem quod ἀκροβολισμός.

ἀκροβολισμός, οῦ, ὁ, (ἀκροβολίζω) jaculatio: velitatio, praeludium pugnae: irritatio: *omnino*, lapidum, aliorumque missilium conjectus.

ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ, (ἀκροβολίζω) jaculator: veles.

ἀκροβόλος, ου, ὁ, (βάλλω) a longinquo jactus, e superiore parte vulneratus.

ἀκροβυστέω, sum praeputiatus.

ἀκροβυστία, ας, ἡ, praeputium: gentes profanae, non circumcisae: corruptio humanae naturae. N. T.

ἀκρόβυστος, ον, praeputiatus. (Ex ἄκρος, et βύω, *tego*, quod praeputium extremam membri virilis partem tegat.)

ἀκρογένειος, ον, (γένειον) acuti menti, mento prominente. Aristot.

ἀκρογωνιαῖος, αία, αῖον, (ἄκρος, γωνία) angularis, quod in summo angulo est: imus N. T.

ἀκρόγωνος, ον, i. q. ἀκρογωνιαῖος.

ἀκροδακτύλιον, ου, τό, (δάκτυλος) summa pars digiti.

ἀκρόδετος, ον, (δέω) in summo ligatus.

ἀκροδίκαιον, ου, τό, summum jus. Clem. Al.

ἀκρόδρυα, ων, τά, (δρῦς) glandes: fructus arborei, et proprie quidem, qui putamen lignosum habent. 2) omnes arbores frugiferae: omnes fructus arborum edules.

ἀκροέλικτος, ον, (ἑλίσσω) in suprema parte tortus.

ἀκρόζεστος, ον, (ζέω) leviter fervefactus: leviter coctus.

ἀκροζύγιον, τό, locus quidam in temone. Pollux 1, 213.

ἀκρόθαλπτος, ον, (θάλπω) in summo calefactus et tostus: leviter calefactus.

ἄκροθεν, poet. ἄκροθε, *adv.* ab extrema parte.

ἀκρόθερμος, ον, (θερμός) in summo calidus.

ἄκροθι, *adv.* in extremo. ἀκρ. νυκτός i. q. ἄκρας νυκτός. Arat. 308.

ἀκροθιγγάνω, leviter attingo. Hesych.

ἀκροθιγής, ές, (θιγεῖν) summis digitis tactus, leviter tactus.

ἀκροθιγῶς, *adv.* summis digitis: summatim, carptim.

ἀκρόθινα, τά, vide ἀκροθίνιον.

ἀκροθινιάζω, f. άσω, (θίν) summam partem attingo: primitias offero, aliquid pro primitiis offero: deligo, quod egregium, optimum. *In medio*, deligo mihi, mea caussa.

ἀκροθίνιον, ου, τό, et, quod usitatius, ἀκροθίνια, ων, τά, vel ἀκρόθινα, Pind. primitiae frugum, primitiae quaelibet: primitiae manubiorum, quae Diis offeruntur: spoliorum decimae. (Ex ἄκρος, et θίν, θινός, *acervus*, quod primitiae a summitate acervi sumebantur.) (⏑ vel -⏑-⏑⏑)

ἀκροθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, (θωρήσσω) leviter ebrius. 2) valde ebrius.

ἀκρόκαρπος, ον, (καρπός) in summitate fructum habens.

ἀκροκελαινιάω, (κελαινός) in summo, vel superficie nigrico, s. ater sum. Hinc ἀκροκελαινιόων pro ἀκροκελαινιῶν, Il. 21, 249.

ἀκροκέραια, ων, τά, (κέρας) extremitates, s. cornua antennarum.

ἀκροκιόνιον, ου, τό, (κίων) summa columnae pars, fastigium columnae, capitulum.

ἀκροκνέφαιος, ον, (κνέφας) crepusculo incipiente, *de personis*.

ἀκροκνεφής, ές, idem, *sed de rebus*.

ἀκροκόμης, ου, ὁ, i. q. ἀκρόκομος.

ἀκρόκομος, ον, vel ἀκροκόμη, (κόμη) in vertice comatus. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, Il. 4, 533. 2) in extremo comatus, etiam de arboribus.

ἀκροκόρυμβος, ον, (κόρυμβος) summus, extremus.

ἀκροκυματόω, (κῦμα) summis innato fluctibus. Vox a Luc. repreh.

ἀκροκωλία, ας, ἡ, (κῶλον) extremitas membrorum, h. e. brachiorum, ubi humeris inseruntur.

ἀκροκώλιον, τό, (κῶλον) usitatius in *plur.*, extremitates corporis, praecipue bestiarum, trunculi. Pherecr. Athen.

ἀκρόλειον, ου, τό, (λεία) primitiae manubiarum, s. praedae: primitiae quaelibet, ut ἀκροθίνιον.

ἀκρόλιθος, ον, (λίθος) in extremo lapideus. ξόανον, statua, cujus extremitates tantum lapideae sunt.

ἀκρολίνιον, ου, τό, (λίνον) limbus, retis.

ἀκρόλινος, ον, (λίνον) ad extremitates retium collocatus. Opp.

ἀκρολίπαρος, ον, (λίπος) per summa pinguis, in superficie pinguis.

ἀκρολογέω, ήσω, (λέγω) ex summitate lego, seu carpo, summe lego: summas spicas carpo.

ἀκρολόγος, ον, summa colligens, s. decerpens.

ἀκρολοφία, ας, ἡ, (ἀκρόλοφος) summitas collis, montosa loca, collis.

ἀκρολοφίτης, ου, ὁ, qui in summitatibus collium et tumulis versatur.

ἀκρόλοφος, ου, ὁ, (λόφος) summitas collis, cacumen tumuli, s. montis.

ἀκρόλοφος, ον, (λόφος) editus, altus, ut πρῶνες, πέτραι.

ἀκρόλοχος, ον, summis floribus insidens. Athen. 10, 9. p. 432. C. ex Eurip. sed lectio haud dubie metro monstrante corrupta, unde jam Porson ἀκραχόλου pro ἀκρολόχου emendabat.

ἀκρολυτέω, (λύω) rem aliquam in summa tantum ejus parte, non totam, solvo.

ἀκρόμαλλος, ον, (μαλλός) summe villosus, brevi vellere praeditus.

ἀκρομανής, ές, (μανία) summe insanus, extrema insania laborans. 2) propinquus insaniae. Herodot. 5, 42.

ἀκρομάσθιον, ου, τό, (μασθός) papilla.

ἀκρομέθυσος, ον, plane plenus, depositus vino.

ἀκρομήριον, τό, extrema pars pedis. Tzetz. ad Lycophr. 367.

ἀκρομολιβδον λίνον, (μόλιβδος) rete, plumbum in extrema, seu ima sui parte habens. Anth.

ἀκρομόλη, ας, ἡ, patella, urbis genoum. Hesych. Etym.

ἀκρομφάλιον, ου, τό, (ὀμφαλός) media umbilici pars seu meditullium.

ἀκρόμφαλον, ου, τό, idem.

ἄκρον, ου, τό, apex, summum, cacumen, fastigium, culmen: crepida, margo: promontorium. Propr. *neutr.* ab ἄκρος, q. v.

ἀκρόνηον, ου, τό, (ναῦς, *Ion.* νηῦς) summa, seu extrema pars navis. Hesych.

ἀκρονυγής, (νύττω) summis marginibus se contingens. *Adv.* ἀκρονυγῶς. Galen.

ἀκρονυκτιον, ου, τό, prima noctis pars.

ἀκρονύκτιος, ον, (νύξ) principio noctis, vespertinus.

ἀκρόνυκτος, ον, vespertinus.

ἀκρόνυξ, υκτος, ἡ, prima pars noctis, primae noctis tempus.

ἀκρονυχί, *adv.* (ὄνυξ) summis unguibus, pro ἀκρωνυχί. Meleag. ep. 25. Jacobs A. P. p. 760. Schneiderus sine causa de hac forma dubitat.

ἀκρονυχία, ας, ἡ, i. q. ἡ ἀκρόνυξ, noctis principium.

ἀκρονυχία, ας, ἡ, (ὄνυξ) i. q. ἀκρωνυχία. Philostr. Imag. 2, 16. Nicet. Ann. 16, 1. cf. Lob. Phr. p. 708.

ἀκρόνυχος, ον, (ὄνυξ) i. q. ἀκρώνυχος, summis unguibus factus etc. Q. Sm. 8. 158. Phil. Thess. 15. Vox a Struvio et Schneidero in dubium vocatur, sed immerito.

ἀκροπαγής, ές, (πήγνυμι) in summo fixus.

ἀκρόπαθος, ον, in summa parte adfectus. Hippocr. p. 77. *susp.*

ἀκρόπαστος, ον, (πάσσω) per summa leviter conspersus: parte salsus.

ἀκροπαχής, ές, in summa parte crassus. Phot. v. σκυτάλη.

ἀκροπενθής, ές, (πένθος) summe tristis. Aesch. Pers. 135.

ἀκρόπηλος, ον, (πηλός) valde coenosus, lutulentus: superne lutulentus. Polyb.

ἄκροσις γλῶσσα, i. q. ἀδιάθρωτος. Hippocr. epidem. 7. p. 318. 319. Foes.

ἀκρόπλοος, ον, contr. -πλους, (πλέω) in superficie navigans, levis, νοῦς. Hippocr.

ἀκροποδητί, *adv.* (πούς) summis pedibus insistendo, summis pedum digitis.

ἀκροποδιτί, *adv.* idem.

ἀκροπολεύω, sublimis meo, Man. 4, 79.

ἀκρόπολις, εως, ἡ, (πόλις) arx, summa pars urbis.

ἀκρόπολος, ον, (πόλος) altissimum habens verticem, excelsus.

ἀκρόπορος, ον, (πείρω) summa parte acutus. 2) superne transforatus.

ἀκροπόρφυρος, ον, in extremitate, vel summitate purpuram habens; purpura praetextus.

ἀκροποσθία, ας, ἡ, (πόσθη) praeputium. 2) glans.

ἀκροπόσθιον, ου, τό, idem. Dim.

ἀκροπότης, ου, ὁ, (πίνω) qui poculum summis labiis attingit. Nonn.

ἀκρόπους, οδος, ὁ, (πούς) i. q. ἄκρος πούς. Lob. Phryn. p. 603.

ἀκροπρῷρον, ου, τό, summa pars prorae.

ἀκροπτέρυγον, το, (πτερόν) extrema alae pars, extremum cujusvis rei.

ἀκρόπτολις, εως, ἡ, poet. p. ἀκρόπολις.

ἀκρόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) in superficie habens radicem, leviter radicatus.

ἀκρόῤῥινιον, ου, τό, (ῥίν) nasi summitas, totus ambitus nasi anterioris.

ἀκροῤῥύμιον, ου, το, (ῥυμός) summus temo, extrema temonis pars.

ἄκρος, α, ον, (ἀκή) extremus, summus: supremus, primus: acutus. ἄκρος μυελὸς, extrema medulla i. e. intima. Eur. ἄκρας νυκτὸς, prima nocte, Soph. Aj. 285. vide ἀκρόνυξ, ἡ, et ἀκρόνυχος. 2) *metaph.* summus, praestantissimus, perfectus, singularis; summum in aliqua re gradum obtinens, ἄκρος ἐργάτ. — *Obs.* ἄκρα, ἡ, et ἄκρον, τό, *subst.* quae vide suis locis. ἄκρον, ἄκρα, εἰς ἄκρον, ἐπ' ἄκρον, *Adv.* i. q. ἄκρως.

ἀκροσαπής, ές, (σήπομαι) qui in superficie putrescit: qui leviter putrescere et mutari coepit.

ἀκροσιδηρος, ον (σίδηρος) in extremo ferreus, cuspide ferrea praeditus. Anal.

ἀκροσκιρία, ας, ἡ, (σκῖρος) fines regionis petris gypsoque abundantis. Tab.Heracl. p. 186.

ἀκρόσοφος, ον, (σοφός) impense sapiens, peritus.

ἀκροσπάδια, ων, τά, (σπάδων) hypochondria, ita dicta, quod velut in extremitate costarum sita sint.

ἀκρόσσος, ον, (κροσσός) sine fimbria.

ἀκροστήθιον, ου, τό, (στῆθος) summa pars pectoris.

ἀκροστιχίς, ίδος, ἡ, (στίχος) initium versus: carmen, in quo deinceps e primis versuum literis aliquid connectitur.

ἀκρόστιχον, ου, τό, idem.

ἀκροστόλιον, ου, τό, (στόλος) aplustre, ornamentum navis in prora.

ἀκροστόμιον, ου, τό, (στόμα) summa et extrema pars oris. 2) i. q. ἀκροφύσιον.

ἀκροσφαλής, ές, (σφάλλω) proclivis ad lapsum. 2) lubricus, pronus, proclivis.

ἀκροσφύριον, ου, τό, vel -σφύριον, (σφυρόν) genus calceamenti muliebris.

ἀκροσχιδής, ές, (σχίζω) summa vel extrema sui parte scissus, in cacumina divisus.

ἀκροτελεύτιον, ου, τό, (τελευτή) finis, seu extremitas, v. c. carminis. *Neutr.* ab

ἀκροτελεύτιος, ον, extremus. Dio Cass. 63, 10.

ἀκρότης, ητος, ἡ, (ἄκρος) summitas, extremitas, apex, fastigium.

ἀκρότης, ου, ὁ, (ἄκρος) Aesch. Pers. 997. dux, princeps. *v. Lect.*

ἀκρότητος, ον, (κροτέω) non pulsatus: non congruens ad numeros, illaboratus, impolitus.

ἀκροτομέω, ήσω, (τέμνω) summas partes amputo, trunco.

ἀκρότομος, ον, (τέμνω) cujus summae partes sectae sunt. 2) excelsus, asper et transitui difficilis. οἱ ὁ, saepe.

ἀκρότομος, ον, valde acutus.

ἀκρότονος, ον, (τείνω) in summo tentus.

ἀκροτόνος, ον, (τείνω) qui extremas partes, sc. manus et brachia summa vi intendit, robustus.

ἄκροτος, ον, (κρότος) plausu carens, cui non plauditur.

ἀκρουλος, ον, (οὖλος) in extremo crispus.

ἀκρουράνια, ας, ἡ, summitas coeli, vertex coeli. Lucian. in Lexiph.

ἀκρουχέω, i. q. ἔχω τὰ ἄκρα, summa montium teneo.

ἀκροφανής, ές, i. q. ἀκροφανής.

ἀκροφανής, ές, (φαίνομαι) summo diluculo apparens: qui tenuem tantum et non plenam lucem habet: qui apparere incipit.

ἀκροφυής, ές, (φύω) in cacumine proveniens, in summo nascens. 2) excelsa indole praeditus.

ἀκροφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ) arcis praefectus.

ἀκρόφυλλος, ον, (φύλλον) in summitate folia habens.

ἀκροφύσιον, ου, τό, (φῦσα) follium pars summa, seu extrema, quae fornacis ori immittitur.

ἀκρόχαλις et ἀκροχάλιξ, ὁ καὶ ἡ, (χάλις) supra modum ebrius.

ἀκροχανής, ές, (χαίνω) in summo, vel extremo hians, apertus: immani vastus hiatu.

ἀκροχειλία, ας, ἡ, i. q. ἄκρα χείλη. Procop.

ἀκρόχειρ, ρος, ἡ, (χείρ) pars brachii, a cubito ad extremos usque digitos.

ἀκροχειρία, ας, idem cum ἀκροχείρισις.

ἀκροχειρισμός, idem quod ἀκροχειρισμός. Lucian. Lexiph.

ἀκροχειρίζω, summa manu capto. Aristaen. 2) *Med.* moveo τὴν ἀκρόχειρα, impr. de genere quodam pugnae; πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, expl. Timaeus, ad quem vide Ruhnk. p. 19. cf. A. B. p. 370, 5.

ἀκροχείρισις, εως, ἡ, idem quod seq.

ἀκροχειρισμός, οῦ, ὁ, exercitatio pancratiastarum, qua alter alterum manu tantum captat, s. ἀκροχειρίζεται.

ἀκροχειριστής, οῦ, ὁ, qui exercetur ἀκροχειρισμῷ.

ἀκροχηνίσκοι, ων, οἱ, (χηνίσκος) extremitates ejus partis jugi, quae ζεύγλη dicitur.

ἀκροχλίαρος, ον, valde tepidus.
ἀκροχλιάρως, *adv.* valde tepide.
ἀκροχολέω, ήσω, excandesco ira.
ἀκροχολία, ας, ἡ, iracundia, excandescentia.
ἀκρόχολος, ον, (ἄκρος, χόλος) iracundus. 2) qui leviter vel levi de caussa irascitur. Lob. Phryn. p. 664.
ἀκροχορδόνιον, ου, τό, verruca. *Dim.* ab ἀκροχορδών.
ἀκροχορδονώδης, ῶδες, Verrucosus. Cognomen Fabii Maximi.
ἀκροχορδών, όνος, ἡ, verruca rotunda et callosa, pensilis verruca, naevus. Ex ἄκρος et χορδή, eo, quod vertice suo similis est resectae chordae secundum extremitatem.
ἀκρόχωλος, ον, valde claudus.
ἀκρόψιλος, ον, in summo nudus. 2) plane nudus.
ἀκρόψωλος, ον, qui in summa penis parte recutitus est, glandem nudam habet, libidinosus.
ἄκρυπτος, ον, (κρύπτω) non occultus, inoccultus.
ἀκρύσταλλος, ον, glacie carens, non glaciatus: nihil crystallini habens.
ἀκρωβελία, ας, ἡ, (ἄκρος, ὀβελίας) extremitas panis, qui ὀβελίας dicitur.
ἀκρωλένιον, ου, τό, (ὠλένη) summitas, vel extremitas cubiti.
ἀκρωμία, ας, ἡ, (ὦμος) eminentia, vel summitas humeri.
ἀκρώμιον, ου, τό, et ἀκρωμίς, ίδος, ἡ, idem.
ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri.
ἀκρωνία, ας, ἡ, partium extremarum amputatio.
ἀκρώνυξ, υχος, ὁ, (ὄνυξ) q. d. qui summis fit, seu imprimitur unguibus: summa unguis pars.
ἀκρωνυχία, ας, ἡ, extremitas unguium. 2) montis cacumen. Xen. An. 3, 4, 37.
ἀκρώνυχος, ον, idem quod ἀκρώνυξ.
ἀκρώρεια, ας, ἡ, (ὄρος) summitas, sive summa pars montis, collis jugum, vertex montis.
ἀκρωρία, ας, ἡ, (ὥρα) initium diei. Theophr.
ἄκρως, *adv.* summe in utramque partem, praeclare, excellenter, eximie. Superl. ἀκρότατα.
ἀκρωτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀκρωτήριον.
ἀκρωτηριάζω, άσω, (ἀκρωτήριον) extremitates corporis amputo, corpus mutilo, trunco, decacumino: mutilo, perdo, pessumdo. 2) *intr.* promineo.
ἀκρωτηρίασις, εως, ἡ, truncatio corporis, mutilatio.
ἀκρωτηρίασμα, τό, quod resecatur ab extremo corpore, ut manus, pedes, aures, nares.
ἀκρωτηριασμός, οῦ, ὁ, idem quod ἀκρωτηρίασις.
ἀκρωτήριον, ου, τό, (ἄκρος) extremitas, summitas, cacumen, vertex, promontorium; extremitates corporis, ut manus, pedes etc.: rostrum navis mutilatae: pinnae murorum: simulacra, vexilla et similia in fastigia aedium, turrium, navium, quae vel ornamenti, vel venti indicandi caussa imponuntur. Plerumque in *plur.*
ἀκταίζω, άσω, (ἀκτή) in litore genio indulgeo. 2) hilari sum animo, exhilaro me.
ἀκταίζω, i. q. ἀκταίνω.
ἀκταία, ας, ἡ, i. q. ἀκτέα, sambucus. germ. *Hollunderbaum.* 2) genus vestimenti Persici.
ἀκταινόω, i. q. ἀκταίνω. *Transit.* cum impetu et celeriter moveo, Plato de Legg. 2. p. 672. ex rec. Bekkeri.
ἀκταίνω, (ἀκτίν) i. q. ἀΐσσω, ruo, irruo, impetum capio. Dicitur de quovis motu celeri et corporis et animi. ἀκταίνειν βάσιν, Aesch. Eum. 36. celeriter procedere. cf. Ruhnk. Tim. p. 20. Exstant etiam formae ἀκταινόω, sensu *act.*, ἀκτάζω, ἀκταίζω.
ἀκταῖος, αία, αῖον, (ἀκτή) litoralis, maritimus. 2) Ἀκταία, sc. γῆ, Attica.
ἀκταιωρέω, ήσω, (ὥρα) litora custodio.
ἀκταιωρία, ας, ἡ, custodia litorum. Hesych.
ἀκταίωρος, ον, litorum custos.
ἀκτέα, ας, ἡ, contr. ἀκτῆ, sambucus, germ. *Hollunderbaum*, sambucus nigra, Linn. Dicitur etiam ἀκταία.
ἀκτέανος, ον, (κτέανον) nihil possessionum habens, pauper, egenus.
ἀκτένιστος, ον, (κτενίζειν) impexus.
ἀκτερεΐστος, ον, (κτερεΐζω) infuneratus, cui justa facta non sunt.
ἀκτερής, ές, (κτέρας) i. q. ἀκτέριστος. Or. Sibyll.
ἀκτέριστος, ον, (κτερίζω) infuneratus.
ἀκτή, ῆς, ἡ, (ἄγνυμι, ἀγή) litus maritimum, ubi frangitur mare; litus praeruptum. 2) quaevis eminentia, altare, Soph. O. R. 184. tumulus sepulcri, Aesch. Choe. 718. 3) Ἀκτή, *nom. pr.* Attica antiquo nomine, ut Ἀκταία.
ἀκτή, ῆς, ἡ, (propr. *fem.* ab ἀκτός, fractus) mola, farina: panis, qui inde fit. 2) fruges, Hes. Op. 464. Ap. Rh. 3, 413.
ἀκτῆ, vide ἀκτέα.
ἀκτημοσύνη, ης, ἡ, paupertas.
ἀκτήμων, ον, (κτῆμα) inops, pauper.
ἀκτήρ, ῆρος, i. q. ἀκτίν, sic olim legebatur h. Hom. 32, 6.
ἀκτησία, ας, ἡ, paupertas, inopia.
ἄκτητος, ον, (κτάομαι) non possessus: qui adquiri non potest.
ἀκτίν, ῖνος, ἡ, radius quicumque, ut solis, fulminis, lucis, rotae. (‒‒) Nom. ἀκτίν *inusit.*
ἀκτινοβολία, ας, ἡ, i. q. ἀκτινοβολία. Manetho 1, 322.
ἀκτινηδόν, *adv.* in formam radiorum, vel radii.
ἀκτινοβολέω, ήσω, (βάλλω) radios ejaculor, radio, ἀκτινοβολεῖσθαι, radiis illuminari.
ἀκτινοβολία, ας, ἡ, radiorum ejaculatio.
ἀκτινοβόλος, ον, (βάλλω) radios fundens.
ἀκτινογραφία, ας, ἡ, doctrina de radiis, titulus libri Democritei ap. Vitruv.
ἀκτινοειδής, ές, (εἶδος) radiatus.
ἀκτίνεος, η, ον, (ἀκτῆ) ad sambucum pertinens, e sambuco factus.
ἀκτινοφόρος, ον, radios ferens, emittens.
ἀκτινωτός, ή, όν, radiatus, quasi ab ἀκτινόω.
ἄκτιος, ον, (ἀκτή) litoralis; cognomen Apollinis et Panis.
ἀκτίς, ῖνος, ἡ, radius, i. q. ἀκτίν.
ἄκτιστος, ον, (κτίζω) non creatus, inconditus.
ἀκτίτης, ου, ὁ, (ἀκτή) litoralis, in litore commorans.
ἄκτιτος, ον, (κτίζω) poet. i. q. ἄκτιστος, non aedificatus.
ἀκτυπί, *adv.* (κτύπος) i. q. ἀψοφητί.
ἄκτωρ, ορος, ὁ, (ἄγω) ductor, princeps, rex, Aeschyl. 2) lorum, vel funis, quo ducimus aliquid.
ἀκτωρέω, ήσω, (ἀκτωρός) ago custodem litorum.
ἀκτωρός, οῦ, ὁ, (ἀκτή, ὤρα) litorum custos.
ἀκυβέρνητος, ον, (κυβερνάω) sine gubernatore.
ἀκύβευτος, ον, (κυβεύω) nihil temere faciens, nihil fortunae permittens; constans, immobilis.
ἀκυητήριον vel ἀκυτήριον, ου, τό, (κύω) medicamentum, quod conceptum impedit. Hesych.
ἀκύθηρος, ον, (Κυθήρη) invenustus.
ἀκύθος, ον, (κύω) quae non concipit, sterilis.
ἀκύκλιος, ον, (κύκλος) qui ambitum disciplinorum non comprehendit, indoctus. *opponitur* ἐγκύκλιος.
ἀκύλιστος, ον, (κυλίω) qui non volvitur aut nequit volutari: immotus, stabilis: rigidus.
ἄκυλος, ου, ἡ, glans ilicis.
ἀκύμαντος, ον, vel ἀκύμαστος, ἀκύματος, ἄκυμος, ον, et ἀκύμων, ον, (κυμαίνω, κῦμα) fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. *Adv.* ἀκυμάντως. (ῡ)
ἀκύμων, ον, (κύω) foetu carens, sterilis. (ῡ)
ἄκυπρος, ον, (Κύπρις) Veneris expers, Venerem non appetens, *aut*, haud amabilis. Hesych.
ἀκυρέω, *poet.* pro ἀτυχέω.
ἀκύρημα, ατος, τό, (ἀκυρής) infortunium, quum quis non potitur eo, quod petit. (ῡ)
ἀκύρης, ές, qui non potitur, infortunatus.
ἀκυρία, ας, ἡ, (ἄκυρος) improprietas.
ἀκυρίευτος, ον, (κυριεύω) nullius dominio subjectus, aut impatiens imperii.
ἄκυρμα, ατος, τό, idem quod ἀκύρημα.
ἀκυρολογέω, improprie loquor.
ἀκυρολογία, ας, ἡ, improprium loquendi genus: sermonis improprietas et absurditas.
ἀκυρολόγος, ον, qui improprie loquitur.
ἀκυρολόγως, *adv.* improprie.
ἄκυρος, ον, (κῦρος) auctoritate privatus, abrogatus, illicitus: irritus. 2) *de hominibus. opp.* κύριος, jus et potestatem alicujus rei non habens, c. gen. 3) *de verbis*, improprius, obsoletus, abolitus, ineptus.
ἀκυρόω, ώσω, auctoritate privo, irritum reddo, abrogo, antiquo, aboleo.
ἀκύρωσις, εως, ἡ, antiquatio, abrogatio.
ἀκύρωτος, ον, non firmatus, non sancitus, irritus.
ἀκυτήριον, ου, τό, idem quod ἀκυητήριον, quod vid.
ἄκυτος, ον, idem quod ἄκυθος.
ἀκωδώνιστος, ον, (κωδωνίζω) nondum exploratus.
ἀκωκή, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acumen. Per reduplicationem ab ἀκή.
ἀκώλιστος, ον, (κωλίζω) non distinctus in membra s. κῶλα, *de periodis orationis.* Dionys. Hal.
ἄκωλος, ον, (κῶλον) membris carens; non in κῶλα distinctus, περίοδος. Dion. Hal.
ἀκώλυτος, ον, (κωλύω) non impeditus, liber.
ἀκωλύτως, *adv.* nemine prohibente, libere.
ἀκώμαστος, ον, i. q. μὴ κωμάζων. Liban.
ἀκωμῴδητος, ον, (κωμῳδέω) non derisus in comoedia: *in univ.* non derisus, non ludibrio habitus.

ἀκωμῳδήτως, *adv.* sine ludibrio.

ἄκων, οντος, ὁ, (ἀκή) jaculum, spiculum, telum.

ἄκων, ἄκουσα, ἆκον, gen. ἄκοντος, contr. ex ἀέκων nolens, invitus, coactus. (ᾱ)

ἀκώνιστος, ον, (κωνίζω) pice non obductus.

ἄκωνος, ον, (κῶνος) cono et fastigio carens.

ἀκώπητος, ον, (κωπία) remis non instructus, non armatus.

ἄκωπος, ον, (κώπη) remo carens.

ἄλαβα, et ἀλάβη, ης, ἡ, carbo, fuligo: atramentum inde factum. *Vox Cypria*, Hesych.

ἀλαβαρχείη, *poet.* idem quod ἀλαβαρχία.

ἀλαβαρχέω, sum alabarcha.

ἀλαβάρχης, ου, et ἀλάβαρχος, ου, ὁ, (ἀλάβη) alabarcha, magister scripturae, vectigalibus profectus. Cic. ad Att. 2, 17. Pompejum, vectigalia pop. Rom. augere cupientem, *alabarchen*, appellat. 2) Summus Judaeorum in Aegypto magistratus, Vales. ad Euseb. hist. eccl. 2, 5. cf. Intpp. ad Juv. 1, 170.

ἀλαβαρχία, ἡ, principatus Ethnarchae (Quidam autem malunt ἀραβ. in his omnibus.)

ἀλάβαστος, *Att.* pro ἀλάβαστρος A. B. p. 206.

ἀλαβάστριον, ου, τό, parvus alabaster. *Dim.* ab ἀλάβαστρος, *Att.* ἀλαβάστιον.

ἀλαβαστρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, alabastrites, sc. lapis.

ἀλαβαστρῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίθος, idem.

ἀλαβαστροθήκη, ης, ἡ, vas, in quo pixides unguentariae reponuntur. *Att.* ἀλαβαστροθήκη.

ἀλάβαστρος, ου, ὁ, alabaster. 2) vas unguentarium ex alabastro factum, myrotheca lapidea, lecythus. Plur. ἀλάβαστρα invenitur ap. Theocr. 15, 114. Agath. ep. 61.

ἀλαβαστροφόρος, ον, (φέρω) alabastra ferens.

ἀλαβής, ές, (λαβή) in quo nihil est, quo prehendi queat, ansa, seu manubrio carens; qui prehendi, capi, teneri nequit.

ἀλάβης, vel ἀλλάβης, ητος, ὁ, piscis Niloticus, ut videtur *Silurus anguillaris Linn.*

ἅλαδε, *adv.* (ἅλς) ad mare.

ἁλίδρομος, ον, in mari vagans, ut nauta, mercator. 2) ὁ, subst. cursus per mare.

ἀλαζονεία, ας, ἡ, (ἀλαζών) fastus, ostentatio, jactatio, gloriatio, vaniloquentia, jactantia, insolentia, arrogantia.

ἀλαζόνευμα, ατος, τό, gloriatio, jactatio propter aliquod facinus; verbum vel facinus insolens.

ἀλαζονεύομαι, f. εύσομαι, me ostento, me vendito, me jacto, falsa de me praedico, glorior; mentior per jactantiam.

ἀλαζονίας, ου, ὁ, i. q. ἀλαζών. Herodian. Epim. p. 183.

ἀλαζονίη, ης, ἡ, i. q. ἀλαζονεία. Or. Sib.

ἀλαζονικός, ή, όν, ad ostentationem pertinens, compositus; ostentator, jactator, vanitati deditus.

ἀλαζονικῶς, *adv.* jactanter, gloriose.

ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ου, ὁ, (ἀλαζών, χαῦνος, φλύαρος) ostentator, in futilibus et nugis sese jactans. Vox Comica.

ἀλαζών, ονος, ὁ, ἡ, (ἄλη, ἀλάομαι) *propr.* vagus, circumforaneus; *hinc* praestigiator, mendax, inanis jactator, ostentator; praecipue de falsis vatibus et sophistis, Ruhnk. Tim. p. 22. 2) gloriosus, arrogans, superbus. ἀλαζόνες λόγοι, sermones mendaces, Plato.

ἀλάθεια, ἀλαθής, *Dor.* pro ἀλήθεια, etc.

ἀλαθείς, *Dor.* p. ἀληθείς, part. aor. 1. pass. verbi ἀλάομαι.

ἀλάθητος, ον, (λανθάνω) qui latere nequit; qui oblivioni mandari non potest; quem nihil latet.

ἀλαίνω, i. q. ἀλάομαι, vagor, erro; aberro ab aliqua re *c. gen.* Trag.

ἀλάϊος, αία, αῖον, caecus, captus oculis, i. q. ἀλαός.

ἀλάκητος, ον, (λακέω) strepitum non edens.

ἀλαλά, *Dor.* pro ἀλαλή, Pind. N. 3, 103.

ἀλαλαγή, ῆς, ἡ, (ἀλαλάζω) laetus clamor.

ἀλάλαγμα, ατος, τό, (ἀλαλάζω) laetus clamor militum; laeta vociferatio.

ἀλαλαγμός, οῦ, ὁ, idem. 2) hymnus, qui ob partam victoriam canitur.

ἀλαλάζω, f. άξω, (ἀλαλή) clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem bellicum edo, conclamo; tollo clamorem laetum, vel tristem, ululo, ejulo 2) alta voce renuncio, proclamo, *c. acc.*

ἀλαλάξιος, ου, ὁ, (ἀλαλάζω) Epith. Martis, qui clamore et fremitu bellico celebrabatur.

ἀλαλή, ῆς, *Dor.* ἀλαλά, ᾶς, ἡ, clamor bellicus, qualis edi solebat initio pugnae; pugna; quivis clamor altus, strepitus.

ἀλάλημαι, occurrit tantum in praes., i. q. ἀλάομαι, vagor, erro. (Proprie est perf. verbi ἀλάομαι.)

ἀλαλητόν, idem. *Phav.*

ἀλαλητός, οῦ, ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλή; clamor militaris; etiam lamentatio.

ἀλάλητος, ον, (λαλέω) qui verbis non exprimitur vel profertur, inenarrabilis, ineffabilis.

ἀλαλητύς, ἡ, i. q. ἀλαλητός, *Ion.* Anal.

ἄλαλκε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi absoleti ἀλάλκω, vel ἄλκω, i. q. ἀλέξω, depello, propulso, arceo. Hujus aor. exstant praeterea hae formae; ἀλαλκεῖν, ἀλαλκεῖν, ἀλαλκέμεν, ἀλαλκέμεναι, ἀλάλκοις, -οι, -οιεν, ἀλάλκησι, reliqua non sunt in usu; quod enim recentior poeta Qu. Sm. 7, 267. ἀλαλκήσουσιν habet, id quidem non ex vivo populi sermone depromtum, sed arte potius fictum esse, nemo est, quin videat. Constr. τινί τι, τινός τι, vel τινί τι χρατός. Vox est mere poetica.

Ἀλαλκομένειον, τό, templum Minervae auxiliatricis. Plut.

ἀλαλκομένιος, ὁ, nomen mensis ap. Boeotios, i. q. μαιμακτηριών ap. *Att.*

Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ, auxiliatrix; Epitheton Minervae ap. Hom. ab ἀλαλκεῖν, vel ab Alalcomeno, heroe Boeotorum, ut vult *Aristarchus. cf. Intp.* ad Ael. V. H. 12, 57.

ἀλαλκτήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, defensor.

ἀλαλκτήριον, ου, τό, (ἀλαλκτήρ) remedium, auxilium.

ἀλάλκω, v. ἄλαλκε.

ἄλαλος, ον, (λάλος) qui loqui non potest, mutus, qui aliquem mutum facit.

ἀλαλυγξ, ἡ, Nic. Alex. 18. i. q. λυγμός, singultus; vel, ut alii volunt, i. q. ἀλύκη, trepidatio. Falsa est eorum sententia, qui interpretantur: error, vagatio.

ἀλαλύκτημαι, (ἀλύω, ἀλυκτέω) erro, moleste fero, metuo.

ἀλαμπίη, ἡ, absentia splendoris, obscuritas. Phot. Bibl 283.

ἀλάμπετος, ον, (λάμπω) splendoris expers, non illuminatus, non splendens, obscurus.

ἀλαμπής, ές, (λάμπω) idem. ἀλ. ἡλίου, Soph. Tr. 691. solis splendore non illuminatus.

ἀλάομαι, ῶμαι, vagor, erro; aberro a scopo, *c. gen.* Pind.: casul sum. 2) incertus sum. (Prima et secunda breves sunt; sed producuntur etiam ab Homero, si ultima longa fit. cf. Spitzner de versu her. p. 85.)

ἀλαός, ὁ καὶ ἡ, non videns, caecus; 2) obscurus, caliginosus.

ἀλαοσκοπία, ας, ἡ, (ἀλαός, σκοπέω) caeca, i. e. negligens speculatio, error oculi, vel opinionis.

ἀλαοτόκος, ον, (τίκτω) qui caecos fetus gignit, caecum pariens.

ἀλαόω, ώσω, (ἀλαός) caeco: irritum reddo, frustro; omnia frango.

ἀλαπαδνός, ή, όν, (ἀλαπάζω) vastatu facilis, imbecillis.

ἀλαπαδνοσύνη, ἡ, imbecillitas, impotentia. Q. Sm. 7, 12.

ἀλαπάζω, f. άξω, (λαπάζω) exhaurio: vasto, diripio, dissipo, solo aequo: imbecillum reddo.

ἄλας, ατος, τό, (ἅλς) sal.

ἀλαστέω, crucior, moerore adficior. A seq.

ἀλαστέω, (ἄλαστος) non oblivisci possum: memor sum illatae injuriae, irascor, aegre fero: crucior, moerore adficior

ἀλαστορία, ας, ἡ, (ἀλάστωρ) ultrix conscientia: dirae, furores pestiferi.

ἀλάστορος, ον, qui ὑπ' ἀλάστορος s. a daemone ultore cruciatur: scelestus. Soph. Ant. 974.

ἄλαστος, ον, i. q. ἄληστος (λήθω, λαθεῖν) non obliviscendus, cujus indelebilis est memoria: ἄλαστον, sine remissione, indesinenter. 2) intolerabilis, gravis: miser, exsecrandus, scelestus.

ἀλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit non obliviscenda. 2) scelestus, exsecrandus. 3) daemon crudelis et sanguinarius, scelerum ultor. Ex iisd.

ἀλάτας, *Dor.* p. ἀλήτης.

ἀλατεία, ας, ἡ, error, *Dor.* p. ἀλητεία.

ἁλάτινος, ον, (ἅλας) e sale factus, salinarius.

ἁλάτιον, τό, *Dim.* ab ἅλας.

ἀλατόμητος, ον, non politus a lapicida. Clem. Alex.

ἁλατοπωλία, ας, ἡ, (πωλέω) salis venditio: arbitrium vendendi salis.

ἀλάχανος, ον, oleribus carens.

ἀλαῶπις, ιδος, ἡ, (ἀλαός, ὤψ) caeca, obscura.

ἀλαωπός, ον, caecus, obscurus. Ex iisd.

ἀλαωτύς, ύος, ἡ, (ἀλαός) caecitas: actio caecandi.

ἀλάωψ, ὁ, (ἀλαός, ὤψ) caecus, obscurus.

ἀλγεινός, ή, όν, (ἄλγος) molestus, asper, gravis, dolorem adferens. 2) dolorem sentiens. Soph

ἀλγεινῶς, *adv.* moleste, cum dolore.

ἀλγεόδωρος, ον, i. q. ἀλγεσίδωρος. Tzetz.

ἀλγεσίδωρος, ον, (δῶρον) dolorem quasi donans, dolorem adferens. Opp. Max. Tyr.

ἀλγεσίθυμος, ον, (θυμός) animum dolore adficiens. Orph.

ἀλγέω, ήσω, (ἄλγος) doleo; *de animo et de corpore. Constr.* ἀλγεῖν παιδὸς τοῖς κακοῖς, ἐπὶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, θάνατόν τινος· τὴν κεφαλήν, τὸν δάκτυλον. (*Obs.* Rarissime sensu transit *dolore adficere.* εἰ δέ τις ἀνὶ ἀλγεῖ τοὺς Κείους, Inscr. Cea.)

ἀλγηδών, όνος, ἡ, dolor, cruciatus. A praec.

ἄλγημα, ατος, τό, dolor, aegritudo. Ab eod.

ἀλγηρός, ά, όν, dolorem adferens, molestus.

ἄλγησις, εως, ἡ, (ἀλγέω) dolor. Ar. Thesm. 153.

ἀλγητικός, ή, όν, dolori exprimendo aptum. Epith. verbi. 2) dolorem adferens. *dub.*

ἀλγινόεις, εσσα, εν, (ἄλγος) molestus, acerbus.

ἀλγίστης, ου, ὁ, qui dolores excitat, quasi ab ἀλγίζω, Opp. Pisc. 2, 626.

ἀλγίων, ον, et ἄλγιστος, η, ον, vid. ἄλγος. *Obs.* ἄλγιον ap. Hom. *eo pejus, tanto molestius.* Nonnulli hoc a ficto positivo ἄλγιος neutrum esse volunt, quibuscum non facio. vid. Buttm. Gr. ampl. I. p. 278.

ἄλγος, εος, τό, dolor: moeror, tristitia: molestia: calamitas, malum. Hinc *Comp.* ἀλγίων, et *Superlat.* ἄλγιστος, molestior, molestissimus. *Adv* ἄλγιστα, Eur. Bacch. 52.

ἀλγύνω, f. υνῶ, dolore adficio: moerorem creo. c. dupl. acc. Soph. Phil. 66. ἀλγύνομαι, doleo, moereo. A praec.

ἀλδαίνω, ανῶ, alo, augeo, robustiorem reddo. Hom. *pass.* cresco. (Derivanda est vox a radice *obs.* ἄλω, quam vide.)

ἀλδέω, ήσω, i. q. ἀλδαίνω, augeo, do incrementum, foveo, orno, colo. Orph.

ἀλδήεις, εσσα, εν, crescens, qui augetur. Max. de Elect. 533.

ἀλδήσκεσκεν, impf. poet. ab ἀλδήσκω. Orph. Lith. 364.

ἀλδήσκω, (ἀλδέω) augeor, cresco, incrementum capio. 2) *trans.* augeo.

ἀλδίσκω, forma valde suspecta pro ἀλδήσκω.

ἀλδύνω, i. q. ἀλδαίνω. Q. Sm. 9, 475, ex vet. lect.

ἄλδωμα, το, i. q. ἄλσος. Chandler. Inscr P. II. no. 1. p. 58.

I. ἀλέα, ἡ, *Ion.* ἀλέη, (ἄλη, ἀλεύω) vitatio, effugium.

II. ἀλέα, ας, ἡ, *Ion.* ἀλέη, *Att.* ἀλέα, (ἄλα, halo, ἕλη) calor, s. tepor. qui est ex sole s. in locis apricis: calor quilibet.

ἀλεάζω, άσω, (ἀλέα, calor) tepeo, caleo, calore fruor.

I. ἀλεαίνω, i. q. ἀλεείνω, vito, effugio. vid ἀλέα, I.)

II. ἀλεαίνω, *Att.* ἀλεαίνω, f. ανῶ, calefacio, tepidum reddo. 2) *Intr.* calesco Ar. Eccl. (deriv. ab ἀλέα, II.)

ἀλεαντικός, ή, όν, calefaciens Sext. Emp.

ἀλέασθαι, ἀλέασθε, aor. 1. verbi ἀλέομαι ap. Hom. Hes. vid. ἠλευάμην.

ἀλεγεινός, ή, όν, (ἄλγος, ἀλγεινός) curae plenus, molestus: tristis; difficilis.

ἀλεγίζω, ίσω, (ἀλέγω) curo. Apud Hom. semper invenitur οὐκ ἀλεγίζω c. *gen.*, sine casu usurpat Ap. Rh., *c. acc.* Q. Sm.

ἀλεγύνω, accuro, apparo. δαῖτα, Od.

ἀλέγω, curo, rationem habeo alicujus rei, revereor et colo aliquem *c. gen. pers.* apparo, curo aliquid, *c. acc. rei.* (Derivant ab α notante ὁμοῦ et λέγω, una numero, conferentes Pind. Ol. 2, 142.)

ἀλεεινός, ή, όν (ἀλέα, II.) tepidus, calidus: aestivus.

ἀλεείνω, i. q. ἀλέομαι, ἀλεύομαι, (ab ἀλέα I.) evito, declino, effugio: in tutum recedo. *Constr.* c. acc. vel c. inf. Il. 6, 167. 2) *intrans. recedo*, ἄψ ἀλ. Ap. Rh. 3, 650.

ἀλεῖς, in unum congregati: frequentes, conferti. Callim. fr. 81. plur. ab ἀλής.

ἀλέη, ἡ, *Ion.* p. ἀλέα.

ἀλεής, ές, (ἀλέα, II.) tepidus, vel tepefaciens. ὕπνος, Soph. Ph. 859. somnus teporem excitans, salutaris. Saepius vox non legitur.

ἀλέθω, ἀλέθων, i q. ἀλήθω, ἀλήθων.

ἀλεία, ας, ἡ, piscatus, pro ἁλιεία, ut ὑγεία, pro ὑγιεία. Herodian. 3, 2.

ἀλεία, ας, ἡ, (ἄλη) peregrinatio.

ἀλείαντος, ον, (λειαίνω) qui laevigatus, aut complanatus non est: qui laevigari nequit: non mollitus.

ἄλειαρ, ατος, τό, (ἀλέω) farina, usitat. in plur.

ἄλειμμα, ατος, τό, (ἀλείφω) unctio, ipsa actio unguendi. 2) unguentum. 3) incitamentum, verbum ductum a palaestra.

ἀλειμματώδης, ες, unguento similis.

ἀλεινός, ή, όν, f. lect. pro ἀλεεινός, tepidus, ap. Strab. 3, p. 224. A.

ἀλειπτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀλείπτης. Maneth. 4, 178.

ἀλειπτήριον, ου, τό, (ἀλείφω) unctarium, locus in palaestra, vel in balneo unctui destinatus.

ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor. 2) qui alios ad certamina instruit at exercet: certaminis moderator, excitator, cohortator. 3) *metaph.* magister cujuslibet rei.

ἀλειπτικός, ή, όν, ad ungendum pertinens, more aliptae Athen. 12, 13.

ἀλειπτικῶς, *adv.* more paedotribarum.

ἄλειπτος, ον, (λείπω) non relictus; de gladiatoribus i. q. ἀνίκητος, Dio Chrys. Or. 28.

ἀλειπτρία, ας, ἡ, *fem.* ab ἀλειπτήρ.

ἄλειπτρον, ου, τό, vas unguentarium.

ἀλείς, εῖσα, έν, contractus, retractus, conversus: collectus. part. aor. pass. ab ἐάλην, quod vide sub εἴλω.

ἄλεισον, ου, τό, (a et λεῖος, laevis) poculum caelatum: poculum quodcumque.

ἄλεισος, ὁ, i. q. ἄλεισον. Aristoph. Etym. M.

ἀλειτεία, ας, ἡ, (ἄλη) peccatum, i. q. ἀλίτημα, Suid.

ἀλείτης, ου, ὁ, (ἄλη) qui alium seducit vel errare facit: *c. gen.* qui peccavit in aliquem, Ap. Rh. 1, 1338. cf. ἀλιτεία.

ἀλειτουργησία, ας, ἡ, (λειτουργία) immunitas ab obeundis muneribus, vectigalibus, i. q. ἀτέλεια.

ἀλειτούργητος, ον, immunis, vel qui munera nulla obit, aut ea recusat obire. Ab eodem.

ἄλειφα, ατος, τό, i. q. ἄλειφαρ. vid. Buttm. Gr. ampl. I. p. 166.

ἄλειφαρ, ατος, τό, (ἀλείφω) unguentum: oleum: adeps. 2) pix et quocumque aliquid oblinitur. Theocr. 7, 147. *Aeol* ἄλειππα.

ἀλειφατίτης, ου, ὁ, ex vel cum adipe factus ἄρτος. Athen.

ἀλειφή, ῆς, ἡ, (ἀλείφω) litura.

ἀλείφω, f. ψω, perf. ἤλειφα, *Att.* ἀλήλιφα, pass. ἀλήλιμμαι, (λίπος) oleo vel unguento lino, illino, ungo. ἀλεῖψαι vel ἀλείψασθαι λίπα ἐλαίῳ, saepe etiam adjecto accusativo χρόα καλόν, ungere (sibi) pinguiter oleo corpus, Hom. *Imprimis* de iis, qui se ad pugnam ungunt: *hinc metaph.* incito, instigo, exhortor. ἤλειφεν ἐπὶ τὸν Κλώδιον, adversus Cl. concitavit. App. B. C. 21, 16. 2) litura deleo, lino. 3) τοῖχον ἀλείφειν, dealbare.

ἄλειψις, εως, ἡ, unctio. A praec.

ἀλεκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀλέξω) propulsator.

ἀλεκτόρειος, ον, (ἀλέκτωρ) ad gallum, vel gallinam pertinens.

ἀλεκτοριδεύς, έως, ὁ, pullus gallinaceus. Ael. h. a. 7, 47. ex em. Valckenarii.

ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ, (ἀλέκτωρ) gallina.

ἀλεκτορίσκος, ου, ὁ, *Dim.* ab ἀλέκτωρ, parvus gallus.

ἀλεκτορόλοφος, ον, (ἀλέκτωρ, λόφος) gallinacei cristam habens.

ἀλεκτοροφωνία, ας, ἡ, (φωνή) gallicinium.

ἄλεκτος, ον, ineffabilis, non dicendus, celandus; non lectus, non collectus.

ἀλέκτρινος, *Dor.* pro ἠλέκτρινος. Callim.

ἀλεκτρίς, ίδος, gallina, i. q. ἀλεκτορίς.

ἀλεκτροπόδιον, τό, parvus pes gallinacei. 2) sidus Orionis. Anon. ad Arat. p. 1258. ed. Petav.

ἀλεκτρόλοφος, ον, i. q. ἀλεκτορόλοφος. Plin. 27, 23.

ἄλεκτρος, ον, (λέκτρον) sine lecto vel somno. 2) caelebs, matrimonio non junctus.

ἀλεκτρύαινα, ης, ἡ, *fem.* ab ἀλεκτρυών. Finxit Ar. N. 848.

ἀλεκτρυόνιον, το, *Dim.* ab ἀλεκτρυών. Athen. VIII. c. 15.

ἀλεκτρυονοπώλης, ου, ὁ, (ἀλεκτρυών, πωλέω) gallinarum venditor.

ἀλεκτρυονοτρόφος, ὁ, qui gallinas alit, fartor.

ἀλεκτρυονώδης, ες, in modum gallorum vel gallinarum.

ἀλεκτρυοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) gallinarum venditor.

ἀλεκτρυοπωλητήριον, ου, τό, (πωλέω) locus, ubi venduntur gallinae.

ἀλεκτρυών, όνος, ὁ καὶ ἡ, gallus, gallina. (ῠ)

ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus, quasi ab ἄλεκτρος, qui non dormit.

ἀλέκτωρ, ορος, ἡ, (λέκτρον) conjux. 2) innupta. Ἀθηνᾶ ἀλέκτωρ. Athen. 3, p. 98. C. *dub.*

ἀλέλαιον, ου, τό, (ἅλς, ἔλαιον) oleum sali mixtum.

ἀλέματος, *Dor.* pro ἠλέματος, irritus.

ἀλεμάτως, *adv.* frustra, ap. Callim. pro ἠλεμάτως.

ἄλεν, *Dor.* et *poet.* pro ἐάλησαν, compulsi, in unum locum coacti sunt. Il. 22, 12. vid. εἴλω.

ἀλέν, *neutr.* ab ἀλείς, quod vide.

ἀλεξαίθριος, ον, (ἀλέξω, αἴθρη) frigus nocturnum arcens. Soph.

Ἀλεξάνδρεια, ας, ἡ, Alexandrea, s. Alexandria, urbs. Ab Ἀλέξανδρος.

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ, civis Alexandrinus.

ἀλεξανδρίζω, Alexandrum imitor, ejus partes defendo.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον, Alexandrinus. Ab eod.

Ἀλεξανδριστής, ου, ὁ, qui a partibus Alexandri stat. Plut.

ἀλέξανδρος, ον, (ἀνήρ) viros arcens. πόλεμος. Epigr. ap. Diod. 11, 14. 2) *Nom. propr.* Alexander.

Ἀλεξανδρώδης, ες, Alexandro similis. Men.

ἀλεξάνεμος, ον, ventum, frigus arcens.

ἀλεξέω, ήσω, arceo, depello; opitulor, auxilior, juvo. Haec praesentis forma non occurrit, nisi Pind. Ol. 13, 12. sed derivantur ab ea quaedam tempora verbi ἀλέξω, quod vide.

ἀλέξημα, ατος, τό, id quod arcet, remedium.

ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ, adjuvans viros, Aesculapii epith. ap. Ar.

ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio: defensio, opitulatio: remedium.

ἀλεξητειρα, ας, ἡ, propulsatrix, auxiliatrix.

ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator,

defensor, auxiliator. μάχης, Il. 20, 396.

ἀλεξητήριον, ου, τό, remedium, amuletum, munimen.

ἀλεξητήριος, ία, ον, propulsatorius, defensorius, remedium praestans

ἀλεξητικός, ή, όν, arcendi depellendique vim habens.

ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀλεξητήρ. Soph.

ἀλεξιάρη, ης, ἡ, (ἀρά) dirarum expultrix, quae imprecationes depellit. (⏑⏑⏑⏑–)

ἀλεξιβέλεμνος, ον, (βέλεμνον) arcens, seu depellens sagittas. Epith. scuti.

ἀλεξίγαμος, ον, (γάμος) nuptias arcens. Nonn.

ἀλεξίκακος, ον, arcens, seu depellens malum, qui a vitio purgat et liberat.

ἀλεξίλογος, ον, adjuvans orationem, dicendi facultatem; subsidium vocis. Critias Athen. 1. p. 28. C.

ἀλεξίμαχος, ον, arcens bellum, vim hostilem, Phav.

ἀλεξίμβροτος, ον, propulsans ab hominibus mala, homines defendens. Pind.

ἀλεξίμορος, ον, arcens mortem. Soph. 18.

ἀλεξιμος, ον, auxilium adferens, opitulans. Nic.

ἀλέξιος, ον, i. q. ἀλέξιμος. Nic.

ἀλεξιτήρ, ῆρος, ὁ, propulsator. Athen. 15, 5.

ἀλεξιφάρμακον, ου, τό, remedium adversus venenum, amuletum; remedium quodvis, praesidium.

ἀλεξιφάρμακος, ον, remedium praestans adversus venenum vel malum quodlibet. τὴν τῆς Ἀθηνᾶς παρουσίαν ἀλ. ἔχων. Aristid. I. p. 15.

ἀλέξω, fut. ἀλεξήσω, fut. med. ἀλεξήσομαι. aor. act. opt. ἀλεξήσειε, aor. med. inf. ἀλέξασθαι, part. ἀλεξάμενος, conj. ἀλεξώμεσθα, Hom. Apud Xenoph. ἀλέξασθαι, vid. Schneid. ad Anab. 1, 3, 6. *arceo*, *defendo*. Constr. Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ, ἀλλήλοις φόνον ἀλέξειν, vel etiam cum alterutra horum casuum. Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε, Juppiter hoc averruncet, Il. 11, 469. *Med.* ἀλέξασθαί τινα, arcere aliquem a se, defendere ab aliquo, Il. 13, 475. Xen. Thuc. Cf. ἀλαλκε.

ἀλέομαι, *poet.* p. ἀλεύομαι, vito, fugio. Il. 18, 585. Homerus utitur praecipue aor. inf. ἀλέασθαι, conj. ἀλέηται, opt. ἀλέαιτο, imperat. ἀλέασθε. -ἀλευμένη, *Ion.* contr. ex ἀλεομένη, Simon. mul. 61.

ἀλεός, ά, όν, *Dor.* pro ἠλεός, demens, stultus. 2) secundum Hesychium i. q. ἀλεστός, ab ἀλέω II.

ἀλεότης, ητος, ἡ, (ἀλής) collectio, congeries. Galen.

ἀλεόφρων, ον, (ἀλεός, pro ἠλεός, et φρήν) demens, mente captus.

ἀλέπαδνος, ον, (λέπαδνον) non habens lora lata, i. q. ἄζευκτος.

ἀλεπίδωτος, ον, (λεπιδωτός) non squamatus, squamis carens.

ἀλέπιστος, ον, (λεπίζω) non decorticatus, vel negans decorticari.

ἀλές, *adv.* confertim, propr. *neutr.* ab ἀλής. Hippocr. p. 461.

ἄλεσις, εως, ἡ, (ἀλέω) actio molendi

ἀλεστέον, molendum est, *adj. verb.* ab ἀλέω.

ἀλεστίας, ία, ίον, molendus. Ab eod.

ἀλεστή, ῆς, ἡ, acus, gluma. Ab eod. sed *dub.*

ἀλεστής, οῦ, ὁ, (ἀλέω) molendinarius.

ἄληται, conj. syncop. aor. ab ἄλλομαι, salio. Il. 11, 192. 207.

ἀλέτης, ου, ὁ, (ἀλέω) molaris, ut λίθος.

ἄλετος, ου, ὁ, molendi actio, molitura. Ab eod.

ἀλετός, οῦ, ὁ, i. q. ἄλητον, ἄλευρον, ap. ser. Schweigh. ad Ath. 14. p. 311.

ἀλετρεύω, f. εύσω, (ἀλέω) molo. Od. 7, 104.

ἀλετρίβανος, ου, ὁ, (ἀλέω, τρίβω) pistillus. (⏑⏑–⏑⏑)

ἀλετρίς, ίδος, ἡ, (ἀλέω) molitrix, serva, vel molitoris uxor. 2) Athenis ἀλετρίδες nominabantur virgines liberae, quae farinam ad libas sacrificiales adhibendam apparabant, Ar. Lys. 643.

ἀλετών, ῶνος, ὁ, pistrinum. Ab eod.

ἀλευρίτης, ου, ὁ, (ἄλευρον) farinaceus.

ἀλευρόμαντις, εως, ὁ, (ἄλευρον, μάντις) qui ex farina divinat. Epith. Apollonis.

ἄλευρον, ου, τό, (ἀλέω) farina triticea, polenta, alica.

ἀλευροποιέω, ήσω, farinam facio, pinso, molo.

ἀλευρότησις, εως, ἡ, (ἄλευρον, σήθω) farinae in cribro tenuiori agitatio, ut tenuissima farina transeat; unde et quidam interpretantur *pollen*: Poll. 6, 74. 10. 114. etiam *cribrum*.

ἀλευστος, ον, (λεύσσω) invisibilis, invisus. Hesych.

ἀλεύω, (ἄλη) arceo, propello, averrunco. ἀλεῦ' ὦ δαῖ, averte terra, averruncationis formula, Aesch. Prom. 570. κακὸν ἀλεύσων, id Sept. 88. Multo frequentius in *Med.* arceo a me, vito, fugio. Constr. c. acc. et c. inf. vel etiam absolute ponitur. Aor. irreg. ἀλευάμην, inf. ἀλεύασθαι, part. ἀλευάμενος, imperat. ἄλευαι, Hom.

ἀλεχές, ές, i. q. οἰνολεχές. Eur. El. 480. ex em. Musgr.

ἀλέω, έσω, impf. ἤλουν, perf. act. *Att.* ἀλήλεκα, perf. pass. ἀλήλεσμαι, molo.

ἀλέω, (ἀλής) i. q. ἀλίζω, congrego, colligo, cogo. Galen.

ἀλεωρή, ῆς, (ἀλέω I.) evitatio: munimentum: refugium.

ἀλέως, *adv.* ab ἀλής, confertim. (ὦ, Elmsl. Eur. Heracl. 404.)

ἄλη, ης, ἡ, error, erratio, vagatio. 2) error mentis, insania: anxietas, et sollicitudo animi nusquam conquiescentis. 3) *act.* seductio, βροτῶν ἄλαι, Aesch. Ag. 194.

ἀληγής, ές, non cessans. Dioscor.

ἀληγός, ον, (ἅλς, ἄγω) quo sal vehitur, πλοῖον, Plut.

ἀληθάργητος, ον, (λήθαργος) qui lethargo, s. veterno non corripitur.

ἀλήθεια, ας, ἡ, (λανθάνω, λήθω) veritas, verum. 2) sinceritas, candor animi nil celans, nil simulans aut dissimulans, sed omnia sua in propatulo exponens, veracitas, integritas. 3) eventus rei praedictae, ut ἐνυπνίου. 4) imago quaedam, ex collo summi judicis pendens, apud Aegyptios. Diod. 1, 48.

ἀληθείη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀλήθεια.

ἀληθες, vid. sub ἀληθής.

ἀλήθευσις, ἡ, veracitas. Sext. Emp.

ἀληθευτής, ὁ, verax, qui vera loquitur. Max. Tyr. 21. 6.

ἀληθευτικός, ή, όν, verax. A seq.

ἀληθεύω, f. εύσω, vera loquor: verus sum: revera evenio: veritatem sector, veritatem amplector, integer, sincerus sum, non fucatus. Sic etiam in *Med.* 2) verum esse doceo, pro vero probo. *c. acc.*

ἀληθής, ές, (λήθω) verus, verax. 2) certus: rectus, conveniens, idoneus: sincerus: *Proprie* is, qui non latet, non est obscurus nec oblivioni datus. 3) Neutr. ἀληθές, sive potius accentu retracto ἄληθες; *itane?* interrogatio admirantis cum ironia quadam. τὸ ἀληθές, revera.

ἀληθίζω, et ἀληθίζομαι, (ἀληθής) vere dico.

ἀληθινολογία, ας, ἡ, veracitas. Plat.

ἀληθινός, ή, όν, verus, verax. 2) non fictus, non fucatus, genuinus; certus, firmus; qui talis est, qualis esse debet.

ἀληθινῶς, *adv.* vere, veraciter. Polyb. 2, 30.

ἀληθογνωσία, ας, ἡ, (ἀληθής, γνῶσις) veri cognitio.

ἀληθοεπής, ές, (ἔπος) veriloquus, verax.

ἀληθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) vates verus. Aesch.

ἀληθομυθεύω, vera loquor. A. seq.

ἀληθόμυθος, ον, (μῦθος) vera loquens.

ἀληθορκέω, (ὅρκος) vere juro. Aesch.

ἀληθοσύνη, ης, ἡ, *poet.* i. q. ἀλήθεια. Theogn.

ἀληθουργής, ές, (ἔργον) vere egens.

ἀλήθω, f. ἀλήσω, molo; vulg. forma pro *Att.* ἀλέω.

ἀληθῶς, *adv.* vere.

ἀλήϊος, ον, (λήϊον) arvis vel satis carens; pauper.

ἀλήϊστος, ον, (ληϊστής) tutus a praedonum injuria, non direptus.

ἄληκτος, ον, (λήγω) non desinens, qui numquam cessat. *Adv.* ἀλήκτως,

ἀλήλεκα, ἀληλεσμένος, vide ἀλέω.

ἀλήλιμμαι, perf. pass. Att. ab ἀλείφω.

ἀλήλιφα, perf. act. *Att.* ab ἀλείφω.

ἄλημα, ατος, τό, (ἀλέω) farina. 2) homo astutus et fraudulentus. Soph. Aj. 381. 389.

ἀλήμεναι, pro ἀλῆναι, inf. aor. pass. *Ion.* ab ἐάλην, vide εἴλω, recedere.

ἄλημι, v. εἴλω.

ἀλημοσύνη, ης, ἡ, error, vagatio; peritia regionum e peregrinationibus multis et diuturnis. Ab seq.

ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (ἄλη) erro, vagus. Od. 17, 376. Il. 19, 74.

ἀλῆναι inf. aor. pass. ab ἐάλην, vide εἴλω, recedere.

ἄληξ, ηκος, genus leguminis. Trall. 5, 81. vide ἄλιξ.

ἄληπτος, ον, (λαμβάνω) qui captus non est; qui capi aut vinci nequit; reprehensionis expers; incomprehensibilis.

ἀλήπτως, *adv.* ita, ut capi nequeat; sine reprehensione, absque crimine vel condemnatione.

ἀλής, ές, vel ἁλής, congregatus, confertus. Vox *Ionica* (ᾱ)

ἀλήσιος, ον, (ἀλήθω) quidquid moli potest.

ἄλησις, ἡ, idem quod ἄλη, obitus, ambitus, circuitus, iter, ap. Aratum 319. de via solis in Zodiaco.

ἀλῄστευτος, ον, (λῃστεύω) latronibus non obnoxius.

ἄληστος, ον, *Ion* idem quod ἄλαστος.

ἄληται, conj. syncop. aor. verbi ἄλλομαι.

ἀλητεία, ας, ἡ, idem quod ἄλη. Eur. Hel. 940. *Ap. Theocr. de via frustra suscepta*

ἀλητεύω, f. εύσω, (ἀλήτης) vagor, erro; mendico, Od. 11, 508.

ἀλητήριος, ον, erroneus, Epiphan.

ἀλήτης, ου, ὁ, (ἀλάομαι) vagus; erro; praesertim mendicus.

ἀλῆτις, ιδος, ἡ, erratrix, vagabunda. ἀλῆτις ἑορτή, ἡμέρα, festum ap. Athenienses in honorem Erigonae celebratum, quod etiam dicitur αἰώρα. Secundum Poll. 4, 55. canticum in honorem horum.

ἀλητοβόρος, ον, qui farinam comedit. Ἶρος, Greg. Naz. Carm. 14, 94.

ἀλητοειδής, ές, farinae similis, epith. urinae ap. Hipp. p. 217. b. A seq.

ἀλητόν, οῦ, τό, (ἀλέω) farina.

ἀλητύς, ύος, ἡ; *Ion.* i. q. ἄλη, vagatio. Callim. fr. 277.

ἀλθαία, ας, ἡ, (ἄλθω) malvae silvestris genus, althaea.

ἀλθαίνω, medeor, rar. forma verbi ἄλθω.

ἄλθεξις, εως, ἡ, sanatio, Hipp. reperitur et ἄλθαξις. p. 758. a. ubi tamen cod. Medic. priorem formam praebet.

ἀλθίσσω, f. ίξω, i. q. ἄλθω, sano, medeor.

ἀλθεύς, έως, ὁ, medicus.

ἀλθέω, ήσω, idem quod ἀλθαίνω.

ἀλθήεις, εσσα, ῆεν, sanitati utilis, saluber.

ἀλθήσκω, sano, medeor.

ἀλθηστήριος, ον, sive ἀλθεστ. saluber, salutaris: sanans. τὰ ἀλθηστήρια, sc. φάρμακα, remedia. Nic. Ther. 493.

ἄλθος, εος, τό, sanatio, medela, medicamentum.

ἄλθω, f. ἄλσω, *alo*, augeo, crescere facio. 2) sano, medeor, salutem adfero. ἄλθετο χείρ, manus sanata est. Il, 5, 417. Praesentis nullum, quod sciam, exemplum exstat.

ἁλία, ας, ἡ, (ἁλής) congregatio, coetus, concilium: impr. Byzantiorum, Demosth. p. 253. R. (ᾰ)

ἁλιά, ᾶς, ἡ, (ἅλς) vas, in quo sal terebatur, aut reponitur, salinum.

ἁλιάδαι, ῶν, αἱ, (ἅλς) nautae. Soph. Aj. 879. ibique Lobeck.

ἁλιάετος, ου, ὁ, *poet.* ἁλιαίετος, (ἅλς, ἀετός) aquila marina. (⏑⏑–⏑⏑)

ἁλιαής, ές, (ἅλς, ἄημι) per mare flans. Od. 4, 360.

ἁλιαίετος, ου, ὁ, idem quod ἁλιάετος.

ἁλιακή, ῆς, ἡ, i. q. ἁλιευτική, Suid. et A. B. 376.

ἁλιανθής, ές, (ἄνθος) propr. e mari afflorescens: purpureus, i. q. ἁλιπόρφυρος.

ἁλιαρός, ά, όν, (ἅλς) sale conditus.

ἁλιάς, άδος, ἡ, navicula, cymba. 2) piscatrix, vel nympha marina.

ἁλίασμα, τό, (ἁλία) populiscitum. Inscr. Gelo ap. Gruter. p. 401.

ἀλίαστος, ον, (λιάζω) inevitabilis: vehemens, capi et teneri negans: non desinens, Il. 24, 549.

ἀλιβάνωτος, ον, (λιβανωτός) expers honoris, qui ture accenso defertur.

ἁλίβαπτος, ον, (βάπτω) mari immersus.

ἄλιβας, αντος, ὁ, (λιβάς) mortuus, defunctus. ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος, sine humore vitali. οἶνος ἄλιβας, vel etiam sine οἶνος, A. B. 376. acetum, quasi exclusum e libationibus: aceto enim non fiebant. ἄλιβαντες, mortui.

· ἁλίβατος, ον, *Dor.* i. q. ἠλίβατος, Pind. Eur.

ἁλίβατος, ον, (ἅλς, βαίνω) per mare vadens, in undis constitutus.

ἁλιβδύω, f. ύσω, *Aeol.* p. ἁλιδύω, (δύω) submergo in mari: occulto.

ἁλίβρεκτος, ον, (ἅλς, βρέχω) mari immersus, madefactus.

ἁλίβρομος, ον, (ἅλς, βρέμω) marinum quendam fremitum edens: circum quem mare fremit.

ἁλίβροχος, ον, i. q. ἁλίβρεκτος, (ἅλς, βρέχω) qui mari abluitur, mergitur.

ἁλίβρωτος, ον, et ἁλίβρως, (ἅλς, βιβρώσκω) salem comedens. 2) a mari exesus.

ἁλίγδουπος, ον, *poet.* pr. ἁλίδουπος.

ἁλιγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mari vicinus.

ἁλιγενής, ές, mari genitus, vel natus.

ἀλίγκιος, ον, (ἧλιξ) similis. Ap. serioris etiam ἀλιγκία.

ἀλιγόγλωσσος, ον, (λιγύς) non praeditus clara voce. Timon. ap. Sext. Emp p. 564.

ἁλιδινής, ές, (δίνη) qui in mari versatur, qui per mare circumagitur.

ἁλιδνός, ή, όν, i. q. ἁλίδονος, var. lect. Aesch. Pers. 274. vide Herm. Elem. metr. p. 033.

ἁλίδονος, ον, (δονέω) in mari circumvolutus vel circumactus.

ἁλίδουπος, ον, (δοῦπος) q. d. maristrepus, Epith. Neptuni. 2) sonorus, strepens, epith. maris.

ἁλίδρομος, ον, (δρόμος) per mare currens.

ἁλιδύω f. ύσω, (ἅλς, δύω) submergo in mari vid. ἁλιβδύω. (υ anceps; in fut. longum.)

ἁλιεία, ας, ἡ, (ἁλιεύς) piscatio, piscatus.

ἁλιειδής, ές, (εἶδος) marinus, maritimus. Numen. ap. Athen. 7, 15.

ἁλιεργής, ές, in mari laborans, piscator. 2) purpureus, quasi a mari factus.

ἁλιεργος, ον, i. q. ἁλιεργής, Nonn.

ἁλιερκής, ές, (ἅλς, ἕρκος) mari cinctus.

ἁλίευμα, ατος, τό, (ἁλιεύω) piscatio: captura.

ἁλιεύς, έως, ὁ, (ἅλς) piscator. 2) nauta, qui vitam in mari degit.

ἁλιευτής, οῦ, ὁ, (ἁλιεύω) idem.

ἁλιευτικός, ή, όν, piscatorius, ad piscationem, seu piscatorem pertinens. Hinc ἡ ἁλιευτική, ῆς, sc. τέχνη, ars piscatoria. ἁλιευτικὰ scil. ἔπη, carmina vel praecepta de captura piscium.

ἁλιευτικῶς, *adv.* more piscatorio.

ἁλιεύω, f. εύσω, piscor. 2) piscator sum, in mari dego: etiam in *Med.*

I. ἁλίζω, f. ίσω, (ἁλής) congrego, colligo (ᾰ)

II. ἁλίζω, f. ίσω, (ἅλς) sale condio, conspergo. 2) sale nutrio.

ἁλίζωνος, ον, (ἅλς, ζώνη) mari succinctus, bimaris. epith. Isthmi.

ἁλίζωος, ον, (ζωή) in mari degans: victum in mari quaerens.

ἁλίη, *Ion.* p. ἁλία, Herod. 5, 29.

ἁλιηγής, ές, (ἄγνυμι) mare frangens. πέτρη. Opp. hal. 3, 460.

ἁλιήρης, ες, (ἅλς, ἐρέω) per mare remigans, marinus.

ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, (ἅλς, ἦτορ) piscator, cui mare cordi est.

ἁλιηχής, ές, (ἅλς, ἦχος) marisonus.

ἁλίθιος, *Dor.* pro ἠλίθιος.

ἀλιθοβόλητος, ον, lapidibus non constructus.

ἄλιθος, ον, (λίθος) minime lapidosus.

ἁλιθρέμμων, ον, (τρέφω) in mari nutritus.

ἁλικάκαβον, τό, herbae genus ap. Diosc. 4, 72. cf. Salm. Exerc. p. 732.

ἁλικίς, ίδος, ἡ, (ἅλς) salsugo, salsilago.

ἁλίκλυστος, ον, (ἅλς, κλύζω) qui mari alluitur, ut litus, urbes maritimae: qui in mari habitat, ut Nymphae; in mari situs est, ut insulae. 2) ingentes fluctus excitans, πόντος. Orph. Arg. 338.

ἁλικνημίς, ῖδος, (κνημίς) Nonn. Dion. 14, 1122.

ἁλικός, ή, όν, (ἅλς) maritimus: salsus.

ἁλικός, ότος, ἡ, salsugo.

ἁλίκρας, ᾶτος, ὁ καὶ ἡ, (ἅλς, κεράω) mari, s. salsugini marinae commistus.

ἁλικρείων, οντος, ὁ, (ἅλς, et κρείων) maris regnum obtinens.

ἁλικρηπίς, ῖδος, ἡ, (ἅλς, et κρηπίς, *fundamentum*) maritima, Nonn. Fortasse tamen rectius scriberetur ἁλικρηπις, sicuti μουσοκρηπις ap. Pind.

ἁλικρόκαλος, ον, (ἅλς, κροκάλη) calculis e mari in litus ejectis oblitus.

ἁλίκτυπος, ον, (ἅλς, κτυπέω) mari, seu undis marinis resonans, marisonus. 2) ἄνεμος, ventus, qui in mari strepitum excitat. 3) est epith. maris ipsius. 4) piscator, Eur. Or. 373.

ἁλικύμων, ον, (κῦμα) qui maris undis alluitur, maritimus. (ῡ)

ἁλικώδης, ες, (ἁλικίς) salsus.

ἅλιμα, τά, genus fruticis ap. τοὺς ό, ganista; vid. ἅλιμος. cf. Bochart. Hieroz. 1, 3. p. 874. seq. (⏑⏑⏑)

ἁλιμέδων, οντος, ὁ, (ἅλς, μέδω) mari imperans, maris imperator.

ἀλιμενία, ας, ἡ, defectus portuum. A. seq.

ἀλίμενος, ον, (λιμήν) portu carens, importuosus.

ἀλιμενότης, ητος, ἡ, defectus portuum. Xen.

ἀλιμένωτος, ον, portu carens. Hesych. v. Abresch. Dil. Thuc. p. 185.

ἁλιμήδης, ες, (ἅλς, μῆδος) epith. mercatoris, in mari artem exercens, e mari quaestum faciens.

ἁλίμικτος, ον, (ἅλς, μίγνυμι) mari permistus, vel cum mari consuetudinem habens, mare frequentans.

ἅλιμος, ον, (ἅλς) salsus. 2) marinus. 3) ὁ ἅλιμος, vel τὸ ἅλιμον, herbae genus, *atriplex halimus Linn.* (⏑⏑⏑)

ἄλιμος, ον, (λιμός) famem pellens. 2) sine fame, satur.

ἁλιμυρήεις, εσσα, ῆεν, (ἅλς, μύρω) in mare fluens. Epith. fluminis. Hom.

ἁλιμυρής, ές, i. q. ἁλιμυρήεις. Ap. Rh. 2) i. q. ἅλιος, marinus.

ἀλινδέω ήσω, volvo, voluto. Ab ἁλίω, quod idem significat, v. ἐξαλίζω.

ἀλίνδησις, εως, ἡ, et ἀλίνδυσις, volutatio in pulvere.

ἀλινδήθρα, ας, ἡ, volutabrum, locus, ubi athletae in pulvere volutantur: item, ubi equi sudantes a cursu. *metaph.* ἀλ. ἐπῶν, Ar. Ran. 933.

ἀλίνδω, i. q. ἀλινδέω, Nic.

ἀλινέω, et ἀλίνω, ungo, lino: sec. Gramm. A. O. 385.

ἁλινήκτειρα, ας, ἡ, (ἅλς, νήχω) in mari natans.

ἁλινήκτης, ὁ, in mari natans. Ex iisd.

ἁλινηχής, ές, idem. Ex iisd.

ἅλινος, ίνη, ινον, (ἅλς) ex sale confectus.

ἄλινος, ον, (λίνον) quod retibus caret, vel retibus non fit.

ἄλιξ, ικος, alica, i. q. χόνδρος, ap. rec. medicos. 2) alex, Geopon. 20, 46, 2.

ἁλίξαντος, ον, (ξαίνω) e mari quasi politus.

ἅλιος, ία, ιον, (ἅλς) marinus, maritimus. 2) vanus, irritus. Il. 4, 26, 158.

ἅλιος, *Dor.* p. ἥλιος. Sic et comp. ut ἁλιόκαυστος, Thenar. 10, 27. i. q. ἡλιόω.

ἁλιοτρεφής, ές, (ἅλς, τρέφω) in mari nutritus. Od. 4, 441.

ἁλιόω, f. ώσω, (ἅλιος) vanum, seu irritum reddo. οὐδ' ἁλίωσε βέλος, frustra misit. Il. 16, 737.

ἀλίπαντα, ων, τά, (ἀλιπής) quae non constant pinguibus e medicamentis. Galen.

ἀλιπαρής, ές, squalidus, negligens, cultus nitore carens. Herm. Soph. El. 445.

ἁλίπαστος, ον, (ἅλς, πάσσω) sale conspersus. 2) mari seu unda marina conspersus.

ἁλίπεδον, ου, το, (ἅλς, πέδον) solum, quod aliquando mari coopertum fuit. 2) quilibet campus: planities, sive ager juxta mare.

ἀλιπής, ές, (α pr. et λίπος) pinguedine, seu oleo carens: macilentus, siccus, aridus. 2) (λείπω) non cessans.

ἀλίπιστος, ον, (λίπος) carens succo vel pinguedine. δένδρα, Theophr.

ἁλίπλαγκτος, ον, (ἅλς, πλαγκτός) marivagus, pontivagus: qui in maris litore versatur; ita dicitur Pan ap. Soph. Aj. 695. 2) de insulis: multo navigantium commercio frequentatus. Soph. Aj. 602. ubi vide Herm.

ἁλίπλακτος, *Dor.* p. ἁλίπληκτος, a mari percussus. Boeckh. Pind. P. 4, 14.

ἁλιπλανής, ές, (πλάνη) per mare errans.

ἁλιπλανία, ας, ἡ, vagatio in mari. A praec.

ἁλίπλανος, ον, i. q. ἁλιπλανής. Opp. Cyn. 4, 257.

ἁλιπλεύμων, ονος, ὁ, piscis quidam, quasi dicas pulmo marinus.

ἁλίπληκτος, ον, (πλήσσω) a mari percussus, i. q. θαλασσόπληκτος.

ἁλιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, i. q. ἁλίπληκτος. Callim. Del. 11. An. Br. 2. p. 265. Hemsterh. ad. Th. M. p. 24.

ἁλίπλοος, ον, *contr.* ἁλίπλους, ον, (ἅλς, πλόος) per mare navigans, seu natans. Il. 12, 26. nauta, Call. Del. 52.

ἁλίπνοος, ον, (πνέω) odorem maris habens, mare redolens. 2) per mare, in mari flans.

ἁλίπορος, ον, (πόρος) per mare incedens. Lucian.

ἁλιπόρφυρος, ον, (πορφύρα) marinae purpurae colorem habens, purpureus. Od. 6, 53. 2) seu qui ab undis susque deque agitatur.

ἅλιππα, ατος, τό, *Aeol.* p. ἄλειφα.

ἁλιπτοίητος, ον, (πτοιέω) a maris strepitu perterritus. Nonn.

ἁλιρραγής, ές, (ῥήγνυμι) in quo undae s. fluctus franguntur. epith. scopuli.

ἁλιρραιστής, οῦ, ὁ, (ῥαίω) maris corruptor, s. corruptor marinus, δράκων, Nic.

ἁλίρραντος, ον, (ῥαίνω) a mari madefactus.

ἁλίρρηκτος, ον, i. q. ἁλιρραγής.

ἁλιρροθία, ἡ, i. q. τὸ ἁλιρρόθιον.

ἁλιρρόθιον, τό, fluctus marinus. A seq.

ἁλιρρόθιος, ον vel -ία, i. q. ἁλίρροθος.

ἁλίρροθος, ον, (ἅλς, ῥόθος) marifluus, in mari fluens: qui fluctibus marinis agitatus. Aesch. Pers. 367. *subst.* ὁ, fluctus maris.

ἁλίρροιζος, ον, (ῥοῖζος) stridorem edens, ut mare. Nonn.

ἁλίρροος, ον, *contr.* ἁλίρρους, (ῥέω) marifluus, circa mare, ad mare vel in mari fluens.

ἁλίρρυτος, ον, (ῥύω) marinus, quod mari alluitur. Aesch. Sup. 874.

ἅλις, *adv.* (ἁλής) satis, abunde. 2) adfatim, magna copia, confertim, coacervatim. Conjungitur c. gen. substantivi ut lat. *satis*. εἰς ἅλις, ad satietatem usque ἅλις εἰπεῖν, verbo dicere. κακὸν ἅλις φέρειν, malum moderate ferre. Eur. Alc. 929.

ἁλίς, ίδος, ἡ, (ἅλς) salsugo.

ἀλισγέω, ήσω, contamino, polluo. ap. τοὺς ό. Malach. 1, 12. Dan 1, 8.

ἀλίσγημα, τος, τό, contaminatio, pollutio, contagio ex cibo vetito. A praec.

ἅλισις, εως, ἡ, (ἁλίζω) salitura

ἁλίσκομαι, f. ἁλώσομαι aor. syncop. ἥλων, vel rectius ἑάλων, inf. ἁλῶναι. part. ἁλούς, conj. ἁλῶ vel apud Hom. ἁλώω. opt. ἁλοίην, vel Hom. ἁλώην perf ἥλωκα, ἑάλωκα. (haec omnia significationem habent passivam, activum ἁλίσκω nusquam occurrit, atque apud Homerum adeo praeter aor. nullum aliud tempus) *capior*, prehendor, occupor. θανάτῳ ἁλῶναι, vel etiam sine θανάτῳ, perire, occidi. Hom. 2. Apud Att. reus agor, convincor, damnor: causa cado. Constr. c. gen. rei, ἀσεβείας, vel ἐπὶ κακαῖς ἔργοις, vel etiam c. partic. ἁλίσκεται ἀσεβῶν, ψευδόμενος. 3) *Metaph.* de rebus, quibus animi hominum capiuntur, e. g. μανίᾳ, Soph. Aj 216. furore agor: ἔρωτί τινος, amore alicujus capi; hac significatione diciturEtiam omissa voce ἔρωτι, e. g. καὶ πρότερον ἑαλωκει τῆς Ἀνθίας. Xen. Eph. lib. 4. p. 62. (α corripitur, uno loco Il 5, 487. excepto, ubi ἁλόντε primam longam habet.)

ἄλισμα, ατος, τό, alisma, planta. Diosc. 3, 169. Plin. 25, 10.

ἁλίσμηκτος, ον, (σμήχω) maris fluctibus verberatus. Lycophr. 994.

ἁλισμός, οῦ, ὁ, (ἁλίζω) salitura, ipse actus saliendi.

ἁλισπάρακτος, ον, (σπαράσσω) dilaceratus a mari. Nonn.

ἁλίσπαρτος, ον, (σπείρω) sale conspersus (per contumeliam). 2) graviter per injuriam verberatus at vix sanabilia vulnera inde habens, ap. Comicos.

ἁλιστέφανος, ον, (στέφω) a mari circumdatus, mari cinctus. Hom. h. Apoll. 410.

ἁλιστεφής, ές, (στέφω) mari cinctus.

ἁλίστονος, ον, (στένω) a maris allapsu strepens, resonans. Aesch. Pr. 712.

ἁλιστός, ή, όν, (ἁλίζω) salitus, sale conditus.

ἄλιστος, ον, (λίσσομαι) non rogatus, cui preces nullae adhibitae sunt.

ἀλίστρα, ας, ἡ, (ἀλίω) volutabrum, locus, ubi se volutant animalia, vid. ἀλινδήθρα.

ἁλίστρεπτος, ον, (στρέφω) marivagus, in mari jactatus, circumvolutus. Anth.

ἁλιστρεφής, ές, idem. Musae. 45. Orph. Arg. 184.

ἁλιστροφος, ον, mari volutatus, in mari jactatus, marivagus.

ἀλιταίνω, vel ἀλιτρέω et ἀλιτέω, fut. ἀλιτήσω, aor. act ἤλιτον, aor. med. ἀλιτόντο, ἀλιτέσθαι, part. ἀλιτήμενος, quasi ab ἀλίτημι -pecco, delinquo, offendo, laedo: θεοὺς ἀλιτέσθαι, ἐφετμὰς Διὸς ἀλιτέσθαι, Hom. μετ' ἀθανάτους ἀλιτεῖν, Hes sc. 80. etiam s. dat θεοῖς ἀλιτεῖν, θεοῖς ἀλιτόμενος, qui in deos peccat. (Ab ἄλη, error)

ἀλιτάνευτος, ον, (α pr. et λιτανεύω) cui supplicari non potest: qui supplicando exorari non potest, inexorabilis: cui preces adhibitae nullae sunt.

ἁλιτενής, ές, (ἅλς, τείνω) mari adjacens, maritimus. 2) demissus, humilis, depressus: vadosus.

ἁλιτέρμων, ον, (ἅλς, τέρμα) mari finitimus, s. conterminus.

ἀλιτέω, vid. ἀλιταίνω.

ἀλιτέω, vid. ἀλιταίνω

ἀλίτημα, ατος, τό, peccatum, scelus. A praec.

ἀλιτήμενος, part. praes. med. quasi ab ἀλίτημι, vide ἀλιταίνω. Alii perf. pass. part. esse volunt, v. Buttm. Gr. §. 99. not. 8.

ἀλιτήμερος, ον, (ἀλιτέω, ἡμέρα) in diem peccans, tempus non observans. Ita ap. Hesiod. sc. 91. Eurystheus, quippe qui septimo mense natus erat, appellatur.

ἀλιτημοσύνη, ης, ἡ, peccatum, scelus. Ab seq.

ἀλιτήμων, ον, (ἀλιτέω) peccator, peccatrix. Il. 24, 157.

ἀλιτήμωρος, Eustath. vel ἀλιτήμορος, ον, Suid (ἀλιτέω, μωρός) mente captus, stultus.

ἀλιτήριος, ον, (ἀλιτέω) peccator, sceleratus, flagitiosus: qui voto ac spe excidit, qui scopum non est adsecutus, ut expl. Suid. θεοῦ ἀλιτήριοι, Ar. Eq. 445. qui peccarunt in Deum. 2. homo piacularis, qui piaculum contraxit. ὃν οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ἔγωγε κοινὸν ἀλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἁπάντων εἰπεῖν ἀνθρώπων, Dem. quem perniciem dixerim omnium, qui perierunt. ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε, Aeschin. Or. o pestis Graeciae! 3. ἀλιτήριος δαίμων i. q. ἀλάστωρ, daemon scelerum ultor. Herald. ad Jus Att. et Rom. p. 596. 597.

ἀλιτηριώδης, ες, exsecrabilis, exitiosus: c. dat. A praec.

ἀλιτηρός, ον, i. q. ἀλιτήριος.

ἀλίτης, ου, ὁ, i. q. ἀλείτης. Hesych. Etym.

ἀλιτόκαρπος, ον, i. q. ματαιότεκνος, orbus. Hesych.

ἀλιτόμηνος, ον, qui in menses peccat, de liberis ante nonum mensem natis. Theologum. arithm. p. 53. Ast. *poet.* ἠλιτόμηνος.

ἀλιτόξενος, ον, qui hospitem violavit. Pind.

ἀλιτοφροσύνη, ης, ἡ, sceleratus animus. Leon. T. 64.

ἀλιτραίνω, (ἀλιτρός) pecco, scelerate ago, i. q. ἀλιταίνω. Hes. Op. 239.

ἁλιτρεφής, ές, i. q. ἁλίτροφος.

ἀλιτρία, ας, ἡ, (ἀλιτρός) scelus.

ἀλιτρόβιος, ον, improbe vivens.

ἀλιτρόνοος, ον, dira et scelesta consilia agitans.

ἁλίτροπος, ον, (ἅλς, τρέπω) qui huc illuc in mari jactatur. vid. ἁλιστρεφής. Pseudo-Phocyl. 57. ubi tamen Passovius legendum esse censet ἀλιτρόπον.

ἀλιτρόπους, ον, (ἀλιτρός, πούς) i. q. ἀλιτρόπους, erro, vagabundus. Sic fortasse legendum ap. Pseudo-Phocyl. 153. cf. ἁλίτροπος.

ἀλιτρός, οῦ, ὁ, contr. ex ἀλιτηρός, nefarius, sceleratus. δαίμοσιν ἀλιτρός, qui peccat in deos. Il. 23, 595. Etiam *adj.* ἀλιτρός, όν. Pind. Theogn.

ἀλιτροσύνη, ης, ἡ, improbitas, audacia. A praec.

ἁλίτροφος, ον, (τρέφω) qui ex mari alitur,

v. g. piscatu, vel esu piscium marinorum, s. etiam mercatura maritima: in mari nutritus.

ἁλίτρῦτος, ον, vel ἁλίτρυτος, ύτη, υτον, (ἅλς, τρύω) in mari vexatus, in mari absumtus, vel attritus.

ἁλίτυπος, ον, (ἅλς, τύπτω) a mari percussus. Epith. litoris.

ἁλίτυπτος, ον, idem.

ἁλίτυρος, ὁ, (τυρός) genus casei salsi vel sale aspersi. Philod. ap. 30: in An. Br. II. p. 91.

ἁλιφθειρόω, ώσω, (ἅλς, φθείρω) i. q. καταποντόω, ἀπόλλυμι, perdo. Sophron. Etym.

ἁλιφθορία, ας, ἡ, Ion. ἁλιφθορίη (φθείρω) pestis s. pernicies in mari, naufragium.

ἁλιφθόρος, ου, ὁ, (φθείρω) praedo marinus. Adj. -ος, ον, in mari perniciem adferens.

ἁλίφθορος, ον, (φθείρω) *passive*: qui periit in mari naufragus.

ἁλίφλοιος, ον, (ἅλς, φλοιός) species quercus, *pr.* cortex marina. Theophr.

ἀλιφροσύνη, ἡ, (ἀλίφρων) stultitia, vanitas.

ἀλίφρων, ον, (ἄλιος, φρήν) vanus, stultus.

ἁλίχλαινος, ον (ἅλς, χλαῖνα) purpuratus, *laena* purpurea indutus. cf. ἁλιπόρφυρος

ἀλίω, f. ίσω, *thema obsol.* volvo, voluto, v. ἀλινδέω.

ἀλίως, *adv.* ab ἄλιος, frustra.

ἀλκάθω, (ἀλκή) fortiter ago, pugno: arceo, auxilior.

ἀλκαία, ας, ἡ, cauda leonis: quia caudam quatiendo leo sibi robur addere et animos ciere solet: item ceterorum animalium cauda. *Propr.* fem. a seq.

ἀλκαῖος, αία, αῖον, (ἀλκή) robustus.

ἄλκαρ, τό, (ἀλκή) auxilium, remedium, tutamen, munimentum, praesidium. *Gen.* et *dat.* non sunt in usu.

ἀλκέα, ας, ἡ, alcea, malvae silvestris genus. Diosc. 3, 164. Plin. 27, 4.

ἀλκέω, f. ήσω, arceo, auxilior. *c. dat.* A seq.

I. ἀλκή, ῆς, ἡ, robur, vires, validitas: fortitudo, strenuitas. 2) auxilium, praesidium, remedium. 3) impetus, dum conferuntur manus: quia tum res venit ad vim pugnantium. 4) ardor fortis malum illatum aut imminens a se propulsandi aut ulciscendi. ἀλκὴν ποιεῖσθαι, auxiliari. Soph.

II.[1] ἀλκή, ῆς, ἡ, alces s. achlis, German. *Elenthier.*

ἀλκήεις, ήεσσα, ῆεν, (ἀλκή I.) robustus: fortis, strenuus.

ἀλκηστής, οῦ, ὁ, (ἀλκέω) auxiliator, pugnator. Opp.

ἀλκί, dat. ab inusitato ἄλξ, pertinens ad ἀλκή, robur. ἀλκὶ πεποιθώς, robore confisus. Hom.

ἀλκιβιάδιος, ου, ἡ, herba quaedam faciens contra ictum serpentum, species anchusae. A seq.

ἀλκίβιος, ου, ἡ, idem. Diosc. 4, 24. Nic. Th. 541, 666.

ἀλκίμαχος, ον, vel ἀλκιμάχη, strenuus in pugna, strenue pugnans.

ἀλκιμοποιός, όν, roborans. Phav.

ἄλκιμος, ον, vel ap. seriores -ίμη, robustus, fortis, strenuus. *Proverb.* πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι Ar.

ἀλκίφρων, ον, (ἀλκή, φρήν) magnanimus, strenuus.

ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀλκέω) defensor, propugnator. ἀθανάτοισιν ἀρτής. Hes. Th. 657.

ἀλκτήριον, ου, τό, (ἀλκτήρ) auxilium, remedium. Propr. *neutr. adj.* ἀλκτήριος, ον, defensorius.

ἀλκυόνειον et ἀλκυόνιον, τό, *Att.* ἁλκυόν. (ἀλκυών) spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quae ita dicitur, quod ex ea mari innatante nidos fingunt et construunt halcedones. Hinc a similitudine eodem nomine vocatur zoophytorum species, de qua v. Diosc. 4. 136. et Plin. 32, 8. vide etiam ἁλοσάχνη.

ἀλκυόνειος, ον, *Att.* ἁλκ. (ἀλκυών) halcedonius. Dicitur et ἀλκυόνιος.

ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, *Att.* ἁλκ. *Dim.* ab ἀλκυών, pullus halcyonis. 2) ἀλκυονίδες ἡμέραι, i. q. ἀλκυονίτιδες ἡμέραι, quod vide.

ἀλκυονίτιδες, αἱ, sc. ἡμέραι, *att.* ἁλκ. dies brumales quatuordecim sereni, qui halcyonia dicuntur, quibusque nidificat halcedo.

ἀλκυών, όνος, ἡ, *att.* ἁλκυών, halcedo, sive halcyone, avis marina, dicta παρὰ τοῦ ἐν ἁλὶ κύειν, ut vult Etym., *alcedo ispida* hodiernis, v. Beckmann ad Antig. 27. J. H. Voss. ad Virg. G. 1, 399. p. 174. confer κηρύλος.

ἄλκω, praes. *obsol.* vide ἄλαλκε.

ἀλλά, *Conj. adversativa*, *sed*, *at*, *verum*, *autem*: inservit objectioni, poniturque plerumque in initio sententiae; rarius uni vel pluribus vocabulis postponitur, ut Soph. O. C. 1278. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς. Ant. 552. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ; Tr. 320. Notandi sunt praecipue sequentes hujus particulae usus: 1) ponitur in exhortationibus ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἄγετε, ἀλλ' ἄγε δή, *immo age*. Optativo vel imperativo junctum vim addit, ἀλλὰ μάχεσθε. 2) dicitur cum adfirmatione quadam in orationis principio, *profecto*, Od. 4. 472. Xen. Hier. 2, 3. et saepissime. Sed in talibus quoque continet quandam oppositionem, atque prius prolatae sententiae adversatur. 3) significat *certe*, *saltem*, sic Soph. O. C. 1278. Ant. 552. de quibus vide supra: eadem significatione frequentius ἀλλά sequente post aliud interjectum vocabulum γέ usurpatur, τοῦτο μὲν δὴ συγχωρῶ· ἀλλ' ἐκεῖνά γε οὐκ ἂν ἔτι πείσαις, Xen. Hier. 1, 16. εἰ μὴ πᾶσι δυνατόν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς, Aristot. Sic dicitur etiam ἀλλὰ καὶ μὴν . . . γέ Xen. 4) ἀλλ' ἄρα, praevia negatione, *sed potius*, Il. 6, 418. 12, 320. at frequenter apud scriptores prosaicos. Negativa sententia interdum omissa est, et debet suppleri, ut Xen. Hier. 1, 15. 5) ἀλλὰ γάρ, vel etiam divisim, ut ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστι *sed enim*, *at enim*, *verum enimvero*: falluntur, qui post ἀλλά in talibus interpungunt, v. Schaef. Mel. crit. p. 77. seq. Herm. Vig. 811. Elmsl. ad Heracl. 481. Buttmann ad Soph. Phil. 81. 874. 6) ἀλλ' ἤτοι, *sed tamen*, Il. 1, 140. Od. 19, 594. ἀλλὰ καὶ ὥς, sed vel ita: ἀλλ' οὐδ' ὥς, sed ne sic quidem. Hom. 7) ἀλλὰ καὶ ὥς, *nihilo minus*. ἀλλ' οὐδ' ὥς, sed ne sic quidem. 8) ἀλλά περ in apodosi post εἰ, Il. 12, 349. 362. Similiter ἀλλά περ apodosin facit post εἴπερ τε, εἴπερ γάρ, εἴπερ γάρ τε, Il. 1, 82. 21, 577. 22, 192. 9) in interrogationibus ponitur ἀλλά, ubi verti potest *an*. τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε, Demosth. Valck. Phoen. 1611. ἀλλ' ἦ; num? num vero? Eur. Hippol. 932. ibique Valck. Andr. 847. extra interrog. *profecto*. 10) In responsione positum adfirmat, *utique*, *prorsus*. λόγῳ πειθώμεθα τοῖς ἀνδράσι; ἀλλὰ χρή, ἔφη. Plat. cf. Heindorf ad Plat. Gorg. p. 463. D. 11) οὐ μόνον-ἀλλὰ καί, *non solum - sed etiam*; καί in hac formula haud raro omittitur, ad augendam vim orationis, v. Wolf. ad Lept. p. 257. Ponitur etiam ἀλλὰ καί non praegresso οὐ μόνον, ubi majus quid minori superadditur, qua eadem vi Latini interdum ponunt *sed et*, cf. Wolf. l. l. p. 226. 12) ἀλλ' ἤ, *praeter*, *nisi*, *quam*, frequentatur post οὐδὲν ἄλλο, vid. Ast ad Plat. Pol. p. 616. Herm. ad Virg. p. 812. 13) ἀλλά γε, *at certe*. ἀλλὰ μήν, ἀλλὰ μὴν γε atqui: porro. ἀλλ' οὖν, ἀλλ' οὖν γε, at saltem, at certe, tamen. 14) ἀλλ' οὐδέ, i. q. οὐδέ, sed fortius. Xen. An. 1, 3, 3. 15) ἀλλ' ὅμως, *attamen*. 16) ἀλλά post ἄλλος ponitur pro ἤ, *quam*, vid. sub 12. Od. 8, 311. 21, 72. Sic ἀλλ' ὅτι, nisi quod, quam quod.

ἀλλαγή, ῆς, ἡ, (ἀλλάττω) commutatio, permutatio: contractus, commercium, pactum. 3) vicissitudo. 4) mansio iter facientium, ubi permutantur equi.

ἄλλαγμα, ατος, τό, permutatio, vel id, quod permutatur.

ἀλλαγμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀλλαγή. Man. 4, 189.

ἀλλακτικός, ή, όν, habilis permutationibus faciendis. 2) ex pacto sequens, pacto consentaneus.

ἀλλαντοειδής, ές, (ἀλλᾶς) farcimini similis.

ἀλλαντοποιέω, ήσω, (ἀλλᾶς, ποιέω) farcimina, vel lucanicas facio.

ἀλλαντοποιός, οῦ, ὁ, qui facit lucanicas, fartor.

ἀλλαντοπωλέω, (ἀλλᾶς, πωλέω) vendo farcimina.

ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, qui lucanicas, seu farcimina quaevis vendit: fartor.

ἀλλάξ, *adv.* (ἀλλάττω) permutatim, mutatis vicibus, vicissim: mutuo.

ἄλλαξις, εως, ἡ, mutatio, permutatio.

ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, lucanica, botulus, farcimen.

ἀλλάσσω, *att.* ἀλλάττω, f. άξω, (ἄλλος) muto, immuto, commuto: permuto, vendo, emo. *Med.* permuto cum alio, redimo, vendo, comparo mihi aliud pro alio. *Constr.* τί τινος, vel ἀντί τινος, raro τί τινι.

ἀλλαχῆ *adv.* (ἄλλος) alibi, alio.

ἀλλαχόθεν *adv.* aliunde.

ἀλλαχόθι, *adv.* alibi.

ἀλλαχόσε, *adv.* alio, aliorsum.

ἀλλαχοῦ, *adv.* alibi.

ἄλλεγον, ἀλλέξαι Hom. i. q. ἀνέλεγον, ἀναλέξαι, a verbo ἀναλέγω.

ἀλληπαλληλία, ας, ἡ, alternitas, alternatio. 2) continuitas. A seq.

ἀλληπάλληλος, ον, alternus. 2) creber, continuus. (Ex ἄλλος, ἐπί et ἀλλήλων.)

ἄλλῃ, *adv.* aliter, alia ratione. 2) alio, ad alium locum. 3) alibi, alio in loco. 4) alio itinere, ubi vulgo supplent ὁδῷ.

ἀλληγορέω, (ἄλλος, ἀγορεύω) aliud verbis, aliud sensu ostendo. 2) aliter interpretor, ac verba prae se ferunt.

ἀλληγόρημα, ατος, τό, quod per allegoriam dictum est. 2) interpretatio allegorica. A praec.

ἀλληγορητής, οῦ, ὁ, interpres allegoriae.

ἀλληγορία, ας, ἡ, figura, qua aliud dicitur, aliud significatur. 2) allegorica interpretatio. Ruhnk. Tim p. 200.

ἀλληγορικός, ή, όν, allegoricus, per al-

legoriam dictus.

ἀλληγορικῶς, *adv.* allegorice.

ἄλληκτος, ον, *poet.* p. ἄληκτος. Hom.

ἀλληλανεμία, ας, ἡ, ventorum permutatio.

ἀλληλέγγυοι, ων, οἱ, (ἀλλήλων, ἐγγύη) qui mutuo fidejubent, satisdant. Pandect.

ἀλληλέγγυον, ου, τό, mutua fidejussio.

ἀλληλεγγύως, *adv.* cum mutua fidejussione.

ἀλληλένδετος, ον, (ἐνδέω) mutuo junctus.

ἀλληλίζω, aliud atque aliud loquor, seu dico. Hesych. 2) i. q. ἀλλήλους περαίνειν, A. B. p. 383.

ἀλληλοβασία, ας, ἡ, mutuus concubitus. Clem. Alex.

ἀλληλοβόροι, οἱ, (βορά) qui se mutuo devorant.

ἀλληλογονία, ας, ἡ, mutua procreatio. Greg. Nys. de Anima II, 102.

ἀλληλογραφία, ας, ἡ, mutua scriptio.

ἀλληλοδιάδοχοι, οἱ, αἱ, (ἀλλήλων, διάδοχος) continua serie succedentes.

ἀλληλοκτονεῖν, (ἀλλήλους, κτείνειν) mutuo se interficere.

ἀλληλοκτονεύειν, i. q. ἀλληλοκτονεῖν.

ἀλληλοκτονία, ἡ, mutua caedes.

ἀλληλοκτόνος, ον, mutuas caedes gignens.

ἀλληλοκτόνοι, οἱ, qui se mutuo occidunt.

ἀλληλομαχεῖν, mutuo pugnare.

ἀλληλομαχία, ας, ἡ, mutua pugna.

ἀλληλοτομεῖν, (τέμνω) mutuo secare.

ἀλληλότροποι, οἱ καὶ αἱ, (τρέπω) qui formas mutuo permutant. φαντασίαι, Lin. ap. Stob. Phys. p. 282.

ἀλληλοτρόφοι, οἱ καὶ αἱ, (τρέφω) mutuo se nutrientes.

ἀλληλοτυπεῖν, mutuo ferire.

ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, mutua conflictio.

ἀλληλουχεῖν, (ἔχω) connexum, compactum esse, ut alterum ab altero sustentetur.

ἀλληλουχία, ας, ἡ, nexus inter se, series rerum inter se connexarum: compago, compages. A praec.

ἀλληλοῦχοι, οἱ, αἱ, mutuam connexionem habentes.

ἀλληλοφαγεῖν, mutuo devorare se, seu vexare.

ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, mutua devoratio, sive vexatio.

ἀλληλοφάγοι, ων, οἱ καὶ αἱ, mutuo se devorantes, vexantes litibus, maledictis. *Singul.* Paus. 8, 42.

ἀλληλοφθονία, ας, ἡ, mutua invidia.

ἀλληλοφθορεῖν, (φθείρω) mutuo se destruere, perdere.

ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, mutua grassatio, perditio.

ἀλληλοφθόροι, οἱ, αἱ, se mutuo pessumdantes. Max. Tyr. 41, 5.

ἀλληλόφιλοι, οἱ, αἱ, qui se invicem amant. Geopon. 20, 6.

ἀλληλοφονία, ας, ἡ, (φόνος) mutua caedes.

ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ καὶ αἱ, mutuo se interficientes, mutua caede pereuntes.

ἀλληλοφόνται, οἱ, i. q. ἀλληλοφόνοι.

ἀλληλοφόνως, *adv.* mutua caede. Sch. Aesch. ad Theb. 740.

ἀλληλοφυεῖς, ῶν, οἱ καὶ αἱ, (φύω) ex se invicem nati.

ἀλλήλων, *Dat.* ἀλλήλοις, αις, οις, *Acc.* ἀλλήλους, ας, α, (ἄλλος) invicem, mutuo, alter alterius, alter alteri, alius alium, alter alterum.

ἀλλήλως, *adv.* mutuo, A praec.

ἄλλην, *adv.* aliorsum. ἄλλην καὶ ἄλλην, huc illuc, alias atque alias. *Pr.* acc. sing. fem. ab ἄλλος.

ἄλληξ, ηκος, ἡ, vel ἄλλιξ, alicula, genus vestimenti virorum. Call.

ἀλλογενής, ές, (ἄλλος, γένος) aliunde genus habens, alienigena, peregrinus, ex alia tribu, aliave gente oriundus.

ἀλλογλωσσία, ἡ, diversitas linguae.

ἀλλόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) aliena lingua utens. 2) externus, peregrinus.

ἀλλογνοέω, (γινώσκω) habeo aliquid pro alio, ac vere est, fallor. 2) desipio, deliro, aliena comminiscor.

ἀλλόγνως, ωτος, i. q. ἀλλόγνωτος. Emped.

ἀλλόγνωτος, ον, aliis cognitus, nobis ignotus, externus, peregrinus.

ἀλλοδαπός, ή, όν, externus, extraneus, peregrinus. (Recte Ap. Dysc. de pron. pag. 298. sq. in hoc et similibus adjectivis syllabas δαπος pro mera terminatione habet; cf. ποδαπός, ἡμεδαπός, παντοδαπός, ὑμεδαπός, τηλεδαπός. Aliter tamen Buttmannus, Lexil. p. 125.)

ἀλλοδαπής, ές, i. q. ἀλλοδαπός, ap. ser.

ἀλλόδημα, *adv.* peregre.

ἀλλοδημία, ας, ἡ, (δῆμος) peregrinatio, seu commoratio in populo aut demo alieno.

ἀλλοδοξέω, ήσω, (δόξα) aliud opinor.

ἀλλοδοξία, ας, ἡ, opinionis diversitas.

ἀλλοεθνής, ές, (ἔθνος) alius gentis, alienigena, externus.

ἀλλοεθνία, ἡ, diversitas nationis, originis.

ἀλλοειδής, ές, (εἶδος) aliam formam habens.

ἄλλοθ', cum apostropho ap. Hom. semper i. q. ἄλλοθι.

ἄλλοθα, *Dor.* et *Aeol.* pro ἄλλοθεν.

ἄλλοθεν, *adv.* aliunde.

ἄλλοθι, *adv.* alibi, alio loco. ἄλλοθι πάτρης, procul a patria.

ἀλλόθροος, ον, (θρόος) alia voce utens. 2) externus, peregrinus.

ἀλλοινία, ας, ἡ, (οἶνος) varietas et mutatio vini.

ἀλλοιόθετος, ον, (ἀλλοῖος, τίθημι) varie positus vel adfectus.

ἀλλοιόμορφος, ον (μορφή) diversa forma praeditus.

ἀλλοῖος, οία, οῖον, (ἄλλος) alius atque alius, diversus, varius. Comp. ἀλλοιότερος. Thuc. Xen.

ἀλλοιόστροφος, ον, (στροφή) e diversis versibus compositum carmen. Sch. Ar. Ran. 1295.

ἀλλοιόσχημος, ον, vel ἀλλοιοσχήμων, ον, (σχῆμα) diversae formae.

ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas, variatio.

ἀλλοιοτροπέω, ήσω, varie muto, vel mutor, *intr.*

ἀλλοιότροπος, ον, variis moribus praeditus, versipellis.

ἀλλοιόχροος, ον, *contr.* ἀλλοιόχρους, (χρόα) varii coloris.

ἀλλοιόω, ώσω, diversum reddo, muto, immuto, vario: de personis, mente alieno. ἀλλοιόομαι, οῦμαι, mutor: deterior fio.

ἀλλοιωδής, ές, mutabilis. A praec.

ἀλλοίωμα, τό, i. q. ἀλλοίωσις.

ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio.

ἀλλοιωτικός, ή, όν, mutandi vim habens, ad mutandum aptus. A seq.

ἀλλοιωτός, ή, όν, (ἀλλοιόω) mutabilis, mutationis capax. Hinc τὸ ἀλλοιωτόν, οῦ, mutabilitas.

ἄλλοκα, *Dor.* et *Aeol.* pro ἄλλοτε.

ἀλλόκοτος, ον, praeter consuetudinem, alienus, monstrosus, prodigiosus: insuetus: absurdus, rationi non consentaneus: peregrinis moribus praeditus. (Derivatur vox ab ἄλλος et κότος i. e. ὀργή, ἦθος: sed rectius alii per metathesin literarum dictum esse putant pro ἀλλότοκος, a τίκτω, pario.)

ἀλλοκότως, *adv.* absurde.

ἄλλομαι, fut. ἁλοῦμαι, aor. 1. ἡλάμην, ἅλασθαι. aor. 2. ἁλέσθαι, indic. aor. 2. apud antiquiores non est in usu, v. Herm. ad Soph. O. R. 1311. aor. syncop. ἆλσο, ἆλτο, Hom. part. ἄλμενος, in compos.; conj. ἄληται, et ἅλεται. Hom. *salio*, salto: celeriter moveor, tremo.

ἀλλόμορφος, ον, (μορφή) aliter formatus.

ἀλλοπαθής, ές, (πάσχω) qui adficitur ab alio. Hinc subst. ἀλλοπάθεια, ἡ.

ἀλλοπρόσαλλος, ον, (ἄλλος) ab alio ad alium se transferens, nunc huic, nunc illi adhaerens, fidei ancipitis, mutabilis, inconstans, epith. Martis, s. fortunae bellicae. Il. 5, 831. 889.

ἄλλος, η, ο, *alius* ἄλλος τις, alius quis: si comparativam significationem habet, sequitur ἤ vel genitivus, ἄλλος ἐμοῦ, rarius ἀλλά, εἰ μή, vel πλήν. Hinc significat etiam: *diversus.* 2) *alter*, quo significatu bis poni solet ἄλλος μέν, ἄλλος δέ vel ὁ μέν, ἄλλος δέ. Jungitur etiam ἕτερος, et ἄλλος. 3) οἱ ἄλλοι, caeteri, reliqui. τὰ ἄλλα, τἄλλα, sive τἆλλα, (v. Goettling. ad Theodos. p. 222) reliqua. 4) i. q. ἀλλότριος, peregrinus. — *Obs.* *a*) Ponitur ita, ut abundare videri possit, ad diversitatem vel oppositionem significandam, Plat. Gorg. p. 473. D. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων i. e. καὶ τῶν ἄλλων, ξένων ὄντων. Sic jam Od. ζ 412. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, fieri aliter nequit Ar. Nub. 698. Vesp. 1166. Pac. 110. *b*) Potest suppleri in formulis quibusdam: εἴ τις sc. ἄλλος, si quis alius. *c*) τὸ ἄλλο vel τὰ ἄλλα, caeterum, praeterea. Ita ἄλλου, ἄλλῃ, alibi, ἀλλουγέπου, alio quodam loco. ἄλλην, aliorsum. *d*) ἄλλο τι ἤ; numquid aliud, quam? i. e. nonne? Sic etiam omisso ἤ. τί ἄλλο (sc. ἐποίησαν) ἢ ἐπεβούλευσαν; quid aliud, nisi. Thuc. 3, 39. *e*) Jungitur ἄλλος frequenter cum alio casu ejusdem vel cognatae vocis: ἄλλος ἄλλον, ἄλλα ἐν ἄλλῃ χώρᾳ et sim.

ἄλλοσε, *adv.* alio, aliorsum.

ἄλλοτα, *Aeol.* pro ἄλλοτε.

ἄλλοτε, *adv.* alias, alio tempore. Solet bis poni et significat *modo*, *modo*: item ὁτὲ μέν, ἄλλοτε δέ· ποτὲ μέν, ἄλλοτε δέ· ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, interdum.

ἀλλοτέρμων, ον, peregrinus, γῆ, Euseb. praep. 9.

ἄλλοτι. Sic nonnulli conjunctim scribunt pro ἄλλο τι, sed male. vid. ἄλλος, *obs. d*).

ἀλλοτριάζω, άσω, (ἀλλότριος) alieno animo sum.

ἀλλοτριόγαμος, ον, qui alienum sectatur torum. Theodoret. ad Ps. LI, 9.

ἀλλοτριόγνωμος, ον, qui aliena cogitat. A. B. 385.

ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienarum rerum curiosus speculator, qui sese alienis et nihil ad se attinentibus immiscet. 1, Petr. 4, 15.

ἀλλοτριολογέω, aliena, absurda loquor.

ἀλλοτριομορφοδίαιτος, ον, alienam semper speciem habens, epith. naturae Orph. hy. in Nat. 23.

ἀλλοτριονομέω (νέμω) aliena tribuo. Plot.

Theaet. p. 195. A. ubi opp. ἕκαστα ἀπονέμειν ἑκάστοις, unde patet, falso alios h. l. legere ἀλλοτριονομοῦντες.

ἀλλοτριοπραγέω, (πράττω) alienas res ago, aliena negotia curo. 2) res novas molior, descisco a fide.

ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, alienorum cura.

ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ, mala sedulitas in alienis.

ἀλλοτριοπράγμων, ον, male sedulus in alienis negotiis curandis. Plat.

ἀλλότριος, ία, ιον, (ἄλλος) alienus, non proprius, qui est alterius. 2) peregrinus, extraneus. 3) non consentaneus.

ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, alienus animus, abalienatio animi 2) peregrinitas. 3) absurditas.

ἀλλοτριοτρόπως, *adv.* i. q. ἀλλοτρίῳ τρόπῳ. Euseb.

ἀλλοτριούσιος, ον, (οὐσία) diversae naturae. Athanas. T. I. p. 194. D.

ἀλλοτριοφαγέω, alienis vivo. A seq.

ἀλλοτριοφάγος, ον, (φαγεῖν) aliena comedens, aliena vivens quadra.

ἀλλοτριοφθονέω, alienis bonis invideo. v. l. Od. 18, 18.

ἀλλοτριοφρονέω, diverso sentio, diversas partes sequor. 2) alieno sum animo.

ἀλλοτριόχωρος, ον, alienigena.

ἀλλοτριόω, f. ώσω, alieno, abalieno. τί τινος, et τινι. 2) alii attribuo, reddo.

ἀλλοτρίως, *adv.* aliene.

ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, alienatio, abalienatio.

ἀλλοτροπέω, (τρέπω) mutabilis sum.

ἀλλότροπος, ον, (τρόπος) mutabilis, qui alio modo fit.

ἀλλοτρόπως, *adv.* alio modo, aliter.

ἀλλοτύπωτος, ον, alienis characteribus utens. Man. 4, 75.

ἀλλοφανής, ές, (φαίνομαι) qui alius et diversus adparet.

ἀλλοφάσσω, aliud loquor, vel animo turbato et anxio sum, desipio. Hippocr.

ἀλλόφατος, ον, ab aliis occisus, cf. Ἀρηΐφατος. 2) diversus. Nic.

ἄλλοφος, ον, *poet.* pro ἄλοφος, Il. 10, 258.

ἀλλοφρονέω, aliud ago, s. in animo habeo, mentem non ad id attendo, quod cerno: exanimor. Od. 10, 374. Il. 23, 698.

ἀλλοφροσύνη, ης, ἡ, insania.

ἀλλόφρων, ὁ, ἡ, qui mentem alio intendit, insanus. Man. 4, 563.

ἀλλοφυής, ές, ἡ, (φυή) qui alius naturae est.

ἀλλοφυλέω, sum ἀλλόφυλος.

ἀλλοφυλία, ας, ἡ, genus alienum, substantiae diversitas. Epicur. Diog. 106.

ἀλλοφυλισμός, οῦ, ὁ, ritus extraneus, vel alienigenarum. 2) degeneratio in alienos mores. Ab ἀλλόφυλος.

ἀλλόφυλος, ον, (φυλή) qui est ex alia tribu, qui diversae est gentis, seu nationis, externus: peregrinus, diversi generis, seu diversae naturae: extraneus, alienigena.

ἀλλοφωνία, diversitas linguae. A seq.

ἀλλόφωνος, ον, alia vel peregrina voce, s. lingua utens.

ἀλλοχροέω, alium atque alium colorem induo, colorem muto, alio colore sum. A seq.

ἀλλόχροος, ον, *contr.* ἀλλόχρους, (χρόα) qui est alio colore, in quo color subinde mutatur: discolor.

ἀλλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, (χρώς) aliam corporis speciem gerens.

ἀλλυδις, *adv.* alio, aliorsum. *poet.*

ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα, pro ἀνέλυε, ἀναλύουσα, ab ἀναλύω. (ῡ)

ἄλλως, *adv.* aliter, alioquin, alio modo, alia ratione. 2) alioqui, alio respectu, aliam ob caussam, aliis in rebus. 3) praecipue, in illa phrasi ἄλλως τε καί etc. h. e. et alias, et: cum, tum. 4) frustra, incassum, temere.

ἅλμα, ατος, τό, (ἅλλομαι) saltus.

ἁλμαῖος, αία, αῖον, (ἅλμη, ἅλς) salsus, salsuginosus. ἡ ἁλμαία vel τὰ ἁλμαῖα, salgama, salsamenta. ἡ ἁλμαία significat etiam i. q. ἅλμη, Ar.

ἁλμάς, άδος, ἡ, muria condita. e. g. ἐλαία.

ἅλμευσις, εως, ἡ, (ἁλμεύω) actio condiendi vel servandi in muria.

ἁλμευτής, οῦ, ὁ, qui conditurae facit in muria, salgamarius: salsamentarius. Ab eod.

ἁλμεύω, f. εύσω, muria condio, in muria servo. A seq.

ἅλμη, ης, ἡ, (ἅλς) salsugo, salsilago, muria. 2) natura salsa: ap. Poet. mare.

ἁλμήεις, ήεσσα, ῆεν, (ἅλμη) salsus, salsuginosus.

ἅλμια, τά, salsamenta.

ἁλμοπότης, ου, ὁ, (πίνω) mariam bibens. *fem.* ἁλμοπότις, ιδος.

ἁλμύρια, τα, salinae. *dub.* Inscr. Chandl. p. 75. 76.

ἁλμυρίζω, (ἁλμυρός) salsus sum.

ἁλμυρίς, ίδος, ἡ, salsilago, aqua salsa, muria 2) salsa natura. 3) terra salsa et sterilis.

ἁλμυρός, ρά, ρόν, (ἅλμη) salsus. 2) *metaph.* amarus, ingratus.

ἁλμυρότης, ητος, ἡ, salsugo.

ἁλμυρώδης, ες, idem quod ἁλμυρός, et ab eo.

ἁλμώδης, ες, idem, ab ἅλμη.

ἄλξ, ἀλκός, ἡ, (occurrit solummodo dativus ἀλκί,) vis, robur.

ἄλξεις, αἱ, munimenta. Polyb. si verbum sanum.

ἀλοάω, ήσω, trituro: comminuo: caedo, percutio. 2) circumago, moveo. *Pass.* ἀλοάομαι, proteror. *Poet* ἀλοιάω. *Att.* ἀλοάω. *Not.* ἀλοᾶσαι quasi ab ἀλοάζω, Pherecr. A. B. 379. quod ibi ita distinguitur ab ἀλοῆσαι, ut illud *triturare*, hoc *plagis caedere* dicatur significare.

ἄλοβος, ον, (λοβός) non habens λοβόν, epith. victimae, cujus exta, velut jecur, cor, non habent caput. Xen. h. gr. 3, 4, 15.

ἀλογονόομαι, f. νόσομαι, a ratione aberro, non sum compos rationis. A seq.

ἀλογέω, ήσω, adspernor, negligo, nullo in loco habeo, non curo, non habeo rationem. *Med.* ἀλογοῦμαι, ratione destituor; erro, fallor.

ἀλόγημα, ατος, τό, error.

ἀλογία, ας, ἡ, (λόγος) rationis privatio: incogitantia: contemtus. 2) absurditas, res infeliciter gesta. 3) loquelae defectus.

ἀλογίζομαι, (ἄλογος) inconsiderate, stulte ago. Eustath.

ἀλόγιον, ου, τό. ἀλογίου δίκη, actio contra eum, qui de pecuniae publicae administratione rationem reddere neglexit.

ἀλογισμός, οῦ, ὁ, rationis inopia, incogitantia, insania.

ἀλογίστευτος, ον, rationes non subducens, inconsideratus.

ἀλογιστέω, ήσω, insanus sum, stulte ago.

ἀλογιστί, *adv.* (α pr et λογίζομαι) sine ratione.

ἀλογιστία, ας, ἡ, incogitantia, temeritas.

ἀλόγιστος, ον, (α pr. et λογίζομαι) absque ratione et consilio aliquid faciens, inconsideratus. 2) cujus rationes subduci nequeunt, qui enumerari non potest πλῆθος, Eur.

ἀλογίστως, *adv.* inconsiderate, incogitanter.

ἀλογοθέτητος, ον, (α pr. et λογοθετῶ) indiscussum.

ἄλογος, ον, (λόγος) rationis expers, a ratione alienus, absurdus. 2) sermonis expers: nefandus, non dicendus. 3) non numeratus: irrationalis, ap. Math.

ἀλογοτροφεῖον, ου, τό (ἄλογον, sc. ζῶον, et τροφεῖον) brutorum animantium stabulum. Athanas. T. II. p. 648. D.

ἀλογώδης, ες, rationis expers. Aristot. de spir. 2.

ἀλόγως, *adv.* sine ratione, temere, immerito: brutorum more: absurde.

ἀλόη, ης, ἡ, aloe, herba.

ἀλοηδάριον, ου, τό, (ἀλόη) medicina ad solvendum ventrem aloen habens. *dub.*

ἀλόησις, εως, ἡ, (ἀλοάω) tritura.

ἀλοητός, οῦ, ὁ, tritura. 2) triturandi tempus.

ἁλόθεν, (ἅλς) *adv.* e mari, a mari.

ἀλοιάω, *Att.* ἀλ., *poet.* pro ἀλοάω.

ἀλοιδόρητος, ον, (λοιδορέω) conviciis non obnoxius.

ἀλοιδορήτως, *adv.* sine conviciis.

ἀλοίδορος, ον, idem quod ἀλοιδόρητος.

ἀλοιητήρ, ῆρος, ὁ, (ἀλοιάω) percussor, pulsator. ἀλ. ὀδόντες, dentes molares.

ἄλοιμα, τό, i. q. ἄλειμμα, Soph. Hesychii.

ἀλοιμός, οῦ, ὁ, (ἀλείφω) tectorium parietum. Soph. Etym. M.

ἀλοίτης, ου, ὁ, *Aeol.* p. ἀλείτης.

ἀλοῖτις, ιδος, ἡ, (ἀλόη) aloe Gallica.

ἀλοιτός, οῦ, ὁ, (ἀλιταίνω) peccator. *poet.* p. ἀλείτης.

ἀλοιφαῖος, ον, unctorius, unctioni serviens.

ἀλοιφή, ῆς, ἡ, (ἀλείφω) pinguedo, unguentum, oleum. 2) unctio. 3) litura.

ἀλοκίζω, f. ίσω, sulco: aro. Ab ἄλοξ.

ἁλόντε, part. aor. ab ἁλίσκομαι. (ᾱ)

ἄλοξ, οκος, ὁ, sulcus: quodcumque sulco simile, rima, vulnus, Eur. Herc. f. 164. 2) actio sulcos diducendi, actio arandi, serendi. Hinc *Metaph.* ἄλοκες, *torus nuptialis*, quippe in quo seruntur quasi homines, Soph. O. R. 1211. τέκνων ἄλοκα σπείρειν, de procreatione liberorum dixit Eur. Phoen. 18. Dicitur etiam αὖλαξ, ακος, *Dor.* ὦλαξ, et apud Hom. ὦλξ. (Radix esse videtur ἕλκω.)

ἁλοπήγια, ων, τά, salinae, locus, in quo sal concrescit. A seq.

ἁλοπηγός, οῦ, ὁ, (ἅλς, πήγνυμι) qui in salinis salem concrescere facit, salarius. Nic.

ἄλοπος, ον, (λέπω) non decorticatus, non pectinatus. ἀμοργίς, Ar.

ἁλοσάνθινος, η, ον, ex salsilagine quadam, quae ἁλὸς ἄνθος, vocatur, confectus, Diosc. 5, 76.

ἁλοσάχνη, ης, ἡ, (ἅλς, ἄχνη) arida spuma maris: species halcyonii, zoophyti.

ἁλοσύδνη, ης, ἡ, (ἅλς) una Nereidum. 2) Epitheton Thetidos, *propr.* mari progenita.

ἀλοσύνη, ης, ἡ, dementia. Apud Nicand.

Alex. 420. dub. lect. p. ἠλοσύνη.

ἀλότριψ, ιβος, ὁ, (ἅλς, τρίβω) pistillus, quo sal teritur.

ἁλουργής, ές, (ἅλς, ἔργον) purpureus: violaceus.

ἁλουργιαῖος, α, ον, idem. Ar. A. B. 381.

ἁλουργικός, ή, όν, i. q. πορφυροβαφής. A. B. 389. Euseb.

ἁλουργίς, ίδος, ἡ, vestis purpurea.

ἁλουργόν, οῦ, τό, purpureus color: purpura.

ἁλουργοπώλης, ου, ὁ, venditor purpurae.

ἁλουργοπωλική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, mercatura purpuraria.

ἁλουργοπώλιον, ου, τό, locus, ubi purpura venditur.

ἁλουργός, ή, όν, (ἅλς, ἔργον) purpureus, marinae purpurae colore tinctus. Dicitur haec vox cum compositis et derivatis de vera et genuina purpura, quae ex conchis marinis fabricatur, (quasi *maris opus*, ἁλὸς ἔργον,) et distinguitur a vilioribus purpurae generibus.

ἀλουσία, ας, ἡ, (λούω) illuvies, quum quis non lavatur.

ἀλουτέω, illotus sum, abstineo a lotionibus. A seq.

ἄλουτος, ον, (α pr. et λούω) illotus.

ἄλοφος, ον, (λόφος) cristam non habens.

ἀλόχευτος, ον, (λοχεύω) partu non editus: non conceptus. 2) quae non peperit.

ἄλοχος, ου, ἡ, 1) ex α notante ὁμοῦ et λέχος, *conjux*, uxor. Hom. vid. ἄκοιτις. *pellex*, Il. 9, 336. Od. 4, 623. 2) ex α priv. et λέχος, quae nondum peperit; quae tori est expers. Plat. Theaet. p. 149. B. ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχεν.

ἀλέω, inusitatum, unde ἁλίσκω sumit tempora quaedam.

ἄλου, imperat. praes. verbi ἀλάομαι, pro ἀλάου, ἀλῶ. Od. 5, 377.

Ἄλπις, εως, ἡ, Alpis, mons. Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 26.

ἄλπνιστος, η, ον, superl. ab inus. ἄλπνος, dulcis, suavis. Pind. I. 5, 14.

ἅλς, ἁλός, ὁ, *sal*; (Wesseling. ad Herod. 4, 53. refutat Palmerium Exerc. p. 795. et H. Steph. in Thes. 1, 365. qui negaverant vocem in singulari etiam *salis* habere significationem.) a) usitatius in plur. ἅλες, Od. 11, 123. *Metaph.* ἅλες, farti sunt signum cum hospitii et sodalitatis, ἁλῶν κοινωνεῖν, eodem convictu uti; ἅλα s. ἅλας καὶ τράπεζαν παραβαίνειν, jus hospitii violare, Jacobs animadv. in Anth. gr. VII. p. 241. ποῦ ἅλες; ποῦ τράπεζαι; Dem. ubi est hospitalitas? tum tenuis pauperisque victus, τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, Aeschin. or. p. 85. οὐδ' ἅλα δοίης ἄν, Od. 17, 455. b) ἅλες, sales, lepores. 2) ἡ ἅλς, mare. Hom.

ἀλσηΐδες, ων, αἱ, (ἄλσος) nemorenses. Cognomen Nympharum.

ἀλσηΐτιδες, idem. *Phav.*

ἀλσίνη, ης, ἡ, alsine, herba in lucis nasci solita. Ab. eod.

ἅλσις, εως, ἡ, (ἅλλομαι) saltatio: palpitatio.

ἄλσις, εως, ἡ, (ἀλδαίνω) i. q. αὔξησις, incrementum.

ἆλσο, 2. sing. aor. ab ἅλλομαι.

ἀλσοκομέω, (κομέω) luci curam gero.

ἀλσοκομία, ας, ἡ, cura luci vel saltus.

ἀλσοκομικός, ή, όν, qui pertinet ad saltuarios.

ἀλσοκόμος, ου, ὁ, (ἀλσοκομέω) qui luci curam gerit, luci custos, saltuarius.

ἄλσος, εος, τό, (ἀλδαίνω) lucus, nemus: saltus. 2) i. q. τέμενος, locus sacer, Soph. El. 5. Eur. Tro. 15, Il. 2, 506. Pind. O. 3, 31. ibique Schol. Aesch. Pers. 109. Sup. 881.

ἀλσώδης, ες, nemorosus, frondosus, silvestris.

ἁλτῆρες, ων, αἱ, (ἅλλομαι) halteres, pondera plumbea, instrumenta exercitii gymnastici.

ἁλτηρία, ας, ἡ, usus τῶν ἁλτήρων, exercitium per eosdem.

ἁλτικός, ή, όν, (ἅλλομαι) saltatorius, ad saltum pertinens: agilis. *Subst.* saltator.

Ἄλτις, ιος, ὁ, i. q. ἄλσος, lingua Eleorum: ita adpellatur lucus Jovi sacer, qui Olympiae erat, Pind. O. 10, 53. Paus. 5, 10, 15. 6, 19.

ἆλτο, 3. sing. aor. ab ἅλλομαι.

ἄλυγος, ον, (λύγος) qui sine vimine vel flagello est. Hesych.

ἀλύζω, f. ύξω, jactor, haesito. Hippocr. p. 589.

ἀλύη, ης, ἡ, lignum, cui infigitur stiva. Pollux.

ἀλύκη, ης, ἡ, anxietas, quae cum molesta corporis jactatione conjuncta est, ap. Hipp.

ἁλυκίς, ίδος, ἡ, (ἅλς) salsula aqua. Strab. 4. p. 275. A.

ἁλυκός, ή, όν, (ἅλς) salsus.

ἁλυκότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo.

ἀλυκρός, ά, όν, i. q. θαλυκρός, calidus, tepidus. Nic. Alex. 386. ubi v. Schneider.

ἀλυκτάζω, f. άσω, (ἀλύω) inquietus sum, metuo, anxius sum, animo concido. Hdt. 9, 20. Formam ἀλυκταίνω, habet Etym. M.

ἀλυκτέω, f. ήσω, non sum quietus. Hippocr.

ἀλυκτοπέδη, ης, ἡ, (ex seq. et πέδη) indissolubilis pedica. saepius in plur. Hes. Th. 521.

ἄλυκτος, ον, (ἀλύω) inquietus, anxius, trepidus. 2) i. q. ἄλυτος, a λύω, indissolubilis, ineluctabilis, inevitabilis.

ἀλυκτοσύνη, ης, ἡ, (ἄλυκτος) status incompositus, tumultuatio, anxietas.

ἁλυκώδης, ες, (ἁλυκός) salsuginosus.

ἀλυμαντος, ον, (λυμαίνω) cui detrimentum inferri nequit: illaesus.

ἄλυξις, εως, ἡ, (ἀλύσσω) evitatio, effugium. 2) anxietas.

ἀλύπητος, ον, (λυπέω) tristitia non adfectus: qui tristitia adfici nequit. 2) tristitia non adficiens. Soph. O. C. 1663. (ῡ)

ἀλυπήτως, *adv.* citra dolorem.

ἀλυπία, ας, ἡ, vacuitas doloris, laetitia. 2) innocentia, natura innoxia.

ἄλυπος, ον, (λύπη) doloris et tristitiae expers. 2) qui alteri non molestus est: dolore non adficiens. c. gen. rei, quae dolorem efficit, Soph. El. 1002. ἄλυπος ἄτης, O. C. 1519. γήρως ἄλυπα. Vide quae diximus de α priv. et Monk. ad Hippol. 146. Schaef. Mel. cr. p. 79. et 137. 3) ἄλυπον, τό, herba, Diosc. 4, 180.

ἀλύπως, *adv.* sine dolore et molestia, absque animi aegritudine, sine damno et offensione. (ῡ)

ἄλυρος, ον, (λύρα) qui sine lyra est.

ἄλυς, υος, ὁ, (ἀλύω) proprie, error: hinc dicitur de eo, qui otiosus circumvagatur, otium, desidia. Plut.

ἀλυσθαίνω, viribus destituor: dolore adficior ex anxietate et inquietudine. Call. Del. 212. Nic. Invenitur etiam ἀλυσταίνω.

ἁλυσίδετος, ον, (ἅλυσις, I. δετός) catenatus, catena vinctus.

ἁλυσιδωτός, ή, όν, vel ἀλ. (ἅλυσις I.) ex hamis consertus catenatus, epith. loricae. Polyb. 6, 21.

ἁλύσιον, ου, τό, catenula. *Diminut.* ab ἅλυσις.

I. ἅλυσις, vel ἄλυσις, εως, ἡ, (α pr. et λύω) catena. V. Schaef. ad Greg. C. p. 523. de spiritu.

II. ἄλυσις, εως, ἡ, (ἀλύω) anxietas animi, moeror.

ἀλυσιτέλεια, ας, ἡ, incommodum, inutilitas, quum ex re non modo fructus nullus percipitur, sed ne impendium quidem recuperatur.

ἀλυσιτελής, ές, quasi qui non solvit vectigalia, non reficit sumtus in se factos, inutilis: noxius, damnosus.

ἀλυσιτελῶς, *adv.* inutiliter, cum damno.

ἀλυσκάζω, άσω, idem quod ἀλύσσω.

ἀλυσκάνω, i. q. ἀλύσκω, semel legitur Od. 22, 330. ubi tamen ante Wolfium pro ἀλύσκανε edebatur ἀλύσκασε. Sed ἀλύσκανε, habet cod. Harl. et sic citat Apollonius in voce.

ἀλύσκω, f. ἀλύξω, (ἀλεύομαι) evito, fugio, effugio. c. acc. ἤλυξα ἑταίρους, Od. 12, 335. recessi a sociis. Jungitur etiam c. gen. rei, Soph. Ant. 489. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου. El. 626. *Med.* ἀλύξομαι, Hes. Op. 363. 2) (ἀλύω) erro, vagor. Ap. R. 4, 57.

ἀλυσμός, οῦ, ὁ, (ἀλύω), anxietas animi, moeror.

ἀλυσμώδης, ες, anxius, moestus.

ἄλυσσον, ου, τό, (λύσσα) alysson, herba sic adpellata, quod a cane commorsos rabiem sentire non patiatur. Diosc. 3, 105. Plin. 24, 11.

ἀλύσσω, (ἀλύω) anxius sum, insanio, non sum compos mentis. Legitur Il. 22, 70, nec saepius.

ἀλυσταίνω, i. q. ἀλυσθαίνω.

ἀλυτάρχης, ου, ὁ, lictoribus praefectus. Lucian. T. I. p. 783 ed. Hemsth. Vid. ἀλύτης.

ἀλύτης, ου, ὁ, i. q. ῥαβδοφόρος, lictor, Etym. M.

ἄλυτος, ον, (λύω) indissolubilis. 2) inexplicatus. τὰ ἄλυτα, philosophis sunt, quae explicari, refelli non possunt, sophismata acuta.

ἀλύτως, *adv.* indissolubiliter.

ἄλυχνος, ον, (λύχνος) lampade s. lumine carens. Eur.

ἀλύω, Att. ἀλύω, (v. Moer. p. 179. D'Orv. ad Char. p. 47. Vill. ad Long. p. 64.) *erro, vagor*, et quidem mente animoque: animo per varias rerum imagines tacite erro: hinc, et dicitur de quovis turbato mentis statu, vel de dolore Il. 24, 12. animo sum fracto, moesto, sollicito; vel adeo de gaudio, Od. 18, 332. mei non compos sum prae gaudio, exsulto. Saepissime significat: *consilii inops sum*, nescio quid agam vel quo me vertam, ἀπορῶ. Heyne ad Il. 5, 352.: a negotiis vacuus sum, nihil ago, indulgeo cogitationum varietati. (Radix est ἄλη, unde ἀλάομαι, atque varie formata est haec vox, ἀλύσσω, ἀλυκτέω, ἀλυκτάζω, ἀλυσταίνω, ἀλαλύκτημαι, ἀλυσθαίνω, quae omnia significatione non multum differunt. Sed namque ἀλεύομαι, unde ἀλύσκω, ἀλυσκάζω, alius est radicis: nempe ἀλεύομαι proprie est *vagando evitare aliquem*, onde usu venit significatio *effugiendi, evitandi.*) (υ ap. Hom. corripitur, excepto loco Od. 9, 398. Epici

seriores medium pro versus necessitate vel corripiunt, vel producunt; contra Attici poetae fere semper eam producunt.)

ἄλφα, τό, prima litera alphabeti Graeci. 2) qui primas in re aliqua tenet: principium. 3) amussis, a similitudine figurae. cf. A.

ἀλφάδιον, ου, τό, amussis, *Dim.* ab ἄλφα, 3

ἀλφαίνω, ανῶ, aor. ἦλφον, opt. ἄλφοι, invenio, reperio, nanciscor, mihi comparo: vaeneo pretio quodam, c. acc. Hom. Dicitur etiam ἀλφαίνω, Eur. Med. 299. Ar. et Eupolis A. B. p. 382. Praeterea has formas notarunt grammatici: ἀλφάζω, ἀλφαίω, ἀλφάω, ἀλφέω, ἀλφω, et *Dor.* ἀλφαίδδω.

ἀλφάνω, i. q. ἀλφαίνω, quod vide.

ἀλφεσίβοιος, οία, οιον, (ἀλφαίνω, βοῦς) propr. boves nanciscens, boves accipiens. Hinc παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, Il. 18, 593. virgines, quae propter formam sponsos invenerunt, atque ab his boves, h. e. lautam rem familiarem dono acceperunt; plurium boum pretio dignae, quae multis bobus a parentibus suis redimuntur, formosae. ὕδωρ ἀλφεσίβοιον, aqua boves nutriens, bobus salutaris. Aesch. Sup. 861.

ἀλφή, ῆς, ἡ, inventio, lucrum.

ἄλφησις, εως, ἡ, inventio.

ἀλφηστήρ, ῆρος, ὁ. i. q. ἀλφηστής.

ἀλφηστής, οῦ, ὁ, inventor, excogitator: qui lucrum facit, Epith. virorum. Hom. 2) piscis quidam.

ἄλφι, τό, indeclin. farina, i. q. ἄλφιτον. Hy. Hom. Cer. 208.

ἀλφιταμοιβός, οῦ, ὁ, (ἄλφιτον, ἀμείβω) permutator farinae, pistor.

ἀλφιτεία, ας, ἡ, vel ἀλφιτία, fabricatio farinae.

ἀλφιτεῖον, ου, τό, pistrinum.

ἀλφιτεύς, έως, ὁ, farinam faciens.

ἀλφιτεύω, farinam facio.

ἀλφιτηδόν, *adv.* more farinae.

ἀλφιτηρός, ά, όν, ad farinam pertinens.

ἀλφιτικός, ή, όν, poleutarius.

ἀλφιτοειδής, ές, farinae speciem prae se ferens.

ἀλφιτοθήκη, ης, ἡ, theca servandae farinae.

ἀλφιτόμαντις, εως, ὁ, ἡ, e farina divinans.

ἄλφιτον, ου, τό, farina hordeacea: polenta. τὰ ἄλφιτα, ad victum necessaria.

ἀλφιτοποιΐα, ας, ἡ, farinae confectio: molitura: ars conficiendi pultem.

ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ, farinae venditor.

ἀλφιτοπωλητήριον, τό, locus, ubi polenta venditur.

ἀλφιτόπωλις, ιδος, ἡ, farinae venditrix.

ἀλφιτοσιτέω, f. ήσω, (σιτέω) vescor farina, pulte pro pane vescor.

ἀλφιτοσκόπος, ου, ὁ, (σκοπέω) farinae inspector, seu divinans ex farina.

ἀλφιτοφάγος, ον, polentam comedens.

ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, farinae colorem habens, albus, candidus.

Ἀλφιτώ, οῦς, ἡ, nomen spectri, quo ad terrendos infantes utebantur nutrices cf. Ἀκκώ.

ἄλφοι vid. ἀλφαίνω.

ἀλφός, ή, όν, albus, Hesych.

ἀλφός, οῦ, ὁ, species albae vitiliginis; impetigo.

ἀλωά, ᾶς, ἡ, *Ion.* ἀλωή, area, in qua trituratur frumentum. 2) locus vitibus, vel arboribus consitus, arbustum, arboretum, vinea: campus frumentarius: seges, sata: campus, planities quaelibet. Ποσειδάωνος ἀλωή, aequor. 3) circulus lucidus s. corona circa solem et lunam, alibi ἅλως. Arat.

Ἀλῷα, ων, τά, (ἅλως) festum arvale in honorem Cereris Athenis celebrari solitum.

ἀλωαῖος, α, ον, (ἅλως) ad aream vel segetes pertinens.

ἀλωάς, άδος, ἡ, (ἅλως) arealis, Epith. Cereris.

ἀλώβητος, ον, (α pr. et λωβάομαι) illaesus, nulla injuria adfectus.

ἀλωεινός, ή, όν, (ἅλως) idem quod ἀλώϊος.

ἀλωεύς, έως, ὁ, (ἅλως) qui in area frumentum terit: vinitor: agricola.

ἁλώῃ, 3. sing. conj. aor 2. ab ἁλίσκομαι.

ἁλῴη pro ἁλοίη, opt. aor. ab ἁλίσκομαι.

ἀλώϊος, ον (ἅλως) qui fit, agitur in area, ut trituratio cujus usus est ad areas, ruralis.

ἁλώμεναι, Hom. pro ἁλῶναι, inf. aor ab ἁλίσκομαι.

ἅλων, ωνος, ἡ, area. vid. ἅλως.

ἁλῶναι, inf. aor. ab ἁλίσκομαι.

ἀλωνεύομαι, trituro frumentum in area. Suid. ex Appiano.

ἁλώνητος, ον, (ἅλς, ὠνέομαι) sale emtus: vili pretio emtus. Sic nominabantur servi vilissimi, ex Thracia emti, quoniam Thraces populares suos admodum vili pretio vendebant.

ἀλωνία, ας, ἡ, (ἅλων) area.

ἀλωνίζω, f. ίσω, in area versor, seu commoror.

ἀλώνιον, ου, τό, *Dim.* ab ἅλως, area.

ἀλώνιος, ία, ιον, qui in area vel ex area est.

ἀλωνοτριβέω, (τρίβω) in area trituro.

ἀλωπεκάω, ῶ, idem quod ἀλωπεκίζω, A. B. p. 10, 13.

ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, (ἀλώπηξ) vulpina pellis, *contr.* pro ἀλωπεκέη, ut κυνῆ pro κυνέη.

ἀλωπεκία, ας, ἡ, defluvium capillorum: defluvium pilorum quorumlibet. 2) vulpis latibulum, s. cavernula. Ab eodem.

ἀλωπεκίας, ου, ὁ, vulpinaria. 2) piscis quidam. Ab eodem.

ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, idem quod ἀλωπεκία, sign. 1.

ἀλωπεκιδεύς, έως, ὁ, catulus vulpinus, vulpes juvenis.

ἀλωπεκίζω, f. ίσω, (ἀλώπηξ) vulpinor, astute ago, dolis utor. 2) *act* dolis decipio aliquem.

ἀλωπεκίκιον, ου, τό, vulpecula. *Dimin.* ab ἀλώπηξ.

ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ, catulus vulpis. 2) canis e vulpe et cane progenitus. 3) pellis vulpina. 4) vitis genus.

ἀλωπέκουρος, ου, ὁ, (ἀλώπηξ, οὐρά) vulpina cauda, genus herbae.

ἀλωπεκώδης, ες, (ἀλώπηξ) vulpinus, vulpinaris. 2) vulpem imitans: fraudulentus, astutus, dolis et imposturis utens.

ἀλώπηξ, εκος, ἡ, vulpes. 2) homo astutus, veterator. 3) piscis quidam marinus; Aristot. h. a. 9, 37. 4) avis quaedam. 5) idem quod ἀλωπεκία. 6) *Plur.* partes musculosae circa clunes, vel etiam interiores musculi lumborum.

ἄλωπος, ον, i. q. ἀλωπόχροος.

ἀλωπόχροος, *contr.* ἀλωπόχρους, ὁ καὶ ἡ, (χρόα) vulpicolor, vulpis colorem habens. 2) canus.

ἅλως, ω, ἡ, area, in qua teritur frumentum. 2) corona, seu circulus siderum: circulus lucidus circa solem, aut lunam. 3) circumferentia clypei. Aesch. Theb. 491. 4) circulus quidam in oculis. *Not.* Exstat etiam genitivus ἅλωος, et sic quoque reliqui casus. *Attici* in plur. etiam dicebant αἱ ἅλοι.

ἁλώσιμος, ον, (ἅλωσις) qui facile capi, vel expugnari potest.

ἅλωσις, εως, ἡ, (ἁλίσκομαι) capiendi actio; expugnatio, excidium: in reb. judiciariis dicitur, quum quis criminis convincitur vel damnatur.

ἁλωτός, ή, όν, captus.

ἀλώφητος, ον, (α pr. et λωφάω) non desinens, jugis, adsiduus.

ἁλώω, conj. aor. ab ἁλίσκομαι, Hom.

ἄμ, Hom. pro ἀνά, sequente β, π vel φ.

ἅμα, *adv.* una cum, simul cum, eodem tempore: pariter.

ἀμαγγάνευτος, ον, (μαγγανεύω) mangonio carens: purus, sincerus.

Ἁμαδρυάδες, ων, αἱ, (ἅμα, δρῦς) Hamadryades, genus Nympharum, quas cum arboribus, imprimis quercubus, nasci et interire credebantur.

Ἀμαζών, όνος, ὁ, (μαζός) plerumque in plur. Amazones, mulieres bellatrices Scythicae. Vocantur et Ἀμαζονίδες, Pind. *adj.* ἀμαζόνειος, α, ον, Plut. et ἀμαζονικός, ή, όν, Poll. *Subst.* ἀμαζονομαχία, ας, ἡ, pugna cum Amazonibus Schol. in Hom. Il. 2. 219.

ἀμαθαίνω, (ἀμαθής) in ignorantia versor, indoctus sum, imperite, stulte, turpiter me gero.

ἀμαθεί, *adv.* sine disciplina, sine doctrina. Suid.

ἀμαθεία, ας, ἡ, inscitia, ignorantia, ruditas, imperitia rerum. 2) rusticitas. 3) imprudentia, inconsiderantia. 4) stupiditas.

ἀμαθής, ές, (μανθάνω) indoctus, literarum rudis: rusticus: imperitus, ignarus, nescius: insuetus: alienus ab aliqua re: qui non didicit aliquid facere. 2) act. non cognitus. Eur. Ion. 916.

ἀμάθητος, ον, i. q. ἀμαθής. A. B. p. 79.

ἀμαθία, ας, ἡ, idem quod ἀμάθεια.

ἀμαθίνιδες, ων, αἱ, (ἄμαθος) gaudentes arena litorea. Epitheton conchaeum.

ἀμαθόεις, εσσα, εν, arenosus. Ab eodem.

ἄμαθος, ου, ἡ, (ἄμος, ἄμμος, ψάμαθος) arena: campi pulvis.

ἀμαθόω, (ἄμαθος) redigo in pulverem: perdo, destruo. 2) in arena occulto.

ἀμαθώδης, ες, arenosus. Ab eod.

ἀμαθῶς, *adv.* ab ἀμαθής, inscite, imperite, indocte: rustice, more hominis imperiti. 2) praeter spem, Thuc. 1, 140.

ἀμαίευτος, ον, (μαιεύω) obstetricis manum non expertus. Epith. virginis, Nonn. 2) sine obstetricis ope, λοχεία. Opp.

ἀμαιμάκετος, ετη, ετον, inexpugnabilis, indomitus, invictus: qui animo in praelia prono est: (Derivanda est vox ab ἄμαχος, v. Schneid. Orp. Arg. 518.)

ἀμαίωτος, ον, carens obstetricio auxilio.

ἀμαλακιστία, ας, ἡ, (μαλακίζω) firmitas, robur, quum quis emolliri nequit: durities, magnitudo animi omnis mollitiei nescia. Diod.

ἀμάλακτος, ον, (α pr. et μαλάττω) qui molliri nequit, durus, rigidus.

ἀμαλάπτω, (ἀμαλός) perdo, corrumpo, destruo. Lycophr. 34.

ἀμαλδύνω, corrumpo, consumo, ut molle. 2) demolior, everto, solo aequo. 3) deleo, oblitero. Ab eodem.

ἀμαλεύω, ἀμαλίζω i. q. ἀμαλλεύω, ἀμαλλίζω.

ἀμάλη, ης, ἡ, i. q. ἄμαλλα.

ἀμαλητόμος, ου, ὁ, (ἄμαλλα, τέμνω) messor. Opp.

ἀμάλθακτος, ον, (μαλθάσσω) i. q. ἀμάλακτος.

Ἀμάλθεια, ας, ἡ, capra coelestis, quae Jovem lactasse dicitur. κέρας Ἀμαλθείας, cornu copiae.

ἀμαλθεύω, dito. Hesych. A praec.

ἄμαλλα, ης, ἡ, (ἀμάω) manipulus, fasciculus manipulorum. 2) funis ad ligandos manipulos. 3) seges, cf. δράγμα.

ἀμαλλεύω, f. εύσω, in manipulos colligo.

ἀμαλλίζω, in manipulos colligo.

ἀμάλλιον, ου, τό, funis ad ligandos manipulos.

ἀμαλλοδετήρ, ῆρος, ὁ, (ἄμαλλα et δέω) manipulorum vinculum. 2) messor, collector, et colligator manipulorum.

ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ, idem et ex iisdem.

ἀμαλλοτόκεια, ας, ἡ, quae manipulos progignit.

ἀμαλλοτόκος, ον, (τίκτω) manipulos gignens.

ἀμαλλοφόρος, ον, manipulos ferens. Epith. Cereris.

ἀμαλός, ή, όν, att. ἀμαλός, mollis, tener. 2) debilis, imbecillis. 3) ap. ser. i. q. ὁμαλός planus.

ἀμαλόω, f. ώσω, aboleo, i. q. ἀμαλδύνω.

ἀμαλύνω, i. q. ἀμαλδύνω.

ἀμαλῶς, adv. molliter. 2) imbecille.

ἀμάμαξυς, υος, (vel etiam υδος, Sappho.) vitis quoddam genus. Matro Athenaei 4. p. 137. S. Forma est Attica. Vide ψευδαμάμαξυς, Ar. Vesp. 326. Simplicior forma ἀμάξυς, laudatur ex Epicharmo in Etym. M. ἀμάμυξ, habet Hesych.

ἀμαμηλίς, ίδος, ἡ, (μῆλον) hamamelis, genus arboris frugiferae, piri, mespili aut ficus, dictum ex eo, quod cum malo florent. Pausan. ap. Eustath. ad Il. p. 828, 41.

ἀμανῖται, αἱ, fungi.

ἀμάντευτος, ον, non vaticinans. 2) de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur. 3) qui vatibus non paret. 4) futurum non prospiciens, facultate divinandi carens.

ἅμαξα, vel att. ἄμαξα, ης, ἡ, (ἄγω) plaustrum, currus, rheda, aratrum, Hes. opp. 428. 453. 2) septemtriones, a figura plaustri. 3) via, platea. Prov. ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζειν ὥσπερ ἐξ ἁμάξης, Demosth. dicita et illicita proferre sicuti ex plaustro: nam in pompa Bacchica plaustro vehentes cavillari solebant, quicunque obviam fierent, cf. πομπεύω. ἡ ἅμαξ τὸν βοῦν sc. ἕλκει, Lucian. de summa perversitate.

ἁμαξαία, ας, ἡ, Ion. idem quod ἅμαξα.

ἁμαξαῖος, α, ον, i. q. ἁμαξιαῖος, poet.

ἁμαξάριον, ου, τό, parvus currus. Diminut. ab ἅμαξα.

ἁμαξεία, ας, ἡ, vehes, onus, quod vehitur curru. Ab eodem.

ἁμαξεύς, έως, ὁ, auriga. βοῦς ἁμ., bos, qui plaustrum trahit.

ἁμαξεύω, f. εύσω, plaustrum ago, aurigor. 2) in plaustro vivo, ut Scythae. 3) metaph. βίοτον ἁμαξεύειν, vitam aegre ducere, vitam molestissimam agere.

ἁμαξήλατος, ον, (ἐλαύνω) vehicularis. Subst. ἡ, plaustraria via.

ἁμαξήποδες, ων, αἱ, idem, quod ἁμαξόποδες, quod usitatius.

ἁμαξήρης, ες, (ἄρω) plaustrarius, plaustralis.

ἁμαξητός, οῦ, ἡ, via vehicularis.

ἁμαξηφόρητος, ον, qui in plaustris fertur. Pind. fr. p. 14. ed. Heyn. ubi alii ἁμαξαγ legere volunt.

ἁμαξία, ας, vel ἁμαξιά, ᾶς, ἡ, via, qua plaustrum agitur.

ἁμαξιαῖος, αία, αῖον, plaustralis, plaustri onus: magnus, ingens.

ἁμαξιεύς, έως, ὁ, auriga, aurigator. 2) compactor, faber curruum.

ἁμαξικός, ή, όν, plaustralis, ad plaustrum pertinens. 2) septemtrionalis.

ἁμάξιον, ου, τό, plostellum. Dimin. ab ἅμαξα.

ἁμαξίς, ίδος, ἡ, idem.

ἁμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, curulis.

ἁμαξιτός, οῦ, ἡ, Ion. ἁμ. (ἅμαξα, εἶμι) via vehicularis, s. plaustraria, per quam agitur, vel agi potest currus, s. plaustrum: via publica.

ἁμαξόβιος, ον, in plaustro vivens. Epith. Scytharum.

ἁμαξοβιώτης, ου, ὁ, idem.

ἁμαξοικος, ον, idem.

ἁμαξοκυλισταί, ῶν, οἱ (κυλίνδω) quasi curruum devolutores, quomodo quidam Megaris dicebantur. Plut.

ἁμαξοπηγέω, f. ήσω, plaustra fabricor.

ἁμαξοπηγία, ας, ἡ, plaustrorum fabricatio.

ἁμαξοπηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (πήγνυμι) curruum fabricator.

ἁμαξοπληθής, ές, (πλῆθω) plaustrum implens, magnus.

ἁμαξόποδες, ων, αἱ, (ἅμαξα, πούς) quasi dicas plaustripedes, arbusculae, in quibus versantur rotarum axes.

ἁμαξοτροχία, ας, ἡ, (τροχός) curriculi orbita.

ἁμαξουργία, ας, ἡ, (ἔργον) plaustri fabricatio.

ἁμαξουργός, οῦ, ὁ, ἡ, (ἔργον) plaustrorum fabricator, vel fabricatrix.

ἁμαξοφόρητος, ον, vide ἁμαξηφόρητος.

ἀμάρα, ας, ἡ, aquaeductus, sulcus in prato, per quem aqua ducitur irrigandae terrae caussa, vel deducitur. 2) cloaca, meatus subterraneus. 3) fossa. 4) fons, scaturigo. Callim. Cer. 29.

ἀμαράκινος, ίνη, ινον, (ἀμάρακον) amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus.

ἀμαρακόεις, όεσσα, όεν, amaraco similis. Ab eodem.

ἀμάρακον, ου, τό et ἀμάρακος, ου, ὁ, amaracum, amaracus, herba. (⏑–⏑⏑)

ἀμαράντινος, η, ον, qui est ex amaranto. 2) non marcescens. A seq.

ἀμάραντος, ον, (α pr. et μαραίνω) immarcescibilis, perpetuus. 2) Subst. ὁ, amarantus, flos.

ἀμάργαρος, ον, (α pr. et μάργαρον) margaritis carens.

ἀμάρευμα, ατος, τό, (ἀμαρεύω) aquae, aut sordes, quae per aquarum sulcum, aut cloacam defluunt.

ἀμαρεύω, f. εύσω, (ἀμάρα) permeo more aquarum, quae per aquarios sulcos derivantur: defluo.

ἀμαρία, ας, ἡ, idem cum primitivo ἀμάρα.

ἀμαραῖος, αία, αῖον, (ἀμάρα) qui per aquarios sulcos influit vel defluit.

ἀμαρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμάρα. Hesych.

ἁμαρτάνω, fut. ἁμαρτήσω, ἁμαρτήσομαι, aor. ἥμαρτον, inf. ἁμαρτεῖν, pro quo Homerus etiam ἤμβροτον dicit, perf. ἡμάρτηκα, (aor. 1 ἡμάρτησα, non nisi apud seriores occurrit, v. Lobeck. ad Phryn. p. 732.) aberro, proprie a scopo, c. gen.: a via aberro, μύθων ἁμαρτάνω, erro in verbis, rectis propriisque verbis non utor: frustror, ἐλπίδος: ἁμ. τι τινος i. q. ἀποτυγχάνω, Soph. Phil. 231. 2) sine casu: erro, fallor, hallucinor, pecco quocumque modo, peccatum admitto: εἰς θεούς, rar. θεῷ: περί τι.

ἁμαρτάς, άδος, ἡ, peccatum. Ion. A praec.

ἁμαρτῇ, adv. i. q. ἅμα, simul, una. Il. 5, 656. Od. 22, 81. Scribitur etiam ἁμαρτεὶ sine ι subscr. vel ἁμαρτὴ vel adeo ὁμαρτῇ vid. Toll. ad Ap. Lex. p. 741. seqq.

ἁμάρτημα, ατος, τό, peccatum, erratum, lapsus.

ἁμαρτηρός, ρά, ρόν, erroneus.

ἁμαρτητικός, ή, όν, qui saepe offendit in aliqua re, offensator.

ἁμαρτία, ας, ἡ, peccatum, culpa, delictum, error, noxa. 2) victima pro peccato.

ἁμαρτίνοος, ον, (ἁμαρτάνω, νόος) mente errans, cujus mens est prava: furiosus.

ἁμάρτιον, τό, i. q. ἁμάρτημα. Aesch. Ag. 545. Pers. 676. si postremo loco lectio vera.

ἁμαρτοεπής, ές, (ἔπος) errans verbis, prave, stulte loquens.

ἁμαρτολόγος, ον, (λόγος) idem.

ἀμαρτύρητος, ον, (μαρτυρέω) carens testibus: intestabilis.

ἀμάρτυρος, ον, (μάρτυς) carens testibus, testibus non firmatus. 2) qui nullam testificationem edit, intestatus.

ἀμαρτύρως, adv. sine testimonio.

ἁμαρτωλή, ῆς, ἡ, i. q. ἁμαρτία, Theogn.

ἁμαρτωλία, ας, ἡ, peccatum, delictum, error: detrimentum. Hippocr. p. 1006. B.

ἁμαρτωλός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (ἁμαρτάνω) peccator, vel peccatrix, scelerratus, vel scelesta, qui peccatis deditus est, noxius.

ἀμαρυγή, ῆς, ἡ, (ἀμαρύσσω) fulgor, splendor emicans, jubar: motus celer. (⏑⏑––)

ἀμάρυγμα, ατος, τό, idem et ab eodem.

ἀμαρύσσω, ύξω, splendeo, fulgeo.

ἄμας, αδος, ἡ, navis. Etymol. ex Aeschylo. et. Sup. 844. 849.

ἀμάσητος, ον, (α pr. et μασάομαι) non mansus.

ἀμαστίγωτος, ον, non flagellatus: flagris non examinatus.

ἀμάστικτος, ον, (μαστίζω) i. q. ἀμαστίγωτος.

ἁμασυκάδες, ων, αἱ, (ἅμα, σῦκον) mala, seu pira, quae unacum ficis florent et proveniunt.

ἁμάσυκον, μῆλον, malum simul cum fico florens. Ex iisdem.

ἁματροχάω, (ἅμα, τρέχω) simul curro. Od. 15, 451.

ἁματροχιά, ᾶς, ἡ, rotarum concursus: curruum certamen. Il. 23, 422.

ἀμαυρόβιος, ον, obscure, molliter, adeoque obscure vivens. Ar. Av. 685. v. Clem. Alex. Strom. IV. p. 584.

ἀμαυρόκαρπος, ον, nigrum fructum ferens.

ἀμαυρός, ρά, ρόν, obscurus: evanidus, elanguidus: ignobilis: obsoletus. 2) caecus. Soph. O. C. 182. 3) debilitans

ἀμαυρότης, ητος, ἡ, obscuritas.

ἀμαυροφανής, ές, (φαίνομαι) obscuram lucem emittens.

ἀμαυρόω, f. ώσω, (ἀμαυρός) obscuro, offusco, oblitero et tantum non exstinguo,

deformo, decoloro, labefacto, frango. ἀμαυροῦμαι, evanesco, dispareo.

ἀμαυρῶς, *adv.* obscure, ita, ut oculis vix percipi queat.

ἀμαύρωσις, ιως, ἡ, (ἀμαυρόω) obscuratio. 2) hebetatio, obtusio.

ἀμαυρωτικός, ή, όν, obscurandi vim habens, obscurans, hebetans. Ab eodem.

ἀμάχαιρος, ον, (μάχαιρα) sine gladio.

ἀμαχί, *adv.* absque pugna, sine controversia.

ἀμάχετος, ον, *poet.* pro ἀμάχητος.

ἀμαχητί, *adv.* idem quod ἀμαχί.

ἀμάχητος, ον, (μάχομαι) pugnae expers, non pugnans. 2) *pass.* qui pugna vinci nequit, invictus.

ἀμαχί, *adv.* i. q. ἀμαχεί.

ἄμαχος, ον, qui non pugnat, non litigiosus, alienus a pugna. 2) invictus, inexpugnabilis. 3) qui difficulter fieri potest, difficilis.

ἀμάω, f. ήσω, (ἅμα) colligo, accumulo. 2) meto, abscindo, demeto. 3) fructum et utilitatem percipio.

ἀμβ–, vid. ἀναβ. *Ion.*

ἄμβη, ης, ἡ, supercilium petrae, superciliora prominentia petrae, crepido. *Ion.* p. ἄμβων.

ἤμβικος, ου, ὁ, i. q. ἤμβιξ.

ἄμβιξ, ἴκος, ὁ, olla: cadus: calix.

ἀμβλακέω, erro, pecco. v. ἀμπλακέω.

ἀμβλακία, ας, ἡ, erratum, peccatum. A praec.

ἀμβλήδην, *Ion.* p. ἀναβλήδην, interrupte, velut alternis, aut eum singultu, de lamentante et plorante, unde et vehementer explicant: item cum prooemio. vid. ἀναβάλλω.

ἀμβλίσκω, f. ἀμβλώσω, (quasi ab ἀμβλόω) abortior, abortum pario. 2) i. q. ἀμβλύνω, obtundo, hebeto, *ap. ser.* (Radix est ἀμβλύς.)

ἀμβλυγώνιος, ον, (ἀμβλύς, γωνία) obtusum angulum habens.

ἀμβλυντήρ, ῆρος, ὁ, (ἀμβλύνω) qui obtundit, hebetat.

ἀμβλυντικός, ή, όν, hebetandi vim habens. A seq.

ἀμβλύνω, f. υνῶ (ἀμβλύς) obtundo, hebeto. 2) tardo, impetum frango. ἀμβλύνομαι, hebesco.

ἀμβλυόεις, εσσα, εν, i. q. ἀμβλύς. Man. 4, 156.

ἀμβλύς, εῖα, ύ, Gen. έος, είας, έος, obtusus, hebes, cujus acies est obtusa. 2) caecutiens; cui acies oculorum obtusa est. 3) languidus, remissus.

ἀμβλυτέρως, *adv.* obtusius. 2) remissius, negligentius, minus cupide. Jos. Ant. 19, 2, 5.

ἀμβλύτης, ητος, ἡ, (ἀμβλύς) hebetudo. 2) caecitas. 3) tarditas ingenii, stupor mentis, inscitia. 4) remissio animi, ignavia.

ἀμβλυχειλής, ές, obtusis labiis praeditus. Antyll. Oribasii p. 142. ed. Matth.

ἀμβλυωγμός, οῦ, ὁ, (ἀμβλυώττω) hebetudo oculorum.

ἀμβλυωπέω, f. ήσω, (ἀμβλυωπής) caecutio, sum obtusis et hebetibus oculis.

ἀμβλυωπής, ές, (ἀμβλύς, ὤψ) hebetem habens oculorum aciem.

ἀμβλυωπητικός, ή, όν, ad hebetudinem pertinens vel proclivis.

ἀμβλυωπία, ας, ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. A seq.

ἀμβλυωπός, όν, idem quod ἀμβλυωπής.

ἀμβλυώσσω, vel. *Att.* ἀμβλυώττω, f. ώξω, (ἀμβλύς) caecutio, obtusum cerno, caligo, hebetem habeo oculorum aciem.

ἀμβλωθρίδιον, ου, τό, (ἀμβλίσκω) partus abortivus. 2) medicamentum ad partum abigendum.

ἄμβλωμα, τος, τό, abortus. Ab eod.

ἀμβλωπής, ές et ἀμβλωπός, όν, caecutiens, qui hebetibus est oculis. pro ἀμβλυωπής et ἀμβλυωπός.

ἄμβλωσις, εως, ἡ, abortus.

ἠμβλωσμός, οῦ, ὁ, abortus.

ἀμβλώσσω, *Att.* -ττω, idem quod ἀμβλυώττω. 2) i. q. ἀμβλίσκω.

ἄμβλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, caecutiens, i. q. ἀμβλωπής. Eur. Rhes. 737.

ἀμβολάδην, *adv.* *Ion.* p. ἀναβολάδην.

ἀμβολαδίς, *adv.* summa vi, ope, alte elatis brachiis, sursum tollendo, vel alternis. Callim. 3, 61.

ἠμβολάς, άδος, ἡ, vel ἀμβολὰς γῆ, terra fossura egesta. 2) terra aggesta, agger. Xen. Cyr. 7, 5, 12.

ἀμβολή, ῆς, ἡ, rejectio, dilatio. 2) agger: pro ἀναβολή.

ἀμβολιεργός, οῦ, ὁ, *Ion.* p. ἀναβολ. dilator operis, cunctator.

ἠμβολίη, ης, ἡ, dilatio v. ἀμβολή. *Ion.*

ἀμβροσία, ας, ἡ, (ἄμβροτος) ambrosia, cibus Deorum: unguentum. Il. 14, 170. Od. 4, 455. cibus equorum Junonis, Il. 5, 777.

ἀμβροσιόδμος, ον, (ἀμβροσία, ὀδμή) ambrosiam redolens.

ἀμβρόσιος, ία, ον, (ἄμβροτος) immortalis, divinus: excedens vim et potestatem humanam.

ἀμβροτεῖν, inf. aor. 2. pertinens ad verbum ἁμαρτάνω, quod vide.

ἄμβροτος, ον (α pr. et βροτός, *mortalis*, inserto μ.) immortalis: divinus.

ἄμβυξ, υκος, ὁ, i. q. ἄμβιξ.

ἄμβων, ωνος, ὁ, crepido clypei: quidquid in plano protuberat: acclivitas et fastigium montis. 2) pulpitum, suggestus, cathedra.

ἠμβῶσαι, *Ion.* pro ἀναβοῆσαι, exclamasse.

ἀμέγαρτος, ον, (α priv. et μεγαίρω) invidia carens, cui invidetur: non invidendus, quod carpi et minui ab invidia nequit: infelix, Od. 17., 219. *Not.* Non significat, *magnus*, *immensus*, vid. Buttmann Lexil. I. p. 261.

ἀμεγέθης, ες, (μέγεθος) magnitudine carens, tenuis, humilis.

ἀμεθεκτός, όν, (μετέχω) cujus quis non potest fieri particeps: exsors.

ἀμεθεκτῶς, *adv.* citra participationem.

ἀμεθεξία, ας, ἡ, quum quis alicujus rei particeps fieri nequit.

ἀμεθόδευτος, ον, et ἀμέθοδος, ον, via et ratione, arte carens, male ordinatus et digestus.

ἀμέθυσος, ον, non ebrius: ebrietatem arcens.

ἀμέθυστος, ον, i. q. ἀμέθυσος. 2) ἡ, *Subst.* remedium ebrietatis: amethystus, lapis, quem ebrietati resistere credebant: herba quaedam, Plat. q. s. 3, 2.

ἀμείβοντες, οἱ, trabes aedificium sustinentes. Hom. Il. 23, 712. Dicuntur etiam συστάται.

ἀμείβω, f. ἀμείψω, muto, commuto, permuto, τεύχεα πρός τινα, Il. 6, 235. γόνυ γουνός, alternare genubus i. e. procedere. Il. 11, 546. θύρας ἤμειψαι, portas permutare i. e. exire e portis. 2) par pari refero: respondeo, c. acc. pers. *Med.* permuto: τινά μύθῳ, excipio aliquem verbis, respondeo; sic etiam omisso μύθῳ, et accusativo personae: rependo, remuneror *Pass.* ἀμείβετο φόνος, vicissim fiebat.

ἀμειδής, ές, (μειδάω) tristis, non ridens.

ἀμείδητος, ον, idem et ab eodem.

ἠμείλικτος, ον, (μειλίσσω) implacabilis, asper, durus.

ἀμείλιχος, ον, idem et ab eodem.

ἀμεινότερος, α, ον, *Compar.* irreg. a comparativo ἀμείνων. Mimn. A. Br. II. p. 522. cf. Phrygn. Ecl. p. 136. ed. Lob. Buttm. gramm. plen. I. p. 280.

ἀμείνων, ον, gen. ονος, melior, commodior, aptior, potior. *Compar.* irreg. ab ἀγαθός. (Ejusd. radicis est latin. *amoenus.*) *adv.* ἀμεινόνως, Ar. A. B. 78.

ἀμείρω, (μείρομαι) privo aliquem portione sua. Pind. P. 6, 27.

ἀμειψιεισμη, ης, ἡ, permutatio figurae.

ἀμειψιρυσμέω, ήσω, (ῥυσμός) figuram muto, alio fio. Democrit. Hesychii.

ἀμειψιρυσμία, ας, ἡ, mutatio formae. Democrit. Diog. L. 47.

ἄμειψις, εως, ἡ, (ἀμείβω) mutatio: compensatio: responsio.

ἀμειψίχροος, ον, contr. -χρους, versicolor. Hesych.

ἀμείωτος, ον, (μειόω) non imminutus, integer. 2) de quo nihil imminui potest.

ἀμέλαθρος, ον, (μέλαθρον) sine domo. Man. 4, 113.

ἀμέλγω, f. ξω, mulgeo, *Med.* lac edo: lacto. Theocr. 1, 26. 2) *metaph.* haurio, exprimo, fructum quemvis percipio. Ar. Eq. 259). ἠμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους.

ἀμέλει, *adv.* certo, profecto, utique, quin, plane, sane, omnino, scilicet, etenim, nimirum. *Propr.* imper. ab ἀμελέω, quasi dicas, noli de hoc, quod ajo, animo angi aut dubitare.

ἀμέλεια, ας, ἡ, (ἀμελής) negligentia, incuria.

ἀμελεστέρως, *adv.* comp. ab ἀμελής, minori cura. Alex. Trall. 5. p. 78. (245)

ἀμελετησία, ας, ἡ, (μελετάω) ignavia, negligentia, incogitantia.

ἀμελέτητος, ον, (μελετάω) non exercitatus, extemporaneus.

ἀμελετήτως, *adv.* sine exercitatione; Plat. Conv. p. 173. c. ἀμ. ἔχω, imparatus sum, non exercui me ad hanc rem.

ἀμελέω, f. ήσω, (ἀμελής) non curo, supersedeo, curae non habeo, intermitto, negligo, contemno. *Constr.* c. gen.

ἀμελέως, *Adv.* ab ἀμελής. Suid.

ἀμελής, ές, (μέλει) qui curam non gerit, negligens. 2) qui negligitur, cujus cura non geritur, neglectus.

Ἀμέλης, ητος, ὁ, fluvius apud inferos, Plat. de Rep. 10. p. 621. A.

ἀμελησία, ας, ἡ, (ἀμελέω) securitas.

ἠμέλησις, εως, ἡ, i. q. ἀμέλεια.

ἀμελητί, *adv.* negligenter, sine cura.

ἀμέλητος, ον, cujus cura non habetur aut habenda non est. Theogn. 414.

ἠμελία, ης, ἡ, i. q. ἀμέλεια.

ἀμελλητί, *adv.* sine mora, sine cunctatione.

ἀμέλλητος, ον, (μέλλω) non differendus. 2) qui non differtur.

ἀμελλήτως, *Adv.* sine mora.

ἄμελξις, εως, ἡ, (ἀμέλγω) mulsio, mulctus.

ἀμελῶς, *adv.* sine cura et studio: negligenter.

ἄμεμπτος, ον, (μέμφομαι) inculpatus, irreprehensibilis, honestus, integer, cui nil vitii inest, egregius. 2) non querulus.

ἀμέμπτως, *Adv.* inculpate, ita, ut queri nemo possit: copiose. 2) sine querelis.

ἀμεμφής, ές, idem quod ἄμεμπτος. *poet. adv.* ἀμεμφέως, Empedocl.

ἀμεμφία, ας, ἡ, nulla querela. 2) immunitas a probro aut scelere: de facto, quod reprehensione caret.

ἀμεμφῶς, *adv.* sine querela. Orph.

ἀμεμψίμοιρος, ον, (α, μέμψις et μοῖρα) qui sua sorte contentus est, non queritur de conditione sua.

ἀμενηνός, όν, (μένος) debilis, imbecillis: evanidus, qui cito perit.

ἀμενηνόω, f. ώσω, imbecillem reddo, debilito.

ἀμενής, ές, (μένος) i. q. ἀμενηνός, Eur.

ἀμενητί, (μένω) *adv.* impatienter. Suid.

ἀμέργω, f. ξω, exsugo, exprimo. 2) stringo, destringo, decerpo.

ἀμέρδω, fut. ἀμέρσω, (μέρος, μείρομαι, ἀμείρω) privo aliquem portione sua, τινα δαιτός, Hom; etiam sine gen. Il. 16, 53. 2) privo visu, excaeco, obscuro. Il. 13, 340. Od. 19, 18. 3) ap. seriores: privo, eripio, perdo. τινί τι, Opp. cf. Jacobs ad Anthol. Pal. p. 385. — *Med.* egeo, Od. 21, 290.

ἀμερής, ές, (μέρος) individuus: indivisus, partes non habens. Plat.

ἀμέρεια, ας, ἡ, quum res non habet partes, nec dividi potest.

ἀμεριαῖος, α, ον, (μέρος) qui prae exiguitate dividi amplius nequit. Chrysipp. ap. Plut.

ἀμεριμνέω, f. ήσω, (ἀμέριμνος) securus sum, animo sum a curis libero.

ἀμεριμνησία, ας, ἡ, securitas.

ἀμεριμνία, ας, ἡ, securitas.

ἀμέριμνος, ον, (μέριμνα) securus, vacuus curis. 2) cujus cura nulla habetur.

ἀμερίμνως, *adv.* sine cura, secure.

ἀμέριος, *Dor.* p. ἡμέριος.

ἀμέριστος, ον, (μερίζω) individuus, qui dividi nequit, indivisus. *adv.* ἀμερίστως.

ἀμερμηρεί, et -ρί (μέρμηρα) *adv.* citra curam et sollicitudinem.

ἅμερος, *Dor.* p. ἥμερος. Theocr.

ἄμερσε, ἀμέρσαι, aor. 1. ab. ἀμέρδω.

ἀμερσίγαμος, ον, (ἀμείρω, γάμος) qui nuptiis privat.

ἀμερσίνοος, ον, (ἀμέρδω, νοῦς) mente privans.

ἀμερσίφρων, ον, (φρήν) idem.

ἀμερῶς, *adv.* non per partes, ex toto, integre.

ἀμεσίτευτος, ον, (μεσιτεύω) non conciliatus per mediatorem. Athanas.

ἄμεσος, ον, (μέσος) medio carens, immediatus.

ἀμέσως, *adv.* sine medio, immediate.

ἀμετάβατος, ον, (μεταβαίνω) qui non transfertur, venit ad alium: perpetuus. ῥῆμα ἀμετάβατον, verbum intransitivum ap. Gramm.

ἀμεταβάτως, *adv.* intransitive. 2) perpetuo.

ἀμεταβλησία, ας, ἡ, (μεταβάλλω) immutabilitas, incommutabilitas.

ἀμετάβλητος, ον, (μεταβάλλω) immutabilis.

ἀμετάβολος, ον, idem.

ἀμετάγνωστος, ον, (μεταγινώσκω) immutabilis: qui sententiam non mutat. 2) cujus quem poenitere non debet, ἡδονή.

ἀμετάδοτος, ον, (μεταδίδωμι) qui nihil impertit haud munificus, avarus. 2) qui cum altero communicari, alteri impertiri nequit.

ἀμεταδότως, *adv.* nemini quidquam impertiendo.

ἀμετάθετος, ον, (μετατίθημι) immutabilis, constans, qui transponi nequit. *adv.* -έτως, Diod.

ἀμετακίνητος, ον, (μετακινέω) immotus, qui non cedit de gradu, constans, certus. (ῑ)

ἀμετακινήτως, *adv.* immutabiliter, constanter.

ἀμετάκλαστος, ον, (μετακλάω) qui confringi nequit, immutabilis. τὸ ἀμετάκλαστον τῆς γνώμης, firmitas animi.

ἀμετάκλητος, ον, (μετακαλέω) irrevocabilis, qui revocari nequit.

ἀμετακλινής, ές, (κλίνω) non flexibilis.

ἀμετάληπτος, ον, (μεταλαμβάνω) cujus expositio adferri non potest, qui comprehendi nequit.

ἀμετάλλακτος, ον, (μεταλλάσσω) impermutabilis.

ἀμεταμελητί, *adv.* sine poenitentia. Phot. Bibl. p. 511.

ἀμεταμέλητος, ον, (μεταμελέομαι) cujus nos non poenitet, immutabilis. 2) qui poenitentia non ducitur, quem non poenitet.

ἀμεταμελήτως, *adv.* sine ulla poenitentia.

ἀμετανόητος, ον, (μετανοέω) animum mutare nescius, resipiscere nesciens: quem non poenitet.

ἀμετανοήτως, *adv.* sine ulla poenitentia: non mutato animo, firma sententia.

ἀμετάπειστος, ον, (μεταπείθω) qui in aliam sententiam traduci, ab sententia deduci non potest.

ἀμεταπείστως, *adv.* pertinaciter, contumaciter.

ἀμετάπλαστος, ον, (μεταπλάσσω) non transformatus. 2) qui transformari nequit.

ἀμεταποίητος, ον, (μεταποιέω) immutabilis.

ἀμετάπταιστος, ον, (α pr., μετά, πταίω) qui cadere s. offendere nequit: constans, immutabilis.

ἀμεταπτωσία, ας, ἡ, immutabilitas. A. seq.

ἀμετάπτωτος, ον, (μεταπίπτω) qui transire in aliam speciem ac degenerare nequit, immutabilis.

ἀμεταπτώτως, *adv.* sine lapsu.

ἀμετάστατος, ον, (μεθίστημι) immutabilis, constans, qui deferri in alium statum locumve nequit.

ἀμεταστρεπτεί, et ἀμεταστρεπτί, (μεταστρέφω) *adv.* sine conversione, sine respectu.

ἀμετάστροφος, ον, (μεταστρέφω) qui converti et mutari nequit: immutabilis, immutatus. τὸ ἀμετάστροφον, firmitas *Adv.* -όφως.

ἀμετάτρεπτος, ον, (μετατρέπω) immutabilis: inexorabilis, inflexibilis. Unde

ἀμετατρέπτως, *adv.* immutabiliter.

ἀμετατροπία, ας, ἡ, pertinacia, immutabilitas.

ἀμετάτροπος, ον, (μετατρέπω) immutabilis, mutationis, s. conversionis expers: inexorabilis, inflexibilis.

ἀμεταφόρητος, ον, i. q. ἀμετάφορος.

ἀμετάφορος, ον, (μεταφέρω) immutabilis, qui transferri nequit: non metaphoricus.

ἀμεταχείριστος, ον, (μεταχειρίζω) intractabilis.

ἀμετεώριστος, ον, (μετεωρίζω) qui non tollitur in sublime, qui non movetur leviter, constans, firmus.

ἀμέτοχος, ον, non particeps, expers.

ἀμετραρίθμος, ον, (ἀριθμός) innumerabilis. Tzetz. Chil. 9, 174.

ἀμέτρητος, ον, (μετρέω) vel ἀμετρήτης, Pind. immensus: immodicus, ingens. Unde

ἀμετρήτως, *adv.* sine mensura, sine modo.

ἀμετρί, *adv.* idem.

ἀμετρία, ας, ἡ, excessus mensurae, immoderatio, intemperies multitudo immensa.

ἀμετροβαθής, ές, (ἄμετρος, βάθος) immense profundus.

ἀμετρόβιος, ον. (βίος) diutissime vivens, per immensum temporis spatium vitam degens.

ἀμετροεπής, ές, (ἄμετρος, ἔπος) sine modo loquax, immoderatus verborum.

ἀμετρόκακος, ον, plus quam dici potest malus, qui est malitia immensa.

ἀμετρολογέω (λόγος) loquax sum, garrio.

ἀμετροπαθής, ές, (πάσχω) sine modo patiens. Alcin. Introd. Plat. p. 118.

ἀμετροπότης, ου, ὁ, immoderate potans.

ἄμετρος, ον, mensura carens, immensus, certam mensuram non habens: ingens: immoderatus, immodicus. 2) sine metro, prosa oratione scriptus.

ἀμετρόφωνος, ον, immoderate vociferans. Euseb. h. eccl. p. 147.

ἀμέτρως, *adv.* immodice, infinite.

ἀμευσιεπής, ές, (ἀμεύω, et ἔπος) respondens verbis seu sermonibus, mutuos sermones reddens, mutuo compellans.

ἀμεύσιμος, ον, (ἀμεύω) pertransibilis, pervius.

ἀμευσίπορος, ον, (ἀμεύω, πόρος) vias permutans, τριόδος, Pind. P. 9, 68.

ἀμεύω, f. εύσω, *Dor.* idem quod ἀμείβω: transeo, pertranseo, supero, Pind. P. 1, 86.

ἄμη, ης, ἡ, falx. 2) ligo. 3) hama.

ἀμῆ vel ἀμῇ, *adv. Att.* propr. dat. *fem.* ab ἀμός, i. e. τις. Vide seqq.

ἀμηγέπη, *adv.* quodammodo.

ἀμηγεποι, *adv.* quemcumque ad locum.

ἀμηγέπου, *adv.* ubique, ubivis, quodam in loco.

ἀμηγέπως, *adv.* aliquo modo, quomodocunque.

ἀμήν, *adv.* Hebr. vere, certe.

ἄμηνις, ὁ καὶ ἡ, et

ἀμήνιτος, ον, (μηνίω) non iratus, ira et simultate vacuus.

ἀμηνίτως, *adv.* sine ira, animo placido.

ἀμήρυτος, ον, (μηρύω) colo non deductus: imperfectus: multus, perpetuus: evolvi ad instar glomeris et explicari non facilis. (υ corr.)

ἄμης, ητος, ὁ, genus placentae lacteae. Ar.

ἀμητήρ, ῆρος, ὁ, (ἀμάω) messor. 2) deletor. (α producitur)

ἀμητήριον, ου, τό, falx. Max. Tyr. 30, 7.

ἀμητικός, ή, όν, (ἄμης) ad ἄμητα pertinens. Ael. H. A. 17, 37.

ἀμητίσκος, ου, ὁ, parvus ἄμης. *Dim.* ab ἄμης.

ἄμητος, ου, ὁ, vel ἀμητός, οῦ, ὁ, (ἀμάω) messis. 2) ipsa metendi actio. 3) messis tempus. De accentu v. Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 40.

ἀμήτωρ, ορος, ὁ, (μήτηρ) qui caret matre, sive sine matre natus, ut Minerva, sive matre orbatus: matrem saevam, sui negligentem habens: obscura et sordida ma-

tre natus: cujus mater ignoretur. 2) animo non materno praeditus. μήτηρ ἀμήτωρ, Soph.

ἀμηχανάω, i. q. ἠμηχανέω, *poet.* Opp.

ἀμηχανέω, f. ήσω, sum inops consilii, sum anxius animi, haesito, dubito: non possum. Constr. c. inf. et περί τινος.

ἀμηχανής, ές, inops consilii, anxius.

ἀμηχάνητος, ον, invictus. Joseph. Ant. 1, 19. 8.

ἀμηχανία, ας, ἡ, mentis et consilii inopia. 2) difficultas et angustiae rerum.

ἀμηχανής, ές, *poet.* i. q. ἀμήχανος, h. Hom. Merc. 447.

ἀμηχανόεργος, ον, inhabilis ad laborem, inutilis. Σάτυροι οὐτιδανοί καί ἀμηχανόεργοι, Hesiod. Strab. X. p. 201. S. -fragm. 13.

ἀμηχανοποιέομαι, mala fabricor machinas, ineptas machinas conficio: inepte et non sollerter aliquid facio.

ἀμήχανος, ον, (μηχανή) cui nullum commentum suppetit ad aliquid agendum, inops consilii; stupidus, minime sollers. 2) nullis machinis expugnabilis, omnia artificia et commenta superans et irrita reddens, invictus: intractabilis: cujus magnitudo aestimari non potest, singularis: etiam in malis rebus: impossibilis: inexplicabilis. ἀμήχανον ὅσον, mirum quantum.

ἀμηχάνως, *adv.* nullo modo.

ἀμηῷος, ώη, ῷον, (ἅμα, ἠώς) primo diluculo, simul cum aurora. Orph. Arg. 486. ubi vid. Herm. cf. ὑπηῷος.

ἀμία, ας, ἡ, piscis genus, species thynni.

ἀμίαντος, ον, (μιαίνω) immaculatus, impollutus, purus. ἡ ἀμίαντος, more. Aesch. 2) ὁ ἀμίαντος, *Subst.* lapis, ex quo fila duci possunt, et telae fieri, quae comburi non possunt.

ἀμίας, ου, ὁ, i. q. ἀμία.

ἀμιγής, ές, (μίγνυμι) non mixtus, purus, sincerus.

ἀμιγῶς, *adv.* citra mixturam, pure.

ἀμιθρέω, i. q. ἀριθμέω, numero. Callim. Cer. 85.

ἀμιθρός, οῦ, ὁ, i. q. ἀριθμός, Simon. Etym. M.

ἄμικτος, ον, idem quod ἀμιγής. 2) abhorrens ab alio, ut cum eo coire non possit: inhospitalis, difficilis aditu, trux. Eur. Cycl. 428. qui commerciis caret. App.

ἀμίκτως, *adv.* absque mistura, pure, sincere.

ἅμιλλα, ης, ἡ, certamen, contentio, studium, aemulatio. ἐξ ἁμίλλης, certatim. ἅμιλλαν ποιεῖσθαι; i. q. ἁμιλλᾶσθαι, certare ἐπί τινος, Dem. 2) res, de qua certatur, Eur.

ἁμιλλάομαι, ῶμαι f. ήσομαι, (ἅμιλλα) certo, contendo, aemulor. ἁμιλλᾶσθαι τινι περί τινος, certare cum aliquo de aliqua re. ἁμ. στάδιον, δίαυλον, ἐφίππιον, certare cursu, cursu duplici, equitando, Plat. ἁμ. ἵπποις, equis certare. πρός τινα, cum aliquo. *metaph.* λογον, γόον ἁμιλλᾶσθαι. Eur. Hec. 275. Hel. 164: verbis, lamentis certare. φασ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ γνώμην δικαίαν, enimum justum *comparari* posse vitae vel *certare* cum ea dicunt, (qua in re frequentius est ἐρίζειν.) Eur. Hippol. 432. 2) contendo, enitor, studio et contentione aliquid facia, ἁμ. ἐπί τὰ θηρία, certatim feras aggredi, Xen. Cyr. 1, 4, 15. ἐπί τό ἄκρον, certatim cursu ad cacumen montis eniti Xen. An. 3, 4, 44.

ἁμίλλημα, ατος, τό, certatio, contentio. Eur. El. 95.

ἁμιλλητήρ, ῆρος, ὁ, certator, contentiosus; qui alteri statim succedit, τροχοί ἁμιλλητῆρες Ἡλίου, rotae currus solaris celeriter et quasi certatim circumactae. Soph. Ant. 1065.

ἁμιλλητήριον, ου, τό, locus, in quo certatur.

ἁμιλλητήριος, ία, ιον, ad certamen pertinens.

ἁμιλλήτης, ου, ὁ, certator.

ἁμιλλητικός, ή, όν, ad pugnam aptus, pertinens. Plat. Soph. p. 225. A.

ἀμιμητόβιος, ον, (ἀμίμητος, βίος) non imitandam vel inimitabilem agens vitam. Plut.

ἀμίμητος, ον, (μιμέομαι) quem nemo imitatur, vel imitari potest, inimitabilis. (ῑ) *adv.* -ήτως, Plut.

ἀμιξία, ας, ἡ, (μίξις) status earum rerum, quae mixtae non sunt, puritas: quum quid misceri nequit: sinceritas. 2) ἀμιξία dicitur esse inter eos, quibus nihil est commercii; truculentia animi et morum abhorrens ab hominum congressu. οὐδεν δι' ἀμιξίαν ἀλλήλων ἀθρόοι ἔπραξαν, nihil junctis viribus egerunt, propterea quod nulla inter eos erant commercia. Thuc. 1, 3. Herodot. 2, 136. Polyb. 1, 67.

ἄμιππος, ον, (ἅμα, ἵππος) qui cum equis est, equis adjunctus; equo similis, Soph. Ant. 985. *Plur.* ἅμιπποι, pedites equitibus juncti vel misti. 2) ipsi equi copulati sine rheda, equi desultorii 3) equites desultorii.

ἀμίς, ίδος, ἡ, vel ἁμίς, vas urinarium, matula. (⏑⏑)

ἀμίς, ίδος, ἡ, Aesch. Sup. 844. et 849. dixit pro *nave*. Schutzius ibi ἄμαξα pro ἀμίδα recepit ex Etym. M.

ἀμισγής, ές, *poet.* pro ἀμιγής.

ἀμισής, ές, (μῖσος) carus, sine odio, non odiosus.

ἀμισθί, -θί, adv. gratis sine mercede.

ἀμισθία, ας, ἡ, quum quis sine mercede est. App.

ἄμισθος, ον, (μισθός) mercedem non merens, mercede non redemtus, aut redimendus, gratuitus: non mercenarius, stipendio carens, mercedis expers.

ἀμίσθωτος, ον, mercede non conductus: non corruptus, de judice. Diod.

ἠμιστύλλευτος, ον, i. q. ἠμίστυλλος.

ἀμίστυλλος, ον, (μιστύλλω) non sectus in frusta.

ἄμισχος, ον, (μίσχος) carens pediculo, sive caule.

ἄμιτρος, ον, (μίτρα) mitram. seu zonam non habens. Epith. virginis immaturae. Spanh. ad Call. Dian. 14.

ἀμιτροχίτων, ωνος, ὁ, (α pr. μίτρα et χιτών) cujus tunica cincta non est. Epith. militis Lycii, Il. 16, 419.

ἀμίτρωτος, ον, sine mitra. Nonn. Dion. 35, 878.

ἀμιχθαλόεις, όεσσα, όεν, (ἄμικτος) inaccessus, importuosus. Epith. Lemni insulae ap. Hom. Il. 24, 753

ἀμμ - poetae dicunt pro ἀναμ-, ut Soph. El. 1380., ἀμμένει p. ἀναμένει.

ἅμμα, ατος, τό, (ἅπτω) nexus, vinculum, amentum. 2) mensura 40 πήχεων.

ἁμματίζω, (ἅμμα) vincio, necto.

ἄμμε, *Aeol. Dor.* et *epice* p. ἡμᾶς.

ἄμμες, *Aeol. Dor.* et *epice* p. ἡμεῖς.

ἀμμέσον, *poet.* pro ἀνά μέσον.

ἄμμι, ἄμμιν, *Aeol. Dor.* et *ep.* pro ἡμῖν.

ἄμμι, εως, τό, nomen seminis cujusdam cumino minoris.

ἄμμιγα, *adv.* una, simul: miscendo, mistim. Nicand. *poet.* p. ἀνάμιγα.

ἀμμίγδην, *adv.* idem quod ἄμμιγα. pro ἀναμίγδην.

ἀμμίον, ου, τό, (ἄμμος) minium.

ἀμμνάσει, ἀμμνάσειεν, *Dor.* p. ἀναμνήσει, ἀναμνήσειεν. Pind.

ἀμμοβάτης, ου, ὁ, (ἄμμος, βαίνω) per arenam incedens. 2) dipsas, serpentis genus.

ἀμμόδρομος, ου, ὁ, (δρόμος) locus arenosus, curriculum. Lex. Rhet. MS. ap. Ruhnk. Tim. p. 23.

ἀμμοδύτης, ου, ὁ, (ἄμμος, δύω) arenam subiens, serpens quidam: arenarius serpens.

ἀμμοδυώτης, ου, ὁ, idem et ex iisdem.

ἀμμοκονία, ας, ἡ, (ἄμμος, κονία) arena calci admixta.

ἀμμόνιτρον, ου, τό, (ἄμμος, νίτρον) arena nitro immista.

ἀμμορία, ας, ἡ, (μόρος) infortunium, p. inus. ἀμορία. Od.

ἀμμορία, *poet.* p. ἀμορία, confinitas.

ἄμμορος, ον, expers. 2) infelix. *poet.* p. ἄμορος.

ἄμμος, ου, ἡ, vel ἄμμος, arena, sabulum

ἀμμοτρόφος, ον, (τρέφω) in arena nutritus. Meleag. 1, 20.

ἀμμόχρυσος, ου, ὁ, (ἄμμος, χρυσός) gemma, in qua aurum videtur mistum.

ἀμμώδης, ες, arenosus, sabulosus. Strab. Diod.

Ἄμμων, ωνος, ὁ, Hammon, cognomen Jovis Libyci. vox *Aegypt.* Hdt. 2, 42.

ἀμμωνιακόν, οῦ, τό, (Ἄμμων) sal ammoniacus. 2) gummi ammoniacum.

Ἀμμωνιάς, άδος, ot Ἀμμωνίς, ίδος, ἡ, Ammonica, Libyca. ἕδρα Libya. Eur. Alc. 112. El. 734.

ἀμνάμος, ου, ὁ, nepos: omninoque proles, filius. Lycophr. 144. 872. 1227.

ἀμνάς, άδος, ἡ, agna. *fem.* ab ἀμνός

ἀμνεῖος, εία, εῖον, agninus. Theocr. 24, 61.

ἀμνή, ῆς, ἡ, agna. *fem.* ab ἀμνός.

ἠμνημόνευτος, ον, (μνημονεύω) immemorabilis. 2) immemoratus. silentio praeteritus. Eur. Iph. T. 1418. Polyb. 2, 35.

ἀμνημονέω, f. ήσω, (ἀμνήμων) immemor sum, non memoro, obliviscor. c. gen. et acc.

ἀμνημοσύνη, ης, ἡ, oblivio. Eur. Ion. 1099.

ἀμνημόνως, *adv.* sine recordatione. A seq.

ἀμνήμων, ον, (μνήμη) immemor, obliviosus 2) *pass.* cujus nemo recordatur.

ἀμνησία, ας, ἡ, oblivio. Sapient. Sal. 14, 26.

ἀμνησικακέω, f. ήσω, (ἀμνησίκακος) illatae injuriae obliviscor, non ulciscor.

ἀμνησικάκητος, ον, i. q. ἀμνησίκακος.

ἀμνησικακία, ας, ἡ, injuriae oblivio.

ἀμνησίκακος, ον, (α *pr.*, μνησίκακος) injuriae immemor; vindictae non studiosus.

ἀμνησικάκως, *adv.* sine vindictae studio.

ἀμνηστεία, ας, ἡ, (ἀμνηστέω) oblivio praeteritorum, sc. malefactorum, praeteritarum injuriarum.

ἀμνήστευτος, ον, (α pr., μνηστεύω) matrimonii expers, ante nuptias. Phoc. 156.

ἀμνηστέω, immemor sum, obliviscor, *in pass.* ἀμνηστούμενα, oblivioni tradita.

ἀμνηστία, ας, ἡ, abolitio, i. q. ἀμνηστεία.

ἀμνηστικός, ή, όν, obliviosus, qui facile obliviscitur.

ἀμνήστος, ον, (μνάομαι) oblivione deletus. 2) *act.* immemor.

Ἀμνιάς, άδος, ἡ, cognomen Ilithyiae, ab ἄμνιον, quod Empedocl. dixit p. μαλακόν, Ruf. p. 45.

ἀμνίον, ου, τό, vel ἄμν., membrana foetum involvens. 2) vas ad excipiendum sanguinem. Secundum Arcadium scribendum est ἀμνίον.

ἀμνίς, ίδος, ἡ, agna: *fem.* ab ἀμνός.

ἀμνοκῶν, οῦντος, ὁ, (ex ἀμνός et κοέω, pro νοέω) agni mentem habens, i. e. simplex, fatuus. *Vox comica.* Ar. Eq. 264.

ἀμνός, οῦ, ὁ, agnus. *fem.* ἀμνή, ἀμνάς, ἀμνίς. Dicitur tamen et ἡ ἀμνός, Theocr. 5, 144 149.

ἀμνοφόρος, ον, (φέρω) ovis foeta.

ἀμογητί, *adv.* (μογέω) sine labore. A seq.

ἀμόγητος, ον, (μογέω) indefessus. h. Hom. 7, 3.

ἀμογόστοκος, ον, sine doloribus partum eliciens. Opp. Cyn. 1, 40.

ἀμόθεν, *adv.* (ἀμός) ab aliqua parte, ex parte, alicunde. Od. 1, 10.

ἀμόθι, *adv.* (ἀμός) usquam. Thuc. 5, 77. in decreto Laced.

ἀμοῖ, *adv.* (ἀμός) in aliquem locum.

ἀμοιβάδιος, ία, ον, idem quod ἀμοιβαῖος, Oppian.

ἀμοιβαδίς, *adv.* (ἀμείβω) vicissim, alternatim.

ἀμοιβαδόν, *adv.* invicem, alternatim, i. q. ἀμοιβαδίς.

ἀμοιβαῖος, αία, αῖον, et ἀμοιβαῖος, ον, (ἀμοιβή) alternus, mutuus, quod permutari potest. 2) par pari rependens.

ἀμοιβαίως, *adv.* alternis, vicissim, alternatim.

ἀμοιβάς, άδος, ἡ, i. q. ἀμοιβαία, mutatoria. χλαῖνα ἀμοιβάς, Od. 14, 521. Ibi tamen alii legunt παρεχέσκετ' ἀμοιβάς, ut sit *acc. pl.* ab ἀμοιβή.

ἀμοιβή, ῆς, ἡ, (ἀμείβω) mutatio, permutatio: vicissitudo: compensatio, retributio, talio.

ἀμοιβηδόν, *adv.* vicissim, per vices, alternatim.

ἀμοιβηδίς, *adv.* idem. Il. 18, 506. Ap. Rh. 3. 226.

ἀμοιβηδόν, *adv.* idem.

ἀμοιβός, όν, (ἀμείβω) mutuus. *Subst.* ὁ, vicarius qui succedit. Il. 13, 793. *plur.* ἀμοιβοί de militibus, qui in locum aliorum succedunt, i. q. διάδοχοι.

ἀμοιρέω, f. ήσω, (ἄμοιρος) expers sum, careo, destituor.

ἀμοίρημα, ατος, τό, quando quis exsors est rei; infortunium in eo genere.

ἄμοιρος, ον, expers, carens, exsors. *c. gen.* 2) sine casu: infortunatus, infelix.

ἀμολγαῖος, αία, αῖον, (ἀμέλγω) lacteus, qui mulgetur, pastoritius: μάζα ἀμολγαίη, Hes. op. 588. 2) (ἀμολγός) obscurus, nocturnus, Or. Sib. 14, 214.

ἀμολγεύς, έως, ὁ, mulctra.

ἀμόλγιον, τό, *Dimin.* ab ἀμολγεύς. Theocr. 25. 106.

ἀμολγός, οῦ, ὁ, mulctio, tempus, quo mulgetur: tempus matutinum vel vespertinum νυκτὸς ἀμολγῷ Homerus dicit vel de ultima, (Od. 4, 841. Il. 22, 28.) vel de prima noctis parte, (Il. 22, 317.) vel denique omnino de tenebris nocturnis. (Il. 11, 173. 15, 324. h. Hom. Merc. 7.)

ἀμόλυντος, ον, (μολύνω) impollutus, intemeratus.

ἀμόμφητος, ον, i. q. ἄμομφος. *dub. lect.* Aesch. Choe. 507.

ἄμομφος, ον, (μέμφομαι) inculpatus, non reprehendendus.

ἀμόρα, ας, ἡ, similago cocta cum melle.

ἀμορβαῖος, ον, (ἀμορβός) tenebricosus, obscurus. 2) pastoralis. v. Schol. Nic. Ther. 28.

ἀμορβάς, άδος, ἡ, pedissequa, comes.

ἀμορβεύς, έως, ὁ, pastor. 2) sequax.

ἀμορβεύω, f. εύσω, sequor, adsector, comitor. *c. dat.*

ἀμορβέω, i. q. ἀμορβεύω.

ἀμορβός, ή, όν, comes, adsecla, sectator. 2) bubsequa, pastor, greges sequens et coram se agens.

ἀμοργεύς, έως, ὁ, (ἀμόργη) qui exsugit, exprimit oleas, unde fit amurca.

ἀμόργη, ης, ἡ, (ἀμέργω) amurca, oleae expressae recrementum. 2) herba, ex qua purpura fit, sandix.

ἀμόργης, ου, ὁ, i. q. ἀμόργη.

ἀμοργίδιον, ου, τό, *Dimin.* ab ἀμοργίς.

ἀμοργινός, ή, όν, (ἀμοργίς) purpureus, ruber. Poll. 7, 17.

ἀμόργινος, ον, purpureus, ruber: *propr.* ex amorgide factus. A seq.

ἀμοργίς, ίδος, ἡ, linum tenuissimum, ex quo fabricabantur vestimenta muliebria, ἀμοργίδια dicta. v. Pausan. ap. Eustath. ad Dion. Perieg. 525. Nomen adeptum est ex Amorgo insula. 2) ipsum vestimentum ex illo lino factum, quod purpurei coloris esse solebat, vide Barker ad Etym. M. p. 732. seq. Schneider Suppl. Lex. p. 17.

ἀμοργμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀνθολογία, congeries. Meleag.

ἀμοργός, ή, όν, (ἀμέργω) qui exsugit; tropice, hirudo aerarii, reipublicae.

ἀμορία, ας, ἡ, (ἅμα, ὅρος) confinium.

ἀμορίτης, ου, ὁ, (ἀμός...) panis mellitus et dulciarius, οἱ ὁ. Sic legendum ap. Athen. 14. p. 646. pro ἀμορβίτης, et ap. Hesych. *pr.* ἀμοργίτης.

ἀμορμεύω, f. εύσω, sequor, comitor; pro ἀμορβεύω, sicuti ἀμορμός l. q. ἀμορβός.

ἄμορος, ον, (μόρος) *Att.* pro ἄμμορος, expers, non particeps. *c. gen.* 2) infortunatus, calamitosus.

ἀμορφία, ας, ἡ, (ἄμορφος) deformitas, deformatio.

ἄμορφος, ον, (μορφή) formam non habens, informis, rudis, indigestus, deformis, squalidus, incultus, turpis. *Comp.* ἀμορφότερος, *superl.* -ότατος, Herodot. 1, 196. ibique Wesseling.

ἀμορφόω, (μορφόω) deformem reddo. Schol. Ven. ad Il. 2. p. 61.

ἀμόρφως, *adv.* deformiter, turpiter.

ἀμόρφωτος, ον, (μορφόω) qui formatus non est, formam suam justam non habens, non elaboratus.

ἄμος, ου, ἡ, i. q. ἄμμος vel ἄμαθος. (⏑⏑)

ἀμός, ή, όν, *Aeol.* et *ep.* pro ἡμέτερος, noster. 2) meus, p. ἐμός, poetae *Att.* — *Dorice* scribitur ἁμός, tamen Pind. Homerica forma uti maluit. ἁμοῖσι p. ἡμετέροις, Ar. Lys. Laconice. (-⏑)

ἀμός, i. q. τίς, quidam, aliquis. (⏑⏑) Cf. ἀμῇ et ἀμῶς.

ἆμος, *Dor.* pro ἦμος, quum, de tempore.

ἄμοτον, *adv.* ab *obsol.* ἄμοτος, inexplicabiliter, insatiabiliter, indesinenter: Hom. Il. 4, 440. Od. 6, 83 et passim. 2) valde, vehementer, cupide. (Derivatur ex α pr. et μοτόν, linamentum carptum: quod vulneribus inditur, ut sit proprie: quod linamentis vulnerariis oppleri nequit; alii rectius ab antiquo μέτω, metior, unde μέτρον et metari, immensus.)

ἀμουσία, ας, ἡ, (ἄμουσος) imperitia, inelegantia, illiterata barbaries. 2) discrepantia modulorum musicorum.

ἀμουσολογία, ας, ἡ, i. q. ἄμουσοι λόγοι, inerudita et intempestiva oratio.

ἄμουσος, ον, (α pr. et μοῦσα) Musis non initiatus. 2) musicorum modulorum imperitus. 3) indoctus, rudis. 4) insulsus, illepidus, rusticus. *Proverb.* Λιβηθρίων ἀμουσότερος, *incultior Libethriis*, de summa rusticitate, vide Wernsdorf. Himer. p. 590. sq. Bast. ep. cr. p. 266.

ἀμουσότης, ητος, ἡ, i. q. ἀμουσία.

ἀμούσως, *adv.* imperite, inscite, illepide.

ἀμοχθεί, *adv.* citra laborem.

ἀμόχθητος, ον, (μοχθέω) i. q. ἄμοχθος. Opp. Cyn. 1, 456.

ἀμοχθί, *adv.* citra laborem.

ἄμοχθος, ον, (μόχθος) labore carens, laboris expers, iners.

ἀμόχθως, *adv.* citra laborem. Man. 2, 341.

ἀμπ- *Ionica et Dorica contractio pro ἀναπ- ut ἀμπαυσανίζω pro ἀναπαυσανίζω, ἀμπαυία pro ἀναπαυία. Singula vocabula suis locis secundum propriam vulgaremque formam quaerenda sunt.* Nonnunquam vitiose scribitur in editionibus ἀμπεδίον ἀμπεδήρεις, ἀμπέλαγος, ἀμπέτρεις, quod debebat exarari ἂμ πεδίον, ἂμ πεδηρεις, etc.

ἀμπαιδες, ων, οἱ, (ἀνά, παῖδες) puerorum curatores apud Lacedaemonios. Hesych.

ἀμπελάνθη, ης, ἡ, (ἄμπελος, ἄνθος) flos vitis, i. q. οἰνάνθη. Lucian.

ἀμπελεῖον, ου, τό, vinea.

ἀμπέλειος, ον, (ἄμπελος) viteus, vitigineus, vinealis.

ἀμπελεών, ῶνος, ὁ, vinetum, vinea. *poet.* Ab eod.

ἀμπελικός, ή, όν, vinearius. Ab eod.

ἀμπέλινος, ον et ίνη, viteus, vinealis. 2) vino deditus. Ab eod.

ἀμπέλιον, ου, τό, viticula, vinea, *Diminut.* ab ἄμπελος.

ἀμπελίς, ίδος, ἡ, vitis, viticula. 2) avis quaedam, quae et ἀμπελίων. 3) herba marina, Opp. Ixeut. 2, 7.

ἀμπελῖτις, ιδος, ἡ, vinealis: γῆ, Diosc. 5, 173.

ἀμπελογενής, ές, (ἄμπελος, γένος) vitigineus, vites gignens.

ἀμπελόεις, όεσσα, όεν, vitifer. 2) e vitibus factus.

ἀμπελοεργός, contr. ἀμπελουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (ἄμπελος, ἔργον) vinitor.

ἀμπελόκαρπον, ου, τό, herba quaedam. Diosc. 3, 183.

ἀμπελομιξία, ας, ἡ, (ἄμπελος, μίγνυμι) commistio cum vitibus.

ἀμπελόπρασον, ου, τό, porrum agreste, quod nascitur in vineis. Diosc. 2, 180.

ἄμπελος, ου, ἡ, vitis. 2) vinea. 3) *vinea*, machina bellica.

ἀμπελοστατέω, (ἵστημι) vites planto. Poll.

ἀμπελοστάτης, ου, ὁ, qui vites plantat.

ἀμπελουργεῖον, ου, τό, vinea. Aeschin. de f. leg. p. 268. B.

ἀμπελουργέω, f. ήσω, (ἄμπελος, ἔργον) vites colo, imprimis puto, vinitorem ago. 2) *metaph.* praedor, spolior. ἀμπελουργοῦσι τὴν πόλιν, Aeschin. Or.

ἀμπελούργημα, ατος, τό, vineae cultura.

ἀμπελουργία, ας, ἡ, vineae cultura.

ἀμπελουργική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars vitium colendarum.

ἀμπελουργικός, ή, όν, ad vineae vel vitium culturam pertinens.

ἀμπελουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vinitor.

ἀμπελοφάγος, ον, (φαγεῖν) vites rodens, exedens.

ἀμπελοφόρος, ον, (φέρω) vitifer, vini ferax.

ἀμπελόφυλλον, τό, (φύλλον) frons vitea.

ἀμπελοφύτης, ου, ὁ, (φύω) vitisator. (ῠ)

ἀμπελόφυτος, ον, (φύω) vitibus consitus.

ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ, vitium sator. Epith. Bacchi. (ῠ)

ἀμπελώδης, ες, vinealis, vitibus abundans.

ἀμπελών, ῶνος, ὁ, vinea.

ἀμπεπαλών, part. aor. 2. act. ab ἀναπάλλω, cum redupl. pro ἀναπαλών.

ἀμπερές, adv. v. διαμπερές.

ἀμπεχόνη, ης, ἡ, (ἀμπέχω) cultus corporis, vestitus: vestimentum, indumentum exterius, pallium. Est vestimentum mulierum et delicatulorum.

ἀμπεχόνιον, ου, τό, et ἀμπεχόνιον, indumentum. *Dimin.* ab ἀμπεχόνη.

ἀμπέχω, f. ἀμφέξω, aor. ἤμπισχον, ἀμπισχεῖν. *Med.* ἀμπέχομαι, fut. ἀμφέξομαι, aor. ἠμπισχόμην, (ἀμφί, ἔχω) circumdo: obtego; involvo, amicio. *Med.* induo, c. *acc.* Eur. Med. 1162.

ἀμπί, *Aeol.* p. ἀμφί. Koen. ad Greg. p. 314.

ἀμπισχνοῦμαι i. q. ἀμπέχομαι, *Med.* verbi ἀμπέχω, Ar. Av. 1090.

ἀμπλακέω, praes. *obsol.*, cujus exstant fut. ἀμπλακήσω, aor. ἤμπλακον, ἀμπλακεῖν, i. q. ἁμαρτάνω, erro, pecco. 2) *c. gen.* aberro ab aliqua re, non compos fio rei, perdo, careo, non nanciscor. Soph. Ant. 560. 910. 1234. Eur. Alc. 241. (Radix esse videtur πλάζω)

ἀμπλάκημα, ατος, τό, (ἀμπλακεῖν) peccatum: poena: error mentis, insania.

ἀμπλάκητος, ον, (ἀμπλακεῖν) scelestus, nefarius. Aesch. Ag. 352. ex em. Stanl. 2) *c. gen.* aberrans, remotus ab aliqua re. Soph. Trach. 120. ubi sine caussa librorum lectionem deseruit Hermannus, scribens ἀναμπλάκητος.

ἀμπλακία, ας, ἡ, erratum, peccatum.

ἀμπλάκιον, ου, τό, idem.

ἀμπλακίσκω. Hoc praesentis forma utitur pro *obsol.* ἀμπλακέω Theagenes Stobaei Serm. 1. p. 22. Schow.

ἀμπρεύω, f. εύσω, traho more boum seu jumentorum, protelo: bajulo. *poet.* Ab seq.

ἄμπρον, ου, τό, vel ἄμπρος, ὁ, funis, quo boves onere trahunt, helcium.

ἀμπυκάζω, f. άσω, (ἄμπυξ) religo comas, jubas: freno: corono.

ἀμπυκίζω, f. ίσω, comas religo et adstrictas teneo, i. q. ἀμπυκάζω.

ἀμπυκτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἄμπυξ. 2) frenum equorum. Aesch.

ἀμπυκτήριος, ία, ιον, ad ἄμπυκα sive ἀμπυκτῆρα pertinens. ἀμπυκτήρια φάλαρα de freno dixit Soph. O. C. 1069.

ἄμπυξ, υκος, ὁ, (ἀμπέχω) propriu omne quod ἀμπέχει, hinc 1) id, quo caput mulierum circumdatur, *vitta*, *reticulum muliebre.* Il. 22, 469. Eur. Hec. 464. 2) funiculus, quo comae in equorum frontibus religantur. 3) Dicitur de quavis re orbiculari, qua aliquid circumdatur atque includitur: ut de *rota*, quoniam radios suos circumdat, Soph. Phil. 678. de *operculo rotundo vasis.* Ar. Ach. 671. 4) *vinculum*, *frenum* ap. seriores Q. Sm. 4, 511.

ἄμπωσις, εως, ἡ, (ἀναπίνω) resorptio: in primis dicitur de recessu maris, *opp.* πλήμη, πλημμύρα, ῥαχία. 2) revocatio humoris ab externis humani corporis partibus ad interiores.

ἀμπωτίζω, f. ίσω, resorbeo. πέλαγος ἀμπωτίζον, sc. ἑαυτό, mare recedens. Philostr. cf. Eustath. Il. p. 565, 40.

ἄμπωτις, εως, vel ιδος, ἡ, reciprocatio aestus marini, refluxus maris, i. q. ἄμπωσις.

ἀμυγδαλέα, ας, *contr.* ἀμυγδαλῆ, ῆς, ἡ, amygdalus arbor.

ἀμυγδάλεος, έα, εον, ad amygdalam s. amygdalum arborem pertinens. Athen. 14, 17.

ἀμυγδάλη, ης, ἡ, amygdala, fructus.

ἀμυγδάλινος, ίνη, ινον, amygdalinus, confectus ex amygdalis.

ἀμυγδάλιος, ία, ιον, amygdaleus, ex amygdalis confectus.

ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ, amygdala, s. amygdalum, fructus.

ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, similitudinem aliquam habens cum amygdalo, Plin. 26, 8. amygdalis factus. ἄρτος.

ἀμυγδαλοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, amygdalae speciem habens.

ἀμυγδαλόεις, όεσσα, όεν, i. q. ἀμυγδάλεος.

ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ (κατάγνυμι) amygdalarum fractor, homo, vel instrumentum quoddam. Athen. 2, 13.

ἀμύγδαλον, ου, τό, amygdalum, fructus.

ἀμύγδαλος, ου, ἡ, amygdalus, arbor.

ἀμυγδαλώδης, ες, amygdalae similis.

ἄμυγμα, ατος, τό et ἀμυγμός, οῦ, ὁ, (ἀμύσσω) laniatus et laceratio cutis: evulsio capillorum.

ἀμυδις, *adv.* simul, una cum: i. q. ἅμα. Saepissime latine per verbum compositum exprimi debet, ut ἀμυδις κεκλήκετο, *convocabat.* πυρῆς ἀμυδις φλόγ' ἔβαλλον, Il. 23, 217. condensatam rogi flammam incitarant Boreas et Zephyrus.

ἀμυδρήεις, ήεσσα, ῆεν, idem quod sequens. *poet.*

ἀμυδρός, ά, όν, obscurus: exilis, tenuis: hebes. (Est eadem vox atque ἀμαυρός) Singulari modo recentiores poetae Alexandrini hac voce ita utuntur, ut sit i. q. χαλεπός, Nic. Ther. 158. ἀμυδρότατον δάκος.

ἀμυδρότης, ητος, ἡ, hebetudo, languor, v. c. in pulsu arteriarum. A praec.

ἀμυδρόω, f. ώσω, obscuro, hebeto, vim detraho.

ἀμυδρῶς, *adv.* obscure: exiliter.

ἀμύδρωσις, εως, ἡ, obscuratio, hebetatio.

ἀμύελος, ον, (μυελός) carens medulla, (ῡ)

ἀμύζω, f. ύσω, (μύζω) sugo labiis compressis, lambo. Xen. An. 4, 5, 27.

ἀμυησία, ας, ἡ, status ejus, qui est ἀμύητος.

ἀμύητος, ον, (μυέω) non initiatus sacris arcanis, profanus: nondum baptizatus, ap. Script. Eccl.: imperitus, ignarus. 2) (μύω) i. q. μὴ δυνάμενος μύειν i. e. στέγειν. Plat. (ῡ)

ἀμύθητος, ον, (μυθέομαι) inenarrabilis: innumerabilis. (ῡ)

ἄμυθος, ον, (μῦθος) fabularum expers, in quo nullae fabulosae narrationes.

ἀμυκαλαί, ῶν, αἱ, (ἀμύσσω) cuspides jaculorum. Hesych.

ἀμύκητος, ον, (μυκάω) expers mugitus, i. e. vacuus bubus, de stabulo. (ῡ)

Ἀμύκλαι, αἱ, vel Ἀμυκλαΐδες, species calceamentorum, adpellata ab Amyclis, urbe Laconica.

Ἀμυκλαΐζω, more Amyclaeorum i. e. Laconice loquor. Theocr. 12, 13.

ἀμυκτήρ, ῆρος, ὁ, (μυκτήρ) naso carens. Strab.

ἀμυκτικός, ή, όν, (ἀμύσσω) vim habens dilacerandi et dilaniandi.

ἀμυκτικῶς, *adv.* vellicatim, discerpendo, dilaniando.

ἀμύλιον, ου, τό, amylium, placentae genus (ῠ)

ἄμυλον, ου, τό, (μύλη) amylum, farina ex tritico sine mola facta. (ῠ)

ἄμυλος, ον, (μύλη) non molitus. *Subst.* ὁ vel ἡ genus placentae. (ῠ)

ἀμύμων, ον, (μῶμος) inculpatus: laudabilis, praeclarus, strenuus, egregius in quocumque genere, elegans, pulcher, venustus (ῡ)

ἄμυνα, ης, ἡ, (ἀμύνω) ultio: injuriae propulsatio: auxilium.

ἀμυνάθω, auxilior, ulciscor. longior forma p. ἀμύνω. poet. *Att.*

ἀμυνητί, *adv.* defendendo, propulsando. Apollon. de Adv. p. 571.

ἀμυνίας, ου, ὁ, auxiliatorius: vindictae cupidus, Ar. Eq. 573.

ἀμύντειρα, ας, ἡ, ultrix, auxiliatrix, *fem.* ab ἀμυντήρ.

ἀμυντέος, έα, έον, propulsandus.

ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator: ultor: propulsator. 2) pars cornu cervini. Aristot. h. a. 9. 5.

ἀμυντήριος, ον, auxiliatorius, propulsatorius, idoneus vindictae: *c. gen.* Ael. h. a. 6, 51.

ἀμυντικός, ή, όν, ad injuriam propulsandam s. ad defendendum aptus.

ἀμύντωρ, ορος, ὁ, auxiliator: ultor.

ἀμύνω, f. υνῶ, (μύνη) defendo, propello, arceo *Constr.* c. *acc.* rei et *dat.* pers., ut Δαναοῖσι λοιγὸν ἀμύνειν, a Danais perniciem arcere, Hom. Il. 1, 341. ut passim: vel altero horum casuum omisso, Il. 5, 603. 6, 463.; Il. 5, 1086. 6, 261. 15, 688. Pro dativo ponitur etiam genitivus, Τρῶας ἀμυνε νεῶν Il. 15, 731. vel ἀπό, Il. 16, 75. Od. 17, 538. vel denique περί *c. gen.* Il. 17, 182. Absolute Il. 13, 312. 814. Adjicitur etiam *dat.* instrumenti: σθένει ἀμύνειν, robore defendere, Il. 13, 678. Omnes hi verbi usus ab Homero posteriores quoque mutuaverunt. — *Med.* ἀμύνομαι, defendo a me, propello s. arceo a me, dimico pro me, propugno. *Constr. c. acc.* ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ, Il. 13, 514. vel etiam sine casu, Il. 16, 556. vel cum praep. περί c. *gen.* ἀμ. περὶ πάτρης, pugnare pro patria, Il. 12, 243. vel denique omissa praep. περί c. *solo gen.* Il. 12, 155. 179. ἀμύνεσθαί τινα, vindictam sumere ab aliquo, ulcisci. Xen. An. 2, 3, 23. ἀμ. τινα ὁμοίως, par pari referre alicui, Thuc. 1, 42. ἀμ. τινα περί τινος,

vindictam sumere ab aliquo propter aliquid. Diod. 4, 28. (6)

ἀμύξ, *adv.* (ἀμύσσω) vellicando, laniando.

ἄμυξ, υχος, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio. Hesych. Ab eod.

ἄμυξις, εως, ἡ, idem. 2) scarificatio ap. Medicos. Ab eodem.

ἄμυρος, ον, sine unguentis. Orac. Sibyll. 5. p. 569.

ἀμύσσω, *Att.* ἀμύττω, f. ξω, rado unguibus, vellico, lacero, discerpo, lancino: scarifico ap. Medic. 2) exulcero animum, saucio mentem alicujus, Il. 1, 243. Aesch. Pers. 113. 159.

ἀμυσταγώγητος, ον, (μυσταγωγία) mysteria non edoctus, ad sacra arcana non admissus.

ἀμυστηρίαστος, ον, (μυστηριάζω) non initiatus. Schol. Theocr. 3, 51.

ἀμυστί, *adv.* (μύω) sine labiorum compressione, patente ore, avide, de bibentibus, πιεῖν ἀμυστί, Anacr. 21, 7. 31, 2.

ἀμυστίζω, f. ίσω, i. q. ἀμυστὶ πίνω, hiante ore, large et avide bibo. Eur. Cycl. 562.

ἄμυστις, ιδος, vel ιος, ἡ, potandi genus, quum poculum largius ἀμυστὶ, sive sine respiratione et labiorum compressione, continenter, exhauritur. Anacr. 55, 2. Hor. carm. 36, 14. Eur. Cycl. 416. 2) poculi genus Thracicum, amystis. Callim. ap. Macrob. 5. 21.

ἄμυστος, ον, idem quod ἀμύητος.

ἀμυχή, ῆς, ἡ, (ἀμύσσω) vellicatio, laceratio. 2) ulcus parvum, vulnus leve, quo summa tantum cutis perstringitur.

ἀμυχηδὸν *adv.* idem quod ἀμύξ.

ἀμυχί, *adv.* idem.

ἀμυχιαῖος, α, ον, (ἀμυχή) qui est in superficie, de ulcere levi, vel incisura levi in cute. 2) falsus, vanus, levis.

ἀμυχμός, οῦ, ὁ, i. q. ἄμυξις, laceratio, vulneratio: vulnus leve. Theocr. 24, 124.

ἀμυχώδης, ες, (ἀμυχή) similis ταῖς ἀμυχαῖς: in quo cutis velut carpta et vellicata unguibus videtur.

ἀμύω, i. q. *Ion.* ἡμύω. Hesiod. Etym.

ἀμφαγάομαι, i. q. simplex, sed fortius. Q. Sm. 7, 722. ubi falso legitur duab. vocc. ἀμφ' ἀγάσαντο.

ἀμφαγαπάζω, άσω, et ἀμφαγαπάω, ήσω, caritate amplector, valde diligo, amanter complector. Illud Od. 14, 381. Il. 16, 192 hoc h. Hom. Cer. 439. Hes. Op. 58. legitur.

ἀμφαγερέθομαι, vel ἀμφαγείρομαι, (ἀγείρω) undique congregor circa aliquem, *c. acc.* Illud legitur Od. 17, 34 hoc Il. 18, 37. Ap. Rh. 4, 1527. Opp. Pisc. 4, 114.

ἀμφαγνοέω, f. ήσω, dubito. Xen. Anab. 2, 5, 33. pro ἠμφιγνόουν MS. aliquis habet ἠμφηγνόουν, quod defendit Valck. ad Ammon. p. 69. cf. ἀμφιγνοέω Buttm. gramm. uber. I. p. 343.

ἀμφάδα, *adv.* palam, i. q. ἀμφαδὸν, Od. 19, 391.

ἀμφαδὴν, *adv.* i. q. ἀμφαδόν.

ἀμφαδίη, *adv.* manifesto, Ap. Rh. 2, 1020.

ἀμφαδίην, *adv.* idem, *propr. acc. sing.* ab ἀμφάδιος.

ἀμφάδιος, ία, ιον, manifestus. Od. 6, 288.

ἀμφαδὸν, *adv.* (ἀναφαίνω) palam, manifeste.

ἀμφαιματόω, circumcirca cruentum reddo.

ἀμφαίνω, v. ἀναφαίνω.

ἀμφαΐσσομαι, (ἀΐσσω) undique irruo: huc illuc fugio. Il. 6, 510. 11, 147. separata tamen per tmesin praepositione.

ἀμφαιωρέω, circumcirca aliquid sublime ferri facio. Aret. 3, 1.

ἀμφάκανθος, ον, circumcirca aculeatus. Ion Plutarchi.

ἀμφαλαλάζω, i. q. ἀλαλάζω, sed fortius. Nonn.

ἀμφαλάλημαι, circumvagor. Opp.

ἀμφαλλὰξ, *adv.* (ἀμφαλλάσσω) vicissim, reciproce. Hes.

ἀμφαλλάσσω, prorsus immuto. Opp.

ἀμφαμιῶται, ῶν, οἱ, servi apud Cretenses, indigenae quidem, sed bello capti, quorum opera utebantur ruri. Athen. VI. p. 263. E. F.

ἀμφανδὸν, *adv.* poet. pro ἀναφανδόν. Pind. P. 9, 73.

ἀμφανέειν, in. fut. pro ἀναφανεῖν, ab ἀναφαίνω. h. Hom. Merc. 16.

ἀμφαξονέω, ῶ, (ἀμφί, ἄξων) exorbito, quum ἄξων, currus in utrumque latus labat et non firmiter haeret. 2) titubo, non firmiter incedo.

ἀμφαραβέω, f. ήσω, circumstrepo. Il. 21, 408.

ἀμφαραβίζω, f. ίσω, idem. Hes. sc. 64.

ἀμφαριστερός, ερον, (ἀριστερός) ambilaevus, qui dextra ut sinistra utitur: 2) sinister, infelix. Opp. ἀμφιδέξιος, q. v.

ἀμφασίη, ης, ἡ, *poet.* pro ἀφασία. Hom. Od. 4, 704.

ἄμφαυξις, εως, ἡ, (αὐξάνω) truncus arboris ramis recisis, qui denuo frondes agit. Theophr. h. pl. 3. 8.

ἀμφαφάω, et ἀμφαφάομαι, (ἁφάω) contrecto, tracto.

ἀμφελελίζομαι, (ἐλελίζω) circumvolvor, torqueor. Q. Sm. 11, 465.

ἀμφέλικτος, ον, convolutus, circumvolutus. Eur.

ἀμφελίσσω, *Att.* ίττω, f. ξω, circumvolvo, convolvo.

ἀμφέλκω, f. ἕλξω (ἕλκω) circumquaque traho.

ἀμφελυτρόω, f. ώσω, (ἔλυτρον) involvo, tego.

ἀμφελυτρωσις, εως, ἡ, involutio: involucrum.

ἀμφενέπω, i. q. ἐνέπω, sed fortius. Nic. Ther. 627.

ἀμφέπω, i. q. ἀμφιέπω, Hom. Trag.

ἀμφερείδω, (ἐρείδω) circumquaque fulcio, Lycophr.

ἀμφερέφω, circumquaque tego. Antip. in Brunck. Anal. p. 236.

ἀμφερκής, ές, (ἕρκος) circumcirca septus.

ἀμφερυθαίνω, (ἐρυθαίνω) rubore circumfundo.

ἀμφέρχομαι, venio circum aliquem, circumdo. ἀμφήλυθε Od. 6, 122. 12, 369.

ἀμφέρω, poet. p. ἀναφέρω. Aesch. Choe. 831.

ἀμφετήτυμος, f. l. ap. Lyc. 620.

ἀμφεύγω i. q. ἀναφεύγω. poet.

ἀμφέχω, i. q. ἀμπέχω. Q. Sm. 3, 6. et passim.

ἀμφέχανε, v. ἀμφιχαίνω. Hom.

ἀμφεχύθη, ἀμφέχυτο, v. ἀμφιχέω. Hom.

ἀμφήκης, ες, (ἀκή) utrimque acutus, anceps.

ἀμφῆλιξ, ικος, juvenis mulier; Phryn. ap. Poll. 2, 17. 2) provectioris aetatis, Pherecr. ap. eund. Vocabulum omnino graecum esse non videtur Lobeckio ad Phryn. p. 84.

ἀμφήλυθε, Aor. verbi ἀμφέρχομαι, quod vide.

ἀμφημερινός, ή, όν, quotidianus.

ἀμφήμερος, ον, idem.

ἀμφηρεφής, ές, (ἐρέφω) undique tectus, bene tectus. Il. 1, 45.

ἀμφήρης, ες, (*Adj.* a praepositione ἀμφί, Heath. ad Eur. El. 498. non ab ἄρω, vel a deo ἐρέσσω) *quod duas partes sive duo latera habet, quod est vel fit in utraque parte.* Diverso modo adhibetur ut ἀμφήρεις σκηναὶ, Eur. Ion. 1128. tentoria, quae spatium quoddam utrimque i. e. undique includunt. ἀμφ. ναῦς, Eur. Cycl. 15. navis utrimque remis instructa. στόμα, os utrimque dentibus instructum. ξύλα, Eur. Herc. f. 243. ligna undique circum aram posita. Cf. ἀντήρης, ὑπήρης, σύνηρης, ἀστήρης, in quibus omnibus ηρης nil est, nisi terminatio adjectiva.

ἀμφηρικός, ή, όν, ambiremis. Thuc. 4, 67.

ἀμφήριστος, ον, (ἔρις) anceps, controversus. Il. 23, 382. Dicebatur etiam ἀμφήρης, Lob. Phr. 707.

ἀμφί, *Praep.* circa, circum. *Construitur cum gen. dat. et acc.* A. *cum genitivo.* 1) de loco, *circa, circum, proprie*: ex propinquitate alicujus loci. Herod. 8, 104 τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος. Schaef. ad Dion. Hal. p. 351. 2) exprimit caussam vel argumentum alicujus actionis, (quoniam quaevis actio quasi ex propinquitate et ambitu caussae suae provenit.) *propter, caussa, de*, ἀμφὶ πίδακος μάχεσθαι, Il. 16, 825. de fonte i. e. de fontis possessione pugnare. ἀμφὶ φιλότητος ἀείδειν, Od. 8, 267. de amore canere: *quod attinet ad*, Eur. Hec. 72. – B) *cum dativo*, 1) *circa, circum*, quando significatur locus, ubi aliquid est: ἀμφὶ στήθεσσι ἱδρώσει τελαμῶν, Il. 2, 388. Hinc latiori significatu: *prope, apud, ad*, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα, Il. 18, 344. 2) *metaph.* adhibetur ad exprimendam caussam vel argumentum. *propter, caussa, de, prae, per.* ἀμφὶ γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν, Il. 3, 157. ἀμφὶ ὑποδοχῇ τῇ ἐμῇ πείσομαί σοι, de, quod attinet ad. Herod. 5, 19. ἀμφὶ θυμῷ, prae ira. ἀμφ' ὀνύχεσσι, per ungues, unguibus. Hes. Op. 205. – C) *cum accus.* *circa, circum*, ad significandum locum, in quem se aliquid movet, ἀμφὶ ῥέεθρα ποτῶνται, advolant circum flumina, Il. 2, 462. ἀμφὶ ἄστυ, per urbem, Il. 11, 706. Inde frequenti satis apud Graecos permutatione, dicitur etiam de loco, in quo aliquid est, ἀμφὶ κρήνην, circa fontem. Sic etiam de personis: οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, Priamus et qui circa eum sunt, eum sequuntur. Il. 3, 146. Hanc loquendi rationem ita frequentarunt Attici, ut οἱ ἀμφὶ *c. nom. propr.* de persona ipsa adhiberent, ut οἱ ἀμφὶ Κρίτωνα, (Crito, cf. περὶ.) – τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, quae pertinent ad bellum, i. q. τὰ πολεμικά Xen. Cyr. 2, 1, 21. 2) de tempore, ἀμφὶ μέσον ἡμέρας, *circa* meridiem. vel de numero, *circiter.* 3) ἔχειν ἀμφί τι, curare aliquid, studiosum esse alicujus rei, Xen. Hier. 1, 12. Cyr. 5, 5, 44. 8, 1, 13. 7, 5, 52. – D) Sine casu *adverbialiter* ponitur, ut Il. 5, 310. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν. Pro adverbio etiam habendum est, ubi legitur adjecto περὶ, Il. 2, 305. 23, 191. ἀμφὶ περὶ *adv.* Il. 21, 10. – Usus pleonast. ἀμφὶ σοῦ 'νεκα Soph. Phil. 554. ubi alii legunt ἀμφί σ' οὕνεκα. cf. Herm. diss. de ell. et pleon. p.

202. – *Obs.* Nunquam in hac praepositione adhibetur anastrophe.

ἀμφιάζω, f. ασω, (ἀμφί) induo.

ἀμφίαλος, ον, (ἅλς) utrimque mare habens, mari circumfusus, mari cinctus, in mari situs.

Ἀμφιάνακτες, ων, αἱ, (ἀμφί, et ἄναξ) Poetae dithyrambici, ita dicti, quod carmina eorum sic fere inciperent: Ἀμφί μοι αὖθις ἄνακτα—vel etiam ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ Δῆλε. Schol. Ar. Nub. 591.

ἀμφιανακτίζω, f. ίσω, procemio utor: Hymnos in Apollinem cano, in primis versum istum Terpandri: Ἀμφί μοι αὖτις ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρήν. vid. Suid. s. v.

ἀμφίας, ου, ὁ, genus vini Siculi. Hesych. v. ἀμφίς.

ἀμφίασις, εως, ἡ, (ἀμφιάζω) amictus, indumentum, vestis: actio induendi.

ἀμφίασμα, ατος, τό, amictus.

ἀμφιασμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀμφίασις.

ἀμφιάχω, (ἰάχω) circumsono. part. pf. ἀμφιαχυῖα. Il. 2. 316.

ἀμφιβαίνω, f. βήσομαι, p. βέβηκα, (βαίνω) circumeo, lustro; includo. 2) defendo, tueor, sto super vel coram aliquo di- ductis cruribus. 3) *Intrans.* ἀμφιβαίνει, res aliter cadit, aliter evenit.

ἀμφιβαλεῦμαι, fut. 2. *med. Ion.* ab ἀμφιβάλλω.

ἀμφιβάλλω, (βάλλω, *irreg.* q. v.) circumjicio, circumpono, induo, amplector. *Med.* accingor. 2) dubito.

ἀμφιβασία, ας, ἡ, (ἀμφιβαίνω) contentio, altercatio. 2) defensio.

ἀμφίβασις, εως, ἡ, circumventio, sc. ab hostibus. 2) protectio, defensio. 3) contentio, altercatio.

ἀμφιβατέω, idem quod ἀμφιβαίνω.

ἀμφιβατήρ, ῆρος, ὁ, defensor.

ἀμφίβιος, ον, in terra et in aqua vivens.

ἀμφίβλημα, ατος, τό, (ἀμφιβάλλω) vestimentum, indumentum. 2) quod circumdat aliud.

ἀμφιβληστρευτικός, ή, όν, ad retium usum pertinens. Poll. 7. 139.

ἀμφιβληστρεύω, (ἀμφίβληστρον) retinlor.

ἀμφιβληστροειδής, ές, retis formam habens. Poll. 2, 71.

ἀμφίβληστρον, ου, τό, quodcunque injicitur corpori vel alii rei: inpr. rete. 2) tunica. 3, munitio. Ab ἀμφιβάλλω.

ἀμφιβληστρικός, ή, όν, retiformis, retis vim et usum praestans.

ἀμφίβλητος, ον, i. q. ἀμφιβαλλόμενος. Eur. fr. Telephi ap. Diog. epist. nova 5. p. 241.

ἀμφιβόητος, ον, (βοάω) valde celeber, famosus: *propr.* circa quem clamatur.

ἀμφιβολεύς, έως, ὁ, (ἀμφιβάλλω) piscator.

ἀμφιβολή, ῆς, ἡ, i. q. ἀμφίβληστρον, rete. Opp.

ἀμφιβολία, ας, ἡ, (ἀμφίβολος) ambiguitas in sermone, dictio duas, aut etiam plures res proprie significans, ita ut eandem diverso sensu intelligere possimus.

ἀμφίβολος, ον, (ἀμφιβάλλω) qui undique feritur. 2) in utramque partem jactabilis, ambiguus, dubius, anceps. 3) i. q. ἀμφιβαλλόμενος, qui circumjicitur, de vestibus, retibus al. λίνα ἀμφίβολα, Eur. Tro. 537.

ἀμφιβόσκομαι, (βόσκω) depasco. Luci. Tragop. 3.

ἀμφίβουλος, ον, ambiguus, incertus animi.

ἀμφιβράγχια, ων, τά, (βράγχια) loca circum tonsillas. Hippocr.

ἀμφίβραχυς, εια, υ, *gen.* (βραχύς) utrimque brevis, ab initio et a fine brevis. 2) ὁ, pes melicus, Amphibrachys, constans duabus utrimque extremis brevibus syllabis, et una media longa.

ἀμφίβροτος, η, ον, (βροτός) hominem tegens undique. Epith. ἀσπίδος. Hom.

ἀμφίβροχος, ον, (βρέχω) undequaque madidus. 2) ebrius, temulentus.

ἀμφιβώτος, ον, idem quod ἀμφιβόητος.

ἀμφιγάνυμαι, vid. γάνυμαι, Q. Sm. 1, 62.

ἀμφιγέηος, υ, (γένυς) anceps, Epith. securis, quasi binas genas habens.

ἀμφιγηθέω, f. ήσω, valde gaudeo.

ἀμφίγλωσσος, ον, (γλῶσσα) bilinguis, ambiguus: duarum linguarum peritus.

ἀμφιγνοέω, f. ήσω, (νοέω, *Aeol.* γνοέω) dubius, in utramque partem proclivis, incerti consilii sum: dubito, ambigo. 2) *act.* ignoro, non cognosco s. agnosco. – cf. ἀμφαγνοέω.

ἀμφίγνωμος, ον, dubius. *Dor.* Schol. Plat. in Gorg. p. 545. ad 42, 23. Bekk.

ἀμφιγόητος, ον, (γοάω) lamentationibus circumdatus.

ἀμφίγονος, ον, privignus, qui ex priore uxore est.

ἀμφιγυήεις, ὁ (γυιός, *claudus*) utroque pede claudus, Epitheton Vulcani. Hom.

ἀμφίγυος, ον, in utraque parte γυῖα i. e. membra sive curvaturas habens. ἔγχη sic vocantur Il. 13, 147. Od. 16. 472. a media parte cuspidis, quae utrimque in latitudinem aliquam extenuata, ad modum ensis, ab imo ad summum utrimque nonnihil curvatur, ut in pungendo etiam secet. Hinc Soph. Tr. 504. idem epitheton transtulit ad pugnantes ipsos, ubi debet explicari *ancipitibus armis*. Sic Herm. ad Soph. l. l., alii aliter. Ap. Rh. 3, 1356. δούρασιν ἀμφιγύοις. cf. Eustath. ad Il. 13, 147.

ἀμφιγυόω, f. ωσω, (γυιόω) extremas partes amputo. vid. ἀκρωτηριάζω. 2) (γύα) utrimque terrae infigo, utrimque depango. Hesych.

ἀμφιδαής, ές, (δαίω) utrimque secans. Suid.

ἀμφιδαίω, (δαίω, *irreg.*) circum accendo. 2) *intr.* circum flagro. ἀμφιδέδηε πόλεμος, μάχη Il. 6, 329. 12, 35.

ἀμφιδάκνω, (δάκνω, *irreg.*) circum mordeo, vehementer mordeo.

ἀμφιδάκρυτος, ον, flebilis, luctuosus: valde defletus.

ἀμφίδασυς, δάσεια, δασυ, ubique hirsutus, valde hirsutus: Epith. aegidis, ap. Hom. Il. 15, 309. De accentu vid. Eustath. p. 1017. 35. Lob. Phr. p. 538.

ἀμφιδέαι, ῶν, τά, armillae.

ἀμφιδέαι, ῶν, αἱ, catenae: armillae; periscelides.

ἀμφιδεής, ές, (δέος) admodum meticulosus. 2) (δέω) circum vinciens, A. B. 358.

ἀμφιδέμω, (δέμω) circa aedifico.

ἀμφιδέξιος, ον, ambidexter, aequimanus: valde aptus, egregius. 2) ambiguus; anceps. σίδηρος, Eur. Hipp. 780. 3) uterque, Soph. O. R. 1242. O. C. 1112.

ἀμφιδεξίως, *adv.* admodum dextre et apte.

ἀμφιδέρκομαι, circumspicio.

ἀμφιδέτης, ου, ὁ, ligamentum in collo boum, juxta ζυγόδεσμα. Artem. 2, 24.

ἀμφίδετος, ον, (ἀμφιδέω) circumligatus, undique septus.

ἀμφιδέω, f. ήσω, (δέω) circumligo.

ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, (δηριάω) decerno, contendo. c. dat. rei.

ἀμφιδήριστος, ον, i. q. ἀμφιδήριτος. Phurnut. de N. D. 28.

ἀμφιδήριτος, ον, (δῆρις) anceps, dubius, ut victoria. Thuc.

ἀμφιδιαίνω, (διαίνω) irrigo, madefacio penitus.

ἀμφιδινεύω, circumvolvo, in orbem ago.

ἀμφιδινέω, ήσω, (δινέω) circumdo. ᾧ πέρι χεῦμα κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται Il. 23, 562. Od. 8, 405. 2) circumvolvo, in orbem ago.

ἀμφιδοκεύω, (δοκεύω) speculor: insidior. Bion 2, 6.

ἀμφιδοκέω, i. q. ἀγνοέω, Jo. Geom. tetr. p. 459.

ἀμφίδομος, ον, aedificiis circumdatus, circumseptus. Opp.

ἀμφιδονέω, f. ήσω, agito in orbem, 2) *intrans.* circumvagor. Anth.

ἀμφιδοξέω, f. ήσω, ambigo, dubito. A seq.

ἀμφίδοξος, ον, (δόξα) de quo duplex est sententia, anceps, dubius; qui dubiam habet sententiam, dubitans.

ἀμφίδορος, ον, (δέρω) excoriatus, cui undique detracta pellis est.

ἀμφίδουλος, ον, natus utroque parente servo et ipse servus.

ἀμφίδοχμος, ον, (δοχμή) manum utramque implens, magnus, v. c. lapis. Xen. Eq. 4, 4.

ἀμφιδρόμια, ων, τά, dies quintus a natis infantibus, quo obstetrices eos circa focum ferebant currentes. Plat. Theaet. 160. E.

ἀμφίδρομος, ον, (δρόμος) qui cursu obiri potest. 2) circum currens, qui in gyrum rotatur: circumdans.

ἀμφίδρυπτος, ον, (ἀμφί et δρύπτω) undique laceratus.

ἀμφιδρυφής, ές, idem et ex iisd. Il. 2, 700.

ἀμφίδρυφος, ον, idem et ex iisd. Il. 11. 393.

ἀμφίδυμος, ον, (δύω) qui utrimque vel undique potest subiri, geminos aditus habens, undique patens, ut portus, Od. 4, 847. litus. 2) i. q. δισσός, duplex. Opp.

ἀμφιδύομαι, ύσομαι, (δύω) induo, χροΐ. Soph. Tr. 605 (υ in praes. anceps est, in fut. producitur.)

ἀμφίεστον, ου, τά, mensura quaedam. Themist. Or. 8. p. 113.

ἀμφιέλικτος, ον, (ἀμφιελίσσω) volubilis, qui circumagitur, ut rota: qui orbem suum conficit, ut luna.

ἀμφιέλισσος, ίσση, ισσον, qui utrimque agitur, impellitur, ut navis. Hom. 2) dubius. cf. Wernicke ad Tryph. p. 480. Vox occurrit non nisi in feminino, pro quo etiam ἀμφιελίσσα invenitur, Anal. 2. p. 457.

ἀμφιελίσσω, f. ίξω, (ἑλίσσω) circumvolvo, circumplico.

ἀμφιέννυμι, fut ἀμφιέσω, Att. ἀμφιῶ, aor. ἠμφίεσα, poet. ἀμφίεσα, aor. med. ἠμφιεσάμην, perf. pass. ἠμφίεσμαι, rar. ἀμφιεῖμαι (ἕννυμι, *irreg.*) induo, εἵματα *Med.* induor, jungitur etiam cum acc. εἵματα, χιτῶνας. Hom.

ἀμφιέπω, vel ἀμφέπω, (ἕπω) circa aliquid vertor, circumdo. 2) tracto, curo; apparo. τιμαῖς, honore prosequor, honoro, sic etiam om. τιμαῖς, Piod. ἵππους ἀμφιέποντες ἐζεύγνυσαν, studiose, diligenter. Il. 19, 392. 2) persequor, sequor, c. dat. A. Sm.

ἀμφίεργος, ον, (ἔργον) qui dimidia ex parte irrigatur aquis coelestibus, et dimidia ea parte solaribus incalescit radiis, adeoque utrumque naturae opus experitur. Epith. soli Theophr. de caus. pl. 3, 28.

ἀμφιέρχομαι, v. ἀμφέρχομαι.

ἀμφίεσις, εως, ἡ, i. q. ἀμφίεσμα.

ἀμφίεσμα, ατος, τό, (ἀμφιέννυμι) vestimentum, indumentum.

ἀμφιεστρίς, ίδος, ἡ, (ἀμφιέννυμι) pacnula, amiculum.

ἀμφιεταΐζομαι, (ἔτος) quotannis recurro, et quasi in orbem redeo. Etym. Hesich. vid. ἀμφιετίζομαι.

ἀμφιετεί, adv. quotannis, unoquoque anno, quum annus in orbem redit.

ἀμφίετες, adverb. idem. Piers. Moer. p. 45.

ἀμφιετέω, ῶ, quotannis ago, celebro; de anniversario festo. Etym.

ἀμφιετηρίς, ίδος, ἡ, festum anniversarium.

ἀμφιετήριος, ον, annuus, anniversarius: item cui quotannis certa die sacra fiunt.

ἀμφιετής, ές, i. q. ἀμφιετήριος.

ἀμφιετίζομαι, idem quod ἀμφιεταΐζομαι.

ἀμφιζάνω, (ἰζάνω) adhaereo, undique obsitum teneo. c. dat. Il. 18, 25.

ἀμφίζευκτος, ον, (ζεύγνυμι) utrique junctus. 2) act. utrimque jungens, cingens.

ἀμφιζέω, έσω, (ζέω) circum ferveo, bullio. Q. Sm. 6, 104.

ἀμφίζωστος, ον, (ζώννυμι) succinctus. Nonn.

ἀμφιήκης, ες, (ἀκή) utrimque acutus, i. q. ἀμφήκης.

ἀμφιθάλαμος, ον, utrimque thalamos habens.

ἀμφιθάλασσος, Att. ἀμφιθάλαττος, ον, utrimque mare habens, bimaris, ut Isthmus. cf. Muret. V. L. 1, 7.

ἀμφιθαλής, ές, (ἀμφιθάλλω) undique floridus, florentissimus. 2) utrumque parentem habens superstitem, patrimus et matrimus. 3) beatissimus. Epith. Deorum. Orph. h. 45, 2. Ar. Av. 1735.

ἀμφιθάλλω, (θάλλω) undique vireo, valde floreo. ἀμφιτέθηλα, perf. med.

ἀμφιθάλπω, (θάλπω) undique foveo.

ἀμφιθέατρον, ου, τό, (θεάομαι) Amphitheatrum.

ἀμφίθετος, ον, (τίθημι) Epith. phialae, incertae significationis: secundum Aristarchum, quae utrimque poni potest, quod fundum habet non in imo, sed in medio; vel, ut vult Eustathius, quae utrimque prehendi potest; vel utrimque ansata, cui adpositae sunt ansae duae. Hom. Il. 23, 270. 616.

ἀμφιθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irreg.) circumcurro: vagor: circumdo.

ἀμφίθηκτος, ον, (θήγω) utrimque acutus. Soph. Antig. 1309.

ἀμφιθηγής, ές, i. q. ἀμφίθηκτος.

ἀμφίθλασις, εως, ἡ, contusio undique facta.

ἀμφιθλάω, f. άσω, (θλάω) undique frango, contundo, quatio.

ἀμφιθοάζω, circumcurro. Man. 4, 84.

ἀμφιθορεῖν, part. ἀμφιθορών, undique adsultare, aor. verbi ἀμφιθρώσκω. Ap. Rh. 3, 1372.

ἀμφίθρεπτος, ον, (τρέφω) undique concretus et coagulatus. Soph. Tr. 572.

ἀμφίθρυπτος, ον, (θρύπτω) undique fractus, contusus. 2) act. undique frangens. Arat. 4, 4.

ἀμφίθυρος, ον, (θύρα) utrimque januam vel binas fores, anticas et posticas habens; Soph. Ph. 159. Subst. ἡ, janua, aliam vibi oppositam habens; item pugillares, binis tabulis.

ἀμφιΐστημι, v. ἀμφίστημι.

ἀμφικαίνομαι, (καίνομαι, irreg.) circum insignis sum. ἀμφεκέκαστο, Q. Sm. 10, 179. 188.

ἀμφικάθημαι, (ἧμαι, irreg.) circum sedeo. Euseb. praep. ev. 4, 23.

ἀμφικαλύπτω, f. ύψω, circumtego. 2) circum aliquem pono, σάκος τινί, aliquem scuto protegere. Hom.

ἀμφικάρηνος, ον, (κάρηνον) utrimque caput habens, biceps.

ἀμφικαρής, ές, (κάρη) idem. 2) utrimque ansatus.

ἀμφίκαρπος, ον, utrimque, vel ab utraque parte vel undique fructum habens.

ἀμφίκαυσις, εως, ἡ, et ἀμφίκαυστις, (καίω) genus hordei. Sch. Ar. Eq. 1233. 2) ap. Comicos, pudenda.

ἀμφικεάζω, f. άσω, circumscindo, corticem undique reseco, excortico. Hom. Od. 14, 12.

ἀμφίκειμαι, (κεῖμαι) circumjaceo.

ἀμφικείρω, f. κερῶ, (κείρω) circumtondeo.

ἀμφικέλευθος, ον, (κέλευθος) utrimque viam habens, s. in media via situs, undique accessus.

ἀμφίκερος, ον, (κέρας, κεραία) antemnas circumdas, λαίφη, Q. Sm. 14, 498.

ἀμφικέρως, ων, gen. ω, (κέρας) utrimque cornutus, ut luna, Man. 1, 305. 4, 274. bicornis.

ἀμφικεύθω, f. εύσω, (κεύθω) diligenter occulo, circumtego.

ἀμφικέφαλος, ον, (κεφαλή) utrimque caput habens, biceps. ἀμφικέφαλος κλίνη, genus lecti ita dictum, quod utrimque pulvinar habeat. cf. Poll. 10, 36. Sed fortasse legendum ἀμφικνέφαλος.

ἀμφικινύρομαι, (κινύρομαι) lamentor, ubique valde queror. (ῠ)

ἀμφικίων, ον, (κίων) circumcirca columnis fultus. (ῑ)

ἀμφίκλαστος, ον, (κλάω) ex omni parte fractus, undique fractus.

ἀμφίκλαυστος, ον, (κλαίω) qui ubique, ab omnibus, valde fletur.

ἀμφίκλαυτος, ον, i. q. ἀμφίκλαυστος.

ἀμφικλάω, άσω, (κλάω) circum frango.

ἀμφικλύζω, (κλύζω) circumluo, undique adluo, colluo, vel abluo.

ἀμφίκλυστος, ον, qui utrimque abluitur, vel adluitur, circumfluus.

ἀμφικνέφαλος, ον, (κνέφαλον) utrimque pulvinum habens. Athen. 11. p. 450.

ἀμφικνεφής, ές, (κνέφας) undique caliginosus, seu tenebrosus, circumquaque nebulis tectus.

ἀμφίκοιλος, ον, utrimque cavatus, perforatus. Epith. ligni, cui ex utroque fine, suspensa onera gestant bajuli. Suid.

ἀμφίκολλος, ον, utrimque glutinatus, seu ab utraque parte glutine coagmentatus.

ἀμφικομέω, (κομέω) curo, orno.

ἀμφικόμη, ης, ἡ, genus gemmae ap. Plinium.

ἀμφίκομος, ον, (κόμη) undique comas habens, bene comatus. 2) bene frondosus.

ἀμφίκοπος, ον, (κόπτω) utrimque scindens.

ἀμφίκορος, ου, ὁ, (κόρος) medius inter tres fratres. Hesych. Suid.

ἀμφίκουρος, ον, (κείρω) circumquaque rasus. 2) ἡ, (κοῦρος) quam ab utraque parte viri amplectuntur. Suid. vid. περίκουρος.

ἀμφικραδαίνω, quasso, roto, torqueo sc. jaculum.

ἀμφικραδάω, ῶ, idem.

ἀμφίκρανος, ον, (κρανον) utrimque habens caput. Eur. Herc. 1274.

ἀμφικρίμναμαι, f. άσω, (κρεμάννυμι) circumpendeo. Pind. I. 2, 63.

ἀμφικρεμής, ές, (κρεμάννυμι) utrimque pendens, suspensus.

ἀμφίκρημνος, ον, utrimque praecipitium habens, valde praeceps. 2) periculosus: anceps et captiosus.

ἀμφίκρηνος, ον, i. q. ἀμφίκρανος, caput cingens.

ἀμφικτίονες, ων, αἱ, (κτίζω) vicini.

Ἀμφικτύονες, ων, οἱ, Graecorum civitatum legati, ad concilium Graecorum apud Thermopylas haberi solitum, convenientes: ipsae civitates illo foedere sociatae. 2) praesides ludorum Pythicorum.

Ἀμφικτυονεύω, particeps sum foederis Amphictyonum.

Ἀμφικτυονία, ας, ἡ, foedus et societas Amphictyonum.

Ἀμφικτυονικός, ή, όν, Amphyctionicus.

Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ, epith. civitatis ad foedus Amphictyonum pertinentis.

ἀμφικυκάω, ήσω, (κυκάω) penitus confundo, plane turbo.

ἀμφικυλίω, ίσω, (κυλίω) circumvolvo (Penult. semper producitur.)

ἀμφικύπελλος, ον, (κύπελλον) utrimque poculum habens. Epith. vocis δέπας ap. Hom; indicat poculum, quod utrimque s. superne et inferne excavatum est, ita ut quasi duo pocula contineat.

ἀμφίκυρτος, ον, (κυρτός) utrimque declivis, gibbosus, ut luna adparet nondum semiplena.

ἀμφικυνέω, circum osculor. Q. Sm. 7, 328.

ἀμφιλαβής, ές, (λαμβάνω) ambiguus. Gramm. cf. Schaef. mel. p. 49.

ἀμφιλαῖος, ον, utraque manu laevus. dub.

ἀμφίλαλος, ον, loquax.

ἀμφιλαμβάνω, amplector.

ἀμφιλαφεια, ας, ἡ, poet.-λαφία, amplitudo, exuberantia. A seq.

ἀμφιλαφής, ές, amplus, multus, copiosus; undique planus, exuberans: umbrosus, densus, Epith. silvae, Plat. Phaedr. p. 230. B. cingens. (Ex ἀμφί et λαμβάνω, quasi ἀμφιλαβές, qui utraque manu prehendi potest, s. qui utrimque cingit, ambit, amplectitur.)

ἀμφιλαφῶς, adv. ample, abunde, prolixe.

ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Od. 24. 242.

ἀμφιλέγω, f. ξω, quasi ab utraque parte dico, in utramque partem dico. discepto, contendo, rixor. Xen. An. 1, 5, 11. 2) dubito, ambigo. Xen. Apol. 12.

ἀμφιλείπω, (λείπω) ab omni parte relinquo. Q. Sm. 12, 106.

ἀμφίλεκτος, ον, dubius, anceps. 2) act. certans, contendens de aliqua re, Aesch. Ag. 1596. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει, de summa potestate contendens.

ἀμφιλέκτως, adv. dubie, ambigue.

ἀμφιλογέω, (λόγος) verbis contendere de aliqua re, ambigere: usitatius in Med.: περί τινος.

ἀμφιλογία, ας, ἡ, ambiguitas sermonis, sermo ambiguus: disceptatio, altercatio.

ἀμφίλογος, ον, controversus, de quo dubitatur. 2) qui ambigit, dubius, anceps.

ἀμφιλόγως, *adv.* dubie, ambigue.

ἀμφίλοξος, ον, (λοξός) obliquus: dubiae interpretationis, obscurus. Luc.

ἀμφίλοφος, ον, (λόφος) utrimque cervicibus impositus, Soph. Ant. 351.

ἀμφιλύκη νύξ, sublustris nox, ultima pars noctis sub exortum aurorae. Il. 7, 433. Radix λευκός, unde et Lat. *lux*.

ἀμφίμακρος, ον, (μακρός) in utraque parte longus. 2) ὁ, Amphimacer s. Creticus, pes prosodicus, ex brevi utrimque longam habente.

ἀμφίμαλλος, ον, (μαλλός) villosus et hirsutus.

* ἀμφιμάομαι, thema *obsoletum*, unde exstat aor. ἀμφιμάσασθε, Od. 20, 152. *abstergere.*

ἀμφιμάρπτω, (μάρπτω) *irreg.* prenso.

ἀμφιμάσχαλος, χιτών, (μασχάλη) tunica utrimque manicata. Ar. Eq. 882.

ἀμφιμάτωρ, *Dor.* pro ἀμφιμήτωρ.

ἀμφιμάχητος, ον, (ἀμφιμάχομαι) de quo pugnatur, seu pugnandum est: excellens.

ἀμφιμάχομαι, pro aliquo pugno, defendo, *c. gen.* Il. 18, 20. 2) circa locum aliquem pugno, oppugno, *c. acc.* πόλιν, rar. *c. gen.* Il. 15, 391.

ἀμφιμέλας, ανα, αν, (μέλας) circumquaque niger. φρένες ἀμφιμέλαιναι. Hom. *praecordia circumfusa caligine*, Epith. perpet. φρενῶν, quoniam in intima bumani corporis parte reconditae itaque in perpetuis quasi tenebris versantur.

ἀμφιμέλει, (μέλει, *irreg.*) valde mihi cordi est, *c. dat.*

ἀμφιμερίζομαι, divido, in duas partes seco.

ἀμφιμήτορες, οἱ, fratres ex diversa matre. Eur.

ἀμφιμήτριος, ον, (μήτρα) quod circum matricem est in utero. 2) i. q. ἀμφιμήτορες. 3) ἀμφιμήτριον, vel τὰ ἀμφιμήτρια, trabes in nave, quae sunt circa carinam.

ἀμφιμιγής, ές, bene mixtus. A seq.

ἀμφιμίγνυμι, admisceo, bene misceo.

ἀμφιμυκάομαι, circummugio, cum mugitu circumeo. δάπεδον ἀμφιμέμυκε, resonuit. Od. 20, 227.

ἀμφινάω, (νάω) circumfluo.

ἀμφινεικής, ές, ἀμφινείκητος, ον, (νεῖκος, νεικέω) de quo contenditur: excellens.

ἀμφίνεικος, ον, (νεῖκος) de quo est contentio.

ἀμφινέμομαι, circumquaque pascor. 2) circum habito, incolo, habito. Hom.

ἀμφινοέω, f. ήσω, (νοέω) ambigo. εἴς τι, Soph. Ant. 376.

ἀμφίνοος, ον, (νόος) qui ἀμφινοεῖ, res ab omnibus partibus considerat.

ἀμφιξέω, f. ξέσω, circumrado, polio, Od. 23, 196.

ἀμφίξοος, ον, *contr.* ἀμφίξους, utraque parte radens: bene dolans, vel poliens.

ἀμφίον, ου, τό, indumentum, amictus, pallium. Soph.

ἀμφιορκία, ας, ἡ, (ὅρκος) jusjurandum ab utroque litigatorum praestitum.

ἀμφιπαγής, ές, (πήγνυμι) ab omni parte firmus: firmiter haerens.

ἀμφιπαλίνοστος, ον, (παλινοστέω) rediens, revertens.

ἀμφίπαλτος, ον, (πάλλω) circumcirca vibratus. αὐδά, undique resonans.

ἀμφιπαλύνω, (παλύνω) undique conspergo.

ἀμφιπατάσσω, adsidue, crebro percutio.

ἀμφιπάτορες, οἱ καὶ αἱ, ex diversis patribus, sed eadem matre nati, fratres uterini.

ἀμφιπεδάω, circumcirca vincio.

ἀμφίπεδος, ον, (πέδον) campis cinctus.

ἀμφιπέλεκκος, ον, i. q. δίστομος, v. I. Il. 13, 612.

ἀμφιπέλομαι, adsum, exsisto: versor circum aliquem.

ἀμφιπένομαι, operam do, in aliqua re elaboro, curo. *c. acc.*

ἀμφιπερίΐστημι, circa aliquid stare facio. Q. Sm. 3, 201.

ἀμφιπεριελάω, f. άσω, vibro, roto, torqueo.

ἀμφιπεριοικέοντες, ων, οἱ, circumhabitantes, vicini. Theogn.

ἀμφιπεριπλάζω, oberro.

ἀμφιπεριπλέγδην, *adv.* (πλέκω) circumplexe, ita ut circumplectantur.

ἀμφιπεριπτώσσω, ubique metuo. Q. Sm. 12, 472.

ἀμφιπερισκαίρω, circum salio. Opp. hal. 1, 190.

ἀμφιπεριστείνομαι, (στεινός, στεινος) circumquaque condensatus sum. Callim.

ἀμφιπεριστέφω, (στέφω) undique circumdo aliquem instar coronae. Od. 8, 175.

ἀμφιπεριστρέφω, f. ψω, converto.

ἀμφιπεριστρωφάω, idem.

ἀμφιπεριτρίζω, vel ἀμφιπεριτρύζω, f. σω vel ξω, circumstrideo.

ἀμφιπεριτρομέω, circumquaque tremo.

ἀμφιπεριφθινύθω, plane corrumpor et pereo.

ἀμφιπεριφρίσσω, circumcirca horreo.

ἀμφιπετάννυμι, (πετάννυμι, *irreg.*) undique extendo.

ἀμφιπέτομαι, (πέτομαι, *irreg.*) circumvolo, *c. acc.* Opp.

ἀμφιπήγνυμι, (πήγνυμι, *irreg.*) circum compingo. Opp.

ἀμφίπηρος, ον, (πηρός) plane mutilus, mancus.

ἀμφιπιάζω, f. άσω, undique preme, vel constringo.

ἀμφιπίπτω, (πίπτω, *irreg.*) collum alicujus invado et amplector, prae luctu inprimis; ampleetor. Od. 8, 523.

ἀμφιπιτνέω, (πιτνέω) ad genua procumbo eoque amplector.

ἀμφιπλεκής, ές, (πλέκω) convolutus, implicitus.

ἀμφίπλεκτος, ον, idem, vel implicitus amplexu.

ἀμφιπλέκω, f. ξω, circumnecto. *Med.* amplector *c. acc.*

ἀμφίπληκτος, ον, utrinque percutiens, vel feriens Soph. Ph. 688. 2) qui utrimque percutitur, ut fluctibus maris, bimaris.

ἀμφιπλήξ, ῆγος, utrimque feriens.

ἀμφιπλίξ, adv. pedibus alternatim motis; *item*, circumeundo. A seq.

ἀμφιπλίσσω, circumeo, circumsulto.

ἀμφιπλύνω, bene eluo vel abluo.

ἀμφίπνευμα, τος, τό, respiratio fortis vel difficilis. Hipp. Epid. 4. p. 436. *dub.*

ἀμφίποκος, ον, lanatus, seu villosus. Hesych.

ἀμφιπολεύω, f. εύσω, comitor: famulor alicui: laboro circa quidpiam ceu famulus. 2) *intrans.* versor aliquo loco, vel circa aliquem.

ἀμφιπολέω, f. ήσω, versor circum: obeo, lustro: ministro, famulor, curo.

ἀμφιπολία, ἡ, (ἀμφίπολος) sacerdotium. Diod. 16, 10.

ἀμφίπολις, ὁ, ἡ, poet. ἀμφίπτολις, (πόλις) quod est intra duas urbes. Aesch. Choe. 73. 2) ἡ, urbs in isthmo sita, Poll.

ἀμφίπολος, ου, ὁ, ἡ, famulus, famula. 2) famulus Deorum, sacerdos. Saepissime occurrit genere feminino: masc. habet Pind. O. 6, 53. Idem vocem etiam pro *adj.* usurpavit, qui frequentatur, ad quem frequenter conveniunt, O. 1, 149.

ἀμφιπονέομαι, (πονέω) curo, adparo: occupor in aliqua re. εἰ Ἥφαιστος τὰ μέλεα ἀμφιπονήθη, Archil. si ignis membra absumsisset.

ἀμφιποτάομαι, ῶμαι, (πέτομαι) circum volito.

ἀμφιπποι, ων, οἱ, milites, qui duobus equis una ligatis, sine ephippiis vehuntur, ut ex uno in alterum transiliant; desultores.

ἀμφιπποτοξόται, ῶν, οἱ, equites sagittarii.

ἀμφιπρόστυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab anteriore et posteriore parte columnas habens. Vitruv. 3, 1.

ἀμφιπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) bifrons, cognomen Jani.

ἀμφίπρυμνος, ον, (πρύμνα) utrimque puppim habens. Epith. navis, quae sine conversione in utramque partem agi potest.

ἀμφίπταμαι, f. πτήσομαι (ἵπταμαι, *irreg.*) circumvolo.

ἀμφιπτύσσω, (πτύσσω) circumplico, amplector.

ἀμφιπτυχή, ῆς, ἡ, (πτύξ, πτύσσω) amplexus. Eur. Ion. 531.

ἀμφίπυλος, ον, (πύλη) utrinque portas habens. Eur. Med. 134. ibique Matthiae.

ἀμφίπυρος, ον, undique ardens, totus in igne. Ἄρτεμις ἀμφίπυρος, Soph. Tr. 214. eadem est, quae et πυρφόρος, Paus. 8, 15, 4. ita dicta, quod doloribus parturientes uruntur.

ἀμφιῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι) circumfrango. Q. Sm. 1, 39.

ἀμφιῤῥεπής, ές, (ῥέπω) utramque in partem inclinans: ambiguus, anceps.

ἀμφιῤῥηδής, ές, i. q. περιῤῥηδής.

ἀμφιῤῥόπος, ον, (ῥοπή) i. q. ἀμφιῤῥεπής.

ἀμφίῤῥυτος, ον, (ῥέω) circumfluus. Homerus: ἀμφιρύτος, ύτη, υτον. gen. comm. Hes. Th. 983.

ἀμφιῤῥώξ, ῶγος, (ῥώξ) undiquoque rimas s. fissuras habens, abruptus. Ap. Rh.

ἀμφίρυτος, ύτη, ον, vid. ἀμφίῤῥυτος.

ἄμφις, ὁ, genus vini, Athen. cf. ἀμφίας.

ἀμφίς, adv. (ἀμφί) utrinque, circum. 2) in medio. 3) sine, seorsum, extra. Hom.

ἀμφισαλεύω, (σαλεύω) circum moveor s. concutior.

ἀμφίσβαινα, ης, ἡ, serpentis genus, quasi utrimque gradus, qui videtur duo capita habere. Ab ἀμφισβαίνω, quia ἀμφοτέρωσε βαίνει.

ἀμφισβασίη, ἡ, *Ion.* p. ἀμφισβήτησις, Hdt.

ἀμφίσβασις, ἡ, (βάσις) i. q. ἀμφισβήτησις.

ἀμφισβατέω, i. q. ἀμφισβητέω, *dub. lect.* Hdt. 9, 74.

ἀμφίσβατος, ον, (ἀμφί, βαίνω) controversus, ambiguus, quasi de quo in utramque partem itur, vel quod statui in utrovis veluti capite graduve potest. ἐπ' ἀμφότερα βᾶσι ἱδρύεσθαι δυνατόν. Hes. Suid. Paus. 5, 6. habet ἀμφίσβητος. sed dubitatur de utraque forma.

ἀμφισβασίη, ας, ἡ, *Ion.* ἀμφισβασίη, controversia, contentio. Wessel. ad Hdt. 4, 14.

8, 81. A seq.

ἀμφισβητέω, f. ήσω, (βαίνω) controversor, contendo de aliqua re, contendo in judicio, litigo: *constr. c. dat.* vel *gen.* rei vel περί τινος. 2) ambigo, dubito.

ἀμφισβήτημα, ατος, τό, controversia, res, de qua disceptatur: quaestio: dubitatio.

ἀμφισβητήσιμος, ον, controversus, dubius.

ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, disceptatio, contentio: dubitatio: actionis quoddam genus. Poll.

ἀμφισβητητικός, ή, όν, proclivis ad disceptandum, contentiosus, contentionibus et dubitationibus deditus. Plat.

ἀμφισβήτητος, ον, controversus.

ἀμφισβητικός, f. l. Plat. Soph. 225. B. Polit. 306. A.

ἀμφίσθμαινα, ης, ἡ, idem quod ἀμφίσβαινα. Etym.

ἀμφίσκιος, ον, (σκία) undique umbram habens.

ἀμφίσκωμοι, (κώμη) qui circumjacentes pagos inhabitant. Hesych.

ἀμφιστάτης, vel ἀμφιστατής, ὁ, (ἀμφίστημι) inquisitor.

ἀμφίσταυρος, ον, bifurcatus. Gl. Vet.

ἀμφιστέλλω, (στέλλω) amicio, orno: adstringo, cohibeo.

ἀμφιστένω, (στένω) gemo circum. Q. Sm. 5, 636. et passim.

ἀμφίστερνος, ον, (στέρνον) duplicem mammam habens.

ἀμφιστεφανόω, ut coronam circumdo. h. Hom. Ven. 120.

ἀμφιστεφής, ές, (στέφω) coronatus, redimitus: plenus, redundans, de poculo: sibi mutuo innexus.

ἀμφίστημι, (ἵστημι) circumstare facio: vel in iis temporibus, quae habent signif. *intrans.* (aor. 2. pf. plqpf.) sicuti in *Med.* *circumsto.* 2) inquiro, disquiro.

ἀμφίστομος, ον, (στόμα) duplici ore praeditus, dupliciter patens. 2) utrimque acutus, anceps. 3) bilinguis, versipellis, i. q. ἀμφίγλωσσος.

ἀμφιστρατάομαι, (στρατός) cum exercitu oppugno, πόλιν, Il. 11, 713.

ἀμφιστρεφής, ές, (στρέφω) perplexus, contortus: v. l. Il. 11. 40.

ἀμφιστρόγγυλος, ον, plane rotundus.

ἀμφίστροφος, ον, qui in utramque partem converti potest, v. l. Aeschyl. Sup. 885.

ἀμφισφάλλω, (σφάλλω) in contrariam partem cadere facio. *Med.* Hippocr.

ἀμφίσφαλσις, ἡ, conversio, inversio.

ἀμφίσφυρον, τό, sc. ὑπόδημα, calceamenti genus, talos utrimque cingentis, Poll. 7. 94.

ἀμφισωπός, ον, (ὤψ) undique conspicuus et patens. Aeschyl. Hesych.

ἀμφιταλαντεύω, perpendo, ab omni parte pondero. Nono.

ἀμφιτάλαντος, ον, (τάλαντον) libratus.

ἀμφιτάμνω, seca. *Ion.* p. ἀμφιτέμνω.

ἀμφιτανύω, i. q. ἀμφιτείνω. Hom. h. Merc. 410.

ἀμφιτάπης, ητος, ὁ, (ἀμφί et τάπης) tapes utrimque villosus.

ἀμφίταπις, ιδος, ἡ, idem et ex iisdem.

ἀμφίταπος, ου, ὁ, idem, οἱ ὁ. 2) ὁ καὶ ἡ, tapetibus circumdatus.

ἀμφιταράσσω, turbo ut ventus mare.

ἀμφιταρβής, ές, (τάρβος) exterritus.

ἀμφιτείνω, (τείνω) circum extendo.

ἀμφιτειχής, ές, moenia circumdans, obsidens. 2) moenibus cinctus.

ἀμφιτέμνω, (τέμνω, *irreg.*) circum seco, circumcido.

ἀμφίτερμος, ον, (τέρμα) finibus utrimque inclusus, distinctus. Soph.

ἀμφιτεύχω, (τεύχω, *irreg.*) undique facio, circum adparo. ἀμφιτέτυκτο. Q. Sm. 5, 14.

ἀμφιτίθημι, (τίθημι) circumpono, involvo, velo. στήθεσσι χιτῶνα, Hom. πέπλοις σάρκα, Eur.

ἀμφιτινάσσω, f. άξω, (τινάσσω) utrimque quatio.

ἀμφίτομος, ον, (τέμνω) circumcisus, undiquaque amputatus.

ἀμφιτόμος, ον, (τέμνω) utrimque scindens, anceps.

ἀμφίτορνος, ον, utrimque bene tornatus.

ἀμφιτόρνωτος, idem.

ἀμφιτρέμω, undiquaque, valde tremo.

ἀμφιτρέχω, (τρέχω, *irreg.*) circumcurro, circumfundor.

ἀμφιτρής, ῆτος, (τράω) ab utraque parte perforatus, pertusus.

ἀμφίτρητος, ον, (τράω) idem.

ἀμφιτριβής, ές, (τρίβω) circumquaque detritus: versutus. Archil. cf. περίτριμμα.

Ἀμφιτρίτη, ης, ἡ, (τρίζω, *sono*) Amphitrite, conjux Neptuni. 2) mare. (⏑⏑ vel ‒ ‒ ‒)

ἀμφιτρομέω, f. ήσω, tremo ab omni parte, omnibus membris: anxius sum ob aliquem, *c. gen.* Od. 4, 820.

ἀμφιτροχάω, circumdo. Apollodor. 1, 9, 12. Lob. Phryn. p. 590.

ἀμφιτρυχής, ές, (τρύχω) attritus valde v. l. Eur. Phoen. 335.

ἀμφιτύπος, ον, (τύπτω) anceps, utrimque secans. Q. Sm. 1, 159.

ἀμφίτυπος, ον, utrimque caelatus.

ἀμφιφαείνω, (φαίνω) circumluceo, circumfulgeo. h. Hom. Ap. 202.

ἀμφιφαής, ές, (φάος) plenam ubique lucem habens, conspicuus.

ἀμφίφαλος, ον, (φάλος, *conus galeae*) Epith. galeae, ornatae undique aureis clipeolis, seu cristis.

ἀμφιφανής, ές, (φαίνω) i. q. ἀμφιφαής, de astris, est stella mane et vesperi conspicua. 2) omnibus notus, manifestus, de facinore. Eurip. Andr. 834.

ἀμφιφάω, ῶ, circumcirca luceo, colluceo igni seu facibus accensis: *ap. ser.*

ἀμφίφλοξ, ογος, (φλόξ) dubiae et ancipitis flammae, vel undique flammans.

ἀμφιφοβέω, (φοβέω) Il. 16, 290. ἕταροι μιν ἀμφεφόβηθεν, socii circa eum metu percellebantur: ibi tamen alii legunt μιν ἀμφὶ φόβηθεν.

ἀμφιφορεύς, έως, *Ion.* ῆος, ὁ, (φέρω) amphora, s. vas utrimque auriculas habens, quibus gestari potest.

ἀμφιφράζομαι, (φράζομαι) probe considero. Il. 18, 254.

ἀμφιφύα, ας, (φύω) idem quod ἀμφαυξίς.

ἀμφιφῶν, ῶντος, ὁ, (ἀμφιφάω) placentae genus, quae in aedem Munychiae Dianae ferebatur, facibus ardentibus circumcirca adfixis.

ἀμφιχαίνω, (χαίνω) inhio: absorbeo, devoro.

ἀμφίχαιτος, ον, (χαίτη) undique, bene comatus.

ἀμφιχαλκοφάλαρος, ον, (ἀμφί, χαλκός, et φάλαρα, *phalerae*) aeneus, aere ornatus. *Vox comica* ap. Aristoph.

ἀμφιχανής, ές, (χαίνω) circum hians.

ἀμφιχάσκω, i. q. ἀμφιχαίνω.

ἀμφιχεύω, i. q. ἀμφιχέω.

ἀμφιχέω, (χέω, *irreg.*) circumfundo, fundo, s. spargo circa. *c. acc. Pass.* circumfundor, amplector, *absol.* vel *c. acc.*

ἀμφιχορεύω, f. εύσω, (χορεύω) circum choreas ago.

ἀμφίχροος, ον, *contr.* ἀμφίχρους, ουν, (χρόα) undique coloratus: bicolor.

ἀμφιχρύσος, ον, (χρυσός) inauratus. (ῡ)

ἀμφίχυτος, ον, (χέω) circumfusus: terra adgesta utrimque munitus.

ἀμφίχωλος, ον, utroque pede claudus.

ἀμφοδάρχης, ου, ὁ, (ἄμφοδον, ἄρχω) magister pagi, Mathem. vett. p. 93.

ἀμφοδικός, ή, όν, pertinens ad τὸν ἄμφοδον. Man.

ἀμφόδιον, ου, τό, parvus vicus, parva platea. ἀμφόδια, compitalia. *Dim.* ab seq.

ἄμφοδον, ου, τό, via urbis, platea, vicus, compitum. A seq.

ἄμφοδος, ου, ἡ, (ὁδός) bivium, viae circuitus. 2) platea, compitum: angiportus.

ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, (ὀδούς) utrimque dentatus, utrimque dentes habens.

ἀμφορεαφορία, amphoras bajula.

ἀμφορεαφόρος, ον, qui amphoras bajulat mercede conductus: mercenarius. Lob. Phryn. p. 697.

ἀμφορείδιον, τό, i. q. ἀμφορίδιον. Ar. Eccl. 1110.

ἀμφορεύς, έως, ὁ, idem quod ἀμφιφορεύς, amphora. 2) ἀναφορεύς, feretrum.

ἀμφορίδιον, ου, τό, amphorula, vasculum testaceum vinarium.

ἀμφορικός, ή, όν, testaceus, ut amphora vinaria. Sch. Ar. Av. 1035.

ἀμφορίσκος, ὁ, idem quod ἀμφορίδιον.

ἀμφοτεράκις, *adv.* utroque modo.

ἀμφοτερίζω, f. ίσω, *Att.* ιῶ, in utramque partem vergo: utrimque cingo, vel attingo.

ἀμφοτεροβλεπτος, ον, (βλέπω) in utramque partem circumspiciens, inops consilii.

ἀμφοτερόγλωσσος, vel ωττος, ον, in utramque partem disputans: callidus, acutus in disputando.

ἀμφοτεροδέξιος, ον, ambidexter, qui sinistra pro dextra utitur et hanc illa debiliorem habet: ad utrumque paratus.

ἀμφοτερόπλοος, ον, *contr.* ἀμφοτερόπλους, ουν, qui ab utraque parte adnavigari potest. 2) τὸ ἀμφοτερόπλουν, sc. δάνειον s. ἀργύριον, quod ultro citroque est trajectitium, quum utriusque commeatus periculum foenerator suscepit. cf. Boeckh. Oec. publ. Athen. I. p. 147.

ἀμφότερος, έρα, ερον, (ἄμφω) uterque. Usitatius in *plur.* ἀμφότεροι, ambo. Formulae: παρ' ἀμφοτέρων et παρ' ἀμφοτέροις, i. q. ἀμφοτέρωθεν. Schaef. Dion. de comp. p. 118. ἀμφοτέροις βλέπειν. sc. ὄμμασι, Call. ἀμφοτέραις, sc. χερσί. Korn. Greg. p. 35.

ἀμφοτερόχωλος, ον, i. q. ἀμφίχωλος.

ἀμφοτέρωθεν, *adv.* utrimque.

ἀμφοτέρωθι, *adv.* utrobique.

ἀμφοτέρως, *adv.* utroque modo

ἀμφοτέρωσε, *adv.* utroque, in utramque partem.

ἀμφουδίς, *adv.* a terra, ab humo. (Ex ἀμφίς, sign. 3. et οὖδας, *solum*, *humus.*) Od. 17, 237.

ἀμφράσσαιτο, opt. aor. 1. med. p. ἀναφράσσαιτο, ab ἀναφράζομαι.

ἀμφυλάω, (ὑλάω) circumlatro, undique oblatro.

ἀμφύω, p. ἀναφ. undique adnascor, vel adhaereo.

ἄμφω, οἱ, αἱ, τά, ambo, ambae, *Gen.* et *Dat.* ἀμφοῖν, *Acc.* ἄμφω. Interdum indeclin. Ruhnk. h. Cer. 15. Br. Ap. Rh. 1, 1169.

ἀμφώβελα, ων, τά, (ὀβελός) vaticinia ex inspectione viscerum. Hesych.

ἀμφώβολος, ου, ὁ, (βολή) missile. Eur. Andr. 1130.

ἀμφώδων, οντος, ὁ καὶ ἡ, (ὀδούς) utrimque dentes habens. Ap. Lyc. asinus.

ἀμφώης, ες, (οὖς) utrimque aures habens: utrimque ansatus.

ἀμφωλένιον, ου, τό, (ὠλένη) armilla.

ἀμφωλένιος, ου, (ὠλένη) ulnas circumdans s. cingens. Aristaen. Ep. 1, 25.

ἀμφώμιος, ον, (ὦμος) humeros cingens.

ἀμφωμοσία, ας, ἡ, (ὄμνυμι) juramenti utrimque praestatio, quum utraque litigantium pars jurat.

ἀμφωτις, ιδος, ἡ, (οὖς) vasis genus, utrimque ansas habens.

ἀμφωτίς, ίδος, ἡ, idem. 2) tegmen, vel munimentum auris, quo utebantur pugiles. 3) i. q. ἐπωτίς.

ἄμφωτος, ον, utrimque auritus, binas aures habens: utrimque ansatus.

ἀμῷεν 3. sing. opt. praes. act. p. ἀμάοιμεν, ab ἀμάω, Od. 9, 135.

ἀμώμητος, ον, (μωμέομαι) inculpatus, irreprehensibilis.

ἀμωμήτως, et ἀμωμίς, *adv.* inculpate, irreprehensibiliter.

ἀμωμίς, ίδος, ἡ, (ἄμωμον) herba quaedam amomo similis.

ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine referens, ut vinum, odore vel sapore.

ἄμωμον, ου, τό, amomum, nomen fruticis. v. Voss. ad Virg. Ecl. 3, 89. 4, 25.

ἄμωμος, ον, (μῶμος) maculae expers, irreprehensibilis, a peccato immunis, immaculatus.

ἀμῶς, adv. quodammodo. Ex *obsol.* ἀμός, i. q. τίς.

ἀμωσγέπως, adv. (ἀμός, γε et πως) quodammodo, quovis modo.

ἄμωτα, ων, τά, castaneae. Ath. 2. p. 54. D.

ἄν, particula, quae aliquid fieri per caussarum quandam cohaerentiam posse indicat, itaque optativo addita, rem quamque, quae fieri posse simpliciter per optativum dicitur, confirmat: contra indicativo, participio et infinitivo eorum temporum, quibus non posse aliquid fieri, sed esse vel factum esse exprimitur, reddit dubiam magis sententiam, quia non esse rem quamque, sed posse fieri tantummodo declarat. Sic Reisig. de vi et usu ἄν particulae p. 99. Pro ἄν Homerus adhibet κέ encliticam, vel ante vocalem κέν. Conjungitur autem ἄν I) cum indicativo, et quidem 1) cum *imperf.*, *plusquamperf.* et *aor. indic.*, plerumque in apodosi, si praecessit in protasi εἰ cum iisdem temporibus, ad exprimendam notionem contrarii. Latine exprimitur per *imperf.* vel *plusquamperf. conjunctivi.* 2) rarius eadem significatione cum *perf. indic.* πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Demosth. Sed vide Wolf. ad Lept. p. 344. qui tamen minus recte de ἄν cum *perf. ind.* prorsus dubitat. 3) cum *indic. fut.*, ubi, quum futuro tempore verisimile aliquid esse indicetur, probabilitatem rei auget et extollit, v. Reisig. l. l. p. 100. 4) cum *praes. ind.* jungi posse non videtur: certe Eur. Med. 940. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι dictum est pro οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι ἄν. cf. Reisig. l. l. p. 122. et Elmsl. ad Med. p. 223. (234.) Frequens autem est in interrogando εἰ cum opt. et ἄν, vid. Reisig. l. l. p. 108. 109. Idem judicium de locis adhibendum, quos proferunt Matthiae Gr. p. 882. Herm. Vig. 820. – II) cum *conjunctivo* plerumque post pronomen vel adverbium relativum, v. Herm. ad Vig. p. 819. Nunquam ita praevia negatione dici potest, Reisig. l. l. p. 112. Contra post πρίν ponitur ἄν cum conjunctivo nonnisi praegressa in priore membro negandi aut prohibendi significatione, Elmsl. Med. p. 119. 2) apud Hom. ἄν c. conj. ponitur loco futuri, ut Il. 1, 205. Herm. de em. rat. gr. gr. p. 207. – III) cum *optativo*, qui tum potentialis dici potest et rem verisimilem esse vel fieri posse indicat, ac latino conjunctivo praesentis vel perfecti exprimitur. 2) in enunciationibus hypothet. post εἰ cum opt. 3) post pron. vel adv. relativa, ὅς ἂν λέγειν ἐθέλοι, si quem dicturum esse existimant. – IV) *cum imperativo* interdum ἄν conjungi videtur, sed vel non est revera imper. ut Od. 12, 82. ubi ἰθύνετε est pro ἰθύνοντες, vel ἄν pertinet ad aliud vocabulum, etiam omissum, v. Reisig. l. l. p. 116. – V) *Infinitivo* et *participio* addita particula eandem vim tribuit, quam habet indic., opt. vel conj. adjecto ἄν. – *Obs. Repetitur* 1) pleonastice, ἂν κε Il. 13, 127. vel κέν ἄν, Orph. Lith. 247. ibique Herm. 2) ἄν in eodem membro saepius ponitur, ut πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἄν, Soph. v. Reisig. l. l. p. 119. 3) Apud Epicos ponitur ἄν in protasi, quae habet εἰ, neque minus in apodosi, Il. 5, 273. v. Schaef. mel. p. 51. – *Omittitur* 1) apud *imperf.* vel *aor. indic.*, et saepissime quidem apud ἦν, ἐχρῆν, ἔδει, sed nec raro in aliis verbis, (v. Reisig. l. l. p. 137. 2) apud optativum, Il. 5, 303. 7, 48. Herm. Vig. p. 818. Reisig. l. l. 123–136. – *Locus*, quo ponitur particula, incertus est; modo enim ante, modo post verbum, ad quod pertinet, collocatur; primo loco etiam poni potest, vid. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 87. A. cui frustra obloquitur Erfurdt ad Soph. O. R. 929. cf. Reisig. p. 107. sq. – οὐδ' ἂν εἷς, Koen. Greg. p. 56. (Particula semper corripitur.)

ἄν, conjunctio, regens conjunctivum, contracta ex ἐάν, *si.* Secundum Thom. Mag. p. 267. jungitur etiam cum opt.; vid. Herm. Vig. p. 822. et recentissimi pessimique auctores etiam cum indicativo construunt, v. Bastii App. ad Ep. crit. p. 26. ἂν δεῖ autem ap. Ar. Plut. 216. esse videtur conjunctivus, v. Reisig. Conj. in Ar. p. 44. sed cf. Elmsl. ad Med. p. 146. (Modo producitur, modo corripitur; Brunck. Ar. Pl. 482. Herm. Vig. p. 812. Schaef. ad Tyrt. 2, 16. Ind. Hom. p. 147.)

ἄν, forma apocopata praepositionis ἀνά, ap. Epicos.

ἄν, forma apocopata pro ἄνα, significans i. q. ἀνέστη, *surrexit.* Il. 3, 268. 23, 837. 860. 887. Grammatici formam *Doricam* esse volunt.

ἀν-, In quibusdam vocabulis a vocali incipientibus α privativi vicem sustinet, vid. Buttmann Lexil. I. p. 274. Lobeck post Phryn. p. 728. Invenitur et plenius ἀνα-, ut in ἀνάεδνος, al.

ἀνά, praepos., significans directionem in locum superiorem, construitur: I) cum *accusativo*, *per*, ἀνὰ ποταμόν, per adversum fluvium: ἀνὰ δώματα, per aedes. Saepe non multum differt ab ἐν, ut ἀνὰ στόμα ἔχειν, Il. 2, 250. 2) de tempore, *per:* ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, per totum diem: ἀνὰ χρόνον, per aliquod tempus, aliquamdiu. 3) numeralibus junctum ἀνά aequalem distributionem indicat, ut ἀνὰ πέντε, quini: ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας ἐπορεύοντο, quinas quovis die parasangas. Xen. 4) facit quandam adverbii circumscriptionem, ut ἀνὰ κράτος, fortiter: ἀνὰ μέρος, per partes. – II) *cum dativo* jungitur non nisi ap. poet. *Ion.* et *Dor. super*, in: ἀνὰ σκήπτρῳ, super sceptrum, sceptro deligatum, Il. 1. 15. ἀνὰ ὤμῳ ἔχειν, in humero, Od. 11, 128. Il. 15, 152. εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, Pind. P. 1, 10. ἀνὰ ναυσίν, navibus, Eur. Iph. A. 759. – III) cum *genitivo* in formula ἀνὰ νηὸς βαίνειν, navem conscendere, Od. 2, 416. 9, 177. 15, 284. – IV) sine casu *adverbialiter* ut ἀνὰ βότρυες ἦσαν, Il. 18, 562. – In *compositione* vel indicat directionem in superiorem locum, ut ἄνω, sic in ἀναβαίνω, vel augendi vim habet, ut ἀναγινώσκω, ἀνέρομαι, vel denique repetitionem significat, ut lat. *re-*, e. g. ἀναβλαστάνω. *Anastrophen* haec praepositio nunquam patitur, nisi ubi sit pro ἀνάστηθι. (⏑⏑)

ἄνα, forma praepositionis ἀνά anastrophen passa, significans i. q. ἀνάστηθι, *surge!* Solet conjungi ἀλλ' ἄνα, Il. 6, 331. 9, 247. Od. 14, 13. Eur. Tro. 98. Etiam sequente vocali vox integra pronuncianda est, ideoque abjectionem ultimae vocalis adspernatur, Herm. Aj. 192. (⏑⏑)

ἄνα, vocativus nominis ἄναξ, rex, dominus. Dicitur ὦ ἄνα et Ζεῦ ἄνα, neque nisi in invocatione deorum. Hom. Pro femino usurpavit Pind. Pyth. 12, 6.

ἀνάβα, imperat. apocop. pro ἀνάβηθι, ab ἀναβαίνω. *Att.* (⏑⏑–)

ἀναβάδην, *adv.* (ἀναβαίνω) pedibus in altum elatis, seu exporrectis: in sublimi, ἀναβάδην ἀναπαύεσθαι, Ar. Plut. 1123. in superiori parte aedium requiescere, ubi pauperculi atque infimae sortis homines ut plurimum degebant. cf. Ach. 399. 410. Σαρδανάπαλος ἔξαινεν ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος, Plut. cf. Poll. 6, 175. Toup. ad Suid. p. 28. ed. Lips. Alberti Hesych. I, p. 313. Fortasse ἀναβάδην nihil nisi desidis hominis statum indicat, ita ut de propria vocis significatione non in quovis loco anxii esse debeamus.

ἀναβαδόν, *adv.* scandendo, adscendendo.

ἀναβαθμιαῖος, α, ον, (βαθμός) gradualis, gradatim factus.

ἀναβαθμίς, ίδος, ἡ, gradus scalae.

ἀναβαθμός, οῦ, ὁ, (ἀναβαίνω) adscensus: reditus. 2) gradus scalae: sedile.

ἀνάβαθρα, ας, ἡ, (βάθρα) scala navis.

ἀνάβαθρον, ου, τό, (βάθρον) scala, 2) pulpitum, 3) subsellium.

ἀναβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, *irreg.* quod vide.) I) *Transitivam* significationem habent fut. act. ἀναβήσω, aor. 1. *act.* et *med.* ἀνέβησα, ἀνεβησάμην, *adscendere facio vel jubeo*, inprimis navem, Il. 1, 144. 310. Od. 15, 475. Pind. P. 4, 340. Herodot. 1, 80. Sed hic usus proprius est poetis, inprimis epicis, et scriptoribus Ionicis: multo enim frequentior est II) *intransit.* significatio, quae reliquis temporibus, praeter ea, quae dixi, inhaeret. 1) *adscendo, conscendo*: sic etiam in *Med.* ἀναβαίνομαι, (proprie: facio me adscendere, i. e. adscen-

do.) *Constr. c. acc.* οὐρανόν, Il. 1, 497. at cum *praep.* εἰς, ἀνά et ἐπί: cum *dat.* νεκροῖς ἀναβαίνειν, mortuis insultare, Il. 10, 493. – Sine casu: *eo, proficiscor e loco inferiore in superiorem*, inprimis *a*) de iis, qui e litore altum petunt, Hom. ita ut fere verti possit *navibus eo*; *navigo*, Od. 1, 210. 13, 285. 14, 252. *b*) nec non de iis, qui terrestre iter faciunt ab ora maritima in terras interiores easque altiores, ut ex Asia minore in Persiam, Xen. Hdt. *c*) de oratoribus ἐπὶ τὸ βῆμα adscendentibus, *in suggestum adscendo*, in qua formula raro additur ἐπὶ τὸ βῆμα. *d*) de plantis *provenio*, *suggermino*, *succresco*. – 2) i. q. ἀποβαίνειν, vel ἐκβαίνειν, *evenire*, exitum habere. Hdt. 7, 10. 3) *regredior*. 4) apud seriores est etiam *ineo feminam*, *salio*, *c. accus.*

ἀναβακχεύω, (Βάκχος) bacchor. 2) *act.* furore Bacchico impleo.

ἀναβακχιόω, ώσω, i. q. ἀναβακχεύω, utraque significatione, v. Eur. Or. 332. Bacch. 109.

ἀναβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, *irreg.*) *sursum jacio*, sursum fero, effero, elevo: τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, Xen. τὰ ὄμματα, oculos tollo. ἵππος ἀναβάλλει τὸν ἱπποβάτην, dejicit. ἀναβάλλειν τὴν γῆν, terram fodiendo egerere. κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν ejiciebat. Callim. Singulari modo Aeschylus Sept. 1007. dixit κατὰ κίνδυνον βαλῶ quasi: *periculum tollam*, mihi injiciam i. e. subibo: similiter Hdt. 5, 49. χρεὸν ἐστὶ ὑμέας μάχας ἀναβάλλεσθαι, pugnas suscipere. 2) *rejicio*: differo, procrastino, ἄεθλον. Od. 19, 584. sic etiam *Med.* Il. 2, 436. Hdt. 3, 85.: de personis, *remoror*, retardo. λόγοις ἀναβαλλουσι ἡμᾶς, Dem. – *Medii* notandi sunt usus hi: *a*) ἀναβάλλομαι ἀείδειν, Od. incipio canere: hinc ἀναβάλλομαι simpl. i. q. προοιμιάζομαι, praeludo, praeludium cantus facio, praefationem dico. Quod quum fieret alta et lenta voce, ἀναβεβλημένον μέλος dicitur cantus gravis. Dicitur etiam ἀναβάλλεσθαι pro *incipere*, *initium facere* in universum. *b*) ἀναβάλλομαι τὸ ἱμάτιον, vel etiam omisso ἱμάτιον, *vestem rejicio*, pallium artificiose mihi circumjicio, qua in re decoris aliquid quaerebant Graeci, v. Plat. Theaet. p. 175. E. unde ἀναβάλλομαι etiam i. q. θρύπτομαι, resupinor. Dionys. Hal.

ἀναβαπτίζω, rebaptizo, baptismum itero. Eccl.

ἀναβάπτισις, εως, ἡ, iteratio baptismi. Eccl.

ἀναβάπτισμα, ατος, τό, idem. Eccl.

ἀναβαπτισμός, οῦ, ὁ, idem. Eccl.

ἀναβαπτιστής, οῦ, ὁ, qui baptismum iterat. Eccl.

ἀναβάσιμος, ον, (ἀναβαίνω) ubi, s. quo adscendere possumus.

ἀνάβασις, εως, ἡ, (ἀναβαίνω) adscensio, adscensus: conscensio equi: πᾶσα ἵππων ἀμβασις, Soph. O. C. 1070. equites omnes: expeditio vel iter ab ora maritima in terras interiores. Xen. 2) progressus.

ἀναβασμός, οῦ, ὁ, adscensus.

ἀναβαστάζω, f. άσω, tollo ad portandum: porto.

ἀναβάτης, ου, ὁ, (ἀναβαίνω) qui equum conscendit, sessor, eques. 2) admissarius equus.

ἀναβατικός, ή, όν, proprie, equos conscendendi peritus: qui celeriter et facile se in equum conjicere potest. A praec.

ἀνάβατος, ον, qui conscendi potest, scansilis.

ἀναβεβλημένως, *adv.* (ἀναβάλλομαι, *differo*) tarde, remisse.

ἀναβέβρυχε, Il. 17, 54. ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, *ubi abunde scaturit aqua*, de aqua e scatebris prosiliente. Derivatur ab *obsol.* ἀναβρύχω, quod ejusdem radicis est atque βλύζω, βλύω, βρύω. Locum Homericum jam veteres critici varie tentarunt.

ἀναβήσσω, (βήσσω) tussio: tussiendo exspuo, exscreo, rejicio.

ἀναβιβάζω, f. άσω, adscendere facio, impono, subduco, proveho, eveho. 2) *intr.* adscendo.

ἀναβιβρώσκω, (βιβρώσκω, *irreg.*) corrodo, exedo.

ἀναβιόω, ώσομαι, (βιόω, *irreg.*) revivisco, in vitam redeo. *Med.* ἀναβιώσασθαι, vitam reddo, reviviscere facio. Plat. Phaed. p. 89. C.

ἀναβίωσις, εως, ἡ, reditus ad vitam, reviviscentia, resurrectio.

ἀναβιώσκομαι, revivisco. 2) reviviscere facio, vitae restituo. Plat. Crit. p. 28. C.

ἀναβλαστάνω, στήσω, (βλαστάνω, *irreg.*) regerminare s. provenire facio, edo, profero. 2) *intr.* regermino, renascor: orior, κακά, Hdt. 5, 4.

ἀναβλάστημα, ατος, τό, (βλαστάνω) quod renascitur.

ἀναβλάστησις, εως, ἡ, actio regerminandi, regerminatio.

ἀνάβλεμμα, ατος, τό, (βλέπω) adspectus, intuitus in sublime.

ἀναβλέπω, f. ψω, (βλέπω) oculos attollo, suspicio. 2) visum recipio. 3) intueor, conspicio.

ἀνάβλεψις, εως, ἡ, intuitus: visus recuperatio.

ἀναβλήδην, *adv.* (ἀναβολή) Hom. et *Ion.* ἀμβλήδην, magno impetu, vehementer, γοᾶν Il. 22, 476.

ἀναβληδόν, *adv.* (ἀναβάλλω) in modum amiculi, ita ut rejiciatur, amictim.

ἀνάβλησις, εως, ἡ, (ἀναβάλλω) procrastinatio, dilatio.

ἀναβλητικῶς, *adv.* tarde, cunctanter. 2) i. q. ἀναβλήδην.

ἀναβλύζω, f. ύσω, (βλύζω) scaturire facio. 2) scaturio, scateo, ebullio, redundo.

ἀνάβλυσις, εως, ἡ, scaturigo: fons.

ἀναβλυσταίνω, i. q. ἀναβλύζω. Bast. ep. cr. app. p. 55.

ἀναβλύω, i. q. ἀναβλύζω, Ap. Rh. 3, 223. (υ producitur et corripitur.)

ἀναβόημα, τος, τό (βοάω) exclamatio, clamor. Aesch. Choë. 32.

ἀναβοάω, f. ήσω, exclamo, inclamo. *c. acc.* ἄχη, ξυμφορὰν ἀναβοᾶν, altum clamorem edere propter dolores, infortunium. Trag.

ἀναβόησις, εως, ἡ, exclamatio.

ἀναβοθρεύω, effodio, effodiendo egero. Hesych.

ἀναβολάδην, *adv.* *Ion.* et Hom. ἀμβολάδην, (ἀναβάλλω) i. q. ἀναβλήδην, cum impetu, vehementer: ita ut sursum feratur, de aqua prae aestu ebulliente, Il. 21, 364. Hdt. 4, 181. ἀδεῖαι ἀμβολάδην μεν ἀμφαὶ κέμασαν, i. e. ἀνακρουόμενοι, denuo incepto cantu. v. ἀναβάλλεσθαι, vel ἀναβολῆς τινὸς γινομένης μεταξύ, per intervalla. Pind. N. 10. 62. 2) cunctanter, tarde: ἀναβολάδην ἀναβάλλειν, de die in diem differre.

ἀναβολαδίς, *adv.* *Ion.* ἀμβ. i. q. ἀναβλήδην.

ἀναβόλαιον, ου, τό, (ἀναβάλλω) amictus, amiculum.

ἀναβολάς, άδος, ἡ, *Ion.* ἀμβολάς, γῆ, suggestus terrae, terra egesta. Xen. Cyr. 7, 5, 6.

ἀναβολεύς, έως, ὁ, (ἀναβάλλω) id, in quod imposito pede adscendimus equum, stapes, stapeda: homo, cujus ministerio utimur ad hoc ipsum; qui alios in equum levat, strator. Xen. Eq. 6, 12.

ἀναβολή, ῆς, ἡ, (ἀναβάλλω) egestio, terra egesta. 2) cunctatio, dilatio. 3) amictus, genus vestimenti, quo mulieres utuntur, unde lat. *abolla*. 4) prooemium carminis, praeludium. 5) trajectio, Polyb. 3, 50.

ἀναβολικῶς, *adv.* per dilationem, cunctanter.

ἀναβορβορύζω, f. ύσω, exclamo, Ar. Eccl. 433.

ἀναβουλεύω, consultationem instituo, delibero.

ἀναβράζω, f. άσω, (βράζω) fervefacio, bullire facio. 2) bullio, fervendo ejicio, de mari, v. c. spumam Ap. Rh. 2, 566.

ἀνάβρασις, εως, ἡ, aestuatio, ebullitio. d. l. Strab. 3. p. 206. A.

ἀναβράσσω, vel ἀναβράττω, idem quod ἀναβράζω, Ar. P. 1197. asso.

ἀνάβραστος, ον, fervefactus, elixus. Ar. Ran. 553.

ἀναβρέχω, f. ξω, rursus madefacio.

ἀναβρέμω, (βρέμω) efferveo cum murmure.

ἀναβροντάω, i. q. βροντάω, sed fortius, Tryphiod. 116.

ἀναβρόξειε, 3. sing. opt. aor. act. ab *obsol.* ἀναβρόχω, (quod ejusdem radicis est cum βιβρώσκω, βρόχω) *resorbeo*. Od. 12, 240. de Charybdi ἂν ἀναβρόξειε ὕδωρ, cum absorberet aquam. Praeterea invenitur part. aor. pass. ὕδωρ ἀναβροχέν, Od. 11, 585 aqua absorpta s. reglutita.

ἀναβρόχω, v. ἀναβρόξειε.

ἀναβρυάζω, f. άξω, (βρυάζω) vociferor, exclamo prae laetitia: Ar. Eq. 605.

ἀναβρυχάομαι, f. ήσομαι, fremo, fremitus, seu rugitus edo: cum fremitu et rugitu defleo. Plat. Phaed. 117. D.

ἀναβρύχω, v. ἀναβέβρυχε.

ἀναβρύω, f. ύσω, (βρύω) scaturio. Ael. v. h. 3, 43.

ἀνάβρωσις, εως, ἡ, corrosio, excesio A seq.

ἀναβρώσκω, f. ώσω, p. ἀναβέβρωκα, corrodo, exedo. Nic. Th. 134.

ἀναβρωτικός, ή, όν, exedendi, corrodendi vim habens. Ab eodem.

ἀναβωλακία, ας, ἡ (βῶλαξ) glebarum eversio, per arationem. v. l. Pind. P. 4, 406.

ἀναγαλλίς, ίδος, ἡ, anagallis, morsus gallinae, *herba*. nostr. *Gauchheil*. v. ἀγαλλίς.

ἀναγαργαρίζω, f. ίσω, gargarizo, fauces colluo.

ἀναγαργαρίστον, sc. φάρμακον, medicamentum, quo fauces colluuntur in angina.

ἀναγγελία, ἡ, (ἀναγγέλλω) renunciatio.

ἀναγγέλλω, f. λῶ, renuncio, nuncio, expono, doceo, narro.

ἀνάγγελος, ον, (α pr. et ἄγγελος) nuncio carens, cujus ne nuncius quidem relictus est.

ἀναγείρομαι, (ἀγείρω) cursus colligo.

ἀναγελάω, f. άσω, rideo.

ἀναγεννάω, f. ήσω, regenero.

ἀναγέννησις, εως, ἡ, (ἀναγεννάω) regeneratio; ap. scr. eccl. baptismus: regenera-

ctio.

ἀναγεύω, f. εύσω, (γεύω) gustandum praebeo.

ἀναγηρύομαι, (γηρύω) proclamo. Ael. h. a. 5, 34.

ἀναγής, ές, (α priv. et ἄγος) impurus.

ἀναγινώσκω, *Att.* ἀναγιγνώσκω, f. ἀναγνώσομαι, (γιγνώσκω, *irreg.*) *accurate cognosco* s. agnosco: dignosco: recognosco: Hinc *lego*, praelego, interpretor. 2) Apud *Ion. persuadeo*, Hdt. Koen. ad Greg. Cor. p. 503. Hac in significatione *Iones* etiam formant aor. 1. ἀνέγνωσα, Hdt. 1, 68. 8, 100.

ἀναγκάζω, f. σω, (ἀνάγκη) cogo, compello, adigo: rationibus cogo ad adsensum, demonstro: contendo, aliquid pro necessario habeo, Plat. Crat. 432. C. *Constr.* ἀναγκάζειν τινά τι, aliquem ad aliquid, Plat. de rep. 5. p. 473. A. et in pass. ἀναγκάζεσθαί τι, ut Latini dicunt *cogi aliquid*, Plat. Phaedr. p. 242. A. 254. A. 2) urgeo, vexo, torqueo aliquem. 3) de rebus: cogendo efficio vel adduco, τά ἀφροδίσια ἀναγκάζειν, re venerea uti, natura non stimulante. Xen. Mem. 2, 1, 30.

ἀναγκαίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀνάγκη.

ἀναγκαῖος, αία, αῖον, vel *Att.* ἀναγκαῖος, ον, cf. Plat. de rep. 8. p. 554. A. ex rec. Bekk. (ἀνάγκη) 1) *cogens*, impellens, necessitatem imponens. μῦθος, imperium, Od. 17. 399. ἦμαρ, i. q. δούλιον ἦμαρ, dies servitutem adferens. Il. 16, 836. τό ἀναγκαῖον i. q. δεσμωτήριον, Xen. 2) pass. *coactus*, necessitate impulsus. Od. 24, 498. 210. ἐξ ἀν. τύχης, violenta morte, Soph. El. 48. 3) *ingratus*, injucundus, molestus. Theogn. 291. 464. 4) *necessarius*, naturalis, necessitate eveniens. τά ἀν., necessaria, quibus humana natura egere nequit: vel necessitas a fato constituta. τό ἀν. dicitur etiam pro τό αἰδοῖον. 5) genere propinquus, adfinis, necessarius: familiaris, necessitudine conjunctus.

ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, propinquitas generis, necessitudo; amicitia.

ἀναγκαίως, *adv.* necessario.

ἀνάγκασμα, τος, τό, necessitas.

ἀναγκαστήριος, ία, ιον, (ἀναγκάζω) habens vim cogendi, necessitatem imponens.

ἀναγκαστικός, ή, όν, idem ac ab eod.

ἀναγκαστός, ή, όν, coactus, non voluntarius.

ἀναγκαστῶς, *adv.* coacte.

ἀνάγκη, ἡ, *Ion.* et Hom. ἀναγκαίη, (ab ἀνάγω, ut Passovio videtur: alii minus probabiliter ab ἀνάσσω derivant:) *necessitas*, omne quo quis cogitur: lex naturae, fatum: quidquid animum quodammodo cogit, argumentum, ratio: tormentum, quaestio, vexatio, saepius in plur. Hdt. 1, 116. Dionys. Hal. 6, 46.; hinc: supplicium; calamitas, periculum, quivis casus adversus: necessitudo, generis propinquitas, adfinitas. – *Dat. sing.* ἀνάγκῃ, saepe est pro adverbio, *necessario*, coacte, jussu, invito: vel violenter, vi. Sic etiam ὑπ' ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης. – πολλή γ' ἀνάγκη, πολλή μ' ἀνάγκη, πολλή 'στ' ἀνάγκη, necesse est, Valck. Phoen. 1668. Pors. Med. 1008. Herm. Trach. 294. πᾶσα ἀνάγκη vel ἀνάγκη, i. q. ἀναγκαῖόν ἐστι.

ἀναγκοσιτέω, idem quod ἀναγκοφαγέω. 2) invitus aliquem alo. Crates ap. Athen.

ἀναγκόσιτος, idem quod ἀναγκοφάγος. 2) qui invitus alit aliquem.

ἀναγκοτροφέω, f. ήσω, idem quod seq.

ἀναγκοφαγέω, f. ήσω, coactus comedo: lege definito victu uti cogor, ut athletae: molestiam aliquam devorare cogor.

ἀναγκοφαγία, ας, ἡ, certa lex comedendi, quum cogimur certos cibos, definita copia, statis temporibus, sumere, ut athletae quondam. Unde 2) victus athleticus. Ab eod.

ἀναγκοφάγος, ον, qui victu athletico utitur.

ἀναγκοφορέω, necessitate coactus perfero.

ἀνάγκυλος, ον, (ἀγκύλη) amento carens.

ἀναγλυκαίνω, dulce reddo.

ἀνάγλυπτος, ον, (γλύφω) scalptus, caelatus, caelaturis asper.

ἀναγλυφή, ῆς, ἡ, caelatura, signum caelatum.

ἀνάγλυφος, ον, idem quod ἀνάγλυπτος.

ἀναγλύφω, f. ψω, (γλύφω) *caelo*, caelaturis orno, signa caelata facio.

ἀναγνάμπτω, f. ψω, flecto, reflecto, curvo, incurvo: solvo, dissolvo, δεσμόν, Od. 14, 348.

ἀναγνεία, ας, ἡ, (ἁγνεία) impuritas.

ἀνάγνιστος, ον, (ἁγνίζω) impurus, non expiatus.

ἄναγνος, ον, (ἁγνός) impurus, sceleatus, impudicus.

ἀναγνωρίζω, f. ίσω, recognosco, agnosco.

ἀναγνώρισις, εως, ἡ, agnitio rei vel personae, ante notae, sed diuturnitate oblitteratae.

ἀναγνώρισμα, τος, τό, id, ex quo aliquid agnoscitur. *Plur.* crepundia.

ἀναγνωρισμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀναγνώρισις.

ἀναγνωσείω, (ἀναγινώσκω) lecturio.

ἀνάγνωσις, εως, ἡ, (ἀναγινώσκω) agnitio: recognitio. 2) lectio, ipsa legendi actio. 3) persuasio.

ἀνάγνωσμα, ατος, τό, (ἀναγινώσκω) agnitio. 2) lectio, quae legitur, recitatio: id quod legitur.

ἀναγνωστήριον, ου, τό, locus, in quo lectiones vel recitationes fiunt.

ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector, cujus munus est praelegere alteri.

ἀναγνωστικός, ή, όν, ad legendum aptus.

ἀνάγνωστος, ον, (γιγνώσκω) qui cognosci nequit, lectu difficilis. Callim. fr. 422 Dion. Cass. 40, 9. Non adsentior Lobeckio post Phryn. p. 748. hanc formam prorsus damnanti, vide quae sub ἀν- dixi.

ἀναγόρευσις, εως, ἡ, praedicatio, proclamatio: renunciatio: declaratio: nuncupatio, recitatio.

ἀναγορεύω, f. εύσω, (ἀγορεύω) publice pronuncio, proclamo, per praeconem declaro, renuncio, v. c. regem, consulem, praedico.

ἀνάγραμμα, ατος, τό, (γράφω) literarum trajectio et transpositio, per quam fit aliud verbum.

ἀναγραμματίζω, f. ίσω, transpositis literis effero et dico, anagramma facio.

ἀναγραμματισμός, οῦ, ὁ, idem quod ἀνάγραμμα.

ἀνάγραπτος, ον, (ἀναγράφω) perscriptus, literis proditus: in acta, literas publicas relatus.

ἀναγραφεύς, έως, ὁ, scriptor, scriba publicus.

ἀναγραφή, ῆς, ἡ, scriptio. 2) commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio. 3) perscriptio, acta, titulus.

ἀναγράφω, f. ψω, scribo, conscribo, perscribo, literis mando; in acta refero, in catalogum refero: inscribo; adscribo. 2) pingo, colores addo imaginibus delineatis. Aristot.

ἀναγρεύομαι, (ἀγρεύω) venor.

ἀναγρηγορέω, (γρηγορέω) exsuscito. Euseb. h. eccl. 5, 1.

ἀναγρία, ας, ἡ, (ἄγρα) tempus, quo venari non licet.

ἀναγρύζω, f. ύξω, (γρύζω) grunnio. 2) hisco, mutio.

ἀναγυμνόω, f. ώσω, (γυμνόω) nudo.

ἀνάγυρις, εως, ἡ, ἀνάγυρος, ου, ὁ καί ἡ, anagyris, vel anagyrus, frutex. v. ὀνόγυρος.

ἀναγχιππία, (ἀνάγκη, ἱππεύς) coactus equitis munere fungor. Eupolis Suidae.

ἀνάγχω, (ἄγχω) suffoco.

ἀνάγω, ἀνάξω, (ἄγω, *irreg.*) *e loco inferiori in superiorem duco*, tollo, eveho: ap. Homerum dicitur inprimis ita, ut sit *navibus in altum duco*: laudibus eveho, celebro, honoro, Soph. Tr. 211. Eur. Hel. 938. εἰς τιμάς, ad honores promoveo: instituo, educo, doceo: educo, extraho, ejicio: abduco. 2) *reduco*, refero: εἰς ἄρχοντας, ad archontas refero sive defero: redhibeo, reddo: λόγον, altius repeto: acceptum refero. 3) fere idem quod simplex ἄγω, ut ἑορτήν, θυσίαν, celebro: αἷμα, sanguinem reddo. 4) *intransitiva* significatione, omisso ἑαυτόν vel πόδα, *redeo*, pedem refero, retrocedo, abeo. – *Med.* ἀνάγομαι, in altum feror. 2) incipio, ut ἀναβάλλομαι.

ἀναγωγεύς, έως, ὁ, (ἀνάγω) quod adligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam, ut funis, catena; corrigiae calceorum: ansulae crepidarum, quas per vincula (v. ἀνάσπαστος) sursum ducuntur vel trahuntur. Ael. v. h. 9, 11.

ἀναγωγή, ῆς, ἡ, subductio, subvectio, elatio: eductio, institutio: exitus e portu. 2) reductio, relatio: rejectio ad aliquem, remissio: redhibitio.

ἀναγώγια, τά, festum in honorem Veneris, quo die e Sicilia in Africam abire (ἀνάγεσθαι) creditur, et universe numinum omnium, quae post annuam absentiam redire fingebantur ad sedes suas, visitandi ergo. v. Callimachi Lavacr. Palladis, et Adoniazus. Theocriti. Ael. v. h. 1, 15. h. a. 4, 2. 10, 50.

ἀναγωγία, ας, ἡ, (α pr. et ἀγωγή) defectus disciplinae, mala educatio: vita dissoluta, animus indomitus.

ἀναγωγικός, ή, όν, sursum ferens, qui a sensibus subvenit ad intellectualia: sensus remotissimos et abstractissimos exquirens.

ἀναγωγικῶς, *adv.* ab ἀναγωγικός.

ἀναγώγιος, ον, sursum ferens: reducens.

ἀναγωγός, όν, in sublime evehens, vim eliciendi, attollendi habens. 2) referens, reducens.

ἀνάγωγος, ον, ὁ καί ἡ, (α pr. et ἀγωγή) qui recte institutus non est; hinc: contumax, intractabilis, indomitus: intemperans, petulans: indoctus, imperitus: ineptus.

ἀναγώγως, *adv.* a praec.

ἀναγώνιστος, ον, (α pr. et ἀγωνίζομαι) qui non certat, qui certamen non experitur: inera. Xen. Cyr. 1, 5, 10.

ἀναδαίζομαι, f. ίσομαι, (δαίζομαι) denuo divido, praecipue dicitur de agro ex integro aequis partibus dividendo. 2) divido, distribuo.

ἀναδαίω, (δαίω) i. q. ἀναδαίζομαι. 2) i. q. ἀνακαίω, accendo. Aesch. Ag. 316.

ἀναδάκνω, f. δήξω, (δάκνω, *irreg.*) remordeo: mordeo.

ἀναδασμός, οῦ, ὁ, divisio, ab ἀναδαίζομαι.

quod vide

ἀναίδαστος, ον, divisus, distributus: viritim aequa portione divisus. 2) rescissus, irritus, Lucian. v. Ruhnk. Tim. p. 33.

ἀναδέδρομε, 3. ind. perf. ab ἀνατρέχω.

ἀνάδειγμα, τος, τό, (ἀναδείκνυμι) sigillum seu imagoncula, quae ostenditur. 2) lorum circa collum praeconis, ad vocem juvandam. Jacobs ad Anth. 3, 8. p. 62.

ἀναδείκνυμι, f. δείξω, (δείκνυμι) demonstro, ostendo: designo, creo: edo: dedico consecro. instituo, constituo.

ἀνάδειξις, εως, ἡ (ἀναδείκνυμι) demonstratio, ostensio: designatio, creatio, renunciatio: dedicatio, inauguratio ad munus, consecratio.

ἀναδείπνια, ων, τά, (δεῖπνον) mensa secunda, bellaria, ap. Lycios teste Eustathio.

ἀναδεκτικός, ή, όν, ad recipiendum aptus.

ἀναδέκομαι, *Ion.* pro ἀναδέχομαι.

ἀνάδελφος, ον, (ἀδελφός) fratre carens.

ἀνάδεμα, τος, τό, (δέω) i. q. ἀνάδημα.

ἀναδέμομαι, (δέμω, *irreg.*) aedificium instauro, exaedifico.

ἀναδενδράς, άδος, ἡ, (δένδρον) vitis arbustiva, vitis arbori adplicata: labrusca. 2) locus vitibus consitus.

ἀναδενδρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum ex vite arbustiva. A praec.

ἀναδενδρομαλάχη, ης, ἡ, althaea, ibiscus, species malvae silvestris. Galen.

ἀναδέρκω, (δέρκω, *irreg.*) suspicio: adspicio: oculos attollo.

ἀναδέρω, f. δερῶ, excorio: nudo, revelo, ulcus retrico. 2) aperte dico.

ἀνάδεσις, εως, ἡ, religatio.

ἀναδεσμεύω, f. ευσω, religo.

ἀναδεσμέω, idem.

ἀναδέσμη, ης, ἡ, ornamentum capitis, redimiculum, simile quidpiam diademati. Il. 22, 469. Eur. Med. 974.

ἀνάδετος, ον, (ἀναδέω) religatus, revinctus. 2) revinciens.

ἀναδεύω, f. εύσω, irrigo, imbuo. 2) misceo, subigo, sc. farinam.

ἀναδέχομαι, f. έξομαι, (δέχομαι, *irreg.*) excipio, recipio, σάκος ἀνεδέξατο δούρατα, Il. 2) suscipio, sustineo, patior. 3) recipio in me, polliceor me praestiturum, spondeo ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν, Xen. πάντα ἀνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ πεπραγμένα. Dem. δίκην ἀναδέχεσθαι, judicium promittere, quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum et qui judicatum solutum iri promittunt. τὸ ἔγκλημα, vel αἰτίαν, crimen in me recipio, agnosco rem a me perpetratam. Dem. τιμωρίαν, do poenas Herodian. τινά, spondeo pro aliquo. Theophr. char. 12, 1. Salmas. de modo usur. c. 16.

ἀναδέω, f. ήσω, (δέω, *irreg.*) revincio, religo, redimio: τινά τινι vel τι πρός τι: τινά διαδήματι, facio aliquem regem. *Med.* ἀναδεῖσθαι δόξαν, κλέος, αἶσχος, gloriam, decus sibi comparare.

ἀνάδημα, ατος, τό, (ἀναδέω) diadema, fascia.

ἀνάδηξις, εως, ἡ, (ἀναδάκνω) morsus, morsio.

ἀναδιαρθρόω, (διαρθρόω) articulatim distinguo. Theophr. Ch. pl. 2, 22.

ἀναδιδάσκω, f. άξω, (διδάσκω, *irreg.*) dedoceo, meliora edoceo. 2) rursus doceo, τὰ δράματα ἀνεδιδάσκετο, rursus docebantur, repetebantur. Philostr. *Med.* ἀναδιδάσκεσθαι, priora dedoceri, dedocendum se praebere, ut quis alia discat prioribus contraria. Plat. Hipp. maj. 301. D. Hdt. 8, 63.

ἀναδίδωμι, ώσω, (δίδωμι) *rursum do*: emitto, produco, reddo, γῆ καρπὸν ἀναδίδωσι, Plut. ὅσα ἡ γῆ ἀνεδίδου ὡραῖα, Thuc. Sic in *pass.* erumpo, scateo, ἀναδοθῆναι πηγὴν ἰαμάτων, Luc. ἀναδοθεῖσα φλόξ, flamma excitata. 2) distribuo, τὴν ψῆφον, lapillos ad sententiam dicendam distribuo, permitto ut sententiam dicant. ἡ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, distributa est, Alex. Aphr. 3) *intrans.* *a*) provenio, scateo, erumpo. Hdt. Plat. *b*) regredior, regressus facio, *opp.* ἐπιδίδωμι. Aristot.

ἀναδικάζω, f. άσω, (δικάζω) denuo judico, prius judicium irritum facio Agath. ep. 20, 6. Multo usitatius in *Med.* caussam denuo instruo, caussam rursus judicio submitto.

ἀναδικία, ας, ἡ, (δίκη) lis, seu judicium de re, judicata quidem, sed irrita.

ἀνάδικος, ον (δίκη) in jus retrahendus, priori judicio irrito.

ἀναδινεύω, i. q. ἀναδινέω.

ἀναδινέω, f. ήσω, (δίνη) sublatum aliquid in verticem, seu gyrum torqueo.

ἀναδιπλασιάζω, f. άσω, duplico.

ἀναδιπλασιασμός, οῦ, ὁ, duplicatio.

ἀναδιπλόω, f. ώσω, duplico.

ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, (ἀναδιπλόω) duplicatio. 2) figura rhetorica, *conduplicatio.*

ἀναδοιδυκίζω, f. ίσω, (δοῖδυξ) commisceo, confundo proprie pistillo in mortario. Hesych. -ύζω habet Etym. M.

ἀναδορά, ᾶς, ἡ, (ἀναδέρω) detractio cutis, excoriatio, nudatio.

ἀνάδοσις, εως, ἡ, (ἀναδίδωμι) productio: eruptio, quae sursum versus fit. scaturigo: distributio: progressus.

ἀναδοτικός, ή, όν, distributivus.

ἀνάδοτος, ον, redditus.

ἀνάδου, imperat. aor. 2. *med. Att.* p. ἀνάδοσο, ab ἀναδίδωμι.

ἀναδούλωσις, εως, ἡ, (δουλόω) revocatio, s. retractio in servitutem.

ἀναδοχεύς, έως, ὁ, receptor, i. q. ἀνάδοχος. Plut.

ἀναδοχή, ῆς, ἡ, (ἀναδέχομαι) receptio: sponsio, repromissio. ἀναδοχαὶ τελεῖν πόνων, finem impositum iri necessitati labores suscipiendi, Soph. Tr. 825.

ἀνάδοχος, ον, (ἀναδέχομαι) receptor, receptum dans alicui: expromissor, sponsor, fidejussor: praes, redhibitor, susceptor in baptismo, ap. Scr. Eccl.

ἀναδρομέω, i. q. ἀνατρέχω. Himer. Or. 4, 456. Lob. post Phryn. p. 590.

ἀναδρομή, ῆς, ἡ, (ἀνατρέχω) recursus. 2) elevatio in altum; germinatio: adscensio, adscensus.

ἀνάδρομος, ον, qui sursum procedit. ἰχθύες, pisces e mari in fluvios succedentes, Alex. Trall. 1. 15.

ἀνάδυσις, εως, ἡ, (ἀναδύω) emersio, v. c. ex aqua. 2) retrocessio, fuga, perfugium: retractatio pacti.

* ἀναδύω, (δύω, *irreg.*) Ab hoc themate *obsol.* sunt in usu aor. 2. act. ἀνέδυν, et *Med.* ἀναδύομαι, ύσομαι, 1) *emergo*, *prodeo*, *c. gen.* ἁλός, λίμνης, Hom. vel cum *acc.* ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, Il. 1, 496. vel, quod est frequentissimum, absolute: dicitur inprimis de sole oriente, qui quasi e fluctibus emergit; et de fontibus scaturientibus: huc pertinet etiam Ἀφροδίτη ἀναδυομένη, e mari emergens. 2) *retrocedo*, effugio, ἐς ὅμιλον, Il. 7, 217. vel cum *acc.*, ἀνδύεται πόλεμον, vitat proelium, Il. 13, 225.: *recuso c. inf.* οὐκ ἀναδύομαι δοκεῖν, Ar.: *detrecto*, τί ἀναδυόμεθα; Dem. (υ producitur, excepta solummodo forma ἀνδύεται, in qua corripitur.)

ἀνάεδνος, ἡ, (ἀν- priv. et ἕδνον) quae dona nulla accepit a sponso, Il. 9, 146. dote carens, quae dotem non accepit a parentibus, Il. 13, 366.

ἀναείρω, (ἀείρω) tollo, elevo.

ἀνάελπτος, ον, (ἀν- priv. et ἔλπομαι) insperatus.

ἀναέξω, (ἀέξω) augeo.

ἀναερτάζω, f. άσω, (ἀναείρω) tollo in altum.

ἀναζάω, f. ήσω, (ζάω, *irreg.*) revivisco, ad vitam redeo: resipisco ab improba vita, innovor.

ἀναζείω, *poet.* p. ἀναζέω.

ἀνάζεμα, τος, τό (ἀναζέω) fervor, aestus aquae ferventis.

ἀνάζεσις, εως, ὁ, (ἀναζέω) quum quid effervescit, aestuat.

ἀναζεύγνυμι, f. ευξω, equos etc. jungo. 2) moveo castra: solvo, de classe: vasa colligo: reduco domum, abduco.

ἀνάζευξις, εως, ἡ, castrorum motio: reditus domum. A praec.

ἀναζέω, f. έσω, (ζέω) efferveo, ebullio. 2) fervefacio. ἀναζέομαι, scaturio, effundor.

ἀναζητέω, f. ήσω, (ζητέω) requiro, inquiro.

ἀναζήτησις, εως, ἡ, inquisitio.

ἀναζυγή, ῆς, ἡ, (ἀναζεύγνυμι) idem quod ἀνάζευξις. it. expeditio. 2) apertio januae, v. ἀναζυγόω, 2.

ἀναζυγόω, (ζυγόω) *abjungo*, veluti equos: 2) obicem, januam vel cistam occludentem, retraho; aperio januam vel cistam, v. ζυγόν, ζύγωθρον. 3) in univ. *aperio*, στόμα.

ἀναζυμόω, f. ώσω, fermento.

ἀναζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio.

ἀναζωγραφέω, f. ήσω, delineo, pingo.

ἀναζωγρέω, f. ήσω, in vitam revoco, suscito: instauro.

ἀναζώννυμι, f. ώσω, (ζώννυμι, *irreg.*) succingo, accingo.

ἀναζωοποιέω, f. ήσω, in vitam revoco, vitam reddo. Justin. resp. ad qu. graec. 28

ἀναζωόω, f. ώσω, recreo, restituo in statum pristinum, reddo fortunae pristinae: sanitati restituo, reddo saluti. Eustath. Il p. 30, 33. Sch. Lyc. 41, 48.

ἀναζωπυρέω, f. ήσω (ζωπυρέω) follis flatu ignem excito: exsuscito, resuscito: vitam revoco: renovo, in melius muto. 2) *intrans.* recreor, revivisco.

ἀναζωπύρησις, εως, ἡ, refectio virium.

ἀνάζωσις, εως, ἡ, vitae recuperatio. Nicet ann. 16, 3.

ἀναζωτικός, ή, όν, recreans, ad vitam reddendam aptus.

ἀναζώω, (ζώω) revivisco.

ἀναθάλλω, f. αλῶ, (θάλλω) repullulo, regermino, reviresco. 2) vegetor, convalesco, vires reparo. 3) revirescere facio. LXX Ez. 17, 24.

ἀναθάλπω, f. ψω, (θάλπω) refoveo, refocillo.

ἀναθαῤῥέω, f. ήσω (θαῤῥέω) fiduciam resumo, animum recipio, respiro.

ἀναθαῤῥύνω, f. υνῶ, fiduciam, s. spem, animum reddo, confirmo.

ἀναθαρσέω, f. ήσω, idem quod ἀναθαῤῥέω. *Ion.*

ἀναθαρσύνω, f. υνῶ, idem quod ἀναθαῤ-

ῥύνα. Ion.

ἀναθαυμάζω, (θαυμάζω) denuo admiror.

ἀνάθεμα, ατος, τό, (ἀνατίθημι) exsecratio; separatio, alienatio, segregatio a communi usu ad usum sacrum, homo exsecrabilis, homo sacer, exitio destinatus. *Scr. Eccl.* 2) donum, donarium dedicatum, numini consecratum, improbantibus Atticistis.

ἀναθεματιαῖος, αία, αῖον, i. q. ἀναθεματικός. Sch. Ven. Il. ψ. 885.

ἀναθεματίζω, f. ίσω, exsecror, diris devoveo, anathema declaro. *Eccl.*

ἀναθεματικός, ή, όν, vulgaris et Hellenistica forma pro ἀναθηματικός.

ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ, exsecratio, anathematismus.

ἀναθερμαίνω, calefacio.

ἀνάθεσις, εως, ἡ, (ἀνατίθημι) dicatio, consecratio. 2) dilatio, cunctatio. 3) attributio, h. e. quum alicui aliquid, velut culpam, tribuimus; ad aliquem auctorem, ad caussam referimus.

ἀναθέω, f. θεύσομαι, (θέω) sursum curro. 2) recurro.

ἀναθεωρέω, f. ήσω, attente contemplor, diligenter considero.

ἀναθεώρησις, εως, ἡ, diligens consideratio, contemplatio. A praec.

ἀναθεωρισμός, οῦ, ὁ, recognitio.

ἀναθήκη, ης, ἡ, (ἀνατίθημι) idem quod ἀνάθεσις. Hesych.

ἀναθηλέω, ήσω, (θάλλω) revivesco. Il. 1, 236.

ἀνάθημα, ατος, τό, (ἀνατίθημι) donarium deo in templo suspensum: tabula votiva: templum cum donariis: persona Deo consecrata ac dicata: ornamentum quodlibet, Od. 1, 152. 21, 430.

ἀναθηματικός, ή, όν, ad ἀνάθημα aptus, pertinens.

ἀναθλάω, άσω, (θλάω) vehementer comprimo. Q. Sm. 8, 94. ubi tamen cf. Struvius.

ἀναθλίβω, f. ψω, exprimo, elido. (ῑ)

ἄναθλος, ον, (ἆθλος) certaminibus inhabilis, imbecillis.

ἀναθολόω, f. ώσω, (θολόω, θολός) obscuro, sc. admistis v. c. sordibus, fecibus, atramento etc. ut aquam, urinam etc. Dicitur etiam metaphorice.

ἀναθόλωσις, εως, ἡ, perturbatio, obscuratio. vid. ἀναθολόω.

ἀναθορέω. ῶ, (θορέω, irreg.) exsilio, prosilio. 2) resilio. Plut. Luc.

ἀναθόρνυμαι, (θόρνυμαι) exsilio, insilio, irruo. Ael. h. a. 1, 30.

ἀναθορυβέω, f. ήσω, tumultuor: rebello: admurmuro, *de faventibus.* Plat. Euthyd. 276.

ἀνάθρεμμα, ατος, τό, (ἀνατρέφω) alumnus, omne quod nutritur, alitur, educatur.

ἀνάθρεπτος, ον, alumnus. Ab eod.

ἀνάθρεψις, εως, ἡ, instauratio, reparatio, refectio. Ab eodem.

ἀναθρέω, ήσω, (ἀθρέω) sursum video, suspicio. 2) perspicio, attente considero, mecum reputo.

ἀναθρώσκω, (θρώσκω, irreg.) exsilio, saltu conscendo. 2) recedo, resulto. Aor. 1. ἀνέθρωξα, Opp.

ἀναθυάω, (θυάω) subsiliendo lascivio, in re venerea.

ἀναθυμία, ας, ἡ, (ἀναθυμιάω) suffitus.

ἀναθυμίαμα, ατος, τό, suffitus, suffimen, vapor. 2) vaporatio, suffitio. Ab eodem.

ἀναθυμίασις, εως, ἡ, exhalatio, vaporatio, suffitus: respiratio. Ab eod.

ἀναθυμιάω, f. άσω, (θυμιάω) suffio; exhalare facio: *metaph.* ἀνεθυμιᾶτο τὸ μῖσος, refervescebat, Polyb. 15, 25. 2) *intr.* vaporis instar surgo.

ἀνάθυρμα, ατος, τό, i. q. ἄθυρμα. Eustath. *dub.*

ἀναθύω, f. ύσω, rursus impetum capio; erumpo, prorumpo, de aqua vel sanguine, Callim.

ἀναθωΰσσω, ξω, (θωΰσσω) vociferor, exclamo.

ἀναίδεια, ας, ἡ, (ἀναιδής) impudentia, importunitas.

ἀναιδεύομαι, (ἀναιδής) impudentia utor, impudenter me gero. Ar. Eq. 397. Lob. ad Phryn. p. 67.

ἀναιδημόνως, *adv.* absque ulla reverentia, impudenter, ab *adi.* ἀναιδήμων, ον.

ἀναιδήν, *adv.* ab ἀναιδής, *dub.* vid. Buttmann ad Plat. Gorg. p. 523. ed. Heind.

ἀναιδής, ές, (αἰδέομαι) impudens, inverecundus, qui respectum nullum habet, qui nemini parcit. λᾶας. Od. 11, 597.

ἀναιδία, ας, ἡ, *poet.* p. ἀναίδεια, Archil.

ἀναιδίζομαι, impudenter me gero. v. Dindorf. ad Ar. Eq. 398.

ἀναιδῶς, *adv.* impudenter.

ἀναιθύσσω, (αἰθύσσω) quatiendo excito flammam, unde accendo, moveo. 2) prorumpo.

ἀναίθω, (αἴθω) uro, accendo. 2) *intr.* accendor.

ἀναιμακτί, *adv.* (αἱμάσσω) sine sanguine, incruente.

ἀναίμακτος, ον, (αἱμακτός) incruentus.

ἀναιμία, ας, ἡ, sanguinis defectus.

ἄναιμος, ον, (αἷμα) exsanguis.

ἀναιμόσαρκος, ον, (αἷμα, σάρξ) cujus caro sanguinis est expers, Anacr. 43, 17.

ἀναιμότης, ητος, ἡ, i. q. ἀναιμία. Aristot. part. an. 4, 1.

ἀναιμόχροος, ον, *contr.* ἀναιμόχρους, ουν, (α pr. αἷμα, χρόα) qui est colore exsangui, pallidus.

ἀναίμων, ον, exsanguis, epith. Deorum, Il. 5, 342.

ἀναιμωτεί, *adv.* sine cruore.

ἀναιμωτί, *adv.* sine cruore.

ἀναίνομαι, *impf.* ἠναινόμην, *poet.* ἀναινόμην. aor. ἠνηνάμην, ἀνήνασθαι, *conj.* ἀνήνηται Il. 9, 506. reliqua tempora non sunt in usu: (radix est *AIN* – in αἶνος, αἰνέω, αἰνίζομαι: sic Dammium secutus Thierschius gramm. Hom. p. 332.; aliter Buttm. Lexil. p. 274.) *recuso*, renuo, abnuo: *c. acc.* 2) *detrecto c. inf.* Il. 18, 450. 500. 3) *nego*, infitior, sine casu. 4) respuo, repudio: pudet me, *c. inf.* vel *partic.* εὖ δράσας οὐκ ἀναίνομαι, Eur. Herc. 1238. Valck. ad Callim. p. 250.

ἀναίρεμα, τος, τό, praeda, spolium.

ἀναίρεσις, εως, ἡ, ablatio, sublatio: eversio: abrogatio: interfectio, caedes.

ἀναιρέτης, ου, ὁ, ablator, fur, latro: eversor: interfector, interemtor.

ἀναιρετικός, ή, όν, exitialis, letalis, mortifer. *Adv.* -κῶς negative.

ἀναίρετος, ον, qui nequit eligere. Sext. Emp. 11, 164.

ἀναιρέω, f. ήσω, (αἱρέω, irreg.) vel, quod multo est usitatius, *Med.* ἀναιρέομαι, *tollo*, sursum tollo, aufero, reporto, ἄεθλια, Il. 23, 736. στεφανηφόρους ἀγῶνας, victoriam in certaminibus reportare, Hdt. 5, 102. 2) excipio, recipio ad me, Od. 18, 356. 19, 22. concipio, gravida fio, Hdt. 3) suscipio, adgredior, ἔργον, Plat. 4) tollo, de loco moveo, σκηνήν, τράπεζαν, Xen. abrogo, aboleo, irritum facio: averto, deleo: *tollo*, de hominibus, i. e. interficio: tollo aliquem tanquam judex, i. e. condemno. 5) νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι, tollere mortuos ad sepeliendum, sepelire. παῖδας ἀν. suscipere, tollere liberos; non exponere. – ἀναιρεῖν, sc. φωνήν, de oraculo, *propr.* vocem tollere, s. edere e terrae gremio, i. e. responsum reddere: vaticinari: hac potestate non utuntur Medio; ἀναιρεῖσθαι παρὰ θεῷ potius est, facere ut reddatur responsum, i. q. μαντεύεσθαι, ap. Philostr.

ἀναίρω, αρῶ, (αἴρω) tollo, sursum tollo.

ἀναισθής, ές, i. q. ἀναίσθητος. Max. Tyr.

ἀναισθησία, ας, ἡ, (αἴσθησις) defectus sensuum, privatio sensuum, stupor, stoliditas, dementia.

ἀναισθητεύω, sum ἀναίσθητος. Diosc. 6, praef. *Med.* profert, sed damnat Phryn. epit. p. 349. vide ibi Lobeck.

ἀναισθητέω, f. ήσω, careo sensu, non sentio: sum stupidus, vel vecors. A seq.

ἀναίσθητος, ον, (αἰσθητός) carens sensu, expers facultatis sentiendi: stupidus, demens. 2) qui non sentitur, sensum effugiens, qui non cadit sub sensum.

ἀναισθήτως, *adv.* sine sensu: stupide, stolide. 2) lente, patienter.

ἀναισιμόω, ώσω, (αἶσα) insumo, impendo. Hdt.

ἀναισίμωμα, ατος, τό, sumtus, usus. A praec.

ἀναΐσσω, f. ξω, *Att.* ἀνᾴσσω, vel ἀνᾴττω, (ἀΐσσω) sursum ruo, surgo, prosilio. 2) adgredior, incepi.

ἀναίσχης, ὁ, ἡ, i. q. ἀναίσχυντος. A. B. I. 207.

ἀναισχυντέω, f. ήσω, impudens sum, impudenter ago. Plat. Legg. 5. Ar. Thesm. 714. Thuc. 1, 37.

ἀναισχύντημα, τος, τό, facinus impudens.

ἀναισχυντία, ας, ἡ, impudentia, inverecundia, animus inverecundus.

ἀναισχυντογράφος, ου, ὁ, (γράφω) scriptor rerum impudicarum. Polyb. 12, 13.

ἀναίσχυντος, ον, (αἰσχυντός) impudens, inverecundus, foedus, nefandus.

ἀναισχύντως, *adv.* impudenter, inverecunde.

ἀναιτία, ας, ἡ, innocentia. Hipp. p. 22. 30. *dub.*

ἀναιτιολόγητος, ον, (αἰτιολογία) cujus ratio reddi non potest.

ἀναίτιος, ον, vel -ία, (αἰτία) Aesch. caussam non habens, cujus caussa nulla est; qui in caussa non est, cur aliquid fiat. 2) innocens, qui culpari vel accusari nequit.

ἀναιτίως, *adv.* sine caussa, sine culpa.

ἀναιωρέω, ήσω, (αἰωρέω) in sublime tollo. Bion 1, 25.

ἀνακαγχάζω, f. άσω, cachinnor, effuse rideo.

ἀνακαθαίρω, (καθαίρω) expurgo, perpurgo. 2) expurgando ejicio, expello, τὸ βαρβαρικὸν ἀνακαθαίρειν, barbarorum exercitum ejicere. *Med.* eadem signif. ἀνακαθαίρεσθαι τὰ ἐπιόντα τοῦ πολεμοῦ, Plut. λόγον ἀν. sermone ad liquidum perducere, Plat. – Ap. medicos est purgare per vomitum.

ἀνακάθαρσις, εως, ἡ, (ἀνακαθαίρω) purgatio: explanatio allegoriarum.

ἀνακαθαρτικός, ή, όν, purgativus. Ab eodem.

ἀνακάθημαι, (κάθημαι) sedeo erectus. 2) recumbo, resideo.

ἀνακαθίζω, f. ίσω, erigo. *Med.* erigo me, erectus sedeo. 2) resido.

ἀνακαινίζω, f. ίσω, (καινίζω) innovo, renovo, instauro.

ἀνακαίνισις, εως, ἡ, renovatio, instauratio. A praec.

ἀνακαινισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ἀνακαινοποιέω, i. q. ἀνακαινόω, Cod. pseudep. V. T. p. 584.

ἀνακαινουργέω, i. q. ἀνακαινίζω, renovo: denuo facio.

ἀνακαινόω, f. ώσω, innovo, instauro. *Eccl.* Hinc.

ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, renovatio, instauratio. *Eccl.*

ἀνάκαιον, ου, τό, carcer, in quem conjiciebantur servi mali et liberti, qui a dominis suis defecerant. Suid. Harpocration. Dicitur etiam ἀναγκαῖον et ἀνώγεον.

ἀνακαίω, f. καύσω, (καίω, *irreg.*) accendo, incendo: incito.

ἀνακαλέω, f. έσω, (καλέω, *irreg.*) inclamo, alta voce adpello, voco, invoco. 2) revoco: recupero: sarcio, rependo.

ἀνακαλινδέω f. ήσω, verso, volvo, i. q. ἀνακυλινδέω.

ἀνακαλλύνω, (καλλύνω) rursus pulchrum reddo.

ἀνακαλυπτήρια, ων, τά, (ἀνακαλύπτω) dies, quo sponsa facie retecta prodit. 2) munus, quod sponsae eo die a marito aliisque dabatur pro honore et gratia revelati oris.

ἀνακάλυπτρα, ων, τά, idem, quod praeced. n. 2.

ἀνακαλύπτω, f. ψω, (καλύπτω) revelo, retego, patefacio.

ἀνακάλυψις, εως, ἡ, revelatio. A praec.

ἀνακαμπή, ῆς, ἡ, flexura sursum declinata, curvatura.

ἀνακαμπής, ές, inflexibilis.

ἀνακάμπτω, f. ψω, (κάμπτω) reflecto, declino, deflecto. 3) revertor, redeo.

ἀνακάμψερως, έρωτος, ὁ, (ἔρως) herba, quae amorem reducere credebatur. Plut. de fac. in orbe lunae 25. T. B. p. 80. H.

ἀνακαμψίπνοος, ον, (ἀνακάμπτω, et πνοή) qui reflexo itinere flat, qui reflexus flatus habet, *opponitur* εὐθύπνοος.

ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio, reciprocatio.

ἀνάκανθος, ον, (ἄκανθα) spinis, seu aculeis carens.

ἀνακάπτω, f. ψω, devoro, deglutio, absorbeo. Herodt. 2, 93.

ἀνάκαρ, *adv.* (ἀνά et κάρ pro κάρα) sursum versus, in superiorem partem.

ἀνακάρδιον, ου, τό, arbor quaedam Indiae, fructum avieulae corculo similem habens.

ἀνάκαρδος, ου, ἡ, idem et ex iisdem.

ἀνακάταξις, εως, ἡ, (ἄγνυμι) refractio.

ἀνάκαυσις, εως, ἡ, (ἀνακαίω) accensio, incensio.

ἀνακαχλάζω, ebullio, afferveseo, *ut simplex.*

ἀνακάχλασις, εως, ἡ, ebullitio, aestus.

ἀνάκαψις, εως, ἡ, (ἀνακάπτω) devoratio.

ἀνακειάζω, f. άσω, (κεάζω) findo.

ἀνάκεια, ων, τά, dies festus Dioscurorum, Castoris et Pollucis, qui et ἄνακες dicti.

ἀνάκειμαι, κείσομαι, (κεῖμαι, *irreg.*) propositus s. expositus sum: dicitur praesertim de rebus consecratis et dicatis, ut ἀνατίθημι. 2) deditus, addictus sum alicui rei, tribuor: situs, repositus sum in re. ἡ αἰτία ἀνάκειται ἔς τινα, tribuitur, adscribitur, Luc. πάντ' ἐπί σοι ἀνάκειται, in te posita sunt, Ar. πάντων ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς, Thuc. 2) accumbo, recumbo ad mensam, Polyb. 13, 6. Hoc significatu non adhibebatur ab antiquioribus, v. Phryn. Ecl. p. 216. ibique Lobeck.

ἀνάκειον, ου, τό, (ἄνακες) templum ἀνάκων, seu Dioscurorum.

ἀνακείρω, κερῶ, (κείρω) abscindo: disseco, lacero.

ἀνακεκαλυμμένως, *adv.* (ἀνακαλύπτω) sine velo, aperte. Sch. Soph. O. R. 1413.

ἀνακέκλομαι, (κέκλομαι) i. q. ἀνακαλέω, invoco. h. Hom. 18, 5.

ἀνακελαδέω, (κελαδέω) strepo, garrio.

ἀνακέλαδος, ου, ὁ, susurrus, v. κέλαδος.

ἀνακέομαι, έσομαι, (ἀκέομαι) resarcio, restituo.

ἀνακέομαι, *Ion.* i. q. ἀνάκειμαι.

ἀνακεράννυμι, f. άσω, (κεράννυμι, *irreg.*) commisceo, permisceo: tempero.

ἀνάκερμα, τό, (ἀνακείρω) quod abscinditur, frustulum, fere i. q. κέρμα Poll. 10, 93.

Ἄνακες, ων, οἱ, Dioscuri, Castor et Pollux. Cic. N. D. 3, 21. *prop. plur. obsol.* ab ἄναξ.

ἀνάκεστος, ον, (α pr. et ἀκέομαι) immedicabilis, insanabilis: i. q. ἀνήκεστος.

ἀνακεφαλαιόω, f. ώσω, capitulatim et summatim repeto: peroro: partes disjectas in unum corpus colligo: renovo, instauro: impleo, perficio.

ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio: repetitio ante dictorum per capita: consummatio, relatio. A praec.

ἀνακεφαλαιωτικός, ή, όν, ad repetitionem pertinens, quo quid repetitur.

ἀνακηκίω, (κηκίω) sursum feror, erumpo, ut aqua, sanguis, scaturio, prosilio.

ἀνακήρυκτος, ον, (ἀνακηρύττω) praeconis voce renunciatus, designatus ad munus in rep. gerendum, aut venditionis ergo.

ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio, proclamatio: declaratio per praeconem. A sequ.

ἀνακηρύσσω, *Att.* ἀνακηρύττω, f. ξω, (κηρύσσω) voce praeconis renuncio, proclamo: renuncio quovis modo, denuncio laudo, praedico.

ἀνακινδυνεύω, f. εύσω, denuo periclitor, periculum rursus adeo.

ἀνακινέω, f. ήσω, suscito, excito: prodoco. 2) ἀνακινεῖν sc. χεῖρας, manus et brachia concutere, quod solent facere pugiles, ad pugnam se parantes.

ἀνακίνημα, ατος, τό, suscitatio. (ῑ)

ἀνακίνησις, εως, ἡ, suscitatio, commotio: inpr. brachiorum motus, quo se ad pugnam parabant pugiles. Hinc omnino *praeludium*, λόγων, Plat. (ῑ)

ἀνακίρνημι, (κίρνημι) i. q. ἀνακεράννυμι, permisceo, tempero. ἀὴρ ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος, aër solis radiis temperatus, Aesch. dial. 3, 30. *Med.* φιλίας ἀνακίρνασθαι, amicitias jungere. Eur. Hipp. 253.

ἀνακλάζω, f. αγξω, (κλάζω, *irreg.*) clango, clamo. 2) latro, *de cane.*

ἀνακλαίω, f. αύσομαι, (κλαίω, *irreg.*) defleo, vehementer fleo, vicissim fleo. *In medio*, ploratum incipio, quem deinde alii sequantur. Soph.

ἀνάκλασις, εως, ἡ, (ἀνακλάω) reflexio, repercussio: confractio.

ἀνακλασμός, οῦ, ὁ, (ἀνακλάω) fractio, reflexio.

ἀνάκλαστος, ον, (ἀνακλάω) reflexus, vel reflecti valens.

ἀνακλαυθμός, οῦ, ὁ, (ἀνακλαίω) fletus.

ἀνάκλαυσις, εως, ἡ, deploratio. Ab eod.

ἀνακλαυσμός, οῦ, ὁ, fletus. Ab eod.

ἀνακλάω, f. άσω, (κλάω, irreg.) refringo, reflecto, repercutio. (α corripitur.)

ἀνακλέπτομαι, retrocedo sensim, clam me proripio. Hesych.

ἀνάκλημα, ατος, τό, (ἀνακλέω) idem quod ἀνάκλησις. 2) pars cantus.

ἀνάκλησις, εως, ἡ, (ἀνακαλέω) inclamatio, adpellatio: revocatio, revocatio ab exsilio: invocatio et evocatio, quae fit cantu: imploratio auxilii, compellatio, adlocutio.

ἀνακλητήρια, τά, (ἀνακαλέω) solennia celebrari solita apud Aegyptios, quum justam aetatem attigissent reges. Polyb. 18, 38, 3. 28, 10, 8.

ἀνακλητικόν, οῦ, τό, (ἀνακαλέω) cantus tubae revocantis e praelio, signum receptus. Subauditur ᾆσμα vel σημεῖον.

ἀνακλητικός, ή, όν, (ἀνακαλέω) excitans, evocans, revocans.

ἀνάκλητος, ον, (ἀνακαλέω) revocatus, Hippocr. inpr. ad militiam, evocatus. Dio Cass.

ἀνακλήτωρ, ορος, ὁ, (ἀνακαλέω) qui in jus vocat.

ἀνάκλιμα, τος, τό (ἀνακλίνω) acclivitas.

ἀνακλιντοπάλη, ης, ἡ, i. e. συγκράτιον, Mart. 14, 201. Salm. Exerc. p. 205.

ἀνακλιντήριον, ου, τό, (ἀνακλίνω) lectulus, in quo quiescimus interdiu.

ἀνάκλιντρον, ου, τό, i. q. ἀνακλιντήριον. vide Lobeck. ad Phryn. p. 132.

ἀνακλίνω, f. νῶ, repono, reclino. 2) discumbere jubeo. 3) aperio, expando, explico. (ῑ)

ἀνάκλισις, εως, ἡ, discubitus, accubatio, recubatio.

ἀνακλισμός, οῦ, ὁ, idem. 2) recubitorium.

ἀνακλιτικός, ή, όν, discubitorius.

ἀνάκλιτος, ον, reclinatus, recubans. θρόνος ἀνάκλιτος, sella ad recubandum apta, Plut.

ἀνάκλιτον, ου, τό, *subst.* sella, quae habet, in quod reclinari dorsum possit, reclinatorium.

ἀνακλονέω, (κλονέω) huc illuc moveo, Opp. Hal. 3, 408.

ἀνακλύζω, f. ύσω, abluo, de undis. AP. Rh. 2, 551.

ἀνακλώθω, f. ώσω, (κλώθω) filum retorqueo, involutos fusos revolvo, retracto mutando fatum, de Parca.

ἀνάκλωσμα, τος, τό, (ἀνακλώθω) revolutio, ap. Nic. si lectio vera. Athen. IX. 372. E.

ἀνακνισσόω, (κνισσόω) fumo impleo. Tryphiod. 549.

ἀνακογχύζω, (κόγχη) concha impleo. Hippocr. p. 843. F. ubi falso legitur ἀνακογχίζω. vide ἀποσογχύζω.

ἀνακογχυλιάζω, f. άσω, (κόγχη) os, fauces colluo, i. q. ἀναγαργαρίζω. 2) sigillum recludo et adultero. Ar. Vesp. 609.

ἀνακογχυλιασμός, οῦ, ὁ, (ἀνακογχυλιάζω) gargarisatio.

ἀνακογχυλιαστός, ή, όν, (ἀνακογχυλιάζω) quo fauces colluuntur. 2) qui gargarizari solet, vel potest. Ab eod.

ἀνακογχυλίζω, f. ίσω, idem quod ἀνακογχυλιάζω.

ἀνακογχυλισμός οῦ, ὁ, gargarizatio.

Ἄνακοι, ων, οἱ, idem quod Ἄνακες.

ἀνακοίλος, ον, (κοῖλος) cavus.

ἀνακοίλωμα, τος, τό, cavitas, cavum, v. c. arboris. *dub.* lect. Luciani 5. p. 296.

ἀνακοιμάομαι, dormio, cubo.

ἀνακοινόω, f. ώσω, communico aliquid cum aliquo, τινὶ περί s. ὑπέρ τινος vel τινί τι. *Med.* communico cum aliquo de re aliqua, deliberandi caussa, consulto cum aliquo de re quapiam, consulto aliquem.

ἀνακοίνωσις, εως, ἡ, communicatio. 2) Schema quoddam rhetoricum.

ἀνακοιρανέω, dominor, rego.

ἀνακολλάω, f. ήσω, conglutino, glutine adstringo et contineo.

ἀνακόλλημα, ατος, τό, glutinamentum, quo aliquid constringitur.

ἀνακόλλησις, εως, ἡ, restrictio, quae fit glutine.

ἀνακολλητικός, ή, όν, ad conglutinendum idoneus. Dioscor. 2, 161.

ἀνακολουθία, ας, ἡ, (ἀν-priv., ἀκολουθέω) quum sequentia prioribus non respondent.

ἀνακόλουθον, ου, τό, vitium orationis, quando non sequitur, quod superioribus respondeat.

ἀνακόλουθος, ον, inconsequens, non respondens praecedentibus. 2) non consentaneus, ineptus.

ἀνακολούθως, *adv.* neglecta consecutione legitima. 2) parum convenienter. Dion. Hal.

ἀνακολπάζω, succingo, alii malunt ἀνακαλπάζω. ap. Aristoph. Thesm. 1174. e καλπάζω, nam κολπάζω non reperitur: sed ἀνακεκολπωμένος habet Etym. M.

ἀνακολυμβάω, f. ήσω, emergo, supernato. 2) emergens adfero.

ἀνακομάω, comas recupero: refloresco.

ἀνακομβόω, (κόμβος) religo, colligo. Geopon. λ, 83, 1.

ἀνακομιδή, ῆς, ἡ, (ἀνακομίζω) relatio, reportatio: recuperatio, receptio, v. c. spiritus e suffocatione, vel pristinae valetudinis e morbo gravi: reditus: delatio mortuorum ex uno sepulcro in aliud.

ἀνακομιστέον, *adj.* verb. ab ἀνακομίζω.

ἀνακομίζω, f. ίσω, refero, tollo: confero: eveho, ἀνακομίζομαι, redeo, revertor, retro trajicio, recupero.

ἀνακοντίζω, f. ίσω, (ἀκοντίζω) ejaculor. 2) erumpo.

ἀνακοπή, ῆς, ἡ, repercussio: reciprocatio: impedimentum. A seq.

ἀνακόπτω, f. ψω, retundo, impedio, inhibeo, v. c. navem, i. e. muto cursum. 2) arceo, propulso. 3) elido.

ἀνακορέω, (κορέω) repurgo.

ἀνακοσμοποιέω, mundum denuo facio. Epiph.

ἀνακουστέω, sum ἀνάκουστος. Diog. Laert.

ἀνάκουστος, ον, (ἀνά, ἀκουστός) sub auditum cadens.

ἀνακουφίζω, f. ίσω, sublevo. ἀνακουφίζομαι, efferor.

ἀνακούφισις, εως, ἡ, sublevatio, adlevatio.

ἀνακούφισμα, τος, τό, i. q. ἀνακούφισις.

ἀνακούω, ούσομαι, (ἀκούω, irr.) iterum audio, *c. gen.* Soph. El. 81. nisi rectius Harmannus ad Soph. El. p. 20. κἀνακούσωμεν ab ἀνακούω derivavit.

ἀνακραγγαίνω, (ἀνακράζω) succlamo. Hesych.

ἀνακραδαίνω, (κραδαίνω) vibro, quatio, quasso.

ἀνακραδάω, idem.

ἀνακράζω, f. άξω, (κράζω, irreg.) exclamo: loquor, proloquor.

ἀνάκρασις, εως, ἡ, (ἀνακεράννυμι) permissio, commistio, temperatio.

ἀνακραύγασμα, τος, τό, exclamatio. Cleomedes Cycl. Theor. II. p. 61.

ἀνακραυγάζω, άσω, (κραυγάζω) exclamo. Lob. Phryn. p. 337. A. B. 396.

ἀνακρέκομαι, (κρέκω) τινά, carmina aliquem celebro. Crinag.

ἀνακρέμαμαι, (κρέμαμαι, irreg.) suspensus sum, pendeo ex alto.

ἀνακρεμάννυμι, (κρεμάννυμι, irreg.) suspendo, elevo in altum: spe suspendo. *Med.* suspensus sum.

ἀνακρίνω, f. ινῶ, quaestionem habeo, scrutor, interrogo; examino, aestimo: dijudico. *Med.* litigo cum aliquo, πρὸς ἑαυτούς, Herodt. 9, 56.

ἀνάκρισις, εως, ἡ, (ἀνακρίνω) interrogatio. 2) inquisitio, maxime quam singuli magistratus faciunt ante judicia de rebus ad litem pertinentibus. 3) disceptatio, judicium. A praec.

ἀνακριτικός, ή, όν, interrogatorius, ad quaestionem pertinens.

ἀνακροταλίζω, plaudo, ut seq.

ἀνακροτέω, f. ήσω, plaudo, complodo. 2) plausu comprobo, celebro.

ἀνάκρουσις, εως, ἡ, (ἀνακρούω) retractio; inhibitio navis, quae fit retro remigando: praeludium.

ἀνακρουστικός, ή, όν, repulsatorius. Plot.

ἀνακρούω, f. ούσω, retundo, reprimo, coërceo. *Med.* ἀνακρούσασθαι, canendi initium facere. 2) retro remigare, inhibere remis.

ἀνακρύπτω, ψω, (κρύπτω) studiose occulto.

ἀνακρωτηρίαστος, ον, (α priv. et ἀκρωτηριάζω) integer, illaesus.

ἀνακτάομαι, f. ήσομαι, recupero, recipio, reparo. 2) refocillo, recreo. 3) demereor, mihi concilio, mihi amicum facio.

ἀνακτέος, ον, reducendus, subvehendus: *adj.* verb. ab ἀνάγω. 2) *adj.* verb. ab ἀνάσσω, regendus.

ἀνάκτησις, εως, ἡ, (ἀνακτάομαι) recuperatio: recreatio: conciliatio gratiae.

ἀνακτητικός, ή, όν, recuperarius, recuperandi vim habens: recreandi vim habens.

ἀνακτίζω, f. ίσω, (κτίζω) renovo, reaedifico, rursum creo, reformo.

ἀνάκτισις, εως, ἡ, instauratio. A praec.

ἀνακτίτης, ου, ὁ, gemma, quae alias γαλακτίτης. Orph. Lith. 192.

ἀνακτορία, ας, ἡ, (ἀνάκτωρ) imperium, regnum: regimen.

ἀνακτόριος, ία, ον, (ἀνάκτωρ) herilis.

ἀνάκτορον, ου, τό, regium palatium. 2) templum, inprimis Dioscurorum.

Ἀνακτοτελέσται, οἱ, (ἄναξ, τελέω) sacerdotes, qui Corybantum mysteriis praesunt, regii sacrificuli.

ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, (ἀνάσσω) rex. 2) herus.

ἀνακυΐσκω, (ἀνά, κύω) abortum facio.

ἀνακυκάω, f. ήσω, (κυκάω) permisceo, commisceo.

ἀνακυκλέω, (κυκλέω) in orbem ago, revolvo, repeto. 2) erigo. Eur. Or. 225.

ἀνακύκλησις, εως, ἡ, (ἀνακυκλέω) idem quod ἀνακύκλωσις.

ἀνακυκλικός, ή, όν, quod circumagi potest: inprim. sic dicuntur carmina, quae ab utraque parte legi queunt.

ἀνακυκλισμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀνακύκλωσις.

ἀνακυκλόω, f. ώσω, cingo, circumdo. 2) repeto. 3) revolvo in modum rotae.

ἀνακύκλωσις, εως, ἡ, circumactio, circulatio. 2) conversio in orbem, ut reipublicae.

ἀνακυλισμός, οῦ, ὁ, revolutio, conversio. A seq.

ἀνακυλίω, f. ίσω, (κυλίω) replico, revolvo. 2) sursum volvo. (⏑⏑⏑––)

ἀνακυμβαλιάζω, f. άσω, cum sonitu evertor. Il. 16, 379.

ἀνακυπτέω, ήσω, (κυπτέω) everto, Nic. Th. 706.

ἀνακύπτω, f. ψω, oculos et caput erigo, ut aves bibentes solent. 2) exsisto, emergo, *proprie et tropice, ut e malis, curis, etc.* 3) spe erigor, animoque recreor.

ἀνάκυρτος, ον, repandus.

ἀνακωδωνίζω, (κωδωνίζω) sonum eliciendo explorare. Ar. Poll. 10, 173.

ἀνακωκύω, f. ύσω, deploro, defleo. (ῡ)

ἀνάκωλος, ον, (κῶλον) brevissimus, mutilus: κόμηλος, brevia crura habens. Diod.

ἀνακωλύω, f. ύσω, arceo.

ἀνακωμῳδέω, f. ήσω, comice decanto vel dico; in scena recito, nominatim in comoedia perstringo: comice irrideo.

ἀνακῶς, adv. sedulo, sollicite. ἀνακῶς ἔχειν τινός i. q. ἐπιμελεῖσθαι, curam alicujus gerere. Herodt. 1, 24. 8, 109. Thuc. 8, 102. Plut. Thes. 33. Dictio propria est *Ionica.* (Derivandum est hoc adverbium ab ἄναξ, *propr.* is, qui curam gerit alicujus rei.

ἀνακωφάω, f. ήσω, sursum reddo. v. l. Ar. Eq. 312. cf. Pors. Orest. 1279.

ἀνακωφόω, f. ώσω, idem.

ἀνακωχεύω, f. εύσω, (ἀνακωχή) retineo, inhibeo: inpr. navem ancoris retineo in alto. Herodt. 7, 168.

ἀνακωχέω, id. ap. Hesych.

ἀνακωχή, ῆς, ἡ, (ἀνέχω) impedimentum, inpr. quum naves in salo tenentur in ancoris, ne a vento illidantur scopulis; recessio navium a litore versus altum in tempestate. 2) induciae. Sed in hoc sensu scribendum ἀνοκωχή potius vid. A. B. 406.

ἀναλάζομαι, f. άσομαι, (λάζομαι) rursum capio. Mosch. 2, 159.

ἀναλακτίζω, f. ίσω, calcitro, repudio.

ἀναλαλάζω, ξω, (ἀλαλάζω) clamorem bellicum tollo pugna incipiente. Xen.

ἀναλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irreg.) suscipio, adsumo, ad me recipio: τοὺς ἄνδρας ἀναλαβόντες ἴεσαν, adsumentes viros, i. e. *cum* viris, Xen.: prehendo. 2) percipio, edisco. 3) recipio, recupero. Hinc: retineo, cohibeo; corrigo: reparo, restauro, recreo.

ἀναλάμπω, f. ψω, resplendeo, reluceo: ardeo, exardeo: recreor, vires recipio.

ἀναλγής, ές, (ἄλγος) doloris expers, qui doloris sensu nullo adficitur, durus, stupidus.

ἀναλγησία, ας, ἡ, indolentia. A praec.

ἀνάλγητος, ον, (ἄλγος) sine dolore, expers doloris: durus, crudelis, qui nullo dolore aut misericordia tangitur.

ἀναλγήτως, adv. inhumaniter: absque doloris sensu, absque molestia.

ἀναλδαίνω, (ἀλδαίνω) augeo, do incrementum, succrescere facio.

ἀναλδής, ές, (ἀν-priv., ἀλδαίνω) non crescens, incrementum non capiens. 2) incrementum impediens, Aret. 333.

ἀναλδήσκω, (ἀλδήσκω) succresco, augeor.

ἀναλεαίνω, (λεαίνω) contero: polio.

ἀναλέγω, f. ξω, (λέγω, irreg.) colligo: computo, numero: considero, animo aliquid volvo. *Med.* colligor, me recolligo: recito, lego.

ἀνάλειπτος, (ἀλείφω) non unctus; sed cf. Lob. Phr. p. 702.

ἀναλειφία, ας, ἡ, quum quis non ungitur

ἀνάλειφος, ον, i. q. ἀνάλειπτος, non unctus. Themist. Or. 20. p. 234. d. Analogia postularet ἀνήλειφος, vid. Lobeck. Phryn.

ἀναλείχω, f. ξω, lambo, delingo. Herodt. 1, 74

ἀνάλεκτα, ων, τά, reliquiae ciborum.

ἀνάλεκτος, ον, (ἀναλέγω) collectitius, collectus, collectaneus: electus, eximius.

ἀναληθής, ες, (ἀληθής) falsus.

ἀναληθῶς, adv. falso.

ἀνάλημμα, ατος, τό, (ἀναλαμβάνω) altitudo: exaltatio, restauratio. 2) ἀναλήμματα vocantur substructiones, s. muri substructi: hinc quicquid muris substructis in edito est, e. g. horti pensiles.

ἀναληπτέον, *adj.* verb. ab ἀναλαμβάνω, Plato Legg. 2. p. 864. b.

ἀναληπτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀναλαμβάνω) amula, ap. Jos. Ant. 8, 3. Cod. Vatic. vulgg. ἀναλημπτήρ. male.

ἀναληπτικός, ή, όν, (ἀναλαμβάνω) recuperatorius: refocillandi, recreandi vim habens.

ἀναληπτικῶς, adv. apte ad refocillandum corpus.

ἀνάληψις, εως, ἡ, (ἀναλαμβάνω) resumptio, recuperatio, receptio: virium refectio: adoptio: perceptio rei alicujus: schema rhetoricum.

ἀναλθής, ές, (ἄλθω) insanabilis, incurabilis. 2) *act.* nihil ad sanandum proficiens. Bion. 7, 4.

ἀνάλθητος, ον, i. q. ἀναλθής, Nonn. Dion. 36. p. 900. cf. Brunck. ad Eur. Hipp. 1386.

ἀναλίγκιος, ον, (ἀλίγκιος) dissimilis.

ἀναλίζω, (ἀλίζω I.) recolligo. Empodocl. Macrob. 1, 17. ἀναλισθείς, de sole, collectis ignibus.

ἀναλικμάω, (λικμάω) ventilo, vanno purgo.

ἀνάλιος, *Dor.* p. ἀνήλιος.

ἀνάλιπος, ον, *Dor.* p. ἀνήλιπος, discalceatus. Theocr. 4, 55. (⏑–⏑⏑)

ἀνᾱλίσκω, f. ἀνᾱλώσω, aor. *att.* ἀνάλωσα, sine augm., ap. communis dialecti scriptores nunc ἀνήλωσα, nunc, ἠνάλωσα, ita quoque in pf. *att.* ἀνάλωκα, ap. reliquos ἀνήλωκα et ἠνάλωκα, (sic quidem vulgo praecipiunt, v. Valck. Phoen. 591. Mattair. in dial. p. 53. Brunck. Ar. Plut. 380. Soph. Aj. 1049. sed ἀνήλωσα etiam reperitur ap. *Atticos*, v. Herm. Soph. Aj. 1028. Poppo de eloc. Thuc. p. 226. idem ad Cyrop. 1, 4, 5.) raro admodum invenitur praes. ἀναλόω, quod v. suo loco -*absumo*, insumo, impendo: mercedem do, impensas suppedito, εἴς τι. 2) consumo, conficio; destruo, exstinguo, perdo, interficio.

ἀνάλιστος, ον, (ἀλίζω) sale non conditus, insulsus. (⏑⏑–⏑)

ἀναλιχμάομαι, (λείχω) lambo, Jos. Ant. 8, 15.

ἀναλκεία, ας, ἡ, (ἀλκή) impotentia: ignavia, timiditas.

ἀναλκία, ας, ἡ, (ἀλκή) impotentia: ignavia, timiditas.

ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, (ἀλκή) impotens, carens animo injuriarum impatiente et ultionis studioso.

ἀνάλλαγμα, τό, (ἀλλάσσω) ἀνέσομαι παρὰ σοῦ ἐν ἀναλλάγματι, 2 Sam. 24, 24.

ἀνάλλακτος, ον, immutabilis.

ἀναλληγόρητος, ον, proprie et sine allegoria dictus. Eustath.

ἀναλλοίωτος, ον, (ἀλλοιόω) immutabilis: qui aegre mutatur.

ἀνάλλομαι, (ἅλλομαι, irreg.) adsilio, insilio.

ἄναλμος, ον, (ἅλμη) salsuginis expers.

ἀναλογάδην, *adv.* secundum proportionem.

ἀναλογεῖον, ου, τό, locus in quo reponuntur libri, pulpitum. Poll. 10, 60.

ἀναλογέω, f. ήσω, proportione respondeo, similis sum: secundum analogiam sum 2) adnumero, Inscr. Pocock. p. 45.

ἀναλογητικός, ή, όν, qui ex proportione et comparatione res dijudicat. Diog. Laert. 1, 17. Sext. Emp. p. 261.

ἀναλογία, ας, ἡ, proportio, similis ratio, similitudo, analogia.

ἀναλογίζομαι, ratiocinor, reputo, aestimo, cogito mecum, intelligo.

ἀναλογικός, ή, όν, proportionalis, qui est secundum analogiam.

ἀναλόγισμα, ατος, τό, ratiocinatio et comparatio rei cum alia. Plat. Theaet. p. 186. c.

ἀναλογισμός, οῦ, ὁ, ratiocinatio, subductio. 2) cogitatio, ratio et consilium. 3) consequentia. 4) i. q. ἀναλογία.

ἀναλογιστικός, ή, όν, ad ratiocinandum aptus: qui analogiam docet.

ἀναλογιστικῶς, *adv* probabiliter, per conjecturam

ἀνάλογος, ον, (λόγος) consentaneus, *rationi* conveniens: proportionalis, τινός et τινί.

ἀναλόγως, *adv.* convenienter, congruenter.

ἄναλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (α pr. et ἅλς) insulsus, non salitus.

ἀναλόω, i. q. ἀναλίσκω, sed minus frequens: exempla habet Schaef. Greg. p. 706. 916.

ἄναλτος, ον, (ἅλς) insulsus, sale non conditus.

ἄναλτος, ον, (ἀν. priv. et ἄλθω) inexplebilis, insatiabilis. Od. 17, 228.

ἀναλύζω, (λύζω) ingemisco, singultio, cum singultu defleo.

ἀνάλυσις, εως, ἡ, (ἀναλύω) resolutio, dissolutio: abrogatio, remissio: liberatio: migratio, discessus, abitus, praesertim e vita: explicatio.

ἀναλῠτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀναλύω) liberator.

ἀναλύτης, ου, ὁ, (ἀναλύω) liberator: qui solvit inpr. incantationes. (ῠ)

ἀναλῠτικός, ή, όν, (ἀναλύω) quasi resolutorius: totum in suas partes, elementa etc. resolvens, vel modum resolvendi demonstrans.

ἀναλυτρόω, f. ώσω, redimendum concedo, redemtum reddo. *Med.* redimo. Diod. 16, 51. si lectio vera.

ἀναλύω, f. ύσω, (λύω, irreg.) resolvo, dissolvo, retexo: abrogo: sc. ἀγκύρας, ancoram. solvo, hinc: abeo, discedo, migro. dic. etiam de morientibus. *Med.* corrigo culpam, rem in melius restituo. *Ion. et Hom.* dicitur ἀλλύω.

ἀναλφάβητος, ον, qui ne alphabetum quidem callet, plane illiteratus.

ἀνάλωμα, ατος, τό (ἀναλίσκω, ἀναλόω) sumtus, impensa. ((⏑––⏑)

ἀναλωμάτιον, τό, (λῶμα) extremitas. Matt. vet. p. 67.

ἀνάλωσις, εως, ἡ, consumptio. (⏑––⏑).

ἀνᾱλωτής, οῦ, ὁ, consumtor. Hinc.

ἀναλωτικός, ή, όν, absumens, vim consumendi habens.

ἀνάλωτος, ον, (ἀν–priv., ἁλίσκομαι) qui capi non potest, invictus, inexpugnabilis.

ἀναλωφάω, f. ήσω, respiro, interquiesco, mitesco, desaevio.

ἀναμαιμάω, f. ήσω, furibundo impetu sursum deorsum feror, furo.

ἀναμαλάσσω, f. αξω, (μαλάσσω) remollio, subigo.

ἀναμανθάνω, f. θήσομαι, (μανθάνω, irreg.) de integro disco: disco, attendo: dedisco, melius disco.

ἀναμαντεύομαι, (μαντεύομαι) oraculi effatum irritum reddo, A. B. 26. Valck. Hipp. 890.

ἀναμάξευτος, ον, (α pr. et ἅμαξα) qui nullis plaustris permeari potest, aut tritus nondum est.

ἀναμαρμαίρω, splendesco. Ap. Rh. 3, 1300.

ἀναμαρτησία, ας, ἡ, (ἁμαρτάνω) conditio ea, qua quis non peccat, non errat, innocentia.

ἀναμάρτητος, ον, peccati expers, qui sine peccato est: qui peccare nequit, in quo lapsus vel error locum non habet.

ἀναμαρτήτως, *adv.* sine peccato, juste et recte.

ἀναμαρτοεπής, ές, qui verbis non peccat, qui falsum non dicit. Cyrill.

ἀναμαρυκάομαι, *Dor.* pro ἀναμηρ., idem quod ἀναμασάομαι, rumino, renovo mandendo. Chrys. in Gen. I. 215.

ἀναμασάομαι, it. ἀναμασσ. (μασάομαι) iterum mando, rumino. 2) diligenter, iterum iterumque cogito, exploro.

ἀναμάσσω, ξω, (μάσσω) polluo. ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quo caput tuum polles, s. quod capite tuo lues. Od. 19. 92. Herodt. 1, 155. Sic etiam *Med.* ἀναμάττεσθαι τινί τι, Plut. 2) exprimo, effingo, imitor: plerumque in *Med.* 3) manibus tracto, pinso, farinam subigo, etiam in *med.*

ἀναμαστεύω, f. εύσω, quaero, requiro, diligenter quaero, pervestigo, anquiro.

ἀναμασχαλιστήρ, ῆρος, ὁ, (μασχάλη) ornamentum axillare mulierum.

ἀνάματος, ον, (νᾶμα) aquis carens. (⏑–⏑⏑)

ἀναμάχητος, ον, iterata pugna restitutus.

ἀναμάχομαι, f. έσομαι, et frequentius οῦμαι, rursum seu denuo pugno, pugnam repeto: iterum pugnando rem restituo, iterato praelio cladem acceptam resarcio, aciem reparo. *c. accus.* τὸν λόγον, Plat. Hipp. maj. 286. d.

ἀνάμβατος, ον, (α pr. et ἀμβατός, pro ἀναβατός) qui conscendi non potest: quem nemo conscendit, vacuus; *de equo.*

ἀναμέλγητος, ον, (α pr. et ἀμέλγω) non emulctus: qui nequit mulgeri.

ἀνάμελκτος, ον, idem. Sch Theocr. 1, 6.

ἀναμέλπω, f. ψω, (μέλπω) cano, celebro cantu.

ἀναμεμιγμένως, *adv.* a part. perf. pass. verbi ἀναμίγνυμι, mistim, promiscue.

ἀναμενητέον, *adj.* verb. ab ἀναμένω, Ach. Tat.

ἀναμένω, f. ενῶ, (μένω, irreg.) expecto, *c. accus.* ἠῶ δῖαν, Od. 19, 342. maneo qm.: differo, procrastino, ἀναμένειν τὸ πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ, Xen. Cyr. 1, 6, 10. 2) *intrans.* permaneo, constans maneo.

ἀναμέσος, ον, (μέσος) qui est medius aliquo in loco, intermedius. *Ion.* Herodt. 2, 108.

ἀνάμεστος, ον, plenus, refertus.

ἀναμεστόω, f. ώσω, repleo.

ἀναμεταξύ, *adv.* inter, medio. Memnon p. 99. Sch. Thuc. 1, 118.

ἀναμετρέω, f. ήσω, denuo metior, remetior: iter eundo remetior: narro, commemoro, repeto. 2) accurate metior. *In med.* fere eadem notat; *item* per mensuram dividere, ut agros colonis. *Passive* mensuram accipere.

ἀναμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.

ἀναμηλόω, ώσω, (μήλη) μήλῃ extraho cf. καταμηλόω.

ἀναμηρυκάομαι, f. ήσομαι, rumino, remando. (al. ἀναμαρ.)

ἀναμηρύκησις, εως, ἡ, i. q. μηρύκησις.

ἀναμηρύομαι, f. ύσομαι, fila delapsa seu fluentia fuso circumacto recolligo. (ῡ)

ἀναμηχανάομαι, f. ήσομαι, rursum machinor, rursus molior, irritum conatum nova calliditate vel arte reparo.

ἀνάμιγα, ἀνάμιγδα et ἀναμίγδην, *adv.* (ἀναμίγνυμι) *poet.* ἄμμιγα etc. mixtim, promiscue. 2) simul, *c. dat.*

ἀναμίγνυμι, f. ίξω, (μίγνυμι irreg.) immisceo, permisceo, commisceo.

ἀνάμικτος, ον, (ἀναμίγνυμι) permixtus.

ἀναμίλλητος, ον, (α pr. et ἁμιλλάομαι) non controversus. 2) non contentiosus.

ἀναμιμνήσκω, f. ἀναμνήσω, (μιμνήσκω, irreg.) in mentem revoco alteri, admoneo, commonefacio. τινά τι. *med.* memini, recordor, *c. gen.*, rarius *c. acc.*

ἀνάμιμνε, *poet.* pro ἀνάμενε.

ἀναμινυρίζω, f. ίσω, cantillo, parva sc. et querula voce.

ἀναμινύρω, i. q. ἀναμινυρίζω, Theophyl. epist. 21.

ἀναμίξ, *adv.* (ἀναμίγνυμι) promiscue, mixtim.

ἀνάμιξις, εως, ἡ, permistio, commistio.

ἀναμίσγω, (μίσγω) pro ἀναμίγνυμι, in praes. et impf.

ἀναμισθαρνέω, f. ήσω, (ἀνά, μισθός, et ἄρνυμαι) denuo mercedem capio.

ἄναμμα, ατος, τό, (ἀνάπτω) quod accensum est, ignitum: fax ardens, seu accensa.

ἀνάμματος, ον, (α pr. et ἅμμα) enodis, vinculo seu nodo carens.

ἀναμνημονεύω, (μνημονεύω) denuo memor sum, rursus memoro. Epiph. I. p. 203.

ἀνάμνησις, εως, ἡ, (ἀναμιμνήσκω) reminiscentia, recordatio. 2) commonefactio, admonitio.

ἀναμνηστία, ας, ἡ, reminiscentia.

ἀναμνηστικός, ή, όν, (ἀναμιμνήσκω) qui reminiscentia valet, facile reminiscens.

ἀνάμνηστος, ον, cujus quis recordatur. Plat. Men. p. 87. b.

ἀναμολεῖν, ἀνέμολον, (μολεῖν) aor. 2. ab *obsol.* praes. ἀναμολῶ, sursum eo, adscendo: recedo.

ἀναμολύνω, foedo, inquino, *ut simplex, sed fortius.*

ἀναμονή, ῆς, ἡ, (ἀναμένω) remansio: sustentatio, toleratio, patientia: expectatio.

ἀναμόργνυμι, f. ξομαι, (μόργνυμι) imprimo.

ἀναμορμύρω, (μορμύρω) cum murmure ebullio, aestuo, de aqua fervente. Od. 12, 238.

ἀναμορφοσκοπία, i. q. ἀναμορφόω, Epiph. I. p. 495.

ἀναμορφόω, f. ώσω, (μορφή) reformo.

ἀναμόρφωσις, εως, ἡ, reformatio.

ἀναμοχθίζομαι, (μοχθίζω) ingemisco, suspiro. Aesch. Pr. 743. v. l.

ἀναμοχλεύω, f. εύσω, vectibus submoveo, emolior. 2) tollo, submoveo; vi in lucem protraho.

ἀναμπέχονος, ον, (α pr. et ἀμπεχόνη) non habens ἀμπεχόνην, vestitum, non togatus, seu palliatus.

ἀναμπίσχω, i. q. ἀμπίσχω, *dub. lect.* Ar. Vesp. 1189.

ἀναμπλάκητος, ον, (ἀμπλάκητος) non errans, peccato carens, justus. v. l. Soph. O. R. 472. cf. Herm. Trach. 120.

ἄναμπυξ, υκος, ὁ καὶ ἡ, (α pr. et ἄμπυξ) non habens vittam.

ἀναμυρίζω, f. ίσω, iterum inungo. Phot. epist. II. p. 50.

ἀναμυρισμός, οῦ, ὁ, (ἀναμυρίζω) unctio repetita. Phot. epist. II. p. 57.

ἀναμυχθίζομαι, f. ίσομαι, (μυχθίζω) irrideo. 2) suspiro.

ἀναμύω, f. ύσω, aperio oculos, dispicio. 2) visum recipio. A. B. 391.

ἀναμφήριστος, ον, (α pr. et ἀμφήριστος) certus, indubitatus, non controversus.

ἀναμφηρίστως, *adv.* sine dubio, vel controversia.

ἀναμφίβολος, ον, (α priv. et ἀμφίβολος) minime dubius, non ambiguus.

ἀναμφιβόλως, *adv.* sine dubitatione.

ἀναμφίδοξος, ον, (α pr. et ἀμφίδοξος) minime dubius.

ἀναμφιδόξως, *adv.* procul dubio, omnium consensu.

ἀναμφίεστος, ον, (α pr. et ἀμφιέννυμι) non indutus, nudus.

ἀναμφιέστως, *adv.* nude, sine vestibus.

ἀναμφίλεκτος, ον, (α pr. et ἀμφίλεκτος) non dubius, extra controversiam positus.

ἀναμφιλέκτως, *adv.* sine controversia.

ἀναμφίλογος, ον, (ἀμφίλογος) non dubius, certus, non controversus.

ἀναμφιλόγως, *adv.* sine controversia.

ἀναμφισβατήσιμος, ον, non controversus.

ἀναμφισβήτητος, ον, (α priv. et ἀμφισβήτητος) haud ambiguus, non controversus, indubius. ἐς ἀναμφισβήτητον, sine ulla altercatione et dubitatione. Xen. Cyr. 8, 5, 6.

ἀναμφισβητήτως, *adv.* sine controversia, haud dubie.

ἀναμωκάομαι, f. ήσομαι, irrideo.

ἀνανάγκαστος, ον, (α pr. et ἀνάγκαστος) voluntarius, minime coactus.

ἀνανδρία, ας, ἡ, et ἀνανδρεία, ignavia, improbitas, levitas degeneris et imbellis animi. 2) inopia pubertatis, impotentia. 3) status virginum, quae maritos non invenerunt vel viduarum, quae maritos amiserunt. Xen. de rep. Lac. 9, 5. *Not.* De forma ἀνανδρία et ἀνανδρεία vide sub ἀνδρία.

ἀνανδριεῖς, οἱ, eunuchi, ap. Hippocr.

ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (α pr. et ἀνήρ) parum virilis, ignavus, effeminatus, mollis. 2) meticulosus. 3) ἡ, innupta.

ἀνανδρόω, f. ώσω, ignavum reddo, eviro.

ἀνάνδρως, *adv.* non viriliter, ignave.

ἀνανδρωτος, ου, ἡ, viduata, marito orbata. Soph.

ἀνανεάζω, f. άσω, (νεάζω) renovo, instauro. ἀνανεάζομαι, muto me in novam formam.

ἀνανέμω, (νέμω, irreg.) *poet.* ἀννέμω, denuo distribuo. 2) i. q. ἀναγιγνώσκω, Theocr. 18, 48 ibique Toup. Schol. Pind. Isthm. 2, 68. 3) *Med.* recenseo. Herodt. 1, 173.

ἀνανέομαι, (νέομαι, irreg.) redeo, de sole: orior. ἀννεῖται contr. p. ἀνανέεται, Od. 10, 192.

ἀνανεόω, f. ώσω, (νεόω) renovo, instauro: in memoriam revoco: etiam in *Med.* Soph. Trach. 397.

ἀνάνετος, ον, (α pr. et ἄνετος) remissionis expers, qui non remittitur, non laxus.

ἀνάνευσις, εως, ἡ, (ἀνανεύω) requies e malis et liberatio. LXX.

ἀνάνευσις, εως, ἡ, (ἀνανεύω) recusatio, repulsa: *propr.* rejectio capitis et oculorum.

ἀνανευστικός, ή, όν, (ἀνανεύω) recusans, proclivis ad abnuendum Arrian. Epict. 1, 14.

ἀνανεύω, f. εύσω, (νεύω) renuo, abnuo, nutu veto, rejecto capite veto vel nego. 2) suspicio, oculos et caput attollo.

ἀνανέω, f. εύσομαι, (νέω, irreg.) sursum nato, emergo. 2) respiro ab aerumnis, requiesco.

ἀνανέωμα, τος, τό, i. q. ἀνανέωσις. Euseb. h. eccl. p. 314.

ἀνανέωσις, εως, ἡ, (ἀνανεόω) revocatio, instauratio: regeneratio: in memoriam revocatio.

ἀνανεωτικός, ή, όν, epith. sacrificii ap. Jos. Ant. 11, 4, 7. quod fit ad instaurandam memoriam et gratiam beneficiorum superiorum.

ἀνανηπιεύομαι, (νήπιος) repuerasco.

ἀνανήφω, f. ψω, (νήφω) ad sobrietatem redeo ab ebrietate: mentis sanitatem recipio, resipisco: cum ἐκ, liberor ab aliquo malo, expedio me e malo. 2) *act.* ad sobrietatem redire facio.

ἀνανήχομαι, f. ξομαι, (νήχομαι) emergo, enato: recreor a calamitate, i. q. ἀνανέω.

ἀνάνθεος, ον, (ἄνθος) floribus destitutus. Plut.

ἀνανθέω, f. ήσω, (ἀνθέω) refloresco.

ἀνανθής, ές, (α pr. et ἄνθος) flore carens: infirmus.

I. ἀνάνιος, ον, (α pr. et ἀνία) moerore carens: innocuus, innoxius.

II. ἀνάνιος, ον, *Dor.* pro ἀνήνιος, loris parere recusans, superbus. (⏑⏑⏑⏑)

ἀνανίσσομαι, (νίσσομαι) i. q. ἀνανέομαι.

ἀνανιῶς, *adv.* sine dolore et molestia.

ἀνανοέω, (νοέω) reminiscor, *c. accus.* Xen. Eph. 1, 11. Sed vide Jacobs in Wolf. Anal. 3, 38.

ἀνανομή, ῆς, ἡ, (ἀνανέμω) distributio: iterata recensio.

ἀνάνομος, ον, (ex ἀνα privativo, de quo dictum est sub ἀν- et νόμος, quod hic est *numerus*) innumerabilis, v. l. Soph. El. 232. commemorata e schol. sed falso explicata. (vide Bentl. diar. class. Vol. 26. p. 246. Herm. ad El. 222. Aj. 597.)

ἀνανοσέω, f. ήσω, in morbum recido. Jos. b. j. 5, 6, 1.

ἄναντα, *adv.* (ἀν- priv. et ἄντα) sursum, in arduum adverse. Il. 23, 116.

ἀνανταγώνιστος, ον, (α pr. et ἀνταγωνίζομαι) cui nullus est aemulus: unde, pro invicto.

ἀνανταποδοτικός, ή, όν, ad ἀνανταπόδοτον pertinens. Sch. Soph. O. T. 1224.

ἀνανταπόδοτον, ου, τό, sc. σχῆμα, (α pr. et ἀνταποδίδωμι) ubi consequens in oratione omittitur. Sch. Thuc. 3, 3. p. 419. ed. Bekker. Sch. Ar. Pl. 469. p. 69. 15. Dind. Gregor. de dial. Att. 8; 13. p. 47. Schaef.

ἀναντής, ές, (α priv. et ἄντα) acclivis, arduus, sursum tendens: difficilis.

ἀναντίβλεπτος, ον, (α pr. et ἀντιβλέπω) contra quem non ausit aliquis oculos spe-

rire, val attollere.

ἀναντίθετος, ον, non adpositus. Epiph. II. p. 54. *Adv.* -έτως, id. I. p. 767.

ἀναντίλεκτος, ον, (α pr. et ἀντίλεκτος) quem contra dici non potest.

ἀναντιλέκτως, *adv.* citra controversiam, evidenter.

ἀναντίῤῥητος, ον, (α pr. et ἀντίῤῥητος) controversiam excludens, quem contra dici nequit.

ἀναντιῤῥήτως, *adv.* citra controversiam, citra contradictionem, haud invite, libenter.

ἀναντιτύπητος, ον, (ἀντιτυπία) non repercutiens, non resistens. Sext. Emp. 9, 411.

ἀναντιφωνησία, ας, ἡ, (α pr. et ἀντιφωνία) taciturnitas in respondendo, quum alicui nihil respondemus.

ἀναντιφώνητος, ον, cui nihil respondetur, aut carens alternatione cantus: quem contra dici non potest. Ex iisdem.

ἀναντλέω, (ἀντλέω) haurio, exantlo, πόνους. Dion. Hal.

ἄναξ, ακτος, ὁ, (radix fortasse est ἀνά, ἄγω) *princeps*, rex, dominus: de diis inferis et superis. Κατ᾽ ἐξοχὴν ita dicebantur Castor et Pollux, v. ἄνακες et ἄνακοι. Ubi invocantur dii, adhibetur etiam vocat. irreg. ἄνα, quem vide suo loco. 2) de hominibus: rex, dominus, dux, imperator, princeps: nobilis: proceres civitatis. 3) herus, dominus, οἴκοιο ἄναξ Od. 1, 397. 4) qui alicui rei praeest, νεῶν, κώπης ἄνακτες, Aesch. Pers. 376. 381. *Not.* Raro admodum dicitur ἡ ἄναξ pro ἄνασσα. vide Herm. ad Hom. h. Cer. 58. p. 114. (⏑–)

ἀναξαίνω, f. ανῶ, (ξαίνω) rursum carmino: iterum discerpo, lacero, ἕλκος, vulnus refrico· ἀναξαίνεσθαι, recrudescere, de dissidio etc. Polyb. 27, 6.

ἀναξηραίνω, f. ανῶ (ξηραίνω) exsicco.

ἀναξήρανσις, εως, ἡ (ἀναξηραίνω) exsiccatio.

ἀναξηραντικός, ή, όν, (ἀναξηραίνω) ad exsiccandum pertinens, optus. Plut.

ἀναξηρασία, ας, ἡ, i. q. ἀναξήρανσις.

ἀναξία, ας, ἡ, i. q. ἄνασσα. Boeckh. Pind. N. 8, 10.

ἀναξία, ας, ἡ, (ἀν- pr. et ἀξία) indignitas. Plat. Protag. p. 355. A. ibique Heindorf. Vide tamen etiam Lobeck. ad Phryn. p. 106. Bekkerus e conj. Platonis lectionem mutavit. cf. Zeno ap. Diog. L. 7, 105.

ἀναξιδώρα, ας, ἡ, munera a terra submittens, cognomen Cereris, ab ἀνάγω et δῶρον; vel principatum tenens in liberalitate munerum elargiendorum, ab ἀνάσσω. Hesych. vid. ἀναξιφόρμιγξ.

ἀναξιόλογος, ον, qui dignus non est, cujus ratio habeatur, exiguus. Diod. Sic. Ecl. 2. l. 31.

ἀναξιοπάθεια, ας, ἡ, (πάθος) indignitas, quum quis indigna patitur, aut oratione vultuve injuriarum indignitatem queritur.

ἀναξιοπαθέω, f. ήσω, (πάσχω) indigna patior: indignitate rei commoveor, irascor.

ἀναξιόπιστος, ον, fide indignus. Basil. epist. 58, 113. Theophyl. III. p. 670.

ἀνάξιος, ον, vel ἀναξία, v. Lob. Phr. p. 106. (α pr. et ἄξιος) indignus, inhonoratus, qui vel nullo habetur loco. *c. gen.*

ἀνάξιος, ον, (ἄναξ) regius, Schol. Ven. Il. 23, 630.

ἀναξιότης, ητος, ἡ, indignitas. Theophyl. III. p. 657. 710.

ἀναξιόω, indignum censeo, Eur. El. 254. ubi tamen Seidler. et Schaef. ἀπαξ. legunt.

ἀναξιφόρμιγξ, γος, ὁ καὶ ἡ, (ἀνάσσω, φόρμιγξ) in cithara regnans. Epith. hymni. ap. Pind.

ἀναξίως, *adv.* indigne, immerito.

ἀναξυνόω, (ξυνός) ap. Xenoph. Hell. 1, 1, 30. idem quod ἀνακοινόω.

ἀναξυρίς, ίδος, ἡ, *in plur.* feminalia, tibialia, braccae. Vox esse videtur *Persica.*

ἀναξύω, f. ύσω, (ξύω) rado.

ἀνάοιγα, ξα, *poet.* p. ἀνοίγω, Il. 24, 455.

ἀναπαγγέλλω, f. ελῶ renuncio. *dub.* v. Bast. ep cr. p. 126

ἀναπαιανίζω, paeanem tollo. Hesych.

ἀναπαιδευτότροπος, ον, omnis disciplinae expers. Diod. exc. l. 34. p. 600. Wess.

ἀναπαιδεύω, f. εύσω, rursus aliter instituo. Ar. Eq. 1099.

ἀνάπαιστος, ον, (ἀναπαίω) repercussus. Plerumque *subst.* ὁ, anapaestus, pes metricus, primam et secundam syllabam breves, tertiam longam habens: dactylus inversus s. repercussus. τὰ ἀνάπαιστα, carmina anapaestis composita, plerumque in ludibrium. Alciphr. ep. 3, 43.

ἀναπαιστρίδες, ων, αἱ, mallei fabrorum. Hesych.

ἀναπαίω, (παίω, irreg.) repercutio, referio.

ἀναπαλαίω, f. αίσω, (παλαίω) luctam redintegro, certamen luctae reparo: pugnam reparo, instauro.

ἀναπάλειπτος, ον, (ἀπαλείφω) indelebilis.

ἀναπάλη, ης, ἡ, (πάλη) genus saltationis. Athen. p. 631.

ἀνάπαλιν, *adv.* (πάλιν) e contrario, in vicem.

ἀναπαλινδρομέω, recurro. *dub.* Hipp. p. 753.

ἀναπάλλακτος, ον, (ἀπαλλάσσω) qui removeri nequit. Synes. p. 183. a.

ἀναπάλλω, f. αλῶ, (πάλλω) vibro, evibro: percutio. *Med.* exsilio. Aor. ἀνέπαλτο, quo utitur Homerus, dubium est, utrum ad ἀναπάλλομαι, an ad ἀνεφάλλομαι pertineat.

ἀνάπαλος, ὁ, *poet.* ἄμπαλος, sortitio iterata. *dub.* Boeckh. Pind. O. 7. 60.

ἀνάπαλσις, εως, ἡ, (ἀναπάλλω) vibratio, quassatio.

ἀναπαρείς, εῖσα, έν, part. aor. pass. ab ἀναπείρω.

ἀναπαρθενίζω, f. ίσω, (ἀνά, Πάρις) mutu sententiam, pactum irritum facio, more sc. Pariorum. Proverb. v. Corn. Nep. Milt. 7, 4.

ἀναπάρτιστος, ον, (α pr. et ἀπαρτίζω) imperfectus, mancus.

ἀναπάσσω, f. άσω, (πάσσω) adspergo: adfero, addo: χάριν τινί. Pind.

ἀναπατάσσομαι f. άξομαι, idem quod ἀνακρούομαι. Hesych.

ἀναπατέω, f. ήσω, (πατέω) sursum versus gradior, adverso flumine navigo.

ἀναπαύδητος, ον, (ἀπαυδάω) indefatigabilis. Clem.

ἀνάπαυλα, ης, ἡ, (ἀναπαύω) quies, requies: cessatio: diversorium, locus quietis. 2) finis periodi, ap. rhetores: intervalla respirandi.

ἀναπαύλησις, εως, ἡ i. q. ἀνάπαυλα, sed v. Bast. ep. cr. p. 65. 278. Schaef. Dion. p. 266.

ἀνάπαυμα, ατος, τό, (ἀναπαύω) requies, intermissio a labore.

ἀναπαυστήριος, ον, ad sedandum, recreandum aptus. Theophyl. I. p. 434.

ἀνάπαυσις, εως, ἡ, quies, cessatio.

ἀναπαυστήριον, ου, τό, locus quietis, seu in quo quies capitur. 2) tuba datum signum ad castra metanda.

ἀναπαυτήριον, ου, τό, i. q. ἀναπαυστήριον.

ἀναπαυστήριος, ον, *Ion.* ἀμπ. ad quietem pertinens: θῶκος, sedes, in qua quies capitur, Herodt.

ἀναπαύω, f. αύσω, sedo, do requiem, seu laxationem: reficio, recreo, refocillo. ἀναπαύομαι, quiesco, cesso a re aliqua: donor immunitate: confero me cubitum: morior, excedo e vita.

ἀναπαφλάζω, άσω, exaestuo, effervo.

ἀναπείθω, f. είσω, (πείθω) persuadeo: in aliam sententiam traduco, sollicito ad mutandam sententiam, ad rebellandum. *c. dupl. accus.* Jac. A. P. p. 567.

ἀναπεινάω, (πεινάω, irreg.) rursus esurio.

ἀνάπειρα, ας, ἡ, experimentum, exercitatio; conatus, inceptum.

ἀναπειράω, f. άσω, vel ήσω, (πειράω) iterum experior, iterum tento: tento, experior, plerumque in *Med.*

ἀναπείρω, f. ερῶ, (πείρω) transadigo, transfigo, trajicio.

ἀνάπεισμα, ατος, τό, (ἀναπείθω) fiducia adgrediendi aliquid.

ἀναπειστήριος, ον, vel -ία, persuasorius, aptus ad persuadendum.

ἀνάπειστος, ον, qui in aliam opinionem impellitur.

ἀναπεμπάζω, f. άσω, (πεμπάζω) iterum numero, repeto. 2) animo verso, praeterita repeto, saepius in *Med.*

ἀναπέμπω, f. ψω, remitto: dimitto abquo: emitto, sursum mitto, inpr. exhalando sursum mitto.

ἀναπεπταμένος, η, ον, part. perf. pass ab ἀναπετάννυμι.

ἀναπέπτω, f. ψω, iterum coquo, recoquo: i. q. ἀναπίσσω.

ἀναπεπτωκότως, *adv.* a perf. πέπτωκα verbi πίπτω.

ἀναπέσσω, έψω, (πέσσω, irreg.) iterum coquo, recoquo.

ἀναπετάννυμι, f. τάσω, (α in fut. et temporibus inde descendentibus corripitur) (πετάννυμι, irreg.) expando, explico: aperio, ἀναπεπταμένη παῤῥησία, Plat. Phaedr. p. 240. E.

ἀναπέτεια, ας, ἡ, apertura. A seq.

ἀναπετής, ές, (ἀναπετάννυμι) expansus, apertus.

ἀναπέτομαι, f. ἀναπτήσομαι, (πέτομαι, irreg.) in altum evolo.

ἀναπέττω, *Att.* p. ἀναπέσσω.

ἀναπηγάζω, f. άσω, (πηγή) emitto in modum fontis et scaturiginis.

ἀναπήγνυμι f. ηξω, (πήγνυμι) adfigo, suspendo, Ar.

ἀναπηδάω, f. ήσω, (πηδάω) subsilio, sursum salio, prosilio, exsilio: scaturio. 2) resilio, retrorsum salio, recurro.

ἀναπήδησις, εως, ἡ, exsultatio, procursio.

ἀναπηλήσας, part. aor. 1. ab ἀναπηλέω i. q. ἀναπάλλω, valde dubia lectio h. Hom. Merc. 41. vide ibi Hermannum.

ἀναπηνίζομαι, f. ίσομαι, (πηνίζομαι) fuso circumacto recolligo.

ἀναπηρία, ας, ἡ, mutilatio, laesio: membri alicujus vitium, s. vitiatio.

ἀνάπηρος, ον, (πηρός) mutilus, quovis corporis membro mancus, ut caecus, claudus.

ἀναπηρόω, f. ώσω, mutilo. mutilum reddo.

ἀναπίδναμαι, v. ἀναπίλναμαι.

ἀναπιδύω, f. ύσω, scaturio, erumpo e scaturigine.

ἀναπιέζω, iterum, vel sursum, retrove premo.

ἀναπίεσμα, τος, τό, (ἀναπιέζω) machina in scena, qua utebantur ad provehendos e terra personas e. g. deorum fluvialium: funis, quo aliquid religatur, et praesertim, quo naves religantur ad litus. Poll. 3, 127. 132, ubi olim legebatur ἀνάπιεσμα, vitiose.

ἀναπίλναμαι, (πίλνημι) exsilio, prosilio. Mosch. 2, 109. ubi pro ἀνεπίλνατο alii ἀνεπήλατο, alii ἀνεπίδνατο, eadem significatione. v. Gaisf. ad l. l.

ἀναπίμπλημι, f. ἀναπλήσω, (πίμπλημι, irreg.) repleo, impleo, expleo, satio, τί τινος. 2) i. q. ἐκτελέω, impleo e. g. μοῖραν, πότμον, κακὰ ἀναπλῆσαι, fatum, mala implere i. e. perferre. 3) *metaph.* imbuo, inficio, e. g. vitiis, morbo, Thuc. 2, 51. Ruhnk. Tim. p. 31.

ἀναπίμπρημι, (πίμπρημι, irreg.) turgescere facio. Nic. Th. 179.

ἀναπίνω, (πίνω, irreg.) bibo, absorbeo, resorbeo.

ἀναπιπράσκω, f. άσω, (πιπράσκω, irreg.) revendo, emtum vendo.

ἀναπίπτω, πεσοῦμαι, (πίπτω. irreg.) recido, reclino me, recumbo; remiges ἀναπίπτειν dicuntur, quum attollunt remos, Xen. Oec. 8, 8. accumbo ad mensam, (improbantibus tamen hunc usum grammaticis vett. v. Lobeck. ad Phryn. p. 216.) 2) *metaph.* animo concido, animum abjicio: frigeo, remissus sum.

ἀναπιστεύω, f. εύσω, confido, spero, bono animo esse incipio.

ἀναπίτνημι, expando, explico, *poet.* p. ἀναπετάννυμι.

ἀναπιτνέω, *poet.* p. ἀναπίπτω.

ἀναπλάκητος, ον, non errans, Sophocl. O. R. 472. Graecam esse hanc formam negaverat Ahlwardt Beitr. zu Schneiders Wb. p. 12. sed vide Herm. Trach. 120.

ἀνάπλασις, εως, ἡ, (ἀναπλάσσω) fictio, seu formatio de integro, ut restitutio membri fracti in integrum: regeneratio: fictio falsi.

ἀνάπλασμα, ατος, τό, (ἀναπλάσσω) figmentum, id quod fictum est: mendacium, commentum.

ἀναπλασμός, οῦ, ὁ, (ἀναπλάσσω) q. d. refictio, reformatio: fictio, formatio de integro: fictio, ipsa fingendi actio: fictio rerum, quae non sunt, aut esse non possunt.

ἀναπλάσσω, *Att.* ἀναπλάττω, f. πλάσω, denuo fingo, reformo: fingo, comminiscor, imaginor apud me, quae non sunt: οἰκίαν, aedifico, Herodt. 8, 109.

ἀναπλείω, *poet.* p. ἀναπλέω.

ἀναπλέκω, f. ξω, (πλέκω) implico, innecto, redimio.

ἀνάπλευσις, εως, ἡ, (ἀναπλέω) navigatio in adversum flumen, s. in altum.

ἀναπλέω, f. εύσομαι, (πλέω, irr.) provehor in altum, e portu solvo: navigo in adversum flumen. 2) renavigo. Xen. h. gr. 4, 8, 36. 3) ὀδόντες ἀναπλέουσι, excidunt. Hippocr. *Pass.* ἀναπλεῖσθαι dicuntur flumina, in quibus naves commeant.

ἀνάπλεως, ων, *gen.* ω, (πλέως) plenus, refertus: pollutus.

ἀναπλήθω, f. ήσω, (πλήθω) *poet.* p. ἀναπίμπλημι, in praes. et impf.

ἀναπλημμυρέω, f. ήσω, redundo, exundo.

ἀναπλημμύρω, redundare facio, Q. Sm. 14, 634. (ῡ)

ἀναπληρόω, f. ώσω, (πληρόω) expleo, suppleo, impleo, resarcio. Etiam in *Med.*

ἀναπλήρωμα, ατος, τό, supplementum, explementum.

ἀναπληρωματικός, ή, όν, expletivus, explendi vim habens, explendo aptus.

ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

ἀναπληρωτικός, ή, όν, vim explendi habens. Niceph. Blemm. p. 87.

ἀναπλήσσω, ξω, (πλήσσω, irreg.) feriendo in altum proveho.

ἀναπληστικός, ή, όν, (ἀναπίμπλημι) expletivus, inficiens.

ἀναπλοκή, ῆς, ἡ, (ἀναπλέκω) nexus musicus sonorum adscendentium: *opp.* καταπλοκή.

ἀνάπλοος, *contr.* ἀνάπλους, ου, ὁ, evectio e portu: navigatio in altum.

ἀναπλόω, f. ώσω, (ἁπλόω) expando, explico.

ἀναπλύνω, f. υνῶ, (πλύνω) eluo.

ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elutio. A proec.

ἀνάπλωσις, εως, ἡ, (ἀναπλόω) explicatio, interpretatio.

ἀναπλώω, f. ώσω, i. q. ἀναπλόω.

ἀναπνείω, *Ion.* ἀμπ. *poet.* p. ἀναπνέω.

ἀνάπνευμα, τος, τό, (ἀναπνέω) quies, requies; locus quietis. *Ion.* ἀμπν.

ἀνάπνευσις, εως, ἡ, respiratio, recreatio, relaxatio.

ἀναπνευστικός, ή, όν, vi respirandi praeditus, respirationi serviens.

ἀνάπνευστος, ον, (ἀνα priv., πνέω) qui respirare non potest, exanimis: flatu venti carens. Hes. Th. 797.

ἀναπνέω, πνεύσω, (πνέω, *irreg.*) respiro, recreor, κακότητος, πόνοιο, a malis, ab aerumnis. Hom. vires recipio, πῦρ ἀναπνεῖ, Theophr. 2) desidero, adspiro ad aliquid, ut lat. *anhelo*, ἐπί τι. Pind. N. 7, 7. 3) *act.* expirare vel exhalare facio, emitto, καπνόν, Pind. O. 8, 47.

ἀναπνίγω, τὸ φθέγμα, acutam vocem exprimo: *opp.* καταπνίγω, Poll. 4, 114.

ἀνάπνεε, vel ἄμπνεε, imperat. praes. *poet.* ab ἀναπνέω. Hom.

ἀνεπνύνθη, vel ἀμπνύνθη, 3 sing. aor. 1. pass. ab ἀναπνέω. Hom.

ἀνέπνυτο, vel ἄμπνυτο 3 sing. aor. 2. med ab ἀναπνέω, Hom.

ἀναπνοή, ῆς, ἡ, (ἀναπνέω) respiratio: recreatio, relaxatio animi. 2) expiratio, mors.

ἀναπόβλητος, ον, (α priv. et ἀποβάλλω) non contemnendus, non rejiciendus: qui amitti, vel rejici non potest.

ἀναπόγραφος, ον, (α pr. et ἀπογράφω) a publicano non recensus nec scriptus.

ἀναποδείκτος, ον, (α pr. et ἀποδεικτός) improbabilis, qui demonstrari aut adprobari nequit.

ἀναποδείκτως, *adv.* sine probatione, absque demonstratione.

ἀναπόδεκτος, ον, (α pr. et ἀποδέχομαι) non recipiendus.

ἀναποδίζω, f. ίσω, retrocedo, pedem refero. 2) revoco, retro ago: diligenter perpendo, excutio, volvo rem revolvoque in animo. Herodt. 5, 92.

ἀναπόδισις, εως, ἡ, remeatio, retrocessio: inquisitio.

ἀναποδισμός, οῦ, ὁ, diligens inquisitio: *propr.* regressus, retrogradus motus.

ἀναπόδοτος, ον, (ἀποδίδωμι) non redditus: non reddendus, gratuitus. 2) cui deest pars altera necessaria superiori respondens. *Subst.* τό, periodus, cui deest pars posterior. Sch. Ar. Av. 7.

ἀναποδράστος, ον, (ἀποδιδράσκω) inevitabilis. 2) *act.* qui effugere non potest.

ἀναποιέω, f. ήσω, praeparo. ap. τοὺς ό.

ἀναποικίλλω, variego, orno. Sch. Pind. Ol. 11, 114.

ἀνάποινος, ον, (ἄποινον) non redemtus pretio, gratuitus.

ἀναποίνως, *adv.* gratis. Eustath. in Il. 1, 99.

ἀναπόκριτος, ον, (ἀποκρίνομαι) cui non respondetur, seu cui responsum non est. 2) *act.* qui non respondet.

ἀναπόλαυστος, ον, (ἀπολαύω) qui non fruitur aliqua re, jejunus: vacans voluptate. 2) quo frui non licet.

ἀναπολεμέω, rursus bellum infero, cieo, in bellum conjicio.

ἀναπολέμησις, εως, ἡ, bellum redintegratum. Strab.

ἀναπολεμόω, ad bellum renovandum incito.

ἀναπολέω, (πολέω) denuo verso, revolvo: τὴν τροφήν, rumino. 2) *metaph.* in animo volvo. revoco in animum, denuo cogito rem, Plat.

ἀναπόλησις, εως, ἡ, (ἀναπολέω) ipsa actio revolvendi in animo, recordatio, revocatio in mentem, ruminatio: i. q. ἀναφορά, Aristot.

ἀναπολητικός, ή, όν, revolvendi facultatem habens, adsiduus agitationis.

ἀναπολίζω, i. q. ἀναπολέω, rursus volvo, verso. ἄρουραν, terram vertere i. e. colere, Pind P. 6, 2.

ἀναπολόγητος, ον, (ἀπολογέομαι) qui nihil habet, quod pro se dicat, quo se defendat. 2) non defensus, qui defendi non potest.

ἀναπόλυτος, ον, non absolutus, non dimissus: indissolubilis.

ἀναπομπή, ῆς, ἡ, (ἀναπέμπω) sursum missio: effossio: remissio.

ἀναπόμπιμος, ον, (ἀναπέμπω) qui remitti potest aut remittitur.

ἀναπομπός, οῦ, ὁ, (ἀναπέμπω) qui mittit ad superos; cognomen Plutonis Darium mortuum ex Orco emittentis, Aesch. Pers. 648.

ἀναπόνιπτος, ον, (ἀπονίπτω) illotus.

ἀναπορεύομαι, (πορεύομαι) procedo, in locum editiorem inprimis.

ἀναπόσβεστος, ον, (ἀποσβέννυμι) non exstinctus, semper lucens, vel ardens.

ἀνάποσις, εως, ἡ, i. q. ἄμπωτις, ap. Olympiod. in l. Meteor. p. 22. b. 25. a.

ἀναπόσπαστος, ον, (ἀποσπάω) non abstractus. Theophyl. Il. p. 649.

ἀναπόστατος, ον, (ἀφίστημι) qui non descivit a fide, aut desciscere nequit. 2) is, a quo quis desciscere nequit.

ἀναπότευκτος, ον, (ἀποτυγχάνω) qui e scopo non aberrat. Arr. Epict. 2, 9.

ἀναποτνιασμός, οῦ, ὁ, (ποτνιάζω) lamentatio cum imploratione divini auxilii, et exaggeratione indignitatis acceptarum inju-

riarum : divini numinis imploratio. *Greg. Naz.*

ἀναπότριπτος, ον, (ἀποτρίβω) qui detergi aut excuti, depelli nequit, indelebilis.

ἀναποφαίνω, vox nihili, vid. Bast. ep. cr. p. 126.

ἀνάπραξις, εως, ἡ, (ἀναπράσσω) exactio debiti aeris.

ἀνάπρασις, εως, ἡ, (ἀναπιπράσκω) iterata venditio. v. ἀναπράτης.

ἀναπράσσω, *Att.* ἀναπράττω, f. άξω, exigo, reposco, e. g. pecuniam, aes debitum.

ἀναπράτης, ου, ὁ, (ἀναπιπράσκω) qui sibi vendita revendit. (Tertia longa.)

ἀναπρεσβεύω, (πρεσβεύω) legatos mitto, impr. Romam. Jos. Ant. 18, 2, 4.

ἀναπρήθω, f. ήσω, (πρήθω) incendo, inflammo. δάκρυ' ἀναπρήσας, magna lacrimarum copia effusa. Od. 2, 81. Il. 9, 433.

ἀναπρίζω, (πρίζω) i. q. ἀναπρίω.

ἀνάπρισις, ἡ, dissectio, quae fit serra.

ἀναπρίω, (πρίω) serra disseco. (ῑ)

ἀναπταιστος, ον, i. q. ἄπταιστος, inoffensus, qui non offendit: (occurrunt enim passim vocabula, in quibus ἀνα vim simplicis α privativi habet, v. ἀναπνευστος, ἀνάρρηκτος, ἀναφλυαταίνατος. cf. quae dixi sub ἀν—)

ἀναπτερόω, f. ώσω, (πτερόω) pennis seu alis instruo, alis levo. 2) excito, instigo, animum addo, in spem, praesertim levem et temerariam, erigo. *Med.* alas ad volandum moveo.

ἀναπτερυγίζω, (πτερυγίζω) alis sublatis sursum volo. Ael. h. a. 4, 30.

ἀναπτῆναι, ἀναπτάσθαι, ἀναπτέσθαι, inf. aoristorum ἀνέπτην, ἀνεπτάμην, ἀνεπτόμην, ab ἀναπέτομαι.

ἀναπτοέομαι, (πτοέω) consternor, pavesco, perterreor: spe varia et stulta erigor.

ἀναπτοιέω, ήσω, perterreo, trepidum reddo, excito. Opp. Nonn.

ἄναπτος, ον, (ἅπτω) intactus : non suspensus et nexus per fibulam ; epith. vestis. 2) non accensus.

ἀνάπτυκτος, ον, (ἀναπτύσσω) explicatus, apertus, explanatus.

ἀνάπτυξις, εως, ἡ, (ἀναπτύσσω) expansio, apertio : explicatio, explanatio.

ἀνάπτυσις, εως, ἡ, actio exspuendi.

ἀναπτύσσω, f. ξω, (πτύσσω) expando, explico, ut vestem vel telam : aperio, ut librum, volumen, evolvo : explano, expono, patefacio, revelo.

ἀναπτυχή, ῆς, ἡ, (ἀναπτύσσω) explanatio, expositio. A praec.

ἀνάπτυχος, ον, (ἀναπτύσσω) qui aperiri potest : apertus : explicatus.

ἀναπτύω, f. ύσω (πτύω) expuo, exspuendo ejicio, (υ anceps ap. *Epicos*, breve ap. *Att.*)

ἀνάπτω, f. ψω, (ἅπτω) I) *adfigo*, ligo, suspendo ad aliquid : ἀγάλματα ἀνάπτειν i. q. ἀνατιθέναι, templis adfigere dona, Od. 3, 274. μῶμον ἀνάπτειν, inurere alicui maculam. Od. 2, 86. 2) tribuo, adscribo. 3) *Med.* ἀνάπτομαι, induo : mecum traho, e. g. ναῦς, naves captas adligatas secum trahere : χάριν τινί, gratias alicui referre. *Constr* part. perf. pass. cum accus. ἀνημμένος τι. Apud seriores totum verbum *cum gen.* conjungitur. — II) *incendo*, *accendo*, adjecto vel omisso πῦρ vel πυρί. *metaph.* incito, stimolo, impello, *plerumque in Medio.* νέφος οἰμωγῆς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ, lamentationem majori ira accendet i. e. augebit, Eur. Med. 106.

ἀνάπτωσις, εως, ἡ, (ἀναπίπτω) decubitio, accubitio : resupinatio. 2) animi remissio, consiliorum vel coeptorum mutatio, spei conversio.

ἀναπυκάζω, iterum condenso : solvo, quod densum est, laxo. Br. An. I. p. 421.

ἀναπυνθάνομαι, πεύσομαι, (πυνθάνομαι, *irreg.*) interrogo, percontor, *c. accus.* rei et *gen.* pers.

ἀναπυρόω, f. ώσω, accendo, inflammo.

ἀναπυρσεύω, (πυρσεύω) incendo, tollo facem.

ἀνάπυστος, ον, (ἀναπυνθάνομαι) pervulgatus, passim auditus, omnibus notus. 2) pro inaudito accepit Pausan. IX, 5, 17. in Homeri loco Od. 10, 273. v. Gesner. ad Orph. Arg. 1166.

ἀναπωλέω, f. ήσω, (πωλέω) rursus vendo, revendo.

ἀναπώλημα, τος, τό, (πωλέω) pecunia arrhabonis nomine data. Tab. Heracl. p. 212.

ἀναπωμάζω, (πῶμα) operculum retego.

ἀνάπωσις, *Dor.* p. ἀνάπωτις, Pind. O. 9, 77.

ἀνάπωτις, εως, ἡ, discessus et reciprocatio maris ; quasi ἀνάπωσις, quia resorbetur. *Dor.* ἀνάπωσις, v. Lobeck. Phryn. p. 340. Frequentius ἄμπωτις forma *Ionica*, etiam in aliis dialectis.

ἀναρ- In compositis ex praepositione ἀνά et vocabulo ab ρ incipiente, ρ solet duplicari, ut in ἀναρρ́αίζω. Apud poetas tantum interdum simplex ρ invenitur. *Quaerenda sunt talia vocabula cum duplici ρ.*

ἀναράομαι, (ἀράομαι) diras revoco, resecro, votum factum muto. Ex ἀνά, ἀρά.

ἀνάρβυλος, ον, (ἀρβύλη) discalceatus.

ἀνάργυρος, ον, (ἄργυρον) argento carens ; pecunia destitutus : qui largitionibus non corrumpitur : qui gratis aliquid facit : pro quo non solvitur pecunia.

ἀνάρδευτος, ον, (ἀρδεύω) non irrigatus, non udus, siccus.

ἀνάρθμιος, ον, (ἀρθμός) i. q. ἀνάρσιος. Plut.

ἄναρθρος, ον, (ἄρθρον) inarticulatus, articulis carens. 2) sine articulo, Gramm.

ἀναριθμέω, f. ήσω, enumero, dinumero : reenumero : recognosco.

ἀναρίθμητος, ον, innumerabilis, immensus. 2) non numeratus. 3) imperitus numerorum.

ἀνάριθμος, ον, innumerus : qui in nullo numero est, vilis.

ἀναριστάω, ήσω, non prandeo. ἀνηριστηκώς, impransus.

ἀναρίστησις, εως, ἡ, abstinentia a prandio.

ἀναρίστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, impransus.

ἀναριστία, ας, ἡ, i. q. ἀναρίστησις.

ἀνάριστος, ον, (α pr. et ἄριστον) impransus, non pransus, prandio carens.

ἀναρίτης, ου, ὁ, piscis e genere cochlearum. Aristot. Dicitur et νηρίτης. (◡ – – –)

ἀναριτοτρόφος, ον, (τρέφω) nutriens, vel alens, habens anaritas Aesch.

ἄναρχος, ον, (ἄρχω) nullius imperio subjectus, magistro, rectore, domino carens : cui non parens, in cujus auctoritate est. 2) non ortus, principio carens.

ἀναρμόδιος, ον, (ἁρμόζω) non idoneus, inconveniens et incongruens.

ἀναρμοδίως, *adv.* non convenienter.

ἀναρμόζω, f. όσω, (ἀνά et ἁρμόζω) adapto, capulo.

ἀναρμοστέω, (ἀνάρμοστος) non congruo, non quadro.

ἀναρμοστία, ας, ἡ, incongruentia, inconvenientia : ineptiae.

ἀνάρμοστος, ον, (ἁρμόζω) haud congruens, inconveniens, non quadrans, non habilis, incompositus, ineptus : absonus, absurdus.

ἀναρμόστως, *adv.* incongrue, inconvenienter, inepte.

ἀναρμόττω, i. q. ἀναρμόζω.

ἀναρπάγδην, *adv.* cum impetu, vi, revulsione

ἀναρπαγή, ῆς, ἡ, impetus, qui aufert aliquid.

ἀναρπάζω, f. άσω, sursum rapio, abripio, corripio : subito e medio tollo : ad poenas rapio : sede sua revello, ut si quis victor bello a se devictos e patria jubet alio migrare ; diripio, vi opprimo.

ἀναρπαξανδρος, ον, homines devorans.

ἀνάρπαστος, ον, vel ἀναρπαστος, (ἀναρπάζω) abreptus, sursum raptus : captus, e sedibus suis emotus et alio migrare coactus : oppressus, violenter tractatus.

ἀναρραίζομαι, (ῥαίζω) a morbo gravi liberor.

ἀναρράπτω, f. ψω, (ῥάπτω) resarcio, reconcinno : consuo, consarcino

ἀναρραφή, ῆς, ἡ, (ἀναρράπτω) operatio, quae fit palpebrae superiori. Paul. Aeg. 6, 8. opp. καταρραφή.

ἀναρραψῳδέω, rhapsodi more cantare incipio.

ἀναρρέπω, (ῥέπω) sursum movear, de lance. Theol. arithm. p. 29 Ast.

ἀναρρέω, ρεύσομαι, (ῥέω, *irreg.*) refluo, sursum fluo.

ἀναρρέω, ήσω, (ab *inus.* ῥέω) renuncio.

ἀνάρρηγμα, τος, τό, i. q. ἀνάρρηξις. Apollin. Metaphr. p. 264.

ἀναρρήγνυμι, f. ξω, (ῥήγνυμι, *irreg.*) diffindo, dirumpo, abrumpo, defringo, effringo, disturbo, exaspero. 2) *intrans.* erumpo, invado. 3) aperio, revelo, λόγον, Pind. incipio, νεῖκος, Theocr. 22, 172.

ἀναρρήκτως, *adv.* (cf. ἀν — priv.) sine disruptione ; ita ut effringi, perrumpi nequeat

ἀνάρρημα, ατος, τό, (ἀναρρέω) edictum praeconis voce enunciatum.

ἀνάρρηξις, εως, ἡ, (ἀναρρήγνυμι) disruptio, discissio.

ἀνάρρησις, εως, ἡ, (ἀναρρέω) renunciatio, creatio, proclamatio : praeconium.

ἀνάρρινον, ου, τό, (ῥίν) herba quaedam, forte nasturtium, Aristot. probl. 20, 22.

ἀναρριπίζω, f. ίσω, ignem exstinctum flatu resuscito : accendo, suscito, exsuscito.

ἀναρριπτέω, (ῥιπτέω) i. q. ἀναρρίπτω. occurrit tantum in praes. et imperf. Od.

ἀναρρίπτω, f. ψω, (ῥίπτω, *irreg.*) sursum seu in altum jacio, sublime jaculor : ἅλα πηδῷ, mare remo sursum trudo i. e. remigo ; sic etiam ἀναρρίπτειν omisso dativo πηδῷ, Od. 10, 130. ἀναρρίπτειν κίνδυνον, temere et praecipitanter adeo periculum, in aleam me do sic etiam μάχην ἀναρρίπτειν, pugnae aleam jacere : hinc etiam absol. ἀναρρίπτειν, periculum subire. 2) moveo, suscito, στάσιν.

ἀναρριχάομαι, f. χήσομαι, (ἀρριχάομαι) manibus et pedibus in altum enitor. Ar. Pac. 69. Grammatici ἀναριχάομαι scribendum esse contendunt, v. Hemsth. Th. M. p. 61.

ἀνάρριψις, εως, ἡ, ipsa actio sursum jaciendi.

ἀνάρροια, ας, ἡ, (ῥέω) refluxus undarum.

ἀναρροιβδέω, f. ήσω, resorbeo, absorbeo cum magno stridore.

ἀναῤῥοίβδησις, εως, ἡ, absorptio. Ex praec.

ἀναῤῥοιζέω, (ῥοιζέω) cum stridore sursum feror. Plut.

ἀναῤῥοπία, ας, ἡ, motus versus superiores partes.

ἀνάῤῥοπος, ον, (ῥέπω) qui sursum fertur: retrocedens, retro fugiens.

ἀνάῤῥους, ου, ὁ, refluxus.

ἀναῤῥοφέω, vel ἀναῤῥοφάω, f. ήσω, resorbeo, absorbeo.

ἀναῤῥόφησις, εως, ἡ, resorptio, absorptio.

ἀναῤῥοχθέω, cum strepitu retro ruo, de fluctu.

ἀνάῤῥυσις, εως, ἡ, redemtio; libertatis recuperatio: 2) tertia dies festi Ἀπατουρίων, Ar. Pac. 890.

ἀναῤῥύω, f. ύσω, (ῥύω, ἐρύω) sursum vel retrorsum traho: inpr. caput victimae caedendae e cornibus retro ago; *hinc* macto, sacrifico, pro quo Hom. αὐερύω. 2) *Med.* redimo, libero. ἧτταν, cladem reparo s. resarcio.

ἀναῤῥώννυμι, f. ώσω, (ῥώννυμι, *irr.*) robur pristinum reddo, confirmo. *Pass.* convalesco.

ἀναῤῥώομαι, ώσομαι, (ῥώομαι) retrocedo, retrolabor. Orph. *Activum* valde *dub.* v. Herm. Orph. Arg. 1209.

ἀνάῤῥωσις, εως, ἡ, confirmatio, convalescentia.

ἀνάρσιος, ον, vel ἀναρσία, Soph. O. C. 614. (ἄρω, ἄρσιος) non congruens, repugnans; *hinc* hostili animo praeditus, implacabilis, improbus, sceleratus: inopportunus.

ἀναρτάω, (ἀρτάω) suspendo. ἀναρτᾶν τινα ἐλπίσιν, spe suspendere vel erigere aliquem: ἑαυτὸν εἴς τινα, se alicui adplicare, ac totum dare alicui, confidere alicui: sic etiam *Med.* ἀναρτᾶσθαι τὰς ἐλπίδας εἴς τινα, spem suam in aliquo ponere, vel *Pass.* ἀνηρτημένος ταῖς ὄψεσιν πρός τινα, oculis in aliquem fixis. ὅτῳ πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται, cui viro ex se ipso apta sunt omnia. *Med.* ἀναρτᾶσθαι τινα, sibi aliquem devincire, adsciscere, conciliare. 2) ἀναρτῶμαι c. *inf.*, suscipio in me aliquid facere, propono mihi. Hdt. 6, 88.

ἀνάρτησις, εως, ἡ, (ἀναρτάω) suspensio, obstrictio, devinctio.

ἀναρτητικός, ή, όν, ad suspendendum aptus. Sch. Soph. O. T. 1260.

ἀνάρτιος, ον, (ἄρτιος) impar.

ἀνάρσιος, ον, i. q. ἀνάρσιος.

ἀνάρτυτος, ον, (ἀρτύω) non adparatus, inconditus.

ἀναρτύω, adorno, extruo, molior. *dub.*

ἀναρυστήρ, ῆρος, ὁ, (ἀναρύτω) vas, quo hauritur. Hesych.

ἀναρύτω, vel ἀναρύω, f. ύσω, (ἀρύω, ἀρύτω) exhaurio, hauriendo effero. (ῠ)

ἀναρχαΐζω, f. ίσω, (ἀρχαΐζω) rursus antiquum facio.

ἀναρχία, ας, ἡ, (ἀρχή) status reip., quum nullus est magistratus. 2) soluta licentia.

ἄναρχος, ον, (ἀρχή) principio carens. 2) duce vel magistratu carens.

ἀναρχοφωτόμυστος, ον, initio carens nec luce illuminatus. Anal.

ἀνάρχως, *adv.* ab ἄναρχος, Pisid. p. 425.

ἀνασαλεύω, f. εύσω, concutio, quasso, agito.

ἀνασειράζω, f. άσω, (σειράζω) retraho catena *vel* loro: retraho, revoco, averto: refreno, reprimo.

ἀνασειρασμός, οῦ, ὁ, retractio.

ἀνασεισίφαλλος, ον, (ἀνασείω, φαλλός) excitans ad turpia, Suid.

ἀνάσεισμα, τος, τό, i. q. ἀνασεισμός.

ἀνασεισμός, οῦ, ὁ, conquassatio, concussio: minae.

ἀνασείω, f. είσω, concutio, quatio, ut sinum vestis. 2) incito, concito, impello, ut ad defectionem, vel res novas. 3) minor.

ἀνασελγαίνω, (ἀσελγής) petulanter ago, petulanti injuria adficio.

ἀνασηκόω, f. ώσω, addo, quod deest. 2) ad aequabilitatem libro. par pari refero, rependo.

ἀνασθμαίνω, (ἀσθμαίνω) altum et difficilem spiritum duco. Q. Sm. 4, 244.

ἀνασιλλαίνομαι, (ἀνάσιλλος) comam e fronte versus verticem capitis versam habeo.

ἀνασιλλοκομάω, i. q. ἀνασιλλαίνομαι, si lectio vera Plut. Crass. 24. App. Parthic. p. 43.

ἀνάσιλος, ον, vel ἀνάσιλλος, comam e fronte versus verticem capitis versam habens: quae forma comae et ipsa τὸ ἀνάσιλον vel ἀνάσιλλον vocatur.

ἀνασιμαίνομαι, i. q. ἀνασιμόω.

ἀνάσιμος, ον, (σιμός) resimus, repandus: informis, deformis.

ἀνασιμόω, resimo, resimum facio: odoror, quia, quum odorem captamus, nares sursum attrahuntur, et quasi repanduntur.

ἀνασκαίρω, (σκαίρω) sursum salio, salto. Q. Sm. 8, 321.

ἀνασκαλεύω, f. εύσω, sarculo refodio, effodio; exsuscito: scrutor, scrutando eruo, ut ignem cineribus obsitum.

ἀνασκάπτω, f. ψω, effodio: evello radicitus: exscindo, de urbe.

ἀνασκέπτομαι, f. ψομαι, considero, recognosco, considero mente.

ἀνασκευάζω, f. άσω, et *Med.* ἀνασκευάζομαι, (σκεῦος) supellectilem loco moveo: vasa colligo, collectis vasis proficiscor, migro, castra moveo, aufugio. cf. ἀναζεύγνυμι solum verto et foro cedo; *de mensariis*: transfero; labefacto, destruo, diruo, vasto, perdo, corrumpo: refuto. 2) reaedifico, instauro, reparo. Strabo.

ἀνασκευαστικός, ή, όν, (ἀνασκευάζω) instaurandi vim habens. 2) destructivus, refutatorius.

ἀνασκευή, ῆς, ἡ, (σκεῦος) reaedificatio, instauratio, molitio. 2) destructio, eversio, refutatio.

ἀνασκησία, ας, ἡ, (ἀσκέω) inertia, imperitia.

ἀνάσκητος, ον, non exercitatus.

ἀνασκήτως, *adv.* sine exercitio.

ἀνασκίδνημι, (σκίδνημι) dissipo, dispergo.

ἀνασκινδυλεύω, *Att.* ἀνασχινδυλεύω, (σκινδυλεύω) in crucem, seu palum tollo, suspendo. Ruhnk. Tim. p. 32.

ἀνασκιρτάω, f. ήσω, exsilio, exsultio, lascivio exsiliendo: prosilio: resilio.

ἀνασκολοπίζω, f. ίσω, in crucem tollo, cruci adfigo, suspendo.

ἀνασκολόπισις, εως, ἡ, crucifixio.

ἀνασκολοπισμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀνασκολόπισις.

ἀνασκοπέω, f. ήσω, considero, meditor, περί τινος.

ἀνασκοπή, ῆς, ἡ, consideratio.

ἀνασμύχω, f. ξω, (σμύχω) lento igne absumo, vel corrumpo. (ῡ)

ἀνασοβέω, f. ήσω, sursum rejiciendo expello, excutio: terreo, Polyb.

ἀνασπαράσσω, dilacero.

ἀνάσπασις, εως, ἡ, contractio.

ἀνασπαστήριος, ον, vim vel convellendi vel contrahendi habens.

ἀνάσπαστος, ον, (ἀνασπάω) extractus aliunde, pulsus, ablegatus e loco aliquo; revocatus; retractus, apertus. 2) *Subst.* ἀνάσπαστοι, corrigiae crepidarum, vincula, quae immittebantur in ansulas, et dein retro trahebantur. Athen., et Ael. v. h. 9, 11. si lectio vera.

ἀνασπάω, f. άσω, (σπάω) revello, retraho, convello, exscindo: sursum traho, attollo, ut supercilia: λόγους, superbe loquor: contraho; expello, velut in exsilium; dicitur in primis de incolis eversae urbis, quum alio traducuntur: eripio, v. c. e periculo. 2) *intr.* proficiscor, migro.

ἀνασπογγίζω, ίσω, spongia detergo: deleo.

ἄνασσα, ης, ἡ, regina, *fem.* ab ἄναξ.

ἀνασσείασκε, imperf. *irreg.* pro ἀνασσείεσκε, ἀνέσειε, ab ἀνασείω.

ἀνασσεύω, (σεύω, *irreg.*) sursum moveo. *Med.* exsilio, αἷμα ἀνέσσυτο, Il. 11, 458.

ἀνασσύομαι, (ἀνασσεύω) sursum ruo, Nonn. Dion. XIII. p. 1104.

ἀνάσσυτος, ον, (ἀνασσεύω) revulsus: sursum vadens, ruens.

ἀνάσσω, f. άξω, (ἄναξ) regno, impero, regno s. imperio potior. *Constr.* c. dat. et c. gen. vel c. utroque casu. Τρώεσσιν ἀνάσσειν τιμῆς, Il. 20, 180. *Pass.* ἀνάσσονται ἐμοί, Od. 4, 177. Semel Hom. utitur *Medio*, Od. 3, 245. 2) rego, moderor. σκῆπτρον ἀνάσσεται, Soph. Ph. 140.

ἀνάσσω, *Att.* p. ἀναΐσσω.

ἀνασταδόν, *adv.* (ἀνίστημι) consurgendo, stando.

ἀνασταλάω, sursum scaturire facio. Opp.

ἀνασταλτικός, ή, όν, (ἀναστέλλω) reprimendi et cohibendi vim habens.

ἀνασταλύζω, i. q. σταλύζω, ἀσταλύζω. Anacr.

ἀναστασία, ας, ἡ, i. q. ἀνάστασις.

ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, resuscitandi vim habens: ad resurrectionem pertinens.

ἀνάστασις, εως, ἡ, (ἀνίστημι) surrectio, sc. a sedili vel cubili vel a somno vel morbo; unde convalescentia: resurrectio a morte vel a lapsu, N. T.: consurrectio ex insidiis: reditus ab exsilio; migratio: seditio, insurrectio. 2) *active*, erectio, suscitatio: τειχῶν, exstructio, reparatio moenium, Dem.: expulsio e sedibus, evocatio; eversio, τῆς πατρίδος. Dem.

ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ, (ἀνίστημι) eversor, vastator, qui victis necessitatem emigrandi admovet.

ἀναστατήριος, ος, epith. victimae factae ob valetudinis recuperationem. θυσία, Hesych.

ἀναστάτης, ου, ὁ, eversor.

ἀναστατικός, ή, όν, idem quod ἀναστάσιμος.

ἀναστατικῶς, *adv.* seditiose.

ἀνάστατος, ον, sede expulsus, seu in alium locum traductus, ductus, transpositus: eversus, vastatus: evacuatus, spoliatus, *c. gen.* συμποσίων χαρίτων ἀνάστατον, Plut. 2) *Subst.* ὁ, species panis ap. Athenienses, Valck. Adon. p. 398. B.

ἀναστατόω, f. ώσω, everto, vasto: sedibus expello: conturbo, seditionem, tumultum excito: ap. seriores p. ἀνίστημι vel ἀνάστατον ποιέω.

ἀναστάτωσις, εως, ἡ, eversio: conturbatio.

ἀνασταυρόω, f. ώσω, in crucem attollo,

su

cruci adfigo.

ἀνασταύρωσις, εως, ἡ, suspendium, crucifixio.

ἀνασταχύω, (στάχυς) spicas emitto, et cresco, surgo; de segete. *Med.* ἀνασταχυόομαι, ώσομαι, Or. Sib. 3. p. 410.

ἀναστεγνόω, f. ώσω, adstringo, constipo.

ἀναστείβω i. q. στείβω, sed fortius.

ἀνάστειος, ον, (ἀστεῖος) inurbanus.

ἀναστειρος, ον, (στεῖρα) ναῦς, navis excelsam proram habens. Polyb.

ἀναστείχω, (στείχω) sursum procedo.

ἀναστέλλω, ελῶ, (στέλλω) sursum mitto, sursum tollo, attollo: impr. de vestibus etc. cinctis, ἀνεσταλμένος χιτών, Plut. 2) remitto, repello: inhibeo, retineo, arceo: *Pass.* repellor i. e. retrocedo: tergiversor, dissimulo, tego. 3) *Med.* nego mihi, invideo. ἀνεστέλλετο τροφήν, sibi negabat nutrimenta, Ael. h. a. 2, 14.

ἀναστενάζω, f. άξω, alte ingemisco, suspiro: *act.* vehementer deploro.

ἀναστεναχίζω, ingemisco, vehementer deploro. Il. 10, 9.

ἀναστενάχω, i. q. διαστενάζω.

ἀναστένω, (στένω) gemo, gemitus et suspiria duco.

ἀνάστερος, ον, *poet.* p. ἄναστρος.

ἀναστεφανόω, (στεφανόω) coronis redimio.

ἀναστέφω, f. ψω, (στέφω) corono, redimio, cingo.

ἀναστηλόω, f. ώσω, erigo, statuo cippum.

ἀναστήλωσις, εως, ἡ, erectio columnae vel cippi. Phot. bibl. p. 214.

ἀνάστημα, ατος, τό, (ἀνίστημι) erectio: id ipsum, quod adsurgit in altum, statura, proceritas, altitudo, montis, collis, aedificii. ἀναστ. βασιλικόν, majestas regia, Diod.

ἀναστηρίζω, (στηρίζω) erigo.

ἀναστησείω, *desiderativum* ab ἀνίστημι, erigere cupio.

ἀναστίζω, pungendo notam inuro, noto.

ἀναστοιβάζω, reprimo. Nicet. ann. 2, 6.

ἀναστοιχειόω, ώσω, (στοιχειόω) resolvo in elementa, reformo, regenero, ap. Scriptt. Eccles.

ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ, resolutio in elementa, renovatio, regeneratio, reformatio.

ἀναστολή, ῆς, ἡ, (ἀναστέλλω) remissio, rejectio, ἀνάμνησις, Plut.

ἀνάστομος, ον, (στόμα) apertus, laxus, dehiscens.

ἀναστομόω, f. ώσω, (στομόω) laxo, relaxo, capaciorem reddo, aperio: *Pass.* lato ore effundor, de fluminibus in mare se inserentibus. 2) angusto, in fauces comprimo. 3) acuo, acutum reddo: excito, impr. edendi cupiditatem.

ἀναστόμωσις, εως, ἡ, laxatio, relaxatio. 2) arctatio, compressio in fauces. 3) exacutio palati. 4) exitus venae alterius in alteram, quo sanguis ex illa in hanc exoneratur.

ἀναστομωτήριος, ον, idem quod ἀναστομωτικός.

ἀναστομωτικός, ή, όν, aperiendi vim habens et oris patefaciendi. 2) exacuendi palati vi pollens.

ἀναστόμωτος, ον, i. q. ἀβάπτιστος, de ferro, non durato vel acuto.

ἀναστοναχέω, f. ήσω, ingemisco.

ἀναστοναχίζω, i. q. ἀναστοναχέω.

ἀναστράγαλος, ον, (ἀστράγαλος) talo, seu talis carens.

ἀναστρατεύομαι, f. εύσομαι, (στρατεύομαι) militiam itero. *Act.* ap. ser. tantum.

ἀναστρατοπέδευσις, εως, ἡ, castrorum motio.

ἀναστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo, recedo cum exercitu.

ἀναστρέφω, f. ψω, (στρέφω) inverto, converto, subverto, δίφρους Il. 23, 436. itero, iterum facio: *intrans.* revertor, regredior, remeo. ἀνάστρεφον, τό, carmen, quod ab utraque parte legi potest, s. ἀνακυκλικόν. 2) *Med.* ἀναστρέφομαι, versor in aliquo loco vel in re aliqua, ἐν γεωργίᾳ, Xen. γαῖαν ἀναστρέφομαι, accedo terram ibique versor, Od. 13, 326: converto me, i. e. vel contra hostem, vel ab hoste, fugio: ἐμοὶ τοῦτ' ἀνέστραπται, hoc in contrariam partem mihi cedit, Xen.

ἄναστρος, ον, (ἄστρον) sine stellis.

ἀναστρολόγητος, ον, expers astronomiae.

ἀναστροφάδην, *adv.* (ἀναστρέφω) praepostere, ordine inverso.

ἀναστροφή, ῆς, ἡ, (ἀναστρέφω) inversio, conversio retrorsum seu in contrariam partem, reciprocatio: reditus, reversio: conversatio, commoratio: vitae genus vel ratio: tempus, mora, dilatio. Ap. Gramm. accentus retroactio.

ἀνάστροφος, ον, (ἀναστρέφω) conversus, revertens. *Adv.* -όφως, Sext. Emp. p. 403.

ἀναστρωφάω, *poet.* p. ἀναστρέφω, in omnes partes verso, Od. 21, 394.

ἀναστυφελίζω i. q. στυφελίζω, sed fortius.

ἀναστύφω, i. q. στυγνάζω, tristis, austero vultu sum, Soph. Hesych. 2) i. q. ἀναστύω, Com. (ῡ)

ἀναστύω, i. q. στύω.

ἀνασύνταξις, εως, ἡ, recensio, census cognitio, census iterum habitus. A seq.

ἀνασυντάσσω, f. άξω, recognosco census, iterum constituo census.

ἀνάσυρμα, ατος, τό, quod sursum retractum est, aut sursum retrahendo retectum. cf. Poll. 3, 21.

ἀνασύρω, sursum traho, seu retraho vestes tegentes pudenda: detego, quod latet. ἀνασεσυρμένος, η, ον, impudicus, lascivus.

ἀνασφαδάζω, f. άσω, resilio, recalcitro, exsilio dolore vel ira.

ἀνασφάλλω, (σφάλλω) erigo s. suscito lapsum vel lapsantem: hinc *intr.* resurgo e lapsu, vel morbo, recreor, convalesco. 2) recido, relabor in contrariam partem.

ἀνασφηνόω, (σφηνόω) obfirmo adacto cuneo. Math. vett.

ἀνασφραγίζω, f. ίσω, resigno, signum tollo.

ἀνασχάζω, (σχάζω) reprimo. Pind. N. 10, 129. ubi tamen Boeckh. ἀνέχασσαν edidit pro ἀνσχασαν.

ἀνασχέθω, praes. *inusit.* a quo exstat aor. ἀνέσχεθον, ἀνασχεθεῖν, pro ἀνέσχον, ἀνασχεῖν, Hom. Ep. vide ἀνέχω.

ἀνασχεῖν, inf. aor. ab ἀνέχω.

ἀνάσχεσις, εως, ἡ, (ἀνασχεῖν) emersio, ortus, exortus. 2) toleratio, tolerantia.

ἀνασχετός, ον, (ἀνέχω) tolerabilis; *poet.* ἀνσχετος.

ἀνασχήσω, fut. ab ἀνέχω.

ἀνασχίζω, f. ίσω, discindo, seco, disseco.

ἀνασχινδυλεύω, in palum, seu in crucem tollo, vid. ἀνασκινδ.

ἀνασώζω, f. ώσω, servo, salvum praesto: reservo in memoria. *Med.* renovo, mihi reservo, Xen.

ἀνατανύω, ύσω, i. q. ἀνατείνω. Callim. hy. Jov. 30.

ἀναταράσσω, f. άξω, conturbo, perturbo, permisceo: commoveo, agito.

ἀνάτασις, εως, ἡ, (ἀνατείνω) extensio, porrectio: altitudo: superbia, minae vultus et oratio: inedia.

ἀνατάσσω, f. άξω, compono: ordine colloco, ordino: secundum seriem recenseo.

ἀνατατικός, ή, όν, (ἀνατείνω) extensus, porrectus: aptus ad extendendum sursum vehemens, gravis, minax.

ἀνατατικῶς, *adv.* cum extensione quadam, elato quodam modo: rigide, imperiose, minaciter, iracunde.

ἀνατεί, *adv.* (ἄτη) sine damno, impune.

ἀνατείνω, f. ενῶ, (τείνω) sursum extendo, attollo, erigo: extendo, dilato: porrigo, intento. *Med.* ἀνατείνεσθαί τινί τι, minaciter alicui intendere aliquid, minari. *Pass.* cum minis moneri, terreri minis. — ἀνατείνειν φωνήν, ὄμμα, et talia, erigere, arrigere, attentum reddere.

ἀνατειχίζω, f. ίσω, instauro moenia.

ἀνατειχισμός, οῦ, ὁ, instauratio et refectio murorum. A praec.

ἀνατέλλω, ελῶ produco, emitto, extrudo, ut quum vitis gemmans, aut quum quis facem ardentem extollit. 2) *intrans.* enascor, exsisto, orior, ut sol, luna. Hac signif. etiam *Med.* occurrit.

ἀνατέμνω, f. εμῶ, (τέμνω) reseco, disseco, incido.

ἀνατεταμένως, *adv.* a part. pf. pass. verb ἀνατείνω, valde, magna vi et minis.

ἀνατήκω, f. ήξω, (τήκω) liquefacio, liquo: macero, consumo, tabefacio: mollio: attenuo. *med* liquesco, tabesco.

ἀνάτηξις, εως, ἡ, liquefactio.

ἀνατί, *adv.* i. q. ἀνατεί.

ἀνατίθημι, (τίθημι) sursum pono, tollo: impono alicui pro onere; impono, sensu bono; committo, trado, injungo, tribuo, acceptum refero. 2) dedico, consecro, *propr.* donum in templo pono, Hes. Op. 656. Dicunt ἀνατ. ἐν Δελφοῖς et εἰς Δελφούς Raro in *med.* 3) aliter pono; hinc sententiam muto: repono, differo, rejicio in crastinum. Schweigh. ad App. Pun. 86. 4) *med.* in me suscipio, tolero, fero.

ἀνατίκτω, f. τέξω, (τίκτω, *irreg.*) rursus pario.

ἀνατιμάω, f. ήσω, augeo pretium: supra modum magni facio.

ἀνατιναγμός, οῦ, ὁ, concussio, traductio a loco in alium, ut ἀνάστασις, LXX. A seq.

ἀνατινάσσω, f. άξω, concutio, vehementer quatio.

ἀνατιταίνω, idem quod ἀνατείνω.

ἀνατιτραίνω, *Att.* pro ἀνατιτράω.

ἀνατιτράω, f. ἀνατρήσω, (τιτράω, *irreg.*) perforo, terebro.

ἀνάτλημα, ατος, τό, tolerantia. Suid. & seq.

ἀνατλῆναι, f. τλήσομαι, (τλῆμι, *irreg.*) tolero, perfero, subiro labores.

ἀνατμίζομαι, (ἀτμίζω) evanesco modo vaporis. Democr. Athen.

ἀνατοιχέω, f. ήσω, (τοῖχος) modo in hoc, modo in illud navis latus jactor. Grammatici improbant vocem, διατοιχέω dicendum esse praecipientes, Phryn. Ecl. p. 161. ibique Lobeck.

ἀνατοκίζω, f. ίσω, (τοκίζω) usuram renovo, foenus ex foenere capio.

ἀνατοκισμός, οῦ, ὁ, usurae renovatio anniversaria, s. usurarum usurae.

ἀνατολή, ῆς, ἡ, (ἀνατέλλω) ortus, oriens.

ἀνατολικός, ή, όν, orientalis.

ἀνατολμάω, f. ήσω, audeo.

ἀνατομή, ῆς, ἡ, (ἀνατέμνω) dissectio, praecipue corporis.

ἀνατομικός, ή, όν, ad anatomen pertinens, anatomicus.

ἀνάτονος, ον, (ἀνατείνω) sursum tendens, in altum tentus.

ἀνατοπόομαι, (τόπος) loco suo colloco.

ἄνατος, ον, (ἄτη) illaesus, sine damno, c. *gen.* κακῶν ἄνατος, Soph. O. C. 786. 2) *act.* non laedens, innocuus.

ἀνατράω, f. ήσω, perforo.

ἀνατρεπτικός, ή, όν, (ἀνατρέπω) perniciosus, evertendi vim habens.

ἀνατρέπω, f. ψω, (τρέπω, *irreg.*) subverto, everto, prosterno: diruo, tollo, labefacto, confuto. ἀνατρέπεσθαι ψυχῇ, animo concidere, vel animum mutare, a consilio coeptove desistere; sic etiam sine ψυχῇ.

ἀνατρέφω f. θρέψω, (τρέφω, *irreg.*) nutrio, alo, educo.

ἀνατρέχω, f. ἀναθρέξομαι, frequentius ἀναδραμοῦμαι, (τρέχω, *irreg.*) recurro, recedo; fugio: hinc recedo in sententia i. e. sententiam muto, inpr. in melius; emendo, corrigo peccata. 2) sursum curro, enitor, attollor in altum, erigor, cresco, augeor.

ἀνάτρησις, εως, ἡ, (ἀνατράω) perforatio, perfossio.

ἀνάτρητος, ον, perforatus, pertusus.

ἀνατριαινόω, (τρίαινα) tridente concutio, perturbo. Eurip.

ἀνατρίβω, f. ψω, contero, frico; adfrico, ut sordes, scabiem: misceo.

ἀνατρίζω, (τρίζω) stridorem emitto. Q.Sm. 13, 107.

ἀνάτριπτος, ον, (ἀνατρίβω) attritus.

ἀνάτριχος, ον, (θρίξ) capillis rejectis.

ἀνάτριψις, εως, ἡ, attritus, frictio.

ἀνατροπεύς, εως, ὁ, (ἀνατρέπω) subversor, eversor.

ἀνατροπή, ῆς, ἡ, eversio, subversio.

ἀνατροφεύς, έως, ὁ, nutritor, educator.

ἀνατροφή, ῆς, ἡ, (ἀνατρέφω) nutritio, educatio.

ἀνατροχασμός, οῦ, ὁ, cursus qui fit retrorsum, genus exercitii gymnastici.

ἀνατροχάω, vel -άζω, idem quod ἀνατρέχω, ap. ser.

Ἀναττικός, ή, όν, non Atticus.

ἀνατυλίττω, f. ξω, revolvo, verso, reglomero: revolvo animo.

ἀνατυπόω, f. ώσω, reformo, iterum formo, informo aliquid animo, imaginor, effingo.

ἀνατύπωμα, ατος, τό, species rei, figura.

ἀνατύπωσις, εως, ἡ, reformatio, formatio: imaginatio.

ἀνατυπωτικός, ή, όν, imaginem praebens.

ἀνατυρβάζω, f. άσω, conturbo, perturbo.

ἀναυάγητος, ον, (ναυαγέω) naufragium non perpessus. Chrysost.

ἀναύγητος, ον, (αὐγή) ater, obscurus non splendens.

ἀναυδής, ές, (αὐδή) mutus, non vocalis: ineffabilis, non fandus.

ἀναύδητος, ον, inenarrabilis, inauditus. 2) mutus.

ἀναυδία, ας, ἡ, loqui non posse, obmutescentia.

ἄναυδος, ον, idem quod ἀναυδής.

ἀναύδως, *adv.* sine voce, tacite.

ἀναυλεί, *adv.* (ναῦλον) sine naulo.

ἄναυλος, ον, (αὐλός) tibiarum expers, sine tibiis: imperitus tibiarum.

ἀναυλόχητος, ον, (ναυλοχέω) epith. navis parvae, quae in iis, quae in portu sunt, non numeratur, cujus ratio nulla habetur. Lycophr. 745,

ἀναυμάχητος, ον, (ναυμαχέω) sine pugna navali.

ἀναυμάχιον, ου, τό, (ναυμαχέω) desertio pugnae navalis, quum quis ad navale praelium non venerat: occurrit tantum in ἀναυμαχίου δίκη.

ἀναυξής, ές, (αὔξω) qui non auget. 2) qui non augetur.

ἀναυξησία, ας, ἡ, quum quid incrementum non capit.

ἀναύξησις, εως, ἡ, i. q. ἀναυξησία.

ἀναύξητος, ον, qui non augetur, 2) sine augmento, ap Gramm.

ἀναυξω, f. ξήσω, (αὔξω) multum augeo.

ἄναυος, ον, (αὔω) vocis expers: vide ἄνεως.

ἄναυρος, ον, (αὔρα) qui est sine aura.

Ἄναυρος, ου, ὁ, fluvius Thessaliae, Hes. sc. 477. cujus nomen ap. seriores poetas transiit in appellativi significationem, atque de quovis torrente dicebatur. Anacr. 8, 2. Schneid. Nic. Al. 255. cf. Ἀχελῷος.

ἄναυς, ἄναος, (ναῦς) sine navi: νᾶες Aesch Pers. 677. dixit naves: quae non sunt naves, i. e. perditas, cf. sub α priv.

ἀναϋτέω, ήσω, (ἀϋτέω) exclamo. (ῦ) Col. 83. 129. 134.

ἀναύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) cervice carens.

ἀναύω, (αὔω) accendo.

ἀναύω, (αὔω, clamo) i. q. ἀναϋτέω.

ἀναφαίνω, f. ανῶ, (φαίνω) manifesto, ostendo, exhibeo, edo, edoceo. *Med.* ἀναφαίνομαι, conspicuus fio, manifestus reddor, convincor. Interdum *Med.* ponitur signif. *act.*

ἀναφαίρετος, ον, (ἀφαιρέω) qui auferri non potest.

ἀναφάλακρος, ον, (φαλακρός) i. q. ἀναφάλαντος.

ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, calvus, recalvus, recalvaster. vid. ἀναφάλαντος. cf. A. B. p. 16,

ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ, calvities in superciliis: calvities omnino.

ἀναφάλαντος, ον, (φάλανθος) i. q. ἀναφαλαντίας.

ἀναφαλάντωμα, ατος, τό, i. q. ἀναφαλαντίασις.

ἀναφάλας, ὁ, i. q. ἀναφάλαντος, Malala Chron. 1. p. 133. 2, p. 151.

ἀναφανδά, *adv.* (ἀναφαίνω) aperte, manifesto, palam, publice.

ἀναφανδόν, *adv.* idem et ab eod.

ἀναφαντάζω, f. άσω, adparere facio, i. q. ἀναφαίνω, Plut.

ἀναφέρω, f. ἀνοίσω, (φέρω, *irreg.*) sursum fero, tollo; sic etiam *Med.* produco, edo, emitto: suscito, excito, in memoria retineo, Plut. laudibus effero, celebro, Plato. 2) in me recipio, suscipio, fero, sustineo, suffero. 3) refero, attribuo, εἴς τινα et τινί. refero ad aliquem, narro, expono, commemoro. 4) genus refero in aliquem, εἴς τινα, addito vel omisso γένος, Schaef. Bos. p. 77. manum vel pedem refero, recedo. Valck. Hipp. 1288. 5) adfero, de vectigalibus vel fructibus ex aliqua re redeuntibus. 6) *intrans.* sursum feror, orior, de stellis: recreor, reficior, colligo me, convalesco. Hac significatione multo frequentius est *Med.*

ἀναφεύγω, f. εύξομαι, (φεύγω) sursum fugio. 2) refugio, confugio, effugio.

ἀναφευκτικός, ή, όν, habilis ad effugiendum. Strabo 15. p. 1023.

ἀνάφευξις, εως, ἡ, effugium.

ἀναφής, ές, (ἁφή) intactilis, non tactus: tactui cedens, mollis.

ἀναφθέγγομαι, f. ξομαι, (φθέγγομαι) reclamo, respondeo: exclamo, proclamo.

ἀναφθείρομαι, (φθείρω) intereo, in perniciem me projicio.

ἀναφλασμός, οῦ, ὁ, masturbatio. A seq.

ἀναφλάω, f. άσω, (φλάω) idem quod στύω.

ἀναφλεγμαίνω, f. ανῶ, rursus ardeo, vel aestuo: rursum intumesco.

ἀναφλέγω, f. ξω, rursum incendo, rursum comburo: inflammo, excito. ἀναφλέγομαι, exardeo ira.

ἀναφλογίζω, f. ίσω, incendo.

ἀναφλύζω, f. φλύσω, rursum ferveo.

ἀναφλυκταίνωτος, ον, (φλύκταινα) ex quo pustulae non erupere, nec erumpunt. Diosc.

ἀναφλύω, f. ύσω, i. q. ἀναφλύζω. (ῡ)

ἀναφοβέω, f. ήσω, terreo, minor.

ἀναφοιβάζω, f. άσω, repurgo, febru, Hesych.

ἀναφοιτάω f. ήσω, rursum eo, redeo, repeto.

ἀναφοίτησις, εως, ἡ, reditus. Athanas. II, p. 1118.

ἀναφορά, ᾶς, ἡ, (ἀναφέρω) elatio sursum versus, erectio, subrectio, emersio. 2) relatio: criminis relatio in alium: perfugium, praesidium. 3) oblatio, reditus, proventus. 4) remissio: virium et animi collectio. 5) anaphora, figura rhetorica.

ἀναφορεύς, εως, ὁ, vectis: lorum: bajulus, qui humeris aliquid gestat: illud genus lignei vectis, quod media parte excavatum, ut apto cervicibus sedeat gestatur, dependentibus ex ambabus ansis oneribus, e catena vel reste libratis.

ἀναφορέω, f. ήσω, (ἀναφέρω) in altum erigo: attollo, impono.

ἀναφορικός, ή, όν, relativus, ap. Grammat. 2) qui sanguinem exspuit, ap. Med. 3) ad siderum ortus pertinens, ap. Astron. cf. ἀναφέρω.

ἀναφορικῶς, *adv.* relative.

ἀνάφορον, ου, τό, fulcimentum oneris, quo bajuli utuntur, clitellae. A. B. 10.

ἀναφορύσσω, f. ύξω, subigo in modum farinae: commisceo: foedo, v. c. pulvere. *Ion.* et *poet.* p. ἀναφυράω.

ἀναφράγνυμι, i. q. ἀναφράσσω.

ἀναφράζομαι, f. σομαι, (φράζομαι) recognosco. Od. 19, 391.

ἀναφράσσω, f. άξω, (φράσσω) aperio, explico, quod septo clausum erat.

ἀναφρίσσω, f. ξω, horreo pilis, horreo.

ἀναφροδισία, ας, ἡ, (Ἀφροδίτη) rerum venerearum contemtus, invenustas, inelegantia.

ἀναφρόδιτος, ον, non venereus, e re venerea alienus: invenustus.

ἀναφρονέω, f. ήσω, resipisco, ad sanam mentem redeo.

ἀναφροντίζω, f. ίσω, animo volvo, excogito.

ἄναφρος, ον, (ἀφρός) spumae expers, non spumans, non spumosus.

ἀναφυγή, ῆς, ἡ, (ἀναφεύγω) refugium, effugium. Aesch. Choë. 931.

ἀνάφυμι, idem quod ἀναφύω.

ἀνάφυξις, εως, ἡ, (ἀναφεύγω) affugium, perfugium.

ἀναφυράω, f. ήσω, idem quod seq.

ἀναφύρω, f. ῶ, commisceo, permisceo, confundo: inquino, foedo. (ῡ)

ἀναφυσάω, f. ήσω, sursum flo: sufflo, in-

flo: elatum reddo, ad superbiam attollo *med.* inflatus sum, superbio.

ἀναφύσημα, ατος, τό, inflatio: evaporatio, spiraculum. A praec. (ῡ)

ἀναφύσησις, εως, ἡ, inflatio; spiraculum. (ῡ)

ἀναφυσιάω, anhelo.

ἀνάφυσις, εως, ἡ, renascendi actio. Ael. h. a. 12, 18.

ἀναφύσσω, haurio, Nonn. Dion. 48. p 1202.

ἀναφυτεύω, f. εύσω, rursus sero, rursus planto.

ἀναφύω, f. ύσω, renasci facio: produco, emitto. ἀναφύομαι, recresco. Valck. Phoen. 647.

ἀναφωνέω, f. ήσω, alta voce pronuncio, exclamo, proloquor, pronuncio.

ἀναφώνημα, ατος, τό, exclamatio, pronunciatio rei alta voce.

ἀναφώνησις, εως, ἡ, idem.

ἀναφωτις, ἴδος, ἡ, (φῶς) fenestra, Nicet. ann. 4, 2.

ἀναχάζω, f. σω, (χάζω) recedere facio, reprimo, repello. 2) retrocedo, Xen. Multo frequentius hac signif. *med.*

ἀναχαίνω, f. ανῶ, (χαίνω, *irreg.*) hisco, dehisco, hio.

ἀναχαιτίζω, f. ίσω, (χαίτη, *juba*) ferocio, de equis: contumaciter efferor, in licentiam erumpo, contumaciam me praebeo, parere recuso. 2) inhibeo, retro ago, reprimo.

ἀναχαίτισμα, τος, τό, actio cohibendi. Plut.

ἀναχαλασμός, οῦ, ὁ, (ἀναχαλάω) relaxatio.

ἀναχαλαστικός, ή, όν, relaxandi vim habens.

ἀναχαλάω, f. άσω, relaxo, remitto.

ἀναχαράσσω, f. αξω, denuo sculpo, rursum incido, sulcis ducendis scabrum, asperum reddo, ut limam: excito, efficio.

ἀναχάραξις, εως, ἡ, actio τοῦ ἀναχαράσσειν, exasperatio.

ἀναχάσκω, i. q. ἀναχαίνω, in praes. et impf.

ἀναχειρίζομαι, (χειρίζω) impedio: *tracto*.

ἀναχειροτονέω, Basil. epist. 130.

ἀναχελύσσομαι, (χελύσσω) exscreo, extussio. vid. χέλυς.

ἀναχέω, f. εύσω, (χέω, *irreg.*) refundo: infundo, perfundo: conturbo, moveo. *med.* infundor, diffundor.

ἀναχλαινόω, f. ώσω, (χλαῖνα) induo, vestio.

ἀναχλιαίνω, f. ανῶ, tepefacio, calefacio.

ἀναχνοαίνομαι, (χνόος) lanugine obsitus sum: primam lanuginem emitto.

ἀναχνοάω, (χνόος) primam lanuginem emitto.

ἀναχοή, ῆς, ἡ, (ἀναχέω) refusio, profusio.

ἀναχορεύω, f. εύσω, tripudio, salto, choreas ago: celebro cantu et choreis.

ἀναχόω, praes. antiq. ad ἀναχώννυμι.

ἀναχράομαι, i. q. διαχρ. v. l. Thuc. 1, 126.

ἀναχρέμπτομαι, extussio, per tussim emitto.

ἀνάχρεμψις, εως, ἡ, actio extussiendi.

ἀναχρώννυμι, f. ώσω, (χρώννυμι, *irreg.*) colore aliquo inficio, adfrico, adspergo labem.

ἀνάχρωσις, εως, ἡ, infectio, coloris quaedam communicatio; inunctio; contagium.

ἀνάχυμα, τος, τό, i. q. ἀνάχυσις.

ἀναχύρωτος, ον, (ἀχυρόω) a paleis purus, non secretus.

ἀνάχυσις, εως, ἡ, refusio: maris aestuarium navigabile: confusio: animi viriumque resolutio, mollities, hilaritas, petulantia.

ἀνάχωμα, ατος, τό, agger.

ἀναχωματισμός, οῦ, ὁ, aggeris exstructio.

ἀναχωμάτωσις, εως, ἡ, i. q. ἀναχωματισμός, Theophyl. 4. p. 113.

ἀναχωνεύω, f. εύσω, conflo; refundo.

ἀναχώννυμι, f. χώσω, (χώννυμι, *irreg.*) aggero, e terra congesta exstruo: fossam aut lacunam expleo.

ἀναχωρέω, f. ήσω, (χωρέω) retrocedo, redeo, revertor: *contr. c.* ἐκ vel *cum gen.* ἀναχωρῆσαι μεγάροιο, Od. 22, 270. cedo alicui. 2) redeo ad pristinum dominum, Herodt. 6, 5. 3) decedo, v. c. magistratu; secedo in otium, solitudinem: ἀναχωρητικός τόπος, locus in secessu. 4) abhorreo ab aliqua re.

ἀναχώρημα, ατος, τό, (ἀναχωρέω) recessus, successus: locus, qui est in secessu.

ἀναχώρησις, εως, ἡ, recessus, secessus: reditus: receptus ex pugna et periculo: locus semotus, solitudo: locus perfugii, perfugium.

ἀναχωρητής, οῦ, ὁ, qui in solitudine vivit, eremita, anachoreta: qui ad privatam conditionem, aut ad otium a reip. administratione se recipit.

ἀναχωρητικός, ή, όν, ad recedendum, solitarie vivendum proclivis.

ἀναχωρίζω, f. ίσω, facio reverti, aut secedere, recedere jubeo, in locum reduco, suae terrae restituo.

ἀνάχωσμα, τος, τό, terra a fluminibus egesta. Sch. Ar. Eq. 531.

ἀναψαθάλλω, desuper contrecto.

ἀναψαλάσσω, (ψαλάσσω) contundo, retundo: aperio, Lycophr. 342.

ἀναψάω, f. ήσω, tergo, detergo: manu demulceo.

ἀναψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio: investigatio, indagatio. Eustath. Od. 2, p. 91, 35.

ἀναψηφίζω, f. ίσω, rursus in suffragia mitto. 2) abrogo. 3) retracto.

ἀναψήφισις, εως, ἡ, repetitio suffragiorum. 2) abrogatio. 3) retractatio.

ἀναψύχω, f. ύξω, i. q. ἀναψάω.

ἄναψις, εως, ἡ, (ἀνάπτω) accensio.

ἀναψυκτήρ, ῆρος, ὁ, recreator.

ἀναψυκτικός, ή, όν, (ἀναψύχω) refrigeratorius.

ἀνάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio: recreatio, refocillatio, requies.

ἀναψυχή, ῆς, ἡ, i. q. ἀνάψυξις.

ἀναψύχω, f. ξω, (ψύχω) refrigero, recreo, focillo, quietem indulgeo: ἕλκος ἀναψύχειν, vulnus refrigerare, i. e. recreari ex vulnere accepto, Il. 5, 795. Hoc sensu seriores verbo *gen.* jungunt, πόνου. *Med.* recreor, animum recupero. 2) sicco in aëre.

ἀνδ- Verba quaedam sic incipiunt pro ἀναδ- ap. *poetas*.

ἀνδαίω, *poet.* p. ἀναδαίω, Aesch. Ag. 315. *dub.*

ἁνδάνω, (ἥδω, ἥδομαι) *impf.* ἥνδανον, pro quo Hom. ἑήνδανον, *Att.* interdum ἑάνδανον, *fut.* ἁδήσω. aor. ἅδον pro ἕαδον, alpha correpto, ap. Hom. etiam εὔαδεν. *perf.* ἕαδα, *Dor.* ἕαδα, *-placeo, contr. c. dat.* pers. ἁνδάνει μοι, vel c. duplici *dat.* Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, Il. 1, 24. sed etiam *c. accus.* οὐδ' ὁ Ζεὺς οὔθ' πάντας ἁνδάνει, Theogn. 26. siquidem lectio ibi vera, vid. Gaisford.

Med. invenitur Arch. ep. 16.

ἀνδεκτήρος, ον, i. q. ἀναδέκτωρ, Plut. n lectio vera.

ἀνδέμα, ἀνδεσμός, ἀνδέω, *poet.* p. ἀναδ. Jac. A. P. p. 365.

ἄνδηρον, ου, τό, terra suggesta, agger, Mosch. 4, 101. Saepius in *plur.* altiora fluminum labra, aggeres: litora maris, Opp. hal. 4, 319. areolae in hortis, Theocr. 5, 93. 2) fossa canalis, Plut.

ἀνδίκτης, ου, ὁ, pro ἀναδίκτης, i. q. ῥόπτρον, species laquei s. pedicae.

ἄνδιχα, *adv.* (ἀνά, δίχα) divisim, seorsim. 2) *Praep. c. gen.* i. q. χωρίς, Ap. Rh.

ἀνδραγαθέω, f. ήσω, (ἀνήρ, ἀγαθός) fortiter, seu strenue me gero, virum me praebeo.

ἀνδραγάθημα, ατος, τό, (ἀνδραγαθέω) facinus viro forti dignum, actio fortis viri, res fortiter et praeclare gesta, strenuitas.

ἀνδραγαθητής, οῦ, ὁ, qui facinora edit viro forti digna, fortiter se gerens.

ἀνδραγαθία, ας, ἡ, strenuitas, fortitudo: actio digna forti viro: officium boni viri: probitas.

ἀνδραγαθίζομαι, f. ίσομαι, fortiter me gero, bonum virum me praesto.

ἀνδράγρια, ων, τά, (ἄγρα) spolia hosti detracta.

ἀνδράγχης, ου, ὁ καὶ ἡ, (ἄγχω) qui homines strangulat. Eust. A. B. 395.

ἀνδραδελφός, οῦ, ὁ, (ἀδελφός) laevir. Dicitur et ἀνδραδέλφη, Lob. Phryn. p. 306.

ἀνδρακάς, άδος, ἡ, pars, portio Nic. Th. 643.

ἀνδρακάς, *adv.* (ἀνήρ) viritim. Od. 13, 4. cf. A. B. 394.

ἀνδραποδίζω, f. ίσω, (ἀνδράποδον) in servitutem redigo, captivum abduco liberum hominem: servum alieni furor et meum facio: subjugo, in potestatem redigo, velut urbem. Frequentius in *medio*.

ἀνδραπόδισις, εως, ἡ, et

ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ, (ἀνδραποδίζω) reductio in servitutem eo, quo de ἀνδραποδιστῇ dictum est, modo.

ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, qui vel liberum furatur et in servitutem redigit, vel legitimo domino furatur et suum facit aut vendit.

ἀνδραποδιστήριος, α, ον, plagio serviens, aptus.

ἀνδραποδιστικός, ή, όν, idem.

ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ, (κάπηλος) qui mancipia vendit, mango, venalitiarius.

ἀνδράποδον, ου, τό, (ἀνήρ, πούς) mancipium, inpr. qui bello captus et in servitutem redactus est. Ap. Hom. Il. 7, 475. invenitur dativus ἀνδραπόδεσσι, quasi ab ἀνδράπους. sed Aristoph. et Zenodotus integrum versiculum spurium esse censuerunt, vocem serioris originis esse existimantes.

ἀνδραποδώδης, ες, servilis. 2) illiberalis, servilis ingenii, degener: voluptatibus et cupiditatibus serviens: flagitiosus, turpiter et belluinum in modum libidinosus.

ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, servilis submissio, servilis turpitudo, vita flagitiosa.

ἀνδραποδωδῶς, *adv.* serviliter.

ἀνδραπωδώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) qui mancipia vendit, mango. Ar. Pollux. 7, 16.

ἀνδράριον, ου, τό, (ἀνήρ) homuncio, homo contemnendus.

ἄνδρασι, dat. plur. ab ἀνήρ.

ἀνδράφαξις, εως, ἡ, i. q. ἀτράφαξις.

ἀνδραχθής, ές, (ἀνήρ, ἄχθος) virum gravans, seu onerans, sufficiens ad satis onerandum virum valentem

ἀνδράχλη, ης, ἡ, scabellum muliebre, foramen habens et subjectos carbones.

ἀνδράχλος, herba quaedam.

ἀνδράχνη, ης, ἡ, portulaca.

ἀνδρεία, ας, ἡ, vide ἀνδρία.

ἀνδρεῖα, ων, τά, convivia publica ap. Cretenses, eadem quae ap. Lacedaemonios φιδίτια dicebantur. Aristot. Pol. 2, 7, 3. Ephorus et Alcman Strabonis 10. p. 738. Plut. Symp. 7, 9. Forma ἄνδρια falso huousque Lexica occupavit.

ἀνδρείκελον, ου, τό, (εἴκελος) id quod similitudine virum refert, simulacrum, statua. 2) genus coloris, quod colorem faciei virilis refert, purpurissum. Plat.

ἀνδρείκελος, ον, (εἴκελος) viro s. homini similis.

ἀνδρειόθυμος, ον, fortis, virili animo praeditus.

ἀνδρεῖον, ου, τό, virile robur, fortitudo.

ἀνδρεῖος, εία, εῖον, (ἀνήρ) virilis, robustus: fortis, strenuus: constans.

ἀνδρειότης, ητος, ἡ, i. q. ἀνδρία, sed reprehendit vocabulum ut praedurum Poll. III, 120.

ἀνδρειοφρόνως, *adv.* virili mente. Theophyl. III. p. 479.

ἀνδρειόω, virilem facio.

ἀνδρειφόντης, ου, ὁ, (φόνος) homicida. Epith. Martis ap. Hom.

ἀνδρεών, ῶνος, ὁ, *poet.* p. ἀνδρών.

ἀνδρείως, *adv.* viriliter, strenue.

ἀνδρεράστρια, ας, ἡ, (ἀνήρ, ἐράστρια) virorum amatrix. Ar. Th. 392.

ἄνδρεσσι, dat. plur. Ep. ab ἀνήρ pro ἄνδρασι.

ἀνδρεύμενος, η, ον, part. *Ion.* p. ἀνδρούμενος, ab ἀνδρέω, Hdt.

ἀνδρηίομαι, virilem aetatem attingo.

ἀνδρεών, ῶνος, ὁ, i. q. ἀνδρών. forma reprehensa a Gramm.

ἀνδρηλατέω, (ἐλαύνω) in exsilium pello, in exsilium mitto: ex asylo detraho.

ἀνδρηλάτης, ου, ὁ, in exsilium homines ejiciens.

ἀνδρία, ας, ἡ, (ἀνήρ) *virtus*, virile robur, fortitudo, constantia: virilis aetas. 2) sensu malo i. q. ἀναίδεια. *Not.* Saepenumero pro ἀνδρία, altera forma invenitur ἀνδρεία, quam satis tuetur *Ionicum* ἀνδρηΐη. H. Stephanus Thes. T. 1. p. 439. F. Suidam secutus ἀνδρία praetulit, adsentiente Dorvillio ad Charit. p. 405. Contra Schaeferus Mel. p. 42. statuit diphthongum in prosa Atticorum ubivis; in poematis, ubicumque per metrum liceat, esse tenendam: formam ἀνδρία autem ibi tantum admittendam esse, ubi metrum brevem syllabam postulet. Mihi vero omnia in utramque partem argumenta expendenti, simulque librorum MSS. in hac re inconstantiam consideranti, neutra forma damnanda, neutra alteri praeferenda esse videtur. Certo enim ne veteribus quidem hac in re ita constitit, ut non modo hanc, modo illam formam adhibuerint.

ἀνδριαντάριον, τό, *Dim.* ab ἀνδριάς.

ἀνδριαντεργάτης, ου, ὁ, i. q. ἀνδριαντουργός. Tzetz. Chil. 9. p. 188.

ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua. *Dimin.* ab ἀνδριάς.

ἀνδριαντογλύφος, ου, ὁ, (γλύφω) statuarius sculptor, qui signa ex aere, ligno, marmore exsculpit.

ἀνδριαντοειδής, ές, statuae similis.

ἀνδριαντοπλαστία, ας, ἡ, (πλάσσω) statuarum fabricatio. Epiph. I. p. 8. 79.

ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω) statuarius fictor, qui signa e gypso aut cera fingit.

ἀνδριαντοπλαστική, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars fingendi signa. A praec.

ἀνδριαντοποιέω, (ποιέω) statuas facio, artem sigillariam exerceo.

ἀνδριαντοποιητική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars statuaria.

ἀνδριαντοποιΐα, ας, ἡ, statuarum confectio, ipsa actio faciendi statuas. 2) ars statuaria.

ἀνδριαντοποιική, ῆς, ἡ, i. q. ἀνδριαντοποιητική, Sext. Emp. adv. Math. 1, 182.

ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ, statuarius, statuarum artifex.

ἀνδριαντουργέω, statuas facio.

ἀνδριαντουργία, ας, ἡ, statuarum fabricatio, Tzetz. Chil. 8. p. 147.

ἀνδριαντουργός, ο[illegible] statuarius.

ἀνδριάς, άντος, ὁ, [illegible]ρ) simulacrum viri, statua. De tabulis pictis non dicitur, nam quo loco hanc significationem probare voluerunt, Plat. de Rep. 4. p. 420. c., ao sermo est de statuis pictis, cf. Pausan. 7, 26, 3. 2) dicitur etiam de vivis hominibus, blandiendi vel irridendi caussa, Dem. A. B. p. 394.

ἀνδρίζω, virum facio, corroboro. *Med.* virum me facio, aetatem virilem ingredior: viriliter, fortiter ago; vires intendo.

ἀνδρισκεία, ας, ἡ, Hesych. Miles. de vir. clar. p. 8.

ἀνδρικός, ή, όν, virilis, ad viros pertinens: fortis, strenuus, gnavus: viro forti dignus.

ἀνδρικῶς, *adv.* viriliter, fortiter, strenue: valide, robuste: vehementer.

ἀνδρίον, ου, τό, parvus vir, homuncio. *Dimin.* ab ἀνήρ.

ἄνδρισμα, τος, τό, i. q. ἀνδρία, Max. Tyr. 38, 4. sed dubia lectio.

ἀνδρισμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀνδρία.

ἀνδριστέον, *adj.* verb. ab ἀνδρίζω, fortiter agendum est, Plato.

ἀνδριστής, οῦ, ὁ, qui fortiter agit. Nicet. ann. 1, 9.

ἀνδριστί, *adv.* viriliter, fortiter, strenue.

ἀνδρίφιλος, ον, (ἀνήρ, φίλος) viri amans, viri amicus.

ἀνδριφόντης, ου, ὁ, homicida.

ἀνδροβαρής, ές, idem quod ἀνδραχθής.

ἀνδροβασία, ας, ἡ, incestus puerorum amor, Epiph. I. p. 105.

ἀνδροβατέω, cum viris, s. pueris consuesco, rem habeo, amore scilicet nefando. Jac. A. P. Add. p. 36.

ἀνδροβόρος, ον, (βορός) hominem vorans.

ἀνδρόβουλος, ον, virilis consilii, fortis, s. viris insidians. Aesch.

ἀνδροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) viros devorans.

ἀνδρόβρωτος, ον, ab hominibus devoratus.

ἀνδρογένεια, ας, ἡ, (γένος) virorum genitura, hominum propagatio: successio generis per viros.

ἀνδρογίγας, αντος, ὁ, gigas.

ἀνδρογόνος, ον, marem gignens. Hes. op. 781.

ἀνδρογύνης, ου, ὁ, (ἀνήρ, γυνή) androgynus, hermaphroditus, homo utrumque sexum in se conjungens, Plat. Symp. 189 sq. 2) eunuchus, castratus, semivir: hinc debilis, effeminatus. 3) pathicus, cinaedus.

ἀνδρόγυνος, ον, androgynus, utrumque sexum in se conjungens, Plat. Symp. 189. e. 2) utrique sexui communis, λουτρά, Anal. 3, p. 202. Ex iisdem.

ἀνδρόγυνος, ου, ὁ, androgynus, semimas, semifemina, semivir, Gl. Vet. 2) castratus. 3) debilis, imbecillis, invalidus. 4) effeminatus, muliebri animo praeditus. 5) socors, parum strenuus. Ex iisdem.

ἀνδρογύνως, *adv.* ab ἀνδρόγυνος, Epiph. I. p. 151.

ἀνδροδάϊκτος, ον, (δαΐζω) viros s. homines perimens.

ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) virum domans. 2) gemma quaedam, Plin. 36, 20. 37, 10.

ἀνδροδόκος, ον, (δέχομαι) viros recipiens.

ἀνδρόδομος, ου, ὁ, (δόμος) pars aedium solis viris consecrata. Hesych. Suid.

ἀνδροείκελον, ου, τό, i. q. ἀνδρείκελον. Clem. Alex. p. 79.

ἀνδροθέα, ας, ἡ, dea virilis, epith. Minervae ap. Simm. securi.

ἀνδρόθεν, *adv.* (ἀνήρ) ex viro.

ἀνδρόθηλυς, υ, i. q. ἀνδρόγυνος. Tzetz. ad Lyc. 212. Philostr. vit. Soph. I. p. 489.

ἀνδροθνής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, (θνήσκω) a viris occisus.

ἀνδροκάπηλος, ον, (κάπηλος) hominum venditor.

ἀνδροκάρδιος, ον, virili mente praeditus, Theod. Prodr. ep. f. 22.

ἀνδροκλᾶς, οῦ, ὁ, vel ἀνδροκλάστης, ου, ὁ, annus climactericus, ita dictus, quod omnem vitae substantiam frangat. Jul. Firmic. 4.

ἀνδροκμής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, (κάμνω) homines perdens, vexans, aerumnosus. Lob. Soph. Aj. 323.

ἀνδρόκμητος, ον, (κάμνω) ab homine laboratus, seu factus. Il. 11, 371.

ἀνδροκοιτέω, cum viro dormio, Moschio de affect. mul. p. 20.

ἀνδροκτόνος, ον, i. q. ἀνδροκτόνος.

ἀνδροκτασία, ας, ἡ, (κτείνω) caedes virorum.

ἀνδροκτονεῖον, ου, τό, locus, ubi homines interficiuntur.

ἀνδροκτονέω, f. ήσω, viros interficio.

ἀνδροκτονία, ας, ἡ, homicidium.

ἀνδροκτόνος, ον, homicida.

ἀνδρόλαγνος, ον, (λάγνος) viros libidinose desiderans.

ἀνδρολέτειρα, ας, ἡ, homines, viros perdens.

ἀνδροληψία, ας, ἡ, (λαμβάνω) jus homines prehendendi, quo scil. Athenienses, si civis extra Atticam interfectus esset, tres ejus urbis incolas prehendebant, caedis poenam daturos, nisi ipse criminis reus traderetur.

ἀνδρολήψιον, ου, τό, idem.

ἀνδρολογέω, f. ήσω, (λέγω) viros lego, delectum militarem habeo.

ἀνδρολογία, ας, ἡ, virorum collectio ad militiam, delectus: collectio quaevis, quae viritim fit.

ἀνδρολογίζω, f. ίσω, idem quod ἀνδρολογέω.

ἀνδρολόγος, ον, virorum delectum habens.

ἀνδρομανής, ές, (μαίνομαι) virorum amore insaniens, viros insane adpetens, libidinosa.

ἀνδρομανία, ας, ἡ, insanus virorum amor, libido feminae.

ἀνδρομάχας, ου, (μάχομαι) cum viris, vel viro pugnans. *Fem.* ἀνδρομάχη, Pallad. ep. 14.

ἀνδρόμεος, έα, εον, (ἀνήρ) virilis, humanus.

ἀνδρομήκης, ες, (μῆκος) staturam et altitudinem viri equans.

ἀνδρομηρόν vel ἀνδρομητὸν ἐγχειρίδιον, gladius, qui in scenis adhibebatur, v. c. ab histrione, Ajacis partes agente, Hesych. cf. Achill. Tat. 3, 21. Radix est ἀναδρομή, ἀνατρέχω.

ἀνδρονομέομαι, superbio, inflatus sum, M. Ant. 10, 19. si lectio vera.

ἀνδρόπαις, αιδος, ὁ, (παῖς) puer virili animo, qui ante aetatem virilem viriliter sentit, cogitat, agit.

ἀνδροπλαστία, ας, ἡ, (πλάσσω) virorum formatio.

ἀνδροπλήθεια, ας, ἡ, (πλῆθος) hominum multitudo seu conventus.

ἀνδροποιός, όν, (ποιέω) virum s. virilem faciens.

ἀνδρόπορνος, ου, ὁ, scortum masculinum.

ἀνδροπρεπής, ές, (πρέπω) virum decens.

ἀνδροπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) virili s. humana facie praeditus.

ἀνδρόπρωρος, ον, (πρώρα) hominis faciem habens, *in neutro:* humana facies.

ἀνδροσάθης, εος, ἡ, (σάθη) virilia grandiora habens.

ἀνδροσάθων, ωνος, ὁ, idem.

ἀνδρόσαιμον, ου, τό, ruta silvestris. Ex ἀνήρ et αἷμα *sanguis*, quia herba haec, digitis trita, sanguineo succo fluit.

ἀνδρόσινις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, (σίνις) hominibus noxius, pestifer.

ἀνδροσύνη, ης, ἡ, i. q. ἀνδρία.

ἀνδρόσφιγξ, γγος, ὁ, statua virum et Sphingem referens. Hdt. 2, 175.

ἀνδρότης, ητος, ἡ, virilitas, fortitudo.

ἀνδροτομέω, (τέμνω) eunuchum aliquem facio.

ἀνδρότροπος, ον, virili modo factus, Man. 4, 557.

ἀνδροτυχής, ές, maritum nactus; in matrimonio agens femina.

ἀνδροφαγέω, humana carne vescor.

ἀνδροφάγος, ον, humana carne vescens.

ἀνδροφθόρος, ον, homini perniciosus.

ἀνδροφονεύς, έως, ὁ, homicida, Man. 2, 302.

ἀνδροφονέω, f. ήσω, sum homicida, occido homines.

ἀνδροφονία, ας, ἡ, homicidium.

ἀνδροφόνος, ου, ὁ, homicida, sicarius. ἀνδροφόνος, ἡ, interfectrix viri

ἀνδροφόντης, ου, ὁ, homicida.

ἀνδρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρονέω) virili mente praeditus. Soph.

ἀνδροφυής, ές, (φυή) virilem naturam habens. Empedocl. ap. Ael. h. a. 16, 29.

ἀνδρόφωνος, ον, virilem vocem habens.

ἀνδρόω, f. ώσω, virum facio, virilem reddo, virile robur subministro: hinc in virum transformo. *Med.* virile robur consequor, virilem aetatem attingo, munera et officia viri praesto: feminam ineo. *Pass.* virum experior, de femina, ἀνδρωθεῖσα, compressa a viro.

ἀνδρύνω, f. υνῶ, i. q. ἀνδρόω, ap. scriptores.

ἀνδρώδης, ες, virilis, virum decens, forti viro dignus: forti animo praeditus, magnanimus.

ἀνδρωδῶς, *adv.* viriliter, fortiter.

ἀνδρών, ῶνος, ὁ, pars domus, in qua viri a mulieribus seorsim agunt.

ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, i. q. ἀνδρών.

ἀνδρωνυμέω, (ὄνομα) virile nomen habeo.

ἀνδρωνυμικός, ή, όν, ap. Gramm. τὸ ἀνδρωνυμικὸν, vox, quae ad homines transfertur, de hominibus translata quadam significatione dicitur, e. g. πῶλος, σκύμνος.

ἀνδρώνυμος, ον, virili nomine praeditus.

ἀνδρῷος, ῴα, ῷον, virilis, ad virum pertinens.

ἀνδύεται, *poet.* p. ἀναδύεται.

ἀνδῶκε, *poet.* p. ἀνέδωκε.

ἀνέγγραφος, ον, qui non inscriptus est, non relatus in tabulas.

ἀνεγγυάω, f. ήσω, i. q. ἐγγυάω. *dub.*

ἀνέγγυος, ον, sine sponsione actus. ἀνέγγυος, ἡ, non desponsa: ἀνέγγυοι, liberi nothi, spurii.

ἀνεγείρω, f. ερῶ, (ἐγείρω, *irreg.*) expergefacio, excito. ἀνεγείρομαι, resurgo, evigilo.

ἀνεγέρμων, ον, suscitatus, expergefactus.

ἀνέγερσις, εως, ἡ, suscitatio: constitutio, erectio.

ἀνεγερτικός, ή, όν, suscitatorius. Epiph. I. p. 793.

ἀνέγερτος, ον, (ἐγείρω) non experrectus, non suscitatus.

ἀνεγέρτως, *adv.* citra restitutionem vitae.

ἀνεγκλητί, *adv.* ab ἀνέγκλητος, Plato. cf. A. B. 400, 28.

ἀνέγκλητος, ον, (ἐγκαλέω) qui propter manifestum scelus aliquod in jus vocari nequit: inculpatus, irreprehensus: inaccusabilis.

ἀνεγκλήτως, *adv.* citra reprehensionem, culpam, sine vitio.

ἀνέγκυος, ου, ἡ, (ἔγκυος) quae uterum non fert, quae non est gravida.

ἀνεγκωμίαστος, ον, illaudatus, nulla laude affectus.

ἀνέγνω, ἀνέγνων, aor. *irreg.* ab ἀναγινώσκω.

ἀνέγρομαι, expergiscor. *per sync.* pro ἀνεγείρομαι.

ἀνεγχείρητος, ον, (ἐγχειρέω) qui fieri, concedi, admitti, nequit, quod locum non habet in rerum natura.

ἀνεδάφιστος, ον, (ἐδαφίζω) solo non aequatus, non penitus. 2) ad humum non prostratus

ἀνεδέγμεθα, imperf. *syncop.* p. ἀνεδεχόμεθα.

ἀνέδην, *adv.* (ἀνίημι) licenter, impune: effuse, large: promiscue: palam, aperte. Aliter A. B. 400.

ἀνέδραμον, aor. *irreg.* ab ἀνατρέχω.

ἀνέδραστος, ον, (ἕδρα) non stabilis.

ἀνέζω, f. έσω, (ἕζω) sublatum in sede colloco et pono. Il. 13, 657.

ἀνεθελησία, ας, ἡ, (ἐθέλω) conditio hominis inviti, quum quis non vult, coactio.

ἀνεθέλητος, ον, coactus, invitus: inexspectatus: tristis, adversus.

ἀνεθίζομαι, adsuefio, Diog. L. 2, 96.

ἀνέθιστος, ον, (ἐθίζω) non adsuefactus.

ἀνείδεος, ον, (εἶδος) forma carens, informis.

ἀνειδωλοποιέω, (ἀνά, εἰδωλοποιέω) speciem et imaginem fingo, animo propono.

ἀνειδωλοποίησις, εως, ἡ, i. q. ἀνειδωλοποιΐα. Sext. Emp. p. 174.

ἀνειδωλοποιΐα, ας, ἡ, imaginum effictio in animo.

ἀνεικάζω, i. q. ἀνασκάπτω. Eupolis Suidae. Cratin. A. B. 396, 24.

ἀνεικαιότης, τος, ἡ, providentia, *oppon.* τῇ εἰκαιότητι, temeritati.

ἀνεικαστος, ον, (εἰκάζω) qui nulla imagine exprimi potest, quem nulla conjectura adsequi possis, inaestimabilis.

ἀνεικής, ές, (νεῖκος) litis expers.

ἀνεικία, ας, ἡ (νεῖκος) sic vocabatur ap. Pythagoreos πεντάς, ἀμέτοχος νείκους καὶ μεταβολῆς ἐν τοῖς ὑπ' αὐτὴν ὑπαρχόντων.

ἀνεικόνιστος, ον, (εἰκονίζω) qui imagine exprimi non potest, ut Deus.

ἀνεικοτολαλέω, indecentia loquor, Antig. Caryst. c. 151.

ἀνειλείθυια, ας, ἡ, (Εἰλείθυια) quae nondum peperit, Lucinae labores nondum experta. 2) cui Lucina opem non fert, quae in difficili partu laborat.

ἀνειλέω, f. ήσω, (εἰλέω, *irreg.*) evolvo, involutum explico, expando. 2) involvo, circumplico.

ἀνείλημα, ατος, τό, evolutio. 2) involutio, involucrum. 3) i. q. στρόφος, tormina.

ἀνείλησις, εως, ἡ, involutio, evolutio.

ἀνειλιγμένως, *adv.* ab ἀνελίσσω, revolute

ἀνείλιξις, εως, ἡ, (ἀνελίσσω) evolutio explicatio, Plato Politic. c. 26.

ἀνειλίσσω, revolvo, *poet.* p. ἀνελίσσω

ἀνείλλω, (εἴλλω) evolvo, explico. Scribitur etiam simplici λ, sed vide Lobeck ad Phryn. p. 29.

ἀνείλω, v. ἀνείλλω.

ἀνείμαρται, non constitutum est per fatum, Plut. plac. philos. 1, 27. *dub.*

ἀνειμένως, *adv.* a pf. pass. verbi ἀνίημι, remisse, languide, solute, licenter, negligenter.

ἄνειμι, (εἶμι) sursum eo, adscendo: de sole, orior: in altum navigo, i. q. ἀναπλέω. 2) accedo ad aliquem precibus, εἴς τινα, Il. 22, 492. 499. 3) recedo, redeo. *Obs.* Praesens frequenter et apud Atticos quidem semper futuri habet significationem, vide simplex.

ἀνείμων, ον, (εἷμα) non vestitus, nudus: male vestitus.

ἀνειπεῖν, (εἰπεῖν, *irreg.*) edicere, proclamare, palam pronunciare; *de praecone.* 2) invocare. 3) vocem tollere.

ἀνείργω, f. ξω, arceo, repello, inhibeo.

ἀνείρξις, εως, ἡ, (ἀνείργω) inhibitio.

ἀνείρομαι, *poet.* p. ἀνέρομαι, interrogo, quaero, inquiro, *c. acc.* vel cum duplici *accus.* rei et pers. Hom.

ἀνειρύω, ύσω, *poet.* p. ἀνερύω.

ἀνείρω, (εἴρω, *irreg.*) necto, adnecto

ἀνείσακτος, ον, (εἰσάγω) non initiatus, i. q. ἀμύητος: vel male initiatus, Jambl. v. Pythag. p. 62.

ἀνεισόδωρος, ον, i. q. ἀνεσίδωρος.

ἀνείσοδος, ον, (εἴσοδος) inaccessus, ad quem non patet ingressus.

ἀνεισφορία, ας, ἡ, immunitas a tributo.

ἀνείσφορος, ον, (εἰσφέρω) immunis, qui tributum non solvit.

ἀνέκαθεν, *adv.* (ἀνεκάς) desuper, e loco alto. 2) ab origine generis et juxta seriem priscorum, quibus quis ortus est, a majoribus inde. 3) inde ab initio.

ἀνεκάς, *adv.* sursum.

ἀνέκβατος, ον, (ἐκβαίνω) unde non est egressus: carens eventu.

ἀνεκβίαστος, ον, (ἐκβιάζω) qui vi compelli nequit, inviolabilis.

ἀνεκβιάστως, *adv.* inviolabiliter, seu sic ut coactione effici, et velut extundi nequeat.

ἀνεκδαρτί, *adv.* sine excoriatione. Suid.

ἀνέκδαρτος, ον, (ἐκδέρω) non excoriatus.

ἀνεκδήμητος, ον, (ἐκδημέω) qui non peregrinatur, seu, qui nunquam domo abfuit, aut nunc domi versatur, non peregre. ἡμέρα, dies, quo iter suscipiendum non est.

ἀνεκδιήγητος, ον, (ἐκδιηγέομαι) inenarrabilis, ineffabilis, maximus.

ἀνεκδιηγήτως, *adv.* inenarrabiliter.

ἀνεκδίκητος, ον, (ἐκδικέω) inultus, indefensus.

ἀνέκδοτος, ον, (ἔκδοτος) non editus, non vulgatus. 2) non elocata, de filia.

ἀνέκδρομος, ον, (ἔκδρομος) excursum et effugium non habens, impervius.

ἀνεκθέρμαντος, ον, (ἐκθερμαίνω) qui calefieri non potest.

ἀνέκθυτος, ον, (ἐκθύομαι) inexpiabilis.

ἀνεκκλησίαστος, ον, (ἐκκλησιάζω) coetu populi carens, inanis; item de re, quae ad populum non est lata, cujus caussa concio commissa non est.

ἀνεκκρίνω, i. q. ἐκκρίνω, Theod. Prodr.

ἀνεκλάλητος, ον, (ἐκλαλέω) ineffabilis, summus: i. q. ἀπόῤῥητος.

ἀνέκλειπτος, ον, (ἐκλείπω) non deficiens: perpetuus: inexhaustus.

ἀνεκλείπτως, *adv.* perpetuo, semper, sine fine.

ἀνεκλεκτος, ον, (ἐκλέγω) non electus.

ἀνεκλιπής, ές, (ἐκλιπής) non deficiens, indefinitus.

ἀνεκλόγιστος, ον, (ἐκλογίζομαι) a quo rationes non petuntur; cujus rationes subduci non possunt.

ἀνεκλογίστως, *adv.* sine ratione, sine modo, intemperanter.

ἀνέκνιπτος, ον, (ἐκνίπτω) elotu difficilis, qui nequit elui.

ἀνεκπίμπλημι, (ἐκπίμπλημι, *irreg.*) repleo, expleo. Xen.

ἀνέκπληκτος, ον, (ἐκπλήσσω) non obstupefactus, imperterritus, impavidus. 2) non perterrens, nihil roboris habens ad percellendum.

ἀνεκπλήκτως, *adv.* impavide, intrepide.

ἀνεκπλήρωτος, ον, inexplebilis.

ἀνέκπλυτος, ον, (ἐκπλύνω) non elutus, indelebilis.

ἀνεκποτέω, i. q. ἀναποτέω.

ἀνεκπύητος, ον, (ἐκπυέω) quod ad suppurationem perduci non potest.

ἀνεκπύρωτος, ον, (πυρόω) non inflammatus, Niceph. Blemm. p. 152.

ἀνέκπυστος, ον, (πυνθάνομαι) non exploratus, non explorandus.

ἀνεκρίζωτος, ον, (ἐκριζόω) non radicitus evulsus, aut quod eradicari, exstirpari nequit.

ἀνεκτέος, ον, *adj.* verb. ab ἀνέχω, ferendus, tolerandus, Soph. O. C. 883.

ἀνεκτικός, ή, όν, (ἀνέχω) patiens, qui tolerare potest.

ἀνεκτός, όν, (ἀνέχω) tolerabilis, tolerandus, ferendus, commodus. Ap. seriores etiam ἀνεκτή.

ἀνεκτριπτος, ον, qui deleri, deteri non potest.

ἀνεκτῶς, *adv.* tolerabiliter, commode.

ἀνέκφευκτος, ον, (ἐκφεύγω) quem nemo effugere potest 2) qui non potest effugere.

ἀνεκφλογόομαι, subito flammam concipio eamque sursumque volvo, Galen.

ἀνεκφοίτητος, ον, (ἐκφοιτάω) non prodiens foras non emanens. *Adv.* -ήτως.

ἀνέκφορος, ον, (ἐκφέρω) quem efferre non licet.

ἀνεκφράζω, rursus edico, effor, Athanas. II. p. 705.

ἀνέκφραστος, ον, (ἐκφράζω) ineffabilis.

ἀνεκφώνητος, ον, (ἐκφωνέω) ineffabilis, qui exprimi verbo, pronunciari non potest.

ἀνεκχύμωτος, ον, cui succus non detractus est, Galen.

ἀνέλαιος, ον, (ἔλαιον) sine oleo.

ἀνέλατος, ον, (ἐλαύνω) quod malleo dilatari non potest, sicuti ferrum. Aristot.

ἀνέλεγκτος, ον, (ἐλέγχω) irreprehensibilis, qui refelli non potest, aut non convinci: qui probari nequit.

ἀνελέγκτως, *adv.* sine reprehensione: sine probatione.

ἀνελεγξία, ας, ἡ, quum quis redargui aut reprobari nequit, Diog. L. 7, 1, 47.

ἀνελέγχω, f. γξω, (ἐλέγχω) denuo probo vel convinco.

ἀνελεήμων, ον, *Att.* ἀνελήμων, immisericors, durus.

ἀνελεημόνως, *adv.* sine misericordia, crudeliter.

ἀνελεημοσύνη, ης, ἡ, immisericordia, durities.

ἀνελεής, ές, (ἔλεος) immisericors, durus. Scharf. ad Sch. Ap. p. 312.

ἀνελέητος, ον, (ἐλεέω) misericordia indignus. Liban. I. p. 854.

ἀνελελίζω, f. ξω, (ἐλελίζω) vehementer concutio.

ἀνελευθερία, ας, ἡ, (ἀνελεύθερος) illiberalitas, illiberalis morositas: avaritia, sordes.

ἀνελευθεριότης, ητος, ἡ, idem. Vocabulum rarius.

ἀνελεύθερος, ον, (ἐλεύθερος) non liber, illiberalis: sordidus, avarus: inhonestus, indecens.

ἀνελευθέρως, *adv.* illiberaliter, sordide.

ἀνέλευσις, εως, ἡ, (ἔρχομαι, ἐλεύσομαι) reditus.

ἀνελεῶς, *adv.* sine misericordia: dicitur et ἀνηλεῶς.

ἀνελήμων, *Att.* pro ἀνελεήμων.

ἀνέλιγμα, ατος, τό, (ἀνελίσσω) convolutio, cincinnus.

ἀνέλιξις, εως, ἡ, (ἀνελίσσω) involutio, convolutio. 2) conversio coeli, Plato.

ἀνελίσσω, f. ίξω, *poet.* ἀνελίσσω, (ἑλίσσω) volvo, evolvo, revolvo, voluto, verso. 2) explico, aperio. 3) *metaph.* βίον, versare vitam.

ἀνελκόω, f. ώσω, (ἑλκόω) exulcero.

ἀνελκτος, ον, (ἕλκω) qui trahi non potest.

ἀνελκύω, f. ύσω, idem quod ἀνέλκω.

ἀνέλκω, f. ξω, sursum traho, attollo attrahendo: subduco. 2) extraho, retro traho.

ἀνέλκωσις, ἡ, exulceratio, Cassii probl. 9.

ἀνέλκωτος, ον, (ἑλκόω) non ulceratus, qui ulcus non sensit.

Ἀνέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, (Ἕλλην) non Graecus, barbarus, Aesch.

ἀνελλήνιστος, ον, (ἑλληνίζω) alienus e Graeca consuetudine, qui Graecis moribus aut imbutus non est, aut iis nequit imbui.

ἀνελλιπής, ές, (ἐλλείπω) cui nihil deest, cui nihil detrahi potest. 2) non deficiens, non cessans, perpetuus.

ἀνελλιπῶς, *adv.* ab ἀνελλιπής, Apollon de adv.

ἀνελπις, ὁ, ἡ, (ἐλπίς) qui est sine spe, exspes.

ἀνελπιστέω, f. ήσω, spei expers sum.

ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio.

ἀνέλπιστος, ον, (ἐλπίζω) insperatus, praeter spem accidens. 2) non sperans, desperans, nullam spem habens. 3) ex ἀνά et ἐλπίζω, denuo sperans, Thuc. 6, 17. si lectio certa.

ἀνελπίστως, *adv.* sine spe, citra spem; praeter spem, insperato.

ἀνέλυτρος, ον, (ἔλυτρον) non involutus, sine tegmine, velamine.

ἀνέμβατος, ον, (ἐμβαίνω) inaccessus, invius. 2) non accedens.

ἀνεμέσητος, ον, (νεμεσάω) carens invidia, non invisus, nulli reprehensioni obnoxius. 2) *act.* non invidens, non indignans.

ἀνεμεσήτως, *adv.* citra invidiam.

ἀνέμετος, ον, (ἔμετος) vomitu carens.

ἀνεμέτως, *adv.* sine vomitu.

ἀνεμέω, f. έσω, (ἐμέω) evomo.

ἀνέμητος, ον, (νέμω) indivisus, individuus, non distributus. 2) non particeps.

ἀνεμία, ας, ἡ, (ἄνεμος) i. q. ἐμπνευμάτωσις.

ἀνεμιαῖος, ον, vel -αία, (ἄνεμος) vento plenus, vanus, evanidus. 2) levis, inconstans, vanus.

ἀνεμίδιον, ου, τό, ventulus. *Dimin.* ab ἄνεμος.

ἀνεμίδιος, ία, ιον, (ἄνεμος) idem quod ἀνεμιαῖος. *dub.* Lob. Phr. p. 555. Schaef. Bos. p. 244.

ἀνεμίζω, f. ίσω, ventis agito, ventilo. N. T. Jac. 1, 6.

ἀνέμιος, ία, ιον, idem quod ἀνεμιαῖος.

ἀνεμόδρομος, ου, ὁ, (δρόμος) cursor, qui ventus cursu aequat, velocissimus.

ἀνεμόεις, όεσσα, όεν, *Ion.* ἠνεμ. ventosus, vento plenus. (Prima corripitur; sed producitur etiam, ubi est *Dorice* pro ἠνεμόεις.)

ἀνεμόθροος, ον, (θρόος) ventis strepens.

ἀνεμοκοῖται, ῶν, οἱ, (κοῖτος) qui apud Corinthios incantamentis ventos sedabant. A. B. 397.

ἄνεμος, ου, ὁ, (ἄημι) ventus.

ἀνεμοσκεπής, ές, (σκέπας) a vento tegens, ventum arcens, ventis inaccessus.

ἀνεμόστροφος, ον, a vento agitatus, et in orbem actus.

ἀνεμοστρόφος, ον, (στρέφω) ventos agitans, ventos in orbem agens, θύελλα, Anacr. 41, 14.

ἀνεμοσφάραγος, ον, (σφάραγος) a vento perstrepens.

ἀνεμοτραφής, ές, (τρέφω) a vento nutritus, a vento auctus et corroboratus. Lobeck. Phr. p. 576.

ἀνεμοτρεφής, ές, i. q. ἀνεμοτραφής.

ἀνεμότροφος, ον, (τρέφω) i. q. ἀνεμοτραφής, Anacr. 41. ex conj. Salmasii.

ἀνεμούριον, ου, τό, vexillum versatile ventorum index.

ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, corruptio, quae fit a vento. A seq.

ἀνεμόφθορος, ον, (φθείρω) vento corruptus.

ἀνεμόφοιτος, ον, Nonn. Dion. 48, 1276.

ἀνεμοφόρητος, ον, (φορέω) a ventis sublatus, a ventis in diversas partes dispersus, levis.

ἀνεμόω, f. ώσω, ventilo, vento expono. *Pass.* moveor a vento, agitor. partic. pf. pass. saepe construitur *c. accus.* ἠνεμωμένος τὴν τρίχα, τὰ ὄμματα, etc.

ἀνεμπλήκτως, *adv.* (ἔμπληκτος) intrepide, audacter.

ἀνεμπλήρωτος, ον, (ἐμπίμπλημι) quos quis expleri nequit.

ἀνέμπλοος, ον, (ἐμπλέω) non navigans, quiescens. 2) in quo navigari nequit.

ἀνεμποδίστος, ον, (ἐμποδίζω) cui nihil impedimento est, non impeditus, liber.

ἀνεμποδίστως, *adv.* sine impedimento, et libere.

ἀνεμπόλητος, ον, (ἐμπολάω) non venditus.

ἀνέμπτωτος, ον, (ἐμπίπτω) qui incidere non potest, e. g. εἰς πάθη.

ἀνέμφατος, ον, (ἔμφατος) indicio carens, non expressus, efficacia destitutus.

ἀνεμφάτως, *adv.* sine efficacia, non expresse: *c. gen.*

ἀνεμώδης, ες, vento plenus, ventosus: venti naturam habens.

ἀνεμώκης, ες, (ὠκύς) venti celeritatem habens.

ἀνεμωλία, ας, ἡ, nomen herbae, Theophr. h. pl. 7, 10.

ἀνεμώλιος, ον, (ἄνεμος) ventosus, vanus, futilis: ἀνεμώλια βάζειν, inania loqui, Hom.

ἀνεμώνη, ης, ἡ, anemone herba: vaccinium, saliunca. 2) *metaph.* ἀνεμῶναι λόγων, vani et futiles sermones.

ἀνεμωνίς, ίδος, ἡ, i. q. ἀνεμώνη.

Ἀνεμῶτις, ιδος, ἡ, cognomen Minervae, ventum perniciosum sedantis.

ἀνενδεής, ές, (ἐνδεής) largus, copiosus. 2) *act.* non indigus, cui nihil deest.

ἀνένδεκτος, ον, (ἐνδέχεται) qui fieri nequit, impossibilis.

ἀνενδεῶς, *adv.* sine necessitate et inopia: largiter, abunde.

ἀνενδοίαστος, ον, (ἐνδοιάζω) indubitatus, indubitabilis.

ἀνενδοιάστως, *adv.* indubitanter, haud dubie.

ἀνένδοτος, ον, (ἐνδίδωμι) non remissus, non languidus: in quo non est remissio nec languor: rigidus, inexorabilis.

ἀνενδότως, *adv.* non remisse, non languide, non perfunctorie.

ἀνένδυτος, ον, (ἐνδύω) non indutus, non vestitus.

ἀνένεικα, *poet.* p. ἀνήνεικα, *Ion.* et Hom. aor. act. ab ἀναφέρω. – ἀνενείκατο, aor. *med.* Il. 19, 314. ἀνενειχθείς, part. aor. pass. Herodt. 1., 116. vide φέρω.

ἀνενεργής, ές, (ἐνεργής) effectu carens: quiescens, segnis, torpens, otiosus, ab actione vel exercitatione alienus.

ἀνενεργησία, ας, ἡ, inefficacia, desidia.

ἀνενέργητος, ον, (ἐνεργέω) inefficax, effectu carens.

ἀνενευρίσκω, (εὑρίσκω, *irreg.*) rursus invenio, Heliod.

ἀνενθουσίαστος, ον, (ἐνθουσιάζω) non afflatus divino numine, non fanaticus, non vesanus, non insanus. *Adv.* -άστως, Plut.

ἀνεννόητος, ον, (ἔννοια) ignarus, indoctus, qui non cogitat aliquid, non memor est. 2) inexcogitatus, imperceptus: cujus notio mente formari, quod percipi mente nequit.

ἀνενόχλητος, ον, (ἐνοχλέω) non perturbatus, placatus, quietus.

ἀνέντατος, ον, (ἐντείνω) non intentus.

ἀνέντευκτος, ον, (ἐντυγχάνω) non affabilis, hominum congressus refugiens, insociabilis, morosus, difficilis, superbus: qui seduci, corrumpi nequit. τὸ ἀνέντευκτον, inaffabilitas, morositas, rusticitas. Est pr. vitium eorum, qui aditum conveniendi petentibus non dant.

ἀνεντρεχής, ές, tardus, non velox.

ἀνέντροπος, ον, (ἐντρέπομαι) irreverens.

ἀνεξάκουστος, ον, non audiendus, non auditus, cujus sensus ad aures non pervenit, aut pervenire nequit.

ἀνεξάλειπτος, ον, (ἐξαλείφω) indelebilis. *Adv.* -λείπτως.

ἀνεξάλλακτος, ον, (ἐξαλλάσσω) immutabilis, invariabilis, constans.

ἀνεξάντλητος, ον, (ἐξαντλέω) inexhaustus.

ἀνεξάνυστος, ον, non absolutus, Theophyl.

ἀνεξαπατησία, ας, ἡ, fides certa.

ἀνεξαπάτητος, ον, (ἐξαπατάω) qui decipi, falli non potest.

ἀνεξαρίθμητος, ον, (ἐξαριθμέω) qui enumerari nequit, innumerabilis.

ἀνεξάρνητος, ον, (ἐξαρνέομαι) qui non abnegat.

ἀνεξεικόνιστος, ον, imagine non effingendus, Basil. ep. 188.

ἀνεξέλεγκτος, ον, (ἐξελέγχω) qui refutari et coargui non potest: insuperabilis.

ἀνεξελέγκτως, *adv.* citra refutationem, ut nil contra dici queat.

ἀνεξέλικτος, ον, (ἐξελίσσω) non devolutus.

ἀνεξέργαστος, ον, (ἐξεργάζομαι) non elaboratus, imperfectus.

ἀνεξερεύνητος, ον, (ἐξερευνάω) imperscrutabilis, qui indagari non potest, abditus.

ἀνεξέταστος, ον, (ἐξετάζω) non examinatus, non exploratus, diligenti examine non cognitus, inconsultus.

ἀνεξετάστως, *adv.* sine examine, inexplorato, sine delectu, vel discrimine: sine rationis reddendae necessitate.

ἀνεξεύρετος, ον, (ἐξευρίσκω) qui inveniri nequit: non inventus, incompertus.

ἀνεξήγητος, ον, (ἐξηγέομαι) non expositus, non explicatus, non enarratus: inenarrabilis.

ἀνεξικακέω, f. ήσω, malos tolero.

ἀνεξικακία, ας, ἡ, tolerantia malorum, tolerantia, patientia.

ἀνεξίκακος, ον, (ἀνέχομαι, κακός) tolerans malorum, vel injuriarum; patiens.

ἀνεξικάκως, *adv.* animo malorum et cladium patiente.

ἀνεξίκμαστος, ον, (ἐκμάζω) qui exsiccari non potest: qui exsiccatus non est: non exsuccus.

ἀνεξίλαστος, ον, (ἐξιλάσκομαι) implacabilis, qui placari nequit.

ἀνεξίτηλος, ον, (ἐξίτηλος) non delendus, non eluendus.

ἀνεξίτητος, ον, (ἔξειμι) exitum non habens, impervius.

ἀνεξιχνίαστος, ον, (ἐξιχνιάζω) investigabilis.

ἀνεξοδίαστος, ον, (ἐξοδιάζω) qui impensam non habet, vel, qui vendi non debet.

ἀνέξοδος, ον, (ἔξοδος) qui nullum habet exitum, unde exiri non potest, impervius: cui exitus non permittitur.

ἀνέξοιστος, ον, (ἐκφέρω, fut. ἐξοίσω) quem efferre non licet, non evulgandus.

ἄνεοι, sive ἀνεοί, v. ἄνεως.

ἀνεόρταστος, ον, (ἑορτάζω) parum festus, festo diei non aptus.

ἀνέορτος, ον, (ἑορτή) incultus, inceleber, non feriatus, non hilariter transactus: profestus.

ἀνεπάστασιν, ἡ, (ἄνεως, ἵστημι) i. q. ἀνάστασιν, Hesych. cf. Ruhnk. ep. crit. p. 212.

ἀνεπάγγελτος, ον, (ἐπαγγέλλω) non vocatus. 2) non denunciatus, non indictus.

ἀνεπαίσθητος, ον, (αἰσθάνομαι) qui non sentitur. 2) qui non sentit.

ἀνεπαισθήτως, *adv.* citra sensum, ita ut non sentiatur.

ἀνεπάϊστος, ον, (ἐπάϊστος) non auditus, qui audiri nequit.

ἀνεπαίσχυντος, ον, (ἐπαισχύνω) inverecundus, impudens: quem non debet pudere, qui omni culpa vacat.

ἀνεπαισχύντως, *adv.* inverecunde, impudenter.

ἀνεπαιτίατος, ον, (ἐπαιτιάομαι) innocens, cui aut nequit crimen exprobrari, aut nil est crimini datum.

ἀνεπάλλακτος, ον, (ἐπαλλάττω) non alternans, seriem continuam habens: ζῶα, cui sunt dentes continui, Aristot.

ἀνέπαλτο, aor. *syncop.* pro ἀνεπάλλετο, ab ἀναπάλλω, resiluit. Hom. Alii deducunt ab ἀνεφάλλομαι, quod si verum esset, scribi deberet ἀνεπᾶλτο. Ad sensum nihil interest. cf. Wernicke ad Tryphiodor. p. 300.

ἀνεπανόρθωτος, ον, (ἐπανορθόω) qui corrigi, aut emendari non potest, non emendabilis, non emendatus.

ἀνέπαφος, ον, (ἐφάπτομαι) intactus, liber, quam attingere nequeas: sincerus, purus. *c. gen.*

ἀνεπαφρόδιτος, ον, qui sine venere et gratia est, invenustus, illepidus.

ἀνεπαχθής, ές, non molestus. 2) non invidiosus, nullam invidiam creans.

ἀνεπαχθῶς, *adv.* non moleste, non gravate, non aegre. 2) sine invidia vel offensione.

ἀνέπειμι, (εἶμι) sursum accedo ad aliquid, Basil.

ἀνεπέλευστος, ον, (ἐπέρχομαι) non redux.

ἀνεπηρέαστος, ον, (ἐπηρεάζω) inoffensus, injuria nulla petitus.

ἀνεπής, ές, (ἔπος) nihil dicens, mutus, Hesych.

ἀνεπίβατος, ον, (ἐπιβαίνω) inaccessus, impervius.

ἀνεπιβούλευτος, ον, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus, aut ab iis non adpetitus: qui non insidiatur alicui.

ἀνεπίγνωστος, ον, (ἐπιγινώσκω) non praevisus, non intellectus, oculo acri et castigatore non perlustratus.

ἀνεπιγνώστως *adv.* ut agnosci, cerni nequeat.

ἀνεπίγραφος, ον (ἐπιγράφω) titulo carens, carens inscriptione, cujus auctor ignoratur.

ἀνεπιδάνειστος, ον, non pignoratus, pignori non oppositus. Schol. Luc. Jov. trag. 48.

ἀνεπιδεής, ές, non indigens, nullius rei indigus. Plato.

ἀνεπίδεικτος, ον, (ἐπιδείκνυμι) qui est sine ostentatione, non ostentator.

ἀνεπίδεκτος, ον, (ἐπιδέχομαι) non capax, non admittens, qui recipere non potest. *c. gen.* 2) qui non accidit, impossibilis.

ἀνεπίδετος, ον, (ἐπιδέω) non obligatus.

ἀνεπίδικος, ον, purus et controversia vacuus, de quo nulla controversia est: ἡ, puella, de cujus patrimonio et matrimonio

contendi inter consanguineos fas non est. Dem.

ἀνεπίδοτος, ον, (ἐπιδίδωμι) nihil proficiens, nulla incrementa capiens.

ἀνεπιείκεια, ας, ἡ, durities, immanitas, iniquitas. Dem.

ἀνεπιεικής, ές, durus, immitis, iniquus, saevus.

ἀνεπιεικῶς, *adv.* inique, immaniter.

ἀνεπιθόλωτος, ον, (θολόω) non pollutus, coeno non infectus.

ἀνεπιθύμητος, ον, (ἐπιθυμέω) vacuus concupiscentia.

ἀνεπικαλύπτως, *adv.* sine tegmine, nude: aperte, palam.

ἀνεπίκαυστος, ον, (ἐπικαίω) non adustus.

ἀνεπίκαυτος, ον, idem.

ἀνεπικηρύκευτος, ον, (ἐπικηρυκεύομαι) non denunciatus per caduceatorem, ut ἀκήρυκτος.

ἀνεπίκλητος, ον, (ἐπικαλέω) nulli criminationi obnoxius, irreprehensus, inculpatus.

ἀνεπικλήτως, *adv.* citra reprehensionem.

ἀνεπικοινώνητος, ον, incommunicabilis.

ἀνεπικούρητος, ον, (ἐπικουρία) auxilio destitutus, cui nemo fert opem.

ἀνεπικρισία, ας, ἡ, quum quis judicare de aliqua re non potest. Sext. Emp. p. 723.

ἀνεπίκριτος, ον, (ἐπικρίνω) inconsultus, temerarius, inconsulte et temerarie factus. 2) qui non judicat de aliqua re.

ἀνεπικρίτως, *adv.* inconsulto.

ἀνεπίκρυπτος, ον, qui non occultat.

ἀνεπικώλυτος, ον, liber, non interdictus.

ἀνεπικωλύτως, *adv.* sine impedimento, nemine impediente, libere, fortiter.

ἀνεπίληπτος, ον, (ἐπιλαμβάνω) qui prehendi non potest; reprehensioni non obnoxius, irreprehensus, inculpatus, vitii expers.

ἀνεπιλήπτως, *adv.* sine reprehensione, culpa.

ἀνεπίληστος, ον, (ἐπιλανθάνομαι) memor, quem oblivio rei non incessit, sine oblivione. 2) non absconditus.

ἀνεπιλογιστία, ας, ἡ, inconsiderantia, Sch. Od. 15, 225.

ἀνεπιλόγιστος, ον, (ἐπιλογίζομαι) inconsideratus.

ἀνεπιλογίστως, *adv.* inconsiderate, imprudenter, temere.

ἀνεπιμέλητος, ον, (ἐπιμελέομαι) incuriosus, qui nullam curam habet: non curatus.

ἀνεπίμικτος, ον, (ἐπιμίγνυμι) non permixtus. 2) ab omni commercio sejunctus, nulla commercia exercens. *c. gen.*

ἀνεπιμίκτως, *adv.* sine omni permixtione: 2) sine commercio, vel aditu.

ἀνεπιμιξία, ας, ἡ, abstinentia ab aditu, commercio etc. Polyb. 16, 29, 12.

ἀνεπίμονος, ον, (ἐπιμένω) non permanens, non durabilis. 2) intolerabilis.

ἀνεπινοησία, ας, ἡ, conditio rei, quae cogitatione comprehendi nequit. Sext. Emp. p. 320.

ἀνεπινόητος, ον, (ἐπίνοια) notione carens, qui mente comprehendere nequit. 2) incogitabilis, qui cogitatione percipi nequit, non animadversus.

ἀνεπίξεστος, ον, (ἐπιξέω) impolitus: imperfectus.

ἀνεπίπλαστος, ον, (ἐπιπλάσσω) nulla simulatione fucatus, non fictus.

ἀνεπίπλεκτος, ον, (ἐπιπλέκω) qui aliis non permiscetur.

ἀνεπίπληκτος, ον, (ἐπιπλήσσω) non caesus, non punitus, irreprehensus, qui reprehendi non meretur: etiam sensu malo, qui tam malus est, ut corrigi reprehensione nequeat. Plato de Legg. 3, 695. B. 2) *act.* non caedens, non puniens, non reprehendens.

ἀνεπιπλήκτως, *adv.* sine reprensione.

ἀνεπιπληξία, ας, ἡ, (ἐπιπλήττω) vacuitas a reprehensione; status pessimus, qui corrigi nequit. Plat. Legg. 3. p. 695. B.

ἀνεπιπρόσθυτος, ον, non tectus, Porphyr. de grad. 28.

ἀνεπίῤῥεκτος, ον, (ἐπιῤῥέζω) nondum ad sacrificiorum usum adhibitus. Hes. op. 746.

ἀνεπισήμαντος, ον, (ἐπισημαίνω) non notabilis, nulla nota insignitus, non insignis, ut veste etc. 2) de oratione, vel facto quod nulla neque laus, neque reprehensio insequitur, sed dissimulatione, aut ignoratione transmittitur: inglorius, obscurus. Polyb. 5, 81, 13. 11, 2. 1.

ἀνεπισημείωτος, ον, non notatus, s. explicatus, sc. scholiis aut commentariis.

ἀνεπίσκεπτος, ον, (ἐπισκέπτομαι) inconsideratus, inexplicatus, neglectus. 2) non considerans, non disquirens.

ἀνεπισκέπτως, *adv.* inconsiderate, inexplorate.

ἀνεπισκεύαστος, ον, (ἐπισκευάζω) irreparabilis.

ἀνεπισκεψία, ας, ἡ (ἐπίσκεπτος) incogitantia, negligentia.

ἀνεπισκίαστος, ον, (ἐπισκιάζω) non obumbratus, Euseb. laud. Const. p. 549.

ἀνεπισκόπητος, ον, (ἐπισκοπέω) rectore et inspectore carens. Eccl.

ἀνεπισκότητος, ον, (ἐπισκοτέω) cui tenebrae non offunduntur. Eccl.

ἀνεπισκότιστος, ον, non obscuratus, Psel.

ἀνεπισταθμευτος, ον, (ἐπισταθμεύω) immunis ab hospitiis praebendis exercitui in transitu, a parochi munere immunis.

ἀνεπίσταθμος, ον, i. q. ἀνεπισταθμευτος.

ἀνεπιστασία, ας, ἡ, (ἐφίστημι) inconsiderantia, incogitantia.

ἀνεπιστάτητος, ον, (ἐπιστατέω) qui sine curatore est, incustoditus, inobservatus.

ἀνεπίστατος, ον, (ἐφίστημι) cui animum non advertimus, nulla diligentia consideratus. 2) negligens. Polyb.

ἀνεπιστάτως, *adv.* sine animadversione, inconsiderate, incaute.

ἀνεπιστημόνως, *adv.* imperite, inscite, inepte.

ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, inscitia, imperitia.

ἀνεπιστήμων, ον, (ἐπιστήμων) inscius, ignarus, nescius, indoctus, imperitus.

ἀνεπιστρεπτεὶ, *adv.* idem quod ἀνεπιστρέπτως.

ἀνεπιστρεπτέω, non converto me, non respicio, non curo, negligo, negligens sum.

ἀνεπιστρεπτί, *adv.* sine reditu, sine reversione.

ἀνεπίστρεπτος, ον, (ἐπιστρέφω) qui non mutatur, qui non convertitur, qui rationem nullam habet, inexorabilis, ad veniam flecti nescius: securus, negligens. 2) qui neminem in se animadvertit, neminem offendit. Lob. Phryn. p. 570.

ἀνεπιστρέπτως, *adv.* ita, ut non convertatur, nec faciem convertendo, nec pedem reflectendo.

ἀνεπιστρεφέω, i. q. ἀνεπιστρεπτέω cf. Reiff. ad Artemidor. p. 425.

ἀνεπιστρεφής, ές, i. q. ἀνεπίστρεπτος.

ἀνεπιστρεψία, ας, ἡ, neglectus, incuria.

ἀνεπίστροφος, ον, i. q. ἀνεπίστρεπτος.

ἀνεπιστρεφῶς, *adv.* sine retrogressu, incuriose: sine cujusquam offensatione.

ἀνεπισφαλής, ές, (σφάλλω) i. q. ἀσφαλής.

ἀνεπίσχετος, ον, (ἐπέχω) qui inhibitus, aut repressus non est: qui inhiberi, aut reprimi nequit, effrenatus.

ἀνεπισχέτως, *adv.* sine inhibitione, ut reprimi nequeat.

ἀνεπίτακτος, ον, (ἐπιτάττω) non jussus, injussu aliquid agens: invictus, fortis, qui dedignatur alieno imperio.

ἀνεπιτάκτως, *adv.* injussu.

ἀνεπίτατος, ον, (ἐπιτείνω) qui intendi non potest, aut tentus non est.

ἀνεπίτευκτος, ον, (ἐπιτυγχάνω) infelix, non consequens petita, qui non adsequitur scopum.

ἀνεπιτεχνήτως, *adv.* (ἐπιτεχνάω) sine arte. 2) inconsulto, non ex industria.

ἀνεπιτήδειος, ον, (ἐπιτήδειος) non idoneus, ineptus, incongruus, inhabilis, importunus. 2) dissentiens, alienus, hostis: non cognatus, non conciliatus amicitia. τὸ ἀνεπιτήδειον, male ominatum incommodum.

ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas.

ἀνεπιτήδευτος, ον, (ἐπιτηδεύω) non accuratus, sine arte, incompositus.

ἀνεπιτηδεύτως, *adv.* non accurate, negligenter.

ἀνεπιτίμητος, ον, (ἐπιτιμάω) irreprehensus, impunis. 2) i. q. ἀτελής, vectigalia non solvens.

ἀνεπιτρόπευτος, ον, non administratus, Euseb. Laud. Const. p. 535.

ἀνεπίτροπος, ον, (ἐπιτρέπω) tutoribus carens. 2) qui non revertitur, qui non curat aliquid, i. q. ἀνεπίστρεπτος.

ἀνεπιτυχής, ές, (τυγχάνω) i. q. ἀνεπίτευκτος.

ἀνεπιφανής, ές, obscurus, ignobilis.

ἀνεπίφαντος, ον, idem. 2) parum ornatus, non conspicuus.

ἀνεπιφάντως, *adv.* sine ostentatione.

ἀνεπίφατος, ον, (ἐπίφατος) improvisus, inexspectatus.

ἀνεπίφθονος, ον, (ἐπίφθονος) non invidendus, minime invidiosus, sine invidia: non reprehensus, reprehensioni non obnoxius.

ἀνεπιφθόνως, *adv.* non invidiose, citra invidiam: citra reprehensionem.

ἀνεπίφραστος, ον, (ἐπιφράζομαι) non adnunciatus, non animadversus.

ἀνεπιχείρητος, ον, (ἐπιχειρέω) insuperabilis; inaccessus, quem conatu nullo adsequaris.

ἀνεπόπτευτος, ον, (ἐποπτεύω) qui non inspexit, proprie sc. mysteria Cereris, non initiatus Cereris mysteriis, inter ἐπόπτας non receptus.

ἀνεπόψιος, ον, (ἐπόπτομαι) qui non videtur, inadspectabilis.

ἀνέραμαι, *poet.* pro ἀνεράομαι.

ἀνεράομαι, aor. ἀνηράσθην, (ἐράω, *irreg.*) denuo amo, v. Xen. Mem. 3, 5, 7. Andoc. p. 63. Locella ad Xen. Ephes. p. 139.

ἀνεραστία, ας, ἡ, vita amoris expers.

ἀνέραστος, ον, (ἐράω) non amatus, inamabilis. 2) *act.* ab amore alienus.

ἀνέργαπτος, ον, (ἐργάζομαι) perficio.

ἀνέργαστος, ον, (ἐργάζομαι) inelaboratus,

incultus, rudis, qui factus, seu fabrefactus non fuit, infectus.

ἄνεργος, ον, (ἔργον) infectus, ἔργα ἄνεργα, Eur. Hel. 363.

ἀνέργω, antiqua forma verbi ἀνείργω, arceo, a qua impf. ἀνέεργον, Hom.

ἀνερεθίζω, f. ίσω, (ἐρεθίζω) rursus incito, instigo, irrito, ad iram vel indignationem excito.

ἀνέρεικτος, ον, (ἐρείκω) non fresus, s. fractus, mola sc. aut pistillo: non cribratus, qui cribrari non potest.

ἀνερείπομαι, f. ψομαι, sursum rapio, abripio, inpr. per auras. Occurrit tantum ἀνηρείψαντο, 3 plur. aor. Hom. et praeterea ἀνερείψατο et ἀνερειψάμενος, Ap. Rh. 1, 214. 2, 503.

ἀνερέπτω, (ἐρέπτω) sursum traho: στομάχοις ἀνερεπτόμενος, stomachus in vomitu sursum tractus, Nic. Alex. 256.

ἀνερεύγω, f. ξω, (ἐρεύγω) eructo, emitto. *Med.* infundor, de fluminibus.

ἀνερευνάω, f. ήσω, investigo, scrutor, invenio.

ἀνερεύνησις, εως, ἡ, perscrutatio.

ἀνερεύνητος, ον, non investigabilis.

ἀνερίδευτος, ον, de quo nulla rixa est: incorruptus, de judice.

ἀνερίναστος, ον, (ἐρινάζω) non caprificatus, cui non sunt admoti fructus caprifici, ut fici maturescant.

ἀνέριστος, ον, (ἐρίζω) de quo non contenditur.

ἀνερκής, ές, (ἕρκος) non circumseptus.

ἀνερμάτιστος, ον, (ἑρματίζω) non saburratus, saburra non stabilitus. 2) non fultus, non stabilis, vanus.

ἀνερμήνευτος, ον, inexplicabilis, ineffabilis: non explicatus.

ἀνερμηνεύτως, *adv.* ut explicari nequeat; modo inscrutabili.

ἀνέρομαι, (ἔρομαι) interrogo, rogito, percontor. In usu fuerunt aor. ἀνηρόμην et fut. ἀνερήσομαι, reliqua tempora sumuntur ab ἀνερωτάω. In praes. *Ion.* et *Ep.* dicitur ἀνείρομαι, q. v.

ἀνερπύζω, f. ύσω, (ἑρπύζω) sursum serpo: adrepo: sursum eo.

ἀνέρπω, (ἕρπω) i. q. ἀνερπύζω.

ἀνέῤῥω, f. ἀνεῤῥήσω, aor. ἀνήῤῥησα, (ἔῤῥω, *irreg.*) sursum eo, accedo, sed dicitur semper cum calamitatis notione: pereo. ἀνέῤῥε, abi in malam rem.

ἀνερυθρίαστος, ον, sine pudore. *adv.* -ἀστως, Schol. Plat. Gorg. e cod. Clark.

ἀνερυθριάω, f. άσω, erubesco.

ἀνερύω, f. ύσω, (ἐρύω) sursum traho. 2) retraho.

ἀνέρχομαι, f. ἀνελεύσομαι, aor. ἀνήλυθον, vulgo ἀνῆλθον, (ἔρχομαι, *irreg.*) sursum eo, adscendo. 2) redeo. 3) referor ad aliquem, fidei alicujus committor, εἴς τινα, Eur.

ἀνερωτάω, f. ήσω, interrogo, saepe rogo.

ἀνερωτίζω, i. q. ἀνερωτάω, Com.

ἀνέσαιμι, opt. aor. 1. act. ab ἀνίημι, ap. Hom. Il. 14, 209.

ἄνεσαν, 3 plur. aor. 2. act. ab ἀνίημι.

ἀνέσαντες, part. aor. act. ab ἀνέζω, q. v.

ἀνέσει, 3 sing. fut. ab ἀνίημι pro ἀνήσει, Od. 18, 265.

ἀνεσία, ας, ἡ, i. q. ἄνεσις.

ἀνέσιμος, ον, (ἀνίημι) remissus, otiosus.

ἄνεσις, εως, ἡ, (ἀνίημι) relaxatio, requies, remissio, otium, inprimis diebus festis: segnis et diffluens otio vita: immodica libertas, lascivia: condonatio v. c. debitorum, delictorum.

ἀνέσπερος, ον, (ἑσπέρα) vespera carens.

ἀνέσσυτο, 3 sing. plusq. et aor. *syncop.* ab ἀνασεύω, Il. 11, 458.

ἀνέστιος, ον, (ἑστία) domo et sede propria carens.

ἀνεστραμμένως, *adv.* a part. pf. pass. verbi ἀναστρέφω, perverse, praepostere.

ἀνέσχεθον, i. q. ἀνέσχον, vide ἀνασχέθω et ἀνέχω.

ἀνετάζω, f. άσω, (ἐτάζω) inquiro, quaestioni subjicio.

ἀνέταιρος, ον, (ἑταῖρος) nullos habens amicos, carens sodalibus.

ἀνετέος, έα, έον, *adj.* verb. ab ἀνίημι, remittendus, laxandus, condonandus, ignoscendus.

ἀνετεροίωτος, ον, (ἑτεροιόω) non mutatus: immutabilis.

ἀνετικός, ή, όν, (ἀνίημι) vim habens remittendi, solvens: remissionem indicans.

ἀνέτλην, ης, η, etc. aor. 2. ab ἀνατλῆμι.

ἀνέτοιμος, ον, imparatus, invitus.

ἄνετος, ον, (ἀνίημι) laxus, remissus, dissolutus: hinc dicitur de licentia et libidine, ut lat. *dissolutus*: solutus omni imperio, immunis, liber, inpr. de hominibus vel brutis, quae mortali opere soluta solis diis inserviunt, sacer.

ἀνετυμολόγητος, ον, (ἐτυμολογία) cujus etymologia ignota vel incerta est, qui derivari nequit.

ἀνώνυμος, ον, i. q. ἀνετυμολόγητος. *Adv.* ἀνωνύμως.

ἀνέτως, *adv.* solute, laxe, remisse, licenter, otiose.

ἄνευ, *adv.* c. gen. *sine*, *absque*, *praeter*, dicitur de personis et rebus. ἄνευ θεοῦ, sine deo, injussu dei. ἄνευ ἐμοῦ, me invito. 2) *procul a*, ἄνευ δηΐων, Il. 13, 556. 3) c inf. *praeterquam quod*, Xen. Cyr. 1, 6, 12. 3, 4, 13. *Nota* Postponitur etiam genitivo, nunquam vero ap. Hom.

ἀνευάζω, f. άσω, (εὐάζω) evan clamo, bacchor: evando celebro.

ἄνευθε, ante vocalem ἄνευθεν, *adv.* (ἄνευ) c. gen. sine, praeter: procul. 2) procul. *opp.* ἐγγύς. Vox est mere *poetica*.

ἀνεύθετος, ον, (εὔθετος) non accommodatus, non adpositus, ineptus, indignus.

ἀνευθυνία, ας, ἡ, immunitas a reddenda ratione. A seq.

ἀνεύθυνος, ον, (εὐθύνη) qui rationes non reddit. 2) crimine carens, sine poena, non obnoxius, noxa solutus, insons, innocens.

ἀνευθύνως, *adv.* sine rationum reddendarum necessitate, non redditis rationibus.

ἀνευκτος, ον, (εὔχομαι) non optandus: non optans, non petens.

ἀνευλαβής, ές, (εὐλαβής) non timens, irreverens, incautus, non circumspectus: irreligiosus, impius.

ἀνευπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) non acceptus, non admissus, ingratus.

ἀνεύρεσις, εως, ἡ, (ἀνευρίσκω) inventio.

ἀνεύρετος, ον, (ἀνευρίσκω) non inventus, incompertus, non repertus: quod inveniri, s. excogitari nequit: quod investigari et quaerendo erui non potest, aut erutum non est.

ἀνευρίσκω, (εὑρίσκω, *irreg.*) reperio, invenio, adinvenio.

ἄνευρος, ον, (νεῦρον) enervis, non nervosus: debilis, infirmus, sine vi.

ἀνευρύνω, f. υνῶ, (εὐρύνω) dilato, amplio, diffundo.

ἀνεύρυσμα, τος, τό, dilatatio, ap. Medicos, arteriae, et inde ortus tumor.

ἀνευρυσματώδης, ες, similis ἀνευρύσματι, Act.

ἀνευρυσμός, οῦ, ὁ, dilatatio.

ἀνευφημέω, f. ήσω, (εὐφημέω) celebro, faustis ominibus prosequens: lamenta edo, s. clamorem cum ejulatu, prae dolore exclamo, detestor ut rem abominandam, ut quum dicimus: *bona verba quaeso*, aut *dii meliora*.

ἀνεύφραντος, ον, non laetabilis, molestus.

ἀνευφωνέω, i. q. ἀνευφημέω. v. l. Soph. Trach. 783.

ἀνευχάριστος, ον, ingratus. *Adv.* ἀνευχαρίστως, Hesych. p. 656.

ἀνεύχομαι, (εὔχομαι) rursus precor. 2) mea ipsius optata revoco.

ἀνεξάλλομαι, (ἅλλομαι, *irreg.*) resilio.

ἀνέφαπτος, ον, (ἐφάπτομαι) intactus, aut tangi recusans: quem in servitutem redigere fas non est.

ἀνεφέλκω, rursus attraho, Man. 5, 279.

ἀνέφελος, ον, (νεφέλη) non nubilus, serenus. (Prima longa ap. Epicos.)

ἄνεφθος, ον, (ἕψω) non coctus.

ἀνέφικτος, ον, (ἐφικνέομαι) inaccessus, quo perveniri nequit, quem consequi non licet, in excelso positus: intactus: nulla cogitatione adsequendus.

ἀνεχέγγυος, ον, (ἐχέγγυος) sponsione non confirmatus: διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι, propter animi diffidentiam, Thuc. 4, 55.

ἀνέχω, (ἔχω, *irreg.*) f. ἀνέξω vel ἀνασχήσω, *med.* ἀνέξομαι, ἀνασχήσομαι. Aor. ἀνέσχον, *med.* ἀνεσχόμην, pass. ἀνεσχέθην: Hom. ἀνσχεθέειν, quasi ab *obsol.* ἀνσχέθω: sed ἀνέξεσθαι est prioris gravitatis, Lobeck post Phryn. p. 721. Perf. ἀνέσχηκα. Apud Homerum occurrit etiam 3 sing. praes. ind. ἀνέχῃσι pro ἀνέχῃ, Od. 19, 111. cf. Plutarch. T. 9. p. 142, 11. Reisk. Attici imperfecto et aoristo *med.* in significatione *tolerandi* duplex augmentum addunt, ἠνειχόμην, ἠνεσχόμην. -significat: *inhibeo*, retineo, ἵππους, Il. 23, 426. hinc sustento, servo, tueor, Od. 19, 111. 2) *sursum teneo*, tollo, erigo in altum: ostendo, protendo: laudibus tollo, celebro. 3) *intrans.* promineo, emergo, orior, ἀνέχει ὁ ἥλιος, sol oritur: ἀνέχειν ἔκ τινος, consequi ex re aliqua, provenire, Hdt. 5, 106: c. gen. τῆς μάχης, τῶν πραγμάτων, et sim. i. q. ἄνεσιν ἔχω, ἀναπαύομαι, recreor, perficio: desino, linior: duro. *Med.* erectum me teneo, non occido, non occumbo: hinc *tolero*, patior, sustineo, κακά, etiam c. gen. Od. 22, 423. si verbum sequitur, plerumque ponitur in partic. ἀνέχομαι ὁρῶν. ξείνους ἀνέχεσθαι, hospites apud se recipere. ἄνσχεο, pro ἀνάσχου, i. q. θάρσει, animo bono es, Hom. 4) i. q. *act.* ἀνέχω, signif. 2., sursum teneo, tollo.

ἀνέψανος, ον, (ἕψω) non coctus, non elixus.

ἀνέψητος, ον, (ἑψητός) non coctus, non elixus.

ἀνεψιά, ας, ἡ, consobrina, patruelis *fem.* ab ἀνεψιός.

ἀνεψιαδῆ, ῆς, ἡ, filia consobrini, vel consobrinae, vel patruelis, sive amitini. Ab eod.

ἀνεψιάδης, ου, ὁ, i. q. ἀνεψιαδοῦς.

ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ, sobrinus.

ἀνεψιός, οῦ, ὁ, consobrinus, sobrinus, frater patruelis. ἀνεψιοὶ ἐκ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων, ex duobus fratribus patrueles. ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν, ex duabus sororibus, amitini.

ἀνεψιότης, ητος, ἡ, consobrinitas, sobrinitas.

ἀνέψομαι, f. ψήσομαι, (ἕψω, irreg.) denuo coquo, auctor Eiresiones ap. Schol. Ar. Eq. 739. Aor. part. aor. 1. ἀνεψήσασα legitur in arg. Med. Eur.

ἀνέῳγα, perf. 2. Att. ab ἀνοίγω, significatione intrans. reperitur ap. scriptores non Atticos, v. Lobeck. ad Phryn. p. 157. 158.

ἀνέῳγον, impf. ab ἀνοίγω.

ἀνεῳγότως, adv. a part. perf. ἀνεῳγώς verbi ἀνοίγω, patule, palam.

ἄνεως, Atticam formam obsoleti ἄναος, ἄναος, ab ἄω, αὔω, clamo, esse volunt, mutus, sine clamore, tranquillus. Ap. Homerum inveniuntur nom. sing. fem. ἄνεω, et nom. plur. masc. ἄνεῳ, hoc quidem saepius, in formulis ἄνεῳ ἐγένεσθε vel ἐγένοντο, ἦσαν et ἧσθε, illud semel Od. 23, 93. Alii ἄνεῳ pro adverbio habuerunt; cf. Apollon. de adv. p. 554, 26 sq. sicuti etiam ἄνεως ap. Hdt. 5, 27. accipitur p. ἄνευ, ibi tamen lect. dub. Schvvgh. substituit ἄνεσις.

ἄνη, ης, ἡ, (ἀνύω) effectio, perfectio, absolutio.

ἀνηβάσκω, idem quod sequens. v. Thom. M. p. 415.

ἀνηβάω, f. ήσω, (ἡβάω) repubesco, faciem et vires juvenis recipio. 2) adolesco.

ἀνηβητήριος, ια, ον, repubescens, reviviscens: pertinens ad repubescendum.

ἄνηβος, ου, (ἥβη) impuber, qui nondum ad naturam s. justam pervenit aetatem.

ἀνήγαγον, aor. 2 ab ἀνάγω.

ἀνηγεμόνευτος, ον, (ἡγεμονεύω) duce et rectore carens.

ἀνηγέομαι, f. ήσομαι, (ἡγέομαι) enarro. Pind.

ἀνήγρετος, ον, (ἐγείρω) Epith. somni, ex quo excitari aliquis nequit.

ἀνήδομαι, (ἥδομαι) gaudium retracto, non amplius gaudeo. Hermipp. A. B. 25. cf. Lobeck parerga Phryn. p. 563.

ἀνήδονος, ον, (ἡδονή) illaetabilis, injucundus, gravis, molestus.

ἀνήδυντος, ον, (ἡδύνω) insuavis, insulsus, inconditus: non amabilis.

ἀνηδύσιος, ον, i. q. ἀνήδυντος, Aristot. probl. 20, 23.

ἀνῇ, 3 sing. conj. aor. 2. ab ἀνίημι pro ἀνῇ, Il. 2, 34.

ἀνηθέλαιον, ου, τό, oleum ex semine anethi, Galen.

ἀνηθοποίητος, ον, (ἠθοποιέω) mores non bene exprimens, servans, de poëta.

ἀνήθινος, ίνη, ινον, anethinus, ex anetho confectus. A seq.

ἄνηθον, ου, τό, anethum, herba.

ἀνηθοποίητος, ον, (ἠθοποιέω) non moratus, in quo mores personae convenientes redditi non sunt. 2) non instructus bonis moribus.

ἀνήϊξα, aor. 1. ab ἀναΐσσω.

ἀνήϊον, ες, ε, imperf. Ion. ab ἄνειμι, pro ἀνῄειν.

ἀνήκεστος, ον, (ἀκέομαι) insanabilis, qui omnem medicinam respuit, desperatus: intolerabilis, intolerandus, atrox, implacabilis, gravis. Omnia gravia mala dicuntur ἀνήκεστα. 2) irrevocabilis, ubi poenitentiae locus non est.

ἀνηκέστως, adv. insanabiliter, atrociter. 2) nullo poenitentiae loco relicto.

ἀνηκής, ές, (ἄκος) i. q. ἀνήκεστος.

ἀνηκίδωτος, ον, (ἀκιδόω) non acuminatus, Aesch. Hesychii.

ἀνηκοΐα, ας, ἡ, auditionis defectus: imperitia: contumacia.

ἀνήκοος, ον, (ἀκούω) qui non audit, expers auditus: ignarus, imperitus: qui audire monentem non vult, contumax. Constr. c. gen.

ἀνηκουστέω, f. ήσω, non audio: non obtempero, non sum dicto audiens.

ἀνηκουστία, ας, ἡ, surditas: contumacia, obsequii detrectatio.

ἀνήκουστος, ον, (ἀκούω) qui audiri nequit: non auscultandus, non admittendus. 2) qui non audivit: contumax: morem gerere recusans.

ἀνηκόως, adv. sine auditione: ignare, imperite.

ἀνήκω, f. ξω, (ἥκω) adscendo, evado, pervenio: referor ad aliquid, conjunctus sum cum aliquo, ut cognatione.

ἀνηλακάτος, ον, (ἠλακάτη) non habens colum, colum non tractans: coli tractandi imperitus.

ἀνήλατος, ον, (ἐλαύνω) inobediens, contumax, nondum domitus.

ἀνηλεγέω, i. q. ἀπηλεγέω, vide Schol. Ap. Rh. 2, 17

ἀνηλεγέως, adv. contemtim, inconsiderate.

ἀνηλεγής, ές, (ἀλέγω) nil curans, negligens, i. q. ἀπηλεγής.

ἀνηλεήμων, ον, i. q. ἀνελεήμων, A. B. 400.

ἀνηλεής, ές, i. q. ἀνελεής, immisericors, crudelis, immitis. Lob. Phryn. p. 710.

ἀνηλέητος, ον, i. q. ἀνελέητος, non miserandus. 2) commiserationem non expertus.

ἀνήλειπτος, ον, i. q. ἀνήλειφος, Lob. Phryn. p. 702.

ἀνήλειφος et ἀνήλιφος, ον, (ἀλείφω) non unctus, non oblitus 2) non venenatus.

ἀνηλειψία, ας, ἡ, squalor, qui contrahitur ob diutius intermissa balnea et unctionem.

ἀνηλεῶς, adv. (ἀνηλεής) immaniter, crudeliter.

ἀνηλής, ές, poet. p. ἀνηλεής.

ἀνηλιάζω, f. άσω, (ἡλιάζω) soli expono.

ἀνήλικος, ον, impuber.

ἀνήλιος, ον, (ἥλιος) opacus, sine sole.

ἀνήλιπος, ον, (ἦλιψ, calceus) excalceatus, discalceatus.

ἀνηλιφής, ές, (ἀλείφω) non unctus, non illitus.

ἄνηλυσις, εως, ἡ, (ἀνέρχομαι) adscensus: reditus.

ἀνήμελκτος, ον, (ἀμέλγω) non mulctus, qui non mulgetur.

ἀνήμερος, ον, (ἥμερος) immansuetus, immitis, agrestis, ferus, ferox.

ἀνημερότης, ητος, ἡ, feritas, inclementia.

ἀνημερόω, f. ώσω, (ἡμερόω) mansuefacio, cicuro.

ἀνημέρως, adv. ferociter, immansuete.

ἀνήμετος, ον, qui non vomit, Hippoc.

ἀνήνασθαι, inf. aor. ab ἀναίνομαι, cujus aor. exstant praeterea ap. Hom. ἀνήνατο et ἀνήνηται.

ἀνηνεμέω, (ἀνήνεμος) a ventis non moveor, tranquillus sum.

ἀνηνεμία, ας, ἡ, ventorum vacuitas, tranquillitas, malacia. Forma haec deterior putatur quam νηνεμία, v. Lobeck. Phryn. p. 710.

ἀνήνεμος, ον, (ἄνεμος) sine ventis, tranquillus.

ἀνήνιος, ον, (ἡνία) Dor. ἀνάνιος, freno carens, effrenatus, indomitus, superbus.

ἀνήνιος, ον, (ἀνία) Ion. pro ἀνάνιος, doloris expers.

ἀνήνοθε, perf. 2. epic. ab obsol. ἄνθω, significatione praes., surrexit, prosiluit. v. Buttmann Lexil. I. p. 266. sq.

ἀνήνυστος, ον, (ἀνύω) qui perfici nequit: infectus, irritus.

ἀνήνυτος, ον, i. q. ἀνήνυστος, pros.

ἀνήνωρ, ορος, ὁ, (ἀνήρ) non virilis, imbellis, ignavus, iners.

ἀνήπυστος, ον, (πυνθάνομαι) inauditus.

ἀνηπύω, f. ύσω, (ἠπύω) persono, cantu. (υ breve, sed Mosch. 2, 97. producitur.)

ἀνήρ, ἀνδρός, epice ἀνέρος, dat. pl. ἀνδράσι, ep. ἄνδρεσσι, ὁ, vir, in diversis significationibus, 1) vir, quatenus opponitur feminae. 2) homo, plerumque in plur., sed etiam sing. Herm. Vig. p. 722. 3) vir, quatenus opp. juveni: inpr. miles. 4) vir, i. e. virili animo praeditus, strenuus, fortis. 5) vir, i. e. maritus: vel omnino, qui venerem exercet, Valck. Hipp. 490. Toup. Theocr. 15, 113. Herm. Soph. Trach. 547. Obs. Frequenter ἀνήρ cum alio substantivo conjungitur, ἀνὴρ βασιλεύς, ἄνδρες δικασταί, ἄνδρες Ἀθηναῖοι. b) Attici, utrumque sexum comprehendentes ἄνδρες, γυναῖκες dicunt, omissa copula, Soph. Ant. 1079 Ar. Ran. 157 c) In crasi Ionici ὡνήρ, Attici ἁνήρ. cf. Buttmann gramm. ampl. p. 120. et Herm. ad Soph. Phil. 40. Apollon. de conjunct. in A. B. p. 495, 25. (Prima Epicis in arsi longa, in thesi brevis, in casibus trisyllabis semper longa est: Attici eam, nisi ubi positio est, semper corripiunt; Aeschylus tantum aliquoties Homericum usum servavit, Sept. 494. Eum. 747. sec. ea vett. librorum lectione.)

ἀνήρεικτος, ον, (ἐρείκω) non fractus.

ἀνηρέμητος, ον, (ἠρεμέω) quiete carens, non quiescens, inquietus.

ἀνήρεστος, ον, (ἀρεστός) qui non placet.

ἀνηρεφής, ές, (ἐρέφω) tecto carens.

ἀνήρης, ες, (ἄρω) non conjunctus, nuptiarum expers, Aesch.

ἀνήριθμος, ον, idem quod ἀνάριθμος. Lob. Phr. p. 711.

ἀνηροσία, ας, ἡ, (ἀνήροτος) arandi defectus. Or. Lib. 3. p. 443.

ἀνήροτος, ον, (ἀρόω) inaratus.

ἀνησίδανος, ον, (δάνος) munera emittens, spargens.

ἀνησίδωρος, α, ον, (ἀνίημι, δῶρον) dona emittens, cognomen Telluris et Cereris. Dicitur et ἀνεσίδωρος.

ἄνησον, τό, Ion. pro ἄνηθον. Hdt.

ἀνήσσητος, ον, (ἡσσάομαι) invictus, insuperabilis: Theocr. 6, 46. vulgo ἀνίσω.

ἄνηστις, ιος, ὁ καὶ ἡ, jejunus, i. q. νῆστις, Lobeck Phryn. p. 711.

ἄνητον, vel ἄννητον, ου, τό, Dor. et Aeol. p. ἄνηθον. Athen. 15, p. 674. D. et A. B. 405, 3. Adj. ἀνήτινος pro ἀνήθινος.

ἀνήφαιστος, ον, ignis expers, qui fit sine igni.

ἀνήφθω, imperat. perf. pass. ab ἀνάπτω, Od. 12, 51.

ἀνηχέω, f. ήσω, (ἠχέω) resono.

ἀνθαιρέομαι, f. ήσομαι, (αἱρέω, irr.) in locum alterius eligo, sufficio in locum alicujus: antefero, antepono, τί τινος.

ἀνθαλίσκομαι, f. αλώσομαι, (ἁλίσκομαι, irreg.) contra, vicissim damnor.

ἀνθαμιλλάομαι, f. ήσομαι, aemulor, adversor, c. dat.

ἀνθάμιλλος, ον, (ἅμιλλα) aemulus, qui alicui in certamine est adversarius.

ἀνθάπτομαι, f. ψομαι, contra manus inj-

icio, adprehendo, attingo, adgredior, ca-pesso: increpo, reprehendo.

ἀνθεινός, ή, όν, (ἄνθος) floridus.

ἀνθεκτέον, *adj.* verb. ab ἀντέχω, inhaerendum, amplectendum, consequendum, vindicandum, resistendum est.

ἀνθελιγμός, οῦ, ὁ, (ἑλίσσω) volutatio, convolutio contraria, contrarius vortex.

ἀνθέλιξ, ικος, ἡ, (ἕλιξ) pars auris, in cujus medio cavitas, s. κόγχη est.

ἀνθελκόντως, *adv.* in contrariam partem trahendo. A seq.

ἀνθέλκω, f. ξω, (ἕλκω) contra traho, in diversum traho: 2) manus distineo: distineo, remoror: resisto.

ἄνθεμα, τος, τό, *Ion.* et *poet.* p. ἀνάθεμα, h. Hom. 5, 9.

ἀνθεμίζομαι, f. ίσομαι, (ἄνθος) defloror.

ἀνθέμιον, ου, τό, flos. 2) linea spiralis in columnis, spira.

ἀνθεμίς, ίδος, ἡ, i. q. ἄνθος. 2) argemona, hodie chamomilla.

ἀνθεμίσιον, το, i. q. ἀνθεμίς, nisi potius legendum ἀνθεμίδιον, Alex. Trall. 8. p. 400.

ἀνθεμοειδής, ές, floridus.

ἀνθεμόεις, εσσα, εν, floridus, floribus ornatus.

ἄνθεμον, ου, τό, flos. ἄνθεμα, flores.

ἀνθεμόῤῥυτος, ον, (ῥέω) a flore defluens.

ἄνθεμος, ον, floridus.

ἀνθεμουργός, όν, (ἄνθεμον, ἔργον) ex floribus opus suum conficiens, ut apis. ἡ ἀνθ. apis dicitur ab Aesch. Pers. 611.

ἀνθεμώδης, ες, (ἄνθεμον) floridus, florens, vernans.

ἄνθεξις, εως, ἡ, (ἀντέχω) retentio, amplexus mutuus.

ἀνθερεών, ῶνος, ὁ, mentum: ap. Euphorion. etiam collum, fauces. Χειρ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν, manu mentum alicujus contrectare, Il. 1, 501. quod solebat fieri a supplicibus. (Radix est ἀνθέω, quoniam in mento barba quasi efflorescit.)

ἀνθερίκη, ης, ἡ, i. q. ἀνθέρικος.

ἀνθέρικος, ου, ὁ, asphodeli fructus, s. caulis. 2) i. q. ἀνθέριξ.

ἀνθερικώδης, ες, antherici formam habens.

ἀνθέριξ, ικος, ὁ, (ἀθήρ) arista, spica.

ἀνθερών, ῶνος, ὁ, i. q. ἀνθερεών, *dub.*

ἄνθεσαν, *Ion.* p. ἀνέθεσαν, ab ἀνατίθημι.

ἀνθεσιπότητος, ου, (ποτάομαι) circum flores volitans.

ἀνθεσίχρως, ωτος, (χρώς) florido colore praeditus.

ἀνθεστήρια, ων, τά, (ἄνθος) floralia, s. sacrum Bacchi, Dionysia.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ, Anthesterion, octavus anni mensis, Dionyso, s. Baccho sacer. A praec.

ἀνθεστιάω, f. άσω, (ἑστιάω) vicissim et mutuo convivio accipio.

ἀνθεσφόρια, ων, τά, (ἄνθος, φέρω) sacra Proserpinae, quam Pluto flores legentem rapuerat.

ἀνθεσφόρος, ον, floreo serto gerens. αἱ ἀνθεσφόροι, mulieres Anthesphoria celebrantes.

ἄνθετο, *Ion.* p. ἀνέθετο, ab ἀνατίθημι.

ἀνθέω, f. ήσω, progermino, succresco, de barba, Od. 11, 319. 2) floreo, etiam *metaph.* velut artes florent. 3) progerminare facio, ap. seriores, Schaef. Ar. Plut. p. 530.

ἄνθη, ης, ἡ, pro ἄνθησις, flos. Ab eod.

ἀνθηδών, όνος, ἡ, (ἀνθέω) apis.

ἀνθήεις, εσσα, εν, i. q. ἀνθηρός.

ἀνθήλη, ης, ἡ, panicula, i. e. lanosus flos panici, milii et similium.

ἀνθήλιον, ου, τό, *Dimin.* ab ἀνθήλη, q. v.

ἀνθήλιος, ον, (ἥλιος) soli obversus, vel oppositus. cf. ἀντήλιος 2) ἀνθήλιον, i. q. παρήλιον, ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή.

ἄνθημα, ατος, τό, (ἀνθέω) florum proventus et copia.

ἀνθηματικός, ή, όν, floridus, floribus ornatus. Phav. Lex.

ἀνθήμων, ον, floribus.

ἀνθηρογραφέω, (ἀνθηρός, γράφω) floride scribo, varie orno, ut vestem variis coloribus.

ἀνθηρός, ρά, ρόν, floridus: jucundus: recens.

ἀνθηρότης, ητος, ἡ, flos juvenilis, jucunditas.

ἀνθηρῶς, *adv.* floride.

ἄνθησις, εως, ἡ, florum progeneratio.

ἀνθησσάομαι, (ἡσσάομαι) vicissim vincor, vicissim succumbo: cedo.

ἀνθητικός, ή, όν, flores efferens, florendi vim habens, floribus foecundus.

ἀνθηφόρος, ον, (φέρω) floriger.

ἀνθίας, ου, ὁ, piscis anthias.

ἀνθιερόω, f. ώσω, (ἱερόω) vicissim consecro: alius loco aliud consecro.

ἀνθίζω, f. ίσω, floribus orno: variego, varie orno.

ἀνθικός, ή, όν, i. q. ἀνθινός.

ἄνθιμος, ον, i. q. ἀνθινός.

ἀνθινός, η, όν, floridus, plenus floribus, e floribus factus. 2) *de veste*, variis coloribus picta.

ἀνθιππάζομαι, (ἱππάζομαι) equitans occurro: contra aliquem equo invehor.

ἀνθιππασία, ας, ἡ, decursio equestris.

ἀνθιππεύω, f. εύσω, idem quod ἀνθιππάζομαι.

ἄνθισμα, τος, τό, (ἀνθίζω) color e floribus factus, fucus.

ἀνθίστημι, f. ἀντιστήσω, (ἵστημι) ex adversum colloco, 2) *intr.* resisto. cf. ἵστημι.

ἀνθοβαφεία, ας, ἡ, (βάπτω) tinctura, quae fit floribus.

ἀνθοβαφεύς, έως, ὁ, i. q. ἀνθοβάφος.

ἀνθοβαφής, ές, pulcre coloratus.

ἀνθοβάφος, ου, ὁ, (βάπτω) tinctor.

ἀνθοβολέω, f. ήσω, flores jacio, spargo: fragro, redoleo. *Pass.* floribus conspergor.

ἀνθοβόλησις, εως, ἡ, jactura florum.

ἀνθοβόλος, ον, (βάλλω) flores jaciens, vel emittens: fragrans: florulentus.

ἀνθοβοσκός, όν, (βόσκω) flores alens. Soph.

ἀνθοδίαιτος, ον, in floribus vitam degens.

ἄνθοδμον, ου, τό, (ὀδμή) flos odoratus. 2) floris odor.

ἀνθοδόκος, ον, (δέχομαι) flores recipiens. Mosch. 2, 34.

ἀνθοκάρηνος, ον, (κάρηνον) caput floribus ornatum habens.

ἀνθοκομέω, f. ήσω, flores edo: flores curo.

ἀνθοκόμος, ον, (κομέω) floriger.

ἀνθοκρατία, f. ήσω, floribus abundo, vox *barbara*.

ἀνθοκρόκος, ον, (κρόκη, *subtemen*, *trama*) subtemen habens, quod flores varii coloris exprimit, epith. vestis pictae.

ἀνθολκή, ῆς, ἡ, (ἕλκω) tractus in contrariam partem. 2) repugnandi, contra dissentendi studium.

ἀνθολογέω, f. ήσω, (ἀνθολόγος) flores decerpo, flores colligo.

ἀνθολογία, ας, ἡ, florum collectio, florilegium.

ἀνθολόγιον, ου, τό, florilegium, ita Jo. Stobaeus collectionem suam inscripsit.

ἀνθολόγος, ον, florilegus, flores decerpens.

ἀνθομιλέω, f. ήσω, versor cum aliquo.

ἀνθόμοιος, ον, i. q. ὅμοιος, sed fortius.

ἀνθομολογέω, f. ήσω, (ὁμολογέω) frequentius in *med.* paciscor, conventum et pactum ineo: adstipulor: confiteor: laudo, celebro, gratias ago.

ἀνθομολόγησις, εως, ἡ, promissum mutuum.

ἀνθομολογία, ας, ἡ, repromissio.

ἀνθονομέω, flores depascor, Aesch. Suppl. 44. e conj. Porsoni.

ἀνθονόμος, ον, flores depascens.

ἀνθοπλίζω, ίσω, contra armo.

ἀνθοπλίτης, ου, ὁ, miles armatus.

ἀνθοποιός, οῦ, ὁ, florificus, flores procreans.

ἀνθοπωλέω, f. ήσω, flores vendo.

ἀνθορίζω, f. ίσω, (ὁρίζω) contrariam definitionem facio, contrario modo definio.

ἀνθορισμός, οῦ, ὁ, definitio contraria s. opposita.

ἀνθορμέω, f. ήσω, (ὁρμέω) sto contra in statione, paratus sc. ad pugnandum.

ἄνθορος, ου, ὁ, (ὅρος) terminus oppositus, Tab. Heracl. 1. 55. ubi tamen est ἄντορος.

ἄνθος, εος, τό, flos: praecipuum rei alicujus; decor corporis, orationis etc.; ornamentum; color venustus.

ἀνθοσμίας, ου, ὁ, (ὀσμή) ut οἶνος, vinum habens odorem suavem, fragrans. 2) floriger, floribus abundans, ut pratum.

ἀνθοσύνη, ης, ἡ, (ἄνθος) flos.

ἀνθοτρόφος, ον, (τρέφω) flores alens.

ἀνθοφορέω, f. ήσω, flores fero.

ἀνθοφόρια, ων, τά, idem quod ἀνθεσφόρια.

ἀνθοφόρος, ον, floriger, florifer.

ἀνθοφυής, ές, (ἄνθος, φύω) florulentus, producens flores.

ἀνθρακεύς, έως, ὁ, (ἄνθραξ) carbonarius.

ἀνθρακευτής, οῦ, ὁ, i. q. ἀνθρακεύς, Ael. h. an. 1, 8.

ἀνθρακεύω, f. εύσω, carbones conficio.

ἀνθρακιά, ᾶς, ἡ, carbonum congeries. 2) carbonum confectio.

ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater, ut carbonarius.

ἀνθρακίζω, f. ίσω, in carbones redigo. 2) carbonis, s. carbunculi speciem habeo.

ἀνθράκιον, ου, τό, *Dimin.* ab ἄνθραξ, carbo parvus. 2) carbunculus, gemma, 3) foculus, pelvis carbonaria, A. B. 404.

ἀνθρακιος, ον, niger, ut carbo, carbonis colorem habens.

ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, ignis e congestis carbonibus. 2) quicquid supra carbonibus tostum est, inpr. viles pisces.

ἀνθρακίτης, fem. ῖτις, carbonibus similis, qui est in modum carbonum.

ἀνθρακοειδής, ές, carbonum speciem referens, carbonis more ardens.

ἀνθρακόεις, όεσσα, όεν, e carbonibus factus.

ἀνθρακοκαύστης, ου, ὁ, (καίω) carbonum confector.

ἀνθρακοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) carbonum venditor.

ἀνθρακόω, f. ώσω, in carbones redigo, in carbones converto.

ἀνθρακώδης, ες, carbonem referens, carbonis more ardens.

ἄνθραξ, ακος, ὁ, carbo. 2) carbunculus, gemma. 3) carbunculus, ulcus. 4) species piscis. 5) vulva.

ἀνθρηδών, όνος, ἡ, i. q. ἀνθρήνη.

ἀνθρήνη, ης, ἡ, crabro, vespa.

ἀνθρήνιον, ου, τό, favus vespae. A praec.

ἀνθρηνιώδης, ες, favorum speciem referens.

ἀνθρηνοειδής, ές, in modum crabronum.

ἄνθρυσκον, ου, τό, plantae species, fortasse *scandix australis* Linn. Vox scribitur etiam ἄνθρισκος, ἀνέρυσκος, ἄνθρωσκον.

ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, studium placendi hominibus. A seq.

ἀνθρωπαρεσκέω, hominibus placere studeo. Scr. eccl.

ἀνθρωπάρεσκος, ον, (ἀρέσκω) qui studet hominibus placere, qui auram captat popularem. 2) placens hominibus.

ἀνθρωπάριον, ου, τό, homulus, homuncio. *Dim.* ab ἄνθρωπος. (– – ⏑ ⏑ ⏑)

ἀνθρωπέη, ης, *contr.* ἀνθρωπῆ, ῆς, ἡ, humana pellis.

ἀνθρώπειος, εία, ειον, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens.

ἀνθρωπείως, *adv.* humano more, hominum more, ut homines decet, humanitus.

ἀνθρωπέομαι, f. ήσομαι, homo sum; *vox rara.*

ἀνθρωπίζομαι, humano more ago: ea, quae hominis sunt, usurpo; ex humana natura ago.

ἀνθρώπησις, εως, ἡ, incarnatio. Scr. eccl.

ἀνθρωπίζω, f. ίσω, homines imitor, humaniter ago. 2) hominem facio. *Pass.* homo fio, incarnor.

ἀνθρωπικός, ή, όν, humanus, ad homines pertinens.

ἀνθρωπικῶς, *adv.* humano more, ut hominem decet.

ἀνθρώπινος, ίνη, ινον, humanus, ad homines pertinens, humanae naturae conveniens.

ἀνθρωπίνως, *adv.* humanitus, humano more, homini convenienter.

ἀνθρώπιον, ου, τό, homuncio, homulus, homunculus. *Dimin.* ab ἄνθρωπος.

ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, humanitas, humani et compositi mores.

ἀνθρωποβορέω, f. ήσω, homines voro.

ἀνθρωποβορία, ας, ἡ, i. q. ἀνθρωποφαγία, Epiph. I. p. 87.

ἀνθρωποβόρος, ον, (βορά) homines vorans.

ἀνθρωπόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) ab hominibus devoratus.

ἀνθρωπογενής, ές, homo factus, Chrysostom.

ἀνθρωπογέννητος, ον, ab hominibus genitus, Basil. ep. 392.

ἀνθρωπόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) qui humana loquitur lingua.

ἀνθρωπογναφεῖον, ου, τό, (γναφεῖον) balneum dicebatur a veteribus, teste Clem. Alex. Paed. 3, 9. p. 281. quia hominem mollit, et ante tempus corpus velut pannosum facit ad instar fulloniae.

ἀνθρωπογονία, ας, ἡ, hominum generatio.

ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus ex homine factus. 2) malus daemon specie humana.

ἀνθρωπόδηκτος, ον, (δάκνω) ab homine morsus.

ἀνθρωποδίδακτος, ον, ab homine doctus.

ἀνθρωποειδής, ές, humanam formam habens.

ἀνθρωποειδῶς, *adv.* humana specie.

ἀνθρωποθηρία, ας, ἡ, (θηράω) venatio, captura hominum.

ἀνθρωπόθυμος, ον, hominum animum, vel iram habens.

ἀνθρωποθυσία, ας, ἡ, victimae humanae.

ἀνθρωποθυτέω, hominem immolo, vel sacrifico.

ἀνθρωποκομικός, ή, όν, (κομέω) ad curandos homines pertinens.

ἀνθρωποκτονέω, f. ήσω, hominem, vel homines occido.

ἀνθρωποκτονία, ας, ἡ, caedes hominum.

ἀνθρωπόκτονος, ον, ab hominibus caesus.

ἀνθρωποκτόνος, ον, (κτείνω) homicida, homines interficiens.

ἀνθρωπολατρεία, ας, ἡ, hominum cultus.

ἀνθρωπολατρέω, (λατρεύω) hominem colo.

ἀνθρωπολάτρης, ου, ὁ, hominum cultor.

ἀνθρωπόλεθρος, ον, homicida: homini perniciosus.

ἀνθρωπόλιχνος, ον, (λίχνος) hominum desiderio ardens.

ἀνθρωπολόγος, ον, de hominibus loquens.

ἀνθρωπόλοιγος, ον, homini perniciosus, Greg. Naz.

ἀνθρωπομάγειρος, ου, ὁ, cibos ex humana carne conficiens.

ἀνθρωπόμιμος, ον, (μιμέομαι) homines imitans.

Ἀνθρωπομορφιανοί, ῶν, οἱ, haeretici, Deo humanam formam tribuentes.

Ἀνθρωπομορφῖται, ῶν, οἱ, iidem.

ἀνθρωπόμορφος, ον, humanam formam habens: cui tribuitur forma humana.

ἀνθρωπομορφόω, f. ώσω, humanam formam tribuo.

ἀνθρωπονομικός, ή, όν, (νέμω) ad homines pascendos pertinens.

ἀνθρωπόομαι, homo fio. 2) homo sum.

ἀνθρωπόνοος, ον, (νοῦς) humana mente praeditus.

ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, humanus adfectus.

ἀνθρωποπαθέω, f. ήσω, humano more adficior.

ἀνθρωποπαθής, ές, (πάθος) humanis adfectibus obnoxius.

ἀνθρωποπαθῶς, *adv.* humano adfectu, humano more.

ἀνθρωποποιΐα, ας, ἡ, humanarum formarum fabricatio: hominis creatio.

ἀνθρωποποιός, οῦ, hominum, s. humanarum formarum fictor.

ἀνθρωποπρεπής, ές, hominem decens, homini conveniens.

ἀνθρωποπρεπῶς, *adv.* convenienter humanae naturae.

ἀνθρωπορραίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) qui homines pessumdat, pernicies hominum.

ἄνθρωπος, ου, ὁ, homo. ἐν ἀνθρώποις, in orbe terrarum. *Obs.* a) ἄνθρωπος, ab Atticis praesertim cum alio nomine subst. conjungitur, nonnunquam, quod putant nonnulli, ad contemtum indicandum. b) Per crasin articuli fit *Ionice* ὥνθρωπος, *Att.* ἅνθρωπος. – ἡ ἄνθρωπος, femina, primum invenitur ap. Hdt. 1, 60. et post eum frequenter. Hesychio teste Lacones dixerunt etiam ἡ ἀνθρωπώ.

ἀνθρωποσφαγέω, (σφάττω) homines macto.

ἀνθρωπόσχημος, ον, humanae figurae. Athenas.

ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humanitas, humana natura: genus humanum.

ἀνθρωποτόκος, ου, ἡ, (τίκτω) quae hominem peperit, puerpera.

ἀνθρωπουργία, ας, ἡ, hominum fabricatio.

ἀνθρωπουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) hominum fabricator.

ἀνθρωποφαγέω, homines voro. A seq.

ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ, esus hominum, Sext. Emp. adv. Math. 11, 192.

ἀνθρωποφάγος, ον, hominum vorator, homines vorans, humana carne vescens.

ἀνθρωπόφθορος, ον, (φθείρω) homines pessumdans.

ἀνθρωποφυής, ές, (φυή) hominis naturam habens.

ἀνθρωπώδης, ες, humanus.

ἀνθρώσκω, *poet.* p. ἀναθρώσκω.

ἀνθυβρίζω, f. ίσω, (ὑβρίζω) vicissim contumelia adficio.

ἀνθυλακτέω, f. ήσω, (ὑλακτέω) vicissim latro, oblatro.

ἀνθύλλιον, ου, τό, flosculus, *Dimin.* ab ἄνθος. 2) herbae species, anthyllium.

ἀνθυλλίς, ίδος, ἡ, species herbae.

ἀνθυπάγω, f. άξω (ὑπάγω, *irreg.*) recriminor, vicissim accuso. Thuc. 2) i. q. ἀνθυποφέρω.

ἀνθυπαλλαγή, ῆς, ἡ, mutua commutatio.

ἀνθυπαλλάσσω, f. άξω, commuto, inverto.

ἀνθυπαντάω, occurro, Longin.

ἀνθυπατεία, ας, ἡ, proconsulatus.

ἀνθυπατεύω, f. εύσω, proconsul sum, proconsule provinciam administro.

ἀνθυπατικός, ή, όν, proconsularis.

ἀνθύπατος, ου, ὁ, (ἀντί, ὕπατος) proconsul.

ἀνθυπείκω, f. ξω, (ὑπείκω) cedo, vicissim do locum.

ἀνθύπειξις, εως, ἡ, cessio; qua vicissim alicui locum damus: submissio, obsequium.

ἀνθυπερβάλλω, (βάλλω, *irreg.*) invicem supero.

ἀνθυπερφρονέω, vicissim superbio.

ἀνθυπηρετέω, f. ήσω, (ὑπηρετέω) ei, qui mihi gratificatus est, vicissim gratificor, officium reddo.

ἀνθυπισχνέομαι, (ὑπισχνέομαι, *irreg.*) contra polliceor.

ἀνθυποβάλλω, (ὑποβάλλω) suggero contra, objicio loquenti.

ἀνθυποκαθίστημι, (ὑποκαθίστημι) in locum alicujus substituo, sufficio.

ἀνθυποκρίνομαι, (ὑποκρίνομαι) vicissim simulo.

ἀνθυπόμνυμαι, (ὑπόμνυμι, *irreg.*) litem differo interposito jure jurando; est rei jurantis, se justa de caussa abesse.

ἀνθυποπτεύω, f. εύσω, (ὑποπτεύω) vicissim suspicor, contra suspectum habeo.

ἀνθυπορύσσω, (ὑπορύσσω) contra cuniculos ago.

ἀνθυποστρέφω, f. ψω, vicissim revertor.

ἀνθυποτίθημι, oppono, Aristeas de LXX. intpp. p. 307.

ἀνθυποτιμάομαι, mulctam tertio loco aestimo, (v. ὑποτιμάομαι) sc. post ὑποτίμησιν.

ἀνθυπουργέω, f. ήσω, (ὑπουργέω) pensa beneficium, remuneror.

ἀνθυπούργημα, ατος, τό, mutuum officium.

ἀνθυπούργησις, εως, ἡ, idem.

ἀνθυποφέρω, f. ἀνθυποίσω, (ὑποφέρω, *irreg.*) contra objicio, refero: exprobro.

ἀνθυποφορά, ᾶς, ἡ, exceptio, quae objectioni opponitur: etiam figura rhetorica.

ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, (ὑποχωρέω) reditus, recessus, regressus.

ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ, spoliatio, subdu-

etio, quum quid vicissim subducitur. 2) adsumtio, quae opponitur Prolepsi. A seq.

ἀνθυφαιρέω, f. ήσω, (ὑφαιρέω) subduco.

ἀνθυφίσταμαι, (ὑφίστημι) pariter sustineo vel suspicio aliquid.

ἀνθώδης, ες, flore plenus, florulentus.

ἀνθωραΐζομαι, f. ίσομαι, (ὡραΐζω) vicissim decorem ostento, aemula pulcritudine certo.

ἀνθωροσκοπέω, sum in opposita horoscopii parte, Procl. paraphr. Ptolem. 4, 9.

ἀνία, ας, ἡ, *Ion.* ἀνίη, tristitia, moeror: calamitas. (⏑–– Hom.; ap. seriores inde a Sapphone et Theognide etiam ⏑⏑–. cf. Pors. Phoen. 1334. Ruhnk. ep. cr. p. 276.)

ἀνιάζω f. άσω, (ἀνία) tristitiam adfero, moerore, molestis adficio, dolore adficio. 2) tristis, moestus sum. (ι anceps.)

ἀνιάομαι, (ἰάομαι) iterum sano, reparo, instauro. (ι longum, sed ap. Com. etiam breve.)

ἀνιαρός, ρά, ρόν, (ἀνιάω) moerorem adferens, tristis, moestus. 2) gravis, adversus. *Comp.* ἀνιαρότερος: reperitur tamen et ἀνιηρέστερος, Od. 2, 190. (Jota producitur ap. Hom. et Soph., corripitur ab Aristophane ut Euripide.)

ἀνιαρῶς, *adv.* moleste, acerbe, cum moerore, misere, aerumnose.

ἀνίατος, ον, (ἰάομαι) insanabilis, immedicabilis. (ι anceps.)

ἀνιάτρευτος, ον, (ἰατρεύω) non sanabilis: non sanatus.

ἀνιατρολόγητος, ον, (ἰατρολογέω) ignarus eorum, quae de medicina disseruntur, rationis medicae expers.

ἀνιατρολογικός, ή, όν, i. q. ἀνιατρολόγητος.

ἀνίατρος, *Ion.* ἀνίητρος, ου, ὁ, non medicus, Hippocr.

ἀνιάτως, *adv.* insanabiliter.

ἀνίαχος, f. l. Il. 13, 41. pro αὐΐαχος.

ἀνιάχω, f. ήσω, (ἰάχω) resono, clamo: alta voce celebro, de poetis.

ἀνιάω, f. άσω, *Ion.* ήσω, (ἀνία) dolore, moerore, molestis adficio. *med.* ἀνιάομαι, moereo, doleo, discrucior, lugeo. ἀνιηθείς, moestus, tristis, Hom. Hac voce prosaici frequentius utuntur, quam verbo ἀνιάζω. (ι ap. Hom. longum, ap. seriores breve quoque: α penultimae in praes. semper breve, in fut. et temporibus inde descendentibus semper longum, quapropter *Ion.* ήσω dicitur.)

ἀνιγρός, ά, όν, molestus, contristans, malus, pro ἀνιηρός. Opp.

ἀνιδεῖν, inf. aor. 2. ab *obsol.* ἀνείδω, suspicio, Aesch. Choë. 814. si lectio sana.

ἀνίδιος, ον, (ἴδιος) nihil habens proprium.

ἀνιδιτί, (ἰδίω) i. q. ἀνιδρωτί.

ἀνιδρωτί, *adv.* (ἱδρώς) sine sudore, sine labore.

ἄνιδρος, ον, sudore expers.

ἀνιδρόω, f. ώσω, resudo, denuo sudorem emitto.

ἀνίδρυτος, ον, (ἱδρύω) non fixus, instabilis, sine fundamento. 2) hominum commercia fugiens.

ἀνιδρύω, f. ύσω, colloco, consecro.

ἀνίδρωσις, εως, ἡ, sudatio, sudor. 2) sudoris defectus.

ἀνιδρωτί, *adv.* sine sudore, vel labore.

ἀνίδρωτος, ον, qui non sudavit.

ἀνίεμαι, vid ἀνίημι.

ἀνίερος, ον, (ἱερεῖον) cui nulla sacrificia celebrantur, A. B. 405.

ἀνίερος, ον, profanus, pollutus. (ι anceps.)

ἀνιερόω, f. ώσω, sacrum facio, consecro, voveo.

ἀνιέρως, *adv.* profane.

ἀνιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio.

ἀνίεσκε, impf. *Ion.* ab ἀνίημι, pro ἀνίει, ἀνίη. Hes. Th. 157.

ἀνιηθείς, part. aor. 1. pass. *Ion.* ab ἀνιάω, p. ἀνιαθείς.

ἀνίημι, (ἵημι) imperf. ἀνίην, *Ion.* et *Att.* ἀνίειν, εις, ει, ap. Hesiod. ἀνίεσκε, fut. ἀνήσω, ap. Hom. etiam ἀνέσω, aor. 1. ἀνῆκα, *Ion.* ἀνέηκα, Homerum etiam ἄνεσα dixisse adparet ex opt. ἀνέσαιμι, perf. ἀνεῖκα, aor. 2. ind. sing. non est in usu, 3. pl. ἄνεσαν ap. Hom., conj. ἀνέῃ pro ἀνῇ, opt ἀνείη, part. ἀνείς, *Passiv.* ἀνίεμαι, perf. ἀνεῖμαι, — *sursum mitto*, emitto, succrescere facio. 2) remitto, domum mitto. 3) *dimitto*, c. acc. pers. et gen. rei, Od. 8, 359. c. dupl. acc. Il. 15, 24. *relaxo*. πύλας ἀνέσαν, aperiebant, *relinquo*, desero: *immitto alicui*, c. dat. *incito*, instigo ad aliquid faciendum, c. inf. condono, concedo, remitto, τινί τι: permitto, hinc in *pass.* consecror, ἀνεῖται τὰ θηρία, ἀνεῖται χῶρος ἱερὸς εἶναι, δένδρεα ἀνειμένα, arbores consecratae, sacrae: ἀνίεμαι, pass. ab omnibus adiri possum, omnibus expositus sum. — *Med.* ἀνίεμαι, me ipsum quasi relaxo, *mihi indulgeo*; negligenter, dissolute vivo: etiam c. dat. vel εἰς sive πρός τι, totum me do. s. permitto alicui rei, mihi non tempero a re: nudo, κόλπον, αἶγας, Il. 22, 80. Od. 2, 300. (Epice ⏑⏑–⏑, Attice ⏑––⏑. Attamen Homerus jam producit jota in ἀνίει et ἀνιέμενας, contra Aristoph. corripit nonnunquam.)

ἀνιηρός, ά, όν, *Ion.* p. ἀνιαρός. *compar.* ἀνιηρέστερος.

ἀνίκα, *Dor.* p. ἡνίκα.

ἀνίκανος, ον, (ἱκανός) cui nihil sufficit, non idoneus.

ἀνικεί, *adv.* (νίκη) sine certamine, atque adeo sine parta victoria.

ἀνικέτευτος, ον, (ἱκετεύω) cui supplicatum non est. 2) non supplex.

ἀνίκητος, ον, (νικάω) invictus, insuperabilis. (ῑ)

ἀνικμάω, (ἰκμάω) i. q. ἀναλικμάω.

ἀνικμάζω, f. άσω, humecto. 2) exsicco.

ἄνικμος, ον, (ἰκμάς) siccus, humore carens, aridus.

ἀνίλαστος, ον, (ἵλαμαι) non placatus. (ῑ)

ἀνίλεως, ων, immisericors, *Attice* pro ἀνίλαος. (ῑ)

ἀνίλλωμα, ατος, τό, adspectus, despectus, Pollux.

ἀνίμαστος, ον, (ἱμάσσω) loris non caesus.

ἀνιμάω, f. ήσω, (ἱμάς) fune sursum traho, extraho, haurio: elevo, sustollo, eveho.

ἀνίμησις, εως, ἡ, (ἀνιμάω) extractio, quae fit fune, aut loro, extractio in altum.

ἄνιος, ον, (ἀνία) i. q. ἀνιαρός, Aesch. Pers. 1047. 53. (⏑⏑⏑)

ἀνίουλος, ον, (ἴουλος) impubes.

ἀνιππεύω, f. εύσω, equito, equos ago.

ἄνιππος, ον, qui est sine equo.

ἀνίπταμαι, (ἵπταμαι, *irreg.*) sursum volo: huc illuc volito.

ἀνιπτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (νίπτω et πούς) illotos pedes habens, Epith. τῶν Σελλῶν, sacerdotum Jovis Dodonaeorum, Il. 16, 235.

ἄνιπτος, ον, (νίπτω) illotus.

ἄνις, *adv.* *Boeot.* pro ἄνευ.

ἀνισάζω, f. άσω, (ἰσάζω) compenso, adaequo.

ἀνισάριθμος ον, diversus numero.

ἀνισασμός, οῦ, ὁ, (ἀνισάζω) exaequatio, compensatio, remuneratio.

ἀνίσατον, ου, τό, decoctum anisi, Alex Trall.

ἀνισίτης, ῖτις, aniso conditus.

ἀνισόδρομος, ον, inaequalis cursus.

ἀνισοειδής, ές, (ἰσοειδής) diversae speciei, disparem formam habens.

ἀνισοκρατέω, inaequalis roboris sum, Sext Emp. 10, 82.

ἀνισόμετρος, ον, sine justa vel aequali mensura.

ἀνισομήκης, ες, diversae longitudinis.

ἄνισον, ου, τό, anisum. (ι longum esse videtur.)

ἀνισοπαχής, ές, inaequalis crassitudinis

ἀνισόπλευρος, ον, inaequalia latera habens, Tim. Locr. p. 98. A steph.

ἄνισος, ον, (ἴσος) inaequalis, impar, diversus 2) iniquus. (ι anceps.)

ἀνισότης, ητος, ἡ, inaequalitas, dissimilitudo.

ἀνισότιμος, ον, (ἰσότιμος) inaequalis dignitatis.

ἀνισοτοιχέω, (τοῖχος) in alterum latus inclinor, de navigio.

ἀνισοφυής, ές, (φυή) dissimilis naturae

ἀνισόω, f. ώσω, idem quod ἀνισάζω. *med* aequalis sum.

ἀνίστημι, f. ἀναστήσω, (ἵστημι) 1) *transitivam* signif. habet in praes. impf. fut et aor. 1. act. *erigo*, surgere jubeo, excito jacentem vel mortuum: moveo, ut exercitum vel castra: excito, stimulo, imprimis ad seditionem permoveo: everto, subverto, πόλιν · extruo, aedifico, constituo, ... 2) *intrans.* in reliquis temp. et in *med.* surgo, exsurgo, resurgo: surgo adversus aliquem ad pugnam, τινι: ἀνίσταμαι μάρτυρα, testem excito, *Att.*

ἀνιστορέω, f. ήσω, (ἱστορέω) interrogo, sciscitor.

ἀνιστορησία, ας, ἡ, historiarum ignorantia

ἀνιστόρητος, ον, (ἱστορέω) qui historias non novit. cujus nulla in historiis fit mentio. 2) qui rem, locum non exploravit.

ἀνιστορήτως, *adv.* sine cognitione historiae. 2) imperite, ea neglecta indagatione

ἀνίστω, imperat. praes. *Ion* ab ἀνίσταμαι pro ἀνίστασο.

ἀνισχάνω, i. q. ἀνίσχω, Orph. Arg. 417.

ἀνίσχιος, ον, (ἰσχίον) clunium tumore vacans, elumbis.

ἀνίσχιος, ον, (ἰσχίον) non habens clunes prominentes. Aristot

ἀνιΰζω, (ἰΰζω) proclamo, exclamo. (ῑ)

ἀνίσχυρος, ον, (ἰσχυρός) invalidus, infirmus.

ἄνισχυς, υ, (ἰσχύς) infirmus.

ἀνίσχω, (ἴσχω) i. q. ἀνέχω, in praes tantum et impf.

ἀνίσων, ωνος, ὁ, οἶνος ἴσος ἴσῳ μιχθείς, Athen.

ἀνίσως, *adv.* inaequaliter.

ἀνίσωσις, εως, ἡ, adaequatio, exaequatio

ἄνιχθυς, υ, carens piscibus.

ἀνίχνευτος, ον, (ἰχνεύω) qui investigari nequit.

ἀνιχνεύω, f. εύσω, (ἰχνεύω) pervestigo, indago, persequor.

ἀνιχνίαστος, ον, (ἰχνιάζω) qui investiga-

τι nequit, impervestigabilis.

ἀνιώδης, ες, (ἀνία) molestus, gravis.

ἀνίωτος, ον, (ἰός) rubiginem non sentiens, aeruginem non contrahens. (ῑ)

ἀννεῖται, *poet.* p. ἀνανεῖται, ab ἀνανέομαι.

ἀννέφελος, ον, i. q. ἀνέφελος, ap. seriores Epicos.

ἄννησον, ου, τό, *poet.* i. q. ἄνησον.

ἄννησον, ου, τό, *poet.* pro ἄνησον.

Ἀννιβίζω, (Ἀννίβας, *Hannibal*) a partibus Hannibalis sto. Plut.

ἀνξηραίνω, *poet.* p. ἀναξηραίνω.

ἀνόδευτος, ον, invius.

ἀνοδία, ας, ἡ, (ὁδός) iter impervium. ἀνοδίαι, invia.

ἄνοδμος, ον, (ὀδμή) odore carens, non odoratus.

ἀνοδόντος, ον, i. q. ἀνόδους.

ἄνοδος, ον, (ὁδός) invius, inaccessus.

ἄνοδος, ου, ἡ, (ὁδός) idem quod ἀνάβασις. 2) reditus.

ἀνόδους, οντος, ὁ καί ἡ, (ὀδούς) edentulus, cui dentes sunt rari, aut nulli.

ἀνοδύρομαι, (ὀδύρομαι) lamentor, vehementer deploro. (ῠ)

ἀνοδύρτος, ον, indeploratus. 2) *act.* non deplorans.

ἄνοζος, ον, (ὄζος) anodis, sine nodo: ramis destitutus.

ἀνοήμων, ον, inops mentis, stultus, insipiens.

ἀνοησία, ας, ἡ, (νόησις) insipientia.

ἀνοηταίνω, (ἀνόητος) desipio, insipiens sum, imprudenter et temere ago.

ἀνοητεύω, f. εύσω, idem et ab eod. *dub.*

ἀνοητέω, desipio, Epiph.

ἀνοητία, ας, ἡ, i. q. ἀνοησία, *Att.*

ἀνόητος, ον, (νοέω) demens, insipiens, mente carens, stultus. 2) qui intelligi nequit.

ἀνοήτως, *adv.* imprudenter, stulte.

ἀνόθευτος, ον, (νοθεύω) germanus, non fictus, legitimus, non spurius, non adulteratus.

ἄνοια, ας, ἡ, (νοῦς) amentia, stultitia, stoliditas. Attica etiam ἀνοία, Soph. Tr. 350.

ἄνοιγμα, ατος, τό, (ἀνοίγω) apertio, reseratio: ostium.

ἀνοίγνυμι, (οἴγνυμι, *irreg.*) i. q. ἀνοίγω. Impf. ἀνέῳγον, aor. 1. ἀνέῳξα, inf. ἀνοῖξαι. Perf. 1. ἀνέῳχα. Perf. 2 ἀνέῳγα, significatione neutrali, *pateo.* Formae ἤνοιξα et ἠνοίγην inferioris sunt graecitatis. cf. A. B. 399.

ἀνοίγω, f. ξω, aperio, resero, pando, expando, patefacio. *Pass.* patesco, pateo. cf. Lobeck. ad Phr. p. 157.

ἀνοιδαίνω, tumefacio. 2) tumeo, intumesco.

ἀνοιδεῖν, *poet.* pro ἀνοιδεῖν.

ἀνοιδέω, f. ήσω, (οἰδέω) turgefacio. 2) *intr.* intumeo, intumesco, turgesco: irascor. Sic etiam *med.*

ἀνοίδησις, εως, ἡ, tumor.

ἀνοιδίσκω, tumefacio.

ἀνοίκειος, εία, ειον, et ἀνοίκειος, ον, (οἰκεῖος) non familiaris, non domesticus: non conveniens, non congruus, alienus: improbabilis, incredibilis.

ἀνοικειότης, ητος, ἡ, (ἀνοίκειος) nulla familiaritas, mores a familiaritate alieni: inconvenientia.

ἀνοίκητος, ον, (οἰκέω) inhabitabilis.

ἀνοικίζω, (οἰκίζω) instauro, rursum aedifico, πόλιν: de hominibus, migrare facio, locum mutare jubeo. Ap. seriores *intr.* migro, habitationem transfero. 2) ἀνῳκισμένοι, in locis superioribus, s. a mari remotis habitantes, Thuc.

ἀνοίκισις, ἡ, habitationum mutatio.

ἀνοικισμός, οῦ, ὁ, instauratio: habitationum translatio.

ἀνοικοδομέω, f. ήσω, (οἰκοδομέω) instauro aedificium. 2) obstruo, v. c. fores, humo aggesta, saxis, tignis.

ἀνοικοδόμητος, ον, non exstructus, Orac. Lib. 5. p. 624.

ἀνοικονόμητος, ον, (οἰκονομέω) prodigus. 2) male dispositus.

ἄνοικος, ον, extorris, sine domo.

ἀνοικτίρμων, ον, immisericors.

ἀνοίκτιστος, ον, (οἰκτίζω) de quo nemo lamentatur.

ἀνοικτός, ή, όν, (ἀνοίγνυμι) apertus apertilis.

ἄνοικτος, ον, (οἶκτος) immisericors. Superl. ἀνοικτιστος.

ἄνοικτρος, ον, (οἰκτρός) non miserandus, immiserabilis.

ἀνοίκτως, *adv.* sine misericordia.

ἀνοιμάζω, f. ξω, ingemisco, fleo, edo gemitum.

ἀνοιμωκτεί, s. ἀνοιμωκτί, *adv.* sine fletu.

ἀνοιμωκτος, ον, indefletus.

ἀνοινία, ας, ἡ, (οἶνος) vini abstinentia, Euseb. Laud. Const. 17, p. [illegible].

ἄνοιξις, εως, ἡ, (ἀνοίγω) apertio, reseratio: ostium.

ἄνοισις, εως, ἡ, (ἀναφέρω) revectio.

ἀνοιστέον, referendum est, *adj.* verb. ab ἀναφέρω.

ἀνοιστός, ον, (ἀναφέρω) relatus.

ἀνοιστρέω, f. ήσω, (οἰστρέω) incito, stimulo.

ἀνοίσω, fut. ab ἀναφέρω.

ἀνοκωχή, ἡ, induciae, v. ἀνακωχή.

ἀνολβία, ας, ἡ, (ἄνολβος) miseria.

ἀνόλβιος, ον, infelix, miser.

ἄνολβος, ον, (ὄλβος) idem.

ἀνώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) ab exitio et damno immunis. 2) perniciem non adferens.

ἀνολκή, ῆς, ἡ, (ἀνέλκω) tractio, quae fit sursum versus.

ἀνολκευτόν, οῦ, τό, id, quo aliquid sursum trahitur. Hesych.

ἀνολολύζω, f. ξω, exclamo, proclamo vehementius, vel terroris, vel repentini gaudii caussa: cum clamore ploro, ejulo.

ἀνολοφύρομαι, deploro, lamentor. (ῡ)

Ἀνολυμπιάς, άδος, ἡ, Olympias in tabulas non relata. Paus. 6, [illegible], 2.

ἄνομαι, vide ἄνω, *verb.* (ᾱ)

ἀνομβρέω, f. ήσω, pluo, pluendo emitto: scaturio: effundo tamquam pluviam, affundo more imbris.

ἀνομβρήεις, ήεσσα, ῆεν, (ἀνομβρέω) pluvialis, pluvius, pluviosus.

ἀνομβρία, ας, ἡ, pluviae, seu aquarum inopia.

ἄνομβρος, ον, (ὄμβρος) imbribus carens, sine pluvia.

ἀνομέω, f. ήσω, (νόμος) inique ago, leges transgredior.

ἀνόμημα, ατος, τό, iniquitas, flagitium.

ἀνομία, ας, ἡ, legum contemtus, iniquitas. 2) vita effrenis ac dissoluta.

ἀνομίλητος, ον, (ὁμιλία) insociabilis, difficilis, morosus, ad congressionem et consuetudinem hominum ineptus: alienus a commercio rei alicujus, vel hominis. (ῑ)

ἀνόμιχλος, ον, (ὁμίχλη) innubilus, innubis, nebula vacans.

ἀνόμματος, ον, (ὄμμα) oculorum expers.

ἀνόμνυμι, (ὄμνυμι, *irreg.*) rursus juro.

ἀνομογενής, ές, non ejusdem generis, Sext. Emp.

ἀνομοειδής, ές, (ὁμοειδής) qui est diversae speciei, specie dissimilis.

ἀνομόζηλος, ον, (ὁμόζηλος) i. q. ἑτερόζηλος, qui alium quandam rem sectatur, alius rei studiosus, diversa studia habens. Sext. Emp. p. 382.

ἀνομοθέτητος, ον, (νομοθετέω) legibus male ordinatus, nullis legibus constitutus.

ἀνομοιογενής, ές, (ἀνόμοιος, γένος) diversi generis. Diog. Laert. 10, 32. ex Epicuro, Sext. Emp. p. 13.

ἀνομοιογενῶς, *adv.* e diversis generibus, Gramm.

ἀνομοιομερής, ές, partibus dissimilibus constans.

ἀνομοιόπτωτος, ον, dissimiliter desinens. Gramm.

ἀνόμοιος, ον, vel ἀνομοία, dissimilis, absimilis, dispar.

ἀνομοιόστροφος, ον, e dissimilibus versibus compositus ac mixtus.

ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas.

ἀνομοιόχρονος, ον, disparem quantitatem habens, de syllabis. Gramm.

ἀνομοιόω, f. ώσω, dissimilem facio.

ἀνομοίως, *adv.* inaequaliter, non perinde.

ἀνομοίωσις, εως, ἡ, dissimilitudo.

ἀνομολογέομαι, ήσομαι, (ὁμολογέω) plane assentior, *c. acc.* rei. *Part. pass.* ἀνομολογούμενος λόγος, i. q. ἀσύμφωνος, incongruus, Plat. Gorg. p. 495. A. (ex ἀνά, quod significat *retro*, at habet vim negandi, cf. ἀνεύχομαι.)

ἀνομολόγημα, τό, assensio, inscr. *Att.* in Boeckh. Oecon. publ. Athen. 2. p. 172.

ἀνομολογητέος, ον, *adj.* verb. ab ἀνομολογέομαι, Plat. Legg. 5. p. 737. C.

ἀνομολογία, ας, ἡ, incongruentia. 2) dissensio inter aliquos de re aliqua.

ἄνομος, ον, (νόμος) exlex, lege carens: iniquus, violentus: improbus, legum contemtor.

ἀνόμως, *adv.* sine lege, contra legem.

ἀνόνητος, ον, (ὀνίνημι) inutilis, futilis, injucundus. 2) *act.* nullam utilitatem capiens ex re, *c. gen.*

ἀνονόμαστος, ον, obscurus, ignobilis.

ἄνοος, ον, *contr. usitatius* ἄνους, ουν, amens.

ἀνοπαῖα, Od. 1, 320. ὄρνις δ' ὣς ἀνοπαῖα διέπτατο, varie scribitur et explicatur. 1) Alii, quod maxime placet, ἀνοπαῖα habent pro *adverbio*, ab ὄψομαι, ὀπταίνω, *ita ut cerni nequeat*, ἀοράτως, quo indicatur summa celeritas: sic Herodianus ap. Eustath. 2) Alii ἀνοπαῖα etiam pro *adverbio* habent, sed derivant ab ἄνω, ut sit *in altum*, *rursum*. 3) Alii ἀν' ὀπαῖα legunt, i. e. ἀνά τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, ἣν καί κάπνην καί καπνοδόκην ἐκάλουν. 4) Alii denique ἀνόπαια vel πανόπαια scribentes avem intelligunt ex aquilarum genere.

ἀνόπιν, *adv.* retro, retrorsum: vid κατόπιν.

ἄνοπλος, ον, (ὅπλον) inermis.

ἀνόπλως, *adv.* sine armis.

ἄνοπτος, ον, (ὄψομαι) invisibilis.

ἀνόρατος, ον, invisibilis.

ἀνόργανος, ον, (ὄργανον) instrumentorum expers.

ἀνόργητος, ον, vulgaris forma p. ἄνοργος.

ἀνοργία, ας, ἡ, (ὄργια) quando quis orgiis, s. sacris non est initiatus.

ἀνοργίαστος, ον, sacris non initiatus. 2) qui nullis orgiis colitur et celebratur.

ἄνοργος, ον, (ὀργή) ira carens.

ἀνορέα, ας, ἡ, (ἀνήρ) fortitudo, strenuitas: usitatius *Ion.* ἠνορέη (‒ ᴗ ᴗ ‒)

ἀνορεκτέω, f. ήσω, fastidio cibos. A seq.

ἀνόρεκτος, ον, (ὀρέγομαι) cibum fastidiens, cujus stomachus omnia respuit.

ἀνορεξία, ας, ἡ, morbus, quum stomachus omnia respuit, fastidium cibi.

ἀνόρεος, έα, ον, (ἀνήρ) strenuus, fortis, i. q. ἀνδρεῖος. (‒ ᴗ ᴗ ᴗ)

ἀνορθιάζω, (ὀρθιάζω) alta voce clamo.

ἀνορθόω, f. ώσω, surrigo, rursum erigo: instauro: corrigo, emendo. Saepe invenitur c. dupl. augmento. Lobeck. Phryn. p. 154. 250.

ἄνορκος, ον, (ὅρκος) juramento non obstrictus.

ἀνορμάω, f. ήσω, animo incitor, commoveor, magno impetu in aliquid feror. 2) surgo, s. c. ad dicendum, agendum.

ἀνορμίζω, (ὁρμίζω) e portu propello sc. naves, *med.* e portu progredior.

ἄνορμος, ον, (ὅρμος) stationem navium non habens, incommodus stationi navium.

ἀνόρνυμι, (ὄρνυμι, *irreg.*) excito, incito.

ἀνορούω, f. ούσω, (ὀρούω) exsurgo, prosilio.

ἀνόροφος, ον, tecto carens, non tectus.

ἀνορροπύγιος, ον, (ὀρροπύγιον) cui cauda deest, qui inter volandum non regitur cauda. Aristot. h. a. 4, 7.

ἀνορταλίζω, (ὀρταλίζω) incipio in altum ferri, i. q. πτερύσσομαι, Ar. Eq. 1341. *metaph.* superbio.

ἀνορύομαι, (ὀρύομαι) mugitum tollo. (ῡ)

ἀνορύσσω, f. ξω, effodio, quod defossum erat, eruo e terra. 2) exstirpo, subverto.

ἀνορχέομαι, f. ήσομαι, exulto, exsilio. 2) salto.

ἄνορχος, ον, testiculis carens, ab ὄρχις.

ἀνόρω, praes. *obsol.* unde quaedam tempp. verbi ἀνόρνυμι.

ἀνόσητος, ον, (νοσέω) non aegrotus.

ἀνοσία, ας, ἡ, (νόσος) quum quis morbi expers est, bona valetudo.

ἀνόσιος, ον, vel ἀνοσία, (ὅσιος) non sanctus, impius, sceleratus, profanus, scelestus, nefarius. i. q. ἄταφος, Soph. Ant. 1071.

ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas.

ἀνοσιουργέω, f. ήσω, impia perpetro impie ago.

ἀνοσιούργημα, ατος, τό, impie factum, scelerata actio.

ἀνοσιουργία, ας, ἡ, impietas, scelesta agendi ratio.

ἀνοσιουργός, όν, (ἀνόσιος, ἔργον) impia et scelerate agens.

ἀνοσίως, *adv.* impie, scelerate.

ἄνοσμος, ον, (ὀσμή) sine odore, non odoratus

ἄνοσος, ον, immunis a morbis, morbo carens. 2) salubris, de aere et locis.

ἀνόστεος, ον, (ὀστέον) sine ossibus, exossis.

ἀνόστητος, ον, (νοστέω) reditus expers.

ἀνόστιμος, ον, (νόστιμος) non rediens, sine reditu

ἄνοστος, ον, (νόστος) reditus expers.

ἀνόσως, *adv.* sine morbo.

ἀνότιστος, ον, (νοτίζω) siccus, non humidus.

ἀνοτοτύζω, (ὀτοτύζω) lamentor, per ὀνοματοποιΐαν, e sono lamentor.

ἀνούατος, ον, (οὖς) sine aure, sine ansa

ἀνουθέτητος, ον, (νουθετέω) repudians admonitionem.

ἄνους, *contr.* ex ἄνοος, amens, demens, vecors, stultus, mente captus, sine sensu.

ἀνούσιος, ον, (οὐσία) carens substantia.

ἄνουσος, ον, (νοῦσος, νόσος) *Ion.* pro ἄνοσος, sine morbo, integer.

ἀνούτατος, ον, (οὐτάω) non vulneratus, non ictus. Il. 4, 540.

ἀνουτητί, *adv.* sine vulnere.

ἀνούτητος, ον, i. q. ἀνούτατος. Nic.

ἀνοφρυάζω, (ὀφρυάζω) supercilio attollo, superbio.

ἀνοχεύς, ὁ, qui tenet, Zoroastr. orac. mag. p. 80.

ἀνόχευτος, ον, (ὀχεύω) expers coitus: qui non coit.

ἀνοχή, ῆς, ἡ, (ἀνέχω) tolerantia, patientia, lenitas. 2) ἀνοχαί, induciae. 3) i. q. ἀνατολή.

ἀνοχικός, ή, όν, ad tenendum aptus, Psell. Schol. p. 96.

ἀνοχλέω, (ὀχλέω) i. q. ἀνοχλίζω

ἀνοχλητικός, ή, όν, (ἀνοχλίζω) submovendi vel elevandi vim habens.

ἀνοχλησία, ἡ, i. q. ἀοχλησία, Diog. L. 2, 87.

ἀνοχλίζω, f. ίσω, (ὀχλίζω) vecte submoveo, vel elevo.

ἄνοχλος, ον, inoffensus, nulla molestia adfectus, turba, seu hominum multitudine carens. 2) molestiam non creans.

ἀνοχμάζω, f. άσω, (ὀχμάζω) gesto tollens in altum, sublatum gesto.

ἀνόχυρος, ρα, ρον, non munitus, infirmus.

ἀνοψία, ας, ἡ, opsonii penuria. A seq.

ἄνοψος, ον, (ὄψον) opsonio carens.

ἀνστάς, ἀνστήμεναι, ἀνστήσεις, ἀνστήσων, ἀνστήτην, apocopatae formae pro ἀναστάς, etc. Hom.

ἀνστρέψειαν, pro ἀναστρέψειαν, Il.

ἀνσχεθέειν, ἄνσχεο, pro ἀνασχεθεῖν, ἀνάσχου, Hom.

ἀνσχετός, pro ἀνασχετός, Od.

ἄντα, *adv.* (ἀντί, ἄντην) coram, e regione. 2) *Praepos. c. gen.* i. q. ἀντί, *e regione*, Ἤλιδος, Il. 2, 626. *coram*, pro: *prae*, in comparationibus: *contra*, adversus, Hom.

ἀνταγοράζω, (ἀγοράζω) vicissim emo: permuto.

ἀνταγορεύω, (ἀγορεύω) adversarium me gero, liti me offero. 2) obloquor, *concionor*, *loquor*.

ἀνταγωνίζομαι, f. ίσομαι, (ἀγωνίζομαι) oppono me aliis in certamine, repugno: aemulor, decerto cum aliquo.

ἀνταγώνισμα, ατος, τό, obstaculum, adversatio.

ἀνταγωνιστής, οῦ, ὁ, qui cum aliquo certat, adversarius, aemulus.

ἀνταγώνιστος, ον, de quo certatur.

ἀνταγωνιστῶς, *adv.* more adversantium.

ἀνταδελφός, οῦ, ὁ, qui est loco fratris.

ἀνταδικέω, f. ήσω, injuriam illatam ulciscor, vicissim injuria adficio.

ἀντᾴδω, f. ᾄσω et ᾄσομαι, (ᾄδω) cantu provoco, cantu respondeo.

ἀνταείρω, (ἀείρω) idem quod ἀνταίρω.

ἀντάεις, εσσα, εν, *Dor.* p. ἀντήεις.

ἄντaθλος, ον, (ἆθλος) contra aliquem decertans vel aemulans.

ἀνταιδέομαι, έσομαι, (αἰδέομαι) vicissim revereor.

ἀνταῖος, αία, αῖον, (ἀντί, ἄντα) adversus: hostis, infensus, adversarius. 2) i. q. προστρόπαιος, quem quis precibus adit. Ἀνταία, cognomen Hecates.

ἀνταίρω, αρῶ, (αἴρω) contra attollo. 2) *intr.* contra assurgo, τινί et πρός τι, ubi supplent χεῖρας· rebello, contra arma fero. Sic etiam *med.*

ἀνταισχύνομαι, (αἰσχύνομαι) contra pudet me.

ἀνταιτέω, (αἰτέω) peto pro aliquo, suffragor petenti honores, pro aliquo ambio alius loco peto.

ἀνταιτιάομαι, contra accuso.

ἀντακαῖος, ὁ, acipenseris species, Hdt. 4, 53. ἀντακαῖον τάριχος, salsamenti genus, Athen.

ἀντακολουθέω, f. ήσω, vicissim sequor

ἀντακολουθία, ας, ἡ, mutuus comitatus

ἀντακόλουθος, ὁ, qui alius vice comitatur.

ἀντακοντίζω, contra jaculor.

ἀντακούω, f. ούσομαι, (ἀκούω, *irreg.*) vicissim audio. Soph. Aj. 1150, ibique Lobeck.

ἀντακροάομαι, i. q. ἀντακούω.

ἀντακρωτήριον, τό, promontorium oppositum.

ἀνταλαλάζω, f. άξω, reclamo, vicissim, vel contra clamorem attollo.

ἀνταλλαγή, ἡ, (ἀνταλλάσσω) permutatio alterius rei cum altera.

ἀντάλλαγμα, ατος, τό, commutatio. expiatio: pretium redemtionis.

ἀντάλλαγος, ον, permutatus, commutatus.

ἀνταλλάσσω, f. άξω, (ἀλλάσσω) muto, permuto, τί τινος.

ἀνταμείβω, f. ψω, (ἀμείβω) permuto, commuto, compenso, τί τινος. *med.* gratiam rependo, remunero, punio.

ἀντάμειψις, εως, ἡ, retributio, compensatio, permutatio, submutatio.

ἀνταμοιβή, ῆς, ἡ, i. q. ἀντάμειψις.

ἀνταμοιβός, όν, remuneratorius.

ἀνταμύνομαι, vicissim auxilior, obsisto rursum, me ulciscor, τινί.

ἀνταμφοδεύω, f. εύσω, (ἀντί, ἄμφοδος) obviam eundo aberro, *dub.*

ἀντανABιβάζω, f. άσω, vicissim impono, s. adscendere facio.

ἀνταναγινώσκω, vicissim lego, relego, recognosco.

ἀνταναγνώστης, ου, ὁ, qui vicissim legit, qui relegit, recognitor.

ἀντανάγω, (ἀνάγω, *irreg.*) contra eveho. *tr.* naves adversus aliquem in altum proveho. 2) *intrans.* ex adverso in hostem prodeo, obviam hosti prodeo, vel solvo, ut hosti obviam eatur; de classe: adorior: sic etiam in *med.*

ἀνταναδίδωμι, (ἀναδίδωμι) remitto, ut in reciprocatione serrae.

ἀνταναίρεσις, ἡ, sumtio, sublatio, quae fit vicissim.

ἀνταναιρέω, (ἀναιρέω, *irreg.*) vicissim sumo, accipio, tollo, deleo, interficio. *med.* vicissim eligo.

ἀνταναίρω, (ἀναίρω) contra attollo, sustollo, erigo: contra destruo, aufero.

ἀντανάκλασις, εως, ἡ, repulsus, repercussio. 2) motio reciproca et refracta. 3)

figura rhetorica, *contraria significatio.* Quint. 9, 3, 68.

ἀντανακλασμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀντανάκλασις.

ἀντανακλαστικός, ή, όν, reciprocus.

ἀντανακλάω, f. άσω, (ἀνακλάω, *irreg.*) refriogo, vefleeto, repercutio: dic. de sono.

ἀντανακοπή, ῆς, ἡ, repercussio. A seq.

ἀντανακόπτω, (ἀνακόπτω) repercutio.

ἀνταναλίσκω, f. λώσω, (ἀναλίσκω, *irr.*) vicissim consumo.

ἀντανα μένω, vicissim expecto.

ἀντααναπαύομαι, (ἀναπαύω) vicissim quiesco.

ἀνταναπίμπλημι, (πίμπλημι) vicissim impleo.

ἀντανα πλέκω, ξω, (πλέκω) vicissim vel ex adverso necto.

ἀνταναπληρόω, f. ώσω, suppleo, expleo.

ἀνταναπλήρωσις, ἡ, replendi actio, Diog. L. 10, 48.

ἀντανατρέχω, (τρέχω, *irreg.*) rursus coco.

ἀνταναφέρω, (φέρω, *irreg.*) refero.

ἀνταναχωρέω, (χωρέω) vicissim recedo.

ἄντανδρος, ον, (ἀνήρ) in alius viri locum substitutus, succedaneus, vicarius.

ἀντάνειμι, (ἄνειμι) ex adverso insurgo, contra surgo.

ἀντανείργω, vicissim arceo, Man. Philes. 8, 241.

ἀντανέρχομαι, vicissim provenio. Theod. Prodr. p. 9.

ἀντανέχω, (ἔχω, *irreg.*) vicissim sustollo, contra tollo.

ἀντανίστημι, (ἵστημι) e vegione erigo, repono loco alterius. ἀντανίσταμαι, contra insurgo, adversus quempiam insurgo, resisto, reluctor.

ἀντανίσχω, i. q. ἀντανέχω, orior, contra exorior.

ἀντανίσωμα, ατος, τό, (ἀντί, ἀνισόω) parilis quantitas, v. c. numerus militum occisis par, quasi dicas adaequamentum.

ἀντανύω, i. q. ἀνατανύω, poet.

ἀντάξιος, ον, existimatione par, aequiparandus, aequalis pretii: aequipollens, aequale pondus, seu libramentum habens. *c. gen.*

ἀνταξιόω, f. ώσω, contra pretium rei statuo.

ἀνταπαιτέω, f. ήσω, veposco.

ἀνταπαμείβομαι, i. q. ἀπαμείβομαι, sed fortius.

ἀνταπαστράπτω, f. ψω, contra fulguro, fulguro adversus fulgurantem.

ἀνταποδείκνυμι, (ἀποδείκνυμι) contra demonstro.

ἀνταποδίδωμι, (ἀποδίδωμι) vicisim reddo: rependo, retribuo. *In passivo dicitur* de opposito *apud Philosophos.*

ἀνταπόδομα, ατος, τό, retribuo. N. T.

ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, retributio, satisfactio, *unde* ἀνταπόδοσιν ποιεῖν, alicui in quacunque re satisfacere, ut pecuniam debitam solvere. 2) dicitur etiam de commutatione rerum in contrarium. Polyb. 4, 43. 27, 2, 4.

ἀνταποδοτέος, ον, reddendus, *adj.* verb. ab ἀνταποδίδωμι.

ἀνταποδοτικός, ή, όν, retributivus, qui retribui potest.

ἀνταποδοτικῶς, *adv.* consecutive, in consequente.

ἀνταποδύομαι, (ἀποδύω) vicissim me accingo: contra aliquem accingor.

ἀνταποθνήσκω, (θνήσκω, *irreg.*) contra morior. Antipho.

ἀντάποινα, τά, (ἄποινα) remuneratio, retributio. Eur.

ἀνταποκρίνομαι, respondeo. 2) altercor. N. T.

ἀνταπόκρισις, εως, ἡ, responsio.

ἀνταποκτείνω, (κτείνω, *irreg.*) vicissim occido, contra interficio.

ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio, pro alia re accipio.

ἀνταπόλλυμι, vicissim perdo. *Med.* contra pereo.

ἀνταπολογέομαι, vicissim excuso, defeodo.

ἀνταποπαίζω, (ἀποπαίζω) ludendo rursus amitto, Phryn. A. B. 25, 29.

ἀνταπόπαλσις, ἡ, recussus, repercussio.

ἀνταποπέμπω, vicissim demitto, seu amaodo.

ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittendi vicissim oppedo.

ἀνταποστέλλω, vicissim emitto, remitto.

ἀνταποστροφή, ῆς, ἡ, digressus, divortium, duarum rerum in diversas partes situs.

ἀνταποταφρεύω, vicissim vallo ioeludo.

ἀνταποτειχίζω, vicissim obstruo, contra munio.

ἀνταποτίω, f. ίσω, (τίω) vicissim solvo, rependo, remuneror. (ῑ)

ἀνταποφαίνω, vicissim ostendo, demonstro. *Med.* contrariam sententiam expono, apposito vel omisso γνώμην.

ἀνταποφέρω, (φέρω, *irreg.*) repello, rejicio.

ἀνταποχή, ῆς, ἡ, scriptum, quo debitum creditori fatetur debitor, aut quo quis se obligat: scriptum quo accepisse se fatetur creditor.

ἀνταίπταμαι, *Ion.* p. ἀνθαίπταμαι. Hdt.

ἀνταπωθέω, f. ήσω, (ὠθέω, *irreg.*) vicissim repello. 2) retrudo, repello.

ἀνταπώθησις, εως, ἡ, repulsio, renixus.

ἀνταπωσις, i. q. ἀνταπώθησις.

ἀνταράτης, ου, ὁ, (ἀράομαι) conjuratus. Sch. Ar. Eq. 456. vox pejoris graecitatis.

Ἀντάρης, εος, ὁ, Marti oppositus, nomen stellae in signo scorpionis, Procl. paraphr. Ptolem. 1, 9.

ἀνταριθμέω, f. ήσω, numerum comparo cum numero.

ἀνταρκέω, f. ήσω, par sum ad resistendum, resisto, ad ultimum usque resisto, τινί.

ἀνταρκτικός, ή, όν, septentrionali oppositus.

ἀνταρσία, ἡ, i. q. ἄνταρσις, nec melioris farraginis.

ἄνταρσις, εως, ἡ, (ἀνταίρω) consurrectio, ipsa actio attollendi manus adversus aliquem, rebellio. *Vox recentior, ut et seq.*

ἀντάρτης, ου, ὁ, (ἀνταίρω) qui manus attollit adversus legitimum regem, rebellis.

ἀντασπάζομαι, f. άσομαι, vicissim saluto, resaluto, vicissim amplector, benevole tracto.

ἀντιστράπτω, i. q. ἀνταπαστράπτω.

ἀνταυγάζω, resplendeo.

ἀνταυγασία, ας, ἡ, reluminatio.

ἀνταύγεια, ας, ἡ, lucis, s. splendoris repercussio, reluminatio.

ἀνταυγέω, lucem, seu splendorem remitto.

ἀνταυγής, ές, (αὐγή) lucem seu splendorem remittens.

ἀνταυγία, ἡ, i. q. ἀνταύγεια.

ἀνταυδάω, ήσω, vicissim loquor, respondeo.

ἀνταΰω, f. ύσω, (αὔω) ex adverso sono. Pind. P. 4, 350. (‒ ⏑ ‒ ‒)

ἀνταφαίρεσις, ἡ, mutua subtractio, Nicom. Arith. p. 19.

ἀνταφαιρέω, (ἀφαιρέω, *irreg.*) vicissim aufero.

ἀνταφίημι, vicissim dimitto, aut emitto.

ἀνταχάτης, ου, ὁ, (ἀχάτης) lapis, seu gemma achates, quum uritur, myrrham redolens, s. succini species bituminosa. Plin. 37, 10. ubi tameo alii αὐταχάτης legunt.

ἀντάω, ήσω, *Ion.* ἀντιάω, (ἄντα, ἀντί) occurro, obviam fio, incido alicui, *c. gen.* et *dat.* pers. vel *c. gen.* rei, Hom. Etiam sensu hostili, aggredior, pugnam ineo cum aliquo, *c. gen.* 2) nanciscor, consequor, *c. acc.* sicut ἀντιάω, Soph. Ant. 981.

ἀντεγγράφω, ψω, (ἐγγράφω) rescribo in locum ejus, quod deletum est. 2) in aliorum locum sufficio.

ἀντεγείρω, (ἐγείρω, *irreg.*) contra erigo, alterius loco erigo.

ἀντεγκαλέω, έσω, (ἐγκαλέω, *irreg.*) vicissim criminor, recriminor, recriminando objicio.

ἀντέγκλημα, ατος, τό, recriminatio.

ἀντεγκληματικός, ή, όν, ad recriminandum pertinens.

ἀντεγχειρίζω, f. ίσω, (ἐγχειρίζω) vicissim trado.

ἀντεικάζω, f. άσω, (εἰκάζω) vicissim adsimido, comparo.

ἀντείνω, *poet.* p. ἀνατείνω.

ἀντειπεῖν, (εἰπεῖν, *irreg.*) contra dicere, reniti, negare, vetere, recusare. Reliqua praeter aor. tempora ex ἀντερεῖν formantur.

ἀντείρομαι, *Ion.* pro ἀντέρομαι.

ἀντεισάγω, f. άξω, (ἄγω, *irreg.*) vicissim indoco, vel in alterius locum induco, oppono.

ἀντεισαγωγή, ῆς, ἡ, introductio, quae fit vicissim, vel in alterius locum, subrogatio.

ἀντεισακτέος, ον, quod opponitur, objicitur, Cic. ad. Q. Fr. 2, 10.

ἀντεισβάλλω, (βάλλω, *irreg.*) contra injicio. 2) *intr.* contra irrumpo, bellum infero.

ἀντείσειμι, (εἶμι) contra introeo.

ἀντεισέρχομαι, f. ελεύσομαι, vicissim ingredior, in alterius locum subeo, succedo.

ἀντεισφέρω, (φέρω, *irreg.*) contra infero, in locum alterius infero, refero v. c. gratiam.

ἀντεκθλίβω, vursus, vicissim extero, exprimo. (ῑ)

ἀντεκκλέπτω, f. ψω, vicissim furor, furto eripio.

ἀντεκκομίζω, f. ίσω, rursus effero.

ἀντεκκόπτω, f. ψω, vicissim exscindo.

ἀντεκπέμπω, f. ψω, vicissim vel contra emitto, v. c. copias, classem.

ἀντεκπλέω, f. εύσω, classe exeo in hostem, obviam navigantibus navigo.

ἀντεκπλήσσω, f. ξω, (πλήσσω, *irreg.*) vicissim terreo.

ἀντέκτασις, εως, ἡ, contentio, collatio, comparatio. A seq.

ἀντεκτείνω, vicissim extendo: contendo, confero, comparo.

ἀντεκτίθημι, contra expono.

ἀντεκτίνω, (τίνω, *irreg.*) vicissim luo, rependo.

ἀντέκτισις, εως, ἡ, repensio, mulcta.

ἀντεκτίω, f. ίσω, idem quod ἀντεκτίνω. (ῑ)

ἀντεκτρέφω, (τρέφω, *irreg.*) vicissim edu-

lem et educo

ἀντεκτρέχω, (τρέχω, irreg.) procurro, prorompo, sc. in hostes.

ἀντεκφέρω, (φέρω, irreg.) vicissim effero et exporto.

ἀντελαττόομαι, vicissim vincar.

ἀντελιγμός, οῦ, ὁ, conversio et replicatio contraria. Ion. pro ἀνθελιγμός.

ἀντέλλω, poet. pro ἀνατέλλω.

ἀντελπίζω, f. ίσω, novam spem concipio. 2) contra spero.

ἀντεμβαίνω, (ἐμβαίνω, irreg.) mutuo eo vel procedo in aliquid, Galen. Subst. ἀντέμβασις, ἡ.

ἀντεμβάλλω, (βάλλω, irreg.) vicissim injicio, vel in locum alterius repono. 2) rependo, refundo. 3) contra irruo, contra impetum facio.

ἀντεμβιβάζω, substituo, addo supplementum, vicissim impono.

ἀντεμβολή, ῆς, ἡ, (ἀντεμβάλλω) injectio unius in locum alterius. 2) substitutio, suffectio.

ἀντεμβριμάομαι, vicissim minor, Nicet. ann. 9, 16.

ἀντεμπαίζω, vicissim illudo, c. dat.

ἀντεμπήγνυμι, (πήγνυμι, irreg.) vicissim infigo Ar. Ach. 230.

ἀντεμπίπλημι, (πίμπλημι, irreg.) vicissim impleo, remunerandi caussa repleo et instruo, Xen., Plat. Legg. 4. p. 705. B. Not. Forma ἀντεμπιμπλημι poetica tantum est, vide simplex.

ἀντεμπίπρημι, (πίμπρημι, irreg.) vicissim incendo, vide simplex.

ἀντεμπλέκω, f. ξω, (πλέκω) mutuo implico, vicissim necto. 2) Med. amplector mutuo.

ἀντεμπλοκή, ῆς, ἡ, mutuus complexus, complexus mutuo haerentium.

ἀντεμφαίνω, (φαίνω) contradico, refellere tento.

ἀντέμφασις, εως, ἡ, (ἀντεμφαίνω) contraria demonstratio, contradictio, oppositio.

ἀντεναγωγή, ῆς, ἡ, (ἄγω) mutua accusatio.

ἀντενωντίωσις, εως, ἡ, figurae nomen, quum per contrarium dicimus, quod velut per affirmationem dictum intelligi volumus.

ἀντενδείκνυμαι, contra indico, contrarium indicium affero: dissuadeo.

ἀντένδειξις, εως, ἡ, obnunciatio, consilii capti et agitati diremptio. A praec.

ἀντενδύομαι, (δύω) vicissim induor, seu induo me.

ἀντενέδραι, ῶν, αἱ, (ἐνέδρα) mutuae insidiae, insidiae insidiis oppositae.

ἀντενεδρεύω, f. εύσω, contra insidior.

ἀντενεργέω, efficacem vim habeo contra aliquid, operor adversus aliquid.

ἀντενεχυράζομαι, vicissim pignus capio.

ἀντενέχυρον, ου, τό, pignus, quod contra datur vel accipitur.

ἀντεξάγω, (ἄγω, irreg.) vicissim educo, e contrario educo in hostem. 2) resisto, repugno.

ἀντεξαιτέω, f. ήσω, (ἐξαιτέω) vicissim exposco.

ἀντεξανίστημι, vicissim surgere jubeo, mutuo erigo, Heliod. 7, 19.

ἀντεξαπατάω, (ἀπατάω) vicissim decipio.

ἀντέξειμι, (εἶμι) contra prodeo in aciem.

ἀντεξελαύνω, f. λάσω, (ἐλαύνω, irreg.) contra produco, vicissim emitto. 2) intr. subintellecto στρατόν, ἵππον, ναῦν, vel simili voce, contra prodeo in aciem, contra eo ad pugnam.

ἀντεξέρχομαι, (ἔρχομαι, irreg.) idem quod ἀντέξειμι, Xen.

ἀντεξετάζω, f άσω, contra, vel vicissim examino, quaero: contendo, comparo. Med. ἀντεξετάζομαι, contra examinor, ad caussam occurro, judicio me sisto, adversor.

ἀντεξέτασις, εως, ἡ, collatio, comparatio.

ἀντεξετασμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀντεξέτασις, dub.

ἀντεξορμάω, f. ήσω, (ὁρμάω) contra irruo et impetum facio.

ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, impetus acierum in primo concursu: contrarius incursus. A praec.

ἀντέξωσις, ἡ, (ὠθέω) mutua expulsio. Diog. L. 10, 93.

ἀντεπάγω, (ἄγω, irreg.) reduco in aciem adversus aliquem. 2) intr. irruo, impetum facio.

ἀντεπαινέω, έσω, (αἰνέω) vicissim laudo. Xen.

ἀντεπανάγω, (ἄγω, irreg.) vicissim reduco, occurro, Thuc.

ἀντεπανέρχομαι, cursus redeo. Phavor. Lex. 571, 1.

ἀντεπαυξάνω, vicissim crescere facio, Theod. Prodr. p. 178.

ἀντεπαφίημι, (ἀφίημι, irreg.) vicissim emitto in aliquid, Luc. Zeux. c. 9.

ἀντέπειμι, (εἶμι) occurro, contra eo, ut ἀντέξειμι.

ἀντεπεισάγω, (ἄγω, irreg.) vicissim, seu e contrario induco.

ἀντεπείσοδος, ου, ἡ, (ἀντί, ἐπί, εἴσοδος) mutuus seu alternus ingressus, aditus alternus.

ἀντεπεισφέρω, (φέρω, irreg.) vicissim adfero vel addo.

ἀντεπεξάγω, (ἄγω, irreg.) ex adverso progredior; invadenti hostiliter occurro. Thuc.

ἀντεπέξειμι, (εἶμι) prodeo vicissim in aciem contra qm.

ἀντεπεξελαύνω, (ἐλαύνω, irreg.) i. q. ἀντεξελαύνω.

ἀντεπεξέρχομαι, ex adverso progredior in aliquem. Thuc.

ἀντεπέξοδος, ἡ, (ἐπέξοδος) eruptio in hostes irruentes, hostilis aggressio, quae fit contra.

ἀντεπερείδομαι, (ἐρείδω) obnitor, renitor.

ἀντεπέρχομαι, idem quod ἀντεπεξέρχομαι.

ἀντεπερωτάω, (ἐπερωτάω) restipulor.

ἀντεπερώτησις, εως, ἡ, restipulatio.

ἀντεπηχέω, (ἠχέω) vicissim resono, clamorem reddo.

ἀντεπιβαίνω, (ἐπιβαίνω, irreg.) contra eo, adversor, invado.

ἀντεπιβουλεύω, insidiantibus ex adverso insidior, contra insidias tendo, τινί, Thuc.

ἀντεπιγράφω, (γράφω) in locum alterius inscribo, v. c. nomen; titulum muto, alium repono. 2) rescribo, respondeo.

ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo.

ἀντεπίθεσις, εως, ἡ, insidiae vicissim factae. Phil. J. p. 1113. A.

ἀντεπιθυμέω, (ἐπιθυμέω) contra cupio, rivalis, competitor sum. Pass. vicissim concupiscor, c. gen. τῆς συνουσίας, ad familiaritatem ineundam, Xen. mem. 2, 6, 28.

ἀντεπικαλέω, έσω, (ἐπικαλέω) vicissim advoco, invoco.

ἀντεπικηρύσσω, (κηρύσσω) contra renuntio, vicissim proclamo, contra proscribo aliquem.

ἀντεπικουρέω, (ἐπικουρέω) contra auxilior, vicissim auxilior. Xen.

ἀντεπικρατέω, f. ήσω, (κρατέω) vicissim vinco.

ἀντεπιλαμβάνομαι, (ἐπιλαμβάνομαι, λαμβάνω, irreg.) contra nitens retineo.

ἀντεπιμελέομαι, (ἐπιμελέομαι) vicissim curam gero. Thuc.

ἀντεπιμέλλω, (ἐπιμέλλω, irreg.) contra cunctor in re aliqua, vicissim cunctor.

ἀντεπιμετρέω, (ἐπιμετρέω) remetior, eadem mensura retribuo.

ἀντεπινοέω, (ἐπινοέω) vicissim, seu contra alium excogito et comminiscor, Joseph.

ἀντεπιπλέω, f. πλεύσομαι (πλέω, irr.) contra tendo, obnavigo, hostium classi occurro.

ἀντεπιῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irreg.) vicissim adfluo.

ἀντεπίῤῥημα, ατος, τό, pars Parabaseos chori, respondens ἐπιῤῥήματι.

ἀντεπισκώπτω, f. ψω, (σκώπτω) repungo dicteriis.

ἀντεπιστέλλω, (στέλλω) per epistolam rescribo, respondeo.

ἀντεπιστρατεύω, (στρατεύω) vicissim bellum infero. Xen.

ἀντεπιστρέφω, (ἐπιστρέφω) vicissim, s. contra converto. Xen.

ἀντεπιστροφή, ῆς, ἡ, conversio mutua, vel contraria, vel in contrariam partem.

ἀντεπιτάσσω, f. ξω, (ἐπιτάσσω) contra injungo, vicissim impono.

ἀντεπιτειχίζω, vicissim munitionem exstruo. Thuc.

ἀντεπιτίθημι, (τίθημι) contra do mandata alicui ad aliquem, rescribo, respondeo, renuncio, do epistolam responsoriam, Thuc. 1, 129. med. me alicui injicio, hostiliter aliquem aggredior, c. dat.

ἀντεπιτρέχω, (τρέχω, irreg.) contra irruo in aliquem. Suid.

ἀντεπιφέρω, (φέρω, irreg.) vicissim adfero, contra aliquem fero vel duco.

ἀντεπιφιλοτιμέομαι, per ambitionem s. honoris caussa cum aliquo certo, contendo.

ἀντεπιφορά, ᾶς, ἡ, (ἀντεπιφέρω) mutua relatio s. adductio.

ἀντεπιχειρέω, (ἐπιχειρέω) contra aggredior, vicissim molior: contra invado. contra argumentor.

ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ, ex adverso aggressio.

ἀντερανίζω, f. ίσω, (ἐρανίζω) vicissim corrogo, vicissim exigo. ἀντερανιζόμενον, quod sic exigitur.

ἀντεραστής, οῦ, ὁ, (ἐραστής) rivalis, aemulus alicujus in amore.

ἀντεράστρια, ας, ἡ, (ἐράστρια) fem. ab ἀντεραστής, pellex.

ἀντεράω, (ἐράω, irreg.) redamo, vicissim amo, mutuo amore prosequor. c. gen. et accus. 2) aemulor, aemulus sum. c. dat.

ἀντεργολαβέω, (ἐργολαβέω) contendo cum aliquo in redemtura operis faciendi.

ἀντερείδω (ἐρείδω) fulcio: oppono, objicio. 2) intr. renitor, resisto, non recedo: metaph. repugno, certo cum aliquo.

ἀντερεῖν, (ἐρεῖν, irreg.) contradixisse, inf. aor., unde praeterea fut. ἀντερῶ, pf.

ἀντείρηκα. Reliqua fiunt ab ἀντειπεῖν.

ἀντέρεισις, εως, ἡ, renixus, obnectatio.

ἀντέρεισμα, τος, τό, idem, *item* fulmentum.

ἀντερίζω, (ἐρίζω) contendo cum aliquo, certo cum aliquo per aemulationem. Hesych.

ἀντέρομαι, (ἔρομαι, *irreg.*) vicissim interrogo.

ἀντερύομαι, (ἐρύω) *propr.* aequilibrium efficio, hinc: paris aestimo, *c. gen.* πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος, aequiparandus est auro et argento, Theogn. 77. (υ breve)

ἀντερῶ, fut. ab ἀντερεῖν, quod vide.

ἀντέρως, ωτος, ὁ, (ἔρως) amor mutuus, Plat. Phaedr. 255. D. εἴδωλον ἔρωτος ἀντέρωτα ἔχων, cf. Plut. Alcib. 4. 2) *Nom. propr.* Ἀντέρως, a) Amor Amori oppositus, i. e. genius, qui cum Amore pugnat, Paus. 6, 23, 4. b) Deus, qui amorem spernentes ulciscitur. Deus ultor eorum, qui amantes spernunt, Paus. 1, 30, 1. cf. Cic. N. D. 3, 23.

ἀντερωτάω, f. ήσω, (ἐρωτάω) vicissim interrogo, vicissim percontor.

ἀντερώτησις, εως, ἡ, mutua interrogatio, interrogatio, quae fit vicissim. A praec.

ἀντεστραμμένως, *adv.* (ἀντιστρέφω) vice versa.

ἀντευεργετέω, vicissim benefacio, gratiam refero.

ἀντευεργέτημα, ατος, τό, remuneratio, gratia relata.

ἀντευεργέτης, ου, ὁ, qui gratiam refert.

ἀντευεργετικός, ή, όν, beneficium reddens, seu referens. A praec.

ἀντεύκρατος, ον, (εὔκρατος) Epith. zonae, quae temperatae opposita est.

ἀντευνοέω, vicissim benevolus sum, comdamo.

ἀντευπάσχω, f. πείσομαι, (πάσχω, *irr.*) vicissim beneficio afficior, Plat. Gorg. 520. e. ex rec. Bekkeri. Non assentior Schaefero cum Scaligero hoc compositum damnanti, Mel. p. 6. 68.

ἀντευποιέω, beneficium rependo, gratiam refero.

ἀντευφημέω, (εὐφημέω) vicissim collaudo.

ἀντευχαριστέω, vicissim gratias ago. Porphyr. de Abst. II. 37. 170.

ἀντεφεστιάω, vicissim convivio accipio. Plat. Tim. p. 17. b. cum v. l. ἀνταφεστιῶν. Ael h. a. 15, 7.

ἀντεφευρίσκω, contra invenio.

ἀντεφοδιάζω, vicissim ad profectionem adversus aliquem instruo. *Med.* ingruo, irruo.

ἀντεφορμάω, vicissim vel ab alia parte irruo in aliquem, Heliod. 8, 16.

ἀντεφορμέω, naves in statione habeo ad praelium paratas.

ἀντέχω, f. ἀνθέξω, (ἔχω, *irreg.*) teneo, firmiter teneo, *c. gen. dat.* vel πρός τι, etiam χεῖρα τινός: inhaereo, amplector; duro, sustineo: retineo, inhibeo, prohibeo: perfero, tolero. 2) sufficio, possum, animum adjicio ad aliquid agendum, expetendum. *Med.* ἀντέχομαι, teneo ante me, tego me aliqua re, Od. 22, 74. 3) *c. gen.* adhaereo alicui rei, ἀρετῆς, Hdt. 1, 134. Xen. firmiter teneo, constanter servo.

ἀντέω, *Ion.* pro ἀντάω, obviam eo, occurro.

ἀντήεις, εσσα, εν, (ἄντα) oppositus, adversarius. *Dor.* ἀντάεις.

ἀντήλιος, ον, (ἀντί, ἥλιος) *Ion.* p. ἀνθήλιος, soli oppositus, soli expositus. 2) soli similis. 3) ἀντήλια, i. q. παρήλια, A. B. 411. (Forma haec *Ionica* optimis Atticis est usitata, vid. Lobeck. Soph. Aj. 805)

ἀντημοιβός, όν, remuneratorius, *Ion.* pro ἀνταμοιβός.

ἄντην, *adv.* coram. 2) ex adverso. 3) manifesto, aperte. Ab ἀντί.

ἀντήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) qui viri loco est. Aesch. Ag. 451.

ἀντηρέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης) qui contra remigat: adversarius, hostis.

ἀντήρης, ες, (ἀντί) oppositus, contrarius, adversarius. πληγαὶ στέρνων ἀντήρεις, Soph. El. 89. (De etymologia v. ἀμφήρης.)

ἀντηρίς, ίδος, ἡ, (ἄρω vel ἐρείδω) sublica, fulcrum adjectum aedificio. ἀντηρίδες, tibicines.

ἄντησις, εως, ἡ, (ἀντάω) occursus. 2) *in plur.* supplicationes, supplices preces.

ἀντηχέω, f. ήσω, resono.

ἀντήχησις, ἡ, sonus repercussus, resonantia.

ἀντί, *praep. c. gen.* significans id quod est oppositum, 1) de loco, *contra*, *ex adverso*, *e regione*, *coram*, *ante*, ἀντὶ ὀφθαλμῶν, ante oculos. 2) *contra*, *adversus*, sensu hostili, ἑστάμεναι ἀντὶ Αἴαντος, Il. 15, 415. 3) *vice*, *loco*, *pro*, *instar*, ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστι, vices multorum sustinet, Il. 9, 116. ἀνθ' οὗ vel ἀνθ' ὧν, cujus loco, pro quo, quapropter. ἓν ἀνθ' ἑνός, alterum si comparetur cum altero, i. e. prae reliquis, praecipue, Plat. Rep. p. 331. b. Phileb. 63. B. Legg. 705. B. Sic etiam ἀντὶ ponitur post comparativum, μὴ στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον, loco tui, i. e. quam te, Soph. Tr. 577. cf. Ant. 182. sic quoque post ἄλλος, Soph. Aj. 444. Ar. Nub. 653. Jac. A. P. 818. αἱρεῖσθαί τι ἀντί τινος, pro quo usitatius est τί τινος, Xen. Ponitur etiam in obtestationibus pro πρός *c. gen.* Soph. O. C. 1326. Ap. Rh. 2, 216. 4) in compositione significat *contra*, *e regione*, de loco: *adversum*, sensu hostili: *vicissim*: vice, loco, ut in ἀντιβασιλεύς: denique parilitatem, ut ἀντίθεος, — Haec praepositio etiam, ubi casui suo postponitur, nunquam tamen ex grammaticorum praeceptis patitur anastrophen, ut ἀνά, cf. tamen Herm. Cens. Med. Elmsl. 1143.

ἀντία, *adv.* ex adverso, contra. *Neutrum Plur.* ab ἀντίος.

ἀντιάζω, f. άσω, *Dor.* άξω, (ἀντί) obviam procedo. 2) obtestor, precibus adeo. Utraque signif. *c. gen.*

ἀντιαμοιβός, idem quod ἀνταμ. *poet.*

ἀντιάνειρα, ας, ἡ, (ἀντί, ἀνήρ) virago, viris aequiparanda. στάσις ἀντιάνειρα, in qua vir cum viro pugnat. Pind.

ἀντιάξων, ονος, ὁ, (ἄξων) axis seu polus, qui nostro oppositus est: ora australis nobis incognita.

ἀντιάς, άδος, ἡ, tonsillae glandola.

ἀντιαχέω, reclamo, contradico; proclamo versus aliquem.

ἀντιάω, f. άσω, (ἀντί, ἄντιος) Hom. ἀντιόω obviam eo, et quidem 1) hostiliter obviam eo, *c. gen.* Il. 7, 231. 2) obviam eo alicui rei, quaero aliquid, πολέμοιο, μάχης, Hom. hinc consequor, adsequor, contingit mihi, *c. gen.* sic et *Med.* at rarissime, Od. 24, 56. 3) *occurro*, casu incido in aliquem, *c. dat.* Od. 18, 146. Il. 21, 157. ἀντιάσας, i. q. ὁ τυχών, quilibet primum obviam factus. 4) curo, colo, *c. acc.* λέχος, Hom. 5) precor, supplico, Ap. Rh. 3, 694. 6) ἀντιάομαι, i. q. ἐναντιοῦμαι, *c. dat.* Thuc. 2, 40. Aesch. Sup. 390. (Alpha penultimae semper corripitur, etiam in fut.)

ἀντιβάδην, *adv.* obnixe, contra nitendo. 2) retro eundo, retrorsum.

ἀντιβαίνω, (βαίνω, *irreg.*) obviam eo: adversor, refragor, obnitor, *c. dat.*

ἀντιβάλανος, ου, ἡ, i. q. κηκίς, galla. Hesych.

ἀντιβάλλω, contra jacio, ex adverso jacio, objicio. 2) inter se confero, comparo: recognosco, retracto; relego, ap. seriores, Lobeck Phr p. 217. sq. 3) ἀντιβάλλειν πρὸς ἀλλήλους, inter se colloqui.

ἀντιβασιλεύς, εως, ὁ, prorex, regis vicarius, qui regis locum obtinet. Ap. historicos, Rom. Interrex.

ἀντιβασιλεύω, interrex, prorex sum.

ἀντίβασις, εως, ἡ, (ἀντιβαίνω) contraitio, obviam itio, occursus. 2) refragatio.

ἀντιβάτης, ου, ὁ, repagulum januae, quod veluti renititur et obsistit. Ab eodem.

ἀντιβατικός, ή, όν, obvius, reluctans Ab eod.

ἀντιβίῃ, *adv.* contra, e contrario, ex adverso. 2) coram, in conspectu. *Dativus fem.* ab ἀντίβιος.

ἀντιβιάζομαι, f. άσομαι, reluctor, vi obsisto.

ἀντιβιβρώσκω, vicissim comedo.

ἀντιβίην, *adv.* idem quod ἀντιβίῃ.

ἀντίβιον, *adv.* idem.

ἀντίβιος, ία, ιον, et ἀντίβιος, ον, (βία) contrarius, adversus.

ἀντιβλάπτω, f. ψω, vicissim noceo.

ἀντιβλέπω, f. ψω, ex adverso intueor. 2) adversis seu rectis oculis adspicio. 3) renitor, obsisto. *c. dat.*

ἀντίβλεψις, εως, ἡ, obtutus. A praec.

ἀντιβοάω, f. άσω, *Ion.* ήσω, contra clamo, clamore respondeo. (α penultimae in fut. producitur.)

ἀντιβοηθέω, f. ήσω, vicissim auxilior, *c. dat.*

ἀντίβοιος, ον, (βοῦς) bovis pretium aequans, tantum valens, quantum valet bos.

ἀντιβολέω, f. ήσω, (βάλλω) occurro, *c. dat.* pers. 2) consequor, intersum. *c. gen.* rei. 3) supplico, oro, precor, obsecro, obtestor, *c. acc.* pers.

ἀντιβολή, ῆς, ἡ, (ἀντιβάλλω) occursus: conflictus: collatio.

ἀντιβόλησις, εως, ἡ, (ἀντιβάλλω) supplicatio, postulatio, adhortatio, deprecatio.

ἀντιβολία, ας, ἡ, idem.

ἀντιβομβέω, (βομβέω) obstrepo.

ἀντιβουκολέω, (βουκολέω) vicissim decipio, deludo. Justin. M. ad Zen. et Ser. p. 510. C.

ἀντιβραδύνω, vicissim cunctor. Sch. Thuc. 3, 12.

ἀντιβροντάω, f. ήσω, contra tonantem tono.

ἀντιγεγωνέω, (γεγωνέω) reclamo.

ἀντιγενεαλογέω, f. ήσω, e diverso, aliter progeniem recenseo.

ἀντιγεννάω, vicissim gigno.

ἀντιγηροτροφέω, vicissim in senectute alo.

ἀντιγνωμονέω, contra sentio, dissentio, refragor.

ἀντιγνώμων, ον, (γνώμη) qui contrariae est sententiae seu opinionis.

ἀντίγραμμα, ατος, τό, (ἀντιγράφω) contrarium scriptum.

ἀντιγραφεύς, ὁ, contrascriptor.

ἀντιγραφή, ῆς, ἡ, descriptio, rescriptum, scriptum oppositum, ἀντιγράφομαι, constitutio reus. 2) accusatio ejus, a quo ante reus factus sis: lites, controversiae.

ἀντίγραφον, ου, τό, exemplar, exemplum, v. c. libri.

ἀντίγραφος, ον, ex alio scriptus, descriptus.

ἀντιγράφω, f. ψω, rescribo, scripto respondeo. *med.* litem contestor, accuso eum, qui me reum fecit.

ἀντιδάκνω, f. δήξομαι, (δάκνω, *irreg.*) remordeo.

ἀντιδεικνυμι, contra ostendo.

ἀντιδειξις, εως, ἡ, opposita demonstratio, Thuc. 3, 42. et. Poppo 1, 1, p. 143.

ἀντιδειπνος, ον, (δεῖπνον) vicarius alicujus in sumenda coena, alterius loco in coena suffectus.

ἀντιδεξιόομαι, f. ώσομαι, vicissim amice excipio, vicissim dextram porrigo vicissim gratificor, liberaliter, comiter tracto.

ἀντιδέομαι, (δέομαι, *irreg.*) vicissim peto ab aliquo, Plut. Lach. p. 248. A.

ἀντιδέρκομαι, (δέρκω, *irreg.*) contra tueor, non timeo aliquem. quod alias ἀντικαρδαμύττειν.

ἀντιδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, *irreg.*) vicissim accipio.

ἀντιδημαγωγέω, vicissim mihi populum concilio, vel contra apud populum dico, contrariam sententiam in concionando tueor.

ἀντιδημιουργέω, f. ήσω, vicissim (simile quid) fabricor. 2) opus contrarium fabricor.

ἀντιδιαβαίνω, (διαβαίνω, *irreg.*) vicissim transeo, v. c. mare.

ἀντιδιαβάλλω, (διαβάλλω, *irreg.*) vicissim criminor.

ἀντιδιαζεύγνυμι, oppono, Sext. Emp. 11, 15.

ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ, divisio in contraria, ut virtus, vitium. A seq.

ἀντιδιαιρέω, (αἱρέω, *irreg.*) in contrarias formas divido; oppono.

ἀντιδιάκονος, ον, vicissim serviens. (α ante penult. long.)

ἀντιδιαλέγομαι, τινί, oppono, objicio, Diog. L. 7, 202.

ἀντιδιαλλάσσομαι, permuto, velut captivos. 2) muto in contrarium, contrario modo v. c. narro.

ἀντιδιάμετρος, ον, e regione oppositus, contrarius.

ἀντιδιαπλέκω, (πλέκω) qs. contra involvo. *metaph.* quod contra dicam excogito, respondeo.

ἀντιδιαπολιτεύομαι, v. διαπολιτεύομαι.

ἀντιδιαστέλλω, (διαστέλλω) distinguo.

ἀντιδιαστολή, ῆς, ἡ, discrimen, differentia, distinctio.

ἀντιδιαστροφή, ῆς, ἡ, distinctio, discrimen.

ἀντιδιατάσσω, contra statuo, seu decerno.

ἀντιδιατίθημι, contrarie dispono. *med.* repello, ulciscor. Hinc ἀντιδιατιθέμενος, resistens, contrario animo adfectus, qui contra sentit.

ἀντιδιδάσκω, (διδάσκω, *irreg.*) alia, contraria doceo, Ar.

ἀντιδίδωμι, f. δώσω, do vicissim, rependo. 2) mutuo do, quum sc. uterque dat. 3) offero permutationem fortunarum. v. ἀντίδοσις.

ἀντιδιέξειμι, (εἶμι) contra enarro, differo.

ἀντιδιεξέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) i. q. ἀντιδιέξειμι.

ἀντιδιΐστημι, distinguo in contraria.

ἀντιδικάζω, f. άσω, contra judicio contendo.

ἀντιδικασία, ας, ἡ, adversatio.

ἀντιδικέω, f. ήσω, (ἀντίδικος) ad caussam occurro, judicio me sisto: contra litigo, adversor, reluctor, *c. dat.* pers.

ἀντιδίκησις, εως, ἡ, retragatio, adversatio.

ἀντιδικία, ας, ἡ, contra litigatio, oppositio litigantium inter se.

ἀντίδικος, ον, adversarius in lite, litigans contra aliquem: hostis, adversarius.

ἀντιδιορίζω, contra definio, Galen.

ἀντιδιορύσσω, (ὀρύσσω) contra cuniculos ago.

ἀντιδογματίζω, f. ίσω, contraria dogmata introduco, vel tueor.

ἀντιδοκέω, contra censeo, contrariam sententiam foveo.

ἀντιδοξάζω, f. άσω, opinionis contrariae sum. contrarium scitum foveo 2) glorifico.

ἀντιδοξέω, f. ήσω, dissentio, retragor.

ἀντίδοξος, ον, (δόξα) qui est contrariae sectae, vel opinionis.

ἀντίδορον, ου, τό, (δορά) cuticula, quae subjicitur et opponitur tergori et pelli, Suid. *dub.*

ἀντιδοσία, ἡ, retributio. Philo legg alleg. 2. p. 81. D.

ἀντίδοσις, εως, ἡ, (ἀντιδίδωμι) retributio, remuneratio. 2) verbum forense actionis, qua is, qui recusat tributum vel munus impositum, propterea, quod id suas facultates superet, defert alium, qui censum habeat, cui tributum illud conveniat, eoque negante, permutationem rei familiaris se cum illo facturum promittit. Sic est haec vox accipienda in Isocratis orat. περὶ ἀντιδόσεως. Wolf. prol. ad Dem. Lept. p. 113. Boeckh. Oec. publ. Ath. II, p. 122.

ἀντίδοτον, ου, τό, (ἀντιδίδωμι) remedium veneni, medicamentum, quod adversus malum aliquod datur, scil πόμα.

ἀντίδοτος, ον, (ἀντιδίδωμι) qui remedii gratia datur. ἡ ἀντίδοτος sc. πόσις, remedium.

ἀντιδουλεύω, (δουλεύω) vicissim servio, loco servi sum.

ἀντίδουλος, ον, qui loco servi est, *item*, vicarius servi. 2) vicissim serviens, seu ministrans. Aesch. Choe. 133.

ἀντίδουπος, ον, (δοῦπος) contra sonans.

ἀντιδράω, f. άσω, vicissim facio; rependo.

ἀντιδρομέω, (δρόμος) occursito, Luc. cf. Lobeck. p. Phryn. p. 591.

ἀντιδυσχεραίνω, contra irascor.

ἀντιδυσωπέω, i. q. ἀνθικετεύω, Euseb. V. Const. 3, 33. cf. Schaef ad Sch. Ap. Rh. p. 244. sq.

ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, remuneratio, retributio.

ἀντιδωρέομαι, remuneror.

ἀντίδωρον, ου, τό, idem quod ἀντιδωρεά. 2) Scriptores Ecclesiastici de Eulogiis utuntur.

ἀντιζηλόομαι, aemulor.

ἀντίζηλος, ον, aemulus, pellex. Phav.

ἀντιζητέω, contra, pariter quaero me quaerentem, vel interrogo interrogantem.

ἀντίζομαι, *Ion.* p. ἀνθίζομαι, contra sedeo.

ἀντίζυγος, ον, ex adverso respondens, i. q. ἀντίρροπος. 2) adversus, oppositus.

ἀντιζυγέω, obnitor. τὸ ἀντιζυγοῦν, contrarium.

ἀντιθάλπω, vicissim, mutuo foveo.

ἀντιθάπτω, (θάπτω) opposito loco sepelio.

ἀντίθεος, έα, εον, aequiparandus Deo, similis Deo, divinus, semideus Hom. 2) deis infestus, Heliod.

ἀντιθεραπεύω, f. εύσω, vicissim colo et observo, mutua observantia colo. Xen.

ἀντιθερμαίνω, f. ανῶ, contra calefacio.

ἀντίθεσις, εως, ἡ, (ἀντιτίθημι) oppositio.

ἀντίθετος, ον, contra positus, oppositus.

ἀντιθέω, εύσομαι, (θέω, *irreg.*) occurro currendo certo cum aliquo, Hdt.

ἀντιθλίβω, ψω, vicissim premo, contra premo. (ι penultimae longum.)

ἀντιθνήσκω, (θνήσκω, *irreg.*) contra morior.

ἀντιθροέω, (θροέω) contra sono.

ἀντίθρονος, ον, ex opposito sedens.

ἀντίθροος, ον, (θρόος) vicissim, vel contra sonans.

ἀντιθύρετρος, ον, (θύρετρον) vicem januae praestans.

ἀντίθυρος, ον, (θύρα) januae oppositus, januae obversus. *Neutr. subst.* vestibulum Soph. El. 1433. βᾶτε κατ' ἀντίθυρον.

ἀντικαθαιρέω, (αἱρέω, *irreg.*) vicissim perdo, averto.

ἀντικαθέζομαι, (ἕζομαι, *irreg.*) contra aliquem consedi: saepe dicitur de duobus exercitibus, qui castra adversa locarunt.

ἀντικαθεύδω, (εὕδω, *irreg.*) contra s. vicissim dormio.

ἀντικάθημαι, (ἧμαι) in conspectu hostium castra habeo: castris castra oppono.

ἀντικαθίζω, f. ίσω, (ἵζω, *irreg.*) ex adverso colloco. *Med.* ex adverso sedeo et castra castris opposita habeo.

ἀντικαθίστημι, (ἵστημι) contra statuo, adversus aliquem statuo, oppono: substituo, sufficio in locum alterius, subrogo. 2) in temp. intr. et Med. adversarius sum, contra pugno, contra sto, repugno, sufficior, succedo in locum. *c. dat.*

ἀντικακουργέω, vicissim malum infero. τινά.

ἀντικακόω, i. q. ἀντικακουργέω.

ἀντικαλέω, (καλέω, *irreg.*) vicissim voco, invito.

ἀντικανονίζω, contra canones constituo, vel decerno.

ἀντικάρδιον, ου, τό, cavum illud, quod sub pectore est molleque os ventris.

ἀντικαρτερέω, resisto incommodo, perfero incommodum.

ἀντικατακαίνω, (καίνω) vicissim occido, Aesch. Choe. 141. ex emend. Hermann.

ἀντικαταλαμβάνω, e regione occupo.

ἀντικαταλέγω, lego in locum aliorum de militibus.

ἀντικαταλείπω, vicissim relinquo, v. c. liberos, hereditatem liberis.

ἀντικαταλλαγή, ῆς, ἡ, permutatio, vel permutandi facultas.

ἀντικατάλλαγμα, τος, τό, remuneratio, compensatio.

ἀντικαταλλάσσω, (ἀλλάσσω) permuto, commuto, τί τινος, aliquid c. alio: reconcilio.

ἀντικαταμύω, contra s. vicissim connivco.

ἀντικαταπλήττω, f. ξω, (πλήττω) vicissim perterrefacio.

ἀντικατασκευάζω, contra apparo, v. c. bellum, naves.

ἀντικατάστασις, εως, ἡ, (*ἀντικαθίστημι*) restitutio, refectio, redhibitio. 2) dimicatio, refutatio, contra disputatio. 3) disceptatio caussae.

ἀντικαταστρατοπεδεύω, castra castris oppono.

ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ, retentio, v. c. spiritus, urinae.

ἀντικατατείνω, contra contendo, contra dissero.

ἀντικατατρέχω, (*τρέχω*, *irreg.*) vicissim incursionibus infesto.

ἀντικαταφρονέω, contemnentem me contemno.

ἀντικατηγορέω, f. ήσω, vicissim accuso

ἀντικατηγορία, ας, ἡ, mutua accusatio, recriminatio. A praec.

ἀντίκειμαι, f. είσομαι, ex adverso situs, seu positus sum, oppositus sum, obsto, refragor, officio, absum. *ἀντικείμενος*, adversarius, obtrectator: objectus, adversus.

ἀντικειμένως, *adv.* ex opposito.

ἀντικέλευθος, ον, obvius: adversus, oppositus.

ἀντικελεύω, f. εύσω, contra jubeo, vicissim jubeo, contraria jubeo.

ἀντίκεντρον, ου, τό, par stimulo, stimuli vim habens, incitamentum. Aesch.

ἀντικηδεύω, colo in modum, v. c. patris: rursus colo.

ἀντικήδομαι, rursus colo.

ἀντικηρύσσω, contra praedico, dico, edico.

ἀντικινέω, f. ήσω, contra moveo. 2) *intr.* intellecto *στρατόν*, exercitum adversus hostem moveo. *Pass.* occurro hosti ad resistendum.

ἀντικίνησις, εως, ἡ, motus contrarius. (Antepen. longa.)

ἀντικίχρημι, i. q. *ἀντιχράω*.

ἀντικλάζω, f. γξω, (*κλάζω*, *irreg.*) reboo, clangorem vicissim edo.

ἀντικλαίω, f. κλαύσομαι, (*κλαίω*, *irreg.*) contra s. vicissim ploro, Hdt. 3, 14. *Att.* *ἀντικλάω*, penultima longa,

ἀντικλάω, refringo, de radiis lucis.

ἀντίκλειθρον, ου, τό (*κλεῖθρον*) adulterina clavis.

ἀντίκλεις, ειδος, ἡ (*κλείς*) adulterina clavis.

ἀντικλίνω, (*κλίνω*) contra declino et dejicio. 2) ex adverso aduuo.

ἀντικνημίζω, i. e. *τύπτω εἰς ἀντικνήμιον*, cf. Lob. ad Phryn. p. 95.

ἀντικνήμιον, ου, τό, (*κνήμη*) pars surae opposita, pars cruris anterior; tibia.

ἀντικολάζω, vicissim punio. 2) contra supplicio adficio, sc. loco praemii.

ἀντικολακεύω, f. εύσω, vicissim adulor, adsentando par pari refero.

ἀντικομίζομαι, f. ίσομαι, vicissim reporto: vicissim recipio.

ἀντικομπάζω, (*κομπάζω*) contra, vicissim me jacto.

ἀντικόντωσις, εως, ἡ, (*κοντός*) renisus, qui fit conto, quum quis loco cruris conto corpus fulcit.

ἀντικοπή, ῆς, ἡ. repulsus, ipse repellendi actus: conflictatio, collisio. A seq.

ἀντικόπτω f. ψω, retundo, refero, repercutio: propulso, renitor, me oppono.

ἀντικορύσσομαι, vicissim ad praelium me comparo.

ἀντικοσμέω, vicissim orno: contra instruo, apparo.

ἀντικόσμησις, εως, ἡ, apparatus ad bellum contra aliquem.

ἀντικράζω, contra clamo.

ἀντικρίνω, (*κρίνω*) comparo.

ἀντίκρισις, εως, ἡ, i. q. *ἀπόκρισις*.

ἀντίκρουσις, εως, ἡ, repulsus, impulsus contrarius, seu in contrariam partem: repugnantia.

ἀντικρούω, ούσω, retundo, repello. 2) *intr.* incurro, offendo; resisto, repugno, dissentio: praeter opinionem evenio. *ἀντέκρουσέ τι*, accidit aliquid adversi.

ἀντικρύ et *ἀντικρύς* vel *ἄντικρυς*, (jacet enim res in controversiis,) *Adv.* cujus radix esse videtur *ἀντικρούω*. Utraque forma diverso modo adhibetur, vide Ammon. Herodian. et Etym. s. v. Schol. Ven. 5, 130. A. B. I. p. 408, 27. ubi traditur *ἀντικρύ* de loco pro *ἐξ ἐναντίας* dici, *ἀντικρύς* autem pro *φανερῶς*, *διαῤῥήδην*. Addunt Phryn. Epit. p. 443. et Thom. M. priori significatione frequenter etiam *καταντικρύ* dici Hac regulae optimorum scriptorum confirmantur, significat igitur *A*) *ἀντικρύ*, *ex adverso*, *e regione*, *contra*: *opposite coram*. *ἀντικρὺ μαχέσθαι*, *μεμαώς*, *ἀπονέεσθαι*, Il. 5, 130. 13, 157. 7, 362. etiam c. *gen.* Il. 8, 301. Sic etiam Attici, apud quos tamen hac significatione frequentius est *καταντικρύ*, Thuc. 1, 102. 7, 26. Plat. Charm. 153. A. Alcib. I. 132. Dem. c. Callicl. 1221. R. Ruhnken. ad Tim. p. 37. Contra grammaticorum sententiam seriores hac significatione etiam *ἀντικρύς* dixerunt, ut Pausan. Arr. App. Plut.: immo invenitur etiam *καταντικρύς*, v. Lobeck. Phryn. p. 444. 2.) Homerus formam *ἀντικρύ* etiam posuit pro *recta*, Il. 4, 481 5, 74. 189. et *plane*, *prorsus*, Il. 1., 16. 285. 17, 49. 24. 673. ubi Atticorum consuetudo efflagitat *ἀντικρύς*, quod plane ignorat poetarum princeps. *ἀντικρὺ μαχέσασθαι*, i. q. *ἄντην*, Ap. Rh. 4, 1612. *B*) *ἀντικρύς*, *recta*, *ἐπ' εὐθείας*, Plato Euthyd. 273. B. *ἀντικρὺς ἐλθὼν περικαθίζετο ἐν δεξιᾷ*, recta ad me perrexit et consedit a dextra. cf. Thuc. 2, 4. Ar. Lys. 1070. Eccles. 281. 2) *continuo extemplo*, *illico*, Auct. Axiochi 3, 8. 3) *plane*, *prorsus*, *palam*, *aperte*. Dem. de f. l. 205. A. *ἀντικρὺς καὶ διαῤῥήδην*. id. c. Aristocr. 432. C. *ἀντικρὺς καὶ σαφῶς*. Dicitur etiam *εἰς τὸ ἀντικρύς* iisdem significationibus. (Homerus ultimam in arsi producit, in thesi corripit.)

ἀντικρύς vel *ἄντικρυς*, vide *ἀντικρύ*.

ἀντικτάομαι, f. κτήσομαι. (*κτάομαι*, *irreg.*) emo pecunia, vel alterius rei permutatione mihi comparo.

ἀντίκτησις, ἡ, possessio rei loco alterius.

ἀντικτόνος, ον, (*κτείνω*) vicissim interficiens.

ἀντικτυπέω, (*κτυπέω*, *irreg.*) contra fragorem, strepitum edo.

ἀντίκτυπος, ον, obstrepens, contra sonans.

ἀντικυδαίνω, vicissim laudibus effero. Themist. p. 37. D.

ἀντικυμαίνομαι. (*κυμαίνω*) undabundus jactor contra aliquid.

ἀντικυρέω, f. κύρσω, (*κυρέω*, *irreg.*) incido in aliquem, nanciscor, offendo, *c. dat.* Soph. O. C. 99.

ἀντικυρία, ας, ἡ, (*κῦρος*) potestas opposita. Suid.

ἀντικύρικον, ου, τό, helleborus, sic dictus ab Anticyra insula.

ἀντικωλύω, (*κωλύω*) impedio.

ἀντικωμῳδέω, comoediam comoediae oppono, i. e. conviciis convicia regero.

ἀντιλαβεύς, έως, ὁ, (*ἀντιλαμβάνω*) scuti fibula, vel uncus scuti fibulam accipiens.

ἀντιλαβή, ῆς, ἡ, apprehensio, ansa: *metaph.* ansa reprehensionis. *Plur.* sententiae breves, hemistichio potissimum comprehensae, ap. Tragicos. Hesych.

ἀντιλαγχάνω, (*λαγχάνω*, *irreg.*) subsortior, vel vicissim sortior. 2) denuo judicio experior in eadem caussa, vid. *ἀντίληξις*.

ἀντιλάζομαι, et υμαι, prehendo, *poet.* p. *ἀντιλαμβάνομαι*.

ἀντιλακτίζω, f. ίσω, recalcitro, contra calcem impingo.

ἀντιλαμβάνω, (*λαμβάνω*, *irreg.*) recipio, vicissim accipio velut beneficium: rem aliam alterius loco accipio: intelligo, percipio, *quo sensu usitatius est Med.* *ἀντιλαμβάνομαι*, *quod praeterea* significat: prehendo, manum injicio: particeps fio, teneo: capesso, suscipio: affecto, vindico mihi: corripio, reprehendo: opitulor, sustineo cadentem, curam habeo, *cum gen.* *Intrans.* de herbis *ἀντιλαμβάνονται*, comprehendunt.

ἀντιλάμπω, f. ψω, e contrario splendeo, s. fulgeo, splendorem reflecto, refulgeo, renideo.

ἀντίλαμψις, ἡ, actio resplendendi, fulgor refractus.

ἀντιλέγω, f. ξω, contradico: nego, recuso: ambigo: altercor, dissentio, reclamo: oppono me, sum rebellis. *Constr.* *πρός τι* vel *περί τινος*, etiam c. inf.

ἀντίλεκτος, ον, controversus, dubius

ἀντίλεξις, εως, ἡ, contradictio. 2) *ἀντιλέξεις* in tragoediis et comoediis opponuntur *μονῳδίαις*, suntque partes, quibus duo aut plures colloquuntur.

ἀντιλεσχαίνω, ogganio, adversus aliquem effutio aliquid.

ἀντιλέων, ὁ, similis leoni.

ἀντιληπτικός, est genus versus trimetri jambici, ap. Schol. Aristoph. Vesp. 248.

ἀντίληξις, εως, ἡ, (*ἀντιλαγχάνω*) quasi, subsortitio, altera actio, quum in caussa ea, in qua, v. c. ob vadimonium ante desertum, damnatus sis, iterum adversus actorem et victorem experiare.

ἀντιληπτέος, έα, έον, (*ἀντιλαμβάνω*) suscipiendus.

ἀντιληπτικός, ή, όν, ad percipiendum aptus, comprehensibilis: sustinendo, s. opitulando aptus.

ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adjutor, propugnator.

ἀντίληψις, εως, ἡ. (*ἀντιλαμβάνω*) apprehensio, correptio. 2) opitulatio, subsidium, patrocinium: reprehensio, objectio: perceptio sementis: perceptio alicujus commodi.

Ἀντιλίβανος, ου, ὁ, Antilibanus, mons Libano oppositus.

ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico.

ἀντιλόβιον, ου, τό, pars auris contra posita λοβῷ.

ἀντιλοβίς, ίδος, ἡ, idem et ab eodem.

ἀντιλογέω, f. ήσω, i. q. *ἀντιλέγω*.

ἀντιλογητικός, ή, όν, idem quod *ἀντιλογικός*, ap. Phavor. cf. Lobeck. Phryn. p. 520.

ἀντιλογία, ας, ἡ, (*ἀντιλέγω*) contradictio, disputatio doctorum hominum s. altercatio, controversia, convicium. 2) oratio contraria, refutatio prioris orationis. 3) oppositio, rebellio.

ἀντιλογίζομαι, f. ίσομαι, (*λογίζομαι*) vicissim, vel rursum cogito, contendo.

ἀντιλογική, ῆς, ἡ, sc. *τέχνη*, ars conten-

tionum et concertationum sophisticarum.

ἀντιλογικός, ή, όν, disputandi et refutandi peritus: argutus.

ἀντιλογικῶς, *adv.* contra dicendi caussa, contra dicentium modo.

ἀντίλογος, ον, contra dicens, contrarius.

ἀντιλοιδορέω, f. ήσω, (λοιδορέω) convicium regero.

ἀντιλυπέω, f. ήσω, vicissim molestus sum, vicissim negotium facesso.

ἀντιλύπησις, εως, ή, molestia, quae vicissim alicui exhibetur. A praec. (ῡ)

ἀντίλυρος, ον, (λύρα) lyrae respondens, lyrae consonans. Soph. Tr. 643.

ἀντίλυτρον, ου, τό, redemptionis pretium. Orph. Lith. 587.

ἀντιλυτρόω, (λυτρόω) pro redemptionis pretio liberum dimitto, reddo. *Med.* redimo.

ἀντιμαίνομαι, furo contra aliquem, per furorem alicui adversor.

ἀντιμανθάνω, (μανθάνω, *irreg.*) contra disco: vicissim disco.

ἀντιμαντεύομαι, vicissim vaticinia edo, Themist. p. 165. A.

ἀντιμαρτυρέω, f. ήσω, contrarium testor, reclamo; palam attestor, τινός, τινί et πρός τι.

ἀντιμάχησις, εως, ή, (ἀντιμάχομαι) depugnatio adversus aliquem, repugnatio, refragatio.

ἀντιμαχιστύς, ή, i. q. ἀντιμάχη. Eratosth. ap. Sch. Ven. τ. 234.

ἀντιμάχομαι, (μάχομαι, *irreg.*) pugno adversus aliquem: repugno, reluctor, adversor.

ἀντίμαχος, ον, qui pugnat adversus aliquem, adversarius.

ἀντιμεθέλκω, f. έλξω, (ἕλκω) in contrariam partem traho.

ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero. 2) loco moveo vel muto. *Med.* ἀντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo: locum aut consilium muto resistendi vel repugnandi caussa. Sic ut in tempp. *intrans.* v. ἵστημι.

ἀντιμειρακιεύομαι, f. εύσομαι, vicissim erga aliquem juveniliter, vel, adolescentis more me gero.

ἀντιμελίζω, f. ίσω, contra modulor.

ἀντιμέλλω, vicissim cunctor.

ἀντιμέμφομαι, f. ψομαι, vicissim queror et expostulo.

ἀντιμένω, contra perduro, permaneo resistendo. *dub.*

ἀντιμέρεια, vel ἀντιμερία, ας, ή, (μέρος) quum pars pro alia ponitur.

ἀντιμεσουρανέω, (οὐρανός) in opposito caeli umbilico sum.

ἀντιμεσουράνημα, τό, locus in opposito coeli umbilico, Sext. p. 340.

ἀντιμεταβαίνω, (βαίνω, *irreg.*) obluctor in transitu, Troll. 7, p. 101.

ἀντιμεταβάλλω, (βάλλω, *irreg.*) in contrarium muto.

ἀντιμετάβασις, εως, ή, (μεταβαίνω) obluctatio in transitu.

ἀντιμεταβολή, ῆς, ή, (μεταβάλλω) mutatio in contrarium.

ἀντιμετάθεσις, εως, ή, permutatio. Longin. 26.

ἀντιμεταλαμβάνω, vicissim accipio: suscipio, velut odium.

ἀντιμετάληψις, εως, ή, participatio: quae vicissim fit: commutatio, quum vices redduntur.

ἀντιμεταλλεύω, contra cuniculos ago. Polyb.

ἀντιμεταῤῥέω, (ῥέω, *irreg.*) refluo.

ἀντιμετασπάω, alio traduco.

ἀντιμετάστασις, εως, ή, (ἀντιμεθίστημι) in contrariam partem translatio, seu transmutatio.

ἀντιμετάταξις, ή, permutatio loci; collocationis, quam exercitus adversus hostes habet, mutatio.

ἀντιμετατάσσω, (τάσσω) locum muto, aciem aliter colloco.

ἀντιμεταχωρέω, progredior in contrarias partes.

ἀντιμέτειμι, (εἶμι) vicissim seu contra ambio.

ἀντιμετέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) vicissim seu contra ambio.

ἀντιμετρέω, f. ήσω, remetior. 2) rependo.

ἀντιμέτρησις, εως, ή, aequa remensio. A praec.

ἀντιμέτωπος, ον, (μέτωπον) oppositam frontem habens, ex adverso stans.

ἀντιμηνίω, f. ίσω, vicissim irascor, ob illatam injuriam irascor.

ἀντιμηχανάομαι, f. ήσομαι, (μηχανάομαι) machinis machinas oppono, repugno, vim defendo, vim vi repello.

ἀντιμηχάνημα, ατος, τό, remedium adversus vim, fraudes, insidias, machinationes.

ἀντιμίμησις, εως, ή, imitatio hostium, h. e. quum vim vi, fraudes fraudibus defendas. (Antepen. longa.)

ἀντίμιμος, ον, (μιμέομαι) qui aliquem imitatur aemulatione. 2) similis.

ἀντιμισέω, f. ήσω, odi vicissim.

ἀντιμισθία, ας, ή, merces meritis respondens, remuneratio, praemium, in *utramque partem.* N. T.

ἀντίμισθος, ον, remuneratorius.

ἀντιμισθωτός, όν, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus.

ἀντιμνηστεύω, aemulor cum aliquo tanquam procus.

ἀντιμοιρέω, (μοῖρα) vicissim sortior, i. e. partem accipio tantam, quantam alter accepit.

ἀντιμολεῖν, (μολεῖν, *irreg.*) obviam ire.

ἀντίμολπος, ον, (μέλπω) contrarius in cantu, diversi cantus.

ἀντίμορφος, ον, (μορφή) adversam formam imitans, veluti speculum. 2) *pass.* alienae formae similis.

ἀντιμυκάομαι, contra mugio, remugio.

ἀντιμυκτηρίζω, f. ίσω, vicissim subsanno, seu irrideo.

ἀντιμωλία δίκη, caussa, in qua uterque adversarius ipse adest: dicitur et ἀντιμωλία

ἀντιναυπηγέω, f. ήσω, vicissim naves fabricor, contra machinor in navium fabricatione.

ἀντινήχομαι, nato contra, seu adversum.

ἀντινικάω, vicissim vinco victorem.

ἀντινομία, ας, ή, (νόμος) legis adversus legem repugnantia, legum inter se pugna, leges contrariae.

ἀντινομικός, ή, όν, pertinens ad ἀντινομίαν, legum dissensum. A praec.

ἀντινομοθετέω, f. ήσω, legem fero adversum.

ἀντίνοος, ον, (νοῦς) diversam mentem s. sententiam habens.

ἀντινουθετέω, f. ήσω, vicissim admoneo.

ἀντίνωτοι, αἱ καὶ αἱ, opposita invicem terga habentes.

ἀντιξοεῖν, contrarium esse, contrariam sententiam tenere ac defendere. A seq.

ἀντίξοος, ον, *contr.* ἀντίξους, ουν, *Ion.* ἄντιξος, (ξέω) adversus, contrarius.

ἀντιξόως, *adv.* contrarie.

ἀντιξύω, f. ύσω, vicissim scalpo, seu distringo, mutuum scabo. (ῡ)

ἀντίξως, *adv.* i. q. ἀντιξόως.

ἀντίον, *adv.* ex adverso, e regione, contra: *propr.* neutr. ab ἀντίος.

ἀντίον, ου, τό, liciatorium, lignum teres, quo circumagendo textores licium intendunt: insubulum, insubula. 2) magnus malus nauticus.

ἀντίος, ία, ίον, (ἀντί) adversus, ex adverso stans, qui est in conspectu: obvius.

ἀντιοστατέω, contra tendo, s. nitor, *poet.* pro ἀνθίσταμαι.

ἀντίσφρων, ον, (φρήν) contraria sentiens, Hesych.

ἀντιοχεύω, (ὀχεύω) contra veho.

ἀντιόω, *Ion.* p. ἀντιάω.

ἀντιπαγής, ές, (πηγνύω) ex adverso fixus.

ἀντιπάθεια, ας, ή, naturalis dissensio et repugnantia, vis contraria. 2) perpessio. A seq.

ἀντιπαθής, ές, (πάθος) contrariam affectionem habens, contrarius. Hinc τὸ ἀντιπαθές, remedium adversus aliquid, i. q. ἀντιπάθεια.

ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem. 2) vicissim jocor, colludo. Xen. Ven. 5, 4.

ἀντίπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, puer jam adultus, adolescens, valde juvenis. 2) puero similis, Aesch.

ἀντιπαίω, f. αίσω, repercutio, resisto 2. i. q. ἀντιπίπτω.

ἀντιπαιωνίζω, vel ἀντιπαιανίζω, paeanem ex adverso tollo. Max. Tyr. 32, 2.

ἀντιπαλαιστής, οῦ, ὁ, colluctator.

ἀντιπαλαίω, f. αίσω, reluctor, obluctor, resisto.

ἀντιπαλαμάομαι, *poet.* p. ἀντιμηχανάομαι

ἀντίπαλος, ον, (πάλη) colluctator, adversarius in lucta: adversarius, hostis, inimicus: aequas vires habens, viribus par oppositus, contrarius. Unde de pugna ambigua, de timore mutuo dicitur. τὸ ἀντίπαλον, factio contraria.

ἀντιπάλως, *adv.* aequis viribus, aequo Marte.

ἀντιπανουργία, fraudes fraudi oppono Eustath.

ἀντιπαραβάλλω, confero inter se, comparo.

ἀντιπαραβολή, ῆς, ή, collatio, comparatio A praec.

ἀντιπαραγγελία, ας, ή, ipse actus, quo quis renunciat mulieris παραγγελίαν, seu denunciationem de graviditate ex se negat; omnino, certamen, velut candidatorum etc. ejusque professio, denunciatio. A seq

ἀντιπαραγγέλλω, contradico παραγγελίαν mulieris. 2) competitor sum alicui magistratum petenti. 3) denuncio sc. arma capere contra hostes.

ἀντιπαραγραφή, ῆς, ή, formula, quae quasi occurrit ei, qui exceptione utitur, replicatio, proscriptio, perscriptio.

ἀντιπαραγράφω, exceptione utenti occurrere ancipo.

ἀντιπαράγω, (ἄγω, *irreg.*) ex adverso produco. 2) ex adverso procedo: hostium exercitum captans cum exercitu ipse adequito.

ἀντιπαραγωγή, ῆς, ή, (ἀντιπαράγω) copiarum suarum copiis hostium oppositio: pras

lium : *in plur.* inimicitiae, factiones.

ἀντιπαραδέχομαι, vicissim accipio, Procop.

ἀντιπαραδίδωμι, reddo, trado alteri, sc. quod et ipse ab alio accepi.

ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ, (παρατίθημι) rerum contentio, s. comparatio.

ἀντιπαραθέω, f. εύσομαι, (θέω, *irreg.*) extra cornua exercitus hostilis cursu obviam feror hostibus. Xenoph. cf. ἀντιπαραπορεύομαι.

ἀντιπαραινέω, vicissim cohortor.

ἀντιπαρακαλέω, in contrariam partem hortor, contraria suadeo.

ἀντιπαράκειμαι, e regione jaceo. Eustath.

ἀντιπαρακελεύω, f. εύσω, vicissim hortor; contraria suadeo. *Medio* utuntur Thuc. et Xen.

ἀντιπαραλυπέω, vicissim molestia adficio. Thuc. 4, 80. *dub.*

ἀντιπαραπλέω, f. πλεύσομαι, vicissim praeternavigo: adversus hostem tendens navigo, edueo classem. Thuc.

ἀντιπαραπορεύομαι, ad latus et e regione, v. c. exercitus hostilis, iter facio s. exercitum duco. Polyb. c. f. ἀντιπαραθέω.

ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruo, apparo, bellum sc., naves etc.

ἀντιπαρασκευή, ῆς, ἡ, apparatus, qui fit ex parte contraria.

ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, (παρίστημι) genus argumentationis rethoricae, quo in refellenda magna cum vi utuntur. Gramm.

ἀντιπαραστατικός, ή, όν, quo quid negatur non simpliciter, sed cum diligenti explicatione ac demonstratione.

ἀντιπαραστρατοπεδεύω, castra contra castra pono.

ἀντιπαράταξις, εως, ἡ, (ἀντιπαρατάσσω) acies contra instructa.

ἀντιπαράτασις, εως, ἡ, (ἀντιπαρατείνω) instructio aciei contra hostem. 2) comparatio, collatio.

ἀντιπαρατάσσω, (τάσσω) contra colloco in acie, in adversa acie constituo: aciem contra instruo, aciem hosti oppono.

ἀντιπαρατείνω, contendo, compono, comparo. 2) praetendo ex adversum, *item* aciem contra instruo.

ἀντιπαρατίθημι, contra pono, oppono. 2) confero.

ἀντιπαραχωρέω, alicui invicem cedo, reconcedo.

ἀντιπάρειμι, (εἶμι) contra eo ex adverso s. ab altera parte.

ἀντιπαρεισρέω, (ῥέω, *irreg.*) vicissim intercedo, Themist. or. 22. p. 277. C.

ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ, idem quod ἀντιπαράτασις.

ἀντιπαρεκτείνω, contra oppono secundum longitudinem v. c. murorum, aciei.

ἀντιπαρεξάγω, contra duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes.

ἀντιπαρεξαγωγή, ἡ, oppositio, contra demonstratio, Sext. Emp. 7, 150.

ἀντιπαρέξειμι, (εἶμι) decedo invicem via alicui: 2) adversor, persequor, contra duco exercitum.

ἀντιπαρεξέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) i. q. ἀντιπαρέξειμι.

ἀντιπαρεξετάζω, (ἐτάζω) contra disquiro et perscrutor. 2) vicissim compono, ex adverso comparo.

ἀντιπαρέρχομαι, i. q. ἀντιπάρειμι. 2) ex adverso praetereo.

ἀντιπαρέχω, (ἔχω, *irreg.*) refero, retribuo, restituo, resarcio.

ἀντιπαρηγορέω, consolor: in contrariam partem cohortor, contra suadeo, dissuadeo.

ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo, contravenio, me contra infero.

ἀντιπαριππεύω, contra adequito, equestrem aciem admoveo.

ἀντιπαρίστημι, (παρίστημι) repraesento.

ἀντιπαῤῥησιάζομαι, f. άσομαι, vicissim libere loquor.

ἀντιπαρωνυμέω, opposita nomina alicui indo. *Med.* opposita nomina habeo, Nicom. arithm. p. 11.

ἀντιπάσχω, (πάσχω, *irreg.*) contrariam adfectionem habeo: 2) vicissim beneficio adficior, vel maleficio s. calamitate.

ἀντιπαταγέω, contra vel vicissim strepo, obstrepo.

ἀντιπατέω, vicissim, vel contra calco, seu conculco: obviam eo

ἀντιπελαργέω, f. ήσω, vicem rependo, beneficium retribuo. Ex ἀντί et πελαργός, *ciconia*, quae parentes senio confectos vicissim alere creditur, cf πελαργέω.

ἀντιπελάργησις, εως, ἡ, (Reperitur et ἀντιπελάργωσις) idem quod sequens:

ἀντιπελαργία, ας, ἡ, beneficii accepti remuneratio.

ἀντιπέμπω, f. ψω, remitto.

ἀντιπενθής, ές, (πένθος) moestitiam moestitia rependens, vicissim luctum excitans. Aesch. Eum. 779. v l.

ἀντιπεπόνθησις, ἡ, i. q. τὸ ἀντιπεπονθός, talio, Nicom. Geras. Arithm. L. l. p. 9.

ἀντιπεπονθός, ότος, τό, talio, beneficium vel maleficium redditum; neutr. part. pf. ab ἀντιπάσχω.

ἀντιπεπονθότως, *adv.* maleficio vel beneficio recipiendo, cum sensu respondente actioni vel adfectioni alienae, per talionem. Ab eod.

ἀντιπέρᾱ, et ἀντιπέρᾱς, *adv.* i. q. ἀντιπέραν.

ἀντιπεραιόω, (περαιόω) ex adverso transeo.

ἀντιπεραῖος, αία, αῖον, ex adverso situs.

ἀντιπέρᾱν. *adv.* e regione, ex adverso, trans.

ἀντιπέρηθεν, *adv.* ex adverso, *c. gen.*

ἀντιπέρην, *adv.* *Ion.* i. q. ἀντιπέραν.

ἀντιπεριάγω, (ἄγω, *irreg.*) converto, circumago, v. c. navem, ut impetus in hostilem fiat.

ἀντιπεριαγωγή, ἡ, conversio contra aliquem.

ἀντιπεριέλκω, in contrariam partem traho, Sext. Emp. 7, 189.

ἀντιπεριηχέω, (ἠχέω) circum resono.

ἀντιπεριΐστημι, circum pono, sc oppugnandi caussa, ut naves, exercitum, machinas bellicas etc. oppugno, comprimo, cohibeo: retorqueo in partem contrariam, quam alter noluerit, aut non expectarit. *Pass.* mutor.

ἀντιπεριλαμβάνω, (λαμβάνω, *irreg.*) vicissim amplector.

ἀντιπεριπλέω, (πλέω, *irreg.*) ex adverso circumnavigo.

ἀντιπερίσπασμα, ατος, τό, strategema, quum hostes distinemus, vim alio convertere cogimus. A seq.

ἀντιπερισπάω, retraho, revello: distineo, in aliam partem vim convertere cogo.

ἀντιπερίστασις, εως, ἡ, (ἀντιπεριΐστημι) circumsessio, obsidio. 2) in humano corpore, quum e loco superiore spiritus coercetur infra, aut contra.

ἀντιπεριστρέφω, circumagendo verto in contrariam partem.

ἀντιπεριστροφή, ῆς, ἡ, circumactio e contrario, circumactio in partem contrariam.

ἀντιπεριχωρέω, circumvenio hostem, circumeo a tergo.

ἀντιπεριψύχω, (ψύχω, *irreg.*) vicissim refrigero (ῡ)

ἀντιπεριωθέω, (ὠθέω. *irreg.*) comprimo, coarcto, cohibeo: trudo in partem contrariam, vel alienam.

ἀντιπερίωσις, εως, ἡ, obnixus et compressio. A praec.

ἀντίπετρος, ον, (πέτρα) valde durus, ut saxum: saxi locum tenens. Soph. O. C. 192.

ἀντιπηδάω, f. ήσω, vicissim et ipse salio, vel adversum salio.

ἀντίπηξ, γος, ἡ, (πήγνυμι) arca lignea, cista. Eur. Ion. 19. *vox. Mitylenaica.*

ἀντιπηρόω, f. ώσω, contra mutilum reddo, mutilo.

ἀντιπιέζω, f. έσω, vicissim premo, prementem premo.

ἀντιπίμπλημι, (πίμπλημι, *irreg.*) vicissim impleo.

ἀντιπίμπρημι, (πίμπρημι, *irreg.*) vicissim incendo, vicissim uro.

ἀντιπίπτω, (πίπτω, *irreg.*) contra irruo, obnitor, repugno, resisto: secus, contra spem evenio.

ἀντίπλαστος, ον, (πλάσσω) similiter, s. e simili materia fictus, ad exemplar alterius fictus, similis.

ἀντιπλέκω, (πλέκω) retorqueo.

ἀντίπλευρος, ον, (πλευρά) qui adverso est latere.

ἀντιπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, *irreg.*) contra navigo, navi occurro: Hinc etiam: vento adverso navigo.

ἀντιπληκτίζω, contra percutio.

ἀντιπλήξ, γος, ὁ καὶ ἡ, percussus, ictibus crebris obnoxius, ut litus, ab undarum adflictibus contusum. 2) *act.* repercutiens.

ἀντιπληρόω, f. ώσω, vicissim impleo, vires exhaustas repleo, suppleo, quod deest.

ἀντιπλήσσω, f. ήξω, (πλήσσω, *irreg.*) repercutio, referio.

ἀντίπλοια, ας, ἡ, (πλέω) navigatio, quae fit adverso utrimque remorum actu et impulsu, renixus.

ἀντιπνέω, f. πνεύσω, (πνέω, *irreg.*) reflo, contrarium flatum emitto. 2) adversus sum. Ruhnk. Rutil. p. 123.

ἀντιπνοή, ῆς, ἡ, reflatus, flatus contrarius.

ἀντίπνοια, ας, ἡ, i. q ἀντιπνοή.

ἀντίπνοος, ον, *contr.* ἀντίπνους, ουν, spirans adversus, reflans.

ἀντιπνόως, *adv.* in contrarium.

ἀντίποδες, ων, οἱ, qui pedes habent oppositos, qui nobis adversa urgent vestigia, qui adversis vestigiis stant contra nostra vestigia, adversipides. vide ἀντίπους.

ἀντιποθέω, f. ήσω, mutuo alicujus desiderio tangor.

ἀντιποιέω, (ποιέω) vicissim facio, retribuo, rependo, c. *dupl. accus.* 2) contra facio, et in *Pass.* contra fio. *med.* ἀντιποιοῦμαί τινος, adfecto, adsequi studeo aliquid, studiosus sum alicujus rei, vindico mihi aliquid: certo, contendo cum aliquo de re, τινί τινος, vel τινὶ περί τινος, illud tamen usitatius. 2) *sine casu*, contra sto, a partibus adversarii sto, Polyb. 22. 8, 6.

ἀντιποίησις, εως, ἡ, studium alicujus rei comparandae, ut ἀρετῆς, vindicandae, tenendae.

ἀντίποινος, ον, (ποινή) ad compensandum idoneus, qui poenae vel proemii loco est: vicarius τα ἀντίποινα, i. q. ἄποινα

ἀντιπολεμέω, f. ήσω, belligero adversus aliquem. armis lacessitus vicissim infesto.

ἀντιπολέμιος, ον, i. q. ἀντιπόλεμος, sed *dub*. v. Schweigh. Hdt. 4, 140.

ἀντιπόλεμος, ον, bellum contra aliquem gerens. inpr. ἀντιπόλεμοι, hostes, Hdt. 7, 236. 8, 68. Thuc. 3, 90.

ἀντιπολίζω, (πόλις) urbem, vel munimenta, urbis instar, extruo, ad oppugnandam urbem.

ἀντιπολιορκέω, f. ήσω, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, obsideo eum, a quo obsidebar antea.

ἀντίπολις, εως, ἡ, urbs urbi opposita et aemula.

ἀντιπολιτεία, ας, ἡ, contraria factio, proprie in reip. administratione; *item*, contrarius in reip. vel re quacunque gerenda sensus et artes adversae. ἀντιπολιτεῖαι, simultates.

ἀντιπολιτεύομαι, f. εύσομαι, adversor alicui in administronda republica, contrariam factionem sequor, contrario modo rempubl. administro: reclamo, refragor, intercedo: artes, coepta, instituta alicujus contrariis labefacto.

ἀντίπονος, ον, (πόνος) qui laboris loco est. τὸ ἀντίπονον, merces.

ἀντιπορεύομαι, f. εύσομαι, contra eo, vado in contrariam partem: resisto, refragor. Xen.

ἀντιπορία, idem *dub.* lect. Orph. Arg. 136.

ἀντιπορθέω, f. ήσω, (πέρθω) vasto vicissim.

ἀντίπορθμος, ον, (πορθμός) oppositus ultra mare, ut Sicilia Italiae.

ἀντίπορος, ον, (πόρος) contra gradiens, in contrariam partem tendens, *dub. signif.* 2) oppositus, e regione situs.

ἀντίπους, οδος, ὁ, ἡ, (ἀντί, πούς) adversa vestigia figens, pedes nobis vertens, v. ἀντίποδες.

ἀντιπρακτικός, ή, όν, (ἀντιπράσσω) adversarius, inimicus.

ἀντίπραξις, εως, ἡ, refragatio, oppugnatio, animus hostilis.

ἀντιπράσσω, f. ξω, contra facio, in contrarium laboro: resisto, repugno, renitor, officio. Etiam in *Med.*

ἀντιπρεσβεύομαι, f. εύσομαι, e contrario legatos mitto, qui se. alios legatos impediant, oppugnent etc.

ἀντιπρεσβευτής, οῦ, ὁ, prolegatus.

ἀντιπροβάλλομαι, (βάλλω, *irreg.*) contra propono et nomino designandum.

ἀντιπροβολή, ῆς, ἡ, nominatio alterius contra alterum, ut rejectio judicum. Plato.

ἀντιπρόειμι, (εἶμι) ex adverso prodeo, s. progredior.

ἀντιπροθυμέομαι, alterius vice curo: officium, gratiam acceptam refero studio meo, Aen. Tact.

ἀντίπροικα, *adv.* (προῖκα) nullo fere pretio, vili pretio.

ἀντιπροκαλέομαι, (καλέω, *irreg.*) vicissim provoco, optione provoco, vicissim conditionem stipulor, restipulor.

ἀντιπρόκλησις, εως, ἡ, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti. A praec.

ἀντιπροπίνω, (πίνω, *irreg.*) mutuo propino.

ἀντιπροσαγορεύω, resaluto, vicissim saluto.

ἀντιπροσαμάομαι, (ἀμάω) contra aggero terram v. c. arbori, terram aliam in pristinum locum superaddo, accumulo, Xen. Oec. 17, 13. σα vel

ἀντιπρόσειμι, (εἶμι) contra in aciem eo, invicem adeo.

ἀντιπροσειπεῖν, (εἰπεῖν, *irreg.*) resalutare, mutuo adloqui.

ἀντιπροσελαύνω, e contraria parte adequito.

ἀντιπροσερεῖν, (ἐρεῖν, *irreg.*) fut. ad ἀντιπροσειπεῖν

ἀντιπροσέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) e contraria parte accurro, accedo.

ἀντιπροσκυνέω, vicissim adoro, veneror.

ἀντιπροσφέρω, (φέρω, *irreg.*) vicissim adfero, ἀντιπροσενεγκεῖν, Xenoph. Conv. 5, 9.

ἀντιπρόσωπος, ον, oppositam faciem habens, adversus, ex adverso stans s. veniens: contraria fronte alium adspiciens.

ἀντιπροσώπως, *adv.* ab ἀντιπρόσωπος. Eur. Ph. 1419.

ἀντιπρότασις, εως, ἡ, opposita propositio.

ἀντιπροτείνω, vicissim porrigo, v. c. manum.

ἀντιπροτίθημι, contra, vicissim propono, v. c. edicta.

ἀντίπρῳρος, ον, (πρῷρα) qui proram habet in aliquem conversam: adversus: conspicuus, qui est ante oculos. Eurip.

ἀντίπτωμα, τος, τό, (πίπτω) ruina. ap. τοὺς ὁ.

ἀντίπτωσις, εως, ἡ, figura, quae Casus permutat. Gramm.

ἀντιπτωτικῶς, *adv.* Casuum permutatione facta.

ἀντίπυγος, ον, (πυγή) adversas clunes habens.

ἀντιπυκτεύω, repugno adversor, obluctor.

ἀντίπυλος, ον, (πύλη) appositam januam s. portam habens, januae oppositus.

ἀντιπυνθάνομαι, (πυνθάνομαι, *irreg.*) contra interrogo, percunctor.

ἀντίπυργος, ον, quod turri opponi et comparari potest.

ἀντιπυργόω, contra munio, turres aedifico.

ἀντιπυρσεύω, vicissim signum ignibus do. Polyb.

ἀντιρρητορεύω, contra concionor. Joseph. de Macc. 6.

ἀντιρρέπω, in contrariam partem vergo.

ἀντιρρέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, *irreg.*) contra fluo.

ἀντιρρηθῆναι, aor. pass. ab ἀντειπεῖν.

ἀντίρρησις, εως, ἡ, contradictio, responsio contra dicens: refutatio: altercatio, refragatio, controversia.

ἀντιρρητικός, ή, όν, refutatorius: obloqui amans.

ἀντίρρινον, ου, τό, (ῥίν) herba ita dicta, quod semine est vituli naribus simili.

ἀντιρροία, ἡ, refluxus. Theophr. de vent. p. 413.

ἀντιρροπία, ας, ἡ, nisus in contrariam partem, aequilibrium.

ἀντίρροπος, ον, (ῥέπω) in contrariam partem vergens: aequipollens, aequale pondus, seu libramentum habens, aequilibris.

ἀντιρρόπως, *adv.* aequa vi, aequaliter.

ἀντισαίζω, f. άσω, (ἰσάζω) idem quod ἀντισόω.

ἀντισέβομαι, vicissim colo.

ἀντισεμνύνομαι, f. νοῦμαι, gravitati gravitatem oppono liberaque contumacia respondeo, gravitatem prae se ferenti pari gravitate occurro: vicissim glorior et me jactito.

ἀντισηκόω, f. ώσω, (σηκόω) quasi ad aequilibriam rependo, ex aequo rependo: reficio. 2) ex aequo libror, Blomf. Gloss. ad Aesch. Pers. 443.

ἀντισήκωμα, τος, τό, aequipondium; remuneratio.

ἀντισήκωσις, εως, ἡ, adaequatio in pondere: repensio, remuneratio.

ἀντισημαίνω, f. ανῶ, contra significo, significationem do in contrariam partem. 2) contrarium et adversum futuri praesagium edo.

ἀντισήπω, mutuo putrescere facio, Galen.

ἀντίσιγμα, τό, antisigma, signa inversum, cf. Miscell. crit. a Seebodio edita, 1, s. p. 84. sq.

ἀντισιωπάω, f. ήσω, alternis sileo, ut et alius loqui possit, Ar. Lys. 527.

ἀντισκευάζομαι, (σκευάζομαι) contra instruo, apparo.

ἀντισκοτέω, (σκότος) tenebras adfundo, *c. dat.*

ἀντισκώπτω, f. ψω, vicissim mordacibus dictis incesso.

ἀντισοφίζομαι, f. ίσομαι, sophismatis certo contra, sophismatis contra sophistam argumentor: fraudi fraudem oppono.

ἀντισοφιστής, οῦ, ὁ, qui contra sophismatibus certat, qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum, qui callide oppugnat. A praec.

ἀντισόω, f. ώσω, (ἰσόω) aequo, exaequo, parem reddo, part. pass. ἀντισούμενος, par.

ἀντίσπασις, εως, ἡ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum; revulsionem medici vocant in arte sua.

ἀντίσπασμα, ατος, τό, distenctio, ut ἀντιπερίσπασμα. 2) caussa dissidii vel discordiae. 3) quicquid contra dicitur, vel dici potest, quicquid alicui opponitur, ut sententiam mutet, adversatio.

ἀντισπασμός, οῦ, ὁ, i. q. σπασμός, convulsio.

ἀντισπαστικός, ή, όν, Antispastis constans.

ἀντίσπαστος, ον, (σπάω) in contrarium abstractus. 2) contra nitens. 3) pes prosodicus, e jambo et trochaeo constans. 4) ἀντίσπαστον, τό, mutuum osculum, sed ex genere eo, quod καταγλώττισμα dicitur; Hesych.

ἀντισπάω, f. άσω, in contrariam partem traho, revello, in diversum averto. 2) contrarius sum, repugno, dissideo. 3) reprehendo. 4) i. q. ἀντέχω, firmiter teneo *c. gen.*

ἀντισπεύδω, f. εύσω, contra contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto.

ἀντισπόδιον, τό, quod cineris seu spodii vicem sustinet.

ἀντίσποδος, ον, cineris vicem praestans, qui est pro cinere.

ἀντισπουδάζω, obstrecto: contra aliquem studeo, studio meo adversor alicui.

ἀντισταθμέω, f. ήσω, rependo.

ἀντιστάθμησις, εως, ἡ, i. q. ἀντισήκωσις.

ἀντισταθμίζω, f. ίσω, rependo, repenso.

ἀντίσταθμος, ον, aequale pondus habens. 2) aequipollens, aequivalens, aequalis, seu paris momenti. *c. gen.*

ἀντιστασιάζω, f. άσω, contrariam factio

nem moveo, vel sequor.

ἀντιστασιαστής, οῦ, ὁ, qui est contrariae factionis. A praec.

ἀντιστάσιος, ον, idem quod ἰσόῤῥοπος, ejusdem ponderis, par, *dub.* lect. Max. Tyr. 4, 1.

ἀντίστασις, εως, ἡ, (ἀνθίστημι) resistentia, obluctatio, renixus, obstaculum. 2) comparatio. 3) intentio. 4) factio contraria.

ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui est contrariae factionis.

ἀντιστατέω, f. ήσω, obsisto, obluctor, reluctor, contra eo in praelium. 2) factiosus sum, factiones cogo. A seq.

ἀντιστάτης, ου, ὁ, (ἀνθίστημι) reluctator, adversarius.

ἀντιστατικός, ή, όν, vim reluctandi habens, adversarius.

ἀντίστερνον, ου, τό, spina dorsi, quae pectori opponitur. 2) carnes ossi pectoris insidentes, aut utrimque adpositae.

ἀντιστήριγμα, ατος, τό, fulcimentum, seu firmamentum sustinendae molis, ne corruat.

ἀντιστηριγμός, οῦ, ὁ, renisus, Dion. Hal. de comp. 119.

ἀντιστηρίζω, f. ίξω, contra fulcio, renitor. 2) protego.

ἀντιστοιχέω, f. ήσω, oppositus sum in serie docenda e regione: ex adverso respondeo, *de choris*.

ἀντιστοιχία, et ἀντιστοιχεία, ας, ἡ, duarum rerum opposita collocatio.

ἀντίστοιχος, ον, (στοῖχος) a regione oppositus. 2) aequalis.

ἀντιστοίχως, *adv.* opposita serie.

ἀντίστομος, ον, (στόμα) os, seu faciem adversam habens.

ἀντιστρατεύομαι, f. εύσομαι, (στρατεύω) expeditionem suscipio contra aliquem, adversor alicui, repugno, adversus milito. *Activum* habet App. pro: rursus inter milites lego aliquem.

ἀντιστρατηγέω, f. ήσω, imperatoris locum obtineo. 2) sum hostium dux, *c. dat.*

ἀντιστράτηγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris: propraetor, propraetora. 2) contrariae partis imperator, hostium imperator.

ἀντιστρατιώτης, ὁ, (στρατιώτης) miles exercitus hostilis, hostis.

ἀντιστρατοπεδεία, ας, ἡ, i. q. ἀντιστρατοπέδευσις.

ἀντιστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra ex adverso metor. Hinc,

ἀντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ, castrametatio adversum castra hostium, castra castris collata.

ἀντίστρεπτος, ον, inversus, conversus. τὰ ἀντίστρεπτα, machina quaedam, quae in omnes partes converti potest, Diod. 20, 91.

ἀντιστρέφω, f. ψω, in contrarium verto, obverto, converto, reciproco, retorqueo, retrorsus ago, seu repello. τὸ ἀντιστρέφον, argumentum, quod fit alterius argumento invertendo.

ἀντιστροφή, ῆς, ἡ, inversio, conversio retrorsum, reciprocatio. 2) Carminum choricorum ea pars, quae strophae respondet. 3) retorsio, figura rhetorica. 4) inversio structurae solitae ap. Gramm.

ἀντιστροφικά, τά, partes dramatum graecorum lyricae.

ἀντίστροφος, ον, oppositus, a regione situs, obversus, contrarius: ex adverso respondens: aequipollens, *c. dat.* et *gen.* 2) ἡ ἀντίστροφος, i. q. ἀντιστροφή signif. 2.

ἀντιστρόφως, *adv.* inverse, reciproce. 2) contrario modo.

ἀντισυγκρίνω, comparo.

ἀντισυλλογίζομαι, f. ίσομαι, contrario syllogismo refuto.

ἀντισυλλογισμός, οῦ, ὁ, syllogismus contrarius. A praec.

ἀντισυμμαχέω, rursus adjuvo.

ἀντισυμποσιάζω, convivio instruendo aemulor *aliquem*, τὸν Πλάτωνα, Luc.

ἀντισυμφωνέω, f. ήσω, vicissim consentio.

ἀντισυναντάω, i. q. συναντάω, sed fortius.

ἀντισφαιρίζω, f. ίσω, pila contra ludo.

ἀντισφάττω, f. άξω, vicissim occido.

ἀντισφήν, ὁ, cuneus oppositus.

ἀντίσχεσθε, 2. plur. imperat. aor. 2. *Med.* ab ἀντέχω.

ἀντισχηματίζω, f. ίσω, eadem figura contra utor, imitor figuram alterius.

ἀντισχηματισμός, οῦ, ὁ, imitatio ejusdem figurae.

ἀντισχυρίζω, f. ίσω, e contrario adfirmo, seu corroboro, obfirmo. *Med.* πρός τι, obnitor.

ἀντισχύω, f. ύσω, obnitor viribus, contra nitor, obluctor, resisto: 2) vinco. (υ in fut. producitur.)

ἀντίσχω, *poet.* pro ἀντέχω.

ἀντισώζω, f. ώσω, (σώζω, irreg.) vicissim servo: instauro.

ἀντίταγμα, τος, τό, quod alicui opponitur, quo vim alterius arcemus.

ἀντιτακτικός, ή, όν, vim repugnandi habens.

ἀντιταλαντεύω, f. εύσω, rependo, aequali pondere retribuo.

ἀντιτάλαντος, ον, (τάλαντον) qui paris, seu aequalis est ponderis, paris momenti, aequalis.

ἀντιταλάντωσις, ἡ, aequilibrium, Olympiod. ad Plat. Phaedon.

ἀντιταμίας, ου, ὁ, proquaestor.

ἀντίταξις, εως, ἡ, (ἀντιτάσσω) aciei instructio adversus hostem. 2) repugnantia, refragatio.

ἀντίτασις, εως, ἡ, (ἀντιτείνω) reluctatio, adversatio.

ἀντιτάσσω, f. άξω, ex adverso instruo ad praelium, bellum gero: oppono. *Med.* ἀντιτάσσομαι, me oppono, obedire recuso, resisto, refragor.

ἀντιτείνω, f. τενῶ, (τείνω, *irreg.*) in contrariam partem tendo, seu traho: vicissim tendo, obtendo, oppono. 2) *intrans.* renitor, repugno, refragor, oppositus sum.

ἀντιτειχίζω, f. ίσω, contra moenibus munio, contra munio, munitionem oppono.

ἀντιτείχισμα, ατος, τό, munitio alteri opposita. A praec.

ἀντιτέμνω, (τέμνω, *irreg.*) remedium praebeo, ap. Eurip. de medico. conf. ἀντίτομον, ab herbis, quae in potionem conciduntur.

ἀντιτέρπω, f. ψω, (τέρπω, *irreg.*) vicissim delecto.

ἀντίτευχος, ον, (τεῦχος) contrarius. Poll.

ἀντιτεχνάζω, f. άσω, alterius artificiis alia oppono, contra machinor. Etiam in *med.* Hdt.

ἀντιτεχνάω, f. ήσω, i. q. ἀντιτεχνάζω.

ἀντιτεχνέω, f. ήσω, aliquem in arte quapiam aemulor, eandem artem exerceo.

ἀντιτέχνησις, εως, ἡ, aemulatio alterius eandem artem profitentis. 2) contraria machinatio, contraria molitio. A praec.

ἀντίτεχνος, ον, (τέχνη) adversarius alicui in arte quapiam, aemulus, contrarius commodis alicujus.

ἀντιτίθημι, ex adverso pono, τινί τι. 2) comparo, confero: pono rem aliquam loco alterius, τί τινος.

ἀντιτιμάω, f. ήσω, vicissim honoro: vicissim beneficiis orno: contra aestimo.

ἀντιτίμημα, ατος, τό, aestimatio litis, quam reus actoris aestimationi opponit, mulcta, quam reus sibi contra actorem statuit. A praec. (Antepen. longa.)

ἀντιτίμησις, εως, ἡ, aestimatio opposita: inprimis aestimatio litis, quam reus actoris aestimationi, quae vocabatur τίμησις, opponit. (Antepen. longa.)

ἀντίτιμος, ον, (τιμή) contra aestimans, rependens, puniens. 2) ejusdem pretii, aequalis pretio, *c. gen.* τὸ ἀντίτιμον, quod poena contra obrogatur.

ἀντιτιμωρέω, f. ήσω, (τιμωρέω) vicissim ponio, poenas reposco. *Med.* vicissim vindictam sumo, *c. acc.*

ἀντιτινάσσω, vicissim percutio, reconcutio, f. l. Eur. Bacch. 622.

ἀντιτίνω, (τίνω, *irreg.*) vicissim luo, vicissim pendo. *Med.* vicissim vindictam sumo, τί τινος, ab aliquo propter aliquid, Aesch. Ag. 1274. (Penultimam *Attici* corripiunt.)

ἀντίτισις, εως, ἡ, mutua poenae luitio. A praec.

ἀντίτιτος, ον, vicissim punitus. Ab eodem.

ἀντιτιτρώσκω, (τιτρώσκω) vicissim vulnero, Heliod. 7, 27.

ἀντιτίω, f. ίσω, (τίω: *irreg.*) vicissim s. contra aestimo: vicissim punio seu ulciscor, vicissim poenas sumo. *Pass.* vicissim poenas luo. (De prosodia vide sub τίω.)

ἀντιτολμάω, f. ήσω, (τολμάω) contra audeo, adversor alio audacia audaciae alicuius, audacter obsisto.

ἀντίτολμος, ον, (τόλμα) adversarius.

ἀντίτομον, ου, τό, (ἀντιτέμνω) antidotum, remedium. Hom. h. Cer. 229. Pind. P. 4. 49.

ἀντιτανύομαι, adversor, renitor.

ἀντίτονος, ον, (ἀντιτείνω) in contrarium tendens, renitens.

ἀντιτοξεύω, f. εύσω, contra sagittas mitto.

ἀντιτορέω, (τορέω, *irreg.*) transfodio, perfodio, *c. gen.* Il. 5, 337. 2) penetro, *c. acc.* Il. 10, 267. Hom. h. Merc. 178.

ἄντιτος, ον, (ἀνά et τίνω, pro *obs.* ἀνάτιτος) repensus, vicissim punitus. ἄντιτα ἔργα, ultio, Hom.

ἀντιτρέφω, f. ψω, (τρέφω, *irreg.*) vicissim alo, alimenta reddo.

ἀντιτρέχω, f. θρέξομαι, (τρέχω, *irreg.*) curro contra, seu in contrariam partem.

ἀντιτρυτανεύω, f. εύσω, (τρυτάνη) rependo, compenso.

ἀντιτυγχάνω, f. τεύξομαι, (τυγχάνω, *irreg.*) vicissim adipiscor, vicissim adsequor.

ἀντιτυπέω, f. ήσω, (ἀντίτυπος) repercutio, relido. 2) renitor, resisto, *c. dat.*

ἀντιτυπής, ές, ictum repellens, repercutiens: durus, difficilis, refractarius.

ἀντιτυπία, ας, ἡ, renixus: durities, asperitas: contrarietas: repercussio.

ἀντίτυπον, ου, τό, exemplum, exemplar, typus et figura, signum rei alterius: exemplum ex alio expressum. *Neutr.* a seq.

ἀντίτυπος, ον, (τύπτω) ictum repellens, repercutiens: refractarius, durus, asper: ex adversum positus: contrarius, adversa-

rius: eandem formam et figuram habens, similis.

ἀντιτύπτω, repercutio.

ἀντιτύπως, *adv.* repercussive, cum repercussione: cum renixu: dure, aspere.

ἀντιτωθάζω, (τωθάζω) vicissim dicteriis incesso. Conon. narrat. 49.

ἀντιφάνεια, ἡ, species repercussa in aqua vel in speculo, quae alias dicitur ἔμφασις.

ἀντιφάρμακον, ου, τό, resistens venenis, quod venenis resistit; remedium.

ἀντίφασις, εως, ἡ, (ἀντίφημι) responsio, contra dictio.

ἀντιφατικός, ή, όν, contradictorius. *Vox dialecticorum.* Ab eodem.

ἀντιφερίζω, f. ίσω, (ἀντιφέρω) obviam me offero. 2) contendo, concerto, aequiparo me, oppono: par sum, ut ἰσοφ. *Constr.* τινί vel παρά τινι, Pind. P. 9, 88.

ἀντίφερνα, ων, τά, (φερνή) ea, quae vicissim a marito sponsae dotis loco dantur.

ἀντίφερνος, ον, (φερνή) dotis locum sustinens.

ἀντιφέρω, (φέρω, *irreg.*) offero, oggero, regero, ἀντιφέρομαι, obviam me fero, offero me, occurro, resisto.

ἀντιφεύγω, (φεύγω, *irreg.*) alterius loco in exsilium eo.

ἀντίφημι, respondeo: contradico.

ἀντιφθέγγομαι, f. ξομαι, obloquor, contradico. 2) vicissim sonum edo, resono, de echo: respondeo, reclamo.

ἀντίφθεγμα, ατος, τό, echo.

ἀντίφθογγος, ον, vicissim sonum edens: contrarium sonum edens.

ἀντιφιλέω, ήσω, redamo, vicissim amo.

ἀντιφίλησις, εως, ἡ, redamatio, mutuus amor.

ἀντιφιλοδοξέω, f. ήσω, gloriae cupiditate certo cum aliquo, vel aemulor cum aliquo.

ἀντιφιλονεικέω, f. ήσω, contendo cum aliquo: pertinaciter et contentiose resisto.

ἀντιφιλοσοφέω, contraria statuo, arguor, doceo, contrariae sectae addictus sum.

ἀντιφιλοσοφία, ας, ἡ, secta philosophorum alteri contraria.

ἀντιφιλόσοφος, ον, sectae contrariae addictus, philosophus alteri contraria defendens.

ἀντιφιλοτιμέομαι, invicem certo, seu contendo, aemulor cum aliquo: ex adverso largior: munificentia cum aliquo certo.

ἀντιφιλοφρονέομαι, vicissim amore complector.

ἀντιφλέγω, f. ξω, vicissim illustro, veluro.

ἀντιφονεύω, vicissim interficio.

ἀντίφονος, ον, caedem compensans: qui pro caede rependitur. 2) vicissim occidens.

ἀντιφορά, ἡ, relatio, oppositio.

ἀντιφορικῶς, *adv.* idem quod ἀντιφραστικῶς.

ἀντιφορτίζομαι, f. ίσομαι, (φορτίζω) pro pretio rerum venditarum alias merces emo et mecum asporto.

ἀντίφραγμα, τό, (ἀντιφράσσω) septum oppositum.

ἀντιφράζω, f. άσω, (φράζω, *irreg.*) per contrarium loquor, contraria adpellatione nomino.

ἀντίφραξις, εως, ἡ, (ἀντιφράσσω) obstructio, oppositio.

ἀντίφρασις, εως, ἡ, (ἀντιφράζω) oppositio, objectio: adversitas. 2) figura grammatica, qua quid ex contrario adpellatur.

ἀντιφράσσω, f. ξω, contra obstruo, obstructioni aliam oppono: obstruo, oppono.

ἀντιφραστικῶς, *adv.* est κατ' ἀντίφρασιν.

ἀντιφρίσσω, (φρίσσω, *irreg.*) contra pilos erigo, abhorreo ab aliqua re.

ἀντίφρουρος, ον, (φρουρός) qui est loco custodis. 2) contrariam, aut aequalem custodiam habens.

ἀντίφρων, ον, (φρήν) hostili animo.

ἀντιφυλακή, ῆς, ἡ, mutua custodia, custodia, quae fit ex altera parte.

ἀντιφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ) custos oppositus, vel ab altera parte expositus.

ἀντιφυλάσσω, f. άξω, contra, vel vicissim custodio. ἀντιφυλάσσομαι, vicissim caveo.

ἀντιφυτεύω, f. εύσω, vicissim gigno vel planto.

ἀντιφύω, (φύω, *irreg.*) contra progigno. *med.* contra, vel diverso modo nascor. τὸ ἀντιπεφυκός, quod diversae naturae est.

ἀντιφωνέω, f. ήσω, (φωνέω) contra dico: contra sono: respondeo, etiam literis.

ἀντιφώνησις, εως, ἡ, (ἀντιφωνέω) contradictio: sonus contrarius: responsio.

ἀντιφωνία, ας, ἡ, (ἀντίφωνος) responsio: sonus contrarius.

ἀντίφωνον, ου, τό, ecloga ex Psalmo aliquo in Liturgiis Graecorum, qua sacerdoti chorus respondet.

ἀντίφωνος, ον, contra sonans: respondens: qui est diversae vocis, dissonus.

ἀντιφωτισμός, οῦ, ὁ, adversum lumen, id est, quod sit ante oculos positum.

ἀντιχαίρω, (χαίρω, *irreg.*) pariter gaudeo. Etiam in *Med.*

ἀντιχαλεπαίνω, contra saevio: vicissim succenseo.

ἀντιχαρίζομαι, f. ίσομαι, gratiam repono, beneficium rependo, mutuam gratiam refero.

ἀντίχαρις, ιτος, ἡ, beneficii remuneratio.

ἀντιχασμάομαι, vicissim oscito.

ἀντίχειρ, ειρος, ὁ, pollex, ex ἀντί et χείρ, *manus*, quod oppositus est et adversus reliquis quatuor digitis.

ἀντιχειροτονέω, f. ήσω, contraria scisco suffragia ferendo, refragor.

ἀντιχειροτονία, ας, ἡ, refragatio, suffragatio contraria.

ἀντίχθων, ονος, ἡ, opposita pedibus nostris terra, terra antipodum. οἱ ἀντίχθονες i. q. οἱ ἀντίποδες.

ἀντίχορδος, ον, (χορδή) quasi contrarias chordas habens, contrarium sonum chordis edens: contrarius. 2) consonus, respondens.

ἀντιχορηγέω, f. ήσω, (χορηγέω) in choragio certo, vel aemulor.

ἀντιχορηγός, ον, antichoragus, aemulus alterius choragi, qui in choragio certat cum alio chorago; de choragis aliarum tribuum, qui eodem tempore fabulas edunt suo sumtu.

ἀντιχορία, ας, ἡ, opposita chori pars. 2) quod opposita chori pars canit.

ἀντίχρη, vulgo ἀντιχρῇ, impers. sufficit, Hdt.

ἀντίχρησις, εως, ἡ, (χρῆσις) mutuus usus.

ἀντιχρησμοδοτέω, oracula contra edo.

Ἀντίχριστος, ου, ὁ, Antichristus, Christi adversarius, Pseudo-Christus.

ἀντιχρόνισμα, ατος, τό, (χρόνος) temporis pro tempore positio, figura grammatica.

ἀντιχρονισμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀντιχρόνισμα.

ἀντιχρώζω, contra coloro.

ἀντιψάλλω, psallo vicissim: alteri in psallendo respondeo: plaudo vicissim.

ἀντίψαλμος, ον, qui vicissim canitur, ex adverso respondens carmini. A praec.

ἀντιψέγω, vicissim invideo, vel reprehendo.

ἀντιψηφίζομαι, f. ίσομαι, contra decerno, contra statuo, seu scisco, refragor.

ἀντίψηφος, ον, adversarius, qui alteri refragatur.

ἀντίψυχος, ον, (ψυχή) vicem animae praestans, qui pro altero se devovet et mori cupit. 2) qui pro anima, s. vita datur.

ἀντιψύχω, f. ξω, (ψύχω, *irreg.*) vicissim refrigero. (ῡ)

ἀντλέω, f. ήσω, (ἄντλος) haurio, exhaurio: 2) exhaurio laborem, exantlo.

ἄντλη, ἡ, i. q. ἄντλος.

ἄντλημα, ατος, τό, (ἀντλέω) haustus. 2) haustrum.

ἄντλησις, εως, ἡ, haustus, actio hauriendi.

ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, haustrum nauticum, *it.* haustor.

ἀντλητήριον, ου, τό, vas ad hauriendum, haustrum.

ἀντλητήριος, ία, ιον, (ἀντλέω) ad hauriendum pertinens.

ἀντλητής, οῦ, ὁ, i. q. ἀντλητήρ.

ἀντλία, ας, ἡ, vel ἄντλεια, ας, ἡ, hauriendi sentinam actio: ministerium et poena hauriendi sentinam. 2) sentina: in universum, coenus, Ar. mare, Eur.

ἀντλίον, ου, τό, haustrum.

ἄντλον, ου, τό, sentina.

ἄντλος, ου, ὁ, sentina. 2) mare. Eurip. 3) haustrum. 4) manipulorum acervus. ἐν ἄντλῳ τιθέναι, intimo loco habere.

ἀντοδύρομαι, (ὀδύρομαι) contra lamentor. (ῡ)

ἀντοικοδομέω, alterius loco aedifico, si quid collapsum, vel periculum sit, ne diruatur, v. c. murus in obsidione.

ἀντοικοδομία, ας, ἡ, exstructio muri talis, qualis ante dicta cf. ἀντοικοδομέω: dicitur et in *plur.* de obsessis, quum pro muris per arietes dejectis intra struunt alios.

ἄντοικος, ον, (οἶκος) ex adverso habitans.

ἀντοικτείρω, i. q. ἀντοικτίζω.

ἀντοικτίζω, f. ίσω, vicissim misereor. ἀντοικτίζομαι, vicissim miseror.

ἀντοίομαι, (οἴομαι, *irreg.*) contra, aliter opinor.

ἀντολή, ῆς, ἡ, oriens, *Ion.* p. ἀνατολή.

ἀντολίη, ης, ἡ, *Ion.* oriens. A praec.

ἄντομαι, (ἄντα) occurro, obvius fio. *c. dat.* et *gen.* 2) supplico. *c. accus.* rei.

ἀντομματέω, f. ήσω, (ὄμμα) oculis rectis adversis intueor. 2) obnitor, obsisto, ut ἀντοφθαλμέω. Constitut. Apostol. 6, 2.

ἀντόμνυμι, f. ἀντομόσω, (ὄμνυμι, *irreg.*) juro vicissim; proprie de juramento calumniae.

ἀντωμοσία, ας, ἡ, (ἀντόμνυμι) proprie jusjurandum de calumnia a parte rei. cf. ἀντωμοσία.

ἀντονίνημι, (ὀνίνημι, *irreg.*) contra s. vicissim utilitatem praesto. Liban.

ἀντονομάζω, f. άσω, (ὀνομάζω) nomen commuto: contrario vel alio nomine adpello crimen objectum.

ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua nomen proprium ponitur pro communi, aut contra. cf. Bast Greg. p. 399.

ἀντοργίζομαι, f. ίσομαι, vicissim irascor.

ἀντορύσσω, f. ξω, contra, e diverso fodio.

ἀντορχέομαι, f. ήσομαι, vicissim, vel contra salto, s. saltationem alterius imitor, ut simiae faciunt.

ἀντοφείλω, (ὀφείλω, *irreg.*) vicissim de-

beo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod officium.

ἀντοφθαλμέω, f. *ήσω*, coram intueor: contra intueor, oculos obverto: obluctor, obnitor: audacter contra eo, non timeo, *item*, contemno, etiam pecuniam, dona, *τινί* et *πρός τινα*. A seq.

ἀντόφθαλμος, ον, adversis oculis intuens, obtuens: 2) qui est ante oculos, coram.

ἀντοχεύς, ὁ, i. q. *ἀντιλαβεύς*.

ἀντοχή, ῆς, ἡ, (*ἀντέχω*) mutua retentio, seu firma, tenax adprehensio vel retentio.

ἀντοχυρόω, f. *ώσω*, e contrario munio.

ἀντραῖος, αία, αῖον, (*ἄντρον*) cavernosus.

ἀντρέπω, *contr.* p. *ἀνατρέπω*.

ἀντριάς, άδος, ἡ, quae libenter in antris versatur.

ἀντροδίαιτος, ον, (*ἄντρον*, *δίαιτα*) in spelunca vivens.

ἀντροειδής, ές, (*ἄντρον*, *εἶδος*) antri formam habens.

ἄντροθι, *adv.* ex antro.

ἄντρον, ου, τό, antrum, caverna, spelunca.

ἀντροπαία, ἡ, *poet.* p. *ἀνατροπή*, *dub.* lect. Aesch. Sept. 691.

ἀντροφυής, ές, (*φύω*) in antris natus.

ἀντροχαρής, ές, (*χαίρω*) antris gaudens, libenter in antris agens.

ἀντρώδης, ες, cavernosus.

ἀντυγωτός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, colligatus, ut orbes rotarum, ferro. Suid. Hesych. A seq.

ἄντυξ, γος, ἡ, orbiculus additus summae sellae currus, a quo habenae suspendi possint, si currus sistendus sit. 2) currus. 3) ambitus aliarum rerum, orbis, fornix. 2) i. q. *ζυγὸν κιθάρας*, Valck. Eur. Hipp. 1131.

ἀντῳδή, ῆς, ἡ, cantus, qui alteri occinitur, carmen alteri respondens.

ἀντῳδός, ον, qui cantu mutuo respondet, qui occinit.

ἀνταθέω, (*ὠθέω*, *irreg.*) repello, renitor, obnitor.

ἀντώθησις, εως, ἡ, repulsio, Nicet.

ἄντωμος, ον, (*ὦμος*) humeros adversos habens. 2) i. q. *ἄντοικος*.

ἀντωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum de calumnia a parte rei vel accusati; a parte actoris est *διωμοσία*. cf. Ruhnk. ad Tim. p. 38.

ἀντωνέομαι, f. *ήσομαι*, (*ὠνέομαι* *irreg.*) vicissim, vel contra emo: in auctione mercor contra licendo: emo loco alterius.

ἀντωνυμία, ας, ἡ, (*ὄνομα*) Pronomen, pars orationis.

ἀντωνυμικός, ή, όν, ad Pronomen pertinens, pronominalis. Reperitur et *ἀντωνυμιακός*. A praec.

ἀντωνυμικῶς, *adv.* usu pronominis, loco pronominis.

ἀντωπέω, f. *ήσω*, (*ἀντωπός*) obtueor, contra intueor.

ἀντώπιος, ον, obtuens, adversus. Ab eodem.

ἀντωπόν, *adv.* adversa facie, e regione, ex adverso. Ab eodem.

ἀντωπός, όν, (*ὤψ*) exadversum intuens.

ἄντωσις, εως, ἡ, (*ἀντωθέω*) repulsus.

ἀντωφελέω, f. *ήσω*, vicissim adjuvo: refero gratiam, beneficium rependo, *τινά*.

ἀνυβριστί, *adv.* ita, ut quis contumelia non adficiat.

ἀνύβριστος, ον, (*ὑβρίζω*) contumeliae expers. 2) *act.* contumelia non adficiens.

ἀνυγίαστος, ον, (*ὑγιάζω*) insanabilis.

ἀνυγραίνω, (*ὑγραίνω*) rursus humecto, madefacio.

ἀνυγρασμός, ὁ, madefaciendi actio irrigatio.

ἀνύδατος, ον, (*ὕδωρ*) aqua carens. (ῠ)

ἀνυδρεύομαι, (*ὑδρεύω*) ex fonte haurio, exhaurio.

ἀνύδρευτος, ον, (*ὑδρεύω*) non rigatus.

ἀνυδρία, ας, ἡ, aquae inopia, ariditas. A seq.

ἄνυδρος, ον, (*ὕδωρ*) aridus, siccus, aqua carens.

ἀνυκτερος, ον, (*νύκτερος*) non caliginosus. *dub.*

ἄνυλος, ον, (*ὕλη*) silva carens, non silvosus. 2) expers materiae, incorporeus.

ἀνυμέναιος, ον, (α pr. et *ὑμέναιος*) carens honoribus nuptialibus, justos hymenaeos non passus.

ἄνυμι, *ἄνυμαι*, i. q. *ἀνύω*. Hinc *ἤνυτο*, perficiebatur, Od. 5, 243.

ἀνυμνέω, f. *ήσω*, (*ὑμνέω*) celebro, laudo, decanto.

ἀνύμφευτος, ον, (α pr. et *νυμφεύω*) innuptus.

ἄνυμφος, ον, (α pr. et *νύμφη*) qui sponsam non habet, expers connubii. 2) quae nuptum dari nequit, illocabilis.

ἀνυπαίτιος, ον, (α pr. et *ὑπαίτιος*) insons, innocens.

ἀνύπαρκτος, ον, (α pr. et *ὑπάρχω*) qui nuspiam est, commentitius. 2) qui in rerum natura esse nequit.

ἀνυπαρξία, ας, ἡ, essentiae privatio, interitus. Ex iisd.

ἀνύπεικτος, ον, (α pr. et *ὑπείκω*) immitis, indomitus, non cedens.

ἀνυπεξαιρέτως, *adv.* sine exceptione.

ἀνυπέραρτος, ον, (*ὑπεραίρω*) non supra modum elatus.

ἀνυπέρβατος, ον, (*ὑπερβαίνω*) non transgrediens, Diog. L. 7, 93.

ἀνυπέρβλητος, ον, (α pr. et *ὑπερβάλλω*) insuperabilis, invictus: incredibilis, eximius.

ἀνυπερβλήτως, *adv.* magnopere, summopere, vehementissime. A praec.

ἀνυπερήφανος, ον, (α pr. et *ὑπερήφανος*) minime superbus. Basil. ep. 267.

ἀνυπερθεσία, ας, ἡ, (α pr. et *ὑπερτίθημι*) ira, quae differri s. contineri nequit: ira gravis, vehemens.

ἀνυπέρθετος, ον, qui differri et procrastinari nequit. Ex iisd.

ἀνυπερθέτως, *adv.* sine mora, absque dilatione et cunctatione: incunctanter.

ἀνυπέρθητος, ον, i. q. *ἀνυπέρβλητος*.

ἀνυπεροψία, ἡ, (*ὑπεροψία*) quum quis non superbus est.

ἀνυπεύθυνος, ον, (α pr. *ὑπό* et *εὐθύνη*) legibus non obnoxius, qui rationem reddere non tenetur. 2) innoxius.

ἀνυπευθύνως, *adv.* cum summa libertate agendi, quae velis, ut rationem reddere nemini cogare, ita ut non sis obnoxius: libere, quasi nemini sis obnoxius.

ἀνυπήκοος, ον, (α pr. et *ὑπήκοος*) non obediens, non obtemperans.

ἀνυπηλιφής, ές, vel *ἀνυπήλιφος*, ον, (*ὑπαλείφω*) pice non obductus.

ἀνύπηνος, ον, (α pr. et *ὑπήνη*) imberbis.

ἀνυπηρέτητος, ον, (α pr. et *ὑπηρεσία*) ministris carens.

ἀνυπνόω, (*ὑπνόω*) expergefio de somno.

ἀνυποδήματος, ον, i. q. *ἀνυπόδητος*, A. B. 82. 17.

ἀνυποδησία, et *ἀνυποδεσία*, ας, ἡ, (*ἀνυπόδητος*) pedum nuditas, quum calceos nullos gerimus.

ἀνυποδητέω, vel *ἀνυποδετέω*, calceis careo, vel non utor, non sum calceatus. Ab eodem.

ἀνυπόδητος, et *ἀνυπόδετος*, ον, (α pr. et *ὑποδέω*) non calceatus, qui est nudis pedibus. Posterior forma improbatur a Gramm. v. Lobeck. Phryn. p. 445.

ἀνυπόδικος, ον, (*δίκη*) liti vel accusationi non obnoxius, cui lis intendi nequit.

ἀνυπόθετος, ον, (α pr. et *ὑποτίθημι*) non suggestus, non spurius. 3) sine subjecto, sine hypothesi.

ἀνύποιστος, ον, (*ὑποφέρω*) intolerabilis, non ferendus.

ἀνυποίστως, *adv.* intolerabiliter.

ἀνυπόκριτος, ον, (α pr. et *ὑποκρίνομαι*) minime simulatus, non fucatus: non fictus, sincerus.

ἀνυποκρίτως, *adv.* sine simulatione.

ἀνυπομένητος, ον, (α pr. et *ὑπομένω*) intolerabilis.

ἀνυπομόνητος, ον, qui sustineri nequit, intolerabilis. 2) impatiens, qui tolerare nequit. Ex iisdem.

ἀνυπονόητος, ον, (α pr. et *ὑπονόητος*) non suspicans, incuriosus v. c. futuri. 2) non suspectus, non provisus, inopinatus.

ἀνυπονοήτως, *adv.* non suspiciose. 2) inopinato, insperato, improviso.

ἀνυπόπτευτος, ον, (α pr. et *ὑποπτεύω*) non suspectus, suspicione vacans.

ἀνύποπτος, ον, (*ὕποπτος*) idem et *act.* nihil mali de aliquo cogitans.

ἀνυπόπτως, *adv.* citra suspicionem. A praec.

ἀνυποσημείωτος, ον, (α pr. et *ὑποσημειόω*) non adnotatus.

ἀνυπόστατος, ον, (α pr. et *ὑφίστημι*) intolerabilis. 2) cujus impetus, vis sustineri nequit, invictus. 3) fundamento carens, Polyb. 4) theologis, qui subsistere non potest, subsistentiam non habet.

ἀνυπόστολος, ον, (α pr. et *ὑποστέλλομαι*) qui in dicendo nil timet, nulla utitur dissimulatione, qui libere loquitur.

ἀνυποστόλως, *adv.* sine timore, libere: citra praevaricationem: nihil remittendo.

ἀνυπόστρεπτος, ον, non revertens, non remeans.

ἀνυπόστροφος, ον, (α pr. et *ὑποστρέφω*) irremeabilis, irreparabilis.

ἀνυπότακτος, ον, (α pr. et *ὑποτάσσω*) refractarius, indomitus. 2) confusus, perturbatus, ordine carens. Polyb.

ἀνυποτίμητος, ον, (α pr. et *ὑποτιμάω*) non census, non aestimatus. 2) cui lis aestimata non est, mulcta vel poena non aestimata. 3) impunitus, unde: effrenis v. c. insolentia, impietas. (ῑ)

ἀνυποτιμήτως, *adv.* impune: licenter, libere.

ἀνύπουλος, ον, (α pr. et *ὕπουλος*) non simulatus, sincerus; sine suspicione, sine vitio occulto.

ἀνύπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (*ἀνύω*, et *πούς*) qui pedibus celeriter conficit. Hesych.

ἀνυποφόρητος, ον, (*ὑποφορέω*) intolerabilis.

ἀνύπτιος, ον, (*ὕπτιος*) non resupinus, Diog. L. 7, 64.

ἀνυσίεργος, ον, (*ἄνυσις*, *ἔργον*) laboriosus, efficax in agendo.

ἀνύσιμος, ον, (*ἀνύω*) expeditus, efficax: utilis.

ἀνυσίμως, *adv.* efficaciter, strenue: utiliter, cum effectu et emolumento.

ἄνυσις, εως, ἡ, (*ἀνύω*) perfectio, effe-

atio: efficacitas, effectus, efficacia: profectus, commodum: finis.

ἀνύστακτος, ον, (νυστάζω) non obdormiens, Scr. eccl.

ἀνυστέον, adj. verb. ab ἀνύω, perficiendum.

ἀνυστικός, ή, όν, efficax, effectum magnum et celerem habens.

ἀνυστός, όν, qui effici potest, facilis, promtus.

ἀνυτικός, ή, όν, efficax, utilis. Xen.

ἀνύτω, Att. ἀνύτω, (Pors. Eur. Phoen. 1170.) i. q. ἀνύω, in praes. et impf. ἠνυτόμαν τροφαῖς, adolescebam, Aesch. Ag. 1170. cf. Soph. Ant. 231. 804. Forma ἀνύτ-τω barbara est, v. Porson. Append. ad Toup. Em. Suid. p. 497. (⏑ ⏑ –)

ἀνυφαίνω, (ὑφαίνω) retexo. 2) rursus vel denuo texo. Plat. Phaedo p. 87. D.

ἀνύφαντος, ον, (α pr. et ὑφαντός) non textus, intextus.

ἀνύφαμμος, ον, (ὕφαμμος) non arenosus. dub.

ἀνυψόω, f. ώσω, elevo, erigo, sublevo.

ἀνύω, f. ύσω, Att. ἀνύω, vel ἀνύτω, Att. ἀνύτω, in praes. et impf., poet. ἄνυμι, (ἄνω) perficio, ad finem perduco, conficio, perago, ἔργον, Od. 5, 243. 2) conficio, perdo, interficio, Od. 24, 71. 3) iter conficio, migro, ubi supplendum ὁδόν, πορείαν, Od. 15, 294. 4) contingo, assequor, φίλον, γέρας, Soph. 5) c. partic. οὐκ ἀνύω φθονέουσα, Il. 4, 56. invidendo nil proficio. ἄνυε πράττων, fac celeriter, Ar. ἀνύσας τρέχε, curre celeriter, properans curre, Ar. Plut. 229. Sic etiam ἀνύειν absolute ponitur pro σπεύδειν, properare, festinare. 6) c. inf. στρατὸς ἄνυσε περᾶν, exercitus hoc perfecit, ut trajiceret, i. e. trajecit, Aesch. Pers. 718. – Med. mihi aliquid perficio, ad meum usum aliquid perago, Od. 16, 373. Ar. Plut. 196. Aesch. Pr. 706. Soph. Tr. 996. Plat. Phaed. p. 69. D. (alpha et ypsilon ubique corripiuntur.)

ἄνω, i. q. ἀνύω, perficio, ad finem perduco, finio, ἦνον ὁδόν, Od. 3, 496. Frequentius pass. quod praeter Hom. etiam Herodotus habet, 1, 190. De etymologia v. Buttmann Lexil. I. p. 271. (α producitur; semel tantum Il. 18, 473. correptum invenitur.)

ἄνω, adv. (ἀνά) sursum: supra, in loco superiore: de tempore, olim, prius. οἱ ἄνω, superi, dii. Attici ἄνω καὶ κάτω, vel sine copula ἄνω κάτω ad inconstantiam et perpetuam mutationem significandam adhibent, Plat. Ph. 96. A. Protag. 356. D. Gorg. 493. A. Demosth. Phil. 1. 12. 3. Olynth. 1. 6. 3. Dinarch. p. 13. R. 2) Jungitur et c. gen. ap. seriores, Dionys. Hal. Ant. Rom. 1, 56. ἄνω θαλάττης ἔθει, loca mediterranea cursu petere coepit. Philetae. Athen. p. 79. 8. ἄνω γόνατος ἀμφίξει. – Compar. ἀνωτέρω, superl. ἀνωτάτω. (⏑ –)

ἀνῶ, conj. aor. 2. ab ἀνίημι. (⏑ –)

ἄνωγα, perfectum epicum cum significatione praesentis, (de cujus derivatione vide Buttmann. Lexil. I. p. 293.) jubeo, hortor, c. acc. pers. et c. inf. Soph. Tr. 1247., sed Od. 20, 139 et ap. Ap. Rh. etiam c. dat. pers. Formatio admodum est anomala; Perf. nunquam augmento ornatur, 1 plur. ind. ἄνωγμεν, imperat. ἄνωχθι, ἀνωγέτω, ἀνώγετε, et irreg. ἀνώχθω, ἄνωχθε, quasi ab ἀνώγημι. Plusquamperf. ἠνώγειν, vel sine augmen. ἀνώγειν, Ion. ἠνώγεα, cum significatione imperfecti. Huc accedunt duo propria imperfecta ἤνωγον et ἠνώγεον, quasi ab ἀνώγω et ἀνωγέω. fut. ἀνώξω, aor. 1. ἤνωξα.

ἀνώγαιον, τό, vel ἀνώγεον, τό, vel ἀνώγεων, ω, τό, vel ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, (ἄνω, γαῖα, γῆ) proprie quodcumque supra terram est; ita vocatur: editior domus locus, coenaculum, vel ipsa domus alta: aedificium editum et ventis pervium, ut granarium. Callisthenes teste Suida dixit pro ἀναγκαῖον, custodia.

ἀνῷγεν, 3 sing. impf. p. ἀνέῳγεν, ab ἀνοίγνυμι, Il. 14, 168.

ἀνωγέω, praes. absol. v. ἄνωγα.

ἀνώγεων, ω, τό, i. q. ἀνώγαιον, quod vide.

ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, i. q. ἀνώγαιον, quod vide.

ἀνωγή, ῆς, ἡ, (ἄνωγα) jussum, adhortatio.

ἀνώγημι, thema absol. v. ἄνωγα.

ἄνωγμεν, 1 plur. syncop. ab ἄνωγα.

ἀνώγω, thema obsol. vide ἄνωγα.

ἀνῳδός, όν, (α pr. et ᾠδή) non canens, epith. avis.

ἀνωδυνής, ές, (α pr. et ὀδύνη) dolores non sentiens: doloris expers.

ἀνωδυνία, ας, ἡ, doloris absentia. A seq.

ἀνώδυνος, ον, (α pr. et ὀδύνη) doloris expers: qui dolores non sentit, sine dolore. 2) dolores pellens.

ἀνωδύνως, adv. sine dolore. A praec.

ἄνωθεν, adv. (ἄνω) desuper, superne, e loco superiori: coelitus, e coelo. 2) a principio, altius repetendo: denuo, rursum. οἱ ἄνωθεν, dicuntur majores nostri, omnino, veteres, antiqui, prisci. Dor. ἄνωθα. (⏑ – ⏑)

ἀνωθέω, f. αθήσω, vel ώσω, (ἀνά et ὠθέω, irreg.) sursum impello. 2) repello, retrudo.

ἀνώθησις, εως, ἡ, impulsio sursum versus. 2) repulsio. A praec.

ἀνωϊστί, adv. clam, inopinato, insperato. A seq.

ἀνώϊστος, ον, (α pr. et οἴομαι) inopinatus, improvisus. 2) non visus, latens, i. q. ἄφραστος. 3) i. q. ἀνοιστός, ab ἀναφέρω, prolatus, relatus, ἀνωΐστου γενομένης ἐς τὴν Πυθίην, quum ad Pythiam esset relatum, Hdt. 6. 66. ubi tamen alii ἀνοιστοῦ legendum esse censent.

ἀνωΐστως, adv. inopinato, praeter opinionem.

ἀνώλεθρος, ον, (α pr. et ὄλεθρος) interitus expers, interitui non obnoxius.

ἀνωμαλής, ές, (α pr. et ὁμαλός) non planus, salebrosus, confragosus: inaequalis, non aequabilis: irregularis, ap. Gramm.

ἀνωμαλία, ας, ἡ (ἀνώμαλος) asperitas: inaequalitas: inconstantia: aberratio a regula.

ἀνωμαλίζω, (ὁμαλίζω) aequale reddo, exaequo.

ἀνώμαλος, ον, i. q. ἀνωμαλής.

ἀνωμαλότης, ητος, ἡ, idem quod ἀνωμαλία.

ἀνωμαλόω, i. q. ἀνωμαλίζω, exaequo. Hinc subst. ἀνωμάλωσις, Aristot. polit. 2, 10.

ἀνωμάλως, adv. salebrose: inaequaliter, inaequabiliter: contra regulam.

ἀνωμάλωσις, εως, ἡ, (ἀνά, ὁμαλόω) aequalis distributio.

ἄνωμος, ον, (ὦμος) humero carens.

ἀνωμοτί, adv. sine jurejurando. A sequ.

ἀνώμοτος, ον, (α pr. et ὄμνυμι) injuratus: non adactus jurejurando, citra jusjurandum.

ἄνωνις, ἡ, i. q. ὄνωνις.

ἀνωνόμαστος, ον, (α pr. et ὀνομάζω) quasi innominabilis, nefandus: qui sine nomine est.

ἀνωνυμί, et ἀνωνυμεί, adv. sine nomine.

ἀνωνυμία, ἡ, quum quid sine nomine est, defectus nominis.

ἀνώνυμος, (α pr. et ὄνομα, pro quo Aeol. ὄνυμα) expers nominis, sine nomine: non nominatus, inceleber. ἀνώνυμα, etiam dicuntur, quae narrantur, suppresso nomine ejus, a quo veniunt, aut ad quem pertinent: ut indicium ἀνώνυμον.

ἄνωξις, εως, ἡ, jussum, i. q. ἀνωγή.

ἀνώξω, fut. irreg. ab ἄνωγα, quod vide.

ἄνωομαι, i. q. ἄνω, ἀνύω, Hom. h. Ap. 209. si lectio vera. (ῠ)

ἀνώπιον, τό, (ὤψ) locus supra portam, vide προνώπιον.

ἀνωρία, ας, ἡ, intempestivitas. A seq.

ἄνωρος, ον, (α pr. et ὥρα) intempestivus: immaturus, praecox.

ἀνώροφος, ον, (α pr. et ὄροφος) tectum non habens.

ἀνωρροθία, ας, ἡ, (ἄνω, ῥόθος) unda, quae ad summam navis marginem attollitur.

ἀνωρρεπής, ον, (ἄνω, ῥέπω) sursum vergens, resupinus.

ἀνωρύομαι, (ἀνά et ὠρύομαι) magno cum ululatu exclamo: graviter ejulo, lamentor. (ῡ)

ἀνῶσαι, Ion. p. ἀνοῖσαι, inf. aor. 1. ab ἀναφέρω, Hdt.

ἀνώσαντες, part. aor. 1. ab ἀνωθέω.

ἀνώτατος, η, ον, summus, supremus. superl. ab ἄνω.

ἀνωτάτω, adv. in supremo loco, superlat. ab ἄνω.

ἀνωτερικός, ή, όν, supernus.

ἀνώτερος, α, ον, superior, comp. ab ἄνω.

ἀνωτέρω, adv. superius, compar. ab ἄνω.

ἀνωφέλεια, ἡ, inutilitas, Diog. L. 9, 78.

ἀνωφελής, ές (α pr. et ὠφελέω) inutilis, infructuosus, incommodus: damnosus.

ἀνωφέλητος, ον, (ὠφέλεια) non adjutus, nullo commodo adfectus; inutilis: quo nemo utitur.

ἀνώφελος, ον, i. q. ἀνωφελής.

ἀνωφελῶς, adv. inutiliter, nullo commodo.

ἀνωφέρεια, ας, ἡ, adscensus, acclivitas. A seq.

ἀνωφερής, ές, (ἄνω et φέρω) ad superna tendens, acclivis, sursum ferens.

ἀνώφλιον, τό, (φλιά) limen superius, Suid.

ἀνώφοιτος, ον, (ἄνω et φοιτάω) sursum tendens.

ἀνωφορέομαι, sursum feror, Eustath. nisi potius duabus vocibus scribendum sit.

ἀνώφορος, ον, idem quod ἀνωφερής.

ἄνωχθι, ἀνώχθω, ἄνωχθε, imperat. ab ἄνωγα, quod vide.

ἀνώχυρος, ον, (α pr. et ὀχυρός) non munitus: intutus, indefensus.

ἄξεινος, ον, Ion. p. ἄξενος.

ἀξεναγώγητος, ον, (α pr. et ξεναγωγέω) non ductus ab hospite, non receptus.

ἀξενία, ας, ἡ, inhospitalitas, inhumanitas erga peregrinos. A seq.

ἄξενος, ον, inhospitalis, inimicus, saevus hospitibus. 2) cui non est hospes, a quo suscipiatur.

ἄξεστος, ον, (ξέω) radendo non politus.

ἀξία, ας, ἡ, dignitas, meritum, dignatio. 2) aestimatio, justum pretium. 3) voluntas, desiderium, v. ἀξιόω.

ἀξιαγάπητος, ον, (ἀγαπάω) amore dignus.

ἀξιάγαστος, ον, (ἀγαστός) admiratione dignus: memorabilis. ἀξιάγαστον, operae

pretium.
ἀξιάκουστος, ον, (ἄξιος, ἀκούω) auditu dignus: memorabilis.
ἀξιακροάτος, ον, (ἄξιος, ἀκροάομαι) dignus, qui audiatur.
ἀξιαπόλαυστος, ον, (ἀπολαύω) dignus, quo fruaris.
ἀξιαφήγητος, ον, *Ion.* ἀξιαπήγ. (ἄξιος et ἀφηγέομαι) dignus memoratione, memorabilis.
ἀξιεπαίνετος, ον, (ἐπαινέω) dignus laude. *dub.*
ἀξιέπαινος, ον, (ἔπαινος) laude dignus.
ἀξιεπιθύμητος, ον, (ἄξιος, ἐπιθυμέω) dignus, qui expetatur. (ῡ)
ἀξιέραστος, ον, (ἔραμαι) dignus amore, amabilis.
ἀξιήκοος, ον, (ἀκοή) auditu dignus.
ἀξινάριον, ου, τό, parva ascia, dolabella. *Dim.* a seq.
ἀξίνη, ης, ἡ, ascia, dolabra, securis. (ῑ)
ἀξινίδιον, ου, τό, ascia parva. *Dimin.* a praec.
ἀξινομαντεία, ας, ἡ, divinatio per secures.
ἀξιοβίωτος, ον, idem quod βιωτός, vitalis, dignus vita, ob quem vita agatur.
ἀξιοδάκρυτος, ον, deflendus, lacrimabilis.
ἀξιόεργος, ον, dignus labore; par labori, operi.
ἀξιόζηλος, ον, dignus aemulatione, imitatione, appetitione: optabilis, praeclarus.
ἀξιοζήλως, *adv.* laudabiliter, praeclare.
ἀξιοζήλωτος, ον, idem quod ἀξιόζηλος.
ἀξιοθάνατος, ον, morte dignus.
ἀξιοθαύμαστος, ον, dignus admiratione.
ἀξιοθέατος, ον, (ἄξιος et θεάομαι) spectatu dignus, spectabilis.
ἀξιοθρήνητος, ον, dignus lamentatione, lamentabilis.
ἀξιοθριάμβευτος, ον, (θριαμβεύω) dignus, de quo triumphus agatur.
ἀξιοκαταφρόνητος, ον, (καταφρονέω) dignus, qui contemnatur.
ἀξιοκοινώνητος, ον, (ἄξιος, κοινωνέω) dignus, quocum communicemus, dignus, cujus consortium expetamus.
ἀξιόκτητος, ον, (ἄξιος, κτάομαι) dignus, qui quaeratur et possideatur, digno vel justo pretio quaesitus vel quaerendus
ἀξιόλεκτος, ον, (ἄξιος et λέγω) dictu dignus, laudabilis. Hesych. *dub.*
ἀξιόληπτος, ον, (λαμβάνω) receptu dignus.
ἀξιόλογος, ον, mentione dignus, memorabilis, laudabilis: non adspernandus, praestans, magni pretii, honestus, egregius. ἀξιόλογον, operae pretium. ἀξιολογώτατος, dignissimus, perfectissimus.
ἀξιολόγως, *adv.* egregie, ita ut sit mentione dignum, laudabiliter.
ἀξιομακάριστος, ον, (ἄξιος et μακαρίζω) dignus, quem beatum omnes praedicent, beatus.
ἀξιομάχητος, ον, i. q. ἀξιόμαχος, v. l. Herodoti 7, 236.
ἀξιόμαχος, (ἄξιος et μάχομαι) par viribus, idoneus ad pugnam.
ἀξιομισής, ές, (μισέω) dignus odio.
ἀξιομίσητος, ον, i. q. ἀξιομισής. (ῑ)
ἀξιόμισος, ον, i. q. ἀξιομισής.
ἀξιομνημόνευτος, ον, (ἄξιος et μνημονεύω) memorabilis, commemorabilis.
ἀξιόνικος, ον, (ἄξιος et νίκη) victoria dignus: idoneus ad victoriam adipiscendam, ἀξιόνικον, palmarium.
ἀξιοπαθέω, merita patior, Schol. Soph. Aj. 112.
ἀξιοπενθής, ές, (πενθέω) luctu dignus, lugubris.
ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, species, auctoritas fide digna. A seq.
ἀξιόπιστος, ον, (ἄξιος, πιστός) fide dignus, gravis: dignus, cui credatur aliquid, cujus fidei mandetur: verisimilis: certus: severus, honestus, idoneus.
ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, i. q. ἀξιοπιστία, *poet.*
ἀξιοπίστως, *adv.* fideliter, ita ut fide sit dignum.
ἀξιόποινος, ον, (ἄξιος, ποινή) poena dignus: qui meritas poenas accipit.
ἀξιοπραγία, ας, ἡ, rerum honestarum susceptio, actio.
ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ, dignitas. A seq.
ἀξιοπρεπής, ές, (πρέπω) dignus, decorus, laude dignus.
ἀξιοπρεπῶς, *adv.* digne, decore. A praec.
ἀξιοπροστατευτος, ον, (ἄξιος et προστατεύειν) imperio dignus: praeside vel antistite dignus.
ἀξιόρατος, ον, (ὁράω) videndo dignus.
ἄξιος, ία, ιον, (ἄγω, ἄξω, *appendo*) ejusdem ponderis, ejusdem pretii: *c. gen.* βοὸς ἄξιος, bovem pretio aequans, Hom. πλείστου, παντός. τοῦ παντὸς ἄξιον, quantivis pretii, ap. *Att.* Etiam cum ἀντί et inf. Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος, Il. 13. 446. Saepe quoque sine casu: dignus, aestimabilis, pretium s. aestimationem habens: mediocri pretio venalis, vilis, *Att.* 2) *metaph.* de moribus hominis, dignitate praeditus, dignus, honestus, decorus. ἄξιόν ἐστι *c. inf.* decet te. ἄξιόν ἐστι, aequum est ἄξιός εἰμι, *c. inf.* meritus sum, merui. ἐπ' ἀξίοις, merito.
ἀξιόσκεπτος, ον, (σκέπτομαι) dignus consideratione, seu animadversione, considerandus.
ἀξιοσπούδαστος, ον, (σπουδάζω) dignus studio, dignus quem studiose sectamur.
ἀξιοστρατήγητος, ον, dignus imperatore; imperatori laudem gignens.
ἀξιοστρατηγικός, ή, όν, i. q. ἀξιοστράτηγος.
ἀξιοστράτηγος, ον, (στρατηγός) dignus, qui ducis munere fungatur: imperatore dignus.
ἀξιοτέκμαρτος, ον, (ἄξιος, τεκμαίρω) probatus sufficientibus argumentis, probabilis.
ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas: dignatio
ἀξιοτίμητος, ον, (τιμάω) honore dignus, pretiosus. (ῑ)
ἀξιότιμος, ον, (τιμή) honore dignus.
ἀξιοφίλητος, ον, amore dignus.
ἀξιόχρεως, ων, (χρεία) dignus, idoneus, utilis: fide dignus. 2) satis magnus et amplus, i. q. ἀξιόλογος. 3) i. q. ἄξιος, dignus, *c. gen.* et *c. inf.*
ἀξιόω, f. ώσω, (ἄξιος) dignor, dignum censeo, τινά τινος. Ponitur etiam *absol.* sine gen. rei, aestimo, honoro, τινά, Soph. Aj. 1114. 2) dignum, meritum vel aequum censeo aliquid; hinc, postulo, peto, desidero, volo, c. inf. etiam futuri, Lobeck. post Phryn. p. 747. 748. cf. Schaefer ad poet. gnom. p. 16. Sic quoque *med.* me aliqua re dignum esse puto, opto, desidero. 3) statuo, existimo, puto: inpr. ap. philosophos, demonstratum s. verum esse statuo, cf. ἀξίωμα.
ἀξιφής, ές, (ξίφος) ense carens: qui sine gladio peragitur.
ἀξίφυλλος, ον, *contr.* p. ἀεξίφυλλος, Aesch. Ag. 707. si lectio vera.
ἀξίωμα, ατος, τό, (ἀξιόω) aestimatio: dignitas, pretium, auctoritas, honos, meritum. 2) voluntas, postulatio, supplex oratio, preces, desiderium. 3) existimatio, opinio, placitum: effatum, pronunciatum, quod nulla demonstratione eget; axioma.
ἀξιωματικός, ή, όν, (ἀξίωμα) dignitate, auctoritate praeditus, unde ἀξιωματικοί pro senatoribus et aliis honoratis accipiuntur: dignatione et majestate venerandus, honorarius. 2) in precibus consumtus sc. sermo, supplex oratio, preces. 3) ad axioma pertinens, constans ex axiomatibus, axiomata dicens.
ἀξιωματικῶς, *adv.* cum auctoritate, cum dignitate. 2) pro axiomate, ap. Dialecticos.
ἀξίως, *adv.* merito, digne, prout dignum est. 2) modico et salubri pretio.
ἀξίωσις, ἡ, (ἀξιόω) aestimatio, dignatio: honos, qui alteri habetur, e. g. salutatio honorifica. 2) dignitas, auctoritas, pretium, honor; praerogativa: significatio, vis verborum. 3) opinio, inpr. de se virtutibusque suis. 4) postulatio, rogatio. 5) i. q. ἀξίωμα, signif. 3.
ἀξόανος, ον, (α pr. et ξόανος) sculptili imagine carens; ephitheton templi.
ἀξονήλατος, ον, (ἄξων, ἐλαύνω) axe agitatus. Aesch. Sup. 196.
ἀξόνιος, ία, ιον, (ἄξων) ad axim pertinens.
ἄξοος, ον, (α pr. et ξέω) non politus.
ἀξυγκρότητος, ον, pro ἀσυγκρ. (συγκροτέω) qui conflatus, seu contusus, coactus non est: qui conflari. seu cogi nequit: non densus, de genere dicendi: inexercitatus, de militibus.
ἀξύλευτος, ον, (ξυλεύω) Epith. silvae incaeduae, in quam nemo lignatum ivit, in qua ligna non caeduntur.
ἀξυλία, ας, ἡ, (ἄξυλος) lignorum inopia.
ἀξύλιστος, ον, unde nemo ligna petiit, i. q. ἀξύλευτος.
ἄξυλος, ον, (α pr. et ξύλον) non lignarius ligno carens. 2) i. q. ἀξύλευτος, lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit, Il. 11, 155.
ἀξύμβατος, ον, i. q. ἀσύμβατος.
ἀξύμβλητος, ον, i. q. ἀσύμβλητος.
ἀξύνετος, ον, vid. ἀσύνετος.
ἄξυνος, ον, (ξυνός) non sociabilis, non communis.
ἄξυρος, ον, (ξυρέω) irrasus, intonsus: sine novacula.
ἄξυστος, ον, (ξύω) irrasus, rudis, impolitus, non laevigatus.
ἄξων, ονος, ὁ, (ἄγω, ἄξω) axis. 2) οἱ ἄξονες, i. q. κύρβεις, tabulae ligneae Athenis, in quibus leges perscriptae erant, quaequaa circumagi poterant.
ἄογκος, ον, tenuis, materiae expers, Hippocr.
ἄοδμος, ον, (α pr. et ὀδμή) odore carens, inodorus.
ἀοζέω, ministro, ministerio fungor, servio. A seq.
ἄοζος, ὁ, i. q. θεράπων, minister, inpr. minister sacrificiorum, Aesch. Ag. 239. cf. ἀοσσέω.
ἄοζος, ον, (ὄζος) qui est sine nodis, enodis: ramis carens. Dicitur etiam ἄνοζος.
ἀοιδή, ῆς, ἡ, (ἀείδω) cantus. 2) carmen. 3) fama. Hinc *contr.* ᾠδή.
ἀοιδιάω, *poet.* p. ἀείδω. cano, canto. A praec.

ἀοίδιμος, ον, celeber, decantatus, famosus.

ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, (ἀοιδή, τίθημι) poeta, qui componit cantilenas.

ἀοιδόμαχος, ον, (μάχομαι) qui cantando certat.

ἀοιδοπόλος, ον, (ἀοιδή, πολέω) qui versatur circa carmina, poeta.

ἀοιδός, οῦ, ὁ, (ἀείδω) vates, poeta, cantor. Vox proprie est *adj.*, hinc ἡ ἀοιδός, vates, poetria, Soph. O. T. 36. *compar.* ἀοιδότερος, α, ον, *superl* ἀοιδότατος, η, ον, canendi peritior, peritissimus: etiam *pass.* cantu celebratior, celebratissimus. 2) i. q. ἐπῳδός, qui incantationibus medelam adfert, Soph. Tr. 1001.

ἀοιδοσύνη, ης, ἡ, cantio, cantilena.

ἀοιδοτόκος, ον, (τίκτω) carmina gignens vel excitans.

ἀοίκητος, ον, (α pr. et οἰκέω) non habitatus, desertus, inhabitabilis.

ἄοικος, ον, (οἶκος) domo et familia carens: extorris: pauper.

ἄοιμος, ον, (οἶμος) invius, vastus: ineffabilis.

ἀοινέω, (ἄοινος) vino abstineo, vino non utor.

ἀοινία, ας, ἡ, abstinentia a vino.

ἄοινος, ον, (οἶνος) vino carens: abstemius: sobrius.

ἀοκνία, ας, ἡ, strenuitas. A seq.

ἄοκνος, ον, (ὄκνος) impiger: intrepidus: indefessus.

ἀόκνως, *adv.* impigre. A praec.

ἀολλέω, f. ήσω, (ἀολλής) congrego, confertam multitudinem concieo, Hesych. cf. Brunck. ad Ap. Rh. 1, 863.

ἀολλήδην, *adv.* confertim, simul. A seqq.

ἀολλής, ές, i. q. ἀθρόος, semper in *plur*, conferti, congregati, cuncti, densi, frequentes.

ἀολλίζω, f. ίσω, congrego, convoco, colligo: accumulo: *Pass.* congregor, confertim convenio.

ἀομβρία, ἡ, i. q. ἀνομβρία, pluviae inopia, Aristot. h. a. 8, 27.

ἄοπλος, ον, (ὅπλον) inermis.

ἄοπος, ον, (ὄψ) qui nullam vocem edit, mutus. 2) invisibilis, visus expers.

ἄοπτος, ον, (ὄπτομαι) invisibilis.

ἄορ, ἄορος, τό, (ἀείρω) ensis, gladius, (quoniam ex loro, cui nomen erat ἀορτήρ, dependebat.) Hom. 2) Apud seriores dicitur latiori significatu de quovis instrumento, ut ὅπλον, e. g. de tridente, Callim. cf. χρυσάωρ. (Alpha in casibus disyllabis ab Hom. semper breve; in trisyllabis in arsi longum, in thesi breve est, Il. 10, 484. 11, 240. Inde ab Hesiodo (sc. 221.) disyllabi quoque casus in arsi cum alpha longo inveniuntur, ubi scribendum est ἆορ. Monosyllabum per synizesin Hes. Theogn. 283.)

ἆορ, ἄορος, τό, vide ἄορ.

ἄορ, ἄορος, ὁ. Hinc invenitur accus. plur. ἄορας, Od. 17, 222. per metaplasmum, ut videtur, pro ἄορα, gladios. Sed jam veteres enarratores varie interpretati sunt, quorum alii λέβητας vel τρίποδας, alii *mulieres* (ut sit per transpositionem litterarum pro ὄαρας,) intelligebant. Immo nonnulli hiatum nihil veriti legerunt ἄορα.

ἀορασία, ας, ἡ, (ὁράω) caecitas. 2) ea conditio rei, ut oculis usurpari nequeat.

ἀόρατος, ον, (ὁράω) invisibilis: quem nefas est videre: invisitatus, quem ipsi non vidimus. 2) *act.* qui non videt.

ἀοράτως, *adv.* invisibiliter. (ᾶ)

ἀοργησία, ας, ἡ, (ὀργή) irae expers aut inaccessa animi sedatio, lenitudo.

ἀόργητος, ον, (ὀργή) qui non irascitur, aut irasci non solet, aut ad iram permoveri non potest: lenis: lentus. τὸ ἀόργητον, lenitas, moderatio irae.

ἀοργήτως, *adv.* sine ira, sedate, leniter.

ἀορία, ας, ἡ, tenebrae. ap. τοὺς ό. Jes. 59. 6.

ἀοριστάινω, (ἀόριστος) haesito, dubito.

ἀοριστέω, f. ήσω, (ἀόριστος) infinitus sum

ἀοριστία, ας, ἡ, infinitas, *opp.* ὁρισμός.

ἀοριστικός, ή, όν, (ἀόριστος) indefinitivus.

ἀόριστος, ον, (ὁρίζω) infinitus, indefinitus, innumerabilis. 2) ὁ, sc. χρόνος, aoristus, Gramm.

ἀοριστώδης, ες, i. q. ἀοριστικός, Ap. Dysc.

ἀορίστως, *adv.* infinite, indeterminate.

ἄορνος, ον, (ὄρνις) avibus carens. 2) ὁ, Avernus, lacus.

ἀορτέω, i. q. ἀείρω, unde vero nihil exstat nisi part. aor. 1. pass. ἀορτηθείς, suspensus, Archiae ep. 22.

ἀορτή, ῆς, ἡ, (ἀείρω) arteria magna, quae a sinistro cordis sinu oritur.

ἀορτηθείς, vide ἀορτέω.

ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀείρω) lorum, seu funis, quo ensis, vel clypeus, vel pera appenditur. 2) ἀορτῆρες ἵπποι, iidem qui σειραῖοι vel παρήοροι, funales equi.

ἀορτής, οῦ, ὁ, pera ab humeris dependens, Poll. 10, 137.

ἄορτο, v. ἀείρω.

ἄορτρα, τά, partes pulmonis utrimque suspensae, λοβοί.

ἀόρχης, ου, ὁ, (ὄρχις) cui testiculi exsecti sunt, eunuchus. Lob. Phryn. p. 186.

ἀοσμία, ας, ἡ, odoris defectus, odor nullus. 2) odor malus, foetor. A seq.

ἄοσμος, ον, (ὀσμή) odoris omnis expers. 2) odore gravis et foetidus. *Subst.* τὸ ἄοσμον, idem quod ἀοσμία.

ἀοσσέω, auxilior, *c. dat.* pers. (Derivatur ab ὄσσα, vel sumitur pro ἀοζέω.) Mosch. 4, 110.

ἀοσσητήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, adjutor. A praec.

ἄουτος, ον, (οὖς) carens auribus, auditu.

ἄουτος, ον, (οὐτάω) illaesus, non vulneratus.

ἀοχλησία, ας, ἡ. vacuitas a turbis, tranquillitas. Ex seq.

ἀόχλητος, ον, (ὀχλέω) qui turba et molestia vacat.

ἄοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, (ὄψ) visus expers, caecus.

ἀπαγγελεύς, ὁ, nuncius, Manetho 2, 263.

ἀπαγγελία, ας, ἡ, narratio etiam historici: recitatio, quae fit memoriter. 2) phrasis. 3) oratio, notatio, explicatio. A seq.

ἀπαγγέλλω, f. ελῶ, (ἀγγέλλω) adnuncio, refero, narro, etiam de historicis: pronuncio, enuncio: memoriter recito: salutem nuncio ab aliquo: praedico, celebro, laudo.

ἀπαγγελτέον, pronunciandum, renunciandum, *adj. verb.* ab ἀπαγγέλλω.

ἀπαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, index, nuncius. Ab eod.

ἀπαγγελτικόν, οῦ, τό, enunciatio. Ab eod.

ἀπαγγελτικός, ή, όν, commemorans, explicans, enunciativus.

ἄπαγε, *adv.* apage, apagesis: aufer: absit, ne feceris. Propr. imper. ab ἀπάγω.

ἀπαγής, ές, (πήγνυμι) qui non compactus, *item.* non rigidus, in altum erectus non est.

ἀπαγίδευτος, ον, (παγιδεύω) laqueo non captus.

ἀπαγινέω, f. ήσω, (ἀγινέω) abduco, aufero, *Ion.* p. ἀπάγω.

ἀπαγκαλίζομαι, (ἀγκαλίζομαι) in ulnis absporto, Eur. Heracl. 41. *dub.*

ἀπαγκυλόω, f. ώσω, curvo, obliquo.

ἀπαγκωνίζομαι, (ἀγκωνίζω) ulnis a me protrudo: ἀπηγκωνισμένῃ τῇ γλώττῃ, libero sermone, Philostr.

ἀπαγλαΐζω, f. ίσω, deturpo, deformo, ornatu privo.

ἄπαγμα, τό, fractura cruris, Chirurg. vet. p. 86.

ἀπαγνίζω, *Ion.* pro ἀφαγνίζω, quod vid.

ἀπάγνυμι, (ἄγνυμι) defringo.

ἀπαγόρευμα, ατος, τό, (ἀπαγορεύω) interdictum magistratus, edictum prohibitorium.

ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, interdictum, prohibitio. 2) renunciatio. 3) defatigatio. Ab eod.

ἀπαγορευτικός, ή, όν, prohibitorius, vetans. Ab eodem,

ἀπαγορεύω, f. εύσω, (ἀγορεύω) interdico, veto, τινὶ et τινὰ ποιεῖν τι, vel μὴ ποιεῖν τι, Xen. nego, abnuo. 2) abdico me aliqua re, τῷ πόνῳ et πρὸς τὸν πόνον. Etiam c. partic. λέγων, Xen. renuncio. Hinc 3) nego me ferre posse laborem, succumbo oneri, labori, viribus deficio, fatigor, plerumque c. part. De rebus: detritus, inutilis, multo usu confectus sum.

ἀπαγρεύω, f. εύσω, (ἀγρεύω) eripio, aufero, proprie quidem venatione.

ἀπαγριόω, f. ώσω, agreste reddo, effero, exaspero. ἀπαγριοῦμαι, efferor, exasperor.

ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, efferatio, exasperatio.

ἀπαγροικίζομαι, f. ίσομαι, (ἄγροικος) ad mores rusticos reducor.

ἄπαγρος, ον, (ἄγρα) infelix et infortunatus, proprie in venando. Hesych. cf. ἔπαγρος.

ἀπαγχονάω, (ἀγχόνη) strangulo, suffoco, fauces constringo.

ἀπαγχονίζω, f. ίσω, i. q. ἀπαγχονάω. 2) solvo me a laqueo.

ἀπάγχω, f. γξω, strangulo, suffoco, fauces constringo. *In medio*: strangulare se, laqueo sibi gulam frangere · ita aegro animo aut irato esse, ut parum absit, quin tibi laqueo vitam finias.

ἀπάγω, f. άξω, abduco, avoco. 2) abduco in carcerem, ad supplicium. 3) reduco. 4) pendo, solvo. 5) *intrans.* sc. ἑαυτόν, abeo, recedo.

ἀπαγωγή, ῆς, ἡ, abductio: abductio in carcerem, vel ad supplicium. 2) reductio. 3) pensio tributi. 4) reductio, ut reductio ad impossibile, ad absurdum, ap. Dialect. 5) libellus, quo quis magistratui aliquem defert, reum facit, imprimis furti. Salmas. de modo usur. c. 17.

ἀπαγωγός, οῦ, ὁ, expulsor, abductor.

ἀπαδεῖν, *Ion.* p. ἀφαδεῖν, inf. aor. 2. ab ἀφανδάνω, Hdt.

ἀπαΐδες, αἱ, i. q. πραπίδες, olim lectum Pind. 1, 161., ubi v. Boeckh.

ἀπᾴδω, (ᾄδω) in cantu discrepo. 2) dissentio, discrepo, abhorreo, *c. dat.*

ἀπαείρω, (ἀείρω) i. q. ἀπαίρω. *Med.* ἀπαείρομαι, discedo, πόλιος, ex urbe, Il. 21, 563.

ἀπαίζομαι, (ἀίζω) succresco.

ἀπαθανατίζω, f. ίσω, (ἀθανατίζω) reddo vel statuo immortalem: in Deos refero.

ἀπαθανάτισις, εως, ἡ, consecratio, relatio in Deos.

ἀπάθεια, ας, ἡ, (ἀπαθής) adfectum vacuitas: indolentia: stupor: tranquillitas animi.

Ἀπαθηναῖοι, ων, οἱ, Athenienses degeneres.

ἀπαθής, ές, (πάθος) non obnoxius adfectibus, carens passionum et adfectuum animi perturbatione; unde et placidus, lenis, velut ἔρως ἀπαθής. 2) illaesus, nullis malis obnoxius, expers mali et calamitatis: immunis, qui non commovetur aliqua re, *c. gen.* vel πρός, τινος. 3) impatiens, qui aegre patitur, *c. gen.* 4) τὰ ἀπαθῆ, verba neutra. 5) *act.* nulla mala excitans, innoxius.

ἀπάθητος, ον, (ἀπαθής) patiendi necessitati non obnoxius.

ἀπαθῶς, *adv.* sine ullo adfectu, ut ἀπαθῶς ὁρᾷν, non amore capi ejus, quem videos etc.

ἀπαί, *Praepos. poet.* a, ab, pro ἀπό.

ἀπαιγειρόομαι, (αἴγειρος) in alnum commutor.

ἀπαιδαγώγητος, ον, (παιδαγωγέω) qui regi vel institui nequit: indocilis, intractabilis: qui rectorem non habet.

ἀπαιδαγωγήτως, *adv.* sine institutione: indocte, imperite.

ἀπαιδαγωγος, ον, idem quod ἀπαιδαγώγητος.

ἀπαιδευσία, ας, ἡ, (παιδεύω) inscitia, imperitia.

ἀπαίδευτος, ον, (παιδεύω) ineruditus, imperitus, indoctus, rudis, parum callidus, ineptus.

ἀπαιδεύτως, *adv.* imperite, indocte.

ἀπαιδία, ας, ἡ, (ἄπαις) orbitas liberorum.

ἀπαιδοιόομαι, (τὰ αἰδοῖα) praeputium mihi reseco, vel resecari sino. 2) glandem penis nudo crebra Venere, unde 3) libidinosus sum.

ἀπαιδοτρίβητος, ον, (παιδοτρίβης) sub magistro non exercitatus: inexercitatus.

ἀπαιθαλόω, f. ώσω, (αἰθαλόω) comburo, torreo.

ἀπαιθερόω, puro aetheri simile reddo.

ἀπαιθριάζω, f. άσω, (αἴθριος) sereno, serenum reddo.

ἀπαιθύσσω, (αἰθύσσω) ventilo, concutio facem, sc. ignis excitandi causa.

ἀπαίθω, i. q. αἴθω, sed fortius, κεραυνοὶ ἀπαιθόμενοι, Q. Sm. 1, 693.

ἀπαίνυμαι, (αἴνυμαι) aufero, τί τινός: decerpo.

ἀπαιολάω, et έω, (αἰόλος) decipio, fraudo.

ἀπαιολή, ῆς, ἡ, fraus, impostura.

ἀπαιόλημα, τος, τό, i. q. ἀπαιολή.

ἀπαιόλησις, εως, ἡ, fraudatio, imprimis in mercede, usura etc.

ἀπαιρεθέω, *Ion.* p. ἀφαιρεθῶ, conj. aor. 1. pass. verbi ἀφαιρέω.

ἀπαιρεημένος, *Ion.* p. ἀφῃρημένος, part. perf. pass. ab ἀφαιρέω.

ἀπαίρω, (αἴρω) tollo, aufero. *med.* discedo, abeo, solvo, discedo navi: morior. Sic etiam in *activo*, ἀπαίρειν, subintellecto ἑαυτόν, *abire aliquo*, *c. gen.* χθονός, a terra, Eur. Cycl. 131. cf. Ruhnk. ad Tim. p. 153.

ἄπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, (παῖς) liberis carens.

ἀπαίσιος, ον, (αἶσα) infaustus, inauspicatus, mali ominis.

ἀπαισίως, *adv.* inauspicato. A praec.

ἀπαΐσσω, f. ξω, (ἀΐσσω) prosilio cum impetu: abeo. (De quantitate vide ἀΐσσω.)

ἀπαισχύνομαι, pudorem exuo. 2) prae pudore aliquid non facio, Plat. Gorg. p. 494. C.

ἀπαιτέω, f. ήσω, (αἰτέω) repeto, jure postulo, exigo tanquam meum.

ἀπαίτησις, εως, ἡ, exactio, repetitio.

ἀπαιτητέος, έα, έον, repetendus, efflagitandus.

ἀπαιτητικός, ή, όν, repetens, agens repetitorem, importunus exactionis.

ἀπαιτίζω, f. ίσω, postulo, exigo.

ἀπαίων, ωνος, ὁ, ἡ, paeane carens, ἀκτή, Soph.

ἀπαιώνιστος, ον, (παιωνίζω) paeane non celebratus, i. q. δύσφημος. Eur.

ἀπαιωρέω, (αἰωρέω) suspendo. *med.* et *Pass.* ἀπαιωροῦμαι, immineo, impendeo, dependeo.

ἀπαιώρημα, τος, τό, id quod dependet.

ἀπακμάζω, (ἀκμάζω) defloreo, debilitor, auct. Axiochi 9. ex v. l.

ἀπακμή, ῆς, ἡ, vigor decrescens.

ἀπακοντίζω, f. ίσω, jaculor, abjicio.

ἀπακριβόω, f. ώσω, diligenter aliquid facio, elaboro accurate: studiose exquiro. *Pass.* exacte respondeo.

ἀπακταίνω, (ἀκταίνω) robore careo nec movere me possum. 2) *trans.* celeri motu defatigo, Plat. de legg. 2. p. 672. C. ex Schneideri, ἀπακταίνῃ pro ἀποκταίνῃ legentis, conjectura, valde dubia. cf. Bekkeri app. crit. ad l. l.

ἀπακτέος, έα, έον, (ἀπάγω) retrahendus, abducendus.

ἄπακτος, ον, ablatus, abductus.

ἀπάλαιστος, ον, (παλαίω) lucta vel calliditate, imposturis invictus, insuperabilis.

ἀπαλαίστρος, ον, (παλαίστρα) palaestrae imperitus, inexercitatus.

* ἀπαλάλκω, thema *obs.* pro ἀπαλέξω, arceo, depello, unde extant 3 sing. ind. aor. 2. ἀπάλαλκε, et opt. ἀπαλάλκοι, τί τινος. Il. 21, 518. Reliqua tempora formantur ab ἀπαλέξω.

ἀπάλαμνος, ον, i. q. ἀπάλαμος, ἀνήρ, consilii inops, Il. 5, 597. iners; hinc etiam nefarius, scelestus; inhonestus, opp. καλός. 2) difficilis, impossibilis, Theogn. 281.

ἀπάλαμος, ον, (παλάμη) *propr.* manu carens, qui manu non utitur: hinc iners, industria carens, debilis: consilii inops. 2) de rebus i. q. ἀμήχανος, intractabilis, difficilis. (-◡◡◡, Hes. Op. 20.)

ἀπαλάομαι, (ἀλάομαι, *irreg.*) aberro, vagor.

ἀπαλγέω, f. ήσω, dedoleo, dolere desino, τί: animum despondeo, despero: dicitur et de stupore et inscitia summa, πρός τι.

ἀπάλγησις, ἡ, finis doloris.

ἀπαλείφω, f. ψω, deungo: deleo, oblitero.

ἀπαλέξησις, εως, ἡ, propugnaculum, auxilium.

ἀπαλεξίκακος, ον, a quo malum depelli non potest. Hesych. 2) i. q. ἀλεξίκακος, Orph H. 36, 5.

ἀπαλέξω, f. ξήσω, (ἀλέξω, *irreg.*) propulso, repello, arceo, τί τινος, sed etiam *c. acc.* pers. et *gen.* rei Od. 17, 364. Ad hoc verbum pertinet aor. ἀπάλαλκε, quem vide sub ἀπαλάλκω.

ἀπαλεύομαι, (ἀλεύω) devito, evito, effugio.

ἀπαληθεύω, f. εύσω, verum dico: verum exquiro.

ἀπαλθέομαι, f. ήσομαι, (ἀλθέω) curo.

ἀπαλία, ας, ἡ, (ἁπαλός) mollities.

ἀπαλίας, ου, ὁ, (ἁπαλός) haedus tenellus et delicatus, Diog. L. 8, 20.

ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ, (ἀπαλλάσσω) discessus, migratio: reconciliatio: liberatio: alienatio, quum rem, seu venditione seu alio modo, e jure nostro emittimus, et velut emancipamus.

ἀπαλλακτιάω, (ἀπαλλάσσω) liberari cupio.

ἀπαλλακτικός, ή, όν, liberandi vim habens, salutaris. Ab eod.

ἀπαλλακτικῶς, ἔχειν, liberari, defungi velle.

ἀπαλλάξ, *adv.* vicissim. Ab eod.

ἀπαλλαξείω, defungi cupio, volo discedere, liberari. Desiderativum a verbo ἀπαλλάσσω.

ἀπάλλαξις, εως, ἡ, (ἀπαλλάσσω) discedendi facultas, discessus, liberatio, omissio, alienatio.

ἀπαλλάσσω, *Att.* ἀπαλλάττω, f. άξω, (ἀλλάττω) libero, exsolvo, τινά τινος: dimitto, abire jubeo, amoveo, dimoveo, tollo e medio, finem impono, *c. acc.* Soph. Ant. 418. 2) *intr.* defungor aliqua re, liberor, exsolvo me, c. ἀπό, ἐκ vel cum partic. Hdt. 8, 68. 3) *Med.* abeo, discedo, cum ἐκ: vita defungor: ἀπαλλάττομαι τινός, relinquor ab aliquo, inferior sum: ἀπαλλάγηθι εἰπών, dic tandem, Eur. Cycl. 596. Plat.

ἀπαλλοτριόω, f. ώσω, abalieno, *c. genit.*

ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, abalienatio. A praec.

ἀπαλοάω, et ἀπαλοιάω, contero, confringo: tero, trituro. v. ἀλοιάω.

ἁπαλόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, mollem comam habens.

ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ, (ἀπαλείφω) litura.

ἁπαλοκουρίς, ίδος, ἡ, tenera, delicata virgo. Athenaeus VII. 304. E.

ἁπαλός, ή, όν, tener, mollis, delicatus.

ἁπαλόσαρκος, ον, carne mollis, molli carne praeditus.

ἁπαλόστρακος, ον, i. q. μαλακόστρακος.

ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritas, mollities.

ἁπαλοτρεφής, ές, (τρέφω) delicate nutritus, saginatus.

ἁπαλοφόρος, ον, delicatis vestibus utens.

ἁπαλόφρων, ον, (φρήν) molli animo praeditus.

ἁπαλόχροος, ον, *contr.* ἁπαλόχρους, ουν, (χρώς) cute tenera et molli praeditus. Inveniuntur etiam casus heteroclitici, gen. sing. ἁπαλόχροος, Hes. op. 517. et ἁπαλόχροας, acc. plur., Hom. h. Ven. 14.

ἁπαλόχρως, ωτος, (χρώς) i. q. ἁπαλόχροος.

ἁπαλύνω, f. υνῶ, tenerum reddo, emollio, mollio, mollifico. ἁπαλύνομαι, mollesco.

ἁπαλυσμός, οῦ, ὁ, emollitio.

ἀπαλύσκω, f. ξω, (ἀλύσκω, *irreg.*) i. q. ἀπαλεύομαι.

ἁπαλώδης, ες, mollem speciem prae se ferens, mollis. Galen. an arter. sang. cont. II. 155. C. T. 3.

ἁπαλῶς, *adv.* molliter: delicate.

ἀπαμαλδύνω, perdo, corrumpo, deleo, oblitero, demolior, everto, solo aequo.

ἀπαμαυρόω, f. ώσω, tenebras offundo,

excaeco, *ut simplex*.

ἀπαμάω, meto, abscindo, detondeo.

ἀπαμβλίσκω, (ἀμβλίσκω, *irreg.*) abortum efficio.

ἀπαμβλόω, abortum pario.

ἀπαμβλύνω, hebeto, obtundo.

ἀπαμβροτεῖν, inf. aor. ἀπήμβροτον, pertinens ad ἀφαμαρτάνω.

ἀπαμείβομαι, f. ψομαι, (ἀμείβω) respondeo, vices sermonis meas alteri, qui suas dependerat, rependo.

ἀπαμείρω, (ἀμείρω) expertem facio, priva, τινά τινος. *Med.* experς sum, careo, *c. gen.* — Hes. Op. 578. Spohnius edidit ἀπαμείρεται pro ἀπομείρεται, i. e. ἀπομερίζει.

ἀπαμελέω, f. ήσω, negligo, prorsus negligo.

ἀπαμέργομαι, (ἀμέργω) mihi exsugo, capio. Nic.

ἀπαμέρδω, privo, *ut simplex*, v. ἀπαμείρω.

ἀπαμμένος, η, ον, part. pf. pass. *Ion.* pro ἀφημμένος, ab ἀφάπτω.

ἀπαμπίσχω, *obs.* unde aor. ἀπαμπισχεῖν, exuere.

ἀπαμπλακέω, (ἀμπλακέω, *irreg.*) praes. *obs.* unde exstant fut. ἀπαμπλακήσω, aor. ἀπήμπλακον, ἀπαμπλακεῖν, i. q. ἀφαμαρτάνω, aberro a proposito, Soph. Tr. 1139.

ἀπαμύνω, (ἀμύνω) defendo, propello, arceo, τινί τι. *Med.* a me defendo aliquem, *c. acc.* etiam *sine casu*, defendo me.

ἀπαμφιάζω, vestimenta detraho, nudo, spolio.

ἀπαμφιασμός, οῦ, ὁ, actus vestes detrahendi.

ἀπαμφιέννυμι, f. φιέσω, (ἕννυμι, *irreg.*) exuo.

ἀπανάγω, (ἄγω, *irreg.*) decedo, abeo: *propr.* abduco.

ἀπαναίνομαι, (ἀναίνομαι, *irreg.*) respuo, renuo, recuso, rejicio, adspernor, *c. gen.* vel *acc.*

ἀπαναισιμόω, (ἀναισιμόω) consumo, absumo.

ἀπαναισχυντέω, f. ήσω, impudenter me gero, impudentia utor, impudenter ago.

ἀπαναλίσκω, f. αλώσω, (ἀναλίσκω, *irreg.*) absumo, detero, erogo.

ἀπανάλωσις, εως, ἡ, consumtio. A praec. (ᾱ)

ἀπανάστασις, εως, ἡ, (ἀπανίστημι) demigratio, transmigratio: transportatio, emotio, extractio e sedibus patriis.

ἀπαναστάτης, ου, ὁ, qui patriis sedibus extractus est, extorris.

ἀπαναστομόω, i. q. ἀναστομόω, *dub.*

ἀπανατέλλω, (ἀνατέλλω) succrescere, surgere facio. 2) *intr.* surgo, εὐνῆς, e lecto, Aesch.

ἀπαναχωρέω, i. q. ἀναχωρέω, sed fortius.

ἀπαναχώρησις, εως, ἡ, i. q. ἀναχώρησις, sed fortius.

ἀπανδόκευτος, ον, (πανδοκεύς) sine hospite, inhospitalis.

ἀπανδρίζομαι, (ἀνδρίζομαι) virum s. fortem me gero, πρός τι.

ἀπανδρόω, f. ώσω, virilem reddo. ἀπανδρόομαι, virilitatem, seu viriles annos consequor, *ut simplex*.

ἀπανεμόω, (ἄνεμος) dejicio, frango, ut arbores, de vento.

ἄπανευθε, ante vocal. ἀπάνευθεν, *adv.* i. q. ἄνευθε, sed fortius, *procul*, seorsim. 2) *c. gen.* ubi praepositionis vicem sustinet, procul a, sine, ex, Il. 19, 374.

ἀπανθέω, f. ήσω, defloreo, emarcesco, florem amitto.

ἀπάνθησις, εως, ἡ, deflorescendi actio: florum marcor et fluxus. A praec.

ἀπανθίζω, f. ίσω, defloro, decerpo. Sic et *Med.*

ἀπάνθισμα, τος, τό, actio decerpendi flores: id quod decerptum est.

ἀπανθισμός, οῦ, ὁ, defloratio: florilegium.

ἀπανθρακίζω, f. ίσω, (ἄνθραξ) carbones accendo: torreo, asso. 2) anthracas, pisces ita dictos, comedo.

ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, piscis genus, cui convenit assatio. 2) placentae, seu lagani genus.

ἀπανθράκισμα, τος, τό, (ἀπανθρακίζω) quidvis tostum in prunis.

ἀπανθρακόω, f. ώσω, in carbones verto, seu redigo, exuro, i. q. ἀνθρακόω.

ἀπανθρωπία, ἡ, i. q. ἀπανθρωπία.

ἀπανθρωπίζομαι, humanam speciem, naturam etc. depono. 2) *c. acc.* evito, fugio.

ἀπανθρωπεύομαι, inhumaniter, crudeliter ago.

ἀπανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, crudelitas.

ἀπανθρωπίζω, (ἀνθρωπίζω) hominem a humanum reddo.

ἀπάνθρωπος, ον, inhumanus, invenustus, crudelis. 2) hominum frequentia carens, solitarius: hominum commercia vitans. 3) humanae naturae repugnans.

ἀπανθρώπως, *adv.* inhumaniter, crudeliter.

ἀπανίστημι, (ἀνίστημι) excito aliunde, surgere jubeo. ἀπανίσταμαι, surgo, exsurgo: discedo, migro.

ἀπανοῦργος, ον, simplex, a calliditate, fraudibus, imposturis alienus: non exquisitus.

ἀπανούργως, *adv.* simpliciter, sine arte.

ἀπανταχῆ, *adv.* (ἅπας) ubique, passim.

ἀπανταχόθεν, *adv.* undique, undiquaque.

ἀπανταχόθι, *adv.* idem quod ἀπανταχοῦ.

ἀπανταχόσε, *adv.* quaquaversum.

ἀπανταχοῦ, *adv.* in omnem partem, quoquo versum: ubique.

ἀπαντάω, ήσω, (ἀντάω) obviam procedo, occurro, obvius fio, τινί vel τινά: me confero quo, pervenio, εἰς, vel πρός τι: invenio, reperio: respondeo, πρός τι: impedio, prohibeo. 2) *intr.* evenio, contingo, bene procedo. *Med.* a Polybio et Polyaeno usurpatum, activo deterius est, cf. Luc. Lexiph. 29. Coray praef. ad Polyaen. p. 8.

ἀπαντέλλω, *poet.* p. ἀπανατέλλω.

ἀπάντῃ, *adv.* (ἅπας) ubique: omnibus modis undiquaque.

ἀπάντημα, ατος, τό, (ἀπαντάω) occursus, congressus: responsio.

ἀπάντησις, εως, ἡ, occursus, obviam itio: responsio: consuetudo, conversatio, congressus.

ἀπαντιάζω, (ἀντιάζω) i. q. ἀπαντάω.

ἀπαντικρύ, *adv.* e regione i. q. ἀντικρύ.

ἀπαντίον, *adv.* i. q. ἀντίον.

ἀπαντλέω, f. ήσω, exhaurio: minuo, lenio, πόνους τινί, Aesch.

ἀπάντομαι, i. q. ἀπαντάω, *poet.*

ἀπανύω, (ἀνύω) prorsus perficio, νῆες ἀπήνυσαν οἴκαδε, sc. τὴν ὁδόν, Od. 7, 326. cf. ἀνύω.

ἅπαξ, *adv.* semel. 2) omnino, prorsus. 3) raro, interdum, Lob. ad Phryn. p. 160.

ἀπαξάπᾱς, ᾱσα, ᾱν, (πᾶς) simul omnis, universus, cunctus.

ἀπαξαπλῶς, *adv.* universe, in universum, omnino.

ἀπαξία, ας, ἡ, indignitas: inhonestum, ap. Stoicos.

ἀπάξιος, ον, (ἄξιος) indignus.

ἀπαξιόω, f. ώσω, dedignor, indignum reputo: recuso, deprecor, ut indignum, iniquum, c. *acc.* vel cum *inf.* addito pleonastice μή. 2) vereor.

ἀπαξίωσις, εως, ἡ, dedignatio, contemtio, despicientia. A praec.

ἀπάορος, *Dor.* p. ἀπήορος.

ἀπαπαῖ, *Interjectio*, papae, vox lamentantis vel dolentis, cf. ἀππαπαῖ. Herm. ad Soph. Phil. 733. 735. Schol. Aesch. Prom. 136. Dindorf. ad Ar. Ran. 57.

ἄπαππος, ον, sine avo, cujus avus aut non superstes, aut ignobilis est. 2) *metaph* non cognatus, alienus.

ἀπαράβατος, ον, (παραβαίνω) per quem non transitur, inviolatus, inviolabilis. 2) non transitorius: perpetuus, qui non transit ad alium v. c. honos: qui non fallit, peccat, legem violat.

ἀπαραβάτως, *adv.* citra transgressionem.

ἀπαραβλαστος, ον, (παραβλαστάνω) nullam sobolem proferens 2) non renascens, non recrescens, a radice non regerminans.

ἀπαράβλητος, ον, (παραβάλλω) incomparabilis: dissimilis: insociabilis.

ἀπαράγγελτος, ον, (παραγγέλλω) non denunciatus.

ἀπαραγγέλτως, *adv.* injussu: sine denunciatione praegressa.

ἀπαράγραφος, ον, (παραγράφω) qui definiri, circumscribi nequit. Polyb.

ἀπαράγωγος, ον, (παράγω) perpetuus, constans, qui a proposito, aut suscepta sententia abduci et depelli nequit, aut se non patitur ludi et deflecti in aliam.

ἀπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) non receptus, non traditus a majoribus: qui accipi nequit. 2) *act.* non recipiens.

ἀπαράθετος, ον, (παρατίθημι) non juxta appositus, non comparatus: epith. libri, in quo nulla ex aliis loca adferuntur, ap. Diog. Laert. 2) ἀπαράθετα, grammaticis dicuntur vocabula vel phrases, quae auctoritate carent.

ἀπαραίτητος, ον, (παραιτέω) inexorabilis: implacabilis, severus, qui nec precibus, nec pretio flecti potest: inexcusabilis: inevitabilis, necessario subeundus.

ἀπαραιτήτως, *adv.* inexorabiliter, severissime. 2) ut evitari, recusari nequeat, necessario. A praec.

ἀπαρακάλυπτος, ον, (παρακαλύπτω) non occultatus, apertus, manifestus, nulla verecundia, nulla dissimulatione utens.

ἀπαρακαλύπτως, *adv.* manifeste, aperte, impudenter. A praec.

ἀπαράκλητος, ον, (παρακαλέω) inconsolabilis. 2) non vocatus se offerens, spontaneus.

ἀπαρακολούθητος, ον, (παρακολουθέω) quem mens nulla adsequi potest, incomprehensibilis; innumerabilis. 2) i. q. ἀνακόλουθος.

ἀπαρακολουθήτως, *adv.* temere, sine consilio.

ἀπαράλειπτος, ον, (παραλείπω) non deficiens, perennis, perpetuus.

ἀπαράλλακτος, ον, (παραλλάττω) non

mutatus, immutabilis. 2) non differens, per omnia similis, *c. dat.*

ἀπαραλλάκτως, *adv.* absque ulla differentia, similiter per omnia, constanter.

ἀπαραλλαξία, ας, ἡ, (παραλλάττω) immutabilitas, constantia.

ἀπαραλόγιστος, ον, (παραλογίζομαι) qui decipi nequit. 2) non decipiens, non confictus ad decipiendum.

ἀπαραλογίστως, *adv.* ita, ut non decipiaris, vel decipi possis.

ἀπαράλογος, ον, non absurdus, non adeo inopinatus.

ἀπαραμίλλητος, ον, (παραμιλλάομαι) non comparabilis, qui in certamen et contentionem non venit, nihil par habens.

ἀπαραμύθητος, ον, (παραμυθέομαι) qui flecti, exorari nequit, ferus, durus, qui agi secum non patitur, orationi et demonstrationi omni aditus ad se clausos habet. 2) insolabilis. (ῡ)

ἀπαραμυθήτως, *adv.* nullo solatio relicto.

ἀπαράμυθος, ον, idem quod ἀπαραμύθητος. (Primam producit Aesch. Pr. 185.)

ἀπαράπειστος, ον, (παραπεῖσθαι) qui persuasione decipi nequit, qui seduci vel corrumpi non potest.

ἀπαραπόδιστος, ον, (παραποδίζω) non praepeditus, liber ab impedimentis, non intricatus.

ἀπαραποδίστως, *adv.* sine impedimento.

ἀπαραποίητος, ον, (παραποιέω) non adulteratus, germanus, genuinus, verus.

ἀπαραποιήτως, *adv.* genuine, non simulato.

ἀπαρασάλευτος, ον, (παρασαλεύω) inconcussus, immotus, firmus, constans.

ἀπαρασαλεύτως, *adv.* inconcusse.

ἀπαρασήμαντος, ον, (παρασημαίνω) nulla nota insignitus: inceleber.

ἀπαρασημείωτος, ον, (παρασημειόω) non insignitus, non adnotatus.

ἀπαράσημος, ον, (παράσημος) nullo insigni notus: incorruptus, illaesus, integer, sanus.

ἀπαρασκευασία, ας, ἡ, negligentia necessarii ad rem agendam adparatus, vel defectus ejus.

ἀπαρασκεύαστος, ον, (παρασκευάζω) imparatus.

ἀπαράσκευος, ον, (παρασκευή) idem. 2) simplex, tenuis, nullo ambitioso molestoque adparatu, frugalis, *de vitae genere.*

ἀπαρασκεύως, *adv.* imparate, sine praemeditatione.

ἀπαράσσω, *Att.* ἀπαράττω, f. άξω, (ἀράσσω) abscindo, amputo: vi depello, revello, deturbo.

ἀπαρασχημάτιστος, ον, (παρασχηματίζω) qui mutari formam in aliam non potest.

ἀπαρατήρητος, ον, (παρατηρέω) inobservatus, memoriae non traditus, inobservabilis.

ἀπαρατηρήτως, *adv.* sine observatione, negligenter.

ἀπαράτιλτος, ον, (παρατίλλω) qui vulsus non est, hirsutus.

ἀπαράτος, ον, (ἀράομαι) exsecrabilis, exsecrandus: deprecandus.

ἀπαράτρεπτος, ον, (παρατρέπω) indeclinabilis, non mutabilis, flecti non facilis: non declinans.

ἀπαρατρέπτως, *adv.* recte, rigide, severe, nullo diverticulo.

ἀπαράφθαρτος, ον, (παραφθείρω) incorruptus.

ἀπαράφθορος, ον, idem.

ἀπαραφύλακτος, ον, (παραφυλάττω) non custoditus. 2) incautus, improvidus.

ἀπαραφυλάκτως, *adv.* incaute, nulla observatione, animadversione.

ἀπαραχάρακτος, ον, (παραχαράσσω) non perperam, falso signatus: non adulterinus: illaesus, inviolatus.

ἀπαράχυτος, ον, merus; epith. vini.

ἀπαραχώρητος, ον, (παραχωρέω) nihil cedens, pertinax, obstinatus: de milite, fortis, cedere nescius.

ἀπαραχωρήτως, *adv.* pertinaciter, constanter, fortiter.

ἀπαράβολος, ον, κρίσις, accusatio, in qua non opus erat παραβολίῳ, cf. Boeckh. de oecon. publ. Athen. 2. p. 408.

ἀπαργία, ας, ἡ, herbae cujusdam nomen.

ἄπαργμα, τό, (ἀπάρχομαι) primitiae.

ἀπαργυρίζω, f. ίσω, aere praesente, pecunia numerata muto, vendo fundos, domos.

ἀπαργυρισμός, οῦ, ὁ, aestimatio rei in pecunia numerata: venditio.

ἀπαργυρόω, f. ώσω, in argentum verto, argento muto. ἀπαργυροῦσθαι, in argentum verti.

ἀπαρέγκλιτος, ον, (παρεγκλίνω) inflexibilis.

ἀπαρεγχείρητος, ον, (παρεγχειρέω) inviolabilis, non movendus, vel mutandus, qui omnem operam artemque in se tractando et formando aluit.

ἀπαρεγχειρήτως, *adv.* ut nemo audeat adgredi rem, perfecte. Diodor. Sic.

ἀπαρέγχυτος, ον, idem quod ἀπαράχυτος.

ἀπαρεμπόδιστος, ον, (παρεμποδίζω) minime implicitus, non impeditus, qui impediri non potest.

ἀπαρέμφατος, ον, (παρεμφαίνω) cui nulla subest declaratio certae, propriae designatae rei, infinitus: non definiens, *c. gen.* 2) ἡ ἀπαρέμφατος, sc. ἔγκλισις, modus infinitivus.

ἀπαρεμφάτως, *adv.* absque declaratione, infinite; per modum infinitivum, ap. Gramm.

ἀπαρενθύμητος, ον, (ἐνθυμέομαι) attentus, diligenter cogitans, ita ut cogitationes omnes alienas excludat. (ῡ)

ἀπαρενθυμήτως, *adv.* diligenter, cogitate.

ἀπαρενόχλητος, ον, (παρενοχλέω) minime perturbatus.

ἀπαρέσκω, f. έσω, (ἀρέσκω, *irreg.*) displiceo, improbor. *Med.* ἀπαρέσκομαι, aegre fero.

ἀπάρεστος, ον, ingratus, injucundus, ita, ut non placeat. A praec.

ἀπαρηγόρητος, ον, (παρηγορέω) insolabilis.

ἀπαρηγορήτως, *adv.* insolabiliter.

ἀπαρήγω, f. ξω, (ἀρήγω) juvo, auxiliando propulso.

ἀπαρθένευτος, ον, (παρθενεύω) non decens virginem. 2) virginitatis expers.

ἀπάρθενος, ον, non amplius virgo, vitiata virgo: παρθένος ἀπάρθ. virgo infelix, Eur.

ἀπαρθρόω, (ἀρθρόω) sejungo, ut sit peculiaris pars, velut articuli sunt ἀπηρθρωμένοι.

ἀπαριθμέω, f. ήσω, pernumero, percenseo: numero, enumero, recenseo. 2) debitum solvo.

ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio, recensio.

Ἀπαρίνη, ης, ἡ, Aparine, herba quaedam. (ῑ)

ἀπαρκέω, f. έσω, (ἀρκέω) sufficio, satis sum. *Med.* contentus sum, qua significatione Aesch. etiam *activo* utitur.

ἀπαρκής, ές, sufficiens. *dub.*

ἀπαρκτίας, ου, ὁ, (ἄρκτος) ventus septemtrionalis.

ἀπαρκούντως, *adv.* a part. praes. act. verbi ἀπαρκέω, sufficienter.

ἀπάρκτιος, ία, ιον, (ἄρκτος) septemtrionalis.

ἀπαρνέομαι, f. ήσομαι, (ἀρνέομαι) abnego, denego, recuso.

ἀπάρνησις, εως, ἡ, abnegatio. A praec.

ἀπαρνητής, οῦ, ὁ, abnegator. Ab eod.

ἄπαρνος, ον, qui pernegat: qui negatur.

ἀπάρνυμαι, (ἄρνυμαι, *irreg.*) aufero.

ἀπαρόδευτος, ον, (ὁδεύω) inaccessus, per quem via non datur, non munita est.

ἀπαρόρμητος, ον, (παρορμάω) qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus.

ἀπαῤῥενόω, f. ώσω, masculum reddo, *ut simplex.*

ἀπαῤῥησίαστος, ον, (παῤῥησιάζομαι) qui libere loqui non audet, meticulosus: qui omni fiducia laudabili destituitur, adeoque semper inter spem metumque vivit.

ἄπαρσις, εως, ἡ, (ἀπαίρω) profectio, abitio, discessus.

ἀπαρτάω, f. ήσω, (ἀρτάω) suspendo: seorsim suspendo, dirimo, semoveo, disjungo: *intr.* proficiscor. ἀπαρτῶμαι, separor, disto, mente in diversa feror.

ἀπάρτησις, εως, ἡ, adpensio.

ἀπαρτί, *adv.* plane, omnino. Scribunt etiam ἀπάρτι, et explicant: ab hoc tempore; nullo idoneo auctore, v. Lobeck. ad Phryn. p. 20. 21.

ἀπάρτια, τά, (ἀπαίρω) supellex, sarcina.

ἀπαρτία, ας, ἡ, (ἀπαίρω) idem. 2) profectio, ap. LXX. 3) auctio bonorum.

ἀπαρτιζόντως, *adv.* absolute et perfecte, consummato et completo numero. A seq.

ἀπαρτίζω, f. ίσω, (ἀπαρτίζω) perfectum et absolutum reddo, omnibus numeris expleo. *Pass.* ἀπαρτίζεται, accurate distribuitur. 2) *intr.* quadro, aequiparo, i. q. ἁρμόζω.

ἀπαρτιλογέω, plane, perspicue loquor, Eustath.

ἀπαρτιλογία, ας, ἡ, (ἀρτιλογία) integra summa, rotunda ratio.

ἀπάρτισις, εως, ἡ, (ἀπαρτίζω) perfectio, consummatio.

ἀπαρτισμός, οῦ, ὁ, consummatio, perfectio, absolutio.

ἀπαρτιστικός, ή, όν, absolutorius, ad perfectionem et absolutionem alicujus rei pertinens.

ἀπαρτίως, *adv.* accurate, perfecte.

ἀπαρυστέος, έα, έον, *adj.* verb. ab ἀπαρύτω, exhauriendum est, Ar. Eq. 928.

ἀπαρύτω, idem quod sequens ἀπαρύω.

ἀπαρύω, f. ύσω, (ἀρύω) haurio, detraho. (⏑ ⏑ ⏑ –)

ἀπαρχαΐζω, f. αΐσω, antiquum reddo: antiquo nomine adpello: antiquitatis formam tribuo. *med.* antiquus s. antiquatus sum, obsolesco.

ἀπαρχαιόω, f. ώσω, (ἀρχαῖος) antiquum reddo, obsolescere facio. ἀπαρχαιοῦμαι, an-

ἀντίγραμμα, ατος, τό, (ἀντιγράφω) contrarium scriptum.

ἀντιγραφεύς, ὁ, contrascriptor

ἀντιγραφή, ῆς, ἡ, descriptio, rescriptum, scriptum oppositum, ἀντιγραφαί, constitutiones. 2) accusatio ejus, a quo ante reus factus sis: lites, controversiae.

ἀντίγραφον, ου, τό, exemplar, exemplum, v. c. libri.

ἀντίγραφος, ον, ex alio scriptus, descriptus.

ἀντιγράφω, f. ψω, rescribo, scripto respondeo. *med.* litem contestor, accuso eum, qui me reum fecit.

ἀντιδάκνω, f. δήξομαι, (δάκνω, *irreg.*) remordeo.

ἀντιδείκνυμι, contra ostendo.

ἀντίδειξις, εως, ἡ, opposita demonstratio, Thuc. 5, 42. cf. Poppo 1, 1, p. 243.

ἀντιδείπνος, ον, (δεῖπνον) vicarius alicujus in sumenda coena, alterius loco in coena suffectus.

ἀντιδεξιόομαι, f. ώσομαι, vicissim amice excipio, vicissim dextram porrigo vicissim gratificor, liberaliter, comiter tracto.

ἀντιδέομαι, (δέομαι, *irreg.*) vicissim peto ab aliquo, Plut. Lach. p. 248. A.

ἀντιδέρκομαι, (δέρκω, *irreg.*) contra tueor, non tueor aliquem. quod alias ἀντιπαρβλέπειν

ἀντιδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, *irreg.*) vicissim accipio.

ἀντιδημαγωγία, vicissim mihi populum concilio, vel contra apud populum dico, contrariam sententiam in concionando tueor.

ἀντιδημιουργέω, f. ήσω, vicissim (simile quid) fabricor. 2) opus contrarium fabricor.

ἀντιδιαβαίνω, (διαβαίνω, *irreg.*) vicissim transeo, v. c. mare.

ἀντιδιαβάλλω, (διαβάλλω, *irreg.*) vicissim criminor.

ἀντιδιαζεύγνυμι, oppono, Sext. Emp. 11, 15.

ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ, divisio in contraria, ut virtus, vitium. A seq.

ἀντιδιαιρέω, (αἱρέω, *irreg.*) in contrarias formas divido; oppono.

ἀντιδιάκονος, ον, vicissim serviens. (α ante penult. long.)

ἀντιδιαλέγομαι, τινί, oppono, objicio, Diog. L. 7, 202.

ἀντιδιαλλάσσομαι, permuto, velut captivos. 2) muto in contrarium, contrario modo v. c. narro.

ἀντιδιάμετρος, ον, e regione oppositus, contrarius.

ἀντιδιαπλέκω, (πλέκω) qs. contra involvo. *metaph.* quod contra dicam excogito, respondeo.

ἀντιδιαπολιτεύομαι, v. διαπολιτεύομαι.

ἀντιδιαστέλλω, (διαστέλλω) distinguo.

ἀντιδιαστολή, ῆς, ἡ, discrimen, differentia, distinctio.

ἀντιδιαστροφή, ῆς, ἡ, distinctio, discrimen.

ἀντιδιατάσσω, contra statuo, seu decerno.

ἀντιδιατίθημι, contrarie dispono. *med.* repello, ulciscor. Hinc ἀντιδιατιθέμενος, resistens, contrario animo affectus, qui contra sentit.

ἀντιδιδάσκω, (διδάσκω, *irreg.*) alia, contraria doceo, Ar.

ἀντιδίδωμι, f. δώσω, do vicissim, rependo. 2) mutuo do, quum sc. uterque dat. 3) offero permutationem fortunarum. v. ἀντίδοσις

ἀντιδιέξειμι, (εἶμι) contra enarro, differo

ἀντιδιεξέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) i. q. ante ἀντιδιέξειμι.

ἀντιδιΐστημι, distinguo in contrarie.

ἀντιδικάζω, f. άσω, contra judicio contendo.

ἀντιδικασία, ας, ἡ, adversatio.

ἀντιδικέω, f. ήσω, (ἀντίδικος) ad caussam occurro, judicio me sisto: contra litigo, adversor, reluctor, *c. dat.* pers.

ἀντιδίκησις, εως, ἡ, refragatio, adversatio.

ἀντιδικία, ας, ἡ, contra litigatio, oppositio litigantium inter se.

ἀντίδικος, ον, adversarius in lite, litigans contra aliquem: hostis, adversarius.

ἀντιδιορίζω, contra definio, Galen.

ἀντιδιορύσσω, (ὀρύσσω) contra cuniculos ago.

ἀντιδογματίζω, f. ίσω, contraria dogmata introduco, vel tueor.

ἀντιδοκέω, contra censeo, contrariam sententiam foveo.

ἀντιδοξάζω, f. άσω, opinionis contrariae sum. contrarium scitum foveo. 2) glorifico.

ἀντιδοξέω, f. ήσω, dissentio, refragor.

ἀντίδοξος, ον, (δόξα) qui est contrariae sectae, vel opinionis.

ἀντίδορον, ου, τό, (δορά) cuticula, quae subjicitur et opponitur tergori et pelli, Suid. *dub.*

ἀντιδοσία, ἡ, retributio. Philo legg. alleg. 2. p. 81. D.

ἀντίδοσις, εως, ἡ, (ἀντιδίδωμι) retributio, remuneratio. 2) verbum forense actionis, qua is, qui recusat tributum vel munus impositum, propterea, quod id suas facultates superet, defert alium, qui censum habeat, cui tributum illud conveniat, eoque negante, permutationem rei familiaris se cum illo facturum promittit. Sic est haec vox accipienda in Isocratis orat. περὶ ἀντιδόσεως. Wolf. prol. ad Dem. Lept. p. 123. Boeckh. Oec. publ. Ath. II, p. 112.

ἀντίδοτον, ου, τό, (ἀντιδίδωμι) remedium veneni, medicamentum, quod adversus malum aliquod datur, scil. πόμα.

ἀντίδοτος, ον, (ἀντιδίδωμι) qui remedii gratia datur. ἡ ἀντίδοτος sc. πόσις, remedium.

ἀντιδουλεύω, (δουλεύω) vicissim servio, loco servi sum.

ἀντίδουλος, ου, qui loco servi est, *item*, vicarius servi. 2) vicissim serviens, seu ministrans. Aesch. Choe. 133.

ἀντίδουπος, ον, (δοῦπος) contra sonans.

ἀντιδράω, f. άσω, vicissim facio; rependo.

ἀντιδρομέω, (δρόμος) occursito, Luc. cf. Lobeck. p. Phryn. p. 591.

ἀντιδυσχεραίνω, contra irascor.

ἀντιδυσωπέω, i. q. ἀνθυποπτεύω, Euseb. V. Const. 3, 33. cf. Schaef. ad Sch. Ap. Rh. p. 244. sq.

ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, remuneratio, retributio.

ἀντιδωρέομαι, remuneror.

ἀντίδωρον, ου, τό, idem quod ἀντιδωρεά. 2) Scriptores Ecclesiastici de Eulogiis utuntur.

ἀντιζηλόομαι, aemulor.

ἀντίζηλος, ον, aemulus, pellex. Phav.

ἀντιζητέω, contra, pariter quaero me quaerentem, vel interrogo interrogantem.

ἀντίζομαι, *Ion.* p. ἀνθίζομαι, contra sedeo.

ἀντίζυγος, ον, ex adverso respondens, i. q. ἀντίρροπος. 2) adversans, oppositus.

ἀντιζυγόω, obnitor. τὸ ἀντιζυγοῦν, contrarium.

ἀντιθάλπω, vicissim, mutuo foveo.

ἀντιθάπτω, (θάπτω) opposito loco sepelio.

ἀντίθεος, έα, εον, aequiparandus Deo, similis Deo, divinus, semideus. Hom. 2) deus infestus, Heliod.

ἀντιθεραπεύω, f. εύσω, vicissim colo et observo, mutua observantia colo. Xen.

ἀντιθερμαίνω, f. ανῶ, contra calefacio.

ἀντίθεσις, εως, ἡ, (ἀντιτίθημι) oppositio.

ἀντίθετος, ον, contra positus, oppositus.

ἀντιθέω, εύσομαι, (θέω, *irreg.*) occurro: currendo certo cum aliquo, Hdt.

ἀντιθλίβω, ψω, vicissim premo, contra premo. (ι peoultimae longum.)

ἀντιθνήσκω, (θνήσκω, *irreg.*) contra morior.

ἀντιθροέω, (θροέω) contra sono.

ἀντίθρονος, ον, ex opposito sedens.

ἀντίθροος, ον, (θρόος) vicissim, vel contra sonans.

ἀντιθύρετρος, ον, (θύρετρον) vicem januae praestans.

ἀντίθυρος, ον, (θύρα) januae oppositus, januae obversus. *Neutr. subst.* vestibulum. Soph. El. 1433. βᾶτε κατ' ἀντίθυρον.

ἀντικαθαιρέω, (αἱρέω, *irreg.*) vicissim perdo, everto.

ἀντικαθέζομαι, (ἕζομαι, *irreg.*) contra aliquem consedi: saepe dicitur de duobus exercitibus, qui castra adversa locarunt.

ἀντικαθεύδω, (εὕδω, *irreg.*) contra s. vicissim dormio.

ἀντικάθημαι, (ἧμαι) in conspectu hostium castra habeo: castris castra oppono.

ἀντικαθίζω, f. ίσω, (ἵζω, *irreg.*) ex adverso colloco. *Med.* ex adverso sedeo. 2) castra castris opposita habeo.

ἀντικαθίστημι, (ἵστημι) contra statuo, adversus aliquem statuo, oppono: substituo, sufficio in locum alterius, subrogo. 2) *in temp. intr. et Med.* adversarius sum, contra pugno, contra sto, repugno, suffaro, sufficior, succedo in locum. *c. dat.*

ἀντικακουργέω, vicissim malum infero, τινί.

ἀντικακόω, i. q. ἀντικακουργέω.

ἀντικαλέω, (καλέω, *irreg.*) vicissim voco, invito.

ἀντικανονίζω, contra canones constituo, vel decerno.

ἀντικάρδιον, ου, τό, cavum illud, quod sub pectore est molleque os ventris.

ἀντικαρτερέω, resisto incommodo, perfero incommodum.

ἀντικατακαίνω, (καίνω) vicissim occido, Aesch. Choe. 141. ex emend. Hermanni.

ἀντικαταλαμβάνω, e regione occupo.

ἀντικαταλέγω, lego in locum aliorum: de militibus.

ἀντικαταλείπω, vicissim relinquo, v. c. liberos, hereditatem liberis.

ἀντικαταλλαγή, ῆς, ἡ, permutatio, vel permutandi facultas.

ἀντικατάλλαγμα, τος, τό, remuneratio, compensatio.

ἀντικαταλλάσσω, (ἀλλάσσω) permuto, commuto, τί τινος, aliquid c. alio: reconcilio.

ἀντικαταμύω, contra s. vicissim conniveo.

ἀντικαταπλήττω, f. ξω, (πλήττω) vicissim perterrefacio.

ἀντικατασκευάζω, contra apparo, v. c. bellum, naves.

ἀντικατάστασις, εως, ἡ, (ἀντικαθίστημι) restitutio, refectio, redhibitio. 2) dimicatio, refutatio, contra disputatio. 3) disceptatio caussae.

ἀντικαταστρατοπεδεύω, castra castris oppono.

ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ, retentio, v. c. spiritus, urinae.

ἀντικατατείνω, contra contendo, contra dissero.

ἀντικατατρέχω, (τρέχω, *irreg.*) vicissim incursionibus infesto.

ἀντικαταφρονέω, contemnentem me contemno.

ἀντικατηγορέω, f. ήσω, vicissim accuso

ἀντικατηγορία, ας, ἡ, mutua accusatio, recriminatio. A praec.

ἀντίκειμαι, f. είσομαι, ex adverso situs, seu positus sum, oppositus sum, obsto, refragor, officio, obsum. ἀντικείμενος, adversarius, obtrectator: objectus, adversus.

ἀντικειμένως, *adv.* ex opposito.

ἀντικέλευθος, ον, obvius: adversus, oppositus.

ἀντικελεύω, f. εύσω, contra jubeo, vicissim jubeo, contraria jubeo.

ἀντίκεντρον, ου, τό, par stimulo, stimuli vim habens, incitamentum. Aesch.

ἀντικηδεύω, colo in modum, v. c. patris: rursus colo.

ἀντικήδομαι, rursus colo.

ἀντικηρύσσω, contra praedico, dico, edico.

ἀντικινέω, f. ήσω, contra moveo. 2) *intr.* intellecto στρατόν, exercitum adversus hostem moveo. *Pass.* occurro hosti ad resistendum.

ἀντικίνησις, εως, ἡ, motus contrarius. (Antepen. longa.)

ἀντικίχρημι, i. q. ἀντιχράω.

ἀντικλάζω, f. γξω, (κλάζω, *irreg.*) reboo, clangorem vicissim edo.

ἀντικλαίω, f. κλαύσομαι, (κλαίω, *irreg.*) contra s. vicissim ploro, Hdt. 3, 14. *Att.* ἀντικλάω, penultima longa,

ἀντικλάω, refringo, de radiis lucis

ἀντίκλειθρον, ου, τό (κλεῖθρον) adulterina clavis.

ἀντίκλεις, ειδος, ἡ (κλείς) adulterina clavis.

ἀντικλίνω, (κλίνω) contra declino et dejicio. 2) ex adverso adduo.

ἀντικνημίζω, i. e. τύπτω εἰς ἀντικνήμιον, cf. Lob. ad Phryn. p. 93.

ἀντικνήμιον, ου, τό, (κνήμη) pars surae opposita, pars cruris anterior: tibia.

ἀντικολάζω, vicissim punio. 2) contra supplicio adficio, sc. loco praemii.

ἀντικολακεύω, f. εύσω, vicissim adulor, adsentando par pari refero.

ἀντικομίζομαι, f. ίσομαι, vicissim reporto: vicissim recipio.

ἀντικομπάζω, (κομπάζω) contra, vicissim me jacto.

ἀντικόντωσις, εως, ἡ, (κοντός) renixus, qui fit conto, quum quis loco cruris conto corpus fulcit.

ἀντικοπή, ῆς, ἡ, repulsus, ipse repellendi actus: conflictatio, collisio. A seq.

ἀντικόπτω, f. ψω, retundo, refero, repercutio: propulso, renitor, me oppono.

ἀντικορύσσομαι, vicissim ad praelium me comparo.

ἀντικοσμέω, vicissim orno: contra instruo, apparo.

ἀντικόσμησις, εως, ἡ, apparatus ad bellum contra aliquem.

ἀντικράζω, contra clamo.

ἀντικρίνω, (κρίνω) comparo.

ἀντίκρισις, εως, ἡ, i. q. ἀπόκρισις.

ἀντίκρουσις, εως, ἡ, repulsus, impulsus contrarius, seu in contrariam partem: repugnantia.

ἀντικρούω, ούσω, retundo, repello. 2) *intr.* incurro, offendo; resisto, repugno, dissentio: praeter opinionem evenio. ἀντέκρουσέ τι, accidit aliquid adversi.

ἀντικρύ et ἀντικρύς vel ἄντικρυς, (jacet enim res in controversiis,) *Adv.* cujus radix esse videtur ἀντικρούω. Utraque forma diverso modo adhibetur, vide Ammon. Herodian. et Etym. s. v. Schol. Ven. 3, 359. A. B. I. p. 408, 27. ubi traditur ἀντικρύ de loco pro ἐξ ἐναντίας dici, ἄντικρυς autem pro φανερῶς, διαῤῥήδην. Addunt Phryn. Epit. p. 443. et Thom. M. priori significatione frequenter etiam καταντικρύ dici. Hae regulae optimorum scriptorum confirmantur, significat igitur *A)* ἀντικρύ, *ex adverso*, *e regione*, *contra*: *opposite coram.* ἀντικρὺ μαχέσθαι, μεμαώς, ἀπέβημα, Il. 5, 130. 13, 157. 7, 362. etiam *c. gen.* Il. 8, 301. Sic etiam Attici, apud quos tamen hac significatione frequentius est καταντικρύ, Thuc. 1, 102. 7, 26. Plat. Charm. 155. A. Alcib. I. 132. Dem. c. Callicl. 1271. R. Ruhnken. ad Tim. p. 37. Contra grammaticorum sententiam seriores hac significatione etiam ἄντικρυς dixerunt, ut Pausan. Arr. App. Plut.: immo invenitur etiam καταντικρυς, v. Lobeck. Phryn. p. 444. 2) Homerus formam ἀντικρύ etiam posuit pro *recta*, Il. 4, 481. 5, 74. 189. et *plane, prorsus*, Il. 16, 116. 285. 17, 49. 24. 673. ubi Atticorum consuetudo efflagitat ἄντικρυς, quod plane ignorat poetarum princeps. ἀντικρὺ μακάρεσσιν ἶσατο, i. q. ἄντην, Ap. Rh. 4, 1612. *B)* ἄντικρυς, *recta*, ἐπ' εὐθείας, Plato Euthyd. 273. B. ἄντικρυς ἰὼν παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς, recta ad me perrexit et consedit a dextra. cf. Thuc. 2, 4. Ar. Lys. 1070. Eccles. 281. 2) *continuo extemplo*, *illico*, Auct. Axiochi 3, 8. 3; *plane*, *prorsus*, *palam*, *aperte.* Dem. de f. l. 205. A. ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην. id. c. Aristocr. 432. C. ἄντικρυς sc. σαφῶς. Dicitur etiam εἰς τὸ ἀντικρύς iisdem significationibus. (Homerus ultimam in arsi producit, in thesi corripit.)

ἀντικρύς vel ἄντικρυς, vide ἀντικρύ.

ἀντικτάομαι, f. ήσομαι. (κτάομαι, *irreg.*) emo pecunia, vel alterius rei permutatione mihi comparo.

ἀντίκτησις, ἡ, possessio rei loco alterius.

ἀντικτόνος, ον, (κτείνω) vicissim interficiens.

ἀντικτυπέω, (κτυπέω, *irreg.*) contra fragorem, strepitum edo.

ἀντίκτυπος, ον, obstrepens, contra sonans.

ἀντικυδαίνω, vicissim laudibus effero. Themist. p. 37. D.

ἀντικυμαίνομαι. (κυμαίνω) undabundus jactor contra aliquid.

ἀντικυρέω, f. κύρσω, (κυρέω, *irreg.*) incido in aliquem, nanciscor, offendo, *c. dat.* Soph. O. C. 99.

ἀντικυρία, ας, ἡ, (κῦρος) potestas opposita. Suid.

ἀντικύρικον, ου, τό, elleborus, sic dictus ab Anticyra insula.

ἀντικωλύω, (κωλύω) impedio.

ἀντικωμῳδέω, comoediam comoediae oppono, i. e. conviciis convicia regero.

ἀντιλαβεύς, έως, ὁ, (ἀντιλαμβάνω) scuti fibula, vel uncus scuti fibulam accipiens.

ἀντιλαβή, ῆς, ἡ, apprehensio, ansa: *metaph.* ansa reprehensionis. *Plur.* sententiae breves, hemistichio potissimum comprehensae, ap. Tragicos. Hesych.

ἀντιλαγχάνω, (λαγχάνω, *irreg.*) subsortior, vel vicissim sortior. 2) denuo judicium experior in eadem causa, vid. ἀντίληξις.

ἀντιλάζομαι, et υμαι, prehendo, *poet.* p. ἀντιλαμβάνομαι

ἀντιλακτίζω, f. ίσω, recalcitro, contra calcem impingo.

ἀντιλαμβάνω, (λαμβάνω, *irreg.*) recipio, vicissim accipio velut beneficium: rem aliam alterius loco accipio: intelligo, percipio, *quo sensu usitatius est Med.* ἀντιλαμβάνομαι, *quod praeterea* significat: prehendo, manum injicio: particeps fio, teneo: capesso, suscipio: affecto, vindico mihi: corripio, reprehendo: opitulor, sustineo cadentem, curam habeo, *cum gen. Intrans.* de herbis ἀντιλαμβάνονται, comprehendunt.

ἀντιλάμπω, f. ψω, e contrario splendeo, e fulgeo, splendorem reflecto, refulgeo, renideo.

ἀντίλαμψις, ἡ, actio resplendendi, fulgor refractus.

ἀντιλέγω, f. ξω, contradico: nego, recuso: ambigo: altercor, dissentio, reclamo: oppono me, sum rebellis. *Constr.* πρός τι vel περί τινος, etiam c. inf.

ἀντίλεκτος, ον, controversus, dubius

ἀντίλεξις, εως, ἡ, contradictio. 2) ἀντιλέξεις in tragoediis et comoediis opponuntur μονῳδίαις, suntque partes, quibus duo aut plures colloquuntur.

ἀντιλεσχαίνω, oggannio, adversus aliquem effutio aliquid.

ἀντιλέων, ὁ, similis leoni.

ἀντιληκτικός, est genus versus trimetri jambici, ap. Schol. Aristoph. Vesp. 248.

ἀντίληξις, εως, ἡ, (ἀντιλαγχάνω) quasi, subsortitio, altera actio, quum in caussa ea, in qua, v. c. ob vadimonium ante desertum, damnatus sis, iterum adversus actorem et victorem experiare.

ἀντιληπτέος, έα, έον, (ἀντιλαμβάνω) suscipiendus.

ἀντιληπτικός, ή, όν, ad percipiendum aptus, comprehensibilis: sustinendo, s. opitulando aptus.

ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adjutor, propugnator.

ἀντίληψις, εως, ἡ, (ἀντιλαμβάνω) apprehensio, correptio. 2) opitulatio, subsidium, patrocinium: reprehensio, objectio: perceptio sementis: perceptio alicujus commodi.

Ἀντιλίβανος, ου, ὁ, Antilibanus, mons Libano oppositus.

ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico.

ἀντιλόβιον, ου, τό, pars auris contra posita λοβῷ.

ἀντιλοβίς, ίδος, ἡ, idem et ab eodem.

ἀντιλογέω, f. ήσω, i. q. ἀντιλέγω.

ἀντιλογητικός, ή, όν, idem quod ἀντιλογικός, ap. Phavor. cf. Lobeck. Phryn. p. 520.

ἀντιλογία, ας, ἡ, (ἀντιλέγω) contradictio, disputatio doctorum hominum s. altercatio, controversia, convicium. 2) oratio contraria, refutatio prioris orationis. 3) oppositio, rebellio.

ἀντιλογίζομαι, f. ίσομαι, (λογίζομαι) vicissim, vel rursum cogito, contendo.

ἀντιλογική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars conten-

tianum et concertationum sophisticarum.

ἀντιλογικός, ή, όν, disputandi et refutandi peritus: argutus.

ἀντιλογικῶς, *adv.* contra dicendi caussa, contra dicentium modo.

ἀντίλογος, ον, contra dicens, contrarius.

ἀντιλοιδορέω, f. ήσω, (λοιδορέω) convicium regero.

ἀντιλυπέω, f. ήσω, vicissim molestus sum, vicissim negotium facesso.

ἀντιλύπησις, εως, ἡ, molestia, quae vicissim alicui exhibetur. A praec. (ῡ)

ἀντίλυρος, ον, (λύρα) lyrae respondens, lyrae consonans. Soph. Tr. 643.

ἀντίλυτρον, ου, τό, redemptionis pretium. Orph. Lith. 587.

ἀντιλυτρόω, (λυτρόω) pro redemptionis pretio liberum dimitto, reddo. *Med.* redimo.

ἀντιμαίνομαι, furo contra aliquem, per furorem alicui adversor.

ἀντιμανθάνω, (μανθάνω, *irreg.*) contra disco: vicissim disco.

ἀντιμαντεύομαι, vicissim vaticinia edo, Themist. p. 165. A.

ἀντιμαρτυρέω, f. ήσω, contrarium testor, reclamo; palam attestor, τινός, τινί et πρός τι.

ἀντιμάχησις, εως, ἡ, (ἀντιμάχομαι) depugnatio adversus aliquem, repugnatio, refragatio.

ἀντιμαχιστής, ὁ, i. q. ἀντιμάχη. Eratosth. ap. Sch. Ven. τ. 234.

ἀντιμάχομαι, (μάχομαι, *irreg.*) pugno adversus aliquem: repugno, reluctor, adversor.

ἀντίμαχος, ον, qui pugnat adversus aliquem, adversarius.

ἀντιμεθέλκω, f. έλξω, (ἕλκω) in contrariam partem traho.

ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero. 2) loco moveo vel muto. *Med.* ἀντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo: locum aut consilium muto resistendi vel repugnandi caussa. Sic ut in tempp. *intrans.* v. ἵστημι.

ἀντιμειρακιεύομαι, f. εύσομαι, vicissim erga aliquem juveniliter, vel, adolescentis more me gero.

ἀντιμελίζω, f. ίσω, contra modulor.

ἀντιμέλλω, vicissim cunctor.

ἀντιμέμφομαι, f. ψομαι, vicissim queror et expostulo.

ἀντιμένω, contra perduro, permaneo resistendo. *dub.*

ἀντιμέρεια, vel ἀντιμερία, ας, ἡ, (μέρος) quum pars pro alia ponitur.

ἀντιμεσουρανέω, (οὐρανός) in opposito caeli umbilico sum.

ἀντιμεσουράνημα, τό, locus in opposito coeli umbilico, Sext. p. 340.

ἀντιμεταβαίνω, (βαίνω, *irreg.*) obluctor in transitu, Trall. 7, p. 101.

ἀντιμεταβάλλω, (βάλλω, *irreg.*) in contrarium muto.

ἀντιμετάβασις, εως, ἡ, (μεταβαίνω) obluctatio in transitu.

ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ, (μεταβάλλω) mutatio in contrarium.

ἀντιμετάθεσις, εως, ἡ, permutatio. Longin. 26.

ἀντιμεταλαμβάνω, vicissim accipio: suscipio, velut odium.

ἀντιμετάληψις, εως, ἡ, participatio: quae vicissim fit: commutatio, quum vices redduntur.

ἀντιμεταλλεύω, contra cuniculos ago. Polyb.

ἀντιμεταῤῥέω, (ῥέω, *irreg.*) refluo.

ἀντιμετασπάω, alio traduco.

ἀντιμετάστασις, εως, ἡ, (ἀντιμεθίστημι) in contrariam partem translatio, seu transmutatio.

ἀντιμετάταξις, ἡ, permutatio loci; collocationis, quam exercitus adversus hostes habet, mutatio.

ἀντιμετατάσσω, (τάσσω) locum muto, aciem aliter colloco.

ἀντιμεταχωρέω, progredior in contrarias partes.

ἀντιμέτειμι, (εἶμι) vicissim seu contra ambio.

ἀντιμετέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) vicissim seu contra ambio.

ἀντιμετρέω, f. ήσω, remetior. 2) rependo.

ἀντιμέτρησις, εως, ἡ, aequa remensio. A praec.

ἀντιμέτωπος, ον, (μέτωπον) oppositam frontem habens, ex adverso stans.

ἀντιμηνίω, f. ίσω, vicissim irascor, ob illatam injuriam irascor.

ἀντιμηχανάομαι, f. ήσομαι, (μηχανάομαι) machinis machinas oppono, repugno, vim defendo, vim vi repello.

ἀντιμηχάνημα, ατος, τό, remedium adversus vim, fraudes, insidias, machinationes.

ἀντιμίμησις, εως, ἡ, imitatio hostium, h. e. quum vim vi, fraudes fraudibus defendas. (Antepen. longa.)

ἀντίμιμος, ον, (μιμέομαι) qui aliquem imitatur aemulatione. 2) similis.

ἀντιμισέω, f. ήσω, odi vicissim.

ἀντιμισθία, ας, ἡ, merces meritis respondens, remuneratio, praemium, in *utramque partem.* N. T.

ἀντίμισθος, ον, remuneratorius.

ἀντιμισθωτός, όν, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus.

ἀντιμνηστεύω, aemulor cum aliquo tanquam procus.

ἀντιμοιρέω, (μοῖρα) vicissim sortior, i. e. partem accipio tantam, quantam alter accepit.

ἀντιμολεῖν, (μολεῖν, *irreg.*) obviam ire.

ἀντίμολπος, ον, (μέλπω) contrarius in cantu, diversi cantus.

ἀντίμορφος, ον, (μορφή) adversam formam imitans, veluti speculum. 2) *pass.* alienae formae similis.

ἀντιμυκάομαι, contra mugio, remugio.

ἀντιμυκτηρίζω, f. ίσω, vicissim subsanno, seu irrideo.

ἀντιμωλία δίκη, caussa, in qua uterque adversarius ipse adest: dicitur et ἀντιμωλία.

ἀντιναυπηγέω, f. ήσω, vicissim naves fabricor, contra machinor in navium fabricatione.

ἀντινήχομαι, nato contra, seu adversum.

ἀντινικάω, vicissim vinco victorem.

ἀντινομία, ας, ἡ, (νόμος) legis adversus legem repugnantia, legum inter se pugna, leges contrariae.

ἀντινομικός, ή, όν, pertinens ad ἀντινομίαν, legum dissensum. A praec.

ἀντινομοθετέω, f. ήσω, legem fero adversum.

ἀντίνοος, ον, (νοῦς) diversam mentem s. sententiam habens.

ἀντινουθετέω, f. ήσω, vicissim admoneo.

ἀντίνωτοι, αἱ καὶ οἱ, opposita invicem terga habentes.

ἀντιξοεῖν, contrarium esse, contrariam sententiam tenere ac defendere. A seq.

ἀντίξοος, ον, *contr.* ἀντίξους, ουν, *Ion.* ἄντιξος, (ξέω) adversus, contrarius.

ἀντιξόως, *adv.* contrarie.

ἀντιξύω, f. ύσω, vicissim scalpo, seu distringo, mutuum scabo. (ῡ)

ἀντίξως, *adv.* i. q. ἀντιξόως.

ἀντίον, *adv.* ex adverso, e regione, contra: *propr.* neutr. ab ἀντίος.

ἀντίον, ου, τό, liciatorium, lignum teres, quo circumagendo textores licium intendunt: insubulum, insubula. 2) magnus malus nauticus.

ἀντίος, ία, ίον, (ἀντί) adversus, ex adverso stans, qui est in conspectu: obvius.

ἀντιοστατέω, contra tendo, s. nitor, *poet.* pro ἀνθίσταμαι.

ἀντιόφρων, ον, (φρήν) contraria sentiens, Hesych.

ἀντιοχεύω, (ὀχεύω) contra veho.

ἀντιόω, *Ion.* p. ἀντιάω.

ἀντιπαγής, ές, (πηγνύω) ex adverso fixus.

ἀντιπάθεια, ας, ἡ, naturalis dissensio et repugnantia, vis contraria. 2) perpassio. A seq.

ἀντιπαθής, ές, (πάθος) contrariam adfectionem habens, contrarius. Hinc τὰ ἀντιπαθῆ, remedium adversus aliquid, i. q. ἀντιπάθεια.

ἀντιπαίζω, oblude, ludo contra ludentem. 2) vicissim jocor, colludo. Xen. Ven. 5, 4.

ἀντίπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, puer jam adultus, adolescens, valde juvenis. 2) puero similis, Aesch.

ἀντιπαίω, f. αίσω, repercutio, resisto. 2) i. q. ἀντιπίπτω.

ἀντιπαιωνίζω, vel ἀντιπαιανίζω, paeanem ex adverso tollo. Max. Tyr. 32, 2.

ἀντιπαλαιστής, οῦ, ὁ, colluctator.

ἀντιπαλαίω, f. αίσω, reluctor, obluctor, resisto.

ἀντιπαλαμάομαι, *poet.* p. ἀντιμηχανάομαι.

ἀντίπαλος, ον, (πάλη) colluctator, adversarius in lucta: adversarius, hostis, inimicus: aequas vires habens, viribus par: oppositus, contrarius. Unde de pugna ambigua, de timore mutuo dicitur. τὸ ἀντίπαλον, factio contraria.

ἀντιπάλως, *adv.* aequis viribus, aequo Marte.

ἀντιπανουργέω, fraudes fraudi oppono. Eustath.

ἀντιπαραβάλλω, confero inter se, comparo.

ἀντιπαραβολή, ῆς, ἡ, collatio, comparatio. A praec.

ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, ipse actus, quo quis renunciat mulieris παραγγελίαν, seu denunciationem de graviditate ex se negat. 2) omnino, certamen, velut candidatorum etc. ejusque professio, denunciatio. A seq.

ἀντιπαραγγέλλω, contradico παραγγελίαν mulieris. 2) competitor sum alicui magistratum petenti. 3) denuncio sc. arma capere contra hostes.

ἀντιπαραγραφή, ῆς, ἡ, formula, qua quis occurrit ei, qui exceptione utitur, replicatio, proscriptio, perscriptio.

ἀντιπαραγράφω, exceptione utenti occurro: remancipo.

ἀντιπαράγω, (ἄγω, *irreg.*) ex adverso produco. 2) ex adverso procedo: hostium exercitum captans cum exercitu ipse adequito.

ἀντιπαραγωγή, ῆς, ἡ, (ἀντιπαράγω) copiarum suarum copiis hostium oppositio: prae

lium : *in plur.* inimicitiae, factiones.

ἀντιπαραδέχομαι, vicissim accipio, Procop.

ἀντιπαραδίδωμι, reddo, trado alteri, sc. quod et ipse ab alio accepi.

ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ, (παρατίθημι) rerum contentio, s. comparatio.

ἀντιπαραθέω, f. εύσομαι, (θέω, *irreg.*) extra cornua exercitus hostilis cursu obviam feror hostibus. Xenoph. cf. ἀντιπαραπορεύομαι.

ἀντιπαραινέω, vicissim cohortor.

ἀντιπαρακαλέω, in contrariam partem hortor, contraria suadeo.

ἀντιπαράκειμαι, e regione jaceo. Eustath.

ἀντιπαρακελεύω, f. εύσω, vicissim hortor; contraria suadeo. *Medio* utuntur Thuc. et Xen.

ἀντιπαραλυπέω, vicissim molestia adficio. Thuc. 4, 80. *dub.*

ἀντιπαραπλέω, f. πλεύσομαι, vicissim praeternavigo: adversus hostem tendens navigo, educo classem. Thuc.

ἀντιπαραπορεύομαι, ad latus et e regione, v. c. exercitus hostilis, iter facio s. exercitum duco. Polyb. c. f. ἀντιπαραθέω.

ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruo, apparo, bellum sc., naves etc.

ἀντιπαρασκευή, ῆς, ἡ, apparatus, qui fit ex parte contraria.

ἀντιπαράστασις, εως, ἡ, (παρίστημι) genus argumentationis rethoricae, quo in refellendo magna cum vi utuntur. Gramm.

ἀντιπαραστατικός, ή, όν, quo quid negatur non simpliciter, sed cum diligenti explicatione ac demonstratione.

ἀντιπαραστρατοπεδεύω, castra contra castra pono.

ἀντιπαράταξις, εως, ἡ, (ἀντιπαρατάσσω) acies contra instructa.

ἀντιπαράτασις, εως, ἡ, (ἀντιπαρατείνω) instructio aciei contra hostem. 2) comparatio, collatio.

ἀντιπαρατάσσω, (τάσσω) contra colloco in acie, in adversa acie constituo: aciem contra instruo, aciem hosti oppono.

ἀντιπαρατείνω, contendo, compono, comparo. 2) praetendo ex adversum, *item* aciem contra instruo.

ἀντιπαρατίθημι, contra pono, oppono. 2) confero.

ἀντιπαραχωρέω, alicui invicem cedo, reconcedo.

ἀντιπάρειμι, (εἶμι) contra eo ex adverso s. ab altera parte.

ἀντιπαρεισρέω, (ῥέω, *irreg.*) vicissim introcedo, Themist. or. 22. p. 277. C.

ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ, idem quod ἀντιπαράτασις.

ἀντιπαρεκτείνω, contra oppono secundum longitudinem v. c. murorum, aciei.

ἀντιπαρεξάγω, contra duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes.

ἀντιπαρεξαγωγή, ἡ, oppositio, contra demonstratio, Sext. Emp. 7, 150.

ἀντιπαρέξειμι, (εἶμι) decedo invicem via alicui: 2) adversor, persequor, contra duco exercitum.

ἀντιπαρεξέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) i. q. ἀντιπαρέξειμι.

ἀντιπαρεξετάζω, (ἐτάζω) contra disquiro et perscrutor. 2) vicissim compono, ex adverso comparo.

ἀντιπαρέρχομαι, i. q. ἀντιπάρειμι. 2) ex adverso praetereo.

ἀντιπαρέχω, (ἔχω, *irreg.*) refero, retribuo, restituo, resarcio.

ἀντιπαρηγορέω, consolor: in contrariam partem cohortor, contra suadeo, dissuadeo.

ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo, contravenio, me contra infero.

ἀντιπαριππεύω, contra adequito, equestrem aciem admoveo.

ἀντιπαρίστημι, (παρίστημι) repraesento.

ἀντιπαρρησιάζομαι, f. άσομαι, vicissim libere loquor.

ἀντιπαρωνυμέω, opposita nomina alicui indo. *Med.* opposita nomina habeo, Nicom. arithm. p. 1v.

ἀντιπάσχω, (πάσχω, *irreg.*) contrariam adfectionem habeo: 2) vicissim beneficio adficior, vel maleficio s. calamitate.

ἀντιπαταγέω, contra vel vicissim strepo, obstrepo.

ἀντιπατέω, vicissim, vel contra calco, seu conculco: obviam eo

ἀντιπελαργέω, f. ήσω, vicem rependo, beneficium retribuo. Ex ἀντί et πελαργός, *ciconia*, quae parentes senio confectos vicissim alere creditur, cf. πελαργία.

ἀντιπελάργησις, εως, ἡ, (Reperitur et ἀντιπελάργωσις) idem quod sequens:

ἀντιπελαργία, ας, ἡ, beneficii accepti remuneratio.

ἀντιπέμπω, f. ψω, remitto.

ἀντιπενθής, ές, (πένθος) moestitiam moestitia rependens, vicissim luctum excitans. Aesch. Eum. 779. v. l.

ἀντιπεπόνθησις, ἡ, i. q. τὸ ἀντιπεπονθός, talio, Nicom. Geras. Arithm. L. I. p. 9.

ἀντιπεπονθός, ότος, τό, talio, beneficium vel maleficium redditum; neutr. part. pf. ab ἀντιπάσχω.

ἀντιπεπονθότως, *adv.* maleficio vel beneficio recipiendo, cum sensu respondente actioni vel adfectioni alienae, per talionem. Ab eod.

ἀντιπέρα, et ἀντιπέρας, *adv.* i. q. ἀντιπέραν.

ἀντιπεραίνω, (περαίνω) ex adverso transeo.

ἀντιπεραῖος, αία, αῖον, ex adverso situs.

ἀντιπέραν, *adv.* e regione, ex adverso, trans.

ἀντιπέρηθεν, *adv.* ex adverso, *c. gen.*

ἀντιπέρην, *adv.* *Ion.* i. q. ἀντιπέραν.

ἀντιπεριάγω, (ἄγω, *irreg.*) converto, circumago, v. c. navem, ut impetus in hostilem fiat.

ἀντιπεριαγωγή, ἡ, conversio contra aliquem.

ἀντιπεριέλκω, in contrariam partem traho, Sext. Emp. 7, 189.

ἀντιπεριηχέω, (ἠχέω) circum resono.

ἀντιπερiΐστημι, circum pono, sc. oppugnandi causa, ut naves, exercitum, machinas bellicas etc. oppugno, comprimo, cohibeo: retorqueo in partem contrariam, quam alter noluerit, aut non expectarit. *Pass.* mutor.

ἀντιπεριλαμβάνω, (λαμβάνω, *irreg.*) vicissim amplector.

ἀντιπεριπλέω, (πλέω, *irreg.*) ex adverso circumnavigo.

ἀντιπερίσπασμα, ατος, τό, strategema, quum hostes distinemus, vim alio convertere cogimus. A seq.

ἀντιπερισπάω, retraho, revello: distineo, in aliam partem vim convertere cogo.

ἀντιπερίστασις, εως, ἡ, (ἀντιπεριΐστημι) circumsessio, obsidio. 2) in humano corpore, quum a loco superiore spiritus coercetur infra, aut contra.

ἀντιπεριστρέφω, circumagendo verto in contrariam partem

ἀντιπεριστροφή, ῆς, ἡ, circumactio e contrario, circumactio in partem contrariam

ἀντιπεριχωρέω, circumvenio hostem, circumeo a tergo.

ἀντιπεριψύχω, (ψύχω, *irreg.*) vicissim refrigero. (ῡ)

ἀντιπεριωθέω, (ὠθέω, *irreg.*) comprimo, coarcto, cohibeo: trudo in partem contrariam, vel alienam.

ἀντιπερίωσις, εως, ἡ, obnixus et compressio. A praec.

ἀντίπετρος, ον, (πέτρα) valde durus, ut saxum: saxi locum tenens. Soph. O. C. 192.

ἀντιπηδάω, f. ήσω, vicissim et ipse salio, vel adversum salio.

ἀντίπηξ, γος, ἡ, (πήγνυμι) arca lignea, cista. Eur. Ion. 19. *vox. Mitylenaica.*

ἀντιπηρόω, f. ώσω, contra mutilum reddo, mutilo.

ἀντιπιέζω, f. έσω, vicissim premo, prementem premo.

ἀντιπίμπλημι, (πίμπλημι, *irreg.*) vicissim impleo.

ἀντιπίμπρημι, (πίμπρημι, *irreg.*) vicissim incendo, vicissim uro.

ἀντιπίπτω, (πίπτω, *irreg.*) contra irruo, obnitor, repugno, resisto: secus, contra spem evenio.

ἀντίπλαστος, ον, (πλάσσω) similiter, s. e simili materia fictus, ad exemplar alterius fictus, similis.

ἀντιπλέκω, (πλέκω) retorqueo.

ἀντίπλευρος, ον, (πλευρά) qui adverso est latere.

ἀντιπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, *irreg.*) contra navigo, navi occurro: Hinc etiam: vento adverso navigo.

ἀντιπληκτίζω, contra percutio.

ἀντιπλήξ, γος, ὁ καὶ ἡ, percussus, ictibus crebris obnoxius, ut litus, ab undarum adflictibus contusum. 2) *act.* repercutiens.

ἀντιπληρόω, f. ώσω, vicissim impleo, vires exhaustas repleo, suppleo, quod deest.

ἀντιπλήσσω, f. ήξω, (πλήσσω, *irreg.*) repercutio, referio.

ἀντίπλοια, ας, ἡ, (πλέω) navigatio, quae fit adverso utrimque remorum actu et impulsu, renisus.

ἀντιπνέω, f. πνεύσω, (πνέω, *irreg.*) reflo, contrarium flatum emitto. 2) adversus sum. Ruhnk. Rutil. p. 123.

ἀντιπνοή, ῆς, ἡ, reflatus, flatus contrarius.

ἀντίπνοια, ας, ἡ, i. q. ἀντιπνοή.

ἀντίπνοος, ον, *contr.* ἀντίπνους, ουν, spirans adversus, reflans.

ἀντιπνόως, *adv.* in contrarium.

ἀντίποδες, ων, οἱ, qui pedes habent oppositos, qui nobis adversa urgent vestigia, qui adversis vestigiis stant contra nostra vestigia, adversipides. vide ἀντίπους.

ἀντιποθέω, f. ήσω, mutuo alicujus desiderio tangor.

ἀντιποιέω, (ποιέω) vicissim facio, retribuo, rependo, *c. dupl. accus.* 2) contra facio, et in *Pass.* contra fio. *med.* ἀντιποιοῦμαί τινος, adfecto, adsequi studeo aliquid, studiosus sum alicujus rei, vindico mihi aliquid: certo, contendo cum aliquo de re, τινί τινος, vel τινὶ περί τινος, illud tamen ostitius. 2) *sine casu*, contra sto, a partibus adversarii sto, Polyb. 22. 8, 6.

ἀντιποίησις, εως, ἡ, studium alicujus rei comparandae, ut ἀρετῆς, vindicandae, tenendae.

ἀντίποινος, ον, (ποινή) ad compensandum idoneus, qui poenae vel praemii loco est: vicarius τα ἀντίποινα, i. q. ἄποινα.

ἀντιπολεμέω, f. ήσω, belligero adversus aliquem: armis lacessitus vicissim infesto.

ἀντιπολέμιος, ον, i. q. ἀντιπόλεμος, sed *dub*. v. Scheveigh. Hdt. 4, 140.

ἀντιπόλεμος, ον, bellum contra aliquem gerens. impr. ἀντιπόλεμοι, hostes, Hdt. 7, 236. 8, 68. Thuc. 3, 90.

ἀντιπολίζω, (πόλις) urbem, vel munimenta, urbis instar, extruo, ad oppugnandam urbem.

ἀντιπολιορκέω, f. ήσω, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, obsideo eum, a quo obsidebar antea.

ἀντίπολις, εως, ἡ, urbs urbi opposita et aemula.

ἀντιπολιτεία, ας, ἡ, contraria factio, proprie in reip. administratione; *item*, contrarius in reip. vel re quacunque gerenda sensus et artes adversae. ἀντιπολιτεῖαι, simultates.

ἀντιπολιτεύομαι, f. εύσομαι, adversor alicui in administranda republica, contrariam factionem sequor, contrario modo rempubl. administro: reclamo, refragor, intercedo: artes, coepta, instituta alicujus contrariis labefacto.

ἀντίπονος, ον, (πόνος) qui laboris loco est. τό ἀντίπονον, merces.

ἀντιπορεύομαι, f. εύσομαι, contra eo, vado in contrariam partem: resisto, refragor. Xen.

ἀντιπορέω, idem *dub*. lect. Orph. Arg. 136.

ἀντιπορθέω, f. ήσω, (πέρθω) vasto vicissim.

ἀντίπορθμος, ον, (πορθμός) oppositus ultra mare, ut Sicilia Italiae.

ἀντίπορος, ον, (πόρος) contra gradiens, in contrariam partem tendens, *dub. signif.* 2) oppositus, e regione situs.

ἀντίπους, οδος, ὁ, ἡ, (ἀντί, πούς) adversa vestigia figens, pedes nobis vertens. e ἀντίποδες.

ἀντιπρακτικός, ή, όν, (ἀντιπράσσω) adversarius, inimicus.

ἀντίπραξις, εως, ἡ, refragatio, oppugnatio, animus hostilis.

ἀντιπράσσω, f. ξω, contra facio, in contrarium laboro: resisto, repugno, renitor, officio. Etiam in *Med*.

ἀντιπρεσβεύομαι, f. εύσομαι, e contrario legatos mitto, qui sc. alios legatos impediant, oppugnent etc.

ἀντιπρεσβευτής, οῦ, ὁ, prolegatus.

ἀντιπροβάλλομαι, (βάλλω, *irreg.*) contra propono et nomino designandum.

ἀντιπροβολή, ῆς, ἡ, nominatio alterius contra alterum, ut rejectio judicum. Plato.

ἀντιπρόειμι, (εἶμι) ex adverso prodeo, s. progredior.

ἀντιπροθυμέομαι, alterius vice curo: officium, gratiam acceptam refero studio meo, Aen. Tact.

ἀντίπροικα, *adv.* (προῖκα) nullo fere pretio, vili pretio.

ἀντιπροκαλέομαι, (καλέω, *irreg.*) vicissim provoco, optione provoco, vicissim conditionem stipulor, restipulor.

ἀντιπρόκλησις, εως, ἡ, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti. A praec.

ἀντιπροπίνω, (πίνω, *irreg.*) mutuo propino.

ἀντιπροσαγορεύω, resaluto, vicissim saluto.

ἀντιπροσαμάομαι, (ἀμάω) contra aggero terram v. c. arbori, terram aliam in pristinum locum superaddo, accumulo, Xen. Oec. 17, 13. πα vel

ἀντιπρόσειμι, (εἶμι) contra in aciem eo, invicem adeo.

ἀντιπροσειπεῖν, (εἰπεῖν, *irreg.*) resalutare, mutuo adloqui.

ἀντιπροσελαύνω, e contraria parte adequito.

ἀντιπροσερεῖν, (ἐρεῖν, *irreg.*) fut. ad ἀντιπροσειπεῖν.

ἀντιπροσέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) a contraria parte accurro, accedo.

ἀντιπροσκυνέω, vicissim adoro, veneror.

ἀντιπροσφέρω, (φέρω, *irreg.*) vicissim adfero, ἀντιπροσενεγκεῖν, Xenoph. Conv. 5, 9.

ἀντιπρόσωπος, ον, oppositam faciem habens, adversus, ex adverso stans s. veniens: contraria fronte alium adspiciens.

ἀντιπροσώπως, *adv.* ab ἀντιπρόσωπος. Eur. Ph. 1419.

ἀντιπρότασις, εως, ἡ, opposita propositio.

ἀντιπροτείνω, vicissim porrigo, v. c. manum.

ἀντιπροτίθημι, contra, vicissim propono, v. c. edicta.

ἀντίπρῳρος, ον, (πρῷρα) qui proram habet in aliquem conversam: adversus: conspicuus, qui est ante oculos. Eurip.

ἀντίπτωμα, τος, τό, (πίπτω) ruina. ap. τοὺς ὁ.

ἀντίπτωσις, εως, ἡ, figura, quae Casus permutat. Gramm.

ἀντιπτωτικῶς, *adv.* Casuum permutatione facta.

ἀντίπυγος, ον, (πυγή) adversas clunes habens.

ἀντιπυκτεύω, repugno adversor, obluctor.

ἀντίπυλος, ον, (πύλη) oppositam januam s. portam habens, januae oppositus.

ἀντιπυνθάνομαι, (πυνθάνομαι, *irreg.*) contra interrogo, percunctor.

ἀντίπυργος, ον, quod turri opponi et comparari potest.

ἀντιπυργόω, contra munio, turres aedifico.

ἀντιπυρσεύω, vicissim signum ignibus do. Polyb.

ἀντιρρητορεύω, contra concionor. Ioseph. de Macc. 6.

ἀντιρρέπω, in contrariam partem vergo.

ἀντιρρέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, *irreg.*) contra fluo.

ἀντιρρηθῆναι, aor. pass. ab ἀντειπεῖν.

ἀντίρρησις, εως, ἡ, contradictio, responsio contra dicens: refutatio: altercatio, refragatio, controversia.

ἀντιρρητικός, ή, όν, refutatorius: obloqui amans.

ἀντίρρινον, ου, τό, (ῥίς) herba ita dicta, quod semine est vituli naribus simili.

ἀντίρροια, ἡ, refluxus. Theophr. de vent. p. 413.

ἀντιρροπία, ας, ἡ, nisus in contrariam partem, aequilibrium.

ἀντίρροπος, ον, (ῥέπω) in contrariam partem vergens: aequipollens, aequale pondus, seu libramentum habens, aequilibris.

ἀντιρρόπως, *adv.* aequa vi, aequaliter.

ἀντισάζω, f. άσω, (σάζω) idem quod ἀντισόω.

ἀντισέβομαι, vicissim colo.

ἀντισεμνύνομαι, f. νοῦμαι, gravitati gravitatem oppono liberaque contumacia respondeo, gravitatem prae se ferenti pari gravitate occurro: vicissim glorior et me jactito.

ἀντισηκόω, f. ώσω, (σηκόω) quasi ad aequilibrium rependo, ex aequo rependo: reficio. 2) ex aequo libror, Blomf. Gloss. ad Aesch. Pers. 443.

ἀντισήκωμα, τος, τό, aequipondium; remuneratio.

ἀντισήκωσις, εως, ἡ, adaequatio in pondere: repensio, remuneratio.

ἀντισημαίνω, f. ανῶ, contra significo, significationem do in contrariam partem. 2) contrarium et adversum futuri praesagium edo.

ἀντισήπω, mutuo putrescere facio, Galen.

ἀντίσιγμα, τό, antisigma, signa inversum, cf. Miscell. crit. a Seebodio edita, I, 1. p. 84. sq.

ἀντισιωπάω, f. ήσω, alternis sileo, ut et alius loqui possit, Ar. Lys. 527.

ἀντισκευάζομαι, (σκευάζομαι) contra instruo, apparo.

ἀντισκοτέω, (σκότος) tenebras adfundo, *c. dat.*

ἀντισκώπτω, f. ψω, vicissim mordacibus dictis incesso.

ἀντισοφίζομαι, f. ίσομαι, sophismatis certo contra, sophismatis contra sophistam argumentor: fraudi fraudem oppono.

ἀντισοφιστής, οῦ, ὁ, qui contra sophismatibus certat, qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum, qui callide oppugnat. A praec.

ἀντισόω, f. ώσω, (ἰσόω) aequo, exaequo, parem reddo. part. pass. ἀντισούμενος, par.

ἀντίσπασις, εως, ἡ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum; revulsionem medici vocant in arte sua.

ἀντίσπασμα, ατος, τό, distractio, ut ἀντιπερίσπασμα. 1) caussa dissidii vel discordiae. 2) quicquid contra dicitur, vel dici potest, quicquid alicui opponitur, ut sententiam mutet, adversatio.

ἀντισπασμός, οῦ, ὁ, i. q. σπασμός, convulsio.

ἀντισπαστικός, ή, όν, Antispastis constans.

ἀντίσπαστος, ον, (σπάω) in contrarium abstractus. 2) contra nitens. 3) pes prosodicus, e jambo et trochaeo constans. 4) ἀντίσπαστον, τό, mutuum osculum, sed ex graece eo, quod καταγλώττισμα dicitur; Hesych.

ἀντισπάω, f. άσω, in contrariam partem traho, revello, in diversum averto. 2) contrarius sum, repugno, dissideo. 3) reprehendo. 4) i. q. ἀντέχω, firmiter teneo *c. gen.*

ἀντισπεύδω, f. εύσω, contra contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto.

ἀντισπόδιον, τό, quod cineris seu spodii vicem sustinet.

ἀντίσποδος, ον, cineris vicem praestans, qui est pro cinere.

ἀντισπουδάζω, obstrecto: contra aliquem studeo, studio meo adversor alicui.

ἀντισταθμάω, f. ήσω, rependo.

ἀντιστάθμησις, εως, ἡ, i. q. ἀντισήκωσις.

ἀντισταθμίζω, f. ίσω, rependo, repenso.

ἀντίσταθμος, ον, aequale pondus habens. 2) aequipollens, aequivalens, aequalis, seu paris momenti. *c. gen.*

ἀντιστασιάζω, f. άσω, contrariam factio

sem moveo, vel sequor.

ἀντιστασιαστής, οῦ, ὁ, qui est contrariae factionis. A praec.

ἀντισταθμος, ον, idem quod ἰσόῤῥοπος, ejusdem ponderis, par, *dub.* lect. Max. Tyr. 4, 1.

ἀντίστασις, εως, ἡ, (ἀνθίστημι) resistentia, obluctatio, renisus, obstaculum. 2) comparatio. 3) intentio. 4) factio contraria.

ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui est contrariae factionis.

ἀντιστατέω, f. ήσω, obsisto, obluctor, reluctor, contra eo in praelium. 2) factiosus sum, factiones cogo. A seq.

ἀντιστάτης, ου, ὁ, (ἀνθίστημι) reluctator, adversarius.

ἀντιστατικός, ή, όν, vim reluctandi habens, adversarius.

ἀντίστερνον, ου, τό, spina dorsi, quae pectori opponitur. 2) carnes ossi pectoris insidentes, aut utrimque adpositae.

ἀντιστήριγμα, ατος, τό, fulcimentum, seu firmamentum sustinendae molis, ne corruat.

ἀντιστηριγμός, οῦ, ὁ, renisus, Dion. Hal. de comp. 119.

ἀντιστηρίζω, f. ίξω, contra fulcio, renitor. 2) protego.

ἀντιστοιχέω, f. ήσω, oppositus sum in serie ducenda e regione: ex adverso respondeo, *de choris*.

ἀντιστοιχία, et ἀντιστοιχεία, ας, ἡ, duarum rerum opposita collocatio.

ἀντίστοιχος, ον, (στοῖχος) e regione oppositus. 2) aequalis.

ἀντιστοίχως, *adv.* opposita serie.

ἀντίστομος, ον, (στόμα) os, seu faciem adversam habens.

ἀντιστρατεύομαι, f. εύσομαι, (στρατεύω) expeditionem suscipio contra aliquem, adversor alicui, repugno, adversus milito. *Activum* habet App. pro: rursus inter milites lego aliquem.

ἀντιστρατηγέω, f. ήσω, imperatoris locum obtineo. 2) sum hostium dux, *c. dat.*

ἀντιστράτηγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris: propraetor, propraetore. 2) contrariae partis imperator, hostium imperator.

ἀντιστρατιώτης, ὁ, (στρατιώτης) miles exercitus hostilis, hostis.

ἀντιστρατοπεδεία, ας, ἡ, i. q. ἀντιστρατοπέδευσις.

ἀντιστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra ex adverso metor. Hinc.

ἀντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ, castrametatio adversum castra hostium, castra castris collata.

ἀντίστρεπτος, ον, inversus, conversus. τὸ ἀντίστρεπτα, machina quaedam, quae in omnes partes converti potest, Diod. 20, 91.

ἀντιστρέφω, f. ψω, in contrarium verto, obverto, converto, reciproco, retorqueo, retrorsus ago, seu repello. τὸ ἀντιστρέφον, argumentum, quod fit alterius argumento invertendo.

ἀντιστροφή, ῆς, ἡ, inversio, conversio retrorsum, reciprocatio. 2) Carminum choricorum ea pars, quae strophae respondet. 3) retorsio, figura rhetorica. 4) inversio structurae solitae ap. Gramm.

ἀντιστροφικά, τά, partes dramatum graecorum lyricae.

ἀντίστροφος, ον, oppositus, e regione situs, obversus, contrarius: ex adverso respondens: aequipollens, *c. dat.* et *gen.* 2) ἡ ἀντίστροφος, i. q. ἀντιστροφή signif. 2.

ἀντιστρόφως, *adv.* inverse, reciproce. 2) contrario modo.

ἀντισυγκρίνω, comparo.

ἀντισυλλογίζομαι, f. ίσομαι, contrario syllogismo refuto.

ἀντισυλλογισμός, οῦ, ὁ, syllogismus contrarius. A praec.

ἀντισυμμαχέω, rursus adjuvo.

ἀντισυμποσιάζω, convivio instruendo aemulor *aliquem*, τὸν Πλάτωνα, Luc.

ἀντισυμφωνέω, f. ήσω, vicissim consentio.

ἀντισυναντάω, i. q. συναντάω, sed fortius.

ἀντισφαιρίζω, f. ίσω, pila contra ludo.

ἀντισφάττω, f. άξω, vicissim occido.

ἀντισφήν, ὁ, cuneus oppositus.

ἀντίσχεσθε, 2. plur. imperat. aor. 2. *Med.* ab ἀντέχω.

ἀντισχηματίζω, f. ίσω, eadem figura contra utor, imitor figuram alterius.

ἀντισχηματισμός, οῦ, ὁ, imitatio ejusdem figurae.

ἀντισχυρίζω, f. ίσω, e contrario adfirmo, seu corroboro, obfirmo. *Med.* πρός τι, obnitor.

ἀντισχύω, f. ύσω, obnitor viribus, contra nitor, obluctor, resisto: 2) vinco. (υ in fut. producitur.)

ἀντίσχω, *poet.* pro ἀντέχω.

ἀντισώζω, f. ώσω, (σώζω, irreg.) vicissim servo: instauro.

ἀντίταγμα, τος, τό, quod alicui opponitur, quo vim alterius arcemus.

ἀντιτακτικός, ή, όν, vim repugnandi habens.

ἀντιταλαντεύω, f. εύσω, rependo, aequali pondere retribuo.

ἀντιτάλαντος, ον, (τάλαντον) qui paris, seu aequalis est ponderis, paris momenti, aequalis.

ἀντιταλάντωσις, ἡ, aequilibrium, Olympiod. ad Plat. Phaedon.

ἀντιταμίας, ου, ὁ, proquaestor.

ἀντίταξις, εως, ἡ, (ἀντιτάσσω) aciei instructio adversus hostem. 2) repugnantia, refragatio.

ἀντίτασις, εως, ἡ, (ἀντιτείνω) reluctatio, adversatio.

ἀντιτάσσω, f. άξω, ex adverso instruo ad praelium, bellum gero: oppono. *Med.* ἀντιτάσσομαι, me oppono, obedire recuso, resisto, refragor.

ἀντιτείνω, f. τενῶ, (τείνω, *irreg.*) in contrariam partem tendo, seu traho: vicissim tendo, obtendo, oppono. 2) *intrans.* renitor, repugno, refragor, oppositus sum.

ἀντιτειχίζω, f. ίσω, contra moenibus munio, contra munio, munitionem oppono.

ἀντιτείχισμα, ατος, τό, munitio alteri opposita. A praec.

ἀντιτέμνω, (τέμνω, *irreg.*) remedium praebeo, ap. Eurip. de medico. conf. ἀντίτομον, ab herbis, quae in potionem conciduntur.

ἀντιτέρπω, f. ψω, (τέρπω, *irreg.*) vicissim delecto.

ἀντίτευχος, ον, (τεῦχος) contrarius, Poll.

ἀντιτεχνάζω, f. άσω, alterius artificiis alia oppono, contra machinor. Etiam in *med.* Hdt.

ἀντιτεχνάω, f. ήσω, i. q. ἀντιτεχνάζω.

ἀντιτεχνέω, f. ήσω, aliquem in arte quapiam aemulor, eandem artem exerceo.

ἀντιτέχνησις, εως, ἡ, aemulatio alterius eandem artem profitentis. 2) contraria machinatio, contraria molitio. A praec.

ἀντίτεχνος, ον, (τέχνη) adversarius alicui in arte quapiam, aemulus, contrarius commodis alicujus.

ἀντιτίθημι, ex adverso pono, τινί τι. 2) comparo, confero: pono rem aliquam loco alterius, τί τινος.

ἀντιτιμάω, f. ήσω, vicissim honoro: vicissim beneficiis orno: contra aestimo.

ἀντιτίμημα, ατος, τό, aestimatio litis, quam reus actoris aestimationi opponit, multa, quam reus sibi contra actorem statuit. A praec. (Antepen. longa.)

ἀντιτίμησις, εως, ἡ, aestimatio opposita: inprimis aestimatio litis, quam reus actoris aestimationi, quae vocabatur τίμησις, opponit. (Antepen. longa.)

ἀντίτιμος, ον, (τιμή) contra aestimans, rependens, puniens. 2) ejusdem pretii, aequalis pretio, *c. gen.* τὸ ἀντίτιμον, quod poena contra obrogatur.

ἀντιτιμωρέω, f. ήσω, (τιμωρέω) vicissim punio, poenas reposco. *Med.* vicissim vindictam sumo, *c. acc.*

ἀντιτινάσσω, vicissim percutio, reconcutio, f. l. Eur. Bacch. 622.

ἀντιτίνω, (τίνω, *irreg.*) vicissim luo, vicissim pendo. *Med.* vicissim vindictam sumo, τί τινος, ab aliquo propter aliquid, Aesch. Ag. 1274. (Penultimam *Attici* corripiunt.)

ἀντίτισις, εως, ἡ, mutua poenae luitio. A praec.

ἀντίτιτος, ον, vicissim punitus. Ab eodem.

ἀντιτιτρώσκω, (τιτρώσκω) vicissim vulnero, Heliod. 7, 27.

ἀντιτίω, f. ίσω, (τίω: *irreg.*) vicissim s. contra aestimo: vicissim punio seu ulciscor, vicissim poenas sumo. *Pass.* vicissim poenas luo. (De prosodia vide sub τίω.)

ἀντιτολμάω, f. ήσω, (τολμάω) contra audeo, adversor alia audacia audaciae alienae, audacter obsisto.

ἀντίτολμος, ον, (τόλμα) adversarius.

ἀντίτομον, ου, τό, (ἀντιτέμνω) antidotum, remedium. Hom. h. Cer. 229. Pind, P. 4. 49.

ἀντιτονέομαι, adversor, renitor.

ἀντίτονος, ον, (ἀντιτείνω) in contrarium tendens, renitens.

ἀντιτοξεύω, f. εύσω, contra sagittas mitto.

ἀντιτορέω, (τορέω, *irreg.*) transfodio, perfodio, *c. gen.* Il. 5, 337. 2) penetro, *c. acc.* Il. 10, 267. Hom. h. Merc. 178.

ἀντιτος, ον, (ἀντί et τίνω, pro *obs.* ἀνάτιτος) repensus, vicissim punitus. ἄντιτα ἔργα, ultio, Hom.

ἀντιτρέφω, f. ψω, (τρέφω, *irreg.*) vicissim alo, alimenta reddo.

ἀντιτρέχω, f. θρέξομαι, (τρέχω, *irreg.*) curro contra, seu in contrariam partem.

ἀντιτρυτανεύω, f. εύσω, (τρυτάνη) rependo, compenso.

ἀντιτυγχάνω, f. τεύξομαι, (τυγχάνω, *irreg.*) vicissim adipiscor, vicissim adsequor.

ἀντιτυπέω, f. ήσω, (ἀντίτυπος) repercutio, relido. 2) renitor, resisto, *c. dat.*

ἀντιτυπής, ές, ictum repellens, repercutiens: durus, difficilis, refractarius.

ἀντιτυπία, ας, ἡ, renixus: durities, asperitas: contrarietas: repercussio.

ἀντίτυπον, ου, τό, exemplum, exemplar, typus et figura, signum rei alterius: exemplum ex alio expressum. *Neutr.* a seq.

ἀντίτυπος, ον, (τύπτω) ictum repellens, repercutiens: refractarius, durus, asper: ex adversum positus: contrarius, adversa-

rios eandem formam et figuram habens, similis.

ἀντιτύπτω, repercutio.

ἀντιτύπως, *adv.* repercussive, cum repercussione: cum renixu: dure, aspere.

ἀντιτωθάζω, (τωθάζω) vicissim dicteriis incesso. Conon. narrat. 49.

ἀντιφάνεια, ἡ, species repercussa in aqua vel in speculo, quae alias dicitur ἔμφασις.

ἀντιφάρμακον, ου, τό, resistens venenis, quod venenis resistit; remedium.

ἀντίφασις, εως, ἡ, (ἀντίφημι) responsio, contra dictio.

ἀντιφατικός, ή, όν, contradictorius. *Vox dialecticorum.* Ab eodem.

ἀντιφερίζω, f. ίσω, (ἀντιφέρω) obviam me offero. 2) contendo, concerto, acquiparo me, oppono: par sum, ut ἰσοφ. *Constr.* τινὶ vel παρά τινι, Pind. P. 9, 88.

ἀντίφερνα, ων, τά, (φερνή) ea, quae vicissim a marito sponsae dotis loco dantur.

ἀντίφερνος, ον, (φερνή) dotis locum sustinens.

ἀντιφέρω, (φέρω, *irreg.*) offero, oggero, regero, ἀντιφέρομαι, obviam me fero, offero me, occurro, resisto.

ἀντιφεύγω, (φεύγω, *irreg.*) alterius loco in exsilium eo.

ἀντίφημι, respondeo: contradico.

ἀντιφθέγγομαι, f. ξομαι, obloquor, contradico. 2) vicissim sonum edo, resono, de echo: respondeo, reclamo.

ἀντίφθεγμα, ατος, τό, echo.

ἀντίφθογγος, ον, vicissim sonum edens: contrarium sonum edens.

ἀντιφιλέω, ήσω, redamo, vicissim amo.

ἀντιφίλησις, εως, ἡ, redamatio, mutuus amor.

ἀντιφιλοδοξέω, f. ήσω, gloriae cupiditate certo cum aliquo, vel aemulor cum aliquo.

ἀντιφιλονεικέω, f. ήσω, contendo cum aliquo: pertinaciter et contentiose resisto.

ἀντιφιλοσοφέω, contraria statuo, arguto, doceo, contrariae sectae addictus sum.

ἀντιφιλοσοφία, ας, ἡ, secta philosophorum alteri contraria.

ἀντιφιλόσοφος, ον, sectae contrariae addictus, philosophus alteri contraria defendens.

ἀντιφιλοτιμέομαι, invicem certo, seu condo, aemulor cum aliquo: ex adverso largior: munificentia cum aliquo certo.

ἀντιφιλοφρονέομαι, vicissim amore complector.

ἀντιφλέγω, f. ξω, vicissim illustro, valuro.

ἀντιφονεύω, vicissim interficio.

ἀντίφονος, ον, caedem compensans: qui pro caede rependitur. 2) vicissim occidens.

ἀντιφορά, ἡ, relatio, oppositio.

ἀντιφορικῶς, *adv.* idem quod ἀντιφραστικῶς.

ἀντιφορτίζομαι, f. ίσομαι, (φορτίζω) pro pretio rerum venditarum alias merces emo et mecum asporto.

ἀντίφραγμα, τό, (ἀντιφράσσω) septum oppositum.

ἀντιφράζω, f. άσω, (φράζω, *irreg.*) per contrarium loquor, contraria adpellatione nomino.

ἀντίφραξις, εως, ἡ, (ἀντιφράσσω) obstructio, oppositio.

ἀντίφρασις, εως, ἡ, (ἀντιφράζω) oppositio, objectio: adversitas. 2) figura grammatica, qua quid ex contrario adpellatur.

ἀντιφράσσω, f. ξω, contra obstruo, obstructioni aliam oppono. obstruo, oppono.

ἀντιφραστικῶς, *adv.* est κατ' ἀντίφρασιν.

ἀντιφρίσσω, (φρίσσω, *irreg.*) contra pilos erigo, abhorreo ab aliqua re.

ἀντίφρουρος, ον, (φρουρός) qui est loco custodis. 2) contrariam, aut aequalem custodiam habens.

ἀντίφρων, ον, (φρήν) hostili animo.

ἀντιφυλακή, ῆς, ἡ, mutua custodia, custodia, quae fit ex altera parte.

ἀντιφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ) custos oppositus, vel ab altera parte expositus.

ἀντιφυλάσσω, f. άξω, contra, vel vicissim custodio. ἀντιφυλάσσομαι, vicissim caveo.

ἀντιφυτεύω, f. εύσω, vicissim gigno vel planto.

ἀντιφύω, (φύω, *irreg.*) contra progigno. *med.* contra, vel diverso modo nascor. τὸ ἀντιπεφυκός, quod diversae naturae est.

ἀντιφωνέω, f. ήσω, (φωνέω) contra dico: contra sono: respondeo, etiam literis.

ἀντιφώνησις, εως, ἡ, (ἀντιφωνέω) contradictio: sonus contrarius: responsio.

ἀντιφωνία, ας, ἡ, (ἀντίφωνος) responsio: sonus contrarius.

ἀντίφωνον, ου, τό, ecloga ex Psalmo aliquo in Liturgiis Graecorum, qua sacerdoti chorus respondet.

ἀντίφωνος, ον, contra sonans: respondens: qui est diversae vocis, dissonus.

ἀντιφωτισμός, οῦ, ὁ, adversum lumen, id est, quod sit ante oculos positum.

ἀντιχαίρω, (χαίρω, *irreg.*) pariter gaudeo. Etiam in *Med.*

ἀντιχαλεπαίνω, contra saevio: vicissim succenseo.

ἀντιχαρίζομαι, f. ίσομαι, gratiam repono, beneficium rependo, mutuam gratiam refero.

ἀντίχαρις, ιτος, ἡ, beneficii remuneratio.

ἀντιχασμάομαι, vicissim oscito.

ἀντίχειρ, ειρος, ὁ, pollex, ex ἀντί et χείρ, *manus*, quod oppositus est et adversus reliquis quatuor digitis.

ἀντιχειροτονέω, f. ήσω, contraria scisco suffragia ferendo, refragor.

ἀντιχειροτονία, ας, ἡ, refragatio, suffragatio contraria.

ἀντίχθων, ονος, ἡ, opposita pedibus nostris terra, terra antipodum. οἱ ἀντίχθονες i. q. οἱ ἀντίποδες.

ἀντίχορδος, ον, (χορδή) quasi contrarias chordas habens, contrarium sonum chordis edens: contrarius. 2) consonus, respondens.

ἀντιχορηγέω, f. ήσω, (χορηγέω) in choragio certo, vel aemulor.

ἀντιχορηγός, ου, antichoragus, aemulus alterius choregi, qui in choragio certat cum alio chorago; de choragis aliarum tribuum, qui eodem tempore fabulas edunt suo sumtu.

ἀντιχορία, ας, ἡ, opposita chori pars. 2) quod opposita chori pars canit.

ἀντιχρῆν, vulgo ἀντιχρῆ, impers. sufficit, Hdt.

ἀντίχρησις, εως, ἡ, (χρῆσις) mutuus usus.

ἀντιχρησμολογέω, oracula contra edo.

Ἀντίχριστος, ου, ὁ, Antichristus, Christi adversarius, Pseudo-Christus.

ἀντιχρόνισμα, ατος, τό, (χρόνος) temporis pro tempore positio, figura grammatica.

ἀντιχρονισμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀντιχρόνισμα.

ἀντιχρώζω, contra coloro.

ἀντιψάλλω, psallo vicissim: alteri in psallendo respondeo: plaudo vicissim.

ἀντίψαλμος, ον, qui vicissim canitur, ex adverso respondens carmini. A praec.

ἀντιψέγω, vicissim invideo, vel reprehendo.

ἀντιψηφίζομαι, f. ίσομαι, contra decerno, contra statuo, seu scisco, refragor.

ἀντίψηφος, ον, adversarius, qui alteri refragatur.

ἀντίψυχος, ον, (ψυχή) vicem animae praestans, qui pro altero se devovet et mori cupit. 2) qui pro anima, s. vita datur.

ἀντιψύχω, f. ξω, (ψύχω, *irreg.*) vicissim refrigero. (ῡ)

ἀντλέω, f. ήσω, (ἄντλος) haurio, exhaurio: 2) exhaurio laborem, exsolvo.

ἄντλη, ἡ, i. q. ἄντλος.

ἄντλημα, ατος, τό, (ἀντλέω) haustus. 2) haustrum.

ἄντλησις, εως, ἡ, haustus, actio hauriendi.

ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, haustrum nauticum, *it.* haustor.

ἀντλητήριον, ου, τό, vas ad hauriendum, haustrum.

ἀντλητήριος, ία, ιον, (ἀντλέω) ad hauriendum pertinens.

ἀντλητής, οῦ, ὁ, i. q. ἀντλητήρ.

ἀντλία, ας, ἡ, vel ἀντλεία, ας, ἡ, hauriendi sentinam actio: ministerium et poena hauriendi sentinam. 2) sentina: in universum, coenus, Ar. mare, Eur.

ἀντλίον, ου, τό, haustrum.

ἄντλον, ου, τό, sentina.

ἄντλος, ου, ὁ, sentina, 2) mare, Eurip. 3) haustrum. 4) manipulorum acervus. ἐν ἄντλῳ τιθέναι, infimo loco habere.

ἀντοδύρομαι, (ὀδύρομαι) contra lamentor. (ῡ)

ἀντοικοδομέω, alterius loco aedifico, si quid collapsum, vel periculum sit, ne diruatur, v. c. murus in obsidione.

ἀντοικοδομία, ας, ἡ, constructio muri talis, qualis ante dicta cf. ἀντοικοδομέω: dicitur et in *plur.* de obsessis, quum pro muris per arietes dejectis intra struunt alios.

ἀντοικος, ον, (οἶκος) ex adverso habitans.

ἀντοικτείρω, i. q. ἀντοικτίζω.

ἀντοικτίζω, f. ίσω, vicissim misereor. ἀντοικτίζομαι, vicissim miseror.

ἀντοίομαι, (οἴομαι, *irreg.*) contra, aliter opinor.

ἀντολή, ῆς, ἡ, oriens, *Ion.* p. ἀνατολή.

ἀντολίη, ης, ἡ, *Ion.* oriens. A praec.

ἄντομαι, (ἄντα) occurro, obvius fio. *c. dat.* et *gen.* 2) supplico. *c. accus.* rei.

ἀντομματέω, f. ήσω, (ὄμμα) oculis rectis adversis intueor. 2) obnitor, obsisto, ut ἀντοφθαλμέω. Constitut. Apostol. 6, 2.

ἀντόμνυμι, f. ἀντομόσω, (ὄμνυμι, *irreg.*) juro vicissim; proprie de juramento calumniae.

ἀντωμοσία, ας, ἡ, (ἀντόμνυμι) proprie jusjurandum de calumnia a parte rei. cf. ἀντωμοσία.

ἀντονίνημι, (ὀνίνημι, *irreg.*) contra s. vicissim utilitatem praesto. Liban.

ἀντονομάζω, f. άσω, (ὀνομάζω) nomen commuto: contrario vel alio nomine adpello crimen objectum.

ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua nomen proprium ponitur pro communi, aut contra. cf. Bast Greg. p. 399.

ἀντοργίζομαι, f. ίσομαι, vicissim irascor.

ἀντορύσσω, f. ξω, contra, e diverso fodio.

ἀντορχέομαι, f. ήσομαι, vicissim, vel contra salto, s. saltationem alterius imitor, ut simiae faciunt.

ἀντοφείλω, (ὀφείλω, *irreg.*) vicissim de-

beo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod officium.

ἀντοφθαλμέω, f. ήσω, coram intueor: contra intueor, oculos obverto: obluctor, obnitor: audacter contra eo, non timeo, *item*, contemno, etiam pecuniam, dono, τινί et πρός τινα. A seq.

ἀντόφθαλμος, ον, adversis oculis intuens, obtuens: 2) qui est ante oculos, coram.

ἀντοχεύς, ὁ, i. q. ἀντιλαβεύς.

ἀντοχή, ῆς, ἡ, (ἀντέχω) mutua retentio, seu firma, tenax adprehensio vel retentio.

ἀντοχυρόω, f. ώσω, e contrario munio.

ἀντραῖος, αία, αῖον, (ἄντρον) cavernosus.

ἀντρέπω, *contr.* p. ἀνατρέπω.

ἀντριάς, άδος, ἡ, quae libenter in antris versatur.

ἀντροδίαιτος, ον, (ἄντρον, δίαιτα) in spelunca vivens.

ἀντροειδής, ές, (ἄντρον, εἶδος) antri formam habens.

ἄντροθεν, *adv.* ex antro.

ἄντρον, ου, τό, antrum, caverna, spelunca.

ἀντροπαία, ἡ, *poet.* p. ἀνατροπή, *dub.* lect. Aesch. Sept. 691.

ἀντροφυής, ές, (φύω) in antris natus.

ἀντροχαρής, ές, (χαίρω) antris gaudens, libenter in antris agens.

ἀντρώδης, ες, cavernosus.

ἀντυγωτός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, colligatus, ut orbes rotarum, ferro, Suid. Hesych. A seq.

ἄντυξ, γος, ἡ, orbiculus additus summae sellae currus, e quo habenae suspendi possint, si currus sistendus sit. 2) currus. 3) ambitus aliarum rerum, orbis, fornix. 2) i. q. ζυγὸν αἰθέρος, Valck. Eur. Hipp. 1131.

ἀντῳδή, ῆς, ἡ, cantus, qui alteri occinitur, carmen alteri respondens.

ἀντῳδός, ον, qui cantu mutuo respondet, qui occinit.

ἀντωθέω, (ὠθέω, *irreg.*) repello, renitor, obnitor.

ἀντώθησις, εως, ἡ, repulsio, Nicet.

ἄντωμος, ον, (ὦμος) humeros adversus habens. 2) i. q. ἄντοικος.

ἀντωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum de calumnia e parte rei vel accusati; a parte actoris est διωμοσία. cf. Ruhnk. ad Tim. p. 38.

ἀντωνέομαι, f. ήσομαι, (ὠνέομαι *irreg.*) vicissim, vel contra emo: in auctione mercor contra licendo: emo loco alterius.

ἀντωνυμία, ας, ἡ, (ὄνομα) Pronomen, pars orationis.

ἀντωνυμικός, ή, όν, ad Pronomen pertinens, pronominalis. Reperitur et ἀντωνομιακός. A praec.

ἀντωνυμικῶς, *adv.* usu pronominis, loco pronominis.

ἀντωπέω, f. ήσω, (ἀντωπός) obtueor, contra intueor.

ἀντώπιος, ον, obtuens, adversus. Ab eodem.

ἀντωπόν, *adv.* adversa facie, e regione, ex adverso. Ab eodem.

ἀντωπός, όν, (ὤψ) exadversum intuens.

ἄντωσις, εως, ἡ, (ἀντωθέω) repulsus.

ἀντωφελέω, f. ήσω, vicissim adjuvo: refero gratiam, beneficium rependo, τινα.

ἀνυβριστί, *adv.* ita, ut quis contumelia non afficiat.

ἀνύβριστος, ον, (ὑβρίζω) contumeliae expers. 2) *act.* contumelia non adficiens.

ἀνυγίαστος, ον, (ὑγιάζω) insanabilis.

ἀνυγραίνω, (ὑγραίνω) rursus humecto, madefacio.

ἀνυγρασμός, ὁ, madefaciendi actio irrigatio.

ἀνύδατος, ον, (ὕδωρ) aqua carens. (ῠ)

ἀνυδρεύομαι, (ὑδρεύω) ex fonte haurio, exhaurio.

ἀνύδρευτος, ον, (ὑδρεύω) non rigatus.

ἀνυδρία, ας, ἡ, aquae inopia, ariditas. A seq.

ἄνυδρος, ον, (ὕδωρ) aridus, siccus, aqua carens.

ἀνύκτερος, ον, (νύκτερος) non caliginosus. *dub.*

ἄνυλος, ον, (ὕλη) silva carens, non silvosus. 2) expers materiae, incorporeus.

ἀνυμέναιος, ον, (α pr. et ὑμέναιος) carens honoribus nuptialibus, justos hymenaeos non passus.

ἄνυμι, ἄνυμαι, i. q. ἀνύω. Hinc ἤνυτο, perficiebatur, Od. 5, 243.

ἀνυμνέω, f. ήσω, (ὑμνέω) celebro, laudo, decanto.

ἀνύμφευτος, ον, (α pr. et νυμφεύω) innuptus.

ἄνυμφος, ον, (α pr. et νύμφη) qui sponsam non habet, expers connubii. 2) quae nuptum dari nequit, illocabilis.

ἀνυπαίτιος, ον, (α pr. et ὑπαίτιος) insons, innocens.

ἀνύπαρκτος, ον, (α pr. et ὑπάρχω) qui nuspiam est, commentitius. 2) qui in rerum natura esse nequit.

ἀνυπαρξία, ας, ἡ, essentiae privatio, interitus. Ex iisd.

ἀνύπεικτος, ον, (α pr. et ὑπείκω) immitis, indomitus, non cedens.

ἀνυπεξαιρέτως, *adv.* sine exceptione.

ἀνυπέραρτος, ον, (ὑπεραίρω) non supra modum elatus.

ἀνυπέρβατος, ον, (ὑπερβαίνω) non transgrediens, Diog. L. 7, 93.

ἀνυπέρβλητος, ον, (α pr. et ὑπερβάλλω) insuperabilis, invictus: incredibilis, eximius.

ἀνυπερβλήτως, *adv.* magnopere, summopere, vehementissime. A praec.

ἀνυπερήφανος, ον, (α pr. et ὑπερήφανος) minime superbus. Basil. ep. 267.

ἀνυπερθεσία, ας, ἡ, (α pr. et ὑπερτίθημι) ira, quae differri s. contineri nequit: ira gravis, vehemens.

ἀνυπέρθετος, ον, qui differri et procrastinari nequit. Ex iisd.

ἀνυπερθέτως, *adv.* sine mora, absque dilatione et cunctatione: incunctanter.

ἀνυπέρθητος, ον, i. q. ἀνυπέρβλητος.

ἀνυπεροψία, ἡ, (ὑπεροψία) quum quis non superbus est.

ἀνυπεύθυνος, ον, (α pr. ὑπό et εὐθύνη) legibus non obnoxius, qui rationem reddere non tenetur. 2) innoxius.

ἀνυπευθύνως, *adv.* cum summa libertate agendi, quae velis, ut rationem reddere nemini cogare, ita ut non sis obnoxius: libere, quasi nemini sis obnoxius.

ἀνυπήκοος, ον, (α pr. et ὑπήκοος) non obediens, non obtemperans.

ἀνυπηλιφής, ές, vel ἀνυπήλιφος, ον, (ὑπαλείφω) pice non obductus.

ἀνύπηνος, ον, (α pr. et ὑπήνη) imberbis.

ἀνυπηρέτητος, ον, (α pr. et ὑπηρετέω) ministris carens.

ἀνυπνόω, (ὑπνόω) expergefio de somno.

ἀνυποδήματος, ον, i. q. ἀνυπόδητος, A. B. 82. 17.

ἀνυποδησία, et ἀνυποδεσία, ας, ἡ, (ἀνυπόδητος) pedum nuditas, quum calceos nullos gerimus.

ἀνυποδετέω, vel ἀνυποδητέω, calceis careo, vel non utor, non sum calceatus. Ab eodem.

ἀνυπόδητος, et ἀνυπόδετος, ον, (α pr. et ὑποδέω) non calceatus, qui est nudis pedibus. Posterior forma improbatur a Gramm. v. Lobeck. Phryn. p. 445.

ἀνυπόδικος, ον, (δίκη) liti vel accusationi non obnoxius, cui lis intendi nequit.

ἀνυπόθετος, ον, (α pr. et ὑποτίθημι) non suggestus, non spurius. 3) sine subjecto, sine hypothesi.

ἀνύποιστος, ον, (ὑποφέρω) intolerabilis, non ferendus.

ἀνυποίστως, *adv.* intolerabiliter.

ἀνυπόκριτος, ον, (α pr. et ὑποκρίνομαι) minime simulatus, non fucatus: non fictus, sincerus.

ἀνυποκρίτως, *adv.* sine simulatione.

ἀνυπομένητος, ον, (α pr. et ὑπομένω) intolerabilis.

ἀνυπομόνητος, ον, qui sustineri nequit, intolerabilis. 2) impatiens, qui tolerare nequit. Ex iisdem.

ἀνυπονόητος, ον, (α pr. et ὑπονόητος) non suspicans, incuriosus v. c. futuri. 2) non suspectus, non provisus, inopinatus.

ἀνυπονοήτως, *adv.* non suspiciose. 2) inopinato, insperato, improviso.

ἀνυποπτευτος, ον, (α pr. et ὑποπτεύω) non suspectus, suspicione vacans.

ἀνύποπτος, ον, (ὕποπτος) idem et *act.* nihil mali de aliquo cogitans.

ἀνυπόπτως, *adv.* citra suspicionem. A praec.

ἀνυποσημείωτος, ον, (α pr. et ὑποσημειόω) non adnotatus.

ἀνυπόστατος, ον, (α pr. et ὑφίστημι) intolerabilis. 2) cujus impetus, vis sustineri nequit, invictus. 3) fundamento carens, Polyb. 4) theologis, qui subsistere non potest, subsistentiam non habet.

ἀνυπόστολος, ον, (α pr. et ὑποστέλλομαι) qui in dicendo nil timet, nulla utitur dissimulatione qui libere loquitur.

ἀνυποστόλως, *adv.* sine timore, libere: citra praevaricationem: nihil remittendo.

ἀνυπόστρεπτος, ον, non revertens, non remeans.

ἀνυπόστροφος, ον, (α pr. et ὑποστρέφω) irremeabilis, irreparabilis.

ἀνυπότακτος, ον, (α pr. et ὑπότακτος) refractarius, indomitus. 2) confusus, perturbatus, ordine carens. Polyb.

ἀνυποτίμητος, ον, (α pr. et ὑποτιμάω) non censuu, non aestimatus. 2) cui lis aestimata non est, mulcta vel poena non aestimata. 3) impunitus, unde: effrenis v. c. insolentia, impietas. (ῑ)

ἀνυποτιμήτως, *adv.* impune: licenter, libere.

ἀνύπουλος, ον, (α pr. et ὕπουλος) non simulatus, sincerus; sine suspicione, sine vitio occulto.

ἀνύπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (ἀνύω, et πούς) qui pedibus celeriter confecit. Hesych.

ἀνυποφόρητος, ον, (ὑποφορέω) intolerabilis.

ἀνύπτιος, ον, (ὕπτιος) non resupinus, Diog. L. 7, 64.

ἀνυσίεργος, ον, (ἄνυσις, ἔργον) laboriosus, efficax in agendo.

ἀνύσιμος, ον, (ἀνύω) expeditus, efficax: utilis.

ἀνυσίμως, *adv.* efficaciter, strenue: utiliter, cum effectu et emolumento.

ἄνυσις, εως, ἡ, (ἀνύω) perfectio, effe-

ctio: efficacitas, effectus, efficacia: profectus, commodum: finis.

ἀνύσταχτος, ον, (νυστάζω) non obdormiens, Scr. eccl.

ἀνυστέον, *adj. verb.* ab ἀνύω, perficiendum.

ἀνυστικός, ή, όν, efficax, effectum magnum et celerem habens.

ἄνυστος, ον, qui effici potest, facilis, promtus.

ἀνυτικός, ή, όν, efficax, utilis. Xen.

ἀνύτω, *Att.* ἀνύτω, (Pors. Eur. Phoen. 1170.) i. q. ἀνύω, in praes. et impf. ἠνυτόμαν τροφαῖς, adolescebam, Aesch. Ag. 1170. cf. Soph. Ant. 231. 804. Forma ἀνύτται barbara est, v. Porson. Append. ad Toup. Em. Suid. p. 497. (⏑ ⏑ –)

ἀνυφαίνω, (ὑφαίνω) retexo. 2) rursus vel denuo texo. Plat. Phaedo p. 87. D.

ἀνύφαντος, ον, (α pr. et ὑφαντός) non textus, intextus.

ἀνύφαμμος, ον, (ὕφαμμος) non arenosus. *dub.*

ἀνυψόω, f. ώσω, elevo, erigo, sublevo.

ἀνύω, f. ύσω, *Att.* ἀνύω, vel ἀνύτω, *Att.* ἠνυτω, in praes. et impf., *poet.* ἄνυμι, (ἄνω) perficio, ad finem perduco, conficio, perago, ἔργον, Od. 5, 243. 2) conficio, perdo, interficio, Od. 24, 71. 3) iter conficio, migro, ubi supplendum ὁδόν, πορείαν, Od. 15, 294. 4) contingo, assequor, ἀτην, γῆρας, Soph. 5) c. partic. οὐδ' ἀνύω φθονέουσα, Il. 4, 56. invidendo nil proficio. ἤνυσ πράττων, fac celeriter, Ar. ἀνύσας τρέχε, curre celeriter, properans curre, Ar. Plut. 229. Sic etiam ἀνύειν absolute ponitur pro σπεύδειν, properare, festinare. 6) c. inf. στρατὸς ἤνυσε περᾶν, exercitus hoc perfecit, ut trajiceret, i. e. trajecit, Aesch. Pers. 718. – *Med.* mihi aliquid perficio, ad meum usum aliquid perogo, Od. 16, 373. Ar. Plut. 196. Aesch. Pr. 706. Soph. Tr. 996. Plat. Phaed. p. 69. D. (alpha et ypsilon ubique corripiuntur.)

ἄνω, i. q. ἀνύω, perficio, ad finem perduco, finio, ἦνον ὁδόν, Od. 3, 496. Frequentius *pass.* quod praeter Hom. etiam Herodotus habet, 1, 190. De etymologia v. Buttmann Lexil. I. p. 271. (α producitur; semel tantum Il. 18, 473. correptum invenitur.)

ἄνω, *adv.* (ἀνά) sursum: supra, in loco superiora: de tempore, olim, prius. οἱ ἄνω, superi, dii. *Attici* ἄνω καὶ κάτω, vel sine copula ἄνω κάτω ad *inconstantiam et perpetuam mutationem* significandam adhibent, Plat. Ph. 96. A. Protag. 356. D. Gorg. 495. A. Demosth. Phil. 1. 12. 3. Olynth. 1. 6. 3. Dinarch. p. 13. R. 2) Jungitur et *c. gen.* ap. seriores, Dionys. Hal. Ant. Rom. 1, 56. ἄνω θαλάττης ἔθει, loca mediterranea cursu petere coepit. Philetae. Athen. p. 79. S. ἄνω γόνατος ἀμφίξει. – Compar. ἀνωτέρω, superl. ἀνωτάτω. (⏑ –)

ἀνῶ, conj. aor. 2. ab ἀνίημι. (⏑ –)

ἄνωγα, perfectum epicum cum significatione praesentis, (de cujus derivatione vide Buttmann. Lexil. I. p. 293.) *jubeo, hortor*, *c. acc.* pers. et c. inf. Soph. Tr. 1247., sed Od. 20, 139 et ap. Ap. Rh. etiam *c. dat.* pers. Formatio admodum est anomala; Perf. nunquam augmento ornatur, 1 plur. ind. ἄνωγμεν, imperat. ἄνωχθι, ἀνωγέτω, ἀνώγετε, et *irreg.* ἀνώχθω, ἄνωχθε, quasi ab ἀνώγημι. Plusquamp. ἠνώγειν, vel sine augmen. ἀνώγειν, *Ion.* ἠνώγεα, cum significatione imperfecti. Huc accedunt duo propria imperfecta ἤνωγον et ἠνώγεον, quasi ab ἀνώγω et ἀνωγέω. fut. ἀνώξω, aor. 1. ἤνωξα.

ἀνώγαιον, τό, vel ἀνώγεον, τό, vel ἀνώγεων, ω, τό, vel ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, (ἄνω, γαῖα, γῆ) *proprie* quodcumque supra terram est; ita vocatur: editior domus locus, coenaculum, vel ipsa domus alta: aedificium editum et ventis pervium, ut granarium. Callisthenes teste Suida dixit pro ἀναγκαῖον, custodia.

ἀνῴγει, 3 sing. impf. p. ἀνέῳγεν, ab ἀνοίγνυμι, Il. 14, 168.

ἀνωγέω, praes. *absol.* v. ἄνωγα.

ἀνώγεων, ω, τό, i. q. ἀνώγαιον, quod vide.

ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, i. q. ἀνώγαιον, quod vide.

ἀνωγή, ῆς, ἡ, (ἄνωγα) jussum, adhortatio.

ἀνώγημι, thema *absol.* v. ἄνωγα.

ἄνωγμεν, 1 plur. *syncop.* ab ἄνωγα.

ἀνώγω, thema *obsol.* vide ἄνωγα.

ἄνῳδος, ον, (α pr. et ᾠδή) non canens, epith. ovis.

ἀνωδυνής, ές, (α pr. et ὀδύνη) dolores non sentiens: doloris expers.

ἀνωδυνία, ας, ἡ, doloris absentia. A seq.

ἀνώδυνος, ον, (α pr. et ὀδύνη) doloris expers: qui dolores non sentit, sine dolore. 2) dolores pellens.

ἀνωδύνως, *adv.* sine dolore. A praec.

ἄνωθεν, *adv.* (ἄνω) desuper, superne, a loco superiori: coelitus, a coelo. 2) a principio, altius repetendo: denuo, rursum. οἱ ἄνωθεν, dicuntur majores nostri, omnino, veteres, antiqui, prisci. *Dor.* ἄνωθα. (⏑ – ⏑)

ἀνωθέω, f. ωθήσω, vel ώσω, (ἀνά et ὠθέω, *irreg.*) sursum impello. 2) repello, retrudo.

ἀνώθησις, εως, ἡ, impulsio sursum versus. 2) repulsio. A praec.

ἀνωϊστί, *adv.* clam, inopinato, insperato. A seq.

ἀνώϊστος, ον, (α pr. et οἴομαι) inopinatus, improvisus. 2) non visus, latens, i. q. ἄφραστος. 3) i. q. ἀνοιστός, ab ἀναφέρω, prolatus, relatus, ἀνωΐστου γενομένου ἐς τὴν Πυθίην, quum ad Pythiam esset relatum, Hdt. 6. 66. ubi tamen alii ἀνοιστοῦ legendum esse censent.

ἀνωΐστως, *adv.* inopinato, praeter opinionem.

ἀνώλεθρος, ον, (α pr. et ὄλεθρος) interitus expers, interitui non obnoxius.

ἀνωμαλής, ές, (α pr. et ὁμαλός) non planus, salebrosus, confragosus: inaequalis, non aequabilis: irregularis, ap. Gramm.

ἀνωμαλία, ας, ἡ (ἀνώμαλος) asperitas: inaequalitas: inconstantia: aberratio a regula.

ἀνωμαλίζω, (ὁμαλίζω) aequale reddo, exaequo.

ἀνώμαλος, ον, i. q. ἀνωμαλής.

ἀνωμαλότης, ητος, ἡ, idem quod ἀνωμαλία.

ἀνωμαλόω, i. q. ἀνωμαλίζω, exaequo. Hinc *subst.* ἀνωμάλωσις, Aristot. polit. 2, 10.

ἀνωμάλως, *adv.* salebrose: inaequaliter, inaequabiliter: contra regulam.

ἀνωμάλωσις, εως, ἡ, (ἀνά, ὁμαλόω) aequalis distributio.

ἄνωμος, ον, (ὦμος) humero carens.

ἀνωμοτί, *adv.* sine jurejurando. A sequ.

ἀνώμοτος, ον, (α pr. et ὄμνυμι) injuratus: non adactus jurejurando, citra jusjurandum.

ἄνωνις, ἡ, i. q. ἄνωνις.

ἀνωνόμαστος, ον, (α pr. et ὀνομάζω) quasi innominabilis, nefandus: qui sine nomine est.

ἀνωνυμί, et ἀνωνυμεί, *adv.* sine nomine.

ἀνωνυμία, ἡ, quum quid sine nomine est, defectus nominis.

ἀνώνυμος, (α pr. et ὄνομα, pro quo *Aeol.* ὄνυμα) expers nominis, sine nomine: non nominatus, inceleber. ἀνώνυμα, etiam dicuntur, quae narrantur, suppresso nomine ejus, a quo veniunt, aut ad quem pertinent: ut indicium ἀνώνυμον.

ἄνωξις, εως, ἡ, jussum, i. q. ἀνωγή.

ἀνώξω, fut. irreg. ab ἄνωγα, quod vide.

ἄνωομαι, i. q. ἄνω, ἀνύω, Hom. h. Ap. 209. si lectio vera. (ᾱ)

ἀνώπιον, τό, (ὀπή) locus supra portam, vide προνώπιον.

ἀνωρία, ας, ἡ, intempestivitas. A seq.

ἄνωρος, ον, (α pr. et ὥρα) intempestivus: immaturus, praecox.

ἀνώροφος, ον, (α pr. et ὄροφος) tectum non habens.

ἀνωῤῥαθία, ας, ἡ, (ἄνω, ῥόθος) unda, quae ad summam navis marginem attollitur.

ἀνωῤῥεπής, ον, (ἄνω, ῥέπω) sursum vergens, resupinus.

ἀνωρύομαι, (ἀνά et ὠρύομαι) magno cum ululatu exclamo: graviter ejulo, lamentor. (ῡ)

ἀνῶσαι, *Ion.* p. ἀνοῖσαι, inf. aor. 1. ab ἀναφέρω, Hdt.

ἀνώσαντες, part. aor. 1. ab ἀνωθέω.

ἀνώτατος, η, ον, summus, supremus. superl. ab ἄνω.

ἀνωτάτω, *adv.* in supremo loco, superlat. ab ἄνω.

ἀνωτερικός, ή, όν, supernus.

ἀνώτερος, α, ον, superior, comp. ab ἄνω.

ἀνωτέρω, *adv.* superius, compar. ab ἄνω.

ἀνωφέλεια, ἡ, inutilitas, Diog. L. 9, 78.

ἀνωφελής, ές (α pr. et ὠφελέω) inutilis, infructuosus, incommodus: damnosus.

ἀνωφέλητος, ον, (ὠφελέω) non adjutus, nullo commodo adfectus; inutilis: quo nemo utitur.

ἀνωφελος, ον, i. q. ἀνωφελής.

ἀνωφελῶς, *adv.* inutiliter, nullo commodo.

ἀνωφέρεια, ας, ἡ, adscensus, acclivitas. A seq.

ἀνωφερής, ές, (ἄνω et φέρω) ad superna tendens, acclivis, sursum ferens.

ἀνώφλιον, τό, (φλιά) limen superius, Suid.

ἀνωφοίτης, ον, (ἄνω et φοιτάω) sursum tendens.

ἀνωφορέομαι, sursum feror, Eustath. nisi potius duabus vocibus scribendum sit.

ἀνώφορος, ον, idem quod ἀνωφερής.

ἄνωχθι, ἀνώχθω, ἄνωχθε, imperat. ab ἄνωγα, quod vide.

ἀνώχυρος, ον, (α pr. et ὀχυρός) non munitus: intutus, indefensus.

ἄξεινος, ον, *Ion.* p. ἄξενος.

ἀξεναγώγητος, ον, (α pr. et ξεναγωγέω) non ductus ab hospite, non receptus.

ἀξενία, ας, ἡ, inhospitalitas, inhumanitas erga peregrinos. A seq.

ἄξενος, ον, inhospitalis, inimicus, saevus hospitibus. 2) cui non est hospes, a quo suscipiatur.

ἄξεστος, ον, (ξέω) radendo non politus.

ἀξία, ας, ἡ, dignitas, meritum, dignatio. 2) aestimatio, justum pretium. 3) voluntas, desiderium, v. ἀξιόω.

ἀξιαγάπητος, ον, (ἀγαπάω) amore dignus.

ἀξιάγαστος, ον, (ἀγαστός) admiratione dignus: memorabilis. ἀξιάγαστον, operae

pretium.

ἀξιάκουστος, ον, (ἄξιος, ἀκούω) auditu dignus: memorabilis.

ἀξιακρόατος, ον, (ἄξιος, ἀκροάομαι) dignus, qui audiatur.

ἀξιαπόλαυστος, ον, (ἀπολαύω) dignus, quo fruaris.

ἀξιαφήγητος, ον, *Ion.* ἀξιαπήγ. (ἄξιος et ἀφηγέομαι) dignus memoratione, memorabilis.

ἀξιεπαίνετος, ον, (ἐπαινέω) dignus laude. *dub.*

ἀξιέπαινος, ον, (ἔπαινος) laude dignus.

ἀξιεπιθύμητος, ον, (ἄξιος, ἐπιθυμέω) dignus, qui expetatur. (ῡ)

ἀξιέραστος, ον, (ἔραμαι) dignus amore, amabilis.

ἀξιήκοος, ον, (ἀκοή) auditu dignus.

ἀξινάριον, ου, τό, parva ascia, dolabella. *Dim.* a seq.

ἀξίνη, ης, ἡ, ascia, dolabra, securis. (ῑ)

ἀξινίδιον, ου, τό, ascia parva. *Dimin.* a praec.

ἀξινομαντεία, ας, ἡ, divinatio per secures.

ἀξιοβίωτος, ον, idem quod βιωτός, vitalis, dignus vita, ob quem vita agatur.

ἀξιοδάκρυτος, ον, deflendus, lacrimabilis.

ἀξιόεργος, ον, dignus labore; par labori, operi.

ἀξιόζηλος, ον, dignus aemulatione, imitatione, appetitione: optabilis, praeclarus.

ἀξιοζήλως, *adv.* laudabiliter, praeclare.

ἀξιοζήλωτος, ον, idem quod ἀξιόζηλος.

ἀξιοθάνατος, ον, morte dignus.

ἀξιοθαύμαστος, ον, dignus admiratione.

ἀξιοθέατος, ον, (ἄξιος et θεάομαι) spectatu dignus, spectabilis.

ἀξιόθρηνος, ον, dignus lamentatione, lamentabilis.

ἀξιοθριάμβευτος, ον, (θριαμβεύω) dignus, de quo triumphus agatur.

ἀξιοκαταφρόνητος, ον, (καταφρονέω) dignus, qui contemnatur.

ἀξιοκοινώνητος, ον, (ἄξιος, κοινωνέω) dignus, quocum communicemus, dignus, cujus consortium expetamus.

ἀξιόκτητος, ον, (ἄξιος, κτάομαι) dignus, qui quaeratur et possideatur, digno vel justo pretio quaesitus vel quaerendus.

ἀξιόλεκτος, ον, (ἄξιος et λέγω) dictu dignus, laudabilis. Hesych. *dub.*

ἀξιόληπτος, ον, (λαμβάνω) receptu dignus.

ἀξιόλογος, ον, mentione dignus, memorabilis, laudabilis: non adspernendus, praestans, magni pretii, honestus, egregius. ἀξιόλογον, operae pretium. ἀξιολογώτατος, dignissimus, perfectissimus.

ἀξιολόγως, *adv.* egregie, ita ut sit mentione dignum, laudabiliter.

ἀξιομακάριστος, ον, (ἄξιος et μακαρίζω) dignus, quem beatum omnes praedicent, beatus.

ἀξιομάχητος, ον, i. q. ἀξιόμαχος, v. l. Herodoti 7, 236.

ἀξιόμαχος, (ἄξιος et μάχομαι) par viribus, idoneus ad pugnam.

ἀξιομισής, ές, (μισέω) dignus odio.

ἀξιομίσητος, ον, i. q. ἀξιομισής. (ῑ)

ἀξιόμισος, ον, i. q. ἀξιομισής.

ἀξιομνημόνευτος, ον, (ἄξιος et μνημονεύω) memorabilis, commemorabilis.

ἀξιόνικος, ον, (ἄξιος et νίκη) victoria dignus: idoneus ad victoriam adipiscendam, ἀξιόνικον, palmarium.

ἀξιοπαθέω, merita patior, Schol. Soph. Aj. 112.

ἀξιοπενθής, ές, (πενθέω) luctu dignus, lugubris.

ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, species, auctoritas fide digna. A seq.

ἀξιόπιστος, ον, (ἄξιος, πιστός) fide dignus, gravis: dignus, cui credatur aliquid, cujus fidei mandetur: verisimilis: certus: severus, honestus, idoneus.

ἀξιοπιστοσύνη, ἡ, i. q. ἀξιοπιστία, *poet.*

ἀξιοπίστως, *adv.* fideliter, ita ut fide sit dignum.

ἀξιόποινος, ον, (ἄξιος, ποινή) poena dignus: qui meritas poenas accipit.

ἀξιοπραγία, ας, ἡ, rerum honestarum susceptio, actio.

ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ, dignitas. A seq.

ἀξιοπρεπής, ές, (πρέπω) dignus, decorus, laude dignus.

ἀξιοπρεπῶς, *adv.* digne, decore. A praec.

ἀξιοπροστατευτος, ον, (ἄξιος et προστατεύειν) imperio dignus: praeside vel antistite dignus.

ἀξιόρατος, ον, (ὁράω) videndo dignus.

ἄξιος, ία, ιον, (ἄγω, ἄξω, *appendo*) ejusdem ponderis, ejusdem pretii: *c. gen.* βοὸς ἄξιος, bovem pretio aequans, Hom. πλείστου, παντός, τοῦ παντὸς ἄξιον, quantivis pretii, ap *Att.* Etiam cum ἀντί et inf. Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος, Il. 13. 447. Saepe quoque sine casu: dignus, aestimabilis, pretium s. aestimationem habens: mediocri pretio venalis, vilis, *Att.* 2) *metaph.* de moribus hominis, dignitate praeditus, dignus, honestus, decorus. ἄξιόν σοι *c. inf.* decet te. ἄξιόν ἐστι, aequum est ἄξιός εἰμι, *c. inf.* meritus sum, merui. ἐπ' ἀξίοις, merito.

ἀξιόσκεπτος, ον, (σκέπτομαι) dignus consideratione, seu animadversione, considerandus.

ἀξιοσπούδαστος, ον, (σπουδάζω) dignus studio, dignus quem studiose sectemur.

ἀξιοστρατήγητος, ον, dignus imperatore; imperatori laudem gignens.

ἀξιοστρατηγικός, ή, όν, i. q. ἀξιοστράτηγος.

ἀξιοστράτηγος, ον, (στρατηγός) dignus, qui ducis munera fungatur: imperatore dignus.

ἀξιοτέκμαρτος, ον, (ἄξιος, τεκμαίρω) probatus sufficientibus argumentis, probabilis.

ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas: dignatio

ἀξιοτίμητος, ον, (τιμάω) honore dignus, pretiosus. (ῑ)

ἀξιότιμος, ον, (τιμή) honore dignus.

ἀξιοφίλητος, ον, amore dignus.

ἀξιόχρεως, ων, (χρεία) dignus, idoneus, utilis: fide dignus. 2) satis magnus et amplus, i. q. ἀξιόλογος. 3) i. q. ἄξιος, dignus, *c. gen.* et *c. inf.*

ἀξιόω, f. ώσω, (ἄξιος) dignor, dignum censeo, τινά τινος. Ponitur etiam *absol.* sine gen. rei, aestimo, honoro, τινά, Soph. Aj. 1114. 2) dignum, meritum vel aequum censeo aliquid; hinc, postulo, peto, desidero, volo, c. inf. etiam futuri, Lobeck. post Phryn. p. 717. 748. cf. Schaefer ad poet. gnom. p. 16. Sic quoque *med.* me aliqua re dignum esse puto, apto, desidero. 3) statuo, existimo, puto: inpr. ap. philosophos, demonstratum s. verum esse statuo, cf. ἀξίωμα.

ἄξιφος, ον, (ξίφος) ense carens: qui sine gladio peragitur.

ἀξίφυλλος, ον, *contr.* p. ἀειξίφυλλος, Aesch. Ag. 707. si lectio vera.

ἀξίωμα, ατος, τό, (ἀξιόω) aestimatio: dignitas, pretium, auctoritas, honos, meritum. 2) voluntas, postulatio, supplex oratio, preces, desiderium. 3) existimatio, opinio, placitum: effatum, pronunciatum, quod nulla demonstratione eget; axioma.

ἀξιωματικός, ή, όν, (ἀξίωμα) dignitate, auctoritate praeditus, unde ἀξιωματικοί pro senatoribus et aliis honoratis accipiuntur: dignatione et majestate venerandus, honorarius. 2) in precibus consumtus sc. sermo, supplex oratio, preces. 3) ad axioma pertinens, constans ex axiomatibus, axiomata dicens.

ἀξιωματικῶς, *adv.* cum auctoritate, cum dignitate. 2) pro axiomate, ap. Dialecticos.

ἀξίως, *adv.* merito, digne, prout dignum est. 2) modico et salubri pretio.

ἀξίωσις, ἡ, (ἀξιόω) aestimatio, dignatio honos, qui alteri habetur, e. g. salutatio honorifica. 2) dignitas, auctoritas, pretium, honor; praerogativa: significatio, vis verborum. 3) opinio, inpr. de se virtutibusque suis. 4) postulatio, rogatio. 5) i. q. ἀξίωμα, signif. 3.

ἀξόανος, ον, (α pr. et ξόανος) sculptili imagine carens; ephithetou templi.

ἀξονήλατος, ον, (ἄξων, ἐλαύνω) axe agitatus. Aesch. Sup. 196.

ἀξόνιος, ία, ιον, (ἄξων) ad axim pertinens.

ἄξοος, ον, (α pr. et ξέω) non politus.

ἀξυγκρότητος, ον, pro ἀσυγκρ. (συγκροτέω) qui conflatus, seu contusus, coactus non est: qui conflari, seu cogi nequit: non densus, de genere dicendi: inexercitatus, de militibus.

ἀξύλευτος, ον, (ξυλεύω) Epith. silvae incaeduae, in quam nemo lignatum ivit, in qua ligna non caeduntur.

ἀξυλία, ας, ἡ, (ἄξυλος) lignorum inopia.

ἀξύλιστος, ον, unde nemo ligna petiit, i. q. ἀξύλευτος.

ἄξυλος, ον, (α pr. et ξύλον) non ligneus, ligno carens. 2) i. q. ἀξύλευτος, lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit, Il. 11, 155.

ἀξύμβατος, ον, i. q. ἀσύμβατος.

ἀξύμβλητος, ον, i. q. ἀσύμβλητος.

ἀξύνετος, ον, vid. ἀσύνετος.

ἀξύνος, ον, (ξυνός) non sociabilis, non communis.

ἄξυρος, ον, (ξυρέω) irrasus, intonsus: sine novacula.

ἄξυστος, ον, (ξύω) irrasus, rudis, impolitus, non laevigatus.

ἄξων, ονος, ὁ, (ἄγω, ἄξω) axis. 2) οἱ ἄξονες, i. q. κύρβεις, tabulae ligneae Athenis, in quibus leges perscriptae erant, quaequae circumagi poterant.

ἄογκος, ον, tenuis, materiae expers, Hippocr.

ἄοδμος, ον, (α pr. et ὀδμή) odore carens, inodorus.

ἀοζέω, ministro, ministerio fungor, servio. A seq.

ἄοζος, ὁ, i. q. θεράπων, minister, inpr. minister sacrificiorum, Aesch. Ag. 239. cf. ἀοσσέω.

ἄοζος, ον, (ὄζος) qui est sine nodis, enodis: ramis carens. Dicitur etiam ἄνοζος.

ἀοιδή, ῆς, ἡ, (ἀείδω) cantus. 2) carmen. 3) fama. Hinc *contr.* ᾠδή.

ἀοιδιάω, *poet.* p. ἀείδω, cano, canto. A praec.

ἀοίδιμος, ον, celeber, decantatus, famosus.

ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, (ἀοιδή, τίθημι) poeta, qui componit cantilenas.

ἀοιδομάχος, ον, (μάχομαι) qui cantando certat.

ἀοιδοπόλος, ον, (ἀοιδή, πολέω) qui versatur circa carmina, poeta.

ἀοιδός, οῦ, ὁ, (ἀείδω) vates, poeta, cantor. Vox proprie est *adj.*, hinc ἡ ἀοιδός, vates, poetria, Soph. O. T. 36. *compar.* ἀοιδότερος, α, ον, *superl* ἀοιδότατος, η, ον, canendi peritior, peritissimus: etiam *pass.* cantu celebratior, celebratissimus. 2) i. q. ἐπῳδός, qui incantationibus medelam adfert, Soph. Tr. 1001.

ἀοιδοσύνη, ης, ἡ, cantio, cantilena.

ἀοιδοτόκος, ον, (τίκτω) carmina gignens vel excitans.

ἀοίκητος, ον, (α pr. et οἰκέω) non habitatus, desertus, inhabitabilis.

ἄοικος, ον, (οἶκος) domo et familia carens: extorris: pauper.

ἄοιμος, ον, (οἶμος) invius, vastus: ineffabilis.

ἀοινέω, (ἄοινος) vino abstineo, vino non utor.

ἀοινία, ας, ἡ, abstinentia a vino.

ἄοινος, ον, (οἶνος) vino carens: abstemius: sobrius.

ἀοκνία, ας, ἡ, strenuitas. A seq.

ἄοκνος, ον, (ὄκνος) impiger: intrepidus: indefessus.

ἀόκνως, *adv.* impigre. A prec.

ἀολλέω, f. ήσω, (ἀολλής) congrego, confertam multitudinem concieo, Hesych. cf. Brunck. ad Ap. Rh. 1, 863.

ἀολλήδην, *adv.* confertim, simul. A. sequ.

ἀολλής, ές, i. q. ἀθρόος, semper in *plur*, conferti, congregati, cuncti, densi, frequentes.

ἀολλίζω, f. ίσω, congrego, convoco, colligo: accumulo: *Pass.* congregor, confertim convenio.

ἀομβρία, ἡ, i. q. ἀνομβρία, pluviae inopia, Aristot. h. a. 8, 27.

ἄοπλος, ον, (ὅπλον) inermis.

ἄοπος, ον, (ὄψ) qui nullam vocem edit, mutus. 2) invisibilis, visus expers.

ἄοπτος, ον, (ὄπτομαι) invisibilis.

ἄορ, ἄορος, τό, (ἀείρω) ensis, gladius, (quoniam ex loco, cui nomen erat ἀορτήρ, dependebat.) Hom. 2) Apud seriores dicitur latiori significatu de quovis instrumento, ut ὅπλον, e. g. de tridente, Callim. cf. χρυσάορ. (Alpha in casibus disyllabis ab Hom. semper breve; in trisyllabis in arsi longum, in thesi breve est, Il. 10, 484. 11, 240. Inde ab Hesiodo (sc. 221.) disyllabi quoque casus in arsi cum alpha longo inveniuntur, ubi scribendum est ἆορ. Monosyllabum per synizesin Hes. Theogn. 283.)

ἆορ, ἄορος, τό, vide ἄορ.

ἄορ, ἄορος, ὁ. Hinc invenitur accus. plur. ἄορας, Od. 17, 222. per metaplasmum, ut videtur, pro ἄορα, gladios. Sed jam veteres enarratores varie interpretati sunt, quorum alii λέβητας vel τρίποδας, alii *mulieres* (ut sit per transpositionem litterarum pro ὀάρας,) intelligebant. Immo nonnulli locum nihil veriti legerunt ἄορα.

ἀορασία, ας, ἡ, (ὁράω) caecitas. 2) ea conditio rei, ut oculis usurpari nequeat.

ἀόρατος, ον, (ὁράω) invisibilis: quem nefas est videre: invisitatus, quem ipsi non vidimus. 2) *act.* qui non videt.

ἀοράτως, *adv.* invisibiliter. (ᾰ)

ἀοργησία, ας, ἡ, (ὀργή) irae expers aut inaccessa animi sedatio, lenitudo.

ἀόργητος, ον, (ὀργή) qui non irascitur, aut irasci non solet, aut ad iram permoveri non potest: lenis: lentus. τὸ ἀόργητον, lenitas, moderatio irae.

ἀοργήτως, *adv.* sine ira, sedate, leniter.

ἀορία, ας, ἡ, tenebrae. ap. τοὺς ό. Jes. 59, 6.

ἀοριστέω, (ἀόριστος) haesito, dubito.

ἀοριστέω, f. ήσω, (ἀόριστος) infinitus sum

ἀοριστία, ας, ἡ, infinitas, *opp.* ὁρισμός.

ἀοριστικός, ή, όν, (ἀόριστος) indefinitivus.

ἀόριστος, ον, (ὁρίζω) infinitus, indefinitus, innumerabilis. 2) ὁ, sc. χρόνος, aoristus, Gramm.

ἀοριστώδης, ες, i. q. ἀοριστικός, Ap. Dysc.

ἀορίστως, *adv.* infinite, indeterminate.

ἄορνος, ον, (ὄρνις) avibus carens. 2) ὁ, Avernus, lacus.

ἀορτέω, i. q. ἀείρω, unde vero nihil exstat nisi part. aor. 1. pass. ἀορτηθείς, suspensus, Archiae ep. 22.

ἀορτή, ῆς, ἡ, (ἀείρω) arteria magna, quae a sinistro cordis sinu oritur.

ἀορτηθείς, vide ἀορτέω.

ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀείρω) lorum, seu funis, quo ensis, vel clypeus, vel pera appenditur. 2) ἀορτῆρες ἵπποι, iidem qui σειραῖοι vel παράσειροι, funales equi.

ἀορτής, οῦ, ὁ, pera ab humeris dependens, Poll. 10, 137.

ἄορτο, v. ἀείρω.

ἄορτρα, τά, partes pulmonis utrimque suspensae, λοβοί.

ἀόρχης, ου, ὁ, (ὄρχις) cui testiculi exsecti sunt, eunuchus. Lob. Phryn. p. 186.

ἀοσμία, ας, ἡ, odoris defectus, odor nullus. 2) odor malus, foetor. A seq.

ἄοσμος, ον, (ὀσμή) odoris omnis expers. 2) odore gravis et foetidus. *Subst.* τὸ ἄοσμον, idem quod ἀοσμία.

ἀοσσέω, auxilior, *c. dat.* pers. (Derivatur ab ὄσσα, vel sumitur pro ἀοζέω.) Mosch. 4, 110.

ἀοσσητήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, adjutor. A praec.

ἄουτος, ον, (οὖς) carens auribus, auditu.

ἄουτος, ον, (οὐτάω) illaesus, non vulneratus.

ἀοχλησία, ας, ἡ. vacuitas a turbis, tranquillitas. Ex seq.

ἀόχλητος, ον, (ὀχλέω) qui turba et molestia vacat.

ἄοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, (ὄψ) visus expers, caecus.

ἀπαγγελεύς, ὁ, nuncius, Manetho 2, 263.

ἀπαγγελία, ας, ἡ, narratio etiam historici: recitatio, quae fit memoriter. 2) phrasis. 3) oratio, notatio, explicatio. A seq.

ἀπαγγέλλω, f. ελῶ, (ἀγγέλλω) adnuncio, refero, narro, etiam de historicis: pronuncio, enuncio: memoriter recito: salutem nuncio ab aliquo: praedico, celebro, laudo.

ἀπαγγελτέον, pronunciandum, renunciandum, *adj. verb.* ab ἀπαγγέλλω.

ἀπαγγελτήρ, ῆρος, ὁ, index, nuncius. Ab eod.

ἀπαγγελτικόν, οῦ, τό, enunciatio. Ab eod.

ἀπαγγελτικός, ή, όν, commemorans, explicans, enunciativus.

ἄπαγε, *adv.* apage, apagesis: aufer: absit, ne feceris. Propr. imper. ab ἀπάγω.

ἀπαγής, ές, (πήγνυμι) qui non compactus, *item.* non rigidus, in altum erectus non est.

ἀπαγίδευτος, ον, (παγιδεύω) laqueo non captus.

ἀπαγινέω, f. ήσω, (ἀγινέω) abduco, aufero, *Ion.* p. ἀπάγω.

ἀπαγκαλίζομαι, (ἀγκαλίζομαι) in ulnis absporto, Eur. Heracl. 41. *dub.*

ἀπαγκυλόω, f. ώσω, curvo, obliquo.

ἀπαγκωνίζομαι, (ἀγκωνίζω) ulnis a me protrudo: ἀπηγκωνισμένῃ τῇ γλώττῃ, libero sermone, Philostr.

ἀπαγλαΐζω, f. ίσω, deturpo, deformo, ornatu privo.

ἄπαγμα, τό, fractura cruris, Chirurg. vet. p. 86.

ἀπαγνίζω, *Ion.* pro ἀφαγνίζω, quod vid.

ἀπάγνυμι, (ἄγνυμι) defringo.

ἀπαγόρευμα, ατος, τό, (ἀπαγορεύω) interdictum magistratus, edictum prohibitorium.

ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, interdictum, prohibitio. 2) renunciatio. 3) defatigatio. Ab eod.

ἀπαγορευτικός, ή, όν, prohibitorius, vetans. Ab eodem,

ἀπαγορεύω, f. εύσω, (ἀγορεύω) interdico, veto, τινὶ et τινὰ ποιεῖν τι, vel μὴ ποιεῖν τι, Xen. nego, abnuo. 2) abdico me aliqua re, τῷ πόνῳ et πρὸς τὸν πόνον. Etiam c. partic. λέγων, Xen. renuncio. Hinc 3) nego me ferre posse laborem, succumbo oneri, labori, viribus deficio, fatigor, plerumque c. part. De rebus: detritus, inutilis, multo usu confectus sum.

ἀπαγρεύω, f. εύσω, (ἀγρεύω) eripio, aufero, proprie quidem venatione.

ἀπαγριόω, f. ώσω, agreste reddo, effero, exaspero. ἀπαγριοῦμαι, efferor, exasperor.

ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, efferatio, exasperatio.

ἀπαγροικίζομαι, f. ίσομαι, (ἄγροικος) ad mores rusticos reducor.

ἄπαγρος, ον, (ἄγρα) infelix et infortunatus, proprie in venando. Hesych. cf. ἔναγρος.

ἀπαγχονάω, (ἀγχόνη) strangulo, suffoco, fauces constringo.

ἀπαγχονίζω, f. ίσω, i. q. ἀπαγχονάω. 2) solvo me a laqueo.

ἀπάγχω, f. γξω, strangulo, suffoco, fauces constringo. *In medio:* strangulare se, laqueo sibi gulam frangere: ita aegro animo aut irato esse, ut parum absit, quin tibi laqueo vitam finias.

ἀπάγω, f. άξω, abduco, avoco. 2) abduco in carcerem, ad supplicium. 3) reduco. 4) pendo, solvo. 5) *intrans.* sc. ἑαυτόν, abeo, recedo.

ἀπαγωγή, ῆς, ἡ, abductio: abductio in carcerem, vel ad supplicium. 2) reductio. 3) pensio tributi. 4) reductio, ut reductio ad impossibile, ad absurdum, ap. Dialect. 5) libellus, quo quis magistratui aliquem defert, reum facit, imprimis furti. Salmas. de modo usur. c. 17.

ἀπαγωγός, οῦ, ὁ, expulsor, abductor.

ἀπαδεῖν, *Ion.* p. ἀφαδεῖν, inf. aor. 2. ab ἀφανδάνω, Hdt.

ἀπαίδες, αἱ, i. q. πραπίδες, olim lectum Pind. 1, 161., ubi v. Boeckh.

ἀπᾴδω, (ᾄδω) in cantu discrepo. 2) dissentio, discrepo, abhorreo, *c. dat.*

ἀπαείρω, (ἀείρω) i. q. ἀπαίρω. *Med.* ἀπαείρομαι, discedo, πόληος, ex urbe, Il. 21, 563.

ἀπαίξομαι, (ἀΐξω) succresco.

ἀπαθανατίζω, f. ίσω, (ἀθανατίζω) reddo vel statuo immortalem: in Deos refero.

ἀπαθανάτισις, εως, ἡ, consecratio, relatio in Deos.

ἀπάθεια, ας, ἡ, (ἀπαθής) adfectuum vacuitas: indolentia: stupor: tranquillitas animi.

Ἀπαθηναῖοι, ων, οἱ, Athenienses degeneres.

ἀπαθής, ές, (πάθος) non obnoxius adfectibus, carens passionum et adfectuum animi perturbatione; unde et placidus, lenis, velut ἔρως ἀπαθής. 2) illaesus, nullis malis obnoxius, expers mali et calamitatis: immunis: qui non commovetur aliqua re, c. gen. vel πρός, τινος. 3) impatiens, qui aegre patitur, c. gen. 4) τὰ ἀπαθῆ, verba neutra. 5) act. nulla mala excitans, innoxius.

ἀπάθητος, ον, (ἀπαθής) patiendi necessitati non obnoxius.

ἀπαθῶς, adv. sine ullo adfectu, ut ἀπαθῶς ἐρᾶν, non amore capi ejus, quem videas etc.

ἀπαί, Praepos. poet. e, ab, pro ἀπό.

ἀπαιγειρόομαι, (αἴγειρος) in alnum commutor.

ἀπαιδαγώγητος, ον, (παιδαγωγέω) qui regi vel institui nequit: indocilis, intractabilis: qui rectorem non habet.

ἀπαιδαγωγήτως, adv. sine institutione: indocte, imperite.

ἀπαιδάγωγος, ον, idem quod ἀπαιδαγώγητος.

ἀπαιδευσία, ας, ἡ, (παιδεύω) inscitia, imperitia.

ἀπαίδευτος, ον, (παιδεύω) ineruditus, imperitus, indoctus, rudis, parum callidus, ineptus.

ἀπαιδεύτως, adv. imperite, indocte.

ἀπαιδία, ας, ἡ, (ἄπαις) orbitas liberorum.

ἀπαιδοιόομαι, (τὰ αἰδοῖα) praeputium mihi reseco, vel resecari sino. 2) glandem penis nudo crebra Venere, unde 3) libidinosus sum.

ἀπαιδοτρίβητος, ον, (παιδοτρίβης) sub magistro non exercitatus: inexercitatus.

ἀπαιθαλόω, f. ώσω, (αἰθαλόω) comburo, torreo.

ἀπαιθερόω, puro aetheri simile reddo.

ἀπαιθριάζω, f. άσω, (αἴθριος) sereno, serenum reddo.

ἀπαιθύσσω, (αἰθύσσω) ventilo, concutio facem, sc. ignis excitandi caussa.

ἀπαίθω, i. q. αἴθω, sed fortius, κεραυνοὶ ἀπαιθόμενοι, Q. Sm. 1, 693.

ἀπαίνυμαι, (αἴνυμαι) aufero, τί τινός: decerpo.

ἀπαιολάω, et έω, (αἰόλος) decipio, fraudo.

ἀπαιολή, ῆς, ἡ, fraus, impostura.

ἀπαιόλημα, τος, τό, i. q. ἀπαιολή.

ἀπαιόλησις, εως, ἡ, fraudatio, imprimis in mercede, usura etc.

ἀπαιρεθέω, Ion. p. ἀφαιρεθῶ, conj. aor. 1. pass. verbi ἀφαιρέω.

ἀπαιρημένος, Ion. p. ἀφῃρημένος, perf. part. pass. ab ἀφαιρέω.

ἀπαίρω, (αἴρω) tollo, aufero. med. discedo, abeo, solvo, discedo navi: morior. Sic etiam in activo, ἀπαίρειν, subintellecto ἑαυτόν, abire aliquo, c. gen. χθονός, e terra, Eur. Cycl. 131. cf. Ruhnk. ad Tim. p. 153.

ἄπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, (παῖς) liberis carens.

ἀπαίσιος, ον, (αἶσα) infaustus, inauspicatus, mali augurii.

ἀπαισίως, adv. inauspicato. A praec.

ἀπαΐσσω, f. ξω, (ἀΐσσω) prosilio cum impetu: abeo. (De quantitate vide ἀΐσσω.)

ἀπαισχύνομαι, pudorem exuo. 2) prae pudore aliquid non facio, Plat. Gorg. p. 494. C.

ἀπαιτέω, f. ήσω, (αἰτέω) repeto, jure postulo, exigo tanquam meum.

ἀπαίτησις, εως, ἡ, exactio, repetitio.

ἀπαιτητέος, έα, έον, repetendus, efflagitandus.

ἀπαιτητικός, ή, όν, repetens, egens repetitorum, importunus exactionis

ἀπαιτίζω, f. ίσω, postulo, exigo.

ἀπαίων, ωνος, ὁ, ἡ, paeane carens, ἀκτή, Soph.

ἀπαιώνιστος, ον, (παιωνίζω) paeane non celebratus, i. q. δύσφημος. Eur.

ἀπαιωρέω, (αἰωρέω) suspendo. med. et Pass. ἀπαιωροῦμαι, immineo, impendeo, dependeo.

ἀπαιώρημα, τος, τό, id quod dependet.

ἀπακμάζω, (ἀκμάζω) defloreo, debilitor, auct. Axiochi 9. ex v. l.

ἀπακμή, ῆς, ἡ, vigor decrescens.

ἀπακοντίζω, f. ίσω, jaculor, abjicio.

ἀπακριβόω, f. ώσω, diligenter aliquid facio, elaboro accurate: studiose exquiro. Pass. exacte respondeo.

ἀπακταίνω, (ἀκταίνω) robore careo nec movere me possum. 2) trans. celeri motu defatigo, Plat. de legg. 2. p. 672. C. ex Schneideri, ἀπακτήνῃ pro ἀποστήνῃ legentis, conjectura, valde dubia. cf. Bekkeri app. crit. ad l. l.

ἀπακτέος, έα, έον, (ἀπάγω) retrahendus, abducendus.

ἄπακτος, ον, ablatus, abductus.

ἀπάλαιστος, ον, (παλαίω) lucta vel callididate, imposturis invictus, insuperabilis

ἀπαλαίστρος, ον, (παλαίστρα) palaestrae imperitus, inexercitatus.

*ἀπαλάλκω, themo obs. pro ἀπαλέξω, arceo, depello, unde exstant 3 sing. ind. aor. 2. ἀπάλαλκε, et opt. ἀπαλάλκοι, τί τινος. Il. 22, 348. Reliqua tempora formantur ab ἀπαλέξω.

ἀπάλαμνος, ον, i. q. ἀπάλαμος, ἀνήρ, consilii inops, Il. 5, 597. iners; hinc etiam nefarius, scelestus; inhonestus, opp. καλός. 2) difficilis, impossibilis, Theogn. 281.

ἀπάλαμος, ον, (παλάμη) propr. manu carens, qui manu non utitur: hinc iners, industria carens, debilis: consilii inops. 2) de rebus i. q. ἀμήχανος, intractabilis, difficilis. (‒ ◡ ◡ ◡, Hes. Op. 20.)

ἀπαλάομαι, (ἀλάομαι, irreg.) aberro, vagor.

ἀπαλγέω, f. ήσω, dedoleo, dolere desino, τί: animum despondeo, despero: dicitur et de stupore et inscitia summa, πρός τι.

ἀπάλγησις, ἡ, finis doloris.

ἀπαλείφω, f. ψω, deungo: deleo, oblitero.

ἀπαλέξησις, εως, ἡ, propugnaculum, auxilium.

ἀπαλεξίκακος, ον, e quo malum depelli non potest. Hesych. 2) i. q. ἀλεξίκακος, Orph. H. 36, 5.

ἀπαλέξω, f. ξήσω, (ἀλέξω, irreg.) propulso, repello, arceo, τί τινος, sed etiam c. acc. pers. et gen. rei Od. 17, 364. Ad hoc verbum pertinet aor. ἀπάλαλκε, quem vide sub ἀπαλάλκω.

ἀπαλεύομαι, (ἀλεύω) devito, evito, effugio.

ἀπαληθεύω, f. εύσω, verum dico: verum exquiro.

ἀπαλθέομαι, f. ήσομαι, (ἀλθέω) curo.

ἀπαλία, ας, ἡ, (ἁπαλός) mollities.

ἁπαλίας, ου, ὁ, (ἁπαλός) haedus tenellus et delicatus, Diog. L. 8, 20.

ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ, (ἀπαλλάσσω) discessus, migratio: reconciliatio: liberatio: alienatio, quum rem, seu venditione seu alio modo, e jure nostro emittimus, et velut emancipamus.

ἀπαλλακτιάω, (ἀπαλλάσσω) liberari cupio.

ἀπαλλακτικός, ή, όν, liberandi vim habens, salutaris. Ab eod.

ἀπαλλακτικῶς, ἔχειν, liberari, defungi velle.

ἀπαλλάξ, adv. vicissim. Ab eod.

ἀπαλλαξείω, defungi cupio, volo discedere, liberari. Desiderativum a verbo ἀπαλλάσσω.

ἀπάλλαξις, εως, ἡ, (ἀπαλλάσσω) discedendi facultas, discessus, liberatio, omissio, alienatio.

ἀπαλλάσσω, Att. ἀπαλλάττω, f. άξω, (ἀλλάττω) libero, exsolvo, τινά τινος: dimitto, abire jubeo, amoveo, dimoveo, tollo e medio, finem impono, c. acc. Soph. Ant. 418. 2) intr. defungor aliqua re, liberor, exsolvo me, c. ἀπό, ἐκ vel cum partic. Hdt. 8, 68. 3) Med. abeo, discedo, cum de: vita defungor: ἀπαλλάττομαι τινός, relinquor ab aliquo, inferior sum: ἀπαλλάχθητι νικῶν, dic tandem, Eur. Cycl. 596. Plat.

ἀπαλλοτριόω, f. ώσω, abalieno, c. genit.

ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, abalienatio. A praec.

ἀπαλοάω, et ἀπαλοιάω, contero, confringo: tero, trituro. v. ἀλοιᾶν.

ἁπαλόθριξ, χος, ὁ καὶ ἡ, mollem comam habens.

ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ, (ἀπαλείφω) litura.

ἁπαλοκουρίς, ίδος, ἡ, tenera, delicata virgo. Athenaeus VII. 304. E.

ἁπαλός, ή, όν, tener, mollis, delicatus.

ἁπαλόσαρκος, ον, carne mollis, molli carne praeditus.

ἁπαλόστρακος, ον, i. q. μαλακόστρακος.

ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritas, mollities.

ἁπαλοτρεφής, ές, (τρέφω) delicate nutritus, saginatus.

ἁπαλοφόρος, ον, delicatis vestibus utens.

ἁπαλόφρων, ον, (φρήν) molli animo praeditus.

ἁπαλόχροος, ον, contr. ἁπαλόχρους, ουν, (χρόος) cute tenera et molli praeditus. Inveniuntur etiam casus heteroclitici, gen. sing. ἁπαλόχροος, Hes. op. 517. et ἁπαλόχροας, acc. plur., Hom. h. Ven. 14.

ἁπαλόχρως, ωτος, (χρώς) i. q. ἁπαλόχροος.

ἁπαλύνω, f. υνῶ, tenerum reddo, emollio, mollio, mollifico. ἁπαλύνομαι, mollesco.

ἁπαλυσμός, οῦ, ὁ, emollitio.

ἀπαλύσκω, f. ξω, (ἀλύσκω, irreg.) i. q. ἀπαλεύομαι.

ἁπαλώδης, ες, mollem speciem prae se ferens, mollis. Galen. an arter. sang. cont. II. 155. C. T. 3.

ἁπαλῶς, adv. molliter: delicate.

ἀπαμαλδύνω, perdo, corrumpo, deleo, oblitero, demolior, everto, solo aequo.

ἀπαμαυρόω, f. ώσω, tenebras offundo,

exeoeco, *ut simplex*.

ἀπάμάω, meto, abscindo, detondeo.

ἀπαμβλίσκω, (ἀμβλίσκω, *irreg.*) abortum efficio.

ἀπαμβλόω, abortum pario.

ἀπαμβλύνω, hebeto, obtundo.

ἀπαμβροτεῖν, inf. aor. ἀπήμβροτον, pertinens ad ἀφαμαρτάνω.

ἀπαμείβομαι, f. ψομαι, (ἀμείβω) respondeo, vices sermonis meas alteri, qui suas dependerat, rependo.

ἀπαμείρω, (ἀμείρω) expertem facio, privo, τινά τινος. *Med.* aapere eum, cereo, *c. gen.* — Hes. Op. 576. Spohnius edidit ἀπαμείρεται pro ἀπομείρεται, i. e. ἀπομερίζει.

ἀπαμελέω, f. ήσω, negligo, prorsus negligo.

ἀπαμέργομαι, (ἀμέργω) mihi exsugo, capio. Nic.

ἀπαμέρδω, privo, *ut simplex*, v. ἀπαμείρω.

ἀπαμμένος, η, ον, pert. pf. pass. *Ion.* pro ἀφημμένος, ab ἀφάπτω.

ἀπαμπίσχω, *obs.* unde cor. ἀπαμπισχεῖν, exuere.

ἀπαμπλακίω, (ἀμπλακίω, *irreg.*) praes. *obs.* unde extent fut. ἀπαμπλακήσω, aor. ἀπήμπλακον, ἀπαμπλακεῖν, i. q. ἀφαμαρτάνω, aberro a proposito, Soph. Tr. 1139.

ἀπαμύνω, (ἀμύνω) defendo, propello, arceo, τινί τι. *Med.* a me defendo aliquem, *c. acc.* etiam *sine casu*, defendo me.

ἀπαμφιάζω, vestimenta detraho, nodo, spolio.

ἀπαμφιασμός, οῦ, ὁ, actus vestes detrahendi.

ἀπαμφιέννυμι, f. φιέσω, (ἕννυμι, *irreg.*) exuo.

ἀπανάγω, (ἄγω, *irreg.*) decedo, abeo: *propr.* abduco.

ἀπαναίνομαι, (ἀναίνομαι, *irreg.*) respuo, renuo, recuso, rejicio, adspernor, *c.gen.* vel *acc.*

ἀπαναισιμόω, (ἀναισιμόω) consumo, absumo.

ἀπαναισχυντέω, f. ήσω, impudenter me gero, impudentia utor, impudenter ego.

ἀπαναλίσκω, f. αλώσω, (ἀναλίσκω, *irreg.*) absumo, detero, erogo.

ἀπανάλωσις, εως, ἡ, consumtio. A praec. (ᾱ)

ἀπανάστασις, εως, ἡ, (ἀπανίστημι) demigratio, transmigratio: transportatio, emotio, extractio e sedibus patriis.

ἀπαναστάτης, ου, ὁ, qui patriis sedibus extractus est, extorris.

ἀπαναστομόω, i. q. ἀναστομόω, *dub.*

ἀπανατέλλω, (ἀνατέλλω) succrescere, surgere facio. 2) *intr.* surgo, εὐνῆς, e lecto, Aesch.

ἀπαναχαρέω, i. q. ἀναχαρεῖν, sed fortius.

ἀπαναχώρησις, εως, ἡ, i. q. ἀναχώρησις, sed fortius.

ἀπανδόκευτος, ον, (πανδοκεύς) sine hospite, inhospitalis.

ἀπανδρίζομαι, (ἀνδρίζομαι) virum s. fortem me gero, πρός τι.

ἀπανδρόω, f. ώσω, virilem reddo. ἀπανδροῦμαι, virilitatem, seu viriles annos consequor, *ut simplex*.

ἀπανεμόω, (ἄνεμος) dejicio, frango, ut arbores, de vento.

ἀπάνευθε, ante vocal. ἀπάνευθεν, *adv.* i. q. ἄνευθε, sed fortius, *procul*, seorsim. 2) *c. gen.* ubi praepositionis vicem sustinet, procul a, sine, ex, Il. 19, 374.

ἀπανθέω, f. ήσω, defloreo, emarcesco, florem amitto.

ἀπάνθησις, εως, ἡ, deflorescendi actio: florum marcor et fluxus. A praec.

ἀπανθίζω, f. ίσω, defloro, decerpo. Sic et *Med.*

ἀπάνθισμα, τος, τό, actio decerpendi flores: id quod decerptum est.

ἀπανθισμός, οῦ, ὁ, defloratio: florilegium.

ἀπανθρακίζω, f. ίσω, (ἄνθραξ) carbones accendo: torreo, asso. 2) anthracas, pisces ita dictos, comedo.

ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, piscis genus, cui convenit assatio. 2) placentae, seu lagani genus.

ἀπανθράκισμα, τος, τό, (ἀπανθρακίζω) quidvis tostum in prunis.

ἀπανθρακόω, f. ώσω, in carbones verto, seu redigo, comburo, i. q. ἀνθρακόω.

ἀπανθρωπία, ἡ, i. q. ἀπανθρωπία.

ἀπανθρωπίομαι, humanam speciem, naturam etc. depono. 2) *c. acc.* evito, fugio.

ἀπανθρωπεύομαι, inhumaniter, crudeliter ago.

ἀπανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, crudelitas.

ἀπανθρωπίζω, (ἀνθρωπίζω) hominem s humanum reddo.

ἀπάνθρωπος, ον, inhumanus, invenustus, crudelis. 2) hominum frequentia carens, solitarius: hominum commercia vitans. 3) humanae naturae repugnans.

ἀπανθρώπως, *adv.* inhumaniter, crudeliter.

ἀπανίστημι, (ἀνίστημι) excito alicunde, surgere jubeo. ἀπανίσταμαι, surgo, exsurgo: discedo, migro.

ἀπανοῦργος, ον, simplex, a calliditate, fraudibus, imposturis alienus: non exquisitus.

ἀπανούργως, *adv.* simpliciter, sine arte.

ἀπανταχῆ, *adv.* (ἅπας) ubique, passim.

ἀπανταχόθεν, *adv.* undique, undiquaque.

ἀπανταχόθι, *adv.* idem quod ἀπανταχοῦ.

ἀπανταχόσε, *adv.* quaquaversum.

ἀπανταχοῦ, *adv.* in omnem partem, quoquo versum: ubique.

ἀπαντάω, ήσω, (ἀντάω) obviam procedo, occurro, obvius fio, τινί vel τινά: me confero quo, pervenio, εἰς, vel πρός τι: invenio, reperio: respondeo, πρός τι: impedio, prohibeo. 2) *intr.* evenio, contingo, bene procedo. *Med.* a Polybio et Polyaeno usurpatum, activo deterius est, cf. Luc. Lexiph. 29. Corey praef. ad Polyaen. p. 8.

ἀπαντέλλω, *poet.* p. ἀπανατέλλω.

ἀπάντη, *adv.* (ἅπας) ubique: omnibus modis undiquaque.

ἀπάντημα, ατος, τό, (ἀπαντάω) occursus, congressus: responsio.

ἀπάντησις, εως, ἡ, occursus, obviam itio: responsio: consuetudo, conversatio, congressus.

ἀπαντιάζω, (ἀντιάζω) i. q. ἀπαντάω.

ἀπαντικρύ, *adv.* e regione i. q. ἀντικρύ.

ἀπαντίον, *adv.* i. q. ἀντίον.

ἀπαντλέω, f. ήσω, exhaurio: minuo, lenio, πόνους τινί, Aesch.

ἀπάντομαι, i. q. ἀπαντάω, *poet.*

ἀπανύω, (ἀνύω) prorsus perficio, νῆες ἀπήνυσαν οἴκαδε, sc. τὴν ὁδόν, Od. 7, 326. cf. ἀνύω.

ἅπαξ, *adv.* semel. 2) omnino, prorsus. 3) raro, interdum, Lob. ad Phryn. p. 160.

ἀπαξάπας, ασα, απαν, (πᾶς) simul omnis, universus, cunctus.

ἀπαξαπλῶς, *adv.* universe, in universum, omnino.

ἀπαξία, ας, ἡ, indignitas: inhonestum, ap. Stoicos.

ἀπάξιος, ον, (ἄξιος) indignus.

ἀπαξιόω, f. ώσω, dedignor, indignum reputo: recuso, deprecor, ut indignum, iniquum, *c. acc.* vel cum *inf.* addito pleonastice μή. 2) vereor.

ἀπαξίωσις, εως, ἡ, dedignatio, contemtio, despicientia. A praec.

ἀπάορος, *Dor.* p. ἀπήορος.

ἀπαπαῖ, *Interjectio*, papae, vox lamentantis vel dolentis, cf. ἀππαπαί. Herm. ad Soph. Phil. 733. 735. Schol. Aesch. Prom. 136. Dindorf. ad Ar. Ran. 57.

ἄπαππος, ον, sine avo, cujus avus aut non superstes, aut ignobilis est. 2) *metaph.* non cognatus, alienus.

ἀπαράβατος, ον, (παραβαίνω) per quem non transitur, inviolatus, inviolabilis. 2) non transitorius: perpetuus, qui non transit ad alium v. c. honos: qui non fallit, peccat, legem violat.

ἀπαραβάτως, *adv.* citra transgressionem.

ἀπαράβλαστος, ον, (παραβλαστάνω) nullam sobolem proferens. 2) non renascens, non recrescens, a radice non regerminans.

ἀπαράβλητος, ον, (παραβάλλω) incomparabilis: dissimilis: insociabilis.

ἀπαράγγελτος, ον, (παραγγέλλω) non denunciatus.

ἀπαραγγέλτως, *adv.* injussu: sine denunciatione praegressa.

ἀπαράγραφος, ον, (παραγράφω) qui definiri, circumscribi nequit. Polyb.

ἀπαράγωγος, ον, (παράγω) perpetuus, constans, qui a proposito, aut suscepta sententia abduci et depelli nequit, aut se non patitur ludi et deflecti in aliam.

ἀπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) non receptus, non traditus a majoribus: qui recipi nequit. 2) *act.* non recipiens.

ἀπαράθετος, ον, (παρατίθημι) non juxta appositus, non comparatus: epith. libri, in quo nulla ex aliis loca afferuntur, ap. Diog. Laert. 2) ἀπαράθετα, grammaticis dicuntur vocabula vel phrases, quae auctoritate carent.

ἀπαραίτητος, ον, (παραιτέω) inexorabilis: implacabilis, severus, qui nec precibus, nec pretio flecti potest: inexcusabilis: inevitabilis, necessario subeundus.

ἀπαραιτήτως, *adv.* inexorabiliter, severissime. 2) ut evitari, recusari nequeat, necessario. A praec.

ἀπαρακάλυπτος, ον, (παρακαλύπτω) non occultatus, apertus, manifestus, nulla verecundia, nulla dissimulatione utens.

ἀπαρακαλύπτως, *adv.* manifeste, aperte, impudenter. A praec.

ἀπαράκλητος, ον, (παρακαλέω) inconsolabilis. 2) non vocatus se offerens, spontaneus.

ἀπαρακολούθητος, ον, (παρακολουθέω) quem mens nulla adsequi potest, incomprehensibilis; innumerabilis. 2) i. q. ἀνακόλουθος.

ἀπαρακολουθήτως, *adv.* temere, sine consilio.

ἀπαράλειπτος, ον, (παραλείπω) non deficiens, perennis, perpetuus.

ἀπαράλλακτος, ον, (παραλλάττω) non

mutatus, immutabilis. 2) non differens, per omnia similis, *c. dat.*

ἀπαραλλάκτως, *adv.* absque ulla differentia, similiter per omnia, constanter.

ἀπαραλλαξία, ας, ἡ, (παραλλάττω) immutabilitas, constantia.

ἀπαραλόγιστος, ον, (παραλογίζομαι) qui decipi nequit. 2) non decipiens, non confictus ad decipiendum.

ἀπαραλογίστως, *adv.* ita, ut non decipiaris, vel decipi possis.

ἀπαράλογος, ον, non absurdus, non adeo inopinatus.

ἀπαραμίλλητος, ον, (παραμιλλάομαι) non comparabilis, qui in certamen et contentionem non venit, nihil par habens.

ἀπαραμύθητος, ον, (παραμυθέομαι) qui flecti, exorari nequit, ferus, durus, qui agi secum non patitur, orationi et demonstrationi omni aditus ad se clausos habet. 2) insolabilis. (ῡ)

ἀπαραμυθήτως, *adv.* nullo solatio relicto.

ἀπαράμυθος, ον, idem quod ἀπαραμύθητος. (Primam producit Aesch. Pr. 185.)

ἀπαράπειστος, ον, (παραπείθω) qui persuasione decipi nequit, qui seduci vel corrumpi non potest.

ἀπαραπόδιστος, ον, (παραποδίζω) non praepeditus, liber ab impedimentis, non intricatus.

ἀπαραποδίστως, *adv.* sine impedimento.

ἀπαραποίητος, ον, (παραποιέω) non adulteratus, germanus, genuinus, verus.

ἀπαραποιήτως, *adv.* genuine, non simulato.

ἀπαρασάλευτος, ον, (παρασαλεύω) inconcussus, immotus, firmus, constans.

ἀπαρασαλεύτως, *adv.* inconcusse.

ἀπαρασήμαντος, ον, (παρασημαίνω) nulla nota insignitus: inceleber.

ἀπαρασημείωτος, ον, (παρασημειόω) non insignitus, non adnotatus.

ἀπαράσημος, ον, (παράσημος) nullo insigni notus: incorruptus, illaesus, integer, sanus.

ἀπαρασκευασία, ας, ἡ, negligentia necessarii ad rem agendam adparatus, vel defectus ejus.

ἀπαρασκεύαστος, ον, (παρασκευάζω) imparatus.

ἀπαράσκευος, ον, (παρασκευή) idem. 2) simplex, tenuis, nullo ambitioso molestoque adparatu, frugalis, *de vitae genere.*

ἀπαρασκευῶς, *adv.* imparate, sine praemeditatione.

ἀπαράσσω, *Att.* ἀπαράττω, f. άξω, (ἀράσσω) abscindo, amputo: vi depello, revello, deturbo.

ἀπαρασχημάτιστος, ον, (παρασχηματίζω) qui mutari formam in aliam non potest.

ἀπαρατήρητος, ον, (παρατηρέω) inobservatus, memoriae non traditus, inobservabilis.

ἀπαρατηρήτως, *adv.* sine observatione, negligenter.

ἀπαράτιλτος, ον, (παρατίλλω) qui vulsus non est, hirsutus.

ἀπάρατος, ον, (ἀράομαι) execrabilis, exsecrandus: deprecandus.

ἀπαράτρεπτος, ον, (παρατρέπω) indeclinabilis, non mutabilis, flecti non facilis: non declinans.

ἀπαρατρέπτως, *adv.* recte, rigide, severe, nullo diverticulo.

ἀπαράφθαρτος, ον, (παραφθείρω) incorruptus.

ἀπαράφθορος, ον, idem.

ἀπαραφύλακτος, ον, (παραφυλάσσω) non custoditus. 2) incautus, improvidus.

ἀπαραφυλάκτως, *adv.* incaute, nulla observatione, animadversione.

ἀπαραχάρακτος, ον, (παραχαράσσω) non perperam, falso signatus: non adulterinus: illaesus, inviolatus.

ἀπαράχυτος, ον, merus; epith. vini.

ἀπαραχώρητος, ον, (παραχωρέω) nihil cedens, pertinax, obstinatus: de milite, fortis, cedere nescius.

ἀπαραχωρήτως, *adv.* pertinaciter, constanter, fortiter.

ἀπαράβολος, ον, κρίσις, accusatio, in qua non opus erat παραβολίῳ, cf. Boeckh. de oecon. publ. Athen. 2. p. 408.

ἀπαργία, ας, ἡ, herbae cujusdam nomen.

ἄπαργμα, τό, (ἀπάρχομαι) primitiae.

ἀπαργυρίζω, f. ίσω, aere praesenta, pecunia numerata muto, vendo fundos, domos.

ἀπαργυρισμός, οῦ, ὁ, aestimatio rei in pecunia numerata: venditio.

ἀπαργυρόω, f. ώσω, in argentum verto, argento muto. ἀπαργυροῦσθαι, in argentum verti.

ἀπαρέγκλιτος, ον, (παρεγκλίνω) inflexibilis.

ἀπαρεγχείρητος, ον, (παρεγχειρέω) inviolabilis, non movendus, vel mutandus, qui omnem operam artemque in se tractando et formando eluit.

ἀπαρεγχειρήτως, *adv.* ut nemo audeat adgredi rem, perfecte. Diodor. Sic.

ἀπαρέγχυτος, ον, idem quod ἀπαράχυτος.

ἀπαρεμποδίστος, ον, (παρεμποδίζω) minime implicitus, non impeditus, qui impediri non potest.

ἀπαρέμφατος, ον, (παρεμφαίνω) cui nulla subest declaratio certae, proprie designatae rei, infinitus: non definiens, *c. gen.* 2) ἡ ἀπαρέμφατος, sc. ἔγκλισις, modus infinitivus.

ἀπαρεμφάτως, *adv.* absque declaratione, infinite; per modum infinitivum, ap. Gramm.

ἀπαρενθύμητος, ον, (ἐνθυμέομαι) attentus, diligenter cogitans, ita ut cogitationes omnes alienas excludat. (ῡ)

ἀπαρενθυμήτως, *adv.* diligenter, cogitate.

ἀπαρενόχλητος, ον, (παρενοχλέω) minime perturbatus.

ἀπαρέσκω, f. έσω, (ἀρέσκω, *irreg.*) displiceo, improbor. *Med.* ἀπαρέσκομαι, aegre fero.

ἀπάρεστος, ον, ingratus, injucundus, ita, ut non placeat. A praec.

ἀπαρηγόρητος, ον, (παρηγορέω) insolabilis.

ἀπαρηγορήτως, *adv.* insolabiliter.

ἀπαρήγω, f. ξω, (ἀρήγω) juvo, auxiliando propulso.

ἀπαρθένευτος, ον, (παρθενεύω) non decens virginem. 2) virginitatis expers.

ἀπάρθενος, ον, non amplius virgo, vitiata virgo: παρθένος ἀπάρθ. virgo infelix, Eur.

ἀπαρθρόω, (ἀρθρόω) sejungo, ut sit pecularis pars, velut articuli sunt ἀπηρθρωμένοι.

ἀπαριθμέω, f. ήσω, pernumero, percenseo: numero, enumero, recenseo. 2) debitum solvo.

ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio, recensio.

Ἀπαρίνη, ης, ἡ, Aparine, herba quaedam. (ῑ)

ἀπαρκέω, f. έσω, (ἀρκέω) sufficio, satis sum. *Med.* contentus sum, qua significatione Aesch. etiam *activo* utitur.

ἀπαρκής, ές, sufficiens. *dub.*

ἀπαρκτίας, ου, ὁ, (ἄρκτος) ventus septemtrionalis.

ἀπαρκούντως, *adv.* a part. praes. act. verbi ἀπαρκέω, sufficienter.

ἀπάρκτιος, ια, ιον, (ἄρκτος) septemtrionalis.

ἀπαρνέομαι, f. ήσομαι, (ἀρνέομαι) abnego, denego, recuso.

ἀπάρνησις, εως, ἡ, abnegatio. A praec.

ἀπαρνητής, οῦ, ὁ, abnegator. Ab eod.

ἄπαρνος, ον, qui pernegat: qui negatur.

ἀπάρνυμαι, (ἄρνυμαι, *irreg.*) aufero.

ἀπαροδεύτος, ον, (ὁδεύω) inaccessus, per quam via non datur, non munita est.

ἀπαρόρμητος, ον, (παρορμάω) qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus.

ἀπαρρενόω, f. ώσω, masculum reddo, *ut simplex.*

ἀπαρρησίαστος, ον, (παρρησιάζομαι) qui libere loqui non audet, meticulosus: qui omni fiducia laudabili destituitur, adeoque semper inter spem metumque vivit.

ἄπαρσις, εως, ἡ, (ἀπαίρω) profectio, abitio, discessus.

ἀπαρτάω, f. ήσω, (ἀρτάω) suspendo: seorsim suspendo, dirimo, semoveo, disjungo: *intr.* proficiscor. ἀπαρτῶμαι, separor, disto, mente in diversa feror.

ἀπάρτησις, εως, ἡ, adpensio.

ἀπαρτί, *adv.* plane, omnino. Scribunt etiam ἀπάρτι, et explicant: ab hoc tempore; nullo idoneo auctore, v. Lobeck. ad Phryn. p. 20. 21.

ἀπάρτια, τά, (ἀπαίρω) supellex, sarcina.

ἀπαρτία, ας, ἡ, (ἀπαίρω) idem. 2) profectio, ap. LXX. 3) auctio bonorum.

ἀπαρτιζόντως, *adv.* absolute et perfecte, consummato et completo numero. A seq.

ἀπαρτίζω, f. ίσω, (ἀπαρτίζω) perfectum et absolutum reddo, omnibus numeris expleo. *Pass.* ἀπαρτίζεται, accurate distribuitur. 2) *intr.* quadro, aequiparo, i. q. ἁρμόζω.

ἀπαρτιλογέω, plane, perspicue loquor, Eustath.

ἀπαρτιλογία, ας, ἡ, (ἀρτιλογία) integra summa, rotunda ratio.

ἀπάρτισις, εως, ἡ, (ἀπαρτίζω) perfectio, consummatio.

ἀπαρτισμός, οῦ, ὁ, consummatio, perfectio, absolutio.

ἀπαρτιστικός, ή, όν, absolutorius, ad perfectionem et absolutionem alicujus rei pertinens.

ἀπαρτίως, *adv.* accurate, perfecte.

ἀπαρυστέος, έα, έον, *adj.* verb. ab ἀπαρύτω, exhauriendum est, Ar. Eq. 928.

ἀπαρύτω, idem quod sequens ἀπαρύω.

ἀπαρύω, f. ύσω, (ἀρύω) haurio, detraho. (⏑ ⏑ ⏑ –)

ἀπαρχαΐζω, f. ΐσω, antiquum reddo: antiquo nomine adpello: antiquitatis formam tribuo. *med.* antiquus s. antiquatus sum, obsolesco.

ἀπαρχαιόω, f. ώσω, (ἀρχαῖος) antiquum reddo, obsolescere facio. ἀπαρχαιοῦμαι, an-

tiquor, obsolesco.

ἀπαρχή, ῆς, ἡ, primitiae; *impr.* frugum proventus.

ἀπάρχημα, ατος, τό, idem. qs. ab ἀπαρχέω.

ἀπάρχομαι, f. ἄρξομαι, primitias solvo et decerpo: libamento facio. 2) mutilo, ἀπηργμένοι, circumcisi.

ἄπαρχος, ου, ὁ, dux, praefectus, ap. Aeschyl. Pers. 325. v. l.

ἀπάρχω, ξω, (ἄρχω) impero, moderor, princeps sum: incipio. cf. ἀπάρχομαι.

ἅπας, ἅσα, ἅν, *Gen.* αντος, ασης, αντος, (πᾶς) omnis, universus. 2) omnino; quum additur numero. ἅπαντες, universi. (Neutrum ἅπαν etiam producta ultima invenitur, Menand. Athenaei I, p. 142. F. Grammaticus in A. B. p. 416, 11. ultimam in ἅπαν ab *Ionibus* et *poetis*, (epicis puta) corripi, ab *Atticis* vero produci adnotavit. cf. Buttmann. gramm. plen. I. p. 254.)

ἀπασβολόω, i. q. ἀσβολόω, sed fortius, plane in fuliginem verto vel fuligine inficio.

ἀπασκαρίζω, f. ίσω, (ἀσκαρίζω) desilio, desulto: exsilio prae gaudio.

ἀπασπαίρω, palpito, singultio, *ut simplex.*

ἀπαστί, *adv.* (ἄπαστος) jejune.

ἀπαστία, ας, ἡ, jejunium: de eo, qui nondum cibum sumsit, ἀσιτία. A seq.

ἄπαστος, ον, (πάομαι) qui non gustavit: jejunus. *c. gen.*

ἀπαστράπτω, f. ψω, fulguro, corusco.

ἀπασχολέω, f. ήσω, negotium facesso: impedio, occupo, abstraho.

ἀπασχολία, ας, ἡ, occupatio.

ἀπαταγί, *adv.* (πάταγος) sine strepitu, seu crepitu.

ἀπατάω, f. ήσω, fallo, decipio, impono.

ἀπάτερθε, et ἀπάτερθεν, *adv.* (ἀπό, ἄτερ) procul, seorsum. Etiam *c. gen.* procul a.

ἀπατεύω, *Ion.* pro ἀπατάω.

ἀπατεών, ῶνος, ὁ, deceptor, impostor: veterator. A seq.

ἀπάτη, ης, ἡ, deceptio, fallacia, fraus. 2) delectatio, suavitas inanis.

ἀπατήλιος, ον, fallax, deceptorius, fraudulentus, dolosus. A prec.

ἀπατηλός, ή, όν, idem et ab eod.

ἀπάτημα, ατος, τό, fallacia, impostura, fraus. 2) oblectamentum.

ἀπατήμων, ον, i. q. ἀπατήλιος.

ἀπατήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, (ἀπατάω, ἀνήρ) virum decipiens.

ἀπάτησις, εως, ἡ, deceptio.

ἀπατητικός, ή, όν, (ἀπατάω) ad decipiendum aptus. 2) delectabilis.

ἀπάτητος, ον, (πατέω) non calcatus: qui calcari nequit; novus.

ἀπατιμάω, (ἀτιμάω) dedecore adficio

ἀπατιμάζω, f. σω, idem. ap. ser.

ἀπατμίζω, f. ίσω, (ἀτμίζω) exhalo, emitto vaporem.

Ἀπατουρεών, ῶνος, ὁ, tertius anni mensis apud Cyzicenos, in quo celebrabantur Ἀπατούρια, idem qui Atticis Pyanepsion dicebatur. Hdt. 1, 147.

Ἀπατούρια, ων, τά, nomen festi Atheniensis, *quasi dicas*, fallaciarum solennia, Sch. Ar. Pac. 890.

ἀπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ (πατήρ) sine patre natus: patre orbatus: posthumus: abdicatus a patre, aut neglectus: spurius, extra matrimonium natus: obscuro, sordido patre natus: cujus pater ignoratur. *c. gen.* ἀπάτωρ ἐμοῦ, cujus alius, non ego, pater est, Soph. O. C. 1383. 2) non paternus.

ἀπαυαίνω, (αὐαίνω) plane exsicco, arefacio.

ἀπαυγάζω, f. άσω, (αὐγή) lucem edo, splendorem repello.

ἀπαυγέομαι, e longinquo conspicio, Call.

ἀπαύγασμα, ατος, τό, splendor.

ἀπαυγασμός, οῦ, ὁ, splendor.

ἀπαυγή, ῆς, ἡ, splendor.

ἀπαυδάω, f. ήσω, (αὐδάω) renuncio: veto, interdico, prohibeo, τινί τινος et τινὰ ποιεῖν τι. nego me ferre posse laborem, (ut ἀπαγορεύειν et ἀπειπεῖν) deficio, defatigor.

ἀπαύδησις, εως, ἡ, defatigatio.

ἀπαυθαδέω, i. q. ἀπαυθαδιάζομαι, Nicet. ann. 13, 1.

ἀπαυθάδημα, τό, (αὐθάδημα) dignitas tragica, sublimitas. (⏑ – – – ⏑)

ἀπαυθαδιάζομαι, f. άσομαι, (αὐθάδης) arroganter me gero, orationis insolentia et audacia utor: pertinaci contumacia utor.

ἀπαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, idem.

ἀπαυθημερίζω, f. ίσω, eo ipso die redeo.

ἀπαύλια, ων, τά, (αὐλή) dies, quo sponsus apud socerum seorsim a sponsa pernoctat.

ἀπαυλίζομαι, f. ίσομαι, seorsim stabulor, seorsim stationem habeo: seorsim pernocto.

ἀπαυλιστήριος, ία, ιον, (ἀπαύλια) quod die ἀπαυλίων a sponsa mittitur sponso.

ἄπαυλος, ον, (αὐλή) qui procul est e statione vel domicilio.

ἀπαυλόσυνος, ον, i. q. ἄπαυλος, *poet.*

ἀπαύξησις, εως, ἡ, decrementum.

* ἀπαυράω, *aufero*, *eripio*. Praesens *obsoletum*; exstant hujus verbi apud Hom. tantum tres personae imperf. sing., ἀπηύρων, ἀπηύρας, ἀπηύρα, significatione aoristi: *constr.* cum *dupl. acc.*, sed etiam cum *dat. pers.* et *acc.* rei, Il. 17, 236. Od. 3, 192. apud seriores *c. gen. pers.* Ap. Rh. 4, 344. Huc quoque pertinent part. aor. 1. act. et med., ἀπούρας et ἀπουράμενος, quae eandem constructionem et significationem habent, Od. 13, 270. Il. 9, 107. 21, 296. ἀπουράμενος, signif. pass. Hes. sc. 173. — 2) *particeps sum alicujus rei*, *fruor aliqua re*, *delibo de re*; *damno adficior*, plerumque *cum gen.* Ita primum invenitur Hes. Op. 238. et *med.* ἀπηύρω Aesch. Prom. 28. At in his aliisque similibus locis variat scriptura librorum inter ἀπαυράω et ἐπαυρεῖν, quod vide. (Radix esse videtur αἱρέω vel εὑρεῖν.)

ἀπαυρίσκομαι, i. q. ἐπαυρίσκομαι, *dub. l.*

ἀπαυστί, *adv.* (παύω) sine fine, sine requiete.

ἄπαυστος, ον, (παύω) indesinens, non cessans, irrequietus: insedabilis, immensus; *de siti*: fine carens, perpetuus.

ἀπαυτίκα, *adv.* statim, illico.

ἀπαυτοματίζω, f. ίσω, sponte subministro.

ἀπαυτομολέω, f. ήσω, perfuga sum.

ἀπαυχενίζω, f. ίσω, cervicem incido, s. frango; fraeno. 2) contumaciter reluctor.

* ἀπαφάω, praes. *obsol.* unde fut. ἀπαφήσω, vide ἀπαφίσκω.

ἀπαφίσκω, fut. ἀπαφήσω, aor. ἤπαφον, ἀπαφών, Hom. plerumque in compositis. A simplici ap. Homerum occurrunt tantum ἀπάφησεν et ἤπαφε, et opt. aor. med. ἀπάφοιτο, significatione activa, = i. q. ἀπατάω, *fallo*, *decipio*, *seduco*. (Radix ἅπτω, ἀφή, palpare.)

ἀπαφρίζω, f. ίσω, despumo.

* ἀπάφω, praes. *obsol.* unde aor. verbi ἀπαφίσκω.

ἀπαχής, ές, (παχύς) non crassus, Eustath.

ἀπαχλυόω, i. q. ἀπαχλύω.

ἀπαχλύω, (ἀχλύω) caliginem dissipo, illustro. (⏑ ῡ – –)

ἀπαχρειόομαι, obsolesco, ex usu hominum tollor, inutilis fio, ineptus reddor.

ἀπέγγονος, ου, ὁ, ἡ, pronepos, proneptis.

ἀπεγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus porrigo, praebeo.

ἀπεγνωκότως, *adv.* (ἀπογινώσκω) desperate, per desperationem.

ἀπεδανός, όν, claudus, infirmus, *Dor.* pro ἠπεδανός.

ἀπεδίζω, (ἄπεδος) planum reddo.

ἀπέδιλος, ον, (πέδιλον) calceis carens, excalceatus.

ἀπεδίλωτος, ον, (πεδιλόω) i. q. ἀπέδιλος. (ῐ)

ἄπεδος, ον, (πέδον) planus, campestris. τὸ ἄπεδον, planities.

ἀπέδω, f. ἀπεδέσω, et ἀπέδομαι, (ἔδω, *irreg.*) abedo, derodo.

ἀπέειπε, *poet.* p. ἀπεῖπε, vide ἀπειπεῖν, Hom.

ἀπέεργε, impf. ab ἀποέργω, Il.

ἄπεζος, ον, (πέζα) pedem non habens.

ἀπεθίζω, f. ίσω, (ἐθίζω) desuefacio. ἀπεθισμένος, desuetus.

ἀπεῖδον, inf. ἀπιδεῖν, (εἶδον) aor. verbi ἀφοράω, averto oculos ad aliud a re, quam antea spectaveram: prospicio e longinquo.

ἀπειθαρχία, ας, ἡ, (πειθαρχία) obedientiae recusatio, contumacia.

ἀπείθεια, ας, ἡ, (ἀπειθής) contumacia.

ἀπειθέω, f. ήσω, (ἀπειθής) non credo, persuaderi mihi non sino: non pareo: non confido.

ἀπείθη, 3. sing. aor. pass. *Ion.* pro ἀφείθη, ab ἀφίημι.

ἀπειθής, ές, (πείθω) contumax, inobediens: non credens. 2) vim persuadendi non habens. 3) *metaph.* de locis, invius, arduus.

ἀπειθία, ας, ἡ, persuasioni obedientiaeque contraria contumacia, diffidentia, pertinacia, incredulitas: dicitur et ἀπείθεια.

ἀπειθῶς, *adv.* non obedienter.

ἀπεικάζω, f. άσω, adsimulo, ad similitudinem exprimo, speciem efformo.

ἀπεικασία, ας, ἡ, adsimulata et expressa figura.

ἀπείκασμα, τος, τό, simulacrum, imago, effigies.

ἀπεικονίζω, f. ίσω, effingo ad imaginem, seu exemplar.

ἀπεικόνισμα, ατος, τό, adumbratio, imago, effictio ad exemplar: effigies, specimen, simulacrum. A prec.

ἀπεικότως, *adv.* absimili modo, non probabiliter, immerito. A seq.

ἀπεικώς, υῖα, ός, (perf. pf. *Att.* ab ἀπέοικα) absurdus, inconsentaneus, incongruus: iniquus.

ἀπειλεία, *poet.* p. ἀπειλέω, minor.

ἀπειλέω, ήσω, (εἴλω) i. q. ἀπείλω, involvo, implico, e. g. εἰς ἀπορίαν, plerumque in part. aor. et perf. pass. ἀπειληθείς et ἀπειλημένος, Hdt. 1, 24. 2, 141. 8, 109.

ἀπειλέω, ήσω, minor, minitor, *c. dat. pers.* et cum *acc. rei* vel c. inf. fut. vel praes. Hom. 2) glorior, confidenter et gloriose de me praedico, Il. 8, 150. Od. 8, 383. graviter praecipio, cum minis jubeo. 3) promitto, voveo, Il. 23, 863. *Pass.* ἀπειλοῦμαι, minis terreor, Xen. Symp. 4, 31. — Apud seriores construitur etiam ἀπειλεῖν τι

κατά τινος, Plut.

ἀπειλή, ῆς, ἡ, comminatio, minae: gloriatio.

ἀπείλημα, τος, τό, minae.

ἀπειλήτειρα, ας, ἡ, quae minatur. A seq.

ἀπειλητήρ, ῆρος, ὁ, qui minatur, minax.

ἀπειλητήριος, ία, ιον, minax.

ἀπειλητής, οῦ, ὁ, i. q. ἀπειλητήρ.

ἀπειλητικός, ή, όν, ad minas pertinens.

ἀπειλητικῶς, *adv.* minaciter.

ἀπείληφα et ἀπείλημμαι, part. ἀπειλημμένος, perf. act. et pass. ab ἀπολαμβάνω.

ἀπειληφόρος, ον, (φέρω) minax.

ἀπειλικρινέω, (εἰλικρινέω) expurgo.

ἀπειλίσσω, (εἰλίσσω) devolvo.

ἀπείλω, (εἴλω, irreg.) i. q. ἀπειλέω, involvo, implico, ut ἀποείργω, ἀποκλείω.

ἄπειμι, ἀπέσομαι, (εἰμί) absum, *c. gen.* Od. 19, 169. sed etiam sine casu: procul absum, remotus sum. 2) mortuus sum, Eur.

ἄπειμι, (εἶμι) abeo, proficiscor. Praesens plerumque, et apud Atticos quidem semper, habet futuri significationem: abibo. Imperat. ἄπιθι, part. ἀπιών.

ἀπεῖπον, inf. ἀπειπεῖν, (εἰπεῖν, irreg.) edico, pronuncio, libere proloquor, μῦθον, ἀγγελίην. 2) nego, recuso, abnuo, interdico, veto. 3) me abdico aliqua re, depono, *c. acc. rei*; sic etiam *med.* ἀπείπασθαί τι, Hdt.: lassitudine vel curis confectus labori cedo, deficio, in conatu rei sine effectu concido, despero, τινί et πρός τι. – Praeter aoristum ἀπεῖπον, pro quo Hom. ἀποεῖπον, reperitur etiam aor. 1. ἀπεῖπα et aor. med. ἀπειπάμην. Reliqua tempora formantur ab ἀπόφημι et ἀπερῶ. (ἀπειπών, secunda longa, invenitur Il. 19, 35.)

ἀπειραγαθέω, boni rectique imperitus sum.

ἀπειραγαθία, ας, ἡ, imperitia boni.

ἀπειράγαθος, ον, (ἄπειρος, ἀγαθός) boni imperitus, cf. ἀπειρόκαλος.

ἀπειραγάθως, *adv.* imperite boni.

Ἀπειραίη, ἡ, Apiraea, Od. 7, 8. nomen gentile, dubiae interpretationis, quod alii ab ἄπειρος, alii ab Ἤπειρος derivant, forma Dorica, ut sit vel *e terra continenti oriunda*, vel *Epirotica*. (⏑ - - -)

ἀπειράκις, *adv.* (ἄπειρος) infinitis modis, s. vicibus.

ἀπείραντος, ον, (πεῖρας) infinitus, *poet.* pro ἀπέραντος.

ἀπείραστος, ον, (πειράζω) intentatus: inexploratus: qui tentari nequit. 2) *act.* imperitus, *c. gen.*

ἀπειράτος, ον, (πειράω) inexpertus. 2) intentatus, cujus periculum non est factum.

ἀπείρατος, ον, i. q. ἀπείραστος, cujus est brevior et mere poetica forma, Boeckh. Pind. Ol. 6, 53.

ἀπειραχῶς, *adv.* (ἄπειρος) infinitis modis.

ἀπειργάθω, ἀπεργάθω, et ἀποεργάθω, Hom. longior forma verbi ἀπείργω.

ἀπείργω, vel ἀπέργω, Hom. ἀποείργω, fut. ξω, (εἴργω, ἔργω) arceo, excludo, abigo, dirimo, τινά τινος: Hom. ἐν δεξιῇ οὖρος ἀπέργων, montem ad dextram relinquens, praeteriens, Hdt.

ἀπειρέσιος, ον, et ία, ιον, (ἄπειρος) Hom. infinitus, immensus.

ἀπειρηκέναι, defatigatum esse, deficere. vid. ἀπειπεῖν.

ἀπειρηκώς, fessus. ἀπειρημένος, interdictus, vid. ἀπερῶ.

ἀπείρητος, τη, τον, *Ion.* pro ἀπείρατος, Hom. inexpertus, qui non experitur, *c. gen.*

ἀπειρία, ας, ἡ, (πεῖρα) imperitia, inscitia, imprudentia.

ἀπειρία, ας, ἡ, (πεῖρας) infinitum, spatium immensum.

ἀπειρίδιος, ον, (πεῖρας) indeterminatus. *dub.*

ἀπείριτος, ον, infinitus.

ἀπείρκτης, ου, ὁ, (ἀπείργω) qui arcet.

ἀπειρξις, εως, ἡ, (ἀπείργω) repulsio, cohibitio.

ἀπειροβαθής, ές, (βάθος) immensae profunditatis.

ἀπειρόβιος, ον, (βίος) sine vitae experientia.

ἀπειρόγαμος, ον, (ἄπειρος, γάμος) nuptiarum expers, caelebs.

ἀπειρόγνωστος, ον, immensa scientia praeditus. *dub.*

ἀπειρόδακρυς, υ, sine fine et modo plorans, a πεῖρας. 2) lacrimarum expers, a πεῖρα.

ἀπειρόδροσος, ον, (δρόσος) rorem non expertus, non roscidus.

ἀπειροδύναμος, ον, (δύναμις) infinitam habens potestatem.

ἀπειρόζυγος, ον, expers jugi.

ἀπειροθάλασσος, vel ἀπειροθάλαττος, ον, maris, seu navigandi inexpertus.

ἀπειροκακέω, f. ήσω, malitia careo, simplicitate utor. A seq.

ἀπειρόκακος, ον, malorum inexpertus: minime malus, simplex.

ἀπειροκαλέομαι, (ἀπειρόκαλος) ineptio, parum eleganter, frigide facio, loquor.

ἀπειροκαλεύομαι, i. q. ἀπειροκαλέομαι.

ἀπειροκαλία, ας, ἡ, ignorantia boni honestique, ineptiae: insolentia, infirmitas.

ἀπειρόκαλος, ον, decori ignarus, ineptus, insolens.

ἀπειροκάλως, *adv.* inepte, praeter decorum.

ἀπειρολεχής, ές, (ἄπειρος, λέχος) expers tori, caelebs.

ἀπειρολογία, ας, ἡ, (λόγος) immensae sermonum ambages.

ἀπειρομάχης, ου, ὁ, *Dor.* ἀπειρομάχας, imperitus praelii.

ἀπειρομεγέθης, ες, immensus.

ἀπειρόμοθος, ον, (μόθος) i. q. ἀπειρομάχης.

ἀπειροπάθεια, ας, ἡ, multitudo malorum, perturbationum. 2) vacuitas a perturbationibus, s. molestiis; felicitas, prosperitas vitae nullas clades passae. A seq.

ἀπειροπαθής, ές, (ἄπειρος, πάθος) multis perturbationibus obnoxius. 2) vacuus a turbis animi, a molestiis.

ἀπειροπλάσιος, ον, et ap. seriores ἀπειροπλασίων, ον, (ἄπειρος) multiplex innumerabilibus modis. *Ion.* ἀπειροπλήσιος. (α in utraque forma longum.)

ἀπειροπληθής, ες, immensae multitudinis, innumerabilis.

ἀπειρόπλους, ουν, navigationem non expertus, navigationis imperitus.

ἀπειροπόλεμος, ον, rei militaris vel bellorum imperitus.

ἀπειροπολέμως, *adv.* contra rationem belli bene gerendi.

ἄπειρος, ον, (πεῖρα) imperitus, nullum rerum usum habens. 2) (πεῖρας) infinitus, immensus, interminatus, innumerabilis.

ἀπειροσύνη, ης, ἡ, inexperientia, inscitia.

ἀπειρότεχνος, ον, (τέχνη) artis imperitus.

ἀπειροτόκος, ον, (ἄπειρος, τίκτω) quae non peperit, sterilis.

ἀπειρωδίν, ῖνος, ἡ, (ὠδίν) dolores partus non experta.

ἀπείρων, ον, (πεῖρας) infinitus, ingens, Hom.

ἀπείρως, *adv.* imperite. 2) infinite.

ἀπειστέω, f. ήσω, recuso parere aut verbis fidem habere.

ἄπειστον, ου, τό, pertinacia, contumacia.

ἄπειστος, ον, (πείθω) nulla persuasione flexibilis, contumax, pertinax: dic. etiam de re, quae persuaderi nequit.

ἀπέκ, *praep.*, *c. gen.*, *procul ex*, ἀπὲκ μεγάροιο, Hom. h. Ap. 110. Rectius tamen alii scribunt divisim ἀπ' ἐκ.

ἀπέκγονος, ου, ὁ, ἡ, (ἔκγονος) abnepos, abneptis.

ἀπεκδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, irreg.) expecto. 2) intelligo, colligo aliquid ex aliqua ratione.

ἀπεκδοχή, ῆς, ἡ, exspectatio. 2) collectio alicujus sententiae vel sciti ex aliqua ratione. A praec.

ἀπεκδύω, et -δυμι, f. ύσω, exuo aliquem; *Med.* exuo me: accingor ad aliquid, quasi depositis vestibus.

ἀπέκδυσις, εως, ἡ, ipse exuendi actus.

ἀπεκεῖθεν, *adv.* (ἀπό, ἐκεῖθεν) illinc, Olympiod.

ἀπεκλανθάνω, penitus oblivisci facio, *c. gen.* Ab hoc verbo invenitur tantum imperat. aor. 2. med. ἀπεκλελάθεσθε θάμβευς, obliviscimini mirari, prorsus desinite obstupescere, Od. 24, 394.

ἀπεκλέγομαι, (ἐκλέγομαι, *irreg.*) reprobo, non eligo.

ἀπεκλελάθεσθε, vide ἀπεκλανθάνω.

ἀπεκλογή, ῆς, ἡ, reprobatio.

ἀπεκλούω, f. ούσω, (ἐκλούω, *irreg.*) eluo, abluo, eluendo abstergo.

ἀπεκλύω, f. ύσω, (ἐκλύω, irreg.) resolvo: debilito: libero.

ἀπεκροφέω, f. ήσω, exhaurio, exsorbeo, *dub.*

ἀπέκρυσις, εως, ἡ, liberatio, Strab. 8, 8.

ἀπέκτανον, ες, ε, aor. 2. verbi ἀποκτείνω.

ἀπέκτασις, εως, ἡ, extensio.

ἀπεκτείνω, extendo, diffundo, prolato.

ἀπέκτητος, ον, (κτενίζω) impexus.

ἄπεκτος, ον, (πέκω) idem.

ἀπεκφέρω, (ἐκφέρω, irreg.) effero et aufero.

ἀπελάζω, concionor, quod scribitur et ἀπελλάζω, vocab. *Lacon.* v. ἀπελλαία.

ἀπελασία, ας, ἡ, (ἀπελαύνω) abactus, abactio, depulsio.

ἀπέλαστος, ον, (πελάζω) inaccessus, cui appropinquare non est tutum.

ἀπελάτης, ου, ὁ, abigens, abigator, abactor. A seq.

ἀπελαύνω, f. λάσω, Att. ἀπελῶ, (ἐλαύνω, irreg.) abigo, expello, abduco, arceo, privo. *Intrans.* subintellecto nimirum στρατόν, ἵππον vel sim., abeo, proficiscor.

ἀπελαφρύνω, (ἐλαφρύνω) sublevo.

ἀπέλεγμα, ατος, τό, (ἀπελέγχω) refutatio, confutatio, reprobatio, contemtio.

ἀπελεγμός, οῦ, ὁ, idem. 2) probrum. Ab eodem.

ἀπέλεγξις, εως, ἡ, idem quod ἀπέλεγμα.

ἀπελέγχω, f. ξω, (ἐλέγχω) redarguo, refuto, confuto.

ἀπέλεθρος, ον, (πλέθρον) immensus.

ἀπελέκητος, ον, (πελεκάω) non dedolatus, securi non complanatus.

ἀπελέσθαι, ἀπελόμενος, inf. et part. aor. 2. med. Ion. pro ἀφελ. ab ἀφαιρέω.

ἀπελευθερία, ας, ἡ, (ἀπελεύθερος) manumissio, assertio in libertatem: libertinitas.

ἀπελευθεριάζω, liber sum vel libere ago.

ἀπελευθερικός, ή, όν, (ἀπελεύθερος) libertinus.

ἀπελευθέριος, ον, libertinus. Ab eod.

ἀπελεύθερος, ου, ὁ, (ἐλεύθερος) libertus, libertate donatus. Fem. ἀπελευθέρα.

ἀπελευθερόω, f. ώσω, libero, manumitto.

ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, manumissio.

ἀπελευθερωτής, οῦ, ὁ, manumissor.

ἀπέλευσις, εως, ἡ, (ἀπέρχομαι) abitus, discessus.

ἀπελήλυθα, ας, ε, etc. perf. ab ἀπέρχομαι.

ἀπελίσσω, (ἑλίσσω) i. q. ἀπειλίσσω.

ἀπελλάζω, vide ἀπελάζω.

ἀπέλλαι, ῶν, αἱ, fana. 2) conciones. Hesych.

Ἀπελλαῖος, ὁ, mensis apud Macedones, idem qui December Romanorum.

ἄπελος, ου, ὁ, (πέλος, pellis) ulcus, vulnus, crudum.

* ἀπέλλω, praes. obsol. unde quaedam verborum ἀπείλω, et ἀπειλέω, formantur tempora.

ἀπελπίζω, f. ίσω, despero, c. gen. 2) ad desperationem adduco. 3) inde f. ab aliquo spero. Lucas, ev. 6, 35.

ἀπελπισμός, οῦ, ὁ, desperatio. A praec.

ἀπεμέω, f. έσω, (ἐμέω) revomo, evomo, vomito ejicio.

ἀπεμνήσαντο, 3. plur. aor. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω.

ἀπεμπολάω, idem quod sequens.

ἀπεμπολέω, f. ήσω, vendo, venundo; diciturque imprimis de meretricibus, quae pro pecunia copiam sui faciunt. 2) et emtum abduco, seu rapio. Haec forma non nisi ap. recentiores invenitur, Lob. Phr. p. 584.

ἀπεμπολή, ῆς, ἡ, (ἀπεμπολέω) venditio, nundinatio, negotiatio.

ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, venditio, nundinatio. Ab eodem.

ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ, venditor, seu qui lucrum e venditionibus facit, institor. Ab eodem.

ἀπεμφαίνω, (ἐμφαίνω) dissimilem reddo. med. dissimilis sum, abhorreo.

ἀπέμφασις, εως, ἡ, dissimilitudo, contradictio.

ἀπεμφερής, ές, dissimilis, absimilis.

ἀπέναντι, adv. coram. 2) e regione, contra.

ἀπεναντίον, adv. idem.

ἀπεναντίως, adv. contra.

ἀπεναρίζω, ίξω, (ἐναρίζω) armis spolio, Il. 12, 195. 15, 343.

ἀπένεικα, Ion. aor. 1. pro ἀπήνεγκα ab ἀποφέρω.

ἀπενεόω, f. ώσω, (ἐνεός) obstupefacio, obmutescere facio.

ἀπενέπω vel ἀπεννέπω, (ἐνέπω, irreg.) i. q. ἀπειπεῖν, interdicto, τινά τινος. 2) me abdico a re.

ἀπενθής, ές, (πένθος) luctu carens.

ἀπένθητος, ον, (πενθέω) quem luctu nemo prosecutus est, vel prosequitur, indefletus. 2) non lugens, laetus.

ἀπενιαυτέω, f. ήσω, unum annum exsulo, Plat. Legg. 9. p. 866. B. sic etiam it. p. 868. C. ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαυτείτω, triennium exsulet. Hinc subst. ἀπενιαύτησις, ἡ, annuum exsilium. ibid. p. 868. D.

ἀπενιαυτίζω, f. ίσω, (ἐνιαυτός) per annum absum, vel cesso.

ἀπενιαυτισμός, οῦ, ὁ, exsilium s. unoine absentia et discessus in unum annum.

ἀπεντεῦθεν, adv. illinc. Lob. Phryn. p. 46.

ἀπέξ, vide ἀπέκ.

ἀπεξαμαρτάνω, delinquo, pecco.

ἀπεξεργάζομαι, perficio, absolvo.

ἀπεξηγέομαι, (ἐξηγέομαι) ad finem usque enarro.

ἀπέοικα, absimilis, dissimilis sum, abhorreo, repugno rectae rationi, vide ἔοικα.

ἀπεοικότως, adv. absimili modo, diversimode, 2) non verisimiliter, absurde. A praec.

ἀπεοικώς, υῖα, ός, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus. Att. ἀπεικώς. Ab eodem.

ἀπεόντος, τι τα, poet. p. ἀπόντος, gen. sing. participii ἀπών ab ἄπειμι.

ἀπέπαντος, ον, (πεπαίνω) ad maturitatem non perductus.

ἀπέπειρος, ον, immaturus.

ἄπεπλος, ον, peplo carens.

ἀπεπτέω, f. ήσω, cibum non concoquo. A seq.

ἄπεπτος, ον, (πέπτω) non coctus: qui coqui nequit.

ἀπέπτως, adv. crude.

ἄπερ, neutr. pl. ab ὅσπερ, quod vide. Attici saepe usurpant significatione adverbii, sicut, quaemadmodum.

ἀπεραντολογία, ας, ἡ. verbositas inepta, vana loquacitas. A seq.

ἀπεραντολόγος, ον, (λόγω) nullum finem loquendi faciens, vitiose verbosus, loquax.

ἀπέραντος, ον, (περαίνω) infinitus: sine consilio vel effectu.

ἀπεράντως, adv. infinite.

ἀπέρασις, εως, ἡ, (ἐράω) rejectio per vomitum.

ἀπέραστος, ον, (πέρας) infinitus, non habens exitum.

ἀπέρατος, ον, (περάω) qui transiri nequit, impervius.

ἀπέρατος, ον, i. q. ἀπέραστος, infinitus. (⏑⏑–⏑)

ἀπεράτωτος, ον, (περατόω) finem, exitum non habens.

ἀπεράω, (ἐράω) evomo, effundo.

ἀπεργάζομαι, f. άσομαι, facio, efficio, conficio, elaboro: mercede conductus operam meam loco: efficio.

ἀπεργασία, ας, ἡ, effectio, absolutio operis. 2) emolitio, ut morbi, curatio.

ἀπεργαστέος, έα, έον, peragendus.

ἀπεργαστικός, ή, όν, efficax, ut simplex.

ἀπεργαστικῶς, adv. efficaciter, cum effectu perfectionis et absolutionis.

ἄπεργος, ον, idem quod ἀργός.

ἀπέργω, idem quod ἀπείργω.

ἀπερεί, adv. i. q. ὥσπερεί, vide ἄπερ.

ἀπερείδω, f. είσω, firmiter ligo, defigo, confirmo. ἀπερείδομαι, incumbo, innitor. 2) applico (altari.) 3) affligo et adfigo. 4) repono, depono, impono: confero in aliquem, ut culpam: consero.

ἀπερείσιος, ον, infinitus, multus, per metaph. pro ἀπειρέσιος, ab ἄπειρος.

ἀπέρεισις, εως, ἡ, (ἀπερείδω) innixus, actio innitendi vel infulciendi.

ἀπερεύγω, f. εύξω, eructo, sursum ructo. 2) effundo, emitto, de fluviis. Sic et in med.

ἀπέρευξις, εως, ἡ, eructatio, effusio.

ἀπερέω, inusitatum; sed hinc ἀπείρηκα, perf. act. deficio, tam de hominibus, quum fatigati sunt, quam de rebus, quum decese coeperunt. ἀπείρηται, perf. pass. interdictum est. ἀπερῶ, negabo, renuam, fut. quod Ionice ἀπερέω. vid. ἀπειρηκώς, et ἀπειρηκέναι.

ἀπέρημος, ον, i. q. ἔρημος, sed fortius.

ἀπερημόω, f. ώσω, desolo, desertum reddo. ἀπερημοῦμαι, desolor.

ἀπερητύω, f. ύσω, (ἐρητύω) reprimo, cohibeo. (υ anceps.)

ἀπερίβλεπτος, ον, (περιβλέπω) non circumspectus seu cautus. 2) non illustris, non spectatus. 3) cujus non facilis circumspectus, qui non facile cavetur.

ἀπερίβλητος, ον, (περιβάλλω) non vestitus, purus, nudus.

ἀπεριγένητος, ον, (περιγίνομαι) insuperabilis, non facile circumveniendus.

ἀπερίγραπτος, ον, (περιγράφω) non circumscriptus: incomprehensibilis: perpetuus, aeternus.

ἀπεριγράπτως, adv. non circumscripte.

ἀπερίγραφος, ον, non circumscriptus.

ἀπεριγράφως, adv. non circumscripte.

ἀπεριεργαστος, ον, (περιεργάζομαι) non ab omnibus partibus elaboratus.

ἀπεριεργία, ας, ἡ, simplicitas, artis defectus.

ἀπερίεργος, ον, non exquisitus: non superfluus, non supervacaneus, incuriosus, simplex.

ἀπεριέργως, adv. non exquisite, incuriose.

ἀπεριήγητος, ον, non explicatus.

ἀπεριήχητος, ον, quem nullus strepitus aut sonus circumsonat.

ἀπερικάθαρτος, ον, (περικαθαίρω) non mundatus, immundus.

ἀπερικάλυπτος, ον, detectus, apertus, sine dissimulatione.

ἀπερίκοπος, ον, (κόπος) non defatigabilis.

ἀπερικόπως, adv. sine molestia, nemine impediente: sine ambitione luxuriosa in vestitu et famulitio caeteroque victu.

ἀπερικόσμητος, ον, (περικοσμέω) inornatus.

ἀπερίλαπτος, ον, qui nihil lucratur.

ἀπερικτύπητος, ον, (περικτυπέω) idem quod ἀπεριήχητος.

ἀπεριλάλητος, ον, (περιλαλέω) quem non facile verbis compescas, qui blaterandi finem non facit, garrulus.

ἀπερίληπτος, ον, (περιλαμβάνω) nullo loco, vel tempore circumsciptus nec comprehensus; it. finem non habiturus, de oratione, Jos.

ἀπεριμέριμνος, ον, (μέριμνα) qui nullas animo curas versat, inconsideratus.

ἀπεριμερίμνως, adv. inconsiderate.

ἀπερινόητος, ον, (περινοέω) qui mente comprehendi nequit.

ἀπερινοήτως, adv. temere atque inconsiderate: praeter opinionem.

ἀπερίοδος, ον, periodis carens, periodo non expressus, de oratione.

ἀπερίοπτος, ον, (περιόψομαι) negligens, nil curans.

ἀπεριόπτως, adv. negligenter.

ἀπεριόριστος, ον, (περιορίζω) indeterminatus, indefinitus.

ἀπερίπτυκτος, ον, (περιπτύσσω) non tectus, obvolutus.

ἀπερίπτωτος, ον, (περιπίπτω) qui talis est, ut non impingat, immunis lapsus, erroris, ultra offensiones adversae fortunae positus: ἀπ. παντὸς νοσήματος, nulli morbo expositus. Galen.

ἀπερισάλπιγκτος, ον, (περισαλπίζω) qui tubarum clangore non circumsonat. 2) quem nihil circumsonat.

ἀπερίσκεπτος, ον, (περισκέπτομαι) non circumspectus, inconsideratus.

ἀπερισκέπτως, *adv.* inconsiderate, imprudenter, incaute.

ἀπερισκεψία, ας, ἡ, negligentia, imprudentia.

ἀπερισκόπητος, et ἀπερίσκοπος, ον, idem quod ἀπερίσκεπτος.

ἀπερίσπαστος, ον, (περισπάω) inconcussus, immobilis. 2) non distractus, qui non occupatur multis, non distinetur, otiosus.

ἀπερισπάστως, *adv.* sine ulla distractione, s. cura, otiose, tranquille, constanter, sine impedimento: adsidue: omissa omni alia cura, labore etc.

ἀπερισσεία, ας, ἡ, quum in aliqua re nil redundat.

ἀπερισσόχρονος, ον, (περισσός, χρόνος) suppar aetate, qui non excedit alium tempore.

ἀπερίστατος, ον, (περιΐστημι) quem nihil premit, urget, incommodat, distrahit, circumstat: omnis periculi expers, tutissimus. Polyb: desertus, derelictus.

ἀπερίστρεπτος, ον, (περιστρέφω) qui non circumvertitur: qui circumagi nequit.

ἀπερίτμητος, ον, (περιτέμνω) non circumcisus.

ἀπερίτρεπτος, ον, (περιτρέπω) qui circumagi nequit, qui non commutatur, non volubilis, non versatilis: non revertens: non curans.

ἀπερίτροπος, ον, i. q. ἀπερίτρεπτος.

ἀπέριττος, vel ἀπέρισσος, ον, (περιττός) supervacuum nil habens: magnificentia et copia in cultu et victu carens: simplex, elegantia quaesita carens: negligenter factus.

ἀπεριττότης, ητος, ἡ, simplicitas, negligentia.

ἀπερίττως, *adv.* negligenter, simpliciter, sine sollicita cura elaborandi vel ornandi.

ἀπερίττωτος, ον, carens excrementis, quae περιττώματα.

ἀπεριφερής, ές, non rotundus, orbiculatus.

ἀπεριφόρητος, ον, i. q. ἀπεριφερής.

ἀπερρίγασι, 3. plur. perf. act. ab ἀποῤῥιγέω. (υ---υ)

ἀπέῤῥω, (ἔῤῥω, *irreg.*) abeo, facesso in malam rem. ἄπεῤῥε, facesse.

ἀπερυγγάνω, (ἐρυγγάνω) eructo.

ἀπερυθριάω, f. άσω, (ἐρυθριάω) pudorem depono: impudenter ago.

ἀπερύκω, f. ξω, (ἐρύκω, *irreg.*) repello, propulso, abigo, arceo. (υ longum.)

ἀπερυσιβόω, (ἐρυσίβη) rubiginem ingenero, rubigine consumo. ἀπερυσιβοῦμαι, rubiginem sentio.

ἀπερύω, f. ύσω, (ἐρύω, *irreg.*) abstraho, detraho, τινός. (ῡ)

ἀπέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) abeo, discedo. 2) morior.

ἀπερῶ, *Ion.* ἀπερέω, fut. ab ἀπόφημι et ἀπεῖπον, (ἐρῶ) perf. ἀπείρηκα, fut. med. ἀπεροῦμαι. – ῥῆσιν ἀπερεῖν, mandata edicere, Hdt. 1, 832.

ἀπερωεύς, έως, ὁ, qui impetum alicujus impedit, s. inhibet. A seq.

ἀπερωέω, (ἐρωέω) cohibeo. 2) discedo, recedo.

ἀπερωή, ἡ, cohibitio, retrocessio.

ἀπέρωτος, ον, (ἔρως) durus, asper, immitis, inamabilis.

ἀπεσθίομαι, (ἐσθής) vestes depono.

ἀπεσθίω, (ἐσθίω, irreg.) exedo, erodo. 2) abstineo e cibo.

ἄπεσις, ἡ, i. q. ἄφεσις, Hesych.

ἀπεσκής, ές, (πέσκος) pelle vel cortice non tectus, Soph.

ἀπεσκληκότως, *adv.* a perf. ἀπέσκληκα, quod vide sub ἀποσκλῆναι. ἀπεσκληκότως πρὸς φιλοσοφίαν ἔχειν, occalluisse ad philosophiam. Synes. epist. 138.

ἀπέσσουα, abiit, aor. 2. pass. *Lacon.* pro ἀπεσσύη ab ἀποσεύω, Xen. Hell. 1, 1, 23.

ἀπεσσύμεθα, ἀπέσσυτο, perf. et plqpf. pass. ab ἀποσεύω, Hom.

ἀπεστός, ἡ, i. q. ἀπεστώ, Hesych.

ἀπεστώ, οῦς, οῖ, ἡ, (ἄπειμι) absentia.

ἀπέτηλος, ον, (πέτηλον) foliis carens.

ἀπευδιασμός, οῦ, ὁ, (εὐδιάζω) serenitas, tranquillitas coeli, aeris, maris.

ἀπευδοκιμέω, f. ήσω, improbo, repudio.

ἀπευθανατίζω, f. ίσω, (εὐθάνατος) felicem mortem oppeto, honesta morte perfungor.

ἀπευθής, ές, (πυνθάνομαι) fama inauditus, incognitus. 2) imperitus, ignarus.

ἄπευθος, ον, idem.

ἀπευθύνω, (εὐθύνω) adaequo: rego, dispono, dirigo: corrigo, emendo: punio.

ἀπευκής, ον, (πεύκη) taedis inutilis, ex quo taedae fieri nequeunt.

ἀπευκταῖος, ον, idem quod sequens.

ἀπευκτός, ον, (ἀπεύχομαι) abominandus, execrandus: vitandus, aversandus.

ἀπευνάζω, f. άσω, sopio.

ἄπευστος, ον, (πυνθάνομαι) inauditus.

ἀπευτακτέω, idem quod εὐτακτέω, quod vide. 2) desero bonam disciplinam, e bono ordine descisco.

ἀπευχαριστέω, (εὐχαριστέω) gratiam alicui facio, Phot. Bibl. 80, 197.

ἀπεύχετος, ον, idem quod ἀπευκτός.

ἀπεύχομαι, f. ξομαι, deprecor, precor, seu opto non evenire, alteri optata evenire nolo: abominor, exsecror.

ἀπεύω, (εὕω) ustulo, amburo, cf. ἀφεύω.

ἀπευωνίζω, f. ίσω, (εὔωνος) vilem reddo, modico vendo. Luc. d. lect. p. 10.

ἄπεφθος, ον, (ἀφέψω) saepe coctus, ad puritatem et discussum scoriarum vel faecum decoctus, ut ἄπεφθος χρυσός, aurum excoctum, obryzum.

ἀπεχθαίρω, f. αρῶ, odio prosequor. 2) invisum reddo, τινί τι.

ἀπεχθάνομαι, f. χθήσομαι, (ἐχθάνομαι, *irreg.*) invisus sum, odio sum. 2) odi, infensus sum, graviter fero.

ἀπέχθεια, ας, ἡ, (ἀπεχθής) inimicitiae, odium, simultas.

ἀπέχθημα, ατος, τό, res odiosa et invisa.

ἀπεχθήμων, ον, invisus, odiosus.

ἀπεχθής, ές, (ἔχθος) invisus, infensus.

ἀπεχθητικός, ή, όν, qui in hominum odia solet incurrere.

ἀπέχθομαι, (ἔχθομαι) offendor, sum inimicus, hostis, tristor, odio sum. (In usu tantum sunt praes. et impf.; reliqua tempora fiunt ab ἀπεχθάνομαι.)

ἀπεχθῶς, *adv.* odiose.

ἀπεχυρόω, f. ώσω, (ἐχυρόω) munio.

ἀπέχω, f. ἀφέξω, (ἔχω, *irreg.*) arceo, abstineo, τί τινός, aliquid ab aliqua re, Od. 15, 33. defendo, propulso, χεῖρας πάντας ἀφέξει σοι, Od. 20, 263. secerno, separo. 2) impedio, prohibeo, οὐδὲν ἀπέχει, nil impedit, c. inf. 3) recipio, accipio, χάριν, μισθόν: habeo, teneo. 4) *intr.* disto, absum, differo, *c. gen.* – *Med.* ἀπέχομαί τινος, abstineo me ab aliqua re.

ἀπεψία, ας, ἡ, (πέψις) indigestio.

ἀπέψω, (ἕψω) decoquo, coquo, *Ion.* pro ἀφέψω.

ἀπέωσε, aor. 1. ab ἀπωθέω, Od.

ἀπηγόρευμα, τό i. q. ἀπηγόρημα.

ἀπηγορέω, i. q. ἀπαγορεύω, *Med.* accusationi respondeo, ἀπολογέομαι.

ἀπηγόρημα, ατος, τό, responsio ad accusationem: narratio, relatio.

ἀπήδαλος, ον, (πηδάλιον) gubernaculo carens.

ἀπηθέω, f. ήσω, (ἠθέω) percolo, per colum trajicio, deliquo.

ἀπήθημα, τος, τό, cremor percolatus: quidquid percolatum est. A praec.

ἀπήκοος, ον, (ἀκούω) inobediens, *oppon.* ὑπήκοος.

ἀπηκριβωμένως, *adv.* (ἀπακριβόω) absolute, summa cum diligentia, ad amussim.

ἄπηκτος, ον, (πήγνυμι) incompactus: non concretus.

ἀπηλεγέω, (ἀπηλεγής) non curo, contemno. cf. ἀνηλεγέω.

ἀπηλεγέως, *adv.* saeve, intrepide: atrociter.

ἀπηλεγής, ές, (ἀπό et ἀλέγω) nullius curam gerens, nullius respectum habens: saevus, atrox.

ἀπῆλθον, aor. 2. ab ἀπέρχομαι.

ἀπηλιαστής, οῦ, ὁ, (Ἡλιαία) alienus a judiciis et litibus, seu caussis judiciariis, alienus a foro. *Ar.* Av. 110.

ἀπηλιθιόω, f. ώσω, (ἠλιθιόω) fatuum reddo, ad fatuitatem redigo.

ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ventus subsolanus, ex ἀπό et ἥλιος, *sol.* v. ἀφηλιώτης. Gell. N. A. 2, 22.

ἀπήμαντος, ον, (πημαίνω) illaesus. 2) non laedens, innoxius.

ἀπήμβροτον, aor. 2. ab ἀφαμαρτάνω. Hom.

ἀπημελημένως, *adv.* (ἀπαμελέω) neglectim.

ἀπημονία, ἡ, doloris defectus, incolumitas.

ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas: natura innocua.

ἀπήμων, ον, (πῆμα) nullo damno adfectus, illaesus, salvus, incolumis. 2) non nocens, innoxius.

ἀπήνεια, ας, ἡ, (ἀπηνής) crudelitas, saevitia, morositas, inhumanitas.

ἀπήνεμος, ον, (ἄνεμος) vento carens.

ἀπήνη, ης, ἡ, rheda, carpentum, praesertim muliebre vehiculum. 2) i. q. ζεῦγος, jugum, par. Eur. Ph. 331. 3) ναΐαν ἀπήνην Eur. Med. 1125. navem dixit.

ἀπηνής, ές, crudelis, immitis, saevus, durus, trux, injucundus: obscenus.

ἀπηνῶς, *adv.* inclementer, crudeliter. A praec.

ἀπηόριος, ον, (αἰώρα) desuper impendens: altus, sublimis, in alto stans.

ἀπήορος, ον, (αἰωρέω) desuper impendens: altus, sublimis: ἀπήορος ἐχθρῶν, Pind. P. 8, 124. hostium caussa inter spem metumque suspensus: alii tamen explicant: remotus ab hostibus. vide ἀπήωρος.

ἀπηρής, ές, (πηρός) nullo membro captus, aut mutilus.

ἄπηρος, ον, (πήρα) pera carens. 2) idem quod ἀπηρής et ἀπήρωτος.

ἀπηρτισμένως, *adv.* (ἀπαρτίζω) plane, perfecte.

ἀπηρυθριασμένως, *adv.* (ἀπερυθριάω) impudenter, deposito pudore, perfricta fronte.

ἀπήρωτος, ον, (πηρόω) non mutilatus, integer, illaesus.

ἀπηύρων, ας, α, imperf. ab ἀπαυράω, Hom.

ἀπήχεια, ας, ἡ, dissonantia: discordia.

ἀπηχέω, f. ήσω, dissono. 2) resono.

ἀπήχημα, ατος, τό, (ἀπηχέω) resonantia, inprimis quae in fine auditur, durante aliquamdiu sono. Unde 2) pro effectu alicujus rei naturali. ἀπηχήματα, dictata, praecepta.

ἀπηχής, ές, (ἦχος) absonus. 2) ingratus, odiosus.

ἀπήχησις, εως, ἡ, idem quod ἀπήχημα.

ἀπηχῶς, *adv.* absurde, odiose.

ἀπήωρος, ον, (αἰωρέω) suspensus, elevatus: distans. Od.

ἀπιάλλω, f. αλῶ, dimitto. Thuc. 5, 77. *Vox Lacon.*

ἀπίημι, *Ion.* p. ἀφίημι.

ἀπίθανος, ον, improbabilis: cui non creditur, non paretur: ineptus. 2) *act.* incredulus, inobediens, Plato.

ἀπιθανότης, ητος, ἡ, improbabilitas: defectus auctoritatis in suadendo, jubendo. A praec.

ἀπιθάνως, *adv.* improbabiliter. 2) inscite, absurde. Ab eod.

ἀπιθέω, f. ήσω, (πείθω) inobediens sum, non obtempero. *poet.*

ἀπιθής, ές, *poet.* p. ἀπειθής.

ἀπιθύνω, (ἰθύνω) dirigo, i. q. ἀπευθύνω.

ἄπικρος, ον, (πικρός) non amarus.

ἀπικρόχολος, ον, (χολή) non biliosus, flavae bilis expers: non iracundus.

Ἀπιλλαῖος, ου, ὁ, i. q. Ἀπελλαῖος, ap. Gazaeos.

ἀπίλλω, (ἴλλω) arceo, excludo.

ἀπιμελής, ές, (πιμελή) pinguedinis expers.

ἀπίμελος, ον, idem.

ἀπινής, ές (πίνος) purus a sordibus.

ἀπινύσσω, (πινυτός) desipio. Hom.

ἄπιον, ου, τό, pirum. 2) apium.

ἄπιος, ου, ἡ, pirus: etiam pirum.

ἄπιος, ία, ιον, (ἀπό) longinquus. Hom. Soph.

Ἄπιος, ία, ον, (Ἆπις) Peloponnesiacus: Peloponneso enim Ἀπίας γῆς nomen indidit Apis, rex fabulosus Argivorum. (–◡◡; contra illud ἄπιος, *longinquus*, primam corripit.)

ἀπιπόω, (ἰπόω) exprimo, Hdt. 2, 94.

Ἆπις, ιος, ὁ, *apis*, taurus divino honore cultus apud Aegyptios, Hdt. 2, 153. 2) nomen virile apud Graecos. (De quantitate vide Schaef. ad Theocr. p. 216.)

ἄπισος, ον, (ἴσος) exaequatus, Koen. ad Greg. p. 519.

ἀπισόω, f. ώσω, adaequo, exaequo.

ἀπίσσωτος, ον, (πισσόω) non picatus.

ἀπιστέω, f. ήσω, (ἄπιστος) fidem non habeo, diffido, unde ἀπιστητέον, diffidendum. 2) fiduciam non pono. 3) non pareo.

ἀπιστητικός, ή, όν, incredulus.

ἀπιστία, ας, ἡ, diffidentia, incredulitas, infirma fides. 2) incredibilitas. 3) perfidia. (Penult. anceps.)

ἀπιστόκαρπος, ον, infidelis, Sibyl.

ἄπιστος, ον, (πίστις) cui non creditur, infidus, perfidus, Il.: de rebus, creditu difficilis, incredibilis: ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα, i. e. quod praeter spem mihi contigit. Soph. Phil. 867. cf. quae sub α priv. diximus. 2) *act.* qui non credit, incredulus, suspiciosus. 3) non obediens, *c. gen.* φίλων, Aesch. Sept. 877.

ἀπιστοσύνη, ης, ἡ, perfidia. *poet.*

ἀπίστως, *adv.* fraudulenter, perfide, infide: incredibiliter.

ἀπισχναίνω, emacio, extenuo.

ἀπισχνόω, ώσω, idem.

ἀπισχυρίζομαι, (ἰσχυρίζομαι) fortiter obnitor, πρός τινα, Thuc. 1, 140 abnuo, pernego. 2) ajo, adsevero cum contentione, τινός.

ἀπίσχω, *poet.* p. ἀπέχω, abstineo, aversum teneo, amoveo.

ἀπίσωσις, εως, ἡ, (ἀπισόω) adaequatio.

ἀπιτέος, έα, έον, *adj. verb*, ab ἄπειμι, abeo.

ἀπίτης, ου, ὁ, ut οἶνος ἀπίτης, (ἄπιον) vinum e piris factum.

ἀπίττωτος, ον, idem quod ἀπίσσωτος.

ἀπιχθυόω, in piscem muto.

ἄπιχθυς, υ, (ἰχθύς) qui non vescitur piscibus.

ἀπίων, ον, (πίων) non pinguis. (◡––)

ἀπλάγκτος, ον, i. q. ἀπλανής.

ἀπλαῖ, αἱ, (propr. *fem.* ab ἁπλοῦς) calceamenta Laconica, Demosth.

ἀπλάκητος, ον, qui nihil peccat, sine vitio &, errore. Hesych. e Sophocl. Trach. 120. vide ἀμπλάκητος, ἀναμπλάκητος.

ἀπλάνεια, ας, ἡ, stabilitas, constantia, erroris et mutationis expers. A seq.

ἀπλανής, ές, (πλάνη) non erraticus, non vagabundus. 2) non errans, sine errore.

ἀπλάνητος, ον, (πλανάω) idem.

ἀπλανῶς, *adv.* (ἀπλανής) sine errore.

ἄπλαστος, ον, (πλάσσω) informis,ineffigiatus. 2) simplex, verus, sincerus: infictus.

ἄπλαστος, ον, (πελάζω) i. q. ἄπλατος, cui nemo appropinquare se potest, inaccessus, var. lect. Hes. Th. 151. op. 147.

ἀπλάστως, *adv.* simpliciter, non ficte, non dissimulanter.

ἀπλατής, ές, (πλάτος) latitudine carens.

ἄπλᾱτος, ον, *Ion.* ἄπλητος, (πελάω) i. q. ἄπλατος, ad quem nemo accedere potest, inaccessus, terribilis, horrendus, immensus. ἄπλατος legitur Hes. Op. 147. Th. 151. cum var. lect. ἄπλαστος; *Ionica* forma ἄπλητος exstat Hes. Th. 153. 315. 709. Sc. 147. 230. 250. 268. cf. ἄπλετος.

ἄπλεκτος, ον, (πλέκω) non nexus.

ἀπλεονέκτητος, ον, (πλεονεκτέω) non fraudatus. Clem. Alex.

ἀπλετομεγέθης, ες, (μέγεθος) immensae magnitudinis. Dicitur et ἀπλᾱτομεγέθης.

ἄπλετος, ον, (πελάω) i. q. ἄπλατος, ἄπλητος, inaccessus, immensus, ingens, Hdt. 1, 215. Plat. Soph. p. 246. C. (Falso derivatur a πίμπλημι, v. Piers. Moer. p. 24.)

ἄπλευρος, ον, (πλευρά) cui latus non stipatum est. Hesych.

ἄπλευστος, ον, (πλέω) innavigabilis.

ἀπλήγιος, ον, simplici veste indutus: simplex, innocens, innocuus. A seq.

ἀπληγίς, ίδος, ἡ, (ἁπλόος) vestis simplex.

ἀπληθής, ές, (πλῆθος) non plenus.

ἄπληκτος, ον, (πλήττω) non percussus: stimulo non egens.

ἀπλήμων, ον, (πίμπλημι) inexplebilis, Hesych.

ἀπλημμελής, ές, (πλημμελέω) delicti expers, insons. Eccl.

ἀπλήξ, γός, ὁ καὶ ἡ, (πλήττω) non percussus, non laesus, i. q. ἄπληκτος.

ἀπλήρωτος, ον, (πληρόω) inexpletus, non completus, incomplebilis, insatiabilis.

ἀπληρώτως, *adv.* insatiabiliter.

ἀπληστεύομαι, f. εύσομαι, (ἄπληστος) sum insatiabilis, sum avidus.

ἀπληστία, ας, ἡ, insatiabilitas, voracitas, avaritia.

ἀπληστόοινος, ον, insatiabilis vini.

ἄπληστος, ον, (πίμπλημι) qui expleri nequit, insatiabilis, immensus, vastus: tom vastum bians, ut expleri nequeat.

ἀπλήστως, *adv.* insatiabiliter, avare, immense.

ἄπλητος, ον, *Ion.* pro ἄπλατος, quod vide. cf. Ruhnk. ad Hom. hymn. in Cer. 83.

ἁπλόη, ης, ἡ, (ἁπλόος) simplicitas, candor.

ἁπλόθριξ, τριχός, ὁ καὶ ἡ, (θρίξ) qui promissum vel porrectum capillum habet: qui raro est capillitio.

ἄπλοια, ας, ἡ, *Ion.* ἀπλοΐη, (πλόος) tempus, quo navigari non potest.

ἁπλοΐζομαι, f. ίσομαι, (ἁπλόος) simplicitate utor, aperte animi sententiam indico, simpliciter ago.

ἁπλοϊκός, ή, όν, (ἁπλόος) simplex, non versutus: inadfectatus.

ἁπλοϊκῶς, *adv.* omnino, simpliciter in universum: ap. Scholiastas graecos pro ἁπλῶς. 2) citra dolum.

ἁπλοΐς, ΐδος, ἡ, sc. χλαῖνα, (ἁπλόος) vestis simplex.

ἀπλόκαμος, ον, (πλόκαμος) sine cincinnis, inornatis capillis.

ἄπλοκος, ον, (πλέκω) non plicatus.

ἁπλοκύων, ὁ, (κύων) Cynicus verissimus. Ita vocabatur Antisthenes.

ἁπλόος, όη, όον, *contr.* ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, simplex: candidus, ingenuus, sincerus: Gl. Vet. stultus: plane verus et extra controversiam positus: liberalis, benignus. *Compar.* ἁπλούτερος et ἁπλούστερος, cf. Lobeck. Phryn. p. 143.

ἄπλοος, ον, *contr.* ἄπλους, ουν, (πλόος) navigatione carens, impar navigationi, innavigabilis. 2) qui non navigat.

ἁπλοπάθεια, ας, ἡ, mera passio, Sext.

ἁπλοπαθής, ές, (πάθος) mere patiens, Sext.

ἁπλός, ή, όν, *poet.* pro ἁπλόος, cf. διπλός.

ἁπλοσύνη, ης, ἡ, (ἁπλόος) simplicitas.

ἁπλοσχήμων, ον, (ἁπλόος, σχῆμα) eandem, simplicem speciem habens.

ἁπλότης, ητος, ἡ, (ἁπλόος) simplicitas, candor, integritas: stultitia.

ἁπλοτομέω, (τέμνω) simplici sectione seco; hinc *subst.* ἁπλοτομία, ἡ, Chirurg. vet. p. 90. 158.

ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, *contr.* ex ἁπλόος, quod vide.

ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *compar.* et *superl.* ab ἁπλοῦς.

ἁπλουστέρως, *adv.* compar. ab ἁπλῶς, simplicius.

ἄπλουτος, ον, divitiis carens, pauper.

ἁπλόω, f. ώσω, (ἁπλόος) explico, expando, extendo. Jac. A. P. p. 677.

ἀπλυσία, ας, ἡ, (πλύνω) immundities, illuvies, sordes: *metaph.* de carminibus obscenis.

ἀπλυσίας, ου, ὁ, σπόγγος, spongia luteï coloris.

ἄπλυτος, ον, (πλύνω) illotus, immundus.

ἅπλωμα, τος, τό, (ἁπλόω) expansio, dilatatio.

ἁπλῶς, *adv.* (ἁπλοῦς) simpliciter: non accurate, negligenter, sine delectu, temere, frustra: uno modo; omnino, prorsus; ingenue, candide; necessario, sine exceptione, benigne, ex animo, liberaliter. ἁπλῶς ἔχειν, simplicem, imperitum esse.

ἄπλωτος, ον, (πλώω) innavigabilis.

ἀπνευς, ές, (πνέω) non spirans, flatu destitutus. Pro *valde spirans* sumitur Antip.

Sidon. 5. Br. An. 2, 7.

ἀπνευμάτωτος, ον, (πνεῦμα) vento non perflatus.

ἀπνευστί, *adv* (ἄπνευστος) uno spiritu, sine respiratione: sine interpellatione.

ἀπνευστία, ας, ἡ, spiritus repressio.

ἀπνευστιάζω, f. άσω, spiritum reprimo et contineo.

ἄπνευστος, ον, (πνέω) qui respirare non potest: sine anhelitu: exanimis.

ἀπνευστως, *adv.* sine respiratione.

ἄπνοια, ας, ἡ, ubi nullus est flatus: sedata tempestas, tranquillitas a ventis. A seq.

ἄπνοος, ον, *contr.* ἄπνους, ουν, (πνοή) flatu, seu respiratione carens, flatum non emittens: mortuus, exanimis.

ἀπό, Praepos. *c. gen.*, *a*, *ab*, *abs*, dicitur de *loco* et de *tempore*, et in universum de quavis re, ex qua aliquid originem capit, exit vel separatur. I) *de loco*, *a*, *de*, conjungitur cum omnibus verbis motum quendam significantibus; sed ponitur etiam sine verbo, ut ἵπποι ἀπὸ Σελλήεντος, a Selleente fluvio oriundi, Il. Hinc ponitur etiam pro *procul a*, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, procul a navibus et tentoriis, Il. 2, 162. Ita ἀπὸ θυμοῦ, procul ab animo, i. e. praeter voluntatem, odiose, cf. Herm. Vig p. 719. II) *de tempore*, *inde a*, *ex*, *post*: ἀπὸ δείπνου, post coenam, Il. 8, 54. ἀπὸ τούτου, sc. χρόνου, ex eo inde tempore: ἀφ' οὗ, ex quo: ἀφ' ἡμέρας, de die, inde ab initio diei. III) *de quibuscumque aliis rebus*, *a quibus aliquid provenit*, *efficitur*, *oritur*; et quidem 1) *originem* indicat, αἷμα ἀπὸ Τρώων, Il. 12, 431. μήδεα ἀπὸ θεῶν, divina consilia, s. consilia deorum. Hinc praepositio interdum periphrasin quandam genitivi efficit. 2) *instrumentum*, ἀπὸ γλώττης, ore: ἀπὸ γνώμης, ex animo: ἀπὸ στόματος, ex tempore: ἀπ' ὀμμάτων, per oculos, oculis, Soph. O. C. 15, 319. 3) *materiam*, ἀπὸ κέδρου, Theocr. *pondus*, στέφανος ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Dem. *mensuram*, ἀπὸ σταδίων τετταράκοντα, Hdt. In talibus Latini genitivo utuntur. 4) *caussam*, ἀπὸ δικαιοσύνης, justitiae caussa: ἀφ' ἑαυτοῦ, sponte, a se: pleonastice nonnunquam additur ἕνεκα, ut ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, Thuc. 8, 82. 5) *studium*, quod in aliqua re ponitur, ut οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, Platonis sectatores; οἱ ἀπὸ τοῦ λόγου, qui eloquentiae operam dant; οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, histriones. 6) significat *secundum*, ἀπό τινος καλεῖσθαι, secundum aliquam rem, vel ex aliqua re nomen accipere. 7) adponitur passivis pro ὑπό, ut λέγεται, γίνεται, ἀπό τινος, Hdt. 2, 54. Thuc. 3, 36. 8) adjectivis junctum est pro adverbiis, ut ἀπὸ φανεροῦ i. q. φανερῶς. IV) *Poetae* ἀπό sine casu adverbialiter ponunt pro *procul*, Il. 5, 214. V) In *Compositione* significat vel liberationem, vel separationem, vel finem et defectum, ut ἀποπονέω, ἀπαλγέω, vel perfectionem, ἀπεργάζομαι, vel debitum, ἀποδίδωμι, vel permutationem et transformationem, ἀπανδρόω, vel negationem: ἀπαξιόω, ἀπαυδάω, ἀπόθεος. *Compar.* ἀπωτέρω, *Superl.* ἀπωτάτω. Cf. ἀπαί.

ἄπο, i. q. ἀπό, accentu retracto. Nonnulli, ubi significat *procul a* semper accentum retrahendum esse praecipiunt.

ἀποαίνυμαι, aufero, detraho, adimo, *poet.* pro ἀπαίνυμαι.

ἀποαιρέομαι, οῦμαι, aufero, adimo, *poet.* pro ἀφαιρέομαι.

ἀποαφύω, exhaurio, Euphorion Athen. 11, 7.

ἀπόβα, Imperat. aor. 2. *Att.* pro ἀπόβηθι ab ἀποβαίνω.

ἀποβαδίζω, f. ίσω, (βαδίζω) abeo, discedo.

ἀποβαθμός, οῦ, ὁ, (ἀποβαίνω) loci nomen ap. Paus. 2, 38.

ἀποβάθρα, ας, ἡ, scala navalis.

ἀποβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω) descendo. 2) discedo, abeo. 3) evenio, contingo, accido, fio. ἀπέβη, evenit. 4) *Trans.* descendere vel abire facio, in quibusdam tempp.

ἀποβάλλω, f. βαλῶ: (βάλλω, *irreg.*) objicio: dejicio, rejicio, repudio: vili pretio vendo, projicio, amitto, perdo, obliviscor.

ἀποβάπτω, f. ψω, (βάπτω) intingo, immergo.

ἀπόβασις, εως, ἡ, (ἀποβαίνω) descensus, digressus, exitus, eventus.

ἀποβαστάζω, σω, (βαστάζω) deporto, asporto, deveho.

ἀποβατήρια, τά, sc. ἱερά, sacra, quae fiunt, quum quis e navi descendit.

ἀποβάτης, ου, ὁ, desultor: qui binos aut ternos aut quaternos equos transiliit. v. Hom. h. Ap. 231. sq.

ἀποβατικός, ή, όν, genus certaminis equestris apud Athenienses et Boeotos, sc. ἀγών.

ἀποβηματίζω, de gradu dejicio Plut.

ἀποβήσσω, vel ἀποβήττω, f. ξω, extussio, tussiendo ejicio.

ἀποβιάζομαι, f. άσομαι, vim adfero, vi cogo. 2) enitor, de muliere pariente.

ἀποβιβάζω, f. άσω, in terram expono, depono, demitto: trajicio.

ἀποβιβασμός, οῦ, ὁ, demissio, elatio.

ἀποβιβρώσκω, (βιβρώσκω, irreg.) comedo.

ἀποβιόω, f. ώσω, (βιόω, irreg.) de vita decedo, morior. ἀποβιώσας, defunctus.

ἀποβίωσις, εως, ἡ, mors, obitus, interitus.

ἀποβλάπτω, f. ψω, laedo: privo. *med. c. gen.* privor. Soph.

ἀποβλαστάνω, f. στήσω, germino, egermino.

ἀποβλάστημα, ατος, τό, germen: proles.

ἀποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio.

ἀπόβλεμμα, ατος, τό, (ἀποβλέπω) adspectus: respectus.

ἀποβλεπτος, ον, conspicuus: celeber: venerandus.

ἀποβλέπω, f. ψω, (βλέπω) respicio, oculos converto, intueor, adspicio: suspicio, admiror, colo: rationem habeo: specto. *Proprie* abstraho adspectum ab aliquo.

ἀπόβλημα, ατος, τό, (ἀποβάλλω) rejiculum, quod abjicitur.

ἀποβλητικός, ή, όν, qui abjecit, vel amisit: abjiciendus.

ἀπόβλητος, ον, (ἀποβάλλω) abjectus, abjiciendus, respuendus; rejectus, amotus. ἀπόβλητα, rejectanea. 2) impurus, pollutus, vetitus; *de cibis.*

ἀποβλίττω, f. σω, (βλίττω) aufero, detero, Ruhnk. Tim. p. 63.

ἀποβλύζω, f. ύσω, scaturio, emitto aquas. 2) vomo, evomo.

ἀποβλύω, idem. (⏑ - ⏑ -)

ἀποβλώσκω, (βλώσκω, irreg.) discedo, digredior.

ἀποβολεύς, έως, ὁ, (ἀποβάλλω) rejector.

ἀποβολή, ῆς, ἡ, objectio, rejectio, ejectio, amissio, repudium, projectio, jactura.

ἀποβολιμαῖος, ον, rejectaneus, rejectitius. 2) qui abjicere solet, ὅπλων, Ar.

ἀπόβολος, ον, i. q. ἀπόβλητος, LXX.

ἀποβόσκομαι, depasco.

ἀποβουκολέω, f. ήσω, segrego, a grege abduco. 2) aberrare facio, decipio.

ἀποβουκόλημα, ατος, τό, e grege alieno abductio. 2) impostura, deceptio. A praec.

ἀποβουκολίζω, f. ίσω, idem quod ἀποβουκολέω.

ἀποβράζω, f. άσω, fervendo, seu aestuando exspuo, per aestum exspuo. 2) exaestuo, defervesco.

ἀπόβρασμα, ατος, τό, spuma. 2) furfur tritici.

ἀποβρασμός, οῦ, ὁ, actio defervescendi vel exaestuandi.

ἀποβράσσω, vel *att.* ἀποβράττω, idem quod ἀποβράζω.

ἀπόβρεγμα, ατος, τό, dilutum: aqua, qua quid perfusum est. A seq.

ἀποβρέχω, f. ξω, perfundo, madefacio, intingo.

ἀποβρίζω, f. ίξω, crapulam edormio: dormio, Od. 9, 151. 12, 7.

ἀποβρίθω, f. ίσω, degravo. 2) prae pondere devergo. (ι in praes. longum, in fut. breve.)

ἀποβροχή, ῆς, ἡ, (ἀποβρέχω) perfusio, madefactio.

ἀποβροχθίζω, sorbeo, glutio, voro.

ἀποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico.

ἀποβρύκω, ύξω, demordeo. (ῠ)

ἀπόβρωμα, ατος, τό, (ἀποβιβρώσκω) quod ab igne exesum est.

ἀποβύω, f. ύσω, obturo, obstruo. 2) aperio.

ἀποβώμιος, ον, qui non in altari peragitur: impius, contemtor Deorum ab altaribus abigendus, sacrorum capers.

ἀπόβωμος, ον, ab altari remotus, profanus. Hesych.

ἀπόγαιον, ου, τό, (γῆ) funis, quo navis in terra adligatur: v. ἀπόγειον.

ἀπόγαιος, ον, (γῆ) a terra remotus: terrestris.

ἀπογαιόω, in terram verto.

ἀπογαλακτίζω, fut. ίσω, (γάλα) ablacto, a lacte depello.

ἀπογαλακτισμός, οῦ, ὁ, ablactatio. A praec.

ἀπογαλακτόομαι, i. q. γαλακτόομαι, sed fortius.

ἀπογαία, ας, ἡ, scil. αὔρα, ventus, qui a terra ortus in mare fertur.

ἀπόγειον, ου, τό, (γῆ) funis, quo navis adligatur in litore: sc. σχοινίον: retinaculum. 2) summa planetae altitudo et maxima a terra distantia, v. ἀπόγαιον, scil. σημεῖον.

ἀπόγειος, ον, (γῆ) a terra remotus, terrestris: qui in terra continenti est vel oritur.

ἀπογεισόω, fut. ώσω, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo tego, suggrunda munio. *med.* promineo.

ἀπογείσωμα, τό, suggrunda.

ἀπογεμίζω, exonero.

ἀπογεμόω, i. q. ἀπογέμω.

ἀπογέμω, demo ex eo, quod plenum est, minus plenum reddo. Hesych.

ἀπογεννάω, (γεννάω) genero, produco.

ἀπογέννημα, ατος, τό, proles, fetus.

ἀπογέννησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

ἀπογεύομαι, f. εύσομαι, (γεύομαι) degusto: tento aliquid, leviter delibo, attingo.

ἀπογεφυρόω, fut. ώσω, ponte jungo, pontem impono.

ἀπογηράσκω, f. άσω, (γηράσκω, irreg.) con-

senesco.

ἀπογηράω, i. q. ἀπογηράσκω.

ἀπογίγνομαι, seu ἀπογίνομαι, (γίνομαι, irreg.) absum, *c. gen.* 2) decedo; morior.

ἀπογῑνώσκω, f. γνώσομαι, Att. ἀπογιγνώσκω, (γιγνώσκω, *irreg.*)) rejicio, non agnosco, repudio, improbo: censeo, statuo aliquid non esse faciendum: absolvo: despero *c. gen.* et *acc.* ἀπογνωσμένος, perditus.

ἀπογκόω, (ὄγκος) debilitor, minor fio, Hippocr.

ἀπογκόω, (ὄγκος) materia expleo.

ἀπογλαυκόω, f. ώσω, (γλαυκός) caesium reddo.

ἀπογλαύκωσις, εως, ἡ, glaucoma. A praec.

ἀπόγλουτος, ον, qui exiguis est clunibus, depygis.

ἀπογλυκαίνω, dulce reddo. ἀπογλυκαίνεσθαι, dulcescere.

ἀπογλύφω, (γλύφω) derado.

ἀπογλωττίζω, (γλῶττα) elinguo, mutum reddo.

ἀπόγνοια, ας, ἡ, (ἀπογινώσκω) desperatio.

ἀπογνώμων, ον, (γνώμων) qui dentes aetatis indices amisit.

ἀπογνωσιμαχέω, i. q. γνωσιμαχέω, sed fortius.

ἀπόγνωσις, εως, ἡ, (γινώσκω) desperatio: negatio, vel absentia.

ἀπογνώστης, ου, ὁ, qui desperat.

ἀπογομόω, (γέμω) exonero.

ἀπογομφόω, (γομφόω) evulsis cuneis solvo.

ἀπογονή, ῆς, ἡ, progenies, posteritas. A seq.

ἀπόγονος, ον, (γίνομαι) nepos, et qui longius distant. unde ἀπόγονος τρίτος, pronepos. ἀπόγονος τέταρτος, abnepos: historici tamen et de *filio* dixere.

ἀπογραφή, ῆς, ἡ, descriptio. 2) census. 3) enumeratio, professio.

ἀπόγραφον, ου, τό, (ἀπογράφω) exemplum libri vel tabulae descriptum, exscriptum.

ἀπόγραφος, ον, (ἀπογράφω) ab exemplari, vel ad exemplar descriptus, s. effictus.

ἀπογράφω, f. ψω, describo: in tabulas s. rationes refero: nomen alicujus defero: *de delatore:* depingo. *med.* ἀπογράφομαι, nomen do, seu profiteor quaecunque de causa, in primis in censu; it. nomina et facta hominum in tabulas inscribi curo.

ἀπόγυιος, ον, extemporalis, secretus; de precibus. Hesych.

ἀπογυιόω, f. ώσω, (γυιόω) enervo, membris debilito, delumbo.

ἀπογυμνάζω, (γυμνάζω) rursus exerceo. *med.* exerceor, exerceo me.

ἀπογυμνόω, f. ώσω, nudo, denudo: privo: τινός.

ἀπογύμνωσις, εως, ἡ, denudatio. A praec.

ἀπογυναικόω, mulierem facio, effemino, debilito.

ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effeminatio.

ἀπογωνιόω, f. ώσω, (γωνία) in angulum colligo.

ἀποδάζομαι, praesens *obsol.*, unde fut. ἀποδάσομαι aliaque nonnulla tempp. formantur, pertinentia ad ἀποδαίω. Vide δαίω.

ἀποδαιμονίζω, f. ίσω, furo, insanio, *ut simplex.* Hesych.

ἀποδαίω, fut. ἀποδάσομαι, (δαίω, *irreg.*) divido, distribuo, impertio: accipio sortem attributam, τινί τι et τινί τινος, Il. 22, 118. 24, 595. Hdt. 2, 103.

ἀποδάκνω, f. δήξω, (δάκνω, *irreg.*) demordeo, praemordeo.

ἀποδακρύω, f. ύσω, cum lacrimis narro, dico, illacrimo, delacrimo: lacrimis prosequor cladem acceptam, et flendo acerbitatem ejus exhaurio. 2) lacrimarum mora destillare facio, ad lacrimandum cogo. 3) *intrans.* lacrimas effundo: lacrimare desino. (υ producitur.)

ἀποδακρυτικός, ή, όν, lacrimas excitans.

ἀποδάπτω, f. ψω, (δάπτω) demordeo, reseco.

ἀποδαρθάνω, θήσομαι, (δαρθάνω, *irreg.*) dormio, requiesco: a somno expergefio.

ἀπόδασμα, ατος, τό, i. q. ἀποδασμός. Nicet.

ἀποδάσμιος, ον, (ἀποδαίω) qui in divisione v. c. praedae datur: epith. portionis. Nic. 2) divulsus, sejunctus a ceteris. Herodot. 5, 146. 3) qui tributum pendit.

ἀποδασμός, οῦ, ὁ, (ἀποδαίω) divisio, partitio, ut agrorum, vel tributorum: pars, portio.

ἀπόδαστος, ον, divisus, sejunctus a reliquis.

ἀποδαστύς, ύος, ἡ, *Ion.* pro ἀποδασμός.

ἀπόδατος, ον, i. q. ἀπόδαστος.

ἀποδαυλίζω, (δαυλός) titione dedolo, vel contundo: contundo. f. l. Eur. Sup. 717.

ἀποδεδειλιακότως, *adv* (ἀποδειλιάω) timide, eorum more, qui animo concidere.

ἀποδεής, ές, (δέω) inferior, deficiens, vacuus, cui aliquid deest.

ἀποδεῖ, abest, deest, *impers.* ab ἀποδέω.

ἀποδειδίσσομαι, (δειδίσσομαι) deterreo, repello, Il. 12, 52.

ἀποδείκνυμι, f. δείξω, (δείκνυμι) ostendo, demonstro, publice expono, aliquem praesentem sisto, Xen. An. 5, 8, 7.; hinc varie dicitur e. g. ἀποδεικνύναι τὸ κατεσκευασμένον θέατρον, dedicare, Plut. Lucull. 29. νόμους, promulgare, Xen. hist. gr. 2, 3, 11. στρατηγόν, ἀρχήν, ducem, magistratum creare, et creatum proclamare, Hdt. Xen. ἐκκλησίαν, concionem constituere et praefinire, Demosth. τὸν Λυκοῦργον, repraesentare, exprimere, ita se comparare, ut quis alter Lycurgus esse videatur, Plato ep. 4. παῖδα, pario, edo, Isocr. 2) efficio, reddo, facio, βελτίστους ἀποδεικνύναι, i. q. παρέχειν, Xen. 3) ostendo rationibus, argumentis demonstro, Ar. Nub. planum facio, ἀποδεικνύντες λόγῳ, Hdt. *Med.* γνώμην ἀποδείξασθαι, sententiam declarare: μεγάλα ἔργα, facere, efficere, Hdt. τὰ δίκαια ἀποδείκνυσθαι, ea, quae justa sunt, edicere, vel profiteri, Xen. *Pass.* part. perf. τὸ ἀποδεδειγμένον, probatum: quod ad certos usus destinatum et accommodatum, iisque consecratum est: praefinitum, constitutum. *Not.* ἀποδεξάμενον, aor. 1. med. *Ion.* pro ἀποδειξάμενον.

ἀποδεικτικός, ή, όν, (ἀποδείκνυμι) demonstrativus.

ἀποδεικτικῶς, *adv.* demonstrative.

ἀποδεικτός, όν, (ἀποδείκνυμι) demonstrabilis.

ἀποδειλίασις, εως, ἡ, timor. A seq.

ἀποδειλιάω, f. άσω, (δειλιάω) reformido, prae timore defugio, formidolose me gero, per ignaviam despero.

ἀπόδειξις, εως, ἡ, (ἀποδείκνυμι) demonstratio, declaratio, probatio: specimen.

ἀποδειπνέω, percoeno, coenam finio.

ἀποδειπνίδιος, ον, e coena reliquus.

ἀπόδειπνος, ον, qui coenam finiit, qui coenatus est. 2) coenae expers.

ἀποδειροτομέω, f. ήσω, (δειροτομέω) obtrunco, cervicem abscindo, abscindo a cervice, Il. 23, 22.

ἀποδείρω, verberibus caedo; excorio, ut ἀποδέρω.

ἀποδεκάτευσις, εως, ἡ, adecumatio.

ἀποδεκατεύω, i. q. ἀποδεκατόω, Athen.

ἀποδεκατόω, f. ώσω, decimo, decimas exigo s. accipio: decimas do: edecumo.

ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ, decimatio, decimarum exactio, vel decimi cujusque sorte ducti supplicium.

ἀποδεκτέος, έα, έον, (ἀποδέχομαι) recipiendus, admittendus, probandus.

ἀποδεκτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod sequens.

ἀποδέκτης, ου, ὁ, receptor, coactor tributi et vectigalis: aerarii tribunus. ἀποδέκται Athenis inde a Clisthenis temporibus vocabantur, qui judicibus stipendia distribuebant, cf. Boeckhii oecon. publ. Athen. I. p. 188.

ἀπόδεκτος, ον, dignus, qui admittatur et recipiatur: acceptus, gratus, probatus.

ἀποδεκτῶς, *adv.* grate, jucunde, recte, probabiliter.

ἀποδενδρόω, f. ώσω, in arborem muto. *med.* arboresco, arbor fio.

ἀποδέξασθαι, *Ion.* pro ἀποδείξασθαι, aor. 1. *med.* ab ἀποδείκνυμι, quem caveant tirones ne, cum aor. 1. verbi ἀποδέχομαι, qui itidem est ἀποδέξασθαι, confundant.

ἀπόδεξις, ἡ, *Ion.* pro ἀπόδειξις.

ἀπόδερμα, ατος, τό, (ἀποδέρω) cutis, seu pellis detracta: spolium.

ἀποδερματόω, f. ώσω, (δέρμα) excorio, corium detraho: *pass* de scuto, cujus corium humore laxatum est, Polyb. 6, 25.

ἀποδέρω, f. ρῶ, (δέρω) deglubo, excorio: verberibus caedo.

ἀπόδεσις, εως, ἡ, (ἀποδέω) religatio.

ἀποδεσμεύω, f. εύσω, (δεσμός) religo, devincio.

ἀποδεσμέω, f. ήσω, idem quod ἀποδεσμεύω et ab eodem.

ἀπόδεσμος, ου, ὁ, (ἀποδέω) fasciculus: linteum: fascia circa caput mulierum, vel mammas earum continens strophium, adligamen.

ἀποδεσμόω, f. ώσω, colligo, religo.

ἀποδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, *irreg.*) excipio, recipio, admitto: agnosco, probo, adprobo: commendo, laudo: percipio: ἀποδέχομαί τινος sc. λόγον s. γνώμην, adsentior alicui, Herodt. Plato Phaedon. p. 92. a. d. 96. e. *Not.* Caveant tirones, ne eam aor. 1. hujus verbi ἀποδέξασθαι confundant *Ionicam* formam aor. 1. *med.* ab ἀποδείκνυμι, quae etiam est ἀποδέξασθαι.

ἀποδέω, f. ήσω, (δέω, *irreg.*) religo, adligo, illigo, praeligo, adnecto.

ἀποδέω, f. δεήσω, (δέω, *irreg.*) absum, desum; plerumque *imperson.* ἀποδεῖ, quod vide. *Ion.* ἀποδέει.

ἀποδηλόω, f. ώσω, manifestum reddo, declaro, demonstro.

ἀποδημαγωγέω, concionando ab aliqua re avoco; deinde omnino suadendo, blandiendo, terrendo avoco: plane, per omnia duco oratione et suspensum a labiis meis populum habeo.

ἀποδημέω, f. ήσω, (ἀπόδημος) absum domo, seu patria, peregrinor, peregre proficiscor.

ἀποδημητής, οῦ, ὁ, peregrinator. A praec.

ἀποδημητικός, ή, όν, peregrinari solitus. A praec.

ἀποδημία, ας, ἡ, peregrinantis absentia, peregrinatio. A seq.

ἀπόδημος, ον, (δῆμος) peregre agens,

absens a domo vel patria.

ἀποδία, ας, ἡ, (πούς) pedum defectus.

ἀποδιαιρέω, (διαιρέω) divido, disjungo, Clem. Al.

ἀποδιαιτάω, f. ήσω, (δίαιτα, *arbitrium*) arbitrio absolvo.

ἀποδιασείω, f. είσω, in fugam conjicio, persequor, discutio, *Phav.*

ἀποδιαστέλλω, (διαστέλλω) dispesco, intersepio, divido.

ἀποδιατρίβω, f. ψω, immoror, consumo tempus. (Penult. longa.)

ἀποδιδάσκω, f. ξω, (διδάσκω, *irreg.*) dedoceo.

ἀποδιδράσκω, f. δράσομαι, (διδράσκω, *irreg.*) clam aufugio, ita ut nemo sciat quo fugerim. 2) refugio, aversor, detrecto, *c. acc.*

ἀποδιδύσκω, i. q. ἀποδύω.

ἀποδίδωμι, f. ἀποδώσω, (δίδωμι) reddo, retribuo, persolvo, ἀργύριον, Ar.: imprimis debitum reddo, Il. 1, 98. Od. 22, 58. quam significationem quam strenue tenuerint Athenienses, licet perspicere ex Demosthenis de Haloneso oratione, ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό γε λανθάνει αὐτόν, ὅτι δὲ ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων, ὁποτέρῳ ἂν χρῆσθε ὑμεῖς, ἕξετε τὴν νῆσον, ἄν τε λάβητε, ἄν τ' ἀπολάβητε. τί οὖν αὐτῷ διαφέρει, μὴ τῷ δικαίῳ ὀνόματι χρησάμενον ἀποδοῦναι ὑμῖν, ἀλλὰ δωρεὰν δεδωκέναι, τῷ ἀδίκῳ; cf. Taylor. ad Aeschin. c. Ctes. p. 475. R. – ὅρκους ἀποδοῦναι, dare jusjurandum, sc. debitum, Dem. ἀποδιδόναι χάριν, gratiam referre, Isocr. εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλήν, ad populum, ad senatum deferre s. referre, Plato, Isocr. τὸ πρωτεῖόν τινι, primas partes alicui tribuere, Plut. ἔργον, edere, Aristot. ἀποδίδωμι seq. inf. permitto, concedo, Xen. – λόγον, διήγησιν ἀποδίδωμι, vel etiam omisso λόγον s. διήγησιν, explico, narro, definio, de re proposita dissero, (quoniam is, qui institutam orationem absolvit, quasi debitum audientibus exsolvere putatur,) Plato. – *intr.* ἀποδιδόασι διὰ πολλῶν γονῶν αἱ ὁμοιότητες, sc. ἑαυτάς, redeunt, Aristot. de gener. anim. 1, 18. – *Med.* τί, vendo, *c. gen* pretii, τῆς ἀξίας, justo pretio, Aeschin. τὰ τέλη, vectigalia elocn; ut Lat. *vendo*, Dem. Sic etiam *act.* τἀνδράποδα ἀπέδοσαν, Thuc. 6, 62.

ἀποδιΐστημι, f. στήσω, (ἵστημι, *quod vide*) dirimo, disjungo. ἀποδιΐσταμαι, disto, intervallo sejungor.

ἀποδικάζω, f. άσω, absolvo, adjudico.

ἀποδικεῖν, (δικεῖν) objicere, removere, repellere, aor. 2. defectivum, qui non habet praesens, quo referatur, Aesch. Ag. 1421. Eur. Herc. f. 1204.

ἀποδικέω, f. ήσω, (δίκη) caussam meam defendo.

ἀποδινέω, f. ήσω, devolvo, circumactu in orbem, aut quassatione excutio.

ἀποδίομαι, idem quod simplex δίω, expello. Il. 5, 763.

ἀποδιοπομπέομαι, (ἀπό, Διός *gen.* a Ζεύς, πομπή) sacrificio Iovi oblato infortunium, scelus, poenam, prodigium, malum omen depello et avercunco, (sicuti etiam dicitur ἄγος ἀποπέμπεσθαι, ἐλαύνειν) cf. Tim. gl. Plat. p. 40. ibique Ruhnken. A. B. p. 7, 14. 427, 5. invocando Iovem depello; velut scaevum, dirum, abominabile detestor; *hinc*, expurgo, expio, lustro: et in universum ablego, procul amando, rejicio, abjicio, respuo.

ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, sacrum piaculare, piamentum. A praec.

ἀποδιορίζω, segrego suis limitibus: separo.

ἀποδισκεύω, (δισκεύω) discum jacio: disci more jacio.

ἀποδιφθογγόω, (δίφθογγος) in Diphthongum conflo sive contraho. *Gramm.*

ἀποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, conflatio in Diphthongum. *Grammat.*

ἀποδιωθέω, (διωθέω, *irreg.*) expello, extrudo, amolior trudendo.

ἀποδιώκτειρα, ἡ, expultrix, propulsatrix, *fem.* ab ἀποδιωκτήρ, ὁ, ab ἀποδιώκω.

ἀποδιώκω, f. ώξω, abigo, expello, persequor.

ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio. A praec.

ἀποδοκέω. Hinc *impers.* ἀποδοκεῖ, non videtur, minus placet, poenitet. ἀπέδοξε, non visum est, non placuit.

ἀποδοκιμάζω, f. άσω, rejicio, reprobo. ἀποδοκιμάζεσθαι, refutari.

ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, improbatio, rejectio, repulsio, repulsa.

ἀποδοκιμαστέος, έα, έον, reprobandus.

ἀποδόκιμος, ον, minime probus, non probandus, adulterinus.

ἀπόδομα, ατος, τό, (ἀποδίδωμι) munus, donum, oblatio. LXX, Numer. 8, 11.

ἀποδοντίζω, (ὀδούς) dentes purgo.

ἀποδοντισμός (?) — ἀποδόντωσις, εως, ἡ, dentium purgatio.

ἀποδόσιμος, ον, (ἀποδίδωμι) qui reddi, aut restitui debet.

ἀπόδοσις, εως, ἡ, (ἀποδίδωμι) redditio, retributio, solutio. 2) enarratio, explicatio. 3) propositio προτάσει respondens.

ἀποδοτήρ, ῆρος, ὁ, redditor.

ἀπόδουλος, ον, ex servo genitus.

ἀποδοχεῖον, ου, τό, (ἀποδέχομαι) receptaculum, receptorium.

ἀποδοχεύς, έως, ὁ, (ἀποδέχομαι) exactor, sc. vectigalium. Themist. p. 192. C. ed. Steph.

ἀποδοχεύω, f. εύσω, recipio, exigo vectigal. Jos. *Electione Cod. Vatic. autem est:* ἀποδοχεύς, έος, exactor.

ἀποδοχή, ῆς, ἡ, receptio, admissio: honos, qui (in excipiendo) habetur, auctoritas: benevolentia: adprobatio, adsensio: admiratio: gaudium ea re aliqua.

ἀποδοχμόω, f. ώσω, obliquo, incurvo.

ἀπόδραγμα, ατος, τό, (ἀποδράττω) quod manu decerptum prehenditur.

ἀποδραθεῖν, inf. aor. 2. ab ἀποδαρθάνω.

ἀποδράς, part. aor. 2. ἀπέδραν a verbo ἀποδιδράσκω. De aor. 1, ἀπέδρασα, ἀποδράσας, ἀποδρᾶσαι, qui recentioribus fuit in usu, confer Lobeckium post Phryn. p. 737. sq.

ἀπόδρασις, εως, ἡ, (ἀποδιδράσκω) fuga, vitatio, desertio.

ἀποδράττω, ἀποδράττομαι, (δράττω) decerpo.

ἀποδράω, f. άσω, fugio, aufugio, effugio, i. q. ἀποδιδράσκω, ap. scriptores serioris aevi, v. Lobeck. Phryn. p. 738.

ἀποδρέπτομαι, i. q. ἀποδρέπομαι, Argentar. in Huschk: Anal. p. 243.

ἀποδρέπω, f. ψω, et ἀποδρέπομαι, decerpo: fruor aliqua re.

ἀποδρομή, ῆς, ἡ, perfugium.

ἀπόδρομος, ον, (τρέχω, δρόμος) qui recurrit, cursu revertens. 2) cursu inferior.

ἀποδρύπτω, f. ψω, dilacero, dilanio, discerpo, τί τινος, Hom.

ἀποδρύφω, f. ψω, idem quod antecedens, Il. 23, 187.

ἀποδύνω, i. q. ἀποδύω, Od. 22, 364.

ἀποδυρμός, οῦ, ὁ, deploratio. A seq.

ἀποδύρομαι, (ὀδύρομαι) lamentor, graviter conqueror: cum fletu queror: defleo, deploro, ejulo. (υ longum.)

ἀπόδυσις, εως, ἡ, (ἀποδύω) actio exuendi, vestimentorum depositio.

ἀποδυσπετέω, f. ήσω, (δυσπετέω) stomachor, aegre fero, impatienter agitor: renitor, resisto, difficulter cedo.

ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia. A praec.

ἀποδυτήριον, ου, τό, (ἀποδύω) locus, ubi vestimenta exuuntur, ubi lavaturi vestimenta deponebant in balneis: spoliarium, consternium.

ἀπόδυτρον, ου, τό, i. q. ἀποδυτήριον.

ἀποδύω, f. ύσω, exuo, aliquem spolio, despolio, spolia detraho. *In medio* ἀποδύομαι, exuo me: amoveo: repudio. accingor, adgredior, πρός τι, ἐπί τι vel ἐπί τινι.

ἀποδωρέομαι, idem quod simplex.

ἀποδωσείω, Desiderat. ab ἀποδίδωμι, Procop. h. Got. 3, 34.

ἀποειπεῖν, ἀπόειπον, ες, ε, *poet.* pro ἀπειπεῖν, ἀπεῖπον, etc. Hom.

ἀποέννυμι, (ἕννυμι, *irreg.*) exuo, spolio.

ἀποεργάθω, separo, prohibeo, coerceo, *poet.* p. ἀπείργω.

ἀποεργμένη, *fem.* partic. praes. pass. pro ἀποεργομένη, ab ἀποέργω.

ἀποέργω, *poet.* p. ἀπείργω, ἀπέργω.

ἀποέρσω, f. σω, perdo, corrumpo abreptum. Ab hoc verbo nihil exstat praeter 3 fut. ἀποέρσει, aor. 1. ἀπόερσε, conj. ἀποέρσῃ, opt. ἀποέρσειε. (Vel habendum est pro forma transitiva intransitivi ἔρρω, vel fut. ἀποέρσω derivandum ab ἀποέργω, ἀποέρξω, ut sit *Aeol.* pro ἀποέρξω.)

ἀποζάω, f. ήσω, (ζάω, *irreg.*) parce et tenuiter vivo: vitam quoquo modo ago. 2) vivo s. victum quaero ex aliqua re, τινός.

ἀπόζεμα, ατος, τό, (ἀποζέω) decoctum.

ἀποζέννυμι, i. q. ἀποζέω.

ἀποζευγνύω, i. q. ἀποζεύγνυμι, Hipp.

ἀποζεύγνυμι, f. ζεύξω, (ζεύγνυμι, *irr.*) disjungo, sejungo, separo, divido. δεῦρ' ἀποζύγνυμι (?) — δεῦρ' ἀποζύγεν πόδας, pedibus huc accessi, Aesch. Choe. 612.

ἀποζέω, f. έσω, (ζέω) fervefacio. 2) *intr.* fervere desino.

ἀποζυγόω, f. ώσω, dejugo.

ἀπόζω, (ὄζω, *irreg.*) oleo, *c. gen.*

ἀποζωγραφέω, f. ήσω, effingo, depingo.

ἀποζώννυμι, f. ζώσω, (ζώννυμι, *irreg.*) discingo, zonam aufero: exauctoro.

ἀποθάλλω, (θάλλω) defloresco.

ἀποθάλπω, foveo, Man. 5, 61.

ἀποθανατίζω, (θάνατος) immortalem reddo, a morte vindico. Hanc formam H. Stephanus habuit pro f. l. pro ἀπαθανατίζω, sed vide Schaef. ad Sch. Paris. Ap. Rh. 4, 815.

ἀποθανεῖν, inf. aor. 2. ab ἀποθνήσκω.

ἀποθαρρέω, f. ήσω, confido, magnopere fido: audeo, τί.

ἀποθαρσέω, i. q. ἀποθαρρέω.

ἀποθαυμάζω, f. άσω, demiror, suspicio, τί.

ἀποθεάομαι, (θεάομαι, *irreg.*) despecto ex alto.

ἀποθειάζω, (θειάζω) numine divino adflor, divinitus pronuncio.

ἀποθειόω, *poet.* i. q. ἀποθεόω.

ἀποθεμελιόω, f. ώσω, (θεμέλιον) funditus everto.

ἄποθεν, *adv.* (ἀπό) longe, seorsum, eminus, extra, procul, unde ὁ, ἡ, τὸ ἄποθεν, remotus, a, um, v. ἄπωθεν.

ἀπόθεος, ον, (θεός) qui sine Deo est: impius.

ἀποθεόω, f. ώσω, (θεόω) facio Deum, in Deos, vel Divos refero, consecro, divinos honores tribuo, ἀποθεοῦμαι, ad Deos abeo, inter coelites referor.

ἀποθεραπεία, ας, ἡ, cultus, veneratio. 2) cura post remedia vehementiora. 3) cura post exercitationem adhibita.

ἀποθεράπευσις, εως, ἡ, i. q. ἀποθεραπεία.

ἀποθεραπευτική, ῆς, ἡ, ars adhibendae ἀποθεραπείας.

ἀποθεραπεύω, f. εύσω, (θεραπεύω) curo, sano: colo. 2) ἀποθεραπείαν adhibeo.

ἀποθερίζω, f. ίσω, demeto: abscindo, succido.

ἀπόθερμος, ον, caloris expers.

ἀποθέσιμος, ον, (ἀποτίθημι) repositus, reconditus, vel aptus condiendo et servando.

ἀπόθεσις, εως, ἡ, (ἀποτίθημι) depositio, abjectio. 2) expositio partus. 3) finis, clausula, v. c. scenae, chori etc *vox Grammaticorum.*

ἀποθεσπίζω, f, ίσω, vaticinor, oraculum edo.

ἀποθέσπισις, εως, ἡ, oraculum. A praec.

ἀπόθεστος, ον, (ἀπό et θέσσομαι) detestabilis, abominandus, contemtus.

ἀποθεταί, ῶν, αἱ, locus prope Spartam, in quo exponebantur partus monstrosi, Plut. Lyc. 16.

ἀπόθετος, ον, (ἀποτίθημι) qui reponi solet in apothecis: repositus, reconditus, conditus. τὰ ἀπόθετα, victus, cibus et potus; sc. quia solent recondi.

ἀποθέω, f. θεύσομαι, (θέω, *irreg.*) curro, aufugio.

ἀποθεωρέω, f. ήσω, longe prospecto: speculor, exploro: diligenter animadverto.

ἀποθεώρησις, εως, ἡ, prospectus: diligens consideratio.

ἀποθέωσις, εως, ἡ, (ἀποθεόω) relatio inter Deos s. Divos, consecratio.

ἀποθήκη, ης, ἡ, (ἀποτίθημι) repositorium, conditorium: horreum, granarium.

ἀποθηλασμός, οῦ, ὁ, (θηλάζω) suctus.

ἀποθηλύνω, (θηλύνω) effemino, emollio.

ἀποθηριόω f. ώσω, effero, efferatum reddo, ad feritatem, iram, crudelitatem incito: ulcus ita exacerbo, ut sanescere nolit. 2) *intr.* efferor, irascor: de vulneribus, carne fungosa impleor, sanescere nolo. *med.* ferarum plenus sum.

ἀποθηρίωσις, εως, ἡ, quum quid efferatur, feritas, asperitas; ira vehemens.

ἀποθησαυρίζω, f. ίσω, recondo, congero pro thesauro: colligo.

ἀποθησαυρισμός, οῦ, ὁ, coacervatio pecuniarum aut alius rei.

ἀπόθητος, ον, (ποθέω) non concupitus, qui non desideratur, inamabilis.

ἀποθινόω, f. ώσω, (θινόω) cumulo; aggere obstruo, exaggero.

ἀπόθλασμος, οῦ, ὁ, fractio, fractura, elisio, quae pressu fit. A seq.

ἀποθλάω, θλάσω, (θλάω) extundo, defringo, exprimo.

ἀποθλίβω, f. ψω, exprimo, elido: affligo vehementer: excludo, abigo. (ῑ)

ἀπόθλιμμα, ατος, τό. succus expressus. A praec.

ἀπόθλιψις, εως, ἡ, expressio, elisio: afflictio, calamitas. Ab eod.

ἀποθνήσκω, f. θανοῦμαι, (θνήσκω, *irreg.*) emorior, morior. Apud scriptores *prosaicos* hoc compositum simplici multo frequentius occurrit. *Perf.* mortuus, defunctus sum.

ἀποθορέω, (θορέω, *irreg.*) desilio, i. q. ἀποθρώσκω, Il. 16, 773. Od. 23. 32.

ἀποθρασύνω, f. υνοῦμαι, (θρασύνω) fiduciam affero, animum addo. *In med.* animum sumo.

ἀπόθραυσις, εως, ἡ (ἀποθραύω) fractura, decussio: frictio, comminutio.

ἀπόθραυσμα, τος, τό, fragmentum. A seq.

ἀποθραύω, f. αύσω, confringo, perfringo: frio.

ἀποθρηνέω, f. ήσω, (θρηνέω) vehementer lugeo, lamentor.

ἀποθριάζω, f. άσω, (θριάζω) folia fici, arboris, decerpo et colligo: aufero. Ar. Ach. 158.

ἀποθρίζω, f. ίσω et ίξω, demeto, amputo, ex ἀποθερίζω.

ἀπόθριξ, τριχος, ὁ, καὶ, ἡ, impubes. 2) depilis, carens pilis.

ἀπόθριγμα, ατος, τό, (ἀποθρίζω) frustum, segmentum.

ἀπόθρονος, ον, a throno veniens, a sede emanans.

ἀποθρύομαι, i. q. θρύομαι, quod vid. *dub. lect.* Plat. de rep. p. 495. e.

ἀποθρύπτω, f. ψω, frango, effemino luxu et deliciis.

ἀποθρώσκω, f. θοροῦμαι, (θρώσκω, *irreg.*) desilio, e. g. νηός, e navi, Il. resilio, revertor. 2) exsilio, prosilio, de fumo, Od. 1, 58. de rupe, Hes. sc. 375.

ἀποθυμίασις, εως, ἡ, exhalatio, evaporatio. A seq.

ἀποθυμιάω, f. άσω, evaporo, exhalo: odorem cieo.

ἀποθύμιος, ον, (θυμός) ingratus animo, invisus, molestus. (υ)

ἀπόθυμος, ον, remissus, negligens; animo a re alienus, animo dejectus.

ἀποθυννίζω, ad thunnos ablego: repudio, rejicio. Luc.

ἀποθυρίζω, (θύρα) evalvo, Gl. Vet.

ἀποθυρόω, (θύρα) excludo, foras ejicio. 2) oppono fores, obturo.

ἀποθυσπάνιον, ου, τό, genus poculi, Athen. 11. p. 479. ubi nunc ἀποθυστάνιον legitur.

ἀποθύω, ύσω, (θύω, *irreg.*) sacrifico, consecro, offero; ἀποθύειν δεκάτην, θυσίαν, εὐχήν, i. q. ἀποδιδόναι, Xen. h. gr. 4, 4, 21. An. 4, 8, 25. Diphilus Athen. 1. p. 292. (υ producitur et corripitur.)

ἀποθωρακίζομαι, (θωρακίζω) thoracem exuo.

ἀποίδησις, εως, ἡ, (οἰδέω) detumescendi actio. 2) intumescendi actio, ap. Strab. si lect. vera.

ἀποίητος, ον, sine arte factus, al. ἀφελής: inhabilis. 2) infectus.

ἀποιήτως, *adv.* non curiose, simpliciter, sine affectatione artis, nulla quaesitiore elegantia.

ἀποικεσία, ας, ἡ, demigratio. ap. LXX.

ἀποικέω f. ήσω, aliunde habitatum venio. 2) migro in coloniam. 3) procul habito.

ἀποικία, ας, ἡ, colonia, transmigratio.

ἀποικίζω, f. ίσω, in coloniam deduco: cogo migrare, amando, dissitas in sedes traduco.

ἀποίκιλος, ον, (ποικίλος) simplex, non ornatus, ut seq.

ἀποίκιλτος, ον, (ποικίλλω) non variegatus.

ἀποίκιος, ον, (ἀποικία) ad coloniam pertinens.

ἀποικίς, ίδος, ἡ, (ἄποικος) scil. πόλις, colonia, Hdt. 7, 167.

ἀποίκισις, εως, ἡ, (ἀποικίζω) coloniae deductio.

ἀποικισμός, οῦ, ὁ, coloniae deductio: deportatio: migratio. Ab eod.

ἀποικοδομέω, f. ήσω, aedificando obstruo. 2) destruo, demolior.

ἀποικονομέω, (οἰκονομέω) consumo aliquid, distribuo, absumo: removeo.

ἀποικονόμησις, εως, ἡ, consumtio, distributio.

ἄποικος, ον, (οἶκος) domo absens, domo emissus, ejectus: qui peregre abest, peregrinator; qui procul habitat: peregrinus, externus: exsul, in exsilium missus, qui emigravit e patria, colonus, in coloniam missus.

ἀποικτίζομαι, (οἰκτίζομαι) misereor, miserabiliter defleo, Hdt. 1, 114.

ἀποίμαντος, ον, (ποιμαίνω) carens pabulo, s. pascuis, s. pastore.

ἀποιμώζω, f. ώξω, ejulo, lamentor, defleo, *c. acc.* Soph. Ph. 227. Eur. Med. 31.

ἄποινα, ων, τά, (ex α notante similitudinem et ποινή) quod poenae instar est, *pretium redemptionis*; pretium, quo quis ex servitute se liberat, Il. 1, 13. vel quod victus promittit, ne occidatur a victore, Il. 2, 230. 6, 49. In universum: pecunia cujus usus est in compensatione rerum, compensatio ipsa, Il. 1, 111. 2, 230. *c. gen.* 2) praemium, remuneratio, Pind. 3) pretium aut munus, quod loco poenae debitae offertur, sive quo poena debita pensatur; poena; in Solonis legibus ita dicitur pecunia, quae ab homicida occisi cognatis pendebatur ad luendam poenam. *Not.* Singularis hujus vocabuli non est in usu.

ἀποινάω, i. q. ἀποινόω.

ἀποινεί, *adv.* (ποινή) sine poena.

ἀποίνητος, ον, (ποινάω) impunitus. Soph.

ἀποινίζω, (οἶνος) faecibus purgor, de musto, Alexis Stobaei.

ἀποινόδικος, ον, (ἄποινα et δίκη) ultor, ultrix.

ἀποινόδορπος, ον, (δορπέω) ea, quae poenae loco offeruntur, vorans, Lycophron. 901.

ἄποινον, τό, *sing. obsol.* v. ἄποινα.

ἀποινόω, (ἄποινα) pro redemtionis pretio poenam alicui remitto, dicitur iopr. de cognatis occisi: pecuniam poenae loco debitam exigo, Dem. *Med.* debitas poenas eximi, auct. Rhesi 177.

ἄποιος, ον, (ποιός) carens qualitate, qualitatis expers.

ἀποιστέον, (ἀποφέρω) auferendum, perferendum.

ἀποϊστεύω, (ὀϊστεύω) sagittis interficio.

ἀποίσω, fut. ab ἀποφέρω.

ἀποίχομαι, f. οιχήσομαι, (οἴχομαι, *irreg.*) abeo, discedo, τινός, ab aliquo. 2) absum, abstineo me ab aliqua re, *c. gen.* Hom. 3) a vita discedo, morior.

ἀποιωνίζομαι, (οἰωνίζομαι) abominor.

ἀποκαθαίρω, expurgo, abstergo.

ἀποκάθαρμα, ατος, τό, (ἀποκαθαίρω) pur-

gamentum, excrementum. 2) piaculum, piamentum.

ἀποκάθαρσις, εως, ἡ, expurgatio. 2) expiatio, lustratio. Ab eod.

ἀποκαθαρτικός, ή, όν, purgatorius, purgandi vim habens. 2) expiatorius. Ab eod.

ἀποκαθέζομαι, f. εδοῦμαι, (ἕζομαι, *irreg.*) resido, resideo.

ἀποκαθεύδω, f. θευδήσω, (εὕδω, *irr.*) seorsum dormio, secubo: obdormio. *Not.* Quod adtinet ad augmentum, dicitur vel ἀπεκαθηῦδον, vel ἀποκαθεῦδον, vel ἀπεκάθευδον.

ἀποκαθηλόω, f. ώσω, (καθηλόω) refigo, revello.

ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ, (καθηλόω) refigendi s. revellendi actio.

ἀποκάθημαι, (κάθημαι, *irreg.*) deses sum, desideo, languidus sum: seorsum sedeo. ἀποκαθήμενος, sessilis, reses.

ἀποκαθίζομαι, (καθίζω, *irreg.*) sedem repeto: seorsum sedeo. *Act.* rar.

ἀποκαθίστημι, (καθίστημι) restituo, repraesento, redintegro: in pristinum statum restituo, e. g. domum reduco, in libertatem restituo.

ἀποκαίνυμαι, (καίνυμαι, *irreg.*) vinco, supero, τινά τινι.

ἀπόκαιρος, ον, (καιρός) intempestivus, absurdus.

ἀποκαισαρόω, (καῖσαρ) Caesarem aliquem facio.

ἀποκαίω, f. αύσω, (καίω, *irreg.*) aduro, exuro.

ἀποκακέω, f. ήσω, (κάκη) prae mali magnitudine deficio, succumbo malo: succumbo: male me habeo: ignaviter fugio.

ἀποκάκησις, εως, ἡ, detrectatio laboris, fuga laboris, militiae, prae mollitie et formidine.

ἀποκακίζω, (κακίζω) degenero. 2) malum, degenerem, ignavum adpello.

ἀποκαλέω, f. έσω, (καλέω, *irreg.*) voco, adpello, per opprobrium et invidiam adpello. 2) advoco seorsum, sevoco. 3) interdico, veto.

ἀποκαλλωπίζω, f. ίσω, (καλλωπίζω) ornatu privo.

ἀποκαλυπτικός, ή, όν, qui revelare, seu patefacere solet, aut potest. A seq.

ἀποκαλύπτω, f. ψω, (καλύπτω) detego, revelo. *Med.* ἀποκαλύπτεσθαι πρός τι, consilia sua adversus aliquid vel de aliqua re patefacere, Diod. 17. 62.

ἀποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio, patefactio: interpretatio. A praec.

ἀποκάμνω, f. καμοῦμαι, (κάμνω, *irreg.*) defatigor, deficio, fatisco, recuso laborem: despondeo animum, c. inf. vel c. part.

ἀποκάμπτω, f. ψω, (κάμπτω) deflecto. 2) deflecto me a recto cursu, declino de via: degenero.

ἀπόκαμψις, εως, ἡ, deflexus. A praec.

ἀποκαπνίζω, f. ίσω, suffio, suffumigo.

ἀποκαπνισμός, οῦ, ὁ, exceptio vel adplicatio ad partem aegram rei suffitae per infundibulum sive arundinem. A praec.

ἀποκαπύω, (καπύω) exspiro, exhalo, ψυχήν, Il. 22, 467. (υ breve.)

ἀποκαραδοκέω, f. ήσω, exspecto, spero. *Proprie* vultum aliquo converto spectandum.

ἀποκαραδοκία, ας, ἡ, exspectatio. A praec.

ἀποκαρατομέω, (καρατομέω) caput abscindo.

ἀπόκαρμα, ατος, τὸ, (ἀποκείρω) quod tondendo resecatur.

ἀποκαρπίζω, f. ίσω, fructus decerpo: privo bono aliquo.

ἀποκαρπόω, fructum edo, pullulo.

ἀπόκαρσις, εως, ἡ, (ἀποκείρω) tonsura, detonsio.

ἀποκαρτέος, έα, έον, *adj. verb.* ab ἀποκείρω.

ἀποκαρτερέω, f. ήσω, (καρτερέω) inedia mortem mihi conscisco. 2) non sustineo, animo deficio, impar sum dolori.

ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ, mors quaesita per inediam. 2) tolerantiae doloris victa, abruptio patientiae prae dolore. A praec.

ἀποκαρφολογέω, f. ήσω, paleas, seu festucas alicunde lego.

ἀποκαταβαίνω, (καταβαίνω, *irreg.*) descendo.

ἀποκαταλλάσσω, *Att.* ἀποκαταλλάττω, f. άξω, reconcilio, placo.

ἀποκατάστασις, εως, ἡ, (ἀποκαθίστημι) restitutio in pristinam formam vel statum, restitutio, redhibitio: ἀποκ. ἀστέρων, reditus solis, lunae, et aliarum stellarum errantium anno vertente ad eadem signa.

ἀποκαταστατικός, ή, όν, ad restitutionem pertinens, restituens.

ἀποκατάσχεσις, εως, ἡ, (ἀποκατέχω) detentio, abstentio.

ἀποκατατίθημι, (κατατίθημι) depono.

ἀποκατοπτρίζω, de speculo, figuram reddente rei objectae inspicienti. *med.* adpareo, effingor.

ἀποκατέχω, (κατέχω, *irreg.*) detineo.

ἀποκατορθόω, i. q. κατορθόω, sed fortius.

ἀποκαυλέω, f. ήσω, (ἀπόκαυλος) decaulesco, caulem amitto.

ἀποκαυλέησις, εως, ἡ, (ἀποκαυλέω) caulis amissio et abjectio, exstirpatio.

ἀποκαυλίζω, f. ίσω, (καυλός) caulem defringo: decutio, decurto: evello una cum caule.

ἀποκαύλισις, εως, ἡ, caulis revulsio, evulsio, detractio. 2) evulsio penis, s. exsectio. A praec.

ἀπόκαυλος, ον, (καυλός) caule exciso non germinans.

ἀπόκαυμα, τος, τό, i. q. ἀπόκαυσις.

ἀπόκαυσις, εως, ἡ, (ἀποκαίω) ambustio deustio.

ἀπόκειμαι, f. κείσομαι, (κεῖμαι, *irreg.*) sepositus sum: adservor, depositus sum: negligor, non curor, obscurus et incognitus sum. 2) ἀπόκειται, paratum est, statutum est, instat. τὸ ἀποκείμενον, quod a sorte constitutum vel destinatum est.

ἀποκείρω, f. κερῶ, *poet.* κέρσω, (κείρω) tondeo, detondeo. 2) amputo, abscindo. 3) privo, spolio, imminuo.

ἀποκεκαλυμμένως, *adv.* (ἀποκαλύπτω) aperte, palam.

ἀποκεκινδυνευμένως, *adv.* (ἀποκινδυνεύω) audacter.

ἀποκεκληρωμένως, *adv.* (ἀποκληρόω) distribute, discrete.

ἀποκεκρυμμένως, *adv.* (ἀποκρύπτω) occulte.

ἀποκέλλω, (ὀκέλλω) deflecto, declino a via, quae ad portum tendit: declino a recta via. 2) *intr.* aberro.

ἀπόκενος, ον, (κενός) vacuus, inanis.

ἀποκενόω, f. ώσω, evacuo.

ἀποκεντέω, f. ήσω, compungo, transfigo, interficio.

ἀποκέντησις, εως, ἡ, compunctio, interfectio.

ἀποκένωσις, εως, ἡ, (ἀποκενόω) exinanitio, vacuitas.

ἀποκερδαίνω, lucrifacio, lucror ex aliqua re, *c. gen.*

ἀποκερματίζω, f. ίσω, grandes nummos in aeris minutulos redigo: facultates dissipo, bona decoquo. ap. Com.

ἀποκεφαλίζω, f. ίσω, (κεφαλή) capite privo, caput amputo, decollo.

ἀποκεφάλισμα, ατος, τό, sordes, a quibus caput repurgatum fuit, Poll.

ἀποκεφαλισμός, οῦ, ὁ, capitis amputatio.

ἀποκηδεύω, (κηδεύω) mortuo honores debitos non exsolvo, mortuum non, ut par est, lugeo, τινά, Valck. Hdt. 9, 31.

ἀποκηδέω, ήσω, (κηδέω) i. q. ἀκηδέω, negligo, non curo, negligenter ago, incuriosus sum, Il. 23, 413.

ἀποκηδής, ές, i. q. ἀκηδής.

ἀποκήρυγμα, τος, τό, quod per praeconem proclamatur, ut sc. vendatur: i. q. ἀποκήρυξις.

ἀποκήρυκτος, ον, (ἀποκηρύσσω) abdicatus, excommunicatus: exheredatus.

ἀποκήρυξις, εως, ἡ, venditio per praeconem: proscriptio: abdicatio: excommunicatio.

ἀποκηρύσσω, *Att.* ἀποκηρύττω, f. ξω, proclamo, per praeconem vendo, auctionor: proscribo: exheredo: finibus expello, in exsilium ejicio: excommunico, per praeconem s. edicto publico interdico.

ἀποκιδαρόω, τὴν κεφαλήν, cidarin capiti detraho, Levit. 10, 6.

ἀποκίδνημι, i. q. ἀποσκεδάννυμι, dissipo, *poet.*

ἀποκικλήσκω, avoco, *poet.* pro ἀποκαλέω.

ἀποκινδύνευσις, εως, ἡ, periculum, alea, Thuc. 7, 67.

ἀποκινδυνεύω, f. εύσω, periculum facio, periclitor, periculum adeo, aleam subeo; proelio decerno, πρός τινα et περί τινος. 2) *c. gen. pers.* relinquo aliquem in periculo, Philostr. Apoll. 7, 15.

ἀποκινέω, f. ήσω, amoveo, removeo, dimoveo, τινός, ab aliqua re.

ἀποκίνησις, εως, ἡ, remotio, amotio. (ῑ)

ἀπόκινος, ου, ὁ, (κινέω) recessus, discessus, fuga. 2) genus saltationis.

ἀποκισσόω, (κισσός) in hederam muto.

ἀποκίχω, (κίχω) thema *obsol.* ad quod pertinet aor. *Dor.* ἀπέκιξε, i. q. ἀπέβαλε, Ar. Ach. 869.

ἀποκλαδεύω, (κλαδεύω) ramos abscindo.

ἀποκλάζω, f. κλάγξω, (κλάζω, *irr.*) clangorem edo, cano, clango.

ἀποκλᾴζω, f. ξω, *Dor.* p. ἀποκλείζω, ἀποκλείω.

ἀποκλαίω, f. κλαύσομαι, (κλαίω, *irr.*) defleo, deploro. *med.* flere desino. *Att.* ἀποκλάω, κλάσομαι, quod vide.

ἀπόκλασμα, ατος, τό, (ἀποκλάω) abruptio, fragmentum.

ἀπόκλαυμα, et ἀπόκλαυσμα, τος, τό, (ἀποκλαίω) deploratio.

ἀποκλάω, f. άσω, defringo, praefringo. (ᾰ)

ἀποκλάω, *Att.* pro ἀποκλαίω. (ᾱ)

ἀπόκλεισις, εως, ἡ, (ἀποκλείω) exclusio, interclusio.

ἀπόκλεισμα, ατος, τό, locus, quo aliquid includitur: res, qua aliquid includitur: carcer.

ἀπόκλειστος, ου, inclusus.

ἀποκλείω, f. είσω, (κλείω) excludo, non intromitto, arceo, prohibeo; includo, claudo: excipio: *verbum juris. med. c. gen.* abstineo aliqua re.

ἀποκλέπτω, f. ψω, furor, surripio.

ἀποκληΐζω, ἀποκλῄζω, *Ion.* pro ἀποκλείω, Hdt.

ἀποκληρονόμος, ον, expers hereditatis, exheredatus.

ἀπόκληρος, ον, (κλῆρος) exsors, expers, liber: exheredatus. 2) sorte lectus, *dub. sign.*

ἀποκληρόω, f. ώσω, sortior, sorte lego; sorte distribuo, adsigno. 2) segrego, sorte privo, exheredo, Aristot. Polit. 4, 14. *dub.*

ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio, seu creatio, quae fit per sortes: delegatio, deputatio.

ἀποκληρωτής, οῦ, ὁ, qui sorte distribuit, *dub.*

ἀποκληρωτικός, ή, όν, sorte eligens: temere contendens, sine idonea ratione aliquid adfirmans.

ἀπόκλητος, ον, (ἀποκαλέω) vocatus, evocatus: apud Aetolos οἱ ἀπόκλητοι dicebantur viri ad sanctius consilium delecti, Polyb. 4, 5.

ἀπόκλιμα, ατος, τό, declivitas.

ἀποκλινής, ές, declivis, deflexus, Man. 6, 62.

ἀποκλίνω, (κλίνω) declino, inclino, vergo, deflecto: inclino animo ad aliquid: deflecto, deficio ab aliquo. ἀποκλίνει καλῶς. res bene cadit, in bonam partem inclinat.

ἀπόκλισις, εως, ἡ, inclinatio. 2) declinatio, quum quis de via declinat, ut alteri locum faciat, Plat. de rep. 4. p. 425.B.

ἀπόκλιτος, ον, inclinatus.

ἀποκλύζω, f. ύσω, (κλύζω) eluo, abluo, deluo.

ἀπόκλυσις, εως, ἡ, abluendi actio.

ἀπόκναισις, εως, ἡ, molestatio, vexatio.

ἀποκναίω, f. αίσω, contero: taedio adficio, adfligo, excrucio: obtundo, enneco molesta loquacitate: exhaurio, accido.

ἀποκνάω, scalpo, abrado, *Att.* pro ἀποκναίω, inf. ἀποκνῆν. (ᾶ)

ἀποκνέω, (ὀκνέω) metu ab aliquo deterreor, per ignaviam aliquid adgredi recuso, *c. acc.* vel *acc. c. inf.* 2) *intr.* piger, ignavus sum, πρός τι.

ἀπόκνησις, εως, ἡ, detrectatio alicujus rei ex ignavia aut metu. A praec.

ἀποκνίζω, f. ίσω, (κνίζω) vellico, ungue aliquid abscindo, vel abrumpo: ungue vulnero: dedolo, extenuo.

ἀπόκνισις, εως, ἡ, vellicatio, abscissio, quae fit ungue. A praec.

ἀπόκνισμα, ατος, τό, frustrum rei alicujus proprie ungue abscissum: segmentum. Ab eod.

ἀποκογχύζω, (κογχή) concha depleo.

ἀποκοιμάομαι, f. ήσομαι, seorsum dormio, secubo: foris dormio: dormio.

ἀποκοιμίζω, (κοιμίζω) seorsum dormire jubeo. *med.* obdormio.

ἀποκοιτέω, seorsum dormio, secubo.

ἀπόκοιτος, ον, (κοίτη) secubans, seorsum dormiens, emanens Philox. ἀπόκοιτοι, emansores: ablegati ad castella in finibus agri patrii, in confinio hostium, praesidii ergo. *Demosth.*

ἀποκολακεύω, ablandior, *dub.*

ἀποκολάπτω, f. ψω, tundendo, sculpendo, dolando aufero: pertundo: insculpo.

ἀποκολλάω, (κολλάω) abstraho glutine soluto.

ἀποκολοκύντωσις, εως, ἡ, relatio inter κολοκύνθας s. cucurbitas, titulus satirae in Claudium imperatorem, cujus auctor esse putatur Seneca, Dio Cass. 60, 35.

ἀποκολούω, f. ούσω, detrunco, mutilo: infringo.

ἀποκολπόω, f. ώσω, sinuo, in sinus excavo.

ἀποκολυμβάω, f. ήσω, enato, natando evado.

ἀποκομάω, f. ήσω, (κόμη) comis nudor: Luc. Lexiph.

ἀποκομιδή, ῆς, ἡ, asportatio, deportatio. 2) reditus. A seq.

ἀποκομίζω, f. ίσω, asporto, porto, deporto, aufero. *Med.* reporto, accipio, nanciscor: redeo, abeo.

ἀπόκομμα, ατος, τό, frustrum, fragmentum. ἀποκόμματα, segmenta, praesegmina.

ἀποκομπάζω, f. άσω, insolentius me effero, vel jacto: λύρας ἀποκέκομπασι χορδαί, rupta est, Anth.

ἀποκοντόω, f. ώσω, (κοντός) *propr.* conto propello: projicio, ἀγκύρας ἀντέχειν ἀποκοντουμένας, navis retinendae caussa projectas, Arrian. peripl. mar. erythr. p. 165. (p. 25. ed. Hudson.

ἀποκοπή, ῆς, ἡ, (ἀποκόπτω) abscissio, amputatio, praesectio, desectio; χρεῶν, tabulae novae. 2) figura grammatica, qua a fine vocis aliquid aufertur.

ἀπόκοπος, ον, abscissus: spado: debilis, imbecillus: eviratus, castratus.

ἀποκόπτω, f. ψω, (κόπτω) abscindo, amputo, recido, praecido, minuo: repello, abjungo, separo, avoco, abstraho: dejicio. *Med.* ἀποκόπτεσθαι νεκρόν, Eur. Tro. 623. lugere mortuum.

ἀποκορέννυμι, (κορέννυμι, *irreg.*) obsaturo.

ἀποκορέω, ήσω, (κορέω) detergo, verro.

ἀποκορσόω, f. ώσω, detondeo, *poet.* p. ἀποκείρω.

ἀποκορυφόω, f. ώσω, in verticem attollo, figuram verticis efficio: paucis rem expedio.

ἄποκος, ον, (πόκος) intonsus, epith ovis.

ἀποκοσμέω, f. ήσω, ordine collocata aufero, amoveo. 2) ornatum aufero, ornatu privo: *omninoque*, privo: sed re pulchra, ut regno etc.: dedecoro.

ἀποκόσμιος, ον, (κόσμος) qui procul a coetu hominum degit, qui in secessu, s. monasterio vivit

ἀποκοτταβίζω, f. ίσω, effundo cum sonitu, quod a potu in poculo remanserat. v. κότταβος.

ἀποκοτταβισμός, οῦ, ὁ, certamen illud potorum, quo, postquam bibsrant, reliquum sic e poculo ejiciebant, ut resonaret. A. praec.

ἀποκουρεύω, detondeo. Eccl.

ἀποκουρή, ῆς, ἡ, tonsura. Eccl.

ἀποκούριμος, ον, tonsus vel tondendus, f. l. Eur. El. 148.

ἀποκουφίζω, f. ίσω, levo, sublevo, exonero, libero, τινά τινος, vel ἔκ τινος.

ἀπόκοψιμος, ον, (ἀποκόπτω) succidaneus.

ἀποκραδίζω, (κράδη) e ramo ficulneo aufero.

ἀποκράδιος, ον, (κράδη) e ramo ficulneo ablatus.

ἀποκραιπαλάω, (κραιπάλη) crapulam edormio, seu exhalo.

ἀποκραιπαλίζομαι, f. ίσομαι, idem.

ἀποκραιπαλισμός, οῦ, ὁ, crapulae exhalatio, reditus ad sobrietatem. A praec.

ἀποκρανίζω, f. ίσω, (κρανίον) caput amputo, et reseco: de capite revello, βοὸς κέρας, Anth.

ἀποκρατέω, f. ήσω, cohibeo, compesco: retineo, inhibeo. 2) longe multumque supero, praevaleo, τινί, Hdt. 4, 50. 75.

ἀποκρεμάννυμι, f. κρεμάσω, (κρεμάννυμι, *irreg.*) dependere facio, pendulum s. demissum habeo, e g. αὐχένα, Il. 23, 879. suspendo.

ἀποκρεμάω, i. q. ἀποκρεμάννυμι, quod vide. Praesens hoc *Atticis* est *inusitatum*.

ἀποκρεόω, (κρέας) in carnem muto, carnem facio, Scr. eccl.

ἀπόκρεως, ω, ὁ, abstinentia carnis, tempus, quo a carne abstinetur. Script. eccl.

ἀποκρῆθεν, *adv.* i. q. κατακρῆθεν, de capite.

ἀπόκρημνος, ον, (κρημνός) abruptus, praeruptus. praeceps. ἀπόκρημνον, praeceps, abruptum, praecipitium.

ἀποκρίδόν, *adv.* (ἀποκρίνω) separatim.

ἀποκριθύνω, f. υνῶ, i. q. ἀποκρίνω, accerno, excerno, *dub.* lect. Galeni ad Glauc. libr. 2.

ἀπόκριμα, τος, τό, absolutio, sententia judicis. 2) responsum.

ἀποκρίνω, f. κρινῶ, (κρίνω) ecceerno, separo, excerno, eximo: deligo, eligo; rejicio, improbo, adjudico, τινὰ τῆς νίκης, victoriam alicui abjudicare, Aristot. Pol. 5, 12. *Pass.* secernor, separor, ἀποκρινθείς, part. aor., separatus, Il. 5, 12. pertineo, abeo, vertor, vergo aliquo, εἴς τινα, vel εἴς τι. *Med.* ἀποκρίνομαι, respondeo, dicere ordior τι vel πρός τι: raro sic in *pass.* ἀποκρίνεταί μοι, respondetur mihi. ἀποκριθῆναι, i. q. διακριθῆναι, de pugnantibus, Poppo Thuc. T. 1, 1. p. 240.

ἀπόκρισις, εως, ἡ, responsio, responsum. 2) excretio, seu ipsa actio excernendi.

ἀποκριτικός, ή, όν, excernendi vim habens

ἀπόκριτος, ον, selectus, excretus.

ἀποκροτέω, f. ήσω, crepito, plausito.

ἀποκρότημα, ατος, τό, digitorum crepitus.

ἀπόκροτος, ον, (κρότος) durus, asper, rigidus. 2) praeruptus, praeceps.

ἀποκρουνίζω, (κρουνίζω) fontis instar scaturio.

ἀπόκρουσις, εως, ἡ, (ἀποκρούω) depulsio, repulsio, propulsatio: τῆς σελήνης, decrescentia lunae.

ἀποκρουστικός, ή, όν, depulsivus, vim depellendi habens: σελήνη ἀποκρουστική, luna in occasu.

ἀπόκρουστος, ον, qui repellitur, seu rejicitur.

ἀποκρούω, f. ούσω, (κρούω) repello, depello, propulso, reprimo, excutio. *Med.* ἀποκρούομαι, propulso, refello, refuto.

ἀποκρυβή, ῆς, ἡ, i. q. ἀποκρυφή, Nicet.

ἀποκρύπτασκε, imperf. ep. ab ἀποκρύπτω, Hes.

ἀποκρύπτω, f. ψω, (κρύπτω) abscondo, occulto, contego, operior, τινί τι, Hom. obscuro dignitate et praestantia supero,

Plato. 2) e conspectu amitto, e. g. γῆν, Plat. Protag. p. 338. A. ut lat. *abscondo*, Virg. Aen. 3, 291. – ἀποκρύπτειν ἀνθρώπους dicimur, quos longius provecti amplius videre non possumus, Luc. 3) ἀποκρύπτεσθαί τινά τι, celare aliquem aliquid, Plato.

ἀποκρυσταλλόομαι, in glaciem concresco, conglacio.

ἀποκρυφή, ῆς, ἡ, (ἀποκρύπτω) latebra, latibulum.

ἀπόκρυφος, ον, occultus, absconditus. 2) spurius, suppositus. ἀποκρυφόν τινος, clam aliquo, Xen. Symp. 8, 11.

ἀπόκρυψις, εως, ἡ, occultatio, latitatio.

ἀποκτάμεν, ἀποκτάμεναι, inf. aor. 2. act. *poet.* pro ἀποκτεῖναι, ab ἀποκτείνω, occido.

ἀποκτάμενος, part. aor. pass. *poet.* ab ἀποκτείνω.

ἀποκτάομαι, (κτάομαι, *irreg.*) possessionem alicujus rei amitto, alieno, emancipo: ap. seriores.

ἀποκτείνω, f. κτενῶ, *aor.* 1. ἀπέκτεινα, *aor.* 2. ἀπέκτανον, *poet.* ἀπέκταν, ας, α, pass. ἀπεκτάμην, apud sequiores, ἀπεκτάνθην, v. Lobeck ad Phryn. p. 36., *perf.* ἀπέκτονα, rarius ἀπεκτόνηκα, ap. scriptores non *Atticos* ἀπέκταγκα, Schaef. ad Sch. Ap. Rh. p. 147. – *interficio*, occido, perimo, caedo: eneco, pessumdo: capitis damno: per mortem tollo, aboleo, irritum reddo. (Radix κτείνω.)

ἀπόκτησις, ἡ, (ἀποκτάομαι) detrimentum.

ἀπόκτητος, ον, alienatus.

ἀποκτίννυμι, vel ἀποκτιννύω, i. q. ἀποκτείνω.

ἀποκτεννύω, idem quod ἀποκτείνω, in dial. vulg.

ἀπόκτισις, εως, ἡ, colonia, ex ἀπό et κτίζω.

ἀποκτυπέω, f. ήσω, (κτυπέω, *irreg.*) sonum edo, vel cieo.

ἀποκυαμεύω, i. q. κυαμεύω.

ἀποκυβεύω, aleam tento, fortunae casum subeo.

ἀποκυβιστάω, desilio, praecipitem me do jactu corporis.

ἀποκυδαίνω, i. q. κυδαίνω, sed fortius.

ἀποκυέω, f. ήσω, pario, gigno. ἀποκυήσασα, enixa, connixa; effecta.

ἀποκύησις, εως, ἡ, partus, puerperium. A praec.

ἀποκυΐσκω, (κυΐσκω) facio, ut aliqua pariat, abortum efficio. *Med.* i. q. ἀποκυέω, pario, fetum depono.

ἀποκυλινδέω, v. ἀποκυλίνδω.

ἀποκυλίνδω, vel ἀποκυλινδέω, f. ήσω, (κυλίνδω) devolvo, volvendo amoveo.

ἀποκύλισμα, τος, τό, devolutum, volvendo amotum.

ἀποκυλίω, f. ίσω, (κυλίω) devolvo, volvendo amoveo, volvendo amolior. (penult. in praes. brevis, in fut. longa est.)

ἀποκυματίζω, f. ίσω, undis agito.

ἀπόκυνον, ου, τό, (κύων) frutex, qui canes in primis ab ipsis comestus necare traditur.

ἀποκύπτω, f. ψω, declino me, Ar. Lys. 1003. ubi legitur ἀποκέκυφε, significatione praesentis.

ἀποκυρόω, f. ώσω, abrogo, irritum facio, auctoritate privo.

ἀποκυρτόω, f. ώσω, gibbosum reddo.

ἀποκύρωσις, εως, ἡ, abrogatio. (ῡ)

ἀποκωκύω, flendo conficior. Aesch. Ag. 1555. (υ producitur et corripitur.)

ἀποκώλυσις, εως, ἡ, impeditio.

ἀποκωλύω, f. ύσω, prohibeo, veto, impedio, arceo. (penult. anceps.)

ἀποκωφόω, (κωφόω) mutum reddo. 2) surdum reddo.

ἀπολαγχάνω, (λαγχάνω, *irreg.*) sorte aliquid accipio, sortior, Hdt. 2) alicujus rei expers sum, ut ἀποτυγχάνω, Eur. Ion. 609.

ἀπολάζυμαι, *poet.* pro ἀπολαμβάνω, recipio, repeto: demo.

ἀπολαιμίζω, i. q. ἀπολαιμοτομέω.

ἀπολαιμοτομέω, gulam incido, fauces amputo.

ἀπολαιμοτόμος, ον, gulam praecidens.

ἀπολαιμότομος, ον, cui gula praecisa est.

ἀπολακέω, (λακέω, *irreg.*) crepo, sonum edo.

ἀπολάκησις, εως, ἡ, crepitus. (Antepen. longa.)

ἀπολακτίζω, f. ίσω, calce ferio, calce repello. 2) despicio, sperno.

ἀπολακτισμός, οῦ, ὁ, calcitratio: βίου, sui ipsius caedes, Aesch. A praec.

ἀπολαλέω, f. ήσω, enuncio, eloquor. 2) renuo, sermone recuso.

ἀπολαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, *irreg.*) perf. *Att.* ἀπείληφα, perf. pass. ἀπείλημμαι, aor. 1. pass. ἀπελήφθην, aor. 2) act. ἀπέλαβον, *accipio*, inprimis rem mihi debitam, vide sub ἀποδίδωμι: χάριτας, χάριν, gratiam accipio, s. gratia mihi rependitur: τοὺς ὅρκους, (jusjurandum accipio, mihi praestari jubeo, Dem. 2) seorsum capio, excipio, excerpo: intercludo, *e. g.* τῆς ἀναπνοῆς, Plut. intercipio, cohibeo, dirimo, detineo: sic imprimis de ventis adversis, navis cursum impedientibus, Plat. Phaed. 58. B. ἀπολαμβάνεσθαι ὑπ' ἀπλοίας, detineri, Thuc. Hinc ἀπειλημμένος ἔν τινι vel εἴς τι, interceptus alicubi, in angustias compulsus, Valck. Hdt. 9, 70. 3) adimo, aufero, Polyb. 22, 26, 8. 4) *recipio*, amissum recupero, τὰ παρά τινος.

ἀπολάμπετος, ον, i. q. ἀλάμπετος, conjecit Herm. Hom. h. 32, 5.

ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, illustro, polio. pass. ἀπολαμπρύνεταί τις, gloria quaeritur, paratur alicui, Hdt. 6, 70.

ἀπολάμπω, f. ψω, emico, effulgeo, resplendeo: etiam *Med.* 2) ejaculor, emitto, αὐγήν.

ἀπολανθάνομαι, i. q. ἐπιλανθάνομαι, v. Schaef. ad Long. p. 377

ἀπολάπτω, f. ψω, (λάπτω) lambendo absorbeo.

ἀπόλαυσις, εως, ἡ, (ἀπολαύω) fruitio, usus, commodum, fructus, quem ex aliqua re percipimus: voluptas, oblectatio

ἀπόλαυσμα, ατος, τό, oblectamentum.

ἀπολαυστικός, ή, όν, in voluptate vivens, voluptatibus deditus: voluptatem afferens.

ἀπολαυστός, όν, ad voluptatem pertinens, cujus dulcedo percepta est. A seq.

ἀπολαύω, f. αύσω et αύσομαι, Ar. Av. 178. (ejusdem radicis cum λαμβάνω, λαβεῖν) capio ex aliqua re vel commodum, vel incommodum: utor, fruor, fructum, emolumentum capio: damnum capio, punior: ἱκανῶς ἀπολαύσαντά μου, quum mihi satis illusisset, Plut. *Constr.* vel *cum gen.* ἀπολαύειν τῶν παρόντων ἀγαθῶν, σχολῆς, bonis, otio frui, Isocr., Dem. vel, quod rarius est, *c. praep.* ἀπό, Plato Apol. 18. Saepenumero adjicitur praeterea accusativus, ut ἀγαθὸν ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ, Ar., qui etiam solus ponitur, sine genitivo, ut δέδοικα, μὴ αὐτός ἀπολαύω τι φλαῦρον, Isocr.

ἀπολαχεῖν, inf. aor. 2. ἀπέλαχον, ab ἀπολαγχάνω.

ἀπολεαίνω, (λεαίνω) laevigo, complano: contero, comminuo.

ἀπολέγω, f. ξω, (λέγω, *irreg.*) deligo, seligo, decerpo. 2) rejicio, repudio. 3) declaro. 4) interdico; veto. *Med. c. acc.* mihi interdico, abnuo, abstineo, despero, animum despondeo.

ἀπολεία, ας, ἡ, (ἀπόλλυμι) detrimentum, pernicies.

ἀπολείβω, f. ψω, destillo, fundo.

ἀπόλειμμα, τος, τό, reliquum, reliquiae. A seq.

ἀπολείπω, f. ψω, (λείπω) relinquo, οὐδ' ἀπέλιπεν ἔγκατα, ne exta quidem reliquit, Od. 9, 292. βίον, morior, Soph. Ph. 1158. desero, destituo auxilio, δόμον, Il. 12, 169. Θρασύλοχον ἀτυχήσαντα, Isocr. ἄνδρα, relinquo virum, s. divortium facio, frequentissime omisso ἄνδρα, Andoc.: sic et ἀπολελοιπυῖα γυνή, Dem. 2) deficio, ἤπου σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα; defecerunt te, Ar. Plut. 832. Multo vero frequentius hac significatione omittitur accusativus, ut ἀπολείπω *intransitive* sit: desum, deficio; καρπὸς ἀπολείπει, Od. 7, 117. ποταμός, discedit, defluit, Hdt. 2, 14. cf. c. 22. Dicitur etiam de personis, desino, desisto, finem facio. ὅθεν δ' ἀπέλιπον, πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχήν, unde destiti, Isocr., etiam c. partic. – absum, ἀπὸ τεσσάρων πηχέων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους a quatuor ulnis distans trium digitorum longitudine, Hdt. 1, 60. μικρὸν ἀπολείπω, parum absum, *c. inf.* vel *c. gen.* cui etiam, si ille gen. verbi infinitivus c. articulo est, μὴ adjicitur; μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκηθῆναι, Plut. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ περιπεσεῖν συμφοραῖς, Isocr. μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά, Hes. Op. 694. cf. 487. – Notandus praeterea *Passivi* usus, ἀπολείπεσθαί τινος, relinqui ab aliquo, proprie in certaminis cursu, alio praevertente, superari, vinci, ὥστε μηδεμίας τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολελεῖφθαι, etiam addito dativo, τοῖς ἔργοις, Isocr.: abesse, absentem esse, ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, Luc.: non adsequi, non intelligere aut non discere posse, rei penitus ignarum esse, ἀρετῆς, Dem. παιδείας, Isocr. – *med.* deficio animo, concido.

ἀπολειτουργέω, munere defungor.

ἀπολείχω, f. ξω, lambendo tollo, aufero.

ἀπόλειψις, εως, ἡ, (ἀπολείπω) relictio, derelictio: defectus, σελήνης, Aristot. ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, mulier dicitur, quae viro repudium mittit, Demosth.

ἀπόλεκτος, ον, (ἀπολέγω) electus, eximius.

ἀπολελεγμένως, *adv.* negligenter.

ἀπολελυμένως, *adv.* (ἀπολύω) soluta, libere. Grammaticis dicitur etiam de positivo adjectivorum gradu.

ἀπολέμητος, ον, (πολεμέω) bello non vexatus, bello non lacessitus.

ἀπόλεμμα, τος, τό, (λέπω) corium, pellis.

ἀπόλεμος, ον, imbellis, inhabilis ad bellum: inexpugnabilis: pacificus.

ἀπολέμως, *adv.* non pugnaciter, leniter.

ἀπολεπίζω, f. ίσω, decortico.

ἀπολέπισμα, τος, τό, [illegible]dex resectus; minutae partes olerum, [illegible]arum resectae.

A praec.

ἀπολεπτύνω, f. υνῶ, extenuo: in mucronem colligo.

ἀπολέπω, f. ψω, decortio, putamen seu squamas aufero.

ἀπολέσκετο, 3 sing. aor. 2. med. *Epice* pro ἀπώλετο, ab ἀπόλλυμι, Od.

ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio.

ἀπολήγω, f. ξω, desino, desisto, *c. gen.* vel part. Hom. 2) *trans.* i. q. παύω, Ap. Rh. 4, 767.

ἀποληκέω, *Ion.* pro ἀπολακέω, crepo, crepitum edo.

ἀποληκυθίζω, f. ίσω, detraho ληκύθιον, seu ornamentum oratorium.

ἀπόληξις, εως, ἡ, (ἀπολήγω) finis, clausula.

ἀποληρέω, f. ήσω, nugor, deliro.

ἀπόληψις, εως, ἡ, (ἀπολαμβάνω) receptio, retentio, recuperatio. 2) interclusio, suppressio.

ἀπολιβάζω, f. άξω, (ἀπολείβω) recedo, aufugio, Ar. Av. 1467.

ἀπολιγαίνω, (λιγαίνω) strepitum facio, turbas excito, Ar. Ach. 967.

ἀπολιθόω, f. ώσω, (λιθόω) in lapidem verto, lapidescere facio. ἀπολιθοῦμαι, lapidesco: taceo.

ἀπολίθωσις, εως, ἡ, mutatio in lapidem. A praec.

ἀπολιμπάνω relinquo *Ion.* p. ἀπολείπω.

ἀπολινόω, f. ώσω, lino vincio.

ἀπολίνωσις, εως, ἡ, ligatio, proprie, quae fit lino. (ῐ)

ἀπολιόρκητος, ον, (πολιορκέω) qui obsideri, expugnari non potest.

ἄπολις, εως, ἡ, ἄπολις πόλις, urbs eversa, quae non amplius urbs est, Plato de Rep. 6. Aesch. Eum. 451.

ἄπολις, ιδος, ὁ, ἡ, cui urbs non est, qui sine urbe est, qui urbe sua privatus est, extorris, Xen. Hell. 6, 3, 1. patria pulsus, cui nulla est patria: dignus patria ejici, Soph. Ant. 370. inurbanus, incultus, Synes.

ἀπολισθαίνω, f. σθήσω, (ὀλισθαίνω, *irreg.*) delabor, lapsante gressu, ut in loco lubrico; aberro ab eo, quod petebam, non adhaeresco, defluo, τῆς μνήμης, e memoria, Aleiph. ep. 3, 11.

ἀπολισθάνω, id. quod ἀπολισθαίνω, Thuc. 7, 65. ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη.

ἀπόλιστος, ον, id quod ἄπολις, Man. 4, 282.

ἀπολιταργίζω, (λιταργίζω) celeri gradu a foribus me proripio, celeriter aufugio, me abripio. Ar. Nub. 1253. Pac. 561.

ἀπολίτευτος, ον, (πολιτεύομαι) nequaquam civilis, non urbanus, sine politia, nulli civitati adscriptus, extra leges et consortium civilis societatis agens: alienus a republica gerenda, s. ineptus ad rempublicam gerendam: non popularis.

ἀπολίτης, ου, ὁ, qui civis esse desiit. 2) alienus a reipublicae negotiis.

ἀπολιτικός, ή, όν, qui non est πολιτικός, qui est reipublicae ignarus: civilis gubernationis expers.

ἀπολιχμάω, f. ήσω, delambo, delingo.

ἀπολλήγω, *poet.* pro ἀπολήγω.

ἀπόλλυμι, f. ἀπολῶ, *poet.* ἀπολέσω vel ἀπολέσσω, aor. ἀπώλεσα, *poet.* ἀπόλεσσα, perf. ἀπώλεκα, *Att.* ἀπολώλεκα. *med.* aor. 2. ἀπωλόμην. *Pass.* aor. 1. ἀπωλέσθην, apud sequiores et deteriores, ut Aesop fab., 28. (ὄλλυμι, *irreg.*) perdo, interficio, perimo: vasto, diruo: emitto, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, occidi, Hom. *med.* ad quod pertinet etiam perf. 2. ἀπόλωλα, pereo, intereo, dispereo, morior: amittor, deficio. Homerus utitur formula ὄλεθρον, μόρον ἀπολέσθαι vel ἀπ' αἰῶνος ὀλέσθαι pro mori. *Not.* Perf. 2. apud seriores quosdam *activa* signif. invenitur, v. Lobeck. Phryn. p. 428. nisi in omnibus his locis lectio corrupta est.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Apollo *Dimin.* Ἀπολλωνίσκος, ου, ὁ.

Ἀπολλώνιον, vel Ἀπολλώνιον, ου, τό, templum Apollinis.

ἀπολογαριάζω, rationem ineo, computo. Suid.

ἀπολογαριασμός, οῦ, ὁ, supputatio. A praec.

ἀπολογέομαι, f. ήσομαι, (λόγος) defendo me verbis, dico pro me: excuso me.

ἀπολόγημα, ατος, τό, excusatio, defensio, refutatio. A praec.

ἀπολογητικός, ή, όν, defensorius, ad defensionem pertinens. Ab eod.

ἀπολογία, ας, ἡ, defensio, quae fit verbis, excusatio, purgatio; satisfactio: oratio, vel scriptio defensoria.

ἀπολογίζομαι, f. ίσομαι, rationes reddo, seu refero: expensum refero: rationem ineo, ratione inita colligo, τι vel περί τινος.

ἀπολογισμός, οῦ, ὁ, rationis redditio et relatio: expensi relatio: rationum codex, tabulae rationum. 2) narratio, expositio rei, qua adpareat, rem bene actam: explicatio caussarum: defensio.

ἀπόλογος, ου, ὁ, narratio longa et verbosa. 2) fabula, apologus, narratio ficta. 3) ἀπόλογοι, tabulae expensarum.

ἀπολοίατο, 3. plur. opt. aor. 2. *Med. Ion.* pro ἀπόλοιντο, ab ἀπόλλυμι.

ἀπόλοιπος, ον, reliquus.

ἀπολολύζω, f. ύξω, (ὀλολύζω) clamore et vociferatione laetitiam prae me fero.

ἀπολοπίζω, i. q. ἀπολεπίζω, A. B. 25. 26.

ἄπολος, ον, (πόλος) immobilis.

ἀπόλουμα, ατος, τό, lavacrum, s. quod lavando abluitur, sordes e lotione.

ἀπολούσομεν, i. q. ἀποκόψειν: ita legebant nonnulli Il. 21, 455. Vox *Cypria* fuisse dicitur.

ἀπόλουσις, εως, ἡ, lotio.

ἀπολούτριος, ον, ad lavandum pertinens.

ἀπολούω, f. ούσω, abluo. *Med.* curo me abluendum.

ἀπολοφύρομαι, (ὀλοφύρομαι) ejulatibus prosequor, deploro. 2) plorare desino.

ἀπολοχμόομαι, f. ώσομαι, frutico, fruticescor densis fruticibus silvesco.

ἀπόλυμα, τό, (λῦμα) retrimentum, Nic. Th. 919.

ἀπολυμαίνομαι, purgor. 2) corrumpo.

ἀπολυμαντήρ, ῆρος, ὁ, corruptor, perniciem adferens, pernicies. A praec.

ἀπολυπραγμόνητος, ον, (πολυπραγμονέω) nihil laboris habens, rerum alienarum incurius.

ἀπολυπραγμονήτως, *adv.* sine multo labore.

ἀπολυπράγμων, ον, non curiosus.

ἀπολύσιμος, ον, (ἀπολύω) liberatio, absolutio, liberandi vim habens. 2) qui liberari potest. (ῡ)

ἀπόλυσις, εως, ἡ, (ἀπολύω) liberatio, absolutio: refutatio. 2) discessus, profectio: decessus, obitus: 3) confectio sc. negotiorum.

ἀπολυτικός, ή, όν, vim absolvendi habens.

ἀπολυτικῶς, *adv.* cum vi absolvendi; ἔχειν, proclivem esse ad absolvendum. Xenoph.

ἀπόλυτος, ον, solutus, liberatus. 2) absolutus. τὸ ἀπόλυτον, positivus gradus, Gramm.

ἀπολυτρόω, f. ώσω, accepto pretio dimitto. *Med.* redimo.

ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, *proprie* redemtio captivi solvendo pretio: liberatio. A praec.

ἀπολύτως, *adv.* soluta, libere. 2) absolute. (ῠ)

ἀπολύω, f. λύσω, (λύω, *irreg.*) solvo, exsolvo, sejungo, τί τινος: dimitto, remitto, do veniam abeundi, reum absolvo, τινά τι, Dem.: libero dato pretio redemtionis, i. q. ἀπολυτρόω, Hom. *Med.* solvo me, diluo crimen, αἰτίαν, Dem.: refuto: discedo, abeo, proficiscor: dimitto redemtam ab altero. – τὸ ἀπολελυμένον, positivus adjectivorum gradus, Gramm. (υ in praes. anceps, in fut. et aor. longum.)

ἀπολωβάω, f. ήσω, injuria adficio, contumelia lacesso.

ἀπολωπίζω, f. ίσω, vestem exuo.

ἀπολωτίζω, detraho, avello, more eorum, qui λωτόν carpunt, h. e. optimum quodque.

ἀπολωφάω, f. ήσω, *Ion.* ἀπολωφέω, sedo, relevo.

ἀπομαγδαλία, ας, ἡ, vide μαγδαλία, quod idem est.

ἀπόμαγμα, ατος, τό, verrimentum, sive id, quod ex abstersione colligitur: lustratio. 2) expressio, e. g. δακτυλίων.

ἀπομαδαρόω, tondeo: ex ἀπό et μαδαρόω, a μαδαρός, *dub.*

ἀπομαδάω, i. q. μαδάω, Aristot. mirab. 79.

ἀπομαδίζω, calvum raddo. Sch. Ar. Eq. 372.

ἀπομάθησις, εως, ἡ, (ἀπομανθάνω) doctrinae oblivio.

ἀπομάθημα, ατος, τό, quod oblivioni dedimus.

ἀπομαίνομαι, (μαίνομαι, *irreg.*) furere, insanire desino

ἀπομακρύνω, longe removeo. 2) in longum extendo.

ἀπομάκτης, ου, ὁ, (ἀπομάττω) abstergens.

ἀπόμακτρα, ας, ἡ, instrumentum ad abstergendum.

ἀπόμακτρον, ου, ὁ, i. q. ἀπόμαγμα.

ἀπομαλακίζομαι, f. ίσομαι, effeminatus sum, defugio, detracto quid prae ignavia, mollitie et formidine, πρός τι.

ἀπομαλθακίζομαι, idem.

ἀπομαλθακόομαι, idem.

ἀπομανθάνω, f. μαθήσομαι, (μανθάνω) dedisco.

ἀπομαντεύομαι, divino, futura praedico.

ἀπόμαξις, εως, ἡ, (ἀπομάσσω) detersio.

ἀπομαραίνω, tabefacio. ἀπομαραίνομαι, flaccesco, deficio, marcesco, languore consumor: morior.

ἀπομαρτυρέω, f. ήσω, testor, attestor, testimonium perhibeo. 2) renuncio.

ἀπομαρτύρομαι, testibus confirmo. (ῠ)

ἀπομάσσω, *Att.* ἀπομάττω, fut. ξω, (μάσσω) abstergo, detergo, purgo. *Med.* mihi abstergo, e. g. ἱδρῶτα, κονιορτόν. 2) tollo, impr. tollo de medio, quidquid cumuli accessit: κενεὰν ἀπομάττειν, proverb. de iis, qui frustra laborant, Theocr. 15, 95. 3) exprimo, effingo, imitor, τύπον, σχῆμα. *med.*

comparo me ad exemplum alicujus: mihi comparo, e. g. αἰσχύνῃ: imitor, plene repraesento, τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένοι εἰσιν, meutiti sunt indolem Socraticam, Diog. Laer.

ἀπομαστιγόω, f. ώσω, flagello, vehementer flagello.

ἀποματαΐζω, f. ίσω, crepitum ventris emitto, Hdt. 2, 162. *propr.* stultum me gero.

ἀπομάχομαι, f. μαχέσομαι, (μάχομαι, *irreg.*) pugnando everto, amolior, arceo, defendo, *c. acc.* vel cum inf. et μή pleon. 2) repugno, renitor, resisto, recuso.

ἀπόμαχος, ον, (μάχη) qui est extra pugnam, qui quamcumque ob caussam abest e praelio. 2) pugnae inutilis.

ἀπομεθύσκομαι, ebrietate liberor, crapulam edormio. Etym.

ἀπομειλίσσομαι, vel *Att.* ίττομαι, f. ίξομαι, demulceo, delinio, placo.

ἀπομείρομαι, (μείρομαι, *irreg.*) praebeo, distribuo: sortior. 2) separatus sum ab aliquo, *c. gen.* Hes. Th. 801.

ἀπομείωσις, εως, ἡ, (μειόω) diminutio.

ἀπομελαίνω, (μελαίνω) denigro, nigrum reddo.

ἀπόμελι, ιτος, τό, decoctum dulcissimorum favorum aceto mixtorum, mella.

ἀπομέμφομαι, f. ψομαι, accuso, incuso: reprehendo, *c. acc.*

ἀπομένω, f. ενῶ, (μένω, *irreg.*) remaneo, permaneo, maneo.

ἀπομερίζω, f. ίσω, (μερίζω) dispertio, divido, separo, tribuo: partem rei, v. c. praedae, do.

ἀπομερισμός, οῦ, ὁ, divisio, partitio, distributio.

ἀπομερμηρίζω, f. ίσω, et ίξω, (μερμηρίζω) depositis curis dormio.

ἀπομεστόω, (μεστόω) plane impleo, compleo, Plato.

ἀπομετρέω, f. ήσω, metior, demetior.

ἀπομέτρημα, ατος, τό, demensum.

ἀπομηκύνω, f. υνῶ, (μηκύνω) in longum extraho, produco.

ἀπομηνίω, f. ίσω, irascor. 2) continuo irascor, iram continuo, τινί, adversus aliquem. (ι praes. anceps, futuri et aor. 1. longum.)

ἀπομίγνυμι, f. μίξω, misceo, commisceo. 2) mixtum separo. *dub.*

ἀπομιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, imitor, effingo.

ἀπομίμημα, ατος, τό, imitatio, simulacrum. (ῑ)

ἀπομίμησις, εως, ἡ, imitatio, expressio ad exemplar alicujus. (ῑ)

ἀπομιμνήσκομαι, f. μνήσομαι, (μιμνήσκω, *irreg.*) recordor.

ἀπομινύθω, i. q. μινύθω, decresco, minuor, Orph.

ἀπόμιξις, εως, ἡ, (ἀπομίγνυμι) commixtio.

ἀπομισέω, i. q. μισέω.

ἀπόμισθος, ον, (μισθός) cui merces non datur, cui merces aut stipendium detrahitur, mercedis expers: qui gratuitam praestat operam. 2) mercede aliquid faciens, mercenarius.

ἀπομισθόω, f. ώσω, loco mercede, eloco: conduco.

ἀπομίσθωμα, ατος, τό, res mercede conducta, aut locata. A praec.

ἀπομνάομαι, f. ήσομαι, *Ion.* p. ἀπομιμνήσκομαι, recordor: memorem me ostendo, vel beneficii, referendo gratiam, vel injuriae, ulciscendo.

ἀπομνημόνευμα, ατος, τό, dictum memorabile. 2) res, quae memoratur, historia. 3) *Plur.* commentarii rerum gestarum, s. dictorum atque factorum.

ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ, commemoratio.

ἀπομνημονεύω, f. εύσω, recordor, reminiscor: memoriter recito: commemoro. 2) idem quod ἀπομνάομαι.

ἀπομνησικακέω, f. ήσω, memor sum injuriae. 2) injuriae memoriam ex animo deleo.

ἀπόμνυμι, f. ομοῦμαι, (ὄμνυμι, *irreg.*) juro, juramentum praesto, ὅρκον, Od. 2, 377. 10, 381. 2) abjuro, jurejurando affirmo, me non facturum esse, Od. 10, 345. vel nego me fecisse, Pind. ἀπόμνυμι θεούς, diis testibus invocatis abjuro, Ar. Eq. 126. sequente μή, Eur. Cycl. 266.

ἀπομνύω, i. q. ἀπόμνυμι, in praes. et impf. *poet.*

ἀπόμοιρα, ας, ἡ, pars, portio: pars reditus ex agro, v. c. decimae.

ἀπομοιράομαι, tribuo, largior, *dub.*

ἀπόμοιρος, ον, qui pars est alicujus rei.

ἀπομονόω, f. ώσω, derelinquo, desero. 2) privo, separo, excludo, non comprehendo v. c. foedere, τινά τινος. Thuc.

ἀπόμοργμα, ατος, τό, quod est expressum ex alio, ut signum annulo impressum. 2) abstersum.

ἀπομόργνυμι, f. ξω, (ὀμόργνυμι, *irreg.*) exprimo. 2) abstergo.

ἀπόμορξις, εως, ἡ, abstersio: expressio.

ἀπόμορφος, ον, i. q. ξένος, Soph.

ἀπόμοσις, εως, ἡ, (ἀπόμνυμι) abjuratio, infitiatio.

ἀπομοτικός, ή, όν, ad abjurandum pertinens vel paratus.

ἀπομοτικῶς, *adv.* ejurandi sensu.

ἀπόμουσος, ον, a Musis alienus: indoctus.

ἀπομούσως, *adv.* indocte.

ἀπομοχλεύω, (μοχλεύω) vecte amolior, vi amoveo.

ἀπομυζάω, (μυζάω) exsugo, absorbeo.

ἀπομυζουρίς, ίδος, ἡ, (ἀπό, μύζω et οὐρά) fellatrix.

ἀπομυθέομαι, f. ήσομαι, dissuadeo, prohibeo, τινί τι.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ, (μυῖα) qui abigit muscas: Cognomen Jovis.

ἀπομυκάομαι, (μυκάομαι) mugio.

ἀπομυκτηρίζω, μυκτηρίζω) supenis naribus rejicio, alte supercilio despicio, subsannando repudio.

ἀπομυντίζω, (μυντίζω) superbe et cum strepitu quodam nariem aliquem rejicio, Lucian. dial. meretr 7. nisi vox corrupta sit, quum non μυντίζω sed μυχθίζω dici soleat.

ἀπομυντισμός, οῦ, ὁ, sanna, irrisio, cavillatio.

ἀπομυλλαίνω, (μυλλαίνω) intorqueo, incurvo, praes. labium ad deridendum aliquem.

ἀπομυξία, ας, ἡ, id, quod emungendo detrahimus. A seq.

ἀπομύσσω, *Att.* ἀπομύττω, f. ξω, (μύσσω) mungo, emungo. 2) decipio.

ἀπομυχθίζω, (μυχθίζω, i. q. ἀπομυντίζω.

ἀπομύω, f. ύσω, (μύω) claudo, tego: morior. (υ in praes. breve, in fut. longum.)

ἀπομφολύγωτος, ον, (πομφολυγόω) bullas non excitans, non erumpens in bullas.

ἀπομωλύνω, i. q. μωλύνω, sed fortius.

ἀπομωρόω, (μωρόω) fatuum reddo.

ἀπόναιο, 2 sing. opt. aor. 2 ab ἀπονίνημι, Il. ἀπονοίατο, 3 plur. pro ἀπόναιντο, Hom. h. Cer. 132.

ἀποναίω, (ναίω, *irreg.*) migro, sedem muto, alio habitatum eo. cf. ἀποναίω.

ἀπόναμαι, i. q. ἀπονίνημι, Gramm.

ἀποναρκάω, (ναρκάω) torpesco, torpeo, hebesco, piger sum.

ἀποναρκόω, hebeto, torpore resolvo.

ἀποναίω, praesens *obsol.*, a quo exstat aor. 1. act. et med. ἀπένασσα, et ἀπενάσσατο, vel propter versum, ἀπένασσα et ἀπενάσσατο: *activum* significat *migrare jubeo*, *alio loco sedes habere jubeo*, Il. 16, 86.; *medium* vero idem quod ἀποναίω, *migro*, *sedem muto*. Il. 2, 629. Od. 15, 254.

ἀπονεκρόομαι, emorior: obrigeo, (frigore) et emorior.

ἀπονέκρωσις, εως, ἡ, mors.

ἀπονέμησις, εως, ἡ, (ἀπονέμω) distributio, attributio, adsignatio, deputatio.

ἀπονεμητής, οῦ, ὁ, distributor.

ἀπονεμητικός, ή, όν, ad distribuendum pertinens: τὸ ἀπονεμητικόν, propensio animi suum cuique attribuendi. Antonin.

ἀπονέμω, f. νεμῶ et νεμήσω, (νέμω, *irreg.*) distribuo, dispertio, attribuo, adsigno: ἀπόνειμον, i. q. ἀνάγνωθι, lege, recita, Pind. Isthm. 2, 68.

ἀπονενοημένως, *adv.* ab ἀπονοέομαι, dementer, fatue, desperate.

ἀπονέομαι, (νέομαι, *irreg.*) abeo: redeo, revertor. (Homerus primam semper producit, itemque seriores quoque Epici.)

ἀπονεοττεύω, f. εύσω, nidificare desino.

ἀπόνευμα, ατος, τό, (ἀπονεύω) declivitas.

ἀπονεῦμαι, *Dor.* pro ἀπονέομαι.

ἀπονευρόω, f. ώσω, in νεῦρον muto.

ἀπονεύρωσις, εως, ἡ, mutatio in νεῦρον, tendo

ἀπονεύω, f. εύσω, abnuo, respuo, aversor. *c. acc.* 2) nuto, declino, flecto, vergo, inclino, πρός τι.

ἀπονέω, νήσω, (νέω, *irreg.*) sublevo, onus demo, Eur. Ion. 875.

ἀπονήμενος, part. aor. 2. *med.* ab ἀπονίνημι.

ἀπονηρευσία, ας, ἡ, (πονηρεύω) simplicitas, integritas, innocentia.

ἀπόνηρος, ον, (πονηρός) minime malus, non depravatus, noxa carens, simplex, fraudis expers.

ἀπονηστίζομαι, (νῆστις) jejunium finio, Eccl.

ἀπονητί, *adv.* ab ἀπόνητος, sine labore, facile.

ἀπόνητο, 3. sing. aor. 2. med. *Ion.* pro ἀπώνητο, ab ἀπονίνημι.

ἀπόνητος, ον, (πονέω) illaboratus. 2) labore carens, facilis. ἀπονητότατα, facillime.

ἀπονήχομαι, f. νήξομαι, enato.

ἀπονία, ας, ἡ, (ἄπονος) vacatio a labore. 2) aversatio laboris, laborum detrectatio, desidia, inertia.

ἀπονίζω, f. ίσω, (νίζω) abluo, abstergo. Occurrit tantum in praes. et impf. *act.* et *med.*

ἀπονικάω, f. ήσω, vinco, supero: cesso.

ἀπόνιμμα, ατος, τό, (ἀπονίπτω) aqua ad lavandum: sordes elutae: aqua, quae mortuis fundebatur.

ἀπόνιπτρον, ου, τό, i. q. ἀπόνιμμα.

ἀπονίπτω, f. ψω, (νίπτω) abstergo, abluo

ἀπονίσσομαι, (νίσσομαι) abeo, Thgn.

ἀπονιτρόω, nitro tergeo, abstergo.

ἀπονοέομαι, f. ήσομαι, nil pensi habeo, mentem et rationem abjicio. 2) insolesco, vesana mente efferor. Dicitur de omnibus generibus robustioris improbitatis, ut maledicere improbe, incestare etc. de quibus Latini furorem dicunt. 3) ad desperationem redactus sum. ἀπονενοημένος, temerarius, demens, desperatus, amens, vecors. 4) diligenter cognosco. ap. LXX.

ἀπόνοια, ας, ἡ, amentia, vecordia, insania, dementia. 2) vesana confidentia, audacia perdita, insolentia et animi elatio: contumacia. 3) de insigni fortitudine pugnantium.

ἀπονομάζω, f. άσω, denomino, adpello, *dub.*

ἀπονομή, ῆς, ἡ, (ἀπονέμω) partitio, distributio.

ἀπονομίζω, (νομίζω) lege veto.

ἄπονος, ον, (πόνος) labore carens: mollis, nullis laboribus adsuetus. 2) minime impeditus: non dolens, expers molestiae. 3) facilis.

ἀπονοστέω, f. ήσω, redeo, revertor.

ἀπονόστησις, εως, ἡ, reversio, reditus. A praec.

ἀπονόσφι, ante vocalem ἀπονόσφιν, *adv.* (νόσφι) procul, seorsum. 2) *cum gen.* procul a, Il. 1, 541. Od. 5, 113.

ἀπονοσφίζω, (νοσφίζω) separo, sejungo, τινά τινος, Hom. h. Cer. 158. vito, fugio, *c. acc. rei*, Soph. O. R. 480. *Pass.* privor, νόσφιν, Hom. h. Cer. 562.

ἀπονουθετέω, (νουθετέω) dissuadeo.

ἀπόνουσος, ον, (νόσος) morbi expers.

ἀπονυκτερεύω, f. εύσω, pernocto foris, abnocto.

ἀπονύμφης, ου, ὁ, (νύμφη) qui a contrahendis sponsalibus, h. e. ducenda uxore abhorret: qui mulierum commercio non delectatur.

ἀπόνυμφος, ου, ὁ, i. q. ἀπονύμφης.

ἀπονυστάζω, f. άσω et άξω, (νυστάζω, *irreg.*) obdormisco, dormito. 2) secubo, foris cubo. 3) negligenter ago.

ἀπονυχίζω, f. ίσω, (ὀνυχίζω) ungues reseco. 2) unguibus aufero. 3) unguibus exploro, ἀπωνυχισμένος, ad unguem factus.

ἀπονύχισμα, ατος, τό, unguium segmentum. A praec.

ἀπόνως, *adv.* (ἄπονος) sine labore, facile.

ἀπονωτίζω, (νωτίζω) facio, ut aliquis dorsum mihi advertat, fugo. *Med.* fugio.

ἀποξαίνω, (ξαίνω) caedo flagris, dilanio, discerpo, Joseph.

ἀποξενίζω, i. q. ἀποξενόω. Athanas. ad Serap. 1. p. 182.

ἀποξενιτεύω, idem. Schol. Eur. Hec. 1207.

ἀπόξενος, ον, inhospitalis, inhospitus. 2) ἀπόξενος γῆς, remotus a terra, peregrinus, Aesch. Ag. 1293.

ἀποξενόω, f. ώσω, peregre abigo, expello: in exsilium ablego: abalieno, τινά τινος. *Med.* ἀποξενόομαι, extra patriam dego, peregrinor: reus agor peregrinitatis: externum me simulo, alienum me simulo: degenero in morem externum.

ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, migratio, migratio in externam regionem: commoratio extra patriam: degeneratio a patrio more in extraneum. A praec.

ἀποξέω, f. έσω, (ξέω) abrado, dedolo. 2) polio, expolio.

ἀποξηραίνω, exsicco, arefacio. ἀποξηραίνομαι, exaresco.

ἀποξιφίζω, idem quod ξιφίζω.

ἀποξυλίζω, f. ίσω, lignum, seu quod est ligneum, detraho: ligno spolio.

ἀποξύνω, f. υνῶ, (ὀξύνω) acutum reddo, exacuo. 2) acidum reddo. *Med.* ὀξύνομαι, acesco.

ἀποξυράω, f. ήσω, novacula rado, detondeo.

ἀποξυρέω, f. ήσω, i. q. ἀποξυράω, *Ion.*

ἀπόξυρος, ον, (ξυρός) abrasus. 2) dedolatus, radendo acutus. 3) exesus.

ἀποξύρω, (ξύρω) capillos vel barbam detondeo. *Med.* detondeor, mihi capillos vel barbam detonderi jubeo. (υ breve.)

ἄποξυς, υ, gen. υος, (ὀξύς) acuminatus, in mucronem fastigiatus.

ἀπόξυσμα, ατος, τό, (ἀποξύω) quod abrasum est, ramentum.

ἀποξυστρόω, f. ώσω, (ξύστρα) strigili detergo. 2) hebeto aciem gladii, vel aufero.

ἀποξύω, f. ύσω, (ξύω) abrado, derado, destringo, abstergo; laevigo: detraho, demo, ut γῆρας, ap. Hom. Il. 9, 446. *Med.* exuo, depono. (υ‒‒‒)

ἀποπαιδαγωγέω, (παιδαγωγέω) falsa institutione seduco.

ἀποπαίζω, f. ξομαι, (παίζω) ludere desino. 2) per ludum edico.

ἀποπαλαιόω, f. ώσω, abrogo, antiquo.

ἀποπάλλω, evibro, ejaculor.

ἀποπαλμός, οῦ, ὁ, resiliendi actio.

ἀποπαλτικός, ή, όν, ad resiliendum pertinens. *Adv.* ἀποπαλτικῶς, Sext. Emp.

ἀπόπαππος, ου, ὁ, abavus.

ἀποπαππόω, f. ώσω, (πάππος, *lanugo*) in pappos verto.

ἀποπαπταίνω, f. ανῶ, (παπταίνω) oculos everto, fugere capio, Il. 4, 101.

ἀποπαρδίζω, pedo a πέρδω, aor. 2.

ἀποπάρδω, i. q. ἀποπέρδω.

ἀποπαρθενεύω, f. εύσω, i. q. ἀποπαρθενόω.

ἀποπαρθενόω, devirgino, virginitate privo.

ἀπόπαστος, ον, (πάσσομαι) qui non gustavit, jejunus.

ἀποπάσχω, *opp.* πάσχω, (*irreg.*) vocabulum Stoicae sectae proprium, *fingo aliquid non esse*: ἀπόπαθε, ὅτι ἡμέρα ἐστί, cogita diem non esse, Arian. Epict. 1, 28, 3.

ἀποπατέω, f. ήσω, a via recedo, a via deflecto: ventrem exonero.

ἀποπάτημα, ατος, τό, excrementum. A praec.

ἀπόπατος, ου, ὁ vel ἡ, secessus, quem quaerimus ad levandum ventrem, locus, ubi venter exoneratur. 2) evacuatio ventris, stercus.

ἀπόπαυσις, εως, ἡ, finis, cessatio, inhibitio.

ἀποπαυστήρ, ῆρος, ὁ, finem, requiem adferens.

ἀποπαύω, f. αύσω, sisto, inhibeo, compesco, cohibeo. ἀποπαύομαι, desisto, desino, requiesco.

ἀπόπειρα, ας, ἡ, (πεῖρα) experimentum, periculum: conatus, inceptum.

ἀποπειράζω, f. άσω, tento, periculum facio: conor, nitor. (α in fut. breve.)

ἀποπειράομαι, f. άσομαι, experior, periclitor, tento: lacesso hostes. *Activum* admodum rarum est. (α futuri producitur.)

ἀποπέκω, f. ξω, (πέκω) detondeo.

ἀποπελεκάω, f. ήσω, securi decido: securi dolo et complano.

ἀποπελιδνόομαι, liveo, ut simplex, *dub.*

ἀποπελιόω, (πελιός) lividum reddo, Hippocr.

ἀπόπεμπτος, ον, (ἀποπέμπω) dimissue dignus, qui rejicietur ob improbitatem.

ἀποπεμπτόω, f. ώσω, (πέμπτη, *quinta pars*) quintam partem persolvo vel deligo.

ἀποπέμπω, f. ψω, dimitto, potestatem abeundi concedo, dimitto cum comitatu, amando, ablego: in exsilium mitto: remitto, emitto, evulgo: rejicio, repudio, non agnosco. *Med.* a me dimitto, γυναῖκα, divortium facere cum uxore: rejicio: sacrificiis a me everto, abominor, ἔννυχον ὄψιν, Eur. Hec. 72.

ἀπόπεμψις, εως, ἡ, dimissio, missio, rejectio, repudiatio, repudium.

ἀποπενθέω, f. ήσω, lugeo. 2) lugere desino.

ἀποπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, efficio.

ἀποπερατόω, f. ώσω, i. q. ἀποπεραίνω.

ἀποπεράτωσις, εως, ἡ, finis, perductio ad finem.

ἀποπεράω, f. άσω, *Ion.* ήσω, (περάω) trajicio alicunde. (α futuri longum.)

ἀποπέρδω, *usitatius* ἀποπέρδομαι, f. παρδήσομαι, (πέρδω, *irreg.*) crepitum ventris emitto. ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, Epigr. adesp. 276. vir desinit in equum.

ἀποπερισπάω, f. άσω, averto: circumductum abstraho. (α futuri breve.)

ἀποπερκόω, i. q. περκάζω, sed fortius, Soph.

ἀποπέσησι, 3 sing. conj. aor. 2. ab ἀποπίπτω, Od. 24, 7. (Prima longa.)

ἀποπέτομαι, (πέτομαι, *irreg.*) avolo: revolo.

ἀποπεφασμένως, *adv.* (ἀποφαίνω) palam, manifesto, disertis verbis.

ἀποπήγνυμι, f. ξω, (πήγνυμι, *irreg.*) frigore cogo et adstringo, concrescere facio. *Pass.* concresco.

ἀποπηδάω, f. ήσω, desilio, resilio, aufugio, celeriter abscedo, descisco, *c. gen.*

ἀποπιέζω, f. έσω, exprimo, comprimo.

ἀπόπιεσις, εως, ἡ, (πιέζω) expressio.

ἀποπίεσμα, ατος, τό, (ἀποπιέζω) retrimentum ab expresso succo reliquum, faeces.

ἀποπίμπλημι, f. ἀποπλήσω, *vulg.* ἀποπιμπλάω, (πίμπλημι, *irreg.*) expleo, compleo: satio, saturo; τὸν θυμόν, iram satisfacio, Hdt. Apud *poetas* invenitur etiam ἀποπίπλημι et ἀποπιπλάω.

ἀποπινόω, f. ώσω, (πίνος) sordibus emaculo. 2) sordibus inquino.

ἀποπίνω, f. πίομαι, (πίνω, *irreg.*) bibo ab aliqua re, ebibo.

ἀποπίπτω, f. πεσοῦμαι, aor. ἔπεσον, (πίπτω, *irreg.*) decido. 2) excido spe, etc. 3) aberro a recta via.

ἀποπιστεύω, f. εύσω, fido, credo, τινί.

ἀποπλάζω, f. πλάγξω, (πλάζω, *irr.*) aberrare vel evagari facio, τινός, ab aliquo. *Pass.* et *Med.* aberro, evagor.

ἀποπλανάω, f. ήσω, aberrare facio, evagor. 2) impello in errorem, seduco, decipio. ἀποπλανῶμαι, aberro, evagor.

ἀποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, evagatio, error. 2) figura quaedam rhetorica. A praec.

ἀποπλανίας, ου, ὁ, erro.

ἀπόπλανος, ου, ὁ, impostor.

ἀποπλάσσω, (πλάσσω) effingo, imitor;

tic et in *Med.*

ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ, qui effingit, qui imitatur.

ἀποπλείω, *poet.* pro ἀποπλέω.

ἀποπλέω, f. εύσομαι, (πλέω, *irreg.*) navi discedo, solvo.

ἀποπλήθω, f. ήσω, impleo, expleo: saturo, satio.

ἀποπληκτικός, ή, όν, attonitus. 2) ad apoplexiam pertinens.

ἀπόπληκτος, ον, (ἀποπλήσσω) insanus, amens, attonitus 2) qui laborat apoplexia.

ἀποπλήκτως, *adv.* insane, stolide. A praec.

ἀποπληρόω, f. ώσω, impleo, compleo: perficio, praesto, v. c. promissa: satio: sarcio.

ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, absolutio.

ἀποπληρωτής, οῦ, ὁ, qui aliquid complet ac perficit, executor.

ἀποπλήσσω, *Att.* ἀποπλήττω, f. ξω, percutio. 2) repercutio. 3) attonitum reddo, perterrefacio.

ἀποπλίσσομαι, *Att.* ἀποπλίττομαι, f. ξομαι, (πλίσσω) saltu me proripio, seu aufugio, Ar. Ach. 218.

ἀπόπλους, *contr. usitatius*, ἀπόπλοος, ου, ὁ, (ἀποπλέω) discessus, proprie navi.

ἀποπλουτέω, f. ήσω, divitias amitto, divitias absumo, vel profundo, minuor copiis.

ἀπόπλυμα, ατος, τό, aqua sordida, in qua aliquid purgatum est. A seq.

ἀποπλύνω, f. υνῶ, abluo.

ἀποπλώω, solvo navem, *Ion.* pro ἀποπλέω.

ἀποπνείω, *poet.* pro ἀποπνέω. Hom.

ἀποπνευματίζω, (πνευματίζω) exspiro, inpr. odorem; pedo.

ἀπόπνευσις, εως, ἡ, exhalatio, exspiratio. A seq.

ἀποπνέω, f. εύσω, (πνέω, *irreg.*) efflo, exhalo, spiro, redoleo, prospiro. 2) efflo animam, morior. 3) pedo, flatum ventris emitto.

ἀποπνίγω, f. πνιξοῦμαι, suffoco, strangulo. 2) vexo, discrucio.

ἀποπνοή, ῆς, ἡ, (ἀποπνέω) exhalatio, exspiratio, efflatio.

ἀπόπνοια, ας, ἡ, (ἀποπνέω) flatus, exhalatio.

ἀπόπνοος, ον, i. q. ἄπνοος.

ἀποποιέομαι f. ήσομαι, (ποιέω) amoveo, repudio, non admitto, rejicio.

ἀποποίησις, εως, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio. A praec.

ἀποπολεμέω, (πολεμέω) τοῦ ὄνου, i. q. πολεμέω ἀπὸ τοῦ ὄνου, pugno de asino s. asino insidens, Plat. Phaedr. p. 260. B.

ἀποπομπαῖος, αία, αῖον, (ἀποπέμπω) depulsorius, ad depellendum aptus: depulsor malorum.

ἀποπομπέω, i. q. ἀποπέμπομαι.

ἀποπομπή, ῆς, ἡ, (ἀποπέμπω) dimissio, missio, rejectio, repudiatio, ablegatio. 2) procuratio, aut expiatio prodigii, sceleris: status dies, quo sacrificatur.

ἀποπονέω, f. ήσω, finem laborandi facio.

ἀποποντόω, in mari submergo.

ἀποπορδή, ῆς, ἡ, (ἀποπέρδω) crepitus ventris.

ἀποπορεία, ας, ἡ, abitus, discessus: reditus, reversio.

ἀποπορεύομαι, f. εύσομαι, discedo, abscedo, abeo.

ἀποπορευτέον, abeundum est. A praec.

ἀποπόρφυρος, ον, i. q. ἀπόρφυρος.

ἀποπράσσομαι, (πράσσω) τὸν μισθόν, mercedem exigo.

ἀποπρεσβεία, ας, ἡ, expositio actorum in legatione, renunciatio legationis.

ἀποπρεσβεύω, εύσω, (πρεσβεύω) acta legationis renuncio. 2) mandata expono ad eum, ad quem legatus sum.

ἀποπρίαμαι, (πρίαμαι, *irreg.*) praes. *obsol.*, unde exstat aor. ἀπεπριάμην, ab ἀπωνέομαι, emo.

ἀπόπρισμα, ατος, τό, scobs, scobis. A seq.

ἀποπρίω, f. ίσω, (πρίω) serra deseco, serra abscindo.

ἀποπρό, *adv.* procul. 2) *c. gen.* procul a.

ἀποπροαιρέω, (αἱρέω) aufero, τινός, ab aliquo.

ἀποπροβαίνω, (βαίνω, *irreg.*) procul abeo.

ἀποπροβάλλω, (βάλλω, *irreg.*) procul abjicio.

ἀποπροέηκε, 3. sing. aor. 1. *Ion.* ab ἀποπροΐημι.

ἀποπροελών, part. aor. ab ἀποπροαιρέω, Od.

ἀποπροηγμένα, ων, τά, rejecta, postposita, vox Stoicorum de malis corporis et fortunae: *oppon.* προηγμένα.

ἀπόπροθε, s. ἀπόπροθεν, *adv.* e longinquo, eminus. 2) *c. gen.* procul a.

ἀποπροθέω, f. θεύσομαι, (θέω, *irreg.*) procul, longe fugio.

ἀπόπροθι, *adv.* procul, longe.

ἀποπροθορεῖν, (θορεῖν, *irreg.*) inf. aor. ab ἀποπροθρώσκω.

ἀποπροϊείς, part. praes. ab ἀποπροΐημι, Od.

ἀποπροΐημι, (ἵημι) emitto, procul ablego. (antepen. ab Epicis corripitur, ab Atticis producitur.)

ἀποπρολείπω, (λείπω) relinquo longe.

ἀποπρονοσφίζω, f. ίσω, separo.

ἀποπροσποιέομαι, nego ad me pertinere, repudio, rejicio.

ἀπόπροσθεν, *adv.* (πρόσθεν) i. q. ἀπόπροθε.

ἀποπροσωπίζομαι, f. ίσομαι, faciem purgo, sordes faciei abstergo.

ἀποπροτέμνω, (τέμνω, *irreg.*) abscindo.

ἀποπροφεύγω, (φεύγω, *irreg.*) procul aufugio.

ἀποπταίνω, f. l. pro ἀποπαπταίνω, Il. 14. 101.

ἀποπτάμενος, ένη, ενον, part. aor. ab ἀποπέτομαι, Hom.

ἀποπτερνίζω, f. ίσω, (πτερνίζω) calce peto, calce contusum subigo.

ἀποπτερύσσομαι, f. ξομαι, alas pando et quatio, quod est avium volare nitentium.

ἀποπτήσσω, i. q. πτήσσω, sed fortius.

ἀπόπτης, ου, ὁ, (ἀπόπτομαι) qui ex editiore loco aliquid despectat.

ἀπόπτισμα, τος, τό, (πτίσσω) ramentum, scobs, *dub. lect.* pro ἀπόπρισμα.

ἀποπτοέω, f. ήσω, perterrefacio, obstupefacio.

ἀπόπτολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, (πόλις) extorris, exsul.

ἄποπτος, ον, qui spectari ex alto potest: qui videri alicunde potest: qui eminus conspicitur. ἐξ ἀπόπτου, ex specula, eminus. 2) i. q. ἄοπτος, qui spectari nequit.

ἀπόπτυγμα, τος, τό, (πτύσσω) vestis sinuosa et demissa.

ἀπόπτυσμα, τος, τό, (ἀποπτύω) id quod exspuitur.

ἀποπτυσμός, οῦ, ὁ, (ἀποπτύω) aversatio, adspernatio.

ἀποπτυστήρ, ῆρος, ὁ, adspernator, contemtor.

ἀπόπτυστος, ον, adspernandus, aversandus, detestandus: spretus.

ἀποπτύω, f. ύσω, (πτύω) exspuo; respuo, aversor. (υ longum; sed in fut. et aor. corripitur.)

ἀπόπτω, praesens *obsol.*, unde derivatur verbi ἀφοράω futurum ἀπόψομαι.

ἀπόπτωμα, ατος, τό, (ἀποπίπτω) prolapsio, ruina.

ἀπόπτωσις, εως, ἡ, ruina.

ἀποπυδαρίζω, salto nates calce feriendo, v. πυδαρίζω.

ἀποπυητικός, ή, όν, (πυέω) purulentus, vel pus emans et maturans.

ἀποπυΐσκω, (πυέω) purulentum facio.

ἀποπυνθάνομαι, f. πεύσομαι, (πυνθάνομαι, *irreg.*) sciscitor ex aliquo, interrogo.

ἀποπυργίζω, in modum turris exstruo.

ἀποπυρίας, ου, ὁ, (πῦρ) ut ἄρτος, panis, qui super carbonibus coquitur.

ἀποπυρίδες, ων, αἱ, pisces quidam.

ἀποπυρίζω, f. ίσω, asso, igni torreo.

ἀποπυρόω, f. ώσω, inflammo, incendo. ἀποπυρόομαι, ignesco.

ἀποπυτίζω, f. ίσω, respuo, spuendo ejicio, vel eructo. Ar. Lys. 255.

ἀποπωματίζω, (πῶμα) operculum detraho, Galen.

ἀπορραφανίδωσις, εως, ἡ, (ῥαφανιδόω) raphani in podicem immissio, raphani per podicem trajectio, quae poena erat moechorum. (antepen. longa.)

ἀποργής, ές, (ὀργή) irae expers, mitis.

ἀπόργητος, ον, (ὀργή) i. q. ἀποργής.

ἀποργίζω, f. ίσω, irrito. ἀποργίζομαι, irascor.

ἀπορέγχω, f. γξω, (ῥέγχω) desterto.

ἀπορέπω, f. ψω, (ῥέπω) declino me, avertor.

ἀπόρευτος, ον, (πορεύω) qua iter non est, invius.

ἀπορέω, f. ήσω, (πόρος) ad angustias detrusus inexplicabiles haesito: dubito, aestuo, nescio quo me vertam, consilii inops sum: nequeo, non possum: egeo, destitutus sum, *c. gen.* Etiam *med.* ap. Xen.

ἀπόρημα, ατος, τό, res, de qua quaeritur, dubitatio in medium adlata: dubitatio.

ἀπορηματικός, ή, όν, dubitandi vim habens.

ἀπορηματικῶς, *adv.* vi dubitandi, ad modum quaestionis.

ἀπορησία, ας, ἡ i. q. ἀπορία, Lobeck. Phryn. p. 514.

ἀπορητικός, ή, όν, qui dubitare solet, dubitator.

ἀπόρθητος, ον, vel ἀπορθήτη, (πορθέω) inexpugnabilis, invictus, qui vastari nequit: incolumis.

ἀπορθόω, f. ώσω, (ὀρθόω) erigo: dirigo, directum reddo.

ἀπόρθωσις, εως, ἡ, planatio, erectio.

ἀπορία, ας, ἡ, (ἄπορος) inopia consilii, rei dubiae et perplexae anxietas, angustia, difficultas: inopia, egestas: periculum: absentia, mora.

ἀπορνεόω, f. ώσω, (ὀρνεόω) in avem converto.

ἀπορνιθόω, f. ώσω, (ὄρνις) i. q. ἀπορνεόω.

ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conversio in avem. (ῑ)

ἀπόρνυμι, f. ὀρσω, (ὄρνυμι, *irreg.*) *poet.* p. ἀπορμαίω, incito alicunde, excito, concito. *med.* prodeo cum impetu, concitus alicunde feror, Il. 5, 105.

ἀπορόποίητος, ον, (πορόποιέω) sine foraminibus, Sext. Emp.

ἄπορος, ον, (πόρος) invius, non pervius: difficultatibus impeditus, inexplicabilis: consilii inops, stupidus, hebes: difficilis: pauper, inops, egenus, indigus: perplexus, dubius: perturbatus.

ἀπορούω, f. ούσω, (ὀρούω) prosilio, erumpo: discedo.

ἀποῤῥᾳθυμέω, f. ήσω, (ῥᾳθυμέω) pigresco, ignavia impedior, quo minus aliquid suscipiam: cessator sum.

ἀποῤῥαίνω, (ῥαίνω, *irreg.*) adspergo, irroro.

ἀποῤῥαίω, (ῥαίω) destruo: privo, eripio, τινά τι, Od. 1, 404. τινά τινος, Hes. Th. 393.

ἀποῤῥαντήριον, ου, τό, (ἀποῤῥαίνω) lavacrum, lustratio.

ἀποῤῥάξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, quod amputatum, seu avulsum est, cf. ἀποῤῥώξ.

ἀπόῤῥαξις, εως, ἡ, (ἀποῤῥήγνυμι) modus ludendi pila, quum fortiter solo illisa ei remittitur, qui emiserat.

ἀποῤῥαπίζω, (ῥαπίζω) os obturo, obstruo: colaphis retundo, abigo.

ἀποῤῥάπτω, f. ψω, (ῥάπτω) consuo, consuendo obstruo, sarcio.

ἀποῤῥαψῳδέω, f. ήσω, carmen recito, vel canto: recito, decanto.

ἀποῤῥέζω, (ῥέζω *irreg.*) sacra facio ab aliqua re, ut ἀποθύω vel ἀποσπένδω.

ἀποῤῥέμβομαι, (ῥέμβω) latius evagor, aberro.

ἀποῤῥευματίζω, (ῥευματίζω) rheumatismum s. gravedinem amoveo.

ἀποῤῥέω, f. εύσομαι, (ῥέω) effluo, defluo: emano, promano, profluo: elabor, fugio. ἀποῤῥέων, cujus mens quasi defluxit s. periit, mente privatus, mente carens.

ἀπόῤῥηγμα, ατος, τό, segmentum, fragmentum avulsum.

ἀποῤῥήγνυμι, f. ξω, (ῥήγνυμι) abrumpo, disrumpo, frango: divello: erumpo.

ἀποῤῥηθῆναι, inf. aor. 1. pass. ab. ἀπερῶ, quod vide.

ἀπόῤῥηκτος, ον, obruptus, fractus.

ἀπόῤῥημα, ατος, τό, (ἀπερῶ) interdictum.

ἀπόῤῥησις, εως, ἡ, interdictio, interdictum: renunciatio, abdicatio. 2) defatigatio.

ἀποῤῥήσσω, *Att.* ἀποῤῥήττω, f. ξω, idem quod ἀποῤῥήγνυμι, sed rarius.

ἀπόῤῥητος, ον, (ἀπερῶ) interdictus, vetitus: τὰ ἀπόῤῥητα, merces, quas exportare non licet. 2) non effabilis, inenarrabilis, quod dicere nefas; ῥητὰ καὶ ἀπόῤῥητα λέγειν, licita et illicita dicere: non divulgandus, secretus, arcanus: ἐν ἀποῤῥήτοις vel δι᾽ ἀποῤῥήτων, secreto, clam. cf. ἄῤῥητος.

ἀποῤῥήτως, *adv.* clam, secreto: ita, ut dici nequeat s. non debeat.

ἀποῤῥῑγέω, f. ήσω, (ῥιγέω) exhorreo, extimesco. pf. ἀπέῤῥῑγα.

ἀποῤῥιζόω, f. ώσω, (ῥιζόω) radicitus evello. 2) radices ago.

ἀποῤῥῑνάω, f. ήσω, (ῥινάω) lima aufero, limo.

ἀποῤῥίνημα, ατος, τό, limatura, retrimentum. (ῑ)

ἀποῤῥιπίζω, f. ίσω, (ῥιπίζω) flatu discutio, depello, abigo.

ἀποῤῥίπτω, f. ψω, (ῥίπτω, *irreg.*) abjicio, rejicio, projicio. 2) dicitur et ut *jacio*, ap. Lat. de maledicta in aliquem conferentibus. ἀποῤῥιμμένος, abjectus, despectus, spretus.

ἀποῤῥίψιμος, ον, rejiciendus.

ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, abjectio, projectio.

ἀποῤῥοή, ῆς, ἡ, (ἀποῤῥέω) profluvium, defluvium: effluxus, profluentia, emanatio: succus alicunde effluens.

ἀπόῤῥοια, ας, ἡ, i. q. ἀποῤῥοή.

ἀποῤῥοιβδέω, f. ήσω, (ῥοιβδέω) cum sonitu eructo, seu emitto.

ἀπόῤῥοος, ον, *contr. usitatius*, ἀπόῤῥους, ουν, (ἀποῤῥέω) profluens, manans, emanans.

ἀποῤῥοφάω, et ἀποῤῥοφέω, f. ήσω, (ῥοφάω, vel ῥοφέω) absorbeo, exhaurio. 2) degusto, praegusto.

ἀποῤῥύπτω, f. ψω, (ῥύπτω) abluo, sordibus expurgo, detergo.

ἀπόῤῥυσις, εως, ἡ, (ἀποῤῥύω) defluxus.

ἀπόῤῥυτος, ον, (ἀποῤῥύω) effluens, defluens.

ἀπόῤῥυψις, ἡ, (ἀποῤῥύπτω) purgatio a sordibus, detersio.

ἀποῤῥύω, f. ύσω, effluo, defluo, *poet.*

ἀποῤῥωγάς, άδος, ἡ, rupta, seu avulsa: praerupta: *fem.* ab ἀποῤῥώξ.

ἀποῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (ἀποῤῥήγνυμι) abruptus, praeruptus. 2) *Subst.* ἡ, fragmentum avulsum, pars, portio. Στυγὸς ὕδατος ἀποῤῥώξ, emanatio aquae Stygiae, Il. 2, 755. ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀποῤῥώξ, latex, Od. 9, 359. Sic etiam dicitur de progenie, Ar. Lys. 813. ἀποῤῥὼξ Ἐριννύων.

ἀπορύσσω, *Att.* ἀπορύττω, f. ξω, (ὀρύσσω) defodio.

ἀπορφανίζω, f. ίσω, (ὀρφανός) orbo, orphanum s. orbum reddo: separo ab aliquo, Aesch. Choe. 246.

ἀπόρφυρος, ον, (πορφύρα) nulla purpura insignis.

ἀπορχέομαι, f. ήσομαι, (ὀρχέομαι) saltando perdo. Herodot. 6, 129. conf. ἐξορχέομαι.

ἀπόρως, *adv.* perplexe: tenuiter.

ἆπος, εος, τό, Eur. Phoen. 858. explicatur κάματος, labor, defatigatio, lassitudo. Vide Schol. et Intpp. ad h. l.

ἀποσαλεύω, f. εύσω, e portu in altum provehor: in salo sto, jactis ancoris commoror, unde additur interdum ὑπ᾽ ἀγκυρῶν vel ἐπ᾽ ἀγκύραις: me stabilio. Etiam in *Med.*

ἀποσαρκόω, f. ώσω, (σαρκόω) in carnem concrescere facio. ἀποσαρκόομαι, in carnem concresco, in carnem vertor: 2) me totum carni dedo, carnis voluptates sector.

ἀποσαρόω, (σαρόω) verrendo aufero.

ἀποσάρωμα, τος, τό, (σαρόω) quod verrendo aufertur, purgamenta.

ἀποσάττω, ξω, (σάττω) depono clitellas, deonero.

ἀποσαφέω, f. ήσω, (σαφής) declaro, significo, ostendo, prodo, arguo, indico.

ἀποσβέννυμι, f. σβέσω, (σβέννυμι, *irreg.*) exstinguo, cessare facio. *Med.* exstinguor, morior. Ruhnk. Tim. p. 40. Sic etiam in aor. 2. et perf. act. vid. σβέννυμι.

ἀπόσεισις, εως, ἡ, excussio. 2) saltatio quaedam impudica. A seq.

ἀποσείω, f. είσω, (σείω) excutio, ejicio. *Med.* concutiendo a me repello, amolior, ablego, de medio tollo, *c. acc.*

ἀποσεμνόω, i. q. ἀποσεμνύνω.

ἀποσεμνύνω, (σεμνύνω) magnifice celebro. *Med.* jacto me, ostento, vendito, arrogans sum.

ἀποσεύω, (σεύω, *irreg.*) abigo, propello. *Med.* fugio, aufugio, Hom. aor. 2. ἀπεσσύμην, Hom. cf. ἀποσσύομαι.

ἀποσήθω, (σήθω) excutio, cribro.

ἀποσηκάζω, f. άσω, (σηκάζω) excludo, Nicet. ann. 8, 5.

ἀποσηκόω, f. ώσω, (σηκός) in stabulo includo, includo tamquam in stabulo.

ἀποσημαίνω, f. ανῶ, (σημαίνω) indico, significo, digitum intendo in aliquid, εἴς τι, Thuc. 2) signo quodam dissuadeo, *Med.* signo veritatem alicujus rei demonstro, Hdt. 9, 71. 3) proscribo, publico, Xen. h. gr. 2, 3, 15. 2, 4, 10.

ἀποσήπω, f. ψω, (σήπω) putrefacio. Perf. ἀποσέσηπα, *intr.* putridus sum.

ἀπόσηψις, εως, ἡ, putrefactio.

ἀποσίγησις, εως, ἡ, (σιγάω) reticentia, taciturnitas. (ῑ)

ἀποσιμόω, f. ώσω, simum reddo. 2) e loco cavo elevo: extollo, effero, produco. τὰς ναῦς, τὴν στρατιάν, naves, exercitum.

ἀποσιτέω, f. ήσω, (σιτέω) a cibo abstineo me.

ἀποσιτία, ας, ἡ, abstinentia a cibo, inedia: cibi fastidium.

ἀποσιτικός, ή, όν, abstinentiam a cibo inducens.

ἀπόσιτος, ον, a cibo abstinens, abhorrens a cibo.

ἀποσιωπάω, f. ήσω, sileo, taceo: conticesco, orationem abrumpo.

ἀποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia. 2) figura rhetorica. A praec.

ἀποσκάπτω, f. ψω, defodio, fodiendo detraho. 2) fossam ducendo iter impedio.

ἀποσκαρίζω, f. ίσω, (σκαρίζω) palpitans pedes in adversum jacto. 2) palpitans animam efflo. 3) cachinnum tollo.

ἀποσκεδάννυμι, f. σκεδάσω, (σκεδάννυμι, *irreg.*) dissipo, dispello; etiam *metaph.* e. g. ὕπνον.

ἀποσκεπάζω, (σκεπάζω) detego, retego, ἀποσκεπασμένα, detecta.

ἀποσκεπαρνισμός, οῦ, ὁ, (σκεπαρνίζω) fractura quaedam cranii.

ἀποσκέπτομαι, f. ψομαι, ex alto speculor.

ἀποσκέπω, detego, i. q. ἀποσκεπάζω.

ἀποσκευάζω, f. άσω, et ἀποσκευάζομαι, (σκευάζω) vasa aufero, colligo sarcinas: abjicio, depono, excutio: rejicio, repudio, non admitto: amolior, de medio submoveo: ablego, amando: tollo de medio, neco: demolior, everto: refuto, refello. 2) onus ventris depono, evacuo.

ἀποσκευή, ῆς, ἡ, vasa viatoria et sarcinae, supellex: impedimenta exercitus: 2) amolitio, sublatio de medio. 3) exoneratio alvi et ipse locus, ubi alvus exoneratur.

ἀπόσκημμα, ατος, τό, (ἀποσκήπτω) firmamentum, fulcimentum. 2) decubitus, id est, humor, qui relicta ea parte, quam infestabat, in aliam transit.

ἀποσκήμπτω, f. ψω, idem quod ἀποσκήπτω.

ἀπόσκηνος, ον, (σκηνή) semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens: procul ab alio habitans: non domesticus.

ἀποσκηνόω, f. ώσω, seorsum, seu longe remotum tabernaculum habeo: seorsum habito, τινός, ab aliquo. 2) tentorium moveo, LXX.

ἀποσκήπτω, f. ψω, (σκήπτω) cum impetu et violenter dejicio, fulminis instar, qui σκηπτός vocatur, demitto in aliquem, εἴς

τινα, cf. Valck. Eur. Hipp. 438. 2) *neutr.* cum vi dejicior, decido, ὀργαὶ εἰς σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς, Eur. Hipp. 438. evado, exitum habeo, ὡς φαῦλον ἀπέσκηψε τὸ ἐνύπνιον, infaustum eventum habuit somnium, Hdt.: de morbis, in aliam partem transeo, decumbo, v. ἀπόσκημμα et ἀπόσκηψις.

ἀποσκιάζω, f. άσω, obumbro. 2) umbram emitto.

ἀποσκίασμα, ατος, τό, (ἀποσκιάζω) obumbratio. 2) umbra.

ἀποσκιασμός, οῦ, ὁ, obumbratio. ἀποσκ. γνωμόνων, umbra temporis, index in horologio, Plut.

ἀποσκίδναμαι, (σκίδνημι) dissipor, Il. 23, 4.

ἀποσκίμπτω, (σκίμπτω) fulcio, adligo.

ἀποσκιῤῥόω, f. ώσω, (σκίῤῥος) in scirrhum induro, induro. ἀποσκιῤῥοῦσθαι, occallescere.

ἀποσκίῤῥωμα, ατος, τό, durities, quae in scirrhum abiit.

ἀποσκιρτάω, f. ήσω, resilio.

* ἀποσκλῆμαι, praes. *obsol.*, unde exstat fut. ἀποσκλήσομαι, aor. ἀπέσκλην, perf. ἀπέσκληκα, exaresco, vigorem amitto, obduresco tabesco, morior. cf. σκελέω, σκέλλω.

ἀπόσκληρος, ον, valde durus.

ἀποσκληρόω, f. ώσω, duro, induro, obduro. ἀποσκληροῦμαι, obduresco, induresco.

ἀποσκληρύνω, induro, praeduro: duriter habeo quem, LXX. ἀποσκληρύνομαι, induresco.

ἀποσκνιφόω, (σκνῖφος) obscurum reddo, obscuro, Empedocl.

ἀποσκολύπτω, f. ψω, decortico, excorio: detrunco, mutilo: circumcido.

ἀποσκοπεύω, f. εύσω, diligenter considero et intueor, contemplor.

ἀποσκοπέω, f. ήσω, ex alto prospicio, eminus contueor: custodio, observo, speculor. 2) respicio.

ἀποσκοπιάζω, i. q. ἀποσκοπέω.

ἀποσκόπιος, ον, a scopo aberrans, metam non attingens.

ἀπόσκοπος, ον, (σκόπος) eminus intuens. 2) a meta aberrans.

ἀποσκορακίζω, f. ίσω, ad corvos abire jubeo, contumeliose repello: in locum desertum amando: vilipendo, contemtui habeo.

ἀποσκορακισμός, οῦ, ὁ, amandatio alicujus in malam rem, contumeliosa repulsio, increpatio.

ἀποσκορπίζω, f. ίσω, dispergo.

ἀποσκοτίζω, f. ίσω, obtenebro, obscuro: 2) tenebras submoveo, corpus, quo obumbrabam aliquid, amoveo.

ἀποσκοτόω, f. ώσω, (σκότος) obtenebro, obscuro, tenebris obductum oculis eximo. 2) adumbro, picturam umbra decoro.

ἀποσκυβαλίζω, f. ίσω, rejicio, repudio, tamquam rem contemnendam, ut faeces.

ἀποσκυδμαίνω, (σκυδμαίνω) irascor, succenseo, τινί.

ἀποσκύζω, f. ύσω, frequentius in *Med.* i. q. ἀποσκυδμαίνω.

ἀποσκυθίζω, f. ίσω, (Σκυθίζω) Scythico more tondeo: contumeliosa tonsura illudo alicui.

ἀποσκυλάω, f. ήσω, depraedor, spolio.

ἀποσκυλεύω, f. εύσω, i. q. ἀποσκυλάω.

ἀπόσκωμμα, ατος, τό, dicterium mordax, irrisio per scomma. A seq.

ἀποσκώπτω, f. ψω, scommata jacio, scommate incesso, *c. acc.* vel εἴς τινα.

ἀποσμάω, f. ήσω, (σμάω, *irreg.*) detergo, abstergo.

ἀπόσμηγμα, ατος, τό, retrimentum.

ἀποσμήχω, f. ξω, (σμήχω) detergo.

ἀποσμικρόω, (σμικρός) i. q. ἀποσμικρύνω.

ἀποσμικρύνω, ad parvitatem redigo, extenuo, imminuo.

ἀποσμίλευμα, ατος, τό, segmentum scalpello factum, rasura, id quod scalpello deteritur, abraditur. (ῑ) A seq.

ἀποσμιλεύω, f. εύσω, scalpello amputo, seu reseco: scalpro purgo: polio: expolio.

ἀποσμύχω, f. ξω, (σμύχω, *irreg.*) igni caeco absumo: lenta tabe absumo: dolore occulto et diuturno conficio.

ἀποσοβέω, f. ήσω, (σοβέω) abigo, fugo, expello, arceo: perterrefacio: οὐκ ἀποσοβήσεις, sc. σεαυτόν, nonne statim abibis? Ar. A. 1263.

ἀποσόβησις, ιος, ἡ, abactio, propulsatio.

ἀποσοβητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀποσοβητής.

ἀποσοβητήριον, ου, τό, remedium mali, vim propulsandi habens.

ἀποσοβητής, οῦ, ὁ, propulsator, averruncus.

ἄποσος, ον, (πόσος) quantitatis expers.

ἀποσσοῦμαι, praes. pass. *syncop.* ab. ἀποσεύω, *abeo*, *aufugio*, ad quod pertinet *Lacon.* ἀπέσσουα, abiit, in epistola Laconica ap. Xen. h. gr. 1, 1, 23. nec non aor. ἀπεσσύμην et ἀπεσσύθην et perf. ἀπέσσυμαι.

ἀποσοφόω, (σοφόω) sapientem reddo. *Med.* sapiens fio.

ἀποσπάδιον, ου, τό, (ἀποσπάω) decerptum, lacinia avulsa.

ἀποσπάδιος, ον, vel ἀποσπαδία, avulsus, abreptus, λειμῶνος, a prato, Orph. hy. 18, 13.

ἀποσπάδων, οντος, ὁ, (σπάδων) cui testiculi sunt avulsi, vel exsecti.

ἀποσπάραγμα, τος, τό, pars rei avulsa, evulsio, laceratio.

ἀποσπαράσσω, lacerando avello.

ἀποσπαργανόω, f. ώσω, fascia exsolvo.

ἀποσπαρθάζω, (σπαίρω) palpito, vibro, pulso. Hippocr.

ἀποσπάς, άδος, ἡ, *fem.* ab ἀποσπάδιος, *inpr. substantive*, ramus avulsus, frons decerpta.

ἀπόσπασμα, ατος, τό, (ἀποσπάω) pars rei avulsa: avulsio, evulsio: lacinia, fragmentum.

ἀποσπασμάτιον, ου, τό, particula excerpta, seu avulsa. *Dimin.* ab ἀπόσπασμα.

ἀποσπασμός, οῦ, ὁ, evulsio.

ἀποσπάω, f. άσω (ᾰ), (σπάω) abstraho, avello ab aliqua re, inpr. uxorem ab aliquo: destringo, educo, *Med.* abeo, recedo, discedo, τινός, ab aliquo; studio abripior, quo sensu seriores etiam *activum*, omisso ἑαυτόν, usurpant. vid. Hemsterh. ad Luc. I. p. 306. Bip. Schneider Xen. An. 1, 5, 3.

ἀποσπείρω, (σπείρω) dissemino.

ἀποσπένδω, f. σπείσω, (σπένδω, *irreg.*) libo, effundo, delibo. 2) libationem finio, Antipho.

ἀποσπερμαίνω, (σπερμαίνω) semen jacio, effundo.

ἀποσπερματίζω, f. ίσω, semen emitto, semine genitali polluor.

ἀποσπεύδω, f. εύσω, (σπεύδω) ab aliqua re deterreo, dehortor: impedio aliquid, *c. acc.*

ἀποσπογγίζω, f. ίσω, spongia abstergo seu detergo.

ἀποσπόγγισμα, ατος, τό, purgamentum, sordes spongia detersae.

ἀποσποδέω, f. ήσω, (σποδέω) cinerem detergo: ictu decutio, τοὺς ὄνυχας, attero. Ar. Av. 8.

ἀπόσπονδος, ον, (σπονδή) alienus et excludendus a libationibus vel sacris: impius, profanus.

ἀπόσπορος, ον, (ἀποσπείρω) satus ab aliquo, ab aliquo oriundus, τινός.

ἀποσπουδάζω, f. άσω, studiosus alicujus rei esse desino: negligo, contemno, repudio, *c. gen.* 2) *act.* retineo ab aliqua re, dehortor.

ἀποσσεύω, *poet.* p. ἀποσεύω.

ἀπόσσυτος, ον, (ἀποσεύω) depulsus, abactus: fugiens, aufugiens.

ἀπόσταγμα, ατος, τό, (ἀποστάζω) liquor defluens: destillatio: stiria, stilla.

ἀποστᾰδά, *adv.* ab ἀφίστημι, eminus.

ἀποστᾰδόν, *adv.* idem et ab eodem.

ἀποστάζω, f. ξω, (στάζω) destillo, stillatim fundo.

ἀποσταθμάω, fut. ήσω, dependo, expensum trado.

ἀποστάλαγμα, τος, τό, idem quod ἀπόσταγμα.

ἀποσταλάζω, destillo.

ἀποσταλάω, idem.

ἀπόσταξις, ιος, ἡ, destillatio.

ἀπόσταλσις, ἡ, (ἀποστέλλω) dimissio, emissio.

ἀποστασία, ας, ἡ, (ἀπόστασις) defectio, discessio, dissidium, Gl. Vet.

ἀποστάσιον, ου, τό, repudium, divortium. Apud probatos auctores non invenitur, nisi in genitivo, α' ἀποστασίου βιβλίον, libellus repudii. *b*) ἀποστασίου δίκη, actio in libertum, qui justum dominum dereliquisse reus agitur: vel in civem, qui patriam periculis laborantem reliquisse accusatur, Harpocr. s. v.

ἀπόστασις, ιος, ἡ, (ἀφίστημι) abscessio, defectio, rebellio, segregatio, abitus, dissidium, praevaricatio. 2) distantia, intervallum. 3) venditio per libram.

ἀποστατέον, desistendum est, ab ἀφίσταμαι.

ἀποστατέω, f. ήσω, (ἀποστάτης) non adsum, non praesto sum. 2) discedo, deficio, desero, *c. gen.*

ἀποστατήρ, ῆρος, ὁ, (ἀφίσταμαι) qui deficit, qui secessionem facit. 2) qui dependit, judicat.

ἀποστάτης, ου, ὁ, transfuga, desertor: rebellis: religionis christianae desertor.

ἀποστατικός, ή, όν, rebellis, contumax: suppuratorius.

ἀποστατίς, ιδος, ἡ, rebellis, defectrix.

ἀποσταυρόω, f. ώσω, vallis, seu palis ligneis in terram defixis munio, seu cingo: secludo. 2) adfigo cruci.

ἀποσταφιδόω, f. ώσω, (σταφίς) in uvam passam converto, seu muto.

ἀποσταχυόω, (στάχυς) spicas ago, de segete, Geopon.

ἀποστεγάζω, f. άσω, detego, tectum demolior. 2) tego, operio undique.

ἀποστέγασμα, ατος, τό, (ἀποστεγάζω) tegmen, operculum. 2) protectio.

ἀποστεγνόω, f. ώσω, tego,

ἀποστέγω, f. ξω, (στέγω) tego, tegmine contineo, intus coerceo, cohibeo: arceo, inhibeo, propulso.

ἀποστείβω, (στείβω) abeo.

ἀποστεινόω, *poet.* p. ἀποστενόω.

ἀποστείχω, f. ξω, (στείχω) abeo, disce

do: inpr. domum abeo, redeo, Hom. aor. 2. ἀπέστιχον.

ἀποστέλλω, f. ελῶ, (στέλλω) dimitto, amando, ablego: mitto cum mandatis, legatum mitto: comitor; vi submoveo, expello, γῆς, a terra, Eur. Med. 284. *Med.* abeo, proficiscor, χθονός, Eur. Suppl. 598.

ἀποστενόω, f. ώσω, angustum reddo.

ἀποστενωτικός, ή, όν, ad brevitatem, in pauca verba redigens sententiam.

ἀποστεπτικός, ή, όν, (ἀποστέφω) pertinens ad ademtionem coronae.

ἀποστέργω, f. ξω, ejicio ex animo amorem, amare desino, adspernor, τί Aesch. Ag. 510. 2) anstineo, tolero, Suid.

ἀποστερεόω, i. q. στερεόω.

ἀποστερέω, in praes. usitatius ἀποστέρομαι, (στερέω) privo, inpr. abnego alicui debita, fraudo, defraudo, damno adficio, τινά τι et τινά τινος. cf. ἀφαιρέομαι. 2) imperf. ἀποστερεῖ με, mihi deest, deficit me.

ἀποστέρησις, εως, ἡ, privatio, defraudatio.

ἀποστερητής, οῦ, ὁ, fraudator, fraudulentus, infitiator.

ἀποστερητίς, ίδος, ἡ, fraudatrix: *fem.* praec.

ἀποστερητικός, ή, όν, ad fraudandum valens.

ἀποστερητρίς, ίδος, ἡ, i. q. ἀποστερητίς.

ἀποστερίζω, i. q. ἀποστερέω, aufero, Hippocr.

ἀποστερίσκω, i. q. ἀποστερέω.

ἀποστεφανόω, f. ώσω, corona privo. *Med.* coronam depono.

ἀποστέφω, fut. ψω, idem.

ἀποστηθίζω, fut. ίσω, (στῆθος) ex pectore depromo, aut eloquor, memoriter recito.

ἀπόστημα, ατος, τό, (ἀφίστημι) spatium et intervallum, quo absistimus: locus remotior ac secretior. 2) abscessus, vomica, ulcus, ap. medicos.

ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu, seu apostemate laborat.

ἀποστηματικός, ή, όν, separativus.

ἀποστημάτιον, ου, τό, parvum apostema, parvus abscessus, *Dimin.* ab ἀπόστημα.

ἀποστηματίας, ίου, ιας, apostemate laborans.

ἀποστηματώδης, ες, apostematis, seu abscessus naturam habens.

ἀποστήριγμα, ατος, τό, fulcrum. 2) i. q. ἀπόσκηψις, ap. medicos.

ἀποστηρίζω, f. ξω, fulcio, sustento. 2) i. q. ἀποσκήπτω, ap. medicos.

ἀποστήριξις, εως, ἡ, fulture. 2) i. q. ἀπόσκηψις, ap. medicos.

ἀποστιβής, ές, (στίβος) e via decedens.

ἀποστιλβόω, splendidum reddo.

ἀποστίλβω, fut. ψω, splendeo, niteo, rutilo, illustro, splendorem emitto, renideo, ἀλείφατος, ab oleo, Od. 3, 408.

ἀπόστιλψις, εως, ὁ, splendor repercussus, s. e repercussione.

ἀποστλεγγίζω, destringo, abrado strigile.

ἀποστλέγγισμα, ατος, τό, strigmentum. A praec.

ἀποστολεύς, έως, ὁ, (ἀποστέλλω) qui classi praeest, rei nauticae praefectus, ap. Athenienses.

ἀποστολή, ῆς, ἡ, missio: dimissio: emissio: expeditio, profectio navis, ap. Eccl. munus apostolicum.

ἀποστολικός, ή, όν, ad dimissionem pertinens, nuncium decens; ap. scriptores eccl., apostolicus, ab apostolis profectus.

ἀποστολιμαῖος, αία, αῖον, missitius, emissitius.

ἀπόστολος, ου, (ἀποστέλλω) missus, qui huc illucve mitti solet, emissus, dimissus. Subst. ὁ, nuncius, legatus, Hdt. qui cum mandatis ab aliquo mittitur, qui proficiscitur, inpr. navi, τριήρεϊ ἀπόστολος, Hdt. 5, 38. *hinc.* ap. seriores imperator classis maritimae. In sacris literis ἀπόστολοι κατ' ἐξοχὴν vocantur legati Christi, quos jussit toto orbe terrarum docere Evangelium. 2) ὁ ἀπόστολος, i. q. στόλος, classis instructa, adparatus classium et expeditio maritima, classis: expeditio copiarum terrestrium, coloniae amissio. 3) τὸ ἀπόστολον, sc. πλοῖον, navis vectoria, v. Ruhnk. p. 43.

ἀποστοματίζω, f. ίσω, (στόμα) i. q. ἀπὸ στόματος, ἀπὸ μνήμης λέγειν, memoriter recito, refero: dicitur in primis de magistris, qui μαθήματα discipulis memoriter recitabant, donec hi quoque memoria tenerent, Plato. cf. Ruhnk. Tim. p. 43. sq. 2) adlicio ad loquendum, τινά, Lucas 11, 53. 3) respondeo, Plut.

ἀποστομίζω, fut. ίσω, idem quod ἀποστοματίζω. 2) frequenter interrogo et perplexum reddo, sive illaqueo. 3) os obstruo. 4) aciem retundo, hebeto.

ἀποστομόω, f. ώσω, os obturo, os occludo. 2) aciem hebeto. 3) ore facto aperio.

ἀποστόμωσις, εως, ἡ, apertio facto ostio: apertura, patefactio. 2) oris occlusio.

ἀπόστοργος, ον, (στοργή) amoris expers, inimicus.

ἀποστραγγαλίζω, strangulando enneco.

ἀποστρακίζω, f. ίσω, (ὀστρακίζω) testulis in urnam conjectis damno, relego.

ἀποστρακόω, f. ώσω, (ὀστρακόω) in testam muto, induro in testae modum.

ἀποστρατεία, ας, ἡ, detrectatio militiae: occurrit tantum in formula ἀποστρατείας δίκη, Thuc. 5, 60.

ἀποστρατεύω, f. εύσω, dimittor a militia, exauctoror. *Usitatius* in *Med.* ἀποστρατεύομαι, emereor. ἀποστρατευσάμενος, emeritus.

ἀποστράτηγος, ου, ὁ, dux exauctoratus, imperatoris vel ducis loco motus.

ἀποστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo, castris motis revertor. 2) castra pono intervallo aliquo ab altero, *c. gen.* Xen.

ἀποστρεβλόω, f. ώσω, torqueo, vexo.

ἀποστρέφω, f. ψω, everto, avoco: obverto, perverto: retro ago, retro flecto: converto: *intr.* discedo alio iter flecto. ἀποστρέφομαι, devertor, avertor: aversor, abhorresco, fastidio, *c. gen.*

ἀποστροφή, ῆς, ἡ, aversio, aversatio. 2) perfugium, receptus, unde v. c. ἀποστροφὴ τοῦ βίου, subsidium vitae tollerendae: effugium. 3) depulsio, purgatio. 4) figura rhetorica. A praec.

ἀποστροφία, ας, ἡ, cognomen Veneris homines ab incesta libidine avertentis.

ἀπόστροφος, ον, aversus, qui vertit tergum, abhorrens. *subst.* ἡ, literae abjectae nota, apostrophus.

ἀποστρώννυμι, f. στρώσω, (στρώννυμι, *irreg.*) desterno, detraho s. demo clitellas.

ἀποστυγέω, (στυγέω, *irreg.*) abhorreo, aversor, odi.

ἀποστυπάζω, f. άσω, (στυπάζω) vectibus abigo, Archil.

ἀποστυφελίζω, f. ξω, depello, deturbo, τινά τινος, Il.

ἀποστύφω, f. ψω, adstringo: hebeto, Schaef. ad Gregor. p. 42. ((ῡ)

ἀποσυκάζω, f. άσω, ficus decerpo. 2) exploro more eorum, qui ficus carpunt. 3) ficus comedo.

ἀποσυλάω, f. ήσω, spolio, depraedor, depeculor, spoliando aufero, eripio, expilo.

ἀποσυμβαίνω, *oppos.* verbi συμβαίνω.

ἀποσυμβολάω, (συμβολή) concurro, occurro, *dub.*

ἀποσυμβουλεύω, f. εύσω, dehortor, dissuadeo.

ἀποσυνάγω, disgrego, dispello, LXX.

ἀποσυνάγωγος, ον, (συναγωγή) synagoga motus, cui interdictum est synagoga.

ἀποσύναξος, ον, idem; cui synaxi, seu sacrae coenae communione interdictum est.

ἀποσυνεργέω, *oppos.* verbi συνεργέω.

ἀποσυριγγόω, f. ώσω, in fistulam converto. ἀποσυριγγοῦσθαι, in fistulam verti.

ἀποσυρίζω, f. ξω, (συρίζω) sibilo], cum sibilo emitto: exsibilo.

ἀποσυρίσσω, *att.* ἀποσυρίττω, f. ίξω, exsibilo, sibilis ejicio.

ἀπόσυρμα, ατος, τό, id, quod detractum, seu abrasum est, frustum alicunde abrasum, evulsum, excussum: locus desquamatus. A seq.

ἀποσύρω, (σύρω) detraho, abstraho, subtraho, dejicio, subduco. ἀποσύρεσθαι, praecipitem trahi sc. ab aliis ruentibus. (ῡ)

ἀποσυσκευάζω, compilo.

ἀποσυσσιτέω, desum sodalitati, absum a sodalitio seu convivio communi.

ἀποσύστασις, εως, ἡ, destructio.

ἀπόσφαγμα, ατος, τό, faeculentum, quod per colum transmissum est, Hippocr. 2) cruor jugulati animalis. A seq.

ἀποσφάζω, s. ἀποσφάττω, f. ξω, (σφάττω, sive σφάζω) jugulo, macto: interficio, eneco.

ἀποσφαιρίζω, f. ίσω, ejaculor et repello pilam. 2) retorqueo et ralido in modum pilae.

ἀποσφαίρισις, εως, ὁ, excussio. A pr.

ἀποσφαιρόω, in globi formam redigo.

ἀποσφακελίζω, f. ίσω, infestor s. laboro σφακέλῳ, sive membri inflammationem passi mortificatione. 2) σφάκελον induco. 3) debilito, putrefacio.

ἀποσφακέλισις, εως, ἡ, inflammatio membri alicujus torporem adferens. A praec.

ἀποσφακελισμός, οῦ, ὁ, i. q. ἀποσφακέλισις.

ἀποσφάλλω, aor. 2. ἀπέσφηλα, (σφάλλω) a via aberrare facio, in errorem induco, passu mido, subverto: facio excidere ab incepto, impedio ἀποσφάλλω τινὰ πόνου, facio ut quis frustra laboret, Il. 3, 567. *Med.* non adsequor, frustra sum, excido spe et conatu *c. gen.* ἀποσφάλλομαι φρενῶν, mente aberro, Solon.

ἀποσφαλμάω, collabor, concido.

ἀποσφάξ, άγος, ὁ, ἡ, excelsum praecipitium, praecipitium in rupibus a se divulsis. A seq.

ἀποσφάττω, f. ξω, idem quod ἀποσφάζω.

ἀποσφενδονάω, f. ἀποσφενδονέω, f. ήσω, funda torqueo, funda tortum emitto.

ἀποσφενδόνητος, ον, funda emissus: funda repulsus. A praec.

ἀποσφενδονίζω, idem quod ἀποσφενδονάω.

ἀποσφηκόω, (σφηκόω) solvo vincula, Nonn.

ἀποσφηνόω, in cunei formam redigo.

ἀποσφίγγω, f. γξω, (σφίγγω) stringo, adstringo, comprimo, coercto, restringo.

ἀπόσφιγξις, εως, ἡ, constrictio. A praec.

ἀποσφραγίζω, f. ίσω, resigno. 2) signo, obsigno. *Ion.* ἀποσφρηγίζω.

ἀποσφράγισμα, ατος τό, signaculum, sigillum. (ᾱ)

ἀποσφραγιστής, οῦ, ὁ, resignator, Gl. Vet.

ἀποσφραίνομαι, f. φρήσομαι, (ὀσφραίνομαι, *irreg.*) redoleo aliquid, τινός. *Act.* γλήχωνι αὐτὸν ἀποσφραίνει, odoratur pulegium, Lucill. 98.

ἀποσχάζω, f. άσω, sacrifico, venam aperio.

ἀποσχαλιδόω, (σχαλίς) plagas erigo, et furcis fulcio.

ἀποσχαλίδωμα, τος, τό, furculae, quibus attollantur retia, Xen.

ἀποσχάω, idem quod ἀποσχάζω.

ἀποσχεδιάζω, f. άσω, ex tempore dico: temere et inconsulte ago: temere confingo.

ἀποσχεῖν, inf. aor. act. ab. ἀπέχω.

ἀποσχέσθαι, inf. aor. med. ab ἀπέχω, Od.

ἀπόσχεσις, εως, ἡ, (ἀπέχω) abstinentia, temperantia.

ἀποσχήσω, fut. ab ἀπέχω.

ἀποσχηματίζω, (σχηματίζω) formo, transformo, εἰς ζῶα, epist. Socr. 28.

ἀποσχίζω, f. ίσω, abscindo, reseco, fissu avello: separo.

ἀπόσχις, ιδος, ἡ, propago, Hippocr. A praec.

ἀπόσχισις, εως, ἡ, abscissio, avulsio, quae scindendo, aut findendo fit.

ἀπόσχισμα, ατος, τό, abscissum, avulsum.

ἀποσχιστής, οῦ, ὁ, diremtor.

ἀποσχοινίζω, f. ίσω, fune circumscriptum sejungo, separo.

ἀποσχολάζω, f. άσω, vaco rei alicui, *c. dat.* 2) ἔν τινι, recreor aliqua re.

ἀπόσχολος, ον, (σχολή) nulli scholae addictus.

ἀποσώζω, f. ώσω, (σώζω, *irreg.*) salvum deduco aliquem aliquo. 2) servo, sanitati restituo.

ἀποσωρεύω, f. εύσω, cumulum destruo.

ἀποταγή, ῆς, ἡ, (ἀποτάττω) renunciatio.

ἀπόταγμα, τος, τό, interdictum.

ἀποτάδην, *adv.* (ἀποτείνω) extente: plene.

ἀποτακτιστής, οῦ, ὁ, qui renunciat alicui rei, Julian.

ἀπότακτος, ον, (ἀποτάττω) ad certum usum sepositus. 2) ordinatus, demensus; *de cibo.*

ἀποταμιεύω, f. εύσω, frequentius *Med.* ἀποταμιεύομαι, repono, recondo.

ἀποταμνω, *Ionice.* pro ἀποτέμνω, in praes. et imperf.

ἀπόταξις, εως, ἡ, (ἀποτάσσω) renunciatio. 2) separatio et divisio civium in classes ad censum instituendum.

ἀπότασις, εως, ἡ, (ἀποτείνω) extensio. 2) consilium, propositum, argumentum, materia tractanda.

ἀποτάσσω, *att.* ἀποτάττω, f. άξω, colloco certo in loco, sepono, secerno, dispono; centurio, in stationibus certis pono, locum adsigno in acie: destino, despondeo. ἀποτάττομαι, *c. dat.*, do mandata, renuncio, jubeo valere, a me submoveo, abstineo: vale dico, de abeunte.

ἀπόταυρος, ον, tauro carens.

ἀποταυρόω, fut. ώσω, taurum facio. ἀποταυρόομαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor.

ἀπόταφος, ον, privatus sepulcro, seorsum sepultus.

ἀποτάφρευσις, εως, ἡ, circumvallandi actio, circumvallatio. A seq.

ἀποταφρεύω, f. εύσω, circumdo fossa, muro includo, murum duco, circumvallo, munio: fossa ducenda intercludo aliis aditum.

ἀποτεθνεώς, part. perf. *Ion.* ab ἀποθνήσκω, Il.

ἀποτείνω, (τείνω) extendo, produco in longum, sermonem, v. c. convivium, orationem: ἀπέτεινον μαχόμενοι, pugnam continuabant, Plut. 2) intendo, intentum reddo: ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς ap. Luc. vocantur artificia accurate lineis distincta. 3) *intr.* contendo, celeriter procedo, suppl. ὁδόν. *Med.* contendo, magna contentione et studio ago; ὑπέρ τινος, contendo de aliqua re, i. e. certo, pugno: πρός τινα, invehor in aliquem.

ἀποτειχίζω, (τειχίζω) muro obstruo, muro intersepio: muro arceo, exitu vel aditu, muro interjecto disjungo, muniendo viam occludo, vallum condo adversus aliquem, urbem circumvallo. 2) murum destruo, *oppos.* περιτειχίζω, Polyaen. 2, 3, 5,

ἀποτείχισις, εως, ἡ obstructio per murum praeductum. 2) murorum destructio. A praec.

ἀποτείχισμα, ατος, τό, murus circumductus ad obstruendum munimentum loci. Ab eodem.

ἀποτειχισμός, οῦ, ὁ, obstructio; quae fit muro circumducto: circumvallatio, munitio.

ἀποτεκμαίρομαι, (τεκμαίρω) judico, colligo argumentando.

ἀποτεκνόω, liberis orbo.

ἀποτέλεια, ων, οἱ, magistratus, ap. Polyb. οἱ ἀπὸ τέλους, homines ex ordine, scil. amplissimo.

ἀποτελειόω, perficio. 2) consecro, initio.

ἀποτέλεσμα, ατος, τό, (ἀποτελέω) effectio, effectus, opus v. c. artis. 2) effectus stellarum. 3) eventus.

ἀποτελεσματικός, ή, όν, effectum habens; unde ἡ ἀποτελεσματική, sc. τέχνη, scientia docens ἀποτελέσματα, inprimis, ars auguralis.

ἀποτελεσματικῶς, *adv.* effective, cum vi efficiendi.

ἀποτελεστικός, ή, όν, efficiendi vim habens.

ἀποτελευτάω, f. ήσω, finem do, termino. 2) finem habeo, desino.

ἀποτελεύτησις, εως, ἡ, finis, determinatio.

ἀποτελέω, f. έσω, efficio, perficio, perago, praesto: consummo: persolvo.

ἀποτέμνω, f. εμῶ, (τέμνω, *irreg.*) abscindo, deseco, recido, reseco.

ἀπότεξις, εως, ἡ, (ἀποτίκτω) partus.

ἀποτερματίζω, f. ίσω, definio, determino. 2) extermino, excludo.

ἀποτερματισμός, οῦ, ὁ, definitio, determinatio, descriptio. A praec.

ἀποτερμίζω, fut. ίσω, (τέρμα) finio, definio. *dub.*

ἀπότευγμα, ατος, τό, (ἀποτυγχάνω) res, quae male et praeter animi sententiam successit: damnum.

ἀποτευκτικός, ή, όν, qui solet aberrare et frustrari.

ἀπότευξις, εως, ἡ, repulsa, sinister et infelix successus: offensatio. Ab eod.

ἀποτεφρόω, f. ώσω, (τεφρόω) in cinerem redigo.

ἀποτηγανίζω, f. ίσω, e sartagine comedo. 2) frigo.

ἀποτήκω, f. ξω, (τήκω) liquo. 2) macero, tabefacio, consumo.

ἀποτῆλε, *adv.* (τῆλε) procul.

ἀποτηλίτης, ου, ὁ, qui procul abest.

ἀποτηλόθι, *adv.* (τηλόθι) procul.

ἀποτηλοῦ, *adv.* (τηλοῦ) procul, Od. 9, 117.

ἀπότηξις, εως, ἡ, (ἀποτήκω) destillatio, quae fit humore liquefacto.

ἀποτηρέω, (τηρέω) exspecto dum, Diod.

ἀποτίβατος, ον, *Dor.* p. ἀπρόσβατος.

ἀποτίθημι, f. ἀποθήσω, (τίθημι) depono, sepono ad usus futuros, repono. ἀποτίθεμαι, omitto, depono, recondo.

ἀποτίκτω, f. τέξω, (τίκτω, *irreg.*) partum emitto. 2) gigno.

ἀποτίλλω, (τίλλω) evello, revello.

ἀπότιλμα, ατος, τό, quod avulsum est, seu vellendo abstractum. A praec.

ἀποτιμάω, f. ήσω, (τιμάω) non honoro, contemno. Hom. h. Merc. 35. 2) aestimo, *inpr.* in jure Attico, pignus conductionis do; at ἀποτιμάομαι, pignus ejusmodi accipio.

ἀποτίμημα, ατος, τό, id quod aestimatum est; pignus, quod dotis loco datur, pignus, quod dat, qui domum pupilli ab Archonte conducit. (ῑ) A praec.

ἀποτίμησις, εως, ἡ, descriptio, census, aestimatio: vectigal, tributum. (ῑ) Ab eodem.

ἀποτιμητής, οῦ, ὁ, qui pignus conductionis certo pretio aestimatum accipit: censor.

ἀπότιμος, ον, (τιμή) honore carens, inhonoratus. 2) oppigneratus.

ἀποτίναγμα, ατος, τό, quod decutitur, seu excutitur. A seq.

ἀποτινάσσω, *Att.* ἀποτινάττω, f. ξω, (τινάσσω) excutio, decutio.

ἀποτίνυμαι, (τίνυμαι) poenam sumo, τινά τινος, ab aliquo alicujus rei caussa, Od. 2, 73. *poet.* pro ἀποτίνω, quod vide. (ι longum ap. Epicos, breve ap. Att.)

ἀποτινύω, i. q. ἀποτίνω, (ῑ Ep., ĭ Att.)

ἀποτίνω, f. ίσω, *poet.* ἀποτίω, ἀποτινύω, ἀποτίνυμι, (τίνω, *irreg.*) rependo, debitum reddo: luo: persolvo, restituo pretium, τινί τι, Il. 3, 286. 8, 286. τινί, compenso aliqua re, τινός, compenso aliquid. *Med.* poenam sumo: ulciscor: βίας τινί, violentiae poenam ab aliquo exigo, Od. 3, 216. τινά, vindictam sumo ab aliquo, Od. 23, 386. ποινήν, Od. 23, 312. (ῑ Ep., ĭ Att.)

ἀπότισις, εως, ἡ, poena, restitutio, redhibitio.

ἀπότιτθος, ον, (τίτθη) e matris uberibus amotus.

ἀποτίω, *poet.* pro ἀποτίνω, in praes. et imperf.

ἀπότμημα, τος, τό, (τέμνω) segmentum.

ἀποτμηματίζω, in segmenta divido, Nicet. ann. 7, 7.

ἀπότμηγμα, ατος, τό, segmentum.

ἀποτμήγω, f. ξω, (τμήγω, *irreg.*) abscindo.

ἀποτμήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus.

ἀπότμηξις, εως, ἡ, profectio, abscissio.

ἄποτμος, ον, (πότμος) miser, infelix.

ἀπότοκος, ον, (ἀποτίκτω) enascens, enatus.

ἀποτολμάω, f. ήσω, confidenter audeo, confidenter adgredior, audeo.

ἀπότολμος, ον, i. q. ἄτολμος.

ἀποτομάς, άδος, ἡ, (ἀποτέμνω) abrupta, abscissa, *fem.* ab ἀπότομος. 2) sc. γῆ, terrae portio victoribus in certaminibus publicis dari solita.

ἀποτομεύς, έως, ὁ, abscissor. Ab eod.

ἀποτομή, ῆς, ἡ, abscissio, scissura, prosectio: sectio, v. c. viarum, ut in bivio etc.: separatio, divisio.

ἀποτομία, ας, ἡ, (ἀποτέμνω) abscissio, incisio. 2) severitas nimia, qua res omnes ad vivum resecantur: crudelitas: temeritas, severitas, acerbitas.

ἀπότομος, ον, abscissus, abruptus, praeruptus. 2) durus, rigidus, severus, inexorabilis, crudelis, immanis, acerbus. 3) separatus, per se spectatus.

ἀποτόμως, *adv.* abscisse, abrupte: severe, rigide: plane, praecise, temere: omnino.

ἀποτοξεύω, f. εύσω, sagitta adpeto. 2) sagitta arceo, propulso.

ἀποτορνεύω, f. εύσω, (τορνεύω) detorno: expolio, elaboro, exorno: in orbem redigo.

ἄποτος, ον, (πίνω) qui sine potu vivit. 2) ad potandum non idoneus.

ἀποτραγεῖν, inf. aor. 2. ab ἀποτρώγω.

ἀποτράγημα, ατος, τό, cibi reliquiae.

ἀποτραχηλίζω, f. ίσω, (τράχηλος) strangulo, frango collum: decollo, detrunco.

ἀποτρᾱχύνω, (τραχύνω) exaspero: τὸ ἀποτραχυνόμενον, asperitas.

ἀποτρεπτικός, ή, όν (ἀποτρέπω) avertendi, sive depellendi vim habens: dissuasorius, dehortatorius.

ἀπότρεπτος, ον, detestabilis, detestandus.

ἀποτρέπω, f. ψω, (τρέπω, *irreg.*) averto, λαόν, facio ut exercitus retrocedat: avoco, revoco, deterreo, dehortor, τινά τινος, aliquem ab aliqua re. *Med.* pedem averto, retro me converto, a via coepta deflecto: aversor, repudio, repello, *c. accus.* ἀποτετραμμένος, alienus ab aliqua re: οὐκ ἀποτετραμμένος, non alienus, immo cupiens aliquid facere.

ἀποτρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, *irreg.*) nutrio ab aliqua re.

ἀποτρέχω, aor. 2. ἀπέδραμον, f. ἀποδραμοῦμαι, (τρέχω, *irreg.*) currendo abeo, recurro, revertor: certo cum aliquo currendo. 2) *metaph.* exire, prodire, exitum s. eventum habere.

ἀπότρεψις, εως, ἡ, (ἀποτρέπω) aversio.

ἀποτριάζω, i. q. τριάζω, tres ictus infligo: vinco, supero; triumphum cano.

ἀποτριαδίζω, idem. Sch. Aesch. Ag. 179. *dub.*

ἀποτριάσσω, f. άξω, idem quod ἀποτριάζω.

ἀποτρῐβή, ῆς, ἡ, attritus, detrimentum. A seq.

ἀποτρίβω, f. ψω, (τρίβω) detero, attero, contero: aboleo, expello: frictu, seu tritu abstergo. ἀποτρίβομαι, detergo, diluo: submoveo, amolior: deflecto: impedio. (ῑ)

ἀπότριμμα, ατος, τό, quod deterendo decidit, ramentum deterendo detractum: retrimentum, recrementum. A praec.

ἀποτριτόω, f. ώσω, ad tertiam partem redigo, decoquo.

ἀπότριχες, ων, οἱ καὶ αἱ, impuberes, *plur.* ab ἀπ. θρίξ.

ἀποτριχόω, (τριχόω) pilos avello.

ἀπότριψις, εως, ἡ, (ἀποτρίβω) detersio, tritura, Philos. Suid. Phav.

ἀποτροπάδην, *adv.* (ἀποτρέπω) se avertendo.

ἀποτρόπαιος, ον, (ἀποτροπή) malorum depulsor, averruncus. 2) averruncandus, abominandus, odio dignus.

ἀποτροπάομαι, *poet.* p. ἀποτρέπω, aversor, declino. Phocyl. 125. A seq.

ἀποτροπή, ῆς, ἡ, (ἀποτρέπω) aversio: amolitio, depulsio: dehortatio, dissuasio.

ἀποτροπία, ας, ἡ, *poet.* p. ἀποτροπή.

ἀποτροπιάζω, i. q. ἀποτρέπω, pro piaculo expio. ἀποτροπιάζομαι, fut. άσομαι, aversor, abominor, odio prosequor: placo, expio.

ἀποτροπίασμα, ατος, τό, sacrificium, quod fit malorum avertendorum caussa, expiatio. A praec.

ἀποτροπιασμός, οῦ, ὁ, amolitio irae deorum: aversatio. Ab eodem.

ἀποτρόπιος, ον, avertendi vim habens.

ἀπότροπος, ον, (ἀποτρέπω) aversandus, abominandus, refugiendus. 2) separatus ac quasi exterminatus. 3) depulsor mali, averruncus.

ἀποτροφή, ῆς, ἡ, (τρέφω) cibus, alimentum. Dionys. Halic. Ant. 7, 28. Luc. dial. meretr. 6.

ἀπότροφος, ον, (τρέφω) qui procul a parentibus nutritus fuit: peregrinus.

ἀποτρῡγάω, f. ήσω, vindemio.

ἀποτρῡχόω, i. q. ἀποτρύχω.

ἀποτρύχω, f. ξω, (τρύχω) attero. consumo, exhaurio. (ῡ)

ἀποτρύω, f. ύσω, (τρύω) detero, attero: defatigo, conficio laboribus. 2) defatigatus abjicio, Soph. Tr. 124 ἐλπίδα. (ῡ)

ἀποτρώγω, f. ξομαι, at (τρώγω, *irreg.*) abedo, avello morso.

ἀπότρωκτος, ον, demorsus, resectus: grammatici de apocope dicunt.

ἀποτρωπάω, *poet.* et *Ion.* pro ἀποτρέπω, Hom.

ἀποτυγχάνω, f. τεύξομαι, (τυγχάνω, *irreg*) aberro, non adsequor, *c. gen.*: decipior: perdo, amitto, excido spe. ἀποτυγχάνει, non ex voto succedit, praeter spem evenit. 2) infeliciter rem gero, repulsam fero: infelix sum in re aliqua. *c. dat.* – Iisdem significationibus adhibetur etiam *Med.*

ἀποτυκίζω, i. q. ἀποτυχίζω.

ἀποτῡλόω, f. ώσω, callum obduco. ἀποτυλοῦμαι, occalleo, callesco.

ἀποτυμπανίζω, f. ίσω, fustibus concido. 2) fidiculis extendo. 3) crudeliter interficio.

ἀποτῡπόω, fut. ώσω, effingo, exprimo, *Med.* exprimo, imitor, Plat. Tim. p. 39. E.

ἀποτύπτω, (τύπτω, *irreg.*) verberare desino. *Med.* verberare me desino, plangere desino.

ἀποτύπωμα, ατος, τό, (ἀποτυπόω) effigies expressa ex exemplari.

ἀποτύπωσις, εως, ἡ, expressio, affictio.

ἀποτυφλόω, f. ώσω, (τυφλόω) excaeco. 2) obturo sc. fontem, fenestram.

ἀποτύφλωσις, εως, ἡ, caecitas: obcaecatio.

ἀποτύχημα, ατος, τό, (ἀποτυγχάνω) infortunium, frustratio.

ἀποτυχία, ας, ἡ, spei frustratio, infortunium. Ab eod.

ἀποτυχίζω, (τυχίζω) a lapide assulas et caementa malleo rostrato decutio ad eum complanandum.

ἀποτυχόντως, *adv.* (ἀποτυγχάνω) praeter spem, praeter votum.

ἀπουλόω, f. ώσω, (οὐλόω) cicatrice obduco.

ἀπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio. A praec.

ἀπουλωτικός, ή, όν, cui vis inest cicatricem inducendi.

ἀπουρᾱγέω, f. ήσω, (οὐραγέω) extremum agmen duco, agmen claudo, τινί.

ἀπουρανόθεν, *adv.* caelitus, f. l. pro ἀπ' οὐρανόθεν.

ἀπούρας, part. aor. 1. ab ἀπαυράω, aufero, τί τινος et τί τινι, Hom. Pind. ἀπουράμενος, part. aor. 1. med. significatione *passiva* invenitur Hes. sc. 173.

ἀπουρέω, f. ήσω, (οὐρέω) cum urina excerno.

ἀπουρίζω, f. ίσω, Il. 22, 489. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας, quod alii *Ion.* putant pro ἀφορίζω, *determinabunt*, alii vero idem esse volunt quod ἀπαυράω, *auferent.*

ἄπουρος, ον, (ὅρος, οὖρος) qui abest a terminis, Soph. O. R. 194.

ἀπουρόω, f. ώσω, (οὖρος) destituor vento secundo, adverso vento utor.

ἄπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus carens: cui sunt pedes pravi: qui pedibus dextre atque expedite uti nescit. 2) *subst.* i. q. κύψελος, hirundo apus.

ἀπουσία, ας, ἡ, absentia, ab ἄπειμι. 2) detrimentum, damnum, intertrimentum, ab ἀπό et οὐσία. 3) i. q. ἀποσπερματισμός.

ἀπουσιάζω, f. άσω, bonorum partem do alicui, damnum capio. 2) i. q. ἀποσπερματίζω

ἀποφαγεῖν, (φαγεῖν) inf. aor. ab ἀπεσθίω, comedo.

ἀποφαίνω, (φαίνω) ostendo, demonstro, planum facio, declaro, explico: probo: exhibeo, profero: efficio, reddo, effectum exhibeo. ἀποφαίνομαι, pronuncio, decerno, sententiam dico, doceo, demonstro, adpello, voco.

ἀποφανόω, i. q. φανόω

ἀπόφανσις, εως, ἡ, (ἀποφαίνω) enunciatio s. pronunciatio: sententia, breve dictum: rei quaesitae probatio, index, recensio, commentarius.

ἀποφαντικός, ή, όν, (ἀπόφαντος) enunciativus, adfirmationem aut negationem habens, qui sive adfirmans, sive negans aliquid pronunciat: qui aliquid negat.

ἀποφαντικῶς, *adv.* enunciative, more eorum, qui de re aliquid pronunciant. A praec.

ἀπόφαντος, ον, (ἀποφαίνω) enunciatus, pronunciatus.

ἀπόφασις, εως, ἡ, (ἀποφαίνω) descriptio bonorum, tabulae rerum suarum, quibus cernitur, quantum quis in bonis habeat. 2) decretum, judicium, sententia. 3) responsum.

ἀποφάσκω, i. q. ἀπόφημι, in prosa oratione occurrit tantum inf. et part praes. et imperfectum, caeterum *vox est poetica.*

ἀποφατικός, ή, όν, (ἀπόφημι) negativus, negans. Ab eod.

ἀποφατικῶς, *adv.* negative.

ἀποφαυλίζω, f. ίσω, pro vili habeo, parvi, flocci facio, verbis elevo.

ἀποφέρβομαι, (φέρβομαι) pascor, seu alor ex, pasco, seu alo me ex.

ἀποφέρω, f. ἀποίσω, (φέρω, *irreg.*) aufero, abduco, tollo: adfero, impr. debita, pendo, persolvo: refero, reporto: profero, in lucem profero, defero, e. g. γραφήν, ac-

cusationis libellum ad judicium defero: renuncio, nomen alicujus eod. *Med.* mihi aufero, mihi raporto, v. c. praemia. *Pass.* auferor, tollor, morior.

ἀποφεύγω, f. ξομαι, (φεύγω, *irreg.*) effugio, evado, ita ut non capiar. 2) absolvor crimine, judicio.

ἀποφευκτικός, ή, όν, effugiendi peritus, qui habet fortunam, ut facile effugiat: ad fugam, vel liberationem utilis. A praec.

ἀπόφευξις, εως, ἡ, effugium. 2) absolutio rei. Ab eod.

ἀποφηλικίζω, (φήληξ) decerpo, seu deligo ficus immaturas. 2) vim adfero, cogo. Suid. A. B. 439, 9.

ἀπόφημι, f. φήσω, (φημί) edico, libere pronuncio, Il. 7, 362. Sic etiam in *Med.* ἀγγελίην ἀπόφασθε, libere edicite nuncium, Il. 9, 422. Hanc verbi potestas *Epicis* est propria. 2) nego, inficior, recuso, renuo, contra dico, *Att.*

ἀπόφημος, ον, (φήμη) qui est mali ominis, inominatus.

ἀπόφησις, ἡ, i. q. ἀπόφασις, negatio, Poll. 2, 129. ex Homero.

ἀπόφθαρμα, ατος, τό, (ἀποφθείρω) pharmacum abortum faciens: abortus.

ἀποφθέγγομαι, f. ξομαι, (φθέγγομαι) eloquor: sententiose dico: vaticinor, oraculum edo.

ἀπόφθεγκτος, ον, a sermone remotus, indignus, quem adloquamur. A praec.

ἀπόφθεγμα, ατος, τό, acute dictum et breve. 2) doctrina. Ab eod.

ἀποφθεγματικός, ή, όν, peritus apophthegmata loquendi, qui apophthegmatis loqui gaudet.

ἀποφθείρω, (φθείρω) corrumpo, perdo. 2) corruptum edo, abortum pario, *Med.* pereo.

ἀποφθίθω, pereo, intereo, Od.

ἀποφθινύθω, (φθινύθω) perdo, profligo. 2) pereo, intereo. (⏑–⏑⏑–)

ἀποφθίνω, ίσω, (φθίνω, *irreg.*) perdo, destruo, interficio. 2) *intr.* pereo, intereo, morior: usitatius in *Pass.*, quo Homerus semper utitur, impr. aor. *sync.* ἀπεφθίμην, part. ἀποφθίμενος, mortuus. Fut. et aor. 1. act. semper transitivam habent significationem. (ίνω, ίσω, ––apud *Epicos*, ⏑– ap. *Atticos*: at in aoristo *syncop.* semper corripitur, excepta tantum prima indicativi, Od. 10, 51.)

ἀποφθίω, praesens *Epicum* pro ἀποφθίνω, utraque significatione. (⏑–––)

ἀποφθορά, ᾶς, ἡ, (ἀποφθείρω) abortus, editio fetus in utero corrupti.

ἀποφιμόω, f. ώσω, (φιμός) fiscella capistro os obturo.

ἀποφλαυρίζω, f. ίσω, (φλαυρίζω) floccifacio, derideo: ut malum aversor.

ἀποφλεγμαίνω, (φλεγμαίνω) inflammari tumore desino, tumorem depono, defervesco, mitesco.

ἀποφλεγματίζω, f. ίσω, (φλέγμα) pituita purgo, pituitam elicio.

ἀποφλεγματισμός, οῦ, ὁ, purgatio a pituita. 2) id, quo utimur ad eliciendam pituitam. A praec.

ἀποφλοιόω, f. ώσω, (φλοιός) decortico.

ἀποφλύζω, f. ύξω, (φλύζω) efflo, ebullio, ὕβριν, Ap. Rh. 3: 583.

ἀποφοιβάζω, (Φοιβάζω) expurgo. 2) oracula reddo.

ἀποφοιτάω, f. ήσω, (φοιτάω) abeo, abscedo, resilio, recedo, τινός et παρά τινος: morior. 2) renuncio alicui rei.

ἀποφοίτησις, εως, ἡ, (ἀποφοιτάω) abitio, discessus.

ἀπόφονος φόνος, injusta caedes, Eur. Or. 163.

ἀποφορά, ᾶς, ἡ, (ἀποφέρω) ablatio: lucrum: emolumentum: vectigal, tributum: pensio, pensitatio: reditus, proventus. 2) exhalatio, exspiratio, effluxio, graveolentia.

ἀποφορέω, i. q. ἀποφέρω.

ἀποφόρησις, ἡ, ablatio.

ἀποφόρητος, ον, auferendus. τὰ ἀποφόρητα, dona convivis data.

ἀπόφορος, ον, (φέρω) infirmus, imbecillis, qui non est oneri ferundo: sterilis. 2) non tolerandus, aversandus.

ἀποφορτίζομαι, f. ίσομαι, (φορτίζω) exonero, onus abjicio s. depono.

ἀποφράγνυμι, s. ἀποφραγνύω, (φράγνυμι) obstruo, obturo, communio velut septo.

ἀπόφραξις, εως, ἡ, (ἀποφράγνυμι) obturatio, obstructio.

ἀποφράς, άδος, ἡ, (φράζω) nefastus, sceleratus, infandus, inauspicatus. ἀποφράδες, nefasti dies.

ἀποφράσσω, sive ἀποφράττω, f. άξω, obstruo, obturo, intersepio i. q. ἀποφράγνυμι.

ἀποφροντίζω τινά, curare aliquem desino, Nicet.

ἀποφρύγω, ξω, (φρύγω) torreo, frigo.

ἀποφυάς, άδος, ἡ, (ἀποφύω) ramulus adnascens majoribus: appendix.

ἀποφυγγάνω, effugio, Dem.

ἀποφυγή, ῆς, ἡ, (ἀποφεύγω) effugium.

ἀποφύλιος, ον, (φῦλον) tribum non habens: peregrinus, inimicus, infensus. (ῡ)

ἀποφυλλίζω, (φυλλίζω) folia seu frondes amputo: defolio.

ἀποφύλλισις, εως, ἡ, foliorum amputatio, frondatio. A praec.

ἀπόφυξις, εως, ἡ, (ἀποφεύγω) effugium, fuga.

ἀποφύρω, (φύρω) detero, contero. (ῡ)

ἀποφυσάω f. ήσω, (φυσάω) efflo: perflo: flatu expello, flatu dissipo, flatu dejicio: respuo.

ἀποφύσησις, ἡ, efflandi actio. (ῡ)

ἀπόφυσις, εως, ἡ, (ἀποφύω) pars ab alia enata et procedens: pars ossis extuberans.

ἀποφυτεία, ας, ἡ, transplantatio, quum stolo revulsus seritur.

ἀποφυτεύω, f. εύσω, stolonem revulsum sero; transplanto.

ἀποφύω, (φύω, *irreg.*) emitto surculum, *Med.* ἀποφύομαι, enascor, exorior, abnascor: adnascor. (De quantitate vide *simplex.*)

ἀποφώλιος, ον, i. q. ἀνεμώλιος, μάταιος, vanus, irritus: νόον ἀποφώλιος, vel ἀποφώλια εἰδώς, indoctus: ignavus: sine affectu, Od. 11, 249. 2) ap. seriores etiam significare videtur *monstrosus*, *prodigiosus*, Eur. ap. Plut. Thes. 15. cf. Nic. Al. 524. Opp. Cyn. 3, 447. (Vox est incertae radicis, quam alii φωλεός, *cavum*, i. e. vanum; alii ἀπό et ὄφελος, *utile*, esse volunt.)

ἀποχάζομαι, (χάζομαι, *irreg.*) abscedo, recedo, *Act.* rarum.

ἀποχαλασμός, οῦ, ὁ, relaxatio. A seq.

ἀποχαλάω, f. άσω, relaxo, remitto, resolvo.

ἀποχαλινόω, f. ώσω, frenum detraho, effreno: refreno.

ἀποχαλκεύω, f. εύσω, aere tego: fabricor.

ἀποχαλκίζω, f. ίσω, aere privo, seu spolio.

ἀποχαρακόω, f. ώσω, vallo, seu aggere includo.

ἀποχάραξις, εως, ἡ, (ἀποχαράσσω) vestigii impressio.

ἀποχαράσσω, f. ξω, (χαράσσω) impresso vestigio signo. 2) scarifico, ap. med.

ἀποχαρίζομαι, f. ίσομαι, elargior.

ἀποχειμάζει, impers. (χειμάζω) hiems desinit, desaevit.

ἀποχειρίζω, f. ίσω, manus amputo, manu privo.

ἀποχειρόβιος, ον, manibus victum quaerens, manuum labore victitans, artem sellulariam exercens.

ἀποχειροβίωτος, ον, i. q. ἀποχειρόβιος.

ἀπόχειρος, ον, imparatus. Polyb. 23, 14.

ἀποχειροτονέω, f. ήσω, suffragio meo improbo, vel antiquo. 2) veto, obrogo. 3) plebiscito absolvo.

ἀποχειροτονία, ας, ἡ, antiquatio, quae fit suffragio. 2) abrogatio. A praec.

ἀποχειρόω, (χειρόω) privo aliqua re, τινά τι, Ar.

ἀποχετεύω, f. εύσω, (ὀχετεύω) per canalem in alium locum deduco, derivo: 2) averto rem molestam.

ἀποχευω, *Epice* i. q. ἀποχέω.

ἀποχέω, f. χεύσω, (χέω, *irreg.*) effundo.

ἀποχή, ῆς, ἡ, (ἀπέχω) distantia. 2) scriptum, quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, apocha, acceptilatio. 3) abstinentia.

ἀποχηρόω, i. q. χηρόω, privo aliqua re.

ἀποχλωρίας, ου, ὁ, (χλωρός) cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, proprie in pallorem, Hesych.

ἀποχναύω, (χναύω) deglutio, demordeo.

ἀπόχορδος, ον, (χορδή) absonus.

ἀποχόω, f. ώσω, forma antiquior pro ἀποχώννυμι.

ἀποχραίνω, (χραίνω) aliter coloro, diversis coloribus distinguo. *Med.* alium colorem accipio, coloribus distinguor, Plat.

ἀποχράω, *Ion.* ἀποχρέω, (χράω, *irreg.*) *sufficio*: usitatius impers. ἀποχρῇ, vulgo ἀποχρᾷ, inf. ἀποχρῆν, imperf. ἀπέχρη, fut. ἀποχρήσει, *sufficit*, *satis est*, *c. dat. pers.* Eodem modo Herodotus etiam *Medio* utitur, 8, 14. ἀπεχρέετο: sed paullo aliter 1, 37. ἀποχρεωμένων τούτοις τῶν Μυσῶν, cum Mysii his rebus *contenti essent.* – *Med.* ἀποχράομαι, utendo consumo, usu attero, absumo: conficio, interficio: abutor.

ἀπόχρεμμα, ατος, τό, exscreatum.

ἀποχρεμπτικός, ή, όν, exscreabilis.

ἀποχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo, screatu ejicio.

ἀπόχρεμψις, εως, ἡ, exscreatio.

ἀποχρέω, *Ion.* i. q. ἀποχράω.

ἀποχρῇ, impers. vide ἀποχράω.

ἀποχρήματος, ον, (χρῆμα) i. q. ἀχρήματος. ζημία ἀποχρ., mulcta, qua qui afficitur, bonis suis spoliatur, Aesch. Choe. 271. ubi tamen rectius ἀχρήματος legitur eodem sensu.

ἀπόχρησις, εως, ἡ, usus, consumptio, abusus: confectio, interfectio, occisio. 2) id quo alicui opus est, Dion. Hal. Ant. 1, 58.

ἀποχρίω, f. ίσω, (χρίω) detraho, seu derado, quod iunctum fuit: deredo. (ῑ)

ἀποχρυσόω, f. ώσω, inauro, deauro: in aurum muto, vendo. cf. ἀπαργυρίζω

ἀποχρώντως, *adv.* (ἀπόχρη) satis, abunde.

ἀπόχρωσις, εως, ἡ, (χρῶσις) quum color decedit, non manet. 2) coloratio, ῥῦσῶν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς, Plut.

ἀποχυλίζω, f. ίσω, succum extraho.

ἀπόχυμα, ατος, τό, id quod effusum est.

ἀποχυρόω, f. ώσω, munio, *ut simplex* ὀχυρόω.

ἀπόχυσις, εως, ἡ, effusio. 2) spicae emissio in frumento.

ἀποχωλεύω, f. εύσω, claudum reddo.

ἀποχωλόω, f. ώσω, idem.

ἀποχώννυμι, f. χώσω, (χώννυμι, *irreg.*) vallando separo, vallo claudo.

ἀποχωρέω, f. ήσω, abscedo, discedo, recedo, decedo.

ἀποχώρημα, ατος, τό, excrementum.

ἀποχώρησις, εως, ἡ, abscessus, discessus, decessus. 2) egestio.

ἀποχωρίζω, f. ίσω, sejungo, secerno, separo, segrego, sevoco, sequestro, abstraho, abjugo. ἀποχωρίζομαι, discedo.

ἀποχώρισις, ἡ, separatio, segregatio.

ἀποχωριστής, οῦ, ὁ, sevocator.

ἀπόχωσις, εως, ἡ, (ἀποχώννυμι) munitio, quae fit aggere.

ἀποψαλίζω, forfice reseco, *ut simplex*.

ἀποψάλλω, perstringendo revello.

ἀποψάω, f. ήσω, (ψάω, *irreg.*) abstergo, destergo.

ἀπόψαλμα, τό, i. e. καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδιδοῦσιν, ὅπου εἰσὶ δηλονότι δεδεμέναι, Ptolem. Harmon. 1, 8.

ἀποψεύδομαι, f. σομαι, mentior, fingo.

ἀπόψηγμα, ατος, τό, (ἀποψήχω) ramentum, strigmentum, purgamentum.

ἀπόψημα, ατος, τό, (ἀποψάω) quod abstergendo, seu radendo detractum est.

ἀπόψηστος, ον, (ἀποψάω) detersus, derasus.

ἀποψηφίζομαι, suffragio me absolvo, absolvo. 2) suffragio meo antiquo, abrogo, secus decerno, censeo non faciendum esse, amoveo suffragio meo aliquem e magistratu. 3) censeo, sententiam fero.

ἀποψήφισις, εως, ἡ, absolutio, rejectio.

ἀποψήχω, f. ξω, (ψήχω) derado, detergo, destringo.

ἀποψιλόω, f. ώσω, nudo, privo. 2) deglabro, depilo.

ἀποψίλωσις, εως, ἡ, nudatio. 2) depilatio. (ῑ)

ἄποψις, εως, ἡ, (ἀπόψομαι) adspectus, conspectus, prospectus: vultus, oris species.

ἀπόψομαι, fut ab ἀφοράω.

ἀποψοφέω, (ψοφέω) magnum strepitum edo: crepitum ventris emitto, pedo.

ἀποψόφησις, ἡ, strepitus, crepitus.

ἀπόψυγμα, ατος, τό, (ἀποψύχω) id, quod excernitur, stercus, Hesych.

ἀπόψυξις, εως, ἡ, refrigeratio: exstinctio. A seq.

ἀποψύχω, f. ξω, (ψύχω, *irreg.*) exspiro, spirare desino: animam efflo, morior. 2) frigefacio, refrigero. *Med.* refrigeror, recreor: ἀπεψυγμένος πρὸς τὸ μέλλον, frigidus ergo futurum, i. e. non curans futurum, Aristot. ἀποψυχόμενοι, exanimati, Arr. 3) *impers.* ἀποψύχει, seris temperies refrigescit, Plat. (ῡ)

ἀποψωλέω, f. ήσω, (ψωλός) praeputium retraho, glandem nudo: ἀπεψωλημένος, salax, libidinosus.

ἄππα, blanda allocutio, qua utitur Diana erga Jovem, Call. Dian. 6. *pater*, *genitor*.

ἀππαπαῖ, *adverbium admirantis et adprobantis*, Ar. v. ἀτταταῖ.

ἀππέμψω, *poet. contr.* p. ἀποπέμψω, Od. 15, 83.

ἀπραγέω, (πρᾶγος) facultate agendi destituor, nihil ago, otior.

ἀπραγία, ας, ἡ, cessatio a rebus agendis, otium, securitas, desidia.

ἀπραγμάτευτος, ον, (πραγματεύομαι) circa quam studium adhibitum non fuit, non curiose excogitatus, levi labore partus: de terra, commerciis carens: de urbe, quae vix oppugnari potest. 2) homo socors, tardus, a rerum scita et astute tractatione seu voluntate, seu ingenio alienus.

ἀπραγμόνως, *adv.* sine molestia, facili negotio. 2) incuriose: modeste, quiete: sine adfectatione imperii, potentiae.

ἀπραγμοσύνη, ης, ἡ, (ἀπράγμων) vacatio e negotiis, in primis, publicis, vita privata et otiosa: tranquillitas: negligentia: otium, incuriositas, incuria.

ἀπράγμων, ον, (πρᾶγμα) negotiis vacuus, quietus, laboris et molestiae expers, a negotiis abhorrens, iners: qui placidis est moribus et nulli negotium facessit: qui lites non amat, fugitans litium: ignarus rerum, et incuriosus. 2) cui non multum operae adhibitum est.

ἀπραγόπολις, εως, ἡ, (πρᾶγος) urbs negotiis vacua, otii altrix, Suet. Aug. 98.

ἀπρακτέω, f. ήσω, nihil proficio: non impetro, quod peto: nihil ago, otiosus sum. A seq.

ἄπρακτος, ον, (πράσσω) qui nihil efficit, inefficax: vanus, inutilis, πόλεμος, Il. 2, 121.: unde nihil redit, ut γῆ ἄπρακτος, non vectigalis, Plut. 2) de hominibus: ineptus ad res agendas, ignavus, otiosus: qui frustra laborat: ἄπρακτοι ἡμέραι, feriae. 3) *pass.* infectus, infactus: intractabilis, contra quod nihil effici potest, inevitabilis, insuperabilis, ut ἀνία, ὀδύνη.

ἀπράκτως, *adv.* re infecta, sine profectu.

ἀπραξία, ας, ἡ, (πρᾶξις) cessatio a rebus agendis: otium: ignavia, inertia: justitium.

ἀπρασία, ας, ἡ, (πιπράσκω) emtorum penuria, quum nihil vendere possumus.

ἄπρατος, ον, qui nondum venditus est: qui non venditus: invenalis, non vendibilis.

ἀπραΰντος, ον, (πραΰνω) implacabilis, (antepen. longa.)

ἀπρέπεια, ας, ἡ, (ἀπρεπής) indecentia, indecorum, dedecus, foeditas.

ἀπρεπία, ἡ, *poet.* p. ἀπρέπεια.

ἀπρεπέως, *adv.* indecenter, contra decorum, *Ion.* pro ἀπρεπῶς.

ἀπρεπής, ές, (πρέπω) indecens, indecorus, obscenus, turpis.

ἀπρεπῶς, *adv.* indecenter, dedecore, illicite. A praec.

ἄπρηκτος, idem quod ἄπρακτος, *Ion.*

ἀπρηΰντος, ον, *Ion.* pro ἀπραΰντος.

ἀπριάτην, *adv.* (πρίαμαι) absque pretio, gratis.

ἀπριγδα, idem quod ἀπρίξ. Aeschyl.

ἀπριγκτεί, *adv.* i. q. ἀπρίξ, Aesch. Choëph. 423. si vera lectio.

ἀπρίξ, *adv.* (α pr. et πρίω) tenaciter, ita ut secari nequeat: mordicus, totis viribus, enixe, firmiter.

ἀπροαιρεσία, ας, ἡ, (προαιρέομαι) temeritas, inconsiderantia.

ἀπροαίρετος, ον, involuntarius, qui non fit vel facit consulto. Ex eod.

ἀπροαιρέτως, *adv.* involuntarie, non sponte, inconsulto, non de industria.

ἀπροβούλευτος, ον, (προβουλεύω) temerarius, inconsultus.

ἀπροβουλεύτως, *adv.* inconsulto, non praemeditate.

ἀπροβουλία, ας, ἡ, (βουλή) temeritas.

ἀπροβούλως, *adv.* improvide, incaute.

ἀπροδιηγήτως, *adv.* (προδιηγέομαι) sine duce: nulla praevia expositione.

ἀπροδιορίστως, *adv.* (διορίζω) indefinite.

ἀπροθέτως, *adv.* (προτίθημι) sine certo consilio, temere.

ἀπρόθυμος, ον, minime alacer, invitus, segnis.

ἀπροθύμως, *adv.* non alacriter, non libenter, tergiversando, segnius.

ἀπροϊδής, ές, (προϊδεῖν) improvisus, non praevisus, inopinatus.

ἄπροικος, ον, (προίξ) dotis expers, indotatus.

ἀπρόϊτος, ον, (πρόειμι) qui se domi continet, non egreditur foras, Suid.

ἀπροΐτως, *adv.* domi se continendo, nusquam foras progrediendo: non excellenter, Hesych.

ἀπροκαλύπτως, *adv.* (προκαλύπτω) sine velamento et colore quaesito, praetextu nullo, aperte, palam.

ἀπροκατασκεύαστος, ον, necessaria praestructione aut praeparatione carens.

ἀπροκοπία, ἡ, *vox Stoica*, quae oppositum τῆς προκοπῆς significat, Schol. Luc. bis accus. 21.

ἀπρόκοπος, ον, (προκόπτω) sine progressu, progressus non faciens, Man.

ἀπρόληπτος, ον, (προλαμβάνω) non praesumtus.

ἀπρομήθεια, ας, ἡ, incogitantia, temeritas.

ἀπρομήθητος, ον, sine praevia meditatione, de quo nemo antea cogitavit. ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων, praeter spem et exspectationem, Aesch. Suppl. 359. ubi vulgabatur ἀπρομυθήτων, ab ἀπρομύθητος, ον, *non praedictus*, quae vox alibi non exstat.

ἀπρομύθητος, ον, vide sub ἀπρομήθητος.

ἀπρονοησία, ας, ἡ, (πρόνοια) imprudentia.

ἀπρονοητέω, imprudenter ago, Schol. Ven. ad Il. ψ, 2.

ἀπρονόητος, ον, non provisus, inexploratus. 2) qui providentia non regitur, qui non admittit consilium, improvidus, imprudens, *c. gen.*

ἀπρονοήτως, *adv.* imprudenter, incaute, non proviso eventu.

ἀπρονόμευτος, ον, (προνομεύω) non direptus, in quem excursiones non sunt factae, ante non depastus.

ἀπρόξενος, ον, non habens πρόξενον, v. πρόξενος.

ἀπροοιμίαστος, ον, (προοιμιάζομαι) exordio carens.

ἀπροόπτος, ον, (προόπτομαι) improvisus.

ἀπροόπτως, *adv.* ex improviso, praeter exspectationem.

ἀπροόρατος, ον, (προοράω) non provisus, improvisus.

ἀπροοράτως, *adv.* ex improviso. (ᾱ)

ἀπροπτωσία, ας, ἡ, (προπίπτω) vacuitas a temeritate in adsentiendo, abstinentia a temeraria adsensione.

ἀπρόπτωτος, ον, non temere adsentiens.

ἀπροσάντητος, ον, (προσαντάω) ad quem non patet accessus, inaccessus. Plut. *si lectio vera.*

ἀπροσαύδητος, ον, (προσαυδάω) non compellatus, insalutatus.

ἀπρόσβατος, ον, (πρόσβατος) inaccessus.

ἀπρόσβλητος, ον, (προσβάλλω) cui nemo resistere potest: inaccessus.

ἀπροσδεής, ές, qui nulla re indiget.

ἀπρόσδεκτος, ον, (προσδέχομαι) qui admittendus non est.

ἀπροσδιόνυσος, ον, (Διόνυσος) qui nihil ad rem facit, alienus. 2) absurdus, ineptus.

ἀπροσδιόριστος, ον, (προσδιορίζω) indefinitus.

ἀπροσδιορίστως, *adv.* indefinite.

ἀπροσδόκητος, ον, (προσδοκάω) inexspectatus, inopinatus.

ἀπροσδοκήτως, *adv.* praeter exspectationem, ex improviso, inopinato.

ἀπροσέγγιστος, ον, (ἐγγίζω) ad quem accedere non licet.

ἀπρόσεκτος, ον, negligens. Schol. Lycophr. 314.

ἀπροσέλευτος, ον, (προσέρχομαι) inaccessus, ad quem accedere non licet, Suid.

ἀπροσεξία, ας, ἡ, (προσέχω) negligentia, segnities, Greg. et Synes.

ἀπροσηγόρητος, ον, (προσηγορέω) insalutatus.

ἀπροσηγορία, ας, ἡ, silentium, taciturnitas: neglectum salutandi officium.

ἀπροσήγορος, ον, (προσήγορος) quem nemo adpellare nec salutare ob severitatem audet, qui propter morum asperitatem non est adfabilis, accessu difficilis, immanis. 2) qui non libenter salutat.

ἀπρόσθικτος, ον, (προσθιγεῖν) intactus.

ἀπρόσικτος, ον, (προσικνέομαι) inaccessus, non adsequendus.

ἀπρόσιτος, ον, (πρόσειμι) inaccessus, inaccessibilis, non facilis aditu, minime adfabilis, asper.

ἀπροσίτως, *adv.* ut accedere nequeas: ut aequare non possis, praeclarissime.

ἀπρόσκεπτος, ον, (προσκέπτομαι) improvisus, inconsideratus.

ἀπροσκέπτως, *adv.* inconsiderate.

ἀπρόσκλητος, ον, (προσκαλέω) qui non est rite vocatus in jus.

ἀπροσκλινής, ές, non inclinans se, non adsentiens, non amans, non studiosus. Cyrill.

ἀπροσκλινῶς, *adv.* sine adsensione, accessione ad partes alicujus, studio alicujus rei, vel partium, Cyrill., Clem. Alex.

ἀπρόσκλιτος, ον, idem quod ἀπροσκλινής, Suid.

ἀπρόσκοπος, ον, (προσκόπτω) qui inoffenso gradu procedit, non offendens: qui nihil dicit vel agit, quo alter offendatur. 2) inoffensus, inviolatus.

ἀπρόσκοπος, ον, (προσκοπέομαι) i. q. ἀπρόσκεπτος, incautus, Aesch. Eum. 105.

ἀπροσκόπως, *adv.* sine offensione.

ἀπροσκορής, ές, (προσκορής) satietatem nullam adferens.

ἀπρόσκρουστος, ον, (προσκρούω) qui neminem offendit, Procl. ad Hesiod. p. 151, 6.

ἀπρόσληπτος, ον, (προσλαμβάνω) non adsumtus.

ἀπρόσλογος, ον, (πρὸς λόγον) ineptus, abhorrens a re proposita, alienus.

ἀπροσλόγως, *adv.* inepte, alieno loco, Pol. b. 9, 36, 6.

ἀπρόσμαστος, ον, (προσμάσσω) intractabilis, qui tangi nequit, intactus, Gramm.

ἀπρόσμαχος, ον, (προσμάχομαι) inexpugnabilis, invictus: intolerabilis.

ἀπροσμηχάνητος, ον, (προσμηχανάομαι) i. q. ἀπροσμήχανος.

ἀπροσμήχανος, ον, (μηχανή) contra quem nullae valent machinae, inexpugnabilis.

ἀπροσμιγής, ές, i. q. ἀπρόσμικτος, Eustath. ad Dionys. Per. p. 155., Steph. Byz. s. v. Σῆρες.

ἀπρόσμικτος, ον, (προσμίγνυμι) cui nullum cum alio commercium est, insociabilis, cum quo difficile est rerum consortium inire, ad eumve adire, et cum eo consuescere, Hdt. 1, 65.

ἀπροσόδευτος, ον, (προσοδεύω) qui nullis adiri viis potest, inaccessus.

ἀπρόσοιστος, ον, (προσφέρω, προσοίσω) intolerandus, non ferendus, ad quem aegre accedi potest, aut quem, quocunque modo tractes, arduum sit non offendere, Aesch.

ἀπροσοίστως, *adv.* intolerabiliter, intractabiliter.

ἀπροσόμιλος, ον, abhorrens a consuetudine familiaritatis.

ἀπρόσοπτος, ον, idem quod seq.

ἀπροσόρατος, ον, (προσοράω) adspectu saevus, horrendus: qui nequit adspici.

ἀπροσόρμιστος, ον, (προσορμίζω) stationem navium non habens.

ἀπροσπαθής, ές, (πάσχω) idem quod ἀπροσκλινής. Clem. Alex.

ἀπροσπαθῶς, *adv.* idem quod ἀπροσκλινῶς, nulla adfectione.

ἀπροσπέλαστος, ον, (προσπελάζω) inaccessus.

ἀπρόσπλοκος, ον, (πλέκω) dissonus, qui conjungi, complicari, conseri nequit.

ἀπροσπόριστα, ων, τά, (προσπορίζω) quae patrifamilias per filium non adquiruntur, ut bona adventitia.

ἀπρόσπταιστος, ον, (προσπταίω) in quo nihil offensionis est, planus, tutus: quo nemo offenditur, qui neminem offendit, Hippocr.

ἀπροσπτωσία, ας, ἡ, (προσπίπτω) securitas ab hostili impetu. 2) methodus certa et erroris expers, qua instructi cavemus, ne quid intempestiva assensione peccemus, Diog. Laert. cf. ἀπροπτωσία.

ἀπρόσπτωτος, ον, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri non est tutum, LXX.

ἀπρόσρητος, ον, (προσερεῖν) non ulli adfabilis. 2) in quo salutationibus superseditur.

ἀπροστασίου, ου, τό, crimen ἀπροστασίου Athenis intendebatur inquilinis, qui nullum προστάτην, patronum, adoptassent: quod a legibus necesse erat facere.

ἀπροστάτευτος, ον, (προστατεύω) rectore et adjutore carens, desertus.

ἀπροστάτητος, ον, idem. 2) qui non est προστάτης.

ἀπρόστομος, ον, (πρόστομος) qui acuta cuspide praefixus non est, non acutus in summa sui parte.

ἀπρόσφιλος, ον, (προσφιλής) inimicus, crudelis, Heliod. 5, 7.

ἀπρόσφορος, ον, incommodus, inconveniens, Eur.

ἀπρόσφυλος, ον, peregrinus, alienus, abhorrens.

ἀπροσφώνητος, ον, (προσφωνέω) inexorabilis, qui flecti nequit: insalutatus.

ἀπρόσψαυστος, ον, (ψαύω) intactus, non tangendus.

ἀπροσωπολήπτης, ου, ὁ, respectu personarum carens, *Lex. vet. Reperitur et* ἀπροσωπόληπτος, Suid.

ἀπροσωπολήπτως, *adv.* citra personarum respectum, nulla cujusquam dignitatis ratione habita, 1 Petr. 1, 17.

ἀπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) qui personam, i. e. larvam non habet, qui faciem pulchram non habet, adspectu turpis. Plut. 2) ἀπρόσωπα ῥήματα, verba impersonalia, Gramm.

ἀπροσώπως, *adv.* sine persona, impersonaliter.

ἀπροτίελπτος, ον, i. q. ἀπρόσελπτος, praeter spem eveniens, *Dor.*

ἀπροτίμαστος, ον, *Dor.* pro inusitato ἀπρόσμαστος, (προσμάσσω) intactus, incontaminatus, Il. 19, 263.

ἀπροτίοπτος, ον, *Dor.* pro ἀπρόσοπτος, quem adspicere non licet, invisibilis.

ἀπροφανής, ές, improvisus.

ἀπροφάσιστος, ον, (προφασίζομαι) praetextu et excusatione carens, qui non quaerit excusationes: qui sine praetextu et simulatione aliquid agit, promtus.

ἀπροφασίστως, *adv.* sine praetextu, excusatione, recusatione, promte, minus dissimulanter: 2) i. q. ἀνεγκλήτως, Thuc.

ἀπρόφατος, ον, (πρόφημι) ineffabilis, horrendus, Ap. Rh. 1, 645. 2) non praedictus, ex improviso accidens, repentinus, στεροπαὶ ἀπρόφατοι, Ap. Rh. (Nonnulli hac posteriore significatione vocem derivare malunt ex προφαίνομαι, quod tamen verum esse non videtur.)

ἀπροφάσως, *adv.* sine praetextu. A praec.

ἀπροφύλακτος, ον, (προφυλάσσω) incustoditus: nulla cautione praevisus.

ἀπροφυλάκτως, *adv.* incaute, improvide.

ἀπταισία, ας, ἡ, immunitas a peccato. Plat.

ἄπταιστος, ον, non impingens, irreprehensibilis, immunis a lapsu s. peccatis.

ἀπταίστως, *adv.* sine offensione, citra offensionem, sine peccato.

ἀπτερέως, *adv.* velocissime, ut ἄπτερος.

ἄπτερος, ον, (α pr. et πτερόν) non alatus, alas non habens. 2) velox, ex α *intens.* et πτερόν.

ἀπτέρυγος, ον, (πτέρυξ) alas non habens.

ἀπτερύομαι, (α euphon. et πτερύομαι) alas quatio, signum laetitiae in volatilibus. Dicitur etiam ἀπτερύσσομαι.

ἀπτέρως, *adv.* celerrime ab ἄπτερος, n. 2.

ἀπτέρωτος, ον, idem quod ἄπτερος, alis carens.

ἀπτήν, ῆνος, ὁ καὶ ἡ, (πτηνός) involucris, implumis.

ἀπτικός, ή, όν, (ἅπτομαι) tangendi vim habens.

ἄπτιλος, ον, (πτίλον) implumis, non volucris.

ἄπτιστος, ον, (πτίσσω) qui pinsus et tusus non est: integer, indivisus.

ἀπτοεπής, ές, (α priv. πτοέω, *perterrefacio* et ἔπος, vel ex ἅπτομαι et ἔπος, ut scribendum sit ἁπτοεπής) in dicendo intrepidus: mordax in verbis, audax.

ἀπτόητος, ον, (πτοέω) intrepidus, impavidus, alacer.

ἀπτοίητος, ον, *poet.* i. q. ἀπτόητος.

ἀπτόλεμος, ον, (πτόλεμος) imbellis, non aptus ad bellum, *poet.* pro ἀπόλεμος.

ἅπτομαι, v. ἅπτω, *Med.*

ἁπτός, ή, όν, (ἅπτομαι) qui tangi potest, sub tactum cadens, tractabilis.

ἅπτρα, ἡ, (ἅπτω, 2.) i. q. ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλίς. *Dim.* τὸ ἁπτρίον. A. B. 714, 15.

ἄπτυστος, ον, epith. morbi, in quo parum aut nihil exspuitur, ut siccae tussis, pleuritidis.

ἅπτω, f. ἅψω, necto, annecto, alligo: apto, jungo: Od. 21, 408. ἀμφοτέρωθεν ἅψας ἐϋστρεφὲς οἰός, jungens utrinque (i. e. ad superiorem et inferiorem partem citharae) intestinum ovis sive chordam. Aesch. Choeph. 865. πάλην ἅπτειν τινί, propr. luctam alicui annectere i. e. luctam inire cum aliquo. τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι, Plato inquit Cratylo. Multo frequentior vox est in Compositis. Pass. partic. ἁπτόμενος et ἡμμένος, annexus, aptus, consertus, compositus: suspensus ex, Aristot. *Med.* annecto mihi, Od. 11, 277. annecto me, tango, capio, comprehendo, attingo, c. *gen* ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, Il. 8, 67: ἅψασθαι γούνων, χειρός, ποδῶν, tangere s. contingere genua, manum, pedes, Hom. Ὀδυσσῆος γενείου ἅψασθαι, mentum Ulyssis contrectare, qui erat mos supplicantium, Od. 19, 473. Sic ἅπτεσθαι νηῶν, navibus manus injicere, Il. 2, 152. σίτου, βρώμης καὶ ποτῆτος, Od. σῶν ἅπτεται συὸς ἰσχία, canis comprehendit aprum in clunibus, Il. 8, 339. Hinc *metaph.* attingo et tracto artem aliquam, illi studeo, capesso, aggredior. e. g. πολιτείας, μαθημάτων, μουσικῆς, φιλοσοφίας, Plato. potest in his etiam reddi: vacare, operam dare, animum adjicere; degustare. ἔργων vel λόγων ἅψασθαι, opus aggredi, disputationem ingredi, Xen. Sympos. 3, 2. Eur. Ion. 544. Andram. 663. ἅπτεσθαι τινὸς ἀνθρώπου, invadere hominem, Thuc. τινὰς ἔπεσι, dicteriis aliquem lacessere, etiam omisso ἔπεσι, ut Lat. *tangere*, Hdt. 3, 91. Raro *cum dat.* ἁπτόμεσθα ἀγλαΐαις Pind. P. 10, 44. attingimus splendores. ἅπτονται στάλαις Ἡρακλείαις, inclaruerunt usque ad extremos orbis fines, id. Ist. 4, 20. — 2) ἅπτω imprimis dicitur pro: facio ut adhaereat ignis, *accendo*, (ex qua significatione alii minus recte novum thema constituerunt) *cum accus.*, ut ἅψαι πυρσὸν ἅμαν, Pind. Ist. 4, 74. ἅπτε, παῖ, λύχνον, Ar. — Pass. accendor: part. perf. ἡμμένος, accensus, ignitus. *Med.* ignem concipio, flagro, ardeo, μοχλὸς ἐν πυρὶ ἔμελλεν ἅψεσθαι, vectis in igne arsurus erat, Od. 9, 379. Inferior graecitas eodem significatu etiam *activum* usurpat, ut δᾷδες ἅπτουσαι, faces ardentes s. accensae, Dio Cass. 43, 35.

ἀπτώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, (πίπτω) qui non cadit, stabilis, firmus, constans, Pind. Ol. 9, 138. Plat. de rep. 7. p. 534. c.

ἄπτωτος, ον, qui non labitur, peccat, cadit. 2) indeclinabilis, Gramm.

ἀπτώτως, *adv.* citra lapsum, sine defectu.

ἀπτωχεύτως, *adv.* (πτωχεία) sine paupería, Chrysost.

ἄπυγος, ον, (πυγή) nates non habens, perexiles nates habens.

ἀπύθμενος, ον, (πυθμήν) fundum non habens.

ἄπυκνος, ον, (πυκνός) qui densus, seu creber non est.

ἀπύλωτος, ον, (πυλόω) qui porta clausus, seu munitus non est, cujus aditus non clausus est, qui obstrui nequit, patens: effrenis, de lingua, Ar. Ran. 839.

ἀπυνδάκωτος, ον, (πύνδαξ) fundo carens.

ἄπυος, ον, (πύον) non ulceratus, qui sine ulcera, sive sine pure, est.

ἄπυργος, ον, (πύργος) turres non habens, turribus non munitus.

ἀπύργωτος, ον, (πυργόω) turribus non munitus, Od.

ἀπύρεκτος, ον, (πυρέσσω) febri non laborans.

ἀπυρεξία, ας, ἡ, (πύρεξις) vacuitas a febri, intermissio febris.

ἀπύρετος, ον, (πυρετός) qui sine febri est, febri non laborans.

ἀπύρηνος, ον, (πυρήν) nucleum non habens. (⏑––⏑)

ἀπυρομήλη, ης, ἡ, specillum, quod acumen non habet, ex α pr. et πῦρ, *flammula*, seu species acuminata, et μήλη, *specillum*. Galen. ex Hippocr.

ἄπυρος, ον, (πῦρ) ignis expers, ignem non expertus, crudus: *it.* novus. 2) ex α ἀθροιστικῷ et πῦρ, igni similis, ἄρδις ἄπυρος, Aesch. Prom. 885. ubi falso nonnulli de α intensivo cogitant.

ἀπύρως, *adv.* sine igni. A praec.

ἀπύρωτος, ον, (πυρόω) i. q. ἄπυρος.

ἄπυστος, ον, (πυνθάνομαι) fando inauditus, de quo nihil fama, aut auditione cognoscitur, ignotus. 2) qui fando non audivit.

ἀπύτης, ὁ, *Dor.* p. ἠπύτης (–––)

ἀπύω, sono, sonitum reddo: vociferor, clamo: loquor: dico, *Dor.* pro ἠπύω.

ἀπφά, vel ἄπφα, blanda sororis compellatio, Suid. Eustath.

ἀπφάριον, ου, τό, amasius.

ἀπφίδιον, τό, *Dim.* ab ἀπφά, blanda compellatio amasii vel amasiae (—⏑⏑)

ἀπφίον, ου, τό, amasia.

ἄπφυς, vel ἀπφῦς, ύος, ὁ, pater, qui ita dicitur a blandientibus liberis, Theocr. 15, 14. (––)

ἀπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, (πώγων) imberbis.

ἀπῳδέω, in cantu discrepo: sum absonus: abhorreo. A seq.

ἀπῳδός, όν, (ᾠδή) absonus, dissonus: abhorrens: non placens.

ἀπωθεν, *adv.* procul, eminus. vide ἄποθεν. cf. Lobeck. Phr. p. 9.

ἀπωθέω, f. ώσω, vel ωθήσω, (ὠθέω) repello, abjicio, detrudo, depello. *Med.* depulso, propulso, retrudo, repudio, rejicio.

ἀπώθητος, ον, repudiatus, repulsus. A praec.

ἀπώλεια, ας, ἡ, (ἀπόλλυμι) exitium, interitus, perditio, amissio, jactura.

ἀπωλεσίοικος, ον, prodigus, A. B. 25, 15.

ἀπώλευτος, ον, (πωλεύω) non domitus eruditusque, ut pulli domari erudirique solent. Anonym. ap. Suid.

ἀπώμαστος, ον, (πωμάζω) operculo non clausus, Galen. comm. in VII. Epid. p. 488. A. Geopon. 13, 10.

ἄπωμος, ον, (πῶμα) operculo carens, Geopon. 6, 1.

ἀπωμοσία, ας, ἡ, (ἀπόμνυμι) abjuratio, inficiatio per jusjurandum.

ἀπώμοσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

ἀπωμοτικός, ή, όν, qui abjurare solet, vel abjuratur, abnutivus. ἀπωμοτικόν, negativum sc. jusjurandum. Ab eodem.

ἀπωμοτικῶς, *adv.* abjurando.

ἀπώμοτος, ον, (ἀπόμνυμι) qui abjuratur, jurejurando negatur, Archil. fr. 30. Soph. Ant. 388. 2) qui abjurat, Soph. Ant. 394.

ἀπώρυξ, υγος, ἡ, (ἀπορύσσω) canalis sub terra fossus. 2) propago in vite.

ἀπωρωσία, ἡ, quum ossa fracta callum non obducunt, Paul. Aeg. 6, 110.

ἀπώρωτος, ον, (πωρόω) qui callum non obduxit, adeoque nondum coiit. Dioscor.

ἀπωσικύματος, ον, (ἀπωθέω, κῦμα) undas propulsans, Anth. (ῡ)

ἄπωσις, εως, ἡ, (ἀπωθέω) repulsio, expulsio, rejectio, deturbatio.

ἀπωσμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ἀπωστικός, ή, όν, vim habens expellendi. Ab eodem.

ἀπωστός, ή, όν, expulsus, detrusus. Ab eodem.

ἀπώτερος, έρα, ερον, remotior, et ἀπώτατος, άτη, ατον, remotissimus, ab ἀπό, *procul*.

ἀπωτέρω, *adv.* remotius, et ἀπωτάτω, remotissime, longissime. A praec.

ἀπωχραίνω, i. q. ὠχραίνω.

ἄρ, apud Poëtas *epicos* ante consonam pro ἄρα.

ἄρα, *epice* ῥά, quod est encliticum, vel ἄρ ante consonam, particula significans: *igitur*, *itaque*, *utique*, *nempe*. Apud Homerum frequentissime narrationis continuationi tantum inservit, ita ut ea, quae ex praecedentibus necessario consequuntur, annectat, vel rem antea universe indicatam enucleatius describat, ubi verti potest *scilicet*, Il. 4, 398. 8, 562. Od. 6, 652. sic etiam ῥά, Od. 4, 504. Frequenter ap. Hom. ἄρα invenitur post οὔνε, ut Od. 4, 566. Post εἰ, εἰ μή, ἐάν, significat *forte: si forte*, *nisi forte*. Nunquam ἄρα in initio orationis ponitur, neque ἄρ' οὖν, ut quidam existimant, absque interrogatione, sed semper ἆρ' οὖν, idque cum interrogatione dicitur, v. Herm. ad Soph. Ant. 628. Apud poetas scenicos ἄρα scribitur, si prima syllaba brevi, ἆρα, si longa opus est, sive interrogationi hae voces inserviant, sive significent *igitur*, v. Herm. Ar. Nub. 142. Sed ἄρα *forte* significans, vix inveniatur ἆρα scriptum, quia haec significatio levius audiri, nec magnopere voce notari accentum postulat. cf. Herm. Vig. p. 823.

ἆρα, particula interrogativa, quae ut Lat. *num*, solet ibi usurpari, ubi exspectatur responsio, negans id, de quo erat interrogatum: interdum vero etiam sic ponitur, ut adfirmans responsio sequi debeat: ut Eur. Alc. 341. ἆρ' ἐμοὶ στένειν πάρα; *nonne mihi ingemiscendum est?* ib. 771. Soph. Phil. 976. O. R. 822. Xen. Mem. 3, 11, 2. (Similiter Latini *ne* saepe dicunt pro *nonne*.) Ponitur autem ἆρα frequentissime conjunctum cum aliis particulis, et quidem *a*) ἆρ' οὖ; *nonne?* c. indic., ubi adfirmativa exspectatur responsio. *b*) ἆρα μή; *cum? numquid?* c. indic., dubitanter interrogat de eo, quod ab respondente negandum est. cf. Herm. ad Soph. Ant. 628. Ubi ἆρα μή cum conjunctivo invenitur, ut Plat. Phaed. p. 54. c. ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; is conjunctivus non ex interrogatione, sed ex negatione pendet, ante quam *verendi* notio suppressa latet. *c*) ἆρ' οὖν; proprie *num ergo?* Sicuti vero ἆρα; ponitur pro ἆρ' οὐ; (vide supra) ita etiam ἆρ' οὖν; ponitur, et quidem frequentissime pro ἆρ' οὐκ οὖν; (quod et ipsum non est inusitatum) si

gnificat igitur ἆῤ οὖν; *nonne ergo? nonne igitur?* sive per interrogationem adfirmat. 2) ἄρα etiam extra interrogationem positum, adfirmationi inservit, ut ἦ, e. g. ὀδυνηρὸς ἆῤ ὁ πλοῦτος, Valck. Phoen. 569. *Not.* Apud prosae orationis scriptores ἄρα semper in periodi initio collocatur, poetae vero scenici particulam etiam in media periodo ponunt, ut Soph. Ant. 634.

ἀρά, ᾶς, ἡ, *Ion.* ἀρή, preces. 2) preces supplices. 3) dirae, imprecatio. 4) noxa, damnum.

ἄραβδος, ον, (ῥάβδος) qui est sine virga, seu baculo.

ἀρᾰβέω, f. ήσω, (ἄραβος) strepitum, seu fragorem edo.

Ἀρᾰβία, ας, ἡ, Arabia, regio Asiae.

Ἀρᾰβίζω, f. ίσω, Arabice loquor. 2) partibus Arabum faveo. A praec.

Ἀρᾰβικός, ή, όν, Arabicus.

Ἄραβιος, ία, ιον, Arabs.

Ἀραβιστί, *adv.* Arabice.

ἄραβος, ου, ὁ, strepitus, stridor dentium in frigore aut consternatione (⏑⏑⏑)

ἀραγδην, *adv.* (ἀράσσω) cum collisione, cum strepitu.

ἄραγμα, ατος, τό, (ἀράσσω) collisio, pulsatio, strepitus.

ἀραγμός, οῦ, ὁ, idem. Ab eodem.

ἀραδιούργητος, ον, (ῥᾳδιουργία) incorruptus, integer, genuinus, sine malitia et flagitio. Suid.

ἄραδος, ου, ὁ, pulsus cordis post vehemens exercitium.

ἀράζω, ἀῤῥάζω, ἀραρίζω, (ῥάζω) ringor, de cane.

ἀραιά, ᾶς, ἡ, venter et intestina, ubi est multa ἀραιότης, laxitas, mollities v. ἀραιός.

ἀραιόπορος, ον, (πόρος) meatus, seu foramina rara habens. Alex. Aphr.

ἀραιός, αιά, αιόν, vel ἀραιός, όν, *Att.* ἀραιός, tenuis, angustus, imbecillis: fragilis: caducus, infirmus: rarus. Homerus χεῖρα ἀραιήν, manum mollem et teneram, tribuit Veneri, Il. 5, 425. ἀραιαὶ κνῆμαι, imbecillae tibiae, Vulcani, Il. 18, 411. 20, 37. γλῶσσαι ἀραιαί, de lupis, libentibus linguis tenuiter expansis, Il. 16, 161. ἀραιὴ εἴσοδος, i. q. στενή, introitus angustus, Od. 10, 90. Hinc dicitur ἀραιά, ἡ, sc. γαστήρ, venter mollis, cui insunt intestina.

ἀραῖος, αία, αῖον (ἀρά) imprecationibus et diris devotus, Soph. O. R. 276. dirorum vindex, epith. Iovis, Soph. Ph. 1181. 2) *act.* qui imprecatur et diris devovet, Soph. Tr. 1202. Eur. Hipp. 1415.

ἀραιόσαρκος, ον, (σάρξ) raram, seu laxam carnem habens. Hippocr. p. 241, 35.

ἀραιόστημος, ον, (στήμων) rarum stamen habens.

ἀραιόστῦλος, ον, (στύλος) raras columnas habens.

ἀραιοσύγκριτος, ον, (συγκρίνομαι) cui corpus est laxe concretum, cui libera corporis transpiratio est. *dub.*

ἀραιότης, ητος, ἡ, (ἀραιός) raritas, laxitas spongiosa.

ἀραιόφυλλος, ον, (φύλλον) raris folia habens. Phav. *dub.*

ἀραιῶς, *adv.* rare, raris intervallis, leviter.

ἀραιόω, (ἀραιός) rarefacio. ἀραιοῦμαι, raresco, rarefio.

ἀραίωμα, ατος, τό, interstitium, rima, hiatus, raritas. A praec.

ἀραίωσις, εως, ἡ, laxatio, rarefactio. Ab eodem.

ἀραιωτικός, ή, όν, rarefaciendi vim habens. Ab eodem.

ἀρακίς, ἡ, *Aeol.* i. q. φιάλη Athen. 12, 14.

ἀρακίδες, αἱ, i. q. ἄρακος.

ἄρακος, ου, ὁ, species leguminis. Theophr. 8, 8.

ἀραξόχειρος, ον, (ἀράσσω, χείρ) manu pulsans, τύμπανα, Anth. (cf. Lobeck post Phryn. p. 770. ubi demonstratur, meliorem formam esse ἀραξίχειρος, vide Passov. de Lexx. gr. p. 39.)

ἀράομαι, f. άσομαι, *Ion.* ήσομαι, (ἀρά) precor, vota facio, τινί, Hom., *semel cum accus.* Od. 2, 135. 2) cupio, ut aliquid fiat, *c. inf.* Hom. cum precibus voveo, Il. 23, 144. 3) imprecor, maledico, Trag. — Inf. act. ἀρήμεναι pro ἀρᾶν invenitur Od. 22, 322. — Incertum est, an huc pertineat ἀρημένος, quod vide. (primam Homerus producit, Attici corripiunt.)

ἀραρίζω, i. q. ἀράζω.

ἀραρίσκω, adapto, i. q. ἄρω. Od. 14, 23.

ἄραρον, aor. 2. *Ion.* pro ἤραρον ab ἄρω. Partic. ἀραρών, Od.

ἀραρώς, υῖα, ός, part. perf. ab ἄρω.

ἀραρότως, et ἀρηρότως, *adv.* part. perf. verbi ἄρω, apte, congruenter, commode: firmiter.

ἀράσιμος, ον, (ἀράομαι) exsecrandus, detestabilis. 2) qui exsecratur. (⏑–⏑⏑)

ἀράσσω, *Att.* ἀράττω, f. ξω, pulso, illido.

ἀρᾱτήριον, τό, v. ἀρητήριον.

ἀρᾱτικός, ή, όν, (ἀράομαι) ad precandum, devovendum pertinens.

ἀρᾱτός, ή, όν, *Ion.* ἀρητός, (ἀράομαι) rogatus, exoptatus. 2) devotus, exsecrabilis, detestandus, sic ἀρητὸς γόος, Il. 17, 37. (––⏑ Ep., ⏑–⏑ Att.)

ἀράχιδνα, ης, ἡ, planta quaedam.

ἀραχναῖος, αία, αῖον, (ἀράχνη) ad araneam pertinens: ab aranea factus.

ἀράχνειος, ειον, idem et ab eodem.

ἀράχνη, ης, ἡ, aranea. 2) tela araneae.

ἀραχνήεις, εσσα, εν, i. q. ἀραχναῖος.

ἀράχνης, ου, ὁ, araneus, vel aranea.

ἀραχνικός, ή, όν, i. q. ἀραχναῖος.

ἀράχνιον, ου, τό, (ἀράχνη) araneae tela. 2) araneus, vel aranea. 3) vitium olivis et vitibus peculiare.

ἀραχνιόω, et ἀραχνιόομαι, araneis squaleo, araneis vitior. Ab eodem.

ἀραχνιώδης, ες, idem quod ἀραχνικός: araneae speciem imitans. Ab eod.

ἀραχνοειδής, ές, (ἀράχνη et εἶδος) telae araneorum similis, tenuis.

ἀραχνός, ὁ, i. q. ἀράχνης, Aesch.

ἀραχνοϋφής, ές, (ὑφή) ab araneis textus.

ἀραχνώδης, ες, i. q. ἀραχνιώδης.

Ἄραψ, αβος, ὁ, Arabs.

ἀράω, pro ἀράομαι, semel legitur Od. 22, 322.

ἄρβηλος, ου, ὁ, scalprum, culter antorius.

ἀρβύλη, ης, ἡ, genus quoddam calceamenti cavi et profundi, idoneique in primis ad lutum calcandum: item calcei venatorii genus expeditum.

ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, i. q. ἀρβύλη.

ἀρβυλόπτερος, ον, (πτερόν) alas adfixas habens calceis.

ἀργαίνω, (ἀργός) albico, albesco.

ἀργαλέος, έα, έον, (ab ἄλγος, *dolor*, quasi ἀλγαλέος) difficilis, molestus, qui alieni operosus est, gravis, acer.

ἀργαλέως, *adv.* difficulter, aegre. A praec.

ἀργᾶς, ᾶο, *contr.* ex ἀργάεις, *Dor* pro ἀργήεις. 2) ἄργας, i. q. ἀργής, genus serpentis, quo nomine per ludibrium Demosthenes vocatur ab Aeschine. cf. Plut. Dem. 4.

ἀργεῖαι, ῶν, αἱ, (Ἄργος) genus pretiosorum calceamentorum, quae Argis conficiebantur.

ἀργείης, ου, ὁ, (ἀργός) albus. Suid. *dub.*

Ἀργεῖος, εία, εῖον, (Ἄργος) Argivus.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Argi occisor, Epith. Mercurii.

ἀργέλοφοι, οἱ, (ἀργός, λόφος) extremae et inutiles rei partes. Aristoph. Vesp. 672

ἄργεμα, ατος, τό, (ἀργός) albugo, vel oculi ulcusculum, quod in iridis circulo nascitur. Theophr. h. pl. 9. 10.

ἄργεμον, ου, τό, idem et ab eodem

ἄργεμος, ου, ὁ, idem et ab eodem.

ἀργεννός, ή, όν, albus. Ab eodem.

ἀργεστής, ῆρος, ὁ, albus, splendidus. Ab eodem.

ἀργεστής, οῦ, ὁ, albus.

ἀργέστης, ου, ὁ, Epith. Noti, Il. et Zephyri, Hes. significans vel *velox, rapidus*, vel *albus* i. e. albas nubes in coelo congerens, cf. Hor. carm. 1, 7, 15. Aristoteli ἀργέστης idem erat ventus, qui Atheniensibus σκίρων, cf. Genelli in Wolfii Analect. 4. p. 474. 479.

ἀργέτι, ἀργέτα, Il. 11, 817, 21, 127. i. q. ἀργῆτι, ἀργῆτα ab ἀργής.

ἀργέτις, ἡ, *fem.* ab ἀργής, Nonn.

ἀργεύω, (ἀργός) cesso, ferior, pigresco.

ἀργέω, (ἀργός) otior, otiosus sum, fructu careo, feriatus sum, cesso, vaco. *Med.* inutilis sum.

ἀργήεις, ήεσσα, ῆεν, (ἀργός) albus.

ἀργής, ὁ, genus serpentis, *Dor.* ἄργας, quod vide.

ἀργής, ῆτος, ὁ, albus, splendidus.

ἀργηστής, οῦ, ὁ, i. q. ἀργής.

ἀργία, ας, ἡ, (ἀργός) otium: segnities, socordia: festivitas, qua Deo otiamur.

ἀργιβόειος, ον, albos boves alens, epith. Euboeae, Ael. h. a. 12, 36.

ἀργικέραυνος, ου, (κεραυνός) albicans, s. velox fulmen mittens.

ἀργικός, ή, όν, segnis, piger.

ἄργιλλα, ας, ἡ, habitatio subterranea, in dialecto incolarum magnae Graeciae, v. Ephorum ap. Strab. 5. p. 191.

ἄργιλλος, s. ἄργιλος, ου, ἡ, argilla, terra alba et pura.

ἀργίλοφοι, αἱ, i. q. ἀργέλοφοι, secundum Hesych.

ἀργιλώδης, s. ἀργιλλώδης, ες, argillosus, argillaceus: sordidus.

ἀργινόεις, όεσσα, όεν, (ἀργός) albus, candidus, splendidus.

ἀργιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, (ὀδούς) albos dentes habens.

ἀργιπόδης, ὁ, i. q. ἀργίπους.

ἀργίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, celer, velox. 2) albis pedibus.

ἄργμα, ατος, τό, (ἄρχω) primitiae.

Ἀργολίζω, (Ἄργος) Argivorum partibus faveo.

Ἀργολιστί, *adv.* Argolica, dialecto Argiva.

ἀργολογέω, (λόγος) verba otiosa et supervacua facio.

ἀργολογία, ας, ἡ, sermo otiosus et supervacuus.

Ἀργοναύτης, ου, ὁ, (Ἀργώ, *Argo navis* et ναύτης) Argonauta, qui in navi Argo Jasonem comitatus est.

ἀργοποιός, ον, (ἀργός, ποιέω) inertiam adferens, inertem reddens.

Ἄργος, εος, τό, Argos, urbs Peloponnesi celeberrima, quae pro ipsa Graecia quandoque ponitur. Sunt et aliae hujus nominis urbes in Graecia.

Ἄργος, ου, ὁ, Argus, pastor centum oculis praeditus, a Mercurio occisus. 2) nom. pr. canis, Od. 17, 292.

ἀργός, ή, όν, albus, splendidus, splendens. (Ejusdem radicis atque ἄργυρος.)

ἀργός, όν, (raro ἀργή, v. Lobeck. ad Phryn. p. 105) *contr.* ex ἄεργος, (ἔργον) sine labore, facilis, velox, ita canes dicuntur ap. Hom. πόδας ἀργοί. 2) sine labore, laborem fugiens, segnis, piger, otiosus: dicitur inprimis de iis, qui agrum non colebant, ut Lacedaemonii, v. Herodt. 5, 6. 3) *pass.* non laboratus, incultus, de agro; rudis, de lapide non exeso. 4) infectus, qui faciendus restat: ἓν δ' ἡμῖν ἀργὸν ἐστιν, unum omisimus, unum adhuc restat faciendum, Eur. Phoen. 773.

ἀργοτροφέομαι, otiose et molliter vivo, Cyrill.

ἀργοφάγος, ου, inutilis homo, fruges consumere natus.

ἀργυράγχη, ης, ἡ, quasi d. argentangina, quum quis muneribus corruptus tacet, et ab argento quasi suffocatur, ex ἄργυρος et ἄγχος, Gell. 11, 9.

ἀργυραμοιβικός, ή, όν, ad argentarios pertinens, ἡ ἀργυραμοιβική, negotium argentarii, Luci. bis accus. 13.

ἀργυραμοιβικῶς, *adv.* argentariorum more.

ἀργυραμοιβός, οῦ, ὁ, (ἄργυρος, ἀμείβω) nummularius, argentarius, trapezita, qui nummos vendit, permutat.

ἀργυράσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, (ἀσπίς) argenteum clypeum habens.

ἀργυρεῖον, ου, τό, (ἄργυρος) argentarii officina. 2) argentifodina.

ἀργύρειος, ον, argenteus.

ἀργυρεῖος, εῖον, argenteus.

ἀργύρεος, έα, εον, *contr.* ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, argenteus. 2) nummus argenteus.

ἀργύρεος, ον, argenteus.

ἀργυρεύω, argentum effodio.

ἀργυρευτής, οῦ, ὁ, metalli fossor. Diodor. 5, 36. *inc. lect.*

ἀργυρηλάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) argenti cusor, vascularius.

ἀργυρήλατος, ον, ex argento factus.

ἀργυρίδιον, ου, τό, (ἄργυρος) pecuniola.

ἀργυρίζω, pecunia corrumpo. *Med.* emptoras facio, nundinor, lucror, corrumpi me patior, τινί, ab aliquo.

ἀργυρικός, ή, όν, pecuniarius.

ἀργυριοθήκη, ης, ἡ, (θήκη) argenti, seu pecuniae theca.

ἀργυριοκόπος, ου, ὁ, (κόπτω) vascularius, caelator. 2) argentarius.

ἀργύριον, ου, τό, (ἄργυρος) argentum, pecunia, nummi argentei: nummus argenteus minutior. 2) argentifodina.

ἀργυρίς, ίδος, ἡ, argentea phiala, *it.* argenteum vas quodvis.

ἀργυρισμός, οῦ, ὁ, capturarum consectatio: quaestus ejus, qui pecuniam facit, ut mercator.

ἀργυρίτης, ου, ὁ, (ἄργυρος) qui pecunia s. argento abundat.

ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ, quae pecunia abundat: quae argento abundat, ut *terra. Fem.* a praec.

ἀργυρόβιος, ον, (βιός) arcum argenteum habens. Eustath.

ἀργυρογνωμονία, argentum ad Lydium lapidem probo.

ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (γνώμων) argenti spectator, qui argentum ad Lydium lapidem probat, argentarius.

ἀργυροδίνης, ου, ὁ, (δίνη) argenteos, i. e. limpidos habens vortices, *fons.* (ῑ)

ἀργυροδινής, ές, i. q. ἀργυροδίνης, ap. seriores.

ἀργυροειδής, ες, (εἶδος) argenti speciem habens.

ἀργυρόηλος, ον, (ἧλος) argenteis clavis distinctus.

ἀργυροθήκη, ης, ἡ, argenti theca, argentarium, arca, in qua reponitur argentum et factum et signatum.

ἀργυρόθρονος, ον, (θρόνος) thronum argenteum habens.

ἀργυροκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (κάπηλος) qui argentariam exercet, Cyrill. Al.

ἀργυροκοπεῖον, ου, τό, (ἀργυροκόπος) officina argentaria, in qua nummi argentei cuduntur, vel argentum elaboratur.

ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo, argentum signo.

ἀργυροκοπιστήρ, ῆρος, ὁ, idem qui ἀργυροκόπος.

ἀργυροκόπος, ου, ὁ, (κόπτω) argentarius. 2) argenti signator, monetarius: vascularius.

ἀργυρόκυκλος, ον, (κύκλος) argenteas rotas habens, Nonn.

ἀργυρολογέω, (ἀργυρολόγος) pecunias colligo. s. exigo, τινά, ab aliquo.

ἀργυρολόγητος, ον, (ἀργυρολογέω) ad pecuniam colligendam institutus: is, a quo tributa sunt exacta: a pecunia collecta exstructus.

ἀργυρολογία, ας, ἡ, pecuniae exactio. A seq.

ἀργυρολόγος, ον, (λέγω) qui pecuniam exigit.

ἀργυρομιγής, ές, (μίγνυμι) argento mixtus.

ἀργυρόπεζα, ας, ἡ, (πέζα) quae pedes argenteos, i. e. candidos et formosos habet. Hom.

ἀργυρόπεζος, ον, idem ap. seriores.

ἀργυρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, argenteis pedibus praeditus, sive instructus.

ἀργυροπράκτης, ου, ὁ, (πράττω) nummularius: coactor.

ἀργυροπρακτικός, ή, όν, (πράττω) ad argentariam pertinens, unde ἡ ἀργυροπρακτική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, argentaria, sc. ars.

ἀργυροπωλέω, vendo pecunia numerata: vendo simpliciter. Polyb.

ἀργυρόριζος, ον, argenteas radices, origines habens.

ἀργυρόρρυτος, ου, ὁ, (ῥέω) q. d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia.

ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. 2) pecunia. 3) vasa argentea.

ἀργυροστερής, ές (στερέω) furax.

ἀργυρότοιχος, ον, parietes argento ornatos habens.

ἀργυρότοξος, ον, argenteo arcu decorus.

ἀργυροτράπεζα, ης, ἡ, mensa argentaria. 2) mensa argentea. *dub.*

ἀργυροφάλαρος, ον, (φάλαρα) argenteis phaleris insignis.

ἀργυροφανής, ές, (φαίνομαι) instar argenti splendens. Cyrill.

ἀργυροφεγγής, ές, (φέγγος) argento splendens.

ἀργυρόφλεψ, εβος, (φλέψ) argenteas venas habens.

ἀργυροφύλαξ, ακος, ὁ, argenti custos.

ἀργυροχάλινος, ον, argenteis frenis ornatus.

ἀργυροχοέω, argentum fundo, vel conflo: de vasculariis. A seq.

ἀργυροχόος, ου, ὁ, (χέω) argenti fusor, faber argentarius.

ἀργυρόω, argento induco. 2) argento remuneror, Pind.

ἀργυρώδης, ες, argentum habens, epithet. montium, in quibus argentifodinae.

ἀργύρωμα, ατος, τό, vas argenteum.

ἀργυρώνητος, ον, (ὠνέομαι) argento emtus, servus.

ἀργύφεος, έα, εον, (ἀργός, ὑφή) albus propter texturam, ex alba textura constans: albus.

ἀργυφής, ές, idem et ex iisd. Hes. Th. 374. *dub. l.*

ἄργυφος, ον, idem et ex iisd. Hom.

Ἀργώ, όος, ἡ, Argo, navis Jasonis. Hinc *Adj.* Ἀργῷος, α, ον.

ἀργῶς, *adv.* otiose, segniter. 2) temere, frustra.

ἄρδα, ἡ, (ἄρδω) irrigatio, inquinamentum. (ultima correpta.)

ἀρδάλιον, τό, i. q. ἀρδάνιον.

ἄρδαλος, ον, (ἄρδα) immundus.

ἀρδαλόω, inquino, contamino. A praec.

ἀρδάνιον, ου, τό, (ἄρδω) vas fictile: vas, ex quo pecudes bibunt: vas, quod ante fores defunctorum ponebatur, ut ex eo se adspergerent introeuntes.

ἀρδεία, ας, ἡ, irrigatio, s. e pluvia, s. e rivis.

ἄρδευσις, ιως, ἡ, (ἀρδεύω) idem.

ἀρδευτής, οῦ, ὁ, qui irrigat.

ἀρδεύω, rigo, irrigo: adaquo.

ἀρδηθμός, οῦ, ὁ, idem quod ἄρδευσις.

ἄρδην, *adv.* (αἴρω) funditus, plane, omnino. *item* sublime.

ἄρδις, εως, ἡ, cuspis teli: arma, quibus cominus pugnabant. Herodt. 1, 215. 4, 81.

ἀρδμός, οῦ, ὁ, irrigatio: aquatio. A seq.

ἄρδω, f. σω, rigo, irrigo. 2) potum praebeo, adaquo: recreo. *Med.* bibo.

ἀρειά, ᾶς, ἡ, (ἀρά) *Ion.* ἀρειή, minae.

Ἀρειθύσανος, ου, ὁ, fimbria Martis, de forti milite.

Ἀρεϊκός, ή, όν, Mavortius, Themist.

Ἀρειμανής, ές, (Ἄρης, μαίνομαι) Marte furens, bellicosus.

Ἀρειμάνιος, ον, idem et ex iisd.

Ἀρειμανιότης, ἡ, furor Mavortius.

Ἀρειομανής, ές, (Ἄρειος, μαίνομαι) Arianus, Arii studio furens. *Eccl.*

Ἀρειομανίτης, ου, ὁ, Arianus, Arii studio furens. *Eccl.*

Ἀρεοπαγίτης, ου, ὁ, Areopagita, senator Areopagi. 2) *proverbialiter*, homo tetricus, severus et taciturnus.

Ἀρεοπαγιτικός, ή, όν, ad Areopagitam pertinens, Upton. ad Dion. de comp. p. 360. ed Schaef.

Ἀρεόπαγος, ου, ὁ, falsa forma pro Ἄρειος πάγος, Lob. Phr. p. 599.

Ἄρειος, ον, ap. Eurip. etiam Ἀρεία, (Ἄρης) *Ion.* Ἀρήϊος, ον, Marti sacer s. ad Martem

pertinens, Mavortius, fortis, bellicosus. - *Compar.* ἀρειότερος, α, ον, i. q. ἀρείων, ap. ser. (⏑–⏑)

Ἄρειος πάγος, ὁ, *curia Martis Athenis*, ita dicta, quia in collo Martis e regione arcis Athenarum sita erat, Hdt. 8, 52. *latine* Areopagus vel Ariopagus.

Ἀρειότολμος, ον, (Ἄρης, τόλμα) Martius, bellicosus.

Ἀρείφατος, ον, (φάω) in bello, sive, a Marte interemtus: Ap. ser. i. q. Ἄρειος.

ἀρείων, ἄρειον, *gen.* ονος, melior, potior, praestantior, fortior. Est comparativus ad ἀγαθός, ἄριστος pertinens, quem alii ab ἀρέσκω, alii ab Ἄρης derivant. (⏑––)

ἄρεκτος, ον, *poet.* pro ἄρρεκτος, Il.

ἀρέμβαστος, ον, (ῥέμβομαι) immotus, constans. *Eccl.*

Ἀρεοπαγίτης, ὁ, i. q. Ἀρειοπαγίτης, Lobeck. post Phryn. p. 698. Hinc *adj.* Ἀρεοπαγιτικός, ή, όν.

ἀρέσαι, ἀρέσασθαι, inf. aor. 1. *act.* et *med.* ab ἀρέσκω, Hom.

ἀρέσθαι, inf. aor. 2. *med.* ab αἴρω.

ἀρέσκεια, ας, ἡ, (ἄρεσκος) studium placendi, comitas adsentatrix, lepos in sermone, facetosa urbanitas, blanditia, venustas, gratia.

ἀρέσκευμα, ατος, τό, blanda et adulatoria adpellatio, vel acceptio. A seq.

ἀρεσκεύομαι, (ἀρέσκω) comiter adpello, comiter cum aliquo ago. Raro in *act.*

ἀρεσκευτικός, ή, όν, blandus, comis. A praec.

ἀρεσκόντως, *adv.* (ἀρέσκω) grate.

ἄρεσκος, έσκη, εσκον, blandus, placendi studiosus, gratiae captator. A seq.

ἀρέσκω, f. ἀρέσω, *med.* ἀρέσομαι, *poet.* ἀρέσσομαι, aor. 1. ἤρεσα, ἠρεσάμην, *poet.* ἄρεσσα, ἀρεσσάμην, aor. pass. ἠρέσθην, perf. ἤρεσμαι, (radix ἄρω, ἀρέω) placo, amicum reddo; τινί τι, probo alicui aliquid: ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, rursus volo placare eum et ei me amicum praebere, Il. 9, 120. Saepius in *Med.* ἀρέσκομαι, placo, concilio mihi, τινά τινι, aliquem aliqua re, Il. 9, 112. sed vice versa σπονδαῖς θεοὺς ἀρ. dicitur pro θεοὺς σπονδαῖς, deos sacrificiis placare, Theogn. 740. ταῦτα ἀρεσσόμεθα, ista amice inter nos componemus, Il. 4, 362. ἀρέσαντο φρένας αἵματος, exsatiarunt sanguine animum, Hes. sc. 255. *Pass.* placor, contentus sum aliqua re, *c. dat.* 2) *intr.* placeo: ἀρέσκει μοι, placet mihi, libet, juvat. Attici dicunt ἀρέσκει με. τὰ ἀρέσκοντα, placita philosophorum, decreta.

ἀρεστήρ, ῆρος, ὁ, (ἀρέσκω) libum, genus placentae Diis gratum.

ἀρεστήριον, ου, τό, sacrificium placandi ergo.

ἀρεστόν, οῦ, τό, (ἀρέσκω) decretum, placitum.

ἀρεστός, ή, όν, *adj. verb.* ab ἀρέσκω, gratus, aequus, placidus.

ἀρεστῶς, *adv.* grate.

ἀρεταίνω, idem quod ἀρετάω, Gramm.

ἀρεταλόγος, ὁ, qui de virtutibus disputare solet, ut parasitus philosophus ad mensas divitum: hinc omnino ponitur de garrulo, scurra et nugatore quovis. Suet. Aug. 74. Juven. 15, 16. cf. ἠθολόγος. Hinc ἡ ἀρεταλογία, Man. 4, 447.

ἀρετάω, ήσω, (ἀρετή) virtutis felicitatem adsequor: feliciter procedo, felix sum: virtutis studiosus sum: virtutis laudem quaero.

ἀρετή, ῆς, ἡ, (ἄρω, Ἄρης) quaevis praestantia et bonitas vel animi vel corporis et fortunae. In carminibus Homericis praecipue significat fortitudinem et *virtutem* bellicam, robur et vigorem corporis; pulchritudinem denique et generis nobilitatem, nec non honores opesque. Hinc non solum cursorum pedibus Il. υ, 411. et equis Il. ψ, 374. tribuitur ἀρετή, sed etiam corporibus physicis, ut lapidibus, aquae, herbis ap. pros. Hanc significationem vox retinet apud Atticos scriptores, sed transfertur praeterea ad praestantiam, bonitatemque morum et animi, *virtus*, cf. Xen. Mem. 2, 1, 21 sq. Latine vox varie potest reddi, pro sensus diversitate, e. g. *virtus*, *industria*, *fortitudo*, *navitas*, *bonitas*, *benignitas*: *res secundae*: *facultas*.

Ἄρευς, ὁ, *Aeol.* pro Ἄρης, affertur ex Alcaeo, Eustath. ad Il. ε, 31.

* ἀρέω, praes. *obsol.* unde veniunt fut. ἀρέσω, ἀρέσομαι, et aor. ἤρεσα, ἠρεσάμην, ab ἀρέσκω.

ἀρή, ἡ, *Ion.* et Hom. pro ἀρά, quod vide.

ἄρηαι, 2 sing. conj. aor. 2. *med.* pro ἄρῃ ab αἴρω.

ἀρηγοσύνη, ἡ, auxilium.

ἀρήγω f. ξω, auxilior, opem fero, proprie in bello: opitulor. τινὶ μάχῃ, Hom ἄρηξον ἅλωσιν, defende a nobis expugnationem, Aesch. Sept. 119. φόνον τέκνοις ἀρήγειν, caedem propulsare a liberis, Eur.

ἀρηγών, όνος, ὁ, καὶ ἡ, auxiliator, defensor.

Ἀρηΐθοος, ον, (Ἄρης et θοός) bellicosus, *proprie*, agilis in praelio.

Ἀρηϊκτάμενος, η, ον, (κτείνω) a Marte occisus, Il. 22, 72. (prima longa.)

Ἀρήϊος, η, ον, (Ἄρης) *Ion.* id. quod Ἄρειος.

Ἀρηΐφατος, i. q. Ἀρείφατος.

Ἀρηΐφιλος, ον, Marti carus, Martis amicus, bellator.

Ἀρηΐφθορος, ον, (φθείρω) a Marte pessumdatus.

ἀρήμεναι, inf. *Ion.* p. ἀρᾶν, v. ἀράομαι.

ἀρημένος, η, ον, i. q. βεβλαμμένος, molestia vel damno affectus, oppressus, laesus, confectus, Hom. partic. perf. incertae derivationis, ad ἀράομαι enim vix pertinere potest. (––⏑⏑)

* ἀρήν vel ἀρρήν, nom. *obsol.* unde gen. ἀρνός, dat. ἀρνί, acc. ἄρνα, dual. ἄρνε, plur. ἄρνες, ἀρνῶν, ἀρνάσι *Ion.* ἄρνεσσι, ἄρνας, *gen. commun.* Il. 3, 103. sed femininum usitatius, *agnus*, *agna*, in prim. agnus tener, Hom. In nominativo dicitur ἀμνός.

ἄρηξις, εως, ἡ, (ἀρήγω) auxilium.

ἄρηρα, perf. *Ion.* ab ἄρω. Partic. ἀρηρώς. Plusquam perf. ἀρήρειν.

ἀρηρομένος, η, ον, aratus, part. perf. *Ion.* ab ἀρόω, Il. 18, 548. Hdt. 4, 97.

ἀρηρότως, v. ἄραρ.

Ἄρης, ὁ, *gen.* Ἄρεος, qui nunquam contractionem patitur, *dat.* Ἄρεϊ, Ἄρει, *acc.* Ἄρη vel Ἄρην, *voc.* Ἄρες. *Epicae* formae sunt Ἄρηος, ηϊ, ηα. (Vel dubiae, vel rariores sunt gen. formae Ἄρεως, cf. Heyne ad Il. ξ, 485. σ, 100. 213. Intpp. ad Greg. Cor. p. 607. sq. Ἄρεα, Archil. fr. 116. ap. Eustath. ad Il. ε, 31. et Ἄρευς, Leon. Tar. epigr. 47, 2. e lect. cod. Vat.) *Mars.* Ponitur hoc nomen etiam adpellative pro *proelio*, *bello*, *vulnere*, *plaga*, *caede*, *ferro*. (Primam, natura brevem, Homerus in arsi etiam producit: sic et in compositis: seriores *Epici* pro versus necessitate primam vel corripiunt vel producunt: *Attici* raro admodum eam producunt.)

ἀρήτειρα, ας, ἡ, sacerdos. A seq. (Prima longa.)

ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, (ἀράομαι) precator: sacerdos. (Prima longa.)

Ἀρητιάς, άδος, ἡ, (Ἄρης) Martia, bellicosa.

ἀρητός, ή, όν, (ἀράομαι) funestus, noxius, perniciosus.

ἀρητύω, i. q. ἀρύω, haurio. *poet.*

ἀρθείς, part. aor. 1. pass. ab αἴρω, Hom.

ἄρθεν, 3 plur. aor. 1. pass. Aeol. pro ἤρθησαν, ab αἴρω, Il.

ἀρθμέω, f. ήσω, (ἀρθμός) amicitiae vinculo jungo cum aliquo. ἀρθμήσαντε, signif. pass. Il. 7, 302.

ἄρθμιος, ία, ιον, (ἀρθμός) adaptatus, accommodatus: amicus, concors, Od. 16, 427. Hdt. 7, 101. 9, 9. 37. τὰ ἄρθμια, res pacatae, concordia, pax, id. 6, 83.

ἀρθμός, οῦ, ὁ, (ἄρω) amicitia.

ἀρθρέμβολα, τά, tormenta, aculei. Ab ἄρθρον, *membrum* et ἐμβάλλω, *immitto*.

ἀρθρεμβολέω, membrum in sedem suam repono. Hinc ἀρθρεμβόλησις, ἡ.

ἀρθρίδιον, ου, τό, membrum parvum.

ἀρθρικός, ή, όν, articularis, articulis quadrans et conveniens. 2) ex articulis laborans, podagricus, chiragricus.

ἀρθριτικός, ή, όν, idem.

ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ, morbus articularis, dolor articulorum.

ἀρθροκηδής, ές, (κῆδος) membra conficiens.

ἄρθρον, ου, τό, artus, articulus, naturalis ossium compages, copula: τὰ ἄρθρα, genitalia. 2) Articulus; vox Grammaticorum.

ἀρθροπέδη, ἡ, (πέδη) vinculum artus continens, compes.

ἀρθρόω, (ἄρθρον) articulo, fingo, formo. 2) articulatim sermonem distinguo.

ἀρθρώδης, ες, articulosus.

ἀρθρωδία, ἡ, i. q. διάρθρωσις.

ἀρι-, *praepositio inseparabilis*, augendae vocis, cui praefigitur, notioni inserviens. (⏑⏑) Propria fere est poetarum *epicorum* et *lyricorum*.

ἀρία, ας, ἡ, arbor quaedam sero florens, i. q. φιλλόδρυς.

ἀριβάσκανος, ον, (βασκαίνω) valde invidus. Hesych.

ἀρίγνωτος, η, ον, (γινώσκω) valde notus, clarissimus, qui facile nosci potest.

ἀριγνώς, ῶτος, idem.

ἀριδάκρυος, ον, multum lacrimans, propensus ad lacrimandum.

ἀριδάκρυς, υ, *gen.* υος, multum lacrimans, ad lacrimandum propensus. Aesch. Pers. 953.

ἀριδάκρυτος, ον, (δακρύω) multum lacrimans. 2) valde lacrimabilis, defletus.

ἀριδείκετος, ον, (δείκνυμι) praeclarus, valde inclitus.

ἀρίδηλος, ον, valde clarus, praeclarus, valde manifestus. Simon., Ap. Rh. 3, 615.

ἀριδήλως, *adv.* manifeste', Eustath.

ἀρίζηλος, ον, vel ἀριζήλη, Il. 18, 219. valde clarus, manifestus, omnibus notus, i. q. ἀρίδηλος, ζ pro δ posito, v. Buttm. Lexil. p. 254. 2) i. q. ἀριζήλωτος, multum

aemulandus, Hes. op. 6.

ἀριζήλως, *adv.* clare, manifeste.

ἀριζήλωτος, ον, valde aemulandus. 2) valde concupitus, praeclarus.

ἀριήκοος, ον, (ἀκούω) obaudiens, dicto audiens: acute audiens. 2) multum auditus, clarus, fama notus, Ap. Rh. 4, 1706. Callim.

ἀριθμέω, numero, enumero. 2) ἀριθμηθήμεναι, inf. aor. 1. pass. pro ἀριθμηθῆναι, Il. 2, 124. i. q. ἀρθμηθῆναι, amicitia junctum esse.

ἀρίθμημα, ατος, τό, numerus.

ἀρίθμησις, εως, ἡ, (ἀριθμέω) numeratio, enumeratio.

ἀριθμητικός, ή, όν, numerandi peritus. 2) ad arithmeticam pertinens. Unde.

ἀριθμητική, sc. τέχνη, ης, ἡ, arithmetica, ars numerorum et numerandi.

ἀριθμητικῶς, *adv.* numerando. 2) more arithmeticorum, arithmetica ratione.

ἀριθμητός, ή, όν, (ἀριθμέω) numerabilis. 2) paucus.

ἀρίθμιος, ία, ιον, i. q. ἀριθμητός, *poet.*

ἀριθμός, οῦ, ὁ, numerus, mensura. 2) 2) homo nullius pretii, ut Lat. numerus dicitur.

ἀρικύμων, ονος, ἡ, (κύω) quae facile fit gravida: fecunda.

ἄρῑς, vel ἄρις, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, (ῥίς) naso, seu naribus carens. 2) non sagax.

ἄρινος, ον, i. q. ἄρις.

ἀριοβαρζάνιος, ου, ὁ, nomen emplastri, ab Ariobarzane. Paul. Aegin.

ἀρίπικρος, ον, valde amarus.

ἀριπρέπεια, ας, ἡ, (ἀριπρεπής) decus eximium, honesta forma.

ἀριπρεπέως, *adv.* valde decenter. Ab eodem.

ἀριπρεπής, ές, (ἀρι et πρέπω) valde decorus: valde illustris et excellens.

ἄρῑς, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄριν.

ἀρίς, ίδος, ἡ, arcus terebrae cum habena. 2) herba quaedam, Galen.

ἀρίσημος, ον, (ἀρι, σῆμα) clarus, conspicuus: illustris, insignis.

ἀρισθάρματος, ον, (ἄριστος et ἅρμα) victor certamine curuli. γέρας, praemium talis victoriae, Pind.

ἀρισκυδής, ές, (ἀρι et σκύζομαι) valde indignans, aru iracundus. Etym.

ἀρίσταθλος, ον, (ἆθλος) optime decertans, praestantissimus in certaminibus.

ἀριστάζω, i. q. ἀριστάω, prandeo. (Prima longa.)

ἀρισταρχεῖον, ου, τό, templum Dianae Elid.

ἀρισταρχέω, (ἄρχω) optime impero, optime gero magistratum.

ἀριστάφυλος, ον, (σταφυλή) abundans uvis.

ἀριστάω, f. ήσω, (ἄριστον) prandeo. Dicitur etiam ἀκρατίζω. Hinc descendunt tempp. *irregularia*, ἀριστάναι et ἠρίσταμεν, quasi ab ἀρίστημι. (Prima plerumque producitur: sed nonnunquam etiam correpta occurrit, Jacobs ad Anth. Pal. p. 712.)

ἀριστεία, ας, ἡ, (ἀριστεύω) fortitudo, strenuitas. ἀριστεῖαι, fortia facta.

ἀριστεῖον, ου, τό, praemium, proprie fortitudinis ergo datum. Ab eodem.

ἀριστερά, ᾶς, ἡ, sc. χείρ, (ἀριστερός) sinistra, sc. manus: scaeva.

ἀριστερεύω, f. εύσω, sinistra utor. A praec.

ἀριστερός, ρά, ρόν, sinister. 2) infaustus. 3, stultus.

ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, (ἀριστερά, ἵστημι) qui a sinistra stat.

ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, qui tantum sinistram habet: qui sola sinistra utitur.

ἀρίστευμα, ατος, τό, (ἀριστεύω) praeclarum facinus.

ἀριστεύς, έως, ὁ, (ἄριστος) princeps: omnium fortissimus.

ἀριστευτικός, ή, όν, qui quasi a natura ita est comparatus, ut omnium fortissime se gerat: strenuus. A seq.

ἀριστεύω, f. εύσω, (ἄριστος) optime me gero praesertim in bello, aut in certamine, strenuum me praesto, fortiter facio: excello: principatum teneo.

ἀριστητής, οῦ, ὁ, (ἀριστάω) pransor, qui prandere solet. (α producitur.)

ἀριστίζω, f. ίσω, (ἄριστον) prandio excipio, prandium praebeo, Ar. Eq. 535. Av. 660. *Med.* prandeo. (ᾱ)

ἀριστίνδην, *adv.* (ἄριστος) optimos quosque diligendo, secundum delectum virtutis.

ἀριστόβιος, ον, (βίος) optime vivens, Heliod. 2, 33.

ἀριστόβουλος, ον, (ἄριστος et βουλή) cujus optimum est consilium. Ἀριστοβούλη, epith. Dianae.

ἀριστογένεθλος, ον, (ἄριστος et γενέθλη) qui optimos generat.

ἀριστογόνος, ον, (ἄριστος, et γόνος) parens optimae prolis.

ἀριστόγονος, ον, ab optimis parentibus genitus.

ἀριστόδειπνον, ου, τό, Menand. ap. Poll. 6, 102. Alexis Athen. 2. p. 47. E. *dub. signif.* Fortasse prandium coenae conjunctum, ad coenam perductum

ἀριστοεπέω, recte loquor, disputo sapientissime.

ἀριστοεπής, ές, recte loquens.

ἄριστοι, ων, οἱ, optimates, primores, viri praecipui ac praestantissimi.

ἀριστοκράτεια, ας, ἡ, (ἄριστος et κρατέω) status reipublicae, quae ab optimatibus gubernatur. 2) optima civitatis forma, Plato, Aristot.

ἀριστοκρατέομαι, sub optimatum regimine vivo, ab optimatibus guberno, Plat.

ἀριστοκρατία, ίας, ἡ, idem quod ἀριστοκράτεια.

ἀριστοκρατικός, ή. όν, ad aristocratiam, sive imperium optimatum pertinens, aristocratiae studiosus

ἀριστοκρατικῶς, *adv.* ut convenit aristocratiae, more optimatum rempublicam gubernantium.

ἀριστολοχία, ας, ἡ, (λοχεία) herba puerperis opitulans.

ἀριστόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, optimus vates.

ἀριστόμαχος, ον, (μάχη) praestantissimus in praelio.

ἄριστον, ου, τό, prandium, cibus, qui primus die quoque sumitur. Dicebatur etiam ὁ ἄριστος, Bast. ep. cr. append. p. 22. (Prima ap. Homerum semper corripitur; ap. Atticos vero producitur. Sic et in compositis.)

ἀριστόνικος, ον, optime et praeclarissime victoriam reportans.

ἀριστονομία, ας, ἡ, (νέμω) optimatum regimen, seu imperium, Suid. i. q. εὐνομία, Hesych.

ἀριστόνοος, ον, benevolus, optima mente praeditus.

ἀριστοποιέω, prandium facio, cibum apparo. ἀριστοποιέομαι, prandeo.

ἀριστοπολιτεία, ας, ἡ, optimi civis virtus et praestantia. Inscr. Murator. p. 533, 3.

ἀριστοπονεύς, ὁ, i. q. ἀριστοπόνος, Manetho. 4, 512.

ἀριστοπόνος, ον, (πονέω) optime laborans.

ἀριστοπόσεια, ἡ, (πόσις) optima conjux, Opp. Cyn. 1, 6.

ἀριστοπραγέω, (πρᾶγος) i. q. ἀριστεύω.

ἄριστος, ίστη, ιστον, (Ἄρης, ἄρω) optimus, praestantissimus, *proprie*, Marte, sive armis: optimus, egregius: maxime idoneus. *Neutr.* τὰ ἄριστα i. q. τὰ ἀριστεῖα, Soph. El. 1093. Cum articulo coalescit in ὤριστος ap. Hom., ἄριστος ap. *Atticos*, ᾆριστος ap. *Doricos*.

ἀριστοσαλπιγκτής, οῦ, ὁ, praestantissimus tubicen. Menand. ap. Poll.

ἀριστοτέχνης, ου, ὁ optimus artifex.

ἀριστοτόκεια, ἡ, i. q. ἡ ἀριστοτόκος, Theocr. 24, 72.

ἀριστότοκος, ον, ab optima matre partu editus.

ἀριστοτόκος, ον, (τίκτω) quae liberos optimos parit.

ἀριστοφυής, ές, (φυή) optimae naturae, optima natura praeditus.

ἀριστόχειρ, ειρος, ὁ καὶ ἡ, manibus strenuus.

ἀριστώδιν, ῖνος, ὁ, ἡ, (ὠδίς) optimos et fortissimos edens, Ἀθῆναι, Anth.

ἀρισφαλής, ές, (ἀρι, σφάλλω) valde lubricus, fallax.

ἀριφανής, ές, (φαίνομαι) illustris, valde conspicuus.

ἀριφραδής, ές, (ἀρι et φραδής) valde manifestus, insignis.

ἀριφραδῶς, it. έως, *adv.* valde perspicue.

ἀρίφρων, ον, (φρήν) valde prudens.

ἀριχάομαι, radix fere *obsoleta* ab ἀναρριχάομαι, quod vide.

ἀρκάλη, vel ἀρκάνη, ἡ, lignum, cui affigebantur στήμονες. v. Schneider Ind. Script. rer. rust. p. 375. col. b.

ἄρκειον, ου, τό, herba quaedam palustris. A seq.

ἄρκειος, εία, ειον, (ἄρκος) ursinus.

ἀρκεσίγυιος, ον, (ἀρκέω, et γυῖον) roborans membra.

ἄρκεσις, εως, ἡ, (ἀρκέω) auxilium: utilitas.

ἄρκεσμα, ατος, τό, auxilium. Hesych. Ab eodem.

ἀρκετός, ή, όν sufficiens. Ab eod.

ἀρκετῶς, sufficienter. A praec.

ἀρκευθίς, ίδος, ἡ, bacca juniperi maturitate nigrescens: juniperus. A seq.

ἄρκευθος, ου, ἡ, juniperus, arbor et fructus.

ἀρκέω, f. έσω, *arceo*, *propulso*, τινί τι vel ἀπό τινός τι, aliquid ab aliquo, Hom. ἀρκεῖν τὸ μὴ οὐ θανεῖν, impedire, quo minus aliquis moriatur. Soph. Aj. 727. *Construitur* etiam *omisso accusativo cum solo dat. pers.*, ut sit auxilior, opitulor, Il. 21, 131. Od. 16. 261. Hinc 2) *prosum*, *utilis sum*, *efficio aliquid*, Il. 13, 371. cum part., Thuc. 2, 47. 3) *valeo ad aliquid*, *par sum*, *contentus sum*, c. inf. Aesch. Pr. 621. 4) *impers.* ἀρκεῖ μοι, sufficit mihi, satis est: hinc nova Soph. Ant. 547. dixit ἀρκέσω θνήσκουσα, satis erit, si moriar. — *Med.* contentus sum, acquiesco in aliqua re, τινί, Hdt. 9, 32.

ἄρκιος, ία, ιον, (ἀρκέω) utilis, validus,

efficax: οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται, pro οὐκ ἀρκέσει, non conducet ei, Il. 2, 393. νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, nunc id agitur, ut vel pereamus vel servemur, Il. 15, 502. 2) de hominibus, auxilium adferens, Hes. op. 349. τὰ ἄρκια, auxilia, remedia. 3) sufficiens, μισθὸς, Hom.

ἄρκιος, ια, ον, septentrionalis, i. q. ἀρκτικός.

ἄρκος, ου, ὁ, ἡ, ursus, ursa, ut ἄρκτος.

ἄρκος, τὸ, (ἀρκέω) remedium ὀδόντων, Opp.

ἀρκούντως, *adv.* (ἀρκέω) sufficienter, satis, abunde.

ἀρκτεία, ας, ἡ, (ἀρκτεύω) consecratio virginum Dianae.

ἀρκτεῖος, εία, εῖον, (ἄρκτος) ursinus.

ἀρκτέος, έα, έον, (ἄρχω) incipiendus. 2) ab ἄρχομαι, ἀρκτέος, sub imperio habendus, Soph. O. R. 628. Male alii explicant ibi ἀρκτέον, parendum est, vide Buttmann. gramm. ampl. I. p. 460. Hermann. ad Soph.

ἀρκτεύω, f. εύσω, (ἄρκτος) in ursae occisae honorem virgines Dianae consecro. ἀρκτεύεσθαι apud Athenienses dicebantur virgines, quae ante nuptias et quidem inde a decimo aetatis anno Dianae Brauroniae initiarentur, et sacra quaedam peragerent. c. ἄρκτος. 4.

ἀρκτῆ, ἡ, sc. δορά, pellis ursina.

ἀρκτικός, ή, όν, (ἄρκτος) septentrionalis.

ἀρκτικός, ή, όν, (ἄρχω) ordiens, ad incipiendum pertinens.

ἀρκτόμυς, ὁ, (ἄρκτος, et μῦς) mus ursinus, sic dictus, quod velut ursus binis pedibus incedit. *dub.*

ἄρκτος, ου, ὁ, ἡ, ursus, ursa. 2) ἡ, ursa major, signum coeleste, quod et ἅμαξα: hinc, pars orbis septentrionalis. 3) nomen piscis ap. Aristot. 4) ἡ, virgo apud Athenienses, Dianae Brauroniae dicata, voce hinc ducta, quod ob ursam interfectam Dianae sacram non prius cessaturam pestem respondit oraculum, quam deae virgines dicarentur, antequam viro congrederentur. *Eur.*, *Ar.*

Ἀρκτοῦρος, ου, ὁ, (ἄρκτος, οὐρὰ) Arcturus, stella post ursae majoris caudam.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Arctophylax, custos ursae, sidus quod et Bootes.

ἀρκτύλος, ὁ, ursus juvenis, Ael. h. a. 7, 47.

ἀρκτῷος, ῴα, ῷον, (ἄρκτος) arctous, septentrionalis.

ἄρκυον, ου, τὸ, (ἄρκυς) reticulum.

ἀρκυοστασία, ας, ἡ, (ἄρκυς, et στάσις) retium collocatio.

ἄρκυς, υος, ἡ, *Att.* ἄρκυς, rete, cassis.

ἀρκυστάσιον, ου, τὸ, (ἄρκυς, et στάσις) locus, ubi tenduntur retia.

ἀρκύστατον, ου, τὸ, (ἄρκυς et στατός) locus ubi retia tenduntur, *it.* retia ipsa.

ἀρκύστατος, η, ον, retia tendens. 2) retibus inclusus.

ἀρκυωρέω, et ἀρκυωρέομαι, retia custodio, s. observo, sto ad retia, s. ad indaginem. A sq.

ἀρκυωρός, οῦ, ὁ, (ἄρκυς et οὖρος) custos, qui retia custodit, s. observat.

ἅρμα, ατος, τὸ, (ἄρω) currus, vehiculum: currus bellicus. 2) currus cum equis, vel etiam equi soli: ἅρματος τροφεύς, qui equos ad certamina alit, Plat. 3) locus quidam in montibus Atticis, ubi fulgura omnia caussa observabantur, Strab. 9. p. 619. unde *proverb.* δι' ἅρματος, dicebatur de rebus *sero* et *post longam* expectationem evenientibus, Plut.

ἁρμα, ἡ, (ἄρω) conjunctio, amor, coitus.

ἅρμα, ατος, τὸ, (αἴρω) onus: tributum: cibus, nutrimentum.

ἁρμαλιὰ, ἡ, (ἄρω) cibus, alimentum, demensum frumenti.

ἁρμάμαξα, ης, ἡ, (ἅρμα et ἅμαξα) carruca, plaustrum tectum vehendis rebus atque hominibus aptum, inpr. vehiculum Persicum, quo mulieres aliique molliores maxime usi sunt.

ἁρμάτειος, εία, ειον, (ἅρμα) ad currum pertinens, curulis: μέλος ἁρμ. Eurip. Or. 1387. dixit de cantu lugubri, Plutarchus vero νόμον ἁρμ. cantum bellicum vocat, v. Etym. M. s. h. v.

ἁρματεύω, aurigo, aurigor.

ἁρματηλασία, ας, ἡ, agitatio currus. A seq.

ἁρματηλατέω, aurigo, currum ago, curru vehor. A seq.

ἁρματηλάτης, ου, ὁ, (ἅρμα et ἐλαύνω) auriga, agitator currus.

ἁρματήλατος, ον, a curru vel rota circumactus, ut Ixion, Eur. Herc. 1288.

ἁρματικός, ἡ, όν, et ἁρμάτιος, ία, ον, i. q. ἁρμάτειος.

ἁρμάτιον, ου, τό, curriculum, curriculus, *Dimin.* ab ἅρμα.

ἁρματίτης, ῖτις, ad currum pertinens, bigarius, bigalis. *dub.*

ἁρματοδρομέω, (δρόμος) curru vehor, Apollod. 3, 5, 5. ubi fuerunt, qui ἁρματοδρομεῖν mallent, v. Lobeck. post Phryn. p. 617.

ἁρματοδρομία, ας, ἡ, certamen curule. A seq.

ἁρματοδρόμος, ον, curru certans, auriga.

ἁρματόεις, όεσσα, όεν, curulis.

ἁρματόκτυπος, ον, epith. strepitus a motu curruum, Aesch. Theb. 206.

ἁρματομαχία, (μάχομαι) ex curru pugno.

ἁρματοπηγέω, currus fabricor. A seq.

ἁρματοπηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (πήγνυμι) curruum fabricator.

ἁρματοποιέω, i. q. ἁρματοπηγέω.

ἁρματοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, i. q. ἁρματοπηγός.

ἁρματοτροφέω, (τρέφω) equos curules s. jugales alo.

ἁρματοτροφία, ας, ἡ, equorum curulium nutritio.

ἁρματοτροχία, ας, ἡ, (τροχός) orbita.

ἁρματροχιή, ἡ, *Ion.* et *poet.* pro ἁρματοτροχία, Il. 23, 505.

ἁρματωλία, ας, ἡ, aurigatio, vox Comica Aristophanis, in qua confunduntur ἁρματηλασία et ἁμαρτωλία, *peccatum.*

ἁρματώος, α, ον, i. q. ἁρμάτειος.

ἁρμενίζω, (ἄρμενον) velifico.

ἄρμενον, ου, τὸ, (ἄρω) velum navis, carbasus. 2) instrumentum, armamentum.

ἄρμενος, η, ον, v. ἄρω.

ἁρμή, ῆς, ἡ, (ἁρμόζω) compages, commissura.

ἁρμηλατέω, aurigor: aurigatione certo in certamine curuli. A seq.

ἁρμηλάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) auriga.

ἁρμίως, *adv.* confestim, i. q. ἁρμοῖ.

ἁρμογή, ῆς, ἡ, (ἁρμόζω) apta junctura, seu commissura, compages, coagmentatio, aptus ordo, aptatio.

ἁρμόδιος, ία, ιον, aptus, concinnus, idoneus, congruus.

ἁρμοδίως, *adver.* apte, competenter. A praec.

ἁρμοζόντως, *adv.* convenienter, apte, congrue. Ab ἁρμόζων, quod est a seq.

ἁρμόζω, f. σω, (ἄρω) apto, adapto, conjungo, τί τινι. *Med.* mihi adapto, i. e. induo vestes, exstruo aedificium. Od. 5, 162. 2) vi cogo, vincio, colligo. 3) connubio jungo, do nuptum, τινὶ τὴν θυγατέρα, Hdt. *Med.* connubium ineo, nuptias celebro. 4) moderor, rego, στρατόν, τὴν Ἑλλάδα. cf. ἁρμοστής. 5) convenio, quadro, congruo. impers. ἁρμόζει, ἥρμοσε, decet, τινί, vel c. acc. c. inf. Soph. Tr. 733.

ἁρμοῖ, (plerumque enim δασύνεται teste Schol. Ven. ad Il. α, 416.) vel ἀρμοῖ, i. q. ἀρτίως, modo, nuper. Aesch. Prom. 615, Syracusanam esse vocem tradiderunt nonnulli, cf. Blomfield Glossar. ad Aesch. Prom. 636.

ἁρμολογέω, coagmento, coapto.

ἁρμολόγησις, εως, ἡ, compaginatio.

ἁρμολογία, ας, ἡ, coaptatio, conjunctio.

ἁρμολόγος, ου, ὁ, coagmentarius.

ἁρμονία, ἡ, (ἁρμόζω) compages, junctura, i. q. ἁρμός, Od. 5, 248. 361. 2) conjunctio inter homines, societas, pactum plerumque in plur. Il. 22, 255. 3) imperium, lex: fatum. 4) concentus musicus, harmonia, numerosa compositio periodorum.

ἁρμονικός, ή, όν, ad harmoniam pertinens: Musicae peritus.

ἁρμόνιος, ον, conveniens, qui apte cohaeret.

ἁρμονίως, *adv.* modulate, concinne.

ἁρμός, οῦ, ὁ, (ἄρω) commissura, compages, articulus: armus, humerus.

ἁρμοσία, ας, ἡ, (ἁρμόζω) gubernatio.

ἅρμοσις, εως, ἡ, aptatio, compaginatio.

ἅρμοσμα, ατος, τό, idem.

ἁρμόσσω, *Att.* ἁρμόττω, idem quod ἁρμόζω, cf. Lobeck. ad Phryn. p. 241.

ἁρμοστήρ, ῆρος, ὁ, moderator, gubernator. Nomen magistratus apud Spartanos, quem in urbem, aut provinciam suo imperio subjectam mittebant ad gubernandum.

ἁρμοστής, οῦ, ὁ, i. q. ἁρμοστήρ.

ἁρμοστικός, ή, όν, ad aptandum vel compingendum idoneus pertinens.

ἁρμοστός, ή, όν, (ἁρμόζω) conveniens: aptus, habilis: rectus. ἁρμοστή, sponsa.

ἁρμόστωρ, ορος, ὁ, idem qui ἁρμοστήρ, *poet.*

ἁρμόσυνοι, οἱ, moderatores; magistratus apud Laced.

ἁρμοττόντως, *adv.* (ἁρμόττω) apte.

ἄρνα, acc. ab *obsol.* ἀρήν, quod vide. Ab eodem ἄρνες, ἄρνας etc.

ἀρνακίς, ίδος, ἡ, pellis agni, pellis ovina cum lana: pellis lanata.

ἀρνία, ἡ, i. q. ἀρνακίς.

ἀρνεῖον, ου, τό, locus, ubi agninae carnes venduntur, Hesych.

ἄρνειος, εία, ειον, agnius.

ἀρνειός, οῦ, ὁ, agnus adultus.

ἀρνοθοίνης, ου, ὁ, (θοινάω) agnis vescens, v. ἀρνοφάγος.

ἀρνέομαι, f. ήσομαι, nego, abnego, infitior, abnuo, recuso, detrecto, *c. acc.* vel *c. inf.*

ἀρνευτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀρνεύω) urinator: i.

q. κυβιστητήρ.

ἀρνευτηρία, ας, ἡ, ars urinatoria. A praec.

ἀρνευτής, ὁ, i. q. ἀρνευτήρ.

ἀρνεύω, (ἀρήν) salio ut agnus, magnos saltus facio, in modum κυβιστητήρων. 2) praeceps aquam subeo, submergo me.

ἀρνησίθεος, ον, Deum negans, Atheus.

ἀρνήσιμος, ον, negandus, Soph. Ph. 74.

ἄρνησις, εως, ἡ, (ἀρνέομαι) negatio, recusatio.

ἀρνητικός, ή, όν, negativus.

ἀρνητικῶς, *adv.* negative, negando.

ἀρνίον, ου, τό, agnellus, *Dimin.* ab ἀρήν.

ἀρνόγλωσσον, ου, τό, plantago, seu lingua agnina.

ἀρνόγλωσσος, ου, ὁ, idem.

'Αρνοκόμης, ὁ, epith. Apollinis Nomii ap. Macrob. 1, 17. capillis agninis praeditus.

ἀρνός, τοῦ, *gen.* ab *obsol.* ἀρήν, *agnus.* Sed ap. Poll. 7, 184. et in serioribus Aesopi fabulis invenitur etiam nom. ἄρνος, ὁ.

ἀρνοφάγος, ον, qui agnum devorat, vel comedit.

ἀρνόφυλλον, ου, τό, q. d. agni folium, cytisus, herba, qua agni delectantur, Hesych.

ἄρνυμαι, (αἴρω) capio, accipio, consequor; inpr. tanquam praemium vel mercedem reporto, ψυχὴν ἄρνυσθαι, vitam aegre servare, vitam tamquam praemium e periculis reportare, Od. 1, 5. sic etiam κλέος, τιμήν, gloriam reportare. μᾶλλον ἄρνυσθαι, malle, praeferre, Plat.

ἀρνῳδός, οῦ, ὁ, cantor, cui agnus propositus est praemium.

ἀρνών, ῶνος, ὁ, agile, Gl. Vet.

ἄρομα, τό, (ἀρόω) arvum, Ael. H. An. 7, 8. 16, 14.

ἀρόμην, *Ion.* aor. 2. *med.* ab αἴρω, Hom.

ἄρον, ου, τό, arum, herba.

ἄρος, τό, utilitas, apud Aeschylum, Sup. 889. (⏑⏑)

ἀρόσιμος, ον, arabilis, segetibus accipiendis aptus. A seq.

ἄροσις, εως, ἡ, aratio. 2) agricultura. 3) ager frumentarius.

ἀροστός, ή, όν, arandus, Arat. 7. si lect. vera.

ἀροτήρ, ῆρος, ὁ, arator. 2) pater

ἀροτήριος, ον, ad arandum pertinens.

ἀρότης, ου, ὁ, i. q. ἀροτήρ.

ἀροτήσιμος, ον, arabilis, *dub.*

ἀροτήσιος, ον, ad arationem pertinens.

ἄροτος, ου, ὁ, aratio: seges, sementis. 2) generatio prolis.

ἀροτός, οῦ, ὁ, tempus arandi.

ἀροτός, ή, όν, arabilis.

ἀροτρεύς, έως, ὁ, arator.

ἀροτρευτήρ, ῆρος, ὁ, arator.

ἀροτρεύω, f. εύσω, aro.

ἀροτρητής, οῦ, τό, rusticus, arator. 2) aratrum.

ἀροτριάζω, f. άσω, aro.

ἀροτρίασις, εως, ἡ, aratio, aratura, Philox.

ἀροτριασμός οῦ, ὁ, aratio.

ἀροτριάω, aro, *forma recentior.* Lobeck. Phr. p. 254.

ἀροτριεύς, ὁ, i. q. ἀροτρεύς.

ἀρότριος, ον, rusticus, arationi favens.

ἀροτρίωμα, ατος, τό, ager aratus.

ἀροτρίωσις, εως, ἡ, aratio.

ἀροτροδίαυλος, ὁ, arator, aratrum ultro citroque ferens, Bianor.

ἀροτροειδής, ές, aratri figuram habens.,

ἄροτρον, ου, τό, (ἀρόω) aratrum.

ἀροτροπόνος, ον, (πονέω) arandi laborem sustinens vel ad eum pertinens: rusticus.

ἀροτρόπους, οδος, ὁ, vomer.

ἀροτροφορέω, aratrum traho, de bubus etc.

ἄρουρα, ας, *Ion.* ης, ἡ, (ἀρόω) arvum, arata terra, ager: seges. 2) terra, tellus. 3) terrae mensura centum cubitorum. 4) *metaph.* ap. tragicos pro premio matris ponitur, Aesch. Sept. 758. Soph. O. R. 1257.

ἀρουραῖος, αία, αῖον, ruralis.

ἀρούριον, ου, τό, agellus. *Dim.* ab ἄρουρα.

ἀρουροπόνος, ον, in arvo laborans, agricola.

ἀρόω, f. όσω, aro. 2) i. q. σπείρω, sero, εἴς τι, Plat. Hinc, gravidam facio, Soph. Part. perf. pass. *Ion.* ἀρηρομένος, aratus, Hom.

ἁρπάγδην, *adv.* (ἁρπάζω) raptim.

ἁρπαγεύς, ὁ, i. q. ἅρπαξ, Themist.

ἁρπαγή, ῆς, ἡ, (ἁρπάζω) raptus, ipsa rapiendi actio, rapina.

ἁρπάγη, ης, ἡ, harpago, irpex; instrumentum, quo e puteis attolluntur vasa aquaria.

ἁρπαγιμαῖος, α, ον, idem quod sequens, et a seq.

ἁρπάγιμος, ον, (ἁρπαγή) vel -ίμη, rapto quaesitus.

ἁρπαγίμως, *adv.* raptim.

ἁρπάγιον, τό, vas formam clepsydrae habens.

ἅρπαγμα, ατος, τό, (ἁρπάζω) quod raptum est, rapina, praeda rapta.

ἁρπαγμός, οῦ, ὁ, ipsa rapiendi actio, raptus.

ἅρπαγος, ὁ, i. q. ἅρπαξ.

ἁρπάζω, f. *Att.* ἁρπάσω, vulg. ἁρπάξω, (utraque futuri forma jam ap. Hom. exstat) rapio, abripio, aufero: capio: mente capio, celeriter comprehendo, intelligo. πεῖραν ἐχθρῶν ἁρπάσαι, hostium consilia praeripere, Soph. Aj. 2.

ἁρπάκτειρα, ας, ἡ, quae rapit, praedatrix. A seq.

ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ, (ἁρπάζω) raptor.

ἁρπακτήριος, ον, rapax.

ἁρπακτής, οῦ, ὁ, i. q. ἁρπακτήρ.

ἁρπακτικός, ή, όν, rapiendi peritus, rapax.

ἁρπακτικῶς, *adv.* rapacium more, avide: raptim.

ἁρπακτός, ή, όν, ereptus.

ἁρπακτύς, ύος, ἡ, raptus, direptio.

ἁρπάλαγος, ὁ, telum leporarium, Opp. Cyn. 1, 155.

ἁρπάλεος, έα, εον, (ἅρπαλος) rapax, rapidus: celer: qui cupide adpetitur.

ἁρπαλέως, *adv.* cupide: raptim.

ἁρπαλίζω, excipio, Aesch.

ἁρπάλιμος, ον, cupide adpetitus: qui rapitur, *obsol.*, *adparet adhuc in* ἁρπάλιμος.

ἁρπαλός, ή, όν, qui cupide adpetitur, Hesych.

ἅρπαξ, αγος, ὁ, ἡ, rapax, raptor. 2) ἡ, raptus, rapina, Hes. op. 354.

ἁρπαξίβιος, ον, rapto vivens.

ἅρπασμα, ατος, τό, (ἁρπάζω) rapina.

ἁρπαστικός, ή, όν, rapax.

ἁρπαστόν, τό, harpastum, genus pilae grandioris. *Dimin.* ἁρπάστιον, τό,

ἁρπαστός, ή, όν, ad rapiendum expositus, qui rapi potest.

ἀρπεδής, ές, (πέδον) solo aequatus, planus.

ἀρπεδίζω, (ἀρπεδής) solo aequo, complano, pavio Hes.

ἀρπεδόεις, όεσσα, όεν, planus. Ab eodem.

ἀρπεδόνη, ης, ἡ, (ἀρπεδών) laqueus, funis.

ἀρπεδονίζω, f. ίσω, illaqueo. A praec.

ἀρπεδών, όνος, ἡ, (ἁρπάζω) funis, laqueus.

ἀρπέζα, ης, ἡ, vel ἄρπεζος, ὁ, dumetum, Nic. Alii explicant: pes vel imum montis; at Hesychio teste ἄρπιξ vocabatur dumus.

ἅρπη, ης, ἡ, falx. 2) avis quaedam, harpe, e genere aquilarum, Il. 19, 350. 3) ζῶον θαλάσσιον, λάβρυ πολεμοῦν, Eustath. p. 1188. Rom. 4) instrumentum quoddam, quo regebantur elephanti.

ἀρπίς, s. ἀρβίς, ίδος, ἡ, crepidae, aut calcei genus. (⏑⏑, Call. fr. 66.)

Ἅρπυια, ας, ἡ, (ἄρπυς) Harpya, monstrum rapax fictitium. 2) procella.

Ἁρπυιόγονος, ον, (γονή) ab Harpyiis originem ducens.

ἄρπυς, υος, ὁ, amor. Hesych.

ἀῤῥ–, *Attici* ῥ duplicant, si vox ab hac litera incipiens cum alpha priv. componitur.

ἀῤῥαβάσσω, i. q. ῥαβάσσω.

ἀῤῥάβδωτος, ον, non virgatus.

ἀῤῥαβών, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha, pignus.

ἀῤῥαβωνίζω, arrhabone dato mihi aliquem devincio, arrhabone confirmo contractum emtionis.

ἀῤῥαγής, ές, (ῥήγνυμι) non fractus: haud fragilis.

ἀῤῥᾳδιούργητος, ον, (α pr. et ῥᾳδιουργέω) non temerarius.

ἀῤῥαίζω, i. q. ἀραίζω, q. v.

ἀῤῥαιστος, ον, integer, incorruptus.

ἀῤῥαντος, ον, (ῥαίνω) non madefactus.

ἄῤῥατος, ον, (ab antiquo ῥάω, unde ῥαίω, ῥήγνυμι) robustus, validus, firmus Plat. resp. 7. p. 535. C. et Cratil. p. 407. D. Ruhnken. ad Tim. p. 50.

ἄῤῥαφος, ον, (ῥάπτω) infutilis, ex una tela contextus, inconsultus.

ἀῤῥαφής, ές, idem.

ἀῤῥεκτος, ον, (α pr. et ῥέζω) *poet.* ἄρεκτος, infectus, imperfectus.

ἀῤῥενικόν, τό, i. q. ἀρσενικόν.

ἀῤῥενικός, ή, όν, (ἄῤῥην) masculinus.

ἀῤῥενικῶς, *adv.* masculino genere, apud Grammaticos.

ἀῤῥενογενής, ές, (γένος) masculini generis, virilis.

ἀῤῥενογονία, ας, ἡ, masculorum generatio, seu procreatio. A seq.

ἀῤῥενογόνος, ον, (γονή) mares generans.

ἀῤῥενόθηλυς, υ, (θῆλυς) incerti, seu ambigui sexus, mas et femina.

ἀῤῥενοκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) qui cum maribus concumbit, cinaedus.

ἀῤῥενοκυέω, prolem masculam edo.

ἀῤῥενομανέω, (μαίνομαι) masculos depereo Caesarii dial. 3. interr. 139.

ἀῤῥενομιξία, ἡ, coitus virorum, Sext. Emp.

ἀῤῥενόμορφος, ον, (μορφή) virili specie praeditus.

ἀῤῥενόπαις, δος, ὁ, ἡ, (παῖς) cui est proles mascula: ἀῤῥ. γόνος, pueri.

ἀῤῥενοπληθής, ές, (πλῆθω) viris plenus.

ἀῤῥενοποιός, όν, mares faciens, viros progignens, Ael. h. a. 7. 27.

ἀῤῥενότης, ἡ, virilitas.

ἀῤῥενοτοκέω, partum virilem edo.

ἀῤῥενοτόκος, ον, (τίκτω) masculum pariens, vel generans.

ἀῤῥενοφθορέω, (φθείρω) masculos corrumpo, Caesar. dial. 3. interr. 129.

ἀῤῥενοφθορία, ἡ, corruptio virorum, i. q. παιδεραστία.

ἀῤῥενοφθόρος, ον, viros corrumpens.

ἀῤῥενόω, (ἄῤῥην) masculum reddo. ἀῤῥενοῦσθαι, masculum evadere.

ἀῤῥενώδης, ες, masculus, fortis.

ἀῤῥενωδῶς, *adv.* fortiter. A praec.

ἀῤῥενωνυμέω, (ἄῤῥην et ὄνομα) masculino nomine adpello. Eustath.

ἀῤῥενωπία, ἡ, animus virilis, Plat. Sympos. p. 192. A.

ἀῤῥενωπόν, οῦ, τό, mascula facies: animus virilis et generosus. A seq.

ἀῤῥενωπός, όν, (ἄῤῥην et ὤψ) qui virili facie est: fortis, virilis. Dicitur et ἀῤῥενωπή, Luci. fugit. 27.

ἀῤῥενωπῶς, *adv.* viriliter, strenue.

ἀῤῥεπής, ές, (ῥέπω) non vergens quoquam, in neutram partem inclinans: immutabilis, stabilis: qui sensim sensimque fit.

ἀῤῥεπῶς, *adv.* non vergendo in alterutram partem: sensim sensimque.

ἀῤῥεψία, ας, ἡ, animus in neutram partem magis inclinans.

ἄῤῥηκτος, ον, (ῥήγνυμι) non fractus. 2) qui perrumpi non potest, invictus.

ἀῤῥήκτως, *adv.* firme, stabiliter.

ἀῤῥημοσύνη, ης, ἡ, taciturnitas, silentium.

ἀῤῥήμων, ον, (ῥῆμα) tacitus, taciturnus, mutus.

ἄῤῥην, εν, *gen.* ενος, in antiqua Atthide ἄρσην, (ῥέω) mas, masculus: fortis, virilis: *opp.* θῆλυς. τὸ ἄῤῥεν i. q. παῖς ἄῤῥην.

ἀῤῥηνεῖν vel ἀῤῥηνεῖν, rixari, conviciis saevire. Hesych. A seq.

ἀῤῥηνής, ές, saevus, ferox ap. Theocr. 25, 83.

ἀῤῥησία, ας, ἡ, (ἐρεῖν) silentium.

ἀῤῥητολεπτόπνευστος, ον, (λεπτός, πνέω) tenuissime spirans, Paul. Sil. baln. P. 180.

ἀῤῥητοποιέω, nefanda perpetro.

ἀῤῥητοποιΐα, ας, ἡ, nefandum facinus, inprimis foeda Venus. A seq.

ἀῤῥητοποιός, όν, nefanda perpetrans, nefaria libidine utens.

ἀῤῥητόρευτος, ον, (ῥήτωρ) rhetorices expers, Synes.

ἄῤῥητος, ον, vel ἀῤῥήτη, Eur. (ἐρεῖν) non dictus, indictus, Od. 14, 466. 2) non dicendus, ineffabilis, interdictus, vetitus, lege prohibitus: turpis, inhonestus, nefandus, nefastus, foedus, odiosus: arcanus, sacer: ap. mathematicos, irrationalis. *oppos.* ῥητός, τὰ ἄῤῥητα, foeda convicia.

ἀῤῥητοτόκος, ον, (τίκτω) nefanda pariens, Synes.

ἀῤῥητουργία, ίας, ἡ, (ἔργον) nefandum facinus, nefanda libido.

ἀῤῥητουργικός, ή, όν, nefanda faciens: non enuncianda perpetrans.

ἀῤῥήτως, *adv.* infandum, ineffabiliter, arcane.

Ἀῤῥηφορέω, sacra arcana fero. v. Ἀῤῥηφόρος.

Ἀῤῥηφορία, ας, ἡ, arcanorum gestatio.

Ἀῤῥηφόρος, ἡ, virgo apud Athenienses, cui id officium erat, ut mense Scirrophorione peplum et sacra Minervae vel Ἕρσης, Cecropis filiae per urbem ferret, cf. Ar. Lys. 642. Alii scribunt Ἐῤῥηφόρος, et sic etiam Ἐῤῥηφορέω, at Ἐῤῥηφορία, vel Ἑρσηφ.

ἄῤῥηχος, f. l. Nic. Ther. 868.

ἀῤῥίγητος, ον, exhorrescere nescius, impavidus. (ῑ) A seq.

ἄῤῥιγος ον, (ῥῖγος) non frigens, frigori non obnoxius.

ἀῤῥίγως, *adv.* sine frigore s. horrore.

ἄῤῥιζος, ον, (ῥίζα) radicibus carens, radices nullas agens.

ἀῤῥίζωτος, ον, (ῥιζόω) nullis radicibus actis.

ἄῤῥιν, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, (ῥίν) naso, aut naribus carens. 2) obtusum habens nasum, non sagax. cf. ἄριν.

ἄῤῥις, ινος, ὁ καὶ ἡ, idem.

ἀῤῥογχᾶσθαι, manibus et pedibus sursum tendere. Hesych. alias ἀναῤῥιχᾶσθαι.

ἄῤῥιχος, ου, ὁ, *Att.* ἡ, cophinus, vas vimineum.

ἄῤῥοια, ας, ἡ, (ῥοή) retentio mensium, s. menstrui.

ἀῤῥυθμέω, (ῥυθμός) rhythmo careo, non numerosus sum, Plut.

ἀῤῥυθμία, ας, dissonantia, discrepantia.

ἀῤῥυθμοπότης, ου, ὁ, (ἄῤῥυθμος et πίνω) qui non bibit ad modum et mensuram, sed plenis poculis et sine ordine.

ἄῤῥυθμος, ον, (ῥυθμός) numeris et modulatione carens, inconcinnus, non aptus.

ἀῤῥύθμως, *adv.* inconcinne, sine numeris.

ἀῤῥύπαντος, ον, (ῥυπαίνω) non sordidatus, non contaminatus.

ἀῤῥύπαρος, ον, non sordidus, mundus.

ἄῤῥυπος, ον, non sordidus.

ἄῤῥυπτος, ον, (ῥύπτω) illotus.

ἀῤῥύπωτος, ον, (ῥυπόω) non contaminatus.

ἀῤῥυσίαστος, ον, (ῥυσιάζω) qui pignoris loco captus non est.

ἀῤῥυτίδωτος, ον, (ῥυτιδόω) qui rugas non habet.

ἀῤῥωδέω, Herodotus dixit pro ὀῤῥωδέω, *Ion.*

ἄῤῥωξ, ωγος, (ῥώξ) non fractus, non scissus, χέρσος, Soph. Ant. 251.

ἀῤῥωστέω, (ἄῤῥωστος) infirmus sum, adversa valetudine laboro, aegroto, languesco.

ἀῤῥώστημα, ατος, τό, languor, aegritudo. A praec.

ἀῤῥωστήμων, ον, i. q. ἄῤῥωστος.

ἀῤῥωστία, ας, ἡ, infirmitas, morbus, aegritudo, invaletudo. A seq.

ἄῤῥωστος, ον, (ῥώννυμι) infirmus, languidus, aegrotus.

ἀῤῥώστως, *adv.* languide, invalide. A praec.

ἀρσενικόν, τό, arsenicum, auripigmentum.

ἀρσενικός, ή, όν, masculinus.

ἀρσενογενής, ές, masculini generis.

ἀρσενόθηλυς, idem quod ἀῤῥενόθηλυς.

ἀρσενοκοίτης, idem quod ἀῤῥενοκοίτης.

ἀρσενόμορφος, ον, masculina facie praeditus.

ἀρσενόπαις, ὁ, ἡ, cui masculus est filius.

ἀρσενοπληθής, ές, plenus maribus.

ἄρσην, *Attice* idem est quod ἄῤῥην, unde et reliqua ab ἄρσην incipientia sub ἀῤῥην videnda.

ἄρσιος, ον, (ἄρω) congruus, aptus: amicus.

ἀρσίπους, οδος, *contr.* p. ἀερσίπους, h. Hom. Ven. 212.

ἄρσις, εως, ἡ, (αἴρω) elevatio, subvectio. 2) ablatio, detractio. 3) onus, tributum. 4) arsis, in re metrica, *opp.* θέσις.

ἀρτάβη, ης, ἡ, genus mensurae Persicae sive Medicae, (it. Aegyptiae) vel medimnum Atticum, vel modios viginti capiens. Hdt. 1, 192. Diod. 20, 96.

ἀρταμέω, concido in frustra: trucido. A seq.

ἄρταμος, ου, ὁ, lanius: coquus.

ἀρτάνη, ης, ἡ, laqueus: suspendium. A seq.

ἀρτάω, *pass.* (ἄρω) suspendo, adpendo. ἀρτάομαι, pendeo ex aliquo, pendeo ab imperio et arbitrio alicujus, spem in aliquo collocatam habeo: suspensus, i. e. dubius sum.

ἀρτεμέω, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. A seq.

ἀρτεμής, ές, incolumis, integer, sanus, salvus.

ἀρτεμία, ας, ἡ, incolumitas, salus, sanitas.

Ἀρτεμιδόβλητος, ον, (Ἄρτεμις, et βάλλω) a Diana, sive Luna percussus, lunaticus, lymphaticus. 2) femina repentina morte exstincta, *dub.*

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, Diana.

Ἀρτεμισία, ας, ἡ, Artemisia, herba.

Ἀρτεμίσιον, ου, τό, Dianae statua, aut templum, urbs Dianae sacra.

Ἀρτεμισιών, ὁ, locus Dianae sacer.

ἀρτέμων, ονος, ὁ, artemon, velum navis majus.

ἀρτεπίβουλος, ου, ὁ, (ἄρτος, et ἐπίβουλος) pani insidians, nomen muris in Batrachomyomachia.

ἀρτέω, (ἄρω) paro, adparo. 2) *Ion.* p. ἀρτάω.

ἄρτημα, ατος, τό, (ἀρτάω) quidquid pendet ex aliquo loco, suspensum, adpensum ornatus caussa, etiam monilia, inaures. 2) de centro, ad quod nituntur partes corporis, v. c. terrae, quia ex eo corpus quasi suspensum est.

ἀρτήρ, ῆρος, ὁ, (αἴρω) calceamenti genus. 2) instrumentum bajulorum, LXX.

ἀρτηρία, ας, ἡ, arteria, vocis iter, spiritus semita, spiritus conceptaculum: vena vitalis. 2) omnis vena pulsans a motu oscillatorio.

ἀρτηριακός, ή, όν, arteriacus, ad arteriam pertinens. 2) raucus. A praec.

ἀρτηριοτομέω, (τέμνω) arteriam seco.

ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, arteriae asperae sectio.

ἀρτηριώδης, ες, arteriae similis.

ἄρτι, *adv.* (ἄρω) tempus quodque proximum significans, i. q. ἄφαρ, αὐτίκα, παραχρῆμα, *modo*, Eur. Ph. 1168. ἄρτι γόνυν καθημάτωσεν: cum futuro conjunctum hac significatione improbatur a grammaticis, v. Lobeck. ad Phryn. p. 19. Attici ἄρτι et ἀρτίως usurpant pro *modo, nunc ipsum*, germ. *grade*, *eben*, quibus particulis significamus rem modo ac plane paullo ante hoc tempus, de quo loquimur, vel coeptam vel absolutam, ἀνῆρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, Ar. Nub. 154. Sic etiam tacite ad praesens tempus, quo quis loquitur, relatione, *nunc cum maxime*, ἔνδον γὰρ ἁνὴρ ἄρτι τυγχάνει, Soph. Aj. 9. ita quoque ἀρτίως, Soph. Aj. 677. Hac in significatione saepe additum invenitur νῦν, Ar. Lys. 1008. Apud recentiores etiam pro praesenti indefinito ponitur, ut sit plane i. q. νῦν, *nunc*, ἄρτι δὲ χαίρειν ταῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι, Theocr. 23, 26. In partitione dicitur ἄρτι μέν, ἄρτι δέ, *modo*, *modo*, Lucian. ἄρτι μέν, ἔπειτα δέ, Plut. de mal. Herod. 10. ἀρ-

τίως μέν, νῦν δέ, Polyb. 16, 28 – ἕως ἄρτι, huc usque. – ἀπαρτί, dicitur de numero ἀπηρτισμένῳ, cui nec deest, nec superest quidquam, ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐνενήκοντα, nonaginta ipsi dies. 2) immo, ἐκ τοῦ ἐναντίου, Ar. Plut. 388. A. B. 418, 15. ἀπάρτι, sive ἀπ' ἄρτι, pro ἀπὸ τοῦ νῦν, ex hoc tempore, jam, nunc, N. T. cf. A. B. 79, 30. – *In compositione* significat *vel* id, quod modo factum est, *vel* perfectionem notet, a τὸ ἀπηρτισμένον, ut ἀρτιεπής.

ἀρτιάζω, (ἄρτιος) ludo par impar, Xen. Hipparch. 5, 10. 2) accurate enumero.

ἀρτιάκις, *adv.* pariter, pari numero, secundum numerum parem. Ab eodem.

ἀρτιάλωτος, ον, (ἁλίσκω) modo captus, Xenocr. de aquat. 14, 42.

ἀρτιασμός, οῦ, ὁ, (ἀρτιάζω) lusus eorum qui ludunt par impar.

ἀρτιβαφής, ές, (βάπτω) nuper tinctus.

ἀρτιβλαστής, ές, (βλαστάνω) item ἀρτίβλαστος, ον, recens germinans.

ἀρτιβρεφής, ές, i. q. νεογνός, v. l. Aesch. Sept. 335.

ἀρτιβρεχής, ές, (βρέχω) nuper irrigatus.

ἀρτιγάλαξ, ακτος, (γάλα) qui modo lacte nutriebatur, Eustath. p. 1627, 45.

ἀρτίγαμος, ον, (γάμος) qui modo uxorem duxit, vel recens nupta.

ἀρτιγένεθλος, ον, (γενέθλη) recens genitus, modo natus.

ἀρτιγένειος, ον, (γένειον) epith. lanuginis.

ἀρτιγενής, ές, (γένος) modo natus, recens genitus.

ἀρτιγέννητος, ον, (γεννάω) idem.

ἀρτίγονος, ον, (γονή) modo natus, recens genitus.

ἀρτιγλυφής, ές, (γλύφω) nuper sculptus.

ἀρτιγραφής, ές, modo scriptus.

ἀρτιδαής, ές, (δαῆναι) qui nuper didicit: qui nuper discere coepit. 2) qui nuper cognitus et mente perceptus est.

ἀρτίδακρυς, υ, (δάκρυ) qui modo lacrimavit: qui modo lacrimaturus est, Elmsl. Med. 873.

ἀρτιδίδακτος, ον, (διδάσκω) recens doctus, qui modo didicit.

ἀρτίδιον, ου, τό, (ἄρτος) parvus panis.

ἀρτίδομος, ον, (δέμω) recens exstructus.

ἀρτίδορος, ον, (δέρω) nuper excoriatus.

ἀρτίδρεπτος, ον, (δρέπω) nuper carptus.

ἀρτιέπεια, ας, ἡ, *fem.* ab ἀρτιεπής, Hes. Th. 29. 2) *Subst.* libertas in dicendo, veracitas, vere dictum: vera dicendi studium.

ἀρτιεπής, ές, (ἔπος) verborum concinnator in dicendo perfectus, Il. 22, 281. 2) veridicus, libere loquens, Pind.

ἀρτιζυγία, ας, ἡ, (ζυγός) recens conjunctio, v. c. feminae et maris.

ἀρτίζω, (ἄρτιος) compono, perficio. 2) paro, instruo. Sic etiam in *Med.*

ἀρτίζωος, ον, (ζωή) qui est brevis vitae.

ἀρτιθαλής, ές, (θάλλω) recens ortus, ut flos, planta, cet.

ἀρτιθανής, ές, (θνήσκω) modo vel recens mortuus.

ἀρτίκαυτος, ον, (καίω) nuper ustus, Theophr.

ἀρτίκολλος, ον, (κόλλα) recens, s. accurate conglutinatus.

ἀρτικόμης, ες, (κόμη) cui nuper capilli vel folia crescere coeperunt.

ἀρτικόμιστος, ον, (κομίζω) nuper allatus, Nonn.

ἀρτίκομος, ον, (κόμη) i. q. ἀρτικόμης.

ἀρτίληπτος, ον, nuper captus, App.

ἀρτιλογία, ἡ, prompta et distincta dicendi ratio.

ἀρτιλόγος, ον, (λέγω) prompte et distincte loquens. *adv.* ἀρτιλόγως.

ἀρτιλόχευτος, ον, quae recens peperit. 2) recens partu editus.

ἀρτιμαθής, ές, (μανθάνω) qui nuper discere coepit: qui nuper certior factus est.

ἀρτιμελής, ές, (μέλος) qui membris est integris et perfectis.

ἀρτίνοος, ον, (νοῦς) cui mens sana est, prudens.

ἀρτιοπαγής, ές, (πήγνυμι) χορδαὶ ἀρτιοπαγεῖς ap. Nicomach. Music. vocantur chordae, quae sunt pari numero.

ἀρτιοπέρισσος, ον, (ἄρτιος, et περισσός) par impar.

ἄρτιος, ον, integer, perfectus, omnibus partibus suis constans: sanus, incolumis: consentaneus: consummatus pleneque instructus ad omnia officia: paratus ad aliquid faciendum, c. inf. Hdt.: aptus, πρός τι: par, de numero.

ἀρτιότης, ἡ, integritas.

ἀρτιπαγής, ές, (πήγνυμι) recens compactus et coagmentatus.

ἀρτίπαις, αιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) adultus puer, puella.

ἀρτίπλουτος, ον, recens ditatus.

ἀρτιπόλεμος, ον, qui modo bellavit, App.

ἀρτίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, pedibus integer et valens: integros pedes habens. 2) qui modo advenit.

ἄρτις, ἡ, lorum, quo terebra circumagitur.

ἄρτισις, εως, ἡ, (ἀρτίζω) cultus, ornatus, perfectio.

ἀρτίσκαπτος, ον, (σκάπτω) recens fossus, nuper effossus.

ἀρτίσκος, ου, ὁ, parvus panis, pastillus. *Dimin.* ab ἄρτος.

ἀρτιστομέω, (ἀρτίστομος) expedite et articulate loquor.

ἀρτιστομία, ἡ, bonus et commodus introitus.

ἀρτίστομος, ον, (στόμα) qui distincte, plane et perfecte verba pronunciat, minime blaesus. 2) qui jam fari potest. 3) ἀρτίστ. λιμήν, κόλπος, commodum introitum habens, Strabo.

ἀρτιστράτευτος, ον, (στρατεύομαι) tiro.

ἀρτισυζυγία, ας, ἡ, idem quod ἀρτιζυγία, *dub.* v. l. Aesch. Pers. 540.

ἀρτιτέλεστος, ον, (τελέω) nuper absolutus.

ἀρτιτελής, ές, (τέλος) recens initiatus.

ἀρτίτοκος, ον, (τίκτω) recens natus.

ἀρτιτόκος, ον, qui, vel quae nuper peperit.

ἀρτίτομος, ον, (τέμνω) nuper caesus, nuper vel recens sectus.

ἀρτιτόμος, ον, qui nuper secuit, seu incidit: qui nunc secat.

ἀρτιτρεφής, ές, epith. infantis, qui nunc ipsum nutritur.

ἀρτίτροπος, ον, puerilem aetatem vix egressus. Aeschyl. Sept. 315. *alii. expl.* integris adhuc moribus.

ἀρτίτυπος, ον, (τύπτω) recens formatus.

ἀρτιύπωχρος, ον, (ὠχρός) subpallidus.

ἀρτιφαής, ές, (φάος) qui visum modo recuperavit.

ἀρτιφανής, ές, (φαίνω) nuper in lucem editus.

ἀρτίφατος, ον, (φάω) recens peremtus.

ἀρτιφρονέω, sana mente praeditus sum. Eccl.

ἀρτίφρων, ον, (φρήν) mente integra, sana praeditus.

ἀρτιφυής, ές, (φύω) recens natus.

ἀρτίφυτος, ον, (φύω) nuper plantatus, vel natus.

ἀρτιφωνία, ἡ, i. q. ἀρτιλογία.

ἀρτίφωνος, ον, (φωνή) cui vox est integra: qui verba accurate et integre pronunciat.

ἀρτιχανής, ές, (χαίνω) qui recens hiare coepit.

ἀρτιχάρακτος, ον, (χαράσσω) recens sculptus, seu insculptus.

ἀρτίχειρ, ειρος, ὁ καὶ ἡ, cui manus sunt integrae: qui utraque manu utitur.

ἀρτίχνους, ουν, (χνοῦς) qui primam lanuginem habet.

ἀρτιχόρευτος, ον, (χορεύω) recens choreis celebratus.

ἀρτίχριστος, ον, (χρίω) recens unctus.

ἀρτίχυτος, ον, (χέω) recens fusus.

ἀρτίως, *adv* modo, nuper, recens, paulo ante, v. ἄρτι. 2) integre, perfecte, prorsus, plane, aperte: apte, ut cohaereat, v. ἄρτιος.

ἀρτίωσις, ἡ, apparatio, Nicet.

ἀρτοδαισία, ἡ, (δαίω) panis distributio, Procop.

ἀρτοδοτέω, (ἄρτος, δίδωμι) panem do, panem distribuo.

ἀρτοζήτης, ου, ὁ, cibum quaerens, ad cibum veniens, Schol. Lyc. 775.

ἀρτοθήκη, ης, ἡ, locus, in quo panis reponitur, panarium.

ἀρτοκοπεῖον, ου, τό, (ἄρτος, κόπτω) pistrinum.

ἀρτοκοπέω, pistrinum exerceo.

ἀρτοκοπικός, ή, όν, ad pistrinum pertinens.

ἀρτοκόπιον, ου, τό, idem quod ἀρτοκοπεῖον.

ἀρτοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, (κόπτω) pistor, pistrix. Hdt. 1, 51. 9, 82. Xen. An. 4, 4, 21. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 222.

ἀρτόκρεας, ατος, τό, (ἄρτος, κρέας) panis carni mixtus, cibus pane et carne constans.

ἀρτολάγανον, ου, τό, (ἄρτος, λάγανον) opus pistorium tenuioris generis.

ἀρτολάγυνος πήρα, (λάγυνος) pera panem et lagenam habens. Auth

ἀρτοποιεῖον, τό, i. q. ἀρτοκοπεῖον.

ἀρτοποιέω, conficio panem, artem pistoriam exerceo, in panes formo.

ἀρτοποιητικός, ή, όν, ad panem conficiendum pertinens.

ἀρτοποιΐα, ας, ἡ, pistura.

ἀρτοποιϊκός et ἀρτοποιητικός, ή, όν, ad pistoriam, s. pistrinum pertinens, pistorius.

ἀρτοποιός, όν, unde panis coquitur. 2) ὁ, ἡ, pistor: vel pistrix.

ἀρτοπόπος, ὁ, ἡ, (πέσσω) pistor, pistrix. cf. Lobeck ad Phryn. p. 222.

ἀρτοπτεῖον, ου, τό, (ὀπτάω) vas: vel officina, ubi panes coquuntur.

ἀρτόπτης, ου, ὁ, qui panes coquit, artopta. 2) vas, quo panes coquuntur. v. Intpp. ad Juv. 5. 72.

ἀρτοπωλεῖον, et ἀρτοπώλιον, ου, τό, (ἀρτοπώλης) taberna, in qua panes venduntur.

ἀρτοπωλέω, panes vendo.

ἀρτοπώλης, ου, ὁ, qui panem vendit. A preec.

ἀρτοπώλιον, τό, v. ἀρτοπωλεῖον, Ar. Ran. 112.

ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, quae vendit panem.

ἄρτος, ου, ὁ, panis. 2) quivis cibus.

ἀρτοσιτέω, (σιτέομαι) pane vescor.

ἀρτοσιτία, ἡ, pane vescendi actio.

ἀρτοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui pane vescitur.

ἀρτοφόριον, ου, τό, (φέρω) vas, quo panis fertur: panarium.

ἀρτοφόρος, ον, panem ferens s. in quo panis fertur.

ἀρτοχάριτες, ων, αἱ, (χάρις) placentarum genus, Hesych.

ἄρτυμα, ατος, τό, (ἀρτύνω) condimentum, conditura, pulmentum.

ἀρτυματικός, ή, όν, ad condiendum aptus, vim condiendi habens. A praec.

ἀρτυματώδης, ες, in condiendis cibis usum habens. *dub.* Ab eodem.

ἀρτύνω, apto, adorno, vide ἀρτύω.

ἀρτυσία, ἡ, ars coquendi s. condiendi.

ἀρτύς, ἡ, (ἄρω) *Ion.* p. ἀρθμός.

ἄρτυσις, εως, ἡ, ipsa actio condiendi. Gl. Vet. conditura. Ab eodem.

Ἀρτυτήρ, ὁ, curator, magistratus quidam in quibusdam urbibus Graecis.

ἀρτυτικά, ῶν, τά, (ἀρτυτός) de fructibus cinarae, ut genere pro specie.

ἀρτυτικός, ή, όν, conditaneus.

ἀρτυτός, ή, όν, (ἀρτύω) condimentarius, conditaneus, conditus.

ἀρτύω, ύσω, et ἀρτύνω, (ἄρω) condenso, arcto: compono: apto, struo, apparo, paro, instituo: guberno, moderor: adorno. Hom. inprimis hac voce utitur de iis, quae dolo instituuntur, e. g. δόλον, ὄλεθρον, λόχον, θάνατον, ψεύδεα. Sed etiam de quovis apparatu, ἕεδνα, Od. 1, 277. 2, 196. γάμον, Od. 4, 771. ὑσμίνην ἤρτυνον, pugnam integrabant, Il. 15, 303. sic ἀρτύνθη μάχη, Il. 11, 216. coarctabatur pugna, i. e. denuo se invicem aggressi sunt. σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, arcte se constipantes. Il. 12, 43. 86. *Med.* πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν, Il. 2, 55. 10, 302. frequentem et densam ad se convenire fecit senatum. ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν, aptabant et cohaerere faciebant remos in vertebris coriaceis, Od. 4, 782. 8, 53. 2) Apud seriores inpr. dicitur pro *condio*, apparo cibos. (υ in ἀρτύω corripitur, in ἀρτύνω producitur)

ἀρύβαλις, ἡ, et ἀρύβαλος, ὁ, (υ breve.) i. q. ἀρύβαλλος.

ἀρύβαλλος, ου, ὁ, (ἀρύω) marsupium, quod trahendo clauditur et aperitur, crumena. 2) lagena. (υ breve.)

ἀρύσαινα, ης, ἡ (ἀρύω) cyathus.

ἀρύσσω, i. q. ἀρύω, Hdt. 6, 119.

ἀρυστήρ, ῆρος, ὁ, mensurae genus, cyathus. 2) haustrum.

ἄρυστις, ἡ, et ἀρίστιχος, ὁ, Ar. et ἀρυστρίς, ἡ, Anth. i. q. ἀρυτήρ.

ἀρύταινα, ης, ἡ, (ἀρύω) genus cyathi aut poculi. 2) haustrum. 3) trulla balnearia.

ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀρύω) haustrum, quodcunque instrumentum, quo aliquid haurimus, cochlear. 2) mensura quaedam rerum liquidarum, cyathus.

ἀρυτήσιμος, ον, qui hauriri potest.

ἀρύτω, *Att.* pro ἀρύω. Male scribitur in quibusdam editionibus ἀρύττω. vide sub ἀνύω, ἀνύτω, et cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 70.

ἀρύω, *Att.* ἀρύτω, ύσω, haurio, ex profundo traho, exantlo, protraho. Sic etiam in *med.* Hes. op. 548. Plat. Ion. p. 534. A. *Metaph.* μισθόν, πλοῦτον, χάριτας ἀρύειν, alia comparere, reportare: ἐκ σαυτοῦ ἀρύονται, emergunt. Arat. Diosem. 14. (υ semper corripitur.)

ἀρχάγγελος, ου, ὁ, (ἄγγελος) archangelus, princeps angelorum. N. T.

ἀρχαΐζω, (ἀρχαῖος) antiquitatem, seu antiquos imitor.

ἀρχαϊκός, ή, όν, i. q. ἀρχαϊκός, cf. Lobeck. ad Phryn. p. 59. sq.

ἀρχαϊκός, ή, όν, antiquitatem, seu antiquam rusticitatem prae se ferens, sive moribus, stultus, simplex. Ab eodem.

ἀρχαϊκῶς, *adv.* antiquo more, loquendi et vivendi.

ἀρχαιογονία, ας, ἡ, antiqua origo, antiquitas. Ab seq.

ἀρχαιόγονος, ον, (γονή) antiqui generis: primordialis.

ἀρχαιογράφος, ον, (γράφω) antiquarius.

ἀρχαιοειδής, ές, antiquitatem redolens.

ἀρχαιόθεν, *adv.* antiquitus, Gloss. Vat.

ἀρχαιολογέω, de rebus antiquis dissero. 2) antiquo sermone utor.

ἀρχαιολογία, ας, ἡ, historia de rebus antiquis: origines, antiquitates. A praec.

ἀρχαιολογικός, ή, όν, qui antiquitatem rimatur, antiquitatis peritus: ad ἀρχαιολογίαν pertinens.

ἀρχαιολόγος, ον, (ἀρχαῖος, λόγος) de rebus antiquis disserens. 2) antiquo sermone utens.

ἀρχαῖον, ου, τό, (ἀρχαῖος) sors, *das Capital*: bonum avitum, bona, unde fructus et reditus veniunt.

ἀρχαιόνομος, ον, (νόμος) more antiquo.

ἀρχαιοπινής, ές, (πίνος) antiquitatem redolens.

ἀρχαιόπλουτος, ον, jam inde a majoribus dives, qui divitias avitas habet.

ἀρχαιοπρεπής, ές, antiquitatem referens, more antiquo factus.

ἀρχαῖος, αία, αῖον, (ἀρχή) pristinus, priscus, antiquus, vetustus, major. 2) stultus, ineptus, fatuus, simplex, custicus.

ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas, vetustas.

ἀρχαιοτροπία, ας, ἡ, (τρόπος) prisca vivendi ratio.

ἀρχαιότροπος, ον, antiquis moribus vivens. ap. Thuc. *sed in contumeliam.*

ἀρχαιοτρόπως, *adv.* more antiquo.

ἀρχαιότυπος, ον, antiquus, exempli vetusti. Suid.

ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, (αἵρεσις) magistratuum electio seu creatio. 2) magistratuum eligendorum tempus. 3) *plur.* magistratus electi.

ἀρχαιρέσια, ίων, τά, comitia magistratibus creandis.

ἀρχαιρεσιάζω, ad magistratus creandos convenio: magistratum creo. 2) magistratum peto, quo sensu et in *med.* dicitur: gratiam hominum prensando capto, ambitione utor.

ἀρχαιρεσιακός, ή, όν, comitialis.

ἀρχαϊσμός, οῦ, ὁ, (ἀρχαΐζω) veterum, seu priscorum imitatio. 2) antiqua loquendi ratio.

ἀρχαίως, *adv.* antique, antiquo more. 2) stulte.

ἀρχε –, *praepositio inseparabilis*, ab ἄρχω, principium, caussam, vel imperium indicans, quae nonnunquam variat in uno eodemque vocabulo cum ἀρχι –, e. g. Ἀρχέλοχος et Ἀρχίλοχος, v. Lobeck. post Phryn. p. 769.

ἀρχέγονος, ον, (γένος) primigenius, prior natu: priscus, primaevus: auctor generis: caussa genetrix, caussa gignendi.

ἀρχεδίκης, ου, ὁ, justus possessor, Pind. P. 4, 196.

ἀρχεῖον, ου, τό, (ἀρχή) magistratuum curia: principum domicilium: domus regia: tabularium publicum, archivium. 2) collegium senatorum vel judicum, magistratuum conventus, magistratus: cf. *Kluge* ad Aristot. de Carth. Polit. p. 161.

ἀρχεῖος, εία, εῖον, ad magistratum (ἀρχήν) pertinens. (Pro ἀρχαῖος nusquam dicitur.)

ἀρχεόω, (ἀρχεῖος) antiquo, antiquum reddo, Polyb. 10, 33, 3.

ἀρχέκακος, ον, (κακός) auctor, seu origo malorum.

ἀρχέλαος, ου, (λαός) populi rector, princeps. 2) nomen proprium.

ἀρχέλας, i. q. ἀρχέλαος, *contr.* Ar. Eq. 164.

ἀρχέλειος, ον, Aesch. Pers. 295. i. q. ἀρχέλαος. (Recte tamen vox in dubium vocatur a Blomfieldio, reponente formam ἀρχέλαος. Nam ἀρχέλειος esset a λεία, praedae rector.

ἀρχέναος, ον, (ναῦς) qui nunc primum navigat. 2) navi imperans.

ἀρχέπλουτος, ον, (πλοῦτος) penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est: dominus divitiarum et pristinae fortunae restituendus. *vel* i. q. ἀρχαιόπλουτος, Soph. El. 72.

ἀρχέπολις, εως, ὁ καὶ ἡ, (πόλις) civitati imperans, princeps, rex.

ἀρχεσίμολπος, ον, (μολπή) qui cantui praeest.

ἀρχέσπερος, ον, (ἕσπερος) vesperae principium adferens. *dub. lect.*

ἀρχέτας, ὁ, *Dor.* pro ἀρχέτης, dux, Eur.

ἀρχέτυπον, ου, τό, exemplar primigenium, exemplar primum, ad quod reliqua effinguntur.

ἀρχέτυπος, ον, (τύπος) archetypus, qui alteri dat initium, qui primam rei alicujus formam exhibet.

ἀρχεύω, (ἄρχω) impero, *c. dat.* Il. 5, 200. ap. posteriores *c. gen.*

ἀρχέχορος, ον, (χορός) qui praeest choro, choragus.

ἀρχή, ῆς, ἡ, principium, exordium, initium, origo, caussa, κακοῦ, φόνου, Hom. ἀρχὴν ποιήσασθαι, incipere, Isocr. ἀρχὴν λαμβάνειν, initium sumere, Plat. ἀρχὴν ἄρξασθαι, id.: fundamentum, ἀρχὴν βάλλεσθαι, fundamentum jacere, Dem. ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, a principio, ab initio, antiquitus; denuo, de integro. – ἀρχαί, initia, elementa, principia omnium rerum, ap. *philosophos.* ἀρχαί sunt etiam primitiae, i. q. ἀπαρχαί. – ἀρχή interdum etiam est *extremitas*, ut σωμάτων ἀρχαί, Eur. Hipp. 752. ibique Valck. δεσμῶν, summae ansae vinculorum, Lucian. 2) principatus, imperium, dominatus, ditio, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, dominatu liberari cupientes, Thuc. *magistratus*, ut in illo Biantis ap. Aristot. ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, saepius in plur. ἐν ἀρχῇ γενόμενος, summam potestatem adeptus. 3) *Adverbialiter* ponuntur a) acc. sing. ἀρχήν vel τὴν ἀρχήν, principio, ante omnia: ab initio, antiquitus, olim. Hdt. ἀρχήν cum negatione junctum potest verti *ne – quidem*, *nullo modo*, οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν, ne conantur quidem, *sie versuchen es gar nicht erst*, Thuc. τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μᾶλιν, ut *prorsus* non aegrotet, cf. Herm. Vig. p. 723. Scilicet ubi ἀρχήν ponitur cum

negatione, ibi notio inest rei non modo non factae, sed ne inceptae quidem, unde factum est, ut servata sua proprietate significare potuerit *plane*, *omnino*. – ἀρχὴν *c. gen.*, ut ἀρχὴν τοῦ νόμου, i. q. ἐν ἀρχῇ τ. ν., Wolf. ad Lept. p. 347. *b*) τὰς ἀρχάς, initio, Polyb. *c*) κατ' ἀρχάς et τὸ κατ' ἀρχάς, initio, ab initio: statim. *d*) ἐξ ἀρχῆς et ἀπ' ἀρχῆς, v. supra.

ἀρχηγενής, ές, generis auctor, hinc omnino: auctor, origo, caussa, ἔπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ, quae efficiunt lacrimas, Aesch. Ag. 1628.

ἀρχηγετεύω, (ἀρχηγέτης) principatum obtineo; praesum, *c. gen.* Hdt.

ἀρχηγετέω, auspicor, incipio, ἀπό τινος, Soph.

ἀρχηγέτης, ου, ὁ, (ἄγω) praeses, princeps, dux: auctor: auctor familiae: numen tutelare.

ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ, *fem.* ab ἀρχηγέτης, praeses, princeps, dux femina. metropolis imperii.

ἀρχηγικός, ή, όν, principalis; praecipuus.

ἀρχηγός, όν, (ἡγέομαι) praeses, dux, auctor, magister, inventor, caussa rei.

ἀρχῆθεν, *adv.* (ἀρχή) ab initio, antiquitus, denuo: *poet.* et *vulg.* pro ἐξ ἀρχῆς, Lobeck. Phryn. p. 93.

ἀρχι –, *praepositio inseparabilis* ἀρχα, principatum s. primum in aliquo munere locum indicans.

ἀρχίατρος, ου, ὁ, (ἰατρός) medicorum princeps, primarius inter medicos: archiater.

ἀρχιβουκόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, bubulcorum princeps.

ἀρχίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, princeps consilii.

ἀρχιγένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, auctor vitae.

ἀρχιγραμματεύς, έως, ὁ, scribarum praefectus, inter scribas primarius. ἀρχιγραμματεῖς, cancellarii.

ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, custos et princeps, s. praefectus carceris.

ἀρχιδεσμώτης, ου, ὁ, idem. Genes. 40, 4. ap. LXX.

ἀρχιδιάκονος, ου, ὁ, Archidiaconus, primarius inter diaconos, Eulog. Alex. ap. Phot. Bibl. p. 1622.

ἀρχιδικαστής, οῦ, ὁ, praeses, seu praefectus judicum.

ἀρχίδικος, ον, (δίκη) praeses judicii, qui exercet judicium, judex quaestionis.

ἀρχίδιον, ου, τό, parvum imperium, parvus magistratus, *Dimin.* ab ἀρχή.

ἀρχιειρεσία, ας, ἡ, (εἰρεσία) principatus inter remiges, remigatio, Suid.

ἀρχιεπίσκοπος, ὁ, archiepiscopus, Athanas. Apol. 2. Epiph. haer. 68.

ἀρχιεράομαι, summus sacerdos sum, summo sacerdotio fungor, Joseph. Ant. 14. 6.

ἀρχιερατεύω, idem.

ἀρχιερατικός, ή, όν, (ἀρχιεράομαι) pontificius, ad summum sacerdotem pertinens.

ἀρχιέρεια, ας, ἡ, pontificatus maximus.

ἀρχιερεύς, ὁ, summus pontifex, summus sacerdos, pontifex maximus.

ἀρχιέρεως, ω, ὁ, pontifex maximus, Hdt. 2, 37.

ἀρχιερωσύνη, ης, ἡ, summum sacerdotium: pontificatus.

ἀρχιεταῖρος, ου, ὁ, princeps sodalium.

ἀρχιευνοῦχος, ου, ὁ, eunuchorum praefectus, seu princeps.

ἀρχίζωος, ον, (ζωή) vitae initium praebens, vitae auctor.

ἀρχιθάλασσος, ον, maris imperium exercens, Anth.

ἀρχιθεωρέω, sum ἀρχιθέωρος.

ἀρχιθεώρησις, ἡ, i. q. ἀρχιθεωρία.

ἀρχιθεωρία, ας, ἡ, munus ἀρχιθεώρου.

ἀρχιθέωρος, ου, ὁ, praefectus eorum, qui sacrorum caussa publice aliquo mittebantur, v. θεωρία.

ἀρχιθιασίτης, ου, ὁ, (θίασος) dux chori Bacchii, Inscr. ant.

ἀρχικέραυνος, ον, auctor vel moderator fulminis.

ἀρχίκλωψ, ωπος, ὁ, dux furum, Plut. Arat. 6.

ἀρχικός, ή, όν, (ἀρχή) primarius, princeps, principalis. 2) peritus imperandi, aptus ab regendum. 3) imperans, qui habet imperium.

ἀρχικυβερνήτης, ου, ὁ, praefectus summus.

ἀρχικυνηγός, οῦ, ὁ, magister rei venaticae.

ἀρχιλῃστής, οῦ, ὁ, princeps praedonum, s. latronum.

ἀρχιμάγειρος, ου, ὁ, praefectus, seu magister coquorum.

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, (μάνδρα, *monasterium*, *coenobium*) Archimandrita, praefectus coenobii, Abbas.

Ἀρχιμανδρῖτις, ιδος, ἡ, Abbatissa, praefecta coenobii. A praec.

ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps: princeps histrionum.

ἀρχιοινοχοΐα, ας, ἡ, dignitas et officium ejus, qui principatum inter pocillatores tenet. A seq.

ἀρχιοινοχόος, ὁ, princeps pocillatorum.

ἀρχιπατριῶται, αἱ, principes familiarum. LXX.

ἀρχιπειρατής, οῦ, ὁ, piratarum princeps, archipirata.

ἀρχιπλάνος, ὁ, dux vagabundorum, Lucian.

ἀρχιποιμήν, ένος, ὁ, pastorum princeps.

ἀρχιποσία, ας, ἡ, (πόσις) principatus bibendi: primus bibendi locus.

ἀρχιπρεσβευτής, οῦ, ὁ, princeps legationis.

ἀρχιραβδοῦχος, ου, ὁ, lictor primus.

ἀρχισιτοποιός, οῦ, ὁ, pistorum princeps.

ἀρχιστράτηγος, ου, ὁ, imperator exercitus, princeps militiae: summus imperator.

ἀρχισύμβολος, ου, τό, symbolum princeps. Dion. Areop. eccl. Hier. 3, 3, 1.

ἀρχισυνάγωγος, ου, ὁ, (συναγωγή) princeps, rector, praefectus Synagogae.

ἀρχισωματοφύλαξ, ακος, ὁ, praefectus satellitum, princeps stipatorum, praecipuus custos corporis. Joseph.

ἀρχιτεκταίνω, i. q. ἀρχιτεκτονέω, Max. Planud. interpr. Rhetor. ad Herenn. 3, 19.

ἀρχιτεκτονεύω, i. q. ἀρχιτεκτονέω, Mechan. vett. p. 105. 110. 113. Hinc ἀρχιτεκτόνευμα, i. q. ἀρχιτεκτόνημα, ib. p. 111.

ἀρχιτεκτονέω, (ἀρχιτέκτων) fabricor, architector: struo.

ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τό, (ἀρχιτεκτονέω) opus ab architecto fabricatum, structura.

ἀρχιτεκτονία, ας, ἡ, (ἀρχιτέκτων) architectonica ars.

ἀρχιτεκτονική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars architectonica, architectura.

ἀρχιτεκτονικός, ή, όν, architectonicus, ad architecturam pertinens: quivisqui aliis, artem aliquam exercentibus, praeest, Plat. Aristot. A seq.

ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, architectus, fabrorum princeps, structor, machinator.

ἀρχιτελώνης, ου, ὁ, magister portitorum.

ἀρχιτρίκλινος, ου, ὁ, (τρίκλινον) architriclinus, symposiarcha, qui praeest adparando convivio, magister convivii.

ἀρχιυπασπιστής, οῦ, ὁ, princeps satellitum.

ἀρχίφυλοι, οἱ, (φυλή) praefecti, s. principes tribuum.

ἀρχιφώρ, ῶρος, ὁ, princeps furum, vel magistratus, praetor, cui quaestio de furtis erat demandata: nomen magistratus, ap. Diodor.

ἀρχίφωτος, ον, (φῶς) princeps seu auctor luminis.

ἀρχοειδής, ές, (ἀρχή, εἶδος) principii formam habens; primigenius: primarius.

ἀρχοντιάω, (ἄρχων) principatum ambio.

ἀρχοντικός, ή, όν, ad magistratum pertinens.

ἀρχός, οῦ, ὁ, princeps, dux. 2) podex, intestinum rectum. A seq.

ἄρχω, f. ἄρξω, *princeps sum*, *primus aliquid facio*, *incipio*, adjecto vel *infinitivo*, ut ἦρχε ἀγορεύειν, loquendi initium fecit, frequenter ap. Hom., vel *participio*, ut ἦρχον χαλεπαίνων, Il. 2, 378. ἦρχε κιών, Il. 3, 447., vel *genitivo*, ut πολέμοιο, μάχης, μύθων, φόβοιο ἄρχειν, Hom. Hinc factum est, ut praeterea etiam *dativus personae* adjiceretur, ut ἄρχε θεοῖς δαιτός, initium fac diis convivii, i. e. instrue piis convivium, Il. 15, 95. Imprimis autem ἄρχω ponitur de eo, qui primus est in via, ita ut simpliciter sit *prae eo*, Il. 1, 495. 3, 420. 9, 653. 11, 472. qua in significatione additur etiam *dativus personae*, ut ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης, praeibat illis Mars, i. e. ducebat eos, Il. 5, 592. unde ἄρχω etiam potest reddi *duco*. Hinc nata est secunda verbi significatio, qua est 2) *dux sum*, *impero*; hoc in significatu additur itidem *dativus*, οἷσί περ ἄρχει, Il. 2, 805. cf. Od. 14, 230. cui insuper accedit *infinitivus*, ἄρχε Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, duc Myrmidones in pugnam. Il. 16, 65. Jungitur etiam cum praep. ἐν ut ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχε Μενεσθεύς, Il. 13, 689. Sed longe frequentissima est constructio *cum genitivo*, Il. 2, 494. 512. 576. 586. 612. 623. 819. 826. 856. 858. 12, 93. al. Non raro autem ἄρχω ponitur *absolute*; suppresso casu, Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, Od. 6. 12. cf. 3, 12. Il. 13, 742. Singulari modo adhibitum occurrit Il. 9, 102. σέο δ' ἕξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ, a te pendebit, utra sententia superior futura sit, (quo sensu Attici frequentant νικᾶν vel κρατεῖν.) – *Et hic quidem est usus Homericus*, (ex parte retentus a Pindaro, N. 3, 16. ἄρχε ὕμνου, incipe cantu. Isthm. 6, 55. σπονδαῖς ἄρξαι, libationibus auspicari, et a *poesi Attica*, ut Soph. El. 522. ἄρχω καθυβρίζουσα, incipio contumelias, nisi ibi, mutata interpunctione, alia adsciscenda constructio.) *ex quo prosae orationis scriptores*, incipiendi significationi Medium, de quo statim agetur, reservantes, *hoc tantum retinuerunt*, *ut* ἄρχω *pro impero dicerent*, et quidem vel *absoluto*: magistratu fungor, inpr. archon sum Athenis, et plenius ἀρχὴν ἄρχειν: vel *c. gen.*, impero alicui, imperium exerceo de aliquo, guberno, rego, τῆς στρατιᾶς, Thuc. ἀνθρώπων, Xen., etiam *metaph.* i. q. ἐγκρατής εἰμι, ut

γαστρός, ventris libidinem coerceo. – Hinc ἄρχων, ὁ, principatum obtinens, magistratus, Praefectus, saepe in *plur.* 2) privato nomine Athenis summus magistratus post reges abrogatos, archon: ἐπὶ ἄρχοντος Νικοκλέους, Nicocle archonte. – *Passiv.* ἄρχομαι, sum sub principatu sive dominatu, sum sub imperio: pareo, obtempero. ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχήν, servile jugum fero, Aristot. ἄρχομαι ταῦτα, in his pareo, Plat. οἱ ἀρχόμενοι, i. q. ὑπήκοοι, cives, populus, Xen. Mem. 3, 4, 8. Cyr. 1, 6, 8. – *MED.* ἄρχομαι, *incipio*, *initium facio*, ponitur, sicuti Act., vel *absolute*, Od. 8, 90. 499. 23, 310. vel *cum inf.*, Il. 7, 324. 9, 93. vel *cum gen. rei*, μολπῆς, Od. 6, 101. al., addito praeterea etiam *dat. pers.*, τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων, Od. 1, 367 et saepius. Prosaici vel *absolute*, vel *cum genitivo* positum frequentant: *cum partic.* Xen. Cyr. 8, 7, 26. Sed cum *genitivo personae* significat: *initium sumo ab aliquo*, Il. 9, 97. ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, cf. Pind. N. 2, 2. 5, 47. pro quo ipse Homerus alibi ἔκ τινος, Od. 23, 199., posteriores vero ἀπό τινος ponunt, Soph., Demosth. Jungitur et cum adverbio ἐντεῦθεν, Isocr. ὅθεν, Xen. ἄρχομαι ἀρχήν, rationem principii ineo. 2) i. q. ἀπάρχομαι, Od. 14, 427. ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, i. e. undique ex membris desecabat frusta, tamquam primitias deo afferendas.

ἄρχων, οντος, ὁ, v. ἄρχω.

ἄρω. Ex hac radice ingens fere vocabulorum numerus provenit, (ut ἀρίσκω, ἀρτάω, ἀρτύω, ἁρμόζω, ἀρέω, αἴρω, ἄρνυμαι) licet ipsum thema ἄρω inusitatum plane sit, sed formata ab eo quaedam tempora apud *poetas* non raro sunt in usu: divisa illa inter significationem transitivam, *apto*, *adapto* et intransitivam, *congruo*. I) Ad *transitivam* significationem pertinent *Act.* aor. 1. ἦρσα, Ion. ἆρσα, inf. ἆρσαι. aor. 2. ἤραρον, Ion. ἄραρον (⏑ ⏑ ⏑) inf. ἀραρεῖν, part. ἀραρών. unde novum praesens ἀραρίσκω. Producta, ut videtur, secunda syllaba Od. 2, 248. legitur ἄρηρε, quod esse nequit perfectum. Part. aor. 1. Med. ἀρσάμενος, Hes. sc. 320. – *apto*, *adapto*, *apte et arcte conjungo*, *arcto*, *condenso*, *coagmento*, *compingo*. αἳ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσι, postquam se condensarunt milites et apte conjunxerunt el peis, Il. 12, 105. ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, in vasis compone omnia, Od. 2, 289., quia scilicet ἥρμοσται τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ, ut ait ibi Eustathius. πώμασιν ἆρσον ἅπαντας, operculis apte muni amphoras, Od. 2, 353, γόμφοισιν δ' ἄρα τήνγε (ναῦν) καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν, (de forma vide supra) navem clavis et compaginibus compegit, Od. 2, 248. ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισιν, si murum densis lapidibus coagmentet, Il. 16, 212. Hinc in universum notat *apte instruo aliqua re*, νῆα ἐρέταις, navem remigibus, Od. 1, 280. cf. 2, 289. 353. ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, desiderium cibo instruxit; possis tamen etiam ita interpretari, animum cibo confirmavit et instauravit, et quasi compegit, Od. 5, 95. unde nove dixit Soph. El. 145. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας, meum animum delectat lugubris luscinia, et quasi animo meo se adaptat: ita fere γέρας ἄρσαντες κατὰ θυμόν, donum animo meo adaptantes, animo et desiderio meo congruum reddentes, ἁρμόσαντες, Il. 1, 136. *Metaphorice* ἀραρεῖν idem est, quod ἀρτύειν parare, struere, ut μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε, Od. 16, 169. *Pass.* aor. 1. ἤρθην, a quo exstat apud Homerum nihil praeter 3. plur., ἄρθεν, p. ἤρθησαν. Il. 16, 211. μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ordines condensati sunt – Perf. ἀρήρεμαι, unde part. ἀρηρεμένος, η, ον, adaptatus, arctatus, instructus, Ap. Rh. 1, 787. θύρας ἀρηρεμένας σανίδεσσι, occlusas. 3, 833. πέπλον ἀρηρεμένον περόνῃσι, affixum. 4, 677. μεσσοῖσιν ἀρηρεμένοι μελέεσσι, instructi. Eodem fere modo usurpat Hom. part. act. ἀρηρώς, quod vide infra. Falso vero Brunckius in omnibus hisce locis reposuit formam nihili ἀρηράμενος, quam part. aor. 1. med. ab ἀρήρομαι esse vult. II) *Intransitivam* significationem habent haec tempora: Perf. ἄραρα (⏑⏑) *Ion.* ἄρηρα. part. ἀραρώς, *Ion.* ἀρηρώς, fem. ἀραρυῖα, secunda brevi ap. *Epicos* Plusqpf. ἠρήρειν, *Ion.* ἀρήρειν. (Perfectum plerumque praesentis, plusqpf. imperfecti significationem obtinet.) Part. aor. 2. med. *syncop.* ἄρμενος, η, ον, vel -ος, ον, Hes. op. 784. interdum etiam aor. 2. act. ἀραρεῖν, ut Il. 16, 214. Od. 4, 777. – *condensatus*, *compactus*, *coagmentatus*, *adaptatus sum*; *congruo*, *convenio*, *quadro*, ἄραρον κόρυθες, plane, apte junctae erant, Il. 16, 214. ζωστὴρ ἀρηρώς, bene aptus, Il. 4, 134. 213. Sic etiam *cum dat.*, δοῦρα, ἔγχεα παλάμῃσιν ἀρήρει, manibus conveniebant, saepe ap. Hom. item κόρυθες κροτάφοις, κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι. Frequenter ap. Hom. invenitur πύλαι, σανίδες στιβαρῶς, s. εὖ ἀραρυῖαι, portae bene quadratae, firmiter aptatae, i. e. bene clausae. Τρῶες ἀρηρότες, densis ordinibus procedentes, Il. 13, 800. κατὰ τοῖχον ἀρηρότες πίθοι οἴνου, denso ordine ad parietem disposita dolia, Od. 2, 342. τάφρος σκολόπεσσιν ἀρήρει, fossa vallis erat dense munita: Il. 12, 56. πόλις πύργοις ἀραρυῖα, dense cincta Il. 15, 737. ζώνη θυσάνοις, Il. 14, 181. ὄφρα οἱ δούρατα ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ, cohaerebant, Od. 5, 361. Hinc factum est, ut seriores ἀρηρώς simpliciter dicerent pro *instructus*, *praeditus*, ut Dion. Perieg. 28. εἷς μὲν ἐών, πολλῇσι δ' ἐπωνυμίῃσιν ἀρηρώς. *Metaph.* ἐν φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, aptum erat animo nostro, placuit nobis, Od. 4, 777. unde Trag. ἄραρε vel ἄρηρε, decretum est, stat sententia, Aesch. Prom. 60. Eur. Med. 1303. Or. 1331. Hipp. 1090. Hinc θυμὸς ἀρηρώς, firmus animus neque ulla re motus, Theocr. 25, 113. ἀραρότα δόγματα, firma, immutabilia, Dio Chrysost. or. 12. p. 210. D. Notatu dignum est part. ἄρμενος, congruens, aptus: ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ i. e. τῷ ἱστῷ, antennam apte cohaerentem malo, Od. 5, 254. etiam cum praep. ἐν, Il. 18, 600. Od. 5, 234. inde paratus, accommodus, jucundus, Hes. sc. 116. aptus, ἡμέρα κούρῃσι γενέσθαι ἄρμενος, Hes. op. 784. χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, parata ib. 405. παρίσχεθον ἄρμενα πάντα, Hes. Theog. 639. ἐν ἀρμένοις θυμὸν αὔξων, in convenientibus rebus, Pind. N. 3, 99. ἄρμενος ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδ' ἦν, humanus erga hospites Pind. fr. hymn. 6. – Apud seriores τὰ ἄρμενα omnino dicuntur *instrumenta*, ut ἄρμενα τέχνης Anth., imprimis *vela*, *carbasi*, vel ἱστία Theocr. 22, 13. quam significationem Eustathius sumtam putat ex isto Homerico Od. 5, 254. – Ex part. perf. act. factum est *adverb.* ἀραρότως, *Ion.* ἀρηρότως, dense, firmiter, immutabiliter, Hesychio, ἀρμοδίως, ἀσφαλῶς, Aesch. Sup. 942, Plat.

ἀρωγή, ῆς, ἡ, (ἀρήγω) auxilium, remedium.

ἀρωγοναύτης, ου, ὁ, (ναύτης) nautarum auxiliator, sive fautor.

ἀρωγός, όν, auxilium ferens, opitulans, τινί. Apud Hom. est *Subst.* auxiliator, defensor, impr. in pugna, sed etiam in judicio, *patronus*, Il. 18, 502. cf. ἀρηγών. 2. c. *gen.* is, qui nos in aliqua re adjuvat, nobis aliquid parat, γένος ἀρωγὸν ναΐας τέχνας, rerum nauticarum socii, Soph. Aj. 357. ἐλπίδων ἀρωγά, qui spem faciunt, Soph. El. 857. 3) utilis, Aesch. Prom. 997. propulsans, arcens. *c. gen.* βροχίων, pluvias arcens, Anthol.

ἄρωμα, ατος, τό, aroma, odoramentum, suavitas odorum. ἀρώματα, odores.

ἄρωμα, τό, (ἀρόω) i. q. ἄρομα, arvum, Ar. Pac. 1158.

ἀρωματίζω, aromata resipio. 2) aromatis imbuo: condio.

ἀρωματικός, ή, όν, aromaticus, odoratus.

ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromaticus, ex aromatis confectus, scil. οἶνος.

ἀρωματῖτις, ιδος, ἡ, ex aromatibus confecta, aromatica, scil. πόσις.

ἀρωματώδης, ες, aromaticus.

ἀρωματοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) aromatum venditor, odorarius.

ἀρωματοφορέω, aromata fero. A seq.

ἀρωματοφόρος, ον, (φέρω) aromata ferens.

ἀρώμεναι, inf. praes. *Ion.* pro ἀροῦν, ab ἀρόω, Hes. op. 22. Alii tamen legunt ἀρόμεναι, vel quod reliquis praestat, ἀρόμεναι, vide Spohn. ad l. l. De productione in ἀρώμεναι confer Lobeck. ad Phryn. p. 227.

ἀρωνία, ἡ, mespili arboris quaedam species, Dioscor. 1, 171.

ἀρωραῖος, pro ἀρουραῖος, Ar. Ach. 762. in dialecto Megarensium.

ἀρώσιμος, ον, idem quod ἀρόσιμος, Soph. Ant. 569.

ἄρωστος, ον, *poet.* p. ἄρρωστος.

ἅς, *adv. Dor.* p. ἕως, quamdiu, Pind. Ol. 11, 61. Ar. Lys. 173.

ἇς, *Dor.* p. ἧς *gen.* ab ὅς, ἥ, ὅ.

ἀσαγήνευτος, ον, (σαγηνεύω) non captus, vel non capiendus sagena, Cyrill.

ἀσαγής, ές, (σάγη) oneribus ferendis non adsuctus. Just. Mart.

ἆσαι, Inf. aor. 1. *contr.* pro ἀάσαι, ab ἀάω, laedo, Il.

ἄσαιμι, opt. aor. 1. ab ἄω, satio, Il. (– – ⏑)

ἄσακτος, ον, (σάττω) non conculcatus, non pressus, mollis, non refertus, non onaratus.

ἀσαλαμίνιος, ον, rei nauticae imperitus, maris expers. Ar. Ran. 205. Ex α pr. et Σαλαμίνιος, quia Salaminii rei navalis peritissimi, vel potius propter Salaminiam pugnam. (Antepen. longa.)

ἀσάλεια, *poet.* ἀσαλία, ἡ, (ἀσαλής) securitas, incogitantia: tranquillitas.

ἀσάλευτος, ον, (σαλεύω) inconcussus, immotus, perpetuus.

ἀσαλεύτως, *adv.* constanter. A praec.

ἀσαλής, ές, (σάλος) tranquillus, cura vacuus. Aesch.

ἀσάλπιγκτος, ον, (σαλπίζω) tuba non proclamatus: sine tubae clangore, ἄρα ἀσ., ap. Soph. media pars noctis, nam tuba canebatur tantum vesperi et diluculo.

ἄσαμεν, 1 plur. aor. 1. ab ἄω, dormio, Od. (– ⏑ ⏑)

ἀσάμινθος, ου, ἡ, pelvis, solium, labrum, in quo veteres se lavabant balneis nondum repertis, Hom.

ἀσάνδαλος, ον, (σάνδαλον) sandaliis carens. Bion. 1, 21.

ἄσαντος, ον, (σαίνω) non blandiens, sc. more canum caudam agitantium: crudelis, immitis. Aesch. Choe. 420.

ἀσάομαι, v. ἀσάω.

ἀσαπής, ές, (σήπω) non putrefactus, putredini non obnoxius.

ἀσαρίτης, ἴνος, (ἄσαρον) asarites, s. vinum asaro herba conditum, Diosc. 5, 60.

ἀσαρκέω, (ἄσαρκος) gracilis, s. macilentus sum.

ἀσαρκία, ας, ἡ, macies, gracilitas.

ἄσαρκος, ον, (σάρξ) carnis expers: gracilis, macilentus. 2) pro πολύσαρκος, Lycophr. 154.

ἀσαρκώδης, ες, gracilis.

ἄσαρον, ου, τό, asarum, nardus silvestris.

ἄσαρος, ον, vel ἀσάρωτος, ον, (σάρος, σαρόω) qui non verritur. οἶκος ἀσάρωτος, pavimentum scopis non mundato simile, de quo Plin. 36, 25, „Pavimenta apud Graecos habent elaborata arte, picturae ratione, donec lithostrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Sosus, qui Pergami stravit, quem vocant asaroton oecon, quoniam purgamenta coenae in pavimento, quaeque everri solent, veluti relicta fecerat parvis e testulis tinctisque in varios colores.“ cf. Stat. Silv. 5, 3. Dicitur etiam τὸ ἀσάρωτον.

ἀσάρωτος, ον, (σαρόω) vide ἄσαρος.

ἄσασθαι, inf. aor. 1. med. ab ἄω, satio, Il. (‒ ‒ ‒)

ἄσατο, 3 sin. aor. 1. med. contr. p. ἀάσατο, ab ἀάω, Il. (‒ ⏑ ⏑)

ἀσάφεια, ας, ἡ, obscuritas. A seq.

ἀσαφής, ές, (σαφής) obscurus, incertus, non manifestus.

ἀσαφῶς, adv. obscure. A praec.

ἀσάω, ήσω, (ἄση) satio, exsatio, ad nauseam et fastidium redigo, Theogn. 593. Frequentius in Med. satior, nauseo, fastidio, irascor. μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, Theogn. 657. ἀσάμενος, Aeol. pro ἀσώμενος, Alcaei fr. III, 2. ap. Athen. p. 430. D. ἀσώμενος ἐν φρεσίν, Theocr. 25, 240. (⏑ ⏑ ‒) Dicitur etiam ἀσσάομαι, Hippocr.

ἄσβεστος, ον, vel ἀσβέστη, Il. 16, 123. (σβέννυμι) inexstinguibilis, qui exstingui nequit, inexstinctus: nunquam cessans: ap. Hom. frequentissime significatione metaphorica, ut ἀσβ. κλέος, μένος, γέλως, βοή. cf. Aesch. Prom. 532. 2) ἡ ἄσβεστος, sc. τίτανος, calx viva utpote quae non restincta sit aqua, Luc. cf. Schneider ecl. phys. p. 89. 3) lapis coloris ferrei, Plin. 37, 10, unde telae fiunt, quae non comburuntur in igne.

ἀσβολαίνω, (ἀσβόλη) fusco, fuligine foedo.

ἀσβολάω, i. q. ἀσβολαίνω, sed rarius, Plut. Cim. 1.

ἀσβόλη, ης, ἡ, fuligo, favilla, Lobeck. Phryn. p. 113.

ἀσβόλησις, ἡ, quum quid fuligine obducitur, Aesop.

ἀσβολόεις, όεσσα, όεν, fuliginosus.

ἀσβολοποιός, όν, fuliginem efficiens, Eustath.

ἄσβολος, ου, ἡ, idem quod ἀσβόλη. Attica forma est ἄσβολος, communis ἀσβόλη, v. Phryn. in A. B. 17. Lobeck. ad Phryn. p. 113. Invenitur etiam ὁ ἄσβολος, Hippocr. de morb. mul. 1. 100. p. 707. Theophr. de ign. p. 68. quod reprehendunt Grammatici, A. B. p. 451.

ἀσβολόω, fuligine inficio.

ἀσβολώδης, ες, idem quod ἀσβολόεις.

ἆσε, 3 sing. aor. 1. contr. pro ἄασε, ab ἀάω, laedo, Od.

ἀσέβεια, ας, ἡ, (ἀσεβής) contemtus cultus divini, impietas.

ἀσεβέω, f. ήσω, irreligiosus et impius sum, impie ago, impie tracto aliquem εἰς et περί τινα, vel c. acc. In pass. impie tractari et impie fieri. Ab eod.

ἀσέβημα, ατος, τό, (ἀσεβέω) facinus impium, facinus nefarium, nefas.

ἀσεβής, ές, (σέβω) qui numen divinum non colit, vel nullum Deum colit, irreligiosus, impius, qui Deum non novit.

ἀσέβησις, εως, ἡ, actio impia et nefaria, irreverentia. A praec.

ἀσεβῶς, adv. (ἀσεβής) impie.

ἄσειν, inf. fut. ab ἄω, satio, Il. (‒ ‒)

ἄσειρος, ον, (σειρά) habena carens: non vinctus; intractabilis, mali moris, Hesych.

ἀσείρωτος, ον, (σειρόω) non σειρὰν sive habenam vel catenam, sed jugum habens. Ex quatuor enim, qui currum trahebant, equis duo extremi habenam ferebant, unde adpellabantur σειραφόροι, duobus mediis vero jugum impositum erat; hine explicandus Euripides Ion. 1164. μελάμπεπλος δὲ Νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς ὄχημ' ἔπαλλεν, currum habenas non habentem jugis promovit Nox.

ἀσέλαστος, ον, (σέλας) sine splendore, luminis expers, Paul. Sil. ecphr. 445.

ἄσειστος, ον, (σείω) inconcussus, immotus, non quassatus, inquassatus: qui quassari et concuti nequit.

ἀσελγαίνω, (ἀσελγής) petulanter et lascive ago: petulanter aliquem injuria adficio: nefandae libidini indulgeo, lascivio.

ἀσέλγεια, ας, ἡ, petulantia, protervitas, improbitas: petulans et proterva injuria, lascivia, luxus, impudicitia: quaevis animi impotentia. Ab eod.

ἀσελγέω, f. ήσω, idem quod ἀσελγαίνω.

ἀσελγέως, adv. proterve, petulanter, libidinose. v. ἀσελγῶς, quod est usitatius. A seq.

ἀσελγής, ές, petulans, insolens, protervus, improbus, petulanter injurius: lascivus, ganearius, libidinosus, luxuriosus, obscenus, flagitiosus, impudicus, incestus. Dicitur etiam, contra quam Thomae M. placitum, de feminarum libidinibus, Plut. Lucull. 38. Lucian. dial. meretr. 6. sic etiam ἀσέλγεια, Alciphr. ep. 3, 69. Xen. Eph. 3, 73.

ἀσελγόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, (ἀσελγής et κέρας) cornibus lasciviens, magna cornua habens.

ἀσελγομανέω, (ἀσελγής et μαίνομαι) per lasciviam insanio, insana impudicitia teneor, vel prurio.

ἀσελγῶς, adv. i. q. ἀσελγέως.

ἀσέληνος, ον, (σελήνη) illunis, obscurus. epith. noctis. Thuc. 3, 22.

ἄσεμνος, ον, (σεμνός) minime venerandus, inhonoratus: incastus, impudicus.

ἀσεμνότης, ἡ, impudicitia, quum quis minime est venerandus, Epiph.

ἀσέμνως, adv. parum decore.

ἀσεπτέω, impius sum, i. q. ἀσεβέω, Soph. Ant. 1350.

ἄσεπτος, ον, (σέβω) impius, irreligiosus. 2) non cultus.

ἄσεσθε, 2. pl. fut. Med. ab ἄω, satio Il. (‒ ‒ ⏑)

ἄση, ης, ἡ, (ἄδω) fastidium, nausea: molestia animi: sordes, squalor: dolor. (⏑ ‒)

ἀσήκαστος, ον, (σηκάζω) extra stabulum, Nicet.

ἀσηκορία, ας, ἡ, fastidium e satietate. Hesych. A seq.

ἀσήκορος, ον, (κόρος) fastidiens e satietate. Hesych.

ἀσήμαντος, ον, (σημαίνω) non signatus, nullo sigillo obsignatus. 2) incustoditus, rectore carens, Il. 10, 485.

ἀσημείωτος, ον, (σημειόω) non notatus, aut insignitus.

ἀσημογράφος, ον, (γράφω) obscure scriptus ἀσημογράφος, obscure scribens.

ἄσημος, ον, (σῆμα) cui signum, seu nota non est impressa: ignobilis: obscurus, qui nihil significat.

ἀσημότης, ητος, ἡ, ignobilitas, A praec.

ἀσήμων, ον, i. q. ἄσημος, Soph.

ἀσήμως, adv. obscure: ignobiliter.

ἄσηπτος, ον, (σήπω) putredine non vitiatus, incorruptus: non obnoxius putredini.

ἀσηρός, όν, (ἄση) fastidium adferens, molestus.

ἀσηρῶς, adv. moleste.

ἄσηστος, ον, (σήθω) non percolatus, Athen.

ἀσθένεια, ας, ἡ, (ἀσθενής) imbecillitas, debilitas: morbus, aegritudo, languor, infirmitas, fragilitas: ignavia, hebetudo, socordia: impotentia, paupertas, Hdt.

ἀσθενέω, f. ήσω, imbecillis, infirmus sum: langueo, aegroto: nihil ago.

ἀσθενίασις, εως, ἡ, i. q. ἀσθένεια, Hippocr.

ἀσθένημα, ατος, τό, imbecillitas.

ἀσθενής, ές, (σθένος) imbecillis, invalidus, debilis, aeger, infirmus, aegrotus, tenuis.

ἀσθενικός, ή, όν, imbecillis, languidus, valetudinarius: pauper. A praec.

ἀσθενοποιέω, debilito, App. Num. p. 528.

ἀσθενοποιός, όν, languidum faciens, Schol. Ap. 2, 203.

ἀσθενόῤῥιζος, ον, imbecilli radice haerens.

ἀσθενόψυχος, ον, imbecillis animo.

ἀσθενόω, f. ώσω, (σθενόω) infirmum reddo, debilito, robur viresque alicujus frango.

ἀσθενῶς, adv. (ἀσθενής) imbecilliter, invalide.

ἀσθένωσις, ἡ, (ἀσθενόω) debilitatio, imbecillitas.

ἆσθμα, τος, τό, flatus, spiritus, anhelitus, anhelatio: respiratio difficilior, suspirium.

ἀσθμάζω, f. άσω, anhelo, Suid.

ἀσθμαίνω, anhelo, halo: difficilem spiritum duco, Il. 10, 496.

ἀσθματικός, ή, όν, ad anhelationem, seu respirationem pertinens: suspiriosus, difficulter spirans.

ἀσθματώδης, ες, id. q. ἀσθματικός, Hippocr.

ἀσθμοτόκος, ον, difficilem spiritum efficiens, Maneth. 4, 274.

Ἀσία, ας, ἡ, Asia, nomen regionis. (⏑ ⏑ ‒)

Ἀσιαγενής, ές, Asiatici generis.

'Ασιάσογενής, ές, Asiaticus, *dub.*

'Ασιανός, ή, όν, Asiaticus.

'Ασιάρχης, ου, ὁ, Asiarcha. Erant Asiarchae summi sacrorum praefecti, delecti ex primoribus et opulentioribus civibus, quorum erat in honorem Deorum et imperatoris Romani quotannis ludos theatrales suis sumtibus, ut aediles Romae, edere. Muneri suo, quod annuum erat, ita admovebantur, ut initio cujusque anni, i. e. sub aequinoctium autumnale, singulae Asiae urbes concionem haberent civium suorum, qui 'Ασιάρχου honorem delaturae. Quo facto civitas quaeque in certam Asiae proconsularis urbem primariam, ut Ephesum, Smyrnam, Sardes, cet. legatum mittebat ad τὸ κοινόν, s. ad commune gentis concilium, qui nomen delecti e civibus suis publice renunciaret. Ex his vero, quos singulae Asiae urbes Asiarchas nominaverant, synedri non nisi decem designabantur, e quorum numero summus sacrorum praefectus a Proconsule Rom. deligebatur. A singulis, quibus praeerant, provinciis Συριάρχαι, Λυκιάρχαι, Φοινικάρχαι, Καριάρχαι appellabantur. Strabo XIV, p. 960 Act. 19, 31. Cod. Theod. XV. 9, 2. Hinc 'Ασιαρχία, ἡ, munus et dignitas Asiarchae.

'Ασιάς, άδος, ἡ, Asiatica, γῆ, Aesch. κιθάρα, cithara Asiatica, i. e. e Lesbio Lesbio emendata, Plut. de mus. (⏑⏑⏑)

'Ασίας, *gen.* αυ, εω, α, Asias, heros, Il. 2, 461. Hdt. 4, 45. cf. 'Ασιος. (⏑⏑–)

'Ασιάτης, *fem.* ᾶτις, *Ion.* 'Ασιήτης, ήτις, Asiaticus, e. χθὼν 'Ασιᾶτις, Aesch. Pers. 61. (⏑⏑–)

'Ασιατικός, ή, όν, Asiaticus.

'Ασιατογενής, ές, generis Asiatici, Aesch. Pers. 12. ubi tamen extat v. l. 'Ασιατιγενής, ab 'Ασιᾶτις, unde Blomfield. fecit 'Ασιατιγενής.

ἀσιγησία, ας, ἡ, (σιγάω) tacendi impotentia.

ἀσίγητος, ον, non tacens, non silens, tacere non valens, garrulus. (ῑ)

ἀσιγμοποιέω, (ἄσιγμος) carmen compono sine littera Sigma, Athen. 10. 16. 21. qualem oden composuisse fertur Pindarus, cf. Schaefer ad Dion. de comp. p. 171.

ἄσιγμος, ον, (σιγμός vel σίγμα) stridore carens. 2) carens littera Sigma. Dion. Hal. de comp. 14, 100.

ἀσίδηρος, ον, qui sine ferro est: qui sine ense est.

ἄσικχος, ον, (σικχός) delicatioris cibi non adpetens. 2) non injucundus.

ἄσιλλα, ἡ, lignum cervici humerisque impositum, ex quo utrinque dependebant onera, vasa, inpr. in quibus pisces portabantur: Simon. fr. 109. ap. Aristot. Rhet. 1, 7. 9. πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσιλλαν, ἰχθῦς ἐξ Ἄργους εἰς Τεγέαν ἔφερον, unde Eustath. Od. ξ. p. 1761. –515, 52. explicat σκεῦός τι ἰχθυηρόν. cf. Alciphr. ep. 1, 1. Hinc verbum ἀσιλλοφορέω, ap. Hesych.

ἀσίνη, ης, ἡ, herba quaedam aliis sese implicans, f. l. pro ἰασιώνη, Theophr. c. pl. 2, 25.

ἀσινής, ές, (σίνομαι) illaesus, nullo malo adfectus. Od. 11, 109. 2) innocuus, innoxius qui minime nocet. (⏑⏑–)

ἀσινῶς, *adv.* (ἀσινής) innoxie, sine noxa.

ἄσιος, ια, ιον, (ἄσις) limosus. (⏑⏑⏑)

'Ασιος, ια, ιον, Asius, Il. 2, 461. 'Ασίῳ ἐν λειμῶνι, qui campus ita dicebatur ab Asia, ('Ασίας, *gen.* αο, εω, ω) heroe, Hdt. 4, 45. Wolfius 'Ασίῳ edidit, ut sit genitivus nominis 'Ασίας. (⏑⏑⏑)

ἀσίραχος, ου, ὁ, locustae genus, carens pinnis Diosc. 2, 57.

ἄσις, ιος, ἡ, limus, sordes, coenum, Il. 21, 321. (⏑⏑)

'Ασίς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, Asia, (⏑⏑) Blomf. ad Aesch. Pers. 275.)

ἀσιτέω, (ἄσιτος) cibum non capio, abstineo a cibo, panem non comedo.

ἀσιτία, ας, ἡ, inedia, cesitio, jejunium, abstinentia a cibo. 2) inopia frumenti, s. commeatus. Ab eodem.

ἄσιτος, ον, (σῖτος) qui cibum non sumsit, jejunus, impastus: debilitatus inedia.

ἀσίτως, *adv.* jejune (⏑––)

ἀσκαίρω, i. q. σκαίρω cum α euphon.

ἀσκάλαβος, ου, ὁ, stellio, animal lacertae simile.

ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ, idem.

ἀσκάλαφος, ου, ὁ, avis nomen.

ἀσκάλευτος, ον, (σκαλεύω) non fossus, non circumfossus, seu sarritus.

ἄσκαλος, ον, (σκάλλω) id. q. ἀσκάλευτος.

ἄσκαλτος, ον, (σκάλλω) non fossus.

ἀσκαλώπας, ου, ὁ, gallinago, avis gallinae magnitudine, Aristot. Dicitur et σκολόπαξ.

ἀσκαμωνία, ας, ἡ, genus herbae medicae, v. σκαμωνία.

ἀσκανδάλιστος, ον, (σκανδαλίζω) non offensus.

ἀσκάντης, ου, ὁ, vilis lectus, lectus non habens stoream, grabatus.

ἀσκαρδαμυκτί, et ἀσκαρδαμυκτὶ, *adv.* oculis rectis, oculis intentis, ita ut non nictaris.

ἀσκαρδαμυκτέω, non conniveo, non nictor, fixis et rectis oculis intueor.

ἀσκαρδαμύκτης, ὁ, Hippocr. et ἀσκαρδάμυκτος, ον, (σκαρδαμύσσω) non nictans, non connivens.

ἀσκαρής, ές, (σκαίρω) non exsultans, non palpitans.

ἀσκαρθμος, ον, idem et ab eod.

ἀσκαριδώδης, ες, (ἀσκαρίς) ascarides escaridibus, seu vermibus sic adpellatis.

ἀσκαρίζω, f. ίσω, (σκαρίζω, cum α euphon.) salio, exulto.

ἀσκαρίς, ίδος, ἡ, genus lumbricorum.

ἀσκάριστος, ον, (ἀσκαρίζω) non saliens, non exsultans, Suid. s. v. ἀσφάλαστος.

ἄσκαρος, ου, ὁ, calceorum, seu sandaliorum genus. Hesych. 2) genus crepitaculi. Pollux.

ἀσκαύλης, ὁ, (ἀσκός, αὐλέω) utricularius, s. ὁς αὐλεῖ ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλων, Dio Chrys. or. 71.

ἄσκαφος, ον, (σκάπτω) non fossus.

ἀσκεθής, ές, idem quod ἀσκηθής, v. l. Od. 14, 255.

ἀσκεία, ας, ἡ, i. q. ἄσκησις, et ex eod.

ἀσκείον, i. q. ἀσκίον, *Dim.* ab ἀσκός.

ἀσκελές, *adv.* (ἀσκελής) duriter, graviter: perpetuo.

ἀσκελέως, *adv.* (ab utroque ἀσκελής) duriter: assidue: graviter. 2) sine cruribus: pari mensura.

ἀσκελής, ές, (σκέλλω, cum α euphon.) exsiccatus, aridus: bino durus, crudelis, ut ἄτεγκτος, σκληρός. Ap. Hom. Od. 10, 463. ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, defessi, defatigati, nisi potius ad sequens vocabulum trahendum sit. Praeterea Homerus neutro ἀσκελές, utitur pro adverbio, *indesinenter*, *continuo*, Od. 1, 68. Il. 19, 68.

ἀσκελής, ές, (σκέλος, c. α priv.) cruribus carens; hinc debilis, robore destitutus, huc trahitur a nonnullis ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, Od. 10, 463. 2) cum α aequalitatem notante, id qd. ἰσοσκελής: pari mensura, Nic.

ἀσκέπαρνος, ον, (σκέπαρνον) rudis, impolitus, non elaboratus, non exasciatus, securi non tactus.

ἀσκέπαστος, ον, (σκεπάζω) intectus.

ἀσκέπαστος, ον, (σκέπαστρον) qui tectus non est, operimento carens.

ἀσκεπής, ές, (σκέπη) idem.

ἄσκεπος, ον, idem et ab eod.

ἄσκεπτος, ον, (σκέπτομαι) inconsideratus, non circumspectus, inconsultus, incogitatus.

ἀσκέπτως, *adv.* inconsiderate, temerarie, inconsulto, temere.

ἀσκέρα, ας, ἡ, calceamenti Attici genus, hirsutum et commodum tempore hiemali.

ἀσκερίσκιον, τό, *Dimin.* ab ἀσκέρα.

ἀσκευής, ές, (σκεύος) imparatus.

ἄσκευος, ον, (σκεῦος) vasis utensilibusque carens, omni instrumento et supellectile carens, non instructus, inops: simplex et omni adparatu carens.

ἀσκευώρητος, ον, (σκευωρία) sagaci curiosaque perscrutatione non excussus.

ἀσκέω, f. ήσω, *elaboro*, *polio*, ut εἴρια, κέρατα, ἀργύρεον κρητῆρα, Hom. Χιτῶνα πτύσσειν καὶ ἀσκεῖν, componere, Od. 1, 439.: *exorno*, *ordino*, *arte fabricor*, ἅρμα χρυσῷ εὖ ἤσκηται, ornatum est, Il. 10, 438. χορὸν ἤσκησεν, ordinavit, Il. 18, 592. ita quoque in pertia, aliis additur verbis, χρυσὸν περιχεύεν ἀσκήσας, Hom. Hinc transfertur ad omnes eas artes, quae ad curam et cultum animi corporisque pertinent, Aesch. Pers. 182. cf. Koen. et Schaef. ad Greg. p. 556 sq. *colo*, *curo*, e. g. deos, δαίμονα, Pind. *exerceo*, σῶμα τροφῇ, Xen. Cyr. 2, 3, 8 πρὸς ἰσχύν, ib. 2, 1, 20. inpr. de exercitationibus athletarum: hinc *metaph.* ἀρετήν, τέχνην, λόγους ἀσκεῖν, exercere, meditari: inde erudio, doceo, Polyb.

ἄσκη, ἡ, i. q. ἄσκησις, Plato com. ep. Poll. 3, 154.

ἀσκηθής, ές, (ἀσκέω) non laesus, incolumis.

ἄσκημα, ατος, τό, (ἀσκέω) quod exercemus, institutum.

ἄσκηνος, ον, (σκηνή) tentorio, sive tabernaculo carens: subdialis, sub dio positus. 2) non fictus, Synes.

ἀσκήνως, *adv.* sine fictione, fraude, machinatione. A praec.

ἄσκησις, εως, ἡ, (ἀσκέω) exercitatio, institutio, industria, cultus, studium. 2) vita et leges athletarum. Xenoph. 3) vita monastica.

ἀσκητέος, έα, έον, exercendus. Ab eodem.

ἀσκητήριον, ου, τό, locus, in quo exercitatio instituitur, gymnasium. 2) coenobium, monasterium. Eccl. Ab eodem.

ἀσκητής, οῦ, ὁ, exercitator: curator. 2) athleta. 3) qui in rerum divinarum meditatione se exercet, Eccl. Ab eod.

ἀσκητικός, ή, όν, ad exercitationem comparatus: exercitationi vacans; meditationi sacrae incumbens: dicendi cupidus, sapien-

tiae studiosus. A praec.

ἀσκητός, ή, όν, elaboratus arte, affabre factus: ornatus: quod exercitatione adquiri ac disci potest ac debet. Ab eod.

ἀσκήτρια, ας, ἡ, *fem.* ab ἀσκητής, virgo, seu quaevis mulier meditationibus sacris vacans, monialis, Eccl.

ἀσκίαστος, ον, (σκιάζω) qui occultari non potest: non obumbratus.

ἀσκίδιον, ου, τό, utriculus, parvus uter. *Dim.* ab ἀσκός.

ἀσκίον, ου, τό, idem et ab eod.

ἄσκιος, ία, ιον, (α euphon. vel priv. et σκιά) umbrosus, opacus, qui densam habet umbram. 2) umbra carens, inopacus.

ἀσκίπων, ον, (σκίπων) scipione non nixus, qui sine baculo incedit, qui adhuc vegeta est senecta. (‒‒‒)

ἀσκίτης, ου, ὁ, ut ἀσκίτης ὕδερος, (ἀσκός) species aquae intercutis, sive hydropis, in quo humor aquosus, cum exiguo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonaeum et intestina, velut in utre quodam continetur.

Ἀσκληπιάδης, ὁ, filius vel ex posteris Aesculapii, Il. Ap. seriores cognomen medicorum.

Ἀσκληπιάς, άδος, ἡ, Asclepias, herba, Hippocr. p. 1279, 29.

Ἀσκληπίδης, ὁ, poet. pro Ἀσκληπιάδης, Soph. Phil. 1333. cf. Etym. M. p. 210, 11.

Ἀσκληπιεῖον, ου, τό, aedes Aesculapii. Dicitur etiam Ἀσκληπίειον, Paus. 2, 11. 3, 22. 4. 30. Ἀσκλήπιειον ib. 2, 26. p. 276. Ἀσκληπεῖον, ib. p. 277. Luc. Icarom. 16. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 370.

Ἀσκληπίειος, εία, ειον, ad Aesculapium pertinens, ut φάρμακον, πάνακες, Plin. βρέτας, Synes. στέμμα, App. τὰ Ἀσκληπίεια, festum Aesculapii, Plat. Ion. init.

Ἀσκληπιός, οῦ, ὁ, Aesculapius. Il. 2, 709. coll. hym. Hom. 15. Ἀσκλήπιος, Demostheni paroxytonon fuisse, ex Plutarcho prodidit Eustathius p. 463, 37. 1447, extr. cf. Hermann. Elem. doctr. metr. p. 56. et 649., qui hinc productionem penultimae Il. 2, 731. explicat, et Boeckh. ad Pind. P. 3, 6.

ἀσκοδέτης, ὁ, (δέω) ligamen, quo utres vini clauduntur, Nic.

ἀσκοδορέω, vide in ἀσκός.

ἀσκοκήλης, ου, ὁ, (κήλη) herniosus.

ἀσκοπήρα, ας, ἡ, (πήρα) marsupium, pera, crumena.

ἀσκοπήρα, ἡ, i. q. πήρα.

ἄσκοπος, ον, (σκοπιά) inconsideratus, non circumspectus. 2) mente et cogitatione non perceptus: inopinatus. 3) (σκοπός) non feriens scopum. inutilis: multus, longus, infinitus.

ἀσκοπυτίνη, ης, ἡ, (ἀσκός, πυτίνη) lagena coriacea. Ar.

ἀσκόπως, *adv.* inconsiderate, inopinate. 2) caece, cum aberratione a meta proposita.

ἀσκορδίνητος, ον, (σκορδινάομαι) non agitans membra, vertigine non circumactus, Soph. ap. Hesych.

ἀσκός, οῦ, ὁ, uter, pellis, follis, culeus: pellis detracta, Hdt. 3, 9. 7, 26. Hinc ἀσκὸν δέρειν τινά, vel ἀσκὸς δέρεσθαι, de saevissimis cruciatibus, cf. Heindorf. Plat. Euthyd. p. 285. C., quod seriores una voce dicebant ἀσκοδορεῖν. Pallad. de Brachman. p. 7.

ἀσκοτεινός, όν, non tenebrosus.

ἀσκοφορέω, utrem fero.

ἀσκοφόρος, ον, utrem ferens.

ἀσκύλευτος, ον, (σκυλεύω) inspoliatus, non spoliatus. (υ producitur.)

ἄσκυλτος, ον, (σκύλλω) infatigabilis: illaesus, integer; Auctor Constit. Apost. de capillis et capite, cujus coma resecta aut vellicata, concerpta, disjecta non est, ut in conflictibus amantium.

ἀσκύλτως, *adv.* sine molestia et vexatione.

ἄσκυρον, ου, τό, hyperici genus, herba.

ἄσκυφος, ον, (σκύφος) scypho carens.

Ἀσκώλια, ων, τά, Ascolia, festum Bacchi Athenis. Ab ἀσκός, quia super utres unctos uno pede saltabant, ut lapsi risum excitarent.

ἀσκωλιάζω, f. άσω, (ἀσκώλια) super utrem salio. 2) salto unico pede innitendo: claudico.

ἀσκωλιασμός, οῦ, ὁ, saltatio ἀσκωλιαζόντων.

ἀσκωλίζω, i. q. ἀσκωλιάζω, Ruhnk. ad Tim. p. 51.

ἄσκωμα, ατος, τό, (ἀσκός) pellis muniens remum, qua parte scalmo incumbunt. 3) lorum, quo remus scalmo alligatur.

ᾆσμα, ατος, τό, (ᾄδω) cantus, canticum, cantilena, carmen.

ἀσμάραγος, ον, (σμαραγή) sine strepitu, Opp.

ᾀσμάτιον, ου, τό, cantiuncula, *Dim.* ab ᾆσμα.

ᾀσματοκάμπτης, ου, ὁ, (ᾆσμα et κάμπτω) cantuum artifex, qui nimis exquisito artificio carminum utitur, velut poëtae Dithyrambici solent. vox Aristophanea (Nub. 332.) et Comica.

ᾀσματολογέω, carmina dico, Artemid. 1, 76.

ᾀσματοποιός, ὁ, qui carmina facit.

ἀσμεναίτατος et ἀσμενέστατος, η, ον, superl. *Att.* ab ἄσμενος.

ἀσμενέω, (ἄσμενος) opto, desidero, Dinarch.

ἀσμενίζω, f. ίσω, (ἄσμενος) libens suscipio, comiter accipio. 2) adquiesco, contentus sum, gratum et acceptum habeo, amplector laetus. *c. dat.* et *c. acc.* vel absolute c. εἰ.

ἀσμενισμός, ὁ, gaudium, alacritas, ap. seriores.

ἀσμενιστός, ή, όν, gratus, amabilis.

ἄσμενος, η, ον, (ἥδομαι, part. perf. ἡσμένος) gaudens, alacer, φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, contentus erat mortem affugisse, Il. 20, 350. cf. Od. 9, 63. Il. 14, 108. sic etiam ap. pros.

ἀσμένως, *adv.* cum gaudio, libenter, cupide, jucunde.

ᾀσμός, οῦ, ὁ, (ᾄδω) i. q. ᾆσμα.

ἀσολοικίστως, *adv.* (σολοικίζω) sine soloecismo.

ἀσόλοικος, ον, (σόλοικος) vitio carens, non soloecus, non barbarus: mollis et placidus.

ἀσολοίκως, *adv.* sine vitio: simpliciter. A praec.

ἀσοφία, ας, ἡ, insipientia, stultitia.

ἀσόφιστος, ον, λόγων, qui verba artificiose et sophistice componere nequit, Joseph.

ἄσοφος, ον, insipiens, imperitus.

ἀσόφως, *adv.* insipienter, stulte.

ἀσπάζομαι, f. άσομαι, (σπάω, *proprie* ad me traho) amplector, amplexor, comiter accipio, τινά, Hom. plerumque apposito ad describendum accuratius vocabulo, δεξιῇ, χερσίν, ἔπεσι μειλιχίοις. Inpr. advenientem comiter accipio, saluto, sic de navibus ἀσπ. ταῖς κώπαις, Plut. Anton. 77. ἀσπ. τινὰ βασιλέα, regem aliquem salutare, i. e. creare: magni facio, diligo aliquem, delector aliqua, Xen.

ἀσπάθητος, ον, (σπαθάω) cui licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est, ut ἱμάτια: *metaph.* non densus, laxus, φάλαγξ, Soph. fr. ap. Dionys. epit. 16, 7.

ἀσπαίρω, i. q. σπαίρω, cum α euphon., tremo, palpito, praesertim de morientibus Hom. κραδίη ἀσπαίρουσα, Il. 13, 443. 2) reluctor, resisto, Hdt. 8, 5. - ἀσπαίρω magis *Atticum* putabatur, quam σπαίρω.

ἀσπάλαθος, ου, ὁ, vel ἡ, frutex, multis spinis horrens, Theogn. 1193.

ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. 2) herbae genus.

ἀσπαλιεύς, έως, ὁ, (ἄσπαλος) piscator.

ἀσπαλιεία et ἀσπαλεία, ας, ἡ, piscatus, pro quo vitiose vulgo ἀσπαλία.

ἀσπαλιεύομαι, f. εύσομαι, piscor.

ἀσπαλιευτής, οῦ, ὁ, piscator.

ἄσπαλος, ου, ὁ, piscis, Hesych.

ἀσπανιστεία, ἡ, (σπάνις) copia.

ἀσπαραγία, ας, ἡ, asparagi plantarium. A seq.

ἀσπάραγος, ου, ὁ, asparagus. Grammatici tradunt *Attice* ἀσφάραγος, neque ita cujusvis generis turionem, sed corrudam et olerum turiones dici, cf. Lobeck. ad Phryn. p. 110. sq. A. B. p. 24. et 457. Athen. 2, 22.

ἀσπαραγωνία, ἡ, i. q. ἀσπαραγία.

ἀσπαρίζω, (ἀσπαίρω) tremo, palpito.

ἄσπαρτος, ον, (σπείρω) non satus, non seminatus. 2) cui semen non committitur, qui non seminatur.

ἀσπάρτως, *adv.* sementa non facta, citra sationem.

ἀσπάσιος, ία, ιον, et ἀσπάσιος, ον, (ἀσπάζομαι) amplectendus, optatus, gratus, acceptus.

ἀσπασίως, *adv.* grate, lubenter, comiter, amice, amanter. A praec.

ἄσπασμα, ατος, τό, (ἀσπάζομαι) res, quam amplexamur.

ἀσπασμός, οῦ, ὁ, amplexatio, amplexus, salutatio. *Proprie* notat blandum oris vel manus contactum. Ab eod.

ἀσπαστικόν, οῦ, τό, salutatorium, qui erat locus extra basilicam, ubi peregrini excipiebantur.

ἀσπαστικός, ή, όν, salutatorius.

ἀσπαστός, ή, όν, (ἀσπάζομαι) quem quis amplecti velit, amplectendus, optatus, gratus, jucundus.

ἀσπαστύς, ύος, ἡ, (ἀσπάζομαι) salutatio.

ἀσπαστῶς, *adv.* lubenter.

ἄσπειστος, ον, (σπένδω) implacabilis, de bello nullis induciis, nulla pace componendo.

ἄσπερμος, ον, (σπέρμα) sine semine et prole, semine carens, Il. 20, 303.

ἀσπερχές, *adv.* (σπέρχω, c. α euphon.) sedulo, studiose, sine cessatione, diligenter, continue, Hom.

ἄσπετος, ον, (εἰπεῖν, ἐσπεῖν) quem adaequari oratione nequeas: multus, immensus, Hom.

ἀσπιδαποβλής, ῆτος, ὁ, (ἀσπίς et ἀπο-

βάλλω) qui scutum , sive clypeum in fuga abjecit , desertor aciei vel pugnae , *vox comica*.

ἀσπιδής , ές , vide σπιδής.

ἀσπιδηστρόφος , ον , clypei rotator , clypeum ferens , Aesch.

ἀσπιδηφόρος , ον , (ἀσπίς et φέρω) clypeum ferens , scutatus.

ἀσπίδιον , ου , τό , parvus clypeus , clypeolus , scutulum , *Dimin.* ab ἀσπίς.

ἀσπιδισκάριον , ου , τό , parma , parmula.

ἀσπιδίσκη , ης , ἡ , idem.

ἀσπιδίσκιον , ου , τό , idem.

ἀσπιδίτης , ὁ , i. q. ἀσπιδιώτης.

ἀσπιδιώτης , ου , ὁ , (ἀσπίδιον) scutatus.

ἀσπιδόδηκτος , ον , (ἀσπίς , *serpens* et δάκνω) ab aspide morsus , sive ictus.

ἀσπιδόδουπος , ον , (δοῦπος) scutum pulsans , scutatus.

ἀσπιδόεις , όεσσα , όεν , (ἀσπίς) scutatus , in clypei formam factus.

ἀσπιδοειδής , ές , (εἶδος) idem.

ἀσπιδοθρέμμων , ον , (τρέφω) bello vivens. bellicosus.

ἀσπιδοπηγεῖον , ου , τό , locus , ubi clypei compinguntur.

ἀσπιδοπήλιον , ου , τό , idem. A seq.

ἀσπιδοπηγός , οῦ , ὁ , (πήγνυμι) clypeorum fabricator.

ἀσπιδοποιΐα , ας , ἡ , clypeorum fabricatio.

ἀσπιδοποιός , οῦ , ὁ , clypeorum fabricator , scutarius.

ἀσπιδότροφος , ον , (τρέφω) qui vescitur aspidibus , sive serpentibus.

ἀσπιδοτρόφος , ον , (τρέφω) aspides sive serpentes alens.

ἀσπιδοῦχος , ου , ὁ καὶ ἡ , (ἔχω) clypeum tenens , clypeatus , scutum habens.

ἀσπιδοφέρμων , ον , (φέρβω) qui quasi clypeo se alit , h. e. qui bello vivit ; bellicosus.

ἀσπιδοφορέω , clypeum fero.

ἀσπιδοφόρος , ον , (φέρω) clypeum gerens , clypeatus.

ἀσπιδοχελώνη , ἡ , testudo scuti magnitudinem habens , i. q. ἀσπιδόεσσα χελώνη , Eustath. hexaem.

ἀσπίζω , f. ίσω , (ἀσπίς) clypeo protego , defendo.

ἄσπιλος , ον , (σπίλος) immaculatus , intemeratus.

ἀσπίλωτος , ον , (σπιλόω) sine maculis , immaculatus. (ῐ)

ἀσπίνθιον , τό , *Com.* pro ἀψίνθιον.

ἀσπίς , ίδος , ἡ , clypeus , scutum. 2) clypeatorum agmen. ἐξ ἀσπίδος , a sinistra. ἐπ᾽ ἀσπίδας , et παρ᾽ ἀσπίδας , conversio ad sinistram , sinistrorsum. 3) pugna , certamen , Eur. Phoen. 1346. 4) statua pectore tenus : dicitur etiam προτομή et θώραξ. 5) aspis , serpentis genus.

ἀσπιστήρ , ῆρος , ὁ , clypeatus.

ἀσπιστής , οῦ , ὁ , (ἀσπίζω) clypeatus miles.

ἀσπίστωρ , ορος , i. q. ἀσπιστής. κλόνους ἀσπίστορας , strepitus clypeatorum , Aesch. Ag. 410.

ἀσπλαγχνία , ας , ἡ , durities animi. Chrysost. A seq.

ἄσπλαγχνος , ον , (σπλάγχνον) non habens cor. 2) timidus , ignavus. 3) immitis , crudelis , inhumanus , immisericors.

ἄσπληνον , ου , τό , medicamentum ad curanda lienis vitia. 2) herba quaedam. A seq.

ἄσπληνος , ον , (σπλήν) lienis expers.

ἀσπονδεί , *adv.* (ἄσπονδος) sine amicitia. 2) sine sacrificio , sine libationibus.

ἀσπονδέω , foedus , aut inducias non servo : foedus non admitto. A seq.

ἄσπονδος , ον , (σπένδω) foederis , seu induciarum expers. 2) qui est sine libamento : i. e. placabilis , foederis et pactorum immemor , amoris expers.

ἀσπορία , ἡ , ubi nulla seminatio est , sterilitas , Man. 4 , 585.

ἄσπορος , ον , (σπείρω) non seminatus : seminis expers.

ἀσπούδαστος , ον , (σπουδάζω) neglectus ; insedulus , improperatus.

ἀσπουδεί , vel ἀσπουδί , (σπουδή) *adv.* sine cura , sine studio : negligenter.

ἀσπουδή , *adv.* sine cura , negligenter.

ἄσπουδος , ον , negligens , nil curans , *opp.* σπουδαῖος , Eupolis A. B. 453.

ἄσπρις , ἡ , i. q. ἄσπρος.

ἄσπρος , ου , ἡ , quercus species.

ἄσσα , *Ion.* pro ἅτινα , *neutr.* plur. ab ὅστις , *Att.* ἅττα.

ἄσσα , *Ion.* pro τινά , *Att.* ἄττα. Od. 19 , 218. ὁπποῖ᾽ ἄσσα , qualiacunque? 2) interrogative , pro τίνα , Il. 10 , 409. (sed versus ille suspectus est.)

ἀσσόμαι , vide ἀσάω.

ἀσσάριον , ου , τό , assarium , assis ; quarta pars unciae , s. duodequinquagesima pars denarii. *Vox Lat.*

ἆσσον , *adv. compar.* ab ἄγχι , propius. ἆσσον ἰέναι , ἱκέσθαι , στῆναι , propius accedere. Hom. ἆσσον ἐμεῖο , ad me , Il. 24 , 74. cf. 9. 504. 14 , 247. al. Hinc novus factus est *compar.* ἀσσότερος vel ἀσσώτερος , α , ον , *adv.* ἀσσοτέρω , apposito vel omisso *gen.* , Od. et *superl.* ἀσσότατος , η , ον ; vel ἄσσιστος , Aesch. ap. Hesych. *adv.* ἀσσοτάτω.

ἀσσότατος , η , ον , proximus. A praec.

ἀσσότερος , α , ον , propior. Ab eod.

Ἀσσυρία , ας , ἡ , Assyria , nomen regionis.

ᾄσσω , *Att. contr.* pro ἀΐσσω , quod vide.

ἀσσώδης , ῶδες , idem quod ἀσώδης.

ἀσταγής , ές , (στάζω) non stillatus , vel stillativus , non destillans , sed copiose fluens.

ἀσταθής , ές , (ἵστημι) instabilis.

ἀσταθμευτος , ον , (σταθμεύω) immunitatem habens ob tributis publicis. 2) qui caret castris. *dub. lect.* Polyb. 15 , 24. 3.

ἀστάθμητος , ον , (σταθμάω) instabilis , vagus , incertus. 2) improvisus , inopinatus , inconsideratus. 3) a quo nemini cautum est , quod omnibus accidere potest.

ἀστακός , οῦ , ὁ , astacus , cancer marinus , squilla.

ἀστακτί , *adv.* vel ἀστακτεί , non stillatim , non guttatim : affatim , ubertim : cum multis lacrimis. (Prior forma ultimam habet ancipitem.)

ἄστακτος , ον , (στάζω) non destillans.

ἀστάλακτος , ον , (σταλάσσω) non stillatus , non stillativus , non destillans.

ἀσταλής , ές , (στέλλω) non instructus , vestimentis non indutus.

ἀσταλύζω , i. q. σταλύζω , cum α euphon.

Ἀστάνδης , ου , ὁ , nuntius , s. tabellarius Persicus , Angarus.

ἀστασία , ας , ἡ , (στάσις) instabilitas , inconstantia.

ἀστασίαστος , ον , (στασιάζω) seditionum carens , nullis seditionibus turbatus.

ἀστατέω , inconstans sum , vacillo : incertis sedibus vagor , erro.

ἄστατος , ον , (ἵστημι) instabilis , inconstans : parum accuratus.

ἀστάτως , *adv.* inconstanter.

ἀσταφίς , ίδος , ἡ , (α euphon. et σταφίς) uva passa.

ἀσταφιδῖτις , ίτιδος , ἡ , ex uva passa decerpta.

ἀστάφυλος , ον , (σταφυλή) uvis carens.

ἀσταφυλῖνος , ου , ὁ , (α euphon. et σταφυλῖνος) pastinaca , herba. 2) genus quoddam insectorum.

ἄσταχυς , υος , ὁ , (α pleon et στάχυς) spica , arista , culmus.

ἀστέγαστος , ον , (στεγάζω) non tectus , non coopertus.

ἀστεγής , ές , (στέγη) non tectus. 2) (στέγω) *act.* non tegens , non continens.

ἄστεγος , ον , (στέγη , στέγω) tecto aedibusque destitutus. 2) qui non retinet arcana in pectore , loquax : qui sustineri nequit , intolerabilis : insipiens , stultus.

ἀστειεύομαι , idem quod seq.

ἀστεΐζομαι , f. ίσομαι , (ἀστεῖος) urbanitate sermonis utor , festivus sum , jocor.

ἀστειολόγος , ον , (λέγω) urbanus , disertus.

ἀστειολογία , ας , ἡ , urbanitas , lepos orationis.

ἀστειοῤῥημονέω , lepore orationis utor.

ἀστεῖος , ον , et ἀστεῖος , εία , εῖον , (ἄστυ) urbanus , festivus , lepidus , comis , venustus , elegans , honestus , bellus , decens.

ἀστειοσύνη , ης , ἡ , urbanitas : festivitas.

ἀστειότης , ητος , ἡ , festivitas , elegantia , sales , facetiae.

ἄστειπτος , ον , (στείβω) incalcatus , nullis calcatus pedibus , non frequentatus , βροτοῖς , ab hominibus , Soph. Ph. 2. invius , inaccessus.

ἀστεϊσμός , οῦ , ὁ , (ἀστεΐζομαι) urbanitas : festivitas.

ἀστείως , *adv.* (ἀστεῖος) festive , urbane , facete , scite.

ἄστειστος , ον , (στέγω) i. q. ἄστεγος.

ἀστέκτως , *adv.* intolerabiliter , intoleranter.

ἀστελεχής , ές , (στέλεχος) caudice , trunco carens.

ἀστέλεχος , ον , idem et ab eod.

ἀστέμβακτος , ον , (στεμβάζω) contumeliis carens. 2) firmus , stabilis.

ἀστεμβής , ές , (στέμβω) immotus , firmus. 2) non perturbatus , non attonitus , metu non perculsus.

ἀστεμφής , ές , i. q. ἀστεμβής.

ἀστεμφῶς , *adv.* rigide , firmiter.

ἀστεναχτεί , et ἀστεναχτί , *adv.* sine gemitu , aequo animo. A seq.

ἀστέναχτος , ον , (στενάζω) non gemebundus , expers suspiriorum. 2) qui non gemit , sine gemitu aliquid agit.

ἀστενάκτως , *adv.* sine gemitu. A praec.

ἄστεπτος , ον , (στέφω) non ornatus coronis , honoratus , s. cultus : de Diis. Eurip.

ἀστεργάνωρ , ορος , ἡ , (στέργω , ἀνήρ) non grata marito , abhorrens e nuptiis. (penult. longa.)

ἀστεργής , ές , (στέργω) inamabilis. 2) inexorabilis , implacidus.

ἀστέρειος , εία , ειον , (ἀστήρ) stellatus ,

sidereus.

ἀστεριαῖος, α, ον, stellam magnitudine aequans.

ἀστερίας, ου, ὁ, stellaris. ἀστερίας ἐρωδιὸς, asterias, Plin. 10, 60. avis ex genere ardeolarum, v. Aristot. h. anim. 9, 1. ἀστερίας ἴυγξ, ap. eund. 9, 36. ἀστερίας γαλεός, piscis ex mustellarum genere, Athen.

ἀστερίζω, f. ίσω, in stellam verto. Frequentius in compos. κατἀστερίζω. Dicitur etiam ἀστερόω, et ἀστρόω.

ἀστέριον, ου, τό, phalangium, Nic.

ἀστέριος, ία, ιον, vel ἀστέριος, ον, stellans, sidereus.

ἀστερίσκος, ου, ὁ, (*Dimin.* ab ἀστήρ) stellula, asteriscus, signum Criticorum, locis pulerioribus adponi solitum. 2) herba quaedam.

ἀστερισμός, οῦ, ὁ, capitis ornamentum. Diodor. Sic. 19, 34.

ἀστεροδίνητος, ον, (δινέω) sideribus volventibus adductus, siderum cursu effectus, ut sors. (ι longum.)

ἀστεροειδής, ές, stellaris: stellatus, sidereus: stellis plenus, Eur. Andr. 1.

ἀστερόεις, εσσα, εν, stellatus, stellis distinctus et ornatus: sidereus, Hom.

ἀστερόνωτος, ον, tergum stellatum habens, Nonn. Dion. 21, 293.

ἀστεροόμματος, ον, (ὄμμα) epith. noctis, stellata: propr. oculorum loco stellas habens.

ἀστεροπή, ῆς, ἡ, fulgur, *poet.* pro ἀστραπή, στεροπή.

ἀστεροπητής, οῦ, ὁ, fulgurator, fulminator. A praec.

ἀστεροσκόπος, ον, (σκοπέω) stellarum contemplator.

ἀστεροφεγγής, ές, (φέγγος) stellis fulgens: epith. Coeli et Noctis.

ἀστερόφοιτος, ον, inter stellas incedens, Nonn. Dion. 8, 98.

ἀστερόω, i. q. ἀστερίζω.

ἀστερώδης, ες, i. q. ἀστεροειδής.

ἀστερωπός, όν, (ὤψ) stellarum faciem habens, stellatus.

ἀστέφανος, ον, coronam non habens, corona non redimitus.

ἀστεφάνωτος, ον, (στεφανόω) idem.

ἀστή, ῆς, ἡ, (*fem.* ab ἀστός) civis femina.

ἄστηλος, ον, (στήλη) cippum non habens, epith. sepulti vel sepulcri.

ἀστήν, ῆνος, ὁ καὶ ἡ, (στῆναι) infortunatus, infelix, aerumnosus, qui nullam stationem nec sedem habet. Hesych. v. ἄστηνος, et cf. Lob. ad Phr. p. 466.

ἀστηνέω, infirmus, infelix sum. A seq.

ἄστηνος, ον, (στῆναι) i. q. δύστηνος, *propr.* qui statom toeri nequit. Hesych.

ἀστήρ, έρος, ὁ, *dat.* plur. ἀστράσι, stella, Hom. Dicitur etiam de quovis meteoro igneo, Il. 4, 75. Ap. Rh. 3, 1377. Ruhnken. epist. crit. p. 24. Siebelis ad Philochori frgm. p. 80. Ab ἄστρον proprie ita differt, ut ἀστήρ unam stellam, ἄστρον vero sidus, ex pluribus stellis compositum, significet; quae tamen differentia nonnunquam confunditur. 2) *metaph.* ἀστήρ, ut ἄστρον, dicitur de praeclaris et excellentibus hominibus, rebus et factis, Eurip. Hipp. 1122. ibique Valck. 3) ἀστέρων γένος, de quibusdam aquatilibus marinis dixit Aristot. 4) avis quaedam, Opp. Ixeut. 3, 2. *Not.* De accentu dativi plur. v. Wolfii Anal. I. 2. p. 470.

ἀστήρικτος, ον, (στηρίζω) instabilis, parum constans, infirmus.

ἀστιβής, ές, (στείβω) non calcatus, non tritus. 2) impervius.

ἀστίβητος, ον, et ἄστιβος, ον, i. q. ἀστιβής.

ἀστικός, ή, όν, (ἄστυ) qui in urbe habitat. 2) urbanus, civilis, scitus, festivus. 3) prudens, circumspectus. cf. ἀστεῖος.

ἄστικτος, ον, (στίζω) qui punctus non est: nullo stigmate signatus. 2) χωρίον ἄστ., rus pignori non oppositum.

ἀστικῶς, *adv.* (ἀστικός) festive, urbane, prudenter.

ἀστιοχος, ου, ὁ, vas rotundum, quod infusa pice, sulphure et stuppa injectoque igne ejaculabantur, malleolus. Hesych.

ἀστλέγγιστος, ον, (στλεγγίζω) strigili non purgatus.

ἄστλιγξ, γγος, ἡ, i. q. ἄστλεγξ.

ἀστοιχείωτος, ον, (στοιχειόω) elementis carens: rudis literarum, indoctus.

ἄστοιχος, ον, (στοῖχος) in quo versus seu ordines nulli sunt.

ἄσταλος, ον, (στέλλω) non missus, non ablegatus. 2) non paratus, vestitu carens.

ἀστομάχητος, ον, (στομαχέω) sine aegritudine animi.

ἄστομος, ον, (στόμα) qui os non habet: qui loquendi facultate destitutus est: cui parvum est os. 2) durioris oris. 3) ingratus ori.

ἀστόμωτος, ον, (στομόω) qui exacutus non est: epith. ferri, quod non tinctum est postquam candefactum fuit.

ἀστονάχητος, ον, i. q. ἄστονος.

ἄστονος, ον, (στένω) sine gemitu, non gemens. 2) non ingemiscens modo, sed vehementer plorans, valde tristis.

ἀστόξενος, ον, (ξένος) cujus majores fuere cives, quum ipse sit peregrinus.

ἀστοργία, ας, ἡ, vacuitas ab amore. A seq.

ἄστοργος, ον, (στοργή) naturalis amoris expers. 2) amoris expers, inamabilis, sine affectione.

ἀστορής, ές, (στόρνυμι) cui lectum stratum non est.

ἀστός, οῦ, ὁ, (ἄστυ) civis.

ἀστοχέω, (ἄστοχος) non recta ad scopum tendo, aberro a scopo, *c. gen.* 2) non gratificor, desum alicui, ap. Polyb.

ἀστόχημα, ατος, τό, (ἀστοχέω) erratum, proprie ejus, qui a scopo aberrat, imprudenter factum.

ἀστοχία, ας, ἡ, (ἄστοχος) quum quis non bene collimat, quum quis aberrat a scopo. 2) opinionis, consilii, spei frustratio, imprudentia.

ἄστοχος, ον, (στοχάζομαι) qui non bene collimat. 2) qui non bene conjicit, male consulit.

ἀστόχως, *adv.* (ἄστοχος) imprudenter, infeliciter.

ἀστράβη, ης, ἡ, sella lignea, ephippium. 2) asinus, mulus. 3) tabella, in qua pedes requiescunt, scabellum.

ἀστραβηλάτης, ου, ὁ, (ἀστράβη, et ἐλαύνω) agaso, mulio.

ἀστράβηλος, ου, ὁ, genus conchylii, idem cum στράβηλος.

ἀστραβής, ές, (στρέφω) non tortus, seu tortuosus, planus, rectus: qui non fallit; certus.

ἀστραβίζω, (ἀστραβής) complano: aequo, condenso. 2) *intrans.* Aesch. Suppl. 287. Ἰνδούς τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσαις, Indos audio nomadicam vitam agere in camelis equorum celeritate incedentibus, ephippiis instructis; ita ut ἀστραβίζειν sit ἀστράβῃ esse instructum.

ἀστραγάλειος, ον, (ἀστράγαλος) talaris.

ἀστραγάλη, ἡ, *Ion* pro ἀστράγαλος, talus lusorius.

ἀστραγαλίζω, talis ludo.

ἀστραγαλῖνος, ὁ, carduelis, avis.

ἀστραγάλιον, ου, τό, taxillus, parvus talus, *Dimin.* ab ἀστράγαλος.

ἀστραγαλίσκος, ου, ὁ, taxillus. *Dim.* ab eod.

ἀστραγαλισμός, οῦ, ὁ, lusus taxillorum, vel alean.

ἀστραγαλιστικός, vel ἀστραγαλιτικός, ή, όν, talarius, Eustath.

ἀστραγαλίτης, *fem.* ῖτις, astragalo similis.

ἀστραγαλόμαντις, ὁ, ἡ, ex astragalis vaticinans.

ἀστράγαλος, ου, ὁ, vertebra, spondylus. 2) talus lusorius.

ἀστραγαλοειδής, ές, tali formam habens.

ἀστραγαλωτός, ή, όν, talaris: talos implicitos habens: ἡ ἀστραγαλωτή, sc. μάστιξ, flagellum, cui ossicula implicita sunt ad duriores incutiendas plagas.

ἀστραῖος, αία, ον, (ἄστρον) stellaris, stellatus.

ἀστραπαῖος, αία, αῖον, fulgureus: unde fulgur exsistit.

ἀστραπεύς, ὁ, fulgurator, fulminator.

ἀστραπή, ῆς, ἡ, (ἀστράπτω) fulgur, coruscatio, splendor.

ἀστραπηφορέω, fulgura fero. A seq.

ἀστραπηφόρος, ον, (φέρω) fulgura ferens.

ἀστράπιος, ον, i. q. ἀστραπαῖος, *poet.*

ἀστραποειδής, ές, (εἶδος) coruscus.

ἀστραπτεύς, έος, ὁ, fulgurator, epith. Jovis. *dub. l.*

ἀστραπτικός, ή, όν, fulgurans.

ἀστράπτω, f. ψω, fulguro. 2) fulgeo, corusco, mico. 3) illumino, luce vel fulgore compleo, Musaei v. 276.

ἀστράρχη, ἡ, princeps siderum. Orph.

ἀστρατεία, ας, ἡ, militiae vacatio. 2) desertio militiae.

ἀστράτευτος, ον, (στρατεύω) immunis a militia: qui non militavit.

ἀστρατηγησία, ας, ἡ, (στρατηγέω) imperatoriae artis imperitia.

ἀστρατήγητος, ον, imperitus ducendi exercitum. 2) duce carens.

ἀστρατηγήτως, *adv.* sine duce, sine imperio. 2) imperite, temere.

ἀστρατηγικός, ή, όν, (στρατηγός) imperatoriae artis ignarus, imperitus imperator. Cic. ad Att. 8, 16.

ἀστραφής, ές, (στρέφω) qui flecti nequit. 2) durus, immobilis.

ἄστρεπτος, ον, qui flecti, aut torqueri nequit: quem vertere, aut circumagere non licet.

ἀστρία, ας, ἡ, taxillus. Eustath.

ἀστρίζω, (ἄστρις) taxillis ludo.

ἀστρικός, ή, όν, (ἄστρον) sideralis.

ἄστρις, ιος, ἡ, taxillus, *Dimin.* ab ἀστράγαλος, sec. Etym. cf. Schol. Plat. p. 319. ed. Bekker.

ἄστριχος, ὁ, taxillus, i. q. ἄστρις.

ἀστρόβακος, ου, ὁ, (βάζω) astronomus,

qui de astris loquitur. Suid.

ἀστρεβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, (ἄστρον et βάλλω) sideratus.

ἀστροβλησία, ας, ἡ, sideratio.

ἀστρόβλητος, ον, i. q. ἀστροβλής, Theophr. c. pl. 5, 10.

ἀστροβολέομαι, sideror.

ἀστροβόλητος, ον, sideratus.

ἀστροβολία, ας, ἡ, i. q. ἀστροβλησία.

ἀστροβολίζομαι, sideror.

ἀστροβολισμός, οῦ, ὁ, sideratio.

ἀστρογείτων, ον, (γείτων) ita editus, ut astris vicinus videatur: altissimus.

ἀστρογοητεία, ας, ἡ, (γοητεία) astrologia praestigiatrix. Cyrill. Alex.

ἀστροδίαιτος, ον, (δίαιτα) sub dio, etiam noctu, agens, epith. pastoris.

ἀστροειδής, ές, (εἶδος) sideribus similis, sc. motu, aut alia re.

ἀστροθεσία, ας, ἡ, (θέσις) plures stellae simul positae, quae astrum, sive sidus efficiunt. constellatio potius siderum.

ἀστροθετέω, (τίθημι) stellas quasdam vicinas conjungo (imaginem, ἀστερισμὸν vocant) eisque nomen tribuo.

ἀστροθέτημα, ατος, τό, asterismus, astrum ipsum.

ἀστροθέτης, ου, ὁ, qui conjungit stellas et iis nomen facit.

ἀστρόθετος, ον, (τίθημι) ad stellarum positum pertinens.

ἀστροθύτης, ου, ὁ, (θύω) qui astris sacrificat, astrorum cultor. (υ corripitur.)

ἀστρολάβον, τό, s. ἀστρολαβικὸν ὄργανον, (λαμβάνω) instrumentum, quo astrorum distantiae metiuntur, Ptolem. lib. 5. et Theon.

ἀστρολεσχία, de astris et astrologia garrio.

ἀστρολέσχης, ὁ, qui de astrologia loquitur.

ἀστρολογέω, (ἀστρολόγος) astrologiam tracto, profiteor.

ἀστρολόγημα, ατος, τό, constellatio, horoscopus.

ἀστρολογία, ας, ἡ, (ἀστρολόγος) astrologia, scientia astrologorum: siderum cognitio et scientia: ut ἀστρονομία.

ἀστρολογικός, ή, όν, ad astrologiam pertinens.

ἀστρολόγος, ου, ὁ, (λέγω) qui ex astris futura praedicit, astrologus: astronomus.

ἀστρομαντεία, et ἀστρομαντική, ἡ, futurorum praedictio ex astris.

ἀστρόμαντις, εως, ὁ, qui ex astrorum contemplatione futura praedicit.

ἄστρον, ου, τό, (ἀστήρ) sidus, astrum: stella: sol: *impr.* canis, canicula.

ἀστρονομέω, (ἀστρονόμος) astronomiam tracto.

ἀστρονομία, ας, ἡ, astrorum scientia, astronomia, vid. ἀστρολογία.

ἀστρονομικός, ή, όν, ad astronomiam pertinens, astronomicus.

ἀστρονόμος, ου, ὁ, (νέμω) astrorum scientiae peritus, astronomus.

ἀστροπλήξ, γός, ὁ, (πλήσσω) siderosus, a sidere ictus, sideratus, vide ἀστροβλής.

ἀστροπολέω, (πολέω) circa astrorum scientiam versor.

ἀστρούθιστος, ον, (στρουθίζω) qui radiculae succo elotus purgatusque non est. Diosc. 2, 84.

ἀστροφαής, ές, (φάος) stellis s. in modum stellarum resplendens.

ἀστροφανής, ές, (φαίνω) idem quod ἀστροφαής.

ἀστροφόρος, ον, (φέρω) astrifer.

ἄστροφος, ον, (στρέφω) irretortus.

ἀστροχίτων, ον, stellis velut tunica indutus, stellis amictus.

ἀστρόω, i. q. ἀστερόω, ἀστερίζω.

ἀστρώδης, ες, i. q. ἀστροειδής.

ἀστρῷος, α, ον, (ἄστρον) sidereus.

ἀστρωπός, όν, (ὤψ) sidereus, sideris modo splendens.

ἀστρωσία, ας, ἡ, cubatio sine stragulis. A seq.

ἄστρωτος, ον, (στρώννυμι) qui stratus, seu instratus non est, stragula non tectus: sine stragulis cubans.

ἄστυ, εος, *Att.* εως, τό, urbs, astu, s. asty, peculiariter Athenae. Quomodo differat a πόλις, dixi ad Lycurg. p. 183.

ἀστυάναξ, ακτος, ὁ, (ἄναξ) imperium de urbe exercens, Aesch.

ἀστυβοάτης, ου, ὁ, (βοάω) per urbem clamitans.

ἀστυγειτονέω, in vicinia urbis habito.

ἀστυγειτονικός, ή, όν, ad finitimos pertinens, πόλεμος, bellum cum urbi vicinis, Plut.

ἀστυγείτων, ον, (γείτων) urbi vicinus, suburbanus, conterminus; finitimus, propinquus, confinis, proximus urbi.

ἄστυδε, *adv.* urbem, ad urbem, Hom.

ἀστυδίκης, ὁ, praetor urbanus.

ἀστυδρομέω, (δρόμος) per urbem vagor: arcem oppugno.

ἀστυκός, ή, όν, (ἄστυ) qui in urbe habitat, oppidanus. 2) urbanus, scitus.

ἄστυλις, ιδος, ἡ, planta unde viscum, Hesych.

ἄστυλος, ον, (στῦλος) columnis carens.

ἀστύνικος, ον, urbem vincens: Epith. Athenarum victricium, Aesch. Eum. 913.

ἀστυνομέω, (ἀστυνόμος) aedilis sum.

ἀστυνομία, ας, ἡ, (ἀστυνόμος) viarum aedificiorumque publicorum curam gerendi munus, aedilitas.

ἀστυνόμιον, τό, curia aedilium, Plat. de legg. XI. 918. A.

ἀστυνομικός, ή, όν, aedilitius.

ἀστυνόμος, ου, ὁ, (νέμω) aedilis, quasi curator urbis. Erat magistratus plebejus et vilis.

ἀστυνόμος, ον, (νέμω) civitatem regens, rerum civilium peritus, ὀργαί, Soph. Ant. 355.

ἀστυόχος, ον, (ἔχω) urbem tuens, seu protegens.

ἀστυπολέω, (πολέω) per urbem incedo, in publicum prodeo.

ἀστυπολία, ἡ, vita publica in urbe.

ἀστύφιον, ου, τό, oppidulum, *Dimin.* ab ἄστυ.

ἀστύτριψ, βος, ὁ καὶ ἡ, (τρίβω) urbanus, vitae urbanae deditus.

ἄστυτος, ον, non valens ad στύειν. Hinc ἀστύτις, ἡ, lactucae genus, quod veneri refragatur.

ἀστυφέλικτος, ον, (στυφελίζω) non disturbatus, inconcussus, immotus, firmus: non dissectus.

ἀστύφελος, ον, (στυφελός) vel ἀστυφέλη, Theogn. minime durus, non asper, salebrosus.

ἀσυγγενής, ές, nihil adfinitatis habens, alicuius genere.

ἀσυγγνώμων, ον, non propensus ad ignoscendum: qui veniam non dat: immitis, immisericors.

ἀσύγγνωστος, ον, (συγγινώσκω) indignus venia, indignus, cui ignoscatur.

ἀσυγγνώστως, *adv.* ita, ut ignosci non possit, vel, sine venia.

ἀσύγγραφος, ον, (συγγραφή) epith. pecuniae sine syngrapha datae.

ἀσυγγύμναστος, ον, (συγγυμνάζω) qui non exercetur.

ἀσυγκαταθετέω, (συγκατατίθημι) non adsentior, Sext.

ἀσυγκέραστος, ον, (συγκεράννυμι) intemperatus, qui cum alio commisceri, coalescere nequit.

ἀσύγκλειστος, ον, (συγκλείω) non conclusus: qui concludi nequit.

ἀσύγκλωστος, ον, (συγκλώθω) qui nendo connexus, aut girgillo contortus in unum glomerem non est: qui connecti nequit. Synes.

ἀσυγκόμιστος, ον, (συγκομίζω) qui comportatus, seu collectus non est.

ἀσύγκρατος, ον, simplex, non mixtus: qui cum altero conciliari, coire non potest, plane contrarius.

ἀσύγκριτος, ον, (συγκρίνω) qui concretus non est: qui concrescere, aut coalescere nequit: qui cum alio commercium non habet. 2) qui cum alio contendi et comparari nequit, incomparabilis, dissimilis.

ἀσυγκρίτως, *adv.* citra concretionem, more eorum, quae concreta non sunt, citra comparationem etc. (ι breve.)

ἀσυγκρότητος, ον, (συγκροτέω) qui conflatus: seu coactus, compactus non est: qui conflari aut cogi non potest.

ἀσυγκροτήτως, *adv.* disperse, raro filo, tenuiter, negligenter.

ἀσύγχυτος, ον, (συγχέω) non confusus, non permixtus.

ἀσυγχύτως, *adv.* citra confusionem, distincte, discrete. (υ breve.)

ἀσυγχώρητος, ον, (συγχωρέω) non concedendus, non permittendus: venia non dignus, cui non est ignoscendum. 2) qui ad veniam dandam non est propensus, non placabilis, nimium severus, inclemens.

ἀσυγχωρήτως, *adv.* ita, ut venia dari non possit, citra veniam. A praec.

ἀσύζευκτος, ον, (συζεύγνυμι) insociabilis, abhorrens, qui coire cum altero non potest, Suid.

ἀσυκοφάντητος, ον, (συκοφαντέω) qui a sycophanta delatus non est: qui calumniis peti nequit, sine calumnia.

ἀσυκοφαντήτως, *adv.* citra calumniam.

ἀσυλαῖος, αία, αῖον, (ἄσυλον) ad asylum pertinens.

ἀσυλάρχης, ου, ὁ, (ἄσυλος, vel ἄσυλον et ἀρχή) inviolabilis et sacer magistratus, qualis apud Romanos Tribuni plebis erant. 2) praefectus, magister, curator asylorum. Dionys. Ant. 7, 45. si lectio vera.

ἀσυλί, *adv.* (ἄσυλος) tuto, sine spoliationis periculo: ita, ut sine scelere summo violari nequeas.

ἀσύλητος, ον, (συλάω) non spoliatus, inviolatus, firmus: non violandus. (υ long.)

ἀσυλία, ας, ἡ, (ἄσυλος) sanctitas loci. 2) jus libertatis et veniae, quod quis apud aras consequitur. 3) *act.* ἀσυλία βροτῶν, Aesch. Suppl. 613.

ἀσύλληπτος, ον, (συλλαμβάνω) qui comprehendi non potest, seu manu seu mente: incomprehensus. 2) ἡ, quae concipere nequit, aut uterum non gerit.

ἀσυλληψία, ας, ἡ, impotentia conci-

piendi.

ἀσυλλόγιστος, ον, (συλλογίζομαι) non probe collectus, et ratiocinando conclusus. 2) qui nequit ratiocinando aliquid colligere.

ἀσυλλογίστως, *adv.* absque ratiocinatione. 2) inconsiderate, imprudenter.

ἄσυλον, ου. τό, asylum, locus sacrosanctus. *Neutr.* a seq. Subauditur τέμενος vel χωρίον.

ἄσυλος, ον, (σύλη) inspoliatus, totus, intemeratus. 2) a violentia tutus, sacer, inviolabilis.

ἀσύλωτος, ον, (συλάω) nudatus, nudus, Callim. h. Dian. 213. si lectio certa.

ἀσύμβατος, ον, (συμβαίνω) qui compositionem non admittit, a pacificatione alienus. 2) non conveniens, non congruens, non cohaerens.

ἀσυμβάτως, *adv.* animo a compositione alieno. A praec.

ἀσύμβλητος, ον, (συμβάλλω) non comparandus, impar. 2) non adsequendus, obscurus.

ἀσυμβολία, symbolam non confero.

ἀσύμβολος, ον, (συμβάλλω) qui symbolam non confert. 2) iners, inutilis. 3) qui nihil in medium attulit.

ἀσυμβόλως, *adv.* sine symbola gratis.

ἀσυμβούλευτος, ον, (συμβουλεύω) qui nemine consultore utitur. 2) quem nemo consilio adjuvat.

ἀσύμβουλος, ον, (συμβουλή) consilio vacans, inconsultus. *dub.*

ἀσυμμετρία, ας, ἡ, symmetriae, convenientiae carentia. 2) chorda in circulo. A seq.

ἀσύμμετρος, ον, (σύμμετρος) abhorrens, inconcinnus, incongruus, immoderatus. 2) qui nullam quantitatis proportionem, sive nullum commensum habet cum alio.

ἀσυμμέτρως, *adv.* sine symmetria, sine modo.

ἀσυμμιγής, ές, qui misceri cum altero non potest, nihil cum altero commercii, consuetudinis habet.

ἀσύμμικτος, ον, idem. 2) homo immanis, insociabilis, abhorrens ab hominum consuetudine.

ἀσυμμνημόνευτος, ον, (συμμνημονεύω) quod cum aliis in memoria retineri nequit.

ἀσυμπαγής, ές, (συμπήγνυμι) qui compactus et coagmentatus non est.

ἀσυμπάθεια, ας, ἡ, vacuitas ab adfectu erga aliquem, inclementia, nulla misericordia.

ἀσυμπαθής, ές, (συμπαθής) adfectu, s. naturae consensu carens, cui nullus est consensus adfectuum cum alio. 2) qui miseratione alieni mali non tangitur, inclemens, immitis.

ἀσυμπαθῶς, *adv.* sine misericordia. A praec.

ἀσύμπλεκτος, ον, (συμπλέκω) qui copulatus vel consertus, vel esse non potest, vel non est.

ἀσυμπλήρωτος, ον, (συμπληρόω) incompletus: qui compleri nequit.

ἀσύμπλοκος, ον, (συμπλέκω) qui conjungi, coire cum altero non potest, insociabilis.

ἀσύμπτωτος, ον, (συμπίπτω) non concidens.

ἀσυμπώρωτος, ον, (συμπωρόω, in callum cogo) non consolidatus.

ἀσυμφανής, ές, (συμφανής) non conspicuus, non perspicuus.

ἀσυμφανῶς, *adv.* obscure, tecte.

ἀσύμφορος, ον, inutilis, damnosus.

ἀσυμφόρως, *adv.* inutiliter, damnose.

ἀσυμφυής, ές, (συμφυΐα) non coalescens.

ἀσύμφυλος, ον, nullam cognationem habens: abhorrens, alienus.

ἀσύμφυρτος, ον, non commixtus, non confusus.

ἀσύμφυτος, ον, alienus, abhorrens ab alterius natura.

ἀσυμφωνία, ας, ἡ, dissensus, discrepantia, dissonantia.

ἀσύμφωνος, ον, absonus, discors: dissentiens, abhorrens: lingua s. dialecto diversa utens.

ἀσυμφώνως, *adv.* absone, inconvenienter, absurde.

ἀσυνάγωγος, ον, (συναγωγή) alienus a synagoga, exclusus a synagoga.

ἀσυναίρετος, ον, (συναίρεσις) non contractus. *Vox Grammaticorum.*

ἀσυναιρέτως, *adv.* absque contractione.

ἀσύνακτος, ον, (συνάγω) qui congregari non potest, insociabilis. 2) incongruens, quum ex male sumtis male concluditur.

ἀσυναλγής, ές, (συναλγέω) ab omni miseratione alienus. Eccl.

ἀσυναλείπτως, *adv.* (συναλείφω) sine Synaloepha, sine elisione. *Vox Grammaticorum.*

ἀσυνάλλακτος, ον, (συναλλάττω) cum quo contrahi, vel commercium haberi non potest: cui nihil est commercii cum vita civili: insociabilis.

ἀσύναπτος, ον, (συνάπτω) non conjunctus, non cohaerens: qui conjungi nequit, insociabilis.

ἀσύναρθρος, ον, (σύναρθρος) vox Grammaticorum: articulo non copulatus cum Substantivo.

ἀσυνάρθρως, *adv.* sine articulo.

ἀσυναρίθμητος, ον, qui connumerari non potest. Cyrill. Alex.

ἀσυνάρμοστος, ον, (ἁρμόζω) non connexus, non cohaerens: qui copulari nequit.

ἀσυνάρτητος, ον, (συναρτάω) non connexus, non cohaerens: non consentaneus, non conveniens

ἀσυναρτήτως, *adv.* non connexe.

ἀσύνδετον, ου, τό, conjunctionis copulativae defectus. Figura Grammatica. A seq.

ἀσύνδετος, ον, (συνδέω) non connexus, non copulatus.

ἀσυνδέτως, *adv.* sine copula. 2) modo Asyndeti. A praec.

ἀσύνδηλος, ον, non manifestus, non cognitus.

ἀσυνδύαστος, ον, (συνδυάζω) non copulatus: qui copulari, aut conjungi nequit: caelebs.

ἀσυνδυάστως, *adv.* sine copulatione.

ἀσυνείδητος, ον, (συνειδέναι) non conscius, inconscius.

ἀσυνειδότως, *adv.* (συνειδώς) inscio alio.

ἀσυνείκαστος, ον, nulla conjectura aut ingenio adsequendus, obscurus.

ἀσύνεργος, ον, (σύνεργος) non adjuvans.

ἀσυνεσία, ας, ἡ, (σύνεσις) insipientia, inscitia.

ἀσυνετέω, desipio: non intelligo.

ἀσύνετος, ον, (συνετός) insipiens, intelligentia carens, qui in judicando non est perspicax, imprudens: intellectu difficilis.

ἀσυνετοποιέω, stulte facio, dementer ago.

ἀσυνέτως, *adv.* dementer, stulte.

ἀσυνηγόρητος, ον, (συνηγορία) patrocinio destitutus.

ἀσυνήθεια, ας, ἡ, insolentia, novitas insueta, desuetudo. A seq.

ἀσυνήθης, ες, insuetus, insolens.

ἀσυνήθως, *adv.* insolenter. A praec.

ἀσυνήμων, ον, (συνίημι) idem quod ἀσύνετος.

ἀσυνθεσία, ας, ἡ, (συντίθεμαι) transgressio et violatio pactorum, seu foederis, impietas.

ἀσυνθετέω, praevaricor.

ἀσύνθετος, ον, non compositus aut concretus, simplex, incompositus 2) qui foedera et pacta non servat, foedifragus, perfidus. 3) qui pacta non iniit, cui non est pactus, qui foedus non fecit, cum quo nemo pactum inire potest, ab omni commercio cum aliis abhorrens: implacabilis.

ἀσυνθέτως, *adv.* disjunctim, per tmesin, Gramm.

ἀσυνίστωρ, ορος, ὁ, inconscius, Gl. Vet.

ἀσύννους, ουν, imprudens.

ἀσυνόδευτος, ον, non comitatus, Clem. Alex.

ἀσύνοπτος, ον, obscurus, quem oculis adsequi non licet.

ἀσυνουσίαστος, ον, (συνουσιάζω) cum nemine versatus, cum nemine consuetudinem habens.

ἀσύντακτος, ον, (συντάττω) inordinatus, indispositus, imparatus. 2) immunis a muneribus.

ἀσυνταξία, ας, ἡ, (σύνταξις) ordinis perturbatio, confusio.

ἀσυντέλεστος, ον, imperfectus.

ἀσυντελής, ές, (συντελέω) imperfectus, ad finem non perductus. 2) inutilis, qui nihil prodest. 3) immunis. ἀσυντελῆ χωρία, immunes fundi.

ἀσυντελῶς, *adv.* imperfecte. 2) ut nihil tributorum conferas. A praec.

ἀσύντονος, ον, (συντείνω) non contentus, laxus, remissus, languidus.

ἀσυντόνως, *adv.* sine contentione, remisse, tarde, lente. A praec.

ἀσύντριπτος, ον, (συντρίβω) inquassatus.

ἀσυνύπαρκτος, ον, (συνυπάρχω) qui non est simul. Sext. Emp., Cyrill. Alex. in Joann. c. 1. p. 117.

ἀσυρής, ές, (σύρω) scelestus, temerarius. 2) abjectus, sortis infimae.

ἀσύρικτος, ον, (συρίσσω) non exsibilatus, vel irrisus. (υ producitur.)

ἀσυσκεύαστος, (συσκευάζω) non complicatus, ut sarcina, non convasatus. 2) inconditus, non digestus, non praeparatus.

ἀσυστασία, ας, ἡ, discordia, confusio.

ἀσύστατος, ον, (συνίστημι) male compactus, non cohaerens, qui consistere non potest, parum sibi constans. ἀσύστατα, repugnantia. 2) discors.

ἀσυστόλως, *adv.* (συστολή) citra systolen, sive correptionem.

ἀσύστροφος, ον, (συστρέφω) inconcinnus, incompositus.

ἀσυφηλός, ον, (incertae derivationis) vilis, abjectus, Il. 9, 647. 24, 767.: contumeliosus, ignominiosus, Q. Sm.

ἀσφάλαστος, ον, (σφαδάζω) qui non jactat pedes.

ἀσφαδάστως, *adv.* sine palpitatione, ita ut pedibus terram non pulses.

ἀσφακίλιστος, ον, non infestatus σφακίλῳ, seu sideratione, quod vide.

ἄσφακτος, ον, (σφάττω) non mactatus.

ἀσφάλεια, ας, ἡ, (ἀσφαλής) stabilitas, firmitas: securitas, cautio, cautela: fides

publice, libera potestas commeandi; praesidium firmum, munitio: pignus: tabulae pactorum, quibus reges aut magistratus quicunque principatum aut potestatem capessentes civibus de modo futuri regiminis cavent: constantia, diligentia: veritas, certitudo.

Ἀσφάλειος, ὁ, i. q. Ἀσφάλιος.

ἀσφαλέως, *adv.* (ἀσφαλής) tuto, secure, sine periculo: certo, haud dubie: diligenter, accurate: indesinenter.

ἀσφαλής, ές, (σφάλλω) minime lubricus, de via, stabilis: tutus, non periculosus: qui non potest everti et dejici, firmus: tutus adversus fortunae incursus, seu insidias, cautus, certus. τὸ ἀσφαλές, res, quae citra periculum fieri potest.

ἀσφαλίζω, (ἀσφαλής) tutor, firmo, stabilio, proprie in lubrico lapsantem: confirmo, adfirmo, pro certo adsevero: tutum reddo, munio: caveo sponsoribus, sive pignoribus: propulso, arceo. *Med.* ἀσφαλίζομαι, caveo.

ἀσφάλιος, ου, ὁ, stabilitor, epitheton Neptuni, quia inconcussa terrae fundamenta servat. Ab eod.

ἀσφάλισις, εως, ἡ, munitio: adservatio: occlusio.

ἀσφάλισμα, ατος, τό, (ἀσφαλίζω) firmamentum. ἀσφάλισμα πλοίου, saburra. 2) munitio, munimentum, cautela, pignus.

ἀσφαλτίας, ὁ sc. σφόνδυλος, extrema lumborum vertebra, quasi fulcrum.

ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, *fem.* ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ, scil. λίμνη, bituminosus, bitumen fundens. A seq.

ἄσφαλτος, ου, ἡ, bitumen.

ἀσφαλτόω, bitumine illino.

ἀσφαλτώδης, ες, bituminosus.

ἀσφάλτωσις, εως, ἡ, (ἀσφαλτόω) qs. bituminatio, bituminis inductio.

ἀσφαλῶς, *adv.* tuto, firmiter, stabiliter, certo.

ἀσφαραγέω, strepo, i. q. σφαραγέω, cum α euphon.

ἀσφάραγος, ὁ, i. q. σφάραγος, φάρυξ, φάρυγξ, fauces, Il. 22, 328.

ἀσφάραγος, *Att.* pro ἀσπάραγος, q. v.

ἄσφι, ἄσφε, *Aeol.* pro σφί, σφέ.

ἀσφιγκτος, ον, (σφίγγω) qui constringi nequit. 2) non constrictus.

ἀσφοδέλινος, η, ον, asphodelo constans.

ἀσφόδελος, ου, ὁ, asphodelus, planta habens folia longa et caulem esculentum, Proserpinae ceterum et Manibus sacra, Hes. op. 41.

ἀσφοδελός, όν, asphodelum generans, ubi asphodelus invenitur, Od.

ἀσφοδελώδης, ες, asphodelo similis, qui de asphodeli genere est.

ἀσφράγιστος, ον, (σφραγίζω) non signatus, non obsignatus: non custoditus: non baptizatus. (ᾰ)

ἀσφυκτέω, pulsu arteriarum careo: quiesco, perturbatione animi vaco. A seq.

ἄσφυκτος, ον, (σφύζω) non pulsans, pulsu destitutus, ubi pulsus arteriarum tam exilis est, ut deprehendi nequeat.

ἀσφυξία, ας, ἡ, (σφύξις) privatio, seu defectio pulsus in animali.

ἀσχαλάω, doleo, moereo, tristor, indignor, aegre fero, τινός, Hom. τινί vel ἐπί τινι ap. poster.

ἀσχάλλω, i. q. ἀσχαλάω, Od. 2, 193. 2) *act.* lugeo aliquid, c. *accus.* Eur.

ἀσχέδωρος, ὁ, aper. vox magnae Graeciae dialecto usitata, Athen.

ἄσχετος, ον, (σχεῖν) intolerabilis. 2) qui cohiberi nequit.

ἀσχέτως, *adv.* ita, ut non cohibearis, libere: immoderate.

ἀσχημάτιστος, ον, (σχηματίζω) figura carens, figuras, seu schemata non habens: non figuratus, non habens formam legitimam: male figuratus.

ἀσχηματίστως, *adv.* sine figura certa, legitima.

ἀσχήματος, ον, (σχῆμα) idem quod ἀσχημάτιστος.

ἀσχημονέω, (ἀσχήμων) indecore ago, rem foedam facio, turpiter me gero: partes meas male ago, *de actoribus scenicis.*

ἀσχημόνως, *adv.* (ἀσχήμων) indecore, indecenter.

ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, foeda actio: deformitas, turpitudo: pudenda, *al.* ὁ.

ἀσχήμων, ον, (σχῆμα) figura, seu forma sua carens: indecorus, turpis, inhonestus, ignominiosus.

ἀσχιδής, ές, (σχίζω) non fissus, indivisus, individuus.

ἄσχιον, τό, i. q. ὕδνον, tuber.

ἄσχιστος, ον, (σχίζω) qui scindi nequit, indivisus, individuus.

ἀσχολέω, (ἄσχολος) negotia facesso, occupo, in opere detineo. 2) occupatus sum, labori vaco, Aristot. Pol. 8, 3. ut ἀσχολοῦμαι, occupatus, districtus negotiis sum.

ἀσχόλημα, ατος, τό, negotium, occupatio, molestia, impedimentum. A praec.

ἀσχολία, ας, ἡ, occupatio, negotium: ἀσχολίαν τινός παρέχειν τινί, tanta negotia alicui facessere, ut non vacet ad aliud quid, Xen. ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζειν, a reliquis operibus distrahere, Plat.

ἄσχολος, ον, (σχολή) cui otium non est, occupationibus et negotiis districtus.

ἀσχόλως, *adv.* sine otio. A praec.

ἀσώδης, ες, (ἄση) fastidio et nausea laborans, ex repletione vel alia ventriculi labe cibum fastidiens, fastidium excitans. 2) palustris. Aesch. Suppl. 2, 32.

ἀσωματία, ἡ, status ejus, qui sine corpore est, Greg. Naz.

ἀσωματοειδής, ές, corpoream formam non habens, incorporeus, Cyrill. Alex.

ἀσώματος, ον, (σῶμα) incorporeus, corporis expers.

ἀσωματότης, ητος, ἡ, incorporea natura. Origen. in cap. 1. Joann. p. 39.

ἀσωμάτως, *adv.* sine corpore.

ἄσωμος, ον, (σῶμα) incorporeus, incorporalis, cui corpus non est. Etym. M.

ἄσωστος, ον, id quod ἄσωτος, quod vide

ἀσωτεία, ας, ἡ, (ἄσωτος) luxus, luxuria, profusio, helluatio, vita dissoluta: nequitia.

ἀσωτεῖον, ου, τό, locus, in quo homines luxuriose epulantur ac libidines exercent, ganeum. Dicitur et ἀσωτινεῖον.

ἀσωτεύομαι, luxuriose vivo, omnia per luxum profundo, nepotor, luxurior, prodigo, helluor.

ἀσωτία, ας, ἡ, idem quod ἀσωτεία. Plat. de Rep. 8. p. 560. E.

ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, (ἄσωτος, et διδάσκαλος) luxuriae praeceptor.

ἀσωτοποσία, ας, ἡ, (πόσις) luxuriosa potatio, crapula, Cyrill. Alex. de exitu animae p. 405.

ἄσωτος, ον, qui servari nequit, de cujus salute spes nulla est, vel potius qui bona sua servare nescit, perditus, desperatus, nepos: ganearius, lascivus, luxuriosus, prodigus, profusus, sumtuosus, helluo, exoletus, balatro. 2) *act.* non salutaris, τινί, Aesch. Ag. 1621.

ἀσώτως, *adv.* luxuriose, prodige. A praec.

ἀσωφρόνιστος, ον, (σωφρονίζω) non castigatus aut emendatus. 2) qui non castigat et emendat.

ἀτακτέω, (ἄτακτος) inordinatus sum, ordinem non servo: in manipulo, aut turma, acie me non contineo: desum officio, detrecto munus: inhoneste et petulanter me gero, inquiete, petulantius vivo, flagitiose vivo, a bono vivendi ordine descisco: tumultuor.

ἀτάκτημα, ατος, τό, petulans factum: confusio: turbatus rerum status. A praec.

ἄτακτος, ον, (τάττω) perturbatus, confusus, imparatus: in numerum non redactus, de milite: incompositis moribus: immoderatus, intemperans: male curiosus: qui praeter officium ac decorum aliquid facit: inquietus, inordinatus, petulans: tumultuosus.

ἀτάκτως, *adv.* incomposite, indigeste: more ejus, qui incompositis est moribus: nulla est moderatione: inquiete, petulanter.

ἀταλαίπωρος, ον, laborum et aerumnarum expers, molestiis carens: segnis, iners: qui ex tempore et absque demonstratione dicitur: facilis et manifestus.

ἀταλαιπώρως, *adv.* segniter, negligenter, incuriose. A praec.

ἀταλαιπώρητος, ον, (ταλαιπωρία) durus, immisericors. Hesyc.

ἀταλαιπωρήτως, *adv.* sine misericordia.

ἀτάλαντος, ον, (ex α ὁμοῦ notante et τάλαντον) paris ponderis; aequalis, par, similis: c. *dat.*, Hom. incomparabilis.

ἀταλάφρων, ον, (ἀταλός, φρήν) puerilis sapiens, tener, impotens. Il.

ἀτάλλω, (ἀταλός) prae gaudio puerili exsulto, Il. 13, 27. 2) *act.* delicate nutrio, educo, ut ἀτιτάλλω. Epigr. Hom. 4, 2. Soph. Aj. 559. *Pass.* cresco, adolesco, h. Hom. Merc. 400. quo eodem significatione reperitur activum Hes. op. 130. (Primam Hesiodus in arsi producit.)

ἀταλός, ή, όν, tener, puerilis, juvenilis.

ἀταλόφρων, ον, id quod ἀταλάφρων. vide Il. 6, 400.

ἀταλόψῡχος, ον, (ἀταλός et ψυχή) pusilli et angusti animi: animi mollis et teneri.

ἀταμίευτος, όν, (ταμιεύω) non reconditus, qui non reconditur. 2) *act.* qui nihil recondit: non providens res in futurum necessarias, incautus, inconsideratus: qui vim suam uno impetu effundit: qui abutitur potentia, opibus, imperio ad crudelitatem, luxuriam etc.

ἀταμιεύτως, *adv.* more eorum, quae non reconduntur, non recondendo: sine moderatione, dispensationis prudentia.

ἀταξία, ας, ἡ, (τάξις) confusio: incontinentia: ordinis in militia perturbatio vel desertio: contumacia: tumultuatio.

ἀταπείνωτος, ον, (ταπεινόω) celsus, minime abjectus.

ἀτάρ, conjunctio, quae et αὐτάρ, *sed*, *verum*, *caeterum*, *at*. Habet eandem vim, quam δέ, sed enunciationem semper incipit: post μέν ponitur Il. 21, 41. Od. 3,

298. In apodosi post ἐπειδὴ extat Il. 12, 1.15. cf. (⏑ ⏑)

ἀταρακτέω, (ἀτάρακτος) constanti, inconcusso, impavido animo sum.

ἀταρακτοποιησία, ἡ, (ἀτάρακτος, ποιέω) animi constantia res suas sine perturbatione atque trepidatione peragentis. Hippocr.

ἀτάρακτος, ον, (ταράττω) imperturbatus, qui perturbari nequit, quietus, tranquillus.

ἀταράκτως, *adv.* sine pavore.

ἀταραξία, ας, ἡ, (τάραξις) animus imperturbatus, tranquillitas animi.

ἀτάραχος, ον, (ταράττω) vacuus a perturbationibus: intrepidus: sedatus ac defaecatus.

ἀταράχως, *adv.* citra perturbationem, placide, intrepide, tranquille.

ἀτάρβακτος, ον, i. q. ἀταρβής. *dubia* lectio Pind. P. 4, 149. improbata a Boeckhio.

ἀταρβής, ές, (τάρβος) intrepidus, non pavidus et meticulosus.

ἀτάρβητος, ον, (ταρβέω) idem. 2) inculpatus, irreprehensus.

ἀταρβήτως, *adv.* intrepide, impavide.

ἀταρίχευτος, ον, (ταριχεύω) non conditus, aut maceratus sale. (⏑ ⏑ – – ⏑)

ἀτάρμυκτος, ον, (ταρμύζω) qui oculos non claudit, non connivet: intrepidus, impavidus.

ἄταρον, ου, τό, ferrum in modiolo rotae. Poll.

ἀταρπιτός, οῦ, ἡ, via, semita, *Ion.* pro ἀτραπιτός.

ἀταρπός, οῦ, ἡ, idem, *Ion.* pro ἀτραπός.

ἀτάρτηρος, ρά, ρόν, et ἀτάρτηρος, ον, (ἀτηρός) noxius, damnosus: contumeliosus. (⏑ – – ⏑)

ἀτάρχῦτος, ον, (ταρχύω) insepultus. Dicitur et ἀτάρχυτος.

ἀτασθαλία, ας, ἡ, (ἀτάσθαλος) improbitas, amentia, vesania, vecordia, petulantia.

ἀτασθάλλω, inepte ago, proterve me gero. Occurrit tantum in participio praesentis, Od. 18, 57. 19, 88.

ἀτάσθαλος, ον, (ἀτάω) magnorum damnorum auctor, improbus, scelestus, perniciosus, injustus, impius. (Prima brevis.)

ἄταυρος, ον, (ταῦρος) a tauro non tactus; *metaph.* virum non experta.

ἀταύρωτος, ον, (ταυρόω) idem. Epithet. virginis, expers conjugii femina. Reperitur etiam ἀταυρώτη.

ἀταφία, ας, ἡ, jactura sepulcri, poena scelerosorum, qui honores sepulturae amittunt. A seq.

ἄταφος, ον, (θάπτω) sepulcro carens, non sepultus, inhumatus, insepultus.

ἀτάω, (ἄτη) laedo, noceo, noxam seu damnum infero. Invenitur tantum in Passivo: damno afficior, Trag. (ἀτάομαι, – ⏑ ⏑ – Soph. Aj. 269.)

ἅτε, (*propr.* acc. pl. neutr. ab ὅστε) ut, sicuti, quasi, Il. 22, 127. Hdt. 5, 85. Pind. Prosaici frequenter adjungunt participio, ubi caussa affertur ex aliena sententia: sic cum *cum gen.* absol., ut ἅτε δὴ πειρωμένων τῶν Θεσσαλῶν καταστρέφεσθαί σφεας, τοῦτο προεφυλάξαντο οἱ Φωκέες, quum Thessalos tentare crederent, Hdt. 7, 129. In talibus potest reddi latine per particulas, *quippe, utpote, tanquam.*

ἄτεγκτος, ον, (τέγγω) non tinctus et madefactus: qui tingi et humectari nequit: *metaph.*, cujus animus molliri non potest, durus, inexorabilis: qui nullis solatiis mitigari potest. qui nulla solatia admittit: qui nulla miseratione, nulla malorum magnitudine movetur, rigidus, immitis.

ἀτέγκτως, *adv.* ita, ut humectari et aqua tingi nequeat, vel non tingatur: duriter, rigide, immobiliter.

ἀτειρής, ές, (τείρω) qui conteri vel frangi nequit, durus, firmus, ut ferrum. Hom. Hinc *metaph.* indomitus, indefessus, invictus, constans, Il. 15, 697. Od. 11, 270. Il. 13, 45. 3, 60.

ἀτείχιστος, ον, (τειχίζω) sine muris: non circumvallatus: non munitus: muris male cinctus.

ἀτεκμαρτί, *adv.* sine certis signis, indiciis, aut argumentis. A seq.

ἀτέκμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι) qui ad finem et exitum perduci nequit: de quo nulla certa conjectura fieri potest, obscurus: inconsideratus: nullas conjecturas sequens: ex cujus volatu nullum augurium capi potest, de avi.

ἀτεκμάρτως, *adv.* absque conjectura, nullam sequendo conjecturam; sine signo certo. A praec.

ἀτεκνέω, (ἄτεκνος) liberis seu prole careo, sterilis sum.

ἀτεκνία, ας, ἡ, orbitas liberorum. A seq.

ἄτεκνος, ον, (τέκνον) liberis, seu prole carens: orbus, sine liberis, sterilis.

ἀτεκνόω, liberis et prole orbo: sterilem efficio. A praec.

ἀτέλεια, ας, ἡ, (τέλος) imperfectio. 2) immunitas a publicis vectigalibus, vel tributis, *c. gen.*

ἀτελείωτος, ον, (τελειόω) imperfectus. 2) qui effici nequit.

ἀτέλεστα, *adv.* frustra: sine fine. A seq.

ἀτέλεστος, ον, (τελέω) infectus, imperfectus: rudis: infinitus. 2) non initiatus, non baptizatus.

ἀτελεσφόρητος, ον, (τελεσφορέω) ad maturitatem non perductus. Theophyl.

ἀτελεύτητος, ον, (τελευτάω) interminatus, ad finem non perductus, finire nescius: fine carens, aeternus. 2) sine effectu, efficacia carens, frustraneus: inflexibilis, pervicax, Soph. O. R. 356.

ἀτέλευτος, ον, (τελευτή) infinitus, aeternus.

ἀτελής, ές, (τέλος) non finitus, non ad finem perductus, imperfectus: mancus: qui ad finem perduci nequit, infinitus, perpetuus, continuus. 2) *act.* qui nihil perficit, irritus, inefficax. 3) immunis a pendendis vectigalibus, *c. gen.* immunis, non sumtuosus. 4) non initiatus, ἱερῶν, h. Hom. Cer. 481.

ἀτελώνητος, ον, (τελωνέω) ex quo, vel de quo vectigal non penditur. Suid.

ἀτέμβιος, ον, querulus, miser. Etym. A seq.

ἀτέμβω, damno afficio, laedo, Od. 20, 294. confundo, fallo, θυμόν, Od. 2, 90. *Pass.* privor, τινός, Hom. ἀτέμβονται νεότητος, juvenilem aetatem egrediuntur, Il. 23, 445. *Med.* incuso, reprehendo, τινί, Ap. Rh. 2, 56. 1199. 3, 99. Occurrit tantum in praesenti. (Radix esse videtur ἄτη.) (⏑ – –)

ἀτενές, *adv.* intentis, seu fixis oculis, acriter, valde attente: simpliciter, recta.

ἀτενής, ές, (ex α notante ὁμοῦ et τείνω) intentus: admodum intentus: qui intentis et fixis oculis aliquid intuetur: qui eundem semper tenorem servat, rigidus, inflexibilis: pervicax, obstinatus.

ἀτενίζομαι, intentis oculis adspicio, oculos defigo, suspicio, contemplor, contueor, intueor.

ἀτενισμός, οῦ, ὁ, intuitus fixus et rigidus, obtutus, intuitus. A praec.

ἀτενῶς, *adv.* ab ἀτενής, Plut.

ἄτερ, *prep. c. gen.*, sine, citra, praeter, absque, Hom. 2) procul a, Il. 1, 498. ἄτερ ἥμενος ἄλλων, separatim a reliquis. Hesiodus copulat νόσφιν ἄτερ, op. 91. 3) *metaph.* ἄτερ Ζηνός, invito Jove, Il. 15, 292.–Vox est mere poetica. (⏑ ⏑)

ἀτεραμνίη, ης, ἡ, *Ion.* v. ἀτεραμνότης. A seq.

ἀτέραμνος, ον, (τέραμνος) durus, praefractus, indomitus, pervicax, qui non facile mutatur, fatigatur, vel mollitur: inhabilis concoctioni, de cibo, aqua.

ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, durities et cruditas cibi, ob quam concoqui non potest, *it.* de aqua. A praec.

ἀτεραμνώδης, ες, idem quod ἀτέραμνος.

ἀτεράμων, ον, *Att.* idem quod ἀτέραμνος.

ἀτέρεμνος, ον, idem quod ἀτέραμνος.

ἀτερηδόνιστος, ον, (τερηδονίζομαι) a teredinibus non exesus: teredinibus non obnoxius. Diosc. 1, 15.

ἄτερθε, ante vocal. ἄτερθεν, absque, sine: praeter, i. q. ἄτερ.

ἀτερματιστος, (τερματίζω) interminatus, infinitus: infirmus, instabilis: incertus, fundamento carens

ἀτέρμων, ον, interminatus, infinitus. Eur. Hec. 925. χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς, quod Schol. et Eustath. ad Il. ψ, 446. p. 690, 41.–568, 20. accipiunt de rotundae formae speculis. Equidem cum Boissonadio *infinitos splendores* significari putem, ea ratione, quod speculum in profundum vacuumque immensum quasi patere videtur, nullisque visum finibus coercet.

ἄτερος, *Dor.* p. ἕτερος. (⏑ ⏑ ⏑) 2) ἅτερος, *Att. contr.* ex ὁ ἕτερος, *gen.* θατέρου, *dat.* θατέρῳ etc. (– ⏑ ⏑) Formae θάτερος, θατέροις et sim. merae sunt barbariei, cf. Intpp. ad Gregor. Cor. p. 302 sq.

ἀτερπής, ές, (τέρπω) insuavis, injucundus. Hom.

ἄτερπνος, ον, i. q. ἀτέρπνος, ἄγρυπνος, somni expers; ita Ibycum et Stesichorum dixisse ferunt Etym. M. et Gud. ex Rheginorum dialecto.

ἄτερπος, ον, i. q. ἀτερπής.

ἀτερψία, ας, ἡ, (τέρψις) molestia.

ἀτευκτέω, non attingo, non adsequor: aberro: spe excido. A seq.

ἄτευκτος, ον, (τυγχάνω) qui consecutus non est, voti non compos factus. Hinc *Subst.* ἀτευξία, ἡ.

ἀτευχής, ές, (τεῦχος) armis destitutus, inermis.

ἀτεύχητος, ον, i. q. ἀτευχής.

ἀτεχνής, ές, (τέχνη) rudis, imperitus, sine arte, iners. 2) qui est sine fraude.

ἀτεχνία, ας, ἡ, imperitia, nulla ars, inertia.

ἀτεχνίτευτος, ον, (τεχνιτεύω) non elaboratus arte.

ἄτεχνος, ον, (τέχνη) sine arte, in quo nulla est ars: imperitus, rudis, iners 2)

non callidus, non astutus, artibus dolosis carens.

ἀτέχνως, *adv.* (ἄτεχνος) sine artificio, absque arte, imperite, negligenter, infabre.

ἀτεχνῶς, *adv.* (ἀτεχνής) utique, certe, sine ulla dubitatione, ut in ea re nulla τέχνη, calliditas, nulla fraus versetur, et tu ei tuto confidere possis: prorsus, omnino, plane: valde, vehementer: absque versutia, simpliciter: fere, fortasse, ni fallor.

ἀτέω, (ἄτη) audacter in perniciem ruo. Occurrit tantum in part. ἀτέων, temerarius, demens, Il. 20, 332. Hdt. 7, 223. neque saepius. (⏑⏑–)

ἄτη, ης, ἡ, culpa: damnum ex culpa nascens, utriusque praeses dea, Il. 9, 504 sq. 19, 91 sq. Hes. Th. 231. (––)

ἄτηκτος, ον, (τήκω) non liquescens: non liquefactus.

ἀτημέλεια, ας, ἡ, *poet.* ἀτημελίη, (ἀτημελής) negligentia, incuria, contemtus.

ἀτημελέω, negligo, non curo.

ἀτημελής, ές, (τημελής) negligens, non curans.

ἀτημέλητος, ον, (τημελέω) neglectus, non curatus, inornatus. 2) frustratus, Aesch.

ἀτημελήτως, *adv.* negligenter, incuriose. ἀτημελήτως ἔχειν, negligere. 2) inornate, inscite, inculte.

ἀτημελία, ας, ἡ, idem quod ἀτημέλεια.

ἀτημελῶς, *adv.* (ἀτημελής) idem quod ἀτημελήτως.

ἀτηρής, ές, i. q. ἀτηρός, *c. gen.*, Hipp. (–––)

ἀτήρευς, ον, i. q. ἀτηρός, Aesch. Eum. 1005. *sed admodum dubia lectio.* (––⏑⏑)

ἀτηρός, ρά, ρόν, (ἄτη) noxius, damnosus, contumeliosus, aerumnosus.

Ἀτθίς, ίδος, ἡ, Attica. v. c. regio, χώρα, aut γλῶττα, dialectus.

ἀτίετος, ον, inultus: qui non potest punire, qui non punit aut ulciscitur. (⏑⏑⏑⏑)

ἀτίζω, f. ίσω, (τίω) vilipendo, contemno, Il. 20, 166. *c. gen.*, Ap. Rh.

ἀτίθασος, ον, i. q. ἀτίθασσος.

ἀτιθάσσευτος, ον, (τιθασσεύω) qui mansuefieri nequit, intractabilis, indomitus.

ἀτίθασσος, ον, (τιθασσός) asper, intractabilis.

ἀτιμαγελέω, rar. -άω, gregem sperno, armentum fastidio: seorsum pascor a grege, segregor, separor a grege. Theocr.

ἀτιμαγέλης, ου, ὁ, (ἀτιμάω, ἀγέλη) qui spernit gregem, separatus a grege. Theocr. 2) refractarius et gregem domini deserens.

ἀτιμάζω, f. άσω, (τιμάω) contemno, dedignor: contumelia adficio, ignominia noto: honore privo, nihil honoris tribuo. Hom. 2) indignum aliquem censeo aliqua re, τινός τινος: sic quoque cum inf. μή μ' ἀτιμάσῃς φράσαι, ne dedigneris dicere. Cum duplici accus., Soph. Ant. 544. O. R. 340. 3) Dicitur etiam eodem significatu, quo ἀτιμόω, *c. accus.*

ἀτιμασμός, οῦ, ὁ, contumelia, ignominia, contemtus. A praec.

ἀτιμαστής, οῦ, ὁ, contumeliosus. Ab eodem.

ἀτιμαστήρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod.

ἀτιμαστέος, έα, έον, qui contemni debet, contemnendus. Ab eod.

ἀτιμάω, ήσω, (τιμή) i. q. ἀτιμάζω, despicio, vitupero, dehonesto, honore privo, *Epica vox.*

ἀτίμητος, ον, (τιμή) inhonoratus, contemtus, neglectus: non aestimatus: qui non aestimari solet: epith. δίκης, caussae, in qua leges poenam constituerunt, ut non sit opus τιμήσει actoris vel judicis. (⏑––⏑)

ἀτιμία, ας, ἡ, (ἄτιμος) dedecus, ignominia, infamia, contumelia, famositas, ignobilitas, dehonestamentum, dehonestatio.

ἄτιμος, ου, ὁ, (τίμος) inhonoratus. (⏑–⏑⏑)

ἀτιμοπενθής, ές, (πένθος) contumeliam lugens. Aesch. Eum. 791.

ἀτιμοποιός, όν, qui ignominia adficit, ignominiosus.

ἄτιμος, ον, (τιμή) inhonoratus, honore carens: ab omni honore exclusus, contemtus: inultus, famosus, ignobilis, infamis: indignus, *c. gen.*

ἀτιμόω, ignominia adficio, infamia noto, ignominiose tracto. A praec.

ἀτιμωρησία, ας, ἡ, (τιμωρία) impunitas, Chrysost.

ἀτιμωρητί, et τεί, *Adv.* impune.

ἀτιμώρητος, ον, (τιμωρία) de quo poena non est sumta: cujus injuriam nemo ultione prosecutus est, inultus: cui auxilium nemo tert: malus, improbus. Gl. Vet. inultus.

ἀτιμωρήτως, *adv.* impune. A praec.

ἀτίμως, *adv.* (ἄτιμος) sine honore: ignominiose, cum infamia. (ι longum.)

ἀτίμωσις, εως, ἡ, (ἀτιμόω) ignominiosa damnatio. (ι longum.)

ἀτιμωτικός, ή, όν, ignominiosum reddens, ad contumeliam valens. Ab eod.

ἀτιμωτικῶς, *adv.* cum ignominia et infamia.

ἀτίνακτος, ον, (τινάσσω) inconcussus, immotus, non agitatus, inquassatus.

ἀτισία, ας, ἡ, (τίω) defectus solutionis, quum quis solvendo non est.

ἀτιτάλλω, (ἀταλός) delicate nutrio, curo: augeo.

ἀτίτω, (τίω) injuria adficio.

ἀτίτης, ου, ὁ, inhonoratus. 2) inultus. (⏑⏑–)

ἄτιτος, ον, inhonoratus. 2) impunitus, inultus, Il. 13, 414. 14, 484. (⏑⏑sei–⏑)

Ἀτλαγενής, ές, i. q. usitat. Ἀτλαντογενής, (γένος) Atlante genitus.

Ἀτλάντειος, α, ον, Atlanticus.

Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ, Atlantis filia, Hes. Dicitur et Ἀτλαντίας.

Ἄτλας, αντος, ὁ, Atlas, Deus antiquissimus, cui columnae Coelum Terramque distinentes sunt impositae, quique maris universi profunditates novit, Od. 1, 52. Seriores cum Titanibus annumerant. 2) Mons Libyae Atlas. 3) qui aliquid Atlantis more coeliferi bajulat, statua aliquid capite sustinens.

ἄτλας, αντος, ὁ, (τλῆμι) qui nihil patitur, qui non est audax.

ἀτλησία, ας, ἡ, (ἄτλητος) intolerantia, impatientia. Hesych.

ἀτλητέω, tolerare, vel perpeti non possum. 2) sum intolerabilis. 3) metuo, animo sum abjecto. Ab. eod.

ἄτλητος, ον, (τλῆμι) intolerabilis, intolerandus.

ἀτμενία, ας, ἡ, (ἀτμήν) servitus: infortunium, calamitas: administratio.

ἀτμένιος, α, laboriosus. Ab eod.

ἀτμενος, ου, ὁ, famulus, servus, minister. 2) subjectus alterius potestati.

ἀτμεύω, servio, pro ἀτμενεύω ab ἄτμενος.

ἀτμή, ῆς, ἡ, vapor, i. q. ἀτμός, Hes. Th. 862.

ἀτμήν, ένος, ὁ, idem quod ἄτμενος. Fem. ἀτμενίς.

ἄτμητος, ον, (τέμνω) non sectus, sectionem non passus; non exsectus, non castratus: non decisus, incaedous: qui secari nequit, indivisibilis.

ἀτμίζω, (ἀτμός) exhalo, vaporo, fumo.

ἀτμιδοῦχος, ον, (ἔχω) vaporem habens, vaporosus.

ἀτμιδόω, in vaporem moto.

ἀτμιδώδης, ῶδες, i. q. ἀτμιδοῦχος.

ἀτμίζω, vaporo, exhalo.

ἀτμίς, ίδος, ἡ, flatus, halitus, exhalatio, vapor, fumus.

ἀτμοειδής, ές, (ἀτμός, εἶδος) fumi speciem habens, vapori similis.

ἀτμοειδῶς, *adv.* in fumi, s. vaporis modum.

ἀτμός, οῦ, ὁ, flatus, vapor, halitus, fumus.

ἀτμώδης, ες, plenus vaporis; vaporifer, vapores multos emittens.

ἄτοιχος, ον, (τοῖχος) parietem non habens.

ἀτοκεί, *adv.* sine prole. 2) sine usura.

ἀτόκιον, ου, τό, medicamen sterilitatem inducens. A seq.

ἀτόκιος, ον, conceptionem impediens, sterilitatem adferens. A seq.

ἄτοκος, ον, (τίκτω) quae nondum peperit. 2) sterilis. 3) mutuo datus absque usura.

ἀτόκως, *adv.* idem quod ἀτοκεί, n. 2. A praec.

ἀτολμέω, (ἄτολμος) non audeo, timidus sum, cunctor, expavesco, reformido. Dicebatur etiam ἀτολμόω, si fides grammatico in A.B. p. 407, 10. Apud Thucydidem 1, 124. variant codd. inter ἀτολμοῦντες et ἀτολμῶντες, cf. Lobeck. Phryn. p. 630.

ἀτόλμητος, ον, non audendus.

ἀτολμία, ας, ἡ, timiditas, formido, ignavia. A seq.

ἄτολμος, ον, (τόλμα) confidentiae expers, nihil audens, timidus, imbellis, formidolosus.

ἀτόλμως, *adv.* timide.

ἄτομος, ον, (τέμνω) insecabilis, individuus. 2) qui sectus non est. 3) ἡ, corpusculum minutissimum, divisionem excludens: momentum, temporis spatium brevissimum.

ἀτονέω, (ἄτονος) deficio, infirmus sum, firmitate nervorum careo, non vigeo robore, langueo, torpeo.

ἀτονία, ας, ἡ, defectio, imbecillitas, languor, infirmitas. Ab eodem.

ἄτονος, ον, (τείνω) incontentus, infirmus, inefficax, lassus, remissus, languidus. 2) accentu carens, Gramm.

ἀτόνως, *adv.* leniter, remisse.

ἀτόξευτος, ον, (τοξεύω) quem sagitta non possis attingere: qui sagitta non est ictus.

ἄτοξος, ον, (τόξον) qui sine arcu est: qui arcu uti nescit.

ἀτόπαστος, ον, (τοπάζω) quem conjectura assequi non licet.

ἀτόπημα, ατος, τό, (ἄτοπος) factum, vel dictum inepte atque absurde.

ἀτοπηματοποιός, οῦ, ὁ, qui inepte aliquid facit.

ἀτοπία, ας, ἡ, insolentia, insolita novi-

tas: turpitudo, malitia, absurditas, disconvenientia: dicitur etiam de symptomatis morborum molestis, insolitis, haud praevisis. Ab eod.

ἄτοπος, ον, (τόπος) insolens, novus, etiam mirabilis: incommodus, importunus, turpis: ineptus, absurdus: stolidus: improbus, protervus: inconsequens.

ἀτόπως, *adv.* absurde, inconvenienter, inepte.

ἀτόρευτος, ον, (τορεύω) non caelatus.

ἀτόρνευτος, ον, (τορνεύω) non tornatus.

ἆτος, ον, *contr.* ex ἄατος, insatiabilis, *c. gen.* μάχης, Hom.

ἀτραγῴδητος, ον, (τραγῳδία) tragico fastu et ostentatione carens: qui tragice decantatus, aut exageratus non est.

ἀτράγῳδος, ον, non tragicus, tragoediam non decens, tragoediae non similis, Aristot. poet. c. 25.

ἀτραγῴδως, *adv.* sine tragico tumore, sine strepitu, tumultu: leniter, modeste, Antonin. 1, 16.

ἀτράκτιον, ου, τό, fusus, *Dimin.* ab ἄτρακτος.

ἀτρακτοειδής, ές, (εἶδος) fuso similis.

ἄτρακτος, ου, ὁ, ἡ, fusus, colus. 2) jaculum, sagitta. 3) superior antennae pars, Poll. 1, 91.

ἀτρακτυλίς, ίδος, ἡ, spinae genus. 2) colus. A praec.

ἀτράνωτος, ον, qui declaratus non est, non perspicue expositus, obscurus. (⏑ aut – – – ⏑)

ἀτράπελος, ον, (τρέπω) qui difficulter moveri potest, durus, morosus. Schol. Soph. Aj. 913.

ἀτραπίζω, (ἀτραπός) eo, vado, viam carpo, iter facio. Hesych., A B. 460, 27. ex Pherecrate.

ἀτραπιτός, οῦ, ὁ, idem quod sequens. Od. 13, 195.

ἀτραπός, οῦ, ἡ, (α euphon. et τρέπω) via trita, semita, callis, trames.

ἀτραυμάτιστος, ον, (τραυματίζω) invulneratus: invulnerabilis.

ἀτράφαξις, ιος, ἡ, atriplex, genus oleris.

ἀτράφαξυς, υος, ἡ, idem.

ἀτράχηλος, ον, (τράχηλος) collo carens.

ἀτρέκεια, ας, ἡ, (ἀτρεκής) veritas, certitudo, perspicuitas, Hdt. 6, 1.

ἀτρεκέω, i. q. ἀκριβόω, Eurip. Hesych.

ἀτρεκής, ές, (τρέω) verus, certus: 2) accuratus. 3) nomeni additum ἀτρεκές est omnino, Od. 16, 245.

ἀτρεκίη, ης, ἡ, *Ion.* pro ἀτρέκεια.

ἀτρεκῶς, *adv.* (ἀτρεκής) vere. *Ion.* ἀτρεκέως.

ἀτρέμα, ante vocalem ἀτρέμας, *adv.* (τρέμω) sine aliquo motu et tremore, quiete, tacite, tranquille, sensim: 2) intrepide. (– aut ⏑ ⏑ ⏑)

ἀτρεμαῖος, αία, αῖον, quietus, intrepidus, *poet.* pro ἀτρεμής.

ἀτρέμας, *adv.* idem quod ἀτρέμα, q. v.

ἀτρεμεότης, ἡ, i. q. ἀτρεμία, Hippocr.

ἀτρεμέω, immotus maneo, Hes. Op. 537. Sic et *Med.*, Theogn. 57.

ἀτρεμής, ές, (τρέμω) imperterritus, intrepidus, immotus.

ἀτρεμία, ας, ἡ, quies. 2) audacia.

ἀτρεμίζω, immotus subsisto: inpr. pacem servo, Hdt. 7, 18. Theogn. 303.

ἄτρεπτος, ον, (τρέπω) immutabilis, immotus, firmus, constans.

ἀτρεπτότης, ητος, ἡ, immutabilitas, nulla conversio, Athanas.

ἀτρέπτως, *adv.* immutabiliter.

ἄτρεστος, ον, (τρέω) intrepidus.

ἀτρέστως, *adv.* intrepide.

ἀτρεύς, έως, *Ion.* ῆος, (τρέω) qui non tremit, immobilis, immotus, vide ἀτρῆες ἀνάγκαι. Hinc. et nom. propr. Ἀτρεύς.

ἀτρεψία, ας, ἡ, (τρέπω) idem quod ἀτρεπτότης. Eccl.

ἀτρῆες ἀνάγκαι, immutabiles necessitatis leges, Herod. Att. inscr. Triop. 18. a nominativo ἀτρεύς, έως, *Ion.* ῆος, i. q. ἄτρεστος, a τρέω.

ἄτρητος, ον, (τράω) non cavus, non perforatus nec pertusus, non terebratus. 2) cui meatus coaluit, vel de femina, quae impatens est 3) qui cavernas non effodit, de animalibus, Aristot. h. a. 1, 1.

ἀτρήτως, *adv.* sine foramine.

ἀτρηχύντος, ον, (τραχύνω) asperitatis expers.

ἀτρίακτος, ον, (τριάζω) invictus.

ἀτρίβαστος, ον, (τριβάζω) i. q. ἀτριβής.

ἀτριβής, ές, (τρίβω) non tritus, inusitatus: inexercitatus, imperitus: detrimenti expers.

ἀτριβί, *adv.* ab ἀτριβής: praesertim ea significatione, ut sit: sine temporis detrimento, sine mora.

ἀτρίβων, ον, (τρίβων) pallio carens trito. 2) i. q. ἀτριβής, non tritus in aliqua re, Eur. (ῑ)

ἄτριον, τό, *Dor.* p. ἤτριον.

ἄτριπτος, ον, idem quod ἀτριβής. 2) indomitus, laboris inexpertus.

ἄτριχος, ον, sine capillis, capillis carens, *poet.* p. ἄθριξ.

ἄτριχος, gen. ab ἄθριξ, q. v.

ἄτριψ, βος (τρίβω) imperitus, in re aliqua non versatus.

ἀτριψία, ας, ἡ, imperitia, ruditas in aliquo genere. A praec.

ἀτρομέω, (ἄτρομος) non tremo.

ἀτρόμητος, ον, (ἀτρομέω) intrepidus. Anth.

ἄτρομος, ον, (τρέμω) intrepidus.

ἀτροπία, ας, ἡ, (τρέπω) male morata natura, improbitas, malignitas: temeritas. immutabilitas, durities, crudelitas.

ἄτροπος, ον, (τρέπω) immutabilis, perpetuus, aeternus, h. e. somnus. 2) non agilis vel habilis, ineptus. 3) ἡ, una Parcarum, Atropos.

ἀτροφέω, (τρέφω) alimentis careo, esurio. 2) tabesco, alimentis nil proficio, tabesco.

ἀτροφία, ας, ἡ, alimenti defectus, inedia. 2) tabes, morbus.

ἄτροφος, ον, (τρέφω) impastus. 2) non alens.

ἀτρύγετος, ον, (τρυγάω) sterilis, infructuosus. Epith. maris, Hom. vastus, desertus.

ἀτρυγής, ές, (τρυγάω) qui vindemiari non potest, ineptus vindemiae.

ἀτρύγητος, ον, i. q. ἀτρυγής. (ᾱ)

ἄτρυγος, ον, (τρύξ) faece carens: purus.

ἀτρύμων, ον, (τρύω) idem quod ἄτρυτος. κακῶν ἀτρύμονες, indomiti a malis, Aesch. Theb. 859. (υ longum.)

ἀτρύπητος, ον, (τρυπάω) non perforatus, nullo foramine pervius, solidus. (⏑ – – ⏑)

ἄτρυτος, ον, (τρύω) indefessus, infatigabilis, indomitus, vehemens, ingens. 2) otiosus.

ἀτρύτως, *adv.* sine defatigatione, fortiter, constanter. (υ longum.)

ἀτρυτώνη, ης, ἡ, (τρύω) indomita; Epitheton Minervae, ap. Hom.

ἀτρύφερος, ον, (τρυφερός) minime mollis, non delicatus, deliciis non addictus, incultus. (α breve.)

ἀτρύφητος, ον, (τρυφάω) idem.

ἄτρυφος, ον, (τρυφή) idem.

ἀτρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, (τιτρώσκω) invulneratus, invulnerabilis: illaesus, inoffensus.

ἀτρωσία, ας, ἡ, q. d. invulnerabilitas: corpus, quod vulnerari nequit, quale fuit Caeneo. A praec.

ἄτρωτος, ον, idem quod ἀτρώς, et ex eodem.

ἀτρώτως, *adv.* sine vulnere: invicte.

ἄττα, vox, qua juniores senes compellant, sodes, amabo, pater: *etiam latinis attas seres.*

ἄττα, *Att.* Pro τινά, raro ponitur sine adjectivo vel substantivo, Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 148. C. cf. ἄσσα.

ἄττα, *Att.* pro ἅτινα, cf. ἅσσα.

ἀτταγάς, ὁ, avis picto dorso, coturnix, attagen. cf. Conr. Gesner hist. an. l. 3. p. 219. Nomen plures habuit formas; una est poetica ἀτταγής, gen. ἀτταγέος, Opp. Cyn. 2, 405. 426. altera *Ionicae* similis, sed vulgo recepta, ἀτταγήν, gen. -γῆνος, Aristot. h. an. 10, 19. 36. Phoenicides Com. Athen. 14, 67. Alex. Trall. 1, 15. tertia circumflexa, quam Atticis assignant Phrynichus p. 117. et Lex. rhet. in A. B. p. 461., ἀτταγᾶς, Ar. Vesp. 249. Av. 249. 761. τὰ ἀτταγᾶ Aelian. 6, 45. 13, 25. τοὺς ἀτταγᾶς Ar. Ach. 875. Variat hac in forma accentus: ὁ ἀτταγάς Athen. 9, 39. αἱ ἀτταγαί, Poll. 6, 52. ὁ ἀττάγας Ar. fr. Polarg. III. 261. αἱ ἀττάγαι Athen. 9, 39. p. 431. τοὺς ἀττάγας Aelian. 15, 27. Athen. 9, 52. 14, 53. v. Lobeck. ad Phryn. p. 117.

ἀττάκης, attacus, species locustae.

ἄτταιον, τό, et ἀτταίτης, ὁ, *Ion.* pro τήγανον, τηγανίτης.

ἀττάραγος, vel ἀττάγαρος, ου, ὁ, pustula, seu minutum fragmentum, quod pani nimium cocto deraditur, aut sponte deciditur, mica.

ἀτταταῖ, *Interjectio*, atat. De accentu vid. Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 27, 17.

ἀτταταιάξ, *interjectio flentis.* Ar.

ἀττέλαβος, ου, ὁ, locustae species.

ἀττέλεβος, ου, ὁ, idem.

ἀττελεβόφθαλμος, ον, locustae oculos habens.

ἄττηγος, ὁ, hircus, *Ion.*

Ἄττης, ὁ, vel Ἄττις, Cybeles Phrygiae minister. Apud Demosth. Ὕης Ἄττης est formula jurandi e mysteriis repetita.

Ἀττική, ῆς, ἡ, Attica, Atticus ager.

Ἀττικηρός, ά, όν, more Attico. *Adv.* Ἀττικηρῶς.

Ἀττικίζω, partes Atheniensium sequor. 2) Atticorum dicendi genus imitor.

Ἀττικισμός, οῦ, ὁ, sermo Atticus, Attica dialectus. A praec.

Ἀττικιστής, ὁ, Atticista, qui Atticam dialectum vel imitatur vel docet et explicat.

Ἀντιαττικιστής, ὁ, adversarius Atticistarum, A. B. 75.

Ἀττικιστί, *Adv.* (ἀττικίζω) Attice, more Attico.

Ἀττικίων, ὁ, *Lacon.* pro Ἀθηναῖος, Ar.

Ἀττικός, ή, όν, Atticus, quasi ἀκτικός ab ἀκτή, *litus*; nam Attica regio maritima.

Ἀττικουργέω, more Attico facio elaboro.

A seq.

'Αττικουργής, ές, (ἔργον) more Attico factus.

'Αττικώνικος, ή, όν, *Lacon.* p. 'Αττικός, Ar.

ᾄττω, *Att.* p. ἀΐσσω, ἀίσσω, prosilio, subsilio, subsulto. Apud recentiores etiam ἄττω, sine iota subscr. Valck. Phoen. 1388.

ἀτυζηλός, ή, όν, terribilis; terrificus. A seq.

ἀτύζω, f. ξω, terreo, metu percello. 2) deturbo. 3) obstupefacio, stupore percello, attono. Homerus utitur tantum part. praes. et perf. pass.

ἄτυκτος, ον, (τεύχω) infectus.

ἀτύλωτος, ον, (τυλόω) non callosus. (υ anceps.)

ἀτύμβευτος, ον, (τυμβεύω) carens sepultura, insepultus.

ἄτυμβος, ον, idem.

ἄτυπος, ον, (τύπτω, τύπος) qui non satis expedite lingua utitur, non satis verba exprimens, aërem nempe non recte feriendo. 2) justa membrorum proportione destitutus.

ἀτύπτητος, ον, (τύπτω) non verberatus, incaesus.

ἀτύπωτος, ον, (τυπόω) non formatus, non expressus: rudis.

ἀτυράννευτος, ον, liber a tyrannis: sive a dominatu tyrannico.

ἀτυραννεύτως, *adv.* libere a tyrannide.

ἀτύρωτος, ον, (τυρόω) qui in caseum densatus et coagulatus non est. 2) qui lac coagulari non sinit. (υ longum.)

ἀτυφία, ας, ἡ, modestia, vacuitas a fastu. A seq.

ἄτυφος, ον, (τῦφος) minime fastosus, modestus.

ἀτύφως, *adv.* sine fastu, modeste, quasi sine jactantiae fumo, aut stultitiae caligine.

ἀτυχέω, (ἀτυχής) miser sum, non adsequor, frustror, excido optatis, repulsam fero. *Constr. c. gen.*

ἀτύχημα, ατος, τό, miseria, infortunium. 2) flagitium, scelus. A praec.

ἀτυχής, ές, (τυγχάνω) infelix. 2) impos voti, *c. gen.* 3) scelestus, impurus.

ἀτύχησις, εως, ἡ, (ἀτυχέω) infortunium.

ἀτυχία, ας, ἡ, (ἀτυχής) casus adversus, infortunium. 2) culpa, flagitium, Polyb.

ἀτυχῶς, *adv.* infeliciter. 2) praeter votum.

ἀτῶμαι, v. ἀτάω.

αὖ, *adv.* retro, retrorsum. 2) iterum, rursum. 3) contra, viceversa, pari modo. 4) ponitur pro δέ, etiam post praevium μέν, Il. 11, 109. 5) vicissim. 6) porro, qua significatione continuandae orationi inservit. Attici αὖ pleonastice ponere solent πάλιν αὖ, vel αὖ πάλιν, αὖθις αὖ, πάλιν αὖθις αὖ. cf. αὖθις, αὖτις, πάλιν.

αὐάζω, i. q. αὐαίνω, *dub. lect.*

αὐαίνω, *Att.* αὑαίνω, f. ανῶ, (αὔω) arefacio, exsicco.

αὐαλέος, έα, έον, (αὖος) siccus, aridus. 2) squalidus, horridus, de capillis.

αὔανσις, εως, ἡ, (αὐαίνω) arefactio; ariditas. 2) senium et tabes plantarum.

αὐαντή, ῆς, ἡ, nomen morbi, Hippocr.

αὐαντικός, ή, όν, (αὐαίνω) exsiccans aliquid.

Αὔασις, ἡ, ap. Herodotum Ὄασις, nomen Aegyptiacum, quo appellabantur insulae fertiles et cultae in magnis Libyae desertis, v. Schweigh. Hdt. 3, 26, Strabo 17. p. 1140.

αὐάτα, ἡ, *Aeol.* p. ἄτη, Pind. (⏑⏑–, Boeckh Pind. P. 2, 14.) *Not.* Non scribendum est αὐάτα, sed ἀυάτα, quod est pro ἀϝάτα, cf. ἄυως.

αὐασμός, οῦ, ὁ, (αὐαίνω) exsiccatio. 2) siccitas.

αὐγάζω, (αὐγή) illustro, *Med.* splendeo, fulgeo, illucesco: video, adspicio, Il. 23, 458. Tragici *activo* quoque eodem modo utuntur.

αὔγασμα, ατος, τό, splendor, candor. A praec.

αὐγασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eodem.

αὐγέω, splendeo. A seq.

αὐγή, ῆς, ἡ, splendor, lux, jubar, lumen. 2) locus illustratus. 3) oculus. 4) diluculum.

αὐγήεις, ήεσσα, ῆεν, splendidus. 2) oculorum acie valens. A praec.

αὐγητήρ, ὁ, illuminator.

αὐγήτειρα, ας, ἡ, (αὐγέω) illuminatrix, illuminans, epith. Lunae.

αὐδάζομαι, loquor, proloquor. A seq.

αὐδάω, vocem edo, loquor. 2) adloquor. ἀντίον αὐδᾶν τινα Hom. *Medio* Pindarus utitur pro *Activo*.

αὐδή, ῆς, ἡ, vox, oratio, sermo.

αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν, voce praeditus, vocalis. Ap. Homerum epith. hominum eorumque, qui cum hominibus, licet ipsi non sint homines, commercia exercent; ita Calypso vocatur θεὸς αὐδήεσσα, nec non Circe: cf. Od. 5, 334. 6, 125. Il. 19, 407. A praec.

αὐδρία, ας, ἡ, aquae penuria. A seq.

αὔδρος, ον, (ὕδωρ) aqua carens.

αὐερύω, ύσω, (αὖ ἐρύω) retraho, retro traho, Il. 12, 261. Imprimis αὐερύω dicitur in sacrificiis, de collo victimae, quae retrahitur, ad discindendam gulam, unde significat: *macto, sacrifico*, Il. 1, 459. 2, 422. Alii divisim scribunt αὖ ἐρύω. 2) augeo, Opp. (–⏑⏑–)

αὐηλός, i. q. αὐαλέος, Anth., *dub. lect.*

αὐήρ, *Aeol.* p. ἀήρ.

αὐηρός, ά, όν, i. q. αὐαλέος, Rhian.

αὐθάδεια, ας, ἡ, vana de sua praestantia opinio, amor sui vitiosus: arrogantia: morositas: pertinacia, animus obstinatus et pervicax: temeritas, contumacia, insolentia. (–––⏑) A seq.

αὐθάδης, ες, (αὐτός, ἁδεῖν) sibi placens, se ipsum admirans aliosque contemnens: superbus: contumax, procax, insolens, praefractus, cerebrosus, petulans, ferox. (–––)

αὐθαδία, ας, ἡ, *poet.* idem quod αὐθάδεια.

αὐθαδιάζω, f. άσω, contumacem reddo, at αὐθαδιάζομαι, pertinaciter resisto. Lob. Phryn. p. 66. A praec.

αὐθαδίζομαι, (αὐθάδης) insolenter, temere ago.

αὐθαδικός, ή, όν, idem quod αὐθάδης.

αὐθάδισμα, ατος, τό, (αὐθαδίζομαι) procacitas, contumacia, protervia. (–––⏑)

αὐθαδόστομος, ον, (στόμα) contumaci ore et temerario.

αὐθάδως, *adv.* (αὐθάδης) contumaciter, pertinaciter.

αὔθαιμος, ον, (αὐτός et αἷμα) qui est ejusdem sanguinis, frater.

αὐθαίμων, ον, idem et ex iisd.

αὐθαίρετος, ον, (αὐτός et αἱρέομαι) voluntarius, qui sua sponte sibi arrogat, ultroneus. 2) quod quis ipse meruit.

αὐθαιρέτως, *adv.* sponte, ultro.

αὐθέκαστος, ον, (αὐτός, ἕκαστος) pro se quisque. 2) i. q. ἁπλοῦς, simplex, arte carens, verus, non fucatus. 3) severus, rigidus, morosus, difficilis.

αὐθεντέω, (αὐθέντης) potestatem s. auctoritatem in aliquem usurpo, dominor: auctoritatem meam probo: auctorem me praebeo, *c. gen.* 1 Tim. 2, 12.

αὐθέντημα, ατος, τό, auctoramentum.

αὐθέντης, ου, ὁ, qui sua manu se perimit. Antiphon. p. 671, 2. 2) auctor caedis. 3) auctor quilibet, impr. ap. Graecos recentiores. 4) dominus, auctor, qui suo jure aliquid facit, Eur. Suppl. 442. cf. Lob. Phryn. p. 120.

αὐθεντία, ας, ἡ, i. q. αὐτοχειρία. 2) potestas, jus, auctoritas. A praec.

αὐθεντικός, ή, όν, authenticus, auctoritate justa munitus. Ab eodem.

αὐθεντικῶς, *adv.* cum auctoritate, certo auctore, authentice.

αὐθερμήνευτος, ον, (ἑρμηνεύω) facilis explicatu.

αὐθέψης, ου, ὁ, (ἕψω) authepsa, vas ad facilius coquendum comparatum.

αὐθημερίζω, eodem die perficio, v. c. eandem viam eodem die eo et remeo.

αὐθημερινός, idem quod αὐθήμερος.

αὐθημερόν, *adv.* eodem die, eo ipso die.

αὐθήμερος, ον, eodem die factus, qui est ejusdem diei, quotidianus. 2) subitus, extemporalis.

αὖθι, *adv.* contr. ex αὐτόθι, illic, ibi: statim. Interdum idem est, quod αὖθις. Jac. A. P. p. 537.

αὐθιγενής, ές, (γίνομαι) indigena, in aliquo loco natus. 2) perennis, de aqua fontana, vel fonte ipso.

αὖθις, longior forma adverbii αὖ, quocum plane eandem habet significationem. αὖθις *Atticum est; Iones* et *Dorienses* dicunt αὖτις, atque sic etiam Homerus. Frequenter *Attici* pleonastice conjungunt αὖθις αὖ, αὖθις πάλιν, αὖθις αὖ πάλιν.

αὐθόμαιμος, ον, (αὐτός, ὅμαιμος) consanguineus: frater.

αὐθομολογέομαι, ultro profiteor.

αὐθυπάρκτος, ον, (ὑπάρχω) per se subsistens, non indigens alieno subjecto.

αὐθυπόστατος, ον, (ὑφίσταμαι) idem.

αὐθυπότακτος, ὁ, Subjunctivus aor. 2. vel etiam nonnunquam aor. 1. Vide Herodian. Epimerism. p. 278. et A. B. p. 1086. sq. Hinc. *Adv.* αὐθυποτάκτως.

αὐθωρεί et αὐθωρί, idem quod αὐθωρόν.

αὐθωρόν, *adv.* (αὐτός et ὥρα) ea ipse hora, eadem hora.

αὔθωρος, ον, (ὥρα) qui eadem ipsa hora fit, accidit.

αὔϊαχος, ον, (ἰάχω) clamans, ut canes latrantes: clamosus. Hom. 2) sine clamore, Q. Sm.

αὐλαία, ας, ἡ, (αὐλή) aulaeum, cortina, velum scenae, vel januae, sc. τάπις.

αὐλακοεργάτης, ου, ὁ, (αὖλαξ, ἐργάτης) sulcos efficiens, epith. vomeris.

αὐλακίζω, sulco, hiulco, imporco. A seq.

αὖλαξ, ακος, ἡ, sulcus, lira. 2) i. q. ὄγμος, Theocr.

αὐλάρχης, ου, ὁ, (αὐλή et ἄρχω) aulae princeps.

αὐλακισμός, οῦ, ὁ, (αὐλακίζω) ductio sulcorum, sulcatio.

αὔλεια, ας, ἡ, (αὐλή) aulae janua.

αὔλειον, ου, τό, vestibulum, atrium. Ab eodem.

αὔλειος, ον, vel α, ον, vestibularis, atriensis. αὔλειος θύρα, janua vestibuli h. e. viae proxima, antica.

αὐλείτης, ου, ὁ, villicus. Ab eod.

αὐλέω, (αὐλός) tibia cano. αὐλέομαι, tibia canentem audio.

αὐλή, ῆς, ἡ, (ἄω) locus, quem venti perflant, locus subdialis: vestibulum: atrium: stabulum, caula, ovile; aula domus regia, s. principis.

αὐλήεις, εσσα, εν, (αὐλέω) ad tibiam canendus, αὐλῶν μέλος, Pind. *Dor.* pro αὐλῶν.

αὔλημα, ατος, τό, (αὐλέω) cantus tibiarum: carmen ad tibiarum sonum.

αὔλησις, ιως, ἡ, ipsa tibiarum inflatio. Ab eodem.

αὐλητήρ, ῆρος, ὁ, tibicen. Ab eod.

αὐλητής, οῦ, ὁ, (αὐλός) idem. 2) (αὐλή) villicus.

αὐλητική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars inflandi tibias, seu canendi tibiis.

αὐλητικός, ή, όν, (αὐλητής) ad tibicinem pertinens.

αὐλητικῶς, *adv.* more tibicinum.

αὐλήτρια, ας, ἡ, tibicina.

αὐλητρίδιον, ου, τό, tibicinula, muliercula tibia canens, *Dimin.* a seq.

αὐλητρίς, ίδος, ἡ, (αὐλητής) tibicina.

αὐλία, ἡ, *Subst.*. ab αὖλος, quod vide. (⏑ – ⏑ –)

Αὐλιάς, άδος, ἡ, pastoribus et pecori favens, hinc Αὐλιάδες Νύμφαι.

αὐλίδιον, ου, τό *Dimin.* ab αὐλή, conisterium, s. palaestra, Theophr.

αὐλίζομαι, (αὐλή) diversor, stabulor, pernocto, dormio: commoror, inprimis in castris.

αὐλικός, ή, όν, (αὐλός) tibialis, fistularis. 2) tibicen, fistulator.

αὔλιον, ου, τό, (αὐλή) stabulum, caula. 2) domicilium.

αὔλιος, α, ον, ad stabulum pertinens, vel ducens.

αὖλις, ιδος, ἡ, aula: tentorium, cubile, lectus, stabulum, castra: locus septus, in quo retia avibus tensa stant, *ein Vogelheerd*: nidus avium: portus in Boeotia. Ab eodem.

αὐλίσκος, ου, ὁ, parva tibia, fistula. *Dimin.* ab αὐλός.

αὐλισμός, οῦ, ὁ, pernoctatio, stabulatio.

αὐλοθετέω, (αὐλός et τίθημι) fistulas, seu tibias compingo.

αὐλοθήκη, ης, ἡ, locus tibiarum.

αὐλοκοπέω, (κόπτω) in tibiarum modum seco vel perforo.

αὐλομανής, ές, (μαίνομαι) a tibia in furorem actus.

αὐλοποιητική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, (αὐλοποιός) ars conficiendi tibias.

αὐλοποιητικῶς, *adv.* ex arte tibiarum conficiendarum. A praec.

αὐλοποιΐα, ας, ἡ, idem quod sequens.

αὐλοποιϊκή, ῆς, ἡ, ars tibiarum conficiendarum.

αὐλοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui fistulas conficit, tibiarius.

αὐλός, οῦ, ὁ, tibia, fistula. 2) foramen, meatus. 3) convallis. 4) follis. 5) pars hastilis, annulus fibulae. 6) figura quaelibet in rectitudinem productior, ut stadium. 7) sanguinis e naribus torrens. *Proprie* est omne in longum porrectum, intus cavum at utrinque pertusum.

ἄυλος, ον, (ὕλη) materiae expers.

αὐλοτρόπης, ὁ. v. l. Hom. hymn. Merc. 86. vide αὐλοτρυπάω.

αὐλοτρύπης, ου, ὁ, (τρυπάω) qui tibias perforat. Unde *adv.* αὐλοτρυπητικῶς.

αὐλουρός, οῦ, ὁ, custos aulae. Hesych.

αὐλῳδία, ας, ἡ, (αὐλῳδός) tibiarum cantus, tibiae sonus.

αὐλῳδικός, ή, όν, tibialis, fistularis. Ab eodem.

αὐλῳδός, οῦ, ὁ, (ᾠδή) cantor, qui tibias inflanti accinit μέλος, auletes, tibicen.

αὐλών, ῶνος, ὁ vel ἡ, (αὐλός) vallis convallis, locus planus, montibus inclusus; *et simpl.* tractus terrae. 2) alveus, canalis.

αὐλωνιάς, άδος, ἡ, in vallibus commorans, habitans, v. c. Nympha. A pr.

αὐλωνίσκος, ου, ὁ, parva vallis. *Dimin.* ab αὐλών.

αὐλωνοειδής, ές, vallis figuram habens, anfractuosus.

αὐλῶπις, ιδος, ἡ, Epith. galeae, ab figura vel foraminis, per quod prospectus patet, vel coni, cui crista inseritur. Il.

αὐλωπός, οῦ, ὁ, (ὤψ) fistulae similis habens oculos: nomen piscis, qui et αὐλωπίας.

αὐλωτός, ή, όν, (αὐλός) ad fistulae formam factus, vel fistula, tubulo, ut codone instructus. Aesch.

αὐξάνω, fut. αὐξήσω, (αὔξω, ἀέξω) augeo incrementum do: *metaph.* celebro, laudibus effero. τὰ τῶν Ἑλλήνων αὐξάνειν, a partibus Graecorum stare, Hdt. 8, 30. *Med.* cresco, glisco. Frequenter dicitur μέγας αὐξάνομαι, Plat., Dem. – *Poetae* Activum quoque significatione Medii adhibent, Musgr. ad Soph. O. R. 1083.

αὔξη, ης, ἡ, incrementum. Ab eod.

αὔξημα, ατος, τό, (αὐξάνω) incrementum: id quod auctum est

αὔξησις, εως, ἡ, incrementum, augmentum, auctus, amplificatio. Ab eod.

αὐξητικός, ή, όν, augendi vim habens, auctificus. 2) crescens, crescendi vim habens. Ab eod.

αὐξητικῶς, *adv.* augendi caussa, rem verbis augendo.

αὐξιθαλής, ές, (θάλλω) viriditatem largiens, virescens.

αὔξιμος, ον, ad augendum et incrementum accommodatus. A seq.

αὖξις, εως, ἡ, (αὔξω) auctus, incrementum, augmentum.

αὐξιτρόφος, ον, alens. αὐξίτροφος, ον, adolescens.

αὐξιφαής, ές, lucem augens.

αὐξομείωσις, ἡ, (μειόω) fluxus et refluxus maris.

αὐξοσέληνον, τό, (σελήνη) interlunium, luna nascens.

αὔξω, forma primitiva verbi αὐξάνω, quae in praes. tantum et impf. act. et med. occurrit. Reliqua tempp. formantur ab αὐξάνω.

αὐονή, ἡ, *Att.* αὑονή, (αὖος) siccitas, ariditas, Aesch.

αὐονή, ἡ, (αὔω, *clamo*) clamor.

αὖος, αὔα, αὖον, *Att.* αὗος, (αὔω) siccus, aridus. 2) qui (terrore) obriguit, obstupefactus.

αὐότης, ητος, ἡ, (αὖος) siccitas, ariditas.

ἀϋπνία, ας, ἡ, insomnia, vigiliae. A seq.

ἄϋπνος, ον, (ὕπνος) insomnis, somnum non capiens, vigil, pervil. 2) in quo somnus non capitur.

ἀϋπνοσύνη, ἡ, *poet.* i. q. ἀϋπνία.

αὔρα, ἡ, *Ion.* αὔρη, (ἄω, αὔω, *flo*) flatus, aura, ventus lenior: exspiratio ex humido prodiens: ventus.

αὐράω, v. ἀπαυράω.

αὐρίζω, (αὔριον) procrastino, in crastinum diem differo.

αὔριον, *adv.* cras, crastino die. Unde ὁ, ἡ, τό, αὔριος, crastinus.

αὔριος, ον, (αὔρα) matutinus, *poet.* Alex. αὔριος ὥρα, Aurora.

αὖρον, τό, aurum, unde θησαυρός, Dosiad. *Vox rarissima.*

αὐροφόρητος, ον, (φορέω) aura vel vento ablatus, vel ferri, impelli valens.

αὐρῶ, v. ἀπαυράω.

αὖς, αὐτός, τό, *Lacon.* et *Cret.* pro οὖς, auris.

αὔσιος, *Dor.* p. ταὔσιος.

αὐσταλέος, έα, έον, (αὖος) siccus, aridus: squalens, squalidus.

αὐστήρ, ῆρος, ὁ, et αὔστρα, ἡ, instrumentum, quo urna aqua plena e puteo extrahitur. *dub.*

αὐστηρία, ας, ἡ, austeritas, tetricitas. A seq

αὐστηρός, ρά, ρόν, austerus, severus, agrestis, tetricus, durus.

αὐστηρότης, ητος, ἡ, austeritas, severitas. A praec.

αὐστηρῶς, *adv.* austere: severe.

αὐτάγγελος, ον, (ἀγγέλλω) qui sibi nuncius, qui sua ipse nunciat: qui ultro nuncius venit.

αὐταγγελτος, ον, nuncius, qui rei interfuit, qui non alio utitur nuncio. Ex iisd.

αὐτάγητος, ον, (ἄγαμαι) sui ipsius admirator. Lyc.

αὐταγρεσία, ἡ, arbitrium, quod fit sponte. A seq.

αὐτάγρετος, ον, (ἀγρέω) electus: αὐτάγρετα, quae sunt arbitrii nostri, in potestate nostra: quae ipsi volumus et optamus. 2) sponte eligens.

αὐτάδελφος, ου, ὁ, frater germanus, frater ex utroque parente.

αὐτανδρί, *adv.* cum ipsis viris, v. c. navis capta. 2) ipse. A seq.

αὔτανδρος, ον, (ἀνήρ) cum ipsis hominibus, seu viris.

αὐτανεψιός, οῦ, ὁ, consobrinus, patruelis, fratris vel sororis filius. Fem. αὐτανεψιά.

αὐτάρ, *Conj.* sed, autem: ceterum: deinde. vide ἀτάρ.

αὐταρέσκεια, ας, ἡ, nimius amor sui, rerumque suarum. A seq.

αὐτάρεσκος, ον, (ἀρέσκω) sibi nimis placens.

αὐτάρκεια, ας, ἡ, (αὐτάρκης) sufficientia, id quod sufficit. 2) animus sua sorte contentus. 3) frugalitas

αὐταρκέω, sufficio, satis sum, duro; contentus sum. Ab eod.

αὐτάρκης, ες, (ἀρκέω) contentus, frugalis: sibi sufficiens, habens necessaria, nec alicuius ope indigens: opportunus, commodus, idoneus, par, satis virium habens.

αὐταρκία, ας, ἡ, idem quod αὐτάρκεια. A praec.

αὐτάρκως, *adv.* sufficienter, contente, satis, abunde, prolixe, commode. Ab eodem.

αὐταρχέω, summae rerum praesum. A seq.

αὐταρχή, ἡ, (ἀρχή) ipsum initium. *dub.*

αὐτάρχης, ου, ὁ, et αὔταρχος, ὁ, (αὐτός et ἀρχή) qui summae rerum praeest, qui

summam rerum potestatem obtinet.
αὐταρχία, ας, ἡ, summa rerum potestas. A praec.
αὖτε, *adv.* i. q. αὖ, rursum, iterum, postea: autem.
αὐτέκμαγμα, τό, (ἔκμαγμα) simulacrum alicujus rei fidelissime expressum. Ar. Thesm. 514.
αὐτέλεγκτος, ον, (ἐλέγχω) se ipsum vituperans vel convincens.
αὐτενέργητος, ον, (ἐνεργία) ipse per se operans et efficiens.
αὐτενιαυτός, ον, (ἐνιαυτός) ejusdem anni.
αὐτεξούσιον, ου, τό, liberum arbitrium, A seq.
αὐτεξούσιος, ον, (ἐξουσία) qui sui juris, sive suae potestatis, est. 2) de imperio infinito, de regno, cujus potestas nullis limitibus circumscribitur.
αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ, libera potestas. A praec.
αὐτεξουσίως, *adv.* libere. Ab eod.
αὐτεπάγγελτος, ον, sponte aliquid indicans vel pollicens, ultroneus: etiam qui coenam condicit.
αὐτεπίβουλος, ον, (ἐπιβουλή) suis ipsius captus insidiis.
αὐτεπίσκοπος, ου, ὁ, sui juris, sui ipse curam gerens, Cyrill. in Joann. 2, 2.
αὐτεπίσπαστος, ον, (ἐπισπάω) quem quis sibi ipse arcessivit atque attraxit.
αὐτεπιτάκτης, ου, ὁ, (ἐπιτάσσω) qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo jussa impoait.
αὐτεπιτακτική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars suo imperio regendi. A seq.
αὐτεπιτακτικός, ή, όν, (αὐτεπιτάκτης) ad imperium absolutum pertinens.
αὐτεπιτακτικῶς, *adv.* more eorum, qui per se jubendi potestatem habent.
αὐτεπίτακτος, ου, ὁ, se ipsum regens, sibi ipsi imperans.
αὐτεπώνυμος, ον, (ὄνομα) cui idem nomen est impositum, cognominis.
αὐτερέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης) qui ipsemet sibi remigat, miles, qui simul est remex. Thuc. 3, 18. 6, 91.
αὐτέτης, ες, (ἔτος) i. q. αὐτενιαυτός.
αὐτέω, i. q. αὔω, clamo, in praes. et impf. Il. (⏑–⏑–)
αὐτή, ῆς, ἡ, (αὔω) clamor, vox pugnae commissae. 2) pugna. (⏑––)
αὐτήκοος, ον, (ἀκούω) qui suis aliquid auribus audivit. 2) qui sui est juris, se, non alium audit.
αὐτῆμαρ, *adv.* (αὐτός et ἦμαρ) eodem die.
αὐτηρέτης, ὁ, i. q. αὐτερέτης, Lobeck. post Phryn. p. 704.
αὖτι, *Ion.* pro αὖθι, veterum grammaticorum nonnulli in carminibus Homericis scribendum esse existimabant.
αὐτιγενής, ές, *Ion.* pro αὐθιγενής.
αὐτίκα, *adv.* mox, statim, protinus, illico, continuo, extemplo, ilicet, actutum. 2) exempli caussa. 3) primum, jam primum. 4) vicissim.
αὖτις, *Ion.* et *Dor.* pro αὖθις, quod vide.
αὐτίτης, ου, ὁ, (αὐτός) purus, merus, ss. οἶνος. 2) solus, in solitudine vivens.
αὐτμή, ῆς, ἡ, (ἄω) halitus, spiritus: vapor, nidor: fumus: ardor.
αὐτμήν, ένος, ὁ, idem. Hom.
αὐτοαγαθός, ον, per se bonus, optimus.
αὐτοαγαθότης, ητος, ἡ, ipsamet bonitas.
αὐτοαγιότης, ητος, ἡ, sanctitas naturae interna, et perfectissima.
αὐτοαδάμας, αντος, ὁ, ipsissimus verissimus adamas.
αὐτοαλήθεια, ας, ἡ, ipsa veritas, purissima veritas.
αὐτοαληθῶς, *adv.* verissime.
αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, homo verissimus.
αὐτοάπειρος, ον, a se infinitus.
αὐτοαρετή, ῆς, ἡ, ipsa virtus.
αὐτοβοάω, (βοάω, *irreg.*) ipse me mea voce praedico, ipse mei praeconem ago.
αὐτοβοεί, *adv.* (βοή) ipso clamore, primo statim clamore, s. impetu.
αὐτοβοηθός, οῦ, ὁ, qui sibi ipse sufficit, consulere potest, alieno auxilio non indiget. Gramm.
αὐτοβόητος, ον, (αὐτοβοάω) qui ipse sua voce de se testatur: a se ipso vocatus.
Αὐτοβορέας, ου, ὁ, ipse boreas, genuinus boreas.
αὐτοβούλησις, ἡ, voluntas ipsa per se, Aristot. Topic. VI, 3.
αὐτόβουλος, ον, (βουλή) sua sponte, suo instinctu, per se aliquid volens, s. homo sui arbitrii ac consilii.
αὐτογένεθλος, ον, (γενέθλη) cui ex se ipso genus est, qui a se ipso est, Suid., Hesych.
αὐτογενής, ές, (γίνομαι) idem.
αὐτογέννητος, ον, et αὐτογέννητος, ον, (γεννάω) ex se genitus. αὐτογέννητα κοιμήματα μητρός, matris cum filio concubitus, Soph. Ant. 864.
αὐτογλώχιν, ῖνος, (γλωχίν) cum ipsa cuspide.
αὐτογνωμονέω, ex animi mei sensu et arbitratu facio ac judico. A seq.
αὐτογνώμων, ον, (γνώμη) qui suam duntaxat sententiam sequitur, sui consilii et arbitrii.
αὐτογνωμόνως, *adv.* suo arbitrio, consilio. A praec.
αὐτόγνωτος, ον, (γινώσκω) suam sententiam secutus.
αὐτόγονος, ον, (γόνος) ipse per se genitus, a se ortum habens.
αὐτογραμμή, ῆς, ἡ, (γραμμή) linea mathematica.
αὐτόγραφον, ου, τό, scriptum sua manu exaratum.
αὐτόγραφος, ον, (γράφω) sua manu scriptus.
αὐτόγυον, ου, τό, (γύης) aratri dentale, lignum, cui vomer includitur.
αὐτοδαής, ές, (δαῆναι) qui per se ipse et sine magistro didicit.
αὐτοδάϊκτος, ον, (δαΐζω) a se ipso interfectus.
αὐτόδαιτος, (δαίς, δαιτός) idem quod αὐτόδειπνος.
αὐτοδάξ, *adv.* (αὐτός et ὀδάξ) mordicus, ipsis dentibus.
αὐτόδειπνος, ον, (δεῖπνον) qui vocatus secum ipse adfert, quae coenet, qui domi suae solus coenat.
αὐτόδεκα (δέκα) Thuc. 5, 20. αὐτόδεκα ἐτῶν διελθόντων, ipsis decem annis praeterlapsis. Alii ibidem falso αὐτοδεκαετῶν conjungunt.
αὐτοδέσποτος, ου, ὁ, dominus absolutus, summus.
αὐτόδετος, ον, (δέω) vinctus a se ipso vel per se ipsum.
αὐτόδηλος, ον, per se manifestus.
αὐτοδημιούργητος, ον, a se, nulla aliena opere factus.
αὐτοδιακονία, ας, ἡ, quum quis ipsi sibi ministrat, sui ipsius ministerio, non alieno utitur. A seq.
αὐτοδιάκονος, ον, qui ipse sibi ministrat et famulatur. (ᾱ)
αὐτοδίδακτος, ον, qui sua ipsius industria aliquid didicit, a se ipso doctus. 2) suapte natura aliquid faciens.
αὐτοδιδάκτως, *adv.* naturae instinctu.
αὐτοδιήγητος, ον, (διηγέομαι) ab ipso, seu per se narratus, ab ipso auctore commemoratus. 2) ipse narrans.
αὐτοδιηγούμενος, η, ον, ipse ex sua persona narrans.
αὐτοδίκαιος, ον, ipse justus. τὸ αὐτοδίκαιον i. q. αὐτοδικαιοσύνη.
αὐτοδικαιοσύνη, ης, ἡ, ipsa justitia.
αὐτοδικέω, (αὐτόδικος) legibus et judiciis suis uti.
αὐτοδίκη, ης, ἡ, disceptatio per se ipsum et non per alium, libertas legum et judiciorum. Suid.
αὐτόδικος, ον, (δίκη) qui ipse suis legibus utitur, qui non externo judice utitur, sed domestico.
αὐτόδιον, *adv.* (ὁδός) statim, e vestigio.
αὐτοδόξα, ας, ἡ, opinio, vel gloria ipsa per se spectata.
αὐτοδοξαστός, όν, proprie et magis opinabilis.
αὐτόδορος, ον, (δορά) cum ipsa pelle.
αὐτόδρομος, ον, (τρέχω) per se et sua natura currens: qui per se et sua natura movetur.
αὐτοδύναμος, ον, (δύναμις) per se potens.
αὐτοειδής, ές, prorsus similis.
αὐτοεῖναι, τό, ipsum esse, per se ipsum esse.
αὐτοέκαστος, ον, pro se quisque, i. q. αὐθέκαστος.
αὐτοέλικτος, ον, (ἑλίσσω) sua sponte volutatus, qui per se contorquetur, vel verticibus circumagitur.
αὐτοενεργητικός, ή, όν, (αὐτός et ἐνεργητικός) formam passivam, sed activam significationem habens.
αὐτοεντεί, *adv.* propria manu. v. αὐθέντης. A seq.
αὐτοέντης, ου, ὁ, i. q. αὐθέντης, interfector, percussor: qui sibi ipse manum infert: dominus, Eurip.
αὐτοεξία, ας, ἡ, continentia, quum se quis et cupiditates habet in potestate. Polyb. 31, 11. *si sana lectio.*
αὐτοεξουσία, ας, ἡ, libera potestas.
αὐτοέπαινος, ον, se ipsum laudans. Schol. Ven. π, 70.
αὐτοεπιθυμία, ἡ, cupiditas per se, desiderium ipsum, Aristot. Top. 6, 3.
αὐτοετεί, *adv.* ab αὐτοετής.
αὐτόετες, *adv.* eodem anno, annuo spatio. A seq.
αὐτοετής, ές, eodem anno, qui ejusdem anni est, anniculus.
αὐτοζήμιος, ον, (ζημία) qui se ipse punit. Hesych.
αὐτοζήτητος, ον, (ζητέω) qui se ipse offert, qui non quaesitus reperitur.
αὐτοζωή, ῆς, ἡ, ipsa vita, quum quis per se vivit, non habet vitam ab alio.
Αὐτοθαΐς, ἡ, ipsa Thais, Luc.
αὐτοθάνατος, ον, qui ipse sibi mortem intulit.
αὐτοθελεί, *adv.* ultro. A seq.
αὐτοθελής, ές, (θέλω) voluntarius.

αὐτοθέμεθλος, ον, (θέμεθλον) per se habens fundamentum.

αὐτόθεν, *adv.* (αὐτός) illinc, istinc, inde, ex isto loco, indidem. 2) ab hoc tempore. 3) ex tempore, confestim, protinus. 4) jam inde.

αὐτόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, (θεός) Deus verissimus. 2) qui divinitatem ab se habet.

αὐτόθηκτος, ον, (θήγω) propria sua vi actus, Aesch.

αὐτοθήριον, ου, τό, ipsa verissima bellua.

αὐτόθι, *adv.* (αὐτός) illic, istic, ibi, inibi. 2) eodem tempore, tum.

αὐτόθροος, ον, (θρόος) ab suo ipsius voce profectus, quod quis de se ipse dicit.

αὐτοκάβδαλος, ον, (κάβος, *farina*) utcunque subactus: brevi tempore et levi opera compactus, tumultuarie factus.

αὐτοκάθαρσις, εως, ἡ, ipsamet purgatio, sponte facta purgatio.

αὐτόκαλος, ον, per se bonus.

αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, soror germana.

αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, frater germanus.

αὐτοκατάκριτος, ον, (κατακρίνω) suopte judicio condemnatus, a se ipso vel per se ipsum condemnatus.

αὐτοκατασκεύαστος, ον, non factus opere humano, epith. v. c. munimenti, domicilii in antro etc.

αὐτοκέλευθος, ον, per se iter faciens.

αὐτοκέλευστος, ον, (κελεύω) injussus, sua sponte.

αὐτοκελής, ές, (κέλομαι) idem.

αὐτοκέρας, ᾶτος, (κεράννυμι) ipse per se temperatus.

αὐτοκέραστος, ον, idem.

αὐτοκέφαλον, ου, τό, (κεφαλή) ipsum caput.

αὐτοκινησία, ας, ἡ, (κίνησις) motus, quo res aliqua sua sponte, vel suopte impulsu movetur, aut moveri potest.

αὐτοκίνησις, ἡ, i. q. αὐτοκινησία, Aristot. Phys. Auscult. 8, 14. (– ⏑ – – ⏑)

αὐτοκίνητος, ον, (κινέω) qui per se movetur, aut moveri potest, suapte natura mobilis. (– ⏑ – – ⏑)

αὐτόκλαδος, ον, (κλάδος) cum ipsis ramis.

αὐτόκλητος, ον, (καλέω) qui non invitatus ad epulas venit, qs. qui se ipse invitavit.

αὐτοκλήτως, *adv.* sua ipsius vocatione.

αὐτοκμής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, (κάμνω) a se sua sponte fabricatus et elaboratus.

αὐτόκμητος, ον, i. q. αὐτοκμής.

αὐτόκομος, ον, (κόμη) ipse, sua sponte comatus. 2) cum ipsis frondibus.

αὐτοκρᾶής, ές, (κεράννυμι) ipse per se mistus et temperatus: cui aliunde temperamentum arcessere opus non est. conf. αὐτόκρατος.

αὐτόκρας, ᾶτος, idem.

αὐτοκράτειρα, ας, ἡ, (Fem. ab αὐτοκράτωρ) imperatrix, liberum imperium habens. (Antepen. brevis.)

αὐτοκρατής, ές, (κράτος) qui sui juris est, qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. τὸ αὐτοκρατές, libera potestas.

αὐτοκρατορεύω, (αὐτοκράτωρ) imperator sum, summum imperium teneo.

αὐτοκρατορία, ας, ἡ, libera et summa potestas, potestas αὐτοκράτορος, principatus. Ab eodem.

αὐτοκρατορικός, ή, όν, ex libero arbitrio veniens. 2) imperatorius, pertinens ad imperatorem, imperialis. Ab eod.

αὐτοκρατορικῶς, *adv.* pro arbitrio, plena et suo potestate.

αὐτοκρατορίς, ίδος ἡ, (αὐτοκράτωρ) Epithet. urbis, in qua est sedes imperii. Jos. Ant. 18, 2, 1.

αὐτόκρατος, ον, sc. οἶνος, (κεράννυμι) vinum natura sua medium inter dulce et austerum, ut nova contemperatione non indigeat.

αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) qui sui juris arbitriique est. 2) qui liberam plenamque potestatem habet, ut legatus, dux belli. Unde 3) Imperator Rom. a Graecis sic vocatur. (ᾱ)

αὐτοκρηής, ές, *Ion.* p. αὐτοκραής.

αὐτόκριτος, ον, (κρίνω) qui ipse suus judex est.

αὐτοκτείνω, ipse interficio me, falsa lect. Soph. Ant. 56. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 625.

αὐτόκτητος, ον, (κτάομαι) proprius.

αὐτόκτιστος, ον, (κτίζω) sua sponte structus, Epith. v. c. habitationis non factae arte humana, ut in spelunca.

αὐτόκτιτος, ον, idem et eo eod.

αὐτοκτονέω, se invicem interficere, Soph. Ant. 56.

αὐτόκτονος, ον, (κτείνω) a se ipso occisus.

αὐτοκτόνος, ον, se ipsum occidens: ipse, sua manu interficiens. 2) i. q. ἀλληλοφόνος, Aesch. Sept. 807.

αὐτοκτόνως, *adv.* sua caede, manu. Aesch. Ag. 1635.

αὐτοκυβερνητί, et αὐτοκυβερνητεί, *adv.* (κυβερνάω) sua ipsius gubernatione.

αὐτοκύλιστος, ον, (κυλίω) per se volutus, suopte natura volubilis.

αὐτοκύριος, ον, per se dominus. (ῡ)

αὐτόκωλος, ον, (κῶλον) Simon. de mul. 76. de muliere simiae figuram referente dicit: ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις, ἄπυγος, αὐτόκωλος, i. e. nil nisi κῶλον s. κωλῆν carne non obductum habens.

αὐτόκωπος, ον, (κώπη) adnatum capulum, vel manubrium habens, v. c. ensis.

αὐτολάλητος, ον, (λαλέω) secum loquens.

αὐτολεξεί, *adv.* (λέξις) verbotenus, ad verbum.

αὐτολετήρ, ῆρος, ὁ, peremtor, f. l. Orph. hy. 37, 14.

αὐτολήκυθος, ου, ὁ, qui ipse sibi lecythum gestat, humilis, sordidus: pauper, parasitus.

αὐτολίθινος, ον, lapideus, saxeus: durus, qui flecti nequit.

αὐτόλιθος, ον, i. q. αὐτολίθινος.

αὐτολόγος, ου, ὁ, i. q. αὐτὸς λόγος.

αὐτολόχευτος, ον, (λοχεύω) a se genitus.

αὐτόλυκος, ὁ, ipse lupus. 2) Nom. propr. viri, vid. Proleg. ad Lycurg. p. 20. 37. sq.

αὐτολυρίζω, (λυρίζω) ipsemet lyra cano.

αὐτομάθεια, ἡ, quum quis ipse sine praeceptore discit.

αὐτομαθής, ές, (μανθάνω) qui a se ipso didicit, qui nullo praeceptore usus est.

αὐτομαθῶς, *adv.* discendo a se, sine praeceptore. A praec.

αὐτομαρτυρέω, de me ipse testor.

αὐτομάρτυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui sibi ipse testis est.

αὐτοματεί, vel αὐτοματί, *adv.* (αὐτόματος) sponte, ultro.

αὐτομάτην, *adv.* idem et ab eod. (ᾰ)

αὐτομάτι, *adv.* idem et ab eod.

αὐτοματία, ας, ἡ, fortunae temeritas, eventus fortuitus. Ab eod.

αὐτοματίζω, sponte facio, altero inconsulto, injussus, non coactus. Ab eod.

αὐτοματισμός, οῦ, ὁ, actio, quae sponte fit. A praec.

αὐτόματος, ον, vel η, ον, poet., (μέμαα) a se ipso aliquid faciens, non alieno impulsu, sponte et ultro: fortuito eveniens. τὸ αὐτόματον, casus fortuitus. in *femin.* subauditur τύχη, in *neutro* τὸ συμβάν, τὰ αὐτόματα, sponte nascentia.

αὐτομάτως, *adv.* sponte, ultro, sine alieno impulsu: temere, fortuito.

αὐτοματουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) faber αὐτομάτου, artifex operis se ipsum moventis.

αὐτομαχέω, (μάχομαι) per me, meis viribus pugno: per me ipse, non per alium, litigo ac judicio contendo.

αὐτομεγαίρων, ρος, ὁ, valde potens, f. l. Schol. Pind. Ol. 1, 4.

αὐτομήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, eadem matre natus: ipsa mater.

αὐτομολέω, (αὐτόμολος) transfugio, meos desero et ad hostes deficio, ut ipsis militem: ruo in aliquid, amplexor aliquid.

αὐτομόλησις, i. q. αὐτομολία.

αὐτομολία, ας, ἡ, transfugium, defectio, quum quis sponte ad hostes transit. 2) stolo, seu soboles a trunco vitis nata. Ab eodem.

αὐτόμολος, ον, (μολεῖν) qui sua sponte et a nullo incitatus, it: qui sua sponte ad partem alteram transit ac deficit, transfuga, perfuga.

αὐτομόλως, *adv.* more transfugae, in modum proditoris ac transfugae.

αὐτονομέομαι, (αὐτόνομος) meis legibus utor, meique juris sum.

αὐτονομία, ας, ἡ, libertas publica, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi, privilegium. Ab eod.

αὐτόνομος, ον, qui suis legibus vivit.

αὐτονόμως, *adv.* suis vivendo legibus, suo utendo jure.

αὐτονυκτί, *adv.* ea ipsa nocte.

αὐτονυχεί, *adv.* idem. 2) (ὄνυξ) summis unguibus.

αὐτονυχί, *adv.* idem quod αὐτονυχεί.

αὐτόξυλος, ον, ex ligno rudi confectus, non dolatus aut elaboratus.

αὐτοουδέτερον, ου, τό, per se, sive absolute neutrum. Vox gramm. ex αὐτὸς et οὐδέτερος, *neuter.*

αὐτοπαγής, ές, (πήγνυμι) a semet ipso factus.

αὐτοπάθεια, ας, ἡ, interna, vel innata passio: reciprocatio, qua persona agit et patitur: verus affectus.

αὐτοπαθής, ές, (παθεῖν) ex se, vel intrinsecus patiens. 2) reciprocus. 3) intimo sensu adfectus.

αὐτοπαθῶς, *adv.* passione interna, patiendo intus et a se, ut ipse sentias quae dicas: ex proprio adfectu: ex vero animi sensu. A praec.

αὐτόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, filius genuinus.

αὐτοπάμων, ον, (πέπαμαι) Epith. virginis orbae, quae alias ἐπίκληρος. (ᾱ)

αὐτοπαράκλητος, ον, qui sponte aliquid facit, non indigens adhortatione.

αὐτοπάρακτος, ον, (παράγω) a se ipso productus. *Adv.* αὐτοπαράκτως.

αὐτοπαραξία, ας, ἡ, per se ipsum productio a. efficientia. Ex eod.

αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, qui a se est, nullo

patre natus.

αὐτόπειρος, ον, (πεῖρα) qui ipse expertus est. τὸ αὐτόπειρον, propria experientia.

αὐτοπήμων, ον, (πῆμα) sibi ipsi nocens.

αὐτόπιστος, ον, per se fidem faciens, per se credibilis.

αὐτόπλεκτος, ον, a se ipso connexus.

αὐτοποδητί, *adv.* i. q. αὐτοποδί.

αὐτοποδί, *adv.* (πούς) suis pedibus.

αὐτοποδία, ας, ἡ, quum quis suis pedibus iter facit. Occurrit tantum in dat. sing., Lob. Phryn. p. 514.

αὐτοποιητικός, ή, όν, (ποιέω) qui rem ipsam facit, neque imaginem rei, opp. εἰδωλοποιητικός. Plat. Sophist. p. 266. A.

αὐτοποίητος, ον, a se ipse factus.

αὐτοποιός, όν, sua sponte et per se factus, s. faciens.

αὐτοποίκιστος, ον, (ποικίζω) i. q. αὐτόποκος.

αὐτόποκος, ον, (πόκος) (vestis) lanea, non tonsa aut tincta colore, adeoque rudis.

αὐτοπολίτης, ὁ, civis civitatis suis legibus utentis, Xen. h. gr. 5, 2, 14.

αὐτόπολις, εως, ἡ, civitas, quae suis legibus utitur, urbs, quae per se sola civitatis nomine censetur, Thuc. 5, 79.

αὐτοπόνητος, ον, (πονέω) per se, non manu humana, elaboratus.

αὐτόπονος, ον, i. q. αὐτοπόνητος.

αὐτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (πούς) qui suis ipsius pedibus iter facit: suis pedibus absque duce incedens.

αὐτοπραγέω, (πρᾶγος) meo arbitrio ago.

αὐτοπραγία, ας, ἡ, actio, quum quis per se et suo arbitrio aliquid facit: potestas vivendi, ut velis.

αὐτοπραγματεύτως, *adv.* (πραγματεύομαι) sine arte.

αὐτόπρεμνος, ον, (πρέμνον) radicitus eversae arboris epith. apud Sophocl., Ant. 725. qui cum ipsis radicibus evellitur.

αὐτοπρεπής, ές, (πρέπω) se ipsum decens, sibi ipsi conveniens: difficilis, magnus. v. l. Hom. Merc. 86.

αὐτοπροαίρετος, ον, (προαίρετος) libero arbitrio agens, ultro susceptus, ultroneus, voluntarius.

αὐτοπροαιρέτως, *adv.* suo ipsius arbitratu, sua sponte.

αὐτοπρόσωπον, ου, τό, scriptum, in quo auctor ex sua persona docet, nulla extrinsecus adsumta. A seq.

αὐτοπρόσωπος, ον, non personatus, personam veram gerens.

αὐτοπροσώπως, *adv.* in, vel sub sua persona: coram.

αὐτοπτέω, ipse meis oculis cerno. A seq.

αὐτόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) qui suis oculis videt, oculatus testis.

αὐτοπτικός, ή, όν, ad testem oculatum pertinens, more oculati testis.

αὐτοπτος, ον, ipse visus et deprehensus.

αὐτοπυρίας, v. αὐτοπυρίτης.

αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, ut ἄρτος αὐτοπυρίτης, panis, cui furfur non ademtus: opponitur, qui est e polline. A seq.

αὐτόπυρος, ον, (πυρός) idem.

αὐτοπώλης, ου, ὁ, qui non vendit ab alio emta. Unde.

αὐτοπωλική, ῆς, ἡ, mercatura rerum non aliunde emtarum, ut frumenti in agro suo nati.

αὐτόπωλος, ὁ, i. q. αὐτοπώλης, A. B. 467, sc. ubi etiam ex Plat. Polit. p. 260. C. laudatur αὐτοπώλων pro αὐτοπωλῶν.

αὐτορέγμων, ον, (ῥέζω) Epith. mali, quod ipse sibi quis conscivit.

αὐτόρεκτος, ον, (ῥέζω) qui se ipse interfecit.

αὐτόροφος, ον, (ὀροφή) tectum ex se ipso habens, se ipse contegens.

αὐτόῤῥιζος, ον, cum ipsa radice, cujus radix non avulsa est: radices, fundamenta habens a se.

αὐτοῤῥιφής, ές, (ῥίπτω) sua sponte cadens.

αὐτόῤῥυτος, ον, (ῥέω) sponte profluens.

αὐτόφυτος, ον, i. q. αὐτόῤῥυτος, Pind. Pyth. 12, 30.

αὐτός, αὐτή, αὐτό, *Pronomen.* I) *ipse*, de tribus personis, quarum quae sit intelligenda, verbum indicat. Saepe pronomen personale ἐγώ, σύ etc. adjicitur, ut αὐτὸς ἐγώ, Hom. Quodsi vero αὐτός ad nomen pertinet, vel post nomen, vel ante articulum collocatur, ut ὁ βασιλεὺς αὐτός, αὐτὸς ὁ βασιλεύς. *Epici* tantum nomini etiam praemittunt articulo non apposito, αὐτὸς βασιλεύς. 1) αὐτός, ipse, sic dicitur aliquis, ut distinguatur ab eo, quod ipse non est, ut anima hominis a corpore, Od. 11, 602. vel corpus ab anima, Il. 1, 4. vel homo ab rebus, quas ipse habet, Od. 19, 329. 332. vel princeps et dominus a subditis, Il. 8, 4. vel populus a sociis, Il. 11, 220. vel parentes a liberis, Il. 2, 317. 3, 301. vel totum a partibus, Il. 7, 474. Hinc factum est, ut αὐτός per se significet *dominus*, *dux*, *herus*, *praeceptor*. αὐτή, *hera*. αὐτὸς ἔφα, Ipse dixit, i. e. magister. 2) Saepe αὐτός *vel*, *adeo* significat, οὔ μοι μέλει ἄλγος, οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, ne ipsius quidem Hecubae, Il. 6, 451. 3) Porro, quoniam non ipse facere videtur, quae quis vi aut necessitate coactus facit, αὐτός significat *sponte*, ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, Il. 17, 254. 4) Quum αὐτός saepe distinguat aliquem ab aliis, etiam *solum* notat, αὐτός περ ἐών, licet solus esset, Il. 8, 99. Homerus interdum etiam apponit οἶος, Od. 14, 450. et *Attici* lubenter conjungunt αὐτὸς μόνος, Wolf. Lept. p. 303. Hinc nata formula αὐτοί ἐσμεν, de iis, qui ut soli cum amicis et familiaribus liberius loqui solent, v. Heindorf. ad Plat. Parm. p. 137. B. 5) πέμπτος αὐτός, *quintus*, i. e. ipse cum aliis quatuor, Thuc. Sic etiam cum aliis numeralibus. 6) αὐτός in dativo, apposito vel omisso σύν, conjunctionem exprimit, *una cum*, ut ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, Il. 9, 134. δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, Il. 8, 290. cf. Il. 8, 24. Od. 8, 186. Atticis quoque eadem constructio frequenti in usu est, qui post pronomen vel articulum omittunt, αὐτῇ νηΐ, αὐτοῖς ἵπποις, vel ponunt, αὐτοῖσι τοῖς πίνακι, Ar. Eq. 849. αὐτοῖσι τοῖσι ἱρεῦσι, Hdt. 6, 32. cf. Schaef. ad Bos. p. 745. Rarius postponitur pronomen, ut κέρασιν αὐτοῖς, Long. Pastoral. 2. p. 238. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 100. Praepositionem addere Epicis mos est, Il. 9, 134. atque sic etiam Eur. Cycl. 701. Ion. 32. 7) Saepe ponitur pro οὗτος vel ἐκεῖνος, *hic*, *ille*, Il. 3, 282. Od. 4, 444. 5, 198. sic impr. apud Atticos, Plat. de rep. 2. p. 362. D. αὐτὸ οὐκ εἴρηται, ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι, id. Lys. p. 204. s. αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν, ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι καὶ τίς ὁ καλός; cf. ibi Heindorf. eundemque ad Sophist. p. 437. Non raro etiam conjungebant Attici αὐτὸ τοῦτο, αὐτὰ ταῦτα, αὐτὸ ἐκεῖνο, *hoc ipsum*, *haec ipsa*, *illud ipsum*. 8) Usurpatur pro pronom. primae vel secundae personae, αὐτός i. q. ἐγὼ αὐτός, Il. 13, 252, Od. 13: 422. αὐτόν i. q. ἐμαυτόν, Il. 24, 503. sic omnibus in casibus, etiam in poet. Att. 9) αὐτός, pro ὁ αὐτός, *idem*, dicitur ab Epicis, Il. 12, 225. Od. 8, 107. 10, 158. 263. Ap. Rh. 1, 199. 4. 690. 1502. Arat. 928. *Attici* ab hoc usu prorsus abhorrent. 10) Pleonastice ponitur post relativum, οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν, Soph. Ph. 513. ibique Hermann. cf. Goettling. animadv. crit. in Callim. epigr. p. 19. sq. Usus hic *poetis* tantum proprius ex anacoluthia quadam explicandus est. – *Not. Comici compar.* αὐτότερος, et *superl.* αὐτότατος finxerunt, Ar. Plut. 83. Bast. Greg. p. 366. – II) Αὐτός in casibus obliquis simpliciter vim pronominis personalis tertiae personae habet, *sui*, *is*. Hom. Sic quoque Attici, vide notata ad Lycurg. p. 196. – III) Ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό, Att. αὑτός, αὑτή, ταὐτό, vel ταὐτόν. *gen.* ταὐτοῦ. *Ion.* ὡὐτός, τὠὐτό, *idem*, Il. 6, 391. Od. 7, 55. 326. *Attici* frequenter addunt dativum, τὸν αὐτὸν φίλον τε καὶ ἐχθρὸν νομίζειν πᾶς τῇ πόλει, eundem atque civitas, Plat. Sequitur tamen etiam καί Herodot. 5, 69. et ὥσπερ, Lob. ad Phryn. p. 426. – IV) Singulas formulas nota hasce: αὐτὸς αὑτοῦ, frequenter conjungitur, ita ut fortior fiat notio pronominis αὐτός, Soph. O. C. 930. Bast. ep. cr. p. 212. 2) αὐτὸ ἕκαστον, quodque per se, res per se spectata. 3) αὐτὸ μόνον, nil nisi, Herm. Virg. p. 736. 4) κατ' αὐτό, forte, ferme, Herm. Vig. p. 736. 5) εἰς ταὐτό, in eundem locum, simul. 6) κατὰ ταὐτό, eodem tempore, ὑπὸ ταὐτό, sub idem tempus. – *In compositione* αὐτός vel simplicitatem, vel id quod ab ipso homine et sponte fit, vel similitudinem et aequalitatem, vel rem per se spectatam, vel conjunctionem, vel denique solitudinem indicat.

αὐτόσαρκος, οἱ καὶ αἱ, cuticulam nimis curantes, voluptarii, Chrysost.

αὐτόσε, *adv.* illuc, huc. 2) eodem.

αὐτοσίδηρος, ον, plane ferreus.

αὐτόσιτος, ον, qui ipse sibi cibum, propter paupertatem, conficit: pauper, parasitus.

αὐτοσκαπανεύς, ὁ, qui plane est fossor, Alciphr.

αὐτοσκευαστος, ον, idem quod αὐτόσκευος.

αὐτόσκευος, ον, rudis, simplex et inconditus, nullo factus artificio.

αὐτόσκηνος, ον, (σκηνή) qui solus coenat, Xen.

αὐτοσοφία, ἡ, sapientia ipsa.

αὐτόσπορος, ον, (σπείρω) ab ipso satus, Aesch.

αὐτόσσυτος, ον, (σεύω) sponte excitus, veniens.

αὐτοσταδία, ας, ἡ, (ἵστημι) pugna stataria, quum pede collato cum hoste pugnatur.

αὐτόστεγος, ον, tecto natura sua instructus. 2) perfectus: absolutus, Epith. domus.

αὐτόστοιχος, ον, (στοῖχος) qui solus et cogitabundus ambulat, qui ad se animum advertit. Suid.

αὐτόστολος, ον, qui sine navi trajicit, ipsa sibi navis est: de natante.

αὐτοστόνος, ον, tacite gemens.

αὐτοστράτηγος, ου, ὁ καὶ ἡ, summus dux belli, penes quem auspicia sunt.

αὐτόστυλος, ον, per se et suapte natura columnis fultus. Hesychio est i. q. αὐτοσκεύαστος.

αὐτοσφαγής, ές, (σφάττω) ipse a se jugulatus, qui se ipsa occidit.

αὐτοσχεδά, adv. illico. 2) cominus. cf. αὐτοσχεδόν.

αὐτοσχεδιάζω, (σχέδη) ex tempore et tumultuarie facio, sive 2) temere, inconsulte: v. c. judico, loquor, consulto, decerno, sentio etc. 3) sponte ago.

αὐτοσχεδίασμα, τος, τό, opus ex tempore et tumultuarie factum. A praec.

αὐτοσχεδιασμός, οῦ, ὁ, dictio extemporalis: temeraria quaevis actio. Ab eod.

αὐτοσχεδιαστής, οῦ, ὁ, qui extemporalem habet orationem. 2) qui ex tempore et tumultuarie facere solet. Ab eod.

αὐτοσχεδιαστί, adv. ex tempore, sine meditatione vel praeparatione. Ab eod.

αὐτοσχεδιαστικός, ή, όν, extemporalis.

αὐτοσχέδιος, ία, ον, et αὐτοσχέδιος, ον, (σχέδη) extemporalis, ex tempore factus, inelaboratus, tumultuarius. αὐτοσχεδία, pugna quae cominus fit. ἐξ αὐτοσχεδίου, ex tempore.

αὐτοσχεδίως, adv. ex tempore, tumultuarie: temere, fortuito casu: sponte sua.

αὐτοσχεδόν, adv. cominus, Hom.: c. gen. prope, Arat. 2) illico, statim.

αὐτοτέλεια, ας, ἡ, (αὐτοτελής) perfectio, absolutio. 2) integritas.

αὐτοτέλεστος, ον, (τελέω) per se perfectus.

αὐτοτελής, ές, (τέλος) in se finem suum habens. 2) per se finem faciens seu imponens. 3) per se absolutus et consummatus. 4) ipse sibi sufficiens, cui propriae vires ad aliquid perficiendum sufficiunt. Epith. judicii, a quo non licet provocare; item plebisciti, quod senatusconsultum non praecessit, denique victoriae justae.

αὐτοτελῶς, adv. absolute, perfecte: suo arbitrio. A praec.

αὐτότεχνος, ον, (τέχνη) per se peritus, per se artem tenens.

αὐτότοκος, ον, (τίκτω) (editus) cum ipso partu.

αὐτοτραγικός, ή, όν, vere tragicus.

αὐτοτροπέω, ήσω, dub. lect. Hom. h. Merc. 86. ὁδὸν αὐτοτροπήσας, ubi alii MSS. αὐτοπρεπής, ῶς, alii αὐλοτροπής ὥς. Sed haec omnia incerta. vide Hermann. ad h. l. p. 51.

αὐτότροφος, ον, (τροφή) idem quod αὐτόσιτος. Extat tantum apud Phrynichum Ecl. p. 201. qui ipse hanc vocem improbat.

αὐτότυπος, ον, ὁ καὶ ἡ, a se impressus.

αὐτοῦ, adv. ibi, illic: hic.

αὑτοῦ, Att. contr. pro ἑαυτοῦ, quod vide.

αὐτοϋπεραγάθιος, ον, per se praestantioris naturae. Dionys. Areop. de div. nom. 5, 2.

αὐτουργέω, (ἔργον) per me, manu mea facio.

αὐτούργημα, ατος, τό, quod quis ipse facit. A praec.

αὐτούργητος, ον, extemporalis, inelaboratus: sponte natus. Ab eod.

αὐτουργία, ας, ἡ, quicquid sua quis manu, ipse, facit: peritia rerum ex usu sua, sive usus ipse rerum agendarum. v. αὐτουργός.

αὐτουργικός, όν, qui sua manu victum quaerit potius, quam ab alio datis fruitur. A seq.

αὐτουργός, όν, qui per se facit et operatur, non aliena opera utens: qui manu sua victum sibi quaerit: opifex: servus operarius: qui sua manu caedit, pulsat, vel pugnat: auctor rei, ut malorum, quae instruemus. 2) pass. leviter et ex tempore factus.

αὐτουργάτευκτος, ον, (τεύχω) subito, ex tempore factus.

αὐτόφαγος, ον, (φαγεῖν) qui se ipsum comedit.

αὐτόφι, s. αὐτόφιν, gen. et dat. sing. et plur. ab αὐτός, poet. αὐτοῦ Homerus etiam pro adverbio αὐτοῦ ponit, semperque eum praepositione conjungit, ἀπ' αὐτόφιν, ἐπ' αὐτόφιν, παρ' αὐτόφιν, ibi, eodem loco.

αὐτοφιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas ipsissima.

αὐτοφίλαυτος, ον, sui valde amans.

αὐτόφλοιος, ον, (φλοιός) ipsum corticem adhuc habens, nondum a cortice sejunctus.

αὐτοφονευτής, οῦ, ὁ, (φονεύω) qui se ipse peremit. dub.

αὐτοφόνος, ον, idem et ex eodem.

αὐτοφόντης, ου, ὁ, idem. 2) qui alii sua manu caedem infert. Ex eodem.

αὐτοφόνως, adv. suo ictu, sua manu.

αὐτόφορβος, ον, (φέρβω) qui ipse voravit.

αὐτόφορτος, ον, (φόρτος) cum ipso onere et mercibus, Epith. navis pereuntis 2) proprium onus vehens, Aesch.

αὐτοφρούρητος, ον, (φρουρέω) a semet ipso observatus.

αὐτοφυής, ές, (φύω) nativus, non factus opere, arte carens. 2) genuinus, germanus: spontaneus, naturalis: unde αὐτοφυῶς, adv.

αὐτόφυτος, ον, (φύω) ex se ipso natus, ex se ipso procreatus.

αὐτοφυῶς, adv. suapte natura, sponte naturae: genuine: sine arte, elaboratione.

αὐτοφωνία, ἡ, ipsa vox.

αὐτόφωνος, ον, (φωνή) qui sua voce utitur ad dicendum.

αὐτόφωρος, ον, (φώρ) deprehensus in ipso furto, fur manifestus, deprehensus in ipsa re, sive scelere, ita ut non sit inficiando, ἐπ' αὐτοφώρῳ, in furto in scelere ipso: manifesto.

αὐτόφως, τό, ipsa lux: de Spiritu Sancto.

αὐτόχαρις, ιτος, ἡ, (χάρις) ipsa per se gratia: verissima gratia.

αὐτόχειρ, ρος, ὁ καὶ ἡ, (χείρ) qui sua manu aliquid facit, qui sua manu victum quaerit: qui sua manu vim facit, caedem patrat: qui se ipsum interfecit. αὐτόχειρ τινός etiam est, qui aliquem sua manu cepit v. c. in praelio. 2) neutr. quod sua manu patratur.

αὐτοχειρί, adv. (αὐτόχειρ) sua manu, suo Marte.

αὐτοχειρία, ας, ἡ, homicidium manu sua patratum, neque solum in semetipso, sed et in aliis; unde interdum facinus possis vertere. αὐτοχειρίᾳ, sua ipsius manu. Ab eod.

αὐτοχειρίζω, mea manu facio. Ab eod.

αὐτοχείριος, α, ον, i. q. αὐτόχειρ. poet.

αὐτόχειρος, ον, qui se ipsum occidit. Ab eodem.

αὐτοχειροτόνητος, ον, (χειροτονία) suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

αὐτοχείρως, (αὐτόχειρος) idem quod αὐτοχειρί.

αὐτοχερί, adv. ab αὐτόχειρ, poet.

αὐτόχθονος, ον, idem quod σὺν αὐτῇ τῇ χθονί, Aesch.

αὐτόχθων, ον, (χθών) ex ipsa terra ortus, ex ipsa tellure oriundus, in qua vivit, non aliunde in eum locum delatus, ubi vivit, qui eodem solo innatus est, quod incolit: indigena, domesticus, patricius. Αὐτόχθονες, Aborigines.

αὐτοχόλωτος, ον, (χολοῦμαι) qui sua sponte iram concipit. 2) sibi ipsi iratus.

αὐτοχορήγητος, ον, (χορηγέω) sponte sua suppeditatus.

αὐτοχόωνος, ον, (χῶνος, fornax fusoria) crassa Minerva fusus, veluti sua sponte fusus, Il. 23, 826.

αὐτόχρημα, adv. (χρῆμα) re ipsa, re vera, plane; statim, confestim.

αὐτόχροος, ον, contr. ους, ουν, nativi coloris.

αὐτόχυμος, ον, (χυμός) nativum succum habens.

αὐτόχυτος, ον, per se et sponte sua fusus, vel diffusus.

αὐτοχώνευτος, ον, (χωνεύω) id. quod αὐτοχόωνος.

αὐτόχωνος, ον, (χῶνος) idem.

αὐτοψεί, adv. vel αὐτοψί, videndo suis oculis.

αὐτοψία, ας, ἡ, (ὄψις) quum quis suis oculis vidit, oculata fides.

αὐτωνητής, ὁ, (ὠνέομαι) qui ipse emit.

αὐτώρης, ες, qui ipse facit vel loquitur, Callim.

αὔτως, vel αὕτως, adv. (αὐτός) sic, ita, καὶ αὔτως, vel sic quoque, Il. 1, 520. ita, ut nunc est; ita, ut res per se et ab origine est, Il. 23, 268. 24, 413. Hinc nascitur ea significatio, ut sit: ita ut esse solet, vulgari modo, Od. 14, 151. nec non: utcunque, temere, frustra, Il. 18, 338. 6, 55. Hinc conjungitur cum aliis vocabulis, quibus vanitatis et inutilitatis inest notio, μὰψ αὔτως, ἀνεμώλιον αὔτως, al. Hom. 2) hoc ipso modo, Hes. Th. 702. Theogn. 1141. Soph. O. R. 951. Sic quoque Il. 4, 17. nisi ibi recte nunc Wolfius ediderit αὕτως. 3) ὡς δ' αὔτως per tmesin dicitur pro ὡσαύτως δέ, eodem autem modo. Not. Veteres grammatici αὕτως scribendum esse praecipiunt, si sit ita; contra αὔτως, ubi significet frustra. Dammius et Buttmannus Lexileg. 1. p. 37. ubique αὔτως ponunt, quasi sit epica forma adverbii αὕτως. Recte Hermannus ad Vig. p. 736. nullum inter utrumque discrimen esse statuit, sed apud Homerum ubique αὔτως scribendum, quod ipsum nunc fecit Wolfius in novissima Iliadis editione. Αὔτως est adverbium ab αὐτός, accentu Aeolice retracto: αὕτως, nisi sit grammaticorum inventum, Atticum dixeris.

αὐχαλέος, α, ον, (αὐχή) superbus.

αὐχενίζω, (αὐχήν) cervicem incido, cervicem frango. 2) loro caput equi constringo.

αὐχενιστήρ, ῆρος, ὁ, gulam frangens, epith. laquei.

αὐχένιος, α, ον, ad cervicem pertinens.

αὐχέω, glorior, jacto me. 2) dico, puto, credo.

αὐχή, ῆς, ἡ, gloriatio, jactatio, animi elatio.

αὐχήεις, ήεσσα, ῆεν, jactabundus, gloriabundus, ad jactantiam comparatus.

αὔχημα, ατος, τό, (αὐχέω) gloriatio, jactatio.

αὐχήν, ένος, ὁ, cervix. 2) tractus procurrens. 3) angustia loci, locus angustus. 4) pars clavi et gubernaculi, in quam gubernator incumbit.

αὔχησις, ἡ, (αὐχέω) gloriatio, Thuc. 6, 16.

αὐχητικός, ή, όν, (αὐχέω) idem quod αὐχήεις.

αὐχμαλέος, α, ον, squalidus.

αὐχμάω, vide αὐχμέω.

αὐχμέω, (αὐχμή) areo, squaleo, exhaustus sum humore, Od. 24, 249. In part. praes. invenitur etiam αὐχμῶν, αὐχμῶντος, quasi ab αὐχμάω, cf. A. B. 7, 26. et vide ἀτολμία.

αὐχμήεις, ήεσσα, ῆεν, squalidus.

αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, (κόμη) comam squalidam habens.

αὐχμηρός, ρά, ρόν, squalidus, hispidus, hirsutus: siccus: pauper, miser.

αὐχμός, οῦ, ὁ, (αὔω) siccitas ex aestu vehementi. 2) squalor, situs, paedor, illuvies.

αὐχμώδης, ες. aestuosus, aridus prae aestu, squalidus. A praec.

αὔω, *Att.* αὔω, sicco, arefacio: hinc secendo, Od. 5, 490. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι sc. πῦρ, ne aliunde ignis ei petendus sit. *Vox mere poet.*

αὔω, clamo, vociferor, Il. etiam *cum accus.*, advoco aliquem, Il. 11, 461. Vide sequen.

αὔω, f. αὔσω, i. q. αὔω, clamo, vociferor, resono, Hom. Ab αὔω praesens et imperf., et ab αὔω aoristus in usu est. (⏑--)

*αὔω, dormio, (ab ἄω, spiro) *obsoleta* radix, a qua derivantur ἰαύω, ἀωτέω, εὕδω.

*αὔω, radix verbi ψαύω, Gramm.

ἄως, ἡ, *Aeol.* pro ἀώς, ἠώς. Pronunciabatur ἄϝως, unde patet, non recte vulgo scribi αὐώς, v. Boeckh. var. lect. Pind. Pyth. 2, 14.

ἀφαγιστεύω, i. q. ἀφαγνίζω.

ἀφαγνεύω, (ἁγνεύω) i. q. ἀφαγνίζω, Plut.

ἀφαγνίζω, (ἁγνίζω) purifico, expio, consecro.

ἀφαγνισμός, οῦ, ὁ, purificatio, consecratio. A praec.

ἀφάδιος, ον, (ἁνδάνω) qui non placet, ingratus: hostis, inimicus.

ἀφαίμαξις, εως, ἡ, sanguinis detractio. A seq.

ἀφαιμάσσω, vel ἀττω, f. άξω, (αἱμάσσω) sanguinem elicio, sanguinem detraho.

ἀφαίρεμα, ατος, τό, (ἀφαιρέω) quod aufertur. 2) ablatio. 3) fructus. 4) quod eximitur et seligitur, ut donarium fiat, vel victima.

ἀφαιρεματικός, ή, όν, ablativus. A praec.

ἀφαίρεσις, εως, ἡ, (ἀφαιρέω) ademtio, ablatio, abstractio. 2) Figura grammatica, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. 3) id, quod ex caesi animalis interaneis extrahitur.

ἀφαιρετικός, ή, όν, vim eripiendi habens.

ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ, ereptrix. epith. Parcae.

ἀφαίρετος, ον, qui auferri potest, exemtilis. *Femininum* quoque ἀφαιρέτη occurrit. Ab eodem.

ἀφαιρέω, f. ήσω, aor. ἀφεῖλον, aor. *med.* ἀφειλόμην, ap. seriores etiam ἀφειλάμην, v. Lobeck. Phryn. p. 183., aor. pass. ἀφῃρέθην, (αἱρέω, *irreg.*) aufero, adimo, detraho, τινί τι, Od. 14, 455.: eximo. vindico, libero. *Med.* multo frequentius est eadem significatione. ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, vindicare in libertatem, Isocr. ἀφαιρεῖσθαί τινί τι, τινά τι, τινός τι, privare aliquem aliqua re. ἀφαιρεῖσθαί τινα μὴ ποιεῖν τι, impedire aliquem, quo minus aliquid faciat.

ἀφαίρημα, ατος, τό, i. q. ἀφαίρεμα.

ἀφαιρητικός, ή, όν, i. q. ἀφαιρετικός.

ἀφάκη, ης, ἡ, leguminis et quidem in specie viciae genus.

ἀφάλλομαι, (ἅλλομαι, *irreg.*) desilio, resilio, exsilio.

ἄφαλος, ον, (φάλος) Epith. galeae, clavis, seu scutulis ex auro splendentibus non insignis: sine cono, aut crista.

ἄφαλσις, εως, ἡ, (ἀφάλλομαι) actus desiliendi, resiliendi.

ἄφαλτος, ον, resiliens. Ab eodem.

ἀφαμαρτάνω, f. τήσομαι, (ἁμαρτάνω, *irreg.*) aberro, inpr. a scopo, non consequor, perdo, amitto, *c. gen.*

ἀφαμαρτοεπής, ές, (ἔπος) aberrans in verbis a veritate et a modo; gerro; nugator.

ἀφανδάνω, f. ἀφαδήσω, (ἁνδάνω, *irreg.*) displiceo.

ἀφάνεια, ας, ἡ, (ἀφανής) obscuritas. 2) incertitudo.

ἀφανής, ές, (φαίνω) obscurus, non manifestus, occultus, latens, qui conspici non potest: incertus: ignotus, ignobilis: qui e medio sublatus est, aut periit, ut discerptus a bestiis, in aqua suffocatus.

ἀφανίζω, f. ίσω, ab adspectu removeo, e conspectu aufero, ex oculis tollo, celo, sepelio, humo, perdo, interficio: inquino, polluo, contamino: quovis modo corrumpo, deformo, vasto, excido: levo, imminuo, v. c. laborem, ne sentiatur: in exsilium pello. 2) *intr.* abeo, e conspectu discedo, sint. ἐμαυτόν. ἀφανίζομαι, evanesco, abolesco, in malam rem abeo, negligor, tollor, etc. A praec.

ἀφάνισις, εως, ἡ, abolitio, ex conspectu hominum ablatio. A praec.

ἀφανισμός, οῦ, ὁ, abolitio, excidium, interitus, obscuratio rei, v. c. veritatis. Ab eodem.

ἀφανιστής, οῦ, ὁ, destructor, exterminator, vastator, corruptor. Ab eod.

ἀφανιστικός, ή, όν, vim habens e medio tollendi, perdendi. Unde *adv.* ἀφανιστικῶς.

ἀφανιστός, ή, όν, e medio sublatus, destructilis. Ab eod.

ἀφαντασίαστος, ον, (φαντασία) qui nullis perturbatur visis et somniis.

ἀφαντασίωτος, ον, (φαντασιόω) qui non habet vim perspicuas rerum imagines concipiendi.

ἀφάνταστος, ον, (φαντάζομαι) visis et imaginationibus carens.

ἄφαντος, ον, (φαίνω) ab adspectu remotus, qui non videtur, non apparet: qui discessit, abiit, quocunque modo et quacumque de caussa (v. ἀφανής) e medio sublatus est, periit: cujus memoria nulla est, funditus exstinctus.

ἀφανῶς, *adv.* ita, ut non appareat, occulte, clanculum, obscure, pedetentim.

ἀφάπτω, f. ψω, suspendo, alligo, admoveo, applico. 2) solvo: religo.

ἄφαρ, *adv.* statim, continuo. 2) facile. *Comp.* ἀφάρτερος, celerior. *poet.* (⏑⏑)

ἀφαρεύς, εως, ὁ, pinna, quam thynnus femina sub ventre habet.

ἀφᾱρεί, denudo.

ἀφᾱρής, ές, (φᾶρος) sine vestimento, nudus. Dicitur et ἄφᾱρος, ον.

ἀφάρκη, ης, ἡ, Apharca, arbor semper virens.

ἀφαρμάκευτος, ον, (φαρμακεύω) medicamenti expers, medicamentis non usus.

ἀφάρμακος, ον, (φάρμακον) non venenatus.

ἀφάρμακτος, ον, (φαρμάσσω) veneficio non infectus, innocuus.

ἀφαρμόζω, f. όσω, non convenio, dissonus sum.

ἀφαρμόττω, idem.

ἄφᾱρος, ον, (φᾶρος) investis.

ἄφᾰρος, ον, inaratus, incultus, vide ἀφάρωτος.

ἀφαρπάζω, f. άσω, vel άξω, (ἁρπάζω, *irreg.*) abripio, eripio, diripio, arripio, rapio, deripio.

ἀφάρτερος, α, ον, *Compar.* ab ἄφαρ, celerior, Il. 23, 311. *vox rara.*

ἀφάρωτος, ον, (φαρόω) inaratus, incultus. (⏑⏑-⏑)

ἀφασία, ας, ἡ, (φημί) loquendi impotentia, stupor, prae quo loqui non possumus.

ἀφασσάω, f. ήσω, vel

ἀφάσσω, f. ἀφάσω, aor. ἤφασα, (ἅπτω) tango, contrecto.

ἄφατος, ον, (φατός) ineffabilis, non dicendus, nefandus: inceleber. 2) *act.* non loquens.

ἀφάτως, *adv.* ineffabiliter.

ἀφαυαίνω, (αὐαίνω) arefacio, exsicco.

ἀφαυρός, ρά, ρόν, imbecillis, debilis.

ἀφαυρότης, ἡ, debilitas.

ἀφαυρόω, debilito.

ἀφαύω, f. αύσω, (αὔω) sicco, uro, torreo. ἀφαύομαι, siccor, inedia exaresco.

ἀφάω, (ἁφή) tango, contrecto.

ἀφεγγής, ές, (φέγγος) caecus, obscurus, lumine carens.

ἀφεδράζω, (ἑδράζω) cloco, de sede depello.

ἀφεδρεία, ας, ἡ, i. q. ἄφεδρος.

ἀφεδρεύω, f. εύσω, (ἕδρα) sellae insideo, in sella sedeo.

ἄφεδρος, ου, ὁ, purgatio menstrua mulierum.

ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, latrina, cloaca.

ἀφέῃ, conj. aor. 2. pro ἀφῇ ab ἀφίημι, Il.

ἀφέηκα, aor. 1. *Ion.* pro ἀφῆκα ab ἀφίημι, Hom.

ἀφειδέω, (ἀφειδής) non parco. 2) contemno, nullam curam habeo.

ἀφειδέως, et ἀφειδείως, *poet.* pro ἀφειδῶς, *adv.* non parce, ad satietatem, nemini parcendo, liberaliter.

ἀφειδής, ές, (φείδομαι) non parcens, profusus: largus. 2) severus, rigidus, asper.

ἀφειδία, ας, ἡ, severitas disciplinae, quum duriter habemus nos aut alium: crudelitas: profusio. A praec.

ἀφειδῶς, *adv.* (ἀφειδής) profuse, large, sine parsimonia. v. ἀφειδέως. 2) asparc, crudeliter.

ἀφείη, opt. aor. 2. ab ἀφίημι, Il.

ἀφεῖλον, ἀφειλόμην, aor. 2. *act.* et *Med.* ab ἀφαιρέω.

ἀφεκάς, *adv.* (ἑκάς) procul, eminus. (⏑⏑⏑)

ἀφεκτέον, (ἀπέχομαι) abstinendum est.

ἀφεκτικός, ή, όν, (ἀπέχομαι) abstinens.

ἀφέλεια, ας, ἡ, (ἀφελής) simplicitas orationis, cultus etc.

ἀφελεῖν, ἀφέλεσθαι, inf. aor. 2. *act.* et *Med.* ab ἀφαιρέω.

ἀφελής, ές, (φελλεύς, terra saxosa) non saxosus, planus, πεδία, Ar. Eq. 527. 2) simplex, candidus, sincerus: tenuis, frugalis. 3) integer, i. q. ὁλόκληρος.

ἀφελκόω, (ἑλκόω) exulcero, vulnero.

ἀφέλκυσις, εως, ἡ, deductio. A seq.

ἀφελκύω, f. ύσω, abstraho, retraho, avoco, abduco.

ἀφέλκω, abstraho, subtraho, detraho.

ἀφέλκωσις, εως, ἡ, (ἀφελκόω) exulceratio.

ἀφελότης, ητος, ἡ, (ἀφελής) idem quod ἀφέλεια, simplicitas animi et morum. N. T. Act. 2, 46.

ἀφελῶς, *adv.* simpliciter, ingenue, tenuiter, sine artis affectatione. Ab eod.

ἄφεμα, ατος, τό, (ἀφίημι) id, quod demittitur, Alex.

ἄφενος, ου, ὁ, Hes. op. 24. vel ἄφενος, εος, τό, (pro ἀπενος, ex ἀπό et ἔνος, *annus* unde ἐνιαυτός. Inde Latin. *penus*) divitiae, opes, qs. reditus annui, lucrum.

ἀφεντίνδα, *adv.* nomen lusus, Poll.

ἄφεξις, εως, ἡ, (ἀπέχομαι) abstinentia.

ἀφέξω, ἀφέξομαι, fut. *act.* et *Med.* ab ἀπέχω.

ἀφεργόπονος, ον, qui laborem ferre nequit.

ἀφέρκτος, ον, (ἀπείργω) exclusus, *c. gen.* Aesch. Choeph. 444.

ἀφερμηνεύω, f. εύσω, enarro, explico.

ἀφερπετόω, in ἑρπετὸν muto, Stob.

ἀφερπύζω, i. q. ἀφέρπω.

ἀφερπυλλόω, facio ἕρπυλλον, Theophr.

ἀφέρπω, f. ψω, abeo.

ἄφερτος, ον, (φέρω) non ferendus, non tolerabilis. ἀφέρτερος, ἀφέρτατος, minus, minime ferendus.

'Αφέσιος, ου, ὁ, (ἀφίημι) dimissor, liberator. Epith. Jovis.

ἄφεσις, εως, ἡ, dimissio, v. c. uxoris, equorum in circensibus. 2) carceres, ultima meta. 3) remissio, debiti, delicti, poenae: emancipatio.

ἀφεσμός, οῦ, ὁ, (ἑσμός) examen, congregatio apum. 2) agmen.

ἀφεστήκω, f. ξω, (a perf. ἀφέστηκα verbi ἀφίστημι) i. q. ἀφίσταμαι, Plat., Xen.

ἀφεστής, ὁ, apud *Cnidios* adpellabatur is, qui suffragia collegit, Plut. Nam *Dorienses* ἀφίστασθαι dicebant pro ἐπερωτᾷν.

ἀφέστιος, ον, (ἑστία) absens, qui a domo abest. 2) non domesticus, alienus.

ἀφέταιρος, ον, (ἑταῖρος) qui non est amicus s. familiaris.

ἀφετέος, έα, έον, (*adject. verb.* ab ἀφίημι) dimittendus.

ἀφετήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀφέτης.

ἀφετηρία, ας, ἡ, (ἀφετήριος) sc. γραμμή, θύρα, etc. carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur. 2) principium ineundae viae, aut profectionis. 3) quodlibet principium.

ἀφετήριον, ου, τό, portus, unde navigatur.

ἀφετήριος, α, ον, (ἀφετήρ) missilis, qui mittere, seu dimittere potest.

ἀφέτης, ου, ὁ, (ἀφίημι) qui emittit vel dimittit, minister tormenti, qui emittit jacula, tela etc. 2) manumissus, e servitute dimissus, libertus, ap. *Lacedaemonios.*

ἀφετικός, ή, όν, remittendi vel emittendi potestatem et vim habens. A seq.

ἄφετος, ον, (ἀφίημι) dimissus, liber: solutus et cujusque libidini expositus: pro derelicto habitus: absolutus.

ἄφευκτος, ον, non effugiendus. Unde.

ἀφεύκτως, *adv.* (φεύγω) absque ullo effugio, inevitabili lege.

ἀφεύω, f. εύσω, (εὕω) accendo, inflammo.

ἀφέψημα, ατος, τό, (ἀφέψω) decoctum.

ἀφέψησις, εως, ἡ, coctio, decoctio. Ab eod.

ἄφεψις, εως, ἡ, idem.

ἀφέψω, f. ἀφεψήσω, (ἕψω, *irreg.*) decoquo, coquo: τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα, Ar. Eq. 1325.

ἀφή, ῆς, ἡ, (ἅπτω) tactus, contrectatio: sensus: commissura: ictus, plaga: accensio, incensio.

ἀφηβάω, f. ήσω, (ἄφηβος) ex pubertate egredior.

ἄφηβος, ον, (ἥβη) pubertatem egressus.

ἀφηγέομαι, f. ήσομαι, duco, sum dux, praeeo, sum in primo agmine. 2) narro, enarro, commemoro.

ἀφήγημα, ατος, τό, narratio. A praec.

ἀφηγηματικός, ή, όν, narratione constans, narrationem continens. A praec.

ἀφηγηματικῶς, *adv.* modo narrationis.

ἀφήγησις, εως, ἡ, narratio. Ab eod.

ἀφηγητήρ, i. q. ἀφηγητής.

ἀφηγητής, οῦ, ὁ, narrator. 2) dux viae.

ἀφηδύνω, (ἡδύνω) jucundum reddo.

ἀφηθέω, *Att.* pro ἀπηθέω.

ἀφῆκα, aor. 1. act. ab. ἀφίημι.

ἀφήκω, f. ήξω, (ἥκω) pervenio.

ἀφῆλιξ, ικος, (ἧλιξ) qui florentes annos exegit, adultae aetatis, Hom. hymn. Cer. 140. Usitatius in comparativo ἀφηλικέστερος, jam senior. 2) Recentiores, ut Arrianus et Theophilus ICtus ἀφήλικα impuberem dixerunt, quod improbant Grammatici. cf. ἀμφῆλιξ.

ἀφηλιώτης, ὁ, forma *Attica*, sed minus usitata pro ἀπηλιώτης, quod vide.

ἄφημαι, (ἧμαι, *irreg.*) seorsim sedeo, unde part. ἀφήμενος, Il. 15, 106.

ἀφημερεύω, f. εύσω, (ἡμερεύω) interdiu absum. 2) diem unum absum.

ἄφημος, ον, (φήμη) ignobilis, qui fama celeber non est, non nominatus, non memoratus.

ἀφήμων, ον, idem et ex eod.

ἀφήμως, *adv.* (ἄφημος) tacite: indecore.

ἀφηνιάζω, (ἡνία) habenas detrecto et excutio, frena non patior: contumax sum, non pareo, contumaciter resisto.

ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ, frenorum excussio, ferocia habenas non admittens: contumacia: rebellatio. A praec.

ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ, qui habenas excutit: ferox.

ἀφηνιάω, i. q. ἀφηνιάζω.

ἀφηρωΐζω, ἀφηρίζω, et *Dor.* ἀφηρωΐζω, (ἥρως) heroum honore adficio, in numerum heroum refero. Ex inscr. ant.

ἀφησυχάζω, ad quietem redigor, conquiesco.

ἀφήτωρ, ορος, ὁ, (ἀφίημι) jaculator, epith. Apollinis, Il. 9, 404.

ἄφθαι, ῶν, αἱ, ulcera maligna in oris superficie; *item* in ore uteri, pudendis muliebribus. *Sing.* ἄφθα vel ἄφθη minus usitatus, A. B. p. 470.

ἀφθαρσία, ας, ἡ, (ἄφθαρτος) incorruptibilitas: immortalitas.

ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo: immortalem reddo. Ab eodem.

ἄφθαρτος, ον, (φθείρω) incorruptibilis, immortalis: incorruptus, inviolatus, inlibatus, intemeratus.

ἀφθαίστως, *adv.* (φθάνω) celerrime, ut adsequi nemo possit, Schol. Il. 17, 75.

ἀφθάω, (ἄφθαι) aphthis laboro.

ἀφθεγκτέω, mutus sum, non loquor.

ἀφθεγκτί, *adv.* sine voce, tacite.

ἄφθεγκτος, ον, (φθέγγομαι) non vocalis, mutus: ineffabilis.

ἀφθιτόμητις, ιος, ὁ καὶ ἡ, (μῆτις) qui consilium habet incorruptum.

ἄφθιτος, ον, (φθίω) incorruptibilis.

ἄφθογγος, ον, mutus, non vocalis.

ἀφθόνητος, ον, (φθονέω) invidiae non obnoxius.

ἀφθονήτως, *adv.* sine invidia.

ἀφθονία, ας, ἡ, invidiae carentia. 2) *usitatius* abundantia, copia. A seq.

ἄφθονος, ον, (φθόνος) invidia carens, nulli invidens, sine invidia, liberalis, largus, benignus, fertilis, de solo. 2) *Pass.* invidia non retentus, copiosus.

ἀφθόνως, *adv.* sine invidia. 2) copiose, affatim.

ἀφθορία, ας, ἡ, incorrupta conditio, integritas, pudicitia. A seq.

ἄφθορος, ον, (φθείρω) incorruptus.

ἀφθώδης, ες, (ἄφθαι) aphthis laborans, Hippocr.

ἀφία, ας, ἡ, genus plantae.

ἀφιδρόω, sudo, desudo, exsudo.

ἀφίδρυμα, ατος, τό, (ἀφιδρύω) statua, simulacrum, delubrum, effigies.

ἀφίδρυσις, εως, ἡ, collocatio, dedicatio. A seq.

ἀφιδρύω, (ἱδρύω, *irreg.*) statuo, colloco, firmum stare facio, dedico, erigo. 2) de loco moveo. (υ anceps; sed in futuro, aor. 1. et perf. pass. plerumque longum.)

ἀφίδρωσις, εως, ἡ, (ἀφιδρόω) sudatio, desudatio: sudoris evocatio.

ἀφιερίζω, (ἱερός) sacrum et sanctum reddo, purifico, Hesych.

ἀφιερόω, consecro, dedico, devoveo. *Diod.*, *Plut.* ἀφιερωμένος sacrosanctus. Vox improbatur a Phrynicho, p. 104.

ἀφιέρωμα, ατος, τό, donarium. A praec.

ἀφιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio. Ab eodem.

ἀφιζάνω, i. q. ἀφίζω.

ἀφίζω, f. ἀφιζήσω, (ἵζω, *irreg.*) a sede surgo ac descendo.

ἀφίημι, f. ἀφήσω, (ἵημι, *irreg.*) dimitto, emitto, v. c. ἄκοντα, ἔγχος, κεραυνόν, Hom.: pello, propulso, δίψαν, Il. 11, 642.: remitto, omitto, μένος, Il. 13, 144. θυμόν, Soph. Uvae Od. 7, 126. ἄνθος ἀφιεῖσαι dicuntur, i. e. florem protrudentes modo s. emittentes, immaturae admodum. 2) dimitto liberum, Il. 20, 464. Sic imprimis apud Atticos, dimitto, v. c. servum, manumitto, absolvo reum: ἀφ. τῆς αἰτίας, remitto alieni culpam: rejicio, contemno, repudio, v. c. uxorem: intermitto aliquid facere: permitto, sino, cum infinit. 2) *intr.* sc. στρατόν, ναῦν, etc. proficiscor, castra moveo, solvo sc. navem. *Med.* remitto, δειρῆς οὔπω ἀφίετο πήχεε, a collo non remittebat lacertos, Od. 23, 240. Attici tantummodo genitivum non addito accusativo po-

nunt. (Iota ab Epicis corripitur; ubi vero segmentum accedit, prodneitur. Attici contra iota semper producunt. Attamen Hom. quoque ἀφίετο, ⏑–⏑⏑ habet, Od. 22, 251. et ἀφιεῖσαι, ⏑––– Od. 7, 126.)

ἀφικάνω, (ἱκάνω) advenio, pervenio, *poet.* pro ἀφικνέομαι. Homerus plerumque cum accusativo conjungit, sine præpositione. Occurrit tantum in praes. et impf.

ἀφικνέομαι, f. ἀφίξομαι, aor. ἀφικόμην, (ἱκνέομαι, *irreg.*) pervenio, advenio, assequor se. cursu, virtute quacunque, similitudine etc. Homerus plerumque cum accus. sine praepos. conjungit; posteriores εἴς τι, πρός τι, ἐπί τι, vel etiam *cum gen.* sine praep. 2) redeo, revertor. εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι vel εἰς πᾶν κακόν vel κακοῦ, ad extremam calamitatem adigi.

ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, i. q. ἱκέτης, supplex. 2) Ζεὺς ἀφίκτωρ i. q. ἱκέσιος, Aesch.

ἀφιλάγαθος, ον, minime amans bouorum aut bona, N. T. 2. Tim. 3, 3.

ἀφιλάλληλος, ον, carens mutuo amore.

ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, inclementia.

ἀφιλάνθρωπος, ον, inhumanus, inclemens.

ἀφιλανθρώπως, *adv.* inhumane, inclementer, inhumaniter.

ἀφιλαργυρέω, absum ab avaritia, cupiditate pecuniae careo.

ἀφιλαργυρία, ας, ἡ, ab avaritia continentia.

ἀφιλάργυρος, ον, alienus ab avaritia.

ἀφιλάρετος, ον, (ἀρετή) virtutem non amans, Cyrill.

ἀφιλαρύνω, (ἱλαρύνω) exhilaro, ap. Diog. Laert. Zen. 7, 86.

ἀφιλάσκομαι, f. λάσομαι, (ἱλάσκομαι, *irreg.*) expio, Plat. Legg. 9. p. 873. B.

ἀφιλαύτως, *adv.* sine amore sui illiberali.

ἀφιλεργέω, laborem fugio.

ἀφιλεργία, ας, ἡ, fuga laboris.

ἀφιλέταιρος, ον, qui suos sodales odit, inimicus sodalium.

ἀφιλέχθρως, *adv.* sine amore inimicorum. 2) animo ab inimicitiis et simultatibus abhorrente.

ἀφιλήδονος, ον, voluptatem contemnens.

ἀφίλητος, ον, inamabilis.

ἀφιλία, ας, ἡ, amicorum defectus. 2) inimicitiae, odium amicitiarum colendarum.

ἀφιλοδοξία, ας, ἡ, gloriae contemtus. A seq.

ἀφιλόδοξος, ον, minime gloriae cupidus, ambitiose vacans.

ἀφιλοδόξως, *adv.* sine gloriae cupiditate.

ἀφιλοεργέω, f. ήσω, in otio dego, nihil ago, abhorreo a navitate, Cyrill.

ἀφιλοθεάμων, ον, non cupidus spectandi, spectaculorum non amans, Cyrill.

ἀφιλοθεΐα, ας, ἡ, impietas, Cyrill.

ἀφιλόθεος, ον, Dei non amans, Cyrillus.

ἀφιλοικτίρμων, ον, immisericors, immitis.

ἀφιλοκαλία, ας, ἡ, rerum honestarum negligentia, vel inscitia.

ἀφιλόκαλος, ον, qui negligit honesta, non studiosus rerum honestarum.

ἀφιλοκομπέω, fastum, ostentationem, jactantiam contemno. Cyrill. in XIII. Joann. p. 727.

ἀφιλοκομπία, ας, ἡ, arrogantiae et fastus contemtus. Cyrill. in 41. Jes. p. 533.

ἀφιλόκομπος, ον, alienus ab arrogantia et fastu. Cyrill. in Levit. p. 375.

ἀφιλόλογος, ον, alienus a litteris, indoctus, Plutarch.

ἀφιλομαθής, ές, discendi non cupidus: imperitus. Cyrill.

ἀφιλομαθία, ας, ἡ, ruditas, imperitia. Cyrill.

ἀφιλόμαχος, ον, a pugna abhorrens. Cyrill.

ἀφιλονείκητος, ον, i. q. ἀφιλόνεικος, Phav. Lex.

ἀφιλόνεικος, ον, a contentione alienus, non pertinax.

ἀφιλονείκως, *adv.* sine contentionis studio.

ἀφιλοξενέω, ab hospitalitate alienus sum. Cyrill. in Joann. IV. p. 284.

ἀφιλοπλουτία, ας, ἡ, divitiarum contemtus. Plut.

ἀφιλοπόλεμος, ον, belli non amans, non bellicosus.

ἀφιλόπονος, ον, ignavus, iners.

ἄφιλος, ον, (φίλος) amicis carens, ab amicitia alienus, ad amicitiam ineptus.

ἀφιλοσόφητος, ον, (φιλοσοφέω) philosophiae et litterarum expers.

ἀφιλόσοφος, ον, a philosophia alienus: philosophiae non conveniens: parum diligens in aliqua re explicanda, de historico, Polyb.

ἀφιλοστάχυος, ον, sine spicis, frumento carens, Anth.

ἀφιλοστοργέω, a caritate sum alienus. Cyrill. A seq.

ἀφιλόστοργος, ον, non amans, a caritate alienus, Plutarch.

ἀφιλοτεκνία, ας, ἡ, contemtus liberorum, *dub.*

ἀφιλοτιμία, ας, ἡ, animus ab honoris, laudis, cupiditate alienus. A seq.

ἀφιλότιμος, ον, liber ab ambitione et vanitate vitae, splendore victus etc. 2) illiberalis, qui laudem non meretur.

ἀφιλοτίμως, *adv.* sine gratiae aut partium studio. 2) sine vanitate et splendore externo (⏑⏑⏑––).

ἀφιλοχρηματία, ας, ἡ, contemtus neglectusque divitiarum parandarum, Plut.

ἀφιλοχρήματος, ον, qui pecuniam non amat, qui opes contemnit.

ἀφίλως, *adv.* sine amore, contra amicitiam.

ἀφιματόω, (ἱμάτιον) vestes exuo, veste exuo, vestibus spolio.

ἄφιξις, ιος, ἡ, (ἀφικνέομαι) adventus, accessus, interventus, Plat. 2) discessus, abitus, profectio. 3) i. q. ἱκεσία, Aesch. Sup. 429.

ἀφιππάζομαι, equo revehor: equo aufugio.

ἀφιππασία, ας, ἡ, fuga, quae fit equo, *dub.*

ἀφιππεύω, i. q. ἀφιππάζομαι.

ἀφιππία, ας, ἡ, inscitia equitandi.

ἄφιππος, ον, equitandi imperitus: equitatui non aptus, non equitabilis.

ἀφιπποτοξότης, ου, ὁ, sagittarius equester. v. ἀμφιππος.

ἀφίπταμαι, (ἵπταμαι, *irreg.*) i. q. ἀποπέταμαι, avolo.

ἀφίστημι, f. ἀποστήσω, (ἵστημι) amoveo, sejungo: impello ad defectionem: propello, repello τινά τινος. 2) *Intr.* significationem habent perf., plusqf. et aor. 2. act. et Medium, absto, absisto, deficio, discedo, absoedo, recedo, secedo, abeo, desisto, τινος. 3) pendo, ad libram exigo. *Med.* ἀφίσταμαι, ad libram pro me exigo, ut retribuam alteri, sic Il. 13, 745 μὴ χρεῖος ἀποστήσωνται, ne debitum nobis rependant.

ἄφλαστον, ου, τό, summa pars et ornamentum puppis, aplustre.

ἄφλεβος, ον, (φλέψ) venis carens, seu privatus.

ἀφλεγμαντος, ον, (φλεγμαίνω) inflammatione carens: inflammationem prohibens.

ἄφλεκτος, ον, (φλέγω) non ustus: non coctus, non tostus.

ἀφλόγιστος, ον, (φλογίζω) non ustulatus, Aristot. meteor. 4, 13.

ἄφλογος, ον, (φλόξ) igne carens.

ἄφλοιος, ον, (φλοιός) cortice carens, vel privatus.

ἄφλοισβος, ον, (φλοῖσβος) sine sonitu.

ἀφλοισμός, οῦ, ὁ, spuma. Il. 15, 607.

ἀφλυάρος, ον, nugis, garrulitate abstinens.

ἀφλυκταίνωτος, ον, (φλυκταίνομαι) pustulas non sectiens, ex quo pustulae non erumpunt.

ἀφνειόομαι, ditesco. A seq.

ἀφνειός, όν, vel ἀφνεός, (ἄφενος) dives, opulentus. ἀφν. βιότοιο, Il. μήλοισι, Hes. op. 116. φρένας, ib. 453. *Superl. irreg.* occurrit ap. Antimachum ἀφνειστατος.

ἀφνεός, ά, όν, *Lyr.* p. ἀφνειός, Pind. ἀφνεώτερος, Soph. El. 45.

ἀφνέω, dives sum, ab ἀφνεός.

ἀφνήμων, ον, dives, opulentus. A praec.

ἄφνος, εος, τό, i. q. ἄφενος, Pind.

ἀφνύνω, dito. A praec.

ἄφνω vel **ἄφνως,** *adv.* (*contr.* ex ἀφανῶς) ex improviso, repente, subito. cf. αἴφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης.

ἀφόβητος, ον, (φοβέω) metu non perculsus, non metuens.

ἀφοβία, ας, ἡ, securitas, imperterritus animus.

ἄφοβος, ον, metu carens, intrepidus, interritus. 2) metum non afferens.

ἀφοβόσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνον) audax, timoris expers.

ἀφόβως, *adv.* absque metu, intrepide.

ἀφόδευμα, ατος, τό, stercus. A seq.

ἀφοδεύω, f. εύσω, caco, alvum exonero. A seq.

ἄφοδος, ου, ἡ, discessus, digressus: reditus. 2) secessio ad exonerandam alvum: latrina: excrementum, stercus.

ἄφολκος, ον, (ὁλκή) levis.

ἀφοίβαντος, ον, (φοιβαίνω) non purgatus, impurus.

ἀφοίτητος, ον, (φοιτάω) qui frequentari nequit, inaccessibilis. 2) qui locum aliquem frequentare cavet, aut insuper habet.

ἀφοίνικτος, ον, (φοινίσσω) non rubicundus.

ἀφομαρτέω, (ὁμαρτέω) abeo, abscedo, Orph. *dub.*

ἀφόμοιος, ον, absimilis, dissimilis. 2) similis, adsimilatus.

ἀφομοιόω, similem reddo, adsimulo. 2) confero cum aliquo.

ἀφομοίωμα, ατος, τό, similitudo alicujus rei ficta, simulacrum, effigies. A praec.

ἀφομοίωσις, εως, ἡ, adsimilatio. Ab eodem.

ἀφοπλίζω, (ὁπλίζω) armis spolio, exarmo. ἀφοπλίζομαι, arma exuo.

ἀφοράω, f. ἀπόψομαι, aor. ἀπεῖδον, perf. ἀφεώρακα, (ὁράω, *irreg.*) e longinquo conspicio, prospicio. 2) oculos averto, Xen.

Cyrop. 7, 1, 76.

ἀφόδευμα, ου, τό, (ἄφοδος) excrementum, Nic. Ther. 692.

ἀφόρητος, ον, (φορέω) qui ferri non potest, intolerabilis, molestus.

ἀφορήτως, *adv.* ut tolerari nequeat.

ἀφορία, ας, ἡ, (ἄφορος) infecunditas, sterilitas agrorum.

ἀφορίζω, f. ίσω (ὁρίζω) separo, segrego, distinguo: finio, termino: designo, adsigno, attribuo: determino, limito: extermino, excommunico: repudio: alieni abjudico aliquid, velut virtutem etc.

ἀφόρισμα, ατος, τό, suis terminis descriptum et definitum. A praec.

ἀφορισμός, οῦ, ὁ, determinatio, distinctio, separatio. 2) brevis sententia, praeceptum brevibus verbis conclusum. Ab eodem.

ἀφοριστικός, ή, όν, secernendi et distinguendi vim habens. Ab eodem.

ἀφοριστικῶς, *adv.* distinguendi causa, per ἀφορισμόν.

ἀφορμάω, f. ήσω, proripio me ex aliquo loco: discedo, proficiscor.

ἀφορμέω, f. ήσω, a statione navium discedo, solvo, enavigo.

ἀφορμή, ῆς, ἡ, (ὁρμή) locus, unde proficiscitur et exit quasi motus aliquis vel actio, origo et fons rei, caussa, impetus: materia alicujus rei perficiendae: occasio, opportunitas: res ad bellum gerendum necessariae, pecunia, arma, naves, milites, omnis denique apparatus bellicus: merces, mercatus: res familiaris. 2) Stoicis est oppositum ὁρμῆς, sive actio, qua aliquid rejicimus. vide ὁρμή.

ἀφορμιάω, *Desiderat.* ab ἀφορμάω, capio, Archyt. Diog. 3, 22.

ἀφόρμιγκτος, ον, (φόρμιγξ) qui cithara caret.

ἀφορμίζω, (ὁρμίζω) e portu navem educo, Eur. Iph. T. 18.

ἄφορμος, ον, (ὅρμος) portu carens, γᾶς, terrae praesidio destitutus, Soph. O. C. 243.

ἀφορολόγητος, ον, (φορολογέω) a quo non exigitur tributum.

ἄφορος, ον, (φέρω) sterilis, non frugifer.

ἄφορτος, ον, (φόρτος) sine onere, non onustus.

ἀφόρυκτος, ον, (φορύσσω) impollutus, non inquinatus.

ἀφοσιόω, et *Med.* ἀφοσιόομαι, (ὁσιόω) expio: sacro, devoveo: justa facio: perfunctorie, dicis caussa: ago, leviter defungor, velut auspicandi tantum caussa abominor: deprecor, recuso.

ἀφοσίωμα, ατος, τό, piaculum. A praec.

ἀφοσίωσις, ιος, ἡ, expiatio. Ab eod.

ἀφόωντα, accus. partic. *Ion.* ab ἀφάω, Il.

ἀφραδέω, (ἀφραδής) inconsulte ago: stulte loquor, insanio.

ἀφραδέως, *adv.* stulte, temere, inconsiderate. Ab eodem.

ἀφραδής, ές, (φράζω) temerarius, inconsultus.

ἀφραδία, ας, ἡ, imprudentia, temeritas, stultitia. A praec.

ἀφραδμόνως, i. q. ἀφραδέως.

ἀφράδμων, ον, (φράδμων) idem quod ἀφραδής.

ἀφραίνω, (ἄφρων) insanio, desipio, Hom.

ἄφρακτος, ον, (φράσσω) non septus: non munitus, non tectus, apertus.

ἀφράσμων, ον, i. q. ἀφράδμων.

ἀφρασμόνως, i. q. ἀφραδμόνως.

ἄφραστος, ον, (φράζομαι) ineffabilis. 2) improvisus, inexspectatus: occultus. 3) insanus.

ἀφραστότης, ητος, ἡ, ineffabilitas. A pr.

ἀφραστύς, ύος, ἡ, *Ion.* i. q. ἀφραδία.

ἀφράστως, *adv.* inconsiderate. 2) ex improviso.

ἀφρέω, (ἀφρός) spumo, spumesco.

ἀφρηλόγος, ον, *poet.* pro ἀφρολόγος.

ἀφρηστής, ό, (ἀφρέω) qui spumam excitat, epith. Delphini.

ἀφρήτωρ, ορος, ὁ, (φράτωρ) qui est extra tribum. 2) inimicus civilis societatis.

ἀφριάω, i. q. ἀφρέω.

ἀφρίζω, (ἀφρός) spumo, spumas ago.

Ἀφρική, ῆς, ἡ, Africa, *Joseph.*

ἀφρικτί, *adv.* (φρίσσω) sine horrore. (⏑ vel – – –)

ἀφριόεις, εσσα, εν, (ἀφρός) spumosus, spumans.

ἀφρισμός, οῦ, ὁ, (ἀφρίζω) spumatio.

ἀφρῖτις, ἡ, piscis, qui et ἀφύη.

ἀφρόγαλα, ακτος, τό, (ἀφρός et γάλα) spuma lactis, lac spumosum, lac, quod in spumam abiit.

Ἀφρογένεια, ας, ἡ, spuma genita, Epitheton Veneris. A seq.

ἀφρογενής, ές, (γίγνομαι) spuma prognatus.

Ἀφροδίσια, ων, τά, (Ἀφροδίτη) res Venereae. 2) festum Veneris. (⏑ vel – ⏑ – ⏑ ⏑)

Ἀφροδισιάζω, utor rebus Venereis, Venerem exerceo. 2) *passive*, muliebria patior. Xen. Hiero. 3, 4. Ab eod.

Ἀφροδισιακός, ή, όν, Venereus. 2) ὁ sc. λίθος, gemma Aphrodisiaca. Ab eodem.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ, Acorum, Venerea. Ab eod.

Ἀφροδισιασμός, οῦ, ὁ, rerum Venerearum usus.

Ἀφροδισιαστικός, ή, όν, Venereus, salax, libidinosus.

Ἀφροδίσιος, ία, ιον, seu Ἀφροδίσιος, ον, (ἀφρός) Venereus. (⏑ vel – ⏑ – ⏑ ⏑)

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, (ἀφρός) Venus, Dea amoris. 2) Venerea libido. 3) venustas, gratia (⏑ vel – ⏑ – –)

ἀφρόκομος, ον, (κόμη) spumicomus, spumantes capillos habens.

ἀφρόλιτρον, τό, *Att.* pro ἀφρόνιτρον.

ἀφρολόγος, ον, (λέγω) qs. spumilegus, spumam legens.

ἀφρονέω, (ἄφρων) desipio, amens sum, male sentio.

ἀφρόνησις, εως, ἡ, dementia. A praec.

ἀφρόνιτρον, ου, τό, (ἀφρός et νίτρον) spuma nitri, aphronitrum. cf. Phryn. p. 303.

ἀφρόντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, curas expers, securus.

ἀφροντιστέω, non curo, negligo, contemno.

ἀφροντιστί, *adv.* sine cura. A seq.

ἀφρόντιστος, ον, (φροντίζω) curis vacuus, securus. 2) desipiens, vesanus: inconsultus.

ἀφροντίστως, *adv.* absque cura, secure. 2) negligenter, contemtim.

ἀφρόνως, *adv.* (ἄφρων) insipienter, imprudenter.

ἀφρός, οῦ, ὁ, spuma. 2) piscis quidam, qui et ἀφύη.

ἀφροσέληνος, ου, ὁ, (σελήνη) spuma lunae, lapis quidam. *dub.*

ἀφροσκόροδον, ου, τό, (σκόροδον) allii praegrandis genus, quod tritum multam spumam reddit.

ἀφροσύνη, ης, ἡ, (ἄφρων) amentia, desipientia, imprudentia: torpor.

ἀφρουρέω, (ἄφρουρος) custodia careo.

ἀφρούρητος, ον, (φρουρέω) incustoditus, nullo praesidio munitus.

ἄφρουρος, ον, (φρουρά) idem. 2) immunis ab excubiis.

ἀφροφόρος, ον, (φέρω) spumans.

ἀφροφυής, ές, (φυή) spumam innatam habens.

Ἀφρώ, οῦς, ἡ, Venus, idem quod Ἀφροδίτη.

ἀφρώδης, ες, (ἀφρός) spumosus.

ἄφρων, ον, (φρήν) amens, desipiens, stolidus, stultus, imprudens.

ἀφυβρίζω, desaevio, petulantiam meam compesco, injuria, vel contumelia adficere desino.

ἀφυγιάζω, sanum reddo, sano, persano.

ἀφυγιασμός, οῦ, ὁ, sanatio, medela.

ἀφύδιον, ου, τό, *Dimin.* ab ἀφύη. (ῠ)

ἀφυδραίνω, abluo.

ἀφυγραίνω, madefacio, humecto, Aristot. h. an. 10, 6.

ἀφύη, ης, ἡ, apua, piscis quidam. Gen. plur. ἀφύων. In nom. sing dicebatur etiam ἀφύα, v. A.B. 472, 29. sed pluralis usitatior.

ἀφυής, ές, (φυή) natura minime aptus ad aliquid: indocilis, indoctus, imperitus. 2) simplex, non vafer.

ἀφυΐα, ας, ἡ, natura ad aliquid inepta. A praec.

ἀφυίδιον, τό, i. q. ἀφύδιον. Lobeck. Phryn. p. 88.

ἄφυκος, ον, (φῦκος) fuco carens.

ἄφυκτος, ον, (φεύγω) inevitabilis, necessarius. 2) qui effugere nequit.

ἀφύκτως, *adv.* sine spe fugae, inevitabiliter.

ἀφυλακτέω, mihi non caveo, incaute me gero, τινάς. A seq.

ἀφύλακτος, ον, (φυλάττω) qui sibi non cavet, incautus, imprudens, securus. 2) incustoditus, non observatus, qui caveri non potest.

ἀφυλάκτως, *adv.* incaute, temere. 2) incustodite.

ἀφυλαξία, ας, ἡ, (φύλαξ) custodiae defectus. 2) incuria custodum.

ἀφυλίζω, (ὑλίζω) defaeco.

ἀφύλισμα, ατος, τό, sedimentum. A praec. (ῠ)

ἄφυλλος, ον, (φύλλον) foliis carens.

ἀφύλλωτος, ον, i. q. ἄφυλλος.

ἀφύξιμος, ον, Nic. Th. 603. *vel* ex φύξιμος et α priv., non fugiens, manens, i. q. μόνιμος, *vel* ab ἀφύσσω, copiosus.

ἀφυπνίζω, (ὑπνίζω) expergefacio, ex somno excito.

ἄφυπνος, ον, expergefactus.

ἀφυπνόω, expergefio. 2) sopior, obdormisco.

ἀφύρητος, ον, (φυράω) non mixtus vel subactus. (⏑ – – ⏑)

ἀφυσγετός, οῦ, ὁ, (ἀφύω) sordes, caenum, Il. 11, 495. 2) ἀφυσγετὸν νέκταρ Nic. Alexiph. 597. i. e. πολύ, copiosum.

ἀφύσητος, ον, (φυσάω) non inflatus. (⏑ – – ⏑)

ἀφυσιολόγητος, ον, (φυσιολογέω) alienus a scientia naturali, non consentiens doctrinae naturali.

ἀφυσμός, οῦ, ὁ, (ἀφύω) haustio, exhaustio. Suid.

ἄφυσος, ον, (φῦσα) expers flatuum, non inflans.

ἀφύσσω, f. ἀφύξω, aor. 1. ἤφυσα, *poet.* ἄφυσσα, aor. *Med.* ἠφυσάμην, *haurio*, hauriendo promo. *Med.* infundo mihi. 2) *metaph.* πλοῦτον ἀφύσσειν, divitias large comparare, νηί, Il. 1, 171. διὰ ἔντερα χαλ-

κός ἤφυσε, per viscera penetravit, Il. 13, 508. ut Virg. inquit *haurire latus*.

ἀφυστερέω, (ὑστερέω) non adsequor praeeuntem, relinquor: defraudor.

ἀφυστερίζω, i. q. ἀφυστερέω.

ἀφύτευτος, (φυτεύω) non plantatus, non satus. 2) non consitus.

ἀφύω, album colorem traho, Hippocr.

ἀφυώδης, ες, (ἀφύη) spumam referens. 2) (ἀφύω) albidus.

ἀφυῶς, *adv.* (ἀφυής) natura inhabili: male temperate.

ἀφώνητος, ον, (φωνέω) privatus facultate edendi vocem.

ἀφωνία, ας, ἡ, defectus vocis, silentium.

ἀφωνίζω, mutum reddo, voce destituo.

ἄφωνος, ον, (φωνή) mutus, voce destitutus.

ἀφώνως, *adv.* tacite, sine ullo vocis usu, vocem non emittendo.

ἀφώρατος, ον, (φωράω) non deprehensus in furto. 2) non deprehensus in fraude quacunque.

ἀφωρισμένως, *adv.* (ἀφορίζω) separatim.

ἀφώτιστος, ον, (φωτίζω) lucis expers: non illuminatus. Ap. *Eccl.* mysteria religionis Christianae non edoctus, non baptizatus.

Ἀχαΐα, ας, ἡ, Achaia.

Ἀχαία, *Ion.* Ἀχαιίη, ἡ, epitheton Cereris, Hdt. 5, 61.

Ἀχαιιάς, άδος, ἡ, Achiva, Hom.

Ἀχαιϊκός, ή, όν, *Attic.* Ἀχαϊκός, Achivus, Achaicus.

ἀχαιΐνη, ἀχαίνη, ἀχαία, ἀχαΐα, ἡ, vel ἀχαιΐνης, ἀχαΐνης, ὁ, vel ἀχαιινέη, ἡ, cervus certae aetatis: ap. poetas *cervus* in universum, vide Schneider. ad Arist. h. a. 9, 6, 3. (Iota in ινη et ινης anceps est.)

ἀχαιΐνη, ἡ, panis major, quales Thesmophoriis a mulieribus coquebantur. Athen.

Ἀχαιΐς, ίδος, ἡ, *Att.* Ἀχαΐς, Achaia. 2) Achiva, sc. γυνή.

Ἀχαιός, ά, όν, Achaeus, Achivus. Hinc *subst.* 1) οἱ Ἀχαιοί, αἱ Ἀχαιαί, Achivi, Achivae: ap. Homerum Graeci in universum, inprimis Lacedaemonii et Argivi, Pausan. 7, 1. 2) ἡ Ἀχαΐα, Achaia *usitatius* Ἀχαΐα.

ἀχάλινος, ον, effrenatus, freno carens.

ἀχαλίνωτος, ον, idem. (ῑ)

ἀχάλκεος, ον, cui non est χαλκοῦς.

ἀχάλκευτος, ον, (χαλκεύω) qui non est ex aere fabricatus.

ἀχαλκέω, sum sine aere, pecuniam non habeo. A seq.

ἀχαλκής, ές, (χαλκός) aere carens, non habens pecuniam.

ἄχαλκος, ον, idem quod ἀχαλκής. 2) sine armis, ἄχαλκος ἀσπίδων, sine scutis aeratis, Soph. O. R. 191.

ἀχάλκωτος, ον, (χαλκόω) aere non obductus.

ἀχάνεια, ἡ, (ἀχανής) immensa vastitas.

ἀχάνη, ης, ἡ, genus mensurae frumentariae apud Persas, 45 μεδίμνους tenens. 2) cista frumentaria.

ἀχανής, ές, (χαίνω) non hians: mutus, ob defectum virium vel animi: qui hiscere nonpotest, silentio defixus. 2) valde hians: vastum hiatum habens: unde et non tectus, de aedificio, vastus, immensus. Hac posteriore significatione α est euphonicum.

ἀχάρακτος, ον, (χαράσσω) nullas sibi impressas habens notas, nullis notatus signis: ineffigiatus: informis.

ἀχαράκωτος, ον, (χαρακόω) vallo non munitus.

ἀχαριότης, ητος, ἡ, inscitia rerum agendarum, stupor, Polyb. 18, 38. A seq.

ἄχαρις, ιτος, ὁ καὶ ἡ, indecens, ingratus, insuavis, invenustus, illepidus, insulsus, molestus. 2) tristis, durus, acerbus. 3) ingratus, officii immemor.

ἀχαριστέω, (ἀχάριστος) ingratus sum: non gratificor, non indulgeo, non obsequor: avarus sum, ad benefaciendum lentus sum et tenax. *Pass.* non accipio debitam gratiam, ingratum aliquem experior.

ἀχαριστία, ας, ἡ, animus ingratus, animus beneficii immemor. Ab eod.

ἀχάριστος, ον, (χαρίζομαι) ingratus, beneficii immemor. 2) ingratus, injucundus. 3) praemio carens, expers praemii.

ἀχαρίστως, *adv.* ingrate, animo ingrato. 2) gravate, non libenter.

ἀχάριτος, ον, et *adv.* ἀχαρίτως, *poet.* pro ἀχάριστος.

ἀχάρνη, ἡ, et ἄχαρνος, ὁ, piscis quidam.

ἀχάτης, ου, ὁ, achates, gemma. (⏑ – –)

ἄχειλος, ον, (χεῖλος) labiis carens. 2) qui sine ora, sive margine est.

ἀχείμαντος, ον, (χειμαίνω) tranquillus, nullis tempestatibus agitatus.

ἀχείματος, ον, (χεῖμα) i. q. ἀχείμαντος, Aesch. Apud Hesychium exstat etiam ἀχείμαστος, ει.

ἀχείμερος, ον, (χεῖμα) i. q. ἀχείμαντος.

ἀχείμων, ον, (χειμών) tranquillus, sine tempestatibus.

ἄχειρ, ρος, (χείρ) manibus carens, mancus: qui manus pravas habet: qui manibus dextre atque expedite uti nescit.

ἀχειραγώγητος, ον, immansuetus, ferus.

ἀχειρής, ές, idem quod ἄχειρ, Batrach. 300.

ἀχειρία, ας, ἡ, opp. εὐχειρίας, defectus manus, et tarditas manus.

ἀχειρίδωτος, ον, (χειρίς) manicis carens.

ἀχειρογεώργητος, ον, non cultus manu humana.

ἀχειρόπλαστος, ον, (πλάττω) non fictus manu.

ἀχειροποίητος, ον, non manu: vel manibus factus: non humano structus opere.

ἀχειροποιήτως, *adv.* absque manuum opera.

ἄχειρος, ον, i. q. ἄχειρ.

ἀχειρότευκτος, ον, (τεύχω) non factus manu humana.

ἀχειροτόνητος, ον, qui nullis electus est suffragiis.

ἀχείρωτος, ον, (χειρόω) qui subigi non potest, insuperabilis: manu non factus.

Ἀχελῷος, ὁ, *poet.* Ἀχελώϊος, nomen fluvii in *Aetolia*, aliorumque quorumdam. Hoc nomine poetae omnes omnino fluvios designabant, cf. Voss. ad Virg. Georg. 1, 9. Hinc πόλεις Ἀχελωΐδες, Aesch. Pers. 866 urbes fluviis adjacentes.

ἄχερδος, ου, ἡ, vel rar. ὁ, spina quaedam, qua sepes obtegere et munire solebant.

ἀχερωΐς, ίδος, ἡ, populus alba.

Ἀχέρων, οντος, ὁ, Acheron, fluvius. Unde ἀχερούσιος et ἀχερουσιάς.

ἀχέτας, ὁ, vel *poet.* ἀχέτα, *Dor.* pro ἠχέτης, ἠχέτα. (– ⏑ –, – ⏑ ⏑)

ἀχεύω, (ἄχος) doleo, aegre fero.

ἀχέω, idem et ab eodem. (⏑ ⏑ –)

ἀχήλωτος, ον, (χηλόω) non striatus.

ἀχήν, ῆνος, ὁ καὶ ἡ, pauper, mendicus, *dub. lect.* Theocr. 16, (– –)

ἀχηνία, ας, ἡ, pauperies, mendicitas. A praec.

ἀχηρής, ές, (ἄχος) dolorificus, molestus.

ἀχθεινός, ή, όν, (ἄχθος) gravis, onerosus: molestus: invisus: laboriosus.

ἀχθεινῶς, *adv.* moleste, graviter. A praec.

ἀχθηδών, όνος, ἡ, dolor, tristitia. Ab eod.

ἀχθηρής, ές, onerosus, gravis, molestus. Ab eod.

ἀχθηρῶς, *adv.* gravate, gravatim. A praec.

ἀχθηφορία, i. q. ἀχθοφορέω.

ἄχθομαι, f. ἀχθέσομαι, *Att.* ἀχθήσομαι, vel ἀχθεσθήσομαι, aor. ἠχθέσθην, (ἄχθος) pondere premor, gravor, ingemo sub pondere: gravate fero, aegre et moleste fero, *c. dat.* ἀχθομένη ὀδύναις, Il. sed etiam *c. acc.* Il. 5, 361. 13, 353. Prosaici construunt ἄχθεσθαί τινος, τινί, ἐπί τινι, τι, vel c. part. 2) *intr.* invisus sum, τινί, Od. 14, 366.

ἄχθος, εος, τό, pondus, onus. 2) dolor, gravis molestia.

ἀχθοφορέω, (φορέω) onera fero, onera sustineo.

ἀχθοφορία, ας, ἡ, bajulatio, molestia in oneribus ferendis. A seq.

ἀχθοφόρος, ον, (φέρω) qui sarcinas et onera fert, bajulus, sarcinarius.

ἀχίλλειος, vel ἀχιλληΐς, ἡ, sc. κριθή, genus hordei praestantioris. τὸ ἀχίλλειον, puls inde cocta.

ἄχιλος, ον, (χιλός) sine succo, aut nutrimento: pabulo destitutus.

ἀχίτων, ον, qui tunicam non habet. (⏑ ⏑ –)

ἀχλαινία, ας, ἡ, defectus laenae. A seq.

ἄχλαινος, ον, (χλαῖνα) qui est sine laena, vel veste.

ἄχλαξ, ακος, ὁ, arena lapidosa, glarea. 2) lapillus. Suid. v. κάχληξ.

ἀχλόητος, ον, (χλοάω) id. q. seq.

ἄχλοος, ον, *contr.* ἄχλους, ουν, (χλόα) virore destitutus.

ἀχλύνω, i. q. ἀχλύω, Q. Sm. 2, 549. ἀχλύνθη.

ἀχλυόεις, όεσσα, όεν, caliginosus. A seq.

ἀχλυόπεζος, α, ον, (πέζα) cujus pedes caligine teguntur.

ἀχλύς, ύος, ἡ, caligo: tenebrae: nebula: oculorum caligatio: tristitia. (υ corripitur, Procl. hymn. 1, 4.) (υ producitur in nom. et acc. sing. ab Homero et Hesiodo.)

ἀχλύω, f. ύσω, caligo, obtenebror. 2) obtenebro, ap. ser. A praec.

ἀχλυώδης, ες, caliginosus, nebula obtectus. Ab eodem.

ἄχνα, *Ion.* ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus: fumus, fuligo: spuma: ros: sordes: tenuissima et minima pars alicujus rei.

ἄχνοος, ον, *contr.* ἄχνους, (χνόη) lanugine carens, imberbis: impuber: sine spuma.

ἄχνυμαι, (ἄχος) doleo, tristis sum, τινός, de aliquo, Hom., rarius περί τινι, h. Cer. 77.

ἀχνύς, ύος, ἡ, moeror. A praec.

ἀχολία, ας, ἡ, mens non biliosa, nulla bilis. A seq.

ἄχολος, ον, (χολή) bile, seu felle carens.

ἄχομαι, (ἄχος) doleo, tristis sum, moereo, Od.

ἄχορδος, ον, (χορδή) sine fidibus.

ἀχόρευτος, ον, (χορεύω) carens choreis: illaetabilis.

ἀχορηγησία, ας, ἡ, (χορηγία) i. q. ἀχορηγία.

ἀχορήγητος, ον, cui non subministratur, non suppetit, egens.

ἀχορηγία, ας, ἡ, inopia commeatus, s. adparatus.

ἄχορος, ον, i. q. ἀχόρευτος.

ἀχόρταστος, ον, (χορτάζω) insatiatus, inexpletus, inexplebilis. Hesych.

ἄχος, εος, τό, moeror, dolor, tristitia.

ἀχράαντος, ον, i. q. ἀχραής, *poet.* (⏑ vel – – ⏑)

ἀχραής, ές, (χραύω) impollutus, incontaminatus, purus, intactus.

ἀχραντής, ές, (χραίνω) idem. Hesych.

ἄχραντος, ον, idem Eur.

ἀχράς, άδος, ἡ, pirus silvestris. 2) fructus piri silvestris; junipirum pirum, pirastrum.

ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, temere, vel sine caussa ridens: qui in re tristi ridet: ineptus, stultus, Cratin.

ἀχρειοποιός, οῦ, ὁ, inutilia faciens. Phav.

ἀχρεῖος, ον, rarius ἀχρεία, Lobeck. Phryn. p. 106. (χρεία) inutilis, ineptus. ἀχρεῖον adverbialiter ap. Hom. Il. 2, 269. Od. 18, 163. inepte, alieno loco vel tempore.

ἀχρειόω, inutilem reddo, corrumpo: *in passivo*, inutilis fio. A praec.

ἀχρείως, *adv.* turpiter. Ab eod.

ἄχρεος, ον, i. q. ἀχρεῖος, *poet.*

ἀχρήεις, ήεσσα, ῆεν, (χρεία) inutilis.

ἀχρήιος, ον, i. q. ἀχρεῖος, Hes.

ἀχρήιστος, ον, *poet.* pro ἄχρηστος.

ἀχρηματία, ας, ἡ, inopia pecuniae. A seq.

ἀχρήματος, ον, (χρήματα) carens pecunia, inops.

ἀχρημονέω, (ἀχρήμων) pecunia careo, sum inops.

ἀχρημοσύνη, ης, ἡ, inopia, pecuniae defectus. Ab eod.

ἀχρήμων, ον, i. q. ἀχρήματος.

ἀχρησία, ας, ἡ, i. q. ἀχρηστία, 2.

ἀχρήσιμος, ον, inutilis.

ἀχρηστέω, (ἄχρηστος) inutilis sum: insitatus sum.

ἀχρηστία, ας, ἡ, inutilitas. 2) non uti, omissio usurpationis. A seq.

ἄχρηστος, ον, inutilis, incommodus: insitatus. 2) qui non utitur, τινί, Eur.

ἀχρηστόω, inutilem reddo, corrumpo, inpr. linguam insitatis vocibus depravo, Eustath. p. 367, 40. Rom., Schol. Il. 2, 867.

ἀχρήστως, *adv.* inutiliter: insitate.

ἄχρι, et ἄχρις, *Praepos. c. gen.* usque ad, tenus, cf. μέχρι. ἄχρι μάλα κνέφαος, usque ad seram vesperam, Od. 18, 369. Posteriores pedestris orationis scriptores genitivum etiam ante praep. collocant. 2) *Adv.* i. q. ἄκρως, *a*) *leviter*, in summa superficie, γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, Il. 17, 599. *b*) *penitus*, Il. 4, 522. 16, 324. 3) Serior aetas ἄχρι tanquam *conjunctionem* cum conjunctivo conjungit, ut Dionys. Rhod. in Anth. Pal. VII, 716, 6. (An. Br. 2, 255.) ἀνθρώπους ἄχρι φέρωσι πόδες. Q. Sm. 13, 341. Sic etiam ἄχρις οὗ cum conj. occurrit, Theophr. h. pl. 5, 2. μέχρις οὗ ἀφίκηται. Plut. defect. orac. 13. ἄχρις οὗ λάβωσι. de am. prol. 3. ἄχρις οὗ δέηται. Symp. Q. 8, 9, 2. ἄχρις οὗ κατασβέσωσι. V. Artax. 19. ἄχρις οὗ συνθλάσωσι. *Not.* Poetae ἄχρι ante consonam, ἄχρις ante vocalem ponunt: in pedestri oratione ἄχρι tam frequenter occurrit, ut grammaticorum nonnulli alteram formam plane damnaverint, v. Lobeck. Phryn. p. 14. (Radix esse videtur ἄκρος.)

ἄχριστος, ον, non unctus, non illitus.

ἀχροέω, (ἄχροος) sum coloris expers: nativum colorem amisi: sum pallidus.

ἀχροια, ας, ἡ, coloris carentia, nullus color: pallidus color: color, qui remanet, aut succedit, amisso colore nativo. Ab eodem.

ἄχροιος, ον, (χροιά) *Ion.* p. ἄχροος.

ἄχρονος, ον, expers temporis, aeternus.

ἀχρόνως, *adv.* sine tempore, citra temporis principium: subito, statim.

ἀχρονοτριβής, ές, (χρονοτριβέω) celeriter, seu subito factus: qui tempus non terit, Hesyc.

ἄχροος, ον, *contr.* ἄχρους, (χρόα) coloris expers, nullo colore imbutus: qui nativum colorem amisit, decolor: pallidus.

ἀχρυσόπεπλος, ον, carens veste aurea.

ἄχρυσος, ον, auro carens, pauper.

ἀχρωμάτιστος, ον, (χρωματίζω) nullo colore imbutus, coloris expers.

ἀχρώματος, ον, (χρῶμα) coloris expers.

ἄχρωμος, ον, (χρῶμα) idem. 2) qui erubescere nescit, impudicos.

ἄχρως, ων, *Att.* et *Ion.* pro ἄχροος, Plat. Charm. p. 169. B. Hippocr. p. 1213.

ἄχρωστος, ον, (χρώζω) non tactus, non tinctus colore, non coloratus.

ἄχυλος, ον, (χυλός) exsuccus: insipidus: fatuus.

ἄχυμος, ον, (χυμός) idem.

ἀχύμωτος, ον, (χυμόω) idem (ῡ)

ἀχύνετος, ον, (χύνω) longe lateque et in multas partes fusus, copiose fluens. (⏑ – ⏑ ⏑)

ἀχύρινος, η, ον, (ἄχυρον) e paleis constans.

ἀχυρίτης, ἡ, i. q. ἀχυρίνη ab ἀχύρινος.

ἀχυρμιά, ᾶς, ἡ, acervus palearum. Ab eod.

ἀχυροδόκη, ης, ἡ, (ἄχυρον et δέχομαι) locus, ubi paleae volitantes coguntur, palearium.

ἀχυροθήκη, ης, ἡ, idem.

ἄχυρον, ου, τό, palea, folliculus tritici, acus, festuca. 2) stramen. *Proprie est* totus culmus a radice usque ad aristam.

ἄχυρος, ὁ, acervus palearum, *Att.* i. q. ἀχυρμιά.

ἀχυρότριψ, βος, ὁ καὶ ἡ, (τρίβω) paleam terens.

ἀχυροφαγέω, (φαγεῖν) paleas comedo

ἀχυρόω, (ἄχυρον) paleis sterno et respergo: paleas immisceo.

ἀχυρώδης, ες, acerosus. Ab eod.

ἀχυρών, ῶνος, ὁ, acervus palearum. 2) receptaculum palearum. Ab eod.

ἀχύρωσις, εως, ἡ, (ἀχυρόω) q. d. paleatio, constructio quae fit paleis, paleata constructio.

ἀχώ, ἡ, *Dor.* pro ἠχώ.

ἀχώνευτος, ον, (χωνεύω) non conflatus, qui conflari nequit.

ἀχώρ, ῶρος, ὁ, manans capitis olens, sordes capitis.

ἀχώρητος, ον, (χωρέω) qui capi, comprehendi non potest, immensus.

ἀχώριστος, ον, (χωρίζω) inseparabilis, indivisus. 2) cui locus nullus assignatur.

ἀχωρίστως, *adv.* inseparabiliter, indivise.

ἄχωρος, ον, (χῶρος) qui sine loco est, extorris, cui igni et aqua interdictum est, quem locus nullus capit vel tenet. Hesych.

ἄχωστος, ον, (χώννυμι) non accumulatus.

ἄψ, *adv.* retro, retrorsum, in aversum. 2) rursus, iterum. Dicitur etiam pleonastice ἂψ αὖτις, ἂψ πάλιν.

ἀψάλακτος, ον, (ψαλάσσω) qui tactus non est, qui tangi nequit: immotus, immobilis.

ἄψαλτος, ον, (ψάλλω) fidium pulsu, vel cantu carens, qui cani ad fides nequit.

ἀψάμαθος, ον, arenis carens, non sabulosus.

ἄψαμμος, ον, idem.

ἀψαυστέω, (ἄψαυστος) non tango, non attingo. 2) intactus sum, non tangor.

ἀψαυστί, *adv.* citra tactum. Ab eod.

ἄψαυστος, ον, (ψαύω) intactus, illibatus: tangendus. 2) qui non tetigit.

ἀψεγής, ές, (ψέγω) irreprehensus.

ἀψεγῶς, *Ion.* ἀψεγέως, *adv.* sine reprehensione.

ἄψεκτος, ον, i. q. ἀψεγής, et ab eod.

ἀψεύδεια, ας, ἡ, (ἀψευδής) veracitas, veritas.

ἀψευδέω, verum dico, non mentior. Ab eod.

ἀψευδής, ές, (ψεῦδος) mentiri nescius, verax. 2) certus, de rebus.

ἀψευδῶς, *Ion.* ἀψευδέως, *adv.* vere, citra mendacium. A praec.

ἀψευστέω, non mentior, vera loquor. A seq.

ἄψευστος, ον, (ψεύδομαι) non mentiens, minime fallax.

ἄψηκτος, ον, (ψήχω) non rasus: non detersus: durus, non emollitus.

ἀψηλάφητος, ον, intactus: non bene ponderatus et consideratus. Polyb. 8, 21, 5.

ἀψήφιστος, ον, (ψηφίζω) qui non tulit suffragium. 2) qui suffragiis electus non est.

ἄψηφος, ον, suffragio carens. 2) sine lapillo.

ἀψηφοφόρητος, ον, (ψηφοφορέω) qui nondum suffragium tulit.

ἀψιδοειδής, ές, (ἀψίς et εἶδος) in modum apsidis formatus s. structus.

ἀψιδόω, conjungo, connecto, vide ἀψίς.

ἀψίθυμος, ον, i. q. ἀψικάρδιος.

ἀψικάρδιος, ον, (ἅπτομαι et καρδία) vim habens animum movendi.

ἀψικορία, ας, ἡ, fastidium. Ab seq.

ἀψίκορος, ον, (ἅπτομαι et κόρος) fastidiosus, qui facile a fastidio corripitur vel movetur, satur quum primum gustavit.

ἀψιμαχέω, (ἀψίμαχος) velitor, preludo pugnae.

ἀψιμαχία, ας, ἡ, velitaris pugna, velitatio. 2) quaelibet rixa. Ab eod.

ἀψίμαχος, ον, (ἅπτω, μάχη) pugnam leviter attingens, veles.

ἀψιμισία, ας, ἡ, (ἅπτομαι, et μῖσος) odium vel simultas non diuturna.

ἀψίνθιον, ου, τό, absinthium, herba amara.

ἀψινθίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, absinthites, vinum absinthio conditum. A praec.

ἄψινθος, ου, ὁ, absinthium.

ἀψίς, *Ion.* ἁψίς, ῖδος, (ἅπτω) connexio, vinculum. 2) testudo, fornix, arcus. 3) ligneus rotae circulus.

ἄψις, εως, ἡ, (ἅπτομαι) tactus, contrectatio.

ἀψίχολος, ον, (ἅπτω et χολή) cui fel facile exardescit, qui cito irascitur, sed iram etiam facile deponit.

ἄψογος, ον, in quo nihil reprehendi po-

test.

ἀψόγως, *adv.* sine reprehensione.

ἄψορρον, *adv.* retro, retrorsum. 2) iterum.

ἀψόῤῥοος, ον, *contr.* ἀψόῤῥους, (ἄψ et ῥόος) retrograda, seu reciproca fluenta habens, refluus.

ἄψορρος, ον, retrogradus, retro vestigia referens. Ex iisd.

ἄψος, εος, τό, (ἅπτω) junctura membrorum. 2) membrum.

ἀψοφητί, *adv.* sine strepitu. A seq.

ἀψόφητος, ον, (ψοφέω) nullum edens sonum, vel strepitum.

ἄψοφος, ον, idem.

ἀψυδρακίωτος, ον, non infestatus pustulis, quae ψύδρακες dicuntur, Dioscor.

ἄψυκτος, ον, (ψύχω) qui refrigerari nequit. 2) qui refrigerationem non sentit.

ἀψυχαγώγητος, ον, (ψυχαγωγέω) non jucundus.

ἀψυχέω, (ἄψυχος) animae expers sum. 2) animo linquor, exanimor.

ἀψυχία, ας, ἡ, exanimatio: animi deliquium: timiditas, ignavia. Ab eod.

ἄψυχος, ον, (ψυχή) anima carens, inanimus: timidus, ignavus.

ἄψυχρος, ον, (ψυχρός) non frigidus.

* ἄω, *flo*, *spiro*, imperf. ἄον, Ap. Rh. *Usitatius* est ἄημι, quod vide.

* ἄω, *dormio* aor. ἄεσα, *contr.* ἆσα, Hom.

* ἄω, *noceo*, *contr.* ex ἀάω, quod vide.

* ἄω, *satio*, fut. ἄσω, aor. ἆσα, inf. praes. act. ἄμεναι, *contr.* ex ἀέμεναι, Hom. (–◡–) pass. ἄαται, Hes. (◡◡–) semper *cum gen. rei.* *Adj. verb.* ἀτός, (◡◡) cum α priv. ἄατος, (◡◡◡) *contr.* ἆτος, Hom.

ἀώδης, ες, (ὄζω) inodorus, non olens.

ἀῶθεν, *adv. Dor.* pro ἠῶθεν.

ἀών, ἀόνος, ἡ, *Dor.* p. ἠϊών, Mosch. 3, 37.

Ἄων, Ἄονος, ὁ, Boeotus. (––) *Adj.* Ἀόνιος, α, ον, (–◡◡◡) ἡ Ἀονία, Aonia, Boeotia.

ἀωρέω, (ἄωρος) non custodio, negligo.

ἀωρί, *adv.* intempestive. Ab eodem. (◡–◡)

ἀωρία, ας, ἡ, intempestivitas, immaturitas. Ab eod.

ἀώριος, α, ον, i. q. ἄωρος, *poet.*

ἀωροθάνατος, ον, (θάνατος) immature mortuus vel moriens.

ἀωρολεῖος, ον, (λεῖος) qui praeter aetatem imberbis est.

ἀωρολουστής, ὁ, qui intempestive lavatur.

ἀωρόνυκτος, ον, (νύξ) media nocte veniens, abiens etc., intempesta nocte accidens.

ἄωρος, ον, (ὥρα) immaturus, intempestivus: deformis, indecorus. 2) (ὤρα) curae expers, non curans, negligens: difficilis custoditu, (sic acceperunt nonnulli Od. 12, 89. πόδες ἄωροι, sed rectius intelliguntur *pedes deformes.*)

ἄωρος, ὁ, *contr.* ἆρος, somnus, Sappho

ἄωρτο, vide αἴρω, III.

ἀωρότοκος, ον, (ἄωρος et τόκος) immaturo seu intempestivo partu editus.

Ἀώς, ἡ, *Dor.* pro Ἠώς, Ἕως. Unde

Ἀωσφόρος, ὁ, i. q. Ἑωσφόρος, Lucifer.

ἀωτέω, (ἄω) dormio, ὕπνον, Il. 10, 159. Od. 10, 548. Apud seriores etiam sine ὕπνον.

ἀωτεύω, i. q. ἀωτέω.

ἄωτον, ου, τό, flos. 2) praestantissimum cujusque rei.

ἄωτος, ου, ὁ, idem. Pind.

ἄωτος, ον, (οὖς, ὠτός) aurem non habens. 2) ansa carens.

B

B, β, βῆτα, secunda littera alphabeti graeci. Tanquam nota numeralis significat δύο vel δεύτερος, sed lineola infra subjecta (ˏβ) duo millia.

βᾶ, brevior vocativi forma pro βασιλεῦ, o rex. Aesch. Sup. 905.

βαβάζω, f. ξω, i. q. βάζω, loquor, clamo: inprimis inarticulate, inarticulatam vocem edo, lallo. 2) i. q. βιβάζω, eo, procedo. *Vox rara.*

βαβαί, et βαβαιάξ, *papae*, interjectio admirantis. οὐχὶ τῶν μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαί, βαβαί, Alexis A. 8. 84.

βάβαξ, ακος, ὁ, vel βαβάκτης, ου, ὁ, (βαβάζω) loquax, garrulus, nugator. 2) saltator.

βαβράζω, strideo, de cantu cicadarum; hinc *poet.* βαβραδών, όνος, stridulus, i. q. τέττιξ.

βαβύξ, ύκος, vel βαβύκα, ἡ, Lacon. pro γέφυρα, pons.

βάγμα, ατος, τό, (βάζω) sermo, oratio, rumor, fama: vox.

βαγώας, ὁ, *bagoas*, *bagous*, eunuchus, *vox Persica.*

βάδην, *adv.* (βαίνω) pedetentim, gradatim, lento gradu, Il. 13, 516. 2) pedibus, pedestri itinere, Aesch. Pers. 19 (◡–)

βαδίζω, (βάδος, βαίνω) vado, eo: lento gradu procedo. Fut. *Att.* βαδιοῦμαι, minus bene βαδιῶ.

βάδισις, ἡ, ambulatio, ingressus.

βάδισμα, τό, gressus, incessus.

βαδισματίας, ου, ὁ, i. q. βαδιστικός, Cratin. Pollucis 3, 92.

βαδισμός, ὁ, ingressus, ambulatio.

βαδιστέον, *adj. verb.* a βαδίζω, eundum est.

βαδιστής, ὁ, cursor, qui ambulat.

βαδιστικός, ή, όν, ad ambulandum pertinens, qui ambulare potest, qui veloces pedes habet.

βαδιστός, ή, όν, (βαδίζω) per quem incedi potest.

βάδος, ὁ, gressus, iter, Ar. Av. 42.

βάζω, f. βάξω, loquor, dico, ἄρτια, πεπνυμένα, ἀνεμώλια βάζειν, apte, prudenter, vane loqui, Hom. βάζειν τινά τι, dicere alicui aliquid, Il. 16, 207. Praeter praes. et imperf. act. occurrit apud Homerum perf. pass. ἔπος βέβακται, Od. 8, 408.

βαθείη, *fem. Ion.* a βαθύς pro βαθεῖα, Il.

βαθέως, *adv.* a βαθύς, profunde, alte: graviter.

βάθιστος, η, ον, *superl.* a βαθύς, Il.

βαθμηδόν, *adv.* (βαθμός) gradatim.

βαθμίς, ῖδος, vel ἴδος, ἡ, (βαίνω) gradus, basis.

βαθμός, ὁ, (βαίνω) gradus, limen: gradus dignitatis. *Attica* forma est βασμός.

βάθος, τό, (βαθύς) profunditas, altitudo. *Metaph.* multitudo, copia, ut βάθος κακῶν: locus intimus, locus penitior, οἱ ἐν βάθει, Strabo: magnitudo quaelibet, altitudo animi, solertia, prudentia singularis.

βάθρα, ἡ, (βαίνω) scala domus vel navis.

βαθρίδιον, τό, *Dim.* a βάθρα.

βάθρον, ἡ, i. q. βάθρον, Aesch.

βάθρον, τό, (βαίνω) gradus, scala: limen: basis, fundamentum: scamnum, subsellium.

βαθυαγκής, ές, (ἄγκος) altas valles habens.

βαθύβουλος, ον, (βουλή) profundi consilii, prudentissimus, Aesch.

βαθύγειος, ον, *Att.* βαθύγεως, ων, (γῆ) cujus solum profundum est, fertilis, pinguis, de agris.

βαθυγένειος, ον, (γένειον) prolixam barbam habens, egregie barbatus.

βαθύγηρως, ων, (γῆρας) provectam senectutem agens, senex decrepitus.

βαθυγνώμων, ον, (γνώμη) abstrusi et profundi ingenii vel consilii. Hine *subst.* βαθυγνωμοσύνη, ἡ.

βαθυδενδρος, ον, (δένδρον) densis obsitus arboribus.

βαθυδινήεις, εσσα, εν, (δίνη) profundos vortices habens, Il.

βαθυδίνης, ου, ὁ, (δίνη) qui profundos habet vortices, altus, epitheton Oceani apud Homerum. (◡◡––) Apud seriores occurrit etiam βαθυδινής, ές.

βαθύδοξος, ον, (δόξα) gloriosissimus, celeberrimus.

βαθυεργέω, (ἔργον) profundos sulcos ago arando.

βαθύζωνος, ον, (ζώνη) alte cinctus: pulcre ornatus, praeclare vestitus, Hom.

βαθύθριξ, τριχος, (θρίξ) densam comam habens: de ovibus, bene lanatus, Hom. hym. Ap. 412.

βαθυκαμπής, ές, (καμπή) valde curvus.

βαθυκήτης, ες, (κῆτος) immensae profunditatis, profundissimus, v. l. Theogn. 175. cf. Hemsterhus. ad Luciani Tim. 26.

βαθυκλεής, ές, (κλέος) illustris, cujus magna est fama.

βαθύκληρος, ον, (κλῆρος) opulentus.

βαθύκολπος, ον, (κόλπος) profundos sinus habens, de veste: hinc sinuosa et opulenta veste indutus, epitheton mulierum Trojanarum ap. Homerum: altas valles habens, de terra, Pind.: sinuosus, de mari.

βαθυκόμης, ου, ὁ, (κόμη) bene comatus.

βαθύκρημνος, ον, (κρημνός) profunda praecipitia habens.

βαθυκτέανος, ον, (κτέανον) praedives, opulentissimus.

βαθυκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ, (κρηπίς) altum fundamentum habens, Musaei 229.

βαθυκρύσταλλος, ον, (κρύσταλλος) alta glacie tectus.

βαθυκύμων, ον, (κῦμα) altas undas projiciens. (◡◡––)

βαθύλειμος, ον, et

βαθυλείμων, ον, (λειμών) laeta pascua habens. Dicitur et βαθυλειμής, ές.

βαθυλήϊος, ον, (λήϊον) altas segetes ferens, fertilis, ferax.

βαθύμαλλος, ον, (μαλλός) villosus.

βαθυμήτης, ὁ, vel βαθυμῆτα, *Dor.* et

βαθύμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις) profundi consilii, prudentissimus.

βαθύνοος, οον, (νοῦς) alti sensus, animi profundi.

βάθυνσις, ἡ, (βαθύνω) excavatio.

βαθύνω, (βαθύς) excavo, profundum facio. τὴν φάλαγγα, aciem ita instituere, ut multi ordines se excipiant, Xen. γένειον βαθυνόμενον, barba promissa, Heliodor.

βαθύξυλος, ον, (ξύλον) densis arboribus, opacus.

βαθύπεδος, ον, (πέδον) profundam planitiem, inter altos montes jacentem efficiens, Pind. N. 3, 27. Dubia est forma βαθυπέδιος.

βαθυπελμος, ον, (πέλμα) altis soleis praeditus.

βαθύπεπλος, ον, (πέπλος) altum sive latum peplum habens.

βαθύπικρος, ον, (πικρός) valde amarus.

βαθυπλεκής, ές, (πλέκω) valde nexus, perplexus.

βαθυπλευρος, ον, (πλευρά) profunda latera habens.

βαθυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) alta vulnera faciens.

βαθυπλόκαμος, ον, (πλόκαμος) comam densis cincinnis nexam habens.

βαθυπλούσιος, ον, et

βαθύπλουτος, ον, (πλοῦτος) profundas divitias possidens, praedives.

βαθυπόλεμος, ον, (πόλεμος) valde bellicosus, qui magnum et grave bellum movet.

βαθυπόνηρος, ον, (πονηρός) valde malus, pessimus.

βαθυπρήων, ον, (πρηών) altos scopulos habens.

βαθύπρωρος, ον, (πρῷρα) alta prora instructus.

βαθυπώγων, ον, (πώγων) densam vel promissam barbam habens.

βαθυρρείτης, ου, ὁ, (ῥέω) profunde fluens, profundum alveum habens, i. q. βαθύρροος.

βαθυρρείων, ον, i. q. βαθυρρείτης.

βαθύρρηνος, ον, (ῥήν) longa ovium lana ornatus.

βαθυρριζία, ἡ, radicis profunditas. A seq.

βαθύρριζος, ον, (ῥίζα) altas radices habens.

βαθύρροος, ον, contr. βαθύρρους, ουν, (ῥέω, ῥόος) profunde fluens.

βαθυρρώχμος, ον, (ῥωχμή) altas rimas habens.

βαθύς, βαθεῖα vel Ion. βαθέη, βαθύ, altus, profundus: copiosus, densus, multus, magnus: latus: dicitur etiam de colore, ad indicandum gradum celsissimum s. intensissimum: de tempore, ὄρθρος βαθύς, omnium mane. βαθὺ γῆρας, provecta senectus. Metaph. dicitur de animo, consiliis, sententiis etc., prudens, non de trivio petitus. Easdem significationes compositis quoque addit. Compar. βαθύτερος, poet. βαθίων, Dor. βάσσων. superl. βαθύτατος, poet. βάθιστος.

βαθυσκαρθμος, ον, (σκαίρω) alte saliens.

βαθυσκαφής, ές, (σκάπτω) alte effossus.

βαθύσκιος, ον, (σκιά) alta umbra tectus, umbrosus. 2) act. altam umbram efficiens.

βαθυσκόπελος, ον, (σκόπελος) altos scopulos habens.

βάθυσμα, τό, (βαθύνω) profunditas, altitudo.

βαθυσμήριγξ, ιγγος, (σμῆριγξ) longis pilis praeditus.

βαθύσπορος, ον, (σπείρω) fertilis.

βαθύστερνος, ον, (στέρνον) cui altum est pectus: profundos habens recessus.

βαθυστολέω, (στολή) longis stolis indutus sum.

βαθύστολμος, ον, (στολμός) longis stolis vestitus.

βαθύστομος, ον, (στόμα) altas fauces habens.

βαθύστρωτος, ον, (στρώννυμι) alte stratus, molliter stratus.

βαθύσχοινος, ον, (σχοῖνος) densos juncos ferens, juncis obsitus, junceus.

βαθυτέρμων, ον, (τέρμα) alte finitus, de navi magna, cujus insignis pars est in undis, Opp.

βαθύτης, ἡ, (βαθύς) profunditas, altitudo, magnitudo, ut divitiarum, consilii etc.

βαθύτριχος, ον, (θρίξ) multos et prolixos capillos habens, villosus.

βαθύυδρος, ον, (ὕδωρ) in quo alta est aqua, de puteo.

βαθύϋπνος, ον (ὕπνος) alto somno sepultus.

βαθύφρων, ον, (φρήν) profunda mente praeditus, callidus, prudens.

βαθύφυλλος, ον, (φύλλον) densa folia habens, frondosus.

βαθύφωνος, ον, (φωνή) qui magnam vocem edit, profundam et demissam vocem habens, ex quo non exit vox distincta, LXX.

βαθυχαῖος, ον, (χαιός) valde nobilis, Aesch. Sup. 872.

βαθυχαίτεις, εσσα, εν, et

βαθυχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) qui densam habet caesariem.

βαθύχειλος, ον, (χεῖλος) profunda habens labia.

βαθυχεύμων, ον, (χεῦμα) i. q. βαθυκύμων, undosus.

βαθύχθων, ον, (χθών) fertilis, pinguis, Aesch.

βαθυχρήμων, ον, (χρῆμα) praedives, opulentissimus.

βαθύχροος, ον, contr. βαθύχρους, ουν, (χρόα) profundo colore tinctus, qui denso et saturo est colore.

βαίην, ης, η, opt. aor. 2. a βαίνω.

βαϊνός, ή, όν, (βαΐς) palmeus, factus s. textus spadicibus.

βαίνω, fut. βήσομαι, Dor. βασεῦμαι. perf. βέβηκα, unde apud poetas inveniuntur formae breviores βεβᾶσι, βεβάναι, part. βεβώς, βεβῶσα. Homerus extrahit in βεβάασι, part. βεβαώς, βεβαυῖα, inf. βεβάμεν. Aor. 2. ἔβην, imperat. βῆθι, conj. βῶ, opt. βαίην, inf. βῆναι, partic. βάς, βᾶσα, βάν. Homerus etiam βάτην (◡–) habet pro ἐβήτην. Aor. Med. ἐβήσετο, rarius ἐβήσατο. Perf. pass. βέβασμαι, apud recentiores occurrit, v. Lobeck. ad Phryn. p. 36. Participium praes. et aor. apud Hom. cum reduplicatione invenitur βιβῶν, βιβάς. Thema est obsoletum βάω. – Verbum habet significationem intransitivam et transitivam. 1) intrans. gradior, incedo, eo: sequente infinitivo significat incipio, aggredior aliquid, sic βῆ δ' ἴμεν, βὰν δ' ἰέναι, Hom.: abeo, discedo; hinc etiam per euphemismum promorior. Adjicitur huic verbo etiam accusativus, et quidem duplici ratione vel ita, ut in βαίνειν ὁδόν, ire via, vel ad indicandum scopum eundi, ut βαίνειν νέας, ad naves, Od. 3, 162. – βαίνειν ἐπ' ἐλπίδος, δι' ὀδύνης, διὰ πόθου, in spe, moerore, desiderio esse, i. q. ἐλπίζειν, ὀδυνᾶσθαι, ποθεῖν. – Perf. βέβηκα significat sum in aliquo loco vel statu, sic εὖ sive ἀσφαλῶς βεβηκέναι, bene se habere, in tuto esse. el ἐν τέλει βεβῶτες, summi magistratus. – Metaphorice βαίνω etiam dicitur de rebus inanimatis, ut ἐννέα ἐνιαυτοὶ βεβάασι Il. 2, 134 πῇ ὅρκια βήσεται; ib. 339. Sic αἶνον ἔβα πέρος, laudem sequitur splictas, Pind. χρέος ἔβα με, Ar. Nub. 30. 2) Transit., ad quam significationem proprie pertinent apt. act. βήσω, et aor. 1. ἔβησα, a) ire, procedere facio, moveo, duco, adscendere vel descendere facio. φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων, Il. 16, 810. Hinc aor. med. ἐβησάμην, me adscendere feci, ut βήσασθαι δίφρον, accusativo scopum motus indicante, Il. 3, 262. Od. 4, 481. Huc pertinet etiam βαίνειν πόδα, pedem promovere, Eur. El. 94. b) coeo, ineo, de animalibus, Hdt. 1, 192. Heindorf. Plat. Phaedr. p. 250. E.

βαΐον, τό, Dim. a βαΐς, parvus ramus palmae, spadix.

βαιόν, adv. paullisper, aliquantulum. Proprie neutrum a seq.

βαιός, ά, όν, parvus, minutus, paucus. ἀπὸ βαιῆς, a teneris.

βαϊοφόρος, ον, (βαΐον, φέρω) palmifer.

βαΐς, ἡ, ramus palmae, spadix.

βαίτη, ἡ, laena consuta ex corio seu pellibus.

βαϊφόρος, ον, (βαΐς, φέρω) palmifer.

βαίων, όνος, ὁ, piscis vilis gobio adsimilis, alias βλέννος dictus.

βάκηλος, et βάκηλος, ὁ, vel βακέλας, bacelus, bacculus, castratus, spado, Gallus: effeminatus, mulierosus: stupidus. v. Jacobs. A. P. p. 399. Lobeck. Phryn. p. 272. Thom. M. 134.

Βακίζω, vaticinor ut Βάκις, Ar. Pac. 1072.

βάκκαρις, ιδος, vel εως, ἡ, bacchar, baccharis, herba odorata, ex cujus radice unguentum conficiebatur, βακκάρινον μύρον.

βακτηρεύω, baculo nitor. A seq.

βακτηρία, ἡ, (βάκτρον) baculus, scipio.

βακτήριον, τό, vel βακτηρίδιον, τό, bacillum.

βακτηρίς, ἡ, i. q. βακτηρία.

βάκτρευμα, τό, nixus in baculum: baculus ipse, quo nitimur, fulcrum.

βακτρεύω, baculo nitor.

βάκτρον, τό, (βαίνω, βέβηκα) baculus.

βακτροπροσαίτης, ὁ, (προσαιτέω) epitheton Cynici baculum gestantis et mendicantis, Lucian. ep. 9.

Βακχᾶς, ὁ, i. q. βακχευτής, Soph.

Βακχάω, vel Βακχάζω, baccor.

Βακχεβακχον ᾆσαι, cantum in honorem Bacchi instituere, cujus initium est Βάκχε, Βάκχε, Ar. Eq. 408.

Βάκχειος, εία, ειον, (Βάκχος) Bacchius, ad Bacchum pertinens: furore Bacchico afflatus. Hinc subst. 1) ὁ Βακχεῖος, sc. πούς, vel Βακχειακός, Bacchius, pes metricus, syllaba brevi et duabus longis constans. 2) ἡ Βακχεία, festum Bacchi, Bacchatio. 3) τὸ Βακχεῖον, templum Bacchi: festum Bacchi, ebrietas.

Βακχειώτης, ὁ, i. q. Βακχευτής, Soph.

Βάκχευμα, τό, festum Bacchi, Bacchanalia.

Βακχεύς, ὁ, rarior forma pro Βάκχος.

Βακχεύσιμος, ον, Bacchicus, furore Bacchico percitus, furibundus.

Βάκχευσις, ἡ, festum Bacchi, vel ejusdem celebratio.

Βακχευτής, ὁ, Bacchator, Bacchans: quicunque furore quodam, Bacchico simili, agitur.

Βακχευτικός, ή, όν, Bacchativus, ad Bacchationem pertinens.

Βακχευτήρ, ὁ, i. q. Βακχευτής.

Βακχεύω, (Βάκχος) bacchor, Bacchanalia celebro, Orgia celebro. 2) act. furore Bacchico impleo, furibundum reddo. Hinc

passivo utitur Nonnus, ἐς μόθον ἐβακχεύθησαν Ἀθῆναι, p. 362, 19.

Βακχέχορος, ον, qui chorum Bacchicum ducit.

Βάκχη, ἡ, sacerdos Bacchi: furore percita, vide Βάκχος, signif. 2.

Βακχιάζω, i. q. Βακχεύω.

Βακχικός, ή, όν, et

Βάκχιος, η, ον, Bacchicus.

Βακχιόομαι, i. q. Βακχεύω. Soph.

Βακχιάς, άδος, ἡ, i. q. Βάκχη.

Βάκχειος, α, ον, i. q. Βάκχειος. – ὁ Βάκχειος pro Βάκχος; dixit Euripides; sic ἡ Βακχία pro Βάκχη.

Βακχιόω, furore Bacchico percello.

Βάκχος, ὁ, *Baccus*. 2) furore Bacchico percitus.

Βάκχυλος, ὁ, panis quaedam species, Athen. p. 111. D.

Βάκχων, ὁ, *Dim.* a Βάκχος.

βαλανάγρα, ἡ, (ἄγρα) clavis, qua immissa in βάλανον, ipse extrahitur: v. βάλανος, signif. 4.

βαλανεῖον, τό, balineum, balneum.

βαλανειόμφαλος, ον, i. q. μεσόμφαλος. φιάλη, Cratin. Athen. XI. p. 503. Schw.

βαλανεύς, ὁ, balneator. Rariores formae et Atticis inusitatae sunt βαλανείτης, at βαλανειώτης.

βαλανευτικός, ή, όν, balneatorius.

βαλανεύτρια, ἡ, balneatrix.

βαλανεύω, sum balneator, aquam in balneo administro, τινί, Ar. Pac. 1104. ubi tamen accusativum praebent A. B. 84.

βαλανηρός, ά, όν, (βάλανος) ad glandium genus pertinens.

βαλανηφαγέω, glandibus vescor. A seq.

βαλανηφάγος, ον, (φαγεῖν) qui glandes edit, qui glandibus vescitur.

βαλανηφόρος, ον, (φέρω) qui glandes fert, glandifer.

βαλανίζω, (βάλανος) glandes excutio. 2) glandem sive pessarium ano immitto ad exonerandum alvum, vide βάλανος, signif. 5.

βαλάνινος, ίνη, ινον, qui a glande fit.

βαλάνιον, τά, potus, e glandibus factus, ad arcendam vel pellendam ebrietatem.

βαλανίς, ίδος, vel βαλάνισσα, ἡ, balneatrix.

βαλανίτης, ὁ, glandem referens: e glandibus factus.

βαλανοδόκη, ἡ, (δέχομαι) foramen vectis (μοχλοῦ) cui immittitur βάλανος. vide βάλανος, signif. 4.

βάλανος, ἡ, glans, fructus quercus: fructus similis quivis, ut τῶν φοινίκων, glandes palmarum, palmulae, arbor glandifera. 2) animalculum quoddam aquatile. 3) extrema pars penis. 4) obex, pessulus; proprie ferrum, glandis forma, quod immittitur in vectis vel serae foramen (βαλανοδόκη) et clave (βαλανάγρα) extrahitur, 5) pessus s. pessarium, glandis formae, quod ano immittitur ad dejiciendum alvum.

βαλανόω, glandis formam tribuo, 2) obice immisso obsero, v. βάλανος, signif. 4.

βαλαντίδιον, τό, crumenula, *Dim.* a βαλάντιον. (⏑ – – ⏑ ⏑)

βαλαντιοτόμος, ον, (τέμνω) i. q. βαλαντιοτόμος.

βαλάντιον, τό, (βάλλω) crumena, marsupium.

βαλαντιοτομέω, crumenas seco, manticular. A seq.

βαλαντιοτόμος, ὁ, (τέμνω) sector crumenarum, zonarum, saccularius, manticularius.

βαλανώδης, ες, (βάλανος) glandis formam referens.

βαλανωτός, ή, όν, (βαλανόω) glandis figuram habens, ὀχεύς, Parmen. fr. 15. – βαλανωτή, ἡ, quercetum, LXX.

βαλαύστιον, τά, flos mali silvestris Punici, balaustium.

βαλβιδώδης, ες, i. q. ἔχων ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, Hippocr. p. 842.

βαλβίς, ῖδος, ἡ, (βάλλω) repagulum, locus, unde ii, qui cursu certant, emittuntur, carceres. 2) quodcunque, a quo quis alicujus rei initium capit, basis, fundamentum, limen. *Nota.* „Minus recte aliqui huic voci *metae* quoque significationem tribuerunt: loci, ubi eam invenisse sibi visi sunt, aliter debent explicari, e. g. Soph. Ant. 131. βαλβῖδες sunt carceres i. e. muri urbis Thebarum, ubi qui constiterunt, sibi jam urbem cepisse videri poterant.“ Passovius.

βάλε, utinam c. opt. Alcm. fr. 12. apud seriores ἄβαλε.

βαλήν, ὁ, rex, Aesch. Pers. 656. Scribitur etiam βαλλήν. *Vox* est *Phrygia*.

βαλιός, ά, όν, vel βάλιος, α, ον, varius, maculosus. 2) velox, rapidus, celer, impetu ruens.

βαλλήν, ὁ, i. q. βαλήν. Adj. βαλληναῖος.

βαλλητύς, ἡ, (βάλλω) jactus, *Ion.*

βαλλίζω, (βάλλω) jacto crura; tripudio.

βαλλισμός, ὁ, tripudium, saltatio, inpr. pantomima saltatio.

Βαλλίων, ὁ, nomen proprium lenonis in comoedia, hinc Ἰσοβαλλίων, q. v.

βάλλω, f. βαλῶ, (ap. seriores βαλλήσω, cum aor. 1. ἐβάλλησα) aor. 2. ἔβαλον, med. ἐβαλόμην, perf. βέβληκα, perf. pass. βέβλημαι, epice βεβόλημαι, aor. 1. pass. ἐβλήθην. Reperiuntur praeterea formae syncopatae aor. pass. ἔβλητο, conj. βλήεται, opt. βλεῖμην, βλεῖο, etc. Hom. – Significat. 1) jacio, jaculor, inprimis jaculum, sagittam, τινά τινι, Hom. Il. 15, 495. 21, 576. τινά τί τινι, Il. 5, 795. 11, 583: icio, ferio, vulnero: projicio: attingo, assequor: adspergo, conspergo: jacto. 2) pono, colloco, figo. κύκλα ἀμφὶ ὀχέεσσι βάλλειν, currum rotis instruere, Il. 5, 722. φιλότητα βάλλειν, amicitiam inire, Il. 4, 16. αἰγίδα ἀμφ' ὤμοις βάλλειν, humeris circumdare, Il. 18, 204. βάλλειν τινί τι ἐν θυμῷ, suppeditare alicui consilium, Od. 1, 201. βάλλειν χεῖρας ἀμφί, περί, πρός τινι, amplecti aliquem, Hom. ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλλειν, oculos condere somno, Od. 1, 364. ψυχὰν ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας βάλλομεν, animum ad lucrum et artes adjicimus, Bion. 5, 13. 3) *intr.* cado, ruo, ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων, Il. 11, 722. celeriter curro, ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι, Il. 23, 462. Sic βάλλ' εἰς μακαρίαν, εἰς ὄλβιον, εἰς κόρακας, abi in malam rem, v. Ruhnk. ad Tim. p. 59. 4) *Med.* ἐν φρεσί, ἐν θυμῷ βάλλεσθαι, animadvertere, intelligere, animum applicare ad aliquid: curare, considerare, c. *accus.* rei, Hom. Huc pertinet ἑτέρως ἐβάλοντο, aliter decreverunt, aliud consilium ceperunt, Od. 1, 234. (ubi tamen alii legunt ἐβόλοντο.) βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, apud se cogitare, in animo suo versare, Hdt. τόξα s. ξίφος ἀμφ' ὤμοις βάλλεσθαι, arcum s. gladium humeris circumdare, Il. 10, 333. 19, 372. χρόα βάλλεσθαι λουτροῖς, corpus sibi aqua aspergere, lavari, h. Hom. Cer. 50. βάλλεσθαι

ἄστυ, fundamenta urbis jacere, Ap. Rh. 1, 1345.

βαλσαμίνη, ἡ, balsamine, plantae genus.

βάλσαμον, τό, balsamum.

βάλσαμος, ἡ, planta s. arbor, aromaticum istum et fragrantissimum liquorem, qui balsamum vocatur, fundens. Hinc βαλσαμών, ῶνος, locus talibus arboribus consitus.

βαλσαμώδης, ες, odorem balsamo similem fundens.

βαλῶ, f. act a βάλλω.

βᾶμα, τό *Dor.* pro βῆμα.

βάμβα, τό, *Dor.* pro βάμμα.

βαμβαίνω, balbutio, confusum quendam sonum edo, tremo labiis, dentibus prae metu crepito. Il. 10, 375. strideo, ut quum folia plantarum florumve vento agitata contremiscunt et strepunt. βαμβαίνει μὲν γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδει, Bion. 4, 9. Rariores formae sunt βαμβαλῶ, Mosch. 3, 7. ex conj. Valck., βαμβακύζω, βαμβαλύζω. (Vox est ejusdem radicis atque βάζω, βαβάζω.)

βαμβακεύω, (βάμβα) i. q. φαρμακεύω. Hinc βαμβακία, βαμβακεύτρια, βαμβακίς, i. q. φαρμακία, φαρμακεύτρια.

βαμβακοειδής, ές, i. q. βομβυκοειδής.

βαμβαλύζω, vide βαμβαίνω. cf. A. B. 30, 25.

βαμβάλω, i. q. βαμβαίνω. q. v.

βάμμα, τό, (βάπτω) tinctura, pigmentum liquidum, color.

βᾶν, *Ion.* pro ἔβαν, ἔβησαν, 3. pl. aor. 2. a βαίνω.

βαναυσία, ἡ, ars, quae ad caminum exercetur; opus, quod ad ignem conficitur; opificium, ars illiberalis: illiberalis et rustica se gerendi ratio, i. q. ἀπειροκαλία.

βαναυσικός, ή, όν, ad opificium vel opifices pertinens: de sentiendi et se gerendi ratione, illiberalis, ineptus: τέχνη βαναυσική, ars sellularia, illiberalis.

βάναυσος, ον, (pro βαύναυσος, e βαῦνος et αὔω) qui opus ad ignem conficit, qui artem sedentariam exercet. βίος, τέχνη βάναυσος, ἔργον βάναυσον, vita, ars sedentaria, opificium, opponitur vitae et artibus liberalibus. Hinc βάναυσος de moribus usurpatum, est: illiberalis, haud ingenuus, rusticus, ineptus, inepte magnificus, vilis. (⏑ – ⏑)

βαναυσοτεχνέω et βαναυσουργέω, (τέχνη, ἔργον) opificium exerceo. Hinc βαναυσουργός, ὁ, opifex, qui manu opera conficit, quae sunt artis sedentariae et sellulariae. βαναυσουργία, ἡ, opificium.

βαναύσως, *adv.* more βαναύσων.

βάξις, ἡ, (βάζω) fama, sermo: inpr. oraculum.

Βάπτης, ὁ, sacerdos Cotyttus; hinc Βάπται, titulus comoediae Eupolidis. cf. interpr. ad Juv. 2, 91.

βαπτίζω, f. ίσω, (βάπτω) mergo, immergo, aqua obruo: hinc tropice dicitur, quibuscumque in rebus latini *mergere* adhibent, nempe pro: obruo, opprimo, urgeo, v. c. tributis, aere alieno, calamitatibus, ebrietate, ὀφλήμασι βεβαπτισμένος, Plut. εἰσφοραῖς, Diod. Sic μέσαι νύκτες ὕπνῳ ἐβάπτιζον τὴν πόλιν, Heliodor. p. 163. οἱ βεβαπτισμένοι, vino madidi, Plat. μειράκιον βαπτιζόμενον, argumentis sophisticis obrutum, Plat. Euthyd. p. 277. D. Sed tropice frequentius dicitur recentioribus Graecis, quam veteribus, qui potius utuntur verbis ἐπικλύζεσθαι et βυθίζεσθαι. 2)

haurio, Plut. Alex. 67. 3) baptizo, *significatu sacro*, N. T. 4) *Med. et Pass.* immergo me, i. e. lavor, N. T. Marc. 7, 4. Luc. 11, 38.

βάπτισις, ἡ, immersio, intinctio: lavacrum.

βάπτισμα, τό, id quod immergitur: immersio: baptismus: N. T.

βαπτισμός, ὁ, i. q. βάπτισις.

βαπτιστήριον, τό, lavacrum: locus, ubi baptismus peragitur.

βαπτιστής, ὁ, qui immergit, qui abluit, tinctor. 2) baptizator, baptista, N. T.

βαπτός, ἡ, όν, tinctus, immersus: infectus colore aliquo. 2) haustus, hauriendus.

βάπτρια, ἡ, femina, quae tingit.

βάπτω, f. βάψω, mergo, immergo, πέλεκυν ἐν ὕδατι, Od. 9, 392. 2) tingo, colore inficio. 3) lavo, abluo. 4) haurio, impleo hauriendo, ναῦς βάπτεται, perit, mergitur. – Intr. ῥόῳ βάπτειν, flumine mergi, Arat.

βάραγχος, βαράγχιον, i. q. βράγχος, βράγχιον, q. v. Hippon.

βάραθρον, τό, *Ion.* βέρεθρον, fovea in terra excavata, hiatus terrae profundior: inpr. sic vocabatur Athenis profundus hiatus, uncis plenus, in quem malefici praecipitabantur, v. ad Lycurg. p. 255, sq. Hinc *metaphorice*: pernicies, exitium, pestis, ἐν βαράθρῳ χειμάζειν, Dem.: nebulo, homo perditissimus, ut Lat. barathrum.

βάραθρος, ὁ, homo perditus, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος, Ammon. ad quem vide Valck. p. 42.

βαραθρώδης, ες, barathro similis, profundae altitudinis, voraginosus.

βαρβαρίζω, ut barbarum me gero, barbaros imitor, barbaram i. e. peregrinam linguam loquor, barbarice s. non bene graece loquor, vel scribo. 2) barbaris, inpr. Persis, faveo; a barbarorum partibus sto.

βαρβαρικός, ή, όν, barbaricus, ad barbarorum mores accedens, peregrinus, non bene graecus. excedens modum aut rectam rationem. *adv.* βαρβαρικῶς, barbare, barbarorum more.

βαρβαρισμός, ὁ, barbarismus, vitium contra regulas linguae.

βαρβαριστί, *adv.* lingua barbara, inpr. Persica: barbarice, barbaros imitando.

βαρβαρόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) barbare loquens, graecum sermonem vitiose pronuncians.

βαρβαροήθης, ες, morem barbarum sequens.

βαρβαρόθυμος, ον, animi barbari et feracis.

βαρβαρόκτονος, ον, (κτείνω) a barbaris, inpr. a Persis vel Medis, interfectus.

βάρβαρος, ον, barbarus, i. e. non graecus, a moribus Graecorum alienus. *subst.* οἱ βάρβαροι, peregrini, inpr. Persae. 2) peregrina et insuavi pronunciatione utens, omninoque peregrinus, cujus orationem non intelligimus: ineruditus, imperitus: agrestis: inepte luxuriosus.

βαρβαροστομία, ἡ, vitium, quum quis linguam barbare pronunciat.

βαρβαρόστομος, ον, (στόμα) qui linguam peregrinam loquitur, qui barbare verba alienjus linguae effert.

βαρβαρότης, ητος, ἡ, barbaries.

βαρβαρόφρων, ον, barbarae mentis.

βαρβαροφωνέω, sermone barbaro utor barbare loquor.

βαρβαρόφωνος, ον, (φωνή) barbaram vocem habens, Il. 2, 867.

βαρβαρόω, barbarum reddo, effero, agrestem, ferum facio: barbarorum potestati subjicio. *Med.* efferor, barbarus fio.

βαρβάρως, *adv.* barbare.

βάρβιλος, ἡ, barbilus, nomen arboris.

βαρβιτίζω, barbiton pulso, barbito cano.

βάρβιτον, τό, et βάρβιτος, ἡ, barbiton, instrumentum musicum, multis chordis intentum: ponitur et pro lyra. Rarius est masc. ὁ βάρβιτος, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 221. Aeolenses dicebant βάρμιτος.

βαρβιτῳδός, όν, (ᾠδή) barbito canens.

βάρδιστος, η, ον, *poet.* pro βράδιστος, superl. a βραδύς, Il. 23, 310. usitatius in dialecto *Dorica*. Comparativus βαρδύτερος exstat apud Theocr. 29, 30.

* βαρέω, thema obsoletum, i. q. βαρύθω unde exstant part. perf. act. βεβαρηώς, Od. 3, 139. 19, 122. et part. perf. pass. βεβαρημένος. – οἴνῳ βεβαρηώς, vino gravis, ebrius.

βαρέως, *adv.* a βαρύς, graviter, moleste, valde, vide βαρύς.

βάρημα, τό, (βαρέω) gravitas, pondus.

βάριβας, αντος, ὁ, (βᾶρις, βαίνω) nauta, Soph. cf. Lobeck. post Phryn. p. 610.

βαρίη, ἡ, *Ion.* pro βαρύτης, gravitas.

βᾶρις, ιδος, *Ion.* ιος, ἡ, proprie navigium Aegyptiacum, Herod. 2, 41. 96. deinde in universum: navis, ratis, Aesch. 2) apud seriores significat: aedificium magnum, turris domus turrita et regia, porticus. (Falso scribitur βάρις, prima enim est longa.)

βάρος, τό, pondus onus, gravitas: molestia, aegritudo animi, quodcunque animum opprimit et excruciat. 2) auctoritas, gravitas, opes, potentia.

βαρουλκόν, τό, (βάρος, ἕλκω) instrumentum mechanicum, ad extrahenda onera serviens, inventum ab Archimede.

βαρυαής, ές, (ἄημι) graviter vel fortiter spiritum ducens. 2) gravem odorem fundens.

βαρυάλγητος, ον, (ἀλγέω) gravi dolore percitus, graviter dolens. 2) gravem dolorem inferens.

βαρυαλγής, ές, i. q. praecedens, utraque significatione.

βαρυαχής, ές, *Dor.* pro βαρυηχής, Soph. O. C. 1561.

βαρυβόας, ου, ὁ, (βοή) gravi clamore boans.

βαρυβρεμέτης, ου, et βαρυβρεμετής, ὁ, *fem.* βαρυβρεμέτειρα, (βρέμω) graviter fremens, tonans, strepens.

βαρύβρομος, ον, i. q. praecedens fr. Hom. 71. Eur. Ph. 190.

βαρυβρώς, ῶτος, (βιβρώσκω) valde mordens, acerbus: vexans, molestiam et dolores graves afferens.

βαρύγδουπος, ον, *poet.* pro βαρύδουπος, graviter sonans.

βαρύγλωσσος, ον, *Att.* βαρύγλωττος, ον, (γλῶσσα) cujus lingua gravis est, impedite loquens: maledicus.

βαρυγλώχιν, ινος, (γλωχίν) tremendam s. gravem cuspidem habens.

βαρυγούνατος, ον, et βαρύγουνος, ον, (γόνυ) gravibus genubus praeditus, tardus, fessus.

βαρύγυιος, ον, (γυῖον) gravis membris, membra gravatus, confectus, tardus. 2) gravans, conficiens membra.

βαρυδαιμονέω, gravi fortuna premor, miser sum. Dicitur et βαρυδαιμονιάω, v. Lobeck. Phryn. p. 81.

βαρυδαιμονία, ἡ, gravis fortuna.

βαρυδαιμονιάω, vide βαρυδαιμονέω.

βαρυδαίμων, ον, (δαίμων) gravi fortuna pressus, miseria oppressus, miser, infelix.

βαρύδακρυς, υ, et βαρυδάκρυος, ον, (δακρυ) graviter lacrimans.

βαρύδεσμος, ον, (δεσμός) gravi vinculo ligatus.

βαρύδικος, ον, (δίκη) graviter ulciscens.

βαρυδότειρα, ἡ, (δότειρα) quae mala tribuit, graviter affligens, vexans.

βαρύδουπος, ον, (δοῦπος) graviter sonans, strepens vel tonans.

βαρυεγκέφαλος, ὁ, cerebrosus, stupidus.

βαρυεργέω, graviter laboro, operi strenue intentus sum. A seq.

βαρυεργής, ές, (ἔργον) graviter vel strenue laborans.

βαρύζηλος, ον, (ζῆλος) valde aemulus, invidus: invidiosus: infestus.

βαρυηκοέω, (ἀκοή) difficulter audio.

βαρυηκοΐα, ἡ, hebetudo aurium. A seq.

βαρυήκοος, ον, (ἀκοή) surdaster, cui hebetes sunt aures.

βαρυηχής, ές, (ἠχέω) gravisonus, gravem sonitum edens, strepens, stridens. Forma βαρύηχος, ον, dubia est.

βαρυθυμέω, graviter animo affectus sum s. commoveor: animum despondeo; tristis, moestus sum; aegre casum fero: irascor. Eodem sensu dicitur etiam βαρυθυμεῖσθαι ἐπί τινι.

βαρυθυμία, ἡ, gravis animi affectio, aegritudo animi, abjectio animi: ira. A seq.

βαρύθυμος, ον, (θυμός) graviter animo affectus, difficilis, animo ferox, iratus: abjectus animo.

βαρύθω, gravor, premor, ὑπό τινος, Il. 16, 519. gravis, tardus sum, cf. βαρύνομαι, βρίθω. 2) ap. seriores etiam active, gravo, onero, deprimo pondere. (⏑ ⏑ –)

βαρυκάρδιος, ον, (καρδία) cui cor grave est, timidus: excors, stolidus.

βαρυκέφαλος, ον, (κεφαλή) grave caput habens.

βαρύκομπος, ον, (κόμπος) gravem strepitum edens.

βαρύκοτος, ον, (κότος) gravem simultatem gerens. 2) graviter invisus.

βαρυκτυπής, ές, i. q. βαρύκτυπος, Or. Sib. 8. p. 757.

βαρύκτυπος, ον, (κτύπος) graviter strepens, gravem sonitum edens, graviter tonans, epitheton Jovis, h. Hom. Cer. et Hes. op. 79. vel Neptuni, Hes. Th. 818. Pind. O. 1, 116. N. 4. 141.

βαρυλαίλαψ, απος, (λαίλαψ) valde sonans, fremens.

βαρύλλιον, τό, *Dimin.* a βάρος, ponduseulum, v. Beckmanni *Beiträge*, IV. 264.

βαρύλογος, ον, (λόγος) cujus sermo gravis s. molestus est, maledicus.

βαρύλυπος, ον, (λύπη) gravem dolorem afferens. 2) gravi dolore affectus, graviter dolens.

βαρύμαστος, ον, (μαστός) mammosus.

βαρυμηνιάω, valde irascor, gravem simultatem gero.

βαρύμηνις, ι, *gen.* ιδος, et

βαρυμήνιος, ον, (μῆνις) valde iratus, iracundus.

βαρύμισθος, ον, (μισθός) qui gravem mercedem accipit.

βαρύμοχθος, ον, (μόχθος) laboriosus, graves labores perpessus.

βαρύνω, i. q. βαρύς εἰμί, molestus sum, Theocr. 2, 3. *dub. lect.*

βαρύνοσος, ον, (νόσος) gravi morbo laborans. 2) graves morbos afferens.

βάρυνσις, ἡ, (βαρύνω) molestia, afflictio, Artemidor. 1, 77.

βαρυντικός, ή, όν, gravandi vim habens. 2) i. q. βαρυτονῶν, Gramm.

βαρύνω, (βαρύς) gravo, onero, Od. 5, 321. premo, molestia afficio. *Pass.* βαρύνεσθαι γυῖα, χεῖρα, gravari, debilitari quoad membra, manum, Hom. *metaph.* βαρύνομαι, molestia afficior seu dolore, graviter fero, gravor, aegre fero. 2) accentum gravem pono, Gramm.

βαρύνωτος, ον, (νῶτος) gravi testa s. tergore onustus.

βαρυοδμία, ἡ, odor molestus.

βαρύοδμος, ον, (ὀδμή) graviter olens, graveolens.

βαρυόπης, ου, ὁ, (ὄψ) gravisonus, gravem sonitum edens.

βαρυόργητος, ον, (ὀργή) i. q. βαρύμηνις.

βαρύοσμος, ον, *Ion.* pro βαρύοδμος.

βαρυπαθής, ές, gravia passus, Euseb. h. eccl. 10, 4.

βαρυπαθέω, (παθεῖν) gravia patior, aegerrime fero, Plut.

βαρυπάλαμος, ον, (παλάμη) graves et fortes habens pugnos, bonus pugil.

βαρυπειθής, ές, (πείθομαι) tardus ad parendum, cui difficile aliquid persuaderi potest, ineradulus.

βαρυπενθής, ές, (πένθος) gravi luctu oppressus. 2) gravem luctum afferens.

βαρυπένθητος, ον, gravi luctu oppressus.

βαρυπένθεια, *poet.* βαρυπενθία, ἡ, luctus gravis.

βαρυπεσής, ές, (πεσεῖν) graviter cadens.

βαρυπήμων, ον, (πῆμα) gravi detrimento affectus: gravia detrimenta afferens.

βαρυπνείων, ουσα, ον, graviter flans, Mus.

βαρύπνοος, ον, (πνοή) graviter spirans: graviter olens.

βαρύποτμος, ον, (πότμος) gravi casu perculsus, miser, infelix.

βαρύπους, οδος, (πούς) gravem pedem habens, gravis, tardus. 2) graves pedes faciens, fatigans.

βαρύς, εῖα, ύ, *Compar.* βαρύτερος et βράσσων, *Superl.* βαρύτατος et βράδιστος, *poet.* et *Dor.* βάρδιστος, gravis, ponderosus, et quidem *a) sensu malo*, gravis, molestus, violentus, crudelis: noxius, minime saluber, pestilens. Sic χεῖρες βαρεῖαι, ἄτη, ἔρις, κακότης βαρεῖα, καταχλῶδες βαρεῖαι, Hom. *b) sensu bono*, gravis, robustus, Od. 9, 257. auctoritate praeditus, potens: constans, severus: amplus, opulentus. *c) de sono*, gravis, opp. ὀξύς. Hinc βαρεῖα, sc. προσῳδία, accentus gravis. — *Adv.* βαρέως, graviter. βαρέως φέρειν τι, graviter s. aegre ferre. βαρέως ἔχειν πρός τι, iniquo animo esse adversus aliquid. βαρέως ἀκούειν, invito animo audire.

βαρυσίδηρος, ον, (σίδηρος) gravis ferro.

βαρυσκίπων, ον (σκίπων) gravem baculum gerens. (⏑ – – –)

βαρυσμάραγος, ον, (σμαραγή) gravem strepitum ciens.

βαρυσταθμέω, valde sum ponderosus, pondus et gravitatem addo. Forma βαρυσταθμίζω dubia est. A seq.

βαρύσταθμος, ον, (σταθμός) ponderosus, gravis.

βαρυστενάχων, ουσα, ον, (στενάχω) graviter gemens, Il.

βαρύστομος, ον, (στόμα) gravem aciem habens.

βαρύστονος, ον, (στένω) graviter suspirans, vehementer ingemiscens, luctuosus, infelix, miser. *Adv.* βαρυστόνως, aegre, magno cum gemitu.

βαρυσύμφορος, ον, (συμφορά) gravi calamitate oppressus, calamitosus, infelix, Hdt. 1, 45. βαρυσυμφορώτατα, infelicissime, miserrime.

βαρυσφάραγος, ον, (σφάραγος) qui gravem edit strepitum.

βαρύσφυρος, ον, magno planta praeditus, de pede elephanti, Man. Philes 8, 308.

βαρύσωμος, ον, (σῶμα) robustum corpus habens, robustus.

βαρυταρβής, ές, (τάρβος) valde territus vel terribilis.

βαρύτης, ἡ, (βαρύς) gravitas, pondus, onus, molestia, importunitas, odiosa morum saevitas; acerbitas, dolor.

βαρύτιμος, ον, (τιμή) pretiosus.

βαρύτλητος, ον, (τλῆμι) gravia tolerans. 2) aegre tolerandus, intolerabilis.

βαρυτονέω, (βαρύτονος) gravi tono profero, accentum gravem pono, Gramm.

βαρυτόνησις, ἡ, pronunciatio cum tono gravi, Gramm.

βαρύτονος, ον, (τείνω) valde intentus, adstrictus. 2) graviter sonans. 3) qui accentu gravi effertur, qui accentum gravem habet, Gramm. 4) qui cum vi quadam pronunciatur, Rhet.

βαρύϋπνος, ον, (ὕπνος) gravi somno oppressus.

βαρυφθογγος, ον, (φθογγή) gravem sonum edens, Hom. h. Ven. 160.

βαρυφλοίσβος, ον, (φλοῖσβος) graviter strepens.

βαρύφορτος, ον, (φόρτος) graviter onustus.

βαρυφρονέω, (φρονέω) graviter mente sum affectus.

βαρυφροσύνη, ἡ, aegritudo animi. A seq.

βαρύφρων, ον, (φρήν) aeger animo, graviter mente affectus.

βαρυφωνέω, gravem vocem edo.

βαρυφωνία, ἡ, vox gravis, gravitas vocis.

βαρύφωνος, ον, (φωνή) cui vox est gravis.

βαρύχειλος, ον, (χεῖλος) gravia habens labia, vaste loquens.

βαρύχορδος, ον, (χορδή) graviter sonans, φθόγγος, Anthol.

βαρύψυχος, ον, (ψυχή) qui ignavo vel graviter sauciato est animo, tristis, moestus.

βαρυώδης, ες, (ὄζω) graveolens.

βαρυώδυνος, (ὀδύνη) qui graves dolores affert. 2) qui graves dolores patitur.

βαρυωπέω, (ὤψ) visu sum obtusiore, LXX.

βάς, βᾶσα, βάν, part. aor. 2. a βαίνω.

βασανεστραγάλη, ἡ, vertebras crucians, epith. podagrae ap. Lucian. tragopod. 198.

βασανεύω, rarior forma pro βασανίζω.

βασανίζω, tero in coticula, exploro, probo, examino: tento aliquem, percontor: torqueo ad eruendam veritatem, quaestionem habeo de aliquo, etiam per alium, v. ad Lycurg. p. 195. coll. p. 190.: torqueo, affligo quocumque modo.

βασανισμός, ὁ, (βασανίζω) exploratio, quaestio, tormenta, cruciatus.

βασανιστήριος, α, ον, ad explorandum, torquendum pertinens. τὸ βασανιστήριον, instrumentum torturae: locus, in quo habetur quaestio, locus cruciatus quivis.

βασανιστήρ, et βασανιστής, ὁ, explorator: tortor, exactor; inpr. Athenis, servus publicus, qui tormentis operabatur, v. ad Lycurg. c. Leocr. p. 196. Lobeck. ad Phryn. p. 476.

βασανίστρια, ἡ, fem. a βασανιστήρ, exploratrix, quae torquet, Ar. Ran. 848.

βάσανος, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis Lydius, coticula. 2) exploratio, probatio, inquisitio, examen: documentum, specimen, quo veritas alicujus rei probatur: questio per tormenta, tormenta ipsa: cruciatus quivis. βάσανόν τινος δοῦναι, documentum alicujus rei edere, probare aliquid. δοῦναί τι βασάνῳ examini subjicere aliquid. (⏑ ⏑ ⏑)

βασίλεια, ἡ, fem. a βασιλεύς, regina, virgo regia. Homerus vocem de deabus quoque usurpat.

βασιλεία, ἡ, (βασιλεύω) regnum, ditio regis et imperium regium. 2) diadema, insigne regis.

βασιλειάω, regnum affecto, Joseph.

βασιλείδιον, τό, *Dim.* a βασιλεύς, regulus.

βασίλειος, ον, vel βασιλεία, Trag. regalis, regius. *Ion.* βασιλήϊος, α, ον, Od. 16, 401. Hinc *Subst.* τὸ βασίλειον, regia, regia domus: aedes praetoris, praetorium: tabernaculum summi imperatoris in castris: fiscus: diadema, insigne regium, ornamentum capitis.

βασιλεύς, ὁ, rex, princeps, dominus, Hom. summus dux belli et judex, Hes. Reges ab Homero nominantur Διοτρεφέες, quoniam Jupiter auctor credebatur imperii regii. 2) princeps, nobilis, inpr. qui est e domo regis, Hom. 3) dominus, herus, Il. 18, 556. Pind. Ol. 6, 80. Hoc nomine servi dominos, parasitae et clientes patronos appellabant. 4) epitheton deorum, inpr. Jovis. Ζεὺς θεῶν βασιλεύς Hes. Th. 886. 5) Athenis βασιλεὺς vocabatur secundus ex archontibus, cui religiones et caussae capitales curae erant. 6) Inde a bellorum cum Persis gestorum temporibus Graeci βασιλέα vel μέγαν βασιλέα dicebant κατ' ἐξοχὴν regem Persarum: serioribus temporibus idem nomen in imperatorem Romanum transiit. 7) βασιλεύς etiam dicitur in suo quovis genere princeps et maxime insignis: quo significatu Homerus *compar.* βασιλεύτερος, et *superl.* βασιλεύτατος adhibuit, ad indicandum eum, qui regiam potestatem magis vel maxime prae se fert, quam ceterі; augustior, augustissimus; regno dignior, dignissimus.

βασιλευτός, ή, όν, (βασιλεύω) regio imperio subjectus: qui regnum ferre natura aptus est.

βασιλεύτωρ, ὁ, i. q. βασιλεύς, *poet.*

βασιλεύω, rex sum, ἐν Ἰθάκῃ, κατὰ δῆμον. Hom. 2) regno, impero, τινί, Hom., ap. seriores *cum gen.*, sicuti jam Il. 11, 285. legitur. *Pass.* sum sub regio imperio. 3) regem me declaro: regnum adipiscor. 4) a partibus regis sto.

βασιλήϊος, α, ον, *Ion* pro βασίλειος, Il.

βασιληΐς, ΐδος, ἡ, *Adject.* i. q. βασίλειος in fem. τιμὴ βασιληΐς, Il. 6, 193.

βασιλίζω, a regis partibus sto, regi faveo. *Med.* regio more ago, regiam speciem prae me fero: insolenter ago, regiam potestatem affecto.

βασιλικός, ή, όν, regius, regalis: egregius, praestantissimus. Hinc *subst.* ἡ βασιλική, sc. οἰκία s. στοά, basilica, regia, regia domus: aedificium magnificum, inprimis porticus ampla. Romani nominabant βασιλικάς aedificia publica juxta forum, in quibus mercatores consistebant et judicia exercebantur, Vitruv. 5, 1. quorum ad exemplum quum Constantinus Magnus ecclesias christianas exstruxerat, hae quoque βασιλικαί dicebantur. - βασιλικοί, aulici, regis amici et ministri. βασιλικόν, edictum regium.

βασιλίνδα, *adv.* ludi genus, in quo, qui sorte rex factus, facienda imperat. De constructione v. A. B. p. 1353.

βασίλιννα, ή, regina, apud Menandrum.

βασιλίς, ίδος, ή, i. q. βασίλεια, regina, Soph. Ant. 947. 2) *fem* ab *adj.* βασίλειος, ἰσχάδες βασιλίδες, Athen. p. 76. F.

βασιλίσκος, ό, *Dim.* a βασιλεύς, regulus. 2) serpens quidam, basiliscus. 3) avicula, regaliolus. 4) stella in corde leonis. 5) piscis quidam marinus.

βασίλισσα, ή, i. q. βασίλεια, regina. Sed Phrynichus hanc formam improbat, v. p. 225. ibique Lobeck. 2) uxor Ἄρχοντος βασιλέως Athenis.

βάσιμος, ον, (βαίνω) facilis ad scandendum, pervius, meabilis: accessibilis: stabilis, fixus, constans. 2) accessus, quo quis pervenit.

βάσις, ή, (βαίνω) gressus, gradus, incessus: pes, planta, pars inferior pedis: fundamentum, fulcimentum, basis, vestigium, locus, in quo pes figi potest. 2) motus, inprimis rhythmicus, rhythmus, numerus.

βασκαίνω, f. ανῶ, aor. ἐβάσκηνα, aor. *pass.* ἐβασκάνθην, (βάσκω, βάζω, βάξω) mala loquor de aliquo, criminor, reprehendo, calumnior aliquem, τινά. 2) fascino; invideo, τινί. cf. Piers. ad Moer. p. 471. Lobeck. Phryn. p. 463.

βασκαντικός, ή, όν, calumniosus: ad invidiam pronus.

βασκανία, ή, reprehensio, calumnia, obtrectatio: fascinatio, invidia, odium.

βασκανίζω, i. q. βασκαίνω.

βασκάνιον, τό, remedium fascinationis, i. q. προβασκάνιον, Lobeck. Phryn. p. 86. 2) *Dim.* a βάσκανος.

βάσκανος, ον, (βασκαίνω) obtrectator, malevolus, calumniator, sycophanta. 2) fascinator, fascinatrix, invidus, invidiosus.

βασκανικός, ή, όν, ad βάσκανον ejusque mores pertinens.

βασκάνως, *adv.* animo invido.

βασκάς, ή, vide φασκάς.

βάσκε. In Iliade reperitur βάσκ' ἴθι, *abi*, in qua formula βάσκε imperativus esse videtur verbi obsoleti βάσκω, vado, ejusdem radicis atque βαίνω, βιβάζω.

βασμός, ό, *Ion.* pro βαθμός.

βάσσα, ή, *Dor.* pro βῆσσα.

βασσάρα, ή, i. q. ἀλώπηξ, vulpes. 2) vestimentum quoddam Baccharum Thracicarum. 3) ipsae Bacchae. 4) meretrix, mulier libidinosa, Lycophr. 771. 1393. (Vox origine Thracica.)

βασσάρειος, ον, ad βασσάραν pertinens, vulpinus, etc.

Βασσαρεύς, ό, epitheton Bacchi, v. βασσάρα, signif. 3.

Βασσαρέω, i. q. Βακχεύω.

βασσαρικός, ή, όν, i. q. βασσάρειος.

βασσάριον, τό, *Dim.* a βασσάρα, vulpecula, etc.

βασσαρίς, ίδος, ή, vulpes femina. 2) Baccha 3) meretrix. cf. βασσάρα.

Βάσσαρος, ό, i. q. Βασσαρεύς.

βάσσων, *compar. Dor.* a βαθύς.

βάσταγμα, τό, onus, quod portatur; gestamen, ut baculus, anulus etc. A seq.

βαστάζω, f. άσω, aor. *pass.* ἐβαστάχθην, tollo, sursum tollo, attollo, λᾶαν, τόξον, Od. 11, 594. 21, 405. *metaph.* tollo laudibus, celebro, Pind. 2) porto, bajulo: res susceptas per eum, tolero, suffero: in animo quasi porto, i. e. cogito; exploro, examino, proprie ac. onus libratu. 3) aufero, e medio tollo: deleo, sepelio.

βαστακτής, ό, bajulus.

βαστακτικός, ή, όν, ad bajulum pertinens, ad bajulandum aptus. *Adv.* βαστακτικῶς, bajulantis modo.

βαστακτός, ή, όν, portatus, portandus.

βαταλίζομαι, turpiter et effeminate vivo.

βάταλος, ό, cinaedus, effeminatus, muliercula. cf. A. B. 185, 2. 221, 26.

βατάνη, ή, i. q. πατάνη, patina, *vox Sicula.*

βατάνιον, τό, *Dim.* a praec., patella.

βατέω, coeo, de maribus, ut βατιόομαι de feminis, *Dor.*

βατία, i. q. βατεία, Theocr. 1, 87. 2) i. q. πατία in dialecto Delphica, Plut.

βάτην, 3 dual. aor. 2. a βαίνω, *Ion.* pro ἐβήτην, Hom.

βατήρ, ῆρος, ό, (βαίνω) qui incedit: limen: carceres: meta: baculus.

βατηρία, ή, baculus, i. q. βακτηρία.

βατήριος, ία, ιον, scansorius, ad βατῆρα pertinens. βατήριον λέχος, i. q. ὀχεία, Phoc. cf. βάτης.

βατηρίς, ή, sc. κλίμαξ, scala scansoria.

βάτης, ό, (βαίνω) qui init feminam, qui coitum exercet.

βατιά, ή, i. q. βάτος, rubus, rubetum.

βατιακή, ή, et βατιάκιον, τό, batiola, poculi genus. Athen.

βατιδοσκόπος, ον, (βατίς, σκοπέω) rajis inhians, helluo, nepos, Ar.

βάτινος, η, ον, (βάτος) rubeus, e rubo.

βάτιον, τό, *Dim.* a βάτος. 2) i. q. βατιάκιον. 3) vox blandae allocutionis ap. Ar. Plut. 1012. *dub. lect.*

βατίς, ίδος, ή, piscis quidam, raja. 2) avis quaedam in rubetis commorans 3) herbae nomen.

βατοδρόπος, ον, (δρέπω) rubos decerpens s. evellens, Hom. h. Merc. 190.

βατόεις, εσσα, εν, rubis s. sentibus plenus.

βάτον, τό, rubum.

βάτος, ή, rubus, sentis, Od. 24, 230.

βάτος, ό, raja, batus, Aristot.

βατός, ή, όν, (βαίνω) pervius, aditum admittens, accessu facilis. τὸ βατόν, vadum.

βατράχειος, ον, (βάτραχος) ad ranas pertinens, ranas imitans. χρῶμα, color, qualis est ranarum, viridis. Dicitur et βατράχεος, έα, εον, *contr.* βατραχοῦς, Pausan. 1, 28, 8. Nic.

βατραχίζω, imitor ranam, more ranae nato vel coaxo.

βατράχιον, τό, ranunculus, genus herbae, cujus succo inficiebant faciem ante inventas personas. 2) ungula.

βατραχίς, ίδος, *Att.* ίδος, Ar. Eq. 1411. ή, *Dim.* a βάτραχος, rana parva. 2) vestis coloris βατραχείου.

βατραχίσκος, ό, pars quaedam in cithara, Hesych.

βατραχίτης, ό, sc. λίθος, batrachites lapis, cujus color similis est ranarum colori.

Βατραχομυομαχία, ή, ranarum et murium pugna, titulus carminis Homero perperam tributi.

βάτραχος, ό, rana. 2) rana marina, piscis. 3) tumor phlegmonodes partium, quae sub lingua sunt, maxime venarum, pueros praesertim infestans, quem morbum medici modo ranam modo ranunculum vocant. 3) pars ungulae equinae cava, quam χελιδόνα vocat Xenophon.

βάτταλος, ό, i. q. βάταλος. Plutarchus Dem. 4. refert hoc nomine Demosthenem per ludibrium appellatum fuisse, propterea nimirum, quod balbutiebat. cf. βατταρίζω.

βατταρίζω, balbutio, lingua titubo et haesito. 2) blaterio, garrio, loquax, verbosus sum. v. Βάττος.

βατταρισμός, ό, titubatio et haesitantia linguae, linguae in loquendo offensio.

βατταριστής, ό, balbus, qui impedite loquitur.

βατταλογέω, i. q. βατταρίζω.

βαττολογία, ή, i. q. βατταρισμός. 2) inanis eorundem repetitio, loquacitas.

Βάττος, ό, Battus, princeps Cyrenensium, balbus et exili voce praeditus, Hdt. 4, 155. e cujus nomine vocabula praecedentia facta sunt.

βατύλη, ή, femina nana, Schol. Ar. Plut. 1012.

βατώδης, ες, rubeus, rubo similis; spinis obsitus.

βαυβάω, vel βαυβαλίζω, sopio. 2) *intr* obdormisco.

βαΰζω, f. ξω, latro, baubor, inpr. de catulis, Schol. Theocr. 6, 10.: clamo, lamentor, Aesch. opprobriis afficio, Ar.

βαυκαλάω, vel βαυκαλίζω, sopio cantu, nutricum more.

βαυκάλημα, τό, cantus nutricum, quo sopiunt infantes.

βαυκάλιον, τό, vel καυκάλιον, vas angusti oris, quod, quum liquor infunditur, sonum edit.

βαύκαλις, ή, vas, ad refrigerandum vinum vel aquam.

βαυκίδες, αἱ, vel καυκίδες, genus calceamentorum muliebrium.

βαυκίζω, (βαυκός) delicias ago, delicior, lascivio.

βαύκισμα, τό, deliciae, delicata se gerendi ratio.

βαυκισμός, ό, i. q. βαύκισμα 2) genus lascivae saltationis, Poll 4, 100.

βαυκοπανοῦργος, ό, qui delicias facit in rebus vulgaribus et plebejis, Aristot.

βαυκός, ή, όν, delicatus, mollis, jucundus: delicias agens, i. q. τρυφερός.

βαύνη, ή, et

βαῦνος, vel βαυνός, ό, (αὔω) furnax, caminus.

βαφεῖον, τό, officina tinctoris.

βαφεύς, ό, (βάπτω) tinctor.

βαφή, ή, (βάπτω) immersio, et quidem *a*) ferri candentis in aquam frigidam, temperatio ferri. *b*) in colorem, tinctura: color.

βαφικός, ή, όν, tinctorius, ad tincturam pertinens. Hinc ἡ βαφική, sc. τέχνη, ars tinctoria, ars colores inducendi.

βάψιμος, ον, tingendus.

βάψις, ἡ, tinctio, tingendi aut mergendi actus.

βδάλλω, f. βδαλῶ, sugo, mulgeo.

βδάλσις, ἡ, suctus, mulctus.

βδέλλα, ἡ, hirudo, sanguisuga. 2) i. q. βδέλλιον.

βδελλίζω, hirudines applico.

βδέλλιον, τό, arbor quaedam Arabica: lacrima illius arboris, bdellion.

βδελλολάρυγξ, υγγος, ὁ, convicium in parasitum, quod ejus fauces hirudinis instar paropsidas et facultates ipsas regum suorum exsugant et exinaniant, Cratinus Suidae.

βδέλυγμα, τό, (βδελύσσω) res execranda.

βδελυγμία, ἡ, i. q. sequens, Xen.

βδελυγμός, ὁ, fastidium, quale pedor et peditus movet: execratio, abominatio.

βδελυκτός, ή, όν, abominandus, abominabilis, exsecrabilis.

βδελύκτροπος, ον, idem, Aesch. Eum. 53.

βδελυρεύομαι, ago ita ut βδελυρός.

βδελυρία, ἡ, summa impudentia, ingens protervia: scurrilitas obscoena et proterva: vita impura et flagitiosa, turpitudo morum nauseam creans.

βδελυρός, ά, όν, abominabilis, exsecrabilis, fastidium s. nauseam creans: de moribus, impudiens, foedus, turpis; qui est frontis prostitutae, protervus, impurus, foedae libidini, avaritiae etc. deditus. *adv.* βδελυρῶς, impure, flagitiose.

βδελύσσω, f. ξω, (βδέω) foetorem, fastidium, nauseam moveo: exsecrationem, abominationem excito. *Med.* exsecror, abominor, detestor, proprie ob foetorem: formido, exhorreo, detestor, *c. acc.*

βδελυχρός, ά, όν, i. q. βδελυρός, *Dor.*

βδέννυμαι, i. q. βδέω.

βδέσμα, τό, peditus, flatus ventris tacite editus: foetor in universum.

βδέω, visio, pedo, tacite flatum ventris emitto: foeteo, puteo.

βδόλος, ὁ, (βδέω) flatus ventris; foetor gravis, ut exstinctae lucernae.

βδύλλω, (βδέω) flatum ventris emitto, inprimis prae timore; timeo: abominor, detestor, fastidio, *c. acc.* Ar. Lys. 354.

βεβάασι, 3. plur. perf. a βαίνω, Il.

βεβαιόπιστος, ον, firmus et constans in fide.

βέβαιος, α, ον, vel βέβαιος, ον, (βαίνω) firmus, stabilis: constans, qui fidem datam non fallit: de quo fiducia concipitur, de quo nobis aliquid certo persuademus. τὸ βέβαιον, cautio.

βεβαιότης, ἡ, firmitas, stabilitas, constantia.

βεβαιόω, stabilio, firmo, firmum reddo: confirmo, fidem facio: sta promissis. *adv.* βεβαίως, firmiter: certo, explorate.

βεβαίωσις, ἡ, confirmatio, firmamentum.

βεβαιωτής, ὁ, confirmator, sanctor, auctor.

βεβαιωτικός, ή, όν, confirmandi vim habens.

βεβάμεν, inf. perf. pro βεβηκέναι, a βαίνω. (◡◡◡)

βεβαρηώς, part. perf. a βαρέω.

βέβασαν, 3. plur. plusquamperf. a βαίνω, Il. 17, 286. (◡◡◡)

βεβαώς, υῖα, part. perf. pro βεβηκώς, a βαίνω, Hom. (◡◡–)

βέβηκα, perf. a βαίνω.

βεβήκει, 3 sing. plusqpf. *Ion.* pro ἐβεβήκει, Hom.

βέβηλος, ον, (βαίνω, βηλός) faciles et patentes aditus habens, nemini occlusus: profanus, non initiatus, de hominibus: impurus.

βεβηλόω, profano, contamino.

βεβήλωσις, ἡ, profanatio.

βεβιασμένως, *adv.* part. perf. pass. a βιάζω, coacte.

βεβίηκε, 3 sing. perf. a βιάω, Il.

βέβλησαι, 2 sing. perf. pass. a βάλλω.

βεβλήαται, βεβλήατο, 3 plur. perf. et plqpf. pass. a βάλλω, Hom.

βεβλήκει, 3 sing. plqpf. act. a βάλλω, *Ion.* pro ἐβεβλήκει.

βεβλημένος, part. perf. pass. a βάλλω, Hom.

βέβληται, βέβλητο, 3 sing. perf. et plqpf. pass. a βάλλω, Hom.

βεβολήατο, 3 plur. plqpf. *Ion.* a βάλλω, Il.

βεβολημένος, part. perf. pass. a βάλλω, Hom.

βεβουλευμένως, *adv.* part. perf. pass. a βουλεύομαι, consulto.

βεβράζω, i. q. βαβράζω.

βεβραΐς, άδος, ἡ, species piscis vilioris, v. βεμβραΐς et μεμβραΐς.

βεβρώθω, i. q. βιβρώσκω, comedo, depasco, Il. 4, 35.

βεβρωκώς, part. perf. a βιβρώσκω, Hom.

βεβρώσεται, 3 sing. fut. pass. a βιβρώσκω, Od.

βεβυσμένος, part. perf. pass. a βύζω, Od.

βεβώς, βεβῶσα, part. perf. *contr.* a βαίνω.

βείῃ, 2. sing. praes. a βείομαι, Il.

βέθρον, τό, *contr.* ex βέρεθρον, Euphon.

βεινέω, rarior forma pro βινέω.

βείομαι, i. q. βέομαι, q. v.

βείω, 1 sing. conj. aor. 2. pro βῶ a βαίνω, Il. 6, 113.

βεκκεσέληνος, ον, i. q. ἀρχαῖος, antiquus: stupidus, delirus, ut κρονικός, κρόνιος, Ar. Nub. 398. v. βέκος, et προσέληνος.

βεκκεσεληνικός, ή, όν, stupidus, delirus, Plutarch.

βέκος, τό, panis, Phrygum lingua, Herodot. 2, 2. idem significant βέκ, Schol. Ap. Rh. 4, 260. et βέκκος, Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 144

βέλεμνον, τό, (βέλος) telum, pleramque in plur.

βελεμνίτης, ὁ, lapis, qui sagittae effigiem repraesentat.

βελέννος, ὁ, piscis κωβιῷ τὴν ἰδέαν παραπλήσιος, teste Athen.

βελεσσιχαρής, ές, (χαίρω) sagittis s. jaculis gaudens, venator.

βελίτης, ὁ, sc. κάλαμος, calamus, ex quo sagittae fabricantur.

βελοθήκη, ἡ, (θήκη) pharetra.

βελομαντία, ἡ, genus vaticinationis, quum sagittae nominibus inscriptae mittuntur in pharetram miscenturque, ut videatur, cujus nomen primum exeat, ex eoque consilium capiatur.

βελόνη, ἡ, (βέλος) acus, cuspis. 2) piscis quidam, acus, belone, nostratibus *Hornhecht.*

βελονίς, ίδος, ἡ, *Dim.* a βελόνη, acicula.

βελονοειδής, ές, acus formam habens.

βελονοποικίλτης, ὁ, (ποικίλλω) qui acu vestes variegat.

βελονοπώλης, ὁ, *fem.* βελονόπωλις, ιδος, (πωλέω) qui acus vendit.

βελοποιΐα, ἡ, telorum fabricatio. A seq.

βελοποιός, ὁ, (ποιέω) telorum fabricator.

βέλος, τό, (βάλλω) telum, jaculum, sagitta, lapis, quicquid e manu adversus hostem emittitur et vulnerat, Od. 9, 495. ictus, jactus vulneratio, Il. 8, 513. Od. 20, 305. ἐκ βελέων, extra telorum jactum, Il. – Homerus per βέλεα Apollinis et Dianae celerem et placidam mortem designat; contra Il. 11, 269. βέλος ὀξύ ab Ilithyiis missum *partus dolores* indicat. – fulmen, Pind. Dicitur etiam βέλος de radiis solis, lunae, ignis; et translata significatione ponitur de telis sermonis et verborum.

βελοστασία, ἡ, locus ad tela explodenda constitutus.

βελόστασις, (ἵστημι) machina bellica, qua tela jaciuntur; aries, ballista. 2) i. q. βελοστασία.

βελοσφενδόνη, ἡ, falarica, cf. Liv. 21, 8. Sil. 1, 351.

βελουλκέω, (ἕλκω) tela extraho. *Subst.* βελουλκία, ἡ.

βελουλκός, ή, όν, tela missilia extrahens: βελουλκικός, ή, όν, ad telorum evulsionem pertinens, s. factus.

βέλτερος, α, ον, i. q. βελτίων, compar. epicus ab ἀγαθός, melior, praestantior, Hom.

βελτιόω, meliorem reddo.

βέλτιστος, η, ον, *superl.* ab ἀγαθός, optimus. βέλτιστα, adverbialiter, *optime, recte*, formula, qua ad componenda ea, quae quis dixerat, utimur, si ad novam rem transire volumus.

βελτίων, ον, *compar.* ab ἀγαθός, Hom.

βελτίωσις, ἡ, (βελτιόω) restitutio in meliorem statum, emendatio, profectus.

βελτιώτατος, η, ον, *superl. irreg.* pro βέλτιστος, Lobeck. Phryn. p. 93.

βελτιωτικός, ή, όν, vim emendandi etc. habens.

βεμβικιάω, (βέμβιξ) in gyrum agor, Ar.

βεμβικίζω, in gyrum ago; velut turbinem, quo pueri ludunt, circumago, volvo, Ar.

βέμβιξ, ικος, ἡ, turbo. „Βέμβιξ dicitur et ῥόμβος, et στρόμβος, sed differt a *trocho*, qui graece quoque τροχὸς appellatur.“ Passovius. 2) motus qualis est turbinis. Hinc βεμβικώδης, ες, turbinis formam habens

βεμβραΐς, ἡ, i. q. βεβραΐς et μεμβραΐς, piscis vilioris genus. *Dimin.* βεμβράδιον, τό.

Βενδίδειον, τό, templum Dianae Bendidis; sed τὰ Βενδίδεια festum ejusdem Deae. v. Plat. de rep. 1. p. 354. B. ibique interpretes, et Drakenb. ad Liv. 38, 41.

Βένδις, ιδος, ἡ, nomen Dianae apud Thracas, quae sub eodem nomine etiam Athenis in Piraeo colebatur, Plat. de rep. 1. initio.

βενθεσικύμων, ον, (βένθος, κῦμα) undas in profunditate excitans.

βένθος, τό, *poet.* pro βάθος, profunditas, inpr. maris, Hom. βένθεα ὕλης, intima silvae pars, Od. 17, 316.

βέντιστος, α ον, *Dor.* pro βέλτιστος.

βέομαι, vel βείομαι, vox Homerica, significatione futuri: *vadam, vivam*, Il. 15, 194. 16, 852. 22, 431. 24, 131.

βέρβερι, τό, concha uniones continens. *Vox Indica*, Athen. p. 93. B.

βέρεθρον, τό, *Ion.* pro βάραθρον.

βερέσχεθος, ὁ, homo stupidus et ignavus, Ar. Eq. 635.

βεῦδος, τό, vestimentum tenue mulie-

rum, Sappho fr. 97. alibi scribitur βεῦδος, Etym. M. ex Callimacho et Parthen. c. 11.

βῆ, vox ovium balantium, Cratin.

βῆ, *Ion.* pro ἔβη, 3 sing. aor. 2. a βαίνω, Hom.

βῆγμα, τό, (βήσσω) quod tussiendo exspuitur: tussis ipsa.

βηλός, ὁ, (a βαίνω, ut videtur) limen domus vel templi, quod calcatur: domus, aedes, ut lat. *limen*, Il. 1, 591. 15, 23. 23, 202. ap. seriores, coelum, Q. Sm. 13, 483.

βῆμα, τό, (βαίνω) gressus, passus, vestigium. 2) locus editus, tribunal, suggestus, scena. 3) mensura decem παλαιστῶν, s. binorum pedum et dimidii.

βηματίζω, per passus metior.

βηματιστής, ὁ, mensor itinerum.

βῆμεν, *Ion.* pro ἔβημεν, aor. 2. a βαίνω, Od.

βήμεναι, inf. aor. 2. a βαίνω, pro βῆναι, Hom.

βῆν, *Ion.* pro ἔβην, aor. 2. a βαίνω.

βῆναι, inf. aor. 2. a βαίνω.

βήξ, βηχός, ἡ, (βήσσω) tussis. *Attice* ὁ βήξ.

βήρυλλος, ὁ, ἡ, beryllus, gemma caerulei coloris. *Dim.* βηρύλλιον, τό.

βῆσα, ας, ε, aor. 1. *Ion.* a βαίνω, Hom.

βησάμην, aor. 1. *med. Ion.* a βαίνω, Hom. Apud eundem exstat etiam tertia persona βήσετο.

βήσομαι, fut. a βαίνω.

βῆσσα, ἡ, (βαίνω) saltus, convallis: locus desertus et incultus.

βησσήεις, ήεσσα, ῆεν, saltuosus.

βήσσω, *Att.* βήττω, f. ξω, tussio.

βηταρμός, ὁ, (βαίνω, ἁρμός) saltatio concinno gressu seu ad sonum.

βητάρμων, ονος, ὁ, ἡ, saltator, saltatrix.

βήτην, *Ion.* pro ἐβήτην, 3 dual. aor. 2. a βαίνω, Hom.

βηχία, ἡ, vel βηχίας, ὁ, sc. φθόγγος, (βήξ) rauca vox, raucitas.

βηχικός, ή, όν, ad tussim pertinens, tussiens.

βηχίον, τό, *Dim.* βήξ, tussis arida, tussicula.

βήχιον, τό, tussilago s. tussicularis herba.

βηχώδης, ες, tussi laborans.

βία, ἡ, *Ion.* βίη, vis, robur. Apud Homerum inservit circumscriptionibus, ut βίη Ἡρακλῆος vel Ἡρακληείη, fortis Hercules. 2) violentia, violentus impetus, quicquid aliquo invito fit: injuria, contumelia violenta, plerumque in plur. Hom. — βίᾳ s. πρὸς βίαν τινός, invito aliquo, violenter: cogente aliquo, coacte, Aesch. Eum. 5. 3) quicquid vim quandam, inprimis noxiam, prodit vel violento impetu provenit, ut Aesch. Eum. 54. de furiis ἐκ δ' ὀμμάτων, inquit, λείβουσι δυσφιλῆ βίαν, venenum.

βιάζω, f. άσω, vinco, supero, Od. 12, 297. Usitatius in *Med.* βιάζομαί τινα, vim affero, urgeo, opprimo, Hom. βεβιασμένοι, in servitutem redacti: βιάζεσθαι παρθένον, vitiare virginem, stuprare, stuprum inferre: *c. acc.* rei, vi efficio, pervinco: absolute, violenter ago, vim adhibeo. *Passive* βιάζομαι legitur non solum ap. Homerum, sed etiam Thuc. 4, 10.

βιαιοθανατέω, violenta morte morior. *Subst* βιαιοθανασία, ἡ.

βιαιοκλώψ, ῶπος, (κλέπτω) vi rapiens.

βιαιομάχος, ὁ, (μάχη) violentus pugnator, strenuus bellator: qui vi corporis, non dolo pugnat.

βιαιομαχέω, vi, non dolo, certo.

βίαιος, α, ον, vel -ος, ον, (βία) violentus, injurius δίκη βιαίων, crimen propter vim illatam. 2) *Pass.* coactus. *adv.* βιαίως, vi, violenter.

βιαιότης, ἡ, violentia.

βιαρκής, ές, (βίος, ἀρκέω) ad vitam sufficiens, vitam et victum suppeditans.

βίαρχος, ὁ, (βίος, ἄρχω) commeatui praefectus.

βιασμός, ὁ, (βιάζω) violatio, vis illata.

βιαστής, οῦ, ὁ, qui vim infert, violentus, latro: fortis, strenuus.

βιαστικός, ή, όν, violentus, ad vim inferendam idoneus vel propensus.

βιατάς, ὁ, *poet.* p. βιαστής.

βιάω, pf. βεβίηκα, antiquior et epica forma pro βιάζω, supero, vinco, Il. Frequentius in *Med.* βιάομαι, ήσομαι, urgeo, in angustias compello, vinco, vim infero, Hom ψεύδεσσι βιησάμενος, dolo vincens, Il. 23, 576. νῶϊ μισθὸν ἐβιήσατο, vi nobis mercedem eripuit, Il. 21, 451.

βιβάζω, f. άσω, i. q. βαίνω, inpr. feminam ineo, coeo: admissaria admoveo.

βιβάς, ᾶσα, άν, ab inusitato βίβημι, gradiens, incedens, Hom.

βιβάσθων, ουσα, ον, (ab inusitato βιβάσθω quod idem est atque βαίνω,) vadens, ambulans, gradiens.

βίβασις, ἡ, (βιβάζω) gressus, saltatio, inpr. genus saltationis ap. Lacedaemonios.

βιβαστής, ὁ, admissarius.

βιβάω, i. q. βαίνω, incedo, eo, πέλωρα βιβᾷ, ingentibus passibus incedit, Hom. h. Merc. 225. ἐβίβασκε, imperf. *Ion.*, Hom. h. Ap. 133. Praeterea in usu tantum est part. βιβῶν, βιβῶσα, Il. 3, 22. Od. 11, 539.

βιβλάριον, τό, et βιβλαρίδιον, τό, *Dim.* a βίβλος, libellus.

βιβλιαγράφος, ον, i. q. βιβλιογράφος, v. Lobeck. post Phryn. p. 655 sq.

βιβλιακός, ή, όν, in librorum lectione versatus, ad libros pertinens, litteratus.

βιβλιαφόρος, ον, i. q. βιβλιοφόρος, tabellarius.

βιβλίδιον, et βιβλιδάριον, τό, *Dim.* a βιβλίς. (-ίδιον, -◡◡, -άριον, ◡◡◡)

Βίβλινος, η, ον, Biblinus, natus in Biblinis montibus Thraciae. οἶνος, Hes. op. 587.

βίβλινος, η, ον, chartaceus, i. q. βύβλινος.

βιβλιογραφία, ἡ, librorum scriptio.

βιβλιογράφος, ον, (βιβλίον, γράφω) librorum scriptor.

βιβλιοθήκη, ἡ, (θήκη) bibliotheca, libraria.

βιβλιοκάπηλος, ον, venditor librorum, qui libros venales habet.

βιβλιολάθας, ὁ, (λήθη) qui libros obliviscitur, Athen. (-◡◡--)

βιβλίον, τό, *Dim.* a βίβλος, libellus; scheda. In plur τὰ βιβλία, biblia, scriptura sacra.

βιβλιοπώλης, ὁ, (πωλέω) bibliopola, venditor librorum.

βιβλιοτάφος, ον, (θάπτω) qui libros occultat et iis lucem invidet. *dub.*

βιβλιοφόρος, ον, (φέρω) tabellarius, libellio.

βιβλιοφυλάκιον, τό, (φυλάσσω) locus, ubi libri custodiuntur et adservantur.

βιβλίς, ίδος, ἡ, inpr. in plur, i. q. βιβλίον. 2) restis ex libro arboris.

βίβλος, ἡ, liber bybli s. papyri Aegyptiacae: liber arboris. 2) charta ex papyro confecta: hine volumen conscriptum litteris, liber, scriptum, epistola.

βιβρώσκω, f. βρώσω, *med.* βρώσομαι, perf. βέβρωκα, *part.* βεβρωκώς, *contr.* βεβρώς, aor. ἔβρων, edo, comedo, depasco, *c. acc.* et *gen.*

βιήμαχος, ον, i. q. βιαιόμαχος, *poet.*

Βιθυνία, ἡ, Bithynia: hinc Βιθυνός, ὁ, Βιθυνίς, et Βιθυνηΐς, ἡ. (Duae priores syllabae longae sunt; a serioribus tantum nonnunquam corripiuntur, Jacobs ad Anth. Pal. p. 429.)

βῖκος, ὁ, urna ansata, urceus, doliolum, vas vinarium. Hinc *Dim.* βικίον, βικίδιον, τό.

βινέω, ineo, coeo, stupro. Opponitur ὀπυίω, quod de coitu legitimo adhibetur.

βινητιάω, *Desiderat.* a praec., coire cupio, libidinor.

βιοδότης, ὁ, (βίος, δίδωμι) vitae dator, qui victum tribuit.

βιόδωρος, α, ον, (δῶρον) victum largiens, alens. βιοδώρα, altrix, epith. terrae.

βιοδώτης, ὁ, *fem.* βιοδῶτις, et βιοδώτωρ, ὁ, ἡ, i. q. βιοδότης, *poet.*

βιοθάλμιος, ον, (θάλλω) qui diuturnae vitae est, qui est in flore vitae suae, Hom. h. Ven. 190.

βιοθρέμμων, ον, (τρέφω) vitam alens et sustentans. In *fem.* dicitur etiam βιοθρέπτειρα, vitae nutrix.

βιολογέω, (λέγω) vitam communem describo, secundum vitam narro. A seq.

βιολόγος, ὁ, qui vitam communem depingit, res secundum communem usum narrat. Hinc *adj.* βιολογικός, ή, όν.

βιομηχανία, ἡ, industria in vita sustentanda et victu comparando. A seq.

βιομήχανος, ον, (μηχανή) docilis et ad vitae munera ingeniosus, qui omnia ad vitam sustentandam machinatur.

βιοπλανής, ές, (πλανάω) qui victus parandi caussa huc illuc vagatur, mendicus.

βιοποριστικός, ή, όν, (πορίζω) victum parans et suppeditans.

βίος, ὁ, vita βίον βιοῦν s. ζῆν, vitam vivere, vitam agere. 2) vitae ratio, victus: res omnis ad vitam sustentandam necessaria, facultates, opes, res familiaris. 3) homines, populus, vulgus: vita communis. 4) vita, vitae descriptio.

βιός, ὁ, arcus, Hom. Vox tragicis plane inusitata, Herm. Soph. Phil. 1266.

βιοσσόος, ον, (βίος, σώζω) vitam servans, salutifer.

βιοστερής, ές, (στερέω) cui victus et ad vitam sustentandam necessaria non suppetunt.

βιοτεία, ἡ, (βιοτεύω) vitae institutum, victum sibi parandi ratio.

βιότευμα, τό, vita, vitae ratio.

βιοτεύω, vivo, vitam instituo: victum quaero, ἀπό τινος.

βιοτή, ἡ, vita, victus: vivendi ratio.

βιότης, ητος, ἡ, idem, Hom. h. 7, 10.

βιοτήσιος, ον, et

βιοτικός, ή, όν, vitalis, ad vitam sustentandam pertinens.

βιότιον, τό, *Dim.* a βίοτος, parcus victus, Ar. Plut. 1166.

βίοτος, ὁ, (βιόω) vita, victus, facultates

βιοτόσκοπος, ον, ὥρα, hora, qua de natalibus judicatur, Manetho 4, 571.

βιοτοφειδής, ές, (φείδομαι) victui parcens, parcus.

βιοφειδής, ές, i. q. βιοτοφειδής, Phil. Thess. ep. 11, 5.

βιοφθορία, ἡ, pernicies vitae, pestis.

βιοφθόρος, ον, (φθείρω) vitam corrumpens, vitae perniciem afferens.

βιόχρηστος, ον, (χρηστός) vitae utilis.

βιόω, f. βιώσομαι, aor. 1. ἐβίωσα, aor. 2. ἐβίων, inf. βιῶναι, part. βιούς, aor. 1. med. ἐβιωσάμην, vivo, vitam ago, inprimis feliciter: βιοῦται, vivitur: βεβίωταί ἐμοί, vixi. 2) aor. 1. med. transitivam significationem habet, vividum facio, vivum servo, Od. 8, 468.

βιόωνται, βιόωντο, 3 plur. praes. et impf. Ion. a βιόω.

βιῴατο 3. plur. opt. praes. med. Ion. a βιόω, Il. 11, 467.

βιῶναι, inf. aor. 2. a βιόω.

βιώσιμος, ον, (βιόω) ad vitam pertinens s. aptus, vitalis; spem vitae servandae habens, sanabilis. Adv. βιωσίμως, vitaliter.

βίωσις, ἡ, vivendi actio, vita.

βιώσκομαι, vitam tribuo, vivescere facio. 2) vivisco.

βιωτέον, adj. verb. a βιόω, vivendum est.

βιωτικός, ή, όν, ad vitam pertinens, vitae utilis: i. q. βιομήχανος, Aristot. v. Lobeck. Phryn. p. 355. Adv. βιωτικῶς, ut fit in communi vita, populariter.

βιωτός, ή, όν, (βιόω) vitalis, e. g. βίος βιωτός.

βιωφελής, ές, vitae utilis.

βλαβερός, ά, όν, (βλάπτω) noxius, damnosus, perniciosus. Adv. βλαβερῶς.

βλάβη, ἡ, noxa, damnum, detrimentum, pernicies, pauperies.

βλαβόεις, εσσα, εν, i. q. βλαβερός, poet.

βλάβομαι, i. q. βλάπτομαι. Occurrit tantum in 3 sing. ap Hom.

βλάβος, τό, i. q. βλάβη, Plato.

βλαδαρός, ά, όν, i. q. πλαδαρός, flaccidus, dissolutus.

βλαισόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui distortos habet pedes.

βλαισός, ή, όν, valgus, distorta habens crura, opp. ῥαιβός: debilis; balbus, blaesus: tortus, tortuosus.

βλαισότης, ἡ, distortio crurium.

βλαισόω, distorqueo.

βλαίσωσις, ἡ, distortio. 2) praevaricatio.

βλακεία, ἡ, (βλάξ) socordia, negligentia, stupiditas, inertia, mollities.

βλάκευμα, τό, quod per socordiam vel mollitiem fit: stupor, dementia. (‒ ‒ ⏑)

βλακεύω, socordiae, mollitiae me dedo, torpeo, stupeo, segnis sum, non sum promptus et expeditus. Sic etiam in medio, quod praeterea ap. seriores significat i. q. θρύπτομαι, delicias ago.

βλακικός, ή, όν, ignavus, socors, mollis, stultus. adv. βλακικῶς.

βλακώδης, ες, iners, socors, mollis.

βλάμμα, το, (βλάπτω) detrimentum.

βλάξ, βλακός, remissus, socors, ignavus, iners, stupidus, stultus, mollis, Xen. 2) ap. seriores: delicatus, delicias agens, Koen. ad Greg. p. 557. Compar. βλακώτερος, sup. βλακώτατος, et βλακίστατος, vide tamen Buttmann. gramm. ampl. I. p. 266.

βλαπτήριος, ον, et

βλαπτικός, ή, όν, (βλάπτω) noxius, laedens, nocens.

βλάπτω, f. ψω, perf. pass. βέβλαμμαι, aor. 1. pass. ἐβλάφθην, aor. 2. pass. ἐβλάβην, laedo, noceo, damno afficio, impedio. βλαφθείς, mente captus.

βλάσαμον, τό, poet. pro βάλσαμον.

βλαστάνω, f. βλαστήσω, aor. ἔβλαστον, germino, fruticor, pullulo, emergo: originem duco. 2) produco, profero.

βλαστεῖον, τό, germen, propago.

βλάστη, ἡ, germen, propago, folium, ramus. 2) incrementum.

βλάστημα, τό, et

βλάστησις, ἡ, i. q. βλάστη.

βλαστήμων, ον, i. q. βλαστικός.

βλάστησις, ἡ, germinatio, fructuum incohatio.

βλαστητικός, ή, όν, germinandi vim habens, ad germinandum propensus.

βλαστικός, ή, όν, ad germinandum pertinens, germinans.

βλαστοκοπέω, (κόπτω) germina detrunco, germina corrumpo.

βλαστολογέω, (λέγω) lego germina, pampino. Subst. βλαστολογία, ἡ, germinum collectio, pampinatio.

βλαστός, ὁ, germen.

βλασφημέω, (βλάπτω, φήμη) famam alicujus laedo, maledico alicui, convicior, calumnior, εἴς τινα, περί s. ὑπέρ τινος. 2) obscoena, foeda, male ominata loquor; impie loquor, imprecor diras.

βλασφημία, ἡ, maledicentia, contumelia, dictum contumeliosum. 2) obscoenitas et foeditas sermonis: impius sermo.

βλάσφημος, ον, maledicus: impius in Deum, infausta, male ominata loquens.

βλαύτη, ἡ, plerumque in plur., genus calceamenti, quo fere utebantur domi et in conviviis.

βλαύτιον, τό, Dimin a βλαύτη, sandaliolum.

βλαυτόω, induo aut verbero sandalio, Hesych.

βλαψιγονία, ἡ, fetus s. partus laesio.

βλάψις, ἡ, (βλάπτω) laesio.

βλαψίφρων, ον, cui mens est laesa, mente captus, stolidus.

βλεῖο, 2 sing. opt. aor. pass. pro βληθείης, a βάλλω, Il. 13, 288.

βλεμεαίνω, superbio aliqua re, σθένεϊ, Hom.

βλέμμα, τό, (βλέπω) adspectus, intuitus, vultus.

βλέννα, ἡ, vel βλέννη, ἡ, et βλέννος, τό, mucus.

βλέννος, ὁ, homo stolidus, ignavus. 2) piscis vilior, κωβιῷ similis, qui et βαιών vocatur.

βλεννός, ή, όν, stolidus, ignavus, socors.

βλεννώδης, ες, (βλέννα) mucosus.

βλεπεδαίμων, ον, (δαίμων) Comice pro δεισιδαίμων, superstitiosus: attonitus, retortis oculis horrificoque adspectu intuens. Scribitur et βλεπιδαίμων et βλεποδαίμων.

βλέπησις, ἡ, adspectus, intuitus.

βλέπος, τό, i. q. βλέμμα.

βλεπτικός, ή, όν, acute cernens.

βλεπτός, ή, όν, visus, adspectu dignus.

βλέπω, f. ψω, video, adspicio, intueor: φόβον βλέπειν, timorem vultu prodere: metaph. intelligo, mente percipio. 2) specto, vergo, de regionibus. 3) lucem video, vivo. 4) rationem habeo, caveo, πρός τι: cupio, c. inf. Ar. Vesp. 847. — τὰ βλέποντα, perspicua, Aesch. Choeph. 854.

βλεφαρίζω, nicto, crebro conniveo. A seq.

βλεφαρίς, ίδος, ἡ, cilium, pili palpebrarum. (ι corripitur ab Atticis, producitur ab Ionibus atque in dialecto vulgari, Drac. p. 45.) A seq.

βλέφαρον, τό, (βλέπω) palpebra, pellis tegens oculos. 2) oculus, Hes. sc. 7.

βλέψις, ἡ, intuitus, inspiciendi actio.

βλήδην, adv. (βάλλω) jaciendo.

βλήεται, conj. aor. pass. a βάλλω pro βλῆται, Od. 17, 472.

βλῆμα, τό, (βάλλω) jactus, ictus: vulnus.

βλήμενος, η, ον, part. aor. pass. a βάλλω, Hom.

βλῆσθαι, inf. aor. pass. a βάλλω, Hom.

βληστρίζω, (βλητός) jacto.

βληστρισμός, ὁ, (βληστρίζω) jactatio assidua et vehemens corporis, v. c. aegrotantium.

βλητέος, έα, έον, (βάλλω) conjiciendus, fundendus.

βλητήρ, ὁ, fem. βλήτειρα, jaculator, jaculatrix.

βλῆτο, 3 sing. aor. pass. a βάλλω.

βλητός, ή, όν, (βάλλω) jactus, ictus: attonitus: apoplecticus. τὸ βλητόν, sc. ζῶον, animal, quod ictu se defendit, Ael. h. a. 3, 32.

βλῆτρον, τό, clavus ferreus, paxillus.

βληχάομαι, f. ήσομαι. vel βληχέομαι, (βληχή) balo ut ovis: vagio ut infans.

βληχάς, άδος, ἡ, ovis balans.

βληχή, ἡ, et βλήχημα, τό, et βληχηθμός, ὁ, balatus.

βληχητά, τά, (βληχάομαι) animalia balantia: infantes vagientes.

βληχρός, ά, όν, debilis, imbecillus.

βλῆχρος, ἡ, herba quaedam ap. Theophr. c. pl. 1, 8.

βληχώδης, ες, (βληχή) balanti similis, mente similis ovi, stultus.

βλήχων, ωνος, ἡ, rarius βληχώ, οῦς, Ion. γλήχων, γληχώ, mentha pulegium, herba. cf. Greg. Cor. p. 49.

βληχωνίας, ὁ, ut βληχωνίας κυκεών, potio cui pulegium admistum.

βλιμάζω, contrecto, tactu exploro: inpr. mammas feminae aut nates gallinae contrecto, Ar.

βλίμασις, ἡ, contrectatio, inpr. papillorum. (‒ ⏑ ⏑)

βλιστηρίς, ἡ, χείρ, manus, quae βλίττει, Anth.

βλιτομάμμας, ὁ, stultus, fatuus, Ar.

βλίτον, τό, blitum, olus insipidum.

βλίττω, f. ίσω, Ion. βλίσσω, exseco, inpr. mel e favis.

βλιχανώδης, ες, s. βλιχώδης, ες, pituitosus, v. l. Hippocr. p. 911. E. Diphilus Athenaei IV. p. 132. E.

βλοσυρονύχιος, ον, (βλοσυρός, ὄνυξ) acerrime pungens, terribilibus unguibus praeditus, Orph.

βλοσυρός, ά, όν, venerandus, venerabilis, generosus, nobilis: terribilis adspectu, torvus, truculentus.

βλοσυρόφρων, ον, (φρήν) saevus, immitis, fortis animi.

βλοσυρῶπις, ἡ, (ὤψ) truces oculos habens, Il. 11, 36. Recentiores habent praeterea βλοσυρώπης, ὁ, et βλοσυρωπός, όν.

βλύζω, v. βλύω.

βλυσμός, ὁ, scatebra.

βλύττω, i. q. βλύω, Plat. de rep. p. 564. E.

βλύω, f. ύσω, et βλύζω, scaturio, mano: scateo. 2) *trans.* effundo. (υ in praes et impf. anceps est, Ap. Rh. 4, 1417. coll. 1238: in fut. et aor. 1. corripitur. Ap. Rh. 4, 1446. Q. Sm. 1, 242. 4, 9. Ar. Av. 1096.: in perf. act. et pass. etiam corripitur.)

βλωθρός, ά, όν, (βλώσκω) celsus, procerus, de arboribus, Hom.

βλωμός, ό, i. q. ψωμός, buccella, offula, fragmentum, panis portio: quadra.

βλῶσις, ἡ, adventus, praesentia. A seq.

βλώσκω, f. μολοῦμαι, aor. ἔμολον, μολεῖν, μολών, perf. μέμβλωκα, venio, eo, procedo. Homerus usurpat aor. et pf., tragici futurum, praesens exstat ap. Lycophr. 448. 1327.

βοάγριον, τό, scutum indutum corio bubulo. A seq.

βόαγρος, ό, βοῦς ἄγριος, bos ferus.

βοάνθεμον, τό, i. q. βούφθαλμον.

βόαξ, ακος, ό, *contr.* βῶξ, (βοάω) box, piscis quidam.

βοάτης, ό, *fem.* βοᾶτις, (βοάω) clamans.

βόαυλος, ό, et βόαυλον, τό, vel βοαύλιον, τό, (βοῦς, αὐλή) boum stabulum, bubile.

βοάω, f. βοήσω, aor. ἐβόησα, *Ion. contr.* βώσω, βώσομαι, ἔβωσα, pass. ἐβώσθην, (βοή) boo, clamo, vociferor, prae gaudio vel dolore, Hom. usurpatur etiam de inanimatis, sono, strepo, Il. 14, 394. 17, 265. 2) inclamo, clamando voco; imploro auxilium: clamando dico, cum clamore jubeo; celebro. βοᾶν τι, cum clamore postulare aliquid: τινά, vocare aliquem, Pind. P. 6. 36. Xen. Cyr. 7, 2, 5.

βοεικός, ή, όν, et βοϊκός, ή, όν, e bubula pelle factus: bubulus.

βόειος, α, ον, vel βόεος, α, ον, (βοῦς) bovinus, bubulus. Hinc ἡ βοείη vel βοέα, sc. δορά, pellis bubula: scutum s. clypeus e corio bubulo factus.

βόες, nom. pl. a βοῦς.

βοεύς, έως, ό, lorum e corio bubulo, Od. 2, 426.

βοῆ, ἡ, *contr.* ex βοέη, v. βόειος.

βοή, ἡ, clamor, inpr. bellicus: vox, sonus, strepitus. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, clamore tenus, non serio, simulato tantum non vero impetu, Thuc. 8, 92. Xen. h. gr. 2, 4, 31. de pleonasmo ἀπὸ ἕνεκα vide ἀπό, III. 4. — 2) i. q. βοήθεια, auxilium, Aesch.

βοηγενής, ές, (γένος) bove genitus, v. βουγενής.

βοηδρομέω, (δρόμος) i. q. βοηθέω, succurro ad clamorem oppressi opis ferendae caussa, auxilior. 2) currens vociferor, cum clamore impetum in hostes facio.

βοηδρόμιος, ον, et βοηδρόμος, ον, auxiliaris, ad clamorem alicujus accurrens, opitulans.

βοηδρομιών, ῶνος, ό, mensis tertius Atticorum, respondens posteriori Septembris et priori Octobris parti, in quo celebrabantur τὰ Βοηδρόμια, in victoriae, quam Theseus de Amazonibus reportavit memoriam.

βοήθαρχος, ό, praefectus auxiliorum, dux militum mercenariorum. 2) magistratus quidam apud Carthaginienses, qui alieni provinciae aut regioni praeficiebatur ad eam tuendam, ad incolas, quorum fides ambigua esset, custodiendos et coercendos, ad defendendam provinciam contra hostes, ad summum imperium in ea sustinendum, v. Kluge ad Aristot. de politia Carth. p. 134. seq.

βοήθεια, ἡ, auxilium, adjumentum, copiae auxiliares, exercitus auxilio missus.

βοηθέω, (βοή, θέω) succurro ad clamorem oppressi opis ferendae caussa, accurro ad auxilium ferendum cum clamore, auxilio venio, auxilior, opitulor, succurro: occurro hostibus, propugnatum accurro. *Pass.* βοηθοῦμαι, auxilio juvor, mihi feruntur suppetiae.

βοήθημα, τό, auxilium, remedium.

βοηθηματικός, ή, όν, auxiliandi vim habens, auxiliatorius.

βοηθήσιμος, ον, cui ferri potest auxilium, Theophr.

βοηθητικός, ή, όν, auxiliaris, qui auxiliari potest, aptus s. validus ad auxiliandum.

βοηθόος, ον, (βοή, θέω) qui in pugnam accurrit, bellicosus, Il. 13, 477. 17, 481.

βοηθός, όν, (βοηθέω) auxilians, opitulans: *Subst.* auxiliator.

βοηλασία, ἡ, (βοῦς, ἐλαύνω) boum abactio, depraedatio, praeda, Il. 11, 672. 2) pascuum boum, Anal.

βοηλατέω, boves abigo, praedas ago. 2) boves ago, pasco.

βοηλάτης, ό, *fem.* ῆτις, (ἐλαύνω) qui boves abigit; διθύραμβος, cujus praemium est bos, qui bovem praemium reportat. 2) qui boves agitat s. pascit.

βοηλατικός, ή, όν, pertinens ad βοηλάτην: ἡ βοηλατική, vita, ars bubulcorum.

βόημα, τό, (βοάω) vox, clamor. *Dor.* βόαμα.

βοηνόμος, ον, i. q. βουνόμος.

βοής, ό, (βοάω) vociferator, clamosus.

βόησις, ἡ, clamandi s. vociferandi actio, imploratio: clamor, vox.

βοήτης, βοῆτις, i. q. βοάτης, *Ion.*

βοητύς, ύος, ἡ, *Ion.* pro βόησις, Od. 1, 369.

βοθρεύω, et βοθρίζω, (βόθρος) foveam effodio, in fovea obruo, implicatum traho in foveam.

βοθρίον, τό, *Dimin.* a βόθρος, parva scrobs.

βοθροειδής, ές, in scrobis modum cavatus.

βόθρος, ό, fovea, scrobs: fossa, puteus.

βοθρόω, i. q. βοθρεύω.

βόθυνος, i. q. βόθρος.

βοϊδάριον, τό, *Dimin.* a βοῦς. Ar. Av. 586. Diaeresis βοϊδάριον serioris graecitatis est, cf. βοΐδιον.

βοΐδιον, τό, *Dim.* a βοῦς. Formam diaereticam βοΐδιον ex antiquae et genuinae graecitatis terminis exclusit Lobeckius ad Phryn. p 86. seq. Exstant praeterea hae formae: βοΐδιον, βοΐδιον, βοίδιον.

βοΐδης, ό, i. q. πρᾶος καὶ νώθης, Menand.

βοϊκός, ή, όν, bubulus, bovinus.

βοΐκλεψ, ό, i. q. βοόκλεψ, boum fur: nisi lectio falsa, v. Lobeck. post Phryn. p. 612 seq.

βοϊστί, *adv.* more boum.

Βοιωταρχέω, sum Boeotarcha.

Βοιωτάρχης, ό, Boeotarcha, summus Thebanorum magistratus. Hinc Βοιωταρχία, ἡ, munus Boeotarchae, Ael. v. h. 13, 42.

Βοιωτία, ἡ, Boeotia.

Βοιωτιάζω s. Βοιωτίζω, Boeotorum more, i. e. rustice et stulte me gero: loquor more Boeotorum, rustico vocis sono utor: pleno gutture loquor: Boeotorum partibus faveo, studeo.

Βοιωτιουργής, ές, (ἔργον) in Boeotia vel a Boeoto factus.

Βοιωτός, ό, Boeotus. *Adj.* Βοιώτιος, α, ον, Βοιωτικός et Βοιωτιακός, ή, όν. *Fem.* Βοιωτίς. *Dim.* Βοιωτίδιον, τό, (antepenultima longa.) Ar.

βολά, ἡ, *Aeol.* et *Dor.* pro βουλή.

βολαῖος, α, ον, (βολή) jactu effectus, ad jactum pertinens, impetuosus.

βόλαιος, α, ον, ictus, vulneratus.

βόλβα, ἡ, vulva: vox latina, Luc.

βολβάριον, τό, *Dim.* a βολβός, bulbulus, parvus bulbus. 2) i. q. βολβίδιον.

βολβίδιον, τό, s. βολβίτιον, τό, apud Hippocr. γένος μικρῶν πολυπόδων teste Galeno. Idem piscis vocatur etiam: βολίταινα, βολβιτίνη, βολβῖτις, ἡ, propter odorem stercoris bubuli odori similem: nec non βομβύλιον, τό, et ὄζολις, ἡ.

βολβίνη, ἡ, alba bulbi species. (— — —)

βολβίον, τό, *Dim.* a βολβός.

βολβίσκος, ό, *Dim.* a βολβός.

βόλβιτον, τό, et βόλβιτος, ό, *Att.* βόλιτον, βόλιτος, cf. Lobeck. ad Phryn. p. 337. (βόλος) fimus, excrementum, inpr. stercus bubulum. Comice Aristophanes pro *ipso bove* posuit. Hinc βολβίτινος, η, ον, *Att.* βολίτινος, η, ον, stercoreus.

βολβοειδής, ές, bulbi formam habens, bulbum referens, bulbosus.

βολβός, ό, bulbus, quaevis radix rotunda et tunicata, ut lilii, croci, squillae, arundinum et sim., imprimis vero bulbus esculentus, ἀγρεύν τε ἐσθιόμενον, ut Eustath. explicat, quo frequenter vescebantur Graeci: tuber terrae: apud medicos etiam bulbus oculi.

βολβώδης, ες, i. q. βολβοειδής.

βολεών, ῶνος, ό, fimetum, sterquilinium.

βολίζω, (βολίς) bolidem demitto.

βολίς, ίδος, ἡ, (βάλλω) jaculum, sagitta: funis cum alligato plumbo, quo nautae maris profunditatem explorant.

βολίτινος, η, ον, stercoreus. A seq

βόλιτον, τό, et βόλιτος, ό, *Att.* pro βόλβιτον, βόλβιτος.

βόλλα, *Aeol.* pro βουλή.

βόλλομαι, *Aeol.* p. βούλομαι, Theocr.

βολοστυπία, ἡ, (βόλος, στυπέω) jactus tesserarum in alea: fremitus, quem cadentes eduut.

βόλομαι, i. q. βούλομαι, Il. 11, 319. Od. 16, 387. et v. l. Od. 1, 234.

βόλος, ό, (βάλλω) jactus, vel tesserae et et tali, vel retis, unde et captura. 2) dentitio.

βομβαίνω, i. q. βομβέω.

βομβαλοβομβάξ, vox comica ap. Aristoph., strepitum indicans, a seq.

βόμβαξ, exclamatio admirantis, stupentis, indignantis, Ar.

βομβαύλιος, ό, tibicen vocatur ab Aristophane, cum respectu ad βομβύλιος.

βομβέω, (βόμβος) bombum edo seu facio, tinnio.

βομβηδόν, *adv.* bombum edendo.

βομβήεις, εσσα, εν, bombum edens, stridulus.

βόμβησις, ἡ, quum bombus editur, sonitus.

βομβητής, ό, qui bombum edit, strepens, stridens.

βομβητικός, ή, όν, stridulus.

βόμβος, ό, bombus: sonus, quem edunt apes, strepitus quivis.

βομβύκια, τά, (βόμβυξ) animalcula,

quae alias ἐγκίλαδα.

βομβύλη, ἡ, v. βόμβυλος.

βομβυλιάζω, (βομβέω) v. βορβορύζω.

βομβύλιος, s. βομβυλιός, ὁ, insectum aliquod strepereum, apis, vespa, al. 2) i. q. βομβυλίς.

βομβυλίς, ἡ, i. q. πομφόλυξ, gutta aquae cum strepitu quodam in lagenam incidens, s. ea ea effluens, bulla.

βόμβυλος, ὁ, vas quoddam angusti oris, ex quo effluens liquor strepitum quendam edit. Dicitur et βομβύλη, ἡ.

βόμβυξ, ῦκος, ὁ, bombyx, vermis ille, qui telas modo araneorum texit. 2) tibiae quaedam pars; tibia ipsa, quae inde et βομβυκίας κάλαμος. 3) arteria aspera avium, (υ in casibus trisyllabis producitur.)

βόνασος, ὁ, bonasus, animal silvaticum.

βονθυλεύω, βονθύλευσις, v. ὀνθυλεύω.

βοοβοσκός, ὁ, (βόσκω) boum pastor.

βοόγληνος, ον, (γλήνη) bovinis i. e. pulcris oculis praeditus.

βοοδμητήρ, et βοοδμητής, ὁ, (δαμάω) boum domitor.

βοοζύγιον, τό, boum jugum.

βοοθύτης, ὁ i. q. βουθύτης.

βοόκλεψ, πος, ὁ, (κλέπτω) boum fur, v. βοΐκλεψ.

βοοκλόπος, ον, (κλέπτω) boves rapiens.

βοόκραιρος, ον, (κραίρα) cornua bubula habens.

βοοκρᾶνος, ον, i. q. βούκρανος.

βοοκτασία, ἡ, (κτείνω) boum occisio.

βοονόμος, ον, i. q. βουνόμος.

βοοῤῥαίστης, ὁ, (ῥαίω) boum interfector

βοοσκόπος, ον, (σκοπέω) boves circumspiciens.

βοοσσόος, ον, (σεύω) boves propulsans.

βοόστολος, ον, (στέλλω) a bovo portatus.

βοόστασις, βοοσφαγία, i. q. βούστασις, βουσφαγία.

βοοτρόφος, ον, i. q. βουτρόφος.

βοότροχος, ον, (τρέχω) per quem boves currunt.

βοόω, bovem facio, in bovem muto, sicuti ἱππόω.

βοόω, Ion. pro βοάω, Hom.

βορά, ἡ, (βιβρώσκω) cibus, esca, pastus, pabulum, proprie aratorum.

Βορᾶθεν, adv. (Βορέας) e septentrione.

βορβορίζω, (βόρβορος) coeno similis sum.

βορβορόθυμος, ον, vox comica, qua Aristophanes Cleonis ridiculam et quasi stercoream iracundiam significat, Pac. 753.

βορβοροκοίτης, ὁ, qui cubat in coeno, Batr.

βόρβορος, ὁ, coenum, limus, lutum.

βορβοροτάραξις, ὁ, turbulentus, qui statum civitatis foedum et turbulentum reddit, Ar. Eq. 309.

βορβορόω, coeno contamino.

βορβορύζω, strepo, proprie de intestinis crepitantibus. Eandem rem Aristoteles voce t βομβυλιάζω. Subst. βορβορυγή, ἡ, et βορβορυγμός, ὁ.

βορβορώδης, ες, (βόρβορος) coenosus.

Βορεάδης, ὁ, filius Boreae.

Βορεάζω, festum Boreae celebro: Βορεασμός, ὁ, festum ipsum.

Βορεᾶθεν, Adv. i. q. Βόρᾶθεν.

Βορέας, ὁ, Ion. Βορέης, contr. Βορῆς, ῆο, Att. Βοῤῥᾶς, Boreas, aquilo: septentrio.

Βορεάς, άδος, ἡ, Ion. Βορειάς et Βορηΐς, filia Boreae.

Βορῆθεν, e septentrione. Βορέηνδε, versus septentrionem.

Βορεῆτις, ἡ, fem. a Βόρειος.

Βορειόθεν, poet. pro Βορῆθεν.

Βορειόνεος, α, ον, i. q. Βορειας, poet.

Βόρειος, α, ον, vel Βόρειος, ον, Boreae proprius, septentrionalis, borealis, τὰ Βόρεια, terrae septentrionales.

Βόρεος, α, ον, i. q. Βόρειος.

Βορεύς, ὁ, i. q. Βορέας.

Βορεύω, (Βορέας) a septentrione venio.

Βορήϊος, η, ον, Ion. pro Βόρειος.

βορός, ά, όν, (βορά) vorax, edax: cibi desiderium excitans, ὕδωρ.

βόρυς, υος, ὁ, animal quoddam incertum ap. Hdt. 4, 192.

Βοῤῥᾶθεν, Att. pro Βορῆθεν.

Βοῤῥαῖος et Βόῤῥειος, α, ον, i. q. Βόρειος. Att.

Βοῤῥᾶς, ὁ, Att. pro Βορέας.

βόσις, ἡ, (βόσκω) pastus, cibus.

βοσκάδιος, α, ον, pascens, altilis.

βοσκάς, άδος, ἡ, pascens: pastui indulgens. Subst. 1) βοσκὰς ὀρταλίς, i. e. νόμας ὄρνις, Nicand. 2) avis marina seu palustris, anati similis, minor tamen, Aristot.

βοσκή s. βόσκη, ἡ, pabulum, pastus.

βόσκημα, τό, pecus, animal, quod pascitur. 2) pabulum, pastus: pascuum.

βοσκηματώδης, ες, pecuarius.

βόσκησις, ἡ, pastio.

βοσκός, ὁ, pastor.

βόσκω, f. βοσκήσω, pasco: alo, nutrio. Med. pascor, alo me: metaph. delicate nutrior, luxurior, τινὶ et περί τι.

Βόσπορος, ὁ, (βοῦς, πόρος) bosporus, quasi bovis trajectus, fretum.

βόστρυξ, υχος, ὁ, cincinnus, cirrus muliebris: quodcunque cincinni habet speciem, cf. Valck. Eur. Phoen. 1261. 2) insectum quoddam volatile.

βοστρυχηδόν, adv. in cincinni modum, in formam cirri.

βοστρυχίζω, in cincinnos plecto, capillos compono, calamistro.

βοστρύχιον, τό, Dimin. a βόστρυχος, cincinnulus.

βόστρυχος, ὁ, plur. ap. seriores poetas τὰ βόστρυχα, v. Passov. ad Longi pastoral. p. LXXI., i. q. βόστρυξ.

βοστρυχόω, i. q. βοστρυχίζω.

βοστρυχώδης, ες, cincinni sive cirri formam habens.

βοστρύχωμα, τό, cincinnus, crispa caesaries.

βοτάμια, τά, dub. lect. Thuc. 5. 153. pascua, vel pecunia pro pascuis data.

βοτάνη, ἡ, (βόσκω) pabulum: herba, gramen.

βοτάνηθεν, adv. e pascuis.

βοτανηφάγος, ον, (φαγεῖν) gramina comedens.

βοτανηφόρος, ον, (φέρω) gramina ferens.

βοτανίζω, herbas carpo, vello.

βοτανικός, ή, όν, herbarius, ad herbas pertinens. Hinc ἡ βοτανική, sc. τέχνη, botanica, peritia vel doctrina herbarum.

βοτάνιον, τό, Dim. a βοτάνη, herbula, herba pusilla.

βοτανισμός, ὁ, subst. a βοτανίζω.

βοτανολογέω, (λέγω) herbas lego, colligo.

βοτανώδης, ες, herbaceus, herbosus, herbidus, herbis abundans.

βότειρα, ἡ, fem. a βοτήρ, famina pastoria.

βοτέω, i. q. βόσκω, Nic. Ther. 394.

βοτήρ, ὁ, (βόσκω) pastor, Od. 15, 504. αἰπολῶν βοτήρ, auspex, Aesch. κύων βοτήρ, canis pastoralis, Soph. Dicitur et βοτής.

βοτηρικός, ή, όν, pastoralis.

βοτός, ή, όν, adj. verb. a βόσκω, pastus, bene nutritus. τὰ βοτά, pecus, armentum, quod pascitur, Il. 18, 521.

βοτρύδιον, τό, Dimin. a βότρυς, uvula, racemulus. (Antepenult. longa, v. Meineke Menandr. p. 160.)

βοτρυδόν, adv. (βότρυς) modo uvae, dense, Il. 2, 89.

βοτρυηρός, ά, όν, uvae similis.

βοτρύϊνος, η, ον, ad uvas pertinens. φυτόν, vitis. Dicitur et βοτρύϊος.

βοτρυΐτης, ῖτις, i. q. praecedens.

βοτρυόδωρος, ον, (δῶρον) racemos largiens, dans uvas.

βοτρυόεις, όεσσα, όεν, racemosus, racemi instar collectus et intortus.

βοτρυόκοσμος, ον, racemis ornatus.

βοτρυόομαι, uvas gigno, de vite, Theophr. c. pl. 1, 22.

βοτρυόπαις, ὁ, ἡ, ab uvis progenitus. 2) uvas, ut liberos sive prolem ferens.

βοτρυοσταγής, ές, (στάζω) ab uvis destillans.

βοτρυοστέφανος, ον, serto ex uvis redimitus.

βοτρυοχαίτης, ὁ, (χαίτη) botros crinibus implexos habens.

βότρυς, υος, ὁ, botrus, uva, racemus. 2) i. q. βόστρυξ, cincinnus.

βοτρυφόρος, ον, (φέρω) uvas ferens.

βοτρυώδης, ες, racemosus, uvis similis.

βουβάλια, τά, brachialis ornamenta, Diphilus Pollucis.

βουβαλίς, ιδος, ἡ, et βούβαλος, ὁ, bubalus, species cervi vel antilopes Libyca. 2) ap. seriores, bos silvester.

βουβόσιον, τό, (βόσκω) locus, ubi pascuntur boves.

βουβότης, ὁ, boum pastor, bubulcus.

βούβοτος, ον, a bubus depastus.

βούβρωστις, ἡ, (βιβρώσκω) magna fames: tristitia, acerbus dolor.

βουβών, ῶνος, ὁ, inguen: tumor circa inguina vel in quacunque corporis parte.

βουβωνιάω, laboro tumore circa inguen, Ar. Ran. 1280.

βουβώνιον, τό, remedium tumoris in inguinibus, nomen asteris Attici.

βουβωνόομαι, in tumorem accresco, v. βουβών.

βουγάϊος, ὁ, (γαίω) convicium in hominem magnae staturae et viribus stulte ferocem, jactator.

βουγενής, ές, bove genitus.

βούγλωσσος, ὁ, (γλῶσσα) lingua bubula, herba. 2) solea, piscis. Apud seriores etiam βούγλωσσον, τό.

βουδόρος, ον, (δέρω) boves excorians, cruciens, Hes. op. 502.

βουδύτης, ὁ, avis quaedam minuta, Opp.

Βουζύγης, ὁ, heros quidam Athenis, qui omnium primus junctis bobus terram arasse creditur.

βουζύγιος, ον, ad Buzygen pertinens, genus ad Buzygen referens. 2) ad boum juncturam pertinens.

βουθερής, ές, (θέρω) qui a bobus depascitur, λειμών, Soph. Tr. 188.

βουθοίνης, ὁ, (θοίνη) qui bobus vescitur.

βουθόρος, ον, (θορεῖν) insiliens vaccis, epith. tauri

βουθυσία, ἡ, et βουθύσιον, τό, (θύω) im-

mulatio boum.

βουθυτέω, boves macto et immolo: sacrifico.

βουθύτης, ὁ, qui boves mactat.

βούθυτος, ον, ad boum mactationem pertinens.

βουκαῖος, ὁ, (βοῦκος) bubulcus: agricola, qui bobus rura exercet, Theocr. 10, 1. 57.

βούκεντρον, τό, (κέντρον) stimulus boum.

βουκέραος, ον, i. q. βουκέρως.

βούκερας, ου, ὁ, et βούκερας, ατος, τό, fornum graecum, herba.

βούκερως, ων, (κέρας) bubulis praeditus cornibus. 2) i. q. praecedens.

βουκέφαλος, ον, (κεφαλή) taurino et magno capite praeditus: Maced. βουκεφάλας, ὁ, equus Alexandri Magni.

βουκινίζω, buccino.

βουκολέω, (βουκόλος) boves pasco: pasco, e. g. ἵππους, Il. 21, 448. *Med.* pascor, inter pascendum erro et vagor. 2) *metaph.* inani spe lacto: demulceo, delinio: blandis verbis fallo et decipio.

βουκόλημα, τό, lenimen, solamen.

βουκόλησις, ἡ, actio τοῦ βουκολεῖν: delinitio, deceptio.

βουκολία, ἡ, armentum, grex boum. 2) i. q. βουκόλησις, 1.

βουκολιάζω, f. σω, *Dor* ξω, pastoritium carmen cano, plerumque in *Med.* Theocr.

βουκολιασμός, ὁ, pastoritii carminis modulatio.

βουκολιαστής, ὁ, pastoritii carminis modulator vel poeta.

βουκολικός, ή, όν, pastoritius, agrestis: ad carmen pastoritium pertinens. τὰ βουκολικά, sc. ποιήματα, carmina pastoritia.

βουκόλιον, τό, armentum: locus, ubi pastores habitant.

βουκολίς, ἡ, ad boves pascendos apta, v. c. herba.

βουκόλος, ὁ, (ex βοῦς et inusitato κολέω, *colo*) bubulcus, armentarius, pastor: β. πτερόεις, Aesch. Sup. 560. oestrus.

βουκόρυζα, ἡ, magna gravedo: stoliditas Hinc βουκόρυζος, ον, admodum mucosus: stolidus.

βοῦκος, ὁ, *Dor.* βῶκος, i. q. βουκαῖος, bubulcus, agricola.

βουκράνιος, ον, ad caput bubulum pertinens, capiti bubulo similis.

βουκράνιον, τό, (κρανίον) caput bubulum: galea facta ex corio bubulo.

βούκρανος, ον, bubulum caput habens.

βουλαῖος, α, ον, (βουλή) ad consilium vel curiam pertinens, qui in curia est s. positus est, consiliarius.

βουλαρχέω, consilii vel curiae princeps sum.

βούλαρχος, ὁ, (ἄρχω) consilii publici princeps: auctor consilii.

βουλεία, ἡ, munus senatorium, dignitas senatoria.

βουλεῖον, τό, curia.

βούλευμα, τό, (βουλεύω) consilium. *Diminut.* βουλευμάτιον, τό.

βούλευσις, ἡ, consultatio. 2) accusatio vel insidiarum vitae nostrae factarum vel pecuniae in publicum per calumniam petitae, Harpocr.

βουλευτήριος, ον, ad consilia aptus. τὸ βουλευτήριον, consilii locus, curia: senatus.

βουλευτής, ὁ, et βουλευτήρ, ὁ, consultor, senator. *Fem.* βουλευτίς.

βουλευτικός, ή, όν, senatorius, ad senatum pertinens.

βουλευτός, ή, όν, in deliberationem cadens, de quo consilium capitur est.

βουλεύω, *consilium capio*, frequenter apposito βουλάς, Hom. Sic etiam ἀπάτην, ὄλεθρον, πῆμα, αἴσχεα βουλεύειν τινί, fraudem, perniciem, dolorem, malum dolum cogitare, meditari, struere alicui, Hom. rarius cum inf. vel cum conjunctione ὅπως. ἐς μίαν βουλεύειν, unanime consilium capere, consentire, Il. 2, 379. Hinc: mecum consulto, in animo verso. *Med.* consulto, delibero, consilia agito, consilium capio, τί, Il. 2, 114. et admodum frequenter apud *Atticos*, sequente plerumque infinitivo. 2) consulo alicui, τινά, Hom. h. Merc. 167. senator sum.

βουλή, ἡ, voluntas, decretum. 2) consilium. 3) senatus: curia.

βούληαι, 2 sing. conj. praes. *Ion.* a βούλομαι.

βουληγορέω, consilia dico: coram senatu orationem habeo. A seq.

βουληγόρος, ον, (ἀγορά) qui consilia profert, dicit.

βουλήεις, εσσα, εν, non inops consilii, valens consilio.

βούλημα, τό, (βούλομαι) voluntas, propositum.

βουλῆς, ῆτος, ὁ, *contr.* ex βουλήεις, i. q. βουλευτής, Thuc. 3, 70.

βούλησις, ἡ, voluntas, propositum.

βουλητικός, ή, όν, voluntarius, ad voluntatem pertinens. τὸ βουλητικόν, voluntas.

βουλητός, ή, όν, id quod quis vult, sub voluntatem cadens. τὸ βουλητόν, voluntas.

βουληφόρος, ον, (φέρω) qui consilium dat: princeps, rex, magistratus, Il.

βουλιμία, ἡ, (λιμός) ingens fames. Idem significant βουλιμίασις, ἡ, et βούλιμος, ὁ. Verb. βουλιμιάω, ap. seriores βουλιμώττω. fame ingenti et intolerabili premor, deficio fame.

βούλιος, ον, (βουλή) i. q. βουλαῖος s. βουλευτικός, Aesch. Choeph. 670 Sup. 5 [illegible].

βούλομαι, f. βουλήσομαι, perf. βεβούλημαι, apud Homerum et in compositis etiam βέβουλα, aor. ἐβουλήθην, *Att.* ἠβουλήθην, volo, cupio, opto. ὁ βουλόμενος, quivis, quilibet. 2) malo, sequente ἤ, Schaef. ad Bos. p. 769.

βουλόμαχος, ον, (μάχη) pugnandi semper cupidus.

βουλυσις, ἡ, et

βουλυτός, ὁ, (βοῦς, λύω) sc. καιρός, tempus, quo boves aratro exsolvuntur, vespera. βουλυτόνδε, *adv.* versus vesperam; Hom. βουλύσιος ὥρα, vespertinum tempus, Arat. (‒ ‒ ⏑ ⏑)

βούμασθος, vel βούμαστος, ὁ, scil. ἄμπελος, bumastus, genus vitis uvas cum crassioribus acinis ferentis.

βουμελία, ἡ, (μελία) species fraxini.

βουμολγός, ὁ, (ἀμέλγω) qui vaccas mulget.

βουμύκαι, et βουμῦκοι, (μυκάομαι) mugitus, Arist. probl. 25, 2.

βούνεβρος, ὁ, (νεβρός) hinnulus magnus.

βουνιάς, ἡ, napi genus.

βουνίζω, (βουνός) accumulo, aggero.

βούνιον, τό, herba quaedam, de qua v. Diosc. 4, 124.

βουνίς, ίδος, ἡ, collibus frequens, γῆ, Aesch. 2) *Dim.* a βουνός. 3) i. q. βουνιάς.

βουνοβατέω, (βατέω) per colles incedo.

βουνοειδής, ές, montosus, collibus frequens.

βουνόμος, ον, (νέμω) bobus pascendis aptus, bubulcus.

βούνομος, ον, a bobus depastus.

βουνοπατέω, colles calco, per colles ingredior.

βουνός, ὁ, collis, tumulus, clivus, cumulus, acervus. Vox proprie *Cyrenaica*, quam Aeschylus e Sicilia adoptavit, v. Valck. ad Hdt. 4, 158, Sturz. de dial. Al. p. 154. Lobeck. Phryn. p. 355. Seriores etiam pro μαστός, mamma, usurparunt.

βουνώδης, ες, i. q. βουνοειδής.

βούπαις, αιδος, ὁ, puer vel adolescens grandis. 2) apicularum epitheton, quia a bobus nasci credebantur, v. Voss. ad Virg. Georg. 4, 281.

βούπαλις, ἡ, *gen.* εως, (πάλη) multam luctam habens, Anth.

Βούπαλος, ὁ, bovis modo stupidus; nomen proprium viri ab Hipponacte et Aristophane traducti, v. Suid. s. v. Hinc *adj.* Βουπάλειος, ον.

βουπάμων, ον, (πάομαι) boum possessor, pecoris dives, Anth. (‒ ‒ ‒)

βούπεινα, ἡ, (πεῖνα) magna fames, v βουλιμία.

βουπελάτης, ὁ, (πελάζω) bubulcus.

βουπλανόκτιστος, ον, (πλάνη, κτίζω) secundum bovis errores cultus, λόφος, Lyc. 29.

βουπλάστης, ὁ, (πλάσσω) qui boves fingit, fictor boum, epitheton Myronis.

βούπλευρον, τό, herba quaedam.

βουπληθής, ές, (πίμπλημι) bobus plenus.

βούπληκτρος, ον, (πλῆκτρον) idem quod sequens.

βουπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) boves feriens s. stimulans. *Subst.* ἡ βουπλήξ, boum stimulus, Il. 6, 135. Sic et τὸ βούπληκτρον. 2) βούπληξ, *pass.* ictus s. percussus a bove.

βουποίητος, ον, i. q. βούπαις, 2., e bobus ortus.

βουποίμην, ενος, ὁ, boum pastor, bubulcus.

βουπόλος, ον, (πολέω) boves pascens, curans.

βουπόρος, ον, (πείρω) boves perforans.

βούπρηστις, ιδος, ἡ, (πρήθω) insectum e cantharidum genere, scarabaeo simile. 2) oleris silvestris species.

βούπρωρος, ον, qui bovem in prora aut caput bovinum habet. 2) in qua bos antecedit, ἑκατόμβη, Plut. quaest. symp 4, 4.

βούρασσος, ὁ, fructus, qui clauditur spathe s. elate, i. e. palma suo involucro inclusa, Diosc. 1, 150.

βοῦς, βοός, vel *poet.* βοῦ, acc. βοῦν vel *poet.* βόα, dat. pl βουσί, *poet* βόεσσι, raro βόεσι, ὁ et ἡ, taurus et vacca, bos. 2) ἡ, scutum e corio bubulo factum. 3) piscis quidam. 4) *Proverb.* βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκε, ἐπὶ γλώσσης ἐπιβαίνει vel βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρει, in eos, qui pecunia corrupti aut metu mulctae dicenda reticent; nam βοῦς est etiam numisma *Atticum*, bovis nota percussum, didrachmum alio nomine dictum. *Nota.* In compositis βοῦς saepe ingentis magnitudinis significationem habet, ut in βούλιμος, βούπαις, βουχανδής al.

βουσκαφέω, (σκάπτω) subruo, proruo, Lycophr.

βουσόος, ον, i. q. βοόσσοος.

βούσταθμον, τό, et βουστάσιον, τό, et βουστασία, ἡ, et βούστασις, ἡ, stabulum boum, bubile.

βουστροφηδόν, *adv.* (στρέφω) vertendo et flectendo se, more boum arantium, h. e. a sinistra ad dextram et a dextra ad sinistram: unde de scriptura antiqua Graecorum tali dicitur, qualis hodiedum comparet in inscriptione Sigea.

βούστροφος, ον, a bobus conversus, aratus.

βουστρόφος, ον, boves regens.

βούσυκον, τό, ficus magna.

βουσφαγέω, (σφάττω) boves macto.

βουσφαγία, ἡ, boum mactatio.

βούτης, ὁ, (βοῦς vel βόσκω) pastor boum, bubulcus.

βούτιμος, ον, (τιμή) bovis pretium aequans.

βαῦτις, ἡ, vel βούτιον et βούτινον, τό, buttis, lagena. cf. βῦτις, πυτίνη.

βούτομον, τό, et βούτομος, ὁ, frutex palustris et pratensis, Theocr. 13, 35.

βούτορος, ον, (τείρω) boves penetrans et transfigens.

βουτράγος, ὁ, animal quoddam fictum ap. Philostr. V.Apoll.6, 24. e bove et hirco.

βουτρόφος, ον, (τρέφω) boves alens. 2) *Subst.* ὁ, i. q. βοιότης.

βουτύπος, ον, (τύπτω) boves caedens, qui boves mactat. 2) *Subst.* oestrus, species animalculi vexantis boves.

βουτύρινος, η, ον, e butyro factus, a seq.

βούτυρον, τό, butyrum. (Vox Scythica esse perhibetur, Plin. h. n. 28, 9.) (–⏑⏑)

βουφάγος, ον, (φαγεῖν) boves vorans: valde vorax vel edax.

βούφθαλμον, τό, (ὀφθαλμός) buphthalmon, herba ita dicta, quia flores ejus oculis bovinis similes sunt.

βουφονέω, (φόνος) boves macto, Il. 7, 466.

βουφόνια, τά, sc. ἱερά, boum mactationes, festus dies apud Athenienses.

βουφόνος, ον, (φόνος) qui boves caedit et mactat vel immolat.

βουφορβέω, (βουφορβός) boves pasco.

βουφόρβια, τά, armentum, boum pascuum.

βουφορβός, ον, (φέρβω) qui boves pascit, bubulcus.

βούφορτος, ον, i. q. πολύφορτος, Anth.

βουχανδής, ές, (χανδάνω) valde capax, amplissimus, de cratere, lebete, poculo.

βούχιλος, ον, (χιλός) herbosus: alendo pecori aptus.

βοών, ῶνος, ὁ, bubile.

βοώνης, ὁ, (ὠνέομαι) boum emtor, sive ad sacra sive in macellum, nomine publico. Hoc nomine appellatus fuit Athenis magistratus quidam, qui hostias emebat, Dem. c. Mid.

βοώνητος, ον, bove s. bovis pretio emtus.

βοώπης, ου, ὁ, vide βοῶπις.

βοῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) bovinos i. e. magnos oculos habens, Homericum mulierum formosarum, inprimis Junonis epitheton. *Masc.* βοώπης, ου, apud seriores tantum occurrit.

βοωτέω, aro, Hes. op. 389, A seq.

βοώτης, ὁ, i. q. βούτης, bubulcus. 2) astri nomen, Od. 5, 272.

βοωτία, ἡ, arvum.

βραβεία, ἡ, actio moderandi certamen et judicandi de victore et praemium tribuendi, v. βραβεύς. 2) dijudicatio et disceptatio quaevis.

βραβεῖον, τό, victoriae praemium. Apud seriores etiam βράβευμα, τό.

βραβεύς, et βραβευτής, ὁ, certaminum solennium moderator, judex certaminis, qui dat praemium certaminis, Soph. El. 690. 2) arbiter. 3) gubernator, dux, Aesch. Pers. 301. Ag. 231.

βραβεύω, sum βραβεύς, certamina moderor, certaminis praemia distribuo: moderor, dijudico, discepto.

βράβης, ὁ, i. q. βραβεύς, sed raro.

βράβυλον, τό, vel βράβηλον, prunum Damascenum. Frutex vocatur βράβυλος, ἡ.

βραγχαλέος, α, ον, (βράγχος, ὁ,) raucus.

βράγχια, τά, branchiae, quibus pisces spirant. Sing. βράγχιον, pinna, Ael. et βράγχος, τό.

βραγχιάω, et βραγχάω, (βράγχος, ὁ) raucus sum, raucesco. Posterior forma Attica est, v. Lobeck. ad Phryn. p. 80

βραγχιοειδής, ές, branchiis similis.

βράγχιος, ον, (βράγχος, τό) branchias habens.

βράγχος, ὁ, raucedo, raucitas. 2) i. q. βρόγχος.

βραγχός, ή, όν, raucus, Anth.

βράγχος, τό, branchia, usitatius βράγχιον.

βραγχώδης, ες, (ὁ βράγχος) raucus. 2) (τὸ βράγχος) branchiis piscium similis.

βραδέως, *adv.* (βραδύς) tarde, sero: segniter, cunctanter.

βράδος, τό, (βραδύς) i. q. βραδύτης.

βραδυβάμων, ον, (βαίνω) lente procedens. (⏑⏑––)

βραδύγαμος, ον, (γαμέω) sero nuptias celebrans, sero matrimonio se jungens.

βραδύγλωσσος, ον, (γλῶσσα) qui tardioris est linguae, tardiloquus.

βραδυδινής, ές, (δινέω) qui tardo vortice circumagitur, tardus ad motum.

βραδύκαρπος, ον, (καρπός) tardos seu seros dans fructus.

βραδυκίνητος, ον, (κινέω) tardus, tarde incedens. (⏑⏑––⏑)

βραδύνοια, ἡ, tarditas ingenii. A seq.

βραδύνοος, ον, *contr.* βραδύνους, (νοῦς) qui tardus est mente et ingenio.

βραδύνω, (βραδύς) tarde facio, remoror, differo. 2) *intr.* cunctor; sic frequentius *Med.*

βραδυπειθής, ές, (πείθω) qui aegre sibi persuaderi sinit.

βραδυπεπτέω, (πέπτω) tarde coquo vel concoquo. *Subst.* βραδυπεψία, ἡ, tarda et imbecilla concoctio.

βραδυπλοέω, (πλοῦς) tarde navigo.

βραδύπνοος, ον, (πνέω) spiritum aegre trahens.

βραδυπορέω, tarde progredior. A seq.

βραδυπόρος, ον, (πορεῖν) tarde progrediens, tarde transiens.

βραδύπους, οδος, (πούς) tardigradus, lentus.

βραδύς, εῖα, ύ, *Comp.* βραδίων, *poet.* βραδύτερος, Hes. βράσσων, Il. *Superl.* βράδιστος, vel transpositis literis βάρδιστος, Il. et βραδύτατος, *tardus, segnis. Metaph.* tardus ingenio, hebes: de tempore, serus.

βραδυσκελής, ές, (σκέλος) tardigradus, tarde incedens.

βραδύτης, ῆτος, ἡ, (βραδύς) tarditas; segnities, stupor.

βραδυτόκος, ον, (τίκτω) tarde pariens.

βράζω, f. άσω, ferveo, bullio.

βράθυ, τό, herba sabina.

βράκαι, αἱ, braccae Gallorum, Diod 5, 30.

βράκανα, τά, olera agrestia, quae non facile purgantur.

βράκος, τό, *Aeol.* pro ῥάκος, pretiosum vestimentum muliebre, Sappho fr. 20, Theocr. 28, 11.

βράσμα, τό, (βράζω) quod bulliendo ejicitur, agitatio velut aquae ferventis, aestus.

βρασματίας, ὁ, qui fit cum fervore, ebullitioni similis, *de vento.* 2) i. q. βράστης.

βρασματώδης, ες, (βράσσω) succussioni similis.

βρασμός, ὁ, (βράσσω) succussio, v. βράστης.

βράσσω, (ejusdem radicis atque βράζω) concutio, jacto, inpr. vanno vel cribro excutio. 2) i. q. βράζω, ap. seriores.

βράσσων, ον, *Compar.* a βραδύς, Il. 10, 226. (Alii derivant a βραχύς, Homerus autem hoc adjectivum plane ignorat.)

βράστης, ὁ, succussio; species terrae motus, quum terra quatitur et sursum et deorsum movetur, ad similitudinem ebullientis aquae.

βραστικός, ή, όν, (βράζω) ad fervendum, ebulliendum pertinens vel aptus.

βραυκανάομαι, i. q. βρυχανάομαι, Nic.

βραχέα, τά, v. βράχος.

βραχιονιστήρ, ὁ, torques, armilla, Plut. Rom. 16.

βραχίων, ονος, ὁ, brachium: πρυμνὸς βραχίων, humerus, Il. 2) armus, v. c. vituli. (⏑––)

βραχίων, ον, (*Ion.* ⏑⏑–, *Att.* ⏑––) et βράχιστος, *comp.* et *superl.* a βραχύς.

βράχος, τό, praesertim in plur. βράχεα, *contr.* βράχη, vel βραχέα, quasi a βραχύς, brevia in mari, syrtes.

βραχύβιος, ον, (βίος) qui brevis est vitae.

βραχυβιότης, ἡ, vitae brevitas.

βραχυβλαβής, ές, (βλάβη) leviter nocens.

βραχύβωλος, ον, parum glebae habens, epith. praedioli parvi.

βραχυγνώμων, ον, (γνώμη) tardus et tenuis consilii.

βραχύδρομος, ον, (δρόμος) tarde currens.

βραχυεπής, ές, (ἔπος) breviloquus, brevitatis in dicendo studiosus. *Adv.* βραχυεπῶς.

βραχυκαταληκτέω, in brevem syllabam desino. 2) pede uno brevior sum. A seq.

βραχυκατάληκτος, ον, (καταλήγω) in brevem syllabam desinens. 2) pede uno brevior.

βραχυκομάω, brevem comam gesto.

βραχύκωλος, ον, brevia crura habens: σφενδόνη, funda brevem habenam habens et jactui propinquo accommodata, Strab. 3, 5, 2. in brevibus membris constans, Rhet.

βραχυλογέω, brevis sum in loquendo.

βραχυλογία, ἡ, breviloquentia.

βραχυλόγος, ον, (λέγω) brevis in sermone, breviloquus.

βραχυμερής, ές, (μέρος) cujus partes sunt breves et exiguae *Subst.* βραχυμέρεια, ἡ, tenuitas partium.

βραχυμυθία, ἡ, i. q. βραχυλογία.

βραχύμυθος, ον, (μῦθος) i. q. βραχυλόγος.

βραχυντικός, ή, όν, breviandi vim habens. A seq.

βραχύνω, (βραχύς) brevio, breve reddo: corripio, sc. syllabam, brevem pronuncio.

βραχύνωτος, ον, (νῶτον) brevis tergo, breve tergum habens.

βραχυόνειρος, ον, pauca habens somnia.

βραχυπαραληκτέω, penultimam brevem habeo. A seq.

βραχυπαράληκτος, ον, (παραλήγω) cujus penultima brevis est.

βραχύπνοος, ον, contr. βραχύπνους, (πνέω) breves simulque tardos spiritus ducens.

βραχύπολις, ἡ, poet. pro βραχύπτολις, parva urbs.

βραχύπορος, ον, (πόρος) breves meatus habens.

βραχυπότης, ὁ, (πότης) et βραχύποτος, ον, (πίνω) parvum potans.

βραχυῤῥιζία, ἡ, brevitas radicum. A seq.

βραχύῤῥιζος, ον, (ῥίζα) breves radices habens.

βραχύς, εῖα, ύ, Comp. βραχύτερος et βραχίων, Sup. βραχύτατος et βράχιστος, brevis, parvus, exiguus. βραχύ, adv. per breve tempus, paullulum, paullisper, parvi momenti. διὰ βραχέων, brevibus, paucis. ἐν βραχεῖ, ἐν βραχέσι, breviter, non multis cum verbis: brevi tempore, subito. ἐπὶ βραχύ, in breve tempus. κατὰ βραχύ, sensim, paullatim. παρὰ βραχύ, i. q. παρὰ μικρόν, fere, paene.

βραχυσίδηρος, ον, breve vel minutum ferrum habens.

βραχυστελέχης, ες, (στέλεχος) qui parvo seu brevi caudice est.

βραχύστομος, ον, (στόμα) qui brevi est ore sive parvo orificio. Hinc Subst. βραχυστομία, ἡ.

βραχυσύλλαβος, ον, brevibus syllabis constans. Hinc ἡ βραχυσυλλαβία, brevitas syllabarum sive orationis, carminis.

βραχυσύμβολος, ον, (σύμβολον) qui exiguam symbolam confert.

βραχυτελής, ές, (τέλος) brevis, compendiarius, parvus, LXX.

βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas.

βραχυτομέω, alte recido. A seq.

βραχυτόμος, ον, (τέμνω) alte recidens. at βραχύτομος, ον, alte recisus.

βραχύτονος, ον, (τείνω) breviter intentus: πκόρπιοι βραχύτονοι, machinae, quibus in propinquum jaciuntur tela, Plut. Marcell. 15. Hinc βραχυτονέω, breviter intentus sum.

βραχυτράχηλος, ον, breve collum habens.

βραχύυπνος, ον, brevi contentus somno.

βραχυφαγία, ἡ, tenuitas victus et paucitas.

βραχύφυλλος, ον, (φύλλον) brevia habens folia.

βραχυχρόνιος, ον, (χρόνος) breve tempus durans.

βραχύωτος, ον, (οὖς) breves habens auriculas.

βράχω, sono, sonitum seu crepitum edo, strepo, Il. 5, 838. 859. 16, 468. 21, 9. 387. semper tamen in 3 sing. aor. ἔβραχε s. βράχε, quod alii perfectum verbi βράζω pro βέβραχε esse volunt.

βρέγμα, τό, (βρέχω) sinciput. 2) i. q. ἀπόβρεγμα. Priori significatione dicitur et βρεγμός, βρέχμα, et βρεχμός.

βρεκεκὲξ s. βρεκεκεκέξ, vox ranarum ap. Aristoph. Ran. 211.

βρέμω, fremo, murmuro, Il. 4, 425. Sic etiam Med. Il. 2, 210.

βρένθειον, et βρένθιον, τό, unguentum e floribus.

βρένθος, ὁ, avicula incerta, quam nonnulli anatem esse putant, Aristot. h. an. 9, 8. coll. Plin. 10, 74. 2) fastus, arrogantia.

βρενθύομαι, apud seriores βρενθύνομαι, superbio, elato animo sum, cumque gestu et vultu prodo: severo et composito vultu aliquod facio, v. c. meditor. (‒ ‒ ⏑ ‒)

βρέξις, ἡ, (βρέχω) i. q. βροχή, pluvia.

βρέτας, τό. gen. βρέτεος, nom. pl. βρέτη, rude dei alicujus simulacrum e ligno.

βρεφικός, ή, όν, (βρέφος) infantilis, infantis more.

βρεφόθεν, adv. inde a tenerrima aetate, ab infantia.

βρεφοκτονία, ἡ, infanticidium. A seq.

βρεφοκτόνος, ον, (κτείνω) infanticida.

βρέφος, τό, fetus animalis cujuscunque, qui utero gestatur, Il. 23, 266. 2) infans, Pind.

βρεφοτροφεῖον, τό, (τρέφω) locus alendis et educandis infantibus destinatus, Cod. Justin.

βρεφύλλιον, τό, Dim. a βρέφος, infantulus.

βρέχμα, τό, i. q. βρέγμα.

βρεχμός, ὁ, i. q. βρέγμα βρεγμός, Il. 5, 586.

βρέχω, f. ξω, madefacio, irrigo; superfundo, obruo, operio, ἀκτῖσιν ἰῶν βεβρεγμένος σῶμα, Pind. Ol. 6, 92. βεβρεγμένος, vino madidus, uvidus. Impers. βρέχει, pluit.

βρήσσω, Ion. pro βράσσω.

βρι- particula inseparabilis, quae in compositione intensionem notat, redditurque fere per valde, vehementer.

βριαρός, ά, όν, (βριάω) fortis, validus.

βριαρόχειρ, manu robustus.

βριάω, robustum reddo, Hes. op. 5. Th. 447. 2) robustus sum, Hes. op. 5.

βρίζα, ἡ, genus frumenti in Thracia et Macedonia, fortasse secale cereale Linn.

βρίζω, obdormisco, dormio, Il. 4, 223. nihil ago, invalidus sum, Aesch. Eum. 268.

βριήπυος, ον, (ἠπύω) vehementer clamans. (⏑ ‒ ⏑ ⏑)

βρῖθος, τό, (βρίθω) pondus, gravitas.

βριθοσύνη, ἡ, gravitas, onus, pondus, Il. (‒ ⏑ ⏑ ‒)

βριθύκερως, ων, (κέρας) gravia habens cornua.

βριθύνοος, ον, contr. νους, gravem et prudentem mentem habens.

βριθύς, εῖα, ύ, (βρίθω) gravis, ponderosus.

βρίθω, aor. ἔβρισα, perf. βέβριθα, sum gravis, onustus: deorsum vergo prae pondere, inclinor. ἔρις βεβριθυῖα, i. q. βαρεῖα, Il. 21, 385. 2) praevaleo, gravior sum altero, ἔεδνοις βρίσας, praevalens, reliquos superans, Od. 6, 159. cf. Il. 12, 346. 359. 17, 233, 512. 3) gravem s. onustum reddo, gravo, onero, Hes. op. 464. Pind., Aesch. (‒ ‒)

βριμάομαι et βριμόομαι, (βρίμη) irascor, τινι, Xen. prae iracundia fremo.

βρίμη, ἡ, iracundia, ira, indignatio: fremitus. robur. (‒ ‒)

βριμηδόν, adv. (βρίμη) cum fremitu.

βρίμημα, τό, i. q. βρίμη. (‒ ‒ ⏑)

βριμόομαι, v. βριμάομαι.

Βριμώ, ἡ, (βρίμη) cognomen Hecates vel Proserpinae, irata, terribilis.

βρισάρματος, ον, (βρίθω, ἅρμα) currum gravans, epith. Martis, Hes. sc. 441. Hom. h. 7, 1.

βρόγχια, τά, (βρόγχος) pulmonis concava.

βρογχοκήλη, ἡ, (κήλη) struma, tumor in gutture seu aspera arteria.

βρόγχος, ὁ, guttur, fauces; aspera arteria.

βρογχωτήρ, ὁ, vestimenti apertura, qua collum inseritur inter induendum. Joseph. Ant. 3, 7, 4.

βρομέω, i. q. βρέμω, fremo, strepo, Il. 16, 642.

βρομιάζομαι, bacchor, v. βρόμιος.

Βρομιάς, άδος, ἡ, Baccha.

βρόμιος, α, ον, (βρόμος) fremens, strepens, murmurans, Pind. Hinc subst. Βρόμιος, ὁ, cognomen Bacchi, Bromius, et adj. Βρόμιος, α, ον, Bacchicus.

Βρομιώδης, ες, Bacchicus, ad vinum pertinens.

Βρομιῶτις, ῶτις, idem.

I. βρόμος, ὁ, (βρέμω) fremitus, fragor: sonitus, sonus: murmur, murmuratio.

II. βρόμος, ὁ, avena, scribitur et βόρμος.

III. βρόμος, ὁ, i. q. βρῶμος, foetor, Phryn. Ecl. p. 156. ibique Lobeck.

βρομώδης, ες, strepens, sonitum s. murmur edens. 2) i. q. βρωμώδης, v. βρόμος, III.

βρονταῖος, α, ον, (βροντή) tonitrualis, tonans.

βροντάω, f. ήσω, tono: ingenti voce loquor.

βροντεῖον, τό, machina theatralis, qua tonitruum fragorem imitantur, Poll. 4, 127. 130.

βροντή, ἡ, tonitru. 2) sonitus quicunque tonitrui similis.

βρόντημα, τό, tonitru.

βροντησικέραυνος, ον, (κεραυνός) tonans et fulminans, νεφέλη, Ar. Nub. 266.

βροντοποιός, όν, tonitru faciens.

βροντώδης, ες, tonans.

βρότειος, ον, vel βροτεία, Ion. βρότεος, έη, εον, (βροτός) humanus, mortalis.

βροτήσιος, ον, vel βροτησία, idem.

βροτοβάμων, ον, (βαίνω) super homines incedens, qui homines calcat, Theocr.

βροτόγηρυς, υ, (γῆρυς) voce humana loquens.

βροτοειδής, ές, qui est humana specie, homini similis.

βροτόεις, εσσα, εν, (βρότος) saniosus, cruore respersus.

βροτοκτονέω, hominem interficio. A seq.

βροτοκτόνος, ον, (κτείνω) homicida.

βροτολοιγός, όν, (λοιγός) homines perdens, hominibus perniciosus, homicida, Hom.

βροτολοιχός, όν, (λείχω) fellator, vox comica, v. Eustath. p. 518. et Lob. parerg. Phryn. p. 573.

βροτός, ὁ, homo, mortalis. Fem. βροτὸς αὐδήεσσα, Od. 5, 334. Adj. βροτός, όν, mortalis.

βρότος, ὁ, sanies, cruor.

βροτοσκόπος, ον, (σκοπέω) homines eorumque actiones observans, epith. Furiarum.

βροτοσσόος, ον, (σώζω) salutaris hominibus.

βροτοστυγής, ές, (στυγέω) qui homines odit. 2) invisus hominibus.

βροτοφεγγής, ές, (φέγγος) homines illustrans.

βροτοφθόρος, ον, (φθείρω) hominibus perniciosus.

βροτόω, (βρότος) cruore inficio, cruento.

βρούκος s. βρούχος, ὁ, species locustarum alarum expers.

βρόχιος, α, ον, (βρόχος) ad laqueum pertinens: τὸ βρόχειον, laqueus.

βροχετός, ὁ, (βρέχω) pluvia.

βροχή, ἡ, adspersio, irrigatio: pluvia, ap. seriores, Lob. Phryn. p. 291.

βροχθίζω, (βρόχθος) sorbeo, glutio, voro, helluor. 2) guttur humecto.

βρόχθος, ὁ, guttur. 2) haustus.

βροχθώδης, ες, λίμνη, arida, parum aquae habens, Nic.

βροχίς, ἡ, *Dim.* a βρόχος. 2) (βρέχω) vas, ex quo humectatur aliquid, Anth.

βρόχος, ὁ, laqueus.

βροχωτός, όν, laqueatus.

βρυάζω, (βρύω) scateo, abundo: exsulto, laetor; floreo, germino.

βρυάκτης, ὁ, laetus, epith. Panis.

βρύας, ου, ὁ, i. q. βύας.

βρύγδην, *adv.* (βρύκω) cum stridore dentium.

βρύγμα, τό, morsus.

βρυγμός, ὁ, stridor dentium, fremitus: rugitus; morsus.

βρύζω, i. q. βρυάζω.

βρυκετός, ὁ, (βρύκω) i. q. βρυχετός.

βρύκω, f. ξω, mordeo, rodo, voro, deglutio, mando: ἁλὶ βρυχθείς, absorptus: βρῦκον στόμα, os clausum, Nic. cf. βρύχω, et Herm. ad Soph. Phil. 755. (--, sed aor. 2. ἔβρυχε -uu, ep. adesp. 418.)

βρυλλῶ, Ar. Eq. 1126. verbum infantium vocem, potum petentium, imitans: scholiasta explicat ὑποπίνω, sed etiam ἐξαπατῶμαι, cf. βρῦν.

βρῦν, vox infantium potum petentium, Ar. Nub. 1382. Alii βῦν scribi maluerunt, propter locum Varronis ap. Nonium v. *buas* et Festi v. *imbutum*. sed vide Phryn. A B. p. 31.

βρύξ, υχός, ὁ, profunditas maris, Opp.

βρυόεις, εσσα, εν, muscosus, mollis, friabilis: florens, germinans.

βρύον, τό, (βρύω) algo; muscus. 2) cani arborum villi, quales in quercu maximo videmus: flos, ap. *poet.*

βρυοφόρος, ον, musci fertilis: canos villos ferens, ut δάφνη, v. βρύον, 2.

βρυόω, musco oppleo.

βρύσις, ἡ, (βρύω) scaturiendi actio, scatebra.

βρύσσος, ὁ, species echini marini, Aristot. h. an. 4, 5, 1.

βρύτεα, et βρύτια, τά, bryasa, brissa, fraces vinaceae, residuum post calcatarum uvarum pressuram, τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς, στέμφυλα, Athen.

βρῦτον, τό, et βρῦτος, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinum hordeaceum, cerevisia, Athen. (-u)

βρυχαλέος, α, ον, rugiens.

βρυχάομαι, (βρύχω) rugio: sonum ad dolorem exprimendum edo, gemo: strepo, sono. Rarius βρυχανάομαι.

βρυχετός, ὁ, vel βρυκετός, (βρύκω) febris.

βρυχή, ἡ, stridor e contritu v. c. dentium, fremitus.

βρυχηδόν, *adv.* cum rugitu, cum fremitu et stridore v. c. dentium. c. βρύγδην.

βρυχηθμός, ὁ, et βρύχημα, τό, rugitus, barritus, fremitus: ejulatio, gemitus. (--u)

βρυχητής, ὁ, qui rugit, qui vehementer ingemiscit.

βρυχητικός, ή, όν, strepitum faciens. τὸ βρυχητικόν, strepitus, rugitus.

βρύχιος, ον, vel βρυχία, (βρύχω) absorptus ab aqua, aqua mersus, maritimus; βρυχία ἠχώ, echo a mari resonans, Aesch. Prom. 1090. cf. ὑποβρύχιος, quod est usitatius (uuu)

βρυχμή, ἡ, i. q. βρυχή.

βρυχμός, ὁ, i. q. βρυγμός.

βρύχω, f. ξω, frendo, strideo, fremo, mugio, gemo. Apud Homerum exstant tantum perf. βέβρυχε, βεβρυχώς, et plusquampf. ἐβεβρύχει, de gemitu vulnerati, Il. 16, 486. 12, 393. cf. Soph. Tr. 1072. Phil. 745. et de strepitu undarum, Il. 17, 264. Od. 12, 242. (--)

βρυχώδης, ες, strepens fluctibus, stridens, gemens.

βρύω, f. ύσω, refertus sum aliqua re, abundo, scateo, ἔρνος ἄνθεϊ βρύει, pullulat flore, Il. 17, 56. etiam *cum gen.* Soph. O. C. 16. (u-)

βρυώδης, ες, (βρύον) i. q. βρυόεις.

βρυωνία, βρυωνίας, βρυώνη, vel βρυωνίς, ἡ, brynnia, bryonias, herba folio pampinis similia habens et serpens per arbores.

βρῶμα, τό, (βιβρώσκω) quod exesum et erosum est: esca, cibus.

βρωμάομαι, rudo ut asinus. (Radix esse videtur βρέμω.)

βρωμάτιον, τό, *Dim.* a βρῶμα.

βρωματομιξαπάτη, ἡ, (μίγνυμι, ἀπάτη) noxia ciborum mixtura.

βρωματώδης, ες, i. q. βρωμώδης.

βρωμέω, (βρῶμος) foeteo, veluti hircus, Arist. h. an. 6, 20. ubi codd. recte βρωμεῖ pro βρωμᾶται exhibent.

βρώμη, ἡ, (βιβρώσκω) i. q. βρῶμα, cibus, Od. 2) (βρωμάομαι) ruditus asini.

βρωμήεις, εσσα, εν, (βρωμάομαι) rudens.

βρώμησις, ἡ, ruditus.

βρωμητής, οῦ, et βρωμήτωρ, ὁ, rudens, epith. asini.

βρωμολόγος, ον, foetores loquens, vox inepta ap. Lucian.

βρῶμος, ὁ, graveolentia, foetor, impr. hircorum. cf. βρόμος, III.

βρῶμος, ὁ, (βιβρώσκω) cibus.

βρωμώδης, ες, foetidus.

βρωσείω, *Desiderat.* a βιβρώσκω, edere cupio.

βρώσιμος, ον, (βρῶσις) esculentus, edulis.

βρῶσις, ἡ, (βιβρώσκω) cibus, edulium. 2) ipsa comedendi actio, erosio.

βρωστήρ, et βρωτήρ, ὁ, qui comedit; animolculum, quod rodendo corrumpit, ut tinea.

βρωτικός, ή, όν, ad comedendum pertinens, aptus, proclivis.

βρωτός, ή, όν, *adj.* verb. a βιβρώσκω comesus, erosus: cibo idoneus, vescus, edulis: τὸ βρωτόν, res cibaria, esculentum.

βρωτύς, ύος, ἡ, cibus, i. q. βρῶσις, Hom. (--)

βύας, ου, ὁ, bubo, avis nocturna. Dicitur et βρύας at a poetis βύζα.

βυβλάριον, τό, *Dim.* a βύβλος.

βύβλινος, η, ον, ex byblo factus, ὅπλον νεός, funis nauticus ex cortice plantae, quae βύβλος vocabatur, contortus, Od. 21, 391. 2) chartaceus, papyraceus.

βυβλίον, τό, quicquid ex libro vel cortice papyri Aegyptiacae factum est, funiculus nauticus, charta: hinc liber, i. q. βιβλίον, cf. Schweigh. ad Hdt. 8, 128.

βύβλος, ἡ, papyrus Aegyptia, *Cyperus papyrus* Linn., cujus caulibus vescebantur pauperiores, Theophr. h. pl. 4, 9. cf. Aesch. Suppl. 774. 2) liber hujus plantae et quicquid ex eo fiebat, ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας καὶ στρωμνὰς καὶ σχοινία καὶ ἕτερα πλείω καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία, Theophr. l. l. Hinc βύβλος praecipue *chartam* significat, quae si conscripta est, βίβλος, potius dicitur.

βυέω, i. q. βύω, βύζω, (-u- Ar. Pac. 645. *dub. lect.*)

βύζα, ἡ, i. q. βύας, *poet.*

βύζην, *adv.* dense, plene.

βύζω, f. ύσω, i. q. βύω.

βυθάω, (βυθός) in profundo sum, *poet.*

βυθίζω, mergo, demergo, in profundum jacio.

βύθιος, α, ον, qui est in profundo, profundus: τὰ βύθια, aquatilia: βύθιος Κρονίδης, Neptunus.

βυθίτης, ῖτις, idem.

βυθός, ὁ, profundum, gurges, profunditas maris, altum.

βυθοτρεφής, ές, (τρέφω) in profundo nutritus.

βυκανάω, et βυκανίζω, buccina cano, buccino. A seq.

βυκάνη, ἡ, buccina, v. βύω.

βυκάνημα, τό, clangor buccinarum.

βυκανητής, ὁ, buccinator.

βυκανίζω, v. βυκανάω.

βυκανισμός, ὁ, i. q. βυκάνημα.

βυκανιστήριον, τό, i. q. βυκάνη.

βυκανιστής, ὁ, i. q. βυκανητής.

βυκτης, ου, ὁ, (βύζω, βύω) turgere faciens, qui implet objecta, epith. ventorum, Od. 10, 20. (Alii explicant: ex profundo vehementer spirans, a βυσσός, alii: murmurans, sonans a βύζειν i. q. βῦ λέγειν. Posterius H. Stephanus probat in Thes. Ind. p. 659.)

Βυκχίς, ἡ, *Aeol.* pro Βακχίς.

βυνέω, i. q. βύω, Ar. Pac. 645. (-u-)

βύνη, ἡ, hordeum madefactum et tostum ad coquendam cerevisiam.

Βύνη, ἡ, antiquum nomen Inus sive Leucotheae, Lycophr. 107. indeque ipsum quoque mare. (--)

βύρσα, ἡ, corium detractum, bursa, pellis.

βυρσαίετος, ὁ, aquila coriaria: hoc nomine Cleon vocatur ab Aristophane Eq. 197. in oraculo ficto.

βυρσεύς, ὁ, coriarius.

βύρσινος, η, ον, coriaceus: βυρσίνη, ἡ, lorum coriaceum, Ar. Eq. 59. 449. qua voce alludit poeta ad μυρσίνη.

βυρσίς, ἡ, *Dim.* a βύρσα.

βυρσοδεψέω, (δέψω) corium subigo.

βυρσοδέψης, ὁ, coriarius.

βυρσοδεψικός, ή, όν, ad coriarios pertinens.

βυρσοδέψιον, τό, officina coriarii.

βυρσοπαγής, ές, (πήγνυμι) corio compactus, corio contectus.

βυρσοποιός, ον, coriarius.

βυρσοπώλης, ὁ, (πωλέω) coriorum venditor.

βυρσοτενής, ές, et βυρσότονος, ον, (τείνω) corio obductus: κύκλωμα βυρσοτενές, tympanum, Eur.

βυρσοτομέω, coria disseco. A seq.

βυρσοτόμος, ον, (τέμνω) coriorum sector, opifex lorarius.

βυρσόω, corio contego.

βυσαύχην, ενος, (αὐχήν) qui humeros adducens cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristoteles insidiosos esse ait. Aristophani sunt utres βυσαύχενες.

Βύσιος, ὁ, mensis quidam apud Delphos, dictus quasi φύσιος, quoniam in eo germinant omnia, vel παρὰ τὸ πυθεῖν s. πεύθειν, quoniam videlicet in eo πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ, Plut. Hellen. probl. init. Βύσιος pro Πύθιος dictum esse temere, ut omnia fere, conjicit auctor indigestae illius de Doriensibus farraginis Vol. 1. p. 212.

βύσμα, τό, obturamentum.

βύσσα, ἡ, i. q. βυσσός. 2) avis quaedam marina.

βύσσινος, η, ον, byssinus, ex bysso factus.

βυσσοδομεύω, (βυσσός, δομέω) in profundo exstruo, i. e. in animo volvo, machinor, Hom.

βυσσόθεν, adv. (βυσσός) ex imo.

βυσσομέτρης, ὁ, (μετρέω) qui profunda metitur.

βυσσός, ὁ, fundus, imum maris, i. q. βυθός, Il. 24, 80.

βύσσος, ἡ, lini pretiosissimi genus apud Indos, est tamen etiam byssus Aegyptiaca et Achaica. De lini byssini ingenti pretio v. Plin. 19, 1. Vestes byssinae pro varietate nativi coloris flavae, rufae, albicantes, purpureae erant, v. Strab. 15. p. 1016. Philostr. vit. Apoll. 2, 20.

βυσσόφρων, ον, (βυσσός, φρήν) prudens, callidus, tectus animi et consiliorum. cf. βαθύφρων.

βύσσωμα, τό, i. q. βύσμα: de retibus, quibus thynni capiuntur, dixit Q. Macc. 7.

βύσταξ, ὁ, i. q. μύσταξ, barba.

βύστρα, ἡ, i. q. βύσμα.

βῦτις, ἡ, et βυτίνη, ἡ, v. βοῦτις.

βύω, f. ύσω, impleo, infarcio, obstipo, turgere facio, νήματος βεβυσμένος. Od. 4, 134. Idem significant formae βύζω, βυνέω, et βυσσόω. (In praes. et impf. υ anceps est; in fut. et aor. 1. producitur, Ar. Plut. 379.)

βῶ, conj. aor. 2. a βαίνω.

βώδιον, τό i. q. βοίδιον, q. v.

βωκόλος, βωκολιάζω, βωκολιαστής, Dor. pro βουκόλος etc.

βῶκος, ὁ, Dor. pro βοῦκος, βουκαῖος.

βωλάκιον, τό, Dim. a βῶλαξ.

βωλάκιος, α, ον, glebosus, fertilis.

βῶλαξ, ακος, ἡ, i. q. βῶλος, gleba.

βωλάριον, τό, Dim. a βῶλος.

βωληδόν, adv. in glebae modum.

βώλινος, η, ον, ex glebis constans, e glebis factus.

βωλίον, τό, Dim. a βῶλος.

βωλίτης, ὁ, boletus, fungi esculenti genus.

βωλοειδής, ές, glebae figuram referens, glebae similis.

βωλοκοπέω, glebas frango, occo.

βωλοκοπία, ἡ, glebarum comminutio, occatio.

βωλοκόπος, ον, (κόπτω) glebis frangendis aptus.

βῶλος, ἡ, (βάλλω) gleba, Od. 18, 374. agellus, ager, et lat. gleba: massa. Apud seriores invenitur quoque ὁ βῶλος, v. Piers. Moer. p. 95. Thom. M. p. 176. Jacobs ad Anth. Pal. p. 254. Coray ad Plut. Vit. Alex. 25. Apollon. Rh. 3, 1336. Lobeck. Phryn. p. 54. A neutro τὸ βῶλος extat tantum dativus βώλει ap. Leon. Tar. 77.

βωλοστροφέω, (στρέφω) glebas inter arandum inverto. Hinc

βωλοστροφία, ἡ, glebarum inversio.

βωλοτόμος, ον, (τέμνω) glebas secans. Unde verbum βωλοτομέω.

βωλώδης, ες, glebosus.

βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ, i. q. βωμολόχος, scurra. 2) ἡ βώμαξ, Dimin. a βῶμος, ara parva. (In casibus trisyllabis α in priori significatione producitur, in posteriori vero corripitur, v. Drac. p. 18.)

βώμιος, ον, vel βωμία, (βωμός) in ara positus, cultus; ad aram pertinens. Rarius βωμιαῖος, α, ον.

βωμίς, ίδος, ἡ, Dim. a βωμός, arula. 2) gradus, Hdt.

βωμίσκος, ὁ, Dim. a βωμός.

βωμίστρια, ἡ, quae ad aram sacra peragit, sacerdos.

βωμοειδής, ές, arae similis.

βωμολόχευμα, τό, scurrile factum aut dictum. v. βωμολόχος.

βωμολοχεύομαι, (βωμολόχος) scurriliter me gero, scurram ago.

βωμολοχέω, idem, Plut.

βωμολοχία, ἡ, scurrilitas, assentatio.

βωμολοχικός, ή, όν, scurrilis.

βωμολόχος, ον, (λοχάω) assiduus arae et quasi inhians, dicitur de iis, qui circa aras versantur, ut de sacrificiis vel coena aliquid accipiant vel rapiant: hinc parasitus, scurra, assentator, adulator, qui aliena vivit quadra.

βωμονίκης, ὁ, (νῖκος) qui ad aram contendit; ita Lacedaemone vocabantur juvenes, qui ad aram Dianae contendebant, quis plura verbera sustinere posset. 2) magistratus quidam Lacedaemonius.

βωμός, ὁ, (βαίνω) suggestus, basis, Il. 8, 441. Od. 7, 100. 2) ara. 3) tumulus. ap. seriores, v. Jacobs. Anth. Pal. p. 922.

βῶν, acc. Dor. pro βοῦν. Extat etiam Il. 7, 238.

βωνίτης, ὁ, i. q. βούτης, bubulcus, Callim. fr. si lectio vera.

βῶξ, κός, ὁ, contr. e βόαξ, piscis quidam, sic dictus a voce quam edit.

βώσας, part. aor. 1. act. contr. pro βοήσας a βοάω, Il.

βῶσι, 3 pl. conj. aor. 2. a βαίνω, Od.

βωστρέω, clamo, voco, invoco, auxilium imploro, Od. 12, 124. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 255.

βώτης, βῶτις, ὁ, ἡ, pastor et pastoris femina, i. q. βούτης.

βωτήρ, ὁ, pastor, Soph. Aj. 232.

βωτιάνειρα, ἡ, (βόσκω, ἀνήρ) alens et educans viros, epith. regionis, a cujus cultura colonis victus satis redit, ut Phthiae, Il. 1, 155.

βῶτις, ιδος, ἡ, v. βώτης.

βώτωρ, ορος, ὁ, pastor, Hom.

Γ

Γ, γ. f. tertia Alphabeti graeci littera, quae γάμμα, Ionice γέμμα dicitur. Tanquam nota numeralis γ' significat tres, tria vel tertius; sed lineola inferne apposita ͵γ, tria millia. Apud antiquissimos Graecos, Aeolenses praecipue gamma aspirationis fortioris vicem sustinebat, quam hoc signo expressam F, F digamma appellabant, vid. Thierschii gramm. gr. §. 19. p. 29. Dawesii misc. crit. sect. IV. A. B. p. 777.

γά, Dor. pro γε, etiam in compositis ut ἔγωγα, τύγα.

γᾶ, Dor. et Aeol. pro γῆ.

Γαγάτης, ὁ, gagates lapis; nomen habet loci et amnis Gagis Lyciae, teste Plin. 36, 19. cf. Diosc. 5, 146. Alex. Aphr. probl. 2, 64. Orph. Lith. 12. (⏑ – –)

γαγγαλίζω, Att. γαργαρίζω, titillo, voluptate afficio, facio γελᾶν seu καγχαλᾶν. cf. Hemsterh. ad Thom. M. p. 181. Lobeck. Phryn. p. 97.

γαγγαμεύς, έως, ὁ, piscator. A seq.

γαγγάμη, ἡ, vel γάγγαμον, τό, sagena, rete piscatorium, ostreis capiendis aptum.

γαγγαμουλκός, όν, (ἕλκω) sagenam extrahens.

Γαγγίτης, ὁ, i. q. Γαγάτης, Fem. Γαγγῖτις πέτρα.

γάγγλιον, τό, ganglium, nervi nodosa et renitens contractio, nullo praeter naturam colore, doloris expers, sub cute nasci solita, frequenter in manibus et talis accidens, sed etiam in cubito et capite. Primitiva forma teste Hesychio est γαγγάλιον.

γαγγλιώδης, ες, ganglio similis, e gangliorum genere.

γάγγραινα, ἡ, gangraena, partis alicujus corporis mortificatio et exstinctio, proveniens a magnitudine inflammationis, quae neque digeri neque in pus mutari potuit. Quum vero sensum affectae partes penitus amiserunt, jam non γάγγραινα, sed σφάκελος appellatur, v. Galen comm. 7. in Aphor. Hippocr. sect. 7. artic. 50. de tumoribus c. 8. et Paul. Aeg. 4, 9.

γαγγραινικός, ή, όν, gangraenae similis.

γαγγραινόομαι, gangraena laboro, gangraena corripior.

γαγγραίνωσις, ἡ, i. q. τὸ γαγγραινοῦσθαι, gangraenae obreptio, invasio.

γάζα, ἡ, thesaurus, aerarium, inpr. regium: divitiae, pecunia. Vox Persica.

γαζοφυλακέω, thesauri custos sum.

γαζοφυλάκιον, τό, thesaurus pecuniarum, aerarium: locus ubi est aerarium.

γαζοφύλαξ, ακος, ὁ, (φυλάσσω) thesauri custos, praefectus aerarii.

γαῖα, ἡ, poet. pro γῆ, (vide αἶα) terra, tellus, regio, solum; πατρὶς γαῖα, patria, Hom. sed etiam γαῖα absolute hoc significatu ponitur. 2) Γαῖα, nom. propr. Tellus, Hes.

γαιάοχος, ον, Dor. pro γαιήοχος.

γαιηγενής, ές, poet. pro γηγενής.

γαιόθεν, adv. a terra.

Γαιήϊος, α ον, terrenus: υἱός, Telluris filius, Od. 7, 324.

γαιήοχος, ον, (ἔχω) terram cingens et continens, epith. Neptuni, Hom. De reliquis diis si usurpatur, significat: terram s. regionem tuens, moderans, terrae Dominus, Soph. O. R. 160. Contr. γαιοῦχος.

γαιηφάγος, ον, (φαγεῖν) qui terra vescitur, poeta ap. Athen.

γαιογράφος, ον, i. q. γεωγράφος, *poet.*

γαιοδάτης, ὁ, (δαίω) terrae distributor.

γαιομέτρης, ὁ, *poet.* pro γεωμέτρης.

γαιοτρεφής, ές, (τρέφω) a terra nutritus.

γαιοφάγος, ον, i. q. γαιηφάγος.

γαιοφανής, ές, i. q. γεωφανής.

γαιόομαι, in terram mutor, terrae speciem adipiscor, Synes.

γαισός, ὁ, vel γαῖσον, τό, gaesum, teli genus.

γαίω, glorior, superbio, efferor fiducia et gloriatione roboris et virtutum mearum; κύδεϊ γαίων, epith. Jovis, Martis, Briarei. Il.

γαιώδης, ες, i. q. γεώδης, terreus.

γαιών, ῶνος, ὁ, tumulus terrae, *Dor.* v. Koen. ad Greg. p. 225.

γαιωρύχος, ον, (ὀρύσσω) terram effodiens, Strabo 3, 2, 6.

γάλα, γάλακτος, τό, lac, Hom. 2) succus plantae vel arboris. 3) planta quaedam, Nic. 4) ὀρνίθιον γάλα proverbialiter dicitur de deliciis ciborum, Ar. Av. 733. ut *gallinacei lactis haustus* apud Plin. h. n. praef. – γάλα interdum etiam indeclinabile est, Valck. Adoniaz. p. 351. cf. γλάγος. (⏑⏑)

γαλάδις vel γαλακες, αἱ, conchae quaedam sic dictae a nonnullis ex genere τῶν λειοστρέακων, teste Aristot. h. an. 4, 4.

γαλαθηνός, όν, lac sugens, lactens: tener, tenellus, νεβροί, Od.

γαλακτιάω, lacte abundo.

γαλακτίζω, candorem lactis imitor.

γαλακτικός, ή, όν, lac referens, lacteus.

γαλάκτινος, η, ον, i. q. praecedens.

γαλάκτιον, τό, *Dim.* a γάλα.

γαλακτὶς πέτρα, ἡ, idem quod sequens.

γαλακτίτης, ὁ, sc. λίθος, lapis quidam ita dictus, quod lacteum quendam succum emittat, Diosc. 5, 150. Vocatur et γαλαξίας, ὁ.

γαλακτοδόχος, ον, (δέχομαι) lacti recipiendo factus, ut mulctra.

γαλακτοειδής, ές, lacteus, lac referens.

γαλακτοθρέμμων, ον, (τρέφω) lacte nutritus.

γαλακτόομαι, in lac mutor, lactesco, in naturam lactis degenero.

γαλακτοπαγής, ές, (πήγνυμι) lacti compacto similis vel e lacte concreto constans.

γαλακτοποσία, ἡ, (πίνω) usus lactis ad bibendum.

γαλακτοποτέω, lac bibo.

γαλακτοπότης, ὁ, qui lac bibit.

γαλακτοτροφέω, lacte alo. Hinc *Subst.* γαλακτοτροφία, ἡ.

γαλακτουργέω, lacticinia vel dulciaria conficio: caseum ex lacte conficio.

γαλακτουργός, ον, lactarius, dulciarius.

γαλακτουχέω, (ἔχω) lac habeo, lacto.

γαλακτουχία, ἡ, lactatio.

γαλακτοῦχος, ον, lac habens, lactans, lacte nutriens.

γαλακτοφαγέω, lac comedo. A seq.

γαλακτοφάγος, ον, (φαγεῖν) lacte victitans, lac comedens.

γαλακτοφόρος, ον, (φέρω) lac ferens.

γαλακτόχροος, ον, *contr.* γαλακτόχρους, (χρόα) lactei coloris.

γαλακτόχρως, ωτος, idem.

γαλακτώδης, ες, lacteus, albidus: τὸ γαλακτῶδες, lac vel lactis serum.

γαλάκτωσις, ἡ, mutatio s. degeneratio in lac

γαλαξίας, ὁ, sc. κύκλος, circulus lacteus in coelo, via lactea, orbis lacteus. 2) i. q. γαλακτίτης.

γαλεάγρα, ἡ, decipula, qua mustelae capiuntur: cavea ferrea et quoddam carceris genus.

γαλέη, ἡ, *contr.* γαλῆ, ἡ, mustela, feles, catus. 2) piscis qui et γαλεός.

γαλεοειδής, ές, qui ex mustelino genere est. 2) mustello similis.

γαλεομυομαχία, ἡ, praelium inter mustelam et mures, titulus poematii cujusdam.

γαλεός, ὁ, mustellus, piscis quidam, de quo Aristot. h. an. 6.

γαλερός, ά, όν, tranquillus, serenus, hilaris.

γαλερωπός, όν, (ὤψ) oculis laetus et hilaris, serenum et tranquillum vultum habens.

γαλεώδης, ες, i. q. γαλεοειδής.

γαλεώτης, ὁ, stellio, alias ἀσκαλαβώτης, Ar. 2) piscis qui et ξιφίας.

γαλῆ, ἡ, *contr.* pro γαλέη.

γαληναία, ἡ, *poet.* i. q. γαλήνη.

γαληναῖος, α, ον, i. q. γαληνός, tranquillus, sedatus, placidus, i. q. γαληνός.

γαλήνεια, ἡ, *Dor.* γαλάνεια, i. q. γαλήνη.

γαλήνη, ἡ, maris tranquillitas, serenitas: hinc etiam serenitas et hilaritas vultus, animi. 2) *nom. pr.* nymphae undas maris sedantis. 3) vena plumbi, quae juxta argenti venas reperiri solet, Plin. 33, 6. 34, 18. Hesych. explicat τὸ ἐπιπόλαζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευομένου.

γαληνής, ές, i. q. γαληνός.

γαληνιάω, rar. γαληνιάζω, serenus, tranquillus sum, inpr. de mari.

γαληνίζω, serenum reddo, tranquillo.

γαλήνιος, ον, i. q. γαληνός.

γαληνισμός, ὁ, serenitas.

γαληνός, όν, hilaris, tranquillus, serenus, inpr. de mari.

γαληνότης, ἡ, i. q. γαλήνη, s. serenitas, tranquillitas.

γαληνόω, serenum reddo, tranquillo.

γαληρωπός, όν, serenum et tranquillum vultum habens, v. γαλερωπός.

γαλιάγκων, ον, *gen.* ωνος, (ἀγκών) qui est breviori brachio, quasi mustelae cubitum habens, ancus, Hippocr. v. Sturzium in Suppl. ad Schneideri Lex. gr. p. 51.

γαλιδεύς, ὁ, catulus mustelae, Cratin.

Γάλλας vel Γαλλός, ὁ, Gallus, sacerdos Cybeles testiculis carens: hinc in universum spado, eviratus, mollis.

γαλουργέω, γαλουργός, i. q. γαλακτουργέω, -ός.

γαλουχέω, γαλουχία, i. q. γαλακτουχέω, -ία

γάλοως, *gen.* γάλοω, *Att.* γάλως, *gen.* γάλω, ἡ, glos, soror mariti vel uxor fratris.

γαμβρεύω, (γαμβρός) connubio jungo, affinem facio.

γάμβρειος, α, ον, ad γαμβρόν pertinens, quod γαμβρῷ datur, ut vestitus pretiosus, convivium etc. Hinc τὰ γάμβρεια, munus seu convivium, genero dari solitum.

γαμβροκτόνος, ον, sponsum interficiens.

γαμβρός, ὁ, (γάμος) quicunque affinitate e matrimonio cum altero junctus est, *affinis*, et quidem 1) gener. 2) maritus sororis, Il. 5, 474. 13, 464. vel frater uxoris. 3) i. q. πενθερός, socer, Soph. O. R. 70. 4) sponsus, inpr. ap. *Dor.* et *Aeolas.*

γαμετή, ἡ, matrimonio juncta, uxor, Hes.

γαμέτης, ὁ, (γαμέω) maritus.

γαμέτις, ιδος, ἡ, uxor, conjux.

γαμέω, f. έσω, γαμέω, γαμῶ, *med.* γαμέσομαι, aor. ἔγημα, *med.* ἐγημάμην, perf. γεγάμηκα, aor. *pass* ἐγαμήθην, *uxorem duco*, τινά, Hom. παρ᾽ ἐλευθέρων γαμεῖν, ducere uxorem ingenuis parentibus ortam, Plut. γάμον γαμεῖν, contrahere matrimonium, Aesch. γήμας τὸν Ἑλένης γάμον Πάρις, Eur. γῆμαι λέκτρα βασιλέως, filiam regis in uxorem ducere, idem. In usu est etiam γαμεῖν γυναῖκα pro γαμεῖν simpliciter. Dicitur quoque γαμεῖν pro concumbere cum femina, et quidem de concubitu illegitimo, Od. 1, 36. 2) *Med.* γαμοῦμαι, *do in matrimonium*; et quidem a) me, i. e. nubo, de femina, τινί, Od. b) meos, quod dicitur de parente, qui *vel* filiam suam alicui in matrimonium dat, ut Eur. Med. 257. τὸν δόντα τ᾽ αὐτῷ θυγατέρ᾽, ἥν τ᾽ ἐγήματο, quamque ei uxorem dedit: *vel* filio suo uxorem dat, ut Il. 9, 394. Achilles dicit Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. cf. Hermann. Cens. Med. Elmsl. p. 353. 3) *Passivum* γαμηθῆναι apud seriores eandem habet significationem ac *Medium*, *nubere*, quem loquendi usum improbat Pollux III, 45. Exempla enotavit Lobeck. post Phryn. p. 742. 4) Antiquior forma aoristi γαμέσαι suam quandam propriam significationem habet: *expetere puellam in matrimonium*, v. Hermann. in Ephem. liter. Lips. 1817. n. 37. p. 294. hinc Theocr. 9, 91. γαμεθεῖσα est *expetita*, *desponsata*. – *Nota.* Post genuinam aor. 1. act. formam ἔγημα invaluit altera ἐγάμησα, quae primum innitur apud Menandr. Schol. Ven. ad Il. 9, 394. ἐγάμησεν ἣν ἐβουλόμην ἐγώ, v. Lobeck. l. l. p. 742.

γαμήλευμα, τό, i. q. γάμος, *poet.*

γαμήλιος, ον, nuptialis, conjugalis: γαμηλίαν (sc. θυσίαν) εἰσφέρειν τοῖς φράτορσι, sportulas nuptiales contribuere, Dem.

γαμηλιών, ῶνος, ὁ, septimus anni Attici mensis, respondens posteriori parti Januarii et priori Februarii, in quo pleraeque nuptiae celebrabantur.

γαμησείω, *Desiderat.* a γαμέω, uxorem ducere cupio; nuptias desidero, Alciphr.

γαμίζω, nuptum do, τινά. *Med.* nubo, τινί.

γαμικός, ή, όν, et γάμιος, ον, vel γαμία. i. q. γαμήλιος.

γαμίσκω, i. q. γαμίζω.

γάμμα, τό, gamma littera, vide supra.

γαμμοειδής, ές, (γάμμα) litterae gamma figuram referens.

γαμοδαίσια, τά, sc. ἱερά, nuptiarum celebratio.

γαμοκλοπέω, furtivas nuptias quaero, uxorem alienam corrumpo.

γαμοκλοπία, ἡ, nuptiae furtivae, adulterium. A seq.

γαμοκλόπος, ὁ, nuptiarum fur, adulter.

γαμοποιΐα, ἡ, nuptiarum apparatio.

γᾱμόρος, ὁ, *Dor.* pro γημόρος.

γάμος, ὁ, nuptiae; nuptiarum celebratio, coena nuptialis: γάμον δαινύναι, coenam nuptialem instruere, Od. 4, 3. γάμον ἑστιᾶν, idem ap. Pros. 2) concubitus; coitus, etiam illegitimus. 3) conjugium, matrimonium.

γαμοστόλος, ον, (στέλλω) nuptias parans, ornans. Hinc γαμοστολέω, nuptias paro.

γαμφηλαί, αἱ, (γαμψός, κάμπτω) maxillae, Il. rostrum avium. Singularis apud seriores tantum et raro occurrit: Lycophro etiam γαμφαί, αἱ, dixit.

γαμψός, ή, όν, (κάμπτω) incurvus, inflexus, aduncus.

γαμψότης, et γαμψωλή, ἡ, curvitas, curvatura.

γαμψώνυξ, υχος, (ὄνυξ) curvis unguibus armatus.

γαμψώνυχος, ον, idem apud seriores.

γανάω, (γάνος) splendeo, fulgeo: apud Hom. occurrit tantum partic. γανόων.

γάνη, ἡ, vel γάνα, Dor. pro γωνή (⏑–)

γάνος, τό, (γαίω) splendor: quod est in quaque re pulchrum, nitidum, venustum: laetitia, voluptas: γάνος ἀμπέλου, vinum. (⏑ ⏑)

γανόω, (γάνος) splendidum reddo, laevigo, polio: illustro, illumino, exhilaro, laetitia afficio.

γάνυμαι, f. ύσομαι, (γάνος) laetor, gaudeo, c. dat. Il. 14, 504. 20, 405. Od. 12, 43. c. gen. Eur. Cycl. 501. cf. Musgr. Iph. T. 959. Seriores activum quoque γάνυμι, illustro, exhilaro, usurpant. (⏑ ⏑ –)

γάνυσμα, τό, i. q. γάνος.

γανώδης, ες, splendidus.

γάνωμα, τό, i. q. γάνος, Pind. 2) poliendi, laevigandi actio.

γάπεδον, τό, Dor. pro γήπεδον, vide Boeckh. v. l. Pind. N. 7, 83.

γαπετής, γαπόνος, γάποτος, Dor. pro γηπετής, etc.

γάρ, particula causalis, enim, quae semper rationem reddit sententiae antecedentis, vel expressae, vel omissae. Nonnunquam vero non satis in aperto est, quae sententia ante particulam γάρ debeat subintelligi; hoc praecipue apud Homerum in allocutionibus locum habet, ut Od. 1, 337. Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, Phemi, (dehortor te ab eo, quod nunc facis, faciendo,) multa enim etc. In talibus locis ex toto loquentis consilio sententia, cujus rationem reddet γάρ, debet suppleri, cf. Il. 2, 803. 7, 73. 328. 13, 736. Eadem ratio est loci Il. 11, 408. ἀλλὰ γάρ, (permanendum est,) novi enim etc. cf. Il. 18, 221. 22, 50. Inprimis frequens est hic ellipticus particulae usus apud Atticos 2) Usurpatur particula, ut Lat. nam, in interrogationibus, ubi ejus vis ita est explicanda, ut sententia quaedam ejusmodi: interrogandus mihi es, nescio enim, quis etc. subaudiatur: at frequenti usu factum est, ut vix in omnibus locis ellipsis possit adhiberi. Ponitur autem hoc γάρ non nisi praevio vocabulo interrogativo, ut τίς, πῶς, πῇ, e. g. τίς γάρ σε ἧκε, Il. 18, 182. ubi plena foret oratio: Iris, interrogo te, nam scire cupio, quis te miserit? cf. Od. 10, 383. Il. 1, 123. 10, 61. 414. Od. 15, 509. Praeter Homerum Attici quoque poetae hunc usum frequentant, Ar. Nub. 192. 201. 219. Huc pertinet etiam formula τί γάρ; quid enim? i. e. quid est enim, quod opponi possit? qua formula utuntur, qui de eo, quod dictum sit, nullam sibi dubitationem esse significare volunt, v. Heindorf Plat. Soph. p. 232. C. 3) Praeterea γάρ etiam cum aliis particulis conjungitur. 1) αἲ γάρ, αἲ γὰρ δή, εἰ γάρ, utinam, sequente optativo: sic etiam ἤ γάρ, Il. 1, 293. 2) ἀλλὰ γάρ, et ἀλλὰ γὰρ δή. Il. 15, 739. 23, 607. et ἀλλ' οὐ γάρ, Od. 19, 591. cf. ἀλλά. In his formulis γάρ caussam reddit oppositionis, quae inest particulae ἀλλά, v. Schaefer Mel. cr. p. 77. Elmsl. ad Heracl. 481. Buttmann ad Soph. Phil. 81. Potest autem ἀλλὰ γάρ verti verum enim vero. 3) γὰρ δή, Il. 23, 878. vel γὰρ δήπου, nam utique, nam profecto. Idem fere significat γάρ τοι, Od. 6, 29. 4) γὰρ οὖν, Il. 15, 232. Aesch. Eum. 374. Soph. Phil. 766. Eur. Bacch. 920. Electr. 290. Med. 585. Reddi debent hae particulae vel per nam, enim, vel per igitur, itaque. 5) γάρ που, fortasse enim. 6) καὶ γάρ vel γάρ τε, etenim, namque. – Nota. Γαρ nunquam periodum incipit: plerumque post primum, sed ab Atticis post secundum quoque, imo post tertium et quartum ponitur vocabulum. (In arsi Homerus particulam interdum producit.)

γαργαίρω, (γάργαρα) plenus sum, refertus sum, τινός.

γαργαλίζω, Att. pro γαγγαλίζω, quod vide.

γαργαλισμός, ὁ, titillatio.

γάργαλος, ὁ, idem.

γάργαρα, τά, copia, multitudo insignis. Nom. propr. Γάργαρον, τό, pars quaedam montis Idae.

γαργαρεών, ῶνος, ὁ, uva quae ultimo dependet palato: guttur.

γαργαρίζω, gargarizo, guttur eluo.

γαργαρισμός, ὁ, gargarizatio.

γαρίσκος, ὁ, piscis quidam. A seq.

γάρον, τό, vel γάρος, ὁ, garum, liquamen piscium sale conditorum.

γαρύω, Dor. pro γηρύω.

γαστερόχειρ, i. q. γαστρόχειρ.

γαστήρ, έρος, per syncopen γαστρός, ἡ, dat. plur. γαστράσι, (vel γαστήρσι, Hippocr.) ἡ, venter; uterus: ventriculus, in quem cibus recipitur. Hinc γαστρὸς ἐγκρατής s. ἄρχων, γαστρὸς ἥττων, γαστρὶ δουλεύειν s. χαρίσασθαι, in quibus formulis γαστήρ ponitur pro edendi ciborumque cupiditate, et latine reddi potest per gulam. γαστέρι νέκυν πενθῆσαι, jejuniis lugere mortuum, Il. 19, 225. – γαστήρ etiam significat: ventri deditus, helluo, ut in Epimenidis versu Tit. 1, 12.

γάστρα, Ion. γάστρη, ἡ, fundus vasis, navis et similium. 2) vas ventricosum.

γαστρίδιον, τό, Dim. i. q. γαστρίον.

γαστρίζω, (γαστήρ) ventrem expleo: opipare et laute accipio. 2) in ventrem caedo, de gladiatoribus, Ar.

γαστρίμαργος, ον, (μάργος) gulosus, cibi avidus: Subst. γαστριμαργία, ἡ, ingluvies, helluatio.

γαστρίον, τό, Dim. a γαστήρ et γάστρα.

γάστρις, ιος, ὁ, ἡ, gulosus, ventri deditus, helluo.

γαστρισμός, ὁ, (γαστρίζω) ventris impletio, ingluvies.

γαστροβαρής, ές, (βαρύς) gravidus.

γαστροειδής, ές, formam ventris habens, ventrosus.

γαστροκνημία, ἡ, vel γαστροκνήμιον, τό, (κνήμη) sura, pars tibiae posterior, a similitudine ventris.

γαστρολογία, ἡ, liber de ventris cupediis; ridiculi caussa sic inscriptum Archestrati opus.

γαστρολόγος, ον, (λέγω) qui de rebus ventri gratis disserit easque exponit.

γαστρομαντεύομαι, e ventre vaticinor.

γαστρονομία, ἡ, (νόμος) leges de ventre colendo; inscriptio jocosa libri Archestrati, qui et γαστρολογίας titulum habebat.

γαστροπίων, ον, (πίων) qui pingui ventre est. (– ⏑ – –)

γαστρόφιλος, ον, ventri deditus.

γαστροφορέω, in ventre fero; in utero gero, de muliere gravida.

γαστροχάρυβδις, ὁ, ἡ, cujus venter Charybdis instar est voracissimus.

γαστρόχειρ, ὁ, ἡ, manuum labore vivens: dicitur et χειρογάστωρ.

γαστρώδης, ες, i. q. γαστροειδής.

γάστρων, ωνος, ὁ, i. q. γάστρις, gulosus, ventri deditus: adeps.

γατομέω, i. q. γητομέω.

γαυλικός, ή, όν, ad γαῦλον pertinens, navalis.

γαυλίς, ἡ, i. q. γαυλός.

γαυλιτικός, ή, όν, i. q. γαυλικός.

γαυλός, ὁ, mulctra, mulctrale: situla.

γαῦλος, ὁ, navigii genus, inpr. navis oneraria, v. Wesseling. ad Hdt. 3, 136. (Apud eundem 8, 97. Schweighaeuserus γαυλούς scribit, ubi intelliguntur naves.)

γαῦραξ, ακος, Ion γαύρηξ, ὁ, (γαῦρος) homo vanus et superbus.

γαυρίαμα, τό, superbia, gloriatio.

γαυριάω, glorior, superbio, efferor, me jacto: ferox sum, ferociam et licentiam quovis modo ostento, exsulto: sic etiam in Medio, inprimis de bestiis, v. Schol. Aesch. Eum. 36.

γαυριότης, ἡ, superbia, elatio animi, ferocia.

γαῦρος, ον, superbus, elatus, ferox: fortis: arrogans.

γαυρόω, superbum reddo, extollo ad arrogantiam. Med. i. q. γαυριάω, cum fastu incedo, superbio.

γαύρωμα, τό, id quo quis superbit.

γαυσάπος, et γαυσάπης, ὁ, gausapa, gausape.

γαυσός, ή, όν, Aeolice γαῦσος, η, ον, curvus, tortuosus, i. q. γαμψός, cum quo ejusdem est radicis.

γαυσόω, incurvo, curvum facio.

* γάω, thema obsoletum, unde deducitur perfectum poeticum γέγαα, pro γέγονα, pertinens ad verbum γίγνομαι, quod vide. Γέγαα, natus sum: sum, vivo, de hominibus tantum dicitur. Homerus has tantum formas usurpat: 3 plur. ind. γεγάασι, (⏑ ⏑ – ⏑) tertiam dualis in compositis; et participii accus. masc. sing. et plur. γεγαῶτα, γεγαῶτας. Femininum γεγαυῖα occurrit in hymnis. Infinitivum γεγάμεν, quem Homerus in Compositis tantum usurpavit, habet Pind. P. 9, 164. qui praeterea O. 6, 83. infinitivo γεγάκειν (⏑ – –) pro γεγονέναι utitur. Ex γεγαώς, per contractionem ortum est Atticum γεγώς, γεγῶσα, γεγώς. – Contra regulam formata est 2. plur. γεγάατε (⏑ ⏑ – ⏑) Batr. 143. cf. Epigr. Hom. 16, 3. ἐκγεγάατε.

* γάω, radix obsoleta, i. q. χανδάνω, unde γαστήρ, γαυλός.

γδοῦπος, γδουπέω, poet. pro δοῦπος, δουπέω, in compositis praesertim, ut ἐρίγδουπος et ἐριγδουπέω

γέ, particula enclitica, quae eas partes enunciationum, quibus apponitur, a reliquis distinguit. Haec distinctio autem duplici modo fieri potest, aut ut minimum, aut ut maximum significetur: quo fit, ut γέ videri possit contrarias habere signifi-

cationes, *quidem*, *saltem*, *certe* et vel sive *etiam*. I) Ac primo quidem, idque plerumque, minimum indicatur, ut γέ sit *quidem*, *certe*, *saltem*, restringiturque oratio ad unum aliquid, quod nunc maxime respicimus, nihil curantes, quid de aliis rebus praedicetur: οὐδὲ γε. ne duo quidem, Il. 20, 286. τῶν γε πολυτελῶν ὀσμῶν τούτων, αἷς χρίεσθε, τοὺς πλησιάζοντας οἶμαι μᾶλλον ἀπολαύειν ἢ αὐτοὺς ὑμᾶς, ex unguentis saltem illis pretiosis, Xen. Hiero 1, 24. τὰς πανθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεὼς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά, hic quidem Eumenides vocantur: verum alia alibi usitata sunt, i. e. alii eas eadem an alio nomine vocent, non quaero, Soph. O. C. 42. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, si non summam, saltem partem, Demosth. Jam vero illud vocabulum, ad quod particulae hujus accessione tota oratio restringitur, ante reliqua maxime eminet: itaque γέ additur frequentissime ei orationis vocabulo, in quod maximum cadit pondus. Sic plerumque additur pronominibus personalibus praesertim, relativis et demonstrativis: ἔγωγε, ego quidem, equidem: σύ γε, tu quidem: eodem modo ponitur particula post ὅς, οὗτος, αὐτός, ἕτερος, ubi fere eandem habet vim, atque Latinorum encliticu *ce* in *hicce*. Hac significatione Attici γέ post demonstrativa mutant in γί, e. g. τουτογί, ταυταγί. (γι producitur.) In responsionibus καὶ πάνυ γε, ναὶ δικαίως γε, particula fortius affirmat. II) Altera significatio est, ut γέ id, quod maximum est, a reliquis minoribus distinguat. Latine particula in hac significatione potest reddi 1) per pronomen *ipse*: ἦλθον Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν, ipsius Amphiarai caussa veni, Eur. Suppl. 158. καὶ μή γ' ἐπ' οἶκτον μ' ἔξαγε, id ipsum, ne me ad luctum commove, Eur. Ion. 361. καὶ μή γ' ἀμύνων πατρὶ δυσσεβὴς ἔσῃ, id ipsum, impius eris, si patrem non ulciscaris, id El. 976. 2) per *vel* sive *etiam*: εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησεν, ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει; sed vel in suum ipsius templum fulmen conjicit, Ar. Nub. 399. καὐτή γε λυπεῖ, et tu vel ipsa doles, Eur. Med. 1361. III) Conjungitur γέ cum aliis quoque particulis: sic ἀλλὰ μήν, καὶ μήν, οὐ μὴν frequenter dicuntur sequente γε sed ita ut inter μὴν et γε aliud interponatur vocabulum, v. Pors. ad Eur. Phoen. 1638. γε δή, profecto saltem, omnino: γέ τοι, γέ τοι δή, γέ μέντοι, et μέντοι γε. certe tamen, tamen certe: γε μὴν et μὴν γε, profecto saltem: γε οὖν pro γοῦν raro dicitur, frequentius γ' ἂν οὖν; Schaef. ad Dionys. de compos. p. 271 seq. - De usu particulae γέ vide inprimis Hermannum ad Vig. p. 824. seq. unde nos nostra fere excerpsimus. Apud seriores multo rarius haec particula invenitur, quam apud antiquiores, Atticos praesertim.

γέα, ἡ, rarior forma pro γῆ.

γεάοχος, ον, *Dor.* pro γαιήοχος, terram complectens.

γεγαᾶτε, γεγάᾶσι, vide γάω.

γεγάθεω, *Dor.* pro γηθέω, Epicharm.

γεγάμεν, γεγάμεν, *inf.* a γέγαα, vide γάω.

γεγαώς, υῖα, ός, part. a γέγαα, vide γάω.

γέγειος, ον, *Ion.* pro ἀρχαῖος.

γέγηθε, γεγήθει, perf. et plusqpf. a γηθέω, Hom.

γεγηθότως, *adv.* a part. perf. verbi γηθέω, cum gaudio, cum laetitia.

γέγονα, perf. a γίγνομαι.

γέγωνα, perfectum 2. significatione praesentis, unde part. γεγωνώς. Reliqua tempora formantur a quasi praes. γεγώνω vel γεγωνέω, nempe inf. γεγωνεῖν, imperf. ἐγεγώνευν vel γεγώνευν pro ἐγεγώνεον, et 3 sing. ἐγεγώνει, Hom. Pro ἐγέγωνει autem dicitur etiam γέγωνε, quae forma ap. Hom. praesentis, aoristi et imperfecti significatione occurrit. Significat *clamo*, *vociferor*. ὅσον τε γέγωνε βοήσας, ex quo spatio clamans audiri et intelligi potest, Od. οὔπως εἰ ἦεν βώσαντι γεγωνεῖν, non licebat ei clamanti sic clamare, ut exaudiretur procul, Il. 12, 337. clara voce eloquor et nuncio, Aesch. acclamo alicui, τινί, Hom. θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν, ad deos immortales clamavi, Od. 12, 370. Cum accus. pers. proclamare, carmine celebrare, Pind. λόγον γεγωνεῖν, sermonem edicere, Soph. - Apud Eur. Or. 1224. γέγωνε est imper. praes. (Thema secundum Eustathium est γεόω, unde perf. γέγοα et per metathesin γέγωα: radix autem esse videtur γιγνώσκω, quum primitiva significatio sit: vociferor ut intelligar.)

γεγωνέω, i. q. γέγωνα, Aesch. *dub.*

γεγωνέω, v. γέγωνα.

γεγώνησις, ἡ, vociferatio, altus clamor.

γεγωνίσκω, i. q. γέγωνα, renuncio, enarro, Aesch. Pr. 628. Thuc. 7, 76.

γεγωνός, όν, adjectivum a part. γεγωνώς, sicuti ἀραρός, όν, ab ἀραρώς factum, alto clamore enunciatus, clare pronunciatus, v. Valck. ad Eur. Hippol. 584. comp. γεγωνότερος, Schaef. Greg. p. 492.

γεγώνω, v. γέγωνα.

γεγώς, ῶσα, ώς, part. perf. *Att.* a γίγνομαι, pro γεγονώς, γεγαώς, vide γάω.

γεηπόνος, γεηπονικός, γεηπονία, i. q. γεωπόνος, etc.

γεηρός, όν, (γέα) terreus, terrestris.

γεῖδον, *Aeol.* pro εἶδον nisi potius scribendum sit Ϝεῖδον, praefixo digamma Aeolico, v. Bast. ad Greg. p. 887.

γειαρότης, at γεαρότης, ὁ, (ἀρόω) agricola.

γείνομαι, gignor, nascor: γεινάμενος, natus, Hom. Hac in significatione praesens et imperfectum, et quidem solis poetis, in usu sunt. 2) Aor. 1. *med* ἐγεινάμην, γείνασθαι significat idem quod γεννάω, pario, gigno, procreo, de mare et femina, Hom. οἱ γεινάμενοι, parentes: hoc modo etiam a prosae orationis scriptoribus hoc verbum usurpatur. Notandum est, hanc activam significationem etiam obtinere in 2. praes. γείνεαι, Od. 20, 202. (Radix est *obsoletum* thema γένω.)

γειόθεν, *adv.* i. q. γαιόθεν, γῆθεν.

γειονόμος, ον, (νομέω) agricola.

γειαμόρος, γειοπόνος, γειοτόμος, i. q. γεωμόρος, etc.

γειοφόρος, ον, (φέρω) terram ferens, Anth.

γείσιον, τό, *Dim.* a γεῖσον, suggrundium.

γεισιποδίζω, suggrundio fulcio.

γεισιπόδισις, ἡ, suggrundatio.

γεισιπόδισμα, τό, suggrundiorum fulcrum.

γεισίπους, οδος, ὁ (πούς) idem quod γεισιπόδισμα.

γεῖσον, τό, vel γεῖσσον, τό, suggrunda, suggrundium, i. e. pars tecti prominens, qua stillicidia a parietibus arcentur. 2) quodcunque suggrundiorum in modum propendet; ut γεῖσα ὀφρύων, ille quasi projectus frontis, cui oculi subsunt. Invenitur et ὁ γεῖσσος apud LXX. (Melius haec vox cum derivatis simplici sigma scribitur, quam duplicato, v. Jacobs A. P. p. 640.)

γεισόω vel γεισσόω, suggrunda munio. 2) in suggrundae modum conformo.

γείσωμα vel γείσσωμα, τό, i. q. γεῖσον, grunda, suggrundatio.

γείσωσις, vel γείσσωσις, ἡ, suggrundatio.

γείταινα, ἡ, *fem.* a γείτων, vicina.

γειτνία, i. q. γειτονία, vicinitas.

γειτνιάζω et γειτνιάω, vicinus sum; affinis, cognatus sum, τινί.

γειτνίασις, ἡ, vicinitas, propinquitas.

γειτονεύω et γειτονέω, i. q. γειτνιάζω.

γειτόνημα, τό, vicina regio, vicinia, vicinitas.

γειτόνησις, ἡ, vicinitas.

γειτονία, ἡ, vicinitas.

γειτονιάω, i. q. γειτνιάζω.

γειτόσυνος, ον, vicinus, propinquus.

γείτων, ονος, ὁ, vicinus. 2) *adj.* ὁ, ἡ, vicinus, propinquus, affinis: sic primum ap. Pind. ἐν γειτόνων, in vicinia: ἐκ γειτόνων, e vicinia, prope, ex adversum: *metaph.* similis, affinis, cognatus. *Constr. c. gen.* et *c. dat.*; v. Ast ad Plat. legg. 4, 1.

γεωπείνης, ὁ, i. q. γεωπείνης.

γελάζω, i. q. γελάω, Gramm.

γελανής, ές, (γελάω) hilaris; ridens, Pind. (⏑ – –)

γελασείω, *Desiderat.* a γελάω, ridere gestio.

γελάσιμος, ον, ridiculus, ridendus: pro quo Attici dicunt γέλοιος. (⏑⏑⏑⏑)

γελασῖνος, ὁ, (γελάω) risor. *fem.* γελασίνη. 2) οἱ γελασῖνοι, dentes qui in risu nudantur: rugae et veluti sulculi, qui in ore ridentium fiunt.

γέλασμα, τό, risus: usurpatur etiam de strepitu vel motu undarum, Aesch. Prom. 90. cf. Wakefield ad Lucret. 1, 8.

γελαστής, ὁ, risor, irrisor.

γελαστικός, ή, όν, ridendi facultate praeditus, proclivis ad ridendum.

γελαστός, ή, όν, risu dignus.

γελαστός, ή, *Ion.* pro γέλως.

γελάω, f. γελάσομαι, rar. γελάσω, *Dor.* γελάξω, aor. ἐγέλασα, *poet.* ἐγέλασσα, *rideo*, de aliqua re, ἐπί τινι, Hom τινί, Ar. ἁπαλὸν γελᾶν, molliter ridere, Hom. sic quoque ἡδὺ γελᾶν, ἀχρεῖον γελᾶν, ἀλλοτρίοις γναθμοῖς γελᾶν, Σαρδάνιον γελᾶν, Hom. quarum loqutionum explicationes quaere sub adjectivis. *Metaph.* ἐγέλασσε φίλον κῆρ, cor risit s. gavisum est, Hom. sic quoque de rebus inanimatis: ἐγέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών, Il. 19, 362. Hinc γελάω significat 1) hilaris sum, arrideo, τινί. 2) *transit.* rideo aliquem, irrideo alicui, τινά, Theocr. 20, 1.

γέλγη, τά, omnis generis merces, scruta. 2) forum, ubi merces hujusmodi venales prostant. Forma ἡ γέλγη valde est suspecta.

γελγιδόομαι, (γελγίς) in γελγῖδας evado, in nucleos seu spicas divido at discernor. A seq.

γελγίς, ῖδος s. ῖθος, vel γέλγις, εως, ἡ, spica, nucleus allii, caput allii.

γελγοπωλέω, (γέλγη) scruta vendo. A seq.

γελγοπώλης, ὁ, scrutorum venditor: *fem.* γελγόπωλις, ιδος.

γελοιάζω, ridicula dico, jocor, derideo.

γελοιασμός, ὁ, jocatio, risus, derisio.

γελοιαστής, ὁ, facetus, scurra. 2) derisor.

γελοιάω, ήσω, *poet.* pro γελάω, unde γελοίων, imperf., Od. 20, 347. γελοιήσασα, Hom. h. Ven. 49. cf. γελοιῶντες.

γελοῖϊος, *poet.* pro γελοῖος, Il. 2, 215.

γελοιομελέω, (μέλος) ridicula vel faceta carmina compono.

γέλοιος, α, ον, risu dignus, ridiculus, ridendus. 2) risum movens, jocosus, facetus. Scribitur et γελοῖος, quod distinguitur ab altera forma a Grammaticis, quorum alii γέλοιον Attice, γελοῖον vulgariter scribi, alii eum, qui risum movet vel captat, γέλοιον, sed risu dignum et ridiculum γελοῖον dici tradunt: contra quidam modo γελοῖον antiquis Atticis adscribunt, γέλοιον recentioribus, modo γελοῖον eum, qui risum moveat, γέλοιον ridendum dici volunt, v. Koen. ad Greg. p. 26. Nunnes. ad Phryn. p. 97. (227. Lob.) Sed ipsa haec sententiarum diversitas ostendere videtur, Graecos nullum fere inter utramque formam discrimen statuisse.

γελοιότης, ἡ, ridiculum rei.

γελοιώδης, ες, risu dignus, ridiculus.

γελοιῶντες, Od. 20, 390. *poet.* pro γελόωντες, γελῶντες: huc fortasse quoque pertinet γελοίων, Od. 20, 347. pro ἐγέλων positum, quod tamen etiam esse potest a γελοιάω. Ab aliis scribitur γελώωντες, γελώων. Contr. Od. 18, 111. γελώοντες legitur, *poet.* pro γελόωντες, γελῶντες.

γέλος, ὁ, *Aeol.* pro γέλως, v. Gregor. p. 664. ed. Schaef. coll. p. 608. Sic legebatur ante Wolfium Od. 20, 346.

γελόω, γελόωντες, *poet.* pro γελάω, γελῶντες, Od.

γελωμιλία, ἡ, ridendi societas, vox Com. ap. Ammian. ep. 25.

γελώοντες, *poet.* pro γελόωντες, Od. 18, 111. cf. γελοιῶντες.

γέλως, ωτος, ὁ, *acc.* γέλωτα, *Att.* γέλων, *risus*, Hom. πολὺς γέλως, Plat. Charm. p. 155. B. Ar. Eccl. 379. Eq. 319. Eur. Ion. 1172. pro quo urbani sermonis veterum sectatores dicere solebant πλατὺς γέλως, Lob. Phryn. p. 472. γέλωτα παρέχω, παρασκευάζω, ποιῶ, risum praebeo, moveo, me deridendum praebeo: γέλωτα ποιοῦμαι s. τίθεμαί τινα, ἐν γέλωτι τίθεμαί τι, εἰς γέλωτα τρέπω τι, derisui et ludibrio habeo aliquem s. aliquid: γέλως ἐστί, ridiculum est, Demosth. Dicitur etiam γέλως de leni undarum strepitu et maris serenitate, sicuti γέλασμα. 2) res ridicula. 3) hilaritas. *Nota.* In Homero Wolfius dativum apocop. γέλῳ pro γέλωτι restituit Od. 18, 100. pro quo Buttmannus gramm. plen. I. p. 213. γέλῳ scribendum esse censet; et accusativum apoc. γέλω pro γέλωτα 20, 8. 346.

γελωτοποιέω, risum cieo seu excito: dictis vel factis risum capto: scurram ago, scurrilia loquor, Plat.

γελωτοποιΐα, ἡ, scurrilitas.

γελωτοποιός, όν, risum movens, scurriliter agens. *Subst.* ὁ, scurra.

γεμίζω, (γέμω) impleo, onero, τινά τινός.

γεμιστός, ή, όν, impletus, refertus.

γέμος, τό, i. q. γόμος: viscera, quae alvum implent, Aesch. Ag. 1232.

γέμω, plenus, onustus sum, τινός. H. Stephanus putat proprie hoc verbum dici de navi oneraria, tum vero ad alias res transferri: cujus sententiae praesidium quaerit in significatione vocis γέμος. Neque negari potest, γέμειν frequenter adhiberi de navibus; non tamen hanc notionem voci primitus inesse crediderim.

γενα, *Ion.* γένη, ἡ, i. q. γέννα, Callim.

γενεάρχης, ὁ, (γενεά, ἄρχω) gentis et familiae auctor, princeps generis.

γενεά, *Ion.* γενεή, ἡ, (γένος) generatio, natales: νεώτατος γενεῇ, minimus natu, Hom. Dicitur etiam de rebus inanimatis, genitura, φύλλων γενεή, Il. 6, 146. ἀπὸ γενεᾶς, ab ortu: a natalibus, a puero. 2) generatio, genus, praecipue genus nobile: γενεῆς καὶ αἵματος, Il. 6, 211. γενεῇ ὑπέρτερος, superiore loco natus, Il. 11, 786. 3) aetas hominum, δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων, Il. 1, 250. ἐς δεκάτην γενεήν, Od. 14, 325. 19, 294. Secundum Herodotum tres γενεαὶ efficiunt unum saeculum, 2, 142. cf. Il. 2, 251. Hinc in universum: aetas, saeculum, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, nostro saeculo, nostra memoria. Sunt etiam γενεαὶ singuli gradus in aetate hominis, septenum quisque annorum, inpr. ap. Medicos. 4) genus, progenies, posteritas, posteri, Plut.

γενεαλογέω, (λόγος) genus recenseo, generis seriem deduco: τινα, natales progenitorum alicujus investigo, originem alicujus exquiro.

γενεαλόγημα, τό, generis tabula.

γενεαλογία, ἡ, generis recensio vel deductio, genealogia.

γενεαλογικός, ή, όν, ad generis recensionem sive ad genealogiam pertinens.

γενεαλόγος, ὁ, (λέγω) qui originem et genus alicujus recenset.

γενειάρχης, ὁ, i. q. γενεάρχης.

γενεῆθεν, *adv.* a γενεή, genere.

γενεθλαῖος, α, ον, *Ion.* γενεθλήϊος, i. q. γενέθλιος.

γενέθλη, ἡ, origo, generatio, genus, progenies, Hom. etiam de equis, Il. 5, 270.: proventus. ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Il. 2, 857.

γενέθλια, τά, v. γενέθλιος.

γενεθλιάζω, natalitia ago.

γενεθλιακός, ή, όν, ad natalitia eorumve celebrationem pertinens.

γενεθλιαλογέω, (λόγος) exerceo artem e natali die fata hominum colligendi, et ex arte quaestum facio.

γενεθλιαλογία, ἡ, praedictio e natali die, notatio e sideribus natalitiis.

γενεθλιαλόγος, ὁ, qui praedictiones e natali die facit.

γενεθλιάς, άδος, *fem.* ab *adj.* γενέθλιος: *Subst.* ἡ, sc. ἡμέρα, dies natalis, nativitas.

γενεθλίδιος, ον, i. q. γενέθλιος.

γενεθλιολογία et γενεθλιολόγος, i. q. γενεθλιαλογία, γενεθλιαλόγος.

γενέθλιος, ον, vel ία, ον, natalis, natalitius: ἡμέρα, dies natalis, etiam omisso ἡμέρα: τὸ γενέθλιον, dies natalis. τὰ γενέθλια, natalitia, celebratio diei natalis, donum, quod die natali datur, quod Aesch. Eum. 7. γενέθλιον δόσιν vocat: γενέθλιος δαίμων, genius natalis, qui totius vitae fata regit: γενέθλιοι θεοί, penates, dii patrii: γ. αἷμα, genus paternum vel maternum, Aesch. Choe. 909. Eur. Or. 89. 2) *act.* generans, progignens.

γένεθλον, τό, i. q. γενέθλη, genus, filius vel filia, proles, Trag.

γενειάζω, f. άσω, (γένειον) pubesco, de puero, cujus malis lanugo incipit obrepere: barbatus sum.

γενειάς, άδος, ἡ, lanugo, barba, Od. 2) genae, Orph. Arg. 881.

γενειάτης, f. ᾶτις, *Ion.* γενειήτης, f. ῆτις. vel γενειᾶτις, barbatus.

γενειάω, ήσω, pubesco; barbatus sum, Od. 18, 176. 269.

γενειήτης, vide γενειάτης.

γένειον, τό, mentum, Hom.: apud seriores etiam gena, maxilla. 2) barba, Hom. (Radix esse videtur γένυς, quoniam barba generis est index.)

γενέσθαι, *inf.* aor. a γίγνομαι.

γενέσια, τά, vide γενέσιος.

γενεσιάρχης, ὁ, originis seu generis auctor.

γενέσιος, ον, natalis, natalitius: τὰ γενέσια, natalitia, celebratio diei natalis. Differunt τὰ γενέσια ita a γενεθλίοις, ut γενέσια mortuorum memoriam, die eorum natali vel emortuali celebratam indicent, γενέθλια autem de viventis die natali adhibeantur. Seriores modo, ut Alciphro, Dio Cass., Josephus et Philo γενέσια significatione γενεθλίων usurparunt.

γενεσιουργός, ὁ, (γένεσις, ἔργον) auctor originis, caussa originis s. generationis.

γένεσις, ἡ, ortus, Il. 14, 201. 246.: creatio, generatio, nativitas, genus: genitura, positus coeli tempore nativitatis.

γενέτειρα, ἡ, *fem.* a γενετήρ, genitrix, parens.

γενετή, ἡ, i. q. γενεή, Hom. ἐκ γενετῆς, inde a natalibus.

γενετήρ, ὁ, *fem.* γενέτειρα, genitor, genitrix, parens.

γενέτης, ὁ, genitor, pater, parens, generis auctor. 2) genitus, natus, filius, v. Erfurdt ad Soph. O. R. 472. 3) *adj.* i. q. γενέθλιος, e. g. θεοί, Aesch. Sup. 80. 221. Eur. Ion. 583.

γενετήσιος, ον, ὁρμή, coeundi appetitus, Anth.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ, dea generationis praeses, Ar. Nub. 53.

γενέτωρ, ὁ, genitor, pater: ἕβδομος γενέτωρ, septimus e majoribus, Hdt. 8, 137.

γενηΐς, ΐδος, *contr.* γενῇδος, Soph. Ant. 249., ἡ, i. q. γένυς, acies securis, securis.

γενήτης, ὁ, vide γεννήτης.

γενητός, ή, όν, (γενέσθαι) natus, factus.

γενικός, ή, όν, genus pertinens, generalis: ἡ γενική, sc. πτῶσις, casus genitivus.

γέννα, ἡ, i. q. γένος, inpr. progenies, proles, filius vel filia, *poet.*

γεννάδας, ου, ὁ, generosus, ingenuus, nobilis: strenuus, egregius.

γενναιοπρεπής, ές, (γενναῖος, πρέπω) ingenuum hominem decens, generosus. *adv.* γενναιοπρεπῶς, generose.

γενναῖος, α, ον, vel ος, ον, *Att.*, (γέννα) ingenitus, nativus, naturalis, insitus, οὔ μοι γενναῖον, Il. 5, 253. neque saepius legitur apud Homerum. 2) ingenuus, nobili loco ortus, generosus, strenuus, praeclarus, egregius, validus, fortis. Frequens est apud Atticos allocutio ὦ γενναῖε, conjuncta illa non raro cum ironia quadam.

γενναιότης, ἡ, generositas, nobilitas, animus ingenuus, liberalitas: de agro, fertilitas.

γεννάω, f. ήσω, genero, progigno: rarius de mulieribus, pario: dicuntur etiam τρίχας, ὀδόντας γεννᾶν, quibus capilli, dentes nascuntur; sic quoque *metaph.* νοῦν, φρένας γεννᾶν. Simili ratione Soph. Aj. 1077. σῶμα γεννᾶν μέγα dixit pro magna corporis mole esse. 2) Ut latinorum pario *metaphorice* quoque capitur, ut βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ, Plat. *Pass.* γεννῶμαι, nascor.

γέννημα, τό, quod natum seu procreatum est, progenies: fructus, v. c. terrae, arboris.

γέννησις, ἡ, procreatio, generatio.

γεννητής, ὁ, generator, genitor. *Fem.* γεννήτειρα, genitrix, parens, mater.

γεννητής, ὁ, (γεννάω) genitor, generator, apud poetas plerumque. 2) Accentu mutato αἱ γεννῆται, sunt *gentiles*, quo nomine Athenis appellabantur cives, qui ad unum γένος pertinebat: triginta autem γένεσι constabat φρατρία sive τριττύς, et tribus φρατρίαις una φυλή, cf. Poll. 3, 52. Harpocr. s. v., Lex. Rhet. in A. B. p. 227, 9. ubi tamen inepte negatur gennetas genere sibi cognatos fuisse, quod vel inde patet, quod γεννῆται etiam ὁμογάλακτες et συγγενεῖς appellantur, v. A. B. p. 231, 25. Suid. et Phot. s. v. γεννῆται. Civium filii recipiebantur statim inter gennetas et phratores, quo facto ὁμόγονοι nominabantur: provectiore demum aetate in ληξιαρχικὸν γραμματεῖον inscribebantur et δημόται fiebant. Habebant quoque γεννῆται sua sacra gentilitia, unde et ὀργεῶνες dicuntur. — Γεννῆται scriptum exstat apud omnes fere veteres grammaticos: at recentiores nonnulli temere γενῆται scripserunt. Cf. Taylor ad Dem. in Neaer. p. 1365, 9. annot. p. 1023. Reisk. et Ruhnken. ad Tim. p. 66.

γεννητικός, ή, όν, generandi vim habens, genitalis.

γεννητός, ή, όν, (γεννάω) generatus, genitus.

γεννήτειρα, ἡ, *fem.* a γεννήτης, genitrix.

γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens.

γεννικός, ή, όν, i. q. γενναῖος, inpr. fortis, strenuus. *Adv.* γεννικῶς.

γεννοδότειρα, ἡ, quae prolem dat, epith. Veneris, Orph.

γενοίατο, *Ion.* pro γένοιντο, Hom.

γένος, τό, genus, progenies, familia, origo: aetas, Hom. 2) gens, natio, Hdt. 3) genus, cui opponitur species: sexus.

γενούστης, ὁ, generis auctor, pater, νοῦς ἐστὶ γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος, Plat.

γέντα, τά, carnes, viscera, Call.

γεντιανή, ἡ, gentiana, herba.

γέντο, i. q. ἔλαβεν, 3 sing. aor. verbi cujusdam prorsus *obsoleti*, Il. 8, 43. 13, 241. 18, 476. *Aeolica* forma esse putatur pro ἔλετο, ἕλτο, sicuti κέλετο, κέντο apud Alcm. 2 *contr.* pro ἐγένετο, Theocr.

γένυ, τό, i. q. γένυς.

γένυς, υος, ἡ, mala, maxilla: γένυες, malae, os: barba, lanugo. 2) acies, inpr. securis; securis, Soph. Phil. 1205.

γεοειδής, ές, (γέα) terreus.

γεόομαι, in terram vertor.

γεοῦχος, ον, i. q. γηοῦχος.

γεοφόρος, ον, terram ferens.

γεραιός, ά, όν, (γῆρας, γηραιός) senilis, adjuncta quadam honoris et reverentiae notione, Hom. ὁ γεραιός, senex reverendus, vir venerabilis, magnae auctoritatis: γεραιαί, matronae nobiles. *Comp.* γεραίτερος, secundum analogiam comparativi παλαίτερος, Hom. αἱ γεραίτεροι, principes et senatores, legati, cf. γέρων. *Superl.* γεραίτατος, (Secunda etiam corripitur.)

γεραιόφλοιος, ον, (φλοιός) vetustum corticem habens, Anth.

Γέραιραι, αἱ, *reverendae*, sacerdotes Bacchi Athenis.

γεραίρω, (γέρας) muneror honoris caussa, τινά τινι, Hom. orno, honoro: veneror, magni facio.

γεραίτερος, γεραίτατος, v. γεραιός.

γεράνδρυον, τό, (γεραιός, δρῦς) arbor annosa: transfertur ad homines seniles, senes. Scribitur etiam γεράνδριον, quasi ab ἀνήρ, sed minus recte. (⏑⏑‒‒ vel ⏑⏑, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 185.)

γερανίας, ὁ, (γέρανος) i. e. ἔχων μακρὸν καὶ γερανώδη τράχηλον, A. B. 31, 15.

γεράνιον, τό, geranium, herba quaedam. 2) grus, machina; corvus demolitor, Vitruv.

γερανίτης, ὁ, sc. λίθος, geranites, lapis a gruis collo cognominatus, Plin. 37, 11.

γερανοβοσία, vel γερανοβατία, vel γερανοβωτία, ἡ, (βόσκω) grex gruum pascentium, Plat. Politic. p. 264. e. ubi formam γερανοβωτία restituit ex MSS. Bekkerus: reliquae formae dubiae sunt et incertae.

γερανομαχία, ἡ, (μάχη) pugna cum gruibus.

γέρανος, ἡ, grus, avis, Il. 2) machina scenica tollendis oneribus comparata. 3) saltationis genus.

γεραός, ή, όν, i. q. γεραρός, Nic.

γεραρός, ά, όν, (γεραίρω) honorandus, venerandus, augustus, Il. 3, 170. 211. 2) i. q. γεραιός s. γηραιός: αἱ γεραραί, sacerdotes, Aesch. Sup. 681.

γέρας, ατος, τό, praemium, munus, quod honoris caussa datur, Hom. 2) honor, dignitas, auctoritas, Il. 20, 182. Od. 7, 150. 11, 175. (Homerus praeter *nom.* et *acc. sing.* usurpat tantum *nom.* et *acc. plur.* apoc. γέρα pro γέρατα, cujus ultimam ipse corripit, Attici vero producunt. τὰ γέρεα, *Ionice* Hdt. 2, 168. *gen.* γερῶν, Hom. h. Cer. 312. Hes.

γερασμιος, ον, (γέρας) honorificus, Hom. h. Merc. 122. 2) honoratus, honore et praemio dignus

γερασφόρος, ον, et

γεραοφόρος, ον, (φέρω) praemium ferens, praemium reportans, honorem afferens.

γεργέριμοι ἐλαῖαι, olivae deciduae, quae ob maturitatem sponte sua decidunt, Athen.

Γερήνιος, ὁ, Gerenius epith. Nestoris apud Homerum, a Gerena vel Gereno, Messeniae oppido, ubi profugus fuit educatus, Hes. fr. 22. Falso alii γερήνιος dictum esse volunt a γέρας, *honoratum*.

γερηφορία, ἡ, (φέρω) honores, quibus aliquis ornatus est, Dion. Hal.

Γερμανός, ὁ, Germanus. Γερμανία, ἡ, Germania. Γερμανικός, ή, όν, Germanicus.

γεροντανωγέω, senem duco, instituo. A seq.

γεροντανωγός, ὁ, (γέρων, ἄγω) qui senem ducit, instituit.

γερόντειος, α, ον, (γέρων) senilis.

γεροντία, ἡ, senectus. 2) Lacedaemoniorum senatus, v. γέρων.

γεροντιαῖος, α, ον, i. q. γερόντειος.

γεροντιάω, ad senilem modum deliro et desipio: astutiam et delirium resipio, οἱ λόγοι σου γεροντιῶσι, Diog. Laert.

γεροντικός, ή, όν, senilis.

γερόντιον, τό, *Dim.* a γέρων, vetulus, senex.

γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, qui senis atque adeo parum docilis hominis praeceptor est.

γεροντοκομεῖον, τό, (κομέω) locus, ubi senes aluntur et curantur.

γερουσία, ἡ, senatus. 2) i. q. πρεσβεία, legatio.

γερουσιάζω, sum in senatu, senator sum.

γερουσιαστής, ὁ, senator.

γερούσιος, α, ον, ad senes vel ad senatores et principes reip. pertinens, Il.

γεῤῥάδια, τά, storeae ex vimine aut junco. A seq.

γέῤῥον, τό, *gerrae*, quodcunque ex vimine aut junco textum est, imprimis 1) scutum Persicum quadratum vel rhombum referens, corio obductum. 2) casula, tugurium, Dem. 3) ligneae laminae aut crates vimineae, quibus veluti fornicatis currus teguntur, Strabo. 4) sepes, munimentum vimineum. 5) i. q. αἰδοῖον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον, Lon.

γεῤῥοφόρος, ὁ, miles, qui scuto vimineo utitur.

γεῤῥοχελώνη, ἡ, testudo viminea, v. γέῤῥον, signif. 4.

γέρυνος, ὁ, i. q. γυρῖνος, Nic.

γέρων, οντος, ὁ, senex, Hom. αἱ γέροντες, principes populi, nobilissimi, Hom. senatores, inpr. ap. Lacedaemonios. 2) γέρων, ον, *adj.* antiquus, vetustus, γέρον σάκος, Od. 22, 184. sic quoque apud posteriores poetas, sed fere in masculino tantum. Similiter Latini *anus mater*, *charta*, *fama*, *amphora* ap. Catull. et Martial.

γερωσία, ἡ, vel

γερωχία, ἡ, *Lacon.* pro γερουσία, Ar.

γευθμός, ὁ, i. q. γεῦσις, Nic.

γεῦμα, τό, (γεύω) id quod gustamus, cibus, edulia.

γεῦσις, ἡ, gustatio, quum quis gustare facit aliquem.

γευστήριον, τό, gustandi instrumentum; poculum, quo vinum gustatur.

γευστικός, ή, όν, gustatorius.

γευστός, ή, όν, qui gustari potest, gustatus. A seq.

γεύω, gustare facio, gustandum praebeo, cibum potumve do, τινί τι, vel, quod est rarius τινά τι, Eur. Cycl. 149. Frequentius in *Med.* γεύομαι, gusto, Od. 17, 413. *metaph.* experior, *c. gen.*

γέφυρα, ἡ, agger, moles, ad cohibendos fluvios, Il. 5, 88. 89. 2) intervallum inter binos instructae aciei ordines, Il. 3) pons: γεφύραν ζευγνύναι vel γεφύρᾳ ζευγνύναι ποταμόν, ponte jungere fluvium. (Penultima longa apud seriores tantum corripitur, ut epigr. ad. 632.)

γεφυρίζω, e ponte scommata in aliquem jacio; ad Eleusin enim et Athenas erat pons, ex quo, quum pompae agerentur, lascivum vulgus praetereuntes quibuscumque ludibriis lacessabat. Hinc in universum: derideo, cavillor, subsanno.

γεφύριον, τό, *Dim.* a γέφυρα, ponticulus. (⏑‒⏑⏑)

γεφυρισμός, ὁ, derisio, cavillatio, v. γεφυρίζω.

γεφυριστής, ὁ, cavillator, irrisor.

γεφυροποιέω, pontem facio, viam aliquo munio.

γεφυροποιός, ὁ, qui pontem facit: pon-

tifex.

γεφυρόω, (γέφυρα) ponte jungo, pontem impono. γεφύρωσε κέλευθον, viam muniit, Od. 15, 357.

γεφύρωμα, τό, ipsum opus jungendi ponta fluvium: transitus fluminis. (⏑‒‒⏑)

γεφύρωσις, ἡ, pontium s. aggerum extructio. (⏑‒‒⏑)

γεφυρωτής, ὁ, qui pontes exstruit.

γεωγραφέω, (γράφω) terrarum orbem describo, seu imagine seu oratione.

γεωγραφία, ἡ, terrarum orbis descriptio. 2) i. q. πίναξ γεωγραφικός, tabula geographica.

γεωγραφικός, ἡ, όν, ad terrae descriptionem pertinens, terrae descriptionis peritus. Hinc γεωγραφικά, τά, commentarii de terrae descriptione, sc. συγγράμματα.

γεωγράφος, ον, (γράφω) qui terram seu terrae situm describit: ὁ, geographus.

γεωδαισία, ἡ, (δαίω) terrae divisio, distributio, partitio. 2) i. q. γεωμετρία.

γεώδης, ες, terreus, terrenus.

γεωλοφία, ἡ, (λόφος) tumulus, collis.

γεώλοφος, ον, (λόφος) quod a terra instar tumuli s. collis eminet. 2) Subst. ὁ γεώλοφος, vel τό γεώλοφον, tumulus, collis.

γεωμετρέω, (μετρέω) terram metior: disco vel exerceo geometriam.

γεωμέτρης, ὁ, geometra, agri mensor.

γεωμετρία, ἡ, geometria, terram dimetiendi scientia.

γεωμετρικός, ἡ, όν, ad geometriam sive geometram pertinens, geometriae peritus, geometricus. adv. γεωμετρικῶς, geometrice, pro portione s. ratione certa, qua geometrae utuntur.

γεωμιγής, ές, (μίγνυμι) terrae mixtus, cui terra admixta est, terrenus.

γεωμορία, ἡ, (μέρος, μόρος) distributio terrae sive agrorum. 2) cultura agrorum distributorum, agricultura.

γεωμορικός, ἡ, όν, ad agrorum distributionem sive ad agricolam pertinens: νόμος γεωμορικός, lex de agris dividendis.

γεωμόρος, ὁ, ἡ, (μέρος, μόρος) qui agri portionem accepit, agricola, colonus: qui agrum possidet. Hine γαμόροι, Dorice, vocantur divites, principes civitatis, nobiles, optimates. 2) adj. qui agrum colit, e. g. βοῦς. 3) Apud Dionys. ant. 9, 52. γεωμόροι sunt decemviri agris dividundis.

γεωνόμος, ον, (νέμω) agros distribuens.

γεώπεδον, τό, (πέδον) ager, Hdt. 7, 28.

γεωπείνης, ου, ὁ, (πείνα) qui parum terrae s. agri possidet, pauper. Hdt. 2, 6. 8, 111.

γεωπονέω, terram colo, agrum colo.

γεωπονία, ἡ, agricultura.

γεωπονικός, ἡ, όν, ad agriculturam pertinens.

γεωπόνος, ον, (πονέω) agrum colens. Subst. ὁ, agricola.

γεωργέω, (ἔργον) terram colo, agriculturam exerceo, aro: ὁ Νεῖλος γεωργεῖ τὰς ἀρούρας τῇ παρόδῳ, fertiles reddit, Heliodor. 2. pag. 110. Metaph. γεωργεῖν ἔκ τινος, lucrum facere ex aliqua re, Demosth.

γεώργημα, τό, ager cultus, arvum.

γεωργήσιμος, ον, ad colendum idoneus, fertilis.

γεωργία, ἡ, agricultura. 2) ager cultus, arvum.

γεωργικός, ἡ, όν, ad agriculturam pertinens. agriculturae peritus.

γεώργιον, τό, ager, arvum. 2) agricultura. 3) quod quis ea agricultura lucratur.

γεωργός, ὁ, ἡ, agricola, rusticus, colonus. Apud seriores exstat etiam γεώργος.

γεωργώδης, ες, ad agri culturam pertinens, rusticus.

γεωρυχέω, terram fodio. A seq.

γεωρύχος, ον, (ὀρύσσω) qui terram fodit.

γεωτόμος, ον, (τέμνω) qui terram scindit, agricola.

γεωτραγία, ἡ, (τρώγω) victus e rebus terra natis.

γεωφάνιον, τό, locus, in quo metalla nascuntur s. apparent, Vales. ad Harpocr. p. 266.

γεωφύλαξ, ακος, ὁ, custos agri.

γηχαρής, ές, (χαίρω) gaudens terra, libenter in terra versans, humilis.

γῆ, ἡ, contr. ex γέα, terra, regio, ager. cf. γαῖα. Plurali γαῖ, γῆς, etc. raro admodum utuntur antiquiores.

γηγενέτης, ὁ, i. q. sequens.

γηγενής, οῦς, ὁ, (γένος) terrigena, terrae filius: filius deae Telluris, gigas. 2) indigena.

γηγενής, ές, terra natus, terra editus.

γήδιον, τό, Dim. a γῆ, agellus.

γῆθεν, adv. e terra.

γηθέω, f. ήσω, perf. γέγηθα, (γαίω) gaudeo, laetor, τί, aliqua re, Il. 8, 377. 9, 77.

γῆθος, τό, et

γηθοσύνη, ἡ, (γηθέω) gaudium, laetitia.

γηθόσυνος, η, ον, laetus, laetabundus: hilaris.

γηθυλλίς, ίδος, ἡ, Dim. a γήθυον.

γήθυον, τό, gethyum, genus caepa.

* γήθω, thema obsol., unde perf. γέγηθα, ad γηθέω pertinens. Ap. Q. Smyrn. invenitur γηθόμενος.

γήϊνος, ον, et

γήϊος, ον, terrenus; mortalis, corruptioni obnoxius.

γηΐτης, ου, ὁ, agricola, rusticus: contr. γήτης.

γηλεχής, ές, (λέχος) humi cubans, cui humi lectus est.

γήλοφος, ὁ, i. q. γεώλοφος, 2. tumulus, collis.

γῆμαι, γήμας, γήμασθαι, γημάμενος, inf. et part. aor. 1. act. et med. a γαμέω.

γημόρος, ὁ, i. q. γεωμόρος, impr. agricola.

γηοχέω, agrum habeo, possideo.

γηοῦχος, ον, (ἔχω) terram habens, possidens. 2) i. q. γαιήοχος, terram continens, de Neptuno.

γηοχέω, γηόχος, i. q. praecedens, Hdt. 7, 190.

γήπεδον, τό, i. q. γεώπεδον.

γηπετής, ές, (πίπτω) in terram delapsus.

γηπονέω, γηπονία, γηπονικός, γηπόνος, i. q. γεωπ.

γήποτος, ον, Dor. γάπ. (πίνω) a terra absorptus, Aesch.

γηραιός, ά, όν, (γῆρας) senex, senilis, senio confectus.

γηραλέος, α, ον, et

γηράλεος, α, ον, idem quod γηραιός.

γήραμα, τό, i. q. γήρειον. (‒‒⏑)

γηρᾶναι, v. γηράω.

γηραός, όν, i. q. γηραιός.

γηράς, part. aor. a γηράω, Il. 17, 197.

γῆρας, ατος, τό, senium, senectus. Homerus in gen. γήραος, in dat. γήραϊ habet: dat. γήρᾳ exstat ap. Soph. Aj. 507.

γηράω, et γηράσκω, f. γηράσομαι, senesco, senex fio. 2) transit. senem facio, ad senectutem pervenire patior, ἐγήρασάν με τροφῇ, Aesch. Sup. 907. Nota Apud Homerum exstat tantum imperfectum formae γηράω, et praesens formae γηράσκω, praetereaque part. aor. irreg. γηράς, Il. 17, 197. cf. Hes. op. 186. Infinitivus γηρᾶναι Atticis antiquioribus, γηρᾶσαι recentioribus est in usu, v. Piers. ad Moer. p. 115.

γήρειον, τό, floccus senescentis floris, alibi πάππος.

γηροβοσκέω, senem vel in senectute alo.

γηροβοσκία, ἡ, sustentatio senis.

γηροβοσκός, όν, (βόσκω) senum nutritor, qui aliquem in senectute alit.

γηροκομεῖον, τό, locus, quo aluntur senes.

γηροκομέω, curam senis gero, senem alo.

γηροκομία, ἡ, cura et nutritio senis.

γηροκομικός, ἡ, όν, ad curam alendi senes pertinens.

γηροκόμος, ον, (κομέω) qui curam habet senum.

γῆρος, τό, i. q. γῆρας, LXX.

γηροτροφεῖον, τό, locus, ubi senes aluntur.

γηροτροφέω, in senectute alo.

γηροτροφία, ἡ, actio et cura alendi senes.

γηροτρόφος, ον, (τρέφω) senes nutriens.

γηροφορέω, senem vel in senectute fero.

γηρυγόνος, ον, (γῆρυς, γονή) vocem gignens, sonum edens.

γήρυμα, τό, (γηρύω) vox, sonus.

γῆρυς, ἡ, vox; sonus, sonitus.

γηρύω, (γῆρυς) sono, vocem edo, de cujuscumque animalis voce, velut mugio, cano: loquor, dico: etiam sequente accus. γηρύετ' ἀνθρώπων ἀδίκων νόον, Hes. op. 258. Ita etiam in Medio, Hom. h. Merc. 426. γηρύειν τινί vel πρός τινα, certare cum aliquo canendo. Dor. γαρύω, Pind. (υ corripitur in praes., sed ab Aeschylo Prom. 78. et a serioribus Doricis, ut Theocrito, producitur: in futuro et aor. semper producitur.)

γηρωβοσκέω, i. q. γηροβοσκέω. Sic reliqua quoque composita a γῆρας per ω scribuntur, apud seriores nimirum scriptores, v. Lobeck. post Phryn. p. 692. seq.

γήρως, contr. e γήραος, gen. a γῆρας.

γήτειον, τό, vel γήτιον, Att. pro γήθυον.

γήτης, ὁ, contr. pro γηΐτης, rusticus, agricola, Soph.

γητομέω, terram scindo seu findo.

γητόμος, ον, (τέμνω) qui terram findit s. scindit.

γηφάγος, ον, i. q. γαιηφάγος, qui terra vescitur: pauper, qui terrae oleribus sustentatur.

γήχυτον, τό, exterior pars terrae mollis et minime lapidosa.

Γιγανταῖος, α, ον, et Γιγάντειος, α, ον, giganteus.

Γιγαντιάω, gigantes imitor, gigantum similis sum.

Γιγαντολετήρ, Γιγαντολέτης, Γιγαντολέτωρ, ὁ, (ὄλλυμι) gigantum perditor et exstinctor. Fem. Γιγαντολέτειρα et Γιγαντολέτις.

Γιγαντομαχία, ἡ, pugna gigantum.

Γιγαντοραιστής, ὁ, (ῥαίω) perditor gigantum.

Γιγαντοφόνος, ον, (φονεύω) qui gigantes

interficit.

Γιγαντώδης, ες, giganti similis.

γίγαρτον, τό, quod in acino osseum s. lapidosum est, granum acini.

γιγαρτώδης, ες, plenus γιγάρτων, acinosus.

Γίγας, αντος, ὁ, gigas. (◡–)

γιγγλυμοειδής, ές, cardini similis, de commissura articulorum, ut cubiti et brachii, Hippocr. v. γίγγλυμος.

γίγγλυμος, ὁ, cardo januae: ostium, velut cubiti et brachii, junctura, quia cardini similis.

γιγγλυμόομαι, jungor velut cardine, de articulorum commissura.

γιγγλυμώδης, ες, i. q. γιγγλυμοειδής.

γιγγλυμωτός, ον, ginglymo junctus.

γιγγραίνω, cano tibia, quae γίγγρας dicitur.

γιγγραντός, ή, όν, qui ad γίγγραν cantatur.

γίγγρας, ου, ὁ, vel γίγγρος, ὁ, et γίγγρα, ἡ, parvula quaedam tibia lamentabilem sonum edens.

γιγγρασμός, ὁ, cantus seu sonus τοῦ γίγγρου.

γίγνομαι vel γίνομαι, (–◡–) fut. γενήσομαι, aor. ἐγενόμην, perf. γεγένημαι, et γέγονα, poet. γέγαα, part. γεγαώς, inf. γεγάμεν, v. γάω. Pass. aor. 1. ἐγενήθην, Atticistis improbatus, exstat ap. Machon. Com. Athenaei 13. p. 106. Polyb. 2, 67. aliosque. fut. γενηθήσομαι, Plat. Parm. p. 141. C. – Significat: *fio*, *orior*, *nascor*, *gignor*: aor. ἐγενόμην, sum: perf. γέγονα et γέγαα, sum, vivo, Hom. γενέσθαι τινός, servum esse alicujus, Dem. 2) *accido*, *evenio*, *contingo*; ἄχος ἐγένετο αὐτῷ, luctus ei evenit, Hom. περὶ ἄλλων γενέσθαι, superare alios, Hom. 3) γίγνομαι praepositionibus motum in locum significantibus additum, est *eo*, *venio*, *pervenio*, *accedo*: ἐγίνετο ἐς Λακεδαίμονα, Hdt. 4, 38. ἐγίνοντο πρὸς τῷ ἰσθμῷ, erant prope isthmum, Thuc. γίγνεσθαι ὑπό τινι, redigi in alicujus potestatem, Plut. γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, ad se reversus. Similiter jam Homerus Il. 8, 180. ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι, mori. 4) Adverbio junctum, ut γίγνεταί σοι καλῶς, vel κακῶς, bene, male tecum agitur. 5) πάντα, παντοῖος, παντοδαπός γίγνομαι, in quamcunque formam mutor, alias ex aliis formas induo, dicitur de affectibus animi, imprimis de metu Valck. Hdt 3, 124. 6) τί γένωμαι: vel rarius τίς γένωμαι; quid de me fiet? Schaefer. mel. p. 98. 7) γίγνεσθαι πρός τινι vel ἔν τινι vel περί τι vel διά τινος, versari in aliqua re, occupatum esse aliqua re, ut γίγνεσθαι διὰ λόγων, i. q. λέγειν. Contrariam significationem habet cum praepositione ἀπό ut γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων, quum in illis negotiis occupatus esse desiisset, Plut. 8) γίγνεσθαι τινος, venire aliquo pretio, Ar. Eq. 667. 9) τὸ γιγνόμενον vel τὰ γιγνόμενα, quae proveniunt, proventus, fructus. – *Obs.* Forma γίγνομαι vetustior est, et non solum ab Homero, sed etiam a Tragicis antiquioribusque Atticis constanter servatur; quod enim nonnullae antiquae editiones horum scriptorum γίνομαι praebeant, nihil id valet contra diserta Grammaticorum testimonia, quae profert Valck. ad Phoen. 1396. Recentius aevum scripturam γίνομαι assumsit.

γιγνώσκω vel γινώσκω, fut. γνώσομαι, aor. ἔγνων, part. γνούς, inf. γνῶναι, opt. γνοίην, imperat. γνῶθι, perf. ἔγνωκα, pass. ἔγνωσμαι, *nosco*, cognosco, agnosco, intelligo. 2) censeo, existimo, judico, statuo, decerno, sequente *acc. c. inf.* 3) coeo cum aliqua, concumbo, consuetudinem habeo cum muliere, Isaeus p. 20, 5. R. Plut., N. T. 4) inquiro, ut cognoscam; quaestionem habeo; comprobo. – *Obs.* De formis γιγνώσκω et γινώσκω idem dictum existima, quod de γίγνομαι et γίνομαι adnotavimus.

γίννος, ὁ, hinnus, partus equae ex asino aut mulo conceptus, vel asinae ex equo: foetus mulinus, asininus aut equinus, qui in utero matris corrumpitur et membris depravatis nascitur, Aristot. de gen. an. 2, 8. (Varie scribitur: γίννος, γιννός, γῖνος, ἶνος, ἶννος, ἰννός, ὕννος, v. Schneider. ad Arist. h. a. 6, 24, 1.)

γίνομαι, v. γίγνομαι. (–◡–)

γινώσκω, v. γιγνώσκω.

γλαγάω, (γλάγος) lacte abundo, lactescens: γλαγόων, lactescens et nondum satis adultus.

γλαγερός, ά, όν, i. q. γλαγόεις.

γλαγερόχροος, ον, i. q. γλακτόχρ.

γλαγόεις, εσσα, εν, lacteus, lacte abundans.

γλαγοπήξ, ῆγος, (πήγνυμι) qui lac concrescere facit, sive in quo lac concrescit.

γλάγος, τό, *poet.* pro γάλα, lac, Il.

γλαγότροφος, ον, (τρέφω) lacte nutritus.

γλαγοτρόφος, ον, lacte nutriens.

γλάζω, id. quod κλάζω, clamo, cano, Pind.

γλακτοφάγος, ον, (φαγεῖν) *contr.* pro γαλακτοφ. lacte vescens, Il. 13, 6.

γλακτοφόρος, ον, (φέρω) lac ferens.

γλακτόχροος, ον, *contr.* γλακτόχρους, (χρόα) lacteo colore praeditus. Dicitur et γλαγόχροος.

γλαμάω, lippio, gramia laboro.

γλάμη, ἡ, i. q. λήμη, gramia, glama, oculorum sordes, lippitudo. (◡–)

γλαμυξιάω, i. q. γλαμάω, a seq.

γλάμυξος, ον, vel γλαμυρός, ά, όν, vel γλαμώδης, ες, vel γλάμων, ον, gramiosus, lippus, epitheton vel oculi, cujus anguli scabra lippitudine laborant, vel hominis tales oculos habentis.

γλάνις, ιος, ὁ, silurus.

γλάνος, ὁ, hyaena.

γλαὺξ, ἡ, nomen herbae lacteum succum habentis, Plin.

γλαφίς, ίδος, ἡ, instrumentum fabrorum ad lapides poliendos, etc. caelum, scalprum.

γλαυκοπόρος, ον, (γλαυκός, πορεύω) per caerulea incedens.

γλαυκιάω, (γλαυκός) glaucis oculis terribiliter intueor, de leone pugnante, Il. 20, 172. cf. Hes. sc. 430. hinc in universum: splendens, fulgens.

γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo.

γλαυκινος, η, ον, glauco colori similis.

γλαύκιον, vel γλαύκειον, τό, herba quaedam. 2) avis quaedam a glaucis oculis.

γλαυκίσκος, ὁ, piscis quidam, qui et γλαυκίδιον.

γλαυκοειδής, ές, glaucus adspectu.

γλαυκόμματος, ον, (ὄμμα) glaucis oculis praeditus.

γλαυκός, ή, όν, glaucus, caesius, caeruleus, Il. 16, 34. 2) splendidus, Theocr. 16, 5.

γλαῦκος, ὁ, piscis quidam caeruleus. Sunt etiam Γλαῦκος et Γλαύκη frequentia deorum marinorum nomina.

γλαυκότης, ἡ, glaucus color.

γλαυκόφθαλμος, ον, qui caesiis est oculis.

γλαυκοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) caesiam jubam vel comam habens.

γλαυκόχρως, *gen.* –χροος, (χρώς) glauci coloris.

γλαυκόω, caesium reddo. 2) glaucoma efficio.

γλαυκώδης, ες, (γλαύξ) noctuae speciem gerens.

γλαύκωμα, τό, (γλαυκόω) vitium in oculo, glaucedo, suffusio, glaucoma.

Γλαυκώπιον, τό, nomen arcis Athenarum, a seq.

γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) glaucos vel caesios habens oculos, cujusmodi sunt oculi noctuae; epitheton Minervae apud Homerum, propter splendidos et adspectu terribiles oculos. Accusativos vulgo γλαυκώπιδα, sed etiam γλαυκῶπιν, Od. 1, 156. 2) splendidus, clarus, epitheton lunae ap. Empedocl.

γλαυκωπός, όν, glaucis vel caesiis oculis praeditus.

γλαύκωσις, ἡ, obscuratio oculi per glaucoma.

γλαυκώψ, ῶπος, i. q. γλαυκῶπις, Pind.

γλαύξ, *Att.* γλαῦξ, κός, ἡ, noctua, ulula, sic dicta ab oculorum colore: γλαῦκ' Ἀθήναζε, γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, noctuas Athenas ferre, proverb. de iis, qui res superfluas et inutiles faciunt, Ar. Av. 302.

γλαύσσω, splendeo, cerno.

γλάφυ, τό, (γλάφω) spelunca, antrum, caverna, Hes. op. 531.

γλαφυρία, ἡ, elegantia, concinnitas, quum res quasi dedolata et polita est. A seq.

γλαφυρός, ά, όν, (γλάφω) cavus, profundus. 2) politus, elegans, teres, venustus.

γλάφω, ψω, cavo, excavo: scalpo, sculpo, exsculpo.

γλευκαγωγός, όν, (γλεῦκος) mustum vehens.

γλεύκινος, η, ον, musteus.

γλευκοπότης, ὁ, (πίνω) musti, dulcioris potionis amans.

γλεῦκος, τό, mustum, decoctum, defrutum: dulce, i. e. potus quilibet dulcis factitius.

γλεῦξις, ἡ, vel γλύξις, ἡ, id. quod γλεῦκος.

γλέφαρον, τό, *Dor.* pro βλέφαρον.

γλήμη, ἡ, i. q. γλάμη, cf. γλαμάω.

γλήνη, ἡ, (γλαύσσω) pupilla oculi, oculus. 2) pupa, pupula; puella, cf. κόρη. 3) cavitas ossis, quae aliud os recipit. 4) favus.

γλῆνος, τό, (γλαύσσω) res exquisitae pulchritudinis, deliciae, Il. 24, 192. stella, Arat. 2) i. q. γλήνη, signif. 1., Nic.

γληχών, ῶνος, ἡ, Hom. h. Cer. 209. et γληχώ, οῦς, ἡ, pulegium, *Ion.* pro βλήχων, βληχώ, v. Koen. ad Greg. p. 40.

γληχωνίτης, sc. οἶνος, vinum pulegio conditum.

γλία, ἡ, gluten. Ab aliis scribitur γλοιά, v. γλοιός.

γλῖνος, vel γλεῖνος, ὁ, genus aceris campestre, gallica.

γλισχραίνω, (γλίσχρος) viscosum, lentum reddo.

γλισχραντιλογεξεπίτριπτος, ον, vox co-

mies Ar. Nub. 997. de homine ineptae et odiosae contumaciae, deorum ira et internecione digna, propterea quod ob res nauci et commemoratione indignas multum et pertinaciter obloquitur et contendit, ex γλίσχρος, ἀντιλογία, et ἐξεσινγιπτος.

γλισχρασμα, τό, viscositas.

γλισχρεύομαι, parcus et tenax sum.

γλισχρία, ἡ, i. q. γλισχρότης, 2.

γλισχρολογέομαι, de rebus nauci loquor, nugas ago. Hinc subst. γλισχρολογία, ἡ.

γλίσχρος, α, ον, lentus, viscosus, tenax, glutinosus. Plerumque *metaph.* 1) rerum suarum sordide tenax, parcus, avarus, sordidus: δεῖπνον γλίσχρον, coena parca: τέχναι, artes parum suppeditantes ad victum, artes jejunae. 2) tenax, putide diligens: qui non facile desinit aliquid facere. et quidem sensu malo, ut λιπαρής.

γλισχρότης, ἡ, viscositas, lentor, tenacitas: lubricitas. 2) parcitas, avaritia, sordes.

γλισχρώδης, ες, tenax, lentus, viscosus.

γλίσχρως, ων, parce vivens, miser.

γλίσχρως, *adv.* a γλίσχρος.

γλίχομαι, cupio, affecto, appeto aliquid, τινός. (Ejusdem radicis est atque γλίσχρος.) (⏑ ⏑ –)

γλοιάζω, (contractum, ut videtur, pro γελοιάζω) oculos sensim claudo, ut dormituri; conniveo, quod facere quoque solent, qui alios ludibrio habent.

γλοίης, ητος, ὁ, *fem.* γλοιάς, άδος, ἡ, malignus, inprimis de equis.

γλοιοπότης, ὁ, *fem.* -πότις, ἡ, (πίνω) strigmenta imbibens, χλαμύς, Anal.

γλοιός, ά, όν, lentus, viscosus: *metaph.* 1) parcus, sordidus. 2) tenax, obstinato animo praeditus. 3) malignus, dolosus, malis imbutus moribus. cf. γλίσχρος.

γλοιός, ὁ, sordes olei, strigmenta: quodcunque strigmentis simile.

γλοιόω, lentum et viscosum reddo. *Pas.* lentesco, viscosus fio.

γλοιώδης, ες, glutinosus, viscidus.

γλουτία, τά, nates. 2) naticulae, corpora duo dura in cerebro ad latera illius eminentie.

γλουτός, ὁ, nates, clunes, Il.

γλυκάζω, σω, et

γλυκαίνω, ανῶ, (γλυκύς) dulce reddo. *Med.* dulcesco, dulcem saporem imitor, ad eum vergo. *Pass.* dulcem saporem percipio vel sentio. Nonnunquam *activum* quoque significatione *medii* invenitur.

γλύκανσις, ἡ, quum quid dulce redditur.

γλυκαντικός, ή, όν, dulce reddens.

γλύκασμα, τό, dulcedo.

γλυκασμός, ὁ, dulcedo, suavitas: quum quid dulce vel suave redditur.

γλυκερός, ά, όν, i. q. γλυκύς, Hom.

γλυκεροστάφυλος, ον, dulces uvas habens.

γλυκερόχρως, ωτος, (χρώς) dulcem s. suavem cutem habens.

γλύκιος, α, ον i. q. γλυκύς, ex Soph. Phil. 1461. Sed haec forma analogiae plane repugnat, et γλύκιόν τι ποτόν vel secundum Scholiastae iudicium mutandum est in Λύκιον, de quo videsis Hermannum ad h. l., vel γλύκιον pro comparativo habendum, correpta secunda vi anapaesturum, quod placet Passovio.

γλυκισμός, ὁ, dulcedo.

γλυκόεις, εσσα, εν, i. q. γλυκύς.

γλύκος, τό, i. q. γλεῦκος, *poet.*

γλυκύδακρυς, υ, (δάκρυ) dulces fundens lacrimas.

γλυκυδερκής, ές, (δέρκω) dulce, suave, venustum videns vel adspiciens; qui dulci adspectu est.

γλυκύδωρος, ον, qui suavia vel dulcia largitur, cujus dona accipienti jucunda sunt et cara.

γλυκυηχής, ές, (ἠχέω) dulcisonus.

γλυκυθυμέω, (θυμός) animo sum hilari.

γλυκυθυμία, ἡ, animi hilaritas: opponitur τῇ ἐγκρατείᾳ, Plat. 2) benevolentia, animus benignus.

γλυκύθυμος, ον, (θυμός) placido et miti animo praeditus, benignus, Il. 20, 467. 2) animum exhilarans, Bion.

γλυκύκαρπος, ον, (καρπός) qui dulcem fructum fert.

γλυκύκρεως, ων, (κρέας) dulcem carnem habens.

γλυκυμείλιχος, ον, (μείλιχος) dulciter mitis, suaviloquus, blandus, Hom. h. 5, 19.

γλυκύμηλον, τό, (μῆλον) malum praedulce: vox blandientis ap. Theocr. 11, 39.

γλυκύμορφος, ον, (μορφή) suavem formam habens.

γλυκυμυθέω, dulci modo loquor, a seq.

γλυκύμυθος, ον (μῦθος) dulciloquus.

γλυκύνοος, ουν, (νοῦς) i. q. γλυκύθυμος.

γλυκύπαις, αιδος, (παῖς) suaves habens pueros.

γλυκυπάρθενος, ἡ, (παρθένος) suavis virgo: *adj.* ος, ον, virginea suavitate praeditus.

γλυκύπικρος, ον, (πικρός) dulcedinem amaritudini permixtam habens.

γλυκύρριζα, ἡ, et γλυκύρριζον, τό, (ῥίζα) dulcis radix, glycyrrhiza.

γλυκύς, εῖα, ύ, dulcis, suavis, jucundus: mollis, clemens: etiam sensu malo simplex, stultus, ut ἡδύς. ὁ γλυκύς, sc. οἶνος, vinum passum. *Comp.* et *Sup.* γλυκίων, γλυκιστος, vel γλυκύτερος, ύτατος: rariores formae sunt γλύσσων, Ar. in Etym. M. et γλυκιότερος, epigr. adesp. 727. cf. Schaef. Mel. p. 102. (⏑ ⏑)

γλυκυσίδη, ἡ, paeonia, (⏑ ⏑ – –, Nic. Ther. 940.)

γλύκυσμα, τό, dulcedo.

γλυκύστρυφνος, ον, (στρυφνός) sapore dulci simul et acerbo praeditus.

γλυκύτης, ἡ, dulcedo, suavitas.

γλυκυτράχηλος, ος, dulcem i. e. mollem, pulcram cervicem habens.

γλυκύφθογγος, ον, (φθογγή) dulce sonans.

γλυκυφωνία, ἡ, dulcis vox, cantus dulcis, a seq.

γλυκύφωνος, ον, (φωνή) cui dulcis est vox.

γλυκύχυλος, ον, (χυλός) dulcem succum habens.

γλύκων, apud Aristophanem Eccl. 985. ὦ γλύκων blanda est allocutio, *dulcissime*, adjecta simul stultitiae cujusdam notione. (⏑ –)

γλύμμα, τό, (γλύφω) quod sculptum est, opus caelatum.

γλύξις, ἡ, i. q. γλεῦξις, γλεῦκος.

γλυπτήρ et γλύπτης, ὁ, (γλύφω) sculptor, caelator.

γλυπτός, ή, όν, sculptus, caelatus.

γλύσσων, *Comp. irreg.* a γλυκύς.

γλύφανον, τό, (γλύφω) instrumentum ferreum, quo metalla et saxa vel gemmae scalpuntur et caelantur, scalprum, caelum. Hom. h. Merc. 41.

γλυφανος, η, ον, sculptus, caelatus.

γλυφεῖον, τό, i. q. γλύφανον.

γλυφεύς, ὁ, i. q. γλυπτήρ.

γλυφή, ἡ, sculptura, caelatura.

γλυφίς, ίδος, ἡ, incisura et crena sagittae: sagitta ipsa. 2) triglyphus, Ap. Rh. 3, 218.

γλύφω, f. ψω, sculpo: scalpo, caelo. (Quod discriminis intercedere statuunt nonnulli inter γλάφω, *scalpo* et γλύφω, *sculpo*, id veteribus incognitum fuisse videtur. cf. Salmas. Justin. 15, 4. Wolf. ad Suet. Galb. 10. Heindorf. ad Hor. Sat. 2, 3, 22.)

γλώξ, ωχός, ἡ, (γλωχίν) arista spicae, Hes. scut. 398.

γλῶσσα, ἡ, *Att.* γλῶττα, lingua. 2) dicendi facultas, sermo unicuique genti peculiaris, lingua. 3) linguae seu lingula tibiae. 4) calceamentorum vinculum, lingula, ligula. 5) vocabulum insolentius, rarum, peregrinum, obscurum vel absoletum, quod per aliud magis notum s. γλώσσημα explicandum est, Arist. poet. 21, 4.

γλωσσαλγέω, (ἄλγος) proprie lingua doleo: lingua prurio, continere os a loquendo non possum, intempestive garrio.

γλωσσαλγία, ἡ, loquacitas, loquax maledicentia.

γλώσσαλγος, ον, loquax, garrulus, qui os continere nequit. (Scribebatur etiam γλώσσαργος, -αργέω, -αργία, cf. Koen. ad Greg. p. 158.)

γλωσσάριον, τό, *Dimin.* a γλῶσσα.

γλώσσημα, τό, vocabulum notum, quo aliud obscurum explicatur, v. γλῶσσα, 5. 2) i. q. γλῶσσα, signif. 5.

γλωσσηματικός, ή, όν, ad explicationem vocabuli obscurioris pertinens. *Adv.* γλωσσηματικῶς, voce antiqua, rara, exquisita.

γλωσσογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) qui linguae ministerio ventrem alit, qui lingua victum quaerit.

γλωσσογράφος, ον, qui de glossarum interpretatione scribit.

γλωσσοειδής, ές, linguae similis.

γλωσσοκάτοχος, ον, (κατέχω) linguam continens.

γλωσσοκομεῖον, τό, (κομέω) vas quod ligulas tibiarum recipit, theca condendis ligulis tibiarum: hinc receptaculum quodvis, arca, marsupium; loculus, cui Aegyptii includebant cadavera condita; pudendum muliebre.

γλωσσόκομον, τό, serior forma pro γλωσσοκομεῖον, improbata Atticistis, v. Lobeck. Phryn. p. 98. Exstat etiam tertia forma γλωσσοκόμιον, quae a γλωσσοκομεῖον adpellatione tantummodo differt.

γλωσσοκρατέω, (κρατέω) linguam coerceo, taceo.

γλωσσοστροφέω, (στρέφω) linguam torqueo, linguam agiliter verso, blatero.

γλωσσότμητος, ος, cui lingua praecisa est, a seq.

γλωσσοτομέω, (τέμνω) linguam amputo.

γλωσσοχαριτέω, i. q. χαριτογλωσσέω, lingua blandior, oratione gratificor.

γλωσσώδης, ες, linguae similis. 2) ligulatus. 3) loquax.

γλῶττα, ἡ, *Att.* pro γλῶσσα.

γλωττίζω, obsceno modo osculor.

γλωττικός, ή, όν, ad linguam pertinens.

γλωττίς, ἡ, lingula tibiae. 2) ligula calcei.

γλώττισμα, τό, et

γλωττισμός, ὁ, (γλωττίζω) osculum quo linguae basiantium se contingunt mutuo.

γλωττοδεψέω, (δεψέω) fello: ure morigeror.

γλωττοκομεῖον, γλωττόκομον, γλοττόκομον, τό, v. γλωσσοκομεῖον et γλωσσόκομον.

γλωττοποιέω, verba nova et inusitata fingo, formo, sed talia fere, qualia philosophi solent. 2) i. q. γλωττοδεψέω.

γλωχίν, ῖνος, ἡ, vel, quae est melior forma, γλωχίς, cuspis teli, angulus, acies: i. q. τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος, Il. 24, 274.

γναθμός, ὁ, maxilla, mala.

γνάθος, ἡ, i. q. γναθμός, epigr. Hom. 14, 13. Haec forma in prosa oratione unice est usitata. 2) dens. 3) acies, ut γένυς: γν. πυρός, vis perniciosa ignis, Aesch.

γναθόω, caedo in malas, percutio malas, u praec.

γνάθων, ωνος, ὁ, (γνάθος) parasitus, qui buccas inflatas caedendas dat.

γναμπτός, ή, όν, incurvus, flexibilis.

γνάμπτω, ψω, incurvo, flecto.

γναπτός, ή, όν, carptus, carminatus. 2) i. q. γναμπτός, *dub.* v. Jacobs A. P. p. 29. 1030.

γνάπτω, f. ψω, carpendo vel vellicando mollio, carmino, *i. q.* ξαίνω. cf. κνάπτω, quae forma antiquioribus Atticis est usitata.

γνάπτωρ, ὁ, i. q. γναφεύς, *poet.*

γναφάλιον, τό, gnaphalium, herba, cujus foliis pro gnaphalo utuntur ad farciendas culcitas.

γνάφαλον, τό, floccus fullonio carduo detractus e panno inter pectendum: tomentum quod culcitis infarcitur.

γναφεῖον, τό, (γνάπτω) officina fullonis.

γναφεύς, ὁ, fullo.

γναφευτικός, ή, όν, fullonicus: γναφευτική, ἡ, ars fullonica.

γναφεύω, fullonicam exerceo.

γναφικός, ή, όν, i. q. γναφευτικός.

γνάφος, ὁ, carduus fullonis. 2) torturae instrumentum, v. Jacobs ad A. P. p. 246.

γνάψις, εως, ἡ, politio, quae fit a fullonibus carpendo et vellendo.

γνήσιος, α, ον, (contr. ex γενέσιος, a γένος) legitime genitus, legitimus. 2) genuinus, sincerus, legitimus.

γνησιότης, ητος, ἡ, sinceritas, germanitas, genuina conditio

Γνίφων, ὁ, avarus, homo sordidus, nomen recentioris comoediae, a κνιπός. (ι produci videtur.)

γνοίην, ης, η, opt. aor. 2. ἔγνων a γιγνώσκω.

γνοφερός, ά, όν, (γνόφος) tenebrosus, caliginosus.

γνοφέω, f. ήσω, obtenebro.

γνόφος, ὁ, tenebrae, caligo. 2) turbo. *Dor.* pro δνόφος, Koen. Greg. p. 373.

γνοφόω, obtenebro, obscuro.

γνοφώδης, ες, i. q. γνοφερός: θέρος γν., aestas tempestatibus frequens.

γνύθος, τό, (γνάθος) fovea, spelunca.

γνύξ, *adv.* (γόνυ) genu flexo: γνὺξ ἐριπεῖν, in genua procumbere.

γνυπετός, όν, (γόνυ, πίπτω) in genua procumbens, debilis, infirmus.

γνῶ, 3 sing. aor. 2. ind. a γιγνώσκω, *Ion.* pro ἔγνω. 2) 1 sing. conj. ab eod.

γνῷ, 3. sing. conj. aor. 2. a γιγνώσκω.

γνῶθι, imperat. aor. 2. a γιγνώσκω.

γνῶμα, τό, (γνῶναι) sententia, i. q. γνώμη, Hdt. 7, 52. 2) indicium, argumentum, i. q. γνώμων. 3) instrumentum agri mensoris, gnoma.

γνωμάτευμα, τό, decretum, judicium, a seq.

γνωματεύω, (γνῶμα) sententiose loquor: dignosco, dijudico.

γνώμεναι, *Ion.* pro γνῶναι, Hom.

γνώμη, ἡ, (γνῶναι) mens, animus, cui consilium inest et destinatio: hinc 1) mens, intellectus, intelligentia. 2) voluntas, approbatio, consilium, ἀπὸ γνώμης consulto: παρὰ γνώμην, invito animo, coacte. 3) judicium, decretum, sententia: opinio, error, Soph. Aj. 51. γνῶμαι, sententiae versibus comprehensae, cf. γνωμικός. 4) decretum, judicium, consilium: inpr. rogatio ad populum, relatio ad senatum: sententia judicis. 5) voluntas, benevolentia erga aliquem: ἐν γνώμῃ εἶναι vel γεγονέναι τινί, benevolo in aliquem animo esse, Hdt. 6, 37. 6) indicium, index, norma, amussis, Theogn.

γνωμηδόν, *adv.* per singulorum sententias, sententiis vel dicendis vel rogandis ex ordine.

γνωμίδιον, τό, *Dim.* a γνώμη, sententiola, Ar. Nub. 320.

γνωμικός, ή, όν, (γνώμη, signif. 3.) sententiosus: ποίησις, ποιητής, poesis gnomica, poeta gnomicus quales sunt Solon, Phocylides, Theognis, alii.

γνωμολογέω, (λέγω) sententiose dico, sententias loquor.

γνωμολογία, ἡ, sententiosa oratio: sententiarum collectio.

γνωμολογικός, ή, όν, sententiose loquens, sententiis utens: ad sententias dicendas pertinens. *adv.* -κῶς, sententiose.

γνωμολόγος, ον, sententiis frequenter utens, sententias colligens.

γνωμονικός, ή, όν, (γνώμων) ad judicandum pertinens, judicio praeditus, peritus, sciens, doctus, *c. gen.* 2) ad gnomona s. horologium pertinens: γνωμονική, ἡ, sc. τέχνη, gnomonice, quae est ars solaria conficiendi. *Adv.* γνωμονικῶς, gnomonicorum more, e praeceptis gnomonices.

γνωμοσύνη, ἡ, (γνώμων) scientia, acumen judicii.

γνωμοτυπέω, (τύπτω) sententias procudo, comica pro γνωμολογέω, Ar. Thesm. 60. Sic ap. eundem γνωμοτυπικός, ή, όν, et γνωμοτύπος, ον, pro γνωμολογικός, ή, όν, et γνωμολόγος.

γνώμων, ονος, ὁ, (γνῶναι) cognitor, judex, arbiter. 2) index, nempe in horologio solario; hinc horologium solarium: clepsydra, Athen. 3) dens aetatis index, de equis. 4) norma, amussis.

γνῶναι, inf. aor. 2. a γιγνώσκω.

γνώομεν, 1 plur. conj. aor. 2. a γιγνώσκω, *Ion.* pro γνῶμεν, Od. 16, 304.

γνωρίζω, notum facio, indico: in memoriam revoco. 2) mihi notum facio, cognosco, probo, exploro.

γνώριμος, ον, notus, familiaris, discipulus, τινός et τινί. 2) notus, nobilis, clarus: celeber: οἱ γνώριμοι, optimates.

γνωριμότης, ἡ, notitia, familiaritas.

γνώρισις, ἡ, intelligentia, cognitio.

γνώρισμα, τό, indicium, nota, proprietas rei: insigna, ornamentum, decus.

γνωρισμός, ὁ, agnitio e signis s. indiciis, cognitio.

γνωριστής, ὁ, qui cognovit.

γνωριστικός, ή, όν, indicio serviens, notitiam praebens, indicans.

γνῷς, 2 sing. conj. aor. 2. a γιγνώσκω, Od.

γνῶσι, 3 plur. conj. aor. 2. a γιγνώσκω, Il.

γνωσιμαχέω, (γνῶσις, μάχη) ipse sententiae meae repugno, sententiam muto, ab errore resipisco, mutata sententia intelligo, Hdt. πρός τινα, decertare cum aliquo de diversis opinionibus.

γνῶσις, ἡ, (γνῶναι) cognitio, notitia, scientia, doctrina, sapientia, inpr. sublimior scientia. 2) cognitio judicis. 3) notitia, fama, gloria, celebritas.

γνώσομαι, f. a γιγνώσκω

γνωστήρ vel γνώστης, ὁ, qui rei alicujus notitiam et cognitionem habet. 2) cognitor, autor; qui confirmat, nos sibi esse cognitos.

γνωστικός, ή, όν, cognoscendi facultate praeditus, intelligens, sciens: qui cognosci et intelligi potest. οἱ γνωστικοί, homines sublimiori scientia praediti, inpr. qui in mysteria Christianae religionis altius, quam ceteri, se penetrasse credunt, iique vel Christiani recte sentientes, ut ap. Clem. Alex. in Strom. saepe, vel haeretici ap. Epiph.

γνωστός, ή, όν, notus, cognitus: amicus, familiaris. *adv.* γνωστῶς, aperte, palam.

γνῶτε, imperat. aor. 2. a γιγνώσκω.

γνῶτον, γνώτην, 2. et 3. dual. ind. aor. 2. a γιγνώσκω.

γνωτός, ή, όν, (γνῶναι) notus, cognitus: familiaris, genere propinquus, Hom. frater vel soror, Il. 15, 350.

γνωτοφόνος, ον, (φονεύω) qui propinquum, inpr. fratrem interficit. *Fem.* γνωτοφόντις, ιδος, ἡ.

γνώω, γνώωσι, *Ion.* pro γνῶ, γνῶσι, conj. aor. 2. a γιγνώσκω.

γοάω, f. ήσω, aor. 1. *irreg* ἐγόησα, inf. *poet.* γοήμεναι, Il. 14, 502. aor. 2. ἔγοον, Il. 6, 500. gemo, lugeo 2) *transit.* deploro, defleo, *c. acc.* Hom. Sic quoque *Med.* Il. 21, 124.

γόγγρος, ὁ, congrus vel conger, piscis. 2) arborum tuberculum rotundum, olivae simile.

γογγροκτόνος, ον, congrum occidens.

γογγροειδής, ές, et

γογγρώδης, ες, similis γόγγρῳ, utreque signif.

γογγρώνη, ἡ, (γόγγρος, signif. 2.) tumor gutturis, aliarumque nervosarum partium.

γογγύζω, murmuro, musso, expostulo.

γογγυλεύω et γογγυλίζω, (γογγύλος) rotundo, rotundum facio. Forma γογγυλίζω est dubia, v. ad Ar. Thesm. 56.

γογγύλη et γογγυλίς, ἡ, rapum rotundum. Sed priorem formam vulgus tantum graecum et recentiores hoc significatu usurparunt, v. Phryn. p. 103, ibique Lobeck.

γογγύλιον et γογγυλίδιον, τό, *Dim.*, a γογγύλη. 2) pilulae minutae, ap. Medicos.

γογγυλίζω, v. γογγυλεύω.

γογγυλίς, ίδος, v. γογγύλη.

γογγύλος, η, ον, vel γογγύλιος, α, ον, rotundus. (-⏑⏑)

γογγυλώδης, ες, rapo rotundo similis.

γόγγυσις, ἡ, i. q. γογγυσμός.

γογγυσμός, ὁ, (γογγύζω) murmur, mussitatio, fremitus, querela.

γογγυστής, ὁ, murmurator.

γογγυστικός, ή, όν, ad murmurationem propensus, saepe murmurans.

γοεδνός, ή, όν, i. q. γοερός, Aesch.

γοερός, ά, όν, (γοάω) lugubris, flebilis, lamentabilis, gemebundus.

γοέω, *Ion*, pro γοάω.

γόη, ἡ, i. q. γόος, lamentatio; ululatus, qualis esse solet incantatorum, Hdt. 7, 191.

γοήμεναι, inf. aor. 2. *irreg.* a γοάω, *Ion.* pro γοῆσαι, Il. 14, 502.

γοήμων, ον, i. q. γοερός. Lycophro dixit etiam γοηρός, ή, όν.

γόης, ητος, ὁ, praestigiator, incantator, impostor quivis. (a γοάω, quoniam incantationes ululatu quodam proferri solebant.)

γοητεία, ἡ, praestigiae, incantamentum, ars veteratoria; a praec.

γοήτευμα, τό, incantamentum, praestigiae, fraus.

γοητευτικός, ή, όν, ad praestigias pertinens. *Adv.* -κῶς, incantandi, fascinandi, decipiendi caussa.

γοητεύω, incanto, fascino, incantatione et praestigiis decipio.

γοητικός, ή, όν, (γόης) ad praestigias, incantationes pertinens, idoneus, proclivis.

γοήτης, *fem.* ῆτις, incantatorius, fraudulentus.

γόμη, ἡ, herba quaedam in aqua nascens, cf. Heyne opusc. acad. I. p. 342.

γόμος, ὁ, (γέμω) onus navis, merces.

γομοφόρος, ον, (φέρω) onerarius.

γομόω, (γόμος) onero.

γομφάριον, τό, *Dim.* a γόμφος, parvus clavus.

γομφιάζω, dolorem percipio e nascentibus dentibus molaribus, qui nominantur γόμφιοι. *Subst.* γομφίασις, ἡ, et γομφιασμός, ὁ, LXX.

γομφιόδουπος, ον, (δοῦπος) circum dentes stridens, χαλινός, Q. Maec.

γόμφιος, ὁ, sc. ὀδούς, (γόμφος) dens molaris: dens clavis, Ar. Thesm. 423.

γομφόδετος, ον, (δέω) clavis conjunctus et firmatus, Aesch.

γομφοπαγής, ές, (πήγνυμι) clavis firmatus, Ar. Ran. 824.

γόμφος, ὁ, clavus, cuneus, impr. ligneus: omnino junctura et commissura quaevis, ut ossium per ἀστράγαλον, Aristot. de part. anim. 2, 9.

γομφότομος, ον, (τέμνω) clavis confixus.

γομφόω, clavis firmo, clavis compingo, ut ναῦν: compingo quovis modo, ut γάλα γομφοῦν, cogere lac, Empedocl.

γόμφωμα, τό, coagmentatio per clavos, compages: id quod clavis compactum est.

γόμφωσις, ἡ, coagmentatio per clavos, firmatio.

γομφωτήρ, ὁ, qui clavis ligneis compingit, impr. faber navium.

γομφωτήριος, α, ον, ad conjunctionem per clavos ligneos pertinens sive aptus.

γομφωτικός, ή, όν, i. q. praec.

γομφωτός, ή, όν, (γομφόω) clavis ligneis compactus, firmatus: πλοῖα γομφωτά, navigia clavis compacta, quae dissolvi possunt, Strabo.

γονάς, άδος, ἡ, (γόνος) *Lacon.* γονάρ, mater.

γονατίζω: (γόνυ) genu ferio. 2) in genua procumbere jubeo: *intr.* genu flecto, in genua procumbo.

γονάτιον, τό, *Dim.* a γόνυ, geniculum.

γονατόδεσμος, ὁ, (δεσμός) periscelis.

γονατόομαι, geniculor, in geniculum nodor.

γονατώδης, ες, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus.

γονεία, ἡ, (γονεύω) generatio, genitura.

γονεύς, ὁ, pater, parens: plur. γονεῖς, parentes, pater et mater, Hom. h. Cer. 240., Hes.

γονεύω, vel γονέω, genero, gigno, progigno.

γονή, ἡ, fetus, soboles, de hominibus et bestiis: etiam de arboribus, fructus. 2) semen genitale: membra genitalia viri et feminae. 3) genitura, generatio. cf. γόνος.

γονικός, ή, όν, ad genituram pertinens, Arist. probl. 4, 27.

γόνιμος, ον, vel γονίμη, ad generandum aptus, genitalis, fecundus: *metaph.* de animo, Ar. Ran. 96. 2) vitalis, γονίμη ἡμέρα, i. q. πεμπτη, Hippocr.

γονιμώδης, ες, fecundus.

γόνιος, α, ον, i. q. γόνιμος, Aesch. Choeph. 1067.

γονοειδής, ές, (γονή) semini humano similis.

γονόεις, εσσα, εν, (γόνος) fecundus, fertilis.

γονοκτονέω, (κτείνω) filium vel filiam interficio.

γονοποιέω, fatifico, gigno. *Subst.* γονοποιΐα, ἡ.

γονόῤῥοια, ἡ, (ῥέω) seminis genitalis profluvium. *Adj.* γονοῤῥοϊκός, ον, et γονοῤῥυής, ές. *Verb.* γονοῤῥυέω.

γόνος, ὁ, soboles, proles, filius, nepos, Hom. de fetu brutorum dicitur ap. seriores: ἡ γόνος, filia, Eurip. 2) i. q. γένος, genus, origo, Od. 1, 216. 11, 234. 19, 166.

γονός, ὁ, v. γουνός.

γονόω, (γόνος) genero, progigno.

γόνυ, τό, *gen.* γόνατος, *dat.* pl. γόνασι, *Ionice* γούνατος, γούνασι, rar. γούνασσι, Il.; *poetice* etiam γουνός, γουνί, pl. γοῦνα, γούνων, nusquam vero nom. γοῦνο occurrit, genu: ἅψασθαι γούνων, genua tangere, i. e. supplicare; sic quoque λαβεῖν γούνων et γούνατα, Hom., γούνατά τινος λύειν, solvere genua alicujus i. e. facere, ut quis procidat; interficere: metu, terrore; vel quovis alio affectu vehementer percellere, Hom. Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, in potestate deorum est, Hom. *Metaph.* ἐς γόνυ βάλλειν, ῥίπτειν, κλίνειν, πίπτειν, dicitur de urbibus, quae evertuntur, vel de populis, qui subiguntur, metaphora ab athletis desumpta, Hdt. 6, 27. 2) internodium, geniculum, in fruticibus, Hdt. 3, 98.

γονυαγχών, ῶνος, ὁ, curvatura genu.

γονυκαμψεπίκυρτος, ον, (κάμπτω, ἐπίκυρτος) genu flectens et curvans, Luc.

γονυκλασάγρευτα, ἡ, (κλάω, ἄγρευτος) genu sine intercessione inflectens et quasi frangens, epith. podagrae ap. Luc.

γονυκλινής, ές, (κλίνω) genua flectens. *Verb.* γονυκλινέω. *Subst.* γονυκλισία, ἡ.

γονύκροτος, ον, (κροτέω) cui genua crepitant; timidus, mollis, senex.

γονυπετέω, (πίπτω) ad genua accido, supplex oro, τινί et τινά. 2) in genua procumbo.

γονυπετής, ές, in genua procumbens, accidens ad genua alicujus.

γονώδης, ες, (γόνος) semini humano similis.

γόον, 3 plur. aor. 2. *irreg.* a γοάω pro ἔγοον, Il. 6. 500.

γοοπλανής, ές, luctivagus, Nonn. par. Joh. c. 3, 2.

γόος, ὁ, (γοάω) luctus, querela, lamentatio.

γοόω, *Poet.* pro γοάω, Hom.

Γοργεῖος, *Att.* Γόργειος, α, ον, (Γοργώ) Gorgonius: τὸ Γόργειον, sc. πρόσωπον, larva Gorgonis.

Γοργιάζω, Gorgiae sophistae dictionem et artificia imitor; arti dicendi studeo, Philostr. ep. 13, 11, 21.

Γοργίειος, ον, ad Gorgiam pertinens, Gorgiae dictionem referens, Xen.

Γοργολόφος, ὁ, (λόφος) *fem.* Γοργολόφα, caput Gorgonis in cono galeae gestans.

Γοργόνειος, ον, i. q. Γοργεῖος.

Γοργονώδης, ες, Gorgoni similis.

Γοργόνωτος, ον, (νῶτον) in tergore Gorgonis caput pictum habens.

γοργόομαι, agilem et acrem me praebeo; ferocio, efferor, de equo. Xen.

γοργόπους, οδος, ὁ, ἡ, alacres pedes habens.

γοργός, ή, όν, (Γοργώ) terribilis, metuendus, torvus: ferox, acer, alacer, vehemens, vividus: γοργός ἰδεῖν, ὁρᾶν, ὁρᾶσθαι, terribilis adspectu: γοργὸν ὁρᾶν, torvis oculis adspicere.

γοργότης, ἡ, terribilitas, torvitas, vehementia; de oratione genus dicendi incitatum.

γοργόφθαλμος, ον, i. q. γοργωπός.

Γοργοφόνος, ον, vel Γοργοφόνη, Eur. Ion. 1478. (φονεύω) Gorgonem interficiens.

γοργύρα, ἡ, *Ion.* γοργύρη, fossa subterranea, carcer subterraneus, Hdt. 3, 145. *Lacon.* γοργύρα. (υ longum esse videtur.

Γοργώ, οῦς, ἡ, monstrum horrendum, terrorem injiciens, cujus caput praecertim maxime terribile fuisse dicitur, Il. 8, 349. 11, 36. domicilium habens apud inferos, Od. 11, 634. cf. Hes. sc. 224. Idem vero Hesiodus paullo post v. 230. Γόργονας numero plurali nominat, atque Theog. 276. tres esse ait, Stheno, Euryalen et Medusam. Et Medusa quidem, omnium maxime horrenda, et κατ' ἐξοχὴν dicta Γοργώ, a Perseo interfecta est; cujus caput in scuto et galea Minervae affixum in lapidea vertebat intuentes. Hinc Minerva ipsa interdum Γοργώ vocatur, v. notas ad Lycurg. p. 255. — Altera forma Γοργών, όνος, primum invenitur Hes. sc. 230. et passim apud posteriores: *Attici* tamen alteram Homericam, praeferunt.

Γοργώδης, ες, i. q. Γοργονώδης.

Γοργών, όνος, ἡ, vide sub Γοργώ.

γοργώπης, *fem.* γοργῶπις, i. q. seq. Aesch. Ag. 310. Soph. Aj. 452.

γοργωπός, όν, (ὤψ) adspectu horrendus, terribiliter adspiciens, Eur.

γοργώψ, ῶπος, i. q. praecedens, Eur.

γοῦν, (γέ οὖν) certe, saltem, quidem; igitur: Il. 5, 258. 16, 30. saepius particula non legitur in Homero, eo frequentior autem ejus usus est in Atticis. Raro admodum divisim scribitur γε οὖν, Schaefer ad Dion. de comp. p. 271.

γοῦνα, γούνων, plur. a γόνυ, Hom., Trag.

γουνάζομαι, f. σομαι, (γόνυ) genua amplectens oro, τινά, Hom. ὑπέρ τινος et τινός, pro aliquo, Il. 15, 665. Od. 11, 66. γούνων γουνάζεσθαι, Il. 22, 345.

γουναλγής, ές, (ἄλγος) genuum dolore laborans, genuum dolorem excitans, Hippocr.

γούνασμα, τό, (γουνάζομαι) supplicatio, Lycophr. 1243.

γούνατα, γούνασι, *Ion.* et Hom. plur. a γόνυ. In Iliade reperitur etiam γούνασσι, pro quo tamen alii scribi malunt γούνεσσι, v. Buttmann. gramm. ampl. I. p. 229. Gen. sing. γούνατος, Il. 21, 591.

γουνόομαι, i. q. γουνάζομαι, Hom.

γουνοπαχής, ές, (παχύς) genua pinguia, tumida habens, Hes. sc. 266.

γουνός, ὁ, (γένος, γονή) solum fertile, arvum ferax, Hom., Hdt. 4, 99.

γοῦνος, ὁ, *Ion.* pro γόνος.

γοώδης, ες, (γόος) lugubris, Plat. de legg. 7. p. 800. D.

γράβδην, *adv.* a γράφω, stringendo, leviter scindendo, v. c. extrema cuspide gladii, hastae.

γράβιον, τό, taedae genus. *dub.*

γρᾴδιον, τό, *Dim.* a γραῖς, γραῦς, vetula, anicula, Ar. Pl. 674. cf. Lobeck. Phryn. p. 88.

γραῖα, ἡ, (γραῖος) anus, vetula, γεραιά, Od. 1, 438. 2) cutis circa umbilicum, quia in ea rugae senectutem indicant. *Medic.* 3) Γραῖαι, αἱ, Graeae, filiae Phorcyos et Ceti, de quibus vide Hes. Th. 270.

γραΐδιον, τό, i. q. γρᾴδιον.

Γραικίτης, ὁ, i. q. Γραικός, Lyc. 606.

γραϊκός, ή, όν, (γραῖς) anilis.

Γραικός, ὁ, *Graecus*, vetus nomen populi, Tzetz. ad Lyc. 532. Nomen obsoletum atque ex communis vitae usu deletum receptum est a poetis, et primum quidem a Sophocle, v. Eustath. ad Il. 2, p. 890, 14. Alb. Hesych. t. p. 854. Steph. Byz. s. v. - Usurpatur etiam *adj.* Γραικός, ή, όν. *Verb.* Γραικίζω Herodian. epimer. *Adverb.* Γραικιστί, Etym. M.

γραίνω, comedo cf. γράω, γάγγραινα.

γραιόομαι, (γραῖα) anus fio, senesco.

γραῖος, γραία, γραῖον, (a γεραιός) vetus, vetustus: de hominibus et rebus, Aesch. Ag. 305. γραία σταφυλή, uva passa, Anth.

γραΐς, ΐδος, ἡ, i. q. γραῦς, γραῖα.

γράμμα, τό, (γράφω) quod scriptum est, littera scripta, typus ac forma litterae: signum quodvis, etiam magicum, ut Ἐφέσια γράμματα, de quibus consule Wyttenbach. ad Plut. T. VI. p. 605.: delineatio, pictura, tabula picta. 2) quodcunque conscriptum est, litterae, epistola, liber; tabulae publicae, leges, libri rationum, acta publica, tabulae, inscriptiones, tituli, *plerumque in plur.* 3) quod scriptis continetur, doctrina, litterae: impr. τὰ γράμματα nominabantur omnia ea, quae pueri in ludis litterariis discebant, ut lat. *litterae, litteratura*; huc autem pertinent lectio et explicatio poetarum, et historiae; altiores disciplinae vocabantur μαθήματα. cf. γραμματικός, γραμματιστής. 4) quodcunque ad litteras pertinet, litteratura. 4) mensura quaedam solidorum ap. Medicos, scrupulus, duos obolos continens, Paul. Aeg. p. 305.

γραμμαδιδασκαλίδης, ὁ, i. q. γραμματοδιδάσκαλος, Timon. Phlias. Athenaei 13, 6, p. 588. Lobeckius ad Phryn. p. 669. legendum existimat γραμμοδιδασκαλίδης, quod ipsum exstat Diog. L. 10, 3.

γραμμάριον, τό, scrupulus, quarta et vigesima unciae pars.

γραμματεία, ἡ, scriptura, scribendi actio: munus τοῦ γραμματέως. 2) litteratura.

γραμματεῖον, τό, id in quo scribimus; tabella, libellus, codicillus, album, volumen quodcunque, liber: chirographum, cautio; tabulae argentarii; testamentum, testamenti exemplum; acta publica, documentum, index, ut ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. 2) locus ubi γράμματα docentur, ludus litterarius.

γραμματεύς, ὁ, scriba, scriba publicus, magistratus nomen variae in variis civitatibus potestatis: de scribis Atheniensium v. Boeckh. de oecon. publ. Attica I. p. 198. ἡ γραμματεύς comice dixit Ar. thesmoph. 459. 2) lector, qui recitat; γραμματεὺς enim coram judicio documenta de scripto recitabat. 3) legis divinae interpres, N. T.

γραμματεύω, scriba sum.

γραμματηφόρος, ον, i. q. γραμματοφόρος, v. Lobeck. Phryn. p. 682.

γραμματίδιον, τό, *Dim.* a γραμματεῖον, epistolium; schedula testificantis. Dicitur et γραμματείδιον.

γραμματίζω, litterarum elementa doceo.

γραμματικεύομαι, grammaticum sive litteratum ago, poetas interpretor, litteras doceo, Anal. Sed improbatur hoc verbum Polluci 4, 17.

γραμματικός, ή, όν, qui litterarum figuras novit, easque et legere potest et scribere, Xen. Mem. 4. 2, 20. Aesch. Socr. 2, 18. qui litterarum elementa probe tenet. 2) qui poetas vel alios auctores interpretatur, qui pueros γράμματα docet: ὁ γραμματικός, grammaticus, litteratus, interpres poetarum, linguae peritus. 3) qui est secundum leges linguae, grammaticus: ἡ γραμματική sc. τέχνη, ars grammatica, ars et scientia grammatici.

γραμμάτιον, τό, *Dim.* a γράμμα, tabella, libellus, schedula.

γραμματιστής, ὁ, elementorum linguae alicujus praeceptor, ludi magister: cujus ars dicitur γραμματιστική. 2) i. q. γραμματεύς ap. Hdt. 3, 125.

γραμματοδιδασκαλεῖον, τό, ludus litterarius.

γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, qui litteras docet, ludi litterarii magister.

γραμματοεισαγωγεύς, ὁ, publicarum litterarum promulgator, LXX.

γραμματοκομιστής, ὁ, tabellarius, ap. ser.

γραμματοτόκος, ον, (τίκτω) litteras pariens, epith. arundinis, Anth. (Sed Lob. Phryn. p. 669. restituendam putat γραμμοτόκος, lineam pariens.)

γραμματοκύφων, ωνος, ὁ, (κύπτω) qui cervicibus incurvatis deorsum spectat γράμματα s. acta publica, contumeliosa τοῦ γραμματέως adpellatio ap. Demosth. (‒⏑⏑‒‒) (Alii hoc nomine Aeschinem taxari putant a Demosthene, quia pueros litteras docuerit paterno ministerio, minus probabiliter.)

γραμματολικριφίς, ίδος, ὁ, (λικριφίς) qui litteras oblique et perplexe tractat, depravator litterarum, Lucill. ep. 28.

γραμματοφορέω, litteras fero, a seq.

γραμματοφόρος, ον, (φέρω) qui litteras fert, tabellarius.

γραμματοφυλακεῖον, vel -λάκιον, τό, locus ubi scripta publica asservantur, archivum.

γραμμή, ἡ, (γράφω) linea, delineatio. 2) carceres s. initium curriculi, quod olim ducta linea notabatur. 3) αἱ γραμμαί, tabula in qua calculis, latrunculis luditur.

γραμμίζω, latrunculis ludo.

γραμμικός, ή, όν, linearis: geometricus, e. g. γρ. ἀπόδειξις, demonstratio geometrica.

γραμμισμός, ὁ, (γραμμίζω) lusus τῶν γραμμῶν, proxime accedens ad eum ludum, qui πλινθίον dicitur, ut tradit Poll. 9.

γραμμοειδής, ές, lineae similis, modum lineae referens. *Adv.* -δῶς de fulmine usurpavit Aristot.

γραμμοποίκιλος, ον, (ποικίλος) lineis variis distinctus, virgatus, scutulatus.

γραμμώδης, ες, i. q. γραμμοειδής, lineae similis.

γραολογία, ἡ, (γραῦς) aniles nugae, fabulae aniles.

γραοπρεπής, ές, aniculae decens, anilis.

γραοσόβης, ου, ὁ, (σοβέω) anus excitans et commovens, anus permolens, Ar. Pac. 812. alii explicant: qui anus abigit, minus apte.

γραοσυλλέκτρια, ἡ, (συλλέγω) anus collectrix, quo nomine teste Suida taxabatur Timaeus historicus.

γραόφιλος, ον, anicularum amans.

γραπίς, ίδος, ἡ, senecta s. exuviae serpentis, cicadae et similium.

γραπτήρ, et γράπτης, ὁ, scriba, scriptor, i. q. γραφεύς.

γραπτός, ή, όν, *adj. verb.* a γράφω, scriptus, conscriptus.

γραπτύς, ύος, ἡ, laceratio vel laniatio cutis, genarum, Od. 24, 229.: scarificatio. 2) scriptum, Ap. Rh.

γράσος, ὁ, alarum foetor, hircus, alibi τράγος, v. Antiatt. Bekk. p. 89. 2) sordes, quae in ovium lanis colliguntur, earumque foetor.

γράσσος, ὁ, clamor militum in congressu primo, barritus, ἀλαλαγμός, Plut.

γράστις, ιος, ἡ, gramen, pabulum recens: dicitur et κράστις. Hinc *verb.* γραστίζω, equis gramen projicio: et *subst.* γραστισμός, ὁ, Hippocr.

γράσων, ὁ, ἡ, (γράσος) hircosus, hircum olens, cui foetent alae; fatuus, stultus, demens. (‒‒)

γραΰς, ΐδος, ἡ, *Dor.* p. γρηΰς, γραῦς, Call.

γραῦς, *gen.* γραός, ἡ, *Ion.* γρηῦς, γρηός, *vocat.* γρηῦ, *poet.* γρηΰς, *vocat.* γρηΰ, (γεραιός) anus, vetula, Hom. 2) crustula rugosa, quae concrevit et innatat lacti vel polentae. 3) cancer marinus, Opp. Hal. 1, 285. ibique Schneider.

γραφείδιον, vel γραφίδιον, τό, *Dimin.* a seq.

γραφεῖον, τό, (γράφω) stilus, penicillus.

γραφεύς, ὁ, scriptor, pictor.

γραφή, ἡ, scriptum, scriptura, scriptio, scribendi genus. 2) in foro Attico γραφή est libellus accusatorius, qui proponebatur ab accusatore thesmothetis; inde accusatio, *c. gen.* rei, ut γραφὴ παρανόμων, et sim. cf. δίκη, εἰσαγγελία, προβολή, et vide prolegg. ad Lycurg. p. 38. seq. 3) delineatio, pictura: dicitur etiam de ea pictura, quae acu vel texendo facta est.

γραφίδιον, τό, v. γραφείδιον.

γραφικός, ή, όν, ad scribendum pertinens, aptus; scribendi peritus, scriptorius: γρ. λέξις, scripta oratio, opponitur τῇ ἀγωνιστικῇ. 2) ad pingendum pertinens, pingendi peritus. ἡ γραφική, sc. τέχνη, ars

pingendi. *adv.* γραφικῶς, graphice, exprosse.

γραφίον, τό, i. q. γραφεῖον, Hippocr.

γραφίς, ίδος, ἡ, i. q. γραφεῖον, inpr. stilus, quo in cera scribimus. 2) lineamentorum ductus, umbratilis s. linearis pictura, ap. ser.

γράφω, f. ψω, perf. γέγραφα, ap. ser. γεγράφηκα, Lob. Phryn. p. 764. sculpo, insculpo, fodio, αἰχμὴ γράψεν οἱ ὀστέον ἄχρις, cuspis hastae distrinxit ei cutem et carnem usque ad os, Il. 17, 599. σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα, signa insculpens in tabula vitam destruentia, Il. 6, 169. cf. Wolfii prolegg. ad Hom. p. 81 saepius vox non legitur apud Homerum. 2) scribo, delineo, pingo. 3) inscribo, v. c. τινὰ εἰς κατάλογον. *med.* γράφομαι ἐν φρεσί, φρενῶν ἔσω, animo aliquid imprimere: γράφεσθαι νόμους dicitur populus, qui aliquem leges sibi ferre jubet; at γράφειν νόμους legislator. 4) conscribo, inscribo, inscriptione orno. 5) in foro Attico γράφεσθαί τινά τινος, accusare aliquem criminis publici caussa, cf. γραφή, signif. 2.: γράφεσθαι ψήφισμα, δωρεάν, decretum, donationem impugnare, tanquam illegitimam: τὸ γεγραμμένον, res s. pecunia, propter quam quis accusatur; sed τὰ γεγραμμένα, singula accusationis momenta, Lycurg. c. Leocr. 2, 4.

γραφείω, *Desiderat.* a γράφω, scribere cupio, scripturio.

γράω, f. σω, comedo, Call. fr. 200. cf. γραίνω. (⏑–)

γραώδης, ες, i. q. γραϊκός, anilis.

γρηγορέω, i. q. ἐγείρω, praesens formatum a perf. ἐγρήγορα, quod in Atticorum scriptis, nisi errore librariorum illatum, nusquam exstat, v. Porson. ad Xen. Anab. 4, 6, 23. Lobeck. ad Phryn. p. 119. Reperitur ap. Hippocr., scriptores N. T., aliosque seriores. Hinc γρηγόρησις, ἡ, vel γρήγορσις, ἡ, vigilantia, i. q. ἐγρηγόρησις: et γρηγορικός, ή, όν, pro ἐγρηγορικός, vigil, pervigil.

γρήϊος, α, anilis, antiquus, a seq.

γρηΰς, ἡ, *Ion.* pro γραῦς, *poet.* γρηῦς, Hom. Falso alii scribunt γρῆϋς, quam tamen formam defendit Buttmann. gramm plen. I. p. 108.

γρῖνος, ὁ et ἡ, *Aeol.* pro ῥινός.

γριπεύς, ό, piscator, *fem.* γριπηΐς.

γριπεύω, piscor.

γριπηΐς τέχνη, ἡ, ars piscatoria, Antip. Sid. 14.

γριπίζω, piscor.

γρίπισμα, τό, captura, lucrum. (––⏑)

γρῖπος, τό, rete piscatorium. 2) captura, Diog. L. 1, 32.

γρίπων, ό, i. q. γριπεύς. (––)

γριφεύω et γριφολογέω, aenigmatice loquor, a seq.

γρῖφος, ό, i. q. γρῖπος, rete, sagena. 2) aenigma, sermo ambiguus, inprimis quaestio convivalis aenigmatica.

γριφώδης, ες, (γρῖφος) aenigmaticus, gripho similis, intricatus.

γρομφάς, et γρομφίς, ἡ, scropha.

γρόνθος, ό, i. q. κόνδυλος, pugnus. 2) extremitates prominentes, quibus insisti potest. 3) i. q. χελύνιον, signif. 3. 4) mensura longitudinalis, παλαιστή.

γρόνθων, ό, prima rudimenta tibicinum, a praec.

γροσφομάχος, ου, pilo pugnans, miles levis armaturae, veles.

γρόσφος, ό, teli genus, pilum.

γροσφοφόρος, ον, pilum ferens, veles.

γρουνός, ό, v. γρυνός.

γρὺ vel γρῦ, vox porcorum grunientium: οὐδὲ γρὺ ἀποκρίνεσθαι, ne gry quidem respondere, i. e. ne minimam quidem voculam ad respondendum proferre, Ar. Pl. 17. ibique Schol. inde οὐδὲ γρύ, ne tantillum quidem, de re qualibet, non solum de sermone.

γρύζω, f. ξω, grunnio: de hominibus, hisco, leniter loquor, οὐδ' ἔγρυξε, ne tantillum quidem dixit.

γρυκτός, ή, όν, *adj. verb.* a γρύζω · ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, numquid hiscere audetis? Ar. Lys. 656.

γρύλλη et γρύλλησις, ἡ, grunnitus.

γρυλλίζω, (γρύλλος) grunnio. Per unum λ scribendum esse dicit Phryn. App. p. 33. et Ecl. p. 101. sed vide ibi Lobeck.) 2) salto, vide γρυλλισμός, γρύλλος.

γρυλλισμός, ό, grunnitus. 2) saltatio Aegyptiaca. v. γρύλλος.

γρυλλίων, ονος, ό, *Dim.* a γρύλλος.

γρύλλος, ό, porcus. 2) qui saltationem quandam Aegyptiacam saltat. (In priori significatione Phryn. App. Soph. p. 33. scribendum esse dicit, γρῦλος, et sic quoque in derivatis γρυλίζω, γρυλισμός, etc.)

γρυμαία, γρυμαιοπώλης, vide γρυμέα et γρυμεοπώλης.

γρυμέα, ἡ, crumena, perae genus. 2) res vilis et minimi pretii. Scribitur etiam γρυμεία a Phryn. App. p. 33, 32. et γρυμαία ap. Phavor. et in libris quibusdam Pollucis nec non in vulg. lex.

γρυμεοπώλης, ό, qui res viles vendit. i. q. γρυτοπώλης, Luc. Lexiph. 3. (sic enim ibi scribendum pro γρυμαιοπώλης.)

γρῦνός, ό, fax, taeda, titio: scribitur et γρουνός.

γρυπαίετος, ό, (γρύψ) animal fabulosum ap. Ar.

γρυπαίνω, (γρυπός) incurvo.

γρυπαλώπηξ, εκος, ό, nomen viri cujusdam libidinosi, ita dicti propter dorsum aduncum, Hippocr. p. 1201, 57.

γρυπάνιος, ου, curvus, curvatus, prae senio sc., hinc senex, Hesych.

γρυπός, ή, όν, curvus, aduncus, inflexus: inpr. nasum s. rostrum aduncum habens. 2) i. q. γρύψ.

γρυπότης, ἡ, aduncitas, inpr. nasi.

γρυπόω, aduncum, incurvum reddo.

γρυσμός, ό, (γρύζω) grunnitus.

γρύσσων, ό, i. q. γρύλλος, 1.

γρυτάριον, τό, *Dim.* a γρύτη.

γρύτη, ἡ, res minimi vel nullius pretii, frivola, scruta, gruta: θαλασσία γρύτη, frivoli pisces, Geopon. 20, 7. Teste Phrynicho app. soph. p. 34. Sappho γρύτην dixit τὴν μύρων καὶ γυναικείων τινῶν θήκην: idem in Ecl. p. 230. improbat hanc formam et γρυμέαν Attica dici docet. (––)

γρυτοδόκη, ἡ, locus, ubi scruta asservantur, Anal., a seq.

γρυτοδόκος, ον, (δέχομαι) scruta recipiens.

γρυτοπωλεῖον, τό, locus, ubi scruta venduntur.

γρυτοπώλης, ό, (πωλέω) scrutorum venditor, scrutarius.

γρύψ, γρυπός, ό, gryps vel gryphus, avis fabulosa, quadrupes, Aesch. Prom. 395., lupi magnitudine, cruribus et unguibus leoninis, pennis in pectore rubris, in reliquo corpore nigris, Hdt. 3, 116. (υ longum esse patet ex Virg. Ecl. 8, 27. quare falso vulgo scribitur in plur. γρῦπες, γρῦπας pro γρύπες, γρύπας.)

γρῶνος, η, ον, (γράω) exesus, excavatus. Hinc ἡ γρώνη, sc. πέτρα, saxum cavum, antrum, spelunca, caverna.

γύα, ἡ, *poet.* γυία, arvum, ager: jugerum. *Metaph.* dicitur etiam de utero, Soph. Ant. 569. (γύα, ⏑–)

γύαια, τά, i. q. πρυμνήσια, Leon. Tar. 57.

γύαλον, τό, cavitas, e. g. θώρηκος, Il. Hinc vallis, thesaurus, venter, vola.

γύγης, ου, ό, avis quaedam aquatilis.

γύης, ου, ό, dentale, pars aratri. 2) arvum, Eur.

γυιαλθής, ές, (γυῖον, ἄλθω) membra sanans.

γυιαλκής, ές, (ἀλκή) robustis membris praeditus.

γυιαρκής, ές, (ἀρκέω) qui facit membra apta ad ferendos labores, Pind.

γυιοβαρής, ές, (βαρέω) membra gravans.

γυιοβόρος, ον, (βορά) membra depascens, comedens.

γυιοδάμας, αντος, ό, (δαμάω) qui membra domat.

γυιόκολλος, ον, (κολλάω) membra constringens.

γυιοκόσμος, ον, (κοσμέω) membra ornans, v. l. Hes. ap. (ili.

γυῖον, τό, membrum, inpr. majus, ut pes, manusve: corpus, ipse homo.

γυιοπαγής, ές, (πήγνυμι) qui membra facit rigida, torpida, ut frigus.

γυιοπέδη, ἡ, (πέδη) pedica, Aesch.

γυιός, ή, όν, claudus, Alex.

γυιοτακής, ές, (τήκω) membra tabefaciens: cujus membra tabescunt.

γυιοτόρος, ον, (τορέω) membra transfigens, lacerans.

γυιοῦχος, ον, (ἔχω) membra tenens, vinciens.

γυιοφάγος, ον, (φαγεῖν) membra vorans, caedens.

γυιόχαλκος, ον, (χαλκός) aenea membra habens.

γυιόω, (γυιός) claudum reddo: membra frango, enervo.

γυλιαύχην, ενος, ό, ἡ, (αὐχήν) cervicem praelongam et gracilem habens, vox Com., a seq.

γυλιός, ό, vasculum militare, vimineum imprimis, in quo cibus asservatur, cf. Schol. Ar. Pac. 189.

γυμνάζω, (γυμνός) aliquem nudum in palaestra exerceo: exerceo. *Med.* exerceo me, exerceor.

γυμνάς, άδος, ό, ἡ, i. q. γυμνός, nudus, 2) qui exercetur, ἀμφί τι, Eur. 3) *subst.* ἡ γυμνάς, i. q. γύμνασις, γυμνάσιον.

γυμνασία, ἡ, γύμνασις, exercitatio.

γυμνασιαρχέω, exercitationibus praesum, sum gymnasiarcha, v. seq.

γυμνασιάρχης, et γυμνασίαρχος, ό, gymnasiarcha, munus publicum Athenis, de quo vide Wolf. prolegg. ad Lept. p. 92. Boeckh. oecon. publ. Athen. I. p. 494.

γυμνασιαρχία, ἡ, munus gymnasiarchae, gymnasii praefectura.

γυμνασίαρχος, ό, v. γυμνασιάρχης.

γυμνάσιον, τό, gymnasium, locus in quo se nudi exercent: locus exercitationis, cf. παλαίστρα. 2) exercitatio.

γύμνασις, ἡ, exercitatio.

γυμνασιώδης, ες, gymnasio similis, aptus.

γύμνασμα, τό, exercitatio.

γυμναστέον, *adj. verb.* a γυμνάζω, exercendum est, Plat. legg. 8. p. 829. a.

γυμναστήριον, τό, i. q. γυμνάσιον.

γυμναστής, ὁ, praefectus athletis exercendis, lanista: differt a παιδοτρίβῃ, qui ingenuos pueros exercet.

γυμναστικός, ή, όν, ad exercitationem pertinens: ἡ γυμναστική, scilicet τέχνη, gymnastica, ars docens ea, quae ad exercitationem pertinent.

γυμνής, ῆτος, ὁ, i. q. γυμνός: inpr. miles levis armaturae.

Γυμνησίαι et Γυμνήτιδες νῆσοι, insulae Baleares.

γυμνητεία, ἡ, (γυμνής) levis armatura, i. e. milites levis armaturae. 2) nuditas.

γυμνητεύω, nudus sum: sum miles levis armaturae.

γυμνήτης, f. ῆτις, i. q. γυμνής.

γυμνητία, ἡ, i. q. γυμνητεία, *poet.*

γυμνητικός, ή, όν, ad γυμνῆτα pertinens: τὸ γυμνητικόν, i. q. γυμνητεία.

γυμνικός, ή, όν, gymnicus, ad corporis exercitium pertinens.

γυμνίτης, *fem.* ῖτις, i. q. γυμνήτης, ῆτις, et γυμνιτεύω, i. q. γυμνητεύω.

γυμνοδερκέομαι, (δέρκομαι) nudus conspicior. Hinc γυμνοδερκής, ές, qui se nudum conspiciendum praebet, Luc. Sed vide Lobeck. ad Phryn. p. 624.

γυμνόκαρπος, ον, (καρπός) cujus fructus nudi sunt, qui non habet fructus involucro tectos.

Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιαί, ἡ, etiam in plur., nudorum puerorum saltatio, apud Spartanos, v. Hdt. 6, 67. Xen. mem. 1, 2, 61. *Adj.* γυμνοπαιδικός, ή, όν.

γυμνοποδεία, ἡ, i. q. γυμνοποδία, a seq.

γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo, a seq.

γυμνοπόδης, ὁ, i. q. γυμνόπους.

γυμνοποδία, ἡ, incessus nudis pedibus.

γυμνόπους, οδος, (πούς) qui nudis pedibus est, qui nudis pedibus incedit.

γυμνοῤῥύπαρος, ον, (ῥυπαρός) sordide et parum vestitus.

γυμνός, ή, όν, nudus: *c. gen.* rei, privatus, destitutus aliqua re. Imprimis γυμνός dicitur is, qui sola tunica indutus est, sine pallio vel amiculo: de militibus, inermis: de urbibus, non munitus: de rebus, apertus, palam expositus: τὰ γυμνά, pudenda. *Metaph.* destitutus rebus quibusvis, pauper, inops: de genere dicendi, inornatus, simplex.

γυμνοσοφισταί, οἱ, Indorum sapientes, qui nudi vitam voluptatis expertem agebant.

γυμνοσπέρματος, ον, et γυμνόσπερμος, ον, (σπέρμα) cujus semen nudum, i. e. nullis involucris tectum est.

γυμνότης, ἡ, nuditas, paupertas.

γυμνόω, nudo: aperio, detego: spolio, privo, τινός.

γύμνωσις, ἡ, nudatio.

γυναικαδελφός, ὁ, uxoris frater: γυναικαδελφή, ἡ, uxoris soror, ap. ser.

γυναικάνηρ, ανδρος, ὁ, mollis, effeminatus, γυναικάνδρεσσι ποθεινοί, Epicharm. ap. Schol. Ven. Il. 8, 527.

γυναικάριον, τό, *Dim.* a γυνή, muliercula.

γυναικεῖος, α, ον, *Ion.* γυναικήϊος, α, ον, etiam -ος, ον, (γυνή) muliebris. τὸ γυναικεῖον, gynaeceum, conclave mulierum: τὰ γυναικεῖα, menstrua, menses mulierum: γυναικεία θεά, *bona Dea* Romanorum, Plut.

γυναικεραστέω, mulieres amo, a seq.

γυναικεραστής, οῦ, ὁ, (ἐράω) mulierum amator.

γυναικηρός, ά, όν, i. q. γυναικεῖος.

γυναικίας, ου, ὁ, vir muliebris, effeminatus.

γυναικίζω, effemino, cultu gestuque feminam facio. 2) *intr.* muliebris sum, mulieres imitor ornatu, vestitu, sim. 3) muliebria patior, Luc.

γυναικικός, ή, όν, effeminatus, muliebris.

γυναίκιον, τό, *Dim.* a γυνή, muliercula.

γυναίκισις, ἡ, imitatio mulieris.

γυναικισμός, ὁ, muliebris se gerendi ratio; superstitio, metus, cupiditas, insolentia, affectatio, mollities, luxuria, aliave pravitas muliebris.

γυναικιστί, *adv.* (γυνή) muliebriter.

γυναικοβούλος, ον, (βουλή) muliebriter consulens. 2) *pass.* a muliere excogitatus.

γυναικοειδής, ές, qui est specie muliebri.

γυναικόθυμος, ον, (θυμός) qui muliebri est animo.

γυναικοϊέρακες, οἱ, qui mulieribus, ut accipitres ovibus, insidiantur. Pallad. hist. p. 130. Toup. ad Longin. p. 241.

γυναικοκήρυκτος, ον, (κηρύσσω) a muliere renunciatus.

γυναικοκλώψ, ωπος, ὁ, (κλώψ) adulter.

γυναικοκόσμοι, οἱ, (κοσμέω) i. q. γυναικονόμοι.

γυναικοκρασία, ἡ, *Att.* pro γυναικοκρατεία. cf. Lob. Phryn. p. 525.

γυναικοκρατεία, et -τία, ἡ, muliebre imperium.

γυναικοκρατέομαι, (κρατέω) feminarum imperio regor, mulieri pareo.

γυναικοκρατία, ἡ, v. γυναικοκρατεία.

γυναικομανέω, amore mulierum insanio, a seq.

γυναικομανής, ές, (μαίνομαι) mulierum amore insanus, mulierosus.

γυναικομανία, ἡ, insanus mulierum amor, a praec.

γυναικόμιμος, ον, (μιμέομαι) mulieres imitans.

γυναικόμορφος, ον, (μορφή) mulieris formam habens.

Γυναικονομία, ἡ, munus Γυναικονόμων.

Γυναικονόμοι, οἱ, (νέμω) magistratus modestiae matronali praefecti.

γυναικοπαθέω, (πάσχω) effeminor, muliebria patior.

γυναικοπίπης, ου, ὁ, (ὀπιπεύω) venator mulierum. (⏑-⏑--)

γυναικοπληθής, ές, (πλῆθος) mulieribus plenus, Aesch. Pers. 122. Eur. Alc. 950.

γυναικόποινος, ον, (ποινή) mulierem ulciscens, Aesch. Ag. 233.

γυναικοπρεπής, ές, (πρέπω) mulieres decens.

γυναικοπρόσωπος, ον, muliebrem faciem habens.

γυναικοστρατία, ἡ, militaris expeditio mulierum, Athen.

γυναικοφίλης, ου, ὁ, (φιλέω) i. q. φιλογύνης, improbat Poll. 6, 168.

γυναικόφρων, ον, (φρήν) muliebriter sentiens.

γυναικοφυής, ές, (φυή) muliebris naturae.

γυναικόφωνος, ον, (φωνή) muliebri voce praeditus.

γυναικόψυχος, ον, (ψυχή) muliebris animi.

γυναικόω, ad muliebrem naturam redigo, effemino.

γυναικώδης, ες, i. q. γυναικοειδής.

γυναικών, ῶνος, ὁ, mulierum conclave: dicitur et γυναικωνίτης, ὁ, sc. οἶκος, et γυναικωνῖτις, ἡ.

γυναιμανής, ές, i. q. γυναικομανής, Il. 3, 39. Apud seriores reperitur etiam γυναιμανέω, quasi a verbo γυναιμανία.

γύναιον, τό, *Diminut.* a γυνή, muliercula.

γύναιος, α, ον, i. q. γυναικεῖος: γύναια δῶρα, quae mulieri dantur, Od.

γύνανδρος, ον, (ἀνήρ) qui masculi et feminei sexus est.

γυνή, ἡ, gen. γυναικός, acc. γυναῖκα, voc. γύναι, pl. γυναῖκες, γυναικῶν, etc. *femina, mulier.* 2) uxor. 3) femina, de animalibus, Aristot. (*Sicula* dialecto exstitit acc. γυνήν, quo Comici nonnunquam usi sunt, sicuti nominativo pl. γυναί.)

γύννις, (--) vel γύννις, ιδος, ὁ, mollis, effeminatus. (Radix est γιννός, ἰννός.)

γυπαίετος, ὁ, (γύψ, αἰετός) avis, quae et ὀρειπελαργός.

Γυπαιεύς, ὁ, cognomen Apollinis, Conon. narrat. 35.

γυπάριον, τό, *Dim.* a γύπη, Ar.

γυπαῖος, α, ον, i. q. γύπινος, Ael. h. an. 1, 45.

γύπη, ἡ, (γύψ) vulturis nidus; tugurium, lustrum, domicilium subterraneum 2) i. q. γύψ, Opp. (--)

γυπιὰς πέτρα, ἡ, rupes vulturibus frequentata, Aesch. Sup. 809.

γύπινος, η, ον, vulturinus, qui e vulture est. (-⏑⏑)

γυπώδης, ες, vulturi similis, Aristot.

γυράλεος, α, ον, i. q. γυρός, inflexus, curvus.

γύργαθος, ὁ, canistrum e vimine: rete.

γυρεία, ἡ, ablaqueatio.

γυρεύω, (γῦρος) in circulum pono, circulum v. c. circa arborem effodio, ablaqueo, oblaqueo. 2) circumvagor, ap. ser., v. Coray ad Plut. Fab. p. 474.

γυροτόμος, ον, (τέμνω) circulum secans: in orbem scindens.

γυρῖνος, ὁ, ovum ranae, globi figuram referens; dicitur et γέρυνος: Plat. Theaet. p. 161. D. (⏑-⏑) Adj. γυρινώδης, ες, Aristot.

γύριος, α, ον, (γυρός) orbicularis, (-⏑⏑)

γῦρις, εως, ἡ, pollen: γυρίτης, ὁ, panis pollinaceus, confectus e polline.

γυροδρόμος, ον, (δραμεῖν) in orbem currens.

γυρόθεν, *adv.* in circulum: γύρωθεν, (--⏑) circum, *c. gen.* cf. Lobeck. Phryn. p. 9.

γυρόμαντις, ὁ, ap. Artemid. f. l. pro γυρίμαντις, i. q. ἀλευρόμαντις.

γυρός, ά, όν, curvus, incurvus, rotundus.

γῦρος, ὁ, gyrus, circulus, ambitus: scrobs rotunda, in qua arbor imponitur.

γυρόω, (γυρός) rotundum facio, in orbem verto, in gyrum colligo: in scrobem condo, v. c. arborem.

γύρωθεν, *adv.* v. γυρόθεν. (ῡ)

γύρωμα, τό, (γυρόω) circumactio in orbem; circus. (--⏑)

γύψ, γυπός, ὁ, vultur.

γύψος, ἡ, creta, Hdt. 7, 69. 2) gypsum, Theophr.

γυψόω, gypso illino, creta obduco, dealbo. Hinc subst. γύψωσις, ἡ.

γωλεός, ὁ. plur. γωλεοί, vel γωλεά, τά, spelunca, latibulum, lustrum ferarum.

γῶν, Ion. pro γοῦν.

γωνία, ἡ, angulus: locus abditus: norma angularis.

γωνιαῖος, α, ον, angularis.

γωνιασμός, ὁ, exactio et dimensio secundum normam, ἐπῶν, Ar. Ran. 957.

γωνίδιον, τό, Dim. a γωνία.

γωνιοβόμβυξ, υκος, ὁ, qui in angulis susurrat, grammatici contumeliosa appellatio.

γωνιοειδής, ές, anguli formam habens, angularis.

γωνιόφυλλος, ον, (φύλλον) angulosa folia habens.

γωνιόω, in angulum formo, angulare reddo.

γωνιώδης, ες, angulosus, angularis.

γῶνος, ὁ, i. q. γωνία, angulus: plerumque in compositis.

γωρυτός, ὁ, theca sagittarum seu arcus, pharetra, Od. 21, 54. ἠγωρυτός dixit Rhianus.

Δ.

Δ, δ, δέλτα, quarta alphabeti graeci littera: nota numeralis δ' i. q. τέσσαρες vel τέταρτος, sed lineola inferne apposita ͵δ quatuor millia.

δα- particula inseparabilis, augens significationem vocum, quibuscum componitur, ut in δάσκιος, δαφοινός. cf. ζα-.

δᾶ, Dor. pro γᾶ, γῆ, plerumque in vocativo: accus. δᾶν exstat ap. Theocr.

δάγμα, τό, Dor. pro δῆγμα.

δαγύς, ύδος, ἡ, simulacrum cereum praestigiatorum, Theocr. 2, 110. ubi vide Valck. (– –)

δάδιξ, ικος, ἡ, mensura, sex χοίνικας tenens. (– – ?)

δᾴδιον, τό, Dim. a δᾴς, δαΐς.

δᾳδοκοπέω, (κόπτω) pinum in faces scindo.

δᾳδόομαι, (δᾴς) taedae naturam induo, taedae similis fio, resinosus fio.

δᾳδουργέω, (ἔργον) taedas conficio.

δᾳδουργός, όν, qui taedas conficit.

δᾳδουχέω, (ἔχω) facem praefero, praeluceo, inpr. in pompis sacris: illumino, illustro.

δᾳδουχία, ἡ, facium gestatio.

δᾳδοῦχος, ον, (ἔχω) facem gestans; inprimis in sacris Eleusiniis.

δᾳδοφορέω, (φέρω) facem gesto. 2) taedam fero, de pinu.

δᾳδοφόρος, ον, facem gestans.

δᾳδόω, taedam gigno, de pinu.

δᾳδώδης, ες, taedae similis: taedis abundans.

δάδωσις, ἡ, (δᾳδόω) vitium arboris vel radicis, quum resina repletur.

Δάειρα, ἡ, contr. Δαῖρα, (δαῆναι) sciens, cognomen Proserpinae ap. Athenienses. Hinc Δαειρίτης, ὁ, sacerdos Proserpinae. (⏑ – ⏑)

δαείω, conj. aor. pass. ab obsol. δάω, Ion. pro δαῶ, Hom. (⏑ – –)

(δάζομαι) thema obsol., unde fiunt tempora nonnulla verbi δαίω, divido.

δαήμεναι, Ion. pro δαῆναι.

(δάημι) vide * δάω

δαημοσύνη, ἡ, (δαῆναι) peritia, scientia.

δαήμων, ον, (δαῆναι) doctus, gnarus, peritus, c. gen.

δαῆναι, inf. aor. pass. ἐδάην, v. * δάω.

δαήρ, έρος, ὁ, voc. δᾶερ, levir, mariti frater. (– –)

δάηται, conj. aor. med. a δαίω, Il.

δαητός, όν, (δαῆναι) peritus, Orph. dub. lect. pro δαΐατος.

δαί, particula in interrogationibus tantum poni solita, inpr. τί δαί et πῶς δαί; quid igitur? quid porro? cf. Herm. Vig. p. 848. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 6. ad Euthyphr. p. 21.

δαΐ, dat. Ep. a δαΐς, pro δαΐδι, Il. (⏑ ⏑)

Δαιδάλειος, ον, Daedaleus.

δαιδαλέοδμος, ον, (ὀδμή) varios et artificiosos odores fundens.

δαιδάλεος, α, ον, vel -ος, ον, (δαιδάλλω) artificiosus, artificiose factus; varius.

δαιδαλευτήρ, et δαιδαλευτής, ὁ, artifex: fem. δαιδαλεύτρια, a seq.

δαιδαλεύω, i. q. δαιδάλλω, ap. ser.

δαιδάλλω, artificiose facio, arte exorno. Il. 18, 479. Od. 23, 200. varie orno, variego.

δαίδαλμα, τό, artificium.

δαιδαλόεις, εσσα, εν, i. q. δαιδάλεος.

δαίδαλος, η, ον, i. q. δαιδάλεος.

Δαίδαλος, ὁ, Daedalus, Cretensis, artifex celeberrimus.

δαιδαλόφωνος, ον, (φωνή) artificiose sonans.

δαιδαλόχειρ, ρος, (χείρ) artificiosas manus habens, solers.

δαιδαλόω, i. q. δαιδάλλω, Pind.

δαΐζω, f. ξω, (δαίω) divido, partior: discerpo, lanio, Hom. (⏑ – –)

δαϊθμός vel δαιθμός, ὁ, divisio.

δαϊκτάμενος, η, ον, (δαΐς, κτείνω) in pugna occisus, Il. 21, 146. 301.

δαϊκτήρ et δαϊκτής, ὁ, (δαΐζω) qui interficit in bello, vulnerat, diruit. γόος, lamentatio animum dilacerans, Aesch.

δαϊκτός, ή, όν, adj. verb. a δαΐζω.

δαΐκτωρ, ὁ, i. q. δαϊκτήρ.

δαιμονάω, (δαίμων) a daemone agitor: furore correptus sum, insanio.

δαιμονιακός, ή, όν, i. q. δαιμονικός.

δαιμονιάω, serior et vulgaris forma pro Attica δαιμονάω. Dicitur et δαιμονιάζω.

δαιμονίζομαι, i. q. δαιμονάω. 2) act. -ίζω, ap. seriores significat: inter deos refero.

δαιμονικός, ή, όν, daemonicus: de hominibus a daemone obsessus, afflatus; vesanus: de rebus, a daemone immissus, divinus.

δαιμονιόληπτος, ον, (λαβεῖν) a daemone correptus, obsessus.

δαιμόνιον, τό, numen: providentia divina. 2) genius, inpr. tutelaris, qualis fuit Socratis. 3) Diabolus.

δαιμονιόπληκτος, ον, (πλήσσω) a daemone perculsus. Subst. δαιμονιοπληξία, ἡ.

δαιμόνιος, α, ον, ap. seriores etiam -ος, ον, (δαίμων) divinus, cujuscunque auctor est daemon; hinc vel felix, vel miser: praeter modum magnus, eximius, pulcherrimus; humanum modum excedens. 2) in allocutionibus usurpatur de omnibus iis, quae non sunt vulgaria, vel bono, vel malo sensu; sic ap. Hom. δαιμόνιε, δαιμονίη, excellentissime, divine: miser, scelerate. Apud Atticos plerumque cum ironia quadam dicitur, o lepidum caput!

δαιμονιώδης, ες, daemonis similis, eximius, praeter modum magnus. 2) a daemone profectus.

δαιμονίως, adv. divinitus: vehementer, mirum in modum.

δαιμονοβλαβής, ές, (βλάπτω) a daemone corruptus, laesus: inpr. insanus, mente captus. Subst. δαιμονοβλάβεια, ἡ, ira divina, poena divina.

δαιμονοφόρητος, ον, (φορέω) a daemone actus, agitatus.

δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, deus, dea, Il. 1, 222. 3, 420. 2) numen divinum: hinc, sors, fortuna tum prospera tum adversa: apud trag. inprimis, fatum, mors, v. Valck. ad Eur. Hipp. 809. 3) δαίμονες etiam sunt manes hominum aetatis aureae, tuentes et observantes homines adhuc viventes, secundum Hes. op. 120-125. Unicuique homini talis additus est genius, Plat. Phaed. p. 107. Cicero eosdem dicit lares. Hinc serioribus philosophis δαίμονες in universum sunt manes, lemures. 4) i. q. δαήμων, sciens, peritus, c. gen. Archil. fr. 50. (Radix est δαίω, divido.) 5) In N. T. diabolus, spiritus nequam.

δαίνυ', 2 sing. imperf. med. a δαίνυμι, pro ἐδαίνυσο, Il. 24, 63.

δαίνυμι, f. δαίσω, (δαίω) epulas do, convivium praebeo, (proprie: epulas divido, quia antiquitus in ejusmodi epulis convivarum sua cuique portio apponebatur.) δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν, feralem coenam Argivis apparavit, Od. 3, 309 Med. δαίνυμαι, epulor: absumo.

δαινύω, i. q. δαίνυμι, Call. (– ⏑ –)

δάϊος, α, ον, apud trag. etiam -ος, ον, Ion. et Hom. δήϊος, η, ον, (δαίω, δαΐς) hostilis, infestus, perniciosus, ut δήϊον πῦρ, Il. Hac in significatione Attici quoque poetae in iambis Ionica forma utuntur; nam in melicis Dorica forma δάϊος et huic et sequenti significationi inservit. 2) miser, infortunatus, Trag. cf. Herm. Soph. Aj. 771. hac significatione semper Dorica forma δάϊος ponitur. 3) (δαῆναι) peritus, prudens. dub. (– ⏑ ⏑)

Δαῖρα, ἡ, v. Δάειρα.

δαίρω, inf. aor. δῆραι, i. q. δέρω, flagello, verbero, caedo, Ar. Nub. 442. Av. 365.

δαΐς, ΐδος, ἡ, Att. contr. δᾴς, (δαίω) taeda. 2) pugna, proelium, bellum, ἐν δαῒ λυγρῇ vel λευγαλέῃ, Il. Praeter hunc dativum apocopatum reliqui casus non exstant, nisi quod apud recentiores accusativus quoque sing. δαΐδα et δαΐν reperitur, v. Jac. A. P. p. 867. (⏑ ⏑).

δαίς, δαιτός, ἡ, (δαίνυμι) epulum, convivium: δαὶς ἐΐση, epulum aequis partibus distributum, Hom. δαῖτες, cibi, edulia, Od. 19, 220. Nic.

δαίσιμος, ον, edulis, vescus.

δαΐσφαλτος, ον, (δαΐς, σφάλλω) pugna occidens, interficiens.

δαιταλεύς, ὁ, qui epulas apparat, epulo, coquus. 2) conviva. Fem. δαιταλεύτρια.

δαιταλουργία, ἡ, (ἔργον) coquendi ars.

δαιταλόω, convivor, epulor.

δαίτη, ἡ, poet. pro δαίς, Hom. Adv. δαίτηθεν, e convivio, Od. 10, 216.

δαιτίς, ἡ, (δαίω) fax magna et ardens. 2) allii caput.

δαιτρεύω, (δαιτρός) divido, distribuo, discerpo.

δαιτρόν, τό, (δαίω) portio demensa, quae alicui tribuitur: δαιτρὸν πίνειν, suam portionem bibere, Il. 4, 262.

δαιτρός, ὁ, (δαίω) qui carnes dividit, co-

quus.

δαιτρεσύνη, ἡ, scientia ministrandi more δαιτροῦ, Od. 16, 253.

δαιτυμών, ονος, ὁ, (δαίς) conviva, Od. 2) qui convivium instruit; sed hac significatione vox tantum occurrit Od. 4, 620. de quo loco dubio vide Wolfii prolegg. p. 131. Spohn de extr. Odyss. parte p. 9. - 3) qui epulatur Eur. Cycl. 605.

δαιτύς, ύος, ἡ, *Ion.* pro δαίς, Il. 22, 496.

δαΐφρων, ον, (δαΐς, φρονέω) bellicosus, fortis, Il. 2) prudens, peritus, a δαῆναι, Od. et Il. 24, 325. Seriores poetae utramque significationem promiscue habent.

δαίω, I) i. q. καίω, *incendo*, *uro*, πῦρ, φλόγα, Hom., sed in praes. tantum et impf. *Med.* δαίομαι, *ardeo*, *luceo*: praeter praes. et impf. apud Hom. hac in significatione invenitur conj. aor. δάηται, (⏑ – –) et praeterea perf. et plqpf. act. δέδηα, ἐδεδήειν, *poet.* δεδήειν, semper translata significatione, e. g. πόλεμος, ἔρις, μάχη, ἐνοπὴ δέδηε, Il. ut lat. *flagrat bellum* caet. II) *divido*, *distribuo*, e. g. μοίρας, κτήματα, Hom. Activa significatione tantum futurum δάσομαι et aor. ἐδασάμην occurrunt, (quibus prosae quoque orationis scriptores utuntur.) Praesens δαίω non est in usu, cujusque loco ponitur δαΐζω vel δατέομαι. Passiva significatione exstant ap. Hom. praes. δαίομαι, etiam *metaph.* δαίεται ἦτορ. Od. 1, 48. et perf. δέδασμαι, 3. pl. δεδαίαται, Od. 1, 23. Sed praesens δαίομαι habet etiam activam signif. δαίομαι κρέα, carnes distribuo, Od. 15, 140. 17, 332. Inde ab Herodoti temporibus invenitur etiam δαίνυν τινά τινι, epulum alicui praebeo aliqua re, nec non δαίειν γάμον, τάφον, coenam nuptialem, feralem instruere, ut δαίνυμαι ap. Hom. (Utrique significationi *perdendi* s. *delendi* notio communis est.)

δακεῖν, inf. aor. a δάκνω. (⏑ –)

δακέθυμος, ον, (δακεῖν, θυμός) mordens animum, gravis, molestus.

δάκετον, τό, animal venenatum, ut δάκος.

δακνάζω, i. q. δάκνω, *poet.*

δάκνω, f. δήξομαι, perf. δέδηχα, aor. ἔδακον, inf. δακεῖν, mordeo, pungo, Il. *Metaph.* μῦθος δάκε φρένας, laesit, Il. 5, 493. hinc irrito, incito, molestia s. dolore afficio, inpr. de amore: v. Valck. Phoen 386. Hipp. 1303.

δακνώδης, ες, (δάκνω) mordax, molestus.

δάκος, τό, (δακεῖν) animal, quod morsu venenato laedit; animal venenatum: bestia quaevis major et nocens. 2) morsus, ictus.

δάκρυ, τό, *poet.* p. δάκρυον, lacrima, Hom.

δακρύγελως, ωτος, ὁ, risus fletu mixtus.

δακρύδιον, τά, *Dim.* a δάκρυ.

δακρύμα, τό, (δακρύω) lacrima, fletus.

δακρυντός, ή, όν, lacrimabilis, flebilis.

δακρυογόνος, ον, (δάκρυον) lacrimas ciens.

δακρυόεις, εσσα, εν, (δάκρυον) lacrimosus, lacrimabundus: δακρυόεν, *Adv.*, lacrimis effusis.

δάκρυον, τό, lacrima.

δακρυοπετής, ές, (πίπτω) faciens ut lacrimae cadant.

δακρυοποιός, όν, (ποιέω) lacrimas ciens.

δακρυόστακτος, ον, (στάζω) lacrimis stillans, lacrimosus.

δακρυότιμος, ον, (τιμή) lacrimis honoratus.

δακρυπλώω, (πλώω) lacrimis exundo, Il. 19, 122.

δακρυρροέω, (ῥέω) lacrimis fluo, lacrimor.

δακρύρροος, ον, lacrimas fundens, lacrimis fluens.

δακρυσίστακτος, ον, i. q. δακρυόστακτος.

δακρυτός, ή, όν, *adj. verb.* a δακρύω, lacrimabilis.

δακρυχαρής, ές, (χαίρω) lacrimis gaudens.

δακρυχέων, ουσα, ον, (χέω) lacrimas fundens.

δακρύω, f. ύσω, lacrimor, lacrimas fundo, Hom. δεδάκρυμαι, lacrimis plenus sum. 2) *transit.* ploro, τι. (υ in praes. et impf. plerumque, in reliquis tempp. semper producitur.)

δακρυώδης, ες, lacrimosus.

δακτυλήθρα, ἡ, (δάκτυλος) digitale, digitorum involucrum. 2) tormentum, digitis manuum et pedum adhiberi solitum. 3) annuli pala.

δακτυλιαῖος, α, ον, digitalis.

δακτυλίδιον, τό, *Dim.* a δακτύλιον. (– ⏑ ⏑ ⏑, Ar. Lys. 417.)

δακτυλίζω, i. q. δακτυλοδεικτέω.

δακτυλικός, ή, όν, digitalis. 2) dactylicus, pedibus dactylicis constans.

δακτυλιογλυφία, ἡ, annulorum sculptura s. caelatura.

δακτυλιογλύφος, ον, (γλύφω) qui annulos scalpit aut caelat.

δακτυλιοθήκη, ἡ, annulorum theca s. repositorium.

δακτύλιος, ὁ, annulus. 2) anus.

δακτυλιουργός, ὁ, annulorum artifex.

δακτυλίς, ίδος, *Fem.* a δακτυλιαῖος.

δακτυλίτης, ῖτις, digiti figuram referens.

δακτυλιώτης, ὁ, digitus annularis, *dub.*

δακτυλοδεικτέω, (δείκνυμι) digito monstro.

δακτυλοδείκτης, ὁ, qui digito monstrat.

δακτυλόδεικτος, ον, qui digito monstratur, celeber.

δακτυλοδειξία, ἡ, demonstratio facta digito.

δακτυλοδόχμη, ἡ, (δοχμή) palmus minor.

δακτυλοειδής, ές, digito similis.

δακτυλοκαμψόδυνος, ον, digitos cum doloribus flectens.

δάκτυλος, ὁ, digitus manus vel pedis, (sciendum tamen est, δάκτυλον de digito pedis raro, nec fere nisi apud poetas dici.): penis. 2) digitus, mensura longitudinalis. i. q. κόνδυλος. 3) fructus palmae: conchae genus: gramen aculeatum. 4) pes metricus, syllaba longa et duabus brevibus constans. 5) sacerdos Cybeles, Dactylus Idaeus. *Nota.* Apud Theocr. exstat etiam plur. τὰ δάκτυλα, unde Nonnus fecit sing: τὸ δάκτυλον.

δακτυλότευκτος, ον, (τεύχω) digitis factus, μέλος, Aesch.

δακτυλότριπτος, ον, (τρίβω) digito tritus.

δακτυλωτός, ή, όν, digitatus.

δαλέομαι, *Dor.* pro δηλέομαι.

δαλερός, ά, όν, (δαλός) ardens, *dub.*

δάλιον, τό, *Dim.* a δαλός, Ar.

δαλίς, ἡ, i. q. ταλις.

Δαλματική, ἡ, vestis sacerdotalis, fere clavata.

δαλός, ὁ, titio, torris: funale. 2) senex decrepitus, Jacobs ad Meleag. 49.

δαμάζω, i. q. δαμάω, in praes. et impf. δαμασθείς, part. aor. 1. pass., var. lect. Aesch. Pers. 901.

δαμάλη, ἡ, *Dor.* i. q. δάμαλις.

δαμαλήβοτος, ον, (βόσκω) depastus a juvencis.

δαμάλης, ὁ, (δαμάω) qui domat et subigit, Ἔρως, Anacr. 2) mascul. a δάμαλις, vitulus, Ammon. p. 39, Thom. M. p. 193.

δαμαληφάγος, ον, (φαγεῖν) qui buculas devorat.

δαμαλίζω, i. q. δαμάω, δαμάζω, domo, subigo, coerceo, Pind.

δάμαλις, ἡ, (δαμάω) juvenca, vitula, bucula. 2) virgo, puella. cf. μόσχος, πῶλος.

δάμαλος, ὁ, vitulus.

δαμαλόποδα, τά, pedes vitulini.

δάμαρ, αρτος, ἡ, (δαμάω) uxor, conjux.

δαμασίβροτος, ον, (βροτός) domans mortales.

δάμασις, ἡ, domitio, domitura.

δαμασίφρων, ον, (φρήν) qui domat mentem, ferociam etc.

δαμασίφως, ωτος, (φώς) hominum domitor.

δαμαστήρ, ὁ, domitor, victor. *Adj.* δαμαστήριος, ον, unde τὸ δαμαστήριον, tormentum, quo quis cogitur fateri aut facere quae nolit.

Δάματερ, ὦ Δαμ. *Dor.* vocat. a Δημήτηρ, Atticis quoque usitatus, ad exprimendam admirationem. (– – ⏑)

δαματήρ, ὁ, i. q. δαμαστήρ. *Fem.* δαμάτειρα, ἡ. (⏑ ⏑ –)

δαμάτωρ, ορος, ὁ, i. q. δαμαστήρ. (⏑ ⏑ –)

δαμάω, fut. δαμάσω, *poet.* δαμάσσω, aor. 1. ἐδάμασα, aor. 2. ἔδαμον, perf. δέδμηκα, aor. pass. ἐδμήθην et ἐδάμην, part. δμηθείς et δαμείς: *domo*, *subigo*: vinco; occido, adfligo. 2) de puella: in matrimonium do, ἀνδρί, Il. 18, 482. frequentius, in matrimonium duco, puellam subigo.

δαμείω, ῃς, ῃ, conj. aor. 2. pass. a δαμάω pro δαμῶ, Hom.

δάμεν, 3 plur. ind. aor. 2. pro ἐδάμησαν, Hom.

δαμήμεναι, inf. pro δαμῆναι, Il.

δαμνᾷ, 2 sing. praes. med. a δάμνημι pro δάμνασαι, Il 14, 199.

δαμνάω, i. q. δαμάω, in praes. et impf., Hom.

δάμνημι, i. q. δαμάω, Hom.

δαμνήτης, ὁ *Fem.* ῆτις, i. q. δαμαστήρ.

δάμνιον, τό, i. q. σφάγιον, f. l. Od. 3, 444.

δάμνιππος, ον, (ἵππος) equorum domitor, eques.

δαμόω, *epice* pro δαμάω, Il. 6, 368.

δᾶν, *Dor.* pro δῆν, γῆν: αὐδᾶν, formula negantis per terram, Theocr. 4, 17.

δανάκη, ἡ, nummus quidam barbaricus. 2) obolus Charonti solvi solitus.

Δαναοί, οἱ, Danai s. Argivi, a Danao, Beli filio, qui Argis regnum tenuerat, sic dicti. Δαναΐδαι, οἱ, Danai filii s. posteri, Hes. (Prima syllaba ab Epicis producitur, ab Atticis corripitur.) Δαναΐδες, αἱ, Danai filiae.

δανείζω, f. είσω, mutuum do, foenero *Med.* mutuum peto vel sumo, fuenore accipio. cf. tamen Lobeck. Phryn. p. 468.

δάνειον, τό, (δάνος) foenus, sors, pecunia mutuo data, alicuum.

δάνεισμα, τό, (δανείζω) pecunia foene-

ratitia.

δανεισμός, ὁ, foeneratio, mutuatio.

δανειστής, ὁ, foenerator, creditur. 2) debitor, Lobeck. Phryn. p. 468.

δανειστικός, ή, όν, foeneratitius.

δανίζω, f. ίσω, i. q. δανείζω, Anth.

δάνος, τό, donum; quicquid alicui datur seu dono seu mutuo: mutuum, foenus. (◡◡)

δανός, ή, όν, (δαίω) aridus, Od. (‒◡)

δάξ, *adv.* (δάκνω) mordicus.

δάος, τό, (δαίω) i. q. δαΐς, δαλός, fax, taeda, Hom. Invenitur etiam δάος, ὁ. (◡◡)

Δᾶος, ὁ, Davus, nomen servile. (‒◡)

δαπανάω, f. ήσω, consumo, impendo, τὶ εἴς τι, ἀμφί τι, et τινί: etiam sensu malo, luxu exhaurio, pessumdo. Plato *Medium* inpr. frequentat, c. g. Legg. 8. p. 548. b. A seq.

δαπάνη, ἡ, (δάπτω) sumtus, impendium: luxuria, luxus. 2) pecunia, unde fit sumtus. (◡◡‒)

δαπάνημα, τό, impensa, sumtus.

δαπανηρός, ά, όν, sumtuosus, profusus, prodigus. 2) sumtuosus, in quem magni sumtus fiunt.

δάπανος, ον, idem.

δάπεδον, τό, (*Dor.* pro γήπεδον) pavimentum, solum. (◡◡◡, Epice: ‒◡◡, Attice)

δάπις, ιδος, ἡ, i. q. τάπης, tapes, tapetum. *Dim.* δαπίδιον, τό. (ᾰ)

δάπτης, ὁ, (δάπτω) vorax: mordax: δαπταὶ μυῖαι, mordaces muscae, Lyc. 1403. *Fem.* δάπτρια.

δάπτω, f. ψω, vel δαρδάπτω, voro, dilanio, dilaniando voro, Hom.: interficio, perdo, deleo; crucio.

δαρδάπτω, v. δάπτω.

Δαρεικός, ὁ, nummus aureus Persicus, a Dario rege dictus, viginti drachmas Atticas valens.

Δαρειογενής, ές, ducens genus a Dario, Aesch.

δαρόβιος, ον, *Dor.* p. δηρόβ. longaevus.

δαρός, ά, όν, *Dor.* p. δηρός, etiam tragice, v. Pors. ad Eur. Or. 26.

δάρσις, ἡ, (δέρω) excoriatio, detractio pellis.

δαρτός, ή, όν, *adj. verb.* a δέρω, excoriatus.

δᾴς, δᾳδός, ἡ, *Att.* contr. pro δαΐς, taeda, fax. 2) pinus, arbor. 3) taeda, morbus arborum. 4) *metaph.* ἐπὶ τὴν δᾷδα, usque ad facem sepulcralem, i. e. usque ad mortem, Plut.

δάσασθαι, inf. aor. med. a δαίω, *divido*, significatione activi.

δασέως, *adv.* a δασύς.

δάσκιος, ον, (σκιά) umbrosus.

δάσμα, τό, (δάσασθαι) pars, portio: partitio.

δάσμευσις, ἡ, distributio.

δασμολογέω, (δασμός, λέγω) tributum exigo, τινά, ab aliquo.

δασμολογία, ἡ, tributi exactio.

δασμολόγος, ον, qui tributum exigit.

δασμός, ὁ, (δαίω) divisio; distributio: portio. 2) tributum.

δασμοφορέω, (φέρω) tributum solvo.

δασμοφόρος, ον, tributum pendens.

δάσομαι, fut. a δαίω, *divido*, Hom.

δάσος, τό, (δασύς) locus silvosus, fruticetum.

δασόφρυς, υ, (ὀφρύς) densis superciliis praeditus.

δασπλῆς, ῆτος, ὁ, ἡ, et

δασπλῆτις, ιδος, ἡ, (e δα- et πλήσσω) horrendus, terribilis, saevus, epith. Furiae, Od. 15, 234. Hecatae, Theocr. 2, 14.

δασσασθαι, *poet.* pro δάσασθαι, Hom.

δασυγένειος, ον, (γένειον) barbatus, densam barbam habens.

δασύθριξ, τριχος, (θρίξ) qui denso capillo est.

δασύκερκος, ον, (κέρκος) cui villosa est cauda.

δασύκνημος, ον, et δασυκνήμων, ον, (κνήμη) hirsutos pedes habens, hirsutis cruribus praeditus.

δασύμαλλος, ον, (μαλλός) lanosus, densam habens lanam.

δασυμέτωπος, ον, (μέτωπον) in fronte densos capillos habens.

δασύνω, pilosum reddo. 2) denso, condenso. 3) spiritu aspero vocabulum signo.

δασύπους, οδος, ὁ, (πούς) lepus: cuniculus. Hinc *adj.* δασυποδεῖος, ον, leporinus.

δασύπρωκτος, ον, (πρωκτός) hirsutum podicem habens; purus a nefanda et praepostera Venere.

δασύπυγος, ον, (πυγή) i. q. praeced.

δασυπυκνόθριξ, τριχος, qui capillo valde denso est.

δασυπώγων, ον, (πώγων) densam barbam habens, hispida et hirsuta barba praeditus.

δασύς, εῖα, ύ, (*fem. Ion.* δασέη) densus, inpr. pilosus, hirsutus, hispidus. 2) densus, copiosus, multus. 3) spiritu aspero praeditus. ἡ δασεῖα sc. προσῳδία, spiritus asper, Gramm. Sic inpr. in *Adv.* δασέως.

δασυσμός, ὁ, (δασύνω) densatio, densitas. 2) pronunciatio vocabuli cum spiritu aspero.

δασύστερνος, ον, (στέρνον) hirsutum pectus habens.

δασύτης, ἡ, (δασύς) densitas: pilositas. 2) aspiratio vocis ap. Gramm.

δασύτονος, ον, (τόνος) spiritum asperum habens.

δασύτριχος, ον, i. q. δασύθριξ.

δασύτρωγλος, ον, (τρώγλη) i. q. δασύπρωκτος.

δασύφλοιος, ον, (φλοιός) hirsutum habens corticem.

δασυχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) densam jubam vel comam habens.

δατέομαι, i. q. δαίω, divido, distribuo, partior, Hom. ἡμίονοι χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, terram pedibus scindebant, carpebant viam, Il. 23, 121. μένος Ἄρηος δατέονται, furorem Martis partiuntur i. e. pari studio pugnant, Il. 18, 264. 2) comedo portionem ciborum mihi appositam, pascor.

δατήρ, ὁ, divisor, distributor.

δατήριος, α, ον, dividens, distribuens.

δάτησις, ἡ, divisio, partitio, distributio.

δατητής, ὁ, i. q. δατήρ.

Δατισμός, ὁ, Datismus, i. e. barbarismus vel soloecismus, ut χαίρομαι pro χαίρω, quo loquendi genere in Graecia utebatur Datis, Persarum satrapa. Cf. Ar. Pac. 288.

δαύκειον, τό, i. q. δαῦκος.

δαῦκος, ὁ, herba quaedam Cretica: rubia.

Δαυλιάς, ἡ, quae est e Daulide, Phocidis civitate, oriunda; inpr. Philomela, regina Daulidis: hinc, luscinia.

δαυλός, ον, vel δαῦλος, densus: metaph. Aeschylus δαυλοὶ πραπίδων δάσκιοί τε πόροι dixit de callidis consiliis, Sup. 97.

δαύω, i. q. ἰαύω, dormio, Sapph. 71. 2) i. q. δαίω, καίω, unde perf. pass. δέδαυμαι, v. Jacobs A. P. p. 205.

δαφναῖος, α, ον, i. q. δαφνικός.

δαφνέλαιον, τό, (ἔλαιον) laurinum oleum.

δάφνη, ἡ, *laurus*, Apollini sacra. 2) nom. propr. nymphae in laurum conversae.

δαφνήεις, ήεσσα, ῆεν, i. q. δαφνικός.

δαφνηφάγος, ον, (φαγεῖν) laurum comedens, dicitur de vaticinantibus, ut Pythia.

δαφνηφόρος, ον, (φέρω) lauriger. Hinc *verb.* δαφνηφορέω, laurum fero; laureatus sum. *Adj.* δαφνηφορικός, ή, όν, unde τὰ δαφνηφορικά, sc. μέλη, chorus, cujus saltatores lauri ramos gestabant.

δαφνιακός, ή, όν, i. q. δαφνικός.

δαφνικός, ή, όν, laureus, laurinus.

δάφνινος, η, ον, laurinus.

δαφνίς, ίδος, ἡ, bacca laurina. 2) laurea.

δαφνίτης, ὁ, *fem.* -ῖτις, laureatus. 2) laurum aliqua similitudine referens.

δαφνογηθής, ές, (γηθέω) lauro gaudens.

δαφνοειδής, ές, lauri speciem gerens.

δαφνόκομος, ον, (κόμη) laureatus. Dicitur et δαφνοκόμης, ου, ὁ.

δαφνόσκιος, (σκιά) lauris umbrosus.

δαφνοφορέω, δαφνοφόρος, i. q. δαφνηφ.

δαφνώδης, ες, i. q. δαφνοειδής.

δαφνών, ῶνος, ὁ, lauretum, locus lauris consitus.

δαφνωτός, ή, όν, laureatus: lauro similis.

δαφοινεός, όν, i. q. seq.

δαφοινός, όν, (δα-, φοινός) valde rutilus, rufus, fulvus: valde cruentus. Apud seriores reperitur etiam *fem.* δαφοινή, et δαφοινήεις, ήεσσα, ῆεν.

δαψίλεια, ἡ, (δαψιλής) copia, abundantia: luxus, luxuria.

δαψιλεύομαι, copiose et abundanter subministro; affluo, abundo, τινί.

δαψιλής, ές, (δάπτω) dapsilis, largus, multus. 2) prodigus, liberalis. δαψιλός habet Emped.

Δ Α' Ω. thema *obsoletum*, significans *doceo* et *disco*, radix verbi διδάσκω, unde poetae, inprimis Homerus, sequentia usurparunt: 1) *doceo*, 3. aor. 2. δέδαε, docuit, τινά τι, Od. 7, 233 8, 448. c. inf. Od. 20. 72. ἔδαον habet Ap. Rh. 2) *disco*, part. perf. δεδαώς, qui didicit, doctus, eruditus, Od. 17. 519. Aor. pass. ἐδάην, conj. δαῶ, *poet.* δαείω, inf. δαῆναι, poet. δαήμεναι, *nosse*, *scire*, c. acc. Hom., semel *cum gen.* Il. 21, 487. part. δαείς, Hom. h. 19, 5. Hinc descendit, quasi a δάημι, a) novum perf. δεδάηκα, part. δεδαηκώς, Od. et part. pass. δεδαημένος, Hom. h. Merc. 483. b) fut. δαήσομαι, δαήσεαι, disces, intelliges, Od. 3, 187. ἐμεῦ, audies de me, Od. 19, 325. — A perf. δέδαα descendit inf. praes. δεδάασθαι, noscere, perscrutari *c. acc.* Od. 16, 316. Praesentis vice fungitur διδάσκω.

δαῶμεν, conj. aor. pass. ἐδάην, a Δ Α' Ω.

δέ, conjunctio adversativa, *vero*, *autem*; *sed*, *verum*: plerumque in apodosi post μέν in protasi. Saepe vero mera est copula, reddique debet per *et*. Interdum quoque enunciationes causales conjungit, vertique potest *enim* Il. 6, 160. cf. Herm. Vig. p. 845. In responsionibus frequenter indicat objectiones, ut Il. 1, 451. Soph. O.R. 379. Ponitur etiam in apodosi post εἰ, ἐπεί, et sim., vel post partic., v. ad Lycur. p. 226. Καὶ δέ, interposita alia voce, *sed etiam*. Haec particula nunquam ponitur in initio orationis; plerumque secundum, saepe tamen etiam tertium vel quartum locum ob-

tinet.

- δε, particula inseparabilis, motum in locum indicans, ut Οὔλυμπόνδε, οἶκόνδε, ἅλαδε, in Olympum, domum, ad mare, Hom. θύραζε pro θύρασδε, foras, Hom. Raro bis ponitur, ut ὅνδε δόμονδε. 2) pronominibus addita vim iis demonstrativam iodit, ut ὅδε, τοιόσδε, al.

δεά, ἡ, dea, *Dor.* pro θεά, Greg. Cor. ed. Schaef. p. 692.

δέαρ, ατος, τό, i. q. δέος, Soph.

δέατο, 3 sing. impf. ab obsoleto δέαμαι, *videor*, semel occurrens Od. 6, 242., ubi ante Wolfium vulgo legebatur δόατο, vide δοάζομαι.

δέγμενος, part. praes. a δέχομαι, pro δεχόμενος, Hom.

δεδάασθαι, inf. praes. pass. a Δ Α' Ω.

δέδαε, 3 sing. aor. act. a Δ Α' Ω.

δεδάηκα, perf. a Δ Α' Ω.

δεδαημένος, part. perf. pass. a Δ Α' Ω.

δεδαίαται, 3. plur. perf. pass. a δαίω, Od 1, 23.

δεδαϊγμένος, part. perf. pass. a δαΐζω, Hom

δέδασται, 3 sing. perf. pass a δαίω, Hom.

δεδαώς, part. perf. a Δ Α' Ω.

δεδεγμένος, part. perf. a δέχομαι.

δέδηε, δεδήει, 3 sing. perf. et plusqpf. a δαίω.

δεδίασι, 3. pl. perf. δέδια, *timeo.*

δεδίσκομαι, i. q. δειδίσκομαι, Od. 15, 150.

δεδίσσομαι, i. q. δειδίσσομαι.

δεδμημένος, part. perf. pass. a δαμάω.

δέδοικα, part. δεδοικώς, perf. a δείδω, significatione praes.

δεδοίκω, *Dor.* praes. pro δείδω, δέδια, Theocr. 15, 57.

δεδοκημένος, *attentus*, part. perf. *irreg.* a δέχομαι vel δοκεύω, Il. 15, 730.

δέδορκα, part. δεδορκώς, perf. a δέρκω.

δεδουπώς, part. perf. a δουπέω.

δεδραγμένος, part. perf. pass. a δράσσω.

δέελος, η, ον, i. q. δῆλος, Il. 10, 466.

δέημα, τό, (δέω) precatio; preces.

δέησις, ἡ, (δέω) indigentia; precas.

δεητικός, ή, όν, precatorius, rogatorius: supplex.

δεῖ, conj. δέῃ, *contr.* δῇ, Diod. Ar. Ran. 265., opt. δέοι, inf. δεῖν, part. δέον, fut. δεήσει, aor. 1. ἐδέησε, impers. a δέω, oportet, decet: δεῖ τινος, opus est aliquo re: πολλοῦ δεῖ, multum abest; ὀλίγου vel μικροῦ δεῖ, parum abest, paene; etiam absolute πολλοῦ, ὀλίγου δεῖν: δεῖ μέ τινος, vel δεῖ μοί τινος vel δεῖ μοί τι, opus est mihi re, Valck. Hipp. 23. Pors. Eur. Or. 659.

δεῖγμα, τό, (δείκνυμι) specimen, exemplum, documentum: specimen mercis, quod ostenditur emturientibus. 2) locus in Piraeu, ubi specimina mercium proponebantur.

δειγματίζω, palam traduco, contumeliae esussa, N. T.

δείδεκτο, 3 sing. plqpf. a δείκνυμι, Il.

δειδέχαται, δειδέχατο, 3. plur. perf. et plqpf. a δείκνυμι, Hom.

δειδήμων, ον, (δείδω) timidus, meticolosus. i. q. δειλός, ap. epicos aer. δειδιώς.

δείδια, ας, ε, ut δέδια, perf. a δείδω cum significatione praes. plur. δείδιμεν, δείδιτε, imperat. δείδιθι, inf. δειδίμεν, Hom. part. δειδιώς, Hes. δείδισαν, 3. pl. plqpf. Il. 15, 652.

δειδίσκομαι, (δείκνυμι) dextra mano oblata saluto; omoino; *saluto*, Od. 18. 121. 20, 197. Dicitur et δεδίσκομαι, et occurrit tantum in praes. et impf. 2) i. q. δείκνυμι, ostendo, Ap. Rh.

δείδοικα, *poet.* pro δέδοικα, Hom.

δείδω, f. δείσομαι, aor. 1. ἔδεισα, ap. Hom. ἔδδεισα, perf. δέδοικα, cum signif. praes., vel δέδια, quod vide, *timeo*, *paveo*, *vereor*, sequente plerumque μή vel inf. 2) *trans. metuo*, *timeo*, τινά vel τι.

δειελιάω, f. ήσω, (δείελος) vesperam exspecto, Od. 17, 599.

δειελινός, ή, όν, vespertinus: τὸ δειελινόν, coena vespertina.

δείελος, ος, vespertinus: δείελος ὀψὲ δύων, i. q. ἕσπερος, vesper, Il. 21, 232. τὸ δείελον, merenda.

δεικανάομαι, (δείκνυμι) i. q. δειδίσκομαι, comiter excipio, saluto, Od. Activum habet Arat.

δείκελος et δείκηλος, ον, (δείκνυμι) ostendens, repraesentans, imitans: hinc τὸ δείκελον vel δείκηλον, simulacrum, imago. *Verb.* δεικελίζω vel δεικηλίζω, imitor, repraesento: δεικελίκτης s. δεικηλίκτης, vel δεικελιστής s. δεικηλιστής, ὁ, qui velut imaginem quotidianae vitae in scena repraesentat, mimus. Dicitur etiam δίκηλος, δικηλίζω, etc.

δείκνυμι, fut. δείξω, aor. 1. ἔδειξα, perf. δέδειγμαι, (*Ion.* inde ab Herodoto δέξω, ἔδεξα, δέδεγμαι: praeterea ap. *Hom.* exstant 3 plur. perf. δειδέχαται, 3 sing. plqpf. δείδεκτο, plur. δειδέχατο, in significatione praes. et imperf.) *ostendo*, monstro: indico, declaro, demonstro, manifesto, exemplis et usu edoceo: repraesento, e. g. de statuis: specimen rei edo. *Med.* δείκνυμαι, facio ut mihi ostendatur aliquid, accipio quod ostenditur, hinc *saluto*, hospitem excipio, i. q. δεξιόομαι, Hom sed tantum in perf. et plqpf.

δεικνύω, i. q. δείκνυμι, Hes. op. 449. 500. (- ⏑ -)

δεικτηριάς, άδος, ἡ, mima, Athen. cf. δεικελιστής.

δεικτήριος, ον, (δείκνυμι) ad ostendendum aptus: τὸ δεικτήριον, pulpitum, suggestus, locus excelsus, unde aliquid ostenditur.

δεικτήρ et δείκτης, ὁ, demonstrator.

δεικτικός, ή, όν, demonstrativus, ostensivus. *adv.* δεικτικῶς, demonstrative.

δειλαίνω, (δειλός) timidus sum. *Med.* timidum me gero, apud ser.

δείλαιος, α, ον, i. q. δειλός, timidus, miser, inpr. ap. Trag (- - vel ⏑ ⏑)

δειλαιότης, ἡ, timiditas: miseria.

δειλακρίων, ωνος, ὁ, timidus, meticulosus, Ar. A seq.

δείλακρος, α, ον, (δειλός, ἄκρος) valde timidus, Ar.

δειλανδρέω, (ἀνήρ) hominem pavidum et meticulosum me gero: hinc *Subst.* δειλανδρία, ἡ, timiditas

δεῖλαρ, ατος, τό, i. q. δέλεαρ, Call.

δείλη, ἡ, tempus pomeridianum, vespera: diluculum; crepusculum, cf. Ruhnk. Tim. p. 75.

δειλία, ἡ, (δειλός) timiditas.

δειλιαίνω, perterrefacio, LXX.

δειλίασις, ἡ, pavor, formido.

δειλιάω, f. άσω, formido, ob ignaviam defugio.

δειλινός, ή, όν, *contr.* pro δειελινός: hine *Adv.* δειλινόν, vesperi.

δείλομαι, (δείλη) occido, δείλετο δ' ἠέλιος legit Aristarchus Od. 7, 289. pro δύσετο.

δειλόομαι, (δειλός) timeo, paveo.

δειλός, ή, όν, (δείδω) timidus, ignavus: improbus, malus. 2) miser: pauper, tenuis, inops: debilis.

δειλότης, ητος, ἡ, i. q. δειλία.

δειλόψυχος, ον, timidus, timidi animi.

δεῖμα, τό, timor, metus, pavor. 2) terriculamentum.

δειμαίνω, f. ανῶ, timeo. Sic etiam in *Med.* 2) terreo, Plat. Legg. 9. p. 865. E.

δειμαλέος, α, ον, timidus. 2) terribilis.

δείματο, aor. *med.* a δέμω, Od. 14, 8.

δειματόεις, εσσα, εν, timidus, pavidus.

δειματοσταγής, ές, (στάζω) metum quasi instillans, terrens.

δειματόω, terrefacio. *Med.* timeo

δειματώδης, ες, terribilis, terrificus.

δείμομεν, conj. aor. pro δείμωμεν, a δέμω, Il. 7, 337.

δειμός, ὁ, timor, terror. Hinc Δεῖμος, ὁ, persona Terroris, in Iliade et ap. Hes. Th. 934.

δεῖν, *Att.* pro δέον.

δεῖνα, ὁ, ἡ, τό, Gen. δεῖνος, Dat. δεῖνι, Acc. δεῖνα, plur. δεῖνες, et sic porro praeter dat., qui est inusitatus: *aliquis*, *quidam*, usurpatur de iis, quorum nomen dicere vel nolumus vel non possumus. ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, hic et ille. Interdum est indeclinabile, Ar. Thesm. 622.

δεινεύω et δεινέω, i. q. δινέω, *dub.*

δεινοβίης, ου, ὁ, (δεινός, βία) terribiliter fortis.

δεινοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) qui atrocia patrat, maleficus.

δεινοκάθεκτος, ον, (κατέχω) magna vi coercens.

δεινολεχής, ές, (λέχος) infelix conjugii.

δεινόλινος, ον, (λίνον) i. q. αἰνόλινος.

δεινολογέομαι, (λέγω) graviter conqueror, miserabiliter lugeo.

δεινολογία, ἡ, oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem.

δεινοπάθεια, ἡ, gravissima injuria accepta, gravis querela de indignitate et atrocitate acceptae injuriae aut casus oblati cum lamentatione et gestu miserabili. A seq.

δεινοπαθέω, (δεινὰ πάσχω) gravia et intolerabilia patior, de injuria accepta vel infortunio oblato lamentor et conqueror, aegre fero. Hinc.

δεινοπαθής, ές, gravi affectus injuria: aegra ferens.

δεινοποιέω, augeo, amplifico dicendo.

δεινόπους, οδος, (πούς) terribili pede praeditus, Ἀρά, Soph.

δεινός, ή, όν, (δείδω) terribilis, horrendus, dirus: venerabilis. δεινή καὶ αἰδοίη θεός, Il. 18, 394. τὸ δεινόν, periculum, Hdt. δεινὸν γίγνεται μή - metuendum est, ne Hdt. 7, 157. δεινὸν ποιεῖσθαί τι, aegre ferre aliquid. τὰ δεινά, pericula, injuriae, infortunium, mala quaevis. 2) fortis, potens, validus, omnino qui est in aliquo genere multus, vehemens, excellens, et bono et malo sensu: hinc, sollers, peritus, ut δεινὸς λέγειν, δ. τὴν τέχνην.

δεῖνος, ὁ, i. q. δῖνος.

δεινότης, ἡ, (δεινός) terribilitas, atrocitas. 2) vis, facultas, sollertia; inpr. vis dicendi.

δεινόω, i. q. δεινὸν ποιέω, exaggero. 2) i. q. δινέω, *dub.*

δεινωπός, όν, i. q. δεινώψ.

δείνωσις, ἡ, (δεινόω) exaggeratio, amplificatio, quae fit dicendo.

δεινωτικός, ή, όν, ad exaggerandum proclivis, aptus.

δεινατός, ή, όν, i. q. δυνατός.

δείνωψ, ωπος, (ὤψ) torvus, terribilis adspectu.

δεῖξις, ἡ, (δείκνυμι) ostensio, ostentatio. 2) indicium, sententia prolata. 3) i. q. ἐπίδειξις, declamatio.

δείξω, fut. a δείκνυμι.

δεῖος, τό, *poet.* pro δέος.

δειπνάριον, τό, *Dim.* a δεῖπνον, coenula.

δειπνέω, ήσω, (δεῖπνον) coeno. 2) comedo. Perf. 2. Att. δέδειπνα, inf. δεδειπνάναι.

δειπνησείω, *Desid.* a δειπνέω, coenaturio.

δείπνηστος, ὁ, tempus coenae, Od. 17, 170. Scribunt etiam δειπνηστός, vel δειπνηστύς: apud seriores inveniuntur formae δειπνητός, et δειπνιστός, ad analogiam vocis δορπιστός. Grammatici nonnulli δειπνηστόν *tempus coenae*, δείπνηστον *coenam ipsam* esse volunt.

δειπνητήριον, τό, coenaculum, coenatorium.

δειπνήτης, ὁ, conviva.

δειπνητικός, ή, όν, ad coenam pertinens: coenae instruendae peritus: coenae appetens. *Adv.* -κῶς, laute, opipare.

δειπνίδιον, τό, *Dimin.* a δεῖπνον.

δειπνίζω, f. ίσω, coenam praebeo, τινά, alicui.

δειπνίτης, *fem.* ῖτις, i. q. δειπνητικός.

δειπνοθήρας, ου, ὁ, i. q. δειπνολόχος.

δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, (καλέω) qui ad coenam vocat.

δειπνολογία, ἡ, sermo de coena. A seq.

δειπνολόγος, ον, (λέγω) qui de coena loquitur.

δειπνολόχος, η, ον, (λοχάω) qui conviviis insidiatur, parasitus.

δειπνομανής, ές, (μαίνομαι) qui insano coenarum amore ducitur.

δεῖπνον, τό, coena; convivium, epulum: ap. Homerum etiam i. q. ἄριστον. 2) cibus, pabulum, Il. 2, 383.

δειπνοποιέω, coenam paro. *Med.* coenam parari mihi jubeo, epulor.

δειπνοποιΐα, ἡ, apparatio coenae vel convivii.

δειπνοποιός, όν, qui coenam aut convivium parat.

δεῖπνος, ὁ, conviva. 2) i. q. δεῖπνον, ap. ser.

δειπνοσοφιστής, ὁ, qui inter coenam de rebus eruditis disserit.

δειπνοσύνη, ἡ, *Comic.* p. δεῖπνον.

δειπνοφορία, ἡ, coenae portatio, ministerium conviviale, a seq.

δειπνοφόρος, ον, (φέρω) coenae minister, qui coenam portat.

δειραγχής, ές, (δειρή, ἄγχω) collum constringens.

δειράδιον, τό, *Dimin.* a δειράς.

δειραῖος, α, ον, montosus, a seq.

δειράς, άδος, ἡ, jugum montis. 2) i. q. δειρή, collum.

δείρας, part. aor. 1. a δέρω.

δειραχθής, ές, (ἄχθος) collo onerosus.

δειρή, ἡ, collum: cervix. 2) i. q. δειράς, jugum montis, Pind.

δειροκύπελλον, τό, poculum oblongo collo.

δειρόπαις, αιδος, (παῖς) per collum pariens, Lycophr.

δειροπέδη, ἡ, (πέδη) monile, torques, collare.

δειροτομέω, f. ήσω, (τέμνω) caput amputo, τινά, Hom.

δείς, *Aeol.* pro εἷς, unde οὐδείς et μηδείς, quae vide.

δεῖσα, ἡ, humor, stercus, foetor.

δεισαλέος, α, ον, stercoreus, foedus. A praec.

δεισήνωρ, ορος, (δείδω, ἀνήρ) viros terrens, Aesch.

δεισιδαιμονέω, (δεισιδαίμων) superstitiosus, religiosus sum.

δεισιδαιμονία, ἡ, metus deorum, superstitio, religio.

δεισιδαίμων, ον, (δείδω, δαίμων) qui deos metuit; hinc *a*) religiosus, deorum cultor, pius. *b*) superstitiosus.

δεισίθεος, ον, i. q. praec.

δέκα, οἱ, αἱ, τά, *indecl.* decem: οἱ δέκα (sc. ἔτη) ἀφ' ἥβης, qui decem annos post vigesimum militavere, Xenoph. h. gr. 3, 4, 23.

δεκάβαθμος, ον, (βαθμός) decem gradus habens.

δεκάβοιος, ον, (βοῦς) decem boum pretio aestimabilis.

δεκαγονία, ἡ, (γόνος) generatio ad decimum usque gradum.

δεκαγράμματος, ον, (γράμμα) decem litteris vel lineis aut versibus constans.

δεκαδάκτυλος, ον, decem digitos habens.

δεκαδάρχης et δεκάδαρχος, ὁ, (ἄρχω) decurio. 2) decemvir.

δεκαδαρχία, ἡ, decurionatus. 2) decemviratus.

δεκαδαρχικός, ή, όν, ad δεκαδάρχην vel δεκαδαρχίαν pertinens.

δεκάδελτος, ον, (δέλτος) tabulis decem constans: νόμος, lex e decem tabulis.

δεκαδεύς, ὁ, decurialis.

δεκαδικός, ή, όν, (δεκάς) denarius.

δεκαδοῦχος, ὁ, i. e. δεκάδα ἔχων, decemvir.

δεκάδωρος, ον, (δῶρον, 2.) decem palmos longus.

δεκαετηρίς, ίδος, ἡ, decennale tempus, decennium: etiam *adj.* decennalis.

δεκαέτηρος, ον, et

δεκαετής, ές, (ἔτος) decem annos natus, decennalis, quod decimo quovis anno fit.

δεκαετία, ἡ, decennium.

δεκάζω, fut. άσω, donis corrumpo. (Radix est δέκα, v. Ernesti clav. Cic. v. *decuriare*.)

δεκάκις, *adv.* decies.

δεκάκλινος, ον, (κλίνη) decem lectos habens, de loco, in quo convivia celebrantur.

δεκακότυλος, ον, (κοτύλη) decem cotylas habens.

δεκακυμία, ἡ, (κῦμα) decumanus, i. e. magnus. cf. *τρικυμία*.

δεκάκωλος, ον, (κῶλον) decem versiculis vel articulis constans.

δεκάλιτρος, ον, (λίτρα) qui decem librarum est.

δεκάλογος, ὁ, decalogus, decem praecepta Dei, *Scr. eccl.*

δεκάμετρος, ον, decem μέτροις constans.

δεκαμηνιαῖος, α, ον, et

δεκάμηνος, ον, (μήν) decimum mensem agens, decimestris.

δεκαμναῖος, α, ον, et

δεκάμνους, ους, (μνᾶ) qui decem minarum est.

δεκάμφορος, ον, (ἀμφορεύς) decem amphoras capiens.

δεκαναΐα, ἡ, (ναῦς) classis decem navium.

δεκανία, ἡ, i. q. δεκάς, Gramm.

δεκάπαλαι, *adv.* (πάλαι) decies olim, jampridem: *vox comica.*

δεκαπηχυαῖος, α, ον, i. q. δεκάπηχυς.

δεκάπηχυς, υ, (πῆχυς) qui est decem cubitorum.

δεκαπλασιάζω, f. άσω, decuplum facio. A seq.

δεκαπλάσιος, ον, decuplus. (⏑– vel ⏑⏑⏑)

δεκάπλεθρος, ον, (πλέθρον) qui decem jugerum est.

δεκαπλόος, ον, *contr.* δεκαπλοῦς, οῦν, i. q. δεκαπλάσιος.

δεκάπολις, εως, ἡ, decem habens urbes. 2) regio decem urbium.

Δεκαπολίτης, ου, ὁ, qui e regione Decapoli est.

δεκάπους, οδος, (πούς) qui decem pedum est.

δεκαπρωτεία, ας, ἡ, decemprimatus, senatus, vel collegium decem virorum in civitate primorum.

δεκάπρωτοι, ων, οἱ, decemprimi senatores.

δεκάρχης, ου, ὁ, decurio.

δεκαρχία, ας, ἡ, decurionatus.

δεκαρχικός, ή, όν, decurionalis.

δεκάς, άδος, ἡ, decas, numerus denarius. 2) decuria.

δεκασμός, ὁ, (δεκάζω) corruptio munerum largitione, ambitus.

δεκάσπορος, ον, (σπείρω) in quo decem sementes factae sunt, decennalis.

δεκαστάτηρος, ον, decem stateribus valens. 2) qui stipendium decem staterum accipit.

δεκάστεγος, (στέγη) decem tabulata habens.

δεκάστυλος, ον, (στῦλος) decem columnas habens.

δεκάσχοινος, ον, decem schoenos aequans.

δεκαταῖος, αία, αῖον, qui decimo die v. c. venit.

δεκαταλαντία, ας, ἡ, decem talenta.

δεκατάλαντος, ον, (τάλαντον) qui decem talentorum est.

δεκατεία, ας, ἡ, (δεκατεύω) decimatio, decimae.

δεκάτευμα, τό, (δεκατεύω) decimae.

δεκάτευσις, εως, ἡ, (δεκατεύω) decimatio.

δεκατευτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. δεκατευτής.

δεκατευτήριον, ου, τό, locus, in quo decimae vectigalis nomine a navigantibus exiguntur.

δεκατευτής, οῦ, ὁ, qui decimas exigit. 2) decumanus, genus publicani.

δεκατεύω, f. εύσω, decimo, decimas exigo, decimam partem excerpo. 2) decimam partem praedae, ab hostibus captae, deo consecro. 3) decimum quemque interficio. A seq.

δεκάτη, ἡ, decima pars, decimae. 2) δεκάτη, ἡ, sc. ἡμέρα, decimus dies, quo nomina dabantur infantibus.

δεκατηλογέω, i. q. δεκατεύω. Unde

δεκατηλογία, ἡ, decimarum exactio.

δεκατηλόγιον, τό, locus, in quo decimae exiguntur et penduntur.

δεκατηλόγος, ὁ, decimarum exactor.

δεκατημόριον, τό, (μέρος) decima pars.

δεκατηφόρος, ος, decimas ferens.

δεκατισμός, ὁ, i. q. δεκασμός, *dub.*

δέκατος, άτη, ατον, decimus.

δεκατόσπορος, ον, (σπείρω) qui fit vel est in decima aetate, Strab.

δεκατόω, f. ώσω, idem quod δεκατεύω, N. T.

δεκατώνης, ὁ, (ὠνέομαι) qui decimas redimit: decumanus, genus publicani.

δεκατώνιον, τό, locus, ubi congregantur decumani. A praec.

δεκάφυιος, ον, (φυή) decuplex, *poet.*

δεκάφυλος, ον, (φυλή) decem tribus habens, in decem tribus divisus.

δεκάχαλκον, τό, (χαλκοῦς) decem chalci, decem aerei nummi, denarius.

δεκαχῆ, *adv.* decem partibus.

δεκάχιλοι, αι, α, (χίλιοι) decies mille, Il.

δεκάχορδος, ον, (χορδή) decem chordas habens.

δεκέμβολος, ον, (ἔμβολον) decem instructus rostris.

δεκετηρίς, δεκέτηρος, δεκέτης, *fem.* δεκέτις, i. q. δεκαετηρίς, caet. decennalis. 2) decennium. 3) ludi dena quoque anno recurrentes.

δεκήρης, ες, (ἄρω) decem ordinas remorum habens navis: lat. deceris.

δέκομαι, *Ion.* pro δέχομαι.

δεκόργυιος, ον, decem ὀργυιάς longus: vide ὀργυιά.

δεκτέος, έα, έον, (δέχομαι) accipiendus, excipiendus, recipiendus.

δεκτήρ, ῆρος, ὁ, qui accipit vel suscipit.

δέκτης, ὁ, acceptor, mendicus.

δεκτικός, ή, όν, ad recipiendum aptus, s. promtus.

δέκτο, 3 sing. impf. a δέχομαι, δέκομαι, *Ion.* pro ἐδέχετο.

δεκτός, ή, όν, acceptus, gratus.

δέκτρια, ας, ἡ, acceptrix, receptrix.

δέκτωρ, ὁ, i. q. δεκτήρ, δέκτης.

δελεαστρεύς, ὁ, *poet.* pro δελεαστρεύς.

δελεάζω, (δέλεαρ) inesco, esca allicio vel capio: *metaph.* decipio, illicio.

δέλεαμα, τό, esca.

δέλεαρ, ατος, τό, (δέλω, *obs.*) esca, qua animalia capiuntur: illecebrae quaevis: fraus, dolus.

δελεάρπαξ, γος, escam rapiens.

δελέασμα, τό, (δελεάζω) quod escae loco imponitur hamo vel laqueis: illectamentum.

δελεασμάτιον, τό, *Dimin.* a praec.

δελεασμός, ὁ, (δελεάζω) actio inescandi: fraus, dolus.

δελεάστρα, ἡ, decipula, laqueus, transenna, in quam esca imponitur.

δελεαστρεύς, ὁ, qui esca decepit.

δέλετρον, τό, i. q. δέλεαρ. 2) laterna, fax.

δελητήριον, τό, idem quod δέλεαρ.

δελήτιον, τό, i. q. δέλεαρ.

δελλῖς, ῖθας, ἡ, genus vesparum: cujus nidus dicitur δελλίθιον, τό.

δέλος, τό, i. q. δέλεαρ.

δέλτα, τό, littera quarta Alphabeti Graeci. 2) pars Aegypti. 3) pudenda muliebria.

δελτάριον, τό, tabella *Dim.* a δέλτος.

δελτίον, τό, idem, ab eod.

δελτογράφος, ὁ, qui aliquid in litteras refert.

δελτοειδής, ές, delta figura referens.

δέλτος, ἡ, pugillares, quia forma litterae Δ plicabantur: liber quilibet: tabulae legum, testamenti, pictoris, etc.

δελτόω, f. ώσω, in formam litterae Δ plico, vel effingo. *Med.* litteris aliquid consigno, *c. acc.*, Aesch.

δελτωτός, ή, όν, in formam triangularem litterae Δ effictus. Hinc δελτωτόν, triangulum, signum quoddam coeleste, et δελτωτοί, libri in Δ figuram complicati. A praec.

δελφάκειος, ον, (δέλφαξ) porcinus.

δελφάκινος, η, ον, idem, ab eod.

δελφάκιον, τό, porcellus lactens. 2) pudenda muliebrix. *Dim.* a δέλφαξ.

δελφακόομαι, succresco in porcum. A seq.

δέλφαξ, ακος, ὁ καί ἡ, porcus, porca. 2) i. q. χοῖρος, porcellus.

Δέλφειος, α, ον, (Δελφοί) Delphicus.

Δελφικός, ή, όν, Delphicus. 2) δελφική, ἡ, tripus, mensa tribus pedibus instructa.

δελφίν, ῖνος, ὁ, delphin, piscis. 2) nauticum instrumentum, quo utebantur ad demergendas naves. Dicitur et δελφίς. (--)

δελφινίζω, delphinos imitor. A praec.

Δελφίνιος, ὁ, epith. Apollinis, h. Hom. Ap. 495. Hinc Δελφίνιον, τό, templum Apollinis Athenis, unde judicium ἐπὶ Δελφινίῳ. 2) delphinium, herba, nobis *Rittersporn.* (--⏑⏑)

δελφινίσκος, ὁ, parvus delphin.

δελφινοειδής, ές, (εἶδος) delphini formam habens.

δελφινόσημος, ον, (σῆμα) delphino signatus.

δελφίς, ῖνος, ὁ, idem quod δελφίν. (--)

Δελφίς, ίδος, ἡ, (Δελφοί) Delphica, Soph. (-⏑)

Δελφοί, ῶν, Delphi, clarissimum Apollinis oraculum, h. Hom. 27, 14.

δελφύς, ύος, ἡ, valva, uterus. Dicitur et δελφύα, ἡ.

* δέλω, *obsol.*, inesco, unde δέλεαρ, δόλος.

δέμα, τό, (δέω) vinculum. 2) fasciculus.

δέμας, τό, (occurrit tantum in *nom.* et *acc.* sing.) corpus, statura hominis, Od. 8, 19. Homerus δέμας de animatis tantum rebus, Sophocles autem de inanimatis quoque dixit. Poetae, inpr. tragici δέμας περιφραστικῶς usurpant, vid. Hoepfner ad Eur. Cycl. 2. Comicis δέμας interdum idem est quod πόσθη. 2) *Adverbialiter* δέμας, instar, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, Il. 11, 596. 18, 1.

δεμάτιον, τό, *Dimin.* a δέμα.

δέμνιον, τό, (δέμω) stratum, lectus.

δεμνιοτήρης, ὁ, (τηρέω) custos lecti.

δέμω, aor. ἔδειμα, aor. med. ἐδειμάμην, perf. δέδμηκα, perf. pass. δέδμημαι, *aedifico, struo, condo.* (Praesens act. exstat Hom. h. Merc. 188.)

δενδαλίς, ἡ, i. q. δανδαλίς.

δενδίλλω, oculos huc illuc verto: oculis nuo, vel adnuo, εἴς τινα, Il. 9, 180.

δενδραίς, αίδος, ἡ, (δένδρον) arboribus frequens, nemorosa.

δενδρεόθρεπτος, ον, (τρέφω) arboribus nutritus. 2) arbores nutriens, Emped.

δένδρεον, τό, arbor, Hom. δενδρεῖον habet Nic.

δενδρήεις, εσσα, εν, nemorosus, arboribus abundans. 2) arboreus, Opp.

δενδριακός, ή, όν, i. q. δενδρικός.

δενδρίζω, arboresco, arboris figura sum.

δενδρικός, ή, όν, arboreus.

δενδρίον, τό, arbuscula, *Dimin.* a δένδρον.

δενδρίτης, *fem.* ῖτις, ad arborem pertinens: γῆ, arborum fertilis: ἄμπελος, vitis arborescens vel arbori adplexta, alibi ἀναδενδράς: νύμφη, nympha arboris.

δενδροβατέω, (βατέω) arbores scando.

δενδροειδής, ές, (εἶδος) arboris figuram habens.

δενδροκολάπτης, ὁ, (κολάπτω) picus.

δενδροκόμης, ὁ, i. q. δενδρόκομος.

δενδρόκομος, ον, (κόμη) arboribus ornatus.

δενδροκόμος, ον, (κομέω) arbores curans.

δενδροκοπέω, (κόπτω) arbores exscindo.

δενδρολάχανα, τά, olera arborescentia.

δενδρολίβανος, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quae thus fert. 2) rosmarinus coronarius.

δενδρομαλάχη, ἡ, malva arborescens, althaea.

δένδρον, τό, arbor. 2) stirps.

δενδρόομαι, arboresco.

δενδροπήμων, ον, (πῆμα) arboribus nocens.

δένδρος, εος, τό, unde usitatum δένδρεσι, *Ion.* et *Att.* idem quod δένδρον, v. Schaef. Greg. p. 61. 62. 265.

δενδροτομέω, (τέμνω) arbores exscindo, vasto, populor.

δενδροτόμος, ον, arbores exscindens, arborator. Ab eod.

δενδροφορέω, (φέρω) arbores fero. 2) i. q. θυρσοφορέω.

δενδροφορία, ἡ, feracitas arborum. 2) functio Dendrophori.

δενδροφόρος, ον, arborum ferax. 2) de Dendrophoris vid. auctores Antiquitatum.

δενδρόφυτος, ον, (φύω) arboribus consitus.

δενδρυάζω, f. άσω, quercus subeo, inter quercus me abscondo. 2) quovis modo me abscondo.

δενδρύφιον, τό, *Dimin.* a δένδρον.

δενδρώδης, ες, arboreus. 2) ad arboris magnitudinem accedens.

δενδρώεις, ώεσσα, ῶεν, arboribus abundans.

δενδρών, ῶνος, ὁ, arbustum, arboretum.

δενδρῶτις, ἡ, arboribus densa.

δεννάζω, f. άσω, (δέννος) probris incesso, τινα.

δενναστός, ή, όν, conviciis et maledictis obnoxius.

δέννος, ὁ, probrum, contumelia.

δεξαμενή, ῆς, ἡ, (δέχομαι) receptaculum: lacus: cisterna: piscina: canalis. 2) Plato materiam sic vocat in Timaeo, quam etiam ὑποδοχήν formarum dicit: sic et posteriores philosophi.

δεξιά, ἡ, sc. χείρ, dextra, sc. manus. 2) fides per dextram data. 3) pacta conventa. 4) fortitudo, potentia et auxilium.

δεξιάδην, *adv.* a dextra, Il. 17, 15. ubi tamen rectius Δεξιάδην nunc accipiunt pro nomine patronymico, *Dexii filiam.*

δεξιάομαι, *Ion.* δεξιόομαι, dextra prehensum amplector, data dextra saluto; χερσί, Hom. h. 5, 16. θεοῖς, dextram supplex ad deos tollo, Aesch. πυκνὴν ἄμυστιν δεξιούμενος, largo potu me invitans, Rhesi 419.

δεξίδωρος, ον, (δέχομαι) dona accipiens.

δεξίμηλος, ον, (μῆλον) oves excipiens, vel suscipiens.

δεξιόγυιος, ον, (γυῖον) qui dextra et agilia membra habet. Hinc *subst.* δεξιογυΐα, ἡ.

δεξιολάβος, ὁ, (λαμβάνω) satelles, stipator, de iis, qui latus dextrum alicujus tegunt, N. T. Act. 23, 23.

δεξιόομαι, *Ion.* pro δεξιάομαι.

δεξιός, ά, όν, dexter. 2) faustus, prosper. 3) sollers, acutus, ingenii dexteritate prae-

ditus: scitus, eruditus, catus, urbanus, lepidus: agilis, promtus, expeditus.

δεξιόσειρος, ὁ, (σειρά) scil. ἵππος, equus jugali equo ad dexterum latus alligatus. Hinc metaphorice δεξιόσειρος Ἄρης, apud Sophoclem, Ant. 140. Mars in dexterum eorum inclinans, vel impetuosus, dextri equi more.

δεξιοστάτης, ὁ, (ἵστημι) qui a dextra stat. 2) qui dextra chori parte praesidet.

δεξιότης, ἡ, (δεξιός) dexteritas, sollertia.

δεξιότοιχος, ου, (τοῖχος) in dextra parte navis remigans.

δεξιοφανής, ές, (φαίνομαι) ad dextram conspicuus.

δεξιόφιν, adv. ἐπὶ δεξιόφιν, dextram versus, Il.

δεξίπυρος, ον, (πῦρ) ignem suscipiens, vel excipiens.

δέξις, ἡ, (δέχομαι) modus alicujus excipiendi, tractandi.

δεξιτερός, ρά, ρόν, (δεξιός) dexter, Hom.

δεξίωμα, τό, (δεξιόομαι) id, quod comiter accipimus, et quasi dextra prehendimus, res grata, jucunda, expetita. 2) exceptio liberalis; modus liberalis excipiendi adeuntem.

δεξιώνυμος, ον, (ὄνομα) faustus, auspicatus, auspicati nominis et ominis.

δεξιῶς, adv. dextre, bene. 2) prospere. 3) sollerter.

δεξίωσις, ἡ, salutatio quae fit oblata dextra, amplexus, exceptio liberalis, gratulatio.

δέξο, imper perf. a δέχομαι, Ion. pro δέδεξο, Il. 19, 10.

δέομαι, egeo, v. δέω.

δέομαι, metuo, vereor, c. inf. Aesch. Pers. 699. a δέος, alibi vix legitur.

δέον, οντος, τό, part. neutr. verbi impers. δεῖ, id quod esse debet, necessarium: decens, aequum, commodum: ἐν δέοντι sc. καιρῷ vel εἰς δέον, opportune: εἰς τὸ δέον, ad res necessarias. Ponitur etiam in nominativo absoluto, (sicuti ἐξόν, ἐόν, παρόν) quam oporteret.

δέον, Ion. pro ἔδεον, imperf. a δέω, ligo, Od.

δεόντων, 3 pl. imperat. a δέω, ligo, Od.

δεόντως, adv. decenter: commode.

δέος, δέους, τό, (δειδω) metus. 2) terriculamentum.

δέπας, αος, τό, poculum. 2) patera.

δεπαστραῖος, α, ον, (δέπας) ad poculum pertinens, potulentus.

δέπαστρον, τό, (δέπας) poculum, crater.

δεράγχη, ἡ, (δέρη, ἄγχω) laqueus collum constringens.

δεραγχής, ές, (ἄγχω) collum constringens et suffocans.

δέραιον, τό, (δέρη) collare, torques.

δεραιοπέδη, ἡ, laqueus, quo aves capiuntur, laqueus aucupatorius.

δεραιοῦχος, ον, (ἔχω) collum tenens, collum constringens.

δέρας, ατος, τό, pellis, corium, poet. p. δέρμα.

δέργμα, ατος, τό, (δέρκομαι) adspectus.

δεργμός, ὁ, idem.

δέρη, ἡ, cervix, collum. 2) jugum montis. cf. δειρή.

δέρις, ἡ, i. q. δέρη. 2) i. q. δέῤῥις.

δερκευνής, ές, (δέρκομαι, εὐνή) inter dormiendum videns.

δερκιάομαι, video. A seq.

δέρκομαι, raro δέρκω, perf. c. signific. praes. δέδορκα, aor. ἔδρακον, ἐδράκην, ἐδέρχθην, signif. act., video, Hom. 2) vivo, Il. 1, 88. Od. 16, 439. 3) adspicio, conspicio, c. acc. Hinc in universum percipio, κτύπον δέδορκα, Aesch. 4) πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, igneum fulgorem ex oculis emittens, Od. 19, 446. φέγγος, φάος δέδορκε, i. e. fulget, lucet, Pind. 5) δεδορκὸς βλέπειν, acute videre.

δέρμα, τό, (δέρω) pellis, cutis, corium, vellus.

δερματικόν, τό, sc. ἀργύριον, quod ex pellium victimis detractarum venditione provenit, v. Boeckh. oecon. publ. Athen. 2. p. 249.

δερμάτινος, ίνη, ινον, coriaceus.

δερμάτιον, τό, pellicula, Dimin. a δέρμα.

δερματουργός, ὁ, (ἔργον) cerdo: ejus opificium dicitur δερματουργία, ἡ, Adj. δερματουργικός, ή, όν.

δερματοφαγέω, pellem edo.

δερματοφορέω, pellem gesto, pelle amictus sum.

δερματώδης, ες, coriaceus. 2) cutaneus.

δερμηστής, οῦ, ὁ, (δέρμα, ἐσθίω) animalculum, a consumendis pellibus dictum.

δερμόπτερος, ον, (πτερόν) cui membranulae loco pinnarum sunt.

δερμύλλω, sanguinem e cute sugo. 2) excorio. 3) masturbo, Schol. Ar. Nub. 736.

δέρξις, ἡ, (δέρκομαι) visio, ipsa actio videndi.

δέρος, εος, τό, pellis, corium, poet. p. δέρμα.

δεῤῥίδιον, τό, (δέῤῥις) umbraculum coriaceum, umbella pellibus confecta.

δέῤῥιον, τό, cilicium.

δέῤῥις, εως, ἡ, pellis. 2) crassum seu vile vestimentum, cilicium.

δέρτρον, τό, (δέρω) membrana. 2) omentum, Od. 11, 579.

δέρω, Ion. δείρω, f. δερῶ, aor. ἔδειρα, aor. pass. ἐδάρην, pf. δέδαρκα et δέδορα. excorio, pellem detraho. 2) caedo, verbero: verbis castigo, objurgo.

δέσιος, ὁ, mensis Junius apud Macedonas, ut Suidas tradit.

δέσις, εως, ἡ, (δέω) ligatio. 2) nodus. 3) junctura, conjunctio.

δέσμα, τό, (δέω) vinculum. 2) vitta.

δεσμευτικός, ή, όν, aptus ad ligandum. A seq.

δεσμεύω, f. εύσω, (δεσμη) ligo, vincio, colligo.

δεσμέω, f. ήσω, idem. A seq.

δέσμη, ης, ἡ, (δέω) fasciculus.

δέσμιος, ου, vel δεσμίος, (δέω) vinctus.

δεσμίς, ἡ, fasciculus.

δεσμός, ὁ, (δέω) vinculum, ligamen.

δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, commentariensis, custos vinctorum, carceris praefectus.

δεσμόω, f. ώσω, vincio, ligo: in carcerem conjicio.

δέσμωμα, ατος, τό, vinculum. A pr.

δεσμωτήρ, ὁ, i. q. δεσμώτης.

δεσμωτήριον, τό, carcer. A praec.

δεσμώτης, ὁ fem. δεσμῶτις, (δεσμόω) vinctus, captivus.

δεσπόζω, fut σω, dominor, c. gen., Hom. h. Cer. 366. ap ser. etiam c. acc. 2) potior aliqua re, me dominum alicujus rei facio, τινός. Pass. dominio alicujus pareo.

δέσποινα, ἡ, hera, domina, regina.

δεσποσιοναύτης, ὁ, q. d. herilis navis magister: genus libertorum Laconicorum, quorum opera in navibus utebantur.

δεσπόσιος, ον, herilis, dub.

δεσποστός, ή, όν, sub dominio tenendus, qui dominatui subjici potest.

δεσποσύνη, ἡ, dominium, imperium. 2) servitus; sensu passivo. A seq.

δεσπόσυνος, ον, herilis. Hinc ὁ δεσπόσυνος, Subst. filius herilis. δεσποσύνη, filia h. τὰ δεσπόσυνα, bona domini.

δεσποτεία, ἡ, (δεσποτεύω) dominatus.

δεσπότειος, α, ον, herilis.

δεσπότειρα, ἡ, domina, hera.

δεσποτεύω, et

δεσποτέω, i. q. δεσπόζω.

δεσπότης, ὁ, herus, dominus. 2) rex, imperator. 3) rei cujusque possessor. Nota. Liberi Graeci deos solummodo δεσπότας appellabant, ut Xen. An. 3, 2, 8. - Vocativus accentum retrahit δέσποτα.

δεσποτίδιον, τό, Dim. a δεσπότης.

δεσποτικός, ή, όν, herilis. 2) qui dominari novit. 3) imperiosus, dominandi cupidus.

δεσποτικῶς, Adv. heriliter, more dominorum.

δεσπότις, ιδος, ἡ, hera, domina.

δεσποτίσκος, ὁ, herus, vel blandiendo, vel contemnendo.

δεσποτός, ή, όν, dominabilis, qui dominatui subjici potest: dubia forma pro δεσποστός.

δέτη, ἡ, sc. λαμπάς, (δέω) faces in fasciculum colligatae.

δετός, ή, όν, adj. verb. a δέω, vinctus, ligatus.

δευήσεσθαι, inf. fut. med. a δευω, desum.

δεῦκος, τό, idem quod γλεῦκος.

δεῦμα, ατος, τό, (δεύω) irrigatio.

δευοίατο, Ion. pro δεύοιντο, a δεύω, desum.

δευρί, v. δεῦρο.

δεῦρο, adv. huc: adesdum: 2) hic, Il. 3, 405. 3) de tempore, hucusque: μέχρι τοῦ δεῦρο, Thuc. Aristophanes pro δεῦρο etiam habet δευρί, ultima longa. Formam δεύρω restituit Dindorfius Il. 3, 240. cf. Herod. περὶ μον. λέξ. p. 26, 31. Schaefer appar. ad Demosth. Th. 1. p. 866.

δευσοποιέω, (δεύω) tingo, inficio (v. s. fuco), humecto.

δευσοποιΐα, ἡ, infectio, fucatio etc.

δευσοποιός, όν, infector, tinctor. 2) bene tinctus. 3) indelebilis.

δεύτατος, άτη, ατον, ultimus, superl. a δεύτερος.

δεῦτε, adv. huc adeste, venite. (Contractum ex δεῦρ᾽ ἴτε.)

δευτεραγωνιστέω, secundas fabulae partes ago. 2) secundam in judicio orationem habeo. A seq.

δευτεραγωνιστής, ὁ, secundarum partium actor.

δευτεραῖος, αία, αῖον, qui secunda die v. c. venit, facit.

δευτερεῖα, τά, secundae partes, locus secundus. 2) secundum certaminis praemium.

δευτερέσχατος, ον, proximus ab ultimo, penultimus.

δευτερεύω, f. εύσω, secundus sum, secundas fero, locum secundum obtineo. 2) vincor, superor. 3) dissimilis sum, c. gen., rar. c. dat.

δευτεριάζω, f. άσω, secundas partes ago.

δευτερίας, ὁ, sc. οἶνος, vinum secundarium, lora.

δευτέριον, τό, secundinae, partus qs. secundarius.

δευτέριος, ία, ιον, secundarius.

δευτεροβόλος, ον, (βάλλω) qui secundum deotes indices jacit.

δευτερογαμέω, secundas nuptias celebro.

δευτερογαμία, ἡ, nuptiae secundae.

δευτερόγαμος, ον, iterum maritatus.

δευτεροδεκάτη, ης, ἡ, secundae decimae.

δευτερόζυγος, ον, (ζυγός) qui est secundae Conjugationis. Vox grammatica.

δευτεροκοιτέω, (κοίτη) socium habeo in cubili.

δευτερολογέω, secundo loco verba facio.

δευτερολογία, ἡ, actio secunda, secundae dicendi vices.

δευτερολόγος, ον, (λέγω) actor secundarum partium, qui secundo loco verba fecit.

δευτερονόμιον, τό, repetitio legis, secunda lex, liber quintus Mosis.

δευτερόποτμος, ον, (πότμος) qui pro mortuo habitus, ideoque justis et exsequiis de more honoratus, vivus redit, e bello, vel e peregrinatione.

δευτεροπροσωπέω, sum secundae personae. Vox Gramm. A seq.

δευτεροπρόσωπος, ον, qui secundae personae est. Vox Gramm.

δευτερόπρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. secundo primus: primus a secundo: epith. Sabbati primi a secundo Paschatos die, ut Scaligero placet. N. T. Luc. 6, 1.

δεύτερος, α, ον, *secundus*, et ordinis et temporis ratione habita: δεύτερον et δεύτερα, *adverbialiter*, secundo loco, postea: δεύτερος ἥκει, cum uno comite venit: ἐκ δευτέρου, secunda vice: τὰ δευτερα, secundus locus honoris, laboris, commodi: δεύτερος τινός, alicui secundus, deterior aliquo. εἷς - δεύτερος, unus - alter. σοὶ δεύτερόν ἐστι, licitum tibi est, Hes. op. 34., ubi vide Heinsium.

δευτεροστάτης, ὁ, (ἵστημι) qui in secundo ordine est.

δευτερόσχετος, ον, (ἔχω) secundarius.

δευτεροτόκος, ον, (τίκτω) secundo pariens.

δευτερότοκος, ον, qui secundo partu editus est.

δευτερουργός, όν, (ἔργον) qui secundas actionis partes, vel secundum in agendo locum obtinet. 2) manuarius.

δευτερούχος, ον, (ἔχω) qui secundas tenet.

δευτερόφωνος, ον, (φωνή) resonans, alteram vocem edens.

δευτερόω, secundo facio. 2) itero, repeto.

δευτέρωμα, τό, secundus actus: repetitio.

δευτέρως, *adv.* secundo, Plat. Legg. 12. p. 955. e.

δευτέρωσις, εως, ἡ, secundus actus, iteratio, repetitio. 2) traditio, ap. Scriptores Eccles.

δευτερωτής, ὁ, traditionum doctor.

δευτήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum pistorum et coquorum; a seq.

δεύω, f. δεύσω, madefacio, imbuo, subigo: oblino: macero. 2) impleo, Il. 2, 471. 3) effundo, αἷμα, Soph. Aj. 376. - Aor. δεύεσαν, quasi a δευέω, exstat ap. Q. Sm. 4, 411.

δέφω, f. ψω, madefacio, macero, emollio, subigo. 2) *Med.* masturbo.

δεχάμματος, ον, (ἄμμα) decem nodos, seu vincula habens.

δέχαται, 3 plur. perf. a δέχομαι, *poet.*

δεχήμερος, ον, (ἡμέρα) decem dies durans.

δέχθαι, inf. *syncop.* pro δέχεσθαι, a δέχομαι.

δέχομαι, f. δέξομαι, capio, accipio, παρά τινος: suscipio, excipio, v. c. impetum hostilem: admitto, recipio: approbo, credo. 2) exspecto, opperior. 3) percipio, audio: align.

δεψέω, f. ήσω, (δέφω) depso, subigo, pelles conficio, mollio coriariorum more. Invenitur et δέψω, Hdt. 4, 64.

δέω, fut. δήσω, aor. ἔδησα, perf. δέδεκα, pf. pass. δέδεμαι, aor. ἐδέθην, fut. δεδήσομαι et δεθήσομαι, vincio, ligo; in vincula conjicio: impedio, ἔδησέ με κελεύθου, Od. 4, 380. - *Med.* δέομαι, alligo mihi, e. g. πέδιλα.

δέω, f. δεήσω, aor. ἐδέησα, (semel ap. Hom. δῆσεν pro ἐδέησεν.) *Med.* δέομαι, f. δεήσομαι, aor. ἐδεήθην, absum, opus habeo, indigeo, *c. gen.* ὀλίγου, πολλοῦ δέω *c. inf.* vel ὀλίγου, πολλοῦ δεῖν c. verbo finito, *parum abfuit quin* —. δυοῖν δέοντα εἴκοσι, duodeviginti. cf. δεῖ. 2) *Med.* δέομαι, egeo, opus habeo, *c. gen.* Hinc δέομαί τι τινος et δ. τινος παρά τινος, rogo aliquem aliquid, peto aliquid ab aliquo: οἱ δεόμενοι, supplices.

δή, particula, rei affirmandae inserviens, *sane*, *profecto*. 2) respicit ad prius dicta, ut lat. *igitur*. 3) ponitur etiam ironice, *videlicet*, *scilicet*. 4) imperativis additum habet vim augendi, *demum*, *duntaxat*: λέγε δή, dic tandem. 5) vim addit interrogationibus, ut τί δή; quid igitur? quid tandem? quid porro? 6) numeralibus additum respondet latinorum *cunque* πέντε ἢ ὅσοι δή, quinque vel quotcunque fuerint.

δηάλωτος, ον, i. q. δηϊάλωτος.

δῆγμα, τό, (δάκνω) morsus.

δηγμός, ὁ, actio mordendi, ictus.

δηθά, *adv.* i. q. δήν, diu. 2) frequenter, crebro, *poet.*

δηθάκι, vel δηθάκις, *adv.* diu. 2) crebro.

δῆθεν, *adv.* (δή) videlicet, scilicet.

δηθύνω, f. υνῶ, (δηθά) tardo, moror.

δηϊάλωτος, ον, (δήϊος et ἁλίσκω) bello captus.

δήϊος, ία, ϊον, hostilis, infestus: *subst.* ὁ, hostis, vide δάϊος.

δηϊοτής, ῆτος, ἡ, pugna, bellum.

δηϊόω, *contr.* δηόω, (δήϊος) hostiliter tracto, igne ferroque vasto, depopulor, perimo, perdo: pugno, περί τινος, Hom.

δηκτήριος, ον, (δάκνω) mordax.

δήκτης, ὁ, vel δηκτήρ, ὁ, rosor, qui mordet, mordax.

δηκτικός, ή, όν, mordax.

δηκτικῶς, *Adv.* mordicus.

δήκω, thema *inusit.* v. δάκνω.

δηλαδή, *adv.* (δῆλος, δή) videlicet, scilicet, profecto.

δηλαίνω, laedo, corrumpo. A seq.

δηλέομαι, f. ήσομαι, (δαίω, *deleo*) deleo, interficio: laedo, corrumpo, vulnero. Ap. seriores dicitur de damno, quod infertur incantando et veneficiis, Theocr. 9, 26. *pass.* δεδηλῆσθαι, Hdt. 8, 100. Activum olim falso legebatur Xen. Oec. 8, 3.

δηλήεις, εσσα, εν, i. q. δηλήμων.

δήλημα, τό, pernicies.

δηλήμων, ον, nocivus. *Subst.* interfector.

δήλησις, ἡ, laesio, noxa, maleficium, inprimis incantationibus et veneficiis illatum.

δηλητήρ, ῆρος, ὁ, qui laedit.

δηλητήριον, τό, nocivum pharmacum, venenum.

δηλητηριώδης, ες, nocivus.

Δήλια, τά, festum Apollinis in Delo.

Δηλιάς, άδος, ἡ, navis, qua in Delum navigabant legati Atheniensium, θεωροί; unde et Δηλιασταί dicuntur.

δήλομαι, volo, *Dor.*

δηλονότι, *adv.* (δῆλον et ὅτι) manifestum, quod, h. e. scilicet, nimirum, omnino, profecto, quippe.

δηλοποιέω, manifestum reddo.

δῆλος, η, ον, manifestus, perspicuus.

Δῆλος, ου, ἡ, Delus, insula, quod repente mari enata apparuerit.

δηλοφανής, ές, (φαίνομαι) perspicue apparens.

δηλόω, manifesto, patefacio, declaro, indico. Interdum δηλόω intransitivam significationem habere videtur, v. Erfurdt. Soph. Ant. 467. Heind. Plat. Crat. p. 434. e. sed in talibus quoque locis verbum propriam suam vim retinet, v. Wunderlich. Obs. Aesch. p. 95 seq.

δήλωμα, τό, manifestatio: signum, indicium.

δήλως, *adv.* manifeste, aperte.

δήλωσις, ἡ, declaratio, manifestatio, significatio, enunciatio.

δηλωτικός, ή, όν, declarandi vim habens.

δημαγωγέω, (δῆμος, ἄγω) populum duco, quo volo, populi gratiam capto, curae populari servio. 2) aliquem capio, concilio mihi, blanditiis atque aliis artibus ad me pellicio; et in *pass.* ab aliquo capi, delectari, inpr. oratione.

δημαγωγία, ἡ, populi regimen. 2) concio. 3) administratio reipublicae popularis. 4) gratia et auctoritas, qua quis valet apud populum. 5) ars, qua quis utitur ad conciliandum sibi populum, popularitas.

δημαγωγικός, ή, όν, pertinens ad demagogum, similis demagogo.

δημαγωγικῶς, *adv.* populariter, more concionatorum popularium.

δημαγωγός, ὁ, orator in republica populari, cujus consiliis populus obsequitur, utpote sibi gratiosi: popularis, poplicola, qui plebem concionando sollicitat, concionalis.

δημαίτητος, ον, (αἰτέω) e populo expetitus.

δημάκιδιον, τό, popellus, *Dimin.* a δῆμος.

δημάρατος, ον, (ἀράομαι) populi precibus et votis expetitus.

δημαρχέω, tribunus plebis sum, magistratu fungor.

δημαρχία, ἡ, tribunatus plebis, magistratus popularis.

δημαρχικός, ή, όν, tribunitius.

δήμαρχος, ὁ, (ἄρχω) tribunus plebis. 2) magistratus plebis quicunque, etiam ap. Graecos. *Proprie* δήμαρχοι sunt praefecti et magistri pagorum, in quos descripta fuit Attica, v. Boeckh. oecon. publ. Ath. I, 169.

δήμειον, τό, locus suppliciorum, v. δήμιος.

δημεραστής, ὁ, (ἐράω) populi studiosus, popularis.

δημιχαριτία, ἡ, popularitas. A praec.

δήμευσις, ἡ, proscriptio. A seq.

δημεύω, f. εύσω, publico bona. 2) in exsilium mitto. *Pass.* bonorum publicatione mulctor. 2) in exsilium ejicior, vel exsulo.

δημηγορέω, f. ήσω, concionor. 2) nugor.

δημηγορία, ἡ, concio, oratio ad populum. 2) munus ejus, qui verba in concione facit.

δημηγορικός, ή, όν, concionalis, concionatorius, concionibus aptus, verba faciendi coram populo peritus.

δημηγόρος, ὁ, (ἀγορεύω) concionator. *Adject.* concionatorius.

δημηλάσιος, α, ον, (ἐλαύνω) e populo expellens, Aesch.

δημήλατος, ον, (ἐλαύνω) populiscito in exsilium actus,

Δημήτηρ, τερος, τρος, ἡ, at Δήμητρα, ας, Ceres. A δῆ, i. e. γῆ, terra et μήτηρ, mater. Doribus autem usitatum δᾶ pro γῆ. Unde et Attice Δάματερ in *Vocativo*. 2) fruges.

Δημήτρια, τά, sc. ἱερά, Cerealia sacra.

Δημητριακός, ή, όν, Cerealia.

Δημητριάω, ομαι, cunctor, sc. more Demetrii.

Δημήτριος, ον, Cerealis, ad Cererem pertinens. Δημήτριον, τό, templum Cereris. Δημήτρια, τά, festum Cereris. 2) Demetrius, nomen viri.

Δημητρίουλος, vel Δημήτρουλος, ου, ὁ, (ἴουλος, s. οὖλος) hymnus, qui in Cererem canitur.

δημίδιον, τό, *Dimin.* a δῆμος, popellus, Ar. Eq. 726. 1199.

δημίζω, f. ίσω, populo sum addictus, popularis, ut Μηδίζω: sub specie popularitatis populum decipio et fallo. Ar.

δημιοπληθής, ές, quo populus abundat.

δημιόπρατα, (πιπράσκω) quae publicantur.

δήμιος, ον, *Att.* etiam δημία, (δῆμος) ad populum pertinens, a populo creatus, publicus. τὸ δήμιον, i. q. τὸ κοινόν, res publica. 2) *Subst.* ὁ, servus publicus, qui supplicia capitis sumit a damnatis, carnifex.

δημιουργεῖον, τό, officina.

δημιουργέω, opificium exerceo. 2) efficio, fabricor, condo: rei publicae curam gero.

δημιούργημα, τό, opus artificis cujusque, item quicquid ab aliquo effectum est.

δημιουργία, ἡ, rerum popularium administratio; munus δημάρχων. 2) opificium. 3) administratio, gubernatio, effectio.

δημιουργικός, ή, όν, ad opifices pertinens, fabrilis.

δημιουργικῶς *adv.* artificiose.

δημιουργός, οῦ, ὁ, ἡ, *poet.* δημιοεργός, (ἔργον) qui opera populo utilia facit: quilibet opifex et artifex. 2) auctor operis, creator, unde de deo, legislatore, architecto etc. dicitur: item et de conciliatrice nuptiarum. 3) administrator, gubernator, praefectus: unde interdum est nomen magistratus, et idem quod δήμαρχος.

δημιωστί, *adv.* publice.

δημοβόρος, ον, (βορά) qui bona populi devorat, vel consumit.

δημογέρων, οντος, ὁ, qui in populo honoratior est propter aetatem.

δημοδιδάσκαλος, ὁ, populi doctor. 2) concionator ecclesiasticus, Synes.

δημόθεν, *adv.* e populo: publice.

δημοθοινία, ἡ, (θοίνη) epulum publicum, sacrificium publicum, coena popularis, *inpr.* quum clientes patronis coenam apparare solent in aede sacra: dies festus, ludi.

δημόθρους, ουν, (θροῦς) rumore vulgi celebratus, vulgatus, popularis.

δημοκατάρατος, ον, publicae exsecrationi obnoxius; populo invisus.

δημοκηδής, ές, (κήδομαι) poplicola, qui populum colit.

δημοκήρυξ, υκος, ὁ, fecialis.

δημόκοινος, sc. δοῦλος, publicorum tormentorum minister, carnifex.

δημοκόλαξ, ακος, ὁ, ἡ, adulator populi.

δημοκοπέω, (δημοκόπος) populi favorem capto.

δημοκοπία, ἡ, captatio gratiae populi, popularitas. Ab eodem.

δημοκοπικός, ή, όν, ad popularem gratiam captandam aptus, popularis.

δημοκόπος, ον, (κόπτω) qui populum velut concutit, obrepens ei arte aliqua: qui gratiam populi captat: qui popularitate sua populum sibi conciliat, popularis.

δημόκραντος, ον, (κραίνω) quem populus ratum habuit.

δημοκρατέομαι, (κρατέω) populi imperio servio.

δημοκρατία et δημοκράτεια, ἡ, democratia, imperium populare.

δημοκρατίζω, imperio populari faveo.

δημοκρατικός, ή, όν, ad democratiam sive imperium populare pertinens.

δημοκρατικῶς, *adv.* juxta popularem statum.

δημόκρᾶτος, ον, (κεράννυμι) a populo mixtus, a populo factus vel jussus. Aesch. Ag. 468. ubi hallucinatur nuperrimus editor.

δημόλευστος, ον, (λεύω) a populo lapidibus obrutus.

δημολογέω, (λέγω) concionor: populariter loquor.

δημολογικός, ή, όν, ad δημολόγον pertinens.

δημολόγος, ον, (λέγω) qui ad populum verba facit, populariter loquens.

δημόομαι, populariter loquor, ago; populum lenociniis capto. 2) scurra popularis sum, populi risum moveo.

δημοπίθηκος, ὁ, qui simiam se exhibet erga populum vel adulatione, vel fraudulentia.

δημοπληθής, ές, i. q. δημιοπληθής.

δημοποίητος, ον, qui non natus est civis, sed adscitus.

δημόπρακτος, ον, (πράσσω) publicus, a populo factus, decretus etc.

δημόπρατα, τά, i. q. δημιόπρατα.

δημοῤῥιφής, ές, (ῥίπτω) a populo jactatus, s. vulgatus, popularis. 2) a populo rejectus.

δῆμος, ὁ, populus, plebs, vulgus: regio, ditio populi, civitas. 2) comitia populi: concio. 3) partes tribuum Atheniensium dictae δῆμοι. 4) quaevis multitudo.

δημός, ὁ, pinguedo, adeps: omentum.

δημοσίᾳ, *adv.* publice, publico decreto, publico sumtu, in loco publico. δημοσίᾳ τελευτᾶν, ad supplicium publicum duci.

δημοσιακός, ή, όν, publicus, *dub.*

δημοσίευσις, εως, ἡ, promulgatio, divulgatio. 2) i. q. δήμευσις, proscriptio, bonorum publicatio.

δημοσιεύω, f. εύσω, promulgo, divulgo, publico. 2) publica persona fungor, publica civitatis negotia tracto. 3) publice vendo.

δημόσιον, τό, res publica: aerarium publicum, fiscus: carcer. *neutr. a seq.*

δημόσιος, ία, ιον, publicus, solennis. 2) *Subst.* ὁ, servus publicus, inprimis cujus in carcere opera utitur civitas, subaudi δοῦλος: dicitur tamen et de honestioribus hominibus, qui civitati operas suas praestant, ut scriba. τὸ δημόσιον, aerarium.

δημοσιόω, publico; *inpr.* bona publico. 2) divulgo.

δημοσιώνης, ὁ, (ὠνέομαι) publicanus, publici redemtor.

δημοσιωνία, ἡ, locatio publicorum vectigalium: vectigalia ipsa.

δημοσιώνιον, τό, vectigalia publica: locus, ubi locantur vectigalia publica.

δημοσίως, *adv.* publice.

δημοσσόος, ον, (σώζω) populum servans.

δημόσσοος, ον, (σεύω) a populo ejectus, in exsilium missus.

δημοτελής, ές, (τελέω) publicis expensis factus. 2) publicus.

δημοτελῶς, *adv.* publicis impensis. 2) publice.

δημότερος, α, ον, i. q. δημοτικός. Ap. Rh., Arat. 2) vulgaris, e. g. Κύπρις, vulgivaga.

δημοτερπής, ές, (τέρπω) populo jucundus.

δημοτεύομαι, f. εύσομαι, popularis sum, municeps sum, populo alicui accenseor. A seq.

δημότης, ὁ, *fem.* δημότις, homo de plebe, plebejus. 2) popularis, certo, *it.* eidem δήμῳ adscriptus. 3) civis.

δημοτικός, ή, όν, plebejus. 2) publicus, vulgaris. 3) popularis status amans. 4) popularis, civilis, comis.

δημοτικῶς, *adv.* populariter, more popularium seu plebejorum. 2) humaniter, comiter.

δημοῦχος, ον, (ἔχω) praeses, gubernator, rector populi.

δημοφάγος, ον, (φαγεῖν) plebivorus.

δημοφθόρος, ον, (φθείρω) populum corrumpens.

δημοχαριστής, ὁ, (χαρίζομαι) qui populo libenter gratificatur, popularis. *Adj.* δημοχαριστικός, ή, όν.

δημόω, publico, usibus populi concedo, ap. Dion. Hal.

δημώδης, ες, plebejus, popularis. 2) publicus.

δήμωμα, τό, (δημόομαι) ludus publicus, laetitia publica, v. Ruhnk. Tim. p. 78.

δημωφελής, ές, populo utilis. Hinc τὸ δημωφελές, publica utilitas.

δημωφελῶς, *adv.* populo utiliter. δημωφελέστατα, ad utilitatem populi aptissime.

δήν, *adv.* diu. 2) dudum, pridem. 3) saepe, frequenter.

δηναιός, ά, όν, (δήν) diuturnus, longaevus. 2) vetus, antiquus, priscus. 3) tardus, moras nectens.

δηνάριον, τό, denarius.

δήνεα, τά, (occurrit tantum in *plur.*, singularem Hesychius habet τὸ δῆνος, Suidas τὸ δῆνar) consilia, artes, *sensu bono* Od. 23, 82. Il. 4, 361. *sensu malo*, vafritia, Od. 10, 289. Hinc apud Xen. equ. 3, 11. recte legi videtur δηνεύματα de dolis et vafritia equi.

δήξ, δηκός, ἡ, (δάκνω) teredo, vermis ligna corrodens.

δηξίθυμος, ον, (δάκνω, θυμός) animum mordens, molestus.

δῆξις, εως, ἡ, (δάκνω) morsus.

δηόω, *contr.* e δηϊόω, vasto, hostiliter populor.

δήπη, *adv.* i. q. δήπου.

δήποθεν, *adv.* undecunque.

δήποκα, *Dor.* pro δήποτε.

δήποτε, *adv.* aliquando, tandem, unquam.

δήπου, *adv.* utique, certe, profecto. 2) nimirum. 3) in interrog. annon? numquid?

δήπουθεν, *adv.* i. q. δήπου, ante vocalem vel metri caussa usurpatum, impr. ab Atticis.

δηριάομαι, άσομαι, (δῆρις) pugno, contendo, proelio vel verbis, περί τινος, Il. *Activum* δηριάω reperitur ap. Pindarum, certo cum aliquo, τινί.

δηρίομαι, f. ίσομαι, i. q. praecedens. Hinc ap. Hom. leguntur aor. med. δηρίσαντο, Od. 8, 79. et 3 dual. aor. pass. δηρινθήτην, Il. 16, 756. *Praesens* exstat Pind. Ol. 13, 63.

δῆρις, ιος, ἡ, pugna, praelium, contentio, Hom.

δηρίφατος, ον, (φάω) i. q. ἀρείφατος.

δηρόβιος, ον, (βίος) diu vivens.

δηρόν, *adv.* diu, ad multum tempus.

δηρός, ά, όν, (δήν) diuturnus, longaevus: ἐπὶ δηρόν, in multum tempus.

δῆτα, *adv.* (δέ) demum, certe, sane, igitur. τί δῆτα; quid tandem?

δήω, invenio, vel potius in significatione Futuri, inveniam, Hom., ap. quem Praes. tantum occurrit.

Δηώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Ceres. Δηωΐνη, ἡ, filia Cereris. (– – – –)

διά, praep. c. *gen.* et *acc.* significans *per*, quae nunquam anastrophen patitur, (quod tamen negat Herm. ens. Med. Elmsl. 1143.) I. *cum genitivo* 1) *de loco*, δι' ὤμου ἦλθεν ἔγχος, per humerum. ἔφευγε δι' Ἑλλάδος, per Graeciam, Hom. Sic etiam cum aliis praep. conjunctum a) δι' ἐκ μεγάροιο, per domum et de domo, Hom. (Wolfius in novissima editione διέκ conjunctim scripsit.) b) διὰ πρό, de eo, quod penetrate aliqua re provenit; plerumque adverbialiter, Hom. 2) *de tempore*, διὰ χρόνου, post longum tempus; sic quoque διὰ πολλοῦ s. μακροῦ χρόνου, etiam omisso χρόνου. πράξεις διὰ χρόνου, raras. διὰ πέντε ἐτῶν, quinto quovis anno. δι' ἔτους, per annum. διὰ τέλους, 3) *de materia, ex qua aliquid constat*, ubi usitatius ἐκ, et δι' ἐλέφαντος, Schaef. Dion. de comp. p. 167. 4) *de instrumento*, διὰ χειρῶν, manibus. 5) *de modo et ratione*, ubi vertitur per adverbia, ut διὰ βραχέων, breviter, διὰ σπουδῆς, studiose. δι' ὀργῆς εἶναι s. γίγνεσθαι, iratum esse, irasci. διὰ τιμῆς ἔχειν, ἄγειν, τιθέναι, honorare. II. *cum accusativo* 1) *de loco*, per, Hom. (*Attici* ab hoc usu abhorrent.) 2) *de tempore*, in formula διὰ νύκτα, per noctem, noctu, Hom. 3) *de instrumento*, δι' Ἀθήνην, per Minervam, Minervae auxilio. cf. Ar. Plut. 93. ibique schol. et notas ad Lycurg. p. 214. 4) *de consilio vel caussa*, sic frequentissime ap. prosae orationis scriptores: διὰ τοῦτο, propterea: δι' ὅ, διό, quapropter. III. *sine casu* Homerus διά ponit adverbialiter, eadem significatione, quam habet praepositio. IV. In compositione indicat actionem usque ad finem perductam, ut διαπράττω, vel simpliciter auget, vel mixturam significat, ut διάλευκος, διάχλωρος, vel vicissitudinem, ut διαπίνειν, διᾴδειν, vel contentionem, ut διακαλοκαγαθίζομαι, vel separationem: ut lat. *dis*. e. g. in διαλύω.

Δία, *acc.* ab inus. Δίς, pertinens ad Ζεύς. (⏑⏑)

Δία, ἡ, antiquum insulae Naxi nomen, Od. 11, 325. (– –)

δῖα, ἡ, diva, *fem.* a δῖος, Hom. (– ⏑)

Δῖα, ἡ, apud Sicyonios vocabatur Ἥβη: hinc nomen muliebre. (– ⏑)

Δῖα, τά, sc. ἱερά, i. q. Διάσια. (– ⏑)

διαβαδίζω, transeo.

διαβάθρα, ἡ, scala nautica, pons. 2) scala, qua in muros adscenditur.

διάβαθρον, τό, calceamentum, quo lutum permeatur; diabathra.

διαβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, *irreg.*) permeo, transeo, trajicio. 2) supero, supergredior. 3) divarico, sto divaricatis cruribus. εὖ διαβάς, magno gradu, Hom.

διαβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, *irreg.*) trajicio, transfero. 2) calumnior: defero, criminor: invidiam facio: unde διαβεβλημένοι, qui male audiunt, invisi sunt. 3) fallo, decipio.

διαβαπτίζομαι, (βαπτίζω) alternis vicibus cum aliquo submergor, πρός τινα.

διαβασανίζω, diligenter exploro, examino.

διαβασείω, (διαβαίνω) transiturus sum, gestio transire. v. διαβησείω.

διαβασιλίζομαι, f. ίσομαι, regis more ago, regiam speciem prae me fero, regnum mihi vindico, regem ago, Eustath. cf. A. B. p. 241.

διάβασις, ἡ, transitus. 2) trajectus, locus, ubi trajiciunt flumen. 3) divaricatio crurum, gradus vastus et firmus.

διαβάσκω, (βάσκω) circumeo.

διαβαστάζω, f. άσω, (βαστάζω, *irreg.*) porto, transporto. 2) perpendo.

διαβατέος, έα, έον, (*adj. verb.* a διαβαίνω) trajiciendus.

διαβατήριος, ον, qui felicem transitum largitur, epith. Jovis. Διαβατήρια, τά, sacrificia propter transitum, pro felici transitu finium.

διαβάτης, ὁ, trajector. 2) i. q. διαβήτης.

διαβατός, ή, όν, (*adj. verb.* e διαβαίνω) qui trajici, vel transiri potest.

διαβεβαιόω, (βεβαιόω) valde firmum reddo. *Med.* affirmo, assevero.

διαβεβαίωσις, ἡ, affirmatio.

διάβημα, τό, transitus, transgressus.

διαβησείω, *Desid.* e διαβαίνω, transire cupio, conor.

διαβήτης, ὁ, perpendiculum, item funiculus fabrorum rubrica illitus, quo exprimunt lineam rectam in ligno. 2) circinus, s. radius, quo describitur circulus. 3) *diabetes*, instrumentum mechanicum, de quo v. Hero Spirit. p. 166. Columella 3, 10. 4) apud medicos morbus, quum vitio renum omne serum a corpore prolicitur et per urinam continuo et copiose affunditur, quasi transitus urinae.

διαβιάζομαι, i. q. βιάζομαι, sed fortius.

διαβιβάζω, f. άσω, trajicio, traduco, transire jubeo. 2) transigo tempus.

διαβιβάσθω, (βιβάσθων) i. q. διαβαίνω, Hipp. p. 753. ubi falso legitur διαβιβάσκω, quod repugnat analogiae.

διαβιβρώσκω, f. ώσω, (βιβρώσκω, *irreg.*) peredo, exedo, corrodo.

διαβιόω, f. ώσομαι, (βιόω, *irreg.*) vivo; vivendo expleo. 2) *intr.* vitam transigo, c. part., e. g. μελετῶν, Xen.

διαβλαστάνω, f. στήσω, (βλαστάνω, *irreg.*) germino, pullulo.

διαβλάστησις, ἡ, germinatio. A praeced.

διαβλέπω, f. ψω, perspicio, visu penetro: *sine casu*, oculos in unum locum fixos teneo. 2) oculos attollo.

διαβοάω, f. ήσω, (βοάω, *irreg.*) alta voce proclamo, divulgo, celebro. 2) *intr.* confusas voces edo.

διαβόησις, ἡ, clamor alta voce editus.

διαβόητος, ον, celeber, clarus: famosus.

διαβολή, ἡ, (διαβάλλω) criminatio, obtrectatio: accusatio.

διαβολία, ἡ, idem.

διαβολικός, ή, όν, criminosus: invenitur etiam διαβλητικός, ή, όν.

διάβολος, ον, calumniator, accusans, deferens. *Subst.* Satan, N. T. diabolus.

διαβόλως, *adv.* per calumniam, criminando.

διαβομβέω, f. ήσω, perstrepo.

διαβορβορύζω et διαβορβορίζω, strepitum edo.

διαβόρειος, ον, adversus boream porrectus in latitudinem.

διαβόρος, ον, (βορά) peredens, exedens.

διάβορος, ον, exesus, absumtus, Soph. Trach. 676.

διαβοστρυχόω, cincinnis orno.

διαβουκολέω, f. ήσω, permulceo, delinio: decipio. διαβουκολεῖσθαί τινι, delectari aliqua re.

διαβουλεύομαι, f. εύσομαι, delibero, decerno.

διαβουλία, ἡ, deliberatio, dubitatio, LXX.

διαβούλιον, τό, deliberatio, consilium, decretum.

διαβρεχής, ές, humefactus. A seq.

διαβρέχω, ξω, perfundo, adspergo, humecto.

διαβροχή, ἡ, perfusio, irrigatio, adspersio.

διάβροχος, ον, madidus, uvidus.

διάβρωμα, τό, (διαβιβρώσκω) quod exesum est vetustate.

διάβρωσις, εως, ἡ, consumtio.

διαβρωτικός, ή, όν, peredendi vim habens.

διαβυνέομαι, et διαβύνομαι, (βυνέω) verbum rarissimum apud Herodotum 4, 71. 2, 96. trajicio, transfigo.

διαβύω, (βύω) infercio, indo.

διαγαληνίζω, f. ίσω, sereno, tranquillo.

διαγανακτέω, f. ήσω, aegre fero, indignor, excandesco.

διαγανάκτησις, ἡ, ira vehemens, indignatio.

διαγγελία, ἡ, renunciatio, relatio legati, v. c. quid legatione sua peregerit.

διαγγέλλω, f. ελῶ, (ἀγγέλλω) annuncio. 2) divulgo.

διάγγελμα, τό, idem quod διαγγελία.

διάγγελος, ὁ, internuncius.

διαγείρω, f. ερῶ, (ἀγείρω, *irreg.*) congrego, colligo.

διαγελάω, f. άσω, derideo. 2) de serenitate et tranquillitate, e. g. maris.

διαγεύομαι, (γεύομαι) accurate gusto. Unde

διάγευσις, ἡ, accurata gustatio.

διαγίγνομαι, f. γενήσομαι, ap. seriores

διαγίνομαι, (γίγνομαι, *irreg.*) duro, permaneo, persevero, persto, c. partic. διεγίνετο ἄρχων, imperium continuo, per totam vitam tenuit: ἀσφαλὴς διεγίνετο, per totam vitam tutus fuit. 2) intersum, intercedo, inpr. de temporis spatio intercedente. 3) vitam tolero, Plut. 4) evado, ut a turba vel periculo; salvus et sospes ad finem cujuscunque rei pervenio.

διαγιγνώσκω, f. διαγνώσομαι, ap. seriores διαγινώσκω, (γιγνώσκω, *irreg.*) dignosco, Il. 7, 424. separo, disjungo, Il. 23, 240. δίκην, litem dirimo, Aesch. 2) statuo, constituo, decerno, Hdt. 6, 138. 3) pernosco, exploro, examino. 4) i. q. διαναγιγνώσκω, perlego, Polyb.

διαγκυλόομαι, (ἀγκυλόω) digitos amento jaculi insero, prehendo amentum: paratus sum ad jaculandum. Dicitur et διαγκυλέομαι, et διαγκυλίζομαι.

διαγκωνίζομαι, f. ίσομαι, (ἀγκωνίζω) cubito innitor, in cubitum reclinatus sedeo. 2) cubito impacto vel adacto obstantia propello.

διαγκωνισμός, ὁ, nixus in cubitum. A praec.

διαγλαυσσω, (γλαύσσω) clara loca splendeo, Ap. Rh.

διαγλάφω, f. ψω, (γλάφω) excavo, cavando paro, Od. 4, 438.

διάγλυμμα, τό, (γλύφω) opus caelatum.

διάγλυπτος, ον, insculptus, caelatus. A seq.

διαγλύφω, f. ψω, (γλύφω) scalpo, caelo: disculpo.

διαγνώμη, ης, ἡ, statutum, decretum, plebiscitum: consilium: deliberatio, consultatio, disceptatio.

διαγνώμων, ον, qui dijudicat, arbitor.

διαγνωρίζω, f. ίσω, notifico, divulgo.

διάγνωσις, εως, ἡ, discretio. 2) judicium caussae, cognitio.

διαγνώστης, ου, ὁ, idem quod διαγνώμων.

διαγνωστικός, ή, όν, dijudicandi et dignoscendi peritus. A praec.

διαγογγύζω, f. ύσω, obmurmuro, expostulo.

διαγορεύω, f. εύσω, (ἀγορεύω) explicate dico, scribo, edissero. 2) jubeo, edico. 3) sermone aliquem traduco, calumnior, κακῶς τινά, Luc.

διάγραμμα, τό, (διαγράφω) titulus: breviarium: decretum, edictum: descripta tabella, descriptio, e. g. computi acceptorum et expensorum, ut in codicibus mercatorum foeneratorumve, et tabulae quaeque, ubi res quaeque in areas veluti suas distributae et descriptae, loculisque quaeque suis disseptae sunt: Diagramma, figura geometrica, item Musicorum tabulae notis musicis conscriptae.

διαγραμμίζω, lineis in areas distribuo et describo: latrunculis ludo.

διαγραμμισμός, ὁ, (διαγραμμίζω) ludus duodecim scriptorum, latrunculorum etc.

διάγραπτος, ον, linea traducta deletus, ut διάγραπτος δίκη, lis deleta.

διαγραφεύς, έως, ὁ, qui publico scribendi munere fungitur.

διαγραφή, ἡ, edictum: descriptio et delineatio, v. c. aedificii: tabulae rationum. 2) antiquatio coeptae controversiae et sublatio ex actis publicis. 3) perscriptio. A seq.

διαγράφω, fut. ψω, (γράφω) lineis describo, in areas divido: describo, etiam verbis. 2) distribuo: divido, separo, instituo, describo, e. g. πόλιν, Plat. 3) praescribo. 4) conscribo milites, deligo. 5) circumscribo, aboleo, *propr.* inducta litura deleo: hinc διαγράφειν δίκην, litem abolere, διαγράψασθαι. δίκην, a lite persequenda absistere. 6) perscribo pecuniam.

διαγρηγορέω, f. ήσω, pervigilo, expergiscor. Lob. Phryn. p. 118.

διαγριαίνω, f. ανῶ, exaspero, exacerbo, efferro.

διαγρυπνέω, f. ήσω, insomnem noctem transigo.

διαγρυπνητής, ὁ, qui noctem vigilando consumit, vel in custodiis, vel in conviviis etc.

διαγυμνάζομαι, f. άσομαι, exerceo me, exercendo me agito. *Act.* habet Polyaen. *Subst.* διαγυμνασία, ἡ, habet Euseb.

διάγχω, f. ξω, suffoco, strangulo.

διάγω, f. ξω, traduco, trajicio, transmitto. 2) vitam dego, traduco, vivo. 3) rego. 4) abduco: diduco, divarico. 5) procrastino, in longum extraho vel duco.

διαγωγή, ἡ, traductio, trajectus. 2) vita, vitae institutum: conversatio, oblectamentum. 3) regimen, administratio.

διαγώγιον, τό, transvectionis merces, aut portorium.

διαγωνιάω, άσω, valde anxius sum, trepido. 2) vereor, timeo, *c. acc.*

διαγωνίζομαι, f. ίσομαι, (ἀγωνίζομαι) certo ad finem sive extremam dimicationem: finio certamen. 2) pugnando certo cum aliquo, τινί s. πρός τινα. 3) in omnibus palaestris versor, multum et vehementer contendo.

διαγώνιος, ον, (γωνία) ab angulo ad angulum perductus, diagonalis.

διαγωνοθετέω, f. ήσω, certamen committo inter etc. *c. acc.* Polyb.

διαδαίω, fut. διαδάσομαι, (δαίω, *irreg.*) divido, distribuo, διὰ παῦρα δασάσκετο, Il. 9, 333. vasto, deleo, Hdt. 7, 220.

διαδάκνω, fut. δήξομαι, (δάκνω, *irreg.*) mordendo lacero. 2) *Med.* mordendo pugno, s. certo cum aliquo, τινί.

διαδακρύω, (δακρύω) defleo. 2) *intr.* inter alias actiones lacrimo. (υ plerumque producitur.)

διαδάπτω, f. ψω, (δάπτω) dilacero, Il. 21, 398.

διαδατέομαι, (δατέομαι) i. q. διαδαίω, dispertior, Il. 5, 158.

διαδείκνυμι, f. δείξω, ostendo, do documentum et specimen.

διαδέκτωρ, ορος, ὁ, hereditate acceptus vel accipiens.

διαδέξιος, ον, faustus, laetus, prosper: sollers.

διάδεξις, ἡ, (διαδέχομαι) successio, propagatio ab alio ad aliam, ut humorum e parte in aliam, e loco in locum.

διαδέρκομαι, (δέρκομαι, *irreg.*) perspicio, transpicio.

διάδεσμος, ὁ, fascia, ligamentum.

διαδεσμόω, vincio, ligo.

διάδετος, ον, vinctus.

διαδέχομαι, (δέχομαι, *irreg.*) excipio, recipio, accipio. 2) succedo, τινί τινι, alicui in re.

διαδέω, (δέω, *irreg.*) cingo, redimio: connecto. 2) intertexo.

διαδηλέομαι, (δηλέομαι) valde laedo, dirumpo, Od. 14, 37.

διάδηλος, ον, manifestus, perspicuus.

διαδηλόω, manifesto, declaro.

διάδημα, τό, (διαδέω) redimiculum, fascia: fascia candida, qua redimitur caput regum Persicorum; hinc diadema, insigne regis.

διαδηματίζομαι, diademate s. fascia cingo.

διαδηματοφόρος, ον, diadema gestans.

διαδιδάσκω, f. ξω, (διδάσκω, *irreg.*) edoceo.

διαδιδράσκω, f. διαδράσομαι, *Ion.* διαδιδρήσκω, f. δρήσομαι, (διδράσκω, *irreg.*) aufugio, transfugio, Hdt. (De quantitate vide simplex.)

διαδίδωμι, f. δώσω, (δίδωμι) trado per manus, et hinc doceo: distribuo, dissemino, spargo, divulgo sermonibus. 2) *intr.* me distribuo, diffundor.

διαδικάζω, f. άσω, dijudico, judicium fero. *Med.* judicio contendo, ut actor, τινί, cum aliquo.

διαδικαιόω, justum censeo.

διαδικασία, ἡ, disceptatio, altercatio: contentio inter duos, uter dignior honore aut munere, ut *divinatio* Latinorum: controversia de pecuniis publicatis aut publicandis, ap. Lysiam. 2) judicium definitivum, ut vocant.

διαδίκασμα, τό, actio, petitio, in jure.

διαδικασμός, ὁ, lis, disceptatio.

διαδικέω, (δίκη) judicio contendo, seu discepto. 2) injuria adficio, ex ἀδικέω.

διάδικος, ὁ, (δίκη) litigator.

διάδιπλος, ον, (διπλόος) duplex.

διαδιφρεύω, (διφρεύω) curru contendo cum aliquo, *c. dat.* Eur. Or. 984. ubi v. interpr.

διαδοιδυκίζω, (δοίδυξ) pistillo conturbo.

διαδοκιμάζω, f. άσω, internosco, dijudico.

διαδοκιμαστικός, ή, όν, cui internoscendi et judicandi vis inest.

διαδοκίς, ίδος, ἡ, (δοκίς) lignum transversarium, quod ceteras trabes sustinet.

διαδονέω, (δονέω) agitando discutio, disturbo.

διαδοξάζω, i. q. δοξάζω, sed fortius.

διαδορατίζομαι, hasta dimico vel pugno cum aliquo, τινί vel πρός τινα.

διαδόσιμος, ον, (διαδίδωμι) qui per manus traditur, qui propagatur.

διάδοσις, ἡ, traditio. 2) divisio, distributio. Ab eod.

διαδοχή, ἡ, (διαδέχομαι) successio, et quicquid fit per vices. ἐκ διαδοχῆς, vicissim. 2) liberi, proles.

διάδοχος, ὁ, ἡ, successor. 2) vicarius. 3) διάδοχα, quae per vices fiunt. Sic *adj.* διάδοχοι ἐφοίτων, vicissim, Hdt

διαδραματίζω, fabulae vel alicujus poematis actionem finio, perago fabulam.

διαδρασιπολίται, qui reipublicae munia subterfugiunt, vox Aristoph. E seq.

διάδρασις, ἡ, (διαδιδράσκω) effugium, fuga.

διαδράσομαι, *Ion.* διαδρήσομαι, fut. a διαδιδράσκω. (⏑⏑–⏑–)

διαδράσσομαι, f. δράξομαι, (δράσσω) ἀλλήλων, se invicem aggredi.

διαδρηστεύω, *Ion.* pro διαδιδράσκω, ex emendatione non satis certa legunt Hdt. 4, 79.

διαδρομέω, (δρομέω) discurro.

διαδρομή, ἡ, discursus, discursio: excursio ad lacessendam pugnam.

διάδρομος, ὁ, transitus.

διάδρομος, ον, discurrens, mutabilis.

διαδύνω, v. διαδύω.

διάδυσις, ἡ, aufugium, fuga, *c. gen.*: tergiversatio, detrectatio, elusio. 2) cuniculus subterraneus in fodina.

διαδυτικός, ή, όν, transiens, penetrans.

διαδύω, f. ύσω, ap. ser. διαδύνω, (δύω, *irreg.*) transeo, penetro: aufugio, elabor, lateo: tergiversor. (De quantitate vide simplex.)

διᾴδω, f. ᾄσω et ᾄσομαι, (ᾄδω) canendo certo cum aliquo. 2) intercino. 3) dissono, inpr. in *Med.*

διαδωρέομαι, (δωρέομαι) donando distribuo.

διαείδομαι, f. είσομαι, perspici facio, clare ostendo, ἀρετήν, Il. 8, 535. *passive* perspicior, Il. 13, 277.

διαείδω, είσω, et είσομαι, *poet.* p. διείδω.

διαειμένος, part. perf. pass. a διίημι.

διαειπεῖν, *poet.* pro διειπεῖν, colloqui inter se.

διάεριος, ον, (ἀήρ) aerius.

διαερόω, (ἀήρ) aeri expono.

διαζάω, f. ήσω, (ζάω, *irreg.*) omnem vitam transigo, vivo, vitam ago.

διαζευγμός, ὁ, disjunctio. A seq.

διαζεύγνυμι, f. εύξω, (ζεύγνυμι, *irreg.*) disjungo, disgrego, intercludo: repudio, sc. uxorem. Unde

διαζευκτικός, ή, όν, disjunctivus.

διάζευξις, ἡ, separatio, disjunctio.

διαζηλόομαι, (ζηλόω) aemulor, studiose facio, affecto. διαζηλοτυπέομαι, aemulor, invideo, τινί.

διάζησις, ἡ, (διαζάω) vitae transactio.

διαζητέω, (ζητέω) perquiro, exquiro. 2) invenio, excogito.

διάζομαι, stamen telae devincio, initium texendi facio.

διαζυγία, ἡ, (ζυγός) separatio.

διαζωγραφέω, studiose et continue pingo, depingo.

διάζωμα, et διάζωσμα, τό, (διαζώννυμι) ea para corporis qua cingimur. 2) diaphragma. 3) subligaculum. 4) cingulum, zona: angustus terrae tractus: arcta quaedam pars theatri ap. Vitruv. 5, 17.: corona columnae.

διαζαμεύω, bene decoquo.

διαζώννυμι, f. ζώσω, (ζώννυμι, *irreg.*) praecingo, succingo: διεζωσμένος τι, instructus, adjutus; ut *latini* succinctus.

διαζωννύω, serior forma pro διαζώννυμι.

διάζωσμα, τό, v. διάζωμα.

διαζωστήρ, ῆρος, ὁ, duodecima dorsi vertebra, secundum Pollucem.

διαζώστρα, ἡ, i. q. διάζωμα.

διάημι, (ἄημι, *irreg.*) perflo.

διαθαλασσεύω, mari disjungo.

διαθάλπω, foveo, calefacio.

διαθαῤῥέω, i. q. θαῤῥέω, sed fortius.

διαθεάομαι, f. άσομαι, *Ion.* ήσομαι, dispicio, considero.

διαθειόω, sulphure perfumo et expio.

διαθερίζω, penitus demeto.

διαθερμαίνω, calefacio, calorem diffundo, penitus calefacio.

διαθερμασία, ἡ, calor diffusus.

διάθερμος, ον, fervidus, praecalidus.

διάθεσις, (διατίθημι) dispositio, constitutio, e. g. quae fit testamento, hinc: testamentum: distributio, dispositio, e. g. figurarum in pictura, unde ipsa argumenta, quae repraesentantur: descriptio, tum quae pingendo, tum quae verbis fit: delineatio, species e. g. domus, horti. 2) venditio, v. Gronov. ad Harpocr. s. v. 3) conditio, ratio, status, tum corporis, tum animi: morbus: sentiendi ratio: voluntas, animus erga aliquem, πρός τινα.

διαθεσμός, ὁ, interstitium, intervallum, ap. Hipp.

διαθεσμοθετέω, legibus instituo.

διαθετήρ, ῆρος, ὁ, (διατίθημι) ordinator, moderator, rector.

διαθέτης, ὁ, dispensator, curator: explanator, interpres. Ab eod.

διαθετικός, ή, όν, adficiendi vim habens: ad disponendum aptus.

διαθέω, f. εύσομαι, (θέω, *irreg.*) discurro, percurro, pervagor. 2) certo cursu, πρός τινα. 3) percurro oratione.

διαθήκη, ἡ, (διατίθημι) testamentum: foedus pactum: libri V. et N. Testamenti.

διαθηλύνω, prorsus effemino.

διαθηράω, et διαθηρεύω, venando indago, venor.

διαθηριόω, prorsus effero, exacerbo.

διαθλάω, f. άσω, perfringo, contundo, collido.

διαθλέω, (ἀθλέω) decerto. 2) laboro.

διαθλίβω, f. ψω, premo. (⏑–⏑––)

διαθολόω, turbo, v. c. aquam: infusco, obscuro.

διαθορυβέω, tumultuari facio, in turbas conjicio.

διαθραυστος, ον, fractus, fragilis. A seq.

διαθραύω, confringo, lacero.

διαθρέω, (ἀθρέω) perspicio, bene cognitum habeo, cognosco.

διαθρίζω, *poet.* pro διαθερίζω.

διαθροέω, famam spargo.

διαθρυλλέω, sive -θρυλέω, rumorem dissemino: saepius eadem inculco, celebro.

διαθρύπτω, f. ψω, (θρύπτω, *irreg.*) diffringo, comminuo, contero: deliciis frango, effemino. *Med.* διαθρύπτομαι, delicior, delicias facio, frangor et corrumpor mollitie: de cantaturo, praeludiis mollibus praeludente, aut gestibus effeminatis, ad mollitiem frangendis oculis et corpore, concrepando digitos, auditorum benevolentiam captante, Theocr. 15, 99. cf. Spohn. lect. Theocr. spec. 3. init. 2) superbio, insolesco.

διάθρυψις, ἡ, enervatio, effeminatio: deliciae.

διαθρώσκω, (θρώσκω, *irreg.*) persilio.

διάθυρον, τό, obex transversarius ductilis aut versatilis, repagulum, *lat.* prothyron.

διαί, *poet* pro διά, inpr. ap. Trag.

διαΐγδην, *adv.* (διαΐσσω) cum impetu transcundo.

διαιθριάζω, f. άσω, dissereno. 2) sub dio ago.

διαίθριος, ον, (αἴθρα) purus, serenus, perspicuus.

διαιθρόω, serenum facio.

διαιθύσσω, (αἰθύσσω) irruo, ruo.

δίαιμος, ον, (αἷμα) sanguinolentus.

διαινω, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo: defleo. *Med.* lacrimas fundo.

διαίρεσις, ἡ, divisio, distributio: discriminatio et differentiarum constitutio: discrimen: destructio, dissolutio.

διαιρέτης, ὁ, divisor, distributor.

διαιρετικός, ή, όν, vim aut facultatem dividendi sive discriminandi habens: aptus ad dividendum.

διαιρετικῶς, *adv.* apte ad dividendum. 2) separatim.

διαιρετός, ή, όν, qui dividi potest, separabilis: divisus.

διαιρέτως, *adv.* divisim, separatim.

διαιρέω, f. ήσω, (αἱρέω, *irreg.*) divido, separo, findo. 2) dispono, distribuo, divido, distinguo; decerno, ψῆφον περὶ τοῦ πράγματος, Aesch. *Med.* διαιρεῖσθαι, inter se distribuere. 3) distincte edico, narro, indico: interpretor, explano, explico: dissero, disputo.

διαίρω, f. αρῶ, (αἴρω, *irreg.*) tollo, attollo, erigo: τὸ στόμα, aperio os. 2) trajicio, transfreto. διαίρομαι, incedo grandi gradu et divaricatis cruribus.

διαισθάνομαι, f. σθήσομαι, (αἰσθάνομαι, *irreg.*) persentisco, perspicue percipio, plene sensu percipio.

διαΐσσω, *poet.* pro διάσσω. (De quantitate vide simplex.)

διαϊστόω, (ἀϊστόω) memoriam alicujus aboleo, deleo, exstinguo, Soph.

διαισχύνομαι, vereor, erubesco.

δίαιτα, ἡ, vitae seu vivendi institutum, vitae ratio, vitae genus: victus: victus ratio a medicis praescripta: disciplina: habitatio, domicilium, cubiculum. 2) arbitrium, judicium privatum inter amicos, v. διαιτητής.

διαιτάω, f. ήσω, vitam sustineo, alo, nutrio: diaetam praescribo, de medico. *Med.* victus ratione certa utor, victito, vitam dego: commoror, habito, versor. 2) arbiter sum, arbitrio litem dirimo: judico, administro, rego, *poet.*

διαίτημα, τό, vitae institutio et disciplina, vitae genus, quod quisque sequitur: victus ratio: res ad victum necessariae.

διαιτήσιμος, ον, ad arbitrium s. arbitrum pertinens.

διαιτητήριος, ον, i. q. διαιτητικός. 2) τὸ διαιτ. conclave, in quo homines degunt.

διαιτητής, ὁ, arbiter.

διαιτητικός, ή, όν, ad vitae rationem, diaetam pertinens. ἡ διαιτητική, sc. τέχνη, diaetetica, medicina victum ordinans. 2) ad arbitrum pertinens.

διαιώνιος, ον, sempiternus.

διακαής, ές, (καίω) perustus, ardens.

διακαθαίρω, (καθαίρω, *irreg.*) purgo, perpurgo. 2) interputo et interluco, sc. arbores.

διακαθαρίζω, perpurgo, purifico, mundo.

διακάθαρσις, ἡ, perpurgatio. 2) interlucatio.

διακαθέζομαι, f. εδοῦμαι, (ἕζομαι, *irreg.*) separatim sedeo.

διακαθίζω, fut. -ιζήσω et -ιῶ, (καθίζω, *irreg.*) seorsum loco. 2) consessum instituo ad deliberandum.

διακαίω, f. καύσω, (καίω, *irreg.*) peruro, urendo penetro: accendo: stimulum addo, incito: ira accendo.

διακαλλαγαθίζομαι, certo cum aliquo de praerogativa καλοκαγαθίας, *c. dat. pers.*

διακαλύπτω, fut. ψω, detego. 2) patefacio, aperio.

διακάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo.

διάκαμψις, ἡ, inflexio, incurvatio.

διακαναχίζω, f. ξω, (καναχίζω) cum strepitu descendo, Eur. Cycl. 157.

διακαραδοκέω, (καραδοκέω) ad finem usque exspecto.

διακάρδιος, ον, cor transiens.

διακαρτερέω, ad extremum usque perduro, tolero, perfero, persevero, pergo.

διακαταβάλλω, infamo, invisum reddo.

διακαταδαρθάνω, obdormisco, dormio.

διακατάσχεσις, ἡ, conservatio, v. c. bonorum, *Eccl.*

διακαταχράομαι, interficio, ut καταχ.

διακατελέγχομαι, magis ac magis redarguo, convinco, N. T.

διακατέχω, f. θέξω, (ἔχω, *irreg.*) obtineo, possideo: retineo, moror.

διακατοχή, ἡ, possessio, detentio.

διακάτοχος, ον, detinens, retinens, possidens.

διακαυλίζω, f. ίσω, decaulesco.

διάκαυμα, τό, aestus et ardor perurens.

διακαυνιάζω, (καυνιάζω) sortiendo vel sortitione certo cum aliquo, Ar.

διάκαυσις, ἡ, perustio, ustio penetrans seu transiens totam rem.

διακαῶς, *adv.* (διακαής) ardenter, v. c. amare.

διάκειμαι, f. κείσομαι, (κεῖμαι, *irreg.*) dispositus sum, constitutus sum, animatus, affectus ab aliquo et in aliquem.

διακείρω, f. κερῶ, et κέρσω, (κείρω) tondeo, detondeo: interseco: ἔπος, rescindo jussum, Il. 8, 8.

διακεκριμένως, *adv.* (a διακεκριμένος, Particip. praet. Pass. a διακρίνω) discrete, distincte.

διακελεύομαι, f. εύσομαι, hortor, adhortor, cohortor: praecipio, praecepta do: jubeo.

διακέλευσμα, τό, adhortatio, jussus.

διακελευσμός, ὁ, idem.

διακενῆς, *adv.* inaniter, frustra, nequicquam.

διάκενος, ον, vacuus, inanis. 2) macilentus.

διακενόω, evacuo.

διακεντέω, adfigo. 2) configo, confodio.

διακέντησις, ἡ, confossio.

διακένωσις, ἡ, evacuatio: inanitas.

διακέομαι, *Ion.* p. διάκειμαι.

διακέομαι, f. έσομαι, (ἀκέομαι) persano.

διακεράννυμι, f. άσω, misceo, permisceo, diluo.

διακεραννύω, i. q. διακεράννυμι.

διακερματίζω, in minutas partes seco.

διακερτομέω, conviciis proscindo.

διακεχυμένως, *adv.* (διαχέω) effuse, sine modo.

διακεχωρισμένως, *adv.* discrete, separate.

διακηρυκεύομαι, per caduceatorem seu praeconem pacem peto, mitto legatos de ineundo foedere, τινί et πρός τινα.

διακιγκλίζω, f. ίσω, instar κίγκλου, motacillam, movens sive agitur more κίγκλου: concutio, moveo, motito. 2) (κιγκλίς) dissepio.

διακινδυνεύω, periculum adeo. *Pass.* in periculum adducor, cum periculo fio.

διακινέω, permoveo, incito, concutio.

διακιρνάω, commisceo.

διάκλασις, ἡ, (διακλάω) perfractio.

διακλάω, f. άσω, (κλάω, *irreg.*) frango, comminuo, findo.

διάκλεισις, ἡ, interclusio, prohibitio. A seq.

διακλείω, f. είσω, discludo, intercludo, intercipio: ad inopiam redigo.

διακλέπτω, f. ψω, furto diripio et distraho, suffuror, subduco, supprimo. 2) tergiversor.

διακληρόω, sorte distribuo seu divido, sortiri jubeo. 2) *Med.* sortior.

διακλήρωσις, ἡ, distributio, quae fit sorte. 2) ipsa actio legendi sorte.

διακλιμακίζω, i. q. κλιμακίζω, sed fortius.

διακλίνω, declino, vito.

διάκλισις, ἡ, declinatio.

διακλονέω, valde concutio: perturbo.

διακλύζω, f. ύσω, perluo, colluo.

διάκλυσις, ἡ, aqua, qua utimur ad colluendum.

διάκλυσμα, τό, id, quod colluimus, seu quo utimur ad colluendum.

διακλυσμός, ὁ, collutio.

διακλωπάω, *poet.* pro διακλέπτω.

διακναίω, f. αίσω, corrumpo, vitio, foedo: tabefacio: macero: molestia, taedio adficio, obtundo, eneco.

διακνίζω, f. ίσω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo: *metaph.* verbis rodo.

διάκοιλος, ον, i. q. κοῖλος, cavus.

διακοιρανέω, f. ήσω, regis more obeo et administro.

διακολακεύω, certatim adulor, etiam in *Med.* πρός τινα.

διακολλάω, f. ήσω, conglutino, coagmento.

διακολλητικός, ή, όν, ad conglutinationem, vel ferruminationem pertinens, vel faciens.

διακολυμβάω, f. ήσω, transnato, pernato: mergo me in aquas et emergo, urinor.

διακομιδή, ἡ, transportatio, traductio, trajectio, quae portando vehendoque fit.

διακομίζω, f. ίσω, transporto, transveho, trajicio. 2) perfero, ut tabellarius, vel bajulus.

διακομιστής, ὁ, qui aliquid transportat, vel transvehit. 2) tabellarius, qui litteras perfert.

διακομπέω, glorior, jacto me.

διακονάω, f. ήσω, (ἀκονάω) exacuo.

διακονέω, f. ήσω, (διάκονος) famulor, ancillor, ministrum ago, inservio, ministro, dicitur de legatis imprimis eleganter.

διακόνημα, τό, opera a ministro praestita, ministerium: utensile ad supellectilem pertinens. A praec.

διακονία, ἡ, ministerium: officium publicum: legatio: diaconatus in ecclesia. 2) instrumentum ad supellectilem pertinens.

διακονίζω, f. ίσω, idem quod διακονέω.

διακονικός, ή, όν, ministratorius, ad ministerium pertinens. 2) promptus ad exsequendum ministeria, peritus exsequendi ministerium.

διακονικῶς, *adv.* more eorum, qui ministrant, sedulo, expedite.

διακόνισσα, ἡ, diaconissa.

διακονίω, f. ίσω, (κονίω) pulvere perlino, *item* pulvere induco. *Med.* διακονίομαι, lorico me pulvere, more athletae, in palaestra ad certamen me paro.

διάκονος, ὁ καὶ ἡ, *Ion.* διήκονος, (de etymologia v. Buttmann Lexil. p. 219.) minister, famulus, *imprimis* servus, qui cibos ministrat: legatus: in ecclesia, minister sacer, cujus munus praecipuum est Sacerdoti sacrafacienti praesto esse et in missae sacrificio evangelium legere etc. *Comp.* διακονέστερος, expeditior et celerior in ministrando. (⏑ – ⏑ ⏑)

διακοντίζω, (ἀκοντίζω) jaculor. *Med.* jaculo pugno, τινί.

διακόντωσις, ἡ, i. q. κόντωσις.

διακοπή, ἡ, (διακόπτω) intercisio, praecisio, separatio.

διάκοπρος, ον, (κόπρος) multo fimo instructus.

διακόπτω, f. ψω, discindo, disseco, divido: dirimo, separo: interrumpo, interpello, impedio. 2) perrumpo.

διακόρευσις, ἡ, devirginatio, stuprum virginis.

διακορεύω, f. εύσω, devirgino, stupro, vitio.

διακορέω, f. ήσω, (κόρη) idem.

διακορής, ές, (κόρος) satur, satiatus.

διακόρησις, ἡ, (διακορέω) devirginatio.

διακορίζω, f. ίσω, (κόρη) devirgino.

διακορκορυγέω, f. ήσω, (κορκορυγή) strepitum edere cogo.

διάκορος, ον, idem quod διακορής.

διακόρως, *adv.* abunde, adfatim.

διακοσιάκις, *adv.* ducenties.

διακόσιοι, αι, α, *Ion.* διηκόσιοι, ducenti. 2) duceni.

διακοσιονταπλάσιος, ον, sive potius διακοσιάχους, ουν, ducentiplex. A praec.

διακοσιοστός, ή, όν, ducentesimus. Ab eodem.

διακοσιοτεσσαρακοντάχους, ουν, ducentiplex et quadragintaplex.

διακοσμέω, f. ήσω, ordino, constituo, distribuo, digero: compono, adorno, exorno.

διακόσμησις, ἡ, ordinatio, distributio, gubernatio: ornamentum. A praec.

διάκοσμος, ὁ, ordo et rerum digestio, numeros omnes concinnitatis habens. 2) catalogus navium in secundo Iliadis ap. Strab.

διακουφίζω, leviorem reddo, sublevo. 2) *intr.* levior fio, remitto, e. g. de morbis.

διακούω, f. ούσομαι, (ἀκούω, *irreg.*) exaudio, ad finem usque audio, τινά et τινός: audio aliquid ab aliquo, τί τινος.

διάκοψις, ἡ, (διακόπτω) intercisio, dissectio.

διακραδαίνω, f. ανῶ, quasso, concutio.

διακράζω, (κράζω, *irreg.*) clamando certo cum aliquo, τινί, Ar.

διακρατέω, obtineo, dilabi e manibus non sino.

διακράτησις, ἡ, retentio, conservatio. A. praec.

διακρατητικός, ή, όν, ad retinendum aptus. Ab eod.

διακρέκω, f. ξω, citharam pulso.

διακρημνίζω, praecipito e saxo, supplicii caussa.

διακρηνόω, *Dor.* διακρανόω, (κρήνη) fundo, e fonte refundo, Theocr, 7, 154.

διακριβολογέομαι, (ἀκριβολογέομαι) accurate tracto, vel inquirendo, vel edisserendo, vel judicando.

διακριβόω, (ἀκριβόω) accurate elaboro. *Med.* diligenter examino.

διακριδόν, *adv.* discrete, distincte, diligenter. 2) praeter ceteros, praecipue, eximie. διακριδά exstat ap. Oppian.

διακρίνω, (κρίνω) discerno, dirimo, secerno, discrimino: seligo, alii praefero: dissipo, discutio: dijudico, discepto. Hinc *pass.* διακρινθῆναι ap. Hom. significat *dirimi pugnantem*, ut οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω μνηστῆρας κἀκεῖνον, non puto nos sine sanguine discessuros, Od.

διάκρισις, ἡ, discretio, diremtio, secretio: dissolutio: judicium, dijudicatio: certamen.

διακριτικός, ή, όν, discernendi vim habens: segregans, praeditus vi discutiendi.

διάκριτος, ον, discretus, eximius.

διακροβολίζομαι, (ἀκρ.) velitor.

διακροβολισμός, ὁ, velitatio.

διακρουτέω, percutio, dissolvo in elementa, Plat. Crat. p. 421. C.: pertundo, ineo aliquam.

διάκρουσις, ἡ, depulsio, veluti periculi, calumniae etc. 2) mora.

διακρουστικός, ή, όν, ad διακρούειν vel διάκρουσιν pertinens.

διακρούω, (κρούω) pulsando transigo, e.g. σφῆνα: pulsando examino, veluti vas fictile; hinc examino, exploro. 2) interpello, impedio, sicuti διακόπτω, τινά τινος et τινά ἐν πράγματι. *Med.* depello a me, defendo a me, effugio, eludo, fallo, recuso, devito, differo. πρύμναν διακρούσασθαι, puppim remis inhibere, navem retro agere.

διακρύπτω, i. q. κρύπτω, sed fortius.

διακτενίζω, f. ίσω, pecto.

διακτενισμός, ὁ, compositio capillorum.

διακτορία, ἡ, ministerium: functio perferendi mandata. A seq.

διάκτορος, ὁ, minister: nuncius, internuncius. Mercurii Epitheton, uti et sequens. (De etymologia v. Buttm. Lexil. p. 218.)

διάκτωρ, ορος, ὁ, idem.

διακυβερνάω, guberno, rego.

διακυβεύω, f. εύσω, alea ludo. 2) aleam, s. periculum adeo.

διακυκάω, f. ήσω, permisceo: confundo.

διακυλινδέω, f. ήσω, pervolvo. 2) in diversas partes volvo.

διακυμαίνω, fluctus cieo, concito.

διακυνδυνεύω, i. q. κινδυνεύω, Lycurg.

διακυνέω, (κυνέω, *irreg.*) vicissim se exosculari.

διακύπτω, f. ψω, per foramen, fenestram, rimam, etc. perspicio, prospicio.

διακυρίττεσθαι, dicuntur arietes inter se cornibus decertantes. 2) *Metaph.* significat contendere.

διακωδωνίζω, f. ίσω, tinnio. 2) tintinnabuli sono exploro, v. c. equum, an ferre possit, nec consternetur. 3) diligenter exploro, examino.

διακώλυμα, τό, impedimentum.

διακωλυτής, ὁ, qui vetat, qui impedimento est.

διακωλυτικός, ή, όν, impediendi vim habens.

διακωλύω, f. ύσω, aliquamdiu persevero prohibere. 2) impedio, prohibeo, veto. (υ producitur.)

διακωμῳδέω, comice decanto. 2) mordacibus dictis incesso, subsanno.

διακωχή, ἡ, intermissio, cessatio, pausa. 2) induciae. v. διοκωχή.

διαλαβή, ἡ, (διαλαμβάνω) i. q. διάληψις.

διαλαγχάνω, f. λήξομαι, (λαγχάνω, *irreg.*) sortito divido: hinc i. q. διαμερίζομαι, divido, dispertior. 2) sortior, τι.

διαλακέω, (λακέω) disrumpor, cum sonitu dissilio.

διαλακίζω, i. q. λακίζω, sed fortius.

διαλακτίζω, calcitrando repello.

διαλαλέω, colloquor. 2) divulgo.

διαλάλησις, ἡ, colloquium. 2) divulgatio.

διαλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, *irreg.*) divisim et sigillatim accipio, portionem accipio. 2) utraque manu teneo, complector, e. g. arma: adversarium medium comprehendo; hinc amplector, comprehendo, circumdo. 3) animo comprehendo, in animum induco; intelligo: statuo, censeo, dijudico, arbitror, existimo. 4) disjungo, separo, dirimo, distinguo: divido, partior, distribuo: distinguo ornandi caussa, e. g. orationem. 5) dissero, expono; sic etiam in *Medio*.

διαλάμπω, f. ψω, illucesco. 2) excello, splendeo.

διάλαμψις, ἡ, splendor.

διαλανθάνω, f. λήσω, (λανθάνω, *irreg.*) latro, fallo, clam effugio, τινά.

διαλγέω, (ἀλγέω) vehementer doleo, acri dolore discrucior.

διαλγής, ές, (ἄλγος) qui perdolet, vehementi dolore cruciatur.

διαλέγω, (λέγω, *irreg.*) seligo, secerno, discerno, deligo, eligo. Multo usitatius *Med.* διαλέγομαι, mente discerno, reputo, ταῦτά μοι φίλος διελέξατο θυμός, Il. 2) colloquor, τινί, impr. veritatis exquirendae caussa, disputo, dissero, Xen. Mem. 4, 5, 12. Plat. Phaed. p. 75. c. Hinc dialectica arte imbutus sum, disputandi peritus sum. 3) orationem publice habeo, Isocr. - *Attici* etiam dicunt pro συνουσιάζω, de coitu.

διαλείβομαι, (λείβω) restagno, deliquesco.

διάλειμμα, τό, (διαλείπω) interstitium, intercapedo.

διαλειπτός, όν, (διαλείφω) ad perungendum pertinens, aptus.

διαλείπω, f. ψω, spatium intermedium relinquo, intermitto, interjicio. 2) disto, absum. 3) *cum Partic.* desino.

διαλείφω, f. είψω, (ἀλείφω) perungo, perlino. 2) deleo.

διαλείχω, f. λείξω, perlambo, perlingo.

διάλειψις, ἡ, (διαλείπω) intermissio.

διαλεκτικεύομαι, subtiliter dissero. A seq.

διαλεκτικός, ή, όν, disserendi peritus. 2) de republica deliberandi peritus. Διαλεκτική, ἡ, sc. τέχνη, Dialectica, ars disserendi.

διάλεκτος, ἡ, differentia sermonis, modus loquendi peculiaris, idioma linguae, dialectus.

διαλελυμένως, *adv.* (διαλύω) dissolute.

διάλεξις, ἡ, (διαλέγω) sermocinatio, dissertatio, colloquium.

διαλεπτολογέομαι, argute dissero, subtiliter disceptio, de rebus parvis argute disputo, *ut simplex*.

διάλεπτος, ον, pertenuis, perexilis.

διαλευκαίνω, album facio. 2) clarum facio, explano.

διάλευκος, ον, albo intermixtus et distinctus, subalbus.

διάληξις, ἡ, (διαλαγχάνω) divisio per sortem.

διαληπτικός, ή, όν, (διαλαμβάνω) diligens, accuratus, qui res suis quasque capitibus digerit.

διάληψις, ἡ, interceptio, intercapedo. 2) consilium, propositum, institutum: disceptatio, ratiocinatio: explicatio rei, quae tractatur: opinio, cogitatio, existimatio: constitutio, decretum. Ab eod.

διάλιθος, ον, gemmatus, gemmis distinctus.

διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω.

διαλινάω, e reti evado seu effugio.

διαλιπαίνω, i. q. λιπαίνω, sed fortius.

διαλιχμάζω, s. διαλιχμάομαι, (διαλείχω) lambo.

διαλλαγή, ἡ, (διαλλάσσω) mutatio, permutatio, veluti mercium: impr. mutatio animi, mutatio inimicitiae in amicitiam, reconciliatio, pacificatio, foedus.

διάλλαγμα, τό, reconciliatio: permutatio. Ab eod.

διαλλακτήρ, ὁ, reconciliator, pacis auctor.

διαλλακτήριος, ον, reconciliandi vim habens.

διαλλακτής, ὁ, reconciliator.

διαλλάσσω, *Att.* διαλλάττω, fut. -άξω, (ἀλλάσσω) muto, permuto, τί τινος s. ἀντί τινος: reconcilio, τινά πρός τινα. *Med.* reconcilior, πρός τινα. 2) *intr.* τί τινος vel τί τινι, differo, discrepo, dissideo ob aliquo; disto: sic quoque in *Medio*. διαλλάττεται, alia res est.

διάλληλος τρόπος, ὁ, (ἀλλήλων) circulus in conclusione, Sext. Emp.

διαλλοιόω, i. q. ἀλλοιόω, sed fortius.

διάλλομαι, f. αλοῦμαι, (ἅλλομαι) transilio, prosilio.

δίαλμα, τό, saltus. A praec.

διαλοάω, i. q. ἀλοάω, sed fortius.

διαλογή, ἡ, delectus, secretio: denumeratio. 2) oratio, colloquium.

διαλογίζομαι, f. ίσομαι, dissero, discepto, colloquor: discerno, distinguo: rationem cum aliquo ineo: ratiocinor, animo verso, delibero, decerno.

διαλογικός, ή, όν, in dialogo scriptus.

διαλογισμός, ὁ, sermocinatio, confabulatio, disceptatio: cogitatio hominis secum ratiocinantis: nugae, inanis cogitatio: dubitatio: argumentum. Exstat etiam διαλόγισμα, τό.

διαλογιστικός, ή, όν, ratiocinatus, considerationi, meditationi deditus.

διάλογος, ὁ, sermocinatio, sermo aliquorum inter se disserentium aut confabulantium.

διαλοιδορέω, et διαλοιδορέομαι, conviciis lacero, maledictis insector, praesertim mutuis.

διαλοιδόρησις, ἡ, maledictio, maledicentia: convicium; maledictum, jurgium, altercatio probrosa.

διάλοξος, ον, i. q. λοξός.

διαλυγίζω, flecto, ut λυγίζω.

διαλύγισμα, τό, flexio, distorsio. A praec.

διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, corrumpo: dilanio, dilacero, excarnifico. (υ anceps est.)

διάλυσις, ἡ, dissolutio. 2) solutio aeris alieni, et cujuslibet debiti; *unde et* gratiae relatio. 3) compositio, pacis conciliatio, foedus. 4) mors, interitus.

διαλυσίφιλος, ον, amicitiam dissolvens.

διαλυτής, ὁ, dissolutor.

διαλυτικός, ή, όν, dissolvendi, expediendi, reconciliandi in gratiam vim habens.

διάλυτος, ον, dissolutus.

διαλυτός, ή, όν, dissolubilis, qui dissolvi potest.

διαλύτρωσις, ἡ, (λυτρόω) redemtio.

διαλύω, f. ύσω, (λύω, *irreg.*) dissolvo, tollo, abrogo, separo: *a)* inimicitias compono, ἔχθρας: reconcilio, τινά πρός τινα: *Med* διαλύσασθαι πόλεμον, bellum inter se componere, pacem facere: διαλύσασθαι πρός τινα, reconciliari cum aliquo. *b)* dissolvo, dimitto, ut στράτευμα, συνέδριον. *Med.* digredior, abeo. *c)* persolvo debitum, τινί τι. (⏑⏑ – –, sed υ in praes. et impf. interdum, in perf., plqpf. et aor. pass. semper breve.)

διαλφιτόω, (ἄλφιτον) farina conspergo, Ar.

διαλαβάω, et -άομαι, i. q. simplex.

διαμαγεύω, magicis artibus exorno.

διαμαθύνω, vasto, perdo, *ut simplex*, ἀμαθύνω.

διαμαλάσσω, emollio, penitus emollio.

διαμαντεύομαι, i. q. simplex, sed fortius.

διαμαρτάνω, f. αρτήσω, aberro: adsequi nequeo, non perficio: fallo.

διαμάρτημα, τό, error, aberratio, peccatum, delictum.

διαμαρτία, ἡ, idem.

διαμαρτυρέω, exceptione utor, quae διαμαρτυρία dicitur. *Med.* testor, contestor, fraudis et injustitiae testes voco.

διαμαρτυρία, ας, ἡ, contestatio, obtestatio. 2) in foro Attico est genus παραγραφῆς, exceptionis, quum actor aut reus contendit adhibitis testibus, actionem dari posse aut non posse.

διαμαρτύρομαι, testificor, valde obtestor. (⏑⏑‒‒⏑‒)

διαμασάομαι, et διαμασσάομαι, mando, commanduco.

διαμάσημα, vel διαμάσσημα, τό, mansum, quod mansum est.

διαμασητός, ή, όν, vel διαμασσητός, mansus, commansus.

διαμάσησις, ἡ, ipsa actio manducandi.

διαμάσσω, *Att.* αττω, f. άξω, (μάσσω) subigo, pinso.

διαμαστιγόω, flagello, flagris caedo.

διαμαστίγωσις, ἡ, flagellatio. (ῑ)

διαμαστροπεύω, f. εύσω, lenociniis concilio, lenonem ago, interpretem flagitiorum, ut μαστροπεύω. Scribitur et διαμαστρωπεύω.

διαμασχαλίζω, (μασχάλη) suffarcino.

διαμάχη, ἡ, pugna, depugnatio.

διαμαχίζομαι, idem quod seq.

διαμάχομαι f. έσομαι, et οῦμαι, *poet.* ήσομαι, (μάχομαι, *irreg.*) dimico, depugno, acriter pugno. 2) expugno, contendo, discepto.

διαμάω, f. ήσω, (ἀμάω) demeto, abscindo. *Med.* egero, disturbo.

διαμεθίημι, dimitto e manibus, omitto.

διαμείβω, f. ψω, (ἀμείβω) commuto, permuto. ὁδόν, iter facio, Aesch. *Med.* rependo.

διαμειδιάω, f. άσω, subrideo, rideo blandum. (άσω, ‒‒)

διαμειρακιεύομαι, διαμειρακιεύομαι, f. εύσομαι, adolescentior: ludo, exsulto: juveniliter et jactabunde per levitatem puerilem contendo cum aliquo, τινί.

διάμειψις, ἡ, (διαμείβω) permutatio.

διαμελαίνω, f. ανῶ, nigro, nigrefacio.

διαμελεϊστί, *adv.* membratim, per partes, *ut simplex* μελεϊστί, Od. 9, 291. 18, 339.

διαμελετάω, f. ήσω, exerceo aliquid, *ut simplex*.

διαμελίζω, f. ίσω, membratim concido, contrunco. *med.* cantu contendo.

διαμελισμός, ὁ, concisio in frusta.

διαμέλλησις, ἡ, cunctatio, mora.

διαμελλητής, ὁ, cunctator, procrastinator.

διαμέλλω, f. ήσω, (μέλλω, *irreg.*) futurus sum. 2) cunctor, moror, differo.

διαμέμφομαι, incuso, conqueror, accuso.

διαμένω, (μένω, *irreg.*) permaneo, perduro.

διαμερίζω, partior, distribuo.

διαμερισμός, ὁ, partitio: discidium.

διάμεσος, ον, intermedius: qui mediocris fortunae est.

διάμεστος, ον, plenus, refertus.

διαμεστόω, repleo, impleo, refercio.

διαμετρέω, dimetior, metiendo distribuo, admetior. *Med.* admetior mihi, emo, accipio. 2) *intr.* i. q. ἐκ διαμέτρου ἀντίκειμαι, *c. dat.*

διαμέτρησις, ἡ, dimensio.

διαμετρητός, ή, όν, dimensus.

διάμετρος, ἡ, sc. γραμμή, diametrus, linea dimetiens, per medium secans. Hinc ἐκ διαμέτρου, directe ex opposito. τὸ διάμετρον, dimensum s. annona militaris.

διαμηκίζω, (μῆκος) i. q. διαμετρέω, signif. 2.

διαμηρίζω, (μηρός) femora diduco: femoribus diductis ineo. *Med.* διαμηρίζομαι, crura et femora alterius meis amplector et implico.

διαμηρισμός, ὁ, femorum diductio: coitus, qui fit femoribus diductis. A pr.

διαμηχανάομαι, molior, machinor, conor efficere arte adhibita.

διαμηχανητέον, *Adj. verb. a praec.* elaborandum, quaerendum.

διαμίγνυμι, f. μίξω, (μίγνυμι, *irreg.*) permisceo.

διαμικρολογέομαι, nimis μικρολόγος, i. e. sordidus sum.

διαμιλλάομαι, f. ήσομαι, (ἁμιλλάομαι) contendo, decerto, τινί.

διαμιμνήσκω, f. διαμνήσω, (μιμνήσκω, *irreg.*) i. q. simplex. διαμέμνημαι, firmiter in memoria teneo.

διαμινυρίζομαι, (μινυρίζω) exili et propemodum querula voce cantillo.

διαμινύρομαι, i. q. praec. (⏑⏑⏑‒⏑‒)

διαμίσγω, i. q. διαμίγνυμι.

διαμισέω, penitus odi.

διαμιστύλλω, (μιστύλλω) in frusta disseco, Hdt.

διαμιτρος, ον, (μίτρα) mitra redimitus.

διάμμος, ον, (ἄμμος) penitus arenosus.

διαμνημονεύω, in memoriam revoco, commemoro. διαμνημονεύομαι, commemoratur de me, c. part. vel inf.

διαμοιράομαι, dispertior, divido.

διαμοιρηδά, *adv.* aequis portionibus.

διαμοιρία, ἡ, divisio, partitio.

διαμοιρίζω, dispertior, distribuo.

διαμοιριστής, ὁ, distributor.

διαμολεῖν, (μολεῖν) abire, Eur.

διαμολύνω, μολύνω) penitus polluo.

διαμονή, ἡ, permansio, stabilitas, perennitas.

διαμονομαχέω, idem quod μονομαχέω, contendo cum aliquo pugna singulari, τινί et πρός τινα.

διάμορφος, ον, (μορφή) forma praeditus, formam recipiens, *oppos.* ἄμορφος, Emped.

διαμορφοσκοπέομαι, contendo cum aliquo de formositate, τινί.

διαμορφόω, ad formam redigo, effingo, informo.

διαμόρφωσις, ἡ, formatio.

διαμοτόω, linamentum vulneri indo, ne coëat, *ut simplex*.

διαμοχλίζω, amolior vectibus, aut dissipo, frango, rumpo admotis vectibus.

διαμπάξ, *adv.* penitus, prorsus.

διαμπείρω, penitus transfigo, *poet.* pro διαναπείρω.

διαμπερές, *adv.* prorsus, penitus, perpetuo.

διαμυδαλέος, α, ον, (μυδαλ.) penitus humectans, Aesch. Pers. 537. *si lectio vera.*

διαμυδάω, nimio humore, sudore, marcesco, computresco.

διαμυθέομαι, verbis contendo s. rixor cum aliquo, τινί. 2) oratione fallo et seduco.

διαμύθησις, ἡ, fallaciloquentia, paralogismus. (ῡ)

διαμυθολογία, et διαμυθολογέομαι, confabulor. 2) disputo, dissero, *c. acc. Raro in activo.*

διαμυλλαίνω, (μυλλαίνω) labra torqueo, rictu os distraho: tortis labris illudo: pastoritia fistula prosequor.

διαμυστίλλω, i. q. διαμιστύλλω, vide simplex.

διαμφίδιος, ον, seorsum positus, separatus: diversus, alienus. A seq.

διαμφίς, *adv.* (διά, ἀμφί) utrinque: seorsum.

διαμφισβητέω, controversor, discepto.

διαμφισβήτησις, ἡ, dubitatio: altercatio. τὸ ἀμφισβητούμενον, res controversa, Polyb.

διαμφοδέω, (ἄμφοδος) devio, in bivio ab alio digredior.

διαμωκάομαι, irrideo, illudo.

διαμώκησις, ἡ, irrisio, illusio, subsannatio.

διαναβάλλω, (ἀναβάλλω, *irreg.*) differo, procrastino.

διαναγιγνώσκω, (ἀναγιγνώσκω, *irreg.*) perlego, lego.

διαναγκάζω, f. άσω, cogo: πόρους, vi aperio.

διαναγκασμός, ὁ, coactio. 2) membri restitutio in locum suum vi instrumenti, quod et ipsum sic vocatur.

διανακαθίζω, idem quod καθίζω.

διανακλάω, f. άσω, (ἀνακλάω, *irreg.*) reflecto, refringo.

διανάπαυσις, ἡ, requies inter laborem.

διαναπαύω, f. αύσω, recreo, quietem do, ut exercitui iter facienti.

διαναπηδάω, certatim ascendo, Xen. Cyr. 1, 4, 4.

διαναρκάω, ήσω, (ναρκάω) perpetua torpedine afficior, torpeo.

διανάσσω, f. άξω, interfarcio, farciendo comprimo, ut νάσσω, simplex.

διανάστασις, ἡ, conatus assurgendi, assurrectio, et eam consequens discessus.

διαναυμαχέω, navali praelio dimico.

διανάω, perfluo, confluo.

διάνδιχα, *adv.* (διά, ἀνά, δίχα) bifariam.

διανέμησις, ἡ, divisio, distributio.

διανεμητικός, ή, όν, qui distribuit. Polyb.

διανεμόω, (ἀνεμόω) ventilo: ventis expono.

διανέμω, (νέμω, *irreg.*) distribuo, divido, partior.

διανενοημένως, *adv.* (διανοέομαι) cogitate, prudenter

διάνευμα, τό, actus annuendi.

διανεύω, f. εύσω, annuo, innuo. 2) *cum acc. rei*, vitare. Polyb.

διανέω, f. νεύσομαι, enato. 2) evado periculum, molestiam.

διανήθω, f. ήσω, neo.

διάνημα, τό, filum, stamen.

διάνηξις, ἡ, (διανήχομαι) actio transnatandi vel enatandi.

διανηστεύω, f. εύσω, jejuno.

διανηστισμός, ὁ, jentaculum.

διανήχομαι, f. ξομαι, transnato, enatan-

de pervenio: natando certo cum aliquo.

διάνηψις, ἡ, (νήφω) evaporatio, exhalatio crapulae.

διανθής, (ἀνθέω) duplicem florem habens.

διανθίζω, floridum reddo, floridis coloribus pingo, variego.

διανιάω et άομαι, vehementer ango. (De quantitate v. simplex.)

διανίζω, f. νίψω, (νίζω, irreg.) perluo, eluo, abluo.

διανιμάομαι, i. q. ἀνιμάω.

διανίπτω, rar. forma pro διανίζω.

διανίσσομαι, transeo, τινός, Pind.

διανίστημι, f. στήσω, (ἀνίστημι) excito, exsuscito, incito. Med. assurgo, surgere conor.

διάνιψις, ἡ, lotio, ablutio.

διανοέομαι, aor διενοήθην, (νοέω) ratiocinor, mente agito, cogito, sentio, statuo, excogito.

διανόημα, τό, cogitatum: commentatio: sententia, sensus.

διανόησις, ἡ, ipsa actio cogitandi.

διανοητικός, ή, όν, ad cogitationem pertinens, in cogitatione et commentatione positus: cogitatione valens, ingeniosus.

διανοήτως, adv. mente et cogitatione.

διάνοια, ἡ, mentis agitatio, cogitatio. 2) mens, animus, ingenium: intelligentia, peritia. 3) cogitatum, sententia, sensus. 4) sentiendi ratio, sensus, voluntas, consilium.

διανοίγνυμι et διανοίγω, f. ξω, (ἀνοίγω, irreg.) adaperio: explico, doceo.

διάνοιξις, ἡ, apertio.

διανομεύς, ὁ, divisor, distributor, dispensator.

διανομή, ἡ, divisio, distributio, largitio.

διανομοθετέω, fero leges, statuo.

διανοσέω, diu aegroto.

διανοσφίζω, disjungo, dirimo, divido. Med. intercipio.

διανταῖος, αία, αῖον, adversus, ex adverso penetrans.

διαντικός, ή, όν, (διαίνω) ad irrigandum aptus, pertinens etc.

διαντλέω, exhaurio, velut sentinam. 2) tolero, perfero multas molestias.

διανυκτερεύω, pernocto.

διάνυσις, ἡ, confectio v. c. itineris.

διάνυσμα, τό, quod confectum est: confectio.

διανύττω, i. q. νύττω, Aristaen.

διανύω, et διανύτω, f. ύσω, (ἀνύω) absolvo, expedio, perficio, inpr. iter, ubi est et pervenio (υ corripitur.)

διαξαίνω, carmino, carpo.

διαξέω, f. έσω, perpolio.

διαξηραίνω, exsicco.

διάξηρος, ον, plane siccus

διαξιφίζομαι, (ξίφος) digladior, gladio certo.

διάξυλον, τό, lignum transversarium.

διαξυράομαι, (ξυράω) rado me.

διάξυσμα, τό, columnae canaliculus, strigem vulgo vocant. A seq.

διαξύω, f. ύσω, radendo strias, canaliculos facio. (υ longum.)

διαπαγκρατιάζω, f. άσω, pancratio certo.

διαπαιδαγωγέω, instituo pueros. 2) moderor. 3) inservio, accommodo me.

διαπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio, doceo.

διαπαίζω, f. ξομαι, (παίζω, irreg.) illudo, ludificor, irrideo.

διαπαλαίω, colluctor, πρός τινα.

διαπάλη, ἡ, colluctatio.

διαπάλλω, quasso, concutio. 2) sorte attribuo. v. πάλος.

διαπαλύνω, in partes minutas comminuo. 2) conspergo v. c. farina, nive.

διαπαννυχίζω, f. ίσω, totam noctem pervigilio transigo, pernocto.

διαπαννυχισμός, ὁ, pervigilium.

διαπαντός, adv. semper.

διαπαπταίνω, circumspicio.

διαπαρθενεύω, fut. εύσω, devirgino, vitio virginem. Subst. διαπαρθένευσις, ἡ.

διαπαρθένια, sc. δῶρα, dona, quae dantur pro virginitate adempta.

διαπαροξύνω, exaspero, irrito.

διάπαρσις, ἡ, (διαπείρω) transfixio.

διάπασμα, τό, (διαπάσσω) medicamentum corpori, vel potui inspersum, unguentum, quo crines etc. adsperguntur.

διαπασσαλεύω, Att. διαπατταλεύω, distendo clavis ab extrema parte fixis, ut corium bubulum: clavis figo.

διαπάσσω, vel διαπάττω, f. άσω, inspergo.

διαπασῶν, ἡ, i. e. ἡ διὰ πασῶν χορδῶν, intervallum septem sonorum, nobis l' Octava: sic ἡ διὰ τεσσάρων, ἡ διὰ πέντε s. δι' ὀξειῶν.

διαπατάω, (ἀπατάω) fallo, decipio.

διαπατέω, (πατέω) conculco.

διάπαυμα, τό, intermissio, cessatio.

διάπαυσις, ἡ, idem.

διαπαύω, (παύω) inter laborem requiescere facio. Med. inter laborem requiesco.

διάπεζος, ον, (πέζα) epith. vestis, ad pedes usque defluens, vel fimbria s. lacinia (πέζα, πεζίς) praeditus.

διαπειλέω, interpositis minis territo, minitor, interminor.

διαπεινάω, valde esurio, certatim esurio.

διάπειρα, ἡ, experientia, periculum. ἐπὶ διαπείρᾳ, periculi faciendi ergo, quo cognoscatur aut rei natura, aut successus fortuna.

διαπειράω, vel διαπειράζω, periculum facio, tento, τινός: sollicito, fidem alicujus exploro, capto.

διαπείρω, (πείρω) transfigo.

διαπελεκίζω, securi percutio seu ferio, deglabro, dedolo. dub.

διαπέμπω, f. ψω, transmitto. 2) dimitto, in varia loca mitto. Med. arcesso.

διαπενθέω, lugeo, luctum dego, absolvo.

διαπέντε, ἡ, intervallum quatuor sonorum, nobis la Quinta, v. διαπασῶν.

διαπεπονημένως, adv. (διαπονέω) elaborate, fabre, eleganter.

διαπέπτω, rarior forma pro διαπέσσω.

διαπεραίνω, ad finem perduco, absolvo.

διαπεραιόω, trajicio, transveho.

διαπεραίωσις, ἡ, trajectus.

διαπέραμα, τό, trajectus. 2) fretum.

διαπεράσιμος, ον, pervius. (⏑⏑⏑–⏑⏑)

διαπεράω, f. άσω, (περάω, irreg.) trajicio, transmitto. (-άω, ⏑–; -άσω, ––)

διαπέρθω, f. πέρσω, (πέρθω, irreg.) devasto, everto, depopulor.

διαπεριπατέω, deambulo.

διαπερονάω, f. ήσω, fibula trajicio, necto.

διαπεσσεύω, Att. -ττεύω, (πεσσεύω) calculis ludo cum aliquo, ludum finio: calculum aliter pono.

διαπέσσω, Att. -ττω, f. πέψω, (πέσσω, irreg.) percoquo.

διαπέταμαι, (πέταμαι, irreg.) pervolo, evolo. 2) huc illuc volito.

διαπετάννυμι, f. άσω, (πετάννυμι, irreg.) expando, distendo, aperio. (-άσω, ⏑–)

διαπετάομαι, i. q. διαπέταμαι.

διαπετής, ές, expansus, apertus.

διαπέτομαι, f. πετήσομαι et πτήσομαι, (πέτομαι, irreg.) i. q. διαπέταμαι, usitatius in prosa oratione. cf. διίπταμαι.

διαπεττεύω, Att. pro διαπεσσεύω.

διαπεύθομαι, poet. pro διαπυνθάνομαι.

διάπεψις, ἡ, (διαπέπτω) concoctio.

διάπηγα, ων, τα, intercolumnia, columnae parvae inter majores dispositas, LXX.

διάπηγμα, τό, (διαπήγνυμι) i. q. διάξυλον.

διαπηγμάτιον, τό, Dim. a praec.

διαπήγνυμι, f. ξω, (πήγνυμι, irreg.) compingo, consinno, compono.

•διαπηδάω, f. ήσω, transilio, saltu supero.

διαπήδησις, ἡ, transitus, qui saltu fit.

διαπηνικίζω, decipio, fallo.

διάπηξ, ηγος, ὁ, i. q. διάπηγμα.

διάπηξις, ἡ, compages.

διαπιαίνω, f. ανῶ, pinguefacio, pinguedine distendo.

διαπιδύω, (πιδύω) percolo. Med. percolor, per colum transeo, scaturio. (⏑⏑–––) Subst. διαπίδυσις, ἡ. (⏑⏑––⏑)

διαπιέζω, f. σω, comprimo.

διαπιθηκίζω, f. ίσω, ludo more simiae.

διαπικραίνω, penitus amarum reddo, v. simplex.

διάπικρος, ον, penitus amarus.

διαπίμπλημι, (πίμπλημι, irreg.) plane impleo, compleo.

διαπίμπρημι, (πίμπρημι, irreg.) peruro, percalefacio.

διαπίνω, f. πίομαι, (πίνω, irreg.) certo bibendo cum aliquo, τινί et πρός τινα: propino, ad bibendum provoco; sic et in Med. 2) bibo strenue. 3) bibo inter alias actiones. (De quantitate v. simplex.)

διαπιπράσκω, Ion. -ήσκω, (πιπράσκω, irreg.) divendo.

διαπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irreg.) intercido, interlabor, elabor, quasi e manibus: unde 2) excido, de verbis, dictis etc. emano in vulgus. 3) vanesco, intereo, diffluo. 4) pecco, labor, verbis factisve, aberro a vero et justo: amitto, non assequor. v. διάπτωμα.

διαπιστεύω, (πιστεύω) fidei alicujus committo. 2) διαπιστεύομαί τι, committitur fidei meae: creditur mihi, fides habetur mihi.

διαπιστέω, (ἀπιστέω) prorsus diffido, fidem non habeo.

διαπλανάω, valde πλανάω.

διάπλασις, ἡ, (διαπλάσσω) formatio, conformatio: species.

διάπλασμα, τό, id quod formatum est, v. c. vas fictile: formatio, conformatio.

διαπλασμός, ὁ, i. q. διάπλασις.

διαπλάσσω, Att. -ττω, (πλάσσω) fingo, formo. 2) ap. medicos, in locum restituo membrum.

διαπλαστικός, ή, όν, effingendi vi praeditus.

διαπλατύνω, dilato.

διαπλέκω, f. ξω, (πλέκω) pertexo, contexo, texendo facio, Hom. h. Merc. 80. 2) retexo, texturam solvo: hinc στεφανόν, exercitum diduco, ut διασπάω. Metaph. διαπλέκειν βίον, a) vitam traducere, Ar. Av. 754. b) pertexere vitam, i. e. finire vitam, mori, Hdt.

διάπλεος, ον, Att. διάπλεως, ων, (πλέος)

plenus.

διαπλέω, f. εύσομαι, (πλέω, irreg.) navigando trajicio, navigando emetior; τὸν βίον, vitam finio.

διαπλήθω, f. σω, (πλήθω, irreg.) oppletus sum aliqua re, τινός: sic et in Passivo.

διαπληκτίζομαι, f. ίσομαι, usque ad plagas pervenio in altercatione. 2) dimico, pugno, rixor. 3) lacesso, confligo femoribus implicatis.

διαπληκτισμός, ὁ, altercatio, qua venitur ad manus.

διαπληρόω, penitus impleo, oppleo.

διαπλήσσω, f. ξω, (πλήσσω, irreg.) ictu perfringo, ictu diffringo, diffindo, percutio. 2) διαπλήσσεσθαι πρός τι, stopere ad aliquid, Epict. 33, 13.

διαπλίσσω, (πλίσσω) explico, displico, dissolvo, diffringo. 2) divaricor, impr. in Medio.

διαπλοκή, ἡ, (διαπλέκω) permistio, confusio: simultas.

διαπλόκινος, ον, i. q. seq.

διάπλοκος, ον, implicitus, perplexus.

διάπλοος, contr. διάπλους, ὁ, trajectus, trajectio, transmissio.

διάπλοος, ον, contr. διάπλους, ουν, trajiciens, huc illuc navigans, Aesch. Pers. 381.

διαπλύνω, penitus s. diligenter lavo, v. πλύνω.

διαπλώω, i. q. διαπλέω, ap. seriores διαπλωΐζω, v. Lobeck. Phryn. p. 614. Subst. διαπλωΐσις, ἡ.

διάπνευμα, τό, vapor, exhalatio: ventus penetrans.

διάπνευσις, ἡ, halitus, exhalatio: perflatus.

διαπνευστικός, ή, όν, dissipandi vel expirandi vim habens.

διαπνέω, f. εύσω, (πνέω, irreg.) perflo, perspiro, difflo. 2) respiro. 3) flatum ventris emitto. Med. exhalor.

διαπνοή, ἡ, perflatus: exhalatio.

διάπνοια, ἡ, i. q. praec.

διαποδίζω, (ποδίζω) pedibus dimetior, huc illuc salio: examino, secundum Hesych.

διαποδισμός, ὁ, genus saltationis.

διαποιέω, conficio, transigo.

διαποικίλλω, (ποικίλλω) ubique vario, variego.

διαποίκιλος, ον, variegatus, diversicolor.

διαπολεμέω, bello decerto, τινί. 2) debello.

διαπολέμησις, ἡ, decertatio. 2) belli confectio.

διαπολιορκέω, constanter obsideo.

διαπολιτεία, ἡ, concertatio de rebus ad reipublicae administrationem pertinentibus.

διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad administrationem reipublicae pertinentibus.

διαπολιτευτής, ὁ, adversarius in administranda republica, App. Hisp. 8. ubi vulgo διαπολίτης.

διαπόλλυμι, (ὄλλυμι, irreg.) perdo, interimo.

διαπομπεύω, pompam ad finem perduco, usque ad finem in pompa incedo.

διαπομπή, ἡ, (διαπέμπω) transmissio, dimissio.

διαπόμπησις, ἡ, idem. 2) depulsio, amolitio.

διαπόμπιμος, ον, transmissus. 2) trajectui idoneus.

διαπονέω, (πονέω) elaboro, expolio, perficio: γῆν, terram colo diligenter: τροφήν, victum multo labore quaero. 2) laboribus exerceo. Med. operam do, labores exantlo: διαπεπονημένος, studiosus alicujus artis eamque exercens, longo usu tritus in aliqua re.

διαπόνημα, τό, id quod elaboratum est: labor et exercitatio.

διαπόνησις, ἡ, exercitatio.

διαπονηρεύομαι, callide, improbe facio. 2) improbe agendo certo c. aliquo, πρός τινα.

διάπονος, ον, laboriosus, laborum patiens: laboribus exercitatus: labore confectus. 2) laboris plenus, de rebus.

διαπόντιος, ον, (πόντος) qui per mare fertur: maritimus, ut πόλεμος: transmarinus.

διαπόνως, Adv. laboriose, magno cum labore.

διαπορεία, ἡ, iter per aliquem locum, Plat. Epin. p. 982. D. 984. E.

διαπόρευσις, ἡ, iter per aliquem locum.

διαπορεύω, f. εύσω, facio ut alter transeat: non impedio transitum. Med. eo per locum aliquem, transeo: eo, proficiscor: enarro, ut διέρχομαι.

διαπορέω, penitus ἀπορέω.

διαπόρημα, τό, angor, aestuatio, corporis inquieta jactatio.

διαπόρησις, ἡ, dubitatio, addubitatio.

διαπορητικός, ή, όν, dubitativus, dubii plenus.

διαπορητικῶς, adv. dubitanter.

διαπορθέω, i. q. διαπέρθω.

διαπορθμευτικῶς, adv. transportando, transmittendo.

διαπορθμεύω, transfreto, transporto: interpretor, ut ἑρμηνεύω. 2) intr. trajicio.

διαπόρφυρος, ον, ex quo aliquid purpurei coloris perlucet, purpura interstinctus.

διαποστέλλω, (ἀποστέλλω) amando in diversas partes: dimitto, seu emitto nuncium.

διαποστολή, ἡ, missio internuncii.

διαποφεύγω, i. q. ἀποφεύγω. (irreg.)

διαποφωνέω, dissentio, discrepo.

διαπραγματεύομαι, idem quod πραγματεύομαι, efficere, cognoscere cupio, laboro in re aliqua, quaero aliquid, molior, machinor: negotior, lucror.

διαπραθέειν, inf. poet. a διέπραθον, aor. 2. verbi διαπέρθω.

διάπραξις, ἡ, confectio negotii.

διάπρασις, ἡ, venditio, divenditio.

διαπράσσω, Att. -ττω, Ion. διαπρήσσω, (πράσσω) conficio, perficio: κέλευθον, conficere iter: διέπρησσον πεδίοιο, sc. κέλευθον, Il. 2, 785. 3, 14. ἤματα διέπρησσον πολεμίζων, transigebam, Il. 9, 326. καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα, non conficiam narrationem eorum quae perpessus sum, Od. 14, 197. 2) efficio, obtineo, τινί τι, Plat. 3) conficio, interficio, Aesch. Per. 258. 515. - Med. paro mihi, nanciscor, e. g. φιλίαν πρός τινα: acquirere studeo, paciscor mihi. Xen. Anab. 7, 2, 7. 4, 12. 3, 5, 5.

διαπραΰνω, plane πραΰνω, Philostr.

διαπρεπής, ές, eximius, illustris.

διαπρέπω, decorus sum et excello inter alios. Partic. διαπρέπων, ουσα, ον, eximius, excellens.

διαπρεπῶς, adv. decore, eximie, magnifice.

διαπρεσβεία, ἡ, legatorum intercessio.

διαπρεσβεύω, vicissim legatos mitto, legatos in diversas partes mitto. Med. legatus mittor. 2) i. q. actio.

διαπρήθω, (πρήθω) penitus inflammo, peruro.

διαπρήσσω, Ion. pro διαπράσσω.

διαπρησσεύω, dub. lect. Hdt. 4, 79. ubi v. intpp. Passovio scribendum videtur διαπίστευε ex uno MS.

διάπριστος, ον, serra dissectus. A seq.

διαπρίω, serra disseco. Med. frendeo (⏑ ⏑ – –)

διαπριστός, ή, όν, dissectus.

διαπρό, adv. per totum, penitus: v. διά.

διαπροστατεύω, praesum rei, auctor sum, moderator, c. acc.

διαπρύσιον, adv. (Aeol. ex περάω) late, ita, ut late penetret s. pateat. ἤϋσεν διαπρύσιον, Il. 8, 227. πρὼν πεδίοιο διαπρύσιος τετυχηκώς, pro toto campo structus, Il. 17, 748. Adj. διαπρύσιος, α, ον, vel -ος, ον, late penetrans, late patens, qui late exauditur, clarus, illustris: primum invenitur hoc adj. Hom. h. Ven. 19. Merc. 336. Pind. N. 4, 83.

διαπταίω, offendo, titubo. 2) titubante lingua effutio.

διαπτερνιστής, ὁ, calcitro.

διαπτερόω, alas explico seu expando, volandi ergo. 2) pennis instruo. 3) penna expurgo, Hippocr.

διαπτερύσσομαι, huc illuc volito.

διαπτέρωσις, ἡ, expansio alarum. 2) purgatio aurium, quae fere fit penna, ap. Hipp.

διαπτίσσω, tundo, commineo, dub.

διαπτοέω, poet. διαπτοιέω, (πτοέω) conterreo, metu percello, Od. 18, 340.

διαπτόησις, poet. διαπτοίησις, ἡ, ap. Plat. pavor attonitus. 2) vehemens libido, amor etc.

διάπτυξις, ἡ, explicatio, solutio. A seq.

διαπτύσσω, f. ξω, evolvo, explico, quod complicatum est: expando, aperio; reddo perspicuum. 2) implico, implicitum reddo.

διαπτυστος, ον, (διαπτύω) despuendus, foedus.

διαπτυχή, ἡ, i. q. πτυχή, Eur.

διαπτύω, f. ύσω, (πτύω) conspuo, despuo. 2) metaph. contemno, fastidio, abominor, τινί et τινός. (υ in praes. producitur, in fut. et aor. corripitur)

διάπτωμα, τό, (διαπίπτω) lapsus, ruina: opinionis vel spei frustratio: peccatum.

διάπτωσις, ἡ, idem.

διαπυέω, pus colligo, purulentus fio.

διαπύημα, τό, collectio puris universi, concocto tumore aliquo, qui praeter naturam est.

διαπύησις, ἡ, suppuratio.

διαπυητικός, ή, όν, ad pus ciendum et concoquendum aptus.

διαπύθω, f. ύσω, penitus putrefacio. (⏑ ⏑ – –)

διαπυΐσκω, pus moveo, ad suppurationem perduco.

διαπυκτεύω, pugnis, caestibus decerto: contendo, τινί et πρός τινα.

διαπύλιος, ον, (πύλη) qui per portam affertur.

διαπυνθάνομαι, f. πεύσομαι, (πυνθάνομαι, irreg.) interrogo ad unum omnes: sciscitor, percontor: intelligo, cognosco.

διάπυος, ον, (πύον) suppuratus.

διαπυρίζω, excandefacio: accendo, inflammo: ad iram commoveo.

διάπυρος, ον, igne excandefactus, ignitus: fervidus, ardens, vehemens, acer. Hinc τὸ διάπυρον, ardor, fervor.

διαπυρόω, idem quod διαπυρίζω.

διαπυρσαίνω et διαπυρσεύω, facem accensam praefero, facibus sublatis significo e longinquo.

διάπυστος, ον, (διαπυνθάνομαι) auditus, intellectus, notus, fama pervulgatus.

διαπυτίζω, idem quod πυτίζω.

διαπυέω, ad suppurationem perduco. Hippocr.

διαπωλέω, divendo.

διαραίνω, vide διαῤῥαίνω.

διαράσσω, Att. διαράττω, f. άξω, (ἀράσσω) pertundo, perfringo.

διάργεμος, ον, (ἄργεμος) partim albus, partim niger.

διαρδω, f. άρσω, irrigo.

διαρετίζομαι, (ἀρετή) virtute contendo.

διαρθρόω, articulis suis distinguo: jungo, necto: effingo, conformo, exprimo, ut voce vel scriptura literas, syllabas, voces: membratim et artuatim compono, absolvo: explico, explano.

διάρθρωσις, ή, artuum commissura. 2) artuum agilitas. 3) declaratio.

διαρθρωτικός, ή, όν, articulandi et membra committendi vim habens. 2) declarativus.

διαριθμέω, dinumero, distincte numero, numerando discerno.

διαρίθμησις, ή, dinumeratio, supputatio.

διαριστάομαι, (ἀριστάω) certatim cum aliquo prandeo.

διαριστεύομαι, certo cum aliquo de principatu.

διάρκεια, ή, (διαρκής) perpetuitas; continuatio, sufficientia.

διαρκέω, f. έσω, (ἀρκέω) sufficientes vires habeo, par sum: duro, perduro, permaneo, suggero, subministro, suppedito, adjuvo, c. dat.

διαρκής, ές, sufficiens, abunde instructus: durans, perdurans, assiduus.

διαρκῶς, adv. sufficienter: perseveranter.

διάρμα, τό, (διαίρω) elatio, sublatio v. c. brachii, vel gladii, ad ictum tanto fortius adigendum 2) trajectus.

διάρμενος, ον, (δίς, ἄρμενον) duobus linteis instructus.

διαρμόζω, f. σω, vel διαρμόττω, (ἁρμόζω) disjungo, disgrego. 2) interpono.

διαρπαγή, ή, direptio. A seq.

διαρπάζω, f. άσω, ap. seriores άξω, diripio.

διαῤῥαγή, (διαῤῥήγνυμι, irreg.) diruptio.

διαῤῥαγῆναι, inf. aor. pass. a διαῤῥήγνυμι.

διαῤῥαίνω, (ῥαίνω, irreg.) respergo, irrigo: dispergo. Med. hic illic diffluo.

διαῤῥαίω, (ῥαίω) penitus everto, aboleo, deleo, vasto, perdo, destruo: etiam in Medio sensu act.

διάῤῥαμμα, τό, (διαῤῥάπτω) id quod filis interjectis firmatum est.

διαῤῥαντίζω, adspergo, conspergo.

διαῤῥαπίζω, fortiter ῥαπίζω.

διαῤῥάπτω, f. ψω, (ῥάπτω) filis interjectis firmo, intertexo.

διαῤῥέπω, (ῥέπω) divergo: in utramque partem moveor, inclino.

διαῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irreg.) per mediam regionem fluo: perfluo: diffluo, dilabor.

διαῤῥήγνυμι, f. ήξω, (ῥήγνυμι, irreg.) diffringo, perrumpo.

διαῤῥήδην, adv. (διείρηκα) palam, clare, aperte, manifeste, disertis verbis.

διάῤῥηξις, ή, (διαῤῥήγνυμι) fissio, diruptio, divortium fluminis.

διάῤῥησις, ή, (διείρηκα) dictum apertum, definitio, quae fit disertis verbis.

διάῤῥιμμα, τό, (διαῤῥίπτω) disjectus, dispersio.

διαῤῥιπίζω, f. ίσω, ventilo: ventilando, vel flando dispergo, disjicio.

διαῤῥιπτέω, i. q. seq., sed in praes. et impf. tantum usitatum.

διαῤῥίπτω, f. ψω, (ῥίπτω, irreg.) jactu transmitto, Od. 19, 575. 2) jacio inter alias res. 3) huc illuc jacto, ὄμμα, Ar. 4) disjicio, dissipo. 5) rejicio.

διάῤῥιψις, ή, dispersio, dissipatio.

διάῤῥοδος, ον, (ῥόδον) e rosis compositus, rosis permixtus.

διαῤῥοή, ή, (διαῤῥέω) meatus, canalis: ἀνταυγεῖ διαῤῥοαί, fluxus et refluxus maris.

διαῤῥοθέω, (ῥοθέω) cum fremitu transeo. 2) trans. κάκην τινί, timorem alicui injicio, Aesch.

διάῤῥοια, ή, (διαῤῥέω) fluxus, fluentum, meatus. 2) profluvium ventris.

διαῤῥοιζέω, (ῥοιζέω) cum impetu vel stridore fluo, trajicio.

διαῤῥοιάζομαι, (διάῤῥοια) alvi profluvio laboro.

διάῤῥους, ου, ό, (διαῤῥέω) meatus, fluxus.

διαῤῥυδήεις, εσσα, εν, diffluens.

διαῤῥυῆναι, inf. aor. 2. pass. a διαῤῥέω. vide ῥέω.

διαῤῥύπτω, f. ψω. sordes eluo, purgo, abstergo.

διάῤῥυσις, ή, i. q. διάῤῥους.

διάῤῥυτος, ον, irriguus.

διαῤῥύω, (ῥύομαι, ἐρύω) traho per aliquid, traduco trahendo, Hdt.

διαῤῥωγή, ή, (ῥωγή) fissura, rima, hiatus.

διαῤῥώξ, ῶγος, disruptus, fissus: hians.

διάρσις, ή, (διαίρω) elatio in altum.

διαρταμέω, (ἀρταμέω) concido in frusta, trucido.

διαρτάω, f. ήσω, (ἀρτάω) suspendo. Pass. metaph. in suspenso sum. 2) i. q. διαίρω, diduco, dirimo, intervallo aliquo intersepio.

διαρτίζω, (ἀρτίζω) adapto, fingo, formo. Subst. διαρτία, ή, tantum ap. ser.

διαρυθμίζω, coapto, effingo, formo.

διαρύτω, i. q. ἀρύτω, ἀρύω, sed fortius.

διαρύω, v. διαῤῥύω.

διάρχω, (ἄρχω) impero usque ad certum finem.

διασαίνω, adulor, de cane caudam movente.

διασαίρω, cavillor, rideo.

διασαλακωνίζω, idem quod σαλακωνίζω.

διασαλεύω, vehementer concutio, quatio, labefacto, commoveo.

διασαυλόομαι, delicior, Etym. ex Ar. cf. σαυλόω.

διασαφέω, (σαφής) manifestum reddo, significo, renuncio, narro: explico, doceo.

διασαφηνίζω, accurate et dilucide explico, declaro.

διασάφησις, ή, declaratio, explicatio.

διασαφητικός, ή, όν, declarativus.

διασεισμός, ό, (διασείω) concussio, inpr. concussio magistratus, quae fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum, vel etiam metu injiciendo, minis.

διάσειστος, ον, concussus.

διασείω, (σείω) concutio, percutio, vehementer commoveo. 2) terreo, perterrefacio auctoritate vel minis; dicitur inpr. de magistratibus, qui subditos vexant et diripiunt, ut lat. concutio.

διασεύω, (σεύω, irreg.) celeriter per aliquid moveo: pass. celeriter transeo, 3. sing. aor. syncop. pass. διέσσυτο, c. acc. Il. 2, 450. vel c. gen. Il. 10, 194. 15, 542.

διασήθω, (σήθω) cribro, incerno.

διασηκόω, pondus rei manu aestimo, manu sublatum pondero.

διασημαίνω, signum do, manu designo, nota insignio, signo noto. 2) intr. appareo.

διάσημος, ον, (σῆμα) insignis, illustris.

διασήπω, f. ψω, putrefacio, putredine ac tabe consumo.

Διάσια, τά, Jovialia, festum in honorem Jovis Milichii Athenis. (– ◡ ◡ ◡)

διασιγάομαι, sileo, reticeo, dub. lect. Pind. O. 13, 130.

διασίζω, i. q. σίζω, sed fortius.

διασιλλαίνω, irrideo, subsannio.

διασιλλόω, idem.

διασιμόω, (σιμόω) adunco naso suspendo.

διασίτια, ή, (σῖτος) coena publica.

διασιωπάω, silentium teneo, conticesco. 2) trans. reticeo.

διασκαίρω, (σκαίρω) transsulto, persulto.

διασκάλλω, et διασκαλεύω, (σκάλλω) sarculo terram verso: discutio, sollicito.

διασκανδικίζω, vox Aristophani propria, olitores imitor, deinde Euripidem, ex διά et σκάνδιξ, olus vile, quod vendere solebat Euripidis mater.

διασκάπτω, perfodio, fodiendo everto.

διασκαριφάομαι, terram scalpo unguibus, ut gallinae: metaph. distruo, everto.

διασκατωμένος, η, ον, (σκώρ, σκατός) fimo pollutus: philosophiam Epicuri διασκατωμένην nominat Clemens Alex.

διασκεδάννυμι, f. δάσω, (σκεδάννυμι, irreg.) dissipo, disjicio, dispergo: divulgo, dissemino: ἀγλαΐας διασκεδάσαι τινί, arrogantiam alicui dissipare, i. e. expellere, Od. 17, 244. Pass. pereo; ap. Plat. dicitur etiam de animo humano.

διασκελίζω, (σκέλος) crura distendo.

διασκεπάζω, tego, obscuro: defendo.

διασκέπτομαι, (σκέπτομαι) dispicio, considero: contemplor, inspecto: consulto, delibero.

διασκευάζω, adorno, compono, instruo: emendo, corrigo. 2) opus, fabulam iterum recenseo, perpolio. Med. instruo me, paro me: τὴν οὐσίαν διασκευάζεσθαι, rem familiarem distrahere; Dem.

διασκευαστής, ό, qui opus, poema, fabulam iterum recenset et emendat, editor, v. Wolfii prolegg. p. CLI.

διασκευή, ή, ornatus, omninoque vestitus, cultus: apparatus, instrumentum. 2) iterata recensio, emendatio operis, ut libri, fabulae, et editio.

διασκευωρέω, (σκευωρέομαι) captiose machinor, dolose tracto: conservo, tueor.

διάσκεψις, ή, consideratio, deliberatio.

διασκέω, (ἀσκέω) exorno.

διασκηνάω, et διασκηνέω, (σκηνάω) seorsum habito; dicitur inpr. de militibus, qui in tentoria dissipantur.

διασκηνόω, (σκηνόω) tentoria seorsum colloco, tentoria quasi dissipo. 2) intr. a tentorio digredior, Xen.

διασκηρίπτω, f. ψω, suffulcio, fulcris distendo.

διασκίδνημι, poet. pro διασκεδάννυμι.

διασκιρτάω, exsulto, exsilio, persulto.

διασκοπέω, diligenter contemplor, speculor: contemplor animo, considero rem: exploro hominem, aspecto, experior.

διασκοπιάομαι, (σκοπιάζω) speculor, e specula observo.

διασκορπίζω, dissipo, dispergo.

διασκορπισμός, ὁ, dispersio, dissipatio.

διασκώπτω, scommata et dicteria jacio.

διάσμα, τό, (διάζομαι) initium telae texendae, stamina.

διασμάω, f. ήσω, *Ion.* διασμέω, (σμάω, *irreg.*) extergo, detergo, purgo.

διασμήχω, extergendo perpurgo.

διασμιλεύω, scalpello perpurgo, accurate expolio.

διασμύχω, f. ξω, (σμύχω, *irreg.*) lento et latente igne exuro, et cetera quae ἀποσμ. (ω---)

διασοβέω, dispello, discutio, disturbo.

διασοφίζομαι, astu utor, sophistice ago.

διασπαθάω, tramam denso τῇ σπάθῃ instrumento texturio: profuse insumo. v. σπαθάω.

διασπαρακτός, ή, όν, dilaniatus, dilaceratus. A seq.

διασπαράσσω, *Att.* άττω, f. ξω, dilacero, dilanio.

διασπάσιμος, ον, distractus, divulsus: qui divelli potest. A seq.

διάσπασις, ἡ, diruptio, destructio, dilaceratio.

διάσπασμα, τό, divulsum, diruptum: distractio.

διασπασμός, ὁ, i. q. διάσπασις.

διασπάω, f. άσω, (σπάω) divello, convello, dirimo, distraho, dispergo, destruo. *Pass.* distentum, distractum esse negotiis.

διασπείρω, dispergo, dissemino, dissipo.

διασπεύδω, excito ad properandum, festinare jubeo. *Med.* festino.

διασπλεκόω, coitum exerceo, v. σπλεκόω: διεσπλεκωμένη, coitum passa, Ar. Plut. 1083 Scribitur per metathesin διασπεκλόω, v. schol. Ar. l. l.

διασποδέω, feminam subigo, ut simplex, ap. Com.

διασπορά, ἡ, disseminatio, dispersio.

διασπορεύς, ὁ, qui dispergit.

διασπουδάζω, ambitiose ago aliquid vel expeto: unde et de ambitu dicitur: διασπουδάσαντες, per ambitum, sc. creati sunt. Dicitur et in *Medio*.

διασσάω, *Att.* -ττάω, per cribrum ago.

διάσσω, f. άξω, *Att.* διάττω, rectius διάσσω, διάττω, sine ι subscr. *poet* διαΐσσω, (ἄσσω) celeri motu penetro. (De quant. v. αΐσσω.)

διασταδόν, *adv.* (διΐστημι) eminus, interjecto spatio, intercedente utrinque vallo, dissitis stationibus.

διαστάζω, perfluo, de vasibus humores non continentibus. 2) *trans.* stillo per aliquid.

διασταθμάομαι, libro, pondus exigo: admetior.

διάσταλσις, ἡ, (διαστέλλω) distinctio.

διασταλτικός, ή, όν, ad distinguendum aptus, distinguendi caussa factus. Ab eodem.

διασταλτικῶς, *adv.* distinguendi caussa, ad distinguendum accommodate.

διαστασιάζω, f. άσω, discordiam vel seditionem inter aliquos excito, dissidiis segrego. 2) *intr.* dissideo ab aliquo, τινί

διάστασις, ἡ, (διΐστημι) intervallum: diremtio, distractio in duas partes: dissidium, animorum disjunctio. 2) mutatio in iis, quae degenerant. 3) dimensio corporis cujusdam. 4) apta et concinna rerum dispositio. 5) drachma data arbitris ab actore, Poll.

διαστατέω, disto, dissideo.

διαστατικός, ή, όν, dirimendi vim habens. A seq.

διάστατος, ον, distans, diremtus, dissidens. 2) in longitudinem et latitudinem expensus.

διασταυρόω, vallo intersepio, s. vallo munio.

διαστείχω, permeo, pervado. 2) discedo.

διαστέλλω, (στέλλω) diduco, divido, separo, distermino: dispono, aperio: *metaph.* distinguo, distincte et explicate, trado et doceo, mando, edico, praecipio, moneo. Ap. Gramm. interpungo. *Med.* definio, ambiguitatem distinguendo tollo, dijudico.

διάστερος, ον, (ἀστήρ) stellis distinctus, stellatus.

διάστημα, τό, (διΐστημι) intervallum, spatium. 2) mensura.

διαστηματίζω, paullisper subsisto et cesso: intervallum facio. A praec.

διαστηματικός, ή, όν, intervallis distinctus. Ab eodem.

διαστηρίζω, f. ξω, stabilio, firmo, fulcio.

Διαστί, *adv.* (Διός) sermone Jovis, cf. θεαστί.

διαστίζω, f. ξω, distinguo punctis et notis interpungo, Aristot.

διαστίλβω, mico, pelluceo, intermico.

διάστιξις, ἡ, (διαστίζω) interpunctio.

διαστοιβάζω, constipo.

διαστοιχίζομαι, (στοιχίζω) ordine colloco et dispono.

διαστολεύς, ὁ, (διαστέλλω) instrumentum chirurgicum, quo os aegrotantis aut alia compressa diducuntur.

διαστολή, ἡ, (διαστέλλω) distractio, extensio, dilatatio: unde medicis est motus cordis et arteriae; grammaticis prolongatio brevis syllabae, opp. συστολή, correptio: in arte musica, cessatio, mora. 2) divisio, discretio, distinctio, unde et interpunctio: accurata et distincta explicatio s. narratio: reconciliatio animorum, pacificatio, ut διάλυσις, Polyb.

διαστόλιον, τό, i. q. διαστολεύς.

διαστόμια, τά, χαλινῶν, para habenae, quae ori equorum inseritur, Aesch. Sept. 191. ex conj.

διαστομόω, diduco ore patefacio.

διαστόμωσις, ἡ, diductio et apertio oris.

διαστομωτρίς, sc. μήλη, specillum, quo os clausum diducitur.

διαστρατεύομαι, conficio, emereor stipendia, legitima stipendia s. annos militiae absolvo: διαστρατευσάμενοι, emeriti, veterani.

διαστρατηγέω, munus imperatoris obeo, praetor sum. 2) imperatorio munere s. praetura me abdico. 3) διαστρ. τὸν πόλεμον, bellum imperator gero: dolis et insidiis peto, Polyb.

διαστρατοπεδεύω, toto exercitu obsideo, Diod.

διαστρεβλόω, torqueo, tormentis distraho.

διάστρεμμα, τό, depravatio, distorsio, perversitas, ut strabonum etc. A seq.

διαστρέφω, f. ψω, perverto, distorqueo: depravo. διεστραμμένος τοὺς πόδας, valgus, varus.

διαστροβέω, rapido vortice circumago, impetuose pervado.

διαστροφή, (διαστρέφω) distorsio, obliquitas: iniquitas, perversitas: depravatio.

διάστροφος, ον, distortus: perversus, praeposterus: mente captus.

διαστρώννυμι, f. στρώσω, (στρώννυμι, *irreg.*) sterno, insterno.

διαστυγνάζω, i. q. στυγνάζω, Eunap.

διάστυλος, ον, columnis per certa intervalla dispositis fultus. Hinc διαστύλιον, τό, intercolumnium.

διαστυλόω, columnis per certa intervalla dispositis fulcio.

διασυγχέω, i. q. συγχέω, (*irreg*)

διασυνίστημι, constituo, instituo, Antonin. 3, 2.

διασυριγμός, ὁ, exsibilatio, irrisio. A seq.

διασυρίζω, sibilum edo, exsibilo.

διασυρμός, ὁ, (διασύρω) distractio 2) Diasyrmus, figura rhetorica, qua dictio ad duo diversa significata trahitur. 3) obtrectatio, cavillatio, irrisio.

διάσυρσις, ἡ, idem, Clem. Alex.

διασυρτικός, ή, όν, aptus, idem pronus ad obtrectandum, cavillatorius.

διασύρω, perf. διασέσυρκα, (σύρω) distraho, dirimo, distorqueo: *metaph.* obtrecto, graviter reprehendo, irrideo, ut *lat.* lacero. (υ in praes. longum est in perf. breve.)

διασφαγή, ἡ, hiatus in jugulo, seu gutture dissecto: hiatus quilibet.

διάσφαγμα, τό, idem. A seq.

διασφάζω, vel διασφάττω, f. ξω, (σφάζω) jugulum seco. 2) disseco.

διασφαιρίζω, pila ludo, pilam ultro citroque jacto. 2) in modum pilae jacio, disjicio.

διασφακτήρ, ῆρος, ὁ, (διασφάζω) jugulum alicui resolvens, aptus ad resolvendum jugulum.

διασφαλίζω, (ἀσφαλίζω) munio, tutum reddo: etiam in *Med.*

διασφάλλω, i. q. σφάλλω, sed fortius.

διασφάξ, αγος, ἡ, (διασφάττω) interstitium, quo duae rupes diruptae distant; montis hiatus et scissura, rupes hians et diducta; vallis, angustiae: (*proprie* suppl. πέτρα, nam vox est *adj.*) Hdt. De accentu cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 538.

διασφάττω, i. q. διασφάζω.

διασφενδονάω, funda dissipo, disjicio: cum impetu dissipo: gravissimo cruciatu aliquem disjicio. 2) funda abjicio.

διασφενδονίζω, idem.

διασφετερίζεσθαι, sibi vindicare, Philo.

διασφηκόω, in vespam converto, vespae figuram tribuo. 2) clavis ligneis ferreisve trabes configo et vincio. v. σφηκόω.

διασφηνόω, cuneis diffindo.

διασφίγγω, cohibeo, colligo, connecto.

διάσφιγξις, ἡ, colligatio, connexio. A praec.

διάσφυξις, ἡ, (σφύζω) pulsus arteriarum.

διασχηματίζω, figuro, describo.

διασχημάτισις, ἡ, descriptio, Alcin. introd. p. 102.

διασχιδής, ές, fissus, sectus. A seq.

διασχίζω, diffindo, discindo, disseco. 2) dissipo.

διασχίς, ίδος, ἡ, i. q. διάσχισμα.

διάσχισις, ἡ, fissio, dissectio.

διάσχισμα, τό, frustum e dissectione.

διασχολέω, (ἀσχολέω) negotiis distineor.

διασώζω, (σώζω, *irreg.*) servo, salvum et incolumem tueor, conservo, deduco, perduco, ut legatum extraneum e confiniis ad urbem regiam, tueor et protego in itinere. *Med.* effugio, salvus pervenio, πρός s. εἰς τινα τόπον.

διασωπάομαι, (σωπάω, quod vide) i. q. διασιωπάω, v. Boeckh. Pind. O. 13, 87.

διασωστής, ὁ, legatus principis, qui legatum ex hostico venientem in itinere comitatur, et defendit, et ad Principis audientiam salvum ac sospitem perducit.

διασωστικός, ή, όν, hominum vitae conservandae studiosus.

διασώχω, (σώχω, *Ion.* pro ψώχω) contero, Nic.

διαταγηνίζω, (ταγηνίζω) ordino, designo. Xenoph.

διαταγή, ἡ, (διατάττω) ordinatio, sanctio, mandatum. 2) ministerium, opera.

διάταγμα, τό, praeceptum, edictum, sanctio. Ab eod.

διατάκτης, ὁ, dispositor. Ab eod.

διατάκτωρ, ορος, ὁ, idem. Ab eod.

διαταλαιπωρέω, aerumnis et miseriis usque premor.

διαταλαντόω, huc illuc vibro, Ach. Tat. 3, 1.

διαταμιεύω, in penu custodio, penum administro.

διατάμνω, disseco, discindo. *Ion.* et *poet.* pro διατέμνω.

διάταξις, ἡ, edictum, constitutio. 2) ordinatio, distributio. 3) ordo militaris, acies.

διαταράσσω, *Att.* διαταράττω, f. ξω, perturbo.

διάτασις, ἡ, (διατείνω) intentio, distentio: contentio virium et vocis: contentio, seu oratio invectiva, interminatio vehemens.

διατάσσω, *Att.* διατάττω, f. άξω, ordino, dispono: statuo, constituo: impero, praecipio: suum cuique distribuo. *Med.* testamento constituo, περί τινος.

διατατικός, ή, όν, (διατείνω) intentus, extensus, qui fit cum virium contentione.

διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo, vel separo, perfodio.

διατάχεως, et διαταχέων, *adv.* rectius διά τάχους, διά ταχέων, repente, celeriter, prompte. v. διά.

διατέγγω, humecto, mollio, ut ferrum igni.

διατεθρυμμένως, *adv.* (διαθρύπτω) delicate, molliter, dissolute.

διατείνω, (τείνω, *irreg.*) distendo, extendo, protendo, porrigo, dilato: διατείνειν εἰς s. πρός, sc. ὁδόν, pervenio, advenio. 2) *intr.* porrigor, me extendo, pertineo: etiam *metaph.* pertineo, attineo ad qd. — *Med.* enitor, allaboro, omnes nervos intendo, obnixe, intente ago: sic in part. διατεινάμενος φεύγει, intentis viribus fugit. 2) i. q. *activum*, protendo, e. g. βέλος, παλτά, Hdt., Xen. 3) contendo verbis et oratione, affirmo, ut *lat. contendo.*

διατειχίζω, dirimo, distermino muro interjecto, munio muro intermedio.

διατείχισμα, τό, murus in id structus, ut separet quaedam, murus intergerinus.

διατεκμαίρομαι, certis notis ostendo, designo, Hes. op. 396.

διατελέω, perago, ad finem perduco, traduco aevum vel vitam: permaneo, persevero, διατελεῖν εἰς s. πρός, sc. ὁδόν, pervenio, cf. ἀνύω. 2) cum participio alius verbi junctum significat, semper, perpetuo: ut ἔχων διατελῶ, semper habeo: sic etiam διατελεῖ ἀχίτων vel ἐν εἰρήνῃ, et.

διατελής, ές, perpetuus.

διατελῶς, *Ion.* διατελέως, semper, perseveranter. A praec.

διατέμνω, f. εμῶ, (τέμνω, *irreg.*) disseco, divello, perrumpo, discindo.

διατενής, ές, (διατείνω) pertendens, spectans, pertinens ad qd.

διατερσαίνω, exsicco; arefacio.

διατεσσάρων, (rectius διά τεσσάρων) ἡ, sc. συμφωνία, quaternaria consonantia, s. quae fit in collatione quaternarii numeri, Gell. 3, 10. cf. Macrob. in Somn. Sc. 1, 6, 2, 1. Vitruv. 5, 4. Marcian. Capella lib. 9. cap. *de symphoniis.* Cf. διαπασῶν.

διατεταμένως, *adv.* (διατείνω) magna contentione, enixe.

διατετραίνω, perforo, pertérebro, pertundo. v. τετραίνω.

διατήκω, liquo, liquefacio: contabefacio, mollio.

διατηρέω, servo, conservo, tueor, custodio: observo: caveo.

διατήρησις, ἡ, observatio, conservatio: custodia.

διατηρητικός, ή, όν, conservans, conservandi vim voluntatemve habens.

διατίθημι, f. διαθήσω, (τίθημι) dispono, ordino, instituo: administro, aliquo modo efficio, tracto, e. g. εὖ s. κακῶς διατίθεται τινα. *Med.* statuo de re tanquam mea, pro arbitrio impendo, pro arbitrio ago cum aliquo; sic διατίθεσθαι τὴν σχολήν, τὴν διατριβήν, τὸν τρυγητόν, v. Schaef. mel. p. 87. sed etiam τὴν θυγατέρα, Xen. Cyr. 5, 2, 7: hinc venum expono, vendo, Hdt. 1, 1.: statuo per testamentum (διαθήκην) de bonis testor: διατίθεσθαι λόγους, orationem habere, recitare; etiam omisso λόγους, de recitatione oratoris, actoris scenici, cantoris, Schaef. mel p. 29. διατίθεσθαι ὀργὴν εἴς τινα, iracundiam in aliquem expromere: διατίθεσθαι ἔριν, componere, Xen.

διατιλάω, caco, excerno.

διατίλλω, pervello, evello.

διάτιλμα, τό, convulsio, evulsio.

διατιμάω, aestimo: probo, in honore habeo, curo.

διατίμησις, ἡ, aestimatio. (⏑ ⏑ – – ⏑) A praec.

διατιμητής, ὁ, aestimator litis, item qui pretia rerum venalium aestimet, constituit. Ab eod.

διατιμητικός, ή, όν, aestimandi vim, jus habens, i. e. rei venali pretium constituendi.

διατινάσσω, f. άξω, discutio, quassatione labefacto. 2) quatio, vibro.

διατινθαλέος, έα, έον, fervidus, ignitus, candens.

διατιτράω, f. διατρήσω, (τιτράω, *irr.*) perforo, perterebro: cf. διατετραίνω, quod est Atticorum imprimis.

διατιτρώσκω, (τιτρώσκω, *irreg.*) conficio, ictu confodio.

διατλῆμι, (τλῆμι, *irreg.*) perfero, perpetior: *praes. inusit.*, v. *simpl.*

διατμέω, (ἀτμός) vaporando transeo, vaporis more penetro.

διατμήγω, (τμήγω, *irreg.*) *epice* pro διατέμνω, disseco, discindo: *pass.* discedo, Hom.

διατμίζω, (ἀτμ.) in vaporem resolvo.

διατοιχέω, (τοῖχος) modo in hoc, modo in illud navis latus jactor, vel discurro

διάτοιχος, ον, e pariete ad parietem pertinens.

διατομή, ἡ, (διατέμνω) incisio.

διάτομος, ον, dissectus, discissus.

διατονθορύζω, murmuro, fremo, *ut simplex.*

διατόνια, τά, (διατείνω) circuli, annuli, fibulae.

διάτονος, ον, distentus, extentus: intentus, vehemens. 2) qui ab extrema v. c. aedificii parte in alteram extremam tenditur, hinc διάτονοι, sc. λίθοι, lapides, qui religando confirmant parietum soliditatem. 3) τὸ διάτονον, sc. musicae genus modulationis quoddam, quod, quia naturale est, facilius est intervallorum distantia; diatoni enim sunt duo continuati toni, tertio hemitonio finiante tetrachordii magnitudinem, Vitruv. 5, 4. cf. Macrob. in Somn. Sc. 2, 4. Marcian. Cap. lib. 9 cap. *de sonis*, *de gen. tetrachord.*, et *de tropis.* Plut. de musica. Reperitur etiam τὸ διατονικόν, Jambl. Pyth. 15. cf. ἐναρμονικός et χρωματικός.

διατοξεύω, sagitta penetro, vel trajicio: jaculor, telum vibro. *Med.* inter se certare conjectu jaculorum.

διατορέω, i. q. seq.

διατορέω, (τορέω, *irreg.*) perforo: perterebro.

διατορία, ἡ, vox clara et penetrans.

διατόρος, ον, (διατορέω) perforans, Aesch. Prom. 76. de voce, penetrans, clarus, acutus, sonorus.

διάτορος, ον, perforatus, Soph. O. R. 1034.

διατραγῳδέω, tragicorum more dico vel narro, dicendo rerum quantum augeo, Dem.

διατρανόω, reddo clarum, planum et perspicuum, declaro, manifesto.

διατραχηλίζω, praecipitando collum frango, praecipito.

διατρεπτικός, ή, όν, efficax ad persuadendum et e prioribus sententiis consiliisve revocandum.

διατρέπω, f. ψω, (τρέπω, *irreg.*) verto, torqueo; inpr. everto, evoco a sententia priore, deterreo incusso pudore. *Med.* avertor, convertor, consilium muto, deterreor propter pudorem.

διατρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, *irreg.*) enutrio.

διατρέχω, f. θρέξομαι, (τρέχω, *irreg.*) percurro, etiam nave, Od. 3, 177. 5, 100. 2) discurro. 3) currendo certo c. aliquo. 4) currendo enfugio.

διατρέω, f. έσω, (τρέω) perterrefactus diffugio.

διατρήματα, τά, parva Aegyptiorum navigia, quibus frumentum vehebatur in Nili canalibus, ap. Procop.

διάτρησις, ἡ, perforatio.

διάτρητος, ον, (διατιτράω) perforatus, foraminibus pertusus.

διατριβή, ἡ, contritio, actio conterendi, inpr. quum tempus teritur; hinc 1) mora, productio temporis in longum, procrastinatio. 2) id quo tempus fallitur, ludus, oblectamentum. 3) studium et opera, quae alicui rei impenditur; exercitatio, occupatio, vitae genus: conversatio in aliquo loco, commoratio: disputatio, disquisitio, philosophorum congressus et dispu-

tatio: locus, in quo διατριβή fit, schola, locus, in quo litterae discuntur: ars, opificium. 4) discordia, inimicitiae.

διατρίβω, f. ψω, (τρίβω) contero, attero, absumo, perdo: *metaph.* χρόνον, βίον, tempus, vitam contero: hinc tempus tero in aliqua re, tracto rem quandam. Inde, *omisso accusativo*, διατρίβω est *moras necto*, Il. 19, 150. et rursus *accedente accus.*, *moror*, *procrastino*, *differo*, *duco*, e. g. χόλον, γάμον, Il. 4, 42. Od. 20, 341. sic quoque c. *duplici accus.* διατρίβει Ἀχαιοὺς γάμον, extrahit Achaeos ostensa nuptiarum spe, Od. 2, 204. et *c. gen.* Od. 2, 404. *Attici* jungunt c. partic., e. g. διατρίβω μελετῶν, tempus tero meditando. (ι longum est, sed in aor. pass. breve.)

διάτριμμα, τό, intertrigo: vitium in feminibus, ab attritu mutuo. 2) intertrimentum. A praec.

διατριπτικός, ή, όν, ex attritu ortus: atterendi vim habens. Ab eod.

διάτριτος, ον, (τρίτος) tertia quaque die rediens.

διάτριχα, *adv.* trifariam, tripliciter.

διατροπή, ή, (διατρέπω) aversio, dehortatio: mutatio mentis, perturbatio, confusio, pudor, dedecus.

διάτροπος, ον, aversus, diversus.

διατροφή, ή, alimentum, victus, cibus.

διατροχάζω, curro vehor, et quidem fere celeriter, propero: discurro.

διατρύγιος, ον, (τρύγη) epitheton vineae, ubi inter ordines vitium et aliae cereales fruges seruntur colliguntur que, ὄρχους πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος, quinquaginta ordines vitium, inter quos singulos et alia nascuntur, Od. 24, 341. Alii tamen dicunt, notari vites, quarum fructus diversis temporibus maturescant, coll. Od. 7, 124 sq. (⏑⏑vel–⏑⏑⏑)

διατρυπάω, perterebro, perforo, pertundo: penetro, transfigo: excavo.

διατρυφάω, delicate vivo, luxurior, luxu diffluo.

διατρυφέν, neutr. part. aor. 2. pass. a διαθρύπτω, Il.

διατρώγω, f. τρώξομαι, (τρώγω, *irreg.*) peredo, perrodo, erodo.

διαττάω, percribro. *Subst.* διάττησις, ή.

διάττω *sive* διάττω, *Att.* pro διάσσω, q. v.

διατυπόω, formo, reformo. 2) sancio, constituo. 3) apud me constituo, animo concipio.

διατύπωσις, ή, informatio. 2) constitutio, statutum, testamentum. 2) figura rhetorica, oratio velut imaginem rei exhibens. A praec.

διατωθάζω, vehementer irrideo, gravibus conviciis incesso.

διαυαίνω, plane exsicco.

διαυγάζω, perluceo: ἅμα τῷ διαυγάζειν, simulatque illucesceret.

διαύγασμα, τό, diluculum. A praec.

διαυγασμός, ό, splendor translucens.

διαυγάω, et διαυγέω, illucesco; ἡμέρα διαυγοῦσα, diluculum.

διαύγεια, ή, idem quod διαυγασμός.

διαυγής, ές, (αὐγή) perlucidus, translucidus, limpidus.

διαυγία, ή, splendor pellucens. Ab eod.

διαυθαίρετος, ον, (διά, αὐτός, αἱρέομαι) sua ipsius causa electus.

διαυθεντέω, certo scio.

διαύλειον, τό, (αὐλός) diaulium, quum omnibus in scena tacentibus, tibicen intus canit.

διαύλιον, τό, idem quod διαύλειον.

διαυλοδρομέω, (δίαυλος, δραμεῖν) a calce seu meta rursum ad carceres redeo.

διαυλοδρόμης, ό, id q. διαυλοδρόμος.

διαυλοδρομία, ή, cursus duplex, a carcere ad metam et a meta ad carcerem.

διαυλοδρόμος, ον, qui diaulum currit, qui cursum circensem, i. e. διστάδιον peregit.

δίαυλος, ό, (αὐλός) circumactus curriculi hujusmodi, ut quum ad metam pervenissent, flectentes eo rursum recurrerent, unde cursum inierant; cursus duplex, e carcere ad metam et a meta ad carcerem: mensura duorum stadiorum: studium abeundi, sed et mox redeundi. 2) angustiae.

διαυλωνία, ή, locus angustus.

διαυλωνίζω, per angustum fluo: meatus longos transeo. A praec.

διαυλωνισμός, ό, transitus per longus meatus.

διαυχενίζομαι, cervicem erigo, elata cervice incedo.

διαυχένιος, ον, (αὐχήν) qui est in cervice, per cervicem tenditur, vadit.

διαφαγεῖν, inf. aor. 2 διεσθίω.

διαφάδην et διαφάνδην, *adv.* (διαφαίνω) manifesto.

διαφαίνω, (φαίνω, *irreg.*) ostendo, demonstro, conspicuum facio. *Med.* eluceo, inter alia conspicuus sum, in conspectum venio. *Activum quoque eandem significationem habet.*

διαφάνεια, ή, et διαφανία, splendor, perspicuitas, pelluciditas. A seq.

διαφανής, ές, pellucidus, candens 2) illustris, celeber, clarus.

διάφανσις, ή, idem quod διαφάνεια.

διαφανῶς, *adv.* e διαφανής.

διαφαρμακεύω, medicamentum (purgans) praebeo, potionibus medicatis purgo.

διάφασις, ή, idem quod διαφάνεια.

διαφαυλίζω, vilipendo, flocci facio, etiam verbis.

διαφαύσκω, perluceo, illucesco.

διαφεγγής, ές, (φέγγος) splendidus, pellucidus.

διαφερόντως, *adv.* excellenter, egregie, vehementer. 2) magis, maxime.

διαφέρω, f. διοίσω, (φέρω, *irreg.*) perfero, e. g. ἀγγελίας: transfero, trasporto. 2) differo, dissipo, divulgo. διαφέρειν τινα λόγοις, exhilarare. 3) differo, in longum produco, e. g. πόλεμον. 4) διαφ. βίον, αἰῶνα, perago vitam: etiam absolute διαφέρειν i. q. βιοῦν, et sic quoque in *Medio*, Soph. Aj. 511. 5) perfero, tolero, ῥᾷστα s. χαλεπῶς, facillime s. graviter fero. 6) vinco, supero, τινὰ ἀρετῇ. II) *intr.* differo, diversus sum: plerumque imperf. πλεῖστον, οὐ διαφέρει, multum, nihil refert: *c. dat. pers.* et *gen. rei* vel c. *inf.* Sic etiam apud seriores in *Medio*.

διαφεύγω, f. εύξομαι, (φεύγω, *irreg.*) effugio, evito.

διαφευκτικός, ή, όν, aptus ad effugiendum.

διάφευξις, ή, effugium.

διαφημίζω, f. ίσω, *poet.* ξω, spargo famam, divulgo, nomen indo, quod vulgetur mox

διαφθαρτικός, ή, όν, ad corrumpendum aptus, pertinens etc.

διαφθείρω, f. ερῶ, vel έρσω, corrumpo: stupro: interficio: de legibus, est abrogare: de judiciis, eludere, perfringere: de fetu, elidere per abortum: perdo, v. c. τὸν βίον, rem familiarem: dissipo, dispergo. 2) perf. διέφθορα, *intr.* mente captus sum: perii. Sed ap. *poetas Atticos* etiam *vi activa* occurrit. Valck. Hipp. 1014.

διαφθονέομαι, per invidiam in periculum et mala adducor, sive ab malevolis sive a Fortuna invida, ut ap. Jos.

διαφθορά, ή, corruptio, corruptela: stupratio, vitiatio: abortus: strages, caedes, pernicies: mors.

διαφθορεύς, ό, corruptor: stuprator. A praec.

διαφθορέω, diripio, vasto. Ab eod.

διαφίημι, (ἀφίημι) dimitto. 2) elabi manibus sino.

διαφιλονεικέω, pervicaciter contendo.

διαφιλοτιμέομαι, contendo et magno studio conor aliquid efficere.

διαφλέγω, exuro.

διαφοιβάζω, furore percello, Soph. Aj. 332.

διαφοινίσσω, rubefacio: cruento.

διαφοιτάω, ήσω, *Ion.* -έω, (φοιτάω) pervagor, percrebresco.

διαφορά, ή, differentia, discrimen: dissidium, dissensio, controversia, contentio, inimicitia: id quod interest tua, commodum, lucrum.

διαφορέω, differo, disjicio cum vi, distraho, divello: diripio, spolio, discutio: digero. *Pass.* exhaurior, resolvor, dissipor.

διαφόρημα, τό, quod dissipatur, seu disjicitur. 2) ludicrum, ludibrium. A praec.

διαφόρησις, ή, dissipatio, v. c. per sudores, transpiratio, resolutio: dissolutio. Ab eodem.

διαφορητικός, ή, όν, discutiendi vim habens, v. c. per sudorem. Vox medica. Ab eod.

διαφορία, ή, i. q. διαφορά.

διάφορος, ον, (διαφέρω) differens, diversus. 2) praestans, excellens. 3) commodus, utilis. 4) dissidens, dissentiens, discors, atque etiam adversarius, inimicus, hostis. τὸ διάφορον i. q. ἡ διαφορά.

διαφορότης, ή, discrepantia; idem quod διαφορά. A praec.

διαφόρως, *adv.* cum differentia: diverse, varie, multifariam: exquisite, eximie.

διάφραγμα, τό, intersepimentum, quod intersepit, seu intersepiendo discludit, paries intergerinus. 2) membrana, quae cor et pulmones a jecore et liene distinguit, praecordia.

διαφράγνυμι, intersepio, munio, obstruo.

διαφραδής, ές, liquidus, apertus. *Adv.* -δέως, a seq.

διαφράζω, (φράζω) aperte dico, indico, τινί τι. Homerus usurpat tantum. aor. Epicum διεπέφραδον.

διαφράσσω, *Att.* διαφράττω, f. άξω, intersepio, septo interjecto discludo et separo.

διαφρίσσω, (φρίσσω, *irreg.*) inhorresco.

διαφροντίζω, curo, curam suscipio et adhibeo.

δίαφρος, ον, (ἀφρός) spumans, spuma permixtus.

διαφρουρέω, ad finem usque custodio.

διαφυάς, άδος, ή, fissura.

διαφυγγάνω, (*διαφεύγω*) effugio, evado.

διαφυγή, *ἡ*, effugium.

διαφυή, (*διαφύω*) interstitium inter artus, intervallum, fissura.

διαφυλακτικός, *ή*, *όν*, custodiens.

διαφυλάσσω, *Att.* *διαφυλάττω*, f. *άξω*, conservo, custodio, tueor, retineo.

διάφυξις, *ἡ*, i. q. *διάφευξις*.

διαφυράω, subigo, pinso.

διαφυσάω, perflo: flatu discutio, dispergo.

διαφύσησις, *ἡ*, perflatio, dissipatio. (⏑⏑--⏑)

διάφυσις, *ἡ*, (*διαφύω*) interstitium inter artus. 2) fissura, rima, res intercurrens et discriminans.

διαφύσσω, (*ἀφύσσω*, *irreg.*) exhaurio.

διαφυτεύω, in alium locum sero, transplanto.

διαφύω, f. *ύσω*, (*φύω*, *irreg.*) *activum obsol.* *Med.* *διαφύομαι*, internascor, enascor, orior. Significationem intr. habent etiam *aor.* *διέφυν*, ut *χρόνος διέφυ*, intercessit, Hdt. et *perf.* *διαπέφυκα*, natura diversus sum, *τινός*: firmiter adhaereo alicui, *τινί*: peritus sum rei, *τινός*. (υ producitur excepto praes. et impf.)

διαφωνέω, voce seu sono dissideo, discrepantem sonum edo, dissono: dissideo, discrepo: a nimia vocis contentione obmutesco. Unde 2) extremam vocem edo, sive exspiro atque intercido, animam ago, efflo, morior, pereo.

διαφώνησις, *ἡ*, dissonantia, discrepantia.

διαφωνητικός, *ή*, *όν*, qui est ingenio ad dissensionem propenso.

διαφωνία, *ἡ*, vocis seu soni discrepantia: dissensio, discordia.

διάφωνος, *ον*, (*φωνή*) dissonus: dissentiens.

διαφώνως, *Adv.* diverse ab aliquo.

διαφώσκω, illucesco.

διαφωτίζω, lucidum reddo, illumino, illustro.

διαχάζομαι, recedo. *Activum*, eadem significatione praeditum, legitur Xen. An. 4, 8, 18. ex Schneideri emendatione.

διαχαίνω, (*χαίνω*, *irreg.*) hio, magno hiatu diducor.

διαχάλασμα, *τό*, intervallum, hiatus. A seq.

διαχαλάω, f. *άσω*, laxo, dissolvo, resolvo, dissipo, aperio. 2) leviter commoveo.

διαχαράσσω, f. *ξω*, describo, exaro.

διαχαρίζομαι, distribuo largiendi caussa, dilargior.

διαχάσκω, hisco.

διαχειμάζω, f. *άσω*, hiemem traduco, hiberno.

διαχειρίζω, f. *ίσω*, in manibus habeo, administro, rego, gero, tracto: *In med.* etiam interficio.

διαχείρισις, *ἡ*, idem quod sequens. A praec.

διαχειρισμός, *ὁ*, administratio, tractatio rei.

διαχειροτονέω, suffragio meo declaro, utra res e propositis mihi placeat.

διαχειροτονία, *ἡ*, dijudicatio, qua una e duabus rebus alteri suffragio praefertur.

διαχειρόω, deprehendo, *dub. lect.*

διαχέω, f. *εύσω*, Ep. *διαχεύω*, (*χέω*, *irreg.*) diffundo, dispergo, et dissipo fundendo: divulgo: perfundo, transfundo: disseco, in frusta seco: frango, minuo, v. c. impetum, iram, unde et lenio, placo: perdo. *Pass.* hilari animo sum, diffluo luxuria.

διαχλαινόω, i. q. *χλαινόω*, sed fortius.

διαχλευάζω, f. *άσω*, irrideo, illudo.

διαχλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis vivo.

διάχλωρος, *ον*, (*χλωρός*) subflavus.

διαχόω, f. *ώσω*, vetus forma pro *διαχώννυμι*.

διαχράομαι, f. *ήσομαι*, (*χράομαι*, *irreg.*) utor. 2) interficio, quocumque modo auctor mortis sum. 3) mutuo sumo.

διάχρισμα, *τό*, id, quo perungimur, unguentum: perunctio. A seq.

διαχρίω, f. *ίσω*, perungo, perlino. (⏑⏑--)

διάχρυσος, *ον*, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus.

διαχρώννυμι, (*χρώννυμι*, *irreg.*) coloro, contamino.

διάχυσις, *ἡ*, diffusio, effusio: profusio, luxuria: placatio, laetitia, voluptas etc.

διαχυτικός, *ή*, *όν*, diffundendi et exhilarandi vim habens: prodigus.

διαχύω, f. *ύσω*, diffundo, effundo. 2) late spargo. 3) placo, exhilaro: unde *διακεχυμένοι*, laeti, hilares, praesertim in convivio, ludo; item voluptarii (⏑⏑⏑-)

διαχώννυμι, (*χώννυμι*, *irreg.*) aggerem perduco. 2) aggere arceo. Exstant praeterea forma *antiquior Ion.* *διαχόω*, et *serior Att.* *διαχωννύω*.

διαχωρέω, discedo, pervado: procedo, succedo, de rebus coeptis: probor, admittor, de nummis: *κάτω διαχωρεῖ τινί*, onus ventris ponit.

διαχώρημα, *τό*, excrementum.

διαχώρησις, *ἡ*, excretio, egestio, maxime per alvum.

διαχωρητικός, *ή*, *όν*, egerendi vim habens, (per alvum), cibus facilis excretionis.

διαχωρίζω, f. *ίσω*, disgrego, discerno, disjungo.

διαχώρισις, *ἡ*, idem quod seq.

διαχωρισμός, *ὁ*, separatio, sejunctio.

διαχωριστικός, *ή*, *όν*, separandi vim habens, qui discernit, ac separat.

διάχωσις, *ἡ*, (*διαχώννυμι*) aggeris oppositio.

διαψαίρω (*ψαίρω*) abrado, abstergo: perquiro: perflo, perspiro.

διαψάλλω, i. q. *ψάλλω*.

διαψαύω, i. q. *ψαύω*.

διαψάω, (*ψάω*, *irreg.*) radendo et tergendo penetro: perforo, perfodio, effodio.

διαψέγω, f. *ξω*, vitupero, reprehendo.

διαψεύδω, (*ψεύδω*) fallo, decipio. *Med.* mentior. *Pass.* fallor, erro.

διαψευστός, *ή*, *όν*, ementitus.

διαψηλαφάω, pertrecto.

διαψηφίζομαι, secundum ordinem calculum in urnam conjicio, suffragium, sententiam fero.

διαψήφισις, *ἡ*, suffragiorum latio. 2) disquisitio, qua praejudicabat senatus aut populus, utrum is, qui postulabatur, v. c. caedis, reus esse videretur. 3) recensio civium populatim tributimque citatorum, examen, quod singuli populi de popularibus instituunt, inquirentes, num quis re vera civis et popularis sit, an vero peregrinus et perperam adscriptus.

διαψηφισμός, *ὁ*, populi scitum, judicum decretum.

διαψιθυρίζω, f. *ίσω*, susurro, fremo.

διαψυκτικός, *ή*, *όν*, vim refrigerandi, reficiendi habens. A seq.

διαψύχω, f. *ξω*, refrigero. 2) aëri seu vento perflandum expono. 3) recreo, reficio.

διάω, i. q. *διάημι*, perflo, perspiro.

δίβάμος, *ον*, (*δίς* et *βαίνω*) bipes.

διβάμων, *ον*, i. q. *δίβαμος*. (⏑--)

δίβαφος, *ον*, (*βάπτω*) bis tinctus. 2) *ἡ* *δίβαφος*, vestis purpurea, purpura praetexta.

διβολία, *ἡ*, (*βάλλω*) i. q. *δίβολος χλαῖνα*. 2) i. q. *διβόλιον*.

διβόλιον, *τό*, telum bipenne, *fortasse* framea.

δίβολος, *ον*, (*βάλλω*) dupliciter jactus: *διβ. χλαῖνα*, duplex paenula. 2) utrinque cuspidatus, anceps.

δίβουλος, *ον*, (*βουλή*) qui duplicis est consilii, Hesych.

δίβραχυς, *εια*, *υ*, (*βραχύς*) duabus brevibus syllabis constans.

δίβροχος, *ον*, (*βρέχω*) bis madefactus, bis tinctus.

διγαμέω, (*γαμέω*, *irreg.*) alteras nuptias celebro.

διγαμία, *ἡ*, secundae nuptiae.

δίγαμμα, duplex gamma. Aeolica litera, figura et vi similis latinae F sic dicta, quod duorum γ sibi superimpositorum formam gerat. Dicitur et *δίγαμμον*, *τό*, sc. *στοιχεῖον*.

δίγαμος, *ον*, qui secundo jungitur matrimonio.

διγενής, *ές*, (*γένος*) qui duorum est generum. 2) qui duplicis est sexus.

δίγληνος, *ον*, (*γλήνη*) binas pupillas habens.

δίγλυφος, *ον*, (*γλύφω*) dupliciter sculptus.

δίγλωσσος, vel *δίγλωττος*, *ον*, bilinguis, duarum linguarum peritus. 2) bilinguis, fallax.

δίγνωμος, *ον*, (*γνώμη*) qui duplicis seu dubiae est sententiae.

διγόνατος, *ον*, (*γόνυ*) duplici geniculorum nodo vinctus.

διγονία, *ἡ*, partus geminus, seu partus geminatio et iteratio. A seq.

διγόνος, *ον*, *act.* bis gignens.

δίγονος, *ον*, (*γίνομαι*) geminus, seu bis genitus.

δίγυιος, vel *δίγυος*, *ον*, (*γύα*) qui duorum jugerum est.

δίδαγμα, *τό*, (*διδάσκω*) documentum, placitum, praeceptum. 2) id quod docet, liber.

διδακτήριος, *ον*, i. q. seq. *τὸ διδ.* argumentum.

διδακτικός, *ή*, *όν*, aptus ad docendum, docendi peritus.

διδακτός, *ή*, *όν*, vel -*ός*, *όν*, doctus, peritus: qui doceri potest: qui disci potest: docendus, quem docere licet: arte excogitatus, exquisitus.

δίδακτρον, *τό*, praemium, quod magistro pro doctrina traditur, Minerval.

διδακτυλιαῖος, *α*, *ον*, i. q. *διδάκτυλος*.

διδάκτυλος, *ον*, qui duorum est digitorum.

διδακτῶς, *adv.* per doctrinam.

δίδαξις, *ἡ*, doctrina, docendi actus.

διδασκαλεῖον, *τό*, locus, ubi docetur, gymnasium, schola, ludus literarius.

διδασκαλία, *ἡ*, doctrina, institutio, disciplina. 2) actio fabulae vel fabula acta, impr. tetralogia, qua Athenis certabant poe-

ta tragici. 3) διδασκαλίαι vel περὶ διδασκαλιῶν, index fabularum Athenis actarum. vide διδάσκω.

διδασκαλικός, ή, όν, ad doctrinam pertinens. 2) docendi peritus.

διδασκαλικῶς, *adv.* more docentium, perspicue, via et ratione.

διδασκάλιον, τό, idem quod δίδακτρον. 2) i. q. δίδαγμα, id, quod quis didicit.

διδάσκαλος, ὁ, magister, literarum impr. aut morum. 2) poeta comicus, tragicus, aut dithyrambicus.

διδάσκω, f. διδάξω, *poet.* διδασκήσω, perf. δεδίδαχα, (ΔΑΩ) *doceo*, *c. acc. rei* vel *inf. erudio*, *instituo*, *c. acc. pers.*, etiam *c. duplici acc. Pass.* διδασκόμενος πολέμοιο, in bello eruditus, Il. 16, 811. διδάσκεσθαι, doceri, discere, *c. acc. Med.* διδάσκεσθαί τινα, instituendum aliquem curare. 2) διδάσκειν impr. dicebatur de poetis dithyrambicis et dramaticis, ut lat. *docere fabulam*.

διδαχή, ἡ, doctrina, instructio, admonitio.

δίδημι, f. διδήσω, *Epica forma* a δέω, *vincio*; δίδη, 3. impf. p. ἐδίδη. (◡–) cf. Schaef. Greg. p. 619.

διδοῖ, 3 sing. praes. a δίδωμι p. δίδωσι, Hom.

διδοῦναι, inf. praes. Ep. p. διδόναι a δίδωμι, semel legitur Il. 24, 425.

* διδράσκω, *aufugio*, occurrit tantum in compositis ἀποδ., διαδ. etc. *fut.* δράσομαι, perf. δέδρακα, aor. 2. ἔδραν, inf. δρᾶναι, part. δράς, imperat. δρᾶθι, conj. δρῶ, opt. δραίην. *Ion.* διδρήσκω, δρήσομαι, ἔδρην, etc.

διδραχμαῖος, α, ον, i. q. δίδραχμος, Poll. 4, 165.

δίδραχμον, ου, τό, (δραχμή) didrachmum, nummus duabus drachmis par. Alexandrinis autem idem est, quod aliis τετράδραχμον, quia drachma Alexandr. valet duas Atticas.

δίδραχμος, ον, valens duas drachmas, accipiens duas drachmas.

διδυμάνωρ, ορος, ὁ, (δίδυμος, ἀνήρ) ad duos viros pertinens, κοινά, Aesch. (◡◡––)

διδυματόκος, ον, *Dor.* p. διδυμητόκος.

διδυμάων, άονος, ὁ, (δίδυμος) geminus. (◡◡––)

διδυμεύω, geminam habeo prolem, LXX.

διδυμητόκος, ον, *Ion.* p. διδυμοτόκος.

δίδυμνος, *poet.* p. δίδυμος.

διδυμογενής, ές, eodem partu editus.

διδυμόζυγος, ον, vel διδυμόζυξ, υγος, (ζυγόν) bijugus: duplex.

διδυμόθροος, ον, duplici voce resonans.

δίδυμος, η, ον, geminus, duplex. *in Plurali* gemini, gemelli: testiculi.

διδυμότης, ἡ, duplicitas: gemina natura: geminatio.

διδυμοτοκέω, geminos pario.

διδυμοτοκία, ἡ, geminorum partus.

διδυμοτόκος, ον, gemellos pariens.

διδυμόχροος, ον, *contr.* διδυμόχρους, (χρόα) bicolor.

δίδωμι, f. δώσω, aor. 1. ἔδωκα, pf. δέδωκα, aor. 2. ἔδων, aor. *med.* ἐδόμην, praeterea Hom. 2. et 3. praes. habet διδοῖς, διδοῖ, imperat. praes. δίδωθι, inf. διδοῦναι, fut. διδώσειν, διδώσομεν, aor. 2. δόσκον, *Dor.* imper. praes. δίδοι, inf. διδῶν, significat: *do*, *dono*, τινί τι: tribuo, consecro, trado; concedo, permitto, potestatem facio: διδόναι ἑαυτόν τινι, se in potestatem alicujus tradere; dedere se alicui rei, addictum esse alicui rei.

δίδωρος, ον, (δῶρον) qui duorum palmorum est.

διεγγύα, ἡ, (ἐγγύη) fidejussio.

διεγγυάω, f. ήσω, sponsione facta recipio et libero, quod fit in adsertione, repignero. 2) oppignero. 3) *in Medio a)* spondeo, promitto, facturum recipio. *b)* sponsores do.

διεγγύησις, ἡ, fidejussionis intercessio.

διεγείρω, (ἐγείρω, *irreg.*) excito e somno, suscito, expergefacio: exstimulo. διεγηγερμένος, acer, strenuus. Ilade.

διέγερσις, ἡ, excitatio.

διεγερτικός, ή, όν, excitandi vim habens.

διεγρηγορέω, evigilo, expergiscor.

διεγρόμενος, η, ον, part. praes. pas. *contr.* pro διεγειρόμενος.

διεδρία, ἡ, dissidium.

διέδριον, τό, sellula, bisellium.

δίεδρον, τό, bisellium, sellae genus.

δίεδρος, ον, dissidens. 2) *Subst.* ὁ δ. bisellium.

διεζευγμένως, *adv.* (διαζεύγνυμι) divise, disjuncte.

διειδής, ές, (διεῖδον) conspicuus, perspicuus, clarus.

διεῖδον, inf. διιδεῖν, aor. 2. ab διοράω, (εἶδον) perspexi, pernovi, probe teneo. *Med.* διειδομένη πεδίοιο, conspicua in campo, Ap. Rh.

διειλέω, (εἰλέω, *irreg.*) dissolvo.

διειλημμένως, *adv.* (διαλαμβάνω) distincte, divisim: praecise, praecisa formula.

διείλησις, ἡ, (διειλέω) turbo, convolutio, *dub. lect.* Plat. legg. 5. p. 747. d.

διειλέω, vel διειλύσσω, clam evolvo. *Pass.* clam abeo, aufugio a media turba, qua septus sum, velut evolvor, τινός. (◡–––)

δίειμι, fut. Ep. διείσομαι, (εἶμι) transeo, permeo. 2) *trans. c. acc.* penetro: *metaph.* prosequor, percurro oratione, narro, percenseo.

δίειμι, (εἰμί) usque sum, pergo esse, *dub. lect.* Xen. mem. 2, 1, 24.

διεῖπον, inf. διειπεῖν, *poet.* διαειπεῖν, (εἶπον. *irreg.*) expono, distincte enuncio, distinguo. *Med.* inter se constituere vel pacisci. διειπέμεν ἀλλήλοισιν, inter se colloqui, Od. 4. 215.

διείργω, f. ξω, vel διέργω, diduco, dirimo, distraho, distineo, intersepio. 2) intercludo, ut viam.

διείρηκα, perf. a διερῶ.

διείρομαι, *poet.* pro διέρομαι, inquiro, interrogo diligenter.

διειρύω, *Ion.* p. διερύω, (ἐρύω) traho per aliquid, veluti τὰς νέας τὸν ἰσθμόν, naves per isthmum, Hdt. 7, 24.

διείρω, (εἴρω, *irreg.*) consero, necto, e. g. λόγους.

διειρωνόξενος, ον, (εἴρων, ξένος) simulato hospitio fallens, sub hospitalitatis specie decipiens. *Vox comica* Aristophanis de Laconibus.

διεισδύνω, (εἰσδύνω, *irreg.*) subeo: ingredior.

διέξ s. διέκ, v. διά.

διεκβαίνω, exeo per, inter.

διεκβάλλω, per medium emitto, trajicio.

διεκβολή, ἡ, trajectus, saltus: eruptio: exitus per locum angustum et interceptum, et exitus quicunque.

διεκβόλιον, τό, medicamentum ejiciens fetum.

διεκδίδωμι, i. q. διαδίδωμι.

διεκδικέω, tueor, defendo, sive armis, sive oratione, ulciscor.

διεκδρομή, ἡ, (ἐκτρέχω) excursus: percursatio.

διέκδυσις, ἡ, ambages, fuga et strophae tergiversationum: exitus, eruptio.

διεκδύω, (ἐκδύω, *irreg.*) exeo, erumpo.

διεκθέω, f. θεύσομαι, discurro, excurro.

διεκθορέω, (ἐκθ., *irreg.*) i. q. seq.

διεκθρώσκω, (ἐκθρώσκω, *irreg.*) perrumpo, erumpo.

διεκλάμπω, perluceo, splendorem transmitto.

διεκλύω, (ἐκλύω, *irreg.*) resolvo, exsolvo.

διεκμυζάω, exsugo.

διεκπαίω, (ἐκπαίω, *irreg.*) proruo, prorumpo, cum impetu egredior.

διεκπεραίνω, absolvo et ad finem perduco rem institutam: percurro dicendo etc.

διεκπεραιόω, i. q. περαιόω, sed fortius.

διεκπεράω, f. άσω, (περάω, *irreg.*) e loco aliquo per alium transeo, exeo, trajicio.

διεκπερδικίζω, perdicis more decipio et effugio.

διεκπίπτω, (ἐκπίπτω, *irreg.*) per medium elabor et evado, per rimam et foramen evado, intercido.

διεκπλέω, f. εύσομαι, (ἐκπλέω, *irreg.*) impetum classe facio in hostes per intervalla, carptim, h. e. irruendo, mox recedendo, et deinde iterum impetum faciendo. 2) navigo per, e. g. τὸν Εὔριπον.

διέκπλοος, *contr.* διέκπλους, ὁ, exitus navis e loco. 2) transitus navis per medias hostium naves, nocendi caussa, post quem redit ad classem suam, vide διεκπλέω.

διεκπλώω, *Ion.* idem quod διεκπλέω.

διεκπνέω, f. εύσω, exspiro per, perflo.

διεκπνοή, ἡ, perflatus, exspiratio pertransiens.

διεκπορεύομαι, egredior, exeo per, transeo per: progredior.

διέκπτωσις, ἡ, (διεκπίπτω) effugium.

διεκρέω, f. ρεύσομαι, (ἐκρέω, *irreg.*) perfluo, effluo per.

διέκροος, *contr.* διέκρους, ὁ, meatus, per quem aliquid effluit: ostium, exitus aquae.

διέκτασις, ἡ, (ἐκτείνω) pandiculatio.

διεκτέλλω, pervenio v. τέλλω.

διεκτέμνω, (τέμνω, *irreg.*) disseco, exseco.

διεκτρέχω, (ἐκτρέχω, *irreg.*) excurro per, percurro.

διεκφαίνομαι, i. q. ἐκφαίνομαι (*irreg.*)

διεκφέρω, i. q. ἐκφέρω *irreg.*)

διεκφεύγω, (ἐκφεύγω, *irreg.*) effugio.

διεκχέω, (ἐκχέω, *irreg.*) effundo.

διελασία, ἡ, (διελαύνω) decursio militaris.

διέλασις, ἡ, idem et ab eod.

διελαύνω, f. λάσω, (ἐλαύνω, *irreg.*) ago per aliquid, *e. g.* ἵππους τάφροιο, Il. transfigo, trajicio. 2) perequito, equitando iter perago: decurro in armis.

διελέγχω, redarguo, refuto; discepto. *Pass.* reus sum.

διελινύω, cesso, desino, ut simplex.

διελίσσω, *Att.* -ττω, evolvo, excutio.

διελκύω, i. q. ἑλκύω.

διελκυσμός, ὁ, pertrahendi actio.

διελκυστίνδα, *adv.* addito παίζειν vel παιδία, puerorum lusus, in quo unus pars singulos alterius partis ad se pertrahere niti-

tur.

διελκύω, (ἑλκύω) i. q. seq. (⏑–⏑–)

διέλκω, (ἕλκω) diduco, traho per; inpr. de navibus, quae per isthmum ab uno mari aut flumine ad alterum per terram trahuntur, v. δίολκος: de tempore, in longum duco; διέλκειν βίον, vitam ducere, sic etiam sine βίον, Ar.

διεμλαμβάνω, undique amplector, ut διαλαμβ. λόγος διειλημμένος, oratio intricata, implexa, difficilis, obscura.

δίεμαι, fugor, fugio, Il. 23, 475. *Act.* δίημι *obsol.*, sed cf. ἐνδίημι. (⏑⏑–)

διεμβάλλω, injicio, immitto.

διεμμένω, constanter permaneo in.

διεμπίπλημι, impleo, diffe rcio. cf. πίμπλημι. (*irreg.*)

διεμπολάω, divendo.

διεμφαίνω, ostendo.

διενεργέω, i. q. ἐνεργέω, sed fortius.

διενθυμέομαι, cogito diligenter, cum cura, sollicitudine.

διενιαυτίζω, perenno, per totum annum duro: per totum annum in aliqua re laboro.

διενίσταμαι, occurro disserendo.

διενος, ον, (ἔτος) biennis, bimus, qui est duorum annorum.

διενοχλέω, molestus sum, *c. dat.*

δίενται, 3. pl. e δίεμαι, Il.

διεντερευμα, τό, *vox comica* ap. Aristoph. Nub. 167. *quasi* perscrutatio intestinorum.

διέξ, v. διεκ.

διεξάγω, (ἐξάγω, *irreg.*) traduco, deduco: rego, administro: transigo: dirimo, e. g. bellum, litem.

διεξαγωγή, ἡ, transactio, compositio, controversiae diremtio: finis, exitus rei.

διεξαιρέω, i. q. ἐξαιρέω. (*irreg.*)

διεξαΐσσω, (ἐξαΐσσω) celeriter erumpo, prosilio, *contr.* διεξᾴσσω, *Att.* -ττω.

διεξατμίζω, per vaporem emitto, evaporo.

διέξειμι (ἔξειμι) exeo per, *c. dat.* Il. 6, 393. 2) *trans.* persequor oratione, narro, commemoro, edissero: perlego: perficio.

διεξείργω, prohibeo, arceo.

διεξέλασις, ἡ, eruptio, effugium, transitus.

διεξελαύνω, f. άσω, (ἐλαύνω, *irreg.*) exigo per: plerumque *intr.* percurro, transeo.

διεξελέγχω, refello.

διεξέλευσις, ἡ, idem quod διέξοδος.

διεξελίσσω, dissolvo.

διεξεργάζομαι, perficio, efficio. 2) perdo, interficio.

διεξερέομαι, interrogo, percontor, τινά τι.

διεξερευνάω, f. ήσω, pervestigo, perscrutor.

διεξερευνητής, ὁ, perscrutator, indagator.

διεξερπύζω, erepto, prorepto.

διεξέρπω, idem.

διεξέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἐξέρχομαι, *irreg.*) pertranseo, pervado. 2) percurro narrando, commemoro per partes singulas, explico: percurro legendo: considero, perpendo.

διεξετάζω, f. άσω, diligenter inquiro.

διεξηγέομαι, narro, demonstro, explico.

διεξίημι, dimitto, emitto per.

διεξικνέομαι, pervenio.

διεξιππάζομαι et διεξιππεύομαι, equo vehor per.

διεξοδεύω, exitum reperio, exeo.

διεξοδικός, ή, όν, pervius. 2) qui aliquid ordine et prolixe narrat vel explicat.

διεξοδικῶς, *adv.* copiose, fuse, narratione et explicatione verbosa, perspicue.

διέξοδος, ἡ, bivium, trivium, compitum. 2) effugium, exitus latior. 3) transactio, finis rei, ut belli, controversiae. 4) explicatio verbosa et enarratio rei. 5) decursus orbium coelestium, ap. Aristot.

διεξουρέω, per urinam emitto.

διεξυφαίνω, pertexo, texendo plane absolvo.

διεορτάζω, festum diem perago.

διεπέφραδε, aor. Ep. a διαφράζω, Hom.

διεπιφώσκω, i. q. ἐπιφώσκω, sed fortius.

διέπραθον, διεπραθόμην, aor. act. et med. e διαπέρθω, Hom.

διέπτατο, 3 sing. aor. e διαπέταμαι, Hom.

διέπω, f. ψω, (ἕπω, *irreg.*) administro, rogo, guberno.

διέραμα, τό, (ἐράω, fundo) intunaculum.

διεργάζομαι, conficio, interficio.

διέργω, forma antiquior pro διείργω, Il.

διερεθίζω, irrito, iram provoco.

διερέθισμα, τό, irritamentum.

διερείδω, f. είσω, infigo, et διερείδομαι, innitor. 2) urgeo, insto.

διερέσσω, f. διερέσω, (ἐρέσσω) remigo per.

διερευνάω, f. ήσω, indago, perscrutor.

διερευνητής, ὁ, inquisitor, scrutator, explorator. A praec.

διερίζω, contendo, certo.

διερμηνευσις, ἡ, interpretatio.

διερμηνευτής, ὁ, interpres.

διερμηνεύω, interpretor, expono.

διέρομαι, (ἔρομαι, *irreg.*) interrogando insto, interrogo.

διερός, ρά, ρόν, humidus, madidus: recens. διερὸς βροτός, vivus homo, Od. 6, 201.

διερπύζω, f. ύσω, penetro reptando, perrepo.

διέρπω, f. ψω, idem.

διερριμμένως, *adv.* (διαρρίπτω) negligenter. 2) interrupte, sparsim, confuse.

διέρυθρος, ον, rubro colore distinctus, cui ruber color admistus est.

διερύκω, f. ύξω, (ἐρύκω, *irreg.*) inhibeo, impedio. 2) dirimo, quasi medium me interponendo. (⏑⏑––)

διέρχομαι, f. διελεύσομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) transeo, pertranseo, pervado, *c. gen.* vel *c. acc.* 2) praetereo. 3) *metaph.* oratione vel cogitatione percurro, commemoro, dissero, enarro; perlego; nihil praetermitto, v. c. narrando.

διερῶ, fut. et διείρηκα, perf. ad διεῖπον pertinens.

διερωτάω, f. ήσω, interrogo, percontor.

δίεσθαι, inf. pass a δίεμαι, Il. frequentius *activa* signif. e δίω, Hom. (⏑––)

διεσθίω, (ἐσθίω, *irreg.*) exedo, corrodo, erodo.

διεσιαῖος, α, ον, (δίεσις) quartis toni musici partibus constans.

δίεσις, ἡ, (διίημι) transmissio rei liquidae vel fluidae v. c. per canalem. 2) diffusio, dissolutio, humectatio. 3) quarta pars toni musici, quod est elementum toni minimum: hinc quaevis minuta toni immutatio.

διεσκεμμένως, *adv.* (διασκέπτομαι) prudenter.

διεσπασμένως, *adv.* (διασπάω) sparsim, distracte, carptim.

διεσπουδασμένως, *adv.* (διασπουδάζω) accurate, diligenter.

διεσσύτο, v. διασεύω.

διεστραμμένως, *adv.* (διαστρέφω) distorte, prave, perverse.

διεσφαλμένως, *adv.* (διασφάλλω) cum noxa: prave, falso, perperam.

διετηρίς, ίδος, ἡ, biennium. A seq.

διετής, ές, (ἔτος) bimulus, biennis. 2) perennis.

διετήσιος, ος, per totum annum durans.

διετία, ἡ, biennium.

διετίζω, totum annum duro, annum compleo, perenno.

διέτμαγεν, 3 pl. aor. pass. pro διετμάγησαν, e διατμήγω.

διέτμαγον, 1 sing. aor. act. ab eod.

διευεργετέω, benefacio cum perseveratione.

[illegible] suo quodque loco pono, colloco: bonis consulo.

διευθέτησις, ἡ, compositio, bona administratio. A praec.

διευθυμέω, bono et hilari sum animo.

διευθυντήρ, ὁ, i. q. διευθυντής.

διευθυντήριος, ον, ad gubernandum pertinens, aptus.

διευθυντής, ὁ, gubernator. A seq.

διευθύνω, dirigo: corrigo, emendo: examino, disceptο: refuto: inquiro disputando.

διευκρινέω, (εὐκρινέω) discerno, intelligo. 2) dijudico, disputo, discutio, accurate examino. 3) jus dico.

διευκρίνησις, ἡ, discretio, discussio. (⏑–––⏑) A praec.

διευλαβέομαι, valde cavere sibi, se invicem observare et metuere.

διευνάζω, sopio: vitam adimo.

διευπραγέω, res bene, feliciter gero, fortuna secunda utor perpetue.

διευριπίζω, Euripi more huc illuc agitor et reciprocor.

διευρύνω, dilato.

διευστοχέω, assequor quod petii, volui.

διευσχημονέω, decore ago, decorum servo.

διευτελίζω, viliter habeo, vilipendo.

διευτονέω, usque validus sum, valeo viribus.

διευτυχέω, usquequaque prospera utor fortuna.

δίεφθος, ον, (ἕψω) bene coctus, concoctus.

διεφίημι, (ἐφίημι) immitto per.

διεχής, ές, (διέχω, *irreg.*) disjunctus, discretus.

διεχθρεύω, inimicus sum, inimicitias gero, τινί.

διέχω, f. διέξω, (ἔχω, *irreg.*) distineo, disjungo: pertineo ad locum aliquem, ὀϊστὸς ἀντικρὺ διέσχε, sagitta e regione prominebat, postquam perruperat totum, Il. 5, 100. cf. 11, 253. 13, 520. 20, 416. 2) *intr.* disto: pateo in latitudinem.

διεψευσμένως, *adv.* (διαψεύδομαι) fallaciter, fallendi caussa, falso.

διέψω, (ἕψω, *irreg.*) coquo, concoquo, *item*, bene calefacio.

δίζημαι, quaero, exquiro, inter plures exquiro: operam do alicui rei: perscrutor, disquiro, dijudico: *c. acc. Vox Ionica.*

διζήμων, ον, quaesitor, investigator. Nonnus. A praec.

δίζησις, ἡ, quaestio, exquisitio, disquisitio.

διζυγία, ἡ, bigae.

δίζυγος, ον, bijugis, duplex.
δίζυξ, υγος, idem.
διζω, ambigo, dubito, Il. 16, 713.
δίζωος, ον, (ζωή) qui geminam vitam habet, vitae geminae, vel duplicis. 2) i. q. ἀμφίβιος.
διηβολία, ἡ, *Ion.* p. διαβολία.
διήγαγον, aor. 2. act. a διάγω.
διηγέομαι, narro, commemoro, edissero.
διήγημα, τό, narratio: expositio, commemoratio: fabula.
διηγηματικός, ἡ, όν, qui narrationibus delectatur, fabulator. 2) ad narrationem pertinens, per narrationes scriptus.
διηγηματικῶς, *adv.* narrando: narratione verbosa, ad morem copiosi disputatoris.
διηγημάτιον, τό, narratiuncula.
διήγησις, ἡ, narratio, enarratio, commemoratio, sed longior, quam διήγημα.
διηέριος, α, ον, vel -ος, ον, *Ion.* p. διαέριος.
διηθέω, (ἠθέω) percolo: item, transmitto per angustos meatus, ut lumen, de corporibus pellucidis. 2) sensim penetro s. mano per aliquid.
διήθησις, ἡ, percolatio. A praec.
διηκόσιοι, αι, α, *Ion.* p. διακόσιοι, ducenti.
διηκριβωμένως, *adv.* (διακριβόω) accurate.
διήκω, f. ήξω, (ἥκω) pervado, pertranseo.
διηλιόω, insolo, sole peruro.
διηλιφής, ές, (ἀλείφω) unguentis obductus, perunctus.
διηλόω, clavum adigo, clavo transfigo.
διήλυσις, ἡ, (διέρχομαι) excursus. 2) separatio, v. c. hostium per impetum.
διημερεύω, diem transigo, diem totum perduro in aliquo negotio vel conditione.
διημερόω, mitigo, emollio, mansuefacio.
δίημι, *contr.* pro διίημι, (ἵημι) dimitto, dissolvo, diluo: hinc part. διείς, pass. διέμενος, aor. διαθείς, aor. med. διειμένος: διέμενος ὄξει, *active*, aceto diluens, Ar. Plut. 720.
* δίημι, *thema obsol.* verbi δίεμαι, q. v.
διηνεκέως, *adv.* continua et perpetua serie, jugi et continuo tenore, continuo, perpetuo.
διηνεκής, ές, (ἠνεκής, διήνεγκα, διαφέρω) continuus, perpetuus. Hinc εἰς τὸ διηνεκές, in perpetuum, jugiter. *Attici* quoque dicunt διανεκής.
διήνεμος, ον, (ἄνεμος) ventosus, vento expositus.
διηπειρόω, in continentem redigo, continenti adjungo.
διήρεσα, aor. 1. a διερέσσω.
διῃρημένως, *adv.* (διαιρέω) divisim, distincte.
διήρης, ες, (δίς, ἄρω) dupliciter junctus, διῆρες μελάθρων i. q. ὑπερῷον, Eur.: inpr. de navibus, biremis. cf. τριήρης.
δίηται, conj. med. a δίω, Il. (⏑ – –)
διηυκρινημένως, *adv.* part. pf. pass. a διευκρινέω, accurate, diligenter.
διηχέω, personare facio, divulgo.
διηχή, ἡ, facultas illa, qua, velut vehiculo, sonitus ad auditum pervehitur. A praec.
διηχής, ές, personans.
διθάλασσος, vel διθάλαττος, ον, bimaris, qui utrinque mari adluitur, ut isthmus.
διθεΐα, ἡ, (θεός) duplex numen, duo dii. Greg. Naz.

διθεῖται, οἱ, qui duos deos statuunt.
δίθηκτος, ον, (θήγω) utrinque acutus.
δίθρονος, ον, duplicem thronum possidens.
δίθροος, ον, duplicem clamorem ciens.
δίθυμος, ον, discors, LXX.
Διθυραμβέω, dithyrambum cano.
Διθυραμβικός, ἡ, όν, ad dithyrambos pertinens, dithyrambos scribens, e dithyrambis constans: item, dithyrambis similis.
Διθυραμβικῶς, *adv.* poetarum dithyrambicorum more, dithyrambica licentia et audacia.
Διθυραμβογενής, ὁ, epith. Bacchi, v. Διθύραμβος. 2.
Διθυραμβογραφέω, dithyrambos scribo.
Διθυραμβοδιδάσκαλος, ὁ, dithyrambicus poeta.
Διθυραμβοποιέω, dithyrambos scribo.
Διθυραμβοποιΐα, ἡ, dithyramborum exaratio.
Διθυραμβοποιός, ὁ, dithyramborum poeta, qui hoc genere carminum utitur.
Διθύραμβος, ὁ, *dithyrambus*, hymnus in Bacchum, eodem nomine passim adpellatum, carmen lyricum altissimi spiritus, quod a choro cyclio cum mimica saltatione decantabatur; cf. Groddek init. hist. Gr. litt. I. p. 68. sq. (– ⏑ – ⏑)
Διθυραμβοχώνη Μοῦσα, ἡ, (χώνη) Musa dithyrambos procudens, Theodorit. ep. 8.
Διθυραμβώδης, ες, dithyrambicam audaciam, seu dithyrambicum tumorem imitans.
Διθυραμβωδῶς, *adv.* dithyrambico tumore.
δίθυρος, ον, duas januas s. portas habens, biforis 2) i. q. δίπτυχος.
δίθυρσον, τό, (θύρσος) duplex thyrsus.
δίθυρσος, ον, (θύρσος) duplici thyrso instructus.
Διΐ, *dat.* nominis Ζεύς, (⏑ ⏑) etiam *contr.* Δί. (–)
διΐαμβος, ὁ, dijambus, pes metricus, ⏑ – ⏑ –.
διιαύω, (ἰαύω) bene dormio, dormio usque ad auroram.
δίιδρος, ον, (ἱδρός) sudans, valde sudans, sudore madens.
διιδρόω, (ἱδρόω, *irreg.*) sudo, valde sudo.
διίημι, *contr.* δίημι, (ἵημι) transmitto, trajicio: dimitto: transitum do: expando, diluo, dissolvo.
διιθύνω, dirigo, rego, moderor, ut διευθύνω. (⏑ – – –)
διιθυντήρ, ὁ, et διιθυντής, ὁ, rector, moderator. (⏑ – – –)
διικμάζω, humecto.
διικνέομαι, f. διίξομαι, (ἱκνέομαι, *irreg.*) pervado, permeo. 2) pervenio, pertingo, penetro. 3) oratione percurro, enarro.
διικτικός, ἡ, όν, penetrabilis.
Δίιος, ον, (Ζεύς, Διός) Jovialis. (⏑ ⏑ ⏑)
Διιπετής, ές, (Διός, πίπτω) a Jove delapsus, qui coelitus decidit, epithet. fluviorum ap. Hom., qui pluvia oriuntur vel crescunt, ut Nilus. 2) i. q. δῖος, divinus, ἀήρ, Eur. (⏑ – ⏑ –)
Διιπέτης, ες, (πέτομαι) per coelum volans, οἰωνοί, Hom. h. Ven. 4. (⏑ – ⏑ –)
Διιπόλεια, *contr.* Διπόλεια, vel Διιπολεῖα, τά, Jovialia; dies festi apud Athenienses, in quibus sacra fiebant Jovi Πολιεῖ.
Διιπολιώδης, ες, unde τὰ διιπολιώδη, prisca, obsoleta, apud Aristoph.
διιππασία, ἡ, certamen equestre.
διιππεύω, perequito, equo pervado, v. c. flumen, equo transeo.

διίπταμαι, (ἵπταμαι, *irreg.*) pervolo.
διισθμόω, (ἰσθμός) naves per isthmum, inpr. Corinthiacum, traduco, v. δίολκος.
διισθμίζω, i. q. διισθμόω.
διιστάνω, i. q. διίστημι, *dub.*
διιστέος, α, ον, *adj. verb.* a διιδεῖν.
διίστημι, f. διαστήσω, (ἵστημι, *q. v.*) seorsum statuo, dirimo, separo; dissidere facio, discordiam inter aliquos moveo. 2) *in tempp. intr.* disto, discedo: θάλασσα διίστατο, patebat, Il. 13, 29. *metaph.* de iis, qui litigantes in diversas partes abeunt, Il. 1, 6. – Pf. διέστακα et aor. med. interdum transitiva vi occurrunt.
διιστορέω, ad finem usque narro.
διισχάνω, *poet.* p. διέχω.
διισχναίνω, extenuo.
διισχυρίζω, assevero, vehementer consentio, ut simplex.
διισχυρίζομαι, adfirmo, confirmo, contendo dicendo. 2) nitor aliqua re, τινί.
διίσχω, idem quod διέχω.
διιχνεύω, perscrutor, exploro.
διιχνέω, i. q. διιχνεύω, sed rarius.
δικάζω, f. άσω, *Ion.* et *Att.* δικῶ, (δίκη) jus dico, judico; dijudico, decerno: τινί, cognosco de aliquo, Il. 8, 431. 23, 574. δίκην δικάζειν, sententiam ferre, Hdt.: ap. seriores i. q. καταδικάζω, condemno, Dio. Cass. *Med.* judicio cum aliquo contendo, jus meum persequor, in jus voco; disceptο, litigo, objurgo, τινί. Eadem ratione Homerus *activum* quoque usurpat, Il. 18, 506. 23, 579. *Pass.* in jus vocor, accusor.
δικαία, ἡ, *poet* pro δίκη, justitia.
δικαιοδοσία, ἡ, juris administratio, jurisdictio. 2) i. q. ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία, v. σύμβολον, 2.
δικαιοδοτέω, jus reddo. A seq.
δικαιοδότης, ὁ, jurisdictionem exercens magistratus.
δικαιοκρισία, ἡ, (κρίσις) justum judicium. N. T.
δικαιοκρίτης, ου, ὁ, justus judex.
δικαιολογέω, (λέγω) judicio contendo, unde et accuso, et defendo significat, *Med.* jus dico, reddo, profero caussas et jura.
δικαιολογία, ἡ, caussae suae defensio.
δικαιολογίζω, caussam alterius defendo. *Med.* me defendo, caussam meam defendo. *ap. Lucian. in exemplaribus nonnullis.*
δικαιολογικός, ἡ, όν, ad defendendum pertinens: ad defendendas caussas idoneus. A seq.
δικαιολόγος, ὁ, caussidicus, caussarum orator.
δικαιονόμος, ὁ, (νέμω) juridicus, praefectus jure dicundo.
δικαιόπολις, ὁ καὶ ἡ, justitiam in suis urbibus colens, Pind. Epith. insulae.
δικαιοπραγέω, (πράσσω) juste ago.
δικαιοπράγημα, τό, juste factum. A praec.
δικαιοπραγία, ἡ, actio ex aequo et bono, actio justa. Ab eod.
δικαιοπραγμοσύνη, ἡ, justitia, justitiae operatio, juris actio, Diog. L. 9, 1, 14.
δίκαιος, α, ον, *Att.* etiam ος, ον, (δίκη, utriusque tamen vocabuli primum etymon esse videtur δίχα, secundum Aristotelem Eth. 5, 7. qui τὸ δίκαιον deducit ἀπὸ τοῦ δίχα, quasi δίχαιον, quod in duas aequales partes rem scindat, neutri parti plus minusve rata portione tribuens.) 1) Primitive igitur significatio est: *aequus*, *aequalis*,

i. q. ἴσος vel ὁμαλός, θάλασσα δικαιοτάτη, mare a ventis non agitatum, aequor, Sol. fr. 17, 4. ἅρμα οὐ δίκαιον, currus aequabilitatem in eundo non servans, Xen. Cyr. 2, 2, 26. *aequabilis*, σῶμα, ἀντιῤῥοπή, Hippocr. De numeris *justus*, *plenus*, *nec abundans nec defectuosus*, ἑκατὸν ὄργυιαι δίκαιαι, justae, Hdt. 2, 149. – Hinc ducta est altera significatio, qua est 2) *justus*, *aequus*, *legitimus* tam de rebus, quam de personis, ἀνὴρ δίκαιος, δικαία ἀρχή · *bene moratus*, *probus*, *pius*, Hom.: τὸ δίκαιον ἑκάστῳ, suum cuique: τὰ δίκαια, suum cujusque jus, item res familiaris cujusque; quicquid in caussa agenda fit aut in ea usurpatur, literae, testes: quicquid alicui debetur, officia debita, honores. τὰ δίκαια πράττεσθαί τινα, punire, Aesch. Ag. 812. Inde δίκαιον, ut lat. *justum*, significat *quodcunque ita est*, *ut esse debet*; non praeter modum magnus, justam mensuram habens, perfectus, verus, genuinus, idoneus, *e. g.* δίκ. συγγραφεύς, justus, perfectus scriptor, Luc. δικαίως ἐμός, vere meus, Soph. Aj. 547. cf. Schwenck ad Aesch. Eum. 279. – Notatu dignus est constructio δίκαιός εἰμι *sequente inf.* e. g. ἀπολαβεῖν τ' ἀργύριον δίκαιος εἶ, dignus es, qui argentum recipias, vel aequum, justum est, te accipere argentum, Ar. δίκαιοί ἐστε λέγειν, debetis, Hdt. 9, 60. δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις, jure suo faciunt, si diffidunt, Thuc. 4, 17. δίκαιός ἐστ' ἀπολωλέναι, dignus est morte, Dem. Phil. 2. p. 74. R. – *Compar. irreg.* δικαιότερος exstat ap. Philem.

δικαιοσύνη, ἡ, *justitia*, et quidem *vel* virtus viri justi; aequitas, vita sancta, pietas, probitas: *vel* agendi ratio legibus consentanea, consensio cum lege.

δικαιόσυνος, ὁ, epith. Jovis, ut justitiae tutoris.

δικαιότης, ἡ, justitia.

δικαιόω, *propr.* justum facio, hinc 1) justum vel aequum censeo, statuo, sancio, aliquando c. inf. Hdt. 1, 89. censeo, judico, puto, opinor. 2) judico, condemno, punio, supplicio afficio, ulciscor, Hdt. 3, 29.

δικαίωμα, τό, juste factum: jus, lex naturalis: privilegium: praesidium et firmamentum caussae, quo caussa nititur: quaestio juris: instrumentum, vel res, qua in controversia juris utimur a legibus, τὸ δίκαιον.

δικαίως, *adv.* juste, per fas: merito, jure. cf. δίκαιος.

δικαίωσις, ἡ, defensio caussae. 2) postulatum justum, petitio.

δικαιωτήριον, τό, locus, ubi 1) judicium exercetur, 2) poenae sumuntur.

δικαιωτής, ὁ, judex, vindex.

δικᾶν. *Ion.* et *Att.* inf. fut. a δικάζω, pro δικάσειν, Hdt. 1, 97.

δικανικός, ή, όν, forensis, judicialis. 2) juris peritus. 3) absurdus et auribus gravis.

δικάρηνος, ον, (κάρηνον) biceps.

δικαρπέω, bis fructum fero. A seq.

δίκαρπος, ον, bis fructum gignens.

δικάσιμος, ον, in quo judicatur, aut jus dicere licet, judicio praestitutus. 2) disceptationi obnoxius.

δικασπολέω, sum judex, judico.

δικασπολία, ἡ, judicium, caussa, controversia. A seq.

δικασπόλος, ὁ, (πολέω) judex, qui jus tractat.

δικαστήρ, ὁ, i. q. δικαστής.

δικαστήριον, τό, forum judiciale, tribunal. 2) judicium, consessus judicum.

δικαστηρίδιον, *Dim.* a priori. (Antepenult longa.)

δικαστής, οῦ, ὁ, (δικάζω) judex. (sc. δικαστής judicat ac decernit de re, quae in jus vocatur, κριτής de aliis quibuscunque rebus ac certaminibus: ille secundum leges, hic aequitate).

δικαστικόν, τό, merces judicum, sportulae judiciales. cf. interpp. Ar. Nub. 865. Ran. 140.

δικαστικός, ή, όν, ad judicem pertinens, judicialis, judiciarius. 3) judicandi peritus.

δικάστρια, ἡ, femina judex.

δικαστικῶς, *adv.* judicum more, ut fit in judiciis.

δικατάληκτος, ον, dupliciter desinens.

δικεῖν, inf. ab ἔδικον, *jeci*, aor. defectivus *poetis lyr.* et *trag.* usitatus. Ejusdem thematis praeter aor. s. δίξε, semel in Simmiae ovo occurrentem, alio tempore nulla exstant. Dicitur δικεῖν etiam de partu animalium.

δίκελλα, ἡ, ligo, bidens, instrumentum rusticum. (⏑–⏑)

δικελλίτης, ὁ, qui ligone utitur, fossor. 2) *Adj.* ad ligonem pertinens.

δίκεντρος, ον, (κέντρον) duobus stimulis instructus.

δικέραιος, ον, (κεραία) duo cornua habens, bicornis.

δικέρασς, ον, (κέρας) bicornis.

δίκερας, τό, cornu duplex.

δίκερος, ον, bicornis.

δίκερως, ωτος, i. q. δικέραος.

δικέφαλος, ον, biceps.

δίκη, ἡ, *jus*, *justitia*, *fas*: sicuti vero omne jus consuetudine nititur, ita antiquissima est significatio *ritus*, *mos*, *consuetudo*, Hom. Inde acc. δίκην, *c. gen. more*, *instar*: τοῦ δίκην; qua de caussa? Aesch. 2) *justitia*, *aequitas*, *jus*: *veritas*. Huc pertinet etiam Δίκη, dea justitiae, Hes. Th. 902. *Plur.* δίκαι, juris administratio. 4) *jus legibus constitutum*; hinc *a*) judicium, caussa, actio; dicitur tamen inpr. de caussis privatis, ut γραφή de publicis. *b*) supplicium, poena, δίκην δίδωμί τινι, poenam do s. luo; δίκην ἔχω, habeo satisfactionem aut ultionem, jus meum obtinui. Notandae sunt formulae: δίκην διώκω, accuso, in jus voco; δίκην φεύγω, reus sum: δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν dicebantur socii Atheniensium, quorum caussae Athenis judicabantur, Valck. Hdt. 5. 82. (⏑–)

δικηλίκτης, δίκηλον, v. δεικ.

δίκηλος, ον, (κήλη) duas habens herniias.

δίκησις, ἡ, (δίκη) judicatio, punitio, vindicta.

δικηφόρος, ον, (φέρω) judicans, puniens, ulciscens; Ζεὺς δικηφόρος, Jupiter juris defensor. ἡμέρα, dies judicialis. 2) (φέρομαι) judicium reportans, de qua fertur sententia.

δικίδιον, τό, liticula, controversiola. *Dim.* a δίκη. (⏑⏑⏑⏑)

δίκλεις, ειδος, ἡ, (κλείς) duplici clave obserata sc. porta, janua, *dub.*

δικλίς, ίδος, ἡ, (κλίνω) fores geminae, valvae bifores, *in plur.*

δικογραφία, ἡ, caussarum scriptio, seu concinnatio. A seq.

δικογράφος, ὁ, caussarum scriptor: qui orationes judiciales conficit, quas alii recitent.

δικοδίφης, ὁ, (διφάω) caussarum actor, rabula, nomen paene probrosum. (⏑⏑––)

δίκοκκος, ον, duplici grano praeditus.

δικολέκτης, ὁ, (λέγω) caussidicus.

δικολογέω, caussas dico: judiciales praeceptiones do.

δικολογία, ἡ, de jure disceptatio.

δικολόγος, ὁ, caussidicus.

δίκολπος, ον, duos sinus habens.

δικομαχέω, (μάχομαι) litigo.

δικόνδυλος, ον, duos nodos habens, duos articulos.

δικοῤῥαφέτης, ὁ, i. q. δικοῤῥάφος.

δικοῤῥαφέω, caussas consuo, v. δικοῤῥάφος.

δικοῤῥαφία, ἡ, caussarum consarcinatio. A seq.

δικοῤῥάφος, ου, ὁ, (ῥάπτω) caussarum consarcinator, rabula, calumniator.

δίκορσος, ον, (κόρση) biceps.

δικόρυμβος, ον, binos vertices habens.

δικόρυφος, ον, (κορυφή) qui duplicem verticem habet.

δικότυλος, ον, (κοτύλη) duas carunculas concavas circa cirros habens, de pisce quodam, Aristot. h. an. 4, 1. 2) qui geminas cotylas capit.

δίκραιος, ον, (κεραία) bifidus.

δικραιότης, ἡ, bifiditas.

δικραιόω, in duas partes divido, bifidum facio.

δίκραιρος, ον, (κραῖρα) biceps, bifidus, bicornis.

δίκρανον, τό, fuscina. A seq.

δίκρανος, ον, (κρανίον) biceps.

δικρανόω, bifurcum reddo, biceps facio. A prace.

δικρατής, ές, (κρατέω) q. d. bipotens, divisum habens imperium. 2) qui a duobus regitur, tractatur: λόγχαι, hastae utraque manu tractandae, Soph. Ant. 146.

δίκροος, ον, *contr.* δίκρους, et δικρόος, ον, *contr.* δικροῦς, i. q. δίκραιος, δίκραιρος, δίκρανος. Exstat et brevior forma δίκρος, α, ον.

δίκροσσος, ον, (κροσσός) duplici fimbria instructus.

δίκροτος, ον, (κροτέω) i. q. διήρης, biremis.

δίκρουνος, ον, duos habens fontes aquae salientis.

δίκταμος, vel δίκταμνον, τό, et δίκταμνος, ἡ, dictamnum, seu dictamnus, herba.

δικτάτωρ, ὁ, dictator. δικτατωρία, ἡ, dictatura. δικτατωρεύω, dictaturam gero, ap. Dion. Hal. et Dionem Cass.

δίκτης, ὁ, i. q. δείκτης, *dub.*

δικτυαγωγός, ὁ, (δίκτυον, ἄγω) retiarius.

δικτυάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι) reti captus, irretitus.

δικτυβολέω, retia jacio. A seq.

δικτυβόλος, ον, (δίκτυον, βάλλω) rete jaciens.

δικτύδιον, ου, τό, reticulum, rete parvum. *Dim.* a δίκτυον.

δικτυεύς, έως, ὁ, piscator retiarius.

Δίκτυννα, s. Δίκτυνα, ἡ, Diana, ἀπὸ τῶν δικτύων, a retibus, quia venatrix.

δικτυοβόλος, ον, (δίκτυον, βάλλω) qui rete jacit, piscator retiarius.

δικτυοειδής, ές, reti similis.

δικτυόκλωστος, ον, (κλώθω) in retia plexus, in retis, fili modum textus.

δίκτυον, τό, rete. 2) plaga, cassis. 3) media cribri pars.

δικτυοπλόκος, ον, (πλέκω) qui retia texit.

δικτυοποιός, όν, qui retia conficit.

δικτυουλκός, όν, (ἕλκω) qui retia trahit, piscator, retiarius.

δικτυόω, ad retis formam compono et fabrico, reticulatum facio, reticulo.

δίκτυπος, ον, (κτύπος) duplicem sonum edens.

δικτυώδης, ῶδες, i. q. δικτυοειδής.

δικτυωτός, ή, όν, reticulatus.

δίκυκλος, ον, binas rotas habens. τὸ δίκυκλον sc. ἅρμα, carpentum binas rotas habens.

δίκυρτος, ον, (κυρτός) duplicem gibbam habens.

* δίκω, *thema obsol.* v. δικεῖν.

δίκωλος, ον, (κῶλον) bimembris.

δικωπέω, (δίκωπος) duobus remis ago.

δικωπία, ἡ, remigatio, quae duobus tantum remis fit. 2) scapha, quae duobus tantum remis agitur. A seq.

δίκωπος, ον, (κώπη) duos remos habens.

διλήκυθον, τό, (λήκυθος) gemina lecythus, binae lecythi.

δίλημμα, τό, dilemma, syllogismi genus.

διλημμάτος, ον, e dilemmate constans. A pr.

διλογέω, (λέγω) bis idem dico. 2) ambigue loquor.

διλογία, ἡ, sermonis ambiguitas. 2) duplex vocis eodem loco significatio. Figura gramm. 3) ejusdem rei repetitio.

διλόγος, ον, bis idem dicens, idem dictum repetens. 2) ambigue loquens, hiliuguis, fallax.

I. δίλογχος, ον, (λόγχη) duas gestans lanceas.

II. δίλογχος, ον, (λαγχάνω) duplici sorte utens.

δίλοφος, ον, duas cristas, item duplicem verticem habens.

διλοχία, ἡ, (λόχος) duplaris cohors.

δίμακρος, ον, (μακρός) duabus longis syllabis constans.

διμάχαι, αἱ, (μάχη) dupliciter pugnantes, qui ex equis et pedites depugnant, prout necessitas exigit.

διμάχαιρος, ον, (μάχαιρα) duobus gladiis armatus.

διμέδιμνον, τό, mensuram capiens duos modios.

διμερής, ές, (μέρος) bipartitus, bimembris.

διμερῶς, *adv.* bipartito. A pr.

διμέτρητος, ον, (μετρητής) duas amphoras capiens.

δίμετρος, ον, (μέτρον) duas habens seu continens mensuras, qui duabus mensuris seu dimensionibus constat: versus quatuor pedum.

διμέτωπος, ον, (μέτωπον) bifrons: anceps.

δίμηνος, ον, (μήν) bimestris.

διμήτωρ, ορος, ὁ, (μήτηρ) duas matres habens.

δίμιτος, ον, (μίτος) duplex licium habens.

δίμιτρος, ον, (μίτρα) duplici zona cinctus.

διμναῖος, αία, αῖον, (μνᾶ) qui duarum minarum est, duarum minarum pretium aequans, duas minas valens.

δίμνως, ω, ὁ, nummus duas minas pretio aequans, Hdt. 5, 77. coll. Poll. 9, 58.

διμοιρία, ἡ, (μοῖρα) duae partes, duplum: bes in hereditatibus. 2) cohors dimidia in militia.

διμοιρίτης, ὁ, qui duplam portionem cepit, cui duplex portio, dupla annona, duplum stipendium datur. 2) qui διμοιρία praeest. A praec.

δίμοιρος, ον, duas habens partes, bipartitus. τὰ δίμοιρον, bes, h. e. unciae octo.

δίμορφος, ον, (μορφή) biformis.

δίμυξος, ον, (μύξα) duo ellychnia habens.

δινάζω, (δίνη) in gyrum agor, vorticosus sum; ut πόρος δινάζων, gurges, vortex in aqua.

δίνευμα, τό, circumactio in gyrum. (⏑–⏑) A seq.

δινεύω, f. εύσω, (δίνη) instar vorticis circumago, gyro verso. 2) versor, moveo me, voluto me. 3) (δῖνος) tero s. trituro frumentum in area.

δινέω, f. ήσω, idem.

δίνη, ἡ, gyrus, vortex. 2) vortex aetherius, turbo. 3) circumactio in gyrum, motus vorticosus. (––)

δινήεις, εσσα, εν, vorticosus. 2) rotundus, tornatus.

δινηθμός, ὁ, in vorticem seu gyrum circumactio.

δίνησις, ἡ, idam. (––⏑)

δινητός, ή, όν, in gyrum circumactus.

δῖνος, ὁ, vortex aetherius, turbo. 2) gyrus. 3) vertigo. 4) saltationis genus. 5) vasculi species. 6) area, in qua fruges teruntur.

δινόω, instar vorticis circumago. 2) torno.

δίνω, idem quod δινέω. item, trituro calcando, calco. (––)

δινώδης, ες, vorticibus plenus, vorticosus.

δινώεις, εσσα, εν, i. q. δινήεις.

δινωτός, ή, όν, (δινόω) turbinatus, tornatus; rotundus: arte politus, elaboratus.

διξᾶς, ᾶντος, ὁ, nummus aheneus in Sicilia, duos χαλκοῦς valens, Hemst. Poll. 9, 81. cf. τριξᾶς.

δίξοος, ον, (ξέω) bifidus.

διξός, ή, όν, geminus. *Ionice*, pro δισσός.

διό, *contr.* p. δι' ὅ, quamobrem, quapropter: ideo, propterea. Additur etiam enclit. περ, διόπερ, propter quod.

Διαβλής, ῆτος, et Διάβλητος, ου, i. q. seq.

Διόβολος, ον, (Ζεύς, βάλλω) e Jove tactus, fulmine ictus.

διόβολον, τό, (ὀβολός) bini oboli.

Διογενέτωρ, ορος, ὁ, Jovis parens.

Διογενής, ές, (γένος) a Jove genitus, s. ortus: generosus, divus, nobilissimus. (–⏑⏑–)

Διογένητος, ον, idem.

διογκόω, tumefacio, inflo; διογκόομαι, turgeo.

διόγκωσις, ἡ, tumor, inflatio.

Διόγνητος, ον, idem quod Διογένητος.

Διόγονος, ον, Jove natus.

διοδεία, ἡ, (διοδεύω) transitus.

διοδεύσιμος, ον, pervius, permeabilis.

διόδευσις, ἡ, transitus.

διοδεύω, (ὁδεύω) iter facio per, transeo.

διοδοιπορέω, permeo.

δίοδος, ἡ, transitus.

δίοζος, ον, (ὄζος) duos ramos habens.

διοζόω, (ὀζόω) in ramos divido.

Διόθεν, *adv.* e Jove, divinitus.

διοιγμός, ὁ, patefactio, ap. Aeschyl. Choë. 24. f. l.

διοίγνυμι, f. ξω, (οἴγνυμι, *irreg.*) aperio, pando, refero.

διοίγω, f. ξω, idem.

διοῖδα, perf. e διεῖδον, perspexi: penitus novi.

διοιδέω, f. ήσω, et διοιδαίνω, intumesco, inturgesco.

διοιδής, ές, tumidus, turgidus. A pr.

διοικέω, f. ήσω, (οἰκέω) *propr.* domum administro; hinc administro, rego: de hominibus, tracto, εὖ s. κακῶς τινα: ap. medicos, digero, et *pass.* alor, nutrior aliqua re, τινι s. ὑπό τινος. 2) disitas domos habito, seorsum habito. *Med.* διοικεῖσθαι πρός τινα, pacisci cum aliquo, Dinarch.

διοίκημα, τό, administratio, magistratus, praefectura.

διοίκησις, ἡ, administratio, moderatio, rerum constitutio. 2) quaevis provincia, in qua praeses jus dicit, et conventus egit. 3) administratio multarum provinciarum; apud Scriptores ecclesiasticos, Dioecesis.

διοικητής, ὁ, administrator, procurator, inprimis fisci. *adj.* διοικητικός, ή, όν.

διοικήτρια, ἡ, cellae penuariae praeposita.

διοικίζω, f. ίσω, incolas unius urbis diversis locis colloco, i. e. per diversa oppida, vicos etc. spargo. *Med.* habitationem muto.

διοίκισις, ἡ, actio τοῦ διοικίζειν vel διοικίζεσθαι.

διοικισμός, ὁ, i. q. praec.

διοικοδομέω, aedificando separo et discrimino.

διοιακονομέω, persevero regendo.

διοινοχοέω, vinum ministro conviviis.

διοινόω, vino refercio.

δίοιξις, ἡ, (διοίγω) patefactio.

διοιστέος, α, ον, *adj. verb.* a διαφέρω.

διοϊστεύω, sagittam mitto per, sagitta trajicio.

διοιστρέω, vehementi cupiditate, ac prope insana, veluti Veneris, vini, incendo.

διοίσω, fut. a διαφέρω.

δίοιτο, opt. med. δίω.

διοιχνέω, perarro, permeo.

διοιχνεύω, i. q. διοιχνέω.

διοίχομαι, f. οιχήσομαι, (οἴχομαι, *irreg.*) pereo, intereo.

Διόκτυπος, ον, (κτύπος) fulmine ictus.

διοκωχή, ἡ, i. q. διακωχή.

διολισθαίνω, f. ήσω, (ὀλισθαίνω, *irreg.*) labor, cado in lubrico; dilabor, elabor, a manibus effugio.

διολκή, ἡ, (διέλκω) distractio, tractio per.

δίολκος, ὁ, tractus in Isthmo Corinthiaco, ubi naves ex Ionio in Aegeum vicissim trahebantur. Ab eod.

διόλλυμι, f. διολῶ, (ὄλλυμι, *irreg.*) disperdo, funditus perdo: obliviscor. *Med.* penitus pereo; (*active* Thuc. 3, 40.)

δίολος, ον, (ὅλος) perpetuus, totus.

διόλου, vel δι' ὅλου, *Adv.* perpetuum, omnino.

διολοφύρομαι, vehementer lugeo, v. ὀλοφ. (antepenult. longa.)

δίομαι, v. δίω.

διομαλίζω, complano, aequale reddo,

explana. 2) aequabiliter distribuo.

διομαλισμός, ὁ, aequalitas, aequabilitas.

διομαλύνω, i. q. διομαλίζω.

δίομβρος, ον, (ὄμβρος) imbre madidus.

Διομηνία, ἡ, (μῆνις) ira Jovis.

διόμνυμι, f. διομοῦμαι, (ὄμνυμι, *irreg.*) *occurit ap. prosaicos tantum in Medio*: juro, jurejurando affirmo. *Activum* exstat e. g. Soph. Tr. 255.

διομολογέομαι, confiteor: paciscor, ex pacto promitto.

διομολόγησις, ἡ, confessio, pactum.

δίον, impf. a δίω.

διονομάζω, f. άσω, denomino, adpello. Hinc διωνομασμένος, celeber, in utramque partem.

Διονῦς, ὁ, i. q. Διόνυσος.

Διονύσια, τά, sacra Bacchica, bacchanalia. (⏑⏑–⏑⏑)

Διονυσιάζω, f. άσω, bacchanalia ago, bacchor.

Διονυσιακός, ή, όν, Bacchicus, Bacchanalis.

Διονυσίας, άδος, ἡ, herba quaedam. 2) i. q. ἡ Διονυσιακή.

Διονύσιον, τό, templum Bacchi.

Διονύσιος, ία, ιον, bacchicus.

Διονυσίσκος, ὁ, q. d. Bacchulus. *Dimin.* a Διόνυσος.

Διονυσομανέω, (μαίνομαι) Bacchico furore agitor.

Διόνυσος, ὁ, Dionysus, Bacchus, *poet.* Διώνυσος.

διόνυχος, ον, (ὄνυξ) binos ungues habens.

διοξειῶν, ἡ, v. διαπασῶν.

διόπαι, αἱ, (δίοπος) inauris quaedam species.

Διόπαις, αιδος, ὁ, Jovis filius

Διόπεμπτος, ον, a Jova missus.

διόπερ, p. δι' ὅπερ, v. διό.

Διοπετής, ές, (πίπτω) a Jova delapsus, de coelo descendens.

Διοπέτης, ες, (πέτομαι) i. q. Διιπέτης.

Διοπομπέομαι et Διοπόμπησις, ἡ, i. q. ἀποδιοπ.

δίοπος, ὁ, (διέπω) administrator, inspector, curator, custos, rex, navarchus s. navium praefectus.

δίοπος, ον, (ὀπή) qui habet duo foramina.

διοπτεύω, (ὀπτεύω) inspicio, curo, custodio, inpr. navem. 2) speculor, exploro.

διοπτήρ, ὁ, (ὀπτήρ) inspector. 2) dispensator. 3) excubitor. 4) instrumentum geometricum, cujus ope rerum altitudo aestimatur.

διόπτης, ὁ, qui pervidet et prospicit, inspector.

διόπτρα, ἡ, id, per quod aliquid videmus vel cognoscimus. 2) dioptra, instrumentum mathematicum, ad speculandum longinqua etc. 3) instrumentum librandis aquis aptum. 4) specillum chirurgicum, quo vulva vel vulnus dilatatur, ut inspici possit.

διοπτρεία, ἡ, speculatio per διόπτραν.

διοπτρίζω, (διόπτρα, n. 4.) specillo chirurgico dilato.

διοπτρικός, ή, όν, ad spectanda remotiora aptus. ὄργανα διοπτρικά, instrumenta dioptrica.

διοπτρισμός, ὁ, apostema vulvae, v. διόπτρα n. 4.

δίοπτρον, τό, idem quod διόπτρα.

διορατικός, ή, όν, perspicax.

διοράω, (ὁράω, *irreg.*) transpicio: perspicio, pervideo: internosco.

διοργανόω, apte compingo.

διοργάνωσις, ἡ, partium instrumentalium in corpore humano coagmentatio.

διοργίζω, ira accendo. *pass.* irascor.

διόργυιος, ον, (ὀργυιά) duas ὀργυιάς longus.

διορθόω, recte quid facio, ut λόγον, bene, recte dico, bene consulo.

διορθόω, corrigo, emendo: erigo.

διόρθωμα, τό, id quod correctum, emendatum est.

διόρθωσις, ἡ, emendatio, correctio: membri luxati repositio: recta rei, ut vitae, institutio, administratio. 2) emendata scriptoris cujusdam editio, recensio.

διορθωτής, ὁ, corrector, qui emendat.

διορθωτικός, ή, όν, qui corrigere potest.

διορθωτικῶς, *adv.* corrigendi caussa, per correctionem.

διορίζω, f. ίσω, distermino: definio, distinguo, describo: explico, explano disserendo: statuo, decerno, adfirmo: *quo sensu et in medio dicitur.* 2) extermino. 3) *intr.* transeo.

διόρισμα, τό, distinctio, definitio.

διορισμός, ὁ, idem quod διόρισμα.

διορκίζω, (ὁρκίζω) jurejurando affirmo.

διορκισμός, ὁ, obtestatio, quae fit adjurando.

διορμάω, (ὁρμάω) in diversas partes celeriter moveo, Max. Tyr. 41, 5.

διορμίζω, i. q. ὁρμίζω.

διόρνυμι, f. όσω, (ὄρνυμι, *irreg.*) celeriter ago per aliquid. *Pass.* celeriter transeo.

δίορος, ον, (ὅρος) disterminans.

διόροφος, ον, (ὄροφος) duplici tecto instructus, duplicem concamerationem, vel contignationem habens.

διοῤῥόω, (ὀῤῥόω) in serum converto, in serosam qualitatem muto.

διόῤῥωσις, ἡ, conversio in serum. A pr.

διορυγή, ἡ, (διορύττω) fossa: perfossio.

διόρυγμα, τό, fossa per aliquem locum ducta fovea. Ab eod.

διορύσσω, vel διορύττω, f. ξω, perfodio.

διορυχή, ἡ, i. q. διορυγή.

διορχέομαι, persulto, usque ad finem salto, desalto. 2) peritia saltandi cum aliquo certo, τινί.

Δῖος, δῖα, δῖον, (Ζεύς, *Gen.* Διός,) a Jove oriundus. 2) divus. 3) excellens, nobilis, generosus; quicquid in suo genere praestat, dicitur δῖον.

Διός, *gen.* a Ζεύς, ab *obsoleto* Δίς. (⏑⏑)

Διόσδοτος, ον, (δίδωμι) a Jova datus.

Διοσημεία, vel Διοσημία, ἡ, Διοσημεῖον, τό, (σημεῖον) signum a Jove datum. 2) prodigiosa tempestas. 3) prodigium, ostentum.

Διόσκοροι, vel Διόσκουροι, οἱ, (κόρος, κοῦρος) Jovis filii, Castor et Pollux Hom. h. 16, 33. Hinc τὸ Διοσκούρειον, templum Dioscurorum. 2) *Gemini*, sidus Castori et Polluci sacrum, nautis periclitantibus salutare, v. intpp. Hor. carm. 1, 3, 2. 3) i. q. παρωτίδες, apostemata sub auribus emergentia, in gravi morbo salutem indicantia, Galen.

δίοσμος, ὁ, (ὀσμή) via illa, quae odorum sensum ad odoratum transmittit.

δίοσμος, ον, odorem transmittens.

διόστεος, ον, (ὀστέον) gemino constans osse.

διοσφραίνω, odore (seu suavi, seu foedo) perfundo, imbuo: unde et inquino foedis sordibus.

διότι, pro διὰ τοῦτο ὅτι, quare, quoniam quamobrem. 2) i. q. ὅτι, ap. ser.

Διοτρεφής, ές, (τρέφω) a Jove nutritus, Jovis alumnus, epith. regum.

διουρέω, (οὐρέω, *irreg.*) mingo, per urinam excerno.

διουρητικός, ή, όν, urinam ciens et per eam ejiciens. A pr.

διουρίζω, *Ion.* p. διορίζω, ap. Hdt.

διοχέτευσις, ἡ, aquae deductio. A seq.

διοχετεύω, per canalem aquam deduco.

διοχή, ἡ, interstitium, intervallum.

διοχής, ές, (ὀχέω) epith. currus etc. quo duo vehi possunt.

διοχλέω, turbo, molestiam exhibeo.

διοχλίζω, idem quod ὀχλίζω.

διοχυρόω, munio, firmo.

δίοψ, οπος, i. q. δίοπος, ον.

δίοψις, ἡ, transpectus: perspectio.

διόψομαι, (ὄψομαι) fut. a διοράω.

δίπαις, δος, (παῖς) duorum liberorum parens. 2) iterum puer.

διπάλαιστος, ον, (παλαιστή) duorum palmorum, bipalmis.

δίπαλτος, ον, (πάλλω) qui utrinque vibrari potest, utrinque vibratus, ambabus manibus vibratus, *Trag.*

δίπηχυς, υ, bicubitalis.

διπλάδιος, ον, *poet.* p. διπλάσιος, duplex. (⏑ vel ⏑⏑⏑) *Ion.* διπλήδιος, hinc τὸ διπλήδιον, i. q. διπλοΐς.

διπλάζω, geminus sum. 2) duplico.

δίπλαξ, ακος, ἡ, laena duplicata, Hom. 2) δίπλακες, Aesch. Pers. 275. explicant *duplices navium tabulae*: at verior est Blomfieldii interpretatio. πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσι, *in undis huc illuc agitatis*; δίπλαξ enim *proprie* significat *duplex superficies*. De turris tabulato dixit Soph. Tr. 277. 3) *Adj.* duplex, duplicatus, Il. 23, 243.

διπλασιάζω, duplico, gemino.

διπλασιασμός, ὁ, duplicatio. 2) Figura grammatica, qua litera geminatur.

διπλασιολογία, ἡ, repetitio ejusdem dicti, Plat.

διπλάσιος, ία, ιον, *Ion.* διπλήσιος, duplo major. 2) duplex, geminus. (ᾱ)

διπλασιόω, duplico, Thuc. 1, 69.

διπλασίων, ον, (διπλάσιος) duplex.

διπλασμός, ὁ, (διπλάζω) i. q. διπλασιασμός.

δίπλεθρον, τό, spatium duorum jugerum. 2) duo jugera. v. πλέθρον.

δίπλεθρος, ον, duo jugera aequans.

διπλῆ, ἡ, *fem.* a διπλοῦς, i. q. διπλοΐς, plana χλαῖνα διπλῆ, Hom. 2) signum criticum ⊱ quo grammatici varias lectiones vel versus spurios notant: signum locis quibusdam fabularum in actorum gratiam adscribi solitum, Schol. Ar. Plut. 253.

διπληγίς, ίδος, ἡ, idem quod διπλοΐς.

διπλήδιος, η, ον, *Ion.* p. διπλάδιος.

διπληθής, ές, bis plenus, Nic. *dub. lect.*

διπλοειμάτας, ου, (εἷμα) duplicato pallio utens. epith. Diogenis Cyn.

διπλόη, ἡ, duplicatio, duplicitas: vestis duplicata: rima in acie v. c. cultri, gladii: vitium: fraus, versutia: obscuritas, ambiguitas.

διπλοΐζω, duplico. ap. Aeschyl. Ag. 844.

διπλοΐς, ΐδος, ἡ, laena duplicata: toga romana, quae totum hominem ambit: pallium duplicatum; item simplex, sed ita amplum et fusum, ut duplicari in gerendo possit: chlamys.

διπλόος, οῦς, f. διπλόη, ῆ, n. διπλόον, οῦν, duplex, duplus. 2) versipellis, versutus, fraudulentus.

διπλός, ή, όν, *poet.* p. διπλόος.

διπλοσήμαντος, ον, (σημαίνω) duas habens significationes.

διπλόω, duplico. Unde

δίπλωμα, τό, diploma, literae principum; vulgo *patentes* 2) vas duplex.

διπλωσις, ἡ, duplicatio.

δίπνοος, ον, (πνοή) duo spiracula habens.

διπόδης, ες, vel διποδιαῖος, α, ον, (πούς) bipedalis.

διποδία, ἡ, genus saltationis Laconicae. 2) dimensio versuum per duos pedes: v. c. qui hexameter vulgo dicitur, κατὰ διποδίαν est trimeter: et senarius jambicus, itidem trimeter etc.

διποδιάζω, f. άξω, salto κατὰ διποδίαν, more Laconum.

διποδιαῖος, α, ον, i. q. διπόδης.

διποδιασμός, ὁ, i. q. διποδία, 1.

Διπόλια, τά, et Διπολιώδης, v. Διιπόλια, Διιπολιώδης.

δίπολις, ὁ, ἡ, (πόλις) duas urbes habens, duabus urbibus constans.

δίπολος, ον, (πολέω) bis versus, seu aratus. 2) i. q. διπλόος, Aesch.

δίπορος, ον, duas vias, seu duos meatus habens.

διπόταμος, ον, duo flumina habens, qui a duobus fluminibus alluitur.

δίπους, οδος, bipes.

διπρόσωπος, ον, qui duas facies habet, biceps, bifrons, anceps.

δίπρυμνος, ον, (πρύμνα) duplicem puppim habens.

δίπρωρος, ον, (πρώρα) duplicem proram habens. cf. ἀμφίπρυμνος.

δίπτερος, ον, (πτερόν) bipennis, binas alas habens.

διπτέρυξ, υγος, et διπτέρυγος, ον, (πτέρυξ) i. q. δίπτερος.

δίπτυξ, υχος, (πτύσσω) duplex.

δίπτυχος, ον, duplex, geminus.

δίπυλος, ον, (πύλη) duas portas habens.

διπύρηνον, τό, instrumentum chirurgicum, specillum duo capita habens, averso parte et in summa cuspide, velut duos nucleos. A seq.

διπύρηνος, ον, (πυρήν) duos nucleos habens. 2) qui interiore ligno gemino est.

διπυρίτης, ὁ, (πῦρ) epith. panis, bis coctus.

δίπυρος, ον, duplicem flammam habens, bis igne coctus: hinc i. q. διπυρίτης.

δίρραβδος, ον, (ῥάβδος) duabus lineis descriptus, notatus.

δίρρυθμος, ον, duos rhythmos habens.

δίρρυμος, ον, duos temones habens.

δίς, *adv.* bis, quod in compositis sequente Vocali vel Diphthongo σ fere retinet, sequente Consona vero plerumque amittit, v. gr. δίσεκτος, bissextus, δίπους, bipes. Sed dicitur tamen etiam δίσφθος, pro δίσεφθος, et διαθανής, pro δισθανής.

δισάρπαγος, ον, (ἁρπάζω) bis raptus.

δισεγγόνη, ἡ, atneptis.

δισέγγονος, ὁ καὶ ἡ, (ἔγγονος) atnepos, atneptis.

δίσεκτος, ον, bissextus.

δισεξάδελφος, ὁ, ἡ, consobrinus, patruelis.

δίσευνος, ον, (εὐνή) qui duas habet uxores.

δίσεφθος, ον, bis coctus, recoctus.

δίσημος, ον, (σῆμα) duplicem significatum habens.

δισθανής, ές, (θνήσκω) bis mortuus.

δισκάλαμος, ον, (κάλαμος) duplicem calamum habens.

δίσκευμα, τό, jactus disci.

δισκεύς, έως, ὁ, (δίσκος) cometae genus.

δισκευτής, ὁ, qui discum jacit.

δισκεύω, f. εύσω, disco ludo, discum jacio.

δισκέω, f. ήσω, idem.

δίσκημα, τό, quod jaculamur, projicimus, ut δίσκον. A pr.

δίσκηπτρος, ον, duo sceptra tenens.

δισκοβολία, ἡ, disci jactus, genus ludi. A seq.

δισκοβόλος, ὁ (βάλλω) disci jaculator.

δίσκος, ὁ, discus, orbis proprie saxeus, isque pertusus, crassus tres quatuorve digitos, quem exercendi corporis causa jacere solebant per ludum. 2) orbis solis: vas in quo cibaria adponuntur, patina: speculum.

δίσκουρα, τά, terminus, qui disci jactu petitur. Ab οὖρος, *Ionice* pro ὅρος.

δισκοφόρος, ον, discum ferens.

δισμύριοι, ιαι, ια, viginti millia. reperitur et δισμύριος, α, ον.

δίσπαππος, ὁ, atavus.

δισπιθαμιαῖος, αία, αῖον, idem quod sequens.

δισπίθαμος, ον, (σπιθαμή) duas spithamas aequans: duos dodrantes altitudine aequans.

δισπόνδειος, ὁ, duplex spondeus.

δισσάκις, et δισσάκι, *adv.* (δισσός) bis.

δισσάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) princeps vel rex geminus.

δισσαχῆ, *adv.* duobus in locis.

δισσεύω, (δισσός) duplex sum.

δισσογλωσσία, ἡ, duplex lingua, duarum diversarum linguarum vel orationum usurpatio.

δισσόγλωσσος, ον, bilinguis.

δισσογονέω, (γονή) bis pario, bina pario.

δισσογραφία, ἡ, (γράφω) duplex lectio: δισσογραφεῖται, duplex lectio exstat: τὸ δισσογραφούμενον, locus, qui varie legitur.

δισσολογέω, (λέγω) geminato verbo loquor, bis dico, duobus modis effero. *Subst.* δισσολογία, ἡ.

δισσολόγιστος, ον, quod duobus modis pronunciatur, scribitur. A pr.

δισσός, ή, όν, (δίς) duplex, geminus. 2) i. q. δύο, Trag.

δισσοτόκος, ον, (τίκτω) bis pariens.

δισσότοκος, ον, duplici partu editus.

δισσυλλαβία, ἡ, duae syllabae.

δισσύλλαβος, ον, duabus constans syllabis.

δισσυμφωνεῖν, duobus Consonantibus efferri.

δισσύμφωνος, ον, qui duarum est Consonantium.

δισσῶς, *adv.* dupliciter.

δισταγμός, ὁ, (διστάζω) dubitatio.

διστάδιος, ον, (στάδιον) duo stadia aequans.

διστάζω, f. άσω, dubito, ambigo.

διστακτικός, ή, όν, dubitativus. A praec.

διστάσιος, ον, (ἵστημι) bilibris: duplum ponderans.

δίστασις, ἡ, (διστάζω) dubitatio.

διστaφής, ές, (θάπτω) bis sepultus.

διστεγία, ἡ, duplex tectum: vel domus duobus tectis seu contignationibus duabus instructa. A seq.

δίστεγος, ον, (στέγη) duas contignationes habens.

δίστιχος, ον, duos ordines habens. 2) duobus versibus constans. τὸ διστ. hexameter cum pentametro.

διστοιχία, ἡ, duplex ordo, bini ordines. A seq.

δίστοιχος, ον, (στοῖχος) i. q. δίστιχος, 1.

δίστοκος, ου, ἡ, (τίκτω) quae bis peperit.

δίστολος, ον, geminus.

διστομέω, bilinguis sum. A seq.

δίστομος, ον, geminum os habens: anceps, acutus: duo habens ostia.

δισυλλαβία, et δισύλλαβος, i. q. δισσυλλ.

δισχιδής, ές, (σχίζω) bifidus.

δισχιδόν, *adv.* a δισχιδής.

δισχίλιοι, ιαι, ια, bis mille, duo millia. (– – ⏑ –)

δίσχωλος, ον, utroque claudicans pede.

δισώματος, ον, bicorpor.

δίσωμος, ον, idem.

διτάλαντος, ον, duo talenta ponderans

διτοκέω, bis pario; gemellos pario.

διτόκος, ου, ἡ, (τίκτω) quae bis peperit

διτονίζω, f. ίσω, duobus diversis tonis utor in pronunciando.

δίτονος, ον, (τόνος) duobus tonis constans.

διτρόχαιος, ὁ, ditrochaeus, pes metricus. – ⏑ – ⏑.

διττaχοῦ, *adv.* (διττός) utroque in loco.

διττaχῶς, *adv.* dupliciter.

διττός, ή, όν, *Attice* pro δισσός: *sic etiam in Compositis* διττόγλωττος pro δισσόγλωσσος, διττογονέω pro δισσογονέω, etc.

δίτυλος, ον, (τύλος) duplicem gibbum habens.

διυγιαίνω, perpetuo bona valetudine utor

διυγραίνω, madefacio, humecto.

δίυγρος, ον, humidus, uliginosus; mollis, infirmus.

δίυδρος, ον, (ὕδωρ) aqua irrigatus.

διυλάζω, (ὕλη) unde τὰ τῶν αἰτιῶν γένη διυλασμένα, caussae per materiam sparsae, Plut.

διυλίζω, defaeco, per colum transfundo, sacco percolo: despumo, purgo sordibus et scoria.

διύλισις, ἡ, defaecatio, percolatio. A praec.

διυλισμός, ὁ, idem. Ab eod.

διυλιστήρ, ῆρος, ὁ, colum. Ab eod.

διυπνίζω, (ὕπνος) expergefacio, e somno excito.

διυφαίνω, intertexo, pertexo.

διφαλαγγάρχης, ὁ, (δίς, φάλαγξ et ἄρχω) praefectus duarum phalangium.

διφαλαγγαρχία, ἡ, praefectura, qua quis duobus phalangibus praeest.

διφαλαγγάρχος, ὁ, idem quod διφαλαγγάρχης.

διφαλαγγία, ἡ, (φάλαγξ) duplicata phalanx: duae phalanges.

διφασία, ἡ, (φημί) duobus modis dictum, sermo duplex et secum non conveniens.

διφάσιος, ία, ιον, qui duobus modis dicitur, bifarius: duplex, geminus. (⏑⏑⏑⏑)

διφάτος, ον, qui duobus modis dicitur.

διφάω, quaero, investigo, scrutor. Occurrit etiam διφέω, Crinag.

διφή, ἡ, quaestio, investigatio.

διφήτωρ, ὁ, quaesitor, investigator.

διφθέρα, ἡ, pellis, exuvium. 2) quicquid e pellibus fit, vestis coriacea, membrana, in qua scribitur, libri, tentoria, perae.

διφθερίας, ὁ, qui gestat διφθέραν, sive vestem coriaceam.

διφθέρινος, η, ον, coriaceus.

διφθέριον, τό, ulcus quoddam.

διφθερίς, ίδος, ἡ, i. q. διφθέρα.

διφθερίτης, ὁ, idem quod διφθερίας.

διφθερῖτις, ιδος, ἡ, femina, quae vestem coriaceam gestat.

διφθεροπώλης, ὁ, qui pellibus negotiator.

διφθερόω, pelle, corio tego.

διφθογγίζω, per diphthongum scribo aut pronuncio.

διφθογγογραφέω, per diphthongum scribo.

δίφθογγος, ον, duplicem sonum habens. 2) ἡ, duae vocales in unum sonum conflatae, diphthongus.

διφορέω, bis fructum fero: duplici modo effero s. pronuncio.

διφόρησις, ἡ, differentia, discrimen.

δίφορος, ον, (φέρω) bis anno eodem fructum ferens.

δίφραξ, ακος, ἡ, poet. pro δίφρος.

διφρίς, ίδος, ἡ, idem, dub.

διφρεία, ἡ, aurigatio, currus agitatio.

διφρελάτειρα, ἡ, currus agitatrix.

διφρευσις, ἡ, i. q. διφρεία.

διφρευτής, ὁ, auriga, rector plaustri.

διφρεύω, (δίφρος) curru aut bigis vehor. 2) aurigor, moderor currum. Sic et in Med.

διφρηλασία, ἡ, (ἐλαύνω) currus agitatio, aurigatio.

διφρηλάτης, ὁ, currus agitator, auriga.

διφρηφόρος, ον, (φέρω) qui sella aliquem gestat.

διφρίον, τό, Dim. a δίφρος.

δίφριος, α, ον, ad currum pertinens.

διφρίσκος, ὁ, sella curulis aurigae. 2) curriculum. Dim. a δίφρος.

δίφροντις, ὁ καὶ ἡ, animi dubius.

διφροπηγία, ἡ, (πήγνυμι) vehiculorum fabrica: sellarum fabricatio.

διφροπηγός, ὁ, vehiculorum fabricator.

δίφρος, ὁ, (pro διφόρος, a δίς et φέρω, duos ferens) locus in curru, in quo parabates et auriga sedebant: currus, vehiculum, bigae. 2) sella.

διφρουλκέω, (ἕλκω) currum traho.

διφρουργία, ἡ, (ἔργον) bigarum, seu sellarum fabricatio.

διφροῦχος, ον, (ἔχω) sellam habens.

διφροφορέω, curru veho. 2) sella gesto.

διφροφόρος, ον, (φέρω) qui sella aliquem gestat.

διφρόφορος, ον, qui curru vehitur vel sella gestatur.

διφρυγής, ές, (φρύγω) bis tostus, qui bis torretur.

διφυής, ές, (φύω) qui duas habet naturas. 2) bipartitus, geminus.

διφυΐα, ἡ, bifida partitio: duplex natura.

δίφυιος, ον, duplicis naturae vel formae.

δίφυλλος, ον, bina folia habens, bifolius.

δίφωνος, ον, duplicem habens vocem. 2) duplici voce loquens, bilinguis. Subst. διφωνία, ἡ.

δίχα, adv. (δίς) bifariam, dupliciter, divisim. 2) sine, absque, seorsim a, separatim.

διχάζω, poet. διχάω, in duo divido, separo: dissidium injicio. 2) intr. dividor, dissideo.

δίχαλκος, ὁ, vel δίχαλκον, τό, (χαλκός) nummus aheneus, quarta pars oboli.

διχάς, άδος, ἡ, dimidia pars. 2) adj. fem. divisa, bipartita.

δίχασις, ἡ, divisio: dimidia pars.

διχαστήρ, ῆρος, ὁ, unus dentium quatuor anteriorum. A διχάζω, quoniam dentes isti cibum dividunt.

διχάω, idem quod διχάζω.

διχῆ, adv. (δίς) divisim, bifariam.

διχηλέω, ungulam bisulcam habeo.

διχαλέω, idem.

δίχηλος, ον, (χηλή) in duas chelas fissus: ungulam habens bisulcam: bisulcus, bifidus.

διχήρης, ες, (ἄρω) dividens, secans.

διχθά, adv. dupliciter, bifariam, poet. p. δίχα.

διχθάδιος, ία, ιον, duplex.

διχθάς, άδος, ἡ, duplex.

διχίτων, ον, (χιτών) duabus tectus tunicis.

διχόβουλος, ον, (βουλή) discors, dissentiens.

διχογνωμέω, (γνώμη) dissentio, duplici sententia distrahor.

διχογνωμονέω, idem. A seq.

διχογνώμων, ον, (γνώμη) cujus sententia dissidet a sententia alterius: ancipiti tractus sententia. Subst. διχογνωμοσύνη, ἡ.

διχόθεν, adv. a duabus partibus.

διχόθυμος, ον, dubius animi.

διχοίνικος, ον, (χοῖνιξ) duas capiens choenicas. διχοίνικον, τό, mensura duarum choenicum.

δίχολος, ον, (χολή) duplicem bilem habens.

διχόλωτος, ον, duplicis irae.

διχόμηνις, ηνος, ὁ καὶ ἡ, plenae lunae epitheton, e δίχα et μήν, quia est in medio mensis.

διχομηνία, ἡ, dimidia mensis pars: plenilunium.

διχομηνιαῖος, α, ον, qui est in medio mense, mensem in duas aequales partes dividens. ἡ διχομ. sc. ἡμέρα, media mensis dies, Idus.

διχόμηνις, ιδος, ἡ, luna plena et soli adversa. 2) medius mensis, Idus.

διχόμηνος, ον, idem quod διχόμηνις.

διχόμητις, ι, (μῆτις) duplicis consilii, anceps, dubius.

διχόμυθος, ον, qui ambigue loquitur: ambiguus.

διχονοέω, dissentio, dissideo.

διχόνοια, ἡ, duplex sententia mentis, dubitatio, dissensio.

δίχορδος, ον, (χορδή) duabus chordis tentus.

διχορία, ἡ, (χορός) divisio chori in duas partes, chorus in duas partes divisus.

διχορραγής, ές, (ῥήγνυμι, irreg.) duplicem fissuram habens, dupliciter ruptus.

διχοῤῥόπως, adv. (ῥέπω) cum inclinatione in duas partes.

διχοστασία, ἡ, (στάσις) dissensio, dissidium, seditio, secessio.

διχοστατέω, (ἵστημι) dissideo, dissentio: dissensionem facio. 2) ambigo, dubito.

διχόστομος, ον, (στόμα) i. q. δίστομος, Soph.

διχοτομέω, (τομή) in duas partes seco, disseco, separo: concido: crudeli morte interficio.

διχοτόμημα, τό, dimidia portio: particula, frustum.

διχοτόμησις, ἡ, i. q. διχοτομία.

διχοτομία, ἡ, divisio in duas partes.

διχότομος, ον, (τέμνω) dissectus, in duo divisus, dimidiatus; bifidus, de ungulis etc.

διχοτόμος, ον, in duo dividens.

δίχους, ουν, (χοῦς) duos congios capiens.

διχοφρονέω, dissideo, dissentio.

διχοφροσύνη, ἡ, discordia, inimicitia.

διχόφρων, ον, (φρήν) discors, dissentiens, qui mente est discordi. 2) versipellis.

διχοφυΐα, ἡ, i. q. διφυΐα, Galen.

διχοφωνία, ἡ, discordia, dissidium, a seq.

διχόφωνος, ον, (φωνή) dissonus, absonus, discors.

διχόω, (δίχα) divido in duas partes, poet. p. διχάω, διχάζω.

δίχροια, ἡ, (δίχροος) geminus color.

διχρονοκατάληκτος, ον, (δίχρονος, κατάληκτος) desinens in ancipitem vocalem, Gram.

διχρονέω, duorum temporum, anceps, indifferens sum. vid. sq.

δίχρονος, ον, qui duorum temporum est, anceps, indifferens, communis.

δίχροος, ον, contr. δίχρους, (χρόα) bicolor, qui gemini coloris est.

δίχρωμος, ον, (χρῶμα) idem quod δίχροος.

διχῶς, adv. dupliciter, cf. δίχα.

δίψα, ἡ, sitis. 2) vehemens desiderium. Unde

δίψακος, ὁ, morbus renum, quem comitatur maxima sitis 2) genus herbae, labrum Veneris. Alii scribunt διψακός.

διψάλεος, έα, έον, sitibundus, siticulosus.

διψαλόεις, όεσσα, εν, i. q. διψαλέος.

διψάς, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida. 2) genus viperae veneni celerius necantis, prester, causos, melanurus. 3) genus herbae, Theophr.

διψάω, inf. διψῆν f. διψήσω, (δίψα) sitio, c. gen. vel acc., rarius c. inf. 2) desidero, vehementer cupio.

διψηλός, ή, όν, sitiens, aridus.

διψήρης, ες, siticulosus.

διψηρός, ρά, ρόν, siticulosus, aridus.

δίψησις, ἡ, sitis: desiderium.

διψητικός, ή, όν, (διψάω) sitim provocans. siticulosus, sitiens, sitibundus.

δίψιος, ος, vel α, ον, siticulosus, aridus.

δίψος, εος, τό, idem quod δίψα.

διψυχέω, ambiguo et duplici sum animo.

διψυχία, ἡ, dubitatio, haesitatio.

δίψυχος, ον, (ψυχή) animo duplex, qui mentem habet dubiam et inconstantem.

διψώδης, ες, siticulosus, sitibundus.

δίω, verbum Epicum, 1) Act. a) fugio, aufugio, celeriter curro, Il. 22, 251. b) timeo alicui, metuo alicujus caussa, c. dat. Il. 9, 433. 11, 557. 5, 566. 2) Med. expello, abigo, Hom. 3) Pass. abigor, sed tantum in inf. Il. 12, 304. (Jota breve.)

διωβελία, sive διωβολία, ἡ, (ὀβολός) Athenis vocabatur solutio duorum obolorum, qui tempore festo per singulos dies civibus ad locandas sedes in theatro daban-

tur, cf. θεωρικός. Boeckh. oec. publ. Ath. I, p. 238.

διωβολιαῖον, τό, (ὀβολός) duo oboli, genus nummi binos obolos valens.

διώβολον, τό, idem.

δίωγμα, τό, (διώκω) id quod persequimur. 2) persecutio. 3) sacrum quoddam apud Graecos, a quo viri arcebantur, in Thesmophoriis celebrari solitum.

διωγμός, ὁ, persecutio, exagitatio, vexatio.

διώδυνος, ον, (ὀδύνη) acerbus, gravem dolorem afferens.

διωθέω, f. διώσω, vel διωθήσω, (ὠθέω, irreg.) dispello, disjicio, protrudo, submoveo, diluo, refello: detrudo, deturbo; ejicio, propulso. *Med.* elabor, effugio: detrecto, recuso.

διωθίζω, idem.

διωθισμός, ὁ, impulsio: propulsatio.

διωκάθω, *Attice* idem quod διώκω.

διωκτέος, έα, έον, persequendus.

διώκτης, ὁ, persecutor.

διωκτός, ή, όν, quem persequi debemus, 2) quem consectari oportet, expetendus.

διώκτρια, ἡ, persecutrix, venatrix.

διωκτύς, ύος, ἡ, persecutio, *Ion.* p. δίωξις.

διώκω, f. ξω, (δίω) facio ut quis celeriter currat, hinc *a*) persequor, insequor, τινά, opp. φεύγω: assequi conor, consector, affecto, expeto, e. g. ἡδονήν: sequor s. sector aliquem, assecla sum alicujus, τινά. *b*) impello, moveo, ut navem: expello, abigo. *Intrans.* celeriter curro, curru vel equo celeriter vehor, Il. 23, 344. 424. Xen. An. 6, 5, 25. *Med.* διώκεσθαί τινα δόμοιο, πεδίοιο, persequi per domum, campum, Hom. *c*) persequor judicio, accuso, reum ago; plene δίκην διώκειν: διώκειν τινὰ τῆς πόλεως, in exsilium mittere. *d*) sequor, comitor qm, ap. seriores. *Nota.* Reperitur etiam fut. διώξομαι significatione *activa*; Elmsl. Ar. Ach. 228.

διωλένιος, ία, ον (ὠλένη) ulnas expansas habens, vel ulnis amplexus.

διωλύγιος, ον, late se extendens, late patens: de voce, quae a longinquo exauditur: magnus, immensus. Ruhnk. Tim. p. 88.

διωμοσία, ἡ, (διόμνυμι, *irreg.*) jusjurandum de calumnia e parte acturis, cf. ἀντωμοσία.

διώμοτος, ον, (διόμνυμι, *irreg.*) juratus, qui juravit, 2) διώμοτοι, conjurati.

Διώνη, ἡ, (Διος) *Dione*, mater Veneris, Il.; ap. seriores Venus ipsa. (⏑‒‒)

διωνυμία, ἡ, duplex nomen. A seq.

διώνυμος, ον, binominis, duo habens nomina. 2) celeber, nobilis, pervulgatus. Illud e δίς, *hoc* a διώ et ὄνομα.

Διώνυσος, ὁ, *Epice* pro Διόνυσος.

διωξικέλευθος, ον, (δίωξις et κέλευθος) cursor, festinans.

διώξιππος, ὁ, (ἵππος) equorum agitator.

δίωξις, ἡ, (διώκω) persecutio: peroratio, permeatio. 2) impulsio.

I. διωρία, ἡ, (ὥρα) binae horae.

II. διωρία, ἡ, (ὅρος) separatio, dilatio, tempus constitutum.

διωρισμένως, *adv.* (διορίζω) definite, distincte. 2) seorsum, particulatim.

διώροφος, ον, (ὄροφος) duplex tectum habens.

διωρυγή, ἡ, fossa, i. q. διορυγή.

διώρυγμα, τό, fossa per aliquem locum ducta, alveus, canalis, cf. διόρυγμα.

διωρυκτής, ὁ, qui parietes perfodit.

διῶρυξ, υχος, vel υγος, ἡ, idem quod διώρυγμα. 2) cuniculus.

διωρυχή, ἡ, idem quod διῶρυξ.

δίωσις, ἡ, (διωθέω) propulsatio. 2) dilatatio cum pulsu.

διωσμός, ὁ, idem.

διωστήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum chirurgicum, quo aliquid ex vulnere detruditur. 2) vectis.

δίωτος, ον, (οὖς, ὠτός) duas habens aures. 2) duas habens ansas.

διωχής, ές, i. q. διοχής.

δμηθείς, part. aor. 1. pass. a δαμάω.

δμῆσις, ἡ, (δαμάω) subactio, domitio, ipse domandi actus.

δμήτειρα, ἡ, domitrix.

δμητήρ, ὁ, domitor.

δμητός, ή, όν, domitus.

δμῳή, ἡ, (δμώς) serva, ancilla.

δμωαίς, ίδος, ἡ, i. q. δμωίς.

δμώϊος, ον, servilis.

δμωίς, ίδος, ἡ, serva.

δμώς, δμωός, ὁ, servus.

δνοπαλίζω, f. ίξω, agito et percutio, vel excutio manibus: induo, Od. 14, 512.

δνοφερός, ρά, ρόν, caliginosus, ater.

δνόφος, ὁ, tenebrae, caligo.

* δοάζω, *thema obsol.* (δοιοί) in dubium voco, dubium reddo: frequens est ap. Hom. 3 aor. δοάσσατο, videbatur.

δόγμα, τό, (δοκέω) edictum, decretum. 2) dogma, placitum, sententia.

δογματίας, ὁ, sententiosus, qui crebris sententiis utitur.

δογματίζω, dogma aliquod introduco, dogmata trado.

δογματικός, ή, όν, dogmaticus, qui certam rerum quarundam scientiam (perceptionem) dari statuit. 2) ad praecipiendum, vel docendum aptus.

δογματιστής, ὁ, (δογματίζω) qui dogmatis alicujus est auctor, vel defensor.

δογματολογία, ἡ, dogmatis traditio, dogma traditum.

δογματοποιέω, decretum facio.

δογματοποιία, ἡ, inventio placitorum philosophicorum.

δοθιήν, ῆνος, ὁ, furunculus, tumor in carnosis corporis partibus.

δοθίων, ωνος, ὁ, idem.

δοιάζω, (δοιοί) duplico. *Med.* duplex s. duplicis consilii sum, ambigo, dubito.

δοῖδυξ, υκος, ὁ, pistillum mortarii. 2) cochlear, quo contusa eximuntur.

δοιδυκοφόβης, ου, ὁ, (φοβέομαι) pistilli sonum timens.

δοιή, ἡ, dubium, dubitatio.

δοιοί, αί, ά, duo, ambo, Hom. δοιά, *adv.* dupliciter, bifariam. *Sing.* δοιός semel exstat Simm. Rhod. ep. 1.

δοιοτόκος, ον, (τίκτω) geminos pariens.

δοιώ, *indeclin.* i. q. δοιοί.

δοκάζω, f. άσω, observo, speculor, exspecto, arbitror.

δοκάνη, ἡ (δόκη, δέχομαι) locus s. spatium ad recipiendum aliquid. 2) i. q. στάλιξ.

δοκεύω, f. εύσω, observo, circumspicio, exspecto. 2) insidior.

δοκέω, f. δόξω, *rar.* δοκήσω, aor. ἔδοξα, *rar.* ἐδόκησα, pf. pass. δέδογμαι, puto, existimo, opinor. 2) *intr.* videor, *c. dat. pers.* δοκῶ μοι μένειν, videtur mihi, placet mihi. δέδοκται, visum est, decretum est. τὰ δόξαν s. τὸ δεδογμένον, decretum. 3) exspecto, censeo, πῶς δοκεῖς; quid censes? formula admirandi. 4) simulo, vel sequente negatione, dissimulo, c. *inf.* 5) sum in aliqua existimatione, laudor, celebror: οἱ δοκοῦντες, clari, nobiles, celebres. 6) *Impers.* δοκεῖ μοι, videtur mihi, placet mihi, volo. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν vel ἐμοὶ δοκεῖν, ex mea sententia, quantum equidem censeo.

δόκη, ἡ, i. q. δοχή.

δόκημα, τό, idem quod δόκησις.

δοκησιδέξιος, ον, (δεξιός) qui sibi scitus et dexter videtur, qui se faustum et felicem existimat.

δοκησίνους, ουν, (νοῦς) qui sibi prudens videtur.

δόκησις, ἡ, existimatio, opinio: suspicio: exspectatio.

δοκησισοφία, ἡ, opinio, quam quis falso de sua sapientia concipit.

δοκησίσοφος, ον, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit.

δοκίδιον, τό, trabecula, trabs parv. *Dim.* a δοκίς.

δοκιμάζω, f. άσω, (δόκιμος) exploro, probo, examino, experior. 2) approbo, in pretio habeo, laudo. 3) utile judico, consultum censeo, *item simpliciter* judico, censeo. *Pass. a*) tutelae meae permittor, togam virilem sumo. *b*) de iis, quorum vita et mores explorantur, an sint ad honores, quos petunt, admittendi.

δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio; inprimis eorum, qui honores petunt: censura: delectus militum: specimen, documentum.

δοκιμαστής, ὁ, explorator, examinator, aestimator: approbator: argentarius.

δοκιμαστήρ, ῆρος, ὁ, idem. 2) quaestor aerarii. Polyb.

δοκιμαστήριος, ον, ad explorandum pertinens.

δοκιμαστικός, ή, όν, exploratorius.

δοκιμή, ἡ, experientia: documentum.

δοκίμιον, τό, exploratio.

δόκιμος, ον, (δέχομαι) probus, probatus; dicitur in primis de nummis probae notae, qui merentur accipi vel admitti in commercio; unde vocabulum ad alia probitatis genera translatum est.

δοκιμότης, ἡ, integritas.

δοκίμως, *adv.* plane, vere, ut δοκίμως ἀγαθῆς.

δοκίς, ίδος, ἡ, trabecula. A seq.

δοκός, ἡ, trabs. Ap. seriores etiam generis masc. v. Jacobs A. P. p. 327.

δόκος, ὁ, exspectatio, opinio. 2) insidiae.

δοκώ, ἡ, i. q. praec. Eur.

δολερός, ρά, ρόν, (δόλος) dolosus.

δολερῶς, *adv.* dolose, fraudulenter.

δολιεύομαι, fraudulenter ago.

δολίζω, adultero, corrumpo.

δολιόπους, οδος, insidiator, insidioso pede incedens.

δόλιος, ία, ιον, *Att.* -ος, ον, dolosus.

δολιότης, ητος, ἡ, fraudulentia.

δολιόφρων, ον, (φρήν) fraudulentus, dolosus.

δολίχαυλος, ον, (δολιχός et αὐλός) longas tibias, seu fistulas habens.

δολιχαύχην, ενος, longam cervicem habens.

δολιχεγχής, ές, (ἔγχος) longam hastam habens.

δολιχεύω, f. εύσω, (δόλιχος) dolichum, quod est curriculum certum, item longum

curriculum, curro, decurro.

δολιχόπους, οδος, longos pedes habens.

δολιχήρετμος, ον, (ἐρετμός) qui longis remis utitur.

δολιχήρης, ες, (ἄρω) longus.

δολιχογραφία, ἡ, (γράφω) scriptorum prolixitas.

δολιχόδειρος, ον, (δειρή) collum longum habens.

δολιχοδρομέω, dolichum, h. e. cursum longissimum decurro. A seq.

δολιχοδρόμος, ον, (τρέχω) qui sexies stadium decurrit.

δολιχόκαυλος, ον, longum caulem habens 2) longum hastile habens.

δολιχόουρος, ον, (οὐρά) longam caudam habens; est epithet. versus, cujus in fine syllaba redundat.

δολιχόπους, οδος, idem quod δολιχήπους.

δολιχός, ή, όν, longus. 2) multus, prolixus.

δόλιχος, ὁ, curriculum septem, vel duodecim, vel quatuor et viginti stadiorum.

δολιχόσκιος, ον, (σκιά) longam projiciens umbram: longus.

δολιχούατος, ον, (οὖας) longis auribus praeditus.

δολιχόφρων, ον, (φρήν) longinqua consilia agitans.

δολίως, *adv.* dolose.

δολόδουπος, ον, Epith. Martis, qs. callide strepens, dolosus, *dub. lect.* Orph. h. 64, 3.

δολόεις, όεσσα, όεν, dolosus. 2) dolose factus.

δολοκτασία, ἡ, caedes per insidias facta.

δολομήδης, ες, (μῆδος) qui dolos meditatur, dolosus.

δολομήτης, ου, ὁ, et δολόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις) vafer, dolosus.

δολομήχανος, ον, (μηχανή) dolorum machinator.

δολόμυθος, ον, dolose loquens.

δολοπλοκία, ἡ, dolus. A seq.

δολοπλόκος, ον, (πλέκω) dolos nectens, versutus, dolosus.

δολοποιός, όν, idem.

δολοῤῥαφέω, dolos suo, excogito. A seq.

δολοῤῥαφής, ές, (ῥάπτω) a dolis consutus, dolosus. 2) dolos nectens.

δολοῤῥαφία, ἡ, vafrities.

δολοῤῥάφος, ον, dolos consuens.

δόλος, ὁ, (* δέλω, δέλεαρ) *esca*, qua capiuntur pisces, Od. 12, 252. decipula, fraus, dolosum consilium: hinc omnino *dolus*, ars, vafrities.

δολοφονέω, (φόνος) dolo et ex insidiis occido.

δολοφονεύω, idem.

δολοφόνησις, ἡ, idem quod seq.

δολοφονία, ἡ, caedes dolo et ex insidiis patrata.

δολοφόνος, ον, dolo interficiens, sicarius.

δολοφραδής, ές, (φράζω) dolos animo agitans, astutus.

δολοφραδμων, ον, idem.

δολοφρονέω, dolos, fraudes cogito: occurrit tantum in partic. Hom.

δολοφροσύνη, ἡ, doli meditatio, dolus, fraudes.

δολόφρων, ον, (φρήν) dolos meditans.

δόλοψ, οπος, ὁ, speculator, explorator, insidiator, ap. Hesych. quia Δόλοπες, Thessaliae incolae, fraudulenti.

δολόω, (δόλος) dolose ago, decipio. 2) adultero, depravo, corrumpo.

δόλωμα, τό, fraus.

δόλων, ωνος, ὁ, sica, vel stimulus in baculo ligneo occultus. 2) minimum velum in navi.

δολῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) callida, fraudulenta.

δόλωσις, ἡ, fraus, deceptio.

δόμα, τό, (δίδωμι) donum.

δομαῖος, αία, αῖον, (δέμω) ad structuram pertinens.

δόμεναι, δόμεν, *Epice* pro δοῦναι, inf. aor. 2. a δίδωμι, Hom.

δομέω, aedifico, i. q. δέμω.

δομή, ἡ, (δέμω) aedificatio, structura: murus. 2) i. q. δέμας, statura.

δόμησις, ἡ, idem.

δομήτωρ, ορος, ὁ, architectus.

δόμονδε, *adv.* domum versus.

δόμος, ὁ, (δέμω) domus. 2) triclinium, oecus. 3) compages.

δομοσφαλής, ές, (σφάλλω) domum labefactans.

δονακεῖον, τό, (δόναξ) arundinetum.

δονακεύς, ὁ, *poet.* pro τὸ δονακεῖον, Il. 18, 576. 2) auceps, Opp.

δονακεύομαι, virga viscata capio ut auceps.

δονακίτης, f. ῖτις, ex arundine factus.

δονακογλύφος, ον, arundinem scindens et adaptans ad scribendum.

δονακόεις, εσσα, εν, arundinosus.

δονακοτρόφος, ον, (τρέφω) arundinifer. Dicitur etiam δονακοτρεφής, ές.

δονακόχλοος, ον, *contr.* δονακόχλους, (χλόω) arundinibus virens.

δονακώδης, ες, arundinosus.

δονακών, ῶνος, ὁ, idem quod δονακεῖον.

δόναξ, ακος, ὁ, *Dor.* δῶναξ, *Ion.* δοῦναξ, arundo concava et crassa. 2) sagitta, qua hastile, arundinea. 3) calamus scriptorius. 4) calamus piscatorius. 5) fistula.

δονεύω, i. q. δονέω.

δονέω, f. ήσω, agito: turbo, excito, lacesso.

δόνημα, τό, motus. A praec.

δόνησις, ἡ, agitatio. Ab eod.

δόξα, ἡ, (δοκέω) opinio, sententia, exspectatio: praejudicium, falsa opinio: praeceptum, dogma, axioma. 2) existimatio, fama, rumor, gloria, laus, dignitas.

δοξάζω, f. άσω, laudo, celebro. 2) existimo, opinor, suspicor, conjicio, δοξασμένοι, clari, celebres. A praec.

δοξάριον, τό, parva gloria, gloriola. *Dim.* a δόξα.

δοξασία, ἡ, (δοξάζω) opinatio, opinio, conjectura.

δόξασμα, τό, quod faciendum videtur, opinio. 2) dogma.

δοξαστής, ὁ, opinator.

δοξαστικός, ή, όν, vi opinandi praeditus.

δοξαστός, ή, όν, opinabilis. 2) gloriosus.

δόξις, ἡ, i. q. δόξα, Democr.

δοξοκαλία, ἡ, (καλός) opinio pulchritudinis suae, s. honestatis.

δοξοκομπέω, (κόμπος) jactito et ostento me: insignis sum ad speciem.

δοξοκομπία, ἡ, jactatio, gloriae appetentia.

δοξοκοπέω, (κόπτω) famam et gloriam capto.

δοξοκοπία, ας, ἡ, ostentatio, jactantia: aurae popularis captatio. A praec.

δοξολογέω, (λέγω) laudibus celebro.

δοξολογία, ἡ, collaudatio.

δοξολόγος, ον, collaudans.

δοξομανής, ές, (μαίνομαι) qui insano gloriae amore tenetur.

δοξομανία, ἡ, insanus gloriae amor.

δοξοματαιόσοφος, ον, (μάταιος, σοφός) inanem sapientiae suae opinionem fovens.

δοξομιμητής, ὁ, imitator rei non certo cognitae. Plat.

δοξομιμητικός, ή, όν, imitans rem non satis cognitam. Plat.

δοξόομαι, existimor, *c. inf.* Hdt.

δοξοπαιδευτικός, ή, όν, scientiae opinionem inspirans, tradens. Plat.

δοξοποιέω, inanem opinionem suscipio. 2) pro arbitrio ago.

δοξοποιΐα, ἡ, inanis opinionis susceptio.

δοξοσοφία, ἡ, opinio sapientiae suae.

δοξόσοφος, ον, qui se ipse sapientem credit.

δοξοφαγία, ἡ, gloriae aviditas. Polyb.

δορά, ἡ, (δέρω) pellis detracta. 2) excoriatio.

δορατιαῖος, αία, αῖον, (δόρυ, ατος) hastae magnitudinem aequans.

δορατίζομαι, hastis pugno.

δοράτιον, τό, *Dim.* a δόρυ, hastile, jaculum. 2) pertica, contus.

δορατισμός, ὁ, pugna, quae fit hastis.

δορατογλύφος, ον, (γλύφω) qui hastilia radit et polit.

δορατοθήκη, ἡ, locus, capsa, in qua hastae reponuntur.

δορατομαχέω, (μάχομαι) hasta pugno.

δορατοξόος, ον, i. q. δορυξόος.

δορατοπαχής, ές, (παχύς) qui hastae crassitudine est.

δορατοφόρος, i. q. δορυφόρος.

δόρει, *rarior forma dat.sing.* a δόρυ, Trag.

δόρη, τά, *rarior forma plur.* a δόρυ, Eur. Rhes. 274.

δορήιος, α, ον, (δόρυ) ligneus.

δοριάλωτος, ον, (ἁλίσκω) hasta vel bello captus.

δορίγαμβρος, ἡ, (γαμέω) in bellum nupta (sc. a cujus nuptiis bellum natum est.)

δοριθήρατος, ον, (θηράω) hasta i. e. bello captus.

δορικανής, ές, (καίνω) hasta occisus.

δορικλυτός, ή, όν, (κλυτός) bello clarus.

δορικμής, ῆτος, (κάμνω) hasta i. e. bello laborans, Aesch. Choe. 352.

δορίκτητος, ον, vel -κτήτη, (κτάομαι) bello captus.

δορίκτυπος, ον, bellicosus, *propr.* hastis strepens.

δορίληπτος, ον, (λαμβάνω) captus bello.

δοριλύμαντος, ον, (λυμαίνομαι) hasta vastatus. (ῡ)

δοριμανής, ές, (μαίνομαι) bellicosus, bellandi cupidissimus.

δορίμαργος, ον, bellicosus, insano ardore belli flagrans.

δοριμήστωρ, ορος, ὁ, belli peritus, amans.

δορίπαλτος, ον, (πάλλω) hastam quatiens, hastatus.

δοριπετής, ές, (πίπτω) qui hasta, bello interfectus est.

δορίπονος, ον, laboriosus in bello, fortis.

δοριπτοίητος, ον, (πτοέω) hasta i. e. bello perterritus.

δορίς, ίδος, ἡ, (δέρω) culter, quo utuntur coqui ad excoriandum.

δορίτμητος, ον, (τέμνω) hasta transfixus.

δορίτολμος, ον, (τόλμα) audax bello, strenuus.

δορκάδειος, εία, ειον, (δορκάς) e dorcade factus s. e talo hinnuli.

δορκαδίζω, dorcadum sive caprearum saltus imitor.

δορκάδιον, τό, damula, parva caprea. *Dim.* a δορκάς.

δορκαλίδες, αἱ, flagella e corio caprearum confecta: instrumentum, quo sontes torquebantur. 2) tali ex ossibus dorcadis confecti, Anth.

δορκάς, άδος, ἡ, (δέρκω) caprea, dama, dorcas.

δόρκη, ἡ, i. q. δορκάς.

δόρκος, ὁ, capreolus.

δόρκων, ωνος, ὁ, idem. 2) cervus.

δόρξ, κός, ἡ, caprea, capra silvestris, dama.

δοροδόκη, ἡ, (δέχομαι) receptaculum hastarum.

δορός, ὁ, (δέρω) uter, culeus, saccus e corio confectus.

δορπέω, f. ήσω, (δόρπον) coeno.

δόρπη, ἡ, tempus vespertinum. 2) i. q. δόρπον.

δορπήϊον, τό, i. q. δόρπον.

δορπηστος, ὁ, tempus coenae, tempus vespertinum. Scribitur etiam δόρπιστος, et δορπιστός, cf. δείπνηστος.

δορπία, vel δόρπεια, ας, ἡ, (δόρπον) prima dies Apaturiorum, qua ad coenam conveniebant, qui ex eadem tribu erant. 2) τῆς ὁρτῆς τῇ δορπίῃ, vesperi ante festum, Hdt. 2, 48.

δόρπιστος, ὁ, idem quod δόρπηστος.

δόρπον, τό, coena. 2) pastus.

δόρπος, ὁ, idem.

δόρυ, τό, *Gen.* δόρατος, *Ion.* δούρατος, *contr.* δουρός, *poet.* δορός. *Dat.* δόρατι, δούρατι, δουρί, δορί, ap. Trag. etiam δορεῖ. *Dual. Ion.* δοῦρε. *Plur. nom.* δόρατα, *Ion.* δούρατα, *contr.* δοῦρα, trag. δόρη. *Gen. contr.* δούρων. *Dat.* δόρασι, *Ion.* δούρασι, δούρεσσι, significat 1) lignum, arbor, truncus; trabs, inpr. navis, inde navis ipsa. 2) hasta, jaculum; ἐπὶ δόρυ, ad dextram *Metaph.* bellum, pugna, exercitus. δορὶ ἑλεῖν, bello capere, Thuc. 1, 128.

δορυάλωτος, *f. l.* pro δοριάλωτος. Ita etiam passim scribitur δορυαλωτός, δορύληπτος, δορύκτητος et sim. pro δοριαλωτός etc.

δορυβόλος, ον, (βάλλω) hastam jaculans, epith. tormenti bellici.

δορύδιον, τό, *Dim.* e δόρυ.

δορυδρέπανον, τό, falx praeacuta infixa longurio, harpago.

δορυθαρσής, ές, (θάρσος) bellicosus, bello fidens.

δορυθρασής, ές, i. q. δορυθαρσής. cf. Lob. Phryn. p. 535.

δορύκνιον, τό, dorycnium, herba.

δορύκρανος, ον, (κράνον) cuspidatus.

δορύμαχος, ον, (μάχη) hasta pugnans, bellicosus.

δορύξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, (ξένος) qui in bello captus atque dimissus est cum hospitii jure: ex hoste factus hospes. 2) qui mittitur legatus de redimendis captivis.

δορυξόος, ου, ὁ, et δορυξοῦς, vel δορυξός, (ξέω) hastarum artifex.

δορυπαγής, ές, (πήγνυμι, *irreg.*) e ligno constructus.

δορυπετής, ές, v. δοριπετής.

δορύπληκτος, ον, (πλήσσω) hasta ictus s. vulneratus.

δορυποίητος, v. δοριπ.

δορυσθενής, ές, (σθένος) hasta fortis.

δορυσσόας, ου, (σεύω) hastam vibrans.

δορύσσω, f. ξω, hasta pugno.

δορυστέφανος, ον, (στέφανος) hastis cinctus.

δορυτίνακτος, ου, (τινάσσω) hasta concussus.

δορυτόμος, ον, (τέμνω) lignum secans, findens.

δορυφορέω, (δορυφόρος) stipo, comitor ut satelles: tueor, protego: servio, ambio, veneror, colo. *c. acc.* et *dat.*

δορυφόρημα, τό, satellitium, apparitio. 2) personae mutae in scena. A praec.

δορυφόρησις, ἡ, idem.

δορυφορία, ας, ἡ, satellitium.

δορυφορικός, ἡ, όν, ad satellites pertinens.

δορυφόρος, ον, (φέρω) hastam ferens, hastatus. *Subs.* ὁ, satelles; οἱ δορυφόροι, *in historia Romana* Praetoriani.

δός, δόθι, imper. aor. a δίδωμι.

δοσίδικος, ον, qui peccati dat poenas. cf. δωσίδικος.

δόσις, εως, ἡ, (δίδωμι) donum, donatio.

δόσκον, aor. 2. *Ion.* et *poet.* a δίδωμι pro ἔδων, Hom.

δότειρα, ἡ, quae dat.

δοτήρ, ῆρος, ὁ, (δίδωμι) dator: dispensator.

δότης, ὁ, idem.

δοτικός, ἡ, όν, ad dandum propensus. ἡ δοτικὴ sc. πτῶσις, dativus casus.

δοτός, ἡ, όν, qui dari potest. 2) datus.

δουλαγωγέω, in servitutem redigo: castigo, duriter tracto. A seq.

δουλαγωγός, όν, (δοῦλος et ἄγω) plagiarius.

δουλαπατία, ἡ, (ἀπατάω) servorum corruptio s. fraus.

δουλάριον, τό, servulus. *Dimin.* a δοῦλος.

δουλεία, ἡ, servitus.

δούλειος, α, ον, vel -ος, ον, servilis.

δούλευμα, τό, servitium, servitus. 2) servus, mancipium.

δούλευσις, ἡ, servitium.

δουλεύω, servio, servus sum: inservio. *c. dat.*

δούλη, ἡ, ancilla, serva.

δουλία, ἡ, i. q. δουλεία, Pind. Pyth. 1, 147.

δουλικός, ἡ, όν, servilis.

δουλικῶς, *adv.* serviliter.

δούλιος, α, ον, servilis. δ. ἦμαρ, dies servitutis.

δουλίς, ίδος, ἡ, serva.

δουλιχόδειρος, ον, longam cervicem, sive longum collum habens, *Ion.* pro δολιχόδ.

δουλιχόεις, εσσα, εν, *Ion.* p. δολιχόεις.

δουλόβοτος, ον, (βόσκω) a servis depastus.

δουλογνώμων, ον, servili animo praeditus.

δουλογραφέω, in tabulas servorum refero. Hinc δουλογραφεῖον et δουλογράφια, τά, adsertio in servitutem, quae fit scripto. δουλογραφία, ἡ, caussa forensis, qua quis servum sibi vindicat.

δουλοκρατέομαι, (κρατέω) ad servorum arbitrium facio omnia, in potestate sum servorum.

δουλοκρατία, ἡ, servorum imperium in dominos.

δουλομαχία, ἡ, (μάχη) bellum servile.

δουλοπρέπεια, ἡ, servilitas, illiberalitas.

δουλοπρεπής, ές, (πρέπω) servo conveniens, servilis, illiberalis.

δουλοπρεπῶς, *adv.* serviliter, servili more.

δοῦλος, ὁ, servus. 2) minister regius. 3) *Adjective*, ος, η, ον, servus, a, um. *Comp.* δουλότερος.

δουλοσύνη, ἡ, servitus.

δουλόσυνος, ος, servilis.

δουλοφανής, ές, (φαίνομαι) servi speciem gerens.

δουλόφρων, ον, (φρήν) servilis animo.

δουλόψυχος, ον, (ψυχή) servili animo praeditus.

δουλόω, in servitutem redigo. *Med.* mihi subjicio.

δούλωσις, ἡ, subjugatio.

δοῦναξ, δουνακόεις, *Ion.* p. δόναξ, δονακόεις.

δουπέω, f. ήσω, pf. δέδουπα, (δοῦπος) sonitum edo: ἐδούπησε πεσών, cum sonitu procidit, de iis, qui in pugna caeduntur, Hom. Sic etiam sine addito πεσών, ita ut δουπεῖν idem sit atque interfici in pugna, mori, Il. 23, 679. cf. Herm. Orph. p. 819.

δουπήτωρ, ὁ, qui sonitum, strepitum edit.

δοῦπος, ὁ, sonitus, qui ex corpore ad terram adliso oritur: sonitus quivis.

δοῦρα, δούρατα, v. δόρυ.

δοῦρας, ατος, τό, i. q. δόρυ ap. sec.

δουράτεος, έα, εον, ligneus.

δουράτιον, τό, *Ion.* p. δοράτιον.

δουρατογλύφος, *Ion.* p. δορατογλ.

δούρειος, α, ον, i. q. δουράτεος.

δουρηνεκής, ές, (δόρυ, ἐνεγκεῖν) qui intra hastae ictum est, ad quem ictus hastae perferri potest.

δουριάλωτος, ον, *Ion.* p. δοριάλωτος.

δουρικλειτός, όν, (κλειτός) i. q. seq.

δουρικλυτός, όν, (κλυτός) i. q. δορικλ.

δουρικτητός, ἡ, όν, *Ion.* p. δορικτ.

δουρίληπτος, ον, δουριμανής, ές, *Ion* p. δορίλ. δορίμ.

δούριος, α, ον, i. q. δουράτεος.

δουρίπληκτος, ον, *Ion.* p. δορύπληκτος.

δουροτυπής, ές, (τύπτω) ligna caedens.

δουρίφατος, ον, (φάω) hasta caesus, cf. Ἀρείφατος.

δουροδόκη, ἡ, *Ion.* p. δοροδόκη: ap. ser. etiam δουροθήκη.

δουρομανής, ές, *Ion.* p. δοριμανής.

δουροπαγής, ές, *Ion.* p. δορυπαγής.

δουροτόμος, ον, *Ion.* p. δορυτόμος.

δοχαῖος, αία, αῖον, (δοχή) capax.

δοχεῖον, τό, receptaculum. *Ion.* δοχήϊον.

δοχεύς, έως, ὁ, acceptor.

δοχή, ἡ, actio recipiendi, accipiendi; epulum, convivium. 2) i. q. δοχεῖον.

δοχήϊον, τό, *Ion.* p. δοχεῖον.

δοχμαϊκός, ἡ, όν, et δοχμιακός, ἡ, όν, dochmiacus, v. δόχμιος.

δοχμαῖος, α, ον, (δοχμή) palmi altitudinem habens.

δοχμή, ἡ, (δέχομαι) palmus, mensura quaedam. Secundum Aristarchum scribendum est δόχμη.

δόχμιος, α, ον, obliquus, transversus. 2) δόχμιος πούς, pes dochmiacus, ⏑ – – ⏑ –. cf. Herm. elem. metr. p. 250.

δοχμόλοφος, ου, et δοχμολόφας, ου, ὁ, (λόφος) cristam galeae obliquam habens, Aesch. Sept. 115. ubi alii legunt δοχμολόχος vel δοχμολόχμος, (λόχος, λόχμη) qui castra circum posuerunt.

δοχμός, ή, όν, obliquus, transversus.

δοχμόω, curvo, inflecto, obliquo.
δοχός, ή, όν, (δέχομαι) capax.
δραγδην, adv. (δράσσω) prehendendo.
δράγμα, τό, (δράσσω) manipulus.
δραγματολόγος, ον, (λέγω) qui manipulos colligit.
δραγματοφόρος, ον, (φέρω) manipulos portans.
δραγμεύω, et δραγματεύω, manipulos colligo.
δραγμή, ή, prehensio. 2) manipulus. 3) drachma.
δραγμίς, ίδος, ή, pugillus.
δραγμός, ό, prehensio.
* δραθέω, δράθω, thema obsol., unde tempora quaedam formantur verbi δαρθάνω.
δραίνω, (δράω) i. q. δρασείω, facere volo, Il. 10, 96.
δράκαινα, ή, (δράκων) dracaena. Unde
δρακαινίς, ίδος, ή, dracunculus, piscis.
δράκον, Ion. p. έδρακον, aor. a δέρκομαι: δρακείς, part. aor. pass. ab eod.
δρακόντειος, εία, ειον, anguinus.
δρακοντίας, ου, ό, i. q. δρακόντειος, sed δρακοντιάς, άδος, ή, i. q. δρακοντεία.
δρακόντιον, τό, Dimin. a δράκων. 2) genus morbi. 3) herba quaedam, Arum dracunculus Linn.
δρακοντίς, ή, avis quaedam.
δρακοντόβοτος, ον, (βόσκω) a draconibus depastus.
δρακοντογενής, ές, serpentigena.
δρακοντόθειρα, ή, serpentes in capite gerens, Epith. Furiarum.
δρακοντοειδής, ές, serpentis speciem habens.
δρακοντοειδῶς, adv. specie serpentis.
δρακοντόκομος, ον, (κόμη) capillorum loco serpentes habens.
δρακοντολέτης, ου, ό, (όλλυμι) draconis interfector.
δρακοντόμαλλος, ον, (μαλλός) anguinos crines habens.
δρακοντόμιμος, ον, dracones imitans.
δρακοντόμορφος, ον, idem quod δρακοντοειδής.
δρακοντόπαις, δος, ό, gigas, sc. e serpentis dentibus natus.
δρακοντόπους, οδος, (πούς) pedum loco serpentes habens.
δρακοντοφόνος, ον, serpentes interficiens.
δρακοντόφρουρος, ον, (φρουρά) a serpente custoditus.
δρακοντώδης, ες, draconibus, seu anguibus plenus.
δράκος, εος, τό, (δέρκομαι) oculus, visus, apud Nicandrum.
δράκων, οντος, ή, draco; δράκοντες, catellae, armillae. (⏑ –)
δρακών, δρακείς, δρακόμενος, participia aor. act. pass. et med. a δέρκομαι.
δράμα, τό, (δράω) actus, facinus: inpr. rei in scena repraesentatio, fabula, tragoedia vel comoedia.
δρᾱματίζω, fabulam ago.
δρᾱματικός, ή, όν, ad fabulam pertinens, fabularis, fictus, poeticus, activus.
δρᾱματικῶς, adv. scenice.
δρᾱμάτιον, τό, fabella. Dimin.
δρᾱματοποιέω, fabulas scribo.
δρᾱματοποιΐα, ή, scriptio fabularum.
δραματοποιός, ό, ή, fabularum scenicarum scriptor.
δραματουργέω, idem quod δραματοποιέω.
δραματούργημα, τό, opus dramatice scriptum, opus dramaticum.

δραματουργία, ή, idem quod δραματοποιΐα.
δραματουργός, ό, ή, (έργον) idem quod δραματοποιός.
δρᾰμεῖν, inf. aor. a τρέχω. fut δρᾰμοῦμαι.
δράμημα, τό, (δραμεῖν) cursus.
δρᾶνος, τό, (δράω) factum, actio: instrumentum: opus.
δράξ, ακός, ό, (δράσσω) pugillus. 2) quarta sextarii s. ξέστου pars.
δραπεταγωγός, όν, (δραπέτης, άγω) servos fugitivos reducens.
δραπέτευσις, ή, effugium, fuga.
δρᾱπετεύω, fugio, aufugio, παρά τινος.
δρᾱπέτης, ου, ό, (δράσκω) fugax, inpr. servus fugitivus.
δρᾱπετίδης, ου, ό, idem.
δρᾱπετικός, ή, όν, ad δραπέτην pertinens.
δρᾱπετίνδα, adv. sc. παίζειν vel παιδιά, lusus, in quo fugitivos imitantur.
δρᾱπέτις, ιδος, ή, fugitiva, inpr. ancilla fugitiva.
δραπετίσκος, ό, servulus fugitivus. Dimin. a δραπέτης.
δραπετοποιός, όν, fugitivum faciens.
δρᾱσείω, Desiderat. a δράω, facturio, facere, vel patrare cupio.
δράσιμος, ον, efficax, strenuus. (– ⏑ ⏑)
δρᾶσις, ή, actio: vis, efficacia.
δρασκάζω, (διδράσκω) aufugio: lateo.
δρασμός, ό, (διδράσκω) fuga.
δράσσω, Att. δράττω, f. ξω, usitatius in Medio, δράττομαι, prehendo, c. gen. ap. ser. etiam c. acc.
δραστέος, α, ον, adj. verb. a δράω.
δραστήρ, ό, fem. δράστειρα, Ion. δρηστήρ, δρήστειρα, (δράω) famulus, minister; famula. 2) adj. efficax, strenuus.
δραστήριος, ία, ιον, efficax; strenuus, impiger, navus.
δραστηριότης, ή, strenuitas, navitas.
δράστης, ό, idem quod δραστήρ.
δραστικός, ή, όν, strenuus, acer, efficax; unde δραστικαί ποιότητες, qualitates effectrices i. e. quae vires suas in profundum transmittunt et penitus transfundunt: ut frigus, color, humor, siccitas. 2) ad faciendum paratus et usu exercitatus, acer.
δραστοσύνη, ή, strenuitas in agendo. Ion. δρηστοσύνη.
δρᾱτός, ή, όν, i. q. δαρτός, a δέρω, excoriatus.
δραχμαῖος, αία, αῖον, drachmae pretium, seu pondus aequans. A seq. v. δραχμιαῖος.
δραχμή, ή, drachma, moneta, Romanum denarium aequans. v. Boeckh. oecon. publ. Ath. I. p. 17. II. 349. 2) pondus duarum unciarum.
δραχμήιος, α, ον, i. q. δραχμαῖος.
δραχμιαῖος, αία, αῖον, drachmam aequans.
δραχμίδιος, ον, idem.
δραχμίον, τό, Dimin. a δραχμή.
δραχμίς, ίδος, ή, vide δραγμίς.
δράω, f. άσω. aor. 1. έδρᾱσα, perf. δέδρᾱκα, facio, perficio; saepe etiam sine accusativo, ministro, Od. 15, 317.
δρεπάνη, ή, (δρέπω) falx.
δρεπανηΐς, ή, i. q. δρεπάνη, Nic.
δρεπανηφόρος, ον, (de curru bellico) falcatus, falcarius.
δρεπανίς, ίδος, ή, avis, Plinio Drepanis. Gazae Falcula riparia.
δρεπάνιον, τό, Dimin. a δρέπανον.
δρεπανοειδής, ές, falcis habens formam, falcatus.
δρέπανον, τό, falx.

δρεπανουργός, ό, falcium faber.
δρεπανώδης, ες, i. q. δρεπανοειδής.
δρεπτής, ό, qui decerpit, vindemiator.
δρεπτός, ή, όν, (δρέπω) decerptus, decerpendus.
δρέπτω, poet. p. δρέπω, decerpo, frequentius in Medio.
δρέπω, f. ψω, decerpo. Med. mihi decerpo; unde mihi comparo, utor, fruor, c. g. τιμήν, ἀρετήν.
δρετός, ή, όν, v. l. p. δρατός.
δρησμοσύνη, ή, ministerium. 2) i. q. δρασμός, ap. ser.
δρηστήρ, ό, et δρήστειρα, ή, Ion. p. δραστήρ, δράστειρα.
δρήστης, ό, δρῆστις, ή, Ion. p. δραπέτης, δραπέτις.
δρηστοσύνη, ή, Ion. p. δραστοσύνη.
δριάω, arboribus et herbis vireo, Gram.
δρίλος, ό, lumbricus. 2) i. q. πόσθη.
δρῑμέως, adv. a δριμύς, acriter, vehementer.
δριμύλος, ον, aliquantum acer, seu acerbus, acriculus. A seq.
δρῑμύς, εῖα, ύ, qui acri gustu est, acrem seu pungentem saporem habens, acerbus, austerus. 2) acer, vehemens: astutus: truculentus, iracundus.
δρῑμύσσω, acri et mordaci humore adficio. A praec.
δρῑμύτης, ή, acrimonia, acritudo. 2) vehementia, acerbitas, asperitas: acumen, astutia. Ab eod.
δρῑμυφαγία, ή, acrium ciborum esus. 2) vomitus acrium esu provocatus. A seq.
δρῑμυφάγος, ον, qui acribus vescitur, qui acrium esu delectatur.
δρίος, plur. heterog. τά δρία, locus arboribus consitus, silva. Od. 14, 353. Hes. op. 518. Praeter nom. sing. et nom. et acc. pl. nulli alii casus exstant. (⏑ ⏑)
δροίτη, ή, alveus balneatorius. 2) arca funebris.
δρομάδην, adv. (δρόμος) cursim.
δρομαῖος, αία, αῖον, cursu valens, velox.
δρομαίως, adv. cursim.
δρομάς, άδος, ή, currens, curritans: (jungitur tamen hoc adjectivum etiam generi masc. et neutri. Seriores dicebant δρόμαξ.) 2) ή δρομάς, i. q. φοιβάς, vates, Eur.
δρομάασκε, imperf. a δρομάω, i. q. τρέχω, Hes. fr. 2, 2. si lectio vera v. Lobeck. Phryn. p. 583.
δρομεύς, έως, ό, cursor. vid. Buttm. gramm. plen. I, p. 197.
δρόμημα, τό, cursus, curriculum.
δρομικός, ή, όν, cursu valens.
δρομίας, ό, i. q. δρομεύς.
δρομικῶς, adv. cursu, celeriter.
δρομοκήρυξ, υκος, ό, praeco, nuncius cursorius.
δρόμος, ό, (τρέχω, irreg.) cursus: fuga. 2) curriculum: porticus tecta.
δρόμων, ωνος, ό, dromon, parvus cancer.
δροσερός, ρά, ρόν, (δρόσος) roscidus, rorulentus. 2) tener, mollis.
δρόσιμος, η, ον, et δροσινός, ή, όν, i. q. δροσερός.
δροσίζω, f. ίσω, irroro, adspergo.
δροσοβολέω, rorem stillo, roro, a seq.
δροσοβόλος, ον, (βάλλω) rorem stillans, rorans.
δροσοείμων, ον, (εἷμα) roratus, quasi rore vestitus.
δροσόεις, όεσσα, όεν, roscidus, rorulen-

tus.

δροσόμηλα, ιτος, τά, roscidum mal.

δροσοπαγής, ές, (πήγνυμι) rore firmatus.

δροσοπάχνη, ή, ros pruinosus, pruina.

δρόσος, ή, ros: liquor, humor, aqua, Eur. 2) dicitur de qualibet teneritudine, δρόσος καὶ χνοῦς, tenera lanugo.

δροσοφόρος, ος, rorans.

δροσώδης, ες, roscidus, roculentus.

δρυάριον, τό, quercus, Dimin. a δρῦς.

Δρυάς, άδος, ή, Dryas, nympha arboris. 2) adj. i. q. δρυΐνη.

δρυηκόπος, ον, (κόπτω) ligna caedens, Lycophr. 1379.

δρύϊνος, ΐνη, ΐνον, quernus, roboreus.

δρυΐτης, ό, dryitas, lapis.

δρύκαρπον, τό, fructus quercus, glans.

δρυκολάπτης, ό, vide δρυοκολάπτης.

δρυμάζω, δρυμάσσω, v. δρύπτω.

δρυμώνιος, α, ον, (δρυμών) silvosus.

δρυμός, ό, plur. τα δρυμά, silva quercea, quercetum, 2) quodlibet nemus. (De quantitate v. Herm. Orph. Arg. 681.)

δρυμοχαρής, ές, nemoribus gaudens.

δρυμώδης, ες, silvosus.

δρυμών, ῶνος, ό, idem quod δρυμός.

δρυοβάλανος, ή, glans querna.

δρυοβαφής, ές, (βάπτω) quercu seu querceus cortice tinctus.

δρυόγονος, ον, (γίνομαι) a quercu natus.

δρυογόνος, ον, quercus progignens.

δρυόεις, εσσα, εν, quercubus plenus.

δρυοκοίτης, ό, (κοίτη) in quercu, seu arbore cubans.

δρυοκολάπτης, ό, (κολάπτω) picus arborarius, picus Martius, quia arbores rostro tundit et cavat.

δρυοκόπος, ον, (κόπτω) qui quercus secat. qs. querciseca. 2) avis. v. praec.

δρυοπαγής, ές, (πήγνυμι) e quercubus compactus.

δρυοπτερίς, ίδος, ή, (πτερίς) herba quaedam.

δρύος, ό, secundum quosdam pro δρίας, de quo supra.

δρυοτομία, ή, arborum amputatio, fissio.

δρυοτομική, ή, sc. τέχνη, vel ἐργασία, ars caedendi arbores.

δρυοτόμος, ον, (τέμνω) qui quercus, vel arbores caedit. 2) materiarius, faber lignarius.

δρύοχος, ό, (ἔχω) trabs, fulcrum etc. super quo nova navis aedificatur. Unde ἐκ τῶν δρυόχων structae naves sunt novae. Metaph. fundamentum primae lineae cujuslibet rei, v. c. fabulae. 2) i. q. δρυμός, silva: qua in significatione ap. Eur. El. 1163, exstat plur. τά δρύοχα, cf. Poll. 1,85.

δρύοψ, οπος, ό, nomen avis.

δρυπεπής, ές, (πέπτω) oliva, druppa, fructus maturus. (⏑ ⏑ –)

δρυπετής, ές, (πίπτω) maturus, qui ex arbore cadere solet. (⏑ ⏑ –)

δρύπεψ, επος, ή, fructus maturus, v. δρυπετής.

δρυπίς, ίδος, ή, (δρύπτω) frutex, qui loco foliorum spinas habet.

δρύππα, ή, druppa oliva matura.

δρύπτω, f. ψω, lacero, lanio.

δρῦς, υός, ή, quercus: robur. 2) quaevis arbor, inprimis fructifera.

δρύτη, ή, i. q. δροίτη.

δρυτόμος, ον, i. q. δρυοτόμος.

δρύφακτον, τό, et δρύφακτος, ό, cancelli, sepes.

δρυφακτόω, cancellis sepio. A praec.

δρυφάκτωμα, τό, locus cancellis septus.

δρυφάσσω, lorico, munio, v. c. veste.

δρυφή, ή, (δρύπτω) laceratio, quae fit unguibus.

δρύφαλον, τό, id quod radendo avulsum est, ξύσμα.

δρύψις, ή, laceratio.

δρυώδης, ες, (δρῦς) roboreus, quernus.

δρώοιμι, opt. Ion. a δράω, p. δρῷμι, Od.

δρωπακίζω, f. ίσω, (δρῶπαξ) adglutinatione picis calidae evello pilos, et cutem deglabro.

δρωπακισμός, ό, (δρῶπαξ) dropacis adplicatio.

δρῶπαξ, ακος, ό, pix, qua evelluntur pili. 2) Adjectiv., vulsus, glaber.

δρώω, poet. p. δράω.

δῦ, 3 sing. aor. 2. a δύω p. ἔδυ.

δυαδικός, ή, όν, (δυάς) dualis.

δυάζω, f. άσω, dubito. Med. coeo, sed de duobus.

δυάκις, adv. bis.

δυάς, άδος, ή, (δύο) numerus binarius, dualitas.

δυασμός, ό, (δυάζομαι) coitus.

δυάω, (δύη) in miserias et calamitates conjicio, unde Homericum δυόωσι pro δυῶσι, δυάουσι.

δυεῖν, Att. p. δυοῖν, gen. et dat. dual. a δύο.

δυερός, ρά, ρόν, (δύη) aerumnosus, calamitosus. 2) damnosus, noxius.

δύη, ή, calamitas, infelicitas, miseria. 2) dolor, moeror, anxietas, aerumna. (⏑ –)

δυηπάθεια, et δυηπαθία, ή, laborum et aerumnarum perpessio, dolor ipse. A seq.

δυηπαθής, ές, (πάσχω) laborum aerumnarumque patiens: aerumnosus.

δυήπαθος, ον, i. q. δυηπαθής.

δυθμή, ή, Dor. p. δυσμή, δύσις.

δυϊκός, ή, όν, (δύο) dualis.

δυϊκῶς, adv. dualiter.

δυϊός, α, ον, (δύη) aerumnosus, miser.

δύμεναι, inf. aor. 2. a δύω, poet. p. δῦναι. (– ⏑ –)

* δύμι, thema obsol., unde tempora quaedam ad δύω.

δύναμαι, f. δυνήσομαι, aor. ἐδυνάσθην, ἐδυνήθην et ἠδυνήθην, possum, c. inf. aor., raro c. inf. fut. 2) valeo, aestimor, de nummis: significo, de verbis. Nota. Secunda praes. ind. est δύνασαι, Att. et Dor. δύνᾳ, nam δύνῃ apud probatos auctores est conjunctivus, v. Porson. ad Eur. Hec. 253.ed. noviss. Schaef. Soph. Phil. 798. (a corripitur, nisi quod versus gratia in participio aliquoties producitur ab Epicis, v. Il. 18, 43. Od. 1, 276. 11, 414. cp. Hom. 15, 1. Hes. Th. 248.)

δυναμικός, ή, όν, potens, efficax, strenuus. A seq.

δύναμις, ή, potentia, vis, robur, facultas, et quidem a) facultas animi, dexteritas, inpr. vis dicendi. b) potentia in republica, opes. c) principatus, magistratus, dignitas. d) potentia bellica, copiae. e) pretium, id quod valet nummus. f) vis, significatio. g) vis, efficacia remedii.

δυναμοποιός, όν, potentem faciens, Dion. Areop.

δυναμόω, confirmo, roboro.

δύνασις, ή, potentia.

δυναστεία, ή, potentia, imperium, magistratus.

δυναστευτικός, ή, όν, ad potentatum obtinendum pertinens, Aristot. pol. 2, 8.

δυναστεύω, potentatum obtineo, sum princeps, impero, possum: polleo opibus et potentia. Pass. potentiae seu imperio alicujus subjectus sum. A seq.

δυνάστης, ό, potentatum obtinens, potens, dominus, dynasta.

δυναστικός, ή, όν, ad obtinendum potentatum aptus, potentatum referens.

δυνάστις, ιδος, ή, mulier potentatum obtinens.

δυνάστωρ, ορος, ό, vi obtinens potentatum.

δυνατέω, potens sum, N. T. A seq.

δυνατός, ή, όν, potens. 2) validus, etiam corpore. 3) qui gratia valet. 4) habilis; aptus, etiam de via. 5) doctus, sapiens. 6) possibilis. τὸ δυνατόν, opes: it. quod fieri potest.

δυνατόω, potentem reddo.

δυνατῶς, adv. potenter, valide.

δυνηρός, ρά, ρόν, potens, pollens.

δύνω, f. δύσω, v. δύω.

δύο, gen. et dat. δυοῖν, duo εἰς δύο, bini. δύο ποιεῖν πόλιν, dissidentem facere, Aristot. Nota. Attica forma est δυεῖν, quam soli genitivo propriam esse affirmant Phryn. p. 210. Schol. Eur. Hec. 45. obstant tamen loci nonnulli, ut Thuc. 1, 20. ubi δυεῖν dativus est. Alii, nescio, qua de caussa, δυεῖν femininum esse volunt. Praeterea reperitur δύω, Hom. gen. plur. δυῶν, dat. δυσί, Ion. δυοῖσι, interdum etiam δύο est indeclinabile. Vide de his rebus Lobeck ad Phryn. p. 210. 211. Buttmann. gramm. plen. I. p. 282. Δύο jungitur etiam cum plurali substantivi, non solum ab Homero, sed etiam ab Atticis, δυοῖν vero cum plur. conjungi posse negat Elmsl. ad Med. 798. sed vide quae monui ad Aesch. Pers. 675. cf. Goettling. ad Theodos. p. 212.

δυογόν, τό, vox antiqua pro ζυγόν ap. Platon.

δυόδεκα, οί, αί, τά, duodecim.

δυοδεκάμηνος, ον, (μήν) qui duodecim mensium est.

δυοδεκαταῖος, α, ον, duodecim dies natus, vel duodecimo die. 2) qui duodecimo die aliquid facit.

δυοδέκατος, η, ον, duodecimus, Steph. sine auct.

δυοειδής, ές, (εἶδος) biformis.

δυοῖσι, v. δύο.

δυοκαίδεκα, duodecim.

δυοκαιδεκάμηνος, vid. δυοδεκάμηνος.

δυοκαιδεκάς, άδος, ή, duodenarius numerus. Unde δυοκαιδέκατος, η, ον, duodecimus.

δυοκαιεικοσίπηχυς, υ, duarum et viginti ulnarum.

δυοκαιπεντηκοστός, ή, όν, quinquagesimus secundus, Archim.

δυοστός, ή, όν, alter, secundus.

δυοτοκέω, (τίκτω) bina pario.

δυπτης, ό, urinator. A seq.

δύπτω, (δύω) aquas subeo, mergo.

δύραμαι, poet. p. ὀδύρομαι.

δυς, Particula inseparabilis, notans in compositione aegre, difficulter. 2) male, infeliciter. 3) in, sive non, velut α privativum. 4) intensionem, velut α ἐπιτατικόν, valde, in partem sequiorem.

δύς, δῦσα, δύν, part. aor. 2. a δύω.

δυσάγγελος, ον, infortunii nuncius.

δυσαγής, ές, (ἄγος) male sacer.

δυσαγκάμιστος, ον, poet. p. δυσανακόμι-

στος.

δυσάγκριτος, ον, *poet.* δυσανάκριτος.

δύσαγνος, ον, mala castus, impurus, spurcus.

δυσαγρέω, (ἄγρα) infelici captura utor, infelix sum in venando.

δυσαγρής, ές, infelix in venatione.

δυσαγρία, ἡ, infelix captura, seu venatio.

δυσαγωγός, όν, (ἀγωγή) qui aegre impellitur, vel ducitur, quo volumus, intractabilis; refractarius.

δυσάγων, ον, (ἀγών) difficilia certamina habens.

δυσαγώνιστος, ον, i. q. praec.

δυσάδελφος, ον, infelix in fratribus.

δυσαερία, ἡ, malus aer, aeris tempestas gravis, coeli intemperies.

δυσάερος, ον, (ἀήρ) malum habens aerem. (⏑–⏑⏑)

δυσαής, ές, (ἄημι) graviter spirans, ut boreas.

δυσάθλητος, ον, aegre tolerabilis.

δυσάθλιος, α, ον, valde miser.

δυσαίακτος, ον, (αἰάζω) graviter et miserabiliter defletus. 2) qui non facile lugetur. 3) lugubris. 4) qui non facile luget.

δυσαιάνης, ές, (αἰανής) valde luctuosus.

δυσαίθριος, ον, non serenus.

δυσαιμοῤῥάγητος, ον, aegre sanguinem stillans.

δυσαινετός, όν, (αἰνέω) infamis.

δυσαίνιγμα, τό, infaustum aenigma.

δυσαίρετος, ον, difficilis expugnatu vel captu.

δυσαισθησία, ἡ, sensuum labefactio, hebetudo. A seq.

δυσαισθητέω, hebes sum.

δυσαίσθητος, ον, sensu non valens, hebetem sensum habens: hebes.

δυσαίων, ωνος, cui aerumnosa est vita, qui vitam miseram degit.

δυσαλγής, ές, (ἄλγος) difficilem et gravem adferens dolorem, aegre tolerabilis. 2) qui dolore alterius vix adficitur.

δυσάλγητος, ον, (ἀλγέω) idem quod δυσαλγής, n. 2.

δυσαλθής, ές, (ἄλθω) sanatu difficilis: incurabilis, immedicabilis.

δυσάλθητος, ον, (ἀλθαίνω) i. q. δυσαλθής.

δυσάλιος, ον, *Dor.* p. δυσήλιος, Eur. Rhes. 247.

δυσαλλοίωτος, ον, qui vix mutari potest.

δυσάλυκτος, ον, (ἀλύσκω) vix evitabilis, inevitabilis.

δυσάλωτος, ον, (ἁλῶναι) difficilis captu, qui aegre vel difficulter corrumpitur.

δυσάμβατος, ον, (ἀναβαίνω) qui difficulter adiri aut scandi potest, impervius.

δυσάμμορος, ον, valde infelix.

δυσανάβατος, ον, id quod δυσάμβατος.

δυσαναβίβαστος, ον, (ἀναβιβάζω) qui haud facile adduci, adsuefieri alicui rei, velut virtuti, potest.

δυσανάγωγος, ον, qui aegre rejicitur, vel exscreatur, non facile exscreabilis. 2) qui aegre exscreat. 3) difficilis persuasu, pertinax.

δυσανάδοτος, ον, qui non facile digeritur et in membra distribuitur, v. c. cibus.

δυσαναθυμίατος, ον, qui non facile vaporis in modum dissipatur.

δυσανάκλητος, ον, qui aegre revocatur.

δυσανακόμιστος, ον, qui aegre reducitur, revocatur a morbo aut periculo ad salutem.

δυσανάκρατος, ον, (ἀνακεράννυμι) qui difficulter commiscetur seu temperatur.

δυσανάκρῐτος, ον, qui aegre distinguitur.

δυσαναλήπτος, ον, (ἀναλαμβάνω) qui difficile refocillari, aut recreari potest.

δυσανάλῦτος, ον, (ἀναλύω) aegre resolubilis, seu dissolubilis.

δυσανάλωτος, ον, (ἀναλίσκω) qui non potest absumi, confici. (⏑⏑––⏑)

δυσανάπειστος, ον, qui vix dissuaderi potest, qui aegre ab opinione potest deduci.

δυσανάπλους, ουν, non navigabilis adverso flumine.

δυσανάπλωτος, ον, qui vix tranari potest.

δυσανάπνευστος, ον, aegre respirans.

δυσαναπόρευτος, ον, transitu difficilis.

δυσανάπορος, ον, difficilis transitu, s. ad quem non facile transitur.

δυσανασκευάστος, ον, aegre sanabilis.

δυσανάσφαλτος, ον, (ἀνασφάλλω) qui aegre e morbo convalescit.

δυσανασχετέω, aegre fero, gravor.

δυσανάσχετος, ον, toleratu difficilis: intolerabilis. 2) aegre tolerans.

δυσανασχέτως, *adv.* aegre, iniquo animo.

δυσανάτρεπτος, ον, aversu difficilis.

δυσαναφορικός, ή, όν, (ἀναφέρω) qui difficulter exscreat.

δυσαναφόρως, *adv.* difficilis aperturae, Philostorg. h. eccl. 11, 3.

δυσανδρία, ἡ, paucitas virorum.

δυσάνεκτος, ον, idem quod δυσανάσχετος.

δυσάνεμος, ον, *Dor.* p. δυσήνεμος. (⏑–⏑⏑)

δυσανθής, ές, qui difficulter floret.

δυσάνιος, ον, (ἀνία) morosus, difficilis. 2) valde anxius et tristis.

δυσανιῶν, ῶσα, ῶν, (ἀνιάω) gravi moerore afficiens.

δυσάνοδος, ον, adscensu difficilis, ad quem accedi vix potest.

δυσάνολβος, ον, miser.

δυσανταγώνιστος, ον, (ἀνταγωνίζομαι) cum quo male et periculose decertatur: fortis, bellicosus.

δυσάντης, vel δυσαντής, ές, i. q. seq.

δυσάντητος, ον, (ἀντάω) cujus malus, seu sinister est occursus. 2) difficilis saevus.

δυσαντίβλεπτος, ον, (ἀντιβλέπω) adspecto terribilis, cujus oculis haud facile occurras.

δυσαντίλεκτος, ον, qui vix refelli potest. 2) cui resisti non potest.

δυσαντίῤῥητος, ον, qui refelli vix potest.

δυσαντιῤῥήτως, *adv.* ita, ut vix contra dici queat, liquido.

δυσαντοφθάλμητος, ον, (ἀντοφθαλμεῖν) cui resisti non potest, invictus.

δυσάνωρ, ορος, ὁ, (ἀνήρ) infelix. Epith. nuptiarum. Aeschyl.

δυσαξίωτος, ον, (ἀξιόω) inexorabilis.

δυσαπάλειπτος, ον, (ἀπαλείφω) non facile abluendus.

δυσαπαλλακτία, ἡ, *dub. lect.* pro δυσαπαλλαξία, Plat. Phileb. c. 28.

δυσαπάλλακτος, ον, (ἀπαλλάττω) qui difficulter abjici potest: qui difficulter profligatur, a quo vix liberari possumus. 2) qui difficulter abjicit vel repellit.

δυσαπαλλάκτως, *adv.* ut haud facile discedere, liberari possis.

δυσαπαλλαξία, ἡ, difficultas rejectionis, liberationis.

δυσαπάντητος, ον, idem quod δυσάντης et δυσάντητος.

δυσαπάτητος, ον, (ἀπατάω) difficilis deceptu, qui vix decipi potest.

δυσαπίστος, ον, valde incredulus, inobediens, pertinax.

δυσαπόδεικτος, ον, vix demonstrandus.

δυσαποδίδακτος, ον, (ἀποδιδάσκω) qui aegre deducetur aut dediscit aliquid.

δυσαπόδοτος, ον, aegre reddendus.

δυσαποκατάστασις, ἡ, aegritudo, qua quis sibimet ipse displicet, langor: agitatio animi vix conquiescentis et ad se redeuntis, aut difficultas rem quamcunque ad pristinam constantiam restituendi.

δυσαποκατάστατος, ον, difficulter ad pristinam constantiam restituendus.

δυσαποκίνητος, ον, aegre loco movendus.

δυσαπόκρῐτος, ον, (ἀποκρίνομαι) cui vix responderi potest.

δυσαποκρίτως, *adv.* ita, ut vix responderi queat.

δυσαπολόγητος, ον, (ἀπολογέομαι) qui aegre defenditur, vel excusatur.

δυσαπολύτως, *adv.* (ἀπολύω) ita, ut difficulter avelli, vel absolvi queat. (Penult. brevis.)

δυσαπόνιπτος, ον, (ἀπονίπτω) qui vix deleri vel elui potest.

δυσαπόπαυστος, ον, (ἀποπαύομαι) cui vix finem imponere possumus, qui vix sedari potest: strenuus in bello.

δυσαποπαύστως, *adv.* ita, ut vix finis imponi, aut sedari possit: constanter.

δυσαπόπλῦτος, ον, (ἀποπλύνω) qui difficulter ablui potest.

δυσαπόπτωτος, ον, (ἀποπίπτω) qui vix decidit, seu delabitur.

δυσαπόῤῥυπτος, ον, (ἀποῤῥύπτω) qui elui vix potest.

δυσαπόσπαστος, ον, (ἀποσπάω) qui aegre avellitur.

δυσαποσπάστως, *adv.* ita, ut aegre avelli possit, tenaciter, firmiter.

δυσαπόσχετος, ον, a quo quis aegre abstinet.

δυσαποτέλεστος, ον, (ἀποτελέω) eventum non habens, non finiendus aut absolvendus.

δυσαπότρεπτος, ον, (ἀποτρέπω) qui aegre avertitur: refractarius.

δυσαπότριπτος, ον, (ἀποτρίβω) qui aegre tantum deteritur.

δυσαπούλωτος, ον, et δυσαπούλωτος, ον, (ἀπουλόω) aegre cicatricem ducens.

δυσαρεστέω, non sum hilariter adfectus, morosum me praebeo, offenso sum animo. 2) displiceo.

δυσαρέστημα, τό, infortunium.

δυσαρέστησις, ἡ, aegritudo, taedium, dolor: infelicitas summa, miserima conditio, miseriae.

δυσαρεστία, ἡ, i. q. δυσαρέστησις.

δυσαρεστικός, ή, όν, ad aegritudinem, taedium etc. pertinens.

δυσάρεστος, ον, cui placere difficulter queas, morosus: unde τὸ δυσάρεστον, morositas.

δυσαρέστως, *adv.* morose, iniquo animo.

δυσαρίθμητος, ον, innumerabilis.

δυσαριστόθωκος, ον, malo fato optimam sedem tenens.

δυσαριστοτόκεια, ἡ, quae optimam prolem peperit, sed malo fato.

δύσαρκτος, ον, (ἄρχω) cui difficile est imperare, contumax.

δυσαρμοστία, ἡ, (ἁρμόζω) disconvenientia, discordia.

δυσάρμοστος, ον, male conveniens, dissonus.

δυσάρπαγος, ον, malo fato raptus.

δυσαρχία, ἡ, (ἀρχή) difficultas impe-

randi, quando milites imperatori vix obediunt.

δυσαίσχετος, ον, intolerabilis, molestus. Ap. Rh. 2, 272. (sed videtur potius legendum δυσαίσχετος, pro δυσανάσχετος).

δυσαίτιμος, ον, idem quod ἄτιμος, *dub. lect.* Aesch. Choe. 441.

δυσαυλία, ἡ, inhospitalis locus.

δύσαυλος, ον, et δυσαύλιστος, ον, (αὐλή, αὐλίζομαι) ad commorandum, deversandum parum commodus.

δύσαυλος, ον, (αὐλός) ἔρις, infelix tibiarum certamen, Ant. Thess. ep. 29.

δυσαυξής, ές, (αὔξω) qui difficulter augescit, parum crescit.

δυσαύξητος, ον, idem.

δυσαυχής, ές, (αὐχή) molestus sese jactando, jactator odiosus.

δυσαφαίρετος, ον, difficilis ablatu.

δυσαχθής, ές, (ἄχθος) operosus, molestus.

δυσβασάνιστος, ον, difficilis exploratu, Carm. Sibyll.

δυσβάστακτος, ον, difficilis portatu.

δυσβατοποιέομαι, difficilem aditum, transitum vel receptum facio. *dub. lect.* Xen. Eq. 8, 9.

δύσβατος, ον, (βαίνω) qui difficulter adiri, aut scandi potest, inaccessus, impervius; unde τὸ δύσβατον, adeundi, seu transcendi difficultas.

δυσβάϋκτος, ον, (βαΰζω) lamentabilis.

δύσβιος, ον, (βίος) non vitalis, miser.

δυσβίοτος, ον, miser, aerumnosus.

δυσβλαστέω, difficulter, non bene germino.

δυσβλαστής, ές, (βλαστάνω) difficulter, tarde, male germinans.

δυσβοήθητος, ον, (βοηθέω) cui vix succurri potest, aegre medicabilis.

δυσβόηθος, ον, idem.

δύσβολος, ον, (βάλλω) cui jactus aleae male cecidit.

δυσβούλευτος, ον, cui male consultum est.

δυσβουλία, ἡ, infelicitas, stultitia consilii.

δύσβουλος, ον, (βουλή) cujus malum vel infelix est consilium.

δύσβρωτος, ον, non bene edulis, gratiam in mandendo non habens.

δύσβωλος, ον, (βῶλος) epith. terrae asperae, parum fertilis.

δυσγαγγάλιστος, ον, (γαγγαλίζω) ἵππος, qui non facile titillari se patitur, Geopon. 16, 2.

δυσγαμία, ἡ, nuptiae infelices.

δύσγαμος, ον, qui infeliciter contraxit nuptias: infelix nuptiis.

δυσγάργαλις, ι, et δυσγάργαλος, ον, (γαργαλίζω) qui se aegre manibus titillari vel contrectari sinit. *Altera forma ap. Hesych. tantum.*

δυσγαργάλιστος, ον, et δυσγαργάριστος, ον, i. q. δυσγάργαλις.

δυσγένεια, ἡ, ignobilitas, generis obscuritas. 2) animus degener, ignavia. A seq.

δυσγενής, ές, ignobilis, qui obscuro genere ortus est: degener.

δυσγεφύρωτος, ον, (γεφυρόω) qui ponte vix jungi potest, qui aegre fert pontem.

δυσγεώργητος, ον, (γεωργέω) qui difficulter coli potest.

δύσγλωσσος, ον, difficilem linguam habens.

δύσγνοια, ἡ, (γιγνώσκω) ignorantia, error, dubitatio.

δυσγνώριστος, ον, (γνωρίζω) agnitu difficilis, qui difficulter agnosci potest.

δυσγνωσία, ἡ, (γιγνώσκω) obscuritas, difficultas cognoscendi.

δύσγνωστος, ον, obscurus, difficilis cognitu.

δυσγοήτευτος, ον, (γοητεύω) qui non facile fascinari potest: qui non facile illecebris capitur, aut decipitur.

δυσγράμματος, ον, ineptus ad literas discendas.

δυσγρίπιστος, ον, (γριπίζω) lucri studiosissimus, valde avarus, Liban.

δυσδαιμονέω, infelix sum, Longin.

δυσδαιμονία, ἡ, infelicitas.

δυσδαιμόνως, *adv.* infeliciter.

δυσδαίμων, ον, infelix, infortunatus.

δυσδάκρυτος, ον, (δακρύω) lacrimabilis. 2) multum lacrimans.

δυσδάμαρτος, ον, (δάμαρ) infelix uxore.

δύσδεικτος, ον, (δείκνυμι) demonstratu difficilis.

δυσδέρκετος, ον, i. q. δυσδερκής, Opp.

δυσδερκής, ές, (δέρκομαι) qui difficulter videri potest, obscurus.

δυσδήνης, ες, (δῆνος) male vafer.

δύσδηρις, ι, (δῆρις) quocum difficilis est pugna.

δυσδιάβατος, ον, (διαβαίνω) transitu difficilis, impervius.

δυσδιάγνωστος, ον, (διαγιγνώσκω) difficilis dijudicatu, obscurus.

δυσδιάγωγος, ον, difficulter tractandus, regendus, coercendus.

δυσδιάθετος, ον, (διατίθημι) dispositu seu compositu difficilis. 2) non vendibilis.

δυσδιαίρετος, ον, (διαιρέω) vix dividendus.

δυσδιαίτητος, ον, (διαιτάω) de quo difficile est arbitrari.

δυσδιακόμιστος, ον, (διακομίζω) portatu vel expeditu difficilis.

δυσδιακόντιστος, ον, aegre jaculo transfigendus, Ael. h. a. 17, 44.

δυσδιάκριτος, ον, (διακρίνω) qui discerni, seu dijudicari aegre potest.

δυσδιάλλακτος, ον, (διαλλάττω) difficilis reconciliatu, qui aegre placari potest.

δυσδιάλυτος, ον, (διαλύω) aegre dissolvendus, firmus: implacabilis.

δυσδιανόητος, ον, obscurus, difficilis intellectu.

δυσδιάπνευστος, ον, (διαπνέω) qui aegre diflatur. 2) qui per spiritales meatus aegre transmittitur.

δυσδιαπόρευτος, ον, aegre pervius.

δυσδιάσπαστος, ον, (διασπάω) non facile convellendus, firmus.

δυσδιατύπωτος, ον, (διατυπόω) qui aegre (ad bonos mores) formari potest.

δυσδιάφευκτος, ον, et δυσδιάφυκτος, ον, (διαφεύγω) qui aegre evitari potest.

δυσδιαφόρητος, ον, (διαφορέω) qui aegre per sudorem discutitur vel egeritur. *Subst.* δυσδιαφορησία, ἡ.

δυσδιαφύλακτος, ον, (διαφυλάττω) qui aegre custodiri potest.

δυσδιαχώρητος, ον, (διαχωρέω) qui difficulter excernit, vel excernitur.

δυσδίδακτος, ον, tardus, difficilis eruditu.

δυσδιέγερτος, ον, (διεγείρω) excitatu difficilis.

δυσδιεξάγωγος, ον, qui aegre per aliquid educitur.

δυσδιεξίτητος, ον, (διέξειμι) qui difficulter percurri, seu transiri potest: qui vix explicari potest.

δυσδιεξόδευτος, ον, i. q. δυσδιέξοδος, Schol. Ven.

δυσδιέξοδος, ον, aegre pervius, unde exiri non potest.

δυσδιερεύνητος, ον, (διερευνάω) difficilis investigatu, obscurus.

δυσδιήγητος, ον, (διηγέομαι) enarratu difficilis, inenarrabilis.

δυσδιόδευτος, ον, (διοδεύω) idem quod δυσδιέξοδος.

δυσδίοδος, ον, idem.

δυσδιοίκητος, ον, (διοικέω) administratu vel moderatu difficilis.

δυσδιόρατος, ον, (διοράω) perspectu difficilis, Alcin. introd.

δυσδιόρθωτος, ον, (διορθόω) qui aegre emendari potest.

δυσδιόριστος, ον, aegre definiendus, Sext. Emp.

δυσδοκίμαστος, ον, (δοκιμάζω) perspectu difficilis.

δύσδωρος, ον, (δῶρον) i. q. ἄδωρος, Opp.

δυσέγερτος, ον, (ἐγείρω) excitatu difficilis.

δυσεγκαρτέρητος, ον, (ἐγκαρτερέω) quo haud facile quis abstinet.

δυσεγχείρητος, ον, (ἐγχειρέω) difficilis. Epith. negotii.

δύσεδρος, ον, (ἕδρα) male sedens, ineptus, abhorrens.

δυσείδεια, ἡ, deformitas, a seq.

δυσειδής, ές, (εἶδος) deformis, turpis.

δυσείκαστος, ον, (εἰκάζω) infeliciter expressus. 2) conjectu difficilis.

δυσειματέω, male s. sordide vestitu utor.

δυσείματος, (εἷμα) male vestitus.

δυσειματόω, male seu sordide vestio.

δυσειμονία, ἡ, malus et sordidus vestitus.

δυσείμων, ον, (εἷμα) sordide vestitus, male indutus, pannosus.

δυσειρεσία, ἡ, difficilis remigatio: remigatio infelix. Suid.

δυσείσβολος, ον, (εἰσβολή) accessu difficilis, inaccessus.

δυσείσπλοος, ους, οον, ουν, idem quod seq.

δυσείσπλωτος, ον, (εἰσπλέω) aegre patens navibus.

δυσέκβατος, ον, (ἐκβαίνω) exitum difficilem habens, ut paludes, silvae.

δυσεκβίαστος, ον, (ἐκβιάζω) cui non facile vis adferri potest: pertinax.

δυσεκβίβαστος, ον, (βιβάζω) qui haud facile ab aliqua re, velut consuetudine, vitio, revocari, abstrahi potest.

δυσέκδοτος, ον, (ἐκδίδωμι) qui non facile vendi, vel elocari potest.

δυσεκθέρμαντος, ον, (ἐκθερμαίνω) qui aegre potest calefieri, seu incalescere.

δυσεκκόμιστος, ον, (ἐκκομίζω) aegre exportandus.

δυσέκκριτος, ον, non facile excernendus.

δυσέκκρουστος, ον, (ἐκκρούω) qui non facile pulsando ejici potest.

δυσεκλάλητος, ον, vix vel non effandus.

δυσέκλειπτος, ον, (ἐκλείπω) non deficiens.

δυσεκλόγιστος, ον, (ἐκλογίζομαι) qui aegre computari potest, adeoque perspectu difficilis est, obscurus.

δυσέκλυτος, ον, (ἐκλύω) qui solvi vel exsolvi non potest: obscurus, inexplicabilis.

δυσεκλύτως, *adv.* inextricabiliter.

δυσεκμόχλευτος, ον, qui aegre tantum vectibus dimovetur, Theophyl.

δυσέκνευστος, ον, (ἐκνέω) e quo enatari, qui tranari non potest, Max. Tyr.

δυσέκνιπτος, ον, (ἐκνίπτω) qui elui vix potest.

δυσεκπέραντος, ον, et δυσεκπέρατος, (ἐκπεραίνω) qui vix absolvi et ad finem perduci potest.

δυσέκπλους, ουν, unde vix enavigari potest.

δυσέκπλυντος, ον, (ἐκπλύνω) qui elui vix potest.

δυσέκπλυτος, ον, idem.

δυσέκπλωτος, ον, idem quod δυσέκπλους.

δυσέκπνευστος, ον, (ἐκπνέω) qui non facile exhalatur.

δυσεκπόρευτος, ον, unde exiri non potest.

δυσεκπύητος, ον, (ἐκπυέω) qui aegre ad suppurandum perducitur, Galen.

δυσέκτηκτος, ον, (ἐκτήκω) qui non facile evacuatur vel ejicitur, nempe per alvum, aut alia via, Hippocr.

δυσέκφευκτος, ον, et δυσέκφυκτος, ον, (ἐκφεύγω) vix effugiendus.

δυσέκφορος, ον, (ἐκφέρω) difficilis, durus pronunciatu.

δυσεκφόρως, *adv.* dure ad pronunciandum.

δυσεκφύκτως, *adv.* cum effugio.

δυσεκφώνητος, ον, (ἐκφωνέω) aegre pronunciandus.

δυσέλεγκτος, ον, (ἐλέγχω) qui difficulter redargui, refelli potest. v. δυσεξέλεγκτος.

Δυσελένα, ἡ, Helena, malorum caussa, Eur.

δυσέλικτος, ον, (ἑλίσσω) vix evolubilis, difficilibus gyris perplexus.

δυσελκής, ές, (ἕλκος) cujus difficulter curentur ulcera vel vulnera.

δυσελκία, vel δυσέλκεια, ἡ, difficilis curatio ulceris, vel vulneris, ulcerum malignitas medelam respuens.

δυσέλκυστος, ον, (ἑλκύω) qui aegre aliquo duci, trahi potest, Phavor. *dub.*

δυσελπίζω, ίσω, parum, nihil spero, diffido, *dub.*

δύσελπις, ι, (ἐλπίς) qui est abjectae spei, non facile sperans, diffidens.

δυσελπιστέω, (δυσέλπιστος) parum confido, prope despero.

δυσελπιστία, ας, ἡ, spes mala, diffidentia.

δυσέλπιστος, ον, i. q. δύσελπις.

δυσελπίστως, *adv.* cum mala spe, sine spe.

δυσέμβατος, ον, asper, arduus, de via.

δυσέμβλητος, ον, (ἐμβάλλω) qui non facile reponi in locum suum potest, de luxatis. Hipp.

δυσέμβολος, ον, difficilis accessu, ad quem vix perveniri potest. 2) i. q. δυσέμβλητος.

δυσεμετέω, aegre vomo. A seq.

δυσέμετος, ον, aegre vomens.

δυσεμέω, aegre vomo.

δυσεμής, ές, aegre vomens.

δυσέμφατος, ον, (ἐμφαίνω) malae et infaustae significationis.

δυσένδοτος, ον, (ἐνδίδωμι) aegre concedens.

δυσενέδρευτος, ον, (ἐνεδρεύω) qui haud facile insidiis petitur.

δυσεντερία, ἡ, (ἔντερον) intestinorum tormina.

δυσεντεριάω, intestinorum torminibus laboro.

δυσεντερικός, ή, όν, dysentericus: qui dysenteria laborat.

δυσεντέριον, τό, ap. seriores i. q. δυσεντερία.

δυσεντεριώδης, ές, dysenteriae similis.

δυσέντερος, ον, dysenteria laborans.

δυσέντευκτος, ον, (ἐντυγχάνω) ad quem non facile patet aditus: morosus, inhumanus et asper in congressu, saevus.

δυσεντευξία, ἡ, (ἔντευξις) morositas et asperitas in congressu.

δυσένωτος, ον, (ἑνόω) non facile conjungendus.

δυσεξάγωγος, ον, (ἐξάγω) qui aegre educitur vel exportatur.

δυσεξάλειπτος, ον, (ἐξαλείφω) qui aegre deletur seu obliteratur.

δυσεξάλυκτος, ον, (ἀλύσκω) non effugiendus.

δυσεξανάλωτος, ον, (ἐξαναλίσκω) qui non facile consumitur. (◡–◡––◡)

δυσεξαπάτητος, ον, i. q. δυσαπάτητος.

δυσέξαπτος, ον, (ἐξάπτω) ψυχή, quae aegre a corporis vinculis exsolvi potest, Plut. 2) qui difficile accenditur, Pallad. de febr. p. 70.

δυσεξαρίθμητος, ον, idem quod δυσαρίθμητος.

δυσεξέλεγκτος, ον, idem quod δυσέλεγκτος.

δυσεξέλικτος, ον, (ἐξελίσσω) difficilis explicatu.

δυσεξέργαστος, ον, difficilis elaboratu.

δυσεξερεύνητος, ον, (ἐξερευνάω) cujus difficilis est perscrutatio, qui non facile investigari potest.

δυσεξεύρετος, ον, (ἐξευρίσκω) inventu difficilis.

δυσεξήγητος, ον, (ἐξηγέομαι) qui explicari vix, vel omnino non potest.

δυσεξημέρωτος, ον, (ἐξημερόω) difficilis ad cicurandum.

δυσεξήνυτος, ον, vel δυσεξήνυστος, ον, (ἐξανύω) effectu difficilis. 2) inexplicabilis, vel vix explicandus, enodandus.

δυσεξίλαστος, ον, (ἱλάσκομαι) aegre placabilis. (◡–––◡)

δυσεξίμητος, ον, (ἐξιμάω) qui vix e profundo educi potest, alte demersus.

δυσεξίτηλος, ον, vix vel non delebilis.

δυσεξίτητος, ον, vel δυσέξιτος, ον, (ἔξειμι) difficilis exitu.

δυσέξοδος, ον, difficilem exitum habens.

δυσεξοίστος, ον, (ἐκφέρω) elatu vel exportatu difficilis. 2) vix explicabilis.

δυσεπανόρθωτος, ον, (ἐπανορθόω) vix emendabilis.

δυσεπέκτατος, ον, (ἐπεκτείνω) qui difficulter extenditur.

δυσεπήβολος, ον, conjectu difficilis, quem contingere vix licet, explicatu difficilis.

δυσεπίβατος, ον, aditu difficilis.

δυσεπίβολος, ον, i. q. δυσεπίβατος, Aen. Tact. 8.

δυσεπιβούλευτος, ον, (ἐπιβουλεύομαι) qui insidiis vix capi potest, cautus.

δυσεπίγνωστος, ον, qui aegre tantum cognoscitur, App.

δυσεπίθετος, ον, quem adoriri difficile est, Aen. Tact. 1.

δυσεπικούρητος, ον, (ἐπικουρέω) cui vix auxilium ferri potest.

δυσεπίκριτος, ον, (ἐπικρίνω) de quo vix judicari potest.

δυσεπίμικτος, ον, qui cum aliis commercium non habet. 2) difficilis aditu.

δυσεπινόητος, ον, (ἐπινοέω) obscurus, difficilis intellectu.

δυσεπίστροφος, ον, qui non facile converti potest.

δυσεπίσχετος, ον, (ἐπίσχω) qui difficulter inhiberi, contineri aut retineri potest.

δυσεπίτευκτος, ον, (ἐπιτυγχάνω) difficilis ad assequendum.

δυσεπιτήδευτος, ον, multis difficultatibus implicitus, in quo elaborando summa diligentia requiritur.

δυσεπιχείρητος, ον, (ἐπιχειρέω) in quem non facile impetus fieri potest. 2) confectu difficilis.

δυσέραστος, ον, (ἐράω) amori adversus.

δυσέργαστος, ον, (ἐργάζομαι) factu, tractatu, elaboratu difficilis.

δυσέργημα, τό, impedimentum, difficultas.

δυσεργής, ές, i. q. δύσεργος.

δυσεργία, ἡ, difficultas. 2) segnities. A seq.

δύσεργος, ον, piger ad opus faciendum. 2) difficilis, operosus. Unde δυσέργως, *adv.*

δυσερεύνητος, ον, (ἐρευνάω) inscrutabilis.

δυσέρημος, ον, desertus. 2) difficilis ob solitudinem.

δύσερις, ι, (ἔρις) contentiosus, morosus.

δυσέριστος, ον, (ἐρίζω) de quo, vel cum quo contendere difficile est. 2) in infelici contentione positus.

δυσερμήνευτος, ον, (ἑρμηνεύω) explicatu difficilis. Unde

δυσερμηνεύτως, *adv.* obscure.

δυσερμία, ἡ, infelicitas, infortunium. Hesych. A seq.

δύσερμος, ον, (Ἑρμῆς) infelix, infortunatus, impr. in lucrando, inveniendo, vel venando. cf. εὔερμος.

δυσερνής, ές, (ἔρνος) difficile crescens.

δυσέρως, ωτος, (ἔρως) perdite, misere amans, *c. gen.* Thuc. 6, 13. 2) qui infelici et periculoso amore tenetur, invenustus. 3) qui aegre amorem concipit, amoris expers, Theocr. 6, 7.

δυσερωτιάω, perdite amo, *c. gen.*

δυσερωτικός, ή, όν, ad δυσέρωτα pertinens, eique similis.

δυσερώτως, *adv.* perdite amore.

δυσετηρία, ἡ, (ἔτος) sterilitas anni.

δυσετυμολόγητος, ον, cujus etymologia vix reddi potest.

δυσευνήτειρα, ἡ, periculose cubans, quae obdormiscere non potest. A seq.

δυσευνήτωρ, vel δυσευνητήρ, ὁ, male, periculose cubans, in lecto vel nido.

δυσεύνητος, ον, idem.

δυσεύρετος, ον, (εὑρίσκω) inventu, intellectu, numeratu difficilis.

δυσεύχωστος, ον, qui haud facile aggere claudi potest. (nisi potius est δυσέγχωστος.) Strabo 16. p. 1075. C.

δυσέφικτος, ον, ad quem vix pervenire possumus. 2) cui vix pares esse possumus.

δυσέφοδος, ον, (ἔφοδος) inaccessus.

δυσέψανος, ον, et δυσέψητος, ον, (ἕψω) qui difficile coquitur.

δυσζηλία, ἡ, zelotypia, in malam partem aemulatio. A seq.

δύσζηλος, ον, aemulus, invidus, in malam partem aemulator: iracundus.

δυσζήλως, *adv.* invidiose.

δυσζήτητος, ον, (ζητέω) pervestigatu difficilis.

δυσζωία, ἡ, vita aerumnosa.

δύσζωος, ον, cujus misera est vita.

δυσηκής, ές, et δυσήκεστος, ον, (ἀκέομαι) sanatu difficilis.

δυσηκοέω, difficulter audio. 2) inobediens sum.

δυσηκοΐα, ἡ, gravitas auditus, aurium tarditas. 2) inobedientia.

δυσήκοος, ον, (ἀκοή) qui graviter audit, surdaster. 2) inobsequens, inobediens.

δυσηλάκατος, ον, (ἠλακάτη) Μοῖρα, quae infortunium net, Nonn.

δυσήλατος, ον, (ἐλαύνω) vix equitabilis, inequitabilis.

δυσηλεγής, ές, (λέγω, *cubare facio*) molestam efficiens cubationem, epith. mortis et belli, Od. 22, 325. Il. 20, 155. cf. τανηλεγής. 2) gravis, molestus: durus, crudelis.

δυσήλιος, ον, ad quem sol aegre pervenit, soli minus expositus. 2) sole male ustus.

δυσημερέω, (ἡμέρα) sum infelix, adversa fortunâ utor, res mihi infeliciter cedunt.

δυσημέρημα, τό, infortunium, calamitas. A praec.

δυσημερία, ἡ, infaustus dies. 2) infortunium, fortuna adversa. Ex eod.

δυσημέριος, α, ον, infausto die accidens, infaustus.

δυσημέω, aegre vomo. cf. δυσεμέω.

δυσημής, ές, aegre vomens. cf. δυσεμής.

δυσήνεμος, ον, (ἄνεμος) ventosus, ventis vexatus.

δυσηνίαστος, ον, (ἡνιάζω) qui frenis vix regi potest.

δυσηνιάστως, *adv.* ita ut frenis vix regi queat.

δυσήνιος, ον, (ἡνία) qui frenis contineri nequit. 2) (ἀνία) i. q. δυσάνιος, valde moestus.

δυσηνιόχητος, ον, gubernatu difficilis, qui habenis aegre retineri potest.

δυσηνίως, *adv.* i. q. δυσηνιάστως.

δυσήνυτος, ον, et δυσήνυστος, ον, (ἀνύω) effectu difficilis, inextricabilis.

δυσήρης, ες, molestus.

δύσηρις, ι, Pind. Ol. 6, 33. δυσήριστος, ον, et δυσέριστος, ον, contentiosus, *vetus* et *Attica* forma pro δύσερις.

δυσήροτος, ον, (ἀρόω) aratu difficilis.

δυσήττητος, ον, (ἡττάομαι) invictus, vix vincendus.

δυσήτωρ, ορος, (ἦτορ) tristis, qui animo tristi est.

δυσηχής, ές, horrisonus. Epit. venti gravis et belli seu pugnae. 2) non clarus, ignobilis.

δυσθαλής, ές, (θάλλω) aegre vel non germinans, aegre virescens.

δυσθαλία, ἡ, infortunium, Sophron. fr. ap. Valck. Adon. p. 305.

δυσθαλπής, ές, (θάλπω) calefactu difficilis, frigidus.

δυσθανατέω, et άω, iniquo animo mortem obeo: item difficulter morior.

δυσθάνατος, ον, difficulter, aegre moriens. 2) difficilem mortem inferens: mortifer.

δυσθανής, ές, (θνήσκω) misere mortuus, qui infelici morte periit.

δυσθέατος, ον, invisus, non visus. 2) horribilis vel infelix adspectu.

δυσθενέω, (σθένος) deficio viribus.

δύσθεος, ον, (θεός) impius. 2) odiosus Deo.

δυσθεραπευσία, ἡ, sanationis difficultas.

δυσθεράπευτος, ον, aegre sanabilis.

δυσθερής, ές, (θέρω) calefactu difficilis, valde frigidus.

δυσθέρμαντος, ον, (θερμαίνω) aegre calefaciens, Galen.

δύσθερος, ον, (θέρος) calidissimus, aestu solis torrens.

δυσθεσία, ἡ, (θέσις) languor corporis, propter quem quis sibi ipse displicet. 2) aegritudo animi.

δυσθετέω, male adficio, languidum reddo. 2) ad magnas difficultates et inopiam consilii redigo. A seq.

δύσθετος, ον, (τίθημι) male situs, parum opportune situs. 2) male affectus, languens, sibi displicens.

δυσθεώρητος, ον, (θεωρέω) cujus contemplatio difficilis intellectu, obscurus.

δυσθήρατος, ον, (θηράω) difficilis venatu. 2) difficilis intellectu, obscurus.

δυσθηρία, ἡ, infelix venatio, a seq.

δύσθηρος, ον, (θήρα) cui parum succedit venatio.

δυσθησαύριστος, ον, reconditu difficilis, qui aegre recondi, aut adservari potest.

δυσθνήσκω, (θνήσκω) i. q. δυσθανατέω, sed in participio tantum usitatum, Eur. El. 843. Rhes. 791.

δυσθραυστος, ον, (θραύω) qui aegre frangitur.

δυσθρήνητος, ον, (θρηνέω) vehementer lacrimans, qui multis cum lacrimis est vel fit.

δύσθροος, ον, (θρόος) flebilis, lamentabilis.

δυσθυμαίνω, animum despondeo. Hom. h. Cer. 363. Dicitur et δυσθυμέω et δυσθυμέομαι.

δυσθυμία, ἡ, animi moeror, aegritudo.

δυσθυμικός, ή, όν, ad δύσθυμον vel δυσθυμίαν pertinens.

δύσθυμος, ον, graviter animo adfectus. 2) quem poenitentia facti subit.

δυσθύμως, *adv.* aegre animo.

δυσία, ἡ, i. q. δύσις, Maneth. 2. 113.

δυσίατος, ον, (ἰάομαι) insanabilis. 2) sanatu difficilis. (⏑–⏑⏑)

δυσίδρως, ον, vel δυσίδρως, ωτος, (ἱδρώς) cui difficulter elicitur sudor.

δυσιερέω, non lito, victimae caesae mihi dira portendunt.

δυσίερος, ον, (ἱερός) male sacer, impius.

δυσιθάλασσος, vel δυσιθάλαττος, ον, (δύω, θάλασσα) mare subiens, Epith. retis.

δυσίκμος, ον, (ἰκμάς) parum uvidus.

δυσίμερος, ον, non amabilis, odio dignus. 2) improbus et protervus amator. (⏑–⏑⏑)

δυσίππαστος, ον, qui aegre ἱππάζεται, Schol. Plat.

δύσιππος, ον, equitatui minus idoneus.

δύσις, εως, ἡ, (δύω) submersio, occasus inpr. solis: latebra. (–⏑)

δυσίχνευτος, ον, (ἰχνεύω) investigatu difficilis, investigabilis.

δυσκαής, ές, (καίω) qui difficulter uri, seu cremari potest, aegre ardens.

δυσκαθαίρετος, ον, (καθαιρέω) qui aegre sive difficulter everti, vel vinci, destrui potest.

δυσκάθαρτος, ον, (καθαίρω) purgatu difficilis, inexpiabilis.

δυσκάθεκτος, ον, (κατέχω) qui difficulter contineri seu cohiberi potest.

δυσκάθοδος, ον, quo non facile descendi potest.

δυσκαμπής, ές, (κάμπτω) qui non facile flectitur, inflexibilis.

δύσκαμπτος, ον, idem.

δυσκάπνιστος, ον, i. q. δύσκαπνος.

δύσκαπνος, ον, fumum molestum habens

δυσκαρτέρητος, ον, (καρτερέω) aegre tolerabilis: plane intolerabilis: cui resisti non potest.

δυσκαταγώνιστος, ον, (καταγωνίζομαι) expugnatu, superatu difficilis.

δυσκατάθετος, ον, (κατατίθημι) qui aegre tantum deponi vel statui potest, Jambl. vit. Pyth.

δυσκατάκλαστος, ον, (κλάω) fractu difficilis.

δυσκάτακτος, ον, (κατάγνυμι) idem.

δυσκατάληπτος, ον, obscurus, difficilis perceptu.

δυσκατάλλακτος, ον, (καταλλάττω) difficilis reconciliatu, implacabilis. *dub.*

δυσκατάλυτος, ον, aegre solubilis, firmus.

δυσκαταμάθητος, ον, (καταμανθάνω) difficilis ad discendum, obscurus.

δυσκαταμαθήτως, *adv.* ita, ut vix addisci, vel intelligi possit, obscure.

δυσκαταμάχητος, ον, vix expugnabilis

δυσκατανόητος, ον, qui vix potest animadverti, vel percipi, perobscurus.

δυσκατάπαυστος, ον, (καταπαύω) qui vix sedari seu cohiberi potest, irrequietus.

δυσκαταπαύστως, *adv.* ita, ut vix sedari possit.

δυσκατάπληκτος, ον, (καταπλήσσω) qui terreri, coerceri et contineri non potest.

δυσκαταπολέμητος, ον, (καταπολεμέω) vix bello subigendus.

δυσκατεργάνητος, ον, (καταπονέω) vix efficiendus, qui perfici nequit: qui vix frangi, domari possit.

δυσκαταποσία, ἡ, difficultas deglutiendi, Aët.

δυσκατάποτος, ον, (καταπίνω) difficilis deglutitu.

δυσκατάπρακτος, ον, (καταπράσσω) difficilis effectu.

δυσκατάρτιστος, ον, (καταρτίζω) qui fetum non perficit, sed immaturum ejicit. Hippiatr.

δυσκατάσβεστος, ον, (κατασβέννυμι) qui exstingui nequit.

δυσκατασκεύαστος, ον, (κατασκευάζω) conditu seu fabricatu et effectu difficilis.

δυσκατάστατος, ον, (καθίστημι) sedatu difficilis.

δυσκαταφρόνητος, ον, qui contemni vix potest, aut non debet.

δυσκατέργαστος, ον, qui effici seu confici aegre potest. 2) difficilis concoctu.

δυσκατόπτος, ον, (κατόπτομαι) difficilis intellectu.

δυσκατόρθωτος, ον, (κατορθόω) qui difficulter ex animi sententia conficitur. 2) qui difficulter emendatur.

δυσκατούλωτος, ον, (κατουλόω) aegre cicatricem ducens.

δύσκε, 3. impf. *Ion.* δύω.

δυσκέλαδος, ον, malum sonum edens, horrisonus: maledicus.

δυσκέρατος s. δυσκέραστος, ον, male mixtus, Plut.

δυσκερδής, ές, (κέρδος) non lucrosus, malum lucrum aut non sine summo labore adferens.

δυσκηδής, ές, (κῆδος) graves curas habens: difficilis, infestus.

δύσκηλος, ον, (κηλέω) aegre sanandus, placandus.

δυσκινησία, ἡ, (κίνησις) difficilis mo-

tus, seu motus difficultas.

δυσκίνητος, ον, (κινέω) qui difficulter movetur, aut moveri potest, tardus: inexorabilis, praefractus. (–––⏑)

δυσκινήτως, *adv.* difficulter ad movendum.

δυσκλεής, ές, (κλέος) inglorius, infamis.

δύσκλεια, ἡ, obscura fama, gloria paene nulla. 2) ignominia, infamia. A praec.

δυσκλεῶς, *adv.* cum fama mala, sine gloria.

δυσκληδόνιστος, ον, (κληδονίζω) male ominatus.

δυσκληρέω, difficili sorte premor: sorte e magistratu excludor.

δυσκλήρημα, τό, sors adversa.

δυσκληρία, ἡ, sors adversa. A seq.

δύσκληρος, ον, quem sors adversa premit, infortunatus.

δύσκλωτος, ον, inglorius, obscurus.

δυσκοίλιος, ον, (κοιλία) cui alvus est adstrictior.

δυσκοινώνητος, ον, alienus a societate, asper, immitis.

δυσκοιτέω, aegre et non sine molestia cubo.

δυσκοιτία, ἡ, mala et incommoda cubatio.

δύσκοιτος, ον, (κοίτη) male et incommode cubans. 2) inhospitalis locus, asperum, iniquum domicilium, statio.

δυσκολαίνω, (δύσκολος) difficilis, morosus sum, indigne fero.

δυσκολία, ἡ, difficultas morum, morositas. 2) aegritudo animi, indignatio. Ab eod.

δυσκόλλητος, ον, (κολλάω) qui glutinari difficulter potest, vix sociabilis.

δυσκολοκάμπτος, ον, (δύσκολος, κάμπτω) qui aegre flectitur, in quo vox varie et nimis artificiose inflectitur. *Vox comica.*

δυσκολόκοιτος, ον, (κοίτη) difficilem somnum efficiens.

δύσκολος, ον, (κόλον) difficilis in sumendo cibo, qui fastidioso est stomacho: morosus: difficilis: acerbus.

δυσκόλως, *adv.* morose, iniquo animo.

δύσκολπος, ον, infelicem uterum habens: epith. matris fetum mortuum edentis.

δυσκόμιστος, ον, (κομίζω) intolerabilis.

δυσκρᾶής, ές, i. q. δύσκρατος.

δυσκρασία, ἡ, (κρᾶσις) intemperies.

δυσκράτητος, ον, (κρατέω) male superabilis, qui aegre tantum retineri potest. (–⏑–⏑)

δύσκρατος, ον, (κεράννυμι) male temperatus. Unde δυσκράτως, *adv.*

δυσκρινής, ές, (κρίνω) male separabilis, qui vix distingui potest.

δύσκριτος, ον, judicatu difficilis, vel disceptatu obscurus.

δυσκρίτως, *adv.* ita, ut non facile sit dijudicare, ita, ut difficilis sit disceptatio, obscure.

δύσκτητος, ον, comparatu et possessu difficilis.

δυσκυβέω, (κύβος) infelix sum in ludo tesserario.

δυσκύμαντος, ον, (κυμαίνω) procellosus.

δύσκωφος, ον, surdaster, aurium vitio laborans. Hinc verb. δυσκωφέω.

δύσλεκτος, ον, difficilis dictu, vel pronunciatu, infandus.

δύσλεκτρος, ον, (λέκτρον) infelix conjugio.

δυσλεπής, ές, (λέπος) qui haud facile potest decorticari.

δύσληπτος, ον, captu difficilis.

δυσλόγιστος, ον, (λογίζομαι) ratiocinatu difficilis. 2) inconsideratus.

δύσλοφος, ον, qui cervici non convenit, qui difficulter portatur. 2) qui aegre tantum cervicem jugo submittit, Theogn. 992.

δυσλόφως, *adv.* difficulter, periculose.

δύσλυτος, ον, qui vix solvi potest, inextricabilis.

δυσλύτως, *adv.* ita, ut vix solvi queat, nexu non facile solubili, modo inseparabili.

δυσμάθεια, ἡ, tarditas in discendo, vel intelligendo.

δυσμαθέω, indocilis sum.

δυσμαθής, ές, (μανθάνω) indocilis, tardus ad discendum.

δυσμαθία, ἡ, i. q. δυσμάθεια.

δυσμαθῶς, *adv.* non facile discendo.

δυσμανής, ές, (μανός) rarefactu difficilis. Theophr. h. pl. 7, 5. *dub. lect.*

δυσμαρής, ές, difficilis, v. εὐμαρής.

δυσμάσσητος, ον, (μασσάω) qui non facile manducari potest.

δυσμαχέω, (δύσμαχος) acriter resisto, repugno.

δυσμάχητος, ον, et

δύσμαχος, ον, (μάχομαι) vix expugnabilis, inexpugnabilis.

δυσμείλικτος, ον, (μειλίσσω) qui vix mulceri potest, implacabilis.

δυσμεναίνω, animo erga aliquem sum male adfecto, simultates gero.

δυσμένεια, ἡ, animus male erga aliquem adfectus, malevolentia, odium, inimicitia.

δυσμενέων, ουσα, ον, idem quod δυσμενής. Occurrit tantum in *mascul.* Od.

δυσμενής, ές, (μένος) cujus animus male erga aliquem adfectus est, malevolus, inimicus.

δυσμενίδης, ου, ὁ, i. q. δυσμενής.

δυσμενικός, ή, όν, inimicus, hostilis.

δυσμενικῶς, *adv.* hostiliter.

δυσμενῶς, *adv.* animo male erga aliquem adfecto, inimice, hostiliter.

δυσμετάβλητος, ον, difficilis mutatu.

δυσμετάδοτος, ον, (μεταδίδωμι) qui aegre, vel non libenter impertit vel impertitur.

δυσμετάθετος, ον, (μετατίθημι) transpositu, vel mutatu difficilis.

δυσμετακίνητος, ον, qui non facile moveri seu mutari potest.

δυσμετάκλαστος, ον, (κλάω) durus animo, immisericors, inexorabilis.

δυσμετάκλητος, ον, irrevocabilis.

δυσμετακόμιστος, ον, (μετακομίζω) vix mutabilis s. flexibilis.

δυσμετάπειστος, ον, qui aegre de sententia demoveri potest.

δυσμετάτρεπτος, ον, vix mutabilis s. flexibilis, s. exorabilis.

δυσμετάτρεπτος, ον, vix flexibilis.

δυσμεταχείριστος, ον, (μεταχειρίζω) qui capi aut teneri aegre potest: qui vix tractari potest: insuperabilis.

δυσμεταχειρίστως, *adv.* ita, ut vix tractari queat.

δυσμέτοχος, ον, i. q. δυσόμιλος, δυσαγωγός.

δυσμέτρητος, ον, quem metiri non est facile.

δυσμή, ἡ, (δύω) occasus solis: occasus quilibet: finis. Plerumque in *plur.*

δύσμηνις, ι, et δυσμήνιτος, ον, (μῆνις, μηνίω) cujus gravis est ira: injuriarum memor, aegre placabilis.

δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala, seu infesta mater, nomine suo indigna, Od. 23, 97.

δυσμήτης, ου, ὁ, (μῆτις) mala meditans, mala vel stulta consilia animo volvens. Hesych.

δύμητις, ι, idem. Suid.

δυσμήτωρ, ορος, (μήτηρ) κότος, infestae matris ira, Aesch.

δυσμηχανάω, et δυσμηχανέω, difficultate laboro, frustra conor, rationem, viam nullam invenio.

δυσμήχανος, ον, (μηχανή) difficilis. cf. ἀμήχανος.

δυσμικός, ή, όν, (δυσμή) occidentalis.

δύσμικτος, ον, qui non facile cum alio misceri, coalescere in amicitiam, et consuetudinem potest.

δυσμίκτως, *adv.* non facile admittendo mixtionem, vel congressum, aut communionem rerum.

δυσμίμητος, ον, vix imitabilis, quem imitari difficulter queas. (–––⏑)

δυσμίσητος, ον, exosus. (–––⏑)

δυσμνημόνευτος, ον, difficilis ad tenendum memoria. 2) qui non facile aliquid in memoria tenet.

δυσμόθεν, *adv.* (δυσμή) ab occasu.

δυσμοιρία, ἡ, infelicitas. A seq.

δύσμοιρος, ον, (μοῖρα) infelix.

δυσμορία, ἡ, miseria, sortis adversitas. A seq.

δύσμορος, ον, (μόρος) cui difficile fatum est, infelix: mala infelicique morte periens.

δυσμορφία, ἡ, deformitas. A seq.

δύσμορφος, ον, (μορφή) deformis.

δύσμουσος, ον, abhorrens a musis, parum suavis, parum comis, parum ingeniosus, tardus.

δυσνεφής, ές, (νέφος) nubilus, turbidus, Diog. L.

δυσνίκητος, ον, (νικάω) qui haud facile vinci potest.

δύσνιπτος, ον, (νίπτω) qui aegre lavari, aut elui potest: qui aegre deleri potest.

δυσνίφος, ον, (νίψ) nive obsitus.

δυσνοέω, malevolentia prosequor, infensus sum. 2) aegre intelligo, vix percipio.

δυσνόητος, ον, vix intelligibilis, obscurus.

δυσνοήτως, *adv.* perobscure.

δύσνοια, ἡ, animus infensus.

δυσνομία, ἡ, malarum legum institutio, prava reipublicae constitutio, a malis, quae obtinent, legibus. 2) improbitas. A seq.

δύσνομος, ον, abhorrens a legibus, nefarius.

δύσνοος, ον, *contr.* δύσνους, ουν, qui male est mente adversus aliquem, malevolus. 2) qui aliquid illibenter agit. *Adv.* δυσνως antiquis Atticis non usitatum, recentiorum quidam usurpant, v. Lobeck. Phryn. p. 141.

δύσνοστος, ον, difficilis, infaustus, epith. iter facientis vel itineris.

δυσνύμφευτος, ον, (νυμφεύω) gravis nuptiis, infelix conjugii.

δύσνυμφος, ον, (νύμφη) qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus.

δύσξενος, ον, (ξένος) inhospitalis.

δυσξήραντος, ον, (ξηραίνω) qui difficulter inarescit, difficilis siccatu.

δυσξύμβλητος, ον, (ξυμβλῆναι, συμβαλ-

λω) qui non facile comparari, vel comparatione facta cognosci potest, obscurus.

δυσξύμβολος, ον, (συμβάλλω) obscurus: cum quo non facile pacta ineuntur: difficilis moribus, non affabilis: ineptus ad societatem et amicitiam: qui ingratis confert pecuniam. v. ἐρανίζω.

δυσξυμβούλευτος, ον, (συμβουλεύω) cui non facile consulas. 2) qui male consultat. Artemidor. 4, 58.

δυσξύμβουλος, ον, (σύμβουλος) cui non facile consulas, quocum aegre consilia ineuntur: difficilis moribus, non affabilis.

δυσξύνετος, ον, (συνίημι) imprudens. 2) difficilis intellectu.

δυσξύνθετος, ον, (συντίθημι) qui non facile componi potest.

δύσογκος, ον, (ὄγκος) valde gravis.

δυσοδέω, (ὁδός) aegre iter facio, in malam et imperviam viam incido.

δυσοδία, ἡ, iter difficile, asperum.

δύσοδμος, ον, et δυσοδμία, ἡ, *Ion.* pro δύσοσμος, δυσοσμία.

δυσοδοπαίπαλος, ον, saxis invius, asper.

δύσοδος, ον, per quem difficulter iter fieri potest, invius, avius.

δυσοίζω, (οἴζω) moestus sum ob qd., Aesch. Ag. 1316. 2) timeo, vereor, μηδὲν δυσοίζε, Eur. Rhes. 724.

δυσοίκητος, ον, (οἰκέω) habitatu difficilis, inhabitabilis.

δυσοικονόμητος, ον, (οἰκονομέω) dispensatu difficilis. 2) qui nescit gerere rem familiarem aliamve.

δύσοικος, ον, i. q. ἄοικος.

δύσοιμος, ον, (οἶμος) i. q. δύσοδος.

δύσοινος, ον, malum vinum producens: non ferax vini.

δύσοιστος, ον, (φέρω, οἴσω) vix tolerabilis.

δυσοίστως, *adv.* ita, ut vix ferendo sit.

δυσοιωνέω, (οἰωνός) ominibus infaustis utor.

δυσοιωνισμός, ὁ, omen infaustum.

δυσοιώνιστος, ον, (οἰωνίζομαι) inauspicatus, sinistri auspicii.

δύσοκνος, ον, piger, segnis.

δυσόκνως, *adv.* pigre, segniter, gravatim.

δυσόλισθος, ον, (ὀλισθαίνω) qui vix delabitur.

δύσομαι, fut. med. a δύω. De δύσετο, δύσεο, δυσόμενος, vide δύω.

δύσομβρος, ον, pluviosus.

δυσομίλητος, ον, (ὁμιλέω) et δυσόμιλος, ον, non adfabilis, difficilis in congressu, sermone etc. (ῑ)

δυσόμματος, ον, (ὄμμα) hebes, coecus. 2) foedus, horrendus adspectu.

δυσόμοιος, ον, dissimilis.

δυσόνειρος, ον, molestis somniis vexans.

δύσοπτος, ον, (ὄπτω) qui aegre cernitur, obscurus.

δυσόρατος, ον, qui vix visui est obvius, qui cerni difficulter potest, obscurus.

δυσοργησία, ἡ, gravis ira, iracundia.

δυσόργητος, ον, iracundus.

δυσοργήτως, *adv.* iracunde.

δυσοργία, ἡ, iracundia gravis, saevitia.

δύσοργος, ον, (ὀργή) iracundus, qui graviter irascitur.

δυσόριστος, ον, (ὁρίζω) qui definiri et determinari vix potest.

δυσορκέω, (ὅρκος) falso juro.

δυσόρμιστος, ον, (ὁρμίζω) navium appulsui ineptus s. incommodus.

δύσορμος, ον, (ὅρμος) stationem navium difficilem et incommodam habens, quo facile non adpelluntur.

δύσορνις, ιθος, qui adversis auspiciis fit.

δυσορφναῖος, α, ον, obscurus, caliginosus, niger.

δυσόρφνης, ες, idem. Hesych.

δυσοσμία, ἡ, malus odor. A seq.

δύσοσμος, ον, (ὀσμή) malum odorem spirans, foetidus. 2) investigatu difficilis.

δυσούλωτος, ον, (οὐλόω) vix cicatricem ducens.

δυσουρέω, (οὖρον) aegre urinam reddo.

δυσουρία, ἡ, difficilis urinae excretio: urinae suppressio.

δυσουριάω, urinae difficultate laboro.

δυσουρικός, ή, όν, urinae difficultati obnoxius.

I. δυσούριστος, ον, (οὐρίζω) qui secundo vento non provehitur, infelix.

II. δυσούριστος, ον, *Ion.* pro δυσόριστος.

δύσουρος, ον, (οὖρος, *custos*) custoditu difficilis. Hesych.

δυσόφθαλμος, ον, i. q. δυσόμματος.

δυσπάθεια, ἡ, laborum et aerumnarum perpessio: impatientia: contemtio laborum, i. q. ἀπάθεια.

δυσπαθής, ές, (πάθος) laborum miseriarumque patiens: impatiens: labores et mala contemnens. Hinc verbum δυσπαθέω.

δυσπαίπαλος, ον, asper, difficilis adscensu.

δυσπάλαιστος, ον, (παλαίω) vix eluctabilis, superatu difficilis.

δυσπάλαμος, ον, (παλάμη) difficilis. 2) malis instructus artibus, fraudulentus. 3) qui facile expedire se nequit e malis rebus, auxilio destitutus.

δυσπαλής, ές, (πάλη) difficilem luctam adferens, superatu difficilis: difficilis, noxius.

δυσπαράβλητος, ον, (παραβάλλω) qui non facile cum alio comparari potest.

δυσπαραβοήθητος, ον, (παραβοηθέω) cui auxilium ferri vix non potest.

δυσπαράβουλος, ον, (βουλή) qui consilia suscepta aegre dissuaderi sibi sinit.

δυσπαράγραφος, ον, qui vix definiri potest: inexplicabilis.

δυσπαράγωγος, ον, qui non facile seduci potest.

δυσπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) difficilis probatu seu perceptu.

δυσπαραδέκτως, *adv.* difficulter ad credendum; cum ἔχειν, vix credere.

δυσπαράθελκτος, ον, (θέλγω) qui non facile mulceri s. placari potest.

δυσπαραίτητος, ον, (παραιτέομαι) exoratu difficilis. 2) inexorabilis, implacabilis.

δυσπαράκλητος, ον, difficilis ad flectendum, placandum etc.

δυσπαρακολούθητος, ον, (παρακολουθέω) intellectu difficilis. 2) qui res aegre tantum intelligentia assequitur.

δυσπαρακόμιστος, ον, qui difficulter vehitur equo, vel gestatur, qui difficulter iter facit.

δυσπαραμύθητος, ον, (παραμυθέομαι) qui verbis vix flecti potest, qui suasiones, solatia aegre admittit. (υ longum.)

δυσπαράπειστος, ον, (παραπείθω) qui non facile falsa persuasione decipitur, Aristot.

δυσπαράπλευστος, ον, (παραπλέω) ad praeternavigandum difficilis.

δυσπαράπλους, ουν, i. q. δυσπαράπλευστος.

δυσπαραποίητος, ον, (παραποιέω) quem adulterare est difficile.

δυσπαρατήρητος, ον, (παρατηρέω) qui non facile observari potest.

δυσπαράτρεπτος, ον, (παρατρέπω) difficilis ad seducendum, corrumpendum.

δυσπάρευνος, ον, in quo s. quocum non bene dormitur, s. infelix, de lecto geniali, vel conjuge.

δυσπαρηγόρητος, ον, (παρηγορέω) vix consolabilis, omninoque, vehementissimus, velut amor.

δυσπαρηγορήτως, *adv.* insolabiliter, acerrime.

δυσπαρήγορος, ον, i. q. δυσπαρηγόρητος.

δυσπαρθελκτος, ον, pro δυσπαράθελκτος, *dub.*

δυσπάρθενος, ἡ, virgo misera.

Δύσπαρις, ιδος, ὁ, infaustus et infelix Paris, inauspicato nomine dictus Paris, Il. 3, 39. 13, 769. cf. Αἰνόπαρις.

δυσπάριτος, ον, (πάρειμι) decessu vel transitu difficilis.

δυσπάροδος, ον, idem.

δυσπάτητος, ον, (πατέω) asper calcatu.

δύσπαυστος, ον, qui aegre finitur, Euseb.

δυσπείθεια, ἡ, obsequium coactum et involuntarium: inobedientia, contumacia. A seq.

δυσπειθής, ές, (πείθω) qui aegre paret et obsequitur, refractarius. 2) cui aegre persuaderi potest.

δυσπειθῶς, *adv.* inobedienter.

δυσπειρία, ἡ, (πεῖρα) difficultas rei per experientiam cognoscendae.

δύσπειστος, ον, (πείθω) qui aegre sibi persuaderi sinit.

δυσπείστως, *adv.* ita, ut aegre persuaderi sibi sinat.

δυσπέλαστος, ον, (πελάζω) ad quem accedere periculosum est.

δύσπεμπτος, ον, (πέμπω) qui aegre aut non amoveri, submoveri potest: cum infortunio missus.

δυσπέμφελος, ον, (πέμπω) trajectu difficilis: tempestuosus: immitis, morosus.

δυσπένθερος, ον, (πενθερός) e malo s. infausto socero factus, editus, θέσμα, Nonn.

δυσπενθέω, graviter lugeo. A seq.

δυσπενθής, ές, (πένθος) graviter lugens.

δυσπέπαντος, ον, aegre maturescens.

δυσπεπτέω, difficulter concoquo: ferre non possum. A seq.

δύσπεπτος, ον, (πέπτω) concoctu difficilis.

δυσπεραίωτος, ον, (περαιόω) trajectu difficilis.

δυσπέρατος, ον, (περάω) qui difficulter transitur, vel trajicitur.

δυσπερίγραφος, ον, male circumscriptus.

δυσπεριακάθαιρετος, ον, (καθαιρέω) qui difficulter detrahi secundum potest. Theoph. h. pl. 5, 1. e conj. Stephani.

δυσπεριοκάθαρτος, ον, (περιοκαθαίρω) qui non facile purgari potest. Theoph. h. pl. 5, 1.

δυσπερίληπτος, ον, (περιλαμβάνω) qui difficulter comprehendi potest.

δυσπερινόητος, ον, (περινοέω) difficilis intellectu. Cyrill. Alex. c. Jul. 1. p. 19.

δυσπεριόδευτος, ον, finem non habens.

δυσπερίψυκτος, ον, (περιψύχω) qui difficulter refrigerari potest, difficulter refrigescens.

δυσποτέω, (δυσποτής) res mihi male cedunt, cum malis conflictor, male me habeo. 2) aegre fero.

δυσπέτημα, τό, casus adversus, infortunium.

δυσπετής, ές, (πίπτω) male cadens, adversus: difficilis.

δυσπετῶς, *adv.* aegre, moleste. 2) infeliciter.

δυσπεψία, ας, ἡ, (δύσπεπτος) difficultas concoctionis.

δυσπήμαντος, ον, (πημαίνω) vehementer laesus, Aesch. Eum. 478. *dub. l.*

δυσπινής, ές, (πίνος) sordibus ac illuvie deformis, squalidus, sordidus.

δυσπιστέω, difficulter credo.

δυσπιστία, ἡ, credendi difficultas. A seq.

δύσπιστος, ον, (πίστις) qui difficulter credit, incredulus: creditu difficilis, cui fidem vix adhibeas.

δυσπίστως ἔχω, aegre credo.

δύσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνα) immitis, saevus. Aesch. Pr. 908. *dub. l.*

δύσπλανος, ον, (πλάνη) vagabundus, sed misere, per furorem, exsilium etc.

δύσπληκτος, ον, (πλήσσω) qui non facile perturbatur.

δυσπλήρωτος, ον, (πληρόω) completu, seu perfecto difficilis.

δυσπλής, ῆτος, i. q. δασπλής, Lyc. *dub. l.*

δυσπλοΐα, ἡ, difficilis navigatio.

δύσπλοος, ον, navigatu difficilis: malefidus navibus, diffidens navibus.

δυσπλύτος, ον, (πλύνω) aegre eluendus.

δύσπλωτος, ον, (πλώω) idem quod δύσπλοος.

δυσπνοΐα, (δύσπνοος) spirandi difficultate laboro.

δυσπνόητος, ον, aegre respirans. A pr.

δύσπνοια, ἡ, (δύσπνοος) spiritus difficultates, difficultas respirationis.

δυσπνοϊκός, ή, όν, respirandi difficultate laborans.

δύσπνοος, ον, *contr.* δύσπνους, ουν, (πνέω) respirandi difficultate laborans. 2) non aptus ad respirandum, ἀήρ, Hdt. 3) ex adverso spirans, Soph.

δυσπολέμητος, ον, (πολεμέω) contra quem difficillime bellum geri potest, qui bello aegre vinci potest, invictus.

δυσπόλεμος, ον, vix habilis ad bellum, imbellis, timidus.

δυσπολιόρκητος, ον, (πολιορκέω) obsessu difficilis, valde munitus.

δυσπολίτευτος, ον, (πολιτεύομαι) ineptus ad remp. gerendam.

δυσπονής, ές, laboriosus, aerumnosus. *Adv.* δυσπονέως.

δυσπόνητος, ον, (πονέω) qui difficili cum labore fit: aerumnosus, Aesch. Pers. 513.

δυσπονία, ἡ, difficilis labor.

δύσπονος, ον, (πόνος) aerumnosus, laboriosus.

δυσπέρατος, ον, impervius, invius, difficilem habens transitum.

δυσπόρθμος, ον, trajectu difficilis, Tzetz. Chil.

δυσπορία, ἡ, (δύσπορος) difficultas viae, difficultas loci et itineris.

δυσπόριστος, ον, (πορίζω) aegre parabilis.

δύσπορος, ον, qui difficulter transiri potest, impervius: omnino i. q. ἄπορος.

δυσποτμέω, (δύσποτμος) adverso fortuna utor, infelici fato adfligor.

δυσποτμία, ἡ, sors, seu fortuna adversa.

δύσποτμος, ον (πότμος) cui sors est adversa. (‒ ◡ ◡)

δυσπότμως, *adv.* infeliciter misere.

δύσποτος, ον, (πίνω) amarus, *de potu*, non potabilis.

δυσπραγέω, (δυσπραγής) infeliciter res gero. 2) infelix sum, adversa fortuna utor.

δυσπράγημα, τό, infortunium. (‒ ‒ ‒ ◡)

δυσπραγής, ές, (πράττω) infelix in rebus agendis. 2) infelix in rebus quibuslibet.

δυσπραγία, ἡ, infelicitas in rebus agendis. 2) infelicitas quaevis.

δυσπραγμάτευτος, ον, (πραγματεύομαι) difficulter tractabilis, difficilis, morosus, cum quo rem habere difficile est.

δύσπρακτος, ον, (πράττω) factu difficilis.

δυσπραξία, ἡ, i. q. δυσπραγία.

δύσπρατος, ον, (πιπράσκω) difficilis ad vendendum.

δυσπρέπεια, ἡ, turpitudo.

δυσπρεπής, ές, (πρέπω) indecorus, turpis.

δύσπριστος, ον, serra aegre secabilis, sectu difficilis.

δυσπρόμαχος, ον, inhabilis ad defendendum alterum. *dub.*

δυσπρόπτωτος, ον, (προπίπτω) non facile procidens, stabilis: prudens, circumspectus, non facile temeritati cedens.

δυσπρόσβατος, ον, haud facilis accessu.

δυσπρόσβλητος, ον, quem aggredi non est facile.

δυσπρόσδεκτος, ον, qui aegre admittitur, vel recipitur, vel probatur: odiosus.

δυσπροσήγορος, ον, non adfabilis, qui difficilem se praebet in congressu.

δυσπροσηγόρως, *adv.* morose, aspere.

δυσπρόσιτος, ον, qui difficulter adiri potest, qui non est adfabilis.

δυσπροσίτως, *adv.* ita, ut aegre adiri possit; morose.

δυσπρόσμαχος, ον, aegre oppugnabilis.

δυσπρόσμικτος, ον, (προσμίγνυμι) quocum societatem inire non est facile.

δυσπρόσοδος, ον, (πρόσοδος) accessu difficilis.

δυσπρόσοιστος, ον, (προσφέρομαι) intractabilis.

δυσπρόσοπτος, ον, (προσόψομαι) adspectu difficilis: qui adspectus insueti est.

δυσπροσόρμιστος, ον, (προσορμίζω) quo naves adpelli non possunt.

δυσπρόσορμος, ον, i. q. δυσπροσόρμιστος.

δυσπροσπέλαστος, ον, (προσπελάζω) accessu difficilis, qui aegre adiri potest, morosus.

δυσπροσπόριστος, ον, (προσπορίζω) qui difficulter acquiritur, comparatur.

δυσπρόσρητος, ον, (προσρεῖν) non affabilis, morosus.

δυσπρόσωπος, ον, qui deformi facie est, adspectu tristis.

δύσπυος, ον, (πυόω) suppuratu difficilis.

δυσραγής, ές, (ῥήγνυμι) ruptu difficilis.

δύσρευστος, ον, (ῥέω) aegre fluens, Sext. Emp.

δύσρηκτος, ον, qui non facile perrumpi potest, ut exercitus confertus.

δύσρητος, ον, (ἐρεῖν) qui aegre dici, seu pronunciari potest: difficilis dictu.

δυσριγής, ές, idem quod seq.

δύσριγος, ον, (ῥῖγος) qui frigus aegre tolerat, frigoris impatiens, alsiosus.

δυσροέω, (ῥοή) non succedo.

δύσροια, ἡ, infortunium, malus eventus. *Adj.* δυσροϊκός, ή, όν.

δυσσέβεια, ἡ, impietas.

δυσσεβέω, impius sum.

δυσσέβημα, τό, impium facinus, impietas.

δυσσεβής, ές, (σέβομαι) impius.

δυσσεβία, ἡ, *poet.* pro δυσσέβεια.

δυσσεβῶς, *adv.* impie.

δύσσειστος, ον, (σείω) firmus, immobilis, aegre concutiendus. Hesych.

δύσσηπτος, ον, qui non facile putredine corrumpitur.

δύσσοος, ον, (σώζω, σόος) qui vix servari potest.

δύσσοος, ον, (σεύω) qui vix abigi potest, quem difficulter persequi possumus, Theocr. 4, 45.

δυσστ-. Recentiorum nonnulli ut Schaef. Julian. or. p. XXII. ad Dionys. p. 91. scribunt δύσστηνος, δύσστομος, et sim. pro δύστηνος, δύστομος, quod et contra veterum documentorum fidem et contra εὐφωνίαν faciunt.

δυσσύμβατος, ον, (συμβαίνω) non sociabilis, difficilis ad paciscendum.

δυσσύμβλητος, ον, δυσσυμβούλευτος, ον, δυσσύμβολος, ον, vide δυσξύμβ.

δυσσύνακτος, ον, (συνάγω) qui difficulter copulari, colligi potest.

δυσσυνείδητος, ον, (συνειδέναι) malae conscientiae.

δυσσύνοπτος, ον, obscurus.

δύστακτος, ον, (τάσσω) ordinatu difficilis, aegre se patiens in ordinem cogi.

δυστάλας, αινα, αν, (τάλας) valde miser aerumnosus.

δυστάραχος, ον, valde ventosus, procellosus.

δυστατέω, instabilis, non constans sum.

δύστατος, ον, (στατός) inconstans, mobilis, vacillans.

δυστέκμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι) difficilis conjectu, inventu.

δυστεκνία, ἡ, infelicitas prolis.

δύστεκνος, ον, (τέκνον) infelix liberis.

δυστερπής, ές, (τέρπω) molestus, insuavis.

δύστηκτος, ον, (τήκω) aegre liquabilis.

δυστηνία, ἡ, miseria, aerumnae.

δύστηνος, ον, infelix, miser, aerumnosus.

δυστήρητος, ον, (τηρέω) observatu difficilis, qui aegre custodiri potest.

δυστίβευτος, ον, (στιβεύω) investigatu difficilis.

δυστιθάσσευτος, ον, (τιθασσεύω) ferus, qui se mansuefieri non sinit.

δυστλήμων, ον, aerumnosus.

δύστλητος, ον, toleratu difficilis.

δυστοκεία, ἡ, quae cum infortunio suo peperit.

δυστοκεύς, έως, ὁ, infelix parens, δυστοκέες τοκέες, epigr. adesp. 703, 4.

δυστοκέω, (δύστοκος) difficulter pario.

δυστοκής, ές, difficulter seu infeliciter pariens, Callim. Del. 242. sed cf. Schaef. ad Dion. p. 91.

δυστοκία, ὁ, difficultas pariendi.

δύστοκος, ον, difficulter pariens.

δυστομέω, (στόμα) i. q. βλασφημέω, calumnior, maledico, τινά τι. 2) durum os habeo, de equo.

δύστομος, ον, (στόμα) durum os habens.

δύστομος, ον, (τομή) difficilis caesu.

δύστονος, ον, (στένω) valde molestus, gravis.

δυστόπαστος, ον, quem conjectura difficulter adsequi possis, difficilis conjectu.

δυστόχαστος, ον, (στοχάζομαι) conjectu difficilis, qui difficulter attingitur, quem aegre tantum adsequimur.

δυστοχία, ἡ, aberratio a scopo.

δυστράπεζος, ον, (τράπεζα) nefandis cibis utens.

δυστραπελία, ἡ, vel δυστραπέλεια, perversitas et malignitas morum, improbi mores: molestia, difficultas efficiendi. A seq.

δυστράπελος, ον, (τρέπω) morosus, cujus animus aegre flecti potest, durus, rigidus: qui non facile sedatur: qui calamitatis effugium non invenit.

δυστραπέλως, adv. contumaciter, morose: inconcinne, incondite.

δυστράπητος, ον, (τρέπω) non facile loco movendus. Hippocr. p. 307. dub.

δυστρατοπέδευτος, ον, (στρατοπεδεύω) difficilis s. ineptus ad castra ponenda, Aen. Tact. 8.

δυστράχηλος, ον, (τράχηλος) malam cervicem habens, inobediens, Pisid.

δυστροπεύω, δύστροπον facio, Basil.

δυστροπία, ἡ, morositas, malignitas animi.

δυστροπικός, ἡ, όν, qui in modum δυστρόπου se gerit, Schol. Ar. Ran. 840.

δύστροπος, ον, (τρόπος, τρέπω) qui ingenio et moribus est difficilibus, difficilis, intractabilis, morosus: qui transferri et moveri difficulter potest: inutilis: parvus, malignus: contumax.

δυστρόπως, adv. maligne, morum quadam perversitate.

Δύστρος, ὁ, apud Macedonas est Martius mensis, ut Suidas tradit.

δύστροφος, ον, (τροφή) qui difficulter alitur vel increscit.

δυστρύπητος, ον, (τρυπάω) terebratu difficilis. (υ longum.)

δυστυχέω, (δυστυχής) utor fortuna adversa, sum infelix.

δυστύχημα, τό, infortunium, calamitas.

δυστυχής, ές, (τύχη) miser, infelix.

δυστυχία, ἡ, miseria, infortunium.

δυστυχῶς, adv. infeliciter, adversante fortuna.

δυσυπνέω, aegre dormio. A seq.

δύσυπνος, ον, qui aegre dormit.

δυσυποβίβαστος, ον, (ὑποβιβάζω) subductu difficilis.

δυσυπόιστος, ον, (ὑποφέρω) vix tolerabilis.

δυσυπομόνητος, ον, idem.

δυσυπόστατος, ον, cujus impetus vix sustineri potest.

δυσυπότακτος, ον, (ὑποτάσσω) contumax, parere nescius.

δύσφαλτος, ον, (σφάλλω) labefactu et subversu difficilis.

δυσφανής, ές, (φαίνομαι) vix adparens, obscurus.

δυσφαντασίωτος, ον, (φαντάζομαι) non facile imagines rerum concipiens.

δύσφατος, ον, (φημί) nefandus, non dicendus.

δυσφεγγής, ές, (φέγγος) obscurus, male lucens.

δυσφερής, ές, (φέρω) intolerandus. Hesych.

δυσφημέω, (δύσφημος) probra et convicia in aliquem jacto: male ominor: male ominatis verbis utor.

δυσφημία, ἡ, maledicentia, convicium, fama mala: obscenitas, scaevitas verborum.

δυσφήμιστος, ον, (φημίζω) male ominatus.

δύσφημος, ον, (φήμη) maledicus, famam et existimationem alicujus laedens. 2) mali ominis, infaustus.

δύσφθαρτος, ον, vix vel non corruptibilis.

δύσφθογγος, ον, (φθόγγος) male sonans.

δυσφιλής, ές, (φιλέω) invisus, inimicus.

δυσφορέω, (φέρω) difficulter porto. 2) aegre fero, indignor.

δυσφόρητος, ον, toleratu difficilis.

δυσφορία, ἡ, portandi, tolerandi difficultas.

δυσφορικός, ἡ, όν, animi molestiam indicans. Grammat.

δυσφόρμιγξ, γγος, flebilis, luctuosus.

δύσφορος, ον, (φέρω) portatu difficilis: molestus, gravis, intolerabilis.

δυσφόρως, adv. ita, ut vix portari queat: moleste, aegre, iniquo animo.

δύσφραστος, ον, (φράζομαι) qui vix explicari potest.

δυσφράστως, adv. obscure in pronunciando, dicendo.

δυσφρονέω, animum abjicio, aegre fero. dub. l. Hes. Th. 102.

δύσφροντις, ἡ, curis plena, sollicita.

δυσφρόνως, adv. (δύσφρων) aegro animo.

δυσφροσύνη, ἡ, animi dejectio, anxietas, dolor, sollicitudo.

δύσφρων, ον, (φρήν) aeger animo: τὰ δύσφρονα, aegritudo animi, tristitia. 2) malevolus, infestus, τινί, Trag. 3) inconsultus, inconsideratus, Aesch.

δυσφυής, ές, (φύω) aegre vel abnormiter, monstrose nascens, aut proveniens.

δυσφυΐα, ἡ, (δυσφυής) nascendi difficultas. monstrosa deformitas.

δυσφύλακτος, ον, (φυλάσσω) custoditu difficilis. 2) qui caveri nequit. Hinc verb. δυσφυλακτέω, difficilis sum custoditu; caveri nequeo.

δυσφωνία, ἡ, asperitas vocis, seu soni. A seq.

δύσφωνος, ον, (φωνή) malum aut insuavem sonum edens, abhorrens.

δυσφώνως, adv. voce aspera, sono insuavi.

δυσφώρατος, ον, (φωράω) difficilis deprehensu.

δυσχαλίνωτος, ον, (χαλινόω) effrenis (– ◡ – – ◡)

δυσχάριστος, ον, (χαρίζομαι) parum gratus, gratiae referendae immemor: illiberalis, non impertiens, τινός, Plut.

δυσχείμερος, ον, (χεῖμα) infestus hiberno frigore, procellosus, hibernus, Hom. Recentioris originis sunt formae δύσχειμος, ον, Eur. Suppl. 961. Bacch. 15. et δυσχείμων, ον, Ap. Rh. 4, 634. Illa plane diversa est a δύσχιμος, quod vide. Non recte tamen Blomfield. ad Pers. 573. vocem δυσχείμερος graecam esse negat, eique semper δύσχιμος substituendum censet. – Dubia est forma δυσχειμερινός, ἡ, όν, ap. Theopr. h. pl. 8, 8.

δύσχειρος, ον, i. q. δυσχείρωτος. dub.

δυσχείρωμα, τό, res invicta, invincibilis.

δυσχείρωτος, ον, (χειρόω) aegre superabilis, invictus.

δυσχεραινόντως, adv. cum indignatione et stomacho. A seq.

δυσχεραίνω, (δυσχερής) gravor: pertaesus sum, indigne fero: rem difficilem esse censeo, addubito, haesito: rem difficilem reddo; constr. c. acc., dat. et περί τι. Med. sum molestus, odiosus, invisus, asperum, durum, importunum, morosum me gero.

δυσχεραντικός, ἡ, όν, difficilis, molestus. A pr.

δυσχέρασμα, τό, morositas.

δυσχέρεια, ἡ, difficultas rei cujuslibet. 2) molestia, taedium, incommodum, foeditas. 3) saevitia, crudelitas, acerbitas quaecumque. cf. seq.

δυσχερής, ές, (χείρ) manibus aegre tractabilis: difficilis, arduus: molestus, gravis, odiosus, foedus. 2) act. non idoneus rebus tractandis, imperitus, ineptus, tardus.

δυσχερῶς, adv. difficulter, tarde: odiose, moleste, aegre. A pr.

δυσχημάτιστος, ον, figuratu difficilis.

δύσχιμος, ον, gravis, aerumnosus, periculosus, Aesch. Sept. 505. Choeph. 183. (Non confundi debet cum δύσχειμος, sed χιμος mera est terminatio, ut in μελάγχιμος. cf. δυσχείμερος.)

δύσχιστος, ον, (σχίζω) qui difficulter finditur seu scinditur.

δυσχλαινία, ἡ, mala et detrita laena, panuceiae: quaevis vestis squalida. A seq.

δύσχλαινος, ον, (χλαῖνα) attrita et lacera laena indutus, male vestitus.

δυσχορήγητος, ον, (χορηγέω) per magnos sumtus difficilis.

δύσχορτος, ον, (χόρτος) non commode habitandus, non bene munitus: ubi pabulum, aut quicunque pastus male provenit: sterilis.

δυσχρηστέω, (δύσχρηστος) difficilis aut etiam nullius usus sum. 2) ex aliqua gravi difficultate laboro, ut inopia etc. ut, quomodo rebus meis utar, quodve consilium capiam, dubitem. Δυσχρηστοῦμαι, usu rei cujuspiam offendor. 2) impedior aliqua re.

δυσχρήστημα, τό, incommodum, difficultas. A praec.

δυσχρηστία, ἡ, difficultas, quaelibet incommoditas, incommodum ipsum: confusio, implicatio rerum. A seq.

δύσχρηστος, ον, (χρηστός) cujus difficilis est usus: inutilis, incommodus: in magna difficultate constitutus.

δυσχρήστως, adv. ita, ut difficile sit uti, incommode.

δυσχροία, ἡ, deformis, teter color corporis.

δύσχροος, ον, contr. δύσχρους, ουν, (χρόα) male coloratus, foedus.

δύσχρως, ωτος, (χρώς) idem.

δυσχυλία, ἡ, saporis injucunditas, sapor insuavis. A seq.

δύσχυλος, ον, difficilem et ingratum habens saporem.

δύσχυμος, ον, difficilem et molestum succum, seu saporem habens.

δύσχωλος, ον, graviter et deformiter claudicans.

δυσχώρητος, ον, (χωρέω) inexplicabilis. Polyb.

δυσχωρία, ἡ, (χῶρος) difficultas loci, s. regionis, loca difficilia, aspera.

δυσχώριστος, ον, (χωρίζω) qui difficul-

ter sejungi aut secerni potest.

δυσώδης, ες, (ὄζω) graviter olens, foetidus.

δυσωδία, ἡ, malus odor, foetor. A pr.

δυσώδινος, ον, (ὠδίν) vehementissimos dolores excitans.

δυσώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) qui difficulter interit: aegre moriens.

δυσώμοτος, ον, (ὄμνυμι) aegre juratus.

δυσωνέω, et δυσωνέομαι, difficilem me praebeo in emendo, nolo aequum pretium dare. A seq.

δυσώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) difficilis emtor, qui morosus est in emendo.

δυσώνητος, ον, male emtus, h. e. mancipium nullius pretii vel usus.

δυσώνυμος, ον, (ὄνομα) cui malum est et infaustum nomen, cujus nomen odiosum est: infaustus.

δυσωπέω, (ὄψομαι) oculos alicujus molestia afficio; hinc: facio, ut aliquis vultum attollere nequeat, pudore afficio, horribili specie perterreo, minis impello: moveo, sed rebus deterioribus, quae absterrent vel timorem, fastidium, odium, misericordiam, religionem incutiunt. *Med.* pudore afficior, pudet me, revereor, metuo, τινά: timidus, meticulosus sum. Cf. Ruhnk. Tim. p. 90. Schaef. ad schol. Ap. Rh. p. 245.

δυσώπημα, τό, res deterrens, abstrahens ab aliqua re.

δυσώπησις, ἡ, ipsa actio afficiendi aliquem pudore vel religione: exoratio, persuasio, et cetera, quae verbum δυσωπεῖν.

δυσωπητικός, ἡ, όν, (δυσωπέω) vim habens pudoris, timoris etc. injiciendi.

δυσωπητικῶς, *adv.* ad injiciendum pudorem etc. accommodate.

δυσωπία, ἡ, (ὤψ) pudor, qui intueri eos non sinit, qui aliquid a nobis postulent: vitiosus et immodicus pudor: difficultas aliquid certo comprehendendi.

δυσωπικῶς, *adv.* i. q. δυσωπητικῶς, Schol. Ar. Plut. 21.

δυσωρέομαι, f. ήσομαι, difficilem et aerumnosam ago custodiam. (Radix est ὦρος, οὖρος, *custos*)

δύσωρος, ον, (ὥρα) importunus.

δύτης, ου, ὁ, (δύω) urinator. (⏑ –)

δυτικός, ή, όν, urinatorius: qui aquas subire amat, seu solet. 2) occidentalis.

δύω, i. q. δύο, duo, Hom. rarissimum ap. Atticos.

δύω, fut. δύσω, perf. δέδυκα, aor. 1. ἔδυσα, par ἐδύθην, aor. 2. ἔδυν, imperat. δῦθι, δῦτε, conj. δύω, part. δύς, inf. δῦναι. *Med.* δύομαι, fut. δύσομαι, aor. ἐδυσάμην, *Epice* ἐδύσετο, ἐδύσετο, imperat. δύσεο, part. fut. δυσόμενος, significatione praesentis, cf. Buttm. gr. plen. I. p. 418. sqq. Praeterea jam apud Homerum alia quoque praesentis forma invenitur δύνω. – Primaria vis hujus verbi, ut lat. *duo*, est *subeo*, *condor sub aliquid*, et construitur non solum cum praep. κατά, εἰς, ὑπό *c. acc.* Hom. vel κατά *c. gen.* Xen. Cyr. 5, 5, 4. sed etiam, ut alia quoque intransitiva, motum in locum exprimentia, cum accusativo solo, qui scopum illius motus, i. e. id, quod quis subit, indicat. Ita hoc verbum varios habet usus, varieque potest verti, quum dicatur 1) de armis, δῦνειν s. δῦναι ἔντεα, τεύχεα, κυνέην, θώρηκα, induere arma, vel sibi ipsi vel alteri, Hom. 2) de vestibus, δῦναι vel δύσασθαι χιτῶνα, induere, Hom. 3) de locis, πύλας καί τείχεα δῦναι, portas et moenia subire; sic et in *Med.* πόλιν, Ἴλιον, τείχεα, δώματα δύσασθαι, itemque stella dicitur νέφεα δῦναι, in nubes se occultare, Il. 11, 83. Porro δῦναι, et δύσασθαι πόλεμον, μάχην, ὅμιλον, al. in bellum, pugnam, coetum se conferre. Eodem modo dicitur *metaph.* κάματος γυῖα δέδυκε, cepit; ἄχος ἔδυ κραδίην, tristitia animum occupavit, Hom. δύνει ἀλοιφὴ sc. βοείην, subit adeps in corium bubulum unctum adipe, Il. 17, 392. 4) *mergor*, εἰς πόντον, Hom. cf. Hdt. 8, 8., hinc de stellis et sole est *occido*, vulgo enim veteres solem in mare mergi putabant; frequentes ap. Hom. sunt formulae, ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, ἔδυ φάος ἠελίοιο, δύσετο δ' ἠέλιος: Βοώτης ὀψὲ δύων, sero occidens: δυσόμενος Ὑπερίων, occasus regio, Od. 1, 24. Haec *occidendi* vis longe usitatissima est in scriptoribus serioribus, ἐς οὗ δύεται ὁ ἥλιος, Hdt. 4, 181. πρὸ δύντος ἡλίου, ante solis occasum, Hdt. 7, 149. Xen. h. gr. 7, 2, 22. ἅμα τῷ ἡλίῳ δύνοντι, ib. 1, 6, 15. Ael. v. h. 4, 1. – *Nota.* Hoc verbum semper est *intransitivum*, falsoque a nonnullis inter *transitivam* et *intransitivam* significationem dividitur. (υ in praes. et impf. act. et med. breve est; in part. tantum med. a serioribus producitur, v. Jacobs A. P. p. 354. praeterea corripitur etiam in aor. pass., in omnibus vero reliquis temporibus, sicuti etiam in δύνω, semper longum est.)

δυώδεκα, οἱ, αἱ, τά, *contr.* δώδεκα, pro δύο καὶ δέκα, duodecim. Poetae pleniorem illam, pedestres scriptores hanc contractam formam praeferunt; sic etiam in compositis.

δυωδεκάβοιος, ον, v. δωδ.

δυωδεκαδάρχης, ου, ὁ, v. δωδεκ.

δυωδεκάδρομος, v. δωδεκ.

δυωδεκάμηνος, ον, qui duodecim mensium est.

δυωδεκάμοιρος, v. δωδεκ.

δυωδεκάπαις, αιδος, qui duodecim habet liberos.

δυωδεκάπηχυς, υ, qui duodecim cubitorum est.

δυωδεκάριθμος, ον, duodecimus numero.

δυωδεκάς, ἡ, v. δωδεκάς.

δυωδεκαταῖος, α, ον, qui duodecimo v. g. die aut anno aliquid facit aut patitur. A seq.

δυωδέκατος, η, ον, duodecimus.

δυωκαιεικοσίμετρος, ον duo et viginti μέτρα habens, Il. 23, 264.

δυωκαιεικοσίπηχυς, υ, qui duorum et viginti cubitorum est, Il. 15, 678.

δυώνυμος, ον, (ὄνομα) duo nomina habens.

δῶ, τό, domus, pro δῶμα, *Epice* occurrit tantum in nom. et acc. sing. ap. Hom.; pro acc. plur. usurpavit Hes. Th. 933.

δῷ, 1 conj. aor. 2. a δίδωμι.

δῷ, 3 conj. aor. 2. a δίδωμι.

δώδεκα, οἱ, αἱ, τά, duodecim, pro δυώδεκα.

δωδεκάβοιος, ον, (βοῦς) duodecim boum pretium aequans.

δωδεκάγναμπτος, ον, (γναμπτός) duodecim flexus habens; epith. curriculi quod duodecies decurrendum est.

δωδεκαδάκτυλος, ον, duodecim digitos habens.

δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, et δωδεκάδαρχος, ὁ, (ἄρχω) qui duodecim viris praeest.

δωδεκάδελτος, ον, qui duodecim tabulis constat.

δωδεκάδραχμος, ον, (δραχμή) duodecim drachmas valens.

δωδεκάδρομος, ον, (δρόμος) duodecies currens, duodecim cursibus constans.

δωδεκάδωρος, ον, (δῶρον) qui duodecim palmorum est.

δωδεκάεδρος, ον, (ἕδρα) qui duodecim basium s. laterum est.

δωδεκάεθλος, ον, (ἄεθλον) duodecies victor.

δωδεκαετηρίς, ἡ, spatium duodecim annorum, Geopon.

δωδεκαετής, ές, (ἔτος) qui duodecim annorum est, duodecennis.

δωδεκαήμερος, ον, duodecim dies durans.

δωδεκάθεον, τό, medicamentum quoddam antidoton. 2) herba quaedam, a duodecim diis sic dicta.

δωδεκάθεος, ον, qui duodecim deorum est.

δωδεκάκις, *adv.* duodecies.

δωδεκάκλινος, ον, (κλίνη) duodecim lectos tricliniares stratos habens.

δωδεκάκλωνος, ον, (κλών) duodecim ramos habens, Chrysost.

δωδεκάκρουνος, ον, duodecim habens fistulas, sive scaturigines.

δωδεκάκωλος, ον, (κῶλον) duodecim membra, versus habens.

δωδεκάλινος, ον, (λίνον) duodecim filis constans.

δωδεκάμηνος, ον, (μήν) duodecim mensibus constans.

δωδεκαμήχανος, ον, (μηχανή) duodecim instructus machinis: duodecim artium peritus, versutus.

δωδεκαμναῖος, α, ον, (μνᾶ) duodecim minas valens, cf. Lob. Pheyn. p. 554.

δωδεκάμοιρος, ον, (μοῖρα) in duodecim partes divisus.

δωδεκάπαις, αιδος, duodecim habens liberos.

δωδεκάπαλαι, *adv.* dudum.

δωδεκάπηχυς, υ, qui duodecim cubitorum est.

δωδεκάπολις, ι, (πόλις) duodecim urbibus foederatis constans, *v. l.* Hdt. 7, 95.

δωδεκάπους, οδος, qui duodecim pedes habet: qui duodecim pedum est.

δωδεκάρχης, ὁ, qui duodecim viris praeest.

δωδεκάς, άδος, numerus duodenarius. 2) *Adj.* in duodecim partes divisus, ap. Arst. item 3) duodecima pars.

δωδεκάσημος, ον, (σῆμα) duodecim signa habens, Arist. Q. p. 34.

δωδεκάσκαλμος, ον, duodecim scalmis instructus.

δωδεκάσκυτος, ον, (σκῦτος) duodecim pellibus indoctus, de scuto.

δωδεκαστάδιος, ον, decem stadia aequans.

δωδεκαστάσιος, ον, (ἵστημι) duodecim libras pendens.

δωδεκαταῖος, αία, αῖον, qui duodecim diurnus est: qui dies duodecim alicubi manet, vel aliunde abest, vel duodecimo die v. c. venit.

δωδεκάτεχνος, ον, i. q. δωδεκαμήχανος.

δωδεκατημόριον, τό, (μόριον) duodecima pars.

δωδέκατος, άτη, ατον, duodecimus.

δωδεκάφορος, ον, (φέρω) singulis mensibus uvas ferens.

δωδεκάφυλλος, ον, (φύλλον) duodecim folia habens.

δωδεκάφυλον, τό, (φυλή) duodecim tribus.

δωδεκάωρος, ον, (ὥρα) duodecim horis constans.

δωδεκέτης, ες, qui duodecim annorum est, *fem.* δωδεκέτις.

δωδεκεύς, ὁ, i. q. χοεύς, quia duodecim κοτύλας habet.

δωδεκαηΐδες, *Ion.* pro δωδεκαΐδες, θυσίαι, quae et δωδεκίδες dicuntur, sacrificia e duodecim animalibus.

δωδεκήρης, ες, (ἄρω) duodecim remorum ordinibus instructus.

δῶμα, τό, (δέμω) domus. 2) oecus, triclinium.

δωμάτιον, τό, cubiculum, conclave. *Dim.* a praec.

δωματῖτις, ἡ, domestica.

δωματοφθορέω, (φθείρω) rem familiarem pessumdo, Aesch. Ag. 948. e conj. Schützii pro σωματοφθορέω, q. v.

δωματόω, habito, incolo: perf. pass. δεδωμάτωμαι, aedes meae incoluntur, Aesch. Suppl. 959.

δωμάω, aedifico: etiam in *Med.* Unde

δώμησις, ἡ, structura, aedificatio.

δωμητύς, ύος, ἡ, adparatus structurae, structura.

δωμήτωρ, ορος, ὁ, aedificator, conditor.

δῶναξ, *Dor.* pro δόναξ, δοῦναξ.

δώομεν, 1. pl. conj. aor. 2. a δίδωμι, *poet.* pro δῶμεν, Il.

δωρεά, ἡ, donum, praemium, munus, ut victus, qui publice alicui praebatur, prima sedes, immunitas, et similia, quae in primis honoris caussa alicui dantur, sive, quae ita dantur, ut non reddantur.

δωρεάν, *adv.* gratis, sine merito. 2) frustra, sine caussa, temere. A δωρεά, cujus proprie Accusativus est.

δωρέω, et δωρέομαι: dono, largior, τινί τι. *Medium* frequentius. 2) dono aliquem aliqua re, τινά τινι, Pind.

δώρημα, τό, donum, munus. A pr.

δωρηματικός, ή, όν, munificus, liberalis.

δωρητήρ, et δωρητής, ὁ, donator, largitor.

δωρητικός, ή, όν, i. q. δωρηματικός.

δωρητός, ή, όν, muneribus placabilis. 2) donatus, dono sive gratis datus.

Δωριάζω et Δωρίζω, Dorienses imitor, a partibus Doriensium sto, Dorica dialecto utor, Doriensium more vestitus sum, i. e. partem corporis nudam conspiciendam praebeo, cf. C. O. Muller de Doriens. 2. p. 263. (De vestitu prior, de lingua posterior plerumque forma usurpatur.

Δωριακός, ή, όν, Δωρικός, ή, όν, et Δώριος, α, ον, vel -ος, ον, Doricus *Adv.* Δωριαῶς.

Δωριεύς, έως, ὁ, Doriensis.

Δωρίζω, v. Δωριάζω.

Δώριος, α, ον, v. Δωριακός

Δωρίς, ιδος, ἡ, *adj. fem.* Dorica, sc. vel mulier vel regio vel lingua.

Δωρισμός, ὁ, Dorica loquendi ratio: Dorici mores, favor erga res Doriensium.

Δωριστί, *adv.* Dorice. (--◡)

δωρίτης, ἀγών, (δῶρον) certamen, in quo victor dono donabatur.

δωροβόρος, ον, (βορά) qs. donivorus, donorum cupidus.

δωρογραφή, ἡ, accusatio magistratus vel judicis, ob dona accepta. Suid. sed cf. Lob. Phryn. p. 498.

δωροδέκτης, ου, ὁ, (δέχομαι) qui dona libenter accipit.

δωροδοκέω, donis inhio, munera accipio: muneribus corrumpor. 2) *act.* donis corrumpo.

δωροδόκημα, τό, donum per corruptionem acceptum. A praec.

δωροδοκηστί, *adv.* avide in accipiendis donis, Ar. Eq. 996. ubi praeter necessitatem Kusterus conj. Δωροδοκιστί.

δωροδοκία, ἡ, corruptio per dona.

δωροδόκος, ον, donis inhians: qui se donis corrumpi sinit. 2) donis corrumpens, largiens. cf. Ruhnk. Tim. p. 91.

δωροδότης, ὁ, (δίδωμι) largitor, donator.

δωροκοπέω, (κόπτω) muneribus corrumpo. LXX.

δωροληπτέω, munera accipio, muneribus me corrumpi sino. A seq.

δωρολήπτης, ου, ὁ, (λαμβάνω) qui muneribus corrumpitur.

δωροληψία, ἡ, munerum aviditas.

δῶρον, ου, τό, donum: sacrificium: oblatio, quae Deo fit. 2) palmus minor, i. q. παλαιστή.

δωροξενία, ἡ, (ξένος) quum quis peregrinitatis accusatus judicibus corruptis effugit.

δωροτελέω, munera solvo, fero.

δωροφάγος, ον, donivorus, donorum avidus. v. δωροβόρος.

δωροφορέω, donum fero, largior, τινί τι et τινα.

δωροφορία, ἡ, munerum oblatio.

δωροφόρος, ον, qui dona fert, dat.

δωρύττομαι, *Dor.* p. δωρέομαι, Theocr. 7, 43.

δώς, ἡ, *indecl. poet.* p. δόσις, Hes. op. 354.

δωσίδικος, ον, (δίκη) qui judicio se permittit. Hdt. 6, 42. Polyb. 4, 43.

δωσίπυγος, ον, (πυγή) qui facile copiam corporis facit.

Δώσων, ὁ, (part. fut. a δίδωμι) Doson, qui semper pollicetur, se daturum, nec tamen unquam dat, *Dabo*, *onis*, e versione Erasmi.

δωτήρ, ῆρος, ὁ, donator, dator.

δώτης, ου, ὁ, idem.

δωτινάζω, dona colligo et accipio. A seq.

δωτίνη, ἡ, donum, sive munus, quod consumitur, ut vinum, vestis et caetera. (---)

δωτύς, ύος, ἡ, donum, cibus, alimenta.

δώτωρ, ορος, ὁ, dator, donator.

δώωσι, 3 pl. conj. aor. 2. a δίδωμι, *poet.* pro δῶσι, Il.

E

E, ε, quinta apud Graecos littera, quae ε ψιλόν s. ε aspiratione carens dicitur, quoniam ε antiquitus etiam spiritus asperi nota fuit. 2) nota numeralis valens *quinque*, et addita inferne lineola ε *quinquies mille* s. *quinque millia*.

ἒ, *interjectio dolentis.* Plerumque bis vel quater ponitur, et scribitur etiam nonnunquam cum aspiratione ἕ.

ἕ, acc. sing. et plur. pronominis reflexivi tertiae personae in omnibus generibus, frequentissimus in Homericis carminibus, nec tamen alienus ab Atticorum consuetudine. 2) i. q. αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, ap. Hom. tantum.

ἔα, exclamatio admirantis vel indignantis, *hem! vah!* nata, ut videtur, ex imperat. verbi ἐάω. (◡ -, ap. poetas etiam monosyllabum.)

ἔα, 1 sing. imperf. ab εἰμί, *Ion.* pro ἦν, Hom.

ἔαγα, perf. ab ἄγνυμι. (◡-◡)

ἐάγην, aor. pass. ab ἄγνυμι, Hom. (◡ ◡ -, semel ◡ - -)

ἕαδα, perf. ab ἁνδάνω. (◡-◡)

ἑάλη vel ἐάλη, 3 sing. aor. pass. ab εἴλω, Il. (◡◡-)

ἑάλωκα, ἑάλων, vide ἁλίσκομαι.

ἐάν, *conjunctio*, si, regens conjunctivum Apud recentissimos demum scriptores reperitur ἐάν cum indicativo; cum optativo, idque rarissime, construitur, quando aliquid tamquam cogitatum ab alio enunciatur, v. Herm. Vig. p. 822. Apud scriptores, graecae linguae imperitos, ἐάν interdum est particula potentialis pro ἄν, ut in N. T. libris, qui usus ubi in probatis auctoribus reperitur, emendatione opus est, v. Herm. Vig. p. 835.

ἑανός, ή, όν, (ἕννυμι) quem quis commode induit, hinc aptus, pulcher. de vestimentis similibusque rebus τὸ ἑανόν, peplum, pallium.

ἔαξα, aor. 1. act. ab ἄγνυμι.

ἔαρ, ἔαρος, τό, ver. 2) succus, pinguedo, sanguis, v. Alberti Hesych. 1. p. 1038. Poeticae sunt formae nominativi εἶαρ et ἦρ, contra in gen. et dat. prosae orationis usus dici vult ἦρος et ἦρι.

ἐαρίδρεπτος, ον, (δρέπω) verno tempore decerptus.

ἐαρίζω, vernum tempus dego. 2) vereo, vernam temperiem refero.

ἐαρινός, ή, όν, vernus. ab eod.

ἐαρόδρεπτος, ον, (δρέπω) verno tempore decerptus.

ἐαροτρεφής, ές, (τρέφω) vernus, vere natus, nutritus.

ἐαρότροφος, ον, idem.

ἐαρόχροος, ον, (χρόα) vernum colorem i. e. recentem, virilem, habens.

ἐάρτερος, έρα, ερον, vernus.

ἔασι, 3 plur. praes. ab εἰμί *Ion.* p. εἰσί, Hom. (◡-◡)

ἕαται, 3 plur. praes ab ἧμαι, *Ion.* p. ἧνται, Il. (◡◡-) ἕατο, imperf. pro ἧντο, Il.

ἐατέος, α, ον, *adj. verb.* ab ἐάω.

ἑαυτότης, ἡ, quum quid ipsum est, Procl. A seq.

ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, plur. ἑαυτῶν, *sui ipsius*, *Att. contr.* αὑτοῦ: dicitur et de prima et secunda persona. Rarius pluralis ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, idem valet quod ἀλλήλων, ἀλλήλοις.

ἐάφθη, aor. pass. verbi ἅπτω pro ἥφθη, *affixus erat*, Il. 13, 543. 14, 419.

ἐάω, f. άσω, sino, praetermitto, omitto: demitto: desino: valere jubeo, renuncio. (ᾱσω, ᾱσα, sed apud seriores poetas etiam ᾰσω, ᾰσα.)

ἑάων, gen. plur. *Ep.* ab ἐΰς, q. v. Hom. (◡--)

ἔβαν, 3 plur. aor. 2. a βαίνω p. ἔβησαν, Hom. (◡ ◡)

ἑβδεμήκοντα, *Dor.* p. ἑβδομήκοντα.

ἑβδομαγέτης, ου, ὁ, septimo die sacrificiis celebratus. Ep. Apoll. Aesch. Sept. 802. cf. Spanh. Call. Del. 251.

ἑβδομαδικός, ή, όν, (ἑβδομάς) septimanus, qui septiduum durat.

ἑβδομαῖος, αία, αῖον, (ἕβδομος) qui septimo die aliquid facit, aut venit vel redit:

septimanus.

ἑβδομαδικῶς, *adv.* septies.

ἑβδομάς, αδος, ἡ, numerus septenarius. 2) septem v. c. dies. 3) septima quaeque dies.

ἑβδόματος, άτη, ατον, septimus.

ἑβδομεύω, septimam, quamque mensis diem celebro.

ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τά, *indeclin.* septuaginta.

ἑβδομηκοντάβιβλος, ον, septuaginta libris constans, libri septuaginta: ita inscriptum erat opus quoddam Oribasii. v. Photii Bibl. 217. 218.

ἑβδομηκοντάκις, *adv.* septuagies.

ἑβδομηκοντατέσσαρες, septuaginta quatuor.

ἑβδομηκοντούτης, ου, ὁ, (ἔτος) septuaginta annos natus, *fem.* ἑβδομηκοντοῦτις.

ἑβδομηκοστόδυος, ον, septuagesimus secundus. Plut.

ἑβδομηκοστός, ή, όν, septuagesimus.

ἕβδομος, όμη, ομον, (ἑπτά) septimus.

ἐβένινος, ίνη, ινον, ebeninus, ex ebeno factus.

ἔβενος, ἡ, ebenus, lignum ebeni. Dicitur et ἐβένη.

ἔβην, aor. 2. a βαίνω.

ἐβίσκος, ἡ, hibiscus, malva althaea, herba. v. ἰβίσκος.

ἐβλάβη, 3 sing. aor. pass. *syncop.* a βλάπτω.

Ἑβραΐζω, Ebraice loquor: mores, linguam Ebraicam imitor.

Ἑβραϊκός, ή, όν, Ebraicus.

Ἑβραῖος, αία, αῖον, Ebraeus.

Ἑβραΐς, ίδος, ἡ, Ebraea.

Ἑβραϊστί, *adv.* Ebraice.

ἔγγαιος, αία, αιον, v. ἔγγειος.

ἐγγαληνίζω, (γαλήνη) serenus fio.

ἔγγαλος, ον, (γάλα) lac habens.

ἐγγαμέω (γαμέω, *irreg.*) nuptiis pervenio e. g. in familiam aliquam.

ἐγγάμιος, ον, (γάμος) nuptialis, ad matrimonium pertinens.

ἐγγαμίζω, nuptui colloco.

ἐγγαστρίμαντις, εως, ὁ, ἡ, (γαστήρ, μάντις) vaticinator e ventre.

ἐγγαστρίμυθος, ου, qui e ventre vocem reddit.

ἐγγάστριος, ον, (γαστήρ) qui in utero, s. ventre est.

ἐγγαστρίτης, ὁ, idem qui ἐγγαστρίμυθος.

ἐγγαστρεύω, facio ἐγγαστρίμυθον, Theodoret.

ἐγγέγαα, (γέγαα) perf. *poet.* ab *absol.* γάω, pertinens ad ἐγγίνομαι, cf. γάω, natus sum in-, Ἰλίῳ, Hom.

ἐγγείνομαι, (γείνομαι) gigno in-, Il. 19, 26.

ἔγγειος, ον, (γῆ) qui in terra, seu solo est. ἔγγειος κτῆσις, fundus domi, in patria, *opp.* illis fundis, qui extra fines civitatis possidentur, in solo alieno. v. ἔγκτητος.

ἐγγειοτόκος, ον, (τίκτω) qui in ipsa terra nascitur. ἐγγειοτόκος, ον, animal in continente fetum excludens.

ἐγγειόφυλλος, ον, (φύλλον) habens folia humi serpentia.

ἐγγείσωμα, τό, cranii fissura, quum tabula cranii rupti alteri tabulae sic incumbit, ut lateres tectorum lateribus. cf. γεῖσον.

ἐγγελαστής, οῦ, ὁ, irrisor. A seq.

ἐγγελάω, f. άσω, irrideo.

ἐγγενέτης, ὁ, inquilinus, indigena.

ἐγγενής, ές, indigena: consanguineus: congenitus, insitus. *Adv.* ἐγγενῶς.

ἐγγεννάω, gigno, ut simplex.

ἐγγεύω, f. σω, gustationem praebeo. *Pass.* gusto. *Metaph.* imbuor v. c. sanguine, caedis faciendae initio, incipio caedes facere.

ἐγγήραμα, ατος, τό, id, cui senescimus. 2) requies, delectatio, occupatio senectutis. A seq.

ἐγγηράσκω, s. ἐγγηράω, f. άσω, insenesco.

ἐγγηροτροφέω, in senectute alo.

ἐγγιγνώσκω, agnosco inesse.

ἐγγίγνομαι, s. ἐγγίνομαι, f. γενήσομαι, innascor, innascor. 2) intersum, interjicior, *de tempore*, 3) contingo, evenio. 4) ἐγγίνεται, *Impersonal.* licet, facultas est, datum est, fieri potest.

ἐγγίζω, f. ίσω, (ἐγγύς) adpropinquo. 2) immineo, insto, accedo: adpeto alicujus consuetudinem, usum.

ἐγγίνομαι, vide ἐγγίγνομαι.

ἔγγιον, *adv.* (ἐγγύς) propius.

ἔγγιστα, *adv.* proxime.

ἔγγλαυκος, ον, glaucus.

ἔγγλισχρος, ον, viscosus, glutinosus, tenax.

ἔγγλυκυς, ον, cui inest aliquid dulcedinis.

ἔγγλυμμα, τό, (ἐγγλύφω) insculptum.

ἐγγλύσσω, dulcedinem addo.

ἐγγλύφω, f. ψω, insculpo.

ἐγγλωσσοτυπέω, f. ήσω, (τύπτω) lingua crepo. 2) semper in ore habeo, jacto.

ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) qui lingua victum quaerit.

ἐγγονατεύω, i. q. γονατεύω.

ἐγγομφόω, clavis infigo s. firmo.

ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium. 2) commissura, ut dentium aut radiorum, aliorum in alios ingredientium.

ἔγγονος, ὁ, (γόνος) nepos: ἐγγόνη, ἡ, neptis. 2) ap. seriores i. q. ἔκγονος.

ἐγγράμματος, ον, scriptus.

ἔγγραπτος, ον, idem.

ἐγγραυλίς, ἡ, piscis quidam, alias ἐγκρασίχολος.

ἐγγραφή, ἡ, inscriptio.

ἔγγραφος, ον, (γράφω) scriptus, scripto constans, in litteras relatus.

ἐγγράφω, f. ψω, inscribo: refero in tabulas, *unde* ἐγγεγραμμένω, de quibus lis instituta est in foro: adscribo, addo.

ἐγγράφως, *adv.* scripto, in scripto.

ἐγγυαλίζω, f. ίξω, (γύαλον) in manus trado. 2) trado.

ἐγγυάω, f. άσω, trado alteri, quod ei promissum s. desponsum est, *Med.* spondeo, satis do, interpono fidem meam. *Pass.* satis accipio. A seq.

ἐγγύη, ἡ, (γυῖον) sponsio, intercessio in aliena caussa, fidejussio, desponsatio.

ἐγγύησις, ἡ, fidejussio, vadimonium.

ἐγγυητής, ὁ, fidejussor, sponsor, praes.

ἐγγυητικός, ή, όν, ad fidejussorem pertinens.

ἐγγυητός, ή, όν, promissus; unde ἡ ἐγγυητά, sponsa, desponsata.

ἐγγύθεν, *adv.* cominus, prope, e propinquo.

ἐγγυθήκη, ἡ, repositorium vasorum, ut patinarum, poculorum in mensa, Athen.

ἐγγύθι, *adv.* prope.

ἐγγυιόω, (γυῖον) in manus do.

ἐγγυμνάζω, exerceo in aliqua re.

ἔγγυος, ον, praes: sponsor, fidejussor. 2) desponsatus, vadimonio firmatus.

ἐγγύς, *adv.* prope. 2) circiter. Hinc *comp. adj.* ἐγγύτερος, vel ἐγγίων, propior, et *superlat.* ἐγγύτατος, vel ἔγγιστος, *proximus.*

ἐγγύτατα, *adv.* proxime. A praec.

ἐγγυτάτω, *adv.* idem.

ἐγγυτέρω, *adv.* propius. Ab ἐγγύτερος, qui est *Comparativus* ab ἐγγύς.

ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas.

ἐγγώνιος, ον, (γωνία) angulosus: rectangularis.

ἐγειρόφρων, ον, (φρήν) mentem excitans, acuens.

ἐγείρω, f. ἐγερῶ, aor. ἤγειρα, perf. ἐγήγερκα, *pass.* ἐγήγερμαι, excito e somno, expergefacio, suscito: incito, excito, accendo: erigo: exstruo, aedifico, *Med.* expergiscor: aor. ἠγρόμην, vigilias ago, excubo, Il. 7, 434 Huc pertinet pf. ἐγρήγορα, Hom. ἐγρήγορθα, expergefactus sum, i. e. vigilo. Ex ἐγρήγορα formatum est novum praesens ἐγρηγορέω, vigilo, Hom. pro quo recentiores ἐγρηγορέω, scriptores N. T. γρηγορέω usurpant. – *Activum* significatione *Medii* invenitur Ar. Ran. 340. Eur. Iph. A. 626.

Ἔγεντο, *Dor.* pro ἐγένοντο.

ἐγερσιβόητος, ον, (βοάω) voce excitans.

ἐγερσίγελως, ωτος, risum excitans.

ἐγερσιθέατρος, ον, spectatores excitans.

ἐγερσίμαχος, ον, pugnas ciens. Dicitur et ἐγερσιμάχης, ὁ. Verbum ἐγερσιμαχέω est ap. Tzetz.

ἐγερσίμοθος, ον, (μόθος) pugnas ciens.

ἐγέρσιμος, ον, (ἐγείρω) epith. somni, a quo evigilamus, cui opponitur somnus aeternus mortis, Theocr.

ἐγερσίνοος, ον, mentem excitans.

ἔγερσις, ἡ, excitatio: resurrectio, reditus ab inferis in vitam.

ἐγερσιφαής, ές, (φάος) lucem vel ignem excitans; λίθος, lapis igniarius.

ἐγερσίχορος, ον, choros excitans. Opp.

ἐγερτέος, α, ον, *adj. verb.* ab ἐγείρω.

ἐγερτήριος, α, ον, i. q. ἐγέρσιμος.

ἐγερτί, *adv.* (ἐγείρω) vigilanter.

ἐγερτικός, ή, όν, excitativus, excitandi vim habens.

ἐγερτός, ή, όν, excitatus, expergefactus, Aristot.

ἔγημα, aor. 1. a γαμέω.

ἐγκαγχάζω, cachinnor, effuse rideo, irrideo, *dub.*

ἐγκαθαίρω, purgo.

ἐγκαθαρμόζω, apto, accommodo.

ἐγκαθέζομαι, f. εδοῦμαι, insideo.

ἐγκαθείργνυμι, s. ἐγκαθειργνύω et ἐγκαθείργω, f. ξω, includo, coerceo.

ἐγκάθετος, ον, subornatus, clam submissus: insidiator, qui callide insidiatur, subdolus.

ἐγκαθεύδω, f. δήσω, indormio, incubo.

ἐγκαθέψω, f. ψήσω, incoquo.

ἐγκαθηβάω, f. ήσω, pubesco in, juvenesco in, pubertatem consumo in.

ἐγκάθημαι, insideo: in insidiis sum.

ἐγκαθίγνυμι, colloco in, Hippocr. p. 674, 50. si *lectio vera.*

ἐγκαθιδρύω, (ἱδρύω, *irreg.*) colloco in.

ἐγκαθίζω, f. ίσω, colloco in, v. c. insidiis: insideo.

ἐγκαθίημι, f. θήσω, immitto.

ἐγκάθισμα, τό, assis in aqua medicata. 2) insidiae. 3) locus depressus, cavus, unde in pronunciatione ἐγκάθισμα est in asperitate orationis, quum vox velut subsidet opp. *ἀνακοπή, στηριγμός*, assensio velut ad eminentia loca.

ἐγκαθισμός, ὁ, idem.

ἐγκαθίστημι, f. στήσω, colloco, constituo in, impono: interpono: clam submitto. In aor. 2. perf. et passiv.: intersum.

ἐγκαθοράω, (ὁράω, *irreg.*) specto, respicio, opem fero, tueor.

ἐγκαθορμίζομαι, in portum invehor.

ἐγκαθόρμισις, ἡ, invectio in portum. A pr.

ἐγκαθυβρίζω, f. ίσω, insolens et contumeliosus sum in quem: insolens sum.

ἐγκαίνια, τά, (καινός) encaenia, festus dies novi operis memoriae dicatus.

ἐγκαινίζω, f. ίσω, renovo, instauro, sancio, confirmo, dedico, consecro.

ἐγκαινίς, ἡ, i. q. ἐπηγκενίς.

ἐγκαίνισις, ἡ, dedicatio.

ἐγκαινισμός, ὁ, renovatio, instauratio: dedicatio, consecratio.

ἐγκαινόω, f. ώσω, innovo. 2) initio, dedico.

ἐγκαιρία, ἡ, opportunitas. A seq.

ἔγκαιρος, ■, opportunus, tempestivus.

ἐγκαιριότης, ητος, ἡ, opportunitas.

ἐγκαίρως, *adv.* opportune, tempestive.

ἐγκαίω, f. καύσω, (καίω, *irreg.*) inuro: exuro: encaustica pingo.

ἐγκακέω, male tracto, molestia afficio: segnesco, detrecto.

ἐγκαλέω, posco, et *ἐγκαλοῦμαι*, *in med.* in jus voco. 2) peto ab aliquo aliquid actione juris, ut pecuniam. 3) accuso sc. in caussa capitis. 4) invehor, increpo. Constr. *c. dat. pers.* et *acc.* vel *gen. rei.*

ἐγκαλινδέω, f. ήσω, volvo in re aliqua, ut pulvere etc. *pass.* volvor in re aliqua, versor in re aliqua.

ἐγκαλλωπίζομαι, f. ίσομαι, placeo mihi, glorior, ostento me.

ἐγκαλλώπισμα, τό, ornamentum: id, quo gloriamur.

ἐγκαλοσκελής, ές, (κᾶλον, *lignum* et σκέλος) qui habet crura in ligno seu numella. Hesych.

ἐγκαλυπτήρια, τά, vox jocantis, qui ob deformitatem sponsae negabat sibi ἀνακαλυπτήρια convenire, sed ἐγκαλ. Philostr. Soph. 2, 25, 4.

ἐγκαλύπτω, f. ύψω, obtego, velo. *Med.* velo me: faciemque meam aut caput prae pudore; est etiam ritus morientium: pudore suffundor.

ἐγκάλυψις, ἡ, velatio. A praec.

ἐγκάμνω, f. καμοῦμαι, (κάμνω, *irreg.*) lassesco in aliqua re, τινί.

ἐγκάμπτω, f. ψω, inflecto.

ἐγκαναξαι, Aristoph. Eq. 105. ἐγκάναξον, infunde cum sonitu: a καναχή, *strepitus.* Vide διακανάξαι.

ἐγκαναχάομαι. Theocr. 9, 27. ἐγκαναχήσατο αὐχλῳ, edidit fremitum in vel e concha e se inflata.

ἐγκανθίς, ίδος, ἡ, (κανθίς) canthorum radix. 2) tumor carneus in angulis oculorum.

ἐγκάπτω, f. ψω, voro, devoro, deglutio.

ἔγκαρ, αρος, τό, cerebrum. 2) pediculus. Sed haec vox cum his significationibus tantum Grammaticorum auctoritate nititur eorum, qui apud Homerum Il. 9, 378. pro ἐν καρός legebant ἔγκαρος, minus bene.

ἐγκάρδιον, τό (καρδία) q. d. in quo cor est, medulla ligni. 2) quod in corde est, τὰ ἐγκάρδια, cogitata mentis. Clem. Al.

ἔγκαρος, ὁ, (κάρ, *caput*) cerebrum.

ἐγκάρπιος, ον, idem quod seq.

ἔγκαρπος, ον, semen in se habens, ut poma: fecundus: gravidus.

ἐγκαρπόω, unde οῦμαι, fructum capio, mercedem etc. ut simplex.

ἐγκάρσιος, ον, obliquus. *Fem.* etiam ἐγκαρσία.

ἐγκαρσίως, *adv.* oblique.

ἐγκαρτερέω, f. ήσω, patienter vel forti animo fero, sustineo, constans maneo in re aliqua, τινί.

ἐγκάς, *adv.* profunde, alte. Galenus in Lex. Hippocr. ex libro de cap. vuln. p. 899. c. ubi tamen editur ἐκάς.

ἔγκατα, τά, intestina, viscera. *Dat.* ἔγκασι, Il. 11, 438. cf. Buttm. gramm. plen. I. p. 221.

ἐγκαταβαίνω, descendo in, ingredior.

ἐγκαταβιόω, f. ώσω, (βιόω, *irreg.*) vitam consumo in.

ἐγκαταβρέχω, (βρέχω) madefacio in.

ἐγκαταβυσσόω, (βυσσός) insinuo.

ἐγκαταγέλαστος, ον, qui irridetur, ridiculus.

ἐγκαταγηράσκω, consenesco in re aliqua.

ἐγκαταγράφω, inscribo.

ἐγκατάγω, (ἄγω, *irreg.*) deduco in domum, coloniam etc.

ἐγκαταδαμάω, (δαμάω, *irreg.*) subigo, affligendo perdomo, affligo.

ἐγκαταδαρθάνω, (δαρθάνω, *irreg.*) indormio.

ἐγκαταδέω, (δέω, *irreg.*) illigo.

ἐγκαταδίδωμι, f. δώσω, demitto: remitto.

ἐγκαταδύω, et *ἐγκαταδύνω*, (δύω, *irreg.*) subeo, τί et τινί.

ἐγκαταζεύγνυμι, f. ζεύξω, (ζεύγνυμι, *irreg.*) adjungo, adapto.

ἐγκαταθνήσκω, (θνήσκω, *irreg.*) immorior, morior in.

ἐγκατακαίω, (καίω, *irreg.*) aduro, inuro, comburo in.

ἐγκατάκειμαι, (κεῖμαι, *irreg.*) insideo, incumbo. 2) incubo, nempe oraculi petendi caussa.

ἐγκατακεράννυμι, f. άσω, (κεράννυμι, *irreg.*) immisceo.

ἐγκατάκλειστος, ον, inclusus.

ἐγκατακλείω, f. είσω, includo, intercludo.

ἐγκατακλίνω, f. ινῶ, reclino, depono, unde *ἐγκατακλίνομαι*, discumbo, accumbo.

ἐγκατακοιμάομαι, dormio in, Hdt.

ἐγκατακρούω, infigo: χορείαν ποδί, choream pede pulso.

ἐγκατακρύπτω, occulto in.

ἐγκαταλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, *irreg.*) intus v. c. in urbe vel facinore capio: obstringo, obligo, v. c. jurejurando: intercipio.

ἐγκαταλέγω, f. ξω, (λέγω, *irreg.*) recenseo inter alios, adnumero: adlego, adscisco, militibus accenseo: congero. *Med.* recubo in.

ἐγκατάλειμμα, τό, reliquiae: monumentum. A seq.

ἐγκαταλείπω, f. ψω, derelinquo, desero, destituo: reliquum facio.

ἐγκαταλείφω, (ἀλείφω) inungo, illino.

ἐγκατάλειψις, ἡ, derelictio: quum aliquid alicubi relinquitur, non egeritur.

ἐγκατάληψις, ἡ, interceptio, interclusio. 2) perceptio, notio: praeceptum, dogma.

ἐγκαταλιμπάνω, i. q. ἐγκαταλείπω.

ἐγκαταλογίζομαι, f. ίσομαι, computo, adnumero.

ἐγκαταλύω, dissolvo in, Theophyl.

ἐγκαταμεμιγμένως, *adv.* part. pf. pass. ab ἐγκαταμίγνυμι, permixtim, immiscendo.

ἐγκαταμένω, (μένω, *irreg.*) maneo in.

ἐγκαταμίγνυμι, (μίγνυμι, *irreg.*) insero, immisceo.

ἐγκατανάιω, (ναίω, *irreg.*) habito in: aor. 1. ἐγκατένασσα, *poet.* -νασσα, habitatum deduxi aliquo, collocavi alicubi habitandi caussa.

ἐγκαταντλησις, εως, ἡ, exhaustio, actus exhauriendi v. ἀντλεῖν.

ἐγκατανωτίζομαι, dorso fero aliquo, Tzetz. Chil.

ἐγκαταπαίζω, f. ξω, vel σω, illudo. LXX.

ἐγκαταπάλλομαι, insilio, πόντῳ, Opp.

ἐγκαταπήγνυμι, f. ήξω, (πήγνυμι, *irreg.*) infigo.

ἐγκαταπίπτω, (πίπτω, *irreg.*) concido in aliquo loco, Ap. Rh. 3, 655.

ἐγκαταπλέκω, f. ξω, innecto, insero.

ἐγκατάπληξις, ἡ, terror. LXX.

ἐγκαταριθμέω, (ἀριθμέω) numero in.

ἐγκαταῤῥάπτω, f. ψω, insuo in.

ἐγκαταῤῥίπτω, dejicio aliquo, Heliod. Aeth. 9, 5. *var. lect.* vide notas.

ἐγκατασβέννυμι, et -σβεννύω, fut. σβέσω, (σβέννυμι, *irreg.*) exstinguo in.

ἐγκατασήπω, putresco in, Phot. Bibl. p. 415

ἐγκατασκευάζω, f. άσω, intus vel clam conficio, condo et perficio.

ἐγκατάσκευος, ον, (κατασκευή) concinnus, locuples: absolutus.

ἐγκατασκευῶς, *adv.* apte, concinne.

ἐγκατασκήπτω, f. ψω, invado, irruo, ingruo: incubo: *de morbo.* 2) injicio. Valk. Hipp. 438.

ἐγκατάσκηψις, ἡ, impetus, v. c. morbi, fulminis.

ἐγκατασκιῤῥόω, f. ώσω, in scirrhum induro. 2) invetero, de macula.

ἐγκατασπείρω, (σπείρω) spargo in. 2) dissemino, divulgo.

ἐγκατασπορά, ἡ, disseminatio. Clem. Al. A praec.

ἐγκαταστηρίζω, f. ίξω, insero: interpono, infercio, pono in mediis.

ἐγκαταστοιχειόω, f. ώσω, (στοιχεῖον) una cum primis elementis indo.

ἐγκατασφάζω, f. ξω, trucido in loco aliquo

ἐγκατασχάζω, f. άσω, scarifo, scalpro aperio.

ἐγκατατάσσω, *Att.* ττω, f. άξω: inter alios colloco: insero.

ἐγκατατέμνω, (τέμνω, *irreg.*) concido in loco aliquo.

ἐγκατατίθημι, f. θήσω, depono, seu recondo.

ἐγκατατιλάω, i. q. κατατιλάω, Hippocr. p. 672. h ubi falso legitur ἐγκατατέλλω.

ἐγκατατρίβω, exerceo in, Sines. ep. 121.

ἐγκαταυγάζω, illumino in: resplendeo in, Epiphan. T. II p. 106.

ἐγκαταφλέγω, comburo in, Geopon. 9, 6, 3.

ἐγκαταφυτεύω, sero in loco.

ἐγκαταχέω, (χέω, *irreg.*) perfundo in, effundo in.

ἐγκαταχόω, et χώννυμι, f. ώσω, obruo in.

ἐγκαταχρίω, inungo in, Diosc. parab. I. c. 124.

ἐγκατοχυρίζω, sue, apto loco pono, insero.

ἐγκατεῖδον, aor. ab ἐγκαθοράω.

ἐγκατειλέω, (εἰλέω, irreg.) involvo, implico.

ἐγκατείργω, et -ειργνύω, (εἵργω) includo in.

ἐγκατέχω, (ἔχω, irreg.) detineo in, retineo, prohibeo.

ἐγκατηρά, ἡ, salsamentum, piscis sale conditus, Al. Trall.

ἐγκάτθεο, ἐγκάτθετο, 2 et 3. aor. 2. med. verbi ἐγκατατίθημι, poet. pro ἐγκατέθου, ἐγκατέθετο. Hom.

ἐγκατίλλω, (ἴλλω) i. q. ἐγκατειλέω.

ἐγκατιλλώπτω, f. ώψω, irrideo, cum quodam oculorum motu. Hesych. „ ἐγκατιλλώψαι, ἐγκαταμωκτηρίσαι. “ Aesch. Eum. 113.

ἐγκατόεις, εσσα, εν, intestinis similis, ab ἔγκατα, Nic. Ther. 580.

ἐγκατοικέω. f. ήσω, inhabito, incola sum.

ἐγκατοικίζω, f. ίσω, colloco habitatum.

ἐγκατοικοδομέω, inaedifico. 2) aedificatione includo, munio. 3) in carcerem compingo, item virum circum aedifico, includo structis parietibus, ut moriatur, v. κατοικ.

ἐγκάτοικος, ον, inhabitans, incola.

ἐγκατορύττω, defodio in.

ἔγκατος, ον, interior: sed auctoritate caret hoc adjectivum et fictum esse videtur a grammaticis propter pluralem ἔγκατα, q. v. Apud Lucianum Lexiph. 3. βοὸς ἔγκατον soloece dicitur pro ἔντερον.

ἐγκαττύω, insuo calceo.

ἐγκαυλέω, f. ήσω, (καυλός) caulesco, caulem emitto, seu gigno, erumpo in caulem.

ἔγκαυμα, τό, (ἐγκαίω) nota inusta. 2) actus inurendi. 3) pustula ex ustione contracta. 4) materia, quae cito ignem concipit, fomes. 5) pictura encaustica.

ἔγκαυσις, εως, ἡ, caustio. 2) ardor, aestus, aliqua re excitatus. 3) pictura, quae inurendo fit. Ab eod.

ἐγκαυστής, ὁ, qui inurit: pictor, qui inustione aliquid pingit. Ab eod.

ἐγκαυστικός, ή, όν, ad ἔγκαυσιν pertinens. 2) ἐγκαύσει pictus; unde et ἡ ἐγκαυστική, scil. τέχνη, ars inurendo pingendi.

ἔγκαυστον, τό, encaustum, liquor ardentis rubri coloris, quo Imperatores Romani literis seu sacris suis subscribere solebant.

ἔγκαυστος, ον, inustus: ἐγκαύσει pictus.

ἐγκαυχάομαι, glorior in vel de aliqua re.

ἔγκαφος, ὁ, (ἐγκάπτω) bucella. οὐδ' ἔγκαφος, ne tantillum quidem.

ἐγκαψικίδαλος, ον, (ἐγκάπτω, κίδαλον) cepas s. bulbos comedens.

ἔγκειμαι, (κεῖμαι, irreg.) jaceo in, insum, inhaereo: invado, immineo, incumbo, insto: valde cupio: vexo, infesto, urgeo, c. dat.

ἐγκείρω. Eur. El. 108. ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ, attonso capite.

ἐγκέλαδος, ον, (κέλαδος) cui inest strepitus. 2) genus insecti, quod bombum edit. 3) nomen Gigantis.

ἐγκέλευμα, et ἐγκέλευσμα, τό, adhortatio, apud Xenoph.

ἐγκέλευσις, ἡ, exhortatio.

ἐγκελευσμός, ὁ, idem.

ἐγκελευστικός, ή, όν, ad exhortationem pertinens.

ἐγκέλευστος, ον, jussus, adhortatione incitatus.

ἐγκελεύω, f. εύσω, et ἐγκελεύομαι, hortor, incito.

ἐγκέλλω, f. λσω, insisto, incumbo, incello.

ἐγκενόω, f. ώσω, infundendo evacuo sc. vas, infundo large. Schol. Ar. Eq. 105.

ἐγκέντρια, ων, τά, (κέντρον) calcaria. Hesych.

ἐγκεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo. 2) insero, velut surculum arbori.

ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ, aculeus. 2) calcar. 3) graphium, stilus. 4) retinaculum ferreum, quo uti solent in altum nitentes.

ἐγκέντρισις, ἡ, insitio.

ἐγκεντρισμός, ὁ, idem.

ἔγκεντρος, ον, aculeatus, cui aculeus est.

ἐγκεντρόω, aculeum infigo.

ἐγκεράννυμι, f. άσω, (κεράννυμι, irreg.) immisceo.

ἐγκέραστος, ον, immixtus.

ἐγκερτομέω, convicia ingero: illudo, τινί, Eur.

ἐγκέρχνω, exaspero.

ἐγκέφαλος, ον, (κεφαλή) qui in capite est. Hinc ὁ ἐγκέφαλος, sc. μυελός, cerebrum; it. medulla.

ἐγκέχοδα, perf. ab ἐγχέζω.

ἔγκηρος, ον; (κήρ) mortalis. Hesych.

ἐγκηρόω, (κηρός) cera obduco, incero.

ἐγκιθαρίζω, citharam pulso, in fidibus cano.

ἐγκικρέω, Dor. pro ἐγκεράννυμι.

ἐγκιλικίζομαι, f. ίσομαι, (Κίλιξ) morosus, seu potius improbus sum, ingenio nequam praeditus sum, moribus Cilicum utor

ἐγκιλικίζομαι, idem.

ἐγκινέω, poet. ἐγκίνυμι, turbo, excito.

ἐγκισσάω, coitum adpeto: coeo: concipio. vid. seq.

ἐγκισσεύομαι, hederae more volvor, serpo, implicor; unde 2) implicor. 3) coeo cum femina, aut viro.

ἐγκίσσησις, εως, ἡ, implicatio. 2) initus, coitus venereus.

ἐγκλαστρίδιον, τό, inaures.

ἐγκλάω, f. άσω, (κλάω, irreg.) infringo. (άσω, ⏑–)

ἐγκλεισμός, ὁ, inclusio, occultatio.

ἐγκλείω, f. είσω, includo. 2) in vincula conjicio. 3) ἐγκλεισμένος τι, aliquid occultans, occulte faciens.

ἔγκλημα, τό, (ἐγκαλέω) crimen, cujus aliquis accusatur: accusatio: querela.

ἐγκληματικός, ή, όν, litigiosus, accusatorius. A praec.

ἐγκληματικῶς, adv. accusatorie

ἐγκληματόομαι, sarmentis silvesco.

ἔγκληρος, ον, (κλῆρος) consors, particeps: hereditarius: dives.

ἔγκλησις, ἡ, criminatio, accusatio.

ἐγκλητέος, έα, έον, reprehensione dignus.

ἔγκλητος, ον, accusatus, reprehensus.

ἐγκλιδόν, adv. (ἐγκλίνω) inclinando.

ἔγκλιμα, τό, inclinatio, ut aciei ad fugam. A seq.

ἐγκλίνω, (κλίνω) inclino. 2) in fugam verto. 3) fugio: de militibus, qui in acie pedem referunt. (Jota in praes. longum, in perf. act. et pass. breve.)

ἔγκλισις, ἡ, inclinatio, inflexio. 2) Modus, apud Grammaticos. A praec.

ἐγκλιτικός, ή, όν, (ἐγκλίνω) qui inclinari potest. 2) encliticus, sive qui accentum in vocem praecedentem reclinat, vel rejicit. Unde adv. ἐγκλιτικῶς.

ἐγκλοιόω, (κλοιός) includo, seu illigo vinculo, quod collo circumdatur, circumdo. LXX.

ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo, seu jactor aestu intestino.

ἐγκλυδαστικός, ή, όν, solitus fluctuare, vel aestuare intus s. aestum intus movens. A praec.

ἐγκλύζω, f. ύσω, per clysterem indo.

ἔγκλυσμα, τό, quod per clysterem infunditur, infusio.

ἐγκνήθω, f. ήσω, intero, immisceo, ut ramenta casei pulti.

ἐγκνώσσω, (κνώσσω) intus dormio.

ἐγκοιλαίνω, excavo. Dicitur et ἐγκοιλάζω.

ἐγκοίλιος, ον, qui in ventre est. Hinc τὰ ἐγκοίλια, intestina, viscera.

ἔγκοιλος, ον, cavus.

ἐγκοιλόω, excavo.

ἐγκοίλωσις, ἡ, excavatio.

ἐγκοιμάομαι, indormio, incubo, ut quum aegroti pellibus in templo Aesculapii indormiunt. Valck. Hdt. 8, 134.

ἐγκοίμησις, ἡ, incubatio. A praec.

ἐγκοιμητήρ, ῆρος, ὁ, et ἐγκοιμήτωρ, ορος, ὁ, qui incubat.

ἐγκοιμητήριος, ον, ad incubationem pertinens.

ἐγκοίμητρον, τό, tegumentum, quo cubantes teguntur.

ἐγκοιμίζω, obdormiscere facio.

ἐγκοισυρόομαι, Coesyrae mores imitor, luxuriose vivo, et inprimis nimio cultu utor. Aristoph. Nub. 49. dixit ἐγκεκοισυρωμένην, longo Coesyrarum ordine ac serie (i. e. nobilitate) superbientem, a Κοισύρα, quae femina Athenis erat luxu et mollitie diffluens.

ἐγκοιτάζομαι, i. q. ἐγκοιτάω.

ἐγκοιτάς, άδος, ἡ, cubilis locum sustinens.

ἐγκοιτάω, indormio.

ἐγκολαβέω, i. q. ἐγκοληβάζω.

ἐγκόλαμμα, τό, sculptura, caelatura.

ἐγκολαπτός, ή, όν, insculptus, incisus, proprie tundendo, excavando.

ἐγκολάπτω, f. ψω, tundendo insculpo. 2) insculpo, incido.

ἐγκοληβάζω, (κοληβάζω) Ar. Eq. 265. idem esse videtur quod κολετράω, proculco, ventrem alicujus pedibus calco. Alii interpretantur: instar κολλάβου deglutio, quod praeferendum, si quidem isto in loco Aristophanis legendum εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, (vulg. ὦμον) αὐτὸν ἐγκοληβάσας. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Ceterum variat lectio inter ἐγκοληβάζω, ἐγκολαβέω, ἀνακολαβέω, ἐγκολλαβίζω, cf. Dindorf. ad l. l.

ἐγκολλάω, f. ήσω, (κολλάω) adjungo.

ἐγκολπίας, ὁ, (κόλπος) ventus, qui e sinu maris oritur.

ἐγκολπίζω, f. ίσω, insinuo, in sinum recipio: sinum facio.

ἐγκόλπιος, ον, (κόλπος) in sinu seu gremio jacens.

ἐγκολπόω, f. ώσω, in sinum colligo, vel constringo.

ἐγκομβόομαι, (κόμβος) vestio, cingo me, induo.

ἐγκόμβωμα, τό, amictus, inprimis servilis, pastoralis. A praec.

ἔγκομμα, τό, (ἐγκόπτω) impedimentum, offensio.

ἐγκομπάζομαι, (κομπάζομαι) glorior aliqua re adversus aliquem, τινί.

ἐγκονέω, (κόνις) propero, festino, urgeo opus.

ἐγκονητί, *adv.* laboriose, cum labore.

ἐγκονιάω, *Lacon.* p. ἐγκονέω.

ἐγκονίζομαι et ἐγκονίομαι, (κονίζω, κονίω) pulvere conspergor, volvor in pulvere, ut luctatores, Xen. (ίομαι, -⏑-)

ἐγκονίς, ίδος, ἡ, ancilla, famula, ministra. v. διάκονος.

ἐγκοπεύς, ὁ, instrumentum, quo lapides secantur, scalpellum, caelum.

ἐγκοπή, ἡ, incisio, incisura. 2) impedimentum.

ἔγκοπος, ον, (κόπος) laboriosus, in quo laboratur, difficilis: fessus, fatigatus.

ἐγκόπτω, f. ψω, incido. 2) impedio, interpello. 3) impingo: figo.

ἐγκορδυλέω, (κορδύλη) involvo. Ar.

ἐγκορύπτω, cornibus peto, vel concurro, confligo.

ἐγκοσμέω, ordine colloco.

ἐγκόσμιος, ον, qui est in mundo. 2) ordinatus, qui est in ordine.

ἐγκοτέω, f. ήσω, (κοτέω) irascor, aestuo ira, τινί, Aesch.

ἐγκότημα, τό, ira, simultas, odium clandestinum et pertinax, ira vetus et gravis. A praec.

ἐγκότησις, ἡ, idem. Ab eod.

ἔγκοτος, ον, qui veteres iras animo conditas habet: iratus, pertinaciter infestus.

ἐγκοτύλη, ἡ, ludi genus apud Athenienses, de quo v. Athen. XI. p. 274. ed. Schweigh.

ἐγκότως, *adv.* irato animo, iracunde.

ἐγκράζω, f. ξομαι, (κράζω, *irreg.*) inclamo, iopr. prae ira, τινί.

ἐγκραιπαλάω, ut ebrium me gero in aliqua re.

ἔγκρασις, ἡ, mixtura.

ἐγκρασίχολος, ὁ, ἡ, bile suffusus, biliosus. 2) ἐγκρασίχολοι, pisces quidam, Aristot. h. a. 6, 14, 4.

ἐγκράτεια, ἡ, (ἐγκρατής) continentia, temperantia.

ἐγκράτευμα, τό, documentum continentiae, actio temperata.

ἐγκρατεύομαι, contineo me.

ἐγκρατέω, (κρατέω) teneo, contineo in aliqua re, τινί. 2) i. q. κρατέω τινός. 3) contineo me, temperanter ago.

ἐγκρατής, ές, (κράτος) qui in potestate habet aliquid: superior: potens, validus: qui potitur re aliqua. 2) temperans, suimet ipse compos.

ἐγκράτησις, ἡ, continentia, actio continendi, v. c. spiritum.

ἐγκρατῶς, *adv.* potenter, firmiter; ἐγκρατῶς ἔχειν, in potestate habere. 2) temperanter.

ἐγκρεμάννυμι, et ἐγκρεμάω, fut. άσω, suspendo in.

ἐγκριδοπώλης, ὁ, (ἐγκρίς, πωλέω) placentarum venditor.

ἐγκρικόω, (κρίκος) insero, devincio, proprie annulo.

ἐγκρίνω, (κρίνω) admitto, adopto, adjungo, adnumero, accenseo.

ἐγκρίς, ίδος, ἡ, opus dulciarium e simila et oleo, vel oleo, melle et aqua.

ἔγκρισις, ἡ, (ἐγκρίνω) admissio, adprobatio. 2) certamen sacrum, ad quod non admittebantur, nisi οἱ ἔγκριτοι, digni e judicibus habiti. 3) insertio quaevis.

ἐγκριτήριος, ον, οἶκοι, in quibus ἀριστήρια habebantur, Inscr. Isthm. ap. Spon. et Wheler. 533.

ἔγκριτος, ον, admissus, praesertim ad certamen palaestricum, aut agonale, adprobatus, probus.

ἐγκροτέω, cum strepitu pulso, de saltantibus inprimis.

ἐγκρούω, f. ούσω, tundendo introrsum adigo, infigo. 2) ad numeros incedo.

ἔγκρυμμα, ατος, τό, milites, qui in insidiis abduntur ad circumveniendos hostes.

ἐγκρύπτω, f. ψω, condo, tego, occulo, indo.

ἐγκρυφιάζω, in insidiis occultum me contineo, Ar. 2) i. q. ἐγκρύπτω.

ἐγκρυφίας, ὁ, (ἐγκρύπτω) genus panis, qui cinere calido tectus coquitur, panis subcineritius.

ἔγκρυφος, ον, vel ἐγκρύφιος, ον, (κρύπτω) occultus, latens.

ἐγκτάομαι, possideo extra patriam. Unde

ἔγκτημα, ατος, τό, possessio extra patriae fines.

ἔγκτησις, εως, ἡ, emtio, adquisitio. 2) jus possidendi fundos in ditione alius civitatis.

ἐγκτητικόν, τό, quod pro jure fundos possidendi in regione extera penditur.

ἔγκτητος, ον, adquisitus, comparatus.

ἐγκτερεΐζω, justa facio, funus duco.

ἐγκτίζω, f. ίσω, in aliquo loco condo, struo.

ἐγκτυπέω, intus strepitum edo, Phot. Bibl.

ἐγκυβερνάω, i. q. κυβερνάω, Diog. L. 9, 1.

ἐγκυβιστάω, praecipito me in periculum vel discrimen.

ἐγκύησις, ἡ, i. q. ἔγκυσις.

ἐγκυκάω, immisceo, miscendo confundo.

ἐγκυκλεύω, i. q. ἐγκυκλέω, Epiphan.

ἐγκυκλέω, circumvolvo. 2) in theatris dicebantur ἐγκυκλεῖν, quum per machinam proferebantur spectanda, quae intus acta essent. v. et ἐκκυκλέω.

ἐγκύκλημα, τό, machina, qua conversa in scenis proferuntur ea, de quibus ἐγκυκλεῖν dicitur. A praec.

ἐγκύκληθρον, τό, idem. Ab eod.

ἐγκύκλητος, ον, circumvolutus, Epiphan.

ἐγκύκλιος, ον, circularis, rotundus. 2) trivialis, vulgaris, ad omnes pertinens. 3) anniversarius. 4) certis temporibus velut orbe quodam rediens, solemnis. τὰ ἐγκύκλια, sc. μαθήματα, artes, quae in orbem docentur, ordine, ut completo earum artium absoluto eoque stadio decurso, idem docendi et discendi orbis in aliis restauraretur.

ἐγκυκλοπαιδεία, ἡ, *f. l.* pro ἐγκύκλιος παιδεία, disciplinarum orbis s. complexus.

ἐγκυκλοποσία, ἡ, (πίνω) quum bibitur secundum ordinem.

ἔγκυκλος, ον, orbicularis, in orbem flectus. At τὸ ἔγκυκλον, vestis quaedam muliebris exterior, quae crocotae superinduebatur.

ἐγκυκλόω, ἐγκυκλοῦμαι, circo includo. 2) circumago. *Med.* circumeo, cingo: circumvagor, oberro.

ἐγκύκλωμα, τό, machina, quae et ἐγκύκλημα. item 2) actio, quae proferuntur in conspectum per machinam, quae latebant. (Sed vide Osanni Auctar. p. 56.)

ἐγκύκλωσις, ἡ, idem. n. 2.

ἐγκυλινδέω, involvo, implico.

ἐγκυλίνδησις, ἡ, actio circumvolvendi.

ἐγκύλισμα, τά, i. q. ἀλινδήθρα, Schol. Ar. Nub. 32.

ἐγκυλίω, i. q. ἐγκυλινδέω. (-⏑--)

ἐγκυμονέω, gravida sum. A seq.

ἐγκύμων, ον, fetum habens, praegnans. 2) plenus, refertus. (---)

ἔγκυος, ον, idem.

ἐγκύπτω, f. ψω, pronus incumbo: incurvo me ad introspiciendum: cognosco, ut legendo etc.

ἐγκυρέω, impf. ἐνέκυρον, fut. ἐγκύρσω, aor. ἐνέκυρσα, praes. pass. ἐγκύρομαι, *rarior est regularis* formatio fut. ἐγκυρήσω, etc. (κυρέω, *irreg.*) incurro, incido in, *c. dat.*

ἐγκύρησις, ἡ, quum quis incidit in aliquid.

ἐγκύρτιον, τό, (κύρτος) pars interior nassae, Plat.

ἐγκύρτωσις, ἡ, incurvatio, Cassii problem. 38.

ἔγκυσις, ἡ, (κυέω) partus: graviditas.

ἐγκυτί, *adv.* (κύτος) ad cutem usque. (-⏑-vel ⏑)

ἔγκυτον, τά, *Laconibus* pro ἔντερον, intestinum. Hesych.

ἐγκύω, (κύω) in utero fero, sum praegnans.

ἐγκωμιάζω, (ἐγκώμιον) laudo.

ἐγκωμιαστέος, έα, έον, laudandus. A praec.

ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ, laudator. Ab eod.

ἐγκωμιαστικός, ή, όν, laudatorius, comparatus ad res laudandas.

ἐγκώμιον, τό, laudatio, praeconium. *Proprie* laudatio, qua viventis adhuc res praeclare gestae celebrantur. cf. seq.

ἐγκώμιος, ον, (κώμη) i. q. ἐπιχώριος. 2) (κῶμος) ad commissationem, festum etc. pertinens.

ἔγνων, aor. 2 act. e γιγνώσκω. Hinc Pind. ἔγνον 3. pl. pro ἔγνωσαν.

ἐγξέω, f. έσω, (ξέω) intus rado. 2) insculpo, inscalpo.

ἐγξηραίνω, intus sicco.

ἐγξύω, i. q. ἐγξέω.

ἐγρεκύδοιμος, ον, (ἐγείρω, κυδοιμός) tumultum excitans bellicum.

ἐγρεμάχης, ου, ὁ, i. q. ἐγρέμαχος.

ἐγρέμαχος, ον, (μάχη) incitans ad pugnam.

ἐγρέμοθος, ον, (μόθος) tumultum excitans.

ἐγρεσίδομος, ον, domum excitans.

ἐγρεσίκωμος, ον, (ἐγείρω, κῶμος) excitans commissationem cognomen. Bacchi.

ἐγρήγορα, v. ἐγείρω.

ἐγρηγορέω, vigilo, cf. ἐγείρω.

ἐγρηγορικός, ή, όν, vigil, pervigil. A praec.

ἐγρηγορότως, *adv.* vigilanter, vigilando.

ἐγρηγορόω, v. ἐγείρω

ἐγρηγόρσιος, ον, vigil, pervigil.

ἐγρήγορσις, ἡ, vigilantia, evigilatio.

ἐγρηγορτί, *adv.* vigilanter. (ι long.)

ἐγρήσσω, vigilo, sum vigil, Hom.

ἔγρομαι, praes. med. ab ἐγείρω pro ἐγείρομαι, expergiscor, excitor a somno, surgo, Od. 13, 124. *Impf.* ἠγρόμην, ap. Hom. sine augmento ἔγρεο, ἔγρετο. Quae forma, quum aoristi quoque significatione occurrat, nonnulli Od. l. l. scribunt ἐγρέσθαι, praesens ἔγρομαι exstitisse plane negantes.

ἐγχαίνω, (χαίνω, *irreg.*) inhio. 2) valde derideo.

ἐγχαλάω, f. άσω, (χαλάω) remitto, laxo.

ἐγχαλινόω, frena, frenum injicio. 2) freno injecto rego.

ἐγχαλκεύω, cudo in aliquo, cudendo imprimo. A seq.

ἔγχαλκος, ον, cui aes inest, aereus. 2) cui est pecunia.

ἐγχανδής, ές, (ἐγχαίνω) hians, spatiosus.

ἐγχαραγή, ἡ, incisura.

ἐγχάραγμα, τό, signum, figura etc. incisa vel impressa: vestigium.

ἐγχάραξις, ἡ, sculptura, incisura. 2) scarificatio.

ἐγχαράσσω, *Att.* ἐγχαράττω, f. ξω, insculpo, incido, imprimo

ἐγχαρίζομαι, i. q. χαρίζομαι.

ἐγχάσκω, i. q. ἐγχαίνω.

ἐγχέζω, f. έσω vel εσοῦμαι, perf. ἐγκέχοδα, (χέζω, *irreg.*) caco in.

ἐγχείη, *Ion.* ἐγχείη, ης, ἡ, (ἔγχος) hasta. 2) peritia hasta certandi.

ἐγχείῃ, conj. praes. ab ἐγχέω, *Ion.* pro ἐγχῇ, Od. 9, 10.

ἐγχεσιβρόμος, ον, (ἔγχος, et βρέμω) bellicosus, hasta strepens.

ἐγχεσικέραυνος, ον, qui fulmine pro hasta utitur; fulmina jaciens.

ἐγχειμάζω, f. άσω, hiberno in.

ἐγχεσίμαργος, ον, (μαργός) hasta furens, bellicosus.

ἐγχειρέω, (χείρ) adgredior, tracto. 2) impetum facio. *Constr. c. dat.*

ἐγχείρημα, τό, coeptum, conatus: institutum. A praec.

ἐγχειρηματικός, ή, όν, solers in adgrediendo.

ἐγχείρησις, ἡ, modus rei tractandae.

ἐγχειρητής, ὁ, qui aliquid adgreditur.

ἐγχειρητικός, ή, όν, solers in adgrediendo, promptus ad agendum.

ἐγχειρία, ἡ, i. q. ἐγχείρησις.

ἐγχειρίδιον, τό, libellus. 2) pugio, gladiolus, culter, et quodlibet instrumentum parvum. 3) manubrium (Antepen. interdum longa.) Propr. neutr. a seq.

ἐγχειρίδιος, ον, (χείρ) quod manu tenemus.

ἐγχειρίδοτος, ον, (δίδωμι) in manus alicui datus.

ἐγχειρίζω, in manus trado, τινί τι. 2) adgredior, s. g. κινδύνους.

ἐγχειρίθετος, ον, in alicujus manu positus.

ἐγχείριον, τό, mantile, sudarium, *ap. ser.*

ἐγχείρισις, ἡ, idem quod seq.

ἐγχειρισμός, ὁ, (ἐγχειρίζω) ipsa actio tradendi in manus.

ἐγχειριστής, et -ίτης, ὁ, qui conatur, molitur aliquid.

ἐγχειρογάστωρ, ὁ, (γαστήρ) qui manuum labore victitat, cujus venter manibus fidit.

ἐγχειροτονέω, inter alios creo.

ἐγχειρουργέω, manibus operor: fabricor: manu facinus perpetro: medicinam manu admoveo.

ἐγχέλειον, τό, *Dim.* ab ἔγχελυς, parva anguilla.

ἐγχέλειος, ον, (ἔγχελυς) anguillarius.

ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarum.

ἐγχέλιον, ἐγχέλυον et ἐγχελύδιον, τό, i. q. ἐγχέλειον, (ἐγχελύδιον, Amphis. υ longum. Athen. 7. p. 295. F.)

ἐγχελυτρόφος, ον, (τρέφω) qui anguillas alit.

ἔγχελυς, υος, ἡ, (*ap. seriores* etiam ὁ) *Plur. Att.* ἐγχέλεις, εων, (ap. Hom. ἐγχέλυες) anguilla.

ἐγχελυωπός, όν, (ὤψ) anguillae similis.

ἐγχεσίμαργος, ον, i. q. ἐγχείμαργος.

ἐγχεσίμωρος, ον, bellicosus. Hom. (*Derivatio incerta.*)

ἐγχεσίχειρ, hasta victum quaerens.

ἐγχέσπαλος, ον, (πάλλω) qui hastam vibrat.

ἐγχεσφόρος, ον, (φέρω) hastatus, bellicosus.

ἐγχέω, f. εύσω, (χέω, *irreg.*) infundo.

ἐγχθόνιος, ον, (χθών) qui in terra est, terrenus.

ἐγχλαινόω, laena induo.

ἐγχλευάζω, f. άσω, irrideo.

ἐγχλιδάω, (χλιδάω) delicias sequor in, luxurior in. (ι longum.)

ἔγχλωρος, ον, viridis.

ἔγχνοος, ον, *contr.* ἔγχνους, ουν, (χνόος) lanuginosus.

ἐγχονδρίζω, chondro, micis, farina adspergo. 2) cartilaginem coapto.

ἔγχονδρος, ον, grumosus. 2) cartilagineus.

ἔγχορδος, ον, (χορδή) ut ὄργανα ἔγχορδα, instrumenta chordis intenta.

ἐγχορεύω, choros duco in.

ἔγχος, τό, hasta. 2) ensis.

ἔγχουσα, ἡ, fucus. Anchusa herba, qua facies rubicundior redditur.

ἐγχουσίζω, fuco coloro. A praec.

ἐγχόω, f. ώσω, *usit.* ἐγχώννυμι, terra adgesta oppleo.

ἐγχραίνω, i. q. ἐγχρίω.

ἐγχραύω, infligo, impingo.

ἐγχρώζω, (χρώζω, *irreg.*) idem. 2) coloro, imbuo.

ἐγχρεμετίζω, i. q. χρεμετίζω.

ἔγχρεμμα, τό, quod in aliquem exscreamus. A seq.

ἐγχρέμπτομαι, exscreo in aliquem, inspuo.

ἐγχρῄζω, utor, opus habeo. τὰ ἐγχρῄζοντα, utensilia.

ἔγχριμμα, τό, quo offendimur, obstaculum, a seq.

ἐγχρίμπτω, et ἐγχρίπτω, (χρίμπτω) admoveo, adpello. 2) accedo, adpropinquo. 3) fulcio me, nitor.

ἔγχρισις, ἡ, unctio, sc. quae fit ob vulnus, aut ictum scorpionis, eique vulneri fricando velut ingeritur etc. quod et de sq. tenendum.

ἔγχρισμα, τό, unguentum.

ἔγχριστος, ον, illitus. 2) qui illinitur, de medicamentis.

ἐγχρίω, illino, sc. medicamentum, inungo. 2) pungo, stimulo: de apibus, vespis, scorpiis etc. (ι longum.)

ἐγχρονίζω, diu permaneo alicubi, immoror: inveterasco, τινί.

ἐγχρονισμός, ὁ, diuturna commoratio in aliquo loco.

ἔγχρονος, ον, per aliquod tempus durans.

ἔγχρυσος, ον, aurum in se habens, inauratus.

ἐγχρώματος, ον, variis coloribus tinctus. i. q. ποικιλόμορφος.

ἐγχρώννυμι, f. χρώσω, (χρώννυμι, *irreg.*) illino, imbuo, colore imbuo, tingo.

ἐγχυλίζω, in succum redigo.

ἐγχύλισμα, ατος, τό, succus expressus. (ῡ)

ἔγχυλος, ον, succum in se habens, succulentus, pinguis. 2) sapidus.

ἐγχυλόω, i. q. ἐγχυλίζω.

ἐγχύλωσις, εως, ἡ, succi derivatio. (ῡ) A pr.

ἔγχυμα, ατος, τό, (ἐγχέω) quod infunditur seu infusum est.

ἐγχυματίζω, infundo, instillo. A pr.

ἐγχυματισμός, ὁ, infusio, instillatio. A pr.

ἔγχυμος, ον, succulentus, succi plenus. 2) sapidus.

ἐγχύμωμα, ατος, τό, sanguinis et humorum in aliquam partem naturalis infusio. (ῡ)

ἐγχύμωσις, εως, ἡ, idem.

ἔγχυσις, εως, ἡ, infusio.

ἔγχυτος, ον, infusus, qui infundi solet aut potest.

ἐγχυτρίστρια, ἡ, femina, quae occiso inferias fert et sanguine in ollam collecto pollutos expiat, Plat. Min. p. 315. D. cf. Boeckh. ad eundem p. 57. 2) mulier, quae infantes in olla exponit. Ap. Schol. Ar. Vesp. 301. legitur etiam ἐγχύτρια.

ἐγχυτρίζω, in olla pono. 2) occido, Ar. Vesp. 289.

ἐγχύω, infundo.

ἔγχωμα, τό, terra adgesta.

ἐγχώννυμι, f. χώσω, (χώννυμι, *irreg.*) terra adgesta impleo.

ἐγχωρέω, concedo, admitto, do locum. Hinc ἐγχωρεῖ, licet, locus est, datum est, fieri potest.

ἐγχώριος, α, ον, vel -ος, ον, (χώρα) qui natus est in ea regione, in qua degit, indigena, domesticus, patrius. 2) rusticus, Hes. op. 342.

ἔγχωρος, ον, idem.

ἔγχωσις, ἡ, (ἐγχώννυμι) repletio, quae fit terra adgesta in locum cavum.

ἐγχωστήριος, ον, ad adgerendum, implendum pertinens.

ἐγώ, *ego*, *gen.* ἐμοῦ, per aphaeresin μοῦ *encl.* etc. Ante vocalem Homerus usurpat ἐγών. Additur huic pronomini saepe enclitica γε, ἔγωγε, *equidem*, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, ἔμεγε, retracto in dativo et accusativo accentu. *Dor.* ἐγών et ἔγωγα.

ἐγῷδα, *Att. contr.* ex ἐγὼ οἶδα.

ἐγώλιος, ὁ, i. q. αἰγωλιός, avis quaedam nocturna.

ἐδάην, aor. pass. ab *obsol.* δάω, Hom.

ἔδακον, aor. 2. act. a δάκνω.

ἐδάμην, aor. 2. pass. a δαμάω.

ἐδανός, ή, όν, (ἡδύς, ἁνδάνω) delectabilis, jucundus, suavis, ἔλαιον, Il. 14. 172.

ἐδανός, ή, όν, (ἔδω) qui comedi potest, i. q. ἐδώδιμος, Aesch. Ag. 1409.

ἔδαρ, ατος, τό, (ἔδω) unde usitatum εἶδαρ per epenthesin τοῦ ι, esca, edulium, cibus.

ἐδαφίζω, (ἔδαφος) solo allido, solo aequo.

ἐδάφιον, τό, parvum pavimentum, *Dim.* a seq.

ἔδαφος, εος, τό, (ἕδος) solum: pavimentum: fundus: contextus scriptoris, in quem commentarius scribitur, s. qui explicatur.

ἔδδεισα, *Ion.* pro ἔδεισα, aor. 1. a δείδω.

ἐδέατρος, ὁ, (ἔδω) praegustator: convivii totius magister et curator.

ἐδέγμην, *poet.* p. ἐδεδέγμην, plqpf. a δέχομαι, Od. sic etiam ἔδεκτο, p. ἐδέδεκτο, Od.

ἐδέδμητο, 3 plqpf. pass. a δέμω, Il.

ἑδέθλιον, τό, (ἕδος) firmamentum, fundamentum: solum, pavimentum.

ἕδεθλον, τό, idem.

ἔδεσμα, ατος, τό, (ἔδω) cibus, edulium.

ἐδεσμάτιον, τό, idem. *Dim.* a pr.

ἐδεσματοθήκη, ἡ, penaria cella.

ἐδεστέος, α, ον, *adj. verb.* ab ἐσθίω.

edendum est, Plat.

ἐδεστής, ὁ, esor, qui edit. Ab ἔδω cum sqq.

ἐδεστός, ή, όν, edulis, esculentus.

ἐδηδα, perf. 2. ab ἔδω.

ἐδηδών, όνος, ἡ, serpigo, phagedaena.

ἐδητύς, ύος, ἡ, cibus; id, quod comeditur.

ἔδμεναι, inf. pass. ab ἔδω.

ἐδνάζομαι, i. q. ἐδνόω.

ἔδνον, τό, (in *plur.* tantum usitatum munera sponsalia, et quidem 1) quae sponsus sponsae dat; sic frequentissime ap. Hom. 2) quae vir patri virginis dat, Od. 8, 318. 3) *dos*, quam pater dat filiae nubenti, Od. 1, 277. 2, 196. 4) munera, quae convivae in nuptiis offerebant sponso, Pind. P. 3, 167. *Ionice* dicitur ἔεδνα, quod est frequens in Od.

ἔδνιος, ία, ιον, sponsalis.

ἐδνοφορέω, dona affero sponsae.

ἐδνόω, despondeo. *Med.* filiam dote eloco, Od. 2, 53.

ἐδνωτή, ἡ, quae sponso jam desponsa est donata ab ipso donis sponsalibus. A pr.

ἐδνωτής, ὁ, *Ion.* ἐεδν. socer, qui filiam despondet, addita dote. Il. 13, 382. 2) sponsus.

ἕδος, εος, τό, (ἕζομαι) sedes, sella. 2) tempus sedendi. 3) firmamentum, basis. 4) delubrum, templum, aedes. 5) simulacrum.

ἑδοῦμαι, fut. ab ἕζομαι.

ἕδρα, ας, ἡ, (ἕδος) sella, sedes. 2) basis. 3) podex hominis. 4) latrina.

ἑδράζω, f. άσω, colloco, stabilio. ἑδράζομαι, procumbo.

ἔδραθον, aor. 2. *poet.* a δαρθάνω pro ἔδαρθον, Od.

ἑδραῖος, αία, αῖον, vel ας, ος, (ἕδρα) sedentarius. 2) stabilis, firmus, constans.

ἑδραιότης, ἡ, negligentia, cunctatio. 2) fundi, bona immobilia.

ἑδραιόω, stabilio, firmo.

ἑδραίωμα, τό, stabilimentum, firmamentum, columen.

ἔδρακον, aor. a δέρκομαι.

ἔδραμον, aor. a τρέχω.

ἕδρανον, τό, (ἕδρα) sedes. 2) basis. *poet.*

ἕδρασμα, τό, (ἑδράζω) firmamentum, fundamentum.

ἑδρήεις, ήεσσα, ῆεν, (ἕδρα) sessilis, stabilis.

ἑδριάομαι, (ἕδρα) sedeo. Unde ἑδριόωντο pro ἑδριῶντο, ἑδριάοντο.

ἑδριαῖος, ή, όν, (ἕδρα) sessilis, stabilis.

ἑδρίτης, ὁ, supplex.

ἕδριον, τό, Hesychio ἕδριον, idem quod συνέδριον, consessus.

ἑδροδιαστολεύς, έως, ὁ, (ἕδρα, διαστέλλω) instrumentum, quo chirurgi hominis anum diducunt, ut excrementa transmittere possit.

ἑδροστρόφος, ὁ, luctator, Theocr. 24. 109 quippe qui statum (ἕδραν) mutat inter luctandum.

ἔδυν, 1 sing. aor. 2. a δύω. – ἔδυν, 3 pl. *Ep.* et *Dor.* pro ἔδυσαν.

ἔδω, f. ἔδομαι, et ἐδέσω, perf. ἐδήδοκα, perf. pass. ἐδήδεσμαι, aorist. passiv. ἠδέσθην, (pro aor. act. usurpatur ἔφαγον, cf. ἐσθίω). Apud Homerum praeterea exstant part. perf. 2. act. ἐδηδώς, Il. 17, 542. 3 sing. perf. pass. ἐδήδοται, Od. 22, 56. – significat 1) *edo*, voro; rodo, arrodo. 2) comedo 3) absumo, attero, conficio, ut ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, Od. 9, 75.

ἐδωδή, ἡ, cibus.

ἐδώδιμος, ον, esculentus, edulis. A praec.

ἐδωδός, ή, όν, edax. Ab eod.

ἐδωλιάζω, in transtris loco remiges. A seq.

ἑδώλιον, τό, (ἕδος) sedes, et *in plur.* navium transtra, fori.

ἑέ, *poet.* p. ἑαυτόν, Il. 20, 171. 24, 134.

ἔεδνα, τά, dona sponsalia. v. ἔδνα.

ἐεδνόομαι, dotatam filiam eloco, cf. ἐδνόω.

ἐεδνωτής, ὁ, *Epice* pro ἐδνωτής.

ἐεικοσάβοιος, ος, *Ep.* p. εἰκοσάβ.

ἐείκοσι, *Epice* pro εἴκοσι. *sic et in Compos.*

ἔειλεον, *Ep.* p. εἴλεον, ab εἰλέω.

ἐεῖν, i. q. εἶν, Ap. Rh. 1, 1032.

ἔειπον, *Ep.* p. εἶπον.

ἔεις, *Ep.* p. εἷς.

ἐεισάμην, *Ep.* pro εἰσάμην, ab εἶδον.

ἐεισάσθην, i. q. εἰσάσθην, 3 dual. aor. 1. Med. *Ep.* ab εἶμι, Il. 15, 544.

ἐέλδομαι, *Ep.* p. ἔλδομαι, Hom.

ἐέλδωρ, τό, *Ep.* p. ἔλδωρ.

ἐέλμεθα, ἐελμένος, perf. pass. ab εἴλω, εἰλέω. – ἐέλσαι, inf. aor. 1. act.

ἐέλπομαι, *Ep.* p. ἔλπομαι.

ἐέργω, *Ep.* p. εἴργω, ut ἐεργάθω pro εἰργάθω.

ἐερμένος, part. perf. pass. ab εἴρω.

ἐέρση, ἡ, *Ep.* p. ἔρση.

ἐερσήεις, *Ep.* p. ἐρσήεις.

ἔερτο, 3 plusqpf. pass. ab εἴρω.

ἐέρχατο, 3 plur. plqpf. pass. ab εἴργω.

ἐέσσατο, 3 aor. med. *Ep.* ab ἕννυμι.

ἕεστο, 3 plqpf. pass. *Ep.* ab ἕννυμι.

ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo, consido. ἐπί τινος, ἐπί τινι, ἐπί τι et πρός τι, Hom., *cum accus.* Aesch. Eum. 3. Soph. Aj. 248.

ἑή, *fem.* ab ἑός, *sua.*

ἔηκε, *Ep.* pro ἧκε, aor. 1. ab ἵημι.

ἔην, 3 sing. imperf. ab εἰμί, *Ep.* p. ἦν. cf. Buttm. Gramm. plen. 1. p. 551.

ἑήνδανε, *Ep.* p. ἥνδανε, impf. ab ἁνδάνω, Hom.

ἑῆος, *gen. masc.* ab ἐΰς, strenuus, nobilis. Hom. cf. Buttm. Lexil. p. 86.

ἑῆς, *gen. fem.* *Ep.* pro ἧς, a pron. ὅς. Differt. ab ἐῆς, qui est *gen.* ab ἐή, q. v.

ἔησθα, 2 sing. impf. ab εἰμί, *Ep.* p. ἦς.

ἔησι, 3 sing. ab εἰμί, *Ep.* p. ᾖ.

ἔθανον, aor. 2 a θνήσκω.

ἔθας, άδος, ὁ, ἡ, (ἔθος) adsuetus alicui rei: amicus.

ἔθειρα, ἡ, coma, caesaries. 2) juba equorum.

ἐθειράζω, comam alo. A pr.

ἐθειράς, άδος, ἡ, i. q. ἔθειρα.

ἐθείρω, colo ἀλωήν, Il. 21, 347. orno, Orph. Arg. 932.

ἐθελακρίβεια, ἡ, nimia et inanis diligentia.

ἐθελάστειος, ον, urbanitatem inaniter affectans.

ἐθελέχθρως, ον, qui libenter vel pertinaciter cum aliquo inimicitias exercet.

ἐθελέχθρως, *adv.* ἔχω, sum ἐθελέχθρος.

ἐθελήμος, ον, voluntarius.

ἐθελήμων, ον, volens, lubens.

ἐθελοδουλεία, ἡ, i. q. ἐθελοδουλία.

ἐθελοδουλέω, voluntarium in servitutem me trado, voluntarius servus sum.

ἐθελοδουλία, ας, ἡ, voluntaria servitus.

ἐθελόδουλος, ον, servus voluntarius.

ἐθελοδούλως ἔχω, paratus sum ad servitium.

ἐθελοθρησκεία, ἡ, superstitio, affectata pietas: *vel* cultus dei ab humano ingenio profectus, N. T. Col. 2, 23.

ἐθελοθρησκέω, utor ἐθελοθρησκείᾳ.

ἐθελοκακέω, ultro et consulto segnis et ignavus sum in re gerenda, tergiversor, animo deficio. Hdt.

ἐθελοκάκησις, ἡ, quum milites dedita opera vincere nolunt ob indignationem et malevolentiam erga imperatorem. A praec.

ἐθελοκακία, ἡ, idem.

ἐθελόκακος, ον, malam rem data opera gerens, de industria improbus.

ἐθελοκάκως, *adv.* de industria ignaviter.

ἐθελοκίνδυνος, ον, qui dedita opera se periculis objicit, temerarius.

ἐθελοκωφέω, audire nolo, simulo surdum.

ἐθελόκωφος, ον, qui dedita opera surdus est et audire non vult.

ἐθελοντηδόν, *adv.* ultro, sponte, dedita opera.

ἐθελοντήν, *adv.* idem.

ἐθελοντής, ῆρος, ὁ, voluntarius.

ἐθελοντής, ὁ, idem.

ἐθελοντί, et ἐθελοντεί, *adv.* sponte.

ἐθελοπερισσοθρησκεία, ἡ, i. q. ἐθελοθρησκεία.

ἐθελόπονος, ον, laboris nimis cupidus.

ἐθελόπορνος, ον, qui sua sponte corpus suum prostituit.

ἐθελοπρόξενος, ον, voluntarius hospes, qui ultro hospites recipit, quum non sit muneris ejus: qui sponte sua se ad munus proxeni agendum offert et velut ingerit; quo de munere, Athenis quidem honorifico, v. πρόξενος.

ἐθελόσυχνος, ον, qui lubens frequenter venit vel saepius idem facit, Crates ap. Etym. M.

ἐθελότρεπτος, ον, (τρέπω) cujus voluntas nimis mutabilis est.

ἐθελουργέω, alacer sum in labore suscipiendo et peragendo.

ἐθελουργία, ἡ, alacritas in labore suscipiendo vel conficiendo.

ἐθελουργός, ον, (ἔργον) qui sponte sua opus subit, promptus et impiger in opere agendo.

ἐθελούσιος, ον, (ἐθέλω) voluntarius, qui sponte et ultro facit.

ἐθελουσίως, *adv.* ultro, libenter, sponte.

ἐθελοφιλόσοφος, ὁ, simulatus philosophus.

ἐθέλω, f. ἐθελήσω, aor. ἠθέλησα, *volo*, *cupio*, constr. c. inf. praes. vel aor., et c. accus. c. inf. 2) de rebus: soleo, consuevi, Hdt. 1, 74. 7, 50. 157. 8, 60. Xen. Oec. 4, 13. possum, fere i. q. δύναμαι, Il. 21, 366. Od. 3, 121. 8, 223. 316. Plat. Phaedr. 230. d. 3) i. q. μέλλω, ut infinitivo verbi addat vim futuri temporis, Hdt. 1, 109. 7, 49. 4) significo, addito inf. εἶναι vel λέγειν, Hdt. 4, 131. 6, 37. *Nota a)* A βούλομαι ita differt, ut ἐθέλω latioris sit significationis, et de quavis voluntate, etiam rationis expertium, dicatur; βούλομαι autem non nisi de ea, quae rationi et consultatione (βουλῇ) nititur. cf. Ammon. Aliter differentiam explicat Buttm. Lexil. I. p. 26. *b)* Exstat brevior, plane ejusdem significationis forma θέλω, quae tamen ab Homero *Epicis*que est aliena; *Attici* utramque promiscue usurpant, ut et *Lyrici*; in senariis tamen *Tragicorum* ἐθέλω non occurrit. cf. intpp. ad Il. ε, 277. Lobeck. ad Soph. Aj. 24. ad Phryn. p. 7.

ἔθεν, *Ep.* et *Trag.* pro ἕο, οὗ.

ἐθηεύμεσθα, ἐθηήσαντο, Od. cf. θάομαι.

Ἐθίζομαι.

ἐθημοσύνη, ἡ, mos, consuetudo. A seq.

ἐθήμων, ον, (ἔθος) consuetus.

ἐθίζω, f. ίσω, adsuefacio, instituo, ἐθίζομαι, adsuefio, soleo. Ab eod.

ἐθικός, ἡ, όν, consuetudinarius, ad consuetudinem pertinens.

ἔθιμος, ον, consuetus, adsuetus.

ἔθισμα, τό, (ἐθίζω) adsuefactio.

ἐθισμός, ὁ, adsuefactio: consuetudo, usus: institutum.

ἐθιστέος, α, ον, *adj. verb.* ab ἐθίζω, assuefaciendus.

ἐθιστός, ἡ, όν, qui consuetudine parari, assumi potest.

ἐθνάγός, ὁ, dux gentis.

ἐθνάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) gentis princeps, nomen principis, regio minus, majus tetrarchae.

ἐθναρχία, ἡ, principatus. A pr.

ἐθνηδόν, *adv.* (ἔθνος) generatim, secundum totas gentes.

ἐθνικός, ἡ, όν, genti alicui peculiaris ac proprius. 2) a fide christiana alienus, gentilis. 3) extraneus, ap. Gramm.

ἐθνιστής, ὁ, gentilis, ejusdem gentis.

ἐθνίτης, ὁ, idem.

ἐθνοπάτωρ, ὁ, auctor gentis.

ἐθνόπληκτος, ον, (πλήσσω) totam gentem perdens, delens.

ἔθνος, εος, τό, gens, natio. 2) gens a judaica religione, vel christiana aliena. 3) societas, ordo atque genus hominum et animalium. 4) sexus. 5) multitudo.

ἔθορον, aor. a θρώσκω.

ἔθος, εος, τό, ritus, mos, consuetudo, impr. privata. 2) lex non scripta.

ἔθρεψα, ἐθρέφθην, v. τρέφω.

ἔθω, (ab hoc praes. tamen nihil exstat praeter part. Il. 9, 540. 16, 260.) perf. εἴωθα, *Ion.* ἔωθα, sensu praesentis, *soleo, consuevi, facio aliquid ex consuetudine.*

εἰ, particula conditionalis, quae pro conditionis diversitate construitur vel cum indicativo vel cum optativo, ap. Homerum et Pindarum etiam cum conjunctivo, quod raro admodum imitantur *Attici*, ut Soph. O. R. 198. 868. O. C. 1226. 1443. Xen. Cyr. 8, 4. 16. 1) *si.* εἰ μή, nisi. εἰ δὲ μή, sin minus, alioqui. εἰ γε, si modo, si quidem. εἴπερ, siquidem, quoniam. εἰ ἄρα, si forte. εἰ δή, si nimirum, quando scilicet. εἰ γοῦν, si saltem. εἰ καί, quamvis. καὶ εἰ, etiamsi. 2) post verbum θαυμάζω, aliaque sensum quemdam animi exprimentia, ut ἀγανακτῶ, δεινὸν ποιοῦμαι, δηλοῖ ponitur pro ὅτι, ubi tamen eventum magis dubium esse significat. 3) in interrogatione obliqua, *an, num.* 4) *utinam*, c. opt. Il. 24, 74. frequentius hac significatione εἴθε, εἰ γάρ vel αἴθε. 5) Ellipticus hujus particulae usus notandus est in εἰ δ᾽ ἄγε, quod plene diceretur εἰ δὲ θέλεις, ἄγε, *agendum, fac sis*, et in plur. εἰ δ᾽ ἄγετε, *agite vultis.* Alii tamen, ut Ernesti et nuper Kappius Sylv. Cratyli p. 9. εἰ in hac formula imperativum contractum pro ἴε a verbo antiquo ἴω, *eo, vado*, esse putant.

εἶα, vel εἶα, (quod praefert Reisig. syntagm. crit. p. 19.) *poet.* εἶα, *eja*, vox hortantis.

εἶα, 3 sing. impf. ab ἐάω.

εἰάζω, eja clamo.

εἰαμενή, ῆς, ἡ, locus humectus, irriguus. 2) locus herbosus, pratum.

εἰανόν, τό, v. ἑανός.

εἶαρ, αρος, τό, *poet.* p. ἔαρ.

εἰαρινός, ἡ, όν, (εἶαρ) vernus.

εἰαρόεις, εσσα, εν, i. q. εἰαρινός.

εἰαρόμαστος, ον, mammis turgidis praeditus.

εἰαροπότης, ου, ὁ, sanguinem bibens, Hesych.

εἰαροτερπής, ές, veris amicus, Orph. in Nymph. 14.

εἴαται, εἴατο, v. ἧμαι.

εἴβιμος, ον, stillatitius: stillans. A sq.

εἴβω, *Ion.* p. λείβω, stillare facio, effundo, δάκρυον, Hom. *Med.* defluo, destillo. Hes. Th. 910.

εἰδαίνομαι, (εἶδος) adsimulor, similis fio.

εἰδάλιμος, η, ον, speciosus, formosus.

εἰδάλλομαι, i. q. εἰδαίνομαι.

εἶδαρ, ατος, τό, (ἔδω) esca, cibus.

εἴδεα, ἡ, *poet.* pro ἰδέα, Ar.

εἰδεχθής, ές, (εἶδος, ἔχθος) adspectu deformis, qui adspectu odioso est, abominandus, teter.

εἰδημονικῶς, et εἰδημόνως, *adv.* scienter, perite.

εἰδήμων, ον, sciens, peritus.

εἴδησις, ἡ, scientia, peritia.

εἰδήσω, fut. ab * εἴδω.

εἰδικός, ἡ, όν, (εἶδος) specialis: formalis.

εἰδικῶς, *adv.* speciatim.

εἰδοί, αἱ, Idus.

εἴδομαι, v. * εἴδω.

εἶδον, aor. 2. ab * εἴδω, q. v.

εἰδοποιέω, speciem seu formam efficio alicujus rei, repraesento aliquid.

εἰδοποίημα, τό, forma repraesentata.

εἰδοποιία, ἡ, speciei effarmatio. A sq.

εἰδοποιός, όν, speciem efficiens.

εἶδος, εος, τό, species, forma, facies: statura: modus: status rei et conditio.

εἰδότως, *adv.* scienter.

εἰδοφορέω, speciem alicujus rei effingo, animo, gestu, motu etc.

εἰδύλλιον, τό, idyllium, parvum poema. *Diminutivum* ab εἶδος.

εἰδύλλομαι, i. q. εἰδάλλομαι.

εἴδυλος, ον, i. q. εἰδήμων: *fem.* εἰδυλίς, Call.

* εἴδω, praes. *obsoletum*, unde sequentes significatione diversae exstant formae: 1) aor. εἶδον, *Ep.* ἴδον, inf. ἰδεῖν, *Ep.* ἰδέειν, conj. ἴδω, *Ep.* ἴδωμι, part. ἰδών, aor. 2. εἰδόμην, *Ep.* ἰδόμην, conj. ἴδωμαι, inf. ἰδέσθαι, *vidi*, conspexi, adspexi: *constr. c. acc.* εἴς τι vel ἐπί τι. ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδέσθαι, ante oculos habere, Hom. Imperat. aor. med. ἰδοῦ, Homero ignotus, plerumque pro adverbio est, ubi accentum mutat, ἰδού, ecce. Praesentis loco usurpatur ὁράω, pf. ἑώρακα, fut. ὄψομαι. 2) *Med.* εἴδομαι, aor. εἰσάμην, *Ep.* ἐεισάμην, videor, appareo: similis sum, *c. dat.* 3) οἶδα, part. εἰδώς, inf. εἰδέναι, plqpf. ᾔδειν, *Att.* ᾔδη, f. εἴσομαι, *Ep.* εἰδήσω, (reliquam formationem vide in Buttm. gr. plen. 1. p. 568) *novi* scio: comperi: peritus sum alicujus rei; hac in signif. ab Homero jungitur etiam *c. gen.* Il. 15, 412. saepissime in partic. χάριν εἰδέναι τινί, gratias habere alicui. b) possum, valeo, c. inf. c) οἶσθ᾽ ὅτι, οἶδ᾽ ὅτι, reliquae orationi interpositum habet vim affirmandi, *profecto.* οἶσθ᾽ ὡς; nostine? οἶσθ᾽ ὃ δρᾶσον; transposite pro δρᾶσον, ὃ οἶσθα, cf. sub δράω: eodem plane modo dicitur οἶσθ᾽ ὡς ποίησον; οἶσθ᾽ ὃ γενέσθω. — Aoristus et pf. petitur a γιγνώσκω.

εἰδωλεῖον, τό, (εἴδωλον) delubrium.

εἰδωλικός, ἡ, όν, paganus: adorationi signorum deos repraesentantium deditus, *opp.* Christianus, Clem. Al.

εἰδωλικῶς, *adv.* corporea specie.

εἰδωλόθυτος, ον, (θύω) qui idolo immolatur.

εἰδωλολατρεία, ἡ, idololatria, cultus idoli.

εἰδωλολατρέω, sum cultor idolorum.

εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, idololatra, cultor idoli.

εἰδωλομανέω, insano modo idola colo.

εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus.

εἰδωλόμορφος, ον, secundum imaginem efformatus.

εἴδωλον, ου, τό, (εἶδος) simulacrum. 2) species etiam animi, spectrum *adpellabant Stoici.* 3) imago deastri, simulacrum, larva, idolum.

εἰδωλοπλαστέω, speciem affingo.

εἰδωλόπλαστος, ον, (πλάσσω) cujus species afficta est animo, somnio.

εἰδωλοποιέω, simulacra conficio.

εἰδωλοποίησις, ἡ, i. q. εἰδωλοποιία.

εἰδωλοποιητικός, ἡ, όν, ad speciem rei vel corpoream vel intelligibilem effingendam aptus.

εἰδωλοποιία, ἡ, imaginis fictio: personae repraesentatio.

εἰδωλοποιικός, ἡ, όν, idem quod εἰδωλοποιητικός.

εἰδωλοποιός, όν, imagines effingens, imagine repraesentans, ὁ, faber simulacrorum.

εἰδωλουργικός, ἡ, όν, i. q. εἰδωλοποιητικός.

εἰδωλοφανής, ές, (φαίνομαι) simulacri speciem habens.

εἰδωλοφανοῦντες, ων, οἱ, idoli speciem referentes.

εἰδωλοχαρής, ές, simulacris gaudens.

εἶεν, (propr. 3 plur. opt. ab εἰμί) *esto!* particula, qua sepositis prioribus transitus paratur ad aliud, sed satis de hoc, haec hactenus.

εἵην, opt. ab ἵημι.

εἴην, opt. ab εἰμί.

εἶθαρ, (εὐθύς) *adv.* statim, confestim.

εἴθε, *adv.* utinam, c. opt. cf. αἴθε.

εἰθίζω, *poet.* pro ἐθίζω.

εἶκα, vide ἔοικα.

εἰκαδάρχης, ου, ὁ, (εἰκάς, ἄρχω) viginti viris praefectus.

εἰκαδισταί, ῶν, οἱ, (εἰκάς) q. d. vicesimarii, quo nomine adpellabantur Epicurei, quia vicesimum Gamelionis mensis diem in honorem Epicuri eo die defuncti festum habebant.

εἰκάζω, (εἰκός) aor. *Att.* ᾔκασα, pf. pass. *Att.* ᾔκασμαι, similem facio, adsimilo, ad similitudinem exemplaris effingo, Hdt. 2, 182. 2) confero, comparo duas res inter se tamquam similes, Hdt. 9, 34. 4, 31. hinc comparando invenio, s. erno, conjicio, conjecto, suspicor, opinor. 3) imitando ludibrio habeo, Xen. Symp. 6, 8.

εἰκαθω, cedo, pareo, *Att.* pro εἴκω.

εἰκαιοβουλέω, (εἰκαῖος, βάλλω) in vanum consulto.

εἰκαιοβουλία, ἡ, vana consultatio: stolidtas. A seq.

εἰκαιόβουλος, ον, (βουλή) vane deliberans, vana consilia capiens.

εἰκαιολέσχης, ὁ, (λέσχη) garrulus.

εἰκαιολεσχία, ἡ, garrulitas. A pr.

εἰκαιολογέω, i. q. εἰκαιομυθέω, Cyrill.

εἰκαιομυθέω, vane loquor.
εἰκαιομυθία, ἡ, vaniloquentia. A seq.
εἰκαιόμυθος, ον, vane loquens, garrulus.
εἰκαιοπονία, ἡ, inutilis labor.
εἰκαιοῤῥημονέω, vane loquor.
εἰκαιοῤῥημοσύνη, ἡ, vaniloquentia.
εἰκαιοῤῥήμων, ον, (*ῥῆμα*) vaniloquus.
εἰκαῖος, αία, αῖον, (*εἰκῆ*) temerarius, qui temere aliquid facit: qui temere se offert: vulgaris, trivialis: vanus, futilis, levis, temere credulus.
εἰκαιοσύνη, ἡ, temeritas.
εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem.
εἰκάς, άδος, ἡ, (*εἴκοσι*) numerus vicenus. 2) viginti. 3) vigesimus dies mensis.
εἰκασία, ἡ, (*εἰκάζω*) similitudo, repraesentatio imaginis, adsimulatio. 2) conjectura, imaginatio. 3) simulacri effictio.
εἴκασμα, τό, simulacrum.
εἰκασμός, ὁ, conjectura, conjectatio.
εἰκαστής, ὁ, conjector.
εἰκαστικός, ἡ, όν, conjecturalis, dubitativus. 2) adsimulativus. Hinc ἡ *εἰκαστική*, sc. *τέχνη*, ars statuaria, et *εἰκαστικά*, sc. *ἐπιῤῥήματα*, Adverbia dubitativa, s. dubitandi.
εἰκαστικῶς, *adv.* per conjecturam.
εἰκαστός, ή, όν, assimilatus, similis.
εἰκάτι, *Dor.* p. *εἴκοσι*.
εἴ κε, ante vocalem *εἴ κεν*, Hom. et *Ep.* pro *ἐάν*, c. conj. sed etiam c. opt. Od. 7, 315.
εἰκελόνειρος, ον, (*ὄνειρος*) somnio similis, vanus, inanis.
εἴκελος, η, ον, (*εἰκός*) similis τινί, Hom. cf. *ἴκελος*.
εἰκελόφωνος, ον, (*φωνή*) vocem similem (sc. alteri) habens.
εἰκῆ, *adv.* frustra: temere, sine consilio, sine caussa, studio, cura.
εἰκοβολέω, i. e. *εἰκῆ βάλλω*, temere jaculor, temere conjicio, vana consilia ago, Ar. Pollucis 9, 154. Eur. fr.
εἰκονίζω, (*εἰκών*) adsimulo, exprimo, effigio.
εἰκονικός, ή, όν, iconicus, epith. simulacri statuam archetypi aequantis; *in Lebensgrösse.*
εἰκόνιον, τό, exigua statua, parva imago. *Dimin.*
εἰκόνισμα, τό, species, simulacrum.
εἰκονισμός, ὁ, effictio, effigies, imago: descriptio: figura rhetorica.
εἰκονογραφέω, (*γράφω*) rerum, personarum imaginem oratione describo; adumbro.
εἰκονογραφία, ἡ, descriptio per imagines seu figuras.
εἰκονογράφος, ον, qui imagines pingit.
εἰκονολογία, ἡ, quum per imagines s. figuras loquimur: comparatio.
εἰκονομαχία, ἡ, imaginum oppugnatio.
εἰκονομάχος, ον, (*μάχη*) qui imagines oppugnat atque e templis deturbat.
εἰκονοποιέω, simulacrum facio.
εἰκονοποιός, όν, qui simulacra facit.
εἰκός, ότος, τό, propr. *neutr. particip.* ab *εἴκω*, *ἔοικα*, par, aequum, decens, consentaneum. 2) verisimile, probabile, quod probari debet. *Compar.* *εἰκότερον*.
εἰκοσάβοιος, ον, *poet* *ἐεικ.* (*βοῦς*) viginti boves valens.
εἰκοσάεδρος, ον, (*ἕδρα*) qui viginti basibus constat.
εἰκοσαετής, ές, qui viginti annorum est.
εἰκοσαετία, ἡ, tempus viginti annorum.
εἰκοσαετίς, ίδος, ἡ, quae viginti est annorum.
εἰκοσάκις, *adv.* vicies.
εἰκοσάκλινος, ον, (*κλίνη*) viginti lectos habens, epith. triclinii.
εἰκοσάκωλος, ον, (*κῶλον*) viginti versibus brevioribus constans.
εἰκοσάκωπος, ον, (*κώπη*) viginti remos habens.
εἰκοσάμηνος, ον, (*μήν*) viginti menses durans.
εἰκοσάπηχυς, υ, (*πῆχυς*) viginti cubitos longus.
εἰκοσαπλάσιος, ία, ιον, vicecuplus.
εἰκοσαπρωτεία, ἡ, viginti-primatus.
εἰκοσάπρωτοι, ων, οἱ, viginti-primi. sc. decuriones municipii.
εἰκοσάς, άδος, ἡ, duae decades, numerus constans viginti capitibus aut individuis.
εἰκοσαστάδιον, τό, spatium viginti stadiorum.
εἰκοσάφυλλος, ον, viginti habens folia.
εἰκοσαέτης, ὁ, qui viginti annorum est. *fem.* *εἰκοσαέτις*.
εἰκοσήρετμος, ον, (*ἐρετμός*) habens viginti remos.
εἰκοσήρης, ες, habens viginti remorum ordines.
εἴκοσι, viginti. *Adj. indeclin. Poet.* *ἐείκοσι*.
εἰκοσίβοιος, ον, (*βοῦς*) viginti boum pretio aestimabilis.
εἰκοσιδύο, duo et viginti.
εἰκοσίεδρος, ον, (*ἕδρα*) viginti latera habens.
εἰκοσιεννέα, undetriginta.
εἰκοσιέξ, viginti sex.
εἰκοσιεπτά, septem et viginti.
εἰκοσιετής, ὁ, *fem.* -ετίς, i. q. *εἰκοσαετής*.
εἰκοσίκλινος, v. *εἰκοσάκλινος*.
εἰκοσίμετρος, ον, (*μέτρον*) viginti mensuras capiens.
εἰκοσίμνος, ον, (*μνᾶ*) viginti minarum. Lobeck. Phryn. p. 554. *εἰκοσίμνεως* scribendum esse censet. cf. sub *μνᾶ*.
εἰκοσινήριτος, ον, (ab *εἴκοσι* et *νήριτος*, i. e. *ἀνήριστος*, ex *νη-* et *ἐρίζω*, *de quo lis non est*) sine dubio vicies tantus, Il. 22, 349.
εἰκοσιοκτώ, viginti octo.
εἰκοσιπέντε, viginti quinque.
εἰκοσίπηχυς, υ, viginti cubitos aequans.
εἰκοσιτέσσαρες, ων, viginti quatuor.
εἰκοσόργυιος, ον, (*ὀργυιά*) qui est viginti orgyiarum.
εἰκόσορος, ον, qui viginti remis agitur, Od. 9, 322.
εἰκοσταῖος, αία, αῖον, vigesimo quoque loco vel die veniens vel proveniens.
εἰκοστολόγος, ὁ, (*λέγω*) qui vigesimam (vectigal) exigit, exactor vicesimae.
εἰκοστός, ή, όν, *poet* *ἐεικ.* vicesimus, Hom. 2) ἡ *εἰκοστή*, vicesima pars, vicesima.
εἰκοστώνης, ὁ, (*ὠνέομαι*) publicanus vicesimae.
εἰκοτολογέω, (*εἰκός*, *λέγω*) probabiliter dico: per conjecturas doceo. Hinc. *subst.* *εἰκοτολογία*, ἡ.
εἰκότως, *adv.* (*εἰκός*) merito, jure, ut par est, ut consentaneum est, probabiliter.
εἰκτικός, ή, όν, (*εἴκω*) facile cedens.
εἴκτον, 3 dual. pf. ab *ἔοικα*. *εἴκτην*, 3 dual. plqpf., *ἔικτο*: 3 sing. plqpf. ab eod. Hom.
* *εἴκω*, *thema absol.*, unde invenitur semel ap. Hom. *εἶκε*, 3 impf. *videbatur*; *placebat.* Il. 18. 520. Reliqua vide sub *ἔοικα*.
εἴκω, f. ξω, cedo, retrorsum eo, recedo. 2) cedo: non repugno, morem gero, *c. dat.* 3) cedo, inferior sum, τινί τι. 4) *trans.* cedo alicui aliquid, τινί τι, semel Il. 23, 337.
εἰκών, όνος, ἡ, (*ἔοικα*) imago, effigies, statua, simulacrum: imago, quae sola cogitatione consistit. 2) similitudo, comparatio, schema rhetoricum. Acc. *εἰκόνα*, ut *δίκην*, instar, *c. gen.* Plat. - Apud poetas invenitur quoque *gen. irreg.* *εἰκοῦς*, *acc.* *εἰκώ*, *acc. plur.* *εἰκούς*: nusquam tamen *nom.* *εἰκώ* occurrit.
εἰκώς, part. ab *ἔοικα*, q. v.
εἰλαδόν, *adv.* (*εἴλη*) simul, universim, turmatim. cf. *εἰληδόν*.
εἰλαμίς, ίδος, ἡ, (*εἰλέω*) membrana cerebrum ambiens.
εἰλαπινάζω, f. *άσω*, epulor. Unde
εἰλαπιναστής, ὁ, conviva. A seq.
εἰλαπίνη, ἡ, epulum, convivium fere lautum, quod unius sumtibus adparatur, Hom. (Derivatur a *πίνειν κατὰ εἴλας*, i. e. turmatim sive ad coronae, i. e. coetus in orbem sedentis, modum compotare.)
εἶλαρ, αρος, τό, (*εἴλω*) propugnaculum.
εἰλάρχης, ὁ, (*εἴλη*, *ἄρχω*) praefectus agminis equitum, ordinum praefectus.
εἰλάς, άδος, ἡ, i. q. *ἰλλάς*, turma.
εἰλάτινος, η, ον, *poet.* p. *ἐλάτινος*, abiegnus.
Εἰλείθυια, ἡ, (*ἐλεύσομαι*) Lucina, dea parturientium.
Εἰλειθυιον, τό, templum Lucinae. A pr.
εἰλεός, ὁ, volvulus, morbus intestinorum. 2) mensa coquinaria. 3) latebra ferarum.
εἰλέω, f. ήσω, *Att.* *εἱλέω*, vide *εἴλω*.
εἰλέω, f. ήσω, (*εἴλη*) insolo. Eust. unde *εἴλησις*, ἡ.
εἰλεώδης, ες, (*εἰλεός*) ileo sive volvulo laborans. Hinc *τὰ εἰλεώδη*, ilei cruciatus, sive torsiones.
εἴλη, ἡ, vel *ἴλη*, globus, agmen, grex, turma.
εἵλη, ἡ, splendor solis: calor solaris. cf. *ἕλη*, *ἀλέα*, Il.
εἰληδόν vel *εἰληδά*, *Adv.* (*εἴλη*) turmatim. 2) (*εἰλέω*) circumvolvendo.
εἰληθερέω, ad solem calesco, insolo, apricor. A seq.
εἰληθερής, ές, (*εἵλη* et *θέρος*) e sole calefactus.
Εἰλήθυια, ἡ, i. q. *Εἰλείθυια*, Callim. Del. 132. Schaef. Greg. p. 911.
εἰλήλουθα, *εἰληλούθειν*, Hom. pro *ἐλήλυθα*, *ἐληλύθειν*, v. *ἔρχομαι*.
εἴλημα, τά, (*εἰλέω*) involucrum, integumentum.
εἰληματικός, ή, όν, tortus, convolutus. 2) concamaratus, testudinatus, v. c. *ναός*.
εἴλημμαι, perf. pass. a *λαμβάνω*.
εἴλησις, ἡ, (*εἰλέω*) apricatio, aestus.
εἴλησις, ἡ, (*εἰλέω*) convolutio, circumvolutio.
εἰλητικός, ή, όν, qui se volvit et trahit inter incedendum, ut serpens, eruca.
εἰλητός, ή, όν, convolutus: convolubilis.
εἰλητή, ap. Schol. Aristoph. farcimen.
εἴληφα, perf. act. a *λαμβάνω*.
εἴληχα, perf. act. a *λαγχάνω*.
εἰλιγγιάω, f. άσω, circumagor, laboro vertigine. A seq.

εἰλιγγος, ὁ, vortex, gyrus. 2) tormen intestinorum. 3) vertigo, obscuratio et perturbatio communis sensuum sedis.

εἴλιγμα, τό, involutio.

εἰλιγματώδης, ες, tortuosus, intortus, flexuosus.

εἰλιγμός, ὁ, vortex, gyrus.

εἰλικοειδής, ές, flexuosus, anfractuosus.

εἰλικόεις, εσσα, όεν, tortuosus, voluminibus tortus.

εἰλικόμορφος, ον, (ἕλιξ, μορφή) tortuosae formae.

εἰλικρίνεια, ἡ, sinceritas, integritas.

εἰλικρινέω, sincerum reddo. A seq.

εἰλικρινής, ές, (εἵλη-, κρίνω) distinctus: sincerus, purus, integer: manifestus. Universe εἰλικρινές est omne, quod nihil alieni admixtum habet.

εἰλικρινῶς, *adv.* per se, absolute.

εἰλικτός, ή, όν, convolutus.

εἰλιξ, ικος, ἡ, *poet.* p. ἕλιξ.

εἰλίπους, οδος, ὁ, ἡ, curvos pedes habens, vel inter ambulandum ad curvae lineae modum jactans. Invenitur et εἰλιπόδης, ὁ, Nonn.

εἰλισκότωσις, ἡ, (εἵλη, σκοτόω) vertigo. 2) vertigo conjuncta cum caligatione oculorum.

εἰλίσσω, *poet.* p. ἑλίσσω.

εἰλιτενής, ές, ὁ, (εἰλέω, τείνω) Epith. betae, tupuli, et similium plantarum circa arbores volventium se et in altum serpentium, tentus seu directus ad helicis, seu lineae spiralis modum.

εἴλλω, εἰλλάς, ἡ, i. q. ἴλλω, ἰλλάς, *dub.*

εἶλον, εἰλόμην, v. αἱρέω.

εἰλόπεδον, τό, *rarior* forma pro θειλόπεδον, campus apricus, locus calori solis expositus.

εἴλοχα, perf. *Att.* a λέγω.

εἰλυθμός, ὁ, (εἰλύω) latibulum.

εἴλυμα, ατος, τό, involucrum, integumentum. 2) vestis, indumentum.

εἰλυός, ὁ, latibulum, lustrum. v. ἰλεός.

εἰλύς, ύος, ἡ, limus, coenum. vide ἰλύς. (--)

εἴλυσις, ἡ, *Att.* εἴλ. (εἰλύω) volutatio.

εἰλυσπάομαι, volvendo trahor.

εἰλύσπωμα, τό, motus, quo quid volvendo se repit et quasi trahitur. A pr.

εἰλύσσω, i. q. εἰλύω, intego, involvo.

εἰλυφάζω, verso, torqueo.

εἰλυφάω, idem.

εἰλύω, f. ύσω, *Att.* εἱλύω, perf. pass. εἴλυμαι, aor. pass. part. εἰλυσθείς, verso, volvo, circumvolvo; involvo, occulto. *Med.* volvor, volutor: cepo, de homine, qui incedere nequit: involvor, occultor. (υ Homerus semper producit, excepto εἰλύαται, 3 pl. pf. pass.: in praes. quod ap. Hom. non exstat, υ anceps est.)

εἴλω, frequentius εἰλέω, f. ήσω, *Att.* εἱλέω, aor. 1. 3 plur. ἔλσαν, inf. ἔλσαι, *Ion.* εἶλσαι, part. ἔλσας. pf. pass. ἔελμαι, aor. pass. ἐάλην, inf. ἀλῆναι, ἀλήμεναι, part. ἀλείς, εῖσα, έν, plqpf. 3 sing. ἔελτο, *urgeo*, *volvo*, *circumvolvo*, *includo*, Hom. involvo, occulto *Pass.* volvor, versor, convolvor: contraho me, congregor.

Εἵλως, ωτος, ὁ, et Εἱλώτης, ου, ὁ, Helos, Helota, servus Spartanus. (Ab *obsol.* ἕλω, *capio*, i. q. mancipium vel αἰχμάλωτος, *bello captus* v. Muller. de Doriens. II. p. 33. Lennep. Etymol. p. 257.)

Εἱλωτεία, ας, ἡ, servitus: turba servorum, mancipia. A pr.

Εἱλωτεύω, f. εύσω, servio.

Εἱλωτικός, ή, όν, heloticus.

Εἱλωτίς, ίδος, ἡ, serva, ancilla.

εἷμα, τό, (ἕννυμι, *irreg.*) vestis.

εἷμαι, pf. pass. ab ἕννυμι.

εἵμαρται, part. εἱμαρμένος, perf. et εἵμαρτο, plqpf. a μείρομαι.

εἱμαρτός, ή, όν, fato destinatus, Synes.

εἰμέν, *Ion.* p. ἐσμέν, 1 pl. praes. ab εἰμί. *Dor.* εἰμές.

εἶμεν et εἶμες, *Dor.* p. εἶναι.

εἱμένος, part. pf. pass. ab ἕννυμι.

εἰμί, inf. εἶναι, impf. ἦν, f. ἔσομαι, *adj. verb.* ἐστέον, (reliquam formationem v. ap. Buttm. gramm. plen. p. 548.) *sum.* inpr. in vivis sum, vivo. οὐκέτ' ἔστι, mortuus est. Conjungitur saepe *c. adv.* et *dat. pers.*, ut Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, male se habebant, Il. 9, 551. 2) ἔστι *c. inf.* i. q. ἔξεστι, licet, fieri potest. 3) εἰμί *c. gen.* significat: *a*) originem, ut πατρὸς δ' εἰμὶ ἀγαθοῖο, Il. 21, 209. *b*) possessionem vel dominium, ut ἑαυτοῦ εἶναι, sui ipsius compotem esse; ἔστιν ἐμοῦ, meus est, pertinet ad me: mihi deditus est. *c*) partem, ut τοῦ δήμου εἰμί, pars populi sum. *d*) pretium vel proprietatem. 4) ἔστι *c. dat. pers.* est mihi, i. e. habeo. βουλομένῳ μοι ἐστί, lubet mihi. 5) *c. pron. relat.* ἔστιν ὅς, est qui. εἰσὶν οἵ, sunt qui, i. e. nonnulli: sic etiam ἔστιν οἵ s. οἵτινες, Thuc. 2, 67. cf. Hdt. 7, 187. ἔστιν ὅτε, est quum, aliquando. ἔστιν ὅπου, est ubi, alicubi. ἔστιν ὅπως, est quomodo, aliquo modo, et sic similia. 6) *Cum praepositionibus* varios habet usus, quorum hic maxime memorabiles notabimus: εἰμὶ ἀπό τινος, ortus sum ex aliquo, originem habeo ex. εἰμὶ ἀμφί vel περί τι, versor circum aliquid, occupor aliqua re, pertineo ad aliquid. εἰμὶ ἔν τινι, notat *a*) statum et conditionem, εἰμὶ ἐν νόσῳ, ἐν ὀργῇ, ἐν φόβῳ, ἐν ἡδονῇ, aegroto, irascor, timeo, gaudeo: ἐν αἰτίαις, ἐν ἐγκλήμασι, reus sum: ἐν στόματι, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ εἶναι, in ore hominum versari, celebrem esse. *b*) id, quo quis occupatur, ἐν τέχνῃ, ἐν γεωργίᾳ, ἐν Μούσαις εἶναι, artem tracto, totus sum in agro colendo, Musis operam do. - εἰμί, πρός τινος, σύν τινι, μετά τινος, cum aliquo facio, sto a partibus alicujus. εἰμὶ πρός τινι, occupor aliqua re. εἰμὶ εἴς τινα τόπον, sum alicubi, ut Hdt. 1, 21. ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν, Mileti erat s. Miletum venerat, cf. sub εἰς. - 8) Omittitur non raro ἐστί vel εἰσί necnon ἔστω, cf. Schaef. Bos. p. 605. Mel. p. 43. 9) Abundare videtur *a*) post verba λέγω, ὀνομάζω, καλέω, ut τὰς ὀνομάζουσι Δήλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην, Hdt. 4, 53. cf. 2, 44. 1, 153. *b*) post verba faciendi, creandi, ut Hdt. 5, 94. κατέστησε τύραννον εἶναι, cf. 5, 25. 99. 7, 134. *c*) in formulis ἑκὼν εἶναι, Hdt. 7, 104. 164. 8, 116. 30. 9, 7. 55. Plat. Phaed. p. 61. c. τὸ νῦν εἶναι, τὸ σήμερον τὸ σύμπαν εἶναι, Hdt. 7, 143. cf. Herm. Vig. p. 750. 888. 10) Participium ὤν, οὖσα, ὄν, additur saepe substantivis vel adjectivis, ad magis significandum statum aliquem, ut παῖς ὤν, quum puer esset - τὸ ὄν, id, quod est, veritas. τῷ ὄντι, revera. τὰ ὄντα, res, ut vere sunt; opes, facultates. - *Nota* 1) ἦν ἄρα, significatione praesentis, Schaef. Dion p. 126. sch. Ap. Rh. p. 162. 2) De discrimine inter ἦ et ἦν, primae personae, v. Herm. praef. ad Soph. O.R. p. VIII. sq.

εἶμι, inf. ἰέναι, perf. ἰών, impf. ᾔειν, *Ion.* ἤια, *Att.* ᾖα. *Med.* praes. ἵεμαι, impf. ἱέμην, adj. verb. ἰτός, ἰτέος, et ἰτητός, ἰτητέος: cf. Buttm. gr. plen. I. p. 554. sq. *eo*, vado, venio, proficiscor: ὁδὸν ἰέναι, viam ire, Od. 10, 103. *c. gen.* ἰὼν πεδίοιο, *per* campum, Il. 5, 597. *c. inf. fut.*, ληισσάσθην συλήσειν, ut praedas agerent, Il. 15, 544. sic etiam *c. inf. aor.* et *c. partic.* Singularis est usus ᾔεν αἰνέων, incepit laudare, Hdt. 1, 122. cf. 4, 82. ᾖα ἐρῶν, dicturus erat, Plat. - Ἰέναι non solum dicitur de incessu hominum brutorumve, sed etiam de processu navis de volatu avium, nec non de motu rerum inanimatarum, ut πέλεκυς εἶσι διὰ δουρός, Il. 3, 61. - Notandum est, praesens ind. εἶμι ap. Homerum quidem saepe *veri praesentis* vi praeditum esse; ipse tamen eo jam pro *futuro* utitur, quod Herodotus *Attici*que semper fecerunt, quippe quibus εἶμι sit *ibo, veniam.* Recentiores demum, ut Pausan. et Plut. εἶμι rursus in praes. significatione habent. *Infinitivus* quoque et *partic.* plerumque *futuri* vim habent; reliqui modus *praesentis* notionem retinere solent. (Jota breve est; versus gratia producitur a Homero in ἴομεν, conj. *Ep.* p. ἴωμεν, et in part. praes. med. ἱέμενος, pro quo tamen Wolfius semper ἱέμενος reposuit.)

εἶν, *poet.*, inpr. *Ep.* pro ἐν, *in. Tragici* hac forma etiam in senariis utuntur, cf. Ant. 1241.

εἰναετής, ές, (ἐννέα, ἔτος) novennis. *Adv.* εἰνάετες, per novem annos.

εἰναετίζομαι, novem annos natus sum.

εἶναι, inf. ab εἰμί, *esse.* 2) pro ἰέναι, inf. ab εἶμι, *ire*, Hes. op. 351. *dub.*

εἷναι, inf. aor. 2. ab ἵημι.

εἰνάκις, *adv. poet.* pro ἐνάκις, novies, Od. 14, 230.

εἰναλίδινος, ον, vagus in mari, Arat. pro ἐν ἁλὶ δινεύων, *dub. lect.*

εἰνάλιος, α, ον, *poet.* p. ἐνάλιος, Od.

εἰναλιφοιτος, ον, i. e. ἐν ἁλὶ φοιτῶν, per mare incedens.

εἰνάνυχες, *adv.* per novem noctes, Il. 9, 470.

εἰνάπηχυς, υ, *poet.* p. ἐννεάπηχυς.

εἰνάς, άδος, ἡ, *poet.* p. ἐννεάς. Hes. op. 808.

εἰνατέρες, αἱ, uxores fratrum, janitrices, Il. 6, 378. 383. 24, 769. *Sing.* εἰνάτειρ nusquam invenitur. cf. αἴλιοι.

εἴνατος, η, ον, *poet.* p. ἔνατος, nonus, Il.

εἰνεσίφυλλος... εἰνάφωσσον, ον, (φᾶρος) novem vela habens, Lyc. 101.

εἵνεκα, *poet.* inpr. *Ep.* p. ἕνεκα, *caussa* εἵνεκεν ap. Pind. *Atticos poetas* forma εἵνεκα usus esse, frustra negaverunt Dawesius et Brunckius, cf. Ephem. litter. Jenens. 1820. Supplem. XXIX. p. 228. Ne a *prosa* quidem *Attica* εἵνεκα alienum est, v. Wolf. ad Dem. Lept. p. 338. Osann. ad Lycurg. p. 156.

εἰνέτις, ιδος, ἡ, novennis. 2) juvencula, Call. Dian. 14.

εἰνί, *Ep.* pro ἐν, *in*, Hom.

εἰνόδιος, α, ον, *poet.* p. ἐνόδιος, Il. 16, 260.

εἰνοσίφυλλος, ον, (ἔνοσις, φύλλον) in quo folia agitantur, frondosus, Hom.

εἴνυον, 3. pl. impf. ab εἴνυμι, *Ep.* pro ἕννυμι, Il. ψ, 135. cf. Buttm. gr. plen. p. 547.

εἴξασι, 3 plur. *Att.* p. *ἐοίκασι*, vide *ἔοικα*.

εἴξασκε, aor. *Ion.* ab *εἴκω*, Hom.

εἶξις, ἡ, (*εἴκω*) recessio, concessio.

εἷο, *gen. Ep.* pro *οὗ*, sui, Il 4, 400 Hes. Th. 802.

εἰοικυῖαι, part. *fem. Ep.* ab *ἔοικα*, Il. 18, 418.

εἶπα, aor. 1. ab *εἶπον*, inpr. Hom. et *Ion.*

εἴπερ, siquidem v. *εἰ*.

εἶπον, *dixi*, aor. 2. imperat. *εἰπέ*, part. *εἰπών*, inf. *εἰπεῖν*. aor. 1. *εἶπα*, imperat. *εἶπον*. Hic aor. 1. proprie quidem *Ionicus* est et Homericus, nec tamen ap. *Att.* infrequens, inpr. in formis *εἴπατε*, *εἰπάτω*. *εἰπέ* pro plur. ut *ἄγε*, Dem. Phil. 1, p. 43. 7. Pro praesenti est *φημί*, pro fut. *ἐρέω*, *ἐρῶ*, cum perf. *εἴρηκα*. — *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, ut ita dicam: ut breviter, verbo dicam, v. Blomf. gl. ad Aesch. Pers. 720.

εἴποτε, s. *εἴ ποτε*, si quando, num quando, v. *εἰ*. Notatu digna est formula Homerica *εἴποτ' ἔην γε*, Il. 3, 180. 11, 761. 24, 426. Od. 15, 268. 19, 315. 24, 289. *quum olim esset quidem* i. e. nunc amplius non est. Alii aliter explicant; Wolfius: *utinam adhuc esset!* Hermannus ad Vig. p 946.: *si unquam fuit, quod nunc non est amplius*, i. e. si recte dici potest fuisse, quod ita sui factum est dissimile, ut fuisse unquam vix credas.

Εἰραφιώτης, ὁ, epith. Bacchi incertae derivationis, Hom. h. Bacch.

εἰργάθω, *Att.* pro *εἴργω*.

εἰργμός, *Att.* *εἱργμός*, ὁ, (*εἴργω*) coercendi actio. 2) vinculum, ligaculum.

εἱργμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (*φύλαξ*) custos carceris.

εἴργνυμι, et *εἰργνύω*, i. q. seq.

εἴργω, *Att.* *εἵργω*, f. ξω, arceo, coërceo, prohibeo, excludo, includo, *Atticis* *εἵργω* est *in carcerem conjicio*; contra *εἴργω c. gen.* construitur, e. g. *εἴργειν τινὰ ἱερῶν*, *σπονδῶν*, *ἀγορᾶς*, *interdicere alicui sacris, libationibus, foro. Metaph.* ὁ *νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν*, lex vetat, ne quis interficiat.

εἱρερος, ὁ, captivitas, servitus, Od. 8, 529.

εἰρεσία, ἡ, (*ἐρέσσω*) remigatio, remigium, Od.

εἰρεσιώνη, ἡ, (*εἶρος*) ramus oleae, lana velatus, insigne supplicum. 2) mendicorum carmen, v. Ilgen. opusc. philog. I. p. 129. seq.

εἰρέω, i. q. *εἴρω*, *dico*: occurrit ab hoc verbo tantum part. *fem.* *εἰρεῦσαι*, Hes. Th. 38. cf. *ἐρέω*.

εἴρη, ἡ, concio, i. q. *ἀγορά*, Il. 18, 531. Hes. Th. 804. (ab *εἴρω*, dico: non tamen *lectiones* in locis allatis *dubitationis* expertes sunt.)

εἴρην, ενος, ὁ, Laecdaemoniis puer, decimum octavum annum egressus, qui jam verba facere in concione et exercitum ducere poterat; ap. Hdt. 9, 85. *ἰρήν*.

εἰρηναγωγέω, pacifice deduco.

εἰρηναῖος, αία, ον, pacificus, pacatus. *Adv.* - *αίως*, pacifice, amice.

εἰρηνάρχης, ὁ, magistratus, qui securitatem et quietem tuetur. *Adj.* *εἰρηναρχικός*, ἡ, όν.

εἰρηνεῖον, τό, (*εἰρήνη*) templum pacis.

εἰρήνευσις, ἡ, pacis constitutio.

εἰρηνεύω, pacem facio, paco. 2) in pace vivo, pacem ago s. colo; sic et in *Med.*

εἰρηνέω, i. q. *εἰρηνεύω*.

εἰρήνη, ἡ, pax. *εἰρήνην ποιεῖσθαι*, pacem facere. *εἰρήνην πράττειν*, de pace agere. *εἰρήνην ποιεῖν τινι καὶ τινι*, pacem facere inter duos. 2) quies, tranquillitas, etiam animi. 3) *Εἰρήνη*, Dea pacis, inde ab an. A. C. N. 449. Athenis coli coepta, Plut. Cim. 13. (Radix est *εἴρω*, *necto*.)

εἰρηνικός, ἡ, όν, pacificus, pacatus: pacis studiosus: ad pacem pertinens: gratus, jucundus. A pr.

εἰρηνικῶς, *adv.* pacifice.

εἰρηνοδίκαι, οἱ, fetiales, quia interpretes et arbitri sunt pacis et belli.

εἰρηνοποιέω, pacem constituo, pacifico, paco, reconcilio.

εἰρηνοποιός, όν, pacificator, pacis conciliator. 2) pacificus, qui est ingenio pacis amante, pacis studiosus.

εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, pacis custos. 2) pacificator, fetialis, v. *εἰρηνοδίκαι*.

εἰρίνεος, ον, (*εἶρος*) laneus.

εἴριον, τό, i. q. *ἔριον*, *εἶρος*, lana; Hom. pleruinque in *plur.*

εἶρις, ἡ, i. q. *ἶρις*, *ap. ser.*

εἰρκτέος, α, ον, *adj. verb.* ab *εἴργω*.

εἱρκτή, ἡ, (*εἴργω*) carcer: locus septus, ut gynaeceum.

εἱρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos carceris. *Verb.* *εἱρκτοφυλακέω*.

εἱρμός, ὁ, (*εἴρω*) nexus, series.

εἰροκόμος, ον, (*εἶρος* et *κομέω*) lanas carpens, vel tractans.

εἴρομαι, *poet.* p. *ἔρομαι*, interrogo, Hom.

εἰροπόκος, ον, (*εἶρος*, *πόκος*) laniger.

εἰροπόνος, ον, qui lanificium exercet, qui in lanis laborat.

εἶρος, εος, τό, lana.

εἰροτόμος, ον, (*τέμνω*) lanam dissecans.

εἰροχαρής, ές, laetans lana: lanificus, lanatus.

εἰρύομαι, v. *εἰρύω*.

εἰρύσιμον, τό, *poet.* pro *ἐρύσιμον*.

εἰρύω, *εἰρύομαι*, *poet* p. *ἐρύω*, q. v. Hom.

εἴρω, necto, sero: ap. Hom. exstat tantum part perf. pass. *ἠλέκτροισιν ἐερμένος*, electro nexus, Od. 18, 295. et 3. sing. plqpf. pass. *μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο*, Od. 15, 460. ubi tamen alii legunt *ἔεργτο*. *εἴρειν στεφάνους*, nectere coronas, Pind. N. 7, 113.

εἴρω, *dico*, occurrit tantum in 1 *Praes.* Od. 2, 162. 11, 136. 13, 7. Praeterea invenitur *eadem significatione impf. med.* *εἴρετο* et *εἴροντο*, *dicebat*, *dicebant*, Il. 1, 513. Od. 11, 541.

εἴρων, ωνος, ὁ, dissimulator in oratione, dissimulate loquens, cavillator.

εἰρωνεία, ἡ, dissimulatio in oratione fallax et insidiosa. 2) derisio, quum per speciem et jocum ludimus, quem subsannatum volumus. 3) Tropus rhetoricus. A pr.

εἰρωνεύομαι, utor dissimulatione in oratione. 2) derideo, cavillor, jocor. Ab eod.

εἰρωνευτής, οῦ, ὁ, i. q. *εἴρων*.

εἰρωνευτικός, ἡ, όν, dissimulatione utens.

εἰρωνικός, ἡ, όν, idem.

εἰρωνικῶς, *adv.* ficte, dissimulate, ironice.

εἰρωτάω, *Ep.* et *Ion.* p. *ἐρωτάω*. Od.

εἰς, praep. *regens accusativum. Ion.* et in *veteri Atthide* *ἐς*, indicat motum in s. ad aliquem locum. 1) *De loco*, *in*: non solum de regionibus et locis, sed etiam de personis, *εἰς ἡμᾶς*, *εἰς Ἀχαιούς*, *εἰς Ἀχιλῆα*, *εἰς Ἀγαμέμνονα*, latin. *ad*, Hom. cf. Porson. ad Ar. Plut. 237. *εἰς ὦπα ἰδέσθαι*, recta adspicere, Hom. *λόγους ποιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον*, verba facere ad populum. Nonnunquam est *contra s. adversus*, Valck. Phoen. 79. *Accusativus* post *εἰς* saepe subintelligendus est, e. g. *εἰς Ἀΐδαο*, sc. *δόμον*, Hom. *εἰς Δήμητρος*, sc. *ναόν*, ut latin. *ad Cereris*, scil. aedem. Jungitur *εἰς* etiam cum verbis, quae non venire in aliquem locum, sed esse in loco significant, ut *ἐφάνη λὶς εἰς ὁδόν*, Il. 15, 276. ubi exspectaveris *ἐν ὁδῷ*: cf. Od. 4, 51. 581. 20, 96. Il. 24, 352. sic quoque frequenter in prosa, cf. Jacobs A. P. p. 49. 712. et quae notavi ad Lycurg. p. 185. 2) de tempore indicat *a*) terminum, *usque, ad*, *ἐς ἠῶ*, *ἐς ἠέλιον καταδύντα*, usque ad auroram, usque ad occasum solis, Hom. *εἰς ὅτε*, donec, Od. 2, 99. *ἐς τί*; quo usque? Il. 5, 465. *b*) spatium temporis, per quod aliquid durat; per, *εἰς ἐνιαυτόν*, per annum, Hom. *εἰς ἀεί*, in omne tempus, semper. 3) de *consilio* *εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν*, bona suadere, Il. 9, 102. *ἐς πόλεμον θωρήξομαι*, ad bellum, Il. 8, 376. 4) *quod attinet ad*, *εἰς ταῦτα*, Plat. Lys. p. 210. b. *τὰ εἰς τὸν πόλεμον*, quae ad bellum pertinent. Potest etiam *per adverbia* verti, ut *εἰς καλόν*, opportune: *εἰς τάχος*, celeriter: *εἰς τί*; cur? *εἰς πάντα*, omnino. 5) *Numeralibus* additum significat *a*) *circiter, ad*, *εἰς μυρίους*, ad decem millia, circiter decies mille. *b*) inservit *numeralibus distributivis* exprimendis, *εἰς ἕνα ἰέναι*, singulos deinceps procedere, Xen. *εἰς δύο*, bini. — In compositione retinet primitivam vim, *in*, *ad*.

εἷς, *μία*, *ἕν*, *gen.* *ἑνός*, *μιᾶς*, *ἑνός*, unus: *εἷς μόνος*, unus tantum, singulus: *εἷς τις*, unus aliquis; hinc *εἷς* etiam idem valet atque *τίς*, *aliquis. Opponitur* *εἷς μὲν*, *εἷς δὲ*, unus, alter. *εἷς καθ' εἷς*, singuli. *εἰς μίαν βουλεύειν*, consentire, Il. 2, 379. *εἰς ἓν ἔρχεσθαι*, in unam sententiam convenire. (*μία*, *ᾶς*, licet seriores *Ionici* *μίη* dicant.

εἶς, 2 praes. ab *εἰμί*, *es*. 2) 2 praes. ab *εἶμι*, *is*.

εἵς, part. aor. a *ἵημι*.

εἷσα, imperat. *εἶσον*, part. *ἕσας*, inf. *ἕσαι*, *ἕσσαι*, Hom. aor. med. *εἰσάμην*, *Att.* *posui*, *collocavi*, *εἷσεν ἐν κλισμοῖς*, *κατὰ κλισμούς*, *ἐπὶ θρόνου*, *ἐς δίφρον*, *ἐς ἀσάμινθον*, Hom. *δῆμον εἷσεν ἐν Σχερίῃ*, habitare fecit, Od. 6, 8. Reliqua tempora petuntur ab *ἵζω*. cf. Buttm. gr. plen. I. p. 544.

εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, qui nunciat adventum alicujus. 2) accusator, delator criminis innominati.

εἰσαγγελία, ἡ, accusatio, delatio criminis innominati, stellionatus, cf. ad Lycurg. p. 39-43.

εἰσαγγελικός, vel *εἰσαγγελτικός*, ἡ, όν, pertinens ad *εἰσαγγελίαν*, ut lex, modum *εἰσαγγελιῶν* praescribens.

εἰσαγγέλλω, (*ἀγγέλλω*) accuso, defero. 2) intus nuncio, renuncio, refero, indico.

εἰσαγείρω, (*ἀγείρω*, *irreg.*) colligo, congrego.

εἰσάγω, f. ξω, (*ἄγω*, *irreg.*) introduco. 2) est verbum forense, quod de judice et actore dicitur. 3) referre in numerum, ordinem, collegium.

εἰσαγωγεύς, ὁ, introductor: Athenis sic dicebantur ii, qui accusationes audiebant, de iisque referebant ad *κληρωτούς*.

εἰσαγωγή, ἡ, introductio.

εἰσαγωγικός, ἡ, όν, introductorius.

εἰσαγώγιμος, ον, quem importare licet: introductus. 2) δίκη, actio, quam intendere licet per legem, quae jure dari petenti potest.

εἰσαεί, *adv.* i. e. εἰς ἀεί, v. εἰς, 2.

εἰσαείρω, i. q. εἰσαίρω *Med.* i. q. προσφέρομαι, Theogn. 970.

εἰσαθρέω, conspicio, inspicio.

εἰσαίρω, (αἴρω, *irreg.*) infero, adpono.

εἰσαΐσσω, f. ξω, irruo aliquo, irrumpo.

εἰσαΐω, audio, inaudio.

εἰσακοντίζω, jaculor in aliquem locum: jaculis incesso.

εἰσακούω, exaudio. 2) pareo, obtempero, obedio.

εἰσαλείφω, inungo.

εἰσάλλομαι, (ἄλλομαι, *irreg.*) insilio.

εἰσαμείβω, ingredior.

εἰσάμην, aor. med. *Ep.* ab εἶμι, χροὸς εἴσατο, cutem penetravit, Il. 13, 191. 2) aor. med. *Ep.* ab * εἴδω, visus sum, apparui.

εἰσάμενος, aor. med. ab εἶσα, *Att.*

εἰσαναβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, *irreg.*) conscendo.

εἰσαναβολή, ἡ, i. q. ἀναβολή.

εἰσαναγκάζω, f. άσω, cogo, compello, adigo.

εἰσανάγω, (ἄγω, *irreg.*) introduco.

εἰσαναλίσκω, f. ώσω, (ἀναλίσκω, *irreg.*) impendo, sumtum facio in aliquid.

εἰσανδρόω, maribus compleo. *v. l.* Ap. Rh. 1, 874.

εἰσανεῖδον, (* εἴδω, *irreg.*) suspexi, Il. 16, 232.

εἰσάνειμι, (εἶμι) sursum eo, Il. 7, 423.

εἰσανέχω, (ἀνέχω, *irreg.*) sursum tendo. *Med.* insurgo, exsurgo.

εἰσανορούω, (ὀρούω) in aliquo loco sursum feror, Q. Sm.

εἴσαντα, *adv.* (ἄντα) contra, adversus, coram: εἴσαντα ἰδεῖν et ἰδέσθαι, Hom.

εἰσαντλέω, infundo, ingero.

εἰσάπαν, *adv.* pro εἰς ἅπαν, omnino, prorsus.

εἰσάπαξ, *adv.* pro εἰς ἅπαξ, semel.

εἰσαποβαίνω, evado in.

εἰσαποκλείω, includo, exitu intercludo.

εἰσαποστέλλω, immitto.

εἰσαράσσω, irruere, impetum facere jubeo.

εἰσαριθμέω, adnumero.

εἰσαρπάζω, (ἁρπάζω, *irreg.*) abreptum occulto.

εἰσαρύομαι, (ἀρύω) infundo, ingero.

εἴσατο, εἴσατο v. εἰσάμην, εἰσάμην.

εἰσάττω, insilio, subsilio.

εἰσαυγάζω, adspicio.

εἰσαῦθις, *adv.* pro εἰς αὖθις, in posterum, posthac.

εἰσαύριον, *adv.* pro εἰς αὔριον, cras, in posterum diem.

εἰσαῦτις, *adv.* i. q. εἰσαῦθις.

εἰσαφάω vel εἰσαφάσσω, (ἀφάω, ἀφάσσω) insero, immitto; etiam *Med.*

εἰσαφίημι, f. φήσω, (ἀφίημι, *irreg.*) jacio intro, immitto, introduco.

εἰσαφικάνω, accedo ad. (άνω, --)

εἰσαφικνέομαι, f. ίξομαι, (ἱκνέομαι, *irreg.*) accedo ad, *c. acc.*

εἰσαφύσσω, (ἀφύσσω, *irreg.*) infundo.

εἰσβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, *irreg.*) ingredior.

εἰσβάλλω, (βάλλω, *irreg.*) injicio. 2) invado, ingredior, irruptionem facio.

εἴσβασις, ἡ, adscensus: ingressus.

εἰσβατός, ή, όν, quem ingredi possumus, accessus.

εἰσβιάζομαι, f. άσομαι, vi ingredior, irrumpo.

εἰσβιβάζω, f. άσω, ingero, intrudo, impono, v. c. navi.

εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

εἰσβολή, ἡ, (εἰσβάλλω) ingressus, incursus, aditus. 2) expeditio militaris. 3) impetus primus febris, paroxysmus. 4) initium, principium rei.

εἰσγράφω, inscribo.

εἰσδανείζω, foenori colloco pecuniam.

εἰσδέρκομαι, (δέρκομαι, *irreg.*) inspicio.

εἰσδέχομαι, (δέχομαι, *irreg.*) admitto intro, recipio. 2) suscipio, sustineo.

εἰσδοχή, ἡ, receptio. A pr.

εἰσδρομή, ἡ, (εἰστρέχω) incursus, ingressio: impetus, irruptio.

εἰσδύνω, f. ύσω, (δύνω, *irreg.*) subeo, ingredior, penetro.

εἴσδυσις, εως, ἡ, introitus, ingressus. 2) os speluncae.

εἰσδύω, f. ύσω, et εἰσδύομαι, i. q. εἰσδύνω.

εἶσε, v. εἶσα.

εἴσεαι, εἴσομαι, fut. ab * εἴδω, Hom.

εἰσεάω, άσω, intromitto, introire sino.

εἰσεγγίζω, f. ίσω, accedo.

εἰσεῖδον, (* εἴδω, *irreg.*) inspexi, conspexi, animadverti, Hom.

εἰσειλέω, (εἰλέω, *irreg.*) concludo, cogo in angustias, compello.

εἴσειμι, (εἶμι) intro, ingredior.

εἰσέλασις, ἡ, invectio, ingressus, irruptio.

εἰσελαστικός, ή, όν, ad ingressum pertinens.

εἰσελαύνω, f. άσω, (ἐλαύνω, *irreg.*) *poet.* εἰσελάω, immitto, ago in: navem appello, Od. 13, 113. 2) invehor, ingredior, irrumpo.

εἰσέλευσις, εως, ἡ, (εἰσέρχομαι) ingressus.

εἰσελκύω, vel εἰσέλκω, (ἕλκω) rapio, traho aliquo, v. c. in judicium.

εἰσεμπορεύομαι, f. εύσομαι, importandarum mercium caussa me confero aliquo.

εἰσέπειτα, *adv.* pro εἰς ἔπειτα, deinde, postea.

εἰσεπιδημέω, aliquo diverto.

εἰσέργνυμι, εἰσεργνύω, (ἔργνυμι) includo in, coerceo in.

εἰσέρπω, (ἕρπω) vel εἰσερπύζω, irrepto.

εἰσέῤῥω, (ἔῤῥω, *irreg.*) fere in imprec., cede intro.

εἴσερσις, ἡ, (εἴρω, *sero*) nexus, plexus, modus: insertio.

εἰσερύω, (ἐρύω, *irreg.*) induco, subduco, νῆα σπέος, Od. 12, 137. (υ longum.)

εἰσέρχομαι, f. εἰσελεύσομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) ingredior, accedo ad, pervenio in, plerumque *c. solo acc.* *Metaph.* de eo, quod subit animam vel memoriam nostram: μένος ἄνδρας εἰσέρχεται, fortitudo invadit viros, Il. 17, 157. ubi *Attici dativum* quoque *personae* usurpant, Valck. Phoen. 1378. Ast ad Plat. remp. 1, 5. cf. Hdt. 1, 86. 3, 14. 42. 6. 125. 7, 46. 8, 137.

εἰσέτι, *adv.* in posterum quoque.

εἰσευπορέω, suppedito, Diodor. 16, 40.

εἰσεφίημι, f. φήσω, intromitto.

εἰσέχω, (ἔχω, *irreg.*) pertineo, pervado.

εἰσηγέομαι, f. ήσομαι, princeps et auctor sum et caussa alicujus rei. Unde varie dicitur, pro suadere: docere: legem ferre: instituere aliquid: exemplum praeire: explicare: commemorare.

εἰσήγημα, τό, suasio, admonitio, id, quod suadetur. A pr.

εἰσήγησις, εως, ἡ, omnia significat, quae verbum εἰσηγέομαι: h. e. in quo auctoritas aliqua, principatus, exemplum, caussa intelligi potest, ut suasio, admonitio, doctrina, legislatio etc. A pr.

εἰσηγητής, οῦ, ὁ, cujuscunque rei quocunque modo auctor, ut suasor, magister, doctor, legislator etc. Ab eod.

εἰσηθέω, colo, percolo, colando infundo, per colum instillo: per clysterem intromitto s. ingero, κατὰ τὴν ἕδρην ἐσηθήσαντες τὸ ἀπὸ κέδρου ἄλειφαρ, Hdt. 2. 87.

εἴσθα, 2 sing. praes. ab εἶμι, *Ep.* pro εἶς, Il. 10, 450. 19, 69.

εἴσθεσις, ἡ, initium, veluti comoediae, odae etc. Vox Scholiastarum.

εἰσθέω, f. θεύσομαι, (θέω, *irreg.*) irrumpo.

εἰσθλίβω, imprimo. (---)

εἰσθρῴσκω, (θρῴσκω, *irreg.*) insilio.

εἴσι, εἴσιν, 3 pl. praes. ab εἰμί.

εἰσιδεῖν, *Ep.* εἰσιδέειν, inf. aor. εἰσεῖδον, Hom.

εἰσίζομαι, (ἵζω, *irreg.*) consido in: λόχον, colloco me in insidiis, Il. 13, 285.

εἰσίημι, (ἵημι) immitto, injicio. *Med.* introcedo, introeo, αὖλιν ἐσιέμεναι, Od. 22, 470. *rarius active*, introduco, Xen. hist. gr. 1, 3, 12. (De quantitate v. simplex.)

εἰσίθμη, ἡ, introitus, Od. 6, 264.

εἰσικνέομαι, (ἱκνέομαι, *irreg.*) pervenio ad, venio in. Raro *pass.* εἰσικνουμένη βέλει, transfixus, Aesch.

εἰσιππεύω, equo ingredior.

εἰσίπταμαι, (ἵπταμαι, *irreg.*) involo.

εἰσιτήριος, ία, ιον, (εἴσειμι) ad ingressum pertinens. Hinc εἰσιτήρια, τά, primus anni dies, et sacra, quae initio anni fiebant: quia Senatores primum eo die magistratum inchoabant. cf. ἐξιτήριος.

εἰσιτητέος, α, ον, *adj. verbale*, ingrediendus.

εἰσιτητός, ή, όν, (εἴσειμι) ad quem ingressus patet.

εἰσκαλέω, f. έσω, (καλέω, *irreg.*) intro voco, advoco, invito.

εἰσκαταβαίνω, ingredior, v. c. antrum.

εἰσκαταδύνω, descendo, Diog. L. 4, 42.

εἰσκαταῤῥήγνυμι, intus rumpo, Hippocr.

εἰσκατατίθημι, (κατατίθημι) depono in, *c. acc.* Hes. Th. 890.

εἴσκειμαι, (κεῖμαι) positus sum in, Thuc. 6, 52.

εἰσκέλλω, f. κέλσω, (κέλλω) immitto. 2) sc. ναῦν, appello.

εἰσκηρύττω, f. ξω, voce praeconis evoco, in concionem voco.

εἰσκλύζω, inundo.

εἰσκλύω, (κλύω, *irreg.*) *poet.* p. εἰσακούω.

εἰσκολυμβάω, innato.

εἰσκομιδή, ἡ, invectio. A seq.

εἰσκομίζω, f. ίσω, importo, inveho.

εἰσκρίνω, in aliquem numerum adscisco, lego, coopto: εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me, allegor, cooptor.

εἴσκρισις, εως, ἡ, lectio, cooptatio: insinuatio.

εἰσκρούω, feriendo immitto.

εἰσκυκλέω, volvendo intus verto, infero, quasi machina rotatili. Ar. Thesm. 265. Vesp. 1475.

εἰσκύκλημα, τό, machina theatralis, qua invehebantur ostendenda et rursus e conspectu removebantur ostensa.

εἰσκυλίω, (κυλίω) involvo, implico, εἴς τι. (-◡--)

εἰσκύπτω, intueor, inspicio.

ἐΐσκω, ab (ἴσος, ἐΐσος, cf. ἴσκω) adsimilo, similem facio, αὐτὸν φωτὶ ἐΐσκε δίκτῃ, Od. 4, 247. cf. 13, 313. similem puto, Od. 20, 362. Il. 5, 181. comparo, parem habeo, Od. 6, 152. Il. 3, 197, puto, habeo, οὔ σε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω, non te peritum puto, Od. 8, 159. sic et c. acc. c. inf. Od. 11, 362. sine casu est conjicio, existimo, opinor, Od. 4, 148.

εἰσκωμάζω, futur. άσω, commissabundus adeo, irrumpo. 2) tropice, irrumpo, invalesco: sed semper in deteriorem partem, saepe ap. Chrysost.

εἰσλάμπω, f. ψω, illuceo, de sole irradiante.

εἰσλεύσσω, (λεύσσω) introspicio.

* εἰσμαίομαι, (μάω, μαίομαι) unde aor. Ep. ἐσεμάσσατό μοι θυμὸν θανών, moriens animum acriter mihi tetigit, Il. 17, 564. cf. 20, 425.

εἰσμάσσω, Att. εἰσμάττω, f. ξω, imprimo In Med. idem quod seq.

εἰσματτεύομαι, εἰσματεύομαι, inferendo digito contrecto, scrutor, Hippocr.

εἰσνέω, f. νεύσομαι, (νέω, irreg.) innato.

εἰσνοέω, animadverto, Hom.

εἰσοδιάζομαι, f. άσομαι, (εἴσοδος) redeo, provenio, de pecunia.

εἰσόδιον, τό, reditus honorarius; pensio honoraria; in plur. reditus quivis, sumtus.

εἰσόδιος, ον, ad introitum pertinens, in ingressu adhiberi solitus. 2) qui itat, ventitat ad etc.

εἴσοδος, ἡ, ingressus, introitus, aditus: facultas intrandi. 2) via, quae in locum aliquem fert. 3) vestibulum. 4) reditus, tributum, vectigal.

εἰσοικειόω, concilio, amice jungo, familiarem et amicum reddo, ad familiaritatem admitto.

εἰσοικέω, habitatum aliquo migro.

εἰσοίκησις, ἡ, migratio in locum aliquem.

εἰσοικίζω, f. ίσω, in domum introduco, seu recipio: in urbem habitatum mitto. Med. in domum immigro: insinuo me: versor, commoror.

εἰσοικισμός, ὁ, introductio vel receptio in aedes. 2) deductio colonorum.

εἰσοικοδομέω, aedifico in vel intra: ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ (τὸ τεῖχος) πλίνθους, exstruxerunt intra murum lapideum alium ligneum, Thuc. 2, 75.

εἰσοιστέος, α, ον, (εἰσφέρω) inferendus, introducendus.

εἰσοιχνέω, ingredior, c. acc. Od.

εἰσόκε, εἰσόκεν, pro εἰς ὅ κε, donec, c. conj. vel ind. fut., Hom.

εἴσομαι, f. med. ab εἴδω, v. * εἴδω. 2) fut. Ep. ab εἶμι, Il. 24, 462.

εἰσομόργνυμι, (ὀμόργνυμι, irreg.) exprimo in.

εἶσον, imperat ab εἶσα, q. v.

εἰσόπιν, (ὄπις) Adv. retro: εἰσόπιν χρόνου, postea, Aesch.

εἰσοπίσω, adv. postea.

εἰσοπτος, ον, (εἰσόψομαι) qui inspectus est, qui inspici potest.

εἰσοπτρίζομαι, inspicio in speculum, in speculo faciem intueor. A seq.

εἴσοπτρον, τό, (ὄψομαι) speculum. 2) lapis specularis.

εἰσοράω, (ὁράω, irreg.) intueor, adspicio.

εἰσορμάω, (ὁρμάω) irruo. 2) trans. celeriter infero, Diosc. ep. 29.

εἰσορμίζω, in portum inveho.

ἐΐσος, ἐΐση, ἐΐσον, epica forma pro ἴσος, quae tamen ap. Hom. nonnisi in fem. et quidem cum his substantivis occurrit: a) δαὶς ἐΐση, coena aequis portionibus distributa. b) νηῦς ἐΐση, frequentius in plur. νῆες ἐΐσαι) navis aequalis s. aequabiliter exstructa, cujus latera sunt sibi aequalia, i. e. navis bona. c) ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση, scutum ubique aequale, i. e. cujus margo ab umbilico ubique aequali spatio distat, scutum rotundum, Il. 12, 294. 13, 157. 160, 17, 7. nec saepius. d) φρένες ἔνδον ἐΐσαι. mens aequa, tranquilla, Od. 11, 337. 14, 178. 18, 249. nec saepius. (ῑ)

εἰσότε, i. e. εἰς, ὅτε, donec, usque dum.

εἰσοχετεύω, (ὀχετεύω), introrsum rivos duco s. derivo.

εἰσοχή, ἡ, quod introrsum vergit.

εἴσοψις, ἡ, adspectus: i. q. παράδειγμα.

εἰσοψόμενος, f. ab εἰσοράω, Il.

εἰσπαίω, f. παιήσω, (παίω, irreg.) insilio, irrumpo, Soph. O. R. 1252.

εἰσπέμπω, f. ψω, immitto, inporto.

εἰσπεράω, f. άσω, Ion. ήσω, transeo.

εἰσπέτομαι, (πέτομαι, irreg.) vel εἰσπέταμαι, et εἰσίπταμαι, involo, c. acc, πέτρην εἰσέπτατο, Il. 21, 494.

εἰσπηδάω, f. ήσω, insilio, irrumpo.

εἰσπίμπλημι, (πίμπλ., irreg.) impleo, v. l. Xen. An 1, 7, 8.

εἰσπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irreg.) incido, irruo, irrumpo.

εἰσπλέω, f. εύσομαι, (πλέω, irreg.) navigo introrsum, adnavigo.

εἰσπληρόω, ingerendo impleo.

εἴσπλοος, contr. εἴσπλους, ου, ὁ, adnavigatio. 2) locus, per quem intrant naves in portum.

εἰσπνέω, f. εύσω, (πνέω, irreg.) inspiro, adfluo. 2) spiritum duco. 3) amo; apud Lacedaemonios; hinc

εἰσπνήλας, α, ὁ, Dor. vel εἰσπνήλος, ὁ, (εἰσπνέω) Laconibus amans, qui alteri amorem inspirat s. ei exemplo et praeceptis amorem honestatis inspirat, de amore puerorum, Theocr. 12, 13 Call. fr. 159 Muller. de Dor. II. p. 290.

εἰσπνοή, ἡ, inspiratio.

εἴσπνοος, ον, inspirans, Hippocr.

εἰσποιέω, trado, attribuo, Med. mihi adscisco, adopto, c. abl.: insinuo me in.

εἰσποίησις, ἡ, adoptio. A pr.

εἰσποιητός, η, ον, adoptans. ab eod.

εἰσπομπή, ἡ, (εἰσπέμπω) immissio.

εἰσπορεύω, (πορεύω) introduco. Med. ingredior.

εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, (εἰσπράττω) exactor.

εἴσπραξις, ἡ, exactio.

εἰσπράσσω, Att. εἰσπράττω, f. ξω, poenas, pecuniam exigo. 2) vindico alicui quid.

εἰσπτύω, (πτύω) inspuo.

εἰσρέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irreg.) influo, illabor, interlabor.

εἴσροος, contr. εἴσρους, ου, ὁ, influxus, influxio.

εἰσρύσις, εως, ἡ, influxio.

εἰσσπάω, f. άσω, attraho.

εἰστίθημι, impono, pono in, seu intra, indo.

εἰστιμάομαι, in censum defero cum accus. Dion. Hal.

εἰστοξεύω, sagittam immitto, sagitta ferio. tropice: alta in animum injicio.

εἰστρέπω, (τρέπω, irreg.) verto in, seu intra. Med. recipio me intra, seu intus.

εἰστρέχω, f. δραμοῦμαι, (τρέχω, irr.) incurro.

εἰστρυπάω, f. ήσω, terebrando perforo. 2) insinuo me, clam me infero.

εἰσφαίνω, (φαίνω, irreg.) indico.

εἰσφέρω, f. εἰσοίσω, a. 1. εἰσήνεγκα, (φέρω, irreg.) infero, ingero, induco: confero partem, do: solvo tributum, pendo: fero ad populum v. c. legem.

εἰσφθείρομαι, (φθείρω) irrepo, clam et cum pernicie alterius

εἰσφοιτάω, f. ήσω, ingredior: saepe ingredior, adeo statis temporibus, frequento.

εἰσφορά, ἡ, (εἰσφέρω) oblatio: collatio: tributum.

εἰσφορέω, i. q. εἰσφέρω, Od. 6, 91. 19, 32.

εἰσφράσσω Att. εἰσφράττω, f. άξω, obstruendo includo.

εἰσφρέω, f. ήσομαι, infero, intromitto, introduco, introire jubeo. 2) ingredior, se. ἐμαυτόν. (ab εἰς, et antiquo φρέω) Not. imperat. εἴσφρες.

εἰσφύρω, commisceo, immisceo, Max. Tyr

εἰσχειρίζω, trado, in manus do, Soph.

εἰσχέω, f. εύσω, (χέω, irr.) infundo.

εἴσω, Ion. et in veteri Atthide ἔσω, adv. (εἰς, ἐς) introrsum, Hom. saepe c. acc., ut δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, ἡγήσατο Ἴλιον εἴσω, Il. 3, 322. 1, 71. al. qui tamen accusativus non ab adverbio regitur, sed a verbo motum in locum significante pendet: εἴσω huic acc. semper postponitur, excepto uno loco Il. 21, 125. Item in εἴσω δώματος ᾔει Od. 8, 290. genitivus a verbo pendet, introrsum per domum ibat, cf. εἶμι. 2) pro ἔνδον, intus, Od. 7, 13. cf. Lobeck. Phryn. p. 128. 3) de tempore, intra.

εἰσωθέω, f. εἰσώσω, et εἰσωθήσω, (ὠθέω, irreg.) intrudo, intro pello.

εἰσωπός, όν, (ὤψ) ante conspectum in oculis aliquid habens, c. gen. Il. 15, 653. ser. etiam c. dat

εἴσωσις, ἡ, (εἰσωθέω) incurvatio, Galen.

εἶτα, adv. postea, deinde, tum. 2) anne, nunquid, itane vero? cum indignatione. 3) in argumentatione, atqui, enimvero. 4) redundat post part. Koen. Greg. p. 145.

εἶται, 3 sing. perf. pass. ab ἵημι, Od. 11, 191.

εἴτε -, εἴτε -, adv. sive -, sive -, Hom. Loco alterius εἴτε sequitur ἢ καί, Il. 2, 349. In priori membro interdum omittitur, Soph. O. R. 517. Aesch. Choe. 991. Ag. 1416. Pind. P. 4. 138. Plat. Soph. 224. d. Legg. 1. p. 652. d. dicitur etiam εἰ in priori membro, Aesch. Eum 459. εἰ - εἴτε, utrum an, Hdt. 3, 33.

εἶτε, 2 pl. opt. ab εἰμί, pro εἴητε, Od. 21, 195.

εἶτεν, pro εἶτα, Ion. Ael. Dionys. ap. Eustath. p. 1158, 38. Rom. (p. 1215, 33. Bas.)

εἴτις, εἴ τι, si quis, si quid: numquis, numquid, Hom.

εἴω, conj. ab εἶμι, p. ἴω, Sophron. Etym. M. p. 121, 29. 423, 23. 2) conj. ab εἰμί, Ep. pro ὦ, Il. 23, 47.

εἰῶ, Ep. pro ἐάω, Il. 4, 55.

εἴωθα, perf. vi praesentis: ab Epico ἔθω,

soleo, *c. inf. Ion.* ἔωθα. 2) imperf. ὥσπερ εἴωθα, ut fieri solet, Plut.

εἰωθότως, *adv.* (εἴωθα) more solito.

εἴων, impf. ab ἐάω, Hom.

εἷος, *Ep.* pro ἕως, q. v. Hom.

ἐκ, sequente vocali ἐξ, *praep. regens genitivum*, *e*, *ex*. Varios habet usus, dicitur enim 1) *de loco vel spatio*, ubi indicat *a*) motum ex loco, additum verbis eundi vel separandi: hic usus est frequentissimus et ubique obvius. *b*) statum extra locum aliquem, ita ut idem valeat atque ἔξω, *extra*. ἐκ βελέων extra jactum telorum, Il. 14, 130. ἐκ καπνοῦ, Od. 19, 7. cf. Hdt. 2, 142. *c*) additur verbis, quae esse in aliquo loco significant, quando iis subest notio motus ex loco in alium, ut ἐκ δίφροιο καθήμενος, Od. 21, 420. στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο, Il. 14, 153. cf. Soph. Ant. 411. Hdt. 3, 83. Huc pertinet etiam ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα, Od. 8, 67. ἀνάπτεσθαι ἔκ τινος, Od. 12, 51. et sim. cf. Il. 5, 322. 11, 38. 19, 58. ut Latini quoque dicunt *suspendere ex*. Plura exempla, etiam ex prosaicis, habes ap. Matth. gr. p. 877 seq. et Vig. p. 601. seqq. Huc trahendum quoque est ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι, neutrarum esse partium, Hdt. 3, 83, 4, 118. 8, 22. 73. 2) *de tempore*, ἐξ ἀρχῆς, ab initio, Hom. ἐκ παίδων, inde a teneris. Potest in his verti saepe per *post*, ἐξ ἀρίστου, post prandium: sic ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν, ἐκ δακρύων γελᾷν, al. – ἐξ οὗ, sequente in apodosi ἐκ τοῦ seu τοῦδε, ex quo tempore, – ex eo, Il. 8, 295. Od. pluribus locis. ἐξ οὗ, absolute, ex quo, Il. 1, 6. ἐκ τοῦδε, Il. 15, 69. ἐκ τοῖο, Il. 1, 493. 3) *de origine vel caussa*, ἔκ τινος εἶναι s. γενέσθαι, ortum esse ex aliquo, Hom. ἐκ θυμοῦ, φιλεῖν ex animo, Il. 9, 486. μήνιος ἐξ ὀλοῆς, irae caussa, Od. 3, 135. ἐκ τίνος; cur? Eur. Hel. 92. 1286. Huc pertinet quoque ἐκ pro ὑπό passivis junctum, ἐφίληθεν ἐκ Διός, Il. 2, 669. cf. Od. 7, 70. Hdt. 1, procem. 1, 114. 2, 151. 148. 3, 14. 71. 7, 175. 8, 114. – ἐκ c. adjectiva neutr. facit adverbii periphrasin, ἐξ ἀγχιμόλου, i. q. ἀγχίμολον, Il. 24, 352. frequentius ap. Hdt. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, manifesto. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex improviso. ἐξ ἑτοίμου, commode: sic etiam cum plur. ἐκ τῶν δικαίων, ἐκ προσηκόντων, al. rarius c. fem. ἐκ τῆς ἀντίης, ἐκ τῆς ἰθείης, ἐκ νέης, ἐξ ὑστέρης. Hdt. Paullo aliter ἐκ τρίτων vel ἐκ τρίτου dicitur pro τρίτος αὐτός, tertius ipse, Plat. Gorg. p. 500. A. Symp. p. 213. B. Eur. Or. 1180. – Praepositio ἐκ aliis verbis interpositis a genitivo interdum separatur, Il. 11, 109. postponitur genitivo, sed ab *Epicis* tantum, Il, 11, 38. 13, 652. 16, 13. Od. 1, 220. post genitivum collocata accentu ornatur, Il. 5, 865 14, 472. redundat, ἐξ οὐρανόθεν, Il. 8, 19. cf. 19, 304. 21, 355. Hes. op. 763. jungitur cum aliis praep. ut ἀπ' ἐκ σκοποῦ, Od. 10, 107. cf. διέκ, παρέκ. – In compositione retinet propriam suam vim et motum ex loco indicat; attamen etiam significat absolutionem et perfectionem rei vel vehementiam addit simplici.

'Εκαδημία, ἡ, i. q. 'Ακαδημία.

ἑκάεργος, ὁ, (ἑκάς et ἔργον) Ephitheton Apollinis sagittarii procul ferientis.

ἐκάην, aor. 2. pass. a καίω, Hom. (⏑⏑–)

ἑκάθεν, *adv.* (ἑκάς) procul eminens.

ἑκάς, *adv. Att.* ἕκας, (ἐκ) procul, eminus. ap. Hom. saepe *cum gen.* οὐχ ἑκὰς χρόνου, brevi tempore, Hdt. 8, 144. (⏑⏑) *Compar.* ἑκαστέρω, Od. 7, 321. Hdt. et ἑκαστοτέρω, *superl.* ἑκαστάτω, Il. 10, 113, Hdt.

ἑκαστάκις, *adv.* (ἕκαστος) quavis vice.

ἑκασταχῆ, *adv.* (ἕκαστος) ubique, ubilibet.

ἑκασταχόθεν, *adv.* (ἕκαστος) undique. ἑκασταχόθι, ubique gentium, passim. ἑκασταχόσε, quocumque, quoquo versus. ἑκασταχοῦ, ubilibet, ubique.

ἑκαστέρω, *adv. compar.* ab ἑκάς, q. v., alterius, longinquius, magis procul.

ἑκαστόθι, *adv.* in quovis loco, ubique, Od. 3, 8.

ἑκάστοθεν, *adv.* undique, ἐξ ἑκάστης, sic legebant quidam Od. 3, 8. cf. Cleob. ad Sol. ap. Diog. L. I, 93.

ἕκαστος, άστη, αστον, singuli, quisque. Hinc οἱ καθ' ἕκαστον, singuli; καθ' ἕκαστον, sigillatim; καθ' ἑκάστην, scilicet ἡμέραν, quotidie; παρ' ἕκαστα, semper, ubique.

ἑκάστοτε, *adv.* semper, frequenter, ubique.

ἑκαστοτέρω, *adv.* (ἑκάς) longius.

ἑκάστω, *adv.* p. ἑκαστάτω, ap. Hipp.

'Εκάταιον, et 'Εκάτειον, τό, ('Εκάτη) Hecates fanum, vel statua.

ἑκατεράκις, *adv.* (ἑκάτερος) alterutra seu utravis vice, bis.

ἑκάτερθεν, *adv.* utrinque. Ab eod.

ἑκατερίς, ίδος, ἡ, genus saltationis, in qua manus alternatim movebant. Ab eod.

ἑκατερομάσχαλος, ον, (μασχάλη) manicis ab utraque axilla dependentibus instructus.

ἑκάτερος, έρα, ερον, alteruter, alter a duobus, utervis. Unde.

ἑκατέρωθεν, *adv.* utrinque.

ἑκατέρωθι, *adv.* in alterutra parte, utrabique.

ἑκατέρως, *adv.* alterutro modo: utroque modo.

ἑκατέρωσε, *adv.* in alterutram partem: in utramque partem.

'Εκάτη, ἡ, Hecate, dea. 'Εκάτης δεῖπνον, vocabantur ea, quibus trigesimo cujusque mensis die aedes lustrabantur, ova sc. cepae, caniculi, aliaque ejusmodi: quae res deinde in triviis expositae a mendicis et pauperibus, philosophisve Cynicis, comedebantur, unde 'Εκάταια κατεσθίειν, pauperem esse. (⏑⏑–)

ἑκατηβελέτης, ὁ, longe jaculans, Il. 1, 75.

ἑκατηβόλος, ον, (ἑκάς, βάλλω) longe jaculans, epith. Apollinis, Hom.

'Εκατήσια, τά, sacra Hecates.

ἑκᾶτι, *Dor.* p. ἕκητι, propter: *Tragici* hanc unam formam usurpabant; Pors. Eur. Or. 26. Lobeck. Phryn. p. 428. quae etiam invenitur in Ar. Pac. 698. Lys. 506.

'Εκατῖνοι, οἱ, sacerdotes Hecates.

ἑκατόγγυιος, ον, (γυῖον) centum corporibus constans.

ἑκατογκέφαλας, ὁ, Pind. et λος, ον, (κεφαλή) centiceps.

ἑκατογκρᾶνος, ον, (κρᾶνον) idem.

ἑκατόγχειρ, ειρος, centimanus.

ἑκατόγχειρος, ον, idem.

ἑκατόμβαια, ων, τά, festum, in quo hecatombe mactari solebat.

'Εκατομβαιών, ῶνος, ὁ, Hecatombaeon, mensis Atheniensium, dictus ab hecatombis, quae tum immolabantur.

ἑκατόμβη, ἡ, (βοῦς) sacrificium centum boum seu quorumvis pecorum, hecatombe: sacrificium solemnius quodvis.

ἑκατόμβοιος, ον, centum boum pretio aestimabilis.

ἑκατόμπεδος, ον, (πέδον) magnus, latus. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 546.

ἑκατομπλάσιων, ον, centuplus.

ἑκατόμποδος, ον, (πούς) centum pedes aequans.

ἑκατομπολίεθρος, ον, idem quod ἑκατόμπολις.

ἑκατόμπολις, ι, habens centum urbes.

ἑκατόμπους, οδος, centum habens pedes.

ἑκατόμπυλος, ον, centum habens portas.

ἑκατομφόνια, τά, (φόνος) sacra Martis, a multitudine victimarum.

ἑκατόν οἱ, αἱ, τά, *adj. indecl.* centum. 2) multi.

ἑκατόνζυγος, ον, *poet.* p. ἑκατόζ. (ζυγόν) sc. ναῦς, centum transtrorum navis, centiremis.

ἑκατονταετηρίς, ίδος, ἡ, seculum.

ἑκατονταετηρος, ον, secularis.

ἑκατονταετής, ές, (ἔτος) centum annorum: dicitur et ἑκατονταέτης, ου, ὁ.

ἑκατοντακάρανος, ον, (κάρηνον) centiceps.

ἑκατοντακέφαλος, ον, *Dorice* ἑκατοντακέφαλας, *gen.* α, ὁ, centiceps, v. ἑκατογκέφαλος.

ἑκατοντάκις, *adv.* centies.

ἑκατοντάκλινος, ον, (κλίνη) centum lectis instructus.

ἑκατονταλαντία, ας, ἡ, talenta centum. A seq.

ἑκατοντάλαντος, ον, centum talenta pondere aequans.

ἑκατονταόργυιος, ον, centum ὀργυιάς aequans.

ἑκατοντάπηχυς, υ, (πῆχυς) centum cubitos longus.

ἑκατονταπλάσιος, ία, ιον, centuplus.

ἑκατονταπλάσιων, ον, idem.

ἑκατονταπλασίως, *adv.* in centuplum.

ἑκατοντάπυλος, ον, (πύλη) centum portas habens.

ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) centurio.

ἑκατόνταρχος, ὁ, idem.

ἑκατονταρχέω, centurio sum.

ἑκατονταρχία, ἡ, centurionatus.

ἑκατοντάς, άδος, ἡ, centuria.

ἑκατοντατρίκλινος, ον, centum triclinia habens.

ἑκατοντάχειρ, centimanus.

ἑκατοντάχοος, ον, *contr.* ους, centuplum reddens. 2) centum choas tenens.

ἑκατοντόργυιος, ον, idem quod ἑκατονταοργ.

ἑκατόντορος, ον, (ἐρέσσω) sc. ναῦς, centiremis.

ἑκατονταέτης, ου, ὁ, *fem.* ἑκατονταέτις, ιδος, (ἔτος) centum annorum.

ἕκατος, ὁ, (ἑκάς) longe jaculans, epitheton Apollinis.

ἑκατόστομος, ον, (στόμα) centum ostia habens.

ἑκατοστός, ή, όν, centesimus.

ἑκατοστύς, ύος, ἡ, centuria.

ἐκβάζω, f. ξω, (βάζω) edico, Aesch. Ag. 509.

ἐκβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, *irreg.*) egredior, evado. 2) ἐκβαίνει, evenit, accidit.

ἐκβακχεύω, in furorem bacchicum im-

pello. 2) vehementer bacchor, debacchor: usitatius in *Med.*

ἐκβακχέω, i. q. ἐκβακχεύω.

ἐκβάλλω, ejicio, excutio, elido, imprimis fetum: ebire jubeo, emitto: repudio, explodo, exsibilo: contemno, atque adeo contumelia afficio. 2) *intr.* erumpo, velut fons e terra.

ἐκβαρβαρόω, barbarum reddo; ἐκβαρβαροῦμαι, barbarus fio.

ἐκβαρβάρωσις, ἡ, barbaries. A pr.

ἐκβασανίζω, cruciatu et tormentis fateri cogo.

ἐκβάσιος, ον, exscensum juvans, efficiens.

ἔκβασις, ἡ, egressus. 2) eventus, exitus.

ἐκβατήριος, α, ον, ad egrediendum pertinens.

ἐκβεβαιόω, confirmo.

ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ, fiducia.

ἐκβέλεμνος, ον, (βέλος) sine telis capiendus vel captus.

ἐκβήσσω, f. ξω, extussio.

ἐκβιάζομαι, vi expello: vi erumpo. *etiam pass.*

ἐκβιβάζω, f. άσω, educo, e navi expono, exigo.

ἐκβιβασμός, ὁ, exactio.

ἐκβιβαστής, ὁ, exactor rei judicatae, executor sententiae. 2) apparitor, qui in jus vocat.

ἐκβιβαστικός, ή, όν, ad educendum pertinens.

ἐκβιβρώσκω, f. ἐκβρώσω, (βιβρώσκω, *irreg.*) exedo, comedo, erodo, absumo.

ἔκβιος, ον, occisus, necatus.

ἐκβιόω, occido.

ἐκβλαστάνω, f. στήσω, (βλαστάνω, *irreg.*) progermino.

ἐκβλάστημα, τό, germen, quod progerminat.

ἐκβλάστησις, ἡ, egerminatio.

ἐκβλέπω, suspicio. 2) visum accipio.

ἔκβλητος, ον, (ἐκβάλλω) ejiciendus, rejiciendus. 2) ejectus, repudiatus.

ἐκβλίττω, exsugo.

ἐκβλύζω, f. ύσω, emano, scaturio, redundo. 2) effundo.

ἐκβλύω, idem. (υ longum.)

ἐκβοάω, (βοάω, *irreg.*) exclamo: clara voce dico, proclamo: celebro: cum clamore erumpo.

ἐκβοήθεια, ἡ, proruptio ad auxiliandum.

ἐκβοηθέω, (βοηθέω) ad opitulandum procurro, auxilium fero.

ἐκβόησις, ἡ, (ἐκβοάω) exclamatio.

ἐκβολάς, άδος, ἡ, abortivus, ejectitius. 2) purgamentum argenti, scoriae.

ἐκβολή, ἡ, ejectio, jactura, ut mercium e navi. 2) alicujus loci, aut fluminis exitus. 3) excessus orationis.

ἐκβολιμαῖος, αία, αῖον, expositus, ejectitius, abjectus.

ἐκβόλιμος, ον, idem.

ἐκβόλιον, τό, sc. φάρμακον, q. d. ejectorium, i. e. ejectrix medicina, abigens enectos in utero infantes. ἐκβόλιος, οἶνος, vinum, quo partus ejicitur.

ἔκβολος, ον, ejectus, rejectus: ebactus, de partu.

ἐκβόμβησις, ἡ, applausus.

ἐκβόσκω, f. βοσκήσω, (βόσκω, *irreg.*) depasco. *Med.* depascor, *c. acc.*

ἐκβράζω, ebullire seu fervere facio. 2) de mari undae aut cadavera, vel algas, aut naufragia cum aestu in litus ejiciente. 3) amoveo.

ἔκβρασμα, ατος, τό, quod quasi bulliendo erumpit. 2) papula ardens. 3) fragmentum navis in litus ejectum. A pr.

ἐκβρασμός, ὁ, exaestuatio. 2) ejectio.

ἐκβράσσω, *Ion.* ἐκβρήσσω, aestus impetu ejicio, s. expuo.

ἐκβροντάω, tonitru emitto, instar fulminis emitto vim.

ἐκβρυχάομαι, vehementer vociferor, rugio, ut leo, vel alia fera.

ἔκβρωμα, τό, id quod exesum est; πρίονος, serrago, scobs. Soph.

ἐκβυθίζω, e profundo tollo.

ἐκβυρσόω, (βύρσα) facio, ut ex cute promineat.

ἐκβύρσωμα, τό, et ἐκβύρσωσις, ἡ, prominentiae articulorum nimiae.

ἐκγαλακτόω, in lac muto.

ἐκγαμίζω, nuptui colloco, e domo eloco. *Med.* e domo nubo, etiam ἐκγαμέομαι, et ἐκγαμίσκομαι.

ἐκγαυρόομαι, superbus fio, insolesco. 2) effero, jacto, exaggero, *c. acc.*

ἐκγέγαα, perf. *poet.* ab ἐκγίγνομαι pro ἐκγέγονα, ab *obsoleto* γάω, ortus sum ab aliquo, τινός. Apud Homerum exstant: 3 dual. ἐκγεγάτην, inf. ἐκγεγάμεν, part. ἐκγεγαώς, ἐκγεγαυῖα. Prorsus a regula recedit praes. ἐκγεγάονται, Hom. h. Ven. 198.

ἐκγελάω, f. άσομαι, *rar.* άσω, in risum effundor, effuse rideo.

ἔκγελως, ωτος, ὁ, risus effusus.

ἐκγενέτης, ὁ, oriundus, ortus ex.

ἐκγεννάω, pario: progigno. *Med.* ortus sum ex.

ἐκγιγαρτίζω, (γίγαρτον) nucleum eximo, vinacea eximo.

ἐκγίγνομαι, vel ἐκγίνομαι, f. γενήσομαι, (γίγνομαι, *irreg.*) enascor, oriundus sum. 2) discedo. 3) ἐκγίνεται, datur, licet.

ἐκγλυκαίνω, dulce reddo.

ἐκγλισχραίνω, viscosum reddo.

ἐκγλύφω, exsculpo.

ἐκγοητεύω, praestigiis illudo.

ἔκγονος, ον, (ἐκγίγνομαι) ortus, oriundus. 2) ἔκγονοι, soboles, proles, et quicquid alicunde natum est, item, nepotes, posteri.

ἐκγράφω, et ἐκγράφομαι, exscribo, describo.

ἐκγρυτεύω, (γρύτη) scrutor. Hesych.

ἐκδάκνω, (δάκνω, *irreg.*) vehementer mordeo.

ἐκδακρύω, illacrimor.

ἐκδανείζω, foenero. *Subst.* ὁ ἐκδανειστής, οῦ.

ἐκδαπανάω, f. ήσω, expendo, impendo.

ἐκδεής, ές, (δέω) cui aliquid deest, imperfectus.

ἔκδεια, ας, ἡ, reliquatio.

ἐκδείκνυμι, ostendo.

ἐκδειματόω, terreo, timore percello.

ἐκδειμαίνω, idem.

ἐκδεινόω, eugeo dicendo.

ἐκδεκατεύω, idem quod simplex.

ἐκδεκτικός, ή, όν, (ἐκδέχομαι) exceptivus, verbum juris.

ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, exceptor, susceptor. A pr.

ἔκδεξις, εως, ἡ, exceptio, susceptio. 2) successio. Ab eod.

ἐκδέρκομαι, (δέρκομαι, *irreg.*) dispicio ex aliquo loco, τινος, v. l. Il. 23, 477. cf. Apollon. Synt. p. 20. ed. Bekk.

ἐκδερματίζω, excorio, pellem detraho.

ἐκδέρω, idem. 2) verbero, Ar.

ἐκδεσμεύω, revincio, religo ex aliqua re.

ἐκδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, *irreg.*) excipio, succedo. 2) exspecto. 3) suscipio. 4) insidiis aut vi excipio, i. e. capio, interficio.

ἐκδέω, f. ήσω, (δέω, *irreg.*) religo.

ἐκδηθύνω, tardo, moror.

ἔκδηλος, ον, evidens, manifestus.

ἐκδηλότατα, *adv.* clarissime. A pr.

ἐκδηλόω, manifeste: explico.

ἐκδήλως, *adv.* manifeste.

ἐκδημαγωγέω, concionibus concilio mihi et plane devincio plebem.

ἐκδημέω, (δῆμος) domo absum, peregre sum, peregrinor.

ἐκδημία, ἡ, peregrinatio.

ἐκδημοκοπέω, (κόπτω) popularitate populum capio.

ἔκδημος, ον, peregre agens, peregrinus.

ἐκδημοσιεύω, palam facio, divulgo. 2) publico.

ἐκδιαβαίνω, (διαβαίνω, *irreg.*) trajecto quodam loco exeo, *c. acc.* τάφρον, Il. 10, 198.

ἐκδιαδοχή, ἡ, successio.

ἐκδιαζωμεύω, perbene decoquo.

ἐκδιαιτάομαι, desciseo e disciplina, genere vitae, victus, honestate morum. *Act.* desciscere facio, LXX.

ἐκδιαίτησις, ἡ, discessio a disciplina. 2) vita in luxum effusa. A pr.

ἐκδιαπρίω, reseco, veluti serra, saepe feriendo. (⏑⏑‒‒)

ἐκδιδάσκω, f. ξω, (διδάσκω, *irreg.*) edoceo.

ἐκδίδαγμα, τό, tirocinium.

ἐκδιδράσκω, f. δράσομαι, (διδράσκω, *irreg.*) enfugio.

ἐκδιδύσκω, exuo, *poet.* p. ἐκδύω.

ἐκδίδωμι, edo. 2) dedo in potestatem alterius, prodo. ἐκδιδόμενος, dedititius. 3) loco docendum, faciendum, etc. 4) de nuptui, eloco. 5) erumpo in aliquem locum, influo, illabor.

ἐκδιηγέομαι, f. ήσομαι, enarro, explico.

ἐκδιΐστημι, diejungo.

ἐκδικάζω, f. άσω, judicia exerceo.

ἐκδικέω, (ἔκδικος) vindico, defendo, ulciscor: *c. dat. pers.* et *acc. rei.*

ἐκδίκημα, τό, scelus poena dignum.

ἐκδίκησις, ἡ, ultio, vindicta.

ἐκδικητής, ὁ, ultor.

ἐκδικητικός, ή, όν, ulciscendi vim, munus habens.

ἐκδικία, ἡ, defensio, vindicta. 2) juris cessio, remissio, item debiti.

ἔκδικος, ον, ulciscens, vindicans, jus exsequens. ὁ, ultor, defensor, vindex. 2) ὁ, i. q. σύνδικος, cognitor, de judice. 3) exlex, injustus.

ἐκδίκως, *adv.* injuste.

ἐκδινέω, (δινέω) torquendo ejicio.

ἐκδιφρεύω, e curru vel sella excutio.

ἐκδιψάω, (διψάω, *irreg.*) valde sitio.

ἔκδιψος, ον, (δίψα) valde sitiens.

ἐκδιώκω, f. ξω, expello. 2) vexo, affligo.

ἐκδίωξις, ἡ, insectatio, expulsio.

ἐκδοκεῖ, (δοκέω) *impers.* displicet, Plat.

ἐκδονέω, emoveo, excutio, evibro.

ἐκδορά, ἡ, (ἐκδέρω) excoriatio, avulsio.

ἐκδόρια, sc. φάρμακα, ων, τά, medicamenta cutem rodentia et exulcerantia.

ἐκδόσιμος, ον, qui edi s. dedi potest, vel debet, locatitius, elocatus.

ἔκδοσις, ἡ, editio, deditio, locatio, desponsatio: nauticum foenus.

ἐκδοτέος, έα, έον, (ἐκδίδωμι) edendus, evulgandus, dedendus.

ἐκδοτικός, ή, όν, locatus mercede.

ἔκδοτος, ον, (ἐκδίδωμι) deditus, traditus, proditus.

ἐκδοχεῖον, τό, receptaculum, cisterna.

ἐκδοχή, ἡ, (ἐκδέχομαι) exceptio: exspectatio: susceptio: convivium: conjectura: interpretatio, ap. Polyb.

ἐκδρακοντόω, in draconem converto.

ἐκδραμεῖν, inf. aor. 2. ab ἐκτρέχω.

ἔκδραχμος, ον, (ἕξ et δραχμή) qui sex drachmarum est.

ἐκδρέπω, et ἐκδρέπομαι, decerpo.

ἐκδρομή, ἡ, (ἐκτρέχω) excursio, excursus.

ἔκδρομος, ὁ, (ἐκτρέχω) qui ultra lineam designatam procurrit: qui extra curriculum fertur: qui procurrit ultra ordines aciei, ut summa vi impetum faciat, vel hostes persequatur. Thuc. 4, 125. 127. Xen. h. gr. 4. 5, 26. cf. Poll. 3, 148.

ἔκδυμα, ατος, τό, (ἐκδύω) exuviae.

ἐκδῦμεν, opt. aor. 2. ab ἐκδύω, pro ἐκδυίημεν, Il. 16, 99. cf. Buttm. gr. plen. I. p. 539.

ἐκδύνω, i. q. ἐκδύω, Od.

ἐκδύσιμος, ον, ad exuendum pertinens.

ἔκδυσις, ἡ, (ἐκδύω) spoliatio. 2) exitus, emersio, effugium.

ἐκδυσωπέω, absterreo. 2) commoveo precibus, auctoritate. Joseph.

ἐκδυσώπησις, ἡ, supplicatio.

ἐκδύω, f. ύσω, vel ἐκδύνω, (δύω, irreg.) exuo, χιτῶνα, χλαῖναν, Od. 1, 437. 14, 460 Sic etiam in *Medio*, τεύχεα ἐξεδύοντο, arma deposuerunt, Il 3, 114. *ap. seriores* conjungitur c. *acc. pers.* et *rei. Metaph.* abjicio, rejicio, detrecto: ἐκδύσασθαι τὰς λειτουργίας, Dem. 2) *intr.* exeo, egredior, *c. gen.* μεγάροιο, e domo, Od. 22, 334. effugio, evado, *c. acc.* ἐκδῦμεν ὄλεθρον, Il. 16, 99. emergo, ex latebris provenio. (De quantitate v. simplex.)

ἐκδωριεύομαι, (Δώριος) in Doriensem gentem degenero, Hdt. 8, 73. ubi tamen pro ἐκδεδωρίευνται alii legunt ἐκδεδωρίδαται ab ἐκδωρίζομαι, alii ἐκδεδωρίευνται ab ἐκδωριόομαι.

ἐκεῖ, *adv.* illic. 2) illuc, eo.

ἐκεῖθεν, *adv.* illinc.

ἐκεῖθι, *adv.* illic, ibi. 2) illuc.

ἐκεινοῖος, η, ον, (ἐκεῖνος) ejusmodi ut ille, illi similis, Aristot. Metaph. 7, 7.

ἐκεῖνος, είνη, εῖνο, ille. *Ion.* κεῖνος. *Aeol.* κῆνος, *Dor.* τῆνος. -ἐκεινοσί, *adv.* illic.

ἐκείνως, *adv.* illo modo.

ἐκεῖσε, *adv.* illuc.

ἐκέκαστο, 3 plqpf. e κέκασμαι, perf. verbi καίνυμαι, Hom.

ἐκέκλετο 3 aor. a κέλομαι, Hom.

ἐκέκλιτο, 3 plqpf. pass. e κλίνω, Il.

ἐκεχειρία, ἡ, (ἔχω, χείρ) induciae, vacatio.

ἐκεχειροφόρος, ὁ, (φέρω) fetialis, sequester.

ἔκζεμα, τό, fervor, aestuatio.

ἔκζεσις, ἡ, idem.

ἔκζεσμα, τό, idem.

ἔκζεστος, ον, fervens.

ἐκζέω, f. έσω, efferveo, effervesco, ebullio. 2) ebullire facio.

ἐκζητέω, requiro. 2) vindico: in N. T.

ἐκζήτησις, ἡ, exquisitio, inquisitio.

ἐκζητητής, ὁ, inquisitor.

ἐκζοφόω, penitus obscuro.

ἐκζωόω, (ζωόω) penitus animal facio. *Med.* animal fio: vermibus plenus fio.

ἐκζωπυρέω, exsuscito sopitum ignem. 2) exsuscito quidvis.

ἐκζωπύρησις, ἡ, exsuscitatio, accensio.

ἔκηα, ας, ε, aor. 1. *Ep.* a καίω, Hom.

ἑκηβελέτης, ου, ὁ, i. q. ἑκηβόλος, Orph.

ἑκηβολία, ἡ, peritia jaculandi. A seq.

ἑκηβόλος, ον, (ἑκάς et βάλλω) longe jaculans.

ἑκηλία, ἡ, quies. 2) benigna tractatio. A seq.

ἕκηλος, ον, quietus, remissus, mitis, pacificus. (De etymologia vide Buttm. Lexil. p. 145.)

ἑκήλως, *adv.* quiete, pacifice, remisse.

ἕκητι, *adv.* causa, gratia, *c. gen.*

ἐκθαλαττόω, mare facio sc. a terra continente, mari obruo.

ἐκθάλπω, foveo.

ἐκθαμβέομαι, obstupesco, expavesco.

ἔκθαμβος, ον, qui mente attonita stupet, attonitus, stupore perculsus, expavefactus.

ἐκθαμνίζω, (θάμνος) exstirpo.

ἐκθαμνόομαι, frutex fio.

ἐκθαῤῥέω, *Ion.* ἐκθαρσέω, valde confido.

ἐκθάρσημα, τό, fiducia, Epicur.

ἐκθαυμάζω, (valde) admiror, praedico.

ἐκθεάομαι, (θεάομαι, *irreg.*) specto.

ἐκθεατρίζω, per theatrum traduco: nudo, patefacio: arguo: explodo, exigo.

ἐκθειάζω, deo dedico, consecro. 2) in numerum deorum refero. 3) divinum habeo, valde admiror.

ἐκθειασμός, ὁ, consecratio: admiratio.

ἔκθεμα, τό, (ἐκτίθημι) quod publice est expositum, programma publicum.

ἐκθεόω, Deum facio. 2) religiosum et venerabilem facio; de loco. ἐκθεοῦσθαι, Deum fieri. 2) superbire.

ἐκθεραπεύω, cultu et observantia concilio, vel demereor: sano, persano.

ἐκθερίζω, meto, demeto.

ἐκθερμαίνω, excalefacio: excoquo.

ἔκθεσις, ἡ, explicatio, expositio. 2) editio alicujus dogmatis, vel dogma editum et promulgatum. 3) finis, clausula *opp.* εἴσθεσις.

ἔκθεσμος, ον, exlex. 2) lege vetitus, illicitus, nefarius.

ἐκθέσμως, *adv.* contra leges.

ἐκθέσφατος, oracula. Il. 6, 64. ubi tamen aliqui legunt separate θεῶν ἐκ θέσφατα, ut sit ἐκ θεῶν θέσφατα.

ἐκθετικός, ή, όν, (ἐκτίθημι) expositivus.

ἔκθετος, ον, expositus. Ab eod.

ἐκθέω, f. θεύσομαι, (θέω, *irreg.*) procurro, propero.

ἐκθέωσις, ἡ, (ἐκθεόω) consecratio, relatio in Deos.

ἐκθεωτικός, ή, όν, (ἐκθεόω) deificus.

ἐκθηλάζω, exsugo, sugo.

ἐκθήλυνσις, ἡ, effeminatio. 2) imbecillitas, extenuatio, mollities, dissolutio morum.

ἐκθηλύνω, effemino, emollio, enervo.

ἐκθηράομαι, venando capio, Xen.

ἐκθηρεύω, i. q. simplex.

ἐκθηριόω, effero, mitem naturam in belluinam muto.

ἐκθησαυρίζω, e thesauro depromo. 2) thesaurum exhaurio.

ἐκθλίβω, elido, ejicio: exprimo. (ῑ)

ἔκθλιμμα, τό, elisio. 2) summae cutis exulceratio a compressione aut collisione.

ἔκθλιψις, ἡ, elisio, ejectio, afflictio: figura grammatica, qua littera eliditur.

ἐκθνήσκω, f. θανοῦμαι, (θνήσκω, *irreg.*) animo linquor, ac pro mortuo jaceo. 2) vehementi animi motu percellor, terrore exanimor. 3) praeternaturali morte, ut fame, siti etc. exstinguor.

ἐκθοινάομαι, f. ήσομαι, comedo.

ἔκθορε, aor. *poet.* ab ἐκθρώσκω, Il. 16, 427.

ἐκθορέω, *serior forma* pro ἐκθρώσκω, facta ex aor. ἐξέθορον.

ἐκθόρνυμι, exsilio, impr. e somnio.

ἐκθορυβέω, perturbo.

ἐκθροέω, enuncio, indico.

ἐκθρομβόω, in grumos cogo, congelo.

ἐκθρόμβωσις, ἡ, concretio. A pr.

ἐκθρυλλέω, effutio.

ἐκθρώσκω, f. θοροῦμαι, (θρώσκω, *irreg.*) exsilio, prosilio.

ἔκθυμα, τό, (ἐκθύω) quod per cutem quasi erumpit, pustula, papula.

ἐκθυμαίνω, i. q. θυμαίνω, sed fortius.

ἐκθυμία, ἡ, (ἔκθυμος) animi alacritas, fortitudo.

ἐκθυμιάω, suffio, adoleo, accendo.

ἔκθυμος, ον, animo promtus, alacer, fortis. 2) amens, animum despondens, Aesch. Pers. 370.

ἐκθύμως, *adv.* alacriter, promte, fortiter.

ἐκθυσία, ἡ, i. q. ἔκθυσις.

ἐκθύσιμος, ον, expiandus. A seq.

ἔκθυσις, ἡ, victimarum oblatio, sacrificium, purgatio scelerum et reconciliatio cum numine, quae fit offerendis sacrificiis.

ἐκθύω, f. ύσω, (θύω, *irreg.*) erumpo, afferveo. 2) sacrifico, macto, perdo. *Med.* expio, lustro. (υ in praes. plerumque, in aor. pass. semper corripitur; in aor. et fut. act. et med. semper producitur.)

ἐκθωπεύω, i. q. θωπεύω.

ἐκθώπτω, f. ψω, adulatione capio.

ἐκκαγχάζω, effuse rideo.

ἐκκαθαίρω, (καθαίρω) expurgo: ejicio, amoveo.

ἐκκαθεύδω, f. ευδήσω, (καθεύδω, *irreg.*) dormio, edormio. 2) pernocto, excubias ago.

ἑκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, sedecim.

ἑκκαιδεκάδωρος, ον, (δῶρον) sedecim palmos aequans.

ἑκκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, sedecim annorum tempus.

ἑκκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui sedecim annorum est.

ἑκκαιδεκάπηχυς, υ, sedecim cubitos aequans.

ἑκκαιδεκαστάδιος, ον, sedecim stadia habens.

ἑκκαιδέκατος, άτη, ατον, decimus sextus.

ἑκκαιδεκέτης, ὁ, *fem.* ἑκκαιδεκέτις, idem quod ἑκκαιδεκαέτης.

ἑκκαιδεκήρης, ες, sc. ναῦς, (ἄρω) navis sedecim ordinum.

ἔκκαιρος, ον, intempestivus. 2) exoletus.

ἐκκαίω, f. καύσω, (καίω, *irreg.*) exuro. 2) accendo. *Med.* flagro.

ἐκκακέω, segnesco, malis succumbo, animum despondeo.

ἐκκαλαμάομαι, extraho, evello, propria arundine piscatoria, καλάμῳ.

ἐκκαλέω, f. έσω, (καλέω, *irreg.*) evoco, elicio.

ἐκκαλλύνω, deformo, corrumpo. 2) pulchrum reddo.

ἐκκάλυμμα, τό, id quod revelatum est,

argumentum, indicium.

ἐκκαλυπτικός, ή, όν, vim detegendi habens.

ἐκκαλύπτω, detego, revelo: in theatrum produco spectandum, traduco.

ἐκκάμνω, f. καμοῦμαι, (κάμνω, *irreg.*) defatigor, labori aut dolori succumbo, *c. acc.* Thuc. 2, 51.

ἐκκαννάξαι, evacuare, exhaurire. Ut supra ἐκαννάξαι, infundere, cf. καννάζω.

ἐκκαπηλεύω, adultero cauponum more. 2) cauponor.

ἐκκαρδιόω, stupefacio. LXX.

ἐκκαρπίζω, fructus decerpo et percipio, et ἐκκαρπίζομαι, defrugo, defrugatione exinanio.

ἐκκαρπόομαι, fructum colligo. 2) exhaurio, extenuo.

ἐκκάρπωσις, ἡ, fructuum ac commodorum perceptio. A praec.

ἐκκατεῖδεν, (εἶδον, *irreg.*) despicio e loco, *c. gen.* sic olim legebatur Il. 4, 508. cf. Q. Sm. 8, 430.

ἐκκαυλέω, caulesco, caulem emitto. 2) quoad caulem marcesco.

ἐκκαύλημα, τό, id quod caulis instar erumpit. 2) caulis scapus. A praec.

ἐκκαύλησις, ἡ, caulis emissio. Ab eod.

ἐκκαυλίζω, caulem evello.

ἔκκαυμα, τό, (ἐκκαίω) fomes, quo, aut quod accendimus. τὰ ἐκκαύματα, cremia.

ἔκκαυσις, ἡ, accensio, adustio, ignitio, ardor. 2) exprimit affectus vehementiam.

ἐκκαυστικός, ή, όν, inflammandi et accendendi vim habens.

ἔκκειμαι, (κεῖμαι, *irreg.*) expositus sum, pateo.

ἐκκεκλασμένως, *adv.* affracte, cum dentibus, Galen. gloss. Hipp.

ἐκκέλευθος, ον, devius.

ἐκκέλευστος, ον, (κελεύω) subornatus.

ἐκκενόω, evacuo, exinanio.

ἐκκεντάω, et ἐκκεντέω, pungo, stimulo. 2) transigo, interficio.

ἔκκεντρος, ον, qui non habet idem centrum. *Subst.* ἐκκεντρότης, ἡ.

ἐκκένωσις, ἡ, egestio, evacuatio.

ἐκκεραΐζω, f. ΐσω, diripio, vasto, exscindo.

ἐκκεράννυμι, (κεράννυμι, *irreg.*) effundendo misceo.

ἐκκεχυμένως, *adv.* (ἐκχέω) effuse, de risu etc: 2) liberaliter, benigne.

ἐκκηραίνω, debilito.

ἑξήρης, ες, (ἐρέσσω) sex transtra habens, epith. navis.

ἐκκηρυγμός, ὁ, exterminatio, quae fit voce praeconis.

ἐκκήρυκτος, ον, voce praeconis exterminatus, publice expulsus: expulsus, exactus, ejectus, abdicatus. A seq.

ἐκκηρύσσω, *Att.* —ττω, f. ξω, praeconis voce extermino, ejicio in exsilium. 2) per praeconem jubeo aliquem mihi tradi.

ἐκκιναιδίζω, (κίναιδος) pathicum facio.

ἐκκινέω, exagito, emolior: item 2) pro κινέω: unde *pass.* pro appetere, cum praepos. πρός.

ἐκκλάω, f. άσω, (κλάω, *irreg.*) infringo. (ᾰ)

ἐκκλείω, excludo, amoveo, rejicio.

ἐκκλέπτω, suffuror, surripio, furtim subduco; diciturque et de reis, qui per fraudem periculo et poenae eripiuntur.

ἐκκληΐζω, f. ίσω, excludo, *Ion.* pro ἐκκλείω.

ἐκκληματόομαι, i. q. κληματόω.

ἐκκλησία, ἡ, (ἐκκαλέω) concio civium a praecone convocata, concio, coetus populi ad deliberandum vel judicandum convocatus in republica: concio militum a praetore convocata, Xen. An. 1, 3, 2. 1, 4, 12. 2) concionis dies, Xen. h. gr. 1, 7. 4. 3) concionis locus. 4) Scriptoribus christianis *ecclesia* est respublica Christiana, Congregatio fidelium, populus fidelis per orbem dispersus.

ἐκκλησιάζω, concionor. 2) in concione delibero. 3) sum in concione, concioni intersum. 4) in concionem voco, concionem advoco. A praec.

ἐκκλησιασμός, ὁ, concio. A praec.

ἐκκλησιαστήριον, τό, locus concionis.

ἐκκλησιαστής, ὁ, concionator, qui in concione verba facit. 2) qui in concione sententiam dicit. 3) qui in concione sedet. A praec.

ἐκκλησιαστικός, ή, όν, ad concionem pertinens. 2) ecclesiasticus, ad ecclesiam pertinens. τὸ ἐκκλησιαστικόν, scil. ἀργύριον, apud Athenienses, merces eorum, qui concioni interfuerunt.

ἔκκλησις, ἡ, evocatio.

ἐκκλητεύω, f. εύσω, ob λιπομαρτυρίαν, testimonium non dictum, in jus voco.

ἐκκλητικός, ή, όν, evocandi, item elliciendi, eliciendi vim habens.

ἐκκλητικῶς, *adv.* evocando, eliciendo.

ἔκκλητος, ον, evocatus. 2) ad quem provocatur. 3) de quo provocatio est. 4) ad certam consultationem destinatus. οἱ ἔκκλητοι, Lacedaemone erant cives Spartani sine sociis ad conventum publicum vocati; quorum concio ipsa dicebatur ἡ ἔκκλητος.

ἔκκλιμα, τό, declinatio.

ἐκκλινής, ές, declinatus.

ἐκκλίνω, (κλίνω) deflecto, declino: evito, *c. acc.*

ἔκκλισις, ἡ, declinatio, devitatio.

ἐκκλίτης, ὁ, qui deflectit a more, Diog. 2, 134.

ἔκκλιτος, ον, id, quod quis evitat.

ἐκκλύζω, f. ύσω, eluo, abluo.

ἔκκλυσμα, ατος, τό, elutio.

ἐκκλυστικός, ή, όν, ad eluendum aptus.

ἐκκλώζω, exsibilo, explodo.

ἐκκναίω, f. αίσω, odiose strido, molestia afficio, odio eneco.

ἐκκνάω, f. ήσω, (κνάω, *irreg.*) erado, Hdt. 7, 239.

ἐκκνίζω, f. ίσω, excido, erado, expungo, evello, excerpo: *v. l.* Herodt. 7, 239.

ἐκκοβαλικεύομαι, apud Aristophanem, fraudulentis adulationibus circumvenio, astute furor

ἐκκοιλαίνω, (κοιλαίνω) excavo.

ἐκκοιλιάζω, (κοιλία) e ventre eximo.

ἐκκοιμάομαι, e somno excitor.

ἐκκοιτέω, dormio foris, extra urbis moenia.

ἐκκοιτία, ἡ, excubiae.

ἐκκοκκίζω, cortice ablato granum eximo. 2) spolio, viduo.

ἐκκολάπτω, f. ψω, scalpo, exsculpo, erado, tundendo eximo. 2) excido. 3) excludo ovis.

ἐκκόλαψις, εως, ἡ, excisio, quae tundendo fit. 2) exclusio pullorum.

ἐκκολυμβάω, f. ήσω, enato.

ἐκκολύπτω, f. ύψω, cortice nudo. Hipp.

ἐκκομιδή, ἡ, exportatio, elatio, ut funeris, vel mercium vetitarum, aut servorum extra solum. A seq.

ἐκκομίζω, f. ίσω, eveho, exporto. 2) effero mortuum. 3) tolero.

ἐκκομισμός, ὁ, exportatio, evectio.

ἐκκομπάζω, f. άσω, insolesco, jactor ultra modum.

ἐκκομψεύομαι, lepidus, venustus, argutus sum in ornatu, sermone, caet. Eur. Iph. A. 333. *dub. lect.*

ἐκκοπεύς, έως, ὁ, (ἐκκόπτω) scalprum ad exsectiones.

ἐκκόπευσις, ἡ, excisio.

ἐκκοπή, ἡ, excisio.

ἔκκοπος, ον, (κόπος) fessus, lassatus, lassitudine enervatus.

ἐκκοπρέω et ἐκκοπρίζω, stercus edo, alvum levo.

ἐκκοπρόω, idem. 2) stercus vel coenum expurgo, amolior.

ἐκκόπρωσις, εως, ἡ, alvi laxatio.

ἐκκοπρωτικός, ή, όν, alvi laxandi vim habens.

ἐκκόπτω, f. ψω, excido, exscindo, extundo, amputo. 2) omnino, de medio tollo: impedio, et, quantum in me est, tollo: frango, debilito: deturbo, depello.

ἐκκορακίζω, (κόραξ) ad corvos ablego, abigo, ejicio, facessere jubeo.

ἐκκορέω, f. ήσω, everro, verrendo expurgo. 2) excutio. 3) deformo, corrumpo.

ἐκκορίζω, (κόρις) cimices excutio.

ἐκκορυφόω, summatim dico. 2) fastigo, conformo ad modum fastigii aut verticis.

ἐκκοσμέω, exorno, valde orno.

ἐκκόσμησις, ἡ, exornatio.

ἐκκουφίζω, f. ίσω, levo, sublevo.

ἐκκράζω, (κράζω, *irreg.*) exclamo.

ἐκκραυγάζω, i. q. ἐκκράζω.

ἐκκρεμάννυμι, f. μάσω, (κρεμάννυμι, *irreg.*) suspendo ex aliqua re, τί τινος. *Med.* dependeo, suspensus sum ex, pendeo ab aliquo. Dicitur et ἐκκρεμάω.

ἐκκρεμής, ές, pendulus, dependens.

ἐκκρημνάω, i. q. ἐκκρεμάννυμι.

ἐκκρίνω, excerno, expello, eximo, rejicio, excludo, non admitto: coetu aut civitate ejicio: separo: ordine moveo, expungo: ablacto.

ἔκκρισις, ἡ, excretio: exhaustio: evaporatio, vapor.

ἐκκριτικός, ή, όν, excernendi vim habens.

ἔκκριτος, ον, selectus, eximius.

ἐκκροτέω, f. ήσω, excutio sc. cum fragore et sonitu.

ἔκκροτος, ον, strepitum ciens.

ἔκκρουσις, ἡ, excussio, exturbatio.

ἔκκρουστος, ον, excussus, exturbatus: stupefactus: caelatus, Aesch.

ἐκκρούω, expello, excutio: repello, depello: dimoveo, deturbo, deterreo: rejicio a me, procrastino.

ἐκκτυπέω, cum sonitu erumpo.

ἐκκυβεύω, jacio aleam, jacta alea periclitor, v. c. praelium ineundo etc.

ἐκκυβιστάω, praeceps in caput desilio.

ἐκκυκλέω, evolvo, conversione machinae in scena ostendo, quod intus agitur. 2) revelo, patefacio. cf. εἰσκυκλέω.

ἐκκύκλημα, τό, machina theatralis, quae effert res spectandas. A praec.

ἐκκύλιστος στέφανος, quasi dicas, rotatilis, et volubilis corona.

ἐκκυλίω, ἐκκυλινδέω, et ἐκκυλίνδω, evolvo, devolvo, provolvo. (De quant. v simpl.)

ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo. 2) fluctuo. 3) ejicio in litus.

ἐκκυματίζω, fluctibus ad litus ejicio.

ἐκκυνηγετέω, f. ήσω, persequor feras.

ἔκκυνος, ον, (κύων) de cane, qui non ad retis manet sed circumvagatur, Xen. Cyr. 7, 10 Verbum ἐκκυνέω, circumvagari, legitur ib. 3, 10. ubi tamen alii habent ἐκκαινοῦσι.

ἐκκύπτω, f. ψω, prospicio. 2) promineo, foris appareo.

ἐκκορτέω, decurto, Philostr.

ἐκκωδωνίζω, divulgo.

ἐκκωμάζω, per lasciviam et libidinem excedo.

ἐκκωφέω, (cf. Pors. ad Or. 1279.) et ἐκκωφόω, surdum facio: hebeto, vim adimo.

ἐκλαγχάνω, f. λήξομαι, (λαγχάνω, irreg.) sortior.

ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto, calcibus auram verbero. 2) rejicio calcibus impetendo.

ἐκλάκτισμα, ατος, τό, saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis.

ἐκλακτισμός, οῦ, ὁ, idem.

ἐκλαλέω, effutio, evulgo, eloquor, enuncio, effero.

ἐκλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irreg.) percipio, consequor: excipio, deligo. 2) ἐκλαμβάνειν ἔργον, conducere opus faciendum, operam suam alteri locare, Hdt. 9, 95. 3) intelligo, explico, ut lat. accipio, Gramm.

ἔκλαμπρος, ον, lucidus, fulgidus, illustris.

ἐκλαμπρύνω, illustro, et *Med.* ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior fio: glorior.

ἐκλάμπω, f. ψω, eluceo, effulgeo. 2) adfulgeo, illuceo. 3) majore laude enitesco.

ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor, splendor enitescens.

ἐκλανθάνω, f. λήσω, (λανθάνω, irreg.) facio, ut quis penitus aliquid obliviscatur, c. *dupl. acc.* Μοῦσαι αὐτὸν ἐκλέλαθον (aor. *Ep.* p. ἐξέλαθον) κιθαριστύν, Il. 2, 600. *Med.* obliviscor, *c. gen.* vel *c. inf.*, Hom.

ἐκλαξεύω, f. εύσω, expolio, exsculpo, in pr. saxo. LXX.

ἐκλάπτω, f. ψω, lambendo ebibo, seu exsorbeo.

ἐκλατομέω, lapides excido: lapidibus construo.

ἐκλαχαίνω, effodio, excavo fodiendo.

ἐκλαχανίζομαι, olus decerpo, ut simplex.

ἐκλεαίνω, laevigo, complano: tero et comminuo.

ἐκλέγω, f. ξω, (λέγω, irreg.) eligo, deligo: adnoto, colligo: eximo, detraho: exigo sc. tributum vel vectigal: accipio v. c. mercedem.

ἔκλειγμα, τό, (ἐκλείχω) ecligma, medicamentum, quod vulgo electuarium dicitur.

ἐκλεικτόν, et ἐκλεικτικόν. τό, idem.

ἐκλειοτριβέω, tero minutissime, contero et contundo in minutissimas partes.

ἐκλειόω, contero, Al. Trall. 7. p. 335.

ἐκλειπής, ές, i. q. ἐκλιπής, Dio Cass.

ἐκλειπτικός, ή, όν, eclipticus, defectivus. A seq.

ἐκλείπω, f. ψω, derelinquo, desero: omitto, praetermitto. 2) *intr.* deficio, desum: morior.

ἐκλειτουργέω, i. q. λειτουργέω

ἐκλείχω, delambo, lingo. 2) in ecligmate sumo.

ἔκλειψις, ἡ, defectus. 2) deliquium solis, vel lunae eclipsis.

ἐκλεκτικοί, οἱ, Philosophi, qui nulli sectae addicti ex omnibus deligunt, quod maxime placet.

ἐκλεκτός, ή, όν, electus: eximius.

ἐκλελυμένως, *adv.* (ἐκλύω) solute, remisse, dissolute. 2) minus ornate et elaborate, *de oratione.*

ἔκλεμμα, τό, cortex. v. λέμμα.

ἔκλεξις, εως, ἡ, (ἐκλέγω) delectus, electio.

ἔκλεο, 2 sing. impf. med. a κλέω pro ἐκλέεο, Il. 24, 202.

ἐκλεπίζω, f. ίσω, a cortice et putamine eximo, decortico, desquamo. 2) excludo, exc udo.

ἐκλέπισις, εως, ἡ, corticis detractio. 2) pullorum exclusio.

ἔκλεπτος, ον, valde tenuis.

ἐκλεπτουργέω, minutissima quaeque persequor.

ἐκλεπτύνω, extenuo: conficio tabe, macie.

ἐκλέπω, f. ψω, idem quod ἐκλεπίζω, Hdt. 2, 68.

ἐκλευκαίνω, dealbo.

ἔκλευκος, ον, valde albus, candidus: valde pallidus.

ἐκλήγω, f. ξω, desisto, desino ab, cesso ab.

ἐκληθάνω, i. q. ἐκλανθάνω, Od. 7, 221. - ἐκλήθω, quantum scio, nusquam occurrit

ἐκλήθην, aor. 1. pass. a καλέω.

ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, (ἐκλαμβάνω) conductor, exceptor, susceptor.

ἐκληρέω, nugor, deliro. 2) τινί, contumelia aliquem afficio, illudo alicui, Polyb.

ἔκλησις, ἡ, oblivio.

ἔκληψις, ἡ, (ἐκλαμβάνω) exceptio, susceptio: collectio: conductio.

ἐκλιθολογέω, lapides lego, legendo eximo.

ἐκλικμάω, f. ήσω, ventilo, ventilabro purgo.

ἐκλιμία, ἡ, vehemens fames.

ἐκλιμνόω, palude obruo, stagnum facio.

ἔκλιμος, ον, fame confectus, jejunus.

ἐκλιμπάνω, idem quod ἐκλείπω.

ἐκλινάω, e retibus evado, seu effugio.

ἐκλιπαίνω, pinguefacio.

ἐκλιπαρέω, impense oro, obtestor: impense orando exoro.

ἐκλιπής, ές, (ἐκλείπω) deficiens, praetermissus.

ἐκλογίζομαι, excuso, crimen diluo.

ἐκλογεύς, έως, ὁ, (λέγω) exactor vectigalium, coactor.

ἐκλογή, ἡ, electio, delectus. 2) carmen pastorale, Ecloga: excerpta: praestantia in quoque genere: libertas, arbitrium, in N. T. et ap. Joseph.

ἐκλόγησις, ἡ, excusatio, v. Lobeck. Phryn. p. 312.

ἐκλογίζομαι, numero, rationes subduco: reputo, perpendo, Hdt. 9, 89. 2) i. q. ἐκλέγομαι, mihi deligo. 3) i. q. ἐκλογέομαι, excuso, crimen diluo.

ἐκλόγισις, ἡ, reputatio, disquisitio, Epicur. ap. Diog. 10, 144.

ἐκλογισμός, ἡ, computatio, enumeratio, aestimatio. 2) consilium.

ἐκλογιστής, ὁ, computator, praefectus rationibus.

ἐκλογιστία, ἡ, enumeratio: comparatio: numeratio facta posito calculo, LXX.

ἔκλογος, ον, (λόγος) extra sermonem.

ἔκλουτρον, τό, vas ad eluendum; Poll. 10, 10, 46. etiam ἐκλουτήριον, τό, inscr. Aeginetica ap. Mullerum in Aegineticis p. 160.

ἐκλούω, (λούω, irr.) abluo, eluo.

ἐκλοφίζω, (λόφος) e colle effodio.

ἐκλοχεύω, partu edo, enitor.

ἐκλοχίζω, e cohorte seligo: in cohortes distribuo.

ἐκλοχμόομαι, (λόχμη) silvesco densis fruticibus, fruticor, fruticesco.

ἐκλυγίζω, extorqueo.

ἔκλυπος, ον, (λύπη) admodum tristis.

ἔκλυπρος, ον, i. q. ἔκλυπος.

ἔκλυρος, ον, sine lyra dissonus.

ἔκλυσις, ἡ, exsolutio, dissolutio, liberatio: imbecillitas, debilitatio: deliquium animi viriumque.

ἐκλυσσάω, rabie et impetu feror. 2) cupide appeto: nam et λύσσα dicitur de amore insano.

ἐκλυτήρ, ὁ, liberator.

ἐκλυτήριον, τό, (ἐκλύω) piaculum libertatis: qui morte sua medetur malis publicis.

ἔκλυτος, ον, dissolutus, languidus, effeminatus, enervatus.

ἐκλυτρόω, pretio redimo.

ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, redemtio.

ἐκλύτως, *adv.* solute, expedite.

ἐκλύω, f. ύσω, (λύω, irr.) exsolvo, libero, τινά τινος et τινά τινι. Homerus in fut. medio utitur, Od. 10, 286, sicuti Soph. in aor. Aj. 531. 2) dirimo, dissipo: enervo, debilito, macero. (υ in praes. anceps, in fut. longum, in pf. pass. breve.)

ἐκλωβάω, injuria afficio, dedecoro, mutilo, detrunco.

ἐκλωπίζω, (λῶπος) veste exuo.

ἐκμαγεῖον, τό, (ἐκμάσσω) mantile, spongia, et quocunque ad abstergendum expurgandumve utimur. 2) simulacrum rei expressum, velut in cera signum, unde et σφραγίς exponitur. 3) illud ipsum, quod recipit speciem et figuram, unde ap. Platonem aliosque philosophos, materia susceptrix et genitrix formarum variarum sic vocatur.

ἐκμαγειόω, exprimo, affingo. A pr.

ἔκμαγμα, ατος, τό, (ἐκμάσσω) massa subacta. 2) expressum rei alicujus simulacrum.

ἐκμαίνω, (μαίνω) in furorem ago: πόθον ἐκμῆναι, vehemens desiderium excitare, Soph. ἐκμῆναι τινα δωμάτων, furibundum aliquem ex aedibus ejicere: Eur. *Med.* valde furo, insanio.

ἐκμακαρίζω, beatum praedico, idque ter et quater.

ἔκμακτος, ον, (ἐκμάσσω) expressus.

ἔκμακτρον, τό, (ἐκμάσσω) impressa species, vestigium.

ἐκμαλάσσω, *Att.* ἐκμαλάττω, f. ξω, emollio.

ἐκμαλθακόω, emollio, effemino.

ἐκμανής, ές, (ἐκμαίνω) furiosus: insana cupiens, amans.

ἐκμανθάνω, f. μαθήσομαι, (μανθάνω irreg.) perdisco, edisco. 2) cognosco, intelligo.

ἐκμανῶς, *adv.* (ἐκμανής) furiose, ardenter.

ἔκμαξις, εως, ἡ, (ἐκμάσσω) detersio: expressio.

* ἐκμαίομαι, (μάω, μαίομαι) praesens *obs.* unde aor. *Ep.* ἐκμαίσσωντα τέχνην, reperit,

invenit artem, Hom. h. Merc. 511.

ἐκμαραίνω, tabefacio, languidum reddo: exstinguo, perimo.

ἐκμαργόω, stupefacio, amentem reddo.

ἐκμαρτυρέω, testimonium absens edo, mitto. 2) testificor, testor.

ἐκμαρτυρία, ἡ, testimonium absentis.

ἐκμαρτύριον, τό, idem.

ἐκμάσσω, *Att.* ἐκμάττω, f. ξω, et ἐκμάττομαι, extergo, abstergo. 2) efformo ex materia molliori, v. c. gypso, cera, exprimo. 3) veneficiis defixum ac devotum libero.

ἐκμαστεύω, quaero, indago.

ἐκματαιόομαι, vanus fio.

ἐκμεθύσκω, f. θύσω, (μεθύσκω, *irreg.*) ebrium reddo, inebrio.

ἐκμειλίσσω, f. ίξω, demulceo, delinio.

ἐκμείρομαι, (μείρομαι, *irreg.*) prae ceteris particeps sum alicujus rei, *c. gen.* ἐξέμμορε τιμῆς, Od. 5, 335.

ἐκμέλεια, ἡ, (μέλος) cantus extra numerum, sine numeris.

ἐκμελετάω, meditor, exerceo.

ἐκμελής, ές, (μέλει) socors, iners. 2) (μέλος) qui est extra modulationem, absonus, inconcinnus.

ἐκμελίζω, (μέλος) membratim concido, trunco.

ἐκμελῶς, *adv.* ab ἐκμελής.

ἐκμεταλλεύω, fodinas metallicas exhaurio.

ἐκμετρέω, et ἐκμετροῦμαι, emetior, dimetior.

ἐκμέτρησις, ἡ, dimensio.

ἔκμετρος, ον, modum excedens.

ἐκμέτρως, *adv.* modum excedendo, immodice.

ἐκμηκύνω, longum facio, extendo.

ἔκμηνος, ον, (ἕξ et μήν) qui sex mensium est.

ἐκμηνύω, f. ύσω, indico, enuncio. (υ in praes. plerumque, in fut. semper producitur.)

ἐκμηρύω, (μηρύω) evolvo, extraho, explico, inpr. de acie. *Med.* deinceps transeo, de agmine transeunte per pontem, vallem, angustias, Xen. An. 6, 5, 22. (υ longum.)

ἐκμιαίνω, prorsus polluo, Opp. *Med.* polluor, nominatim profluvio seminis; semen emitto, Ar. Ran. 754.

ἐκμιμέομαι, imitando exprimo, imitor

ἐκμισέω, (μισέω) valde odi.

ἔκμισθος, ον, cui merces non datur.

ἐκμισθόω, mercede eloco.

ἐκμίσθως, *adv.* ita, ut merces non detur.

ἐκμίσθωσις, ἡ, elocatio, quae fit pacta mercede.

ἐκμολεῖν, inf. aor. ἐξέμολον, exire, prodire, Il. 11, 604.

ἐκμορφόω, formam effingo, seu exprimo.

ἐκμουσόω, carmine aliquid, v. c. leges, complector: doceo, sc. per carmina proprie.

ἐκμοχθέω, exantlo labores. 2) laborem a periculum avito.

ἐκμοχλεύω, vectibus evello, vel excutio.

ἐκμυελίζω, (μυελός) medullam eximo, detraho: omnino detraho v. c. pinguedinem, conficio. LXX.

ἐκμυζάω, *Ion.* ἐκμυζέω, f. ήσω, exsugo.

ἐκμυζηθμός, ὁ, i. q. ἐκμύζησις.

ἐκμύζησις, ἡ, ipsa sugendi actio.

ἐκμυθόω, (μῦθος) aliquid fabulam facio.

ἐκμυκάομαι, (μυκ. *irr.*) mugio.

ἐκμύσσομαι, f. ξομαι, nares mihi emungo, Galen.

ἐκναρκάω, obtorpesco.

ἐκναυλόω, cum navi portu exeo.

ἐκναυσθλόω, naulo accepto exporto. 2) e fluctibus enato.

ἐκνεάζω, juveniliter cresco. 2) juvenem facio, renovo.

ἐκνεασμός, ὁ, renovatio.

ἐκνέμω, (νέμω) prae reliquis alicui tribuo, Aesch. Frequentius in *Med.* depascor, exeo vel educor pastum: in universum, exeo, ἐκνέμεσθαι πόδα, Soph. Aj. 369.

ἐκνεοττεύω, ova excludo.

ἐκνευρίζω, enervo, nervos incido.

ἐκνευρόκαυλος, ον, (ἐκ, νεῦρον et καυλός) cui nervosus cauliculus est, q. d. nervicaulis.

ἐκνευρόω, i. q. ἐκνευρίζω.

ἔκνευσις, ἡ, declinatio, quum quis inclinato capite ictum evitat: deflexus sive diverticulum. A seq.

ἐκνεύω, (νεύω) capite inclinato evito: divergo, declino: quassato capite excutio, Xen. 2) inclino, εἴς τι. 3) nutu jubeo, Eur. Iph. T. 1330.

ἐκνέφελος, ον, (νεφέλη) e nube prorumpens. *dub. l.* Theophr. h. pl. 5, 10.

ἐκνεφίας, ὁ, (νέφος) sc. ἄνεμος, ventus e nubibus prorumpens, Theophr.

ἐκνεφόομαι, in nubem mutor.

ἐκνέω, f. νεύσομαι, (νέω, *irr.*) enato: expedio me e re aliqua difficili et periculosa, clam evado, elabor, secedo, declino.

ἐκνηπιόω, puerilem mentem eximo.

ἐκνηστεύω, jejuno.

ἐκνήφω, f. ψω, crapulam edormio.

ἐκνήχομαι, ήξομαι, enato.

ἔκνηψις, ἡ, (ἐκνήφω) exhalatio crapulae, reditus ad sobrietatem mentis a temulentia.

ἐκνικάω, f. ήσω, vinco; supero. 2) evinco, obtineo.

ἐκνίκημα, τό, quod quis vincendo obtinuit. (ῑ)

ἐκνίκησις, ἡ, evictio. (ῑ)

ἐκνίπτω, f. ψω, eluo, abluo, purgo, abstergo: expio, Jacobs. A. P. p. 804. *Metaph.* crimen diluo, excuso me.

ἐκνιτρόω, nitro abluo.

ἔκνιψις, εως, ἡ, (ἐκνίπτω) elutio, purgatio.

ἔκνοια, ας, ἡ, (ἔκνοος) dementia.

ἐκνομή, ῆς, ἡ, depastio, ut simplex.

ἐκνόμιος, ον, enlex: inusitatus: vehemens, insolens, scelestus, nefandus.

ἐκνομίως, *adv.* enormiter, praeter modum, magnopere, vehementer.

ἔκνομος, ον, idem quod ἐκνόμιος.

ἔκνοος, ον, *contr.* ἔκνους, ουν, excors, demens.

ἐκνοσηλεύω, f. εύσω, aegrum curo.

ἐκνοστέω. Ante Wolfium μάχης ἐκνοστεῖν quater legebatur in Iliade, ubi nunc est μάχης ἐκ νοστεῖν, vere sine dubio.

ἐκνοσφίζομαι, aufero.

ἐκξυλόω, in lignum verto, ex tenero et molli lignosum reddo. *Pass.* lignum fio, in lignum mutor.

ἑκοντηδόν, *adv.* i. q. ἑκοντί, Apollon. de conj. p. 499. de adverb. p. 611.

ἑκοντής, ὁ, (ἑκών) voluntarius.

ἑκοντί, *adv.* (ἑκών) sponte, ultro. (⏑ – ⏑)

ἑκουσιάζομαι, (ἑκούσιος) sponte mea et ultro aliquid ago, do, offero etc.

ἑκουσιασμός, ὁ, actio voluntaria, inprimis donum tale, oblatio, quae sponte fit. A pr.

ἑκούσιος, α, ον, vel ος, ον, (ἑκών) spontaneus, voluntarius: ἑκουσίᾳ et ἐξ ἑκουσίας, sponte, ultro.

ἑκουσίως, *adv.* sponte, ultro.

ἔκπαγλα, *adv.* terribilem et stupendum in modum, immaniter. *Neutr. Plur.* ab ἔκπαγλος.

ἐκπαγλέομαι, admiratione percellor, obstupesco, admiror, c. *acc.*

ἔκπαγλον, *adv.* idem quod ἔκπαγλα, *Neutr. Sing.* ab seq.

ἔκπαγλος, ον, terribilis, stupendus, Hom. admirabilis, splendidus.

ἐκπάγλως, *adv.* horribiliter, mirifice, Hippocr.

ἐκπάθεια, ἡ, immodicum studium, e seq

ἐκπαθής, ές, (πάθος) qui nihil passus est, illaesus, incolumis. 2) immodice affectus, cupidus, studiosus.

ἐκπαθῶς, *adv.* cum immodico adfectu. A pr.

ἐκπαίδευμα, τό, alumnus, Eur.

ἐκπαιδεύω, instituo, erudio. 2) ad adultam aetatem perduco.

ἐκπαίζω, f. ξομαι, (παίζω, *irr.*) illudo, *dub.*

ἐκπαιφάσσω, more insanorum excurro vel exsilio, Il. 5, 803.

ἐκπαίω, f. παιήσω, (παίω, *irr.*) ejicio, excutio, dejicio, c. g. de spe, expectatione, Eur. Herc. f. 460. 773. *Med.* excido.

ἔκπαλαι, *adv.* jam dudum, olim

ἐκπαλαίω, contra lege palaestricae ago.

ἐκπαλής, ές, luxatus.

ἐκπάλησις, ἡ, luxatio.

ἐκπαλέω, (παλέω) i. q. ἐξαρθρέω, Hipp.

ἐκπάλλω, excutio. *Med.* exsilio, ἔκπαλτο, impf. *sycop.* p. ἐξεπάλλετο, Il. 20, 483.

ἐκπανουργέω, callide, fraudulenter ego.

ἐκπανσός, *adv.* omnino, prorsus.

ἐκπαπποῦσθαι, (πάππος) in pappos abire et dissolvi.

ἐκπαρθενεύω, devirgino.

ἐκπασσαλεύω, palo figo, Greg. Naz.

ἐκπαταγέω, persono, obtundo aures alicujus clamare.

ἐκπατάσσω, f. ξω, percello, attonitum reddo. Unde ἐκπεπαταγμένος, perculsus, attonitus, Od 18, 327.

ἐκπατέω, extra viam tritam vel praescriptam evagor, exspatior: secedo.

ἐκπάτιος, α, ον, extra tritam viam evagans, inusitatus, eximius, ingens. Aesch. Ag. 46.

ἐκπαύω, f. αύσω, libera ab malo aliquo, sedo. *Subst.* ἔκπαυμα, τό, quies, cessatio.

ἐκπαφλάζω, bullas ejicio indeque strideo. *Subst.* ἐκπαφλασμός, ὁ.

ἐκπαχύνω, crassum reddo.

ἐκπείθω, persuadeo.

ἐκπειράζω, f. άσω, (⏑ –) et ἐκπειράω, f. άσω, (– –) (πειράω) tento experior aliquem. *Med.* periculum facio, experior aliquid.

ἐκπελάζω, appropinquo, appareo, Democrit. ap. Sext. Ep. 9, 19.

ἐκπελεθρίζω, i. q. ἐκπλεθρίζω.

ἔκπελει, *imperson.* (πέλω, *irr.*) i. q. ἔξεστι, licet, Soph.

ἐκπελεκάω, f. ήσω, securi exscindo, vel dolabra dedolo.

ἐκπέμπω, f. ψω, emitto.

ἔκπεμψις, ἡ, emissio, legatio. A pr.

ἐκπεπαίνω, percoquo, ad maturitatem

perduco.

ἐκπέποται, 3. pl. pass. ab ἐκπίνω, Od. 22, 56.

ἐκπεπταμένος, η, ον, v. ἐκπετάννυμι.

ἐκπεπταμένως, adv. effuse.

ἐκπέπτω, i. q. ἐκπέσσω, ap. serior.

ἐκπεραίνω, ad finem perduco, praetereo, emetior.

ἐκπέραμα, τό, exitus, exeundi actio.

ἐκπεράω, f. άσω, Ion. ήσω, (περάω, irr.) trajicio, transeo, μέγα λαῖτμα, Od., etiam sine acc. (άσω, ‒ ‒) 2) traduco, trajicio: ad finem perduco, perficio. (άσω, ‒ ‒).

ἐκπερδικίζω, f. ίσω, (πέρδιξ) decipio, effugio more perdicis, Ar.

ἐκπέρθω, f. έρσω, (πέρθω, irreg.) everto, devasto.

ἐκπεριάγω, (περιάγω, irr.) circumduco.

ἐκπερίειμι, peragro, lustro.

ἐκπεριέρχομαι, (ἔρχομαι, irreg.) usquequaque circumdo: usquequaque obeo, circumeo: circumvenio, obsideo: graviter constrictum teneo.

ἐκπερίοδος, ους, ἡ, (περινοστέομαι) circuitio, percursio.

ἐκπεριλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) undique comprehendo et circumplector.

ἐκπερινοστέω, peragro, lustro.

ἐκπεριοδεύω, undique cingo.

ἐκπεριπλέω, f. πλεύσομαι, Ion. -πλώω, (πλέω, irr.) circumnavigo.

ἐκπεριπορεύομαι, pertranseo.

ἐκπερισπασμός, ὁ, reversio militum in pristinum locum post περισπασμόν. v. περισπασμός.

ἐκπεριτρέχω, (τρέχω, irreg.) percurro, currendo obeo, s. ab uno ad alterum curro.

ἐκπερονάω, expungo.

ἔκπεσε, aor. poet. ab ἐκπίπτω pro ἐξέπεσε, Hom.

ἐκπέσσω, Att. ἐκπέττω, f. ψω, (πέσσω, irr.) excoquo.

ἐκπέταλος, ον, (πέταλον) amplus passusque in modum folii: patens.

ἐκπέταμαι, (πέταμαι, irr.) evolo.

ἐκπετάννυμι, f. ἐκπετάσω, (πετάννυμι, irr.) extendo.

ἐκπετάομαι, evolo.

ἐκπέτασις, ἡ, (ἐκπετάννυμι) expansio.

ἐκπέτασμα, τό, extensum, extensio, Diog. 9, 48.

ἐκπετήσιμος, ον, volucris.

ἐκπέτομαι, (πέτομαι, irr.) evolo.

ἐκπεύθομαι, poet. p. ἐκπυνθάνομαι.

ἐκπεφυυῖαι, part. pl. ab ἐκφύω, Il.

ἐκπήγνυμι, f. πήξω, (πήγνυμι, irr.) congelo, conglacio, reddo rigidum et solidum.

ἐκπηδάω, Ion. ἐκπηδέω, Hdt. 8. 118, v. not. exsilio, saltu exeo: clam exeo: excurro, excursiones facio.

ἐκπήδημα, τό, saltus, procursio.

ἐκπήδησις, ἡ, exitus ejus, qui exsiliit.

ἐκπηκτικός, ή, όν, (ἐκπήγνυμι) congelandi et conglaciandi vim habens.

ἐκπηνίζω, f. ίσω, extrico: etiam in Med. Ar. Ran. 578.

ἔκπηξις, ἡ, (ἐκπήγνυμι) congelatio, concretio, quae frigore fit.

ἐκπηρόω, mutilo.

ἐκπήχυς, υ, qui sex cubitorum est.

ἐκπιάζω, idem quod ἐκπιέζω.

ἐκπίασμα, pro ἐκπίεσμα.

ἐκπιέζω, f. έσω, exprimo, premendo, urgendo expello, v. c. in fugam: urgeo: opprimo.

ἐκπίεσις, ἡ, expressio: compressio, comprehensio.

ἐκπίεσμα, τό, id quod expressum est, succus seu liquor expressus, fractura calvariae in multas partes.

ἐκπιεσμός, ὁ, expressio: oculi emotio extra suum cavitatem

ἐκπιεστήριον, τό, id quo aliquid exprimimus, prelum, torcular.

ἐκπιεστήριος, α, ον, ad exprimendum idoneus.

ἐκπιεστός, ή, όν, expressus. 2) qui exprimi potest.

ἐκπικράζω, idem quod ἐκπικρόω.

ἐκπικραίνω, exacerbo, exaspero, Clemens Al.

ἔκπικρος, ον, vehementer amarus.

ἐκπικρόω, f. ώσω, peramarum reddo: metaph. acerbo.

ἐκπίμπλημι, f. ἐκπλήσω, (πίμπλημι, irr.) impleo, compleo. 2) metaph. expleo, e. g. θυμόν, μοῖραν, Herodt. 1, 199. 3, 142. cf. 4, 117. 2, 43. 3) luo, τὴν ἁμαρτάδα, Hdt. 1, 91. 4) perficio, ad finem perduco, Valck. Phoen. 174.

ἐκπίνω, f. πίομαι, (πίνω, irr.) ebibo, epoto, exsorbeo, Od. 2) exhaurio, χείμαρρον, Valck. Hipp. 626.

ἐκπιπράσκω, (πιπράσκω, irr.) vendo ex, Dem.

ἐκπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) excido, decido, e. g. δίφρου, Hom. c. dat. pers. δάκρυ οἱ ἔκπεσε, Il. 7, 216. Apud seriores varios habet usus a) excidere bonis, spe, patria; ejici, Hdt. 3, 14. 6, 121. 8, 141. b) effugere, evadere. c) oriri, provenire. d) evenire: degenerare, εἴς τι. e) cadere, de fabulis quae non placent judicibus.

ἐκπιτνέω, poet. pro ἐκπίπτω.

ἐκπιτνίζω, i. q. ἐκπιτνέω.

ἐκπλαγής, ές, (ἐκπλήσσω) perterritus, attonitus.

ἐκπλαγῶς, adv. mirabiliter, egregie. A pr.

ἐκπλεθρίζειν, plethrum cursu metiri.

ἔκπλεθρος, ον, (πλέθρον) sex plethra vel jugera longitudine aequans.

ἐκπλειστάζω, f. άσω, redundo.

ἔκπλειος, εα, εον, Attice ἔκπλεως, poet. ἔκπλειος, (πλέος) expletus: cumulate expletus: integer: qui sufficit.

ἐκπλευρος, ον (ἕξ et πλευρά) sex latera habens.

ἐκπλέω, f. πλεύσομαι et πλευσοῦμαι, Ion. ἐκπλώω, (πλέω, irr.) enavigo, solvo e portu: classe impetum in hostes facio: metaph. ἐκπλῶσαι τῶν φρενῶν, de statu mentis dejici, Hdt. 3, 155.

ἔκπλεως, ων, Att. p. ἔκπλεος.

ἐκπλέως, adv. (ἔκπλεως) cumulate, abunde.

ἐκπληγδην, adv. (ἐκπλήσσω) terribiliter.

ἐκπλήγνυμι, i. q. ἐκπλήσσω, Thuc. 4, 125.

ἐκπληθύνω, id. quod seq. v. l. Aesch. Pers. 419.

ἐκπλήθω, expletus sum.

ἐκπληκτικός, ή, όν, terrorem adferens, horribilis.

ἐκπληκτικῶς, adv. cum stupore, cum terrore: cum admiratione, plausu.

ἔκπληκτος, ον, (ἐκπλήσσω) attonitus.

ἐκπλημμυρέω, aestu inundo, restagno.

ἔκπληξις, ἡ, consternatio, mentis alienatio: timor; horror: sideratio et tabes arborum: vehementior cupiditas, ut Veneris.

ἐκπληρόω, impleo, ut ἐκπίμπλημι.

ἐκπλήρωμα, τό, supplementum, complementum.

ἐκπλήρωσις, ἡ, expletio, complementum.

ἐκπληρωτής, ὁ, qui facit jussa, mandata.

ἐκπλήσσω, Att. ἐκπλήττω, f. ξω, (πλήσσω, irr.) percello, perterrefacio, stupefacio, consterno: excutio, opprimo, emoveo: cupiditate incendo: specie aliqua voluptatis aut cujuscumque boni objecta, vehementer perturbo. 2) Pass. timeo, terreor, de statu mentis decido, stupeo.

ἐκπλινθεύω, f. εύσω, lateres eximo.

ἐκπλίσσω, (πλίσσω) explico.

ἔκπλοος, contr. ἔκπλους, ὁ, (ἐκπλέω) enavigatio, eruptio navium e portu. 2) impetus classis in hostes.

ἐκπλύνω, eluo.

ἔκπλυσις, ἡ, ipsa eluendi actio. A pr.

ἔκπλυτος, ον, elutus, elotus: colorem non retinens. Ab eod.

ἐκπλώω, Ion. p. ἐκπλέω.

ἐκπνείω, poet. p. ἐκπνέω.

ἐκπνευματόω, (πνεῦμα) in spiritum verto, s. aerem extraho. 2) flatibus extollo. 3) dispello, excutio.

ἐκπνευμάτωσις, ἡ, exspiratio, Epicur. ap. Diog. 10, 114.

ἔκπνευσις, εως, ἡ, exspiratio. 2) mora. A seq.

ἐκπνέω, f. εύσω, (πνέω, irr.) efflo, exspiro. 2) morior.

ἐκπνίγω, f. ξοῦμαι, i. q. πνίγω, sed fortius; (‒ ‒ ‒)

ἐκπνοή, ῆς, ἡ, exspiratio, exhalatio.

ἔκπνοος, ον, contr. ους, spiritu destitutus, sine spiritu, Diog. 6, 77. 2) exspirans, Hippocr.

ἐκποδών, adv. (πούς) e medio, e conspectu: tropice, e vita: cum genitivo vertere licet procul.

ἐκπόθεν, adv. aliunde, undecumque.

ἐκποιέω, f. ήσω, (ποιέω) alieno, abalieno, τινά τινος: vendo. 2) perficio, ad finem perduco, Hdt. 2, 175. 125. 136. 5, 62. Utramque significationem habet etiam Med. cui praeterea peculiaris est tertia: adoptandum do. cf. ἐμποιέω. 3) intr. sufficio, satis sum: impers. suppetit, licet, juvat.

ἐκποίησις, ἡ, alienatio. 2) emancipatio. 3) absolutio, perfectio A pr.

ἐκποίητος, ον, emancipatus, in adoptionem datus. Ab eod.

ἐκποικίλλω, vario, varie distinguo.

ἐκποκίζω, vello crines, vellus adimo.

ἐκπολεμέω, debello, expugno. 2) ad bellum lacesso. 3) bello vexo.

ἐκπολεμόω, bellum alicui conscisco cum aliquo, hostem alicui concilio, infensum reddo. Pass. infensum fio alicui.

ἐκπολέμωσις, ἡ, odium, inimicitiae.

ἐκπολίζω, urbem exstruo.

ἐκπολιορκέω, obsidione ad deditionem cogo, capio, expugno.

ἐκπολιτεύω, populum ad aliam formam reipublicae morumve traduco.

ἐκπομπεύω, me effero. 2) effero, evulgo, pando secreta, traduco ignominiose.

ἐκπομπή, ἡ, (ἐκπέμπω) emissio, deductio, excursio, relegatio, repudium.

ἐκπονέω, elaboro, excolo, exerceo, conficio, perficio. 2) labores perfero. 3) labore expello, de humore superfluo corporis it. laborando cibos digero.

ἐκπονηρεύω, pravum et vitiosum reddo, vitio.

ἐκποντίζω, trajicio mare, *dub.*

ἐκπορεύομαι, exeo, egredior.

ἐκπόρευσις, ἡ, processio, egressio.

ἐκπορευτός, ή, όν, procedens, egrediens.

ἐκπορευτῶς, *adv.* per processionem.

ἐκπορθέω, devasto, diripio, everto, destruo.

ἐκπορθήτωρ, ὁ, vastator. A pr.

ἐκπορθμεύω, enavigo: navibus educo.

ἐκπορίζω, excogito: quaero, comparo: suppedito, praebeo. *Pass.* impetro, consequor.

ἐκπορνεύω, effuse scortor: sumtus facio in scorta.

ἐκποτάομαι, evolo. v. ἐκπέτ.

ἐκποτέομαι, idem.

ἐκποτισμός, ὁ, siccitas terrae.

ἐκπράκτωρ, ορος, ὁ, exactor.

ἔκπραξις, ἡ, exactio.

ἐκπράσσω. Att. ἐκπράττω, f. ξω, perficio: conficio. 2) *Med.* exigo.

ἐκπραΰνω, demulceo, permolceo.

ἐκπρεμνίζω, exstirpo, radicitus evello, excodico.

ἐκπρέπεια, ἡ, decor, elegantia.

ἐκπρεπής, ές, decorus et insignis inter alios, eximius, elegans.

ἐκπρεπόντως, *adv.* decenter, ut decet, mirifice, excellenter.

ἐκπρέπω, decorus sum, inter alios excello.

ἐκπρεπῶς, *adv.* decore, eximie.

ἐκπρήθω, f. ήσω, incendo, inflammo. 2) efflo.

ἔκπρησις, ἡ, incensio, inflammatio. A pr.

ἐκπρησμός, ὁ, fervor aquae etc. bullientis, s. stridor. Ab eod.

ἐκπρήσσω, *Ion.* p. ἐκπράσσω.

ἐκπρίασθαι, (* πρίαμαι, *quod vide*) emo, redimo, pecunia corrumpo.

ἐκπρίω, f. ίσω, serra exseco, excido. (- - -)

ἐκπροθεσμέω, diem praestitutum non obeo, in mora sum. A seq.

ἐκπρόθεσμος, ον, qui praestitutum diem non servat.

ἐκπροθέσμως, *adv.* post diem praestitutum.

ἐκπροθέω, (θέω, irr.) excurro, affugio.

ἐκπροθρώσκω, (θρώσκω, irr.) exsilio, prosilio, aufugio.

ἐκπροθυμοῦμαι, f. ήσομαι, cupio, valde cupio.

ἐκπροΐημι, (ἵημι) emitto. (Antepenultimam *Attici* producunt, *Epici* corripiunt.)

ἐκπροικίζω, (προικίζω) doto, dote data eloco.

ἐκπροκαλέομαι, (καλέω, irr.) evoco, arcesso.

ἐκπροκρίνω, seligo, eligo.

ἐκπρολείπω, f. ψω, relinquo, dimitto.

ἐκπρομολεῖν, (μολεῖν) exiisse, aor. def. af. βλώσκω.

ἐκπροπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) decido.

ἐκπροφαίνω, ostendo, prae me fero.

ἐκπροφέρω, f. ἐκπροοίσω, (φέρω, irr.) effero, profero.

ἐκπροφεύγω, (προφεύγω, irr.) effugio.

ἐκπροχέω, (προχέω, irr.) effundo.

ἐκπρυμνίζω, proram avello, cornu evello.

ἐκπτεροῦμαι, in altum evolo. 2) attenuo, ut levitate facile attollar.

ἐκπτερύσσομαι, f. ξομαι, alas pando et quatio, alas expansas concutio, quod est avium volare nitentium: gestio.

ἐκπτήσσω, f. ξω, expavefacio, perterrefacio.

ἐκπτοέω, f. ήσω, consterno. *Pass.* etiam vehementi cupiditate incendor.

ἐκπτύω, f. ύσω, exspuo. 2) respuo, abhorreo.

ἐκπτυστος, ον, abominandus, repudiandus.

ἔκπτωμα, τό, (ἐκπίπτω) prolapsio. 2) luxatio.

ἔκπτωσις, ἡ, elapsio, luxatio. 2) eruptio. 3) frustratio spei, jactura, calamitas, ut amissio regni, imperii, exsilium. Ab eod.

ἔκπτωτος, ον, elapsus. Ab eod.

ἐκπυέω, (πυέω) suppuro, ad suppurationem perduco.

ἐκπύημα, τό, puris collectio. A pr.

ἐκπύησις, ἡ, suppuratio. Ab eod.

ἐκπυητικός, ή, όν, vim habens suppurandi seu pus movendi. Ab eod.

ἐκπυΐσκω, idem quod ἐκπυέω.

ἐκπυνθάνομαι, f. πεύσομαι, audio; sciscitor, inquiro interrogando, v. l. Il. 20, 129.

ἐκπυόω, idem quod ἐκπυέω.

ἐκπυρηνίζω, f. ίσω, (πυρήν) enucleo, educo velut nucleum: extraho.

ἐκπυρήνισις, ἡ, et ἐκπυρήνισμα, τό, projectio nuclei.

ἐκπυριᾶσθαι, incendi, incalescere, ap. Hippocr.

ἔκπυρος, ος, (πῦρ) fervidus, aestuosus, ardens.

ἐκπυρόω, incendo: excandefacio.

ἐκπυρσεύω, f. εύσω, igni luceo ex aliquo loco, vel signum de sublatis facibus.

ἐκπύρωσις, ἡ, inflammatio, ardor.

ἔκπυστος, ον, (ἐκπυνθάνομαι) exauditus, cognitus, rumore populari pervagatus.

ἔκπωμα, τό, (ἐκπίνω) poculum, phiala.

ἐκπωματοποιός, ὁ, poculorum artifex.

ἐκπωτάομαι, evolo. v. ἐκποτ.

ἐκράανθεν, aor. 1. pass. Aeol. e ῥαίνω, p. ἐκράνθησαν. (◡ vel - - ◡)

ἐκραβδίζω, f. ίσω, virgis expello.

ἐκραγή, ἡ, (ἐκρήγνυμι) diruptio, effractura.

ἐκραίνω, spargo, effundo.

ἐκρέμω, 2 sing. aor. 1. med. a κρεμάννυμι p. ἐκρέμασο, Il. 15, 18. 21.

ἐκρέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) effluo. 2) *ap. poetas trans.* effundo.

ἔκρηγμα, τό, abruptum: salebrae, locus a torrente in campo vel montibus ruptus et excavatus: eruptio equarum. A seq.

ἐκρήγνυμι, fut. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) effringo, erumpo.

ἔκρηξις, ἡ, diruptio: vociferatio. A pr.

ἐκριζόω, eradico: exstirpo. 2) funditus everto, destruo, diruo.

ἐκρίζωσις, ἡ, eradicatio, exstirpatio.

ἐκριζωτής, ὁ, exstirpator.

ἔκριμμα, τό, (ἐκρίπτω) purgamentum.

ἔκρις, ῖνος, (ῥίν) magnum nasum habens.

ἐκρινέω, (ῥινέω) lima expolio.

ἐκρινίζω, (ῥίν) naso suspendo, subsanno: investigo, indago.

ἐκριπίζω, flando excito, accendo: flando impello, excito.

ἐκριπισμός, ὁ, excitatio, quae fit flando, accensio.

ἐκρίπτω, vel ἐκριπτέω, (ῥίπτω, irr.) ejicio, projicio: excutio: relego in locum aliquem.

ἔκριψις, ἡ, projectio, decussio, ipsa actio projiciendi. A pr.

ἐκροή, ἡ, effluvium.

ἔκροια, ἡ, i. q. ἐκροή, Geopon. 5, 26, 2.

ἐκροιβδέω, exsorbeo.

ἔκροος, contr. ἔκρους, ου, ὁ, effluvium.

ἐκροφέω, exsorbeo.

ἔκρυθμος, ον, rythmo carens, Philostr. p. 352. Sext. Emp. 6, 56.

ἐκρύπτω, (ῥύπτω, irr.) expurgo.

ἔκρυσις, ἡ, profluvium: abortus.

ἐκσαγηνεύω, e sagena, seu reti explico. 2) irretio.

ἐκσαλεύω, agitando s. concutiendo ejicio, labefacto, vi expello.

ἐκσαόω, f. ώσω, *Ep.* i. q. ἐκσώζω, Il. 4, 12. Od. 4, 501.

ἐκσαρκίζω, carnem separo, carnibus nudo, LXX.

ἐκσαρκόω, carnem excrescere facio, carnem ingenero, obesum reddo. 2) *intr.* obesus fio: sic et in *Medio.*

ἐκσάρκωμα, ατος, τό, carnis excrescentia.

ἐκσαρόω, everro, verrendo purgo.

ἐκσείω, f. είσω, excutio, quassando emoveo.

ἐκσεύω, perf. pass. ἐξέσσυμαι, plqpf. ἐξεσσύμην, (σεύω, irr.) exigo, expello. *Med.* celeriter exeo, prorumpo alicunde, τινός, Hom. *Metaph.* βλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνος, abiit, Od. 12, 366. cf. Od. 9, 373. Il. 5, 293.

ἐκσημαίνω, declaro, aperio.

ἐκσήπω, f. ψω, penitus putrefacio.

ἐκσιγάω, plane reticeo.

ἐκσιφωνίζω, siphone elicio, vel extraho: exsorbeo, LXX.

ἐκσιωπάομαι, f. ήσομαι, silentio tego.

ἐκσκαλεύω, effodio.

ἐκσκεδάννυμι, f. δάσω, (σκεδάννυμι, irr.) ejectos dissipo, ejicio simul et dispergo.

ἐκσκευάζω, f. άσω vel άσομαι, vasa summota alicunde exporto: exporto.

ἔκσκευος, ον, (σκευή) non instructus.

ἔκσκηνος, ον, extra tentorium, Sext. Emp. 9, 73.

ἐκσκορπισμός, ὁ, dissipatio, ut simplex.

ἐκσμάω, f. ήσω, (σμάω, irreg.) extergo.

ἐκσοβέω, expello, abigo foras.

ἐκσπάω, f. άσω, extraho: evello. (ᾰ)

ἐκσπένδω, f. σπείσω, (σπένδω, irr.) libamina effundo, libo.

ἐκσπερματίζω, semen emitto, LXX.

ἐκσπερματόω, ad semen pervenio, semen reddo: sic et in *Med.*

ἐκσπεύδω, festino, festinando pervenio, tendo.

ἐκσπογγίζω, spongia deleo.

ἐκσπονδυλίζω, cervicem confringo.

ἔκσπονδος, ον, (σπονδή) a foedere exclusus. 2) foederi contraria faciens, foedifragus; qui nullo foedere tenetur.

ἐκστάδιος, ον, (ἕξ et στάδιον) sex stadiorum.

ἔκστασις, ἡ, (ἐξίστημι) dimotio rei e statu suo, inpr. mentis emotio, ecstasis: abscessus, discessus: mutatio, qua res in aliam naturam degenerat: admiratio, stupor.

ἐκστατικός, ή, όν, vim rem aliquam e statu suo dimovendi habens. 2) attonitus, mente alienatus, furiosus: pronus ad iracundiam.

ἐκστατικῶς, *adv.* furiose, fortissime.

ἐκστέλλω, emitto. 2) exorno.

ἐκστέφω, f. ψω, coronam aufero, coronam depono: inanio, evacuo. 2) corona exorno: exorno.

ἐκστηθίζω, f. ίσω, (στῆθος) e pectore loquor. 2) memoriter, non e scripto recito.

ἐκστραγγίζω, excolo, stillatim exhaurio: exprimo.

ἐκστρατεία, ἡ, eductio vel exitus exercitus in expeditionem.

ἐκστράτευσις, εως, ἡ, idem.

ἐκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, infesto exeo agmine: sic etiam in *Med.*, Xen. h. gr. 7, 5, 9. Lycurg. 28. 2) *Med.* expeditionem ad finem perduco, Thuc. 5, 55.

ἐκστρατοπεδεύω, castra loco extra urbem.

ἐκστρέφω, f. ψω, inverto, immuto, extorqueo, everto, perverto.

ἐκστροφή, ἡ, eversio.

ἐκσυριγγόω, i. q. συριγγόω, aperio et pervium reddo, velut fistulam; pertundo.

ἐκσυρίζω vel **ἐκσυρίσσω**, f. ξω, *Att.* -ττω, (συρίζω) exsibilo, explodo.

ἐκσύρω, (σύρω) eripio (– – –)

ἐκσφενδονάω, f. ήσω, funda ejaculor: funditus a more jaculor. Dicitur etiam ἐκσφενδονέω et ἐκσφενδονίζω.

ἐκσφονδυλίζω, *Att.* pro ἐκσπονδυλίζω, quod v.

ἐκσφραγίζω, f. ίσω, signo, signum imprimo, exprimo. *Med.* exsigno. 2) excludo, Eur.

ἐκσφράγισμα, τό, effigies expressa. (– – – ᴗ)

ἐκσχίζω, scindo ex, exscindo.

ἐκσώζω, f. ώσω, (σώζω, *irr.*) e periculo servo, libero, tueor.

ἔκτα, 3 sing. aor. *poet.* ab κτείνω, Hom. (– ᴗ, Od. 11, 410.)

ἐκταγή, ἡ, (ἐκτάσσω) delegatio. in Pand.

ἐκτάδην, *adv.* (ἐκτείνω) extense, porrecte. (– ᴗ –)

ἐκτάδιος, ον, *Ion.* et *Ep.* ίη, ιον, (ἐκτείνω) extensus, exporrectus, amplus, longe lateque patens, Hom. (– ᴗ ᴗ ᴗ)

ἐκταδόν, *adv.* idem quod ἐκτάδην.

ἔκταθεν, *Aeol.* pro ἐκτάθησαν, 3 pl. aor. pass. a κτείνω, Hom.

ἐκταῖος, α, ον, (ἕξ) sexto die accidens.

ἐκταλαντόω, talentis, i. e. magna pecunia fraudo.

ἔκταμα, τό, (ἐκτείνω) extensio, productio. 2) id quod extensum est.

ἐκτάμνω, exseco, excido. *Ionice.* v. ἐκτέμνω.

ἐκτανύω, f. ύσω, extendo, *Ep.* pro ἐκτείνω.

ἔκταξις, ἡ, (ἐκτάττω) ordinatio, instructio aciei.

ἐκταπεινόω, deprimo, humilem facio.

ἐκταρακτικός, ή, όν, (ἐκταράσσω) vim ciendi et turbandi habens, ap. Medicos, ventrem.

ἐκτάραξις, ἡ, perturbatio, ap. Medicos, ventris. A seq.

ἐκταράσσω, *Att.* ἐκταράττω, f. ξω, perturbo.

ἐκταρβέω, extimesco. 2) exterreo.

ἐκταριχεύω, penitus condio, v. c. sale, fumo.

ἐκταρσόω, crate munio.

ἔκτασις, ἡ, (ἐκτείνω) extensio, porrectio: intentio. 2) Figura grammatica, qua syllaba brevis producitur.

ἐκτάσσω, instruo (aciem), ordine pono.

ἐκτατός, ή, όν, exporrectus, extensus.

ἐκταφρεύω, effodio.

ἐκτείνω, (τείνω) extendo, protendo: extraho, educo: incito.

ἐκτειχίζω, muris cingo. 2) murum perficio.

ἐκτεκνόω, pario. 2) *Med.* ἐκτεκνόομαι, liberos suscipio.

ἐκτελέθω, originem duco ex aliquo, τινός.

ἐκτελειόω, perficio, consummo.

ἐκτελείωσις, ἡ, perfectio, consummatio.

ἐκτελευτάω, finio.

ἐκτελέω, f. έσω, (τελέω) perficio, efficio, ἐέλδωρ, ὑπόσχεσιν, Hom.

ἐκτελής, ές, (τέλος) perfectus.

ἐκτέμνω, f. εμῶ, *Ion.* et *Ep.* ἐκτάμνω, (τέμνω, *irr.*) excido, exseco: castro. *Med.* decipio.

ἐκτένεια, ἡ, extensio: virium intentio, jugis et adsidua opera, perpetuitas, contentio: copia, abundantia. A seq.

ἐκτενής, ές, (ἐκτείνω) extensus: sedulus, adsiduus, constans: acer, vehemens.

ἐκτενία, ας, ἡ, idem quod ἐκτένεια.

ἐκτενῶς, *adv.* (ἐκτενής) vehementer, impense, prolixe.

ἔκτεξις, ἡ, (ἐκτίκτω) partus.

ἐκτεταγμένως, *adv.* (ἐκτάσσω) ordinate.

ἐκτεταμένως, *adv.* (ἐκτείνω) explicate.

ἐκτεύς, έως, ὁ, (ἕκτος) sextarius.

ἐκτεύχω, f. ξω, (τεύχω) elaboro.

ἐκτεφρόω, in cineres redigo, comburendo.

ἐκτέφρωσις, ἡ, exustio. A pr.

ἐκτεχνάομαι, technor, comminiscor.

ἐκτήκω, f. ήξω, eliquo, exprimo liquefactum. 2) emacero, tabefacio.

ἐκτημόριον, τό, (ἕκτος, et μόριον) sextans, sexta pars, sextarius.

ἔκτηξις, ἡ, liquatio, percolatio.

ἐκτιθασσεύω, plane cicuro, mansuefacio.

ἐκτιθηνέω, enutrio, educo. v. τιθήνη et τιτθή, it. ἐκτιτθεύω.

ἐκτίθημι, f. ἐκθήσω, expono, ut e navi, e vehiculo: expono infantem: adoptandum do filium. 2) propono, v. c. edictum, praemium, poenam, sententiam: proscribo aliquem vel aliquid. 3) edo in publicum, ut librum: venum expono. *Med.* aliquo transportandum curo, securitatis causa: expono, trado.

ἐκτιθηνέω, id. quod ἐκτιθεύω.

ἐκτιθηνίω, idem.

ἐκτικεύομαι, hectica febri laboro.

ἑκτικός, ή, όν, (ἔχω) in habitu positus. 2) peritus, exercitatus, habilis ad aliquid. 3) qui hectica febri laborat.

ἐκτίκτω, f. τέξω, vel τέξομαι (τίκτω, *irr.*) partu edo, in lucem edo.

ἑκτικῶς, *adv.* cum habitu, h. e. firmiter, probe. 2) expedite.

ἐκτιλάω, f. ήσω, alvum excerno.

ἐκτίλλω, evello, emoveo.

ἐκτιμάω, f. ήσω, aestimo, magni aestimo: valde honoro: honoris causa nomine aliquo, praesertim honestiori, appello.

ἐκτίμησις, ἡ, magni honores. A pr.

ἔκτιμος, ον, (τιμή) expers honoris.

ἐκτιναγμός, ὁ, excussio.

ἐκτίναξις, ἡ, excussio, percussio.

ἐκτινάσσω, f. ξω, excutio, emoveo: exquiro.

ἐκτίνυμι, *poet.* pro ἐκτίνω. (– – – ᴗ, *Ep.* – ᴗ – ᴗ *Att.*)

ἐκτίνω, f. σω, (τίνω, *irreg.*) exsolvo, luo: reddo, restituo. (– – –, *Ep.* – ᴗ – *Att.*)

ἔκτισις, ἡ, solutio.

ἔκτισμα, τό, multa.

ἐκτιστής, ὁ, qui solvit: exactor: vindex, Basil.

ἐκτιτθεύω, idem quod ἐκτιθεύω.

ἐκτιτράω, f. ἐκτρήσω, (τιτράω, *irreg.*) terebrando ejicio vel excavo: etiam ἐκτετραίνω.

ἐκτιτρώσκω, f. ἐκτρώσω, (τιτρώσκω, *irr.*) abortum facio.

ἐκτίω, (τίω, *irreg.*) i. q. ἐκτίνω: praes. et impf. *Epicis* modo usitatum, reliqua vero tempora sumuntur ab hoc verbo non ab ἐκτίνω. (– ᴗ –)

ἔκτμημα, τό, frustum sectione extractum: segmentum.

ἔκτμησις, ἡ, exsectio, excisio: castratio.

ἔκτοθεν, *adv.* extra, seorsim, *c. gen.*, *poet.* p. ἐκτόσθεν.

ἔκτοθι, *adv.* extra, seorsim, *c. gen.*, Il. 15, 391. 22, 439.

ἐκτοιχωρυχέω, parietes perfodio furandi causa, expilo.

ἐκτοκίζω, (τόκος) foenori do, LXX.

ἔκτοκος, ον, (τίκτω) i. q. ἔκγονος.

ἐκτολμάω, audeo. 2) apud Joseph. est ad audendum impello, incito.

ἐκτολυπεύω, perficio, exantlo.

ἐκτομάς, άδος, ἡ, i. q. ἐκτομίς.

ἐκτομεύς, έως, ὁ, (ἐκτέμνω) sculptor, excisor, sector.

ἐκτομή, ἡ, excisio.

ἐκτομίας, ου, ὁ, exsectus, castratus.

ἐκτομίς, ἡ, exsecta: inpr. janua quaedam minor in valva, alias ῥινοπύλη. 2) exsectrix.

ἔκτομος, ον, (ἐκτέμνω) exsectus. 2) ἡ, i. q. ἐλλέβορος ὁ μέλας, Hippocr.

ἔκτονος, ον, abhorrens a tono sc. musico. 2) remissus, relaxatus, tono suo privatus.

ἐκτοξεύω, exhaurio, proprie pharetram, consumo pecuniam, opes etc. 2) emitto telum.

ἐκτοπίζω, loco moveo, abigo, relego. 2) peregre abeo.

ἐκτόπιος, α, vel ίη, ιον, (τόπος) peregrinus.

ἐκτοπισμός, ὁ, (ἐκτοπίζω) discessus, sedis mutatio. 2) luxatio. 3) longinquitas loci.

ἐκτοπιστέος, α, ον, exterminandus.

ἐκτοπιστικός, ή, όν, qui loca mutare solet.

ἔκτοπος, ον, loco suo emotus. 2) insolitus. 3) absurdus.

ἐκτόπως, *adv.* mirum in modum, incredibiliter, absurde, nimium.

ἐκτορέω, (τορέω, *irreg.*) exterebro.

ἐκτορμέω, (τορμή) declino de via, cursu.

ἕκτος, η, ον, (ἕξ) sextus.

ἐκτός, *adv.* (ἐκ) extra.

ἑκτός, ή, όν, (ἔχω) qui haberi potest, Diog. 3, 105.

ἔκτοσε, *adv.* foras, ex, *c. gen.*, Od. 14, 277.

ἔκτοσθε, **ἔκτοσθεν** vel **ἔκτοθεν**, *adv.* extra, procul: ab extra, a foris.

ἔκτοτε, *adv.* ex eo tempore.

ἐκτραγῳδέω, tragoedia decanto: tragice describo: exaggero, magnifice commemoro.

ἐκτράπεζος, ον, qui in mensam non infertur, mensae expers.

ἐκτραπελογάστωρ, ορος, (γαστήρ) deformem ventrem habens.

ἐκτράπελος, ον, invenustus, foedus, aver-

sandus, qui est ἐκ τρόπου haud pro more solito, οὐ κατὰ τρόπον.

ἐκτραπέλως, *adv.* invenuste, foede.

ἐκτραχηλίζω, f. ίσω, excutio et praecipitem do; de equo 2) collum seu cervicem frango. 3) interficio, nominatim, decollo. 4) in superbiam ago, effero, extollo. *Pass.* ἐκτραχηλίζεσθαι, excuti, praecipitari et in caput devolvi. 2) interfici. 3) superbire. 4) deliquium pati.

ἐκτραχύνω, exaspero, exacerbo.

ἐκτρέπω, f. τρέψω, (τρέπω, *irreg.*) deflecto, declino, everto 2) *Med.* diverto, deflecto iter. 3) aversor, abominor, fugio, c. *acc.*

ἐκτρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, *irreg.*) enutrio, educo.

ἐκτρέχω, f. θρέξομαι, frequentius δραμοῦμαι, (τρέχω, *irreg.*) excurro, proripio me: excursionem facio: excresco: immodice ago.

ἔκτρησις, ἡ, (τιτράω) foramen.

ἐκτριαινόω, tridente emoveo.

ἐκτριβή, ἡ, extritio, deletio.

ἐκτρίβω, f. ψω, extero, polio. 2) deleo, extirpo, funditus perdo, Hdt. 4, 120. 6, 37. 86. 3) terendo elicio, ut πῦρ. (- - -)

ἔκτριμμα, τό, (ἐκτρίβω) id quo aliquid abstergimus: mantile, sudarium etc.

ἐκτριχόω, capillis privo.

ἔκτριψις, ἡ, deletio.

ἐκτροπή, ἡ, (ἐκτρέπω) deflexio, digressio: flexus tramitis, diverticulum: trivium, quadrivium: divortium aquarum etc.: ambages.

ἐκτροπίας, ου, ὁ, sc. οἶνος, vappa.

ἐκτρόπιον, τό, vitium palpebrae eversae.

ἔκτροπος, ον, deflexus, devius, dissentiens: qui desciit e more solito, e ratione consueta, quae exspectatur et requiritur; male moratus.

ἐκτροφή, ἡ, (ἐκτρέφω) nutritio, educatio.

ἐκτροχάζω, excurro, procurro, percurro.

ἐκτρυγάω, vindemio, LXX.

ἐκτρυγίζω, defaeco.

ἐκτρυπάω, f. ήσω, extcrebro. 2) terebrando erumpo, At.

ἐκτρύπημα, τό, terebramen, ramenta, quae terebra educit. (- - - ⏑)

ἐκτρύπησις, ἡ, exterebrandi actio. (- - - ⏑)

ἐκτρυφάω, luxuria corrumpor.

ἐκτρύχω, (τρύχω, *irreg.*) detero, attero, consumo, exhaurio.

ἐκτρώγω, f. τρώξομαι, (τρώγω, *irr.*) erodo, exedo.

ἔκτρωμα, τό, (ἐκτιτρώσκω) abortus.

ἐκτρωματαῖος, αία, αῖον, abortivus.

ἔκτρωσις, ἡ, abortus.

ἐκτρώσκω, abortum facio, i. q. ἐκτιτρώσκω, Orac. Sibyll.

ἐκτρωσμός, ὁ, abortio.

ἐκτυγχάνω, adsequor, Greg. Naz.

ἐκτυλίσσω, evolvo.

ἐκτυμπάνωσις, ἡ, (τύμπανον) tumor, quo in modum tympani aliquid intumescit.

ἐκτύπει, tertia aor. a κτυπέω, Hom.

ἔκτυπος, ον, (τύπτω) expressus ex archetypo.

ἐκτυπόω, exprimo, effingo, informo.

ἐκτύπωμα, τό, effigies expressa.

ἐκτύπωσις, ἡ, expressio, effirmatio.

ἐκτυφλόω, excaeco.

ἐκτύφλωσις, ἡ, excaecatio.

ἐκτύφω, f. θύψω, (τύφω, *irr.*) incendo paulatim, ut gliscat ignis sine flamma. *Med.* ἔρωτα ἐκτύφεσθαι, amorem magis magisque incendere, Alciphr. 2) inflo, tumidum reddo: superbum reddo, hinc *pass.* efferor, superbio, ineptio, stultus s. delirus fio.

ἕκτωρ, ορος, ὁ, (ἔχω) qui tenet, continet

ἑκυρά, ἡ, socrus, mariti mater. (⏑ ⏑ -)

ἑκυρός, οῦ, socer, mariti pater. (⏑ ⏑ ⏑)

ἐκφαγεῖν, exedere, ἐξέφαγον, ἐκφαγών. cf. ἐξεσθίω.

ἐκφαιδρύνω, mundo, polio, nitidum reddo.

ἐκφαίνω, (φαίνω, *irr.*) in lucem edo, profero, prodo, evulgo, verbis eloquor. *Med.* in lucem edor, appareo, conspicuus sum, prodeo.

ἐκφαλαγγέω vel ἐκφαλαγγίζω, (φάλαγξ) ex phalange provenio.

ἐκφάνδην, *adv.* i. q. ἐκφανῶς.

ἐκφανής, ές, manifestus, apertus: splendidus, illustris.

ἐκφανίζω, manifestum reddo, aperio, Hesych.

ἔκφανσις, ἡ, (ἐκφαίνω) patefactio, divulgatio: expressio, enarratio, significatio.

ἐκφαντικός, ή, όν, enunciativus.

ἐκφαντικῶς, *adv.* enunciative: expresse, significanter.

ἐκφαντορία, ας, ἡ, (ἐκφάντωρ) doctrinae rerum reconditarum interpres.

ἐκφαντορικός, ή, όν, i. q. ἐκφαντικός.

ἔκφαντος, ον, (ἐκφαίνω) manifestus, perspicuus, patefactus, evulgatus.

ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, enarrator, interpres, qui arcanum aliquod patefacit.

ἐκφανῶς, *adv.* (ἐκφανής) manifeste, palam.

ἔκφασις, ἡ, (ἔκφημι) edictum.

ἔκφασμα, τό, spectrum, ut simplex, *v. l.* Eur. Or. 401.

ἐκφάσθαι, inf. praes. med. ab ἔκφημι, Od.

ἐκφατνίζω, (φάτνη) amoveo e praesepi, mensa etc.

ἐκφατνίσματα, ων, τά, praesepium purgamenta, sordes quae e praesepibus ejiciuntur, reliquiae pabuli.

ἐκφάτως, *adv.* (ἔκφημι) supra modum, ut dici nequeat.

ἐκφαυλίζω, pro vili habeo, contemno.

ἐκφαυλισμός, ὁ, contemtus, detractio.

ἔκφαυλος, ον, contemtus, foedus.

ἐκφερεμυθέω, dicta foras elimino, divulgo, ἐκφέρω τὸν μῦθον.

ἐκφέρω, f. ἐξοίσω, (φέρω, *irr.*) effero, exporto, τινά τινος vel ἔκ τινος, Hom. impr. effero mortuum, sepeliendi causa, Il. 24. 786. aufero, Od. 15, 470. reporto, ἄεθλον, praemium, Il. 23, 785. sic *Med.* Hdt. 6, 103. Dem. 2) profero, fero, καρπόν, Hdt. 1, 193. 3) in lucem edo, effero in publicum, aperio, renuncio, Hdt. 4) ἐκφέρειν πόλεμον, bellum inferre, 5) refero, repraesento, μητρῷα εἴδη, Eur. 6) seduco, ultra justos fines effero; et in *Medio* abripior, v. c. πάθει. 7) fero, de vix quae aliquem aliquo fert, Soph. Aj. 7. O. C. 1424. Plat. Phaed. p. 66. B. 8) ἐκφέρω, sc. ἐμαυτόν, me proripio, procurro, Il. 23, 376. 759. cursu abripior, Xen. eq. 3, 4. 5.

ἐκφεύγω, f. ξομαι, ξοῦμαι, (φεύγω, *irreg.*) effugio, aufugio.

ἔκφημι, (φημί, *irreg.*) eloquor.

ἐκφθείρομαι, exeo, v. φθείρομαι.

ἐκφθίνω, f. ίσω, (φθίνω, *irreg.*) plene corrumpo, perdo, interficio. (De quant. v. simpl.)

ἐκφιλέω, valde amo.

ἐκφλαυρίζω, *Att.* pro ἐκφαυλίζω.

ἐκφλεγματόομαι, in pituitam convertor.

ἐκφλέγω, f. ξω, exuro.

ἐκφλίβω, idem quod ἐκθλίβω, ap. Hipp. *Aoul.*

ἐκφλογίζω, i. q. ἐκφλέγω.

ἐκφλογόω, inflammo, flammam ejaculor.

ἐκφλόγωσις, ἡ, inflammatio.

ἐκφλυαρέω, et ἐκφλυαρίζω, contemno, deprimo, nugis annumero.

ἐκφλύζω, ebullio, exundo.

ἐκφλυνδάνω, idem.

ἐκφλύσσω, f. ξω, (φλύω) ebullio: Apollon. Rhod. 1, 275. γόον ἐκφλύξαι, quasi exaestuare, e corde aestuante promere.

ἐκφλύω, (φλύω, *quod et v. de quant.*) ebullio, effervesco: raro *trans.* exaestuare facio.

ἐκφοβέω, exterreo. ἐκφοβέομαι, extimesco. Hinc.

ἐκφόβηθρον, τό, terriculamentum.

ἐκφόβημα, τό, idem.

ἐκφόβησις, ἡ, terror, terrefactio.

ἔκφοβος, ον, exterritus, consternatus.

ἐκφοινίσσω, f. ξω, rubefacio: cruento.

ἐκφοιτάω, f. ήσω, exeo, egredior, prodeo.

ἐκφοίτησις, ἡ, egressio: divulgatio rei.

ἐκφορά, ᾶς, ἡ, (ἐκφέρω) elatio. 2) funus. 3) divulgatio.

ἐκφορέω, f. ήσω, effero, exporto.

ἐκφόρημα, τό, quod exportatum s. egestum est.

ἐκφόρησις, ἡ, exportatio, egestio.

ἐκφόριον, τό, terrae proventus. *Plur.* τὰ ἐκφόρια, fruges, fructus. A seq.

ἔκφορος, ον, (φέρω) qui exportari potest. 2) divulgatus. 3) percitus.

ἐκφορτίζομαι, f. ίσομαι, onus abjicio, exonero; excutio velut onus. *Pass.* vendor, prodor, Soph. Ant. 1036.

ἐκφράζω, f. άσω, eloquor, edissero, enarro.

ἐκφρακτικός, ή, όν, (ἐκφράσσω) cui vis inest expediendi meatus obstructos.

ἔκφρασις, ἡ, (ἐκφράζω) descriptio, explicatio, expositio.

ἐκφράσσω, obstructiones emoveo, meatus obstructos aperio.

ἐκφραστικός, ή, όν, eloquendi facultate praeditus.

ἐκφρέω, f. ήσομαι, imperat. ἔκφρες, (ab *obsoleto* φρέω) emitto foras, effero.

ἐκφρονέω, animo efferor, omninoque impotenter fortunam fero; desipio.

ἐκφροντίζω, f. ίσω, excogito, curo.

ἐκφρόνως, *adv.* dementer.

ἐκφροσύνη, ἡ, dementia.

ἔκφρων, ον, (φρήν) delirans, amens. 2) consternatus; *de equo.*

ἐκφυάς, άδος, ἡ, (ἐκφύω) quae alii adnata est.

ἐκφυγγάνω, i. q. ἐκφεύγω.

ἐκφυγή, ἡ, effugium, fuga.

ἐκφυής, ές, (φυή) naturae modum excedens, sed fere in bonam partem.

ἐκφυλάσσω, plane custodio, Soph. O. C. 285.

ἔκφυλος, ον, i. q. ἔκφυλος, Nonn.

ἐκφυλλίζω, i. q. ἐπιφυλλίζω.

ἐκφυλλοφορέω, (φύλλον, φέρω) senatu, vel ordine aliquem moveo, quia Athenis olim suffragia in foliis oleae scribebantur.

ἐκφυλλοφόρησις, ἡ, i. q. ἐκφυλλοφορία, Tzetz.

ἐκφυλλοφορία, ας, ἡ, ejectio a tribu, senatu vel populo. A pr. cf. *πεταλισμός*.

ἔκφυλος, ον, (*φυλή*) qui non est ejusdem tribus. 2) qui nullius est tribus. 3) peregrinus, externus, alienus, barbarus, a moribus gentis abhorrens. 4) inusitatus.

ἔκφυμα, τό, (*ἐκφύω*) papula.

ἐκφυράω, valde commisceo, LXX. (‒‒‒) Hinc *Subst.* *ἔκφυρμα*, τό, Nic.

ἐκφυσάω, f. ήσω, exsufflo, vehementer respiro, gravi respiratione laboro: follibus ventilo, vel spiritu: effero, elatum facio. *ἐκπεφυσημένως*, elatus: excito, *πόλεμον*, Ar.

ἐκφύσημα, τό, efflatio: inflatio, morbus: id quod efflatur. (‒‒‒⏑)

ἐκφύσησις, ἡ, efflatio. (‒‒‒⏑)

ἐκφυσιάω, i. q. *ἐκφυσάω*, Aesch.

ἔκφυσις, ἡ, (*ἐκφύω*) germinatio, eruptio germinantium post sementem: generatio, procreatio. 2) quae nata sunt.

ἐκφυστις, εως, ἡ, idem quod *ἔκφυσις*. Schol. Aesch. Pers. 929.

ἐκφυτεύω, translatum alicunde planto.

ἐκφύω, f. ύσω, (*φύω*, *irr.*, *quod et v. gent.*) progigno ea, excrescere facio: *rar.* pro *ἐκφύεται*, Pors. ad Eur. Ph. 34. 2) *pf. et aor.* 2. *act. et med.* nascor, orior ex, *c. gen.*

ἐκφωνέω, exclamo: pronuncio: exprimo: nominatim dico.

ἐκφώνησις, ἡ, exclamatio: pronunciatio, vocis emissio: diserta alicujus nominatio.

ἐκφωτίζω, illumino, illustro.

ἐκχαλάω, f. άσω, dimitto, laxando emitto.

ἐκχαλκεύω, f. εύσω, fabricor ex aere aut metallo alio.

ἐκχαραδρόω, (*χαράδρα*) vi erumpo, de flumine. 2) cavernosum et salebrosum reddo, torrentibus impetuosis excavo.

ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, emollio. 2) tumidum reddo, *proprie* et *tropice*.

ἐκχέω, *Epice* *ἐκχεύω*, f. εύσω, (*χέω*, *irr.*) effundo, exhaurio. *Pass. et Med.* effundor, absumor, pereo.

ἐκχιλόω, pabulo privo, vasto; unde *ἐκχιλωμένος*, desolatus.

ἐκχλευάζω, penitus irrideo s. cavillor.

ἐκχλοιόομαι, pallesco, sed ut aliquid viridis vel luridi admistum sit.

ἐκχοΐζω, fodio: emando.

ἐκχολόω, in bilem verto: bile impleo: iratum reddo.

ἐκχονδρίζω, in cartilaginem muto, Galen.

ἐκχορδόω, fidibus cano.

ἐκχορεύω, e choro vel ordine prorumpo. *Med.* a choro ejicio.

ἐκχράω, f. ήσω, *Ion.* *ἐκχρέω*, (*χράω*, *irr.*) i. q. *ἀποχράω*) sufficio, placeo, sum ex usu, Hdt. 3, 137. plerumque *impers.* ut Hdt. 8, 70. *ἐξέχρησε*, sufficit.

ἐκχράω, f. ήσω, (*χράω*, *reg.*) oraculum edo, vaticinor, Soph. O. C. 87. *ἐξέχρη*.

ἐκχρέμπτομαι, f. ψομαι, expuo.

ἐκχρηματίζομαι, exigo pecuniam, *τινά*, ab aliquo, Thuc. 8, 87.

ἐκχρησμῳδέω, vaticinor, oraculum edo.

ἐκχρώννυμι, f. χρώσω, (*χρώννυμι*, *irr.*) decolorem facio, nativo colore privo.

ἐκχυλίζω, succum elicio. 2) in succum redigo.

ἔκχυμα, τό, id quod effunditur.

ἐκχύμενος, part. aor. med. ab *ἐκχέω*, Od. (‒⏑⏑⏑)

ἐκχυμίζω, (*χυμός*) exsugo.

ἐκχυμόω, a quo *ἐκχυμοῦσθαι* aliquid dicitur, quum succos et humores extra vasa sua effundit, ut in sugillatione.

ἐκχύμωμα, τό, sanguinis suffusio, sugillatio. (ῡ)

ἐκχύμωσις, ἡ, idem. (ῡ)

ἔκχυσις, ἡ, effusio.

ἐκχυτής, ὁ, qui effundit.

ἔκχυτο, 3 aor. pass *sync.* ab *ἐκχέω* pro *ἐξέχυτο*, Od.

ἔκχυτος, ον, effusus.

ἐκχωνεύω, conflo, ut in fornace fusoria.

ἐκχώννυμι, f. χώσω, (*χώννυμι*, *irr.*) aggesta humo exalto solum, Hdt. 2, 137. exstruo in aggesta humo, ib. 2, 138. oblimo, limo obduco, ib. 2, 11.

ἐκχωρέω, (*χωρέω*) discedo, cedo, locum alii concedo: concedo alicui aliquid, *τινί τινος*, Hipp. *τινί τι*, Diog. 5, 79.

ἐκχωρίζω, discedere jubeo: discedo.

ἐκχώρησις, ἡ, excessus, discessus. A pr.

ἐκψηγμα, τό, ramentum.

ἐκψύχω, f. ξω, (*ψύχω*, *irr.*) animam efflo, exspiro: deficio animo. (‒‒‒

ἑκών, οῦσα, όν, voluntarius, qui sponte aliquid facit. 2) qui consulto aliquid facit.

ἐλάα, ἡ, *Att.* (⏑‒‒) *ἐλάη*, *Ion.* (⏑⏑‒) pro *ἐλαία*, oliva.

ἐλάαν, inf. *Ep.* ab *ἐλάω*, *ἐλαύνω*, Hom.

ἐλάδιον, τό, pauxillum olei, copiolae olei rancidi. *Dimin.* ab *ἔλαιον*. 2) parva oliva, *Dimin* ab *ἐλαία*

ἐλαία, ἡ, oliva, arbor. 2) olea, i. e. fructus olivae.

ἐλαίαγρος, ἡ, (*ἐλαία*, et *ἄγρος*) oleagnus, planta.

ἐλαιάεις, άεσσα, ᾶεν, Gen. εντος, έσσης, εντος, oleosus, oleaceus. (ᾱ)

ἐλαιάκονη, ἡ, cos olearia.

ἐλαιαλογέω, olivarum fructus colligo, LXX

ἐλαιάς, άδος, ἡ, i. q. *ἐλαία*, 2.

ἐλαιέμπορος, ου, ὁ, qui olearum vel olei mercaturam exercet.

ἐλαΐζω, oleas colo. 2) oleagino colore sum.

ἐλαιήεις, ήεσσα, ῆεν, oleosus, vide *ἐλαιάεις*.

ἐλαιηρός, ρά, ρόν, olearis, olearius.

ἐλαϊκός, ή, όν, oleaginus.

ἐλαΐνεος, έα, εον, oleaginus, ex olea arbore.

ἐλάϊνός, ή, όν, oleaginus, ex oliva arbore.

ἐλαιοβρεχής, ές, i. q. *ἐλαιόβροχος*.

ἐλαιόβροχος, ον, (*βρέχω*) oleo tinctus, imbutus.

ἐλαιόδευτος, ον, (*δεύω*) oleo imbutus.

ἐλαιοδόκος, vel *ἐλαιοδόχος*, ον, (*δέχομαι*) oleum continens.

ἐλαιοειδής, ές, (*εἶδος*) olivae vel olei speciem habens.

ἐλαιοθέσιον, τό, (*τίθημι*) conclave in balneis, ubi ungebantur oleo.

ἐλαιόθρεπτος, ον, (*τρέφω*) oleo nutritus.

ἐλαιοκάπηλος, ὁ, qui oleum vendit.

ἐλαιοκομέω, oleas colo.

ἐλαιοκομία, olearum cultura.

ἐλαιοκομικός, ή, όν, ad culturam olearum pertinens.

ἐλαιοκόμος, ον, olearum cultor.

ἐλαιοκονία, ας, ἡ, (*κονία*) albarium ex oleo.

ἐλαιολογέω, (*λέγω*) olivas colligo

ἐλαιολόγος, ον, qui olivas colligit.

ἐλαιόμελι, ιτος, τό, (*μέλι*) elaeomeli, oleum melleum, quod in Syria alibique ex arborum caudicibus effluit.

ἔλαιον, τό, (*ἐλαία*) oleum. 2) quicquid oleo simile est, unguentum.

ἐλαιοπινής, ές, (*πίνος*) oleo imbutus, sordidus.

ἐλαιοποιία, ἡ, (*ποιέω*) oleitas, confectio, elaboratio olei.

ἐλαιοπωλεῖον, τό, (*πωλέω*) locus, ubi venditur oleum.

ἐλαιοπώλης, ὁ, venditor olei.

ἐλαιοπώλιον, τό, idem quod *ἐλαιοπωλεῖον*.

ἔλαιος, ὁ, i. q. *κότινος*, oleaster, Soph. Tr. 1197.

ἐλαιόσπονδα, τά, (*σπένδω*) sc. *ἱερά*, libatio olei.

ἐλαιοτριβεῖον, τό, (*τρίβω*) trapetum, locus, ubi olivae teruntur, et oleum exprimitur.

ἐλαιοτρόπιον, τό, i. q. *ἐλαιοτριβεῖον*. 2) actio olivas terendi.

ἐλαιοτρυγητός, οῦ, ὁ, vindemia olivarum.

ἐλαιότρυγος, τό, (*τρύξ*) olei faex, amurca.

ἐλαιουργεῖον, τό, (*ἔργον*) locus, ubi oleum conficitur.

ἐλαιουργία, ἡ, olei confectio.

ἐλαιουργός, ον, oleum conficiens.

ἐλαιοφόρον, τό, (*φέρω*) vas olearium.

ἐλαιοφόρος, ον, (*φέρω*) ferens oleas, olivifer.

ἐλαιοφυής, ές, (*φύω*) oleis consitus, in quo oleae enatae sunt.

ἐλαιοφυτεία, ἡ, olearum plantatio.

ἐλαιόφυτος, ον, i. q. *ἐλαιοφυής*.

ἐλαιοχριστία, ἡ, (*χρίω*) olei inunctio, Diog. 5, 71. e Budaei conj. pro *ἐλαιοχρηστία*, olei usus.

ἐλαιόω, olivas colligo. 2) oleo ungo.

ἐλαΐς, ΐδος, (*ἐλαία*) oliva, olea arbor.

ἐλαιστής, ὁ, (*ἐλαΐζω*) qui oleas colligit.

ἐλαιώδης, ες, oleosus, pinguis.

ἐλαιών, ῶνος, ὁ, olivetum.

ἐλαιωτήρ, ῆρος, ὁ, qui olivas colligit, qui olivat.

ἐλαιωτός, ή, όν, oleo unctus, seu imbutus.

ἕλανδρος, ον, (*ἑλεῖν*, *ἀνήρ*) viros capiens.

ἐλάνη, ἡ, vel *ἑλένη*, fax, v. *ἕλη*.

ἔλασσα, *poet.* pro *ἤλασα*, aor. 1. ab *ἐλαύνω*.

ἐλασᾶς, ᾶντος, ὁ, nomen avis, ap. Aristoph. Av. 886.

ἐλασείω, *desider.* ab *ἐλαύνω*, expeditionem apparo.

ἐλασία, ἡ, equitatio. 2) expeditio militaris. 3) actio cudendi.

ἐλασίβροντος, ον, (*ἐλαύνω*, et *βροντή*) tonitru agitans, impetu quodam agitatus, qualis est tonitru.

ἐλάσιος, α, ον, exigens, ad exigendum idoneus.

ἐλάσιππος, ον, (*ἵππος*) qui equis vehitur, eques.

ἔλασις, ἡ, (*ἐλαύνω*) agitatio equorum, seu curruum. 2) expeditio militaris. 3) remigatio. 4) expulsio, abactus.

ἔλασμα, τό, (*ἐλαύνω*) lamina metalli.

ἐλασμάτιον, τό, *Dim.* ab *ἔλασμα*.

ἐλασμός, ὁ, i. q. *ἔλασις* et *ἔλασμα*.

ἔλασσον, *Epice* pro *ἔλασσε*, q. v., Hom.

ἐλασσόνως, *adv.* (*ἐλάσσων*) minus, deficienter.

ἐλασσόω, *Att.* *ἐλαττόω*, diminuo, reddo deteriorem et iniquam conditionem: damno afficio.

ἐλάσσωμα, τό, diminutio, deterior con-

ditio. v. et ἐλάττωμα.

ἐλάσσων, vel ἐλάττων, ον, minor, deterior, inferior, paucior. ἔλασσον, *adv.* minus. ἔλασσον ἔχειν, vinci, inferiorem esse, deteriori conditione, injuria affici, inultum abire. *Comparativus* ab ἐλαχύς.

ἐλαστής, ὁ, (ἐλαύνω) impulsor, agitator.

ἐλαστρέω, *Ion.* p. ἐλαύνω, agito, impello.

ἐλάσω, fut. ab ἐλαύνω. (⏑ ⏑ –)

ἐλάτειρα, ἡ, (ἐλατήρ) expultrix, agitatrix.

ἐλάτη, ἡ, abies *l.* ἄῤῥην, pinus abies: *l.* θήλεια, pinus picea Linn. 2) remi navium ex ligno abiegno facti: navis ipsa. 3) αἱ ἐλάται, palmae fructus, palmulae. (⏑ ⏑ –)

ἐλατηίς, ίδος, ἡ, abieti similis.

ἐλατήρ, ῆρος, ὁ, (ἐλαύνω) agitator, auriga. 2) placentae genus.

ἐλατήριον, τό, quidquid deorsum ventrem purgat. 2) succus cucumeris agrestis. 3) cucumer. Ab eod.

ἐλάτης, ὁ, agitator. 2) cursor. vide ἐλαστής.

ἐλατικός, ή, όν, impellendi, incitandi vim habens. Ab eod.

ἐλατίνη, ἡ, (ἐλάτη) herba quaedam.

ἐλάτινος, ίνη, ινον, abiegnus. A pr.

ἐλατός, ή, όν, (ἐλαύνω) ductilis, ut lamina metalli.

ἐλαττονάκις, *adv.* minus, rarius.

ἐλαττονέω, minus habeo.

ἐλαττόνως, *adv.* minus.

ἐλαττόω, i. q. ἐλασσόω.

ἐλάττωμα, τό, jactura, calamitas belli etc. v. ἐλάσσωμα.

ἐλάττων, idem quod ἐλάσσων.

ἐλάττωσις, ἡ, (ἐλαττόω) diminutio, jactura: defectus.

ἐλαττωτικός, ή, όν, diminutivus, diminuendi vim habens.

ἐλαύνω, f. ἐλάσω, *Ep.* ἐλάσσω, *Att.* ἐλῶ, aor. 1. ἤλασα, perf. ἐλήλακα, ἐλήλαμαι, aor. pass. ἠλάθην, minus bene ἠλάσθην, *adj. verb.* ἐλατός, minus bene ἐλαστός, (ᾰ) *ago, agito, impello*, varios habet usus, *a*) ἵππους, ἅρμα, νῆα ἐλαύνειν, equis, curru, navi vehi, Hom. easdem significationes retinet etiam omissis illis accusativis, v. c. Il. 5, 366. 13, 27. Od. 12, 276. 124. 15, 50. ἐλαύνοντες, remiges, Od. 13, 22. ἵππον ἐλ. equitare. *b*) abigo praedam, e. g. βοῦς, Il. 1, 154. Od. 12, 353. sic et in *Med.* Od. 4, 637. *c*) in angustias redigo, urgeo in pugna, Il. 13, 315. 19, 423. Od. 5, 290. *d*) i. q. βινέω, agito, subagito. *e*) ἐλαύνεσθαι τὴν ψυχήν, τὴν γνώμην, furore vel insania agitari: sed εἰς τοῦτο ἤλασε μανίας, eo processit insania, ubi supple τὸ πρᾶγμα s. ἑαυτόν, cf. Tyrt. 2, 10. 2) ferio, icio, verbero, vulnero, Hom. vexo, insector, contumelia afficio, Dem. 3) duco, ductile opus facio, *a*) de metallo, quod faber aerarius malleo subigit, sic ἀσπίδα ἐλαύνειν, Il. 12, 296. cf. 20, 270. χαλκὸν ἐλαύνειν, cudere aes. *b*) de muris, fossis, septis, aliisque rebus, quae secundum longitudinem quasi ducuntur, ἕρκος, τεῖχος, τάφρον, σταυροὺς ἐλαύνειν, Hom. ubi lat. vertes *ducere*. δρόμον ἐλαύνειν, currere, quo significatione verbum etiam *absolute* ponitur.

ἐλάφειος, ον, (ἔλαφος) cervinus.

ἐλαφηβολία, ας, ἡ, (βάλλω) cervorum venatio.

ἐλαφηβόλια, ων, τά, festum in honorem Dianae venatricis.

ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ, nonus anni Attici mensis, in quo celebrabantur τὰ ἐλαφηβόλια, a medio Februario usque ad aequinoctium vernum pertinens, apud *Eleos* ἐλάφιος dictus.

ἐλαφηβόλος, ον, (βάλλω) qui cervos jaculis figit, venator cervorum: venator quivis.

ἐλαφίνης, ου, ὁ, pullus cervinus.

ἐλάφιον, τό, cornu, vel caro cervi.

ἐλάφιος, ον, i. q. ἐλάφειος, v. etiam ἐλαφηβολιών.

ἐλαφοβόσκον, τό, (βόσκω) elaphoboscon, herba quaedam valens contra morsus serpentum.

ἐλαφογενής, ές, (γένος) e cervo ortus.

ἐλαφοειδής, ές, (εἶδος) cervo similis.

ἐλαφόκρανος, ον, (κρανίον) cervinum caput habens.

ἐλαφοκτόνος, ον, (κτείνω) cervos occidens.

ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ, cervus, vel cerva.

ἐλαφοσκόροδον, ου, τό, allium cervinum.

ἐλαφοσσοίη, ἡ, (σεύω) venatio cervorum, Anth.

ἐλαφρία, ἡ, (ἐλαφρός) levitas. 2) inconstantia animi.

ἐλαφρίζω, levo, elevo, allevo. 2) levis sum.

ἐλαφρόγειος, ον, levem terram habens, Geop. 3, 3, 11.

ἐλαφρόνοος, ον, levis animi.

ἐλαφρόπους, οδος, celer.

ἐλαφρός, ά, όν, levis et celer, velox, expeditus, agilis. 2) levis, non gravis. 3) levis, non molestus, non difficilis. 4) inops, non potens, contemnendus. Unde

ἐλαφρότης, ἡ, levitas, celeritas.

ἐλαφρύνω, allevo, leve reddo.

ἐλαφρώδης, ες, i. q. ἐλαφροειδής.

ἐλαφρῶς, *adv.* leviter, celeriter.

ἐλάχιστα, *adv.* minime. Proprie *neutr. plur.* ab ἐλάχιστος.

ἐλάχιστος, ίστη, ιστον, *Superl.* ab ἐλαχύς, q. v., minimus, paucissimus, brevissimus. Hinc novus formatur *Comp.* ἐλαχιστότερος, minimo minor, et *Superl.* ἐλαχιστότατος, omnium minimus.

ἔλαχον, aor. 2. ab λαγχάνω.

ἐλαχυπτέρυξ, γος, breves alas habens.

ἐλαχύς, εῖα, ύ, parvus, exiguus: vetus *positivi* forma, unde ἐλάσσων et ἐλάχιστος, exstat Hom. h. Ap. 197. et *v. l.* Od. 9, 116. 10, 509. *Fem.* ἐλάχεια.

ἐλάω, *Ion.* ἐλόω, *rarius* praes. *poet.* p. ἐλαύνω, Hom.

ἐλαών, ῶνος, ὁ, (ἐλαία) olivetum.

ἔλδομαι s. ἐέλδομαι, cupio, desidero, c. inf. Il. 13, 638. c *gen.* Il. 13, 638. Od. 5, 210. *c. acc.* Il. 5, 481. Od. 1, 409. *Passive* semel Il. 16, 494. Homerus frequentissime utitur altera forma longiori, sed in praes. tantum et impf.

ἔλδωρ, s. ἐέλδωρ, ορος, τό, desiderium, cupido.

ἕλε, *poet.* pro εἷλε, 3 aor. 2. ab αἱρέω, Hom.

ἐλέαγνος, ἡ, i. q. ἐλαίαγνος.

ἐλεαίρω, (ἔλεος) misereor, τινά, Hom.

ἐλεάς, άντος, ὁ, nomen avis.

ἐλέατρος, ὁ, (ἐλεός) qui mensae instruendae praeest, coenae praefectus.

ἐλεγεία, ἡ, elegia, carmen elegiacum.

ἐλεγεῖον, τό, distichon, constans ex hexametro et pentametro. 2) *plur.* ἐλεγεῖα, carmen elegiacum. 3) inscriptio poetica quaevis, sive distichis constans sive mere hexametris, ut ap. Dem. c. Neaer. p. 1378.

ἐλεγειογράφος, ὁ, scriptor elegiarum.

ἐλεγειοποιητής, οῦ, ὁ, poeta elegiacus.

ἐλεγειοποιός, οῦ, ὁ, scriptor elegiarum.

ἐλεγεῖος, εία, εῖον, ad moestitiam factus, elegiacus.

ἐλεγῖνοι, ων, αἱ, pisces gregales, elegini.

ἐλεγκτικός, ή, όν, (ἐλέγχω) reprehendendi vim habens, vel refellendi, coarguendi.

ἐλεγκτός, ή, όν, reprehensibilis: reprehensus, evictus.

ἐλεγμός, οῦ, ὁ, reprehensio.

ἐλεγξίγαμος, ον, i. q. ἐλεγχίγαμος.

ἔλεγξις, εως, ἡ, i. q. ἔλεγχος.

ἔλεγος, ὁ, lamentatio, vox lugubris. 2) carmen elegiacum, quo lamentatio continetur. cf. Francke Callin. p. 41. 50. 58.

ἐλεγχείη, ἡ, increpatio, probrum.

ἐλεγχής, ές, vituperabilis, turpis, ignavus. *Superl.* ἐλέγχιστος.

ἐλεγχίγαμος, ον, fidem aut perfidiam conjugis ostendens.

ἐλέγχιστος, η, ον, *Superl. irreg.* ab ἔλεγχος.

ἔλεγχος, εος, τό, probrum, dedecus. κάκ' ἐλέγχεα, homines ignavi, Hom.

ἔλεγχος, ὁ, argumentum, index, indicium, signum. 2) criminatio. 3) accusatio. 4) convictio.

ἐλέγχω, f. ξω, (radix esse videtur λέγω) ignominiose tracto, adspernor *c. acc* Hom. 2) arguo, redarguo, convinco: efficio, testificor: quaestionem de aliquo habeo, sciscitor, percontor: refuto, reprehendo: reprimo, coerceo.

ἐλεδεμνάς, i. e. ὁ ἐλαύνων ἐκ τῶν δεμνίων, Aesch. Sept. 83. ubi vide not. crit.

ἐλεδώνη, ης, ἡ, species polypi.

ἐλεεινολογέω, (ἐλεεινός et λέγω) miserabiliter loquor, miserabilem vocem edo.

ἐλεεινολογία, ας, ἡ, oratio miserabilis.

ἐλεεινός, ή, ον, (ἔλεος) miserabilis.

ἐλεεινῶς, *adv.* miserabiliter.

ἐλεέω, f. ήσω, (ἔλεος) misereor: et *Pass.* misericordiam moveo.

ἐλεημονικός, ή, όν, misericors, benignus.

ἐλεημόνως, *adv.* (ἐλεήμων) misericorditer.

ἐλεημοσύνη, ἡ, misericordia. 2) stips erogata pauperibus. 3) omne beneficium, quo calamitosos prosequimur.

ἐλεήμων, ον, (ἔλεος) misericors.

ἐλεητικός, ή, όν, (ἐλεέω) ad misericordiam propensus, misericors.

ἐλεητύς, ύος, ἡ, commiseratio.

Ἐλείθυια, ἡ, i. q. Εἰλείθυια, Call.

ἑλεῖν, inf. aor. ab αἱρέω.

ἐλεινός, ή, όν, *Att.* pro ἐλεεινός.

ἑλειοβάτης, ὁ, (ἕλος, βαίνω) qui per paludes graditur, vehitur.

ἑλειογενής, ές, in palustribus locis natus.

ἑλειονόμος, ον, (νέμω) in paludibus degens, palustris.

ἕλειος, ον, (ἕλος) palustris, in paludibus nascens, vel degens.

ἐλειός, vel ἐλεός, οῦ, ὁ, glis. 2) sciurus. 3) species accipitris.

ἑλειοσέλινον, τό, apium palustre.

ἑλειότροφος, ον, (τρέφω) in paludibus altus, crescens.

ἐλέλικτο, plqpf. Ep. p. ἐλέλικτο, a λέγω, Od. 19, 50.

ἐλελεῦ, acclamatio bellica, eleleu! Etiam ἐλελελεῦ.

ἐλελίζω, f. ξω, eleleu, s. alala clamo. ἐλελίζομαι, defleo cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ.

ἐλελίζω, f. ξω, i. q. ἑλίσσω, torqueo, contorqueo, circumago: converto, Hom. 2) commoveo, concutio, tremefacio, conquasso, e. g. Ὄλυμπον, Il. 1, 530. 8, 199. de voce tremula lusciniae in *Medio* Valck. Phoen. 1517. 3) *Med.* torqueor, tortuosus sum.

ἐλελισφακίτης, ὁ, sc. οἶνος, vinum salvia conditum. A seq.

ἐλελίσφακον, τό, vel ἐλελίσφακος, ὁ, salvia obversa ut implicata mari, salvia femina. σφάκος, Theophr. h. pl. 6, 2.

ἐλελίχθημα, τό, rapidus motus ut concussio.

ἐλελίχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών) qui terram rapido motu concutit.

ἑλένας, ἡ, (ἑλεῖν, ναῦς) naves capiens, Aesch. Ag. 699.

ἐλένη, i. q. ἐλάνη, fax.

ἑλένη, ἡ, vas vimineum, in quo sacris Dianae Brauroniae mysteria portabantur: hinc *verb.* ἑλενηφορέω, et *subst.* ἑλενηφορία, ἡ. Ipsa sacra dicebantur τὰ ἑλενηφόρια.

Ἑλένεια, τά, sacra apud Lacedaemonios Helenae consecrata.

ἑλένιον, ου, τό, herba, quae e lacrimis Helenae enata fingitur, Philox. inula.

ἐλεοδύτης, ὁ, (ἐλεός, δύω) mensae coquinariae minister.

ἐλεόθρεπτος, ον, (ἕλος, τρέφω) genitus seu nutritus in paludibus. v. ἑλειογενής.

ἐλεόν, *adv.* misere, Hes. opp. 203.

ἐλεός, οῦ, ὁ, mensa coquinaria: dicebatur fortasse etiam τὸ ἐλεόν. 2) avis quaedam.

ἔλεος, ου, ὁ, misericordia, commiseratio. Invenitur quoque pluralis. - τὸ ἔλεος, LXX. et N. T.

ἐλεοσέλινον, τό, i. q. ἑλειοσέλινον.

ἑλέπολις, εως, ἡ, sc. μηχανή, (ἑλεῖν, πόλις) machina obsidionalis, qua urbes facile aut certe capiuntur. Diod. 20, 48. Plut. Demetr. 21. - 2) urbes capiens, epith. Helenae, Aesch. Ag. 700.

ἑλέπτολις, *poet.* pro ἑλέπολις.

ἑλέσθαι, inf. aor. 2. med. ab αἱρέω, Hom.

ἑλεσπίς, ίδος, ἡ, i. q. ἕλος, regio palustris, Ap. Rh.

ἑλετός, ή, όν, (ἑλεῖν) prensabilis, qui prehendi potest, Il. 9, 409.

ἐλευθερία, ας, ἡ, libertas.

ἐλευθέρια, τά, sacra libertatis.

ἐλευθεριάζω, f. άσω, libere vagor, ut servus fugitivus. 2) libertatem usurpo, libere ago, liberi hominis mores affecto.

ἐλευθεριαστικός, ή, όν, qui libertatem amat, qui libere agere amat. A pr.

ἐλευθέριος, ον, liberali ingenio praeditus, ingenuus. 2) liberalis, libero homine dignus. 3) servator, liberator. Epitheton Jovis.

ἐλευθεριότης, ἡ, ingenuitas. 2) liberalitas. 3) beneficium a sincero animo profectum.

ἐλευθερίως, *adv.* liberaliter, ingenue.

ἐλευθερόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, cui filii sunt liberi, et qui ipse etiam liber est.

ἐλευθεροπρασίον, τό, (πιπράσκω) liberi hominis venditio. Unde ἐλευθεροπρασίου δίκη, plagii crimen.

ἐλευθεροπρεπής, ές, (πρέπει) liberum hominem decens, liberalis. *Subst.* ἐλευθεροπρέπεια, ἡ.

ἐλευθεροπρεπῶς, *adv.* liberaliter, ut hominem liberum et ingenuum decet. A pr.

ἐλεύθερος, έρα, ερον, vel ος, ον, qui vadit, quo vult: liber, non servus: liber, immunis, liberatus: liberalis, ingenuus, generosus. (ab *obsol.* ἐλεύθω, qui, qua vult, via libere incedit.)

ἐλευθεροστομέω, libere loquor.

ἐλευθεροστομία, ας, ἡ, libertas loquendi, vel fiducia ex animi sententia fandi. A seq.

ἐλευθερόστομος, ον, qui loquitur libere, quaecunque in buccam veniunt.

ἐλευθερουργός, ός, (ἔργον) libere agens, libertatem affectans.

ἐλευθερόω, libero, manumitto. 2) in libertatem vindico.

ἐλευθέρως, *adv.* libere, ut liberum et ingenuum hominem decet, audacter, sine metu.

ἐλευθέρωσις, εως, ἡ, liberatio.

ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ, liberator.

ἐλεύθω, venio, *inusit.* pro ἔρχομαι. Unde usitata, ἐλεύσομαι, ἐλήλυθα, ἦλθον.

Ἐλευθώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Lucina, quod invocetur, ut partus veniat in lucem, Pind.

ἔλευσις, εως, ἡ, adventus. 2) itio.

ἐλευστέος, α, ον, *adj. verb.* ab ἔρχομαι.

ἐλεφαίρομαι, (ἐλπωρή, ἔλπω) inani spe decipio, de vanis somniis, Od. 19, 565. hinc omnino decipio, fallo, Il. 23, 338. noceo, laedo, Hes. Th. 330. *Vox rara.*

ἐλεφανταγωγός, οῦ, ὁ, qui elephantem agit, vel ducit.

ἐλεφαντάρχης, ὁ, dux eorum, qui pugnant ex elephantis, elephantorum praefectus.

ἐλεφανταρχία, ας, ἡ, praefectura elephantorum.

ἐλεφάντειος, ον, elephantinus.

ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, elephantiasis, morbus leprae similis.

ἐλεφαντιασμός, ου, ὁ, idem.

ἐλεφαντιάω, elephantiasi laboro.

ἐλεφάντινος, η, ον, eburnus.

ἐλεφαντιστής, οῦ, ὁ, elephantorum magister, elephantorum domitor et rector.

ἐλεφαντόδετος, ον, ebore clausus vel revinctus.

ἐλεφαντοκόλλητος, ον, ex ebore compositus, s. ebore ornatus, eburneis sigillis.

ἐλεφαντόκωπος, ον, (κώπη) eburneum capulum habens.

ἐλεφαντομαχία, ἡ, pugna cum elephantis.

ἐλεφαντόμαχος, ον, cum elephantis pugnans, elephantis infestus.

ἐλεφαντόπους, οδος, eburneos pedes habens.

ἐλεφαντοτόμος, ον, (τέμνω) qui ebur secat vel dissecat.

ἐλεφαντουργός, ὁ, (ἔργον) artifex, qui opera eburnea facit; cujus ars ἐλεφαντουργική, ἡ.

ἐλεφαντοφάγος, ον, elephanti carnem comedens.

ἐλεφαντώδης, ες, elephantinus.

ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas, elephantus. 2) ebur. (Prima significatione primum occurrit ap. Hdt. 3, 114. 4, 191. secunda jam ap. Hom. et Hes., nam ebur multo prius cognitum erat Graecis, quam ipsum animal.) 3) elephantiasis, morbus. 4) poculi genus.

ἕλη, ἡ, calor solaris. 2) splendor solis. v. εἵλη.

ἕλῃ, 3 conj. aor. 2 ab αἱρέω, Il.

ἑληθερής, ές, (ἕλη, θέρω) solis aestu calidus, etiam εἱληθερής.

ἐλήλαται, ἐλήλατο, 3 pf. et plqpf. pass. ab ἐλαύνω.

ἐληλέδατο, 3 plqpf. pass. ab ἐλαύνω pro ἐλήλατο, v. l. Od. 7. 86. ubi Wolfius scribit ἐρηρέδατ'. cf. Buttm. gramm. plen. I. p. 440.

ἐλήλυθα, pf. ab ἔρχομαι.

ἐλθεῖν, *Ep.* ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, inf. ab aor. ἦλθον verbi ἔρχομαι.

ἑλίγδην, *adv.* (ἑλίσσω) volutim, volubiliter.

ἕλιγμα, τό, volutatio, involutio.

ἑλιγματώδης, ες, tortuosus, flexuosus.

ἑλιγμός, οῦ, ὁ, vortex, gyrus. 2) tractus, ambages. Xenoph.

ἑλικάμπυξ, υκος, (ἕλιξ et ἄμπυξ) crines in nodum collatos habens.

ἑλικαυγής, ές, (αὐγή) radios torquens.

ἑλίκη, ἡ, (ἕλιξ) ursa major inter astra. 2) vortex, volutatio, ut ἕλιξ. 2) salix, Arcadibus: hac signif. scribitur etiam ἐλίκη.

ἑλικηδόν, *adv.* volutatim, in orbem.

ἑλικίας, ου, ὁ, tortuosus, unde ἑλικίαι ἀστραπαί.

ἑλικοβλέφαρος, ον, (ἕλιξ, βλέφαρον) propria cui palpebrae sunt volubiles aut nigrae. 2) pulcros oculos habens, pulcra; epith. Veneris.

ἑλικοβόστρυχος, ον, (βόστρυχος) tortuosos habens capillos.

ἑλικογραφέω, (γράφω) flexuosus sum, torqueor, volvor, de fluvio, Agathem. 2, 10.

ἑλικόδρομος, ον, in orbem currens, epith. Solis et Lunae.

ἑλικοειδής, ές, *poet.* εἱλ., tortilis.

ἑλικοειδῶς, *adv.* tortuose, in gyrum.

ἑλικόεις, όεσσα, όεν, *poet.* εἱλ. tortuosus.

ἑλικόρροος, ον, (ῥέω) per ambages fluens.

ἑλικός, ή, όν, volubilis, tortilis, vorticosus.

ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, (ἑλίσσω) armilla. 2) inauris.

ἑλικτός, ή, όν, tortilis, tortuosus, flexus.

ἑλικώδης, ες, i. q. ἑλικοειδής.

ἑλικών, ῶνος, ὁ, (ἑλίσσω) filum, quod torquetur in fusum. 2) instrumentum quoddam musicum, novem instructum chordis, Ptolem. harmon. 2, 2. Aristid. Qu. de Mus. 3. p. 187.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon, mons Musis sacer.

Ἑλικωνιάδες, ων, αἱ, Heliconiades, Musae. Dicitur ut Ἑλικωνίδες.

Ἑλικώνιος, ια, ιον, Heliconius, ad Heliconem pertinens. Hinc αἱ Ἑλικώνιαι παρθένοι, eaedem sunt, quae Heliconiades sive Musae. 2) epith. Neptuni, ita dicti ab Helice, Peloponnesi oppido, Il. 8, 203. cf. tamen Ilgen ad hymn. Hom. 23, 3. p. 588.

ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, puella, cui oculi sunt rotundi ac mobiles, h. e. pulcri, unde pulcra.

ἑλικωπός, όν, idem quod seq.

ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (ἕλιξ, ὤψ) cui oculi sunt rotundi vel mobiles, pulcri.

ἐλινύες vel ἐλιννύες, αἱ, feriae: supplicatio, Polyb.

ἐλινύω, vel ἐλιννύω, (Schaef. Greg. p.

502.) f. ύσω, quiesco, cesso, otium ago, Hdt. 2) maneo, moror, desino, desisto. (υ in praes. plerumque, in fut. et aor. semper longum.)

ἑλῖνος, ὁ, ramus, apud Nicandrum. 2) vitis, ap. Dionys. Perieg.

ἕλιξ, ικος, ἡ, (ἑλίσσω) volumen, involucrum: vortex, gyrus: clavicula: armilla, annulus: species hederae. *Adj.* ὁ, ἡ, intortus, implicitus: volubilis: circumiens.

ἕλιξις, ἡ, (ἑλίσσω) linctus, deglutitio, ap. Hipp. 2) volutatio.

ἑλιξόκερως, ωτος, (κέρας) tortuosa cornua habens.

ἑλιξίπορος, ου, (πόρος) fortasse itinera incedens.

ἑλίσσω, *Att.* ἑλίττω, f. ξω, (εἱλέω) volvo, circumvolvo, complico.

ἑλίτροχος, ον, in quo vertitur axis, epith. στρογγύλος.

ἑλίχρυσος, ὁ, flos agrestis aurei coloris, aurelia, Theocr. 1, 30. scribitur quoque ἑλειόχρυσος.

ἑλκαίνω, (ἕλκος) vulnere laboro, vulneratus sum, Aesch.

ἑλκάνιον, τό, i. q. ἕλκος, vulnus.

ἑλκανόω, i. q. ἑλκαίνω.

ἑλκεσίπεπλος, ον, longa veste indutus, peplum inter eundum trahens.

ἑλκεσίχειρος, ον, manum secum trahens, τρύπανα, Phil. Th. 15, 5.

ἑλκεσιτρίβων, ὁ, qui pallium trahit. (?)

ἑλκεχίτων, ωνος, (χιτών) cui longa talaris est tunica.

ἑλκέω, f. ήσω, (ἕλκω) apud Homerum, traho: discerpo, dilacero: violo, attento, per vim traho.

ἑλκηδόν, *adv.* tractim, trahendo.

ἑλκηθμός, οῦ, ὁ, violentia, tractio, vis.

ἕλκηθρον, τό, traha. 2) buris.

ἕλκημα, τό, praeda.

ἑλκητήρ, ῆρος, ὁ, qui trahit: κτένες ἑλκητῆρες, irpex, Phanias ep. 4, 5.

ἑλκήτην, dual. impf. ab ἕλκω pro εἱλκέτην, Od. 13, 32.

ἑλκοποιέω, exulcero: vulnus refrico.

ἑλκοποιός, όν, vulnificus, exulcerans.

ἕλκος, εος, τό, ulcus. 2) vulnus, inprimis inveteratum. (Ab ἕλκειν, quia humores ad partem sauciatam trahuntur.)

ἑλκόω, ulcero, exulcero.

ἑλκτικός, ή, όν, vim trahendi habens.

ἑλκτός, ή, όν, (ἕλκω) tractus, ductilis.

ἑλκύδριον, τό, ulcusculum. *Dim.* ab ἕλκος.

ἑλκυθμός, ὁ, *ap. ser.* i. q. ἑλκηθμός.

ἕλκυσις, ἡ, tractio.

ἕλκυσμα, τό, (ἑλκύω) scoria, seu recrementum argenti. τὰ ἑλκύσματα, tracta lanea.

ἑλκυσμός, ὁ, tractio.

ἑλκυστάζω, f. άσω, trahendo apto.

ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ, funis, vel quodlibet instrumentum, quo aliquid trahitur, extrahitur, etiam capistrum.

ἑλκυστικός, ή, όν, vim habens trahendi.

ἑλκυστίνδα, *adv.* i. q. διελκυστίνδα.

ἑλκυστός, ή, όν, tractus, trahendus.

ἑλκύω, f. ύσω, traho. (υ in praes. anceps, in fut. et aor. plerumque longum.) v. ἕλκω.

ἕλκω, f. ξω, vel ἑλκύσω, primum ap. Pind. et Hdt., *poet.* ἑλκέω et ἑλκυστάζω, traho, duco, violenter ago, de animatis et inanimatis, *c. gen.* ejus partis, qua prehensus aliquis trahitur, ut ποδός, Il. Varie dicitur, ut ἱστία ἕλκειν, vela intendere, Od. 2, 426. γυναῖκα ἕλκειν, stuprare. ῥισί, naribus attrahere, olfacere. βάσιν, pedem trahere. πλεῖον ἕλκει, majoris ponderis est. ἡ θυρὶς ἕλκει, fenestra aperta facit, ut gravior oriatur aurae meatus, ubi supple ἀέρα, Theophr. *Med.* ἕλκεσθαι ξίφος, gladium suum nudare, Il. τιμάς, ἄφενος, sibi vindicare. Theogn. ξύλον ἕλκεται, lignum non recta linea crescit, sed torquetur.

ἑλκώδης, ες, (ἕλκος) ulcerosus.

ἕλκωμα, τό, (ἑλκόω) ulceratum.

ἑλκωματικός, ή, όν, exulceratorius.

ἕλκωσις, ἡ, (ἑλκόω) ulceratio.

Ἑλλαδικός, ή, όν, (Ἑλλάς) Graecanicus.

ἐλλαμβάνω, (ἐν, λαμβάνω, *irreg.*) comprehensum teneo, constrictum teneo, circumplector.

ἐλλαμπρύνομαι, (λαμπρύνω) splendesco, claresco: magnificentia et splendore utor, in quocunque genere; etiam splendida et magnifica oratione.

ἐλλαμπτικός, ή, όν, illuminandi vim habens.

ἐλλαμπτικῶς, *adv.* ad illuminandum apte.

ἐλλάμπω, f. ψω, illuceo: illustro, clarum reddo: illumino, divinitus doceo. *Med.* praeclare rem gero, gloriam reporto ex aliqua re, τινί, Hdt. 1, 80. 8, 74.

ἔλλαμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas: illuminatio in sacris.

Ἑλλάνικος, ή, ον, *Dor.* p. Ἑλληνικός. 2) *Nom. propr.* veteris historiarum scriptoris, Lesbo oriundi, cujus nominis penultimam producit Tzetz. Posthom. 778. corripit Avienus. ora marit. 43.

Ἑλλανοδίκαι, ῶν, οἱ, (Ἕλλην, δίκη) judices sacrorum certaminum apud Graecos. 2) in rebus *Lacedaemoniorum* judices in castris s. de re militari, Xen. Lac. 13, 11.

Ἑλλάς, άδος, ἡ, Hellas, Graecia. Sed diversis temporibus diversus erat hujus nominis ambitus; primum enim ita vocabatur urbs Thessaliae, ab Hellene condita: tum pars illa Thessaliae, quam incolebant Myrmidones, alias Phthiotis dicta, sic ap. Homerum: denique, continens Graeciae terra exceptis Peloponneso et Thessalia usque ad Thesprotiam, Hdt. 8, §§. 47. Tamen jam Herodoti tempore Ἑλλάδος nomine appellabantur omnes regiones, ubi habitabant Graeci, cui verbi gratia Ephesus censetur esse ἐν τῇ Ἑλλάδι, 1, 92. Interdum Attica quoque Ἑλλάδι opponebatur, cf. ad Lycurg. p. 189. — 2) *Nom. propr.* mulierum. 3) Ἑλλάς, άδος, ὁ, ἡ, *adj.* pro Ἑλληνικός, ap. poetas inpr. *trag.*

ἐλλάς, άδος, ἡ, vel εἰλάς (εἰλέω) vinculum.

ἐλλεβοριάω, (ἐλλέβορος) helleboro indigere.

ἐλλεβορίζω, helleboro purgo.

ἐλλεβορισμός, ὁ, purgatio helleboro facta.

ἐλλεβοροποσία, ἡ, hellebori potatio.

ἐλλέβορος, et ἐλλέβορος, ὁ, helleborus, veratrum.

ἐλλεδανός, οῦ, ὁ, (ἐλλάς) vinculum, restis.

ἔλλειμμα, τό, (ἐλλείπω) defectus, delictum, erratum: reliquum pensionis non persolutae.

ἐλλειπής, ές, cui deest aliquid, imperfectus.

ἐλλειπτικός, ή, όν, defectivus.

ἐλλειπτικῶς, *adv.* defective.

ἐλλείπω, f. ψω, relinquo, praetermitto, praetereo: deficio. 2) inferior sum ἔν τινι.

ἔλλειψις, εως, ἡ, derelictio, praetermissio. 2) defectus. 3) Figura grammatica, qua vox eleganter omittitur.

ἐλλέσχης, ου, (ἐν et λέσχη) vulgatus, qui est in omnium ore et sermone.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Graecus: proprie filius Deucalionis, a quo Graeci nomen Ἑλλήνων sortiti.

Ἑλληνίζω, f. ίσω, Graecos sequor, seu imitor, Graecum refero, Graecus sum. 2) cum Graecis facio, Graecis faveo, id est gentilibus Christo infestis. 3) Graece loquor.

Ἑλληνικός, ή, όν, Graecus, Grajus, Graecanicus. 2) Graecos decens. 3) Graecis favens. τὸ Ἑλληνικόν, Graeci.

Ἑλληνικῶς, *adv.* Graece, Graeco more, Graecanice. *Comp.* Ἑλληνικωτέρως.

Ἑλλήνιος, α, ον, i. q. Ἑλληνικός.

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ, Graeca.

Ἑλληνισμός, ὁ, imitatio Graecorum: literae Graecae, lepos Graecus: sermo Graecanicus, seu proprietas verborum Graecorum.

Ἑλληνιστής, οῦ, ὁ, sectator, seu imitator Graecorum, aemulus et studiosus Graecorum. 2) Judaeus Graecus, i. e. Graeca lingua utens; N. T.

Ἑλληνιστί, *adv.* ad imitationem Graecorum, ritu et more Graecanico. 2) Graece, lingua Graeca.

Ἑλληνοδίκαι, ῶν, αἱ, idem quod Ἑλλανοδίκαι.

Ἑλληνοκοπέω, Graecorum gratiam capto. 2) Graecorum more dissero, ap. Polyb.

Ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ, quaestores Graeciae, aerarii Graeci praefecti.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, nomen venti ab Hellesponto spirantis.

Ἑλλησπόντιος, α, ον, Hellespontius, qui ad Hellespontum provenit.

Ἑλλήσποντος, ου, ὁ, Hellespontus, mare, vel potius fretum inter Europam Asiamque. Ex Ἕλλη, *Helle*, et πόντος, *mare*, quasi πόντος τῆς Ἕλλης, *mare Helles*, quae in ipso periit.

ἐλλιμενίζω, (λιμήν) in portu sum. 2) in portum venio, portum capio. 3) portorium exigo.

ἐλλιμενικός, ή, όν, ad portum seu portorium pertinens. τὰ ἐλλιμενικά, sc. τέλη, portorium.

ἐλλιμένιον, τό, (λιμήν) portorium.

ἐλλιμενιστής, οῦ, ὁ, (ἐλλιμενίζω) portorii exactor, portitor.

ἐλλιμνάζω, stagno, restagno.

ἐλλιπής, ές, (ἐλλείπω) curtus, cui deest aliquid, imperfectus.

ἐλλιπῶς, *adv.* imperfecte. A praec.

ἐλλοβίζω, (ἔλλοβος) siliquor.

ἐλλόβιον, τό, (λοβός) inauris.

ἐλλοβοανθής, ές, (ἔλλοβος et ἄνθος) florem in siliqua edens, in folliculo florens, Theoph. h. pl. 6, 5. ubi alii legunt ἐλλοβόκαρπος, ον, fructum in siliqua habens.

ἔλλοβος καρπός, (λοβός) fructus in folliculo, vel in siliqua clausus.

ἐλλοβοσπέρματος, ον, (σπέρμα) cui semina sunt in folliculo vel siliqua. Hinc ἐλλοβοσπέρματα, semina in folliculis clausa.

ἐλλοβώδης, ες, qui est e genere siliquosorum, vel siliquas ferentium.

ἐλλογέω, imputo, expensum fero.

ἐλλόγιμος, ον, clarus, nobilis: doctus, facundus.

ἐλλόγιμος, ον, rationis particeps, rationalis: aptus, probandus: eximius, insignis, clarus.

ἐλλόγως, *adv.* cum ratione, apte.

ἐλλοπιεύω, ἐλλοπιεύω, f. εύσω, (ἐλλόψ) piscor.

ἐλλός, οῦ, ὁ, hinnulus, Od. 19, 228.

ἐλλός, ή, όν, mutus. Soph. Aj. 1297.

ἐλλοφόνος, ον, hinnulorum peremtor, cervorum interfector.

ἐλλοχάω, f. ήσω, in insidiis lateo, insidior.

ἐλλοχίζω, f. ίσω, in insidiis pono.

ἔλλοψ, οπος, ὁ, qui vocem edere nequit, mutus, ut piscis. 2) piscis.

ἔλλυπος, ον, (λύπη) tristis.

ἐλλυχνιασμένος, η, ον, (ἐλλυχνιάζω) ellychnium habens.

ἐλλύχνιον, τό, (λύχνος) ellychnium, funale.

ἐλλυχνιωτός, ή, όν, linamenti genus apud chirurgos e materia ellychniorum.

ἐλλωβάομαι, f. ήσομαι, (λωβάομαι) conviciis proscindo aliquem, εἴς τινα.

Ἑλλωτία, s. Ἑλλωτίς, ἡ, cognomen Minervae; unde τὰ Ἑλλώτια, festum Minervae Corinthi celebrari solitum, Diod.

ἐλμινθιάω, (ἕλμινς) lumbricis infestor.

ἑλμίνθιον, τό, lumbriculus: tinea. *Dimin.* ab ἕλμινς.

ἑλμινθώδης, ες, lumbrico similis. A seq.

ἕλμινς, ινθος, ἡ, (scribitur et ἕλμινς) lumbricus. 2) tinea. *Plur.* etiam ἕλμιγγες.

ἑλξίνη, ἡ, belxine, herba.

ἕλξις, ἡ, tractio, attractus.

ἕλος, εος, τό, palus, aqua palustris coeno mixta. 2) palus, ubi carex nascitur, carectum.

ἐλπιδοδώτης, ου, ὁ, auctor spei.

ἐλπιδοκοπέω, inani spe detineo.

ἐλπιδοποιέω, spem alicui facio, spe lacto.

ἐλπίζω, f. ίσω, spero. 2) reor, existimo, *diciturque interdum et in partem deteriorem*, pro vereor, metuo. 3) *active*, spem facio. cf. ἔλπω.

ἐλπίς, ίδος, ἡ, spes. 2) exspectatio. 3) metus, periculum.

ἔλπισμα, τό, speratum.

ἐλπιστικός, ή, όν, in spe positus.

ἐλπιστός, ή, όν, sperabilis, qui sperari potest.

ἔλπω, spem facio, *c. acc. pers.* Od. 2, 91. 13, 380. *Med.* ἔλπομαι, *Epice* ἐέλπομαι, pf. ἔολπα, plpqf. ἐώλπειν, spero, expecto, puto; *etiam sensu deteriore:* metuo, Il. 15, 110. Constr. c. inf., cui saepe ap. *Atticos* additur ἄν, vel cum ὅπως; sequente ind. fut. Cf. ἐλπίζω, quae forma magis est *Attica.*

ἐλπωρή, ῆς, ἡ, spes.

ἔλσαι, inf. ἔλσας, part. aor. 1. ab εἴλω. q. v.

ἔλυμα, s. ἔλυμα, τό, (ἐλύω) pars aratri in medio, temo, buris. 2) integumentum.

ἔλυμος, ὁ, (ἐλύω) theca citharae. 2) tibia e buxo. 3) genus leguminis, panicum.

ἔλυτρον et ἔλυτρον, τό, involucrum, integumentum. 2) pars illa, e qua nascitur cilium. 3) crusta in insectis, quae alas claudit. 4) folliculus seminis. 5) alveus et receptaculum aquarum.

ἐλυτρόω, tego, involvo.

ἐλύω, vel ἑλύω, f. ύσω, (εἰλέω) involvo, implico, intego

ἐλώδης, ες, (ἕλος) palustris.

ἕλωρ, ωρος, τό, captura. 2) rapina, praeda. 3) poena captionis, vel caedis.

ἐλώριον, τό, idem.

ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, mei ipsius.

ἐμβαβάζω, f. ξω, inclamo alicui.

ἐμβαδίζω, f. ίσω, incedo.

ἐμβάδιον, τό, (ἐμβάς) calceus, vel solea.

ἐμβαδόν, *adv.* (ἐμβαίνω) pedestri itinere.

ἐμβαδόν, τό, area, planities: hinc ἐμβαδομετρικός, ή, όν, pertinens ad areas metiendas.

ἔμβαθμος δικαστής, in Pand. ordinarius judex; ex ἐν et βαθμός, *tribunal.*

ἔμβαθρα, ων, τά, calceamenti genus.

ἐμβαθύνω, profundum facio, in profundum ago vel extendo: immergo. 2) penetro.

ἐμβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, *irreg.*) incedo: ingredior, subeo, adeo, conscendo: insulto. 2) *trans.* in quibusdam tempp., de quibus v. sub βαίνω, ingredi facio, injicio, impono, Herodt. 1, 46.

ἐμβακχεύω, bacchor in, insolenter laetor in.

ἐμβάλλω, (βάλλω, *irreg.*) jaculor in aliquem, immitto, injicio: insero, intersero, intercalo 2) ingredior, venio aliquo: hostiliter irruo, impetum in aliquem facio.

ἔμβαμμα, τό, (ἐμβάπτω) embamma, liquamen, intinctus, jurulentum, quod ad intinctus paratur.

ἐμβαπτεύω, i. q. ἐμβάπτω, *dub.*

ἐμβαπτίζω, f. ίσω, intingo, immergo.

ἐμβάπτω, f. ψω, idem.

ἐμβαρύθω, f. ύσω, gravo.

ἐμβάς, άδος, ἡ, solea, soccus.

ἐμβασικοίτης, ὁ, (ἐμβαίνω) qui intret, aut inscendit τὴν κοίτην, cubile, *dub. signif.*

ἐμβασιλεύω, regno in, jacto me in, τινί.

ἐμβασίας, ου, ὁ, (ἐμβαίνω) Epithetum Apollinis, qui colebatur in litore a conscensuris navem.

ἔμβασις, ἡ, ingressus, introitus, conscensus. 2) solium, in quo lavamur.

ἐμβασίχυτρος, ου, ὁ, ἡ, (ἐμβαίνω, χύτρα) in ollas repens, nom. muris in Batrachomyom.

ἐμβαστάζω, f. σω, (βαστάζω, *irr.*) infero, importo, affero.

ἐμβατεύω, f. εύσω, pedem infero: fastose incedo: invado, ingero me: quaero, scrutor. 2) ingredior, frequento aliquem locum, *c. acc.* et *c. gen.* Schaef. ad Dion. p. 428.

ἐμβατή, ῆς, ἡ, solium, vel alveus, sive vas, quo in balneo ad lavandum utuntur.

ἐμβατήριος, ία, ιον, vel ος, ον, ad incedendum pertinens: ὁ ἐμβατήριος, sc. ῥυθμός, numerus carminis ἐμβατηρίου: ἐμβατήριον, τό, carmen, ad cujus numeros milites incedunt, gressus: ἡ ἐμβατηρία, sc. ὄρχησις, saltatio in armis: τὰ ἐμβατήρια, sc. ἱερά, sacra, quae peragebantur ab adscensuris navem, eadem dicebantur quoque ἐμβατηρίας θυσίαι.

ἐμβάτης, ὁ, sessor, eques: miles classiarius. 2) *Plur.* ἐμβάται, ῶν, cothurni. v. ἐμβάς.

ἐμβατός, ή, όν, et ἐμβατός, όν, qui adscendi potest: facilis accessu, ad quem accedere licet.

ἐμβάφιον, τό, (βάπτω) patina profundior, acetabulum.

ἔμβαφος, ον, bibulus: cui aliquid immergi potest.

ἐμβεβαιόω, constabilio, confirmo.

ἐμβεβηλόω, f. ώσω, et -λόω, λώσω, profane, contamino.

ἐμβελής, ές, (βέλος) qui est intra teli jactum.

ἔμβη, *poet.* p. ἐνέβη.

ἐμβιβάζω, f. άσω, impono, v. c. navi, induco. 2) impello, duco ad aliquid, v. c. εἰς τὴν δικαιοσύνην.

ἔμβιος, ον, vitalis, vivus, vivax. τὸ ἔμβιον, vita et vigor.

ἐμβιοτεύω, vivo in, dego aetatem in.

ἐμβιόω, f. ώσομαι, (βιόω, *irreg.*) vivo in, vitam dego in: *metaph.* de herbis succrescentibus in aliquo loco.

ἐμβίωσις, ἡ, vita aliquo loco acta.

ἐμβιωτήριον, ου, τό, domicilium, sedes.

ἐμβλάπτω, f. ψω, impedio.

ἔμβλεμμα, τό, intuitus, rectus adspectus.

ἐμβλέπω, f. ψω, intueor, oculos infigo.

ἔμβλημα, τό, (ἐμβάλλω) emblema, quod operi alteri insertum est ornatus caussa, ut sigillum poculi etc. item opus tessellatum.

ἔμβλησις, ἡ, injectio, insertio emblematis.

ἐμβοάω, (βοάω, *irreg.*) acclamo, clamorem tollo.

ἐμβόησις, ἡ, inclamatio, clamitatio.

ἐμβοθρεύω, foveam facio, alte infodio.

ἔμβοθρος, ον, in foveam depressus locus. 2) qui in fovea est.

ἐμβοθρόω, in foveae vel scrobis formam excavo vel deprimo.

ἐμβολάς, άδος, ἡ, arbor insita. 2) fructus insitus.

ἐμβολεύς, έως, ὁ, adgressor: quodcunque immittitur vel injicitur, pessulus, paxillus.

ἐμβολή, ῆς, ἡ, irruptio. 2) impressio irruentis aciei vel grandinis. 3) ostium fluminis. 4) aditus regionis. 5) onus navis. 6) rostrum navis, an significet, certum non est. v. ἔμβολος.

ἐμβολιμαῖος, αία, αῖον, insertus, intercalaris.

ἐμβόλιμος, ον, (ἐμβάλλω) intercalaris, insertus. 2) imperfectus.

ἐμβόλιον, τό, digressio, pars inserta operi ornandi caussa, episodium, τὰ ἐμβόλια, etiam sunt retia.

ἐμβολίσματα, τά, panni hinc inde consuti.

ἐμβολισμός, ὁ, intercalatio.

ἔμβολος, ου, ὁ, et ἔμβολον, ου, τό, (ἐμβάλλω) rostrum navis. 2) paxillus, fulcimentum. 3) acies cuneata: pars machinae; 4) porticus genus, in templis Graecorum. οἱ ἔμβολοι, tribunal, pro rostris.

ἐμβομβέω, bombos edo, resono in.

ἐμβραδύνω, immoror.

ἐμβράσσομαι, ferveo, aestuo: commoveor, moestus et tristis sum. Aquila Gen. 11, 6.

ἔμβραχυ, vel ἐμβραχύ, *adv.* summatim, breviter.

ἔμβρεγμα, τό, (ἐμβρέχω) liquor, succus; id, in quo aliquid tingitur et madefit. 2) id, quod in liquore aliquo madefactum parti adfectae applicatur.

ἐμβρέμομαι, (βρέμω) infremo, ἀνέμος ἱστίῳ, Il. 15. 627. *ap. seriores* etiam in *activo.*

ἔμβρεφος, ον, (βρέφος) tenerrima aetate, infantilis.

34

ἐμβρέχω, f. ξω, impluo, humecto.

ἐμβρίθεια, ἡ, gravitas. (‒‒‒⏑)

ἐμβριθής, ές, (βρίθω) gravis, ponderosus: constans, solidus, firmus: ferox.

ἐμβρίθω, f. σω, (βρίθω) gravis sum alicui. (‒‒‒)

ἐμβριθῶς, *adv*. graviter: severe, rigide: feraciter.

ἐμβριμάομαι, f. ήσομαι, fremo: graviter et vultu irato increpo, interminor, τινί.

ἐμβρίμημα, τό, comminatio, indignatio, oratio minarum plena. (ῑ)

ἐμβρονταῖος, αία, αῖον, fulminis ictus: τὸ ἐμβρ. bidental.

ἐμβροντάομαι, ῶμαι, attonitus fio, obstupesco. Unde ἐμβεβροντῆσθαι, stupere. ἐμβεβροντημένος, stupefactus, stupidus.

ἐμβροντησία, ας, ἡ, stupor: vesania.

ἐμβρόντητος, ον, attonitus, amens.

ἐμβροχεύς, ὁ, mergus, Geop. 4, 13.

ἐμβροχή, ῆς, ἡ, (ἐμβρέχω) irrigatio, quae fit intingendo. 2) fomentum humidum, quod parti affectae affunditur.

ἐμβροχίζω, illaqueo.

ἔμβροχος, ον, (βρόχος) illaqueatus, laqueis implicitus.

ἔμβροχος, ον, (βρέχω) madefactus.

ἐμβρύκω, (βρύκω) mordeo, arrodo.

ἐμβρυοδόχος, ου, ὁ, (δέχομαι) receptor embryi. Lucian. Lexiph. pag. 184.

ἐμβρυοθλάστης, ὁ, (θλάω) uncus, seu spiculum ad educendos fetus.

ἐμβρύοικος, ον, (βρύον, οἰκέω) qui in alga habitat, i. e. qui versatur in fundo maris, epith. anchorae.

ἐμβρυοκτόνος, ον, (κτείνω) fetum necans.

ἔμβρυος, ον, prolificus, genitalis. ἔμβρυον, τό, embryon, infans in utero materno adhuc conclusus, crudus et immaturus: fetus: infans recens natus, Od. 9, 245. 309. 432. (Ex ἐν et βρύω, pullulo, quasi ἐν τῇ γαστρὶ βρύον, in ventre sive utero pullulans.)

ἐμβρυοτομία, ἡ, (τέμνω) umbilici sectio in infante recens edito.

ἐμβρυουλκός, οῦ, ὁ, (ἕλκω) instrumentum quo fetus ex utero trahitur.

ἔμβρωμα, τό, (βιβρώσκω) jentaculum, cibus. 2) erosio, seu id ipsum quod erosum est.

ἐμβρωματίζω, cibum do; jentaculum comedo, Eustath.

ἐμβυθίζω, immergo.

ἐμβύθιος, ον, qui est in profundo, profundus, immersus.

ἐμβυκανάω, buccina cano.

ἐμβυρσόω, in pellem includo.

ἐμβύω, obturo, obstruo: impleo: tego.

ἐμβώμιον, τό, auctarium sacrificiorum, ep. Julian. ep. 24. *nisi legendum*, ἐπιβώμιον.

ἐμέ, *acc*. ab ἐγώ, enclit. με.

ἐμέθεν, gen. *poet*. pro ἐμοῦ ab ἐγώ.

ἐμεί, *Dor*. p. ἐμέ, ut τεί p. τέ, σέ.

ἐμεῖο, gen. *ep*. p. ἐμοῦ, ab ἐγώ.

ἐμέμηκον, impf. *ep*. e μηκάομαι, Od. 9, 439.

ἔμεν, inf. *ep*. et *Ion*. ab εἰμί, p. εἶναι, Hom.

ἐμέν, 1 pl. praes. ab εἰμί pro ἐσμέν, Call.

ἔμεναι, inf. *ep*. et *Ion*. ab εἰμί pro εἶναι.

ἔμενος, η, ον, part. aor. 2. med. ab ἵημι.

ἐμέο, gen. *ep*. et *Ion*. p. ἐμοῦ, ab ἐγώ. Il. 10. 124.

ἐμεσία, ἡ, vomitus.

ἔμεσις, ἡ, (ἐμέω) vomitus.

ἔμεσμα, τό, quod vomitu rejicitur.

ἐμετήρ, ῆρος, ὁ, qui vomit.

ἐμετήρια, ων, τά, pharmaca vomitoria.

ἐμετηρίζω, vomitum cieo.

ἐμετής, ὁ, i. q. ἐμετήρ.

ἐμετιάω, (ἐμετός) vomo.

ἐμετικός, ή, όν, vomitorius, vomitum provocans.

ἐμετοποιέομαι, vomitum facio.

ἐμετοποιός, όν, vomitum ciens.

ἔμετος, ὁ, vomitus, vomitio.

ἐμετός, ή, όν, vomitu ejectus.

ἐμετωδέως, *adv*. in modum vomitus, ab ἐμετώδης, quod est ab ἔμετος.

ἐμεῦ, gen. *ep*. et *Ion*. p. ἐμοῦ ab ἐγώ, Hom., enclitice μεῦ, *Aeol*. et *Dor*. ἐμεῦς.

ἐμέω, f. έσω, vomo, evomo.

ἐμί, *vetus forma* p. εἰμί, Inscr. Sigea.

ἔμικτο, plqpf. *ep*. p. ἐμέμικτο a μίγνυμι, Od.

ἐμίν, dat. *Dor*. p. ἐμοί ab ἐγώ. (ultima longa; ubi vero est encliticum, corripitur.)

ἐμμαίνομαι, furo in, insanio.

ἔμμαλλος, ον, (μαλλός) villosus.

ἐμμανής, ές, (ἐμμαίνομαι) furibundus, lymphatus, furore plenus.

ἐμμανῶς, *adv*. furenter.

ἐμμαπέω, dicto citius aliquid facio. Nicander Ther. 809. ἐμμαπέουσα, ubi Schol. ἐνεργοῦσα, i. e. satagens, nisi est *falsa lectio* pro ἐμματέουσα.

ἐμμαπέως, *adv*. dicto citius, simul cum dicto, prompte, studiose, Hom.

ἐμμάρτυρος, ον, (μάρτυς) testes habens, testimoniis comprobatus.

ἐμμαρτύρως, *adv*. e testimonio, ut testis idoneus edixit.

ἐμμάσσω, f. ξω, (μάσσω) impingo, τινί τι: plerumque in *Med*.

ἐμματαιάζω, f. άσω, inania et futilia blatero. Dicitur et ἐμματάζω, et ἐμματαΐζω.

ἐμματέω, ἐμματεύω, insero, Nicander Alexiph. 137. ἐμματέων, ubi Schol. καθιεὶς τοὺς δακτύλους, demittens et immittens digitos. Hesychius ἐμματέων, ψηλαφῶν, i. e. contrectans.

ἐμμάχομαι, f. έσομαι, *vulgo* οῦμαι, *Ion*. ἐμμαχέσομαι, (μάχομαι, *irreg*.) pugno in, praelium facio in aliquo loco.

ἐμμέθοδος, ον, in quo methodus inest. 2) artificiosus.

ἐμμεθόδως, *adv*. methodice, artificialiter, via et ratione.

ἐμμεθύσκομαι, inebrior in, vel inter. 2) ebrius sum.

ἐμμειδιάω, f. άσω, subrideo in, vel propter.

ἐμμέλεια, ας, ἡ, (ἐμμελής) modulatio. 2) apta modulatio. 3) genus saltationis tragicae: sedatum quoddam saltationis genus. *proprie* dicitur de omni saltatione, quae ἐμμελῶς, cum cantu quodam saltatur. 4) concinnitas, elegantia.

ἐμμελεστέρως, *adv*. curiosius, accuratius.

ἐμμελετάω, f. ήσω, meditor, exerceo me in aliqua re.

ἐμμελέτημα, τό, exercitatio, meditatio.

ἐμμελής, ές, (μέλος) modulationem habens, canorus. 2) concinnus, scitus, aptus.

ἐμμελῳδέω, f. ήσω, modulando pronuncio. 2) modis musicis mando. Greg. Naz.

ἐμμελῶς, *adv*. canore. 2) concinne, apte, scite, prudenter. 3) argute, facete, eleganter, festive.

ἐμμεμαώς, υῖα, ός, *Gen*. ότος, υίας, ότος, (ἐν et μάω) concitatus, cupiens valde.

ἐμμέμονα, (μέμονα) concitatus sum, Soph. Tr. 982.

ἔμμεν, inf. *ep*. et *Ion*. *rarior*. p. ἔμεν, εἶναι ab εἰμί.

ἔμμεναι, inf. *ep*. et *Ion*. ab εἰμί.

ἐμμενετέον, manendum est, Diog. 7, 93. apud quem 7, 126. legitur ἐμμενητέον.

ἐμμενετικός, ή, όν, (ἐμμένω) qui permanere et perseverare potest, aut solet.

ἐμμενετός, ή, όν, ubi vel in quo aliquis manet et perseverat.

ἐμμενής, ές, permanens et constanter perseverans. Hinc τὸ ἐμμενές, έος, constantia, stabilitas, et ἐμμενές, *adv*. constanter, firmiter, perpetuo.

ἐμμενητικῶς, *adv*. constanter servando, Diog. 7, 126.

ἐμμένω, (μένω, *irreg*.) permaneo, persevero, v. c. in conditione, pacto, lege, studio obsequendi etc. unde vertitur: servo, observo. 2) adquiesco aliqua re.

ἐμμενέως, *adv*. constanter, alacriter, *poet*. pro ἐμμενῶς.

ἐμμεσιτεύω, f. εύσω, pacificatorem ago.

ἔμμεσος, ον, intermedius, qui medius est.

ἔμμεστος, ον, plenus, refertus.

ἐμμετρέω, metior.

ἔμμετρος, ον, metricus, metro constans. 2) qui versibus scribit. 3) justam magnitudinem habens.

ἐμμετρότης, ἡ, justa magnitudo.

ἐμμέτρως, *adv*. carmine, verbis metro, vel numeris adstrictis.

ἐμμήνιος, ον, (μήν) menstruus.

ἔμμηνις, ι, (μῆνις) iratus, iracundus.

ἔμμηνος, ον, (μήν) menstruus, per mensem durans.

ἔμμηρος, ὁ, v. ἔμηρος.

ἐμμήτριος, ον, (μήτρα) qui est in utero: medullam in se habens.

ἐμμί, *Aeol*. p. εἰμί.

ἐμμίγνυμι, f. ξω, (μίγνυμι, *irreg*.) immisceo.

ἔμμικτος, ον, immixtus. A praec.

ἔμμιλτος, ον, imbutus rubrica.

ἔμμισθος, ον, mercenarius: etiam ἐμμίσθιος, Plut.

ἐμμολύνομαι, inquino, LXX.

ἐμμονή, ῆς, ἡ, duratio, permansio, perseverantia in re.

ἔμμονος, ον, (ἐμμένω) stabilis, permanens, constanter perseverans, solidus.

ἔμμορε, v. μείρομαι.

ἔμμορος, ον, (μόρος) particeps, compos. 2) fatalis.

ἔμμορφος, ον, forma indutus, informatus. 2) formae speciem habens.

ἔμμοτος, ον, (μοτός) qui ulcere cavo laborat. 2) cui μοτός inditus est. 3) ἔμμοτον, τό, sc. φάρμακον, medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis infusum intra ulcera reconditur.

ἔμμουσος, ον, musicus: musicos modulos habens: doctus, impr. de poetis et eorum libris.

ἐμμούσως, *adv*. musice: Musarum instinctu.

ἔμμοχθος, ον, laborum et aerumnarum plenus.

ἐμμύλων, ωνος, ὁ, (μύλη) mola. LXX.

ἐμοί, *dat*. ab ἐγώ: enclit. μοί.

ἐμός, ή, όν, meus. Ab *Gen*. ἐμοῦ, mei.

ἐμπᾶ, *adv.* v. ἔμπας.

ἐμπάζομαι, curo, rationem habeo: revereor, *c. gen.*, *raro c. acc.* Od. 16, 422.

ἐμπάθεια, ἡ, adfectus, commotio. A seq.

ἐμπαθής, ές, (πάθος) cui insunt adfectus, adfectu commotus. 2) malo adfectus, vitiosus, sceleratus.

ἐμπαθῶς, *adv.* cum adfectu. 2) cum perturbationibus. A praec.

ἐμπαιωνίζω, i. q. παιωνίζω ἐν.

ἔμπαιγμα, τό, (ἐμπαίζω) illusio, ludibrium.

ἐμπαιγμός, ὁ, idem, ab eod.

ἐμπαιδεύω, i. q. παιδεύω ἐν.

ἐμπαιδοτριβέομαι, in aliqua re innutritus, diu versatus sum, *c. dat.*

ἐμπαίζω, f. ξομαι vel ξοῦμαι, (παίζω, *irreg.*) illudo, *c.dat.*: decipio. 2) ludo in.

ἐμπαίκτης, ου, ὁ, illusor, irrisor. A praec.

ἔμπαιος, ον, (ἐμπάζομαι) peritus, expertus, *c. gen.* Od. 20, 379. 21, 400.

ἔμπαιος, ον, (παίω) subito irruens, τύχαι, εἰκῇ, Aesch.

ἔμπαις, αιδος, ἡ, gravida, praegnans. Hesych.

ἔμπαισμα, τό, (ἐμπαίω) imago, seu pictura incussa, s. impressa.

ἐμπαιστός, ή, όν, cui imagines sunt impressae.

ἐμπαιστική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars excudendi seu imprimendi imagines.

ἐμπαίω, f. παίσω, (παίω, irr.) incudo, imprimo ex. percussu. 2) i. q. ἐμπίπτω.

ἐμπακτόω, compingo, firmiter claudo et obturo, Hdt. 2, 96.

ἐμπαλάσσω, f. ξω, implico. Hinc ἐμπάλαγμα, τό, i. q. ἐμπλοκή.

ἔμπαλιν, *adv.* contra, e diverso, vice versa, *c. gen.* vel ἤ. 2) retro, retrorsum. 3) iterum. *poet.* ἔμπαλι.

ἐμπάμων, ον, (πέπαμαι) dives, opulentus. (ᾱ)

ἐμπανηγυρίζω, f. ίσω, publicos festosque conventus celebro in vel ob.

ἔμπαξ, ακος, ὁ, (ἐμπάζομαι) curator, tutor, educator: sed vocem finxerunt grammatici *ex falsa lectione* Soph. Aj. 563.

ἐμπαραβάλλομαι, (βάλλω, irr.) injicio, indo, infero.

ἐμπαραγίνομαι, adsum, LXX.

ἐμπαρασκευάζω, praeparo, efficio.

ἐμπαράσκευος, ον, (παρασκευή) praeparatus, instructus.

ἐμπαρατίθημι, depono aliquo loco.

ἐμπαρέχω, (ἔχω, irr.) praebeo; permitto, concedo: accommodo: expono.

ἐμπαρίημι, (παρίημι) remitto, laxo, ἐμπαρειμένη ὠδῖσι, partus doloribus fracta, pro παρειμένη ἐν ταῖς ὠδῖσι. (De quantitate v. simpl.)

ἐμπαροινέω, f. ήσω, temulenter aliquid facio: per ebrietatem alicui injuriam infero, insulto, ludibrio habeo, τινί. 2) *absol.* insolenter se gerere, insolenter abuti alicujus benignitate, aut sua potestate. *Pass.* ob temulento insolenter tractari. ἐμπεπαρῳνημένα, contumeliae ex insolentia.

ἐμπαροίνημα, τό, id, cui quis illudit.

ἐμπαῤῥησιάζομαι, libere, fortiter dico de re aliqua, vel apud aliquem.

ἔμπας, *Ion.* et Hom. ἔμπης, *Adv.* (ἐν, πᾶς) omnino, prorsus, πάντως. 2) tamen, i. q. ὅμως. 3) cum particula περ junctum ejus vim auget, ut Il. 14, 1. πίνοντά περ ἔμπης, licet plurimum biberet, quantumvis bibentem. 4) similiter, Il. 14, 174. Od. 19, 37. *dub. signif.* – Pindarus utitur etiam formis ἐμπᾶν et ἔμπα, posterior exstat etiam Soph. Aj. 563.

ἐμπᾶτις, ἡ, (πέπαμαι) i. q. ἐγκτῆτις.

ἐμπάσσω, *Att.* ἐμπάττω, f. άσω, inspergo. 2) intexo. (ᾰ)

ἐμπαταγέω, i. q. παταγέω ἐν.

ἐμπατέω, f. ήσω, ingredior, μέλαθρον, Aesch. pedibus insilio alicui, *c. acc.*

ἔμπεδα, v. ἔμπεδος.

ἐμπεδάω, f. ήσω, *Ion.* ἐμπεδέω, (πεδάω) compedibus constringo, impedio, Hdt. 4, 69.

ἐμπεδής, ές, i. q. ἔμπεδος, impr. in *adv.* ἐμπεδῶς.

ἐμπεδόκαρπος, ον, (καρπός) semper ferens fructus.

ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus, quod firmis jugibusque orbibus volvitur. Nonnus.

ἐμπεδολώβης, ὁ, (λώβη) qui semper nocet.

ἐμπεδόμητις, ι, (μῆτις) firmi consilii, immobilis. ἐμπ. ἀνάγκη, necessitas stabilis consilii.

ἐμπεδόμοχθος, ον, laboriosus, aerumnosus, aeternis molestiis implicatus.

ἐμπεδόμυθος, ον, qui firmi et constantis est sermonis. Nonnus.

ἐμπεδορκέω, f. ήσω, (ὅρκος) foedus sive jus jurandum servo.

ἔμπεδος, ον, (ἐν et πέδον) stabilis, firmus, in solo stans, ceu fixus. ἔμπεδον et ἔμπεδα, *adv.* firmiter: tuto: perpetuo.

ἐμπεδοσθενής, ές, (σθένος) firmum robur habens, constans.

ἐμπεδόφρων, ον, (φρήν) qui mente firma praeditus est, qui mente captus non est.

ἐμπεδόφυλλος, ον, (φύλλον) qui folia non emittit, sed perpetuo retinet.

ἐμπεδόω, (ἔμπεδος) stabilio, firmo: ratum habeo: firmiter et constanter servo, seu observo.

ἐμπέδως, vel ἐμπεδῶς, *adv.* firmiter, constanter: certo, plane.

ἐμπειράζω, tento, periculum alicujus rei facio, τινός.

ἐμπείραμος, ον, *poet.* pro ἔμπειρος, peritus.

ἐμπειρέω, peritus sum, calleo, ut ἐμπειρεῖν χώρας, regionis et loci peritum esse.

ἐμπειρία, ἡ, peritia, experientia. 2) Empirice, genus exercendae artis medicae.

ἐμπειρικός, ή, όν, qui solam experientiam sequitur. 2) ὁ, medicus ejusmodi. Ἐμπειρική, ῆς, ἡ, i. q. ἐμπειρία n. 2.

ἐμπειρικῶς, *adv.* Empiricorum more.

ἐμπειροπόλεμος, ον, belli peritus, in bello exercitatus, veteranus.

ἔμπειρος, ον, (πεῖρα) usu peritus: peritus, *c. gen.* Hinc τὸ ἐμπειρον, peritia.

ἐμπειροτόκος, ἡ, (τίκτω) mulier, quae jam antea peperit.

ἐμπείρω, (πείρω) infigo, insero, v. l. Il. 2, 426.

ἐμπείρως, *adv.* more eorum, qui rei periti sunt: scite, apte.

ἐμπελαγέω, (πέλαγος) in mari versor.

ἐμπελάδην, *adv.* (ἐμπελάζω) prope: cum impetu.

ἐμπελαδόν, *adv.* prope, appropinquando.

ἐμπελάζω, f. άσω, (πελάζω, irreg.) appropinquo, pervenio. 2) admoveo. 3) committo, congredi facio.

ἐμπέλασις, ἡ, appropinquatio.

ἐμπελαστικῶς, *adv.* cum impetu: ab *inusitat.* ἐμπελαστικός, quod est ab ἐμπελάζω.

ἐμπελάτειρα, ας, ἡ, meretrix, Callim. cf. πελάτις, πλάτις.

ἐμπελάω, i. q. ἐμπελάζω.

ἐμπέλιος, ον, intus lividus, seu in quo livor inest, ut simplex.

ἐμπέμπω, f. ψω, immitto. LXX.

ἐμπέραμος, ον, (πεῖρα) peritus, *c. gen.*

ἐμπερής, ές, peritus. Hesych. e Sophocle.

ἐμπεριάγω, (περιάγω, irr.) circumdo.

ἐμπεριβάλλω, (περιβάλλω, irr.) complector, comprehendo.

ἐμπερίβολος, ον, ornatus, elegans, artificiosus.

ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo. 2) circumscribo, h. e. concludo, coerceo.

ἐμπεριεκτικός, ή, όν, (ἐμπεριέχω) continens, capax, qui multa comprehendere potest.

ἐμπεριέρχομαι, obeo, perlustro.

ἐμπεριέχω, contineo, comprehendo.

ἐμπερικλείω, inclusum teneo.

ἐμπεριλαμβάνω, comprehendo, inclusum teneo.

ἐμπεριληπτικός, ή, όν, qui comprehendere, aut comprehendi, capi potest.

ἐμπερίληψις, ἡ, complexus, quo aliquid intra nos continemus, interior coarctatio.

ἐμπερίοδος, ον, periodis constans, epith. orationis. 2) certis temporibus eveniens.

ἐμπεριπαθέω, indoleo, stomachor in.

ἐμπεριπατέω, inambulo, incedo: conculco: versor inter, occupor aliqua re. 2) insulto alicui.

ἐμπεριπείρω, transfigo, configo.

ἐμπεριπίπτω, f. πεσοῦμαι, (περιπίπτω, irr.) incido.

ἐμπεριπλέω, f. εύσω, (περιπλέω, irr.) navigo alicubi.

ἐμπεριῤῥήγνυμι, f. ήξω, (περιῤῥήγνυμι, irr.) disrumpo.

ἐμπερονάω, f. ήσω, infibulo, fibula infigo, perforo, trajicio.

ἐμπερόνημα, τό, vestis fibulis connexa.

ἐμπερπερεύομαι, f. εύσομαι, jacto me, ostento me et artem meam, placendi causa, futili vanitate.

ἔμπεσον, ες, ε, aor. 2. *Poet.* ab ἐμπίπτω, p. ἐνέπεσον, Hom.

ἐμπεταλίς, ίδος, ἡ, edulium e caseo paratum, ex ἐν et πέταλον, *folium*, quoniam foliis inclusum coqui solet, Hesych.

ἐμπετάννυμι, f. πετάσω, (πετάννυμι, irr.) explico, extendo. *Pass.* tegor aliqua re.

ἐμπέτασμα, τό, aulaeum. A pr.

ἔμπετρος, ον, qui in petris et locis saxosis provenit: τὸ ἔμπετρον, nomen herbae.

ἐμπευκής, ές, (πεύκη) amarus.

ἐμπήγνυμι, f. πήξω, (πήγνυμι, irr.) infigo, depango. ἐμπήγνυσθαι, concrescere.

ἐμπηδάω, f. ήσω, insilio, insulto.

ἐμπήκτης, ου, ὁ, (ἐμπήγνυμι) minister publicus, qui tabulas legum in libros seu volumina, scapos compingit, aut in loco publico, Athenis apud Eponymos, Romae ad Rostra affigit, ut spectari et legi ab omnibus possint. Hesych.

ἔμπηξις, ἡ, infixio.

ἔμπηρος, ον, mutilatus, ut simplex πηρός.

ἔμπης, *Ion.* et Hom. idem quod ἔμπας, tamen.

ἐμπιέζω, f. έσω, imprimo, insero fir-

miter.

ἐμπίεσμα, τό, impressum, impressio.

ἐμπικραίνω, exacerbo, ἐμπικραίνομαι, amarulentus et infensus sum, vel fio.

ἔμπικρος, ον, amarulentus.

ἐμπιλέω, cogo ac constipo in.

ἐμπίμελος, ον, (πιμελή) in quo pinguedo est, pinguis.

ἐμπιμπλημι, v. ἐμπίπλημι.

ἐμπιμπρημι, v. ἐμπίπρημι.

ἐμπινής, ές, mundus, politus, nitidus, elegans. 2) idem quod εὐπινής.

ἐμπίνω, f. πίομαι, (πίνω, irr.) imbibo, ebibo, exhaurio: poto. (ἰνω, – –, ἰομαι, ω vel – ∪ –)

ἐμπιπίσκω, f. ἐμπίσω, (πιπίσκω, irr.) irrigo, potum do. (ἰσω, – –)

ἐμπίπλημι, f. ἐμπλήσω, (πίμπλημι, irr.) impleo, expleo, satio, τινός. (Forma ἐμπίμπλημι improbatur a grammaticis, v. Lobeck. ad Phryn. p. 95 seq. cui, sicubi invenitur, emendanda videtur. Inseritur tamen rursus μ, ubi augmentum accedit, v. c. ἐνεπίμπλασαν. Exstant praeterea formae ἐμπιπλάω, -έω, άνω, quibus vero *Attici* nunquam usi sunt.)

ἐμπιπράσκω, (πιπράσκω, irr.) vendo.

ἐμπίπρημι, (πίμπρημι, irr.) incendo, inflammo. (De forma ἐμπίμπρημι eadem valent, quae de forma ἐμπίμπλημι monuimus.)

ἐμπίπτω, f. ἐμπεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) incido, invado, irruo: obvius fio: *c. dat. vel c.* εἰς. – τὰ ἐμπίπτοντα, quae accidunt s. eveniunt.

ἐμπίς, ίδος, ἡ, culicis genus.

ἐμπιστεύω, f. εύσω, fido, confido. 2) concredo, fidei committo; et ἐμπιστεύομαι, fidei meae committitur, concreditur mihi, fide dignus sum.

ἔμπιστος, ον, cui fides inest.

ἐμπιτνέω, aor. ἐνέπιτνον, (πιτνέω, irr.) *poet.* pro ἐμπίπτω, irruo, aggredior, adorior.

ἐμπλάζω, f. πλάγξω, (πλάζω, irreg.) errare vel circumvagari facio in aliquo loco. *Med.* erro, vagor in, inerro.

ἐμπλάζω, f. σω, *poet.* p. ἐμπελάζω.

ἐμπλάσσω, *Att.* ἐμπλάττω, f. ασω, illino, oblino, massa liquida circumdo, inspergo: obstruo, in massam formo: imprimo, s. imprimendo figuram rei impressae efficio, infercio.

ἐμπλαστικός, ή, όν, ad illinendum aptus.

ἔμπλαστος, ή, όν, illitus, inspersus. Hinc τὸ ἔμπλαστον, sc. φάρμακον, emplastrum, unguentum; antiquior forma p. ἔμπλαστρον.

ἔμπλαστρον, τό, sc. φάρμακον, emplastrum.

ἔμπλαστρος, ου, ἡ, sc. φαρμακεία, idem.

ἐμπλαστρώδης, ες, emplastro similis.

ἐμπλατύνω, dilato.

ἐμπλέγδην, *adv.* (ἐμπλέκω) implicite.

ἔμπλειος, η, ον, *Ion.* pro ἔμπλεος, Od.

ἐμπλεκτήρ, ὁ, i. q. ἐμπλέκτης.

ἐμπλέκτης, ου, ὁ, (ἐμπλέκω) cincinno.

ἔμπλεκτον, τό, structurae genus apud Architectos.

ἔμπλεκτος, ον, implicitus.

ἐμπλέκτρια, ας, ἡ, ornatrix, quae crines intorquet, capillos fucat. A seq.

ἐμπλέκω, f. ξω, implico, irretio, intexo: confundo, permisceo. ἐμπλέκομαι, congredior, *de militibus.*

ἐμπλεονάζω, (πλεονάζω) αἵματι, sanguinem multum effundo.

ἔμπλεος, α, ον, *Att.* ἔμπλεως, *Ion.* ἔμπλειος, είη, ειον, vel ἐνίπλειος, (πλέος) impletus, completus, plenus, *c. g.* 2) satur.

ἔμπλευρος, ον, (πλευρά) latera plena habens.

ἐμπλευρόω, in latus alicujus insilio, costas alicujus insulto. A praec.

ἐμπλέω, f. πλεύσομαι et πλευσοῦμαι (πλέω, *irr.*) innavigo, innato.

ἐμπλέως, *adv.* plene.

ἐμπλήγδην, *adv.* (ἐμπλήσσω) attonite, stupide: temere, sine judicio.

ἐμπληγής, ές, i. q. ἔμπληκτος. Ab eod.

ἔμπληγος, ον, (πληγή) qui fit verberibus, verberando, ut ὕβρις ἔμπληγος. Suid.

ἐμπλήδην, *adv.* (ἐμπίπλημι) confertim, plene.

ἐμπληθής, ές, (πλῆθος) i. q. ἔμπλεος.

ἐμπλήθω, expletus sum, satur sum; (occurrit tantum in praes. et impf., nam fut. ἐμπλήσω pertinet ab ἐμπίπλημι.)

ἐμπληκτικός, ή, όν, stupefaciens. 2) qui facile terretur. A seq.

ἔμπληκτος, ον, (ἐμπλήσσω) attonitus, vel terrore vel admiratione: stupidus.

ἐμπλημένος, *expletus*, *rarum* part. perf. pass. ab ἐμπίπλημι, Ar. Vesp. 984.

ἐμπλήν, adv. prope, i. q. πλησίον *c. gen.* (Radix ἐμπελάζω.)

ἔμπλην, *adv.* i. q. πλήν vel χωρίς, praeter, excepto, *c. gen.*

ἐμπληξία, ας, ἡ, stupor, stupiditas: vecordia: temeritas, celeritas temeraria et praeceps: pavor: admiratio.

ἔμπληξις, ἡ, stupor, vecordia, stultitia.

ἐμπληρόω, impleo.

ἐμπλήρωσις, ἡ, impletio, expletio.

ἐμπλήσας, ἐμπλησάμενος, part. aor. 1. act. et med. ab ἐμπίπλημι, Hom. ἐμπλήσατο, *epice* p. ἐνεπλήσατο. ἔμπλητο, p. ἐνέπλητο, aor. pass. Il. 21, 607.

ἔμπλησις, ἡ, (ἐμπίπλημι) i. q. ἐμπλήρωσις.

ἐμπλήσσω, *Att.* ἐμπλήττω, f. ξω, ap. Hom. ἐνιπλήσσω, irruo. 2) obstupefacio, vel terrore, vel admiratione.

ἐμπληστέος, (ἐμπίπλημι) implendus.

ἐμπλοκή, ῆς, ἡ, (ἐμπλέκω) nodus; implicatio.

ἐμπλόκιον, τό, idem. 2) torques.

ἐμπλώω, f. ώσω, innavigo, *poet.* pro ἐμπλέω.

ἐμπνείω, *poet.* p. ἐμπνέω.

ἐμπνευματόω, inflo: flato seu vi ventorum incitu, spiritu vel vita impleo.

ἐμπνευματώδης, ες, flatus movens.

ἐμπνευμάτωσις, ἡ, inflatio, flatuum generatio.

ἐμπνευματωτικός, ή, όν, inflandi vim habens, flatulentus.

ἔμπνευσις, ἡ, inspiratio, inflatio.

ἐμπνευστός, ή, όν, inspiratus.

ἐμπνέω, f. πνεύσω, *poet.* ἐμπνείω, (πνέω, *irr.*) inflo, afflo, *c. dat.* αὐλοῖς, tibiis canere. 2) inspiro, adspiro: τινί τι, e. g. θάρσος τινί, animum alicui, Hom., etiam seq. acc. c. inf. Od. 19, 138. Dicitur inprimis de inspiratione amoris, cf. εἰσπνέω.

ἐμπνίγω, f. ξοῦμαι, (πνίγω, *irreg.*) suffoco in.

ἔμπνικτος, ον, suffocatus, specialiter in olla furno inclusa.

ἐμπνοή, ῆς, ἡ, flatus venti irruens cum magna vi.

ἔμπνοια, ἡ, ipsa inspirandi actio. 2) spiratio, vita.

ἔμπνοος, οα, *contr.* ἔμπνους, spirens. 2) vivus.

ἐμποδίζω, (πούς) pedes implico, impedimento sum, τινί: impedio, coërceo, τινά.

ἐμπόδιος, ον, qui est impedimento, obvius: τὸ ἐμπόδιον, impedimentum.

ἐμπόδισμα, τό, impedimentum.

ἐμποδισμός, ὁ, idem.

ἐμποδιστής, ὁ, qui impedimento est.

ἐμποδιστικός, ή, όν, qui est impedimento, cui est vis impediendi.

ἐμποδοστατέω, offendo. LXX.

ἐμποδοστάτης, ὁ. (ἐμποδών et ἵστημι) qui obstat, qui impedimento est.

ἐμποδών, *adv.* (πούς) ante pedes, in medio, in promtu, significatque saepe simplicem praesentiam. Hinc ὁ ἐμποδών, obvius, τὰ ἐμποδών, praesentia. 2) de impedimento τὸ ἐμποδών, quod obstat, officit.

ἔμποθεν, *adv.* p. ἐν ποθ᾽ ἐν, vicissim, *dub. lect.* Theocr. 9, 6.

ἐμποιέω, injicio, indo, incutio, insero, immitto: doceo aliquem aliquid.

ἐμποιητικός, ή, όν, afficiens, injiciens, v. c. terrorem, amorem, etc. A pr.

ἐμποικίλλω, intertexo.

ἐμποίνιμος, ον, puniendus, poena dignus.

ἔμποινος, ον, (ποινή) idem.

ἐμπολαῖος, α, ον, (ἐμπολή) ad mercaturam s. negotia pertinens, venalis. 2) epith. Mercurii, qui est praeses negotiorum.

ἐμπολάω, f. ήσω, vendo in aliquo loco, mercaturam alicubi exerceo: vendo, negotior. 2) comparo mihi, aliunde emo ad revendendum: comparo, acquiro, lucror.

ἐμπολεμέω, bellum gero in.

ἐμπολέμιος, ον, bellicus, ad bellum pertinens.

ἐμπόλεμος, ον, cujus in bello usus est, aptus ad bellum.

ἐμπολεύς, έως, ὁ, mercator, negociator. A seq.

ἐμπολέω, *Ion.* p. ἐμπολάω.

ἐμπολή, ἡ, venditio. 2) quod sibi aliquis emit vel comparavit ad vendendum, merces. 3) lucrum ex negotiatione partum, pecunia, lucrum quodvis.

ἐμπόλημα, τό, quod venditur seu venum exponitur, quod comparatum est ad vendendum.

ἐμπόλησις, ἡ, emtio: venditio.

ἐμποληνός, ή, όν, emtus, Soph. Ph. 417.

ἐμπολίζω, in urbem recipio, de hominibus et rebus, locis, quae moenibus urbis amplectimur.

ἔμπολις, ι, (πόλις) cui patria est et certa civitas: eandem civitatem incolens.

ἐμπολιτεύω, f. εύσω, et ἐμπολιτεύομαι, versor in republica, administro rempublicam. 2) versor in, habito in.

ἐμπολίτης, ὁ, incola.

ἐμπολόωντο, impf. *epic.* ab ἐμπολάω, Od.

ἐμπομπεύω, publice traduco. 2) in triumpho duco. 3) valde in aliqua re me jacto.

ἐμπονέω, f. ήσω, operam alicui rei impendo, τινί.

ἐμπόνημα, τό, labor alicui rei impensus.

ἔμπονος, ον, laborum patiens. 2) qui in labore versatur.

ἐμπορεία, ἡ, i. q. ἐμπορία.

ἐμπορεῖον, τό, emporium.

ἐμπόρευμα, τό, mercatura.

ἐμπορεύομαι, f. εύσομαι, (ἔμπορος) proficiscor, peregre absum, Soph. El. 405.

O. R. 456. *impr.* mercaturam facio, mercor, nundinor; merces aliunde importo. 2) ad quaestum confero, ut corpus, sapientiam etc. quaestum capto; lucror. 3) fraudulenter facere commodi sui caussa.

ἐμπορευτέος, έα, έον, mercandus, mercium loco importandus.

ἐμπορευτικός, ή, όν, rei mercatoriae peritus, studiosus.

ἐμπορέω, f. ήσω, mercaturam facio.

ἐμπορητικός, ή, όν, mercatorius.

ἐμπορία, ας, ἡ, mercatura, proprie, qua mare trajicitur, mercium caussa. 2) mercatus, nundinae. 3) merces ipsae.

ἐμπορίζομαι, f. ίσομαι, suppedito, Xen. vect. 4, 38. (sed haec videtur *prava lectio* pro ἐκπορ. esse).

ἐμπορικός, ή, όν, mercatorius.

ἐμπόριον, τό, forum nundinarium, locus ad mercaturam exercendam factus, emporium.

ἐμπόριος, α, ον, ad mercaturam pertinens: τὰ ἐμπόρια, merces.

ἔμπορος, ου, ὁ, (πόρος) qui mare trajicit, speciatim aliena navi, vector. ap. Hom. qui postea ἐπιβάτης dictus est. 2) mercator, negotiator, nundinator. 3) viator. 4) ὁ καὶ ἡ, mercatorius. 5) *metaph.* ἔμπορος κακῶν, malis onustus, Aesch. Pers. 597. ubi v. notas.

ἐμπορπάω, f. ήσω, infibulo, fibula alligo, seu subnecto.

ἐμπορπέω, f. ήσω, *Ionice*, idem.

ἐμπόρπημα, τό, fibulatio: quod fibula connectimus, chlamys etc.

ἐμπορπόω, f. ώσω, i. q. ἐμπορπάω.

ἐμπορφύρεος, ον, purpureus, pulcher, de floribus, *f. l.* Pind. N. 11, 36.

ἐμπόρφυρος, ον, indutus purpura: imbutus colore purpureo: in purpuram vergens, de colore.

ἔμποτος, ον, potabilis.

Ἔμπουσα, ης, ἡ, Empusa, spectrum, quod ab Hecate immissum miseris apparere et in varias se formas mutare credebatur, Ar. Ran. 293. Eccl. 1102.

ἐμπρακτικός, ή, όν, efficax: actuosus.

ἔμπρακτος, ον, idem. Unde.

ἐμπράκτως, *adv.* efficaciter: actuose.

ἐμπρεπής, ές, eximius, ornatus aliqua re.

ἐμπρέπω, decorus et praestans sum inter. 2) decori sum, convenio. Hinc *impers.* ἐμπρέπει, decet.

ἐμπρήθω, f. ήσω, (πρήθω, *irreg.*) incendo. 2) inflo.

ἔμπρησις, ἡ, incensio, inflammatio. A pr.

ἐμπρησμός, ὁ, idem. 2) incendium. Ab eod.

ἐμπρηστής, ὁ, qui incendit, incendiarius.

ἐμπρίω, f. ίσω, serra incido. 2) constringo, comprimo, ut dentes. 3) asper, incisus, serratus sum. (---)

ἔμπροθεν, *adv. poet.* p. ἔμπροσθεν, ut ἔνερθεν, πρόσθεν, ὄπιθεν, Theocr. 9, 6. cf. ἔμποθεν.

ἐμπροθέσμιος, ον, (προθέσμιος) qui intra constitutum diem aliquid facit.

ἐμπροθέσμως, *adv.* intra praestitutum tempus.

ἐμπροίκιος, ον, (προίξ) in dote comprehensus, ad dotem pertinens.

ἔμπροικος, ον, (προίξ) dotatus. 2) i. q. ἐμπροίκιος.

ἐμπρομελετάω, f. ήσω, exercito ad v. c. bellum. *Med.* meditor, commentor v. c. bellum, mortem, orationem habendam.

ἔμπροσθα, *adv. Dor.* p. ἔμπροσθεν.

ἔμπροσθεν, *adv.* ante, coram, a fronte, a parte antica. 2) olim.

ἐμπρόσθιος, ον, anterior. A pr.

ἐμπροσθόκεντρος, ον, (ἔμπροσθεν, κέντρον) aculeum in anteriore parte habens, item in ore.

ἐμπροσθοτονία, ἡ, raptus pronus. 2) inclinatio colli in partes anteriores involuntaria.

ἐμπροσθοτονικός, ή, όν, qui laborat inclinatione colli, sive ἐμπροσθοτονίᾳ. A pr.

ἐμπροσθότονος, ον, (ἔμπροσθεν et τείνω) in anteriora tendens.

ἐμπροσθουρητικός, ή, όν, (ἔμπροσθεν et οὐρέω) anteriore parte, seu adversa mingens, ut homo. opp. ὀπισθουρητικός.

ἐμπρόσωπος, ον, quem in oculis gerimus. 2) qui est exemplo vel spectaculo.

ἔμπρωρος, ον, (ἐν et πρῷρα) qui est in prora. 2) in proram inclinatus. *dub. lect.* Polyb. 16, 4.

ἔμπτυσις, ἡ, sputi in aliquid conjectus.

ἔμπτυσμα, τό, sputum, vel quod alicui inspuitur.

ἐμπτύω, f. ύσω, inspuo, conspuo. (υ in praes. longum, in fut. et aor. breve.)

ἔμπτωσις, ἡ, (ἐμπίπτω) lapsus, casus, prolapsio in. 2) illapsus, ut lucis in oculos, fenestras. 3) ap. Grammaticos significat pleonasmum e litera inserta.

ἔμπτωτος, ον, qui incidit aliquo. Ab eod.

ἐμπυδάκωτος, ον, *vox corrupta* ap. Lucian. in Lexiph. v. ἐμπυνδάκωτος.

ἐμπυελίς, ἡ, (πύελος) capsa, in qua movetur κνώδαξ. *Dim.* ἐμπυελίδιον, τό.

ἐμπυέω, f. ήσω, purulentus sum. 2) pus exscreo.

ἐμπύη, ἡ, (πύον) morbus, quum pus e thorace aut latere per pulmonem proveniens exscreatur.

ἐμπύημα, τό, collectio puris, suppuratio. 2) effusio, seu exscreatio puris.

ἐμπύησις, ἡ, idem in utraque significatione.

ἐμπυΐσκω, i. q. ἐμπυέω.

ἐμπυκάζω, f. σω, (πυκάζω) intego, tego, νόος αἰ ἐμπεπύκασται, Mosch. 1, 15.

ἐμπύλιος, α, ον, vel -ος, ον, (πύλη) in janua vel ad januam positus.

ἐμπυνδάκωτος, ον, fundum habens, de vase, qs. a πυνδακόω, quod est a πύνδαξ, *fundus*.

ἔμπυος, ον, (πύον) in quo pus est, purulentus.

ἐμπυρεία, ἡ, (ἐμπυρεύω) vaticinium ex igni sacrificiali. 2) jusjurandum, quod fit per ignem sacrificialem.

ἐμπύρευμα, τό, incensio, inflammatio. 2) irritabulum, scintilla, fomentum, irae insignis. 3) ambustio, ut ciborum in olla, et odor, atque sapor amarus ejusmodi ciborum, aut medicamentorum.

ἐμπυρεύω, f. εύσω, incendo, inflammo.

ἐμπυρία, ἡ, i. q. ἐμπυρεία.

ἐμπυριβήτης, ὁ, (ἐν, πῦρ, βαίνω) in ignem ingrediens, supra igni positus, epith. τρίποδος, Il. 23, 702.

ἐμπυρίζω, f. ίσω, i. q. ἐμπυρεύω.

ἐμπυρισμός, ὁ, incensio, inflammatio.

ἔμπυρος, ον, (ἐν et πῦρ) ignitus. 2) qui igni admovetur, qui crematur.

ἐμπυρόσκοπος, ον, (σκοπός) divinans ex igni, in sacrificiis inprimis, quum thus in ignem conjicitur vel pelles victimarum caesarum.

ἐμπυρόω, f. ώσω, inflammo, incendo.

ἔμπυρρος, ον, rufus, ruber.

ἐμπύρωσις, ἡ, i. q. ἐμπύρευσις.

ἐμπυτιάζω, f. άσω, (πυτία) coagulo, condenso.

ἐμπωλέω, deterior scribendi ratio p. ἐμπολέω, Piers. ad Moer. p. 156. Schaef. mel. p. 85. Sic etiam ἐμπωλή, ἐμπώλημα, ἐμπώλησις passim reperiuntur pro ἐμπολή, ἐμπόλημα, ἐμπόλησις, quae vide.

ἐμύς, vel ἐμύς, ἡ, testudo aquatica, Aristot. h. a. 5. 14.

ἐμφαγεῖν, *inf. aor.* 2. *pertinens ad* ἐσθίω, vesci, comesse: raptim edere. ἐμφαγών, όντος, pastus, qui comedit.

ἐμφαίνω, (φαίνω, *irr.*) speciem praebeo, prae me fero, repraesento. 2) verbis ob oculos pono, indico, innuo. 3) refero. Hinc 4) ἐμφαίνει et ἐμφαίνεται, *impers.* videtur, apparet, significat.

ἐμφάνεια, ἡ, adspectus, apparitio: significatio, demonstratio: significatio praesentiae v. c. divinae, per miracula, ut ἐμφάνεια Θεοῦ, ap. Jos. A seq.

ἐμφανής, ές, (ἐμφαίνω) conspicuus: manifestus, apertus, qui fit in propatulo, illustris.

ἐμφανίζω, f. ίσω, ante oculos pono, conspiciendum do, ostendo, patefacio: certiorem facio, indico: doceo: accuso, defero aliquem. Hinc ἐμφανίζομαι, in conspectum venio, appareo: deferor, accusor. A pr.

ἐμφάνισις, ἡ, indicium, demonstratio.

ἐμφανίσκω, i. q. ἐμφανίζω.

ἐμφανισμός, ὁ, patefactio, declaratio: delatio, accusatio: indicium.

ἐμφανιστικός, ή, όν, rem perspicue significans, exprimens.

ἔμφανσις, ἡ, i. q. ἔμφασις.

ἐμφαντάζομαι, intelligo, cogito in re aliqua, ut in illa re latens vel comprehensum.

ἐμφαντικός, ή, όν, i. q. ἐμφατικός, ή, όν.

ἐμφαντικῶς, *adv.* i. q. ἐμφατικῶς.

ἐμφανῶς, ἐμφανέως, *adv.* clare, manifeste, palam.

ἐμφαρυγξάμενος, vel ἐμφαρυξάμενος, (φάρυγξ) qui in guttur demisit, devoravit. Hesych. et Diosc.

ἔμφασις, ἡ, (ἐμφαίνω) repraesentatio, species expressa. 2) simulatio. 3) expressa rei significatio quum verbis inest tacita quaedam vis et significatio. 4) significatio generis. 5) demonstratio, explicatio. 6) cognitio, ut effectus demonstrationis.

ἐμφατικός, ή, όν, habens emphasin, significans cum emphasi. Ab eod.

ἐμφατικῶς, *adv.* significanter, graviter, nervose, perspicue, luculenter.

ἔμφατος, ον, significatus, per emphasin dictus.

ἐμφέρεια, ἡ, similitudo. A seq.

ἐμφερής, ές, similis. A seq.

ἐμφέρω, f. ἐνοίσω, (φέρω, *irr.*) infero. 2) objicio, πρός τινα vel τινί τι. *Med.* inferor, deferor: sum in aliquo loco: convenio, similis sum, refero aliquem, τινί.

ἐμφερῶς, *adv.* (ἐμφερής) similiter.

ἔμφθαρτος, ον, i. q. φθαρτός, *Eccl.*

ἐμφθέγγομαι, f. ξομαι, vocem edo, loquor.

ἐμφθαρής, ές, (φθείρομαι) qui periit in.

ἐμφιληδονέω, f. ήσω, delector aliqua re, *c. dat.*

ἐμφιλοκαλέω, f. ήσω, in studio rei hone-

stae versor, gloriam in ea venor. *c. dat.*

ἐμφιλονείκως, *adv.* idem quod φιλονείκως, contentiose, Schol. Eur. Andr. 288.

ἐμφιλοσοφέω, f. ήσω, philosophor in, philosophice commentor in, disputo in. 2) studium et operam meam colloco in, *c. dat.*

ἐμφιλοσόφημα, τό, in quo philosophamur, disputatio philosophica, studium philosophicum, in quo studium et cogitationem omnem ponimus. A pr.

ἐμφιλόσοφος, ον, philosophiae conveniens, ad philosophum pertinens: ad philosophiam aptus, idoneus, de homine.

ἐμφιλοτεχνέω, perite in aliqua re versor, perite et accurate considero, exploro, explico.

ἐμφιλοχωρέω, f. ήσω, libenter habito in, libenter commoror in re, ut ab ea aegre me patiar avelli, adhaereo, *c. dat.*

ἐμφλάω, f. άσω, intro deprimo. ἐμπεφλασμένος, intro depressus, subsidens. (ᾱσω, ‑ ‑)

ἐμφλεβοτομέω, f. ήσω, venam seco in loco aliquo.

ἐμφλέγω, f. ξω, inflammo, amburo.

ἔμφλοιος, ον, corticem habens.

ἐμφλοιοσπέρματος, ον, cujus semina cortice tecta sunt.

ἔμφλοξ, γος, (φλόξ) inflammatus, ignitus.

ἐμφοβέομαι, versor in metu, in metum conjicior, timeo.

ἔμφοβος, ον, qui versatur im metu, perterritus, timens. 2) formidolosus, terribilis.

ἐμφονεύω, i. q. φονεύω, ἐν.

ἐμφόρβιος, ον, (φέρβω) depascens, absumens, insidens rei ita, ut eam depascatur. Nic. τὸ ἐμφόρβιον, pecunia pro pascuis solvenda, scripturae.

ἐμφορβιόω, f. ώσω, (φορβειά) capistro, capistrum injicio. Unde ἐμπεφορβιωμένος, tibicen, apud Aristophanem Av. 861. capistratus, capistro munitus, ut spiritus coerceatur, nec buccae nimis inflantur.

ἐμφορέω, f. ήσω, importo. 2) infercio. 3) infligo, incutio. Hinc ἐμφορέομαι, proprie, feror in, ut mari, fluctibus, Hom. 2) repleor, satior, fruor affatim, etiam in malam partem: item immodice utor, v. c. potestate, nimis indulgeo, v. c. irae, libidini cuicunque.

ἐμφόρησις, ἡ, usus cibi, potus, largior et ultra satietatem ac necessitatem, nimis avidus. 2) abusus rei bonae cujuscunque. A pr.

ἔμφορτος, ον, oneratus, onustus.

ἔμφραγμα, τό, obturamentum, septum, obex, obstructio.

ἐμφραγμός, οῦ, ὁ, obstructio.

ἐμφρακτικός, ή, όν, obstruendi vim habens.

ἔμφρακτος, ον, obstructus, septus, munitus, obturatus.

ἔμφραξις, ἡ, obstructio.

ἐμφράσσω, *Att.* ἐμφράττω, f. ξω, obturo, obstruo, infercio.

ἐμφρονέω, (ἔμφρων) prudens sum, resipisco.

ἐμφρονώδης, ες, prudens, prudentiam affectans.

ἐμφρόνως, *adv.* (ἔμφρων) prudenter.

ἐμφρουρέω, f. ήσω, custodias ago in aliquo loco, excubo.

ἔμφρουρος, ον, cui praesidia imposita sunt, praesidiis munitus. 2) qui in praesidio est, qui custodit. 3) in custodiam inclusus, in custodiam traditus.

ἐμφρύγω, i. q. φρύγω ἐν. (‑ ‑ ‑)

ἔμφρων, ον, (φρήν) mentis compos: prudens, sapiens.

ἐμφυής, ές, (ἐμφύω) natura insitus, naturalis. 2) quod in aliqua re crevit, vel ex ea crescendo exsistit.

ἐμφύλιος, ον, (φυλή) tribulis. 2) intestinus, civilis, ut bellum civile.

ἐμφυλλίζω, f. ίσω, insero, inoculo.

ἔμφυλλος, ον, foliis ornatus, frondosus.

ἔμφυλος, ον, ad idem φῦλον s. eundem populum pertinens, popularis: ejusdem generis, consanguineus: ἐμφ. νεῖκος, discordiae intestinae. 2) ad eandem φυλήν pertinens, tribulis.

ἐμφῦναι, v. ἐμφύω.

ἐμφύρω, immisceo, subigo. (‑ ‑ ‑)

ἐμφυσάω, f. ήσω, inflo, inspiro: flatu ignem accendo.

ἐμφύσημα, τό, sufflatio, suggestio: id, quod sufflatur, seu inflando immittitur: inspiratio, vel id quod inspiratur: tumor, morbus, quum distentae auris malignis et molestis carnes aut viscera turgent. (ῡ)

ἐμφύσησις, ἡ, flatus in intestinis, sufflatio. (ῡ)

ἐμφυσιόω, i. q. ἐμφυσάω: *metaph.* inflo, superbum facio, ἐμπεφυσιωμένος, tumidus, superbus, inflatus.

ἔμφυσις, ἡ, (ἐμφύω) ingeneratio, ipsa actio ingenerandi.

ἐμφυτεία, ἡ, (ἐμφυτεύω) insitio.

ἐμφύτευσις, ἡ, idem, ab eod.

ἐμφυτεύω, f. εύσω, (φυτεύω) insero. 2) instituo. 3) induco, v. c. monarchiam, tyrannos. Polyb.

ἔμφυτος, ον, ingenitus, insitus a natura. 2) nativus, non fucatus. 3) stabilis, pertinax, constans, *ut sunt ea, quae a natura insita sunt, sic ut Latini* insitus *dicunt.* A seq.

ἐμφύω, f. ύσω, (φύω, *irreg.*) ingenero, insero: aor. 2. ἐμφῦναι, innatum esse: inhaerere, amplecti. *Pass.* ἐμφύομαι, innascor: adhaeresco tenaciter. (ύω, ‑ ‑: ύσω, ‑ ‑) cf. φύω.

ἐμφωλεύω, f. εύσω, lateo in, tenebras quaero, insidior, *c. dat.*

ἔμφωνος, ον, voce praeditus, canorus, robustus ad clamandum.

ἐμφώτεινος, ον, (φῶς) splendidus.

ἐμφωτίζω, illumino, illustro.

ἐμψάω, f. ήσω, (ψάω, *irreg.*) abstergo in.

ἐμψηφίζω, f. ίσω, imputo.

ἐμψιθυρίζω, f. ίσω, susurro, fremo, obscure et clam loquor cum aliquo, insusurro aliquid in aurem.

ἐμψοφέω, (ψοφέω) persono in.

ἔμψοφος, ον, cui sonitus inest: cum sonitu factus.

ἔμψυξις, ἡ, (ἐμψύχω) refrigeratio.

ἐμψυχία, ἡ, 1) (ἔμψυχος) vita. 2) (ψῦχος) frigus.

ἔμψυχος, ον, (ψυχή) animatus, spirans. 2) vehemens. τὸ ἔμψυχον, animal.

ἐμψυχοφαγία, ἡ, (ψυχή, φαγεῖν) esus animalium.

ἐμψυχόω, f. ώσω, animam indo, animo.

ἐμψύχω, f. ξω, (ψύχω, *irreg.*) refrigero, frigus ingenero. (ῡ)

ἐμψύχως, *adv.* vive, vivaciter. (ῡ)

ἐν, praepositio regens *dativum*, *poet.* ἐνί, *Epice* εἰν, εἰνί, *in.* Dicitur I.) *de loco*, et quidem ut latinum *in*, non solum de iis, quae vere insunt alicui loco, sed etiam de iis, quae supra, sub vel prope aliquid sunt, e. g. ἐν θρόνοις καθῆσθαι, in sedilibus; ἐν ταῖς ὑψηλοῖς δένδρεσι, sub excelsis arboribus; ἐν ποταμῷ, juxta fluvium, Il. 18, 521. ἐν οἴνῳ, inter pocula; ἐν ἑαυτῷ εἶναι, apud se esse, i. e. recte sapere, sui compotem esse; ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, sui compotem fieri, redire ad se: eodem sensu dicunt etiam ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, ἐν ἑαυτοῦ γενέσθαι, Ar. Vesp. 642. Soph. Ph. 950. ubi cf. Herm. ἐν γένει, cognatus, Eur. Alc. 903. Soph. O. R. 1016. Inprimis in urbium nominibus, prope quas aliquid gestum est, *Attici* dicunt ἐν, ut ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη et sim. ubi latine exprimas *ad*, *apud*. Ubi sermo est de hominibus, ἐν significat *inter*, ut ἐν Δαναοῖς, al. praecipue in formula ἄρχειν s. ἀνάσσειν ἐν τισί, imperare quibusdam, dominum esse inter quosdam, Il. 13, 689. Od. 19, 110. est etiam, ubi vertere possis *cum*, ut ἐν κακοῖς ἀφιγμένον, Eur. Alc. 771. hoc pertinent formulae ἐν πᾶσι, *praecipue*, *imprimis*: nec non ἐν τοῖς sequente superlativo, vel adverbiis πάνυ, μάλα, σφόδρα, ut Thuc. 7, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον, quod plene diceretur διῆγον χαλεπώτατα ἐν τοῖς χαλεπῶς διάγουσιν, *moleste degebant, ut qui maxime s. omnium molestissimam vitam traxerunt.* cf. Matthiaei gr. gr. p. 403. omittitur etiam superlativus in hoc ἐν δὲ τοῖς ἐγώ, omnium vero ego maxime, Trag. Nonnunquam ἐν idem valet, quod *penes*, ubi sermo est de iis, quae in potestate alicujus posita sunt, ut δύναμις ἐν ὑμῖν, penes vos est. Od. 10, 69. ἐν σοί ἐστι, in tua potestate positum est, Hdt. 6, 109. ἐν γ' ἐμοί, quantum in me est, meo judicio, Eur. Significat etiam *coram*, ἐν πᾶσι, coram omnibus, Od. 2, 191. 16, 378. ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ὁρᾶν, suis ipsius oculis videre, Il. 1, 587. Trag. ἐν γήρᾳ, quod senectutem adtinet, senectute, Soph. O. R. 1112. II.) *de statu, in quo quid est; de rebus, quibus aliquis occupatur; de conditione, qua quis fruitur*, ut ἐν πολέμῳ, ἐν φιλότητι, ἐν πένθει, al. ἐν φιλοσοφίᾳ εἶναι, ἐν λόγοις εἶναι, in philosophia, in sermonibus esse, i. e. iis occupari, Plat. Phaed. p. 59. A. οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ, philosophi. Ex hoc usu sequitur alius, quo ἐν *c. dativo* idem est, quod adverbium, ut ἐν δίκῃ, ἐν ἴσῳ, i. q. δικαίως, ἴσως, ponitur etiam pro dativo rei inservientis, ἐν λιταῖς, precibus, Soph. Ph. 60. ibique Butm.; ἐν πυρὶ καίειν, igni comburere, Il. 24, 38. et saepius. III.) *de tempore*, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, hoc tempore, intra hoc tempus: ἐν ᾧ, sc. χρόνῳ, quo tempore: ἐν αἷς, sc. ἡμέραις, Soph. O. C. 639. ἐν βραχεῖ, brevi tempore. – Notamus praeterea singularem hujus praepositionis usum, quo verbis, motum in locum aliquem significantibus, ita conjungitur, ut pro εἰς positum esse videatur, ut in Homericis πίπτειν et βάλλειν ἐν κονίῃσι, cf. Il. 16, 258. 23, 131. Od. 2, 349. quod dicendi genus caussam habet in arctissima, quae est inter notiones motus in locum et quietis in loco, illum motum secutae, conjunctione, ita ut constructio alteri harum notionum apta adhibeatur alteri. – Omittitur interdum dativus οἴκῳ, μεγάροις, δόμοις, pendens ab ἐν, unde exsistunt formulae, quales sunt ἐν ἀφνειοῦ πατρός, in

divitis patris aedibus, Il. 6, 47. ἐν Ἀλκινόοιο, Od. 7, 132. εἰν Ἀΐδαο, Il. 22, 389. al. eundem usum Herodotus et *Attici* retinuerunt. – *Adverbialiter* ponitur ἐν, adjecto plerumque δέ, ut ἐν δέ sit *praeterea*, *simul*, *prae reliquis*, *imprimis*, e. g. ἐν δ' ὑσίρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, praeterea, Od. 5, 260. πολλοῖσι μὲν καὶ ἄλλοισι δηλώσω, ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε, praecipue, Hdt. 1, 192. cf. 1, 185. 2, 43. 3, 15. 38. 2, 78. 176. 8, 113. 9, 32. Soph. Aj. 674. O. R. 27. – Praepositio ab *Epicis dativo* saepe postponitur, ut Il. 18, 218. Od. 12, 103. quod si fit in ἔνι, accentus retrahitur, Il. 7, 221. Od. 5, 57. Interponuntur etiam alia vocabula inter ἐν et dativum, ut Od. 11, 115. sic quoque in prosa. – Frequens est ellipsis praepositionis ἐν in locorum, regionum, urbium nominibus, ut Ἀθήνησι, Athenis, cf. Schaef. ad Bos. p. 697. – In *compositione* ἐν propriam suam vim retinet; verba cum hac praepositione composita regunt *dativum*. Adjectivis praefixum ἐν significat *paullulum*, *aliquantulum*, ut lat. *sub*, e. g. ἔμπικρος, cui aliquid amaritudinis admixtum est, paullulum amarus. Ante β, μ, π, φ, ψ transit in ἐμ-, ante γ, κ, ξ, χ, in ἐγ-, neque raro ante λ in ἐλ-, ante ρ in ἐῤ-. – *Dorienses* et *Aeolenses* pro ἐς dicebant ἐν, vide Schaef. ad Dion. de comp. p. 305. Boeckh. ad Pind. Pyth. 2, 11.

ἕν, *neutr. sing.* ab εἷς, *unus*. ἕνα, *acc. sing. masc.* ab eod.

ἐναβρύνομαι, mihi valde placeo, jacto me. v. ἐναγλαΐζομαι.

ἐναγγειοσπέρματος, ον, (ἐν, ἀγγεῖον, et σπέρμα) vasculis semen inclusum habens.

ἐναγείρω, (ἀγείρω, *irreg.*) congrego aliquo, convoco.

ἐναγελάζω, gregem in aliquem locum cogo.

ἐναγής, ές, (ἄγος) exsecrabilis, impurus, piacularis, qui scelere tenetur, sacer, detestabilis.

ἐναγίζω, f. ίσω, sacra mortuis facio, parento.

ἐναγικός, ή, όν, (ἐναγής) piacularis, de re, quae pertinet ad sceleratum expiandum, vel pollutionem purgandam.

ἐνάγισμα, τό, (ἐναγίζω) parentatio: libamen, quod parentationis caussa adfertur: inferiae.

ἐναγισμός, ὁ, parentatio.

ἐναγκαλίζομαι, f. ίσομαι, ulnis amplector, in ulnas recipio.

ἐναγκάλισμα, τό, quod amplectimur, deliciae. A pr.

ἐναγκυλάω, ῶ, et έω, amento, amentum alligo jaculo. Dicitur etiam ἐναγκυλίζω.

ἐναγκωνίζω, f. ίσω, cubito incumbo.

ἐναγλαΐζομαι, placeo mihi in re aliqua, jacto me.

ἐναγρόμενος, η, ον, part. praes. pass. *apocop.* ab ἐναγείρω, intus congregatus.

ἔναγχος, *adv.* (ἄγχι) paullo ante, nuper.

ἐνάγω, f. ξω, (ἄγω, *irreg.*) induco, incito, moveo, suadeo. 2) accuso, defero, adduco in jus, judicium. *Pass.* impetum facio.

ἐναγωγή, ἡ, accusatio, delatio.

ἐναγωνίζομαι, f. ίσομαι, resisto, adversor. 2) certo in. 3) elaboro, exerceo me in aliqua re.

ἐναγώνιος, ον, (ἀγώνιος) qui in certaminibus versatur, certaminum studiosus: ad certamen pertinens: peritus, perfectus in aliquo genere: acer, vehemens.

ἐναδημονέω, f. ήσω, moereo, angor, animum despondeo.

ἐναδιαφορέω, f. ήσω, rem aliquam pro indifferente habeo: indifferens sum in aliqua re: contemno, non magni facio. Basil.

ἐναδολεσχέω, f. ήσω, de aliqua re garrio.

ἐναείρω, (ἀείρω, *irreg.*) intus tollo.

ἐνάετης, ες, (ἕν, ἔτος) anniculus, qui unius est anni.

ἐναέξω, (ἀέξω) i. q. ἐναυξάνω, augeo in.

ἐναερίζω, f. ίσω, in aerem subveho, in aere versor, vagor.

ἐναέριος, ον, (ἀήρ) aerius, qui versatur in aere.

ἐνάερος, ον, (ἀήρ) aerius. (ᾱ)

ἐναθλέω, f. ήσω, exerceo me in aliqua re. *Perf.* exercitatus, peritus sum.

ἐναθρέω, f. ήσω, fixis oculis intueor.

ἐναιθέριος, ον, aetherius.

ἐναίθριος, ον, qui est sub dio, apricus. 2) qui frigus patitur. (ab αἴθρα et αἴθριος.)

ἐναιματόω, cruento.

ἐναιμήεις, εσσα, εν, i. q. ἔναιμος, *poet.*

ἔναιμος, ον, (αἷμα) sanguine praeditus, vivus. 2) cruentus, sanguine adhuc stillans. 3) qui adhuc cruento vulneri injicitur et sistendo sanguini aptus est.

ἐναιμότης, ητος, ἡ, est attributum partium corporis, sanguinem habentium.

ἐναιμώδης, ες, sanguini similis, sanguineus.

ἔναιμων, ον, i. q. ἔναιμος.

ἐναίρω, occido: perdo: spolio jacentem: sic etiam in *Medio*, Hom. Apud Euripidem reperitur aor. ἤναρον, sed Homerus usurpat tantum 3 aor. med. ἐνήρατο. (De etymologia v. Buttm. Lexil. 1. p. 276.)

ἐναίσιμον, *adv.* commode, recte: justo tempore.

ἐναίσιμος, ον, (αἴσιμος) fatale quid portendens, fatalis; faustus; idoneus, decens, utilis, aequus, justus; opportunus.

ἐναισίμως, *adv.* fataliter: apte, decenter, fauste, rite, ἐν αἴσῃ.

ἐναίσιος, ον, auspicatus, *opp.* ἐξαίσιος.

ἐναισχύνομαι, i. q. αἰσχύνομαι ἐν.

ἐναιχμάζω, f. άσω, armis pugno.

ἐναιωρέομαι, f. ήσομαι, in sublimi feror, in superficie nato, moveor.

ἐναιώρημα, τό, quod superne natat, ut nubecula in urina, quae non subsidet.

ἐνάκανθος, ον, (ἄκανθα) spinis vel aculeis praeditus.

ἐνακμάζω, f. άσω, vigorem accipio, sum in vigore, invalesco, increbresco, adolesco.

ἐνακμής, ές, (ἀκμή) vegetus, robustus.

ἔνακμος, ον, idem.

ἐνακολασταίνω, f. στήσω, petulans sum in aliqua re, in aliquo exerceo vel ostendo petulantiam.

ἐνακόσιοι, i. q. ἐννακόσιοι.

ἐνακοσιοστός, ή, όν, nongentesimus.

ἐνακούω, f. σομαι, (ἀκούω) insudio, c. *gen. rei*, Soph. El. 81. cf. ἀνακούω. 2) percipio, sentio, obedio.

ἐναλδαίνω, intus alo, augeo. *Med.* cresco in aliquo loco.

ἐνάλειμμα, τό, unguentum, quicquid illinitur.

ἐνάλειπτος, ον, illitus, unctus. A seq.

ἐναλείφω, f. ψω, inungo, illino.

ἐναληθῶς, *adv.* apte ad veritatem et fidem.

ἐναλίγκιος, ον, ἐναλιγκία, Ap. Rh., similis, *poet.*

ἐναλινδέω, f. ήσω, volvo in.

ἐναλίζω, f. ίσω, volvo in. v. ἐξαλίζω, Hesych.

ἐνάλιος, ον, vel ἐνάλιος, ία, ιον, *poet.* εἰνάλιος, (ἅλς) marinus. 2) maritimus.

ἐναλιταίνω, f. ήσω, vel ἐναλιτέω, aor. ἐναλιτεῖν, i. q. ἀλιταίνω ἐν.

ἔναλλα, inversa, contraria, praepostera ap. Theocr. quasi ἐνηλλαγμένα. aut adverbialiter pro ἐναλλάξ, aut ab ἐν et ἄλλα, *alia*.

ἐναλλάγδην, *adv.* (ἐναλλάττω) permutato ordine; decussatim: complicando: vice versa, vicissim, alternatim, e contrario.

ἐναλλαγή, ἡ, commutatio, ordinis mutatio, alternatio.

ἐνάλλαγμα, τό, permutatio. 2) pretium.

ἐναλλάξ, *adv.* mutuo, vicissim, vice versa, commutatis vicibus, alternatim, decussatim.

ἐνάλλαξις, ἡ, i. q. ἐναλλαγή.

ἐναλλάσσω, *Att.* ἐναλλάττω, f. ξω, immuto, permuto. 2) vario, vices alterno. ἐναλλάττομαι, immutor. ἐνηλλαγμένος, immutatus, item per vices dans et accipiens, recipiens et immittens, ut articuli vertebrarum sunt ἄρθρα ἐνηλλαγμένα inserti sibi invicem. 3) *Pass.* commercium habeo apud Thuc. 1, 120. ἐνηλλάγησαν Ἀθηναίοις, cum Atheniensibus commercium habuerunt.

ἐνάλλομαι, f. αλοῦμαι, (ἅλλομαι, *irreg.*) insilio, insulto, irruo, τινί, Aesch. Pers. 514.

ἔναλλος, ον, (ἄλλος) mutatus, conversus, Theocr. *Adv.* ἐνάλλως.

ἔναλος, ον, (ἅλς) maritimus, v. c. urbs.

ἐναλύω, vagor, erro alicubi. v. ἀλύω.

ἐναμαρτητος, ον, peccato obnoxius, qui errore tenetur.

ἐναμάω, f. ήσω, aggero, ut terram in corpora insepulta.

ἐναμβλύνω, hebeto et obtundo in.

ἐναμείβω, f. ψω, alterno.

ἐναμέλγω, f. ξω, immulgeo.

ἐναμιλλάομαι, i. q. ἁμιλλάομαι ἐν.

ἐνάμιλλος, ον, (ἅμιλλα) certans et contendens cum, non cedens, par, respondens ex aequo, comparandus.

ἐναμίλλως, *adv.* ita, ut contendi, comparari possit, pariter.

ἔναμμα, τό, vinculum, ut simplex. 2) id quod alligatum est, vel quo quis cingitur.

ἐναμοιβαδίς, *adv.* permutatis vicibus, vicissim.

ἐναναπαύομαι, f. σομαι, acquiesco, τινί.

ἐνανθρωπέω, f. ήσω, inter homines versor. *Pass.* humanam naturam induere vel adipisci. *Eccl.*

ἐνανθρώπησις, ἡ, conversatio inter homines, vel assumtio humanae naturae. *Eccl.*

ἐνανθρωπίζω, f. ίσω, i. q. ἐνανθρωπέω. *Eccl.*

ἐνανθρωπότης, ἡ incarnatio. *Eccl.*

ἔναντα, *adv.* contra, e contrario, *c. gen.*

ἔναντι, *adv.* coram, ante.

ἐναντίβιον, *adv.* adversus, contra. A seq.

ἐναντίβιος, ον, adversarius. cf. ἀντίβιος.

ἐναντιογνώμων, ον, (ἐναντίος, et γνώμη) qui contrariae est sententiae.

ἐναντιογνωμονέω, contra sentio.

ἐναντιοδρομέω, (δρόμος) in contrarias partes curro, occurro.

ἐναντιοδύναμος, ον, (δύναμις) adversus,

contrarius: contrariam vim habens.

ἐναντιολογέω, (ἐναντιολόγος) contrarie loquor, contra dissero.

ἐναντιολογία, ἡ, contradictio. Reperitur etiam ἐναντιλογία, Anna Comn. 15. p. 489. a. A seq.

ἐναντιολόγος, ον, (λέγω) contraria loquens.

ἐναντίον, *adv.* contra, ex adverso, coram.

ἐναντιοπαθέω, contraria πάθη habeo.

ἐναντιοπαθής, ές, (παθεῖν) qui contraria patitur, contrarie affectus.

ἐναντιοπετής, ές, (πίπτω) in contrariam partem lapsus, qui in adversum cecidit. Hesych. in παλιμπετής.

ἐναντιοποιολογικός, ή, όν, qui semetipsum cogit contraria dicere. Vox Platonica de Sophistis, Soph. p. 268. c. Ex ἐναντίον, ποιέω, et λέγω, ut sit ὁ ἐν τῷ λέγειν ἐναντία ποιῶν ἑαυτῷ.

ἐναντιοπραγέω, (πρᾶγος) adversor, ab adversariorum partibus sto, πράσσω τὰ τῶν ἐναντίων.

ἐναντίος, ία, ίον, (ἀντίος) qui est in conspectu, adversus, oppositus. 2) contrarius, *c. gen.* Hinc ἐξ ἐναντίας vel ἐξεναντίας, e regione, ex adverso, at *Subst.* ὁ ἐναντίος, hostis.

ἐναντιότης, ἡ, repugnantia. A pr.

ἐναντιοτροπή, ἡ, conversio contraria.

ἐναντιόφημος, ον, (φήμη) contraria dicens, sibi non constans.

ἐναντιόφωνος, ον, (φωνή) contrariam vocem edens.

ἐναντιόω, (ἐναντίος) oppono. *Med.* adversor, resisto, oppositus sum.

ἐναντίωμα, τό, (ἐναντιόω) quicquid adversatur, resistit. 2) adversus casus. 3) repugnantia rerum et factorum.

ἐναντιωματικός, ή, όν, adversativus. A praec.

ἐναντιωματικῶς, *adv.* adversative.

ἐναντίως, *adv.* contrarie

ἐναντίωσις, ἡ, (ἐναντιόω) repugnantia, contrarietas: contradictio.

ἔναξε, aor. 1. a νάσσω, Od. 21, 122.

ἐναξονίζω, (ἄξων) axe infigo, cf. ἐμπολίζω.

ἐναπαιωροῦμαι, pendeo s. suspensus sum in.

ἐναπειλέω, f. ήσω, minor, interminor.

ἐναπενιαυτίζω, f. ίσω, annum integrum peregrinor alicubi.

ἐναπεργάζομαι, f. άσομαι, facio, efficio in.

ἐναπερείδω, f. είσω, firmiter infigo: retorqueo. *Med.* innitor, incumbo.

ἐναπέρεισμα, τό, impressio, quod impressum, infixum est, incubatio, innixus.

ἐναπλωσις, ἡ, (ἁπλόω) solutio in partes simplicissimas.

ἐναποβάπτω, f. ψω, intingo.

ἐναποβλύζω, f. ύσω, vomo vel mingo in locum.

ἐναποβρέχω, f. ξω, macero, perfundo, diluo in.

ἐναπογεννάω, f. ήσω, ingenero.

ἐναπόγραφος, ον, adscriptitius, adscriptitiae conditionis.

ἐναπογράφω, f. ψω, in literas refero. *Med.* adnumeror.

ἐναποδείκνυμαι, ostento: demonstro, probo.

ἐναποδέω, (δέω, *irreg.*) illigo alicui.

ἐναποδημέω, f. ήσω, peregrinus vivo in aliquo loco, Xen.h. Gr. 3, 1, 4. *si lectio vera.*

ἐναποζέω, f. έσω, incoquo, decoquo in.

ἐναπόθεσις, ἡ, (ἀποτίθημι) depositio in aliquo loco.

ἐναποθλίβω, exprimo s. deprimo in. (ῑ)

ἐναποθνήσκω, (θνήσκω, *irreg.*) immorior, morior in, v. c. ἀγῶνι.

ἐναποθωπεύω, f. εύσω, blanditiis delinio in.

ἐναποικοδομέω, obstruo in.

ἐναποκάμνω, (κάμνω, *irreg.*) frangor animo, deficio in.

ἐναπόκειμαι, (κεῖμαι, *irreg.*) repositus sum in, insum.

ἐναποκινδυνεύω, f. εύσω, periculum subeo in re aliqua.

ἐναποκλάω, f. άσω, (κλάω, *irreg.*) pertem defringo, unde ἐναποκέκλασται, de hasta confracta in re aliqua haerente.

ἐναποκλείω, f. είσω, includo.

ἐναποκλύζω, f. ύσω, aliquid abluo in, ad abluendum immergo.

ἐναποκλύζω, f. ύσω, aliquid abluo in, ad abluendum immergo.

ἐναποκρύπτω, f. ψω, includo, intus abscondo.

ἐναποκυβεύω, fortunae casum subeo in aliqua re, Diod.

ἐναπολαμβάνω, (λαμβάνω, *irreg.*) intercipio, intercludo, includo.

ἐναπολαύω, fruor in.

ἐναπολείπω, f. ψω, relinquo, derelinquo. Hinc ἐναπολείπομαι, relinquor, remaneo in, deficio, retromaneo, velut desertus.

ἐναπόλειψις, ἡ, reliquiae. 2) derelictio in.

ἐναπόληψις, ἡ, (ἐναπολαμβάνω) interclusio, interceptus, cohibitio, conclusio.

ἐναπόλλυμι et ἐναπολλύω, (ὄλλυμι, *irr.*) perdo, interficio in. *Med.* pereo alicubi s. aliqua in re.

ἐναπολογέομαι, defendo me in aliqua re.

ἐναπολούω, (λούω, *irreg.*) abluo in re aliqua.

ἐναπόμαγμα, τό, quod expressum est in.

ἐναπομάσσω, *Att.* ἐναπομάττω, f. ξω, in aliquo exprimo rem, imaginis imprimendae ergo.

ἐναπομένω, (μένω, irr.) remaneo in.

ἐναπομόργνυμι, (ὀμόργνυμι, *irreg.*) abstergo s. detergo in aliqua vel ad aliquid: inuro, imprimo, colorem meum impertio vel adfrico alicui rei. Etiam in *Medio.* — *Subst.* ἐναπόμορξις, ἡ.

ἐναπονίζω, et

ἐναπονίπτω, f. ψω, abluo in.

ἐναπόνιψις, ἡ, ablutio in.

ἐναποξύω, f. ύσω, erado, radendo eximo.

ἐναποπατέω, f. ήσω, ventrem exonero in.

ἐναποπλύνω, f. νῶ, abluo in.

ἐναποπνέω, f. εύσω, (πνέω, *irreg.*) exspiro in. 2) immorior.

ἐναποπνίγω, (πνίγω, *irreg.*) suffoco in v. c. aqua, it. fumo. (ῑ)

ἐναπορέω, (ἀπορέω) dubito, haesito, exitum nullum reperio in.

ἐναποσβέννυμι, f. έσω, (σβέννυμι, *irreg.*) extinguo in.

ἐναποσημαίνομαι, imprimo velut cerae signum.

ἐναποστηρίζομαι, incumbo, decumbo in aliquid.

ἐναποσφάττω, f. ξω, insuper macto, interficio.

ἐναποσφραγίζω, f. ίσω, imprimo velut in ceram.

ἐναποσφράγισμα, τό, quicquid impressum est alicui rei, veluti cerae, animo etc. (ᾱ)

ἐναποτελέω, f. έσω, perficio in. 2) efficio, reddo.

ἐναποτέμνω, (τέμνω, *irreg.*) abscindo inter.

ἐναποτίθημι, f. θήσω, depono in.

ἐναποτιμάω, f. ήσω, in aestimationem accipio, rem (speciem ICti vocant) pro pecunia, in solutum. Dem. Nicostr. p. 1253, 9.

ἐναποτίνω, f. ίσω) solvo alicubi. Aristoph. Av. 38. (Iota ap. *Atticos* breve, in fut. longum; v. simplex.)

ἐναποτυπόω, imprimendo exprimo.

ἐναποχέομαι, f. ήσομαι, (χέω, *irreg.*) abutor.

ἐναποψάω, f. ήσω, (ψάω, irreg.) i. q. ἐναποτυπόω, extergo.

ἐναποψύχω, f. ξω, (ψύχω, irreg.) excremente ejicio in, alvum exonero in, Hes. op. 757. refrigeror, recreor in aliqua re. 2) spiritum emitto, expiro in, immorior. (ῡ longum.)

ἐνάπτω, f. ψω, (ἅπτω) alligo, illigo, annecto, adjungo: etiam in *pass.* *c. acc.* διφθέραν, νεβρίδα ἐνημμένος. 2) accendo, aduro. 3) *Med.* tango, attingo.

ἔναρα, ων, τά, (ἐναίρω) spolia, arma interfectis detracta.

ἐναράσσω, *Att.* ἐναράττω, f. άξω, illido.

ἐνάργει, impf. *Dor.* ab ἐναργέω, pro ἐνήργει, Theocr.

ἐνάργεια, ας, ἡ, evidentia, claritas.

ἐνάργημα, τό, id quod clare perspicitur.

ἐναργής, ές, clarus, evidens, manifestus, visibilis. Hinc τὸ ἐναργές, evidentia. (Derivatio est incerta, alii enim ab ἀργός, ἀργής, *albus*, *clarus* deducunt, alii ab ἐν ἔργῳ, ut ἐνάργεια sit, quom res, de qua agitur velut ipsa re, praesens demonstratur verbis.)

ἐναργότης, ἡ, i. q. ἐνάργεια.

ἐναργώδης, ες, clarus, manifestus.

ἐναργῶς, *adv.* evidenter, perspicue, luculenter: strenue, impigre.

Ἐνάρεες, αἱ, apud Scythas dicuntur viri muliebri morbo laborantes, v. Hdt. 1, 105. 4, 67.

ἐνάρετος, ον, virtute praeditus, commendabilis virtutis ergo: excellens, praestans, insignis, eximius.

ἐναρέτως, *adv.* honeste, cum virtute.

ἐνηρηρώς, υῖα, ός, part. perf. ab ἐναίρω, Od.

ἐναρής, ές, (ἀρά) exsecrabilis, diris devotus.

ἐναρής, ές, (ἄρω) aptus.

ἐναρηφόρος, ον, (ἔναρα, φέρω) spolia ferens, sive gerens. Epith. tropaei.

ἔναρθρος, ον, (ἄρθρον) articulatus.

ἐνάρθρως, *adv.* articulate, articulatim.

ἐναρίζω, f. ίξω, (ἔναρα) interficio. 2) spolio.

ἐναριθμέω, f. ήσω, adnumero.

ἐναρίθμητος, ον, i. q. ἐναρίθμιος.

ἐναρίθμιος, ον, adnumerandus, qui aliquo numero est. A seq.

ἐνάριθμος, ον, idem.

ἐναριμβρότος, ον, (ἐναίρω, βροτός) homicida.

ἐναριστάω, i. e. ἀριστάω ἐν.

ἐναρκτικός, ή, όν, (ἐνάρχομαι) inchoati-

vus, quod convenit τὸ ἐνάρχεσθαι sacris auspicandis.

ἐναρμόζω, f. όσω, et ἐναρμόττω, concinno, coapto. 2) adjungo, adapto. 3) convenio, quadro, cohaereo.

ἐναρμονικός, ή, όν, ad harmoniae musicae modulos compositus.

ἐναρμόνιος, ον, idem. 2) concinnus, apte compositus, cohaerens.

ἐναρμονίως, *adv.* apte, convenienter, decenter. 2) composito ad modulos musicae.

ἐνάρμοστος, ον, adaptatus.

ἔναρος, ον, (ἀρά) diris devotus. v. ἐναρής.

ἐναρφόρος, ον, (ἔναρα, φέρω) spoliator, pro ἐναρηφόρος, Hes. sc. 192.

ἐνάρχομαι, f. ξομαι, incipio, auspicor, impr. sacra; *c. gen.* et *acc.*

ἔναρχος, ον, (ἀρχή) principium habens: magistratu fungens.

ἑνάς, άδος, ἡ, (εἷς) unitas.

ἐνασελγαίνω, i. q. ἀσελγαίνω ἐν.

ἐνασθενέω, f. ήσω, debilis sum in.

ἐνασκέω, f. ήσω, exerceo in aliqua re, et exerceo simpl. *Med.* disco aliquid, operando alicui rei, exerceo me in ea.

ἐνασμενίζω, f. ίσω, delector aliqua re, satis habeo, acquiesco.

ἐνασπιδόω, f. ώσω, et ἐνασπιδόομαι, clypeo armo et armor.

ἔνασσαν 3 pl. aor. a ναίω, *poet.* p. ἔνασαν, Hom. h. Ap. 298.

ἐναστράπτω, f. ψω, fulgeo, radio.

ἔναστρος, ον, (ἄστρον) stellatus, sideratus, furore afflatus.

ἐνασχημονέω, f. ήσω, turpiter in aliqua re me gero.

ἐνασχολέω, et ἐνασχολέομαι, f. ήσομαι, occupatus sum in, vaco rei.

ἐναταῖος, α, ον, (ἔνατος) qui nono die est, accidit, etc.: novem dierum.

ἐνατενίζω, f. ίσω, intueor, oculos defigo in, intentis oculis adspicio, τινί.

ἔνατμος, ον, plenus vapore. τὸ ἔνατμον, vapor.

ἔνατος, η, ον, (ἐννέα) i. q. ἔννατος, nonus, Il. ν, 313. 327. in prosa *a serioribus* tantum usurpatur, v. Schaefer mel. crit. p. 32. schol. Ap. Rh. p. 188.

ἐναττικίζω, i. e. ἀττικίζω ἐν. ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες, lusciniae in ea regione cantant, sicuti Atticae, Philostr.

ἐναυγάζω, incendo, ignem sc. vel candelam. 2) intueor. 3) *intr.* intus luceo vel appareo.

ἐναυδής, ές, (αὐδή) voce praeditus, vocalis. 2) vivus, spirans.

ἔναυδος, ον, idem.

ἐναυθεντέω, f. ήσω, auctoritatem obtineo inter, auctoritate valeo in, Greg. Naz.

ἐναυλακοφοῖτις, ἡ, (αὖλαξ, φοιτάω) rustica.

ἐναυλίζω, f. σω, sedem alicui attribuo in aliquo loco, τινά τινι. *Med.* habito, diversor, maneo alicubi: eadem significatione intransitiva *activum* habet Soph. Ph. 33.

ἐναύλιος, α, ον, (αὐλή) interior ἡ ἐναυλία, via, domus interior. 2) sinus pudendorum.

ἐναύλιον, τό, domicilium.

ἐναυλίς, ἡ, (αὐλός) tibiae inserta, epith. γλωττίδος.

ἐναύλισμα, τό, domicilium, sedes.

ἐναυλιστήριον, τό, (ἐναυλίζομαι) diversorium.

ἔναυλος, ου, ὁ, (αὐλή) stabulum: recessus. *Plerumque in plur.* 2) fossa, fluvius, torrens: ex ἐν et αὐλός, quia ejusmodi torrens per τοὺς αὐλούς, angustos terrae meatus et per fossas ferri solet.

ἔναυλος, ον, (αὐλός) tibiis personans: qui in auribus adhuc personat, velut post cantum tibiarum: in tibiam insertus, immissus. 2) (αὐλή) inhabitans, i. q. ἐναύλιος.

ἐναυξάνω, f. ξήσω, (αὐξάνω, irreg.) augeo in, nutrio in. *Med.* cresco in, augeor aliqua mei parte, τινί.

ἔναυρος, ον, (αὔρα) in quo aurae sunt, auris apertus et pervius.

ἔναυσις, ἡ, (ἐναύω) accendendi actio.

ἔναυσμα, τό, (ἐναύω) id, quo ignis accenditur, igniarium, suscitabulum, fomes, fax. 2) incitamentum. 3) reliquiae, semen, principium latens in aliqua re, ut virtutis v. c. unde ea facile exsuscitari, velut ignis e cineribus, potest.

ἐναυχένιος, ον, (αὐχήν) ad cervicem pertinens, qui in collo est, collo injectus, collo insertus.

ἐναύω, f. αύσω, (αὔω) *accendo*: πῦρ ἐναύειν τινί, ignem praebere alicui. *Med.* πῦρ ἐναύσασθαι, sibi ignem accendere. *metaph.* τὸ θάρσος, fortitudinem accendere, i. e. incitare et augere: adspirare, appetere.

ἐναφανίζω, f. ίσω, obscuro. 2) tollo, deleo.

ἐναφάπτω, f. ψω, intus tango.

ἐναφέψω, f. ψήσω, (ἕψω, *irreg.*) incoquo, coquo in.

ἐναφίημι, f. ἐναφήσω, (ἀφίημι, *irreg.*) dimitto in aliquo loco, immitto, injicio, insero.

ἐνάφορμος, ον, (ἀφορμή) occasionem, materiam alicujus rei in se habens.

ἐναφροδισιάζω, blandior, amorem declaro, τινί, Aristaen.

ἐνγόνασι, vel ἐν γόνασι, (γόνυ) Ingeniculus, nomen sideris, Arat.

ἔνδαδος, ον, (δᾴς) taedam habens, s. qui cum facibus fit, ut nuptiae.

ἐνδαδόω, f. ώσω, in taedam converto, vel convertor.

ἐνδαίνυμαι, (δαίνυμαι, *irreg.*) vescor, loco sc. aut tempore quo.

ἔνδαις, αιδος, i. q. ἔνδαδος.

ἐνδαίω, (δαίω, *irreg.*) intus accendo, accendo in. *metaph.* πόθον τινί, desiderium alicui moveo. *Med.* uro, flagro in. 2) intus divido, disseco in aliquo loco.

ἐνδάκνω, f. δήξομαι, (δάκνω, *irreg.*) mordeo, mordicus teneo vel arripio. *Metaph.* penetro.

ἔνδακρυς, υ, lacrimans.

ἐνδακρύω, f. ύσω, lacrimor, illacrimo. (υ in praes. et impf. anceps, in reliquis temporibus longum.)

ἐνδάπιος, ια, ιον, indigena. (Radix est ἔνδον, ex quo formatum est ut ἀλλοδαπός ex ἄλλος: alii cum Buttmanno derivant ex ἔνδον et ἀπό. Falsa prorsus est derivatio ex δάπις vel δάπεδον.)

ἐνδασός, ή, όν, i. q. praec.

ἔνδασυς, υ, pilosus, hirsutus.

ἐνδατέομαι, (δατέομαι, *irreg.*) dispertior, attribuo: impr. λόγους ὀνειδιστῆρας, calumnias impertior alicui; hinc ἐνδ. *absolute* valde accuso, vitupero, convicior, *c. acc.* Aesch. Sept. 580. Soph. Tr. 291.

ἐνδαψιλεύομαι, f. εύσομαι, dapsilis et largus sum.

ἐνδεδομένως, *adv.* (ἐνδίδωμι) remisse, laxatis habenis.

ἐνδεέστερον, *adv.* non satis, minus quam: et ἐνδεεστέρως, idem. A seq.

ἐνδεής, ές, (δέομαι) indigus. 2) qui non sufficit, cui aliquid deest. 3) inferior, minor, impar. 4) vilis, humilis. Hinc τὸ ἐνδεές, defectus; it. vitium corporis. Not. ἐνδεής et hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, et rei, quae sic deest: *constr. c. gen.*

ἔνδεια, ας, ἡ, indigentia, penuria.

ἔνδειγμα, τό, documentum, indicium, argumentum.

ἐνδείκνυμι, f. δείξω, (δείκνυμι) ostendo, prae me fero, indico, demonstro, doceo: impr. judicibus indico, defero, accuso, cf. ἔνδειξις. *Med.* ostento me, vendito me, specimen praebeo: demonstro, argumentis ostendo: Πηλείδῃ ἐνδείξομαι, Il. 19, 83. alii explicant: ostendam me Pelidae, i. e. adibo eum; alii vero: culpam diluam coram P., ut sit idem quod ἀπολογήσομαι, quo sensu occurrit Dem. f. leg. p. 375, 20.

ἐνδείκτης, ου, ὁ, delator, quadruplator, sycophanta. A praec.

ἐνδεικτικός, ή, όν, ostentatorius.

ἐνδεικτικῶς, *adv.* cum ostentatione: per indicationem.

ἔνδεινος, ον, gravis, *dub.*

ἔνδειξις, ἡ, demonstratio, indicium, argumentum, documentum. 2) delatio, nomen actionis, cujus exemplum in Lysiae or. adv. Andocidem.

ἕνδεκα, undecim. οἱ ἕνδεκα, Athenis undecimviri suppliciis exigendis.

ἑνδεκαετής, ές, (ἔτος) qui undecim annorum est.

ἑνδεκάζω, diem festum celebro, qui incidit sc. in diem undecimum. E Demosth. c. Theocr. p. 1335. Harpocr. Hodie in exemplis Dem. est συνενδεκατίζω, una celebro diem festum. Bekkerus ἑνδεκάζοντας retinuit.

ἑνδεκάκις, *adv.* undecies.

ἑνδεκάκλινος, ον, undecim lectis instructus.

ἑνδεκάπηχυς, υ, (πῆχυς) undecim cubitorum.

ἑνδεκάπους, οδος, undecim pedum.

ἑνδεκάς, άδος, ἡ, numerus undenarius.

ἑνδεκαταῖος, αία, αῖον, qui undecima die aliquid facit aut patitur. 2) qui undecimum diem agit.

ἑνδεκατημόριον, τό, (μόριον) undecima pars.

ἑνδέκατος, άτη, ατον, undecimus.

ἑνδεκήρης, ἡ, (ἐρέσσω) navis undecim ordinum, undeciremis.

ἐνδελέχεια, ἡ, perennitas, continuatio.

ἐνδελεχέω, continuo; duro, permaneo.

ἐνδελεχής, ές, perennis, continuus, perpetuus, constans.

ἐνδελεχίζω, f. ίσω, perennis, continuus, assiduus sum, LXX.

ἐνδελεχισμός, ὁ, perennitas, continuatio, assiduitas. A praec.

ἐνδελεχῶς, *adv.* assidue, continenter.

ἔνδεμα, τό, (ἐνδέω) quod illigatur, illigamentum. 2) gestamen collo appensum.

ἐνδέμω, (δέμω, *irreg.*) obturo, muris vel aedificiis munio, et condo. 2) exstruo simpliciter.

ἐνδεξιόομαι, dextra manu teneo, vel amplector.

ἐνδέξιος, ια, ιον, qui est ad dextram. 2) faustus, prosper. ἐνδέξια, *adv.* dextra, ad

dextram. Proprie *neutrum plur.*

ἐνδεξίως, *adv.* apte, prospere. A pr.

ἔνδεσις, ἡ, illigatio, locus, ubi aliquid alteri copulatum est.

ἔνδεσμα, τό, (*ἐνδέω*) vinculum.

ἐνδεσμεύω et *ἐνδεσμέω*, illigo, implico, colligo, involvo.

ἔνδεσμος, ὁ, ligatura, volumen, nodus. 2) fasciculus, sacculus.

ἔνδετος, ον, (*δέω*) constrictus, nodatus.

ἐνδεύω, (*δεύω*) i. q. *ἐμβάπτω*, intingo; in *Med.* Nic. Alex. 414.

ἐνδέχομαι, f. *ξομαι*, (*δέχομαι*, *irreg.*) admitto, recipio. 2) accipio, interpretor. Hinc *ἐνδέχεται*, *impers.* convenit, licet, fieri potest. *ἐνδεχόμενος*, conveniens, possibilis. τὸ *ἐνδεχόμενον*, contingens: item probabile, possibile, datum.

ἐνδεχομένως, *adv.* convenienter, quam fieri potest maxime, apte, probabiliter. A praec.

ἐνδέω, f. *δήσω*, (*δέω*, irreg.) illigo, devincio.

ἐνδέω, f. *δεήσω*, (*δέω*, irreg.) deficio. *Med.* opus habeo, egeo, *c.gen.* 2) *impers.* *ἐνδεῖ μοι τινός*, careo aliqua re. *πολλοῦ*, *ὀλίγου ἐνδεῖ*, multum, parum abest. 3) *Med.* indigeo, deficior, opus mihi est, *τινος*.

ἐνδεῶς, *adv.* (*ἐνδεής*) parce, non sufficienter, parum, leviter, tenuiter. Hinc *μὴ ἐνδεῶς*, plane, plene, largiter. *ἐνδεῶς ἔχω*, indigeo.

ἔνδηλος, ον, manifestus, evidens, insignis.

ἐνδήλως, *adv.* evidenter.

ἐνδημέω, (*δῆμος*) in populo meo, domi sum, non foris, incolo.

ἐνδημία, ἡ, praesentia, quum quis a populo suo, domo, non abest, domi versatur, non foris, non in castris, neque in mercatura extranea.

ἐνδήμιος, ον, populo cuidam peculiaris, aut solitus.

ἐνδημιουργέω, gigno in, v. c. corpore.

ἔνδημος, ον, qui in populo est, in civitate vel domi, domesticus: popularis, ut *ἐνδήμιος*.

ἐνδιαβάλλω, (*διαβάλλω*, *irr.*) criminor, calumnior.

ἐνδιάγω, (*διάγω*, *irr.*) agito, seu dego in. 2) versor in.

ἐνδιαεριαυερινηχέτος, ον, (*ἔνδιος*, *ἀήρ*, *αὔρα*, *νήχω*) ad viros coelum serenum tranatantes pertinens, *vox comica* ap. Ar. Ran. 871.

ἐνδιαίζομαι, (*διαίζομαι*) innecto, intexo.

ἐνδιάζω, (*ἔνδιος*) meridior.

ἐνδιάθετος, ον, (*διατίθημι*) mente conceptus, intestinus, ultro natus, non aliunde inditus, internus. 2) Epith. libri canonici, ap. *Eccl.*

ἐνδιαθέτως, *adv.* e sententia animi, ultro, sponte sua.

ἐνδιαθρύπτομαι, (*θρύπτω*, *irr.*) per delicias illudo, delicias ago adversus aliquem, *τινί*, Theocr. 3, 36.

ἐνδιαιτάομαι, f. *ήσομαι*, immoror, inhabito.

ἐνδιαίτημα, τό, locus, qui inhabitatur, habitatio, hospitium. A praec.

ἐνδιακειμένως, *adv.* (*διάκειμαι*) summa vi, cum contentione.

ἐνδιακοσμέω, i. q. *διακοσμέω ἐν*.

ἐνδιαλλάσσω, f. *άξω*, immuto.

ἐνδιαμένω, maneo alicubi, Dion. Hal.

ἐνδιαπρέπω, ornatus, honoratus sum splendeo.

ἐνδιάσκευος, ον, (*διασκευή*) ornamentis instructus, ornatus.

ἐνδιασκευῶς, *adv.* apte, decenter.

ἐνδιασπείρω, dissero, dissemino in.

ἐνδιατάσσω, *Att.* *ἐνδιατάττω*, f. *ξω*, ordino et digero in, seu intus.

ἐνδιατρίβω, f. *ψω*, tempus tero in, versor in, operam et studium pono in re aliqua, immoror, inprimis in laude alicujus rei: *unde interdum* laudo *verti potest*; item *fruor*, *utor*, ut fortuna secunda, *ταῖς εὐτυχίαις*.

ἐνδιατριπτέον, immorandum est. A pr.

ἐνδιατριπτικός, ή, όν, assiduus in aliqua re.

ἐνδιαφθείρω, eneco in, v. c. utero.

ἐνδιαχειμάζω, f. *σω*, hiberno alicubi.

ἐνδιαχρίω, f. *ίσω*, illino, oblino, *dub.*

ἐνδιάω, f. *άσομαι*, (*ἔνδιος*) meridior, dormio in meridie: sub dio ago. Etiam *trans.* sub dio agere facio vel sino, Theocr. 16, 38.

ἐνδιδάσκω, f. *ξω*, (*διδάσκω*, *irreg.*) erudio, doceo, *dub.*

ἐνδίδωμι, f. *ἐνδώσω*, (*δίδωμι*) in manus trado, praebeo, dedo. 2) insero, immitto, indo 3) praebeo v. c. suspicionem, occasionem etc. 4) cedo, remitto, permitto me, v. c. vento, fluctibus, voluptatibus etc. cedo precibus, flector. 5) inclino, propensus sum ad aliquid, studeo, v. rebus novis. 6) praeeo aliis voce, cantu, ὁ *ἐνδιδούς*, praecentor.

ἐνδίκω, (*δίκω*) insum, Sext. Emp.

ἐνδίεμαι, (*δίημι*, *δίεμαι*, irr.) abigo, fugo, Il. 18, 584. cf. *δίω*. (⏑‒⏑‒)

ἔνδικος, ον, (*δίκη*) justus. 2) judicialis. 3) verus.

ἐνδίκως, *adv.* jure, merito. *Comp.* *ἐνδικωτέρως*.

ἔνδινα, ων, τά, (*ἔνδον*) intestina, ut *ἔντερα*, vel quae intus sunt.

ἐνδινέω, vel *ἐνδινεύω*, instar vorticis aut turbinis circumago: intus converto s. torqueo, v. c. oculos.

ἔνδιον, τό, domicilium, sedes, habitaculum. Proprie *neutr. singular.* a sq.

ἔνδιος, ία, ιον, (*Ζεύς*, *Διός*) meridianus. 2) sub dio agens. (Priori in significatione ι plerumque producitur, in posteriori plerumque corripitur.)

ἐνδίφριος, ον, (*δίφρος*) qui in curru est, sessor. 2) prope alterum sedens: qui ab aliquo coena excipitur, conviva; *apud Thracas, qui sellis utebantur in conviviis.* Xenoph.

ἐνδογενής, ές, (*ἔνδον*, *γίνομαι*) intus genitus, domi notus.

ἔνδοθεν, *adv.* (*ἔνδον*) ex interiore loco, intrinsecus.

ἔνδοθι, *adv.* intus, in.

ἔνδοι, *Aeol.* p. *ἔνδοθι*. Minus recte scribitur *ἐνδοῖ*, cf. Dindorf. praef. ad Gaisfordi poet. min. gr. I. p. VII.

ἐνδοιάζω, (*δοιάζω*) dubito de aliqua re, *τινί*: etiam in *Med.* cf. Valck. Diatr. p. 109.

ἐνδοιάσιμος, ον, dubius, ambiguus.

ἐνδοιασίμως, *adv.* dubie.

ἐνδοίασις, ἡ, dubitatio.

ἐνδοιασμός, οῦ, ὁ, idem.

ἐνδοιαστής, οῦ, ὁ, qui dubitat.

ἐνδοιαστικός, ή, όν, ad dubitationem pronus, cum dubitatione conjunctus.

ἐνδοιαστικῶς, *adv.* dubitanter.

ἐνδοιαστός, ή, όν, dubius.

ἐνδοιαστῶς, *adv.* ambigenda, dubie, non constanter.

ἔνδομα, τό, (*ἐνδίδωμι*) remissio, laxatio. 2) indulgentia.

ἐνδομάχης, *Dor.* *ἐνδομάχας*, ὁ, (*ἔνδον*, *μάχομαι*) domi pugnans, Pind.

ἐνδομενία, ἡ, vel *ἐνδομανία*, *vox Macedonica*, supellex. 2) i. q. *οἰκουρία*. (Derivatur ab *ἔνδον εἶναι* vel *ἔνδον μένειν*.)

ἐνδομέω, (*δομέω*) extruo in.

ἐνδόμησις, ἡ, pila, moles erecta ad moenia fulcienda: structura: moles.

ἐνδομυχέω, intus lateo, *ἐνδομυχοῦν κακόν*, latens malum.

ἐνδομυχί, *adv.* intus, in penetralibus. A seq.

ἐνδόμυχος, ον, (*ἔνδον*, *μυχός*) intestinus, abditus, occultus.

ἔνδον, *adv.* (*ἐν*) intus: inpr. i. q. *ἐν δόμῳ*, domi. *Raro c. gen.* *Διὸς ἔνδον*, *Ζεφύροιο ἔνδον*, in domo Jovis, Zephyri, Il. 20, 13. 23, 200. Pindarus *c. dat.* conjungit, ut sit i. q. *ἐν*, N. 3, 93. 7, 65.– οἱ *ἔνδον*, familia.

ἐνδοξάζω, f. *άσω*, glorifico, *ἐνδοξασθῆναι*, glorificari. LXX.

ἐνδοξολογέω, f. *ήσω*, gloriam sermone aucupor.

ἔνδοξος, ον, (*δόξα*) nobilis, gloriosus, honorificus, splendidus. τὰ *ἔνδοξα*, res gloriosae, praeclare facta. 2) secundum opinionem, opinabilis.

ἐνδοξότης, ητος, ἡ, gloria.

ἐνδόξως, *adv.* honorifice. *ἐνδοξότατα*, honorificentissime. Proprie *neutr. plur.* ab *ἐνδοξότατος*.

ἐνδόσθια, ων, τά, (*ἔνδον*) intestina.

ἐνδόσιμος, ον, (*ἐνδίδωμι*) modum canendi tradens: hinc τὸ *ἐνδόσιμον*, sc. *μέλος*, carminis, cantus vel orationis exordium, quo canendo aliis modus, quem sequantur, traditur: incitatio, occasio, *εἴς τι*. 2 concedens, indulgens.

ἔνδοσις, ἡ, (*ἐνδίδωμι*) remissio, cessio, laxatio: inclinatio cedentis oneri: deditio: modulationis exordium.

ἐνδότερος, έρα, ερον, interior. *ἐνδότατος*, άτη, ατον, intimus, penitissimus. *Compar.* et *Superl.* ab *ἔνδον*.

ἐνδοτέρω, *adv.* interius. *ἐνδοτάτω*, intime.

ἐνδοτικός, ή, όν, incitandi vim habens; *ᾆσμα ἐνδοτικόν*, i. q. *ἐνδόσιμον*.

ἐνδοτικῶς, *adv.* remisse, moderate.

ἐνδουπέω, f. *ήσω*, (*δουπέω*, *irreg.*) insono, sonum edo in: cum sonitu irruo vel incido in aliquid, Od. 12, 443.

ἐνδουχία, ας, ἡ, (*ἔνδον*, *ἔχω*) supellex.

ἐνδοχεῖον, τό, i. q. *δοχεῖον*.

ἐνδρομέω, (*δραμεῖν*) curro in, *poet.* Hinc

ἐνδρομή, ῆς, ἡ, incursus, impetus, certaminis quoddam genus: modulationis genus, quod tibiis canebatur in luctae initio.

ἐνδρομίς, ίδος, ἡ, vestimentum crassius apud Juvenalem. *ἐνδρομίδες*, αἱ, calceamenti genus, quo utebantur cursores, venatores etc.

ἔνδροσος, ον, roscidus, rorulentus: udus, humidus, aqueus.

ἐνδρύον, τό, (*δρῦς*) paxillus quernus, qui infigitur foramini jugorum, ne lora, quae temonem trahunt et boves illi alligant, excidant, Hes. op. 467. ibique Graevius.

ἐνδυάζω, dubito, haesito, ambigo. Hesych.

ἐνδυασμός, ὁ, dubitatio Hesych.

ἐνδυκέως, *adv.* prompte, diligenter: beni-

γνα, Hom. (ab ἐνδίδυσκω, Perfecto verbi ἐνδύω. quasi ea contaulivoe, ut in rem penitus te quasi induas, immergas et abdas)

ἐνδῦμα, τό, (ἐνδύω) indumentum.

ἐνδυμενία, ἡ, i. q. ἐνδομενία.

ἐνδυναμόω, validum reddo, corroboro, LXX.

ἐνδυναστεύω, f. εύσω, auctoritate valeo apud aliquem, in ditione habeo: primas partes obtineo: auctoritate mea obtineo, perficio.

ἐνδύνω, v. ἐνδύω.

ἔνδυσις, ἡ, ingressus, introitus, quasi immersio in rem. 2) vestitus.

ἐνδυστυχέω, infelix et miser sum in.

ἐνδυτήρ, ῆρος, ὁ, quo quis indui potest.

ἔνδυτος, ον, indutus: hinc τὸ ἔνδυτον, indumentem, tegumentum.

ἐνδύω et ἐνδύνω, (δύω irreg.) induo, χιτῶνα, Il. ἐνδύομαι χιτῶνα, me induo tunica. *Metaph.* ἐνδύειν ἑαυτόν, induere se, implicare se, Xen. 2) ingredior, subeo, εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδῦναι, coram suscipere. Sic etiam in *Med.* λόγοι ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς, penetrant in animos, Xen. cf. δύω. (De quantitate v. simplex.)

ἐνεάζω, v. ἐνεός.

ἐνεαρίζω, f. ίσω, ver alicubi transigo.

ἐνεγγυάομαι, f. ήσομαι, spondeo

ἔνεγγυς, *adv.* prope.

ἐνεῖκαι et ἐνεγκεῖν, inf. aor. 1. et 2. ἤνεγκα et ἤνεγκον a φέρω: *Ion.* ἐνεῖκαι.

ἐνεγκωμιάζω, f. σω, laudibus celebro. v. ἐγκωμιάζω.

ἐνέδρα, ας, ἡ, insidiae. 2) sedes.

ἐνεδράζω, (ἑδράζω) impono. *Med.* colloco me alicubi.

ἐνεδρεία, ἡ, insidiatio, insidiae

ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ, insidiator, deceptor.

ἐνεδρευτικός, ή, όν, ad insidias aptus, proclivis.

ἐνεδρεύω, f. εύσω, insidior, τινί. 2) in insidiis colloco. N. T.

ἔνεδρον, τό, insidiosum, insidiae.

ἔνεδρος, ον, (ἕδρα) inquilinus, incola.

ἐνέζομαι, f. ἐνεδοῦμαι, (ἕζομαι, irr.) insideo, sedeo in: insidior, insidias ago. Ab *obsoleto* Act. ἐνέζω exstant tempora transitiva ἐνεῖσα. ἐνεσάμην, f. ἐνείσομαι, impono.

ἐνέηκα, *Ep.* p. ἐνῆκα, aor. 1. ab ἐνίημι, Hom.

ἐνέην, 3 sing. impf. ab ἔνειμι, *Ep.* p. ἐνῆν, Od.

ἐνεθίζω, f. ίσω, adsuefacio.

ἐνειδοφορέω, f. ήσω, (εἶδος, φέρω) speciem s. formam induo, *c. acc.* πέτρον, Meleag. 12. ibique Graefe p. 56.

ἐνεῖκαι, inf. aor. 1. *Ion.* p. ἐνέγκαι, a φέρω, Hom.

ἐνεικονίζω, f. ίσω, specto, vel comparo imagine.

ἐνειλέω, f. ήσω, implico, involvo.

ἐνείλημα, τό, involucrum, volumen.

ἐνειλινδέω, f. ήσω, volvo, voluto in.

ἐνειλίσσω, *poet.* p. ἐνελίσσω.

ἔνειμεν, *Ep.* p. ἔνεσμεν, 1 plur. praes. ab ἔνειμι, Il. 5, 477.

ἔνειμι, (εἰμί) insum, *c. dat.* Il. 24, 240. Od. 10, 45. intus sum, domi sum. 2) *impers.* ἔνεστι, licet, fieri potest. 3) *partic. absol.* ἐνόν, quum liceat: ἐκ τῶν ἐνόντων, secundum facultates, pro viribus.

ἐνείργω, vel ἐνειργνύω et ἐνείργνυμι, (εἴργω) includo, prohibeo.

ἐνείρω, (εἴρω, *irr.*) innecto, infero, infibulo, implico: confero, apto, consuo.

ἕνεκα, *Ion.* et *Ep.* ἕνεκεν vel εἵνεκα, *rarius* εἵνεκεν, *praepos. c. gen.* gratia, caussa, propter: λόγου ἕνεκα, dicis caussa. De formula ἀπὸ βοῆς ἕνεκα v. ἀπό, III, 4. similis pleonasmus est in ἀμφὶ τοὔνεκα, Soph. Ph. 554. et τίνος χάριν ἕνεκα, Plat. Legg. 3. p. 701. D. cf. Hermann ad Soph. Phil. 550. 2) quoad, quod attinet ad: τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν, quod quidem penes custodem fuerit, Hdt. 1, 42. cf. 3. 122. 3) *adverb.* i. q. οὕνεκα, quia, Bion. 2, 7. *Nota* a) Homerus promiscue dicit ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα: apud Hdt. inveniuntur εἵνεκα et εἵνεκεν, utrumque tam ante vocalem, quam ante consonam: forma εἵνεκα utuntur etiam *poetae tragici*, quod frustra negarunt nonnulli, v. εἵνεκα. - b) Genitivum Homerus et *Ionici* promiscue vel praeponunt vel postponunt praepositioni; *Attici* vero plerumque praeponunt.

ἐνεκπλύνω, i. q. ἐκπλύνω ἐν.

ἐνεκτέος, έα, έον, (φέρω) ferendus.

ἐνελαύνω, f. λάσω, (ἐλαύνω, *irreg.*) invehor curru, equo ingredior. 2) impello, incutio, Pind. N. 10, 131.

ἐνελίσσω, involvo.

ἔνεμα, τό, (ἐνίημι) id quod immittitur seu infunditur, scil. per inferna in alvum. Hinc ἐνεματίζω, per clysterem immitto.

ἐνεμέω, f. έσω, vomo in, τινί.

ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά, (ἐννέα) nonaginta.

ἐνενηκονταέτης, ές, (ἔτος) nonagenarius. *Contr.* ἐνενηκοντούτης, ου, ὁ, *fem.* τοῦτις, ιδος.

ἐνενηκοστός, ή, όν, nonagesimus.

ἐνένιπτε, aor. 2. cum redupl. *Ep.* ab ἐνίπτω, Hom.

ἐνένισπε, aor. 2. c. redupl. *Ep.* ab ἐνίσπω, *dub. lect.* Il. 23, 473.

ἐνένωτο, ἐνενώκασι, *Ion. contr.* pro ἐνενόητο, ἐνενοήκασι, ab ἐννοέω.

ἐνεξεμέω, f. έσω, (ἐξεμέω) vomitu ejicio alicubi.

ἐνεξουσιάζω, f. άσω, licentia utor, ingero me cum potestate et imperio.

ἐνεορτάζω, f. άσω, festum diem celebro.

ἐνεός, ή, όν, vel ἐννεός, mutus, tacens, *inpr.* prae horrore vel admiratione: hinc attonitus, stupefactus: stultus, stupidus, i. q. νήπιος, Plat. Inde ἐνεάζω et ἐνεόω, obmutesco.

ἐνεοστασία, ἡ, (ἐνεός, στάσις) quum quis mutus et obstupefactus adstat, Ap. Rh. 3, 76. cf. ἀνεοστασίη.

ἐνεότης, ἡ, defectus vocis

ἐνεπαγγέλλω, polliceor, Hermog.

ἐνεπηρεάζω, f. άσω, insulto, vexo, ut simplex.

ἐνεπιδείκνυμι, ostendo in re aliqua.

ἐνεπιδημέω, f. ήσω, peregrinor alicubi.

ἐνεπίδημος, ον, peregrinus in urbe aliqua.

ἐνεπικύπτω, f. ψω, inclinato capite incumbo vel intueor. *dub.*

ἐνεπιορκέω, (ἐπιορκέω) τινί, pejero per aliquem, e. g. Ἀθηνᾶ, Aeschin. Or.

ἐνεπίσκημμα, τό, actio judicialis, quam intendebant vindicantes sibi aliquid de publicatis bonis. A seq.

ἐνεπισκήπτομαι, f. ψομαι, incumbo. Creditores ἐνεπισκήπτεσθαι, dicebantur, qui publicatis bonis cujuspiam experiebantur, contra populum, ut hodie contra fiscum, actione pignoratitia petentes et vindicantes sibi partem eorum, quae sibi quacunque de caussa debebantur, ut uxori dos, creditori creditum, v. Demosth. p. 1197. sqq. A. B. p. 250.

ἐνέπω, vel ἐννέπω, (εἰπεῖν) dico, indico, narro, praedico, Hom.: alloquor, τινά μύθοισι σκολιοῖς, Hes. op. 192.: *sine casu* loquor, dico, Il. 2, 761. Od. 23, 301. *Nota.* a) *Objurgandi* et *calumniandi* notionem vox per se non habet, sed aliis tantum verbis additis nanciscitur, ut Hes. op. 192. Soph. O. R. 1033. b) in usu praesens tantum fuit; cujus imperat., opt. et part. Homerus, indicativum quoque Pindarus usurpavit. Supplementi instar est aor. 2, ἐνισπεῖν, f. ἐνισπήσω et ἐνίψω, vide ἐνίσπω. c) Homerus, prout versus postulat, utramque formam ἐνέπω et ἐννέπω habet, *Attici poetae* alteram tantum.

ἐνεργάζομαι, f. άσομαι, ingenero, injicio, addo, indo, insero: efficio: quaestum corporis facio.

ἐνέργεια, ας, ἡ, actio, efficacia, vis.

ἐνεργέω, (ἐνεργός) operor, ago, efficio. 2) *euphem.* i. q. βινέω, in opere sum, Theocr. 4. 61.

ἐνέργημα, τό, effectus, operatio. 2) facultas. A praec.

ἐνεργής, ές, (ἔργον) efficax, acer: opportunus ad res magnas faciendas.

ἐνεργητικός, ή, όν, (ἐνεργέω) activus: efficax.

ἐνεργητικῶς, *adv.* efficaciter. 2) active, ap. Gramm.

ἐνεργοβατέω, (βατέω) vi (v. c. divina) aliqua commutor in aliam naturam. Lucian.

ἐνεργολαβέω, f. ήσω, quaestum in aliqua re facio. 2) opus faciendum suscipio, conduco.

ἐνεργός, όν, (ἔργον) vim agendi habens, idoneus ad efficiendum: laboriosus, efficax, acer: cultus, *de agro*: bene constitutus: profectus, *de die*.

ἐνεργῶς, *adv.* efficaciter, acriter.

ἐνερείδω, f. είσω, impingo, illido. 2) infigo. *Med.* innitor, incumbo.

ἐνέρεισις, ἡ, compressio, infixio, innixus. A praec.

ἐνερεύγω, eructo, irructo.

ἐνερευθής, ές, ruber, rubore suffusus, flavo ruber.

ἔνερθε, ante vocalem, ἔνερθεν, vel νέρθε, νέρθεν, (ἔνεροι) ex inferiore parte, Il. 13, 75. 20, 57. Od. 13, 163. infra, οἱ ἔνερθε θεοί, dii inferni, Il. 14, 274. 2) *c. gen.* infra, ἔνερθ' Ἀΐδεω, Il. 8, 16.

ἔνεροι, ων, οἱ, mortui, manes, inferi, dii inferi. (Radix est ἐν, unde per productionem factum est; cf. ὑπέρ.)

ἐνερόχρως, ωτος, (ἔνεροι, χρώς) mortuorum colorem habens, luridus.

ἔνερσις, ἡ, (ἐνείρω) innexio, illigatio.

ἐνέρτερος, έρα, ερον, (ἔνεροι) inferior.

ἐνέρυθρος, ον, rubicundus. v. ἐνερευθής.

ἐνέρχομαι, (ἔρχομαι, *irreg.*) ingredior.

ἔνεσαν, *Ep.* p. ἐνῆσαν, imperf. ab ἔνειμι, Hom.

ἐνεσία, ας, ἡ, consilium. A seq. conf. et συνεσία.

ἔνεσις, ἡ. (ἐνίημι) immissio.

ἔνεστι, licet: v. ἔνειμι.

ἐνεστιάω, f. άσω, convivio excipio, convivium celebro alicubi.

ἐνέστιος, ον, (ἑστία) qui intra lares est, domesticus.

ἐνετή, ῆς, ἡ, (ἐνίημι) fibula.

ἐνετήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum medicina-

la, quo infusio perficitur: clyster. 2) machina bellica, v. Mathem. vett. p. 91.

ἐνετός, ή, όν, immissus.

ἐνευδαιμονέω, feliciter vivo, felicem vitam dego aliquo in loco, vel genere vitae.

ἐνευδιάω, (*εὐδιάω*) *ἐνευδιόωντες*, alia sustentor sub coelo sereno, Ap. Rh. 2,935.

ἐνευδοκιμέω, inclaresco, clarus sum in.

ἐνεύδω, f. *ἐνευδήσω*, (*εὕδω*, *irr.*) indormio, dormio in, *τινί*, Od. 3, 350. 20, 95. 2) habito alicubi.

ἐνευημερέω, prosperor in. *ἐνευημέρηκε*, prospero successu usus est in.

ἐνευθηνεῖσθαι, abundare aliqua re.

ἐνευκαιρέω, fut. *ήσω*, opportunitate utor in aliqua re, idem quod *ἐνευημερέω*.

ἐνευλογέω, beatum praedico, felicitate omnis generis cumulo.

ἐνευναῖος, ον, (*εὐνή*) quod ad lectum pertinet, cui quis incubare solet, Od. 14, 51. *χήτει ἐνευναίων*, defectu incubantium: nisi potius est: quia nullae ad incubandum res sunt in eo lecto, Od. 16, 35.

ἐνευνάομαι, (*εὐνάω*) dormio in.

ἐνεύνιος, ον, (*εὐνή*) in lecto, cubili, sede quacunque stabili positus.

ἔνευνος, ον, idem.

ἐνευπαθέω, i. q. *εὐπαθέω ἐν*.

ἐνευστομέω, concinne suaviterque cantillo.

ἐνευσχημονέω, decenter me gero in.

ἐνευσχολέω, operam pono in, *c. dat.*

ἐνευτυχέω, felix sum in, feliciter ago.

ἐνευφραίνομαι, laetor.

ἐνεύχομαι, f. *ξομαι*, precor in, vel inter.

ἐνευωχέομαι, f. *ήσομαι*, convivor in, conviviis indulgeo.

ἐνεφάλλομαι, (*ἅλλομαι*, *irreg.*) insilio.

ἐνεχθήσομαι, fut. pass. a *φέρω*, vide *ἐνήνοχα*.

ἐνεχυράζω, f. *άσω*, (*ἐνέχυρον*) pignus capio, *de creditore, qui ex potestate a magistratu data pignus a debitore aufert*, *τί τινος*: *metaph.* *ἡ φύσις ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δ' ἀκοήν*, natura capit, velut pignus, ab alio visum, ab alio auditum, Aeschin. Socr. 3, 9. 2) pignus capiendi potestatem do, *de magistratu*. 3) pignori depono. 4) *metaph.* beneficio mihi obstringo, obligo. — *Med.* *ἐνεχυράζεσθαι τινα*, capere sibi ab aliquo pignus. *ἐνεχυράζεσθαι χρήματα*, bona alicujus loco pignoris auferre, pignerare.

ἐνεχυρασία, ἡ, pigneratio.

ἐνεχύρασμα, τό, pignus.

ἐνεχυρασμός, οῦ, ὁ, pigneratio, vel oppigneratio.

ἐνεχυραστός, ή, όν, pigneratus, pignerandus.

ἐνεχυριάζω, *ἐνεχυρίασις*, *ἐνεχυριασμός*, formae minus probatae pro *ἐνεχυράζω*, *ἐνεχυρασία* etc.

ἐνέχυρον, τό, (*ἐχυρός*) pignus, arrhabo: *ἐνέχυρον τίθεσθαι τι*, pignori aliquid opponere: *Attici* plerumque utuntur *plurali*, v. interpp. Ar. Pl. 451.

ἐνέχω, f. *ἐνέξω*, (*ἔχω*, *irreg.*) intus habeo: *χόλον τινί*, infensus, iratus sum alicui, Hdt. 1, 118. 6, 119. 8, 27. 2) Pass. teneor, vinctus teneor, obnoxius sum, e. g. *παθήμασιν*, *ὀνείδεσι*, *φόνῳ*, *ἄγει*. Sic etiam *νόμῳ ἐνέχεσθαι*, lege teneri, i. e. obnoxium esse crimini, cui puniendo lex scripta est; reum esse. 3) *intrans.* penetro, Xen. haereo in aliqua re.

ἐνέψημα, τό, pulmentum, quod coquitur.

ἐνεψίημα, τό, (*ἑψιάομαι*) crepundia. (1 loquium, Nic.)

ἐνέψω, f. *ψήσω*, (*ἕψω*, *irreg.*) coquo in, incoquo.

ἐνέωσα, aor. 1. ab *ἐνωθέω*, Ap. Rh.

ἐνζέομαι, f. *έσομαι*, inferveo.

ἐνζεύγνυμι, f. *ζεύξω*, *poet.* *ἐνιζεύγνυμι*, (*ζεύγνυμι*, *irreg.*) simul alligo, Soph. O. R. 718. 2) jugo alligo.

ἔνη, ἡ, *Att.* *ἕνη*, (*proprie fem* ab *ἔνος*, suppl. *ἡμέρα*) tertius dies mensis, Hes. Op. 768. hinc *αὔριον καὶ ἔνη*, cras et perendie: *ἔνη* s. *εἰς ἔνην*, in perendinum, *Epice* *ἐς ἔνηφιν*, Hes. Op. 408. *Dor.* *ἐς ἔνας*, Theocr. 18, 14. ap. Dion. Cass. 47, 48. exstat *ἐσένης*. 2) *ἔνη καὶ νέα*, tricesimus s. ultimus dies mensis, Atticis: *proprie* vetus et nova, sc. luna, qui finis lunae veteris et initium novae in eundem diem incidunt, qui est mensium terminus in anno lunari.

ἐνῇ, Ar. Ach. 610. vulgo explicatur semel ab *ἕν*. Brunckius scripsit *ἐν ᾗ οὐκ*, Scholiastes legit *ἔνη*, ab *ἔνος*, *olim*.

ἐνηβάω, pubesco: juveniliter lascivio, delectationibus indulgeo.

ἐνηβητήριον, τό, locus amoenus, in quo juvenes, voluptatibus et exercitationibus corporis armorumque indulgent.

ἔνηβος, ον, (*ἥβη*) puber.

ἐνήδομαι, delector in.

ἐνήδονος, ον, voluptati deditus. 2) cum voluptate conjunctus.

ἐνηδύνω, exhilaro.

ἐνηδυπαθέω, suavitate et voluptate fruor in re aliqua, oblector.

ἐνηείη, ας, ἡ, benignitas, mansuetudo, Il. 17, 670. A seq.

ἐνηής, ές, benignus, placidus, mitis, Hom.

ἐνήκοος, ον, audiendi facultate praeditus.

ἐνήλατα, ων, τά, (*ἐνελαύνω*) ligna recta, in quae defiguntur et adiguntur gradus scalae. 2) clavi rotam in axe continentes. 3) spondae, et in *Singulari* *ἐνήλατον*, sponda; ap. Josephum pars throni, in qua sedetur. 4) genus placentae, sic dictum ex eo, quod in massam segmenta nucum amygdalarum, aliorumque fructuum ingererentur. ap. Demosth.

ἐνήλικος, ον, puber.

ἐνῆλιξ, ικος, (*ἧλιξ*) puber.

ἐνηλλαγμένως, *adv.* (*ἐναλλάττω*) ordine permutato, ordine inverso, vicissim.

ἐνηλύσιον, τό, locus de coelo tactus, bidental. Ab *ἤλυσις*, *adventus, ingressus*, sicut Jupiter *fulminator* dicitur *καταιβάτης*, quasi descensor.

ἐνήλωσις, ἡ, (*ἡλόω*) insertio clavorum, item, clavi ipsi.

ἔνημαι, (*ἧμαι*, *irreg.*) insideo *τινί*, s. *ἔν τινι*.

ἐνημερεύω, (*ἡμερεύω*) diem dego in aliqua re, *τινί*.

ἐνημμένος, part. perf. pass. ab *ἐνάπτω*.

ἐνήνοθε, reperitur tantum in Compositis *ἐπενήνοθε*, *κατενήνοθε*, *παρενήνοθε*, quibus omnibus inest notio inhaerendi. Licet forma sit perfectum, tamen vel praesentis vel imperf. significationem habet. Buttmannus Lexil. I. p. 291. sqq. thema esse statuit *ἄνθω* vel *ἔνθω*, conferens *ἀνήνοθε* ab *ἀνθέω*.

ἐνήνοχα, *ἐνήνεγμαι*, perf. act. et pass. a *φέρω*, a themate *ἐνέγκω*, *ἐνείκω*, Buttm. Lexil. I. p. 289. fut. pass. *ἐνεχθήσομαι*.

ἐνήρατο, aor. 2. med. ab *ἐναίρω*, Hom.

ἐνηρεμέω, i. e. *ἠρεμέω ἐν*.

ἐνήρης, ες, (*ἄρω*) remigio instructus.

ἐνηρίθμιος, ον, *Ion.* pro *ἐναρίθμιος*: amicus, familiaris, Call.

ἔνησα, aor. 1, a *νέω*, Batr.

ἐνησυχάζω, i. e. *ἡσυχάζω ἐν*.

ἐνήσω, εις, ει, fut. ab *ἐνίημι*.

ἐνηχέω, insono; inculco, doceo.

ἐνήχημα, τό, tinnitus auris, ex acri sono reliquus.

ἔνηχος, ον, sonans, sonorus.

ἔνθα, *adv.* (*ἐν*) *de loco* hic, ibi, illic: huc, illuc. *ἔνθα καὶ ἔνθα*, hic et illic, huc et illuc. 2) *de tempore* tum, tunc. Hom.

ἐνθάδε, *adv.* (*ἔνθα*) huc, illuc: hic, illic: tum. Hom. *Attici* etiam dicunt *ἐνθαδί*. (ῐ).

ἐνθακέω, insideo.

ἐνθάκησις, ἡ, insessio, sedes. (ᾰ)

ἐνθαλασσεύω, *Att.* *ἐνθαλαττεύω*, fut. *εύσω*, in mari versor, mare frequento, in mari navigo, duro.

ἐνθάλασσος, ον, et *ἐνθαλάσσιος*, ον, (*θάλασσα*) marinus.

ἐνθάλπω, foveo, velut in sinu.

ἐνθανατόω, f. *ώσω*, capitis condemno.

ἐνθάπτω, f. *ψω*, (*θάπτω*, *irreg.*) sepelio in.

ἐνθαρσέω, *Attice* *ἐνθαῤῥέω*, confido, bono animo sum in.

ἐνθαῦτα, *ἐνθεῦτεν*, *Ion.* pro *ἐνταῦθα*, *ἐντεῦθεν*.

ἐνθεάζω, (*θεάζω*) divino spiritu afflo. *Med.* divino afflatu concitatus sum, deo plenus sum: eadem significatione etiam *Activum* exstat ap. Hdt. 1, 62. cf. *ἐνθουσιάζω*. Hinc.

ἐνθεαστικός, ή, όν, divino afflatu percitus, numine afflatus, qui fanatico furore agitatur, fanaticus, qui numine afflari solet, propheticus.

ἐνθεαστικῶς, *adv.* ritu fanatico.

ἔνθεμα, τό, (*ἐντίθημι*) surculus, qui inseritur arbori.

ἐνθεματίζω, surculum insero arbori.

ἐνθεματισμός, ὁ, insitio.

ἔνθεμιον, τό, interior pars puppis, quo sarcinae vel merces imponuntur. v. *ἐνθήκη*.

ἔνθεν, *adv.* hinc, illinc. 2) *de tempore*, inde, postea, Il. 13, 741. 3) quapropter, unde, inde.

ἔνθενδε, *adv.* (*ἔνθεν*) hinc, Hom.

ἔνθεος, ον, *contr.* *ἔνθους*, (*θεός*) numine afflatus, divinus, fanaticus. 2) divino spiritu perfundens.

ἐνθεραπεύω, f. *σω*, curate tracto, percolo.

ἐνθερίζω, f. *ίσω*, aestatem in aliquo loco ago.

ἐνθερμαίνω, f. *ανῶ*, calefacio.

ἔνθερμος, ον, praecalidus, fervidus.

ἔνθεσις, ἡ, interpositio. 2) bolus, buccella.

ἔνθεσμος, ον, qui leges servat. 2) legitimus, licitus, legi conveniens.

ἐνθέσμως, *adv.* legitime, ut fas est.

ἔνθετος, ον, (*ἐντίθημι*) insitus, insertus alicui rei.

ἐνθετταλίζομαι, (*Θετταλός*) pallio Thessalico indutus incedo, v. Coraëu ad Heliod. 2. p. 28.

ἐνθεῦτεν, *adv.* *Ion.* p. *ἐντεῦθεν*.

ἐνθήκη, ἡ, merces, proprie, quae imponuntur navibus, onus.

ἐνθηλυπαθέω, (ἐνθῆλυς, πάσχω) muliebriter facio.

ἔνθηρος, ον, (θήρ) feras habens, feris copiosus, abundans. Epith. silvae. Sophocli ἔνθηρος πούς est pes a serpente ictus, cujus vulnus a medico non curatur, at quasi efferatur: simili modo explicanda dictio Aeschylea ἔνθηρος θρίξ.

ἐνθησαυρίζω, (θησαυρίζω) in thesauros refero, Soph.

ἔνθλασις, ἡ, cavitas in capite facta a contusione. A seq.

ἐνθλάω, f. άσω, contundo, s. tundo, premo ut subsidat, flectatur, cedat interiori parte vel in medio. (- ∪ -)

ἐνθλίβω, f. ψω, infringo, imprimo. (- - -)

ἐνθλιπτικός, ή, όν, ad imprimendum vel infringendum idoneus.

ἔνθλιψις, ἡ, impressio.

ἐνθνήσιμος, ον, in quo quis moritur, αἵματι, Aeschyl. Ag. 1304. A seq.

ἐνθνήσκω, (θνήσκω, irreg.) immorior.

ἐνθόλερος, ον, (θολερός) pollutus, immundus.

ἔνθορε, aor. 2. *Ep.* ab ἐνθρώσκω, pro ἐνέθορε, Hom. inf. ἐνθορεῖν.

ἐνθορέω, insilio, ap. seriores pro ἐνθρώσκω.

ἔνθορος, ον, (ἐνθορεῖν) gravidus.

ἔνθους, ουν, *contr.* p. ἔνθεος.

ἐνθουσιάζω, f. άσω, fanatico, seu divino furore agor. ἐνθουσιαζόμενος, limphaticus.

ἐνθουσιᾶν, (ἔνθεος) limphari, insanire: ira incensum esse. Particip. ἐνθουσιῶν, insaniens.

ἐνθουσίασις, ἡ, fanaticus seu divinus adflatus.

ἐνθουσιασμός, ὁ, idem. 2) acerrimum rei studium.

ἐνθουσιαστής, ὁ, numine adflatus, fanaticus.

ἐνθουσιαστικός, ή, όν, numine adflatus, qui numine adflari solent: animos furore divino corripiens.

ἐνθουσιαστικῶς, *adv.* more eorum, qui furore fanatico aguntur.

ἐνθουσιώδης, ες, i. q. ἐνθουσιαστικός.

ἐνθουσιωδῶς, *adv.* i. q. ἐνθουσιαστικῶς.

ἐνθράσσω, f. ξω, pungo, affligo, pro ἐνταράσσω. (ᾱ natura longum.)

ἐνθρέψασθαι, inf. aor. 1 med. ab ἐντρέφω, Hom.

ἐνθρηνέω, i. e. θρηνέω ἐν.

ἐνθρίακτος, ον, (θριάζω) numine afflatus, fanaticus, Soph. (ῑ).

ἐνθριόω, (θρῖον) folio ficulneo involvo: *hinc omnino* involvo, Ar.

ἐνθρονίζω, f. ίσω, in solium infero, in throno colloco. Hinc ἐνθρονίζομαι, in throno sedeo.

ἐνθρόνιος, ον, i. q. ἔνθρονος.

ἐνθρονισμός, ὁ, inauguratio Episcopi. Vox Eccl.

ἐνθρονιστικόν, τό, cathedraticum, quod datur, pro ordinatione ab Episcopo. Vox Eccl.

ἔνθρονος, ον, in solio sedens.

ἐνθρυλλέω vel ἐνθρυλλίζω (θρυλλέω) immurmuro, insusurro, τινί τι. cf. ἐντρυλλίζω.

ἔντρυπτον, τό, intritum: placenta.

ἐνθρύπτω, f. ψω, (θρύπτω, *irreg.*) intero.

ἔνθρυσκον, τό, i. q. ἄνθρυσκον, q. v.

ἐνθρώσκω, f. ἐνθοροῦμαι, aor. ἐνέθορον, *Ep.* ἔνθορον, (θρώσκω, *irreg.*) insilio, *c. dat.*

ἐνθυμέομαι, cogito, mente agito, animo concipio, expendo, considero, reputo, excogito, animadverto, voluto.

ἐνθύμημα, τό, animi conceptus, cogitatio, commentum, inventum, artificium. 2) argumentum et sententia oratoria, inprimis constans interrogatione e contrariis. 3) species syllogismi, Enthymema. (ῡ longum.)

ἐνθυμηματικός, ή, όν, enthymematis constans: acutus in argumentando, dicendo.

ἐνθυμημάτιον, τό, sententiola argutula materiam τοῦ ἐνθυμεῖσθαι, secum cogitandi relinquens.

ἐνθυμηματώδης, ες, acutis argumentationibus refertus.

ἐνθύμησις, ἡ, cogitatio, consideratio: commentatio. (- - - ∪)

ἐνθυμία, ἡ, cogitatio.

ἐνθυμιάω, suffio, odoribus repleo.

ἐνθυμίζομαι, cogito, reputo.

ἐνθύμιος, ον, qui curae est alicui: μή σοι λίην ἐνθύμιος ἔστω, ne tibi nimium sit curae, Od. 13, 421. ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι, religioni habere aliquid, in religionem s. in omen sibi vertere aliquid: ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν, animo ejus oblata est religio, quod cremasset templum, Hdt. 8, 54. 2) id quod curam s. sollicitudinem procreat, curarum et sollicitudinis plenus.

ἐνθυμιστός, ή, όν, cujus ratio habetur in re aliqua: ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαι, religioni sibi ducere, Hdt. 2, 175.

ἔνθυμος, ον, qui est animo praesenti, in quo est animus, animosus, fortis.

ἐνθύμως, *adv.* fortiter, alacriter.

ἐνθυσιάζω, f. άσω, sacrifico in.

ἐνθωρακίζω, f. ίσω, lorico, Xen. An. 7, 4, 16.

ἐνί, *poet.* p. ἐν, occurrit haec forma non solum ap. Homerum, sed etiam in *poesi Attica*, cf. Herm. ad Soph. Trach. 7. et in *prosa Ionica*.

ἑνί, dat. sing. ab εἷς.

ἔνι, i. q. ἔνεστι, inest: licet, datur, inpr. ap. *Attic.*

ἑναῖος, α, ον, (ἕν) simplex, *ap.* seriores.

ἐνίαυθμος, ὁ, (ἐνιαύω) locus, in quo quis commoratur, Etym. M.

ἐνιαυσιαῖος, α, ον, annuus. A seq.

ἐνιαύσιος, ον, vel α, ον, (ἐνιαυτός) annuus, anniculus, unius anni, anniversarius, annum durans. ἐνιαύσια, *adv.* quotannis.

ἐνιαυτίζω, annum transigo. A seq.

ἐνιαυτός, ὁ, annus.

ἐνιαυτοφανής, ές, (φαίνομαι) quovis anno apparens.

ἐνιαυτοφορέω, f. ήσω, annuum fructum fero.

ἐνιαυτοφόρος, ον, (φέρω) annuum fructum ferens.

ἐνιαύω, f. αύσω, (ἰαύω) immoror, habito: dormio in, vel apud, *c. dat.*

ἐνιαχῇ, *adv.* (ἔνιοι) nonnullis in locis aut partibus.

ἐνιαχοῦ, *adv.* alicubi, aliquando, interdum. Ab eod.

ἐνιάχω, i. e. ἰάχω ἐν.

ἐνιβάλλω, *poet.* pro ἐμβάλλω.

ἐνιβλάπτω, poet. pro ἐμβλάπτω.

ἐνίγυιος, ον, (ἕν, γυῖον) uno membro seu pede mutilus, claudus. 2) i. q. συμφυής.

ἐνιδρόω, f. ώσω, (ἱδρόω, irr.) insudo.

ἐνιδρύω, (ἱδρύω, irr.) colloco in, fundo, firmo: etiam ἐνιδρύνω. (ύω, ∪ -, ύσω, - - -, ύσω, - -, cf. simplex.)

ἐνιζάνω, f. ζήσω, (ἱζάνω) insideo, subsideo.

ἐνιζεύγνυμι, poet. p. ἐνζεύγνυμι.

ἐνίζημα, τό, sedes.

ἐνίζησις, ἡ, (ἐνιζάνω) insessio.

ἐνίζω, f. ἐνιζήσω, (ἵζω, irr.) colloco in. 2) *intr.* sedeo in, insideo: sic etiam *Med.*

ἑνίζω, f. ίσω, (ἕν) unum pono, facio, copulo.

ἐνίημι, f. ἐνήσω, (ἵημι, irr.) immitto, infigo, injicio: impello: (Jota *Epici* corripiunt, Attici producunt; utrumque tamen non sine exceptionibus.)

ἐνικατατίθημι, poet. pro ἐγκατατίθημι, unde ἐνικάτθεο, imperat. aor. 2. med. p. ἐγκατάθου, Hes. op. 27.

ἐνικλάω, f. άσω, (κλάω, irr.) poet. p. ἐγκλάω, infringo: impedio, irritum facio.

ἐνικλείω, poet. p. ἐγκλείω.

ἐνικμος, ον, (ἰκμάς) humidus, udus.

ἐνικνέομαι, (ἱκνέομαι, irr.) intro, penetro.

ἐνικνήθω, poet. p. ἐγκνήθω.

ἐνικνύσσω, poet. p. ἐγκνύσσω.

ἑνικός, ή, όν, (ἕν) singularis.

ἐνικρίνω, poet. p. ἐγκρίνω.

ἑνικῶς, *adv.* singulariter, numero singulari.

ἐνίλλω, ἐνιλλώπτω, ἐνιλλωπτέω, (ἴλλω) oculos contorqueo s. distorqueo, irrideo, subsanno.

ἐνιοβολέω, f. ήσω, (ἰοβόλος) veneno inficio.

ἔνιοι, ιαι, ια, quidam, nonnulli. (Contr. ex ἔστιν οἵ, ἔνι οἵ.)

ἐνιόκα, *Dor.* p. ἐνίοτε.

ἐνίοτε, *adv.* interdum, aliquando: aliquoties.

ἐνιπή, ἡ, (ἐνίπτω) increpatio.

ἐνίπλειος, ον, poetice pro ἔμπλεος, plenus.

ἐνιπλήσασθαι, ἐνιπλησθῆναι, ἐνιπλήσωσι, poet. p. ἐμπλ. ab ἐμπίπλημι.

ἐνιπλήσσω, poet. p. ἐμπλήσσω.

ἐνιππάζομαι, f. άσομαι, equo invehor, insulto, locum equo persulto.

ἐνιππεύω, f. εύσω, idem.

ἐνιπρήθω, f. ήσω, poet. p. ἐμπρήθω.

ἐνιπτάζω, i. q. ἐνίπτω, Ap. Rh.

ἐνιπτύω, f. ύσω, inspuo, poet. pro ἐμπτύω.

ἐνίπτω, alloquor, c. acc. pers. plerumque cum notione objurgandi, reprehendendi, quae etiam per appositum accusativum magis definitur, e. g. χαλεποῖσιν ὀνείδεσιν, αἰσχροῖς ἐπέεσσι, χαλεπῷ s. κακῷ μύθῳ ἐνίπτειν τινά, Hom. Idem utitur duobus aoristis irreg. ἐνένιπε et ἠνίπαπε (- - ∪ ∪) 2) nuncio, Pind P. 4, 358. (Radix est ἴπτω, premo torquendo, cf. Ruhnk ep. cr. p. 40. aliter statuit Buttm. Lexil. I. p. 286.)

ἐνισκέλλω, arefacio, poet. p. ἐνσκέλλω.

ἐνισκήπτω, innitor, incumbo, infligo, poet. p. ἐνσκήπτω.

ἐνισκίμπτω, poet. p. ἐνσκίμπτω.

ἐνισπεῖν, inf. aor. 2. ab ἐνίσπω, Od. 3, 93. 4, 323.

ἐνισπήσω, fut. ab ἐνίσπω, Od. 5. 98.

ἐνίσπω, f. ἐνίψω vel ἐνισπήσω, aor. 2. ἔνισπες, ἔνισπε, inf. ἐνισπεῖν, i. q. ἐνέπω, ἐννέπω, dico, narro, nuncio, refero, c. acc. rei et dat. pers. 2) loquor, dico, sine casu. Hom., Hes. (Radix est εἰπεῖν, ἔσπετε, cf. Buttm. Lexil. I. p. 279. sq.)

ἐνίσσω, verbis asperis incesso, objurgo,

injuria adficio, i. q. ἐνίπτω, Hom.

ἐνίστημι, f. ἐνστήσω, (ἵστημι) statuo, colloco inter, interpono. 2) in tempp. intr. insisto, insto, et quidem a) insto, immineo de rebus futuris: ὁ ἐνεστὼς χρόνος, praesens tempus, Gramm. b) obsisto, repugno, intercedo, impedio, τινί vel πρός τι. c) consisto, densus fio. d) instituo, incipio, e. g. δίκην ἐνίστασθαι, actionem instituere; ὁδόν, viam ingredi, πόλεμον, bellum incipere.

ἐνισχνὰς, ον, gracilis, tenuis.

ἐνισχυρίζομαι, f. ίσομαι, innitor, fiduciam colloco, τινί, in aliquo: simulo, affecto fortem, firmum, ferocem.

ἐνισχύω, f. ύσω, vires sumo, invalesco: 2) corroboro, validum reddo. (ύω, ⏑ - ? ύσω, - -)

ἐνίσχω, (ἴσχω) i. q. ἐνέχω.

ἐνιτρέφω, poet. p. ἐντρέφω.

ἐνιτρέφομαι, poet. p. ἐμφέρβομαι, pasco in, nutrior in.

ἐνιχρίμπτω, f. ψω, appropinquo. pro ἐγχρ. poet.

ἐνιψάω, poet. p. ἐμψάω.

ἐνλακκόω, p. ἐλλ. (λάκκος) in cellam includo; ap. ser., in coenobium includo.

ἐνναέτειρα, ας, ἡ, inhabitatrix. A sq.

ἐνναετήρ, ῆρος, ὁ, (ἐνναίω) inhabitator, incola.

ἐνναετηρίς, ίδος, ἡ, novennium.

ἐννάετηρος, ον, novennis.

ἐνναέτης, ου, ὁ, inhabitator. Fem. ἐνναέτις, inhabitatrix.

ἐνναέτης, ές, (ἐννέα, ἔτος) novennis: neutr. ἐνναετές, adv. per novem annos, Hes. Th. 801.

ἐνναετίζω, per novem annos duro, vel facio aliquid.

ἐνναίειν, poet. p. ἐναίρειν, Batr.

ἐνναίω, (ναίω, irreg.) habito in, c. dat. 2) trans. incolo.

ἐννάκις, adv. (ἐννέα) novies. (- ⏑ ⏑)

ἐνναkοσιοστός, ή, όν, nongentesimus. A seq

ἐννακόσιοι, ίαι, ια, nongenti.

ἐννάσσαντο, aor. 1. med. Ep. p. ἐννάσαντο, ab ἐνναίω.

ἐνναταῖος, αία, αῖον, qui nono die aliquid facit vel patitur, v. c. venit, moritur etc. A seq.

ἔνατος, η, ον, nonus. Hinc τὰ ἔνατα, ων, sc. ἱερά, memoriae mortuorum nono die celebratae, novendialia. (melius ἐνναταῖα.)

ἐνναυαγέω, (ναυαγέω) naufragium perpetior in.

ἐνναυλοχέω, i. e. ναυλοχέω ἐν.

ἐνναυμαχέω, pugna navali dimico, in aliquo lacu v. c.

ἐνναίω, v. ναίω, ἐναίω.

ἐννέα, indeclin. novem; in derivatis et compositis etiam ἐννα.

ἐννεάβοιος, ον, (ἐννέα, βοῦς) novem boum pretium aequans.

ἐννεαγήρως, ω, ὁ, ἡ, (γῆρας) qui novem aetates vixit. 2) qui diu vixit. Ap. Aratum invenitur etiam ἐννεάγηρα κορώνη.

ἐννεάδεσμος, ον, qui novem vinculis seu juncturis continetur: multis vinculis ligatus.

ἐννεαδικός, ή, όν, (ἐννεάς, εἶδος) novenarius, nonarius.

ἐννεάζω, f. άσω, (νεάζω) juventutem tero, adolesco in aliquo studio.

ἐννεακαίδεκα, undeviginti.

ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, (ἔτος) cyclus undeviginti annorum.

ἐννεακαιδεκαέτης, ου, ὁ, undeviginti annos natus.

ἐννεακαιδεκαπλασίων, ιον, novendecimplex, undevicenplus.

ἐννεακαιδεκαταῖος, αία, αῖον, undevicesimo die veniens, rediens, moriens, eveniens etc.

ἐννεακαιδέκατος, άτη, ον, undevicesimus.

ἐννεάκεντρος, ον, (κέντρον) novem habens stimulos sive aculeos.

ἐννεάκις, adv. novies.

ἐννεάκλινος, ον, (κλίνη) novem lectis instructus, novem lectis stratis constans.

ἐννεάκρουνος, ον, novem habens fistulas aquam fundentes. 2) nomen fontis Athenis, qui Callirrhoë dicebatur.

ἐννεάκυκλος, ον, (κύκλος) novem orbes habens.

ἐννεάλινος, ον, (λίνον) novemplici filo plexus.

ἐννεάμηνος, ον, (μήν) qui novem mensium est.

ἐννεάμυκλος, ον, qui novem annorum est, robustus, validus. Hesych. (Ex ἐννέα et μύκλοι, rugae in collis asinorum, e quibus aetas eorum dignoscitur.)

ἐννεάνυχες, adv. (νύξ) per novem noctes, ap. Grammaticos ad explicandum Epicum εἰνάνυχες.

ἐννεάπηχυς, υ, (πῆχυς) novem cubitos aequans.

ἐννεαπλάσιος, ία, ιον, novemplex.

ἐννεάπους, οδος, novem pedes aequans.

ἐννεάπυλος, ον, (πύλη) novem portas habens.

ἐννεάς, άδος, ἡ, numerus novenarius: novem.

ἐννεασύλλαβος, ον, novem syllabis constans.

ἐννεάφθογγος, ον, novem sonos reddens.

ἐννεάφωνος, ον, (φωνή) novem voces habens.

ἐννεακισχίλιοι, αι, α, i. q. ἐννάκις χίλιοι, novies mille, Il. 5, 860. 14, 148. Singularis κτύπος ἐννεάχιλος, strepitus, qualis est novies mille hominum, exstat ap. Non 8, 45.

ἐννεάχορδος, ον, (χορδή) novem chordas habens, novem intentus fidibus.

ἐννεάψυχος, ον, (ψυχή) novem animis praeditus.

ἐννεκρόω, (νεκρόω) interficio in. Med. morior in.

ἐννεμέθω, poet. p. ἐννέμω.

ἐννέμω, (νέμω, irreg.) attribuo in, administro. 2) pasco in, dego in.

ἐννενήκοντα, forma dubia pro ἐνενήκοντα, nonaginta. unde ἐννενηκοστός, ἐννενηκονταέτης, deterior scriptura pro ἐνεν. v. Etym. M. p. 308, 52.

ἔννεον, impf. Ep. a νέω, nato p. ἔνεον, Il. 21, 11.

ἐννεόργυιος, ον, (ὀργυιά) novem ulnas (orgyias) longus.

ἐννεός, ά, όν, pro ἐνεός.

ἐννεοσσεύω, Att. -ττεύω, (νεοσσεύω) nidifico in.

ἐννεοτροφέω, i. q. νεοτροφέω ἐν.

ἐννέπω, forma longior p. ἐνέπω, q. v.

ἐννεσία, ἡ, (ἐν, ἵημι) consilium, imperium, Il. 5, 894. Callim. (Forma ἔννεσις, quam vide, usi esse non videntur Graeci: in prosa oratione dicebatur ἔνεσις.)

ἐννεύω, f. εύσω, innuo, nutu significo: vergo ad aliquid. LXX et N. T.

ἐννέωρος, ον, (ὥρα) novennis.

ἐννήκοντα, Ep. pro ἐνενήκοντα, Od. 19, 174.

ἐννῆμαρ, adv. (ἦμαρ) per novem dies.

ἐννήρης, scil. ναῦς, ἡ, (ἀρω) novem ordines remorum habens navis.

ἔνηφιν, in perendinum, perendie: vide ἔνη

ἐννήχομαι, (νήχομαι) nato in.

ἐννοέω, f. ήσω, (νοέω, irreg.) mente concipio, cogito, considero, reputo mecum: intelligo, puto, scio, existimo. 2) vereor, sequente μή, Xen. 3) de rebus ac verbis, valeo, significo. Plane easdem significationes habet Medium. Ionici οη contrahunt in ω, dicentes ἐννώσας p. ἐννοήσας, Hdt. 1, 68. 86.

ἐννόημα, τό, animi conceptus, cogitatio.

ἐννοηματικός, ή, όν, i. q. ἐννοητικός. A praec.

ἔννοια, ας, ἡ, (ἐννοέω) cogitatio, sententia, notio, intelligentia: mens.

ἐννομολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) qui de legibus confabulatur.

ἔννομος, ον, (νόμος) legitimus, legibus consentaneus, justus: legi obnoxius. 2) (νομός) inhabitans, γᾶς, Aesch. Suppl. 581.

ἐννόμως, adv. legitime, ex lege, secundum legem.

ἔννοος, ον, contr. ἔννους, (νοῦς) mentis compos, sapiens, prudens. Comp. ἐννούστερος, Sup. ἐννούστατος.

ἔννος, vel ἔννος, i. q. ἔνος, annus.

Ἐννοσίγαιος, ου, ὁ, (ἔνοσις, γῆ) quassator terrae, Epitheton Neptuni, pro Ἐνοσίγ. Hom.

Ἐννοσίδας, ὁ, i. q. Ἐννοσίγαιος, Pind. P. 4, 49. (ex ἔνοσις et δᾶ, Dor. p. γῆ, terra.)

ἔννοσις, εως, ἡ, i. q. ἔνοσις, quassatio.

ἐννοσίφυλλος, ον, quatiens seu agitans folia seu frondes: in quo frondes seu folia agitantur.

ἐννοσσεύω, pullos gigno, nidifico, v. ἐννεοσσεύω.

ἐννοσσοποιέω, idem.

ἐνόπτιος, α, ον, et ἔννοτος, ον, (νοτία) humidus, irriguus.

ἐννυκτερεύω, f. εύσω, pernocto in.

ἔννυμι, f. ἕσω, Ion. ἕσσω, fut. med. ἕσομαι, aor. ἕσσα, inf. ἕσαι, aor. med. ἑσσάμην, perf. pass. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, caet. 3 plur. plqpf. εἵατο: a perfecto inusitato ἧμαι occurrunt 2. et 3. sing. plqpf. ἕσσο, ἕστο, et compositum ἠμφίεσμαι, ἠμφίεσαι, ἠμφίεσται: praeterea exstant formae epicae cum augmento syllabico et spiritu aspero ἑέσσατο et ἕσατο. Ionice εἴνυμι, Il. 23, 135. – induo, c. acc. rei, et pers. σεῖνός με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσει, Hom. Accusativus pers. saepe omittitur, sed acc. rei etiam cum medio et passivo jungitur. Dicitur etiam de armis, ut ἕσσαντο νώροπα χαλκόν, Il. 14, 383. τεύχεα ἑσσαμένω, Il. 23, 803. ἀσπίδας ἑσσάμενοι, clypeos protendentes, Il. 14, 372. Sic etiam de quovis involucro, e. g. νεφέλην ἕσσαντο, nube se abscondebant, Il. 14, 372. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, lapidibus obrutus es, Il. 3, 57. ἕσσασθαι γῆν, sepultum esse. In prosa oratione simplex non usitatum est, sed plerumque ἀμφιέννυμι.

ἐννυός, οῦ, ἡ, (υἱός) nurus.

ἐννυστάζω, dormio in loco aliquo, vel sermone, lectione.

ἐννυχεύω, i. q. ἐννυκτερεύω, c. dat., Soph.

Ant. 784.

ἐννύχιος, α, ον, *Attice* etiam -ος, ον, (νύξ) nocturnus. (-⏑⏑⏑)

ἔννυχος, ον, i. q. ἐννύχιος.

ἐνώδυνος, ον, torpidus, Diosc.

ἐννώσαι, ἐννώσας, *Ion.* p. ἐννοῆσαι, ἐννοήσας, aor. ab ἐννοέω.

ἐνόδιος, α, ον, *Att.* -ος, ον, *Ion.* et Hom. εἰνόδιος, (ὁδός) in via positus, obvius: aptus itineri: quod incidit seu offertur in via. Epitheton Mercurii, Hecatae et Proserpinae, v. Valck. diatr. p. 138. 167.

ἐνοδίτης, ου, *fem.* -ῖτις i. q. ἐνόδιος.

ἔνοδμος, ον, (ὀδμή) odoratus.

ἐνοειδής, ές, (ἕν) simplici specie praeditus.

ἐνοιδής, ές, (οἶδος) tumidus, turgidus.

ἐνοιδής, ές, (αἶδος) tumidus, turgidus.

ἐνοικάδιος, ον, domesticus.

ἐνοικειόω, i. q. εἰσοικειόω.

ἐνοικίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, inhabitator, a seq.

ἐνοικέω, (οἰκέω) habito in, *c. dat. metaph.* peritus sum alicujus rei. 2) *trans.* inhabito, incolo, *c. acc.*

ἐνοικήσιμος, ον, habitabilis.

ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio.

ἐνοικητήριον, τό, locus, in quo habitamus.

ἐνοικίδιος, ον, domesticus, ἐνοικίδια σκεύη supellex.

ἐνοικίζω, f. ίσω, in aedibus colloco, in domum introduco, domu excipio. ἐνοικίζομαι, versor, habito.

ἐνοικιολόγος, ον, (λέγω) qui ἐνοίκιον colligit.

ἐνοίκιον, τό, (οἶκος) pretium conductae domus. 2) merces, quae hospiti datur, ad quem divertimus. *In plur.* domicilium.

ἐνοίκισμα, τό, inhabitatio.

ἐνοικισμός, ὁ, actio introducendi in domum. 2) actio in domum ineundi.

ἐνοικοδομέω, f. ήσω, inaedifico.

ἔνοικος, ον, incola, inquilinus, qui domum aliquo in loco habet.

ἐνοικουρέω, domi maneo.

ἔνοινος, ον, (οἶνος) vino copiosus, abundans.

ἐνοινοφλύω, (οἶνος, φλύω) inter potandum confabulor. (υ breve.)

ἐνοινοχοέω, f. ήσω, vinum infundo.

ἐνοκλάζω, f. άσω, genibus flexis subsido.

ἐνολισθαίνω, f. σθήσω, (ὀλισθαίνω, irr.) labor in, nuto.

ἐνόλμιος, ον, et ἔνολμος, ον, (ὅλμος) in tripode sedens, vaticinans.

ἐνομόρης, ες, i. q. ὁμόρης ἐν, conjunctus in.

ἐνομιλέω, f. ήσω, in consuetudine alicujus sum, conversor.

ἐνομόργνυμι, f. ομόρξω, (ὀμόργνυμι, irr.) abstergo s. detergo in, τινί τι: sic etiam in *medio.*

ἐνόν, part. praes. neutr. ab ἔνειμι: plerumque absolute, quum liceat τὸ ἐνόν, facultas.

ἐνόπαι, αἱ, i. q. διόπαι, Soph. El. M.

ἐνοπή, ἡ, (ἐνέπω) vox, clamor.

ἐνοπλίζω, (ὁπλίζω) armo, instruo.

ἐνόπλιος, ον, qui in armis est, vel fit, armatus.

ἔνοπλος, ον, armatus.

ἑνοποιέω, f. ήσω, unum facio.

ἑνοποιός, όν, unum faciens, vim uniendi habens.

ἐνοπτρίζω, f. ίσω, in modum speculi illumino. Hinc ἐνοπτρίζομαι, intueor, velut in speculo.

ἔνοπτρον, τό, (ὄψομαι) speculum. 2) quidquid lucem reflectit.

ἐνοράω, (ὁράω, *irreg.*) animadverto, intelligo, perspicio aliquid in aliquo, τινί τι, Hdt. 1, 89. 125. 170. 3, 53. 6, 36. 8, 140. 2) adspicio, v. c. δριμύ, acriter, v. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 147.

ἐνόρασις, ἡ, spectatio, inspectio.

ἐνόρειος, ον, (ὄρος) qui est in montibus, montanus.

ἐνορθιάζω, (ὀρθιάζω) erigo, augeo.

ἐνόριος, ον, (ὅρος) qui intra terminos est.

ἐνόρκιος, ον, qui jurejurando fit. τὸ ἐνόρκιον, jusjurandum (sc. ἱερόν).

ἔνορκος, ον, juratus, jurejurando obstrictus, vel confirmatus, qui jurejurando continetur.

ἐνορκόω, jurejurando obstringo, LXX.

ἐνόρκως, *adv.* jurato.

ἐνορμάω, injicio, impello. *Med.* vado, venio.

ἐνορμίζω, f. ίσω, et ἐνορμίζομαι, (ὅρμος) navem in stationem appello, portum teneo, vel capio.

ἐνόρμισμα, τό, statio navium, portus.

ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu stationem habet.

ἐνόρνυμι, f. ἐνόρσω, aor. ἐνῶρσα, (ὄρνυμι, *irreg.*) excito aliquid in aliquo, τινί τι, e. g. τοῖσιν γόον ἐνῶρσεν, luctum illis excitavit, Il. 6, 499. cf. 15, 62. 366. 16, 636. *Med.* orior in, ἐνῶρτο (3 aor. *contr.* p. ἐνώρετο) γέλως θεοῖσιν, inter deos ortus est risus, Il. 1, 599. Od. 8, 326.

ἐνορούω, f. ούσω, irruo, insilio, τινί. Il.

ἐνορχέομαι, i. e. ὀρχέομαι ἐν.

ἐνόρχης, ου, ὁ, (ἕν, ὄρχις) qui unum habet testiculum.

ἐνόρχης, ου, ὁ, testiculos habens, testiculatus.

ἔνορχις, ιος, idem. Hdt. 6, 32. 8, 105.

ἔνορχος, ον, (ὄρχις) testiculis praeditus.

ἔνος, vel ἕνος, ου, ὁ, annus.

ἕνος, η, ον, vel ἔνος, ἔνη, ἔνον, annuus. 2) vetus. Hinc ἔνη καὶ νέα, ultima dies mensis lunaris, quasi vetus et nova. Pro vespero ἔνη, quidam accipiunt ap. Theocr. v. ἔνη.

ἑνός, *gen.* ab εἷς et ἕν, *unius.*

ἔνοσις, εως, ἡ, motio, motus, Hes. Th. 681. 849.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, (ἔνοσις, χθών) concussor terrae. v. Ἐννοσίγαιος.

ἑνότης, ητος, ἡ, (εἷς) unitas.

ἔνουλα, ων, τά, (οὖλον) gingivae interiores, carnes quae dentes intra ambiunt.

ἐνουλίζω, (οὖλος) crispo, crispum reddo.

ἐνουλισμός, ὁ, crispatio v. c. comae, quae fit calamistro.

ἐνουράνιος, ον, qui in coelis est, coelestis.

ἐνουρέω, (οὐρέω, *irreg.*) immejo, ut in cinere patris, quae quum sit atrox contumelia, universe ἐνουρεῖν τινι est aliquem contumelia afficere. 2) urinam non contineo.

ἐνουρήθρα, ας, ἡ, et ἐνούρηθρον, τό, matula, matella.

ἔνουρος, ον, (οὖρον) qui in urina est.

ἐνούσιος, ον, substantialis, substantiae inhaerens. 2) innatus. 3) opulentus.

ἐνοφείλομαι, (ὀφείλω, *irreg.*) debeor, de pecunia sub hypotheca, pignore.

ἐνοφθαλμιάω, oculos alicui rei adjicio, appeto.

ἐνοφθαλμίζω, f. ίσω, inoculo, gemmam cum exiguo cortice in delibratam arborem insero.

ἐνοφθαλμισμός, ὁ, inoculatio.

ἐνοχή, ἡ, (ἐνέχω) obligatio, nexus.

ἐνοχλέω, f. ήσω, turbo, obtundo, interpello, molestus sum.

ἐνόχλησις, ἡ, turbatio, molestia.

ἐνοχοποιός, όν, (ποιέω) obligationem afferens.

ἔνοχος, ον, qui tenetur quasi vinctus et obstrictus: obnoxius, obstrictus, reus.

ἔνοψις, ἡ, (ὄψομαι) adspectus.

ἑνόω, f. ώσω, unio, aduno.

ἐνράπτω, f. ψω, insuo, includo.

ἐνρήγνυμι, f. ρήξω, (ῥήγνυμι, *irreg.*) nitendo effringo: irruo.

ἐνριγόω, frigeo in. Unde ἐνερρίγωσα.

ἔνριζος, ον, (ῥίζα) radicem habens, cum radice, Geopon.

ἐνριζόω, f. ώσω, radices ago in.

ἐνρίπτω, f. ψω, (ῥίπτω, *irreg.*) injicio, conjicio in aliquem.

ἐνρυθμικός, ή, όν, qui rhythmos, numeros servat.

ἔνρυθμος, ον, rhythmis et numeris constans, habens rhythmos.

ἐνσαρόω, f. ώσω, verro.

ἐνσάττω, (σάττω) infercio, impleo.

ἐνσβέννυμι f. σβέσω, (σβέννυμι, *irreg.*) exstinguo in.

ἐνσείω, f. είσω, incutio, infligo, illido: irruo.

ἐνσήθω, incerno, cribro, cribro transmitto.

ἐνσηκάζω, (σηκός) stabulo includo, *ap. seriores*: in coenobium includo.

ἐνσημαίνω, et ἐνσημαίνομαι, significo, exprimo, inprimo.

ἐνσημειόομαι, significo ubi aliquid sit, indico, *si lectio vera* Xen. ven. 6, 22.

ἔνσιμος, ον, (σιμός) aliquantulum simus.

ἐνσινής, ές, (σίνος) laesus.

ἐνσκέλλω, *poet.* ἐνισκέλλω, (σκέλλω, *irreg.*) exsicco, exarefacio, aridum reddo: pf. ἐνέσκληκα, siccus, aridus, durus sum.

ἐνσκευάζω, f. άσω, instruo, induo, orno.

ἔνσκευος, ον, (σκευή) paratus, instructus: inpr. larvam habens, *oppos.* ἄσκευος.

ἐνσκήπτω, f. ψω, *poet.* ἐνισκήπτω, (σκήπτω) infligo, incutio, immitto, Hdt. 1, 105. 4, 79. 2) *intr.* cum impetu incido, ingruo, irruo, Hdt. 8, 39. etiam *c. dat.*, inpr. de morbis.

ἐνσκιατροφέομαι, vitam umbratilem dego.

ἐνσκίμπτω, f. ψω, *poet.* ἐνισκίμπτω, (σκίμπτω) firmiter alligo, affigo, Il. 2) i. q. ἐνσκήπτω.

ἐνσκιῤῥόομαι, scirrhum duco, in scirrhum degenero.

ἐνσκλῆναι, inf. aor. pass. ἐνέσκλην ab ἐνσκέλλω.

ἐνσοβέω, (σοβέω) superbus incedo, πεδίλῳ, Philostr.

ἐνσοριάζω, f. άσω, in loculo condo, sepelio.

ἐνσόριον, τό, (σορός) arca funebris, loculus.

ἔνσοφος, ον, sapiens.

ἐνσπαργανόω, f. ώσω, fasciis involvo.

ἐνσπείρω, insero, insemino: injicio.

ἔνσπερμος, ον, in quo semen inest: qui copioso est semine.

ἔνσποδος, ον, cineritius, pulverulentus.

ἔνσπονδος, ον, (σπονδή) foedere junctus,

foederi inclusus, confoederatus. 2) qui a bello fit amicus.

ἐνσπόνδως, *adv.* cum ἔχειν est foedere junctum esse. 2) e foedere, servato foedere.

ἐνστάζω, f. ξω, instillo, Od.

ἐνσταλάζω, f. ξω, instillo.

ἔνστασις, ἡ, (ἐνίστημι) exordium rei institutae. 2) intentio litis et caussae. 3) pugnax contentio, adversatio. 4) propositum, institutum. 5) figura oratoria, s. argumentum contrarium ad refellendum adversarium.

ἐνστάτης, ου, ὁ, qui in via obsistit.

ἐνστατικός, ή, όν, instans et urgens.

ἐνστατικῶς, *adv.* instanter et pugnaciter, pertinaciter inficiando vel repugnando.

ἐνστείνω, (στείνω) coarcto in aliquo loco, Q. Sm.

ἐνστέλλω, (στέλλω) orno, instruo cultu quodam, ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένας, Hdt. 1, 80.

ἐνστερνίζω, (στέρνον) in pectore figo. *Med.* in pectoris sinum recipio, amplector, complector, Hesych.

ἐνστερνόμαντις, ὁ, idem quod στερνόμαντις.

ἐνστηθίδιος, ον, (στῆθος) qui est in pectore.

ἐνστηθίζω, (στῆθος) i. q. ἐνστερνίζω. Athanas.

ἔνστημα, τό, (ἐνίστημι) impedimentum.

ἐνστηρίζω, f. ίξω, infigo, adigo in, Il. 21, 168.

ἐνστίζω, f. ίξω, acu pingo in.

ἐνστοιβάζω, instipo.

ἐνστομίζω, f. ίσω, frenum injicio.

ἐνστόμιος, ον, (στόμα) qui in ore est.

ἐνστόμισμα, τό, frenum.

ἔνστομος, ον, i. q. ἐνστόμιος.

ἐνστρατοπεδεύω, castra metor seu pono in aliquo loco.

ἐνστρέφω, f. ψω, intorqueo. *Med.* torquecor in aliquo loco, Il. 5, 306. *metaph.* versor, commoror alicubi.

ἐνστρογγυλόω, i. e. στρογγυλόω ἐν.

ἐνστροφαί, αἱ, (ἐνστρέφω) diverticula.

ἐνστρωφάω, i. q. ἐνστρέφω.

ἐνστύφω, f. ψω, adstringo linguam (---)

ἐνσυλλαγχάνω, i. e. συλλαγχάνω ἐν. (*irreg.*)

ἐνσύνθηκος, ον, (συνθήκη) i. q. ἔνσπονδος.

ἐνσφηνόω, f. ώσω, cuneum intrudo, impingo velut cuneum. 2) spisso, velut adacto cuneo, coarcto.

ἐνσφραγίζω, f. ίσω, signum inprimo, nota insignio. *Ion.* ἐνσφρηγίζω.

ἐνσχερώ, *adv.* v. σχερός.

ἐνσχολάζω, f. άσω, immoror, versor in: acquiesco in.

ἐνσχολέω, f. ήσω, idem.

ἐνσώματος, ον, corporeus, corporatus.

ἐνσωματόω, f. ώσω, vel ἐνσωματίζω, corporea natura induo, in corpus immitto, corpore amicio.

ἐνσωμάτωσις, ἡ, vel ἐνσωμάτισις, ἡ, animarum in corpora immissio. 2) incarnatio, ap. Eccles.

ἐνσωρεύω, f. εύσω, accumulo, obruo. Cyrill.

ἔνταλμα, τό, (ἐντέλλω) mandatum, jussum.

ἐνταμιεύω, f. εύσω, recondo, in thesaurum refero, Hesych.

ἐντάμνω, incido. *Ion.* pro ἐντέμνω.

ἐντανύω, f. ύσω, intendo, c. g. τόξον, Hom.: etiam in *medio*, Od. 21, 405. (α semper corripitur.)

ἔνταξις, ἡ, (ἐντάσσω) interjectio, quum quid in ordinem aliquem inseritur.

ἐνταράσσω, f. ξω, *Att.* -ττω, (ταράσσω, *irreg.*) turbas excito alicubi, τινί. *Med.* conturbor s. anxius sum in aliqua re.

ἔντασις, ἡ, (ἐντείνω) intensio.

ἐντάσσω, *Att.* ἐντάττω, f. ξω, interjicio, interpono: constituo.

ἐντατικός, ή, όν, (ἐντείνω) intendendi vim habens.

ἐντατός, ή, όν, (ἐντείνω) intentus.

ἐνταῦθα, *adv.* (ἐν) huc, Il. 9, 601. plane idem quod ἐνταυθοῖ: sic etiam in *Atticis*, huc, eo, Xen. An. 1, 2, 1. 1, 10, 13. 17. 3, 5, 6. μέχρις ἐνταῦθα, huc usque, eo usque, Xen. An. 5, 5, 3. 2) *Attici*, qui etiam ἐνταυθί (---) dicunt, usurpant hoc adverbium *a*) de loco, hic, illic. *b*) de tempore, nunc. *c*) de conditionibus, hac re, hac in re, hoc respectu habito, si ita res habet. - Nonnunquam jungitur *c. gen.* ἐνταῦθα γῆς, ἡλικίας, al. hic terrarum, hic aetatis.

ἐνταυθοῖ, *adv.* (ἐν) huc, illuc, Hom. 2) *rarius Attici* usurpant pro ἐνταῦθα, hic.

ἐνταφιάζω, f. άσω, (ἐντάφιος) funero, ad sepulturam corpus compono.

ἐνταφιασμός, ὁ, funeratio.

ἐνταφιαστής, οῦ, ὁ, funerator, libitinarius.

ἐνταφιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) qui vendit, quae ad sepulturam pertinent, libitinarius.

ἐντάφιος, ον, (τάφος) sepulcralis, funebris. *Subst.* ἐντάφιον, τό, vestis, quae induitur cadaveri, ornandi caussa; amiculum ferale.

ἔντεα, ων, τά, arma. 2) instrumenta, vasa, v. c. convivalia.

ἐντείνω, f. τενῶ, (τείνω, *irreg.*) intendo, extendo: πληγὴν ἐντείνειν, plagam intendere; sic etiam omisso πληγήν, ut ἐντείνειν, *absolute sit caedere, ferire.* 2) versibus exprimo, vel addito ῥυθμῷ καὶ μέτρῳ sive εἰς μέτρον, vel etiam *nud.*, cf. Heind. Plat. Phaedon. p. 60. D. 3) ἐντείνειν τον ἵππον τῷ ἀγωγεῖ, equum attrahere intentu loro, Xenoph. eq. 8, 3.

ἐντείρω, (τείρω) vexo in.

ἐντειχίδιος, ον, (τεῖχος) qui muris se continet, qui muris inclusus est.

ἐντειχίζω, f. ίσω, munimentum et murum aedifico in aliquo loco: muro cingo.

ἐντείχιος, ον, (τεῖχος) muro cinctus.

ἐντείχισις, ἡ, (ἐντειχίζω) muri seu munimenti in loco aliquo exstructio.

ἐντεκμαίρομαι, colligo, conjicio, judico.

ἔντεκνος, ον, (τέκνον) liberos habens.

ἐντεκνόω, (τεκνόω) liberos procreo in.

ἐντελέθω, i. e. τελέθω ἐν.

ἐντέλεια, ας, ἡ, (ἐντελής) perfectio.

ἐντελευτάω, f. ήσω, finio vitam in, morior in.

ἐντελέχεια, ας, ἡ, actus, *opponitur* δυνάμει s. potentiae, Aristot.

ἐντελής, ές, (τέλος) finitus, perfectus, ut τέλειος. 2) οἱ ἐντελεῖς i. q. οἱ ἐν τέλει, magistratus.

ἐντέλλω, ut ἐντέλλομαι, mando, jubeo, τινί τι.

ἐντελόμισθος, ον, qui plenam accipit mercedem.

ἐντελῶς, *adv.* (ἐντελής) perfecte, absolute.

ἐντεμενίζω, f. ίσω, dedico signum Dei in aede.

ἐντέμνω, (τέμνω, *irreg.*) incido, scalpo. 2) caesas hostias immolo, sed heroibus. 3) dedico heroi.

ἐντενής, ές, (ἐντείνω) intentus, contentus.

ἔντερα, τά, v. ἔντερον.

ἐντερεύω, f. εύσω, viscera eximo.

ἐντερικός, ή, όν, intestinus.

ἐντεριώνη, ἡ, interior pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus etc. 2) intima pars navis.

ἐντεριωνίς, ίδος, ἡ, idem.

ἐντεροεπιπλοκήλη, ἡ, (ἐπιπλοκήλη) tumor scroti, ex intestino et omento simul in ipsum devolutis.

ἐντεροκήλη, ἡ, (κήλη) ramex, tumor scroti ex delapso in id intestino.

ἐντεροκηλήτης, ου, ὁ, ramicosus.

ἐντεροκηλικός, όν, idem.

ἔντερον, τό, (ἐντός) intestinum. 2) cor. 3) animus. ἔντερον πόρνης, vulva. ἔντερα γῆς, lumbrici, qui ἴουλοι alias dicuntur, centipedae.

ἐντερόνεια, ας, ἡ, i. q. ἐντεριώνη: inpr. interiora navis ligna, quae a carina initium ducunt, Ar. Eq. 1190. (Vulgo scribunt ἐντερονεία, sed vide Dindorf. ad Ar. l. l.)

ἐντεροπώλης, ὁ, qui viscera, farcimina vendit.

ἐντεσιεργός, όν, (ἔντεα, ἔργον) qui armis quibusdam instructus opus facit, qui in armis suis laborat. Il. 24, 277, est epitheton mulorum, junctorum vel jungendorum ad currum, ἐντεσιεργοὶ ἡμίονοι, muli jugales. Alii l. l. scribunt ἐντεσιουργοί.

ἐντεταμένως, *adv.* (ἐντείνω) vehementer, acriter.

ἐντεῦθεν, *adv.* hinc, ex eo, exinde.

ἐντευθενί, *adv.* idem *Attice.* (--∪-)

ἔντευξις, εως, ἡ, (ἐντυγχάνω) aditus, congressus: id, cujus caussa fit aditus, ut postulatio, preces, gratiarum actio, intercessio, consuetudo quotidiana: lectio libri.

ἐντευκτικός, ή, όν, qui conveniri et compellari facile potest, affabilis, comis.

ἐντευτλανόω, (τεῦτλον) cum betis coquo.

ἔντεφρος, ον, (τέφρα) in quo cinis est: cinereus.

ἐντεχνία, ἡ, peritia, eruditio.

ἔντεχνος, ον, doctus, artibus instructus, peritus. 2) ab arte profectus, artificiosus.

ἐντέχνως, *adv.* perite, cum magna arte.

ἐντήκω, f. ξω, illiquefacio, liquefactum instillo. 2) inprimo, injicio animo, v. c. studium, odium. 3) consumo.

ἐντί, *Dor.* p. εἰσί, 3 pl. praes. ab εἰμί 2) *Dor.* p. ἐστί, Theocr. 11, 4. Melopus ap. Stob. 1, 64. (-∪)

ἐντίθημι, f. ἐνθήσω, (τίθημι) impono, infero, indo, immitto, τινί τι.

ἐντίκτω, f. τέξω, *usitatius* τέξομαι, (τίκτω, *irr.*) ingenero, insero: injicio menti alicujus, v. c. opinionem, τινί τι.

ἐντιλάω, f. ήσω, caco in vel ad, merde seu stercore inquino.

ἐντιμάω, f. ήσω, honoro. ἐντιμάομαι, aestimatum accipio, v. ἀνατιμάω.

ἔντιμος, ον, (τιμή) qui in honore et pretio habetur, spectabilis, honorabilis, honestus, honorificus, pretiosus.

ἐντιμότης, ἡ, pretium, dignitas.

ἐντίμως, *adv.* honeste, honorifice. (---)

ἐντμήγω, f. ξω, (τμήγω, *irreg.*) *Ep.* p.

ἐντίμως.

ἔντμημα, τό, (ἐντέμνω) incisura.

ἔντμησις, ἡ, incisio.

ἕντο, 3 pl. aor. 2. med. ab ἵημι, Hom. in formula: ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam desiderium cibi potusque emiserunt ex sese, i. e. postquam satiati erant.

ἐντοίχιος, ον, (τοῖχος) qui est in pariete.

ἔντοκος, ον, (τόκος) pariens, epitheton puerperae. 2) sub usura collocata pecunia sic dicitur, quia quasi gignit nummos.

ἐντολή, ῆς, ἡ, (ἐντέλλω) mandatum.

ἐντολμάω, f. ήσω, audeo.

ἔντομα, ων, τά, v. ἔντομος.

ἐντομή, ῆς, incisio.

ἐντομίας, ου, ὁ, (ἐντέμνω) eunuchus, spado, exsectus.

ἐντομίδης, ου, ὁ, qui in funere se laniat, aut qui τὰ ἔντομα, i. e. insecta mactat, aut inferias infert.

ἐντομίς, ίδος, ἡ, incisio, incisura. 2) laceratio corporis, quae in luctu fiebat. LXX.

ἔντομος, ον, sectus, incisus. Unde τὰ ἔντομα, animalcula insecta. 2) sacra heroica, inferiae.

ἐντονία, ας, ἡ, firmitas, intensio.

ἔντονος, ον, (ἐντείνω) intentus: acer, vehemens.

ἐντόνως, adv. intente: acriter, enixe.

ἐντοξεύω, sagitta ferio, et *tropice*, animo injicio, velut amorem. *dub.*

ἐντοπίζω, f. ίσω, in loco aliquo dego, sedem non muto. *dub.*

ἐντόπιος, ον, inquilinus, loci incola.

ἔντοπος, ον, idem.

ἐντορεύω, f. εύσω, perforo: ferro trajicio; penetro: caelo insculpo.

ἐντορνεύω, torno rado.

ἔντορνος, ον, (τόρνος) tornatus, torno confectus.

ἐντός, *adv.* intus, intra. unde ἔντοσθε, *adv.* et ἔντοσθι, idem.

ἔντος, τό, *nom. sing. obsol.* ab ἔντεα, q. v.

ἐντόσθια, τά, (ἐντός) intestina: reperiuntur etiam formae ἐνδόσθια, ἐντοσθίδια, ab ἔντοσθεν, porro ἐντοστηθίδια et ἐντοτηθίδια, ab στῆθος pectus.

ἐντραγεῖν, comedere. v. ἐντρώγω.

ἐντραγῳδέω f. ήσω, tragoedias ago in re aliqua, insolenter jacto.

ἐντρανής, ές, (τρανής) penetrans: clarus, perspicuus.

ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, parasitus, mensae adsecla. Ex ἐν et τράπεζα, mensa.

ἐντραπεζῖτις, ιδος, ἡ, parasitastria Ab eod.

ἐντραχύς, εῖα, ύ, (τραχύς) paullulum asper. (--⏑)

ἐντρεπτικός, ή, όν, (ἐντρέπω) pudefaciendi, flectendi, terrendi vim habens, pudore adficiens.

ἐντρεπτικῶς, *adv.* ita ut valeat ad pudorem incutiendum.

ἐντρέπω, f. ψω, (τρέπω, *irreg.*) pudore adficio, facio, ut prae pudore aliquis faciem avertat, vel potius mentem in se colligat, et in acri rei praesentis consideratione defigat. Hinc ἐντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, revereor: dolore afficior, moveor: curo, curam habeo: mutor, flector.

ἐντρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, *irreg.*) innutrio, nutrio, vel alo in.

ἐντρέχεια, ας, ἡ, sollertia.

ἐντρεχής, ές, velox: sollers, acutus, acer, in utramque partem.

ἐντρέχω, f. θρέξομαι, *usitatius* δραμοῦμαι, (τρέχω, *irreg.*) curro in vel inter: convenio, quadro. Il. 19. 385. circumcurro, feror, λόγος ἀνθρώποις, Arist. 2) inhaereo, insideo, incesso.

ἐντρεχῶς, citatim, sollerter.

ἐντριβής, ές, diligenter versatus in aliqua re, adsuetus, tritus.

ἐντρίβω, f. ψω, intero, infrico: infligo, incutio, impingo. (---)

ἔντριμμα, το, id, quod infricatur faciei, fucus, cerussa. A pr.

ἐντριτωνίζω, *vox comica* ap. Ar. Eq. 1194. ubi v. intpp.

ἐντρίχιον, τό, coma adscititia, galericulum.

ἔντριχος, ον, (θρίξ) qui galericulo utitur ob comae penuriam.

ἐντρίχωμα, τό, pars sub oculis s. extima palpebra, qua pili longiusculi enascuntur. (-⏑-⏑)

ἔντριψις, ἡ, (ἐντρίβω) infrictio, illitus, v. c. cerussae vel pigmenti in cutem, fucus.

ἔντρομος, ον, tremefactus, qui versatur in tremore.

ἐντροπαλίζομαι, *Frequentativum* ab ἐντρέπω, frequenter convertor, respecto inter eundum, Il. 6, 496. 11, 547. 17, 109. 21, 492.

ἐντροπή, ῆς, (ἐντρέπω) conversio. 2) pudor, reverentia, verecundia: quum cedimus alicujus dictis s. precibus. 3) excusatio.

ἐντροπία, ἡ, i. q. ἐντροπή, Hipp. 2) δολίαι ἐντροπίαι, artes fraudulentae, doli, versutia, Hom. h. Merc. 245.

ἐντροπίας, ου, ὁ, mutatus, ut ἐντροπίας οἶνος, vappa.

ἔντροφος, ον, (ἐντρέφω) innutritus, adsuefactus.

ἐντρυλλίζω vel ἐντρυλίζω, (τρυλλίζω) insusurro in aurem, τινί τι, Ar.

ἐντρυφάω, f. ήσω, oblecto me, splendide et molliter me gero, luxuriose utor. 2) illudo, insulto. *c. dat.* A τρυφάω.

ἐντρύφημα, τό, oblectamentum, deliciae.

ἐντρύχομαι, (τρύχω, *irr.*) molestiam creo. (--⏑-)

ἐντρώγω, f. ξομαι, (τρώγω, *irreg.*) comedendo ingero in ventriculum, comedo, devoro: inpr. usurpatur de τραγήμασι et id genus aliis scitamentis.

ἐντυγχάνω, f. τεύξομαι, (τυγχάνω, *irr.*) incido in aliquem, fortuito occurro alicui, *c. dat.* Hdt. 4, 140. *apud seriores* plerumque *c. dat.* vel etiam *c. inf.* 2) compello aliquem, congredior, convenio, loquor cum aliquo. τινί. 3) lego librum, unde οἱ ἐντυγχάνοντες, lectores, qui incidunt in librum aliquem et legunt eum.

ἐντυλίσσω, f. ξω, involvo.

ἐντυλόω, f. ώσω, callum obduco.

ἐντύνω, vel ἐντύω, (ἔντεα) apparo, instruo, adorno, i. q. ὁπλίζω, Hom. 2) τινά excitare aliquem ad aliquid faciendum, c inf. Theogn. 198. Pind. (ύνω, --; ύω, ⏑-)

ἐντυπάς, *adv.* sic adstricta veste, ut figura corporis appareat obvolvendo v. c. os, ut in luctu Il. 24, 163. (-⏑⏑)

ἔντυπος, ον, impressus: dicitur de figuris in metallo, gemmo depressis. *opponitur* πρόστυπος, quod vide.

ἐντυπόω, f. ώσω, imprimo: formam et effigiem imprimo, caelo, insculpo.

ἐντύπωμα, τό, depressum, impressum. (-⏑-⏑)

ἐντύπωσις, ἡ, humeri acetabulum, ubi cum brachio coalescit. (-⏑-⏑)

ἐντυπωτής, οῦ, ὁ, impressor, caelator.

ἐντυραννέω, i. e. τυραννέω ἐν, regno in.

ἐντύφω, f. ἐνθύψω, (τύφω, *irreg.*) intus fumum emitto, incendo. (---)

ἐντυχία, ἡ, (ἐντυγχάνω) congressus, colloquium, compellatio, etiam per literas, legatos.

ἐντύω, i. q. ἐντύνω, q. v.

Ἐνυάλιος, ὁ, (Ἐνυώ) bellicosus, epith. Martis, Hom. *Seriores* Enyalium distingunt a Marte, v. Schol. Ar. Pac. 456. De origine hujus cognominis vide Dion. Hal. Antiq. 2, 48. 2) *adj.* ἐνυάλιος, α, ον, bellicosus, fortis, Il. 17, 211. 3) In Enyalii honorem ante proelium post paeana, quod videtur justum quoddam carmen fuisse, quo Martis auxilium imploraretur, clamor tollebatur a militibus; id dicebatur ἐπαλαλάζειν s. ἐλελίζειν τῷ Ἐνυαλίῳ, vel παρακαλεῖν τὸν Ἐνυάλιον, Xen. Cyr. 7, 1, 26. An. 1, 4, 18. 5, 2, 14. h. gr. 2, 4, 17. Videtur etiam dici posse ἀλαλάξαι τὸ ἐνυάλιον, Poll. 1, 163. (⏑-⏑⏑⏑)

ἐνυβρίζω, f. ίσω, contumelia adficio, injurius et contumeliosus sum in aliquem.

ἐνύβρισμα, τό, contumelia, ludibrium.

ἐνυγρόβιος, ον, v. ἐνυδρόβιος.

ἐνυγροθηρευτής, οῦ, ὁ, piscator.

ἐνυγροθηρικός, ή, όν, in aqua venans.

ἔνυγρος, ον, humidus, madens. 2) in humida degens, aquatilis.

ἐνυδρία, ἡ, (ὕδωρ) aquae copia, aquatio.

ἐνυδρίς, ίδος, vel ἔνυδρις, ιδος, ἡ, lutra.

ἐνυδρόβιος, ον, in aqua vivens, aquatilis. Ab ἐν, ὕδωρ, βιός.

ἔνυδρος, ον, (ὕδωρ) aquas in se habens: aquis abundans, aquis irriguus: 2) in aquis degens, aquaticus.

Ἐνυεῖον, τό, (Ἐνυώ) templum Bellonae.

ἔνυλος, ον, (ὕλη) cui inest materia, materia constans, materialis.

ἐνυμενόσπερμος, ον, (ὑμήν et σπέρμα) semen habens membranis inclusum.

ἐνυπάρχω, f. ξω, insum, sum insitus, contineor.

ἐνυπατεύω, (ὑπατεύω) summus sum inter alios, inpr. consul sum.

ἐνυπνιάζω, et άζομαι, (ἐνύπνιον) somnio.

ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ, somniator. A pr.

ἐνύπνιον, τό, (ὕπνος) somnium.

ἐνύπνιος, ον, qui fit per somnum.

ἐνυπνιώδης, ες, somnio similis, vanus, inanis.

ἔνυπνος, ον, (ὕπνος) i. q. ἐνύπνιος.

ἐνυπνόω, (ὑπνόω) dormio in.

ἐνυποδύομαι, (ὑποδύω, *irreg.*) intro, ingredior, *c. dat.* (De quantitate v. δύω)

ἐνυπόκειμαι, (κεῖμαι, *irreg.*) pro fundamento subjectus sum alicui rei.

ἐνυπόσαπρος, ον, cui aliquid puris inest, purulentus. *dub.*

ἐνυπόστατος, ον, (ὑφίστημι) qui est in aliqua re, qui continetur aliqua re. Scriptores ecclesiastici hanc vocem usurpant de natura humana Christi, quae per se non est persona, sed in personam filii Dei assumta: hinc ἐνυποστατικός, ή, όν.

ἐνυφαίνω, f. ανῶ, intexo.

ἐνυφαντος, ον, intextus. (⏑⏑-⏑)

ἐνύφασμα, τό, quod intextum est, tela, auro etc. intexta. (⏑⏑-⏑)

ἐνυφίστημι, insero. In aor. 2. insum, ut

36

pars in toto.

Ἐνυώ, οῦς, *contr.* ὦς, ἡ, Enyo, Bellona, socia Martis, Hes. Th. 273. (⏑−−) hinc Ἐνυάλιος q. v. et Ἐνυεύς, ὁ, nom. proprium.

ἐνωθέω, f. ώσω et ωθέσω, (ὠθέω, *irreg.*) incutio, ago s. compello in, *c. dat.*

ἔνωμος, ον, cui adhuc aliquid cruditatis inest, subcrudus, acerbus.

ἐνωμότης, ὁ, i. q. ἐνωμοτάρχης. Xen.

ἐνωμοτάρχης, et ἐνωμοτάρχας, ου, ὁ, qui praeest certo numero militum, qui ἐνωμοτία dicebatur.

ἐνωμοτία, ἡ, numerus aliquis militum juratorum, inpr. apud *Lacedaemonios*, Hdt. 1, 65. secundum Thucydidem 5, 68. πεντηκοστύς complectebatur quatuor ἐνωμοτίας: alii ἐνωμοτίαν viginti quinque, alii triginta duorum, alii triginta sex virorum fuisse narrant, v. Sturz. lex. Xen. s. v. et Schneider. ad Xen. h. gr. 6, 4, 12.

ἐνώμοτος, ον, (ὄμνυμι) juratus, juramento obstrictus. 2) conjuratus.

ἐνωμότως, *adv.* cum jurejurando, jurato.

ἐνωπαδίως, *adv.* (ἐνωπή) coram, Od. 23, 94. ubi alii scribunt ἐνωπιδίως. (⏑−⏑⏑−) reperitur etiam ἐνωπαδίς, Ap. Rh. et ἐνωπαδόν, Q. Sm.

ἐνωπή, ῆς, ἡ, (ὤψ) adspectus. ἐνωπῇ, *adv.* manifeste, coram.

ἐνώπια, τά, apud Hom. paries vicinus ostio, aut adversus, qui est in adspectu. it. partes aedium exteriores.

ἐνωπιδίως, *adv.* coram *v. l.* Od. 23. 94.

ἐνώπιος, ον, qui in alicujus praesentia aliquid facit aut dicit, aut est. ἐνώπιον, τό, *subst.* adspectus, *adv.* coram. v. et ἐνώπια.

ἐνωραΐζομαι, f. ίσομαι, placeo mihi, ostento me in re aliqua.

ἔνωρος, ον, (ὥρα) in flore aetatis constitutus, tempestivus, vegetus.

ἐνῶρσε, 3 aor. 1. act. ἐνῶρτο, 3 aor. med. ab ἐνόρνυμι, Hom.

ἐνῶσαι, *Ion.* p. ἐνόησα a νοέω.

ἕνωσις, ἡ, (ἑνόω) unio, conjunctio, unitas.

ἐνωτίζομαι, f. ίσομαι, (οὖς) auribus percipio, audio. LXX.

ἑνωτικός, ή, όν, vim uniendi habens.

ἐνώτιον, τό, inauris, Pl. ἐνώτια, τά, inaures.

ἐνωτοκοίτης, vel ἐνωτόκοιτος, ου, ὁ, aures habens ad pedes usque pendentes, ut in iis dormire videatur. Ab οὖς, et κοιτάω.

ἔνωχρος, ον, pallidus.

ἕξ, οἱ, αἱ, τά, sex.

ἐξ, *praepos.* e, ex, sequente vocali vel Diphthongo, quae ἐκ scribitur sequente Consona. Vide ἐκ.

ἑξάβιβλος, ον, sex libris constans.

ἐξαγάλλω, (ἀγάλλω) exorno.

ἐξαγγελεύς, έως, ὁ, nuncius, nunciator.

ἐξαγγέλλω, f. ελῶ, enuncio, nuncio: narro, expono: praedico, laudo.

ἐξαγγελία, ας, ἡ, nunciatio: divulgatio.

ἐξάγγελος, ον, qui nunciat iis, qui foris sunt, ea, quae intus fiunt, enunciator: index, qui in fabulis aliquid e secus adfert. cf. Valck. Hipp. 776.

ἐξαγγελτικός, ή, όν, nuncians, nunciandi vim habens.

ἐξάγγελτος, ον, patefactus per famam: proditus, renunciatus.

ἐξαγγίζω, f. ίσω, (ἄγγος) effundo e vase.

ἐξαγιάζω, libra examino, v. ἐξάγιον.

ἐξαγίζω, f. ίσω, impurum declaro: ob piaculum expello, item extermino, simpliciter, δόμων, Aesch. (−⏑−−)

ἐξαγινέω, (ἀγινέω) *Ion.* p. ἐξάγω, inpr. de mercibus, quae exportantur, Hdt. (−⏑−⏑−)

ἐξάγιον, τό, libra, exagium, Geopon. 2) *medicis recentioribus* est sextula, pondus pendens quatuor scrupula.

ἐξάγιστος, ον, (ἐξαγίζω) impurus, piaculo obstrictus, exterminatus, execratus. 2) sacer, nefandus.

ἐξαγκωνίζω, medium aliquem comprehensum ejicio, Ar. 2) vincio aliquem, Diod.

ἐξάγνυμι, f. άξω, (ἄγνυμι, *irr.*) prorsus diffringo, Il. 3, 161. 17, 63.

ἐξαγοράζω, f. άσω, redimo.

ἐξαγόρευσις, ἡ, indicatio rei arcanae.

ἐξαγορευτικός, ή, όν, enunciandi, exprimendi vim habens, exprimens, v. c. cogitata.

ἐξαγορεύω, f. εύσω, effutio, enarro, confiteor, dico: enuncio.

ἐξαγριαίνω, exaspero, exacerbo.

ἐξαγριόω, f. ώσω, agrestem reddo: exaspero, concito.

ἐξαγρίωσις, ἡ, mutatio in naturam silvestrem. 2) efferatio, exasperatio.

ἐξάγω, (ἄγω, *irr.*) educo: exporto: educo: proveho: induco, incito, impello: perduco: aperio, patefacio: examino, exigo.

ἐξαγωγεύς, έως, ὁ, deductor, qui v. c. praesidia ex urbibus deducit.

ἐξαγωγή, ῆς, ἡ, eductio: exportatio, ut servi vel ancillae ex oppido natali in regiones procul dissitas: demigratio e vita, mors violenta, omninoque finis alicujus rei, exitus.

ἐξαγώγιμος, ον, qui exportatur. Hinc τὰ ἐξαγώγιμα, ων, merces, quae exportantur. 2) qui effert, educit aliquid, ut cloaca ἐξαγώγιμος sordium.

ἐξαγωγίς, ἡ, cloaca sordes educens.

ἐξαγωνίζομαι, certo.

ἐξαγωνίζω, sexangulum facio, Procl.

ἐξαγώνιος, ον, (ἕξ, γωνία) sexangulus, qui sex habet angulos.

ἐξάγωνος, ον, idem.

ἑξαδάκτυλος, ον, sex habens digitos.

ἑξάδαρχος, ὁ, (ἑξάς, ἄρχω) sex virorum praefectus.

ἐξάδελφος, ὁ, ἡ, natus ex fratre vel sorore.

ἑξάδραχμος, ον, (ἕξ, δραχμή) qui sex drachmarum est, qui sex drachmis venditur.

ἐξαδρόω, s. ἐξαδρύνω, ad perfectam maturitatem perduco.

ἐξαδυνατέω, f. ήσω, elangueo, debilior fio, deficio, non possum.

ἐξᾴδω, f. σω, excanto, incantatione libero: decanto, celebro: τὸν βίον, vitam cantando finio

ἐξαείρω, *Ion.* p. ἐξαίρω.

ἐξαερόω, f. ώσω, in aërem converto, extenuo: ἐξαερόομαι, in aërem convertor, evanesco. 2) aere perflo.

ἑξάετες, *adv.* (ἔτος) per sex annos, sexennio. (−⏑⏑⏑)

ἑξαέτης, ου, ὁ, *fem.* ἑξαέτις, ιδος, (ἔτος) sexennis. cf. ἑξέτης.

ἑξαετία, ας, ἡ, sexennium. A pr.

ἑξαήμερος, ον, (ἕξ, ἡμέρα) sex dies habens vel durans. Hinc τὸ ἑξαήμερον, spatium sex illorum dierum, quo mundus a Deo conditus est.

ἐξαθέλγω, f. ξω, (ἀθέλγω) emulgeo, exsugo, Hippocr.

ἔξαθλος, ον, (ἆθλος) qui certare (ob senectutem etc.) amplius non potest.

ἐξαθροίζω, f. σω, congrego, convoco.

ἐξαθυμέω, deficio animo, exanimor.

ἐξαιάζω, i. q. αἰάζω, sed fortius.

ἐξαιγυπτιόομαι, (Αἰγύπτιος) in populum nigram mutor.

ἐξαιθερόω, (αἰθήρ) in aetherem muto.

ἐξαιθριάζω, f. άσω, sereno coelo expono, sub dio habeo, ad solem expono, insolo.

ἐξαιμάσσω, *Att.* ἐξαιμάττω, f. ξω, cruento: refrico vulnus, dolorem.

ἐξαιματόω, f. ώσω, in sanguinem verto: cruento.

ἐξαιμάτωσις, ἡ, ipsa actio vertendi in sanguinem, sanguinis effectio vel generatio: vulneratio.

ἐξαιματωτικός, ή, όν, ad sanguinem efficiendum s. ad vulnerandum idoneus.

ἔξαιμος, ον, (αἷμα) sanguine destitutus: qui multum sanguinis effudit, exsanguis.

ἐξαίμων, ον, (αἷμα) multum sanguinem habens, Poll. 8, 79.

ἐξαίνυμαι, aufero, privo, Hom.

ἑξάιππος, ον, sex equis junctus, scil. currus.

ἐξαιρέσιμος, ον, exemptilis.

ἐξαίρεσις, εως, ἡ, exemtio, electio, delectus: eductio: exceptio: locus in portu, in quem merces e navibus exponuntur. 2) actio forensis, qua servum vindicamus. ap. Harp.

ἐξαίρετος, ον, exemtus a numero, e reliquo cumulo, selectus: eximius, praecipuus, peculiaris.

ἐξαιρέτως, *adv.* eximie, praecipue, inprimis.

ἐξαιρέω, f. ήσω, (αἱρέω, *irreg.*) eximo, extraho, e. g. φαρέτρης ὀϊστόν, Il. 8, 323. eruo, educo, aufero, avello. *Med. c. acc.* mihi eximo; inpr. Homerus medio utitur in formulis ψυχήν, θυμόν, φρένας ἐξελέσθαι, addito etiam *acc. pers.* ἐξελέσθαι τινὰ θυμόν, aliquem vita privare, Il. 15, 460. 17, 678. sic etiam *Attici*: reperitur tamen etiam vel *genitivus pers.* Il. 19, 137. 24, 254. Od. 11, 201. vel *dat.* Il. 6, 234. 2) eligo, seligo, secerno tanquam praemium, donarium: tribuo aliquid alicui prae caeteris. *Medio*, mihi eligo: mihi consciseo. 3) everto, expugno: diripio, populor, a medio tollo, vinco: vi expello, e suis aedibus ejicio, Hdt. Xen.

ἐξαιρόομαι, f. ώσομαι, (αἶρα) in lolium vertor.

ἐξαίρω, contr. ex ἐξαείρω, (ἀείρω, αἴρω, *irr.*) tollo, effero, extollo: tollo e medio, aufero, removeo: effero, exporto: eximo, excipio; incito, impello, e. g. θυμόν τινί τι, Theogn. 640. 2) *intr.* tollo me; *de avibus*, evolo, volatu altiora peto, Diod. *de exercitu*, castra moveo, Polyb. pereo, evanesco, Soph. 3) *Med.* mihi eximo, reporto, accipio, nanciscor, μισθούς, Od. 10, 84. praedam ago, Τροίης, ex Troja, Od. 5, 39. 13, 137.: efferor, e. g. ἐλπίδι, θυμῷ, al.

ἐξαίσιος, ον, (αἴσιος) inauspicatus, infaustus, mala portendens, Il. 15, 598. 2) modum excedens, indecens, iniquus, nefarius, Od. 4, 690. 17, 577. de rebus, ingens, immensus, inusitatus, vastus, immanis.

ἐξαΐσσω, f. ξω, prosilio alicunde, cum impetu prodeo. (De quantitate v. simplex.)

ἐξαϊστόω, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, facio, ut de aliquo nec sciri quidquam, nec cognosci possit, deleo, exstinguo.

ἐξαιτέω, f. ήσω, (αἰτέω) expeto, postulo, *Med.* mihi expeto, inpr. aliquem deprecor ab aliquo, h. e. deprecatione a poena liberare cupio vel libero: exposco ad quaestionem, veluti servum: ad poenam s. supplicium deposco. cf. ἐκδίδωμι.

ἐξαίτησις, ἡ, ipsa actio deposcendi aliquem ad supplicium, vel quaestionem. 2) deprecatio pro reo.

ἔξαιτος, ον, eximius. Homer.

ἐξαίφνης, *adv.* subito, repente, quasi ex occulto adveniendo, Il. 17, 738. 21, 14.

ἐξαιφνίδιος, ον, repentinus, subitus, improvisus.

ἐξακανθίζω, f. ίσω, spinis purgo, spinas vello.

ἐξακανθόω, f. ώσω, spinosum, seu aculeatum reddo.

ἐξακέομαι, f. έσομαι, medeor, sano, persano: placo: sarcio: subvenio indigenti.

ἐξάκεσις, ἡ, sanatio.

ἐξακεστήριος, ον, sanandi vim habens; expiatorius.

ἑξάκις, *adv.* sexies. (- ◡ ◡)

ἑξακισμύριοι, αι, α, sexagies mille.

ἑξακισχίλιοι, αι, α, sexies mille.

ἑξακισχιλιοστός, ή, όν, sexies millesimus.

ἑξάκλινος, ον, sex lectis instructus.

ἐξακμάζω, f. άσω, vigorem omitto, flaccesco.

ἑξάκνημος, ον, sex κνήμας, s. radios habens.

ἐξακολουθέω, f. ήσω, sequor: investigo, perquiro, *proprie* et *tropice*.

ἐξακολούθησις, ἡ, investigandi, cognoscendi, intelligendi studium.

ἐξακονάω, f. ήσω, exacuo: incito, instigo.

ἐξακοντίζω, f. ίσω, jaculor, jaculum emitto.

ἐξακόντισμα, ατος, τό, jaculatio: fulguris genus; scatebra; sanguinis jactus.

ἐξακοντισμός, οῦ, ὁ, idem.

ἑξακόσιοι, αι, α, sexcenti.

ἑξακοσιοστός, ή, όν, sexcentesimus.

ἐξακουστός, ον, qui facile exaudiri potest: celeber.

ἐξακούω, f. ούσω, exaudio: intelligo τινός.

ἐξακριβάζω, f. άσω, diligenter aliquid facio.

ἐξακριβόω, f. ώσω, diligenter elaboro, perficio: accurate investigo, perquiro, accurate pronuncio.

ἐξακρίζω, f. ίσω, ad verticem pertineo, in cacumen evado.

ἐξακτέος, (ἐξάγω) educendus, exterminandus.

ἑξάκυκλος, ον, sex rotas habens, epith. currus.

ἑξάκωλος, ον, sex membra (versiculos breviores) habens.

ἐξαλαόω, f. ώσω, excaeco, τινά, Od.

ἐξαλαπάζω, f. άξω, evacuo, exinanio. 2) diripio, depopulor, vasto.

ἐξαλδαίνω, i. q. ἀλδαίνω, germino, Hesych.

ἐξαλέασθαι, inf. aor. 1. ab ἐξαλέομαι, Hesych.

ἐξαλεείνω, (ἀλεείνω) i. q. ἐξαλέομαι.

ἐξάλειπτρον, τό, vas unguentarium. 2) spongia.

ἐξαλείφω, f. ψω, pf. pass. ἐξήλιμμαι, *Att.* ἐξαλήλιμμαι, (ἀλείφω) ungo, illino, inungo, τοῦ σώματος τὰ μὲν ἥμισυ ἐξαλείφοντο γύψῳ, Hdt. 7, 69. 2) unguentum abstergo. 3) deleo ungendo; deleo, oblitero, tollo v. c. leges: objicio ex animo, omitto, veluti spem, Diod. 3, 39.

ἐξάλειψις, ἡ, obliteratio, deletio.

ἐξαλέομαι, (ἀλέομαι, *irr.*) plane devito, prorsus effugio, c. *acc.* Hes. op. 105. etiam c. *gen.* Ap. Rh.

ἐξαλεύομαι, (ἀλεύω, *irr.*) i. q. ἐξαλέομαι, c. *acc.* Soph. Aj. 656.

ἐξαλίζω, v. ἐξαλίω.

ἐξαλιπτής, οῦ, ὁ, qui calce vel olio tectorio illinit: unctor: pro ἐξαλειπτής, Hipp.

ἐξαλίστρα, ας, ἡ, volutabrum, locus, ubi equi volutantur abstergendi pulveris et sudoris caussa.

ἑξάλιτρος, ον, (λίτρα) qui sex librarum est.

ἐξαλίω, voluto, volutando pulverem ejicio: ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει, e volutabro domum ducit, i. e. postquam eum sese in volutabro (ἀλινδήθρᾳ, ἐξαλίστρᾳ) evolvere s. volvere sivit, Xen. Oec. 11, 18. inde *comica metaphora* dixit Aristophanes Nub. 33. ἐξήλικάς με ἐκ τῶν ἐμῶν. ejecisti me vel quasi evolvisti e bonis meis. (Lexicographi praesens ἐξαλίζω statuunt; quum vero in part. aor. 1. et in perf., praeter quae nullum aliud occurrit tempus, iota longum sit, veri est similius, thema fuisse ἐξαλίω. cf. etiam ἀλίω, κυλίω.)

ἐξαλλαγή, ἡ, immutatio, varietas, discrimen.

ἐξάλλαξις, ἡ, alternatio: diversitas.

ἐξαλλάσσω, f. ξω, *Att.* -ττω, (ἀλλάσσω) immuto, permuto: κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, qui malis nihil commutatur, i. e. cui mala non commutantur cum bonis, Soph. Aj. 474. ἐξηλλαγμένος, mutatus, alienus, abhorrens, inauditus, insolens, prodigiosus. 2) averto, τί τινος, Thuc. 3, 71. hinc *intrans.* ἐξαλλάττειν ἀπὸ τῆς νεώς, decedere, abire a navi, Philostr. heroic. proof. 3) i. q. τέρπω, delecto, unde ἐξάλλαγμα, τό, delectatio, oblectamentum, *ap. seriores*, v. Bost. ap. cr. p. 241. 284. app. p. 54.

ἐξαλλοιόω, prorsus muto.

ἐξάλλομαι, (ἅλλομαι, *irr.*) prosilio, exsilio.

ἔξαλλος, ον, ab aliis diversus: inusitatus: egregius: peregrinus.

ἐξαλλοτριόω, f. ώσω, abalieno, emancipo etc. vendo aliis.

ἐξάλλως, *adv.* alio modo: inusitate: mirum in modum, insigniter.

ἔξαλμα, τό, q. d. exsultatio, saltus: eruptio: impetus.

ἔξαλος, ον, (ἅλς) mari exemtus: extra mare positus: exstans e mari.

ἔξαλσις, εως, ἡ, saltus.

ἐξαλύσκω, f. ξω, (ἀλύσκω, *irr.*) i. q. ἐξαλέομαι, devito, effugio, c. *acc.* Opp. Item ἐξαλύω (- ◡ ◡ -) Hom. h. 6, 51.

ἐξαμαρτάνω, f. τήσομαι, (ἁμαρτάνω, *irr.*) pecco, aberro, εἰς vel περί τι. *Pass.* ἐξημαρτήθη τὰ νοσήματα, peccatum est circa morborum curationem, Xen. op. 4, 2.

ἐξαμαρτία, ἡ, frustratio, quum quis excidit spe aut alia qua re.

ἐξαμαυρόω, f. ώσω, obscuro: oblitero.

ἐξαμαύρωσις, ἡ, obscuratio.

ἐξαμάω, f. ήσω, (ἀμάω) abscindo, penitus demeto: *metaph.* ὕβρις πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος, insolentia messem demetit lugubrem, Aesch. Pers. 819. 2) penitus deleo, exscindo. (- ◡ -)

ἐξαμβλίσκω, f. βλώσω, (ἀμβλίσκω, *irr.*) abortio, abortum facio: *metaph.* facio ut aliquid frustra sit, ἐλπὶς ἐξήμβλωτο, spes vana fuit.

ἐξαμβλύνω, penitus hebeto et obtundo.

ἐξάμβλωμα, τό, abortus.

ἐξάμβλωσις, ἡ, abortio.

ἐξαμβλώσκω, f. βλώσω, abortio.

ἐξαμβρῦσαι, v. ἐξαναβρύω.

ἐξαμείβω, f. ψω, immuto, in varias formas muto. 2) rependo, retribuo. 3) transeo.

ἐξάμειψις, ἡ, immutatio. 2) vicissitudo, repensio.

ἐξαμέλγω, f. ξω, emulgeo, exsugo.

ἐξαμελέω, f. ήσω, negligo, contemno.

ἑξαμερία, ἡ, divisio in sex partes.

ἑξάμετρος, ον, sex pedibus constans. *Subst.* ὁ, sc. στίχος, versus hexameter.

ἑξαμηνιαῖος, α, ον, semestris.

ἑξαμηνόβιος, ον, (βίος) qui sex menses vivit. *dub. lect.* Aristot. h. a. 5, 33.

ἑξάμηνος, ον, (ἕξ, μήν) semestris, sex mensium. Hinc τὸ ἑξάμηνον, ου, semestre, sex menses.

ἐξαμηχανάω, f. ήσω, excogito, ex angustiis explico.

ἐξαμιλλάομαι, per contentionem exigo, vel exagito, in certamine expello: insequor, vexo. 2) egredi contendo.

ἔξαμμα, τό, (ἐξάπτω) ansa. 2) accendendi actus; id quod accensum est.

ἑξαμναῖος, αία, αῖον, et ἑξάμνους, ουν, (μνᾶ) qui sex minarum est, sex minas pretio aequans.

ἐξαμοιβός, όν, v. ἐξημοιβός.

ἐξάμοιρος, ον, et ἐξάμορος, ον, qui est secta alicujus rei pars.

ἐξαμπρεύω, f. σω, extraho.

ἐξαμύνομαι, defenso, propulso.

ἐξαμυστίζω, uno spiritu epoto.

ἐξαμφοτερίζω, f. ίσω, dubium facio.

ἐξαναβαίνω, (ἀναβαίνω, *irr.*) plane ascendo.

ἐξαναβρύω, f. ύσω, superfluo, affluo: inde inf. aor. 1. *poet.* ἐξαμβρῦσαι, Aesch. Eum. 912. e conj. pro vulg. ἐξαμβρύσαι, quae est vox nihili. cf. Tzetz. Chil. VI. p. 99. ed. Basil.

ἐξαναγιγνώσκω, perlego, legendo evolvo.

ἐξαναγκάζω, f. άσω, cogo, compello, excito. 2) vi expello.

ἐξανάγω, f. ξω, (ἀνάγω, *irr.*) educo.

ἐξαναδύω, (ἀναδύω, *irr.*) emergo, c. g. ἁλός. Od. 2) detrecto, effugio, c. *gen.*

ἐξαναζέω, f. ίσω, ebullio.

ἐξαναιρέω, (ἀναιρέω, *irr.*) eximo, tollo de.

ἐξανακαλύπτω, f. ψω, e tegumentis evolvo.

ἐξανακολυμβάω, f. ήσω, emergo, enato.

ἐξανακρούω, ούσω, retraho.

ἐξαναλίσκω, f. λώσω, *rarius* ἐξαναλόω, (ἀναλίσκω, *irr.*) absumo, exhaurio, consumo.

ἐξαναλύω, (ἀναλύω, *irr.*) eripio, libero, ἄνδρα θανάτοιο, virum a morte, Il. 2) plane dissolvo. (ύω, ◡ -, ύσω, - -)

ἐξανάλωσις, ἡ, sumtus.

ἐξανανεόω, f. ώσω, renovo.

ἐξαναπνέω, f. ψω, resipisco, ad me redeo.

ἐξαναπείθω, f. σω, persuadeo.

ἐξαναπληρόω, f. ώσω, repleo, compleo.
ἐξαναπνέω, f. νεύσω, respiro.
ἐξανάπτω, f. ψω, suspendo ad, vel ex. 2) accendo.
ἐξαναρπάζω, f. άσω, abripio.
ἐξανασπάω, f. άσω, (σπάω) evello, demolior.
ἐξανάστασις, ἡ, expulsio e sede. 2) eversio. 3) migratio e sedibus suis. 4) resistentia, ap. Longin. 5) reditus in vitam, in sacris.
ἐξαναστέφω, f. ψω, corono.
ἐξαναστρέφω, f. ψω, everto.
ἐξανατέλλω, f. τελῶ, exoriri facio, excito. *Med.* exorior.
ἐξαναφανδὸν, *adv.* aperte, clare, Od. 20, 48.
ἐξαναφέρω, f. ἐξανοίσω, (φέρω, *irr.*) profero, sursum fero. 2) *intr.* recreor, relevor, vires colligo, εἰς τι.
ἐξαναχωρέω, f. ήσω, (χωρέω) retrogredior, recedo ex, Hdt. 6, 76. 7, 11. 2) *trans.* evito, *c. acc.* τὰ εἰρημένα, fidem datam fallo, Thuc. 4, 28.
ἐξαναψύχω, f. ξω, refrigero ventilando: abstergo, sicco: refocillo, recreo, *dub.*
ἐξανδραποδίζομαι, f. ίσομαι, in servitutem meam redigo: in potestatem redigo, subigo.
ἐξανδραπόδισις, ἡ, abreptio in servitutem.
ἐξανδραποδισμός, οῦ, ὁ, idem.
ἐξανδρόομαι, vir fio, evado vir.
ἐξανεγείρω, (ἐγείρω, *irr.*) excito, suscito, Eur.
ἐξάνειμι, (εἶμι) egredior, exeo alicunde, *c. gen.*
ἐξανεμόω, vento perflo. 2) flatu distendo, turgidum facio. 3) vanum, irritum facio. 4) excito, εἰς τι. 5) *Med.* ventis agitor.
ἐξανέρχομαι, f. ελεύσομαι, egredior, prodeo alicunde.
ἐξανευρίσκω, f. ήσω, deprehendo, invenio.
ἐξανέχω, f. ξω, (ἀνέχω, *irr.*) exsto super, emineo. Hinc ἐξανέχομαι perfero, tolero, sustineo.
ἐξανεψιοί, οἱ, consobrinorum filii.
ἐξανθέω, f. ήσω, effloresco ex. 2) defloresco, florere desino. 3) scateo, pullulo: emergo, per summa emineo. 4) emitto, procreo.
ἐξάνθημα, τό, quod effloruit. 2) pustula, seu papula. A pr.
ἐξάνθησις, ἡ, ipsa efflorescendi, prorumpendi actio. Ab eod.
ἐξανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus tingo. *Pass.* ἐξανθίζομαι, utor veste diversicolori, floribus intextis etc. 2) flores decerpo. 3) i. q. ἐξανθέω.
ἐξάνθισμα, τό, pustula erumpens e cute. A pr.
ἐξανθισμός, οῦ, ὁ, eruptio pustularum. Ab eod.
ἐξανθρακόω, penitus in carbones converto.
ἐξανθρωπίζω, humanum facio, ad humanum cultum reduco: Socrates ap. Plat. dicitur ἐξανθρωπίσαι φιλοσοφίαν, i. e. hominibus magis accommodasse: τὰ ἐξηνθρωπισμένα, quae sunt ad naturam humanam accommodata, Hipp. (ἐξανθρωπίω, vox est nihili, orta ex falsis lectionibus -πίσαι pro -ίσαι.)
ἐξάνθρωπος, ον, ex homine ratione praedito insanam belluam efficiens, vel ex hominum numero tollens. 2) durus, saevus, inhumanus, immanis.

ἐξανίημι, (ἀνίημι) emitto. 2) remitto: sic etiam in *Medio.* 3) exeo, discedo, evanesco. (-⏑⏑-⏑, *Epice*, -⏑--⏑, *Att.*)
ἐξανίστημι, excito, erigo, surgere cogo, expello, ejicio, funditus ejicio: irrito et incendo in aliquem, onde ἐξαναστήσω, ἐξαναστήσα, ἐξαναστήσας. At Aor. 2. et med ἐξανίσταμαι, surgo, exurgo, loco me moveo.
ἐξανίσχω, i. q. ἐξανέχω, inpr. orior, de sole.
ἐξανοίγω, f. ξω, (ἀνοίγω, *irreg.*) aperio.
ἐξάνοιξις, ἡ, patefactio.
ἐξανορθόω, f. ώσω, rursus erigo: in meliorem statum redigo.
ἐξάντης, ες, sanatus, morbo defunctus, incolumis, *c. gen.*
ἐξαντλέω, f. ήσω, exhaurio, exantlo, exprimo.
ἐξανύτω, *Att.* p. ἐξανύω.
ἐξανύω, f. ύσω, (ἀνύω) perficio, efficio. 2) conficio, interficio. (-⏑⏑-)
ἐξαπαείρω, (ἀείρω) exporto, aufero.
ἐξαπάλαιστος, ον, (παλαιστή) qui sex palmorum est.
ἐξαπαλλάσσομαι, subduco me, discedo.
ἐξαπατάω, f. ήσω, decipio, alteri imprudenti injuriam infero. (-⏑⏑⏑-)
ἐξαπάτη, ἡ, fallacia, deceptio. (-⏑⏑-)
ἐξαπάτημα, τό, fallacia.
ἐξαπατητήρ, ῆρος, ὁ, qui fallit, fraudulentus, Hom. fr. 65.
ἐξαπατητικός, ή, όν, fallax.
ἐξαπατίσκω, i. q. ἐξαπαφίσκω, *dub. lect.* Hes. Th 537.
ἐξαπατύλλω, *Dimin. com.* ab ἐξαπατάω, paullulum decipio, Ar. Ach. 657. Eq. 1144.
ἐξαπαφίσκω, f. φήσω, aor. ἐξήπαφεν, part. ἐξαπαφών, (ἀπαφίσκω, *irreg.*) i. q. ἐξαπατάω, decipio, fallo, Hom. -ἐξαπάφοιτο, 3 opt. aor. med. significatione *activa*, Il. 9, 376. 14, 160. Aor. 1. ἐξαπάφησε extat h. Ap. 376. Ibidem v. 379. est ἐξαπαφοῦσα, quasi a praes. ἐξαπάφω; sed Passovio scribendum videtur ἐξαπαφοῦσα. cf. h. Ven. 38. ex rec. Wolf.
ἐξάπεδος, ον, i. q. ἐξάποδος, sex pedum mensuram habens, Hdt. 2, 149.
ἐξάπεζος, ον, (πέζα) sexpes.
ἐξαπεῖδον, inf. ἐξαπιδεῖν, (ἀπεῖδον, *irr.*) e longinquo conspexi, cognovi, Soph.
ἐξαπέλεκυς, εως, ὁ, ἡ, cui sex secures praeferuntur, ut praetor.
ἐξάπηχυς, υ, (πῆχυς) sex cubitorum longitudine, Hdt. 2, 138.
ἐξάπινα, *adv. serior* forma pro ἐξαπίνης.
ἐξαπίναιος, αία, αῖον, vel ἐξαπιναῖος, αία, αῖον, repentinus, subitus, improvisus.
ἐξαπιναίως, *adv.* subito, ex improviso.
ἐξαπίνης, *adv. Ion.* p. ἐξαίφνης, repente, subito, ex improviso, praeter opinionem.
ἐξαπλάσιος, α, ον, (-⏑⏑⏑⏑) et ἐξαπλάσιον, ον, *Ion.* ἐξαπλήσιος, η, ον, sextuplex, sextuplo major.
ἐξάπλεθρος, ον, (πλέθρον) qui sex jugerum est.
ἐξάπλευρος, ον, (πλευρά) sex latera habens.
ἐξαπλῆ, *adv.* sextupliciter. A seq.
ἐξαπλόος, όη, όον, *contr.* ἐξαπλοῦς, ῆ, οῦν, sextuplex.
ἐξαπλόω, f. ώσω, expando, explico, explano.
ἐξάπλωσις, ἡ, explicatio, expansio.
ἐξαποβαίνω, descendo, unde ἐξαπέβησαν, Hom.
ἐξάπους, ου, ὁ, (πούς) qui ingreditur sex pedibus. 2) senos pedes longus.
ἐξαποδίεμαι, (δίω, irr.) expello, abigo ex, Il. 5, 763. ubi tamen pro μάχης ἐξαποδίωμαι Wolfius scripsit μάχης ἐξ ἀπ.
ἐξάποδος, ον, i. q. ἐξάπεδος.
ἐξαποδύνω, (δύνω, irreg.) exuo, εἵματα, Od.
ἐξαποθνήσκω, (θνήσκω, irr.) emorior, penitus exstinguor.
ἐξαπόλλυμι, (ὄλλυμι, irreg.) funditus perdo, prorsus deleo. *Med.* et pf. act. ἐξαπόλωλα, *intr.* pereo, evanesco ex, *c. gen.* Hom.
ἐξαπονέομαι, (νέομαι, irr.) revertor ex, Il. 16, 252. 20, 212. ubi Wolfius divisim scripsit ἐξ ἀπον.
ἐξαπονίζω, f. ψω, (νίζω, irreg.) abluo, eluo.
ἐξαποξύνω, (ὀξύνω) acuo, acutum facio.
ἐξαποπατέω, excerno, alvum dejicio.
ἐξαπορέω, et ἐξαπορέομαι, prorsus haereo, et, quo me vertam, nescio, animi pendeo, incertus sum, taedio vincor, egeo, debilitor.
ἐξαποστέλλω, (στέλλω) ablego, emitto.
ἐξαποστολή, ἡ, emissio, ablegatio.
ἐξαποτίνω, (ἀποτίνω, *irr.*) prorsus luo, Il. 21, 412. (ῑ *Ep.*, ῐ, *Att.*)
ἐξάπους, οδος, ὁ, ἡ, sex pedes habens.
ἐξαποφαίνω, ostendo.
ἐξαποφθείρω, perdo, interimo.
ἐξάπρυμνος, ον, (πρύμνα) sex puppes habens.
ἐξαπτέρυγος, ον, (πτέρυξ) sex alas habens.
ἐξάπτω, f. ψω, (ἅπτω) annecto, appendo ex aliquo loco, *c. gen.* Od. 22, 466. invado, persequor, aggredior, τινος, Polyb. *Med.* alligor, annector: ἐξημμένος, aptatus, junctus, suspensus, dependens. 2) accendo, inflammo, *c. acc. metaph.* suscito, excito, ut πόλεμον.
ἐξαπωθέω, (ὠθέω, irr.) abigo.
ἐξάπωλος, sex pullos seu equuleos habens.
ἐξάραγμα, τό, (ἐξαράσσω) collisio, fractura.
ἐξαραιόω, f. ώσω, rarefacio.
ἐξαράομαι, f. άσομαι, *Ion.* ήσομαι, (ἀράομαι) dedico, consecro, ναόν, Aeschin. c. Ctes. 2) vota persolvo, Suid. (De quant. v. simpl.)
ἐξαράσσω, f. ξω, exturbo, expello, effringo, excutio.
ἐξαργέω, f. ήσω, otiosus sum, cesso, ferior: obtorpesco. 2) lente tracto, unde ἐξαργούμενα, Soph. Ph. 556.
ἐξάργματα, τά, (ἐξάρχω) primitiae. Apud Apollonium 4, 477. membra exteriora, quae prima amputantur in truncatione.
ἐξαργυρίζω, *serior* forma p. ἐξαργυρέω. 2) ἐξαργυρίσασθαί τινα, pecunia aliquem emungere, Polyb.
ἐξαργυρόω, cum argento s. cum pecunia permuto, pecunia vendo, in argentum redigo, Hdt. 6, 86, 1. Thuc. 8, 81.
ἐξαρεσκεύομαι, i. q. ἐξαρέσκομαι.
ἐξαρέσκομαι, f. έσομαι, (ἀρέσκω, *irr.*) facio ut alicui placeam, gratum et acceptum me reddo alicui, τοῖς θεοῖς, sacrifico diis, Xen. ἐξαρέσκεσθαί τινα δώροις, donis sibi aliquem conciliare, Dem.
ἐξαρθρέω, f. ήσω, luxo, unde ἐξήρθρησις, τό, luxatum.

ἐξάρθρημα, τό, luxatio.
ἐξάρθρησις, ἡ, idem.
ἐξαρθρος, ον, (ἄρθρον) articulis suis emotus, luxatus. 2) cui articuli naturaliter prominent et exstant.
ἐξαρθρόω, f. ώσω, artus suis sedibus emoveo.
ἐξάρθρωμα, τό, luxatio.
ἐξάρθρωσις, ἡ, idem.
ἐξαριθμέω, f. ήσω, enumero, recenseo.
ἐξαρίθμησις, ἡ, enumeratio. 2) commemoratio, expositio.
ἐξάριθμος, ον, sextuplex.
ἐξαρκέω, f. έσω, (ἀρκέω) sufficio, debita praesto, τινί, Pind., Hdt., Xen. εἴς τι, Xen. c. part. πῶς ἂν ἐξαρκέσειε τύραννος χρήματα ἐκτίνων, quomodo tantum habeat opum, quantum sufficiat ad reddendum, Xen. Hier. 7, 11. ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξήρκεσεν, haec amicus pro amico sustinuit, Mem. 2, 4, 7 ubi v. Schneider. cf. ἐπαρκέω. 2) ἐξαρκέω τινί, satis habeo aliqua re, sufficit mihi aliquid, Pind. Ol. 5, 55. 3) imperf. ἐξαρκεῖ μοι, sufficit mihi, placet mihi.
ἐξαρκής, ές, sufficiens.
ἐξαρκούντως, adv. sufficienter, abunde.
ἔξαρμα, τό, (ἐξαίρω) sublatio. 2) tumor. 3) elevatio poli.
ἐξαρμόζω, f. όσω, avello, disjungo.
ἐξαρνέομαι, f. ήσομαι, nego: recuso.
ἐξάρνησις, ἡ, negatio, inficiatio.
ἐξαρνητικός, ή, όν, negativus: inficiator.
ἔξαρνος, ον, qui negat, inficiatur.
ἐξαρπάζω, f. σω, vel ξω, eripio, deripio.
ἔξαρσις, ἡ, (ἐξαίρω) ademtio, evulsio. 2) elatio.
ἐξαρτάω, f. ήσω, suspendo, alligo, annecto. 2) elevo, tollo. *Pass.* ἐξαρτάομαι, pendeo, dependeo, magnopere deditus sum: conjungor; unde ἐξήρτημαι, conjunctus sum, adhaereo. *Med.* ἐξηρτησάμην, devinxi mihi.
ἐξάρτημα, τό, appendix.
ἐξάρτησις, ἡ, suspensio.
ἐξαρτίζω, f. ίσω, absolvo, perficio, perago. 2) praeparo, perfecte instruo. 3) numerum parem facio. *Pass.* ἐξηρτισμένος, perfecte instructus, idoneus.
ἐξάρτισις, ἡ, apparatio, perfectio.
ἐξαρτισμός, ὁ, i. q. ἐξάρτισις.
ἐξάρτισις, ἡ, apparatus, instructio.
ἐξαρτύω, (ἀρτύω) exstruo, apparo, instruo, τινί, aliqua re. (ύω, --, Aesch. Pr. 916. cf. simplex.)
ἐξάρυσις, ἡ, exhaustio.
ἐξαρύω, (ἀρύω) exhaurio: exprimo. (⏑⏑-)
ἐξαρχῆς, adv. ab initio, p. ἐξ ἀρχῆς.
ἔξαρχος, ον, (ἄρχω) qui aliquid incipit, auctor ac princeps alicujus rei. 2) qui in aliqua re primus est, excellit super ceteros.
ἐξάρχω, f. ξω, (ἄρχω) incipio, auspicor, c. gen. γόοιο, μολπῆς Il. 18, 51. 316. 605. Od. 4, 19. al. sic etiam in *medio*, κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς, Od. 12, 339. etiam c. acc. βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθάς, Il. 2, 273. saepius in prosaicis ἐξάρχειν ᾠδήν τινι, cantum incipere et voce praeire alicui. ἐξάρχειν τινὰ λόγοις, alloqui aliquem verbis, Trag.
ἑξᾶς, ᾶντος, ὁ, (ἕξ) sextans Latinorum. *Vox Sicula.*
ἑξάς, άδος, ἡ, senarius numerus.
ἐξασθενέω, f. ήσω, elanguesco, viribus deficior.
ἐξασθενίζω, f. ίσω, debilito.

ἐξασκέω, f. ήσω, exerceo. 2) exorno, perpolio.
ἑξαστάδιος, ον, (ἕξ, στάδιον) sex stadia aequans.
ἑξάστερον, ου, τό, Plejades. Ex ἕξ et ἄστρον, quoniam tantum sex plerumque stellae in Plejade videntur, septima vero obscura est. Eustath.
ἔξαστις, ἡ, flocci exstantes in tela, panno, e trama s. subtemine, ap. Hipp.
ἑξάστιχος, ον, senis constans ordinibus; sex constans versibus.
ἐξαστράπτω, f. ψω, emico, refulgeo, splendeo.
ἑξασύλλαβος, ον, sex syllabis constans.
ἑξάστυλος, ον, sex columnas habens.
ἐξασφαλίζομαι, munio, tutum reddo.
ἐξατιμάζω, f. άσω, infamia noto, dedecore afficio, contemno.
ἐξατμιάω, evaporo, exhalo.
ἐξατμίζω, f. ίσω, vaporem elicio. ἐξατμίζεσθαι, evaporare, exarescere, expirare. ἐξατμισθείς, evaporatus, in vaporem evanidus. 2) evaporo, exhalo.
ἐξατονέω, f. ήσω, deficio, fatigor.
ἐξάττω, vel ἐξάττω, *Att.* pro ἐξαΐσσω. vide ἄττω, et notas ad Aesch. Pers. 85. p. p. 129.
ἐξαυαίνω, f. ανῶ, exsicco.
ἐξαυγής, ές, (αὐγή) splendens.
ἐξαυδάω, f. ήσω, eloquor.
ἐξαυθαδιάζομαι, f. άσομαι, arroganter me gero.
ἐξαῦθις, adv. *Att.* pro ἐξαῦτις.
ἐξαυλέω, (αὐλέω) tibia canendo detero, ut ἐξηυλημέναι γλῶτται, veteres et detritae lingulae tibiarum. 2) canendo impleo, e. g. τὰ ὦτα.
ἐξαυλίζομαι, f. ίσομαι, transeo in locum aliquem, ut ibi commorer, foris maneo: castra moveo, Xen.
ἔξαυλος, ον, cui tibia exemta aut fracta est. 2) qui tibiae sonum non amplius edit.
ἐξαύξω, f. ξήσω, (αὔξω, *irreg.*) immodice augeo.
ἐξαυστήρ, ὁ, instrumentum, quo carnes ex olla sumuntur, alibi κρεάγρα. (ab inusitato ἐξαύω, i. q. ἐξαιρέω.)
ἐξαυτῆς, adv. p. ἐξ αὐτῆς sc. ὥρας, eodem momento, continuo, statim, illico.
ἐξαῦτις, adv. *Att.* ἐξαῦθις, (αὖτις) rursus, iterum, denuo, Hom. 2) retro, retrorsum, Hom.
ἐξαυτομολέω, f. ήσω, transfugio.
ἐξαυχενισμός, ὁ, contumacia pervicax, quasi ab ἐξαυχενίζομαι, libero cervices meas a jugo aut freno. Eccl.
ἐξαυχέω, (αὐχέω) ex animo cupio, Soph. Ant. 390. Ph. 869.
ἐξαυχμόω, et ἐξαυχμόομαι, squalesco, exaresco.
ἐξαύω, accendo, torreo.
ἐξαύω, (αὔω) exclamo, proclamo. (-⏑--)
ἐξαφαιρέω, (ἀφαιρέω, *irreg.*) aufero ex, tollo ex, deleo ex: ψυχὴν τινος ἐξαφελέσθαι, aliquem vita privare, Od. 22, 444. εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι, a servitute vindicare in libertatem, Dem.
ἐξαφανίζω, f. ίσω, deleo.
ἐξαφίημι, f. ἐξαφήσω, (ἀφίημι) dimitto, omitto.
ἐξαφίστημι, (ἀφίστημι) educo et sepono: in *tempp. intr.* abscedo, absisto, abstineo, τινός.
ἑξάφοροι, ων, οἱ, qui seni aliquod onus gestant.

ἑξάφορον, τό, lectica, quae a sex viris gestatur.
ἐξαφρίζω, f. ίσω, despumo; ἐξαφρίζομαι, in spumam redigor.
ἐξαφρίσις, ἡ, quum quid in spumam redigitur.
ἐξαφρισμός, ὁ, despumatio, ejectio spumae.
ἐξαφρόω, in spumam redigo. ab ἀφρός, spuma.
ἐξαφύω, f. ύσω, exhaurio (-⏑⏑-) a ἀφύω, haurio.
ἑξάχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, qui sex manus habet.
ἑξαχῆ, et ἑξαχῶς, adv. sexies, sex modis, in sex partes, sex partibus.
ἑξαχοίνικος, ον, sex χοίνικας continens.
ἑξάχοος, οον, *contr.* ἑξάχους, ουν, qui sex congios capit.
ἔξαψις, ἡ, (ἐξάπτω) inflammatio.
ἐξεγγυάω, f. ήσω, sponsione, vel fidejussione aliquem e, vel a custodia libero. Hinc ἐξεγγυάομαι, expromitto.
ἐξεγγύησις, ἡ, rarius ἐξεγγύη, ἡ, vadimonium, fidejussio, sponsio.
ἐξεγείρω, (ἐγείρω, *irreg.*) exsuscito. *Med.* et *pass.* exurgo.
ἐξέγερσις, ἡ, excitatio. 2) expergefactio, surrectio e cubili.
ἐξεγρομαι, *Epice* pro ἐξεγείρομαι, exurgo, orior.
ἐξεδαφίζω, f. ίσω, e fundamentis eruo et everto; unde ἐξεδαφισθέν, desolatum.
ἐξέδρα, ας, ἡ, exhedra, locus, in quo frequentes sedes, ut in porticu: popina.
ἐξέδριον, τό, exhedrium, parva exhedra. *Dim.* a praec.
ἔξεδρος, ον, qui in sede et domicilio suo non est, a sede et domicilio absens, remotus aut expulsus. 2) ὄρνις ἔξεδροι, aves mali ominis, Dio Cass.
ἐξέδω, (ἔδω, *irreg.*) exedo, comedo.
ἐξέθορε, aor. ab ἐκθρώσκω, Il. 21, 539.
ἐξεῖδον, inf. ἐξιδεῖν, aor. ab ἐξοράω, perf. ἐξοιδα, inf. ἐξειδέναι, fut. ἐξειδήσω, (* εἴδω, *irreg.*) dispicio, accurate perspicio: in fut., perf. et plqpf. perspectum habeo, accurate novi.
ἐξείης, *poet.* pro ἑξῆς, deinceps, ex ordine.
ἐξεικάζω, f. άσω, effingo, effigiem alicujus exprimo, adsimilo. ad similitudinem alicujus facio. Hinc ἐξεικάζομαι, similis sum; unde ἐξεικασμένος, imagine expressus.
ἐξείκασμα, τό, effigies accurate expressa, τινὸς πρός τι.
ἐξεικονίζω, f. ίσω, ex exemplari effingo vel exprimo, omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, efformo. 2) per imaginem vel similitudinem exprimo s. significo.
ἐξειλέω, f. ήσω, rarius ἐξείλω, (εἴλω, *irreg.*) evolvo, explico: expello, ejicio v. e. ex possessione. *Med.* explico me, effugio, evado.
ἐξείλησις, ἡ, evolutio.
ἐξείλλω, *dub. forma* pro ἐξίλλω sive ἐξείλω.
ἐξεῖλον, ἐξειλόμην, aor. act. et med. ab ἐξαιρέω.
ἐξειλύω, i. q. ἐξειλέω. (De quantitate vide εἰλύω.)
ἐξείλω, *rarior forma*, p. ἐξειλέω, q. v.
ἔξειμι, (εἶμι) exeo, egredior, in publicum prodeo: eo militatum, expeditionem suscipio. 2) munere me abdico. 3) evanesco, de coloribus.
ἔξειμι, ab εἰμί, vide impers. ἔξεστι, *quod solum in usu.*
ἐξεῖν, inf. fut. ab ἔχω.

ἐξεῖναι, inf. praes. ab ἔξεστι.

ἐξεῖπον, (εἶπον, *irreg.*) effatus sum, enunciavi, τινί τι: evulgavi inpr. arcana: libere edixi.

ἐξειργασμένως, *adv.* (ἐξεργάζομαι) perfecte, absolute.

ἐξείργω, f. ξω, *Ion.* ἐξέργω, cohibeo, excludo. 2) interpello dicentem.

ἐξείρομαι, *Ion.* p. ἐξέρομαι.

ἐξειρύω, *Ion.* et *poet.* p. ἐξερύω.

ἐξείρω, (εἴρω, *irr.*) exsero. 2) extraho.

ἐξειρωνεύομαι, irrideo. 2) pro joco, ut per jocum dictum, accipio.

ἐξεκκλησιάζω, (ἐκκλησιάζω) loco vel tempore insolito concionem populi habeo, Thuc. 8, 93. Xen., Dem. 2) concionem advoco, Aristot.

ἐξελαιόω, f. ώσω, oleo ungo. 2) in oleum verto.

ἐξελασία, ἡ, eductio pecoris ad pastum. 2) expeditio, profectio.

ἐξέλασις, vel ἐξελασία, ἡ, expulsio. 2) discessus: expeditio militaris: pompa.

ἐξελαύνω, f. ἐξελάσω, *Attice* ἐξελῶ. p. ἐξελήλακα, (ἐλαύνω, *irr.*) expello, abigo, ejicio. 2) equo erumpo. 3) progredior, procedo; de pompa.

ἐξελάω, *poet.* p. ἐξελαύνω, Hom.

ἐξελέγχω, f. ξω, redarguo, convinco: tento, experior: deprehendo, comperio, in lucem profero. *Pass.* nudo animum, Polyb.

ἐξελεῖν, inf. aor. ab ἐξαιρέω.

ἐξελευθερικός, ὁ, libertinus. A seq.

ἐξελεύθερος, ον, proprie, qui ob aes alienum in servitutem a creditore redactus, post libertatem recepit. 2) idem qui ἀπελεύθερος, libertinus, libertus.

ἐξελευθεροστομέω, admodum libere loquor. Soph.

ἐξελευθερόω, f. ώσω, liberum facio, libertate dono, manumitto.

ἐξέλευσις, ἡ, (ἐξέρχομαι) exitus.

ἐξελεύσομαι, fut. ab ἐξέρχομαι.

ἐξελθεῖν, inf. aor. ab ἐξέρχομαι.

ἐξελιγμός, ὁ, (ἐξελίσσω) evolutio, explicatio, inprimis aciei.

ἐξέλικτος, ον, evolutus: evolvendus, explicandus.

ἐξελίκτρα, ἡ, et ἐξέλικτρον, τό, trochlea, a qua devolvitur funis.

ἐξέλιξις, ἡ, i. q. ἐξελιγμός.

ἐξελίσσω, f. ξω, *Att.* -ττω, (ἑλίσσω) evolvo, explico. 2) subduco e pugna.

ἐξελκόω, f. ώσω, exulcero.

ἐξελκυσμός, ὁ, extractio. A seq.

ἐξελκύω, f. ύσω, i. q. ἐξέλκω. (‒‒⏑‒)

ἐξέλκω, f. ξω, (ἕλκω) abstraho, extraho, θαλάσσης, Od. 5, 432. δουλείας, a servitute libero, Pind.

ἐξέλκωσις, ἡ, exulceratio.

ἐξελλεβορίζω, helleboro purgo, τὸν νοῦν, Aristot.

ἐξελληνίζω, f. ίσω, Graecum facio. 2) a Graecis derivo, a Graeco deduco. 3) ad Graecorum formam et ritum instituo. 4) ad Graecam facundiam exacte loquor.

ἐξέμεν, inf. aor. 2. ab ἐξίημι, *epice* p. ἐξεῖναι, Il. 11. 141.

ἐξέμεν, inf. fut. *Ep.* p. ἕξειν ab ἔχω, Il. 5, 473.

ἐξεμέω, f. έσω, evomo, reddo vomitione, ejicio.

ἐξέμμορε, 3 aor. et perf. ab ἐκμείρομαι, Od. 5, 335.

ἐξεμπεδόω, f. ώσω, constanter observo: sancio.

ἐξεμπολάω, f. ήσω, divendo.

ἐξεμπολέω, *Ion.* p. ἐξεμπολάω.

ἐξεναίρω, interficio, unde ἐξεναρεῖν, aor. 2. inf.

ἐξεναρίζω, f. ίξω, occisum armis spolio, *c. acc. pers.* vel τεύχεα ἐξεναρίζειν, Hom. hinc interficio, occido.

ἐξενέπω, (ἐνέπω, *irreg.*) edico, eloquor, *poet.*

ἐξενεχυριάζω, f. άσω, idem quod ἐνεχυριάζω.

ἐξέννυμι, (ἕννυμι, *irr.*) exuo.

ἐξεντερίζω, f. ίσω, exentero, eximo intestina, item medullam.

ἐξεπᾴδω, f. ᾴσω, excanto: incantationibus permulceo, Plat. Phaed. p. 77. E.

ἐξεπαίρω, extollo: effero animo: impello, incito.

ἐξεπεύχομαι, f. ξομαι, glorior, c. inf. Soph. Ph. 668.

ἐξεπιπολῆς, i. q. ἐπιπολῆς: *improbatur tamen a Grammaticis.*

ἐξεπίσταμαι, probe novi, percalleo.

ἐξεπισφραγίζω, f. ίσω, signo, imprimo signum.

ἐξεπίτηδες, *adv.* ex industria, de industria.

ἐξεπιτρέχω, i. q. ἐπιτρέχω (*irr.*)

ἐξεπομβρέω, i. q. ἐπομβρέω, Soph.

ἐξέπτη, 3 aor. ab ἐκπέταμαι, Hes.

ἐξεράζω et ἐξεραίνω, i. q. ἐξεράω.

ἐξέραμα, et ἐξέρασμα, τό, id, quod ejectum est. A seq.

ἐξεράω, f. άσω, evacuo, expromo, effundo, ejicio. (ασω, ‒‒, Ar.)

ἐξεργάζομαι, f. άσομαι, absolvo, perficio, efficio: operae pretium facio: colo, sc. agrum: reddo, v. c. placatum, iratum, doctum etc.: malo aliquo adficio: conficio, perdo, occido.

ἐξεργασία, ἡ, elaboratio, absolutio.

ἐξεργαστικός, ή, όν, rebus agendis idoneus, efficax in agendo, alacer.

ἐξέργω, *Ion.* pro ἐξείργω.

ἐξερεείνω, perquiro, interrogo.

ἐξερεθίζω, f. ίσω, irrito, prurito.

ἐξερέθω, provoco, lacesso.

ἐξερείδω, f. είσω, fulcio.

ἐξερείπω, (ἐρείπω, *irr.*) prosterno. 2) *in aor. 2. et pf. intr.* procido, prosternor, me projicio, Hom., Hes.

ἐξέρεισις, ἡ, collocatio.

ἐξέρεισμα, τό, fulcrum, impedimentum.

ἐξερέομαι, v. ἐξερέω, II.

ἐξέρευγμα, τό, id, quod ructu ejectum est. 2) ostium fluminis.

ἐξερεύγω, eructo, ructu effundo. In *Med.* de fluminibus, quae se effundunt in mare.

ἐξερευνάω, f. ήσω, pervestigo, perscrutor.

ἐξερεύνησις, ἡ, perscrutatio, investigatio.

ἐξερευνητής, ὁ, perscrutator, indagator.

ἐξερευνητικός, ή, όν, ad investigandum acutus.

ἐξέρευξις, ἡ, (ἐξερεύγω) eructatio.

I. ἐξερέω, *contr.* ἐξερῶ, fut. ab ἐξειπεῖν, (ἐρέω, ἐρῶ, *irr.*) edicam, clare et distincte proloquar, Hom. Hinc *ap. seriores* perf. ἐξείρηκα, aor. ἐξερρήθην et ἐξερρέθην.

II. ἐξερέω, (ἐρέω, ἔρομαι, *irr.*) perquiro, percontor: sic etiam in *Med.* ἐξερέεσθαι, Hom.

ἐξερημόω, f. ώσω, desolo, vasto.

ἐξέρησις, ἡ, evacuatio, inpr. quae fit per alvum vel vomitu, Hipp.

ἐξερίζω, litigari pergo.

ἐξεριθεύομαι, f. σομαι, fautores et adjutores mihi comparo.

ἐξερινάζω, f. άσω, caprifico.

ἐξεριστής, ὁ, litigator, contentiosus.

ἐξερμηνεύω, f. εύσω, interpretor.

ἐξέρομαι, *Ion.* ἐξείρομαι, (ἔρομαι, *irr.*) perquiro, percontor, interrogo, *c. acc. pers.* et *rei*, Hom. *ap. seriores* etiam *c. gen. pers.* cf. ἐξερέω, II.

ἐξερπύζω, f. σω, prorepo, erepo.

ἐξέρπω, proserpo, prorepo: exeo. 2) facio proserpere: produco, gigno.

ἐξέῤῥω, (ἔῤῥω) abeo in malam rem, exeo. γαμης. cf. Valck. ad Hipp. 973.

ἐξερυθριάω, f. άσω, rubesco, valde ruber sum.

ἐξέρυθρος, ον, valde ruber.

ἐξερύκω, (ἐρύκω, *irr.*) impedio, prohibeo, Soph. (‒⏑‒‒)

ἐξερύω, f. ύσω, extraho, τί τινός, Hom. (‒⏑⏑‒)

ἐξέρχομαι, (ἔρχομαι, *irr.*) exeo, egredior, excurro: abeo, discedo. 2) exeo, evenio, exitum habeo, Hdt.

ἐξερῶ, v. ἐξερέω, I.

ἐξερωέω, f. ήσω, (ἐρωέω) decedo, excedo e via, Il. 23, 468. κελεύθου, Theocr. 25, 189.

ἐξερωτάω, f. ήσω, interrogo.

ἐξεσθίω, (ἐσθίω, *irr.*) exedo, erodo.

ἐξεσία, ἡ, (ἐξίημι) ablegatio, legatio publica.

ἔξεσις, ἡ, dimissio, ablegatio: inpr. repudium uxoris, Hdt. 5, 40.

ἐξέσσυτο, aor. med. *syncop.* p. ἐκσεύω, Hom.

ἔξεστι, f. ἐξέσται, impf. ἐξῆν, *impers.* ab *inusitato* ἔξειμι, (εἰμί) licet, permittitur: *part. absol.* ἐξόν, quum liceat.

ἐξέστις, ἡ, v. ἐξοστίς.

ἐξεστραμμένως, *adv.* (ἐκστρέφω) a transverso: more eorum, quae inversa sunt.

ἐξετάζω, f. σω, *Att.* fut. ἐξετῶ, (ἐτάζω) examino, inquiro, perscrutor, exploro, probo, experimentum facio: quaestionem habeo, inpr. per tormenta: interrogo: comparo, contendo, et comparando veritatem exploro: militum recensum instituo: aestimo v. c. aurum. 2) examinatum probo, comprobo: censeo inter, adnumero: enumero, recenseo. 3) *Med.* bonum s. verum me alicui probo, egregia documenta in aliqua re edo, cognitus s. spectatus sum, exhibeo me, censeor, numeror inter. – Vox primum exstat ap. Theogn., in *Atticis* multo frequentior est quam simplex.

ἐξέτασις, ἡ, exquisitio, examen: quaestio, criminis inquisitio: comparatio. 2) exploratio: recensio, lustratio, v. c. exercitus: specimen et documentum industriae. A praec.

ἐξετασμός, ὁ, inquisitio, discussio. Ab eod.

ἐξεταστέον, inquirendum est.

ἐξεταστής, ὁ, examinator, inquisitor.

ἐξεταστικός, ή, όν, qui multus est in indagatione veritatis, vel alicujus rei inquirendi peritus. A praec.

ἐξεταστικῶς, *adv.* accurate, exquisite.

ἐξέτεροι, αι, α, (ἕτερος) alii, cf. μεταξέτεροι.

ἐξετεροτροπέω, f. ήσω, (τρόπος) degenero, Cyrill.

ἐξέτης, ες, vel ἑξέτης, ου, ὁ, *fem.* ἑξέ-

τις, ιδος, (ἔτος) sexennis.

ἐξέτι, *adv.* ab illo tempore, jam inde.

ἐξευγενίζω, plane generosum facio.

ἐξευθύνω, rationes exigo muneris, rei gestae etc.

ἐξευκρινέω, diligenter considero, vel explico.

ἐξευλαβέομαι, vereor, caveo.

ἐξευμαρίζω, f. ίσω, rem facilem reddo, expedio.

ἐξευμενίζω, f. ίσω, propitium reddo.

ἐξευνουχίζω, f. ίσω, eunuchum facio.

ἐξευπορέω, suppetit mihi: suggero, suppedito: consequor, comparo mihi.

ἐξεύρεσις, ἡ, inventio, adinventio.

ἐξευρετικός, ή, όν, sollers, ad inveniendum acutus.

ἐξεύρημα, τό, sollers inventum.

ἐξευρίσκω, f. ρήσω, (εὑρίσκω, *irr.*) invenio, excogito, comminiscor: comperio, reperio: capio, deprehendo.

ἐξευτελίζω, f. ίσω, idem quod simplex εὐτελίζω, tenue reddo, facio.

ἐξευτελισμός, ὁ, contemtio, ut, quom oratione aliquid minuimus. A praec.

ἐξευτονέω, prorsus validus sum.

ἐξευτρεπίζω, f. ίσω, paro, apparo, instruo.

ἐξεύχομαι, glorior.

ἐξέφηβος, ον, qui pubertatem excessit, juvenis septemdecim annorum, Censorin. c. 5

ἐξεφίημι, injicio, immitto. ἐξεφίεμαι, mando, c. inf. Soph. Aj. 795.

ἐξεχέβρογχος, ον, habens guttur prominens.

ἐξεχέγλουτος, ον, habens prominentes nates.

ἐξεχής, ές, prominens, eminens. A sq.

ἐξέχω, et ἐξέχομαι, emineo, exsto.

ἐξέψω, f. ψήσω, (ἕψω, *irr.*) excoquo.

ἔξηβος, ον, (ἥβη) qui pubertatem excessit, jam grandis et adultus.

ἐξηγέομαι, dux sum, praeeum, praeeo, viam monstro, *c. gen. pers.* vel τῆς ὁδοῦ s. πράξεώς τινι: initium facio, eoque exemplum praebeo. 2) narro, expono, explico, interpretor inpr. res sacras, antiquas, leges: censeo, dissero: administro, rego.

ἐξήγημα, τό, explicatio, enarratio.

ἐξήγησις, ἡ, idem.

ἐξηγητής, ὁ, dux in re aliqua. 2) sequester, transactor, conciliator. 3) interpres, enarrator, explicator, qui patrias consuetudines et instituta demonstrat, ubi nullae scriptae de ea re leges sunt: is, qui hospites ad ea, quae visu digna sunt alicubi, ducit, eaque ipsis ostendit et interpretatur. Unde 4) prudens juris pontificii et sacrorum interpres, omninoque juris divini et humani, qui consulitur de istis rebus. 5) magus, hariolus etc.

ἐξηγητικός, ή, όν, interpretandi, narrandi peritus, ad narrandum et interpretandum pertinens. Hinc τὰ ἐξηγητικά, sc. συγγράμματα, libri pontificales, libri rituales.

ἐξηγορία, ἡ, praedicatio v. c. accepti beneficii, enarratio, LXX.

ἐξηθέω, percolo, per colum mittendo purgo.

ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τά, sexaginta.

ἑξηκονταέτης, ες, sexagenarius.

ἑξηκοντάκις, *adv.* sexagies.

ἑξηκονταπέντε, οἱ, αἱ, τά, sexaginta quinque.

ἑξηκοντάπηχυς, υ, sexaginta cubitos aequans.

ἑξηκονταστάδιος, ον, sexaginta stadia explens.

ἑξηκοντατάλαντος, ον, sexaginta talenta aequans.

ἑξηκοντατέσσαρες, οἱ, αἱ, τά, sexaginta quatuor.

ἑξηκοντούτης, sexaginta annos natus.

ἑξηκοσταῖος, α, ον, qui sexagesimo die contingit, venit, rediit, agit aliquid. A seq.

ἑξηκοστός, ή, όν, sexagesimus.

ἐξηκριβωμένως, *adv.* (ἐξακριβόω) diligentissime, ad amussim.

ἐξήκω, f. ξω, (ἥκω) discessi, egressus sum, perveni aliquo: praeterii, de tempore.

ἐξήλασα, ας, ε, aor. 1. ab ἐξελαύνω, *poet.* ἐξήλασσα, Hom.

ἐξήλατος, ον, (ἐξελαύνω) malleo ductus, cusus; lamina ductili tectus, Il. 12, 295.

ἐξῆλθον, aor. ab ἐξέρχομαι.

ἐξηλιόω, (ἡλιόω) clarum facio. *Med.* claresco.

ἐξηλλαγμένως, *adv.* part. pf. pass. ab ἐξαλλάσσω, perverse, abhorrente modo.

ἐξηλιάζω, f. άσω, soli expono, suspendo sub dio, exuro. ab ἥλιος, sol.

ἐξήλυσις, ἡ, (ἐξέρχομαι) exitus.

ἑξῆμαρ, *adv.* per sex dies.

ἐξημαρτημένως, *adv.* (ἐξαμαρτάνω) falso, dolose, perperam

ἐξημερόω, mansuefacio, cicuro: etiam de terra.

ἐξημέρωσις, ἡ, cicuratio. A praec.

ἐξήμησα, aor. ab ἐξεμέω, pro ἐξήμεσε, Hes. Th. 497. nisi ibi scribendum ἐξήμεσσε.

ἐξημοιβός, όν, (ἐξαμείβω) permutatorius.

ἐξήνεγκα et ἐξήνεγκον, aor. 1. et 2. ab ἐκφέρω.

ἐξήνιος, ον, (ἡνία) effrenis.

ἐξηνάφον, aor. ab ἐξαποφίσκω.

ἐξηπειρόω, aggeranda terra continens solum facio.

ἐξηπεροπεύω, f. εύσω, decipio, circumvenio.

ἐξηπιαλόω, in febrem muto, quae ἠπίαλος dicitur.

ἐξηράνθη, 3 aor. 1. pass. a ξηραίνω, Il.

ἐξήρατο, 3 aor. med. ab ἐξαίρω, Od.

ἑξήρετμος, ον, (ἐρετμός) sex remis instructus.

ἑξήρης, ες, (ἄρω) sex remorum ordinibus instructus: hinc ἑξηρικὸν πλοῖον, et ἑξηρίς, ἡ, navis sex ordinum.

ἐξηρώησα, aor. 1. ab ἐξερωέω, Il.

ἑξῆς, *adv.* (ἔχω, ἕξω) deinceps, consequenter, ordine, convenienter: τὸ ἑξῆς, vel τὸ ἑξῆς οὕτω, ordo est: καὶ τὰ ἑξῆς, et sequentia, et cetera; ap. Schol. Gr.

ἐξητασμένως, *adv.* (ἐξετάζω) accurate, diligenter, considerate.

ἐξητριάζω, f. άσω, eumeodum hinc esse videtur ἐξητριασμένον, quod Galeno apud Hippocratem est τὸ διὰ ἠτρίου, i. e. λεπτοῦ ὑφάσματος ἠθημένον, per tenue linteum percolatum.

ἐξηττάομαι, vincor.

ἐξηχέω, sonare desino, sonum vel cantum finio. *Med.* ἐξηχεῖται, personat, auditur foris.

ἐξιάομαι, f. άσομαι, sano. (ῑ)

ἐξιδιάζομαι, f. άσομαι, mihi vindico, occupo; alicujus gratiam mihi concilio. ab ἰδιάζω.

ἐξιδιασμός, ὁ, usurpatio, vindicatio. A pr.

ἐξίδιον, ου, τό, (ἕξις) habitus parvus. Et. M.

ἐξιδιόομαι, proprium, peculiarem, privatum, familiarem mihi facio; mihi devincio; redigo in potestatem meam.

ἐξιδιοποιέομαι, proprium mihi facio, mancipo, vindico.

ἐξιδιοποίησις, ἡ, usurpatio, vindicatio.

ἐξιδίω, f. ίσω, exsudo: alvum exonero, Ar. (- - - -)

ἐξιδρόω, f. ώσω, exsudo.

ἐξιδρύω, (ἱδρύω, *irr.*) depono, colloco, requiescere facio, Soph. O. C. 11. *Med.* consideo, sedes alicubi capio. (ύω, ∪ - ; ύσω, - -)

ἐξίδρωσις, ἡ, (ἐξιδρόω) exsudandi actus.

ἐξιερόω, f. ώσω, consecro, dedico, Hesych.

ἐξίημι, (ἵημι) emitto, dimitto, Il. 21, 141. ejicio, ejaculor. 2) ἐξίει, *Ion.* p. ἐξίησιν, effunditur, exonerat se in mare, de fluvio, Hdt. 1, 6 180. 2, 17. 6, 20. 7, 124. alii minus recte hanc formam ad ἔξειμι, traxerunt, v. Buttm. gr. plen. I. p. 543. 557. – *Nota* ἐξέμεν, inf. praes. p. ἐξιέναι, Il. 11, 141. De formula ἐξ ἔρον ἕντο v. ἕντο. (- ∪ - ∪, *App.* - - - ∪, *Att.*)

ἐξιθύνω, rego, dirigo. (- - - -)

ἐξικετεύω, f. εύσω, supplex sum, supplico: supplicando flecto, persuadeo.

ἐξικμάζω, f. άσω, (ἰκμάζω) humorem emitto, exhalo; exsiccor: ejicio, v. c. τὸ σπέρμα, Aristot. 2) succum exprimo, exsicco: hinc *metaph.* contrecto, considero, commemoro, κακά, Eur. Andr. 406. *si lectio vera.*

ἐξικμαίνω, i. q. ἐξικμάζω.

ἐξικνέομαι, f. ἐξίξομαι, aor. ἐξικόμην, (ἱκνέομαι, *irr.*), pervenio, attingo, assequor, *c. acc.* Hom. assequor, consequor, τινός, Eur. El. 607. exsequor, perficio. 2) *intr.* sufficio, πρός τι.

ἐξίκω, f. ίξω, (ἵκω) *Ep.* p. ἥκω. 2) exitum habeo, evenio, Soph. (- - vel ∪ -, *Ep.* - ∪ -, *Att.*)

ἐξιλαρόω, exhilaro.

ἐξιλάσκομαι, f. άσομαι, (ἱλάσκομαι, *irr.*) propitium reddo, placo, τινά. (- ∪ vel - ∪ - ? fut. άσομαι, ∪ ∪ -)

ἐξίλασις, ἡ, placatio. (- ∪ ∪ ∪ ?)

ἐξίλασμα, τό, placamen. (ι anceps.)

ἐξιλασμός, ὁ, placatio, expiatio. (ι anceps.)

ἐξιλαστήριος, ον, vim placandi habens. Unde τὰ ἐξιλαστήρια, piacula irae divinae. (ι anceps.)

ἐξιλεόω, propitio, placo. *Med.* mihi propitium reddo.

ἐξιλέωμα, τό, placamen.

ἐξίλλειν, evolvere: ejicere, arcere: interficere.

ἐξιμάω, f. ήσω, (ἱμάω) profero et profundo. (- ∪ ∪ -)

ἐξίμεναι, inf. praes. ab ἔξειμι p. ἐξιέναι, Od. (- ∪ ∪ -) Forma ἐξῖναι usus esse videtur Machon Comicus ap. Athen. p. 580. C. cf. Buttm. gr. plen. I. p. 557. (- ∪ -)

ἐξινιάζω, (ἶνες) fibras sive nervos eximo.

ἐξινόω, f. ώσω, evacuo purgationibus, inpr. bilem, unde ἐξινωμένος, purgatus.

ἐξιονθίζω, (ἴονθος) τρίχα, lanuginem progenero.

ἐξιόω, (ἰόω) a rubigine purgo.

ἐξιπόω, f. ώσω, exprimo, expurgo.

ἐξιππάζομαι, f. άσομαι, equo evehor, equo exeo.

ἐξιππεύω, f. εύσω, idem quod praec. 2) equito.

ἐξίππος, ος, sex equis junctus. Epith. currus.

ἐξίπταμαι, f. ἐκπτήσομαι, evolo.

ἐξιπωτικός, ή, όν, (ἐξιπόω) exprimendi vi, item extrahendi et expurgandi praeditus.

ἕξις, ἡ, (ἔχω) constitutio, habitus, adfectio constans corporis vel animi. 2) facultas. 3) consuetudo.

ἐξισάζω, f. άσω, adaequo, aequale reddo.

ἐξίσης, adv. p. ἐξ ἴσης, sc. μοίρας, aequaliter, perinde, aeque ac, juxta et. (ῐ)

ἐξίσου, adv. p. ἐξ ἴσου sc. μέρους, aequaliter, perinde, aequis portionibus, aequabiliter.

ἐξισόω, f. ώσω, adaequo. 2) aequiparo, τινί.

ἐξίστημι, f. ἐκστήσω, (ἵστημι) de statu, loco demoveo: a mente alieno, de statu mentis dejicio, item stupefacio: desciscere vel degenerare facio, immuto, corrumpo. Aor. 2. et medio, ista omnia passive significantur, et praeterea, cedo, decedo, degredior, abstineo, degenero etc. ut de vino vappescente vel acescente. ἐξέστη, e turba secessit, seu mente incitatus est, in N. T.; item a reipublicae administratione ad vitam privatam se contulit.

ἐξιστορέω, f. ήσω, exquiro, sciscitor. v. ἱστορέω.

ἐξισχίας, ου, (ἰσχίον) cui coxa eminet: omnino de membro, cujus articulus vel modus eminentior est.

ἐξισχναίνω et ἐξισχνόω, prorsus emacio, extenuo.

ἐξισχύω, f. ύσω, possum, valeo: evinco, exsupero, obtineo victoriam (υ longum.)

ἐξίσχω, (ἴσχω) i. q. ἐξέχω. emineo, promineo: porrigo, Od. 12, 94.

ἐξίσωσις, ἡ, exaequatio. (ῑ)

ἐξισωτής, ὁ, exaequator. 2) peraequator in jure veteri dicitur, expendens census et aequans, ut aequabiliter tributarii pendant tributa.

ἐξίτηλος, ον, (ἔξειμι) evanidus, evanescens, exolescens, qui evanuit, deletus est, ut color, aut scriptura. (–⏑–⏑)

ἐξιτήριος, ον, (ἔξειμι) ad discessum pertinens. τὰ ἐξιτήρια, ων, dies, quo Senatores magistratum deponebant. cf. εἰσιτήριος.

ἐξίτης, ου, ὁ, Senarius de jactu in talis, qui et Cous dicitur. v. Κῷος. (– – –)

ἐξιτητέον, (ἔξειμι) exeundum est.

ἐξιτός, ή, όν, (ἔξειμι) unde exiri potest: τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, unde nullus patet exitus, Hes. Th. 732.

ἐξίχνευσις, ἡ, investigatio.

ἐξιχνευτής, ὁ, investigator, speculator.

ἐξιχνεύω, f. εύσω, investigo. c. acc. vel c. dat.

ἐξιχνιάζω, f. άσω, idem. LXX.

ἐξιχνιασμός, ὁ, investigatio, indagatio.

ἐξιχνοσκοπέω, f. ήσω, investigo. c. acc. Soph.

ἐξιχωρίζω, f. ίσω, pus vel saniem exprimo.

ἑξκαίδεκα, i. q. ἑκκαίδεκα: ἑξκαιδέκατος, i. q. ἑκκαιδέκατος.

ἑξμέδιμνος, ον, (μέδιμνος) sex medimnos capiens, sex medimnorum, Ar.

ἐξογκόω, (ὀγκόω) tumidum reddo, tumefacio. metaph. ματέρα τάφῳ ἐξογκοῦν, matrem exstructo tumulo honorare, Eur. Or. 404. cf. Ion. 388. Med. effero me, superbio. τὰ ἐξωγκωμένα, res prosperae, fortuna secunda; metaphora sumta est a velis, quae ventis secundis implentur.

ἐξόγκωμα, τό, tumor: tumulus.

ἐξόγκωσις, ἡ, turgescendi actus.

ἐξοδάω, f. άσω, (ὀδάω) vendo, Eur.

ἐξοδεία, ἡ, i. q. ἐξοδία.

ἐξοδεύω, f. εύσω, iter facio ex aliquo loco: exeo, procedo: excedo e vita.

ἐξοδία, ἡ, egressio, exitus, expeditio.

ἐξοδιάζω, f. άσω, exire facio; erogo, expendo, impendo.

ἐξοδίασις, ἡ, ipsa actio expendendi seu impendendi.

ἐξοδιασμός, ὁ, exactio pecuniae, tributi. 2) erogatio. 3) expeditio.

ἐξοδικός, ή, όν, (ἔξοδος) ad exitum pertinens.

ἐξοδικῶς, adv. obiter, per digressionem.

ἐξόδιον, τό, (ἔξοδος) exitus, finis: a) carmen, quod in exitu fabulae canitur, Plut. Alex. 75. b) fabula ludicra seu mimus, post tragoediam agi solitus, Plut. Crass. 33. cf. Juv. 3, 175. 6, 71. propr. neutr. a seq.

ἐξόδιος, ος, ad exitum pertinens.

ἐξοδοιπορέω, f. ήσω, proficiscor ex aliquo loco, exeo foras, egredior.

ἔξοδος, ἡ, exitus: egressio, pompa: profectio ex aliquo loco: expeditio militaris: excursio, eruptio: cantilena, quae in exitu alicujus rei canitur: exitus, finis: finis vitae, mors: impensae.

ἐξοδόω, expeditionem suscipio, egredior.

ἐξοδυνάω; torqueo.

ἐξόζω, (ὄζω, irr.) oleo, redoleo, κακὸν ἐξόσδειν, (Dor. p. ἐξόζειν) tetrum odorem emittere, Theocr. c. gen. magis oleo quam.

ἔξοθεν, adv. pro ἐξ οὗ, sc. χρόνου, poet.

ἔξοι, Dor. p. ἔξω, ut ἔνδοι p. ἔνδον. Rectius tamen scribitur ἔξοι, cf. Dindorf. praef. ad Gaisfordii poet. min. gr. T. I. p. VII.

ἐξοίγω, f. ξω, (οἴγω, irr.) aperio.

ἐξοιδαίνω, idem quod seq.

ἐξοιδέω, f. ήσω, extumesco.

ἐξοιδίσκω, tumefacio, et intumesco.

ἐξοικειόω, et ἐξοικειόομαι, concilio, amice conjungo, familiarem et amicum reddo.

ἐξοικέω, f. ήσω, domicilio et sedibus meis exeo, emigro. 2) habitare, incolere locum, Thuc. 2, 17.

ἐξοικήσιμος, ος, habitabilis, Soph.

ἐξοίκησις, ἡ, emigratio.

ἐξοικίζω, (οἰκίζω) domo expello et ejicio: patria, sedibus expello. Med. migro, emigro. 2) incolis s. civibus privo, πόλιν ἀνδρῶν: depopulor, deleo, exscindo, πόλιν.

ἐξοίκισις, ἡ, expulsio seu ejectio e domo: expulsio e quocunque loco.

ἐξοικισμός, ὁ, idem.

ἐξοικιστής, ὁ, qui e sedibus expellit.

ἐξοικοδομέω, f. ήσω, exaedifico, inceptum aedificium perficio. 2) aedifico, simpliciter, munio, v. c. viam.

ἐξοικοδόμησις, ἡ, exaedificatio.

ἔξοικος, ος, e domo sua ejectus, exsul: qui e domo sua migravit.

ἐξοιμώζω, f. ώξω, ejulo, in ejulatus erumpo.

ἐξοίνησις, ἡ, ebrietas e vino.

ἐξοινέω, (οἶνος) ebrius sum e vino. 2) crapulam edormio.

ἐξοινία, ας, ἡ, ebrietas, crapula e vino.

ἔξοινος, ος, qui vinosum saporem perdidit. 2) vino expletus, ebrius.

ἐξοινόω, f. ώσω, vino inebrio.

ἔξοισις, ἡ, (ἐκφέρω) divulgatio.

ἐξοιστέος, α, ον, adj. verb. ab ἐκφέρω, efferendus.

ἐξοιστράω, Ion. ἐξοιστρέω, (οἰστράω) oestro exagitor, consternor, furore perculsus sum, furo. 2) oestro exagito.

ἐξοιστρηλατέω, in furorem ago.

ἐξοιστρόω, oestro exagito.

ἐξοίσω, fut. ab ἐκφέρω.

ἐξοιχνέω, f. ήσω, egredior.

ἐξοίχομαι, (οἴχομαι, irr.) exeo, egredior, abeo.

ἐξοιωνίζομαι, abominor, c. acc.

ἐξοκέλλω, (ὀκέλλω) expello, ejicio: navem a recto cursu averto: a via deduco, seduco. Med. a via aberro; incedo ac. in aliquod vitium, malum, incommodum; auferor ad prava consilia.

ἐξολέσαι, inf. aor. 1. ab ἐξόλλυμι.

ἐξολιγωρέω, f. ήσω, negligo, contemno.

ἐξολισθαίνω, f. σθήσω, vel ἐξολισθάνω, (ὀλισθαίνω, irr.) elabor, effugio, c. acc.: delabor, prolabor, incido, εἴς τι.

ἐξολκή, ἡ, (ἐξέλκω) extractio.

ἐξόλλυμι, f. ἐξολῶ. aor. 1. ἐξώλεσα, (ὄλλυμι, irr.) prorsus deleo, everto, perdo. In temp. intr. prorsus pereo.

ἐξολόθρευμα, τό, devastatio.

ἐξολόθρευσις, ἡ, pernicies, excidium.

ἐξολοθρευτής, ὁ, vastator, deletor.

ἐξολοθρευτικός, ή, όν, perniciosus.

ἐξολοθρεύω, f. εύσω, disperdo, funditus perdo, deleo.

ἐξολολύζω, f. ξω, exululo.

ἐξομαλίζω, f. ίσω, complano, laevigo. 2) manu permulceo.

ἐξομβρέω, f. ήσω, pluo, pluendo emitto: effundo tanquam pluviam.

ἐξομβρίζω, f. σω, idem.

ἐξομήρευσις, ἡ, postulatio obsidum vel obligatio alicujus per obsides.

ἐξομηρεύω, f. εύσω, obsides posco, acceptis obsidibus alicujus fidem obstringo: obsidibus datis emereor et adsequor.

ἐξομιλέω, f. ήσω, consuetudinem habeo cum aliquo, τινί. 2) consuetudine, sermonibus mihi concilio, τινά. 3) Med. consuetudine familiarium careo, Eur. Iph. A. 735. cf. Cycl. 518.

ἐξόμιλος, ον, alienus, abhorrens a consuetudine, c. gen. Soph. Tr. 964.

ἐξόμματος, ον, (ὄμμα) oculos prominentes habens. 2) oculis privatus, caecus.

ἐξομματόω, f. ώσω, sordes ex oculis abstergo: oculatum reddo, visum restituo. 2) oculos effodio.

ἐξομμάτωσις, ἡ, elisio oculorum. 2) abstersio sordium, quae in oculis sunt.

ἐξόμνυμι, f. ἐξομοῦμαι, aor. ἐξώμοσα, (ὄμνυμι, irr.) abjuro, ejuro testimonium. Med. per jusjurandum me a testimonio edendo libero, v. notas ad Lycurg. c. 7. p. 187. recuso, detrecto aliquid.

ἐξόμαθεν, adv. ex eodem loco, e propinquo, sic olim legebatur Od. 5, 477. pro ἐξ ἀμυδις.

ἐξομοιόω, f. ώσω, similem efficio, adsimilo: comparo.

ἐξομοίωσις, ἡ, effictio, qua simulacrum alicujus exprimitur, assimilatio.

ἐξομολογέω, et ἐξομολογέομαι, confiteor: spondeo, polliceor: laudo, celebro.

ἐξομολόγησις, ἡ, confessio: praedicatio

ἐξομόργνυμι, f. ἐξομόρξω, (ὀμόργνυμι, *irr.*) abstergo, purgo. *Med.* ἐξομόργνυσθαί τι, mihi abstergo aliquid, purgo me ab aliqua re. 2) exprimo, imprimo, efformo.

ἐξόμορξις, ἡ, impressio, expressio, et imaginis efformatio.

ἐξόμφαλος, ον, cui prominet seu procidit umbilicus. Ab. ἐξ et ὀμφαλός.

ἐξόν, *part. ab impers.* ἔξεστι, quum liceat, quum sit in nostra potestate situm.

ἐξονειδίζω, f. ίσω, probris incesso, irrideo. Ab ὀνειδίζω.

ἐξονειδισμός, ὁ, exprobratio, irrisio.

ἐξονειδιστικός, ή, όν, ad irridendum pronus, irrisor: ad irridendum pertinens, valens.

ἐξονειρόω, i. q. ἐξονειρώσσω.

ἐξονειρωγμός, ὁ, seminis per somnium emissio.

ἐξονειρωτικός, ή, όν, cui semen per somnium effluit. A seq.

ἐξονειρώσσω, f. ξω, semen per somnium emitto. Ab ὄνειρον, somnium.

ἐξονομάζω, f. άσω, nomine voco: loquor, verba facio.

ἐξονομαίνω, nuncupo, nomine voco.

ἐξονομακλήδην, *adv.* (ἐξ, ὄνομα, καλέω) nominatim.

ἐξονυχίζω, f. ίσω, ungues exscindo seu eximo: ungues praecido, seu reseco: exarmo. 2) exquisite expendo ut ad unguem exigo.

ἐξοξύνω, f. υνῶ, acidum reddo. Unde ἐξοξύνομαι, acesco.

ἐξοπάζω, f. σω, praebeo, largior. 2) i. q. ἐκπέμπω.

ἐξοπίζω, succum exprimo.

ἐξόπιθεν, *poetice* pro seq.

ἐξόπισθεν, *adv.* a tergo. 2) retrorsum. ὁ ἐξόπισθεν, posterior.

ἐξοπισθοπρωκτίζω, paedico, Ar. Thesm. 1124.

ἐξοπίσω, *adv.* retro. 2) in posterum, postea.

ἐξοπλίζω, f. σω, armis penitus instruo, armo; curo meos armis instruendos, de duce, Xen. *Med.* armis me induo, arma capio, armatus in acie consisto, Xen. 2) exarmo, armis privo, App.

ἐξοπλισία, ἡ, armatura: exercitatio militaris, decursio: procinctus.

ἐξόπλισις, εως, ἡ, idem.

ἐξοπλισμός, ὁ, armatura, ut simplex.

ἔξοπλος, ον, armatus. 2) nudus ob armis: curens praesidio militari.

ἐξοπτάω, f. ήσω, excoquo, asso. *metaph.* exuro, de amore, Soph.

ἔξοπτος, ον, inassatus, assus.

ἐξοράω, (ὁράω, *irr.*) prospicio, e longinquo conspicio. 2) oculos prominentes habeo.

ἐξοργάω, vehementer ὀργάω.

ἐξοργιάζω, ad sacra suscipienda praeparo, expiando etc.

ἐξοργίζω, f. ίσω, ad iram incito, irrito, ferocem reddo.

ἐξορθιάζω, erigo, inpr. sublata voce clamo.

ἐξόρθιος, ον, rectus, erectus.

ἔξορθος, ον, idem.

ἐξορθόω, f. ώσω, erigo: instauro, corrigo.

ἐξορία, ἡ, v. ἐξόριος.

ἐξορίζω, f. ίσω, extermino, exsilio mulcto. 2) *Med.* originem habeo ex, Eur. Hipp. 1391.

ἐξόριος, α, ον, (ὅρος) qui extra terminos est, exsul: hinc ἐξορία, ἡ, terra peregrina: vita in regione extera, exsilium, supple γῆ, ζωή.

ἐξορισμός, ὁ, exterminatio.

ἐξοριστικός, ή, όν, exterminatorius.

ἐξόριστος, ον, (ἐξορίζω) extorris, exsul.

ἐξορκίζω, f. σω, (ὁρκίζω) adigo ad jus jurandum, sacramentum exigo: obtestor. (*forma* ἐξορκέω, quam eadem significatione habent lexica, *dubia est.*)

ἐξορκισμός, ὁ, adjuratio, obtestatio.

ἐξορκιστής, ὁ, exorcista, adjurator.

ἔξορκος, ὁ, eximium jusjurandum. 2) jusjurandum contrarium aliorum verbis.

ἐξορκόω, f. ώσω, jurejurando obstringo, τινά, Hdt 3, 133. 4, 154. 6, 74.

ἐξόρκωσις, ἡ, jusjurandum, adjuratio.

ἐξορμάω, f. ήσω, erumpo, proficiscor, egredior, Od. 12, 221. sic etiam in *Medio.* 2) emitto, expello: incito: impello, protrudo, extrudo.

ἐξορμέω, f. ήσω, e statione navium discedo, enavigo, solvo. *metaph.* ἐκ τοῦ νοῦ, sana mente destituor, Paus.

ἐξόρμησις, ἡ, eruptio, exitus, egressus ad iter obeundum. 2) incitatio, exhortatio.

ἐξορμίζω, f. ίσω, a portu educo navem: sede sua moveo.

ἔξορμος, ον, qui a statione solvit.

ἐξόρνυμι, f. ορσω, (ὄρνυμι, *irr.*) suscito ex. *Med.* surgo ex.

ἐξοροθύνω, concito, incito.

ἔξορος, ον, exsul, exterminatus.

ἐξορούω, f. ούσω, exsilio, prosilio.

ἐξόροφος, ον, sex tabulata habens, ad sextam usque contignationem eductus.

ἐξορρίζω, (ὀῤῥός) serum lactis excolo, serum a caseo exprimo.

ἔξορρος, ον, (ὀῤῥός) purgatus a sero.

ἐξορρόω, in serum verto.

ἐξόρυξις, ἡ, effossio. A seq.

ἐξορύσσω, *Att.* ἐξορύττω, f. ξω, effodio: perfodio.

ἐξορχέομαι, f. ήσομαι, (ὀρχέομαι) exsulto, varie usurpatur *a)* τὰ ἀπόῤῥητα ἐξορχεῖσθαι, enunciare tacenda et prodere mysteria; Luc. de salt. quum dixisset ab Orpheo et Musaeo institutum fuisse, ut ii, qui initientur, initientur σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει, subjungit, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί, quasi extra saltare seu arcanas saltationes et in sacris ritibus solum usitatas foras efferre. cf. Luc. pisc. et Synes. ep. 137. Hinc Herodian. 5, 5. τὴν ἱερωσύνην ἐξωρχήσατο, sacra profanavit. *b)* ἐξορχεῖσθαί τινα, insultare alicui, Plut. Artax. 27. *c)* ἐξορχεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν, quasi saltare extra veritatem, saltu egredi veritatem, desultare a veritate, Plut. possis tamen etiam vertere: insultare veritati. Sic idem Plut. ἐξορχούμενος πολιτείαν dixit, et Ael. h. a. 16, 23. τὸν πόλεμον, e bello saltare, i. e. vinci. ἐξορχησάμενος, *c. acc.* i. q. φυγὼν καὶ ἀποδράς, Dem. *d)* ἐξορχεῖσθαι, ad finem saltare, ὁ παῖς ἐξορχεῖται ῥυθμόν τινα, Philostr. p. 829. de saltatione pantomimica, cf. Heindorf. ad Hor. sat. 2, 5, 63.

ἐξόσδω, *Dor.* p. ἐξόζω, Theocr.

ἐξοσιόω, f. ώσω, sanctum reddo, expio.

ἐξοστεΐζω, f. ίσω, exosso, ossa eximo. luxo.

ἐξοστρακίζω, ίσω, testularum suffragiis in exsilium mitto: in exsilium quocunque modo ejicio, rejicio.

ἐξοστρακισμός, ὁ, relegatio, quae per testarum suffragia fiebat: exsilium.

ἐξόστωσις, ἡ, ossis prominentia, in primis circa tempora.

ἐξότε, *adv.* ex quo tempore.

ἐξότου, *adv.* idem; pro ἐξ οὗ τινος.

ἐξοτρύνω, f. υνῶ, exhortor, exstimulo.

ἐξουδενέω, f. ήσω, nihili facio, contemno.

ἐξουδένησις, ἡ, contemtus.

ἐξουδενητής, ὁ, contemtor.

ἐξουδενίζω, i. q. ἐξουδενέω.

ἐξουδένισις, ἡ, i. q. ἐξουδένησις.

ἐξουδένισμα, τό, id quod nihili aestimatur: contemtus.

ἐξουδενιστής, οῦ, ὁ, i. q. ἐξουδενητής.

ἐξουδενόω, f. ώσω, nihili facio, contemno, sperno.

ἐξουδένωμα, τό, contemtus, abjectio.

ἐξουδένωσις, ἡ, contemtus.

ἐξουθενέω, f. ήσω, nihili facio, pro nihilo habeo, adspernor, contemno. (*Forma recentioribus Atticis usitata*, pro ἐξουδενέω, cf. οὐδείς et οὐθείς)

ἐξουθένημα, τό, quod nihili ducitur: contemtus, neglectus.

ἐξουθενητικός, ή, όν, qui aliquid pro nihilo habet, τινός, Diog. 7, 119. De ἐξουθενισμός v. Lobeck. Phryn. p. 182.

ἐξουθενίζω, f. ίσω, pro nihilo duco: in nihilum redigo.

ἐξούλη, ἡ, (ἐξειλέω) ejectio. ἐξούλης δίκη, nomen actionis, adversus eos, qui bonis aliquem arcent, item 2) actio ex interdicto, unde vi dejectus sis. 3) adversus eos, qui judicatum non solvunt.

ἔξουρα, τά, (οὐρά) in angustum vel acutum coacta. τὰ ἐξ οὐρᾶς, i. e. πρὸς τῇ οὐρᾷ ὄντα. Hippocr.

ἐξουραγία, ας, ἡ, extremum agmen.

ἐξουρέω, f. ήσω, (οὐρέω, *irr.*) cum urina ejicio, in urina excerno.

ἐξουρίας, *adv.* secundis ventis, feliciter.

ἔξουρος, ον, in angustum coactus. cf. ἔξουρα.

ἐξουσία, ἡ, (ἔξεστι) facultas, potestas, jus: auctoritas, potentia: ἐξουσία τῆς Ἀσίας, imperium Asiae, Strab. θαλάμου, praefectura cubiculi, Hdn. 1, 12. dignitas, magistratus, N. T. 2) magnificentia, splendor, i. q. πομπή, Plut. Aem 34.

ἐξουσιάζω, f. άσω, potestatem habeo. potestatem exerceo in aliquem, in potestate habeo, dominor, jus habeo.

ἐξουσιαστής, ὁ, potens, dominus.

ἐξουσιαστικός, ή, όν, ex auctoritate procedens, auctoritatem prae se ferens.

ἐξουσιαστικῶς, *adv.* cum potestate: imperiose, insolenter, licenter. ἐξουσιαστικώτερον, licentius.

ἐξούσιος, ον, (οὐσία) bonis suis privatus.

ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo, ἐξώφελλον ἔεδνα, Od. 15, 18.

ἐξόφθαλμος, ον, qui oculis est prominentibus, cui oculi exstant. 2) conspicuus, manifestus.

ἐξοφρυόομαι, supercilium tollo, unde ἐξωφρυωμένος, superciliosus. Etym. M.

ἔξοχα, *adv.* (ἔξοχος) excellenter, supra modum.

ἐξοχετεία, ἡ, emissarium. 2) emissio, deductio aquae per fossam, canalem etc.

ἐξοχετεύω, f. εύσω, derivo, et ἐξοχετεύομαι, emano, per canalem effluo.

ἐξοχή, ἡ, (ἐξέχω) eminentia prominentia quaevis, et extuberatio, sive excrescentia in corpore. 2) excellentia, praestantia,

57

οἱ κατ' ἐξοχὴν ὄντες, viri primarii.

ἔξοχα, *adv.* excellenter, eximie.

ἔξοχος, ον, (ἐξέχω) eminens, prominens. 2) excellens, praestans.

ἐξοχυρόω, f. ώσω, munio, firmo.

ἐξόχως, *adv.* excellenter, eximie.

ἐξυβρίζω, f. ίσω, injuriam facio per insolentiam: prae insolentia omne jus et fas contemno, foedera violo, alicui potestate etc. insolenter me gero, insolentius efferor, extra alveum erumpo de flumine: nimia soli ubertate lascivio, de segetibus. (Dicitur *absolute* plerumque, sed etiam *c. acc. pers.* ut simpl. ὑβρίζω, facio alicui injuriam.)

ἐξύβρισις, εως, ἡ, insolentia in quocunque genere; luxuria segetum.

ἐξυγιάζω, f. άσω, sano, persano, sanitati restituo.

ἐξυγιαίνω, f. ανῶ, in sanitatem prorsus restituor.

ἐξυγραίνω, f. ανῶ, madefacio, unde ἐξυγρανθείς, madefactus, et ἐξυγρασμένος.

ἔξυγρος, ον, prorsus humidus seu aquosus.

ἐξυδαρόω, f. ώσω, (ὑδαρής) in aquam converto, resolvo.

ἐξυδατόω, (ὕδωρ, ὕδατος) i. q. ἐξυδαρόω. *Pass.* aquesco.

ἐξυδάτωσις, ἡ, in substantiam aqueam conversio.

ἐξυδρίας, ου, ὁ, ἄνεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens.

ἐξυδρωπιάω, f. άσω, hydrope corripior.

ἐξυλακτέω, f. ήσω, latratum emitto, in latratum erumpo: insano clamore interpello. *c. acc.* elatro, γόον. Lycophr 714.

ἐξυμενίζω, f. ίσω, (ὑμήν) eximo membranulam, membranam demo.

ἐξυμενιστήρ, ῆρος, ὁ, cultellus, quo in dissectione membranae separantur.

ἐξυμνέω, f. ήσω, hymnis prosequor, celebro, laudo.

ἐξυνῆκα, ἐσυνῆκα, aor. 1. a συνίημι, duplici augmento instructus, pro ξυνῆκα, συνῆκα, ap. Alcaeum et Anacr.

ἐξυπάλυξις, ἡ, effugium, devitatio.

ἐξυπαλύσκω, f. ξω, (ἀλύσκω, *irreg.*) effugio, vito.

ἐξυπανίστημι, (ἐξ, ὑπό, ἀνά, ἵστημι) semel legitur Il. 2, 267. σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη, vibex in dorso exorta est.

ἐξυπειπεῖν, monere, jubere: verba praeire.

ἐξύπερθε, *adv.* supra, superne: desuper. (- ᴗ - ᴗ)

ἐξυπηρετέω, et ἐξυπηρετέομαι, ministro, servio, obedio.

ἐξυπνίζω, f. ίσω, expergefacio. 2) vitam reddo.

ἐξυπνιστής, οῦ, ὁ, qui e somno excitat. A seq.

ἔξυπνος, ον, qui e somno evigilavit, expergefactus.

ἐξυπτιάζω, f. άσω, i. q. ὑπτιάζω, supinus sum, supinor: negligens sum.

ἐξυφαίνω, pertexo, contexo, texendo absolvo: compono, struo: dolos necto.

ἐξύφασμα, ατος, τό, tela.

ἐξυφηγέομαι, f. ήσομαι, duco, praeeo, Soph.

ἐξυψόω, ώσω, exalto.

ἔξω, *adv.* (ἐξ) foras. 2) foris, cf. Lobeck. Phryn. p. 128. 3) extra: praeter: absque, sine. Hinc ὁ ἔξω, sc. ὤν, externus, peregrinus, alienus. *Compar.* ἐξώτερος, έρα, ερον, exterior, et *Superl.* ἐξώτατος, άτη, ατον, extimus.

ἕξω, fut. ab ἔχω, Hom.

ἔξωθεν, *adv.* extrinsecus, ab externo. 2) extra, exterius, foris, Hdt. 9, 5.

ἐξωθέω, f. ωθήσω, vel ώσω, (ὠθέω, *irr.*) extrudo, expello, ejicio, ut manum e manica: a coetu hominum exturbo: sedibus expello et extermino: impello, ut arietem muro: porrigo, v. c. manum: rejicio, aspernor.

ἐξώθησις, ἡ, expulsio, ejectio.

ἐξωκεανίζω, (ὠκεανός) colloco trans Oceanum: hinc ἐξωκεανισμός, ὁ, Strab.

ἐξώκοιτος, ον, (κοίτη) qui foris cubat, emansor. 2) exocoetus, piscis quidam, qui ut ἀδωνίς.

ἐξώλεια, ἡ, internecio, pernicies. A seq.

ἐξώλης, ες, (ἐξόλλυμι) perditus, deploratus. 2) perniciosus, exitialis. 3) interitu dignus. 4) cinaedus.

ἐξωμίας, ὁ, (ἔξωμος) qui humerum e pallio, veste, exsertum habet. 2) humeros prominentes habens.

ἐξωμίδιος, ον, ad ἐξωμίδα pertinens: 2) ab humeris dependens. Ab eod

ἐξωμιδοποιία, ἡ, (ἐξωμίς) opificium conficiendi exomidas.

ἐξωμιδοποιός, όν, exomidum confector.

ἐξωμίζω, f. ίσω, humero tenus nudo.

ἐξωμίς, ίδος, ἡ, brevis et substricta tunica circa humerum desinens, s. tunica servilis non tegens brachia: pallium philosophicum, quod dextrum tantum humerum includebat, excluso sinistro: tunica vilis (ι breve.) A seq

ἔξωμος, ον, (ὦμος) qui humeros exsertos habet. 2) expeditus. 3) *Subst.* i. q. ἐξωμίς. Hesych.

ἐξωμοσία, ἡ, (ἐξόμνυμι) abjuratio, infitiatio sive exceptio cum jurejurando.

ἐξωνέομαι, f. ήσομαι, redimo.

ἐξώνησις, ἡ, redemtio.

ἐξώπιος, ον, (ὤψ) extra conspectum positus.

ἐξώπροικα, ων, τά, dona, quae sponsa extra dotem constitutam fert secum, parapherna.

ἐξωραΐζομαι, f. ίσομαι, exorno me.

ἐξωριάζω, (ὤρα) non curo, negligo, τι, Aesch Pr. 17.

ἔξωρος, ον, (ὥρα) intempestivus: aetati non conveniens: qui ex aetate florenti jam excessit qui, consenuit.

ἐξώροφος, ον, i. q. ἐξόροφος, vide Schaef. ad Dion. p 203.

ἐξῶρτο, 3 sing. aor. *syncop.* med. ab ἐξόρνυμι.

ἔξωσις, ἡ, (ἐξωθέω) expulsio, emotio, luxatio.

ἔξωσμα, τό, expulsio, ejectio.

ἐξωστήρ, ῆρος, ὁ, expulsor.

ἐξώστης, ου, ὁ, idem. ἐξώστης ἄνεμος, ventus asper.

ἐξώστρα, ας, ἡ, machina theatralis, qua conversa ostendebatur spectatoribus, quid in scena pararetur.

ἐξώτατος, *Superl.* ab ἔξω, q. v.

ἐξωτάτω, *adv.* extime.

ἐξωτερικός, ή, όν, (ἔξω) externus: trivialis: rudis, indoctus.

ἐξώτερος, *Compar.* ab ἔξω, q. v.

ἐξωτέρω, *adv.* foras, exterius.

ἐξωτικός, ή, όν, (ἔξω) peregrinus.

ἐξώφορος, ον, (φέρω) foras elatus, evulgatus.

ἔξωχρος, ον, valde pallidus.

ἕο, *gen. Ep.* et *Ion.* p. οὗ, sui, Hom.

ἑοῖ, *dat. Ep.* p. οἷ, sibi. Hom. 2) *nom pl.* ab ἑός, sui, Od. 4, 643.

ἔοι, opt. *Ion.* et *Ep.* p. εἴη ab εἰμί, Hom.

ἔοιγμεν, 1 pl. pf. *sync.* ab ἔοικα, Trag.

ἔοικα, ας, ε, etc. perf. ab *obsoleto* εἴκω, *similis sum.* Hinc ap. Homerum reperitur, εἶκε, *videbatur*, Il. 18, 520. Partic. ἐοικώς, υῖα, ός, (*Ep.* εἰοικυῖαι, Il. 18, 418) quod *Attici* contrahunt in εἰκώς, υῖα, ός, nec tamen Homerus hanc contractam formam ignorat. *Ionice* οἶκα, ας, ε, etc. partic. οἰκώς. Hdt Plusqpf. ἐῴκειν, εις, ει, etc. 3 pl. semel ap. Homerum ἐοίκεσαν, Il. 13, 101. Fut. εἴξω, *ap. seriores.* Praeterea Homerus usurpat has formas *epicas:* ἔϊκτον, 3 dual. pf. ἐΐκτην, vel omisso augm. εἴκτο, (3 sing. plqpf ἐΐκτην, *Atticis* propria est 3 pl. pf. εἴξασι p. ἐοίκασι, v. Porson. ad Ar. Av. 96. et 1 pl. pf ἔοιγμεν, Trag. — 1) similis sum, τινί τι, alicui aliqua re, Hom. 2) dignus sum, decet me, ἔοικα δέ τοι παραείδειν, ὥστε θεῷ, Od. 22, 348. saepius in tertia pers, *impersonaliter*, decet, Il. 14, 212. Od. 8, 358. sequente inf. vel acc. c. inf. Si persona significatur, quam aliquid decet, semper ponitur in *dativo.* Part ἐοικώς, decens, dignus, meritus, consentaneus. 3) videor, *Att.* ἔοικε s. ὡς ἔοικε, ut videtur, ut decet, pro meritis ὡς s. ὥσπερ εἰκός, ut par est, ut verisimile est, pro dignitate, secundum morem idem significat κατὰ τὸ εἰκός. Hinc *adv* ἐοικότως, *Att.* εἰκότως, similiter, convenienter; recte, jure, merito; probabiliter.

ἑοῖο, *gen. Ep.* ab ἑός, pro ἑοῦ, Hom.

ἑοῖς, *dat. pl.* ab ἑός, Hom.

ἔοις, opt. *Ion.* et *Ep.* ab εἰμί p. εἴης, Il. 9. 284.

ἔοισα, part. *fem Dor.* p. οὖσα ab εἰμί

ἐόλει *Dor.* p. αἰόλει, Boeckh ad Pind. P. 4, 233.

ἐόλητο, plqpf. *Ep.* ab εἴλω, i. q. ἐτετάρακτο, Ap. Rh. 3, 471.

ἔολπα, ας, ε, pf. ab ἔλπω. plqpf. ἐώλπειν.

ἔον, 1 sing. impf. ab εἰμί pro ἦν, Il. 23, 643. saepius non legitur.

ἑόν, *acc. masc.* vel *nom.* et *acc. neutr.* ab ἑός, Hom.

ἔοργα, ας, ε, pf. ab ἔρδω, Hom. — 3 pl. ἔοργαν p. ἐόργασιν, Batr. part. ἐοργώς, Hom.

ἐόργη, ἡ, cochleare, tudicula. Unde ἐοργῆσαι, cochleari agitare, et ἐοργίζεσθαι, cochleari agitari. Eustath. Il. p. 160. ex Pausania et Aelio Dionysio, Poll. 6. 88. Hesych.

ἑορτάζω, f. άσω, festum diem celebro.

ἑορταῖος, α, ον, i. q. ἑόρτιος, festus.

ἑορτάσιμος, ον, solennis, festus.

ἑόρτασις, ἡ, festi diei celebratio, Plat. de leg. 2. p. 657. D.

ἑόρτασμα, τό, festivitas.

ἑορτασμός, ὁ, feriae.

ἑορταστέον, feriandum est.

ἑορταστής, ὁ, qui ferias agit.

ἑορταστικός, ή, όν, solennis.

ἑορτή, ἡ, festus dies: celebritas, dies celebris: feriae: omne quod delectat, v. c. oculos.

ἑόρτιος, ου, ad festum diem pertinens, solennis.

ἕορτις, ἡ, i. q. ἑορτή, Schol. Ven Il. 5, 299. cf. ἔρανις.

ἑορτολόγιον, ου, τό, fasti, codicillus fe-

torum dierum, liber, in quo solannia consignata sunt.

ἑορτώδης, festus, solennis.

ἑός, ἑή, ἑόν, *Ion.* et *Ep.* p. ὅς, ἥ, ὅν, (ἕ, ἑο, εὗ) *pron. possessivum tertiae pers. sing.* suus, sua, suum; ejus: conjungitur cum αὐτός, ut ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, suo ipsius animo, Il. 10, 204. unde postea factum est ἑαυτοῦ, αὑτοῦ. 2) *pron. possess.* 3 *pers. plur.* i. q. σφέτερος, Hes. op. 58. Batr., Ap. Rh. cf. Ruhnk. ep. cr. p. 178. Apollonius Rh. etiam pro ἐμός surpavit 1, 285. nec non pro σός, 2, 634. 3, 140. 1041. cf. Jacobs A. P. p. 190. *Nota.* ἑός, ἑή, ἑόν pro ἰός vox est nihili, cf. Buttm. gr. plen. p. 230.

ἑοῦ, *Boet.* p. ἕο, οὗ, *gen. pron. personalis tertiae pers.*

ἐοῦσα, part. *fem.* praes. ab εἰμί pro οὖσα, *Ion.* et *Ep.*

ἐπαβελτερόω, (ἀβέλτερος) stupidiorem reddo, Men.

ἐπαγαίομαι, laetor aliqua re, glorior, jacto me, *c. dat.*

ἐπαγάλλομαι, exsulto, superbio, glorior, *c. dat.* Il. 16, 91.

ἐπαγανακτέω, f. ήσω, indignor ob.

ἐπαγάομαι, i. q. ἐπαγαίομαι. (◡◡◡◡–)

ἐπαγγελία, ας, ἡ, (ἐπαγγέλλω) denunciatio, renunciatio, promissio, alocutio: genus quoddam accusationis.

ἐπαγγέλλω, (ἀγγέλλω) edico, indico, denuncio: jubeo, impero; sic *Trag.* etiam *medium* ponunt, Soph. El. 1018. 2) *Med.* promitto, polliceor, ultro offero, τινί τι, Dem. eadem vi *activa* legitur ap. Pindarum. *b)* profiteor, prae me fero. *c)* peto mihi aliquid, τι, sic etiam in *act.* Dem. ὑπατείαν ἐπαγγέλλειν, petere consulatum, App.

ἐπάγγελμα, τό, promissio, pollicitatio: professio, ambitio honorum. A pr.

ἐπαγγελτικός, ή, όν, ad promissionem pertinens.

ἐπαγγελτικῶς, *adv.* per promissionem.

ἐπαγείρω, (ἀγείρω, *irr.*) congrego, colligo.

ἐπαγερμός, ὁ, collectio, congregatio.

ἐπάγερσις, ἡ, collectio.

ἐπάγην, ης, η, aor. 2. pass. a πήγνυμι, Il.

ἐπαγινέειν, adducere, admovere. Herodot. 2, 2. (◡◡–◡–)

ἐπαγλαΐζομαι, exsulto ob, insolentius me effero. Hom. ἐπαγλαϊεῖσθαι, *in futuro*; *Attice* pro ἐπαγλαΐσεσθαι. *Act.* praeterea celebro, Ar.

ἔπαγρος, ον, (ἀγρός) agrestis, qui est in agro. 2) (ἄγρα) felix in venatione.

ἐπαγρεσύνη, ἡ, felicitas in venando, piscando, Theocr.

ἐπαγρυπνέω, f. ήσω, invigilo, τινί.

ἐπαγρύπνησις, ἡ, invigilandi actus.

ἐπαγχέω, *poet.* p. ἐπαναχέω. Aesch.

ἐπάγω, f. ξω. (ἄγω, *irr.*) induco, infero, inveho; item *pass.* invehor, impetum facio: instigo: adduco, affero, post aliud adjicio. Hinc *Med.* ἐπάγομαι, induco, inveho et invehor: accesso: mecum adduco: impello, incito, allicio, blanditiis ad me perduco: decipio: cito testem, auctorem: mihi concilio, mihi adjungo, ditionis meae facio.

ἐπαγωγεύς, ὁ, unde ἐπαγωγεῖς, αἱ, certarum litium inductores, Polluci 8, 101.

ἐπαγωγή, ῆς, ἡ, (ἐπάγω) ingressus: introductio: subvectio: impetus hostilis: illecebrae: ordinum series: criminatio, accusatio: sociorum comparatio: frequentia rerum, quum alia super aliam cumulatur.

ἐπαγωγικός, ή, όν, v. ἐπαγωγός.

ἐπαγώγιμος, ον, introductus, importatus.

ἐπαγώγιον, τό, praeputium. Dioscor.

ἐπαγωγός et ικός, ή, όν, movendi et alliciendi vim habens, blandus, vim pellacem magnumque lenocinium habens, ad persuadendum aptus: fallax, dolosus.

ἐπαγωνίζομαι, f. ίσομαι, decerto ob, τινί.

ἐπαγώνιος, ον, (ἀγών) qui in certamine adest, certamen regens, in certamine succurrens.

ἐπᾴδω, *poet.* ἐπαείδω, (ᾄδω) accino, incanto, cantiunculis irretio, τινί, Xen.

ἐπαείρω, i. q. ἐπαίρω, tollo, attollo, Il. 10, 80. τινὰ ἀμάξαων, in currum, Il. 7, 426. 9, 214. cf. ἐπαίρω.

ἐπαέξομαι, (ἀέξω) cresco, augeor, Simon. mul. 85.

ἔπαθλον, τό, praemium certaminis: praemium quodvis, merces.

ἔπαθον, ες, ε, aor. a πάσχω.

ἐπαθρέω, i. q. εἰσαθρέω.

ἐπαθροίζω, f. οίσω, congrego.

ἐπαιάζω, f. ξω, illacrimor, queror, lamentor.

ἐπαΐγδην, *adv.* (ἐπαΐσσω) cum impetu, impetuose.

ἐπαιγιαλίτης, ου, ὁ, *fem.* -ῖτις, (αἰγιαλός) qui est in litore.

ἐπαιγίζω, f. ίσω, (ἀΐσσω, αἴξ, αἰγίς) irruo, impetuose spiro, Il. 2, 148. Od. 15, 293.

ἐπαιδέομαι, f. έσομαι, erubesco, moveor reverentia.

ἐπαιθύσσω, f. ξω, (αἰθύσσω) commoveo, concutio versus aliquid, *c. dat.*

ἐπαίθω, (αἴθω) aduro, accendo.

ἔπαικλα et ἐπαίκλα, ων, τά, (αἶκλον) bellaria, coena secunda, *vox Dorica.*

ἐπαινετέος, έα, έον, (ἐπαινέω) laudandus.

ἐπαινέτης, ὁ, laudator. *fem.* ἐπαινέτις.

ἐπαινετικός, ή, όν, qui facile laudat.

ἐπαινετικῶς, *adv.* laudandi caussa, laudantium more.

ἐπαινετός, ή, όν, laudabilis.

ἐπαινετῶς, *adv.* laudabiliter.

ἐπαινέω, f. έσω, ap. *bonos scriptores* plerumque έσομαι, v. Schaef. app. ad Dem. I. p. 273. *Epice* ἐπαινήσω et aor. ἐπῄνησα, (αἰνέω, *irr.*) laudo, approbo, assentior, *c. acc. pers.* et *dat. rei*, Hom. laudo, praemio afficio; hortor, excito, jubeo. 2) gratias habeo, de iis, qui ad coenam vocati, venire nolebant: contentus sum, aequo animo patior. 3) recito, de rhapsodis, carmina Homerica recitantibus, Plat. Ion. p. 536 D. 541. D. cf. notas ad Lycurg. p. 241.

ἐπαίνημι, (αἴνημι) *Aeol.* p. ἐπαινέω, Simonid. ap. Plat. Protag. p. 346 D.

ἐπαινιώ, *Lacon.* pro ἐπαινέω, Ar. Lys. 198.

ἔπαινος, ὁ, (αἶνος) laus, laudatio: praemium.

ἐπαινός, ή, όν, (αἶνος) laudatus, celebratus, celeber.

ἐπαινός, ή, όν, (αἰνός) durus, horrendus, atrox.

ἐπαινουμένως, *adv.* laudabili modo.

ἐπαιονάω, f. ήσω, infundo 2) irrigo, perfundo.

ἐπαίρω, (αἴρω, *irr.*) attollo, erigo, elevo, ἱστία, vela attollo. *b)* tollo et aufero. *c)* incito, moveo: impello, stimulo. 2) *Med.* attollo me, surgo. *b)* incitor, stimulor, moveor aliqua cupiditate, spe etc., arrogans et superbus fio, insolesco, glorior aliqua re, ἐπί τινι vel πρός τι. laetor. 3) *Act. vi intr.* tollo me, surgo, Hdt. 2, 162.

ἐπαισθάνομαι, f. αἰσθήσομαι, (αἰσθάνομαι, *irr.*) sentio: audio, intelligo, τινός.

ἐπαίσθημα, τό, sensus.

ἐπαίσθησις, ἡ, perceptio, quae fit sensibus, Epicur. ap. Diog. 10, 52. 53.

ἐπαΐσσω, f. ίξω, irruo, accurro, insequor: percutio: invado, insurgo. (ᾱ Hom., ᾰ *Att.*)

ἐπάϊστος, ον, (ἐπαΐω) de quo auditum est, qui innotuit, manifestus: deprehensus, sensu perceptus. (◡ vel – – ◡)

ἐπαισχής, ές, (αἶσχος) turpis, pudendus, infamis.

ἐπαισχύνομαι, me pudet, erubesco, *c. dat.*

ἐπαιτέω, f. ήσω, mendico, stipem peto: insuper peto, post aliud peto.

ἐπαίτης, ὁ, mendicus.

ἐπαίτησις, ἡ, mendicatio. 2) mendicitas.

ἐπαιτιάομαι, caussam adsigno, criminor, culpo, accuso, *c. acc. pers* et *dat. rei*, ut ἐμὲ συμφορᾶς, Aesch. Pr. 982. *Activo* ἐπαιτιάω utitur Thuc. 8, 81.

ἐπαίτιος, ον, qui est in culpa, reus. 2) id quod alicui crimini datur. 3) τὰ ἐπαίτια, poena legibus constituta, i. q. προστιμήματα.

ἐπαιχμάζω, hasta aliquem aggredior, τινί.

ἐπαΐω, (ἀΐω) ausculto, audio, sentio, *c. gen.* vel *c. acc.*, Hdt. 2) animadverto, percipio, intelligo (◡–vel◡◡–)

ἐπαιωρέω, suspendo supra aliquid. *Med.* impendeo, immineo: suspense, dubie, cunctanter ago, suspenso sum animo.

ἐπακανθίζω, aculeatus sum.

ἐπακμάζω, f. άσω, vigeo, sum aetate vegeta. 2) post alium vivo et floreo, τινί.

ἐπακμαστικός, ή, όν, invalescens paullatim, sensim effervescens.

ἔπακμος, ον, (ἀκμή) vegetus, robustus. 2) acutus.

ἐπακολουθέω, f. ήσω, subsequor, sequor, obedio: insto operi, adsector, persequor animadversione et intelligentia dicentem consequor, *c. dat.*

ἐπακολούθημα, τό, quod consequitur ex alio, appendix.

ἐπακολούθησις, ἡ, consequentia, consecutio.

ἐπακολουθητικός, ή, όν, consecutivus, qui consequitur, ingeniosus, qui facile sententiam percipit. Hinc τὸ ἐπακολουθητικόν, consectarium.

ἐπακόλουθος, ον, consequens, consentaneus.

ἐπακοντίζω, f. ίσω, jaculor.

ἐπακοντισμός, ὁ, jaculatio.

ἐπακουός, όν, audiens, *c. gen.* Hes. op. 29. al. ἐπήκοος.

ἐπακουσμός, ὁ, exauditio, *dub.*

ἐπακουστός, όν, qui auditur. 2) qui audiri potest. 3) cui praestatur obedientia.

ἐπακούω, f. ούσομαι, audio, exaudio, ausculto, *c. gen.* vel etiam *c. acc.* animadverto, percipio, intelligo: disco, e praeceptore audio. 2) obedio, dicto sum audiens, τινός, Hes. op. 275. τινί, Hdt. 4, 141.

ἐπακριβόομαι, accurate tracto, *c. acc.*

ἐπακριβόω, idem, Epicur. ap. Diog. 10, 75.

ἐπακρίζω, ad summum pervenio: αἱμάτων ἐπακρίσας, atrocissimum parricidium perpatravit, Aesch. Choeph. 914.

ἐπάκριος, ον, cacuminatus, Epitheton Jovis, qui in montium cacuminibus colebatur: hine ἡ ἐπακρία, sc. γῆ, regio montana.

ἐπακροάομαι, axandio, ausculto.

ἐπακρόασις, ἡ, auscultatio 2) obedientia.

ἔπακρος, ον, in summo angustus, in acutum desinens, Hipp.

ἐπακταῖος, α, ον, i. q. ἐπάκτιος.

ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ, venator. Ab ἐπάγω, quia canes in farne instigat.

ἐπακτικός, ή, όν, (ἐπάγω) alliciens. 2) ducens.

ἐπακτικῶς, adv. per inductionem, singula aestimando percurrendoque.

ἐπάκτιος, ον, (ἀκτή) litoralis.

ἐπακτός, ή, όν, (ἐπάγω) advectitius, adscititius. 2) peregrinus. ἐπακτὸς ὅρκος, jusjurandum delatum: ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies.

ἐπακτρεύς, ὁ, i. q. ἐπακτήρ.

ἐπακτρίς, ίδος, ἡ, (ἀκτή) cymba piscatoria: navigium piraticum, actuarium.

ἐπακτροκέλης, ητος, ὁ, (κέλης) navigium praedatorium, medium inter κέλητα et ἐπακτρίδα.

ἐπάκτριον, τό, navigium piscatorium.

ἐπᾰλαζονεύομαι, f. εύσομαι, insuper me jacto.

ἐπᾰλᾰλάζω, f. άξω, laetus acclamo, clamo in honorem alicujus, c. dat.

ἐπᾰλαλκεῖν, inf. aor. ab ἐπαλέξω.

ἐπαλάομαι, (ἀλάομαι, irr.) pervagor.

ἐπᾰλαστέω, f. ήσω, graviter adficior ob mala, miseror, Od. 1, 252.

ἐπαλγέω, valde doleo ob aliquid, τινός, Eur.

ἐπαλγής, ές, (ἄλγος) qui valde dolet, acerbus, dolorem afferens.

ἐπαλγύνω, dolore aliquem afficio ob aliquid, τινά τινος.

ἐπάλειμμα, τό, (ἀλείφω) inunctio: id, quo inungimus.

ἐπαλείφω, f. ψω, inungo, superillino: acuo, exhortor, incito, ut simplex.

ἐπάλειψις, ἡ, inunctio.

ἐπαλέξω, f. ξήσω, (ἀλέξω, irr.) auxilior, τινί, Il. 8. 365. 11, 428. ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, a Trojanis arcere velle infortunium, Il. 20, 315. Huc pertinet etiam aor. 2. ἐπαλαλκεῖν, ἄλαλκε.

ἐπᾰλετρεύω, f. εύσω, molo in, μύλης, Ap. Rh.

ἐπαληθείς, part. aor. ab. ἐπαλάομαι.

ἐπᾰληθεύω, f. εύσω, verum reddo: verum esse probo, confirmo.

ἐπᾰληθίζω, i. q. ἐπαληθεύω.

ἐπαλής, ές, (ἀλέω, II.) calidus, tepidus, Hes. op. 495.

ἐπαλθέω, f. ήσω, curo, sano: etiam in medio.

ἐπᾰλινδέω, ἐπαλινδῶ, volvo, voluto.

ἐπαλκής, ές, (ἀλκή) validus, robustus.

ἐπαλλαγή, ἡ, permutatio, variatio, vices.

ἐπάλλαξ, adv. (ἐπαλλάττω) permutato ordine, vice versa.

ἐπάλλαξις, ἡ, alternatio: indiscretus ab altero ad alterum transitus: motus celerrimus: micatio digitorum: contractus, mixtio.

ἐπαλλάσσω, Att. ἐπαλλάττω, f. ξω, alterno, varius sum, vicissim hoc atque illo modo procedo. 2) vario. 3) implico, ut texendo.

ἐπαλληλία, ἡ, series continua et sine intermissione. A seq.

ἐπάλληλος, ον, (ἀλλήλων) alius super alium, vel post alium: creber et continuus: qui sine interstitio aut intercapedine succedit alteri, similis.

ἐπαλλήλως, adv. serie continua et sine intermissione, identidem.

ἐπαλλόκαρπος, ον, qui aliarum plantarum fultus sustentaculo fructificat.

ἐπαλλόκαυλος, ον, cujus caulis alii innititur.

ἐπάλμενος, ον, part. aor. syncop. ab ἐφάλλομαι, Hom. et Hes.

ἔπαλξις, ἡ, (ἄλξις) pinna muri, propugnaculum.

ἐπαλξίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, lapis pinnalis, lapis, qui est supra pinnam muri positus. A pr.

ἐπάλπνος, ον, (* ἄλπνος, vide ἄλπνιστος) mitis, suavis. Pind.

ἐπαλφιτόω vel ἐπαλφιτίζω, (ἄλφιτον) τὸν οἶνον, vino polentam admisceo, qui mos erat Persarum, Athen. 10. p. 432. idem dicebatur ἐπ' ἀλφίτοις πίνω.

ἐπᾰλοιστής, ὁ, (ἀλοιάω) triturator, aut qui bubus terentibus seu triturantibus moderatur, Xen.

ἐπᾰμαξεύω, Ion. p. ἐφαμ. (ἁμαξεύω) tero plaustris. γῆ ἐπημαξευμένη, terra plaustris trita.

ἐπαμάομαι, accumulo, coacervo. Od. 5, 482. Hdt. Activo usus est Jamblichus.

ἐπαμαυρόω, f. ώσω, tenebras offundo, dub.

ἐπαμβατήρ, ῆρος, ὁ, vector, eques, consors gestationis: poet. p. ἐπαναβατήρ.

ἐπαμβλήδην, adv. cum tergiversatione: procrastinando, differendo, poet. p. ἐπαναβλήδην.

ἐπᾰμείβω, f. ψω, (ἀμείβω) permuto, τεύχεα ἀλλήλοις, Il. 6, 230. Med. vicissim hunc vel illum accedo, Il. 6, 339.

ἐπάμερος, ον, Dor. p. ἐφήμερος, Pind. (⏑ – ⏑ ⏑)

ἐπαμμένω, poet. p. ἐπαναμένω.

ἐπαμοιβαδίς, adv. (ἐπαμείβω) per vices, mutuo, implicite, Od. 5, 481. (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑)

ἐπαμοιβαδόν, adv. idem.

ἐπᾰμοιβός, όν, (ἀμείβω) alternans, mutuus, Ion. ἐπημοιβός, Hom. Dicitur etiam ἐπαμοίβιος, ον, Hom. h. Merc. 516. ubi tamen Wolfius scripsit ἐπαμοίβιμος.

ἐπαμπέχω, f. ἐπαμφέξω, aor. ἐπήμπισχον, inf. ἐπαμπισχεῖν, (ἀμπέχω, irr.) superinduo.

ἐπαμπήγνυμι, poet. p. ἐπαναπ.

ἐπαμπισχεῖν, inf. aor. ab ἐπαμπέχω.

ἐπᾰμύντωρ, ορος, ὁ, auxiliator, vindex.

ἐπᾰμύνω, f. υνῶ, auxilior, succurro, medeor, τινί. 2) arceo, propulso, τί.

ἐπαμφέρω, poet. p. ἐπαναφέρω.

ἐπαμφιάζω, superinduo.

ἐπαμφιέννυμι, f. ιέσω, (ἀμφιέννυμι, irr.) induo, superinduo.

ἐπαμφοτεριζόντως, adv. ambigue, a seq.

ἐπαμφοτερίζω, f. ίσω, in utramque partem vergo, ancipitem me praebeo: utrique sufficio: in neutram partem transeo, medium me praebeo: oratione ambigue utor, et quae in utramque partem accipi potest.

ἐπαμφοτεριστής, οῦ, ὁ, in utramque partem proclivis, medius, ambiguus. Eccl.

ἐπαμφότερος, ον, (ἀμφότερος) ambiguus, anceps.

ἐπάμων, ονος, ὁ, (ἕπομαι) i. q. ὀπάων, comes, (⏑ – –)

ἐπάν, Conj. (contr. ex ἐπεὶ ἄν) Ion. et Hom. ἐπήν, ap. Hdt. plerumque ἐπεάν, postquam, sequente conjunctivo. Raro adjunctum habet optativum, sc. in commemoratione alienae sententiae, Od. 4, 222. Il. 24, 22. 227. vel ubi sententia ejus ipsius, qui loquitur, non certum factum indicatur, Il. 19, 208. Od. 2, 105.

ἐπαναβαθμός, οῦ, ὁ, gradus.

ἐπαναβαίνω, (ἀναβαίνω, irr.) adscendo, conscendo.

ἐπαναβάλλω, (ἀναβάλλω, irreg.) insuper injicio, superinduo. Med. differo.

ἐπανάβασις, ἡ, adscensio.

ἐπαναβιβάζω, f. άσω, impono v. c. equo: adduco, sed in locum editum.

ἐπαναβληδόν, adv. (ἐπαναβάλλω) injiciendo.

ἐπαναβοάω, f. ήσω, (βοάω, irr.) acclamo.

ἐπαναγιγνώσκω, (γιγνώσκω, irr.) recognosco.

ἐπαναγκάζω, f. άσω, cogo, compello.

ἐπανάγκασμα, τό, id quod cogit.

ἐπαναγκαστής, ὁ, coactor, compulsor.

ἐπαναγκης, ές, (ἀνάγκη) necessarius. Plerumque in neutro sing. ἐπάναγκες, adv. (retracto accentu) necessario, Hdt. 1, 82.

ἐπαναγορεύω, praeconis voce pronuncio.

ἐπαναγωγή, ἡ, reductio ad aliquid. 2) reditus.

ἐπανάγω, (ἀνάγω, irr.) reduco, revoco, rejicio, retraho: excito, suscito. 2) refero pedem, redeo. 3) ναῦν, navim proveho in altum; et omisso ναῦν, altum peto, provehor. Pass. deferor aliquo.

ἐπαναγωγός, όν, ducens, reducens. 2) redux.

ἐπαναδέρω, cutem, corium revello.

ἐπαναδίδομαι, cresco, augeor post aliquid, Hipp.

ἐπαναδιπλάζω, et

ἐπαναδιπλόω, f. ώσω, duplico.

ἐπαναδίπλωμα, ατος, τό, id quod duplicatum est, replicatum.

ἐπαναδίπλωσις, ἡ, reduplicatio, replicatio, geminatio. 2) Figura rhetorica, quum eadem vox in una sententia primum et ultimum locum occupat. 3) Figura grammatica, quum syllaba ab initio vocis geminatur. 4) vox medicorum de febri.

ἐπαναδρομή, ἡ, recursio: recursus: reditus. dub.

ἐπαναθεάομαι, (θεάομαι, irr.) iterum iterumque considero, specto, Xen. in alto contemplor.

ἐπαναζεύγνυμι, f. ζεύξω, (ζεύγνυμι, irr.) rursus conjungo, rursus vasa colligo, i. e. proficiscor, redeo.

ἐπαναιρέομαι, (αἱρέω, irr.) suscipio, capesso. 2) occido, opprimo. 3) revoco, abrogo, v. c. νόμον.

ἐπαναίρεσις, ἡ, occisio, excidium, interitus. A pr.

ἐπαναίρω, (αἴρω, irr.) attollo, elevo. Med. surgo.

ἐπανακαλέω, f. έσω, (καλέω, irreg.) revoco.

ἐπανακάμπτω, f. ψω, reflecto. 2) redeo.

ἐπανάκειμαι, ἐπανάκειται, propositum est, imminet, v. c. poena; unde f. ἐπανακείσεται, repositus erit: manebit.

ἐπανακεφαλαιόομαι, summatim enumero et colligo.

ἐπανακίρναμαι, rursus misceo.

ἐπανάκλησις, ἡ, revocatio, restitutio.

ἐπανακλίνω, reclino.

ἐπανάκλισις, ἡ, recessus: acici in sinistram partem inclinatio.

ἐπανακοινόω, f. ώσω, communico consilii capiendi gratia.

ἐπανακομίζω, f. ίσω, refero, reduco.

ἐπανακράζω, (κράζω, irr.) exclamo in aliqua re.

ἐπανακρεμάννυμι, (κρεμάννυμι, irr.) suspendo in. *Med.* pendeo, suspensus sum.

ἐπανακρίνω, interrogo, percontor.

ἐπανάκρουσις, ἡ, repulsus, rejectio.

ἐπανακρούω, f. ούσω, repello: retro inhibeo navem, currum etc.; retrocedere seu remeare cogo.

ἐπανακτάομαι, (κτάομαι, irr.) recupero: colligo me, i. e. animum, vires.

ἐπανακυκλέω, f. ήσω, repeto, itero, revolvo.

ἐπανακύκλησις, ἡ, repetitio, reditus.

ἐπανακυκλόω, f. ώσω, revolvo, repeto.

ἐπανακύκλωσις, ἡ, revolutio.

ἐπανακύπτω, f. ψω, (κύπτω) ab anteriore parte paullulum erectus sum s. me attollo, Xen. 2) resisto, renitor, τινί.

ἐπαναλαμβάνω, (λαμβάνω, irr.) apprehendo, arripio: repeto, itero: opem fero, auxilior, quocunque modo, etiam monendo, corrigendo, vindicando, asserendo: epilogum facio.

ἐπανάληψις, ἡ, repetitio. 2) figura rhetorica.

ἐπαναλίσκω, f. λώσω, (ἀναλίσκω, irr.) ultra insumo, insuper sumtus facio.

ἐπαναλογέω, f. ήσω, altius repeto, ab initio accurate explico.

ἐπαναλόω, *rarior forma* p. ἐπαναλίσκω.

ἐπαναμένω, (μένω, irr.) maneo seu commoror, *c. dat.* 2) exspecto in, c. dat.

ἐπαναμιμνήσκω, (μιμνήσκω, irreg.) in memoriam revoco.

ἐπανάμνησις, ἡ, repetitio, recordatio.

ἐπανανεόω, f. ώσω, renovo.

ἐπανανέωσις, ἡ, renovatio.

ἐπαναπαύω, (παύω) do requiem, reficio, recreo in. Hinc ἐπαναπαύομαι, requiesco super, adquiesco in.

ἐπαναπέμπω, sursum pello in locum aliquem.

ἐπαναπέτομαι, (πέτομαι, irr.) sursum volo ad aliquid.

ἐπαναπήγνυμι, f. πήξω, (πήγνυμι, irr.) alligo, effigo in.

ἐπαναπηδάω, f. ήσω, insilio, insurgo.

ἐπαναπίπτω, (πίπτω, irr.) decumbo in, v. c. lectum, incubo.

ἐπαναπλάσσω, f. άσω, fingo, formo.

ἐπαναπλέω, f. πλεύσομαι, *Ion.* ἐπαναπλώω, (πλέω, irr.) navigo in vel supra aliquo: *Metaph.* ὥστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακά, emergere; exundare e vobis. Hdt. 1, 212. 2) contra aliquem enavigo, ἐπί τινα, Herodot. 8, 9. 3) retro navigo, navigando revertor, Xen.

ἐπαναπνέω, f. εύσω, (πνέω, irr.) saepe respiro.

ἐπαναποδίζω, f. ίσω, diligenter perpendo: in vestigia me cessim recipio.

ἐπαναποδιστέον, in medium revocandum et diligenter expendendum est. A praec.

ἐπαναπολέω, f. ήσω, revolvo: in memoriam revoco, oratione repeto.

ἐπαναῤῥήγνυμι, f. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) erumpo.

ἐπαναῤῥιπίζω, f. ίσω, suscito ignem flatu: commoveo, fero bellum, belli caussas.

ἐπαναῤῥίπτω vel -ῤῥιπτέω, (ῥίπτω, irr.) super aliud rejicio, ejaculor, in sublime jacio. 2) intr. adsulto, in altum salio, saltu me contra aliquem attollo.

ἐπανασαλεύω, f. εύσω, concutio, moveo sursum, *dub.*

ἐπανασεισμός, ὁ, concussio armorum, vibratio. manae: quum manus aut virgae in caput alicujus aut super eo crebro agitantur.

ἐπανασείω, f. σείσω, concutio arma, quod factum initio praelii: unde terreo: intento v. c. arma.

ἐπανασκέπτομαι, f. ψομαι, considero.

ἐπανασπείρω, insuper sero, denuo semino.

ἐπανασπορά, ᾶς, ἡ, satio iterata.

ἐπανάστασις, ἡ, seditio, rebellio, insurrectio. 2) eminentia, tumor. 3) eruptio.

ἐπανατέλλω, f. ελῶ, reprimo, inhibeo, compesco, contraho.

ἐπανάστημα, τό, prominentia.

ἐπαναστρέφω, f. ψω, retrorsum ago: subverto: revertor, redeo, ut et in med.

ἐπαναστροφή, ῆς, ἡ, reversio, reflexus: vita et consuetudo vitae.

ἐπανασώζω, f. ώσω, iterum servo, sarvo.

ἐπανάτασις, ἡ, extensio, intensio: sublatio, erectio: interminatio. A seq.

ἐπανατείνω, sublatum, v. c. baculum, intento alicui: intendo, augeo: porrigo. plerumque in *Medio.*

ἐπανατέλλω, i. q. ἀνατέλλω, exoriri facio. saepius intr. exorior, exsisto, γαίης, e terra, Opp.

ἐπανατέμνω, (τέμνω, irreg.) iterum exscindo.

ἐπανατίθημι, f. θήσω, impono, repono: tribuo alicui, concedo, ut habeat scil. tribuo alicui, ut dederit, acceptum fero, imputo, incuso.

ἐπανατρέπω, f. ψω, subverto, everto, dub.

ἐπανατρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, irr.) recreo, sc. corpus faciendo post maciem, reficio: proprie medicorum verbum: dein tropice, recreo, quoad rem familiarem.

ἐπανατρέχω, (τρέχω, irr.) recurro. 2) in sublime excresco. ἐπανέδραμε, succrevit.

ἐπανατρυγάω, f. ήσω, post vindemiam colligo, quae supersunt, LXX.

ἐπαναφέρω, (ἀναφέρω, irr.) transfero, removeo, rejicio: refero, renuncio: refero, reduco, ἐπανενεγκεῖν εἰς τὸν Δία, in Jovem referre: repeto, conduplico: recupero.

ἐπαναφορά, ᾶς, ἡ, repetitio, relatio, reductio. 2) figura rhetorica, qua ab eodem verbo plures sententiae initium sumunt.

ἐπαναφορικός, ή, όν. σχῆμα ἐπαναφορικόν, figura epanaphorae similis.

ἐπαναφυσάω, f. ήσω, rursus inflo.

ἐπαναφύω, (φύω, irr.) insuper produco.

ἐπαναφωνέω, (φωνέω) post aliud pronuncio.

ἐπαναχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) insuper effundo: sc. δάκρυα, illacrimor, ingemisco, Aesch.

ἐπαναχρεμπτήριος, ον, exscreationem juvans, de medicamentis.

ἐπαναχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo, inprimis salivam crassam.

ἐπανάχρεμψις, ἡ, exscreatio pituitae.

ἐπαναχωρέω, f. ήσω, recedo. 2) redeo ad priora, post digressionem. 3) impetum facio.

ἐπαναχώρησις, ἡ, impetus. 2) receptus.

ἔπανδρος, ον, virilis, virilitatem prae se ferens.

ἐπανδρόω, (ἀνδρόω) viris instruo, Ap. Rh.

ἐπανεγείρω, (ἐγείρω, irreg.) excito, suscito.

ἐπανέγερσις, ἡ, resurrectio.

ἐπάνειμι, (εἶμι) redeo, recedo: rursus disputo, repeto in sermone. Praes. habet significationem futuri, v. εἶμι.

ἐπανειπεῖν, (εἰπεῖν, irr.) praeconio nunciare.

ἐπανέλευσις, ἡ, reditus.

ἐπανέλκω, f. ύσω, attraho.

ἐπανεμέω, f. έσω, saepe vomo.

ἐπάνεμος, ον, (ἄνεμος) i. q. ἐπηνέμιος. (ᾰ)

ἐπανερεύγομαι, ructo, subinde ructo.

ἐπανέρομαι, rursum interrogo: interrogo.

ἐπανέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) redeo: accedo, repetendo iterum explico.

ἐπανερωτάω, f. ήσω, interrogo rursum.

ἐπανέχω, f. ξω, (ἀνέχω, irr.) adhibeo: inpr.: ἐπανέχειν τινί, sc. φρένα, animum adverto alicui. *Med.* suscipio.

ἐπανήκω, redeo: venio, advenio.

ἐπανθέω, f. ήσω, effloresco. 2) dicitur de rebus, quae aliquid decoris extrinsecus addunt, ut rubor genarum, tropi, figurae, sententiae orationis, colores omnes vividiores. 3) de iis, quae medicis ἐξανθήματα dicuntur, quae et dicuntur ἐπανθεῖν, erumpere e cute, prorumpere. 4) post aliud floreo.

ἐπάνθημα, τό, i. q. ἐπάνθισμα.

ἐπάνθησις, ἡ, eruptio pustularum. 2) decus extrinsecus, colore etc. additum.

ἐπανθιάω, *Ion.* εω, effloresco, ut ἐπανθέω.

ἐπανθίζω, f. ίσω, floridis coloribus orno, floribus spargo, floridum reddo, orno, pingo.

ἐπάνθισμα, τό, eruptio pustularum. 2) quod inest, natat, serpit in superficie, ut lanugo in genis, spuma in urina etc.

ἐπανθισμός, ὁ, exornatio coloribus floridis, verbis venustioribus et sententiis.

ἐπανθοπλοκέω, (πλοκέω) e floribus necto.

ἐπανθρακίδες, αἱ, (ἀνθρακίς) pisciculi, qui super carbonibus assantur.

ἐπανιάομαι, (ἀνιάω) moerore afficior in aliqua re. (⏑ ⏑ ⏓ – ⏑ –)

ἐπανίημι, (ἵημι) remitto, laxo, Dem. (⏑ ⏑ – – ⏑ *Att.*)

ἐπανιπτόω, i. q. ἀνιπτόω. (⏑ ⏑ ⏓ ⏑ –)

ἐπανίστημι, f. ἐπαναστήσω, (ἀνίστημι) ex adverso excito, erigo adversus aliquid. 2) in tempp. intr. et med. assurgo contra aliquem, τινί: rebello, seditionem moveo, insurgo: ex inferis redeo, exorior, nascor, erumpo, v. c. e cute.

ἐπανιτέον, et ἐπανιτητέον, (ἐπάνειμι) redeundum est.

ἐπάνοδος, ου, ἡ, reditus. 2) renovatio. 3) figura rhetorica.

ἐπανοιδέω, f. ήσω, intumesco.

ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ, (ἀνοίγνυμι) qui aperit.

ἐπανορθόω, f. ώσω, in integrum restituo, instauro, corrigo, emendo, opem fero.

ἐπανόρθωμα, τό, recte factum. 2) res feliciter gesta. 3) emendatio, restitutio in integrum.

ἐπανόρθωσις, ἡ, idem. 2) rei cujusque ordinatio, constitutio, ut debitorum dissolutio etc. 2) Figura rhetorica.

ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

ἐπανορθωτικός, ή, όν, corrigendi vim habens, ad emendandum pertinens.

ἐπαντέλλω, *poet.* p. ἐπανατέλλω.

ἐπάντης, ες, (ἄντα) acclivis: excelsus, altus.

ἐπαντιάω, f. άσω, occurro, obviam fio.

ἐπαντλέω, f. ήσω, haustam aquam infundo.

ἐπάντλημα, τό, infusio, ingestio aquae vel alius liquoris, fovendi potissimum gratia, unde lotus, fomentum.

ἐπάντλησις, ἡ, idem.

ἐπανύω, f. ύσω, perficio. (⏑ ⏑ ⏑ -)

ἐπάνω, adv. supra. 2) supra quam.

ἐπάνωθεν, adv. desuper.

ἐπάνωθι, adv. supra.

ἐπάξιος, ον, vel ιος, ια, ιον, dignus.

ἐπαξιόω, f. ώσω, postulo, rogo, precor. 2) puto, censeo.

ἐπαξίως, adv. digne, pro dignitate.

ἐπαξίωσις, ἡ, aestimatio, census. 2) flagitatio.

ἐπαξόνιος, ον, (ἄξων) qui circum axem volvitur.

ἐπαοιδή, ῆς, ἡ, incantatio. v. ἐπῳδή.

ἐπαοιδία, ας, ἡ, idem.

ἐπαοιδός, οῦ, ὁ, incantator. vide ἐπῳδός.

ἐπαπειλέω, f. ήσω, insuper minor, minas addo. 2) minor.

ἐπαπερείδω, f. είσω, firmiter figo, effulcio aliquid aliquo.

ἐπαπέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) post subsequor, discedo, c. dat.

ἐπαποδύω vel -δύνω, (δύω, irreg.) instruo aliquem ad pugnam cum aliquo, τινί. Med. accingor contra aliquem. (De quantitate v. δύω.)

ἐπαποθνήσκω, (θνήσκω, irr.) post aliquem vel aliquid statim aut mox morior. 2) immorior rei cuipiam.

ἐπαποικίζω, iterum coloniam deduco aliquo, super priores colonos adhuc alios novos deduco.

ἐπαποκτείνω, (κτείνω, irr.) insuper, post alium vel alios, interficio.

ἐπαπολαύω, fruor, i. e. voluptatem, fructum capio e re aliqua.

ἐπαπόλλυμι, (ὄλλυμι, irr.) perdo ... porro, scil. post alium vel alios.

ἐπαπολογέομαι, insuper defendo, addo ante dictis defensionis caussa.

ἐπαπορέω, f. ήσω, addubito: aliam insuper dubitationem et quaestionem moveo.

ἐπαπόρημα, τό, addubitatio, quaestio super aliqua re.

ἐπαπορηματικός, ή, όν, dubitativus.

ἐπαπόρησις, ἡ, addubitatio et quaestio super aliqua re.

ἐπαπορητικῶς, adv. dubitanter, dubitantis modo.

ἐπαποστέλλω, mitto, alium super alium, post alium: successorem alicui mitto: immitto alicui v. c. percussorem.

ἐπαπύω, Dor. p. ἐπηπύω.

ἐπαρά, ἡ, Ion. ἐπαρή, (ἀρά) imprecatio. (⏑ - - Ep. ⏑́ ⏑ - Att.)

ἐπαράομαι, f. ήσομαι, Att. άσομαι, (ἀράομαι) imprecor, diris devoveo. (⏑ - ⏑ ⏑ - Ep. ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ - Att.)

ἐπαρασιμος, ον, exsecrabilis (⏑ ⏑ vel - - ⏑ ⏑)

ἐπαράσσω, Att. -ττω, illido. 2) irruo, incumbo.

ἐπάρατος, ον, exsecrabilis: diris devotus: diris sacratus, ne occupetur, habitetur. (⏑ - - ⏑ Ep. ⏑ ⏑ - ⏑ Att.)

ἐπάργεμος, ον, (ἄργεμος) leucomate s. albugine laborans: caecus, obscurus.

ἐπάργυρος, ον, argentatus, argento clusus.

ἐπαργυρόω, argento obduco: argento i. e. magno pretio emo.

ἐπαρδεύω, et ἐπάρδω, irrigo.

ἐπαρήγω, f. ξω, auxilior, adjuvo.

ἐπαρήγων, όνος, ὁ, ἡ, adjutor, auxiliator ab ἀρήγω.

ἐπάρην, aor. 2. pass. a πείρω. (⏑ ⏑ -)

ἐπάρηξις, ἡ, auxilium.

ἐπαρήρει, 3 plqpf. ab ἐπάρω, Il. ἐπαρηρώς, part. pf.

ἐπαριθμέω, annumero.

ἐπαρίστερος, ον, sinister, perversus, ineptus.

ἐπαριστερότης, ἡ, sinisteritas, insulsitas.

ἐπαριστέρως, adv. sinistre: inepte.

ἐπάρκεια, ἡ, auxilium: ἐπάρκειαι, αἱ, stipendia et similia. v. ἐπαρκέω.

ἐπάρκεσις, ἡ, auxilium.

ἐπαρκέω, f. έσω, (ἀρκέω) arceo, propulso: opitulor, opem fero: suppedito, sufficio, suggero.

ἐπαρκής, ές, (ἀρκέω) sufficiens.

ἐπάρκιος, ον, sufficiens.

ἐπαρκούντως, adv. sufficienter.

ἐπαρκῶς, adv. ut cuilibet opus est.

ἔπαρμα, το, (ἐπαίρω) locus sublatus, editus: tumor, tuberculum: sustentatio: inflatio, superbia.

ἐπαρμένος, η, ον, v. ἐπαίρω.

ἐπάρουρος, ον, (ἄρουρα) agricola, hortulanus.

ἔπαρσις, ἡ, (ἐπαίρω) elevatio: tumor: superbia.

ἐπαρτάω, f. ήσω, suspendo: sed ἐπαρτάομαι, impendeo. Perf. ἐπηρτημένος κίνδυνος, impendens periculum.

ἐπάρτεια, ἡ, apparatus.

ἐπαρτής, ές, (ἀρτέω) paratus, qui est in promtu.

ἐπαρτίζω, f. ίσω, paro, perficio.

ἐπαρτύω et -ύνω, apto, adapto. (ύω, ⏑ -; ύνω, - -)

ἐπαρυστήρ, ῆρος, ὁ, et ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ, haustrum, situla. 2) vas, quo utimur ad infundendum.

ἐπαρχία, ἡ, praefectura, provincia.

ἐπαρχικός, ή, όν, ad magistratum pertinens, Proconsularis, Propraetorius, etc.

ἐπαρχιώτης, ου, ὁ, provincialis. Fem. ἐπαρχιῶτις, ιδος.

ἔπαρχος, ον, (ἀρχή) qui imperium exercet, c. gen. rei, Aesch. impr. ὁ, subst. praeses, praefectus, ap. Romanos Proconsul, Propraetor.

ἐπαρχότης, ἡ, i. q. ἐπαρχία.

ἐπάρχω, f. ξω, impero, dominor: sum praefectus. Med. ἐπάρχομαι, auspicor: praebeo, c. acc.

* ἐπάρω, praes. obsol. f. ἐπάρσω, apto, adapto. Ap. Homerum occurrunt aor. ἐπῆρσε, Il. 14, 167. et perf. ἐπαρῆρε, Ion. ἐπάρηρε, sensu intr. adaptatus sum, Il. 12. 456. Part. aor. 2. med. syncop. ἐπάρμενος, η, ον, aptus, paratus, Hes. op. 601. 629. (ᾰ)

ἐπᾰρωγή, ῆς, ἡ, auxilium.

ἐπαρωγής, ές, auxilians, sanans.

ἐπαρωγός, οῦ, ὁ, auxiliator. v. ἐπαρήγων.

ἐπασθμαίνω, anhelo in opere faciundo.

ἐπασκέω, f. ήσω, exerceo, doceo, habilem rei reddo exercendae. 2) instruo adversus aliquem.

ἔπασμα, τό, incantamentum: cantilena pueris a nutricibus occentari solita.

ἐπασπαίρω, palpito.

ἐπασπίδοομαι, scuto me instruo.

ἐπασσύτερος, έρα, ερον, (ἄσσον) creber, frequens, alter post alterum.

ἐπασσυτεροτριβής, ές, (τρίβος) frequens, crebro sese excipiens, Aesch.

ἐπαστέον, adj. verb. ab ἐπᾴδω, Plat.

ἐπαστράπτω, f. ψω, fulgeo, emitto splendorem.

ἐπατρεμέω, immotus maneo in aliqua re.

ἐπάττω, Att. p. ἐπαΐσσω, adsilio, Ar.

ἐπαυγάζω, f. σω, (αὐγάζω) luminis radiis illustro, lucem affero. 2) intr. splendeo. 3) impers. ἐπαυγάζει, dies illucescit.

ἐπαύγασμα, τό, splendor.

ἐπαυδάω, f. ήσω, insuper dico. Med. invoco, τινά.

ἐπαυθαδίζομαι, f. ίσομαι, in pertinacia perduro, pertinaciter resisto.

ἐπαυλέω, f. ήσω, praecino, accino.

ἐπαυλίζομαι, f. ίσομαι, stabulor, in loco commoror: in tentorio ago.

ἐπαύλιον, τό, villa, villula. 2) sedes. τὰ ἐπαύλια, repotia, secundus nuptiarum dies. (integra dictio est τὰ ἐπαύλια ἱερά, τὰ ἐπὶ τῇ καινῇ ὑπὸ τοῦ νυμφίου πεπηγμένῃ αὐλῇ γιγνόμενα, sacra, quae fiunt ob aedes novas, a sponso constitutas, dedicandi quasi novi domicilii ergo.)

ἔπαυλις, ἡ, villa, casa, domus, tugurium, stabulum, ovile.

ἐπαυλίσις, ἡ, i. q. ἐπαυλισμός.

ἐπαυλισμός, ὁ, stabulatio, commoratio, domicilium.

ἔπαυλος, ὁ, (αὐλή) stabulum, In plur. etiam τὰ ἔπαυλα.

ἔπαυλος, ον, qui est in aula.

ἐπαυξάνω, f. ήσω, (αὐξάνω, irreg.) insuper augeo.

ἐπαυξή, ἡ, i. q. ἐπαύξησις.

ἐπαυξής, ές, crescens paullatim, ut febris.

ἐπαύξησις, ἡ, incrementum, accretio.

ἐπαυρέω, ἐπαυρίω, v. ἐπαυρίσκομαι.

ἐπαύρησις, vel ἐπαύρεσις, ἡ, fruitio: fructus: voluptas, gaudium: damnum.

ἐπαυρίζω, f. ίσω, spiro, flatum immitto.

ἐπαύριον, adv. cras. Hinc. ὁ ἐπαύριον, crastinus.

ἐπαυρίσκομαι, rar. ἐπαυρίσκω, f. ἐπαυρήσομαι, aor. ἐπηῦρον, c. acc. vel c. gen., attingo, vulnero: assequor, consequor. 2) c. gen. impr. in Med. fruor, particeps sum. Nota. Praesens ἐπαυρέω, nusquam invenitur, ἐπαυρίω, tantum Hes. op. 421. Activum poetis tantum Lyricis et Epicis est usitatum; Medio passim etiam utuntur Attici.

ἐπαϋτέω, (ἀϋτέω) acclamo, Theocr. (⏑ ⏑ - ⏑ -)

ἐπαυτίκα, adv. statim.

ἐπαυτοφώρῳ, adv. p. ἐπ' αὐτῷ φώρῳ, in flagranti delicto, in ipso facto.

ἐπαυχένιος, ον, (αὐχήν) qui cervici imponitur.

ἐπαυχέω, f. ήσω, glorior ob.

ἐπαυχμέω, aridus, siccus sum.

ἐπαΰω, acclamo. (⏑ ⏑ - -)

ἐπαφαίρεσις, ἡ, detractio iterata.

ἐπαφαιρέω, (ἀφαιρέω, irr.) insuper demo seu detraho.

ἐπαφάομαι, f. ήσομαι, contrecto: demulceo, c. gen. vel c. acc. Activo utitur Aesch. Pr. 855.

ἐπαφαυαίνω, arefacio, exsicco, euero, cujus solus aor. 1. P. ἐπαφαυανθῶ, ex Aristophanis Ranis 1089. laudat Suidas, ubi tamen edd. habent ἀποφαυανθῶ.

ἐπαφή, ῆς, ἡ, contactus, contrectatio, 2) correptio, invectiva.

ἐπάφημα, τό, contrectatio.

ἐπάφησις, ἡ, contactus, contrectatio. 2

correptio, invectiva.

ἐπαφίημι, f. ἐπαφήσω, (ἀφίημι) immitto alicui, τινὶ vel ἐπί τινα.

ἐπαφρίζω, spumam ago, spumo, despumo.

ἐπαφροδίσια, τά, deliciae, pulchritudo, veneres (ι longum.)

ἐπαφρόδιτος, ον, venustus, lepidus, gratiosus, felix.

ἐπαφροδίτως, *adv.* venuste, lepide, amabiliter.

ἔπαφρος, ον, spuma coronatus, ab ἀφρός.

ἐπαφύσσω, f. ύσω, (ἀφύσσω, *irreg.*) insuper infundo, insuper haurio, Od. 19, 388. (⏑⏑‒‒, fut. ⏑⏑⏑‒)

ἐπάχθεια, ἡ, molestia, offensa. A seq.

ἐπαχθέω, molestus sum alicui.

ἐπαχθής, ές, (ἄχθος) gravis, molestus.

ἐπαχθίζω, i. q. ἐπαχθέω.

ἐπαχθῶς, *adv.* moleste.

ἐπαχλύω, f. ύσω, tenebris obscuratus sum.

ἐπαχνίδιος, α, ον, (ἄχνα) in superficie haerens. (⏑‒⏑⏑⏑)

ἐπάχνυμαι, (ἄχνυμαι) moereo, lugeo ob aliquid, τινί.

ἐπεάν, *Conj.* postea quam, quum, si quando, pro ἐπάν.

ἐπεγγελάω, illudo; insulto, τινί.

ἐπεγείρω, (ἐγείρω, *irreg.*) excito, v. c. e somno, incito, impello, concito: lacto allicio.

ἐπέγερσις, ἡ, expergefactio, incitatio.

ἐπεγερτικός, ή, όν, incitandi, excitandi vim habens.

ἐπεγερτικῶς, *adv.* ad incitandum vel excitandum apte.

ἐπεγκαγχάζω, f. σω, *Dor.* ξω, rideo in aliqua re, et quidem in malis alienis.

ἐπεγκανάζω, f. σω, (κανάζω) super infundo.

ἐπεγκάπτω, superingero, devoro insuper.

ἐπεγκαχάζω, i. e. ἐπεγκαγχάζω.

ἐπεγκελεύω, insuper adhortor.

ἐπεγκεράννυμι, (κεράννυμι, irr.) insuper admisceo.

ἐπεγκλάω, f. σω, (ἐγκλάω, *irreg.*) confringo.

ἐπεγκρεμάννυμι, *rar.* ἐπεγκρεμάω, (κρεμάννυμι, irreg.) suspendo in v. c. fumo, *c. dat.*

ἐπεγκολάπτω, incido.

ἐπεγκυκλέω, insuper advolvo, adduco, apporto.

ἐπεγκυλίω, volvo in re aliqua. *Pass.* volutor, haereo in re aliqua.

ἐπεγρήγορα, pf. 2. seu med. ab ἐγείρω, signif. praes. intr. *vigilo.*

ἐπέγρομαι, *brevior forma.* p. ἐπεγείρομαι, impr. in aor. ἐπηγρόμην, *Ion.* ἐπεγρόμην, Hom.

ἐπεγχαίνω, (χαίνω, irr.) inhio, irrideo, *c. dat.*

ἐπεγχείρησις, ἡ, conatus, aggressio.

ἐπεγχέω, (χέω, irr.) infundo insuper, crebro infundo.

ἐπέγχυμα, τό, quod infunditur seu infusum est.

ἐπεγχυματίζω, f. ίσω, instillo, infundo.

ἐπεγχύτης, ου, ὁ, pincerna. (⏑‒⏑‒)

ἐπέδρη, ἡ, *Ion.* p. ἐφέδρα.

ἐπεί, ap. Hom. etiam ἐπειή, (ἐπί) *Conj. vel temporis vel caussae.* 1) *de tempore*, postquam, quum: rarius i. q. ἐξ οὗ, ex quo. 2) *de caussa*, quum, quoniam, quandoquidem. Interdum etiam verti potest *nam*, *enim.*

ἐπείγω, f. ξω, urgeo, impello; ἐπείγομαι, festino, propero, maturo: insto.

ἐπειδάν, *Conj.* regens conjunctivum, ex ἐπειδὴ ἄν, postquam, quoniam.

ἐπειδή, *Conj.* p. ἐπεὶ δή, quum, postquam, ex quo.

ἐπειδήπερ, *Conj.* quandoquidem.

ἐπεῖδον, (εἴδω, irr.) inspexi, vidi, de rebus laetis et adversis. ἐπιδεῖν, videre, aequo animo adspicere et propemodum cum contemtu calamitatis.

ἐπειή, *poet.* pro ἐπεί.

ἐπεικάδες, αἱ, (εἰκάς) dies post vigesimum diem mensis.

ἐπεικάζω, f. σω, simile reddo: conjicio, conjectura assequor.

ἐπείκελος, ον, i. q. ἐπιείκελος.

ἐπείκεν, ἐπείκε, pro ἐπεὶ κεν i. e. ἐπεὶ ἄν, poet. p. ἐπειδάν.

ἐπείκτης, ὁ, (ἐπείγω) instigator, exactor.

ἐπειλέω, (εἰλέω) involvo.

ἐπείλησις, ἡ, involutio.

ἐπειλίσσω, i. q. ἐπειλέω.

ἔπειμι, (εἰμί) insum, sum super vel post aliquid, immineo: propositus sum, de poenis vel praemiis. οἱ ἐπεσσόμενοι, posteri, Hes.

ἔπειμι, (εἶμι) succedo, sequor, invado, subeo, *c. acc.* ὁ ἐπιών, quivis. τὸ ἐπιόν, quodvis in mentem venit. ἔπεισί με vel μοι, venit mihi in mentem.

ἔπειξις, ἡ, (ἐπείγω) festinatio.

ἐπείπερ, *Conj.* quoniam, quandoquidem, *c. indic.*

ἐπεῖπον, (εἶπον, irr.) addidi dicendo.

ἐπειρύω, attraho, poet. pro ἐπερύω. *In med.* induo.

ἐπειρωνεύομαι, ironice loquor super aliqua re: derideo.

ἐπείσαγμα, τό, (ἐπεισάγω) quod superinductum est, accessio, incrementum, *dub. lect.* Soph. Ph. 715.

ἐπεισάγω, f. άξω, (ἄγω, irr.) superinduco: aliunde inveho. 2) adscisco, adopto. 3) adhibeo, pro εἰσάγω. 4) induco, v. c. fabulam in scenam.

ἐπεισαγωγή, ῆς, ἡ, superinductio, adjunctio. 2) invectio, importatio 3) adoptio.

ἐπεισαγώγιμος, ον, invectitius, importatus aliunde.

ἐπείσακτος, ον, advectitius, adscititius, peregrinus. 2) adoptivus.

ἐπεισβαίνω, (βαίνω, irr.) superingredior, ingredior.

ἐπεισβάλλω, (βάλλω, irr.) superinfundo, v. c. aquam vino. 2) ingredior: irrumpo, irruo, τινί.

ἐπεισβάτης, ὁ, vector, miles classarius.

ἐπεισδέχομαι, fut. ξομαι, (δέχομαι, irr.) insuper admitto et recipio intro.

ἐπείσειμι, invado: ingredior sc. post alium.

ἐπεισέρρω, (ἔρρω, irreg.) cum infortunio meo intro, abeo in malam rem, plerumque in *imperat.*

ἐπεισέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) supervenio, irrumpo nec opinato, invado.

ἐπεισηγέομαι, insuper induco: in usum, consuetudinem induco.

ἐπείσθεσις, ἡ, initium. Vox Schol. v. εἴσθεσις.

ἐπείσιον, τό, aqualiculus, ima pars ventris. cf. ἐπίσειον.

ἐπεισκαλέω, (καλέω, irr.) intro voco.

ἐπεισκρίνομαι, ingredior, insinuo me.

ἐπεισκυκλέω, advolvo: insero, inculco: et fere in malam partem, inepte insero.

ἐπεισκύπτω, incumbo alicui rei.

ἐπεισκωμάζω, comissatum ad aliquem venio. 2) irrepo aliunde, insinuo, ingero me importunius.

ἐπεισόδιον, τό, pars fabulae quasi adventitia, sive digressio in carmine epico ad narrationem non necessariam, sed tamen apte cum fabula conjunctam, suavitatis et ornatus caussa: omne acroama adventitium et jucundum: ἐπεισόδιον τῆς τύχης, lusus fortunae. Polyb.

ἐπεισόδιος, ον, superinductus, adventitius.

ἐπεισοδιόω, tanquam episodion interjicio et intersero. A pr.

ἐπεισοδιώδης, ες, qui abundat crebris ἐπεισοδίοις, quod est in vitio.

ἐπείσοδος, ου, ἡ, ingressio, adgressio.

ἐπεισπαίω, (παίω, irreg.) insilio, irrumpo. ἐπεισπέπαικεν, irruit, irrupit. Aristoph.

ἐπεισπέμπω, f. ψω, immitto alicui.

ἐπεισπηδάω, f. ήσω, superinsilio: assilio, assulto.

ἐπεισπίπτω, (πίπτω, irr.) superincido, irruo.

ἐπεισπλέω, f. εύσω, (πλέω, irreg.) navigo v. c. in portum, supervenio cum classe.

ἐπεισπνέω, f. εύσω, (πνέω, irr.) insuper spiro, magno flatu irruo.

ἐπεισπράττω, f. ξω, exigo super priora debita novum.

ἐπεισρέω, (ῥέω, irr.) super influo.

ἐπειστρέχω, (τρέχω, irreg.) insuper incurro.

ἐπεισφέρω, (φέρω, irreg.) infero, intromitto.

ἐπεισφρέω, f. ήσομαι, (εἰσφρέω, irr.) insuper admitto, insuper intro fero. 2) *intr.* super intro.

ἐπεισχέω, (χέω, irr.) insuper infundo, affundo. *In med.* infundo me, de copia ingredientium.

ἔπειτα, *adv.* (ἐπί, εἶτα) deinde, postea, tum. οἱ ἔπειτα, posteri. τὰ ἔπειτα, posteritas; futura. 2) in apodosi positum post particulas temporales vel caussales augendi vim habet, ut Od. 8, 378. Il. 7, 360. 3) est interrogantis cum indignatione, ut εἶτα, latine: et nihilo minus tamen? itane vero? 4) argumentando servit, enimvero, atqui, igitur.

ἐπείτε, *Conj.* pro ἐπεί τε, postquam, Hdt.

ἔπειτεν, *adv. Ion.* p. ἔπειτα, postea, Hdt.

ἐπείτοι, *Conj.* pro ἐπεὶ τοι, profecto enim, quoniam vero, quum autem: ἐπείτοι γε, alioquin enim

ἐπεκβαίνω, (βαίνω, irr.) egredior, inprimis in terram a navi, de iis qui jam egressos alios consequuntur.

ἐπεκβοάω, infamo, pass. infamor, rumoribus differor.

ἐπεκβοηθέω, f. ήσω, ad auxiliandum procurro, auxilium fero.

ἐπεκδιδάσκω, f. δάξω, (διδάσκω, irreg.) amplius doceo et demonstro, quum v. c. historicus rei naturae caussas, nous etc. explicat copiose.

ἐπεκδιηγέομαι, (ἡγέομαι) amplius s. insuper explico.

ἐπεκδιήγησις, ἡ, repetita narratio et illustratio.

ἐπεκδίδωμι, insuper elargior.

ἐπεκδρομή, ἡ, excursio, eruptio in aliquem.

ἐπέκεινα, *adv.* p. ἐπ' ἐκεῖνα, ultra, *c. gen.*

ἐπεκέκλετο, 3 aor. ab ἐπικέλομαι, Il.

ἐπεκθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irreg.) adversus aliquem procurro, erumpo.

ἐπεκθύομαι, (θύω, irreg.) sacrifico in aliqua re vel propter aliquid. (De quantitate v. simplex.)

ἐπεκπίνω, (πίνω, irreg.) insuper ebibo: ebibo, v. c. dum loquor, inter scribendum.

ἐπέκπλοος, contr. ἐπέκπλους, ου, ὁ, enavigatio adversus aliquem.

ἐπεκπνέω, (πνέω, irreg.) insuper exspiro.

ἐπέκρηξις, ἡ, eruptio.

ἐπεκροφέω, exsorbeo inter aliud agendum.

ἐπέκρυσις, ἡ, affluxus, qui fit extrinsecus, Leucipp. ap. Diog. 9, 32.

ἐπέκτασις, εως, ἡ, extensio, dilatio.

ἐπεκτατικός, ἡ, όν, extendens, longius faciens, sc. verbum, addita syllaba vel litera.

ἐπεκτατικῶς, adv. extendendi verbi caussa.

ἐπεκτείνω, (τείνω, irr.) idem quod ἐκτείνω, extendo. 2) circumloquendo dilato. ἐπεκτείνομαι contendo, insto.

ἐπεκτεταμένως, adv. intente, vehementer. A pr.

ἐπεκτρέχω, (τρέχω, irreg.) prorumpo adversum: excursionibus et latrociniis infesto.

ἐπεκφέρω, (φέρω, irr.) profero, proveho.

ἐπεκφεύγω, f. ξω, effugio, perfugio, v. l. Il. 20. 191.

ἐπεκφορά, ᾶς, ἡ, elatio, i. e. pronunciatio.

ἐπεκχέω, (χέω, irreg.) insuper effundo.

ἐπεκχωρέω, post alium egredior.

ἐπέλασις, ἡ, invasio, impetus. A seq.

ἐπελαύνω, f. άσω, (ἐλαύνω, irreg.) infesto incursu in aliquem feror, invado. 2) adequito. 3) admoveo, promoveo.

ἐπελαφρίζω, f. ίσω, sursum tollo, elevo.

ἐπελαφρύνω, levo, dub.

ἐπέλεγχος, ου, sequens elenchus, elenchus elencho superadditus.

ἐπέλευσις, ἡ, impetus, adventus. 2) id quod casu evenit.

ἐπελευστικός, ἡ, όν, (ἐπέρχομαι) superveniens, adventitius, subito superveniens, 2) fortuito accidens.

ἐπεληλάτο, plqpf pass. ab ἐπελαύνω, Il.

ἐπεληλύθα, pf. ab ἐπέρχομαι, Od.

ἐπέλησε, aor. 1. ab ἐπιλανθάνω, Od.

ἐπελθεῖν, inf. aor. ab ἐπέρχομαι.

ἐπελίσσω, Ion. p. ἐφελίσσω.

ἐπέλκω, Ion. pro ἐφέλκω, attraho.

ἐπελπίζω, f. ίσω, cum accus. in spem adduco, spe lacto. 2) cum dat. spem pono in aliquo; bene de aliquo spero. 3) spero, simpliciter.

ἐπέλπομαι, (ἔλπω, irreg.) spero.

ἐπεμβαδόν, adv. adscendendo.

ἐπεμβαίνω, (βαίνω, irreg.) ingredior, insulto.

ἐπεμβάλλω, (βάλλω, irreg.) intercalo, intersero: insuper adjicio, auctarium addo: augeo, impello. 2) in alium irrumpo.

ἐπέμβασις, ἡ, incursus hostium.

ἐπεμβάτης, ὁ, vector equi, currus, navis: miles classiarius. (⏑–⏑–)

ἐπεμβοάω, f. ήσω, (βοάω, irreg.) inclamo, clamorem tollo in impetu, scil. ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ, adversus hostem, in os ejus, constr. c. dat.

ἐπεμβολάς, άδος, ἡ, (ἐπεμβάλλω) insititia.

ἐπεμβολή, ῆς, ἡ, figura grammatica parenthesi similis, interjectio.

ἐπέμμηνος, ἡ, femina menstruo sanguine fluens.

ἐπεμπηδάω, f. ήσω, insuper insulto calcibus, insilio: super aliquo ingredior: insolenter erga aliquem me gero, jacenti insulto proterviter.

ἐπεμπίπτω, (πίπτω, irreg.) superincido, invado irruo.

ἐπεμφέρω, (φέρω) insuper infero.

ἐπεμφύρω, tingo in, immisceo. (⏑–––)

ἐπενδίδωμι, do amplius, addo. 2) remitto, concedo.

ἐπένδυμα, τό, superior vestis, amiculum, ut toga, pallium.

ἐπενδύνω, i. q. ἐπενδύω.

ἐπενδύτης, ου, ὁ, amiculum, tunica. (⏑–⏑–)

ἐπενδύω, (δύω, irreg.) superinduo. (De quantitate v. δύω.)

ἐπένεγξις, εως, ἡ, (ἐπιφέρω) illatio.

ἐπενεῖκαι, inf. aor. 1. ab ἐπιφέρω, Ion. p. ἐπενέγκαι.

ἐπένειμε, aor. 1. ab ἐπινέμω, Hom.

ἐπενήνεον, impf. ab ἐπινηνέω, Il.

ἐπενήνοθε, (ἐνήνοθε) impositus est, inest, inhaeret, Hom. c. acc. Od. 8, 365.

ἐπένθεσις, ἡ, (ἐπεντίθημι) insertio literae vel syllabae, figura grammatica.

ἐπενθρώσκω, (θρώσκω, irreg.) insilio, irruo.

ἐπενθυμέομαι, enthymema enthymemati superaddo, super aliqua re vel oratione moveor, aliqua cogitatione mentem feriente.

ἐπενθύμημα, τό, enthymema ad enthymema additum. (ῡ)

ἐπενθύμησις, ἡ, enthymematis ad enthymema adjunctio. (ῡ)

ἐπεντανύω, f. ύσω, insuper intendo.

ἐπεντείνω, (τείνω, irr.) insuper intendo, extendo supra aliquid. 2) intr. extendor, cresco.

ἐπεντέλλω, mando, jubeo.

ἐπεντίθημι, insero in medium.

ἐπεντρίβω, f. ψω, infligo, sc. plagam, vulnus. (ῑ)

ἐπεντρυφάω, f. ήσω, luxuriose aliqua re utor, in re delicias facio, aut insolesco.

ἐπεντρώγω, fut. τρώξομαι, inf. aor. ἐπεντραγεῖν, (τρώγω, irr.) una comedo.

ἐπέντρωμα, ατος, τό, et

ἐπέντρωσις, εως, ἡ, (ἐπεντρώγω) voces Epicureae de voluptatibus quaesitis et supervacuis, v. c. ciborum exquisitius conditorum, ap. Philon.

ἐπεντύνω et ἐπεντύω, apparo, instruo ad vel adversus aliquid. (ύνω, ––; ύω, ⏑–)

ἐπεξάγω, (ἄγω, irr.) educo exercitum adversus quem.

ἐπεξαγωγή, ἡ, eductio aciei in hostem.

ἐπεξαμαρτάνω, (ἁμαρτάνω, irr.) pecco insuper, porro.

ἐπεξανθίζομαι, effloresco. part. perf. p. ἐπεξηνθισμένος, nitidus, pinguis, comtus, pictus.

ἐπεξαπατάω, fallo, decipio.

ἐπέξειμι, (εἶμι) egredior, excendo: erumpo, aggredior: reum perago, accuso, it. impugno, verbis male excipio s. tracto: ulciscor, punio: persequor oratione, scriptis: operam navo: exsequor.

ἐπεξελαύνω, f. λάσω, (ἐλαύνω, irreg.) in aliquem provehor equo: immitto: erumpere jubeo.

ἐπεξέλεγχος, ου, ὁ, confutationis (ἐλέγχου) copiosior elaboratio. v. ἐπέλεγχος.

ἐπεξέλευσις, ἡ, vindicta, ultio. 2) poena. 3) executio.

ἐπεξελευστικός, ἡ, όν, (ἐπεξέρχομαι) ultor, ultrix.

ἐπεξεργάζομαι, f. άσομαι, elaboro: effectum opus polio: absolvo: occido.

ἐπεξεργασία, ἡ, elaboratio, absolutio.

ἐπεξεργαστικός, ἡ, όν, ad operis consummationem et expolitionem faciens.

ἐπεξεργαστικῶς, adv. cum quadam operis expolitione.

ἐπεξέρπω, permeo, pervado, velut calor corpus.

ἐπεξέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) incurso, invado, obviam eo hostibus, insulto: percurro, oratione persequor: ulciscor, punio: in jus rapio; accuso, item actionem intentatam persequor: perficio, absolvo: exscendo aliquo.

ἐπεξέτασις, ἡ, (ἐξετάζω) repetita, altera lustratio, recensio exercitus.

ἐπεξευρίσκω, f. ρήσω, ultra adinvenio.

ἐπεξηγέομαι, explicationem addo.

ἐπεξήγησις, ἡ, narrationi adjuncta copiosior ac dilucidior enarratio: item alicujus argumenti exquisitior expositio: enarratio. 2) Figura, quae idem variis verbis explicat, ornandi vel dilucidius explicandi gratia.

ἐπεξιακχάζω, laeta voce acclamo. v. ἰακχάζω.

ἐπεξόδια, τά, sacra, facta ob felicem expeditionis bellicae suscipiendae eventum. A seq.

ἐπέξοδος, ου, ἡ, eruptio, exitus adversus aliquem.

ἔπεοικε, (ἔοικε, irreg.) simile est, τινί, Il. 4, 341. 2) placet, Il. 9, 392. 3) decet, consentaneum est, c. dat. pers vel c. acc. c. inf. Il. 10, 146.

ἐπεπίθμεν, 1 pl. plqpf. a πείθω.

ἐπέπλως, 2 sing. aor. syncop. ab ἐπιπλώω, Od. 3, 15.

ἐπεποίθει, 3 sing. plqpf. a πείθω.

ἐπεπόνθει, 3 sing. plqpf. e πάσχω.

ἐπέπταρε, 3 sing. aor. 2. ab ἐπιπταίρω.

ἐπέπτατο, 3 sing. aor. 2. ab ἐπιπέταμαι, Hom.

ἐπέπυστο, 3 sing. plqpf. a πυνθάνομαι, Il. 13, 674.

ἐπέπω, Ion. p. ἐφέπω.

ἐπέραστος, ον, (ἐράω) amatus, dilectus, gratus, amabilis cf. ἐπήρατος.

ἐπεργάζομαι, colo, aro, subigo.

ἐπεργασία, ἡ, jus arandi inter se: aratio, quae fit ultra terminos: aratio, cultura.

ἔπεργος, ον, (ἔργον) efficax, c. gen.

ἐπερεθίζω, f. ίσω, irrito.

ἐπερεθισμός, ὁ, irritatio.

ἐπερείδω, f. είσω, infigo, valde firmo et impingo, imprimo. ἐπερείδομαι, innitor, incumbo, repugno.

ἐπέρεισις, ἡ, illisus. 2) intentio cogitationis in rem aliquam. 3) repugnantia.

ἐπερεισμός, ὁ, i. q. ἐπέρεισις.

ἐπερεύγω, evomo in aliquem.

* ἐπέρομαι, f. ἐπερήσομαι, aor. ἐπηρόμην, (ἔρομαι, irreg. Praes. obsol.) sciscitor, interrogo, consulo.

ἐπερρώσαντο, aor. 1. ab ἐπιῤῥώομαι, Il. 1, 529.

ἐπερυθριάω, erubesco ob rem aliquam.

ἐπερύω, f. ύσω, (ἐρύω, irreg.) attraho. (ῠ)

ἐπέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.)

accedo, advenio, etiam de adventu inopinato, supervenio, transeo, obeo, peragro. 2) in animum venio. 3) considero. 4) invado, impetum facio. 5) ulciscor. 6) edissero, explico. 7) in concionem dicendi caussa prodeo, vel senatum adeo alicujus rei caussa.

ἐπερωτάω, f. ήσω, interrogo: consulo: peto, rogo.

ἐπερώτημα, τό, interrogatio, examen. 2) sponsio, stipulatio.

ἐπερώτησις, ἡ, idem.

ἔπεσα, aor. 1 a πίπτω, Eur. in lyricis.

ἔπεσαν, 3 pl. impf. ab ἔπειμι, *Ep.* p. ἐπῆσαν.

ἐπεσβολέω, (ἐπεσβόλος) convicior, maledico.

ἐπεσβολία, ἡ, convicium. A seq.

ἐπεσβόλος, ον, (ἔπος, βάλλω) maledicus, conviciator.

ἐπεσθίω, (ἐσθίω, *irreg.*) post aliud edo, insuper edo, una edo, ut obsonium cum pane.

ἔπεσον, ες, ε, aor. 2. a πίπτω.

ἐπέσπον, ες, ε, ab inf. ἐπισπεῖν, aor. ab ἐφέπω.

ἐπέσσεται, *Ep.* p. ἐπέσεται, fut. ab ἔπειμι.

ἐπέσσευον, ἐπεσσεύοντο, impf. act. et med. ab ἐπισεύω.

ἐπεσσυμένως, *adv.* incitate, cum impetu.

ἐπέσσυται, ἐπέσσυτο, pf. et plqpf. pass. ab ἐπισεύω.

ἐπέστη, 3 aor. 2. ab ἐφίστημι.

ἔπεστι, *impers.* ab ἔπειμι, imminet, licet.

ἐπέστιος, ον, *Ion.* p. ἐφέστιος, ἐπίστιος, *dub.*

ἐπεσχάριος, ον, (ἐσχάρα) in foco situs, s. ardens etc. δαλὸς ἐπεσχάριος, titio. (⏑–⏑⏑⏑)

ἐπετειόκαρπος, ον, quotannis fructificans.

ἐπετειόκαυλος, ον, (καυλός) singulis annis caulem mutans.

ἐπέτειος, ον, vel ἐπετείη, (ἔτος) Hdt. anniversarius, annuus.

ἐπετειοφορέω, f. ήσω, quotannis fero.

ἐπετειοφόρος, ον, (φέρω) singulis annis fructum ferens.

ἐπετειόφυλλος, ον, (φύλλον) singulis annis folia mutans.

ἐπέτης, ου, ὁ, (ἕπομαι) pedissequus, famulus.

ἐπετήσιος, ον, (ἔτος) per totum annum durans, annuus.

ἐπετικός, ή, όν, (ἕπομαι) qui sequitur. 2) qui paret, seu obsequitur.

ἐπέτις, ιδος, ἡ, (ἐπέτης) pedissequa, famula.

ἔπετον, aor. *Dor.* p. ἔπεσον, a πίπτω.

ἐπέτοσσε, part. ἐπιτόσσαις, aor. ab *obsoleto* ἐπιτόζω vel ἐπιτόσσω, i. q. ἐπιτυγχάνω, *c. gen.* Pind. P. 4, 43. *c. acc. ib.* 10, 52. cf. τέσσαις.

ἕπευ, *Ion.* p. ἕπου, imperat. ab ἕπομαι, Hom.

ἐπεύαδε, aor. *Ep.* ab ἐφανδάνω, Mus.

ἐπευάζω, (εὐάζω) laetis vocibus celebro, acclamo.

ἐπευδοκέω, i. q. εὐδοκέω, *c. dat.*

ἐπευθυμέω, f. ήσω, bono seu aequo animo sum in vel ob.

ἐπευθύνω, dirigo, rego.

ἐπευκλεΐζω, (εὐκλεΐζω) insuper celebro.

ἐπευκτός, ή, όν, expetendus votis, exoptandus.

ἐπευλαβέομαι, metuo.

ἐπεύνακτοι s. ἐπευνάσται οἱ, vel ἐπευνάκται, (εὐνάζω) Spartae dicebantur filii, qui ex concubitu servorum cum uxoribus absentium civium progignebantur, illi servi ipsi vocantur ἐπευνακταί vel ἐπευνάκται, οἱ.

ἐπευφημέω, f. ήσω, fausta acclamo. 2) bene ominor, approbo.

ἐπευφημίζω, bene precor. 2) honoris caussa nomen tribuo. v. c. Sulla ἐπευφημίσθη Felix, i. e. appellatus est honorifico nomine.

ἐπευχή, ῆς, ἡ, precatio, preces, votum.

ἐπεύχομαι, f. ξομαι, precor, facio vota. 2) glorior, jacto me.

ἐπευωνίζω, f. ίσω, vile pretium statuo. 2) vili pretio vendo.

ἐπευωχέομαι, convivor.

ἐπέφαντο, 3 pl. plqpf. pass. a φαίνω, Hes. sc. 166.

ἔπεφνον, ες, ε, aor. a praes. *obsol.* φένω, q. v.

ἐπέφραδον, ες, ε, aor. *Ep.* a φράζω, Hom.

ἐπέφυκον, 3 pl. plqpf. *Ep.* a φύω.

ἐπέχω, f. ἐφέξω, (ἔχω, *irreg.*) impono, τινί τι, Od. 17, 410. 2) praebeo, do, τινί τι, Od. 16, 444. Il. 9, 489. usitatius in hac significatione est παρέχω. 3) teneo s. dirigo versus aliquid, ut τόξον σκοπῷ ἐπέχειν, Pind. Ol. 2, 160. Hinc *a)* omisso accusativo ἑαυτόν, dicitur ἐπέχειν τινί, invehi in aliquem, aggredi aliquem, Od. 19, 71. 22, 75. Hdt. 6, 49. *b)* ἐπέχειν τινί sc. τὸν νοῦν, animum advertere ad aliquid, τινί: vel *c. inf.* in animo habere, cogitare, sibi proponere, Hdt. 4) inhibeo, impedio, retineo: hinc omisso ἑαυτόν verbum ἐπέχειν significat cunctari, expectare, sibi temperare. 5) spatium impleo, pertineo usque ad aliquem locum, Il. 21, 407. 6) obtineo, occupo, sub mea potestate habeo. 6) differo judicium, cf. ἐποχή.

ἐπήβολος, ον, (ἐπί, βάλλω, *irreg.*) proprie, qui scopum ferit: qui adeptus est petita, optata, compos. 2) conveniens, aptus, decens: commodus.

ἐπηγκενίδες, ων, αἱ, (ἐπενεγκεῖν) tabulae navium a puppi ad proram extensae, quasi ἐπενεγκίδες, Od. 5, 253.

ἐπηγορεύω, (ἀγορεύω) accuso aliquem de re aliqua, conqueror aliquid de aliquo, τινί τι, Hdt. 1, 90.

ἐπηγορέω, i. q. ἐπηγορεύω.

ἐπηγορία, ἡ, accusatio, querela. A pr.

ἐπηετανός, όν, (ἔτος) annuus, toto anno durans. 2) copiosus, largus.

ἐπήκοος, ον, (ἀκούω) qui rem audit vel audivit, auditor. ἐς τὸ ἐπήκοον, unde aliquid audiri potest.

ἔπηλις et ἐπηλίς, ἡ, *Ion.* p. ἐφηλίς.

ἐπηλλαγμένως, *adv.* part. pf. pass. ab ἐπαλλάσσω.

ἐπηλυγάζω, (ἠλυγάζω) obumbro, tego, velut umbraculo: omnino tego, operio, τινὰ ἱματίοις. *Med.* tego me vel mihi, ut τὴν κεφαλὴν θοιματίῳ, tego mihi caput pallio: ἐπηλυγάζομαί τινα, abscondo me pone aliquem, Plat. Lys. p. 207. B.

ἐπηλύγαιος, α, ον, (ἠλύγη) obumbratus, obscurus.

ἐπηλυγίζω, i. q. ἐπηλυγάζω, *dub.*

ἐπῆλυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ἤλυξ) obscurus.

ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (ἐπήλυθον, ἐπέρχομαι) advena, extraneus.

ἐπηλυσίη, ης, ἡ, pro ἐπηλυσία, ας, ἡ, adventus, aditus. 2) incantatio, quae fit veneficiis.

ἐπήλυσις, ἡ, adventus.

ἐπηλύτης, ου, ὁ, advena. (ῡ)

ἐπήλυτος, ον, qui advenit.

ἐπημάτιος, ια, ιον, (ἦμαρ, τος) diurnus, qui interdiu facit quid, fit etc.

ἐπημοιβός, όν, (ἀμοιβάς) mutuus. *Ap. seriores* etiam trium terminationum.

ἐπημύω, (ἡμύω, *irreg.*) declino me, labor. (⏑–⏑ vel ––)

ἐπήν, *Conj. Ep.* p. ἐπάν, q. v.

ἐπηνέμιος, ον, (ἄνεμος) ventosus, vanus, evanidus, in ventum abiturus.

ἐπῄνεον, ἐπῄνησα, impf. et aor. *Ep.* ab ἐπαινέω.

ἐπηόνιος, ον, (ἠιών) qui est in litore.

ἐπήορος, ον, (αἰωρέω) sublimis, in alto situs.

ἐπηπύω, (ἠπύω) acclamo, τινί, Il. 18, 502. (⏑–⏑–)

ἐπήρατος, ον, (ἐράω) amabilis.

ἐπηρεάζω, f. άσω, (ἐπήρεια) noceo, injuriam facio: infesto: calumnior, *c. acc.* vel *c. dat. pers.* vel εἴς τινα.

ἐπηρεασμός, οῦ, ὁ, i. q. ἐπήρεια.

ἐπηρεαστικός, ή, όν, injuriosus, contumeliosus.

ἐπήρεια, ας, ἡ, proprie injuria, re verbisve facta, maxime in contumeliam inferioris. Unde insultatio, calumnia sycophantae: mulcta: impetus hostilis: odium s. cupiditas judicis alicui nocendi, opp. χάρις, Attice. (Radix est ἀρειά.)

ἐπηρεμέω, acquiesco in re aliqua, *c. dat.*

ἐπήρετμος, ον, (ἐρετμός) ad remigationem accinctus. 2) remis instructus.

ἐπηρεφής, ές, (ἐρέφω) tectus, coopertus. 2) superne tegens.

ἐπήρης, ες, (ἄρω) paratus, instructus, τινί.

ἐπήριστος, ον, i. q. ἐπήριτος.

ἐπήριτος, ον, (ἐρίζω) de quo contenditur. 2) aemulatione dignus.

ἐπητεία, ἡ, i. q. ἐπητύς.

ἐπητής, οῦ, ὁ, (ἔπος) affabilis, humanus, benevolus, Od. 13, 332. 19, 128. ap. Ap. Rh. invenitur etiam ἐπῆτις, ιος.

ἑπητικός, ή, όν, (ἕπομαι) sequens, ad sequendum comparatus.

ἐπήτριμος, ον, (ἤτριον) densus, confertus.

ἐπητύς, ύος, ἡ, (ἐπητής) blanda allocutio; humanitas, benevolentia, Od. 21, 306. (⏑–⏑)

ἐπηχέω, f. ήσω, obstrepo, insono.

ἐπηῷος, ον, (ἠώς) i. q. ὑπηῷος.

ἐπί, *praepositio* regens genitivum, dativum et accusativum, cujus prima significatio est *super*. I. *Cum genitivo* dicitur 1) de quiete in loco, *in*, *super*, *prope*, *ante*, ut ἐπ' ἠπείρου, in continente; ἐπὶ νηῶν, in navibus, Hom. ἐφ' ἵππου περιάγεσθαι, equo vehi, Xen. ἐπὶ Θρᾴκης, in finibus Thraciae s. prope Thraciam; quod differt ab ἐν Θρᾴκῃ, in Thracia, vide Thuc. 5, 34. Sic ἐπί dicitur etiam, de modo et oratione, qua quid est vel factum est. Praeterea singulares usus notandi sunt hi: *a)* ἐφ' ὑμείων, soli, cum vobis solis, Il. 7, 195. ita ἐπὶ σαυτοῦ, tecum solo, et ἐφ' ἑαυτοῦ, ἐφ' ἑαυτῶν, secum solo s. solis, i. e. seorsim, privatim, re non communicata cum aliis, cf. Hdt. 1, 142. 202. 2, 2 4, 114. 5, 98. 7, 10. 8, 32. 9, 17. 38. Schaef. ad Dion. de com. p. 73. *b)* numeralibus additur, ut ἐφ' ἑνὸς ἄγειν τὴν τάξιν, centuriae militas

singulos deinceps ire jubere, Xen. Cyr. 2, 4, 2. sic ἐπὶ τριῶν, ternos; ἐπὶ τεττάρων, quaternos, Xen., Thuc. c) ἐπὶ πολλῶν, coram multis. ἐπὶ μαρτύρων, coram testibus. d) οἱ ἐπὶ πραγμάτων, quorum curae negotia publica mandata sunt, Dem. οἱ ἐπὶ σκηνῆς, histriones, v. Bast. append. ep. cr. p. IV. seq. 2) de motu in locum jam apud Homerum frequenter reperitur inpr. cum verbis ἵεσθαι, πέμπειν, ἄγειν, al. γεγωνεῖν ἐπ' Αἴαντος κλισίης, clamare, ut exaudiatur vox in Ajacis tentorio s. ut penetret vox usque ad tentorium, Il. 8, 224. ἐπὶ Λυδίας οἴχεσθαι, abire in Lydiam, Xen. Cyr. 6, 1, 25. ἐπὶ Σάρδεων φεύγειν, Sardes fuga petere, ib. 7, 2, 1. cf. Hdt. 1, 1. 2, 75. 119. 4, 14. 5, 33. 64. 3) de tempore, quo quid factum est: ἐπ' εἰρήνης, pace: ἐπὶ πολέμου, dum bellum geritur: ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, tempore priorum hominum, Il. 5, 637. ἐπὶ Κέκροπος, Cecropis tempore, Hdt. 8, 44. cf. 1, 15. 38. 55. 56. 65. 94. 1 io 2, 4. 46. 4, 5. ἐπὶ Κύρου, Cyro imperante, Xen. Cyr. 8, 4, 5. Etiam alia ratione ἐπὶ c. gen. dicitur de tempore, ut ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης, singulis diebus, Hdt. 5, 117. 4) de caussa: ἐφ' ἑαυτοῦ, sponte Frequentatur inpr. ἐπὶ c. gen., ubi significatur, unde alicui sive rei sive personae nomen aliquod aut cognomen fuerit impositum, Hdt 1, 94. 2, 57. ἐπ' ὅτευ, cur, Hdt. 4, 45. Sic ἐπ' ἀδείας, ἐπ' ἐξουσίας, intrepide, libere. II. *Cum dativo* dicitur 1) de loco, *apud, ad*: ἐπὶ ταῖς θύραις, ad fores, Xen. ἐπ' ἔργῳ, in opere, Od 16, 111. ἐπὶ πᾶσι, omnino, Il. 4, 178. ἐπὶ φρεσὶ θεῖναι, in animo ponere, Il. 1, 55. Saepe verti debet *adversus, contra*, Il. 1, 381. 3, 15. Od. 22, 8. Hdt. 4, 134. 6, 88. 2) significat accessionem, ἐπὶ τοῖσι, praeterea, Od 24, 277. ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, praeter hanc pulchritudinem, Od. 17, 308. ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, alius super alium, cf. Od. 7, 120. 3) de tempore, ἐπὶ νυκτί, noctu, Il. 8, 529. ἐπ' ἤματι τῷδε, hoc die, Il. 13, 234. 19, 410. ἐπ' ἤματι, quotidie, Od. 2, 284. 14, 105. ἐπὶ τῷ δείπνῳ, inter coenandum, Xen. ἐπὶ τούτοις, postea, tum, Xen. Cyr. 5, 5, 21. 6, 3, 10. 4) de fine, ἐπὶ δόρπῳ, ad coenandum, Od 18, 44. ἐπὶ Πατρόκλῳ, in Patrocli honorem, Il. 23, 776. ἐπὶ τῇ πορείᾳ θύεσθαι, itineris suscipiendi caussa rem divinam facere, Xen. Cyr. 2, 4, 18. 5) de caussa, *de, propter*, γελᾶν ἐπί τινι, ridere de aliquo, Hom. ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ, propter contemplationem ejus, Xen. ἐπὶ δίκῃ, ob judicium, Xen. Cyr. 1, 3, 16. 6) de quavis conditione, ἐπὶ τούτοις, his conditionibus; sic ἐφ' ᾧ vel ἐφ' ᾧτε, ea conditione, ut, — cf. Matthiae gr. gr. p. 661. Herm. Vig. p. 860. ἐπ' ἐμοί ἐστιν, penes me est, sequente inf. Hdt. 7, 52. Xen. III. *Cum accusativo* 1) de motu in locum, *ad, in*. ἐπὶ λόφον καταφεύγειν, in collem fugere, Xen. Sic etiam transfertur ad consilium s. finem, ut ἐπὶ τί; cur? ἐπὶ κατασκοπήν, speculandi caussa, Xen. Jungitur etiam cum verbis quiescendi, quae sic motus notionem accipiunt, ut παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας, comparere in atrio regiae, Xen. ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, novem jugera jacens implebat, Od. 11, 577. ὁρᾶν ἐπὶ πόντον, prospicere supra mare, Hom. 2) de tempore, *in*, ἐπὶ πολλὸν χρόνον, in multum tempus, Od. 12, 407. similiter ἐπὶ δηρόν, ἐπὶ χρόνον, per aliquod tempus, Il. 9, 415. 2, 299. ἐφ' ἡμέραν ἀρκεῖν, in diem, Xen. Indicat etiam finem temporis, *usque ad*, ἐπ' ἠῶ, ad auroram usque, Od. 7, 288. ἐπὶ γῆρας, ad senectutem usque, Od 8, 226. 3) Cum neutro adjectivi habet varios usus, et potest plerumque adverbio reddi, ἐπ' ἴσα, aequaliter, aequo Marte, Il. 12, 436. ἐπὶ πολύ, longe, Xen. Cyr. 5, 4, 45. ἐπὶ μακρὸν πορεύεσθαι, longo agmine procedere, Xen. cf. Herm. Vig. p. 6?8. — Postponitur saepe substantivo, ubi scribendum ἔπι per anastrophen. IV. *Adverbialiter* sine casu invenitur ap. Hom. *praeterea, ad haec, ex adverso, e contrario*. V. In compositione, cum verbis praesertim, significat *insuper, praeterea, ad, contra*, vel *rursus, iterum*. Non tamen semper commode exprimi potest in latina lingua. Si numeralia cum praep. ἐπὶ componuntur, unum significatur et ejus pars, quotam numerus cum ἐπὶ compositus indicat, v. ἐπίτριτος. ἐπόγδοος, al. Comparativos auget, ut in ἐπιμᾶλλον, ἐπιπλέον. (⏑⏑)

ἔπι, per anastrophen pro ἐπὶ saepe ponitur pro ἔπεστι, adest, reperitur, *c. dat.*

ἐπιαγή, ἡ, (ἄγνυμι) i. q. ἐπικαμπή.

ἐπιάλλομαι, *poet.* p. ἐφάλλομαι, hinc part. aor. *syncop.* ἐπιάλμενος p. ἐπάλμενος, Hom.

ἐπιάλλω, (ἰάλλω) immitto, Od. 22, 49.

ἐπιάλτης, ου, ὁ, qui insilit: incubus, *Aeol.* p. ἐφιάλτης.

ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum, *poet.* p. ἐφανδάνω.

ἐπιαύω, (ἰαύω) dormio inter, vel apud, indormio.

ἐπιάχω, (ἰάχω) acclamo. Hom. (⏑⏑⏑ —, sed per augmentum producitur iota.)

ἐπιβάθρα, ας, ἡ, pons, qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, vel e navi in terram pertinentem. 2) aditus ad rem v. c. scientiam. 3) basis.

ἐπίβαθρον, ου, τό, naulum. 2) τὰ ἐπιβαθρα, sc. ἱερά, sacrificia oblata, quum conscendebatur navis. 3) locus, cui insistimus.

ἐπιβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, irreg.) conscendo; adeo, sc. negotium, versor in re aliqua; invado, ingredior, accedo. Construitur ap. Hom. plerumque *c. gen.* raro *c. accusativo*; qui casus *serioribus* est usitatior. In *temp. trans.* significat conscendere facio: etc. cf. βαίνω.

ἐπιβακχεύω, laeta voce acclamo.

ἐπιβάλλω, f. λῶ, (βάλλω, *irreg.*) injicio: impono, velut mulctam, tributa: addo: imprimo sc. annulum signandi caussa, notam nummo, aut alii rei: contendo aliquo: urgeo, ingruo, invado: aggredior, capesso: subsequor praecedentem, orationem, etc. animum adverto, operam do, ubi supple νοῦν. τὰ ἐπιβάλλοντα, quae ad nos pertinent officia, vel debentur nobis; et sic fere etiam in *medio*. Constr. *c. dat. pers.* et *acc. rei*.

ἐπίβαλος, ον, digitus penultimus.

ἐπιβαπτίζω, immergo.

ἐπιβάπτω, f. ψω, immergo, submergo.

ἐπιβαρέω, *rarior forma* p. ἐπιβαρύνω.

ἐπιβαρύνω, (βαρύνω) insuper gravo, adgravo, onero: molestus sum, gravi damno afficio.

ἐπίβασια, ἡ, et

ἐπίβασις, εως, ἡ, (ἐπιβαίνω) scansio: gradus, incessio; iter: actio: invasio: basis, fundamentum.

ἐπιβάσκω, (βάσκω) *poet.* p. ἐπιβαίνω, induco, Il. 2, 234.

ἐπιβαστάζω, (βαστάζω, *irr.*) fero in, v. c. manibus.

ἐπιβατεύω, (βατεύω) ingredior alicui rei, incedo, insisto, incumbo: occupo, mihi vindico, *c. gen.* Hdt. 3, 63. 67. inpr. navigio vehor, in navi milito, sum ἐπιβάτης. 2) ingredior aliquid, ineo, *c. gen.* rem veneream habeo, de animalibus, *c. acc.* 3) invado, conscendo, occupo, c. g. γῆς.

ἐπιβατήριος, ον, scansorius, ad scandendum pertinens.

ἐπιβάτης, ου, ὁ, epibata, vector, sc. in navi. vid. ἔμπορος. 2) miles classiarius. (ᾰ)

ἐπιβατικός, ή, όν, ad classiarios pertinens. οἱ ἐπιβατικοί, classiarii. A pr.

ἐπιβατός, ή, όν, ad quem patet accessus, qui adiri, conscendi potest.

ἐπίβδα, ἡ, dies quarta et ultima Apaturiorum apud Athenienses: postriduana feriarum dies: dies secunda nuptiarum.

ἐπιβδάλλω, rursus mulgeo, a βδάλλω.

ἐπιβεβαιόω, et ἐπιβεβαιόομαι, auctoritatem addo, ratum facio, confirmo.

ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, (ἐπιβαίνω) qui navem vel equum conscendit, qui nave vel equo vehitur. 2) mobilis, agilis. 3) qui feminam conscendit.

ἐπιβιβάζω, f. άσω, impono, jubeo adscendere.

ἐπιβιβρώσκω, f. ἐπιβρώσω, (βιβρώσκω, *irr.*) insuper edo, edo una, velut obsonium cum pane.

ἐπίβιος, ον, (βίος) postea vivens, superviveus.

ἐπιβιόω, f. ώσομαι, (βιόω, *irreg.*) supervivo, ultra vivo, superstes sum.

ἐπιβλαβής, ές, (βλάβος) noxius, damnosus.

ἐπιβλαβῶς, *adv.* damnose, noxie.

ἐπιβλάπτω, f. ψω, insuper noceo et damnum infero.

ἐπιβλαστάνω, f. στήσω, (βλαστάνω, *irr.*) supergermino, insuper germino: refrutico.

ἐπιβλάστησις, ἡ, secunda germinatio.

ἐπιβλαστικός, ή, όν, qui regerminat, vel regerminandi vim habet.

ἐπιβλασφημέω, convicior insuper, ultro, vel ob, post aliquod visum auditumve.

ἐπιβλέπω, inspicio, intueor: considero, diligenter expendo: respicio, *c. dat.* vel *c. gen.*

ἐπιβλεφαρίς, ίδος, ἡ, (βλεφαρίς) palpebra. Hinc ἐπιβλεφαρίδιος, ον, qui est in palpebra.

ἐπίβλεψις, ἡ, (ἐπιβλέπω) consideratio.

ἐπιβλήδην, *adv.* (ἐπιβάλλω) adjiciendo, injiciendo, respondendi ergo.

ἐπίβλημα, τό, additamentum, supplementum: panniculus ad sarciendam vestem: inserta purpura in fine vestis: pallium: ornamentum doious.

ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, obex, pessulus. 2) *adj.* i. q. ἐπίβλητος.

ἐπίβλητος, ον, adventitius.

ἐπιβλύξ, *adv.* abunde, adfluenter.

ἐπιβλύζω, (βλύζω) affluo.

ἐπιβόας, ὁ, valde strepens, clamosus. A seq.

ἐπιβοάω, f. ήσω, (βοάω, *irr.*) acclamo, vid. *Med.* invoco, imploro, *c. acc.* θεούς, Hom. in auxilium advoco. 2) praedico, celebro, Thuc. 6, 16.

ἐπιβοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium.

ἐπιβοηθέω, f. ήσω, ad auxilium ferendum supervenio, insuper auxilior, praeter alios subvenio.

ἐπιβόημα, τό, (ἐπιβοάω) acclamatio.

ἐπιβόησις, ἡ, acclamatio.

ἐπιβόητος, ον, famosus, in utramque partem, sed magis in malum.

ἐπίβοιον, τό, sc. θῦμα, (βοῦς) sacrificium, quod praeter, vel post bovis immolationem fit, Harpocr., Etym. M.

ἐπιβόλαιον, τό, velamen, amictorium, LXX.

ἐπιβολή, ἡ, (ἐπιβάλλω) injectio, impositio, quod superadjicitur ad supplendum rei alicujus defectum: applicatio mentis: impetus: inceptum, conatus: mulcta: tributum, vectigal, praestatio muneris: impressio notae in nummo, nota ipsa, insigne, quo quem agnoscimus: institutum, consilium.

ἐπίβολος, ον, compos, qui aliquid adeptus est: qui aliquid adipisci studet.

ἐπιβόλως, *adv.* ingeniose, sapienter: feliciter.

ἐπιβομβέω, f. ήσω, bombis adsono: bombos edo, strepitum facio.

ἐπιβόσκησις, ἡ, depastio.

ἐπιβοσκίς, ίδος, ἡ, proboscis. A seq.

ἐπιβόσκω, f. βοσκήσω, (βόσκω, *irr.*) pasco in aliquo loco, de pastore. *Med.* pascor, depascor alicubi, luxurior in aliqua re, exsatior aliqua re.

ἐπιβουκόλος, ου, ὁ, bubulcus.

ἐπιβούλευμα, τό, insidiae: molimen, adgressio, conatus.

ἐπιβούλευσις, ἡ, insidiae.

ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, insidiator.

ἐπιβουλευτός, ή, όν, insidiis obnoxius.

ἐπιβουλεύω, f. εύσω, insidias struo; insidiose molior: consilium capio, delibero: *c. dat. pers.* et *acc. rei.*

ἐπιβουλή, ἡ, consilium adversus aliquem initum, insidiae.

ἐπιβουλία, ἡ, idem.

ἐπίβουλος, ον, insidiosus.

ἐπιβούλως, *adv.* insidiose.

ἐπιβραδύνω, cunctor, immoror.

ἐπιβραχύ, *adv.* ad breve tempus.

ἐπιβράχω, (βράχω) adstrepo. (⏑–⏑)

ἐπίβρεγμα, τό, (ἐπιβρέχω) irrigatio, irroratio.

ἐπιβρέμω, (βρέμω) admurmuro, fremo ad aliquid: πῦρ ἐπιβρέμει ἶς ἀνέμοιο, cum fremitu inflat, Il. 17, 739. *Med.* fremitum facio in aliqua re, e. g. χείλεσιν, Ar.

ἐπιβρέχω, f. ξω, perfundo, irroro, pluo.

ἐπιβριθής, ές, magno pondere premens aliquid, Aesch.

ἐπιβρίθω, ίσω, ingravesco, magno cum pondere irruo, impressionem facio. 2) degravo, deprimo. ὁ ἐπιβρίθων, onus gerens. (⏑ ⏑̄ – –)

ἐπιβριμάομαι, infrendeo, τινί.

ἐπιβρομέω, f. ήσω, admurmuro.

ἐπιβροντάω, f. ήσω, insuper tono, intono.

ἐπιβρόντητος, ον, cui tonitrua mentem perculere, attonitus: vecors, vesanus.

ἐπιβροχή, ῆς, ἡ, (ἐπιβρέχω) perfusio.

ἐπιβρύχω, f. ξω, (βρύχω) ὀδόντας, stridorem facio dentibus in aliqua re. (⏑ ⏑̄ – –)

ἐπιβρυχάομαι, i. q. ἐπιβρύχω.

ἐπιβρύχω, f. ξω, (βρύχω) infremo, fremo. (⏑ ⏑̄ – –)

ἐπιβρύω, f. ύσω, (βρύω) scateo, plenus sum. (⏑ ⏑̄ ⏑ –)

ἐπιβυθίζω, (βυθίζω) inundo.

ἐπιβύστρα, ας, ἡ, obturamentum. A seq.

ἐπιβύω, f. ύσω, obturo, obstruo. (De quant. v. βύω.)

ἐπιβωθέω, *Ion.* contr. ex ἐπιβοηθέω.

ἐπιβωμίζω, f. ίσω, (βωμός) arae sacrificandi caussa impono.

ἐπιβώμιος, ον, altari impositus: ad altare cantari solitus.

ἐπιβωμιοστατέω, (ἵστημι) in aram colloco.

ἐπιβωμίτης, ὁ, qui ad aram pertinet.

ἐπιβώσομαι, *Ion.* p. ἐπιβοήσομαι, fut. ab ἐπιβοάω.

ἐπιβωστρέω, f. ήσω, (βωστρέω) invoco.

ἐπίβωτος, ον, *Ion.* contr. ex ἐπιβόητος.

ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, (βώτωρ) pastor.

ἐπίγαιος, ον, qui super terram est: humilis, humi repens. v. ἐπίγειος.

ἐπιγαιόω, terra tego, in terram muto.

ἐπιγαμβρεία, ἡ, connubiorum ultro citroque junctio.

ἐπιγαμβρεύω, f. εύσω, generum assumo, filiam alicui nuptum do: affinitatis jure duco. *Pass.* gener fio, uxorem duco. 2) intr. affinis sum, τινί.

ἐπιγαμβρία, ἡ, adfinitas e matrimonio.

ἐπιγαμέω, (γαμέω, *irr.*) uxorem superinduco.

ἐπιγαμία, ας, ἡ, adfinitas. 2) jus connubiorum mutuorum contrahendorum, jus connubiale.

ἐπίγαμος, ον, nubilis.

ἐπιγανόω, f. ώσω, orno, illustro, polio.

ἐπιγάνυμαι, gaudeo aliqua re, τινί. (⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –)

ἐπιγάστριος, ον, (γαστήρ) ventri deditus, ad ventrem spectans. 2) ventriculo incumbens. Subst. τὸ ἐπιγάστριον, venter exterior.

ἐπιγαυρόω, laetum, superbum facio. Med. exsultio, laetor, efferor animo, τινί.

ἐπιγδουπέω, *poet.* p. ἐπιδουπέω, Il. 11, 45.

ἐπιγείζω, in terra versor.

ἐπιγείνομαι, i. q. ἐπιγίγνομαι, v. l. Il. 10, 71.

ἐπιγειόκαυλος, ον, cujus caulis humilis est, qui non erectum, sed humi stratum caulem habet. ab ἐπί, γῆ, καυλός.

ἐπίγειον, τό, apsis ima planetarum, auge. 2) funis, quo navis terrae alligatur. Ab seq.

ἐπίγειος, ον, (γέα) terrestris. 2) humi repens.

ἐπιγειόφυλλος, ον, (φύλλον) e radice tantum infoliatus: sparsa humi folia habens.

ἐπιγελάω, f. άσω, (γελάω) arrideo: irrideo, insulto, inprimis calamitosa.

ἐπιγεμίζω, f. ίσω, onero, repleo.

ἐπιγενεσιουργός, όν, generationem efficiens.

ἐπιγένημα, τό, (ἐπιγίνομαι) id, quod ad aliquam rem quasi insuper accedit, accessio: vitium vulneri accedens.

ἐπιγενής, ές, (ἐπιγίγνομαι) indigena. 2) natus post, adnatus, seu insuper natus.

ἐπιγεννάω, f. ήσω, adgenero, insuper genero.

ἐπιγέννημα, τό, quod adnatum est, fructus. 2) quod ex primo consequitur atque adjunctum est. 3) symptoma.

ἐπιγεννηματικός, ή, όν, adnatus, adjunctus velut natura.

ἐπιγεραίρω, insuper honore adficio.

ἐπιγεύομαι, f. εύσομαι, gusto, degusto.

ἐπιγηθέω, f. ήσω, gaudeo, laetor aliqua re.

ἐπιγῆτις, ιδος, ἡ, (γῆ) herba quaedam humilis, Diosc. 4, 7.

ἐπιγίγνομαι, *ap. seriores* ἐπιγίνομαι, (⏑ ⏑ – ⏑ –) (γίγνομαι, irr.) post nascor, adnascor: succedo, subsequor, advenio, supervenio, repente invado. οἱ ἐπιγιγνόμενοι, posteri.

ἐπιγιγνώσκω, *ap. seriores* ἐπιγινώσκω, (γιγνώσκω, irr.) cognosco, considero, specto. c. acc. Od. 18, 30. 2) agnosco, rescio, novi: cognosco, experior, disco, excogito. 3) cognosco, i. e. judico, decerno, statuo: aestimo, honoro, τινά τινος, aliquem ob aliquid.

ἐπιγλισχραίνω, viscosius reddo.

ἐπιγλίχομαι, cupio, appeto. (⏑ – ⏑ ⏑ –)

ἐπιγλυκαίνω, reddo dulce. Med. dulcesco. a γλυκαίνω.

ἐπιγλύφω, f. ψω, insculpo, caelo. LXX.

ἐπιγλωσσάομαι, *Att.* -ττάομαι, male loquor de aliquo: male ominor alicui, male precor. Activo utitur Aesch. Choeph. 1042.

ἐπιγλωσσίς, *Att.* ἐπιγλωττίς, ίδος, ἡ, lingula, lingua minor. 2) membrana cartilaginosa rotunditatis oblongae, gutturi claudendo et reserando.

ἐπιγναμπτός, ή, όν, inflexus, tortus.

ἐπιγνάμπτω, f. ψω, inflecto, intorqueo.

ἐπιγνάπτω, f. ψω, denuo carmino: expolio, renovo.

ἐπίγναφος, ον, interpolitus, innovatus.

ἐπίγνοια, ἡ, *Att.* ἐπίνοια.

ἐπιγνοίη, 3 opt. aor. 2. ab ἐπιγιγνώσκω.

ἐπιγνώμη, ἡ, cognitio.

ἐπιγνωμοσύνη, ἡ, arbitrium, cognitio.

ἐπιγνώμων, ον, (ἐπιγιγνώσκω) arbiter, judex. 2) qui veniam dat, veniae facilis. 3) inspector sive aestimator frumenti.

ἐπιγνωρίζω, f. ίσω, demonstro.

ἐπίγνωσις, ἡ, cognitio, agnitio, scientia.

ἐπίγνωστος, ου, ὁ, ἡ, cognitus, notus, LXX.

ἐπιγονατίς, ίδος, ἡ, (γόνυ) os latum et rotundum, quo genuum commissura tegitur, patella. 2) vestis genus ad genua pertinens.

ἐπιγονή, ῆς, ἡ, (ἐπιγίγνομαι) instauratio generis: fetus.

ἐπίγονος, ον, (ἐπιγίγνομαι) post natus, fetus succidaneus. 2) secundis nuptiis natus. Hinc Subst. in Plur. ἐπίγονοι, ων, οἱ, posteri, filii, in munia paterna succedentes.

ἐπιγουνατίς, ίδος, ἡ, v. ἐπιγονατίς.

ἐπιγουνίδιος, ον, (γόνυ) genibus impositus.

ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ, (γόνυ, γουνός) femur, femen, Od. 17, 225. 18, 74. 2) i. q. ἐπιγονατίς, 1. 3) genu.

ἐπιγραβδην, *adv.* (ἐπιγράφω) strictim, stringendo leviter.

ἐπίγραμμα, τό, titulus, inscriptio sive prosaica, sive metrica: epigramma. 2) pictura. ab ἐπί et γράφω scribo.

ἐπιγραμματογράφος, ὁ, scriptor epigrammatum.

ἐπιγραμματοποιός, οῦ, ὁ, idem.

ἐπιγραφεύς, έως, ὁ, quaesitor, qui pecuniam in aerarium conferendam describit. 2) pictor.

ἐπιγραφή, ἡ, inscriptio, titulus. 2) caussa rei actae. 3) indictio, descriptio census.

ἐπιγράφω, f. ψω, scribo in aliqua materia, inscribo: adscribo, ut auctori: acceptum refero: viritim collationem describo: testium nomina edo, quos producturus

sum: subscribo, confirmo: leviter perstringo.

ἐπίγρυπος, ον, nasum leviter incurvum habens: curvus, aduncus.

ἐπίγυια, τά, (γυῖα) funes, quibus naves in litore alligantur.

ἐπιγυμνάζω, insuper exerceo.

ἐπίγυον, τό, (γυῖα) i. q. ἐπίγυιος.

ἐπιδαίομαι, (δαίω, II.) divido, distribuo.

ἐπιδαίσιος, ον, communis, vel haereditate acceptus, in haereditatis partitione attributus.

ἐπιδαιτρεύω, ου, τό, (δαιτρόν) obsonium.

ἐπιδάκνω, (δάκνω, irr.) mordeo, pungo.

ἐπιδακνώδης, ες, mordens, acer.

ἐπιδακρύω, f. ύσω, defleo. (De quantit. v. δακρύω.)

ἐπίδαμος, ον, Dor. pro ἐπίδημος, publicus.

ἐπιδανείζω, f. είσω, ultra fenero, super prius creditam pecuniam adhuc aliam novam credo. *In medio*, adhuc aliam fenori sumo.

ἐπιδαψιλεύομαι, f. εύσομαι, indulgeo, liberalem, copiosum, nimium me praebeo, in dando, dicendo, ridendo etc. addo corollarium seu auctarium: liberaliter offero, exhibeo, Hdt. 5, 20.

ἐπιδεής, ές, (ἐπιδέομαι) indigens.

ἐπίδειγμα, τό, indicium, specimen.

ἐπιδείελα, *adv.* post meridiem. A seq.

ἐπιδείελος, ον, pomeridianus, vespertinus.

ἐπιδείκνυμι, vel ἐπιδεικνύω, ostendo, demonstro, declaro: specimen artis edo, artem ostento, de oratoribus imprimis, poetis, pictoribus, musicis; unde et pro pingere, canere, dicere etc.

ἐπιδεικτιάω, ostendere vel ostentare me cupio, ostento.

ἐπιδεικτικός, ή, όν, demonstrativus. 2) utens genere dicendi ad ostendendum ingenium et eloquentiam comparato: quod genus ipsum ἐπιδεικτικόν dicitur; at oratio ipsa ἐπίδειξις.

ἐπιδεικτικῶς, *adv.* ostentandi caussa: demonstrative, copiose, luculenter: aperte, in propatulo, valde ornate.

ἐπίδειξις, ἡ, demonstratio. 2) ostentatio, artis specimen. 3) oratio, cantus etc. ipse, artis ostentandae caussa editus.

ἐπιδειπνέω, f. ήσω, secundariam coenam perago.

ἐπιδείπνιος, ον, (δεῖπνον) qui post coenam est, fit etc., ad coenam pertinens.

ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, coena secundaria.

ἐπίδειπνον, ου, τό, idem.

ἐπιδέκατος, η, ον, (δέκατος) sesquidecimus, i. e. unum totum et decimam ejus partem continens, v. Tennulium ad Jambl. introd. in Nicomachi arithm. p. 136. 2) decimus, ἐπιδεκάτους τόκους τελεῖν, usuras decimas pendere, Aristot. τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον, decimam partem pretii dare, *id.* Sic τὸ ἐπιδέκατον, decima pars, Xen. h. gr. 1, 7, 6. 10.

ἐπιδεκτικός, ή, όν, (ἐπιδέχομαι) capax.

ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui capere potest aliquid, τινός.

ἐπιδελεάζω, escam impono.

ἐπιδέμνιος, ον, (δέμνιον) in strato positus, qui in lecto est.

ἐπιδέμω, (δέμω, irreg.) superstruo: etiam in medio.

ἐπιδένδριος, ον, (δένδρον) qui est in arbore.

ἐπιδέξιος, ον, qui est ad dextram, dexter. 2) scitus, elegans: urbanus, lepidus, prosper, faustus. *adv.* ἐπιδέξια, ad dextram, versus dextram.

ἐπιδεξιότης, ἡ, dexteritas.

ἐπιδεξίως, *adv.* scite, decenter, lepide, prudenter.

ἐπιδέομαι, f. δεήσομαι, (δέομαι, irr.) insuper egeo: egeo, indigeo, *c. gen.*

ἐπιδέρκομαι, (δέρκομαι, irr.) inspicio, c. acc.

ἐπιδερκτος, ον, visibilis. A praec.

ἐπιδερματίς, ίδος, ἡ, (δέρμα) pellis, quae est inter digitos anserum et avium hujus generis. 2) cuticula sensu destituta et veram cutem tegens.

ἐπιδερμίς, ίδος, ἡ, idem.

ἐπιδερρίς, ἡ, (δέρρις) i. q. κλειτορίς.

ἐπίδεσις, ἡ, alligatio, obligatio, v. c. vulneris.

ἐπιδεσμεύω, f. εύσω, innecto, obligo: onus impono et alligo.

ἐπιδεσμέω, f. ήσω, idem.

ἐπιδέσμιον, τό, fasciola.

ἐπίδεσμος, ὁ, et ἐπίδεσμον, τό, ligamen, id, quo vulnus obligatur, fascia. Dicitur etiam ἐπίδεσμα, τό et ἐπιδεσμίς, ἡ.

ἐπιδεσμοχαρής, ές, (χαίρω) nodis gaudens, vel fasciis gaudens, epith. podagrae. Luc.

ἐπιδεσπόζω, f. όσω, dominor, *c. gen.*

ἐπιδευής, ές, indigens. A seq.

ἐπιδεύομαι, f. δευήσομαι, (δεύω, irr.) indigeo. 2) inferior aliquo sum in re aliqua. c. gen.

ἐπιδεύω, f. εύσω, (δεύω) irrigo. 2) impleo humore aliquo, τινί.

ἐπιδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, irr.) insuper accipio, Hdt. 8, 75. suscipio, accipio, admitto.

ἐπιδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) obligo, alligo.

ἐπιδέω, f. δεήσω, (δέω, irreg.) i. q. ἐπιδέομαι, insuper egeo, c. gen. Herodot. 7, 28.

ἐπιδεῶς, *adv.* (ἐπιδεής) parce, non satis, insufficienter.

ἐπίδηλος, ον, manifestus. 2) similis, τινί, Ar.

ἐπιδήλως, *adv.* manifeste.

ἐπιδημεύω, f. εύσω, *poet.* p. ἐπιδημέω, advena, peregrinus sum. 2) peregre advenio. 3) domi sum, in patria sum, non absum peregre.

ἐπιδημέω, f. ήσω, (ἐπίδημος) domi sum, in patria sum, inter populum versor; etiam de morbis, morbus, aliisque rebus, quae totum populum s. totam regionem occupant. 2) in publicum prodeo, populo conspiciendum me praebeo. 3) redeo, ἐκ vel ἀπό τινος. 4) peregrinus aliquo venio, hospes alicubi commoror, c. εἰς vel ἐν, v. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 57. a.

ἐπιδήμησις, ἡ, adventus peregre. 2) praesentia domi.

ἐπιδημητικός, ή, όν, domi et quasi intra populi fines manens.

ἐπιδημία, ἡ, adventus inprimis Deorum.

ἐπιδήμιος, ον, (δῆμος) versans in populo, domesticus: πόλεμος ἐπιδ. bellum civile, Hom. 2) usitatus in populo, popularis, totum populum occupans, v. c. morbus. 3) publicus: peregrinus.

ἐπιδημιουργέω, opus inceptum perficio.

ἐπιδημιουργός, οῦ, ὁ, curator operis publici, ut murorum reficiendorum, ap. Thuc. ex interpretatione Schol. sed apud Procopium, Thuc. imitatorem, semper de opifice.

ἐπίδημος, ον, advena, non inquilinus. 2) qui peregre venit. 3) qui versatur in populo, vulgaris.

ἐπιδήν, *adv.* diu, multo, p. ἐπὶ δήν.

ἐπιδηρόν, adv. idem, pro ἐπὶ δηρόν.

ἐπιδιαβαίνω, post alium, qui transiit, ipse etiam transeo.

ἐπιδιαγινώσκω, f. γνώσομαι, recognosco. 2) iterum decerno.

ἐπιδιαθήκη, ἡ, testamentum posterius. 2) depositum.

ἐπιδιαιρέω, (αἱρέω, *irr.*) divido, partior, describo.

ἐπιδιαίτησις, ἡ, victus ratio seu ordinatio.

ἐπιδιάκειμαι, (κεῖμαι, *irr.*) adquiesco.

ἐπιδιακινδυνεύω, periclitor in aliqua re.

ἐπιδιακρίνω, insuper judico: de summo judice.

ἐπιδιαλάμπω, perluceo, eluceo per.

ἐπιδιαμένω, (μένω, *irreg.*) permaneo.

ἐπιδιαμονή, ἡ, permansio, immoratio.

ἐπιδιανέμω, (νέμω, *irreg.*) insuper distribuo.

ἐπιδιανοέω, (νοέω, *irreg.*) post, insuper excogito: etiam in *Med.*

ἐπιδιαπέμπω, mitto insuper, sc. post alium jam missum.

ἐπιδιαπλέω, f. εύσω, (πλέω, irreg.) insuper navi trajicio.

ἐπιδιαρρήγνυμι, f. ήξω, (ῥήγνυμι, irreg.) disrumpo. pass. disrumpor in re aliqua.

ἐπιδιασαφέω, ήσω, doceo, demonstro. pass. cognoscor, perspectus sum.

ἐπιδιασκευάζω, f. άσω, recognosco, retracto.

ἐπιδιασκεύασις, εως, ἡ, recognitio, retractio.

ἐπιδιασύρω, (σύρω) iterum perstringo, irrideo. (ῡ)

ἐπιδιατάσσομαι, *Attici* ἐπιδιατάττομαι, insuper mando, vel constituo: insuper addo.

ἐπιδιατείνω, (τείνω, irreg.) intendo aliquo, porrigo. 2) intr. pertineo usque ad.

ἐπιδιατίθημι, addo aliquid pactis, testamento etc. 2) depono.

ἐπιδιατρίβω, f. ψω, tempus tero, moram traho in aliqua re. (Penultima longa.)

ἐπιδιαφθείρω, vitio, corrumpo.

ἐπιδιδάσκω, f. ξω, (διδάσκω, irreg.) doceo, quod restat, quod alter praetermisit.

ἐπιδιδυμίς, ίδος, ἡ, (δίδυμος, testiculus) propria et intima testiculorum tunica dura, crassa et admodum valida.

ἐπιδίδωμι, f. ἐπιδώσω, (δίδωμι, irr.) insuper do, dono praeterea, addo. 2) simpliciter, do, trado, dedo. 3) cresco, augeor, proficio, incrementa capio. 4) in convivium vocatus venio. 5) in dotem do.

ἐπιδιέρχομαι, percenseo, percensendo, obeundo recognosco.

ἐπιδιετής, ές, qui biennium excessit.

ἐπιδιζήμαι, (διζήμαι, irreg.) insuper quaero.

ἐπιδίζομαι, rarior forma p. ἐπιδιζήμαι, Mosch.

ἐπιδιηγέομαι, repetita et accuratiori narratione explico.

ἐπιδιήγησις, ἡ, repetita et accuratior narratio.

ἐπιδικάζω, f. σω, (δικάζω) sententia mea adjudico, τινί τι, v. c. haereditatem. *Med.* jure peto, *c. gen.*, ut τοῦ κλήρου. *Metaph.* studeo aliquid assequi, sector, ἀστός; ἡ ἐπιδικαζομένη, quae a multis in matrimonium expetitur.

ἐπιδικασιόω, f. ώσω, litigo de re aliqua.

ἐπιδικασία, ας, ἡ, legis actio de hereditate controversa.

ἐπιδικάσιμος, ου, ὁ, arbiter familiae herciscundae inprimis; deinde advocatus in quacunque re; denique expetitus aliis, utilitatis caussa: hereditas litigiosa, controversa.

ἐπίδικος, ον, (δίκη) litigiosus, controversus; virgo ἐπίδικος, de qua consanguinei jure certare possunt, uter eam ducere uxorem debeat. 2) judicio subjectus, judicandus.

ἐπιδίμοιρος, ον, habens plus quam duas partes.

ἐπιδινεύω, ap. seriores i. q. ἐπιδινέω.

ἐπιδινέω, f. ήσω, in orbem ago, verso. Med. volvo animo.

ἐπιδιορθόω, f. ώσω, corrigo et emendo, quod dixi aut feci.

ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, correctio eorum, quae dicta, acta sunt.

ἐπιδιορθωτικός, ή, όν, qui ad corrigenda superiora adjicitur, quo corrigere volumus ea, quae diximus: emendendi vim habens.

ἐπιδιουρέω, (οὐρέω, irreg.) insuper mingo, v. c. pus praeter dolorem.

ἐπιδιπλασιάζω, f. άσω, duplico, ingemino.

ἐπιδιπλόω, f. ώσω, idem.

ἐπιδιπλοΐζω, idem.

ἐπιδιστάζω, insuper addubito.

ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ, (δίφρος) currus circumferentia, Il. 10, 475.

ἐπιδίφριος, ον, qui super curru est, sedet aut pugnat. 2) sellularius: ut τέχνη, ars sellularia. 3) ignavus, mollis.

ἐπιδιχά, adv. seorsum, separatim.

ἐπιδίψιος, ον, siticulosus.

ἐπιδιωγμός, οῦ, ὁ, persecutio. A seq.

ἐπιδιώκω, ξω, insequor, persequor.

ἐπιδοιάζω, i. q. ἐπιδιπλασιάζω. 2) diligenter considero, dubito.

ἐπιδοκέω, f. δόξω, (δοκέω, irr.) insuper videor, Andocid. in Alcib. p. 134. Bekk.

ἐπίδομα, τό, (ἐπιδίδωμι) adjectio, quae supra justam mensuram datur emptori.

ἐπιδομέω, (δομέω) superstruo.

ἐπιδοξάζω, (δοξάζω) insuper puto, opinor.

ἐπίδοξος, ον, (δόξα) proprie, de quo est aliqua opinio in futurum; it. qui exspectetur. 2) celeber, clarus, illustris.

ἐπιδόξως, adv. honorifice, gloriose.

ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ, (δόρυ) cuspis ferrea hastae.

ἐπιδορπέω, f. ήσω, coenam secundariam sumo.

ἐπιδορπίδιος, ον, ad coenam secundariam pertinens.

ἐπιδορπίζομαι, f. ίσομαι, i. q. ἐπιδορπέω.

ἐπιδόρπιος, ον, (δόρπον) qui est post coenam: ad coenam pertinens, utilis.

ἐπιδορπίς, ίδος, ἡ, coena secundaria.

ἐπιδόρπισμα, ατος, τό, quod in secundis mensis apponitur: bellaria.

ἐπιδορπισμός, ὁ, coenae secundariae sumtio.

ἐπιδόσιμος, ον, additilius, ex accessione proveniens. 2) qui munere datur, quem largitur aliquis.

ἐπίδοσις, ἡ, (ἐπιδίδωμι) accessio, additamentum. 2) incrementum, v. c. artis, profectus. 3) collatio pecuniae extraordinaria, quae fit in concione a civibus exhausto aerario, ad sublevandam ejus inopiam, largitio, erogatio publice facta, donativum, congiarium, emolumentum denique. 4) remissio. 5) studium in aliqua re positum.

ἐπιδοτικός, ή, όν, ad supererogandum propensus. Ab eod.

ἐπιδουπέω, f. ήσω, (δουπέω, irreg.) sonitum edo.

ἐπιδοχεῖον, τό, receptaculum. A seq.

ἐπιδοχή, ἡ, (ἐπιδέχομαι) receptio, susceptio. 2) successio.

ἐπιδράσσομαι, Att. ἐπιδράττομαι, f. ξομαι, prehendo, arripio, c. gen.

ἐπιδρέπομαι, decerpo. 2) vindico mihi, assumo.

ἐπιδρομάδην, adv. (ἐπιδραμεῖν) i. q. ἐπιτροχάδην. (◡‿◡◡–)

ἐπιδρομή, ἡ, incursio, irruptio, impetus. 2) levis et perfunctoria tractatio rei vel explicatio. 3) affluxus humorum ap. medicos.

ἐπιδρομία, ας, ἡ, idem.

ἐπίδρομος, ον, accessu facilis, planus: ad quem accedi solet: incursionibus expositus. 2) temerarius.

ἐπιδυναστεύω, f. εύσω, post alium obtineo imperium.

ἐπιδυσφημέω, infami adpellatione noto, dicta prosequor verbis obscenis et male ominatis.

ἐπιδύω, et ἐπιδύνω, f. ύσω, (δύω, irreg.) occido super. (De quant. v. δύω.)

ἐπιδωμάω, superstruo.

ἐπιδώτης, ὁ, largitor.

ἐπιείκεια, ας, ἡ, aequitas, summi juris moderatio: clementia: modestia, quum quis facile cedit, vel aliquid moderate fert, in meliorem partem accipit etc. item cetera ex adjectivo ἐπιεικές.

ἐπιείκελος, ον, similis.

ἐπιεικεύω, ex aequo et bono ago, sum mitis. A seq.

ἐπιεικής, ές, (εἰκός, ἔοικα) aequus: decens, consentaneus: clemens, lenis: bonus, modestus, moderatus: mediocris, non magnus: qui bonus et frugi est, virtutis studiosus: probabilis, verosimilis: facilis.

ἐπιεικίζω, f. ίσω, ex fide bona, ex aequo et bono statuo, arbitror. dub.

ἐπιεικτός, ή, όν, (εἴκω) tolerabilis. 2) facile cedens.

ἐπιεικῶς, adv. non absurde: mediocriter, moderate: clementer: valde, sufficienter, satis: fere, plerumque, crebro.

ἐπιειμένος, η, ον, part. pf. pass. Ep. ab ἐπιέννυμι.

ἐπιεισάμενος, η, ον, part. aor. med. Ep. ab ἔπειμι, accedo, Il. 21, 424.

ἐπιείσομαι, fut. ab ἔπειμι.

ἐπιέλδομαι, desidero, cupio.

ἐπιελίκτωρ, ορος, ὁ, (ἑλίσσω) qui super aliquid volvitur.

ἐπιέλπομαι, (ἔλπω, irr.) spero.

ἐπίελπτος, ον, speratus, exspectatus.

ἐπιέννυμι, (ἕννυμι, irr.) super impono, Od. 20, 143. part. pf. pass. ἐπιειμένος, indutus, instructus, praeditus, c. acc. ἀλκήν, ἀναιδείην, Hom. Med. induo, χλαίνας, Hdt. 4, 64. νῶτον κρίκαις, Pind. N. 10, 82. metaph. tectus sum, χαλκὸν ἐπιέσται, operculo aeneo tecta est, Hdt. 1, 47 in oraculo: γῆν ἐπιέσσασθαι, terra tegi, sepeliri, Pind. N. 11, 21.

ἐπιέπομαι, ἐπιέσπομαι, poet. p. ἐφέπομαι, ἐφέσπομαι, insequor.

ἐπιέσσαμεν, aor. ab ἐπιέννυμι, Od. 20, 143.

ἐπιετής, ές, (ἔτος) in hunc annum, hujus anni.

ἐπιζαρέω, i. q. ἐπιβαρέω, ἐπιβαρύνω, vox Euripidea, v. Valck. et Pors. ad Phoen. 45.

ἐπιζάφελος, ον, vehemens, ardens, Hom.

ἐπιζαφελῶς, adv. vehementer, ardenter.

ἐπιζάω, (ζάω, irr.) supervivo, superstes sum, τινί.

ἐπιζείω, poet. p. ἐπιζέω.

ἐπίζεμα, τό, (ἐπιζέω) aquae allae ferventis, surgentes in bullas ac spumam: bullae ac spuma: decoctum, genus medicamenti.

ἐπιζεύγνυμι, vel ἐπιζευγνύω, f. ζεύξω, (ζεύγνυμι, irreg.) conjungo, connecto, adjungo. 2) occludo.

ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, catena. 2) series.

ἐπίζευξις, ἡ, conjunctio. 2) iteratio. 3) Figura rhetorica, quum eadem vox repetitur cum vehementia.

ἐπιζεφύρος, ον, (ζέφυρος) zephyro oppositus, occidentalis: etiam ἐπιζεφύριος, impr. de Locris.

ἐπιζέω, f. έσω, efferveseo, ferveo insuper. 2) act. fervidum reddo, Eur. Cycl. 391. sed vide Lobeck. ad Soph. Aj. p. 226.

ἐπίζηλος, ον, aemulandus, invidendus, praeclarus.

ἐπιζήμιος, ον, (ζημία) damnosus, noxius. 2) cui mulcta est irrogata.

ἐπιζημιόω, f. ώσω, mulctam irrogo.

ἐπιζημίωμα, τό, mulcta.

ἐπιζημίως, adv. damnose.

ἐπιζητέω, f. ήσω, requiro, rei amissae desiderio teneor: posco, postulo, peto.

ἐπιζήτημα, τό, quaestio.

ἐπιζήτησις, ἡ, requisitio, desiderium.

ἐπιζητήσιμος, ον, qui requiri potest, aut solet; appetibilis, studio dignus.

ἐπιζυγόω, f. ώσω, claudo, munio januam, ut simplex.

ἐπιζώννυμι, (ζώννυμι, irr.) praecingo, succingo.

ἐπιζώστρα, ας, ἡ, balteus.

ἐπῆλι, aor. ab ἐπιάλλω. (◡––◡)

ἐπιήνδανε, Ep. pro ἐφήνδανε, vide ἐφανδάνω.

ἐπίηρα, bis legitur ap. Homerum Il. 1, 572. 578. et Soph. O. R. 1094. in formula ἐπίηρα φέρειν τινί, grata afferre alicui, gratificari alicui, i. q. χαρίζεσθαί τινι. Proprie est neutr. plur. ab ἐπίηρος, jucundus, gratus, quod exstat ap. Leschen. fr. Hom. 56. Emped. 208. cf. ἦρα et ἐπιήρανος. Buttmannus Lexil. p. 152. scribendum esse censet ἐπὶ ἦρα, quod nobis non persuasit.

ἐπιήρανος, ον, gratus, acceptus, commodus, c. dat. Od. 19, 343. 2) auxiliator, auxiliatrix; dominus, domina; particeps, c. gen.

ἐπιηρεφής, ές, Ion. pro ἐπηρεφής.

ἐπίηρος, ον, v. ἐπίηρα.

ἐπιθαλάμιον, τό, carmen nuptiale. A seq.

ἐπιθαλάμιος, ον, (θάλαμος) nuptialis. (◡◡◡◡◡◡)

ἐπιθαλαμίτης, ὁ, epith. Mercurii.

ἐπιθαλασσίδιος, Att. ἐπιθαλαττίδιος, ία, ιον, maritimus.

ἐπιθαλάσσιος, Att. ἐπιθαλάττιος, ον, idem. Occurrit etiam ἐπιθαλασσία, Plat. Legg. 4. p. 704. D.

ἐπιθάλασσος, ον, maritimus.

ἐπιθαλπής, ές, (θάλπω) calidus. 2) jucundus, delectabilis.

ἐπιθάλπω, foveo.

ἐπιθαμβέω, f. ήσω, cum stupore admiror, stupeo.

ἐπιθανάτιος, ον, morti destinatus, capitis damnatus.

ἐπιθάνατος, ον, mortem arcessens, letifer. 2) morti vicinus.

ἐπιθανάτως, *adv.* cum vitae periculo.

ἐπιθάπτω, f. ψω, (θάπτω, irreg.) denuo sepelio.

ἐπιθαρσέω, f. ήσω, fiduciam sumo, confidenter fio, τινί. *Att.* -θαῤῥέω.

ἐπιθαρσύνω, f. υνῶ, fidentem reddo, animum addo. *Att.* -ῤῥύνω.

ἐπιθαυμάζω, f. άσω, donis honoro propter admirationem, Ar. Nub. 1147.

ἐπιθειάζω, f. άσω, deorum opem contra aliquem imploro. 2) deorum iram alicui imprecor.

ἐπιθεάομαι, f. άσομαι, (θεάομαι, irr.) desuper specto. (άσομαι, -⏑-)

ἐπιθειάζω, f. άσω, numine divino adflor, instinctu divino agor, vaticinor. 2) deos precor: per deos obtestor: deorum testimonio utor. 3) inspiro, τινί τι. 4) consecro, divina auctoritate instruo, v. c. πράξεις, Plut. a θεός.

ἐπιθειάσις, εως, ἡ, afflatus divinus. 2) obtestatio, quae fit per deos vel deum. 3) precatio, qua dei opem imploramus. A pr.

ἐπιθειασμός, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

ἐπιθέλγω, f. ξω, adblandior.

ἐπίθεμα, τό, quicquid imponitur, seu superimponitur, ut statua, quae defuncti sepulcro imponitur; operculum; corona; cinctura. ab ἐπί et τίθημι, pono.

ἐπιθεραπεύω, (θεραπεύω) insuper curo, *c. acc.* τὴν κάθοδον, Thuc. 2) postea sano, persano.

ἐπίθεσις, ἡ, impositio: adgressio, invasio, impetus: rerum novarum molitio: conjuratio: insidiae, impostura: amor, concupiscentia, libido.

ἐπιθεσπίζω, f. ίσω, oraculum reddo, sancio oraculo, auspicio addico aliquid, τινί.

ἐπιθεσπισμός, οῦ, ὁ, oraculum, scitum.

ἐπιθετέος, *adj. verb.* (ἐπιτίθημι) imponendum, aggrediendum.

ἐπιθέτης, ου, ὁ, impostor, insidiator.

ἐπιθετικός, ἡ, όν, aptus ad fallendum, fallax: ad invadendum aptus, adgressu promptus, audax.

ἐπιθετικῶς, *adv.* epitheti loco, cognomine.

ἐπίθετος, ον, adjectus, qui adjici solet: aliunde invectus, peregrinus: commenticius: simulatus, adfectatus: impositus, qui imponi solet. Hinc τὸ ἐπίθετον, vel τὸ ἐπίθετον ὄνομα, apud Grammaticos est Nomen Adjectivum.

ἐπιθέτως, *adv.* pro ἐπιθετικῶς.

ἐπιθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) adcurro, incurro, irruo, invado.

ἐπιθεωρέω, f. ήσω, prospicio, contemplor, considero.

ἐπιθεώρησις, ἡ, vel ἐπιθεωρία, ἡ, consideratio, contemplatio.

ἐπιθήγω, f. ξω, acuo, exacuo.

ἐπιθήκη, ἡ, accessio, additio.

ἐπίθημα, τό, (alias ἐπίθεμα) operculum, tegmen.

ἐπιθηματικός, ἡ, όν, ad operiendum pertinens.

ἐπιθηματουργία, ἡ, (ἔργον) januarum, tectorum et aliorum operimentorum confectio.

ἐπιθηματόω, operculo claudo.

ἐπιθηραρχία, ἡ, munus, quo quis aliis θηράρχαις, vel quatuor elephantis praeest. A seq.

ἐπιθήραρχος, ου, ὁ, (θήραρχος) qui aliis θηράρχοις praeest, vel qui quatuor elephantos regit.

ἐπιθήτωρ, ὁ, *dub. lect.* p. ἐπιβήτωρ, Nonn. 1, 51.

ἐπιθιγγάνω, (θιγγάνω, irr.) tango, attingo, *c. dat. Rarius* et ap. poetas tantum occurrit praes. ἐπιθίγω. (⏑⏑⏑-)

ἐπιθλίβω, f. ψω, premo.

ἐπίθλιψις, ἡ, compressio.

ἐπιθοάζω, (θοάζω) insideo, inpr. supplex arae assideo: hinc conqueror, angustiis premor, Trag.

ἐπιθολόω, f. ώσω, infusco, obscuro, perturbo.

ἐπιθορεῖν, inf. aor. ab ἐπιθρώσκω; praes. ἐπιθορέω, non nisi *ap. recentissimos* invenitur.

ἐπιθόρνυμαι, (θόρνυμαι) rem habeo cum femina, *c. dat.*

ἐπιθορέω, (θορός) semen genitale alicui immitto, gravidam facio.

ἐπιθορυβέω, f. ήσω, adstrepo secundo rumore, admurmuro.

ἐπιθράσσω, *Att.* -ττω, (θράσσω, irreg.) *contr.* p. ἐπιταράσσω. (α natura long.)

ἐπιθραύω, (θραύω) insuper frango.

ἐπιθρέξας, ασα, αν, part. aor. 1. ab ἐπιτρέχω.

ἐπίθρεπτος, ον, bene nutritus, de carne, significat majorem carnis molem.

ἐπιθρηνέω, f. ήσω, lugeo, plango, super mortuo scil.

ἐπιθρήνησις, ἡ, luctus, planctus.

ἐπιθρομβόω, in grumos cogo, coagulo.

ἐπιθρύπτω, (θρύπτω, irreg.) i. q. διαθρύπτω.

ἐπιθρώσκω, f. θοροῦμαι, (θρώσκω, irreg.) insilio, *c. gen.* νηός, Il. 8, 515. 2) insulto, *c. dat.* 3) subsilio, subsultim progredior.

ἐπιθυμέω, f. ήσω, (θυμός) cupio, concupisco, desidero, *c. gen.*

ἐπιθύμημα, τό, cupiditas, desiderium. 2) res appetita. (ῡ)

ἐπιθύμησις, ἡ, cupiditas, appetitio. (ῡ)

ἐπιθυμητής, οῦ, ὁ, qui tenetur alicujus rei desiderio, cupidus, studiosus. *Fem.* ἐπιθυμήτειρα.

ἐπιθυμητικός, ἡ, όν, ad concupiscendum propensus, insitam concupiscendi facultatem habens. 2) impellens ad concupiscendum. *Subst.* τὸ ἐπιθυμητικόν, libido, cupiditas.

ἐπιθυμητικῶς, *adv.* cupide. cum ἔχειν, cupiditate teneri.

ἐπιθυμητός, ἡ, όν, desiderabilis.

ἐπιθυμία, ας, ἡ, (θυμός) cupiditas, studium, desiderium, aviditas, τινός vel πρός τι. 2) libido, cupiditas effrenata.

ἐπιθυμίαμα, τό, suffimentum, quod ad suffiendum adoletur. (⏑⏑-⏑-⏑) A seq.

ἐπιθυμιάω, f. άσω, suffio, odoramenta adoleo, seu accendo.

ἐπιθύμιος, ον, i. q. ἐπιθυμητικός. (⏑⏑-⏑⏑)

ἐπιθυμίς, ίδος, ἡ, corollae genus, v. ὑποθυμίς.

ἐπιθυμόδειπνος, ον, coenas appetens. ab ἐπιθυμία, δεῖπνον, coena.

ἐπιθύνω. i. q. ἐπιϊθύνω. (⏑---)

ἐπιθυσιάζω, rem divinam facio.

ἐπιθύω. f. ύσω, (θύω, irr.) impetu feror in aliquem. 2) immolo vel sacrifico post alium. 3) immolo, sacrifico, super aliquo scil. coepto, velut foedere. 4) thus in aram impono. (De quantitate v. θύω.)

ἐπιθωρακίδιον, τό, vestis, quae thoraci superinduitur.

ἐπιθωρακίζω, f. ίσω, lorico. 2) super thoracem aliquid induo.

ἐπιθωρήσσομαι, f. ήξομαι, armor adversus aliquem, bellum paro in aliquem.

ἐπιθωΰσσω, f. ξω, acclamo, vociferando incito.

ἐπιΐδμων, ον, gnarus, peritus.

ἐπιΐζομαι, insideo, *Ion.* p. ἐφίζομαι.

ἐπιΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, sciens, peritus, conscius.

ἐπικαγχάζω, f. άσω, cachinno aliquid excipio.

ἐπικαγχαλάω, exsulto, superbio aliqua re.

ἐπικαθαιρέω, f. ήσω, (αἱρέω, irreg.) destruo, diruo.

ἐπικαθαίρω, (καθαίρω) insuper expurgo.

ἐπικαθέζομαι, (ἕζομαι, irr.) insideo.

ἐπικαθεύδω, (εὕδω, irreg.) indormio: incubo.

ἐπικάθημαι, (ἧμαι, irr.) insideo, sedeo in, *c. dat.*, rarius *c. acc. loci.* 2) obsidione teneo, oppugno.

ἐπικαθιζάνω, i. q. ἐπικαθίζω.

ἐπικαθίζω, (ἵζω, irreg.) impono. 2) intr. insideo. inpr. obsideo, oppugno v. c. πόλει.

ἐπικαθίημι, (ἵημι) demitto in, τινί. (Antepen. longa.)

ἐπικάθισμα, τό, (ἐπικαθίζω) insessus.

ἐπικαθίστημι, (ἵστημι) substituo, sufficio.

ἐπικαινίζω, ίσω, instauro, innovo.

ἐπικαινοτομέω, f. ήσω, i. q. καινοτομέω, Eus.

ἐπικαινουργέω, nova semper opera tracto.

ἐπικαινόω, innovo, νόμους, leges immuto, Aesch.

ἐπικαιρία, ἡ, opportunitas.

ἐπικαίριος, ον, opportunus, commodus. 2) praecipuus, optimus, in cujus dexteritate plurimum spei est et adjumenti, rei agendae idoneus. 3) temporarius.

ἐπίκαιρος, ον, idem quod ἐπικαίριος.

ἐπικαίρως, *adv.* opportune.

ἐπικαίω, f. αύσω, (καίω, irr.) accendo, incendo, amburo. ἐπικαυμένος, adustus. *Att.* ἐπικάω. (⏑⏑--)

ἐπικαλαμάομαι, f. ήσομαι, spicilegium facio: spolio bonis, quae ab aliis relicta sunt.

ἐπικαλέω, f. έσω, (καλέω, irr.) advoco. *Med.* invoco, imploro, ad auxilium voco: compello, τινά: appello, nomino, cognomino, τινά: testem aliquem facio, provoco ad aliquem, superiorem appello, τινά: objicio, vitio verto, exprobro, τινί τι: accuso, postulo.

ἐπικαλλύνω, insuper pulchrum reddo, decoro.

ἐπικάλυμμα, τό, (ἐπικαλύπτω) tegmen, operimentum, velamen. 2) praetextus.

ἐπικαλυπτήριον, τό, idem n. 1.

ἐπικαλύπτω, f. ψω, tego, contego: obscuro.

ἐπικάλυψις, ἡ, obvolutio.

ἐπικάμνω, (κάμνω, irr.) post aliquam rem gestam aegror, τινί, Ael.

ἐπικαμπή, ῆς, ἡ, (ἐπικάμπτω) inflexio, incurvatio.

ἐπικαμπής, ές, flexus, curvus.

ἐπικάμπιος, ον, i. q. ἐπικαμπής.

ἐπικάμπτω, f. ψω, inflecto. 2) persuadeo, animum alicujus ad meam voluntatem in-

flecto.

ἐπικαμπύλος, ον, incurvus. (ῡ)

ἐπικαμπῶς, *adv.* ab ἐπικαμπής, cum flexu, flexuose.

ἐπίκαμψις, ἡ, flexus, conversio, v. s. πασις.

ἐπικανθίδες, ων, αἱ, canthorum radices.

ἐπίκαρ, *adv.* ad verticem, in caput. v. ἔγκαρ.

ἐπικαρδιάω, i. q. καρδιάω, cordis dolorem sentio.

ἐπικαρπία, ας, ἡ, fructus, seu fructuum proventus. 2) usus rei fructuosus, fructuum perceptio. 3) quaestus, fenus. 4) vectigal, quod a fructibus provenit.

ἐπικάρπιδιος, ον, qui fructibus (pomis) inest extrinsecus.

ἐπικαρπίζομαι, exedo, Theophr.

ἐπικάρπιος, ον, (καρπός) frugifer, fructifer, qui semen continet: τὰ ἐπικάρπια, pediculi. 2) (καρπός) ad carpum s. juncturam ioanus cum brachio pertinens: ὄφεις, armillae serpentium speciem referentes, Philostr. ep. 39.

ἐπικαρπολογέω, spicilegium facio.

ἐπικάρσιος, ια, ιον, vel ἐπικαρσιος, ον, (ἐπίκαρ, κάρ) obliquus, transversus.

ἐπικαρυκεύω, insuper condio, condimentum aliud addo. v. καρύκη.

ἐπικαταβαίνω, (βαίνω, irr.) descendo.

ἐπικαταβάλλω, (βάλλω, irr.) deprimo, demitto.

ἐπικαταγελάω, f. άσω, (γελάω) insuper derideo. (Penult. ᾰ)

ἐπικατάγνυμι, (ἄγνυμι, irreg.) insuper frango.

ἐπικατάγω, (ἄγω, irr.) insuper deduco. *Med.* post alium appello.

ἐπικαταδαρθάνω (δαρθάνω, irreg.) indormio.

ἐπικαταδέω, f. ησω, (δέω, *irreg.*) alligo, ut onus dorso equi, devincio v. c. vulnus.

ἐπικαταδύομαι, (δύω, *irreg.*) mergo me.

ἐπικαταθέω, (θέω, *irreg.*) decurro, incurro.

ἐπικαταίρω, (αἴρω, *irreg.*) irruo, τινί.

ἐπικατακαίω, (καίω, *irreg.*) insuper comburo.

ἐπικατακλείω, f. είσω, concludo, recondo, *f. l.* Xen. Cyr. 4, 1, 18.

ἐπικατακλίνω, reclino in, repono in.

ἐπικατακλύζω, f. ύσω, aquis obruo, inundo.

ἐπικατακοιμάομαι, indormio.

ἐπικατακολουθέω, insequor, perasquor.

ἐπικαταλαμβάνω, (λαμβάνω, *irreg.*) occupo, anteverto: adsequor: opprimo.

ἐπικαταλλαγή, ἡ, (καταλλάσσω) collybus.

ἐπικαταμένω, (μένω, *irreg.*) moror.

ἐπικαταμωκάομαι, irrideo, subsanno.

ἐπικαταπηδάω, desilio in.

ἐπικαταπίπτω, (πίπτω, *irreg.*) incumbo in aliquem.

ἐπικαταπλάσσω, emplastrum impono.

ἐπικαταπλέω, (πλέω, *irr.*) navigo adversus aliquem.

ἐπικαταπρήθω, (πρήθω, *irr.*) comburo super aliquo.

ἐπικαταράομαι, (ἀράομαι, *irr.*) diris devoveo.

ἐπικαταράσσω, *Att.* ἐπικαταράττω, percutio, impetuose impello, vel insilio. *pass.* immittor.

ἐπικατάρατος, ον, sacer, exsecrabilis.

ἐπικαταῤῥέω, (ῥέω, *irr.*) desuper influo, illabor e superiore loco.

ἐπικαταῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι, *irr.*) super aliquo re frango, discindo v. c. vestes a pectore, luctus caussa, super defuncto.

ἐπικαταῤῥίπτω et -ῥιπτέω, (ῥίπτω, *irr.*) insuper dejicio, superinjicio.

ἐπικατασείω, f. είσω, super decutio, super deturbo.

ἐπικατασκάπτω, f. ψω, superfodio, diruo super.

ἐπικατασκευάζω, exstruo, compono.

ἐπικατασπάω, detraho.

ἐπικατασπένδω, f. σπείσω, (σπένδω, *irr.*) libo super, victima v. c.

ἐπικαταστρατοπεδεύω, castra loco contra aliquem.

ἐπικαταστρέφω, f. ψω, inverto jaciendo super aliquem.

ἐπικατασφάζω, *Att.*-σφάττω, f. ξω, macto super, insuper, v. c. super tumulo.

ἐπικατατέμνω, (τέμνω, *irr.*) concido, lacero; inpr. in rebus metallicis, Demosth. p. 977. ubi ἐπικατατέμνειν τῶν μέτρων ἐντὸς de injuria quadam dicitur.

ἐπικατατρέχω, (τρέχω, irreg.) hostiliter impetum facio, irruo in aliquem, persulto regionem incursionibus infestis.

ἐπικαταφέρομαι, (φέρω, irr.) deferor, delabor (super aliquem) de pluvia etc. praeceps ruo.

ἐπι-καταφορά, ᾶς, ἡ, *Vocabulum mathematicum*, praecepa locus in octavo ab horo scupo signo.

ἐπικατάφορος, ον, pronus, proclivis, πρός τι.

ἐπικαταψάω, (ψάω, irr.) superficiem, v. c. soli, leviter rado, sarrio.

ἐπικαταψεύδομαι, mentior adversus aliquem, de aliquo falsa refero.

ἐπικαταψήχω, postea demulceo, App.

ἐπικατείδον, (εἶδον, irreg.) desuper inspicio

ἐπικάτειμι, (εἶμι) desuper descendo in, v. c. e capite in stomachum.

ἐπικατεράω, defusum, transfusum, seu decapulatum, vel elutriatum superpono, vel indo compositioni.

ἐπικατέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) i. q. ἐπικάτειμι.

ἐπικατέχω, f. καθέξω, (ἔχω, irreg.) retineo super aliquo loco.

ἐπικατηγορέω, insuper exprobro. 2) explico insuper.

ἐπικατηγόρησις, ἡ, addita rei explicatio, significatio, ut in *Alba longa*, τὸ longa, est figurae ἐπικατηγόρησις. Dicitur et ἐπικατηγορία, ἡ.

ἐπικατοικέω, inhabito, incolo.

ἐπικατονομάζω, dedico, consecro, sc. ut nomen ab eo accipiat, cui consecratur.

ἐπικατορθόω, bene gero insuper, sc. post alias res bene gestas.

ἐπικαττύω, et ἐπικαττύομαι, veteramentarii sutoris artem exerceo, coria obsoleta et detrita consuo.

ἐπικαυλόφυλλος, ον, (ἐπί, καυλός, φύλλον) a caule tantum foliatus.

ἐπίκαυμα, τό, (ἐπικαίω) adustio: id ipsum, quod adustum est: genus ulceris citra nigram oculi partem: inustionem lat. medici vocant.

ἐπίκαυσις, ἡ, adustio, uredo.

ἐπίκαυστος, et ἐπίκαυτος, ον, praeustus.

ἐπικαυχάομαι, f. ήσομαι, glorior adversus aliquem, insulto alicui, *c. dat.*

ἐπικαύχησις, ἡ, insultatio.

ἐπικαχλάζω, strepito, de aqua illisa saxis. 2) irrideo, cachinnor, s. καχλάζω.

ἐπικάω, *Att.* p. ἐπικαίω. (⏑⏑‒‒)

ἐπίκειμαι, (κεῖμαι, *irreg.*) impositus sum, superimpositus sum: jaceo super: incumbo, immineo: insto, urgeo, insequor. part. ἐπικείμενος, interdum *signif. pass. c. acc.*, ut ἐπικ. κυνέην, tectus galea.

ἐπικείρω, f. κερῶ, (κείρω) attondeo, praecido: *metaph.* impedio, Hom.

ἐπικεκρυμμένως, *adv.* (ἐπικρύπτω) occulte, obscure.

ἐπικελαδέω, f. ήσω, acclamo, clamorem tollo, Il. 8, 542. 18, 310.

ἐπικέλευσις, ἡ, acclamantium cohortationes

ἐπικελεύω, et ἐπικελεύομαι, hortor, τινί.

ἐπικέλλω, f. έλσω, (κέλλω) appello, vel appellor, pervenio, *c. dat.* vel ἐπί s. πρός τι.

ἐπικέλομαι, (κέλομαι, *irr.*) insuper advoco, Il. 9, 454.

ἐπικεντέω, stimulum, calcar addo. Anthol.

ἐπικεντρίζω, stimulo pungo in superficie, leviter stringo. 2) de arboribus, surculum insero.

ἐπίκεντρος, ον, (κέντρον) qui est in centro.

ἐπικεράννυμι, f. κεράσω, (κεράννυμι, *irr.*) admisceo.

ἐπίκερας, vel ἐπίκερας, ατος, τό, foenum Graecum.

ἐπικεραστικός, ή, όν, cui temperandi vis inest, obtundens vel temperans, v. c. malignitatem morbi.

ἐπικερδαίνω, (κερδαίνω, *irr.*) praeterea, insuper lucror.

ἐπικέρδεια, ἡ, et ἐπικέρδειον, τό, i. q. ἐπικέρδια, q. v.

ἐπικερδής, ές, (κέρδος) quaestuosus, lucrosus. Hinc τὸ ἐπικερδές, lucrum.

ἐπικέρδια, τά, (κέρδος) lucrum ex mercatura, quaestus, Hdt. 4, 152.

ἐπικερτομέω, f. ήσω, maledictis seu probris incesso ob aliquam rem: falsum timorem incutere alicui cupio, deludo, derideo, τινά.

ἐπικερτόμημα, τό, dictum mordax cum irrisione: objurgatio.

ἐπικερτόμησις, ἡ, idem.

ἐπικέρτομος, ον, maledicus, objurgans.

ἐπικεύθω, f. εύσω, occulo, celo.

ἐπικεφάλαιον, τό, capitatio, id quod in capita singula penditur, tributum capitulare.

ἐπικεφαλαιόω, f. ώσω, summam colligo.

ἐπικήδειος, ον, (κῆδος) funebris. Hinc *Subst.* τὸ ἐπικήδειον, Epicedium, carmen funebre, Naenia.

ἐπικήπιος, ον, (κῆπος) hortensis.

ἐπικηραίνω, (κηραίνω) infesto sum animo adversus aliquem.

ἐπίκηρος, ον, (κήρ) fato letifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius: caducus, fluxus.

ἐπικηρόω, (κηρόω) cera obduco.

ἐπικηρυκεία, ας, ἡ, legatio de pace aut foedere.

ἐπικηρύκευμα, τό, idem. (ῡ)

ἐπικηρυκεύομαι, per caduceatorem, seu praeconem pacem peto, de pace et amicitia legatos mittendos censeo. Dicitur tamen et de nunciis privatorum. 2) mentionem facio (sc. in senatu vel apud populum) pacis cum hoste faciendae. 3) pronuncio, praedico, edico, denuncio.

ἐπικήρυξις, ἡ, pronunciatio pecuniae per praeconem, vel denunciatio poenae per praeconem. A seq.

ἐπικηρύσσω, *Att.* -ττω, f. ξω, per praeconem pecuniam publice ei polliceor, qui

aliquem vivum mortuumve tradiderit. item, qui alicujus rei indicium fecerit: ἐπικηρυχθείς, proscriptus. per praeconem edico, denuncio, veluti capitis poenam, si quis quid fecerit: potestatem proedrudi in finibus alicujus publice facio. 2) i. q. ἐπικηρυκεύομαι, nuncio alicui aliquid per praeconem: ἐπικηρυχθεὶς χθονί, minatus urbi, Aesch. Sept. 619. 3) venale propono, publice vendo, ut ἀποκηρύσσω, Strab. Plut.

ἐπικήρως, *adv.* (ἐπίκηρος) more eorum, qui fatalibus morbis, vel fato etiam mortifero obnoxii sunt.

ἐπικίδνημι, (κίδνημι) dissipo, dispergo super: κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν, animo ne succumbite malis, Hdt. 7, 140 in oraculo. Frequentius in *medio*, dispergor, diffundor, Il. 2, 850.

ἐπικιναίδευσμα, τό, (κιναιδίζομαι) cinaedicum factum, dictum gestusve.

ἐπικινδυνεύομαι, f. εύσομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum. τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, merces, quibus onusta est navis, vehuntur cum periculo ejus, qui pecuniam in eas praebuit, ut ipsius sit damnum, si forte navis pereat, Dem. p. 915. *Activo scriptores* tantum utuntur, ut Aristid. T. II p. 250.

ἐπικίνδυνος, ον, periculosus, cum periculo conjunctus.

ἐπικινδυνώδης, ες, idem.

ἐπικινδύνως, *adv.* periculose. (ῡ)

ἐπικινέω, f. ήσω, admoveo. *Med.* commoveor, gestum ago, gesticulor.

ἐπικίρνημι, admisceo, miscendo repleo: ἐπικίρναται ὁ κρατήρ, miscetur in cratere vinum, crater repletur, Hdt. 1, 51.

ἐπικιχλίδες, αἱ, carmen in κιχλῶν gratiam compositum ab Homero, teste Athenaeo p. 65. a.

ἐπικλάζω, f. κλάγξω, (κλάζω, *irreg.*) acclamo, accino, Pind.

ἐπικλαίω, *Att.* ἐπικλάω, (κλαίω, *irreg.*) fleo super.

ἐπίκλαυτος, ον, flebilis, lamentabilis.

ἐπικλάω, f. άσω, (κλάω, *irr.*) frango, flecto: animum alicujus flecto in aliam sententiam, ad misericordiam.

ἐπικλάω, *Att.* p. ἐπικλαίω. (⏑‒‒‒)

ἐπικλεής, ές, (κλέος) gloriosus, celeber.

ἐπικλείζω, (κλείζω) i. q. ἐπικλείω, 1. *poet.* ἐπικληΐζω.

ἐπικλείω, (κλείω, *irr.*) insuper celebro, celebro in aliqua re. *b*) perhibeo, dico, nomino, appello. *c*) invoco, advoco. 2) (κλείω, κλείς) occludo.

ἐπικλήδην, *adv.* (ἐπικαλέω) i. q. ἐπίκλην.

ἐπικληΐζω, *poet.* p. ἐπικλείζω. 2) i. q. ἐπικλείω, 2. occludo, Nonn., Tryphiod.

ἐπίκλημα, τό, (ἐπικαλέω) criminis objectio: accusatio: crimen, quod objicitur.

ἐπίκλην, *adv.* cognomento, *proprie est Accus.* ab *inusitato* nominativo ἐπίκλη, pro ἐπίκλησις.

ἐπικληρικός, ή, όν, ad ἐπίκληρον pertinens, de ea agens etc. A seq.

ἐπίκληρος, ον, (κλῆρος) femina, ad quam universa hereditas pertinet. 2) orba, cui neque pater, neque frater germanus, neque avus paternus superstes est. 3) locuples, opulenta.

ἐπικληρόω, f. ώσω, sorte attribuo: quocunque modo attribuo, assigno. *Med.* sortior.

ἐπικλήρωσις, ἡ, sortitio, attributio per sortem facta.

ἐπίκλησις, ἡ, (ἐπικαλέω) cognomen. 2) invocatio. 3) ignominia.

ἐπικλησκω, *poet.* p. ἐπικαλέω.

ἐπίκλητος, ον, advocatus, evocatus, accitus: nobilis, celeber: attributus, designatus: conviva extra ordinem vocatus, umbra: reprehensione dignus, vituperandus, infamis.

ἐπικλιβάνιος, ον, (κλίβανος) qui est in fornace vel ad fornacem.

ἐπικλινής, ές, (ἐπικλίνω) declinans, deorsum vergens, declivis, devexus.

ἐπικλίντης, ου, ὁ, inclinans, faciens, ut quid inclinet. 2) species terrae motus, quum terra ad angulos acutos in obliquum quatitur; op. Aristot. Ab eod.

ἐπίκλιντρον, τό, sella, vel lectus, in qua nos reclinare vel recumbere possumus.

ἐπικλίνω, (κλίνω) acclino, inclino, declino. *Med.* adjaceo, jaceo super: accumbo ad mensam. part. perf. pass. ἐπικεκλιμένος, proclivis. *Activum* nonnunquam occurrit *vi intrans. medii.* (ι in praes. longum, in reliquis temporibus breve.)

ἐπίκλισις, ἡ, inclinatio, reclinatio ad etc.

ἐπικλονέω, f. ήσω, concutio, perturbo: in fugam verto.

ἐπίκλοπος, ον, (κλέπτω) furax, avidus furandi: furtivus, occultus: subdolus, vafer, versutiloquus.

ἐπικλύζω, (κλύζω) inundo, submergo. 2) *intr.* abundo, redundo.

ἐπίκλυσις, ἡ, proluvies, diluvium maris terram obruentis: inundatio.

ἐπικλυσμός, οῦ, ὁ, inundatio.

ἐπίκλυστος, ον, inundatus, aquis obrutus.

ἐπικλυτός, όν, celeber, inclitus.

ἐπικλύω, (κλύω, *irr.*) i. q. ἐπακούω, inaudio, percipio, *c. acc.* vel *c. gen.* (⏑⏑⏑‒)

ἐπικλώθω, f. σω, (κλώθω) neo, fatalia stamina duco, de Parcis: destino, constituo, decerno, fato attribuo, τινί τι, Hom.

ἐπικνάμιος, *Att.* p. ἐπικνήμιος.

ἐπικνάω, (κνάω, *irr.*) intero, ut ramento casei aliquid.

ἐπικνήθω, i. q. ἐπικνάω.

ἐπικνίζω, f. ίσω, in superficie scalpo: per summa incido.

ἐπίκνισις, ἡ, scarificatio, incisio, quae per summas partes fit; sculptura. A pr.

ἐπικοιλαίνω, (κοιλαίνω) in superficie cavo.

ἐπικοιλίδες, αἱ, i. q. ὑποκοιλίδες.

ἐπίκοιλος, ον, cavus.

ἐπικοιμάομαι, indormio, incumbo dormiens. negligens, supinus, securus sum in re aliqua.

ἐπικοίμησις, ἡ, cubitus in aliquam corporis partem in somno.

ἐπικοιμίζω, indormire, acquiescere facio.

ἐπικοινῆς, *adv.* p. ἐπὶ κοινῆς, una, promiscue.

ἐπίκοινος, ον, communis, promiscuus. Hinc τὰ ἐπίκοινα, ων, nomina epicoena, quae sub una terminatione utrumque sexum denotant.

ἐπικοινόω, et νόομαι, communico, τινί τι.

ἐπικοινωνέω, f. ήσω, communia habeo.

ἐπικοινωνός, όν, particeps.

ἐπικοιράνης, ὁ, rex, dux.

ἐπικοιτάζομαι, cubile habeo, vel constituo in.

ἐπικοιτέω, (κοιτέω) i. q. ἐπικοιτάζομαι.

ἐπικοιτίτης, ου, ad κοιτῶνα pertinens.

ἐπικοκκύζω, (κοκκύζω) more cuculi accino; unde ἐπικοκκύστρια, ἡ, Echo dicitur Aristophani Thesm. 1059.

ἐπικολλάω, f. ήσω, adglutino. *pass.* adhaereo alicui.

ἐπικόλλημα, τό, id, quod glutino alicui rei jungitur.

ἐπικολπίδιος, ον, et ἐπικόλπιος, ον, (κόλπος) qui in sinu gestatur.

ἐπικολώνιος, ον, (κολώνη) qui est in colle.

ἐπικομάω, valde comatus sum.

ἐπικομίζω, f. ίσω, apporto, affero. *Med.* mecum fero.

ἐπικομμόω, f. ώσω, ornatu nimis exquisito excolo.

ἐπίκομος, ον, (κόμη) comatus.

ἐπικομπάζω, f. άσω, jactabundis verbis praedico, per jactationem addo.

ἐπικομψεύω, exquisite orno.

ἐπικομψόω, i. q. ἐπικομψεύω.

ἐπικοπανον, τό, mensa coquorum, supra qua carnes secari solent.

ἐπικοπή, ῆς, ἡ, incisio, praecisio, v. c. qua arborum extremae partes praeciduntur.

ἐπίκοπος, ον, ὁ, ἡ, accisus, praecisus. 2) brevis. *Subst.* τό, lignum, quod supponitur rei, quae secatur; *impr.* truncus sive mensa, in qua lanii carnes concidunt.

ἐπικοπρίζω, stercoro, fimo saturo.

ἐπικόπτης, ου, ὁ, reprehensor. A sq.

ἐπικόπτω, f. ψω, incido, praecido, in cacumine caedo. 2) accido. vires attenuo, retundo, reprimo, inhibeo. 3) reprehendo. *Med.* plangor, lugeo ἐπί τινι.

ἐπικόρμιον, τό, (κορμός) lignum, quod supponitur rei secandae.

ἐπικορρίζω, (κόρρη) i. e. ἐπὶ κόῤῥης τυπτίζω, alapam incutio. Hinc ἐπικορριστός, ή, όν, qui alapam accepit.

ἐπικόρσιος, ον, (κόρση) qui supra tempora s. maxillas est.

ἐπικορύσσομαι, armor adversus aliquem.

ἐπικός, ή, όν, (ἔπος) Epicus, ad carmen Epicum pertinens: οἱ ἐπικοί, poetae Epici.

ἐπικοσμέω, f. ήσω, exorno, excolo.

ἐπικοτέω, έσω, i. q. κοτέω.

ἐπίκοτος, όν, (κότος) ira dignus, τῷ ἐπικότῳ, culpanda, ob quae quis merito irascatur. 2) iratus, iracundus.

ἐπικοτταβίζω, f. ίσω, defundo guttas in poculo epoto relictas in terram, vel pelvim, ita, ut sonitum reddant. v. κοτταβίζω.

ἐπικότως, *adv.* (ἐπίκοτος) irate, iracunde.

ἐπικουρέω, f. ήσω, auxilior, auxilio venio, τινί: remedium adhibeo. 2) i. q. βοηθέω, auxilium praesto in bello, stipendia mereor.

ἐπικούρησις, ἡ, opitulatio.

ἐπικούρημα, τό, auxilium, remedium.

ἐπικουρία, ἡ, auxilium, remedium, τινός. 2) copiae auxiliares.

ἐπικουρικός, ή, όν, auxiliaris. Hinc *Subst.* τὸ ἐπικουρικόν, auxiliares copiae.

ἐπικούριος, ον, auxiliaris. A seq.

ἐπίκουρος, ου, ὁ, auxiliator, adjutor. ἡ, auxiliatrix. Etiam *adj.* auxiliaris, opem ferens, τινός, adversus aliquid. 2) οἱ ἐπίκουροι, copiae auxiliares, i. q. μισθωτοί s. ξένοι.

ἐπικουφίζω, f. ίσω, allevo, sublevo.

ἐπικουφισμός, ὁ, sublevatio.

ἐπικραδαίνω, et ἐπικραδάω, vibro, quatio super.

ἐπικράζω, (κράζω, *irr.*) inclamo, τινί.

ἐπικραίνω, (κραίνω, *irreg.*) efficio, perficio, confirmo, ratum facio dictum s. promissum. *Epice* extrahitur ἐπικραιαίνω, Il.

3, 302. unde imperat. aor. ἐπικρήηνον, Il. 1, 455. 2) rego, moderor, *c. acc.* Hom. h. Merc. 531

ἐπικράνιος, ον, (κρᾶνον) qui est in capite. (⏑ ⏑̄ – ⏑ ⏑)

ἐπικρανίς, ίδος, ἡ, cerebellum, i. q. παρεγκεφαλίς.

ἐπίκρανον, τό, quod super caput est, vitta, capitis ligamen, munimentum capitis. 2) capitulum columnae.

ἐπίκρασις, ἡ, (ἐπικεράννυμι) temperatio.

ἐπικραταιόω, f. ώσω, insuper firmo. 2) vinco.

ἐπικράτεια, ἡ, potestas, ditio. 2) victoria. (⏑ ⏑̄ ⏑ – ⏑)

ἐπικρατέω, f. ήσω, praevaleo, primas teneo: potior, obtineo, supero, cohibeo: evinco. Constr. *c. dat.* vel *c. gen.*, etiam *c. acc.*

ἐπικρατής, ές, in potestate sua habens, alicujus rei compos. 2) fortis, potens. *Adv.* ἐπικρατέως, Hom.

ἐπικράτησις, ἡ, superatio, potestas.

ἐπικρατητικός, ή, όν, ad superandum s. cohibendum pertinens, aptus.

ἐπικρατίδες, ων, αἱ, (κρατός) sudaria.

ἐπικρατίδιον, τό, sudarium, quo caput obvolvebatur.

ἐπικρατικός, ή, όν, (ἐπικεράννυμι) cui temperandi vis inest.

ἐπικραυγάζω, (κραυγάζω) acclamo, inclamo.

ἐπικρεμάννυμι, f. κρεμάσω, (ᾰ) *Att.* κρεμῶ, (κρεμάννυμι, *irr.*) suspendo super. *Med.* suspensus sum super, impendeo, immineo.

ἐπικρεμής, ές, impendens. A praec.

ἐπικρήηνον, imperat. aor. ab ἐπικραιαίνω, v. ἐπικραίνω.

ἐπίκρημνος, ον, praeceps, in praecipitium vergens.

ἐπικρήνειε, opt. aor. ab ἐπικραίνω, Il.

ἐπικρῆσαι, aor. 1. ab ἐπικεράννυμι, *Ep.* p. ἐπικεράσαι, Od. 7, 164.

ἐπικριδόν, *adv.* (ἐπικρίνω) cum delectu, diligenter.

ἐπίκριμα, τό, decretum, edictum.

ἐπικρίνω, judicio meo approbo, decerno.

ἐπίκριον, τό, (ἴκριον) antenna navis. Hinc τὰ ἐπίκρια, ων, navis tabulata.

ἐπίκρισις, ἡ, (ἐπικρίνω) adjudicatio: judicium: discretio: censura, dignatio.

ἐπικριτής, οῦ, ὁ, arbiter, judex: consultor.

ἐπίκριτος, ον, lectus, delectus.

ἐπικροτέω, f. ήσω, applaudo: crepo, crepito: castigo, vitupero, increpo.

ἐπίκροτος, ον, pulsatus, propulsatus, proculcatus.

ἐπίκρουμα, τό, pulsus, ictus.

ἐπίκρουσις, ἡ, percussio ferulis levibus.

ἐπικρούω, f. ούσω, complodo, pulso: impello, incito.

ἐπικρυπτικός, ή, όν, occultationis significationem habens. Vox Gramm.

ἐπικρύπτω, f. ψω, abscondo: celo, dissimulo.

ἐπίκρυφος, ον, occultus.

ἐπίκρυψις, ἡ, occultatio: sermo obscurus.

ἐπικρώζω, incrocito.

ἐπικτάομαι, f. ήσομαι, (κτάομαι, irr.) insuper adquiro, plura mihi comparo, augeo opes.

ἐπικτείνω, (κτείνω, irr.) insuper interficio, iterum occido, Soph. Ant. 1030.

ἐπικτένιον, τό, lanugo lini adhaerens pectini, dum pectinatur linum. 2) locus supra pubem, i. q. ἐπίσειον, pecten.

ἐπίκτημα, τό, possessio extra patriae fines, quae alias ἔγκτημα.

ἐπίκτησις, ἡ, accessio possessionum.

ἐπίκτητος, ον, adquisitus, possessus. 2) adscitus, non naturalis.

ἐπικτίζω, f. ίσω, superaedifico, superstruo. 2) pro κτίζω, de urbe.

ἐπικτυπέω, f. ήσω, insono, strepo, perstrepo. 2) strepitum excito.

ἐπικυδαίνομαι, glorior, superbio aliqua re.

ἐπικυδής, ές, (κῦδος) gloriosus, insignis, illustris, v. c. opibus, divitiis, victoria: potens: magna fiducia praeditus. Compar. ἐπικυδέστερος, α, ον, melior, felicior, superior.

ἐπικυδιάω, i. q. ἐπικυδαίνομαι.

ἐπικυέω, (κυέω, irr.) superfero, iterum concipio.

ἐπικύημα, τό, fetus, qui post alium conceptum concipitur. (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑)

ἐπικυΐσκω, (κυΐσκω) rursus gravidam reddo. Med. rursus gravida fio, iterum concipio.

ἐπικυκλέω, extrinsecus insero, inculco.

ἐπικυκλόω, (κυκλόω) cingo.

ἐπικυλίδες, ων, αἱ, superiores palpebrae.

ἐπικυλίκειος, ον, inter pocula dictus vel factus, ut simplex.

ἐπικυλινδέω, f. ήσω, volvo super, devolvo, involvo.

ἐπικυλινδρόω, f. ώσω, cylindris aequo.

ἐπικυλίνδω, idem quod ἐπικυλινδέω.

ἐπικύλια, τά, v. ἐπικυλίδες.

ἐπικυλισμός, οῦ, ὁ, advolutatio.

ἐπικυλίω, devolvo in, *poet.* p. ἐπικυλινδέω. (fut. ίσω, – –)

ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.

ἐπικυματίζω, f. ίσω, innato.

ἐπικυμάτωσις, ἡ, fluctuatio.

ἐπικύπτω, f. ψω, pronus incumbo, inspicio: inclino, provolvo me.

ἐπικυρέω, fut. κύρσω, impf. ἐπεκύρεον, (κυρέω, irr.) incido, c. dat. 2) nanciscor, c. gen. Pind. Ol. 6, 10. Aesch. Pers. 851.

ἐπικυρίσσω, incutio.

ἐπικυρόω, f. ώσω, confirmo, approbo, ratum facio.

ἐπίκυρτος, ον, gibbus, convexus.

ἐπικυρτόω, f. ώσω, incurvo.

ἐπικύρωσις, ἡ, confirmatio. (ῡ)

ἐπίκυφος, ον, (κυφός) incurvus.

ἐπικυψέλιος, ὁ, qui curat alvearia apum, epith. Panis, Anthol.

ἐπικωθωνίζομαι, f. ίσομαι, perpoto.

ἐπικωκύω, f. ύσω, lamentor, allacrimo. (ύω, ⏑ –; ύσω, ⏑̄ –)

ἐπικώλυσις, ἡ, impeditio.

ἐπικωλύω, f. ύσω, impedio: insuper impedio, insuper prohibeo. (ύω, ⏑̄ –; ύσω, – –)

ἐπικωμάζω, f. άσω, comissatum eo ad quem, obruo cum repentino et protervo adventu.

ἐπικωμιαστικῶς, *adv.* laudantium more.

ἐπικώμιος, ον, etiam trium terminationum, Pind. P. 10, 10. ad κῶμον s. comissationem pertinens. 2) i. q. ἐγκώμιος, laudatorius, Pind.

ἐπίκωμος, ον, serior forma p. ἐπικώμιος.

ἐπικωμῳδέω, f. ήσω, mordacibus dictis incesso, noto, taxo, subsanno.

ἐπίκωπος, ον, (κώπη) remo admotam habens manum, remigationi accinctus. 2) remigio instructa, de navi militari. 3) ad manubrium usque, Ar.

ἐπικῶς, *adv.* more carminis epici.

ἐπιλαβή, ἡ, (ἐπιλαμβάνω) apprehensio.

ἐπιλαγχάνω, (λαγχάνω, irr.) super alio, seu post alium sorte obtineo, unde ἐπιλαχών aor. 2. sorte suffectus, subjectus. 2) intr. sorte eligor, sorte evenio alicui.

ἐπιλαδόν, adv. i. q. ἰλαδόν, catervatim.

ἐπιλάζυμαι, (λάζυμαι) comprehendo, retineo.

ἐπιλαλέω, interpello, obloquor.

ἐπιλαΐς, ίδος, ἡ, curruca, avicula, quae et ὑπολαΐς nuncupatur, Aristot. h. a. 8, 13.

ἐπιλαμβάνω, f. λήψομαι, aor. ἐπέλαβον, (λαμβάνω, irr.) insuper assumo, sumo post aliud, vindico mihi, occupo. 2) prehendo, corripio, manum injicio, occupo, attingo, nanciscor: invado: incido in aliquid, assequor, consequor. Constr. c. *acc.* 3) Med. prehendo, corripio aliquem, τινός: aggredior: retineo, capto, insidiose observo, reprehendo: invado, de morbis; unde e. g. ἐπιληφθεὶς τὴν αἴσθησιν, sensibus captus. In usu forensi est: rem ex jure possessionis mihi vindico, c. acc. at c. gen. Plat. de legg. 12. p. 954. c. d.

ἐπίλαμπρος, ον, (λαμπρός) clarus, illustris, manifestus.

ἐπιλαμπρύνω, in celebritate magna versor, excello, insignem me facio.

ἐπίλαμπτος, ον, *Ion.* p. ἐπίληπτος, deprehensus, Hdt. 3, 69.

ἐπιλάμπω, luceo super aut post, affulgeo. 2) illustro.

ἐπιλανθάνω, f. ἐπιλήσω, aor. ἐπέλησα, (λανθάνω, irr.) oblivioni do, c. gen. ὕπνος ἐπιλήσειν ἁπάντων, Od. 20, 85. 2) lateo, in aor. 2. ἐπέλαθον. Med. ἐπιλανθάνομαι, f. ἐπιλήσομαι, c. gen. obliviscor, Od. 4, 455. reticeo, oblivione premo. A rariori praesentis forma ἐπιλήθω, med. ἐπιλήθομαι, ap. Homerum exstat tantum impf. med. Od. 4. 455. 5, 324.

ἐπιλαρχία, ἡ, (ἰλάρχης) turba duplaris, duae turmae, agmen militum centum viginti octo.

ἐπίλασις, ἡ, Dor. p. ἐπίλησις.

ἐπιλεαίνω, (λεαίνω) polio, poliendo laevigo; *trop.* mitigo, lenio, mollio, ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, Hdt. 7, 9, 3, cf. 8, 142.

ἐπιλέανσις, ἡ, laevigatio.

ἐπιλέγω, f. ξω, (λέγω, irr.) praeterea edico, narro; dictis addo: deinde s. postea dico. 2) seligo. Med. deligo, seligo mihi Hdt. 3, 157. *b)* lego, perlego, βιβλίον, Hdt. 1, 124. 125. 2, 125. 3, 41. 43. 128. 5, 14. 7, 239. 8, 22. 128. 136. utuntur enim *Ion.* hoc verbo pro ἀναγιγνώσκειν. *c)* mecum cogito, reputo, perpendo, Hdt. 3, 65, 5, 30. 80. 7, 159. et saepius.

ἐπιλείβω, super aliqua re libo, Od.

ἐπιλειόω, laevigo.

ἐπιλείπω, relinquo, desero, destituo, deficio, c. acc. pers. ὕδωρ μιν ἐπέλιπε, aqua defecit eum, Hdt. 7, 21. etiam sine acc. vel cum part. ἐπιλείπω λέγων, omnia dicere nequeo, Plat.

ἐπιλείχω, in superficie lambo.

ἐπίλειψις, ἡ, (ἐπιλείπω) defectio, penuria.

ἐπιλεκτάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) praefectus militum extraordinariorum.

ἐπίλεκτος, ον, delectus, selectus. 2) miles extraordinarius.

ἐπιλέκτως, adv. cum delectu.

ἐπίλεξις, ἡ, delectus.

ἐπιλεπτύνω, tenuiter tego, τινί.

ἐπιλέπω, f. ψω, (λέπω) decortico, cortice nudo.

ἐπιλευκαίνω, dealbo.
ἐπιλευκία, ἡ, i. q. λεύκη.
ἐπίλευκος, ον, aliquantum albus, albicans.
ἐπιλεύσσω, adspicio, prospicio.
ἐπιλήθης, ες, oblivionem afferens.
ἐπίληθος, ον, (ἐπιλανθάνω) efficiens oblivionem, c. gen. Od. 4, 221.
ἐπιλήθω, Med. ἐπιλήθομαι, vide ἐπιλανθάνω.
ἐπιληΐς, ίδος, ἡ, (λεία) jure belli parta, v. c. urbs.
ἐπιληκέω, (ληκέω, irr.) crepitum seu strepitum excito ad, applaudo.
ἐπιληναιδιστρία, ἡ, ab Aristophane vocatur Musa tragica, quippe quae verbis magnificis gaudet, v. ληκυθος, ληκυθίζω.
ἐπιλημπτικός, ἐπίλημπτος, Hipp. pro ἐπιληπτικός, q. v.
ἐπιλήναιος, ον, in sacris Bacchi usitatus, dub.
ἐπιλήνιος, ον, (ληνός) torcularius, ad torcular pertinens.
ἐπιληπτίζομαι, (ἐπιληψία) morbo comitiali laboro: dicitur etiam ἐπιληπτεύομαι et ἐπιλήπτομαι.
ἐπιληπτικός, ή, όν, morbo comitiali laborans
ἐπιληπτικῶς, adv. per epilepsiam.
ἐπιλήπτομαι, i. q. ἐπιληπτίζομαι,
ἐπίληπτος, ον, (ἐπιλαμβάνω, irr.) deprehensus, qui deprehendi s. retineri potest. 2) reprehensus, reprehensione dignus. 3) laborans epilepsia s. morbo comitiali.
ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor.
ἐπίλησις, (ἐπιλανθάνω) oblivio.
ἐπιλησμη, ἡ, oblivio.
ἐπιλήσμιος, ον, i. q. ἐπιλήσμων.
ἐπιλησμοσύνη, ἡ, oblivio.
ἐπιλήσμων, ον, obliviosus, quem facile cepit oblivio: oblitus, immemor. 2) act. oblivionem efficiens. Constr. c. acc.
ἐπιλήσομαι, fut. med. ab ἐπιλανθάνω, Hom.
ἐπιληστικός, ή, όν, oblivionem afferens.
ἐπιληψία, ας, ἡ, (ἐπιλαμβάνω, irr.) invasio, paroxysmi initium. 2) subita invasio, correptio, oppressio. 3) morbus comitialis, epilepsia. 4) retentio, obstructio, obturatio.
ἐπιλήψιμος, ον, reprehensione dignus.
ἐπίληψις, ἡ, prehensio, apprehensio. 2) invasio, manus injectio, vindicatio. 3) morbus comitialis, epilepsia.
ἐπιλίγδην, adv. (λίγδην) strictim, leviter.
ἐπιλιμνάζω, superstagno, restagno.
ἐπιλίσσω vel ἐπιλῖνεύω, retis obeo et adspicio.
ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.
ἐπιλιπής, ές, (ἐπιλείπω) deficiens. 2) (λίπος) i. q. ὑπολιπής.
ἐπιλιχμάομαι, i. q. ἐπιλείχω: dicitur etiam ἐπιλιχμάσσω et ἐπιλιχνεύομαι.
ἐπιλλίζω, f. ίσω, oculis innuo, τινί, Od. 18, 11. conniveo.
ἴπιλλος, ον, (ἰλλός) strabus, paetus.
ἐπιλλόω, contortis oculis adspicio ad irridendum.
ἐπιλλώπτω, (ἰλλώπτω) paetis oculis blandior, conniveo, adnicto.
ἐπιλοβίς, ίδος, ἡ, (λοβός) jecinoris fibrae. Hesych.
ἐπιλογή, ἡ, (ἐπιλέγω) delectus, electio.
ἐπιλογίζομαι, f. ίσομαι, computo, supputo. 2) cogito, recogito, reputo. 3) tribuo, impoto.
ἐπιλογικός, ή, όν, ad reddendam rationem pertinens. τὰ ἐπιλογικά, idem quod ἐπίλογος.
ἐπιλόγισις, ἡ, i. q. ἐπιλογισμός.
ἐπιλογισμός, οῦ, ὁ, computatio, enumeratio. 2) cogitatio, ἐξ ἐπιλογισμοῦ, prudenter, re mature deliberata.
ἐπίλογος, ὁ, (ἐπιλέγω) subjuncta dictorum ratio, dicti alicujus explicatio. 2) epilogus, conclusio, peroratio.
ἐπίλογχος, ον (λόγχη) cuspide instructus.
ἐπιλοιβή, ἡ, (ἐπιλείβω) libatio.
ἐπιλοίβιος, ον, (λοιβή) libationi serviens sc. patera.
ἐπιλοιδορέω, convicior, ut simplex.
ἐπιλοίμια ἔπη, (λοιμός) carmina, quae cantantur post sedatam pestem.
ἐπίλοιπος, ον, reliquus.
ἐπίλουτρον, τό, merces pro lotura, merces balneatoris.
ἐπιλύγκζω, ἐπιλυγμός, ἐπιλυγίζω, recentiores formae p. ἐπιλ. cf. Ruhnk. Tim. p. 118. Piers. Moer. p. 163. Schaef. Long. p. 349.
ἐπιλύζω, (λύζω) singultio praeterea s. ad aliquid.
ἐπιλυπέω, f. ήσω, insuper molestiam adfero, contristo, ad iracundiam provoco.
ἐπίλυπος, ον, (λύπη) valde moestus, admodum tristis.
ἐπίλυσις, ἡ, explicatio, interpretatio. 2) liberatio, c. gen. 3) dissolutio, deletio.
ἐπιλυτικός, ή, όν, nodosas quaestiones solvendi peritus.
ἐπίλυχνος, ὁ, lucerna s. ellychnium, dub.
ἐπιλύω, (λύω, irreg.) solvo, remitto: exsolvo, libero: solvo, explico, interpretor: rem dubiam discepto, compono: etiam in Med. (υ in praes. et impf. anceps, in reliquis tempp. longum.)
ἐπιλωβάω, f. ήσω, ignominia, injuria afficio.
ἐπιλωβεύω, f. εύσω, cavillor, irrideo.
ἐπιλωβής, ές, (λώβη) ignominiosus, noxius.
ἐπιλώβητος, ον, ignominia affectus, infamis.
ἐπιμάζιος, ον, (μαζός) lactans, de infante.
ἐπιμάθησις, ἡ, (ἐπιμανθάνω) addiscendi actio.
ἐπιμαιμάω, valde cupio, c. gen.
ἐπιμαίνομαι, (μαίνομαι) insano studio appeto s. cupio, c. inf. Il. 6, 160. furiose amo, c. dat. pers. Mosch. 6, 2. rarius c. acc. vide Ruschkii anal. crit. p. 30. 2) insanio, furiose aggredior aliquid.
ἐπιμαίομαι, (μαίομαι) sector, assequi studeo, c. gen. vel c. acc. Hom. 2) attingo, tango, prehendo, c. acc. Od. 9, 441. Il. 5, 748. (Hoc verbum non nisi in praes. et impf. usitatum est; fut. et aor. formantur ab ἐπιμαίομαι, cujus praes. et impf. non exstant.)
ἐπίμακρος, ον, (μακρός) ad longam formam accedens.
ἐπιμᾶλλον, adv. promtius, propensius, vehementius.
ἐπιμανδαλωτόν, τό, genus osculi amatorii et imperioris.
ἐπιμανής, ές, (ἐπιμαίνομαι) insanus, furiosus
ἐπιμανθάνω, f. μαθήσομαι, (μανθάνω, irr.) disco seu doceor post alia jam percepta.
ἐπιμαντεῖον, τό, oraculum secundarium.
ἐπιμαντεύομαι, vaticinor de aliqua re, App.
ἐπιμανῶς, adv. furiose, vehementer.
* ἐπιμάομαι, praes. obsol. (μάω) f. ἐπιμάσομαι, aor. ἐπιμασάμην, Epice ἐπιμάσσομαι, ἐπιμασσάμην, attingo, tango, contrecto, contrectando exploro, c. acc. et gen. τοῦ ἐπεμάσσατο χειρός, Ap. Rh. metaph. ἐπεμάσσατο θυμὸν ἐμόν, movit, Ap. Rh.
ἐπιμαργαίνω, (μαργαίνω) insano studio aliquid appeto, c. dat.
ἐπίμαργος, ον, insanus.
ἐπιμάρτυς et υς, ρος, ὁ, testis facto rei.
ἐπιμαρτυρέω, f. ήσω, testimonium perhibeo, testimonio meo confirmo: testimonio meo attribuo vel adscribo.
ἐπιμαρτύρησις, ἡ, i. q. ἐπιμαρτυρία. (ῦ)
ἐπιμαρτυρία, ας, ἡ, attestatio.
ἐπιμαρτύρομαι, testes appello, impr. Deos, vel Deum, obtestor; unde et moneo. 2) testificor, contestor, testimonium denuncio. (ῦ) a μάρτυρ testis.
ἐπιμαρτύρος, ὁ, qui testis est super aliqua re, testis adhibetur.
ἐπίμαρτυς, ὁ, i. q. ἐπιμάρτυρ.
ἐπιμασάομαι s. -μασσάομαι, (μασάομαι) insuper mando s. manduco.
ἐπιμάσσω, Attic. -ττω, f. ξω, (μάσσω) abstergo. 2) tango, contrecto, plerumque in medio.
ἐπιμαστίδιος, ον, (μαστός) mammae admotus. 2) subrumus.
ἐπιμαστίζω, f. ξω, insuper flagello, praeterea flagris caedo. Dicitur etiam ἐπιμαστίω, penultima brevi.
ἐπιμάστιος, ον, i. q. ἐπιμαστίδιος.
ἐπίμαστος, ον, (μάομαι, μαστεύω) ἀλήτης, mendicus, famelicus, molestus, Od. 20, 377. alii explicant: quaesitus in via et domum advectus, ut ἐπίμαστον κακόν, malum, quod quis ipse sibi conscivit.
ἐπιμαχέω, f. ήσω, fero auxilium, τινί.
ἐπιμαχία, ἡ, societas belli ad propulsandam ab altero injuriam.
ἐπίμαχος, ον, oppugnabilis, facilis oppugnatu. 2) expugnabilis. 3) qui auxiliatur in pugna. 4) controversus, v. Coraes ad Heliod. T. 2. p. 374. 381.
ἐπιμειδίασις, ἡ, arrisio, risus.
ἐπιμειδιάω, f. άσω, subrideo, adrideo. (άσω, ∪ –)
ἐπιμείλια, τά, v. l. Il. 9, 147. 289. v. μείλια.
ἐπιμελαίνομαι, nigresco, nigredine inficior.
ἐπιμέλας, αινα, αν, nigricans.
ἐπιμέλεια, ἡ, cura, diligentia, studium: curatio, procuratio: curatio muneris.
ἐπιμελέομαι, f. ἐπιμελήσομαι, (μέλομαι) curo, curam gero; hinc sano, de medicis. 1) diligenter observo. Constr. c. gen., c. acc., c. inf. vel cum ὅπως.
ἐπιμελετάω, insuper, praeterea exerceo
ἐπιμελέτησις, ἡ, exercitatio, cura.
ἐπιμέλημα, τό, (ἐπιμελέομαι) negotium, cujus curam gerimus, res, quae curae est, cura.
ἐπιμελής, ές, (μέλομαι) qui curam agit: sollicitus, diligens. 2) qui curae est, qui curatur. Neutr. ἐπιμελές, quod alicui curae est, quod animum alicujus animadvertit; γίγνεται vel ἐστί μοι ἐπιμελές. ἐπιμελές ποιοῦμαι, curae mihi est, sollicitus sum, Hdt.
ἐπιμελητής, οῦ, ὁ, (ἐπιμελέομαι) curator. 2) procurator. 3) idem quod ἁρμοστής, ap. Xenoph.
ἐπιμελητικός, ή, όν, aptus ad curam gerendam alicujus rei, diligens et peritus cu-

rator.

ἐπιμέλλω, f. μελλήσω, (μέλλω, irr.) diutius cunctor.

ἐπιμέλομαι, idem quod ἐπιμελέομαι.

ἐπιμέλπω, eccino.

ἐπιμελῳδέω, (μελῳδέω) eccino.

ἐπιμελῶς, (ἐπιμελής) adv. diligenter, accurate.

ἐπιμέμβλεται, perf. pass. Epicum significatione praesentis ect. ab ἐπιμελέομαι, Q. Sm. cf. μέμβλεται.

ἐπιμέμονα, (μέμονα) perf. Ion. et poet. a μάω, μαίομαι, vi praesentis, sector, assequi studeo.

ἐπιμεμπτός, ον, culpabilis, accusabilis.

ἐπιμεμφής, ές, reprehensus, culpabilis.

ἐπιμέμφομαι, ψομαι, (μέμφομαι) reprehendo, vitupero, exprobro, τινί τι, Od. 16, 97. Hdt. 4, 159. rarissima est constructio τινά τινος, Soph. Trach. 122. secundum analogiam verbi αἰτιάομαι. 2) intr. conqueror super aliqua re, c. gen. Il. 1, 65. 2, 225. cum ἕνεκα, Il. 1, 94. c. acc. Hdt. 2, 161. sine casu, Hdt. 2, 129. 7, 109.

ἐπίμεμψις, ἡ, conquestio, reprehensio.

ἐπιμένω, aor. ἐπέμεινα, (μένω) permaneco, persevero; cunctor. 2) exspecto.

ἐπιμερής, ές, v. ἐπιμόριος.

ἐπιμερίζω, f. ίσω, impertior.

ἐπιμερισμός, οῦ, ὁ, partitio.

ἐπίμεσος, ον, medius: ἐπίμεσα ῥήματα, verba media, Gramm.

ἐπίμεστος, ον, plenus, redundans.

ἐπιμεταπέμπομαι, arcesso novum v. e. auxilium.

ἐπιμετρέω, f. ήσω, super legitimam mensuram adjicio: certa mensura mutuo do, quod eadem reddatur mihi: admetior, eddo; unde prorogo in tempus aliquod: rem breviter expositam latius ac diligentius edissero. Polyb. τὸ ἐπιμετροῦν, excessus rei alicujus, ut odii, gaudii: indulgeo v. e. animo, cupiditati.

ἐπίμετρον, ου, τό, quod super mensuram additur, auctarium: quod ex abundanti additur.

ἐπιμήδομαι, f. ήσομαι, excogito, δόλον πατρί, Od. 4, 437.

ἐπιμήθεια, ἡ, (ἐπιμηθής) consilium post rem peractam.

ἐπιμηθεύομαι, consilium re jam peracta capio.

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ, (μῆδος) Epimetheus, frater Promethei, Hes. op. 85. proprie qui sero sapit, qui re jam peracta consilium capit, unde proverbia nata sunt haec: μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστίν, et Ἐπιμηθεῖ οὐκ ἔστι τὸ μέλλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλειν, et Ἐπιμηθεὺς Προμηθέως καταδεέστερος.

ἐπιμηθής, ές, (μῆδος) qui sero sapit. 2) prudens, Theocr. 25, 79.

ἐπιμήκης, ες, (μῆκος) oblongus: praelongus, procerus. Superl. ἐπιμηκέστατος.

Ἐπιμηλίδες, αἱ, (μῆλα) Νύμφαι, Nymphae, quae gregis curam gerunt, Theocr. Potest tamen nomen etiam derivari a μῆλον pomum, ut sint Nymphae pomis praefectae. cf. Μηλιάδες.

ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ, mespili arboris genus. 2) apii genus.

ἐπιμήνιος, ον, (μήν) menstruus, qui singulis mensibus fit.

ἐπιμηνίω, f. ίσω, irascor, τινί, Il. (ῑω, ῐ —)

ἐπιμηνυτής, ὁ, i. q. μηνυτής, App.

ἐπιμητιάω, delibero, cogito.

ἐπιμηχανάομαι, f. ήσομαι, molior, machinor in aliquem. 2) insuper excogito.

ἐπιμηχάνημα, τό, remedium, machinae.

ἐπιμήχανος, ον, qui moeliunatur, molitur, κακῶν, Orac, ap. Hdt. 6, 19.

ἐπιμίγνυμι, vel ἐπιμιγνύω, f. ἐπιμίξω, (μίγνυμι, irr.) admisceo. Med. commercium habeo s. exerceo c. aliquo, τινί s. ἀλλήλοις, cf. ἐπιμίσγω.

ἐπίμικτος, ον, permixtus, commixtus, promiscuus.

ἐπιμιμνήσκω, f. ἐπιμνήσω, (μιμνήσκω, irr.) in memoriam revoco, mentionem facio: usitatius in Medio ἐπιμιμνήσκομαι s. ἐπιμνησθήσομαι, recordor, memini, c. gen. Hom. mentionem facio, c. acc. ap. seriores.

ἐπιμίμνω, (μίμνω) i. q. ἐπιμένω, permaneo alicubi, incumbo.

ἐπιμίξ, adv. (ἐπιμίγνυμι) mistim, promiscue.

ἐπιμιξία, ἡ, permistio, commistio, coalescentia, conjunctio. 2) jus mutui commercii inter duas civitates, commercium. 3) congressus, consuetudo.

ἐπίμιξις, εως, ἡ, idem.

ἐπιμίσγω, (μίσγω) i. q. ἐπιμίγνυμι. Med. commercium habeo, in consortium venio, τινί, Hom. manus consero: ingredior, accedo.

ἐπιμίσθιος, ον, (μισθός) mercenarius.

ἐπιμισθίς, ίδος, ἡ, mercenaria, meretrix.

ἐπιμισθοφορία, ἡ, merces extraordinaria.

ἐπιμνάομαι, ἐπιμνῶμαι, Ion. p. ἐπιμιμνήσκομαι.

ἐπιμνημονεύω, memor sum.

ἐπιμοιράω, sorte attribuo, impertior, τινί τι. Med. sorte accipio, ratam partem accipio.

ἐπιμοίριος, ον, (μοῖρα) fatalis.

ἐπίμοιρος, ον, (μοῖρα) particeps, c. gen.

ἐπιμοιχεύω, (μοιχεύω) praeterea adulterium committo. 2) insuper ad adulterium allicio.

ἐπιμολεῖν, (μολεῖν, irr.) inf. aor. ab obsol. ἐπιβλώσκω, accedo, aggredior, Soph. Tr. 855. dub. lect.

ἐπίμολος, ον, accedens, ingruens.

ἐπιμομφή, ῆς, ἡ, (ἐπιμέμφομαι) objurgatio, reprehensio.

ἐπίμομφος, ον, vituperandus, vituperio obnoxius. 2) infaustus.

ἐπιμονή, ῆς, ἡ, (ἐπιμένω) permansio, perseverantia. 2) mora, cunctatio.

ἐπιμόνιμος, ον, i. q. ἐπίμονος.

ἐπίμονος, ον, constanter permanens, perdurans, diuturnus: constans, perpetuus.

ἐπιμονόω, f. ώσω, desolo, solitudinem facio. 2) desero, destituo. Unde ἐπιμονωθείς, destitutus. dub.

ἐπιμόνως, adv. (ἐπίμονος) constanter, perseveranter, assidue, usque.

ἐπιμόριος, ον, q. d. superparticularis, qui quaetitatem aliquam continet et praeterea partem ipsius.

ἐπιμορμύρω, admurmuro, c. dat. (ῡ)

ἐπίμορτος γῆ, (μορτή) tellus, pro qua colendo partem fructuum e domino capit colonus.

ἐπιμορφάζω, simulo, e. g. ἀλήθειαν. Med. vultum varie fingo.

ἐπιμοχθέω, praeterea laboro, cf. ἐπιπονέω.

ἐπίμοχθος, ον, laboriosus, aerumnosus.

ἐπιμόχθως, adv. magno cum labore et molestia.

ἐπιμοχλεύω, pessulum obdo.

ἐπιμύζω, f. ξω, compressis labris, tacite gemo.

ἐπιμυθέομαι, elloquor, exhortor, τινί.

ἐπιμυθέω et ἐπιμυθεύομαι, sibilabulor.

ἐπιμύθιον, τό, epilogus fabulae. (ῡ)

ἐπιμυκτηρίζω, insuper irrideo, cavillor.

ἐπίμυκτος, ον, ludibrio habitus, Theogn. 263.

ἐπιμύλιος, ον, (μύλη) molaris. 2) in mola inter molendum et in laudem molae cantari solitus. Subst. τὸ ἐπιμύλιον, mole superior. (υ breve.)

ἐπιμυλίς, ίδος, ἡ, (μύλη) os latum et rotundum, quo genuum commissura tegitur, patellam vocant. 2) genu.

ἐπίμυξις, ἡ, (ἐπιμύζω) gemitus tacitus, qui fit compressis labris.

ἐπιμύρομαι, prosequor quiritatione. (‿ ‿ — ‿ —)

ἐπιμύσσω, Att. ἐπιμύττω, f. ξω, subsanno, cum strepitu narium, excusso spiritu irrideo.

ἐπιμύω, f. ύσω, idem quod simplex μύω, itam conniveo.

ἐπιμωκάομαι, irrideo.

ἐπιμωμάομαι, vel ἐπιμωμέομαι, f. ήσομαι, vitupero, reprehendo, τινί.

ἐπιμώμητος, ἡ, ον, vel ός, όν, reprehensus, culpabilis.

ἐπίμωμος, ον, culpabilis.

ἐπιμώομαι, (μώομαι) i. q. ἐπιμαίομαι.

ἐπινάσσω, Att. ἐπινάττω, f. ναξω, (νάσσω, irr.) oppleo, ponitur propter ἐπινενασμένοι, oppletae, ap. Aristoph.

ἐπινάστιος, ον, (ναίω) qui sedibus suis relictis alio se habitatum contulit; pulsus patria, exsul.

ἐπιναυτίς, ες, (ναυτία) nauseans.

ἐπινεάζω, (νεάζω) juvenor, juveniliter me gero in aliqua re, τινί.

ἐπινεανιεύομαι, juvenili robore insuper facio, Plut.

ἐπίνειον, τό, (ναῦς) navale, portus, Hdt. 6, 116. 2) urbs maritima, portum habens, ubi asservatur classis, Thuc. 1, 30. 2, 84. 3) emporium. 4) statio navium, navalia.

ἐπινείσσομαι, f. νείσομαι, antiqua forma p. ἐπινίσσομαι.

ἐπινέμησις, ἡ, distributio, divisio. 2) indictio; v. c. frumenti, quae fit per descriptionem, A seq.

ἐπινέμω, f. νεμῶ et νεμήσω, (νέμω, irr.) distribuo, partior. 2) in numeros militares refero, decurio, centurie. 3) depasco. 4) pasco in alieno.

ἐπίνευσις, ἡ, concessio: instinctus, inspiratio, afflatus.

ἐπινεύω, f. ύσω, innuo, nutu significo. 2) annuo, adsentior. 3) vergo, deorsum vergo, propendeo.

ἐπινεφελος, ον, (νεφέλη) nubibus tectus, nubibus obductus. 2) nubilus, nubibus modo innatans.

ἐπινεφέω, f. ήσω, nubibus tego, obnubilo.

ἐπινεφής, ές, (νέφος) nubibus tectus, s. obductus, nubilus.

ἐπινεφίδιος, ον, quod est in vel super renibus.

ἐπίνεψις, ἡ, (νέφος) obnubilatio.

ἐπινέω, f. νεύσομαι, (νέω, irr.) supernato, in superficie aquae nato. 2) adnato.

ἐπινέω, sive ἐπινήθω, f. νήσω, de Parcis,

quae nendis filis fata cuique hominum sua assignant: hinc ἐπινενησμένα, fatalia.

ἐπινέω, (νέω, irr.) sive ἐπινηέω, accumulo. cf. ἐπινηνέω. 2) onero, ἁμάξας φρυγάνων, Hdt. 4, 62.

ἐπινήϊος, ον, (ναῦς) qui super navi est aut fit.

ἐπινηνέω, (νηνέω, νηέω, νέω, irr.) accumulo, impono, νεκροὺς πυρκαϊῆς, mortuos rogo, Il. 7, 428. 431. 2) onero, τί τινος, aliquid aliqua re. Dicitur etiam ἐπινηέω et ἐπινέω.

ἐπινήφω, f. ψω, sobrius sum, maneo in aliqua re, τινί.

ἐπινήχομαι, f. ξομαι, innato, in superficie aquae nato.

ἐπινήχυτος, ον, copiosus, largus.

ἐπινηέω, (νηέω, irr.) i. q. ἐπινηνέω.

ἐπινίκιος, ον, (νίκη) ad victoriam pertinens, victorialis. Hinc τὸ ἐπινίκιον, scil. ᾆσμα. Epinicium, carmen triumphale 2) epulum victoriae caussa datum. τὰ ἐπινίκια, praemia, quae strenuo militi dantur. (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑)

ἐπίνῑκος, ον, i. q. ἐπινίκιος, Pind. Ol. 8, 97.

ἐπινιπτρίς, ίδος, ἡ, (νίζω) κύλιξ, poculum, quod post lotas manus extremo convivis porrigitur.

ἐπινίπτω, (νίπτω) in superficie irrigo.

ἐπινίσσομαι, fut. νίσομαι, (νίσσομαι) incedo supra, πεδίον, Soph. O. C. 689. usitatius c. dativo, apud Ap. Rh. etiam c. acc. (ι natura longum esse videtur.)

ἐπινίφω, f. ψω, ningo desuper, nive obruo. (⏑ ⏑ – –)

ἐπινοέω, f. ήσω, (νοέω, irr.) excogito, comminiscor. 2) mente agito, cogito. 3) animadverto. 4) destino, in animum induco.

ἐπινόημα, τό, commentum: consilium: institutum. A praec.

ἐπινοηματικός, ή, όν, sollers, promtus consilio. A praec.

ἐπινόησις, ἡ, inventio consilii

ἐπινοητικός, ή, όν, (ἐπινοέω) idem quod ἐπινοηματ.

ἐπίνοια, ας, ἡ, (νοῦς) mens, cogitatio, sensus. 2) commentum, inventum. 3) sollertia.

ἐπινομή, ῆς, ἡ, jus compascui, a νέμω *pasco*.

ἐπινομία, ἡ, (ἐπινέμω) pastio, jus pascendi in alieno. 2) jus mutuum pascendi, pascuarium commercium.

ἐπινομίς, ίδος, ἡ, (νόμος) appendix legum. 2) strena.

ἐπινομοθετέω, f. ήσω, insuper sancio, legibus aliquid addo.

ἐπίνομος, ον, (νομός) aggregatus, consociatus, ut σύννομος, Pind. 2) (νόμος) legitimus, ut ἔννομος.

ἐπινοσέω, ultra (superato morbo) aegroto 2) aegroto, sum ἐπίνοσος.

ἐπίνοσος, ον, morbis obnoxius.

ἐπινόσως, *adv.* cum morbis, per morbos, morbose.

ἐπινοτίζω, f. ίσω, in superficie humecto; irroro, respergo.

ἐπινυκτερεύω, f. εύσω, pernocto in loco vel re.

ἐπινύκτιος, ον, (νύξ) nocturnus.

ἐπινυκτίς, ίδος, ἡ, (νύξ) nocturna; et quidem 1) pustula noctu in eminentioribus corporis partibus erumpens, et noctu maxime etiam crucians. 2) nocturna hominis custodia. 3) commentarium nocturnum.

ἐπινυμφίδιος, ον, (νύμφη) nuptialis.

ἐπινύσσω, *Att.* ἐπινύττω, f. ξω, pungo, fodico. 2) impello.

ἐπινυστάζω, f. άξω, (νυστάζω, irreg.) capite declivi dormito, indormio, inter legendum v. c. aut audiendum recitantem indormisco, capite prae somnolentia nuo. 2) insuper dormito.

ἐπινωμάω, f. ήσω, (νωμάω) ago s. duco super aliquid, adduco, τινί τι, Soph. Ph. 168. impr. πόδα, accedo, superingredior; sic et omisso πόδα. 2) distribuo, attribuo, Aesch. Eum. 311. Soph. Ant. 158.

ἐπινωτιδεύς, ὁ, piscis, qui et νωτιδανός, *squalus Linn.*

ἐπινωτίδιον, τό, (νῶτος) mantica, quae tergo imponitur.

ἐπινωτίδιος, ον, (νῶτον) qui est in tergo, qui tergo imponitur.

ἐπινώτιος, ὁ, ἡ, super dorso positus. Ex eodem.

ἐπιξαίνω, exulcero, obrado v. ἐπιξέω et ἐπιξύω.

ἐπιξανθίζω, (ξανθίζω) in superficie flavum reddo.

ἐπίξανθος, ον, subflavus.

ἐπιξεινέω, *poet.* p. ἐπιξενόω.

ἐπιξενίζω, hospitio excipio. ἐπιξενίζομαι, devertor, (devertor) apud aliquem.

ἐπίξενος, ον, hospes, qui peregre aliquo venit.

ἐπιξενόω, (ξενόω) hospitio excipio. *Med.* hospitio excipior, peregrinor, peregre advenio, τινί, ad aliquem.

ἐπιξένωσις, ἡ, adventus hospitis: adventus in hospitium.

ἐπιξέω, f. έσω, rado seu scalpo.

ἐπίξηνον, τό, (ξηνός) mensa coquinaria.

ἐπιξηραίνω, f. ανῶ, in superficie sicco. 2) exsicco, arefacio.

ἐπιξηραντικός, ή, όν, exsiccandi seu arefaciendi vim habens. A praec.

ἐπίξηρος, ον, (ξηρός) siccus in superficie.

ἐπιξιφίζω, f. ίσω, protensis ensibus salto, *dub.*

ἐπιξυγκάμπτω, inflecto, contraho, comprimo.

ἐπίξυνος, ον, communis, promiscuus.

ἐπιξυνόω, commune facio. *Med.* una cum aliis possideo.

ἐπιξύριος, ον, (ξυρόν) qui est in novacula, ad novaculam pertinens. (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑)

ἐπιξύω, f. ύσω, rado. (De quant. v. simplex.)

ἐπόγδοος, ον, sesquioctavus.

ἐποίνιος, ον, vel ιος, ια, ιον, (οἶνος) ad vinum pertinens, qui fit inter pocula, Theogn.

ἐπιοινοχοεύω, (οἰνοχοεύω) vinum infundo, θεοῖς, Hom. h. Ven. 205.

ἐπιόπτης, ου, ὁ, *poet.* p. ἐπόπτης, Hom. ep. 12.

ἐπίοπτος, ον, *poet.* p. ἔποπτος.

ἐπιορκέω, f. ήσω, pejero, jusjurandum violo, πρὸς δαίμονας, Il. 19, 188. pejerando offendo, θεούς, Xen. 2) i. q. ὄμνυμι, juro, ap. Solonem. – De notione vocabuli cf. Stobaei serm. 28.

ἐπιορκητικός, ή, όν, perjurus.

ἐπιορκία, ἡ, perjurium.

ἐπίορκον, *adv.* pejerando: propr. neutr. e seq

ἐπίορκος, ον, perjurus.

ἐπιορκοσύνη, ἡ, i. q. ἐπιορκία.

ἐπιόσσομαι, (ὄσσομαι) ante oculos habeo: *metaph.* considero, cogito, prospicio, Il. 17, 381.

ἐπιόρκως, *adv.* pejerando, cum neglectu jurisjurandi.

ἐπίουρα, τά, (ὅρος) interstitium.

ἐπίουρος, ὁ, custos.

ἐπιούσιος, ον, venturus. (ἄρτος ἐπιούσιος, id est, ὁ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, panis crastinus, victus vitae cras agendae necessarius.) 2) de die in diem sufficiens, quotidianus, nobis sustentandis idoneus, necessarius. Scriptores Eccles. supersubstantialis. Ab ἐπιοῦσα, scil. ἡμέρα, *crastina dies*, quod est Partic. Verbi ἔπειμι, *succedo*, *sequor*, vel *accedo*.

ἐπιόψομαι, *poet.* p. ἐπόψομαι.

ἐπίπαγος, ὁ, (ἐπιπήγνυμι) glacies in superficie, humor in summo concretus. 2) succus, qui, inciso arboris cortice, emanans concrescit.

ἐπιπάγχυ, *adv.* prorsus, omnino.

ἐπιπαιανίζω, f. ίσω, paeanis cantu celebro.

ἐπιπαίζω, f. ξομαι, (παίζω, irreg.) deludo.

ἐπίπαισμα, τό, offendiculum, offensio.

ἐπιπαιστικός, ή, όν, (ἐπιπαίζω) ad deludendum aptus.

ἐπιπαίω, παιήσω, (παίω, irreg.) impingo, offundo.

ἐπιπαιωνισμός, ὁ, (παιωνίζω) paean decantatus.

ἐπιπακτίς, ίδος, ἡ, (ἐπιπήγνυμι?) herba quaedam, alias ἐλλεβορίνη.

ἐπιπακτόω, f. ώσω, obsero, claudo.

ἐπιπαλαμάομαι, f. ήσομαι, machinor, simulate plaudo, dolose ago.

ἐπιπαλάσσω, (παλάσσω) polluo.

ἐπιπάλλω, (πάλλω) vibro adversus aliquid.

ἐπιπαμφαλάω, attonitus inspicio, Ap. Rh. 2, 127.

ἐπιπάμων, ον, (πέπαμαι) *Dor.* p. ἐπίκληρος. (⏑ ⏑ – –) *Fem.* ἐπιπαμῶτις.

ἐπιπᾶν, (rarius ultima producta, v. πᾶς) *adv.* in universum, omnino.

ἐπίπαππος, ὁ, proavus, *aliis* atavus.

ἐπιπαραγίγνομαι, supervenio.

ἐπιπαράγω, (ἄγω, irreg.) insuper adduco.

ἐπιπαραθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irreg.) deinceps praetereo, a latere sequor et comitor, *c. acc.* Xen.

ἐπιπαρανέω, f. ήσω, (νέω, νέω, irreg.) accumulo, exstruo, exaggero.

ἐπιπαρανηέω, f. ήσω, idem.

ἐπιπαρασκευάζω, f. άσω, appero, praepero.

ἐπιπάρειμι, (εἰμί) adsum, obeo locum, obversor, ἐπιπαρών, adstans, praesens.

ἐπιπαρεμβάλλω, (βάλλω, irr.) impetum facio in: castra castris oppono.

ἐπιπαρέξειμι, (εἶμι) sensim exeo. Unde ἐπιπαρεξιών, paullatim evadens, seu excedens, *dub.*

ἐπιπαρέρχομαι, progredior, procedo, ut παρέρχομαι.

ἐπιπάροδος, ἡ, (πάροδος) altera chori in scenam processio, v. πάροδος.

ἐπιπαροξύνω, irrito, stimulo, incendo, ut παροξύνω.

ἐπιπαρορμάω, f. ήσω, insuper adhortor.

ἐπιπάσσω, *Att.* ἐπιπάττω, f. άσω, adspergo, inspergo.

ἐπίπαστος, ον, (ἐπιπάσσω) conspersus condimentis. 2) qui inspergitur.

ἐπιπαταγέω, f. ήσω, adstrepo.

ἐπιπάττω, f. ξω, infigo, v. e. clarum.

ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ) vitricus.

ἐπιπαφλάζω, f. ασω, inferveseo. 2) effervo, aestuo.

ἐπίπεδος, ον, aequalis, planus: latus: campestris. Hinc τὸ ἐπίπεδον, superficies; etiam de tabula, in qua res pingitur. *Comp.* ἐπιπεδέστερος.

ἐπιπείθεια, ἡ, persuasio.

ἐπιπειθής, ές, obediens, morem gerens.

ἐπιπείθομαι, f. σομαι, (πείθω) obedio, τινὶ, Hom. persuadetur mihi. *Activo seriores* tantum nec frequenter utuntur.

ἐπιπειράω, f. άσω, tento, periculum facio.

ἐπιπείρω, (πείρω) i. q. ἐπιπερονάω.

ἐπιπελάζω, f. άσω, (πελάζω, *irr.*) appropinquo.

ἐπιπέλομαι, (πέλω, *irr.*) accedo, supervenio. ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον (part. praes. *per syncopem* p. ἐπιπελόμενον) ἔτος ἦλθεν, quum octavus annus superveniens mihi accederet, Od. 7, 261. 14, 287. cf. Hes. sc. 87. Th. 493. 2) aggredior hostiliter, Ap. Rh.

ἐπίπεμπτος, ον, sesquiquintus.

ἐπιπέμπω, f. ψω, insuper mitto, mitto ad, immitto.

ἐπίπεμψις, ἡ, missio in aliquem locum.

ἐπιπεραίνω, (περαίνω) i. q. μοιχεύω. *Pass.* i. q. μοιχεύομαι, de femina.

ἐπιπερθεν, *adv.* i. q. ἐξύπερθε, Pind. ap. Plat. Theaet p. 173. E. sive fr. inc 5.

ἐπιπεριτρέπω, (τρέπω, *irr.*) circumducendo ad me converto.

ἐπιπερκάζω, (περκάζω) subniger fio, de fructibus maturescentibus, *metaph.* etiam de adolescentibus, quibus lanugo crescit, Phil. Thess. 3, 5.

ἐπίπερκος, ον, subniger, nigricans, maculis nigris distinctus, Xen. ven. 5, 22. ubi ex Poll. 5, 67. scribitur etiam ἐπίπερκος.

ἐπιπέταμαι, (πέταμαι, *irr.*) advolo. ἐπέπτατο, 3. aor. Hom. Occurrit etiam ἐπιπέταμαι, unde ἐπιπτέσθαι, in aor. Il. 4, 126.

ἐπιπετάννυμι, (πετάννυμι, *irr.*) expando.

ἐπιπετρον, τό, (πέτρος) herba quaedam.

ἐπιπηγάζω, ex fonte derivo in aliquem locum, Clem. Al. a πηγή, fons.

ἐπίπηγμα, τό, id quod supra infixum est.

ἐπιπήγνυμι, f. πήξω, (πήγνυμι, *irr.*) infigo, insero. 2) in superficie congelare, in summa parte concrescere facio. Dicitur etiam ἐπιπηγνύω.

ἐπιπηδάω, f. ήσω, insilio, insulto, invado.

ἐπιπήδησις, ἡ, assultus, impetus in quem.

ἐπίπηξ, ηγος, ὁ, (ἐπιπήγνυμι, *irreg.*) i. q. ἐπίπηγμα, inpr. aurrulus.

ἐπιπήσσω, idem quod ἐπιπήγνυμι.

ἐπίπηχυς, υ, qui supra cubitum est. Hinc τὰ ἐπίπηχυ, sc. μέρος, pars cubiti superior.

ἐπιπιέζω, urgeo: ποδὶ, firmiter insisto, Ap. Rh. 3, 1335.

ἐπιπικραίνω, amarum reddo, exacerbo.

ἐπίπικρος, ον, ad amaritudinem accedens, aliquid amari habens.

ἐπιπίλναμαι, (πίλναμαι) accedo, appropinquo me, Od. 6, 44.

ἐπιπίνω, f. πίομαι, (πίνω, *irr.*) insuper bibo, potum alium post alium sumo. (De quantitate v. πίνω.)

ἐπιπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, *irr.*) irruo, incumbo, incido, ingruo, repente invado, τινί.

ἐπιπιστεύω, concredo.

ἐπιπίστωσις, ἡ, confirmatio.

ἔπιπλα, ων, τά, supellex. 2) omne genus instrumenti, ut in bello arma, tela. v. ἔπιπλον

ἐπιπλάζω, f. πλάγξω, (πλάζω, *irr.*) errare s. vagari facio in aliquo loco. Saepius in *medio*: erro, vagor.

ἐπιπλανάομαι, i. q. ἐπιπλάζομαι.

ἐπίπλασμα, τό, medicamentum, quod illinitur aut imponitur. A seq.

ἐπιπλάσσω, *Att.* ἐπιπλάττω, f. πλάσω, illino. 2) obstruo.

ἐπίπλαστος, ον, fictus, simulatus, commentitius; dicitur et de medicamentis, emplastris, quae distinguuntur ab ἐπιπάστοις. Hoc a πάσσω, illud a πλάττεσθαι.

ἐπιπλάστως, *adv.* ficte, simulate.

ἐπιπλαταγέω, f. ήσω, plaudo super re aliqua, alicui applando.

ἐπιπλατύνω, dilato, expando.

ἐπιπλάτυς, υ. in superficie latus.

ἐπιπλεῖον, *adv.* i. q. ἐπιπλέον.

ἐπίπλειος, ον, refertus, plenus.

ἐπιπλείων, ον, amplior, copiosior.

ἐπιπλέκω, f. ξω, permisceo, implico, intrico

ἐπιπλέον, *adv.* amplius, copiosius.

ἐπίπλεος, έα, εον, plenus. *Att.* ἐπίπλεως, ων.

ἐπιπλευρος, ον, qui supra latus est, costis superjacens. 2) latera ampla habens.

ἐπίπλευσις, ἡ, ingressus navis, vel classis.

ἐπιπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, *irreg.*) supernavigo 2) adnavigo, prope navigo: classe invado, navigando oppugno: appello, applico. 3) innato, fluito.

ἐπίπλεως, ων, *Att.* idem quod ἐπίπλεος.

ἐπιπλήθω, plenus sum.

ἐπιπλήκτης, ὁ, castigator, reprehensor, objurgator. Dicitur et ἐπιπληκτήρ, ὁ, *fem.* ἐπιπλήκτειρα.

ἐπιπληκτικός, ή, όν, in castigando asper, objurgandi celer: ad increpationem pertinens.

ἐπιπληκτικῶς, *adv.* graviter, aspere reprehendendo.

ἐπιπλημμυρέω, inundo. (?)

ἐπιπληξία, ἡ, i. q. ἐμπληξία.

ἐπίπληξις, ἡ, (ἐπιπλήσσω) objurgatio, increpatio, reprehensio.

ἐπιπλήρωσις, ἡ, adimplendi actio.

ἐπιπληρόω, f. ώσω, adimpleo, impleo.

ἐπιπλήσσω, *Att.* ἐπιπλήττω, f. ξω, increpo, objurgo, castigo, τινὰ vel τινί. 2) plagis adorior aliquem: *c. dat.* 3 *intr.* incido, *c. dat.*

ἐπιπλοκή, ῆς, ἡ, implicatio, implexus: nexus amicitiae, familiaritas, adfinitas, societas: concubitus, ab ἐπιπλέκω.

ἐπιπλοκήλη, ης, ἡ, (ἐπίπλοον, κήλη) hermia, ramex, quum omentum descendit in scrotum.

ἐπιπλόμενος, v. ἐπιπέλομαι.

ἔπιπλον, τό, supellex, vas, quod terrae non adhaeret. Hesych. quasi ab ἐπιπλέω, vel *contr.* ex ἐπίπλοον: caeterum *hic sing.* non fuit in usu.

ἐπίπλοον, ου, τό, it. ὁ ἐπίπλοος, (ἐπιπλέω) omentum.

ἐπίπλοος, *contr.* ους, ου, ὁ, (ἐπιπλέω) navigatio adversus aliquem: conflictus: infestus classis adventus.

ἐπίπλοος, ον, (ἐπιπλέω) ad instruendam navem pertinens, unde τὰ ἐπίπλοα, instrumenta; supellex, Hdt. 1, 94. cf. ἔπιπλα. 2) ναῦς ἐπίπλοος, rostrata navis apta ad proelium.

ἐπιπλώω, (πλώω, *irr.*) innavigo: navigo adversus, *Ion.* et *Ep.* p. ἐπιπλέω.

ἐπιπνείω, *poet.* p. ἐπιπνέω.

ἐπίπνευσις, ἡ, adflatus, inspiratio.

ἐπιπνευστικός, ή, όν, inspirationa, adflatu factus vel constans. epith. μαντείας.

ἐπιπνέω, f. εύσω, (πνέω, *irreg.*) adspiro, adflo. 2) flo seu spiro super. 3) suggero, inspiro.

ἐπίπνοια, ας, ἡ, adflatus instinctusque divinus.

ἐπίπνοος, *poet.* p. ἐπίπνους.

ἐπίπνοος, ον, *contr.* ἐπίπνους, (ἐπιπνέω) afflatus, inspiratus.

ἐπιπόδιος, ιο, ον, (πούς) pedem irretiens. epith. laquei, pedicae.

ἐπιποθέω, (ποθέω, *irr.*) insuper cupio. 2) expeto, desidero admodum, discupio. 3) amo impense.

ἐπιπόθησις, ἡ, desiderium.

ἐπιπόθητος, ον, exoptatus.

ἐπιποθία, ας, ἡ, desiderium.

ἐπιποιέω, f. ήσω, adfingo. 2) molior. 3) designo.

ἐπιποίητος, ον, fictus, commentitius.

ἐπιποιμήν, ένος, ὁ, ἡ, i. q. ποιμήν, Od. 12, 131. i. e. pastor.

ἐπίποκος, ον, lanatus, vellere tectus, LXX. a πόκος, vellus.

ἐπιπολάζω, f. άσω, (ἐπιπολῆς) innato: in superficie sum, per summa feror, in summo nato, emergo, exsisto: multus et frequens sum, redundo: invalesco: emergo, emineo, potens sum, impotentent dominationem afferto.

ἐπιπολαιόρῥιζος, ον, (ῥίζα) cujus radices leviter sunt fundatae.

ἐπιπόλαιος, ον, (ἐπιπολῆς) superficiarius, qui in superficie tantum corporis alicujus exstat. 2) levis, non profundus, non penetrans 3) exstans, non intus latens. 4) trivialis. 5) evidens, perspicuus, non obscurus. *Comp.* ἐπιπολαιότερος, minus profundus, magis exstans, Hipp.

ἐπιπολαίως, *adv.* in superficie, leviter, non vehementer, summatim.

ἐπιπόλασις, ἡ, i. q. ἐπιπολασμός.

ἐπιπολασμός, ὁ, natatio v. e. cibi in ventriculo. 2) oberratio, assidua insultatio, vel impetus. 3) affectatio principatus, quum quis numero et violentia suae factionis alios depressum it.

ἐπιπολαστικός, ή, όν, fluitans, innatans, redundans.

ἐπιπολαστικῶς, *adv.* abundanter, supra modum: insolenter.

ἐπιπολεμέω, f. ήσω, excito ad bellum inferendum, hostem alicui facio.

ἐπιπολεύω, i. q. ἐπιπολάζω.

ἐπιπολῆς, *adv.* in superficie, in summitate, supra. 2) in aperto, manifesto. Addi quoque solet ἐξ, item ἐν ἐπιπολῇ.

ἐπιπολίζω, f. ίσω, inaedifico.

ἐπιπολιόομαι, f. ώσομαι, canesco, canus fio.

ἐπιπόλιος, ον, (πολιός) fere canescens.

ἐπίπολος, ον, i. q. πρόσπολος, Soph. O. R. 1321.

ἐπιπολύ, *adv.* multum, valde, admodum. 2) diu. 3) magna ex parte. Hinc ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, plerumque, fere, pene semper, ut plurimum.

ἐπιπομπεύω, f. εύσω, pompam duco, triumpho, τινί, de aliqua re.

ἐπιπομπή, ἡ, quodcumque immissum est

cujusque caussa latet.

ἐπιπονέω, f. ήσω, illaboro alicui rei. 2) labores tolero.

ἐπίπονος, ον, laboriosus, operosus. 2) lassescens, lassitudinem sentiens. Hinc τὸ *ἐπίπονον*, labor, molestia.

ἐπιπόντιος, ον, (πόντος) qui est in mari, supra mari vel ad mare.

ἐπιποντίς, ίδος, ἡ, *fem.* ab *ἐπιπόντιος*.

ἐπιπόνως, *adv.* laboriose, sedulo, diligenter, magno cum studio. 2) difficulter, aegre.

ἐπιποντία, ἡ, (πόντος) q. d. supermarina, Veneris cognomentum, Hesych.

ἐπιπορεύομαι, f. εύσομαι, eo ad, proficiscor ad. 2) eo, seu proficiscor per, abeo, peragro. 3) incurso linea hostiliter. *Subst.* *ἐπιπορευσις*, ἡ.

ἐπιπορπάω, fibula necto. *Pass.* induor veste fibulis nexa.

ἐπιπόρπημα, τό, vestimentum fibula nexum, cf. *ἐμπερόνημα*.

ἐπιπορπίς, ίδος, ἡ, i. q. *ἐπιπόρπημα* vel i. q. πόρπη, Call. Ap. 32. cf. Jacobs ad Anth. Pal p. 192.

ἐπιπορπέω, i. q. *ἐπιπορπάω*.

ἐπιπόρπωμα, τό, idem quod *ἐπιπόρπημα*, Hesych. Sed *vox dubia* est.

ἐπιπορσαίνω, praebeo, appareo, instruo.

ἐπιπορσύνω, idem quod praec.

ἐπιπορφυρίζω, f. ίσω, purpuram imitor, in purpuram candico. A seq.

ἐπιπόρφυρος, ον, purpureus, purpurae similis.

ἐπιποτάμιος, α, ον, (ποταμός) fluvio adjacens.

ἐπιποτάομαι, involo, advolo.

ἐπιπράττομαι, addo, insuper facio. 2) exigo, ut εἰσπράττομαι, contr. χρήματα τινα.

ἐπιπρέπεια, ας, ἡ, decus, decorum.

ἐπιπρεπής, ές, decorus.

ἐπιπρέπω, decorus sum, excello forma: conspicior in aliqua re, τινί.

ἐπιπρεσβεύω, et *ἐπιπρεσβεύομαι*, legatus mittor, seu eo aliquo.

ἐπιπρηνής, ές, cernuus, in faciem pronus.

ἐπιπρήτην, ῆνος, (πρήτην) cujus aetas annum excessit, cf. πρῶι.

ἐπιπρηθύνω, i. e. πρηθύνω.

ἐπιπρίω, f. ίσω, in superficie serro: *ἐπιπρίω τοὺς ὀδόντας*, dentibus infrendeo. (⏑⏑̆ – –)

ἐπιπρό, *adv.* longo tractu, perpetim, porro, procul.

ἐπιπροβαίνω, (βαίνω, *irr.*) progredior, provehor.

ἐπιπροβάλλω, (βάλλω, *irr.*) superinjicio.

ἐπιπροέχω, (ἔχω, *irr.*) protendo. *Med.* promineo.

ἐπιπροθέω, (θέω, *irr.*) longe procurro, provehor.

ἐπιπροϊάλλω, protendo. 2) adpono v. c. mensam.

ἐπιπροΐημι, insuper mitto, emitto, dimitto.

ἐπιπροικος, ου, ἡ, dotata, quae cum dote elocatur.

ἐπιπρομολεῖν, inf. aor. ab *inusitato* *ἐπιπροβλώσκω*, (μολεῖν, *irr.*) ultra progredi, provehi.

ἐπιπρονέομαι, (νέομαι, *irr.*) progredior ultra.

ἐπιπρονεύω, innuo.

ἐπιπροπίπτω, (πίπτω, *irr.*) superincumbo, procumbo ad v. c. aquam, bibendi caussa.

ἐπιπροσβάλλω, (βάλλω, *irr.*) proficiscor versus.

ἐπιπροσήκω, redeo; de vectigalibus. *dub. lect.* Xen.

ἐπίπροσθε, vel *ἐπίπροσθεν*, *adv.* ante, coram.

ἐπιπρόσθεσις, ἡ, (*ἐπιπροστίθημι*) appositio, adjectio, additamentum s. additio.

ἐπιπροσθέω, f. ήσω, (*ἐπίπροσθεν*) objicio, obtendo: obscuro, officio luminibus, obtenebro: interjectus sum.

ἐπιπροσθέω, f. θεύσομαι, (θέω, *irr.*) incurro, invado.

ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, eminentia rei, per quam officit luminibus, obstructio, impeditio: obtentus.

ἐπιπροσπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, *irr.*) adnavigo.

ἐπιπροστίθημι, adjicio, adjungo.

ἐπιπρόσω, *adv.* procul.

ἐπιπροτέρωσε, *adv.* ulterius.

ἐπιπροφαίνω, (φαίνω, *irr.*) profero, ostendo. *pass.* appareo.

ἐπιπροφέρω, (φέρω, *irreg.*) profero, promoveo.

ἐπιπροχέω, f. χεύσω, (χέω, *irr.*) insuper effundo.

ἐπιπρωθέω, (ὠθέω, *irr.*) in anteriorem partem impello.

ἐπιπρωϊαίτερος, *adv.* maturius.

ἐπίπρωρος, ἡ, sc. ναῦς, (πρῷρα) quae proram versus impellitur.

ἐπιπταίρω, sternuo, dum aliquid dicitur vel fit.

ἐπίπταισμα, τό, offensio, quum impingitur. 2) laesio pedis ex offensione. A seq.

ἐπιπταίω, f. αίσω, impingo, offendo. 2) titubo, vacillo. 3) labor, collabor, corruo. 4) fallor.

ἐπιπταρνυμαι, idem quod *ἐπιπταίρω*.

ἐπιπτέσθαι, inf. aor. ab *ἐπιπέτομαι*, Il. 4, 126.

ἐπίπτησις, ἡ, advolatus.

ἐπιπτήσσω, i. q. πτήσσω.

ἐπίπτυγμα, τό, (*ἐπιπτύσσω*) operculum.

ἐπίπτυξις, ἡ, applicatio operculi.

ἐπιπτύσσω, f. ξω, circumplico, involvo: circumdo, circumfundo: complector, amplector.

ἐπιπτυστος, ον, (*ἐπιπτύω*) dignus, qui conspuatur, contemnendus, detestandus, abominandus.

ἐπιπτυχή, ῆς, ἡ, operculum. 2) plicatura.

ἐπιπτύω, f. ύσω, inspuo, insputo, conspuo. (ύω, – –; ύσω ⏑ –)

ἐπίπτωσις, ἡ, casus. κατ' *ἐπίπτωσιν*, forte, fortuna.

ἐπιπύησις, ἡ, suppuratio.

ἐπιπυκνόω, re aliqua addita condenso.

ἐπιπυνθάνομαι, (πυνθάνομαι, *irr.*) exquiro rem amplius. *c. gen.*

ἐπιπυρέσσω, et

ἐπιπυρεταίνω, insuper febricito, et quidem gravius, paullatim incipio febricitare, v. *ἐπιριγέω*.

ἐπιπύριον, τό, (πῦρ) locus in ara, ubi ignis accendebatur.

ἐπίπυῤῥος, ον, ad rufum colorem vergens.

ἐπιπυρσεια, ἡ, ignis ad rem aliquem significandam serius accensus.

ἐπιπυρσεύω, signum do igne accenso.

ἐπιπωλέομαι, obambulo, lustro.

ἐπιπώλησις, ἡ, obambulatio.

ἐπιπωμάζω, et *ἐπιπωμάννυμι*, et

ἐπιπωματίζω, f. ίσω, operculo claudo et obturo.

ἐπιπωματικός, ή, όν, claudens, v. c. corporis poros, ne aut sudor citius manet, sed aer frigidus hauriatur.

ἐπιπωρόω, f. ώσω, obduro.

ἐπιπώρωμα, τό, callum, clavus in unguibus.

ἐπιπώρωσις, ἡ, obduratio; *metaph.* obstinatio: caecitas.

ἐπιπωτάομαι, (πωτάομαι) volo super aliquid.

ἐπιραβδοφορέω, virga ad cursum instigo.

ἐπιρρεμβής, ές, i. q. ῥεμβός.

ἐπιρρητορεύω, i. q. *ἐπιῤῥητορεύω*.

ἐπιριγέω, subinde et per intervalla frigore arripior. v. *ἐπιῤῥιγέω* et *ἐπιπυρεταίνω*.

ἐπίρρικνος, ον, aliquantum rugosus aut incurvus. 2) superne incurvus, aut rugosus.

ἐπιῤῥαθυμέω, pigresco, vitam otiose ago, socors et segnis sum in opere agendo.

ἐπιῤῥαίνω, (ῥαίνω, *irr.*) inspergo, irroro, infundo.

ἐπιῤῥακτός, ή, όν, (*ἐπιῤῥήσσω*) incumbens cum hiatu. ἡ *ἐπιῤῥακτή*, sc. θύρα, quae suspensa, quum laxatur, magna vi decidit.

ἐπίῤῥαμμα, τό, (*ἐπιῤῥάπτω*) assumentum.

ἐπιῤῥαντίζω, f. ίσω, (*ἐπιῤῥαίνω*) inspergo.

ἐπιῤῥαπίζω, f. ίσω, refello, reprehendo, quasi bacillis percutiendo: arguo, castigo.

ἐπιῤῥάπισις, ἡ, reprehensio, vituperatio, convicium. (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑)

ἐπιῤῥαπισμός, ὁ, idem.

ἐπιῤῥάπτω, f. ψω, assuo.

ἐπιῤῥάσσω, *Att.* *ἐπιῤῥάττω*, fut. ξω, irruo, incumbo, i. q. *ἐπιῤῥήσσω*.

ἐπιῤῥαψῳδέω, f. ήσω, recito more rhapsodorum.

ἐπιῤῥέζω, f. ξω, (ῥέζω, *irr.*) idem quod simplex, sacrifico.

ἐπιῤῥέπεια, ἡ, pronitas, propensio. A seq.

ἐπιῤῥεπής, ές, qui propendet, propensus, proclivis, pronus, adeoque gravis. ἐλπὶς *ἐπιῤῥεπεστέρα*, spes major.

ἐπιῤῥέπω, f. ψω, propendeo, vergo: supervenio, obrepo. 2) inclino.

ἐπιῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, *irr.*) influo, adfluo: fluo super: inundo, copiose infero.

ἐπιῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι, *irreg.*) i. q. *ἐπιῤῥήσσω*.

ἐπιῤῥήδην, *adv.* (ἐρέω, εἰπεῖν) palam, aperte. 2) nominatim.

ἐπίῤῥημα, τό, (ῥῆμα) dictum, quod post aliud profertur. 2) in comoedia veteri id, quod post parabasin, in tragoedia id, quod post antistrophen recitabatur vel canebatur, cui respondebat *ἀντεπίῤῥημα*. 3) *ap. Grammaticos*, adverbium.

ἐπιῤῥηματικός, ή, όν, adverbialis, adverbii formam habens.

ἐπιῤῥηματικῶς, *adv.* adverbialiter.

ἐπίῤῥησις, ἡ, (ῥῆσις) vituperatio. 2) accusatio.

ἐπιῤῥήσσω, f. ξω, (ῥήσσω) vehementer claudo vel obsero, vi quadam pessulum obduco, Il. 24, 456. Soph. O. R. 1244. 2) erumpo, irruo, invado. – In *praesenti Atticis magis usitatum* est *ἐπιῤῥήγνυμι*.

ἐπιῤῥητορεύω, oratione addo.

ἐπίῤῥητος, ον, (ῥητός) vituperabilis, reprehensione dignus, probrosus, infamis, turpis.

ἐπιῤῥιγέω, (ῥιγέω, irr.) subinde frigore arripior. v. *ἐπιριγέω*.

ἐπιῤῥίζιον, τό, (ῥίζα) additamentum radicum, Diosc.

ἐπίῤῥινος, ὁ, (ῥίν) nasus

ἐπιῤῥιπίζω, ventilo, flabello conspergo.

ἐπιῤῥιπτέω, i. q. ἐπιῤῥίπτω.

ἐπιῤῥίπτω, f. ψω, (ῥίπτω, irr.) injicio, conjicio in, superinjicio, τινί, Od. 5, 310. 2) intr. invado, aggredior, τινί vel *sine casu*.

ἐπιῤῥοή, ῆς, ἡ, (ἐπιῤῥέω) adfluxus: abundantia, adfluentia.

ἐπιῤῥοθέω, f. ήσω, strepitum seu fremitum edo. 2) acclamo, scil. cum assensu. 3) tumultuor.

ἐπίῤῥοθος, ον, ad auxilium ferendum accurrens, auxiliator, auxiliatrix, τινί, Il. 4, 390. 23, 770. cf. ἐπιτάῤῥοθος. 2) ἐπίῤῥοθα κακά, convicia sibi obstrepentia, Soph. Ant. 473. unde reprehensus, culpabilis, Soph.

ἐπιῤῥοία, ας, ἡ, idem quod ἐπιῤῥοή, in vulgari dialecto, Lobeck. Phryn. p. 497.

ἐπιῤῥοιβδέω, (ῥοιβδέω) absorbeo: vocem resorbeo, de corvo ventosum imbrem indicente, Theophr.

ἐπιῤῥοιβδην, *adv.* (ῥοῖβδος) rapido cum impetu et stridore.

ἐπιῤῥοιζέω, acclamo, minor vociferando: cum strepitu irruo.

ἐπιῤῥοπή, ἡ, (ἐπιῤῥέπω) quum quid vergit in alteram partem.

ἐπιῤῥοφέω, ήσω, sorbeo, sorbitione sumo, una cum cibo solidiore et post eum. item ἐπιῤῥοφάω

ἐπιῤῥοφέω, f. ησω, idem, *Ionice*.

ἐπιῤῥυγχίς, ίδος, ἡ, (ῥύγχος) curvitas rostri in avibus rapacibus.

ἐπιῤῥύζω, f. ξω, immitto, v. c. canem.

ἐπιῤῥυθμίζω, f. ίσω, ad numeros redigo.

ἐπιῤῥυπαίνω, commaculo.

ἐπίῤῥυσις, ἡ, (ἐπιῤῥέω, confluxio, adfluxus.

ἐπιῤῥύσμιος, ία, ον, adfluens, irruens, impellens extrinsecus *Subst.* ἡ ἐπιῤῥυσμίη, species extrinsecus oblata per sensus, pulsatio sensuum. Vox Democriti ap. Sext. Empir.

ἐπίῤῥυτος, ον, qui influit. 2) adventitius. 3) in quem humor influit, irriguus.

ἐπιῤῥύτως, *adv.* affluendo, instillando.

ἐπιῤῥωγολογέομαι, (ῥώξ) racemos lego, LXX.

ἐπιῤῥώννυμι, f. ῥώσω, (ῥώννυμι, *irr.*) corroboro, confirmo. *med.* strenue ago, moveor, incumbo, incedo. *Pass.* incendor ad aliquid.

ἐπιῤῥώομαι, f. ῥώσομαι, (ῥώομαι) defluo, de capillis, Il. 1, 529. 2) i. q. ἐπιῤῥαίνομαι, Od. 20, 107. Hrs. Th. 8. *Activum* ἐπιῤῥώω, agito, habet Q. Marc. ep. 11.

ἐπίῤῥωσις, ἡ, corroboratio, recta valetudo.

ἐπιῤῥύομαι, (ῥύομαι, *irr.*) eripio, servo. Aesch. (De quant. v. simpl.)

ἐπίσαγμα, τό, (ἐπισάττω) centones, qui supponuntur clitellis. 2) clitellae.

ἐπισαλεύω, f. εύσω, concutior, agitor. A seq.

ἐπίσαλος, ον, qui agitatur, qui concutitur, mobilis, instabilis.

ἐπισαλπίζω, buccina accino.

ἐπίσαξις, εως, ἡ, accumulatio, adgestio.

ἐπίσαπρος, ον, (σαπρός) in superficie s. aliquantulum putridus.

ἐπισαρκάζω, irrideo.

ἐπισάσσω, *Att.* ἐπισάττω, f. ξω, impono clitellas seu stragula: sterno, insterno: constipo, inculco: impono alicui aliquid, τινί τι.

ἐπίσειον, τό, pubes, pars ima ventris supra pudenda; pudenda ipsa. Reperitur et ἐπίσιον et ἐπείσιον.

ἐπισείστος, ον, cui ἐπισείονται αἱ τρίχες, ventilantur crines, qui longam comam quatit. Personae quaedam comicae sic inducebantur. A seq.

ἐπισείω, (σείω, *irr.*) incutio, vibro adversus aliquem, τί τινι, Il. 4, 167. φόβον ἐπισείειν τινί, metum alicui incutere: κίνδυνον, κρότον, πόλεμον, excitare, inferre.

ἐπισέληνος, ον, (σελήνη) lunae figuram referens, impr. τὰ ἐπισέληνα, placentae genus.

ἐπισεμνύνομαι, jacto, ostento me.

ἐπισεσυρμένως, *adv.* (ἐπισύρω) negligenter, leviter, socorditer, supine.

ἐπισεύω, *Ep.* ἐπισσεύω, (σεύω, *irr.*) moveo, impello contra aliquem, τινί τι, Od. *Med.* accurro, invado, τινί, Hom. (‒ ⏑ ⏑ ‒) θυμὸς ἐπισσεύται, vehementer cupit, desiderat, Il.

ἐπισήθω, per cribrum immitto, infundo.

ἐπίσημα, τό, signum.

ἐπισημαίνω, f. ανῶ, indico, indicium facio, unde deus dicitur ἐπισημῆναι, ostendere, se adesse, opem ferre, et febris, initio paroxysmi, ἐπισημαίνειν: portendo, unde de deo etiam est promitto: signo, signum imprimo. Hinc ἐπισημαίνομαι, quamcunque significationem do, etiam narrando, admirando, honorando: acclamatione testor: applaudo: subscribo, approbo, obsigno, prosequor dictum factumve quacunque animadversione, utramvis in partem, sive approbandi et laudandi, sive improbandi et damnandi ergo.

ἐπισήμανσις, ἡ, i. q. ἐπισημασία.

ἐπισημασία, ἡ, significatio cujuscunque rei, velut futurae tempestatis, ostentum, auspicium, sed imprimis, acclamatio faventium, probantium, plausus. 2) dicitur tamen de laude simpliciter et de reprehensione. 3) indicium motus febrilis.

ἐπισημειόω, f. ώσω, adnoto, scribo adnotationes. 2) plausu approbo.

ἐπισημείωσις, ἡ, adnotatio, per notas, literas, scribendo v. c. quae audiuntur. Diog. Laert.

ἐπίσημος, ον, (σῆμα) cui signum, seu nota impressa est, signatus: insignis (in utramque partem), nobilis, illustris. 2) *Subst.* τὸ ἐπίσημον, signum, indicium, nota, veluti in numis, navibus, al.

ἐπισήμως, *adv.* insigniter. 2) perspicue, significanter.

ἐπίσης, *adv.* p. ἐπ' ἴσης sc. μοίρας, aequaliter, adaeque, aequa portione: ἐπίσης ἔχει perinde est, Hdt.

ἐπισθμιος, ον, (ἰσθμός) collum tegens *Subst.* τὸ ἐπισθμιον, tegmentum colli, *item*, ornatus, qui circumdat collum.

ἐπίσιγμα, τό, (ἐπισίζω) instigatio canis.

ἐπισίζω, (σίζω) canes instigo, seu incito sibilo.

ἐπίσιμος, ον, paullulum aduncus: v. σιμός.

ἐπισινής, ές, (σίνομαι) cui noceri potest, detrimento obnoxius.

ἐπισινής, ον, insidiator, clam aliis nocere studens.

ἐπισίνομαι, (σίνομαι) noceo, insidior. (⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒)

ἐπίσιον, τό, i. q. ἐπίσειον.

ἐπίσιος, ον, i. q. ἐπισος, *dub.*

ἐπισιστος, ον, (ἐπισίζω) instigatus.

ἐπισιτίζω, f. ίσω, (ἐπισίτια) viaticum do. *Med.* viaticum sumo.

ἐπισιτίζω, (σιτίζω) cibaria praebeo: *In Med.* idem fere, frumentum, commeatum deporto, subveho: sed proprie, cibaria, viaticum sumo, paro mihi, comedo: deinde locupleto me.

ἐπισίτιος, ον, (σῖτος) qui alicui operam pro victu mercedis loco dando locat. Hinc *Subst.* τὰ ἐπισίτια, ων, cibaria, commeatus, viatica. 2) i. q. παράσιτος. (⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑)

ἐπισιτισμός, ὁ, (ἐπισιτίζω) frumentatio, commeatus, cibaria. Item ἐπισίτισις, ἡ, et ἐπισίτισμα, τό.

ἐπισιττέω, f. ήσω, vel ἐπισίττω, f. ίξω, (σίττω) incito pastorum vel venatorum more. v. ἐπισίζω.

ἐπίσιφλος, ον, reprehensione dignus, turpis, v. σιφλός.

ἐπισκάζω, f. άσω, claudico.

ἐπισκαίρω, insilio.

ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ, (σκαλμός) lignum sub scalmo.

ἐπισκάπτω, f. ψω, fodio, circumfodio. 2) infodio.

ἐπισκαφεύς, έως, ὁ, fossor, qui terram aratro proscissam fodit.

ἐπισκεδάζω, f. άσω, dissipo, dispergo. 2) inspergo, spargo.

ἐπισκεδάννυμι, idem.

ἐπισκέλησις, ἡ, et ἐπισκέλισις, (σκέλος) primus equi motus ad gressus glomerandos.

ἐπισκεπάζω, tego, contego.

ἐπισκεπής, ές, (σκέπη) tectus: a vento remotus.

ἐπισκεπτης, ου, ὁ, i. q. ἐπίσκοπος.

ἐπισκέπτομαι, f. ψομαι, inviso, visito: adspicio, inspicio, contemplor: considero, animo expendo: disquiro, disceptor mecum, commentor: lustro, recenseo.

ἐπισκέπω, i. q. ἐπισκεπάζω.

ἐπισκευάζω, instruo, adorno, apparo: sarcio, instauro, reficio, reparo: τὰ ὑποζύγια, insterno clitellas et onera impono jumentis.

ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ, instaurator, refector.

ἐπισκευαστός, ή, όν, instauratus, redivivus.

ἐπισκευή, ῆς, ἡ, instauratio, refectio.

ἐπίσκεψις, ἡ, (ἐπισκέπτομαι) inspectio: recensio, quae fit lustrando et inspiciendo: consideratio, cogitatio, meditatio: disputatio, disquisitio: nota censoria.

ἐπισκήνιον, τό, domicilium super scena. 2) superior scenae pars. A seq.

ἐπίσκηνος, ον (σκηνή) qui super scena est aut fit. 2) in tentorio degens. 3) adventitius.

ἐπισκηνόω, f. ώσω, habito, vel immigro.

ἐπισκήπτω, f. ψω, (σκήπτω) injicio, impono alicui aliquid, τί εἴς τινα vel τί τινι. Frequentius vi *intransitiva*, irruo, ingruo, invado, innitor, incumbo, εἴς τινα vel τινί, cf. notas ad Aesch. Pers 87. coll. v. 695. cf. Hdt. 7, 10. cum var. lect. 2) impono, injungo, mando, χάριν τινί, Soph. Aj. 566. *sine casu*, Aesch. Prom. 669. 3) obsecro, obtestor, *c. acc. pers.* Soph. Tr. 1221. jubeo, *c. acc. pers.* Eur. Alc. 372. Hdt. 4, 33. (ubi lectio non erat mutanda.) 4) inprimis est verbum forense, maxime in *Medio*, et significat *a*) falsi testimonii s. ψευδομαρτυρίας accusare, vel simpliciter vel addito μαρτυρίαις s. τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι. *b*) actionem injuriarum intendere, ob verbera vel vulnera consulto illata. *c*.) reperitur etiam pro accusare, ut caedis, ap. Plat. Construitur

c. dat. pers. vel εἴς τινα. — *Med.* incumbo, innitor, τινί.

ἐπισκήπτω, f. ψω, (σκήπτω) innitor.

ἐπίσκηψις, ἡ, (ἐπισκήπτω) ipsa incumbendi actio, impetus, correptio. 2) actio, qua testi crimen falsi testimonii vel injuriarum intendimus. 2) oratio, qua moriens a circumstantibus aliquid petit, vel iis quidpiam mandat.

ἐπισκιάζω, f. άσω, inumbro, obumbro, *c. acc.* 2) tenebras offundo, τινί.

ἐπισκίασμα, τό, umbra injecta.

ἐπισκιασμός, οῦ, ὁ, obumbratio. 2) tegumentum, velamentum.

ἐπισκιάω, f. άσω, obumbro, umbras facio, addo corporibus.

ἐπίσκιος, ον, (σκιά) umbra tectus, umbrosus. 2) umbratilis. 3) *act.* umbram faciens, obumbrans, *c. gen.* Soph. O. R. 1650.

ἐπισκίως, *adv.* in umbra, obscure. (ῑ)

ἐπισκιρτάω, f. ήσω, exsulto alicubi, insulto, exsultim ludo.

ἐπίσκληρος, ον, durus, praedurus.

ἐπισκοπεῖον, τό, domus Episcopi.

ἐπισκοπεύω, f. εύσω, adspicio. 2) Episcopus sum.

ἐπισκοπέω, f. ήσω, viso, visito, inviso: inspicio: curator, inspector sum: dispicio mecum, animo verso, considero: video, observo, animadverto: etiam sidera dicuntur ἐπισκοπεῖν, propter influxum suum.

ἐπισκοπή, ἡ, inspectio, munus inspiciendi. 2) Episcopatus. 3) visitatio ad opem ferendam, vel poenam sumendam, in sacris literis maxime, i. e. auxilium et ultio. v. ἐπισκέπτομαι.

ἐπισκόπησις, ἡ, idem.

ἐπισκοπία, ἡ, (ἐπίσκοπος, II.) actio scopum feriendi, ut εὐστοχία.

ἐπισκοπικός, ή, όν, episcopalis.

I. ἐπίσκοπος, ου, ὁ, (σκοπέω) inspector. 2) qui alicui rei curandae praefectus est. 3) inspector Ecclesiae, Episcopus.

II. ἐπίσκοπος, ον, (σκοπός) scopum feriens.

ἐπισκοτάζω, idem quod seq.

ἐπισκοτέω, f. ήσω, (σκότος) obtenebro, tenebras offundo *proprie* et *tropice.* 2) luminibus officio.

ἐπισκότησις, ἡ, obtenebratio, obfuscatio. 2) caligo. A praec.

ἐπισκοτίζω, f. ίσω, i. q. ἐπισκοτέω.

ἐπίσκοτος, ον, (σκότος) obtenebratus.

ἐπισκύζομαι, f. ύσομαι, (σκύζομαι) indignor, irascor.

ἐπισκυθίζω, f. ίσω, Scythas imitor, inprimis in potando.

ἐπισκυθρωπάζω, tristi, severo vultu sum in aliqua re.

ἐπισκύνιον, τό, (σκύνιον) pellis supercilii, quae flectitur in variis animi affectibus, Il. 17, 136. hinc ut *lat. supercilium* ponitur pro signo irae, superbiae, austeritatis vel dignitatis, cf. Ar. Ran. 823. Theocr. 24, 116. Meleag. 44. Athen. 10, p. 414. E.

ἐπίσκυρος, ου, ὁ, ludus plurium ex adverso stantium et pilam mittentium exceptamque remittentium. Pollux.

ἐπισκωμματίζω, i. q. ἐπισκώπτω, cavillor.

ἐπισκωμματικῶς, *adv.* more cavillatoris.

ἐπισκώπτης, ου, ὁ, irrisor, cavillator.

ἐπισκώπτω, f. ψω, scommata et dicteria jacio, cavillor, irrideo. 2) ludo, jocor.

ἐπίσκωψις, ἡ, lusus, irrisio, cavillatio.

ἐπισμαραγέω, f. ήσω, insono, strepo, fremo.

ἐπισμάω, f. ήσω, (σμάω, *irreg.*) abstergo.

ἐπισμήχω, f. ξω, abstergo, detergo. *forma Attica* p. ἐπισμάω.

ἐπισμυγερός, ά, όν, (σμυγερός) aerumnosus, miserabilis. 2) tristificus, cor dolore exedens.

ἐπισμυγερῶς *adv.* graviter, miserabiliter.

ἐπισμύχω i. q. σμύχω, *irreg.* (⏑ ‒ ‒)

ἐπισοβέω, f. ήσω, incedo superbe.

ἐπίσογκος, ον, p. ἐπ' ἴσον ὄγκον, aequabiliter, aequabili superficie, *dub. lect.* Strab.

ἔπισος, ον, aequalis, *dub.*

ἐπισόω, aequale reddo, adaequo.

ἐπισπάδην, *adv.* (ἐπισπάω) haustu, attractu.

ἐπισπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.

ἐπίσπασις, ἡ, (ἐπισπάω) attractio.

ἐπισπασμός, οῦ, ὁ, idem.

ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum, quo aliquid attrahimus.

ἐπισπαστικός, ή, όν, attrahendi, alliciendi vim habens.

ἐπίσπαστος, ο, ον, quem quis sibi ipsi attraxit et arcessivit, Od. 18, 73. 24, 462. 2) attractus. ab ἐπισπάω.

ἐπίσπαστρον, τό, laqueus, quem quis sibi ipse induit. 2) marculus ferreus in janua. 3) funis, quo aliquid attrahitur. 4) velum, quod obducitur aditui. 3) tentorium.

ἐπισπάω, f. άσω, attraho. *Med.* consequor, adquiro, concilio mihi, adsequor, insequor; rapio mecum: moveo, seduco.

ἐπισπεῖν, inf. aor. 2. act. ab ἐφέπω.

ἐπισπείρω, insuper sero, denuo semino: dissemino: insero, sero in aliquo.

ἐπίσπεισις, ἡ, libatio, libamen.

ἐπίσπεισμα, τό, libamen.

ἐπισπένδω, f. σπείσω, (σπένδω, *irr.*) libo, infundo liquorem in hostiam a patera. *Med.* foedus facio post aliquid.

ἐπισπερχής, ές, incitatus, festinus, properans studiose aliquid. A seq.

ἐπισπέρχω, festinare cogo, premo, urgeo.

ἐπισπερχῶς, *adv.* studiose, festinanter.

ἐπισπέσθαι, inf. aor. 2. med. ab ἐφέπω, Il. 14, 521.

ἐπισπεύδω, f. εύσω, accelero, festino, maturo. 2) festinare cogo, incito. 3) urgeo, exhortor.

ἐπισπλαγχνίζομαι, f. ίσομαι, misericordia commoveor super. A σπλάγχνα, viscera.

ἐπίσπληνος, ον, (σπλήν) lienosus.

ἐπισπόμενος, η, ον, part. aor. 2. med. ab ἐφέπω.

ἐπισπονδή, ῆς, ἡ, foedus: induciae.

ἐπισπορά, ᾶς, ἡ, satio iterata. 2) insitio, satio in aliquo loco. A σπείρω, sero.

ἐπισπορία, ἡ, idem.

ἐπίσπορος, ον, qui inseritur vel reseritur.

ἐπισπουδάζω, f. άσω, festino. 2) incito, instigo.

ἐπισπουδαστής, οῦ, ὁ, exactor, qui urget opus.

ἐπίσπω, ῃς, ῃ, et ἐπίσποιμι, οις, οι, conj. et opt. aor. 2. act. ab ἐφέπω, Hom.

ἐπισπών, οῦσα, όν, part. aor. 2. act. ab ἐφέπω.

ἐπίσσαι, αἱ, ἐπιγιγνόμεναι, ap. Hecataeum: cf. μέτασσαι.

ἐπισσείω, *Ep.* p. ἐπισείω, Il.

ἐπισσεύω, *Ep.* p. ἐπισεύω, Hom.

ἐπίσσυτος, ον, (ἐπισεύω) impetuosius ingruens, incumbens.

ἐπίσσωτρον, τά, *Ep.* p. ἐπίσωτρον, Il.

ἐπίστᾳ, 2 praes. ab ἐπίσταμαι pro ἐπίστασαι, Pind. et Aesch. v. Lobeck. ad Phryn. p. 359.

ἐπισταδόν, *adv.* (ἐφίστημι) accedendo, instando, opus aggrediendo, Od. 2) i. q. ἐφεξῆς, continua serie, ordine, Ap. Rh.

ἐπισταγμός, οῦ, ὁ, (ἐπιστάζω) instillatio.

ἐπιστάζω, f. άξω, instillo, superinstillo.

ἐπίσταθμα, ων, τά, mansiones, stativa: *neutr. pl.* ab ἐπίσταθμος.

ἐπισταθμάομαι, accurate pensito, cogito.

ἐπισταθμεία, et -μία, ἡ, stabulatio, diversatio. 2) necessitas hospites accipiendi, vel recipiendi comitatum principis, aut legati.

ἐπισταθμεύω, f. εύσω, stabulor alicubi, stativa habeo, deversor. ἐπισταθμεύομαι, hospitio excipere debeo.

ἐπίσταθμος, ον, (σταθμός) stationarius, mansionum curator. 2) satrapa, ap. Isocr. 3) qui ponderi adjicitur.

ἐπισταλάζω, f. άξω, instillo, irrigo.

ἐπισταλάω, idem.

ἐπίσταλμα, τό, (ἐπιστέλλω) mandatum per epistolam. 2) merces, aliaque, quae alio mittuntur ad eos, qui per literas ea sibi mitti postulaverant. 3) dona, munera.

ἐπισταλτικός, ή, όν, qui scribendis epistolis operam dat.

ἐπίσταμαι, impf. ἠπιστάμην, apud Homerum sine augmento ἐπίστατο, fut. ἐπιστήσομαι, aor. ἠπιστήθην, peritus sum alicujus rei, possum, de animo et corpore, Hom. 2) scio, cognosco, animadverto, disco, considero, ap. *Atticos.* existimo, credo, puto, Herodt. (Quum *Attici* dicant ἐφίστημι νοῦν vel ἐφίστημι, omisso νοῦν, *adverto animum*, verisimile est ἐπίσταμαι nihil esse nisi *Medium* verbi ἐφίστημι, *forma Ionica*, quae transierit in reliquas dialectos.) *Partic.* ἐπιστάμενος, η, ον, intelligens, peritus, plerumque c. inf., praeterea *c. gen.* Il. 2, 611. Od. 21, 406. *c. dat.* Il. 15, 282. frequentius *sine casu*, Od. 14, 359. al. cf. ἐπιστάμενος. Hinc *adv.* ἐπισταμένως, perite, scite, prudenter, scienter.

ἐπίσταξις, ἡ, (ἐπιστάζω) crebra destillatio, v. c. sanguinis e naribus.

ἐπιστασία, ἡ, mora in aliqua re, unde attenta consideratio, diligentia: praefectura, imperium: cura, inspectio: auxilium. cf. ἐπίστασις.

ἐπιστάσιος, ὁ, stator. Epith. Jovis.

ἐπίστασις, ἡ, (ἐφίστημι) inhibitio, quum gradum sistimus: cohibitio, retentio. 2) commoratio, unde *a)* animadversio, consideratio, cogitatio, commentatio. *b)* inspectio, cura, curatio, munus ἐπιστάτου.

ἐπιστατεία, ἡ, functio, curatio, inspectio.

ἐπιστατεύω, f. εύσω, praefectus sum, praesum.

ἐπιστατέω, f. ήσω, idem; impero, ducis munera fungor.

ἐπιστατήρ, ῆρος, ὁ, rostrum navis. 2) idem quod seq.

ἐπιστάτης, ου, ὁ, (ἐφίσταμαι) qui a tergo stat, ut miles in acie. 2) qui praefectus est alicui rei, curator: qui reipublicae praeest: magister. 3) mendicus, qui ad fores stare solet. Od. 17, 455. 4) i. q. ἐπι-

στήμων, Plat. (ᾰ)

ἐπιστᾰτικός, ή, όν, ad curatorem vel praefectum pertinens.

ἐπιστατικῶς, *adv.* constanter, fixe.

ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quae curandis et administrandis negotiis praeest. (ᾰ)

ἐπιστάτον, τό, basis crateris; in inscr. Sigea.

ἐπισταχύω, (στάχυς) idem, quod ἐπανθέω, lanugo barbae dicitur ἐπανθεῖν florere et ἐπισταχύειν, Ap. Rh. (⏑-⏑⏑-)

ἐπιστεγάζω, (στεγάζω) tego, obtego.

ἐπιστείβω, (στείβω) calco, τόπον, Soph. O. C. 56. ingredior, accedo: *metaph.* opus aggredior.

ἐπιστείριος, ον, qui est in στείρα.

ἐπιστείχω, adeo, accedo, advento. 2) ingredior, inambulo.

ἐπιστέλλω, (στέλλω) mitto ad, mitto literas: per literas certiorem facio, literis significo: mando, jubeo per literas: coram jubeo. 2) attraho, adduco: compono, ut vestem v. ἐπιστολάδην.

ἐπιστένω, Hes. Th. 679. ἐπιστενάχω, *Med.* ἐπιστενάχομαι, Il. 4, 154. ἐπιστενάζω, ἐπιστεναχίζω, Hes. Th. 843. (στένω) ingemisco, ingemo ob. Dicitur praeterea ἐπιστοναχέω.

ἐπιστεφανόω, f. ώσω, corono.

ἐπιστεφής, ές, (ἐπιστέφω) repletus, κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Il. 8, 232. Od. 2, 431. ὕλης ἐπιστεφής, silvis plenus, Archil. fr. 9.

ἐπιστέφω, (στέφω) impleo, repleo; ap. Homerum semper in *medio*, κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Il. 1, 470. Od. 1, 148. al. *metaph.* χοὰς ἐπιστέφειν τινί, libationes effundere in alicujus honorem, Soph. El. 441.

ἐπιστηρίζομαι, f. ίσομαι, innitor, LXX.

ἐπιστήθιος, ον, (στῆθος) in pectore recumbens, quod in pectore gestatur.

ἐπιστηλόω, (στήλη) columnam impono.

ἐπίστημα, τό, (ἐφίστημι) columna, stela sepulcralis.

ἐπιστήμη, ἡ, scientia: peritia: ars: disciplina. 2) studium, quod in scientia aliqua acquiranda ponitur.

ἐπιστημονικός, ή, όν, (ἐπιστήμων) cui scientia inest, scientia praeditus: scientiae cujusque proprius: scientiam efficiens.

ἐπιστημονικῶς, *adv.* perite.

ἐπιστημόνως, *adv.* scienter, perite, scite.

ἐπιστημόομαι, i. q. συνίημι, Aquila Ps. 2. 10.

ἐπίστημος, ον, cogitabundus, haesitans. 2) intelligens.

ἐπιστημοσύνη, ἡ, scientia, peritia.

ἐπιστήμων, ον, (ἐπίσταμαι) scientia praeditus, sciens, intelligens, peritus, τινός et πρός τι.

ἐπιστηρίζω, f. ίξω, magis stabilio. 2) stabilio et firmo super. Hinc ἐπιστηρίζομαι, innitor, incumbo, fulcio me super.

ἐπιστητέον, *adv.* (ἐπίσταμαι) sciendum est.

ἐπιστητός, ή, όν, sub scientiam cadens, quod scitur.

ἐπιστιγμή, ἡ, punctum superimpositum.

ἐπιστίζω, f. ίξω, notis compungo: in superficie notis distinguo.

ἐπιστίλβω, splendeo, fulgeo.

ἐπίστιος, *Ion.* pro ἐφίστιος, ubi v. τὸ ἐπίστιον, domicilium, locus, in quo alicujus familia habitat. 2) navale, sedes, statio navium, ap. Homer. 3) domicilium militare, familia equitum, ap. Herodot.

ἐπιστοβέω, f. ήσω, (στοβέω) irrideo, contumelia adficio, convicior, Ap. Rh.

ἐπιστοιβάζω, f. άσω, coacervo, construo, compono, digero super.

ἐπιστολάδην, *adv.* (ἐπιστέλλω) ornate, succincte.

ἐπιστολεύς, έως, ὁ, legatus nauarcho ap. Lacedaemonios additus, ut, si quid accidisset, illi succederet, et ibi, ubi nauarchus non posset, rem gereret; *verte* · legatus classis s. nauarchi, Xen. 2) *ap. seriores*, est tabellarius, epistolarum magister.

ἐπιστολή, ῆς, ἡ, epistola, literae, quae ad aliquem mittuntur. 2) mandatum, jussum, praeceptum: testamentum.

ἐπιστολιαφόρος, ὁ, vide ἐπιστολιοφ. 2) mandatarius, gestor negotiorum, *chargé d'affaires.*

ἐπιστολίζω, vestio, velut veste tego.

ἐπιστολικός, ή, όν, (ἐπιστολή) epistolaris.

ἐπιστολιμαῖος, ον, idem ἐπιστολιμαῖον, quod per epistolam fit. 2) ap. Demosth. δυνάμεις ἐπιστολιμαῖαι, quae in literis a republica ad imperatores foris rem agentes missis verbotenus solummodo commemorantur et submittendas promittuntur, revera autem nullae praesto sunt, neque submittuntur.

ἐπιστόλιον, τό, parva epistola, epistolium. *Dimin.* ab ἐπιστολή.

ἐπιστολιοφόρος, ον, (ἐπιστόλιον, φέρω) qui epistolas fert, v. ἐπιστολιαφόρος.

ἐπιστολογραφικός, ή, όν, epistolis scribendis serviens.

ἐπιστολογράφος, ον, (γράφω) epistolas scribens: *Subst.* ὁ, epistolarum scriptor: item ἐπιστολιογράφος.

ἐπιστομίζω, f. ίσω, (στόμα) os obturo, et loquentem reprimo. 2) frenum injicio, inhibeo.

ἐπιστόμιον, τό, i. q. ἐπιστομίς et ἐπιστόμισμα.

ἐπιστομίς, ἡ, i. q. ἐπιστόμισμα.

ἐπιστόμισμα, ατος, τό, (ἐπιστομίζω) obturamentum, quo os alicui obstruitur. 2) obstaculum.

ἐπιστοναχέω, f. ήσω, ingemisco.

ἐπιστοναχίζω, f. ίσω, idem

ἐπιστόρνυμι, insterno, pro ἐπιστορέννυμι, *irreg.*

ἐπιστρᾰτεία, ἡ, (ἐπιστρατεύω) expeditio adversus aliquem. 2) copiae supervenientes: exercitus.

ἐπιστράτευσις, ἡ, expeditio.

ἐπιστρατεύω, f. εύσω, expeditionem suscipio adversus, infesto agmine tendo in, bello contra. Plerumque in *medio*; item ἐπιστρᾰτεύομαι.

ἐπιστρατηγος, ον, legatus ducis.

ἐπιστρᾰτοπεδεία, ἡ, castra adversus quem posita, accessus exercitus hostilis.

ἐπιστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo adversus, castra castris confero, vel oppono.

ἐπιστρᾰφής, ές, ap. Ammon. idem quod ἐπιστρεφής, quod est *usitatius.*

ἐπιστρεπτικός, ή, όν, (ἐπιστρέφω) vim habens convertendi. Unde ἐπιστρεπτικῶς, *adv.*

ἐπίστρεπτος, ον, (ἐπιστρέφω) spectabilis, qui ora hominum in se convertit.

ἐπιστρέφεια, ἡ, sollertia, sagacitas: severitas: accurata diligentia, cura.

ἐπιστρεφέως, *adv.* diligenter, accurate: et cum sollicitudine quadam, cum quodam ardore. 2) fraudulenter.

ἐπιστρεφής, ές, versatus: sollers, attentus, cautus, circumspectus, prudens, intelligens, ingeniosus: severus, ut in objurgando: versutus. 2) conversus, perversus.

ἐπιστρέφω, f. ψω, converto, convertere gressum cogo, retroago: in diversum converto: errantem in veram viam reduco: intorqueo, contorqueo: verso: adduco, attraho, corrugo: inflecto, incurvo. *Med.* pedem refero, redeo: verso me: ad meliorem mentem redeo: curo, attendo mentem: me respicio tandem, ad meae utilitatis curam tandem convertor.

ἐπιστρεφῶς, *adv.* v. ἐπιστρεφέως.

ἐπιστρογγύλλω, subrotundum facio.

ἐπιστρογγυλος, ον, subrotundus, turbinatus.

ἐπιστροφάδην, *adv.* (ἐπιστρέφω) huc illuc se convertendo, in utramque partem se convertendo: studiose: strenue, fortiter.

ἐπιστροφεύς, ὁ, (ἐπιστρέφω) primus spondylus, qui una cum collo convertitur.

ἐπιστροφή, ῆς, ἡ, conversio: reversio, reciprocatio: vortex: turbatio, turbae, tumultus: turba, multitudo: animadversio, (*Reflexion*) cura, respectus: castigatio, punitio, ultio; conversatio.

ἐπιστρόφησις, ἡ, conversatio, commoratio in aliquo loco.

ἐπιστροφία, ας, ἡ, cognomen Veneris, quasi Antevorta, vel Verticordia.

ἐπιστροφίδες, ων, αἱ, crines contorti, cincinni.

ἐπίστροφος, ον, qui convertitur, reciprocus, flexuosus. 2) qui conversatur cum aliis. 3) curiosus, diligens.

ἐπιστρόφως, *adv.* diligenter.

ἐπίστρωμα, τό, stragulum. A seq.

ἐπιστρώννυμι, f. στρώσω, insterno, supersterno, strato tego.

ἐπιστρωφάω, (στρωφάω) versor in, oberro, obeo, *c. acc.* Od. 17, 486

ἐπιστυγής, ές, (στυγέω) detestabilis, abominabilis.

ἐπιστυγνάζω, f. άσω, dolore et tristitia adficior propter aliquid.

ἐπιστύλιον, τό, (στῦλος) trabs, aut lapis, qui supra columnam ponitur. (ῡ)

ἐπιστύφω, f. ψω, adstringo, coerceo. 2) castigo. (⏑---)

ἐπιστωμύλλομαι, (στωμύλλω) nugando et garriendo certo cum aliquo, τινί.

ἐπισυγκάμπτω, flecto in aliqua re.

ἐπισυγκροτέω, f. ήσω, convoco, colligo.

ἐπισυκοφαντέω, f. ήσω, sycophantice aliquem insector.

ἐπισυλλέγω, f. ξω, (λέγω, *irr.*) colligo, congrego, congero.

ἐπισύλληψις, ἡ, superfetatio.

ἐπισυμβαίνω, (βαίνω, *irr.*) insuper accido, postea accido.

ἐπισυμμᾰχία, ἡ, pactum societatis in bello.

ἐπισυμμύω, claudor, comprimor in vel supra aliqua re.

ἐπισυμπίπτω, (πίπτω, *irreg.*) una incido. ἐπισυμπίπτει, praeterea accidit.

ἐπισυνάγω, f. άξω, (ἄγω, *irr.*) adgrego, post alium colligo, insuper colligo: colligo, congrego; copulo.

ἐπισυναγωγη, ῆς, ἡ, adgregatio: congregatio, conventus, coetus.

ἐπισυναθροίζω, congrego ad locum.

ἐπισυναινέω, (αἰνέω, irr.) insuper comprobo, assentior.

ἐπισυναπτω, coagmento, conjungo: adjungo: committo sc. praelium.

ἐπισύνδεσις, ἡ, conjunctio, colligatio.

ἐπισυνδέω, f. δήσω, (δέω, irreg.) colligo, connecto: magis implico.

ἐπισύνδεσμος, ὁ, vinculum, copula.

ἐπισυνδίδωμι, f. ώσω, invalesco, accresco.

ἐπισύνειμι, (εἶμι) insuper convenio in unum. Unde ἐπισυνιόντες, supervenientes, ἐπισυνιέναι, convenire.

ἐπισύνειμι, (εἰμί) una sum in aliqua re.

ἐπισυνέχω, (ἔχω, irr.) contineo, apto: duco, sc. uxorem, LLX.

ἐπισύνθεσις, ἡ, (ἐπισυντίθημι) cumulata conjunctio, compositio.

ἐπισύνθετος, ον, compositus.

ἐπισυνθῆκαι, αἱ, appendices foederis, quae foederi adjecta sunt. Polyb.

ἐπισυνίημι, (συνίημι) intelligo, curo.

ἐπισυνίστημι, coacervo, ἐπισυνίσταμαι, coëo, conspiro, insurgo in aliquem. 2) concresco.

ἐπισυννέω, (νέω, irr.) aggero.

ἐπισυνοδοιπορέω, una iter facio aliquo.

ἐπισυνοικίζω, colonos addo.

ἐπισυντάσσω, Att. ἐπισυντάττω, fut. άξω, impono aliis jam constructis, dub.

ἐπισυντείνω, (τείνω, irr.) contraho.

ἐπισυντήκομαι, contabesco aliquam ob rem, dub.

ἐπισυντίθημι, insuper compono et conjungo. 2) cumulatim adnecto et adjungo.

ἐπισυντρέχω, (τρέχω, irreg.) accurro, concurro, confluo, N. T.

ἐπισυνωθέω, i. q. συνωθέω ἐπί, Epicur. ap. Diog. 10, 114.

ἐπισυρίζω, i. q. ἐπισυρίσσω.

ἐπισυρίσσω, Att. ἐπισυρίττω, fut. ξω, sibilo ad, sibilis excipio: exsibilo: more grunm clamo.

ἐπίσυρμα, τό, (ἐπισύρω) id, quod aliquid post se trahit: vestigium corporis tractim se agentis. 2) res tumultuarie acta.

ἐπισυρμός, ὁ, abstractio, v. c. servorum. 2) ludibrium. 3) socordia, supinitas. Ab eod.

ἐπισυῤῥέω, conflo, affluo in aliquem locum.

ἐπισυῤῥοή, ἡ, confluxus, afflaxus.

ἐπισυῤῥοια, ἡ, i. q. ἐπισυῤῥοή.

ἐπισύρω, (σύρω) attraho, post me traho, detraho. 2) tractim duco, volvo. 3) supine et tumultuarie rem gero. (⏑⏑––)

ἐπισύστασις, ἡ, (συνίστημι) conjuratio, coitio factiosa, seditio, tumultus.

ἐπισυστέλλω, contraho.

ἐπισυστρέφω, f. ψω, una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem.

ἐπίσυχνος, ον, satis frequens.

ἐπισφαγιάζομαι, f. άσομαι, immolo seu macto super, immolo succidaneam, dub.

ἐπισφάζω, f. ξω, (σφάζω) jugulo, seu macto super: enseo, obtundo.

ἐπίσφαιρα, τά, pilae, quae pro cuspidibus sunt in gladiis, hastis, quae inde praepilatae dicuntur.

ἐπισφακελίζω, de membro, quod putredine corripitur, ad alium morbum praegressum accedente.

ἐπισφαλής, ές, qui labefactari potest: instabilis, incertus, lubricosus, periculosus: damnosus.

ἐπισφάλλω, supplanto, everto, fallo. ἐπισφάλλεσθαι de rebus, quarum irritus conatus est, quae secus eveniunt.

ἐπισφαλῶς, adv. (ἐπισφαλής) ita, ut labefactari possit, lubrice, non sine periculo.

ἐπισφάττω, f. άξω, jugulo seu macto super.

ἐπισφηκόω, alligo, annecto.

ἐπίσφηνος, ον, cunei formam habens.

ἐπισφίγγω, f. ξω, adstringo. 2) adductum ad me constringo et arcte complector: nexum vocant.

ἐπισφοδρόω, strenuum, potentem reddo.

ἐπισφραγίζω, f. ίσω, signum imprimo, obsigno: consigno: concludo velut sigillo. Med. ἐπισφραγίζομαι, probo, subscribo, ut rata fiant.

ἐπισφραγιστής, οῦ, ὁ, qui sigillum imprimit, obsignator.

ἐπισφύριον, ου, τό, fibula ocreae, tegumentum malleolorum sive tibiarum. (υ breve.) vide seq.

ἐπισφύριος, ον, (σφυρόν) qui est in vel supra malleolo pedis (υ breve.)

ἐπισφυρος, ον, i. q. ἐπισφύριος.

ἐπισχεδιάζω, ex tempore dico vel facio.

ἐπισχεδόν, adv. propemodum, prope.

ἐπισχέθω, i. q. ἐπέχω, Aesch.

ἐπισχεῖν, inf. aor. ab ἐπέχω.

ἐπισχερώ, adv. (σχερός) deinceps, ordine, Il. 11, 668. 18, 68. 23, 125. 2) de tempore, paulatim, postea, c. gen. Ap. Rh.

ἐπισχεσία, ἡ, praetextus. 2) mora.

ἐπίσχεσις, ἡ, (ἐπέχω) retentio, inhibitio, repressio, remora. 2) parsimonia. 3) abstinentia.

ἐπισχετικός, ή, όν, inhibendi et reprimendi vim habens.

ἐπισχηματίζω, f. ίσω, effingo, compono, dub.

ἐπισχίδες, ων, αἱ, (ἐπισχίζω) cunei, quibus aliquid finditur aut distinetur. f. l. Vitruv. 10, 18.

ἐπισχίδιον, τό, cuneus, quo aliquid finditur, dub.

ἐπισχίζω, f. ίσω, in superficie aliquid findo, vel scindo, incido

ἐπισχναίνω, f. ανῶ, (ἰσχναίνω) arefacio, macrum reddo, extenuo.

ἐπισχναντέον, adv. arefacere oportet.

ἐπισχολάζομαι, vaco.

ἐπισχυρίζω, f. ίσω, corroboro: omni ope resisto.

ἐπισχύω, f. ύσω, validum reddo, robur addo. 2) vires sumo, invalesco. 3) insto. (υ in praes. anceps, in fut. longum)

ἐπίσχω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retardo. 1) adhibeo, admoveo.

ἐπισωματόω, f. ώσω, corpus reddo, corporeum facio.

ἐπίσωμος, ον, (σῶμα) corpulentus. 2) torosus.

ἐπισωρεύω, f. εύσω, cumulo, acervatim adgero

ἐπίσωτρον, τό, ferrum curruum, quo σῶτρον munitur, ne citius deteratur.

ἐπιταγή, ῆς, ἡ, (ἐπιτάττω) mandatum, imperatum, imperium, praeceptum.

ἐπίταγμα, τό, mandatum: conditio imposita victo: tributum impositum: subsidiaria cohors.

ἐπιταγματικός, ή, όν, subsidiarius.

ἐπιτάδε, adv. p. ἐπὶ τάδε, citra, oppos. ἐπέκεινα.

ἐπιτακτήρ, ῆρος, ὁ, (ἐπιτάσσω) qui alia imperat.

ἐπιτάκτης, ου, ὁ, i. q. ἐπιτακτήρ.

ἐπιτακτικός, ή, όν, imperiosus: ad imperium pertinens. Hinc Subst. ἡ ἐπιτακτική, sc. τέχνη, ars imperandi.

ἐπιτακτικῶς, adv. imperiose, pro imperio, cum imperio, cum mandato.

ἐπίτακτοι, οἱ, triarii et subsidiarii.

ἐπίτακτος, ον, jussus, praescriptus.

ἐπιταλαιπωρέω, f. ήσω, insuper vel in aliqua re laboro et molestias perfero.

ἐπιταλάριος, ον, (τάλαρος) calathius, epith. Veneris. Plat.

ἐπίταμα, τό, (ἐπιτείνω) intentio.

ἐπιτανύω, i. q. ἐπιτείνω.

ἐπιτάξ, adv. (ἐπιτάσσω) deinceps, ex ordine.

ἐπίταξις, ἡ, mandatum, imperatum: impositio, e. g. tributi, Hdt. 3, 89, 2) collocatio post aliquid.

ἐπιτάραξις, ἡ, perturbatio, interpellatio.

ἐπιταράσσω, Att. ἐπιταράττω, f. ξω, interturbo, interpello.

ἐπιτάῤῥοθος, ον, (τάῤῥοθος, auxiliator, pro ἐπίῤῥοθος, c. dat. 2) victor, c. gen. Hdt. 1, 67. in oraculo.

ἐπίτασις, ἡ, (ἐπιτείνω) intentio v. c. significationis; affirmatio: incrementum, opp. στέρησις, privatio, diminutio: amplificatio, exaggeratio: vehementia. 2) pars Comoediae, opp. πρότασις.

ἐπιτάσσω, Att. ἐπιτάττω, f. ξω, colloco seu dispono post, s. a tergo. 2) mando, impero, jubeo. Hinc ἐπιτάττομαι, locum in acie habeo post aliquem. 3) subditus sum alicujus potestati. ἐπιταγέντες φόρους, tributarii facti, quibus tributa sunt imperata.

ἐπιτατικός, ή, όν, (ἐπιτείνω) intendendi augendique vim habens.

ἐπιτατικῶς, adv. intendendo, vehementer.

ἐπιτάφιος, ον, funebris. Subst. ὁ, sc. λόγος, laudatio funebris. Hinc τὸ ἐπιτάφιον, ου, carmen sepulcrale, Epitaphium, scil. μέλος.

ἐπιταχύνω, accelero, urgeo. (⏑⏑⏑––)

ἐπιτάχυσις, ἡ, acceleratio.

ἐπίτεγξις, ἡ, (τέγγω) madefactio. 2) emollitio, lenitio, persuasio.

ἐπιτεθειασμένως, adv. (ἐπιθειάζω) afflatu, seu cum afflatu numinis.

ἐπιτείνω, (τείνω, irreg.) intendo, extendo: contendo: augeo. Med. appeto aliquid, contentis viribus enitor ad aliquid εἴς τι: intentus, suspensus sum, de animo: augeor, cresco. Pass. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι, uno cibo semel sumto plus temporis durare et laborare, Xen. Lac. 2, 5. ἐπιταθῆναι εἰς ἀνδραγαθίαν, contentis viribus bonorum virorum officio fungi, id. Cyr. 7, 5, 26. 2) intr. extendor, augeor, cresco.

ἐπιτειχίζω, f. ίσω, munio adversus impetum hostium, unde pro τειχίζω dicitur. 2) castellum struo, unde hostis infestetur. 3) e propugnaculo decurrendo infesto. 4) hostiliter immineo.

ἐπιτείχισις, ἡ, exstructio propugnaculi.

ἐπιτείχισμα, τό, propugnaculum contra aliquem munitum, ut inde decurrendo vicina hosti loca infestentur. 2) tropice, quidquid ejusmodi est, ut eo uti ad vexandos alios et infestandos possimus.

ἐπιτειχισμός, ὁ, exstructio τοῦ ἐπιτειχί-

σμαντος.

ἐπιτεκμαίρομαι, quaero, indago cogitando, conjecturis etc.

ἐπιτεκνόω, insuper gigno, *pass.* insuper nascor.

ἐπιτεκταίνω, artificiose struo adversus aliquem, δόλον, App.

ἐπιτέλεια, ἡ, i. q. οἱ ἐπὶ τέλει, magistratus, inspectio.

ἐπιτελειόω, idem quod ἐπιτελέω et ἐπιτελεόω.

ἐπιτελείωμα, τό, i. q. ἐπιτελέωμα.

ἐπιτελείωσις, ἡ, perfectio, absolutio. 2) oblatio ἐπιτελειώματος, inpr. sacrificium ob natam sobolem.

ἐπιτελεόω, f. ώσω, offero ἐπιτελέωμα.

ἐπιτέλεσις, ἡ, (ἐπιτελέω) perfectio, absolutio.

ἐπιτέλεσμα, τό, id quod perfectum, absolutum est.

ἐπιτελεστής, οῦ, ὁ, qui perficit, absolvit.

ἐπιτελεστικός, ἡ, όν, efficax, strenuus, acer, industrius.

ἐπιτελέω, f. έσω, (τελέω) perficio, perago, absolvo, exsequor, praesto: solvo, expendo: obeo, perfungor, item celebro sacra, consecro.

ἐπιτελέωμα, τό, (ἐπιτελεόω) hostia succidanea, quae, ubi priori non litatum est, aut post ceteras omnes, immolatur, ut priora sacrificia rata fiant.

ἐπιτελέως, *adv.* (ἐπιτελής) tandem, denique.

ἐπιτελέωσις, i. q. ἐπιτελείωσις.

ἐπιτελής, ές, (τέλος) ad finem perductus, absolutus. 2) non irritus. 3) maturus.

ἐπιτέλλω, f. τελῶ, (τέλλω) faciendum injungo, jubeo, mando. 2) orior, exsisto.

ἐπιτέμνω, f. εμῶ, (τέμνω, *irr.*) amputo, incido, concido. 2) refello, irritum facio, interpello, impedio. 3) brevius reddo, in compendium redigo.

ἐπίτεξ, εκος, ἡ, (τίκτω) partui vicina, parturiens.

ἐπιτερατεύομαι, f. εύσομαι, prodigiose adfingo, portentosis modis glorior et mentior.

ἐπιτέρμιος, ον, (τέρμα) qui terminis, seu limitibus praeest.

ἐπιτερπής, ές, delectationem et voluptatem adferens. 2) deditus rebus voluptatem adferentibus.

ἐπίτερπνος, ον, i. q. τερπνός, *dub. lect.* Theogn. 1066.

ἐπιτέρπω, f. ψω, (τέρπω) oblecto, delecto aliqua re. Frequentius in *medio*: delector, τινί, Od. 14, 228. θυμόν, Hom. h. Ap. 204.

ἐπιτερπῶς, *adv.* (ἐπιτερπής) jucunde, suaviter.

ἐπιτερσαίνω, sicco.

ἐπιτεταμένως, *adv.* (ἐπιτείνω) vehementer.

ἐπιτέταρτος, ον, unum totum et quartam ejus partem continens. cf. ἐπί.

ἐπιτετευγμένως, *adv.* (ἐπιτυγχάνω) composite, apposite, Diog. 2, 42.

ἐπιτετηδευμένως, *adv.* (ἐπιτηδεύω) accurate, perite: data opera.

ἐπιτετμημένως, *adv.* (ἐπιτέμνω) concise, contracte.

ἐπιτέτραπται, 3 sig. pf. pass. ab ἐπιτρέπω, Il.

ἐπιτετράφαται, 3 plur. pf. pass. ab ἐπιτρέπω, Il.

ἐπίτευγμα, τό, (ἐπιτυγχάνω) adeptio, prosper successus, consecutio quaesiti. 2) (ἐπιτεύχω) id quod confectum est.

ἐπιτευκτικός, ἡ, όν, qui solet adsequi id, ad quod contendebat, successu non carens, efficax.

ἐπίτευξις, ἡ, impetratio, adeptio. 2) idem quod ἔντευξις, congressio. it. consuetudo quotidiana.

ἐπιτεύχω, f. ξω, insuper conficio.

ἐπιτεχνάζομαι, i. q. ἐπιτεχνάομαι.

ἐπιτεχνάομαι f. ήσομαι, insuper machinor. 2) molior, machinor, comminiscor adversus aliquem, τινί, Hdt.

ἐπιτέχνησις, ἡ, machinatio, inventio: commentum, inventum: sollertia. A pr.

ἐπιτεχνητός, ἡ, όν, arte factus, artificialis.

ἐπιτεχνολογέω, f. ήσω, arte et ratione trado, dissero.

ἐπιτήδειος, ον, (ἐπιτηδές) item εία, (*fem. est ap. Lysiam*) idoneus, aptus, commodus, opportunus, impiger, strenuus: amicus, benevolus, studiosus, necessarius, amicitia conjunctus: auctoritate pollens. Hinc *Subst.* τὰ ἐπιτήδεια, ων, ad vitam necessaria, victus, commeatus. τὸ ἐπιτήδειον, commodum.

ἐπιτηδειοτέρως, *adv.* aptius, opportunius, amicius etc.

ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, (ἐπιτήδειος) opportunitas et habilitas, aptitudo. 2) amicitia, familiaritas. 3) res ipsae ad v. c. bellum gerendum opportunae.

ἐπιτηδειόω, aptum, commodum facio.

ἐπιτηδείως, *adv.* commode, utiliter, convenienter alicui rei vel personae.

ἐπιτηδές, *adv.* sufficienter, commode, satis, Il 1, 142. Od. 15, 28. 2) de industria. Scribitur etiam ἐπίτηδες, *Dor.* ἐπιτᾱδες. (Etymologia incerta. v. Buttmann. Lexil, p. 46.)

ἐπιτήδευμα, τό, studium, institutum, quod studiose sectamur, tam in malam, quam in bonam partem: professio: disciplina: vitae institutum, vitae genus.

ἐπιτήδευσις, ἡ, studium accuratum, industria, opera: disciplina, institutum, vitae genus.

ἐπιτηδευτέος, α, ον, studiose colendus, summa cupiditate expetendus.

ἐπιτηδευτής, οῦ, ὁ, studiosus, deditus alicui rei, *dub.*

ἐπιτηδευτός, ἡ, όν, adfectatus, nimis accurato studio factus.

ἐπιτηδεύω, (ἐπιτηδές) studio et opera aliquid facio; curo, tracto, facere soleo, vitae institutum sector, *c. acc.*: studeo, operam do, studiose sector in bonam et in malam partem, *c. inf.* utor institutis certis: nimia et affectata cura aliquid facio, affecto. *Med.* exerceor, habilis reddor, instruor.

ἐπιτηδέως, *adv.* commode, apte, vi ἐπιτηδείως, Hdt. 9, 7, 2.

ἐπιτηδής, ές, *adjectivum inusitatum*, unde *adv.* ἐπιτηδές, q. v.

ἐπιτήθη, ἡ, (τήθη) abavia, avi vel aviae mater.

ἐπίτηκτος, ον, in superficie infusus, v. Boeckh. oecon. publ. 2. p. 301. fluxus, non diuturnus, qui facile interire potest. ἐπίτηκτον dicitur id, cui falsa et simulata inest species, tanquam cera in superficie infusa; quod facie tenus tale est, quale esse videtur. A seq.

ἐπιτήκω, f. ξω, (τήκω) liquefacto obduco, liquefactum super fundo, Herodt. 7, 239.

ἐπιτηλίς, ίδος, ἡ, siliquas habens in modum τήλιδος, Nic.

ἐπιτηρέω, f. ήσω, diligenter observo.

ἐπιτήρησις, ἡ, observatio, animadversio.

ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ, speculator.

ἐπιτηρητικός, ἡ, όν, qui observare solet, observator.

ἐπιτίθημι, f. ἐπιθήσω, (τίθημι) impono, superimpono, τινί τι, Hom. *rarius c. gen.* ut λεχέων τινά, Il. 24, 589. 2) obdo, occludo, e. g. θύρας, Od. 9, 243. 3) addo, adjicio, τινί τι, Hom. μύθῳ s. μύθοις τέλος ἐπιθεῖναι, finem imponere, Il. 19, 107. 20, 369. 4) irrogo, infligo, veluti poenam, θωήν, Od. 2, 192. etiam de quibuscunque rebus gravibus. 5) impono aliquid faciendum, injungo, mando: perferendum do e. g. epistolam, mitto, Hdt. 3, 42. 5, 95. 6) apud Grammaticos: pro epitheto utor. vide Schaefer. ad schol. Par. Ap. Rh. 2, 118. -- *Medium* 1) injungo alicui aliquid, impero, jubeo, Hdt 1, 111. 3, 63. 3) manum impono, aggredior, et quidem *a*) hostiliter; invado, adorior, Hdt. 1, 26. praesertim de improviso, ex insidiis aggredior aliquem, Hdt. 6, 108. 7, 125. 8, 27. 9, 89. fallo fraude et dolis, reprehendo et obtrecto, adversor alicui quocunque modo. *b*) aggredior rem, inchoo, instituo, operam do, studeo, *c. dat.* ναυτιλίῃσι, Hdt. 2, 1. al. exsequor decreta, ib. 3, 26. toto pectore incumbo, deditus sum. 3) cunctor, diem duco, differo, Hippocr.

ἐπιτίκτω, (τίκτω, *irr.*) insuper pario, partum edo.

ἐπιτιλάω, commaculo sordibus, concaco.

ἐπιτίμαιος, ὁ, ita dicebatur Timaeus historicus, propter ἐπιτίμησιν seu reprehendendi studium, quasi taxator, Diod. 5, 1. (⏑⏑‒‒⏑)

ἐπιτιμάω, f. ήσω, (τιμάω) honore prosequor, inpr. mortuum, Hdt. 6, 39. hinc vindico necem alicujus, vindictam sumo ab interfectore: de rebus, aestimo, pretium constituo: rei pretium augeo s. intendo, v. c. annonae, ὁ σῖτος ἐπιτιμᾶται, Dem. 2) poenam irrogo, ad poenam condemno, Hdt. 4, 43. inpr. in foro Attico dicebatur de judice, qui poenam irrogat secundum aestimationem rei, cf. ἀντιτίμησις. 3) reprehendo, objurgo, exprobro, τινί vel τινί τι, Dem.

ἐπιτίμημα, τό, id, quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur. 2) poena. (⏑⏑‒‒⏑)

ἐπιτίμησις, ἡ, quum pretium alicui rei nimium constituitur, auctio pretii. σίτου, App. civ. 4, 117. 2) irrogatio poenae, condemnatio. 3) reprehensio, objurgatio, interminatio, expostulatio. (⏑⏑‒‒⏑)

ἐπιτιμητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἐπιτιμητής.

ἐπιτιμητής, οῦ, ὁ, reprehensor, objurgator, castigator. 2) qui rem aestimatam denuo aestimat, taxator. 3) auxiliator.

ἐπιτιμητικός, ἡ, όν, ad reprehensionem pertinens, objurgatorius.

ἐπιτιμητικῶς, *adv.* acerbe, aspere.

ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, punitor, ultor, vindex, Od.

ἐπιτιμία, ἡ, i. q. ἐπιτίμησις. 2) status civis justus et integer, quum fama ejus et existimatio integra est, caput salvum; sive conditio τοῦ ἐπιτίμου, civis, cui jura sua civilia supersunt adhuc integra, nil imminuta: *opp.* ἀτιμία. 3) penis. Artemid.

ἐπιτίμιος, ον, (τιμή) qui in honorem alicujus fit, ad honorandum aliquem institutus. 2) cui ad honores accedere licet. *Subst.* τὸ ἐπιτίμιον, idem quod τίμημα, mulcta ac poena criminibus constituta. 2) praemium. (⏑⏑––⏑⏑)

ἐπίτιμος, ος, (τιμή) cui ad honores accedere licet. 2) cui bonos suus integer est, honoratus. vid. ἐπιτιμία. Hinc χρήματα ἐπίτιμα i. q. χρήματα τῶν ἐπιτίμων, bona non notata lege, quae in juris legumque praesidio sunt, Dem. p. 654.

ἐπιτίμως, *adv.* honeste, honorifice, integro cum jure civitatis et honorum adipiscendorum. (⏑⏑––)

ἐπιτίτθιος, ον, (τίτθη) subrumus, lactens.

ἐπιτιτθος, ον, i. q. ἐπιτίτθιος.

ἐπιτιτράω, fut. ἐπιτρήσω, (τιτράω, *irr.*) desuper perforo.

ἐπιτιτρώσκω, f. ἐπιτρώσω, (τιτρώσκω. *irr.*) in superficie vulnero.

*ἐπιτλάω, *praes. obsol.* (*τλάω *irr.*) tolero, perfero, perpetior: hinc apud Homerum exstat imperat. aor. 2. ἐπιτλήτω, perferat, duret, Il. 19, 220. 23, 591.

ἐπιτμήγω, f. ξω, (τμήγω) *Ep.* pro ἐπιτέμνω, incido, decurto, Ap. Rh.

ἐπίτοκος, ον, (τόκος) fecunda, partui vicina, cf. ἐπίτεξ. 2) ἐπίτοκον δάνεισμα. pecunia mutuo data sub foenoris conditione, posita in foenore pecunia.

ἐπιτολή, ἡ, (ἐπιτέλλω) ortus siderum, ortus.

ἐπιτολμάω, f. ήσω, (τολμάω) animum recipio, audeo, sequente inf. Od. 1, 353. cf. Theogn. 445. 2) *sine casu.* tolero, constans sum, Od. 17, 238. ap. seriores c. dat. ut ἐπιτολμᾶν τῇ θαλάττῃ, contemnere mare.

ἐπιτομή, ἡ, (ἐπιτέμνω) amputatio, praecisio. 2) epitome, compendium.

ἐπίτομος, ον, incisione, seu praecisione brevior factus, praecisus. 2) in compendium redactus. 3) brevis, compendiarius.

ἐπιτόνιον, τό, (ἐπιτείνω) instrumentum, quo chordae funesve intenduntur. 2) vinculum. 3) amplificatio.

ἐπίτονος, ὁ, sc. ἱμάς, (ἐπιτείνω) lorum, quo aliquid intenditur: inpr. funis, seu rudens, qui a summa mali parte in puppim tentus malum firmat.

ἐπιτοξάζομαι, f. άσομαι, arcum in aliquem tendo, c. dat. Il. 3, 79.

ἐπιτοξεύω, idem.

ἐπιτοξίς, ιδος, ἡ, (τόξον) crena et cavum illud, cui imponitur in arcu sagitta.

ἐπιτοπίζω, f. ίσω, (τόπος) in loco et sede mea me contineo, sedem non muto. v. ἐκτοπίζω.

ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλεῖον, ἐπιτοπλεῖστον, vel ἐπιτοπλῆθος, *adv.* pro ἐπὶ τὸ πολύ, etc. omnino, in universum: plerumque.

ἐπιτόσσαις, part. aor. 1. Dor. ab ἐπιτοσσάω, quod vide. Pind. P. 10, 52.

ἐπιτραγηματίζω, (τραγηματίζω) bellaria mensae impono.

ἐπιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, Plut. Thes. 17.

ἐπιτράγιος, α, ον, (τράγος) luxurians, de arboribus, etc. cf. τραγάω. Hinc οἱ ἐπιτράγιοι vel ἐπίτραγοι, carbunculi s. carbunculatio vitium, vox recentior, cujus loco antiquiores dicebant θυμάλωπες, Poll. 7, 152. 10, 101. Dion. Hal. epit. 17, 2. αἱ ἐπιτράγιαι vel -γιαι, Aristoteli dicuntur pisces pinguiores, ovis carentes. (⏑⏑⏑⏑⏑)

ἐπίτραγος, ον, vide ἐπιτράγιος.

ἐπιτραγῳδέω, f. ήσω, tragice decanto, exaggero. 2) tragoediam addo. Heliod.

ἐπιτραπεζίδιος, ος, qui est super mensam, aut super mensa fit. 2) mensas sectans, parasitus.

ἐπιτραπέζιος, ον, idem.

ἐπιτραπεζώματα, ων, τά, (τραπεζόω) fercula, quae in mensa seu super mensa apponuntur. 2) secundae mensae.

ἐπιτραπέω, *Ep.* p. ἐπιτρέπω, Il. 10, 421.

ἐπιτράπω, *Ion.* p. ἐπιτρέπω, Hdt. (ᾰ)

ἐπιτραχήλιος, ον, (τράχηλος) qui supra collum est, collaris.

ἐπιτραχύνω, exaspero in superficie.

ἐπιτρεπτέον, *adv.* permittendum.

ἐπιτρεπτικός, ή, όν, qui libenter permittit vel concedit.

ἐπιτρέπω, f. ψω, aor. 2. ἐπέτραπον, item aor. 1. ἐπέτρεψα, (τρέπω, *irreg.*) permitto, committo, trado: sino, non veto: relinquo alicui hereditarium, Od. 7, 149. concedo, c. dat. pers. 2) *c. acc.* pers. converto aliquem, sententiam alicujus muto. *Med.* inclino aliquo, cupio. *c. inf.* Od. 9, 12.

ἐπιτρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, *irreg.*) alo, nutrio, sustento, Hdt. 8, 142. 144. alo super, alendo superinduco: crescere facio. *Pass.* succresco, adolesco, Hdt. 1, 123. 4, 3. post alium nascor et educor, succedo, Hdt. 2, 121, 2

ἐπιτρέχω, fut. 1. ἐπιθρέξομαι, aor. 1. ἐπέθρεξα, Il. 13, 409. fut. 2. ἐπιδραμοῦμαι, aor. 2. ἐπέδραμον, pf. ἐπιδεδράμηκα, *poet.* ἐπιδέδρομα, (τρέχω, *irreg.*) accurro, vel hostiliter vel ad auxilium ferendum: aggredior, incursionem facio, hostiliter invado, diripio, e. g. χώραν: percurro, λόγῳ τι, Xen. 2) curro seu moveor per vel super aliquid, diffundor, λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, Od. 6, 45. cf. 20, 357.

ἐπίτρησις, ἡ, terebratio, quae fit in superficie.

ἐπιτρίβω, f. ψω, attero. 2) adfligo, crucio, noceo, perdo: ἐπιτριβείης, pereas. ἐπιτέτριψαι, periisti. 3) concito, instigo.

ἐπιτριετής, ές, quibinos annos excessit, cf. ἐπιδιετής.

ἐπιτριηραρχέω, f. ήσω, munus trierarchi sustineo ultra justum tempus.

ἐπιτριηράρχημα, τό, temporis, quo quis triremi praeest, excessus ultra praescriptum modum.

ἐπίτριμμα, τό, id quod atteritur seu adfricatur, protrimentum: dicitur etiam de hominibus astutis et versutis.

ἐπίτριπτος, ον, contritus. 2) dignus, qui conteratur, vel perdatur. 3) sceleratus, perditus: versutus.

ἐπιτρίς, *adv.* ter. (⏑⏑⏑)

ἐπίτριτος, ον, ὁ, ἡ, sesquitertius. 2) pes poeticus, constans tribus brevibus et una longa. 3) dicitur de usuris, ubi ἐπίτριτος τόκος est, quando pars tertia sortis usurae nomine penditur, sive in tres unus nummus accedit. 4) in Musica ἐπίτριτος dicitur numerus, qui alterum numerum continet totum, et praeterea tertiam ejus partem, ut 4 ad 3.

ἐπίτριψις, ἡ, ipsa conterendi actio. 2) vexatio, cruciatus, noxa.

ἐπίτρομος, ον, (τρέμω) perterritus, trepidus.

ἐπιτροπάδην, *adv.* (ἐπιτροπή) ex commisso vel mandato, non sponte sua.

ἐπιτροπαῖος, αία, αῖον, commissus, concessus. 2) curae alicujus traditus. 3) Epith. Jovis, ad quem receptum habent injurias passi, vel qui animum ad scelera et violentias adjicit.

ἐπιτροπεία, ἡ, (ἐπιτροπεύω) praefectura, procuratio, tutela.

ἐπιτροπευσις, ἡ, tutela, procuratio.

ἐπιτροπευτικός, ή, όν, peritus aliquid procurandi, seu administrandi.

ἐπιτροπεύω, fut. εύσω, (ἐπίτροπος) sum administrator seu praefectus, procuro, administro. 2) tutor sum, in tutela habeo. Unde ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutela. 2) curo, simpliciter. Constr. *c. gen.* Hdt. 1, 65. 7, 62. vel etiam, sed raro, *c. acc.* Hdt. 3, 36. Ar. Eq. 212.

ἐπιτροπή, ῆς, ἡ, ipsa actio τοῦ ἐπιτροπεύειν, (ἐπιτρέπω) sive administrandi seu procurandi aliquid, procuratio, tutela. 2) deditio in fidem, id ipsum, quo Latinis fides est in illa formula. 3) potestas, quae alicui permittitur, v. c. decernendi, statuendi.

ἐπιτροπία, ἡ, vide ἐπιτροπεία. ἐπιτροπίας δίκη, Plat. de legg. 11. p. 928. c. *tutelae judicium*, Cic. p. Rosc. Am. 6. de nat. deor. 3, 30.

ἐπιτροπικός, ή, όν, tutelaris, v. c. νόμος, lex de tutoribus.

ἐπίτροπος, ον, cui cura alicujus commissa est, procurator, vicarius, villicus. 2) tutor. 3) qui res fisci et reditus curat. 4) Praeses provinciae minoris, ut Judaeae.

ἐπιτροφή, ῆς, ἡ, alimentum, Joseph.

ἐπιτροχάδην, *adv.* (ἐπιτρέχω) festinanter, more ejus, qui percurrit. 2) summatim, breviter, succincte.

ἐπιτροχάζω, f. άσω, percurro.

ἐπιτρόχαλος, ον, velox, volubilis.

ἐπιτροχασμός, ὁ, (ἐπιτροχάζω) percursio. 2) verborum et rerum copiosa et praeceps effusio ad perturbandum adversarium.

ἐπιτροχάω, i. q. ἐπιτροχάζω.

ἐπίτροχος, ον, i. q. ἐπιτρόχαλος.

ἐπιτρόχως, *adv.* velociter, citu cursu.

ἐπιτροχώτερον, *adv.* agilius.

ἐπιτρύζω, f. ύσω, admurmuro, accino.

ἐπιτρώγω, (τρώγω, *irreg.*) cum pane comedo.

ἐπιτρωπάω, *poet.* p. ἐπιτρέπω.

ἐπιτυγχάνω, f. τεύξομαι, aor. ἐπέτυχον; (τυγχάνω, *irreg.*) incido in aliquem, obviam fio alicui, τινὶ vel τινά, v. Ast. ad Plat. de rep. 4, 8. 2) attingo, scopum ferio, c. gen. σκοποῦ: hinc nanciscor, assequor, particeps fio, c. gen. 3) voti compos fio, felici in aliquo coepto eventu fruor, *sine casu*: plerumque in *medio*: ἐπιτυγχάνεται ἡ πρᾶξις, res succedit, feliciter evenit. 4) colloquor cum aliquo, τινί, Plat. cf. ἐντυγχάνω. *Part.* ὁ ἐπιτυχών, quilibet obvius, vulgaris. τὸ ἐπιτετευγμένον, quo potiti sumus, quod feliciter successit.

ἐπιτυλίσσω, *Att.* -ττω, evolvo, Diog. 9, 114.

ἐπιτυμβίδιος, ον, (τύμβος) super sepulcro positus. 2) ad sepulcrum pertinens. 3) galeritus, ut alauda.

ἐπιτύμβιος, ον, idem.

ἐπιτυφόω, ώσω, i. q. τυφόω.

ἐπιτύφω, f. θύψω, (τύφω, *irr.*) accendo, inflammo. perf. p. ἐπιτέθυμμαι, part. ἐπιτεθυμμένος, incensus, ardens, *proprie* et *tropice*. (⏑⏑––)

ἐπιτυχής, ές, (ἐπιτυγχάνω) voti compos,

felix (quoad consequitur, quod vult et debet).

ἐπιτυχία, ας, ἡ, adeptio, prosper successus in aliquo genere. v. ἐπιτευξις.

ἐπιτυχῶς, *adv.* prospero cum successu, feliciter.

ἐπιτωθάζω, f. άσω, irrideo, derideo, conviciis: effuse cachinnor: adsentor, adulor: τινί et τινά.

ἐπιτωθασμός, ὁ, adulatio.

ἐπιφάγειν, inf. aor. 2. ab ἐπεσθίω, post aliquid edere, una cum pane edere.

ἐπιφαιδρύνω, f. υνῶ, exhilaro: splendidum reddo, purgo, lavo.

ἐπιφαίνω, (φαίνω, *irr.*) ostendo, illustro, prae me fero. *Pass.* appareo super aliqua re i. e. dum res geritur, in conspectum prodeo: intervenio, supervenio: appareo: praesens sum.

ἐπιφάνεια, ας, ἡ, species superna, superficies, latus, frons aciei. 2) habitus et forma loci, item corporis, seu oris. 3) celebritas. 4) dignitas, honos, praestantia. 5) ortus, v. c. solis, diei. 6) apparitio Deorum, sive vis divina in auxilio ferendo, puniendo scelere etc. conspicua, item adventus inopinatus, praesentia.

ἐπιφανής, ές, (ἐπιφαίνω) conspicuus, deus, qui humana forma indutus obambulat per terras et hominibus sui dat copiam. 2) illustris, insignis, clarus, ἐπιφανέστατος χειμών, hyems acerrima. Polyb.

ἐπιφανία, ας, ἡ, i. q. ἐπιφάνεια: τὰ ἐπιφάνια, sc. ἱερά, sacra apparitionis, ap. script. Eccl. dies, qua Christus baptizatus fuit, item, qua gentibus manifestari coepit, magique ad eum accessere. 2) dies illi gentilium festi, quibus numina sua venire ad loca sibi consecrata et interesse ludis et epulis suis honoris caussa celebratis assidere, ita ut conspici et tangi possent, credebantur.

ἐπίφαντος, ον, (ἐπιφαίνω) conspicuus, praesens.

ἐπιφανῶς, *adv.* (ἐπιφανής) insigniter, insignem in modum, splendide, magnifice.

ἐπιφαρμακεύω, f. σω, aliud insuper medicamentum sumo.

ἐπιφαρμάττω, i. q. ἐπιφαρμακεύω.

ἐπίφασις, ἡ, species externa, cultus, apparatus ut magistratuum etc. 2) adspectus, vultus. 3) significatio, professio. 4) judicium, quod profertur.

ἐπιφατνίδιος, ον et ἐπιφάτνιος, -ον, (φάτνη) qui est ad praesepe, ad praesepe pertinet.

ἐπίφατος, ον, (ἐπίφημι) qui male audit.

ἐπιφαύσκω, luceo, splendeo, effulgeo. *Med.* in lucem profero, ostendo.

ἐπιφαύω, f. αύσω, illucesco.

ἐπιφέρβω, (φέρβω) pasco in aliquo loco, de pastore. *Med.* pascor alicubi, de grege.

ἐπιφέρω, f. ἐποίσω, aor. 1. ἐπήνεγκα, aor. 2. ἐπήνεγκον. (φέρω, *irr.*) infero, importo, induco, inveho, inpr. hostiliter, σοὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει, graves tibi inferet manus, Il. 1, 89. cf. Od. 16, 438. ἐπιφέρειν πόλεμόν τινι, bellum alicui inferre: objicio, accuso, adscribo, impono, superimpono, c. g. αἰτίαν, συμφοράν. 2) *sensu bono*, offero, ut θεοῖς ἱερά, ταφῷ χοάς. 3) subjicio, subjungo, post aliud pono, post cetera profero. 4) profero in medium, promo, ut dicta alicujus. *Med.* mecum fero vel affero, *c. acc.* etiam de dote, quae affertur a femina: οἱ ἐπιφερόμενοι, posteri: τὰ ἐπιφερόμενα, futura, imminentia. 2) τινί, invehor in aliquem, Hdt. 8, 61. irruo, invado: insurgo, de mari, Xen.

ἐπιφεύγω, f. ξω, (φεύγω, *irr.*) fugio aliquo.

ἐπιφευκτός, όν, quem quis fugit, *oppon.* σπουδαστός, Aristot. Nicom. 9, 14.

ἐπιφημιστήρ, ῆρος, ὁ, fausta precans, qui bona ominatur, acclamans, adsentiens, Hesych.

ἐπίφημι, f. ήσω, (φημί, *irr.*) promitto: approbo.

ἐπιφημίζω, f. ίσω, famae seu nomini alicujus adscribo: adscribo, adsigno, tribuo, τινά: approbo: pervulgo, dissemino: imprecor, appello, nomino, (per acclamationem maxime) *quo sensu et in medio maxime dicitur.*

ἐπιφήμισμα, τό, omen. 2) favor, acclamatio.

ἐπιφημισμός, οῦ, ὁ, idem.

ἐπιφθάνω, (φθάνω, *irr.*) anteverto, part. aor. ἐπιφθάς, Batr. 217. (άσω, *Ep.*--, *Att.*)

ἐπιφθέγγομαι, f. ξομαι, adsono, acclamo, respondeo.

ἐπίφθεγμα, τό, acclamatio.

ἐπιφθίνω, (φθίνω, *irr.*) pereo, consumor in aliqua re.

ἐπιφθονέω, f. ήσω, invideo ob, vel super.

ἐπίφθονος, ον, invidiae expositus, invidiosus, reprehensione dignus. 2) odiosus, odium excitans, Hdt. 7, 139. 3) *act.* invidens.

ἐπιφθόνως, *adv.* invidiose.

ἐπίφθορος, ον, (φθορά) exitiosus, letalis.

ἐπιφθύζω, *Dor.* i. q. ἐπιπτύω, inspuo veneficarum more, despuo, Theocr. 2, 62. 7, 127.

ἐπιφιλοπονέω, naviter alicui rei operam do, τινί, Xen.

ἐπίφλεβος, ον, (φλέψ) venas eminentes habens.

ἐπιφλεγμαίνω, valde ardeo, vel tumeo.

ἐπιφλέγω, f. ξω, (φλέγω) incendo, inflammo, comburo, πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην, νεκρόν, Il. 2, 455. 23, 52. *metaph.* incendo, incito, e. g. ad pugnam, amorem, al.: augeo, Aesch. Pers. 395. cf. Heyne ad Virg. Aen. 9, 500. 10, 895.: illumino, illustro, celebro, πόλιν ἀοιδαῖς, Pind. Ol. 9, 34. 2) *intr.* incendor, ardeo, splendeo, Pind. P. 11, 69.

ἐπιφλογίζω, (φλογίζω) in superficie incendo, inflammo.

ἐπιφλόγισμα, τό, *vox medica*, inflammatio, s. pars inflammatione vexata. A praec.

ἐπιφλογώδης, ῶδες, inflammatione captus, rubicundus.

ἐπιφλύω, f. ύσω, nugor, deblatero, τινί, adversus aliquem, Ap. Rh. 1, 481. (⏑⏑̄--)

ἐπίφοβος, ον, metu perculsus, perterritus. 2) horribilis.

ἐπιφοινικίζω, ad colorem purpureum vergo.

ἐπιφοινίσσω, rubefacio. 2) i. q. ἐπιφοινικίζω.

ἐπιφοιτάω, f. ήσω, venio ad, accedo ad, inpr. certis et statis temporibus locisque: ventito ad aliquem audiendi caussa: visu pervado: in mentem venio: consuetudinem stupri habeo.

ἐπιφοίτησις, ἡ, (ἐπιφοιτάω) accessus, adventus, ipsa actio superveniendi. 2) *cum gen.* θεοῦ, inspiratio, adflatus divinus.

ἐπίφονος, ον, (φόνος) mortifer, sanguinolentus.

ἐπιφορά, ᾶς, ἡ, (ἐπιφέρω) impressio, ut hostis, imbris etc. 2) oratio invectiva et cum impetu prolata. 3) praemium praeter stipendium publicum nautis dari solitum a trierarchis. 4) pecuniae et solutio et poenae perpessio. 5) humoris impetus in aliquam partem corporis influentis, *ap. Medic.* 6) illatio, quae sumtionem sequitur in Syllogismis, conclusio. 7) sententia addita sermoni priori. 8) Figura rhetorica, verbum in fine sententiarum repetens, Anaphorae opposita.

ἐπιφορέω, f. ήσω, comporto, adgero, ingero, injicio: gravidam reddo: infero post cetera, postremo loco infero.

ἐπιφόρημα, τό, mensa secunda, bellaria.

ἐπιφορικός, ή, όν, (ἐπιφορά) vehemens, acer.

ἐπίφορος, ον, (ἐπιφέρω) ferens, proferens. 2) secundus, de vento. 3) uterum ferens. 4) proclivis, propensus, pronus. *Subst.* τὸ ἐπίφορον, adjumentum.

ἐπιφορτίζω, f. ίσω, onero, onus impono: molestiam exhibeo; in humeros attollo.

ἐπιφόρως, *adv.* prone, propense: vehementer, acriter.

ἐπίφραγμα, τό, (ἐπιφράσσω) obturamentum.

ἐπιφραδέως, *adv.* consulto, prudenter.

ἐπιφράζομαι, f. σομαι, aor. med. ἐπεφρασάμην, pass. ἐπεφράσθην, (φράζομαι, *irr.*) excogito, comminiscor, *c. inf.* Il. 5, 665. Od. 5, 183. etiam *c. acc.*, ut ὄλεθρόν τινι, βουλήν, Od. 15, 444. Il. 13, 741. 2) intelligo, comperio, cognosco, animadverto, *c. acc.* Hom.

ἐπιφράσσω, *Att.* ἐπιφράττω, f. ξω, obturo, obstruo.

ἐπίφρικτος, η, ον, (ἐπιφρίσσω) horridus in superficie, Nic.

ἐπιφρίξ, *f. lect.* Il. 7, 63. v. φρίξ.

ἐπιφρίσσω, *Att.* -ττω, f. ξω, (φρίσσω, *irr.*) inhorreo, horreo in superficie.

ἐπιφρονέω, (ἐπίφρων) prudens sum.

ἐπιφροσύνη, ἡ, (ἐπίφρων) prudentia. 2) instinctus, adflatus, suggestio.

ἐπίφρουρος, ον, custos, custodiae impositus.

ἐπίφρων, ον, (φρήν) mentis compos. 2) prudens, sapiens.

ἐπιφυάδες, αἱ, (ἐπιφύω) propagines.

ἐπιφύλαξ, ακος, ὁ, custos. Longus. (⏑⏑⏑-)

ἐπιφυλάσσω, f. ξω, observo.

ἐπιφύλιος, ον, in φυλάς distributus. (⏑⏑⏑⏑)

ἐπιφυλλίζω, f. ίσω, racemationem facio, racemor. 2) accurate exquiro. A seq.

ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον) racemulus, qui magno racemo superjacet: pampinus racemarius: racematio: racemus post vindemiam relictus: parvus racemus, qui sub foliis latet.

ἐπιφυλλόκαρπος, ον, (φύλλον, καρπός) q. d. super folia fructum habens, qui in folii dorso fructum gerit.

ἐπίφυλλος, ον, (φύλλον) foliatus, multa ac magna folia habens. *dub.*

ἐπίφυσις, ἡ, (ἐπιφύω) accretio, incrementum. 2) conjunctio ossis cum alio osse, quum ossi os adnascitur.

ἐπιφυτεύω, f. εύσω, insuper sero.

ἐπιφύω, f. ύσω, (φύω, *irr.*) insuper produco s. edo. 2) *intr.* in *Pass.* et *Med.* nec non in pf. ἐπιπέφυκα et aor. ἐπέφυν, adnascor, innascor, *c. dat.*: adhaereo, adhaeresco, orior

ex aliqua re, i. e. occasionem inde sumo, adorior, invado, insurgo. (ύω, ⏑ –; ύσω, – –)

ἐπιφωνέω, f. ήσω, acclamo. 2) dictum aliquod iis, quae jam dicta sunt, cum acclamatione adjungo.

ἐπιφώνημα, τό, acclamatio, laus. 2) Epiphonema, dictum superioribus additum cum acclamatione.

ἐπιφωνηματικός, ή, όν, quod per acclamationem effertur.

ἐπιφωνηματικῶς, *adv.* per exclamationem, cum epiphonemate.

ἐπιφωνημάτιον, τό, parvum epiphonema. *Dimin.* ab ἐπιφώνημα.

ἐπιφώνησις, ἡ, acclamatio, inclamatio.

ἐπιφωράω, f. άσω, in furto deprehendo 2) deprehendo in quocunque facinore. v. φωρ.

ἐπιφώσκω, (φώσκω) de *sideribus*, appareo, luceo. 2) de *die* ac *nocte*, incipio.

ἐπιχαίνω, (χαίνω, *irr.*) inhio, τινί.

ἐπιχαιράγαθος, ον, (ἐπιχαίρω, ἀγαθός) qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur. *opp.* ἐπιχαιρέκακος, quod v.

ἐπιχαιρεκακέω, (χαιρεκακέω) alienis malis gaudeo.

ἐπιχαιρεκακία, ας, ἡ, laetitia et gaudium ex aliena calamitate, voluptas ex alienis malis. A seq.

ἐπιχαιρέκακος, ον, (κακός) qui gaudet alienis malis.

ἐπιχαίρω, (χαίρω, *irreg.*) proprie gaudeo aliqua re: congratulor: *plerumque*, ex alterius malis gaudium percipio, insulto calamitoso.

ἐπιχαλαζάω, grandine ferio: insulto, verbero.

ἐπιχάλαρος, ά, όν, (χαλαρός) aliquantum languidus, paullulum flaccidus.

ἐπιχαλάω, laxo, resolvo: demitto, deprimo: remitto.

ἐπιχαλκεύω, f. εύσω, fabrico seu cudo super: insuper fabrico et cudo: expolio: auditorum mentes mihi concilio.

ἐπίχαλκος, ον, aeratus, aere obductus.

ἐπιχάραγμα, τό, signum, quod monetae impressum est, ut noctua in nummis Atticis. A seq.

ἐπιχαράσσω, *Att.* ἐπιχαράττω, f. ξω, insculpo, imprimo. 2) incisuris sereatum reddo.

ἐπιχαρής, ές, (ἐπιχαίρω) gaudens et laetus ob aliquid. 2) laetum faciens.

ἐπιχαριεντίζομαι, in re aliqua jocor, ludo: per jocum addo.

ἐπιχαρίζομαι, gratificor.

ἐπίχαρις, ιτος, *neutr.* ἐπίχαρι, (χάρις) gratus, gratiosus, amabilis, jucundus, comis, cui gratia inest, venustus. τὸ ἐπίχαρι, gratia, suavitas morum.

ἐπιχάριτος, ον, idem. *Comp.* ἐπιχαριτώτερος.

ἐπιχάριττω, *Dor.* imperat. p. ἐπιχαρίζου, gratificare, Ar.

ἐπιχαρίτως, *adv.* gratiose, cum gratia, venuste, apte ad gratiam parandam.

ἐπίχαρμα, τό, (ἐπιχαίρω) res laetabilis, felix eventus. 2) laetitia ipsa, aliqua re commota. 3) irrisio miseri, ludibrium.

ἐπίχαρσις, ἡ, gaudium ob aliquam rem. 2) insultatio

ἐπίχαρτος, ον, laetitiam ac gaudium adferens. 2) cujus malis atque infortuniis laetamur.

ἐπιχασκάζω, (χασκάζω) in superficie apparior.

ἐπιχασμάομαι, hio, oscito in aliqua re vel ob aliquid.

ἐπιχέζω, f. έσω, (χέζω, *irreg.*) caco super. Perf. ἐπικέχοδα. ἐπικεχοδώς.

ἐπιχειλέω, (χεῖλος) expleo.

ἐπιχειλής, ές, (χεῖλος) qui est in labris. ῥήματα ἐπιχειλῆ, verba vulgaria, s. quae natant in labris: γλῶσσα ἐπιχειλής, lingua garrula. 2) labris vicinus, i. e. fere plenus, Ar. *ap. seriores*: redundans, i. q. ὑπερχειλής. 3) labra retracta habens, quod est signum senectutis, Alciphr. 3, 55.

ἐπιχειμάζω, f. άσω, hiemem dego in. 2) in hibernis me contineo.

ἐπιχειμασις, ἡ, tempestas, quae die certo, vel post certum diem, venit.

ἐπίχειρ, χειρος, (χείρ) manum injiciens.

ἐπιχειρέω, f. ήσω, (χείρ) manum admoveo, manum injicio, invado, adorior, *c. dat.*, *rar. c. acc.* vel *c. inf.* 2) conor, nitor, adgredior. 3) argumentis adstruere et probare conor.

ἐπιχείρημα, τό, quod quis adgreditur seu molitur, molimen, inceptum, conatus. 2) petitio gladiatoris etc. 3) argumentum, quo aliquid probare satagimus: syllogismus dialecticus: modus demonstrandi. A pr.

ἐπιχειρηματικός, ή, όν, exercitatus in argumentationibus. 2) qui novit petitiones athleticas et gladiatorias. A pr.

ἐπιχείρησις, ἡ, (ἐπιχειρέω) adgressio, molitio. 2) argumentatio.

ἐπιχειρητής, οῦ, ὁ, qui aliquid aggreditur, Thuc. 8, 97.

ἐπιχειρητικός, ή, όν, ad argumentandum pertinens.

ἐπιχειρίζομαι, manus admoveo. 2) curationem per chirurgiam tento, *dub.*

ἐπιχείρια, ων, τα, praemia victoriae, *dub.* cf. Schaefer. ad Lamb. Bos. p. 304

ἐπίχειρον, τό, (χείρ) manupretium. 2) praemium militare. 3) praemium quodvis, it. lucrum. Sed ἐπίχειρα usitatius.

ἐπιχειροτονέω, f. ήσω, scisco, decerno, suffragio creo.

ἐπιχειροτονία, ἡ, populiscitum, creatio.

ἐπιχερρονησιάζω, f. άσω, accedo ad figuram Chersonesi.

ἐπιχερσεύω, in continenti incolo, Soph. fr.

ἐπίχευμα, τό, i. q. ἐπίχυσις, *dub. l.* Eur. Herc. f. 892.

ἐπιχεύω, aor. 1. ἐπέχευα, aor. med. ἐπιχευάμην, *Epica* p. ἐπιχέω, Hom.

ἐπιχέω, f. εύσω, (χέω, *irr.*) infundo, superinfundo. 2) addito οἶνον vel ἄκρατον, est, in convivio aliquid vini effundere, appellato amici vel amicae nomine.

ἐπιχηρεύω, vidua sum, vitam viduam ago.

ἐπιχθόνιος, ον, terrestris, in terria versans: indigena.

ἐπιχλευάζω, f. άσω, ludificor, illudo.

ἐπιχλιαίνω, calefacio, liquefacio. 2) subinde calefacio. *Pass* subinde incalesco, quod fit in febrium initiis.

ἐπιχνοάω, sum obsitus lanugine.

ἐπίχνοος, ον, *contr.* ἐπίχνους, ουν, lanugine tectus. 2) pulvere, velut lanugine, obsitus.

ἐπίχολος, ον, (χολή) biliosus, iracundiae obnoxius, iracundus. 2) bilem generans, fel augens, Hdt. 4, 58. ubi v. intpp.

ἐπιχορδίς, ίδος, ἡ, (χορδή) corpus membranosum in medio intestinorum situm, mesenterium.

ἐπιχορεύω, f. εύσω, saltabundus accedo. 2) chorum addo.

ἐπιχορηγέω, f. ήσω, suppedito, subministro, adjicio.

ἐπιχορήγημα, τό, quod insuper suppeditatur, additamentum ad priorem suppeditationem, apparatus, subministratio. A praec

ἐπιχορηγία, ἡ, suppeditatio: munificentia. Ab eod.

ἐπιχράομαι, f. ήσομαι, (χράομαι, *irr.*) utor, saepe utor, familiaris sum alicui, τινί.

ἐπιχράω, invado, vehementi cum impetu adorior, insto, urgeo: *c. dat.*, *ap. seriores* etiam *c. gen.* (ᾱ)

* ἐπιχράω, fut. χρήσω, praeterea commodo sive mutuum do, v. κίχρημι.

ἐπιχρεμέθω, *poet.* p. ἐπιχρεμετίζω.

ἐπιχρεμετίζω, (χρεμετίζω) adhinnio τινί.

ἐπιχρέμπτομαι, exspuo ad aliquod v. e. murum.

ἐπιχρησμῳδέω, insuper vaticinor.

ἐπιχρίμπτω, f. ψω, appello, admoveo: innitor.

ἐπίχρισις, ἡ, unctio.

ἐπίχρισμα, τό, id, quo illinimur, quo inungimur.

ἐπίχριστος, ον, illitus, inunctus.

ἐπιχρίω, f. ίσω, inungo, illino. (⏑ – – –)

ἐπιχροά, ᾶς, ἡ, color.

ἐπιχροιά, ἡ, (χροιά) color adhaerens.

ἐπιχρονίζω, f. ίσω, immoror: inveterasco.

ἐπιχρόνιος, ον, diuturnus, inveteratus.

ἐπίχρονος, ον, idem.

ἐπίχρυσος, ον, inauratus.

ἐπιχρυσόω, auro obduco.

ἐπιχρωματίζω, i. q. sequens.

ἐπιχρώννυμι, f. χρώσω, (χρώννυμι, *irr.*) coloro, colorem induco, et quidem leviter, ut color non alte descendat: leviter imbuo aliqua re. ἐπικεχρωσμένος, leviter tinctus, leviter infectus, per summa tantum coloratus: *unde* leviter doctus.

ἐπίχρωσις, ἡ, infectio, levis coloris inductio, levis macula.

ἐπίχυλος, ον, succum faciens nutritium, ad alendum valde aptus. *f. l.* Hdt. 4, 58.

ἐπίχυσις, ἡ, infusio. 2) vasculum, quo aliquid infundimus. 3) coloris, calcis inductio. 4) nimicus redundans, multitudo ingens

ἐπίχυτος, ον, (ἐπιχέω) infusus: inpr. *Subst* ὁ ἐπίχυτος, sc. πλακοῦς, placentae genus, quod oleo aut melle perfunderetur. 2) moneta ex argento vel plumbo fusa, Hesych.

ἐπίχωμα, τό, agger, aggestus.

ἐπιχώννυμι, f. χώσω, (χώννυμι, *irr.*) aggere munio. 2) terra aggesta operio.

ἐπιχωρέω, (χωρέω) concedo alicui, veniam do alicujus rei, τινί τι, Soph. Ant. 219 2) accedo, adorior, Xen.

ἐπιχώρησις, ἡ, concessio, permissio, indulgentia.

ἐπιχωριάζω, f. άσω, sum indigena, sum vernaculus. 2) ad locum aliquem ventito 3) frequenter versor apud. 4) in usu sum alicubi. A seq.

ἐπιχώριος, ία, ιον, vel ἐπιχώριος, ον, (χώρα) indigena, patrius, vernaculus, receptus et legibus praefinitus. *de persona et re*; *hinc* solitus, usitatus, in more positus.

ἐπιχωρίως, *adv.* more regionis, more patrio.

ἐπίχωσις, ἡ, agger, adgestio terrae.

ἐπιψαίρω, (ψαίρω) in superficie rado: ἄκρα, per summas undas nato, Opp.

ἐπιψάλλω, f. αλῶ, psallo, cano

ἐπιψαυδὴν, *adv.* ita, ut summis tantum digitis attingas, strictim. A seq.

ἐπιψαύω, f. αύσω, attingo, attrecto leviter, *c. gen.* Hes. sc. 217. *apud. ser.* etiam *c. acc* τὰ πράγματα, tractare negotia.

ἐπιψέγω, f. ξω, idem quod simplex.

ἐπιψεκάζω, f. άσω, irroro, adspergo. 2) instillo, guttum infundo.

ἐπιψεύδομαι, f. εύσομαι, adfingo, emcutior, τινί.

ἐπίψηγμα, τό, strigmentum, ramentum, purgamentum.

ἐπιψηλαφάω, leviter attrecto.

ἐπιψηφίζω, f. ίσω, in suffragium mitto, potestatem do suffragii ferendi, rogo sententias. 2) calculum adjicio, suffragio meo comprobo, decerno, *non modo in activo, sed etiam in medio, et quidem in hoc saepius.*

ἐπιψήφισις, ἡ, actio ipsa mittendi in suffragium. 2) approbatio.

ἐπιψιμυθέω, fuco obduco.

ἐπίψογος, ον, qui reprehensionem meretur, in vituperium incurrens.

ἐπιψοφέω, (ψοφέω) adstrepo.

ἐπιψύχω, f. ξω, (ψύχω, *irr.*) refrigero, perflo, perspiro. (⏑‒‒‒)

ἐπιψωμίζω, f. ίσω, bolos in buccam ingero.

ἐπιωγαί, αἱ, (ἰωγή) loca, ubi naves stantes a ventorum injuria tutae esse possunt, Od. 5, 404.

ἐπλάγχθην, aor. 1. pass. a πλάζω.

ἔπλε, 3 impf. a πέλω, *Ep.* p. ἔπελε: sic ἔπλεο p. ἐπέλεο, ἐπέλου, impf. medii: item ἔπλεν p. ἔπελεν, ἔπελον; ἔπλετο p. ἐπέλετο, Hom.

ἐπλήγητο, 3 plur. plqpf. pass. a πλάζω, Il. 4, 449. 8, 63.

ἐπόγδοος, ον, sesquioctavus: tonus musicus, quem Macrobius epogdoum vocat.

ἐπογκος, ον, (ὄγκος) onustus, inpr. gravidus.

ἐπογμεύω, i. q. ὀγμεύω, κύκλον, circulum describo, Tryph. 354.

ἐπόγμιος, α, ον, (ὄγμος) qui arando vel metendo praeest, epith. Cereris.

ἐποδύνος, ον, (ὀδύνη) plenus molestiae et laboris. v. ἐπώδυνος.

ἐποδύρομαι, fleo super, defleo, deploro. (ῡ)

ἐπόζω, (ὄζω, *irr.*) oleo, suboleo, foeteo, computresco, LXX.

ἐποίγω, ἐποίγνυμι, (οἴγω, οἴγνυμι, *irreg.*) claudo, concludo: hinc a nonnullis derivatur ἐπώχατο vel potius ἐπῴχατο. Il. 12, 340. sed vide ἐπώχατο.

ἐποιδαίνω, intumesco.

ἐποιδαλέος, α, ον, tumidus. A seq.

ἐποιδέω, f. ήσω, intumesco: in superficie tumeo.

ἐποιδίσκω, tumefacio, in superficie tumefacio.

ἐποικέω, f. ήσω, aliis ejectis inhabito.

ἐποικία, ἡ, colonia.

Ἐποικιδία, ἡ, Ceres, quasi domestica, a cura rei domesticae.

ἐποικίζω, f. ίσω, aedifico ad, v. c. flumen, de urbe, condo.

ἐποίκιον, τό, (οἶκος) supellex. 2) villa, casa, domicilium.

ἐποικοδομέω, f. ήσω, superstruo, inaedifico. 2) reficio. 3) pro ἐπιτειχίζω

ἐποικοδομή, ῆς, ἡ, et

ἐποικοδόμησις, ἡ, inaedificatio, superstructio.

ἐποικονομέω, f. ήσω, curo, dispenso, *dub. lect.* Aristot. oecoc. 2.

ἐποικονομία, ἡ, accuratior alicujus rei tractatio, narratio, expositio etc.

ἔποικος, ου, ὁ, colonus, advena.

ἐποικτείρω, misereor.

ἐποικτίζω, f. ίσω, miseror. 2) miserabiliter queror.

ἐποίκτιστος, ον, miserabilis.

ἐποιμώζω, f. ώξω, adgemo.

ἐποίνιος, ον, et ἔποινος, ον, (οἶνος) vinosus, vino deditus.

ἐποιστέον, (ἐπιφέρω) inferendum.

ἐποίσω, fut. ab ἐπιφέρω.

ἐποιχνέω, eo adversum, irruo, invado, obeo, percurro: adeo, accedo.

ἐποίχομαι, (οἴχομαι, *irreg.*) idem. item procuro, obeo curando, agendo.

ἐποιωνίζομαι, ominor alicui, faveo.

ἐποκέλλω, impingo, illido. 2) appello ad litus.

ἐποκλάζω, (ὀκλάζω) in genua procumbo, deficio in aliqua re.

ἐποκριάω, (ὀκριάω) asper sum in superficie.

ἐπόλιος, ὁ, avis quaedam nocturna, fortasse eadem, quae αἰγώλιος.

ἐπολισθαίνω, f. ήσω, (ὀλισθαίνω, *irreg.*) illabor, incido.

ἐπολολύζω, f. ύξω, laeta verba acclamo, laetum carmen, paeana accino. 2) recentiores, pro ejulo, lamentor.

ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis prosequor. (⏑⏑⏑‒⏑‒)

ἕπομαι, sequor, v. ἕπω.

ἐπομβρέω, f. ήσω, (ὀμβρέω) imbre rigo, irrigo.

ἐπόμβρησις, ἡ, irrigatio per imbrem.

ἐπομβρία, ἡ, imbris copia, humoris abundantia.

ἐπομβρίζω, imbrem demitto.

ἔπομβρος, ον, imbrem habens seu pluviam, imbre abundans.

ἑπομένως, *adv.* a part. praes. verbi ἕπομαι, consequenter, exinde, deinde, tum. 2) pedario more sequendo. 3) libenter.

ἐπόμνυμι, vel ἐπομνύω, f. ἐπομοῦμαι, aor. ἐπώμοσα, (ὄμνυμι, *irreg.*) de re aliqua juro, jurejurando confirmo, Od. 15, 437. *c. acc.* ἐπίορκον ἐπώμοσεν, irrito jurejurando confirmavit, Il. 10, 332. θεοὺς ἐπίορκον ἐπομνύνοι, deos perjurio laedere, Theogn. 1195. cf. Hes. Th. 793. Saepe *c. acc.* ejus *rei*, per quam quis jurat, ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ τὴν σὴν φιλίαν, Xen. Cyr. 6, 4, 6. 2) in participio verbo finito additum dicitur de iis, qui aliquid interposito jurejurando affirmant, ut ἐπομόσας εἶπε, addito jurejurando dixit, Xen.

ἐπομόργνυμι, et ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro.

ἐπονειδίζω, f. ίσω, probris et conviciis increpo, exprobro.

ἐπονείδιστος, ον, probrosus, reprehensione et vituperio dignus, turpis, illiberalis.

ἐπονειδίστως, *adv.* probrose, cum probro.

ἐπονομάζω, f. άσω, cognomino: nomen do ab aliquo, nominatim consecro, et consecro, dico simpliciter: despondeo alicui feminam.

ἐπονομασία, ἡ, cognominatio, dedicatio.

ἐπονόμαστος, ον, cognominatus.

ἐπονομαστί, *adv.* nominatim.

ἐποξίζω, f. ίσω, coacesco.

ἐπόξυς, υ, (ὀξύς) acutus: vehemens.

ἐποπίζομαι, f. ίσομαι, revereor, caveo, curo, τί.

ἐποπισθεν, *adv.* a tergo, pone.

ἐποποιΐα, ἡ, (ἐποποιός) scriptio carminis heroici.

ἐποποιικός, ή, όν, ad epopoeiam pertinens.

ἐποποιός, οῦ, ὁ, (ἔπος, ποιέω) heroici carminis scriptor.

ἐποπτάω, asso insuper.

ἐποπτεία, ἡ, inspectio. 2) tertius idemque summus sacrorum Eleusiniorum gradus.

ἐποπτεύω, (ὀπτεύω) inspicio, curo, ἔργα, Od. 16, 140. Hes. op. 765. supremam alicujus rei transigendae inspectionem habeo: considero, observo: animadverto, punio, τινά, item δίκας τινὸς ἐποπτεύειν, poenas ab aliquo exigere, Aesch. 2) tertium eumdemque summum sacrorum Eleusiniorum gradum attingo, Ar. Ran. 747. ubi omnino ponitur pro summa felicitate: ἐποπτεύειν dicebantur etiam ii, quibus anno, postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus et caeremonias concedebatur, Plut.

ἐποπτήρ, ῆρος, ὁ, inspector, speculator. 2) curator.

ἐπόπτης, ου, ὁ, inspector, spectator, speculator: testis oculatus: qui aliquid inspicit et censura notat. 2) qui tertium eumdemque summum sacrorum Eleusiniorum gradum attigit, initiatus.

ἐποπτικός, ή, όν, ad ἐπόπτην pertinens.

ἐπόπτος, ον, conspicuus, adspectabilis.

* ἐπόπτω, praes. *obsol.* fut. ἐπόψομαι, inspiciam, visam, invisam, Hom. 2) diligenti inspectione secernam et eligam, Il. 9, 167. Od. 2, 294. In priori significatione Homerus semper utitur vulgari, in posteriori *Epica* forma ἐπιόψομαι. Reliqua tempora sumuntur ab ἐφοράω et ἐπεῖδον.

ἐποργιάζω, mysteria, orgia, celebro alicubi, πόλεσσι, Anacr.

ἐπορέγομαι, f. ξομαι, (ὀρέγω) exporrecta manu prenso, protenta manu capio, irruo, jaculor, Il. 5, 335. 2) porrecta manu praebeo, addo, Sol. 20, 2. 3) plura cupio, Hdt. 9, 34.

ἐπορθιάζω, (ὀρθιάζω) altum clamorem tollo.

ἐπορθοβοάω, (βοάω, *irreg.*) alta voce, cum vociferatione nuncio.

ἐπορθρεύω, f. εύσω, diluculo, mane surgo.

ἐπορθρίζω, f. ίσω, idem.

ἐπορθρισμός, ὁ, consuetudo matutino tempore surgendi et agendi. A praec.

ἐπορθροβόας, ου, ὁ, epith. galli, sub auroram cantare soliti, *dub.*

ἐπορινάομαι, (ὀριγνάομαι) i. q. ἐπορέγομαι.

ἐπορίνω, concito adversus quem.

ἐπορκίζω, f. ίσω, *Ionice* pro ἐφορκ. adjuro, obtestor per jurandi formulam.

ἐπορκισμός, ὁ, adjuratio, exorcismus.

ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, adjurator, exorcista.

ἐπόρνυμι, vel ἐπορνύω, (ὄρνυμι, *irreg.*) concito et paro adversus.

ἐπορούω, f. ούσω, impetu seu gradu concitato feror, hostiliter adsilio.

ἐπορόφοω, tectum impono, ab ὀροφόω.

Ἐπόρσον, imperat. aor. ab ἐπόρνυμι, Il. 5, 765.

ἐπορχέομαι, f. ήσομαι, insulto, τινί.

ἐπόρω, concito adversus. Unde aor. 2. *ἐπώρσα*, *ἐπῶρσεν*, incitavit.

ἔπος, *τό*, verbum, vocabulum: sermo, narratio: *κατ' ἔπος*, verbotenus. 2) cantus, carmen, Od. 8, 91. 17, 519. 3) promissum, Il. 8, 8. 14, 44. 4) consilium, praeceptum, jussum. 5) oraculum. Od. 12, 266. sententia; hinc *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, ut verbo dicam. *οὐδὲν πρὸς ἔπος*, nihil ad rem, frustra. 6) inpr. *τὰ ἔπη* dicuntur *carmina heroica*, versibus hexametris composita: unde etiam *ἔπος*, in universum idem est quod *στίχος*, *versus*, *linea*. (Radix est *εἰπεῖν* ab *obsoleto ἔπω*.)

ἐποστρακίζω, f. *ίσω*, concham vel testulam mitto per superficiem aquae, quod pueri ludentes facere solent.

ἐποστρακισμός, *ὁ*, ludus, quo conchae vel testae per superficiem aquae mittuntur. A praec.

ἐπόσχιον, *τό*, (*ὄσχος*) palmes, e quo quid enascitur, Galen. gloss.

ἐποτοτύζω, (*ὀτοτύζω*) dico ὀτοτοῖ propter aliquem, defleo, deploro, super aliquo lugeo.

ἐποτρύνω, (*ὀτρύνω*) instigo, excito, incito, vini, adversus aliquem: rogo, hortor, jubeo: *πόλεμόν τινι ἐποτρύνειν*, bellum excitare adversus aliquem; sic etiam *πομπὴν ἀγγελίας*, dimissionem, nuncium accelerare, Od. 8, 31. 24, 355. *Constr.* plerumque *c. acc.*, saepe etiam *c. inf.* (*ἐποτρύνει πολεμίζειν*, al. *rarius c. dat.* *ἱππεῦσιν*, *ἑταίροισιν ἐποτρύνειν*, equites, socios hortari, Il. 15, 258. Od. 10, 531. cf. Hdt. 7, 170, ubi nihil erat mutandum.

ἐπουδαῖος et *ἐπουδιος*, *ον*, (*οὖδας*) qui est in solo, qui solo innititur.

ἐπουλίς, *ίδος*, *ἡ*, (*οὖλον*) vitium gingivarum, quum tuber in iis provenit.

ἔπουλος, *ον*, (*οὖλος*) paullulum crispus.

ἐπουλόω, f. *ώσω*, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco.

ἐπούλωσις, *ἡ*, cicatricis obductio.

ἐπουλωτικός, *ή*, *όν*, efficiens cicatrices.

ἐπουραῖος, *αία*, *αῖον*, (*οὐρά*) qui in cauda est 2) cui cauda est, caudatus.

ἐπουράνιος, *α*, *ον*, coelestis. (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑)

ἐπουρέω, f. *ήσω*, mejo super; mejo, mingo.

ἐπουριάζω, (*οὖρος*) flatu secundo impello. 2) observando.

ἐπουρίζω, f. *ίσω*, vento secundo impello: unde 2) dirigo animum, appello aliquo. 3) impello, incito. 4) prospero, perficio.

ἔπουρος, *ον*, (*οὖρος*) vento secundo impellens.

ἐπουρόω, secundo vento navigo: prospero successu utor.

ἐπουσιώδης, *ες*, ad substantiam accedens, substantiae adjunctus.

ἐποφείλω, f. *ειλήσω*, (*ὀφείλω*, *irr.*) insuper debeo.

ἐποφθαλμιάω, f. *άσω*, (*ὀφθαλμός*) oculos adjicio, et concupisco: invidis oculis adspicio, invideo: advicto, *c. dat.*

ἐποφθαλμιάζω, idem.

ἐποφθαλμιόω, idem.

ἐποφθαλμίζω, idem.

ἐποφθάλμιος, *ον*, oculo impositus, supra oculum situs.

ἐποφλισκάνω, (*ὀφλισκάνω*, *irreg.*) insuper debeo.

ἐποχετεία, *ἡ*, derivatio aliquo. A seq.

ἐποχετεύω, per canalem deduco, derivo aliquo.

ἐποχεύς, *ὁ*, (*ἐπέχω*) i. q. *ἐποχλεύς*.

ἐποχεύω, iterum ineo: rem habeo.

ἐποχέω, f. *ήσω*, veho; *ἐποχοῦμαι*, innitor, invehor.

ἐποχή, *ἡ*, (*ἐπέχω*) retentio, repressio, v. c. equi navis currentis etc. 2) remora, impedimentum. 3) dubitatio, assensus dilatio. 4) status coeli positusque siderum. 5) initium temporis s. annorum numerandorum, Epocha, aera.

ἐποχθίδιος, *α*, *ον*, (*ὄχθη*) qui est in colle.

ἐποχθίζω, (*ὀχθίζω*) ingemisco.

ἐποχλεύς, *έως*, *ὁ*, (*ὀχλεύς*) retinaculum rotarum, ne decurrant, sufflamen.

ἔποχον, *τό*, instratum equi, ephippium, ap. Xenoph. A seq.

ἔποχος, *ον*, (*ἔχω*) qui vehitur curru, seu equo. 2) qui firmiter insidet ad vehendum. 3) cui quis insidet. 4) constans, permanens. *Comp.* *ἐποχώτερος*, constantior.

ἐποχυρόω, (*ὀχυρόω*) magis confirmo.

ἐπ...χω, v. *ἐπώχατο*.

ἔποψ, *οπος*, *ὁ*, upupa, avis.

ἐποψάομαι, una cum pane comedo, obsonii loco vescor.

ἐποψέ, *adv.* p. *ἐπὶ ὀψέ*, sero, usque in seram.

ἐπόψημα, *τό*, quod cum pane comeditur.

ἐπόψησις, *ἡ*, (*ἐποψάομαι*) idem.

ἐποψία, *ἡ*, (*ἐπόψομαι*) inspectio.

ἐποψίδιος, *ον*, (*ὄψον*) qui obsonii loco comeditur.

ἐπόψιμος, *ον*, idem quod seq.

ἐπόψιος, *ον*, vel -*ος*, *α*, *ον*, (*ὄψις*) conspicuus, adspectabilis, qui cernitur, visibilis. 2) Epith. Jovis, animadvertentis hominum gesta, ulciscentis et auxiliantis. etc.

ἔποψις, *ἡ*, adspectus, prospectus.

ἐπόψομαι, fut. ab *obsol.* *ἐπόπτω*, quod vide.

ἔπραθον, aor. 2 *πέρθω*.

ἔπρεσε, *Ep.* p. *ἔπρησε*, a *πρήθω*, Hes. Th. 856.

ἔπρηξα, *ας*, *ε*, *Ion.* aor. a *πράσσω*.

ἔπρησα, *ας*, *ε*, aor. a *πρήθω*.

ἑπτά, *οἱ*, *αἱ*, *τά*, *indecl.* septem. Hinc *ὁ ἑπτὰ ἀριθμός*, numerus septenarius. (– ⏑)

ἑπταβασίλειον, *τό*, genus unguenti.

ἑπταβόειος, *ον*, (*βόειος*) e septem bubulis pellibus factus: impenetrabilis, de scuto s. clypeo, et *tropice*, fortis, robustus.

ἑπτάβοιος, *ον*, septem boum pretium aequans. 2) i. q. *ἑπταβόειος*, Soph. Aj. 576.

ἑπτάγλωσσος, *Att.* *ττος*, *ον*, (*γλῶσσα*) septilinguis.

ἑπταγράμματος, *ον*, (*γράμμα*) qui septem literarum est.

ἑπτάγωνα, *ων*, *τά*, (*γωνία*) musica instrumenta quaedam, q. d. septangula.

ἑπτάδουλος, *ὁ*, (*δοῦλος*) septuplus servus.

ἑπταίδυμος, *ον*, pro *ἑπτάδυμος*, septuplus.

ἑπταετής, *ές*, (*ἔτος*) septennis, qui septem annorum est. *Adv.* *ἑπτάετες*, per septem annos.

ἑπταετία, *ἡ*, septennium. A praec.

ἑπτάζωνος, *ον*, septem zonis instructus.

ἑπταήμερος, *ον*, qui septem dierum est.

ἑπταῖος, *α*, *ον*, qui septimo die venit, aliudve facit vel patitur.

ἑπτακαίδεκα, septendecim.

ἑπτακαιδεκάπους, *ουν*, septendecim pedes aequans.

ἑπτακαιδεκαταῖος, *α*, *ον*, qui septimo decimo die venit, fit etc.

ἑπτακαιδέκατος, *άτη*, *ατον*, decimus septimus.

ἑπτακαιδεκαέτης, *ες*, (*ἔτος*) septendecim annos natus.

ἑπτακαιεικοσαέτης, *ες*, septem et viginti annos natus.

ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, *ον*, septem et viginti partibus major.

ἑπτάκαυλος, *ον*, septem caules habens.

ἑπτάκι, vel *ἑπτάκις*, *adv.* septies.

ἑπτακισμύριοι, *αι*, *α*, (*μύριοι*) septuaginta millia. (υ longum.)

ἑπτακισχίλιοι, *ιαι*, *ια*, septies millia.

ἑπτάκλινος, *ον*, (*κλίνη*) septem lectis instructus.

ἑπτακόσιοι, *αι*, *α*, septingenti.

ἑπτακοσιοπλασιάκις, *adv.* septingenties.

ἑπτακοσιοστός, *ή*, *όν*, septingentesimus.

ἑπτάκτις, *ῖνος*, (*ἀκτίς*) septem radios habens.

ἑπτάκτυπος, *ον*, septisonus, septem sonos edens, e septem chordis sonans.

ἑπτάκωλος, *ον*, (*κῶλον*) septem colis, versiculis constans.

ἑπτάλογχος, *ον*, (*λόγχη*) septem hastis instructus, septem partibus s. legionibus constans, de exercitu, Soph.

ἑπτάλοφος, *ον*, septicollis.

ἑπτάλυχνος, *ον*, septem lucernas habens.

ἑπταμηνιαῖος, *ον*, (*μήν*) septimum mensem agens. 2) qui septimo mense in lucem editus est.

ἑπτάμηνος, *ον*, idem.

ἑπταμήτωρ, *ορος*, *ἡ*, septem filiorum mater.

ἑπτάμιτος, *ον*, septem habens chordas.

ἑπταμόριον, *τό*, septima pars.

ἑπτάμυχος, *ον*, septem habens recessus.

ἑπτάπεκτος, *ον*, (*πέκω*) qui septies, vel saepe, tonderi potest.

ἑπτάπηχυς, *εος*, *neutr.* *υ*, (*πῆχυς*) qui septem cubitos aequat.

ἑπταπλασιάζω, f. *άσω*, reddo septuplo majus.

ἑπταπλάσιος, *α*, *ον*, septuplus.

ἑπταπλασίων, *ον*, idem.

ἑπταπλασίως, *adv.* septifariam, septies.

ἑπτάπλευρος, *ον*, (*πλευρά*) qui septem latera habet. 2) cui septem costae sunt.

ἑπτάπλοος, *ον*, *contr.* *ἑπτάπλους*, *ουν*, septemplex.

ἑπταπόδης, *ου*, *ὁ*, (*πούς*) septempedalis.

ἑπτάπολις, *ι*, (*πόλις*) septem urbes habens.

ἑπτάπορος, *ον*, septem habens vias, epith. Plejadum, quia septem stellis constat.

ἑπτάπους, *οδος*, *ὁ*, *ἡ*, septempedalis.

ἑπτάπυλος, *ον*, qui habet septem portas.

ἑπτάπυργος, *ον*, qui habet septem turres.

ἑπτάρροος, *ον*, *contr.* *ἑπτάρρους*, *ουν*, septemfluus. 2) septem ostia habens.

ἑπτάς, *άδος*, *ἡ*, numerus septenarius.

ἑπταστάδιος, *ον*, (*στάδιον*) septem stadiis constans.

ἑπτάστερος, *ον*, (*ἀστήρ*) septem stellis constans.

ἑπταστοιχής, *ές*, (*στοῖχος*) qui est septem ordinum.

ἑπτάστολος, *ον*, (*στόλος*) septem modis instructus seu ornatus.

ἑπτάστομος, *ον*, (*στόμα*) septem ora seu ostia habens, septem ostiis in mare influens.

ἑπτατειχής, *ές*, epith. portarum Thebanarum, ap. Aeschyl. septem locis s. partibus munitus.

ἔπτατο, 3 aor. a *πέταμαι*, Hom.

ἑπτάτονος, ον, septem tonos habens, seu septem chordis intentus.

ἑπταφαής, ές, septem locis s. partibus lucens. Epith. zonarum coelestium.

ἑπτάφθογγος, ον, septem voces seu sonos edens.

ἑπτάφυλλος, ον, (φύλλον) septem folia habens.

ἑπτάφωνος, ον, (φωνή) idem quod ἑπτάφθογγος.

ἑπτάχα, adv. septifariam, Od. 14, 434. (-⏑⏑)

ἑπταχῆ, adv. idem.

ἑπτάχορδος, ον, (χορδή) septem fidibus instructus.

ἑπτέτης, ου, ὁ, (ἔτος) septennis, septem annos natus.

ἑπτέτις, ιδος, ἡ, septem annos nata.

ἑπτήμερος, ον, septem dies durans.

ἑπτήρης, ες, (ἀρω) septem remorum ordinibus instructus.

ἑπτορόγυιος, ον, (ὀργυιά) septem orgyias longus, Sappho ap. Hephaest p. 41. ed. Gaisf.

ἑπτόροφος, sive ἑπταόροφος, ον, (ὀροφή) ad septimam usque contignationem eductus.

ἑπτυσκλος, ον, (ὕσκλος) septem ansas habens.

ἐπύθοντο, 3 pl. aor. 2. ab πυνθάνομαι, Il.

ἐπύλλιον, τό, versiculus. 2) parvum carmen. Dimin. ab ἔπος.

*ἔπω, thema obsoletum, unde εἶπον, ἔπος, ἐνέπω et ἐννέπω derivantur, dico, narro, loquor, jubeo, cf. φημί.

ἔπω, impf. εἶπον, omisso augmento ἔπον, fut. ἕψω, ἔσπον, inf. σπεῖν, part σπών. Med. ἕπομαι, impf. εἱπόμην, omisso augmento ἑπόμην, f. ἕψομαι, aor. ἑσπόμην, inf. σπέσθαι, imperat. σποῦ. Ion. σπεῖο, Ep σπεῖο. Homerus augmentum aspiratum etiam in reliquis modis praeter indicativum retinet, conj. ἕσπωμαι, ἕσπωνται, Od. 12, 349. opt ἑσποίμην, Od. 19, 579. 21, 77. imperat. ἕσπεσθε, Il. 12, 350. part. ἑσπόμενος, Il. 12, 395. alibi, inf. ἕσπεσθαι, Il. 5, 423. in compositis vero hoc augmentum omittit, ita ut dicat ἐπισπέσθαι, non vero ἐφεσπέσθαι etc. - Activum verbi simplicis non nisi in poetis antiquissimis occurrit; composita quaedam, impr. διέπω, etiam in prosae usum transierunt: notandum etiam est, Homerum ab activo praesens tantum indic. et part. et impf. sine augmento usurpasse, futuro autem et aoristo cum in compositis tantum usum esse. Medium multo frequentius, etiam in prosaicis; rursus tamen aor. rarius occurrit quam praesens, impf. et futurum. - A) Act. ἕπω, tracto aliquid, adsum alicui, occupatus sum aliqua re, περὶ τεύχε' ἕπουσιν, circa arma occupantur, Il. 15, 555. sic etiam ἀμφί τινα vel τι, Il. 11, 483. 776. 7, 316. Od. 8. 61. 19. 421. Ἀθηναίη μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσα, cum Tydei filio operans eumque comitans, Il. 10, 516. 2) trans. c. acc. unico loco legitur Il. 6, 321. περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, pulcra arma tractantem et polientem. Frequentius ita usurpantur composita ἀμφιέπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω quae vide. B) Med. ἕπομαι, sequor, comitor aliquem, Hom. obediens sum alicui: adsum alicui praesidio vel auxilio, Od. 3, 376. Il. 15, 204. honoris causa aliquem comitor, Il. 1, 424. metaph. assentior, Od. 12, 349. Frequenter in hac significatione adduntur particulae μετά, ἅμα et σύν, vel adverbialiter sine casu, vel cum dat., Hom. σύν τινι ἕπεσθαι, Xen. An. 1, 3, 6. Attici etiam dicunt μετά τινος ἕπεσθαι, Hemsterh. ad Ar. Pl. 824. 2) hostiliter sequor, persequor, τινι, Il. 3) pari gressu sequor, sequi valeo, Il. 16, 154. Od. 6. 319. 4) accedo, venio, in imperat. ἕπεο προτέρω, Od. 5, 91. Il. 18, 387. 5) adhaereo, Il. 12, 395. conjunctus sum cum aliquo, pertineo ad aliquem, accenseor alicui numero, quadro in aliquid. 6) assequor: metaph. mente assequor, percipio, intelligo, imitor.

ἐπωάζω, (ᾠόν) ovis incubo: ovis incubans clamo vel cano, clamo in modum gallinae incubantis. 2) ova excludo, etiam arte, v. Hemsterh. ad Th. Mag. p. 362. Dicitur etiam ἐπωΐζω, contr. ἐπῴζω.

ἐπώασις, ἡ, incubatio, incubitus. A praec.

ἐπωασμός, οῦ, ὁ, idem.

ἐπωβελία, ἡ, sexta pars aestimatae litis, quod reus calumniae in quamlibet drachmam obolo, quae sexta pars drachmae erat, mulctabatur, cf. Boeckh. oecon. publ. Ath. I. p. 388.

ἐπῳδή, ῆς, ἡ, (ἐπαείδω, contr. ἐπᾴδω) incantamentum: carmen: cantio.

ἐπώδης, ῶδες, (ἐπόζω) foetidus, graveolens, ut δυσώδης.

ἐπῳδικός, ή, όν, succinens, ad epodam pertinens, incantare sciens. 2) ad epodum (ἐπῳδόν) pertinens.

ἐπωδίνω, parturio, f. l. Hom. h. Ap. 45.

ἐπῴδιον, τό, quod odae accinitur, versiculus; Dim. ab ἐπῳδή et ἐπῳδός.

ἐπῳδός, όν, (ἐπᾴδω) accinens, aegrotos incantationibus curans, incantator, incantatrix. 2) poet. p. ἐπώνυμος, Eur. Hec. 1258. μορφῆς ἐπῳδόν, sc. ὄνομα, nomen, quod a forma canina ductum ᾄσεται. 3) Subst. ὁ ἐπῳδός, rarius, ἡ, Hephaest. p. 129. ed. Gaisf. a) pars carminis lyrici, quae post stropham et antistropham canebatur. Talia carmina vocantur ἐπῳδικά, cujusmodi sunt pleraeque odae Pindaricae et multa carmina chorica in tragoediis et comoediis graecis. b) versus, qui in carmine aliquo post certa intervalla repetitur, ut in Theocriti carm. 1. et 2. Bionis 1. Moschi 3. metaph. ὁ κοινὸς ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπῳδός, cujusque garrulitatis commune epilogium, Plut. c) genus carminis lyrici, in quo versiculus brevior longiorem sequebatur, e. g. trimetrum jambicum dimeter: quod genus, ab Archilocho inventum, Horatius imitatus est in ἐπῳδῶν libro.

ἐπωδυνία, ἡ, gravis dolor.

ἐπώδυνος, ον, (ὀδύνη) dolorem inferens, vel adferens. 2) dolens, gravi dolore affectus.

ἐπωδύνως, adv. cum gravi dolore.

ἐπώδυνον, vide ἐφοδέω.

ἐπώζω, (ὄζω) ob exclamo in re aliqua, vel propter aliquid, Ar.

ἐπῴζω, contr. p. ἐπωΐζω, i. q. ἐπωάζω.

ἐπωθέω, f. ωθήσω et ώσω, (ὠθέω, irr.) impello.

ἐπωθίζω, f. ίσω, impello.

ἐπωΐζω, i. q. ἐπωάζω.

ἐπωκύνω, accelero.

ἐπωλένιος, ον, (ὠλένη) qui in ulnis, vel sub ulnis fertur.

ἐπωμάδιος, ον, (ὦμος) humeris superimpositus.

ἐπωμαδόν, adv. (ὠμαδόν) super humeros, in humeris.

ἐπωμίδιον, τό, Dimin. ab ἐπωμίς.

ἐπωμίζομαι, (ὠμίζω) in humeros tollo.

ἐπώμιος, ον, i. q. ἐπωμίδιος.

ἐπωμίς, ίδος, ἡ, (ὦμος) summa humeri pars. 2) humerus. 3) nomen vestis muliebris, humeros tegens 4) pars eminens navis, cui inscriptum elogium.

ἐπωμοσία, ἡ, (ἐπόμνυμι) jusjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei.

ἐπώμοτος, ον, qui juravit, adstrictus juramento: obstrictus. 2) per quem quis jurat, epith. Jovis, Soph.

ἐπώνιον, τό, (ὦνος) vectigal, quod pro re empta penditur.

ἐπωνυμία, ἡ, cognomentum, cognomen.

ἐπωνύμιος, α, ον, poet. p. ἐπώνυμος.

ἐπώνυμος, ον, (ὄνομα) additus ad nomen, qui pro cognomine tribuitur: item, cognominis. 2) qui nomen traxit ab alio, qui alicujus nomen gerit. 3) qui nomen dat alii, ut ἐπώνυμος ἄρχων, qui anno nomen dat. Hinc Subst. τὸ ἐπώνυμον, ου, cognomen. 4) i. q. φερώνυμος ap. Graecos antiquiores, Il. 9, 562.

ἐπωνύμως, adv. cognomine.

ἐπωπάζω et ἐπωπάω, (ὄπτομαι) i. q. ἐφοράω, inspicio, c. acc. Aesch.

ἐπωπή, ἡ, regio, quam quis oculis lustrat vel lustravit, Aesch. Suppl. 542.

ἐπωπτης, ου, ὁ, inspector. Hesych.

ἐπῶπις, ιδος, ἡ, (ἕπομαι) pedisequa. Lycoph.

ἐπῶπις, ιδος, ἡ, (ἐπόπτης) inspectrix.

ἐπωριάζω, (ὤρα) curo, sollicitus sum.

ἐπώρσα, aor. 1. ab ἐπόρνυμι.

ἐπῶρτο, 3 aor. med. contr. pro ἐπώρετο, Il. 21, 324.

ἐπωρύω, s. ύομαι, ululo, infremo.

ἔπωσις, ἡ, (ἐπωθέω) impulsio.

ἐπωτειλάομαι, (ὠτειλή) cicatrice obducor.

ἐπωτίδες, αἱ, (οὖς) ligna ex utraque prorae parte prominentia: quasi auriculae navis.

ἐπωφέλεια, ἡ, utilitas.

ἐπωφελέω, f. ήσω, insuper juvo, prosum, c. dat. pers.

ἐπωφέλημα, τό, utilitas.

ἐπωφελής, ές, utilis. 2) ὁ ἐπώφελης, accentu mutato, i. q. ἐφιάλτης.

ἐπωφελία, ἡ, i. q. ἐπωφέλεια.

ἐπωφέλιμος, ον, i. q. ἐπωφελής.

ἐπώχατο, 3 pl. plqpf. pass. Aeol. et Ion. Il. 12, 340. πᾶσαι (πύλαι) γὰρ ἐπώχατο, omnes enim portae occlusae erant. De derivatione verbi, cujus sensus dubius esse non potest, jam veteres grammatici ambigebant: videtur ejusdem esse radicis atque ὀχεύς, vectis, ut sit ab ἔχω, ἐπέχω. Alii scribunt ἐπώχατο, quasi ab ἐποίγω, alii πάντας γὰρ ἐπῴχατο vel ἐπῴχετο, ab ἐποίχομαι, Trojani accurrebant ad omnes portas, cf. Heynium T. 6. p. 335 sq.

ἔραζε, adv. ab obsol. ἔρα, terra, in, vel ad terram.

ἔραμαι, aor. ἠρασάμην, poet. p. ἐράω, amo, c. gen., Hom. apud seriores, etiam c. inf.

ἐρανάρχης, ου, ὁ, (ἔρανος, ἄρχω) proprie, qui praeest collegio eranistarum. 2) qui praeest coenae collatitiae, apud Diog.

Laert.

ἐρανέμπολος, ου, (ἔρανος, ἐμπολάω) qui in ἐράνῳ mercaturam exercet.

ἐρανίζω, f. ίσω, (ἔρανος) *cum accus.*, stipem ab amicis conferendam colligo, vel mihi, vel alii, peto ab amicis collationem, atque adeo impetro. Unde 2) corrogo, emendico. 3) *cum dativo*, confero symbolam, largior eranon. 4) colligo, *simpl.* comporto. 5) *in medio*, est ἐρανίζω rogo: *eleganter tropice*, colligo, aucupor et capto omni occasione et ex omni re v. c. quaestum, gratiam, laudem, voluptatem: consequor ab aliquo aliquid.

ἐρανικός, ή, όν, pertinens ad ἐράνους, qui fit ad corrogandam stipem. Ab eod.

ἐράνιον, τό, parva symbola. 2) exigua stipe. *Dimin.* ab ἔρανος.

ἐράνισις, ἡ, et

ἐρανισμός, οῦ, ὁ, corrogatio, collectio erani.

ἐρανιστής, οῦ, ὁ, qui est a numero sodalium, qui singulis mensibus, aut statis temporibus pecunias conferunt.

ἐραννός, ή, όν, (ἐράω) amabilis. pro ἐρατεινός.

ἔρανος, ου, ὁ, collatitia coena, convivium, in quod quisque symbolam suam confert; reperitur etiam pro coena quaque lauta, etiamsi non collatitia. 2) collatio pecuniae ad juvandum aliquem, ut reddatur commodo tempore. 3) collatio, quae ex pacto fit certis temporibus, cujuscunque rei causa ab iis, qui ei pactioni se obstrinxerunt. 4) beneficium, beneficentia. 5) praemium, merces, gratia. *Nempe quicquid paullatim, variis factis, consequimur, id eleganter* ἔρανος *dicitur, ut Cicero* gratiam colligere *dixit*.

ἐρασίμολπος, ον, (ἐράω, μολπή) amans carminis seu cantus.

ἐρασιπλόκαμος, ον, (ἐράω, πλόκαμος) studiosus capillitii.

ἐρασίπτερος, ον, (πτερόν) alas amans, *vel* amabilibus alis praeditus, *vel* volatu amantis, Nonn. Dion. 10, 256.

ἔρασις, ἡ, (ἐράω) amatio.

ἐρασιχρήματος, ον, (ἐράω, χρήματα) pecuniae amore flagrans, pecuniam sive opes amans.

ἐράσμιος, ον, (ἐράω) amabilis, desiderabilis. etiam trium terminatt. Anacr. 9, 1.

ἐραστεύω, vel ἐραστεύω, i. q. ἐράω, amo, *c. gen.*

ἐραστής, οῦ, ὁ, amator, amans, etiam de paederasta.

ἐραστός, ή, όν, i. q. ἐρατός.

ἐράστρια, ας, ἡ, femina amans, amatrix.

ἐρατεινός, ή, όν, (ἐρατός) amabilis, amoenus.

ἐρατίζω, f. ίσω, amo, cupio. *c. gen.*

ἐρατοπλόκαμος, ον, pulcricomus. v. ἐρασιπλ.

ἐρατός, ή, όν, (ἐράω) amabilis, blandus.

ἐρατόχροος, ον, *contr.* ἐρατόχρους, (χρόα) amabili colore praeditus.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ, Erato, una Musarum.

ἐρατῶπις, ιδος, ἡ, (ἐρατός, ὤψ) pulcros oculos habens.

ἐράω, amo, amore prosequor. 2) cupio, adfecto, *c. gen.* ἠράσθην, aor. 1. amavi. ἐρασθείς, qui amavit. ἐρώμενος, *substantive*, amasius, ἐρωμένη, amica

ἐργάδεις, οἱ, i. q. ἐργάται, operarii, Solon.

ἐργάζομαι, f. άσομαι, (ἔργον) opus facio, laboro, inprimis in agro, mari, unde 2) colo agrum. 3) navigo, quaestus causa. 4) quaestum facio in quacunque re, rem familiarem augeo. 5) elaboro, efficio, de arte factis inprimis.

ἐργάθω, (εἴργω) arceo, aufero, separo.

ἐργαλεῖον, τό, (ἔργον) instrumentum, ferramentum.

ἐργάνη, ης, ἡ, Minervae cognomen, q. d. opifex.

ἐργασείω, *Desiderativum* ab ἐργάζομαι, facere cupio, Soph. Tr. 1232.

ἐργασία, ἡ, opus. 2) elaboratio, inprimis in operibus artificum. 3) cultus. 4) opificium, opera, labor, unde quaestus est. 5) de die, in quo opus facere licet. 6) quaestus, lucrum, pecuniae comparatio.

ἐργάσιμος, ον, qui elaborari, coli potest. 2) confectus, elaboratus: cultus: operarius.

ἐργαστέος, *adj. verbale* ab ἐργάζομαι, opera danda est, agendum est.

ἐργαστήρ, ῆρος, ὁ, operarius.

ἐργαστηριακοί, οἱ, (ἐργαστήριον) opifices. Polyb.

ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, (ἐργαστήριον, ἄρχω) manceps officinae, tabernarius, institor.

ἐργαστήριον, τό, (ἐργάζομαι) officina, taberna. 2) *in specie* cella meretricia, *quam et Plautus* opificinam *vocat*.

ἐργαστής, ὁ, i. q. ἐργαστήρ. 2) *adjective*, laboriosus.

ἐργαστικός, ή, όν, operarius. 2) operosus, sedulus, efficax, opera et labore praestans: assiduus in agro colendo.

ἐργαστῖναι, αἱ, Athenis dicebantur virgines, quae peplum Minervae texebant.

ἐργατεύω vel ἐργατεύομαι, laboro, facio.

ἐργάτης, ου, ὁ, mercenarius, qui opus facit in quocunque genere et arte, operarius. 2) dicitur et pro ἐργαστικός. (– ᴗ –)

ἐργατήσιος, ον, qui coli et laborari potest.

ἐργατικός, ή, όν, operarius, operosus

ἐργατικῶς, *adv.* operose.

ἐργατίνης, ὁ, i. q. ἐργάτης. 2) *adj.* laboriosus, operarius, *c. gen. rei.*

ἐργάτις, ἡ, *fem.* ab ἐργάτης, operatrix. 2) *adj.* laboriosa: mercenaria. 3) epitheton Minervae, ut ἐργάνη. (– ᴗ ᴗ)

ἐργάω, idem quod ἐργάζομαι, LXX.

ἐργεπείκτης, ου, ὁ, (ἔργον, ἐπείκτης) qui opus urget.

ἐργεπιστασία, ἡ, operum cura

ἐργεπιστάτης, ου, ὁ, qui operi praeest, operum curator.

ἐργεπιστατέω, operibus praesum.

ἔργμα, ατος, τό, (εἴργω) septum, claustrum.

ἔργμα, ατος, τό, factum, opus, facinus. (Ab *antiquo* ἔργω, unde ἐργάω et ἐργάζομαι.)

ἐργνύω vel ἔργνυμι, i. q. εἴργω, ἔργω, coerceo, sepio. Od.

ἐργοδιωκτέω, f. ήσω, urgeo opus. 2) sum praefectus operum. A seq.

ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, (διώκω) qui urget opus. 2) operum praefectus.

ἐργοδοτέω, f. ήσω, opus loco. A seq.

ἐργοδότης, ου, ὁ, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator. ab ἔργον, et δότης.

ἐργοεπιστάτης, ου, ὁ, idem quod ἐργεπιστάτης.

ἐργοκηδεστής, οῦ, ὁ, idem.

ἐργολάβεια, et ἐργολαβία, ας, ἡ, operis faciundi susceptio, redemtura, vel conductio, quaestus

ἐργολαβέω, (ἐργολάβος) opus faciendum suscipio: operam loco, redemturas facio. Aliquando de iis, qui judiciis corrumpendis operam suam locant, versutiis forenses provinciam habent.

ἐργολάβος, ον, (λαμβάνω) qui opus faciendum suscipit.

ἐργολήπτης, ου, ὁ, idem.

ἔργον, τό, opus, opificium, factum, res. 2) difficultas. 3) aedificium. 4) labor in agro, omninoque in suo cujusque opificio, artificio, munere etc. it. materia, in qua tractanda versatur ars aliqua. τὰ ἔργα opera inpr. rusticana, quae colono die quoque propria sunt agenda. Sata et parta illis operibus. Hinc ἔργα καὶ ἡμέραι Hesiodi sunt carmen, docens, quid operis rusticani die quoque sit agendum.

ἐργοπόνος, ον, laboriosus, rusticus.

ἐργοστόλος, ὁ, (στέλλω) curator, praefectus operis.

ἐργόχειρον, τό, opus manuum.

ἐργοχειρέω, manibus laboro.

ἔργω, f. ξω, *poet.* ἐέργω, arceo, prohibeo, veto, includo, v. εἴργω.

ἐργώδης, ες, operosus, difficilis, molestus, laboriosus.

ἐργωδία, ἡ, molestia, labor.

ἐργωδῶς, *adv.* difficulter, aegre.

ἐργώνης, ου, ὁ, (ἔργον, ὠνέομαι) manceps s. conductor operum, inpr. publicorum.

ἐργωνία, ἡ, redemtura operum publicorum.

ἔρδω, f. ἔρξω, pf. ἔοργα, plqpf. ἐώργειν, *Att.* ἔρδω, ῥέξω, (ab *obsoleto* ἔργω) facio, operor: ἱερὰ ἔρδειν, sacra facere, etiam omisso ἱερά.

ἐρέα, ας, ἡ, lana: v. εἶρος.

ἐρεβεννός, ή, όν, (ἔρεβος) furvus, obscurus.

Ἐρεβινοφῶν, v. Ἔρεβος

ἐρεβινθώδης, ες, (ἐρέβινθος) ciceri similis.

ἐρεβινθιαῖος, α, ον, ciceris magnitudine aequans.

ἐρεβίνθινος, η, ον, ciceri similis.

ἐρέβινθος, ὁ, cicer, leguminis genus. 2) pudendum virile.

ἐρεβινθώδης, ες, ciceri similis.

ἐρεβοδιφάω, orci tenebris abscondita scrutor, subterranea scrutor.

ἐρεβόθεν, *adv.* ex orco, a tenebris. A seq.

Ἔρεβος, εος, τό, Erebus, orci tenebrae seu caligo. *Genit. Ion.* Ἐρέβευς vel Ἐρέβεσφι.

Ἔρεβόσδε, *adv.* in Erebum.

Ἐρεβοφοίτις, ἡ, (φοιτάω) quae in Erebo circumspatiatur.

ἐρεβώδης, ες, tenebrosus: profundus.

ἐρεβῶπις, ιδος, ὁ, (ὤψ) orcinos, h. e. nigros, terribiles oculos habens.

ἐρεγμα, τό, (ἐρείκω) faba fresa fractaque, molam tamen nondum experta, nec in farinam redacta. 2) legumina quaevis eo modo se habentia. Hinc *adj.* ἐρέγμινος, η, ον

ἐρεγμός, οῦ, ὁ, idem et ab eodem.

ἐρεείνω, (ἔρομαι) interrogo, τινά τι, Od. 1, 220. al.

ἐρεθίζω, f. ίσω, (ἐρέθω) irrito, lacesso, provoco.

ἐρέθισμα, τό, irritamentum. A pr

ἐρεθισμός, ὁ, irritatio, provocatio: con-

tentio.

ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, irritator, provocator. 2) protervus.

ἐρεθιστικός, ή, όν, proritandi vim habens.

ἐρεθιστικῶς, *adv.* irritantis more, irritando etc.

ἐρέθω, lacesso, irrito, provoco.

ἔρειγμα, τό, (ἐρείκω) i. q. ἔρεγμα.

ἐρείδω, f. σω, pono, figo, firmo, fulcio, trudo: urgeo: depono. 2) *intr.* resisto, oppono me. *Med.* nitor, innitor, *c. dat.* sternor humi, fundor humi: certo, pugno, ὑπέρ τινος. — ἐρηρέδαται, 3 plur. pf. *Ion.* ἠρήρειστο, 3 sing. plqpf.

ἐρείκη vel ἐρίκη, ἡ, erica arborea, Theocr. 5, 64.

ἐρεικόεις, εσσα, εν, *contr.* ἐρεικοῦς, οῦσσα, οῦν, erica plenus, fertilis ericae.

ἐρεικτός, ή, όν, confractus, fresus, fissus. A seq.

ἐρείκω, frango, confringo, contundo, scindo. 2) frangor, scindor etc. *sic tantum in aor.* 2. ἤρικον, Il. 17, 295.

ἐρεικώδης, ες, (ἐρείκη) i. q. ἐρεικόεις.

ἔρειξις, ἡ, fractio, fissio.

ἔρειο, imperat. ab ἔρομαι, *Ion.* p. ἔρεο, ἔρου, Il. 11, 611.

ἐρειοί, οἱ, Theocr. 15, 50. *vox dubiae significationis*; fortasse. servi, mercenarii, ut sit idem quod ἔριθοι, *vel* contentiosi, ab ἔρις, cf. intpp. ad l. l.

ἐρείομεν, *Ion.* p. ἐρέομεν, ab ἐρέω, Il. 1, 62.

ἐρείπιον, τό, ruinae, aedificii rudera.

ἐρειπιών, ῶνος, ὁ, locus ruinis plenus.

ἐρείπω, everto, disturbo, demolior, dejicio. 2) *intr. in aor.* 2. ἤριπον, cecidi pronus, lapsus sum: sic et in pf. 2. ἐρήριπα.

ἔρεισις, ἡ, (ἐρείδω) fultura, innixus.

ἔρεισμα, τό, firmamentum, fulcimentum, adminiculum.

ἐρειψίμιος, ον, (ἐρείπω) caducus, ruinosus.

ἔρειψις, ἡ, ruina.

ἐρειψίτοιχος, ον, parietes destruens, evertens. ab ἐρείπω, et τοῖχος, murum.

ἐρεμνός, ή, όν, (ἔρεβος) tenebricosus, caliginosus: terribilis.

ἔρεξα, aor 1 a ῥέζω, Hom.

ἐρέομαι, *Epice* p. ἔρομαι, *interrogo*, quod vide.

ἐρεοῦς, οῦσσα, οῦν, *contr.* ex ἐρεόεις, (ἔρεα) laneus.

ἐρέπτομαι, comedo, devoro, Hom. (radix ῥάπτω, *rapio.*)

ἐρέπτω, i. q. ἐρέφω, *dub.* v. Boeckh ad Pind. P. 4, 240.

ἐρέριπτο, 3 plqpf. pass. *Ep.* ab ἐρείπω, Il. 14, 15.

ἐρεσία, ἡ, remigatio. A seq.

ἐρέσσω, *Att.* ἐρέττω, f. ἐρέσω, aor. 1. ἤρεσα, remigo, Hom. 2) impello, moveo: etiam *metaph.*, ut μῆτιν ἐρέσσειν, consilium, curam volvere, Soph. tundo me, Aesch. Pers. 1039.

ἐρεσχελέω, f. ήσω, cavillor, scommate illudo, ludificor. 2) contendo, rixor.

ἐρεσχελία, ἡ, ludificatio. 2) contentiosa disputatio. A praec.

ἐρέτης, ου, ὁ, (ἐρέσσω) remex.

ἐρετικός, ή, όν, ad remos pertinens. Hinc *Subst.* ἡ ἐρετική, ῆς, sc. τέχνη, ars remigandi. A praec.

ἐρετμόν, τό, *rarior* et *epica forma* pro ἐρετμός: plerumque *in plur.*

ἐρετμός, ὁ, (ἐρέσσω) remus.

ἐρετμόω, f. ώσω, remis instruo. 2) remigo.

ἐρέττω, vide ἐρέσσω.

ἔρευγμα, τό, (ἐρεύγω) ructus.

ἐρευγματώδης, ες, ructus movens.

ἐρευγμός, οῦ, ὁ, ructus.

ἐρευγμώδης, ῶδες, ructus movens.

ἐρεύγομαι, ructo, eructo. 2) *metaph.* efferveo, ebullio, de mari, Il. 17, 265. effundor, de fluviis: dico, profero. 3) aor. ἤρυγον, inf. ἐρυγεῖν, part. ἐρυγών, clamare, mugire, Il. 20, 403. 404. 406. (*Activo* ἐρεύγω nullus bonus scriptor usus est.)

ἐρευθάλεος, α, ον, (ἔρευθος) ruber. (⏑–⏑⏑⏑)

ἐρευθέδανον, τό, (ἔρευθος) rubia.

ἐρευθέω, rubeo.

ἐρευθήεις, ήεσσα, ῆεν, rubicundus.

ἐρευθής, ές, ruber, rubicundus.

ἐρευθιάω, rubesco, rubeo.

ἐρευθόδανον, τό, rubia, herba.

ἔρευθος, εος, τό, rubor, pudor.

ἐρεύθω, f. εύσω, rubefacio.

ἐρευκτικός, ή, όν, (ἐρεύγω) ructum movens.

ἔρευνα, ης, ἡ, indagatio: disceptatio: quaestio per tormenta. A seq.

ἐρευνάω, f. ήσω, indago, investigo, de canibus, venatoribus. 2) scrutor, perscrutor, quaero, lego studiose. 3) conor, *c. inf.*

ἐρευνητήρ, ῆρος, ὁ, scrutator. A pr.

ἐρευνητής, οῦ, ὁ, idem et ab eodem.

ἐρευνήτρια, ἡ, *fem.* ab ἐρευνητής.

ἔρευξις, ἡ, (ἐρεύγω) eructatio.

ἐρευξίχολος, ον, (χολή) bilem eructans, iracundus.

ἐρεῦσαι, inf. aor. 1. ab ἐρεύθω, Il. 18, 329.

ἐρέφω, f. ψω, tego, contego, tectum impono.

ἐρέχθω, scindo, agito, jacto.

ἐρέψιμος, ον, tectis idoneus. A seq.

ἔρεψις, ἡ, (ἐρέφω) tectura, tectum.

ἐρέω, fut. *Ion.* ab εἰπεῖν pro ἐρῶ, dicam, quaeram, nunciabo, Hom. v. ἐρῶ.

ἐρέω, praes. *Ep.* p. ἔρομαι, quaero, interrogo, Hom. v. ἔρομαι.

ἐρημάζω, f. άσω, (ἔρημος) in solitudine vagor, loca deserta frequento.

ἐρημαῖος, αία, αῖον, solitarius, desertus: privatus, orbatus.

ἐρημάς, άδος, ἡ, i. q. ἐρήμη, *fem* ab ἐρῆμος.

ἐρημία, ἡ, desertum, solitudo; penuria: viduitas, orbitas etc.: absentia.

ἐρημιάς, άδος, ἡ, deserta, derelicta, in-pr. γῆ.

ἐρημικός, ή, όν, solitarius.

ἐρημίτης, ου, ὁ, eremita solitarius.

ἐρημοβάτευτος, ον, (βατεύω) qui per deserta vagatur, in desertis agit.

ἐρημοδίκιον, τό, (δίκη) desertio vadimonii. *dub.*

ἐρημοκόμης, ὁ, (κόμη) calvus.

ἐρημολάλος, ον, (λαλέω) in solitudine loquens, canens. (⏑–⏑⏑⏑)

ἐρημόνομος, ον, (νέμω) in deserto pastus.

ἐρημοπλάνης, ου, ὁ, i. q. ἐρημοπλάνος.

ἐρημοπλάνος, ον, (πλανάομαι) solivagus, in desertis errans. (⏑–⏑⏑⏑)

ἐρημοποιός, όν, (ποιέω) qui aliquid desertum reddit, qui vastat.

ἐρημόπολις, ι, *poet.* ἐρημόπτολις, (πόλις) patria orbatus, Seidl. Eur. Tro. 620.

ἐρῆμος, ήμη, ῆμον, *Att.* ἔρημος, ον, desertus, desolatus, non habitatus, vacuus: praesidio destitutus: qui defendi non potest propter absentiam exercitus vel aliam talem caussam. 2) solus, solitarius, vitam solitariam degens. 3) *c. gen.* carens aliqua re, destitutus aliqua re. 4) ἡ ἔρημος, sc. γῆ, desertum, solitudo. 5) ἐρήμη, sc. δίκη, vadimonium desertum: ἐρήμην κατηγορεῖν, absentem accusare: ἔρημον ἀφιέναι τὸν ἀγῶνα, caussam destituere s. deserere.

ἐρημοσκόπος, ον, (σκοπέω) qui custodit solitudinem.

ἐρημοσύνη, ἡ, solitudo.

ἐρημόφιλος, ον, vel ἐρημοφίλης, ου, ὁ, (φιλέω) solitudinem amans.

ἐρημόω, f. ώσω, vasto, desertum reddo. 2) derelinquo.

ἐρήμωσις, ἡ, vastatio, desolatio.

ἐρημωτής, οῦ, ὁ, vastator.

ἐρηρέδαται, 3 pl. pf. pass. *Ion.* ab ἐρείδω pro ἐρηρεισμένοι εἰσί, Il. 23, 284. 329. Od. 7, 86. 95. cujus loco Ap. Rh. habet ἐρήρεινται.

ἐρητύω, f. ύσω, inhibeo, cohibeo, reprimo. (υ anceps.)

ἐρι, particula inseparabilis, augens significationem vocum, cum quibus componitur, v. g. ἐρίβρομος, *valde fremens.*

ἐριαυγής, ές, (αὐγή) valde splendidus.

ἐριαύχην, ενος, ὁ, ἡ, cervicem elatam habens. ab αὐχήν, cervix.

ἐριαχθής, ές, (ἄχθος) magnis molestiis oppressus.

ἐριβόας, ου, ὁ, (βοάω) valde clamans, clamosus.

ἐρίβομβος, ον, (βομβέω) valde strepens.

ἐριβρεμέτης, ου, ὁ, (βρέμω) graviter fremens.

ἐριβρεμής, ές, i. q. ἐρίβρομος.

ἐριβριθής, ές, (βρῖθος) valde gravis.

ἐρίβρομος, ον, (βρέμω) graviter strepens, fremens, tonans.

ἐριβρύχης, ες, i. q. ἐρίβρυχος, Hes. Th. 832. (⏑–––)

ἐρίβρυχος, (βρύχω) valde mugiens, de bobus, Hom. h. Merc. 116

ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (βῶλαξ) glebosus, fertilis.

ἐρίβωλος, ον, (βῶλος) glebosus, fertilis.

* ἐριγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) ventricosus.

ἐρίγδουπος, ου, (γδοῦπος) valde sonans.

ἐριγηθής, ες, (γηθέω) valde gaudens.

ἐριγληνος, ον, (γλήνη) magnas pupillas habens

ἔριγμα, τό, (ἐρείκω) faba, aliaque legumina fresa. v. ἔρεγμα.

ἐριδαίνω, (ἐρίζω) certo contendo: rixor, τινί, cum aliquo, Hom. Hinc inf. aor. 1. med. Il. 23, 792. ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, pedum velocitate contendere cum Achivis.

ἐριδαντεύς s. ἐριδάντης, ὁ, rixator, litigator.

ἐρίδηλος, ον, valde manifestus.

ἐριδίνης, ές, (δῖνος) vorticosus.

ἐρίδιον, τό, exigua lana, parum quid lanae. *Dimin.* ab ἔριον.

ἐριδμαίνω, i. q. ἐρεθίζω, irrito, ad contentionem provoco, Il. 16, 260.

ἐρίδματος, ον, (δαμάω) domans, domandi vim habens.

ἐρίδουπος, ον, valde sonans. v. ἐρίγδουπ.

ἐρίδωρος, ον, (δῶρον) donis abundans.

ἐρίζω, fut. ἐρίσω, *Dor.* ἐρίξω, litigo, rixor, τινί, cum aliquo, Hom. 2) contendo, certo, *c. dat. pers.* et *acc. rei*, e. g. Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζειν, Il. 9, 389. vel περί τι-

νος, Il. 12, 423. 15, 284. etiam c. *dat. rei*, si omissus est *dat. pers.* Il. 5, 172. 13, 315. Od. 15. 321. c. *dat. pers.* et *inf.* Od. 18, 38. *Medium* occurrit eodem significatu, quo *activum*, sed raro; u. g. Il. 5, 172. Od. 4, 80.

ἐρίζωος, ον, (ζωή) vivax.

ἐρίηκοος, ον, (ἀκούω) diligenter, studiose audiens.

ἐρίηρος, ον, (ἄρω) valde congruus, amabilis. Saepe apud Homerum ἐρίηρες et ἐρίηρας, per metaplasmum.

ἐριηχής, ές, (ἠχέω) valde sonans.

ἐριθάκη, ή, erithaco, cibus apum, vel gluten ad conficiendos favos.

ἐριθακίς, ίδος, ή, mercenaria. (◡–◡◡)

ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, avis quaedam solitaria, quae a quibusdam *Silvia*, ab aliis *Rubecula* dicitur.

ἐριθαλής, ές, (θάλλω) valde virescens, pulcre frondens.

ἐριθαλίς, ίδος, ή, herba quaedam.

ἐριθαλλής, ές, idem quod ἐριθαλής.

ἐρίθεια, ας, ή, (ἐριθεύω) contentio, ambitus.

ἐριθεύς, έως, ὁ, avis eadem, quae ἐρίθακος.

ἐριθεύω, frequenter in *Med.* ἐριθεύομαι, (ἔριθος) pro mercede facio: de magistratibus etc., ambitum exerceo, populi gratiam capto.

ἐριθηλής, ές, (θάλλω) valde virens, pullulans, aut frondosus.

ἔριθος, ου, ὁ, ή, opifex, ut lanificus, textor, vel textrix, ancilla lanam tractans. item agricola, messor: minister, famulus, adjutor.

ἐρίθυμος, ον, (θυμός) valde iracundus.

ἐρίκη, ή, i. q. ἐρείκη. (◡◡–)

ἐρικίδες, αἱ, (ἐρείκω) hordea fresa.

ἐρικλάγκτης, ου, ὁ (κλάγγω) valde strepens.

ἐρίκλαυτος, ον, vel ἐρίκλαυστος, ον, (κλαίω) valde defletus, lacrimabilis. 2) lacrimosus, valde lacrimans.

ἐρικλυτός, ον, (κλυτός) valde clarus.

ἐρικόεις, εσσα, εν, i. q. ἐρεικόεις.

ἐρικτέανος, ον, (κτέανον) valde dives.

ἐρικτός, ή, όν, (ἐρείκω) fresus.

ἐρίκτυπος, ον, valde sonans.

ἐρικυδής, ές, (κῦδος) valde illustris, admodum gloriosus.

ἐρικύμων, ον, (κύω) valde fecundus. (◡◡––)

ἐρικώδης, ες, diruptus, fresus. 2) i. q. ἐρεικώδης.

ἐριλαμπής, ές, (λάμπω) valde splendens.

ἐριμήκετος, ον, (μῆκος) valde longus.

ἐρίμυκος, ον, (μυκάω) valde mugiens.

ἐρινάζω, f. άσω, caprificos admoveo. A seq.

ἐρινάς, άδος, ή, caprificus.

ἐρινασμός, ὁ, (ἐρινάζω) caprificatio.

ἐρινεάς, ὁ, i. q. ἐρινεός, ficus.

ἐρινεόν, οῦ, τό, caprificus, fructus. A seq.

ἐρινεός, οῦ, ὁ, caprificus, arbor, ficus silvestris. 2) caprificus, fructus.

ἐρίνεος, α, ον, (ἔριον) laneus, Hippocr. (?)

ἐρινεώδης, ες, caprifico similis, caprificis obsitus.

Ἐρινύς, ύος, ή, Erinnys, Furia. (υ in casibus trisyllabis producitur, in quadrisyllabis corripitur.)

ἐρινυώδης, ες, furiosus.

ἐρινόν, οῦ, τό, i. q. ἐρινεόν.

ἐρινύς, νοῦ, ὁ, i. q. ἐρινεός.

ἐρινόω, f. ώσω, i. q. ἐρινάζω.

ἐριόδων, οντος, ὁ, ή, (ὀδούς) magnos habens dentes.

ἔριον, ου, τό, lana, τὰ ἔρια, vestes laneae.

ἐριόξυλον, τό, (ξύλον) lana seu lanugo xyli, id est, gossypii fruticis.

ἐριοπλύτης, ου, ὁ, (πλύνω) qui lanas lavat, fullo. (◡◡–◡–)

ἐριοπωλέω, f. ήσω, lanam vendo.

ἐριοπώλης, ου, ὁ, lanae venditor. A praec.

ἐριοπωλικῶς, *adv.* more lanam vendentium. A praec.

ἐριοπώλιον, τό, locus, ubi lana venditur, emporium lanae. Ab eod.

ἐριούνης, et ἐριούνιος, ου, ὁ, (ὀνίνημι) valde utilis. Mercurii Epitheton.

ἐριουργεῖον, τό, locus ad lanificia exercenda.

ἐριουργέω, f. ήσω, (ἐριουργός) lanificium exerceo.

ἐριουργία, ή, lanificium.

ἐριουργός, όν, (ἔριον, ἔργον) lanificium exercens.

ἐριοφορέω, laneo vestitu utor, aut lanam fero.

ἐριοφόρος, ον, (ἔριον, φέρω) laniger.

ἐριόω, f. ώσω, exerceo lanificium.

ἐρίπλευρος, ον, (πλευρά) robustus.

ἐρίπνη, ης, ή, (ἐρείπω, sicuti *rupes* a *rumpo*) cacumen, mons praeruptus.

ἐριπτοίητος, ον, (πτοιέω) valde perterritus.

ἐριπόω, f. ώσω, (ἐρείπω) everto, disturbo.

Ἔρις, ιδος, ή, lis, contentio. 2) Dea contentionum. *Acc. sing.* ἔριν, *Att.* et ἔριδα.

ἐρισάλπιγξ, γγος, valde sonans, ut tuba.

ἐρισθενής, ές, (σθένω) valde potens, praepotens.

ἔρισμα, τό, (ἐρίζω) contentio, certamen: id, de quo est contentio.

ἐρισμάραγος, ον, (σμαραγέω) valde tonans. (◡–◡◡◡)

ἐρισμός, ὁ, i. q. ἔρις, 1.

ἐρίσπορος, ον, (σπορά) ad sementem recipiendam aptus.

ἐριστάφυλος, ον, (σταφυλή) magnas ferens uvas. (◡–◡◡◡)

ἐριστής, οῦ, ὁ, (ἐρίζω) litigator.

ἐριστικός, ή, όν, contentiosus, ad lites pertinens: disputando deditus.

ἐριστικῶς, *adv.* contentiose.

ἐριστός, ή, όν, (ἐρίζω) de quo contenditur.

ἐρισφάραγος, ον, i. q. ἐρισμάραγος, epith. Neptuni, Hom. h. Merc. 187.

ἐρισφηλος, ον, (σφάλλω) valde concutiens.

ἐρισχηλέω, i. q. ἐρεσχηλέω, *adj.* ἐρίσχηλος, ον, i. q. λοίδορος, Piers. Moer. p. 153.

ἐρίτιμος, ον, (τιμή) pretiosus, valde honoratus.

ἐριφεγγής, ές, (φέγγος) clarissimam lucem fundens.

ἐρίφειος, ον, (ἔριφος) hoedinus. (◡◡–◡)

ἐρίφη, ή, capra parva. (◡◡–)

ἐρίφιον, τό, parvus et tenellus hoedus. *Dimin.* ab ἔριφος.

ἐρίφλοιος, ον, (φλοιός) crasso cortice tectus.

ἐριφοκλέπτης, ου, (κλέπτω) hoedos furans.

ἔριφος, ὁ, hoedus. Hinc οἱ ἔριφοι, ων, hoedi, astrum.

ἐρίφυλλος, ον, (φύλλον) valde foliatus, multa aut magna folia habens.

ἐρίχρυσος, ον, (χρυσός) valde auratus.

ἐριώδης, ες, (ἔριον) cui lana inest, lanatus, laniger.

ἐριώδυνος, ον, (ὀδύνη) gravem dolorem adferens.

ἐριώλη, ή, (ἔρι, ἄω, ἄημι) vehemens procella, sive turbo. Apud Aristoph. jocose ἐριώλη dicitur vestis lanosa, quasi ἐρίων ὄλεθρος, lanae pernicies. cf. Koen. ad Greg. p. 570.

ἐριώπης, ου, ὁ, (ὤψ) magnos habens oculos et venustos.

ἐριῶπις, ιδος, ή, *fem. a praec.* quae magnos et venustos oculos habet.

ἑρκάνη, ή, (ἕρκος) sepimentum.

ἑρκεῖος, ον, *Att.* ἕρκειος, ον, ap. Aeschylum etiam trium terminationum, (ἕρκος) ad septum s. domum pertinens, domesticus: inpr. Jovis epitheton, quasi tutelaris, qui tutatur septa et tecta, penetralia. Forma ἕρκειος improbatur ab Hermanno ad Soph. Aj. 108.

ἑρκίον, τό, (ἕρκος) septum. 2) tectum, domus.

ἕρκιος, ον, vide ἑρκεῖος.

ἑρκίτης, ου, ὁ, servus.

ἑρκοθηρευτικός, ή, όν, et ἑρκοθηρικός, ή, όν, (θηρεύω, θήρα) ad venationem retiariam pertinens.

ἕρκος, εος, τό, (ἕργω, εἴργω) septum, vallum. 2) τὰ ἕρκη, retia. 3) *metaph.* propugnaculum, munimentum, praesidium.

ἑρκουρός, ον, (ἕρκος, οὖρος) ad septum custodiam agens.

ἑρκτή, ῆς, ή, sc. οἰκία, (εἴργω) carcer. v. εἱρκτή.

ἕρκτωρ, ορος, ὁ, (ἔρδω) qui aliquid facit, Antim.

ἕρμα, τό, fulcrum, stabilimentum: confidentia: saburra: scopulus, saxum in mari: inauris. 6) monile.

ἑρμάζω, f. άσω, (ἕρμα) fulcio. 2) saburro.

Ἑρμαθήνη, (Ἑρμῆς, Ἀθήνη) statua Mercurii cum Minerva.

Ἑρμαΐζω, aut *med.* ομαι, (Ἑρμῆς) Mercurium imitor.

Ἑρμαϊκός, ή, όν, Mercurialis.

ἕρμαιον, τό, lucrum insperatum, ideo, quod id Mercurii donum habebatur. Ab seq.

Ἕρμαιος, ον, vel Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Mercurialis. Hinc τὰ Ἑρμαῖα, ων, Mercurii sacra.

ἕρμακες, αἱ, (quasi ab ἕρμαξ) saxa mari latentia. 2) cumuli lapidum.

Ἑρμάριον, τό, hermula, parva herma. Etym. M.

Ἑρμᾶς, οῦ, ὁ, Hermas, pro Ἑρμόδωρος, Hermodorus. Nomen viri. Ab Ἑρμῆς.

ἑρμάς, άδος, ή, (ἕρμα) scopulus occultus in mari. v. ἕρμακες.

ἕρμασις, ή, (ἑρμάζω) saburra, vel quod saburrae loco ad stabiliendam justo pondere navem adhibetur.

ἕρμασμα, τό, idem et ab eodem.

ἑρμασμός, ὁ, i. q. ἕρμασις.

ἑρματίζω, f. ίσω, (ἕρμα) saburro, saburra onero. 2) fulcio, stabilio.

ἑρματίτης, ὁ, fulciens, stabiliens.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ, (Ἑρμῆς et Ἀφροδίτη) Hermaphroditus, filius Veneris et Mercurii. 2) semimas, ambigui sexus, hermaphroditus, androgynus.

Ἑρμάων, ονος, ὁ, Mercurius, *Dor.* p.

Ἑρμῆς. (---)

Ἑρμέας, ὁ, *poet.* p. Ἑρμῆς.

Ἑρμείας, ὁ, *epice* p. Ἑρμῆς.

Ἑρμείης, ὁ, *rarior forma* p. Ἑρμείας, Ἑρμῆς, Hom. h. 18, 36. cf. Schaef. ad Hes. op. 58.

Ἑρμεῖον, τό, templum seu sacellum Mercurii.

Ἑρμήδιον, ου, τό, *Dim.* ab Ἑρμῆς.

ἑρμηνεία, ας, ἡ, (ἑρμηνεύω) interpretatio, vocabulum, modus loquendi aut exprimendae notationis, apud Gramm. et Philos. 2) eloquutio. 3) genus orationis, ap. Rhet. 4) in Scriptt. Eccl. et N. T. facultas interpretandi ea, quae alius peregrina lingua pronunciasset.

ἑρμηνεύς, έως, ὁ, interpres, i. e. qui explicat et enarrat verbis v. c. antiquitates et quae spectantur in templis, aliisque locis.

ἑρμήνευμα, τό, (ἑρμηνεύω) interpretamentum, interpretatio.

ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ, interpres.

ἑρμηνευτικός, ή, όν, ad interpretationem pertinens, vel aptus. Hinc *Subst.* ἡ ἑρμηνευτική, ῆς, sc. τέχνη, ars interpretandi.

ἑρμηνεύω, f. εύσω, interpretor, explico. 2) dicitur et de historicis, rem plane enarrare. 3) propono, demonstro, doceo.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius.

Ἑρμίδιον, τό, parva herma.

ἑρμίν, vel ἑρμίς, ῖνος, ἡ, (ἕρμα) fulcrum tori. (--)

ἑρμογλυφεῖον, τό, officina ejus, qui Mercurii statuas sculpit. A seq.

ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ, (Ἑρμῆς et γλύφω) qui Mercurii statuas sculpit. 2) statuarius quivis.

ἑρμογλυφικός, ή, όν, ad statuarum confectionem pertinens. Hinc *Subst.* ἡ ἑρμογλυφική, ῆς, sc. τέχνη, ars statuaria.

ἑρμογλύφος, ου, ὁ, i. q. ἑρμογλυφεύς.

ἑρμοκοπίδης, ου, ὁ, (κόπτω) qui mutilat statuas Mercurii.

Ἑρμόπαν, ᾶνος, ὁ, statua Mercurii cum Pane.

ἑρνεσίπεπλος, ον, (ἔρνος et πέπλος) frondibus velatus.

ἑρνονόμος, ον, (νομέω) qui plantas educat et curat, hortulanus.

ἔρνος, τό, germen, planta, ramus, Hom. 2) *metaph.* de hominibus, progenies, filius, filia. 3) fructus.

ἔρνυξ, υγος, ὁ, i. q. ἔρνος, v. Herm. Ariel. poet. 21, 17.

ἐρνώδης, ες, similis plantae vel germini: ramosus.

ἑρξείης, ου, ὁ, (εἴργω) coercitor, Hdt. 6, 98.

ἔρξω, fut. ab ἔρδω, aor. ἔρξα.

ἐρόεις, όεσσα, όεν, Gen. εντος, έσσης, εντος, (ἔρος) amabilis, venustus.

ἔρομαι, f. ἐρήσομαι, aor. ἠρόμην, inf. ἐρέσθαι, *Ion.* praes. εἴρομαι, f. εἰρήσομαι, aor. εἰρόμην, praeterea *Epici* inde ab Homero utuntur in praes. formis ἐρέω et ἐρέομαι: *prosaici* aoristo tantum utuntur: 1) interrogo, inquiro: consulo, τινα. 2) exquiro, perquiro aliquid, τι. 3) quaero, i. q. ἐρευνάω.

ἔρος, ὁ, *antiquissima* et *mere poetica forma* vocis ἔρως, a qua tamen praeter nominativum accusativus tantum reperitur, Hom. Nonnunquam etiam Tragici hac forma usi sunt, v. Valcken. Hipp. 449.

ἔρος, τό, lana, cf. εἶρος, ἔριον, εἴριον, ἐρέα.

ἐρσή et ἔρσις, ἡ, Aeol. vel Cypriace p. ἑορτή et ἔορτις, festum, v. Seidler ad Eur. El. 625.

ἑρπάκανθα, ης, ἡ, (ἕρπω, ἄκανθα) herpacantha, genus herbae.

ἑρπετόδηκτος, ον, (ἑρπετόν, δάκνω) morsus seu ictus a serpente.

ἑρπετόεις, εσσα, εν, ad ἑρπετόν pertinens.

ἑρπετόν, τό, (ἕρπω) serpens, animal reptile: bestia quaevis, proprie neutr. a seq.

ἑρπετός, ή, όν, reptilis.

ἑρπετώδης, ες, qui est natura reptilis.

ἑρπηδών, όνος, ὁ, i. q. ἕρπης.

ἑρπίλη, ἡ, i. q. ἑρπύλη.

ἑρπήν, ῆνος, ὁ, i. q. ἕρπης.

ἑρπηνώδης, ες, similis ἑρπῆνι.

ἕρπης, ητος, ὁ, (ἕρπω) morbus a serpendo dictus, eo, quod per corpus serpit, estque tumor e bile puriore ortus, cum exulceratione: lat. formica.

ἑρπηστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἑρπηστής.

ἑρπηστής, οῦ, ὁ, qui reptat.

ἑρπηστικός, ή, όν, reptilis.

ἑρπητικός, ή, όν, i. q. ἑρπητώδης.

ἔρπις, ὁ, vinum apud Aegyptios Lyc. 579.

ἑρπτός, ή, όν, per *syncop.* pro ἑρπετός, *dub.*

ἑρπυδών, όνος, ἡ, i. q. ἑρπηδών.

ἑρπύζω, f. ύσω, (ἕρπω) serpo.

ἑρπύλη s. ἑρπύλλη, ἡ, serpula: invenitur etiam ἑρπήλη, ἑρπίλλα, ἑρπυλλίς.

ἑρπύλλινος, ίνη, ον, ex serpillo factus, a seq.

ἕρπυλλος, ὁ et ἡ, vel ἕρπυλος, ὁ, et ἕρπυλλον, τό, serpillum, herba Musis sacra.

ἑρπυσμός, ὁ, (ἑρπύζω) reptatio.

ἑρπυστάζω, i. q. ἑρπύζω.

ἑρπυστήρ, ῆρος, ὁ, qui reptat.

ἑρπυστής, οῦ, ὁ, idem.

ἑρπυστικός, ή, όν, reptilis, repandi vim habens.

ἕρπω, f. ψω, repo, serpo. 2) *poet.* eo, vado, gradior. 3) lente et paullatim propagor.

ἐρράδαται, 3 pl. pf. pass. a ῥαίνω. *Ion.*

ἔρρηος, ὁ, aries, s. aper, ut aliis placet ap. Lycophr. v. ἐρρώς.

ἐρραστωνευμένως, *adv.* (ῥαστωνεύω) per inertiam, segniter.

ἔρριγα, perf. ab ῥιγέω, vi praesentis.

ἔρρινον, τό, (ἐν et ῥίν) medicamentum purgando capiti naribus infusum. (- - ⏑ ?)

ἐρρυθμισμένως, *adv.* (ῥυθμίζω) apte, concinne.

ἔρρυθμος, ον, (ῥυθμός) concinnus, aptus.

ἔρρω, f. ἐρρήσω, aor. ἤρρησα, *proprie*, eo, vado: aegre eo, dolens et afflictus eo: inauspicato et cum pernicie accedo: abeo in malam rem, facesso in malam crucem: pereo, intereo, pessum eo.

ἐρρωμένος, η, ον, part. pf. pass. a ῥώννυμι, robustus, fortis, validus. *adv.* ἐρρωμένως, fortiter; firmo et constanti animo, sine timore, graviter, aspere. Compar. *irr.* ἐρρωμενέστερος, Superl. ἐρρωμενέστατος, *Att.*

ἐρρώοντο, 3 pl. impf. ἐρρώσαντο, 3 pl. aor. a ῥώομαι, Hom.

ἐρρώς, ὁ, aper. 2) aries. *v. l.* Lycophr. 1316. v. ἔρρηος.

ἐρσαῖος, αία, αιον, roscidus, rore imbutus. A seq.

ἔρση, vel ἔρση, ἡ, ros. 2) dicitur, ut δρόσος, ad exprimendam teneritudinem alicujus rei, ut agni, graminis, lanuginis.

ἐρσήεις, ήεσσα, ῆεν, (ἔρση) rorulentus, roscidus. 2) tener.

ἔρσην, ενος, Ion. p. ἄρσην.

ἔρσις, ἡ, (εἴρω) nexus, plexus, religatio: scribitur et ἔρσις.

ἐρσόω, (ἔρση) irrigo, ut ἄρδω, Nic.

ἐρσώδης, ες, i. q. ἐρσήεις.

ἐρυγγάνω et ἐρυγγαίνω, i. q. ἐρεύγομαι, quod vide.

ἐρυγεῖν, inf. aor. 2. ab ἐρεύγομαι.

ἐρυγή, ῆς, ἡ, ructus, eructatio.

ἔρυγμα, τό, i. q. ἐρυγή.

ἐρυγμαίνω, (ἐρυγμός) eructo.

ἐρυγματώδης, ες, ructus movens.

ἐρυγμιάω, i. q. ἐρυγμαίνω, ἐρεύγομαι.

ἐρυγμηλός, ή, όν, graviter boans. 2) eructans cibos.

ἐρυγμός, ὁ, ructus, eructatio.

ἐρυθαίνω, f. θάνω, *poet.* p. ἐρυθραίνω, rubefacio. *Med.* rubeo, rubesco.

ἐρύθημα, τό, rubor. 2) verecundia. 3) i. q. ἐρυσίπελας.

ἐρυθιάω, rubefio, *dub. lect.*

ἐρυθίβιος, ap. Rhodios i. q. ἐρυσίβιος.

ἐρυθῖνος, ὁ, i. q. ἐρυθρῖνος.

ἐρυθράδιον, τό, i. q. ἐρυθρόδανον.

ἐρυθραίνω, (ἐρυθρός) rubefacio. *Med.* rubesco.

ἐρυθραῖος, αία, αῖον, ruber.

ἐρύθρημα, τό, rubor, dub. lect. pro ἐρύθημα.

ἐρυθρίας, ου, ὁ, rubicundus, ruber.

ἐρυθρίασις, ἡ. *Ion.* ἐρυθρίησις, (ἐρυθριάω) rubor, pudor.

ἐρυθριάω, f. άσω, erubesco, rubore suffundor.

ἐρυθρῖνος, vel ἐρυθρινός, ὁ, rubellio, piscis nomen.

ἐρύθριον, τό, malagmatis nomen, apud Aeginetam.

ἐρυθροβαφής, ές, (βάπτω) rubro colore tinctus.

ἐρυθρογράμματος, ον, (γράμμα) rubris lineis distinctus.

ἐρυθροδάκτυλος, ον, rubros habens digitos.

ἐρυθρόδανον, τό, rubia, herba, qua tinguntur lanae.

ἐρυθροδανωμένα, τά, apud Hesych. rubra, coccinea, tincta rubiae radice; quasi ab ἐρυθροδανόω. A praec.

ἐρυθροειδής, ές, rubicundus.

ἐρυθροΐς, ίδος, ἡ, vel ἐρυθροειδής, ές, tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere, abant.

ἐρυθροκάρδιος, ον, rubro corde praeditus.

ἐρυθρόκομος, ον, qui rubris est comis.

ἐρυθροποίκιλος, ον, rubro sparsus.

ἐρυθρόπους, οδος, ὁ, ἡ, cui pedes rubent.

ἐρυθροπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) rubra facie praeditus.

ἐρυθρός, ρά, ρόν, ruber.

ἐρυθρόστικτος, ον, rubris maculis distinctus.

ἐρυθρότης, ητος, ἡ, rubedo.

ἐρυθρόχροος, ον, (χρόα) ruber; rubro colore infectus.

ἐρυθρόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, rubram cutem habens.

ἐρυθρώδης, ες, rubicundus.

ἐρυκάκον, ες, ε, inf. ἐρυκακέειν, aor. *Ep.* ab ἐρύκω, p. ἤρυκακον, Hom.

ἐρυκανάω, *poet.* p. ἐρύκω, retineo, Od. 1, 199.

ἐρυκανία, i. q. ἐρυκανάω, *dub.*

ἐρυκάνω, *poet.* p. ἐρύκω, retineo, Od. 10,

429. (⏑ – ⏑ –)

ἐρυκτῆρες, οἱ, emancipati ap. *Lacedaemonios.*

ἐρύκω, f. ξω, aor. ἠρύκακον, *Epice* ἐρύκακε, inf. ἐρυκακέειν, ἐρυκακέειν, retineo, impedio, prohibeo, coerceo: μη με ἔρυκε μάχης, ne prohibe me a pugna, Il. 18, 126. defendo aliquid ab aliquo, τινί τι, Od. 5, 166. 2) detineo, non dimitto, remoror: sic et in *med.* 3) distineo, separo, Il. 10, 161. *Pass.* retineor, remaneo, cunctor, moras necto. (υ semper longum.)

ἔρυμα, τό, tutamen; praesidium, propugnaculum, munimentum, castellum, arx.

ἐρυμάτιον, τό, *Dimin.* a praec.

ἐρυμνόνωτος, ον, (νῶτος) dorsum habens munitum seu loricatum.

ἐρυμνός, ή, όν, munitus, tutus. 2) acclivis, inaccessus.

ἐρυμνότης, ἡ, munitio, munimentum.

ἐρυμνόω, f. ώσω, munio.

ἔρυξις, ἡ, i. q. ἐρεύξις.

ἐρύομαι, *Med.* ab ἐρύω, q. v.

ἐρυσάρματος, ον, (ἐρύω, ἅρμα) currum trahens. Hom. ἐρυσάρματες ἵπποι pro ἐρυσαρμάτοι per metaplasmum: *ap. seriores* etiam *sing.* ἐρυσάρμας.

ἐρυσιβάω, aeruginem creo. ἐρυσιβᾷ, aerugine laborat. A seq.

ἐρυσίβη, ης, ἡ, (ἐρυθρὸς) rubigo, vitium ex aere superveniens segetibus. 2) putredo. (⏑ ⏑ – –)

ἐρυσίβιος, ὁ, et ἐρυσιβίη, ἡ, epith. Apollinis et Cereris, quos Rhodii et Gorgonii ad Hermum avertendae rubiginis caussa implorabant, cf. *lat.* Robigus, Robigalia. (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑)

ἐρυσιβόομαι, aerugine vitior.

ἐρυσιβώδης, ες, rubigini similis.

ἐρυσίθριξ, τρίχος, (θρὶξ) cui rufi sunt capilli. 2) qui capillos distrahit.

ἐρύσιμον, τό, erysimum, herba. (υ breve.)

ἐρυσίνηϊς, ίδος, ἡ, navem tenens seu servans, ἄγκυρα.

ἐρυσίπελας, ατος, τό, tumor e tenui ferventique sanguine ortus, ignis sacer, Erysipelas, ab ἐρυθρὸς et πέλας, πελὸς, i. e. ἕλκος. cf. ἄπελος. (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑)

ἐρυσιπελατώδης, ες, erysipelatis speciem habens, in ignem sacrum vergens. A pr.

ἐρυσίπτολις, ι, (ἐρύομαι, πόλις) urbem servans, epith. Minervae, Il. 6, 305.

ἐρυσίσκηπτρον, τὸ, Erysisceptrum, frutex spinosus, alio nomine dictus ἀσπάλαθος.

ἐρυσίχαιος, ον, (χαῖος) virgam pastoritiam, pedum gerens, Alcman. fr. 11. cf. Arcad. p. 43. Alii scribunt Ἐρυσιχαῖος, quod nationis nomen esse existimant.

ἐρυσίχθων, ον, (χθὼν) terram scindens.

ἐρυσμός, ὁ, i. q. ἔρυμα.

ἐρυστός, ή, όν, qui trahit: qui salvum et incolumem reddit.

ἐρύω, f. ἐρύσω, pf. pass. εἴρυμαι, *poet.* εἰρύω, εἰρύσω, etc. traho, duco, deduco, subtraho, distraho, evello; averto, destruo, Il. 12, 258. νεκροὺς s. νεκρὸν ἐρύειν, in praeliis occisos ad se trahere, quod faciebant, non solum spoliorum caussa, sed etiam, ut cogerentur partis adversae homines corpus illud redimere ad sepulturam, nisi mallent pati, ut insepultum abjiceretur: vel, si esset occisus ex ipsorum sociis, ut hostes eum nec spoliarent, nec redimendum tenerent, Il. De αὖ ἐρύειν vide αὐερύω. *Med.* ἐρύομαι, f. ύσομαι, aor. εἰρυσάμην, *poet.* εἰρύομαι, ad me traho: multis tamen locis *medium* significatione non multum differt ab *activo*, ut in formulis ξίφος, μάχαιραν, ἄορ, φάσγανον ἐρύσσασθαι, δόρυ ἐξ ἄντυγος ἐρύσσασθαι, Il. 4, 530. 21, 200. Od. 10, 165. τόξον ἐρύσσασθαι, arcum ad se trahere, intendendi caussa, Od. 21, 125. νῆας, naves sibi in mare trahere navigandi gratia, Il. 14, 79. Conjungitur etiam *cum genitivo loci*, ut, μάχης, χάρμης ἐρύσασθαί τινα, e pugna aliquem eripere, Il. 5, 456. 17, 161. inprimis de interfectis, νεκρόν, νέκυν ἐρύσσασθαι, quod dicitur vel de hostibus, qui occisum spoliandi caussa ad se trahunt, Il. 14, 422. 18, 174 vel de iis, qui occisum sepulturae caussa hostibus eripiunt, Il. 17, 119. 18, 152. Hinc fluxit ea verbi notio, qua est 2) servo, e periculo eripio, Il. 5, 344. 11, 363. 20, 93. ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσῃ, Il. 10, 44. cf. Od. 14, 279. 22, 372. est igitur synonymum cum σώζειν. Hinc libero, redimo, χρυσοῦ ἐρύσασθαι, Il. 22, 351. quo tamen loco ἐρύσασθαι a scholiasta explicatur σταθμήσασθαι, ζυγοστατῆσαι, i. e. pendere, compensare. cf. Jacobs A. P. p. 812. 3) tueor, defendo, Il. 4, 186. 6, 403. 10, 44. 12, 454. 15, 274 18, 276.— 4) arceo, propulso, defendo, οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν, auspiciis non propulsavit a se mortem, Il. 2, 859. ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, scutum hastam non defendit, Il. 5, 538. *hinc omnino* prohibeo, Διὸς νόον, Il. 8, 143. coerceo, χόλον, Il. 24, 584. cf. ἐρύκω. 5) custodio, observo, θύρας, Od. 23, 229. ἄκοιτιν, Od. 3, 268. insidior alicui, τινά, Od. 16, 463. θεῶν δήνεα εἴρυσθαι, deorum consilia perscrutari, exquirere, Od. 23, 82. φρεσὶν ἐρύσασθαι, reticere, Od. 16, 459. θέμιστας, jus et leges servare, Il. 1, 239. βουλὰς Κρονίωνος, voluntatem Jovis respicere et observare, ei obedire, Il. 21, 230. cf. 1, 216. — *Nota.* Aoristus hujus verbi ap. Homerum *syncopen* patitur ἔρυσο, Il. 22, 307. εἴρυτο, εἰρύατο, ἔρυσθαι, εἴρυσθαι. (quas formas cave confundas cum perf. et plqpf. pass. εἴρυμαι, εἰρύμην.) passive occurrit hic aor. Hes. Th. 304. ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν, custodita, inclusa erat. (υ breve: producitur tantum in aor. *sync.*, excepto unico loco Hes. Th. 304. ubi ἔρυτο est passive accipiendum; in Homerico εἰρύαται, υ anceps est cf. ῥύομαι.

ἔρφος, τό, pellis, corium, Nic. vulgo στέρφος et τέρφος.

ἐρχάται, ἐρχάτο, 3 plur. perf. et plqpf. pass. *Ion.* ab εἴργω, ἔργω, Hom. Apud eundem occurrit etiam ἐερχάτο.

ἐρχατόεις, εσσα, εν, septo similis, a sq.

ἔρχατος, ὁ, (ἔργω) sepes, septum, i. q. ὄρχος. Unde.

ἐρχατάομαι, sepio, septo includo, σύες ἐρχατόωντο, Od. 14, 15.

ἐρχθείς, part. aor. 1. pass. ab ἔργω, Il. 21, 282.

ἔρχομαι, f. ἐλεύσομαι, aor. ἤλυθον, *frequentius* ἦλθον, inf. ἐλθεῖν, part. ἐλθών, imperat. ἐλθέ, etc. *Dor.* ἦνθον, inf. ἐνθεῖν. Perf. ἐλήλυθα, *Epice* εἰλήλουθα, unde 1 plur. εἰλήλουθμεν, part. εἰληλουθώς, Hom., semel ἐληλουθώς, Od. 15, 81 — venio, eo, progredior: varie adhibetur *a*) advenio, accedo. *b*) abeo, discedo. *c*) redeo. *d*) evado, exeo, prodeo. Conjungitur *cum acc. viae*, ut ὁδὸν s. κέλευθον ἐλθεῖν, Hom. Cum participio fut. indicat id, quod quis facturus est, ut ἔρχομαι λέξων, dicturus sum, ingressus sum dicere; *raro* ita c. part. praes. occurrit, Heindorf ad Plat. Phaed. p. 100. b. confer, quae monui in Bibl. crit. 1823. p. 605. Part. ἐλθών interdum abundare videtur, Il. 16, 521. 668. cf. Schaef. Soph. Aj. 1185. Dicitur ἔρχεσθαι de quovis motu, etiam de motu inanimatorum, ut Il. 5, 91. Od. 12, 288. 13, 94. de tempore, Od. 11, 192. de animi affectibus. Il. 22, 43, 24, 514.— Notandae sunt praeterea hae formulae: *a*) εἰς λόγους ἔρχεσθαί τινι, in colloquium venire cum aliquo, Hdt. 1, 86. 4, 126. Xen. *b*) ἐπὶ πᾶν ἔρχεσθαι, omnia tentare, nihil intentatum relinquere. *c*) ἔρχεσθαι, *c. dat. pers.* et *praep.* διὰ *c. gen.* facit periphrasin verbi, ut διὰ μάχης τινὶ ἔρχεσθαι, i. q. μάχεσθαι, sed est paullo fortius, proelio decernere cum aliquo: ita διὰ πολέμου, φιλίας, πείρας, φόνου ἔρχεσθαί τινι, i. q. πολεμεῖν, φιλεῖν, πειρᾶσθαι, φονεύειν. cf. Hdt. 6, 9. 8, 77. Valck. Phoen. 482. Brunck. Soph. O. R. 773. Wytteub. ecl. hist. p. 388. Matthiae gr. p. 848. cf. διά, I, 5. οἱ διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, omnibus officiis functi, Xen.

ἔρψις, ἡ, (ἕρπω) reptatio.

ἔρῳ, *dat. per apoc.* p. ἔρωτι, ab ἔρως. hero, Od. 18, 212. cf. γέλως et Buttm. gr. plen. p. 213 seq. (qui ἔρῳ scribendum esse censet.)

ἐρῶ, *Ion.* ἐρέω, *dicam*, fut. ad εἰπεῖν, pf. εἴρηκα, pf. pass. εἴρημαι, aor. pass. ἐῤῥήθην et ἐῤῥέθην, in dialecto vulg. εἰρήθην et εἰρέθην, (ex his tamen forma ἐῤῥήθην praestantissima) fut. εἰρήσομαι. Praesentis loco *Attici* usurpant φημί. 1) dico, loquor, *c. acc. rei* et *dat. pers.* 2) indico, nuncio, promitto.

ἐρωδιός, ὁ, ardea.

ἐρωέω, f. ήσω, fluo, profluo, promano, Il. 1, 303. Od. 16, 441. 2) retrocedo, cesso, *c. gen. rei*, Il. 13, 776. al. 3) retrocedere facio, repello, Il. 13, 57.

ἐρωή, ῆς, ἡ, impetus. 2) cessatio: retrocessio, fuga.

ἐρωμανέω, amore insanio, a seq.

ἐρωμανής, ές, (ἔρως, μαίνομαι) amore insaniens: amatorius.

ἐρωμανία, ἡ, amoris insania, perditus et insanus amor. A praec.

ἐρωμανῶς, *adv.* insano et furioso amore. A pr.

ἐρώμενος, ὁ, ἐρωμένη, ἡ, amatus, amasia: *propr. part. praes. pass.* ab ἐράω, Hinc *Dimin.* ἐρωμένιον, τό, Antiphan Mac. ep. 4.

ἔρως, ωτος, ὁ, amor: hinc cupiditas, studium, deliciae. 2) Ἔρως, Cupido, Amor, deus amoris. *Nota.* ἔρῳ, *dat. per apoc.* p. ἔρωτι, Od. 18, 212. ἔρων, *acc.* p. ἔρωτα, ap. *poetas seriores*, cf. Jacobs ad A. P. p. 459.

Ἐρωτάριον, τό, parvus Cupido. *Dimin.* ab Ἔρως.

ἐρωτάω, f. ήσω, interrogo, rogo, sciscitor. 2) oro, precor, obsecro. 3) ἐρωτᾶν λόγον, est proponere captiosas quaestiunculas, e quibus concessis conclusiunculae durantur, deinde argumentari.

ἐρώτημα, τό, interrogatio, quaestio. A praec.

ἐρωτηματίζω, f. ίσω, interrogo. A pr.

ἐρωτηματικός, ή, όν, interrogatorius, in-

terrogativus, qui per interrogationem effertur: ad interrogationem pertinens. Ab eod.

ἐρωτηματικῶς, *adv.* interrogative.

ἐρωτημάτιον, τό, interrogatiuncula. *Dimin.* ab ἐρώτημα.

ἐρώτησις, ἡ, (ἐρωτάω) interrogatio, quaestio, propositio.

ἐρωτιάς, άδος, ἡ, i. q. ἐρωτική.

ἐρωτιάω, amore vexor.

Ἐρωτιδεύς, ὁ, parvus Cupido, ab Ἔρως.

Ἐρωτίδια, ων, τά, (Ἔρως) Amoris festum.

ἐρωτικός, ή, όν, amatorius, ad amorem faciendum aptus, amorem concilians, ad amorem pertinens, ab amatore proficiscens. 2) in amorem valde propensus. 3) rerum ad amorem pertinentium peritus. Hinc *Subst.* τὰ ἐρωτικά, ῶν, scil. ἱερά, sacrum, solemnia Amoris.

ἐρωτικῶς, *adv.* amatorie.

Ἐρώτιον, ου, τό, parvus Cupido. 2) imaguncula Cupidinis. *Dimin.* ab Ἔρως.

ἐρωτίς, ίδος, ἡ, amicula, scortillum. 2) *adj.* i. q. ἐρωτική.

ἐρωτογράφος, ὁ, (γράφω) scriptor historiae amatoriae, vel carminis amatorii.

ἐρωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, ἡ, artem amandi, seu amoris praecepta tradens.

ἐρωτόληπτος, ον, (ἔρως, λαμβάνω) amore acri captus.

ἐρωτοληψία, ἡ, libido, perditus amor, quo quis captus est. Ex iisd.

ἐρωτομανέω, f. ήσω, furiose amo. Ab seq.

ἐρωτομανής, ές, (ἔρως, μαίνομαι) perdite et furiose amans.

ἐρωτομανία, ας, ἡ, furiosus amor. A praec.

ἐρωτοπαίγνιον, ου, τό, poema, quo lusus amatorius continetur. ab ἔρως et παίγνιον.

ἐρωτοπλάνος, ον, (πλανάω) amorem fallens, ab amore evocans. 2) qui amore fallitur.

ἐρωτοπλοέω, (πλέω) in amore versor.

ἐρωτοποιέομαι, ad amorem allicio.

ἐρωτοτόκος, ον, (τίκτω) amorem pariens.

ἐρωτοτρόφος, ον, (τρέφω) amorem alens.

ἐρωτύλος, ὁ, amatorculus, parvus amator. 2) *adj.* ἐρωτύλα ἀείδειν, carmina amatoria canere, Bion. *Vox Dorica*

ἐς, *Praepos.* pro εἰς, quod videndum. NB. Verba ab ἐς pro εἰς *incipientia apud Poetas, Atticos et Ionas quaere in* εἰς, ut

ἐσαγγέλλω, vide εἰσαγγέλλω.

ἐσάπαξ, *adv.* semel.

ἐσάρτι, *adv.* ad hoc usque tempus.

ἐσαρτίζω, f. ίσω, insero, immitto.

ἐσήλυσις, ἡ, introitus.

ἕσθαι, inf. aor. 2 med. ab ἵημι, *vel* inf. perf. pass. ab ἕννυμι.

ἐσθέω, (ἐσθής) vestio: hinc perf. pass. ἐσθημένος, vestitus, indutus, ῥάκεσι, Hdt. 3, 129. etiam *c. acc.* ἐσθῆτα, ib. 6, 112.

ἔσθημα, τό, vestimentum.

ἐσθεὶς, aor. pass. ab ἕννυμι, Il. 18, 517.

ἐσθής, ῆτος, ἡ, (ἕννυμι) vestis, vestimentum.

ἔσθησις, ἡ, (ἐσθέω) vestitus.

ἔσθισις, ἡ, (ἐσθίω) comedendi actio, ap. Ctesiam, nisi potius scribendum ἐσθεσις.

ἐσθίω, i. q. ἔδω, edo, comedo, devoro: *metaph.* absumo, πάντας πῦρ ἐσθίει, Il. 23, 182. οἶκος ἐσθίεται, Od. 4, 318. hinc *Atticis* ἐσθίειν dicuntur, qui bona paterna dilapidant. *Nota.* Praeter praesens tantum impf. ἤσθιον *in usu* est; reliqua tempora formantur ab ἔδω, q. v. (⏑⏑–)

ἐσθλοδότης, ου, ὁ, *fem.* ἐσθλοδότις, (ἐσθλός, δίδωμι) dator boni.

ἐσθλός, ή, όν, bonus: probus: frugi, utilis: strenuus, fortis: peritus: dives, potens, nobilis.

ἐσθλότης, ητος, ἡ, bonitas, strenuitas, A pr.

ἔσθλωμα, ατος, τό, factum strenue, facinus praeclarum.

ἔσθος, εος, τό, vestis, *rarior forma* p. ἐσθής, Il. 24, 94.

ἔσθ' ὅτε, pro ἔστιν ὅτε, est quum, interdum.

ἔσθω, impf. ἦσθον, (*reliqua inusitata*) *poet.* p. ἐσθίω, Od.

ἐσία, ἡ, vel ἐσσία, i. q. οὐσία, substantia, Plut. Cratyl. p. 401. c.

ἕσις, ἡ, (ἵημι) appetitus, desiderium, Plat. Cratyl. p. 411. d. 420. a.

ἔσκε, *Ep.* et *Ion.* p. ἦν, 3 impf. ab εἰμί, Hom. cf. notas ad Aesch. Pers. p. 173.

ἐσκεμμένως, *adv.* (σκέπτομαι) considerate, diligenter.

ἔσκληκα, perf. a σκέλλω.

ἔσκλητος, ἡ, vel ἐσκλητός, ἡ, (εἰσκαλέω) concio advocata, cf ἔκκλητος.

ἔσκον, *Ep.* et *Ion.* p. ἦν, 1 impf. ab εἰμί, Il. 7, 153.

ἐσλός, ή, όν, *Dor.* p. ἐσθλός, Pind. v. Boeckh. ad Ol. 1, 99.

ἔσμα, τό, i. q. μόσχος, pediculus.

ἑσμός, ὁ, vel ἐσμός, (ἵημι) examen apum. 2) copia quaevis, multitudo, ut lactis, ovium, servorum etc.

ἑσμοτόκος, ον, (τίκτω) examina apum pariens.

ἑσμοφύλαξ, ακος, ὁ, qui apum examina custodit.

ἔσοπτρίς, ἡ, et ἔσοπτρον, τό, i. q. εἴσοπτρον.

ἐσοπτρισμός, ὁ, i. e. τὸ εἰσοπτρίζεσθαι.

ἐσοπτροειδής, ές, speculo similis.

ἐσοχάς, άδος, ἡ, tuberculum seu excrescentia in ano, sed intus latens: cui *opponitur* ἐξοχάς, tuberculum, quod extra et foris est.

ἑσπέρα, ας, ἡ, (ἕσπερος) vespera. 2) hora vespertina. 3) occidens, occidentalis mundi pars. Hinc ἑσπέρας vel πρὸς ἑσπέραν, vesperi.

ἑσπερία, ας, ἡ, occasus, occidens. 2) Hesperia. A praec.

ἑσπερίζω, f. ίσω, vesperi edo. Ab eod.

ἑσπερινός, ή, όν, vespertinus. Ab eod.

ἑσπέριος, ον, vel ἑσπέριος, ία, ιον, vespertinus, vesperi accedens. 2) occidentalis.

ἑσπερίς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis: herba quaedam, noctu fragrantius, quam interdiu spirans. Ἑσπερίδες vero sunt Hesperides, Deae.

ἑσπέρισμα, τό, (ἑσπερίζω) vespertinus cibus.

ἑσπερόθεν, *adv.* inde a vesperi, ab occidente

ἕσπερος, ὁ, vesper, Od. ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, donec vesper veniat Od. 4, 786. *plur.* ἕσπερα, τά, horae vespertinae. 2) *adj.* vespertinus. ἕσπερος ἀστήρ, vel ἕσπερος, ὁ, omisso ἀστήρ, Hesperus, stella Veneris. ἕσπερος θεός, deus inferorum, Pluto. Soph. O. R. 178. ἕσπερος γῆ, vel ἡ ἕσπερος, omisso γῆ, regio occidentalis.

ἔσπετε, imperat. *poet.* ab εἰπεῖν pro εἴπατε, Il.

ἐσπευσμένως, *adv.* (σπεύδω) festinanter.

ἐσπόμην, v. ἕπομαι.

ἐσπουδασμένως, *adv.* (σπουδάζω) bona fide, serio.

ἕσσα, ας, ε, aor. act. ab ἕννυμι.

ἐσσήν, ῆνος, ὁ, rex, Call. Jov. 66. 2) sacerdos Dianae ap. Ephesios, Pausan. 8, 13, 1.

ἐσσί, 2 sing. praes. ab εἰμί, *Dor.* p. εἶς vel εἶ.

ἕσσο, imperat. ab ἕννυμι *poet.* pro ἕσο, εἷσο, Il. 3, 57. 2) 2 sing. plqpf. ab ἕννυμι, Od. 16, 199.

ἔσσομαι, fut. ab εἰμί, *Epice* p. ἔσομαι. De usu hujus formae ap. *poetas Atticos* vide commentar. in Aesch. Pers. p. 133.

ἔσσυμαι, ἐσσύμην, ἔσσυτο, vide σεύομαι.

ἐσσύμενος, η, ον, part. perf. pass. a σεύω, mutato accentu et significatione adjectivi, celer, velox: cupidus, *c. gen.*, Il. 24, 404. Od. 4, 733. vel *c. inf.* Il. 11, 717. Od. 4, 416. (–⏑⏑⏑)

ἐσσυμένως, *adv.* *a praec.* cum impetu, cum studio, studiose, certatim, propere.

ἔσσων, ον, *Ion.* p. ἥσσων, Hdt. 7, 213.

ἕστακα, perf. 2 *inusitatum.* ab ἵστημι, unde dual. ἕστατον, plur. ἕσταμεν, ἑστᾶτε, ἑστᾶσι, inf. ἑστάναι, ἕσταμεν et ἑστάμεναι, part. ἑσταώς, *Att. contr.* ἑστώς, ἑστῶσα, ἑστός, *Ion.* ἑστεώς, ἑστηώς. 3 pl. plqpf. ἕστασαν, (quod bene est distinguendum ab ἔστασαν, p. ἔστησαν, 3 pl. aor. 1.)

ἔστε, *adv.* usque ad, *c. acc.* vel *c.* ἐπί *sequente accusativo*, de loco et tempore. 2) donec, *c. indic.* *Saepe* invenitur ἔστ' ἄν *c. conj.* vel *opt.*, *rarius c. indic.* 3) interim dum, quamdiu. (ἔστε factum est ex εἰς ὅτε.)

ἐστενωμένως, *adv.* (στενόω) anguste, arcte.

ἕστηκα, ἑστήκειν, pf. et plqpf. ab ἵστημι. Inde formatur singulare futurum ἑστήξω ἑστήξομαι, stabo.

ἔστην, ἔστησα, aor. 2 et 1 ab ἵστημι.

ἑστία, ἡ, *Ion.* ἱστίη, focus et ara domestica, cui impositi erant lares: domus, aedes, familia: asylum, sedes. v. c. imperii: 2) *nom. pr.* dea tutelaris domus, familiae vel civitatis, Vesta. cf. Hes. Th. 454. Hom. h. 23, 29. (ι in Odyssea in priori significatione producitur, in hymnis Homericis in posteriori signif. corripitur. Contra Hesiodus iota in nom. pr. producit, in appellativo corripit. *Attici* mediam syllabam semper brevem habent.)

ἑστίαμα, τό, (ἑστιάω) epulum.

ἑστιαρχία, de domino aedium, item Diis, ut laribus, Vesta etc. alii ἑστιάρχας, ex ἑστία et ἄρχω, quod ap. Hesych. pro ἑστιοῦχος reponunt Is. Voss. et J. Jensius. ἑστιάρχης, ὁ, Plut.

ἑστιάς, άδος, ἡ, (ἑστία) Vestalis.

ἑστίασις, ἡ, (ἑστιάω) epulatio, convivatio. 2) epulum, convivium. 3) animi pabulum.

ἑστιατήριον, τό, locus, in quo convivium instituitur.

ἑστιατορία, ας, ἡ, epulatio, convivatio. 2) annona, commeatus.

ἑστιατόριον, τό, i. q. ἑστιατήριον.

ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, qui convivium praebet. (–⏑––)

ἑστιάω, f. άσω, (ἑστία) lare vel domo excipio: convivio excipio: agito convivia: convivio celebro: pasco animum,

oblecto.

ἑστιοπάμων, ονος, ὁ, (*πέπαμαι*) pater familias, domus dominus. (- ⏑ ⏑ - -)

ἑστιος, α, ον, ad *ἑστίαν* pertinens.

ἑστιουχέω, domum, urbem custodio, a seq.

ἑστιοῦχος, ον, (*ἑστία*, *ἔχω*) custos foci: domus, urbis. 2) qui praebet convivium.

ἑστιόω, (*ἑστία*) domum constituo s. fundo.

ἑστιτρώσκω, (*τιτρώσκω*, *irr.*) vulnero.

ἑστιώτης, ὁ, *fem.* — ῶτις, (*ἑστία*) domesticus, domestica.

ἕστο, 3 sing. plpqf. pass. ab *ἕννυμι*.

ἐστοχασμένως, *adv.* (*στοχάζομαι*) scopum attingendo.

ἐστραμμένος, η, ον, part. perf. pass. a *στρέφω*.

ἐστρωμένος, η, ον, part. perf. pass. a *στορέννυμι*.

ἔστρωτο, 3 sing. plqpf. pass. a *στορέννυμι*.

ἐστώ, ἡ, (*εἰμί*) *Dor.* p. *οὐσία*, res familiaris, opes, Archyt. Hinc *εὐεστώ*.

ἔστωρ, ορος, ὁ, (*ἵημι*) clavus temonis, *quo jugum tenetur.*

ἐσύστερον, *adv.* postea, p. *εἰς ὕστερον*.

ἐσφαλμένως, *adv.* (*σφάλλω*) imperite, prave, perperam.

ἔσφασις, ἡ, depressio mediae rei, v. c. ossis.

ἐσφλάω, medium, v. c. os deprimo, tundo, ut desidat, ap. Hipp. pro *ἐσθλάω* vel *ἐνθλάω*.

ἐσχάρα, ας, ἡ, focus et craticula in foco. 2) focus, s. craticula in ara. 3) ara fossilis, seu aggestitia, inprimis heroum. 4) vagina cerebri. 5) basis ex arrectariis et transversariis compacta. 6) pars balnei. 7) pudendum muliebre. 8) crusta, ex adustione vulneri adhaerens. (- ⏑ -)

ἐσχἄρεύς, έως, ὁ, qui foco praeest in navi.

ἐσχἄρεών, ῶνος, ὁ, focus: ara.

ἐσχάριον, τό, foculus: craticula: acerra, turibulum: basis, fundamenta v. c. turris, aliusve aedificii. *Diminut.* ab *ἐσχάρα* (- ⏑ ⏑ ⏑)

ἐσχάριος, ον, ad focum pertinens.

ἐσχαρίς, ίδος, ἡ, craticula, acerra, turibulum.

ἐσχαρίτης, ου, ὁ, Epith. panis coctus in foco.

ἐσχἄρόπεπτα, τά, (*πέπτω*) cocta in foco.

ἐσχἄρόφιν, *gen.* et *dat. sing. Ep.* ab *ἐσχάρα*, Od.

ἐσχἄρόω, crusta obduco, in crustas erumpere facio. Unde Perf. *ἐσχαρωμένα ἕλκη*, incrustata vulnera.

ἐσχάρωσις, ἡ, incrustatio (ᾰ)

ἐσχἄρωτικός, ή, όν, crustas inducens.

ἐσχατάω, i. q. *ἐσχατεύω*: hinc part. *ἐσχατόων*, όωσα, όον, Hom.

ἐσχάτεύω, f. εύσω, (*ἔσχατος*) extremus, s. ultimus sum. 2) in extremis finibus, seu oris situs sum.

ἐσχἄτιά, ᾶς, ἡ, ultimae cujusque rei partes, ut extrema membra, extremitates membrorum in corpore, ultimae territorii partes in montes, mare aut flumen desinentes. 2) agri privatorum suis terminis distincti et separati, iidemque remotiores, et finibus territorii, vel mari montibusque proximi. 3) extrema pars et finis territorii. 4) explicatur etiam per solitudinem ap. Hesiod.

ἐσχἄτιάω, f. άσω, in extrema parte sum.

ἐσχἄτίζω, f. ίσω, extremus, s. ultimus sum. 2) tardo.

ἐσχάτιος, ον, ultimus.

ἐσχἄτόγηρως, et *ἐσχἄτόγηρος*, ον, (*γῆρας*) extremam senectutem agens, decrepitus.

ἐσχἄτόεις, όεσσα, όεν, ultimus, postremus, in ultimis finibus situs. A seq.

ἔσχἄτος, ατη, ατον, ultimus, postremus: summus: contemtus. *τὸ ἔσχατον*, extremitas. *τὰ ἐσχατώτατα*, ultima supplicia.

ἐσχἄτόων, part. Homericum ab *ἐσχατάω*, q. v.

ἐσχάτως, *adv.* extreme: summe, ita ut nihil supra sit, sed in deteriorem partem, ut *ἐσχάτως διακείμενος*, ad ultima redactus.

ἔσχεθον, ες, ε, aor. ab *ἔχω*, *poet.* p. *ἔσχον*.

ἐσχηματισμένως, *adv.* (*σχηματίζω*) figurate.

ἔσω, *adv.* intra, intro, v. *εἴσω*.

ἔσωθεν, *adv.* intrinsecus.

ἐσωπή, ἡ, (*ὤψ*) adspectus.

ἐσώτατος, άτη, ατον, intimus, penitissimus. *Superl.* ab *ἔσω* *Compar.* *ἐσώτερος*, α, ον, interior.

ἐσωτερικός, ή, όν, ad interiora pertinens: ita dicebantur philosophi Pythagorei, Aristotelici, alii, qui ad intimam sapientiam pervenerant.

ἐτάζω, f. άσω, examino, inquiro, scrutor. In compositione usitatius. v. *ἐξετάζω*.

ἑταίρα, ας, ἡ, (*ἑταῖρος*) amica, meretrix.

ἑταιρεία, ἡ, societas, sodalitas, clientela. 2) factio. 3) fornicatio.

ἑταιρεῖος, εία, εῖον, (*ἑταῖρος*) sodalitius. 2) qui sodalitatibus praeest. 3) meretricius.

ἑταιρεύω, f. εύσω, societatem ago, in societate versor. 2) meretricor.

ἑταιρέω, f. ήσω, prostituo me, mereo, meretricio more me gero. *ἡταιρηκώς*, perf. part. qui meruit, sese prostituit.

ἑταιρήιος, ίη, ήιον, *Ion.* i. q. *ἑταιρεῖος*.

ἑταίρησις, ἡ, (*ἑταιρέω*) impudicitia.

ἑταιρία, ἡ, (*ἑταῖρος*) sodalitium: factio.

ἑταιρίδια, ων, τα, festum in honorem Jovis sodalitii celebrari solitum

ἑταιρίζω, alicui sodalem me praebeo, opitulor alicui, *τινί*. *Med* *ἑταιρίζομαί τινα*, aliquem mihi sodalem reddo seu eligo. 2) i. q. *ἑταιρέω*, in *act.* et *Med.*

ἑταιρικός, ή, όν, sodalitius. 2) meretricius.

ἑταιρικῶς, *adv.* meretricio more.

ἑταίριος, ία, ιον, i. q. *ἑταιρικός*.

ἑταιρίς, ίδος, ἡ, scortum, meretrix propudiosa, prostibulum.

ἑταιρισμός, ὁ, (*ἑταιρίζω*) vita meretricia.

ἑταιριστής, οῦ, ὁ, scortator.

ἑταιρίστρια, ας, ἡ, meretrix. 2) i. q. *τριβάς*. A pr.

ἑταῖρος, ου, ὁ, *Ep.* *ἕταρος*, sodalis, familiaris, socius: administer, adjutor: nomen, quo compellamus non satis notum: discipulus: commilito.

ἑταιρόσυνος, η, ον, familiaris.

ἑτἄρίζομαι, *Ep.* *ἑταιρίζομαι*, vide *ἑταιρίζω*.

ἕτᾰρος, ου, ὁ, *Ep.* i. q. *ἑταῖρος*.

ἔτασις, ἡ, (*ἐτάζω*) inquisitio, examen. Composita usitata.

ἐτασμός, ὁ, inquisitio. 2) tormenta, cruciatus. In compositione usitatum. Ab eod.

ἐτειος, εία, ειον, (*ἔτος*) annuus.

ἐτεοδμώς, ῶος, ὁ, (*ἐτεός*, *δμώς*) fideliter serviens, ita serviens, ut bonum servum decet.

Ἐτεόκρητες, οἱ, (*Κρῆτες*) genuini Cretenses.

ἐτεοκρῖθος, ἡ, (*κριθή*) genuinum hordeum, hordei genus, quod nunquam vitiatur.

ἐτεός, ά, όν, verus, *adv.* *ἐτεῶς*, vere.

ἑτεραλκέως, *adv.* ancipiti marte. A sq.

ἑτεραλκής, ές, (*ἕτερος*, *ἀλκή*) dubius, anceps, q. d. anceps robur. 2) in alteram partem vergens.

ἑτεραχθής, ές, (*ἄχθος*) alteri parti gravis: in alteram partem incumbens.

ἑτερεγκεφαλάω, (*ἐγκέφαλος*) altera cerebri parte laboro, desipio.

ἑτερείδης, ές, i. q. *ἑτεροειδής*.

ἑτέρῃ, *adv.* *Ion.* alia via, alia ratione, alio modo. (scil. *ὁδῷ*, *γνώμῃ*, *βουλῇ* etc.)

ἑτερήμερος, ον, (*ἡμέρα*) qui alternis diebus aliquid facit, patitur, venit etc. 2) vicissim et mutuas sortes habens, per dies variatus.

ἑτερήρης, ες, (*ἄρω*) i. q. *ἀμφήρης*.

ἑτέρηφι, *dat. fem* *Ep.* ab *ἕτερος*.

ἑτεροβάρεια, ἡ, (*βαρύς*) alterius partis favor s. studium. (Antepenult. brev.)

ἑτεροβουλία, ἡ, (*βουλή*) consilii mutatio.

ἑτερογάστριος, ον, (*γαστήρ*) ab alia matre natus.

ἑτερογενέω, diversi sum generis, a seq.

ἑτερογενής, ές, (*γένος*) alienigena, alterius et diversi generis.

ἑτερόγλαυκος, ον, altero oculo caesius.

ἑτερόγλωσσος, *Att.* *ἑτερόγλωττος*, ον, (*γλῶσσα*) qui alterius et diversae linguae est, qui utitur sermone peregrino, barbarus.

ἑτερόγνᾰθος, ον, (*γνάθος*) ἵππος, equus, cujus os altera parte durius est, Xen. eq. 1, 9. 3, 5. 6, 9.

ἑτερογνωμοσύνη, ἡ, diversa sententia. A seq.

ἑτερογνώμων, ον, (*γνώμη*) qui alterius, seu diversae est sententiae.

ἑτερόγονος, ον, (*γόνος*) e vario genere natus.

ἑτεροδιδασκαλέω, f. ήσω, (*διδάσκαλος*) diversam doctrinam doceo.

ἑτεροδοξέω, f. ήσω, (*ἑτερόδοξος*) alterius sum opinionis, orthodoxis non adsentior.

ἑτεροδοξία, ἡ, opinio diversa. 2) opinio prava.

ἑτερόδοξος, ον, (*δόξα*) qui alterius est opinionis, qui alterius est sectae.

ἑτεροειδής, ές, (*εἶδος*) qui diversae est speciei.

ἑτεροεθνής, ές, (*ἔθνος*) qui e diverso est populo.

ἑτερόζηλος, ον, (*ζῆλος*) qui alio studio ducitur, alia sectans. 2) qui alteri parti magis favet.

ἑτεροζήλως, *adv.* iniquo, alieno animo, animo erga aliam partem magis adfecto.

ἑτεροζυγέω, f. ήσω, alteram jugi partem traho. 2) diversa animalia jungo ut bovem et equum. 3) adjungor alienigenis.

ἑτεροζυγία, ἡ, vel *ἑτεροζύγησις*, ἡ, dissidentia.

ἑτερόζῠγος, ον, (*ζυγός*) impariter junctus, dissidens. 2) in alteram partem inclinans, *σταθμός*, Pseudophocyl.

ἑτερόζυξ, υγος, (*ζεύγνυμι*) i. q. praec. 2) i. q. *μονόζυξ*, solus.

ἑτεροθαλής, ές, (*θάλλω*) qui altera tan-

tum ex parte viret, vel altero ramo. 2) cujus pater vel mater tantum vivit.

ἑτεροθελής, ές, (θέλω) qui aliud vult.

ἑτερόθηκτος, ον, (θήγω) altera parte acutus.

ἑτερόθροος, ον, qui diversae est linguae, diversum sonum edens.

ἑτεροῖος, οία, οῖον, (ἕτερος) alius, dissimilis, diversus a reliquis.

ἑτεροιότης, ἡ, dissimilitudo. A pr.

ἑτεροιόω, f. ώσω, immuto. Ab eod.

ἑτεροίως, *adv.* alio et diverso modo, aliter, dissimiliter, diverse. Ab eod.

ἑτεροίωσις, ἡ, (ἑτεροιόω) alteratio, diversitas, quum rerum qualitates variae sunt.

ἑτεροιωτικός, ή, όν, immutandi, variandi vim habens.

ἑτερόκαρπος, ον, diversum fructum edens, ut v. c. surculus insitus stirpi, ubi adolevit, diversum fructum effert ab eo, quem stirps ediderat. A καρπός, fructus.

ἑτεροκίνητος, ον, (κινέω) qui aliunde movetur, *opp.* αὐτοκίνητος. (ῑ)

ἑτεροκλινέω, in alteram partem vergo.

ἑτεροκλινής, ές, in alteram partem vergens: versatilis.

ἑτερόκλιτον, τό, scil. ὄνομα, nomen, quod in diversas declinationes cadit.

ἑτερόκλιτος, ον, (κλίνω) aliter declinatus, a communi declinandi ratione deflectens.

ἑτεροκλίτως, *adv.* aliter declinando (ῑ)

ἑτεροκλονέω, f. ήσω, in diversum moveo, vel quatio.

ἑτεροκνεφής, ές, altera parte obscurus.

ἑτεροκρανία, ἡ, (κρανίον) dolor alteram cranii, seu capitis partem tentans.

ἑτερόκωφος, ον, altera aure surdus.

ἑτεροκωφέω, altera aure surdus sum. *dub.*

ἑτερολεξία, ἡ, (λέξις) ejusdem rei aliis verbis expressio.

ἑτερόμαλλος, ον, (μαλλός) altera parte villosus.

ἑτερομάσχαλος, ον, (μασχάλη) altera tantum parte manuleatus.

ἑτερομεγεθέω, f. ήσω, (μέγεθος) inaequaliter cresco, *dub.*

ἑτερομερής, ές, (μέρος) qui est alterius partis, in alteram partem inclinans.

ἑτερομέρεια, ἡ, studium partis alterius.

ἑτερομήκης, ες, (μῆκος) altera parte longior, oblongus. 2) dimidio longior.

ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, (μήτηρ) frater diversa matre: ἡ, soror diversa matre.

ἑτερομόλιος, ον, (μολεῖν) quo, vel ad quem altera tantum pars venit, vel accedit; ut ἑτερομόλιος δίκη, in qua adversarii non comparuerunt. Suid.

ἑτερόμορφος, ον, (μορφή) qui formae diversae est.

ἑτεροπάθεια, ἡ, (πάθος) alterius partis affectio vel vexatio, a seq.

ἑτεροπαθής, ές, (παθεῖν) altera parte affectus s. vexatus.

ἑτεροπαχής, ές, (πάχος) altera parte crassior.

ἑτεροπλανής, ές, (πλάνη) qui huc et illuc vagatur.

ἑτεροπλατής, ές, (πλάτος) qui diversa est superficie.

ἑτερόπλοιος, ον, i. q. ἑτερόπλοος.

ἑτερόπλοος, ον, *contr.* ἑτερόπλους, ουν, ab altera tantum parte navigationem praebens, ἑτερόπλουν δάνεισμα, pecunia nautica, cujus periculum tantum in unum trajectum, non etiam in reditum praestatur, ut in ἀμφοτερόπλῳ fit. Dicuntur et ἀμφοτερόπλοια, scil. χρήματα, vel δανείσματα.

ἑτερόπνοος, ον, (πνέω) ab altera parte spirans.

ἑτερόπους, ποδος, (πούς) alterum pedem breviorem habens.

ἑτεροπροσωπέω, f. ήσω, (ἑτεροπρόσωπος) persona differo.

ἑτεροπροσωπικός, ή, όν, qui alius seu diversae personae est. Ab eod.

ἑτεροπροσωπικῶς, *adv.* in alia persona.

ἑτεροπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) idem quod ἑτεροπροσωπικός.

ἑτερόπτολις, ι, (πόλις) ex diversa civitate.

ἑτερορρεπέω, f. ήσω, in alteram partem vergo. A seq.

ἑτερορρεπής, ές, (ῥέπω) in alteram partem vergens, seu inclinans.

ἑτεροῤῥοπέω, f. ήσω, idem quod ἑτεροῤῥεπέω. A seq.

ἑτερόῤῥοπος, ον, i. q. ἑτεροῤῥεπής.

ἑτεροῤῥυσμος, ον, (ῥυσμός) qui est diversae formae.

ἑτερόρυθμος, ον, qui alterius rhythmi est.

ἕτερος, έρα, ερον, alter: *proprie* de duobus. 2) alteruter. 3) alius. 4) diversus. *Dorienses* pro ἕτερος dicebant etiam ἅτερος, prima brevi: *Attici* ὁ ἕτερος contrahebant in ἅτερος, prima longa; gen. θατέρου, dat. θατέρῳ, acc. θάτερον. ἡτέρα p. ἡ ἑτέρα. neutr. θάτερον. Gen. *Ionice* τοὐτέρου, neutr. τοὔτερον, v. Br. ad Simon. mul. 115. *Barbarice* loquuti nonnulli etiam dicebant θάτερος et ὁ θάτερος, teste Eustathio ad Od. η p. 276. cf. Valck. Hipp. 349. Piers. Moer. p. 452.

ἑτεροσήμαντος, ον, (σημαίνω) diversam significationem habens.

ἑτεροσκελής, ές, (σκέλος) qui imparibus est cruribus.

ἑτερόσκιοι, οἱ, (σκιά) quorum alterum latus umbram jacit, quorum umbra aut ad septentrionem, aut ad meridiem spectat.

ἑτερόστοιχος, ον, (στοῖχος) qui alterius est ordinis et diversae seriei.

ἑτερόστομος, ον, (στόμα) altera tantum parte aciem habens, ex altera tantum parte acutus.

ἑτερόστροφα, (στροφή) dicuntur metra quaedam ab alteratione stropharum, de quibus vid. Hephaest. p. 127, 6. ed. Gaisf.

ἑτεροσχήμων, ον, (σχῆμα) qui diversae figurae est.

ἑτερότης, ητος, ἡ, (ἕτερος) diversitas.

ἑτερότροπος, ον, (τρέπω, τρόπος) alius modi, diversus. 2) aliorsum se vertens.

ἑτερούατος, ὁ, ἡ, (οὖας, οὖς) unam tantum aurem habens.

ἑτερούσιος, ον, (οὐσία) qui alterius seu diversae est essentiae: alius, diversus.

ἑτεροφθαλμία, ἡ, vitium, in primis in equis, quum varios habent oculos.

ἑτερόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) qui alterum oculum amisit, luscus. 2) unoculus. 3) qui habet oculos duplicis coloris, ut alterum nigrum, alterum caesium.

ἑτερόφθογγος, ον, (φθόγγος) diversa ratione sonans, diversum sonum edens, alia lingua utens.

ἑτεροφροσύνη, ἡ, diversa sentiendi ratio.

ἑτεροφρούρητος, ον, (φρουρέω) qui ab alio custoditur, Justin. M.

ἑτερόφρων, ον, (φρήν) aliter sentiens.

ἑτεροφυής, ές, (φύομαι) diversae naturae. 2) alibi natus.

ἑτερόφυλος, ον, (φυλή, φῦλον) qui est ex alia tribu. 2) qui diversae est gentis, alienigena. 3) qui diversae est naturae.

ἑτερόφυτος, ον, (φύω) δένδρον, arbor, cui diversi generis surculus immissus est.

ἑτεροφωνία, ἡ, diversitas soni seu vocis. A seq.

ἑτερόφωνος, ον, (φωνή) aliam et diversam edens vocem.

ἑτερόχηλος, ον, (χηλή) impares ungulas habens.

ἑτεροχροέω, f. ήσω, alio et diverso colore sum.

ἑτεροχροιότης, ητος, ἡ, diversitas coloris. A seq.

ἑτερόχροος, ον, *contr.* ἑτερόχρους, (χρόα) discolor, versicolor, multicolor.

ἑτερόχρως, ωτος, (χρώς) idem.

ἑτερόχρωμος, ον, (χρῶμα) idem.

ἑτερόω, f. ώσω, (ἕτερος) altero, muto.

ἐτέρσετο, aor. med. a τερσαίνω.

ἑτέρωθεν, *adv.* altera ex parte, diversa ex parte. 2) *poet.* p. ἑτέρωθι.

ἑτέρωθι, *adv.* alibi, alio loco.

ἑτερώνυμος, ον, (ὄνομα) diversum nomen habens.

ἑτερωνύμως, *adv.* diverso nomine, non analogice.

ἑτέρως, *adv.* (ἕτερος) alio modo, aliter secus.

ἑτέρωσε, *adv.* alteram in partem, alio.

ἑτέρωσις, ἡ, (ἑτερόω) alteratio.

ἑτερῶτα, *adv.* *Aeol.* p. ἑτέρωθεν, Sappho.

ἐτέταλτο, 3 sing. plqpf. pass. a τέλλω.

ἐτετεύχατο, 3 pl. plqpf. pass. *Aeol.* et *Ep.* a τεύχω.

ἐτέτυκτο, 3 sing. plqpf. pass. *Ep.* a τεύχω.

ἔτης, ου, ὁ, socius, amicus. 2) civis. ἔται, sodales. Hinc ὦ τάν, o bone; vide tamen Buttm. gr. pl. 224. et cf. τάν.

ἐτησίαι, ιῶν, οἱ, sc. ἄνεμοι vel αὖραι, si femin. est, etesiae, venti anniversarii, qui circa decimum vel duodecimum diem ab ortu caniculae spirare solent. A seq.

ἐτήσιος, ον, (ἔτος) anniversarius, annuus.

ἐτησίως, *adv.* quotannis.

ἐτητυμία, ἡ, veritas. A seq.

ἐτήτυμος, ον, (ἔτυμος) verus, verax, probus, ingenuus. Hinc ἐτήτυμον, *adv.* vere, revera.

ἐτητύμως, *adv.* vere.

ἔτι, *adv.* adhuc, etiamnum. ἔτι καὶ νῦν, nunc quoque, Il. ι, 453. 2) *de tempore futuro*, posthac, in posterum: plerumque addita negatione οὐκέτι, μηκέτι, non amplius. Differunt οὐκέτι et ἔτι οὐκ, ita ut οὐκέτι sit *non amplius*, ἔτι οὐκ *posthac non*, vel *jam non*, cf. Hermann. Trach. 160. 3) praeterea. Hinc additur etiam comparativis, augendi gratia, ut lat. *etiam*, ἔτι μᾶλλον, magis etiam, Il. ξ, 97. 362. αἴσχιον ἔτι, etiam turpior, Soph. (⏑⏑)

ἔτλην, ης, η, aor. ab *obsol.* τλάω, q. v.

ἐτνηρός, ά, όν, (ἔτνος) pulmentarium e fresis elixisque leguminibus confectum.

ἐτνήρυσις, ἡ, (ἔτνος, ἀρύω) trulla, qua puls hauritur. 2) omne instrumentum, quo aliquid hauritur, cochlear, rudicula.

ἐτνίτης, ὁ, scil. ἄρτος, i. q. λεκιθίτης.

ἐτνοδόνος, ον, (δονέω) pulmentum miscens, *sic legendum* Leon. Tar. 14, 6.

ἔτνος, εος, τό, puls e leguminibus elixis.

ἑτοιμάζω, f. άσω, (ἕτοιμος) paro, expa-

dio, facio, ut in promtu sit.

ἑτοιμασία, ἡ, praeparatio. 2) basis, sedes firma, fundamentum. 3) promtitudo, alacritas. 4) apparatus ad aliquid agendum, v. c. militaris. A pr.

ἑτοιμαστής, οῦ, ὁ, apparator, instructor. 2) conciliator. Ab eod.

ἑτοιμόδακρυς, υ, (δάκρυ) qui facile flet.

ἑτοιμοθάνατος, ον, paratus ad moriendum, qui facile moritur.

ἑτοιμοκοπία, ἡ, (κόπος) tolerantia laboris, s. studium laborandi, sed inaniter fere et cum ostentatione.

ἑτοιμοπειθής, ές, (πείθω) cui facile aliquid persuadetur.

ἑτοιμόῤῥοπος, ον, (ῥοπή) facile vergens.

ἑτοῖμος, η, ον, paratus, promtus, qui est ad manum. 2) i. q. ἀληθής, seu ἐναργής, certus, verus, irrevocabilis, immutabilis, ἢ δὴ ταῦτα γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, sane haec certa et parata adsunt. Il. 14, 53. πότμος ἑτοῖμος, certa et immutabilis sors, Il. 18, 96. ἑτοῖμα τέτυκται, certe effecta sunt, Od. 8, 384. ἐξ ἑτοίμου vel ἐν ἑτοίμῳ λαβεῖν τι, pro manifesto aliquid sumere, Schaef. ad Dion. p. 24. 3) ad effectum perveniens, qui effici potest, succedens, Il. 9, 425. 4) paratus, promtus ad aliquid faciendum, de hominibus *c. dat.* vel *c. inf.* 5) i. q. ἁρμόδιος, aptus, conveniens, Pind. Pro adverbio ἑτοίμως *Attici* dicunt ἐξ ἑτοίμου vel ἐξ ἑτοιμοτάτου. – *Attici* scribebant ἕτοιμος, ον, Thucydides tamen et Plato testibus vett. grammaticis antiquiorem accentus ponendi rationem adhuc retinebant.

ἑτοιμότης, ἡ, promtitudo, alacritas apparatus ad rem gerendam: propensio.

ἑτοιμοτόμος, ον, (τέμνω) ad scindendum promtus.

ἑτοιμοτρεπής, ές, (τρέπω) qui facile flectitur.

ἑτοιμοτροχής, ές, (τρέχω) ad currendum paratus.

ἑτοίμως, *adv.* promte, expedite, parate.

ἔτορον, ες, ε, aor. 2. ab τορέω.

ἑτός, ή, όν, (*propr. adj. verb.* ab εἰμί) i. q. ἐτεός, sed haec forma nusquam occurrit, nisi in grammaticis. Contra ἐτός, *adv.* revera, in interrogatione ironica, Ar. Pl. 404. Eccl. 248. extra interrogationem, Opp. Cyn. 1, 53.

ἔτος, εος, τό, annus.

ἑτός, ή, όν, *adj. verb.* ab ἵημι, missus, missilis.

ἔτραγον, aor. a τρώγω.

ἔτραπον, aor. 2. a τρέπω, Hom.

ἔτραφον, ἐτράφην, aor. 2. act. et pass. a τρέφω.

ἐτυμηγόρος, ον, (ἔτυμος, ἀγορεύω) veridicus.

ἐτυμηθρόος, ον, (θρόος) verum sonans, veridicus. Invenitur et ἐτυμοθρόος.

ἐτυμόδρυς, υος, ἡ, quercus proprie dicta.

ἐτυμολογέω, f. ήσω, (ἐτυμολόγος) originem verbi indico.

ἐτυμολογία, ἡ, etymologia, originis verborum indicatio, notatio Ab eod.

ἐτυμολογικός, ή, όν, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum. A praec.

ἐτυμολόγος, ον, (ἔτυμος, λέγω) qui origines verborum explicat.

ἔτυμος, η, ον, *Att.* -ος, ον, (ἐτός) verus. Hinc ἔτυμον, *adv.* vere, revera, et *Subst.* τὸ ἔτυμον, origo vocabuli.

ἐτυμότης, ἡ, i. q. ἐτυμολογία. 2) veritas.

ἐτυμώνυμος, ον, (ἔτυμος) verus, *poet.*

ἐτύμως, *adv.* vere. 2) ab origine vocis, secundum originem vocis. (ῠ)

ἐτωσιεργής, ὁν, (c seq. et ἔργον) qui incassum laborat. 2) qui laborem fugit.

ἐτώσιος, ον, inanis, cassus, inutilis, Hom. (incertae radicis)

ἐτωσίως, *adv.* frustra.

εὖ, *adv.* ab ἐΰς, *Epice* ante positionem ἐΰ, Il. 5, 275. al. bene, recte, apte: rite: praeclare, pulcre: feliciter, commode. Conjungitur inprimis cum verbis sciendi s. intelligendi, ut εὖ οἶδα, εὖ γιγνώσκω. Componitur etiam c. aliis adv., ut εὖ μάλα, perbene, Hom. εὖ σαφῶς s. σαφῶς εὖ, μάλ' εὖ, χαίρ' εὖ, et. Schaef. ad Soph. O. R. 958. L. Bos. p. 224. Auget vim adjectivorum εὖ πάντες, εὖ πάντα, universi, cuncta. τὰ εὖ, bonum, honestum. In compositis omnia eadem notat, vel *facile* et *multum* – Nunquam εὖ cum verbis, sed tantum cum nominibus componitur, Scalig. ad Phryn. p. 266. ed. Lobeck. Schaef. Mel. p. 6 Rarissimae sunt hujus regulae exceptiones, quarum esse existimo ἀντευπάσχω, quod vide. Contra frequentia sunt verba a substantivis vel adjectivis cum εὖ compositis derivata, ut εὐαγγελίζομαι.

εὗ, *Ion.* et *Ep.* p. οὗ, Il. 20, 464. 2) *enclit.* i. q. αὐτοῦ, Il. 14, 427. 15, 165. 24, 293.

εὐα, vox hortantis vel laetantis, ut εἶα. 2) vox capri, Suid.

εὐαγγελέω, i. q. εὐαγγελίζομαι, Plat.

εὐαγγελίζομαι (εὐαγγέλιον) laeta nuncio, τινί τι, *ap. recentiores* τινά τι, Alciphr. ep. 3, 12. Heliod. 2, 16. Euseb. V. C. 3, 26 cf. Phryn. p. 266. ibique Lobeck. 2) doctrinam Christi annuncio, evangelium praedico, N. T. *Apud seriores* reperitur etiam *Activum* εὐαγγελίζω, et *Medium* in significatione: bonum omen aliquid facio.

εὐαγγελικός, ή, όν, ad laetum nuncium pertinens. 2) evangelicus, ad evangelium pertinens.

εὐαγγέλιον, τό, praemium, quod datur rem laetam nuncianti, Od. 14, 152. 166. εὐαγγέλια θύειν, sacra facere ob laetum nuncium acceptum. 2) laetus nuncius. 3) annunciatio doctrinae ac religionis Christi, qua homines erudiri voluit: doctrina christiana universa: historia Christi, pro ut ab Evangelistis descripta est, evangelium, N. T.

εὐαγγέλιος, ον, laeta nuncians.

Εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, Evangelista, evangelii praeco. 2) evangelii sive historiae evangelicae scriptor. *Proprie* rei laetae nuncius: vox tamen non nisi in scriptoribus christianis occurrit.

εὐαγγελίστρια, ας, ἡ, quae evangelium docet.

εὐάγγελος, ον, qui fausta annunciat, Aesch.

εὐάγεια, ἡ, sanctitas, castitas. (Antepenult. brevis.)

εὐαγέω, (εὐαγής) sanctus sum, sancte vivo.

εὐαγέως, *adv.* sancte, pure, rite. A sq.

εὐαγής, ές, (ἄγος, ἅγιος) purus, castus, sanctus, sacer, pius, culpa carens: purus, clarus, perspicuus, illustris, e longinquo conspicuus, πύργος, Eur. Suppl. unde late prospicere possumus, ἕδρα εὐαγής στρατοῦ, Aesch. Pers. 464. ubi cf. commentar. p. 189. 2) (ἄγω) agilis. 3) i. q. εὐηγής, rotundus, qua significatione α productum habet at non nisi *ap. seriores* legitur, ut Leon. Tar. 28. 4) (ἄγνυμι) fragilis.

εὐάγητος, ον, mobilis, qui huc et illuc facile agitur. Vox inepta dithyrambica ap. Aristoph. Nub 277. *Dor.* pro εὐήγητος. (– – – ⏑)

εὐάγκαλος, ον, (ἀγκάλη) facilis complexu. facilis portatu.

εὐάγκεια, ἡ, amoenitas convallium, a seq.

εὐαγκής, ές, (ἄγκος) amoenis convallibus praeditus.

εὔαγλις, ῖδος, (ἀγλίς) bonas seu pulcras spicas habens, bonos nucleos habens.

εὐαγόραστος, ον, (ἀγοράζω) vendibilis.

εὐαγορέω, *Dor.* p. εὐηγορέω.

εὐαγρέω, f. ήσω, (εὔαγρος) in captura sum felix. 2) praedae copiam habeo.

εὐαγρία, ἡ, felicitas et bonus successus in captura, prospera venatio, opima praeda. A seq.

εὔαγρος, ον, (ἄγρα) felix in captura. Dicitur et εὐαγρής, ές, Opp.

εὐαγωγία, ἡ, bona educatio. 2) facilitas morum, qua quis lubenter agi et duci vel educari se patitur. A seq.

εὐάγωγος, ον. qui facile duci potest, ductilis: tractabilis, docilis. 2) faciles commeatus habens, Aristot. pol. 7, 6, 2. commodus ad habitandum. (– ⏑ – ⏑) *Adv.* εὐαγώγως, Cic. ad Att. 13, 23.

εὐάγων, ον, (ἀγών) felix in certamine, certaminibus clarus. Pind. N. 10, 71. (– ⏑ –)

εὐαγῶς, *adv.* sancte, ab εὐαγής.

εὔαδε, 3 aor. ab ἁνδάνω, p. ἅδε, placuit, Hom.

εὐαδής, ές, (ἁνδάνω) placidus, tranquillus, *dub.* v. Herm. ad Soph. Phil. 817.

εὐαδίκητος, ον, (ἀδικέω) qui facile injuria adfici solet, injuriae obnoxius, hinc 2) imbecillis.

εὐάεια, ἡ, (εὐαής) salubritas flatus. (– – – ⏑)

εὐαερής, ές, (ἀήρ) tranquillum coelum habens, Chrysost.

εὐαερία, ἡ, tranquillitas coeli.

εὐάερος, ον, i. q. εὐαερής.

εὐάερος, ον, salubrem aerem, tranquillum coelum habens. (– – ⏑ ⏑)

εὐάζω, f. άσω, vel εὐϊάζω, (εὐα, εὐαν) Evan clamo, de clamore bacchantium evoe sacro furore percitus sum. 2) celebro, θεόν: sic et in *medio*.

εὐαής, ές, (ἄημι) salubriter spirans. 2) qui bene a ventis perflatur.

εὔαθλος, ον, clarus certaminibus: peritus certaminum.

εὐαίνητος, ον, (αἰνέω) laude dignissimus.

εὐαίρετος, ον, (αἱρέω) qui facile capi vel deligi potest.

εὐαισθησία, ἡ, sensuum vigor, a seq.

εὐαισθητέω, sum εὐαίσθητος.

εὐαίσθητος, ον, (αἰσθάνομαι) sensu valens, sensum acrem habens. Hinc *Subst.* τὸ εὐαίσθητον, sentiendi facultas, sensus acumen. Ab eod.

εὐαισθήτως, *adv.* cum sensuum vigore, faciliter ad perceptionem. *Comp.* εὐαισθητοτέρως, ap. Plat.

εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ, beatus, felicis aevi.

εὐάκεστος, ον, (ἀκέομαι) curatu facilis. (– ⏑ – ⏑)

εὐακέως, *adv.* ut curari facile possit.

εὐάκοια, εὐάκοος, ον, (– – ᴗ ᴗ) *Dor.* p. εὐήκοια, εὐήκοος.

εὐάκτιν, ῖνος, (ἀκτίν) pulcros habens radios.

εὐαλαζόνευτος, ον, (ἀλαζονεύω) de quo facile gloriari possis.

εὐαλάκατος, ον, *Dor.* pro εὐηλ.

εὐαλθέως, *adv.* feliciter et cum profectu.

εὐαλθής, ές, (ἀλθέω) bene et feliciter crescens, bonum incrementum accipiens.

εὐαλθής, ές, (ἄλθω) sanatu facilis.

εὐάλιος, *Dorice* pro εὐήλιος.

εὐαλκής, ές, (ἀλκή) valde robustus.

εὐαλλοίωτος, ον, qui facile mutari potest.

εὐαλσής, ές, (ἄλσος) nemorosus.

εὐάλφιτος, ον, (ἄλφιτον) ex bona farina factus.

εὐαλωσία, ἡ, (ἅλως) Cereris epitheton, quoniam areas copia frugum implet. Hesych.

εὐάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι) captu facilis, expugnabilis.

εὐάμπελος, ον, pulcre vitibus consitus.

εὐάν, Vox mulierum bacchantium. Hinc Lat. *Evan*, ipse Bacchus (– –)

εὐαναγνώστος, ον, (ἀναγινώσκω) lectu facilis.

εὐανάγωγος, ον, (ἀναγωγή) qui facile rejicitur, exscreatur.

εὐαναδιδάκτως, *adv.* (ἀναδιδάσκω) ut facile meliora sibi persuaderi sinat.

εὐανάδοτος, ον, (ἀναδίδωμι) qui facile digeritur et in membra distribuitur.

εὐανάκλητος, ον, (ἀνακαλέω) revocatu facilis. 2) qui facile flecti potest et ab ira revocari. 3) pronunciatu facilis.

εὐανακλήτως, *adv.* placabiliter.

εὐανακόμιστος, ον, (ἀνακομίζω) reductu facilis.

εὐανάληπτος, ον, (ἀναλαμβάνω) qui facile refocillari, restitui potest.

εὐανάλωτος, ον, qui facile absumitur. (– ᴗ – – ᴗ)

εὐανάμνηστος, ον, memor.

εὐανάπνευστος, ον, (ἀναπνέω) respirationi aptus.

εὐανάσφαλτος, ον, (ἀνασφάλλω) facile e morbo resurgens, facile convalescens.

εὐανάτρεπτος, ον, (ἀνατρέπω) subversu seu eversu facilis.

εὐανάτροφος, ον, (ἀνατρέφω) bene nutritus, vigens.

εὐανδρέω, f. ήσω, (εὔανδρος) bonis et strenuis viris abundo. 2) viribus polleo, vigeo.

εὐανδρία, ἡ, abundantia fortium virorum. 2) proventus bonorum virorum, sive fortitudine, sive multitudine, sive pulcritudine; virilitas, generositas, fortitudo.

εὔανδρος, ον, (ἀνήρ) fortes viros habens, qui a strenuis viris incolitur.

εὐάνεμος, ον, (ἄνεμος) bono et prospero vento utens, epith. navigationis: serenus: a ventis tutus. 2) valde a ventis perflatus. (– ᴗ ᴗ ᴗ; in secunda tamen significatione antepenultimam producere videtur, v. Soph. Aj. 198. Theocr. 28, 5.)

εὐάνετος, ον, (ἀνίημι) remissu facilis, dissolutu et dilutu facilis, facile liquescens.

εὐάνθεμος, ον, (ἄνθεμον) floridus.

εὐανθέω, f. ήσω, bene et prospere floreo.

εὐανθής, ές, (ἄνθος) pulchre floridus. 2) nitidus, venustus. 3) floribus abundans.

εὐάνιος, ον, (ἀνία) qui moderate dolorem infert: lenis, mitis. (– ᴗ ᴗ ᴗ)

εὐάνορος, ον, *Dor.* p. εὐήνορος. (– – ᴗ ᴗ)

εὐάνοικτος, ον, (ἀνοίγω) apertu facilis, qui facile reseratur.

εὐανορία, ἡ, *Dor.* pro εὐηνορία, q. v.

εὐαντέω, f. ήσω, (εὐάντης) benigne excipio.

εὐάντης, ος, et

εὐάντητος, ον, (ἀντάω) facile obvius, expositus. 2) propitius, mitis. 3) cui occurrere bonum et faustum est.

εὐαντίλεκτος, ον, qui facile refelli potest.

εὐάντυξ, υγος, pulcram ἄντυγα habens, v. ἄντυξ.

εὐάνωρ, *Dor.* pro εὐήνωρ, q. v.

εὔαξος, ον, (ἄγνυμι) fragilis.

εὐαπάλλακτος, ον, (ἀπαλλάσσω) quo facile liberari possumus.

εὐαπαλλάκτως, *adv.* ad evadendum apte.

εὐαπαντησία, ἡ, comitas, a seq.

εὐαπάντητος, ον, ὁ, idem quod εὐάντητος. 2) omnibus promulgatus.

εὐαπάρτιστος, ον, (ἀπαρτίζω) perfectus, absolutus.

εὐαπάτητος, ον, (ἀπατάω) facilis deceptu. 2) qui facile decipit.

εὐαπήγητος, *Ion.* pro εὐαφήγ. q. v.

εὐαπόβατος, (ἀποβαίνω) facilis descensu.

εὐαπόβλητος, ον, (ἀποβάλλω) abjectu facilis.

εὐαπόδεικτος, ον, (ἀποδείκνυμι) demonstratu facilis.

εὐαπόδεκτος, ον, (ἀποδέχομαι) acceptus, gratissimus.

εὐαπόδοτος, ον, (ἀποδίδωμι) redditu facilis. 2) qui facile excernitur.

εὐαποκρίτως, *adv.* (ἀποκρίνομαι) ita, ut facile responderi queat. (ῐ)

εὐαπολόγητος, ον, (ἀπολογέομαι) qui facile excusari potest.

εὐαπόλυτος, ον, (ἀπολύω) qui facile exsolvi potest, recedit vel abscedit.

εὐαπόρρυτος, ον, (ἀποῤῥέω) facile defluens.

εὐαπόσβεστος, ον, (ἀποσβέννυμι) qui facile exstingui potest.

εὐαποσείστως, *adv.* (ἀποσείω) ut facile amoveri, repelli possit.

εὐαπόσπαστος, ον, (ἀποσπάω) qui facile avelli vel abstrahi potest.

εὐαποτείχιστος, ον, (ἀποτειχίζω) qui circumvallari et muniri facile potest.

εὐαπόφευκτος, ον, qui facile effugi potest.

εὐαρδής, ές, (ἄρδω) bene irrigatus. 2) irrigationi aptus et conveniens.

εὐάρεσκος, ον, *suspecta forma* p. εὐάρεστος, v. Schneider ad Xen. mem. 3, 5. 5. Lob. Phryn. p. 621.

εὐαρεστέω, (εὐάρεστος) delector aliqua re, τινί, sic inpr. in *Medio* 2) placeo, τινί.

εὐαρέστησις, ἡ, placabilitas, lenitas, gratiae conciliatio, studium placendi: denique ipsa gratia.

εὐαρεστικός, ή, όν, ad placendum accommodatus.

εὐάρεστος, ον, (ἀρέσκω, ἀρεστός) acceptus, valde gratus, bene placens. 2) contentus. (ᾰ)

εὐαρέστως, *adv.* ad placitum, grate, ita, ut probetis.

εὐαρίθμητος, ον, numeratu facilis: non multus, paucus.

εὐαρκής, ές, (ἀρκέω) ad propulsandum vel auxiliandum idoneus.

εὐάρκτος, ον, (ἄρχω) tractabilis, moriger.

εὐάρματος, ον, (ἅρμα) qui bonum habet currum, eoque bene utitur.

εὐαρμοστέω, (εὐάρμοστος) concinnus, bene temperatus sum.

εὐαρμοστία, ἡ, concinnitas, lepos.

εὐάρμοστος, ον, aptus, habilis, dexter, quadratus, commodus: apte compositus, concinnus.

εὐαρμόστως, *adv.* apte, concinne.

εὔαρνος, ον, (ἀρήν) agnis abundans, bonos agnos habens.

εὐάροτος, ον, et εὐάροτρος, ον, (ἀρόω, ἄροτρον) aratu facilis 2) bene aratus. (ᾰ)

εὐάρτυτος, ον, (ἀρτύω) bene conditus. (– – – ᴗ ?)

εὐαρχία, ἡ, (εὔαρχος) principatus bonus.

εὔαρχος, ον, (ἄρχω) bonus ductor, imperator. 2) imperio parens. 3) bonum initium faciens.

εὐάς, άδος, ἡ, (εὐαί) Baccha, quae εὐαί clamat.

εὔασμα, τό, (εὐάζω) clamor bacchantium.

εὐασμός, ὁ, (εὐάζω) vociferatio bacchantium; quaevis vociferatio laeta. 2) *ovatio* Romanorum, Dion. Hal. ant. 5, 47.

εὐάστειρα, ἡ, (εὐαστήρ) Baccha, sacerdos Bacchi.

εὐάστερος, ον, (ἀστήρ) lucidissime fulgens.

εὐαστήρ, ῆρος, ὁ, (εὐάζω) evans, qui furit e Baccho. 2) sacerdos Bacchi.

εὐαστής, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

εὐαστικός, ή, όν, bacchicus.

εὐάτριος, ον, *Dor.* p. εὐήτριος.

εὐαυγής, ές, (αὐγή) bene splendens, clarus, purus, illustris, conspicuus. *Subst.* εὐαυγία, ἡ,

εὐαυξής, ές, (αὐξάνω) bene crescens.

εὔαυρος, ον, (αὔρα) bonum aerem habens, salubritate coeli gaudens.

εὐαύχην, ενος, (αὐχήν) bonam cervicem habens.

εὐαφήγητος, ον, (ἀφηγέομαι) facilis explicatu; qui facile exprimi verbis potest.

εὐαφής, ές, (ἅπτομαι) mollis, tractabilis.

εὐάφεια, ἡ, *Ion.* εὐαφίη, mollitudo. A praec.

εὐάφιον, τό, (εὐαφής) remedium tactu sanans.

εὐάφορμος, ον, (ἀφορμή) opportunus: excusatu facilis, qui faciles quasi ansas defensionis praebet: excusatione dignus.

εὐαφῶς, *adv.* (εὐαφής) decenti tactu, seu cum ansa, quasi ad captandum facili, appositissime.

εὐάχητος, ον, *Dor.* p. εὐήχητος, Eor. (– – – ᴗ)

εὐβάστακτος, ον, (βαστάζω) facilis gestatu, facilis ad ferendum.

εὔβατος, ον, qui facile adiri aut transiri potest, pervius.

εὔβιος, ον, bene et commode vivens, compos vitae facilioris, cui victus facilis est.

εὐβίοτος, ον, idem.

εὔβλαπτος, ον, (βλάπτω) obnoxius, qui facile laedi potest.

εὐβλάστεια, ας, ἡ, copiosa germinatio.

εὐβλαστέω, f. ήσω, bene et copiose germino.

εὐβλαστής, ές, bene germinans.

εὐβλαστία, ἡ, copiosa germinatio.

εὔβλαστος, ον, bene germinans.

εὐβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) pulcris palpebris ornatus.

εὔβλητος, ον, (βάλλω) qui facile jactu attingi potest.

εὐβοήθητος, ον, (βοηθέω) cui facile est opitulari, facile medicabilis, qui facile juvatur.

εὐβολέω, f. ήσω, felicem aleae jactum sortior, feliciter jacio. A seq.

εὔβολος, ον, (βάλλω) felix in jactu.

εὐβοσία, ἡ, (βόσκω) pabuli bonitas, seu ubertas, bonum nutrimentum, fertilitas, pabuli copia.

εὐβοστρύχος, ον, pulcros habens cincinnos, seu cirros.

εὐβοτέομαι, bonis pascuis abundo, a seq.

εὔβοτος, ον, bene pastus. 2) pascuis abundans. 2) bonas pecudes habens.

εὔβοτρυς, υ, vel εὐβότρυος, ον, (βότρυς) pulcros racemos habens.

εὐβουλεύς, ὁ, boni consilii dator, epith. Plutonis, Jovis, Bacchi, aliorumque deorum.

εὐβουλία, ἡ, bonum consilium, prudentia, sive scientia dispiciendi, quid et quomodo faciendum sit. A seq.

εὔβουλος, ον, (βουλή) consultus, prudens, qui bene consulit.

εὐβούλως, *adv.* prudenter.

εὔβοος, ουν, (βοῦς) bobus abundans, Hom. h. Ap. 54. ubi pro εὔβοον alii εὔβων.

εὐβρεχής, ές, (βρέχω) bene irrigatus.

εὔβροχος, ον, (βρόχος) multos habens laqueos.

εὔβρωτος, ον, (βιβρώσκω, *irr.*) aptus cibo, edulis.

εὐβωλοστρέφητος, ον, (βωλοστροφέω) facilis aratu, pinguis, Eustath. p. 1431, 52. Phav.

εὔβως, ων, v. εὔβοος.

εὐγαθής, ές, et εὐγάθητος, ον, *Dorice* pro εὐγήθητος, delectabilis.

εὔγαιος, ον, terreus, epith. soli, non lapidosi, sed aratu facilis et fertilis. v. εὔγεως.

εὐγάλακτες, ων, οἱ, αἱ, (γάλα) bene lactati. (Antepenult. brevis.)

εὐγάληνος, ον, (γαλήνη) serenus.

εὐγαλήνως, *adv.* serene.

εὐγαμία, ἡ, felices nuptiae.

εὔγαμος, ον, (γάμος) felix nuptiis, s. conjugio.

εὖγε, *adv. laudantis seu adsentientis,* euge, sane, recte. 2) insultantis vel irridentis.

εὔγειος, ον, (γῆ) i. q. εὔγαιος.

εὐγένεια, ἡ, nobilitas: ingenuitas: praestantia.

εὐγένειος, ον, (γένειον, γένος) bene barbatus. 2) villosus. 3) generosus, nobilis.

εὐγενέτης, ου, ὁ, nobili genere ortus.

εὐγενής, ές, (γένος) claro et nobili genere ortus, generosus. 2) validus, pulcer; *et omnino* praestans.

εὐγενία, ἡ, *Ion.* p. εὐγένεια.

εὐγενίζω, nobilito.

εὐγένιος, ον, i. q. εὐγενής. 2) *Subst.* εὐγένιον, τό, eugeneum, genus uvae.

εὐγενίς, ίδος, ἡ, generosa.

εὐγενῶς, *adv.* generose.

εὐγεφύρωτος, ον, (γεφυρόω) bonum pontem habens. 2) de loco, aptus ad pontem struendum. (ῡ)

εὐγεώργητος, ον, (γεωργέω) arabilis, fertilis.

εὐγέωργος, ον, i. q. εὐγεώργητος.

εὔγεως, ων, idem quod εὔγειος.

εὐγηθής, ές, et εὐγήθητος, ον, (γηθέω) delectabilis, jucundus.

εὐγηρία, ἡ, (εὐγήρως) commoda senectus, felix senium.

εὔγηρυς, υ, (γῆρυς) vocalis.

εὐγήρως, ων, (γῆρας) senio felix, cui commoda et felix senectus obtigit.

εὐγλαγής, ές, (γλάγος) lacte abundans et plenus.

εὐγλάγετος, ον, idem et ab eodem. (α breve.)

εὐγλάγος, ον, idem.

εὔγλαξ, ᾶγος, lactis copiam praebens: ab hoc forma invenitur tantum dat. εὐγλάγι, Leon. Tar. A. P. 9, 744.

εὔγληνος, ον, (γλήνη) pulcras pupillas habens, pulcros oculos. 2) acutum cernens.

εὔγλυπτος, ον, (γλύφω) bene sculptus, bene cavatus.

εὐγλυφής, ές, idem.

εὐγλωσσία, *Att.* εὐγλωττία, ας, ἡ, recte loquendi facultas, 2) facundia, suavitas sermonis. A seq.

εὔγλωσσος, *Att.* εὔγλωττος, ον, (γλῶσσα) disertus, facundus.

εὐγλωττέω, f. ήσω, facundus sum. A pr.

εὐγλωττίζω, i. q. εὐγλωττέω.

εὐγλωχίν, ῖνος, (γλωχίν) cuspida bene instructus.

εὔγμα, τό, (εὔχομαι) votum, precatio. 2) gloriatio.

εὐγνάμπτος, ον, flexilis, qui facile flecti potest. 2) bene flexus, fabre vel scite excisus aut exsculptus, unde in nonnullis rebus versus, elaboratus, pulcer.

εὐγνωμονέω, f. ήσω, (εὐγνώμων) fidei bonae sum, aequo animo sum.

εὐγνωμόνως, *adv.* ex aequo bonoque, ex bona fide.

εὐγνωμοσύνη, ἡ, aequitas animi, bona mens, candor.

εὐγνώμων, ον, (γνώμη) proba mente praeditus, fidelis, aequanimus, placidus, benignus: bonus rerum aestimator: qui bonam fidem praestat: candidus.

εὐγνώριστος, ον, (γνωρίζω) agnitu facilis, qui facile agnosci potest.

εὔγνωστος, ον, cognitu facilis, 2) bene notus.

εὐγνώστως, *adv.* clare, perspicue.

εὔγομφος, ον, (γόμφος) bene clavatus, clavis firmatus.

εὐγόμφωτος, ον, i. q. εὔγομφος.

εὐγόνατος, ον, (γόνυ) pulcra genicula seu internodia habens, bene seu pulcre geniculatus.

εὐγονία, ἡ, fecunditas. A seq.

εὔγονος, ον, (γονή) fecundus.

εὐγραμμία, ἡ, lineamenta scite ducta, accurata delineatio. A seq.

εὔγραμμος, ον, (γραμμή) bene delineatus, lineamentis bene distinctus.

εὐγραφής, ές, (γράφω) bene, seu pulcris literis scriptus. 2) bene scribens, seu pingens.

εὔγυρος, ον, (γυρός) in orbem actus, rotundus. epith. luctae.

εὐγώνιος, ον, (γωνία) recte angulatus, angulos rectos habens.

εὐδαίδαλος, ον, pulcer, egregie elaboratus.

εὐδαιμονέστατα, *adv.* (εὐδαίμων) felicissime.

εὐδαιμονέω, f. ήσω, felix sum, beate vivo, floreo omnium rerum copia.

εὐδαιμόνημα, τό, eventus felix. A pr.

εὐδαιμονία, ἡ, felicitas, beatitudo.

εὐδαιμονίζω, f. ίσω, beatum judico, vel praedico, τινά τινος, aliquem ob aliquid, Soph.

εὐδαιμονικός, ή, όν, ad felicitatem idoneus. 2) beatus.

εὐδαιμόνισμα, τό, (εὐδαιμονίζω) felicitas.

εὐδαιμονισμός, οῦ, ὁ, beatitudinis praedicatio. Ab eod.

εὐδαιμονιστέος, έα, έον, fortunatus existimandus.

εὐδαιμόνως, *adv.* fortunate, feliciter.

εὐδαιμοσύνη, ἡ, i. q. εὐδαιμονία.

εὐδαίμων, ον, fortunatus, felix, beatus. 2) dives, opulentus. *Proprie* is, cujus daemon bonus, id est, animus virtute perfectus est.

εὐδάκρυτος, ον, (δακρύω) valde luctuosus, lacrimosus.

εὐδάκτυλος, ον, (δάκτυλος) pulcros habens digitos.

εὐδάνω, *poet.* p. εὕδω, Lyc.

εὐδάπανος, ον, (δαπάνη) sumtuosus, largus. 2) mediocres sumtus faciens. (– ◡ ◡ ◡)

εὐδερκής, ές, bene et acute videns. Hesych. pro εὐδερκής.

εὐδείελος, ον, (δείελος, δῆλος) bene conspicuus, et eminens, clarus, illustris, epith. Ithacae, quae propter excelsa litora e longinquo conspiciebatur, Od., 2, 167. 9, 21. 13, 212. 14, 344. 19, 132. cf. 13, 234. *metaph.* illustris, clarus, Pind. Alii vocem derivant a δείλη, ut sit *versus occidentem situs*, quae tamen explicatio non omnibus locis potest adhiberi, ut Pind. P. 4, 156.

εὐδειανός, ή, όν. pro εὐδιεινός, q. v.

εὔδειπνος, ον, (δεῖπνον) copiosus, delicatus, epith. coenae. 2) bene coenans, qui lautis epulis excipitur. Hinc *Subst.* εὐδειπνία, ἡ, bona coena.

εὐδένδρος, ον, (δένδρον) arboribus bene consitus.

εὐδέρματος, ον, (δέρμα) firma vel pulcra pelle munitus, tectus.

εὐδέψητος, ου, ὁ, ἡ, (δεψέω) subactu facilis, bene subactus.

εὔδηλος, ον, admodum evidens, conspicuus.

εὐδία, ας, ἡ, (Ζεύς, Διός) aeris bonitas, serenitas, sudum, serenum coelum: pulcra dies: tranquillitas aeris: tranquillitas maris. cf. εὔδιος (– ◡ –)

εὐδιάβατος, ον, qui facile transiri potest.

εὐδιάβλητος, ον, (διαβάλλω) quam facile criminari possumus, criminationibus obnoxius. 2) cui facile imponi, qui facile mendaciis circumveniri potest.

εὐδιάβολος, ον, idem.

εὐδιάγνωστος, ον, (διαγινώσκω) facile dignoscendus.

εὐδιάγωγος, ον, (διαγωγή) laetus, hilaris. 2) qui est laeti seu jucundi convictus. 3) qui oblectat vitam et taedium adimit.

εὐδιάζομαι, f. άσομαι, (εὐδία) serenus sum, tranquillus sum, tranquille vivo: *tropice* gaudeo. Hinc et εὐδιαζόμενος, tranquillus, serenus, clemens et tepidus. Rarius invenitur *act.* εὐδιάζω.

εὐδιάθετος, ον, (διατίθημι) bene seu pulcre dispositus. 2) bene affectus animo. 3) qui facile distrahi, vendi potest.

εὐδιαθέτως, *adv.* recte atque ordine.

εὐδιάθρυπτος, ον, (διαθρύπτομαι) fra-

gilis.

εὐδιαῖος, ου, ὁ, clavus ligneus in carina navis fixus, quo exemto defluit sentina, seu foramen in carina, per quod egeritur sentina.

εὐδιαίρετος, ον, (διαιρέω) qui facile dividi potest, fissilis: perspicuus: distinctus ordine.

εὐδιαίτερος, α, ον, serenior, tranquillior. *Compar. irr.* ab εὔδιος, Xen.

εὐδιαίτητος, ον, (διαιτάω) arbitratu facilis, de quo arbitrari s. judicare facile est.

εὐδίαιτος, ον, (δίαιτα) qui victu facili et modico est contentus, homo frugi.

εὐδιάκλαστος, ον, (διακλάω) fragilis, fractu facilis.

εὐδιακόμιστος, ον, (διακομίζω) qui facile trajici potest.

εὐδιάκοπος, et εὐδιάκοπτος, ον, (διακόπτω) qui facile frangi, comminui, secari potest.

εὐδιακόσμητος, ον, (διακοσμέω) qui facile in ordinem redigi potest.

εὐδιάλλακτος, ον, (διαλλάττω) reconciliabilis, placabilis. Unde.

εὐδιαλλάκτως, *adv.* placabiliter.

εὐδιάλυτος, ον, (διαλύω) qui facile dissolvi potest, frangive. 2) pronus ad pacem, compositionem.

εὐδιανέμητος, ον, (διανέμω) dividuus, qui facile distribui potest.

εὐδιανός, ή, όν, i. q. εὔδιος, tepidus, Pind.

εὐδιάπνευστος, ον, (διαπνέω) idem quod seq. n. 2.

εὐδιάπνοος, ον, *contr.* εὐδιάπνους, ουν, (διαπνοή) perflabilis, perflatum facile capiens 2) qui per spiritales meatus facile transmittitur.

εὐδιάρθρωτος, ον, (διαρθρόω) bene articulatus, bene copulatus.

εὐδιάρπαστος, ον, (διαρπάζω) direptu facilis, direptioni expositus.

εὐδιαῤῥίπιστος, ον, (διαῤῥιπίζω) qui facile difflatur, h. e. perimitur, aboletur, Cyr.

εὐδιάσειστος, ον, (διασείω) qui facile concuti potest.

εὐδιάσπαστος, ον, (διασπάω) qui facile revelli, dissolvi potest, ut vallum.

εὐδιαστόλως, *adv.* (διαστολή) distincte, Cyrill.

εὐδιάτμητος, ον, (διατέμνω) bene sectus, divisus, Cyrill.

εὐδιάφθαρτος, ον, et εὐδιάφθορος, ον, (διαφθείρω) valde corruptibilis.

εὐδιαφορέω, (διαφορέω) facile sudo vel digero, Geop.

εὐδιαφόρητος, ον, (διαφορέω) qui facile sudat. 2) qui facile digeritur.

εὐδιάφυκτος, ον, qui facile vitari potest.

εὐδιάχυτος, ον, qui facile diffunditur et diffluit.

εὐδιαχώρητος, ον, (διαχωρέω) qui facile egeritur.

εὐδιάω, (εὐδία) tranquillus sum, tranquillitate fruor. Hinc εὐδιόων *Ionice* pro εὐδιῶν, εὐδιάων.

εὐδίδακτος, ον, docilis.

εὐδιεινός, ή, όν, (εὐδία) serenus, tranquillus. *Forma* εὐδιεινός *dubia* est et in εὐδιανός mutanda esse videtur.

εὐδιεινῶς, *adv.* cum serenitate, tranquille, placato vultu.

εὐδιέξοδος, ον, facile excernendus, transpirandus.

εὐδίετος, ον, (διίημι) qui facile potest dissolvi s. dilui.

εὐδιήγητος, ον, (διηγέομαι) narratu facilis.

εὐδιϊνός, ή, όν, i. q. εὐδιεινός.

εὐδικία, ας, ἡ, (δίκη) bonum jus, judicium sincerum.

εὐδίνητος, ον, (δινέω) agilis. (ῑ)

εὐδινός, όν, i. q. εὐδίνητος.

εὔδιοδος, ον, transitu facilis, permeabilis.

εὐδιοίκητος, ον, (διοικέω) tractabilis, qui facile administrari potest.

εὐδίοπτος, ον, (διόψομαι) qui facile pervideri potest, visui pervius.

εὐδιόρθωτος, ον, (διορθόω) emendabilis, sanabilis, diligenter emendatus.

εὔδιος, ον, (Ζεύς, Διός) serenus, tranquillus. 2) sereno coelo utens, fruens, apud Aratum. Hinc εὐδία, *adv.* tranquille, placide. *Comp.* et *Superl. irr.* εὐδιέστερος, -έστατος, Hipp. εὐδιαίτερος, Xen. (-⏑⏑. Mediam producit Arat. Dios. 259.)

εὔδμητος, ον, bene aedificatus.

εὐδοκέω, f. ήσω, (δόκος) acquiesco, oblector, gaudeo: bene volo: probo, placet mihi. Constr. *c. dat.* vel *c. inf.*

εὐδόκησις, ἡ, benevolentia. A pr.

εὐδόκητος, ον, gratus, jucundus. Ab eodem.

εὐδοκία, ας, ἡ, benevolentia, bona et propensa voluntas, amor.

εὐδοκιμέομαι, f. ήσομαι, (εὐδόκιμος) bona fama et existimatione hominum fruor, bene audio: clarus, gratiosus sum, gratia floreo: felici successu utor. *Act.* εὐδοκιμέω *minus* est *usitatum.*

εὐδοκίμησις, ἡ, gloriae adeptio, honor, nominis splendor: approbatio. A praec.

εὐδόκιμος, ον, probus, probatus et laudatus, clarus, illustris.

εὐδοκουμένως, *adv.* (εὐδοκέω) cum *Dat. pers* ita, ut alicui placeat.

εὐδοξέω, f. ήσω, (εὔδοξος) celebror sermone hominum, seu clarus et illustris, in magna auctoritate sum.

εὐδοξία, ἡ, celebritas, claritas nominis, bona existimatio, gloria. 2) vera opinio, judicium verum.

εὔδοξος, ον, (δόξα) illustris, gloriosus, honorificus: probatus.

εὐδόξως, *adv.* cum laude.

εὔδουλος, ον, servis benevolus, aut benignus.

εὐδρακής, ές, (δέρκομαι) acute videns, Soph.

εὐδράνεια, et εὐδρανία, ἡ, potentia, vires, robur, efficacia. Quasi ab εὐδρανής, *efficax*: radix est δραίνω.

εὐδρομέω, (εὔδρομος) bene curro, agilis et pernix cursu sum. 2) inoffenso pede procurro.

εὐδρομία, ἡ, celeritas.

εὐδρομίας, ου, ὁ, qui bene currit, celer.

εὔδρομος, ον, (δραμεῖν) bene, celeriter, feliciter currens: bene succedens.

εὔδροσος, ον, roscidus.

εὐδύνατος, ον, valde potens. (-⏑⏑⏑)

εὐδυσώπητος, ον, (δυσωπέω) qui facile pudore afficitur: facile exorabilis. 2) qui facile aliquem erubescere facit s. exorat.

εὐδυσωπήτως, *adv.* facile erubescendo, flexibiliter.

εὕδω, fut. εὑδήσω, dormio, cubitum eo; γλυκὺν ὕπνον εὕδειν, Hom. 2) *metaph.* quiesco: ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο, Il. 5, 524. frequenter de mari tranquillo. — In *prosa* oratione *frequentius* est compositum καθεύδω.

εὐδώρητος, ον, (δωρέω) bene dotatus.

εὔδωρος, ον, (δῶρον) copiose donans, largiens.

εὐέανος, ου, ὁ, ἡ, (ἑανός) decenter velatus.

εὐέγερτος, ον, (ἐγείρομαι) quem facile est expergefacere.

εὔεδρος, ον, qui firmiter insidet, firmus: pulcra sede sedens. 2) cui firmiter et commode quis insidere potest, ἵππος, Xen. eq. 1, 12. 3) suo aptoque loco positus, aptus: hinc ὄρνις, avis felicis ominis, quia eo loco, quo debet conspicitur.

εὐέδρως, *adv.* firmiter, apte.

εὐέθειρος, ον, (ἔθειρα) pulcram caesariem habens.

εὐειδής, ές, (εἶδος) speciosus, formosus, scitus, pulcer.

εὐείκαστος, ον, (εἰκάζω) conjectu, seu ad conjecturam facilis.

εὔεικτος, ον, (εἴκω) facile cedens, obsequens, morigerus.

εὐείκτως, *adv.* cum prompto obsequio, facile, prompte.

εὔειλος, ον, (εἵλη) apricus, ad apricandum aptus.

εὐειματέω, bene et eleganter sum indutus.

εὐείματος, ον, (εἷμα) bene et eleganter vestitus.

εὐειμονέω, i. q. εὐειματέω.

εὐείμων, ον, idem quod εὐείματος.

εὔειρος, ον, (εἶρος) bonam habens lanam.

εὐείσβολος, ον, (εἰσβολή) ingressum vel adgressum facilem habens.

εὐέκβατος, ον, (ἐκβαίνω) facilis egressu.

εὐεκκριτικός, ή, όν, et

εὐέκκριτος, ον, excretu facilis, qui facile ejicitur.

εὐέκνιπτος, ον, (ἐκνίπτω) qui facile elui, s. ablui potest.

εὐέκπλυτος, ον, qui facile eluitur.

εὐέκπνευστος, ον, (ἐκπνέω) qui facile exspirat.

εὐεκπύρωτος, ον, (ἐκπυρόω) facilis exustu.

εὐέκρυπτος, ον, (ἐκρύπτω) facile eluendus.

εὐεκτέω, f. ήσω, sum bona corporis habitudine, sum firmo corporis habitu. A seq.

εὐέκτης, ὁ, (εὖ, ἔχω) qui est bona corporis habitu, alacer, nitidus.

εὐεκτία, ἡ, i. q. εὐεξία.

εὐεκτικός, ή, όν, i. q. εὐέκτης.

εὐεκτικῶς, *adv.* corpore firmo, bona corporis habitudine.

εὔεκτος, ον, i. q. εὐέκτης, *dub.*

εὐέκφορος, ον, (ἐκφέρω) admodum fertilis. 2) facilis pronunciatu.

εὐέλαιος, ον, (ἐλαία) olivis abundans. 2) (ἔλαιον) olei ferax.

εὐέλεγκτος, ον, (ἐλέγχω) qui facile reprehendi, refelli potest. 2) proclivis ad reprehendendum.

εὐέλικτος, ον, flexus, convolutus.

εὐελκής, ές, (ἕλκος) ulcus facile sanatu habens.

εὔελπις, ιδος, (ἐλπίς) bona spe fretus, bene sperans. 2) *Pass.* de quo bene speratur, Polyb. Hinc τὸ εὔελπι, bona spes.

εὐελπιστέω, bene spero.

εὐελπιστί, *adv.* (ἐλπίζω) cum bona spe.

εὐελπιστία, ας, ἡ, bona spes.

εὐέμβατος, ον, (ἐμβαίνω) facilis ingressu, facile ingrediens.

εὐέμβλητος, ον, (ἐμβάλλω) qui facile injici, immitti, in locum suum reponi po-

tast, de membris luxatis, Hippocr. p. 833.c.

εὐέμβολος, ον, (ἐμβάλλω) in quem hostes facile irrumpere possunt, qui facile invaditur: morbis obnoxius.

εὐέμετος, ον, (ἐμέω) vomitum facile movens. 2) facile vomens.

εὐεμέω, vox nihili, nata ex falsa lectione Theophr. h. pl. 9, 10, 2. εὐεμέσιν pro εὐεμὲς ᾖ.

εὐεμής, ές, i. q. εὐημής, facile vomens, proclivis ad vomendum. cf. Lobeck. Phryn. p. 706. et Schneider Suppl. Lex. p. 94.

εὐεμπτωσία, ἡ, proclivitas labendi. 2) Medicis dicitur de incommodis, quae facile eveniunt in corpore humano, ut catarrhus, diarrhoea. A seq.

εὐέμπτωτος, ον, (ἐμπίπτω) qui facile incidit, seu illabitur. 2) qui facile labitur, peccat.

εὐεμπτώτως, adv. facile incidendo seu illabendo, procliviter. A pr.

εὐένδοτος, ον, (ἐνδίδωμι) qui facile cedit.

εὐέντευκτος, ον, (ἐντυγχάνω) aditu facilis, affabilis.

εὐεξάγωγος, ον, (ἐξάγω) qui facile avelli potest.

εὐεξάλειπτος, ον, (ἐξαλείφω) delebilis, qui facile deletur.

εὐεξανάλωτος, ον, (ἀναλίσκω) qui facile consumitur, de cibo, qui facile digeritur.

εὐεξαπάτητος, ον, (ἐξαπατάω) facilis deceptu.

εὐέξαπτος, ον, (ἐξάπτω) accensu facilis, qui facile accendi potest.

εὐεξέλεγκτος, ον, (ἐξελέγχω) qui facile argumentis probari potest, certus, exploratus, bene discussus. 2) qui facile refelli potest.

εὐεξέλικτος, ον, (ἐξελίσσω) facile evolvendus vel explicandus. 2) exercitum facile explicans.

εὐεξία, ἡ, (εὐέκτης) bona corporis habitudo. 2) felix status v. c. reipublicae. 3) dexteritas in re aliqua.

εὐεξίλαστος, ον, (ἱλάσκω) placabilis.

εὐέξοδος, ον, facilem exitum habens.

εὐεπάγωγος, ον, (ἐπάγω) qui facile adduci aliquo potest, πρός τι.

εὐεπαίσθητος, ον, (αἰσθάνομαι) acutos sensus habens, facile sentiens. 2) qui facile sentitur.

εὐεπανόρθωτος, ον, (ἐπανορθόω) correctu et emendatu, sanatu facilis.

εὐέπεια, ἡ, (εὐεπής) facundia. 2) apta verborum compositio, nitor et elegantia verborum.

εὐεπήβολος, ον, (ἐπήβολος) qui aliquid adeptus est.

εὐεπηβόλως, adv. manifesto: recte.

εὐεπηρέαστος, ον, (ἐπηρεάζω) cui facile noceri potest, damnis seu injuriis obnoxius.

εὐεπής, ές, (ἔπος) facundus, disertus.

εὐεπίη, ἡ, facundia, Ion. et poet. εὐέπεια.

εὐεπίβατος, ον, qui facile conscendi potest. 2) quem facile aggredi, invadere licet.

εὐεπίβλεπτος, ον, conspicuus.

εὐεπίβολος, ον, (ἐπίβολος) qui scite aliquid assequi studet, etiam mente.

εὐεπιβούλευτος, ον, (ἐπιβουλεύω) cui facile insidiae strui possunt.

εὐεπίγνωστος, ον, et γνωτος, ον, facilis cognitu.

εὐεπίθετος, ον, (ἐπιτίθεμαι) adgressu, vel invasu facilis, expositus insidiis, incursionibus hostium.

εὐεπιθέτως, adv. ad insidias faciendas apte.

εὐεπίληστος, ον, (ἐπιλανθάνομαι) obliviosus, facile obliviscens.

εὐεπίμικτος, ον, (ἐπιμίγνυμι) sociabilis, facilis aditu, dicitur et de hominibus, et de populis, et locis, terris, portubus.

εὐεπιμίκτως, adv. facile admittendo congressum, seu consortium, s. aditum.

εὐεπίστρεπτος, ον, (ἐπιστρέφω) qui facile converti potest.

εὐεπίστροφος, ον, i. q. praec.

εὐεπίτακτος, ον, (ἐπιτάσσω) cui imperare est facile, obediens.

εὐεπιφορία, ας, ἡ, proclivitas: copia.

εὐεπίφορος, ον, pronus ad aliquid.

εὐεπιφόρως, adv. procliviter ad aliquid.

εὐεπιχείρητος, ον, (ἐπιχειρέω) quem adoriri aut quod suscipere facile est.

εὐεπῶς, adv. (εὐεπής) facunde.

εὐεργεσία, ἡ, (εὐεργέτης) beneficentia, beneficium. 2) nomen, titulus evergetae.

εὐεργετέω, f. ήσω, benefacio, bene mereor: c. acc. pers.

εὐεργέτημα, τό, beneficium. 2) quodvis praeclare factum. A praec.

εὐεργέτης, ου, ὁ, qui bene alicui fecit, beneficus.

εὐεργετητέον, adj. verb. ab εὐεργετέω, benefaciendum est.

εὐεργετητικός, ή, όν, beneficus.

εὐεργετικός, ή, όν, (εὐεργέτης) beneficus, ad benefaciendum proclivis. Hinc Subst. τὸ εὐεργετικόν, beneficium, beneficentia.

εὐεργέτις, ιδος, ἡ, benefica.

εὐεργής, ές, (ἔργον) bene fabricatus. 2) agilis ad opus faciendum, expeditus. 3) qui bene, recte facit. 4) beneficus. 5) bene meritus de aliquo.

εὐεργός, όν, qui bene et honeste facit, qui se bene gerit. 2) expeditus, facilis. 3) bene factus, bene cultus.

εὐερέθιστος, ον, (ἐρεθίζω) irritabilis, iracundus.

εὐερία, ἡ, (εὔερος) bona lana.

εὐέρκεια, s. εὐερκία, ας, ἡ, munitio, bona munitio. A seq.

εὐερκής, ές, (ἕρκος) bene septus, bene munitus.

εὐέρκτης, ου, ὁ, poet. p. εὐεργέτης, Antip. Thess. 30.

εὐερκῶς, adv. munite, bono septo. A praec.

εὐερμέω, bono successu utor.

εὐερμής, ές, fortunatus, felici rerum successu gaudens, quasi propitio Mercurio. Ab Ἑρμῆς, Mercurius, qui mercimoniorum habebatur praeses, et lucri inde provenientis procurator.

εὐερμία, ἡ, fortunae successus, felicitas.

εὐερνής, ές, (ἔρνος) de arbore, quae est laeta germinibus, ramis: pulcrum habens stipitem s. truncum, procerus: unde et de hominibus bene adolescentibus: densus arboribus.

εὔερος, ον, (ἔρος) bene lanatus, Att. p. εὔειρος. Forma εὔειρος improbatur a grammaticis, v. Phryn. ecl. p. 146.

εὐεστία, ἡ, aedes, sed pulcrae, palatia. Dionys. Halic. 7, 11. si lectio vera.

εὐέστιος, ον, (ἑστία) bene habitans.

εὐεστώ, όος, contr. οῦς, ἡ, (ab εὖ et ἐστι, εἰμί, cf. ἐστώ) felicitas, status rerum bonus et tranquillus, animi tranquillitas. Acc. Ion. εὐεστοῦν, Democr. Stobaei serm. 42. Formae εὐεστώ et εὐεστύς, admodum sunt dubiae.

εὐετηρία, ας, ἡ, (ἔτος) annorum proventuum felicitas, fertilitas, ubertas.

εὐετίη, ἡ, poet. p. εὐετηρία.

εὐεστύς, ύος, ἡ, v. εὐεστώ.

εὐεύρετος, ον, (εὑρίσκω) facilis inventu.

εὐέφοδος, ον, accessu, adortu, oppugnatu facilis.

εὐέψητος, ον, coctu seu concoctu facilis.

εὔεψος, ον, (ἕψω) bene coquens.

εὐζηλία, ἡ, bona aemulatio, aemulatio in bonam partem. A seq.

εὔζηλος, ον, aemulator in bonam partem: bonus et felix aemulator, seu imitator.

εὐζήλως, adv. bene aemulando, feliciter.

εὔζυγος, ον, bene junctus seu copulatus, commode jugum ferens, patiens copulationis.

εὐζωΐα, ᾶς, ἡ, Dor. pro εὐζωΐα.

εὐζωέω, (εὔζωος) bene vivo.

εὐζωΐα, ἡ, vita facilis, commoda et honesta.

εὐζωμεύω, f. εύσω, bene coquo, condio.

εὔζωμος, ον, (ζωμός) jurulentus, in jure seu condiendis cibis gratiam habens. Hinc Subst. τὸ εὔζωμον, ου, herba eruca, mirae suavitatis.

εὔζωνος, ον, (ζώνη) bene cinctus, ap. Homerum epith. mulierum formosarum. 2) accinctus, expeditus, miles levis armaturae: agilis, celer.

εὔζωος, ον, (ζωή) cujus vita beata est. 2) vivax.

εὔζωρος, ον, (ζωρός) merus, meracus. Comp. εὐζωρότερος et irreg. εὐζωρέστερος, meracior.

εὐηγενής, ές, poet. pro εὐγενής.

εὐηγεσία, ἡ, bonum imperium, bona administratio.

εὐηγορέω, f. ήσω, laudo. 2) bene, lepide, facunde dico vel disputo.

εὐηγορία, ἡ, sermonis elegantia: laus, celebratio.

εὐήγορος, ον, (ἀγορεύω) facundus, eloquens, clara voce praeditus, qui bene dicit. 2) laudans, celebrans.

εὐηγόρως, adv. facunde.

εὐηδής, ές, (ἡδύς) valde suavis; opp. ἀηδής.

εὐήθεια, ἡ, innocentia, probitas, simplicitas: fatuitas, stultitia. A seq.

εὐήθης, ες, (ἦθος) bonis, commodis, antiquis moribus praeditus. 2) Attice, simplex, non callidus. 3) stultus, credulus. 4) mitis, lenis, de morbo, ulcere etc. 6) vilis, contemtibilis, tenuis.

εὐηθίη, ἡ, idem quod εὐήθεια, Ion.

εὐηθίζομαι, simpliciter ago: stulte ago.

εὐηθικός, ή, όν, simplex: stultus, ineptus.

εὐηθικῶς, adv. simpliciter: stulte, inepte.

εὐήκης, ες, (ἀκή) valde acutus.

εὐηκοέω, f. ήσω, (ἀκοή) facile audio. 2) obedio.

εὐηκοΐα, ἡ, facilitas audiendi. 2) obedientia.

εὐήκοος, ον, (ἀκούω, ἀκοή) facile audiens, auditu valens. 2) qui facile auditur, exaudibilis. 3) obsequiosus. 4) attentus.

εὐηκόως, adv. obedienter.

εὐηλάκατος, ον, (ἠλακάτη) pulcram colum habens, colus tractandae perita, cui

lanificium bene succedit. 2) pulcras sagittas habens: artis sagittariae peritus. (--⏑⏑⏑)

εὐήλατος, ον, (ἐλαύνω) qui facile duci, v. c. in laminas, fila, potest. 2) spatiosus, equitabilis, patens, facilis equitatu. 3) bene fabricatus, puta, ex auro, argento etc.

εὐῆλιξ, ικος, (ἡλικία) qui est valida aetate.

εὐήλιος, ον, apricus, soli expositus, qui sole delectatur.

εὐηλίως, *adv.* serene, placide.

εὔηλος, ον, i. q. εὐήλιος, nisi scribendum εὔειλος.

εὐημερέω, f. ήσω, (εὐήμερος) dies feliciter transigo, commode et ex animi sententia vivo, bona sum habitudine, vigeo, gratia et auctoritate valeo, plausum fero, celebror.

εὐημέρημα, τό, res, quae prospere successit, felix inceptum, successus.

εὐημερία, ἡ, diei serenitas. 2) coeli temperies. 3) successus, inprimis in rebus bellicis, prosperitas, felicitas: victoria. 4) secunda fama, gloria. A seq.

εὐήμερος, ον, (ἡμέρα, ἥμερος) prosper, felix. 2) mansuetus.

εὐημής, ές, (ἐμέω) qui facile, sine cruciatu, vomit. cf. εὐεμής.

εὐημονία, ἡ, (ἥμων) peritia jaculandi

εὐηνεμία, ας, ἡ, prosper flatus. A seq.

εὐήνεμος, ον, (ἄνεμος) prosperos ventos habens: amoenus, pulcer.

εὐήνιος, ον, (ἡνία) qui habenas facile admittit. 2) tractabilis, mitis, lenis, obsequens, rationi obtemperans, non turbulentus.

εὐηνίως, *adv.* placide, obedienter.

εὐηνορία, ας, ἡ, (εὐήνωρ) fortitudo.

εὐήνυστος, et εὐήνυτος, ον, (ἀνύω) effectu, seu confectu facilis.

εὐήνωρ, ορος, (ἀνήρ) virilis, viriles seu strenuos faciens, viris animum addens: habens et generans bonos viros: potens: viros ornans ac tuens.

εὐηπελής, ές, (εὖ, πέλομαι) felix. Hesych.

εὐηπελία, ας, ἡ, prosperitas, bona habitudo. A praec.

εὐήρατος, ον, (ἔραμαι) amabilis.

εὐήρετμος, ον, (ἐρετμός) bonos habens remos, agilis, habilis; de navi propria.

εὐήρης, ες, (ἄρω) bene aptus, commodus, tractabilis, qui facile agi aut duci potest. 2) *ap. seriores.* i. q. εὐήρετμος.

εὐήροτος, ον, (ἀρόω) aratu facilis: bene aratus: fertilem habens terram.

εὐήρυτος, ον, (ἀρύω) qui facile hauritur.

εὐητόριος, ον, (ἦτορ) animum oblectans.

εὐήτριος, ον, (ἤτριον) bene textus.

εὐηφενής, ές, (ἄφενος) valde opulentus, *v. l.* Il. 23, 81.

εὐηχής, ές, (ἦχος) bene sonans, sonorus, bonam vocem habens.

εὐήχητος, ον, (ἠχέω) idem.

εὔηχος, ον, idem.

εὐθάλαμος, ον, (θάλαμος) felix connubium faciens. (-⏑⏑⏑)

εὐθάλασσος, ον, (θάλασσα) mare opportunum habens, ad mare situs, epith. urbis.

εὐθάλεια, ἡ, (εὐθαλής) pulcer flos. (-⏑-⏑)

εὐθαλέω, f. ήσω, bene vireo, seu germino. A seq.

εὐθαλής, ές, (θάλλω) florens, floridus.

εὐθᾱλής, ές, *Dor.* i. q. εὐθηλής.

εὐθαλπής, ές, (θάλπω) bene fovens.

εὐθαλπιόων, Od. 16, 319. *f. l.* p. εὖ θαλπιόων.

εὐθανασία, ας, ἡ, (θάνατος) naturalis, facilis, item honesta mors.

εὐθανατέω, f. ήσω, facili, item honesta morte morior. 2) dicitur et de eo, quocum bene agitur, quum moritur, cui optabilis mors est. A seq.

εὐθάνατος, ον, qui in lectulo suo moritur, fato jubente, sine cruciatu: bene honeste moriens. 2) bonam et honestam mortem adferens. (-⏑-⏑)

εὐθανάτως, *adv.* felici morte. 2) facili morte.

εὐθάρσεια, ας, ἡ, fiducia, animi praesentia.

εὐθαρσέω, f. ήσω, forti animo sum, bene spero, confido.

εὐθαρσής, ές, (θάρσος) fiducia praeditus, fidenti animo, alacer, fidens: audax.

εὐθαρσῶς, *adv.* cum fiducia, audacter. A praec.

εὐθέατος, ον, (θεάομαι) adspectu facilis.

εὐθεῖα, ἡ, v. εὐθύς.

εὐθενέω, f. ήσω, forma *Attica* pro εὐθηνέω, q. v.

εὐθενής, εὐθενέω, εὐθένεια, εὐθενία, i. q. εὐθηνής, etc. De discrimine harum formarum vide sub εὐθηνέω.

εὐθεράπευτος, ον, facile sanabilis. 2) quem colere et demereri officiis facile fit.

εὐθέριστος, ον, (θερίζω) qui facile demeti potest.

εὐθέρμαντος, ον, (θερμαίνω) bene vel cito calefactus. 2) cito incalescens.

εὔθερμος, ον, (θερμός) valde calidus.

εὔθερος, ον, (θέρος) per aestatem habitabilis, aestate amoenus.

εὐθεσία, ας, ἡ, (θέσις) bona corporis habitudo, firma corporis constitutio. 2) de agris vel tempore, fecunditas, fertilitas, ut εὐθέτησις.

εὐθετέω, f. ήσω, (εὔθετος, τίθημι) aptus sum. 2) concinne dispono, scite digero.

εὐθέτησις, ἡ, copia, abundantia. A praec.

εὐθετίζω, f. ίσω, concinne dispono, accommodo. A seq.

εὔθετος, ον, appositus, aptus, utilis: firmus, stabilis, affabre elaboratus, σάκος Aesch.

εὐθέτως, *adv.* apte, utiliter.

εὐθεώρητος, ον, (θεωρέω) spectatu, cognitu facilis.

εὐθέως, *adv.* (εὐθύς) statim, confestim: repente: exempli caussa, ut hoc utar, ne longius abeam.

εὐθηγής, ές, (θήγω) bene acutus, facile patiens acui. 2) bene acuens.

εὔθηκτος, ον, bene acutus.

εὐθηλέω, (εὐθηλής) lactis copia nutrio. Unde.

εὐθηλήμων, ον, lacte bene nutritus.

εὐθηλής, ές, (θηλή) copia lactis nutritus: opimus, copiosus. *Dor.* εὐθᾱλής, quod cave confundas cum εὐθαλής.

εὔθηλος, ον, (θηλή) mammosus, distentas mammas habens.

εὐθημοσύνη, ἡ, (εὐθήμων) concinna rerum depositio, ordo.

εὐθημονέω, f. ήσω, (εὐθήμων) apte dispono.

εὐθήμων, ον, (τίθημι) concinnus, bene constitutus, apte, pulcre dispositus. 2) concinne disponens, ordinis concinni amans.

εὐθηνία, ἡ, (εὐθηνής) vigor, abundantia et copia rerum, prosper successus.

εὐθηνέω vel εὐθηνέομαι, vigeo, floreo: prosperis successibus utor, prospere succedo: bene cresco. 2) abundo aliqua re, *c. dat.* vel *c. gen.* Forma εὐθενέω est *Attica*, εὐθηνέω, *Ionica* et *vulgaris*, v. Lobeck. Phryn. p. 465. seq. Idem valere videtur de εὐθηνία et εὐθενία, (quam vocem tamen omnino *Atticis* abjudicat Phrynichus) εὐθηνής et εὐθενής. Radix est θέω.

εὐθηνής, ές, copiosus, abundans, firmus.

εὐθηνία, ἡ, i. q. εὐθήνεια, inpr. annonae ubertas.

εὐθήρᾱτος, ον, *Dor.* p. εὐθήρητος, facilis venatu, qui facile capi potest venando, item *tropice.*

εὐθήρευτος, ον, (θηρεύω) facilis venatu.

εὐθήρητος, ον, (θηράω) facilis venatu, qui facile capi potest venando: item *tropice.*

εὐθηρία, ας, ἡ, opportunitas, felicitas venandi. A seq.

εὔθηρος, ον, (θήρα, θήρ) felix in venando. 2) aptus venationibus, de loco, vel tempestate, feris abundans.

εὐθής, i. q. εὐθύς, in *dialecto Alexandrina*, ap. LXX.

εὐθησαυρος, ον, felix thesauris, habens egregios thesauros. 2) bene reconditus et custoditus.

εὔθικτος, ον, (θίγω) tactu facilis, tractabilis. 2) facile tangens s. attingens: dicax.

εὐθίκτως, *adv.* apte, congrue, facete.

εὐθιξία, ας, ἡ, dexteritas in feriendo scopo: sagacitas in re aliqua conjicienda et adsequenda: felicitas in perficiendo, sanando etc.

εὔθλαστος, ον, (θλάω) valde fragilis.

εὐθνήσιμος, ον, facilem ac sine dolore mortem efficiens: pro εὐθανάσιμος, Aesch. Ag. 1294.

εὔθοινος, ον, (θοίνη) splendida coena exceptus, vel excipiens, lautus.

εὐθορύβητος, ον, (θορυβέω) qui facile terretur, perturbatus. (-⏑⏑-⏑)

εὔθραυστος, ον, (θραύω) fractu vel contusu facilis, friabilis, fragilis: aptus ad vulnera facienda.

εὔθριγκος, ον, (θριγκός) firma lorica, septo munitus. 2) munitus bene.

εὔθριξ, τρίχος, (θρίξ) bene capillatus. 2) ex bonis capillis factus.

εὔθρονος, ον, (θρόνος) pulcrum thronum seu sellam habens.

εὔθροος, ον, (θρόος) bene sonans, sonorus.

εὔθρυπτος, ον, (θρύπτω) fragilis: friabilis. 2) fractus deliciis, mollis.

εὐθύ, *neutr.* ab εὐθύς, vi *adverbii*, *recta.* v. εὐθύς.

εὐθυβολέω, f. ήσω, recta jaculor.

εὐθυβολία, ας, ἡ, rectus jactus. 2) recta conjectura.

εὐθυβόλος, ον, (βάλλω) recta feriens.

εὐθύβολος, ον, (βάλλω) appositus, q. d. recte jactus.

εὐθυβόλως, *adv.* recto et destinato ictu, recte.

εὐθύγλωσσος, *Att.* εὐθύγλωττος, ον, veridicus: qui eloquitur, quae sentit: sincerus, probus, verax.

εὐθύγραμμος, ον, (γραμμή) rectis lineis constans. *Subst.* τὸ εὐθύγραμμον, recta linea, regula lineis ducendis.

εὐθυδικέω, f. ήσω, (εὐθύδικος) quasi pede collato et recto certamine confligo. 2) caput caussae peto.

εὐθυδικία, ας, ἡ, intentionis (i. e. actionis, sive accusationis) depulsio. 2) judicium rectum et incorruptum. Ab eod.

εὐθύδικος, ον, (δίκη) qui in neutram partem inclinat, recte, sine cupiditate judicans. *Fem.* εὐθυδίκως Aesch. Eum. 305.

εὐθυδρομέω, f. ήσω, rectum cursum teneo, recto cursu pergo. A seq.

εὐθύδρομος, ον, (δραμεῖν, δρόμος) qui recto cursu pergit. 2) epith. stadii, quia ad rectam lineam porrigitur.

εὐθυέντερος, ον, (ἔντερον) cui recta sunt intestina.

εὐθυέπεια, et εὐθυεπία, ας, ἡ, (ἔπος) rectum minimeque obliquum dicendi genus. Hesych.

εὐθυεπής, ές, (ἔπος, εἰπεῖν) vera loquens, verax.

εὐθυεργής, ές, (ἔργον) elaboratus ad amussim.

εὐθυθάνατος, ον, subitam mortem inferens, statim interficiens.

εὐθύθριξ, τρίχος, (θρίξ) qui crines habet pendentes, simplices, non crispos.

εὐθύκαυλος, ον, qui rectum habet caulem.

εὐθυκέλευθος, ον, (κέλευθος) recta via incedens.

εὐθυλέπτης, ον, comparatu, captu facilis.

εὐθυλογέω, f. ήσω, recte, proprie loquor. A seq.

εὐθυλόγος, (λόγος) proprie loquens, sine circuitione, ut εὐθυῤῥήμων.

εὐθυλορδος, v. ἰθυλορδος.

εὐθύμακρος, ον, recta in longitudinem tendens.

εὐθυμάχης, ου, ὁ, *Dor.* εὐθυμάχας, (μάχομαι) qui recta in praelium tendit. 2) vir fortis. (-⏑⏑-)

εὐθυμαχία, ἡ, praelium, seu bellum tumultuarium et repentinum. A seq.

εὐθυμάχος, ον, (μάχομαι, μάχη) tumultuarie pugnans: bellicosus: recta in proelium tendens.

εὐθυμέω, (εὔθυμος) exhilaro. *Med.* bono et laeto animo sum.

εὐθυμία, ἡ, laetitia animi, hilaritas, alacritas, tranquillitas. 2) benignitas.

εὔθυμος, ον, qui est bono et alacri animo. 2) liberalis, benignus, benevolus.

εὐθύμως, *adv.* alacriter, bono, parato animo, libenter. 2) tranquille. (---)

εὐθύνη, ης, ἡ, *ap. antiquiores* εὔθυνα, (εὐθύνω) disquisitio, sc. apud eum, qui rationes actorum expetere etc. potest, magistratus, judex etc. praesertim *in pl.* 2) accusatio: crimen: poena: castigatio, correctio.

εὔθυνος, ου, ὁ, qui rationes exigit. Dicitur et εὐθυντής, ὁ.

εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio.

εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ, rector, corrector: qui rationes exigit.

εὐθυντηρία, ἡ, apud architectos de complanatione soli. 2) pars navis, ab εὐθύνειν, gubernare, ut lat. gubernaculum.

εὐθυντήριος, α, ον, gubernandi vim habens, gubernans.

εὐθυντής, οῦ, ὁ, idem quod εὐθυντήρ.

εὐθυντικός, ή, όν, regens, corrigens, idoneus ad regendum etc.

εὐθυντός, ή, όν, directus.

εὐθύνω, f. υνῶ, (εὐθύς) rectum facio, recta progredi facio; fortuno. οὖρον, ὄλβον, δίκας λαοῖς, Pind. O. 13, 38. P. 2, 88. 4, 273. erigo, tollo. 2) guberno, dirigo, unde de pastore, magistratu dicitur: inquiro, exigo: reprehendo, redarguo: corrigo: reum facio, postulo, damno et mulcto. *Ionica* forma est ἰθύνω, qua semper utitur Homerus; *Tragici* utramque amplexi esse videntur, v. comment. in Aesch. Pers. 728. p. 244.

εὐθυονειρία, ας, ἡ, somnium aperte ostendens, quod futurum sit.

εὐθυόνειρος, ον, (ὄνειρος) qui aperte videt in somnis, quod futurum est. 2) *Subst.* τὸ εὐθυόνειρον, somnium evidens.

εὐθυόνυξ, υχος, (ὄνυξ) rectos ungues habens.

εὐθυόνυχος, ον, idem.

εὐθυπλοέω, recta navigo.

εὐθύπλοια, ας, ἡ, recta navigatio, rectus navis cursus.

εὐθυπλοκία, ας, ἡ, (πλοκή) recta textura seu connexio.

εὐθύπλοος, ον, *contr.* εὐθύπλους, (πλόος) recte navigans, rectum cursum tenens.

εὐθύπνοος, ον, *contr.* εὐθύπνους, recta spirans, cujus flatus in rectum procedit. 2) qui facilem respirationem habet, ap. Hippocr.

εὐθυπομπός, ός, et εὐθύπομπος, ον, (πέμπω) recta ducens.

εὐθυπορέω, f. ήσω, habeo meatus rectos. 2) rectam viam sequor, recto itinere progredior.

εὐθυπορία, ας, ἡ, itineris rectitudo, progressio in rectum. A seq.

εὐθύπορος, ον, (πόρος) cujus meatus recti sunt, tramite recto progrediens. 2) rectus, ut trames, via etc.

εὐθυῤῥημονέω, f. ήσω, (εὐθυῤῥήμων) recta, sine circuitione rem eloquor: rem suo nomine proprio, quamvis turpi, appello. 2) ex tempore loquor.

εὐθυῤῥημόνως, *adv.* sine circuitione; proprio, quomvis turpi, verbo.

εὐθυῤῥημοσύνη, ης, ἡ, oratio εὐθυῤῥήμονος, s. consuetudo εὐθυῤῥημόνως loquendi.

εὐθυῤῥήμων, ον, (εὐθύ, ῥῆμα) qui aperte et absque circuitione rem ipsam loquitur: utens verbis turpibus, non consulens aurium honestati.

εὐθύῤῥιζος, ον, (ῥίζα) cujus radices sunt rectae, in rectum tensae.

εὐθύῤῥιν, ῖνος, (ῥίν) qui recto est naso, habens nasum justae proportionis.

εὔθυρσος, ον, thyrsum gerens, sive ad modum thyrsi redimitus.

εὐθύς, εὐθεῖα, εὐθύ, rectus, non obliquus, erectus: apertus, nulla circuitione tectus, probus, sincerus. ἀπὸ s. ἐκ τοῦ εὐθέος λέγειν, simpliciter, sine circuitu dicere, Thuc. 3, 43. ἐξ εὐθείας λαμβάνειν, proprie intelligere, Clem. Al. strom. 3. p. 528, 21. 2) *Subst.* ἡ εὐθεῖα, sc. πτῶσις, casus rectus, *nominativus*, Gramm. ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας, eadem linea, Polyb. 3) *adv.* εὐθύς et εὐθύ, quorum illud loci, hoc temporis est; significat igitur *a)* εὐθύ, *recta*, *constr. c.* ἐπί τινος vel *c. gen.* omissa praepositione. *b)* εὐθύς, *statim*, *repente*, *protinus*, *confestim*: *temere*. Hoc utriusque formae discrimen servarunt constanter *Attici*, locique huic regulae obstantes codicum plerumque ope possunt corrigi, rarissimae sunt exceptiones, ut Eur. Hipp. 1192. εὐθὺς Ἄργους. *Ionica poesis* promiscue usurpat εὐθύς et εὐθύ de loco, Hom. h. Merc. 342. εὐθὺ Πύλονδ' ἐλόων. ib. v. 355. ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα. In *vulgaris dialecti* scriptoribus *frequenter* εὐθύ pro *statim* reperitur, (cf. Jacobs ad A. P. p. LXXVI.) *rarius* εὐθύς pro *recta*. Cf. de hoc re viros doctos, licet inter se et ab iis, quae modo disputavi, vario modo dissentientes, Abresch. diluc. Thuc. ad l. 8. p. 707. Ruhnken. ad Tim. p. 127. Poppo obs. Thuc. p. 40. Lobeck ad Phryn. p. 144. - Ex ea significatione, qua εὐθύς est *statim*, sequuntur aliae nonnullae *α)* statim ab initio, Xen. Oec. 7, 22. ven. 7, 9. *β)* simul ac, c. particip. προσέβαλλε εὐθὺς ἥκων, simul ac advenisset, Xen. Anab. 4, 7, 1. et saepe ap. eundem. *γ)* exempli caussa, ut hoc utar, ne longius abeam, continuo, Xen. Hier. 1, 35. 37. 2, 8. 9, 4. Non raro particulae εὐθύς aliae idem significantes, ut παραχρῆμα, τὰ πρῶτα, pleonastice adduntur. - Cf. ἰθύς, quam formam solam in Iliade et Odyssea reperimus. (-⏑)

εὐθύσανος, ον, (θύσανος) pulcris fimbriis ornatus. (-⏑⏑⏑)

εὐθυσκοπέω, f. ήσω, rectis oculis, recte adspicio.

εὐθύστομος, ον, (στόμα) rectam aperturam habens.

εὐθυτενής, ές, (εὐθύ, τείνω) directus, in directum tendens.

εὐθύτης, ητος, ἡ, rectitudo. 2) aequitas. (-⏑-)

εὐθυτόμος, ον, (τέμνω) in rectum secans. εὐθύτομος, ον, *pass.* directe sectus.

εὐθύτονος, ον, (εὐθύ, τείνω) in rectum extensus.

εὐθυτρητος, ον, (τιτράω) in rectum perforatus, recta habens foramina.

εὐθυφερής, ές, (φέρω) in rectum tendens, rectus.

εὐθύφλοιος, ον, rectum, planum corticem habens; species roboris. Theophr. h. pl. 3, 9.

εὐθυφορέομαι, recta feror.

εὐθυφορία, ἡ, motus, qui fit recta linea. *opp.* κυκλοφορία, Aristotel.

εὐθύφρων, ον, (φρήν) sapiens, prudens.

εὐθυωρέω, f. ήσω, recta linea progredior.

εὐθυωρία, ας, ἡ, rectitudo: proceritas: directio: rectus trames, rectus processus, rectae lineae porrectio.

εὐθυωρόν, *adv.* secundum lineam rectam, recto tramite, recta via: statim, eadem hora.

εὐθυωρός, ά, όν, (εὐθύ, ὥρα?) rectus, secundum lineam rectam.

εὐθώρακος, ον, (θώραξ) bene loricatus, bene armatus.

εὐθώρηξ, ηκος, (θώραξ) i. q. εὐθώρακος.

εὐιάζω, v. εὐάζω. („In hac voce et in seqq. rectius omissa sunt puncta diaereseos, alias obvia, at prorsus otiosa.")

Εὐιακός, ή, όν, (Εὔιος) Bacchicus.

εὐιάς, άδος, ἡ, i. q. εὐιακη.

εὐίατος, ον, (ἰάομαι) sanatu facilis. (-⏑-⏑)

εὐίερος, ον, (ἱερός) sacrosanctus, sanctissimus.

εὐιλασία, ας, ἡ, (εὐίλατος) propitiatio. *dub.*

εὐιλατεύω, f. εύσω, propitius sum: ignosco. LXX. A seq.

εὐίλατος, ον, (ἱλάομαι) propitius. LXX.

εὐιματέω, bene, pulcre vestitus sum v.

εὐειματέω. (ι longum.)

εὐίματος, ον, pulcre vestitus, v. εὐείματος. (ι longum.)

εὔϊνος, ον, bene fibratus, nervosus. (– – ⏑)

Εὔϊος, ὁ, Bacchus. A voce bacchantium, εὐά.

εὔϊος, ον, Bacchicus, furore percitus, propheticus.

εὔιππος, ον, (ἵππος) bonos seu praestantes equos habens, ad equestrem usum paratus. 2) equitandi peritus. 3) equitatu praestans.

εὐΐστιος, ος, *Ion.* p. εὐέστιος.

εὔϊστος, ον, (ἴσαμι, ἱστέον) πόθος εὔϊστος, laudabilem cognoscendi studium.

εὐΐσχιος, ον, (ἰσχίον) pulcras coxas habens.

εὔιχθυς, ο, (ἰχθύ) piscosus.

εὐϊάτης, ὁ, *Fem.* εὐϊῶτις, (εὔϊος) Bacchicus, Bacchica.

εὐκαής, ές, (καίω) facile ardens.

εὐκαθαίρετος, ον, qui facile everti potest.

εὐκάθεδρος, ἡ, (καθέδρα) remigio bene instructa, sc. navis.

εὐκάθεκτος, ον, (κατέχω) qui facile contineri, aut cohiberi potest, facile in ordinem redigendus.

εὐκαιρέω, f. ήσω, (εὔκαιρος) opportunitatem nanciscor. 2) vacat mihi. 3) opulentus sum.

εὐκαίρημα, τό, id quod opportuno tempore fit.

εὐκαιρία, ας, ἡ, opportunitas; sive, ordo rerum et temporum opportunitas: *modestiam* appellat Cicero. conf. εὐταξία. 2) copiae, opes. A seq.

εὔκαιρος, ος, opportunus, tempestivus. 2) cui vacat, otiosus. v. ἄκαιρος.

εὐκαίρως, *adv.* opportune, tempestive. 2) otiose: εὐκαίρως ἔχειν, vacare.

εὔκαλος, εὐκαλία, ἡ, *Dor.* p. εὔκηλος, etc.

εὐκάματος, ος, facilem laborem habens. (– ⏑ ⏑ ⏑)

εὐκαμπεια, ἡ, flexibilitas.

εὐκαμπής, ές, (κάμπτω) flexibilis: curvus, rotundus.

εὔκαμπτος, ον, idem. A prace.

εὐκαμψία, ας, ἡ, flexibilitas. A praec.

εὐκάρδιος, ον, forti animo praeditus. 2) stomacho gratus. v. καρδία.

εὐκαρδίως, *adv.* forti et praesenti animo: promte, cupide.

εὐκαρπέω, f. ήσω, uberes fructus fero.

εὐκαρπία, ας, ἡ, fructuum uber proventus: fertilitas.

εὔκαρπος, ον, fructuosus, fecundus. 2) fecunditatem adjuvans.

εὐκατάγνωστος, ον, reprehensibilis.

εὐκαταγώνιστος, ον, expugnatu facilis, parum validus.

εὐκατακαυστος, ον, facile comburendus.

εὐκατακόμιστος, ον, deportatu facilis. 2) pronus, proclivis.

εὐκατακράτητος, ον, (κατακρατέω) infirmus, parum validus. 2) qui facile retineri, defendi potest.

εὐκατάληπτος, ον, comprehensu facilis.

εὐκατάλλακτος, ον, facilis reconciliatu, placabilis.

εὐκαταλλάκτως, *adv.* placide, placabiliter.

εὐκατάλυτος, ον, eversu facilis, dissolutioni obnoxius.

εὐκαταμάθητος, ον, (καταμανθάνω) facilis, non obscurus.

εὐκαταμάχητος, ον, (μάχομαι) expugnabilis.

εὐκατανόητος, ον, qui facile intelligi potest.

εὐκαταπράϋντος, ον, (πραΰνω) placabilis. (– ⏑ ⏑ – – ⏑)

εὐκατάπρηστος, ον, facilis combustu.

εὐκαταπτόητος, ον, (καταπτοέω) facile terrendus, timidus.

εὐκατάπτωτος, ον, (καταπίπτω) proclivis ad lapsum, caducus, debilis.

εὐκατασήμαντος, ον, (κατασημαίνω) obsignatu facilis.

εὐκατάσκεπτος, ον, (κατασκέπτομαι) conspectu facilis.

εὐκατασκεύαστος, ον, et εὐκατάσκευος, ον, conditu seu fabricatu facilis.

εὐκατάσκηπτος, ον, (εὐκατασκήπτω) bene fultus, nixus. 2) impetu ruens. *dub. l.* Hipp. p. 772.

εὐκατάστατος, ον, (καθίστημι) bene constitutus, bene compositus: sedatus, placidus: stabilis.

εὐκατάστρεφος, ος, (καταστρέφω) volubilis.

εὐκατάσχετος, ον, qui firmiter retinetur.

εὐκατάτρεπτος, ον, (κατατρέπω) volubilis, mobilis.

εὐκατατρόχαστος, ον, (κατατροχάζω) proprie, volubilis in modum rotae. 2) volaticus, inconstans. 3) in quem (agrum. v. c.) facile incursio fieri potest, expositus incursionibus hostium: unde 4) contemtibilis.

εὐκαταφορία, ας, ἡ, proclivitas. A seq.

εὐκατάφορος, ον, propensus, pronus, proclivis

εὐκαταφρόνητος, ον, (καταφρονέω) contemtibilis, despicabilis, adspernabilis: contemtus.

εὐκαταψευστος, ον, (καταψεύδομαι) in quo facile est mentiri.

εὐκατέακτος, ον, (κατάγνυμι, κατέαγα) fragilis.

εὐκατέργαστος, ον, qui facile confici aut effici potest, effectu facilis. 2) qui facile vel bene subigitur, vel aratur. 3) qui facile vincitur, item interficitur.

εὐκατηγόρητος, ον, (κατηγορία) qui facile, multis de caussis accusari potest, reprehensibilis.

εὐκάτοπτος, ον, perspicuus.

εὐκατόρθωτος, ον, (κατορθόω) factu, bene gestu facilis.

εὐκάτοχος, ον, qui facile contineri, et coerceri potest.

εὔκαυστος, et εὔκαυτος, ον, i. q. εὐκατάκαυστος.

εὐκέανος, ον, i. q. εὐκέαστος.

εὐκέαστος, ος, (κεάζω) qui facile findi potest, scissilis: qui facile frangi potest.

εὐκέατος, ον, idem.

εὐκέλαδος, ον, bene sonans: sonorus.

εὔκεντρος, ον, (κέντρον) bene aculeatus.

εὐκέραος, ον, vel εὐκέρας, ων, (κέρας) pulcra habens cornua.

εὐκέραστος, ος, (κεράννυμι) bene mixtus, bene dilutus et temperatus.

εὐκερδής, ές, (κέρδος) lucrosus.

εὐκερματέω, (κέρμα) pecunia abundo.

εὐκέρως, i. q. εὐκέραος.

εὐκέφαλος, ον, (κεφαλή) egregio capite praeditus. 2) capiti conveniens seu conducens.

εὐκηλήτειρα, ας, ἡ, placatrix.

εὐκηλία, ἡ, quies.

εὔκηλος, ον, (καίω, κηλός) qui facile ardet.

εὔκηλος, ον, *Aeol.* p. ἕκηλος, quietus, mitis.

εὐκήλως, *adv.* quiete.

εὐκινησία, ας, ἡ, facilis motus, agilitas, mobilitas. A seq.

εὐκίνητος, ον, (κινέω) qui facile movetur, s. moveri potest, mobilis, agilis, expeditus, de militia. (– – – ⏑)

εὐκινήτως, *adv.* mobiliter, agiliter.

εὔκισσος, ον, (κισσός) hedera abundans.

εὐκίων, ον, (κίων) pulcras habens columnas. (– – –)

εὐκλαδος, ον, procerus, laete germinans.

εὔκλαστος, ον, (κλάω) fractu facilis, fragilis.

εὐκλεής, ές, (κλέος) gloriosus, celeber. *Adv.* εὐκλεῶς.

εὐκλεῖα, vel εὐκλείη, εὔκλεια, ας, ἡ, gloria, splendor s. celebritas nominis. A praec.

εὐκλεΐζω, f. ίσω, celebro. Ab eod.

εὐκλεινής, ές, gloriosus, *poet.* p. εὐκλεής. *Adv.* εὐκλεινῶς.

εὐκλεινος, ον, (κλεινός) valde clarus.

εὔκλειστος, ον, bene clausus, munitus.

εὐκληΐς, ῖδος, ἡ, (κλεΐς) bene clausa, θύρη, Il 24, 318.

εὐκληματέω, f. ήσω, (κλῆμα) frondeo.

εὐκληρέω, f. ήσω, prospera fortuna utor.

εὐκλήρημα, ατος, ἡ, prospera fortuna.

εὐκληρία, ας, ἡ, bona sors, prospera fortuna. A seq.

εὔκληρος, ον, fortunatus.

εὔκλωστος, ον, (κλώθω) nendo bene contortus.

εὐκνάμπτος, ον, (ἀνάμπτω) flexibilis, qui flecti facile potest.

εὔκναπτος, ον, (κνάπτω) bene paratus a fullone.

εὐκνημῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, bona tibialia habens, a κνημίς.

εὔκνημος, ον, bonas s. pulcras suras habens. 2) radiis bene instructus.

εὔκνιστος, ον, irritabilis.

εὐκοίλιος, ον, (κοιλία) facilem alvum faciens.

εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ, communi multorum consilio bene constitutus.

εὐκοινώνητος, ον, (κοινωνία) facile communicans, commonis, adfabilis.

εὐκοινωνησία, ας, ἡ, affabilitas, comitas. A pr.

εὐκολία, ας, ἡ, (εὔκολος) facilitas, inpr. morum, humanitas: animus promtus.

εὐκόλλητος, ος, (κολλάω) q. d. adglutinabilis, sociabilis.

εὔκολλος, ον, (κόλλα) bene adglutinans.

εὔκολος, ον, (κόλον) facilis, qui non est stomacho fastidioso. 2) simplex, apertus, ingenuus. 3) expeditus.

εὐκόλως, *adv.* expedite, facile, εὐκολώτατα, facillime. 2) suaviter, jucunde.

εὔκολπος, ον, sinuosus, magnum sinum habens.

εὐκόλυμβος, ον, urinandi peritus.

εὐκόμης, ου, ὁ, (κόμη) bene comatus.

εὐκομιδής, ές, (κομιδή) bene curatus, bene tractatus.

εὐκομίζω, *f. l.* p. εὖ κομίζω.

εὐκόμιστος, ον, qui bene curatur.

εὔκομος, ον, i. q. εὐκόμης, et ab eod.

εὐκομόων, όωσα, όων, bene comatus, Q. Sm

εὔκομπος, ον, gloriosus, magnificus.

εὐκοπία, ας, ἡ, facilitas. A seq.

εὔκοπος, ον, facilis, qui facili labore fit. 2) qui facili labore aliquid conficit.

εὐκοπρώδης, ῶδες, excrementi colorem et naturam habens. τὰ εὐκοπρώδεα, excrementa stercorea, boni coloris et odoris.

εὐκόπως, *adv.* facili labore et negotio.

εὐκόρυθος, ον, (κόρυς) pulcre galeatus.

εὐκόρυφος, ον, (κορυφή) bene turgatus, de periodis.

εὐκοσμέω, f. ήσω, modeste me gero, officio meo fungor.

εὐκόσμητος, ον, bene curatus, ornatus.

εὐκοσμία, ας, ἡ, decentia, decor, modestia.

εὔκοσμος, ον, (κόσμος) bene ordinatus, concinnus, bene ornatus: modestus.

εὐκόσμως, *adv.* concinne, recte.

εὐκραής, ές, (κεράννυμι) bene temperatus.

εὔκραιρος, ον, *etiam trium terminationum*. (κεραία) pulcra cornua habens.

εὐκρᾶς, ᾶτος, i. q. εὔκρατος, bene mixtus.

εὐκρασία, ας, ἡ, (κεράννυμι) bona temperies.

εὔκρᾱτος, ον, (κεράννυμι) bene mixtus, bene temperatus; qui facile confundi commiscerique potest: *metaph.* de moribus, mitis, temperatus.

εὐκρᾱτῶς, *adv.* ab obsol. εὐκρᾰτής, (κράτος) firmiter, Aristot.

εὔκρεκτος, ον, (κρέκω) bene strepens, canorus, sonorus, suavis.

εὐκρήμνος, ον, (κρημνός) praeruptis rupibus circumdatus.

εὔκρηνος, ον, (κρήνη) scaturigine bona praeditus.

εὔκριθος, ον, (κριθή) bonum habens hordeum.

εὐκρίνεια, ας, ἡ, puritas, perspicuitas. (-◡-◡) A seq.

εὐκρῑνέω, f. ήσω, bene discerno, accuratum delectum habeo, s. accurate me ad omnia paro; simpliciter, idem quod ἐκκρίνω, secerno, deligo.

εὐκρινής, ές, (κρίνω) purus, liquidus. 2) ordine collocatus. 3) distinctus. 4) qui a morbo convaluit, omninoque robustus, elegans, velut de corpore.

εὐκρινῶς, *adv.* distincte, diserte.

εὔκριτος, ον, perspicuus, facile distinguendus, judicandus.

εὐκρόκαλος, ον (κρόκαλη) pulcram s. copiosam in litore arenam habens.

εὐκρόταλος, ον, (κρόταλον) suaviter strepens, sonorus.

εὐκρότητος, ον, (κροτέω) bene conflatus, compactus. 2) interpretantur etiam laudatus, apud Sophocl.

εὔκροτος, ον, (κροτέω) clare sonans.

εὔκρυπτος, ον, facile latens.

εὐκρυφής, ές, (κρύπτω) qui bene latet.

εὐκτάζομαι, *Frequentativ.* ab εὔχομαι.

εὐκταῖος, α, ον, (εὔχομαι) optabilis. *Subst.* τὰ εὐκταῖα, optata, vota. 2) epith. Deorum, qui vota audiunt.

εὐκταίως, *adv.* optabiliter.

εὐκτέανος, ον, (κτέανον) dives, opulentus.

εὐκτηδών, ον, et εὐκτηδόνος, ον, (κτηδών) rectas venas habens, de ligno: inde scissilis.

εὐκτημοσύνη, ης, ἡ, divitiae. A seq.

εὐκτήμων, ον, (κτῆμα) dives.

εὐκτήριος, ον, (εὔχομαι) ad preces pertinens. Hinc *Subst.* τὸ εὐκτήριον, sc. οἴκημα, oratorium, sacrarium, lararium.

εὔκτητος, ον, (κτάομαι) facile comparatus.

εὐκτικός, ή, όν, (εὔχομαι, εὐκτός) optativus. Vos. Gramm.

εὐκτικῶς, *adv.* optative.

ἐυκτίμενος, ένη, ενον, (κτίμενος, κτίζω) bene conditus, commode situs, habitabilis, epith. urbium et regionum, Hom. (ῐ)

εὔκτιστος, ον, (κτίζω) eleganter conditus.

εὔκτιτος, ον, *Ep.* et *Ion.* p. εὔκτιστος.

εὐκτός, ή, όν, (εὔχομαι) optabilis, optandus, expetendus.

ἐυκτυπέων, ουσα, ον, (κτυπέω) magnum sonitum ciens.

εὐκτῶς, *adv.* optabiliter.

εὐκυβέω, f. ήσω, (κύβος) felici successu ludo tesseris, s. bene jacto.

εὔκυκλος, ον, (κύκλος) rotundus. 2) quum est epith. currus, significat volubilis, εὔτροχος. 3) qui fit in orbem.

εὐκύκλως, *adv.* rotunde.

εὐκύκλωτος, ον, (κυκλόω) rotundatus.

εὔκυλιξ, ικος, ὁ, ἡ, poculis, i. e. compotationibus, conviviis aptus. Leon. Tar. 81, 8. ubi pro εὔκυλικα λαλιὴν alii legunt εὐκυλικήν, quasi ab εὐκυλῐκός, ή, όν.

εὐκύλιστος, ον, volubilis. (-◡-◡)

εὐκύμαντος, ον, (κυμαίνω) fluctuosus. (---◡)

εὔκωπος, ον, (κώπη) remigio bene instructus, agilis, de navi.

εὐλάβεια, ας, ἡ, (εὐλαβής) metus, reverentia, circumspectio, cautio: sollicitudo, anxietas.

εὐλαβέομαι, vereor, caveo religiose: timeo, metuo: caveo, declino religione: vito, fugio: religione teneor.

εὐλαβής, ές, (λαμβάνω) qui bene res capessit, seu adgreditur, circumspectus, cautus: timidus: religiosus, pius: verecundus.

εὐλαβίη, ἡ, *Ion.* p. εὐλάβεια.

εὐλαβῶς, *adv.* timide, caute: religiose. *Comp.* εὐλαβεστέρως.

εὐλαγής, ές, (λαγώς) leporibus abundans.

εὐλάζω, (εὐλαί) putresco, vermes produco. Hesych.

εὐλάκζω, f. εὐλάξω, aro; *Lacones*, ap. Thuc. 5, 16.

εὐλαί, ῶν, αἱ, vermes, proprie, qui e putredine nascuntur.

εὐλαΐγξ, ῖγγος, (λαΐγξ) *poet.* p. εὔλιθος, a bonis pulcrisque lapidibus structus. (---)

εὐλάκα, ας, ἡ, *Vox Laconica*, vomer, bidens, ligo.

εὔλαλος, ον, (λαλέω) bene loquens, facundus, disertus. 2) loquaculus.

εὐλαμπής, ές, (λάμπω) splendens, fulgidus.

εὔλαμπρος, ον, idem.

εὐλάχανος, ον, (λάχανον) oleribus abundans s. fertilis.

εὐλέαντος, et εὐλέαντος, ον, (λεαίνω) qui facile laevigatur aut complanatur. 2) qui facile conteritur.

εὐλείμος, ον, (λειμών) bona prata habens.

εὐλείμων, ον, idem.

εὔλεκτρος, ον, (λέκτρον) pulcer, Epith. feminae.

εὔλεξις, ι, (λέγω) bonas dictiones habens, Lucian., qui tamen ipse hanc vocem improbat.

εὐλέπιστος, ον, (λεπίζω) desquamatu facilis: qui facile delibratur et cortice spoliatur.

εὐλεχής, ές, (λέχος) i. q. εὔλεκτρος. 2) felix, de sponsis, vel conjugibus, vel nuptiis.

εὐλή, ἡ, v. εὐλαί.

εὐληθάργητος, ον, (λήθαργος) qui facile labitur in lethargum.

εὔληκτος, ον, (λήγω) brevis, non diu duraturus.

εὐλημάτέω, f. ήσω, (λῆμα) animosus sum, forti sum animo.

εὔληνος, ον, (λῆνος) bene lanatus.

εὔληπτος, ον, qui facile capi potest.

εὐλήπτως, *adv.* ita, ut facile et cito capi possit.

εὔληρα, ων, τά, lora, habenae. Il. 23, 481.

εὐλίβανος, ον, thure abundans, thurifer.

εὔλιθος, ον, pulcros habens lapides.

εὐλίμενος, ον, (λιμήν) bono instructus portu. 2) epith. portus ipsius, commodus. (-◡◡◡)

εὐλῐμενότης, ἡ, bonitas portus.

εὐλῐπής, ές, (λίπος) praepinguis.

εὐλογέω, f. ήσω, (εὔλογος) laudo.

εὐλογητός, ή, όν, laudatus. A praec.

εὐλογία, ας, ἡ, honestus sermo: ratio probabilis: laus, praedicatio.

εὐλογιστέω, f. ήσω, (εὐλόγιστος) recte ratiocinor: aequo animo fero.

εὐλογιστία, ας, ἡ, ratio bene subducta. 2) consilium, vel ratio recte inita, prudentia in capiendis consiliis. Ab eod.

εὐλόγιστος, ον, (λογίζομαι) quem facile reputare et perpendere licet. 2) qui recte ratiocinatur, prudens, moderatus. 3) probabilis, idoneus.

εὐλογίστως, *adv.* prudenter, sapienter, recte.

εὔλογος, ον, (λόγος) rationalis, rationi consentaneus, probabilis, rectus, verus. 2) quod facile parari et haberi potest.

εὐλογοφάνεια, ας, ἡ, praetextus speciosus. A seq.

εὐλογοφανής, ές, speciosus, verosimilis.

εὐλογχέω, felix sum. Hesych. A seq.

εὔλογχος, ον, (λόγχη) fortunatus.

εὐλόγως, *adv.* (εὔλογος) cum ratione, recte, merito, apte, opportune, consentanee, non temere.

εὐλουσία, ας, ἡ, (λούω) mundities, quum quis bene lotus est. 2) purgatio. *dub.*

εὔλοφος, ον, bene cristatus. 2) moriger, obsequiosus, molles quasi et flexiles praebens cervices. A λόφος, cervix.

εὐλόφως, *adv.* generose, fortiter.

εὔλοχος, ον, (λόχος, τό) gravidis vel parturientibus favens, Epith. Dianae.

εὐλύγιστος, ον, (λυγίζω) flexilis, qui facile flectitur, ut vimen. (-◡-◡)

εὐλύρας, *Dor.* pro εὐλύρης, ου, ὁ, (λύρα) bonam lyram habens. 2) bene lyra canens. 3) canorus. (-◡-)

εὔλυρος, ον, idem, ab eod.

εὐλυσία, ἡ, quum quid facile solvitur. A seq.

εὔλυτος, ον, qui facile solvi, s. expediri potest: paratus discedere, expeditus. *Comp.* εὐλυτώτερος.

εὐλύτως, *adv.* expedite, facile. (-◡-)

εὐμάθεια, ας, ἡ, docilitas, celeritas discendi. A seq.

εὐμαθής, ές, (μανθάνω) docilis, ingeniosus: facilis intellectu.

εὐμαθία, ας, ἡ, i. q. εὐμάθεια. A pr.

εὐμαθῶς, *adv.* ita, ut quis facile addiscat, facile discendo. 2) ita ut facile percipi possit.

εὐμάλακτος, ον, (μαλάσσω) qui facile

emollitur, facile emollescens

εὔμαλλος, ον, (μαλλός) ex pulcro vellere factus.

εὐμάρα, ἡ, pellis, corium. Schol. Theocr. 5, 10.

εὐμάραθος, ον, (μάραθον) marathro s. foeniculo abundans. (-⏑⏑⏑)

εὐμάραντος, ον, (μαραίνομαι) qui facile marcescit, caducus.

εὐμαρείη, ἡ, *Ion.* p. εὐμάρεια, Hdt.

εὐμάρεια, ας, ἡ, facilitas, commoditas. 2) tranquillitas animi. 3) latrina, exoneratio alvi, Hdt. 2, 35.

εὐμαρής, ές, (μάρη, *manus*, vide Schol. Ven. Il. 15, 37) facilis, commodus.

εὐμαρίη, ἡ, *poet.* p. εὐμάρεια.

εὐμαρίς, ίδος, ἡ, calceamenti genus. (--⏑, Aesch. et Eur. -⏑⏑, Antip. Sid.)

εὐμαρίζω, f. ίσω, allevo.

εὐμαρῶς, *adv.* facile, nullo negotio.

εὔμαχος, ον, bene pugnans, Max. Tyr. 26, 2.

εὐμεγάς, γάλη, γα, *deterior scribendi ratio* p. εὖ μέγας.

εὐμεγέθης, ες, (μέγεθος) valde magnus, ingens: procerus.

εὐμέθοδος, ον, in quo methodus et ratio est, compendiosus, artificiosus.

εὐμεθοδικῶς, *adv.* apte, via et ratione: compendiose.

εὐμεθόδως, *adv.* idem.

εὐμειδής, ές, (μειδιάω) hilaris, laetus, benevolus.

εὐμείλικτος, ον, (μειλίσσω) qui facile mulceri, leniri vel placari potest.

εὐμέλανος, ον, (μέλαν) bonum atramentum praebens.

εὐμέλεια, ας, ἡ, apta modulatio, numerus. A seq.

εὐμελής, ές, (μέλος) apte modulatus, canorus: suavis. 2) apte s. laute apparatus.

εὐμελίη, ας, ἡ, i. q. εὐμέλεια, *poet.*

εὐμελίας, et ἐϋμμελίας, ου, ὁ, (μελία) fraxini, i. e. hastae e fraxino, tractandae peritus, bellator bonus.

εὐμελιτέω, f. ήσω, (μέλι) bene mellifico.

εὐμελῶς, *adv.* (εὐμελής) perite, accurate.

εὐμένεια, ας, ἡ, (εὐμενής) benevolentia, animus bene affectus, clementia, placabilitas, venia, gratia.

εὐμενέτης, ου, ὁ, benevolus, amicus.

εὐμενέτειρα, ας, ἡ, benevola, patrona. A praec.

εὐμενέω, f. ήσω, benevolus sum, propitius. A seq.

εὐμενής, ές, (μένος) benevolus, clemens, amicus, benignus, mitis, lenis: mutuus, copiosus: *de via* facili et commoda.

Εὐμενίδες, ίδων, αἱ, Eumenides, furiae: *proprie* propitiae, per euphemismum pro Ἐριννύες, *Furiae*, quo nomine non temere utebantur Graeci.

εὐμενίζω, f. ίσω, benevolum reddo, placo. *Med.* τινα, mihi aliquem propitium s. amicum facio.

εὐμενικός, ή, όν, i. q. εὐμενής.

εὐμενῶς, *adv.* benevole, benigne.

εὐμέριστος, ον, (μερίζω) dividuus, facile dividendus.

εὐμεταβλησία, ας, ἡ, inconstantia. A seq.

εὐμετάβλητος, ον, mutabilis, inconstans.

εὐμεταβλήτως, *adv.* inconstanter.

εὐμετάβολος, ον, mutabilis, inconstans.

εὐμετάδοτος, ον, (μεταδίδωμι) facilis ad impertiendum, liberalis.

εὐμεταδότως, *adv.* benigne, liberaliter.

εὐμετάθετος, ον, (μετατίθημι) mutabilis.

εὐμετακίνητος, ον, qui facile moveri et mutari potest. (-⏑⏑--⏑)

εὐμετακόμιστος, ον, (μετακομίζω) transportatu et traductu facilis.

εὐμετάπειστος, ον, (μεταπείθω) cui facile aliud persuadetur, qui facile a sententia deducitur.

εὐμεταποίητος, ον, mutabilis.

εὐμετάπτωτος, ον, (μεταπίπτω) mutationi obnoxius.

εὐμετάστατος, ον, (μεθίσταμαι) facile mutabilis, instabilis, inconstans.

εὐμετάτρεπτος, ον, (μετατρέπω) qui facile converti, mutari potest.

εὐμετάφορος, ον, (μεταφέρω) facile transferendus, mutabilis.

εὐμεταχειριστία, ας, ἡ, mobilitas, placabilitas, tractabilitas, commodi mores. A seq.

εὐμεταχείριστος, ον, (μεταχειρίζω) tractabilis, non difficilis, mitis, placabilis, qui facile conciliari, capi potest.

εὐμεταχειρίστως, *adv.* ita, ut facile tractari queat, placabiliter, leniter.

εὔμετρος, ον, (μέτρον) modum servans, moderatus.

εὐμέτρως, *adv.* proportione et ordine.

εὐμήκης, ες, (μῆκος) bene longus, decore procerus.

εὔμηλος, ον, (μῆλον) ovibus abundans: pecorum ferax.

εὔμηρος, ον, qui bona seu decora, formosa et firma femora habet.

εὐμήρυτα, ἔρια, (μηρύω) lanae ad nendum faciles.

εὔμητις, ιδος, ὁ, ἡ, (μῆτις) prudens

εὐμηχανία, ας, ἡ, industria, sollertia. A seq.

εὐμήχανος, ον, (μηχανή) ad machinandum promtus, industrius, ingeniosus.

εὐμηχάνως, *adv.* ingeniose, artificiose.

εὔμικτος, ον, (μίγνυμι) qui bene miscetur, comis, facilis, bonus sodalis.

εὐμίμητος, ον, (μιμέομαι) facile imitabilis. (---⏑)

εὐμίσητος, ον, (μισέω) invidiosus, invisus: facile incurrens odium. (---⏑)

εὔμιτος, ον, e bono stamine factus.

εὔμιτρος, ον, (μίτρα) bene mitra cinctus.

ἐϋμμελίης, ὁ, *gen.* ἐϋμμελίω, (εὖ, μελία) i. q. εὐμελίας, q. v.

εὐμνημονεστέρως, *adv.* ad retinendum aptius, ab εὐμνήμων, quod non repertum est, Xen.

εὐμνημόνευτος, ον, memoratu facilis, memorabilis.

εὐμνηστος, ον, (μιμνήσκω, μνήσω) cujus facile recordamur, cujus memoria semper nobis obversatur. 2) memor.

εὐμοιρατέω, i. q. εὐμοιρέω, Tim. Locr.

εὐμοιρέω, (εὔμοιρος) bona sorte utor.

εὐμοιρία, ας, ἡ, bona sors, felicitas.

εὔμοιρος, ον, (μοῖρα) bona sorte utens, felix.

εὐμοίρως, *adv.* felici fato.

εὐμολπέω, (εὔμολπος) suavi voce canto

εὐμολπία, ας, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus, suavitas vocis. A seq.

εὔμολπος, ον, (μολπή) bene canens.

εὐμορφία, ας, ἡ, (εὔμορφος) pulcritudo.

εὔμορφος, ον, (μορφή) formosus, speciosus.

εὐμουσία, ας, ἡ, musica elegantia, musicus lepos. 2) doctrinae lepos et gratia. A seq.

εὔμουσος, ον, (μοῦσα) suaviter canens. 2) venustus, argutus. 3) eruditus.

εὐμούσως, *adv.* eleganter, erudite.

εὔμοχθος, ον, (μόχθος) e labore honesto ortus, vel cum labore honesto conjunctus.

εὐμύκης, ον, (μυκάομαι) mugiens.

εὐμυλίη, ἡ, Hom. h. Merc. 325. vox incertae significationis, cujus loco Heynius αἱμυλίη, Hermannus εὐμυλίη vel ἐμμελίη legendum censet.

εὐνάζω, f. άσω, (εὐνή) pono, colloco, veluti in insidiis, Od. 4, 408. inpr. in cubili colloco; sopio: placo, tranquillum reddo, pono, sterno, de mari. *Med.* cubitum eo, dormio, quiesco: concumbo, c. σύν vel *c. dat.* cf. εὐνάω. Aor. pass. εὐνάσθην exstat ap. Pind. (άσω, ⏑-)

εὐναιετάων, ουσα, ον, (ναιετάω) habitabilis, commodus ad habitandum, Hom.

εὐναιόμενος, ένη, ενον, (ναίω) bene habitatus, commodus ad incolendum, Hom.

εὐναῖος, αία, αῖον, (εὐνή) qui procumbere amat. *Subst.* εὐναία, ἡ et *Ion.* -η, pro εὐνή. it. consors lecti, tori socia. Aliud *Subst.* εὐναῖον, ου, τό, stratum lecti, stragulum.

εὐνάσιμος, ον, (εὐνάζω) ad cubandum, seu cubile statuendum opportunus (-⏑⏑⏑)

εὐναστήρ, ῆρος, ὁ, (εὐνάζω) concubitor: maritus.

εὐναστήριον, ου, τό, cubiculum, dormitorium. 2) cubicularis lectus.

εὐναστής, οῦ, ὁ, cubicularius.

εὐνάστωρ, ορος, ὁ, i. q. εὐναστήρ.

εὐνάτειρα, ας, ἡ, (εὐνάω) concubina: conjux, marita. (ᾱ)

εὐνατήρ, ῆρος, ὁ, concubitor: maritus.

εὐνατήριον, ου, τό, cubile: dormitorium.

εὐνάτωρ, ορος, v. εὐνάστωρ. (ᾱ)

εὐνάω, f. ήσω, (εὐνή) pono, colloco; in cubili colloco, sopio, placo, tranquillum reddo. *Med.* dormio.

εὐνάων, ουσα, ον, (νάω) pulcre fluens, Aesch. (-⏑-)

εὐνέτης, ου, ὁ, (εὐνή) concubitor: maritus.

εὐνέτις, ιδος, ἡ, concubina: uxor.

εὐνή, ῆς, ἡ, vestis stragula lecti: cubile: lustrum ferarum: concubitus: conjugium: tentorium: sepulcrum: locus quivis, in quo aliquis commoratur. 2) εὐναί, *in Plur.* lapides, quibus antiquissimis temporibus pro ancoris utebantur ad retinendam navem, Il. 1, 436. 14, 77. Od. 9, 137. 15, 498.

εὐνήεις, εσσα, εν, quietus, placidus.

εὐνῆθεν, *adv.* e lecto.

εὔνημα, τό, (εὐνάω) concubitus.

εὐνητήρ, ῆρος, ὁ, cubicularis. εὐνητὴρ χιτών, vestis cubicularis, nocturna.

εὐνηστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. εὐνητήρ.

εὐνήστρια, ας, ἡ, concubina: conjux.

εὐνήτειρα, ας, ἡ, (εὐνητήρ) idem.

εὔνητος, ον, (νέω) bene textus, de veste pulcra: *Epice* ἐΰννητος, Hom.

εὐνήτωρ, v. εὐνάστωρ.

εὐνῆφι, εὐνῆφιν, *gen. Epicus* ab εὐνή, Hom.

εὔνια, ων, τά, stragula, strata, scil. ἱμάτια.

εὖνις, ιδος, ἡ, uxor. Vulgo hac significatione scribunt εὐνίς, ίδος, contra Grammaticorum praecepta, v. Etym. M. 97, 51. 393, 38. Arcad. p. 32, 17. cf. Schaefer. ad Eur. Or. 919.

εὖνις, ιος, ὁ, ἡ, privatus, orbus, viduus, vidua, orba. *Plur.* εὔνιδες, Aesch. Pers. 287.

εὐννητος, ον, *Ep.* p. εὔνητος, Hom.

εὐνοέω, f. ήσω, (εὔνοος) benevolus sum, bene adfectus sum animo erga aliquem, τινί.

εὐνόημα, τό, prudenter factum.

εὐνόητος, ον, facilis intellectu.

εὐνοήτως, *adv.* ita, ut facile intelligi queat.

εὔνοια, ας, ἡ, (εὔνοος) benevolentia.

εὐνοϊκός, ή, όν, benevolus.

εὐνοϊκῶς, *adv.* benevole. *Compar.* εὐνοϊκωτέρως, magis benevole.

εὐνόμας, ου, ὁ, *Dor.* i. q. εὐνομούμενος, bene institutus, justo ordine succedens, epith. χρόνου, Soph. Aj. 604. ubi cf. schol. Rom., unde apparet alios eo loco legisse εὐνόμῳ λειμῶνι, ut εὐνόμας sit i. q. εὔνομος, 2.

εὐνομέω, f. ήσω, (εὔνομος) bonis legibus constituo. Hinc εὐνομέομαι, bonis legibus utor. 2) bene leges exerceo.

εὐνομία, ας, ἡ, bonae leges: auctoritas et vis legum: status sub bonis legibus: aequitas. A seq.

εὔνομος, ον, (νόμος) qui bonis legibus utitur. 2) (νομή) pascuus, pabulosus.

εὔνοος, ον, *contr.* εὔνους, ουν, *Plur.* εὖνοι (νοῦς) bene adfectus erga aliquem, benevolus. *Subst.* τὸ εὔνουν, benevolentia. *Comp.* εὐνούστερος, *Superl.* εὐνούστατος.

εὔνοστος, ου, ὁ, numen molendinis appositum, quod farinae mensuram inspicere eique praeesse credebatur.

εὐνουχίας, ου, ὁ, (εὐνοῦχος) spado.

εὐνουχίζω, f. ίσω, eunuchizo, castro, eviro. 2) continentiam servo. Ab eod.

εὐνουχιστής, οῦ, ὁ, castrator. A pr.

εὐνούχιον, ου, τό, (εὐνοῦχος) lactucae genus Veneri maxime adversum.

εὐνουχοειδής, ές, (εἶδος) eunuchi similis, h. e. ad coitum inhabilis.

εὐνοῦχος, ου, ὁ, (εὐνή, ἔχω) eunuchus, spado: continentiam servans. gynaecei praefectus, cubicularius; genus honoris in Oriente. it. aulae praefectus; quia erat fere eunuchus: οἱ εὐνοῦχοι, proceres.

εὐνουχώδης, ες, effeminatus, ut eunuchus.

εὐνόως, *adv.* (εὔνοος) benevole.

εὖντα, *Dor.* p. ἐόντα, ὄντα, a part. ὤν.

εὐνώμας, ου, ὁ, (νωμάω) qui facile movetur, χρόνος, *v. l.* Soph. Aj. 604. cf. εὐνόμας.

εὔνωμος, ον, (νωμάω) qui facile movetur, vibratur, agitatur, *dub.*

εὔνως, adv. (εὔνοος) benevole.

εὔνωτος, ον, (νῶτος) bonum habens dorsum. 2) fortes et latos humeros habens.

εὔξαντος, ον, (ξαίνω) bene carminatus.

εὔξεινος, ον, *Ion.* p. εὔξενος.

εὔξενος, ον, *Ion.* εὔξεινος, (ξένος) hospitalis. Hinc ὁ εὔξεινος πόντος, Pontus Euxinus s. mare nigrum, quod antea a feritate accolentium ἄξενος, dicebatur.

εὐξένως, *Ion.* εὐξείνως, *adv.* hospitaliter, amice.

εὔξεστος, ον, *Ep.* ἐΰξεστος, η, ον, (ξέω) bene rasus, politus, elaboratus.

εὐξήραντος, ον, (ξηραίνω) qui facile siccatur.

εὔξοος, ον, (ξέω) bene rasus, seu politus, qui rasura seu scalptura facile poliri potest. *Comp.* εὐξοώτερος.

εὔξυλος, ον, (ξύλον) arborum ferax, lignis abundans: qui est probae materiae. *Forma* εὐξυλής, ές, est *dubia.*

εὐξύμβολος, vide εὐσύμβολος, et sic etiam cetera, in quibus τὸ ξύν, *Attice* pro σύν positum.

εὐξύνετος, ον, perspicuus, clarus.

εὔξυστος, ον, (ξύω) i. q. εὔξοος.

εὐογκία, ἡ, amplitudo.

εὔογκος, ον, (ὄγκος) molis amplae et compactae: corpulentus, mediocriter tumens. 2) qui admittit et requirit ornatum. 3) portatu facilis.

εὐοδέω, f. ήσω, (εὔοδος) prospere progredior, prosperum iter praebeo. *Pass.* ut *med.* prospero itinere, seu omnino, prospero successu utor.

εὐοδής, ές, i. q. εὔοδος, *dub. lect.* ap. Hipp.

εὐοδία, ας, ἡ, (εὔοδος) expeditum, planum, prosperum iter. 2) prosperitas.

εὐοδιάζω, i. q. εὐοδέω.

εὐοδιασμός, ὁ, (εὐοδιάζω) prosper progressus.

εὐοδμία, ας, ἡ, bonus odor, fragrantia. A seq.

εὔοδμος, ον, (ὀδμή) suaviter olens.

εὔοδος, ον, (ὁδός) per quem facile iter patet, pervius: iter expeditum habens: qui prospero successu utitur.

εὐοδόω, f. ώσω, idem quod εὐοδέω, in *activo* et *medio*: in *pass.* felici successu utor.

εὐόδως, *adv.* facili via, expedite: prospero cum successu, feliciter.

Εὐοῖ, Euoe, vox Bacchantium. Hinc ὁ Εὔοιος, Bacchi cognomen.

εὐοικονόμητος, ον, (οἰκονομέω) dispensatu facilis, digestu facilis.

εὐοικονομικός, ή, όν, digestu facilis, de cibis, Diphil. Athen. 3. p. 80. C.

εὔοικος, ον, (οἶκος) bonam domum habens. 2) bonus et commodus ad inhabitandum. 3) hospitalis.

εὐοινέω, f. ήσω, (εὔοινος) vino abundo. 2) vinum bonum fero.

εὐοινία, ας, ἡ, vini abundantia et bonitas. 2) copia vini copia et bonitate insignis. Ab eodem.

εὐοίνιστος, ον, (οἰνίζω) vino bono factus, qui fit a vino vel per vinum, ut libatio.

εὔοινος, ον, (οἶνος) bonum vinum ferens. 2) vino abundans.

εὐοιώνιστος, ον, (οἰωνίζομαι) auspicatus.

εὔολβος, ον, felix, dives.

εὐολίσθος, ον, (ὀλισθαίνω) valde lubricus, labilis.

εὐόλκιμος, ον, (ὁλκή) qui facile extrahitur.

εὔομβρος, ον, imbribus abundans.

εὐόμιλος, ον, qui bene et dextre novit cum aliis conversari, affabilis.

εὐομολόγητος, ον, (ὁμολογέομαι) planus et concessu facilis.

εὐόνειρος, ον, qui bona somnia videt, vel efficit.

εὐόνυξ, υχος, (ὄνυξ) bonis unguibus praeditus.

εὐοπλέω, (εὔοπλος) bene armatus sum.

εὐοπλία, ας, ἡ, armorum bonitas, prosper in armorum exercitio successus. A seq.

εὔοπλος, ον, (ὅπλα) bene armatus. 2) felix in armis.

εὔοπτος, ον, (ὄψομαι) conspicuus, adspectabilis.

εὐόρατος, ον, qui facile cerni potest.

εὐοργησία, ας, ἡ, lenitas morum. A seq.

εὐόργητος, ον, (ὀργή) qui moderate irascitur: bene moratus, in quo est summa morum lenitas, qui in meliorem partem accipit omnia.

εὐοργήτως, *adv.* ita iracunde, ut ne ira modum excedat: moderate, decore.

εὐοργία, ἡ, (εὔοργος) i. q. εὐοργησία.

εὐόργιστος, ον, (ὀργίζω) qui facile ad iram permovetur.

εὔοργος, ον, (ὀργή) qui moderate irascitur: bene moratus. v. εὐόργητος.

εὐόρεκτος, ον, (ὀρέγω) qui bene appetit cibos. 2) qui appetitum cibi conciliat.

εὐόριστος, ον, (ὁρίζω) qui suis finibus facile continetur. 2) quem definire et suis limitibus describere facile est.

εὐορκέω, f. ήσω, (εὔορκος) religiose juro.

εὐορκησία, ας, ἡ, sanctum jusjurandum. A pr.

εὐορκία, ας, ἡ, juris jurandi fides. A seq.

εὔορκος, ον, (ὅρκος) qui jusjurandum religiose colit, vere jurat. 2) τὸ εὔορκον, quod juri jurando consentaneum est, quod jusjurandum postulat, exigit.

εὐόρκωμα, τό, v. εὐορκησία.

εὐόρκωτος, ον, v. εὔορκος.

εὐόρκως, *adv.* religiose jusjurandum servando. 2) interposito sacramento.

εὐόρμητος, ον, (ὁρμάω) unde facile impetus fieri potest. 2) qui facile incitatur, commovetur.

εὔορμος, ον, commodam et tutam navium stationem habens.

εὐορνιθεία et εὐορνιθία, ας, ἡ, bonum augurium. A seq.

εὔορνις, ιθος, ὁ, ἡ, qui bonis auspiciis fit. 2) avibus, inpr. gallis gallinaceis, abundans.

εὔοροφος, ον, (ὄροφος) bonum tectum habens.

εὐόρπηξ, ηκος, (ὅρπηξ) pulcros ramulos habens.

εὐοσμέω, (εὔοσμος) bene oleo.

εὐοσμία, ας, ἡ, bonus odor, fragrantia.

εὔοσμος, ον, (ὀσμή) bene olens, fragrans, odoratus.

εὐοσμώδης, ες, bene olens.

εὐοσφραντικός, ή, όν, (ὀσφραίνομαι) idem quod seq.

εὐόσφραντος, ον, olfactu pollens, sagax.

εὐόφθαλμος, ον, qui pulcris et venustis oculis est. 2) qui alienis oculis gratus est. 3) honestus, bellus, speciosus.

εὐοφθάλμως, *adv.* cum quadam obtutus venustate. 2) decore, decenter.

εὔοφρυς, υ, (ὀφρύς) pulcra habens supercilia.

εὐοχέω, (εὔοχος) recte habenis rego, εὐοχεῖται, ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται, Suid. 2) bene habeo, bene nutrio, ἵπποι εὐοχούμενοι, Xen. hipparch. 8. 4.

εὐοχθέω, f. ήσω, laetor, feliciter ago ex labore.

εὔοχθος, ον, (ὀχή) laetus, ferax.

εὔοχος, ον, (ἔχω) firme retinens, vinciens: ad retinendum aptus. 2) firme alicui rei insidens, bene impositus, δεσμός, Hippocr. 3) firmiter retentus.

εὐοψέω, (εὔοψος) obsoniis abundo.

εὐοψία, ας, ἡ, (ὄψις, vel ὄψον) facies pulcra, pulcer adspectus, venustas. 2) obsoniorum abundantia, bona obsonia.

εὔοψος, ον, (ὄψον) obsoniis abundans.

εὐπαγής, ές, (πήγνυμι) bene compactus, solidatus.

εὐπάθεια, ας, ἡ, (εὐπαθής) natura, quae facile adfici potest, corporis constitutio injuriis facile obnoxia. 2) felicitas. 3) beneficium, quatenus quis eo adficitur. 4) voluptas, oblectatio, deliciae. 5) habitus bonus corporis vel animi, qui facile sustinet incommoda: robur corporis vel animi v. ἡδυπάθεια.

εὐπαθέω, f. ήσω, facile patior, aliqua re adficior. 2) felicitate fruor. 3) bona cum corporis habitudine. 4) genio vel voluptatibus indulgeo. Ab eod

εὐπαθής, ές, (πάσχω, παθεῖν) qui facile aliqua re adficitur. 2) pronus, promptus, πρός τι.

εὐπάθητος, ον, (εὐπαθεῖν) passibilis, patiendi necessitati valde expositus, *dub.*

εὐπαθίη, ἡ, *Ion.* pro εὐπάθεια: *in plur.* voluptas, voluptatum sectatio, Hdt. 1, 135. 191. 8, 99.

εὐπαιδευσία, ας, ἡ, recta institutio liberorum. 2) disciplinarum notitia, quae inest recte instituto, s. qua imbuuntur bene instituendi. 3) commodi, honesti, liberales mores. A seq.

εὐπαίδευτος, ον, (παιδεύω) recte institutus, valde eruditus, doctissimus.

εὐπαιδεύτως, *adv.* erudite, docte, perite.

εὐπαιδία, ἡ, felicitas in gignendis, habendis, bonis liberis; felicitas, quam adferunt boni liberi. A seq.

εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, bonos habens liberos. 2) bona proles.

εὐπάλαιστος, ον, facile superabilis, Epicharm. ap. Diog. 3, 17.

εὐπάλαιστρος, ον, (παλαίστρα) palaestra bene exercitatus: agilis, peritus, venustus.

εὐπάλαμος, *poet.* λαμνος, ον, (παλάμη) manu perite structus, artificiosus, bene constructus: dexter, agilis: validus. (-⏑⏑⏑)

εὐπαλής, ές, (πάλη) laborem facilem habens, facile eluctabilis.

εὐπαλῶς, *Ion* εὐπαλέως, *adv.* sine magno certamine. A pr.

εὐπαράγωγος, ον, (παράγω) qui facile decipitur: cui facile persuadetur: qui facile regitur s. tractatur.

εὐπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) valde acceptus, probatus, gratus. 2) credibilis.

εὐπαραδέχος, ον, (παραδέχομαι) aptus, s. facilis ad recipiendum.

εὐπαραίτητος, ον, (παραιτέομαι) exorabilis, placabilis.

εὐπαράκλητος, ον, (παρακαλέω) qui facile advocatur vel allicitur, placabilis, quocum agere facile sit.

εὐπαρακολούθητος, ον, (παρακολουθέω) facilis intellectu, facile, promte rem perspiciens, capiens.

εὐπαρακολουθήτως, *adv.* perspicue.

εὐπαρακόμιστος, ον, (παρακομίζω) quem facile est advehi s. adducere: qui facile ad sententiam aliquam adducitur, cui facile aliquid persuadetur. 2) ad quem advectio s. comportatio est facilis, faciles commeatus habens, πόλις, Arist. polit. 7, 5, 2. p. 227, 15. ed. Goettling.

εὐπαραλόγιστος, ον, (παραλογίζομαι) qui facile decipitur.

εὐπαραμύθητος, ον, (παραμυθέομαι) qui facile flecti potest, exorabilis. (-⏑⏑-⏑⏑)

εὐπάραος, ον, pulcer. *Dor.* apud Pind. pro εὐπάρηος, s. εὐπάρειος, ubi v. (-⏑-⏑)

εὐπαράπειστος, ον, (παραπείθω) qui facile flecti potest. 2) prave docilis, cui facile malum persuadetur, qui facile decipitur.

εὐπαράπλους, ουν, qui sine periculo praeternavigatur.

εὐπαράτρεπτος, ον, (παρατρέπω) qui facile a sententia deducitur, aut decipitur.

εὐπαραχάρακτος, ον, (παραχαράσσω) obnoxius falsariis, qui facile perperam exprimitur, vel effingit. *nam et active dicitur.*

εὐπαράφορος, ον, (παραφέρω) qui facile in malam partem detorquetur. 2) qui facile in mentis errorem incidit.

εὐπάρεδρος, ον, constanter assidens, assiduus in aliquo negotio: constans, firmus, N. T.

εὐπαρέδρως, *adv.* assidue, constanter.

εὐπάρειος, ον, (παρειά) pulcras genas habens, pulcer. (-⏑-⏑)

εὐπαρείσδυτος, ον, (παρεισδύω) qui facile subit, qui insinuat.

εὐπαρήγορος, ον, (παρηγορέω) facile consolationem admittens, aequus animo.

εὐπαρηγόρως, *adv.* aequo animo, facilem se solationibus praebendo.

εὐπάρθενος, ον, (παρθένος) felix virgo, virginitatem facile et honeste tolerans.

εὐπάροδος, ον, (πάροδος) accessu facilis.

εὐπαρόξυντος, ον, (παροξύνω) irritabilis.

εὐπαρόρμητος, ον, (παρορμάω) qui facile commovetur, conciliatur.

εὐπάροχος, ον, (παρέχω) facilem se praebens. 2) bonus praebitor.

εὐπαρρησίαστος, ον, (παρρησιάζομαι) cum fiducia loquens. Just. M.

εὐπάρυφος, ον, (παρυφή) insigni limbo praetextus. 2) laticlavius. 3) laticlavia veste utens. 4) splendidus, de veste.

εὐπάταγος, ον, (πάταγος) valde strepens. (-⏑⏑⏑)

εὐπατέρεια, ας, ἡ, (πατήρ) claro patre nata, nobilis, generosa.

εὐπάτητος, ον, (πατέω) qui facile calcari potest.

εὐπατόριον, ου, τό, eupatorium, herba quaedam.

εὐπατρίδης, ου, ὁ, (πατήρ) *Dor.* εὐπατρίδας, patricius.

εὔπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, idem quod seq.

εὐπάτωρ, ορος, ὁ, bono, nobili, patre natus. (ᾰ)

εὐπαχής, ές, (παχύς) carnosus, obesus.

εὐπεδιάς, άδος, ἡ, (πεδίον) bonos agros, multa loca plana habens. Schol. Ar. Lys. 88.

εὐπέδιλος, ον, (πέδιλον) pulcris indutus calceis, seu talaribus.

εὐπέδιος, (πεδίον) fertile solum habens, Q. Sm. 11, 125. *sed dubia lectio.*

εὔπεζος, ον, (πέζα) pulcros pedes habens, pulcra sc. femina.

εὐπείθεια, ας, ἡ, obsequium. A seq.

εὐπειθέω, f. ήσω, obtempero, obsequor. A seq.

εὐπειθής, ές, (πείθομαι) qui facile paret seu obsequitur, moriger, obsequens. 2) credulus.

εὐπειθῶς, *adv.* obsequenter. A pr.

εὔπειστος, ον, (πείθομαι) cui facile aliquid persuaderi potest, tractabilis. 2) moriger, obediens.

εὐπείστως, adv. ita, ut facile persuaderi quid possit.

εὔπεκτος, ον, bene pexus, seu facilis ad pectendum.

εὐπελαγής, ές, pulcrum mare habens, *dub. lect.* Orph. Arg. 167.

εὐπελέκητος, ον, (πελεκάω) secatu, dolatu facilis.

εὐπελής, ές, (πέλω) facilis, Oenomaus Eusebii 5, 20. *dub. lect.*

εὐπέμπελος, ον, felix, laetus, Aesch.

εὐπένθερος, ον, nobilem socerum habens.

εὔπεπλος, ον, pulcrum habens peplum.

εὔπεπτος, ον, (πέπτω) concoctu facilis.

εὐπεριάγωγος, ον, (περιάγω) facilis circumactu, versatilis.

εὐπεριαίρετος, ον, (περιαιρέω) qui facile detrahitur.

εὐπερίβλεπτος, ον, conspicuus, *dub.*

εὐπερίγραπτος, ον, i. q. εὐπερίγραφος.

εὐπερίγραφος, ον, (περιγράφω) bene circumscriptus, concinnus, habilis. 2) qui facile explicari, describi potest 3) qui facile circumscribitur, h. e. coercetur.

εὐπερίθραυστος, ον, (θραύω) fragilis.

εὐπερικάλυπτος, ον, (περικαλύπτω) qui facile velari, tegi, celari potest.

εὐπερίκοπτος, ον, (περικόπτω) apud Polyb. 11, 10. qui facile aliorum importunitatem fert, v. c. in edendo. (aut, ut alii reddunt, cui comitatus modicus, et ministerium habile est.)

εὐπερίληπτος, ον, (περιλαμβάνω) angustus, non late patens, brevis.

εὐπερίοπτος, ον, (περιόψομαι) valde conspicuus. 2) qui facile despici potest, contemtibilis, Suid.

εὐπερίοριστος, ον, (περιορίζω) qui facile terminari seu circumscribi potest.

εὐπερίπατος, ον, (περιπατέω) bene ambulare seu incedere sinens, qui non impedit iter facere.

εὐπερίσπαστος, ον, (περισπάω) qui distringi, distinari se patitur, qui facile flecti, circumagi potest.

εὐπερίστατος, ον, ad circumcingendum proclivis. 2) tenaciter inhaerens. 3) quem multi circumsistunt.

εὐπερίτρεπτος, ον, (περιτρέπω) circumactu facilis, subverti facilis.

εὐπερίφωρος, ον, (περίφωρος) manifestus, deprehensu facilis.

εὐπερίχυτος, ον, (περιχέω) qui facile circumfunditur, undique circumfusus.

εὐπέταλος, ον, (πέταλον) bene foliatus, foliis decorus.

εὐπέταστος, ον, (πετάννυμι) expansu seu explicatu facilis.

εὐπέτεια, ας, ἡ, facilitas, copia. A sq.

εὐπετής, ές, (πίπτω) facilis.

εὔπετρος, ον, e saxo duro factus.

εὐπετῶς, adv. (εὐπετής) facile, sine molestia, expedite. *Comp.* εὐπετεστέρως, facilius.

εὐπεψία, ας, ἡ, (πέπτω) facilis concoctio.

εὐπηγής, ές, (πήγνυμι) bene compactus, firmus, validus.

εὔπηκτος, ον, idem.

εὐπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, pulcra ornatus galea.

εὐπήμαντος, ον, (πημαίνω) qui facile laeditur.

εὔπηνος, ον, (πήνη) pulcre textus.

εὐπηξία, ἡ, (εὔπηκτος) firmitas.

εὔπηχυς, υ, (πῆχυς) pulcra brachia habens, pulcra, de femina.

εὐπίδαξ, ακος, ὁ, ἡ, (πίδαξ) aquosus,

irrigans. 2) fontibus praefectus, Νύμφαι, Crinag. ep. 7. (ι longum.)

εὐπιθέω, i. q. εὐπειθέω.

εὐπιθής, ές, (πείθω) certus, quo freti esse possumus.

εὐπινία, ας, ἡ, decora orationis simplicitas, nitor obsoletus, Longin. 30, 1. ibique Toup. (‒ ⏑ ‒ ⏑)

εὐπινής, ές, (πίνος) oleo nitidus, quales esse solebant, qui frequenter exercebantur in gymnasiis, ideoque ungebantur: hinc omnino exercitatus, robustus, decorus, ingenuis moribus praeditus. 2) de oratione, simplex, sine vitio venustus, Dion. Hal.

εὐπινῶς, *adv.* venuste, nitide, eleganter.

εὐπιστία, ἡ, fiducia.

εὔπιστος, ον, qui facile credit, credulus. 2) credibilis, qui facile creditur. 3) idem quod εὔπειστος.

εὐπίστως, *adv.* i. q. πιστῶς.

εὐπίων, ον, praepinguis, opulentus. (‒ ‒ ‒)

εὐπλανής, ές, (πλανάομαι) qui feliciter vagatur. Epith. canum vestigantium feram, vel vestigationis ipsius.

εὔπλαστος, ον, (πλάσσω) qui facile fingi potest, qui facile formam aliquam induit. 2) speciosus, ut praetextus.

εὐπλάστως, *adv.* ad fingendum apte. 2) speciose.

εὐπλατής, ές, (πλάτος) valde latus, peramplus.

εὔπλειος, α, ον, (πλεῖος) plenissimus, Od. 17, 467.

εὐπλεκής, ές, (πλέκω) bene junctus, nexilis.

εὔπλεκτος, ον, (πλέκω) bene plexus, bene plicatus, eleganter nexus, seu contextus.

εὔπλευρος, ον, (πλευρά) qui bonis firmisque lateribus est, lateribus valens, seu decorus.

εὐπλήθω, *fals. lect.* pro εὖ πλήθω.

εὔπληκτος, ον, (πλήσσω) qui facile pulsatur.

εὐπλήρωτος, ον, (πληρόω) bene repletus. 2) qui facile impletur.

εὐπλοέω, feliciter navigo. εὔπλοος.

εὔπλοια, ας, ἡ, *Ion.* εὐπλοίη, felix et bona navigatio.

εὐπλοΐμος, ον, feliciter navigans.

εὐπλοκαμίς, ίδος, ἡ, pulcros cincinnos habens.

εὐπλόκαμος, ον, (πλόκαμος) pulcros cincinnos et cirros habens, crinitus, cincinnatus.

εὔπλοκος, ον, (πλέκω) bene textus.

εὔπλοος, ον, *contr.* εὔπλους, ουν, navigatu facilis, navigationem facilem habens. 2) feliciter navigans.

εὔπλουτος, ον, (πλουτέω) praedives.

εὐπλυνής, ές, (πλύνω) bene lotus, mundus.

εὔπλωτος, ον, (πλώω) navigationem facilem habens.

εὐπνευστία, ας, ἡ, facilis et commoda spiratio, spirationis facilitas. A seq.

εὔπνευστος, ον, (πνέω) bene spirans, cujus spiracula aperta sunt: perflabilis: bonum odorem spirans.

εὔπνοια, ἡ, facilis et commoda spiratio, i. q. εὐπνευστία. 2) bonus ventorum flatus, regio a ventis bene perflata. 3) suavis odor. A seq.

εὔπνοος, ον, *contr.* εὔπνους, (πνέω) bene, facile spirans, ut εὔπνευστος. 2) spirationi aptus, ἀήρ, a ventis perflatus, salubrem aerem habens. 3) bene olens, fragrans.

εὐποδία, ας, ἡ, (εὔπους) pedum integritas, vis, celeritas.

εὐποιέω, f. ήσω, benefacio, beneficium tribuo.

εὐποιητέος, έα, έον, beneficio afficiendus. A pr.

εὐποιητικός, ή, όν, propensus ad benefaciendum. Ab eod.

εὐποίητος, ον, vel εὐποιήτη, Il. 5, 466. 16, 636. (ποιέω) benefactus, elegans.

εὐποιΐα, ας, ἡ, (εὐποιός) beneficentia.

εὐποίκιλος, ον, diversicolor.

εὐποιός, όν, (ποιέω) beneficus.

εὔποκος, ον, (πόκος) bonum vellus habens.

εὐπολέμητος, ον, (πολεμεῖν) expugnabilis, qui debellari facile potest, cum quo bellum gerere facile est.

εὐπόλεμος, ον, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus et fortis in bello.

εὐπολέμως, *adv.* perite et apte ad rationem bellicam: ex arte militari.

εὐπολιόρκητος, ον, (πολιορκία) expugnatu facilis, obsessu facilis.

εὔπολις, ιδος, ἡ, multas, magnas, pulcras urbes habens, Epith. regionis, regni.

εὐπολίτευτος, ον (πολιτεύομαι) bene constitutus, de civitate. *Eccl.*

εὔπομπος, ον, (πέμπω) bonus dux, de vento secundo, de duce viae tuto et fido gnaroque.

εὐπόρευτος, ον, facile pervius, permeabilis.

εὐπορέω, et εὐπορέομαι, οῦμαι, (εὔπορος) abunde possum, est mihi facultas, suppetit mihi, abundo, etiam in rebus malis, *c. gen.*, *ap. seriores*, *c. acc.* 2) remota dubitatione veritatem cognosco. 3) tranquilla et securo animo sum.

εὐπόρθητος, ον, (πορθέω) facile vastandus, expugnandus.

εὐπορία, ας, ἡ, (εὔπορος) copia, facultas: opes, divitiae: cognitio: securitas, facilis transitus. *opp.* δυσπορία.

εὐποριστία, ἡ, facilitas, qua quid acquiritur.

εὐπόριστος, ον, (πορίζω) parabilis, adquisitu et paratu facilis, qui facile suppeditatur.

εὔπορος, ον, (πορεύω) expeditus. 2) homo, ad inveniendum, judicandum et agendum usu et tractatione aptus, cui omnia facile et recte procedunt. 3) copiosus, opulentus.

εὐπόρως, *adv.* facile, copiose.

εὐποτμία, ας, ἡ, bona fortuna, felicitas A seq.

εὔποτμος, ον, (πότμος) felix, fortunatus.

εὐπότμως, *adv.* fortunate, feliciter.

εὔποτος, ον, (ποτόν) potatu facilis, potui aptus. 2) e quo bibere facile ac jucundum est.

εὔπους, οδος, ὁ, ἡ, bonis pedibus praeditus, pedibus firmus, velox.

εὐπραγέω, f. ήσω, (εὐπραγής) feliciter res meas ago, felix sum in rebus gerendis.

εὐπράγημα, τό, res feliciter gesta. (— ⏑)

εὐπραγής, ές, (πρᾶγος) felix in rebus agendis.

εὐπραγία, ας, ἡ, sors prospera, res secundae, res felicis eventus. 2) recta actio, bonum opus. A pr.

εὔπρακτος, ον, (πράττω) factu facilis. 2) felix. (α natura longum.)

εὐπραξία, ας, ἡ, v. εὐπραγία.

εὔπραξις, εως, ἡ, idem, Aesch.

εὔπρεμνος, ον, (πρέμνον) pulcrum habens stipitem.

εὐπρέπεια, ας, ἡ, decor eximius, decora forma, pulcritudo, decus. 2) praetextus speciosus, species. A seq.

εὐπρεπής, ές, (πρέπω) decorus, decens, formosus, speciosus, bene ornatus. *Substantive* τὸ εὐπρεπές, in primis de praetextu specioso dicitur.

εὔπρεπτος, ον, idem, Aeschyl.

εὐπρεπῶς, *adv.* decore, decenter, speciose, specioso cum praetextu. *Compar.* εὐπρεπεστέρως, decentius, quod et εὐπρεπέστερον.

εὔπρηκτος, ον, *Ion.* p. εὔπρακτος.

εὐπρήσσω, unde εὐπρήσσεσκον ἕκαστα, omnia bene curabant, Od. 8, 259. nisi scribendum ἰδὲ πρηύσσεσκον.

εὔπρηστος, ον, (πρήθω) vehementer accensus, vehementer inflatus, unde omnino validus, ἀϋτμή, Il. 18, 471.

εὐπριστία, ἡ, quum quid facile serra dissecatur, Schol. Ven. ad Il. 9, 93.

εὔπριστος, ον, (πρίω) accurate sectus aut dissectus. 2) qui facile secari potest.

εὐπροαίρετος, ον, (προαιρέω) promtus.

εὐπροόρατος, ον, prospectus, praevisus.

εὐπροσδεκτος, ον, acceptus, gratus.

εὐπρόσεδρος, ον, adhaerens, adsiduus in aliquo negotio, *v. l.* 1 Cor. 7, 35. cf. εὐπάρεδρος.

εὐπροσηγορία, ας, ἡ, adfabilitas. A sq.

εὐπροσήγορος, ον, adfabilis, comis, blandus, in congressu.

εὐπροσηγόρως, *adv.* comiter.

εὐπρόσθετος, ον, (προστίθημι) qui facile apponitur, additur.

εὐπρόσιτος, ον, (πρόσειμι) accessu facilis.

εὐπροσίτως, *adv.* facili aditu. (ῐ)

εὐπροσόδευτος, ον, (προσοδεύω) i. q. seq. 1

εὐπρόσοδος, ον, (πρόσοδος) quaestuosus, fructuosus. 2) affabilis, accessu facilis, Thuc 6, 56.

εὐπροσόδως, *adv.* aditu facili.

εὐπρόσοιστος, ον, (προσφέρω) allatu facilis. 2) pervius. 3) expositus. 4) aditu facilis, mitis, quocum congredi, agere et consuescere facile jucundumque sit.

εὐπροσόμιλος, ον, i. q. εὐόμιλος.

εὐπροσόρμιστος, ον, (ὁρμίζω) epith. portus, facilem aditum habens

εὐπρόσρητος, ον, affabilis.

εὐπρόσφθεγκτος, ον, affabilis.

εὐπρόσφορος, ον, promtus. 2) utilis, ut simpl.

εὐπροσφυτος, ον, (προσφύω) facile coiens et coalescens.

εὐπροσωπέω, f. ήσω, (εὐπρόσωπος) pulcra sum facie s. forma, honestam speciem habeo, placere studeo, N. T.

εὐπροσωπία, ας, ἡ, honesta species, vero similitudo. A seq.

εὐπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) pulcer adspectu, qui speciosa forma est. 2) qui hilari et laeto est vultu. 3) speciosus, probabilis.

εὐπροσώπως, *adv.* speciose, probabiliter.

εὐπροφασιστος, ον, (προφασίζομαι) praetextu facilis. 2) speciosum praetextum habens. 3) excusatione dignus.

εὐπροφασίστως, *adv.* specioso praetexto

εὐπρόφορος, ον, (προφέρω) facile proferen-

dus s. pronunciandus.

εὐπρυμνής, ές, (πρύμνα) χάρις, Aesch. Sup. 1002. tutus, bene custoditus.

εὔπρυμνος, ον, (πρύμνα) pulcram puppim habens.

εὔπρωρος, ον, (πρώρα) bonam proram habens 2) i. q. εὐπρόσωπος.

εὐπταιστος, ον, (πταίω) lubricus, fallax.

εὔπτερος, ον, (πτερόν) bene alatus: celer. 2) nobilis, superbus.

εὐπτέρυγος, ον, (πτέρυξ) idem.

εὐπτησία, ἡ, (πέταμαι) volandi facultas.

εὐπτοίητος, ον, (πτοιέω) timidus, facile terrendus.

εὐπτόλεμος, ον, *poet.* p. εὐπόλεμος.

εὔπτορθος, ον, habens pulcros ramos.

εὐπυγία, ἡ, pulcrae nates, pulcritudo natium.

εὔπυγος, ον, (πυγή) cui bonae seu pulcrae nates sunt.

εὐπυνδάκωτος, ον, (πύνδαξ) bono fundo instructus, Luc. (– – ∪ – ∪)

εὔπυργος, ον, (πύργος) pulcras turres (item urbes) habens: bene munitus.

εὐπυροφόρος, ον, fertilis frugibus.

εὔπυρος, ον, (πυρός) tritico abundans.

εὐπύρωτος, ον, (πυρόω) qui facile ignescit, facilis excandefactu. (– ∪ – ∪)

εὐπώγων, ον, *gen.* ωνος, (πώγων) bene barbatus.

εὔπωλος, ον, (πῶλος) producens bonos equos: equis abundans.

εὐραθάμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, multis rorans guttis, stillans. (– ∪∪ –)

εὐραί, ῶν, αἱ, ferramenta axi infixa, ne a rota atteratur. Pollux.

εὐράμην, part. εὐράμενος, p. εὑρόμην, aor. med. ab εὑρίσκω, in *dial. Alex.* et *ap. seriores.*

εὐρὰξ, *adv.* (εὖρος) a latere, ex obliquo.

εὐραφής, ές, (ῥάπτω) bene consutus, pulcram s. firmam suturam habens.

εὐρεής, ές, *Ep.* ἐϋρρεής, (ῥέω) pulcre fluens. ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, (*gen. Ep. contr.* ex ἐϋρρέεος) Il. 6, 508.

εὑρεῖν, inf. aor. εὗρον ab εὑρίσκω, *Ep.* εὑρέμεναι, Hom.

εὐρείτης, ου, ὁ, *Ep.* ἐϋρρείτης, (ῥέω) pulcre, copiose fluens, Il. 6, 34. Od. 14, 257.

εὔρειτος, ον, *Ep.* ἐΰρρειτος, i. q. εὐρείτης, Ap. Rh.

εὐρέων, ουσα, ον, *Ep.* p. ἐϋρρέων, i. q. εὐρεής, Christod. 408.

εὕρεμα, ατος, τό, (εὑρίσκω) inventum.

εὑρεσιέπεια, ας, ἡ, (εὑρεσιεπής) facundia.

εὑρεσιεπέω, disertus sum, a seq.

εὑρεσιεπής, ές, (εὕρεσις, ἔπος) qui invenit verba: valde eloquens. vide εὑρεσιλόγος.

εὑρεσικάκος, ον, inventor, auctor malorum.

εὑρεσιλογέω, f. ήσω, (εὑρεσιλόγος) prompte et sollerter verba invenio: fictos sermones, nugas loquor.

εὑρεσιλογία, ας, ἡ, sollertia in inveniendis verbis, narrationibus, rebus; facundia, disputatio: loquacitas, fictio. A seq.

εὑρεσιλόγος, ον, (εὑρίσκω, λόγος) sollers in inveniendis verbis, narrationibus; facundus, disertus. 2) nugator, fabulator.

εὑρέσιος, ὁ, inventor, epith. Jovis.

εὕρεσις, εως, ἡ, (εὑρίσκω) inventio.

εὑρεσίτεχνος, ον, (τέχνη) inventor artium. 2) insignis artifex.

εὑρέτης, ου, ὁ, (εὑρίσκω) inventor *Fem.* εὑρέτις.

εὑρετέος, έα, έον, (εὑρίσκω) inveniendus, investigabilis.

εὑρετικός, ή, όν, sollers in inveniendo.

εὑρέτις, ιδος, ἡ, inventrix.

εὑρετός, ή, όν, (εὑρίσκω) inventus: qui inveniri potest.

εὕρετρα, τα, praemium inventori rei amissae datum.

εὑρέτρια, ας, ἡ, (εὑρέτης) inventrix.

εὕρηκα, perf. ab εὑρίσκω.

εὕρημα, ατος, τό, rar. εὕρεμα, (εὑρίσκω) inventum. 2) quaestus, lucrum, impr. adventitium seu insperatum.

εὐρημοσύνη, ης, ἡ, facundia. A seq.

εὐρήμων, ον, (ῥῆμα) facundus.

εὔρην, ηνος, et εὔρηνος, ον, *Ep.* ἐΰρρηνος, (ῥήν) agnis abundans, multos vel pulcros agnos habens.

εὑρησιεπής, ές, i. q. εὑρεσιεπής.

εὑρησιλογίαι, αἱ, disputationes. Polyb.

εὑρησιλογέω, i. q. εὑρεσιλογέω.

εὕρησις, ἡ, i. q. εὕρεσις.

εὑρήσω, fut. ab εὑρίσκω.

εὑρητέος, έα, έον, (εὑρίσκω) inveniendus.

εὔρητος, ον, (ῥῆμα) bene dictus.

εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inventor.

εὔριζος, ον, (ῥίζα) bene radicatus, firmis nitens radicibus: radice exuberans.

εὔριν, ινος, et εὔρινος, ον, (ῥίν) cui bonae sunt nares, sagax.

εὔρινος, ον, (ῥινόν) firmo vel pulcro corio, pelle pulcra tectus.

Εὐριπιδικῶς, *adv.* more Euripidis.

εὐρίπιστος, ον, (ῥιπίζω) instabilis, versabilis: qui fide incerta est.

Εὔριπος, ου, ὁ, Euripus, fretum reciprocum, quale est inter insulam Euboeam et Atticam. 2) fretum quodvis. 3) stagnum, s. fossa aqua plena in hortis, Euripus, Nilus.

Εὐριπώδης, ες, Euripo similis, reciprocos aestus habens, velut Euripus.

εὑρίσκω, f. εὑρήσω, pf. εὕρηκα, aor. εὗρον, aor. med. εὑρόμην, in dial. Alex. et *ap. serior.* εὑράμην, aor. pass. εὑρέθην, rarius ηὑρέθην, 1) invenio, casu reperio, offendo: *metaph.* μὴ ἀπίπαστον κακὸν εὕρῃ, ne incidat in malum, Od. 24, 462. 2) invenio investigando et inquirendo: exquiro, excogito.

εὐροέω, f. ήσω, (εὔροος) bene fluo: facilem cursum habeo: feliciter ago, prospera fortuna, prospero rerum successu, utor; *hinc* laeto sum animo.

εὔροια, ας, ἡ, facilis fluxus: facilis cursus: res prosperae et ad voluntatem fluentes.

εὐροίζητος, ον, (ῥοιζέω) stridens: celeriter volans.

εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, v. εὐρυκλύδων.

εὗρον, ες, ε, inf. εὑρεῖν, aor. ab εὑρίσκω, Hom.

Εὐρόνοτος, ου, (εὖρος, νότος) Euronotus, ventus ab oriente hiberno spirans.

εὔροος, ον, *contr.* εὔρους, ουν, bene fluens, facilem cursum habens: facilem meatum praebens: copiose fluens: facundus.

εὔροπος, ον, (ῥέπω) facile contrahendus, ἅμμα, Phil. Thess. 62, 5.

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus, ventus omnis ab oriente spirans, apud Poetas: at apud Geographos, Historicos et Physicos, spirans ab oriente brumali, adeoque e regione meridiem versus; Vulturnus.

εὖρος, εος, τό, (εὐρύς) latitudo, amplitudo.

ἐϋρράβδος, ι, (ῥάβδος) pulcra virga praeditus, *poet.*

ἐϋρραφής, ές, (ῥάπτω) bene seu pulcre consutus. pro εὐραφής.

ἐϋρρεής, ές, *Ep.* p. εὐρεής.

ἐϋρρεῖος, *gen. sing. Ep.* ab εὐρεής.

ἐϋρρείτης, ου, ὁ, *Ep.* pro εὐρείτης, Hom.

ἐϋρρείων, *Ep.* p. εὐρέων.

ἐΰρρην, ηνος, et ἐΰρρηνος, ον, *Epice* p. εὔρην et εὔρηνος.

εὔρραχος, ον, (ῥάχος) valde asper.

ἐΰρριν, ινος, ὁ, ἡ, v. εὔριν.

ἐΰρροος, ον, *Ep.* p. εὔροος.

εὐρύ, *adv.* (εὐρύς) late.

εὐρυάγυιος, υια, υιον, (ἀγυιά) latas vias habens. (– ∪ ∪ – ∪)

εὐρυαίχμας, *Dor. gen.* α, ὁ, (αἰχμή) hasta late imperans, Pind.

εὐρύαλος, ον, (ἅλως) latam seu amplam aream habens: latus, amplus.

εὐρύαλως, gen. ωος, i. q. εὐρύαλος.

εὐρυάνασσα, ἡ, late regina, regina potens. (– ∪ ∪ – ∪)

εὐρυβατεύεσθαι, improbe agere, ut Eurybates, s. Eurybatus.

εὐρυβίας, ου, ὁ, *Ion.* et *Ep.* εὐρυβίης, (βία) cujus vis late patet, late potens. (– ∪ ∪ –)

εὐρυβόας, ου, ὁ, (βοή) late clamans.

εὐρυγάστωρ, ορος, (γαστήρ) amplum ventrem habens.

εὐρυγένειος, ον, (γένειον) prolixam barbam habens. 2) (γενεά) qui est multarum aetatum.

εὐρυδίνης, ου, ὁ, (δίνη) latos vortices habens, profundus, latus, Epith. fluminis. (– ∪ – –)

εὐρυέδης, ες, (ἕδος) latas sedes habens.

εὐρυθέμεθλος, ον, (θέμεθλον) late s. firmiter fundatus.

εὐρυθμία, ας, ἡ, concinnitas, quam adferunt numeri: concinnitas corporis, decens et aptus motus. A seq.

εὔρυθμος, ον, numerosus: concinnus, aptus, congruus.

εὐρύθμως, *adv.* numerose: concinne.

εὐρυκάρηνος, ον, (κάρηνον) latum s. vastum caput habens.

εὐρυκέρως, ωτος, (κέρας) lata cornua habens.

εὐρυκλύδων, ωνος, ὁ, (εὐρύ, κλύδων) ventus late fluctuans, Act. 27, 14. ubi alii legunt εὐροκλύδων vel εὐρακύλων vel εὐρακύλων, quasi fluctuosus Eurus, vel Euroaquilo.

εὐρυκοίλιος, ον, (κοιλία) latam alvum habens.

εὐρύκολπος, ον, latum sinum habens, sinuosus.

εὐρυκόωσα, epith. noctis, ab εὐρύ et ἀκούω, in qua vox late exauditur, Euphorion Etym. M., quo sensu Aristoteles dixit εὐήκοος νύξ.

εὐρυκρείων, οντος, ὁ, late dominans.

εὐρυλείμων, ον, gen. ονος, lata prata habens; latus, amplus.

εὐρυμέδων, οντος, ὁ, (μέδων) late regnans, late rex.

εὐρύμενος, η, ον, *poet.* p. εὐρύς. Reperitur etiam εὐρυμενής, ές, et contr. εὐρύμνος, η, ον, *ap. seriores.*

εὐρυμέτωπος, ον, (μέτωπον) latam frontem habens.

εὐρύνω, f. υνῶ, (εὐρύς) dilato.

εὐρύνωτος, ον, latum dorsum habens.

εὐρυάγυιος, α, ον, vel **εὐρυόδειος**, ον, (ὁδός) latas vias habens. Apud Homerum occurrit tantum *fem.* εὐρυοδεία.

εὐρυοδίνης, ες, i. q. εὐρυδίνης, *dub.*

εὐρύοπα, ὁ, pro εὐρυόπης, (ὤψ) qui late circumspicit, vel ab ὄψ, late sonans, cujus vox (i. e. tonitru) late diffunditur, Hom. Occurrit tantum in nom. et voc., accusativus εὐρύοπα, est ab εὐρυωψ.

εὐρύοχλος, ον, latus seu amplus turba: populosus, *dub.*

εὐρύπεδος, ον, (πέδον) latum habens solum, agrum.

εὐρυπέδιλος, ον, (πέδιλον) latum habens calceum.

εὐρύπορος, ον, (πόρος) latos habens meatus, epith. maris. Hom.

εὐρυπρωκτία, ἡ, mollities cinaedi. A seq.

εὐρύπρωκτος, ον, latum et amplum podicem habens, i. e. cinaedus.

εὔρυπτος, ον, (ῥύπτω) abstersu facilis.

εὐρυπυλής, ές, (πύλη) latas portas habens.

εὐρύπυλος, ον, idem, ab eod.

εὐρυρέεθρος, ον, (ῥέεθρον) late fluens, Epith. fluvii.

εὐρυρέων, ουσα, ον, (ῥέω) late fluens, Il. *Verbum* εὐρυρέω, quod hinc finxerunt, *non exstat.*

εὐρύς, εῖα, ύ, *Gen.* έος, είας, έος, latus, amplus, spatiosus. – *Acc. sing.* ap. Hom. non solum est εὐρύν, sed etiam εὐρέα. Nom. fem. Ion. εὐρέη, Dor. εὐρεῖα. Asius Athenaei 12, p. 525. f. habet χθονὸς εὐρέος p. εὐρείας. cf. ἡδύς, θῆλυς. – *Adv.* εὐρέως.

εὐρυσάκης, ες, (σάκος) latum et amplum scutum habens. (– ◡ ◡ –)

εὐρυσθενής, ές, (σθένος) late, valde potens.

εὐρύσορος, ον, (σορός) latum habens loculum. Ut εὐρύσορον σῆμα, in Epigr. amplum et capax sepulcrum.

εὐρύστερνος, ον, (στέρνον) latum pectus habens.

εὐρυστήθης, ες, (στῆθος) qui lato seu amplo pectore est, pectorosus.

εὐρυστομία, ας, ἡ, hiatus vastus oris, sc. in pronunciando. A seq.

εὐρύστομος, ον, (στόμα) qui lato ore, seu ostio est.

εὐρυτενής, ές, (τείνω) qui late distenditur, latus, amplus.

εὐρυτέρως, *adv.* (εὐρύ) latius.

εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo. (– ◡ –)

εὐρύτιμος, ον, (τιμή) valde honoratus.

εὔρυτος, ον, bene fluens, manans, liquidus.

εὐρυτρήτος, ον, (τιτράω) lata et ampla habens foramina.

εὐρυτρύπητος, ον, (τρυπάω) late perforatus, lata habens foramina.

εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, (φαρέτρα) altam seu amplam habens pharetram, Epitheton Apollinis, Pind.

εὐρυφυής, ές, (φύω) late crescens.

εὐρυφωνία, ας, ἡ, pronunciatio, sonus verbi amplior. A seq.

εὐρύφωνος, ον, (φωνή) ampla voce praeditus. 2) de verbo, sonorus.

εὐρυχαδής, ές, (χαίνω, χανδάνω, χάζω) late hians, latus, capax.

εὐρυχαίτας, Dor. pro εὐρυχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) latam comam habens.

εὐρύχορος, ον, amplus, spatiosus (Radix est χορός, ubi ampla loca sunt ad choros celebrandos: non igitur opus est, ut pro εὐρύχωρος positum esse putetur.)

εὐρυχωρής, ές, idem quod εὐρύχωρος.

εὐρυχωρία, ας, ἡ, locus amplus, spatium latum, planities, campus patens. 2) opportunitas ex amplitudine loci. A seq.

εὐρύχωρος, ον, (χῶρος) amplus, spatiosus, capax, magnus.

εὐρύωψ, ωπος, vel οπος, late et longe videns. Jovis Epitheton, quasi omnia longe lateque providentia sua perlustrantis et gubernantis. Ab ὤψ, oculus, aut ab ὄψ, vox, ut sit longe lateque sonans, tonans. Hom. εὐρύοπα Κρονίδης. Apud eundem est et εὐρύοπα Ζεύς Nominativus pro εὐρυόπης. cf. εὐρύοπα.

εὐρώγης, ες, (ῥώξ) plenus acinis.

εὐρώδης, ες. *poet.* p. εὐρύς, Soph. Aj. 1191. ibique Herm. (v. 1169)

εὐρώεις, εσσα, εν, (εὐρώς) situ obsitus, squalidus: tenebrosus, obscurus, Il. 20, 65. Od. 10, 512. 23, 322. 24, 10. Hes. op. 152. Theog. 731. 739. Soph. Aj. 1167. – Rejicit hanc vocis derivationem et explicationem Hermannus ad Soph. Aj. 1146. „ab εὐρύς inquit, poetica terminatione factum εὐρώεις, significationem induit vocis consentaneam, ut non simpliciter latum, sed vastum notaret.„ Quae explicatio, licet jam a veteribus grammaticis, Appollonio lex p. 312. Hesych. s. p. 1528. Etym. M. p. 397, 57. (alteram tamen illam non ignorantibus,) proferatur, minus tamen convenit locis Homericis, ubi de orco sermo est.

εὕρων, οῦσα, όν, part. aor. εὗρον ab εὑρίσκω.

εὐρωπός, ή, όν, i. q. εὐρύς, latus, amplus, vastus. Eur. Iph. T. 611. Opp. hal. 3, 40. 4, 525. Oppon. στενωπός. Alii explicant „situ obsitus s. tenebricosus„ ut εὐρώεις, qua de re jam veteres dubitasse docent Eustath. ad Dion. Per. 270. Hesych. I. p. 1518.

εὐρώς, ῶτος, ὁ, situs, mucor, caries.

εὐρωστέω, (εὔρωστος) bene valeo, robustus sum.

εὐρωστία, ας, ἡ, robur, firmitas, bona valetudo. A seq.

εὔρωστος, ον, (ῥώννυμι) robustus, validus, bene valens.

εὐρώστως, *adv.* robuste, valide, firmiter.

Εὐρώτας, αο, ὁ, Eurotas, fluvius Laconiae. 2) veretrum in Epigr. apud Suidam.

εὐρωτιάω, (εὐρώς) situ obsitus sum, marceo, squaleo, putreo. εὐρωτιῶν, Partic. cariosus, sordidus.

ἐΰς, ὁ, bonus, strenuus. Praeter nom. et acc. ἐΰν occurrunt *a) gen. sing.* ἑῆος, q. v. *b) gen. plur.* neutr. ἐάων (◡ – –) „bonorum, fortunae secundae, felicitatis, θεοὶ δωτῆρες ἐάων, Od. 8, 325. cf. 335. Il. 24, 528. hymn. 17, 12. 29, 8. *adv.* ἐΰ, εὖ, q. v. cf. ἠΰς.

εὖσα, part. ab εἰμί, Dor. p. ἐοῦσα, οὖσα.

εὖσα, ας, ε, aor. 1. ab εὕω, Od.

εὐσανίδωτος, ον, (σανιδόω) bene tabulatus, Epith. navis bonae. (– ◡ ◡ – ◡)

εὐσαρκία, ας, ἡ, corpulentia. A seq.

εὔσαρκος, ον, (σάρξ) bonas habens carnes, carnosus, corpulentus.

εὐσαρκόω, f. ώσω, reddo corpulentum et carnosum.

εὐσάρκωσις, ἡ, corpulentia.

εὐσέβεια, ας, ἡ, (εὐσεβής) pietas, religio: cura et tutela atque reverentia eorum, quibus eam debemus.

εὐσεβέω, f. ήσω, probe et religiose Deum colo, pius sum, pie ago, adversus quemcunque, cui pietas debetur, a consuetudine latina, ut Deum, parentes, conjugem, liberos, magistratus, magistros. Hinc curo et tueor eos, quos debeo: justus sum in bello gerendo. Constr. εὐσεβεῖν περί, πρός, εἴς τινα, contra vero εὖ σέβειν τινά.

εὐσεβέως, *adv.* pie, religiose, pro εὐσεβῶς.

εὐσέβημα, ατος, τό, (εὐσεβέω) pie factum, officium pietatis.

εὐσεβής, ές, (σέβω) religiosus, qui pie colit Deum. Hinc *Subst.* τὸ εὐσεβές, έος, pietas.

εὐσεβίη, ἡ, *Ion.* p. εὐσέβεια.

εὐσεβῶς, *adv.* idem quod εὐσεβέως. A praec.

εὔσειστος, ον, (σείω) qui facile potest concuti: terrae motibus obnoxius.

εὐσέληνος, ον, (σελήνη) lucidus, lunae fulgore illustris, non illunis.

εὔσελμος, ον, *Ep.* ἐΰσσελμος, (σέλμα) pulcra habens transtra, Epith. bonae navis.

εὔσεμνος, η, ον, (σεμνός) valde venerabilis.

εὐσέπτος, ον, (σέβομαι) venerabilis.

εὐσήκωτος, ον, (σηκόω) boni s. pleni ponderis.

εὐσημεία, *Ion.* εὐσημείη, ἡ, bona significatio, bonum signum. A seq.

εὔσημος, ον, (σῆμα) bene significans: dilucidus, apertus: insignis.

εὐσήμως, *adv.* clare, perspicue.

εὔσηπτος, ον, (σήπω) qui facile putrescit, putredini obnoxius.

εὐσηψία, ας, ἡ, putrescendi celeritas.

εὐσθένεια, ας, ἡ, virium integritas, robur.

εὐσθενέω, f. ήσω, viribus polleo. A seq.

εὐσθενής, ές, (σθένος) viribus pollens, validus, admodum robustus.

εὐσίπυος, ον, (σιπύα) planum panarium habens: opp. ὀλιγοσίπυος. (– ◡ ◡ ◡)

εὐσιτέω, f. ήσω, bene habitus sum e cibo: cibum appeto, alacriter sumo. A seq.

εὔσιτος, ον, (σῖτος) qui bono est stomacho.

εὔσκαλμος, ον, (σκαλμός) bonis scalmis, bono remigio instructus.

εὐσκανδάλιστος, ον, (σκανδαλίζω) qui facile offendit. Theophyl.

εὐσκάνδιξ, ικος, (σκάνδιξ) olere silvestri abundans.

εὔσκαρθμος, ον, (σκαίρω) bene saltans, celer, velox, agilis, Il. 13, 31.

εὐσκάριστος, ον, (σκαρίζω) i. q. praec.

εὐσκελής, ές, (σκέλος) bona habens crura.

εὐσκέπαστος, ον, (σκεπάζω) bene tectus atque munitus.

εὐσκεπής, ές, (σκέπας) bene tectus, bonum tegumentum habens.

εὐσκευέω, bene istructus sum, a seq.

εὔσκευος, ον, (σκεῦος) vasis utensilibus bene instructus.

εὐσκίαστος, ον, (σκιάζω) (– ◡ – ◡) et

εὔσκιος, ον, (σκιά) umbrosus, opacus, gratas umbras habens, amoenus.

εὔσκοπος, ον, Ep. ἐΰσκοπος, (σκοπός) acute videns, speculator, epith. Mercurii, Il. 24, 24. Od. 1, 38. ol. Dianae, Od. 11, 198. ubi etiam vertitur: scopum perite attingens, cf. Hdt. 5, 61. εὔσκοπα βάλλειν, τοξεύειν, scopum bene adsequi. 2) de loco, unde prospectus patet.

εὐσκόπως, adv. apte, perite, feliciter, recte, ut metam feriat.

εὐσκωμμόνως, adv. facete, salse.
εὐσκωμμοσύνη, ης, ἡ, facilitas in scommatis et dicteriis jaciendis. A seq.
εὔσκωμμων, ον, (σκῶμμα) dicax.
εὐσμίλευτος, ον, (σμιλεύω) scalpello bene amputatus.
εὐσμίλωτος, ον, (σμῖλος) scalpro bene politus. (- - - ᴗ)
εὔσοια, ας, ἡ, robur, Sophocl. pro εὐσοΐα, A seq.
εὔσοος, ον, contr. εὔσους, Dor. εὔσως, (σόος) incolumis, salvus. Theocr.
εὐσπειρής, ές, et
εὔσπειρος, ον, (σπεῖρα) pulcras spiras faciens, pulcre se in spiras colligens, in spiras bene convolutus.
εὐσπλαγχνία, ας, ἡ, (εὔσπλαγχνος) animositas. 2) misericordia.
εὐσπλαγχνίζομαι, facile misereor. A seq.
εὔσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνον) qui bona et valida viscera habet: animosus, fortis: misericors.
εὔσπορος, ον, (σπορά) fecundus, de agro.
ἐΰσσελμος, ον, Ep. p. εὔσελμος, Hom.
ἐΰσσωτρος, ον, Ep. p. εὔσωτρος, Hes.
εὐστάθεια, ας, ἡ, (εὐσταθής) stabilitas, firmitas, constantia. 2) columen. 3) bona constitutio corporis, constantia, firmitas, tranquillitas animi. (- ᴗ - ᴗ)
εὐσταθέω, f. ήσω, stabilis ac firmus sum, placidus ac tranquillus sum.
εὐσταθία, ας, ἡ, idem quod εὐστάθεια.
εὐσταθής, ές, (ἵστημι) stabilis, firmus, constans. 2) epith. morbi constantis ejusdemque moderati. Hinc *Subst.* τὸ εὐσταθές, έος, bona constitutio.
εὐστάθμως, *adv.* (στάθμη) exacte, ad amussim.
εὐσταθῶς, *adv.* constanter, firmiter, tuto, strenue, fortiter.
εὐσταλής, ές, (στέλλω) bene instructus, decenter ornatus. 2) succinctus et paratus. 3) leviter armatus, ideoque expeditus.
εὐσταλία, ἡ, levis armatura, levitas, agilitas.
εὐσταλῶς, *adv.* decenti cultu, composite, expedite. A praec.
εὐστάφυλος, ον, (σταφυλή) uvis onustus. (- ᴗ ᴗ ᴗ)
εὔσταχυς, υ, (στάχυς) bonas et multas spicas ferens.
εὐστεγής, ές, (στέγω) bene tectus, munitus.
εὔστειρος, ον, (στεῖρα) firmam carinam habens, epith. navis bonae.
εὔστερνος, ον, (στέρνον) bonum ac firmum pectus habens.
εὐστέφανος, ον, pulcre coronatus, a στέφανος. 2) bene munitus, bene muris cinctus, a στεφάνη.
εὐστεφής, ές, (στέφος) idem.
εὐστέφιας, ου, idem, ab eodem.
εὐστιβής, ές, (στείβω) bene tritus et calcatus pedibus viatorum: planus.
εὔστικτος, ον, (στίζω) maculis bene distinctus.
εὔστιπτος, ον, i. q. εὐστιβής
εὐστολίζω, bene instruo, pulcre exorno, e seq.
εὔστολος, ον, (στέλλω) bene indutus, pulcre ornatus: bene instructus, habilis.
εὔστομα, *Adverbialiter* de silentio in sacris, ut εὔστομ' ἔχε, ore fave, lingua fava, i. e. sile. τάδε μοι εὔστομα κείσθω, suo haec loco relinquam, compescam hac in re linguam, de his cavebo parum reverenter et parum religiose loqui. v. εὔστομος.
εὐστομαχία, ας, ἡ, bonus ventriculus. 2) sapor gratus. A seq.
εὐστόμαχος, ον, (στόμαχος) bonum habens stomachum. 2) stomacho conveniens, utilis, gratus, stomachum corroborans.
εὐστομάχως, *adv.* bono stomacho, fortiter.
εὐστομέω, f. ήσω, (εὔστομος) suavem ore cantum modulor. 2) ore rotundo loquor. 3) ore faveo, bona verba dico.
εὐστομία, ας, ἡ, bona pronunciatio. 2) orationis festivitas, dicacitas. 3) sapor ori gratus. 4) prudentia et modestia dicendi, cavens ne quod verbum inconsultum et parum religioni conveniens excidat. A seq.
εὔστομος, ον, (στόμα) ori conveniens, sapidus. 2) qui pulcro ore est. 3) disertus. 4) de equo, qui frenum patitur. εὔστομα, *Adv.* Proprie *neutr. plur.*, q. v.
εὐστόρθυγξ, υγγος, (στόρθυγξ) a bono ramo factus *vel* validum ramum efficiens.
εὐστοχέω, f. ήσω, jaculandi peritus sum, scopum ferio: sollerter conjecto, prudenter utor, v. c. opportunitate, *c. gen.*
εὐστόχημα, ατος, τό, id quod recte conjicitur, quod sollerter perspicitur: sententia, apophthegma: prosper rei successus, felix eventus. A prec.
εὐστοχία, ας, ἡ, dexteritas in jaculando, perspicacitas, sollertia conjectandi. A seq.
εὔστοχος, (στόχος) peritus jaculandi: recta ad scopum tendens, directus: sollers, ingeniosus, perspicax, acutus.
εὐστόχως, *adv.* dextre, apte, feliciter, sollerter, accommodate
εὔστρα, vel εὔστρα, ας, ἡ, (εὕω) fossa, in qua sues mactabantur. 2) spica hordei tosta.
εὐστραβής, ές, (στρέφω) qui facile torquetur, vel flectitur.
εὐστραφής, ές, (στρέφω) i. q. εὐστρεφής.
εὔστρεπτος, ον, (στρέφω) bene tortus.
εὐστρεφής, ές, (στρέφω) bene, pulcre tortus. 2) flexilis, versatilis, agilis: navus, strenuus.
εὐστρεφάλιγξ, ιγγος, (στροφάλιγξ) calamistratus, epith. comae.
εὐστροφία, ας, ἡ, versutia, versatile ingenium. 2) agilitas. A seq.
εὔστροφος, ον, (στρέφω) tortilis. 2) agilis. 3) pulcre tortus, apte circumvolutus.
εὐστρόφως, *adv.* apte, perite.
εὔστρωτος, ον, (στρώννυμι) bene stratus.
εὔστυλος, ον, (στῦλος) columnas justis intervallis distributas habens, ideoque columnarum specie decorus.
εὐσύγκρουστος, ον, bene celatus, facile celandus.
εὐσυκοφάντητος, ον, (συκοφαντέω) calumniis obnoxius.
εὐσύλητος, ον, (συλάω) praedantibus, spoliantibus expositus. (- - - ᴗ)
εὐσύλληπτος, ον, (συλλαμβάνω) qui facile concipit, quae celeriter utero concipit fetum. 2) facilis captu: comprehensibilis.
εὐσυλλόγιστος, ον, (συλλογίζομαι) qui facile colligi argumentando potest.
εὐσυμβίβαστος, ον, (συμβιβάζω) facile conciliandus, conjungendus, congruens.
εὐσύμβλητος, ον, qui per conjecturam facile cognosci potest.
εὐσύμβολος, ον, (συμβάλλω, σύμβολον) facilis, bonus, commodus, humanus et fidus in congressu, in pactis, in commercio, cum quo facile pactum inimus, item facilis et comis in congressibus, aditu. 2) fausti ominis, fausti signi, cui libenter et hilariter occurrimus. 3) facile aliquid conjiciens, bonus conjector. 4) qui libens confert pecuniam. v. ἐρανίζω n. 3.
εὐσυμπερίφορος, (συμπεριφέρω) qui facile ducitur, quo quis vult, obsequiosus, moriger, facile adsentiens, commodis moribus, lenis, facilis, qui se rei cuique praesenti, et homini, cum quo agit, accommodat.
εὐσυμπερίφυτος, ον, (περιφύω) facile concrescens s. coalescens.
εὐσυμπλήρωτος, ον, (συμπληρόω) qui facile impleri potest, Epicharm. Diog. 3, 133.
εὐσύμφυτος, ον, facile coalescens, qui facile coagmentari potest.
εὐσυνάγωγος, ον, qui facile congregari potest. 2) in quem facile aliquid comportari potest.
εὐσυνάλλακτος, ον, (συναλλάττω) idem quod εὐσύμβολος.
εὐσυναλλάκτως, *adv.* comiter, placide, humane.
εὐσυναλλαξία, ἡ, comitas morum.
εὐσυνάρμοστος, ον, (συναρμόζω) qui facile aptari et coagmentari potest.
εὐσυνάρπαστος, ον, (συναρπάζω) qui facile corripi s. arripi potest.
εὐσυναρπάστως, *adv.* ita, ut facile corripi possit.
εὐσυνειδησία, ας, ἡ, conscientia recti. A seq.
εὐσυνείδητος, ον, (συνειδέναι) bene sibi conscius.
εὐσυνειδήτως, *adv.* cum conscientia recte facti.
εὐσυνεσία, ας, ἡ, (σύνεσις) sagacitas, prudentia in judicando.
εὐσύνετος, ον, intellectu facilis. 2) prudens, perspicax, sagax.
εὐσυνθεσία, ας, ἡ, facilitas in paciscendo, fides in pactis servandis. A seq.
εὐσυνθετέω, bene compositus sum. 2) foederibus ineundis facilem me praebeo. 3) foedera et pacta servo. 4) recte ago, apte Polyb. A seq.
εὐσύνθετος, ον, (συντίθημι) apte compositus. 2) aptus, facilis ad compositionem.
εὐσυνθέτως, *adv.* apte, congrue.
εὐσύνοπτος, ον, qui facile conspici potest, conspicuus, manifestus, intellectu facilis.
εὐσυνόπτως, *adv.* perspicue, clare.
εὐσύντακτος, ον, (συντάσσω) bene compositus, aptus, congruus.
εὐσυντάκτως, *adv.* apte, congrue.
εὐσύντριπτος, ον, (συντρίβω) qui facile frangitur.
εὔσφυκτος, ον, (σφύζω) facile vel recte pulsans.
εὐσφυξία, ἡ, arteriarum recta et facilis pulsatio.
εὔσφυρος, ον, (σφυρόν) elegantes habens pedes: de femina pulcra.
εὔσχετος, ον, (σχεῖν) qui bene retineri, excipi potest.
εὐσχημολογέω, f. ήσω, (εὐσχήμων, λόγος) honeste et scite loquor. *dub.*
εὐσχημονέω, f. ήσω, (εὐσχήμων) honesta me gero, contineo: decens, honestus

sum, de hominibus et rebus honestis visu, auditu etc.

εὐσχημόνημα, τό, honeste se gerendi ratio.

εὐσχημόνως, *adv.* decore, decenter, honeste.

εὔσχημος, ον, (σχῆμα) honestus, decorus, speciosus.

εὐσχημοσύνη, ἡ, decor, speciositas, modestia, elegantia. A seq.

εὐσχήμων, ον, (σχῆμα) decens, spectabilis, honoratus. 2) eleganter et scite compositus. 3) modestiae studens, legibus obtemperans.

εὐσχήμως, *adv.* (σχῆμα) honeste, composite.

εὐσχιδής, ές, (σχίζω) bene fissus aut scissus. 2) facile scissilis.

εὔσχιστος, ον, (σχίζω) fissilis, qui facile findi aut scindi potest.

εὐσχολέω, f. ήσω, (εὔσχολος) vaco, otio abundo, τινός, ad aliquam rem.

εὐσχολία, ας, ἡ, vacatio, otium. A seq.

εὔσχολος, ον, (σχολή) qui abundat otio: expers belli.

εὐσωματέω, f. ήσω, (εὐσώματος) sum corpore pulcro et bene constituto.

εὐσωματία, ας, ἡ, bona corporis constitutio. A seq.

εὐσώματος, ον, (σῶμα), qui corpore bene constituto est, corpulentus, corpore robusto.

εὔσωμος, ον, idem, et ab eod. *dub.*

εὔσωτρος, ον, (σῶτρον) habens bonas curvaturas rotae, Epith. currus boni.

εὐτακής, ές, (τήκω) qui facile liquescit.

εὐτακτέω, f. ήσω, (εὔτακτος) ordinem servo. 2) facio, quae debeo, modeste pareo, solvo tributa, quae debeo. 3) castus sum, a Venere abstineo, temperanter vivo, honestati studeo.

εὐτάκτημα, τό, modestia, obedientia, castitas. A praec.

εὔτακτος, ον, ordinatus, dispositus. 2) ordinem et disciplinam servans, certo ordine procedens. 3) modestus, dicto audiens. Hinc *Subst.* τὸ εὔτακτον, disciplina, modestia.

εὐτάκτως, *adv.* ordinate: aequaliter, composite, modeste.

εὐταλαίπωρος, ον, i. q. simplex.

εὐταμίευτος, ον, (ταμιεύω) bene reconditus. 2) bene administratus; quum sc. parce et modice aliqua re, pecunia, viribus, utimur, nec totam simul profundimus. 3) rem sic gerens vel administrans. Unde 4) moderatus, mediocris, facilis, parabilis.

εὐταξία, ας, ἡ, (τάττω, τάξις) ordo ratus, ordinis constitutio, modestia, i. e. scientia earum rerum, quae aguntur aut dicuntur, suo loco collocandarum. cf. εὐκαιρία. 2) disciplina.

εὐταπείνωτος, ον, (ταπεινόω) qui facile potest debilitari.

εὐτάρακτος, ον, (ταράσσω) qui facile perturbatur.

εὔταρσος, ον, (ταρσός) pulcro pede praeditus: pulchrum pedem habens.

εὖτε, *adv.* *Ep.* p. ὅτε, quod, quum, ubi: construitur *c. indic.* Il. 11, 735. et plerumque in apodosi sequentem habet particulam aliquam, ut ἔνθα, τῆμος, δή, δή τότε, καὶ τότε δή ῥα, τόφρα δέ, δέ. 2) εὖτ' ἄν, i. q. ὅταν, *c. conj.*, quandoquidem, quum, quoties, Il. 1, 242. 2, 34. 228. al. Simplex εὖτε sine ἄν *c. conj.* semel occurrit ap. Homerum Od. 7, 202. frequentius *ap. seriores*, v. Jacobs A. P. p. 106. 3) *adv.* i. q. ἠΰτε, sicut, velut, ceu, Il. 3, 10.

εὐτείχεος, ον, (τεῖχος) bene munitus, firmis moenibus circumdatus. *Acc. sing fem.* εὐτείχεα per *metaplasmum*. p. εὐτείχεον, Il. 16, 57.

εὐτειχής, ές, (τεῖχος) i. q. seq., Pind.

εὐτείχητος, ον, (τεῖχος) bene munitus, Hom. h. Ven. 112.

εὐτειχιστος, ον, (τειχίζω) facile muniendus.

εὔτειχος, ον, i. q. εὐτείχεος.

εὐτεκμαρτος, ον, (τεκμαίρω) conjectu facilis, qui facile possit ex indiciis colligi et agnosci.

εὐτεκνέω, (εὔτεκνος) felix sum prole.

εὐτεκνία, ας, ἡ, boni liberi et multi. A seq.

εὔτεκνος, ον, (τέκνον) felix sobole. 2) fecundus.

εὐτέλεια, ας, ἡ, parvus sumtus, frugalitas, parsimonia. 2) victus tenuis. 3) vilitas, tenuitas, humilitas. A seq.

εὐτελής, ές, (τέλος) non magnam impensam requirens, tenuis. 2) frugalis, qui parvos sumtus facit. 3) vilis, parvi pretii, frivolus. 4) humilis, illiberalis.

εὐτελίζω, f. ίσω, floccifacio, vilipendo, contemno.

εὐτελισμός, οῦ, ὁ, extenuatio rei, contemtus.

εὐτελῶς, *adv.* (εὐτελής) parvo sumtu, frugaliter, tenuiter, parce.

Εὐτέρπη, ης, ἡ, (τέρπω) Euterpe, Musa.

εὐτερπής, ές, (τέρπω) aptus ad delectandum, vi delectandi praeditus, amoenus.

εὐτεχνητος, ον, (τεχνάομαι) exquisita arte factus.

εὐτεχνία, ας, ἡ, peritia, doctrina, eruditio, sollertia. 2) artificium quodvis. A seq.

εὔτεχνος, ον, (τέχνη) artificiosus, artis peritus.

εὐτέχνως, *adv.* artificiose.

εὐτιθάσσευτος, ον, (τιθασσεύω) qui facile mitescit, qui facile cicurari s. mansuefieri potest.

εὔτηκτος, ον, (τήκω) qui facile colliquescit. Hinc *Subst.* εὐτηξία, ἡ.

εὐτλήμων, ον, (τλήμων) valde fortis, Aesch. Pers. 28.

εὔτμητος, ον, bene sectus et paratus, elaboratus.

εὔτοιχος, ον, (τοῖχος) bonos parietes habens.

εὐτοκέω, f. ήσω, (εὔτοκος) facile, saepe pario.

εὐτοκία, ας, ἡ, fecunditas. 2) facilis partus. A seq.

εὔτοκος, ον, (τίκτω) fecundus. 2) facile et saepe pariens. 3) *Pass.* bene, feliciter genitus, pulcra proles.

εὐτολμέω, (εὔτολμος) audeo.

εὐτολμία, ας, ἡ, audacia. 2) confidentia, animositas, animi praesentia. A seq.

εὔτολμος, ον, (τόλμη) audax, confidens, animosus, intrepidus, fortis.

εὐτόλμως, *adv.* audacter, animose, intrepide.

εὔτομος, ον, (τέμνω) sectu facilis. 2) bene seu pulcre sectus.

εὐτονέω, f. ήσω, (εὔτονος) validus sum, vires recipio.

εὐτονία, ας, ἡ, firmitas, vis in extendendo, s. nitendo, vigor.

εὔτονος, ον, (τείνω) validus, firmus, robustus, efficax, tenax.

εὐτόνως, *adv.* acriter, strenue, magna cum contentione.

εὐτοξία, ας, ἡ, dexteritas et peritia jaculandi. A seq.

εὔτοξος, ον, (τόξον) bonum arcum habens, felix jaculandi arcu.

εὐτόρνευτος, ον, (τορνεύω) i. q. εὔτορνος.

εὔτορνος, ον, (τόρνος) tornatu facilis. 2) pulcre tornatus.

εὐτόρνως, *adv.* scite, eleganter.

εὐτραπεζεύομαι, laute instructa mensa utor, a seq.

εὐτράπεζος, ον, (τράπεζα) qui multos laute excipit. 2) quod fit ad mensam laute instructam. 3) bene instructa mensa utens. (– ◡ – ◡)

εὐτραπελεύομαι, (εὐτράπελος) lepide jocor, dicax sum, facete dico.

εὐτραπελία, ας, ἡ, (εὐτράπελος) urbanitas, comitas, festivitas, lepor: scurrilitas, dicacitas, facete dictum.

εὐτραπελίζω, f. ίσω, festive jocor: scurriliter loquor. A seq.

εὐτράπελος, ον, (τρέπω) qui facile in omnes partes versatur, mutabilis, volubilis. 2) urbanus, facetus, lepidus, dicax: scurrilis, ineptus. (– ◡ ◡ ◡)

εὐτραπέλως, *adv.* facete, lepide: scurriliter.

εὐτραφέω, nutrimentis abundo. A seq.

εὐτραφής, ές, (τρέφω) bene nutritus, saginatus, pinguis. 2) bene nutriens, alibilis.

εὐτραφία, ἡ, corpus bene nutritum, pinguedo.

εὐτρεπής, ές, (τρέπω) bene paratus.

εὐτρεπίζω, f. ίσω, apparo, instruo, ordino, compono, concilio amicos. A pr.

εὐτρεπισμός, οῦ, ὁ, apparatus, ordinatio. A praec.

εὐτρεπιστής, οῦ, ὁ, curator rei apparandae, ordinandae, pararius amicitiarum. Ab eod.

εὔτρεπτος, ον, (τρέπω) versatilis, mutabilis.

εὐτρεφής, ές, i. q. εὐτραφής.

εὐτρεψία, ἡ, (εὔτρεπτος) mutabilitas.

εὔτρητος, ον, (τετραίνω) bene perforatus, late hians.

εὐτριαίνης, ὁ, (τρίαινα) tridentem egregie gerens, Epith. Neptuni.

εὐτριβής, ές, (τρίβω) bene tritus, assuetus.

εὔτριπτος, ον, (τρίβω) tritu facilis, friabilis.

εὔτριχες, *nom. pl.* ab εὔθριξ.

εὔτριχος, ον, (θρίξ) comatus, capillatus.

εὔτριψ, ιβος, i. q. εὐτριβής.

εὐτροπία, ας, ἡ, (εὔτροπος) morum probitas, morum elegantia: versutia.

εὔτροπις, ιδος, (τρόπις) bonam carinam habens.

εὔτροπος, ον, (τρόπος) versutus. 2) qui probatis est moribus, bene moratus.

εὐτρόπως, *adv.* decenter.

εὐτροφέω, f. ήσω, (εὔτροφος) bene alor, copiosum nutrimentum accipio, cresco, pinguesco: etiam in *medio*.

εὐτροφία, ας, ἡ, bona nutritio, alimenti copia: habitus succulentior et vegetior.

εὔτροφος, ον, (τρέφω) bene nutritus: pinguis, plenus. 2) copiose nutritus.

εὐτρόχαλος, ον, rotundus, mobilis, etc. 2) planus, in quo rotae curruive nil obstat.

εὔτροχος, (τρέχω, τροχός) volubilis, agilis.

εὐτρύγητος, ον, (τρυγάω) qui facile demetitur, decerpitur, vindemiatur. (---⏑)

εὔτυκος, ον, *rarior forma* p. εὔτυκτος, Theocr.

εὔτυκτος, ον, (τεύχω) bene elaboratus, bene factus. 2) bene paratus.

εὐτύπωτος, ον, (τυπόω) cui signum facile potest imprimi. (-⏑-⏑)

εὐτυχέω, f. ήσω, (εὐτυχής) sum felix, secunda fortuna utor. 2) obtineo, assequor, *c. gen.* vel *c. acc.* 3) εὐτυχοίης, formula comiter aliquid abeuntis, minime, Valck. Phoen. 406.

εὐτύχημα, ατος, τό, felicitas.

εὐτυχής, ές, secunda fortuna utens, votorum compos, felix: hinc *Subst.* τὸ εὐτυχές, fortuna secunda, successus prosper.

εὐτυχία, ας, ἡ, secunda fortuna, felicitas, res fausta, quae praeter spem contigit.

εὔτυχος, *f. lect.* Aesch. Suppl. 935. p. εὔτυκος.

εὐτυχῶς, *poet.* εὐτυχέως, feliciter, prospere. 2) casu quodam atque fortuna.

εὔυαλος, ον, (ὕαλος) e pulcro vitro factus, vitreus. (-⏑⏑⏑)

εὐυδρέω, (εὔυδρος) aqua abundo.

εὐυδρία, ἡ, copia aquarum. A seq.

εὔυδρος, ον, (ὕδωρ) aqua abundans, irriguus.

εὐυμνία, ἡ, celebritas. A seq.

εὔυμνος, ον, (ὕμνος) laude dignus, celebrandus. 2) qui commoda, multis caussis laudari potest.

εὐυπέρβατος, ον, (ὑπερβαίνω) superabilis, qui facile superatur.

εὐυπέρβλητος, ον, (ὑπερβάλλω) superatu facilis, superabilis.

εὔυπνος, ον, facile et placide dormiens. 2) bene sopiens.

εὐυπόδητος, ον, (ὑποδέω) qui facile subligari potest.

εὐυπόιστος, ον, (ὑποφέρω) tolerabilis

εὐυπόληπτος, ον, (ὑπολαμβάνω) qui facile recipitur.

εὐυποχώρητος, ον, (ὑποχωρέω) facile cedens.

εὔυφαντος, ον, (ὑφαίνω) bene et eleganter textus.

εὐυφής, ές, (ὑφή) eleganter textus, Soph. (-⏑-)

εὐυψής, ές, (ὕψος) valde excelsus.

εὐφαής, ές, (φάος) clara luce splendens, pellucidus.

εὐφαμία, εὔφαμος, *Dor.* p. εὐφημία, εὔφημος.

εὐφανής, ές, (φαίνω) i. q. εὐφαής.

εὐφαντασίωτος, ον, (φαντασιόω) qui bene et facile capit visiones, felix in concipiendis imaginibus et speciebus rerum, qui sibi omnia secundum verum optime fingit.

εὐφαρέτρας, *Dor.* pro εὐφαρέτρης, ου, ὁ, (φαρέτρα) pulcram pharetram habens.

εὐφαρμάκος, ον, (φάρμακον) medicamentis conveniens seu utilis.

εὐφεγγής, ές, (φέγγος) egregium splendorem habens, valde splendidus.

εὐφεγγία, ἡ, splendor. A praec.

εὐφημέω, f. ήσω, (εὔφημος) verbis boni ominis utor, bona verba dico, faveo lingua: sileo. εὐφήμει, melius ominare, bona verba quaeso, desine male loqui, sile. εὐφημεῖτε, favete linguis. 2) *per euphemismum* i. q. δυσφημέω, queror, conqueror. cf. εὔφημος. 3) celebro, laudo, laudibus vel gratulatione prosequor, *opp.* βλασφημέω. 4) sono, audior, Aesch. Pers. 387.

εὐφημία, ἡ, proprie, honestas et suavitas, quae est in verbis: bonum omen, fausta acclamatio: bona fama, laus, favor: honorifica appellatio. Ab seq.

εὐφημίζω, *f. l.* p. εὐφημέω, Lob. Phryn. p. 596.

εὐφήμιος, ον, i. q. εὔφημος.

εὐφημισμός, οῦ, ὁ, boni ominis captatio. 2) Euphemismus, Figura rhetorica, qua res dictu audituve ingrata nomine molliori effertur.

εὔφημος, ον, (φήμη) *proprie*, bene, suaviter sonans, sed de verbis: bonae, honestae, jucundae rei cogitationem afferens (*opp.* βλάσφημος, *quod vid.*) 2) bonum omen habens, faciens, bene ominatus. 3) honorificus, honestus, laudabilis. 4) pius, religiosus. 5) *per euphemismum* i. q. δύσφημος.

εὐφήμως, *adv.* honesto verbo: per Euphemismum: bona verba dicendo, bene precando: religiose.

εὔφθαρτος, ον, (φθείρω) corruptibilis.

εὐφθογγέω, bene sono, articulata pronuncio, suaviter cano. A seq.

εὔφθογγος, ον, bene sonans, suavem edens sonum.

εὐφιλής, ές, (φιλέω) valde amans. 2) gratus, jucundus alicui.

εὐφίλητος, ον, etiam εὐφίλητη, Aesch. Sept. 105. (φιλέω) dilectus.

εὐφιλόπαις, δος, ὁ, ἡ, indulgens in liberos.

εὐφιλοτίμητος, ον, contendere cum aliis de gloria amans, laudis cupidus, magnificus. (-⏑⏑--⏑)

εὔφιμος, ον, (φιμόω) adstringens, vim adstringendi habens, obturandi, vel obstruendi vi pollens. 2) frenatus.

εὔφλαστος, ον, fragilis.

εὔφλεκτος, ον, (φλέγω) inflammatu facilis.

εὐφορβία, ας, ἡ, (εὔφορβος) pastus, seu alimenti copia.

εὐφόρβιον, τό, nomen plantae.

εὔφορβος, ον, (φορβή) bene nutritus, pinguis: alimentis abundans.

εὐφορέω, f. ήσω, (εὔφορος) ferax sum, uberes fructus profero.

εὐφόρητος, ον, portatu facilis, tolerabilis.

εὐφορία, ας, ἡ, portandi facilitas. 2) facilitas et opportunitas. 3) feracitas, fertilitas, abundantia, ubertas. 4) bonus habitus, bona rei conditio.

εὐφόρμιγξ, ιγγος, (φόρμιγξ) pulcram citharam habens.

εὔφορος, ον, (φέρω) portatu facilis. 2) qui facile fert, fertilis, ferax, fecundus. 3) agilis, expeditus. εὔφορον πνεῦμα, ventus ferens, secundus, Xen.

εὔφορτος, ον, (φόρτος) leviter onustus, celer.

εὐφόρως, *adv.* ita, ut facile ferat, aut portetur vel toleretur, leviter, facile, aequo animo.

εὐφραδία, ἡ, elegantia sermonis, facundia.

εὐφραδέως, *adv.* eleganter, prudenter: decenter, ornate. A seq.

εὐφραδής, ές, (φράζω, φράζομαι) clarus, manifestus. 2) bene disserens, disertus.

εὐφραδίη, ας, ἡ, *Ion.* et *Ep.* p. εὐφράδεια.

εὐφραίνω, f. ανῶ, (φρήν) exhilaro, oblecto. εὐφραίνομαι, laetor, gaudeo: convivor, genio indulgeo, epulor.

εὐφραντικός, ή, όν, exhilarans, genialis, laetus.

εὐφραντός, ή, όν exhilarans.

εὐφρασία, ἡ, (εὐφραίνω) laetitia, gaudium honestum, ob res bene gestas, recte facta. 2) epulum, convivium.

εὔφραστος, ον, (φράζω) explicatu facilis: pronunciatu facilis: bene notus, certus.

εὐφρονέων, *Ep.* ἐϋφρονέων, (φρονέω) bene cupiens, benevolus.

εὐφρόνη, ἡ, (εὔφρων) nox, Hes. op. 562. *proprie* benevola, per euphemismum. 2) i. q. εὐφροσύνη, Eur.

εὐφρονίδης, ου, ὁ, filius noctis

εὐφρόνως, *adv.* prudenter, benevole.

εὐφροσύνη, ης, ἡ, laetitia, hilaritas, animi voluptas. 2) idem quod εὐφρασία n. 2. εὔφρων. (-⏑⏑-)

εὐφρόσυνος, η, ον, laetitiam adferens. 2) hilaris, laetus. *poet.*

εὔφρουρος, ον, (φρουρά) bene custoditus. 2) *act.* bene custodiens.

εὔφρων, ον, (φρήν) cui mens integra est. 2) hilaris, laetus. 3) laetitiam adferens, exhilarans.

εὐφυΐα, ἡ, i. q. εὐφυΐα.

εὐφυής, ές, (φύω) bene ac laete crescens, ut arbor, pascua. 2) in quocunque genere bene a natura constitutus et factus, aptus, commodus, bona indole praeditus: ingeniosus, solers, ingenio ad videndum acuto: facetus, jocosus, dicax etc.

εὐφυΐα, ας, ἡ, bona indoles, naturalis dexteritas, ingenii sollertia etc. A praec. (-⏑⏑-)

εὐφύλακτος, ον, (φυλάσσω) custoditu seu servatu facilis. 2) bene custoditus. 3) a quo facile caveri potest (-⏑-⏑)

εὔφυλλος, ον, (φύλλον) densus foliis.

εὐφύσητος, ον, (φυσάω) qui spiritu facile dissipatur.

εὔφυτος, ον, (φυτόν) aptus ad arbores serendas.

εὐφυῶς, *adv.* (εὐφυής) ut decet bona indole praeditum: ingeniose, facete: percommode, apte, scite.

εὐφωνία, ἡ, bona vox, vox canora, vocalitas: suavis pronunciatio. A seq.

εὔφωνος, ον, (φωνή) bene sonans, vocalis, canorus.

εὐφώνως, *adv.* bona voce: suavi pronunciatione.

εὐφώρατος, ον, (φωράω) deprehensu facilis.

εὐχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) bene seu pulcre jubatus: bene comatus.

εὐχαιτίας, ου, ὁ, i. q. εὐχαίτης

εὐχάλινος, ον, (χαλινός) pulcro freno instructus. (-⏑-⏑)

εὐχαλίνωτος, ον, frenatus.

εὔχαλκος, ον, pulcro, probo ex aere factus.

εὐχάλκωτος, ον, (χαλκόω) idem.

εὔχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, (χάρις) gratiosus, jucundus, facetus, cui gratia inest

εὐχαριστέω, f. ήσω, (εὐχάριστος) suavis, jucundus sum: gratificor: gratum me praebeo, gratias ago: gratulor: precor, preces facio.

εὐχαριστήριος, ον, qui gratiarum agende-

rum aut habendarum caussa fit, ut hymnus, quo gratiae aguntur, aut sacrificium.

εὐχαριστία, ἡ, gratia, suavitas rei vel personae, comitas, affabilitas; gratus animus: grata beneficiorum commemoratio, grati animi significatio, gratiarum actio. 2) Apud Catholicos et vett. Script. Ecclesiast. adhibetur pro augustissimo Sacramento corporis et sanguinis D. N. J. Christi. Est enim sacrificium Eucharisticum, quo gratias Deo reddimus etc.

εὐχάριστος, ον, suavis, gratiosus, acceptus, amabilis. 2) gratus, beneficii memor. 3) beneficus.

εὐχαρίστως, *adv.* animo grato: lepide, gratiose: bene, feliciter.

εὔχαρις, ι, (χάρις) i. q. εὔχαρις.

εὔχειλος, ον, labiosus, pulcra s. magna labia habens.

εὐχείμερος, ον, (χεῖμα) ad hiberna accommodatus. 2) salubri frigori expositus. 3) frigoris bene patiens, cui bruma est tolerabilis.

εὔχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) cui manus sunt habiles, manu fortis, strenuus, laboriosus, artificiosus.

εὐχειρία, ας, ἡ, *proprie* manuum dexteritas seu agilitas: artificium et dexteritas in rebus agendis. A pr.

εὔχειρος, ον, i. q. εὔχειρ. *Superl.* εὐχειρότατος, qui facillime vinci potest, ap. Xenoph. (Oec. 8, 4.) sed praestat εὐχειρωτότατος.

εὐχείρωτος, ον, (χειρόω) qui facile in potestatem redigi, capi et mansuefieri potest, superabilis.

εὐχέρεια, ας, ἡ, manuum agilitas: facilitas: levitas: proclivitas, studium. Ab seq.

εὐχερής, ές, (χείρ) manibus tractabilis, facilis. 2) leviter aliquid tractans: levis, negligens.

εὐχερῶς, *adv.* facile. 2) leviter.

εὐχετάομαι, *poet.* p. εὔχομαι. precor, supplico, *c. dat. pers.*: significo alicui venerationem, amorem, gratum animum, Hom. 2) glorior, jacto me, c. inf. υἷες ἔμμεναι εὐχετόωνται, Od. 1, 172. Homerus praesenti tantum et impf. utitur, et hoc quidem semper sine augmento.

εὐχέτης, ου, ὁ, (εὔχομαι) supplex, vota faciens.

εὐχετιάζω, i. q. εὔχομαι, Hesych.

εὐχή, ἡ, precatio, oratio, votum, Od. 10. 526. Hes. Th. 519. 2) imprecatio, dirae. 3) jactatio, gloriatio.

εὐχήμων, ον, optabilis, Hesych.

εὔχιλος, ον, abundans pabulo et alimonia: bene nutriens. 2) qui bene nutritur: succulentus, corpulentus.

εὐχίμαρος, ον, (χίμαρος) capris abundans.

εὔχλοος, ον, *contr.* εὔχλους, (χλόα) bene virens, pulcre virescens. 2) *act.* pulcre virere faciens, epith. Cereris, Soph. O. C. 1600.

εὔχλωρος, ον, pulcre viridans, viridis.

εὐχολόγιον, τό, libellus, quo preces continentur, Suid.

εὔχομαι, f. ξομαι, aor. ηὐξάμην, oro, precor, θεῷ, Hom. *Attici* addunt etiam *accusativum rei*, ut εὔχεσθαι πολυκαρπίαν τοῖς θεοῖς, precari a diis fertilitatem, Xen. Mem. 3, 14. 3. εὔχεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς, Xen. Mem. 1, 3, 2. εὔχεσθαι τοὺς θεοὺς, Trag. 2) voveo, promitto me aliquid facturum esse, c. inf. Il. 8. 526. 18. 499. 3) glorior; narro, dico me esse aliquem, c. inf. Il. 14, 366. raro omisso inf. Od. 14, 199. cf. εὐχετάομαι. *Attici* plerumque augmentum addunt ηὐχόμην, ηὐξάμην, Homerus nunquam augmento utitur.

εὐχοποιέομαι, (ποιέω) preces facio.

εὔχορδος, ον, (χορδή) suaviter e fidibus sonans, epith. citharae.

εὔχορτος, ον, foeno seu gramine abundans.

εὖχος, τό, id quod a diis precamur, votum: εὖχος δοῦναι, optata dare; εὖχος ἀρέσθαι, voti compotem fieri, Hom. 2) votum, donum votivum. 3) gloriatio, jactatio. (In locis Homericis nonnulli explicant: *gloria, honor, decus*, quod tamen primitivae vocis significationi non convenit, neque necessarium est.)

εὐχρηματέω, f. ήσω, (εὐχρήματος) opulentus sum, divitiis abundo.

εὐχρηματία, ἡ, opulentia. A seq.

εὐχρήματος, ον, (χρήματα) pecuniosus, a pecunia bene instructus.

εὐχρηματέω, f. ήσω, dives sum.

εὐχρηστέω, f. ήσω, (εὔχρηστος) utilis, accommodatus sum, *c. dat. rei.* 2) commodus, facilis, benignus sum. εὐχρηστοῦμαι, commodis afficior, seu beneficiis.

εὐχρήστημα, τό, commodum. A pr.

εὐχρηστία, ἡ, usus commodus, commoditas. 2) utilitas. A seq.

εὔχρηστος, ον, commodus, utilis.

εὐχρήστως, *adv.* commode, utiliter, liberaliter.

εὐχρόαντος, ον, bene coloratus, nitidus, pulcer, formosus, *si lectio vera*, Xen. eq. 1, 17.

εὐχροέω, f. ήσω, (εὔχροος) bono sum colore, colore sum hilari, vel jucundo, bona sum corporis habitudine.

εὐχροής, ές, i. q. εὔχροος.

εὐχροια, ἡ, bonus color corporis. A seq.

εὔχροος, ον, *contr.* εὔχρους, (χρόα) bono praeditus colore, bene coloratus: specie eleganti praeditus. 2) bonum colorem efficiens.

εὔχρυσος, ον, auro abundans, aurum ferens, epith. Pactoli.

εὔχρως, ωτος, (χρώς) i. q. εὔχροος.

εὐχυλία, ας, ἡ, bonitas succi. 2) bonus sapor. A seq.

εὔχυλος, ον, bono succo praeditus, sapidus. 2) succo abundans.

εὐχύλως, *adv.* bono cum succo, sapide. (ῡ)

εὐχυμία, ἡ, bonus succus, bonus sapor, saporis gratia. A seq.

εὔχυμος, ον, qui boni succi est, sapidus.

εὐχωλή, ῆς, ἡ, (εὔχομαι) votum, precatio: devotio: gloriatio: gloria.

εὐχωλιμαῖος, α, ον, qui votum suscepit, Hdt. 2, 63. devotus; Strabo εὐχωλιμαίους vocat eos, quos Caes. B. G. 3, 22. *Soldurios.* 2) i. q. εὐκταῖος, optatus, optabilis.

εὐχώριστος, ον, (χωρίζω) separatu et secretu facilis.

εὔχωρος, ον, (χῶρος) late patens, amplus, spatiosus.

εὔχωστος, ον, (χώννυμι) qui facile muniri aggere potest, vel bene munitus est.

εὐψάμαθος, ον, (ψάμαθος) arena abundans. (‒ ⏑ ⏑ ⏑)

εὔψηφις, ῖδος, (ψηφίς) lapillis abundans.

εὔψυκτος, ον, facilis refrigeratu.

εὐψυχέω, f. ήσω, (εὔψυχος) forti, bono magnoque sum animo, confido. 2) εὐψύχει, *have anima!* cippis sepulcralibus inscribebant, Jacobs A. P. p. 959.

εὐψυχής, ές, (ψῦχος) jucundo et salubri expositus frigori.

εὐψυχία, ἡ, animi praesentia et fortitudo, animi magnitudo, magnanimitas, aequanimitas. A seq.

εὔψυχος, ον, (ψυχή) generosi et alacris homo animi, animosus, magnanimus: laetus. animo aequo, miti praeditus.

εὐψύχως, *adv.* animose, animo magno fortique, aequo animo. (ῡ)

εὕω, f. εὕσω, *Ion.* αὕω, ustulo, amburo, Hom. inpr. de porcis, quibus amburebantur setae, priusquam assabantur, Od. 2, 300. 14, 75. 426. σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, Il. 9, 468. 23, 33. cf. Od. 9, 389. Hinc Hesiodus de muliere sumtuosa ἄνδρα εὕει ἄτερ δαλοῦ, sine igne urit, calvum reddit, op. 703. 2) igne torreo, arefacio, sicco.

εὐώδης, ες, (ὄζω, ὄδωδα) bene olens, fragrans.

εὐωδία, ἡ, odor, suavitas odoris, bona fragrantia. A praec.

εὐωδιάζω, bonum odorem addo. *Med.* suavem odorem accipio, ὑπό τινος.

εὐώδιν, ῖνος, (ὠδίς) praeclarum partum edens, Coluth. 274. fecundus.

εὐώλενος, ον, (ὠλένη) pulcra habens brachia.

εὐώνητος, ον, (ὠνέομαι) venalis, et quidem exiguo pretio.

εὐωνία, ἡ, (εὔωνος) salubre pretium: vilitas mercium.

εὐωνίζω, f. ίσω, vile facio, pretium rei deprimo verbis. *Part. perf. pass.* εὐωνισμένος, vilis, contemtus. A seq.

εὔωνος, ον, (ὦνος) parabilis, qui parvo pretio emi potest.

εὐώνυμος, ον, (ὄνομα) bono nomine praeditus, clarus, celeber, Hes. Th. 409. boni s. fausti ominis: hinc i. q. ἀριστερός, laevus, sinister, per euphemismum.

εὐώνως, *adv.* (εὔωνος) boni seu parvi pretii.

εὐώπης, ου, ὁ, (ὤψ) qui pulcros habet oculos, pulcer.

εὐῶπις, ιδος, ἡ, quae pulcros habet oculos, pulcra.

εὐωπός, ή, όν, qui bene cernit. 2) idem quod εὐώπης, et ab eod.

εὔωπος, ὁ, piscis quidam marinus, Opp.

εὐωρέω, (εὔωρος) leviter curo. Unde

εὐωρία, ἡ, levis cura, negligentia, socordia. 2) (ὥρα) amoena tempestas; pulcritudo, venustas.

εὐωριάζω, i. q. εὐωρέω.

εὔωρος, ον, (ὥρα) socors, negligens, a curis liber, contentus. 2) (ὥρα) γῆ, ager fertilis. γάμος εὔωρος, maturae nuptiae.

εὐώροφος, ον, (ὄροφος) bene tectus, laqueatus, pulcer: de aedibus.

εὐωχέω, (εὖ, ἔχω) saturo, satio: convivio accipio, *c. acc. pers.* 2) *Med.* large pabulo utor, convivor, epulor: etiam *c. acc. rei*, κρέα εὐωχοῦ, Xen. Cyr. 1, 3, 6. cf. 6, 1, 10. 3) *metaph.* de animo, delecto, oblecto, εὐωχεῖν τινα καινῶν λόγων, delectare aliquem novis sermonibus, Theophr. char. 7. 1. εὐωχοῦ τοῦ λόγου, oblectare sermone, Plat.

εὐωχητήριον, τό, locus delectationis.

εὐωχητής, οῦ, ὁ, conviva.

εὐωχητικός, ή, όν, epularis.

εὐωχία, ἡ, convivium, epulum, dapes.

2) copia indulgendi gulae

εὐωχιάζω, i. q. εὐωχέω.

εὐώψ, ὦπος, (ὤψ) i. q. εὐώπης.

ἐφᾶ, *Dor.* p. ἔφη.

ἐφάανθεν, *poet.* p. ἐφάνθην, aor. 1. pass. a φαίνω.

ἔφαβος, ὁ, *Dor.* p. ἔφηβος.

ἐφαγνίζω, i. q. ἐφαγιάζω, consecro ad aliquid.

ἐφαγιστεύω, (ἁγιστεύω) caerimonias et religiones perficio in aliqua re, Soph. Ant. 247.

ἐφαγνίζω, (ἁγνίζω) praeterea sacrifico, diis offero. Soph. Ant. 196.

ἔφαγον, ες, ε, aor. act. ab ἐσθίω, Hom.

ἐφαιρέομαι, (αἱρέω, *irr.*) post eligo, alium eligu, substituo in locum alecti.

ἐφάλιος, ον, (ἅλς) ad mare situs, maritimus. 2) qui est super mare. (α breve.)

ἐφάλλομαι, (ἅλλομαι, *irr.*) insilio, irruo, τινί, Hom. ἐπί τινα, Pind. etiam *c. gen* ἵππων, Il. 7, 15.

ἔφαλμος, ον, (ἅλμη) muria conditus.

ἔφαλος, ον, (ἅλς) ad mare situs.

ἐφαλόω, *Dor.* p. ἐφηλόω.

ἔφαλσις, εως, ἡ, (ἐφάλλομαι) assultus.

ἐφάμαν, *Dor.* p. ἐφάμην, aor. 2. med. a φημί. (⏑⏑–)

ἐφαμαρτάνω, pecco, peccatum peccato addo. 2) ad peccandum allicio. LXX.

ἐφαμάρτητος, ον, peccatis obnoxius. Theophyl.

ἐφάμιλλος, ον, (ἅμιλλα) de quo est certamen s. aemulatio. 2) aemulus: similis, par, aequalis, τινί. (⏑⏑–⏑)

ἐφαμίλλως, *adv.* cum aemulatione, studiose, pari vi, studio etc.

ἔφαμμα, τό, amictus, indumentum.

ἔφαμμος, ον, arenosus.

ἔφαν, *Aeol.* p. ἔφασαν, 3 pl. impf. a φημί. (⏑⏑)

ἐφανδάνω, f. ἐφαδήσω, (ἁνδάνω, *irr.*) placeo, gratus sum, τινί, Il. 7, 45.

ἐφάνη, 3 aor. 2. pass. a φαίνω, Hom. (⏑⏑–)

ἐφάπαξ, *adv.* (ἅπαξ) semel. (⏑⏑–)

ἐφαπλόω, f. ώσω, expando, circumdo.

ἐφάπλωμα, τό, tegumen, culcita. A pr.

ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, sagum, paludamentum. A seq. quia fibula ad humeros adstringebatur.

ἐφάπτω, f. ψω, (ἅπτω) illigo, alligo: ἐφῆπται, 3 sing. pf. pass., imminet, *c. dat. pers.*, Hom. 2) ἔργον ἐφάπτειν, facinus accendere i. e. cupide atque ardente animo parpatrare, Soph. Trach. 932. *Med.* attingo, contingo, *c. gen.*, rarius *c. dat.*

ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, captor, qui captis pignoribus aliquem coërcet: qui tangit, contrectator, Aesch. Suppl. 538. Orph. h. 50, 7.

ἐφαρμογή, ῆς, ἡ, commissura, convenientia. A seq.

ἐφαρμόζω, f. όσω, accommodo, adapto, concinno. 2) congruo, convenio, quadro.

ἐφάρμοσις, ἡ, convenientia. A praec.

ἐφαρμόττω, *Att.* i. q. ἐφαρμόζω.

ἐφαψίς, ίδος, ἡ, vinctura: contrectatio, Aesch. Suppl.

ἐφέβδομος, ον, (ἕβδομος) unum totum ejusque partem septimam continens. cf. ἐπί.

ἐφέδρα, ας, ἡ, insessio, insidiae, item, quum quis successor alteri sedet, qui vices ejus obeundas suscipiat. v. ἔφεδρος. 2) obsessio. Hdt. 1, 17. 3) herba quaedam, ita dicta, quod arboribus insideat.

ἐφεδράζω, impono defigo, c. *dat.*

ἐφέδρανα, ων, τά, natium prominentiae, Aristot. 2) sedes, sella. Hesych.

ἐφεδράω, f. ήσω, i. q. ἐφεδράζω, *c. dat.* Antip. Sid. 91.

ἐφεδρεία, ἡ, sessio, ipsa sedendi vel insidendi actus. 2) praesidium, statio. 3) actus insidiandi vel observandi, insidiae. 4) subsidia militaria, *item*, adjumenta. A seq.

ἐφεδρεύω, f. εύσω, (ἔφεδρος) insideo, subsidero. 2) insidior: victori immineo, ut cum eo quam primum congrediar: immineo alicui rei, apto v. n. occasionem, regnum etc. 3) in subsidiis sum: adsum alicui adjuvandi causa, in quacumque re.

ἐφεδρήσσω, *poet.* p. ἐφεδράζω, Jac. A. P. p. 251. Bekk. Coluth. 68.

ἐφεδριάω, i. q. seq. Coluth. 15.

ἐφεδρίζω, *Dor.* ἐφεδρίσσω, insideo, impr. tergo alicujus.

ἐφεδρισμός, οῦ, ὁ, actus insidendi tergo alicujus in ludo, ab ἐφεδρίζω. Hesychio, ἐφεδριασμός, quasi ab ἐφεδριάζω, quod idem esset.

ἐφεδριστήρ, ῆρος, ὁ, qui in ludo, devicti manibus a tergo junctis, insidens portabatur. Hesych. Ab eod.

ἔφεδρον, τό, sella, et quidem firma. A seq.

ἔφεδρος, ον, (ἕδρα) insidens alicui, *c. dat.* vel *cum gen.* τὸ ἔφεδρον, sella, et quidem firma. 2) insidiator, qui eventum rei quasi ex insidiis aucupatur: ἔφεδρος τῶν καιρῶν, captator occasionis. 3) vicarius, successor, Hdt. 5, 41. gladiator tertiarius s. secutor, i. e. qui post pugnam duorum cum victore congreditur. 4) oppositus, δισσοῖς ἔφεδρος, Aesch. Choë. 858.

ἐφέζομαι, f. ἐφεδοῦμαι, (ἕζομαι, *irr.*) insideo, *c. dat.* δίφρῳ, ἱστῷ, γούνασι πατρός, Hom. *c. gen.* Pind. *c. acc.* Aesch.

ἐφέηκα, ας, ε, *Ion.* p. ἐφῆκα, aor. 1. ab ἐφίημι, Hom.

ἐφείην, ης, η, opt. aor. 2. ab ἐφίημι, Hom.

ἐφεῖσα, ας, ε, (εἷσα, *irr.*) imposui, collocavi: inf. ἐφέσσαι, *poet.* p. ἐφέσαι, i. q. ἱδρῦσαι εἰς τὴν ναῦν, *vel*, ut alii volunt, exponere in terram, Od. 13, 274. Med. part. ἐφεσσάμενος ἐμὲ γούνασιν οἷσιν, quum me genibus suis imposuisset, Od. 16, 443. imperat. ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, sed me navi impone, Od. 15, 277. Huc pertinet etiam Od. 14, 295. ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο, imposuit me navi in Libyam vecturus, pro ἐφέσσατο με νηός: quo loco cave confundas ἐέσσατο, *poet.* p. εἴσατο, cum ἐέσσατο, qui est aor. *Ep.* ab ἕννυμι. Caeterum cf. εἷσα.

ἐφείω, ῃς, ῃ, conj. aor. 2. ab ἐφίημι, *poet.* p. ἐφέω, ἐφῶ, Hom.

ἐφεκτικός, ή, όν, (ἐπέχω) inhibendi et reprimendi vim habens, compescens. ἐφεκτικοί, Philosophi sceptici, Pyrrhonii, a cohibendo assensu.

ἐφεκτός, ή, όν, (ἐπέχω) repressus, cohibitus: τὰ ἐφεκτά, Scepticis vocantur res, de quibus judicium cohibetur.

ἔφεκτος, ον, (ἕκτος) unum totum ejusque sextam partem continens: τόκος ἔφεκτος, quasi usura sextaria, a sexta summae parte, quae sextam partem sortis quotannis foenoris loco praestat.

ἐφελίσσω, (ἑλίσσω) in *Medio*, post me traho s. volvo, Nic. Ther. 220.

ἐφελκίς, ίδος, ἡ, (ἕλκος) ramentum, crusta ulceris.

ἐφελκύω, f. ύσω, (ἑλκύω) i. q. ἐφέλκω. (υ in praes. anceps, in fut. plerumque longum)

ἐφελκυσμός, οῦ, ὁ, attractio.

ἐφελκυστής, οῦ, ὁ, (ἐφελκύω) qui attrahit. 2) auxiliator, adjutor.

ἐφελκυστικός, ή, όν, attractorius. 2) attractus, quod eandae rei, quasi appendix quaedam, adjungitur, et quasi pone eam trahitur.

ἐφέλκω, f. ξω, *ap. seriores* ἐφελκύω, (ἕλκω) attraho, post me traho, adduco: allicio. *Med.* ad me traho, mecum rapio, Il. 13, 597. 23, 696. Od. 16, 294. 19, 13.

ἔφελξις, ἡ, i. q. ἐφελκυσμός.

ἐφέννυμι, i. q. ἐπιέννυμι, quae forma *poetica* multo *frequentior* est.

ἐφεξῆς, *adv. poet.* ἐφεξείης, (ἑξῆς) ordine: deinceps, postea. Jungitur *c. gen.* et *c. dat.* Schaef. Dion. p. 142. ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, consequenter.

ἔφεξις, εως, ἡ, (ἐπέχω) retentio, inhibitio, inpr. assensus. 2) praetextus.

ἐφέπομαι, (ἕπομαι, *irr.*) subsequor, v. ἐφέπω, *Med.*

ἐφέπω, impf. ἐφεῖπον, *Ep.* sine augm. ἔφεπον, fut. ἐφέψω, aor. ἐπέσπον, inf. ἐπισπεῖν, part. ἐπισπών, (ἕπω, *irr.*) persequor, sector, τινά: etiam sine casu, Il. 11, 496. 15, 742. aggredior, compello, impello, Hom. comitor, sequor, Pind. 2) curo, administro, tracto negotium aliquod, ut ἄγρην, Od. 12, 330. versor in aliquo loco, obeo, κορυφὰς ὀρέων, Od. 9, 121. πότμον ἐπισπεῖν vel θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, mortem sibi consciscere, Hom. *Med.* ἐφέπομαι, impf. ἐφεπόμην, fut. ἐφέψομαι, aor. ἐφεσπόμην, inf. ἐπισπέσθαι, sequor, comitor aliquem, τινί, Il. 13, 495. Od. 16, 426. obedio, θεοῦ ὀμφῇ, Od. 3, 215. 16, 96. indulgeo, μένεϊ, Od. 14, 262. 17, 431. *Ap. seriores* assentior, in sententiam alicujus concedo.

ἐφερμηνευτικός, ή, όν, explicandi caussa superadditus. Vox Grammaticorum, σχῆμα ἐφερμηνευτικόν, figura orationis, quum explicatio praecedentis additur.

ἐφερμηνευτικῶς, *adv.* per explicationis adjectionem.

ἐφερμηνεύω, (ἑρμηνεύω) explicationem verbi praecedentis, dictorum, addo.

ἐφερπύζω, f. ύσω, arrepo, irrepo, i. q. ἐφέρπω.

ἐφέρπω, (ἕρπω) arrepo, irrepo. 2) *Dor. et poet.* advenio, accedo.

ἔφες, imperat. aor. 2. ab ἐφίημι, Il

ἐφέσιμος, ον, qui transferri potest a judicio ad aliud judicium. A seq.

ἔφεσις, εως, ἡ, (ἐφίημι) provocatio ab judicio ad aliud judicium, translatio caussae de foro ad forum 2) appetitus, desiderinm. 3) impetus, impressio. 4) venia, potestas.

ἐφεσπερεύω, f. εύσω, vespere advigilo. A seq.

ἐφέσπερος, ον, (ἑσπέρα) vespertinus.

ἐφέσπομαι, poet. pro ἐφέπομαι.

ἐφέσσαι, poet. inf. ab ἐφεῖσα, p. ἐφέσαι, Od. 13, 274.

ἔφεσσαι, imperat. aor. med. ab ἐφεῖσα, Od. 15, 277.

ἐφέστιος, ον, (ἑστία) qui est vel sedet apud focum: qui habet focum seu larem, id est, domum: incola, civis: qui in eadem est domo, domesticus, familiaris: qui

domi est, qui domum rediit: hospes, qui confugit ad alienum focum. ἐφέστιοι θεοί, penates: ἐφέστιος Ζεύς, Jupiter hospitalis. v. ἐπίστιος.

ἐφεστρίδιον, τό, *Dimin.* ab ἐφεστρίς.

ἐφεστρίς, ίδος, ἡ, (ἐφέννυμι) chlamys, amiculum, pallium (opponitur χιτῶνι, tunicae). 2) vestimentum quodvis.

Ἐφέται, ῶν, οἱ, (ἐφίημι) Ephetae, magistratus apud Athenienses, qui de caussis capitalibus judicabant. 2) dux, imperator, Aesch. Pers. 77. ubi v. Blomf. in gloss.

ἐφετικός, ή, όν, (ἐφίημι) desiderativus. 2) cupidus. 3) remittens.

ἐφετίνδα παίζειν, pila ludere.

ἐφετμή, ῆς, ἡ, mandatum, jussum.

ἐφετός, ή, όν, (ἐφίημι) jussus.

ἐφετῶς, *adv.* acriter, cum impetu.

ἐφευάζω, bacchantium more tripudio et vociferor in re aliqua. v. ἐπευάζω.

ἐφεύρεμα, τό, quod praeterea inventum est.

ἐφεύρεσις, vel ἐφεύρησις, ἡ, adinventio.

ἐφευρετής, οῦ, ὁ, inventor. A seq.

ἐφευρίσκω, f. ἐφευρήσω, aor. ἐφεῦρον, (εὑρίσκω, *irr.*) invenio, deprehendo in re aliqua, Hom. invenio, excogito.

ἐφεψιάομαι, (ἑψιάομαι) illudo, insulto, τινί, Od. 19, 331. 370.

ἐφέψω, f. ἐφεψήσω, (ἕψω, *irr.*) recoquo, incoquo.

ἐφεώρων, impf. *Ion.* ab ἐφοράω.

ἐφήβαιον, τό, (ἥβη) pubes.

ἐφηβαῖος, α, ον, (ἐφηβάω) juvenilis.

ἐφήβαρχος, ὁ, (ἔφηβος, ἄρχω) dux juvenum, princeps juventutis.

ἐφηβάω, (ἡβάω) pubesco, Hdt.

ἐφηβεία, ας, ἡ, (ἐφηβεύω) ipsa actio pubescendi: pubertas: adolescentia.

ἐφηβεῖον, ου, τό, (ἔφηβος) ephebeum, locus epheborum.

ἐφηβεύω, f. εύσω, (ἔφηβος) pubesco: puber sum.

ἐφηβία, ας, ἡ, idem quod ἐφηβεία.

ἐφηβικά, τά, sc. χωρία, palaestrae, ubi ephebi exerceutur, dub. lect. Strab. 5. p. 377. b.

ἐφηβικός, ή, όν, ad ephebos seu puberes pertinens. Hinc *Subst* τὸ ἐφηβικόν, οῦ, pubertas, ipsa pubes, ephebi. A seq.

ἔφηβος, ον, (ἥβη) qui ad pubertatem pervenit, puber, pubescens, adolescens, inde ab anno duodevicesimo ad vicesimum, vel, ad virilem aetatem: virgo inde ab anno decimo quarto.

ἐφηβοσύνη, ἡ, i. q. ἐφηβότης.

ἐφηβότης, ητος, ἡ, pubertas.

ἐφηγέομαι, (ἡγέομαι) duco adversus aliquem. 2) in foro Attico, reum indico judicibus, v. ἐφήγησις.

ἐφήγησις, ἡ, (ἐφηγέομαι) actio adversus eum, qui recepit aliquem, cui publice finibus interdictum est.

ἐφήδομαι, (ἥδομαι) delector, vel gaudeo aliqua re, inpr. malis alterius, malis alicujus insulto.

ἐφηδύνω, (ἡδύνω) suavius reddo: emollio: exhilaro.

ἐφήκω, (ἥκω) pervenio, pertineo: advenio.

ἐφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) aetate par, aequalis. 2) adultus.

ἔφηλις, ἡ, vel ἐφηλίς, ἡ, *Ion.* ἔπηλις, (ἧλος) operculum cistae, Soph. Hesychii. 2) fibula, Mathem. vett. p. 63. 3) (ἥλιος) asperitas cutis in facie ex ardore solis aut inflammatione, vitiligo.

ἔφηλος, ον, vitiligine laborans, asperam cutem habens, v. ἔφηλις, 3. 2) (ἥλιος) soli expositus, sole ustus. 3) (ἧλος) clavis affixus.

ἐφηλότης, ἡ, albugo oculi.

ἐφηλόω, (ἡλόω) clavis affigo, clavis firmo.

ἐφηλώδης, ες, (ἔφηλις, 3) vitiligini similis.

ἐφηλωτός, ή, όν, (ἐφηλόω) clavis affixus.

ἔφημαι, (ἧμαι) insideo, assideo, *c. dat.* Od. 6, 309. 12, 215. *c. acc.* Aesch. Eum. 403.

ἐφημερεύω, quotidie versor in re aliqua, assiduus sum in aliqua re, *c. dat.*

ἐφημερία, ας, ἡ, et pl. ἐφημερίαι, (ἐφήμερος) vices diariae, classis, ordo, cui per vices aliquid muneris administrandum est.

ἐφημερινός, ή, όν, quotidianus.

ἐφημέριος, ον, (ἡμέρα) qui unius diei est: οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ, per illum totum diem lacrimas non effundat, Od. 4, 223. ἐφημέρια φρονεῖν, unius diei tantum curam habere, futuri temporis incuriosum, Od. 21, 85. Hinc homines vocantur ἐφημέριοι, mortales, aevi brevissimi; unde in universum ἐφημέριος est i. q. caducus, mutabilis, inconstans. 2) quotidianus. 3) qui totum diem durat. — Ap. Pind N. 6, 10. est etiam trium terminationum.

ἐφημερίς, ίδος, ἡ, ephemeris, libellus, in quo acta diurna s. quotidianae observationes consignantur, diarium, commentarius; *inpr. in plur.* 2) rationes accepti et impensi; calendarium.

ἐφήμερον, τό, animalculum vitae brevissimae, ephemarum. 2) herba quaedam venenata.

ἐφήμερος, ον, (ἡμέρα) i. q. ἐφημέριος.

ἐφημερούσιοι, αἱ, in diem viventes, Procl.

ἐφημοσύνη, ης, ἡ, (ἐφίημι) mandatum.

ἔφησθα, *Ep.* et *Aeol* p. ἔφης a φημί, Hom.

ἐφησυχάζω, f. άσω, acquiesco, quietem ago.

ἐφθάλιος, ία, ιον, (ἐφθός) coctus, elixus.

ἐφθεῖος, α, ον, *poet.* p. ἐφθός.

ἐφθήμερος, ον, (ἑπτά, ἡμέρα) qui est septem dierum, durans septem dies, factus intra septem dies.

ἐφθημιμερής, ές, (ἑπτά, ἡμιμερής) vox prosodica, significans tres pedes cum dimidio; ut penthemimeres, duos cum dimidio, in pentametro.

ἔφθην, ης, η, aor. a φθάνω, Hom.

ἐφθίατο, *Ion.* p. ἔφθιντο, aor. *sync.* a φθίω, Il 1, 251.

ἐφθοπωλεῖον, τό, locus, ubi cocta seu elixa veneunt. A seq.

ἐφθοπώλης, ου, ὁ, (ἐφθός, πωλέω) qui cocta seu elixa vendit.

ἐφθοπώλιον, τό, i. q. ἐφθοπωλεῖον.

ἐφθός, ή, όν, (ἕψω) elixus, coctus. 2) imbecillus a febri.

ἐφθότης, ητος, ἡ, excoctio, i. e. virium dissolutio.

ἐφθόω, (ἐφθός) elixo, coquo.

ἐφιάλλω, i. q. ἐπιάλλω, q. v.

ἐφιάλτης, ου, ὁ, ephialtes, incubus. A praec.

ἐφιαλτία, ἡ, herba paeonia adversus ephialtem valens. A praec.

ἐφιάλτιον, τό, idem et ab eod.

ἐφιδρόω, f. ώσω, insudo. 2) sudore langueo.

ἐφίδρωσις, ἡ, sudor tenuis, debilitans corpus.

ἐφιζάνω, (ἱζάνω) insideo, assideo, τινί, Il. 10, 26. 578. 20, 11.

ἐφίζω, f. ἐφιζήσω, (ἵζω, *irr.*) insideo, assideo, τινί, Od.

ἐφίημι, f. ἐφήσω, aor. 1. ἐφῆκα. *Ion.* et *Ep.* ἐφέηκα, (ἵημι, *irr.*) mitto ad aliquem, Ἶριν Πριάμῳ, Il. 24, 117. immitto alicui, incito adversus aliquem, c. inf. Il. 1, 518. 18. 108. 124. Od. 14, 464. injicio: remitto, indulgeo: provoco ad judicem alium, appello. 2) *intr.* immitto. a. do me alicui rei. ut ἡδονῇ, voluptati indulgeo. *Med.* mando, praecipio, τινί τι, Od. 13, 7. Il. 23, 92. 24, 300. 2) peto, appeto, cupio, τινός. 3) arcesso aliquem ad me, τινά, Soph. (⏑⏑-⏑, Ep. ⏑---⏑ *Att.* in formis vero, quae solae ap. Homerum occurrunt, ἐφιείς, ἐφίει, ἐφιέμενος, iota producitur, excepto loco Od. 24, 180.)

ἐφικνέομαι, f. ἐφίξομαι, aor ἐφικόμην, (ἱκνέομαι, *irr.*) attingo, assequor, consequor, *c. gen.* Il. 23, 613 ἐς τὰ ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἀληθέστατα, sermone tuo verum assetigisti, Hdt. 7, 9. 2) pervenio ad locum, *c. acc. var. lect.* Od. 8, 202. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγάς, perstringere, percutere, Hdt. 7, 35. 3) satis sum, sufficio, valeo, Plut.

ἐφικτός, ή, όν, quem adsequi possumus. Hinc ὡς ἐφικτόν, pro viribus.

ἐφιμείρω, i. q. ἱμείρω, *c. acc.* vel *c. inf.*

ἐφίμερος, ον, (ἵμερος) exoptatus, Hes. sc. 15. amabilis, jucundus. (⏑-⏑⏑)

ἐφιππάζομαι, f. άσομαι, equo vehor. 2) inequito, adequito.

ἐφιππαρχία, ας, ἡ, turma equitum mille et viginti quatuor.

ἐφιππεῖος, ον, i. q. ἐφίππιος.

ἐφιππεύω, (ἱππεύω) inequito, adequito, τινί.

ἐφίππιος, ον, (ἵππος) equester. Hinc. *Subst* τὸ ἐφίππιον, ου, sc. στρῶμα, stratum equi, ephippium.

ἐφιππον, τό, currus, qui ab uno tantum equo trahitur.

ἔφιππος, ον, (ἵππος) qui equo vehitur, eques.

ἐφιπποτοξότης, ου, ὁ, sagittarius equester. Ab antec. et τόξον, arcus.

ἐφίπταμαι, (ἵπταμαι, *irr.*) involo, advolo.

ἐφισδάνω, *Dor.* p. ἐφιζάνω.

ἐφιστάνω, *rarior forma* p. ἐφίστημι, ap *seriores.*

ἐφίστημι, f. ἐπιστήσω. (ἵστημι) colloco juxta, admoveo, appono, adhibeo, τί τινι; praeficio alicui aliquem: ἐφίστημι τέλος, impono finem. *b*) sisto: τινά τινος, arceo aliquem ab aliqua re. Hinc assensum retineo, cohibeo, e. g. περὶ θεοῦ. *c*) ἐφίστημι τὴν γνώμην, τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν τινι, πρός τι, ἐπί τι et περί τινος, animum adverto ad aliquid: sic etiam omisso accusativo γνώμην etc. (unde ἐπίσταμαι, q. v.) ἐπιστῆσαί τινά τινι, admonere aliquem alicujus rei. — 2) *in tempp. intr.* perf. plqpf. aor. 2. act. et *in Medio. a*) sto in vel super aliqua re, *c. dat.* Il. 6, 373. 17, 609. 18, 515. *metaph.* praesum, praefectus sum, τινί. *b*) sto juxta, adsto, adsum sc. auxilio: obsto, re-

aisto: insto, immineo. *c*) supernato. *d*) consisto. *e*) advenio, appareo, inpr. repente, ex improviso: repente ex insidiis insurgo, ingruo.

ἐφιστορέω, f. ήσω, sciscitor, percontor, insuper sciscitor, interrogo.

ἔφλαδον, aor. 2. a. φλαζω.

ἐφόβηθεν, *Aeol.* p. ἐφοβήθησαν a φοβέω, Il.

ἐφοδεία, ας, ἡ, it. ἐφοδία, (ἐφοδεύω) circuitio, lustratio, quae obeundo fit. 2) munus obeundi vigilias.

ἐφοδευτής, οῦ, ὁ, explorator; idem qui κατάσκοπος. A seq.

ἐφοδεύω, et ἐφοδεύομαι, circumeo, obeo, percurro, lustro vigilias: insidior: exploro: considero.

ἐφοδιάζω, f. άσω, ad viam instruo et viatico dono: instruo aliquem rebus necessariis ad aliquid efficiendum. ἐφοδιάζομαι, viatico donor, instruor: item, viaticum peto, impetro: denique, viaticum comparo, curo. A seq.

ἐφόδιον, τό, viaticum et quicquid est inter sarcinas iter facientis. Unde est 2) adminiculum quodcunque, subsidium, adjumentum. 3) τὰ ἐφόδια, res familiaris, facultates. A seq.

ἔφοδος, ἡ, (ὁδός) via, qua aliquo acceditur, aditus: *metaph.* via, ratio, facultas alicujus rei. 2) accessus, adventus, commercium, Thuc. 5, 35. accessus hostilis, impetus, Xen. An. 2, 2, 18. ἐξ ἐφόδου, illico, primo adventu. 3) circuitio, inpr. ad lustrandas vigilias. 4) meatus, per quem corporis excrementa ejiciuntur, ut nares, os, anus etc.

ἔφοδος, ὁ, i. q. ἐφοδευτής, circuitor, vigiliarum recognitor.

ἔφοδος, ον, ad quem aditus patet, Thuc.

ἐφοδόω, (ὁδός) in viam mitto, duco; hinc 3. sing. plqpf. ἐπωδώκει, *Ion.* p. ἐφωδώκει, Aesch. Pers. 655. ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐπωδώκει, *quoniam exercitum bene duxerat:* alii legunt ἐποδώκει, omisso augmento temporali, cui lectioni metrum obstat, vide quae adnotavimus Langius et ego ad l. l. p. 218.

ἐφοίτη, *Dor.* p. ἐφοίτα, quasi a φοίτημι p. φοιτάω.

ἐφολκαῖον, τό, gubernaculum, Od. 14, 350.

ἐφόλκιον, τό, (ἐφέλκω) navis parva, quae a majori trahitur. 2) navicula, e qua vectores in majorem admittuntur. 3) navicula quaevis. 4) gubernaculum. 5) quidquid elicit attrahitque aliud, invitamentum. 6) quidquid ex alio dependet.

ἐφολκίς, ίδος, ἡ, navis parva, quae a majore trahitur. 2) appendix, accessio, auctarium, sed in re mala.

ἐφολκός, όν, (ἐφέλκω) attrahens: alliciens, illiciens, εἴς τι. 2) nimia verbositate laborans, Aesch.

ἐφομαρτέω, f. ήσω, insequor.

ἐφομιλέω, f. ήσω, versor cum aliquo, *c. acc.*

ἐφοπλίζω, f. ίσω, armo, apparo adversus, τινί. 2) paro, instruo.

ἐφορατικός, ή, όν, peritus inspiciendi res et illis providendi.

ἐφοράω, (ὁράω, *irr.*) intueor, oculis lustro: observo.

ἐφορεία, ἡ, (ἔφορος) inspectio, Ephori munus.

ἐφορεῖον, τό, Ephororum curia, locus, in quo Ephori judicia exercebant.

ἐφορεύω, f. εύσω, Ephorum ago, inspector sum. 2) i. q. ἐφοράω, Aesch.

ἐφορέω, *Ion.* et *poet.* p. ἐφοράω, Aesch.

ἐφορικός, ή, όν, ad Ephorum pertinens.

ἐφόριος, ια, ιον, (ὅρος) qui in finibus est, finitimus.

ἐφορμαίνω, irruo in aliquid, appeto aliquid, *c. dat.* vel *c. acc.*

ἐφορμάω, f. ήσω, (ὁρμάω) impello, incito, instigo adversus aliquem: moveo contra aliquem, ut πόλεμον, ἀνέμους τινί, Il. 3, 165. Od. 7, 272. *Med.* incitor, moveor, i. e. cupio, desidero, θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν. μάχεσθαι, Hom. *b*) irruo, invado, impetum facio aliquo: conor, Od. 11. 206. etiam *c. acc.* ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται, invadit gentem, Il. 15, 690. cf. 20, 461. *Ap. posteriores* etiam *c. dat.*

ἐφορμέω, f. ήσω, (ὁρμέω) navem in statione habeo, in portu sum: in statione me continens alteri immineo; in ancoris sto, ut observem hostilem classem, ne elabatur: hinc omnino insidior, τινί, Dem.

ἐφορμή, ἡ, (ἐφορμάω) locus, unde impetus fieri potest, aditus, Od. 22, 130. impetus, invasio: conatus.

ἐφόρμησις, ἡ, (ἐφορμάω) i. q. ἐφορμή. 2) (ἐφορμέω) i. q. ὁρμητήριον, Thuc. 2, 89. observatio et obsessio hostilis classis ex statione opposita, Thuc. 3, 33. cf. ἐφορμέω.

ἐφορμητικός, ή, όν, vim habens aggrediendi.

ἐφορμίζω, f. ίσω, navem ad stationem appello.

ἐφόρμισις, ἡ, ingressus navium in stationem.

ἔφορμος, ον, (ὅρμος) qui in statione est, ναῦς. 2) portum, stationem navium habens, ut νῆσος.

ἔφορμος, ὁ, locus stationi navium accommodatus: ingressio navium in stationem.

ἔφορος, ον, (ἐφοράω) inspiciens, observans. 2) Ἔφοροι *Spartae* dicebantur summi magistratus, numero quinque, cf. Aristot. polit. 2, 6. Hdt. 1, 25. Sturz Lex. Xen. 2. p. 435.

ἔφορος, ον, (ὅρος) i. q. ἐφόριος.

ἐφόσον, *adv.* quantum, quoad, pro ἐφ' ὅσον.

ἐφυβρίζω, (ὑβρίζω) insuper contumelia afficio, Il. 9, 368. *constr. c. dat.* vel *c. acc.* 2) alienis malis insolenter gaudeo, Soph. Aj. 955.

ἐφυβριστήρ, ῆρος, ὁ, contumeliosus in alios, insolens, petulans.

ἐφυβριστής, οῦ, ὁ, idem.

ἐφύβριστος, ον, contumelia affectus.

ἐφυβρίστως, *adv.* contumeliose.

ἐφυγιάζω, (ὑγιάζω) sano.

ἐφύγοσαν, in *dial. Alex* p. ἔφυγον a φεύγω.

ἐφυγραίνω, humecto, ut simplex.

ἔφυγρος, ον, irriguus, uliginosus.

ἐφυδάτιος, α, ον, (ὕδωρ) aquaticus.

ἐφυδρεύω, irrigo. ἐφυδρεύομαι, adaquor.

ἐφυδρία, ας, ἡ, (ἔφυδρος) aquae copia.

ἐφυδριάς, άδος, ἡ, Nymphia aquatica.

ἔφυδρος, ον, (ὕδωρ) aquosus, aquas adferens, pluvius. 2) aquaticus.

ἐφύδωρ, ὁ, apparitor, qui clepsydras in judiciis curabat: pro ὁ ἐφ' ὕδατι.

ἐφυλακτέω, (ὑλακτέω) latratu peto, adlatro, τινί.

ἐφυμνέω, f. ήσω, decanto, celebro. 2) lugubriter dico, Soph. O. R. 1275. invoco, Soph. Ant. 658. κακὰς πράξεις, diras imprecor, ib. 1303.

ἐφύμνιον, τό, (ὕμνος) canticum, quod hymno succinitur, sive post hymnum cantatur. 2) appellatio, cognomentum.

ἐφύπερθε, ἐφύπερθεν, *adv.* (ὕπερθε) supra, superne, Hom. desuper, Od. 9, 283. etiam *cum gen. ap. posteriores.* 2) insuper, praeterea. (⏑⏑–⏑)

ἐφυπνίδιος, ον, (ὕπνος) somnum inducens. (⏑–⏑⏑⏑)

ἐφυπνώττω, (ὑπνώττω) indormio.

ἐφύση, *Dor.* p. ἐφύσα, quasi a φύσημι p. φυσάω. (⏑––)

ἐφυστερίζω, f. ίσω, posterior sum, venio, vel fio.

ἐφυφαίνω, intexo, inter texendum ingero.

ἐφυφή, ῆς, ἡ, id, quod stamini subtexitur, trama, subtemen.

ἐφύω, f. ύσω, (ὕω) pluvia profundo. Hinc ἐφύει, *impers.* pluit, pluvia sequitur, statim post pluit. (⏑––)

ἐφώριος, ον, (ὥριος) tempestivus.

ἔχαδον, ες, ε, aor. a χανδάνω.

ἐχάρην, ης, η, aor. a χαίρω. (⏑⏑–)

ἔχεα, ας, ε, aor. 1. a χέω.

ἐχεβόειον, τό, (ἔχω, βοῦς) lorum, quo bos alligatur aratro, Poll.

ἐχέγγυος, ον, (ἔχω, ἐγγύη) spondens, sponsionem praestans. 2) sponsione firmatus, i. e. fide dignus, certus de homine, qui promissa servat, fide dignus, ad fidem faciendam aptus. 3) par, idoneus, i. e. de cujus fide ad rem aliquam perficiendam dubitare non possis, δύναμις ἐχέγγυος πλήθει στρατοῦ, par multitudini exercitus, Hdt.

ἐχεγλωττία, ας, ἡ, (γλῶττα) taciturnitas. Lucian.

ἐχέθυμος, ον, mente praeditus: qui animi cupiditates coercet.

ἐχίδιον, ου, τό, viperula. 2) fetus viperae. *Dimin.* ab ἔχις.

ἐχεκήλης, ες, (κήλη) qui habet herniam.

ἐχέκολλος, ον, (ἔχω, κόλλα) tenax instar glutinis, glutinosus.

ἐχεκόλλως, *adv.* firmiter.

ἐχεκτέανος, ον, (ἔχω, κτέανον) habens divitias: dives.

ἐχεμυθέω, f. ήσω, (ἐχέμυθος) linguam contineo, supprimo, verba, silentium servo.

ἐχεμυθία, ας, ἡ, taciturnitas, silentium. A seq.

ἐχέμυθος, ον, (μῦθος) qui linguam cohibere novit, taciturnus, qui arcana celat.

ἐχενηΐς, ΐδος, ἡ, (ἔχω, ναῦς, νηῦς) echeneis, remora, pisciculus. 2) ancora navem retinens.

ἐχεπευκής, ές, (πεύκη) Homericum sagittae, βέλεος, epitheton, amarus, dolorem afferens, mortifer. Il. 1, 51, 4, 129. De etymologia vide Buttm. Lexil. p. 17.

ἐχέπικρος, ον, hac voce *Grammatici* explicant Homericum ἐχεπευκής.

ἐχέπωλος, ον, pullos equinos habens, equos habens.

ἐχερρημοσύνη, ἡ, i. q. ἐχεμυθία, a seq.

ἐχερρήμων, ον, (ῥῆμα) i. q. ἐχέμυθος.

ἐχέσαρκος, ον, (ἔχω, σάρξ) carni seu cuti adhaerens, χιτών.

ἔχεσον, ες, ε, impf. *Ion.* ab ἔχω.

ἐχέστονος, ον, (στόνος) qui gemitus adfert, perniciosus.

ἐχέτης, ου, ὁ, (ἔχω) dives.

ἐχέτλη, ης, ἡ, stiva, Hes. op. 469. 2)

manubrium.

ἐχετλήεις, εσσα, ῆεν, manubrium habens.

ἐχέτλιον, τό, (ἔχω) locus in navi, ubi res reconduntur.

ἐχέτρωσις, εως, ἡ, bryonia alba.

ἔχευα, ας, ε, aor. 1. *Ep.* p. ἔχεα, a χέω.

ἐχεφρονέω, f. ήσω, prudens sum, sapio.

ἐχεφροσύνη, ἡ, prudentia. A seq.

ἐχέφρων, ον, (ἔχω, φρήν) prudens, cordatus.

ἐχθαίρω, aor. 1. ἤχθηρα, (ἔχθος) odio prosequor, τινά, Hom. ἔχθος ἐχθαίρειν, Soph. Phil. 59. *Pass.* ἐχθαίρεσθαι ἔν τινας, Soph. Ant 93.

ἐχθάνομαι, f. ήσομαι, i. q. ἔχθομαι, *usitatius* ἀπεχθάνομαι.

ἐχθές, *adv.* i. q. χθές, heri.

ἐχθεσινός, ἡ, όν, hesternus. A praec.

ἔχθημα, τό, (ἔχθος) odium.

ἐχθιμός, ἡ, όν, odiosus, Soph.

ἐχθιόνως, *adv.* (a *Comparat.* ἐχθίων, ab ἐχθρός) infensius, infestius.

ἔχθιστος, η, ον, odiosissimus: inimicissimus, *Superl. irr. ab* ἐχθρός. Apud Lucian. reperitur etiam ἐχθιστότατος.

ἐχθίων, ον, odiosior, inimicior, *Comp. irr.* *ab* ἐχθρός.

ἐχθοδοπέω, f. ήσω, inimice ago vel loquor adversus aliquem, τινί, Il. 1, 518. (*saepius non legitur.*)

ἐχθοδοπός, ἡ, όν, invisus, inimicus, Soph. et Plato. cf. Ruhnk. Tim. p. 128. (Est *longior forma* pro ἐχθρός: neque derivandum ab ὄπτω vel ὄψ vel ἔδαφος, quod quibusdam visum, cf. ἀλλοδαπός.)

ἔχθομαι, impf. ἠχθόμην, odiosus, invisus sum, odio habeor, τινί, Od.

ἔχθος, εος, τό, odium, inimicitiae, simultas.

ἔχθρα, ας, ἡ, (*propr. fem. ab* ἐχθρός) simultas, inimicitiae.

ἐχθραίνω, odio prosequor, hostiliter persequor. 2) pro inimico habeo, invisum reddo.

ἐχθραντέος, έα, έον, *adject. verb.* odio prosequendus, pro inimico habendus.

ἔχθρασμα, τό, i. q. ἔχθρα, Hesych.

ἐχθρεύω, f. εύσω, inimicus sum, inimicitias gero, simultatem exerceo, adversor.

ἐχθρικός, η, όν, inimicus, morem inimici imitans.

ἐχθροδαίμων, ον, (δαίμων) invisus Diis. 2) infelix.

ἐχθρόξενος, ον, (ξένος) osor hospitum.

ἐχθροποιέω, f. ήσω, inimicum reddo, inimicitias concito.

ἐχθροποιός, όν, inimicum reddens.

ἐχθρός, ά, όν, (ἔχθος) odiosus, invisus, τινί Hom. 2) qui odit, inimicus, infensus, τινί et τινός: frequenter ὁ ἐχθρός, *Subst.* inimicus, *Comp.* et *Superl.* ἐχθρότερος, ἐχθρότατος, vel *irreg.* ἐχθίων, ἔχθιστος.

ἐχθρότατα, *adv.* inimicissime. A pr.

ἐχθρωδῶς, *adv.* infense, infeste, infesto animo. A praec.

ἐχθρῶς, *adv.* idem et ab eod.

ἔχθω, odi, Soph. Aj. 459. *Pass.* ἔχθομαι, odio sum.

ἔχιδνα, ης, ἡ, (ἔχις) vipera *femina.*

ἐχιδναῖος, αία, αῖον, viperinus. A pr.

ἐχιδνήεις, εσσα, ῆεν, idem. Ab eodem.

ἐχίδνιον, τό, viperula. *Dimin.* ab ἔχιδνα.

ἐχιδνόδηκτος, ον (ἔχιδνα, δάκνω) morsus, ictus a vipera.

ἐχιδνοειδής, ές, (εἶδος) viperae similis, vipereus.

ἐχιδνοκέφαλος, ον, (κεφαλή) viperinum caput habens.

ἐχιδνόκομος, ον, (κόμη) viperinam comam habens.

ἐχιδνοχαρής, ές, viperis gaudens, Or. Sib. 5, 376.

ἐχιδνώδης, ὁδες, viperinus.

ἐχίειον, τό, apud Nicandrum, τό ἔχιον, quod vide.

ἐχινέες, οἱ, v. ἐχῖνες.

ἐχῖνες, ων, οἱ, murium genus, ap. Herodotum 4, 192. scribitur etiam ἐχινέες.

ἐχινῆ, *contr.* ex ἐχινέα, ἡ, corium echini, Arcad. p. 112.

ἐχινίς, ἡ, parvus echinus marinus, s. tribulus marinus, Hippocr. p. 572.

ἐχινίσκος, ὁ, echinulus, parvus echinus, 2) cavitas aurium, *Dimin.* ab ἐχῖνος.

ἐχινοκέφαλος, ον, qui caput habet capiti echini simile, *si lectio vera.* Poll. 2, 43.

ἐχινομήτραι, ῶν, αἱ, echinometrae, echinorum matres seu matrices, echini majores.

ἐχινόπους, οδος, ὁ, ἡ, spinae vel tribuli genus aculeis horrens.

ἐχῖνος, ου, ὁ, echinus marinus, vel terrester, erinaceus. 2) testa echini marini. 3) ollae, vel vasis mensarii species. 4) capsa vel scrinium forense, in quod tabulae conjiciebantur; sive, cistula aenea vel testacea, in qua erant instrumenta litis, literae, syngrapha. 5) freni pars. 6) placentae genus. 7) venter medius in animalibus ruminantibus. 8) fructus asper quarundam arborum.

ἐχινώδης, ες, echinatus. 2) spinosus, asper, ut echinus. A praec.

ἐχιόδηκτος, ον, (ἔχις, δάκνω) morsus a vipera.

ἔχιον, ου, τό, echion, herba. Ab ἔχις, quod hujus morsibus medetur.

ἔχις, ιος, vel εως, ὁ, anguis, vipera, *mas.* conf. ἔχιδνα. Opp. Cyn. 3, 4 9. ἔχις pro fem. utitur.

ἐχίτης, ου, ὁ, echites, lapis, gemma. (⏑ – –)

ἔχμα, τό, (ἔχω) retinaculum. 2) junctura, Il.

ἐχμάζω, f. άσω, inhibeo, prohibeo: detineo. 2) contineo, jungo, firmo. A pr.

ἐχόμενος, η, ον, sequens, proximus, vicinus; v. ἔχω, 5 2) consentanea, bene inter se cohaerentia

ἐχομένως, adv. (ἔχομαι *Med*) proxime, contigue: deinceps: statim: congrue.

ἐχόντως, adv. (ἔχω) more habentis, ut appareat habere quem quid.

ἐχυρός, ρά, ρόν, (ἔχω) munitus, firmus, tutus, clausus,

ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitas. A praec.

ἐχυρόφρων, ον, (φρήν) firma et stabili prudentis praeditus.

ἐχυρόω, f. ώσω, (ἐχυρός) munio, firmo, firmum reddo, vallo.

ἐχύρωμα, τό, munitio. 2) securitas. A praec.

ἐχυρῶς, adv. (ἐχυρός) tuto, firmiter.

ἔχω, f. ἕξω vel σχήσω, perf. ἔσχηκα, aor. ἔσχον, habeo, possideo, teneo, dicitur tam de rebus, quas quis possidet, quam de quovis animi vel corporis statu, ut κάλλος, ὕβριν ἔχειν, Hom. ὁ ἔχων, dives, opulentus, beatus. ἔχειν τινά ἐν ὀργῇ, odio habere aliquem, Att. Non solum autem homo aliquem statum ἔχειν dicitur, sed etiam status hominem, ut ὕπνος, κακόν, χόλος ἔχει με, tenet s. obtinet me, Hom. Dicitur etiam de inanimatis, ut αἴθρη ἔχει κορυφήν, Od. 12, 76. 2) teneo, manibus teneo: retineo: sustineo, tolero: porto, gesto: contineo, in me habeo, cohibeo: dirigo aliquo, ut εἶχον χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλων, Il 5, 569. retineo, arceo, τινά τινος, Il. 13. 687. ἔχειν χεῖρας, abstinere manus, Od. 22, 70. hinc in *Medio* abstineo ab aliqua re, τινός, Il. 14, 129. servo, tueor. 3) possum, valeo, c. inf. ut ἔχω εἰπεῖν, habeo dicere i. e. possum dicere. 4) *intr.* sum in aliquo statu, habeo me, cum adverbiis; ubi varie reddi potest, ut ἀμφιβόλως ἔχω, dubito, etc. εὖ ἔχειν τινός, abundare aliqua re. *b)* sum, ἔχει λόγος, est sermo. *c)* persevero, maneo, inpr. in imperat. ἔχε. *d)* pertineo ad aliquem, ἔχθρα ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους, Hdt. 5, 81. *d)* ἔχω cum participio facit circumscriptionem verbi, ut θαυμάσας ἔχω, i. q. θαυμάζω. *e)* part. ἔχων redundare videtur nonnunquam, ut παίζεις ἔχων, i. q. ὡς ἔχεις παίζεις ut nunc te habes, jocaris. cf. Herm. ad Vig. p. 777. Indicat ἔχω in talibus formulis, eum statum, qui significatur verbo finito, diutius permanere. 5) *Med.* ἔχομαι, teneor, haereo, ut ἔσχετο φωνή, Il. 17, 692. *b)* pendeo ab aliquo, *c. gen.* c) adhaereo, conjunctus sum alicui, *c. gen.* cohaereo, consentio, bene convenio alicui rei, unde τὰ ἐχόμενα sunt non modo conjuncta, sed etiam consentanea, bene inter se cohaerentia, consequentia, quae oriuntur ex initiis. c. *gen.* vel absolute. Adv. ἐχομένως, consentienter, congrue, convenienter. *d)* abstineo aliqua re, desisto, contineo me, τινός.

ἑψαλέος, έα, έον, (ἕψω) coctus, elixus. 2) coctilis. 3) jurulentus.

ἑψάνδρα, ἡ, (ἀνήρ) quae viros coquit, epith. Medeae, Dosiades A. P. 15, 26, 5. Tom. 2, p. 6?7.

ἑψάνη, ἡ, olla, vas, in qua coquitur. 2) olerum fasciculus, qui in ferventem ollam dejicitur. (– ⏑ –)

ἑψανός, ἡ, όν, coctilis, tener. (– ⏑ ⏑)

ἐψευσμένως, *adv.* (ψεύδομαι) falso.

ἑψέω, i. q. (ἕψω) unde 3 impf. ἕψει, Hdt. 1, 48. et fut. c. derivatis tempp. ab ἕψω.

ἕψημα, τό, pulmentum 2) coctile, quidquid ad coquendum idoneum est. 3) sapa, defrutum.

ἑψηματώδης, ες, ὁ, ἡ, sapam redolens. A praec.

ἕψησις, εως, ἡ, (ἑψέω) coctio, coquendi ratio aut actus.

ἑψητήρ, ὁ, i. q. ἑψητής.

ἑψητήριον, τό, olla, vas, in quo coquitur, aut elixatur.

ἑψητής, οῦ, ὁ, coctor.

ἑψητικός, ἡ, όν, ad coquendum pertinens.

ἑψητός, ἡ, όν, (ἑψέω) coctus, elixatus.

ἑψία, ἡ, *Ion.* ἑψίη, vel ἕψια, ἡ, (ἑψιάω) ludus quidam, qui lapillis hebat. ludicrum, ludus: ludicra dicta, confabulatio. (i) ἐψιά, *cum spiritu leni*, scribendum esset dicit Schol. Ap. Rh. 1, 459.

ἑψιάομαι, lapillis ludo, facetiis et jocis exhilaror, Od. 17, 530. delector, c. *dat.* μολπῇ καὶ φόρμιγγι, Od. 21, 430.

ἑψιόσιμος, ον, ad ludum pertinens.

ἐψιμμυθισμένως, adv. (ψιμμυθίζω) fucate

ἕψω, f. ἑψήσω, coquo, elixo: ἑψημένος χρυσός, aurum igne purgatum, excoctum.

Pind. N. 4, 143. *Metaph.* τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι, Pind. O. 1, 133.

ἕω, Ion. p. ὦ, conj. praes. ab εἰμί, Il. 1, 119. Od. 9, 18,

ἕω, *contr.* p. ἐάω.

ἐῷ, *contr.* ex ἐάοι, opt. ab ἐάω.

ἑῷ, *dat.* ab ἑός, Hom.

ἕω, Ion. p. ὦ, conj. aor. 2. ab ἵημι.

ἕω, *gen.* et *acc. sing.* ab ἕως, aurora.

ἔαγα et ἔαχα, perf. ab ἄγνυμι: perf. pass. ἔαγμαι.

ἔωθα, perf. Ion. ab ἔθω, solitus sum, soleo. Part. ἐωθώς.

ἕωθεν, adv. (ἕως) inde a diluculo, mane. cf. ἠῶθεν.

ἑωθινός, ή, όν, matutinus.

ἑώϊος, ον, vel -ος, α, ον, poet. p. ἑῷος.

ἐώκει, 3 plqpf. ab ἔοικα.

ἑωλίζω, (ἕωλος) sepositum putrescere sino, de carnibus: procrastino.

ἑωλοκρασία, ας, ἡ, (ἕωλος, κρᾶσις) mistura pridiana et exoleta; jus confusum e reliquiis hesternae coenae rancidis et vapidis. 2) potio vana et inefficax. 3) hesternae repletionis gravedo et incommoditas, temulentia pridiana. 4) sordium, purgamentorum colluvies.

ἑωλόνεκρος, ὁ, (νεκρός) dudum mortuus.

ἕωλος, ον, hesternus, pridianus: marcidus, rancidus: vetus, obsoletus.

ἐώλπει, 3 plqpf. ab ἔλπω, Hom.

ἕωμεν, *contr.* ex ἑάωμεν, ab ἐάω.

ἕωμεν, Il. 19, 402. ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο, i. q. κορεσθῶμεν, quoniam satiati sumus bello. Praeterea statuunt ἕω, satur sum, a quo plura non exstant.

ἐῷμι, *Att.* p. ἐάοιμι, opt. ab ἐάω.

ἐών, Ion. et Hom. p. ὤν, part. ab εἰμί.

ἐῳνοχόει, 3 impf. ab οἰνοχοέω.

ἔωξα, aor. 1. ab οἴγνυμι.

ἑῷος, α, ον, etiam duarum terminationum, poet. ἑώϊος, (ἕως) matutinus, orientalis, eous. Ion. et Hom. ἠῷος.

ἐώρα, ἡ, i. q. αἰώρα, inpr. suspendium, vel restis, quo quis ad se suspendendum utitur, Soph. O. R. 1264. cf. Eustath. ad Il. p. 293, 10. Valck. ad Theocr. Adon. p. 235. c

ἑώρακα, perf. ab ὁράω.

ἐώργει, 3 plqpf. ab ἔρδω, Od. 4, 693. 14, 289.

ἐώρημα, τό, (ἐωρέω) i. q. αἰώρημα, id quod suspensum est: machina theatralis, qua utebantur ad actores in sublimi pendentes repraesentandos, Schol. Ar. Pac. 71.

ἐώρησις, ἡ, i. q. αἰώρησις, suspensio, elatio.

ἐωρίζω, i. q. αἰωρίζω, unde μετεωρίζω. *Med.* ἐωρίζομαι, gestor lectica vel vehiculo.

ἐῶρτο, *diversa scriptura* pro ἄωρτο, suspensus erat. vide ἀείρω, Ill.

ἕως, ἡ, *gen.* ἕω, *acc.* ἕω, *Attica forma* pro *Ion.* ἠώς. *Dor.* ἀώς, aurora, ortus solis, plaga orientalis. ἅμα ἕῳ, sole oriente. ἐξ ἕω, inde a diluculo. πρὸς ἕω, versus orientem.

ἕως, Ion. et Ep. p. εἵως, Adv. donec, usque dum, de tempore, c. indicativo, Il. 11, 342. 20, 412. Od. 5, 123. 7, 280. 9, 230, in oratione obliqua c. opt. et ἄν s. κέν, Il. 3, 291. Od. 2, 78. cum conj. et κέν reperitur tantum Il. 24, 183. apud seriores etiam c. conj. sine κέν, v. Jacobs A. P. p. 405. *b*) tamdiu, in apodosi, Od. 3, 126. 13, 315. 15, 153. 17, 390. 19, 530. Posteriores scriptores hoc adverbium etiam c. gen. conjungunt, ut ἄχρι et μέχρι: ἕως τοῦ, ἕως ἔτι, donec, dum, quousque. ἕως σήμερον, usque ad hodiernum diem. ἕως ἄρτι, ἕως νῦν, usque ad hoc tempus. *c*) *ut*, i. q. ὡς vel ὄφρα, c. opt. Od. 4, 800. 5, 386. 6, 80. 9, 376. 19, 367. 2) quamdiu, dum, quum, sequente in apodosi plerumque τέως, Ep. τείως. Il. 20, 47. Od. 4, 90. sequuntur tamen in apodosi etiam δέ, τόφρα, τόφρα δέ. (ἕως ap. Homerum semel tantum propria sua mensura occurrit Od. 2, 78; ceterum vel per synizesin monosyllabum pronunciandum est, Il. 17, 727. Od. 2, 148. 5, 123. 386. 19, 530. vel ita efferendum, quasi esset εἷος, Od. 2, 78. 7, 280. 9, 233. 15, 109. 19, 367. al. cf. Hermann elem. doctr. metr. 1, 10. 19. p. 58.)

ἕωσα, aor. ab ὠθέω.

ἔωσι, Ion. p. ὦσι, conj. ab εἰμί, Hom.

ἐῶσι, contr. p. ἐάουσι ab ἐάω, Hom.

ἑωσφόρος, ον, (ἕως, φέρω) auroram diem afferens. 2) ὁ Ἑωσφόρος, Lucifer, stella matutina, Il. 23, 226. 19, 367.

ἑωυτοῦ, ἑωυτῶν, Ion. p. ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν.

Z.

Ζ, ζ, ζῆτα, *indecl.* sexta litera Graecorum. In notis numeralibus est *septem* et *septimus*, et cum lineola infra addita, ͵ζ, septies mille.

ζα - particula inseparabilis, augens significationem: ut ζαφλεγής, valde ardens. Homerus compositione cum hac particula tantum ad formanda adjectiva utitur, e. g. ζαής, ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζατρεφής, ζαφλεγής, ζαχρηής: ap. Hesiodum occurrit etiam in verbo ζαμενέω. cf. ἀρι-, ἐρι-, ἀγα-, et δα-. Postremum per dialectum tantum differt ab ζα-.

ζάβοτος, ον, (βόσκω) admodum abundans pascuis. 2) abundans pecoribus. Hesych.

ζαβρός, όν, vel i. q. λάβρος, cf. ζαρός, vel i. q. ζάβορος, edax, vorax, Hesych. Suid.

Ζαγρεύς, έως, ὁ, epith. Bacchi prioris, filii Jovis et Proserpinae, a Titanibus statim, quum natus esset, occisi, Nonn. 6, 165 seq. (nomen derivatur a ζωγρέω, vel, ut alii volunt, idem esse putatur quod ἀγρεύς.)

ζάγκλη, ης, ἡ, et ζάγκλον, τό, falx.

ζαής, ές, (ζα-, ἄημι) valde spirans, ἄνεμος, Il. 12, 157. Od. 5, 368. *acc.* ζαῆν, *irreg.* p. ζαῆ, ζαῆ, Od. 12, 313. cf. ζαίω.

ζάθεος, έη, εον, ap. Eur. etiam duarum terminationum, (θεός) divinus, sacer, epith. urbium, locorum, fluviorum ap. Hom., Hes. et Pind. (⏑⏑⏑)

ζαθερής, ές, (θέρω) admodum calidus, fervidus, ardens.

ζακαλλής, ές, (κάλλος) admodum formosus, perpulcer. Hesych.

ζακορεύω, sum ζάκορος, a seq.

ζάκορος, ου, ὁ, ἡ, aedituus. 2) famulus, minister. (⏑⏑⏑)

ζάκοτος, ον, (κότος) furiosus, valde iracundus. (⏑⏑⏑)

ζακυνθίδες, ων, αἱ, cucurbitae. Hes.

ζαλαίνω, i. q. μαραίνω, Hesych. ab ἀλαίνω, ut videtur

ζαλάω, f. ήσω, (ζάλη) fluctuo, procellis agitor, unde apud Nicandrum, ζαλόωσα pro ζαλῶσα, ζαλάουσα

ζάλεια, ας, ἡ, laurus Alexandrina quibusdam, teste Dioscor.

ζάλευκος, ον, plane albus, a λευκός. 2) *nom. propr.* Zaleucus.

ζάλη, ἡ, turbo vehemens, procella. 2) agitatio maris, aestus, tempestas. 3) procella fortunae, fortuna adversa. (⏑–)

ζαλόεις, έσσα, έν, procellosus. A pr.

ζάλος, ου, ὁ, aqua agitata et fluctuans. Ab eod. Conf. σάλος.

ζᾶλος, ζᾶλόω, ζᾶλωτός, *Dor.* p. ζῆλος, ζηλόω, ζηλωτός.

ζαμενέω, f. ήσω, magna vi ago: valde iratus sum, Hes. Th. 928. A seq.

ζαμενής, ές, (μένος) vehemens, validus: magnanimus: infensus: valde iracundus: violentus.

ζαμενήχολος, ον, (χόλος) violentae irae.

ζαμερίτας, ὁ, *Dor.* pro μακαρίτης. (⏑⏑––)

Ζάν, Ζανός, ὁ, *Dor.* p. Ζήν, Ζηνός, i. e. Ζεύς.

ζάνω, όος, ἡ, Juno. A pr.

ζάπεδον, ου, τό, latum pavimentum, magnum solum, pro δάπεδον. Hesych.

ζαπίμελος, ον, (πιμελής) praepinguis, admodum pinguis. Hesych. (⏑–⏑⏑)

ζαπληθής, ές, (πλῆθος) admodum plenus, copiosus, multus, Aesch.

ζαπλουτέω, f. ήσω, valde dives sum, abundo divitiis. A seq.

ζάπλουτος, ον, valde dives, praedives, Hdt.

ζαπότης, ου, ὁ, valde bibax, magnus seu strenuus potator. Hesych.

ζάπυρος, ον, (πῦρ) valde igneus. (⏑⏑⏑)

ζατεύω, pro ζητεύω et ζατέω, pro ζητέω, *Dor.* quaero. Unde ζατεῦσα, pro ζητοῦσα, quaerens.

ζάτριον, τό, locus, in quo servi puniuntur, carcer servorum. E Vet. Lex. al. ζητρεῖον. Quasi a ζητρεύω, quaerere, per tormenta sc. v. ζητρεῖον.

ζατρεύω, in pistrino torqueo. Lex. Gr.

ζατρεφής, ές, (τρέφω) bene nutritus, saginatus, pinguis.

ζαυκότροφος, ον, (σαυκός) mollis, delicatus.

ζαφεγγής, ές, (φέγγος) admodum lucidus et splendidus. Hesych.

ζαφλεγής, ές, (φλέγω) admodum urens: valde splendens: summo vigore praeditus.

ζάχολος, ον, (χολή) valde iracundus. (⏑⏑⏑)

ζαχρεῖος, ον, (χρεία) valde indigus, vehementer desiderans, summo studio quaerens, c. *gen.* ὁδοῦ, Theocr.

ζαχρηής, ές, impetuosus, epith. ventorum, Il. 5, 525. hominum fortium, Il. 12, 347. 360. 13, 684. (Radix est χράω, cf. ἐνιχρέω: alii explicant ἐξαπιναῖος: alii scribunt ζαχρειής, quasi a χρεία, χρείομαι, bonum usum praestans, i. e. fortis; quod non quadrat in locum Il. 5, 525.)

ζάχρυσος, ον, (χρυσός) dives auri.

ζάψ, ἡ, i. q. ζάλη, aestus, tempestas, Euphorion ap. Clem. Al. strom. 5. p. 673.

ζάω, *contr.* ζῶ, ζῇς, ζῇ, inf. ζάειν, *contr.* ζῆν, imperat. ζῆ, ζῆθι, imperf. ἔζων, ἔζης, ἔζη, in prima pers. etiam ἔζην, quasi a ζῆμι, quam formam *Atticistarum* nonnulli praeferunt. Rariora sunt fut. ζήσω, ζήσομαι, aor. ἔζησα, perf. ἔζηκα, quae tempp. *Attici meliores* sumunt ex βιόω. Homerus semper utitur forma *Ion.* ζώω. — vivo, spiro. ap. Aeschylum de ventis, Ag.

8, 8.; hinc vivo, victum habeo, sustento me, ἀπό τινος vel ἔκ τινος, victum mihi paro ex aliqua re: οἱ ζῶντες, divites, victu abundantes. *Metaph.* vivo, valeo, vigeo: etiam de rebus inanimatis, feliciter succedo, συμφοραὶ ζῶσαι, successu florentes, Soph. O. R. 45. (ζάω, ἄημι, ζωός, σαός, σώς ejusdem radicis esse videntur.) (ζάω, ⏑–)

ζε, particula inseparabilis, quae nominibus in fine addita motum in locum indicat, -δε, pro qua ibi ponitur ας praecedit, ut Ἀθήναζε, Θήβαζε, θύραζε pro Ἀθήνασδε, estque σ. ζ ponitur pro σ δ.

ζεα, ἡ, i. q. ζειά.

ζειά, ἡ, far, hordei genus, spelta, adoreum, Od. 4, 41. 604.

ζείδωρος, ον, (ζειά, δωρέω) fertilis, almus, ἄρουρα, Hom.

ζειρά, ἡ, indumenti vel pallii genus quoddam, laxum et sinuosum, amiculum, gestari solitum ab Arabibus, Hdt. 7, 69. et Thracibus, id. 7, 75. Xen. anab. 7, 4, 4. alii scribunt ζιρά vel σειρά vel σιρά, v. Alberti ad Hesych. 1. p. 1581. Valck. ad Adon. p. 214. B. *Vox barbara.*

ζειροφόρος, ον, (φέρω) qui ζειρᾷ indutus est.

ζείω, *poet.* pro ζέω, ferveo.

ζέλλω, jacio. Hesych. Etymol. pro βέλλω, quod idem est cum βάλλω, *apud Arcades.*

ζέμα, ατος, τό, (ζέω) decoctio, potus decoctus, succus purpurae, medicamen, quod in aeno coquitur tingendis lanis. v. ζωμός.

ζέννυμι, vel ζεννύω, ferveo, pro ζέω. Unde ζεννύμενος, quod coquitur.

ζεόπυρον, τό, genus frumenti, Galen.

ζέρεθρον, τό, (τὸ βέρεθρον, τὸ βάραθρον), barathrum. *ap. Arcades.*

ζέσις, εως, ἡ, (ζέω) fervor, aestus.

ζέσσεν, 3 aor. a ζέω, *Ep.* pro ἔζεσεν, Hom.

ζεστολουσία, ἡ, (λούω) lotio, quae fit aqua fervida.

ζεστός, ή, όν, (ζέω) fervidus.

ζεστότης, ἡ, fervor.

ζευγάριον, τό, (ζεῦγος) parvum jugum. 2) par bucularum non magni faciendum.

ζευγατήρ, ῆρος, ὁ, epitheton lori, quo res devincimus. *dub. lect.* ap. Josephum.

ζευγεῖον, τό, (ζεῦγος) jugum, apud Jos. *dub.*

ζευγελάτης, ου, ὁ, (ζεῦγος, ἐλαύνω) qui agit boum jugum, qui agit boves, jugarius: arator.

ζευγηλατέω, f. ήσω, jugum boum ago: aro. A seq.

ζευγηλάτης, ου, ὁ, i. q. ζευγελάτης.

ζευγῆτις, ιδος, ἡ, jugalis, quae jugum ferre potest, *poet.* p. ζευγῖτις, Call.

ζευγηλάτης, ου, ὁ, qui e bigis pugnat, Diod. 19, 106.

ζευγίσιον, τό, census τῶν ζευγιτῶν ap. Athenienses. (– – ⏑ ⏑)

ζευγίτης, ου, ὁ, jugalis, jugo adstrictus. 2) ζευγῖται, apud Athenienses ex instituto Solonis classis civium equestri ordini subordinata, quasi jugales, a jumentis, quae ζεύγη. cf. Boeckh. de oecon. publ. Athen. II. p. 30. 3) remiges medii ordinis in triremi. (– – –)

ζεύγλη, ἡ, jugum, vel potius pars illa jugi, cui bos seu mulus inserit caput; ζυγός igitur duas habet ζεύγλας, Il. 19, 406. 2) lorum, quo alligabantur πηδάλια, Eur.

ζεύγληθεν, *adv.* i. q. ἐκ ζεύγλης.

ζεύγληφι, *gen.* et *dat. sing. Ep.* a ζεύγλη.

ζευγλόδεσμον, ου, τό, (δεσμός) lorum jugi.

ζεῦγμα, ατος, τό, junctura, conjunctio. 2) Zeugma, figura grammatica. A sq.

ζεύγνυμι, f. ζεύξω, aor. ἔζευξα, perf. pass. ἔζευγμαι, aor. 1. pass. ἐζεύχθην, aor. 2. ἐζύγην, (– ⏑ –) conjugo, jungo, connecto, copulo, conjungo: in specie est a) jungo matrimonio, in matrimonium duco, Eur. Iph. A. 698. b) ponte jungo: dicitur tam γέφυραν ζεῦξαι, quam ποταμόν, πόντον ζεῦξαι.

ζευγνύω, i. q. ζεύγνυμι.

ζευγοποιία, ας, ἡ, (ζεῦγος, ποιέω) conjugatio, copulatio parium, et in specie bigarum constructio.

ζεῦγος, εος, τό, (ζεύγνυμι) jugum, et boves, it. equi, qui sunt sub jugo. 2) bigae, item trigae et quadrigae, *omninoque* vehiculum. 3) par: (de conjugio, apud Xenoph.) *dicitur tamen etiam* de tribus.

ζευγοτροφέω, equos curules alo. A sq.

ζευγοτρόφος, ον, (τρέφω) qui alit equos curules.

ζευκτήρ, ῆρος, ὁ, (ζεύγνυμι) qui conjungit. *fem.* ζευκτειρα, epith. Veneris.

ζευκτήριος, α, ον, conjugans, jungens: ἡ ζευκτηρία, vinculum. τὸ ζευκτήριον, jugum.

ζευκτός, ή, όν, (ζεύγνυμι) conjugatus, junctus.

ζευξίλεως, ω, ὁ, (λαός) cui subjecti sunt populi. (– ⏑ ⏑ –)

ζεῦξις, εως, ἡ, (ζεύγνυμι) connexio, copulatio: inprimis pontis fabricatio in flumine.

Ζεύς, *gen.* Διός, *dat.* Διΐ, *acc.* Δία, *voc.* Ζεῦ, *poet.* Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα, *Dor.* Ζανός, etc. *Aeol.* Δεύς, Σδεύς, Jupiter.

ζεφυρηΐς, ΐδος, ἡ, *fem.* a ζεφύριος, *poet.* Ζεφυρίη, ἡ, sc. πνοή, i. q. Ζέφυρος, Od. 7, 119.

ζεφυριαῖος, α, ον, i. q. seq.

ζεφύριος, ον, (Ζέφυρος) ad zephyrum pertinens, favonialis: occidentalis. ᾠὸν ζεφύριον, i. q. ὑπηνέμιον. (υ breve.)

Ζέφυρος, ὁ, Zephyrus, Favonius.

ζέω, f. ζέσω, ferveo, bullio, excandesco. 2) fervefacio. 3) scateo, *c. gen.*

ζηλαῖος, αία, αῖον, (ζῆλος) iracundus, aemulus.

ζηλαστής, οῦ, ὁ, aemulator: invidus. A seq.

ζηλεύω, f. εύσω, aemulor, usitatius est ζηλόω.

ζήλη, ἡ, aemula.

ζηλημοσύνη, ἡ, *poet.* i. q. ζῆλος, a seq.

ζηλήμων, ον, (ζηλέω) invidus, zelotypus. Od. 5, 118.

ζηλοδοτήρ, ῆρος, ὁ, dator rerum invidendarum, divitiarum etc. 2) studium rerum bonarum injiciens.

ζηλομανής, ές, (ζῆλος, μαίνομαι) iracundus, Epith. Bacchi.

ζῆλος, ὁ, aemulatio, imitatio. 2) invidia, livor, odium. 3) studium vehemens alicujus rei.

ζηλοσύνη, ἡ, idem *poet.*

ζηλοτυπέω, f. ήσω, (ζηλότυπος) zelotypus sum, prae amoris vehementia rivalem pati nequeo: zelo ducor: aemulor, in bonam partem: invideo, maligno animo prosequor. Constr. *c. acc.*

ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia, invidentia, qua quis rivalem in amore pati nequit. 2) invidia, aemulatio, obtrectatio. Ab eodem.

ζηλότυπος, ον, (ζῆλος, τύπτω) zelotypus, invidia, aemulatione incensus.

ζηλοτύπως, *adv.* per aemulationem: per invidiam.

ζηλόω, f. ώσω, (ζῆλος) aemulor, imitor: ambio: desidero: invideo: affecto, studiose sector: beatum, felicem praedico, laudo: zelotypus sum. Unde

ζήλωμα, τό, facinus aemulum, contentio, aemulatio, zelotypia.

ζήλωσις, εως, ἡ, idem. 2) affectatio, appetitio alicujus rei.

ζηλωτέος, έα, έον, aemulandus, imitandus.

ζηλωτής, οῦ, ὁ, aemulator, imitator, accensus zelo, studiosus.

ζηλωτικός, ή, όν, aemulans, studio accensus, ζηλωτῇ similis.

ζηλωτός, ή, όν, (ζηλόω) aemulandus, expetendus, desiderabilis: hinc beatus, felix, egregius, admirabilis.

ζημία, ας, ἡ, damnum, detrimentum, jactura. 2) mulcta 3) poena, supplicium.

ζημιόω, f. ώσω, damnum adfero, detrimentum adficio. 2) mulcto pecunia, exsilio etc. A pr.

ζημιώδης, ες, damnosus, perniciosus. Ab eod.

ζημιωδῶς, *adv.* damnose. A pr.

ζημίωμα, τό, damnum. 2) poena, mulcta.

ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio.

Ζήν, *nom. obsol.*, unde gen. Ζηνός, v. Ζεύς.

ζηνόφρων, ον, (φρήν) Jovis mentem habens.

ζητάρετησιάδης, ου, ὁ, (ζητέω, ἀρετή) qui virtutem sectatur, virtutaucupida reddidit Scaliger, epigr. Od. 110, 6.

ζητεύω, i. q. ζητέω, Hes. op. 402. Hom. h. Ap. 215. Merc. 392.

ζητέω, f. ήσω, quaero. 2) quaestionem habeo seu exerceo. 3) requiro, rei amissae desiderio teneor. 4) studeo, conor. 5) etiam peto, *sed raro apud veteres, saepe ap. recentiores.* Constr. *c. inf.* et *cum acc.*

ζήτημα, τό, quaestio, sc. de qua disputatur, quaesitum. A pr.

ζητημάτιον, τό, quaestiuncula. *Dimin.* a pr.

ζητήσιμος, ον, ad quaerendum aptus: τὰ ζητήσιμα, tempora vel loca indagandi feras, Xen.

ζήτησις, εως, ἡ, (ζητέω) actio quaerendi, investigatio. 2) quaestio, controversia.

ζητητέος, έα, έον, quaerendus.

ζητητήρια, τά, quaestiones, vel loca, ubi exercentur tormenta. Suid.

ζητητής, οῦ, ὁ, quaesitor criminum. 2) inprimis in foro sic dicitur, qui latinis recuperator in caussa repetundarum: qui quaerit, quo pecunia male conciliata et capta pervenerit, ut repeti inde possit.

ζητητικός, ή, όν, studiosus et cupidus indagandi, qui quaerere et investigare solet, sagax, ad quaestiones movendas promtus. Hinc Philosophi ζητητικοί.

ζητητός, ή, όν, quaesitus, studio dignus, Soph. O. C. 389.

ζητρεῖον, ου, τό, locus, in quo servi puniuntur. Vid. ζωτρεῖον.

ζητρεύω, in pistrino torqueo. v. ζωτρεῖον.

ζιβύνη, ης, ἡ, lancea, hasta, jaculum,

vensbalum, pro σιβύνη. (⏑⏑–)

ζιγγίβερις, εως, ἡ, zingiberis, planta arabica.

ζίγγος, ου, ὁ, sonus apum. Hesych.

ζιζάνιον, ου, τό, zizanium, lolium.

ζίζυφον, τό, zizyphum, *rhamnus jujuba Linn.*

ζόη, ης, ἡ, vita. *Ion.* pro ζωή. 2) crustula rugosa, quae concrevit et innatat lacti, a ζέω. cf. γραῦς, 2.

ζοΐα, ἡ, *Aeol.* p. ζωή, Theocr. 29, 5.

ζορκάς, άδος, ἡ, et ζόρξ, ζορκός, ἡ, i. q. δορκάς, δόρξ, Hdt. 4. 192.

ζόφεος, α, ον, et ζόφιος, ου, et ζοφερός, ά, όν, (ζόφος) tenebrosus, caliginosus, obscurus.

ζοφοδορπίδας, ου, ὁ, (ζόφος, δόρπος) qui clam s. in obscuro coenat, epithet. Pittaci ap. Alcaeum.

ζοφόεις, εσσα, εν, et ζοφοειδής, ές, et ζοφοείδελος, ον, tenebricosus, obscurus.

ζοφομηνία, ας, ἡ, (μήνη) obscuritas lunae, lunae defectus.

ζόφος, ὁ, caligo, tenebrae. 2) occasus, pars occidentalis. Unde.

ζοφόω, f. ώσω, obtenebro, obscuro.

ζοφώδης, ες, tenebricosus, obscurus.

ζόφωμα, τό, obscuratio.

ζόφωσις, εως, ἡ, obscuratio, obtenebratio. 2) tenebrae, obscuritas.

ζόω, *poet.* p. ζάω, Theodorid. ep. 8, 7.

ζυγάδην, *adv.* (ζυγός) jugatim, junctim. (⏑⏑–)

ζύγαινα, ης, ἡ, zygaena, vel libella, piscis. (⏑–⏑)

ζυγᾱνός, ή, όν, i. q. ζυγιανός.

ζυγάστριον, τό, *Dimin.* a ζύγαστρον.

ζύγαστρον, τό, et ζύγαστρος, ὁ, (ζυγός, ζεύγνυμι) arca, capsa, cista, Soph. Tr. 692.

ζυγείς, part. aor. 2. pass. a ζεύγνυμι.

ζυγέω, (ζυγός) sub jugo sum; inpr. in jugum porrigor, quod fieri solebat in acie, quum militum ordines ab uno cornu in alterum instruebantur.

ζυγηφόρος, ον, (φέρω) jugum ferens.

ζυγιανός, ή, όν, (ζύγιον) natus sub libra, signo coelesti. (⏑⏑⏑⏑)

ζυγικός, ή, όν, (ζυγός) ad libram pertinens.

ζύγιμος, ον, (ζυγόν) jugalis. (⏑⏑⏑)

ζύγιον, ου, τό, statera, libella. *Dimin.* a ζυγός.

ζύγιος, α, ον, (ζυγόν) ad jugum pertinens, jugo aptus, jugalis, βοῦς, ἵππος. 2) epith. Junonis, quippe quae matrimonia jungit, jugalis. 3) ὁ ζύγιος i. q. ζυγίτης. (⏑⏑⏑)

ζυγίτης, ου, ὁ, remex in media nave supra arborem, remex medii ordinis. 2) ζυγῖται, αἱ ζευγῖται, de quibus supra.

ζυγνίς, ἡ, lacertae genus, alibi ἀγνίς.

ζυγόδεσμον, τό, (δεσμός) lorum, quo temo alligatur jugo. 2) collare, subjugium, lorum, quo boves jugo aptantur.

ζυγόδεσμος, ὁ, idem.

ζυγοδέτης, ου, ὁ, (δέω) idem.

ζυγοειδής, ές, (εἶδος) jugi speciem referens.

ζυγοκρούστης, ὁ, (κρούω) qui falsa libra decipit.

ζυγομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) rixor, digladior, contendo. inp. cum domesticis, familiaribus: cum inimicis contendo. repugno.

ζυγομαχία, ἡ, rixa, contentio.

ζυγόν, τό, (ζεύγνυμι) jugum. 2) transtillum lyrae. 3) *plur.* transtra navis. 4) *plur.* libra, ut ζυγός.

ζυγοπλάστης, ου, ὁ, qui falsas et fallaces libras facit.

ζυγοποιέω, f. ήσω, juga construo.

ζυγοποιός, όν, qui juga facit.

ζυγός, ὁ, (ζεύγνυμι) i. q. ζυγόν, jugum; hinc quodcumque duas res jungit, e. g. calceamenti corrigia. 2) transtillum testudinis s. lyrae, quo brachia seu cornua ejus junguntur. 3) transtrum navis; etiam sedes gubernatoris. 4) jugum librae: trutina, librae. 5) jugum in acie, series porrecta.

ζυγοσταθμέω, i. q. ζυγοστατέω, a seq.

ζυγόσταθμος, ὁ, (σταθμη) libra.

ζυγοστᾰσία, ἡ, libratio.

ζυγοστατέω, f. ήσω, pondero, in trutina appendo, libra exaequo. 2) pass. de aequatis lancibus. Unde tropice de aequo Marte. A seq.

ζυγοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) libripens, ponderator.

ζυγοτρυτάνη, ἡ, (τρυτάνη) trutina. (⏑⏑–⏑–)

ζυγουλκός, όν, (ἕλκω) jugum trahens.

ζυγόφι, *gen. sing. Ep.* a ζυγόν, Il. 24, 576.

ζυγοφορέω, f. ήσω, jugum fero.

ζυγοφόρος, ον, (φέρω) qui fert jugum.

ζυγόω, f. ώσω, jugo submitto. 2) conjungo.

ζυγωθρίζω, f. ίσω, claudo vecte. 2) examino, libro, perpendo. Ar. Nub. 737. A seq.

ζύγωθρον, τό, (ζυγόω) vectis, qui valvas seu ambas fores conjungit. (⏑–⏑)

ζύγωμα, τό, (ζυγόω) jugamentum. 2) vectis in foribus. 3) jugum vineae. (⏑–⏑)

ζύγωσις, εως, ἡ, jugatio. (⏑–⏑)

ζυγωτός, ή, όν, junctus jugo.

ζῦθος, ου, ὁ, vel ος, τό, zythus, potus ex hordeo confectus, cerevisia, Hdt. 2, 77 (⏑⏑)

ζύμη, ἡ, fermentum. 2) tropice, quicquid alios paullatim corrumpit. (––)

ζυμήεις, ήεσσα, ῆεν, fermentatus.

ζυμίζω, f. ίσω, fermenti acorem refero.

ζυμίτης, ου, ὁ, fermentatus, scil. ἄρτος.

ζυμόω, f. ώσω, fermento.

ζυμώδης, ες, fermentaceus. 2) non marcidus.

ζύμωμα, ατος, τό, (ζυμόω) fermentum. (––⏑)

ζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio, inflatio. (––⏑)

ζυμωτικός, ή, όν, vim inflandi, flatus ciendi habens.

ζυμωτός, ή, όν, fermentatus.

ζωαγρέω, *f. l.* ap. Hdt. 4, 88. vide Schaef. ad Dionys. p. 289.

ζωάγρια, τά, (ζωός, ἀγρεύω) praemium pro vita servata.

ζωάριον, τό, animaleulum, *Dimin.* a ζῶον.

ζωαρκής, ές, (ζωή, ἀρκέω) qui ad vitam sustentandam sufficit, vitam adjuvans.

ζωαρχικός, ή, όν, vitae principium habens.

ζώαρχος, ον, qui animanti praeest: nominatim elephanto.

ζωγλύφος, ου, i. q. ζωογλύφος.

ζωγράφεῖον, ου, τό, (ζωγράφος) officina pictoris.

ζωγραφέω, f. ήσω, (ζωγράφος) animalia pingo. 2) ad vivum exprimo: pingo. *Med.* pingendum curo.

ζωγράφημα, τό, pictura, id ipsum, quod pictum est.

ζωγράφητός, ή, όν, pictus.

ζωγρᾰφία, ας, ἡ, pictura.

ζωγραφικός, ή, όν, pictorius, pingendi peritus: ad artem pictoriam pertinens. *Subst.* ἡ ζωγραφική, sc. τέχνη, ars pingendi.

ζωγρᾰφικῶς, *adv.* picturae modo.

ζωγράφος, ον, (ζῶον, γράφω) animalia pingens: pingens, omnino. *Subst.* ὁ, pictor. (–⏑⏑)

ζωγρεία, ας, ἡ, et *poet.* ζωγρία, (ζωγρέω) condonatio vitae capto hosti facta. 2) captura vivi animalis.

ζωγρεῖον, τό, vivarium, cavea, locus, in quo animalia capta adservantur. A sq.

ζωγρέω, (ζωός, ἀγρεύω) vivum capio, a caede captum servo, vitam alicui in bello servo. 2) in vitam revoco, exsuscito: recreo, instauro.

ζωγρία, ἡ, *poet.* p. ζωγρεία.

ζωγρίας, ου, ὁ, qui vivus captus est

ζώγρον, τό, et ζῶγρος, ὁ, *seriores formae* p. ζωγρεῖον.

ζωδάριον, ου, τό, animaleulum. *Dimin.* a ζῶον.

ζωδιακός, ή, όν, (ζώδιον) animalia continens: *Subst.* ὁ ζωδιακος, sc. κύκλος, Zodiacus.

ζωδιογλύφος, ον, i. q. ζωογλύφος.

ζώδιον, τό, *Dimin.* a ζῶον, animaleulum, animal. 2) signum, pictura: inpr. signum coeleste in zodiaco, quia figurae animalium sunt plerumque.

ζωδιωτός, ή, όν, animalibus pictis distinctus.

ζωδιοφόρος, ον, (φέρω) signifer, scil. circulus.

ζωή, ἡ, (ζάω, ζῶ) victus, facultates, res familiares, Od. 14, 96. 208. 16, 429. 2) vita, vitae genus, vitae ratio, Att. 3) omne genus felicitatis, N. T.

ζωηδόν, *adv.* (ζῶον) animantium more.

ζωηρός, ρά, ρόν, (ζωή) vivus. 2) vitam praebens.

ζωηφόρος, ον, (φέρω) vitam adferens, salutaris.

ζωθάλμιος, ον, (θάλλω) vividus, almus. Pind.

ζωθαλπής, ές, (θάλπω) vitam fovens, vivificans.

ζωθαλπίς, ίδος, ἡ, singulare *femininum* a ζωθαλπής.

ζωΐδιος, α, ον, i. q. ζωδιακός. (–⏑⏑⏑)

ζωϊκός, ή, όν, (ζῶον) animalis. 2) (ζωή) ad vitam pertinens, vitalis.

ζωΐον, τό, *poet.* p. ζῶον.

ζῶμα, ατος, τό, (ζώννυμι) vestimentum, quo cingimur, cingulum. 2) tunica: quia praecingebatur.

ζωμάρυστρον, ου, τό, (ζωμός, ἀρύω) trulla, cochlear.

ζώμευμα, τό, condimentum, salgamum. 2) i. q. ὑποζώματα νεώς, Ar. eq. 279.

ζωμεύω, f. εύσω, (ζωμός) condio. 2) elixo.

ζωμήρυσις, εως, ἡ, (ζωμός, ἀρύω) haustus jusculi: cochlear.

ζωμίδιον, τό, (ζωμός) jusculum.

ζωμοποιέω, jurulentum cibum facio.

ζωμοποιός, όν, opifex jurulenti cibi, condiendi juris peritus: in cibos idoneus.

ζωμός, οῦ, ὁ, jus, (*proprie*, in quo carnes coctae sunt) jusculum: cibus jurulen-

tus: *tropice* caedes, strages, clades. ap. Theophrast.

ζωμοταρίχος, ου, qui muria piscium sale conditorum delectatur.

ζωνάριον, ου, τό, zonula. *Dim.* a seq.

ζώνη, ης, ἡ, (ζώννυμι) zona, balteus, cingulum. 2) pera. 3) apparatus armorum, arma. 4) quodcunque zonae instar alicui rei circumdatum est, veluti corona columnae; zona s. tractus terrae: morbi genus, cf. ἕρπης.

ζώνιον, ου, τό, cingulum, *Dimin.* a ζώνη.

ζωνοπλόκος, ον, (πλέκω) qui zonas plectit, s. conficit, zonarius.

ζωνίτης, ὁ, *fem.* ζωνῖτις, ad zonam pertinens, zonae similis: cinctus.

ζώννυμι, f. ζώσω, aor. ἔζωσα. *Med.* ζώννυμαι, f. ζώσομαι, aor. ἐζωσάμην, perf. pass. ἔζωσμαι. - *act.* cingo, praecingo, arma induo. *Med.* accingor, armor, paro me. ζώννυσθαι ζωστῆρι, ῥάκεσι, cingor cingulo, pannis, Il. 10. 77. Od. 18, 67. etiam *c. accus.* ζωστήν, μίτρην, χαλκὸν ζώννυσθαι, Il. 5, 857. 14, 181. 23, 130.

ζωννύσκετο, impf. med *Ion.* a ζώννυμι.

ζωννύω, i. q. ζώννυμι.

ζωνογάστωρ, vel ζωνόγαστρις, (γαστήρ) medio ventre cinctus.

ζωνοειδής, ές, zonae similis.

ζωντρεῖον, τό, i. q. ζητρεῖον, pistrinum.

ζωογενής, ές, (ζῶον, γένος) ab animali procreatus, animalis.

ζωογλύφος, ὁ, (γλύφω) statuavius, sculptor, qui animalia exprimit.

ζωογονέω, f. ήσω, (ζωογόνος) animal seu vivum gigno: fet lifico: vivifico: vivum conservo.

ζωογόνησις, ἡ, i. q. ζωογονία.

ζωογονητικός, ή, όν, vim habens gignendi viva, ad animalium generationem pertinens.

ζωογονία, ας, ἡ, generatio animalis: vermiculatio.

ζωογονικός, ή, όν, ad generationem animalium pertinens.

ζωογόνος, ον, (ζωός, γόνος) vivum animal generans. 2) vitalis. 3) Epith. numeri septenarii, quod infantes septimo mense nati vivant facilius, quam qui nati mense sequente.

ζωογράφος, ον, *poet.* p. ζωγράφος.

ζωοδότειρα, ας, ἡ, vitae largitrix.

ζωοδοτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ζωοδότης.

ζωοδότης, ου, ὁ, vitae largitor.

ζωόδωρος, ον, (δῶρον) vitam donans. Hinc τὸ ζωόδωρον, vitae dandae facultas.

ζωοειδής, ές, animalis speciem referens.

ζωοθετέω, (ζωός, τίθημι) vivum facio, vivifico.

ζωοθηρία, ἡ, (θήρα) animalium vivorum captura. Unde

ζωοθηρικός, ή, όν, ad ζωοθηρίαν pertinens.

ζωοθυσία, ας, ἡ, victima constans animante.

ζωοθυτέω, f. ήσω, (θύω) animal sacrifico.

ζωόμορφος, ον, (μορφή) formam animalis habens.

ζῶον, τό, (ζωός) animal. ζῶα γράφειν, i. q. ζωγραφεῖν: ζῶα γράψασθαι τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου, pingendum curare, Hdt. 4, 88.

ζωοπλαστέω, f. ήσω, animal affingo, vivum formo. A seq.

ζωοπλάστης, ου, ὁ, qui affingit animalia.

ζωοποιέω, f. ήσω, vivifico, vitam reddo, vitam restituo. 2) vermes genero.

ζωοποίησις, εως, ἡ, vivificatio. 2) in vitam restitutio. 3) conservatio. A praec.

ζωοποιητικός, ή, όν, vim habens generandi viva, vim vivificandi habens. Ab eodem.

ζωοποιός, όν, (ποιέω) vivificus. 2) vivum et animale generans.

ζωοπώλης, ου, ὁ, qui animalia vendit.

ζωόπωλις, ἡ, sc. ἀγορά, forum, ubi venduntur animalia.

ζωός, ή, όν, vivus. *Rarior forma* ζώς, Il. 5, 887. Hdt. 1, 194. pro qua minus recte alii scribunt ζῶς.

ζωόσοφος, ον, sapiens in vita.

ζωοστάσιον, τό, animalium statio, stabulum

ζωότης, ητος, ἡ, (ζῶον) q. d. animalitas, natura animalis, facultas animalis.

ζωοτοκέω, f. ήσω, (ζωοτόκος) animal genero, seu pario.

ζωοτοκία, ας, ἡ, animalis generatio. A seq.

ζωοτόκος, ον, (ζωός, τίκτω) animal gignens vel pariens, viviparus.

ζωοτροφεῖον, ου, τό, vivarium. A seq.

ζωοτροφέω, f. ήσω, (ζωοτρόφος) animalibus nutriendis rem quaero.

ζωοτροφία, ας, ἡ, pecuaria nutritio et saginatio animalium, piscium, ut vendantur.

ζωοτροφικός, ή, όν, ad alenda animalia, et ad negotiationem istam pertinens.

ζωοτρόφος, ον, (ζῶον, τρέφω) pecuarius, pecoribus alendis rem quaerens.

ζωοτύπος, ον, (τυπόω) animalium formas exprimens. (-⏑⏑⏑)

ζωοφαγέω, animalibus victito. A seq.

ζωοφάγος, ον, (φαγεῖν) animantia devorans, animalibus victitans. (-⏑⏑⏑)

ζωόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) oculos habens, quales animalia habent. τὸ ζ. herba, quae et βούφθαλμον.

ζωοφθορία, ας, ἡ, coitus cum bestia A seq.

ζωοφθόρος, ον, (φθείρω) qui coit cum bestia.

ζωοφορέω, vivo: cresco, de plantis.

ζωοφόρος, et ζωφόρος, ον, (φέρω) animalia ferens. 2) vivificus. 3) scil. κύκλος, zodiacus: pars trabeationis in columnis. Gall. *la frise.*

ζωόφυτα, τά, (φυτόν) quae mediae sunt naturae inter animalia et plantas.

ζωοφυτέω, (φυτεύω) vivos surculos edo.

ζωόω, f. ώσω, (ζωός) vivifico, animos servo, tueor. 2) animalia pingo. 3) Med. ζωοῦσθαι, vermibus laboro.

ζώπισσα, ης, ἡ, (πίσσα) pix, resina, quae in usum medicamentorum a navibus deraditur.

ζωποιέω, (ποιέω) vivum repraesento.

ζωπυρέω, f. ήσω, (ζώπυρον) ignem sopitum suscito: bella aut alia mala sopita suscito: refocillo, vires propemodum exstinctas instauro: vitae restituo.

ζωπύρημα, τό, i. q. ζώπυρον, n. 2. (-⏑-⏑)

ζωπύρησις, εως, ἡ, suscitatio ignis sopiti: item alius rei prope exstinctae. (-⏑-⏑)

ζωπυρίς, ίδος, ἡ, sc. θέρμη, calor vitalis.

ζώπυρον, τό, (ζωός, πῦρ) suscitabulum ignis. 2) scintilla, sc. reliquiae ignis sopiti et cineribus obruti. 3) quod vitam conservat et quasi excitat sopitam. 4) follis, cujus flatu ignis excitatur. 5) reliquae quaevis rem conservantes. 6) herba quaedam

ζωπυρόω, f. ώσω, i. q. ζωπυρέω.

ζωπύρωσις, ἡ, i. q. ζωπύρησις, Max. Tyr. 9, 7. (-⏑-⏑)

ζωροποτέω, f. ήσω, merum bibo. A seq.

ζωροπότης, ου, ὁ, (πότης) meri bibulus, meracius bibens. 2) ebriosus.

ζωρός, ον, merus, meracus, de vino. *Compar.* ζωρότερος, scil. οἶνος, meracius vinum. ζωρότερον, *adv.* meracius. 2) copiosius.

ζώς, *rarior forma* p. ζωός, q. v.

ζῶσαι, imperat. aor. 1 med. a ζώννυμι, Od. 18, 30.

ζώσιμος, ον, (ζάω) vitalis, qui vivere potest. 2) nomen propr.

ζῶσις, εως, ἡ, (ζωννύω) ipsa cingendi actio, cinctura.

ζῶσμα, τό, i. q. ζῶμα, vox improbata a Thoma M. p. 411.

ζωστήρ, ῆρος, ὁ, (ζώννυμι) cingulum, balteus.

ζωστήριος, α, ον, ad balteum pertinens, cingens.

ζωστηροκλέπτης, ου, ὁ, (ζωστήρ, κλέπτης) fur baltei.

ζωστης, ου, ὁ, (ζώννυμι) qui cingit, cinctor. 2) i. q. ζωστήρ.

ζωστός, ή, όν, (ζώννυμι) cinctus.

ζῶστρον, τό, cinctus vestis, vestis ad cingendum idonea.

ζωτεῖον, ου, τό, locus, ubi servi molunt, idemque adeo quod ζώντριον, ζωτρεῖον.

ζωτικός, ή, όν, (ζάω) vivax. 2) vitalis. 3) vivificus. 4) vegetabilis.

ζωτικῶς, *adv.* vivifice. 2) vitaliter.

ζωΰφιον, ου, τό, (ζῶον) animalculum, bestiola, insectum, *Dimin.* a

ζωφόρος, ον, v. ζωοφόρος.

ζωφυτος, ον, (φύω) fertilis plantarum.

ζώω, *Ep.* p. ζάω.

ζωώδης, ες, animalis. 2) belluinus.

ζωωδία, ἡ, natura animalium s. belluina.

ζωωνυμία, ἡ, (ζῶον, ὄνομα) denominatio ab animalibus, ut siderum.

ζώωσις, εως, ἡ, (ζωόω) vivificatio animantium, animatio. 2) vitae conservatio, salus.

ζωωτός, ή, όν, pictis animalibus distinctus: τὰ ζωωτά, belluata tapetia.

Η.

Η, ἦτα, indecl. septima litera alphabeti graeci: in numeris valet *octo* vel *octavus*, et cum lineola inferne apposita ͵η *octies mille*.

ἤ, *Epice* ἠέ. *Conjunctio*, 1) *aut*, *vel*; *alias*, *contra*. ἤ-ἤ, aut-aut, vel-vel, sive-sive. 2) in interrogationa, *an*, *num*, *-ne*? ἢ λέγω, dicamne? ἢ οὐχ ὁρᾷς, num non vides? ἢ-ἤ, utrum-an. 3) post comparativum: *quam*. Sic etiam post verba et formulas, quibus vis comparativa inest, ut βούλομαι, ἤ, malo quam. Interdum ἤ genitivo comparationis superadditum redundare putatur, cf. Herm. Vig. p. 787.

ἤ, *exclamatio*, ah, heus.

ἦ, *Epice* ἦε, *adv.* 1) profecto, revera, certo: ἦ γάρ, sane. ἦ που sive ἦπου, profecto. ἦ μήν, formula jurandi cum asseveratione. 2) in interrogationibus, an, num? ἦ γάρ; nonne?

ἦ, *dixit*, 3 sing. impf. ab ἠμί pro ἐφη,

Hom. cf. ἠμί.

ἦ, 1 sing. impf. ab εἰμί pro ἦν, *contr.* ex *Ion.* ἔα. Haec forma antiquioribus *Atticis* magis erat *usitata* quam altera ἦν, v. Porphyr. ap. Schol. Ven. Il. 5, 533. Significationis discrimen inter ἦ et ἦν statuit Hermannus in praef. ad Soph. O. R. p. XIX. sed vide, quae contra monui in ephem. Jen. 1824. CXVII. p. 449. sqq.

ᾖ, 3 sing. conj. praes. ab εἰμί.

ἡ, *fem. articuli* ὁ, quem vide.

ἥ, *fem. pron. relat.* ὅς, q. v.

τῇ, *dat. fem. sing. articuli* ὁ.

ᾗ, *dat. fem. pron. possess.* ὅς, suus.

ᾗ, *dat. fem. pron. relat.* ὅς, ἥ, ὅ, adverbialiter: 1) ubi, quo. 2) quomodo, cur. Cum superl. ᾗ μάλιστα, quam maxime. ᾗ ῥᾷστα, quam facillime. ᾗ ἄριστον, quam optimum.

ἦα, 1 impf. *Ion.* ab εἰμί p. ἦν. Hinc 2 sing. ἤεσθα, 3 sing. ἦεν.

ἦα, *Att.* p. ᾖα, impf. *Ion.* ab εἶμι pro ᾔειν.

ἥατο, *Ion.* p. ἧντο, 3 plur. impf. ab ἧμαι.

ἠβαιός, ή, όν, parvus, paucus, exiguus: ap. Homerum plerumque cum οὐδέ, ut οὐ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί, non inest ei prudentia, ne minima quidem, Il. 14, 141. Od. 21, 288. cf. 18, 355. Frequentissime *adv.* οὐδ' ἠβαιόν, ne tantillum quidem, Il. 2, 380. 386. 13, 106. 702. 20, 361. Od. 3, 14. sine negatione ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, paullulum, Od. 9, 462. (A βαιός, vel ab ἥβη.)

ἡβάσκω, (ἥβη) pubesco, adolesco.

ἡβάω, f. ήσω, idem; item floreo, vigeo, ἡβῶν, puber. A seq.

ἥβη, ἡ, pubertas, juventus, juvenile robur, aetas valida atque virilis, inde a vigesimo usque ad quinquagesimum annum. 2) pubes. 3) *nom. propr.* Ἥβη, filia Jovis et Junonis, uxor Herculis, Od. 11, 603. Hes. Th. 950. *ap. seriores* dea Juventutis.

ἡβηδόν, *adv.* juveniliter, puberum more, petulanter. 2) *usitatissime*, omnes puberes, qui quidem puberes essent: ut πολίτας ἡβηδὸν ἀποκτείνειν, virilem omnem civitatis alicujus sexum armis gerendis aptum interficere. 3) confertim, sine discrimine. A pr.

ἡβητήρ, ῆρος, ὁ, (ἡβάω) puber.

ἡβητήριον, τό, locus literarius, locus exercitii literarii adolescentum. 2) locus amoenus ad convivia agitanda et exercendos in armis juvenes. Ab eod.

ἡβήτης, ου, ὁ, i. q. ἡβητήρ.

ἡβητικός, ή, όν, juvenilis: ad pubescentes, seu adolescentes pertinens.

ἡβητήριον, τό, i. q. ἡβητήριον. 2) deversorium vile.

ἡβυλλιάω, pubesco, adolesco, Ar. Ran. 516 *comice* p. ἡβάω.

ἡβῷμι, praes. opt ab ἡβάω, *poet.* ἡβώοιμι, part. ἡβώοντες, ἡβώωσα; Hom. Falso haec referuntur a quibusdam ad praes. ἡβώω.

ἠγάασθε, 2 plur. impf. ab ἀγάομαι p. ἠγᾶσθε, Od. 5, 122.

ἤγαγον, ες, ε, et ἠγαγόμην, aor. 2. act. et med. ab ἄγω, Hom.

ἠγάθεος, έη, εον, (ἄγαν, θεῖος) admodum divinus, sacer. (-⏑⏑⏑)

ἠγάλιος, α, ον, (ἄγνυμι) fractus. (-⏑⏑⏑)

ἤγανον, τό, *Ion.* p. τήγανον.

ἡγεμονεία, ἡ, (ἡγεμονεύω) etiam ἡγεμονία, principatus, dominium: summa imperii in exercitu: inpr. imperium Graeciae. 2) pars aliqua exercitus, quae suum habet ducem. 3) caput rei: id in quo cardo rei versatur.

ἡγεμόνεια, ἡ, *fem.* ab ἡγεμονεύς, dux. epith. Dearum quarundam; etiam ἡγεμόνη.

ἡγεμόνευμα, ατος, τό, idem quod ἡγεμονεία.

ἡγεμονεύς, ὁ, i. q. ἡγεμών, *poet.*

ἡγεμονεύω, praeeo, τινὶ ὁδόν, Od. 24, 225. 2) duco, rego, inpr. exercitum: *hinc* impero, *c. gen. pers.*, rarius *c. dat. pers.*

ἡγεμονέω, summum imperium, principatum teneo.

ἡγεμόνη, ἡ, i. q. ἡγεμόνεια, *fem.* ab ἡγεμών.

ἡγεμονία, ἡ, i. q. ἡγεμονεία. Sed hac forma inprimis utebantur, ubi sermo est de civitatis alicujus principatu, quem de reliquis exercet.

ἡγεμονικός, ή, όν, idoneus ad rem primum suscipiendam, idoneus ad imperium, principalis, imperatorius. Hinc τὸ ἡγεμονικόν, principatus, id quod in quoque genere est praestantissimum: animus, mens, pars potior nostri, rector corporis.

ἡγεμονικῶς, *adv.* ut ducem, imperatorem decet. 2) ut decet virum principem.

ἡγεμόνιος, ου, ὁ, (ἡγεμών) Epith. Mercurii, quoniam viae dux est, et animas deducit.

ἡγεμονίς, ίδος, ἡ, imperatrix, regina, quae principatum obtinet.

ἡγεμόσυνον, τό, praemium ducendi. τὰ ἡγεμόσυνα, sacrificium pro felici itinere, quum demum ducem exposcimus.

ἡγεμών, όνος, ὁ, dux, praeses, procurator 2) auctor, caussa rei. *Apud. seriores* etiam ἡ ἡγεμών, Lobeck. Phryn. p. 432. 2) in doctrina metrica i. q. πυῤῥίχιος.

ἡγέομαι, f. ήσομαι, (ἄγω) praeeo, *c. dat. pers.* et *c. acc. viae* vel *loci*, ad quem tendimus, Hom. 2) duco, rego, inpr. exercitum: impero *c. dat.* vel *c. gen. pers.* Hom. ἡγεῖσθαί τινι τῆς ὁδοῦ, praeire alicui viam. 3) duco, i. e. puto, existimo, opinor, reor, arbitror; ut ἡγεῖσθαι θεούς, deos esse credere. Hac significatione *Att.* perfectum ἥγημαι usurpant pro praesenti, puto. *Activum* ἡγέω nunquam fuit in usu.

ἠγερέθομαι, *Ep.* p. ἀγείρομαι, congregor, Hom.

ἠγερέσθαι, *Ep.* p. ἀγείρεσθαι, Il. 10, 127.

ἤγερθεν, 3 plur. aor. 1. pass. ab ἀγείρω, *Aeol.* p. ἠγέρθησαν, Hom.

ἡγεσία, ἡ, (ἡγέομαι) i. q. ἡγεμονεία, ἥγησις.

ἡγέτης, ου, ὁ, dux: *fem.* ἡγέτις.

ἠγηλάζω, *verbum Epicum*, duco, ago, Od. 17, 217. κακὸν μόρον ἡγηλάζειν, vitam miseram ducere, i. e. sustinere, Od. 11, 618. βίοτον βαρύν, Ap. Rh. (Radix est ἄγω, ἡγέομαι.)

ἥγημα, τό, (ἡγέομαι) ductus. 2) consilium, voluntas.

ἥγησις, ἡ, principatus.

ἡγήτειρα, ας, ἡ, dux, *fem.* ductrix. A seq.

ἡγητήρ, ῆρος, ὁ, (ἡγέομαι) ductor, dux.

ἡγητηρία, ας, ἡ, massa ficuum, quae in festivitate quadam praeferebatur, in memoriam mitioris et mansuetioris victus. A pr.

ἡγήτης, ου, (ἡγέομαι) dux.

ἡγητορία, ας, ἡ, (ἡγήτωρ) principatus, Suid. 2) massa ficuum Suid. v. ἡγητηρία.

ἡγήτρια, α, ἡ, (ἡγητήρ) ductrix.

ἡγήτωρ, ορος, ὁ, (ἡγέομαι) dux, ductor.

ἠγμένως, *adv.* erudite, prudenter. Ab ἠγμένος, doctus, eruditus. Partic. Perf. Pass. ἄγω.

ἡγνισμένως, *adv.* (ἁγνεύω) pure, caste.

ἤγουν, *Conj.* (ἤ, γέ, οὖν) sive: inpr. ap *scholiastas graecos*, *videlicet*, *id est*.

ἡδανός, ή, όν, i. q. ἡδύς, *dub.*

ἠδέ, *Conj.* apud poetas i. q. καί, et. Particula frequens est ap. Homerum, apud quem interdum τέ praecedit, σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, Il. 9, 99. ἠδὲ καί, et etiam. ἠμὲν-ἠδέ, et-et, cf. ἰδέ.

ἥδε, *fem.* ab ὅδε, q. v.

ᾔδεα, *Ion.* p. ᾔδειν s. ᾔδειν, plqpf. ab οἶδα.

ᾔδειν, εις, ει, plqpf. ab οἶδα, noveram. ᾔδεισθα, 2 pers. sing. p. ᾔδεις. ᾔδειν, 3 pl. p. ᾔδεισαν, Ap. Rh.

ἡδέως, *adv.* (ἡδύς) suaviter, libenter.

ἤδη, *adv.* jam: mox, abhinc: adeo.

ᾔδη, ης, η, plqpf. ab οἶδα, *Att.* pro ᾔδειν.

ἥδιστος, η, ον, *Superl.* ab ἡδύς.

ἥδομαι, f. ἡσθήσομαι, aor. ἥσθην, delector, laetor, voluptatem capio, τινί, ἐπί s. πρός τινι, rar. *c. gen.* Occurrit etiam *c. acc.*, Wessel Hdt. 3, 34. Schaef. ad Bos. p. 76. - Aor. med. ἥσατο occurrit Od. 9, 353. Herodotus et *Attici* tantum aor. pass. ἥσθην habent; fut. ἥσομαι nusquam, quantum scio, legitur. *Activum* ἥδω primum exstat ap. auctorem Axiochi 3, 5. ubi τὰ ἥδοντα sunt *voluptates*: frequentius est *ap. seriores*, ut Synesium, cum fut. ἥσω, aor. ἧσα, delecto, gaudio allicio.

ἡδομένως, *adv.* (ἥδομαι) libenter.

ἡδονή, ἡ, (ἧδος, ἥδομαι, ἁνδάνω) voluptas, suavitas, delectatio, laetitia: ἐν ἡδονῇ, suavitatis caussa, leniter. πρὸς ἡδονὴν λέγειν τινί, ad gratiam alicujus captandam dicere, Dem.

ἡδονικός, ή, όν, voluptarius. A pr.

ἡδονοπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) voluptate, velut morbo quodam aut telo, percussus, voluptati deditus.

ἧδος, τό, (ἥδομαι) voluptas, suavitas, delectatio: utilitas. 2) i. q. ὄξος, acetum, Casaub. Athen. 2. p. 67. c.

ἧ δ' ὅς, v. ἠμί.

ἡδύβιος, ον, (βίος) suaviter vivens. 2) vitam jucundam faciens. (-⏑⏑⏑)

ἡδυβόας, *Dor.* pro ἡδυβόης, ου, ὁ, (βοή) suavem vocem edens, canorus.

ἡδύγαιος, ον, (γαῖα, γῆ) bonam terram seu bonum solum habens.

ἡδύγαμος, ον, (γάμος) suaves nuptias praebens.

ἡδυγέλως, ωτος, (γέλως) dulce ridens, suaviter ridens, Hom. h. 18, 37. Reperitur etiam ἡδυγελής, ής.

ἡδύγλωσσος, ον, (γλῶσσα) suavem et jucundam linguam habens.

ἡδυγνώμων, ον, (γνώμη) qui consilio et prudentia etc. homines delectat.

ἡδυέπεια, ἡ, *fem. poet.* ab ἡδυεπής, Hes. Th. 965 1020. epitheton Musarum.

ἡδυεπής, ές, (ἔπος) suaviloquus, eloquens, facundus.

ἡδύθροος, ον, *contr.* ἡδύθρους, ουν, (θρόος) suaviter sonans, dulcisonus: mitis, lenis.

ἡδύκαρπος, ον, (καρπός) suaves fructus habens.

ἡδύκρεως, ων, (κρέας) cujus caro grati est saporis.

ἡδύκωμος, ον, jucundam praebens comissationem.

ἡδύληπτος, ον, (λαμβάνω) cum voluptate acceptus.

ἡδυλίζω, f. ίσω, (ἥδυλος) adulor, jucunda loquor, τινί.

ἡδυλισμός, οῦ, ὁ, adulatio, adsentatio. A pr.

ἡδυλογέω, f. ήσω, (ἡδυλόγος) loquor auditu jocunda, adulor.

ἡδυλογία, ας, ἡ, suavitas sermonis, suaviloquentia. 2) assentatio, scurrilis dicacitas.

ἡδυλόγος, ον, (λέγω) suaviloquus assentator, scurra.

ἥδυλος, ον, *Dimin.* ab ἡδύς. (-⏑⏑)

ἡδυλύρης, ου, ὁ, (λύρα) suaviter lyra canens, suavisonus. (-⏑⏑-)

ἡδυμανής, ές, (μαίνομαι) suaviter desipiens.

ἡδυμελής, ές, (μέλος) suavem et canoram vocem habens, suaviter canens.

ἡδυμελίφθογγος, ον, (μελίφθογγος) voce mellis suavitatem aequans.

ἡδυμιγής, ές, suaviter mixtus.

ἥδυμος, ον, *poet.* p. ἡδύς, dulcis, jucundus, epith. somni, Hom. h. Merc. 241. 449. cf. νήδυμος. *Compar.* ἡδυμίστερος, *Superl.* ἡδυμίστατος, Alcman.

ἡδυντήρ, ὁ, (ἡδύνω) al. ἡδυντῆρις, sc. ἅλας, sal condiendi vim habens.

ἡδυντήριος, α, ον, permulcendi, delectandi vim habens.

ἡδυντικός, ή, όν, condiendi vim habens, ad condiendum aptus: ad condiendi scientiam pertinens. Hinc τὰ ἡδυντικά, ῶν, condimenta, sc. ἀρτύματα.

ἡδυντός, ή, όν, conditus. A seq.

ἡδύνω, (ἡδύς) suave reddo, condio. 2) laetitia adficio.

ἡδυοινία, ἡ, suave vinum, a seq.

ἡδύοινος, ον, (οἶνος) suave vinum ferens: abundans vino suavi.

ἡδυόνειρος, ον, jucunda ferens somnia. 2) suaviter somnians.

ἡδυοσμία, ας, ἡ, (ἡδύοσμος) odoris suavitas, odor jucundus.

ἡδύοσμον, ου, τό, mentha. A seq.

ἡδύοσμος, ον, et ἡδύοδμος, ον, (ὀσμή, ὀδμή) jucunde et suaviter olens.

ἡδυόφθαλμος, ον, laetos oculos habens, suavis adspectu.

ἡδυπάθεια, ας, ἡ, (ἡδυπαθής) studium percipiendi, quidquid sensibus est gratum, affectio jucunda et suavis, voluptas, (in utramque partem,) vita voluptaria, mollities, libido.

ἡδυπαθέω, ήσω, (ἡδυπαθής) voluptate fruor, molliter vivo, deliciis utor.

ἡδυπάθημα, ατος, τό, voluptas, suavitas A pr.

ἡδυπαθής, ές, (πάθος, πάσχω) voluptati deditus, voluptarius, libidinosus

ἡδύπνευστος, ον, (πνέω) i. q. ἡδύπνοος.

ἡδύπνοος, ον, *contr.* ἡδύπνους, ουν, (πνοή) suaviter spirans: suavis, gratus.

ἡδύπολις, ι, (πόλις) gratus et acceptus civitati.

ἡδυπότης, ου, ὁ, suavis conviva.

ἡδυποτίς, ἡ, phiala s. poculum certi generis. 2) cepae, quae inter potandum comedebantur.

ἡδύποτος, ον, (πίνω) cujus potus suavis est.

ἡδυπρόσωπος, ον, laetus adspectu, hilaris, mitis.

ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ, suavis, dulcis: jucundus, laetus, mitis: ἡδὺ γελᾶν, leniter ridere: *etiam in malam partem*, stolidus. *Adv.* ἡδέως, suaviter, ad lubitum, ut volupe est. – Semel apud Hom. ἡδύς occurrit in *gen. fem.* ἡδὺς ἀϋτμή, Od. 12, 369. *Acc. sing. Dor.* ἁδέα. *Nom. fem. Ion.* ἡδέα et ἡδέη, *Compar.* ἡδίων, *Superl.* ἥδιστος, in *dialecto vulgari* etiam ἡδύτερος, ἡδύτατος.

ἡδύσαρον, τό, herba quaedam, Theophr. h. pl. 8, 10. Dioscor. 3, 146.

ἥδυσμα, ατος, τό, (ἡδύνω) suavitas: condimentum suave, deliciae: dulcedo.

ἡδυσμάτιον, τό, *Dimin.* ab ἥδυσμα.

ἡδυσματοθήκη, ἡ, (θήκη) theca, in qua condimenta asservantur.

ἡδυσμός, ὁ, ipsa condiendi actio. 2) i. q. ἥδυσμα.

ἡδυσώματος, ον, (σῶμα) qui pulcri corporis causa placet, corpore gratus et amabilis, pulcer forma.

ἡδύτης, ητος, ἡ, (ἡδύς) suavitas, lepos (-⏑-)

ἡδυφαής, ές, (φάος) suave lumen edens.

ἡδυφανής, ές, (φαίνομαι) suave splendens, nitidus.

ἡδυφάρυγξ, υγγος, (φάρυγξ) gulae gratus. (-⏑⏑-)

ἡδυφιλέω, (φιλέω) suaviter osculor.

ἡδυφραδής, ές, (φράζω) suaviter loquens.

ἡδυφωνία, ἡ, vocis suavitas. A seq

ἡδύφωνος, ον, (φωνή) suavem vocem habens.

ἡδυφώνως, *adv.* suavi voce.

ἡδυχαρής, ές, (χαίρω) valde laetus.

ἡδύχροος, ον, *contr.* ἡδύχρους, ουν, (χρόα) jucundo colore praeditus.

ἥδω, v. ἥδομαι.

ἠέ, *poet.* p. ἤ, vel, sive.

ἦε, 3 sing. impf. *Att.* ab εἶμι pro ᾔει *contr.* ex *Ion.* ἤϊε.

ᾔει, 3 sing. impf. ab εἶμι.

ἤειδε, 3 impf ab ἀείδω

ἠείδειν, *Ep.* p. ᾔδειν, plqpf. ab οἶδα. Hinc 2 pers ἠείδης, 3. ἠείδη, Il. 22, 280. Od. 9. 206.

ἠέλιος, ὁ, *poet.* p. ἥλιος, Hom.

ἠελιώτης, ου, ὁ, *fem.* ἠελιῶτις, *poet.* p. ἡλιώτης, ἡλιῶτις.

ἤεν, 3 sing. impf. ab εἰμί, *Ep.* p. ἦν, Hom.

ἠέπερ, *poet.* p. ἤπερ, Hom.

ἠέρα, *acc. Ion.* ab ἀήρ, Hom.

ἠερέθομαι, (ἀείρω) in aerem attollor: pendeo, suspensus sum: inconstans, vel suspenso animo sum. Il. 2, 448. 21, 12. 3, 108. Forma ἀερέθομαι non nisi ap. Gramm. reperitur.

ἠέρι, *dat. Ep.* ab ἀήρ, Hom.

ἠέριος, α, ον, *Ion.* et Hom. p. ἀέριος, (ἀήρ) matutinus, (quo tempore densis nebulis s. ἀέρι tecta sunt) Il. 1, 497. 557. 3, 7. Od. 9, 52.

ἠερίφοιτος, ον, i. q. ἠερόφοιτος, *dub.*

ἠεροδινής, ές, (δινέω) qui in aere agitatur.

ἠεροδίνητος, ον, in aere agitatus.

ἠεροειδής, ές, *Ion.* et Hom. p. ἀεροειδής, (ἀήρ) obscurus, nebulosus.

ἠερόεις, εσσα, εν, *Ion.* et Hom. p. ἀερόεις, tenebricosus, caliginosus.

ἠερόθεν, *adv. Ion.* p. ἀερόθεν, ex aere, ab aere.

ἠερομήκης, ες, *Ion.* p. ἀερομήκης, altus velut usque ad aera.

ἠερόπλαγκτος, ον, *Ion.* p. ἀερόπλαγκτος, in coelo errans, epith. stellarum.

ἠέρος, *gen. Ion.* ab ἀήρ.

ἠεροφανής, ές, *Ion.* p. ἀεροφανής.

ἠεροφοίτης, ου, ὁ, i. q. ἠεροφοῖτος.

ἠεροφοῖτις, ιος, ἡ, (φοιτάω) quae in tenebris vagatur, quae obscuritate septa vel aliorum oculos latens incedit, Ἐριννύς, Il. 9, 571. 19, 87.

ἠεροφοῖτος, ον, (φοιτάω) in aere vagans, aerius.

ἠερόφωνος, ον, (φωνή) voce aerem replens, valde clamans, vocalis.

ἠέροψ, οπος, ὁ, *Ion.* p. ἀέροψ.

ἤεσαν, 3 pl. impf. ab εἶμι.

ἠήδειν, 3 sing. plqpf. irreg. ab οἶδα, Moero ap. Athen. p. 490.

ἤην, 3 sing. impf. ab εἰμί, *Ep.* et *Ion.* p. ἦν, Hom.

ἠήρ, ἡ, vel ὁ, *forma recentior Ion.* p. ἀήρ. q. v.

ἠθάδιος, ον, *poet.* pro ἠθάς, Opp (-⏑⏑⏑)

ἠθαῖος, α, ον, *Dor.* p. ἠθεῖος, Pind. Isthm. 2, 69.

ἠθαλέος, α, ον, (ἦθος) solitus: assuetus, mansuetus. (-⏑⏑⏑)

ἠθάνιον, τό, *Dimin.* ab ἠθμός colum. (--⏑⏑) *Ion.* ἠθήνιον.

ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ, τό, (ἦθος) assuetus alicui rei, peritus, τινός, Soph. mansuetus: familiaris. cf. ἐθάς.

ἠθεῖος, α, ον, (ἦθος) dilectus, amicus, colendus: ἠθεῖε, vox fratris natu minoris ad majorem, reverentiae causa, germane venerande, frater dilecte, Il. 6, 518. 10, 37. 22, 229. 239. ἠθείη κεφαλή, carum caput. Il. 23, 94. etiam de domino ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, Od. 14, 147.

ἤθελον, ες, ε, impf. ab ἐθέλω, Hom et ab *Attico* θέλω.

ἤθεος, ὁ, ἡ, *Att.* p. ἠΐθεος, q. v.

ἠθέω, f. ήσω, percolo, per colum mitto. *Med.* perfluo. cf. ἠθίζω, ἤθω.

ἤθημα, τό, quod per colum missum est.

ἠθήνιον, τό, *Ion.* p. ἠθάνιον.

ἠθητήριος, ον, ad percolandum pertinens s. aptus: τὸ ἠθητήριον, i. q. ἠθμός.

ἠθητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἠθητής.

ἠθητής, οῦ, ὁ, qui colat.

ἠθίζω, f. ίσω, colo, percolo.

ἠθικός, ή, όν, (ἦθος, 2.) ethicus, moralis, moratus, ad mores accommodatus s. pertinens, vim quandam in animum exercens. 2) mores hominis apte exprimens vel delineans.

ἠθικῶς, *adv.* moraliter: morate, modeste: graviter, severe.

ἤθισις, εως, ἡ, (ἠθίζω) percolatio.

ἠθισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ἠθιστήριον, ου, τό, rete, nassa.

ἠθμάριον, ου, τό, parvum colum, sacellus, *Dimin.* ab ἠθμός.

ἠθμοειδής, ές, (εἶδος) coli formam habens.

ἠθμός, et ἠθμός, οῦ, ὁ, (ἤθω) colum. qualus. 2) i. q. φιμός, in ludo tesserarum.

ἠθμώδης, ες, coli formam habens A pr.

ἠθογραφέω, f. ήσω, mores scribendo vel pingendo exprimo. A seq.

ἠθογράφος, ον, (ἦθος, γράφω) qui morum notationes scribit, qui mores ingeniumque pingendo exprimit. (-⏑⏑⏑)

ἠθολογέω, (ἠθολόγος) exprimo alicujus mores oratione.

ἠθολογία, ἡ, figura rhetorica, quum verba moresque alicujus oratione exprimuntur.

ἠθολόγος, ὁ, (ἦθος, λέγω) morum effictor, mimus.

ἠθοποιέω, f. ήσω, mores exprimo.

ἠθοποιητικῶς, adv. accommodate ad mores exprimendos, vel affectus. A pr.

ἠθοποιία, ας, ἡ, morum affectuumve expressio. A seq.

ἠθοποιός, όν, (ποιέω) mores instituens. 2) mores exprimens.

ἤθεα, τά, Ion. pro ἔθος, mansio, sedes consuetae, domicilium: lustra ferarum. (Hac significatione vox occurrit ap. Hom. Hesiodum, et Herodotum; nunquam vero apud *Atticos*.) 2) consuetudo, mos. 3) ingenium, indoles, morum quaedam proprietas: affectus.

ἠθροισμένως, adv. (ἀθροίζω) gregatim, confertim.

ἤθω, colo, percolo, *rarior forma p.* ἠθέω.

ἤϊα, τά, (εἶμι, impf *Ion.* ἤϊα, *Att.* ᾖα) viatica, cibus, i. q. ἐφόδια. 2) paleae, i. q. ἄχυρα, semel Od. 5, 368. (ι plerumque producitur; corripitur Od. 4. 363. 12, 329. Vox disyllaba pronuncianda Od. 5, 266. 9, 222, nec non Od. 5, 368, ubi scribendum esse ᾖων docuit Passovius.)

ἤϊα, impf. *Ion.* ab εἶμι pro ᾖειν.

ἤϊσαν, 3 pl. impf. ab εἶμι.

ἠΐθεος, ὁ, *Att.* ᾔθεος, puer, adolescens. 2) caelebs, Venerem non expertus. (-⏑⏑⏑)

ἠΐκτο, 3 sing. plqpf. ab ἔοικα, Od.

ἤϊξε, 3 aor. 1. ab ἀΐσσω.

ἠϊόεις, εσσα, εν, (ἠϊών) altas ripas s. magnum litus habens, ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ Il. 5, 36. (-⏑⏑-)

ἤϊον, 3 pl. impf. ab εἶμι, *Ep.* p. ᾔεσαν, Od. (-⏑⏑)

ἠϊόνιος, ον, i. q. ἠόνιος, *Ion.* (-⏑⏑⏑⏑)

ἤϊος, ὁ, epith. Phoebi, ἤϊε Φοῖβε, Il. 15, 365. 20, 152. ab ἤ, *Phoebe, cui acclamatur* ἤ, *qui in auxilium advocaris.* cf. ἰήϊος. (-⏑⏑)

ἤϊσαν, 3 pl. impf. ab εἶμι. *Ep.* pro ᾖεσαν, Hom. (-⏑⏑)

ἠΐχθη, 3 sing. aor. 1. pass. ab ἀΐσσω.

ἠϊών, όνος, ἡ, *Att.* ᾐών, *Dor.* ἀϊών, litus, ripa, Hom. (-⏑-)

ἠΐων, ονος, ἡ, (ἀΐω) id quod auditur, fama: Od. 2, 42. Zenodotus legebat ἠΐονα pro ἀγγελίην: vox alibi non exstat.

ἦκα, adv. leniter, submisse, quiete, sensim, paullulum. (-⏑)

ἧκα, aor. 1, ab ἵημι.

ἠκαλέος, εσσα, εν, et ἤκαλος, ον, *adj.* ab ἦκα, tranquillus, quietus: occurrit tantum ap. Grammaticos.

ἤκεστος, ίστη, εστον, (κεντέω, κέντρον) stimulo nondum domitus, stimulum nondum expertus. Epith. bovis nondum jugum passi.

ἠκή, ἡ, *Ion.* p. ἀκή, cuspis.

ἤκιστος, η, ον, *Superl. adjectivi* ab *adv.* ἦκα, lentissimus, tardissimus, Il. 23, 231. ubi tamen alii legunt ἥκιστος.

ἥκιστος, η, ον, *Superl.* ab ἥσσων, minimus, pessimus *Adv.* ἥκιστα, minime. οὐχ ἥκιστα, praesertim, inprimis. (*Positivi loco* dicitur κακός et μικρός.)

ἧκου, *Ion.* p. ἧπου, q. v.

ἠκριβωμένως, adv. (ἀκριβόω) accurate.

ἥκω, impf. ἧκον, f. ἥξω, *reliqua tempora inusitata*, veni, adsum. *Attici* accuratiores hoc verbo ita semper in significatione *perfecti* utuntur, neque apud eos exstat impf. ἧκον. Scriptores tamen minus accurati etiam usurpant pro: accedo, venio, devenio, aggredior, i. q. ἔρχομαι. 2) pertineo, attineo, attingo, redeo. ἡ σωτηρία ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, salus posita erat in legatione, Dem. εἰς τοῦτο τόλμης, σοφίας, παιδείας ἥκειν, eo audaciae, sapientiae, eruditionis pervenisse. εὖ ἥκειν c. gen., abundare aliqua re, bene se habere respectu aliquo habito, ut εὖ ἥκειν γένους, genere illustri esse; φύσεως, bona indole praeditum esse, χρημάτων, divitiis abundare. εἰς ταὐτὸν ἥκειν, consentire. ἥκω c. part. fut., ut φράσων, ἀγγελῶν, dicturus, nunciaturus sum.

ἠλαίνω, *Ion.* et *poet.* p. ἀλαίνω, insanio. Sic et in *medio*.

ἠλάκατα, τά, lanae colui circumvolutae, fila, stamina. (-⏑⏑⏑)

ἠλακάτη, ἡ, colus: fusus.

ἠλακατῆνες, οἱ, pisces quidam, a similitudine coli ita dicti. A pr.

ἠλακατώδης, ες, coli similis. 2) ad colum pertinens. Ab eod.

ἤλασα, ας, ε, aor. ab ἐλαύνω.

ἠλασκάζω, idem quod sequens.

ἠλάσκω, *Epice* i. q. ἀλάομαι, ἀλαίνω, vagor, errabundus circumeo. Hinc *longior forma* ἠλασκάζω, quae etiam licet raro, *transitive* occurrit, declino, devito, Od. 9, 457. cf. Hermann ad Orph. Arg. 459.

ἠλᾶτο, 3 sing. impf. ab ἀλάομαι, Od. 3, 302.

ἤλδανε, 3 sing. aor. 2. ab ἀλδαίνω, Od.

ἤλεκτρον, τό, vel ἤλεκτρος, ὁ, vel ἡ, metallum ex auro et argento conflatum. Sic ap. Homerum et Hesiodum; *apud seriores* est 2) succinum, electrum.

ἠλέκτρινος, ον, ex electro factus: purissimus, nitidissimus. A pr.

ἠλεκτροφαής, ές, (φάος) ad modum electri fulgens, splendidus.

ἠλεκτρώδης, ες, electro similis.

ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, sol.

ἠλέματος, ατη, ατον, (ἠλεός) vanus, stultus.

ἠλεμάτως, *adv.* frustra, stulte. (ᾰ)

ἠλεός, ή, όν, (ἠλός) stultus, stolidus, desipiens. 2) stultum faciens.

ἠλεύατο, 3 sing. aor. ab ἀλεύομαι, Il.

ἠλήλαντο, 3 pl. plqpf. pass. ab ἐλαύνω, Hes sc. 143.

ἠλήλατο, 3 sing. plqpf. pass ab ἐλαύνω, Il. 5, 400.

ἠληλίμμην, plqpf. pass. ab ἀλείφω.

ἤλθον, ες, ε, aor. 2. ab ἔρχομαι, Hom.

Ἡλιάδης, ου, ὁ, filius solis: *fem.* Ἡλιάς.

ἡλιάζω, i. q. ἡλιόω, ad solem expando, soli expono. *Med.* apricor. — 2) *Med.* ἡλιάζομαι, in Heliaea judico, a seq.

Ἡλιαία, ας, ἡ, (ἁλής, ἁλίζομαι) Heliaea, judicium Athenis maximum, in quo causae publicae agebantur.

ἡλιακός, ή, όν, (ἥλιος) ad solem pertinens, solaris, ut ἡλ. ἐνιαυτός, annus solaris. τὸ ἡλιακόν, solarium, locus apricus.

Ἡλιάς, άδος, ἡ, Solis filia.

ἡλίασις, εως, ἡ, (ἡλιάζω) insolatio, apricatio. 2) judicandi munus in Heliaea.

ἡλιαστήριον, ου, τό, (ἡλιάζω) locus ad apricandum, solarium.

ἡλιαστής, οῦ, ὁ, judex in Heliaea.

ἡλιαστικός, ή, όν, heliasticus, judicialis.

ἡλιάω, (ἥλιος) solem refero, ut sol candeo.

ἠλίβατος, ον, praeceps, altus, adscensu difficilis, inaccessus. (ab ἠλεός, ἀλιτηρός, ἀλιταίνω et βαίνω, tam altus, ut accessum frustretur: alii minus apte derivant ab ἥλιος et βαίνω, tam altus, ut uni soli sit pervius) (-⏑⏑⏑)

ἡλιεῖον, τό, (ἥλιος) fanum solis.

ἡλιόω, soli expono.

ἅλιθα, adv. (ἅλις) satis, copiose, valde, Il. 11, 677. Od. 5, 483. al. 2) *de tempore*, subito, simul, Ap. Rh. 3) (ἠλός, ἠλεός) frustra, i. q. μάτην, Callim. cf. ἠλίθιος, 2.

ἠλιθιάζω, f. άσω, stulte ago, stultus ac stupidus sum. A seq.

ἠλίθιος, ία, ιον, (ἠλός, ἠλεός) stultus, stolidus, brutus, insipiens, sensu communi destitutus. 2) vanus, irritus. (-⏑⏑⏑)

ἠλιθιότης, ἡ, stoliditas, stultitia.

ἠλιθιόω, f. ώσω, stultum reddo.

ἠλιθιώδης, ες, stulto similis.

ἠλιθίως, *adv.* stulte, stolide.

ἡλικία, ἡ, (ἧλιξ) aetas: de senio, Il. 22, 419. plerumque tamen dicitur de aetate juvenili, adolescentia, juventus, aetatis vigor. ἡλικία στρατεύεσθαι, aetas bello apta. ἡλικία γάμου, aetas nuptiis matura. 2) aetas, tempus, aevum. 3) juventus, i. e. juvenes, Il. 16, 808. aequales. 4) statura; etiam de inanimatis, altitudo.

ἡλικιώτης, ου, ὁ, *fem.* ἡλικιῶτις, aetate par, aequalis.

ἡλίκος, ίκη, ίκον, (ἧλιξ) quantus, quam magnus, quam potens. *Proprie* de magnitudine corporis. (-⏑⏑)

ἧλιξ, ικος, ὁ, ἡ, τό, qui ejusdem est aetatis, aequalis: sodalis. *Ap. seriores c. gen.* par, similis.

ἡλιόβλητος, ον, idem quod seq.

ἡλιόβολος, ον, (ἥλιος, βάλλω) qui solis radiis quasi feritur, soli expositus: solis radiis ictus, liquefactus etc. a solis aestu, furore aliove quo acuto morbo tactus.

ἡλιοειδής, ές, (εἶδος) soli similis, solis formam habens, clarus.

ἡλιοειδῶς, *adv.* specie solis. A pr.

ἡλιοθερής, ές, (θέρω) sole tostus.

ἡλιοκαής, ές, (καίω) perustus sole, exustus sole.

ἡλιοκαΐα, ας, ἡ, ardor, sive aestus solis. 2) insolatio. A pr.

ἡλιοκάμινος, ου, ὁ, caminus solaris, vaporarium solare in aprico loco situm, ad solis calorem excipiendum, locus concameratus, totus soli expositus, Plin. ep. 2, 17. (-⏑⏑⏑-⏑)

ἡλιοκάνθαρος, ου, ὁ, scarabaeus solaris.

ἡλιόκαυστος, ον, (καίω) sole tostus, sole exustus.

ἡλιομανής, ές, (μαίνομαι) sole gaudens, Epith. cicadae.

ἡλιόμορφος, ον, (μορφή) solis formam habens.

ἡλίοπος, όπη, οπον, (ὤψ) oculum soli similem habens.

ἡλιόπους, οδος, ὁ, heliotropium magnum.

ἥλιος, ου, ὁ, *poet.* ἠέλιος, (ἕλη) sol; dies. ἥλιοι, radii solis. 2) *nom. propr.* Sol, Deus solis.

ἡλιοσκόπιον, ου, τό, (σκοπέω) q. d. solem spectans, helioscopium, tithymali species, comas cum sole circumagens.

ἠλιοστερής, ές, (στερέω) sole privatus. 2) sole privans, inumbrans.

ἠλιοστιβής, ές, (στείβω) a sole tritus, per quem sol incedit aut meat, soli expositus.

ἠλιότευκτος, ον, (τεύχω) a sole ortus s. creatus. Dionys. Areop. p. 214.

ἠλιοτρόπιον, ου, τό, (τρέπω) herba solaris, heliotropium. 2) solarium, horologium.

ἠλιοφάνεια, ας, ἡ, solaris claritas. A seq.

ἠλιοφανής, ές, (φαίνω) solis splendorem habens. 2) sole illustratus.

ἠλιόχρυσος, ὁ, herba, quae et ἑλίχρυσος.

ἠλιόω, f. ώσω, (ἥλιος) insolo, in sole expono, ad solem expono. *Med.* ἠλιόομαι, sole illustror, sole uror.

ἠλίσκος, ου, ὁ, (ἧλος) claviculus, parvus clavus.

ἤλιτε, 3 sing. aor. ab ἀλιταίνω, Il. 9, 375. Hes. sc. 80.

ἠλιτενής, (τείνω) altus, quasi ad solem usque pertinens, *Suid.*

ἠλιτόμηνος, ον, (ἀλιταίνω, ἡμέρα) aberrans a die constituto, immaturus.

ἡλίτης, ου, ὁ, (ἧλος) clavaris. Hinc *Fem.* ἡλῖτις, ιδος, ἡ, squama aeris, quae e clavis decutitur. (‒‒‒)

ἠλιτοεργός, όν, (ἀλιταίνω, ἔργον) cujus opera irrita sunt, qui frustra est, Antip. Sid. 63, 7.

ἠλιτόμηνος, ον, (ἀλιταίνω, μήν) aberrans a mensibus, ante justos menses natus, immaturus.

ἧλιψ, ῖπος, ὁ, calceus, Schol. Theocr.

ἠλιώδης, ες, solem referens, soli similis. 2) subcandidus.

ἡλίωσις, ἡ, (ἡλιόω) insolatio, apricatio.

ἡλιώτης, ου, ὁ, *fem.* ἡλιῶτις, ιδος, *poet.* ἠελ. (ἥλιος) ad solem pertinens, solaris.

ἤλκησε, 3 sing. aor. 1. ab ἑλκέω, Od. 11, 580.

ἡλοειδής, ές, (ἧλος, εἶδος) clavi formam habens.

ἡλοκόπος, ου, ὁ, (κόπτω) faber clavorum.

ἡλοπαγής, ές, (πήγνυμι) clavis firmatus.

ἧλος, ου, ὁ, clavus. 2) oleae morbus, qui et fungus. 3) tuberculo calloso, potissimum in plantis et digitis pedum, etiam in albo oculorum.

ἠλός, ή, όν, (ἀλάω) stolidus, demens: vanus.

ἠλοσύνη, ἡ, (ἠλός) stupiditas, stultitia.

ἡλότυπος, ον, (ἧλος, τύπτω) clavo percussus aut fixus. 2) clavo trajectus.

ἡλόω, f. ώσω, (ἧλος) clavo figo, configo.

ἤλπετο, impf. ab ἔλπομαι, Hom.

ἡλσάμην, aor. 1. med. ab εἴλω, unde aor. 2. ἡλσόμην, Simon. et Ibyc.

ἠλυγάζω, f. άσω. (ἤλυξ) obumbro, obtenebro. 2) occulto.

ἠλυγαῖος, α, ον, umbrosus, opacus.

ἠλύγη, ης, ἡ, (ἤλυξ) tenebrae, umbra.

ἠλυγίζω, f. ίσω, i. q. ἠλυγάζω. Unde

ἠλυγισμός, οῦ, ὁ, obumbratio. 2) obscuritas.

ἤλυθον, ες, ε, aor. ab ἔρχομαι, pro quo *in prosa* dicitur ἦλθον.

ἤλυξ, υγος, obscurus, tenebricosus, umbrosus. (A λύγη, vel ab α priv. et λύκη, *lux*, λευκός.)

ἤλυξα, ας, ε, aor. 1. ab ἀλύσκω, Hom.

ἠλυσία, ἡ, i. q. ἤλυσις.

ἠλύσιον, τό, scil. πεδίον, Elysius campus. 2) χωρία ἠλύσια et ἐνηλύσια dicebantur loca a fulmine icta, bidentalia. 3) *adj.* ἠλύσιος, α, ον, ad Elysium pertinens, ex Elysio veniens. (‒⏑⏑⏑)

ἤλυσις, εως, ἡ, i. q. ἔλευσις, (ἔρχομαι) adventus, ingressus, itio.

ἤλφον, aor. 2. ab ἀλφαίνω, Il. 21, 79.

ἧλω, 3 sing. aor. *syncop.* ab ἁλίσκομαι.

ἡλώμην, impf. ab ἀλάομαι.

ἡλωτός, ή, όν, (ἡλόω) clavo fixus.

ἧμα, ατος, τό, (ἵημι) telum, missile, jaculum. 2) jactus.

ἧμαι, ἧσαι, ἧσται, 3 pl. ἧνται, inf. ἧσθαι, part. ἥμενος, imperat. ἧσο, ἥσθω, etc. plqpf. ἥμην, ἧσο, ἧστο, 3 pl. ἧντο. 3 plur. *Epice* εἵαται, εἵατο, vel ἕαται, ἕατο; *perfectum vi praesentis ab obsol.* ἕω, sedeo; commoror, quiesco, lateo: positus, collocatus, situs sum, etiam de inanimatis.

ἡμαθόεις, όεσσα, όεν, (ἄμαθος) *Ion.* p. ἀμαθόεις, arenosus.

ἡμαιθος, ὁ, nummus exigui pretii, apud alios dimidio oboli, apud Cyzicenos duobus obolis aestimatus.

ἦμαρ, ατος, τό, dies *poet.* p. ἡμέρα.

ἡμαρτημένως, *adv.* (ἁμαρτάνω) perperam, *opp.* ὀρθῶς.

ἡμάτιος, ια, ιον, (ἦμαρ) diurnus. (‒⏑⏑⏑)

ἤμβροτον, ες, ε, inf. ἀμβροτεῖν, aor. 2. *poet.* ab ἁμαρτάνω.

ἡμεδαπός, ή, όν, (ἡμεῖς) nostras: *oppon.* ἀλλοδαπός, cf. ὑμεδαπός. (δαπος) est mera terminatio, ut in ποδαπος, non ortum ex ἔδαφος, v. Ap. Dysc. de pron. p. 298 seq.

ἡμεῖς, *Aeol. Dor.* et *Ep.* ἄμμες, *gen.* ἡμῶν, *Ion.* ἡμέων, ap. Hom. etiam ἡμείων, *dat.* ἡμῖν, cujus loco versus gratia etiam scribitur ἧμιν, et *Attice* ἡμίν, *Aeol. Dor.* et *Ep.* ἄμμι, ἄμμιν, *acc.* ἡμᾶς, *Ion.* ἡμέας, ap. Hom. etiam ἥμας, Od. 16, 372. *Aeol. Dor.* et *Ep.* ἄμμε - *nos*, pluralis pronominis ἐγώ.

ἡμεκτέω, aegre fero, indignor, offendor v. περιημεκτέω.

ἡμελημένως, *adv.* (ἀμελέω) incuriose, negligenter.

ἤμελλον, ες, ε, impf. *Att.* a μέλλω.

ἠμέν -, ἠδέ -, (ἦ) *poet.* pro καί, et - et: sive - sive, vel - vel. Pro ἠδέ sequitur etiam καί, ut Il. 15, 664. 670. rarius δέ, Il. 12, 428.

ἦμεν, inf. *Dor.* ab εἰμί pro εἶναι, Thuc. 5, 77. 79.

ἦμεν, 1 pl. impf. ab εἰμί.

ἡμέρα, ἡ, *Ion.* et *Ep.* ἡμέρη, dies: lux diei, vita, ap. poetas: *metaph.* salus, felicitas, opp. σκότος. ἅμ' ἡμέρᾳ, primo mane; idem est ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ. Hdt. 3, 86. ἐξ ἡμέρας πίνειν, de die potare. δι' ἡμέρας, per totum diem. ἐφ' ἡμέραν, in unum diem. καθ' ἡμέραν, quotidie. μεθ' ἡμέραν, interdiu. πρὸς ἡμέραν, versus diem, sub lucem. πᾶσαν ἡμέραν, de die in diem, proximo quoque die, Hdt. 1, 111. 7, 203. ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, quotidie, Hdt. 7, 198. τριῶν ἡμερῶν, intra tres dies. ταύτας, (sc. πόλεις) ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης αἱρέει, haec oppida singula singulis capit diebus, Hdt. 5, 117. 2) *nom. pr.* cf. Hes. Th. 124.

ἡμερεύω, f. εύσω, diem transigo, in opere diem totum versor. A pr.

ἡμερήσιος, ία, ιον, vel ἡμερήσιος, ον, qui est unius diei, diurnus. *Subst.* τὸ ἡμερήσιον, sc. μίσθωμα, merces diurna. 2) diarium.

ἡμερία, ας, ἡ, *Dor.* ἀμερία, dies.

ἡμερίδης, ου, ὁ, (ἥμερος) mitis.

ἡμερίδιον, ου, τό, diecula. *Dimin.* ab ἡμέρα.

ἡμερινός, ή, όν, diurnus.

ἡμέριος, ον, idem. 2) unum diem durans. *poet.*

ἡμερίς, ίδος, ἡ, *fem.* ab ἥμερος, mansueta, cicur; impr. de arboribus. ἡ ἡμερίς, sc. ἄμπελος, vitis hortensis et ab hominibus culta, opp. ἀγρία, Od. 5, 69.

ἡμερόβιος, ον, (ἡμέρα, βίος) in diem vivens: victum quotidie mendicans.

ἡμεροδανειστής, οῦ, ὁ, (ἡμέρα, δανείζω) qui in dies singulos pecuniam mutuam dat.

ἡμεροδρομέω, sum cursor, sum a pedibus. 2) totum diem curro. A seq.

ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, q. d. cursor diurnus, qui cursum die conficit. Epith. Solis. 2) tabellarius. 3) qui est a pedibus.

ἡμερόδρυς, υος, ἡ, (ἥμερος, δρῦς) arbor glandifera, species quercus.

ἡμεροθαλής, ές, (θάλλω) *Dor.* ἁμεροθαλής, placide et benigne vigens seu pullulans. 2) placide virescere et pullulare faciens.

ἡμεροθηρία, ἡ, (θήρα) venatio animalium mansuetorum.

ἡμεροθηρικός, ή, όν, ad venationem animalium mansuetorum pertinens. A pr.

ἡμεροκαλλές, τό, sc. ἄνθος, et

ἡμεροκαλλίς, ίδος, ἡ, (κάλλος) flos uno die vigens.

ἡμερόκοιτος, ον, (κοίτη) qui tota die dormit; *dormitator* Latinis: fur nocturnus. Huic *opponitur* ἡμεροκλέπτης, interdianus.

ἡμερολεγδόν, *adv.* (λέγω) singulos dies numerando.

ἡμερολογεῖον, et ἡμερολόγιον, τό, diarium, calendarium, fasti. A seq.

ἡμερολογέω, (ἡμέρα, λέγω) dies numero, secundum dies distribuo, τὸν χρόνον.

ἡμερολογικά, τά, i. q. ἡμερολογεῖον.

ἡμερολόγιον, τό, v. ἡμερολογεῖον.

ἡμερονύκτιον, τό, (νύξ) diei et noctis spatium, viginti quatuor horae. cf. νυχθήμερον.

ἡμεροποιέω, f. ήσω, mansuetum reddo.

ἥμερος, ον, mansuetus, cicur, mitis, humanus, placidus. 2) sativus, domesticus, de frugibus; opp. ἄγριος. 3) unum diem durans, brevis vitae.

ἡμεροσκοπεῖον, vel ἡμεροσκόπιον, τό, diurnae speculationis locus. A seq.

ἡμεροσκοπέω, f. ήσω, (ἡμεροσκόπος) speculor interdiu.

ἡμεροσκόπος, ου, ὁ, (ἡμέρα, σκοπέω) diurnus speculator, excubias diurnas agens.

ἡμερότης, ητος, ἡ, (ἥμερος) mansuetudo.

ἡμεροτροφίς, ίδος, ἡ, (τρέφω) in unum diem victum praebens.

ἡμεροφανής, ές, (φάος) interdiu splendens.

ἡμεροφανής, ές, (φαίνομαι) qui interdiu conspicitur s. apparet.

ἡμερόφαντος, ον, (φαίνομαι) interdiu conspicuus, s. visus.

ἡμερόφοιτος, ον, (φοιτάω) interdiu oberrans.

ἡμεροφύλαξ, ἄκος, ὁ, custos diurnus, interdiu custodiam agens. (-⏑⏑⏑-)

ἡμερόφωνος, ον, (ἡμέρα, φωνή) diem inclamans, lucem vocans.

ἡμερόω, (ἥμερος) mansuefacio, cicuro, *proprie* de feris: deinde dicitur etiam de arboribus, herbis, qui per culturam hortensem meliores redduntur: de *terra*, colo, cultiorem reddo, a feris a. latronibus purgo: de *hominibus*, moribus mitioribus at vere humanis assuefacio, ad humanitatem perduco. *Med.* ἡμεροῦμαι, mansuefio. Hinc

ἡμέρωμα, τό, id quod mansuefactum, cultura mitigatum est.

ἡμέρως, *adv.* (ἥμερος) mansuete, placide, modeste.

ἡμέρωσις, ἡ, mansuefactio, mitigatio.

ἦμες, inf. *Dor.* ab εἰμί, pro ἦμεν, εἶναι.

ἡμετερήϊος, η, ον, *Ion.* p. ἡμετέρειος, i. q. ἡμέτερος, Anacr.

ἡμέτερος, έρα, ερον, (ἡμεῖς) noster.

ἡμέων, *gen. Ion.* ab ἡμεῖς.

ἤμην, 1 sing. impf. ab εἰμί p. ἦν, *Attice.* cf. Lobeck ad Phryn. p. 152

ἥμην, plqpf. (vel, ut aliis videtur, impf.) ab ἧμαι.

ἠμί, i. q. φημί, ex quo ortum est abjecta prima litera, *inquam*: παῖ, ἠμί, παῖ, puer, inquam, puer, Ar. Ran. 37. reliquae praesentis personae non exstant. Impf. ἦν δ' ἐγώ, dicebam: ἦ δ' ὅς, dicebat. His formulis *Attici* utuntur, ubi sermonem alius referunt; post ἦ δ' ὅς interdum subjectum repetitur, e. g. ἦ δ' ὅς ὁ Γλαύκων, Plat. de rep. p. 327. b. Apud Homerum exstat tantum tertia persona ἦ, qua utitur poeta post absolutam alicujus orationem, vide Il. 1, 219. 528. 3, 292. et saepius. ἦ ῥα, Il. 3, 355. 447. cf. 6, 390.

ἡμι-, ab ἥμισυ, in compositis denotat partem dimidiam, ut Latinorum *semi*. — (Jota natura breve per positionem tantum produci potest.)

ἡμίαμβος, ὁ, iambus dimidius semijambus.

ἡμιαμφόριον, ου, τό, (ἀμφορεύς) amphorae dimidium, urna.

ἡμιάνδριον, τό, parvus semivir, *Dimin.* ab ἡμίανδρος.

ἡμίανδρος, ου, ὁ, (ἀνήρ) semivir: castratus. ἡμίανδροι, semimares.

ἡμιάνθρωπος, ὁ, semihomo, semivir.

ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, (ἀνήρ) semivir. (-⏑--)

ἡμιάῤῥην, ενος, ὁ, semivir.

ἡμιάρτιον, ου, τό, (ἄρτος) genus panis hemicycli figura.

ἡμιασσάριον, τό, semissis, Polyb.

ἡμιαστράγαλος, ὁ, (ἀστράγαλος) talus dimidius.

ἡμιβάρβαρος, ον, semibarbarus.

ἡμιβαφής, ές, (βάπτω) cujus dimidia pars irrigata, tincta est.

ἡμίβιος, ον, (βίος) semivivus.

ἡμιβραχής, ες, v. ἡμιβρεχής.

ἡμιβρεχής, et ἡμιβραχής, ες, (βρέχω) semimadidus.

ἡμίβροτος, ον, (βροτός) semimortalis, semihomo, cf. ἡμιάνθρωπος.

ἡμίβροχος, ον, (βρέχω) semimadidus.

ἡμίβρως, ῶτος, et

ἡμίβρωτος, ον, (βιβρώσκω) semesus.

ἡμιγάμος, ον, (γαμέω) γυνή, non justo matrimonio ducta, Philostr.

ἡμιγένειος, ον, (γένειον) semibarbatus.

ἡμιγενής, ές, (γίνομαι, γένος) semigenitus, i. e. imperfectum genus habens, quasi semicreatus, inchoatus.

ἡμιγέρων, οντος, ὁ, ἡ, senectuti proximus.

ἡμιγύμνος, ον, seminudus.

ἡμιγύναιξ, αικος, (γυνή) semivir, castratus, gallus, Simon. fr. 108, 9. A. P. 6. 217. I. p. 254.

ἡμιγύνης, ου, i. q. praec.

ἡμιδαής, ές, (δαίω) semiustus, ambustus, Il. 16, 294. 2) semidivisus, semesus.

ἡμιδάϊκτος, ον, (δαΐζω) semioccisus. (-⏑⏑-⏑)

ἡμιδακτύλιον, τό, (δάκτυλος) digiti dimidia pars.

ἡμιδαμής, ές, (δαμάω) semidomitus.

ἡμιδαπής, ές, (δάπτω) semesus.

ἡμιδαρεικός, ὁ, vel ἡμιδαρεικόν, τό, daricus dimidius. v. δαρεικός. τρία ἡμιδαρεικά, daricus sesquialter, sesquidaricus, Xen. Anab. 1, 3, 21.

ἡμιδεής, ές, (δέω) cui dimidium deest, semivacuus, semiplenus.

ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τό, vel ἡμιδιπλοΐδιον, (διπλοΐς) dimidiata diplois, semicinctium, vestimenti muliebris genus, Ar.

ἡμίδουλος, ον, (δοῦλος) semiservus.

ἡμιεκτέον, τό, vel ἡμίεκτον, τό, (ἑκτεύς) dimidiatus sextarius, dimidium sextarii, duodecima pars medimni, cf. A. B. p. 262, 27.

ἡμιέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, (Ἕλλην) semigraecus.

ἡμιεργής, ές, (ἔργον) semifactus, ad dimidium factus, inchoatus.

ἡμίεργος, ον, idem.

ἡμιέτης, ές, (ἔτος) qui est sex mensium. τὸ ἡμίετες, annus dimidiatus.

ἡμίεφθος, ον, (ἕψω) semielixus, semicoctus.

ἡμίζωος, ον, (ζωή) semivivus.

ἡμιήλιος, ον, (ἥλιος) dimidia parte soli expositus: dimidium siccatus.

ἡμιθαλής, ές, (θάλλω) semiviridis.

ἡμίθαλπτος, ον, (θάλπω) semicoctus.

ἡμιθανής, ές, (θνήσκω) semimortuus, semianimis.

ἡμιθέαινα, ης, ἡ, semidea. A seq.

ἡμίθεος, ου, ὁ, semideus, indiges, heros. ἡμίθεοι, indigetes, divi.

ἡμίθηλυς, υ, (θῆλυς) semivir.

ἡμίθηρ, ηρος, (θήρ) semiferus.

ἡμιθνής, ῆτος, vel ἡμίθνης, ητος, (θνήσκω) semimortuus.

ἡμίθνητος, ον, (θνητός) semimortalis: semideus: qui alternis vicibus vivit, vel moritur.

ἡμιθραυστος, ον, (θραύω) semifractus.

ἡμιθωράκιον, ου, τό, dimidius thorax. (-⏑---⏑⏑)

ἡμιϊουδαῖος, ὁ, semijudaeus.

ἡμικάδδιον, vel ἡμικάδιον, ου, τό, (κάδδος, κάδος) dimidius cadus.

ἡμίκακος, ον, semimalus, semipravus: non plene bonus.

ἡμικάκως, *adv.* semiprave, non omnino bene.

ἡμίκαυστος, ον, (καίω) semiustus, dimidia ex parte crematus.

ἡμίκαυτος, ον, idem.

ἡμίκενος, ον, semivacuus, semiplenus.

ἡμίκερκος, ον, (κέρκος) decurtatam caudam habens, i. q. κόλουρος.

ἡμικεφάλαιον et ἡμικεφάλιον, nec non ἡμικέφαλον, τό, (κεφαλή) sinciput.

ἡμίκλαστος, ον, (κλάω) semifractus.

ἡμίκλειστος, ον, (κλείω) semiclausus, *rarius* ἡμίκλειστος.

ἡμικλήριον, ου, τό, (κλῆρος) dimidia hereditas, dimidium bonorum.

ἡμίκοπος, ον, (κόπτω) semisectus.

ἡμικόριον, ου, τό, (κόρος) dimidia pars cori.

ἡμικόσμιον, τό, (κόσμος) dimidia pars mundi.

ἡμικοτύλη, ης, ἡ, dimidia cotyla. (-⏑⏑⏑-)

ἡμικοτυλιαῖος, αία, αῖον, qui est cotylae dimidiatae. A seq.

ἡμικοτύλιον, ου, τό, (ἡμικοτύλη) cotyla, seu hemina dimidiata.

ἡμικραῖρα, ας, ἡ, (κραῖρα) dimidia capitis pars. 2) medium capitis.

ἡμικρανία, ας, ἡ, (κρανίον) dolor circa medium caput.

ἡμικρανικός, ή, όν, hemicrania laborans. A praec.

ἡμικράνιον, ου, τό, (κρανίον) dimidiata capitis pars, sinciput.

ἡμίκρης, ητος, ὁ, (Κρής) semicretensis.

ἡμικύαθος, ὁ, semicyathus. (-⏑⏑⏑⏑)

ἡμικύκλιον, ου, τό, semicirculus, semiorbis. A seq.

ἡμικύκλιος, ον, (ἡμίκυκλος) semicirculi figuram habens, semicircularis.

ἡμικυκλιώδης, ες, idem.

ἡμίκυκλος, ου, ὁ, (κύκλος) semicirculus, hemicyclus.

ἡμικυλίνδριον, ου, τό, et ἡμικύλινδρος, ὁ, (κύλινδρος) semicylindrus.

ἡμίκυπρον, ου, τό, semimodius.

ἡμικύων, κυνός, ὁ, (κύων) semicanis, Hes. (-⏑⏑-)

ἡμιλέπιστος, ον, (λεπίζω) semidecorticatus, ad dimidium ovo exclusus.

ἡμίλεπτος, ον, (λέπω) semiexclusus, sc. ex ovo.

ἡμίλευκος, ον, (λευκός) semialbus.

ἡμιλιτραῖος, αία, αῖον, selibria, semilibris. A seq.

ἡμίλιτρον, τό, vel ἡμιλίτριον, τό, (λίτρα) selibra, semilibra. 2) semiobolus, sex aerei.

ἡμίλουτος, ον, (λούω) semilotus.

ἡμιλοχία, ἡ, (λόχος) dimidia cohors.

ἡμιλοχίτης, ου, ὁ, qui praeest ἡμιλοχίᾳ.

ἡμιμαθής, ές, (μανθάνω) semidoctus.

ἡμιμανής, ές, (μαίνομαι) subinsanus.

ἡμιμάραντος, ον, (μαραίνω) flaccidus, semiaridus.

ἡμιμάσητος, ον, (μασάομαι) semimansus.

ἡμιμέδιμνον, τό, semimedimnus.

ἡμιμεθής, ές, (μέθη) semiebrius.

ἡμιμέθυσος, ον, (μεθύω) semiebrius.

ἡμιμερής, ές, (μέρος) dimidiae partis.

ἡμίμεστος, ον, semiplenus.

ἡμίμετρον, τό, dimidium mensurae, v. c. modii etc.

ἡμιμηνιαῖος, α, ον, (μήν) per dimidium mensem durans, semimenstruus.

ἡμιμναῖος, αία, αῖον, (μνᾶ) dimidiam minam valens: τὸ ἡμιμναῖον, dimidia mina: reperitur etiam τὸ ἡμίμνεον et ἡμίμνουν, Lobeck. Phryn. p. 554

ἡμιμοιριαῖος, αία, αῖον, (μοῖρα) dimidium gradum aequans.

ἡμιμόριον, τό, et ἡμιμοίριον, dimidia pars, altera pars.

ἡμιμόχθηρος, ον, semimalus.

ἡμίνα, ας, ἡ, (ἥμισυς) hemina, dimidium sextarii, cotyla, acetabulum. (-⏑-)

ἡμίνηρος, ον, pro ἡμινέαρος, semicrudus; hinc i. q. ἡμιτάριχος.

ἡμιξέστιον, τό, i. q. ἡμίξεστον.

ἡμίξεστον, τό, (ξέστης) hemina, dimidius sextarius.

ἡμίξηρος, ον, semiarefactus, sideratus.

ἡμιξύρητος, ον, (ξυράω) semirasus. (– – ᴗ – ᴗ)

ἡμιοβόλιον, ου, τό, (ὀβολός) semiobolus.

ἡμιολία, ας, ἡ, sc. ναῦς, vel ἡμιόλιον, τό, sc. πλοῖον, navis piratica, myoparo. A seq.

ἡμιόλιος, ον, (ὅλος) totus cum dimidia sui parte, sescuplus, sesquialter, sesquiplex. A seq.

ἡμίολος, ον, idem. ἡμίολος ναῦς, eadem quae ἡμιολία.

ἡμιόνειος, α, ον, (ἡμίονος) ad mulum pertinens, mularis. ἡ ἡμιονεία, sc. κόπρος, stercus mulare.

ἡμιονηγός, οῦ, ὁ, (ἄγω) agaso mulorum, mulio.

ἡμιονικός, ή, όν, mularis.

ἡμιονίς, ίδος, ἡ, stercus muli, Hipp.

ἡμιονίτης, ου, ὁ, mularis. Ab eod.

ἡμιονῖτις, ιδος, ἡ, mularis. 2) mulum pariens.

ἡμίονος, ἡ, rarius ὁ, (ὄνος) mulus, mula. 2) *adj.* βρέφος ἡμίονον, pullus mularis, Il. 23, 266.

ἡμίοπος, ον, (ὀπή) dimidiatum s. parvum foramen habens: ἡμίοποι αὐλοί, tibiae pauciorum i. e. trium foraminum, parvae.

ἡμίοπτος, ον, semiassus, semicoctus.

ἡμιπαγής, ές, (πήγνυμι) semiconcretus.

ἡμιπαίδευτος, ον, semidoctus, indoctus.

ἡμιπαχής, ές, semicrassus, suffertus.

ἡμιπέλεκκον, τό, (πέλεκυς) securis, uno tantum latere scindens, ali una tantum parte acuta, Il. 23, 851. 858. 883. ubi versus gratia legitur ἡμιπέλεκκον.

ἡμιπέπανος, ον, (πέπανος) semimaturus.

ἡμίπεπτος, ον, (πέσσω) semicoctus.

ἡμιπηχυαῖος, αία, αῖον, semicubitalis.

ἡμίπηχυς, υ, idem.

ἡμίπλεθρον, τό, dimidium jugeri. v. πλέθρον.

ἡμιπληγία, i. q. ἡμιπληξία.

ἡμιπληκτικός, ή, όν, hemiplexia laborans.

ἡμιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) percussus dimidia parte.

ἡμιπληξία, ας, ἡ, dimidii corporis resolutio, paralysis, hemiplexia, quae est partis corporis, sicut apoplexia totius corporis.

ἡμιπλήρωτος, ον, semiplenus.

ἡμιπλίνθιον, ου, τό, (πλίνθος) dimidius later.

ἡμίπνικτος, ον, semisuffocatus.

ἡμίπνοος, ον, *contr.* ἡμίπνους, ουν, (πνέω) semianimis, semivivus.

ἡμιπόδιον, ου, τό, (πούς) pes dimidius.

ἡμίπολος, ὁ, (πόλος) dimidium poli, i. e. coeli media pars. Hesych.

ἡμιπόνηρος, ον, semimalus, semimaliguus.

ἡμίπους, οδος, ὁ, (πούς) semipes.

ἡμίπτωτος, ον, (πίπτω) semirutus, qui dimidia ex parte corruit.

ἡμιπύργιον, τό, (πύργος) turris dimidiata.

ἡμίπυρος, ον, (πῦρ) semiustus, semiardens.

ἡμίπυῤῥος, ον, semirufus.

ἡμιπύρωτος, ον, semicombustus, s. semicalidus.

ἡμίρομβος, ὁ, et ἡμιρρόμβιον, τό, genus fasciae, semirhombus, v. ῥόμβος.

ἡμιῤῥαγής, ές, (ῥήγνυμι) semifractus, semilacer, interruptus.

ἡμιῤῥόπως, *adv.* (ῥοπή) moderate, mediocriter, leniter.

ἡμίῤῥυπος, ον, semisuccidus, subsordidus.

ἡμισάλευτος, ον, (σαλεύω) dimidia ex parte concussus et agitatus, semiebrius. (– ᴗ ᴗ – ᴗ)

ἡμισαπής, ές, (σήπω) semiputris, qui ex parte computruit.

ἡμίσεια, ἡ, *fem.* ab ἥμισυς.

ἡμίσευμα, ατος, τό, dimidium, dimidia pars. A seq.

ἡμισεύω, (ἥμισυς) divido in partes duas aequales, ad dimidias partes redigo. 2) divido in partes plures. 3) dimidius sum. 4) dimidia ex parte aequo, dimidium habeo.

ἡμισίκλιον, τό, (σίκλος) dimidiatus siclus.

ἡμίσοφος, ον, semisapiens, leviter sapiens.

ἡμίσπαστος, ον, (σπάω) semivulsus, semiavulsus.

ἡμιστάδιον, ου, τό, semistadium.

ἡμισταδιαῖος, αία, αῖον, dimidium stadii aequans. A praec.

ἡμιστατήρ, ῆρος, ὁ, semistater, genus nummi.

ἡμιστίχιον, τό, (στίχος) dimidiatus versus.

ἡμίστιχος, ὁ, (στίχος) dimidiatus versus.

ἡμιστρατιώτης, ου, ὁ, semimiles, miles semivir.

ἡμιστρόγγυλος, ον, semiteres, semicircularis.

ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ, *fem. Ion.* ἡμισέα et ἡμίσεη, dimidius, semis. τὸ ἥμισυ, dimidia pars. Hujus loco *Att.* etiam dicunt ἡ ἡμίσεια, sc. μοῖρα, vel ἥμισυς ponunt in genere et numero substantivi, ut ὁ ἥμισυς τοῦ βίου, ὁ ἥμισυς τοῦ χρόνου, αἱ ἡμίσεις τῶν ἵππων. - *Gen. sing. masc.* et *neutr.* est ἡμίσεως, *rarius* ἡμίσεος, *contr.* ἡμίσους, qua contracta forma utuntur etiam pro *fem.* ἡμισείας, v. Lobeck. ad Phryn. p. 246. sq.

ἡμισύτριτος, s. ἡμισύτριτον, τό, sc. τάλαντον, talentum sesquialterum.

ἡμισφαγής, ές, (σφάττω) semimactatus.

ἡμισφαίριον, τό, (σφαῖρα) dimidiata sphaera, dimidium globi. 2) coeli dimidium.

ἡμιτάλαντον, ου, τό, semitalentum.

ἡμιτάριχος, ον, qui media ex parte, mediocriter est salsamentum. (ᴗ ᴗ – ᴗ)

ἡμιτέλεια, ἡ, (ἡμιτελής) remissio alterius mulctae s. tributi partis.

ἡμιτέλειος, α, ον, dimidius, *dub.*

ἡμιτέλεστος, ον, (τελέω) dimidia ex parte absolutus, imperfectus.

ἡμιτελής, ές, (τέλος) semiabsolutus, inchoatus, imperfectus. 2) ap. Homer. de domo vacua, vidua, Il. 2, 701.

ἡμιτετράγωνον, τό, dimidium quadratum.

ἡμίτμητος, ον, (τμήγω) in duas partes sectus.

ἡμιτόμης, it. ἡμιτομίας, ου, ὁ, (τέμνω, τομή) cui alter testiculus exsectus est.

ἡμιτόμιον, τό, dimidia pars, dimidium. A seq.

ἡμίτομον, τό, idem. 2) latus. 3) genus fasciae s. deligationis, quod et ἡμίρομβος, apud Medicos. A seq.

ἡμίτομος, ον, dimidiatus. 2) ὁ, piscis genus, platya.

ἡμιτονιαῖος, αία, αῖον, tonis dimidiatis constans.

ἡμιτόνιον, τό, (τόνος) dimidia pars toni, (semitonium).

ἡμίτονος, ον, (τόνος) i. q. ἡμίφωνος.

ἡμίτραυλος, ον, (τραυλός) semibalbus.

ἡμιτριβής, ές, (τρίβω) paullulum detritus.

ἡμιτρίγωνον, ου, τό, dimidium triangulum.

ἡμιτριταῖος, αία, αῖον, semitertianus, Epith. febris.

ἡμιτύβιον, vel ἡμιτύμβιον, τό, indumentum lineum, cum fimbriis. 2) sudarium, fascia.

ἡμιτύμβιον, ου, τό, (τύμβος) dimidium, h. e. parvum bustum, parvum sepulcrum.

ἡμιτυμπάνιστος, ον, (τυμπανίζω) paene occisus.

ἡμίυπνος, ον, (ὕπνος) semisomnis.

ἡμιφαής, ές, dimidia parte lucens.

ἡμιφάλακρος, ον, semicalvus.

ἡμιφανής, ές, (φαίνομαι) dimidia parte conspicuus.

ἡμιφάριον, τό, (φᾶρος) dimidia vestis pars.

ἡμίφατος, ον, dimidius. cf. δίφατος.

ἡμίφαυλος, ον, dimidia parte futilis, s. nullius pretii in aliquo genere.

ἡμιφλεγής, ές, semiustus, et

ἡμίφλεκτος, ον, (φλέγω) idem.

ἡμίφρακτος, ον, (φράσσω) dimidia parte septus.

ἡμιφυής, ές, (φύομαι) dimidia sui parte crescens.

ἡμίφωνος, ον, (φωνή) dimidiatam vocem edens. 2) litera semivocalis.

ἡμίχλωρος, ον, semiviridis.

ἡμιχοαῖος, αία, αῖον, (χόος) dimidius congius, semisextarius.

ἡμιχοινίκιον, ου, τό, (χοῖνιξ) dimidia choenix.

ἡμιχοίνικος, ον, dimidiam choenicem continens.

ἡμιχολώδης, ες, subbiliosus.

ἡμίχοος, ον, *contr.* ἡμίχους, ουν, dimidium congium tenens. τὸ ἡμίχουν, dimidius congius.

ἡμιχόριον, τό, (χορός) alterutra pars chori bipartiti.

ἡμίχρηστος, ον, non satis bonus, subimprobus.

ἡμίχρυσος, ον, ex dimidia parte aureus.

ἡμίχωστος, ον, (χώννυμι) semirutus.

ἡμιψυγής, ές, idem quod seq.

ἡμίψυκτος, ον, (ψύχω) semifrigefactus, semigelatus.

ἡμίψυχος, ον, (ψυχή) semianimis, dub.

ἡμιωβολιαῖος, αία, αῖον, semiobolaris, semiobolum aequans. 2) vilis, exigui pretii. A seq.

ἡμιωβόλιον, τό, vel ἡμιώβολος, ὁ, vel ἡμιώβολον, τό, vel ἡμιωβέλιον, τό, (ὀβολός) semiobolus, dimidia oboli pars. Hinc τὰ ἡμιωβόλια, ων, vasa minimi pretii, it. parvi ponderis.

ἡμιώριον, ου, τό, (ὥρα) semihora.

ἧμμαι, perf. pass. ab ἅπτω.

ἦμος, *Ion.* ἆμος, *Dor. adv.* i. q. ὅτε, quando, quum, postquam, Hom. 2) dum, Soph. Tr. 531.

ἡμός, ή, όν, p. ἡμέτερος affertur a Gram-

maticis, sed in usu tantum est *Aeolicum* ἀμός.

ἠμοσύνη, ης, ἡ, (ἤμων) jaculatio, seu jaculandi peritia.

ἠμύοεις, όεσσα, όεν, qui solet inclinare, seu cadere, facile inclinans. A seq.

ἠμύω, f. ύσω, inclino, flecto, cado: demitto: pereo, morior. (υ in praes. breve, in fut. et aor. longum, Hom. Contra *seriores* υ in praes. producunt nonnunquam, in fut. et aor. corripiunt, v. Jac. A. P. p. 512.

ἠμωδία, ἡ, et ἠμωδιάω, *Ion.* p. αἱμωδία.

ἤμων, impf. ab ἀμάω.

ἤμων, ονος, ὁ, (ἵημι) jaculator.

ἤν, *Conjunctio* regens *conj.*, p. ἐάν, *si* et post verba interrogandi et quaerendi, *num*. Raro invenitur *c. opt.*, vide Schaef. mel. p. 87.

ἦν, *adv.* en, ecce.

ἦν, 1 et 3 sing. impf. ab εἰμί.

ἤϊν, 1 sing. impf. ab ἠμί.

ἥν, *acc. sing. fem. pron. relat.* ὅς.

ἥν, *acc. sing. fem. pron. possess.* ὅς, ἑός, *suus*, Hom.

ἠναγκασμένως, *adv* (ἀναγκάζω) coacte.

ἠναίνετο, impf. ab ἀναίνομαι.

ἤνεγκον, ες, ε, aor. 1. a φέρω.

ἤνεικα, ας, ε, aor. 1. a φέρω.

ἠνεκέως, contr. ἠνεκῶς, *adv.* continua serie. 2) diu multumque, longo tempore. A seq.

ἠνεκής, ές, (ἤνεγκον) porrectus, protentus in longitudinem. 2) perpetuus, continuus.

ἠνέμιον, τό, i. q. ἀνεμώνη.

ἠνεμόεις, εσσα, εν, (ἄνεμος) ventosus. 2) altus.

ἤνεμος, ὁ, i. q. ἄνεμος, Hesych.

ἠνεμόφοιτος, ον, (φοιτάω) per tempestatem incedens.

ἠνέῳγα, perf. a. *Att.* ab ἀνοίγνυμι.

ἤνθον, ες, ε, *Dor.* p. ἦλθον.

ἠνί, *adv.* ecce. (‒ ⏑) cf. ἠνίδε.

ἡνία, ίων, τά, frenum, Hom. *Apud recentiores* invenitur etiam *singul.* τὸ ἡνίον. (‒ ⏑ ⏑)

ἡνία, ἡ, habena, lorum, retinaculum, frenum. ἀφ' ἡνίας, a dextra ad sinistram: ἐξ ἡνίας, a sinistra ad dextram. παρ' ἡνίαν, inobedienter. (‒ ⏑ ‒)

ἡνιάζω, f. άσω, (ἡνία) freno.

ἠνίδε, *adv.* (ἦν, ἴδε) ecce, en.

ἡνίκα, *adv.* quum, quando: *c. indicat.*, *ap. seriores* etiam *c. conj.*

ἡνίον, τό, v. ἡνία, τά.

ἡνιοποιεῖον, (ἡνιοποιός) officina habenarum.

ἡνιοποιέω, f. ήσω, habenas conficio: habenas rego et duco: rego, moderor.

ἡνιοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui habenas facit.

ἡνιοστροφέω, habenas verto, guberno. A seq.

ἡνιοστρόφος, ον, (στρέφω) qui habenas flectit, aurigo.

ἡνιοχεία, et ἡνιοχία, ας, ἡ, (ἡνιοχεύω) aurigatio. 2) gubernatio, moderatio, agitatio.

ἡνιοχεύς, έως, Ion. ῆος, ὁ, *poet.* p. ἡνίοχος, Il.

ἡνιοχεύω, f. εύσω, (ἡνίοχος) habenas teneo, aurigo. 2) moderor, rego.

ἡνιοχέω, f. ήσω, idem et ab eod.

ἡνιόχησις, εως, ἡ, aurigatio. A pr.

ἡνιοχία, ἡ, vide ἡνιοχεία.

ἡνιοχικός, ή, όν, ad aurigandum aptus, aurigationis peritus. A seq.

ἡνίοχος, ου, ὁ, (ἡνία, ἔχω) auriga. 2) eques: ἡνίοχος νεώς, gubernator. 3) rector, gubernator, domitor.

ἠνίπαπε, 3 aor. ab ἐνίπτω, Hom. (‒ ‒ ⏑ ⏑)

ἦνις, ιος, ἡ, *nom. pl.* ἤνῑς, (ἔνος) anniculа. (Ap. Homerum producitur etiam ultima acc. sing. ἦνιν.)

ἤνον, impf. ab ἄνω.

ἠνορέα, ας, vel ἠνορέη, ης, Ion. ἡ, (ἀνήρ) virilitas, fortitudo, robur.

ἤνοψ, οπος, epith. χαλκοῦ ap. Homerum. Il. 16, 408. 18, 349. Od. 10, 360. explicatur vel splendidus, quasi ἄνοψ, quem adspicere non possis: vel sonorus, cf. νῶροψ.

ἦντο, 3 pl. impf. ab ἧμαι, Il. 3, 153.

ἤνυστρον, ου, τό, (ἀνύω) unus e ventriculis animalium ruminantium, abomasus.

ἠνώγεα, plqpf. Ion. ab ἄνωγα, q. v.

ἠνώγει, 3 plqpf. ab ἄνωγα.

ἠνώγεον et ἤνωγον, impf. ab ἀνώγω.

ἦξα, aor. 1. ab ἀΐσσω, ᾄσσω.

ἦξε, 3 aor. 1. ab ἄγνυμι.

ἧξις, εως, ἡ, (ἥκω) adventus.

Ἠοῖ, dat. ab Ἠώς.

ἠοίη, ἡ, sc. ὥρα, tempus matutinum, mane. πρὸς ἠοίην, sc. γῆν, versus orientem: propr. fem. Ion. A seq.

ἠοῖος, α, ον, (Ἠώς) i. q. ἠῷος, matutinus, orientalis.

ἤομεν, 1 plur. impf. ab εἶμι, Od.

ἠόνιος, α, ον, (ἠϊών) i. q. ἠϊόνιος, litoralis.

ἠπανάω, vel ἠπανέω, egeo, inopia laboro, vox Dorica.

ἠπανία, ἡ, inopia, a praec.

ἧπαρ, ατος, τό, hepar, jecur.

ἡπατηρός, ά, όν, hepaticus, a praec. Afferunt et τὰ ἡπατήρια, scil. φάρμακα, medicamenta hepatica.

ἡπατιαῖος, αία, αῖον, i. q. ἡπατικός. Hipp.

ἡπατίας, ου, ὁ, ad jecur pertinens.

ἡπατίζω, f. ίσω, hepati similis sum, ad jecinoris colorem vergo.

ἡπατικός, ή, όν, jecoralis. 2) qui jecinoris inflammatione aut alio vitio laborat.

ἡπάτιον, ου, τό, jecusculum. Dimin. ab ἧπαρ.

ἡπατίτης, ου, ὁ, jecoralis. 2) lapidis genus. Fem. ἡπατῖτις, ιδος, jecoraria, i. q. νότος.

ἡπατοειδής, ές, (ἧπαρ, εἶδος) jecinori similis.

ἥπατος, ου, ὁ, (ἧπαρ) piscis quidam, a jecinoris colore nomen sortitus.

ἡπατοσκοπέω, f. ήσω, exta consulo.

ἡπατοσκοπία, ἡ, jecinoris inspectio, haruspicina. A seq.

ἡπατοσκόπος, ου, ὁ, (ἧπαρ, σκοπέω) haruspex, extispex, qui ex inspecto victimae jecinore futura colligit.

ἡπατουργός, όν, (ἔργον) hepatis sector, ap. Lycophr. si lectio vera, quod non videtur.

ἤπαφε, 3, aor. ab ἀπαφίσκω, Od. 14, 488.

ἠπεδανός, ή, όν, (πέδον) infirmus, debilis.

ἠπεδανόω f. ώσω, debilito A pr.

ἠπειρογενής, ές, (ἤπειρος, γένος) in continente natus.

ἠπειρόθεν, *adv.* a terra continenti.

ἤπειρος, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea. 2) Asia, qua Persis paret; ap. Herodot. Xenoph. Demosth. Isocr. 3) nomen regionis, Epirus.

ἠπειρόω, f. ώσω, continentem facio, continenti adjicio. A praec.

ἠπειρώτης, ου, ὁ, in continente natus. 2) Epirota, quidam ex Epiro. A praec.

ἠπειρωτικός, ή, όν, ad continentem spectans. 2) Epiroticus. A praec.

ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ, mediterranea. Ab eodem.

ἤπερ, *poet.* ἠύπερ, (ἤ) quam.

ἠπερόπευμα, ατος, τό, (ἠπεροπεύω) res, qua aliquem decipimus.

ἠπεροπεύς, έως, *Ion.* ῆος, ὁ, impostor, deceptor, mendax, fallax.

ἠπεροπευσις, εως, ἡ, fraus, impostura.

ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, idem quod ἠπεροπεύς.

ἠπεροπεύω, f. εύσω, decipio, fallo. (ab ἔπος, εἰπεῖν, ἀπύω, ἠπύω.)

ἠπεροπηΐς, ΐδος, ἡ, τέχνη, ars decipiendi.

ἠπητής, οῦ, ὁ, sartor, sutor, i. q. ἀκεστής, quod *usitatius*, Batr., Xen. Cyr. 1, 6, 13. (Derivatus ab ἠπήσασθαι, *sarcire*, *mederi*, quod exstat adhuc in fragmento quodam Aristophanis.) cf. Lobeck. ad Phryn. p. 92.

ἠπήτρια, ας, ἡ, sartrix. A praec.

ἠπήτριον, vel ἠπητήριον, τό, instrumentum, quo sutores et sartores in consuendis coriis vel pannis utuntur, subula, acus.

ἠπιαλέω, (ἠπίαλος) epiala febri laboro.

ἠπιάλης, ητος, ὁ, i. q. ἐφιάλτης, incubus. (‒ ⏑ ⏑ ‒)

ἠπίαλος, ου, ὁ, sc. πυρετός, febris algida, querquera. 2) i. q. ἠπιάλης. (‒ ⏑ ⏑ ⏑)

ἠπιαλώδης, ες, febrilis. A praec.

ἠπίαμα, ατος, τό, lenimentum. A seq.

ἠπιάω, f. άσω, vel ἠπάω, (ἤπιος) mitigo, lenio, placo.

ἠπιοδίνητος, ον, (δινέω) leniter circumactus. (‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒ ⏑)

ἠπιόδωρος, ον, (δῶρον) lenis, qui mitia dat, quibus dolores mitigantur, sive a vulneribus, sive e defectu necessariorum nati, Il. 6, 251.

ἠπιοδώτης, ου, ὁ, idem, Epith. Aesculapii, Orph.

ἠπιόθυμος, ον, benigni et mitis animi.

ἠπιόλης, ου, ὁ, i. q. ἠπίαλος, febris algida, cf. Phryn. A. B. p. 42.

ἠπιόλιον, τό, *Dimin.* a seq.

ἠπίολος, ου, ὁ, bestiola circa lychnum volitans, Arist. h. a. 8, 26. Dicitur etiam idem esse quod ἠπίαλος.

ἠπιόμοιρος, ον, (μοῖρα) lene fatum, mite ingenium sortitus.

ἠπιόμυθος, ον, (μῦθος) blando loquens.

Ἠπιόνη, ἡ, *proprie* mitigatrix, uxor Aesculapii, Dea artis medicae.

ἤπιος, ία, ιον, *ap. Atticos duarum terminationum*, *sicuti et ap. Hes. Th.* 407., placidus, clemens, mitis, benignus, Hom. 2) *act.* mitigans, leniens, ἤπια φάρμακα, Il 4, 218. 11, 515. 830. ἤπιον ἦμαρ *c. inf.*, dies fausta ad aliquid agendum, Hes. op. 789. (Radix est ἔπος, εἰπεῖν.)

ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas, clementia. *dub.*

ἠπιόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, et ἠπιόχειρος, ον, placidus, mitis.

ἠπιόω, i. q. ἠπιάω. 2) lenius ago, melius me habeo, Hipp.

ἠπίως, *adv.* leniter, benigne, clementer, aequo animo. *Comp.* ἠπιωτέρως, lenius.

ἤπου, sive rectius ἤ που, sive, vel. 2) quam.

ἦπου, s. rectius ἦ που, profecto, certe, nimirum, Hom. 2) post negationem est: nedum, multo minus. 3) in interrogatione: nonne?

ἠπύτα, ὁ, *poet.* p. ἠπύτης. (‑⏑⏑)

ἠπύτης, ου, ὁ, vociferator. (‑⏑) A seq.

ἠπύω, f. ύσω, *Dor.* ἀπύω, voco, advoco, τινά, Od. 9, 399. 10, 83. 2) *intr.* vociferor, clamo, sono, ap. Homerum semper de inanimatis, ut de vento, Il. 14, 399. de lyra, Od. 17, 271. (υ breve. producitur tantum a Moscho 2, 120, in penult.)

ἦρ, *nom. poet.* p. ἔαρ, ver Hinc *gen.* ἦρος, *dat.* ἦρι, quae formae solae in usu sunt *prosaicorum.*

ἦρα, quater legitur ap. Homerum Il. 14, 132. Od. 3, 164. 16, 375. 18, 56. ἦρα φέρειν τινὶ s. ἐπί τινι, gratiam, beneficium, auxilium afferre alicui, grata facere alicui, i. q. χαρίζεσθαί τινι. Hinc *ap. seriores* ἦρα ponitur pro χάριν, etiam *cum gen.* propter, caussa, gratia: ita primum invenitur ap. Callim. (ἦρα est *acc plur. neutr.* ab *adjectivo obsoleto* ἦρος, *aptus, gratus*, a radice ἄρω. cf. ἐπίηρα.)

Ἥρα, ας, *Ion.* *Ἥρη*, ης, ἡ, Juno.

Ἡραῖος, αία, αῖον, Junonius. Hinc τὸ *Ἡραῖον*, sc. ἱερόν, Junonis templum. τὰ *Ἡραῖα*, sc. ἱερά, sacra Junonia.

Ἡρακλέης, *contr.* *Ἡρακλῆς*, ὁ, Hercules. *Gen.* *Ἡρακλέεος*, *contr.* *Ἡρακλέους*, ap. Hom. *Ἡρακλῆος*. *dat.* *Ἡρακλέεϊ*, *contr.* *Ἡρακλέει*, *Ἡρακλεῖ*, ap. Hom. *Ἡρακλῆϊ*, *acc.* *Ἡρακλέεα*, *contr.* *Ἡρακλέα*, Hom. *Ἡρακλῆα*, invenitur etiam *Ἡρακλῆ*, Soph. Tr. 476. Plat. Phaed. p. 89. c. nec non *apud seriores* *Ἡρακλῆν*, *voc.* *Ἡράκλεες*, *Ἡράκλεις*, *ap. seriores* etiam *Ἥρακλες*, v. Lobeck. Phryn. p. 640 *Nom. plur.* *Ἡρακλέες* exstat Plat. Theaet. p. 169. B. Mere *poeticae* sunt *formae* Ἡρακλέες, Ἡρακλέϊ, Ἡρακλέα.— Vocativus Ἡράκλεις et Ἥρακλες in syntaxi adverbiali est verbum admirantis cum terrore, indignantis et detestantis, ut Latinorum *hercle, mehercle.* (α etiam a *poetis Atticis* nonnunquam producitur.)

Ἡρακλείδης, ου, ὁ, Heraclides, filius vel nepos Herculis. *Patronymicum* ab Ἡρακλέης.

Ἡράκλειος, εία, ειον, Herculeus. Etiam duarum termin., Soph. Tr. 51, Hinc τὰ *Ἡράκλεια*, sc. ἱερά, festum Herculis, et τὸ *Ἡράκλειον*, sc. ἱερόν, templum Herculis.

Ἡράκλεις, vide Ἡρακλέης.

Ἡρακλειτίζω, f. ίσω, sum sectae Heraclitеae addictus, ab *Ἡράκλειτος*, *Heraclitus.*

Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, sectator Heracliti. A praec.

Ἡρακλήειος, είη, ειον, *Ep.* p. Ἡράκλειος.

ἠρανέω, f. ήσω, opem fero, gratificor, Gramm.

ἠράνθεμον, ου, τό, eranthemon, herba. Ex ἦρ, *ver*, et ἀνθέω, *floreo*, quod vere floret.

ἠρανος, ου, ὁ, rex, praefectus, opitulator. Etymol. Hesych.

ἤραρε, 3 aor. 2. ab ἄρω.

ἤρατο, 3 aor. med. ab αἴρω.

ἠρᾶτο, 3 impf. ab ἀράομαι.

ἠρέμα, *adv.* (ἤρεμος) sensim, paullatim, leute, tacite: aliquantum.

ἠρεμάζω, quietus sum, taceo, inpr. prae moerore, LXX.

ἠρεμαῖος, αία, αῖον, (ἤρεμος) quietus, submissus, lentus.

ἠρεμαίως, *adv.* sensim, lente.

ἠρέμας, *adv.* i. q. ἠρέμα, *ante vocalem.*

ἠρεμέστερος, α, ον, quietior, sedatior. *Adv.* ἠρεμεστέρως, Xen. Cyr. 3, 1, 30. *Comparativus irreg. ab obsoleto positivo* ἤρεμος.

ἠρεμέω, f. ήσω, quiesco, quietus sum, consisto, loco me non moveo.

ἠρέμησις, εως, ἡ, ipsa quiescendi actio, quies: perturbationum sedatio. A praec.

ἠρεμία, ας, ἡ, quies, tranquillitas.

ἠρεμίζω, f. ίσω, sedo, quiescere facio. 2) quiesco, quietus maneo, vitam ago sedentariam, ap. Xenoph. Lac. 1, 3. frequentius sic in *Medio.*

*ἤρεμος, έμη, εμον, quietus, otiosus, mitis, placidus, tranquillus. *Positivus obsoletus, unde* ἠρέμα et ἠρεμέστερος, *quae vide.*

ἤρεον, impf. *Ion.* ab αἱρέω, Hes. sc. 302.

Ἥρη, ἡ, *Ion.* p. Ἥρα, Hom.

ἠρήρει, 3 plqpf. *Ion.* ab ἄρω, Il. 12, 56.

ἠρήρειστο, 3 plqpf. pass. *Ion.* ab ἐρείδω, Il.

ἦρι, *adv.* mane, tempore matutino. (Proprie est *dat.* ab ἦρ, *ver.*)

ἠριγένεια, ἡ, (γένος) mane nata, epith. Aurorae ap. Homerum. Alii explicant: diluculum producens.

ἠριγενής, ές, i. q. praec. Ἠὼς ἠριγενής, Ap. Rh.

ἠριγέρων, οντος, ὁ, senecio, herbae genus, cujus flores capillorum modo canescunt.

ἠριεργός, ές, (ἠρίον, ἔργον) sepulcrorum structor. 2) spoliator sepulcrorum, cui tumuli sunt provincia. Hesych.

ἠριεύς, ὁ, (ἠρίον) mortuus, qui in sepulcro conditus est, Hesych.

ἤριπε, 3 sing. aor. 2. ab ἐρείκω, Il. 17, 295.

ἠρινός, ή, όν, (ἦρ) i. q. ἐαρινός, Pind.

ἠρίον, τό, sepulcrum, tumulus, monumentum sepulcrale.

ἤριπε, 3. sing. aor. 2. ab ἐρείπω, Hom.

ἠριπόλη, ἡ, (ἦρι, πολέω) aurora.

ἤρισε, 3 sing. aor. 1. ab ἐρίζω, Hes. Th. 918.

ἡρμοσμένως, *adv.* (ἁρμόζω) apte.

ἠρύγγιον, τό, eryngium: herba spinosa, dicitur etiam μυράκανθα.

ἤρυγγος, ου, ὁ, villus pendens e mento hircorum. 2) species cardui. Unde ἠρυγγίς, ίδος, ἡ, pertinens ad ἤρυγγον, quae est ἠρύγγου, ut ῥίζα.

ἤρυγε, 3 sing. aor. 2. ab ἐρεύγω, Il.

ἠρύκακε, 3 sing. aor. ab ἐρύκω, Il. (‑‑⏑⏑)

ἠρῶ, 2 sing. impf. ab ἀράομαι, Od. 18, 176.

ἥρῳ, *dat. poet.* ab ἥρως, pro ἥρωϊ, Il. 7, 453. Od. 8, 483.

ἡρώειον, τό, (ἥρως) herois monumentum, templum.

ἡρωελεγεῖον, τό, (ἡρῷος, ἐλεγεῖον) metrum ex heroicis et elegiacis versibus constans.

ἡρωελεγεῖος, ὁ, sc. στίχος, i. q. ἡρωελεγεῖον.

ἡρωΐζω, (ἥρως) heroice ago. 2) carmen heroicum scribo.

ἡρωϊκός, ή, όν, heroicus.

ἡρωϊκῶς, *adv.* fortiter.

ἡρωΐνη, et ἡρῴνη, ης, ἡ, (ἥρως) heroina, i. e. semidea, (ι longum.)

ἡρωΐος, α, ον, i. q. ἡρωϊκός, ἡρῷος, Pind.

ἡρωΐς, ίδος, ἡ, herois, heroina, heroica.

ἡρωΐσσα, et ἡρῷσσα, ης, ἡ, heroina.

ἠρώμην, impf ab ἀράομαι, Od. 12, 337.

ἡρωογονία, ἡ, genealogia heroum, titulus carminis Hesiodi.

ἡρωολογέω, (λέγω) res heroum expono, de poeta epico.

ἡρωολογία, ἡ, historia heroum, res heroum.

ἡρῷον, ου, τό, heroum, herois fanum seu monumentum, sacrarium, statua, sc. εἶδος. 2) carmen heroicum, sc. ἔπος. 3) epulum solemne in honorem herois, sc. δεῖπνον.

ἡρώϊος, vel ἡρῷος, *fem.* ωΐα, vel ῴα, *neutr.* ώϊον vel ῷον, heroum.

ἥρως, ὁ, *gen.* ἥρωος, *dat.* ἥρωϊ, *acc. sing.* et *pl.* ἥρωα, ἥρωας, *Att. contr.* ἥρω, ἥρως, heros, semideus, vir generosus, fortis.

ἡρῷσσα, ης, ἡ, heroina. A praec.

ἧς, 3 sing. impf. ab εἰμί, *Dor.* p. ἦν.

ἧσαι, 2 sing. ab ἧμαι. Il. 2, 255.

ἦσαν, 3 pl. impf ab εἰμί. Hom.

ᾖσαν, 3 pl. impf. ab εἶδα *Att.* p. ᾔδεσαν, Aesch. Ag. 451. 2) 3 pl. impf. ab εἶμι, p. ᾔεσαν, ἤϊσαν, *poet.*

ἥσειν, inf. fut. ab ἵημι, Od.

ἦσθα, 2 sing. impf. ab εἰμί, *Aeol.* p. ἦς.

ἥσθημα, τό, gaudium, ab ἥδομαι.

ἥσθην, ης, η, aor. 1. ab ἥδομαι.

ἧσις, εως, ἡ, (ἥδομαι) voluptas, delectatio.

ἤσκειν, 3 sing. impf. ab ἀσκέω, pro ἤσκεεν, Il. 3, 388.

ᾖσμεν, 1 plur. impf. ab εἶδα, *Att.* p. ᾔδειμεν, Aesch. Ag. 1090. Piers. ad Moer. p. 174.

ἧσο, 2 sing. imperat ab ἧμαι.

ἧσσα, *Att.* ἧττα. ης, ἡ, (ἥσσων) adversum praelium, clades, inferiores partes.

ἡσσάομαι, f. ήσομαι, *Att.* ἡττάομαι, (ἥσσων) inferior sum aliquo, τινός: inferior discedo, superor, vincor, caussa cado, postponor, posthabeor, *c. gen. pers. Activum* ἡσσάω est *rarissimum.*

ἥσσημα, τό, *Att.* ἥττημα, clades, damnum.

ἡσσητέος, α, ον, *adj. verb.* ab ἡσσάομαι.

ἡσσόνως, *Att.* ἡττόνως, *adv.* minus. A seq.

ἥσσων, *Att.* ἥττων, ον, minor, inferior, imbecillior. 2) deditus, obnoxius, cupiditati et dulcedini alicujus rei. *construitur cum genitivo.*

ἧσται, 3 sing. ab ἧμαι, Hom.

ᾖστε, 2 plur. impf. ab οἶδα, *Att.* p. ᾔδειτε.

ἤστην, 3 dual. impf. ab εἰμί pro ἤτην, Il. 5, 10. Hes. sc. 50.

ἧστο, 3 sing. impf. ab ἧμαι, Hom.

ἦστον, 2 dual. impf. ab εἰμί pro ἦτον.

ἡστός, ή, όν, (ἥδομαι) jucunditate adfectus, exhilaratus. 2) qui jucunditate adfici potest. Hinc *Subst.* τὸ ἡστόν, jucunditas, suavitas.

ἥσυχα, *adv.* (ἥσυχος) quiete, tacite, sensim, leniter.

ἡσυχάζω, f. άσω, (ἥσυχος) quiesco, loco me non moveo: taceo: tranquille vivo.

ἡσυχαίνω, vel ἡσυχάνω, i. q. ἡσυχάζω.

ἡσυχαῖος, αία, αῖον, quietus, poet. pro ἥσυχος.

ἡσυχαίτερος, α, ον, placidior, quietior. *Comp. irr.* ab ἥσυχος.

ἡσυχαστήριον, ου, τό, locus, in quo degunt ἡσυχασταί. A seq.

ἡσυχαστής, οῦ, ὁ, (ἡσυχάζω) monachus, solitariam vitam agens. *Fem.* ἡσυχάστρια.

ἡσυχῆ, *adv.* idem quod ἥσυχα, *it.* me‑

diocriter, perumper, paullulum.

ἡσυχία, ας, ἡ, (ἥσυχος) quies, silentium, otium, tranquillitas: solitudo.

ἡσυχιαῖος, αία, αῖον, i. q. ἥσυχος.

ἡσύχιμος, ον, tranquillus, placidus, poet. p. ἥσυχος.

ἡσύχιος, ον, idem. *Adv.* ἡσυχίως.

ἡσυχιότης, ἡ, tranquillitas.

ἥσυχος, ον, quietus, tranquillus, otiosus. *Comp.* ἡσυχαίτερος, *rarius* ἡσυχώτερος.

ἥσυχως, *adv.* quiete, tranquille, sine strepitu et convicio.

ἠσχυμμένος, η, ον, part. perf. pass. ab αἰσχύνω, turpiter, Il. 18, 180.

ἥσω, fut. ab ἵημι, Il.

ἦτε vel ἤ τε, i. q. ἤ, profecto, Hom.

ἦτε, 2 pl. impf. ab εἰμί p. ἦστε.

ἤτην, 3 dual. impf. ab εἰμί.

ᾔτην, 3 dual. impf. *Att.* ab εἶμι.

ἤτοι, *Conj.* (ἤ, τοί) vel quidem, vel quidem, vel sane. 2) nimirum, nempe, scilicet. Hac significatione rectius scribitur ἦ τοι.

ἦτορ, ορος, τό, animus, cor, pectus.

ἠτριαῖος, αία, αῖον, (ἦτρον) ad imum ventrem pertinens.

ἠτρίδιον, ου, τό, tomaculum. 2) sumen, abdomen. *Demin.* ab ἦτρον.

ἤτριον, ου, τό, stamen. 2) textum. 3) saccus colatorius de panno lineo confectus.

ἦτρον, τό, (ἦτορ) imus venter, pars ab umbilico usque ad pubem.

ἧττα, vide ἧσσα.

ἡττάομαι, *Attice* p. ἡσσάομαι, q. v.

ἥττημα, ατος, τό, *Att.* pro ἥσσημα, defectus: clades: res perperam facta.

ἥττων, vide ἥσσων.

ἤτω, 3 sing. imperat. ab εἰμί p. ἔστω, N. T., ap. Plat. de rep. 2, p. 361. c. *dubia est lectio.*

ἠΰ, *neutr.* ab ἠΰς, q. v.

ἠϋγένειος, ον, *Ion.* et *Ep.* p. εὐγένειος, multum barbatus, pulcre barbatus.

ἠϋγενής, ές, *Ion.* et *Ep.* εὐγενής, Hom. h. Ven. 94.

ηὔδα, 3. impf. ab αὐδάω, Hom.

ἠΰζωνος, ον, *Ion.* et *Ep.* p. εὔζωνος, bene cinctus, Hom. f. 54.

ηὔηνα, aor. 1. ab αὐαίνω.

ἠϋθέμεθλος, ον, *Ion.* et *Ep.* pro εὐθέμεθλος, bene fundatus, Hom. 30, 1

ἠϋκάρηνος, ον, *Ion.* et *Ep.* p. εὐκάρηνος.

ἠΰκερως, *Ion.* et *Ep.* p. εὔκερως.

ἠΰκομος, ον, *Ion.* et *Ep.* p. εὔκομος, pulcre comatus, pulcras comas habens.

ἠΰς, *neutr.* ἠΰ, *Ion.* et *Ep.* p. ἐΰς, bonus, fortis, generosus, pulcer. Homerus utitur tantum *nom.* et *acc. masc.* (ἠΰν) et *neutr.* (-⏑)

ἄϋσε, 3 aor. ab ἀΰω, Hom. (--⏑)

ἠΰτε, *adv. Ion.* et *Ep.* p. εὖτε, ut, sicut, tanquam. 2) post comparat. i. q. ἤ, quam. Ita semel legitur Il. 4, 277.

Ἡφαιστεῖον, τό, templum Vulcani. De accentu vide Lobeck. ad Phryn. p. 369.

Ἡφαίστειος, εία, ειον, Vulcanius. Hinc *Subst.* τὸ Ἡφαίστειον, sc. ἱερόν, Vulcani templum, et τὰ Ἡφαίστεια, τά, sc. ἱερά, Vulcanalia.

Ἡφαίστια, ων, τά, Vulcanalia.

Ἡφαιστόπονος, ον, (πονέω) a Vulcano elaboratus.

Ἥφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus, fabrorum metallicorum Deus, ignis praeses. 2) ignis, flamma 3) lux.

Ἡφαιστότευκτος, ον, (τεύχω) idem.

Ἡφαιστοτευχής, ές, idem et ex eod.

ἥφθα, *Dor.* p. ἥφθη, 3 aor. 1. pass. ab ἅπτω.

ἆφι, poet. p. ἦ.

ἠφίουν, 1. impf. ab ἀφίημι, *rarius* ἠφίειν.

ἠχᾰνία, ἡ, i. q. ἀχανία, paupertas, inopia, *dub. lect.* Paul. Sil. ep. 18. A seq.

ἀχαίνω, (ἀχήν) inopem vitam ago, mendico. Suid.

ἠχεῖον, τό, (ἠχέω) vas, seu machina, qua sonus editur.

ἠχέτᾱ, ὁ, *Ep.* p. ἀχέτης, Hes.

ἠχέτης, ου, (ἀχέω) sonator, sonorus. ἠχέτα τέττιξ, cicada strepens, canora.

ἠχητικός, ή, όν, sonorus, canorus.

ἠχέω, f. ήσω, (ἠχή) sono, resono, tinnio, clango, Hes. Th. 42. 2) *trans.* sonare facio, edo sc. vocem, *c. acc.* ἠχεῖ τις καναχήν, Soph. Tr. 866. Hinc *pass.* ἠχεῖται κτύπος, Soph. O. C. 1500.

ἀχή, ἁ, sonus, sonitus, strepitus, clangor: cantus, sermo, fama, rumor. cf. ἦχος. Hinc

ἠχήεις, ήεσσα, ῆεν, resonans, sonorus.

ἄχημα, τό, sonus, sonitus.

ἤχησις, ἡ, i. q. ἠχή.

ἠχητής, οῦ, ὁ, (ἠχεῖν) sonans, sonorus: praeco.

ἠχητικός, ά, όν, sonorus.

ἦχι, *Ep.* p. ᾗ. ubi, Hom. In novissima Iliadis editione Wolfius scripsit ἦχι.

ἀχικός, ά, όν, (ἦχος) i. q. ἠχητικός.

ἠχόπους, οδος, ὁ. ἡ, sonipes, pedibus sonitum edens, Eustath.

ἦχος, ου, ὁ, sonus, sonitus, vox: clamor: rumor.

ἠχώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, Echo, sonus reciprocus, vox repercussa.

ἠχώδης, ες, sonorus, resonabilis.

ἠῶθεν, *adv.* (ἠώς) a mane, a diluculo. 2) ab oriente.

ἠῶθι, *adv.* (ἠώς) sub auroram, diluculo.

ἠωκοιτος, ον, (ἠώς, κοίτη) mane dormiens.

ἀών, όνος, ἡ, *contr.* ex ἠιών, q. v.

ἠῷος, ῴα, ῷον, matutinus. 2) orientalis. A seq.

ἠώς, ἡ, *gen.* ἠόος, *contr.* ἠοῦς, *dat.* ἠόϊ, *contr.* ἠοῖ, *acc.* ἠόα, *contr.* ἠῶ, apud *Iones* et *Dorienses* etiam nonnunquam ἠοῦν, ἀῶν. Hom. contractis tantum utitur formis. *Dor.* ἀώς, *Aeol.* αὔως, *Att.* ἕως, aurora, diluculum. 2) dies, Il. 1. 493. 21, 80. Od. 19, 192. 3) lux diei, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, Il. 7, 451. 458. 4) oriens, *ap. seriores.* 5) *nom. prop.* Aurora, Hes. Th. 372.

Θ.

Θ, ϑ, θῆτα, octava litera alphabeti Graeci: in numeris ϑ' i. q. *novem.* s. *nonus*; sed lineola subjecta ͵ϑ *novies mille.* Pronunciabatur haec litera cum adspiratione quadam, unde factum est, ut in *Dorica* inprimis *dialecto* ϑ frequenter permutaretur cum σ. Extra numeros posita litera Θ, notans θάνατον, signum erat damnationis in judiciis.

θαάσσω, *Ep.* p. θάσσω, sedeo.

θαέομαι, *Dor.* p. *Att.* θεάομαι, *Ion.* θηέομαι.

θᾶημα, ατος, τό, spectaculum, miraculum, *Dor.* p. θέαμα. (⏑-⏑)

θᾱητός, ή, όν, spectabilis, mirandus, *Dor.* p. θηητός, θεατός.

θαιρός, οῦ, ὁ, cardo, axis.

θᾱκεύω, f. εύσω, (θᾶκος) sedeo.

θᾱκέω, f. ήσω, idem.

θάκημα, ατος, τό, sessio, sedendi actio. 2) sedes, item domicilium. (--⏑)

θᾶκος, ου, ὁ, sedes, inpr. in theatro, sedile. 2) theatrum vel locus, in quo sederi ad spectandum solet. 3) sella familiarica, latrina publica.

θαλάμαξ, ᾶκος, ὁ, (θάλαμος) remex infimi ordinis. (⏑⏑-)

θαλάμειος, α, ον, v. θαλαμήϊος, ίη, ϊον, *Ion.* quod magis in usu.

θᾰλάμευμα, ατος, τό, contubernium, et

θᾰλαμεύτρια, ας, ἡ, mulier, quae curat ad thalamum, nuptias, pertinentia: pronuba. A seq.

θᾰλαμεύομαι, (θάλαμος) intra thalami parietes me contineo, domi maneo, in thalamo versor.

θαλάμη, ης, ἡ, cubile ferarum, latibulum piscium. αἱ θαλάμαι, cavitates narium, nares (⏑⏑-)

θᾰλᾰμηγός, οῦ, ὁ, (ἄγω, θάλαμος) thalamegus, navigii genus, ad magnificentiam et delectationem factum, habens diaetas, triclinia etc. quo genere usi quondam reges Aegyptii in Nilo.

θᾰλᾰμήϊος, ίη, ϊον, ad thalamum pertinens, thalamo struendo aptus, Hes. op. 807. *propr. Ion.* pro θαλάμειος.

θᾰλᾰμηπολέω, ministro, famulor in cubiculo. A seq.

θαλαμηπόλος, ον, (πολέομαι) cubicularis, circa cubiculum versans, idque custodiens.

θαλαμία, ας, ἡ, *Ion.* θαλαμίη, sc. κώπη, remus, propria τῶν θαλαμιτῶν. 2) sc. ὀπή, navis foramen, per quod remus ille exstat. A θάλαμος, n. 7.

θαλάμιος, ου, ὁ, scil. ἐρέτης, remex infimi ordinis. Ab eod.

θαλαμίτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

θάλαμος, ου, ὁ, cubiculum, ubi lectus genialis, s. interior pars aedium. 2) thesauri, ubi reponuntur pecuniae et alia pretiosa. 3) nidus, omniaque, ubi animalia habitant. 4) concavus locus in parietibus, ubi simulacrum Dei repositum est. 5) pars sanctior templi. 6) cava capitis, in quibus oculi sunt. 7) pars navis, ubi infimus remigantium ordo sedet. (⏑⏑⏑)

θάλασσα, *Att.* θάλαττα, ης, ἡ, mare. (patet amplius quam πέλαγος. unde poetae πελάγη θαλάσσης dicunt). 2) lacus, stagnum; in N. T. 3) aqua marina, aqua salsa. 4) aquaeductus seu fossa. (Radix est ἅλς.) (⏑-⏑) Unde

θᾰλασσαῖος, αία, αῖον, marinus.

θᾰλασσεύς, έως, ὁ, piscator.

θᾰλασσεύω, f. εύσω, in mari versor.

θᾰλασσίας, ου, ὁ, cui marina aqua admixta est.

θᾰλασσίδιος, ον, marinus, maritimus.

θᾰλασσίζω, aquam marinam habeo, de ostreis. 2) reddo saporem aquae marinae. 3) de locis ita aquis mersis, ut mare referant.

θᾰλάσσιος, ον, vel ία, ιον, marinus, maritimus.

θᾰλασσίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum, cui aqua marina admixta est.

θᾰλασσοβᾰφέω, (βάπτω) purpura marina tingo.

θᾰλασσοβίωτος, ον, e mari victum pa-

rans.

ϑαλασσογενής, ές, (γένος) e mari natus.

ϑαλασσοειδής, ές, (εἶδος) maris speciem referens, coloris marini.

ϑαλασσοκοπέω, (κόπτω) remis aquam temere percutio, ut strepitus fiat. 2) vana et inania loquor.

ϑαλασσοκρατέω, f. ήσω, (κρατέω) maris imperium teneo: potens sum mari, copiis navalibus valeo.

ϑαλασσοκρατία, ας, ἡ, imperium maris, potentia marina. A praec.

ϑαλασσοκράτωρ, ορος, ὁ, (κράτος) maris dominus, qui maris imperium habet, potens mari.

ϑαλασσομέδων, οντος, (μέδων) i. q. ϑαλασσοκράτωρ. *fem.* ϑαλασσομέδουσα.

ϑαλασσόμελι, ιτος, τό, thalassomeli, confectio e melle, aqua marina et aqua pluvia.

ϑαλασσονόμος, ον, (νέμω) in mari pascens.

ϑαλασσόπαις, παιδος, ὁ, ἡ, maris filius vel filia.

ϑαλασσοπλαγκτος, ον, (πλάζω) per mare errans, marivagus, fluctivagus.

ϑαλασσόπληκτος, ον, (πλήσσω) fluctibus maris expositus.

ϑαλασσόπλοος, ον, mare trajiciens.

ϑαλασσοπορέω, f. ήσω, per mare iter facio.

ϑαλασσοπόρος, ον, per mare iter faciens.

ϑαλασσοπόρφυρος, ον, (πορφύρα) purpureus.

ϑαλασσουργέω, f. ήσω, (ϑαλασσουργός) in mari opus facio: maritimis negotiationibus vaco: res maritimas, rem navalem tracto.

ϑαλασσουργία, ας, ἡ, piscatura. A seq.

ϑαλασσουργός, όν, (ἔργον) in mari opus faciens, victum quaerens in mari, piscator, item mercator.

ϑαλασσόω, f. ώσω, (ϑάλασσα) mari mergo, mari obruo. 2) aqua marina lustro.

ϑαλασσώδης, ες, i. q. ϑαλασσοειδής.

ϑαλάσσωσις, εως, ἡ, (ϑαλασσόω) submersio, quae fit a mari, inundatio, proluvies maris.

ϑαλαττεύς, ϑαλαττεύω, ϑαλαττίας, ϑαλαττίδιος, ϑαλάττιος, etc. vide ϑαλασσεύς, ϑαλασσεύω, ϑαλασσίας, ϑαλασσίδιος, ϑαλάσσιος, etc.

ϑάλεα, έων, τά, (ϑάλλω) omnia bona quae hominem quasi florere faciunt, Il. 22. 504. (⏑⏑⏑)

ϑαλέθω, vireo, pullulo, germino, *poet.* p. ϑάλλω.

ϑάλεια, *Adj. fem.* ap. Homerum, δαὶς ϑάλεια, epulum solenne ac splendidum μοῖρα ϑάλεια, portio magna et copiosa, Pind. *Masculinum* ϑάλυς nusquam exstat, ejus loco dicitur ϑαλερός, quod est ab eadem radice ϑάλλω.

ϑαλεία, ἡ, i. q. ϑαλία.

ϑάλειος, εία, ειον, i. q. ϑαλερός. (⏑–⏑)

ϑαλερόμματος, ον, (ὄμμα) pulcros oculos habens, pulcer.

ϑαλερός, ρά, ρόν, (ϑάλλω) florens, floridus, lautus, nitidus, unctus, laetus. 2) pulcer. 3) calidus, vehemens, magnus, multus: de lacrimis, spiritu etc.

ϑαλερῶπις, ιδος, ἡ, idem quod ϑαλερόμματος.

ϑαλέω, *Dor.* p. ϑηλέω, Pind.

ϑαλία, ἡ, (ϑάλλω) *propr.* flos: *hinc* florens fortuna, laetitia, copia: convivium, epulae solennes.

ϑαλιάζω, f. άσω, convivia florida ago, sertis virentibus redimitus convivor.

ϑαλίκτρον, ου, τό, thalictrum, herba.

ϑαλλέω, *dub. lect.* pro ϑάλλω ap. Plut.

ϑαλλία, ας, ἡ, ramus virens, germen, *dub. lect.* pro ϑαλία.

ϑάλλινος, η, ον, (ϑαλλός) a germinibus s. ramis factus.

ϑαλλός, ὁ, (ϑάλλω) germen, ramus virens, frutex: inpr. oleae germen, signum supplicantis. 2) omnis illecebra: ϑαλλὸν προτείνειν τινί, allicere aliquem.

ϑαλλοφαγέω, (φαγεῖν) frondes comedo.

ϑαλλοφορέω, oleaginam frondem gesto.

ϑαλλοφόρος, ον, (φέρω) oleaginam frondem gestans, ut in Panathenaeis apud Athenienses.

ϑάλλω, f. ϑαλῶ, pf. τέϑηλα, *Dor.* τέϑαλα, floreo, vireo, pullulo, scateo. 2) florere, crescere facio.

ϑάλος, εος, τό, germen, inpr. oleagineum. 2) proles, filius. A praec.

ϑάλπημα, i. q. ϑάλψις, Bacchyl. fr. 11.

ϑαλπιάω, (ϑάλπω) calesco. Hinc ϑαλπιόων, calens pro ϑαλπιῶν, ϑαλπιάων, Od. 19, 319.

ϑαλπνός, ή, όν, calidus, fervidus. 2) splendidus.

ϑάλπος, τό, calor, aestus.

ϑαλποτρεφής, ές, (τρέφω) in vapore altus, sustentatus. *dub.*

ϑαλπτήριος, ον, fovendi vim habens, ad fotum aptus. Hinc *Subst.* τὸ ϑαλπτήριον, sc. φάρμακον, fomentum, tegumentum.

ϑάλπω, f. ψω, calefacio, foveo, uro, incendo, sicco. *Metaph.* a) foveo, recreo, gaudio afficio b) uro, vexo 2) *intr.* ardeo, καῦμα ἔϑαλπε, Soph. Ant. 417. cf. Tr. 1082. 3) *Pass.* caleo: ϑάλπεσϑαι ἔρωτί τινος, amore alicujus uri, Aesch. Pr. 653.

ϑαλπωρή, ῆς, ἡ, fomentum: solamen, spes, fiducia: laetitia, voluptas.

ϑαλπωρός, ά, όν, fovens, calefaciens, *ap. seriores.*

ϑαλυκρός, ά, όν, calidus, fervidus: vehemens.

ϑάλυς, εια, υ, v. de ϑάλεια.

ϑαλύσια, ων, τά, (ϑάλλω) Cerealia, solennia post comportatas fruges, sacra eucharistica post messem; primitiae frugum. (⏑–⏑⏑)

ϑαλυσιάς, άδος, ἡ, ὁδός, iter ad cerealia celebranda susceptum, Theocr. 7, 31. (⏑–⏑⏑)

ϑαλύσιος, ία, ιον, e novis frugibus factus: qui pro felici frugum proventu datur.

ϑάλψις, εως, ἡ, (ϑάλπω) calefactio, calor, fomentum.

ϑαμά, *adv.* crebro, frequenter, subinde. 2) perpetuo: unde ϑαμάκις, *adv.* idem. (ϑαμά, ⏑⏑: ϑαμάκις, ⏑⏑⏑)

ϑαμβαίνω, i. q. ϑαμβέω, stupeo, etiam *c. acc.* Hom. h. Merc. 407.

ϑαμβάλεος, έα, έον, stupendus, formidabilis. 2) stupens, admirabundus. A seq.

ϑαμβέω, f. ήσω, (ϑάμβος) stupeo, obstupesco, pavesco. 2) *trans.* stupeo aliquid, *c. acc.* Od. 16, 178. 17, 367. *Apud seriores* est etiam: obstupefacio, stupore percello; unde *Med.* ϑαμβέομαι, obstupesco, διά τινος.

ϑάμβημα, τό, terriculamentum.

ϑάμβησις, ἡ, stupor, pavor, trepidatio, admiratio.

ϑαμβήτειρα, ἡ, terribilis, Epith. Furiarum.

ϑαμβητός, ή, όν, timendus, horrendus.

ϑάμβος, εος, τό, stupor, attonita admiratio, admiratio vehemens, stupori similis, pavor, quo attoniti percellimur. (Radix est ϑάομαι, unde et ϑαῦμα.)

ϑαμέες, *dat.* ϑαμέσι, *acc.* ϑαμέας, *adj. poet.*, cujus reliqui casus non exstant, i. q. ϑαμινός, Hom. *Nom. sing.* fuit vel ϑαμής vel ϑαμύς.

ϑαμειός, ά, όν, (ϑαμά) creber, frequens.

ϑαμίζω, f. ίσω, (ϑαμά) frequento.

ϑαμινά, *adv.* idem quod ϑαμά. A seq.

ϑαμινός, ή, όν, (ϑαμά) creber, frequens. (⏑⏑⏑)

ϑαμινᾶς, *adv.* frequenter, crebro.

ϑάμνας, ου, ὁ, lora.

ϑαμνάς, άδος, ἡ, i. q. ῥίζα.

ϑαμνίον, τό, *Dimin.* a ϑάμνος.

ϑαμνίσκος, ου, ὁ, idem.

ϑαμνίτης, ου, ὁ, *fem.* ϑαμνῖτις, (ϑάμνος) frutici similis, e frutice factus.

ϑαμνοειδής, ές, fruticosus.

ϑαμνομήκης, ες, (μῆκος) Epith. virgae, flagelli ex arbore, s. vepribus confecti.

ϑάμνος, ου, ὁ, dumus, dumetum, frutex, senticetum. 2) ramulus densus arbori adnatus, pl. ϑάμνοι, vepres, virgulta.

ϑαμνοφάγος, ον, (φαγεῖν) frutices depascens. (–⏑⏑⏑)

ϑαμνώδης, ες, (ϑάμνος) fruticosus.

ϑανάσιμος, ον, vel ϑανάσιμος, ίμη, ιμον, (ϑάνατος) letalis, mortifer, exitialis, it. mortalis. ϑανάσιμα, morticina. (⏑⏑⏑⏑)

ϑανασίμως, *Adv.* letaliter.

ϑανατάω, mori cupio, mortem opto, affecto, quaero.

ϑανατηγός, όν, (ἄγω) mortifer.

ϑανατηρός, ά, όν, i. q. ϑανάσιμος.

ϑανατήσιμος, ον, i. q. ϑανάσιμος.

ϑανατηφορία, ας, ἡ, mortis illatio. A seq.

ϑανατηφόρος, ον, (φέρω) letifer, mortifer. 2) mortuos ferens.

ϑανατιάω, i. q. ϑανατάω.

ϑανατικός, ή, όν, letalis, mortifer, capitalis.

ϑανατόεις, όεσσα, όεν, idem.

ϑανατοποιός, όν, idem.

ϑάνατος, ὁ, (ϑανεῖν, ϑνήσκω) mors, letum, nex, supplicium. 2) *nom. propr.* Mors, genius mortis. 3) i. q. νεκρός. (⏑⏑⏑)

ϑανατούσια, ων, τά, (ϑανατόω) solennia apud inferos.

ϑανατοφόρος, vide ϑανατηφόρος.

ϑανατόω, f. ώσω, occido, morte afficio. 2) capitis damno.

ϑανατώδης, ες, letalis, mortifer.

ϑανάτωσις, εως, ἡ (ϑανατόω) occisio, internecio, caedes.

ϑανεῖν, inf. aor. 2. a ϑνήσκω. fut. ϑανοῦμαι.

ϑάομαι, f. ϑήσομαι, inf. aor. ϑήσασϑαι, admiror, stupeo, *c. acc.* Od. 18, 191. 2) contemplor, specto, Koen. ad Greg. p. 222. (ᾱ)

ϑαπτέος, έα, έον, sepeliendus. A seq.

ϑάπτω, f. ψω, aor. pass. ἐτάφην, (⏑⏑–) sepelio, h. e. cadaver e conspectu, vel cremando, vel humando, vel quocunque apud quosque usitato modo, amoveo: justa funeris facio.

Θαργήλια, ων, τά, Thargelia, sacra in honorem Apollinis et Dianae.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ, Thargelion, undecimus mensis apud Athenienses. A ϑαργήλια, quia sacra haec in eo celebrabantur.

θαῤῥαλέος, έα, έον, (θάῤῥος) fidens, animosus. 2) audax, in bonam partem, plenus spei, sine ullo metu. cf. θάῤῥος.

θαῤῥαλεότης, ἡ, fiducia, fidentia. A pr.

θαῤῥαλέως, *Adv.* audacter, confidenter, secure, sine metu. Ab eod.

θαῤῥέω, f. ήσω, p. τεθάῤῥηκα, (θάῤῥος) confido, bono animo sum. θαῤῥῶν, fretus.

θαῤῥητικός, ή, όν, fiducia erectus. 2) animosus.

θάῤῥος, εος, τό, idem quod θάρσος.

θαῤῥούντως, *adv.* (θαῤῥέω) audacter, confidenter.

θαῤῥύνω, (θαρσύς) fiduciam affero, animum addo.

θαρσαλέος, έα, έον, (θάρσος) fidens, audax.

θαρσαλέως, *adv.* confidenter.

θαρσέω, f. ήσω, confido, bonum animum habeo.

θαρσήεις, ήεσσα, ῆεν, qui est animo fidenti, fidens. 2) audax, ferox. A seq.

θάρσος, εος, τό, *proprie*, fiducia ex idonea caussa. 2) audacia, *quae proprie* θράσος. *Forma* θάρσος *antiquiorum est* Atticorum, recentiores dicunt θάῤῥος: ita quoque in derivatis.

θαρσούντως, adv. (θαρσέω) confidenter, audacter.

θάρσυνος, ον, (θαρσύς) confidens, in spem erectus.

θαρσύνω, fiduciam adfero. θαρσύνεσκε, hortabatur ad audendum, pro ἐθάρσυνε, Ion. 2) intr. i. q. θαρσέω.

θαρσύς, εῖα, ύ, fiducia praeditus, fidens animo praesenti: audax. Rarissime occurrit. v. θρασύς.

θᾶσαι, imperat. aor. med. a θάομαι, Dor. p. θῆσαι, Theocr. 1, 149.

θᾶσθε, Dor. p. θῆσθε, plur. imperat. aor. med. a θάομαι.

θάσσον, Att. θᾶττον, v. θάσσων.

θάσσω, *Ep.* θαάσσω, sedeo, quiesco, quietus sum. (α natura longum)

θάσσων, Att. θάττων, ον, celerior. Hinc θᾶσσον, Att. θᾶττον, Adv. celerius, citius, magis, facilius. Comp. a ταχύς. (α natura longum.)

θάτερον, Att. p. τὸ ἕτερον, pl. θάτερα. Masc. ἅτερος, θατέρου, θατέρῳ. Apud negligentiores scriptores invenitur etiam θάτερος vel ὁ θάτερος. *Fem.* ἡτέρα, rarius θατέρα. cf. ἅτερος. (ᾰ)

θᾶττον, vide θάσσων.

θαῦμα, ατος, τό, Ion. θῶυμα vel θῶμα, (θάομαι) res mira, miraculum, admiratio. τὰ θαύματα, simulacra quaedam lignea, quae praestigiatores nervis quibusdam movebant, ut imperitis spectatoribus stuporem incuterent.

θαυμάζω, f. θαυμάσομαι, aor. ἐθαύμασα, miror, obstupesco: *constr.* interdum c. *gen. pers.* 2) *c. acc.* miror, admiror: observantia prosequor, honoro, colo, magni facio, in pretio habeo: religiose colo, veneror. θαυμάζειν τινά τινος, admirari, laudare aliquem ob aliquid. θαυμάζειν τινός τι, aliquid admirari in aliquo. 3) θαυμάζω εἰ, ὅπως, ὡς, ὅτι, miror si, quod.

θαυμαίνω, f. ανῶ, admiror.

θαύμακτρον, τό, pecunia, quae penditur praestigiatoribus.

θαυμᾰλέος, έα, έον, admirandus.

θαυμᾰσία, ἡ, admiratio.

θαυμάσιος, ία, ιον, (θαυμάζω) admirabilis, admiratione dignus, mirus. (-⏑⏑⏑)

θαυμᾰσιότης, ητος, ἡ, admirabilitas. 2) admiratio.

θαυμᾰσιουργέω, (ἔργον) mirabilia facio. Dicitur et de praestigiatoribus.

θαυμᾰσίως, adv. admirabiliter.

θαυμασμός, οῦ, ὁ, (θαυμάζω) admiratio.

θαυμαστής, οῦ, ὁ, admirator, laudator.

θαυμαστικός, ή, όν, ad admirationem propensus. 2) immodice admirans.

θαυμαστικῶς, adv. cum admiratione.

θαυμαστός, ή, όν, admirabilis, admirandus.

θαυμαστόω, f. ώσω, mirabilem reddo.

θαυμαστῶς, adv. mirabili modo.

θαυμᾰτίζομαι, f. ίσομαι, (θαῦμα) rei admirabilitate obstupesco.

θαυμᾰτικός, ή, όν, mirabilis.

θαυμᾰτικῶς, adv. mirabiliter.

θαυμᾰτόεις, εσσα, εν, i. q. θαυμαστός, *poet.*

θαυμᾰτοποιέω, f. ήσω, (θαῦμα, ποιέω) praestigiatoris in modum facio, praestigiis utor, circulatorias artes exerceo, neurospasta aliaque similia ostento.

θαυμᾰτοποιητικός, ή, όν, idem quod θαυματοποιός.

θαυμᾰτοποιία, ας, ἡ, praestigiae. 2) miraculum.

θαυμᾰτοποιικός, ή, όν, idem quod seq.

θαυμᾰτοποιός, όν, (θαῦμα, ποιέω) praestigiator, circulator: miracula edens, mira proponens.

θαυμᾰτός, ή, όν, *poet.* p. θαυμαστός.

θαυμᾰτουργέω, f. ήσω, (θαυματουργός) miracula edo: praestigiis utor.

θαυμᾰτούργημα, ατος, τό, idem quod seq.

θαυμᾰτουργία, ας, ἡ, praestigiatio, praestigiae: miraculum.

θαυμᾰτουργός, όν, (θαῦμα, ἔργον) qui miracula edit, praestigiator.

θαψία, ας, ἡ, herba quaedam in insula Thapso.

θάψινος, ίνη, ινον, Thapso similis.

θάψος, ου, ἡ, thapsos, lignum Scythicum. 2) herba ad tingendum apta.

θάω, verbum Epicum et defectivum i. q. θηλάζω. Hinc inf. praes. med. θῆσθαι, i. q. ἀμέλγειν, mulgere. Od. 4, 89. θήσατο, 3 aor. med. suxit, Il. 24, 58. cf. Call. Jov. 48. part. θησάμενος, sugens, Hom. h. Cer. 236. Contra Hom. h. Ap. 123. Ἀπόλλωνα θῆσατο μήτηρ, activa significatione, nutrivit Apollinem mater.

θέα, ας, ἡ, spectaculum: ludi: locus, a quo ludi spectantur, ut lat. spectaculum: quaevis res jucunda spectatu: forma, species. Ab eod.

θεά, ἡ, fem. a θεός, dea. τὼ θεώ, Ceres et Proserpina. (⏑-)

θεαγγελεύς, έως, ὁ, qui denunciat solennitates deorum, praeco.

θεαγωγία, ας, ἡ, deorum evocatio: divinatio: auspicium. A seq.

θεαγωγός, όν, (θεός, ἄγω) deos evocans.

θεάζω, f. άσω, (θεός) divinus sum, proxime ad deum accedo. 2) vaticinor, ago et loquor, ut deo plenus.

θεαινα, ης, ἡ, dea, *poet.* p. θεά.

θεαίτητος, ον, (αἰτέω) a deo expetitus s. exoratus.

θεάκτωρ, ορος, ὁ, (ἄγω) deos domans, vincens, Aesch. *dub. lect.*

θέαμα, ατος, τό, (θεάομαι) spectaculum.

θεάμων, ονος, ὁ, ἡ, spectator, contemplator, speculator. (⏑--)

θεανδρικός, ή, όν, divinus et humanus simul, deivirilis. A seq.

θεάνδρος, ου, ὁ, (ἀνήρ) vir divinus, de Christo deo et homine.

θεανθρωπία, ας, ἡ, vox Eccles. de Christo θεανθρώπῳ.

θεάνθρωπος, ὁ, (ἄνθρωπος) homo divinus.

θεάομαι, f. άσομαι, *Ion.* ήσομαι, (θάομαι) specto, contemplor, inpr. ludos specto. *Activum* θεάω aliquoties exstat in reliquiis *dialecti Laconicae*, v. Valck. Adon. p. 279. B. (α in praes. breve, in futuro longum.)

θεάρεστος, ον, (ἀρέσκω) deo placens. (⏑⏑-⏑)

θεαρέστως, *adv.* ita, ut deo placeat.

θεάριον, ου, τό, locus sacer, templum, *Dor.* p. θεώριον. (⏑-⏑⏑)

θεᾱρός, ὁ, *Dor.* p. θεωρός.

θεαρχία, ας, ἡ, (ἄρχω) suprema divinitas, deus supremus, divinum et aeternum principium omnium rerum. 2) ea gubernationis forma, ut summa rerum ad deum, tanquam ad summum juris atque potestatis auctorem referatur: ut theocratia.

θεαρχικός, ή, όν, qui supremae divinitatis est, ad imperium dei vel deorum pertinens.

θεαστί, *adv.* lingua deorum cf. θεαστί.

θεαστικός, ή, όν, (θεάζω) divinus, qui spiritu divino agitur.

θεατέος, έα, έον, *adj. verb.* a θεάομαι, spectandus.

θεατής, οῦ, ὁ, (θεάομαι) spectator.

θεᾱτικός, ή, όν, ad spectatorem pertinens.

θεατός, ή, όν, visibilis, spectabilis.

θεατρεῖον, ου, τό, theatrum. Suid.

θεάτρια, ας, ἡ, (θεατής) spectatrix.

θεατρίδιον, ου, τό, parvum theatrum. *Dimin.* a θέατρον.

θεατρίζω, f. ίσω, in theatrum produco, edo in theatro, ostento. 2) in theatro versor, fabulam ago. 3) traduco, publice omnibus deridendum propono.

θεατρικός, ή, όν, theatralis, ad theatrum pertinens: qui theatralibus spectaculis delectatur; ostentatorius, ad ostentationem compositus: concinnus, exquisitus.

θεατρικῶς, *adv.* scenice: fastose, cum ostentatione.

θεατριστής, οῦ, ὁ, (θεατρίζω) mimus. Suid.

θεατροειδής, ές, (θέατρον, εἶδος) theatri formam habens.

θεατροειδῶς, *adv.* forma theatri. A praec.

θεατροκοπέω, (κόπτω) spectatorum gratiam capto, placere cupio.

θεατροκοπία, ας, ἡ, captatio applausus scenici.

θεατροκόπος, ον, (κόπτω) spectatorum gratiam captans.

θεατροκρᾰτία, ας, ἡ, (κράτος) theatralis potestas.

θεατρομᾰνέω, f. ήσω, (μαίνομαι) insano theatri amore teneor.

θεατρόμορφος, ον, (μορφή) i. q. θεατροειδής.

θέατρον, τό, (θεάομαι) theatrum, locus, in quo comediae tragoediaeque spectantur. 2) spectaculum quodque. 3) spectatores. (α in hac voce et compositis natura longum

est.)

Θεατροποιός, όν, (ποιέω) qui hominum concursum ad se consciscit, praestigiator.

Θεατροπώλης, ου, ὁ, qui a spectatoribus mercedem exigit, aut sedilia in cavea locat.

Θεατροσκοπία, ας, ἡ, (σκοπέω) theatralis spectatio. *dub.*

Θεατροτορύνη, ἡ, q. d. theatri cochlear: i. e. assiduus in theatro, concitator, perturbator, flagellum quasi populi in scenam congressi, ut sc. cochlear in olla s. patina. (⏑-⏑⏑---)

Θεατρώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) theatri magister, redemtor theatri, qui theatrum conduxit periculo suo, et sedilia locat.

Θέειον, τό, sulphur. *poet.* pro θεῖον.

Θέειος, είη, ειον, *poet.* p. θεῖος, divinus, Mosch.

Θεειόω, f. ώσω, sulphure perfumo, vel expio, lustro, *poet.* pro θειόω, Od.

Θεώμενος, η, ον, *Jon.* p. θεώμενος, part. a θεάομαι.

Θεηγενής, ές, (γένος) a deo genitus, a deo natus.

Θεηγορέω, deum pronuncio aliquem, divios loquor. A seq.

Θεήγορος, ον, (ἀγορεύω) divina loquens, digna deo loquens: vates, propheta.

Θεηδόκος, ον, (δέχομαι) dei seu rerum divinarum susceptor.

Θεηδόχος, ον, idem

Θεηκόλος, ὁ, *poet.* p. θεοκόλος, sacerdos Hinc θεηκολεών, ῶνος, ὁ, domicilium sacerdotum.

Θεηλάσια, ἡ, quod a deo immissum est, a seq.

Θεήλατος, ον, (ἐλαύνω) a deo actus, impulsus: a deo immissus. Hinc θεηλατέομαι, conqueror de rebus a deo missis, Hesiod.

Θέημα, ατος, τό, *Jon.* pro θέαμα.

Θεημαχία, θεημάχος, vide θεομ.

Θεημοσύνη, ης, ἡ, (θεάομαι) speculatio, contemplatio.

Θεήμων, ονος, ὁ, ἡ, spectator, *Jon.* pro θεάμων.

Θεηπολέω, f. ήσω, (θεηπόλος) deorum simulacra circumfero et stipem corrogo.

Θεηπόλος, ον, (πολέομαι) deum colens, sacerdos, inpr. sacerdos Cybeles i. q. μητραγύρτης.

Θεητής, οῦ, ὁ, spectator. *Jon.* pro θεατής.

Θεητόκος, ου, ἡ, *poet.* pro θεοτόκος.

Θεητός, ή, όν, cum admiratione spectandus, spectabilis. *Jon.* pro θεατός.

Θεία, ας, ἡ, (θεῖος) amita. 2) matertera.

Θειάζω, (θεῖος) divinum s. deum facio, inter deos refero, ad deum aliquid refero. 2) divinum instinctum immitto, divino afflatu incito. 3) vaticinor.

Θειάομαι, *f. l.* p. θεάομαι, Pind. P. 8, 64.

Θειασμός, οῦ, ὁ, (θειάζω) adflatus numinis, fanatica mentis perturbatio: superstitiosa religio: preces, quibus dei opem imploramus, aut dei fidem obtestamur.

Θειαστί, *adv.* i. q. θεαστί, lingua deorum

Θεῖεν, 3 pl. opt. aor. 2 a τίθημι, Il. 4, 363

Θεϊκτός, ή, όν, admirandus, p. θεητός.

Θείκελος, i. q. θεοείκελος, Ar Lys. 1252.

Θεϊκός, ή, όν, i. q. θεῖος, *ap. seriores.*

Θεϊκῶς, *adv.* divine: deum respiciendo, deum referendo.

Θειλοπεδεύω, in aprico exsicco, insolo. A seq.

Θειλόπεδον, ου, τό, locus apricus, pro εἱλόπεδον, quod est ex εἵλη et πέδον.

Θείνω, ferio, percutio, stimulo.

Θειοδάμος, ον, (δαμάω) deos domans, de incantationibus. Etiam trium terminationum. (-⏑⏑⏑)

Θειοδόμος, ον, (δέμω) a deo s. diis extructus.

Θεῖον, ου, τό, sulphur. *poet.* θέειον, *Jon.* θήϊον.

Θεῖος, εία, εῖον. (θεός) divinus, ad deum pertinens 2) praeclarus. Hinc τὸ θεῖον, ου, divinitas: numen divinum: providentia divina: res quaeque mirabilis, ut consuetum modum excedere videatur. τὰ θεῖα, res coelestes, naturales, rerum natura.

Θεῖος, ου, ὁ, patris vel matris frater, patruus, avunculus.

Θειοτέρως, *adv.* divinius. A θειότερος, *Compar.* a θεῖος.

Θειότης, ητος, ἡ, (θεῖος) divinitas, divina majestas.

Θειοφάνης, ές, (φαίνω) a numine divino ostentus, datus.

Θειόχροος, ον, *contr.* θειόχρους, ουν, (θεῖον, χρόα) sulphuris colorem habens, luridus.

Θειόω, f. ώσω, (θεῖος, vel θεῖον) deo seu diis consecro. 2) sulphure perfumo, lustro.

Θείω, *poet.* pro θέω, curro, Hom.

Θειώδης, ες, (θεῖον) sulphureus, sulphur redolens.

Θείως, *adv.* (θεῖος) divine, divinitus, divina sorte.

Θελγεσιμύθος, ον, (θέλγω, μῦθος) suavis, blanda loquens, oratione permulcens animum.

Θέλγητρον, ου, τό, (θέλγω) delinimentum, lenocinium, illecebrae.

Θέλγμα, ατος. τό, idem·

Θέλγω, f. ξω, mulceo, delinio, demulceo, pellicio: decipio, impono: laedo.

Θέλεμος, ον, Aesch Sup. 1029. θέλεμον πῶμα, de Nilo, *nutriens*, *fertilitatem efficiens*, a θάλλω, θηλή, θηλέω, quasi pro θήλεμος. Alii derivant a θέλω, ut sit *volens*, quo sensu Xen. ἐθελούσαν γῆν, et Virgil. *volentia rura* dixerunt.

Θέλεος, ον, (θέλω) volens, lubens, Aesch. Sup. 875.

Θέλημα. ατος, τό, (θέλω) voluntas: libido: benevolentia, benignitas.

Θεληματαίνω, i. q. θέλω, *apud seriores.*

Θελήμος, ον, voluntarius, lubens.

Θελήμων, ον, spontaneus, volens.

Θέλησις, εως, ἡ, voluntas.

Θελητής, οῦ, ὁ, qui vult, qui libenter facit. 2) aemulator, ut θελητης νομου, LXX.

Θελητός, ή, όν, cupitus, expetitus, LXX.

Θέλκαρ, το, i. q. θέλγητρον, Hes.

Θελκτήρ, ῆρος, ὁ, (θέλγω) delinitor.

Θελκτήριον, ου, τό, illecebra, Appr.

Θελκτήριος, ον, cui deliniendi s. oblectandi vis inest: blandus.

Θελκτικός, ή, όν, (θέλγω) idem.

Θέλκτρον, ου, τό, (θέλγω) delinimentum.

Θελκτύς, ἡ, delectatio, delinimentum.

Θελκτώ, οος, ἡ, adulatrix, blandiens. Suid.

Θέλκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, i. q. θελκτήρ, θελκτήριος, Aesch. Sup. 1044.

Θελξίμβροτος, ον, (βροτός) homines permulcens, suavis.

Θελξίνοος, ον, *contr.* θελξίνους, ουν, (νόος) demulcens animum, decipiens.

Θελξίπικρος, ον, (πικρός) cum dolore quodam polliciens.

Θελξίφρων, ον, (φρήν) animum deliniens.

Θελοκακέω, i. q. ἐθελοκακέω, dub.

Θέλω, i. q. ἐθέλω, q. v.

Θέμα, ατος, τό, (τίθημι) positio, positum, appositum, expositum aut depositum, unde et pecunia, in thesauris, apud tr. positam, praemii loco, posita: praemium propositum. 2) legio provinciae imposita. 3) ipsa provincia; utrumque Graecorum recentiorum, item pro loco quolibet. 4) propositio apud Rhetores. 5) horoscopus, sidus natale. 6) vox primitiva.

Θεματίζω, f. ίσω, depono, repono. 2) pono quaestionem. 3) thema facio, horoscopum constituo.

Θεματικός, ή, όν, positivus. 2) primitivus apud Grammaticos. 3) praemium propositum habens pecuniarum, epithet. ludi s. certaminis. 4) provincialis.

Θεματισμός, οῦ, ὁ, (θεματίζω) positio quaestionis. 2) positus, statio. 3) thematis astronomici constitutio.

Θεμείλιον, τό, i. q. θεμέθλον.

Θεμεῖλον, τό, i. q. θέμεθλον, apud poetas recentissimos, Jac. A. P. p. 612.

Θέμεθλον, ου, τό, (τίθημι, θέμα) fundamentum.

Θεμελιακός, ή, όν, (θεμέλιον) fundamentalis.

Θεμελιόθεν, *adv.* funditus.

Θεμέλιον, ου, τό, fundamentum.

Θεμέλιος, ον, qui in fundamento, seu fundamenti loco ponitur. *Subst.* ὁ θεμέλιος, fundamentum, sc. λίθος.

Θεμελιοῦχος, ον, (ἔχω) fundamentum habens.

Θεμελιόω, f. ώσω, fundamentum jacio. Unde

Θεμελίωσις, ἡ, fundatio, fundamentorum constitutio.

Θεμελιωτής, οῦ, ὁ, fundator, qui fundamentum ponit.

Θέμεν, inf. aor. 2. a τίθημι, Dor. et *Ep.* p. θεῖναι.

Θέμεναι, inf. aor. 2 a τίθημι, *Ep.* p. θεῖναι.

Θεμερός, ὄν, i. q. σεμνός, honestus, venerabilis, gravis. (a τίθημι, homo mentis compositae, sedatae.)

Θεμερόφρων, ον, (θέμερος, φρήν) moderatus, plenus pudoris.

Θεμερύνομαι, i. q. σεμνύνομαι.

Θεμερῶπις, ἡ, (ὤψ) modesta, pudibunda. Aeschyl.

Θέμηλον, ου, τό, fundamentum, dub.

Θεμίζω, (θέμις) ex jure judico, punio. θεμισσάμενοι ὀργάς, qui animi impetum legibus coercent, Pind. P. 4, 250.

Θεμίπλεκτος, ον, (πλέκω) legitime nexus s. plexus. Epith. coronae.

Θέμις, ἡ, (τίθημι) lex, institutum, consuetudo, mos: jus, fas. θέμις ἐστί, licet. – Nota. Antiqua et Epica genitivi forma est θέμιστος. Eodem modo flectitur nom. propr. Θέμις, Themis, dea juris s. justitiae, gen. Θέμιστος, acc. Θέμιστα. Attice gen. Θέμιτος, acc. Θέμιν, in dialecto vulg. Θέμιδος, Ion. Θέμιος, voc. Θέμι.

Θεμιστεύων, οντος, ὁ, (ἀρέω) recte, bene imperans

θεμιστοσκόπος, ου, (σκοπέω) justus inspector, s. curator.

θεμιστεῖος, εία, εῖον, legitimus, justus.

θεμιστευτός, ή, όν, lege sancitus, a seq.

θεμιστεύω, f. εύσω, (θέμις) de jure et leges: vaticinor: de responsa et oracula: impero.

θεμίστιος, ου, qui leges et jura tuetur, epith. Jovis.

θεμιστοπόλος, ου, (πολέω) qui circa leges et reddenda jura versatur, legis peritus, judex.

θεμιστός, ή, όν, (θεμίζω) legibus congruus, justus.

θεμιστοσύνη, ης, ή, jus, justitia, poet.

θεμιστοῦχος, ου, (θέμις, ἔχω) jus dicens, juris antistes.

θεμιτός, ή, όν, justus, licitus, poet. pro θεμιστός.

θεμιτώδης, ες, i. q. θεμιστός.

θεμιτῶς, *adv.* juste, licite, legitime.

θεμόω, f. ώσω, (τίθημι) admoveo, accedere cogo, Od. 9. 486. 542.

θεν, particula, significans in compositione motum de loco, ut *tus* Latin. v. g. οὐρανόθεν, de coelo, coelitus.

θέναρ, αρος, τό, vola manus et pedis. 2) fundamentum. (◡◡)

θενάριζω, f. ίσω, percutio.

θένω, pro θείνω haud usitatum: error natus est ex aoristo secundo θενών, θενεῖν, conj θένω, v. Blomf. ad Aesch. Sept. 378. et Elmsl. ad Eur. Heracl. 272.

θέο, 2 imperat. aor. 2. med. a τίθημι, *Ep.* p. θέσο, θοῦ, Od. 10, 334.

θεοβλάβεια, ας, ή, (θεοβλαβής) laesio deorum, impietas. 2) furor, caecitas, dira stoliditas, velut noxa divinitus immissa. (◡‒◡‒◡)

θεοβλαβέω, f. ήσω, divinitus punior. A seq.

θεοβλαβής, ές, (θεός, βλάπτω) cui deus mentem eripuit, divinitus immisso furore ictus: in deos contumeliosus: adverso numine agens: a deo reprobatus.

θεοβλάβία, ή, poet. p. θεοβλάβεια.

θεοβλαβῶς, *adv.* dementer, furiose.

θεόβλητος, ου, (βάλλω) a deo ictus.

θεογαμία, ή, (θεός, γάμος) nuptiae divinae s. deorum.

θεογάμια, ων, τά, (θεός, γάμος) sacra Proserpinae.

θεογενεσία, ας, ή, (γένεσις) regeneratio, baptismus. Eccl.

θεογενής, ές, θεογένητος, ου, (γίνομαι, γένος) a deo ortum habens, a deo genitus. 2) baptizatus.

θεογεννής, ές, (γεννάω) divini generis, Soph. Ant. 834.

θεόγληνος, ου, (γλήνη) divinas, i. e. pulcerrimas oculorum pupillas habens, adspectu divino praeditus. Nonnus.

θεόγλωσσος, ου, (γλῶσσα) cui divina est lingua, disertissimus.

θεογνωσία, ας, ή, (γιγνώσκω) cognitio dei. 2) religio orthodoxa.

θεόγνωστος, ου, deo cognitus, carus.

θεογονία, ας, ή, deorum generatio, deorum ortus et origo. A seq.

θεόγονος, ου, (γόνος) a deo natus.

θεόγραφος, ου, (γράφω) a deo scriptus.

θεοδέγμων, ον, (δέχομαι) deum excipiens. 2) rerum divinarum peritus, divinus.

θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, idem.

θεοδήλητος, ου, (δηλέω) a deo laesus. 2) dei noxa illatus.

θεοδίδακτος, ου, (διδάσκω) a deo doctus.

θεοδινής, ές, (δινέω) a deo in orbem agitatus, instinctu dei editus.

θεοδιφής, ές, (διφάω) deum quaerens.

θεόδμητος, ου, (δέμω) divinitus aedificatus.

θεοδόκος, ου, sacer, de templo, quia θεὸν δέχεται.

θεοδοσία, ή, (δόσις) cultus dei per victimas, quae deo redduntur.

θεοδόσιος, ου, (δίδωμι) divinitus datus.

θεόδοτος, ου, idem.

θεοδόχος, ου, (δέχομαι) i. q. θεοδόκος.

θεοδρομέω, f. ήσω, sancte vivo. A seq.

θεόδρομος, ου, (δρόμος) ex dei voluntate incedens, i. e. sancte vivens, vel legatus ecclesiasticus. Eccl.

θεοδώρητος, ου, divinitus datus.

θεοείδεια, ας, ή, similis deo forma. A seq.

θεοειδής, ές, (εἶδος) deo similis, dei formam habens. 2) pulcer, eximius.

θεοειδῶς, *adv.* deo similiter, ita, ut dei figuram habeat, divine. A pr.

θεοείκελος, ου, (εἴκελος) deo similis.

θεοεχθία, ή, (ἔχθος) idem quod θεοβλάβεια, n. 2. conditio hominis diis iratis nati, cui dii sunt ἐχθροί, inimici.

θεοεχθρία, ας, ή, idem.

θεοέχθρος, ου, (ἐχθρός) diis invisus.

θεόθεν, *adv.* a deo, divinitus.

θεόθυτος, ου, deo immolatus.

θεοίνια, ων, τά, (θέοινος) Bacchanalia, Vinalia, sacrum Bacchi. Hesych. Suid.

θεοίνιον, ου, τό, templum Bacchi. A seq.

θέοινος, ου, ὁ, deus vini, Bacchus. Suid.

θεοκάπηλος, ου, qui res divinas cauponatur et quaestui habet.

θεοκατασκεύαστος, ου, (κατασκευάζω) a deo paratus, a deo, in honorem dei factus.

θεοκήρυξ, υκος, ὁ, praeco dei, s. sacrorum.

θεοκίνητος, ου, a deo commotus, concitus. (◡◡ ‒◡)

θεόκλητος, ου, a deo vocatus. 2) quo, vel in quo deus invocatur.

θεοκλυτέω, f. ήσω, (κλύω) deum invoco, sc. ut preces meas audiat. 2) deum audio, deo obedio.

θεοκλύτησις, ή, deorum imploratio, dei invocatio, item exsecratio. A pr.

θεόκλυτος, ου, a deo honoratus, i. e. illustris. 2) deum invocans.

θεόκμητος, ου, (κάμνω) a deo elaboratus, i. e. divinus.

θεοκολέω, (θεοκόλος) deum colo, sacerdos sum.

θεοκόλλητος, ου, deo adhaerens, quasi adglutinatus, Chrysost.

θεοκόλος, ὁ, ἡ, (a θεός et obsoleto κολέω, colo.) dei cultor.

θεοκόρος, ὁ, ἡ, (κορέω) minister dei.

θεοκράαντος, ου, (κραίνω) a deo perfectus, effectus.

θεοκρασία, ή, (κρᾶσις) conjunctio cum deo.

θεοκρατία, ας, ή, (κρατέω) dei imperium.

θεοκρίνης, ου, ὁ, deorum judex. (◡ ̄◡‒)

θεόκριτος, ου, divino judicio electus.

θεόκτιστος, ου, et θεόκτιτος, ου, (κτίζω) a deo creatus, a deo institutus.

θεοκτονία, ας, ή, caedes dei, Eccl.

θεοκτόνος, ου, (κτείνω) qui deum interficit, Eccles.

θεοκυνία, θεοκυνής, i. q. θεοσκυν.

θεολαμπής, ές, (λάμπω) divinitus illustratus, divinum splendorem habens.

θεοληπτικός, ή, όν, ad θεόληπτον pertinens: ἡ θεοληπτική, sc. μαντεία, i. q. θεοληψία. A seq.

θεόληπτος, ου, (λαμβάνω) numine adflatus, a numine correptus.

θεοληψία, ας, ή, numinis adflatus, seu instinctus.

θεολογεῖον, ου, τό, locus supra scenam, in quo dii ostendebantur.

θεολογέω, f. ήσω, (θεολόγος) de deo loquor, de rebus divinis dissero. 2) de coelesti ratione, vel de rebus caelestibus commentor; ap. Aristot. τὰ θεολογούμενα, ea, quae de diis feruntur, disputantur.

θεολογία, ας, ή, theologia, sermo de deo. 2) scientia rerum divinarum.

θεολογικός, ή, όν, theologicus, pertinens ad eos, qui de deo rebusve divinis loquuntur. 2) theologiae peritus. 3) theologiae deditus.

θεολόγος, ου, (λέγω) theologus, qui de deo disserit, rerum divinarum consultus. Apud Eccles., qui divinitatem Christi defendit scriptis.

θεολώβητος, ου, (λωβάω) i. q. θεοβλαβής.

θεομανέω, deorum instinctu furo. A seq.

θεομανής, ές, (μαίνομαι) deorum instinctu furens, cui furor a diis immissus est.

θεομανία, ή, furor divinus.

θεομαντεία, ας, ή, divinatio, instinctus divinus.

θεομαντεύω, f. ήσω, vaticinor instinctu divino.

θεόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) vates, qui divino instinctu vaticinatur.

θεομαχέω, f. ήσω, (θεομάχος) cum deo pugno, deo repugno.

θεομαχία, ας, ή, deorum pugna. A seq.

θεομάχος, ου, (μάχομαι) cum deo diisve pugnans, deo repugnans.

θεομηνία, ας, ή, (μῆνις) ira divina, ira dei, seu deorum.

θεομήστωρ, ορος, ὁ, rerum divinarum consultus, peritus.

θεόμητις, ιος, ὁ, ἡ, divina sapiens, divina consulens.

θεομήτωρ, ή, (μήτηρ) dei mater, Maria *Eccl.*

θεομιμησία, ας, ή, dei imitatio. A sq.

θεομίμητος, ου, (μιμέομαι) ad imitationem dei factus et institutus (◡◡‒‒◡)

θεομιμήτως, *adv.* imitando deum, imitatione dei.

θεόμιμος, ου, (μιμέομαι) deum imitans.

θεομισής, ές, (μῖσος) deo invisus, infelicissimus.

θεομίσης, ες, qui deum odit. (◡◡‒‒)

θεομίσητος, ου, i. q. θεομισής. (ῑ)

θεόμοιρος, ου, (μοῖρα) divinitus acceptus, praestantissimus: a deo aliquo re ornatus, felicissimus.

θεόμορος, ου, *Dor.* θεύμορος, Pind. Ol. 3, 18. et θεομόριος, α, ον, *Dor.* θευμόριος, (μόρος) i. q. praec.

θεόμορφος, ου, (μορφή) divina specie praeditus.

θεομυσής, ές, (μύσος) sceleratus, abominandus.

θεοξένια, ων, τά, (ξένος) sacra in omnium deorum honorem.

θεοξένιος, ὁ, Epith. Apollinis et Mercurii.

θεόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, a deo natus.

θεοπαράδοτος, ου, (παραδίδωμι) divinitus

traditus. 2) divinitus institutus.

θεοπάρακτος, ον, (παράγω) a deo productus.

θεοπάτωρ, ὁ, (πατήρ) dei pater. Ep. Davidis, qui progenitor Christi fuit, Apud Scrip. Ec.

θεοπείθεια, ας, ἡ, obedientia adversus deum.

θεοπειθής, ές, (πείθομαι) parens, seu obediens deo, fidelis, pius.

θεόπεμπτος, ον, (πέμπω) a deo missus.

θεοπλανησία, ας, ἡ, (πλανάομαι) ignorantia veri dei.

θεοπλαστέω, f. ήσω, deos fingo: in numerum deorum refero. A seq.

θεοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω) deorum confictor.

θεοπλαστία, ας, ἡ, deorum confictio. A pr.

θεόπληκτος, ον, (πλήσσω) deorum metu tactus, superstitiosus.

θεοπληξία, ἡ, superstitio. 2) i. q. θεοβλάβεια.

θεόπλοκος, ον, (πλέκω) a deo nexus.

θεόπνευστος, ον, (πνέω) divinitus inspiratus.

θεοποιέω, f. ήσω, deum, s. deos facio.

θεοποιητική, ῆς, ἡ, confictio deorum. 2) fabricatrix religiosorum simulacrorum.

θεοποίητος, ον, (ποιέω) a deo factus.

θεοποιΐα, ας, ἡ, deorum fabricatio, simulacrorum deos repraesentantium effictio. A seq.

θεοποιός, όν, (ποιέω) qui deos confingit, seu deorum imagines fabricatur.

θεοπολέω, f. ήσω, circa deos versor; de sacerdotibus gentilium deorum. 2) deos fingo, deorum simulacra fabricor.

θεοπόλος, ον, qui circa deos versatur; ὁ, ἡ, sacerdos.

θεόπομπος, ον, (πέμπω) divinitus datus, divinus.

θεοπόνητος, ον, (πονέω) a deo elaboratus, factus, structus.

θεοπρέπεια, ας, ἡ, magnificentia deo digna.

θεοπρεπής, ές, (πρέπω) deo conveniens, divinus. Hinc, τὸ θεοπρεπές, divinum decus, divina majestas.

θεοπρεπῶς, *adv.* ut deum decet, deo convenienter, divino modo. A pr.

θεοπροπέω, f. ήσω, (θεοπρόπος) vaticinor.

θεοπροπία, ας, ἡ, it. θεοπρόπιον, ου, τό, vaticinatio, vaticinium, oraculum.

θεοπρόπος, ὁ, vates, dei propheta. 2) qui missus est ad consulendum oraculum, θεωρός, Hdt. 6, 57. 7, 140.

θεοπτεία, ἡ, i. q. θεοπτία.

θεόπτης, ου, ὁ, (θεός, ὄπτομαι) qui deum videt, s. cujus in conspectum venit ab eo sollicitatus deus. 2) qui deum sublimius contemplator: apud Mysticos.

θεοπτία, ἡ, visio dei, utroque modo, ut in praeced.

θεοπτικός, ή, όν deum videns; ψυχαὶ θεοπτικαί, ap. Mysticos, sunt τῶν θεοπτῶν, n. 2.

θεόπτυστος, ον, deo invisus.

θεόπυρος, ον, (πῦρ) divinitus, seu caelitus accensus.

θεόργητος, ον, (ὀργή) i. q. θεομανής.

θεόρρητος, ον, (ῥηθῆναι) a deo dictus, divinus.

θεόρρυτος, ον, a deo, Jove profluens.

θεόρτος, ον, (ὄρνυμαι) a deo missus, datus, donatus.

θεός, ὁ, deus, numen divinum. ἡ θεός, dea. τὼ θεώ, Ceres et Proserpina, v. Valck. Hipp. 53. *Compar.* θεώτερος, α, ον, diis magis conveniens, Od. 13, 111.

θέος, το, i. q. θέαμα, *poet.*

θεόσδοτος, ον, a deo, divinitus datus.

θεόσδωρος, ον, (δῶρον) idem.

θεοσέβεια, ας, ἡ, (θεοσεβής) dei cultus, religio.

θεοσεβέω, deum colo.

θεοσεβής, ές, (σέβομαι) religiosus, dei cultor, pius in Deum.

θεοσεβῶς, *adv.* pie.

θεόσεπτος, ον, dei instar colendus, venerabilis, venerandus.

θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, (σέβομαι) dei cultor, pius.

θεοσεχθρία, ας, ἡ, (ἔχθρος) odium et inimicitia in deum, dei odium, impietas.

θεοσημεία, ας, ἡ, (σημεῖον) signum divinitus editum, auspicium, ostentum, oraculum.

θεοσκυνέω, deos honoro, colo.

θεοσκυνής, ές, divino honore cultus. cf. προσκυνέω.

θεοσοφία, ας, ἡ, rerum divinarum scientia, Theologia, religio christiana. A seq.

θεόσοφος, ου, rerum divinarum consultus, Theologus.

θεόσπορος, ον, (σπείρω) a deo genitus.

θεόσσυτος, ον, (σεύω) a deo impulsus, divinus, a deo profectus.

θεοστεφής, ές, (στέφος) a deo coronatus.

θεοστήρικτος, ον, (στηρίζω) qui deo innititur.

θεοστιβής, ές, (στείβω) a deo calcatus, vel calcandus.

θεόστοργος, ον, (στέργω) dei amans, pius.

θεοστυγής, ές, (στυγέω) deo odiosus, deo invisus. 2) dei osor.

θεοστύγητος, ον, deo invisus. (ῠ)

θεοστυγία, ας, ἡ, (θεοστυγής) odium dei, impietas.

θεοσύλης, ου, ὁ, (συλάω) sacrilegus. (⏑⏑⏑–)

θεοσυλία, ἡ, sacrilegium.

θεοσύνακτος, ον, (συνάγω) cum deo conjungens.

θεοσύστατος, ον, (συνίστημι) deum commendans, laudans, vel a deo commendatus, laudatus.

θεόταυρος, ον, deus taurus, Epith. Jovis.

θεοτειχής, ές, (τεῖχος) divinitus muris instructus.

θεοτερπής, ές, (τέρπω) deum delectans, deo gratus. Nonnus.

θεοτεύκτος, ον, a deo factus.

θεοτευχής, ές, i. q. θεότευκτος.

θεότης, ητος, ἡ, (θεός) deitas.

θεοτίμητος, ον, (τιμάω) a deo honore et gloria cumulatus. 2) honore afficiendus, venerandus. (⏑⏑––⏑)

θεότιμος, ον, (τιμή) idem.

θεοτόκος, ου, ἡ, (τίκτω) deum pariens, dei genitrix, epith. B. Virginis Mariae.

θεότοκος, ον, (τίκτω) a deo natus.

θεότρεπτος, ον, (τρέπω) a deo conversus in aliquid.

θεότρεπτος, ον, (τρέφω) a deo altus.

θεοτρεφής, ές, (τρέφω) deos alens.

θεοτυπία, ἡ, (τύπος) conformatio cum deo. Eccl.

θεουδεία, ας, ἡ, pietas, religio. A sq.

θεουδής, ές, (θεός, δέος) religiosus, pius, deo probatus. 2) excellens.

θεουργία, ας, ἡ, (θεουργός) opus divinum, sacrorum administratio.

θεουργικός, ή, όν, ad sacra pertinens, sanctus. 2) in sacris frequens, diligens. 3) *Subst.* θεουργική, ἡ, sc. ἐπιστήμη, scientia sacrorum: (praesertim eorum, quibus manes orco excierentur)

θεουργός, όν, (ἔργον) qui sacris operatur.

θεοφάνεια, ας, ἡ, (φαίνω) dei adspectus. 2) nativitas filii dei, ap. Scr. Eccl.

θεοφάνεια, ων, τά, et θεοφάνια, αἱ, sollemnia in memoriam θεοφανείας. Apud Christianos, festus dies ob natalem Christi: item trium Regum v. ἐπιφάνεια.

θεοφανής, ές, i. q. θεόφαντος.

θεόφαντος, ον, (φαίνω) a deo declaratus, s. manifestatus.

θεοφάντωρ, ορος, ὁ, sacerdos, theologus.

θεοφατίζω, f. ίσω, vaticinor. Hesych. A seq.

θεόφατος, ον, a deo pronunciatus, oraculo editus.

θεόφθεγκτος, ον, (φθέγγομαι) divinitus sonans, oraculo editus.

θεόφθογγος, ον, idem.

θεοφιλής, ές, (φιλέω) deo gratus.

θεοφίλητος, ον, deum amans, pius. (ῐ)

θεοφιλία, ας, ἡ, amor dei. 2) amicitia et familiaritas cum deo. A seq.

θεόφιλος, ον, dei amans, amicus dei, deo gratus.

θεοφιλότης, ἡ, favor deorum.

θεοφιλῶς, *adv.* (θεοφιλής) feliciter, beate.

θεόφιν, *gen.* et *dat. sing.* et *plur.* a θεός, *Epice.*

θεόφοβος, ον, deum timens.

θεόφοιτος, ον, (φοιτάω) divino more incedens.

θεοφορέω, (θεοφόρος) deum fero. *Med.* divino numine afflatus sum.

θεοφόρησις, εως, ἡ, afflatus, instinctus divinus.

θεοφόρητος, ον, qui numine agitur, numine afflatus.

θεοφορήτως, *adv.* divino numine, instinctu.

θεοφορία, ας, ἡ, numinis afflatus. A seq.

θεοφόρος, ον, (φέρω) deum ferens. 2) divinus, afflatus numine.

θεοφραδής, ές, (φράζω) a deo pronunciatus, divina loquens.

θεοφραδία, ας, ἡ, consilium divinum, oraculum divinum. A pr.

θεοφράδμων, ον, qui ex deo loquitur, in quo deus loquitur.

θεοφρονής, ές, i. q. θεόφρων.

θεοφροσύνη, ἡ, (θεόφρων) pietas, religio, qua scilicet divina sapimus.

θεοφρούρητος, ον, (φρουρέω) a deo defensus, custoditus.

θεόφρων, ον, (φρήν) divina mente praeditus, vates, propheta.

θεοφύλακτος, ον, (φυλάσσω) a deo servatus, qui est in dei tutela. (⏑⏑⏑–⏑)

θεόφυτος, ον, (φύω) a deo plantatus.

θεοφωνέω, vaticinor.

θεοχάρακτος, ον, (χαράσσω) a deo insculptus, impressus, scriptus. (⏑⏑⏑–⏑)

θεοχολωσία, ας, ἡ, dirae.

θεοχολωσύνη, ἡ, ira divina.

θεοχόλωτος, ον, (χολόω) iratum deum habens.

θεόχρηστος, ον, (χράομαι) a deo prae-

dictus.

ϑεόχριστος, ον, (χρίω) a deo unctus.

ϑεόω, i. q. ϑειόω, sulphure perfumo.

ϑεόω, f. ώσω, (ϑεός) deum facio.

ϑεράπαινα, ἡ, *fem.* a ϑεράπων, ancilla, famula. (◡◡–◡)

ϑεραπαινίδιον, ου, τό, ancillula. *Dimin.* a seq.

ϑεραπαινίς, ίδος, ἡ, ancilla.

ϑεραπεία, ας, ἡ, (ϑεραπεύω) famulatus, ministerium: famuli, ministri, servi, comitatus, satellitium, custodes corporis: observantia, obsequium, officium: cultus, qui exhibetur: cultus arborum, herbarum, plantarum: recreatio, refectio: sanatio, medela: sanitas: indulgentia in quocunque genere, quum fovemus et alimus aliquid, ut iram, odium, amorem etc.

ϑεράπευμα, ατος, τό, cultus, quo demeremur, vel conciliamus. 2) id, quod ad sanandum proponitur. (◡◡–◡)

ϑεράπευσις, εως, ἡ, curatio, sanatio. 2) supplicatio.

ϑεραπεύσιμος, ον, medicabilis, sanabilis.

ϑεραπευτέος, έα, έον, (ϑεραπεύω) venerandus: sanandus: colendus.

ϑεραπευτήρ, ῆρος, ὁ, cultor, minister. 2) curator, medicus.

ϑεραπευτικός, ή, όν, obsequiosus, officiosus, colendis hominibus deditus. 2) sanandi vim habens. 3) aptus ad gerendam curam alicujus rei A pr.

ϑεραπευτικῶς, *adv.* officiose, obsequiose. 2) comiter, benigne.

ϑεραπευτίς, ἡ, i. q. ϑεραπευτρίς.

ϑεραπευτός, όν, (ϑεραπεύω) sanabilis, curabilis.

ϑεραπεύτρια, ας, ἡ et

ϑεραπευτρίς, ίδος, ἡ, (ϑεραπευτήρ) cultrix. 2) curatrix.

ϑεραπεύω, f. εύσω, (ϑεράπων) famulor, servio. 2) obsequium praesto, officiis demereor, colo, curo, procuro. 3) medeor, sano.

ϑεραπηΐη, *Ion.* pro ϑεραπεία.

ϑεραπήϊος, α, ον, *poet.* pro ϑεραπευτικός.

ϑεράπις, ίδος, ἡ, cultrix. Hesych.

ϑεράπνη, ἡ, ancilla, Per *syncop.* a ϑεράπαινα. 2) diverticulum, domicilium, Nic.

ϑεραπνίδιον, ου, τό, ancillula, *Dimin.* a ϑεράπνη.

ϑεραποντίς, ίδος, ἡ, idem. A seq.

ϑεράπων, οντος, ὁ, minister, famulus, servus. 2) cultor. (◡◡–) A seq.

ϑέραψ, απος, ὁ, servus, minister, *rarior* et *poetica forma* pro ϑεράπων.

ϑερεία, ἡ, v. ϑέρειος.

ϑερειβότος, ον, (ϑέρος, βόσκω) aestiva habens pascua.

ϑερειγενής, ές, (γένος) aestate crescens, aestate natus.

ϑερειλεχής, ές, (λέχος) aestate lectum praebens, umbrosus, epith. platani, ap. Nicand.

ϑερεινόμος, ον, (νέμω) aestate pascens, nutriens.

ϑέρειος, εία, ειον, (ϑέρος) aestivus. *Superl. irreg.* ϑερείτατος, calidissimus, Nic.

ϑερείποτος, ον, (ποτόν) aestate rigatus, irriguus.

ϑερείτατος, η, ον, aestuosissimus, *Superl.* a ϑέρειος.

ϑερείω, *serior* et *poetica forma* a ϑέρω.

ϑέρετρον, τό, (ϑέρω) locus habitationi aestivae accommodatus.

ϑερέω, conj. aor. 2. pass. a ϑέρω, *Ep.* p. ϑερῶ, Od. 17, 23.

ϑερηγάνον, ου, τό, (ϑέρος) plaustrum, quo messis importatur. Hes.

ϑερηγενής, ές, i. q. ϑερειγενής.

ϑερίζω, f. ίσω, (ϑέρος) aestivo, aestatem alicubi traduco. 2) meto, demeto. *metaph.* fructus laborum percipio. 3) prosterno, de militibus in acie.

ϑερικός, ή, όν, aestivus. 2) messorius. Vet. Lex.

ϑερινός, ή, όν, aestivus.

ϑέριος, α, ον, i. q. ϑέρειος, Aesch.

ϑέρισις, εως, ἡ, (ϑερίζω) messio.

ϑερισμός, οῦ, ὁ, messis.

ϑεριστήρ, ῆρος, ὁ, messor.

ϑεριστήριον, ου, τό, falx messoria. A praec.

ϑεριστής, οῦ, ὁ, messor.

ϑεριστικός, ή, όν, messorius.

ϑεριστός, ή, όν, messus, messilis.

ϑερίστρια, ας, ἡ, quae metit. *Femin.* a ϑεριστήρ.

ϑερίστριον, et ϑέριστρον, ου, τό, vestis (aestiva).

ϑερμάζω, i. q. ϑερμαίνω, Nic.

ϑερμαίνω, f. ανῶ, (ϑερμός) calefacio. *Med.* ϑερμαίνομαι, calesco; febricito.

ϑέρμανσις, εως, ἡ, calefactio.

ϑερμαντήρ, ῆρος, ὁ, caldarium.

ϑερμαντήριον, ου, τό, idem. A pr.

ϑερμαντήριος, α, ον, vim calefaciendi habens.

ϑερμαντικός, ή, όν, qui calefacere potest, calefactorius.

ϑερμαντός, ή, όν. (ϑερμαίνω) calefactus. 2) qui calefieri potest.

ϑερμασία, ας, ἡ, calefactio, calor.

ϑέρμασμα, ατος, τό, fomentum.

ϑερμαστίον, ου, τό, i. q. ϑερμαστρίς, n. 3. ap. Aen. Poliorc.

ϑέρμαστρα, ας, ἡ, caminus. Hesych.

ϑερμαστρίς, ίδος, ἡ, caldarium. 2) genus saltationis. 3) forceps.

ϑερμαυστρά, ᾶς, ἡ, caminus.

ϑερμαυστρίς, ίδος, ἡ, i. q. ϑερμαστρίς.

ϑέρμη, ης, ἡ, (ϑερμός) calor, aestus, αἱ ϑέρμαι, lavacra calida, aquae natura calentes.

ϑερμηγορέω, f. ήσω, (ϑερμός, ἀγορεύω) vehementer, iracunde loquor.

ϑερμημερίαι, ῶν, αἱ, (ἡμέρα) dies calidi, aestivi, tempus aestatis.

ϑέρμινος, η, ον, (ϑέρμος) e lupinis factus.

ϑέρμιον, τό, *Dimin.* a ϑέρμος.

ϑερμοβαφής, ές, (βάπτω) aquae calidae intinctus: *opp.* ψυχροβαφής.

ϑερμόβλυστος, ον, (βλύω) calide profluens s. scaturiens.

ϑερμόβουλος, ον, (βουλή) calidus, praecipitibus consiliis utens.

ϑερμοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) qui calidam aquam dat, qui calidam praebet.

ϑερμοδότις, ιδος, ἡ, quae calidam praebet. A pr.

ϑερμοκοίλιος, ον, (κοιλία) cujus ventriculus intemperati caloris est.

ϑερμοκύαμος, ὁ, genus leguminis.

ϑερμολουσία, ας, ἡ, (λούω) lavacrum calidum.

ϑερμολουτέω, f. ήσω, lavor calida.

ϑερμολούτης, ου, ὁ, qui calido lavacro utitur.

ϑερμολουτία, ας, ἡ, ap. Hipp. lavacrum calidum.

ϑερμολουτρέω, f. ήσω, lavor calida.

ϑερμομιγής, ές, (μίγνυμι) cui calidum admixtum est.

ϑερμόνους, ουν, (νοῦς) calidi ingenii homo.

ϑερμόπλα, ἡ, (ὅπλα) morbus quidam equorum.

ϑερμοπότης, ου, ὁ, qui calidam bibit.

ϑερμοποτίς, ιδος, ἡ, poculum, e quo calida bibebatur. A pr.

ϑερμόπυλαι, ῶν, αἱ, (πύλη) thermopylae, q. d. portae calidae, fauces, saltus, in Graecia, prope quos fontes erant calidi.

ϑερμοπώλης, ου, ὁ, qui calidam vendit.

ϑερμοπώλιον, ου, τό, locus, ubi calida, ut calidus potus, venduntur, thermopolium. A pr.

ϑερμός, ή, όν, calidus: ardens, fervens, etiam de animo: promtus, alacer: extemporaneus et temerarius; *ut Lat. calidus.* *Subst.* τὸ ϑερμόν, sc. ὕδωρ, calidus potus, calda. τὰ ϑερμά, sc. λουτρά, balnea calida. Est etiam duarum terminationum, Hom. h. Merc. 110.

ϑέρμος, ου, ὁ, lupinus, leguminis genus.

ϑερμοσποδιά, ᾶς, ἡ, calidus cinis.

ϑερμότης, ητος, ἡ, (ϑερμός) caliditas, calor, aestus. 2) fervor animi.

ϑερμοτραγέω, f. ήσω, (ϑέρμος, τρώγω) calida comedo.

ϑερμουργέω, temerarium facinus perpetro.

ϑερμουργία, ἡ, audax et temerarium facinus, facinorositas. A seq.

ϑερμουργός, όν, (ϑερμός, ἔργον) fervidus ingenio, audax, temerarius, acer, confidens.

ϑερμόω, f. ώσω, calefacio, *dub. lect.* Ar.

ϑέρμυδρον, τό, vel τὰ ϑέρμυδρα, (ὕδωρ) locus calida aqua impletus: sic appellabatur portus quidam Rhodi.

ϑέρμω, (ϑέρω) calefacio, ὕδωρ, Od. 8, 426. *Med.* calefio, incalesco, Od. 8, 437. Il. 18, 348. 23, 381.

ϑερμώδης, ες, (ϑερμός) calidus.

ϑερμωλή, ῆς, ἡ, (ϑερμός) calor. 2) febris.

ϑερμῶς, *adv.* calide, fervide.

ϑέρος, εος, τό, (ϑέρω) aestas. 2) messis, seu fruges demessae.

ϑέρω, f. ϑέρσω, pf. pass. τέϑερμαι, aor. 2. pass. ἐϑέρην, calefacio, incendo, exsicco, arefacio, comburo. *Med.* calefio, calesco, uror, caleo.

ϑέσις, εως, ἡ, (τίϑημι) positio, positura, situs. 2) depositio pecuniae, a) in mensa trapezitae. b) ap. judicem: sacramentum: unde et pro controversia dicitur. c) apud debitorem, foenoris caussa. 3) impositio v. c. nominis. 4) ap. philosophos: *a)* principium demonstrationis. *b)* positio, s. vera et propria rei explicatio, cui *opponitur* ἄρσις, negatio, quum, quid res non sit, dicitur. 5) ap. rhetores: quaestio infinita. 6) adoptio.

ϑέσκελος, ον, (ϑεός, ἔοικα) deo similis.

ϑέσμιος, ία, ιον, vel duar. termin., *Dor.* τέϑμιος, (ϑεσμός) legitimus, legibus conveniens, *Subst.* ϑέσμιον, ου, τό, debitum, legitimum: consuetudo, lex. A pr.

ϑεσμοδοκέω, f. ήσω, (ϑεσμός, δέχομαι) legem accepto et admitto, legi me submitto.

ϑεσμοδότειρα, ας, ἡ, quae leges dedit.

ϑεσμοδοτήρ, ῆρος, ὁ, (δίδωμι) legislator.

ϑεσμοϑεσία, ας, ἡ, (ϑεσμός, τίϑημι) lex: legislatio: ritus, mos.

θεσμοθέσιον, τό, locus, ubi leges feruntur, consilium civitatis, *dub.* v. Lobeck. Phryn. p. 519.

θεσμοθετεῖον, τό, (τίθημι) basilica thesmothetarum: item θεσμοθέσιον, Lobeck Phryn. p. 519.

θεσμοθετέω, f. ήσω, sum thesmotheta, leges fero.

θεσμοθέτης, ου, ὁ, legislator, et custos legum, institutorum auctor. 2) magistratus quidam Athenis, custodes legum.

θεσμολογέω, leges administro, *vox recentiorum.*

θεσμοποιέω, f. ήσω, leges facio, praescribo.

θεσμός, ὁ, *Dor.* τεθμός, *plur. poet.* τὰ θεσμά, (τίθημι) lex, institutum, ritus.

θεσμοσύνη, ἡ, jus, leges. A pr.

θεσμοτόκος, ου, ὁ, ἡ, (τίκτω) legislator. Nonn.

θεσμοφόρια, ων, τά, (θεσμοφόρος) Cerealia, sacra in Cereris legiferae honorem. (sive potius, in memoriam introducti inter homines cultus melioris et vitae humanioris.

θεσμοφοριάζω, f. άσω, sacra Cereris legiferae celebro.

θεσμοφόριον, τό, templum Cereris legiferae, Ar.

θεσμοφόρος, ον, (θεσμός, φέρω) legifer, legislator. αἱ θεσμοφόροι, sacerdotes (feminae) Cereris. τὼ θεσμοφόρω, Ceres et Proserpina, Ar. Thesm. 305.

θεσμοφύλαξ, άκος, ὁ, (φύλαξ) legum et institutorum custos. (- ⏑ ⏑ -)

θεσμῳδέω, f. ήσω, (θεσμός, ᾠδή) leges et instituta sacra cano.

θεσπέσιος, ία, ιον, (θεός, εἰπεῖν, ἔσπετε) a deo dictus, divinitus inspiratus: divinus, eximius, ingens: a deo missus, Hom.

θεσπεσίως, *adv.* divine, divinitus.

θεσπιδαής, ές, (θέσπις, δαίω) divinitus ardens.

θεσπιέπεια, *singulare fem.* ab θεσπιεπής, divino ore loquens, fatidica. 2) *Subst.* ἡ, vaticinatio.

θεσπιεπής, ές, (ἔπος) divino ore loquens, fatidicus.

θεσπίζω, f. ίσω, vaticinor, oraculum reddo. 2) sancio, statuo. A seq.

θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vates, divinus, ex deo loquens: a deo dictatus: eximius, magnus. Apud Nonnum reperitur *gen.* θέσπιδος etc.

θέσπισμα, τό, (θεσπίζω) responsum vatis, oraculum. 2) dictum vel sancitum.

θεσπιστής, οῦ, ὁ, vates.

θεσπιῳδέω, f. ήσω, vaticinor, oracula cano.

θεσπιῴδημα, τό, i. q. θέσπισμα.

θεσπιῳδός, όν, (θέσπις, ᾠδή) *poet.* θεσπιάοιδος, όν, (ἀοιδή) divino numine afflatus, vaticinans. *Subst.* ὁ, vates, fatidicus.

Θεσσαλίζω, *Att.* Θετταλίζω, Thessalos imitor.

Θεσσαλονικεύς, έως, ὁ, Thessalonicensis.

Θεσσαλονίκη, ἡ, Thessalonica, urbs Macedoniae.

Θεσσαλός, ὁ, *Att.* Θετταλός, Thessalus. *fem.* Θεσσαλίς. *Proverbium*: Θεσσαλῶν νόμισμα, Θεσσαλῶν σόφισμα, fraus Thessalica.

Θεσσαλότμητος, ον, (τέμνω) Thessalo sectus, i. e. magnus, κρέας: Thessali enim edaces putabantur.

θέσσασθαι, precari, petere, postulare: exstant tantum 3 pl. θέσσαντο et part. θεσσάμενος.

θεσφατηλόγος, ον, (λέγω) fatidicus, a seq.

θέσφατος, ον, (θεός, φημί) a deo dictus, fatalis. Hinc *Subst.* τὰ θέσφατα, ων, divina responsa, oracula.

θετέος, α, ον, *Adj. verb.* a τίθημι, adscribendus, tribuendus alicui.

θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deponit apud alium. 2) creditor.

θετικός, ή, όν, positivus.

θετικῶς, *adv.* positive, adfirmative.

θετός, ή, όν, (τίθημι) positus. 2) pignori oppositus. 3) adoptivus.

θεύμορος, ον, *Dor.* p. θεόμορος, Pind. Ol. 3, 18. a deo immissus, divina sorte datus: hinc *Subst.* θευμορία, ἡ, *Dor.* p. θεομορία, fatum divinitus constitutum, Call. - *Omnino enim Dorienses* θεο - *in compositis, inpr. in nominibus propr. contrahunt in* θευ-, *ut* Θεύγνις *p.* Θέογνις. *Eadem contractione usi etiam sunt Epici seriores et epigrammatici poetae.*

θεύς, *Dor.* p. θεός, Call.

θεῦσις, εως, ἡ, (θέω) cursus, ap. Schol. Lycophr.

θεύσομαι, curram, fut. a θέω, Il.

θευφορία, ας, ἡ, furor et instinctus divinus, *poet.* pro θεοφορία, Suid.

θέω, *poet.* θείω, *Aeol.* θεύω, θεύσομαι, *Dor.* θευσοῦμαι, curro, festino, de quovis motu celeri. τὸν περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέειν, certamen de summo rerum inire; item omisso δρόμον dicitur τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θέειν, discrimen vitae subire, cf. Valck. ad Hdt. 7, 57.

θεῶ, *eu*, *ecce*, *vide*, imperat. a θεάομαι pro θεάου.

θέω, *thema obsoletum*, unde τίθημι cum derivatis.

θέωμεν, *Ion.* p. θῶμεν, conj. aor. 2. a τίθημι.

θεωνύμιαι, αἱ, (θεός, ὄνομα) divinae appellationes apud Dion. Areopagitam.

θεωρέω, (θεωρός) ludos sacros, sacra, spectatum publice eo, ludos specto: specto simpliciter: res divinas, sublimes considero, contemplor, ut θεάομαι: cogito, cogitando reperio, considero simpliciter.

θεώρημα, ατος, τό, spectaculum, quod spectamus: contemplatio, doctrina, artificium: tractatio alicujus rei scribenda aut legendo. *Plur.* θεωρήματα, quaestiones disciplinarum, commentationes et praecepta; enunciationes, quarum demonstrationem promittunt geometrae, vel philosophi. Cicero vertit *percepta.* A pr.

θεωρηματικός, ή, όν, contemplativus, dogmaticus, praeceptis artium utens.

θεώρησις, εως, ἡ, (θεωρέω) contemplatio.

θεωρητήριον, ου, τό, locus, ubi spectantur ludi, cavea in theatro.

θεωρητικός, ή, όν, contemplativus, contemplationi deditus. 2) theoremata continens.

θεωρητός, ή, όν, spectabilis, adspectabilis, conspicuus: qui sub animi contemplationem cadit, perceptibilis, comprehensibilis.

θεώρητρα, τά, munera, quae sponsus sponsae dabat, quum se primum, deposito flammeo, spectandam daret.

θεωρητῶς, *adv.* visibiliter.

θεωρία, ας, ἡ, (θεωρός) legatio ad ludos, sacra etc. nomine civitatis: ludi ipsi, spectaculum: inspectio locorum et morum cujusque civitatis: contemplatio, meditatio rerum subtilium, divinarum: doctrina.

θεωρικός, ή, όν, (θεωρία) ad spectationem ludorum etc. pertinens, τὸ θεωρικόν, lucar.

θεώριος, ὁ, vel θεωρεῖος, epith. Apollinis, oraculorum praesidis.

θεωρίς, ίδος, ἡ, (θεωρός) navis, qua legati Athenienses vehebantur ad sacra Deliaca.

θεωρός, οῦ, ὁ, (θεάομαι) legatus ad sacra sollemnia, ludos, certamina, quique eorum sollemnitatem aliis nunciat; item ad oraculum petendum.

θέωσις, ἡ, (θεόω) idem quod ἀποθέωσις. 2) conjunctio cum deo, in deum adsumtio.

θεώτερος, α, ον, divinior, pro θειότερος, augustior. A θεός, ut a βασιλεύς, βασιλεύτερος. cf. θεός.

Θηβαγενής, ές, (Θήβη, γένος) Thebis oriundus, Thebis genitus sive natus.

Θήβαζε, *adv.* Thebas.

Θηβαϊκός, ή, όν, Thebaicus, ad Thebanos pertinens.

Θηβαῖος, αία, αῖον, Thebanus.

Θηβαΐς, ΐδος, ἡ, Thebais, scil. poesis, vel regio.

Θήβη, ης, ἡ, Θῆβαι, αἱ, Thebe sive Thebae. Urbs in Aegypto, Asia minore et Beotia. Θήβησι, Thebis. Θήβηθεν, *Adv.* Thebis.

θηγαλέος, έα, έον, (θήγω) acutus. 2) acuens.

θηγάνη, ης, ἡ, cos. (- ⏑ -)

θήγανον, ου, τό, idem.

θηγάνος, η, ον, acuendi vim habens.

θηγάνω, i. q. θήγω, Hesych.

θήγη, ἡ, i. q. θήκη, Hesych.

θήγω, f. θήξω, acuo. 2) excito, instigo, inflammo.

θηέομαι, f. ήσομαι, *Ion.* p. θεάομαι, θαέομαι, *Dor.* θαέομαι, cum admiratione specto, mirabundus adspicio, admiror. θηεῦντο, 3 pl. impf. Ion. p. ἐθηοῦντο, Hom.

θηητήρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat, *Ion.* p. θεατής.

θηητός, ή, όν, Ion. p. θεατός, *Dor.* θᾱητός, cum admiratione spectandus, spectabilis, admirabilis.

θηήτωρ, ορος, ὁ, admirator, admirans spectator.

θήϊον, τό, pro θεῖον, Ion. sulphur.

θήϊος, η, ον, Ion. et *poet.* p. θεῖος, divinus.

θηκαῖος, αία, αῖον, thecae destinatus, ad aliquid condendum aut recipiendum. A seq.

θήκη, ἡ, (τίθημι) theca, unde et vagina, conditorium, sepulcrum, loculus.

θηκίον, τό, repositorium parvum, loculus. *Dimin.* a θήκη.

θηκτός, ή, όν, (θήγω) acutus.

θηλάζω, f. άσω, *Dor.* ξω, (θηλή) papillam sugendam praebeo, lacto. *Med.* lacteo, mammam praebitam sugo.

θηλάμενος, ή, όν, lactens, recens natus. Hesych.

θηλαμών, όνος, ὁ καὶ ἡ, nutritor, nutrix. Lycophr.

θηλασμός, οῦ, ὁ, (θηλάζω) lactatio. 2) lactis haustus.

θηλάστρια, ας, ἡ, nutrix.

θήλεια, ας, ἡ, Ion. θηλέη, ης, ἡ, v. θῆλυς.

θηλέω, *Dor.* θᾱλέω, (θηλή) i. q. θάλλω,

carmine, vireo, floreo: λειμῶνες ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, virebant violis et apio, Od. 5, 73. *Apud seriores* pro *gen.* ponitur etiam *dativus*.

Θηλὼ, οῦς, ἡ, papilla, mamilla.

Θηλοειδής, ές, (εἶδος) papillatus, papillae formam habens.

Θηλυγενής, ές, (γένος) femina ortus, muliebris.

Θηλυγενῶς, *adv.* feminino genere. A praec.

Θηλύγλωσσος, ον, (γλῶσσα) teneram, suavem vocem habens.

Θηλυγονία, ας, ἡ, feminarum procreatio. 2) cognatio a matre. 3) semen muliebre, Hipp. A seq.

Θηλυγόνος, ον, (γόνος) feminam procreans, seu gignens.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, (θῆλυς) affeminatus, pathicus: castratus.

Θηλυδριώδης, ες, mollis et effeminatus.

Θηλυδρίνομαι, muliebriter me gero. A seq.

Θηλυκός, ή, όν, (θῆλυς) femininus: feminam referens: affeminatus: femineo sexui proprius et peculiaris.

Θηλυκῶς, *adv.* feminino genere: molliter.

Θηλυκρασία, vel Θηλυκρασία, ας, ἡ, (θῆλυς, κρασία) corpus *feminae*.

Θηλυκρατής, ές, (κρατέω) feminis imperans.

Θηλύκτονος, ον, (κτείνω) a muliere interfectus.

Θηλυκτόνος, ον, (κτείνω) mulieres interficiens.

Θηλυλάλος, ον, (λαλέω) i. q. Θηλύγλωσσος.

Θηλυμανέω, insano mulierum amore agitor, a seq.

Θηλυμανής, ές, (μαίνομαι) insano feminarum amore captus, mulierosus.

Θηλυμελής, ές, (μέλος) molliter, ut femina, canens.

Θηλυμίτρης, ου, ὁ, (μίτρη) mitra muliebriter redimitus.

Θηλυμίτρις, ιδος, ἡ, idem, de viro, per irrisionem.

Θηλύμορφος, ον, (μορφή) feminea forma praeditus, qui forma feminea est.

Θηλύνοος, ον, *contr.* Θηλύνους, ουν, (νοῦς) qui animo est femineo, mollis, effeminatus.

Θηλύνω, (θῆλυς) affemino, emollio. *Med.* feminae imitor, mulierum more me gero.

Θηλύπαις, δος, ἡ, quae filiam peperit.

Θηλύπους, οδος, ὁ, ἡ, ut θηλύπους βάσις, apud Eur. pes. s. incessus femineus, s. femininus.

Θηλυπρεπής, ές, (θῆλυς, πρέπει) feminis conveniens, femineus.

Θῆλυς, εια, υ, femineus, qui est sexus feminei. ἡ θήλεια, *Subst.* femina. τὸ θῆλυ, idem. sed ἡ θηλὺς, ύος, papilla. 2) tener, mollis. Hinc θηλύτερος, έρα, ερόν, affeminatior, mollior. Unde αἱ θηλύτεραι, feminae.

Θηλύσπορος, ον, (σπείρω) a femina satus, femina.

Θηλυστολέω, f. ήσω, muliebriter vestitus sum.

Θηλύστολος, ον, (στολή) muliebri veste indutus.

Θηλύτης, ητος, ἡ, (θῆλυς) feminea natura, femineum ingenium. 2) feminea mollities.

Θηλυτοκέω, f. ήσω, (τόκος) feminei sexus partum edo.

Θηλυτοκία, ας, ἡ, partus femineus.

Θηλυτόκος, ον, (θῆλυς, τίκτω) feminei sexus partum edens. 2) habilis feminae procreandae.

Θηλυφανής, ές, (φαίνομαι) feminae similis.

Θηλυφόνος, ον, (φονεύω) feminas occidens, feminei sexus animalia interimens.

Θηλύφρων, ον, (φρήν) muliebri mente praeditus, effeminatus, sapiens muliebria.

Θηλύφωνος, ον, (φωνή) muliebrem, item suavem vocem habens.

Θηλυχίτων, ον, *gen.* ωνος, (χιτών) muliebri indutus tunica (-⏑⏑-)

Θηλὼ, όος, οῦς, ἡ, (θηλή) nutrix. Hesych.

Θῆμα, τό, (τίθημι) theca, sepulcrum. Hesych.

Θημών, ῶνος, ὁ, (τίθημι) acervus frugum in agro, cumulus quicunque.

Θημωνία, ας, ἡ, idem et ab hoc ipso. Apud Hesych. et Θημωνιά. Reperitur et Θεμωνία.

Θημωνοθετέω, (τίθημι) manipulos frugum in acervos congero.

Θὴν, *particula enclitica, poetis tantummodo usitata*, sane. οὔ θην, non sane, profecto non.

Θῆξις, εως, ἡ, (θήγω) punctio per acuem. 2) actus acuendi. 3) momentum, punctum, celeritas.

Θὴρ, θηρός, ὁ, fera, bellua.

Θήρα, ας, ἡ, (θὴρ) venatio, venatus, captatio. it. tendicula. 2) praeda venatu capta. 3) indagatio v. c. veri.

Θηραγρέτης, ου, ὁ, venator.

Θήραγρος, ον, (ἄγρα) venationi aptus, serviens.

Θήραμα, τό, (θηράω) captura, quod venatu capitur: venatio.

Θηραρχία, ας, ἡ, imperium in belluas, inpr. in elephantos. A seq.

Θήραρχος, ου, ὁ, praefectus ferarum, seu belluarum, rector ferarum. 2) rector elephantorum.

Θηράσιμος, ον, (θηράω) qui venatu capi potest. 2) venatu captus. (--⏑⏑)

Θηρατέος, έα, έον, venandus. *Θηρατέον*, venandum; *tropice*, conciliandum.

Θηρατήριος, α, ον, i. q. θηρατικός, Soph.

Θηρατής, οῦ, ὁ, venator.

Θηρατικός, ή, όν, venaticus. Θηρατικόν, venatoris est. ap. Xenoph.

Θηρατός, ή, όν, (θηράω) venatu capiendus. 2) *tropice*, assequenda, quae labore curaque teneri possint, θηρατά, dicuntur, ap. Polyb.

Θήρατρον, τό, instrumentum venatorium, id, quo feras capimus, v. g. laqueus, pedica, reta. Ab eod.

Θηράτωρ, ὁ, i. q. θηρατής. (---)

Θηράω, f. άσω, vel Θηράομαι, f. άσομαι, (θήρα) venor, venando capio. 2) *metaph.* consector: appeto, capto: *in re amatoria*, in amorem illicere tento: intercipio, *de hostibus insidiantibus*: decipio, fallo.

Θήρειος, ον, *etiam trium term.*, ferinus, belluinus.

Θήρευμα, ατος, τό, (θηρεύω) captura, venatus.

Θηρεύσιμος, ον, qui venatu capi potest. 2) ad venandum aptus. A seq.

Θήρευσις, εως, ἡ, (θηρεύω) venatio ipsa.

Θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, venator.

Θηρευτής, οῦ, ὁ, venator, captator.

Θηρευτικός, ή, όν, venaticus. Hinc *Subst.* ἡ θηρευτική, scil. τέχνη, venandi scientia. A praec.

Θηρευτός, ή, όν, qui venatione capi potest. A seq.

Θηρεύω, f. εύσω, [illegible] pro θηράω, (θὴρ) feras venor, aucupor. 2) sector, consector, quaero, v. c. verum. 3) insidiose observo, capto.

Θηρέω, Ion. et Dor. pro θηράω.

Θήρημα, ατος, τό, Ion. p. θήραμα, venatio, captura.

Θηρητήρ, ῆρος, ὁ, Ion. pro θηρατής, venator. *Fem.* θηρήτειρα.

Θηρήτωρ, ορος, ὁ, *poet.* p. θηρητήρ.

Θηριακός, ή, όν, (θὴρ) ferinus. 2) agens de bestiis, praesertim venenatis. *Subst.* ἡ θηριακή, sc. ἀντίδοτος, medicamentum adversus venenum. *Plur.* τὰ θηριακά, sc. φάρμακα, medicamenta talia; item liber de bestiis venenatis et remediis adversus earum noxam, ut Nicandri, ubi συγγράμματα subauditur.

Θηριάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι) a feris captus. (ᾶ)

Θηρίβορος, ον, (βορά) a feris adesus, a feris devoratus.

Θηρίδιον, ου, τό, bestiola. *Dimin.* a θὴρ.

Θηρίκλειος, ὁ, ἡ, Thericleius, ut αἱ Θηρίκλειοι, sc. κύλικες. τὰ Θηρίκλεια, sc. ποτήρια, vasa caelata convivalia, a Thericle inventore dicta.

Θηρίμαχος, ον, (μάχη) cum feris pugnans, (-⏑⏑⏑)

Θηριόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) a feris devoratus.

Θηριόδηγμα, τό, morsus a fera, inpr. morsus serpentis.

Θηριόδηκτος, ον, (δάκνω) a fera seu bellua morsus. 2) serpentis morsu ictus.

Θηριοκτόνος, ον, (κτείνω) bestias perimens.

Θηριομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) cum belluis s. bestiis pugno.

Θηριομάχης, ου, ὁ, (μάχη) qui cum belluis pugnat, bestiarius.

Θηριομαχία, ας, ἡ, pugna cum belluis. A seq.

Θηριομάχος, ον, (μάχομαι) qui cum feris seu belluis pugnat, bestiarius.

Θηριομιγής, ές, (μίγνυμι) belluinam formam humanae admixtam habens, semiferus, de Scylla, Centauris, etc.

Θηριόμορφος, ον, (μορφή) belluinam formam habens.

Θηρίον, τό, (θὴρ) bestia, bellua, fera. 2) bestia venenata, serpens, vipera. 3) lumbricus. 4) pediculus. 5) ulcus tetrum, malignum.

Θηριοπρεπής, ές, (πρέπει) bestiis conveniens.

Θήριος, α, ον, ferus. Unde

Θηριότης, ητος, ἡ, feritas.

Θηριοτροφεῖον, τὸ locus, ubi belluae aluntur, vivarium. A seq.

Θηριοτροφέω, belluas alo. A seq.

Θηριοτρόφος, ον, (τρέφω) qui belluas alit.

Θηριότροφος, ον, (τρέφω) qui feris vescitur. 2) qui vescitur serpentibus.

Θηριοφόνος, ον, (φονεύω) qui belluas occidit, qui feras interficit.

Θηριόω, (θὴρ) in naturam ferinam converto, effero. 2) irrito, ira gravi saevaque adversus aliquem incendo. τεθηριωμένος, exasperatus, efferatus.

Θηριώδης, ες, ferus, belluinus. 2) feris

refertus. 3) saevus, teter, atrox, vehemens, immanis. Hinc *Subst.* τὸ ϑηριῶδες, εος, feritas.

ϑηριωδία, et ϑηριωδεία, ας, ἡ, feritas.

ϑηριωδῶς, *adv.* ferino more.

ϑηρίωμα, ατος, τό, (ϑηριόω) ulceris teterrimi et aegerrime sanabilis genus.

ϑηρίωσις, ἡ, mutatio in belluam, efferatio.

ϑηρόβατος, ον, (βαίνω) per quem ferae incedunt.

ϑηροβολέω, f. ήσω, feras ferio. A seq.

ϑηροβόλος, ον, (βάλλω) feras feriens.

ϑηρόβορος, ον, (βορά) a feris adesus seu arrosus.

ϑηρόβοτος, ον, (βόσκω) a feris depastus. 2) feris pascendis aptus.

ϑηρόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) a feris devoratus.

ϑηροδιδασκαλία, ἡ, (διδάσκω) feras mansuefaciendi actus.

ϑηροειδής, ές, (εἶδος) feris similis, animalium formas habens, figuris animantium pictus.

ϑηροϑῆραι, ῶν, οἱ, venatores. Hesych. cf. Loberk. Phryn. p. 627.

ϑηρόϑυμος, ον, efferatus, iratus, animo belluinus.

ϑηροκόμος, ον, (κομέω) qui feras curat.

ϑηροκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) rex ferarum. (ᾰ)

ϑηροκτόνος, ον, (κτείνω) feras interficiens.

ϑηρολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι) belluarum occisor.

ϑηρόλετος, ον, (ὄλλυμαι) a feris occisus.

ϑηρομαχία, ἡ, (μάχη) pugna ferarum.

ϑηρομιγής, ές, (μίγνυμι) ferinus. v. ϑηριομιγής, et ϑηρόμικτος.

ϑηρόμικτος, ον, semiferus, ut Centaurus.

ϑηρονόμος, ον, (νέμω) feras pascens.

ϑηρόπεπλος, ον, veste ferina indutus, ut pelle leonis etc.

ϑηροπλαστέω, f. ήσω, feras fingo, facio. A seq.

ϑηρόπλαστος, ον, (πλάσσω) feras fingens. 2) in ferarum speciem formatas.

ϑηροσκόπος, ον, (σκοπέω) feris insidians.

ϑηροσύνη, ης, ἡ, (ϑήρ) venatio. Hesych.

ϑηροτόκος, ον, (τίκτω) feras gignens, Epith. silvarum, saltuum.

ϑηροτροφέω, (ϑηροτρόφος) feras alo.

ϑηρότροφος, ον, (τρέφω) qui feris vescitur.

ϑηροτρόφος, ον, feras alens.

ϑηρότυπος, ον, (τύπος) ferinam formam habens.

ϑηροφονεύς, ὁ, ferarum occisor. A seq.

ϑηροφόνος, ον, (φονεύω) feras occidens, Dianae Epith. *Subst.* τὸ ϑηροφόνον, aconitum, ab enecandis feris.

ϑηρόχλαινος, ον, (χλαῖνα) laenam, s. vestem e pelle ferina gestans.

ϑής, ϑητός, ὁ, mercenarius: civis liber quidem, sed qui mercede operas facit propter paupertatem.

ϑησαυρίζω, f. ίσω, (ϑησαυρός) thesauros struo: in thesauro repono, recondo, adservo: opus colligo: colligo, cumulo.

ϑησαύρισμα, ατος, τό, quod in thesauro conditum et repositum est: repositorium: adservatio.

ϑησαυρισμός, οῦ, ὁ, ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro. 2) opum collectio, coacervatio.

ϑησαυριστής, οῦ, ὁ, qui thesauros congerit, qui in thesauris adservat opes.

ϑησαυριστικός, ή, όν, in thesauro recondens: condens in futurum. A pr.

ϑησαυροποιέω, opes colligo, a seq.

ϑησαυροποιός, όν, (ποιέω) opes colligens, avarus.

ϑησαυρός, οῦ, ὁ, (τίϑημι) thesaurus, cella, qua quid reconditur, locus, ubi reponuntur pecuniae aliaeque res pretiosae. 2) ipsae pecuniae repositae, aerarium. 3) copia rerum bonarum vel malarum.

ϑησαυροφυλακέω, (ϑησαυροφύλαξ) custos sum, praefectus aerarii, pecuniarum.

ϑησαυροφυλάκιον, ου, τό, aerarium, locus, in quo thesauri repositi custodiuntur. A seq.

ϑησαυροφύλαξ, ᾰκος, ὁ, praefectus, custos thesauri. (‒ ‒ ⏑ ⏑ ‒)

Θησεῖον, ου, τό, templum Thesei, asylum servorum fugitivorum vel a dominis male habitorum. Unde Θησειότριψ, ῐβος, ὁ, (τρίβω) servus circa Thesei templum versari solitus, Ar. τὰ Θησεῖα, festum Thesei.

ϑησείω, *Desiderat.* a τίϑημι, ponere cupio.

ϑησεύμεϑα, *Dor.* p. ϑησούμεϑα, ϑησόμεϑα, fut. med. a τίϑημι.

Θησεύς, έως, Theseus, heros, rex Atheniensium.

ϑῆσϑαι, inf. praes. med. ab obsoleto ϑάω, q. v.

ϑῆσσα, ης, ἡ, (*Fem.* a ϑής) ancilla mercenaria.

ϑητεία, ας, ἡ, servitus, famulatus pro mercede.

ϑητεύω, f. εύσω, mercede operas praesto, et quidem ob paupertatem et necessitatem: unde Peripatetici eleganter dicebant, animum corpori ϑητεύειν. v. ϑής.

ϑητικός, ή, όν, mercenariorum proprius et peculiaris: mercenarius: qui constat e mercenariis famulisque operariis.

ϑῆττα, ης, ἡ, idem quod ϑῆσσα, *Att.*

ϑητώνιον, ου, τό, (ϑής, ὤνος) pretium mercenarii.

ϑιᾰσάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) sacri chori princeps et antistes sacrificantium, vel solenni coetu deum colentium.

ϑιᾰσεία, ἡ, f. i. q. ϑίασος.

ϑιᾰσεύω, f. εύσω, (ϑίασος) per pompam et cum thiaso ingredior.

ϑιασίτης, ου, ὁ, idem quod ϑιασώτης. (⏑ ⏑ ‒ ‒)

ϑίασος, ου, ὁ, coetus seu multitudo tripudiantium, proprie Bacchicos choros agitans. 2) examen et caterva mulierum. 3) coetus convivarum. 4) coetus quilibet. 5) epulum ferale. (⏑ ⏑ ⏑)

ϑιᾰσόω, in coetum Bacchicum colligo. A

ϑιᾰσώδης, ες, thiasis celebre, festus.

ϑιᾰσών, ῶνος, ὁ, locus, in quo thiasi et festa convivia aguntur, choraeve exercentur, locus convivalis, coenatio.

ϑιᾰσῶται, ῶν, οἱ, sodales bacchantes, thiasos agitantes: socii in chorea: 2) socii, sodales, qui alicujus dei numina tenentur. *Fem.* ϑιασῶτις.

ϑιᾰσωτικός, ή, όν, ad thiasus pertinens.

ϑίβη, ης, ἡ, fiscella e vimine plexa in modum arculae. LXX. (‒ ‒ ?)

ϑιβρός, item, ϑιμβρός, ρά, ρόν, calidus, tostus, vehemens, *Dor. p.* ϑερμός.

ϑιγγάνω, f. ϑίξω et ϑίξομαι, aor. ἔϑῐγον, tango, contrecto, attingo, particeps fio, τινός. Praesens ϑίγω non exstat; ortum est ex vitiosis lectionibus ϑίγων pro ϑιγών, προσϑίγειν pro προσϑιγεῖν, al. cf. Hermann. ad Soph. O. C. 470.

ϑίγμα, ατος, τό, quod tangitur, contagium.

ϑιμβρός, v. ϑιβρός.

ϑίν, ϑινός, ὁ, vel ἡ, acervus, cumulus. 2) litus, ripa. 3) collis. 4) agger. (‒)

ϑινόω, f. ώσω, aggere obstruo. A pr.

ϑινώδης, ες, litoreus. 2) leviter elatus modo cumulorum arenae et frugum. (‒ ‒ ‒)

ϑίξις, εως, ἡ, (ϑιγγάνω) tactus, ictus.

ϑίς, ϑινός, idem quod ϑίν.

ϑλᾰδίας, ου, ὁ, (ϑλάω) eunuchus, cui testes contusi.

ϑλᾰσίας, ου, ὁ, idem et ab eod.

ϑλάσις, εως, ἡ, (ϑλάω) contusio. (⏑ ⏑)

ϑλάσπι, εως, ἡ, (ϑλάω) thlaspi, herba, cardamum agreste, pes gallinaceus.

ϑλασπίδιον, τό, *Dimin.* a ϑλάσπις.

ϑλάσπις, ἡ, i. q. ϑλάσπι.

ϑλάστης, ου, ὁ, qui contundit.

ϑλαστικός, ή, όν, contundendi seu collidendi vim habens. A seq.

ϑλαστός, ή, όν, contusus. A seq.

ϑλάω, f. άσω, contundo, collido, conquasso, frango. (α breve.)

ϑλῑβερός, ά, όν, (ϑλίβω) premens.

ϑλῑβίας, ου, ὁ, spado; idem quod ϑλαδίας. A seq.

ϑλίβω, f. ψω, premo: comprimo, constringo: elido: affligo, commoveo dolorem vel indignationem. (‒ ‒)

ϑλῖμμα, ατος, τό, succus expressus. A praec.

ϑλιμμός, οῦ, ὁ, afflictio. Ab eod.

ϑλῖψις, εως, ἡ, compressio. 2) afflictio, vexatio, angustiae, anxietas. Ab eod.

ϑνησείδιον, τό, (ϑνήσκω) materia morticina. Ab eod.

ϑνησιμαῖος, αία, αῖον, morticinus. Hinc *Subst.* τὸ ϑνησιμαῖον, ου, cadaver. Ab eod.

ϑνῆσις, εως, ἡ, mors. Suid. Ab eod.

ϑνήσκω, f. ϑανοῦμαι, aor. ἔϑανον, pf. τέϑνηκα, morior, pereo, intereo. — A perfecto in usu sunt formae breviores: τέϑνᾰμεν, τέϑνᾰτε, τεϑνᾶσι, 3 pl. plqpf. ἐτεϑνάσαν, inf. pf. τεϑνάναι, (‒ ⏑ ‒) *Epice*, τεϑνάμεν, τεϑνάμεναι, Hom. (α). τεϑνᾶναι, Aesch. opt. τεϑναίην, imperat. τέϑνᾰϑι, partic. τεϑνεώς, *gen.* ῶτος, *fem.* τεϑνεῶσα, Homerice et *Ionice* in *masc.* et *neutr.* τεϑνηώς, ῶτος, ap. Homerum etiam in *gen.* τεϑνηότος, etc. Ex perfecto τέϑνηκα ortum est novum futurum *Atticum* τεϑνήξω et τεϑνήξομαι. *Aeol.* τεϑνεώς, quod Buttm. cum Zenodoto in Homericis praefert.

ϑνητογᾰμία, ας, ἡ, (ϑνητός, γάμος) nuptiae mortalium, nuptiae cum mortali.

ϑνητογενής, ές, (γένος) a mortalibus genitus.

ϑνητοειδής, ές, (εἶδος) formam mortalis habens, mortalis.

ϑνητός, ή, όν, (ϑνήσκω) mortalis, morti obnoxius.

ϑοάζω, (ϑοός) *trans.* celeriter moveo, accelero, Soph. O. R. 2. 2) *intr.* celeriter moveor, festino, curro: ruo, furo. 3) i. q. ϑάσσω, sedeo, Aesch. Sup. 610. *dubia signif.*

ϑόασμα, τό, locus exercitiis aptus, ut currendo, saliendo, etc.

ϑοἰμάτιον, ϑοἰμάτια, *Att.* p. τὸ ἱμάτιον, τὰ ἱμάτια. *Dimin.* ϑοἰματίδιον, pro τὸ ἱματίδιον. (ίδιον, ‒ ⏑ ⏑ Ar. Pl. 986.)

ϑοινάζω, *rarior forma* pro ϑοινάω.

θοίναμα, ατος, τό, (θοινάω) epulum, convivium.

θοινάτηρ, ῆρος, ὁ, convivator, epulo.

θοινατήριος, ον, ad epulum pertinens.

θοινατικός, ή, όν, idem quod θοινητικός.

θοινάτωρ, ορος, ὁ, i. q. θοινατήρ. (ᾰ)

θοινάω, f. ήσω vel άσω, et θοινάομαι, f. ήσομαι vel άσομαι, (θοίνη) epulor, convivor. 2) *trans.* in coena absumo, comedo, devoro, vescor, *c. acc.*

θοίνη, ἡ, epulum, convivium. 2) cibus, dapes. *Ap. seniores* ἡ θοίνα, vid. Lobeck. Phryn. p. 490.

θοίνημα, τό, i. q. θοίναμα.

θοινητήρ, ὁ, i. q. θοινατήρ.

θοινητήριος, ον, i. q. θοινατήριος. *Subst.* τὸ θοινητήριον, triclinium: epulae, dapes.

θοινητικός, ή, όν, ad epulationem idoneus.

θοινητός, ή, όν, coena absumtus, convivis s. dapulo aptus, ad comedendum aptus.

θοινήτωρ, ορος, ὁ, conviva, epulo.

θολερός, ρά, ρόν, (θολός) turbidus. 2) obscurus, de oratione, de animo subdolo, tecto. 3) inquinatus. 4) de spiritu, concitatus, anxius.

θολερώδης, ες, torbidae speciei.

θολερῶς, *adv.* turbide.

θολία, ας, ἡ, (θόλος) pileus fastigiatus, umbella.

θολοειδής, ές, (θόλος, εἶδος) tholi seu camerae formam habens.

θολομιγής, ές, (θολός, μίγνυμι) sordibus mixtus.

θολός, οῦ, ὁ, sordes turbidae. 2) fuscus et turbidus humor, quem sepiae emittunt. 3) obscuritas.

θόλος, ου, ὁ vel ἡ, tholus, camera fastigiata, rotunda, testudo aedificii. 2) apud Athenienses locus, in quo Prytanes coenare solebant. 3) aedificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur. 4) locus in balneis, in quo sudor elicitur sicco calore.

θολόω, f. ώσω, (θολός) turbo, coeno faeculento excitato: turbo, perturbo animum: infusco, inquino: corrumpo.

θολώδης, ες, turbulentus, limosus, faeculentus.

θόλωσις, εως, ἡ, (θολόω) turbatio. 2) infuscatio, inquinatio.

θοός, ή, όν, celer, velox. 2) acutus. 3) vehemens.

θοόω, (θοός, 2.) acuo, incito.

θοραῖος, αία, αῖον, (θορός) seminalis.

θόρε, 3 aor. *Ep.* a θρώσκω, Il.

θορέω, *recentior praesentis forma.* p. θρώσκω, Plut., Luc.

θορή, ῆς, ἡ, genitura, semen genitale.

θορικός, ή, όν, seminalis, genitali semini accommodus. A praec.

θόρνυμι, vel vel θορνύω, item θόρνυμαι et θορνύομαι, (θορός, θρώσκω) insilio, ineo, libidine agitor, coeo.

θορόεις, εσσα, εν, (θορός) semini similis.

θορός, οῦ, ὁ, (θρώσκω, θορεῖν) semen genitale: excretio seminis.

θορυβέω, ήσω, tumultuor, fremitum cieo, fremitu et clamore displicere mihi significo. 2) tumultu perturbo, turbo.

θορυβητικός, ή, όν, tumultus, pavores faciens.

θορυβοποιέω, f. ήσω, tumultus facio.

θορυβοποιός, όν, (θόρυβος, ποιέω) tumultum faciens, tumultum excitans. 2) seditiosus.

θόρυβος, ου, ὁ, tumultus, turba.

θορυβώδης, ες, tumultuosus, turbulentus. 2) strepens, obstrepens.

θορυβωδῶς, *adv.* tumultuose, turbulenter, raptim. A praec.

θουραῖος, αία, αῖον, (θοῦρος) qui cum impetu adsultat, impetuosus.

θουράς, αδος, ἡ, impetuosa, salax.

θούρης, ου, ὁ, admissarius, qui init.

θουρικός, ή, όν, (θοῦρος) impetuosus, violentus.

θουριομάντις, ὁ, (μάντις) *vox comica;* vates ineptus, proprie, qui bellum vaticinatur, Ar. Nub. 331. ubi. v. schol.

θούριος, ια, ιον, (θοῦρος) impetuosus, bellicosus.

θοῦρις, ιδος, ἡ, impetuosa. A seq.

θοῦρος, ου, ὁ, (θρώσκω, θορεῖν) impetuosus, qui cum impetu adsultat.

θουρόω, insilio, assulto, Lyc.

θόωκος, ὁ, *Ep.* p. θῶκος.

θοῶς, *adv.* (θοός) celeriter, raptim.

θόωσα, ἡ, (θοός) celeritas.

θραγμός, οῦ, ὁ, (θράσσω) fragor, s. sonus e re aliqua contusa.

Θρᾷκες, οἱ, Thraces: Edoni.

Θρᾴκη, ης, ἡ, Thracia. τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, Thracia. A Θρᾷξ, ut seqq.

Θρακίας, ου, ὁ, Thracias, ut Θρακίας λίθος.

Θρᾳκικός, ή, όν, Thracicus.

Θρᾴκιος, α, ον, (Θρᾷξ) Thracius.

Θρᾳκιστί, *adv.* Thracum more.

θρανεύω, f. εύσω, (θρᾶνος) supra scabellum vel sedile pono, extendo.

θρανίας, ου, ὁ, i. q. θρανίς.

θρανίδιον, ου, τό, et θράνιον, ου, τό, *Dimin.* a θρᾶνος.

θρανίς, ὁ, piscis, qui et ξιφίας.

θρανίτης, ου, ὁ, (θρᾶνος) remex summi ordinis in triremi.

θρανῖτις, ιδος, ἡ, v. c. κώπη, remus thranitae. A praec.

θρανιτικός, ή, όν, qui thranitarum est. Ab eod.

θρᾶνος, ου, ὁ, sella, in specie familiaris. 2) scabellum, hypopodium. 3) scabellum, in quo coria extenduntur.

θρανύσσω, f. ξω, confringo, comminuo, contero, ap. Lycophr.

Θρᾷξ, Θρᾳκός, ὁ, *Ion.* Θρῆξ, Θρῆϊξ vel Θρῇξ, Thrax. *Fem.* Θρᾷσσα.

θρασέως, *adv.* (θρασύς) audacter, temerarie.

Θρασκίας, ου, ὁ, Thrascias, Caecias, ventus. Quasi θρᾳκίας, a Θρᾷξ.

θράσος, εος, τό, audacia, ferocitas, pro θάρσος. (ᾰ)

Θρᾷσσα, ἡ, Att. Θρᾷττα, *Ion.* Θρῇσσα, Θρήϊσσα, Thressa vel Threissa femina e Thracia.

θράσσω, Att. θράττω, f. ξω, (contr. p. ταράσσω) moveo, molestiam creo vellicando, pungendo, item contundo, frango.

θρασυγλωττία, ας, ἡ, audacia in dicendo, impudentia orationis.

θρασύγλωττος, (θρασύ, γλῶττα) audax verbis.

θρασύγυιος, ον, (γυῖον) audax robore corporis.

θρασύδειλος, ον, simul audax et timidus, audaciae timidus ostentator.

θρασύθυμος, ον, (θυμός) ferocis animi.

θρασυκάρδιος, ον, (καρδία) audax, ferox.

θρασυμάχανος, ον, (μηχανή) *Dor.* pro θρασυμήχανος, audax machinator: qui consilia audacia init.

θρασυμάχας, ου, ὁ, *Dor.* pro θρασυμάχης, (μάχη) audax in pugna. *Gen. pl. Dor.* θρασυμαχᾶν.

θρασύμᾰχος, ον, idem et ab eod.

θρασυμέμνων, ον, (μένω) qui irruentem hostem audacter sustinet.

θρασυμήδης, ες, (μῆδος) idem quod seq.

θρασύμητις, ιδος, ὁ, ἡ, audax consilio.

θρασυμήχανος, ον, v. θρασυμάχανος.

θρασύμυθος, ον, verbi audax.

θρᾰσύνω, (θρασύς) audacem reddo. Hinc θρασύνομαι, audax fio, audacter et libere loquor, sum confidens, sum ferocior.

θρασυξενία, ας, ἡ, (ξένος) hospitis insolentia, audacia hominis peregrini.

θρασυπόλεμος, ον, *poet.* θρασυπτόλεμος, (πόλεμος) audax bello.

θρασύπονος, ον, fortis in sustinendo labore.

θρᾰσύς, εῖα, ύ, *Gen.* έος, είας, έος, audax, temerarius, protervus, insolens. 2) tutus.

θρασύσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνα) animo intrepidus.

θρασυσπλάγχνως, *adv.* audacter, intrepide.

θρασυστομέω, f. ήσω, audacter et insolenter loquor. A seq.

θρασύστομος, ον, (στόμα) ore audax.

θρασύτης, ητος, ἡ, (θρασύς) audacia, ferocia.

θρασύφρων, ον, (φρήν) audacis animi.

θρασυφωνία, ας, ἡ, vocis audacia. A seq.

θρασύφωνος, ον, (φωνή) audaci et procaci ore utens.

θρασυχάρμης, ου, ὁ, (χάρμη) audax pugnator.

θρασύχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) audax, promtus manu.

θρασυχειρία, ας, ἡ, fortitudo. A pr.

θρᾰσώ, ἡ, audax, epith. Minervae, Lyc.

θράττα, ἡ, nomen piscis vilis, nec vulgo noti, ap. Athenienses.

θραττίδιον, τό, *Dimin.* a pr.

θράττω, v. θράσσω.

θραυλός, ή, όν, (θραύω) ruptus, fractus, fragilis. cf. τραυλός.

θραῦμα, τό, (θραύω) i. q. θραῦσμα.

θραύπαλος, ὁ, traupalos, arbor apud Theophr.

θραυπίς, ίδος, ἡ, avis. Gaza, carduelis, apud Aristot.

θραυρός, ή, όν, i. q. θραυλός, Hesych.

θραυσάντυξ, υγος, (θραύω, ἄντυξ) frangens currum. *Verbum ineptum veteris tragici*, ap. Aristophan.

θραῦσις, ἡ, (θραύω) fractio, ruptura: calamitas.

θραῦσμα, τό, (θραύω) fragmentum. 2) lepra, lues, LXX.

θραυστός, ή, όν, fragilis, friabilis.

θράττω, vid. θράσσω.

θραύω, f. αύσω, frango: frio, tero, contundo: debilito: dolore afficio.

θράω, *inus.* occurrit θρήσασθαι, sedere; apud Athenaeum e Phileta.

θρεκτικός, ή, όν, (τρέχω) celer, cursu velox.

θρέμμα, ατος, τό, (τρέφω) omne quod alitur. 2) pecus, ovis.

θρεμματοτροφέω, (τρέφω) pecora habeo vel alo.

θρεμμάτιον, τό, *Dimin.* a θρέμμα. (ᾰ)

θρέξασκον, 3 pl. aor. 1. a τρέχω, *Ion.* p. ἔθρεξαν, Il. 18, 599. 602.

θρεοκάρδιος, ον, (θρέω, καρδία) tristis. Anacr.

θρέπτα, τά, i. q. θρέπτρα.

θρέπτειρα, ας, ἡ, nutrix, altrix. A seq.

θρεπτήρ, ῆρος, ὁ, (τρέφω) nutritor, altor.

θρεπτήριος, ον, (τρέφω) qui ali solet. 2) ad alendum idoneus. Hinc *Subst.* τά θρεπτήρια, ων, alimenta, item, nutritionis praemia, beneficia, quae parentibus senioribus tribuuntur pro educatione a liberis. sc. γέρα. v. θρέπτρον.

θρεπτικός, ή, όν, alendi vim habens. A seq.

θρεπτός, ή, όν, (τρέφω) nutritus, altilis.

θρέπτρα, τά, i. q. θρεπτήρια, nutritionis praemia, Il. 4, 478. 17, 302. *ap. seriores* etiam τά θρέπτα. *Singularis* θρέπτρον non fuit in usu.

θρέπτρια, ας, ἡ, nutrix, altrix. *Fem.* a θρεπτήρ.

θρεττάνελό, *vox poetica*, qua imitatur Aristophanes sonum citharae, Plut. 290.

θρέττε, τό, i. q. τό θαῤῥαλέον, θρασύ, ἀνδρεῖον, Ar. Eq. 17. cf. ibi schol.

θρέψα, p. ἔθρεψα, aor. 1. a τρέφω, Hom.

θρεψίππας, ου, ὁ, i. q. ἱπποτρόφος.

θρέψις, εως, ἡ, nutritio, alitura.

θρέω, f. θρέομαι, sonum edo, fremo, tumultuor, clamo, loquor, lamentor, lugeo.

Θρηΐκιος, ίη, ιον, *poet.* p. Θρήκιος. (‒ ⏑ ⏑ ⏑, sed apud *poetas Alex.* etiam ‒ ‒ ⏑ ⏑)

Θρηΐξ, ΐκος, ὁ, *poet.* pro Θρῇξ, Thrax. *Seriores poetae* secundam in casibus obliquis etiam producunt.

Θρήϊσσα, ἡ, *poet.* pro Θρῇσσα.

Θρῄκη, ἡ, Ion. p. Θρᾴκη.

Θρῄκηθεν, *adv.* a Thracia.

Θρῄκηνδε, *adv.* in Thraciam.

Θρῄκιος, ίη, ιον, *Ion.* p. Θρᾴκιος, Thracius.

θρηνέρως, ωτος, ὁ, ἡ, (ἔρως) qui lugubriter amat. cf. δυσέρως.

θρηνέω, f. ήσω, (θρῆνος) lugeo: odas lugubres cano. Unde

θρήνημα, ατος, τό, carmen lugubre, lamentatio.

θρηνητέος, έα, έον, lugendus. Ab eod.

θρηνητήρ, ῆρος, ὁ, qui luget, ejulat.

θρηνητικός, ή, όν, ad lamentandum propensus.

θρηνητικῶς, *adv.* lugubriter.

θρηνήτρια, ας, ἡ, praefica, *fem.* a θρηνητής.

θρῆνος, ὁ, (θρέω) planctus, lamentatio, cantus lugubris.

θρῆνυς, υος, ὁ, (θρέω) scabellum pedum.

θρηνῳδέω, f. ήσω, (θρηνῳδός) lugubre carmen cano. 2) lugeo, deploro.

θρηνῴδημα, τό, lugubris cantus. A pr.

θρηνώδης, ες, (θρῆνος) ad lamentandum propensus, flebilis, querulus.

θρηνῳδία, ας, ἡ, lugubris cantus. A seq.

θρηνῳδός, ον, (θρῆνος, ᾠδή) qui carmen lugubre canit. ἡ θρηνῳδός, praefica, quae conducta plorat in funere.

θρησκεία, ας, ἡ, (θρησκεύω) religio, superstitio, ritus, caeremoniae.

θρήσκευμα, τό, cultus dei, Eccl.

θρησκεύσιμος, ον, ad cultum divinum pertinens.

θρησκευτήριον, ου, τό, templum, aedes, sacellum.

θρησκευτής, οῦ, ὁ, religiosus, superstitiosus. A seq.

θρησκεύω, f. εύσω, deum colo, veneror: superstitiosus sum; colo, veneror. A seq.

θρῆσκος, ον, religiosus: superstitiosus.

θριάζω, f. άσω, (θρῖον) folia fici, aut cujusvis arboris decerpo. 2) (Θριαί) furore percitus sum, numine adflor. Hesych.

θριαί, ῶν, αἱ, calculi, quos sortilegi in urnam conjiciunt, unde oracula, sortes cf. Herm. ad Hom. h. Merc. 552.

θριαμβευτής, οῦ, ὁ, triumphator. A seq.

θριαμβεύω, f. εύσω, (θρίαμβος) triumpho de aliquo. 2) triumphare facio, in N. T. Hinc θριαμβεύομαι, in triumpho ducor.

θριαμβικός, ή, όν, triumphalis. Ab eodem.

θριαμβίς, ίδος, ἡ, idem. A seq.

θρίαμβος, ου, ὁ, hymnus in Bacchum: pompa Bacchica. 2) triumphus.

θριάσιον, τό, locus, vel urna, in quam θριαί conjiciebantur.

θριασταί, ῶν, αἱ, ficuum cultores. 2) vinitores.

θριγκίον, τό, idem quod θριγκός. 2) fastigium aedium. *Dimin.* a seq.

θριγκός, οῦ, ὁ, pinna seu corona murorum. 2) lorica muri, etc. 3) septum, vallum, maceria. Scribitur etiam θριγγός et θριγχός, non bene.

θριγκόω, f. ώσω, vallo, sepio, lorico. 2) fastigium seu coronam aedificio impono. A praec.

θρίγκωσις, ἡ, loricae adjunctio, circumseptio. A praec.

θριδακηΐς, ΐδος, ἡ, i. q. θριδακίνη, *fem.* a θριδάκινος.

θριδακίνη, ἡ, lactuca sativa, *Att.* pro *Ionico* et *Dor.* θρίδαξ. 2) placentae genus. vid. Lobeck. ad Phryn. p. 130. (⏑ ⏑ ‒ ‒, fortasse etiam ‒ ⏑ ‒ ‒)

θριδακίς, ίδος, ἡ, lactucula. *Dimin.* a praec.

θριδάκινος, η, ον, qui est in vel e lactuca, ut folium. (⏑ ⏑ ⏑ ⏑)

θριδακίσκη, ης, ἡ, lactuca.

θριδακώδης, ες, lactucae similis, qui e lactucarum genere est. A seq.

θρίδαξ, ακος, ἡ, lactuca. cf. θριδακίνη. (⏑ ‒, Philodem. ep. 31, 4. Lucill. 117, 2. sed teste Dracone Straton. p. 76. 10. ι longum est, unde scribendum foret θρῖδαξ.)

θρίζα, *contr.* pro θερίζω.

Θρινακίη, ἡ, *Ep.* pro Θρινακρία, Od. 12, 127. (‒ ⏑ ⏑ ‒)

Θρινακρία, ας, ἡ, Sicilia.

Θρινακρίς, ίδος, ἡ, Sicula.

θρῖναξ, ακος, ὁ, quasi tridens, ligo, bidens. 2) vannus, vannotus, ventilabrum. (‒ ‒, Ar. Pac. 565. scribitur etiam θρίναξ, ⏑ ‒, Antiphil. ep. 4, 4.)

θρίξ, *gen.* τριχός, *dat. pl.* θριξί, capillus, seta, villus: *ap. seriores* etiam penna, Lobeck. Phryn. p. 339.

θριόβολος, ον, (θριαί, βάλλω) qui θριάς in urnam jacit, sortilegus.

θρῖον, vel θρίον, τό, folium ficulneum. 2) folium quodvis. 3) genus edulii. (‒ ⏑, Ar. ⏑ ⏑, Theocr.)

θρῖοι, αἱ, extremi rudentes, qui laxantur primum in prora, vento favente.

θριοφόρος, ον, (θριαί, φέρω) i. q. θριόβολος.

θριπηδέστος, ον, (θρίψ, ἔδω) corrosus et exesus a tineis.

θριπόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) corrosus et exesus a vermibus.

θριποφάγος, ον, (θρίψ, φαγεῖν) cui victus est e cossis, qui vescitur vermibus ligna rodentibus. (ᾰ)

θριπώδης, ες, putrescens, vermibus obnoxius. A seq.

θρίψ, θριπός, ὁ, *fortasse etiam* ἡ, (τρίβω) vermis, qui ligna exedit, cossus.

θροέω, f. ήσω, (θρόος) fremo, clamo, loquor. 2) turbo. 3) rumores excito s. spargo. *Pass.* perturbor, terrefio.

θρομβήϊον, pro θρομβίον, τό, (θρόμβος) grumulus, parvus grumus.*

θρομβίον, τό, idem, ab eod.

θρομβοειδής, ές, (εἶδος) grumosus, grumo similis.

θρόμβος, ου, ὁ, grumus, v. c. sanguinis concreti.

θρομβόω, f. ώσω, in grumos cogo. Hinc θρομβόομαι, in grumos coeo. A pr.

θρομβώδης, ες, grumo similis, grumosus. Ab eod.

θρόμβωσις, ἡ, (θρομβόω) concretio rei in grumos.

θρονίζω, f. ίσω, (θρόνος) in throno colloco.

θρονίον, τό, *Dimin.* a θρόνος.

θρονισμός, οῦ, ὁ, collocatio in throno, inauguratio. A pr.

θρονιστής, οῦ, ὁ, qui in throno collocat. Ab eodem.

θρόνον, τό, flos. 2) pigmentum. 3) pharmacum, venenum. Plur. τά θρόνα, etiam bestiae diversicolores.

θρονοποιός, όν, (ποιέω) qui thronos conficit.

θρόνος, ὁ, thronus, solium, sedes, sedile, sella. 2) regnum, imperium.

θρόνωσις, ἡ, i. q. θρονισμός, Heind. ad Plat. Euthyd. p. 277. D.

θρόος, ου, *contr.* θροῦς, οῦ, ὁ, (θρέω) clamor tumultuantium, pugnantium, tumultus: fremitus, murmur, susurrus: fama, rumor: turba.

θρυαλλίδιον, ου, τό, *Dimin.* a seq.

θρυαλλίς, ίδος, ἡ, ellychnium. 2) herba, cujus folia apta sunt ad ellychnia.

θρυγανάω, vel θρυγανόω *rectius*, frico, scalpo, leniter pulso, v. c. januam, Ar. Eccl. 34.

θρυΐνος, ίνη, ινον, (θρύον) junceus. (⏑ ⏑ ⏑)

θρυλιγμός, οῦ, ὁ, (θρυλίζω) vitium et peccatum canentis, ap. Dion. Halyc. idem fere quod ἐκμέλεια, aut saltem species ejus.

θρυλλέω, f. ήσω, vel θρυλέω, (θρύλλος) susurro. 2) in ore habeo, dictito, famigero, dissemino, spargo in vulgus. θρυλλούμενα vulgo nota. it. omnium sermone celebrata. 3) inculco.

θρύλλημα, ατος, τό, vel θρύλημα, (ῡ) quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi, proverbium vulgi, rumor, susurrus. A pr.

θρύλλιγμα, ατος, τό, (θρυλλίσσω) confractum, sive quod discerptum est.

θρυλλιγμός, ὁ, i. q. θρυλιγμός.

θρυλλίζω, f. ίσω, (θρύλλος) susurro, murmuro. Reperitur et θρυλίζω.

θρυλλίσσω, f. ξω, (θραύω, θρύπτω, τρύω) frango, tero, contero.

θρύλλος, ου, ὁ, vel θρύλος, susurrus,

murmur, rumor. 2) tumultus. 3) colloquium clandestinum.

Θρύμμα, ατος, τό, (θρύπτω) fragmentum, frustum.

Θρυμματίς, ίδος, ἡ, genus placentae. 2) frustum panis. 3) crustum. A pr.

Θρυόεις, εσσα, εν, juncis abundans, a seq.

Θρύον, τό, juncus, herbae genus agrestis et in paludibus natae. 2) ulva. (⏑⏑)

Θρύομαι, in junceam quasi et insensilem omnis boni naturam mutor. *dub.*

Θρυπτικός, ή, όν, (θρύπτω) frangendi s. comminuendi vim habens, frangens, comminuens. 2) fragilis, friabilis. 3) *metaph.* propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis.

Θρυπτικῶς, *adv.* molliter, delicate.

Θρύπτω, f. ψω, aor. 2. pass. ἐτρύφην, (⏑ ⏑ -) frango, confringo, comminuo, contero: frio. 2) *metaph.* frango deliciis, luxu. *Med.* deliciis frangor, enervor, delicias facio, insolens sum, superbio. (Ejusdem radicis atque θραύω, τρύω, τρυφή.)

Θρύψις, ἡ, ipsa actio frangendi, fractio, comminutio, friatio. 2) deliciae, mollities. A praec.

Θρυψίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, qui molli et delicata est cute. Hesych.

Θρυώδης, ες, (θρύον) juncis abundans. epith. regionis.

Θρώσκω, f. θοροῦμαι, *Ion.* θορέομαι, aor. ἔθορον, inf. θορεῖν, salio, Il. 10, 528. et saepius: dicitur etiam de quovis celeri motu, ut de volatu sagittae. 2) insilio, ἐπί τινι, vel ἔν τινι, Hom. 3) ut θόρνυμαι, coeo cum femina, *c. acc.* Aesch.

Θρωσμός, οῦ, ὁ, tumulus, locus eminens, unde subsultim descenditur. A pr.

Θύα, ας, ἡ, v. θυΐα. (⏑ -)

Θυάζω, f. άσω, (θύω) sacrifico, consecro. 2) Bacchica orgia celebro. 3) furo.

Θυάστιν vel θυάνια, ἡ, *vox Laconica*, i. q. λοιδορία.

Θύαρος, ου, ὁ, lolium ita dicitur a quibusdam. Diosc.

Θυάς, άδος, ἡ, (θύω) quae furore percita fertur, Baccha, quoniam Bacchae quasi furore percitae ferebantur, quum sacra sua celebrarent. 2) *adj.* solemnis. (⏑⏑)

Θυάω, subo: velut sus libidinoso furore percita.

Θυγάτηρ, ἡ, *gen.* θυγατέρος, *contr.* θυγατρός, *dat.* θυγατέρι, θυγατρί, *acc.* θυγατέρα, θύγατρα, *voc.* θύγατερ, filia. 2) puella: ancilla. (a natura breve producitur ab *Epicis* in casibus, qui plures quam tres habent syllabas.) Hinc

Θυγατριδῆ, ῆς, ἡ, neptis e filia. υ breve.

Θυγατριδοῦς, ὁ, nepos a filia.

Θυγατρίζω, filiam appello.

Θυγάτριον, ου, τό, filiola. *Dimin.* a θυγάτηρ.

Θυγατρόγαμος, ον, (γαμέω) qui filiam in matrimonium duxit.

Θυγατρογόνος, ον, (γονία) filias procreans s. gignens.

Θυγατροθετέω, f. ήσω, pro filia adopto.

Θυεία, ας, ἡ, mortarium.

Θυείδιον, ου, τό, mortariolum. *Dimin.* a pr.

Θύελλα, ας, ἡ, (θύω) procella, turbo. (⏑ - ⏑)

Θυελλαῖος, α, ον, procellosus.

Θυελλήεις, ήεσσα, ῆεν, procellosus.

Θυελλόπους, οδος, (πούς) celerrimus.

Θυελλοτόκος, ον, (τίκτω) procellas gignens.

Θυελλοφορέω, f. ήσω, (φέρω) cum impetu fero.

Θυελλώδης, ες, procellosus.

Θυείστης, ου, ὁ, (θυεία) pistillum mortarii, vulgo δοίδυξ.

Θυίστης, ου, ὁ, (θυεία) potus ex aromatis confectus.

Θυήεις, ήεσσα, ῆεν, (θύος) odorifer, odoratus.

Θυηκόος, ὁ, (θύος, κοέω) sacerdos, sacrorum peritus. v. θυοσκόος.

Θυηλή, ῆς, ἡ, (θύω) haruspicium, extispicium. 2) libamentum, primitiae sacrorum. 3) sacculus, in quem suffimenta conjiciuntur.

Θυήλημα, τά, sacrificium.

Θύημα, τό, (θύω) suffimentum, odoramentum. 2) farra melle, oleo vinoque imbuta, liba, ferta. (⏑ - ⏑)

Θυηπολέω, f. ήσω, (θυηπόλος) sacrifico, macto.

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in sacris, ipsa sacrificandi actio. A pr.

Θυηπόλιον, τό, sacrificium. Ab eod.

Θυηπόλος, ον, θυηπόλης, ου, ὁ, (πολέω) qui circa sacra versatur, sacerdos, sacrificus.

Θυητής, οῦ, ὁ, sacrificus.

Θυητός, ή, όν, (θύω) odoratus, redolens suffimentis.

Θυηφάγος, ον, (φαγεῖν) victimam consumens.

Θυΐα, ας, ἡ, vel θυία et θύα, Thyia, arbor perpetuo virens et odorata. 2) mortarium. 3) pila. (θυΐα, ⏑⏑ -: θύα, ⏑ -)

Θυΐαι, αἱ, Bacchae.

Θυϊάς, άδος, ἡ, i. q. θυάς. (⏑⏑⏑)

Θυΐδιον, ου, τό, mortariolum. *Dimin.* a θυΐς (⏑⏑⏑⏑)

Θύϊνος, ίνη, ινον, thyinus, qui est a thyia. (⏑⏑⏑)

Θυϊος, α, ον, thyiam similitudine referens. (⏑⏑⏑)

Θυΐον, τό, invenitur pro θύον.

Θυΐς, ίδος, ἡ, mortarium. (⏑⏑)

Θυΐσκη, ης, ἡ, thuribulum, acerra. 2) mortariolum.

Θυΐτης, ὁ, sc. λίθος, lapis thyites.

Θυίω, i. q. θύω, furo.

Θυλάκιον, τό, sacculus. 2) folliculus, vagina seminis. *Dimin.* a θύλακος (- ⏑⏑⏑)

Θυλακίσκος, θυλακίσκη, θυλακίσκιον, idem et ab eodem.

Θυλακίτης, ου, ὁ, *fem.* θυλακῖτις, ιδος, ἡ, sacci s. folliculi formam habens.

Θυλακοειδής, ές, (εἶδος) sacci formam habens, folliculo similis.

Θυλακόεις, εσσα, εν, i. q. θυλακοειδής.

Θύλακος, ὁ, saccus, uter, follis, crumena. 2) folliculus, vagina seminis. 3) panarium, saccus, in quo panes aut farinae conduntur. 4) tegmen capitis, cucullus sive saccus coriaceus. 5) vestimenta crucalia, braccae. 6) corpus humanum, per contemtum, quum refertur ad animum. (- ⏑⏑)

Θυλακοτρώξ, τρώγος, (θύλαξ, τρώγω) saccos rodens, nomen muris.

Θυλακοφορέω, f. ήσω, (φέρω) qui saccum circumfert, v. c. merces. θυλακοφόρος, ον, qui saccum, peram gestat.

Θυλακώδης, ες, (θύλακος) sacci formam habens.

Θύλαξ, ακος, ὁ, it. θυλάς, άδος, ἡ, et θύλις vel θύλιξ, ἡ, i. q. θύλακος.

Θύλημα, τό, i. q. θυήλημα, Ar. Pax. 1040. (ῡ?)

Θῦμα, ατος, τό, (θύω) quicquid immolatur. 2) sacrificium, victima. 2) odoramentum.

Θυμάγροικος, ον, (θυμός, ἄγροικος) per iracundiam agrestis.

Θυμαίνω, f. ανῶ, (θυμός) irascor, excandesco.

Θυμαλγής, ές, (ἄλγος) dolorem adferens animo.

Θυμάλωψ, ωπος, ὁ, (τύφω) titio niger, carbo semiustus, vel fuligo, tropice iracundia. (- ⏑ -)

Θυμαρέω, f. ήσω, mihi placet, contentus sum. A seq.

Θυμαρής, ες, (θυμός, ἄρω) gratus placidus, jucundus. (- - -)

Θυμάρμενος, η, ον, (ἄρμενος) animo gratus.

Θυμάτιον, τό, hostiola, victima exigua. *Dimin.* a θῦμα. (- ⏑⏑⏑)

Θύμβρα, ας, ἡ, thymbra, herba odorata, satureia, cunila.

Θυμβρεπιδειπνος, ον, (θύμβρα, ἐπί, δεῖπνον) *Vox comica*, qui thymbra vescitur, thymbram pro carne ad panem edit, pauper.

Θύμβρις, ιδος, ἡ, nomen fluviorum quorumdam, *a*) in agro Trojano. *b*) prope Syracusas, Theocr. 1, 118. ubi tamen aliis montis nomen esse videtur. *c*) Tiberis, unde Θυμβριάς, άδος, ἡ, nympha Tiberina: quae Tiberim accolit, Romana. Dicitur et Θύβρις, Θυβριάς.

Θυμβρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, (θύμβρα) vinum thymbrites, i. e. thymbra conditum.

Θύμβρον, τό, i. q. θύμβρα, *dub. lect.*

Θυμβροφάγος, ον, thymbra victitans, pauper.

Θυμέλη, ἡ, (θύω) locus, ubi sacrificatur: ara, templum: hinc omnino aedificium magnificum. 2) thymele, ara Bacchi post orchestram, in qua stabat choragus: hinc theatrum, pulpitum, scena, fabula.

Θυμελικός, ή, όν, scenicus. 2) *Subst.* ὁ, histrio. A pr.

Θυμηγερέω, f. ήσω, (ἀγείρω) animum recolligo aut suscito, stimulo ad iracundiam.

Θυμηδέω, f. ήσω, (ἥδομαι) animo sum laeto et hilari. Etiam in *Med.*

Θυμηδής, ές, (θυμός, ἧδος) animo gratus

Θυμηδία, ας, ἡ, animi voluptas, animi delectatio, laetitia. A pr.

Θύμημα, ατος, τό, cogitatio. LXX.

Θυμήρης, ες, i. q. θυμαρής.

Θυμιάζω, f. άσω, i. q. θυμιάω.

Θυμίαμα, ατος, τό, (θυμιάω) suffitus, suffimentum ex aromatibus, incensum thus.

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus, suffitio. 2) evaporatio, exhalatio. Ab eod.

Θυμιατήρ, ὁ, acerra, thuribulum. Ab eod.

Θυμιατήριον, ου, τό, thuribulum, acerra. Ab eod.

Θυμιατίζω, i. q. θυμιάω.

Θυμιατικός, ή, όν, (θυμιάω) ad suffiendum aptus. 2) vapores exhalans.

Θυμιατός, ή, όν, exhalans vel qui exhalatur.

Θυμιάω, f. άσω, (θῦμα, θύω) suffio, suffitum facio, odores accendo, adoleo.

2) *intr.* fumum emitto. (‒⏑⏑‒, fut. θυμιάσω, ‒⏑‒‒)

Θυμίδιον, ου, τό, *Dimin.* a θυμός. (‒⏑⏑⏑)

Θύμικος, η, όν, (θυμός) animosus: fortis: iracundus, propensus ad iram.

Θυμικῶς, *adv.* irate, vehementer.

Θύμινος, ίνη, ινον, (θύμος) thyminus, ex thymo factus. (⏑⏑⏑)

Θύμιον, τό, (θύμος) smilax, taxus, cunila. 2) supra corpus quasi verrucula eminens, inpr. tuberculum carnosum, quod in pudendis, glande, praeputio, ano, gignitur. (⏑⏑⏑)

Θυμίτης, ου, ὁ, thymo conditus, ut θυμίτης οἶνος, vinum thymites, ἅλες θυμῖται, sales cum thymo triti.

Θυμοβαρής, ές, (βαρύς) animo dolens, luctu et moerore gravis.

Θυμοβορέω, f. ήσω, animum exedo. A seq.

Θυμοβόρος, ον, (βορά) animum exedens.

Θυμοδακής, ές, (δάκνω) molestus, animum rodens et mordens.

Θυμοειδής, ές, (θυμός, εἶδος) qui vultu iram et animos refert, animosus, ferox, acer et vehemens. *Subst.* τὸ θυμοειδές, animi praesentia, vigor, strenua virtus. Plat.

Θυμοειδής, ές, (θύμος, εἶδος) thymo similis.

Θυμοειδῶς, *adv.* animose, iracunde. A praec.

Θυμόεις, εσσα, εν, (θύμος) thymo abundans.

Θυμολέαινα, ης, ἡ, leonina, h. e. magna mente praedita.

Θυμολέων, οντος, ὁ, leonino animo praeditus.

Θυμολιπής, ές, (λείπω) i. q. λειπόθυμος.

Θυμόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) qui animo, ratione, futura prospicit, vates.

Θυμομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) animo bellum meditor: bello aliquem ulcisci cupio, quum propter tenuitatem virium non possim, sed cogar injurias perferre: animose et ad internecionem usque dimico: infenso animo sum ex aliqua re.

Θυμομαχία, ἡ, infestus in aliquem, et belligerandi cupidus animus. A pr.

Θύμον, ου, τό, (θύμος) thymum, herba odorata. 2) cepa agrestis, bulbus. (⏑⏑)

Θυμοξάλμη, ης, ἡ, (θύμος, ὄξος, ἅλμη) confectio medica e thymo, aceto, salibus, pulegio et ruta.

Θυμοπληθής, ές, (θυμός, πλῆθος) plenus irarum, iracundus.

Θυμοραϊστής, οῦ, ὁ, (ῥαίω) animum perdens, exedens.

Θυμός, οῦ, ὁ, animus, s. impetus animi: cupiditas: animi praesentia: animi praestantia: animi vehementia: animalis et vivificus spiritus: ira, excandescentia, iracundia, propensio ad irascendum: irae effectus, poena. (‒⏑)

Θύμος, ου, ὁ, thymus, herba. 2) bulbus, cepa agrestis. 3) glandulosa pars, quae in jugulo ad os summum pectoris consistit. 4) tuberculum carnosum, quod super corpus quasi verrucula exsistit. (⏑⏑)

Θυμοσοφέω, sum θυμόσοφος.

Θυμοσοφικός, ή, όν, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei adquisivit. 2) ingenio praestans, ingeniosus, sollers.

Θυμόσοφος, ον, qui sapientiam non ex disciplina, sed ab ipsa natura hausit; natura sollers, docilis, ingeniosus.

Θυμοφθορέω, f. ήσω, animum corrumpo, caedo, ut curis, aegritudine. A seq.

Θυμοφθόρος, ον, (φθείρω) animum labefactans, animum perdens.

Θυμόω, f. ώσω, (θυμός) ad iram provoco, irrito, concito. Θυμόομαι, irascor, iracundia excandesco. Θυμωθείς, iratus.

Θυμώδης, ες, (θυμός) animosus, iracundus.

Θυμώδης, ες, (θύμος) thymum refercus.

Θυμωδῶς, *adv.* iracunde.

Θύμωμα, τό, (θυμόω) ira, excandescentia. (‒‒⏑)

Θύμωσις, εως, ἡ, excandescentia, ira nascens et modo exsistens. *dub.* (‒‒⏑)

Θυνέω, i. q. θύνω, cum impetu feror, Hes. sc. 210.

Θυννάζω, f. άσω, (θύννος) pungo, ut piscator thynnum majorem conto, vel tridente.

Θυνναῖος, αία, αῖον, qui e thynno est. Hinc *Subst.* τὸ θυνναῖον, sacrificium e thynnis. Ab eod.

Θύνναξ, ακος, ὁ, parvus thynnus. Ab eod.

Θυννάς, άδος, ἡ, thynnus, *femina.*

Θυννεῖον, τό, frustum thynni.

Θυννευτικός, ή, όν, (θυννεύω) thunninus. epith. retis, quo thynni capiuntur.

Θυννεύω, thunnos capio.

Θύννη, ἡ, thunnus, *femina.*

Θυννίδες, ων, αἱ, salsamenta muriae. 2) frusta thynnorum in partes concisorum.

Θυννίζω, i. q. θυννάζω

Θυννίον, ου, τό, parvus thynnus. *Dim.* a θύννος.

Θυννίς, ίδος, ἡ, thynnus, *femina.*

Θυννοθηραῖος, αία, αῖον, thynnorum venationi aptus. A seq.

Θυννοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) thynnorum venator, qui thynnos captat.

Θύννος, ὁ, thunnus, thynnus: *etiam* ἡ θύννος. (a θύνω, propter natandi celeritatem.) cf. Böttigeri Amaltheam Vol. II. p. 302 seq.

Θυννοσκοπεῖον, ου, τό, locus thynnorum insidiis aptus. A seq.

Θυννοσκοπέω, f. ήσω, thynnos speculor et capto. 2) intentis oculis accurate observo, ut piscatores thynnos ex alta specula procul venientes observant.

Θυννοσκοπία, ας, ἡ, thynnorum captatio. 2) accurata observatio. Ab eod.

Θυννοσκόπος, ον, (σκοπέω) qui thynnis insidiatur.

Θυννώδης, ες, thynno similis. 2) crassus et ineptus.

Θῦνος, ὁ, *scribitur etiam pro* θύννος.

Θύνω, (θύω) cum impetu feror, propero, ruo. (‒‒)

Θυοδόκος, ον, (θύος, δέχομαι) suffimentorum receptor. Hinc *Subst.* τὸ θυοδόκον, scil. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum.

Θυόεις, όεσσα, όεν, odorus, suffitu repletus. A seq.

Θύον, τά, (θύω) libum, quod diis offerebatur. 2) aroma seu suffimentum. 3) thya, *arbor odora.* citrus. cf. θυία.

Θύος, εος, τό, (θύω) suffimentum in sacris, odoramentum; hinc Latinum *thus.* 2) victima, hostia, sacrificium. 3) furor.

Θυοσκινέω, (κινέω) sacra facio.

Θυοσκόος, ου, ὁ, (θύος et κοέω, pro νοέω, *vel* κέω, καίω) haruspex, sacrorum peritus.

Θυοσκόπος, ον, (σκοπέω) qui sacra inspicit, haruspex.

Θυόω, f. ώσω, (θύος) rebus odoratis suffio, odorem jucundum reddo. 2) *Pass.* θυόομαι, furore correptus sum, cum furore ruo.

Θύρα, ἡ, *Ion.* θύρη, janua, ostium, porta, fores: φοιτᾶν ἐπὶ τὰς θύρας, aulam regiam adire, in atrio regis (Persarum) versari, Xen. 2) aditus, introitus: rei faciendae facultas. (⏑‒)

Θύραζε, *adv.* foras. (⏑‒⏑)

Θυράζω, per januam educo.

Θύραθεν, *adv.* foris. 2) forinsecus, extrinsecus. Hinc ὁ καὶ ἡ θύραθεν, externus, a, um, τὰ θύραθεν, bona externa, fortuita. (⏑‒⏑)

Θυραία, ας, ἡ, janua inter duas aedes, quae scilicet facta est perfosso pariete communi. A seq.

Θυραῖος, αία, αῖον, (θύρα) etiam duarum terminatt., ad januam pertinens. 2) foris veniens, foris adlatus. 3) qui foris est, absens, externus.

Θυραυλέω, f. ήσω, (θύραυλος) foribus adsideo, ad fores sedeo. 2) foris, non domi sum. 3) sub dio ago, ut pastores, venatores, agricolae. 4) extra urbem, in agro, castris sum.

Θυραυλία, ας, ἡ, pernoctatio ad fores. 2) commoratio extra urbem, domum, in agro, sub dio. Ab eod.

Θυραυλικός, ή, όν, qui sub dio est, aut fit.

Θύραυλος, ον, (θύρα, αὐλή) ante fores jacens seu excubans. 2) foris, sub dio, pernoctans, commorans.

Θυρέασπις, ιδος, ἡ, (θύρα, ἀσπίς) i. q. θυρεός, 2.

Θυρεαφόρος, ον, i. q. θυρεοφόρος, Lobeck. Phryn. p. 657.

Θυρεοειδής, ές, (εἶδος) scuti formam habens.

Θυρεός, οῦ, ὁ, (θύρα) janua, operculum. 2) scutum, a forma et magnitudine januae.

Θυρεοφόρος, ον, (φέρω) scutifer, scutatus pedes.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, (θύρα, ἐπανοίγνυμι) januarum apertor, qui quasvis aedes impune ingreditur.

Θύρετρον, ου, τό, (θύρα) janua, ostium, porta. (⏑‒⏑)

Θύρηθεν, *adv. poet.* p. θύραθεν, foris. (⏑‒⏑)

Θύρηφι, *dat. poet.* a θύρα *adverbialiter*, foris, extra, Od. (⏑‒⏑)

Θυρίδιον, θύριον, τό, ostiolum, parva janua. *Dimin.* a θύρα.

Θυρίς, ίδος, ἡ, ostiolum. 2) fenestra. Ab eod.

Θυροειδής, ές, ostii speciem habens.

Θυρωρός, οῦ, ὁ, (οἴγνυμι) janitor.

Θυροκοπέω, f. ήσω, (θυροκόπος) januam pulso.

Θυροκοπία, ἡ, januae pulsatio.

Θυροκοπικός, ή, όν, januam pulsans, Epith. saltationis. v. κρουσίθυρος. A seq.

Θυροκόπος, ον, (κόπτω) pulsans januam.

Θυροκρουστέω, f. ήσω, (κρούω) januas pulso.

Θυροπηγία, ἡ, (πήγνυμι) januarum fabricatio.

Θυροποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) januarum opifex.

Θυρόω, f. ώσω, janua claudo, foribus munio.

Θυρσάζω, *Laconice* θυρσάδδειν, θυρσοδδειν, (θύρσος) Bacchi festum celebro, Ar.

θυρσάριον, τό, *Dimin.* a θύρσος, parvus thyrsus.

θυρσαχθής, ές, (θύρσος, ἄχθος) gravis thyrso, metuendus thyrso, Epith. Bacchi.

θυρσοειδής, ές, thyrsi formam referens.

θυρσόλογχος, ὁ, (λόγχη) thyrsus, hasta thyrsi. λόγχη τεθυρσωμένη.

θυρσομανής, ές, (μαίνομαι) thyrso furens, de bacchantibus.

θυρσοπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) idem. Unde apud Hesych. θυρσοπλῆγες, thyrso percussi, insanientes in orgiis Bacchicis. Unde et *tropice*, acerrima alicujus rei cupiditate incensi, ut laudis etc.

θύρσος, ὁ, thyrsus, hastula hedera et racemis vestita, quam Bacchantes in sacra pompa gestabant. 2) omnino baculus, virga. *Apud seriores poetas* invenitur etiam *plur.* τὰ θύρσα.

θυρσοτινάκτης, ου, ὁ, (τινάσσω) thyrsum quatiens.

θυρσοφορέω, f. ήσω, thyrsum gesto.

θυρσοφορία, ἡ, thyrsi gestatio. A seq.

θυρσοφόρος, ον, (φέρω) thyrsiger, thyrsum gestans.

θυρσοχαρής, ές, (χαίρω) thyrso gaudens.

θυρσόω, f. ώσω, (θύρσος) hastam hedera cingo, ut thyrsus fiat.

θύρωμα, τό, (θυρόω) locus januis clausus, cubiculum, Hdt. 2, 169. 2) i. q. θύρα, janua: *plur.* θυρώματα, valvae januae.

θυρών, ῶνος, ὁ, (θύρα) vestibulum.

θυρωρεῖον, τό, (θυρωρός) cella janitoris.

θυρωρέω, f. ήσω, januam custodio, sum janitor. A seq.

θυρωρός, οῦ, ὁ, ἡ, (θύρα, οὖρος) januae custos, janitor, ostiarius.

θύσαι, αἱ, (θύω) i. q. θυιάδες, Bacchae, Lyc. (-- ?)

θυσανηδόν, *adv.* (θύσανος) in modum fimbriae.

θυσανόεις, όεσσα, όεν, fimbriatus. A seq.

θύσανος, ὁ, fimbria, limbus. a θύω, cui verbo inest notio motus. (⏑⏑⏑)

θυσάνουρος, ον, (οὐρά) hirtam et villosam, fimbriatam et alatam habens caudam. Hesych.

θυσανώδης, ες, fimbriatus.

θυσανωτός, ή, όν, idem, et quasi a θυσανόω.

θύσθλα, ων, τά, (θύω) vitis folia seu rami cum fructu appenso. 2) virgae Bacchicae, thyrsi. 3) folia ficus, quae altaribus imponebantur.

θυσία, ας, ἡ, ipsa actio sacrificandi, solemnitas in re divina facienda. 2) feriae, quibus sacra fiunt. 3) victima, hostia. Ab eod.

θυσιάζω, f. άσω, sacrifico, immolo. A praec.

θυσίασμα, ατος, τό, (θυσιάζω) sacrificium, victima. LXX.

θυσιαστήριον, τό, (θυσιάζω) ara, ubi victimae adolentur. 2) mensa, in qua Eucharistia reponitur, ap. Scriptt. Eccl.

θύσιμος, ον, (θύω) qui sacrificari potest aut solet. (⏑⏑⏑)

θύσις, ἡ, (θύω) fervor, motus turbidus, τοῦ θυμοῦ, Plat. (⏑⏑)

θυσκάριον, τό, *Dimin.* a seq.

θύσκη, ης, ἡ, (θύω) scapha, τὰ θύματα, diis offerenda recipiens.

θύσσανος, θυσσανόεις, et θυσσανωτός, vide θύσανος etc.

θυστάς, άδος, ἡ, (θύω) sacrifica, sacrificalis. 2) bacchica, v. c. βοή, clamor bacchantium. Aeschyl.

θυτήρ, ῆρος, ὁ, (θύω) sacrificans.

θυτήριον, ου, τό, ara: acerra, turibulum: sacrificium. A seq.

θυτήριος, ον, (θύω) aptus ad sacrificandum.

θύτης, ου, ὁ, (θύω) haruspex, sacerdos. (⏑-)

θυτικός, ή, όν, (θύω) sacrificus, ad sacrificia pertinens. Hinc *Subst.* ἡ θυτική, sc. τέχνη, haruspicina, haruspicum disciplina, scientia faciendi rem divinam. (⏑ br.)

θύψαι, inf. aor. 1. a τύφω.

θύψις, εως, (τύφω) ustio.

θύψω, fut. a τύφω.

θύω, f. θύσω, (--) aor. ἔθυσα, pf. τέθυκα, aor. pass. ἐτύθην, (⏑⏑-) adoleo, suffio, sacrifico, sacra facio, macto victimam, at *in med.* exta inspicio, de haruspicibus, 2) cum impetu, quasi furibundus, feror, ruo, propero et festino: furo: ferveo, aestuo. (υ in praes. et impf. plerumque longum; raro corripitur.)

θυώδης, ες, (θύος) odorus.

θυώεις, εσσα, εν, i. q. θυόεις.

θύωμα, ατος, τό, (θυόω) suffimentum odoratum, odoramentum. (⏑-⏑)

θυωρίς, ίδος, ἡ, sc. τράπεζα, mensa sacrificialis.

θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacrae mensae ministrat. 2) mensarius, trapezita. A sq.

θυωρός, ἡ, (θύω) scil. τράπεζα, mensa sacris libationibus etc. dicata. 2) mensa argentaria. 3) mensa quaevis.

θωή, ῆς, ἡ, multa, damnum injunctum.

θωκέω, sedeo, commoror in aliquo loco. A seq.

θῶκος, ου, ὁ, i. q. θᾶκος, sedile, solium. 2) consessus. 3) officina, taberna, locus, ubi commoramur.

θῶμα, θωμάζω, vide θαῦμα.

θωμεύω, (θωμός) accumulo, Hes. 2) i. q. θωμίζω, Hephaest. p. 56. *si lect. vera.*

θώμιγξ, γγος, ὁ, et θῶμιξ vel θῶμις, funis, vinculum e cannabi, vel sparto, 2) nervus, chorda, vinculum.

θωμίζω, vel θωμίσσω, f. ξω, vincio seu ligo. 2) fodico, pungo, flagris caedo. θωμιχθείς, verberatus, flagellis caesus. A pr.

θὤμισυ, *contr.* ex τὸ ἥμισυ, Hesiod. op. 561.

θωμός, ὁ, i. q. σωρός, cumulus, acervus, Aesch. (a τίθημι.)

θῷος, ου, ὁ, (θωή) sons, nocens; noxius.

θωπεία, ας, ἡ, (θωπεύω) adsentatio, adulatio, blanditiae, blandimentum.

θώπευμα, τό, blandimentum. Ab eod.

θωπευμάτιον, τό, adsentatiuncula. *Dimin.* a praec.

θωπευτικός, ή, όν, adsentatorius, blandus.

θωπευτικῶς, *adv.* adsentatorie.

θωπεύω, f. εύσω, (θώψ) adulor, adsentor, blandior, *c. acc.* καιρὸν θωπεύειν, temporibus cedere. 2) decipio, fallo: ironice laudo, ludibrio habeo, cavillor, irrideo.

θωπικός, ή, όν, (θώψ) adsentatorius, adulatorius.

θωπικῶς, *adv.* adsentatorum more, adulatorie.

θωρᾱκίζω, f. ίσω, (θώραξ) thorace munio, lorico, armo.

θωράκιον, ου, τό, *Dimin.* a θώραξ, loricula, lorica. 2) propugnaculum. 3) pars mali nautici. 4) tabulatum, in quo armati milites. Diod. Sic.

θωρᾱκισμός, οῦ, ὁ, (θωρακίζω) loricatio.

θωρᾱκίτης, ου, ὁ, (θώραξ) miles thoracatus, lorica munitus.

θωρᾱκομάχος, ον, (μάχομαι) qui thorace indutus pugnat. (--⏑⏑⏑)

θωρακοποιός, όν, (ποιέω) qui thoracas conficit, loricarius.

θωρᾱκοφόρος, ον, (φέρω) qui thoracem gestat.

θώραξ, ᾱκος, ὁ, *Ion.* et *Ep.* θώρηξ, ηκος, lorica, pectus tegens. 2) ea pars corporis humani, quae lorica tegitur, pectus, thorax. 3) statua pectore tenus. 4) poculi genus. 5) *metaph.* τειχῶν θώραξ, lorica moenium, Dio Cass. hinc omnino propugnaculum, murus, cf. θωράκιον.

θωρηκτής, οῦ, ὁ, (θωρήσσω) thoracatus, loricatus, armatus.

θώρηξ, ηκος, ὁ, *Ion.* et *Ep.* p. θώραξ, Il.

θώρηξις, εως, ὁ, ἡ, loricatio. 2) potatio vini. Ab eod.

θώρηξις, ἡ, loricatio. 2) potatio vini meri, a seq.

θωρήσσω, f. ξω, thorace munio, lorico, armo. Frequentius in *Medio*: θωρήσσομαι, f. ξομαι, aor. ἐθωρήχθην, inf. θωρηχθῆναι, armor, loricam induo, Hom. 2) θωρήσσω *Ionibus* idem est quod μεθύσκω, ebrium facio, Theogn. 840. *Med.* i. q. μεθύω, inebrio me, Theogn. 413. 470. 508. 880.

θώς, θωός, ὁ, ἡ, animal lupo simile, lupus cervarius, Il. 11, 474. 13, 103.

θώσσω, i. q. θωρήσσω, 2. θωχθείς, inebriatus, Soph. fr. θῶσθαι, et θωσασθαι, i. q. εὐωχεῖσθαι, Aesch.

θωϋκτήρ, ῆρος, ὁ, (θωΰσσω) latrator.

θωῦμα, ατος, τό, miraculum, res miranda, *Ion.* pro θαῦμα. (υ breve.)

θωυμάζω, admiror, *Ion.* pro θαυμάζω. (υ breve.)

θωΰσσω, f. ξω, clamo, vociferor: clamore incito, adhortor.

θωυτός, ή, όν, i. q. θαυματός, θαυμαστός, admirabilis, *dub. lect.* Hes. sc. 165. (-⏑⏑)

θώψ, θωπός, ὁ, adsentator, adulator, palpo, blandus, adsentatorius, adulatorius, at θῶπες λόγοι ap. Platonem.

I

I, ι, ἰῶτα, *indecl.*, nona litera alphabeti graeci: in numeris ι' valet *decem*, et lineola subjecta ,ι *decem millia.* Iota semper est vocalis, et non nisi apud *poetas* interdum cum sequenti vocali per synizesin coalescit, ut Od. 14, 265 in Αἰγυπτίων. *Attici* in familiari sermone pronominibus demonstrativis addunt ι, ut οὑτοσί, αὑτηΐ, τουτί, et sic porro per omnes casus. Hoc ι *demonstrativum* semper longum est.

ἵ, ἵ, *antiqua forma pron. person. tertiae personae*, unde Latinum *is.* Nominativo ἵ usus est Soph. in Oenomao, dat. ἶν, *illi*, Pind. ἶν αὐτῷ, *sibi ipsi*, Hes. Hinc originem duxerunt pronomina τίς, σφί, σφίν, μίν, νίν, numerale ἴα, et particula ἵνα. cf. Ap. Dysc. de pron. p. 329. 366. Draco Strat. p. 106. Hermann. ad Orph. Arg. 781. Boeckh ad Pind. Pyth. 4, 36. (⏑)

ἰά, ἡ, *Ion.* ἰή, i. q. βοή, ἰωή, clamor: sonus, sonitus, strepitus. Scribitur etiam ἰα. (⏑-)

Ἴα, ἰῆς, ἰῇ, ἴαν, *fem.* *Ion.* ab εἷς pro μία, una, Il. 4, 437, 13, 354. 21, 569. (nom. et acc. ◡◡)

ἰὰ, τὰ, *plur.* *ab* ἰός, sagitta, Il. 20, 68. (–◡)

Ἰάζω, (Ἰάς) Iones imitor, Ionum lingua utor. (ī)

ἰαιβοῖ, *adv.* dolentis. v. ἰαυοῖ in ἰαῦ. (ĭ)

ἰαίνω, aor. ἴηνα, aor. pass. ἰάνθην, foveo, leniter calefacio, tepefacio, Od. 10, 359. 2) calore liquefacio, dissolvo, emollio, κηρὸς ἰαίνετο, Od. 12, 175. 3) θυμὸν ἰαίνειν, animum ad misericordiam flectere, Il. 24, 119. 4) foveo animum, i. e. laetitia perfundo, exhilaro, θυμὸς ἰάνθη vel θυμὸν ἰάνθης, Hom. (ι breve, praeterquam ubi per augm. tempor. producitur. Sic etiam sine augmento longum invenitur, ut Od. 22, 59), saepiusque ap. seriores.)

Ἰακός, ή, όν, (Ἰάς) Ionicus. ἡ Ἰακή, sc. διάλεκτος, dialectus Ionica. (◡◡◡)

Ἰακχαγωγός, οῦ, ὁ, (Ἴακχος, ἀγωγός) quasi mystagogus, minister in orgiis, s. qui Bacchi imaginem in orgiis portat.

Ἰακχάζω, clamo, vociferor bacchantium more.

Ἰακχαῖος, α, ον, Bacchicus. A seq. (ī)

Ἰακχεῖον, τό, templum Bacchi. (ī)

Ἰακχέω, i. q. Ἰακχάζω. (ī)

Ἰάκχιος, ον, i. q. Ἰακχαῖος, Soph. (◡–◡◡)

Ἴακχος, ου, ὁ, (ab ἰάχω, ἰαχή) Iacchus, Bacchus. 2) Hymnus in Bacchum (◡–◡)

Ἴακχος, η, ον, vel -ος, ον, Bacchicus. (◡–◡)

ἰάκχω, i. q. ἰάχω. (◡––)

ἰαλεμίζω, fleo, lugeo. Hes. A seq.

ἰαλεμίστρια, ἡ, praefica, a seq.

Ἰάλεμος, ου, ὁ, Jalemus, Calliopes filius, poeta ineptus et frigidus. 2) qui defunctos luget. 3) carmen lugubre et lamentabile. 4) *Adj.* miser, flebilis, nullius pretii, contemnendus. (◡–◡◡) Hinc

ἰαλεμώδης, ες, frigidus, ineptus. Suid.

ἰάλλω, f. αλῶ, aor. ἴηλα, inf. ἰῆλαι, (ἵημι) mitto, emitto, jacio. 2) incesso, persequor. 3) curro, feror, volo. (ī)

ἰαλτός, ή, όν, missus, jactus. (◡–◡)

ἴαμα, ατος, τό, (ἰάομαι) sanatio. 2) remedium. (–◡◡)

ἰαμβαυλεῖν, jambos tibia canere. Hes.

ἰαμβειογράφος, ου, ὁ, (ἴαμβος, γράφω) Jamborum scriptor. 2) maledicus, ut ἰαμβιστής.

ἰαμβεῖον, ου, τό, (ἴαμβος) carmen jambicum.

ἰάμβειος, ον, (ἴαμβος) jambeus, jambicus.

ἰαμβειοφάγος, vid. ἰαμβοφάγος.

ἰαμβιάζω, ex Epigr. pro ἰαμβίζω.

ἰαμβίζω, (ἴαμβος) jambis insector, maledico.

ἰαμβικός, ή, όν, jambis constans. Ab eodem.

ἰαμβιστής, οῦ, ὁ, (ἰαμβίζω) conviciator; proprie, qui alios jambis proscindit.

ἰαμβογράφος, ὁ, i. q. ἰαμβειογράφος.

ἰαμβοποιέω, jambos facio, a seq.

ἰαμβοποιός, όν, (ἴαμβος, ποιέω) jambos faciens, carmina jambica componens.

ἴαμβος, ου, ὁ, jambus, pes metricus, syllaba brevi et longa constans. 2) versus constructus jambicis pedibus; carmen versibus jambicis constans. 3) carmen satyricum, mordax, quod jambico carminis genere fere conscribi solebat, unde *mordaces jambi.* (◡–◡)

ἰαμβοφάγος, ὁ, idem qui ἰαμβιστής, homo, qui jambis, hoc est, dicteriis et sannis, velut pastu quodam, delectatur. *Vox comica.* Apud Demosth. ita dicitur histrio tragicus, cui multi jambi ediscendi sunt.

ἰαμβύκαι, ῶν, αἱ, (ἴαμβος) organa, sive instrumenta musica, triangula, quibus carmina jambica canebantur. Hesych. Suid. (ū)

ἰαμβώδης, ες, maledicus.

ἰαμεναί, αἱ, loca herbosa et irrigua, prata, vireta. Hesych. pro εἱαμεναί, quod idem significat atque melior scriptura. (–◡◡–)

ἴαμνοι, οἱ, apud Nicandrum, idem. (◡––)

Ἰάν, *gen.* Ἰᾶνος, ὁ, impr. in *plur.* Ἰᾶνες, *contr.* ex Ἰάονες, Ἴωνες, Aesch. (◡–)

ἰάνθην, ης, η, aor. 1. pass. ab ἰαίνω, Hom.

ἰάνθινος, ίνη, ινον, (ἴον, ἄνθος) violaceus. (◡–◡◡)

ἴανθον, τό, flos colore purpureo s. violaceo, Hesych. (◡–◡)

Ἰάννα, ἡ, *fem.* ab Ἰάν, mulier Ionica. (◡–◡)

ἰάομαι, f. ἰάσομαι, *Ion.* et *Ep.* ἰήσομαι, aor. ἰασάμην, medeor, sano, curo, τινα, Il. 12, 2. ὀφθαλμόν, Od. 9, 525. νόσους, Pind. *Pass.* curandum me praebeo medico. (––◡–. *Ap. seriores* ι etiam corripitur.)

Ἰάονες, οἱ, p. Ἴωνες, Iones. Ita Athenienses et Megarenses dicuntur, Il. 13, 685. Hom. h. Ap. 147. Persae hoc tamen ad universos Graecos transtulerunt, Aesch. Pers. 176. 561. (◡–◡◡) Sing. Ἰάων vix reperitur.

ἰάπτω, ἰάψω, mitto, jacio: noceo, laedo, conviciis insector. 2) feror, moveor, sc. ἐμαυτόν, Aesch. Sup. 563. (◡––)

Ἰᾶπυξ, υγος, ὁ, Japyx, Appulus, ventus ex Apulia flans versus Ionium lon. Ἰήπυξ. (ā)

Ἰάς, άδος, ἡ, (Ἴων) Ionica, mulier s. dialectus.

ἴασι, 3 pl. praes. ab εἶμι, Il. 16, 160. (◡–◡)

ἱᾶσι, 3 pl. praes. ab ἵημι.

ἰάσιμος, ον, (ἰάομαι) sanabilis. (––◡◡)

ἴασις, εως, ἡ, (ἰάομαι) sanatio. (––◡)

ἰασιώνη, ἡ, vel ἰασίνη, jasione, olus silvestre, convolvulus. (–◡◡–– et ◡◡◡––?)

ἰασμέλαιον, τό, i. q. ἴασμη. (?)

ἴασμη, ης, ἡ, Jasme, unguentum quoddam. Ab ἴον, viola, quod ex violis albis conficiebatur. (?)

ἰασπίζειν, jaspidem imitari, jaspidis colore esse. Dioscor. (ī) A seq.

ἴασπις, ιδος, ἡ, jaspis, gemma. (◡–◡)

Ἰαστί, *adv.* (Ἰάς) Ionice, dialecto Ionica. (◡–◡) Hinc

Ἰάστιος, α, ον, Ionicus. (◡–◡◡)

Ἰασώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, (ἰάομαι) Jaso, dea sanitatis. (–––)

ἰατέος, έα, έον, sanandus. ἰατέον, sanandum est. (––◡◡)

ἰατήρ, ῆρος, ὁ, medicus, *poet.* (–––)

ἰατήριος, ία, ιον, sanandi vim habens. (–––◡◡)

ἰατηρία, ἡ, sc. τέχνη, medicina, ars medica. (–––◡–)

ἰατικός, ή, όν, idem quod ἰατήριος. (––◡◡)

ἰᾶτο, 3 impf. ab ἰάομαι. (––◡)

ἰατορία, ἡ, (ἰάτωρ) sc. τέχνη, ars medica, Soph. (––◡◡–)

ἰατός, ή, όν, (ἰάομαι) sanatus. (–◡)

ἰατραλείπτης, ου, ὁ, medicus, unguentis et perfrictionibus corporis morbos sanans, medicus unguentarius. (ī)

ἰατραλειπτική, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars ungendo curandi. (––◡–◡◡)

ἰατρεία, ας, ἡ, (ἰατρεύω) curatio, medela. (––––)

ἰατρεῖον, ου, τό, medici vel chirurgi officina. 2) praemium medici. (–––◡)

ἰάτρευσις, εως, ἡ, medicatio, sanatio. (–––◡) A seq.

ἰατρεύω, f. εύσω, et ἰατρεύομαι, (ἰατρός) medeor, curo, sano. 2) medicinam profiteor. (––––)

ἰάτρια, ας, ἡ, (ἰατήρ) mulier, artis medicae perita. (––◡◡)

ἰατρικός, ή, όν, ad medicos vel ad medicinam pertinens. 2) medicinae peritus. Hinc Subst. ἡ ἰατρική, ῆς, scil. τέχνη, ars medica, medicina. (––◡◡)

ἰατρικῶς, *adv.* medicorum more. (––◡–)

ἰατρίνη, ης, ἡ, (ἰατρός) medica v. ἰάτρια. 2) obstetrix (––––)

ἰάτριον, τό, i. q. ἰατρεῖον. (––◡◡)

ἰατρολογέω, f. ήσω, (λέγω) de medicina loquor seu dissero.

ἰατρομαθηματικοί, οἱ, medici, qui simul astrologiae periti sunt eamque exercent, quales fuere in Aegypto.

ἰατρομαῖα, ἡ, (μαῖα) obstetrix.

ἰατρομάντις, ὁ, medicovates. *Vox scenica.*

ἰατρόν, τό, merces medici. (––◡)

ἰατρονίκης, ου, ὁ, (νίκη) medicorum victor. (––◡––)

ἰατρός, ὁ, *Ion.* et *Ep.* ἰητρός, (ἰάομαι) medicus, chirurgus, qui vulnera curat, Hom. (––◡, *Attici* primam etiam corripiunt.)

ἰατροσοφιστής, οῦ, ὁ, medicam artem doctus.

ἰατροτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) medicinae artifex, qui medicinam profitetur.

ἰατταταί, Interject. lamentationis, heu!

ἰατταταιάξ, idem. (ī)

ἰάτωρ, ορος, ὁ, *Ion.* ἰήτωρ, *poet.* p. ἰατρός. (–––)

ἰαῦ, Interjectio indignantis, lugentis, nec non respondentis vel laetantis. Unde ἰαυοῖ.

ἰαυμός, οῦ, ὁ, (ἰαύω) locus quietus, in quo quis commoratur. 2) stabulum, lustrum. 3) cubile. 4) somnus. (ī)

ἰαύω, (αὔω) dormio, pernocto, tempus tero. 2) quiescere sino, πόλιν, Eur.

ἰαφέτης, ου, ὁ, (ἰός, ἀφίημι) sagittarius.

ἰαχέω, f. ήσω, i. q. ἰάχω. (◡◡◡–, fortasse etiam ◡–◡–)

ἰαχή, ῆς, ἡ, vociferatio, clamor. (◡◡–)

ἰάχημα, ατος, τό, (ἰαχέω) vociferatio. (◡◡–◡)

ἰαχρός, ά, όν, emollitus, liquefactus, solutus, dissolutus. 2) *metaph.* lutus. (radix ἰαίνω, q. v.) (ī)

ἰαχυῖα, part. perf. fem. ab ἰάχω.

ἰάχω, perf. ἴαχα, clamo, vociferor: laetum clamorem edo. 2) sono, resono. 3) resonare facio. (ἰαί) (◡◡–, fortasse etiam ◡––)

Ἰάων, ὁ, v. Ἰάονες. (◡––)

Ἰαωνίζω, Ionica loquor. A pr.

Ἰαωνιστί, Ionice. A pr.

ἴβδη, ης, ἡ, paxillus in imo navis solo, quo educto aqua collecta profluit: Eustath.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ, Iberus, *gentile.* (ī)

Ἰβηρία, ας, ἡ, Iberis. Nomen regionis geminae, orientalis alterius, alterius occidentalis, quae et Hispania dicitur. Unde Ἰβηρικός, ή, όν, Hispanicus. Ἰβηρικῶς, *adv.* more Hispanico. (ῑ)

ἰβηρίς, ἡ, Iberis, herba.

ἶβις, ιδος, ἡ, Ibis, avis Aegyptia, serpentes devorans. Gen. Ion. ἴβιος. (-⏑)

ἰβίσκος, ου, ὁ, hibiscus, species malvae silvestris.

ἴγδη, ης, ἡ, mortarium, pila. 2) genus saltationis.

ἰγδίζω, f. ίσω, agito pistillum. 2) torqueo, flecto lumbos huc illuc saltans.

ἴγδιον, ου, τό, mortariolum. *Dimin.* ab ἴγδη.

ἴγδις, ἡ, i. q. ἴγδη.

ἴγδισμα, ατος, τό, genus saltationis, in quo lumbi agitantur, ut pistillum.

ἵγμαι, perf. ab ἱκνέομαι.

ἰγνῆτες, οἱ, i. q. αὐθιγενεῖς, indigenae, vox Rhodia.

ἰγνύα, ας, ἡ, *Ion.* et *Ep.* ἰγνύη, (γόνυ) posterior genu pars, poples. (---)

ἰγνύς, ύος, ἡ, idem ab eod. (-⏑)

Ἴδα, ας, ἡ, *Ion.* Ἴδη, Ida, mons Phrygiae, item Cretae, it. quivis locus editus et silvosus. (--)

Ἰδαία, ας, ἡ, Idaea, herba, quae et laurus Alexandrina dicitur.

Ἰδαῖος, αία, αῖον, Idaeus.

ἰδάλιμος, ον, aestuosus, sudorem ciens, ab ἴδος. (-⏑⏑⏑) 2) speciosus, formosus, i. q. εἰδάλιμος. (⏑⏑⏑⏑)

ἰδανικός, ή, όν, (ἰδεῖν) idealis, mundus intelligibilis. ap. Timaeum de An. mund. (⏑⏑⏑⏑)

ἰδανός, ον, (ἰδεῖν) speciosus, pulcer, Call. (⏑⏑⏑)

ἰδέ, Conjunct. Ion. et Ep. p. ἠδέ, et Hom. Occurrit etiam apud Tragicos. (⏑⏑)

ἰδέ, imperat. aoristi εἶδον. (⏑⏑)

ἰδέα, ἡ, *Ion.* ἰδέη, (ἰδεῖν) species: modus et ratio: genus et forma. 2) idea, notio rei, sensu philosophico.

ἰδεῖν, inf. aor. εἶδον, *Ion.* ἰδέειν. *Dor.* ἰδῆμεν. (ῐ)

ἴδεσκον, ες, ε, aor. Ion. et Ep. pro εἶδον, Il. 3, 212. (ῐ)

ἰδέω, Ep. p. εἰδῶ, conj. ab. οἶδα. (ῐ)

ἴδη, ης, ἡ, *Ion.* ap. Herodot. silva, materia.

ἰδῆαι, 2. conj. aor. med. εἰδῶμαι, *Ep.* p. ἴδῃ. (ῐ)

Ἰδῆθεν, adv. (Ἴδη, Ἴδα) ab Ida. (---⏑)

ἰδεῦσα, fut. Dor ab εἶδον, Theocr. 3, 37. (ῑ)

ἰδίᾳ, adv. privatim, privato consilio, sine auctoritate publica. 2) seorsum, separatim. 3) clam. Dativus adverbiascens ab ἴδιος.

ἰδιάζω, f. άσω, (ἴδιος) seorsum sum ab aliis, in secessu dego, solus sum. 2) proprium mihi facio, mihi vindico, ἰδιάζων, proprius, singularis, peculiaris. it. solitarius. (⏑⏑--)

ἰδιαζόντως, adv. (ἰδιάζων) privatim, peculiari modo.

ἰδιαίτατα, adv. maxime peculiariter, seorsum ac proprie. A seq.

ἰδιαίτατος, άτη, αίτατον, maxime peculiaris vel proprius, *Superl.* ab ἴδιος.

ἰδιαίτερον, adv. magis peculiariter. 2) secretius, magis seorsum, *Compar.* ab ἴδιος.

ἰδιασμός, ὁ, (ἰδιάζω) singularis agendi ratio.

ἰδιαστής, οῦ, ὁ, (ἰδιάζω) vitam agens privatam.

ἰδικός, ή, όν, (εἶδος) specialis, peculiaris.

ἰδικῶς, adv. seorsum, specistim.

ἰδιοβουλεύω, f. εύσω, (ἴδιος, βουλεύω) meo consilio utor, mei consilii et arbitrii sum.

ἰδιοβουλέω, f. ήσω, idem.

ἰδιογενής, ές, (γένος) proprium et privatum genus habens, sui generis.

ἰδιόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) propriam et peculiarem linguam habens.

ἰδιογνωμονέω, f. ήσω, propriam ac peculiarem mihi sententiam habeo, vivo meo arbitratu. A seq.

ἰδιογνώμων, ον, (ἴδιος, γνώμη) qui propriam et peculiarem sibi sententiam habet, qui ex suo arbitrio statuit, qui suae sententiae est.

ἰδιογονία, ας, ἡ, (ἴδιος, γονή) generatio prolis e sui generis animali, ut equi ex equa. Vox Platonica, opp. κοινογονία.

ἰδιόγραφον, ου, τό, (γράφω) scriptum manu propria exaratum.

ἰδιοθανέω, (θανεῖν) singulari morte perire.

ἰδιοθηρευτικός, ή, όν, sibi venans, sui quaestus caussa venans.

ἰδιοθηρία, ας, ἡ, (θήρα) venatio, cujus quaestus ad nos redit.

ἰδιόκοινος, ον, contrarium ab ἀλλόκοινος, q. v.

ἰδιόκριτος, ον, qui suo judicio et arbitrio vivit.

ἰδιόκτητος, ον, (κτάομαι) peculiaris.

ἰδιολογέομαι, f. ήσομαι, (ἰδιόλογος) separatim, procul ab arbitris, item meo proprio more loquor.

ἰδιολογία, ας, ἡ, peopria et peculiaris loquendi forma.

ἰδιόλογος, ον, (λέγω) qui suo arbitrio, privatim loquitur.

ἰδιομήκης, ες, (μῆκος) suam habens longitudinem.

ἰδιόμορφος, ον, (μορφή) qui propriae et peculiaris formae est.

ἰδιοξενία, ας, ἡ, necessitudo hospitalis cum aliquo privata, privatum hospitium. A seq.

ἰδιόξενος, ον, cui privatim est hospitium cum aliquo, privatus hospes.

ἰδιοπάθεια, ας, ἡ, propria et peculiaris adfectio. A seq.

ἰδιοπαθέω, propria quadam et peculiari ratione afficior.

ἰδιοπαθής, ές, (πάθος) aliquam peculiarem adfectionem habens.

ἰδιοποιέω, alteri proprium eddo, stabilem et firmam possessionem do. *Med.* proprium mihi facio, usurpo, vindico mihi concilio mihi.

ἰδιοποίημα, ατος, τό, usurpatio. A pr.

ἰδιοποίησις, εως, ἡ, vindicatio. 2) ap. Scriptores Eccles. dicitur de naturis Christi alterius naturae praedicata assumentibus: item de assumtione humanae naturae.

ἰδιοπραγέω, f. ήσω, (ἴδιος, πρᾶγος) mea negotia curo, non aliena, non publica. 2) meo arbitrio ago.

ἰδιοπραγία, ας, ἡ, cura negotiorum suorum. 2) privata commoditas.

ἰδιοπραγμονέω, v. ἰδιοπραγέω. A seq.

ἰδιοπράγμων, ον, (ἴδιος, πρᾶγμα) sua tantum curans, suas res agens. 2) vitam privatam agens.

ἰδιοπραξία, ας, ἡ, (πρᾶξις) privata commoditas.

ἰδιοπροσωπέω, (πρόσωπον) singulari specie praeditus sum.

ἰδιόρρυθμος, ον, qui suo arbitrio vivit.

ἰδιορρυθμία, ας, ἡ, vita ex arbitrio suo, quum aliquis est sui juris. A pr.

ἴδιος, ία, ιον, peculiaris, sui generis. 2) suus. 3) privatus. 4) de morte spontanea, non per vim ab aliis illata, *Subst.* τὰ ἴδια, scil. χρήματα, domicilium, sedes, *Comp.* ἰδιαίτερος, *Superl.* ἰδιαίτατος.

ἰδιόστολος, ναῦς, navis, quam quis sibi suis sumtibus instruxit.

ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, (σύγκρισις) propria et peculiaris quaedam concretio et constitutio, peculiare temperamentum.

ἰδιοσύγκριτος, ον, (συγκρίνω) peculiari ratione temperatus.

ἰδιοσύστατος, ον, (συνίσταμαι) qui habet propriam hypostasin, per se consistens.

ἰδιοσυστάτως, *adv.* e propria substantia.

ἰδιότης, ητος, ἡ, (ἴδιος) proprietas.

ἰδιότροπος, ον, proprius cuidam, peculiaris, moribus alicujus vel hominis vel populi receptus, ut τροφὴ ἰδιότροπος, de cibis Judaeorum, ap. Joseph. 2) qui ad alienos mores sese accommodare non potest, sed sui quodammodo moris tenax est, morosus. v. μονότροπος.

ἰδιοτρόπως, *adv.* modo proprio et peculiari. 2) peculiariter et privatim.

ἰδιότροφος, ον, (ἴδιος, τρέφω) qui peculiaribus et propriis nutrimentis utitur.

ἰδιότυπος, ον, (τύπος) propriam, peculiarem habens formam.

ἰδιοφεγγής, ές, (φέγγος) sua luce splendens.

ἰδιοφυής, ές, (φυή) peculiaris formae, generis.

ἰδιόχειρον, τό, (χείρ) propria manu scriptum, factumve.

ἰδιοχείρως, *adv.* manu propria. A pr.

ἰδιόω, (ἴδιος) proprium facio. *Med.* mihi vindico, mihi concilio.

ἴδισις, εως, ἡ, sudatio, sudor. (--⏑)

ἰδίω, f. ίσω, (ἴδος) sudo. (---)

ἰδίωμα, ατος, τό, (ἰδιόω) proprietas cujuscunque rei, naturae, linguae etc.

ἰδιωματικός, ή, όν, peculiaris.

ἰδίως, *adv.* (ἴδιος) proprie.

ἰδίωσις, εως, ἡ, (ἰδιόω) vindiciae.

ἰδιωτεία, ας, ἡ, vita privata. A seq.

ἰδιωτεύω, f. εύσω, privatam vitam ago, *oppon.* ei, qui honores in republica gerit. 2) obscurus, ignobilis sum, etiam de urbe. 3) imperitus sum, ignarus rei alicujus. A seq.

ἰδιώτης, ου, ὁ, (ἰδιόω) privatus, vitam privatam agens. 2) laicus, apud scriptores ecclesiasticos, sive qui munere in ecclesia non fungitur. 3) unus e vulgo, plebejus. 4) rei alicujus imperitus. 5) domesticus, inquilinus. 6) omnino tenent tirones, vim hujus vocis admodum variam esse, eamque singulis locis ex antitheto intelligendam esse.

ἰδιωτίζω, f. ίσω, ad vulgarem consuetudinem accommodo. A pr.

ἰδιωτικός, ή, όν, ad privatos seu vulgus pertinens, privatus. Ab eod.

ἰδιωτικῶς, *adv.* privatorum more, vulgi more. 2) sermone vulgi. *Compar.* ἰδιωτικώτερος, vulgarius.

ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, (ἰδιώτης) privata.

ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, (ἰδιωτίζω) sermonis forma e vulgo sumta, plebeja dicendi ratio. 2) simplicitas, status vulgaris, consuetudo plebeja.

ἰδιωφελής, ές, (ὀφέλλω) sui lucri cupidus, *opp.* κοινωφελής.

ἴδμεν, *Jon.* et *Dor.* p. ἴσμεν, 1 pl. ab οἶδα. 2) *Ep.* p. εἰδέναι, inf. ab οἶδα. Saepius ἴδμεναι.

ἰδμοσύνη, ἡ, scientia. A seq.

ἴδμων, ον, (εἰδέναι) sciens, peritus.

ἰδνόω, f. ώσω, incurvo, inflecto, intorqueo. ἰδνώθη, incurvatus est, sese retorsit.

ἴδον, *Ep.* p. εἶδον, 1 sing. et 3 plur. aor. Hom.

ἶδος, εος, τό, sudor.

ἴδοσαν, *in dial. Alex. p.* εἶδον, LXX.

ἰδοῦ, imperat. aor. med. εἰδόμην.

ἰδού, *adv.* ecce, en.

ἰδρεία, ας, ἡ, (ἴδρις) peritia.

ἰδρία, ας, ἡ, idem et ab eod.

ἴδρις, *gen.* ἴδριος, *Att.* ἴδρεως, (εἴδω, ἴδμεν) peritus, sciens, providus. Ap. Hes. op. 780 est pro μύρμηξ.

ἱδρός, ὁ, *poet.* ἱδρώς, sudor, unde *dat.* ἱδρῷ, Il. 17, 385. (–◡) Hinc

ἱδρόω, f. ώσω, (ἱδρώς) sudo. (–◡–)

ἵδρυμα, ατος, τό, opus constructum. 2) firmamentum, fundamentum, stabilimentum. 3) delubrum, locus, in quo deorum simulacra collocantur, fanum, ara. 4) sedes.

ἵδρυμι, i. q. ἱδρύω, *dub.*

ἱδρύνω, idem, et utrumque ab ἱδρύω. (ῡ)

ἵδρυσις, εως, ἡ, collocatio, fundatio, exstructio inpr. templorum. 2) sedes. (Media *ap. seriores* corripitur.)

ἱδρυτέος, α, ον, statuendus, collocandus: οὐχ ἱδρυτέον, non quiescendum est, Soph. Aj. 809. v. ἱδρύω.

ἱδρυτός, ή, όν, fundatus, firmatus, stabilitus. A seq.

ἱδρύω, f. ύσω, aor. pass. ἱδρύνθην, *Att.* ἱδρύθην, (v. Lobeck. Phryn. p. 37.) sedere jubeo, statuo, colloco: *Pass.* statuor, collocor, sedeo, insideo, commoror. 2) statuo, pono, condo, consecro: it. statuam pono. Hinc sedes figo, castra metior. *perf. pass.* ἵδρυμαι, situs sum, sedeo, sto. Propter hanc significationem praesentis quidam finxerunt novum verbum ἵδρυμι, cujus tamen exempla vix reperiuntur. (Radix est ἵζω) (υ breve ante ε producitur.)

ἱδρῶα, vel ἱδρῷα, ων, τά, (ἱδρώς) morbi e sudore, pustulis ulceribusve se exserentes, pustulae ipsae.

ἱδρώδης, ες, cum sudore conjunctus. A seq.

ἱδρώς, ῶτος, ὁ, (ἶδος) sudor: etiam sudor arborum, gummi. 2) *metaph.* id quod sudore partum est, fructus laboris, Ar. – Pro *acc.* ἱδρῶτα ap. Hom. et Atticos reperitur etiam ἱδρῶ, et dat. ἱδρῷ pro ἱδρῶτι, cf. ἱδρός. (–◡)

ἵδρωσις, εως, ἡ, (ἱδρόω) sudatio, sudoris evocatio.

ἱδρωτήριον, ου, τό, sudatorium. Ab eodem.

ἱδρωτικός, ή, όν, sudare solitus, crebro sudans, sudatorius. Ab eod.

ἱδρωτικῶς, *adv.* propense in sudorem.

ἱδρώτιον, ου, τό, sudor. *Dimin.* ab ἱδρώς.

ἱδρωτοποιέω, f. ήσω, sudorem elicio, et in *Pass.* sudo.

ἱδρωτοποιΐα, ας, ἡ, sudoris evocatio, sudatio. A praec.

ἱδρωτοποιός, όν, (ἱδρώς, ποιέω) sudorem eliciens.

ἰδυῖα, ἡ, *Ep.* p. εἰδυῖα, part. *fem.* ab οἶδα. (ῐ)

ἴδω, conj. aor. εἶδον.

ἴδωμι, conj. aor. εἶδον, *Ep.* p. ἴδω.

ἰδών, ἰδοῦσα, ἰδόν, part. aor. εἶδον.

ἵε, ἵεν, 3 sing. impf. et aor. ab εἶμι. (◡◡)

ἵει, 3 sing. impf. Ion. et Att. p. ἵημι. (◡–, rarius ––)

ἰείη, 3 sing. opt. praes. ab εἶμι, *Ep.* p. ἴοι.

ἱείς, ἱεῖσα, ἱέν, part. praes. ab ἵημι. (ῐ)

ἱεῖσι, 3 pl. praes. ab ἵημι, Il.

ἵεμαι, praes. pass. et med. ab ἵημι.

ἵεμαι, ἱέμην, praes. et impf. med. ab εἶμι, curro, celeriter abeo. Reliqua temp. non sunt in usu.

ἵεμεν, inf. praes. ab ἵημι, *Ep.* p. ἱέναι. (–◡◡)

ἱέμεναι, *Ep.* p. ἱέναι, inf. praes. ab ἵημι. (–◡◡–)

ἱέμενος, η, ον, part. praes. pass. ab ἵημι. (ῐ)

ἴεν, v. ἴε.

ἵεν, *Aeol.* p. ἵεσαν, 3 pl. impf. ab ἵημι. (◡◡)

ἰέναι, inf. praes. ab εἶμι.

ἱέναι, inf. praes. ab ἵημι, forma recentior Attica.

ἱεράγγελος, ον, (ἱερός, ἀγγέλλω) qui sacras celebritates denunciat.

ἱεραγωγός, όν, (ἄγω) sacra s. res sacras ferens. *Subst.* ὁ, sacrorum interpres, mysta.

ἱερακιδεύς, ὁ, (ἱέραξ) pullus accipitris. (◡◡–◡–)

ἱερακίζω, (ἱέραξ) accipitrum vocem imitor.

ἱεράκιον, ου, τό, hieracium, genus herbae; ab ἱέραξ, quoniam ejus succo oculorum hebetudini mederi credebantur accipitres. (ᾱ)

ἱερακίσκος, ὁ, *Dimin.* ab ἱέραξ, parvus accipiter.

ἱερακίτης, ου, ὁ, lapis quidam.

ἱερακοβόσκος, ον, (βόσκω) accipitres alens.

ἱερακόμορφος, ον, (μορφή) accipitris formam habens.

ἱερακώδης, ες, accipitri similis.

ἱέραξ, ᾱκος, ὁ, Ion. ἱέρηξ, ηκος, *contr.* ἴρηξ, accipiter. (◡◡–)

ἱεράομαι, f. ἱεράσομαι, (ἱερός) sacerdos sum, sacerdotio fungor. ἱερώμενος, sacerdos, ἱερωμένη, femina sacerdos, ἱερασάμην, aor. s. sacerdos factus sum. *Constr. c. gen.* vel *c. dat. dei.*

ἱεράπολος, ὁ, (πολέω) summus sacerdos in civitatibus quibusdam graecis.

ἱεραρχέω, f. ήσω, sacris praesum, sacro imperio et magistratu fungor. Ab eod.

ἱεράρχης, ου, ὁ, (ἀρχή) qui sacris praeest, pontifex.

ἱεραρχία, ας, ἡ, gubernatio vel procuratio sacrorum. A pr.

ἱεραρχικός, ή, όν, ad eum pertinens, qui sacris praeest, vel etiam ad hierarchiam ipsam.

ἱεραρχικῶς, *adv.* more eorum, qui sacris praesunt, vel sacra regendo.

ἱερατεία, ας, ἡ, (ἱερατεύω) sacerdotium, munus sacerdotis.

ἱερατεῖον, τό, sacrarium.

ἱεράτευμα, ατος, τό, sacerdotium. 2) sacerdotum collegium, LXX. (◡◡––◡)

ἱερατεύω, et ἱερατεύομαι, (ἱερός) sacerdotio fungor, sum sacerdos.

ἱερατικός, ή, όν, (ἱεράομαι) sacerdotalis. 2) sacris usibus destinatus.

ἱεραφορία, ἡ, munus portandi vasa sacra. A seq.

ἱεραφόρος, ον, (φέρω) sacra ferens, Plut.

ἱέρεα, ἡ, *Dor.* p. ἱέρεια, Pind. P. 4, 9. *si lectio vera.*

ἱέρεια, ας, ἡ, (ἱερεύς) sacerdos, *femina.*

ἱερεία, ας, ἡ, (ἱερεύω) sacerdotium.

ἱερεῖον, ου, τό, victima, hostia. 2) carnes victimarum, ap. Xenoph. 3) animal quodlibet, quod mactatur edendi caussa.

ἱερείτης, ου, ὁ, sacerdos. Plat. *Fem.* ἱερεῖτις, ἡ, antistita: item pro ἱέρεια, Aeschyl.

ἱερεύς, έως, ὁ, (ἱερός) sacerdos.

ἱερεύσιμος, ον, ad sacrificium aptus.

ἱερεύω, f. εύσω, (ἱερός) sacrifico. 2) dico, consecro. 3) macto.

ἱέρη, ης, ἡ, sacerdos, antistita, Plut.

ἱρήϊον, τό, Ionice τὸ ἱερεῖον.

ἱρητεύω, Ion. p. ἱερατεύω.

ἱερία, ἡ, i. q. ἱέρεια, ap. poetas Atticos.

ἱερίζω, consecro; lustro; unde

ἱεριστής, οῦ, ὁ, lustrator.

ἱερίς, ίδος, ἡ, i. q. ἱέρεια, sacerdos, femina.

ἱεροβοτάνη, ἡ, verbena.

ἱερογλύπτης, ου, ὁ, peritus, sculpendi hieroglyphica.

ἱερογλυφικά, ῶν, τά, hieroglyphica, monumenta apud Aegyptios; non literis, sed variis figuris animalium, aliarumque rerum exarata. A seq.

ἱερογλύφος, ου, ὁ, idem quod ἱερογλύπτης. (ῡ)

ἱερόγλωσσος, ον, sacram linguam callens.

ἱερογραμματεύς, έως, ὁ, scriba rerum sacrarum et mysticarum, sacer scriba, seu sacerdotum.

ἱερόγραφα, ων, τά, (γράφω) divinarum rerum imagines seu adumbrationes.

ἱερογραφία, ας, ἡ, rerum divinarum adumbratio per signa quaedam.

ἱερογραφούμενα, ων, τά, idem quod ἱερόγραφα.

ἱεροδάκρυς, υ, (δάκρυ) epith. thuris, quia in sacris adhibetur, et e frutice lacrimarum modo prorumpit.

ἱεροδιδάσκαλος, ον, qui sacra docet, sacrorum doctor, qui ad sacra initiat.

ἱερόδοχος, ον, (δέχομαι) sacer, epith. victimarum, aliorumque donorum, quae diis dantur. At ἱεροδόκος, epith. templi, cistae mysticae etc. ut θεοδόκος.

ἱερόδουλος, ον, sacris serviens, aedituus. 2) deo sacratus. Corinthi et aliis in civitatibus ἱερόδουλοι vocabantur servi et servae ad templorum ministeria destinati.

ἱεροθετέω, f. ήσω, sacros ritus instituo. A seq.

ἱεροθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) sacrorum rituum institutor.

ἱεροθήκη, ης, ἡ, sacrarium.

ἱεροθυτέω, sacrifico, sacris faciendis praesto sum. A seq.

ἱεροθύτης, ου, ὁ, sacerdos. 2) summus sacerdos quibusdam locis, a quo annus nomen accepit. (ῠ)

ἱερόθυτος, ον, (θύω) sacrificatus, im-

molatus. Hinc *Subst.* τὰ ἱερόθυτα, hostia

ἱεροκαυτέω, f. ώσω, (καίω) adoleo, immolo, *Pass.* immolor.

ἱεροκήρυξ, ῦκος, ὁ, sacer praeco, qui in sacris aliquid edicit.

ἱεροκόμος, ον, (κομέω) qui sacrorum curam gerit, aeditnus.

ἱερολογέω, f. ήσω, (ἱερολόγος) de sacris rebus loquor, sacra verba pronuncio.

ἱερολογία, ας, ἡ, sermo de rebus sacris. A seq.

ἱερολόγος, ον, (λέγω) de sacris rebus loquens.

ἱερομᾶνία, ας, ἡ, orgia Bacchi: in quibus e Baccho furebant.

ἱερομαντία, ἡ, (μάντις) i. q. ἱεροσκοπία.

ἱερομηνία, ἡ, vel τὰ ἱερομήνια, (μήν) dies festi, supplicationes, proprie menstruae: festivi ludi: calendae, novilunium.

ἱερομνημονέω, f. ήσω, fungor munere ἱερομνήμονος. A seq.

ἱερομνήμων, ον, sacrarum rerum, seu sacrorum rituum memoriae praefectus, sacrorum praesul. 2) sacer scriba, qui est a commentariis rerum sacrarum. 3) apud Graecos sacerdos annuus qui cum Pylagoris mittebatur ad concilium Amphictyonum, superior Pylagoris. 4) summus sacerdos, v. e. apud Byzantinos, a quo annus nomen accepit. 5) pontifex, apud Romanos.

ἱερομυρτος, ἡ, i. q. ὀξυμυρσίνη, myrtus acuta, myrtus silvestris.

ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacros ritus tradit, sacrorum antistes.

ἱερόν, οῦ, τό, sacrificium, 2) hostia, victima, in *plur.* exta. v. ἱεροσκοπία. 3) sacellum, fanum, delubrum, templum. 4) quicquid est aedificiorum, ad aedem pertinentium, v. n. porticus, etsi in iis sacra non fiunt, ut Hierosolymis, ἱερόν, a quo distinguitur ναός, aedes, in qua sacra fiunt.

ἱερονίκης, ου, ὁ, (νίκη) victor in sacris Graecorum certaminibus. (penult. longo.)

ἱερονόμος, ου, ὁ, (νέμω) sacrae disciplinae magister et exactor, sive idem qui ἱεροδιδάσκαλος.

ἱερονουμηνία, ας, ἡ, (νουμηνία) sacrum novilunium, sacra novilunii.

ἱεροπλαστα, ων, τά, rerum divinarum imagines seu adumbrationes.

ἱεροπλαστία, ας, ἡ, (πλάσσω) rerum divinarum adumbratio per signa.

ἱεροποιέω, f. ήσω, sacra facio. 2) dedico, consecro.

ἱεροποιία, ας, ἡ, sacrificatio, sacrificium. A praec.

ἱεροποιός, οῦ, ὁ, sacrificulus, sacrorum antistes. 2) Athenis ἱεροποιοί decem sunt inspectores haruspicum, quum exta inspiciunt, ne fraus intercedat.

ἱερόπολις, εως, ἡ, urbs sacra, sancta civitas.

ἱερόπομπος, ὁ, (πέμπω) qui sacra tributa mittit.

ἱεροπρεπής, ές, (πρέπει) sanctos decens. 2) sanctimoniam prae se ferens, sanctus, augustus. Hinc *Subst.* τὸ ἱεροπρεπές, sanctimonia.

ἱεροπρεπῶς, *adv.* ut decet sanctum, ut convenit rei sacrae, religiose. A praec.

ἱερόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) haruspex.

ἱερός, ά, όν, *Ion.* et *Ep.* ἱρός, ή, όν, sacer, sacrosanctus, augustus. 2) magnus, ingens, excellens. *Subst.* τὸ ἱερόν. v. supra. (ι breve est; sed producitur ab Homero versus gratia.)

ἱεροσαλπιγκτής, οῦ, ὁ, tubicen in sacris, siticen.

ἱεροσκοπέω, f. ήσω, exta inspicio, haruspicis munere fungor.

ἱεροσκοπία, ας, ἡ, haruspicina. A seq.

ἱεροσκόπος, ου, ὁ, haruspex, extispex.

ἱερόστεπτος, ον, (στέφω) velatus sacris insignibus, ut infulis, verbenis, coronis etc.

ἱερόστολος, ὁ, vel ἱεροστολίστης, (στέλλω, στολίζω) sacerdos quidam ap. Aegyptios.

ἱεροσυλέω, f. ήσω, sacrilegium committo, fanum spolio.

ἱεροσύλημα, ατος, τό, sacrilegium. (ῠ)

ἱεροσύλησις, εως, ἡ, sacrilegium. (ῠ)

ἱεροσῡλία, ας, ἡ, idem. A seq.

ἱερόσῡλος, ον, (συλάω) sacrilegus.

ἱεροτελεστής, οῦ, ὁ, qui sacris initiat, sacerdos.

ἱεροτελεστία, ας, ἡ, initiatio, inauguratio, consecratio etc. A praec.

ἱερότροχος, ον, (τρέχω) sacer, epith. carpenti.

ἱερότυπος, ον, cui sacra figura impressa est, Eccl.

ἱερουργέω, f. ήσω, (ἱερουργός) operor sacris, sacra obeo, sacrifico, immolo.

ἱερουργία, ας, ἡ, rei divinae peractio, seu operatio, sacrificium. A seq.

ἱερουργός, όν, (ἔργον) divina peragens, divina operans, sacrificans, immolator.

ἱεροφαντέω, f. ήσω, sacrorum antistes sum. A seq.

ἱεροφάντης, ου, ὁ, (φαίνω) qui sacra et caerimonias docet, sacrorum antistes, rerum sacrorum custodiae praefectus.

ἱεροφαντία, ας, ἡ, antistitis sacrorum dignitas. 2) sacrorum caerimonia. A pr.

ἱεροφαντικός, ή, όν, sacerdotalis. A pr.

ἱεροφαντικῶς, *adv.* more sacerdotum.

ἱεροφάντις, ἡ, (ἱεροφάντης) antistita sacrorum.

ἱεροφόρος, ον, (φέρω) qui sacra fert.

ἱεροφυλάκιον, τό, locus, ubi sacra custodiuntur, sacrarium. A seq.

ἱεροφύλαξ, ἄκος, ὁ, sacrorum custos, aedituus. it. idem cum ἱεροδιδάσκαλος. (υ breve)

ἱερόφωνος, ον, (φωνή) in sacris canens, sonans.

ἱερόχθων, ὁ, ἡ, (χθών) ex sacra terra constans.

ἱεροψάλτης, ου, ὁ, (ψάλλω) qui sacra canit. 2) psaltes in sacris.

ἱερόψῡχος, ον, (ψυχή) divinum animum habens.

ἱερόω, f. ώσω, sacro, dedico, initio, inauguro. ἱερῶσθαι, interdum reperitur pro ἱεράσθαι, ἱερῶσθαι, perf. pass. sacratum, sacrum esse. Part. ἱερωμένος θεῷ, deo sacratus, sacer.

ἱέρωμα, τό, quod consecratum est, sacrum. A praec.

ἱερώνυμος, ον, (ὄνομα) cui sacrum est nomen

ἱερῶς, *adv.* sancte. 2) excellenter.

ἱερωστί, *adv.* sacro more.

ἱερώσυνα, ων, τά, quae consecrantur, sacra. 2) excellentia quaedam, quae sacerdotibus dabantur.

ἱερωσύνη, ης, ἡ, (ἱερόω) sacerdotium.

ἰεῦ, *interj.* hui! irridentis.

ἰζαίνη, ἡ, vestis e caprarum pellibus, qua utebantur actores satyrici. Pollux.

ἰζάνω, (ἵζω) sedeo, consido: pessum eo. 2) sedere jubeo.

ἵζημα, τό, sedile. 2) locus depressus, vallis. A seq.

ἵζω, impf. ἷζον, f. ἰζήσω, *Att.* ἰῶ, subsido, sedeo. Ita etiam in *Medio*, ἵζεσθαι εἴς τι, sessum ire aliquo. 2) *trans.* sedere jubeo, colloco.

ἰή, *io!* vox laetantis vel dolentis: ἰὴ Παιάν, io Paean. cf. ἰήϊος. (⏑-vel --)

ἰή, ἡ, *Ion.* p. ἰά, vox.

ἴη, *Ion.* p. ἴα, i. e. μία.

ἰηθών, όνος, ἡ, (ἰαίνω) laetitia, Hesych.

ἰήϊος, α, ον, vel -ος, ον, (ἰή) epitheton Apollinis, ab ἰή, quod ei Pythonem interficienti acclamabatur. 2) lugubris, miser, ἰήϊοι κάματοι, miseri dolores, Soph. O. R. 174. (⏑-⏑⏑)

ἰήκοπος, ον, (ἰή, κόπτω) dolores ciens, Ar. Ran. 1265. (alii explicant doloribus medens, quasi ab ἰάομαι et κόπος, sed male.)

ἴηλα, inf. ἰῆλαι, aor. ab ἰάλλω, Hom.

ἰήλεμος, ὁ, ἰηλεμίζω, ἰηλεμίστρια, ἡ, *Ion.* p. ἰαλεμ. q. v.

ἴημα, τό, *Ion.* pro ἴαμα.

ἵημι, f. ἥσω, aor. 1. ἧκα, *Ep.* ἕηκα, aor. 2. plur. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, vel c. augm. εἷμεν, εἷτε, εἷσαν, (*sing. inusitatus.*) inf. εἷναι, part. εἵς, conj. ὦ, opt. εἵην, imperat. ἕς. Perf. εἷκα. Aor. 1. pass. ἕθην vel εἵθην. aor. 1. med. ἡκάμην, aor. 2. med. ἕμην, c. augm. εἵμην. Perf. pass. εἷμαι, mitto, emitto: jacio: effundo. φωνὴν ἱέναι, vocem emittere. *Med.* moveor, feror: cupio, vel *absolute* vel *c. inf.* Part. ἱέμενος, cupidus, *c. gen.* ἕντο, 3 pl. aor. 2. med. occurrit in formula Homerica, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, quum cupidinem potus, et cibi emisissent ex sese i. e. satiassent. (ι primae syllabae ab Homero reliquisque *Epicis* corripitur, ab *Atticis* producitur: sed jam Homerus illud iota producit versus necessitate coactus in ἵει, ἱείσαι, ἵεμεν, ἱέμεναι et in praes. et impf. med. et pass. In melicis locis *Tragici* ι interdum breve usurpant.

ἴηνα, aor. act. ab ἰαίνω, Hom.

Ἰηπαιήων, ονος, ὁ, Apollinis cognomen ab acclamatione, ἰὴ Παιάν. (ι breve)

ἰηπαιωνίζω, clamo ἰὴ Παιών, Ar.

ἰήσασθαι, inf. aor. *Ion.* ab ἰάομαι, Il.

ἵῃσι, *Ep.* p. ἵῃ, 3. sing. conj. praes. ab εἶμι, Il. 9, 701.

ἰήσιμος, ον, sanabilis, *Ion.* pro ἰάσιμος.

ἴησις, ἡ, pro ἴασις, Ion.

Ἰησοῦς, οῦ, ὁ, Jesus, nomen Servatoris nostri origine Ebraeum et idem notans, quod Graecum Σωτήρ, *Servator*, seu quod scriptoribus Ecclesiasticis magis usitatum est *Salvator*.

ἰητήρ, ῆρος, ὁ, medicus, Ion. pro ἰατήρ.

ἰητορίη, ἡ, Ion. p. ἰατορία.

ἰητρεῖον, τό, officina medici, pro ἰατρεῖον.

ἰητρός, οῦ, ὁ, medicus, Ion. pro ἰατρός.

ἰήτωρ, ορος, ὁ, Ion. p. ἰάτωρ.

ἰθαγενής, ές, *poet.* ἰθαιγενής, (ἰθύς, γένος) recte natus, genuinus, verus: nobilis. 2) sponte natus, non arte factus. 3. i. q. αὐτόχθων, indigena. cf. Lobeck. Phryn. p. 648. (ῑ)

ἰθαίνω, i. q. ἰαίνω, Hesych. Hinc

ἰθαρός, ά, όν, liquidus. (⏑⏑⏑)

ἰθέα, ἡ, fem. Ion. ab ἰθύς pro ἰθεῖα. (-υυ)

ἰθεῖαν, v. ἰθύς.

ἰθέως, *adv.* (ἰθύς) recte. 2) confestim, statim. (-υ-)

ἴθι, imperat. ab εἶμι, i, veni, Hom. 2) ut ἄγε, *adv.* age, agedum. (υυ)

ἴθμα, ατος, τό, (εἶμι) gressus, passus.

ἶθρις, ὁ, spado, eunochus, v. Jacobs A. P. p. 175.

ἰθύ, *neutr.* ab ἰθύς, q. v. (-υ)

ἰθύβολος, ον, (βάλλω) qui recta jacitur, seu projicitur: directus: aptus. ἰθυβόλος, recta feriens. (-υυυ)

ἰθυδίκης, ου, ὁ, ἡ, (δίκη) cujus judicia recta sunt. (-υυ-)

ἰθύδικος, ον, i. q. praec.

ἰθυδρόμος, ον, recta currens, rectam viam in currendo tenens.

ἰθύθριξ, τρίχος, (θρίξ) qui crinibus est simplicibus, non crispis. (-ῡ-)

ἰθυκέλευθος, ον, recta via ambulans.

ἰθυκυφής, ές, et ἰθύκυφος, ον, (ἰθύ, κύπτω) a recto obliquus, gibbosus.

ἰθύλορδος, ον, e recto incurvus, sc. ad interiores partes flexus, repandus.

ἰθυμαχέω, aperto Marte pugno, *vivi*, adversus aliquem. (α *br.*) A seq.

ἰθυμαχία, ἡ, (μάχη) pugna legitima aperto Marte.

ἴθυμβοι, ων, οἱ, saltatores ridicularii, vel saltationes sive cantiones ridiculae ad Bacchum pertinentes. Poll. Hesych.

ἰθύνοος, ον, (νόος) mentem simplicem habens. (-υυυυ)

ἴθυνσις, εως, ἡ, (ἰθύνω) directio.

ἰθύντατα, *adv. superl.* ab ἰθύς, Il. 23, 508.

ἰθύντειρα, ας, ἡ, rectrix, moderatrix. (---υ) A seq.

ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ, (ἰθύνω) rector, moderator. (---)

ἰθυντήριος, ον, ad dirigendum, regendum aptus s. pertinens. (prima longa.)

ἰθυντής, οῦ, ὁ, idem quod ἰθυντήρ. (ῑ)

ἰθύντωρ, ορος, ὁ, idem et ab eod. (ῑ)

ἰθύνω, *Jon.* et *Ep.* p. εὐθύνω, rectum facio: dirigo, rego, guberno: corrigo, mulcto. (---)

ἰθυπορέω, f. ήσω, recta progredior. (ῑ) A seq.

ἰθυπόρος, ον, recta procedens. (ῑ)

ἰθύπορος, ον, rectos habens meatus, recta transeundus, directus. (ῑ)

ἰθυπτίων, ωνος, ὁ, ἡ, (πέτομαι) recta volans, Il. 21, 169.

ἰθύῤῥοπος, ον, (ῥοπή) qui recta inclinatur. (ῑ)

ἰθύς, ἰθεῖα, ἰθύ, *Jon.* et *Ep.* pro εὐθύς, rectus, directus, non obliquus. 2) justus, rectus, verus, apertus. *Comp.* et *superl.* ἰθύτερος, ἰθύτατος. ἰθεῖαν, sc. ὁδόν, *Adv.* recta. 2) ἰθύς, *Adv.* recta, *c. gen.* ἰθὺς Δαναῶν, recta versus Danaos, Hom. Sic etiam Hdt. 5, 64. ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίης. Idem vero frequentius ἰθύ habet eodem sensu, 1, 207. 4, 120. 4, 136. 6, 95. 8, 38. 9, 69. (-υ)

ἰθύς, ύος, ἡ, (ἰθύω) impetus. 2) impetus animi (--)

ἰθυσκολιός, ον, e recto obliquus et incurvus, i. e. ἰθύκυφος, et ἰθύλορδος.

ἰθυτένεια, ας, ἡ, via recta, directa. (ῑ) A seq.

ἰθυτενής, ές, (τείνω) in rectum extensus. 2) rectus. (-υυ-)

ἰθυτενῶς, *adv.* directa via. A praec. (-υυ-)

ἰθύτης, ἡ, (ἰθύω) rectitudo.

ἰθυτμής, ῆτος, i. q. seq. (ῑ)

ἰθύτομος, ον, (τέμνω) in rectum sectus. (ῑ)

ἰθύτονος, ον, i. q. ἰθυτενής. (ῑ)

ἰθύτριχες, *plur* ab ἰθύθριξ.

ἰθυφαλλικός, ή, όν, ithyphallicus.

ἰθυφάλλιον, ου, τά, carmen Priapeium. A seq.

ἰθύφαλλος, ου, ὁ, penis erectus. 2) carmen, quod in erectum penem cantabatur. 3) qui in sacris Bacchi phallum sequebatur, muliebri indutus veste, ac phallicum seu ithiphallicum carmen cum tripudio canebat.

ἰθυφάνεια, ἡ, (φαίνομαι) recti lucis radii.

ἰθύω, f. ύσω, (ἰθύς) recta feror, recta pergo. 2) impetu feror, ruo, prorumpo. 3) desiderio alicujus rei feror, agor, incensus sum. 4) conor, volo. (-υ-, in fut. et aor. υ quoque longum.)

ἱκανοδοσία, ας, ἡ, satisdatio. A seq.

ἱκανοδότης, ου, ὁ, (ἱκανός, δίδωμι) satisdator.

ἱκανός, ή, όν, idoneus, peritus, dexter, bonus, probus, dignus 2) sufficiens. 3) satis magnus, satis multus, satis longus. 4) magnus. 5) sequente infinitivo dicitur is, qui aut potest et solet aliquid facere, aut aliquid facit. Subst. τὸ ἱκανόν, quod dari oportet, constituta multa, certum pretium, satisdatio, summa, qua satisdatur. Hinc ἐξ ἱκανοῦ scil. χρόνου, a multo tempore, ἐφ' ἱκανόν, diu. (omnes breves)

ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia, facultas, habilitas. A praec.

ἱκανόω, f. ώσω, idoneum reddo: (υυυ-) Ab eod.

ἱκάνω, (ἵκω) convenio, adeo, adsequor, supplico. 2) tango, invado, opprimo ἱκάνομαι pro ἱκάνω, venio supplex.

ἱκανῶς, *adv.* abunde, satis, sufficienter. 2) valde, multum. Superl. ἱκανωτάτως, prorsus. (υυ-)

ἴκελος, έλη, ελον, similis. pro εἴκελος. (υυυ)

ἱκελόω, adsimilo. (ι br.)

ἰκέλως, *adv.* similiter.

ἱκεσία, ας, ἡ, (ἱκέτης) supplicatio, preces supplices, deprecatio, preces. (-υυ- Ep. υυυ- Att.)

ἱκεσιάζω, i. q. ἱκετεύω. (-υυ--Ep. υυυ--Att.)

ἱκέσιος, α, ον, *ap. Trag.* etiam duarum termin. (ἱκέτης) supplicum praeses, epith. Jovis. 2) supplex. (-υυυ Ep. υυυυ Att.)

ἱκεταδόκος, ον, (ἱκέτης, δέχομαι) admittens supplicem, Aesch. (ι br.)

ἱκετεία, ας, ἡ, (ἱκετεύω) supplicatio: antiquior forma p. ἱκεσία. (ι br.)

ἱκέτευμα, ατος, τό, supplicatio. (ι br.)

ἱκετευτικός, ή, όν, supplicatorius, ad supplices pertinens. v. ἱκετήριος, (ι br.)

ἱκετευτικῶς, *adv.* suppliciter. (ι br.)

ἱκετεύω, f. εύσω, (ἱκέτης) supplico, supplex oro, τινά, vel εἴς τινα.

ἱκετηρία, ας, ἡ, supplicatio, deprecatio. 2) velamenta supplicum, i. e. oleae ramus lana velatus, qualem gestabant supplices, ubi ῥάβδος aut ἐλαία, subauditur.

ἱκετηριάζω, i. q. ἱκεσιάζω. (ι br.) A seq.

ἱκετήριος, ία, ιον, (ἱκέτης, inus. i. q. ἱκέτης) ad supplices pertinens, supplicibus conveniens, ad supplicationem idoneus. ἱκετηρία θυσία, supplicatio.

ἱκετηρίς, ίδος, ἡ, supplex v. c. femina, vox etc. (ι br.)

ἱκέτης, ου, ὁ, supplex, qui humiliter et more servili aliquem orat. 2) cui supplicatur.

ἱκετήσιος, ία, ιον, idem quod ἱκέσιος. (ι br.) A praec.

ἱκετικός, ή, όν, supplicatorius, ad supplices pertinens. v. ἱκετήριος. (ι br.) Ab eodem.

ἱκέτις, ιδος, ἡ, femina supplex. (υυυ) Ab eodem.

ἱκετοδόκος, vel ἱκετοδόχος, ον, (δέχομαι) supplicum receptor, supplici facilis. v. ἱκεταδόκος.

ἱκετόσυνα, ων, τά, (ἱκέτης) supplicationes (ι br.)

ἵκηαι, 2 sing. conj. aor. 2. ab ἱκνέομαι, Ep. p. ἵκῃ, Hom. (υ--)

ἰκμαδώδης, ες, (ἰκμάς) humidus.

ἰκμάζω, f. άσω, (ἰκμάς) humecto, humefacio.

ἰκμαίνω, f. ανῶ, idem. 2) emollio. Ab eodem.

ἰκμαῖος, Jupiter, q. d. humidus, pluvius. Ab eodem.

ἰκμαλέος, έα, έον, humidus. A seq.

ἰκμάς, άδος, ἡ, humor. 2) vapor.

ἰκμασία, ας, ἡ, (ἰκμάζω) idem.

ἰκμάω, i. q. λικμάω.

ἴκμενος, vel ἵκμενος, humidus, vel secundus, conveniens, de vento. Il. 1, 479. Od. 2, 420. 11, 7. Ab ἰκμάς, humor, vel ab ἱκνοῦμαι, venio, pro ἱκόμενος.

ἴκμη, ἡ, (ἰκμάς) planta quaedam humida.

ἴκμιος, ον, humidus.

ἰκμόβωλον, τό, (βῶλος) gleba humectata, Diosc.

ἱκνέομαι, ἵξομαι, aor. ἱκόμην, perf. ἷγμαι, (ἵκω) venio, advenio, *c. acc. scopi*, *rarius c. praep.* εἰς et ἐπί *c. acc.* μὴ ἀρχαῖον ἱκοίμην, ne salvus sim! 2) subeo, invado. 3) pertineo, tango. 4) supplico, obsecro. 5) congruo, convenio. (ι in aoristo breve est, praeterquam ubi per augmentum producitur.)

ἱκνουμένως, *adv.* congrue, convenienter, rite. A praec.

ἰκρίδιον, τό, *Dimin.* a seq.

ἴκριον, ου, τό, tabula, tabulatum, asser. 2) caudex. Idem significat plur. τὰ ἴκρια, quo solo utitur Hom., inpr. de tabulato navis, Od. 3. 353. 13, 74.

ἰκριοπηγός, όν, (πήγνυμι) qui tabulata conficit, seu coagmentat.

ἰκριόω, f. ώσω, e tabulis et levibus lignis exstruo, qualia fuere ab initio theatra et amphitheatra temporaria. Ab eodem.

ἰκταῖος, i. q. ἱκετήριος, Aesch. *dub.*

ἴκταρ, *adv.* (ἵκω) juxta, prope. 2) nuper, modo. 3) celerrime. 4) *Subst.* τό, pudendum muliebre, auctore Galeno.

ἰκτεριάω, f. ιάσω, (ἴκτερος) ictero, morbo regio laboro.

ἰκτερικός, ή, όν, ictericus, arquatus. Ab eodem.

ἰκτεριώδης, ες, ictero laborans. Ab eod.

ἰκτερώεις, εσσα, εν, i. q. ἰκτερικός.

ἰκτερόομαι, f. ώσομαι, idem quod ἰκτεριάω. A seq.

ἴκτερος, ὁ, icterus, morbus regius seu arquatus. 2) avis galbula.

ἰκτερώδης, ες, vide ἰκτεριώδης.

ἴκτης, ου, ὁ, i. q. ἱκέτης

ἴκτωρ, ὄρος, ὁ, idem quod ἱκέτης.

ἰκτήριος, ια, ιον, pro ἱκετήριος.

ἰκτίδεος, έα, εον, (ἴκτις) e mustelae pelle confectus. Subst. ἡ ἰκτιδέα, galea e pelle mustelae, ut κυνῆ, e canina.

ἰκτῖν, ῖνος, ὁ, milvus, seu milvius. 2) lupi genus. (– –)

ἰκτῖνος, ου, ὁ, idem.

ἴκτις, ιδος, ἡ, mustela silvestris. 2) mustela domestica major, viverra. 3) animal aquaticum et piscivorum, castor. (– ⏑)

ἵκτο, 3 sing. plqpf. ab ἱκνέομαι, Hes.

ἰκτορεύω, poet. p. ἱκετεύω, a seq.

ἴκτωρ, ορος, ὁ, i. q. ἴκτης, poet. p. ἱκέτης.

ἵκω, impf. ἷκον, aor. ἷξον, Ep. i. q. ἱκνέομαι, venio, pervenio, assequor, c. acc. scopi, vel εἴς τι, rarius ἐπί, μετά, πρός, κατά, ὑπό τι, Hom. (ι plerumque producitur: de rariore correptione vid. Boeckh. varr. lect. ad Pind. Pyth. 2, 36.)

ἴλα, ἡ, Dor. p. ἴλη. (– –)

ἰλαδόν, adv. (ἴλη) turmatim. 2) affatim, copiose (– ⏑ ⏑)

ἵλαμαι, rarior forma verbi ἱλάσκομαι, Hom. h. 20, 5. cf. ἵλημι. (⏑ ⏑ –)

ἱλάομαι, Ep. p. ἱλάσκομαι, Il. 2, 550. Att. ἱλέομαι. (⏑ ⏑ ⏑ –)

ἵλαος, ον, Att. ἵλεως, ων, placatus, propitius. 2) benignus, clemens, facilis. (ι longum: α nonnunquam producitur, ut Il. 1. 583. Hes. op. 342.)

ἱλάρια, ων, τά, hilaria, sacrum quoddam.

ἱλαρία, ἡ, (ἱλαρός) laetitia, hilaritas. (⏑ ⏑ ⏑ –)

ἱλαρός, ά, όν, (ἵλαος) hilaris, laetus. (⏑ ⏑ ⏑)

ἱλαρότης, ητος, τό, hilaritas. A pr.

ἱλαροτραγῳδία, ἡ, tragoedia hilaris, qualem scripsit Rhintho.

ἱλαρόω, f. ώσω, (ἱλαρός) exhilaro. (⏑ ⏑ ⏑ –)

ἱλαρύνω, idem. (⏑ ⏑ – –)

ἰλάρχης, ου, ὁ, (ἴλη, ἀρχή) praefectus turmae, seu agminis. 2) qui octo elephantis praefectus est. (ī)

ἰλαρχία, ἡ, praefectura turmae militum, seu equitum. A praec.

ἱλαρῳδεῖν, (ἱλαρός, ᾠδή) laeta carmina cantare, ut de amoribus rebusque jucundis ad theatra et convivia exhilaranda.

ἱλαρῳδία, ας, ἡ, decantatio carminum hilarium et festivorum in theatris et conviviis. A seq.

ἱλαρῳδός, οῦ, ὁ, carminum hilarium poeta et cantator. (⏑ ⏑ – ⏑)

ἱλάσιμος, ον, propitians, placans, (– ⏑ ⏑ ⏑) A seq.

ἱλάσκομαι, f. ἱλάσομαι, (ᾱ) Ep. ἱλάσσομαι, (ἵλαος) propitio, placo, θεόν, saepe ap. Hom. 2) seriores etiam utuntur activo ἱλάσκω, propitius sum. cf. ἱλήκω. (Jota plerumque longum: breve Il. 1, 100. 147. 444.)

ἵλασμα, τό, propitiatio, placatio. (ī)

ἱλασμός, οῦ, ὁ, propitiatio, piaculum. (ī)

ἱλαστήριος, ία, ιον, (ἱλάσκομαι) habens vim propitiandi. Unde 2) τὸ ἱλαστήριον, Subst. a) piaculum, ἀνάθημα, et quicquid fit, datur, placandorum deorum caussa: unde et de victima. 2) in libris sacris aurea tabula s. lamina, quae tegebat arcam foederis. (Prima longa.)

ἱλέομαι, Att. p. ἱλάομαι (ī)

ἱλεοῦμαι, Att. p. ἱλάομαι, ἱλάσκομαι. (ī)

ἰλεός, οῦ, ὁ, volvulus, morbus intestinorum. 2) latibulum serpentis, vel ferae. cf. εἰλεός. (ī)

ἵλεος, ον, poet. pro ἵλαος, ἵλεως. (ī)

ἵλεως, ων, Att. pro ἵλαος. (– ⏑ –)

ἱλέως, adv. animo propitio et hilari, hilariter. (– ⏑ –)

ἴλη, ης, ἡ, (εἴλη) agmen, grex, multitudo congregata. 2) turma, ordo equitum. (– –)

ἰληδόν, adv. i. q. ἰλαδόν. (ī)

ἵληθι, imperat. ab ἵλημι.

ἱλήκω, propitius sum. Hinc ἱλήκοις, Opt. sis propitius. ἱλήκοι, sit propitius, et in Subj. ἱλήκῃσι pro ἱλήκῃ, ap. Hom. (ī)

ἵλημι, propitius sum, ponitur propter ἵλαθι (– ⏑ ⏑) et ἵληθι, (– – ⏑) imperat. esto propitius.

Ἰλιακός, ή, όν, (Ἴλιον) Iliacus, Trojanus. (– ⏑ ⏑ ⏑)

Ἰλιάς, άδος, ἡ, Ilias, prius Homeri poema, quod de rebus agit Iliacis. 2) mulier Iliaca. 3) metaph. multitudo, κακῶν Ἰλιάς, Dem. p. 387. (– ⏑ ⏑)

ἰλιγγιάω, (ἴλιγξ, ιγγος) vertigine laboro. A seq.

ἴλιγγος, ου, ὁ, (ἴλλω, εἴλω) vertigo oculorum. 2) haesitatio hominis, quo se vertat, nescii. 3) vortex. (– – ⏑)

ἴλιγξ, ιγγος, ἡ, vortex. (– –)

Ἰλιόθεν, adv. ab Ilio. (– ⏑ ⏑ ⏑)

Ἰλιόθι, adv. Ἰλιόθι πρό, ante Ilium, Hom. A seq.

Ἴλιον, ου, τό, Ilium, urbs Troja. (– ⏑ ⏑)

Ἰλιοραίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) Ilii populator.

Ἴλιος, ου, ἡ, Ilium, Troja. (– ⏑ ⏑)

ἰλλαίνω, f. ανῶ, (ἰλλός) oculos distorqueo, torve adspicio.

ἰλλάς, άδος, ἡ, (ἴλλω) vinculum tortum, funis. 2) laqueus. 3) turdi genus.

ἰλλίζω, (ἰλλός) oculos conniveo, innuo, cf. ἰλλωπέω.

ἰλλίς, ίδος, ἡ, lusciosa, fem. ab ἰλλός.

ἴλλος, ου, ὁ, oculus. Vox Ionica.

ἰλλός, οῦ, ὁ, strabo, strabus, lusciosus, oculis retortis. 2) caecus. A seq.

ἴλλω, volvo, contorqueo. 2) oculis conniveo: strabus sum. 3) vincio, constringo, contineo, concludo, (cf. εἴλω.)

ἰλλώδης, ες, (ἰλλός) qui oculis connivet, strabo.

ἰλλωπέω, f. ήσω, (ἰλλός, v. Lobeck. Phryn. p. 607.) strabus sum: conniveo; nicto: hallucinor.

ἰλλωπίζω, f. ίσω, idem.

ἰλλώπτω, idem. 2) limis oculis adspicio.

ἴλλωσις, εως, ἡ, (ἴλλω) distortio, perversio, de oculis.

ἰλυόεις, όεσσα, όεν, (ἰλύς) limosus. 2) faeculentus. (– ⏑ ⏑ –)

ἰλυός, οῦ, ὁ, lustrum, it. ἰλεός. cf. εἰλεός. (– – ⏑)

ἰλύς, ύος, ἡ, limus, qualis in paludibus et fluviis. 2) lutum, coenum. 3) faex. (– –, υ in casibus obliquis etiam longum est: a serioribus tamen corripitur, Leon. T. 39.)

ἰλυσπάομαι, ἰλύσπαμα, ἰλυσπασις, i. q. εἰλυσπ.

ἰλύω, f. ύσω, (ἰλύς) oblimo, limo obduco. 2) i. q. εἰλύω (– ⏑ –)

ἰλυώδης, ες, limosus. 2) faeculentus. (– ⏑ – –)

ἱμαῖος, αία, αῖον, (ἱμάω) molaris, Epith. carminis, quod a molas versantibus, aut aquas e puteis extrahentibus canitur. 2) redundans, copiosus, uber. (⏑ – ⏑)

ἱμαλιά, ᾶς, ἡ, (ἱμάω) farinae auctarium, quod adjicitur mensurae, cumulus, Hesyc.

ἱμάλιος, ία, ιον, abundans, copiosus. Hesych. (?)

ἱμαλίς, ἡ, dea farinae. 2) cantilena molentium.

ἱμαντάριον, ου, τό, (ἱμάς) situla nautica. 2) instrumentum nauticum quodvis.

ἱμαντελικτεύς, ὁ, (ἱμάς, ἑλίσσω) qui lora torquet: metaph. qui sophismata torquet.

ἱμαντίδιον, ου, τό, lorum parvum. Dim. ab. ἱμάς.

ἱμάντινος, ίνη, ινον, (ἱμάς) loreus, e loris factus. (⏑ – ⏑ ⏑)

ἱμαντίον, τό, (ἱμάς) uva, *morbus*, uvulae in ore, extensio (⏑ – ⏑ ⏑)

ἱμαντόδεσμος, ου, ὁ, qui loris devincitur.

ἱμαντοπέδη, ης, ἡ, vinculum loreum. 2) cirri polypi.

ἱμαντόπους, ποδος, ὁ, nomen avis cujusdam.

ἱμαντώδης, ες, (ἱμάς) lori vicem praebens, lori modo flexilis.

ἱμάντωμα, τό, conjunctio loro facta.

ἱμάντωσις, εως, ἡ, loramentum, corrigiarum in calceamentis constrictio. 2) lignum, quod ad continendos parietes in medio structurae ponitur. 3) affectus morbidus gurgulionis.

ἱμαοιδός, οῦ, ὁ, qui canit ἱμαῖον, i. e. cantilenam aquas haurientium.

ἱμάς, άντος, ὁ, lorum, corrigia, habena. 2) affectus gurgulionis, quum longior aridiorque evadit. (⏑ –. Primam Homerus quater produxit Il. 8, 544. 10, 475. 23. 363. Od. 21, 46.)

ἱμάσθλη, ης, ἡ, (ἱμάς) scutica, flagellum. (⏑ – –)

ἱμάσσω, f. ἱμάσω, (ᾱ) loris caedo, verbero, percutio. (⏑ – –)

ἱματηγός, όν, (ἱμάτιον, ἄγω) vestes vehens, ναῦς. (– ⏑ – ⏑)

ἱματιδάριον, τό, idem quod seq. (– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑)

ἱματίδιον, ου, τό, vesticula, palliolum. *Dimin.* ab ἱμάτιον. (– ⏑ – ⏑ ⏑)

ἱματίζω, f. ίσω, (ἷμα, i. q. εἷμα) vestio.

ἱματιοθήκη, ης, ἡ, vestiarium. (prima longa.)

ἱματιοκάπηλος, ου, ὁ, vestimentorum propola, vestiarius, scrutarius, cerdo. (prima longa.)

ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, vestium fur. (prima longa.)

ἱματιομίσθης, ου, ὁ, (ἱμάτιον, μισθός) qui choragis vestes mercede locat. (prima longa.)

ἱματιομισθώτης, ου, ὁ, idem. (prima longa.)

ἱμάτιον, ου, τό, vestimentum, velamen, toga, pallium, pro εἱμάτιον, ab εἷμα. 2) stragulum, quo equus insternitur (– ⏑ ⏑ ⏑)

ἱματιοπώλης, ου, ὁ, vestium venditor, vestiarius, (– ⏑ ⏑ ⏑ – –)

ἱματιόπωλις, ιδος, ἡ, vestiaria. Hinc ἀγορὰ ἱματιόπωλις, forum vestiarium, s. in quo vestes venduntur. A praec. (– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑)

ἱματιοφυλάκιον, ου, τό, arca vestiaria, vestiarium, locus, in quo vestes adservantur. A seq.

ἱματιοφυλακέω, vestes custodio, servo.

ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (φύλαξ) vestium custos. (prima longa.)

ἱματισμός, ὁ, (ἱματίζω) vestimentum, vestitus: tegumentum. (– ⏑ – ⏑)

ἱματουργικός, ή, όν, ad vestes conficiendas pertinens. Hinc *Subst.* ἡ ἱματουργική, sc. τέχνη, ars vestiaria. (Prima longa)

ἱματουργός, όν, (ἔργον) qui vestes conficit, vestiarius. (-⏑-⏑)

ἱμάω, f. ήσω, (ἱμάς) loreo fune extraho, haurio. *Inf. Att.* ἱμᾶν.

ἱμείρω vel ἱμείρομαι, aor. 1. ἱμέρθην, (ἵμερος) desidero, cupio, amo, *c. gen.* (ι longum.)

ἴμεν, inf. *Ep.* ab εἶμι p. ἰέναι, saepe ap. Hom. (⏑⏑)

ἴμεναι, inf. Ep. ab εἶμι p. ἰέναι, Hom. (⏑⏑-)

ἱμερόεις, όεσσα, όεν, (ἵμερος) desiderabilis, amabilis. 2) suavis. (-⏑⏑-)

ἱμεροθαλής, ές, (θάλλω) *Dor.* p. ἱμεροθηλής, suaviter crescens. (-⏑⏑--)

ἱμερόνους, ουν, amabilis animo. (-⏑⏑-)

ἱμερόομαι, i. q. ἱμείρομαι, τινός, Hipp.

ἵμερος, ου, ὁ, (ἵημι, ἵεμαι) desiderium, cupiditas, cupido: Cupido, deus amoris: desiderium amatorium. (-⏑⏑)

ἱμερόφωνος, ον, (φωνή) qui vocem habet suavem, suaviloquus.

ἱμερτός, ή, όν, (ἱμείρω) desiderabilis, optabilis, amabilis, formosus, suavis. (--⏑)

ἱμέω, i. q. ἱμάω, *dub.* (ἱμῆν, inf. *Att.* ab ἱμάω, q. v.)

ἱμητήριον, τό, (ἱμάω) funis, quo aqua extrahitur e puteo. (prima brevis.)

ἱμητός, ή, όν, (ἱμάω) loreo fune extractus, haustus.

ἴμμεναι, *poet.* p. ἴμεναι, Il. 20, 365.

ἱμονιά, ᾶς, ἡ, *Att.* ἱμονιά, (ἱμάς) funis loreus, seu e loris bubulis tortus, quo aqua e puteis extrahitur. (⏑⏑⏑-)

ἱμονιοστρόφος, ον, (στρέφω) qui funem loreum, quo aqua extrahitur, versat. (prima brevis.)

ἵν, *dat. pron. pers.* ἵ, q. v.

ἰν, *Cretice* pro ἐν.

ἵνα, *Conj.* ut. Jungitur cum *conjunctivo* post praesens et futurum, cum *optativo* post praeteritum. Sequitur tamen etiam praeteritum particula ἵνα *c. conj.*, si res praesens vel futura indicatur; et contra ἵνα cum *opt.* ponitur post praesens, si aliquid fieri posse, non vero fieri significatur. Jungitur etiam cum *indicativo* praeteritorum temporum, quum significatur aliquid, quod futurum fuisset, si quid aliud actum esset, sed nunc non factum est, *vel* ubi indicatur futurum fuisse aliquid, quod nunc non est, aut quod non erit futurum. vid. Herm. Vig. p. 850. seq. 2) ἵνα μή, ne, ut ne. Construitur eodem modo, quo ἵνα. 3) ἵνα μή pro ἐὰν μή accipiebat Herodianus Il. 7, 353. sed versus ille ἀθετεῖται. 4) ἵνα τί; scil. γένηται, quamobrem? quare? quomodo? in quem usum? – II) *Adv.* 1) *loci*, ubi, nonnunquam *c. gen.* ἵνα γῆς, ubi terrarum? quo, Od. 4, 821. 6, 55. 2) *temporis*, quando, Od. 6, 27. 3) quomodo, Od. 8, 313. (⏑⏑)

ἰνάω, idem quod ἰνέω. Hesych. ἰνᾶσθαι, ἐκκενοῦσθαι.

ἰνδάλλομαι, (εἶδος, εἰδάλλομαι) similis videor. 2) videor.

ἴνδαλμα, ατος, τό, simulacrum, species, spectrum. A praec.

ἰνδαλματίζω, formo, fingo, effingo. A praec.

ἰνδαλμός, οῦ, ὁ, i. q. ἴνδαλμα.

Ἰνδία, ἡ, India.

Ἰνδικόν, οῦ, τό, piper vel zingiber Indicum 2) coloris et medicamenti genus.

Ἰνδικοπλεύστης, ου, ὁ, (πλέω) qui in Indiam navigat.

Ἰνδικός, ή, όν, Indicus.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, (Ἰνδός, ὄλλυμι) Indorum perditor, qui Indis cladem intulit. Bacchi epith.

Ἰνδός, ὁ, Indus. 2) *adj.* i. q. Ἰνδικός.

Ἰνδῷος, α, ον, i. q. Ἰνδικός.

ἰνέω, vacuo, inanio, purgo. (⏑⏑-?)

ἰνηθμός, οῦ, ὁ, purgatio, evacuatio. A praec.

ἰνίον, τό, (ἴς) occipitium, occiput a cerebri basi usque ad latos nervos, qui robur nostrum continere creduntur, posterior colli pars.

ἶνις, ιος, ὁ, ἡ, puer, filius, nepos: puella, filia, neptis, Trag.

ἴννος, ἴννος, ἰννός, ὁ, i. q. γίννος, q. v.

ἴννυμι, v. καθίννυμι. Simplex non est in usu.

ἰνοειδής, ές, (ἴς) fibrae similis, nervosus. (-⏑--)

ἰνώδης, ες, (ἴς) fibrosus, nervosus. (---)

ἴξ vel ἶξ, ὁ, *gen.* ἰκός, vermiculus vites arrodens, fortasse idem qui ἴψ. (ῐ)

ἰξαλῆ, ἡ, pellis caprina, Hipp. 2) vestis e pellibus, rheno. – Male scribitur ἰξάλη.

ἴξαλος, ον, qui saltu progreditur, crebro saltans, impetuosus, salax, ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου, Il. 4, 105. Vox est composita ex ἰξύς, ἡ, lumbus, et ἅλλομαι. Alii exponunt: ὁ ἴξαλος, ὁ ὀχευτικὸς καὶ κήλων, ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας ἀλλόμενος. Seriores poetae hac voce usi esse dicuntur pro εὐνοῦχος.

ἰξευτήρ, ῆρος, ὁ, (ἰξεύω) auceps, qui arundine viscata capit aves. 2) *adj.* arundine viscata aves capiens, visco aves captans.

ἰξευτήριος, α, ον, ad aucupem et aucupium pertinens. Subst. ἡ ἰξευτηρία, (sc. τέχνη,) aucupium, ars aves capiendi arundine viscata. τὸ ἰξευτήριον, (sc. ἔργον,) aucupium.

ἰξευτής, οῦ, ὁ, i. q. ἰξευτήρ.

ἰξευτικός, ή, όν, aucupatorius, ad aucupium pertinens.

ἰξεύτρια, ας, ἡ, viscaria, *Fem.* ab ἰξευτήρ.

ἰξεύω, f. εύσω, (ἰξός) visco aves capio, aucupor.

ἰξία, ας, ἡ, viscum. 2) herba, Chamaeleon, albus. 3) varix.

ἰξίας, ὁ, ἡ, radix quaedam viscosa letalis.

ἰξιβόρος, ον, i. q. ἰξοβόρος.

ἰξίνη, ης, ἡ, planta viscosa, masticben ferens. (---)

ἰξιόεις, όεσσα, όεν, (ἰξία, ἰξίας) viscosus, tenax. 2) letalis.

ἶξις, εως, ἡ, (ἵκω) adventus. *Ion.* ἶξις, ap. Hippocr. ductus, trames rectus.

ἰξιφάγος, ον, (φαγεῖν) visco victitans, viscum vorans.

ἰξοβολέω, auceps sum, aucupor.

ἰξοβόλος, ον, (βάλλω) qui arundine aucupatoria viscata aves capiat, auceps.

ἰξοβόρος, ον, (βορά) visco vescens, viscum vorans. 2) Subst. turdi species.

ἰξοεργός, ὁ, (ἔργον) auceps, qui arundine viscata utitur.

ἵξομαι, fut. ab ἱκνέομαι.

ἶξον, ες, ε, aor. Ep. ab ἵκω.

ἰξός, οῦ, ὁ, viscum, viscus. 2) arundo aucupatoria. 3) varix. 4) *Adj.* tenax, parcus.

ἰξοφάγος, ον, idem quod ἰξιφάγος.

ἰξοφορεύς, ὁ, i. q. ἰξοφόρος.

ἰξοφόρος, ον, viscum ferens, ut ἰξοφόροι δρύες, visciferae quercus.

ἰξύοθεν, *adv.* inde a lumbo.

ἰξύς, ύος, ἡ, lumbus, coxa. (υ in nom. et acc. sing. producitur, in casibus vero trisyllabis corripitur.)

ἰξώδης, ες, (ἰξός) viscosus. 2) visci modo tenax et lentus: metaph. dicitur etiam de homine nimium parco.

Ἰοβάκχεια, τά, sacra Bacchi. Demosth. A seq.

Ἰόβακχος, ὁ, Bacchus. Hesych. A bacchantium voce. (ῐ)

ἰοβάπτης, ου, ὁ, (ἴον, βάπτω) violarius. (ῐ)

ἰοβαφής, ές, (ῐ)

ἰοβλέφαρος, ον, (ἴον, βλέφαρον) nigra, pulcra habens supercilia, epith. feminae pulcrae. (ῐ)

ἰοβολέω, f. ήσω, sagittas mitto. 2) veneno inficio. (ῐ) A seq.

ἰοβόλος, ον, (ἰός, βάλλω) qui sagitta jaculatur. 2) venenum ejaculans, venenatus.

ἰοβόρος, ον, (βορά) veneno vescens. (ῐ)

ἰοβόστρυχος, ον, comam nigram habens.

ἰογλήνεος, ον, (γλήνη) pupillas in modum violae nigricantes habens: etiam trium terminationum. (ῐ)

ἰόδετος, ον, (δέω) e violis nexus, epith. coronae. (ῐ)

ἰοδνεφής, ές, (ἴον, δνόφος) violaceus, purpureus. (ῐ)

ἰοδόκη, ης, ἡ, pharetra. (ῐ) A seq.

ἰοδόκος, ον, (ἰός, δέχομαι) sagittas recipiens. 2) venenum continens. (ῐ)

ἰοειδής, ές, (ἴον, εἶδος) niger, rubiginosus. 2) purpureus, violaceus, caeruleus: violis s. floribus cinctus. Proprie violarum in more nigricans. (ῐ)

ἰόεις, εσσα, εν, (ἴον) violaceus, violarum in morem nigricans, niger, σίδηρος, Il. 23, 850.

ἰόζωνος, ον, (ἴον, ζώνη) violaceo, seu purpureo cingulo circumdatus. (ῐ)

ἰοθαλλής, ές, (θάλλω) instar violae florens, pulcer: violis ornatus. (ῐ)

ἰόκολπος, ον, (κόλπος) i. q. ἰόζωνος. (ῐ)

ἰολόχευτος, ον, (ἰός, λοχεύω) e veneno procreatus. (ῐ)

ἴομεν, *Ep.* p. ἴωμεν, 1 pl. conj. ab εἶμι, eamus. Hom. (⏑⏑⏑, in arsi ι etiam producitur.)

ἰομιγής, ές, (ἰός, μίγνυμι) veneno mixtus, venenatus.

ἰόμωρος, ον, Il. 4, 242. 14, 479. epith. Argivorum, incertae derivationis et significationis. Explicant vel sagittis pugnans, ab ἰός, ut ἐγχεσίμωρος, contra quantitatem, nam ι breve est, vel ex ἴον et μόρος, violae sortem habens, i. e. brevis aevi, aut nigra s. tristi sorte utens, miser; vel ex ἰέναι ἐπὶ τὸν μόρον, mortem appetens; vel ex ἰά et μωρός, insanus vociferator, stulte clamans. (⏑⏑-⏑)

ἴον, ου, τό, viola, vaccinium. (⏑⏑)

ἰονθάς, άδος, ἡ, lanuginosa, villosa. 2) lentiginosa. (ῐ) A seq.

ἴονθος, ου, ὁ, lanugo, primi pili, villus. 2) faciei lentigo. (ῐ)

Ἰόνιος, α, ον, poet. p. Ἰώνιος, Pind.

(- ∪ ∪ ∪)

ἰόπεπλος, ον, peplum violaceum, purpureum gestans, item nigrum.

ἰοπλόκαμος, ον, violaceos vel nigros capillos habens. (ῐ)

ἰοπλόκος, ον, (πλέκω) e violis corollas nectens. (ῐ)

ἴορκοι, ων, οἱ, caprearum genus.

ἰός, οῦ, ὁ, (ἵημι) missile, sagitta, jaculum. 2) venenum. 3) rubigo metallorum praecipue rubigo aeris, aerugo. (- ∪)

ἴας, ἴα, *Ep.* p. εἷς, μία, cf. ἴα. A masculino dativus tantum exstat ἰῷ p. ἑνί, Il. 6, 422. (ῐ)

ἰοστέφανος, ον, (στέφω) i. q. seq. (ῐ)

ἰοστεφανος, ον, coronam e violis gestans. (ῐ)

ἰότης, ητος, ἡ, consilium, voluntas. Ut ἰότητι θεῶν, voluntate deorum. Hom. (∪ ∪ -)

ἰοτόκος, ον, (ἰός, τίκτω) venenum pariens, venenosus. (- ∪ ∪ ∪)

ἰοτυπής, ές, (ἰός, τύπτω) jaculo percussus, sagitta ictus. (ῐ)

ἰού, Interjectio dolentis, heu, eheu, o 2) exsultantis, io! (∪ -)

Ἰουδαΐζω, f. ίσω, (Ἰουδαῖος) Judaeorum opiniones, mores sequor vel imitor.

Ἰουδαϊκός, ή, όν, judaicus.

Ἰουδαϊκῶς, *adv.* judaice.

Ἰουδαϊσμός, οῦ, ὁ, (Ἰουδαΐζω) Judaismus, religio judaica et imitatio Judaeorum.

Ἰουδαῖος, ου, ὁ, Judaeus. 2) judaicus.

ἰουλίζω, f. ίσω, (ἴουλος) primam lanuginem emitto, pubesco. (∪ - - -)

ἰουλίς, ίδος, ἡ, iulis, piscis saxatilis. (∪ - ∪)

ἰουλόπεζοι, (ἴουλος, 6. πέζα) naves (apud Lycophronem), quae multos habent remos. (ῐ)

ἴουλος, ου, ὁ, manipulorum collectorum fascis, merges. 2) cantilena lanam tractantium. 3) hymnus in Cererem. 4) prima lanugo e puberum genis efflorescens. 5) lanugo aliarum rerum. 6) bestiola quaedam multipes in parietibus repens. item scolopendra. (- ∪)

Ἰουλώ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, (ἴουλος) Ceres.

ἰουλώδης, ες, (ἴουλος) iulo, vermi similis. (ῐ)

ἰοῦ, vox detestantis, Aesch. (∪ ∪)

ἰοχέαιρα, ἡ, (ἰός, χαίρω) sagittis gaudens, epith. Dianae: etiam *Subst.* Diana. 2) veneno gaudens, epith. serpentis ap. Nicandrum. (ῐ)

ἰόω, (ἰός) rubigine obduco. Med. rubigine inficior, rubigine corrumpor. (- ∪ -)

ἰπνεύω, f. εύσω, (ἰπνός) in furno uro.

ἴπνιος, ία, ιον, qui e furno est, furnaceus. Ab eod.

ἰπνίτης, ου, ὁ, ut ἄρτος; panis furnaceus. 2) testaceus. Ab eod.

ἰπνοκαής, ές, (καίω) in furno tostus, crematus. (α anceps.)

ἰπνολέβης, ητος, ὁ, (λέβης) miliarium, vas furno impositum. *Dimin.* ἰπνολεβήτιον, τό

ἰπνοπλάθος, ἰπνοπλάθης, vel ἰπνοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω) qui in furno aliquid fabricatur, figulus, v. l. Plat. Theaet. p. 147. A. cf. κοροπλάθος. (ᾰ)

ἰπνοποιός, όν, (ποιέω) qui furnos facit, vel fabricatur.

ἰπνός, οῦ, ὁ, furnus 2) caminus. 3) culina. 4. lampas, lychnus, laterna. 5) sterquilinium.

ἰπνόω, f. ώσω, in furno uro, Aesch. Pr. 365.

ἰποκτόνος, ον, (ἴψ, κτείνω) qui vermiculos vites arrodentes occidit. (ῐ)

ἶπος, ου, ὁ, vel ἡ, muscipula. 2) pressura, onus, poena.

ἰπόω, f. ώσω, premo, proprie, more fullonum. 2) vexo, affligo, vid. ἴπτω. (- ∪ -) A praec.

ἱππαγρέται, ῶν, οἱ, (ἱππεύς, ἀγείρω) equos congregantes. Ita dicebantur tres viri apud Lacedaemonios ab Ephoris electi, qui equitatum congregarent, vel, qui ephebis praeessent: ephebi enim a Spartanis ἱππεῖς dicebantur. ap. Xenoph.

ἵππαγρος, ου, ὁ, equus silvester, et ferus.

ἱππαγωγός, όν, (ἄγω) equos vehens, ut πλοῖον, Thuc. 6, 43.

ἱππαίετος, ου, ὁ, aquila magnitudine equum aequans. 2) animal ex aquila et equo. (ᾱ)

ἱππάζομαι, (ἵππος) equos rego, de aurigo, Il. 23, 426. equito, equo vehor. Activum ἱππάζω raro occurrit; Pass. de equo ipso, quo quis vehitur, Plat. in p. 430. D.

ἱππαιχμία, ας, ἡ, certamen equestre. A seq.

ἵππαιχμος, ον, (αἰχμή) qui hasta vel lancea ex equo pugnat.

ἱππάκη, ης, ἡ, f. ἱππάκης, ου, ὁ, (ἵππος) caseus equinus. 2) equi coagulum. (α?)

ἱππακοντισταί, οἱ, qui ex equo pugnant jaculis.

ἱππαλεκτρυών, όνος, ὁ, (ἀλεκτρυών) animal fictum, constans ex equo et gallo gallinaceo, Ar. Ran. 937.

ἱππάλιος, α, ον, poet. p. ἱππικός.

ἱππαλίδας, αυ, ὁ, poet. p. ἱππεύς, Theocr. 24, 127. (- ∪ ∪ -)

ἱππάνθρωπος, ου, ὁ, centaurus.

ἱππαπαί, vox per jocum ab Aristoph. ficta.

ἱππάρδιον, τό, hippardium, animal equo simile. ap. Aristot.

ἱππάριον, ου, τό, equuleus, parvus equus. it. vilis equus. 2) avis nomen, similis vulpanseri. Dimin. ab ἵππος. (ᾰ)

ἱππαρμοστής, οῦ, ὁ, equitatui praefectus. Vocabulum Laconicum.

ἱππαρχέω, f. ήσω, (ἵππαρχος) sum magister equitum, praesum equitatui.

ἱππάρχης, ου, ὁ, idem quod ἵππαρχος.

ἱππαρχία, ας, ἡ, praefectura equitum.

ἱππαρχικός, ή, όν, ad magistratum equitum pertinens. 2) ducendi equitatus peritus.

ἵππαρχος, ου, ὁ, (ἄρχω) equitum magister, praefectus equitum.

ἱππάς, άδος, ἡ, equestris. 2) census equitum, apud Athenienses. 3) equitatus.

ἱππασία, ας, ἡ, (ἱππάζω) equitatio, gestatio in equo. 2) cursus equitum, meditatio equestris. 3) equitatus.

ἱππάσιμος, ον, triam term. ap. Hdt. (ἱππάζομαι) equitabilis. 2) equis idoneus. Subst. τὸ ἱππάσιμον, regio plana, in qua usui est equitatus. (ᾰ)

ἵππασμα, τό, equitatio.

ἱππαστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἱππαστής.

ἱππαστής, οῦ, ὁ, eques, equitator. 2) equus commentationi equestri idoneus. ap. Xenoph.

ἱππαστί, *adv.* equitantium modo, divaricatis pedibus.

ἱππάστρια, ἡ, fem. ab ἱππαστήρ, equitationi idoneus, Plut.

ἱππάφεσις, εως, ἡ, (ἄφεσις) carceres, locus, unde emittuntur equi, ad currendum in stadio. (ᾰ)

ἱππεία, ας, ἡ, (ἱππεύω) equitatio. 2) equos agendi peritia, munus aurigandi. 3) equitatus.

ἱππεῖος, εία, ειον, equester, equinus.

ἱππελάτειρα, ας, ἡ, (ἐλαύνω) quae equo vincit. 2) quae equum agitat, equo vehitur. (ᾰ)

ἱππελατήρ et *ἱππελάτης*, ὁ, (ἐλαύνω) equorum agitator, eques.

ἱππέλαφος, ου, ὁ, (ἔλαφος) equicervus, animal formam equi et cervi habens.

ἱππεραστής, οῦ, ὁ, equorum studiosus.

ἵππερος, ου, ὁ, equorum amor, equorum studium. Vox ficta ab Aristophane Nub. 75. cum allusione ad morbos, ut ἴκτερος, ὕδερος, ut ἵππερος τῶν χρημάτων sit insanus amor equorum, quo facultates exhauriuntur.

ἵππευμα, ατος, τό, (ἱππεύω) equitatio. 2) iter equestre, quod ab equite conficitur.

ἱππεύς, έως, ὁ, eques, et in Plur. ἱππεῖς, ordo equester. 2) idem quod ἔφηβος apud Spartanos. 3) genus cometae.

ἵππευσις, εως, ἡ, equitatio.

ἱππευτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq. et ab eod.

ἱππευτής, οῦ, ὁ, equitandi peritus. A seq.

ἱππεύω, f. εύσω, et ἱππεύομαι, equito, vehor equo, mulo, asino. 2) rei equestri studeo. 3) sum eques. 4) curro, equito; de equo ipso.

ἱππηγέτης, ου, ὁ, (ἄγω) equorum ductor. Epith. Neptuni.

ἱππηγός, όν, (ἄγω) i. q. ἱππαγωγός. ἱππηγοὶ νῆες, hippagines.

ἱππηδόν, *adv.* equorum vel equitantium modo.

ἱππηλασία, ας, ἡ, (ἐλαύνω) equorum agitatio.

ἱππηλάσιος, α, ον, (ἐλαύνω) ut ἱππηλασίη ὁδός, apud Homer. via equitabilis, per quam equi aguntur. (ᾰ)

ἱππηλάτα, ὁ, *Ep.* pro ἱππηλάτης, Hom. (- - ∪ ∪)

ἱππηλατέω, f. ήσω, equos agito, equos impello. 2) equito. A seq.

ἱππηλάτης, ου, ὁ, (ἐλάτης, ἐλαύνω) auriga, agitator equorum.

ἱππήλατος, ον, (ἐλαύνω) equitabilis, per quem equi agi possunt. 2) spatiosus, amplus, latus.

ἱππημολγία, ἡ, (ἀμέλγω) actio mulgendi equos.

ἱππημολγοί, οἱ, (ἀμέλγω) equimulgi, populus Scythiae, equino lacte victitans.

ἱππιάναξ, ακτος, ὁ, dux equitum. (- ∪ ∪ -)

ἱππιατρία, vel -εία, ας, ἡ, mulomedicina, ars veterinaria, medicina equorum.

ἱππίατρος, ου, ὁ, medicus equarius, veterinarius, mulomedicus. (ῑ)

ἱππίδιον, ου, τό, equuleus, parvus equus. *Dimin.* ab ἵππος (- ∪ ∪ ∪)

ἱππικός, ή, όν, (ἵππος) equester. 2) equestris artis peritus. Hinc Subst. ἡ ἱππική, ῆς, sc. τέχνη, ars equitandi, it. dignoscendi bonos et malos equos, et τὸ ἱππικόν, οῦ, scil. πλῆθος, equitatus. οἱ ἱππικοί, equites.

ἵππιος, ον, vel α, ον, equester. *Juno* ἱππία, curru vecta.

ἱππιοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) e juba equi-

na, sive setis equinis factus.

ἱππιοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) qui equo bellatore in pugna utitur.

ἱππίσκος, ου, ὁ, equuleus. *Dimin.* ab ἵππος.

ἱπποβάμων, ον, (βαίνω) equea, equester. 2) gradiens, qui quasi equo vehitur.

ἱπποβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) eques.

ἱπποβήτης, ου, ὁ, idem.

ἱππόβινος, valde libidinosus. vox ficta ab Aristophane Ran. 429. qui Calliam Hipponici F. libidinosum hominem, vocat Καλλίαν τὸν ἱπποβίνου, ex ἵππος, quod in compositione significat magnitudinem, et βινεῖν, quod actum venereum significat.

ἱπποβοσκός, ή, όν, (βόσκω) equos pascens.

ἱπποβότης, ου, ὁ, (βόσκω) qui equos pascit, seu alit, ad certamina potissimum equestria. 2) qui opibus et gloria praecellit.

ἱππόβοτος, ον, (βόσκω) equis pascendis aptus, equos alens.

ἱπποβουκόλος, ὁ, equiso, equorum pastor seu educator.

ἱππόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) ab equis devoratus.

ἱππογέρανοι, οἱ, qui magnis gruibus, ceu equis, vehuntur, ap. Lucian. in Vera Hist.

ἱππόγλωσσος, ον, linguam equinam habens, seu referens. Hinc τὸ ἱππόγλωσσον, ου, Hippoglossa, frutex, cujus folia linguae equinae similia sunt.

ἱππογνώμων, ον, (γνώμη) rei equinae peritus, qui v. c. equas gravidas ab aliis internoscit. 2) magnanimus.

ἱππογῦποι, οἱ, (γύψ) equites, qui vulturibus vehuntur, ap. Lucian. Ver. Hist.

ἱπποδαμαστής, οῦ, ὁ, i. q. ἱππόδαμος.

ἱππόδαμος, ον, (δαμάω) equorum domitor, fortis eques.

ἱπποδάσεια, εῖα, ύ, (δασύς) hirsutus e setis equinis, Epith. galae, cristam equinam habentis.

ἱππόδεσμα, ων, τά, vincula equorum, habenae.

ἱπποδέτης, ου, ὁ, (δέω) ligans equum. ἱπποδέτης ῥυτήρ, lorum, quo equus ligatur.

ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques.

ἱπποδρομία, ας, ἡ, (δρόμος) cursus equester, certamen equestre.

ἱπποδρόμια, τά, equiria, ludi Circenses. A seq.

ἱπποδρόμιος, et ἱπποδρόμιος μήν, mensis, in quo equorum cursu certatur. A seq.

ἱππόδρομος, ου, ὁ, hippodromus, circus, in quo habentur certamina equestria seu curulia. 2) genus equitum Siculorum, Hdt. 7, 158.

ἱππόθεν, *adv.* (ἵππος) ex equo.

ἱπποθῆλαι, οἱ, equimulgi, pulli equarum lactantes, pulli equarum uberibus suppositi.

ἱππόθοος, ον, equo velox seu celer, auriga.

ἱπποθόρος, ου, ὁ, (θόρνυμι) in equas insiliens, admissarius. 2) cantio solita cecini equabus coeuntibus ad eas magis exstimulandas.

ἱπποθυτέω, f. ήσω, (θύω) equum sacrifico.

ἱπποῖιν, *Dual. Ep.* ab ἵππος, pro ἵπποιν, Hom.

ἱπποκάμπη, ης, ἡ, (κάμπτω) hippocampus, animal marinum.

ἱππόκαμπος, ου, ὁ, idem.

ἱπποκάνθαρος, ὁ, cantharus, equi vicem praestans volaturo in coelum, ap. Comicum.

ἱπποκέλευθος, ον, iter equo faciens, equester, qui multum itineris conficit.

ἱπποκένταυρος, ου, ὁ, hippocentaurus.

ἱπποκομέω, equos curo.

ἱπποκόμος, ον, (κομέω) equiso, equorum curator, s. magister, qui stabulis atque equis curandis praeest.

ἱππόκομος, ον, (κόμη) e setis equinis confectus.

ἱπποκορυστής, οῦ, ὁ, eques, bellator equester.

ἱπποκρατέω, f. ήσω, equestribus copiis vinco, equestribus copiis praesto.

ἱπποκρατία, ας, ἡ, victoria pugnae equestris.

ἱππόκρημνος, ον, rupium modo grandis, valde asper sicut praecipitio. Vox ficta apud Aristophanem Ran. 929. ad asperitatem verborum Aeschyli exprimendam, ἱππόκρημνα ῥήματα, verba praerupta, alta, aspera.

ἱπποκροτέομαι, resono ab equis terram pedibus quatientibus.

ἱππόκροτος, ον, equis perstrepens.

ἱππολάπαθον, τό, hippolapathum, herba. (ᾰ)

ἱππολεχής, ές, (λέχος) equum partu enixa.

ἱππολοφία, ἡ, juba equina.

ἱππόλοφος, ου, (λόφος) juba equina ornatus, κόρυς, ep. adesp. 194.

ἱππολύτης, ου, (λύω) equos solvens, i. e. equis habenas remittens.

ἱππομανές, έος, τό, frutex quidam equis letalis. 2) equina cupido coitus. 3) amoris veneficium, quod equis innascitur; virus ex equarum naturalibus destillans. Proprie neutr. ab ἱππομανής.

ἱππομανέω, equorum insano amore ducor. 2) equio, de equa, quae ad rabiem coitus agitur. 3) libidinis furore, equarum more, exstimulor. A seq.

ἱππομανής, ές, (μαίνομαι) insano amore equorum flagrans. 2) qui equino more libidinis furiis exstimulatur. 3) valde insanus.

ἱππομανία, ας, ἡ, insanus equorum amor, insanum equorum curandorum studium.

ἱππομάραθρον, ου, τό, foeniculum silvestre, sativo majus.

ἱππομαχέω, f. ήσω, (ἱππόμαχος) ex equo pugno.

ἱππομαχία, ας, ἡ, equestre praelium. A seq.

ἱππόμαχος, ον, (μάχομαι) ex equo pugnans.

ἱππομήτις, ὁ, ἡ, eques bonus, militiae equestris peritus.

ἱππομιγής, ές, qui mixtus seu compositus est ex equo et homine, vel qui admixtum quid ex equo habet.

ἱππομολγία, ἡ, i. q. ἱππημολγία.

ἱππομολγός, όν, i. q. ἱππημολγός.

ἱππόμορφος, ον, (μορφή) equo similis.

ἱππομύρμηκες, ων, οἱ, qui magnis formicis, velut equis, vehuntur. Apud Lucianum in Ver. Hist.

ἱππόνομα, τά, (νέμω) merces ex equis et mulis locatis, Hesych.

ἱππονομεύς, έως, ὁ, equarius, equi pastor. A seq.

ἱππονόμος, ον, (νέμω) equorum pastor.

ἱππονώμας, *Dorice* ἱππονώμας, ου, ὁ, (νωμάω) equos agitans, Epith. Solis.

ἱππόομαι, (ἵππος) in equum mutor.

ἱπποπέδη, ἡ, (πέδη) linea quaedam curva ap. Mathem. vet.

ἱπποπείρης, ου, ὁ, (πεῖρα) qui equi aut artis equestris periculum facit.

ἱπποπῆραι, αἱ, bulgae, sacculi, folliculi, sive perae, quibus equites necessaria itineri secum ferunt.

ἱπποπόλος, ον, (πολέω) equos curans, alens. 2) equester, bellicosus.

ἱππόπορνος, ου, ὁ, ἡ, equae equientis more, immane libidinosus.

Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus equester.

ἱπποπόταμος, ου, ὁ, equus fluvialis.

ἱπποπώλης, ου, ὁ, equorum venditor.

ἵππος, ὁ, equus. ἡ, equa. *Feminino* frequentius utitur Homerus; apud eundem αἱ ἵπποι saepenumero indicant currum militarem cum equis. ἵπποι καὶ πεζοί, equites peditesque. 2) ἡ ἵππος, equitatus. χιλίη, μυρίη ἵππος, numerus mille vel decies mille equitum, Hdt. 7, 41. 42. 3) nomen piscis marini. 4) mulier libidinosa. 5) pudenda tam muliebria quam virilia. 6) oculorum quaedam affectio, quum assidue tremunt moventurque. 7) in compositione significationem auget et magnitudinem imprimis enormem notat, v. g. ἱππόπορνος, ἱπποσέλινον.

ἱπποσέλινον, ου, τό, apium sativo majus.

ἱπποσόας, α, ὁ, (σεύω) equorum agitator: eques.

ἱπποσόος, α, ον, (σεύω) equos agitans, Pind. Ol. 3, 47.

ἱπποστασία, ἡ, et ἱπποστάσιον, τό, i. q. seq.

ἱππόστασις, ἡ, (στάσις) equile, stabulum equorum, statio equorum. 2) tempus, quo equi in stabulo quiescunt, tempus vespertinum, Eur. Alc. 596.

ἱπποστράτηγος, ου, ὁ, dux equitum. (ᾰ)

ἱπποσύνη, ἡ, (ἵππος) peritia equos regendi: peritia equitandi. 2) equitatus. 3) locus equis agitandis aptus. (-⏑⏑-)

ἱππόσυνος, η, ον, i. q. ἱππικός, *poet.* equester.

ἱππότα, ὁ, *Ep.* p. ἱππότης. (-⏑⏑)

ἱπποτέκτων, ονος, ὁ, fabricator equi, scilicet Trojani.

ἱππότης, ου, ὁ, (ἵππος) eques.

ἱππότιγρις, ιδος, ὁ, tigris major.

ἱππότιλος, ου, ὁ, (τίλλω) morbus equorum.

ἱππότις, ιδος, ἡ, *fem.* ab ἱππότης.

ἱπποτοξότης, ου, ὁ, eques sagittarius s. levis armaturae.

ἱπποτραγέλαφος, ου, ὁ, (τράγος, ἔλαφος) bestia, ex equo, hirco et cervo.

ἱπποτροφεῖον, τό, stabulum equorum.

ἱπποτροφέω, f. ήσω, (τρέφω) equos alo.

ἱπποτροφία, ας, ἡ, equorum nutritio. 2) munus apud Athenienses, ut ditiores equos de suo alerent ad usus publicos.

ἱπποτροφικός, ή, όν, i. q. seq. et a seq.

ἱπποτρόφος, ον, (τρέφω) qui equos alit.

ἱπποτυφία, ας, ἡ, (τῦφος) equina, i. e. magna superbia, inanis gloria.

ἱπποκρήνη, ης, ἡ, Hippocrene i. e. equi fons, quem Pegasus in Helicone pedum pulsu elicuit.

ἱππούριον, τό, i. q. ἵππουρις.

ἱππουρεύς, ὁ, piscis nomen. Plin. Hip

parus.

ἱππουρις, ιδος, ἡ, (ἵππος, οὐρά) galea cristam e setis equinis habens, setis equinis comans. 2) cauda equina, herbae nomen. 3) morbus genitalium, ap. Hippocr.

ἵππουρος, ον, (οὐρά) caudam equinam habens. 2) piscis quidam. 3) sciurus, a magnitudine caudae. 4) genus muscae.

ἱπποφαές, αοῦς, τό, vel ἱππόφαιστον, τό, vel ἱππόφεως, ω, ὁ, frutex quidam, carduus, quo fullones utuntur in concinnandis vestibus, spina fullonia.

ἱπποφοβάς, αδος, ἡ, (φοβέω) equis terrorem incutiens, herba quaedam, quam equae in primis aversantur.

ἱπποφορβεύς, εως, ὁ, (φέρβω) equorum pastor.

ἱπποφορβία, ας, ἡ, equorum cura.

ἱπποφόρβιον, τό, locus pascendis equis. τὰ ἱπποφόρβια, greges equorum, qui aluntur. A seq.

ἱπποφορβός, ὁν, (φέρβω) equorum pastor.

ἱπποχάρμης, ου, ὁ, v. ἱππιοχάρμης.

ἱππόω, (ἵππος) in equum muto. *Med.* in equum mutor, equi formam induo.

ἱππώδης, ες, (ἵππος) equinus, equo similis. 2) valens ad formam equi commendandam.

ἱππών, ῶνος, ὁ, equile, equorum stabulum.

ἱππωνία, v. ἱππωνία.

ἱππωνέω, f. ήσω, equos emo.

ἱππώνης, ου, ὁ, equorum emtor, qui equariam mercaturam exercet. A pr.

ἱππωνία, et —εία, ας, ἡ, equorum emtio. A pr.

ἵπταμαι, f. πτήσομαι, volo. 2) cito cursu vel impetu feror. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 325.

ἵπτομαι, f. ἴψομαι, premo, molestia afficio, laedo, noceo, affligo, punio. *Activo* ἵπτω *probati auctores* usi esse non videntur. (ι natura longum.)

ἰπύα, ἡ, i. q. σιπύα, Lobeck. ad Phryn. p. 301.

ἴπωσις, ἡ, (ἰπόω) pressio, pressura, compressio. (--◡)

ἰρά, τά, *Ion.* et *Ep.* p. ἱερά, Hom. (-◡)

ἱραί, ἱραι, vel ἶραι, αἱ, *vv. ll.* Il. 18, 531. p. εἶραι, conciones, loci, ubi habentur conciones, fora. v. εἴρη. (ῑ)

ἱράομαι, *Ion.* p. ἱεράομαι. (ῑ)

Ἰραφιώτης, ὁ, i. q. Εἰραφιώτης.

ἱρεα, ἡ, *Dor.* p. ἱέρεια, sacerdos femina, v. Boeckh. ad Pind. P. 4, 5. nisi rectius scribatur ἱρέα, pro ἱερέα. (-◡-)

ἱρερος, ά, *v. l.* p. εἵρερος. (ῑ)

ἱρεύς, ὁ, *Ion.* et *Ep.* p. ἱερεύς, Hom. (ῑ)

ἱρήν, ένος, ὁ, i. q. εἴρην. (--)

ἴρηξ, ηκος, ὁ, *Ion.* et *Ep.* p. ἱέραξ (ῑ)

ἴριγγες, ων, αἱ, arteriae. Hippocr.

ἰρινομίατος, unde ἰρινομιάτοις σμήγμασιν, apud Athenaeum, smegmatibus irino oleo s. unguento mixtis, aut etiam irina radice.

ἴρινος, η, ον, (ἶρις) ex iride factus. ἴρινον μύρον, unguentum irinum, oleum irinum. (-◡◡)

ἰριοειδής, ές, iridis speciem habens. (-◡◡--)

Ἶρις, ιδος, ἡ, *acc.* Ἶριν, *voc.* Ἶρι, Iris, nuncia Deorum.

ἶρις, ιδος, ἡ, iris, arcus coelestis. 2) circulus in oculo circa pupillam. 3) herba quaedam aromatica; qua significatione scribitur a nonnullis ἰρίς, v. schol. Nic. Al. 406.— Acc. sing. ἶριν, ἴριδα. Dat. pl. Epice ἴρισσι, Il. 11, 27.

ἱρμοφύλαξ, ακος, ὁ, carceris praefectus.

ἱροδρόμος, ὁ, (δραμεῖν) *poet.* p. ἱεροδρ. cursu certans in ludis sacris. (ῑ)

ἱροεργίη, ἡ, *Ion.* p. ἱερουργία, Hdt. 5, 83. ubi alii scribunt ἱρουργίη.

Ἶρος, ου, ὁ, Irus, mendicus quidam apud Homerum. 2) pauper, mendicus quivis.

ἱρός, ή, όν, *Ion.* et *Ep.* p. ἱερός. (ῑ)

ἱρωστί, *adv.* *Ion.* p. ἱερωστί, sacro more.

ἴς, ἡ, *gen.* ἰνός, *acc.* ἶνα, *nom. pl.* ἶνες, *dat.* ἴνεσι, robur, vis. 2) inservit circumscriptioni nominum propriorum, ut βίη, μένος, σθένος, e. g. ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, Od. 3) nervus. 4) fibra. (ι longum.)

ἶσα, *neutr. pl.* ab ἶσος, *adv.* aequaliter, pariter.

ἰσάγγελος, ον, similis angelis, angelicus.

ἰσάδελφος, ον, fratris animo praeditus, fratris loco amatus. (ᾰ)

ἰσάζω, f. άσω, (ἶσος) adaequo, eodem modo afficio plura. *Med.* me parem censeo alicui, τινί, Il. 24, 607. (ι longum.)

ἰσαῖος, α, ον, *poet.* p. ἶσος, Call. (--◡)

ἰσαίω, *poet.* p. ἰσάζω, Nic. (◡--)

ἰσάκις, *adv.* aequaliter, pariter, totidem modis seu vicibus.

ἴσαμι, *Dor.* p. ἴσημι, q. v.

ἰσάμιλλος, ον, (ἅμιλλα) in contentione par, aequalis in certamine. (ᾰ)

ἴσαν, *ibant*, 3 pl. aor. *Ep.* ab εἶμι, Hom. (◡◡) 2) norant, 3 pl. plqpf. *Ep.* ab οἶδα. (◡◡)

ἰσάνδρος, ον, (ἀνήρ) viro similis, virum aequans.

ἰσάνεμος, ον, velocissimus. (ᾰ)

ἰσάξιος, ον, aequivalens, aequipollens.

ἰσαπόστολος, ον, par apostolis, Eccl.

ἰσάργυρος, ον, (ἄργυρος) argentum aequans.

ἰσάριθμος, ον, par numero. (ᾰ)

ἰσάρτητος, ον, (ἀρτάω) aequaliter suspensus.

ἴσασι, 3 pl. ab οἶδα, norunt. (‒-◡)

ἰσάσκετο, 3 sing. impf. med. ab ἰσάζω, *Ep.* q. ἰσάζετο, Il. 24, 607. (--◡◡)

ἰσάστερος, ον, (ἀστήρ) stellis similis, pulcer, praeclarus.

ἰσάτις, ιδος, ἡ, glastum, herba: isatis tinctoria. (◡◡◡?)

ἰσατώδης, ες, ut ἰσατώδης χολή, bilis, quae isatin seu glastum colore refert, i. e. fusca. A praec.

ἰσαυδής, ές, (αὐδή) aequaliter sonans, aequaliter loquens.

ἰσαχῶς, *adv.* (ἶσος) totidem modis, aequaliter. (◡◡-)

Ἰσεῖον, ου, τό, (Ἶσις) sacrarium Isidis τὰ Ἴσεια, festi Isidis dies. (ῑ)

ἰσηγορέω, et ἰσηγορέομαι, (ἀγορεύω) pari dicendi libertate utor, libere loquor.

ἰσηγορία, ας, ἡ, aequum loquendi jus in concione et suffragium ferendi. 2) aequa, item plena loquendi libertas. 3) loquacitas ebriorum, simul loquentium, ap. Xenoph. 4) juris aequabilitas, status reipublicae popularis. A pr.

ἰσήλικος, η, ον, i. q. ἰσῆλιξ.

ἰσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, aetate par, ejusdem aetatis, aequalis.

ἰσημερία, ας, ἡ, (ἰσήμερος) aequinoctium.

ἰσημερινός, ή, όν, aequinoctialis. A seq.

ἰσήμερος, ον, ut ἰσήμερος πυρός, apud Theophr. triticum, quod aequinoctio verno seritur, Philon. ἰσήμερος, aequinoctialis.

ἴσημι, scio, novi. Exstant sequentes tantum formae: ἴσαμι, praes. *Dor.* ap. Pind. et Theocr., 2 sing. ἴσης, 3 sing. ἴσατι, 1 pl. ἴσαμεν, Pind. N. 7, 21. part. ἴσας, Pind. P. 3, 52. (ῐ)

ἰσόμοιρος, ον, (μοῖρα) cui portio aequalis cum ceteris datur, qui parem portionem accipit.

ἰσήρετμος, ον, (ἐρετμός) totidem seu aequales remos habens. Eurip.

ἰσήρης, ες, (ἄρω) aequalis, par.

ἰσηρίθμος, ον, i. q. ἰσαρίθμος, *poet.* ἰσήριθμος, totidem.

ἴσθι, imperat. ab οἶδα. εὖ ἴσθ' ὅτι, profecto. 2) imperat. ab εἰμί, Eur. Or. 1322.

Ἰσθμιάζειν, Suidas ait dici ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων, de minus commode salubriterque viventibus. *Proprie*, Isthmiacum festum agitare, Isthmiacos ludos celebrare. A pr.

Ἰσθμιακός, ή, όν, Isthmiacus, ad Isthmia pertinens.

Ἰσθμιάς, άδος, ἡ, Isthmiaca.

Ἰσθμικός, ή, όν, Isthmicus.

ἴσθμιον, ου, τό, (ἰσθμός) quod circa fauces est. 2) ornamentum collare, monile; τὰ Ἴσθμια, scil. ἀγωνίσματα, ludi Isthmici, qui in Isthmo Corinthiaco in honorem Neptuni habebantur.

Ἰσθμιονίκης, ου, ὁ, victor in ludis Isthmicis. (-◡◡--)

ἴσθμιος, α, ον, (ἰσθμός) ad collum pertinens, qui est circa fauces. 2) ad Isthmum pertinens, Isthmicus. Etiam duarum termin.

Ἰσθμοειδής, ές, Isthmo similis.

Ἰσθμός, οῦ, ὁ, Isthmos, terra angusta inter duo maria. 2) Isthmus Peloponnesi. 3) aliquid Isthmo simile, collum. 4) collum clepsydrae. Ἰσθμοῖ vel Ἰσθμοῖ, in Isthmo. Ἰσθμόθεν, ex Isthmo.

Ἰσθμώδης, ες, Isthmo similis, Isthmi formam habens, in modum Isthmi angustus. A praec.

ἴσι, 3 pl. ab εἶμι, *poet.* p. ἴασι, Theogn. 716.

Ἰσιακός, οῦ, ὁ, ἡ, (Ἶσις) indutus more eorum, qui Isidis templum visebant. 2) initiatus Isiacis sacris, sacerdos Isidis. (-◡◡◡)

ἰσίκιον, ου, τό, et ἴσικος, ου, ὁ, lucanica, edulii genus, e carne intrita et minutissime incisa. Videtur latinum, quasi *insicium*, ab *insecando*. (-◡◡◡, -◡◡)

Ἶσις, ιδος, ἡ, Isis, Dea Aegyptiorum.

ἴσκαι, αἱ, fungi arborum.

ἴσκλος, ὁ, i. q. ὕσκλος.

ἴσκω, simile facio, τί τινι, Hom. assimilo, comparo. 2) existimo, puto. 3) dico; *poetae post Homerum*.

ἴσμα, ατος, τό, (ἵζω) structura, opus, ut sepulcrum, monumentum etc.

ἴσμεν, 1 pl. ab οἶδα.

ἰσοβαθής, ές, (βάθος) aeque profundus.

ἰσοβαρής, ές, (βάρος) aeque gravis, vel paris ponderis.

ἰσοβασιλεύς, έως, ὁ, ἡ, par, vel aequalis regi.

ἰσόβοιος, ον, (βοῦς) bovis pretium aequans.

ἰσόγαιος, *ον*, (*γαῖα*) terrae aequalis, par quae terram s. regionem, s. agros.

ἰσογενής, *ές*, (*γένος*) aequalis, ejusdem generis.

ἰσόγεως, *ων*, *Att.* p. *ἰσόγαιος*.

ἰσογονία, *ας*, *ἡ*, (*γόνος*) par genus, pares natales.

ἰσογώνιος, (*γωνία*) aequiangulus.

ἰσοδαίμων, *ον*, (*δαίμων*) deo par, Aesch. 2) qui aequali sorte fruitur, qui ejusdem sortis, fortunae est.

ἰσοδαίτης, *ου*, *ὁ*, (*δαίω*) aequis portionibus distribuens, epith. Bacchi vel Plutonis. 2) qui in coena aequaliter distribuit.

ἰσόδενδρος, *ου*, (*δένδρον*) arborem aequans: i. e. altus, longus.

ἰσοδίαιτος, *ον*, (*δίαιτα*) aequali seu pari victu cum alio utens.

ἰσόδομος, *ον*, (*δέμω*) aequaliter structus.

ἰσόδοξος, *ον*, (*δόξα*) aeque clarus.

ἰσοδρομέω, f. *ήσω*, cursu aequo, pariter curro et una feror. A seq.

ἰσοδρόμος, *ον*, (*δραμεῖν*) cursu aequans.

ἰσοδυναμέω, f. *ήσω*, (*ἰσοδύναμος*) aeque potens sum, aequipolleo.

ἰσοδυναμία, *ας*, *ἡ*, aequalis potestas.

ἰσοδύναμος, *ον*, (*δύναμις*) aeque potens, par.

ἰσοδυνάμως, *adv.* pari vi.

ἰσοελκής, *ές*, (*ἕλκω*) par pondere, aequilibris.

ἰσοεπής, *ές*, (*ἔπος*) eandem dicendi potestatem habens. 2) idem dicens. Cyrill. Al.

ἰσοέτηρος, *ον*, (*ἔτος*) aequalis annis.

ἰσοζυγέω, paris ponderis facio. A seq.

ἰσοζυγής, *ές*, vel *ἰσόζυγος*, *ον*, vel *ἰσόζυξ*, *gen.* *υγος*, (*ζυγός*) aequi jugis. 2) paris ponderis: par, aequalis.

ἰσοθεΐα, *ας*, *ἡ*, aequalitas cum deo, deitas. A seq.

ἰσόθεος, *ον*, deo par, deo aequiparandus.

ἰσοίκος, *ον*, (*οἶκος*) aequalis generis, ejusdem familiae.

ἰσοκατάληκτος, *ον*, (*καταλήγω*) aequaliter desinens, similem exitum habens.

ἰσοκέφαλος, *ον*, (*κεφαλή*) par caput habens.

ἰσοκίνδυνος, *ον*, qui est in pari discrimine, qui pari periculo se exponit.

ἰσοκιννάμωμος, *ον*, (*κιννάμωμος*) cinnamomo par. *Subst.* *τὸ ἰσοκ.* casia. (*ᾶ*)

ἰσοκλεής, *ές*, (*κλέος*) gloria par.

ἰσόκληρος, *ον*, qui pari cum alio sorte est, cui par partio sorte obvenit.

ἰσοκλινής, *ές*, (*κλίνω*) aequaliter vergens et inclinans, de aequilibrio.

ἰσόκοιλος, *ον*, aeque concavus.

ἰσοκόρυφος, *ον*, (*κορυφή*) parem verticem habens, ejusdem altitudinis.

ἰσοκρατής, *ές*, (*κεράννυμι*) aequaliter mixtus, aequaliter temperatus.

ἰσοκράτεια, s. *ἰσοκρατία*, *ας*, *ἡ*, aequale imperium. (*ᾰ*) A seq.

ἰσοκρατής, *ές*, (*κράτος*) aequali robore praeditus, aeque potens.

ἰσοκρατία, *ἡ*, i. q. *ἰσοκράτεια*.

ἰσόκριθος, *ον*, (*κριθή*) hordeo par, mensura aut pretio.

ἰσόκτιτος, *ον*, (*κτίζω*) aequaliter factus.

ἰσοκωλία, *ας*, *ἡ*, membrorum aequalitas. A seq.

ἰσόκωλος, *ον*, (*κῶλον*) paria membra habens.

ἰσολογία, *ας*, *ἡ*, (*λόγος*) par et aequalis ratio. 2) honoris aequalitas. *item*, *ἰσηγορία*.

ἰσόλυρος, *ον*, (*λύρα*) epith. cantus, ut *ἀντίλυρος*, *ἰσόλυρος μοῦσαις*, par cantui Musis.

ἰσόμαλος, *ον*, (*ὁμαλός*) valde similis, Xen. Ages. 2, 9.

ἰσόμαχος, *ον*, (*μάχη*) par in pugna.

ἰσομεγέθης, *ες*, (*μέγεθος*) aeque magnus, aequalis magnitudinis.

ἰσομερής, *ές*, (*μέρος*) aequaliter particeps.

ἰσομέτρητος, *ον* (*μετρέω*) aequam mensuram habens.

ἰσόμετρος, *ον*, (*μέτρον*) par mensura.

ἰσομέτρως, *adv.* pari mensura.

ἰσομέτωπος, *ον*, (*μέτωπον*) parem, s. aequalem frontem habens, de acie: *ἰσομέτωποι*, aequata cum reliquis fronte stantes in acie, non ulterius quam reliqui procurrentes.

ἰσομήκης, *ες*, (*μῆκος*) qui pari longitudine seu proceritate est.

ἰσομιλήσιος, *ον*, (*Μίλητος*) epith. vestis, ad modum Milesiarum factae, mollis.

ἰσομοιρέω, f. *ήσω*, (*ἰσόμοιρος*) aequalem portionem capio. 2) tantundem juris habeo, aequo jure sum.

ἰσομοιρία, *ας*, *ἡ*, aequalis portio. 2) jus aequum.

ἰσόμοιρος, *ον*, (*μοῖρα*) cui portio par et aequalis datur. 2) qui idem juris habet.

ἰσόμορος, *ον*, (*μόρος*) aequaliter particeps.

ἰσομυθέω, (*μῦθος*) exquisite loquor. Hesych. *ἰσομυθοῦντες*, *ἀκριβολογοῦντες*. si sana est lectio. (sed videtur esse, ut latinis *aequa* et *vera* pari loco sunt, ita *ἴσα* sunt idem atque *τὰ εἰκότα*. praeterea *ἴσος* pro bonus ab Homero usurpatur in illis *δαῖτα ἐΐσην*, *νῆας ἐΐσας*. v. tamen *ἰσχυρομυθέω*.)

ἰσόνειρος, *ον*, somnio similis, inanis, vanus.

ἰσόνεκυς, *ὁ*, *ἡ*, fato defunctus pari.

ἰσονομέομαι, (*ἰσονόμος*) in legum seu juris aequabilitate vivo.

ἰσονομία, *ας*, *ἡ*, aequabilitas legum et juris.

ἰσονομικός, *ή*, *όν*, aequabilitate juris utens.

ἰσονομικῶς, *adv.* aequabiliter.

ἰσόνομος, *ον*, (*νέμω*) aequabilitate legum, seu juris utens. 2) aequabiliter distributus.

ἰσόπαις, *αιδος*, *ὁ*, *ἡ*, juvenilis, v. c. vis, qualis in juvenibus est.

ἰσοπάλαιστος, *ον*, (*παλαιστή*) aequans palmi latitudinem. (*ᾰ*)

ἰσοπαλέω, par sum in lucta s. pugna, viribus par sum.

ἰσοπαλής, *ές*, (*πάλη*) par in lucta seu pugna. 2) par viribus.

ἰσόπαλος, *ον*, idem.

ἰσοπαλῶς, *adv.* (*ἰσοπαλής*) aequalibus viribus in pugna, s. lucta.

ἰσοπαχής, *ές*, (*πάχος*) aeque crassus.

ἰσόπεδον, *ου*, *τό*, planities. A seq.

ἰσόπεδος, *ον*, (*πέδον*) planus.

ἰσοπέλεθρος, *ον*, (*πέλεθρον*) qui totidem jugerum est, aeque magnus.

ἰσοπενθής, *ές*, (*πένθος*) parem luctum, noxam afferens s. habens.

ἰσοπεριμέτρητος, *ον*, (*περιμετρέω*) eundem ambitum habens.

ἰσοπερίμετρος, *ον*, i. q. *ἰσοπεριμέτρητος*.

ἰσόπετρος, *ον*, durus, similis rupi, ad duritiem.

ἰσόπηχυς, *υ*, (*πῆχυς*) qui totidem cubitorum est.

ἰσοπλατής, *ές*, (*πλάτος*) aeque latus. Hinc *Subst.* *τὸ ἰσοπλατές*, (sc. *μέρος*) par latitudo.

ἰσόπλατυς, *υ*, i. q. *ἰσοπλατής*.

ἰσοπλάτων, *ωνος*, *ὁ*, Platoni par, comparandus.

ἰσόπλευρος, *ον*, (*πλευρά*) aequilaterus.

ἰσοπληθής, *ές*, (*πλῆθος*) aeque plenus, pari multitudine, numero par.

ἰσοπολῖται, *ῶν*, *οἱ*, cives pari jure utentes.

ἰσοπολιτεία, *ας*, *ἡ*, par jus civitatis. 2) aequalitas in jure dando et accipiendo.

ἰσοπολῖτις, *ιδος*, *ἡ*, (*πόλις*) civitas, cujus cives pari cum civibus Romanis jure utuntur, municipium, App.

ἰσόπρεσβυς, *υ*, par aetate.

ἰσόπτερος, *ον*, (*πτερόν*) alis par, velocissimus.

ἰσορρεπής, *ές*, i. q. *ἰσόρροπος*.

ἰσορροπέω, f. *ήσω*, (*ἰσόρροπος*) aequilibrium facio, sum aequalis momenti, in neutram partem vergo. 2) aequalibus sum viribus aequalis sum, adaequo.

ἰσορροπία, *ας*, *ἡ*, aequilibrium. A sq.

ἰσόρροπος, *ον*, (*ῥέπω*) vergens ad aequilibrium. 2) qui ejusdem ponderis est. 3) par, aequivalens.

ἰσορρόπως, *adv.* pari vi, valore.

ἴσος, *ἴση*, *ἴσον*, *Attice* plerumque *ἶσος*, *Epice* *ἐΐσος*, aequalis, par, aequabilis. Hinc *Subst.* *τὸ ἴσον*, aequalitas, aequalis portio. *ἴσα καί*, aeque ac, perinde ac. *ἴσα*, totidem. *ἴσον* et *ἴσα*, *adv.* aeque, aequaliter. (ι producitur ab Homero, corripitur ab *Atticis* et *Pindaro*, promiscue adhibetur ab *Alexandrinis serioribusque poetis.*) *Nota.* Ἴσος etiam de *feminino* invenitur, v. Bast. App. ad ep. crit. p. VI.

ἰσοσθένεια, et *ἰσοσθενία*, *ας*, *ἡ*, (*ἰσοσθενής*) aequalitas virium, aequipollentia.

ἰσοσθενέω, f. *ήσω*, aequipolleo, aequali polleo robore.

ἰσοσθενής, *ές*, (*σθένος*) pari robore praeditus, paribus pollens viribus.

ἰσοσκελής, *ές*, (*σκέλος*) aequalia habens crura. 2) aequalia habens latera duo, de triangulo. 3) par, de numero dixit Plato.

ἰσοσπέριος, *ον*, (*ὄσπριον*) legumini similis.

ἰσοστάδην, *adv.* (*ἵστημι*) contra stando s. pugnando, pari vi. (*ᾰ*)

ἰσοσταθμέω, (*ἰσόσταθμος*) idem pondus habeo.

ἰσόσταθμος, *ον*, par pondere.

ἰσοστάσιος, *ον*, (*στάσις*) par pondere, aequiparandus, par. (*ᾰ*)

ἰσοστατέω, i. q. *ἰσοσταθμέω*.

ἰσόστοιχος, *ον*, ex adverso respondens, oppositus, ut *ἀντίστοιχος*, ubi v.

ἰσόστροφος, *ον*, (*στρέφω*) i. q. *ἀντίστροφος*.

ἰσοσυλλαβέω, f. *ήσω*, (*συλλαβή*) totidem syllabas habeo.

ἰσοσυλλαβία, *ἡ*, par syllabarum numerus.

ἰσοσύλλαβος, *ον*, (*συλλαβή*) parem syllabarum numerum habens.

ἰσοσυλλάβως, *adv.* totidem syllabis.

ἰσοτάλαντος, *ον*, (*τάλαντον*) qui paris est ponderis, aequilibrium faciens: aequalis.

(Antepenult. brevis.)

ἰσοταχέω, aeque velox sum. A seq.

ἰσοταχής, ές, (ταχύς) aeque velox.

ἰσοταχῶς, adv. pari celeritate.

ἰσοτέλεια, ας, ἡ, aequalitas in pendendo tributo cum civibus, aequalis pensio. 2) aequalis libertas.

ἰσοτέλεστος, ον, (τελέω) qui simul absolvitur, expletur.

ἰσοτελής, ές, (τέλος) qui idem cum aliquo tributum pendit. 2) peregrinus, qui iisdem legibus cum civibus vivit.

ἰσότης, ητος, ἡ, (ἴσος) aequalitas, par conditio, paritas: amicitia: aequitas.

ἰσοτιμία, ας, ἡ, par honor et dignitas: par conditio et jus. A seq.

ἰσότιμος, ον, (τιμή) qui civili aequitate gaudet, in honoribus gerendis aequabilis et ceteris par. 2) aeque pretiosus, ejusdem pretii.

ἰσοτίμως, adv. pari honore, conditione. (ῑ)

ἰσότοιχος, ον, pares parietes habens.

ἰσότονος, ον, (τόνος) qui est aequali tono, eodem accentu.

ἰσοτόνως, adv. aequali tono, motu. 2) aeque, perinde.

ἰσοτράπεζος, ον, (τράπεζα) par mensae vel par alteri, quoad mensam, h. e. cui sunt dapes pares dapibus alterius.

ἰσοτριβής, ές, (τρίβω) qui pariter atque alii alicubi commoratur.

ἰσοτροπέω, f. ήσω, similibus moribus sum. Cyrill. Alex. p. 339. A seq.

ἰσότροπος, ον, qui similibus est moribus.

ἰσότυπος, ον, eandem habens formam.

ἰσοτύραννος, ον, tyrannis par et aequalis. (ῠ)

ἰσόϋλος, ον, (ὕλη) ejusdem materiei. (ῠ)

ἰσουργέω, f. ήσω, paria facio. A seq.

ἰσουργός, όν, (ἔργον) paria faciens.

ἰσοϋψής, ές, (ὕψος) aeque altus.

ἰσοφανής, ές, (φαίνομαι) aequaliter apparens.

ἰσοφαρίζω, (ἴσος, φέρω, quasi ἰσοφερίζω) me aequiparo s. comparo alicui, τινί. 2) aequalis sum alicui, aequo aliquem, τινί, Hom. 3) aequam facio, aequale reddo, Nic. (‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒) cf. ἀντιφερίζω.

ἰσόφθογγος, ον, (φθόγγος) aequaliter sonans.

ἰσοφόρος, ον, (φέρω) aequalem partem ferens. 2) aeque movens. 3) paris capacitatis aut mensurae, ut tantundem ferat, h. e. capiat et teneat v. c. vini, olei.

ἰσοφυής, ές, (φυή) aequalis naturae, essentiae. Nonnus.

ἰσοχειλής, ές, (χεῖλος) labra aequans, de mensura, plenus usque ad labra.

ἰσόχειλος, ον, i. q. ἰσοχειλής.

ἰσόχειρ, ὁ, ἡ, pari robore praeditus.

ἰσόχνοος, ον, (χνόος) aeque lanuginosus.

ἰσόχορδος, ον, (χορδή) totidem habens chordas.

ἰσοχρονέω, f. ήσω, (ἰσόχρονος) tempore eodem vivo.

ἰσοχρόνιος, ον, i. q. ἰσόχρονος.

ἰσόχρονος, ον, tempore seu aetate par.

ἰσόχροος, ον, contr. ἰσόχρους, ουν, (χρόα) simili colore praeditus.

ἰσόχρυσος, ον, in quo est aequa alteri parti portio auri. 2) auro par, qui auro rependitur, auro repensus.

ἰσοψηφία, ας, ἡ, par jus in suffragiis ferendis. 2) paria suffragia. A seq.

ἰσόψηφος, ον, qui par est in suffragiis ferendis. 2) parem auctoritatem habens. 3) ἰσόψηφα, verba vel carmina, quorum literae ratione valoris numeralis unum efficiunt eundemque numerum, cujusmodi reperiuntur inter Leon. Alex. epigrammata, sc. 11. 13. 14. 16. 18. 21. 40.

ἰσόψυχος, ον, (ψυχή) unanimus, amicissimus. 2) similis animo.

ἰσοψύχως, adv. pari animo.

ἰσόω, f. ώσω, (ἴσος) aequo, adaequo, aequiparo. 2) libro. Med. aequalis sum, par sum. (Epice ‒ ⏑ ‒)

ἰστάω, rarior forma pro ἵστημι.

ἱστάριον, τό, Dimin. ab ἱστός.

ἴστε, 2 pl. ab εἴδω, nostis.

ἰστέον, neutr. adj. verb. ab εἴδω et ab ὁράω.

ἱστεών, ῶνος, ὁ, i. q. ἱστών.

ἵστημι, impf. ἵστην, 3 sing. Epice ἱστασκε, Od. 19, 574. Fut. στήσω. Aor. 1. ἔστησα, unde 3 pl. ἵστασαν Epice pro ἔστησαν Perf. ἕστηκα. Plqpf. ἑστήκειν, Attice εἱστήκειν. Praeterea in usu est perf. 2. sine singulari; dual. ἕστατον, plur. ἕσταμεν, ἕστατε, pro quo semel legitur ἑστήκατε, Il. 4, 243. 246. 3 plur. ἑστᾶσι, conj. ἑστῶ, opt. ἑσταίην, imperat. ἕσταθι, inf. ἑστάναι, Epice ἑστάμεν, ἑστάμεναι, (ᾰ) part. ἑστώς, ἑστῶσα, ἑστώς, gen. ἑστῶτος, Ion. ἑστεώς, ῶτος, Homerice ἑσταότος, ἑσταότα, ἑσταότες. Item plusqpf. 2. ἕστατον, ἑστάτην, plur. ἕσταμεν, ἕστατε, ἕστασαν. Seriores utuntur etiam perfecto ἕστακα. Aor. 2. ἔστην, Epice στάσκον, ες, ε. 3 plur. ἔστησαν. Epice ἔσταν, et omisso augmento σταν. (ᾱ) conj. στῶ, unde Homerice 2 et 3 sing. στήῃς, στήῃ. 1 pl. στέωμεν, στείομεν: inf. στήμεναι p. στῆναι. ‒ Pass. ἵσταμαι, impf. ἱστάμην, fut. σταθήσομαι, aor. ἐστάθην, (ᾰ) pf. ἕσταμαι, plqpf. ἑστάμην. Fut. med. στήσομαι, aor. 1. ἐστησάμην, fut. 3. ἑστήξομαι, vel ἑστήξω. ‒ Adj. verb. στατός, ‒ Tempora hujus verbi divisa sunt inter significationem transitivam collocandi, statuendi, erigendi, et intransitivam standi et consistendi. Ad priorem pertinent praes., impf., fut. et aor. 1. activi, item aor. 1. medii nec non omnia passivi tempora collocari, statui: ad posteriorem perf. et plqpf. act. ἕστηκα et ἑστήκειν, vi praes. et impf. praedita, item aor. 2. act. et fut. 3. Medii praes., impf. et fut. modo intransitive significant se statuere, modo transitive statuere. A.) transitive 1) colloco, pono, statuo, e. g. στίχας ἵστησαν, ordines statuerunt, aciem instruxerunt, Il. 2, 525. χορόν, ἀγῶνα ἱστάναι, chorum, certamen instituere. 2) sisto, retineo, cohibeo, e. g. νῆας, ἵππους, λαόν, Hom. Omittuntur etiam accusativi, ut Od. 7, 4. στῆσεν, sc. ἡμιόνους. cf. 19, 188. hi et similes loci induxerunt nonnullos ad credendum, aor. 1. quoque interdum intransitivam vim habere, quod falsum est. 3) erigo: ἱστὸν στῆσαι vel στήσασθαι, malum navis s. malum textorium erigere, Hom. κρητῆρας στήσασθαι, statuere crateres, i. e. convivium apparare, Hom. στήσασθαι τρόπαιον, χαλκοῦν τινα, tropaeum erigere, statuam aeream alicui statuere. 4) constituo, βασιλέα τινά, Hdt. 5) excito, suscito, κονίης ὀμίχλην, κῦμα, νεφέλας, Hom. 6) appendo, pondero, (quoniam erigi solent, quae appenduntur) Il. 19, 247. 22, 350. 23, 232. B.) intransitiva. 1) sto, ἀντίοι s. ἐναντίοι ἔσταν, contra, ex adverso steterunt, Il. 2) sum, versor alicubi, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, res ad extremum discrimen adducta est, Il. 10, 173. 3) sto, consisto, quiesco, non moveor. 4) erectus sum, ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, steteruntque comae, Il. 24, 359. 5) surgo, tollor, αὐτὴ ἵστατο, Il. 2, 151. incipio, ordior, φυλάκτιδες, νεῖκος ἵσταται, Il. 13, 333. 18, 172. ita etiam in definiendo tempore, ἕβδομος ἑστήκει μείς, septimus incipiebat mensis, Il. 19, 117. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, altero mense exeunte, altero incipiente, Od. 14, 162. 19, 307. cf. Hes. op. 781. item ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere recens incipiente, Od. 19, 519. Atticis μὴν ἱστάμενος dicitur prima mensis decas, μὴν μεσῶν secunda, μὴν φθίνων tertia. 6) cum adverbiis ὀρθῶς, εὐλαβῶς, ἀγεννῶς, ἀδίκως στῆναι s. ἵστασθαι, recte se habere, prudenter se gerere, ignobiliter, injuste agere, Att. 7) desisto, οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, non desistet ab injuria inferenda, Demosth.

ἱστιάτωρ, ορος, ὁ, Ion. p. ἑστιάτωρ, epulo, rex sacrorum.

ἱστίη, ἡ, Ion. p. ἑστία, scribitur et ἱστίη.

ἱστιητήριον, ου, τό, triclinium, locus epulationis, pro ἑστιατήριον, Ion.

ἱστιητόριον, τό, Ion. p. ἑστιατόριον, Hdt. 4, 35.

ἱστιοδρομέω, f. ήσω, (ἱστίον, δρόμος) solis velis feror, non remis.

ἱστίον, τό, (ἱστός) velum navis, textum, velum, velamen. (‒ ⏑ ⏑)

ἱστιοποιέω, f. ήσω, vela facio.

ἱστιοῤῥάφος, ον, (ῥάπτω) qui vela suit. 2) dolosus, astutus.

ἱστοβοεύς, έως, ὁ, Ion. ῆος, ὁ, (ἱστός, βοεύς) aratri temo.

ἱστοβοή, ἡ, i. q. ἱστοβοεύς.

ἱστοδόκη, ης, ἡ, (δέχομαι) est, in quod reclinatur malus navis.

ἱστοθήκη, ἡ, (τίθημι) i. q. ἱστοδόκη.

ἱστοκεραία, ας, ἡ, antenna.

ἱστοπέδη, ης, ἡ, lignum in medio et ima navi, cui inserebatur malus, s. foramen in media navi, cui mali erecti pars inferior inserebatur.

ἱστοπόνος, ον, (πονέω) textor, textrix.

ἱστόπους, οδος, ὁ, pes textorii mali, seu ligni, e quo stamina suspensa sunt.

ἱστορέω, f. ήσω, (ἵστωρ) inquiro, sciscitor, exploro, contemplor (etiam spectaculi et curiositatis causa). 2) sciscitando vel percontando audio, vel cognosco. 3) viso, lustro. ἱστόρησα, vidi ipse, videndo cognovi. 4) memoriae trado, literis prodo.

ἱστόρημα, τό, res gesta, et quaecunque, quae audiendo videndove cognoscitur. A pr.

ἱστορία, ας, ἡ, (ἵστωρ) cognoscendi studium. 2) lustratio locorum. 3) percontatio, inquisitio. 4) commentatio. 5) historia, rerum gestarum expositio. 6) scientia. 7) sensus scripturae historicus sive literalis, ap. Scriptt. Eccl.

ἱστορικός, ή, όν, ad historiam pertinens. 2) historicus, historiarum scriptor.

ἱστορικῶς, adv. historice, historicorum more. 2) sensu literali, ap. Scriptt. Eccl.

ἱστοριογράφος, ου, ὁ, (γράφω) historiarum scriptor.

ἱστόριον, τό, (ἵστωρ) argumentum, fides seu probatio rei alicujus, id, unde quid ἱστορεῖται, a scrutante et percontante intelligitur, ap. Hippocr.

ἱστοριοσυγγραφεύς, έως, ὁ, i. q. ἱστοριο-

γράφος, historiarum scriptor.

ἱστορίς, ιδος, ἡ, historica traditio, fama, historia.

ἱστός, οῦ, ὁ, (ἵστημι) malus navis. 2) malus s. lignum, e quo stamina, seu tela suspenditur. 3) ipsa tela.

ἱστότονος, ον, (τείνω) ex malo textorio suspensus.

ἱστουργεῖον, ου, τό, textrina. A seq.

ἱστουργέω, f. ήσω, (ἱστουργός) telas tracto, telam texo.

ἱστουργία, ας, ἡ, textura, telae contextio.

ἱστουργικός, ή, όν, textorius. Hinc *Subst.* ἡ ἱστουργική, scil. τέχνη, ars textoria. A seq.

ἱστουργός, οῦ, ὁ, ἡ, (ἱστός, ἔργον) textor, textrix.

ἴστω, 3 sing. imperat. ab εἴδω, Hom. ἴστω Ζεύς, per Jovem.

ἱστών, ῶνος, ὁ, (ἱστός, 2) locus ubi malus textorius stat, textrina, it. ἱστεών.

ἵστωρ, ορος, ὁ, sciens, peritus. 2) testis, judex, arbiter, cognitor.

ἰσχάδιον, ου, τό, caricula. *Dimin.* ab ἰσχάς.

ἰσχαδοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) caricarum venditor.

ἰσχαδόπωλις, ιδος, ἡ, caricarum venditrix.

ἰσχαδώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) caricarum emtor.

ἴσχαιμος, ον, (ἴσχω, αἷμα) sistens sanguinem, sistendi sanguinis vim habens.

ἰσχαίνω, *poet.* p. ἰσχάνω, contineo, comprimo, Eur. Or. 292. Sed Porsonus ad l. l. ἰσχάνω, propter sonum suaviorem dictum esse putat pro ἰσχναίνω, comprobante Schaefero.

ἰσχαλέος, έα, έον, *poet.* p. ἰσχνός, macer, tenuis, aridus.

ἰσχανάω, inhibeo, retineo. 2) cupio, appeto, desidero. *Forma Epica* pro ἰσχω.

ἰσχάνω, *poet.* p. ἴσχω, contineo, comprimo, inhibeo, retineo, τινος, ab aliqua re. (ᾰ)

ἰσχάς, άδος, ἡ, (ἰσχνός) carica, ficus arida. 2) ficus quaevis.

ἰσχιαδικός, ή, όν, (ἰσχίον) ad coxendicis dolores faciens. 2) coxarum dolores patiens.

ἰσχιακός, ή, όν, i. q. ἰσχιαδικός.

ἰσχιάς, άδος, ἡ, ut ἰσχιὰς νόσος, coxendicis dolor. A seq.

ἰσχίον, τό, coxa, coxendix, lumbus.

ἰσχιοῤῥωγικός, ή, όν, (ῥώξ) cui fractae sunt coxae, στίχοι ἰσχιοῤῥωγικοί metricis sunt versus jambici, qui in sedibus quoque paribus habent spondeum.

ἰσχναίνω, (ἰσχνός) emacio, macilentum reddo, attenuo, arefacio.

ἰσχναλέος, έα, εον, macilentus, gracilis.

ἴσχνανσις, ἡ, (ἰσχναίνω) attenuatio, macies.

ἰσχναντικός, ή, όν, extenuandi et emaciandi vim habens.

ἰσχνασία, ας, ἡ, macies.

ἰσχνεπέω, (ἰσχνός, ἔπος) nimis tenuiter ac subtiliter loquor.

ἰσχνολέσχης, ου, ὁ, qui nimis subtiliter disputat.

ἰσχνολογέω, (ἰσχνολόγος) idem quod ἰσχνεπέω.

ἰσχνολογία, ας, ἡ, nimis arguta disputatio. A seq.

ἰσχνολόγος, ον, subtiliter disputans.

ἰσχναμυθέω, (μῦθος) subtiliter loquor. Hesych. Suid. ἰσχναμυθοῦντες, ἀκριβολογοῦντες.

ἰσχναμυθία, ας, ἡ, leptologia, argutiae ineptae. Hesych. Suid.

ἰσχνός, ή, όν, (ἴσχω) macer, gracilis, tenuis, attenuatus, *proprie et metaphorice.*

ἰσχνοσκελής, ές, (σκέλος) tenuia habens crura.

ἰσχνότης, ητος, ἡ, (ἰσχνός) macies, gracilitas.

ἰσχνουργής, ές, (ἰσχνός, ἔργον) subtiliter factus, elaboratus.

ἰσχνοφωνία, ἡ, vocis exilitas, imbecillitas. 2) linguae haesitatio. A seq.

ἰσχνόφωνος, ον, (φωνή) qui gracili et tenui voce est. 2) cui vox supprimitur, et repente sistitur ac deficit inter loquendum, nisi hac in signif. rectius scribatur ἰσχόφωνος et ἰσχοφωνία.

ἰσχνόω, (ἰσχνός) emacio, macilentum reddo ἰσχνοῦται, extenuatur.

ἰσχνῶς, *adv.* tenuiter: *de oratione* subtiliter, perspicue, sine ambagibus, vide notas ad Lycurg. p. 213.

ἰσχομένως, *adv.* (ἴσχομαι) ita, ut cohibearis.

ἰσχουρία, ας, ἡ, (ἴσχω, οὖρον) obstructio vesicae, urinae in vesica repressio.

ἰσχοφωνία, ας, ἡ, linguae haesitatio.

ἰσχόφωνος, ον, (ἴσχω, φωνή) cui vox repente sistitur inter loquendum, lingua haesitans.

ἰσχῡρισείω, *Desiderat.* ab ἰσχυρίζομαι, asseverare, affirmare cupio.

ἰσχῡρίζομαι, f. ίσομαι, et ἰσχυριοῦμαι, (ἰσχυρός) contendo viribus. 2) nitor, fiduciam colloco, pro defensione utor. 3) assevero, affirmo.

ἰσχῡρικός, ή, όν, similis ἰσχυρῷ.

ἰσχῡρίσκος, ὁ, *Dimin.* ab ἰσχυρός.

ἰσχῡροβελής, ές, (βέλος) adversus sagittarum ictus validus. Epith. poet. ocrearum vel loricae.

ἰσχῡρογνωμοσύνη, ης, ἡ, pertinacia, pervicacia in sententia tuenda, propositum tenax. A seq.

ἰσχῡρογνώμων, ον, (γνώμη) obfirmatus in sententia, tenax propositi.

ἰσχῡρόδετος, ον, (δέω) valide vinctus, s. ligatus.

ἰσχῡροπαθέω, i. q. δυναπαθέω.

ἰσχῡροποιέω, f. ήσω, robustum, validum reddo, corroboro, confirmo, v. c. argumentis. ἰσχυροποιοῦμαι, corroboror.

ἰσχῡροποιός, ον, (ποιέω) corroborans.

ἰσχῡροπότης, ου, ὁ, avide, multum bibens.

ἰσχῡροπράγμων, ον, (πρᾶγμα) gravia, fortia ausus.

ἰσχῡρόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) radicem validam habens, seu agens.

ἰσχῡρός, ρά, ρόν, (ἰσχύω) robustus, validus, potens, fortis, vehemens, severus.

ἰσχῡρόψυχος, ον, (ψυχή) fortis animi.

ἰσχῡρόω, f. ώσω, corroboro, confirmo. 2) nuncio. A praec.

ἰσχῡρῶς, *adv.* valde, vehementer, graviter, enixe, accuratissime, severissime.

ἰσχύς, ύος, ἡ, robur, vires, potentia. 2) exercitus. (υ breve: sed in casibus disyllabis producitur ab *Atticis.*)

ἰσχῡτήριος, α, ον, idem quod ἰσχυρός. A seq.

ἰσχύω, f. ύσω, (ἰσχύς) robustus sum, valeo. 2) potens sum, polleo, possum. 3) opibus valeo. (ῡ)

ἴσχω, *alia forma* p. ἔχω, *occurrit tantum in praes. et impf.* habeo, teneo: occupo, occupatum possideo: cohibeo, coerceo, reprimo, impedio, repello: retineo: valeo, de pretio interno nummi, ἴσχομαι, haereo, sisto gradum, desino.

ἰσωνία, ας, ἡ, (ἴσος, ὠνέομαι) pretium par.

ἰσώνυμος, ον, (ὄνομα) cognominis. *Subst.* ἰσωνυμία, ἡ.

ἴσως, *adv.* aequaliter, aeque, pariter. 2) fortasse, forsitan. 3) ut aequum est, merito.

ἴσωσις, εως, ἡ, (ἰσόω) aequatio, comparatio.

Ἰταλία, ἡ, Italia. (‿‿‿–) Unde

Ἰταλιάζω, in Italia dego.

Ἰταλιώτης, vel Ἰταλιῴτης, ου, ὁ, Italus, *poet.*

Ἰταλός, ὁ, Italus. 2) *adj.* Italicus. *Fem.* Ἰταλίς. (‿‿‿)

ἰταλός, ὁ, vitulus, unde Italiam appellatam esse dicunt, Varro r. r. 2, 1. 2, 5. Gell. 11, 1.

ἰταμεύομαι, temere ago, temerarium me gero. (‿‿–‿–)

ἰταμία, ας, ἡ, temeritas. LXX. (ῐ) A seq.

ἰταμός, ή, όν, (ἴτης) temerarius, praeceps, protervus, trux, petulans, impudens, procax. (‿‿‿)

ἰταμότης, ἡ, temeritas, procacitas, impudentia. (ῐ) A praec.

ἰταμῶς, *adv.* proterve, impudenter. (‿‿)

ἰτέα, ἡ, *Ion.* ἰτέη, salix, Il. 21. 350. 2) scutum e viminibus salignis contextum. (–‿–)

ἰτέϊνος, ΐνη, ΐνον, salignus, e salice, contextus e viminibus salignis. (–‿‿‿) A praec.

ἰτέον, *neutrum adjectivi verb.* ab εἶμι, eundum est.

ἰτεών, ῶνος, ὁ, (ἰτέα) salicetum, salictum, locus consitus salicibus. (–‿–)

ἴτην, 3 dual. impf. *Ep.* ab εἶμι, Hom. (‿–)

ἴτης, ου, ὁ, temerarius, audax, praeceps, impudens. 2) magnanimus, animosus. Ab εἶμι, *eo*, quasi qui recta pervadit, et a nulla re se sisti aut inhiberi patitur. (‿–)

ἰτητέον, i. q. ἰτέον, *Att.* (ῐ)

ἰτητικός, ή, όν, i. q. ἴτης, ἰταμός. (ῐ)

ἰτθελη, ἡ, *Ion.* p. διφθέρα.

ἴτρια, τά, sumen, abdomen. 2) bellaria, dulciaria opera. Hinc

ἰτριοπώλης, ου, ὁ, dulciariorum venditor.

ἴττω Ζεύς, *Boeot.* ἴστω Ζεύς.

ἴτυς, υος, ἡ, circumferentia et curvatura rotae, ora clypei, margo clypeum ambiens, omnis extremitas rei rotundae, umbo. (‿‿)

ἴτω, 3 sing. imperat. ab εἶμι, Hom. *Att.* interdum idem valet quod ἔστω, sit licet. (‿–)

ἰυγή, ῆς, ἡ, (ἰύζω) clamor acutus. (––– *Ep.* ‿–– *Att.*)

ἰυγμός, ὁ, (ἰύζω) clamor, stridor, strepitus. (––‿)

ἴυγξ, υγγος, ἡ, (ἰύζω) motacilla, avicula veneficis in usu. 2) illecebrae amoris. 3) illecebrae quaevis. 4) desiderium, cupiditas.

ἰύζω, f. ξω, acutum clamo, strideo: fistula cano. (ι ap. Epicos et Pindarum longum; ap. *Atticos* breve, Soph. Tr. 787.)

ἰυκτά, ὁ, *poet.* p. ἰυκτής. (––⏑)

ἰυκτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἰυκτής. (–––)

ἰυκτής, οῦ, ὁ, (ἰύζω) acutum clamans, stridens, it. cantor. (–––)

ἴφθῑμος, ον, vel ἴφθιμος, ίμη, ιμον, robustus. 2) fortis, generosus, animosus. A seq.

ἶφι, *adv.* valide, fortiter, magno animo. (Proprie *dat. poet.* et *antiquus* ab ἴς.)

ἰφιγένητος, ον, (γίγνομαι, γένος) epith. ignis in fragm. Orphei, valide ortus, per vim natus. (–⏑⏑–⏑)

ἰφικρατίδες, ων, αἱ, genus calceorum, ab Iphicrate dictorum. (–⏑⏑⏑⏑)

ἴφιος, α, ον, (ἶφι) validus, pinguis, magnus, speciosus, ἴφια μῆλα, Hom. (–⏑⏑)

ἴφυον, τό, genus oleris. (–⏑⏑, Ar. Therm. 910.)

ἰχθύα, ας, *Ion.* ἰχθύη, ης, ἡ, (ἰχθύς) pellis arida marinae squatinae. 2) ferreus unguis, cujus usus est in detractione et sectione fetus. 3) limatura, scobs, caementum.

ἰχθυάζω, i. q. ἰχθυάω, Anth.

ἰχθυάριον, τό, *Dimin.* ab ἰχθύς. (ᾰ)

ἰχθυάω, (ἰχθύς) piscor. ἰχθυάασκον, impf. *Ep.* p. ἰχθύων, Od. 4, 368.

ἰχθυβολεύς, έως, ὁ, qui tridente pisces figit, piscator.

ἰχθυβολέω, pisces tridente figo, piscor. A seq.

ἰχθυβόλος, ον, (ἰχθύς, βάλλω) pisces tridente figens, piscator.

ἰχθυβόρος, ον, (βορά) piscivorus.

ἰχθύβοτος, ον, (βόσκω) a piscibus depastus.

ἰχθυγόνος, ον, (γόνος) pisces progignens.

ἰχθύδιον, ου, τό, pisciculus. *Dimin.* ab ἰχθύς. (–⏑⏑⏑)

ἰχθυδόκος, ον, (δέχομαι) pisces capiens, continens.

ἰχθύη, ης, ἡ, vide ἰχθύα.

ἰχθυήματα, ων, τά, (ἰχθύα) squamae piscium. 2) scobs, ramentum. 3) cortex.

ἰχθυηρός, ρά, ρόν, (ἰχθύς) pisculentus, piscarius. 2) aptus ad pisces.

ἰχθυΐα, ας, ἡ, (ἰχθύς) piscatura, piscatio.

ἰχθυΐδιον, τό, *Dimin. poet.* ab ἰχθύς.

ἰχθυϊκός, ή, όν, i. q. ἰχθυηρός, LXX. ἰχθυϊκὴ πύλη, porta piscaria.

ἰχθυϊνός, ή, όν, i. q. ἰχθυηρός

ἰχθυόκεντρον, ου, τό, fuscina, tridens.

ἰχθυομέδων, οντος, ὁ, (μέδων) rex piscium.

ἰχθυονόμος, ον, (νέμω) pisces regens, imperium exercens de piscibus.

ἰχθυοβολεύς, έως, ὁ, idem quod ἰχθυβολεύς.

ἰχθυοβολέω, idem quod ἰχθυβολέω.

ἰχθυοβόλος, ον, idem quod ἰχθυβόλος.

ἰχθυόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) a piscibus depastus, aut depascendus.

ἰχθυοειδής, ές, (εἶδος) pisci similis. 2) abundans piscibus.

ἰχθυόεις, όεσσα, όεν, (ἰχθύς) piscosus.

ἰχθυοθήρας, ου, ὁ, (θήρα) piscator.

ἰχθυοθηρευτής, οῦ, ὁ, (θηρεύω) piscator.

ἰχθυοθηρευτική, ῆς, ἡ, (θηρεύω) ars piscatoria.

ἰχθυοθηρητήρ, ῆρος, ὁ, piscator.

ἰχθυοθηρητής, οῦ, ὁ, i. q. ἰχθυοθήρας, piscator.

ἰχθυοθηρικός, ή, όν, (ἰχθυοθήρας) piscatorius.

ἰχθυόθηρον, τό, vel χθυόθηρος, ὁ, rapum terrae.

ἰχθυοκένταυρος, ον, Tritonis Epith. apud Lycophr.

ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, Ichthyocolla, piscis cui glutinosum est corium. 2) ipsum illud gluten.

ἰχθυοληΐστης, ὁ, (λῃστής) raptor piscium, Leon. Tar. 91. ubi alii codd. habent ἰχθυοσυληΐστήρ, quod placet Lobeckio ad Phryn. p. 687.

ἰχθυολκός, οῦ, ὁ, (ἕλκω) qui pisces reti a mari vel flumine extrahit, piscator.

ἰχθυολογέω, de piscibus dissero. A seq.

ἰχθυολόγος, ον, qui de piscibus disserit.

ἰχθυολύμης, ου, ὁ, (λύμη) pisces multos absumens. *Vox comica*, de Atheniensibus. (–⏑⏑––)

ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, ex piscibus futura praedicens. Hinc ἰχθυομαντεία, ἡ, ars futura praedicendi e piscibus.

ἰχθυονόμος, ον, (νέμω) piscibus imperans, piscibus jus dicens. Appian.

ἰχθυοπώλαινα, ης, ἡ, (ἰχθυοπώλης) piscium venditrix.

ἰχθυοπωλεῖον et ἰχθυοπώλιον, ου, τό, taberna piscaria, forum piscarium. A seq.

ἰχθυοπώλης, ου, ὁ, piscium venditor.

ἰχθυοπωλία, ας, ἡ, negotiatio piscaria. A praec.

ἰχθυόῤῥοος, ον, (ῥέω) piscibus abundans.

ἰχθυοτροφεῖον, ου, piscium vivarium, coterium, locus, ubi pisces aluntur.

ἰχθυοτροφικός, ή, όν, qui piscibus alendis delectatur. A seq.

ἰχθυοτρόφος, ον, (τρέφω) qui pisces alit, piscinarius.

ἰχθυουλκός, οῦ, ὁ, idem quod ἰχθυολκός.

ἰχθυοφαγέω, (ἰχθυοφάγος) piscibus victito

ἰχθυοφαγία, ας, ἡ, victus e piscibus. A seq.

ἰχθυοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui piscibus vivit, qui pisces comedit.

ἰχθυοπαγής, ές, (πήγνυμι) piscem capiens et retinens, epith. hami, Anth.

ἰχθυόπρωρος, ον, (πρῷρα) proram pisci similem habens.

ἰχθύς, ύος, ὁ, piscis 2) αἱ ἰχθῦς, forum piscarium. – *Att.* ἰχθῦν *ap. seriores* ἰχθύα: *nom.* et *acc. pl.* ἰχθύες, ἰχθύας contrahitur in ἰχθῦς. (υ in *nom.* et *acc. sing.* longum; in casibus trisyllabis et in compositis et derivatis breve.)

ἰχθυσιληΐστης, ὁ, v. ἰχθυοληΐστης.

ἰχθυφάγος, ον, i. q. ἰχθυοφάγος. (ᾰ)

ἰχθυφόνος, ον, (φονεύω) pisces occidens.

ἰχθυώδης, ες, piscosus, pisculentus. 2) pisci similis. 3) piscium saporem referens.

ἰχθυωδῶς, *adv.* piscium modo. A pr.

ἴχμα, τό, i. q. ἴθμα, Hesych.

ἰχναῖος, α, ον, (ἴχνος) vestigium sequens, investigans, epith. Justitiae et Nemesis, Hom. h. Ap. 94. Lycophr. 129. Fuerunt tamen jam inter antiquos, qui hoc nomen derivarent ad Ichnis, Thessalia urbe, ubi templo colebatur Themis.

ἰχνάομαι, (ἴχνος) vestigo.

ἰχνεία, ας, ἡ, vestigatio, indagatio.

ἰχνελάτης, ου, ὁ, vestigiorum ductor, vestigator.

ἴχνευμα, τό, (ἰχνεύω) vestigatio.

ἰχνεύμων, ονος, ὁ, Ichneumon, quasi investigator, scil. Crocodili. 2) genus vespae. Ab eod.

ἴχνευσις, εως, ἡ, indagatio, vestigatio. Ab eod.

ἰχνευτήρ, ῆρος, ὁ, vel ἰχνευτής, οῦ, ὁ, vestigator, indagator. A seq.

ἰχνεύω, f. εύσω, (ἴχνος) vestigo, vestigiis consequor.

ἰχνηλασία, et ἰχνηλᾰσία, ας, ἡ, (ἰχνηλάτης) investigatio.

ἰχνηλατέω, indago, investigo. A seq.

ἰχνηλάτης, ου, ὁ, (ἴχνος, ἐλαύνω) investigator, indagator, qui aliquid vestigando consequitur.

ἴχνιον, τό, vestigium. ἴχνια, τά, vestigia. *Dimin.* ab ἴχνος.

ἰχνοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) qui vestigiis insistit. (ᾰ)

ἰχνογραφία, ας, ἡ, (γράφω) descriptio operis futuri, forma, ichnographia.

ἰχνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, rete, cassis.

ἴχνος, εος, τό, vestigium, ima pars pedis. 2) vestigium, signum, quod pes solo vel alii rei molli imprimit.

ἰχνοσκοπέω, f. ήσω, (σκοπέω) vestigia lustro, investigo.

ἰχνοσκοπία, ας, ἡ, indagatio ferarum e vestigiis. A praec.

ἰχώρ, ῶρος, ὁ, sanies, tabum, pus. 2) humor serosus, vel cruor, proprie deorum, secundum Homerum. (––)

ἰχωροειδής, ές, (ἰχώρ, εἶδος) humoris serosi speciem habens, saniem referens. (ῑ)

ἰχωρώδης, ες, i. q. ἰχωροειδής. (ῑ)

ἰχωῤῥοέω, (ῥέω) sanie fluo. (ῑ)

ἴψ, ἰπός, ὁ, pl. ἶπες, (ἴπτω) vermis cornua arrodens. 2) vermis vites infestans. (ι longum.)

ἴψαο, 2 sing. aor. 1. ab ἴπτομαι, Il.

ἶψος, vel ἰψός, (ὁ?) suber arbor; *aliis* hedera.

ἰώ, vox laetantium, et lamentantium, (⏑– vel ––)

ἴω, conj. praes. ab εἶμι.

ἰώ, ἰών, ἰώγα, ἰώνγα, *Boeot.* p. ἐγώ, ἐγών, ἔγωγε.

ἰωγή, ῆς, ἡ, tegmen, i. q. σκέπας, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, sub tegmine adversus Boream, Od. 14, 533. cf. ἐπιωγαί. (⏑––)

ἰώδης, ες, (ἰός) rubiginosus, ferrugineus. 2) venenosus. (ῑ)

ἰώδης, εος, ὁ, ἡ, (ἴον) violaceus, violae similis. (ι)

ἰωή, ῆς, ἡ, (ἰά, ἰώ) vox, clamor: sonus e flatu, flatus. (⏑––)

ἰωκή, ῆς, ἡ, persecutio, impetus: clamor persequentium, bellantium: fuga. (quasi διωκή a διώκω, *persequor.*) in *accusat.* ἰῶκα, per *metaplasmum* pro ἰωκήν. v. ἰωχμός. (⏑––)

Ἴων, ωνος, ὁ, Ion, filius Xuthi, nepos Hellenis. 2) Ionicus (⏑–)

ἰών, ἰώνγα, *Boeot.* p. ἐγών, ἔγωγε.

Ἴωνες, Ἰώνων, οἱ, (Ἴων) Iones, populus Graecus. (⏑–⏑)

ἰωνιά, ἡ, vel ἰωνία, (ἴον) violetum, locus, ubi nascuntur violae. (ῑ)

Ἰωνία, ἡ, (Ἴων) Ionia, regio. (⏑–⏑–) Hinc.

Ἰωνίζω, Ionas imitor; Ionice vivo et loquor, molliter vivo. Reperitur etiam Ἰωνικίζω.

Ἰωνικός, ή, όν, qui Ionum est, Ionum proprius, Ionicus: mollis et delicatus.

Ἰωνικῶς, *adv.* Ionice, Ionum more: molliter et delicate.

Ἰώνιος, α, ον, Ionicus.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ, i. q. Ἰωνική. Ἰωνίς, sc. γυνή, Ionica mulier: sc. γῆ, Ionia.

ἰωνίσκος, ὁ, piscis marinus, qui alias χρύσοφρυς dicitur.

Ἰωνιστί, *adv.* (Ἰωνίζω) Ionice, dialecto Ionica, et Ἰαστί.

ἰώξ, ἡ, *nominativus inusitatus*, unde *acc. sing.* ἰῶκα, Il. 11, 601. vide ἰωκή.

ἴωξις, ἡ, i. q. ἰωκή. (◡–◡)

ἰῶτα, τό, iota, nomen literae graecae ἄκλιτον.

ἰωτακίζω, in pronunciatione iota supra modum extendo, ut quum quis dicit *Troiia*, *Maiia*, vide Spalding ad Quint. 1, 5, 32. Hinc *ἰωτακισμός*, οῦ, ὁ, vitium pronunciationis, quum iota supra modum extenditur.

ἰωτογραφέω, (γράφω) per iota scribo, cui apponitur, per δίφθογγον h. e. ει. *Vox Grammaticorum.*

ἰωχμός, οῦ, ὁ, i. q. ἰωκή, persecutio, hostilis infestatio: turba pugnantium, Il. 8, 89. 158. Hes. Th. 683. (––◡)

ἴωψ, ωπος, ὁ, inops, piscis incerti generis nomen. (◡–)

K

K, κ, litera decima alphabeti Graeci, quae vocatur κάππα. In numeris κ' est *viginti* et lineola supposita ͵κ, *viginti millia.*

κᾶ, *Dor.* pro *Ionico* κε, i. q. ἄν.

καβάλλης, ου, ὁ, caballus, equus clitellarius.

καββαίνων, *poet.* p. καταβαίνων. Reperitur etiam κἄβαινων, Alcm. fr. 34.

κάββαλε, Ep. p. κατέβαλε, aor. 2. a καταβάλλω, Hom.

καββαλικός, ἡ, όν, (καταβάλλω) luctandi, vincendi, dejiciendi peritus, bonus luctator.

καββάς, *poet.* p. καταβάς, part. aor. 2. a καταβαίνω, Pind.

Καβειριάζομαι, Cabirorum ritus imitor, perago.

Καβειρικός, ἡ, όν, Corybantius, a Cabiris fieri, cani solitus. A seq.

Κάβειροι, οἱ, iidem qui Corybantes. *Fem.* Καβειρίδες.

κάβηξ, ηκος, ὁ, vide καύηξ. (ᾰ)

καβιόθυρα, τά, (*vox serior*, comp. ex Latino *cavea* et θύρα) catarracta.

κάβος, ου, ὁ, mensurae frumentaceae genus, i. q. χοῖνιξ.

κάγ, Epice pro κατά ante γ, ut κὰγ γόνυ p. κατὰ γόνυ, Il. 20, 458. Plura tamen exempla mihi non innotuerant.

καγγαίνω, καγκαίνω, v. κάγκω.

καγκάλιος vel καγκάνιος, α, ον, vide κάγκανος.

κάγκαμον, ου, τό, cancamum, lacrima ligni Arabici.

κάγκανος, ον, aridus, ξύλα κάγκανα, Il. 21, 364. Od. 18, 308. Hom. h. Merc. 136, κάγκανα κᾶλα, Hom. h. Merc. 112. *Seriores* minusque certae formae sunt καγκάνιος, et καγκαλίος. cf. κάγκω.

κάγκω, arefacio sicco, *it.* καγκαίνω, καγγαίνω, verba ficta a Grammaticis, ut haberent nimirum, unde derivarent κάγκανος et πολυκαγκής. Sed deflexerunt haec ab radice καίω.

καγχάζω, f. άσω, cachinnor. 2) hilaris sum, hilarem me gero. 3) convicior.

καγχαλάω, cachinnor, rideo. 2) exsulto gaudio, καγχαλόων pro καγχαλῶν, καγχαλόωσι. A pr.

καγχασμός, οῦ, ὁ, cachinnatio, risus effusus. Ab eod.

καγχαστής, οῦ, ὁ, qui effuse ridet. Ab eod.

καγχαστικός, ἡ, όν, ad effusum risum pertinens s. propensus.

καγχλάζω, i. q. καχλάζω, *dub.*

καγχρυδίας, ου, ὁ, καγχρυδίας ἄρτος, panis hordeaceus, alias κεγχρυδίας.

κάγχρυς, s. κάγχρυ, roris marini fructus, Diosc. Etiam sine γ.

κάγχρυς, αἱ, ptisana, hordeum decorticatum. 2) hordei farina alias κάχρυς. A καγχρύεις, *contr.*

καγχρυφόρος, ον, (φέρω) roris marini instar fructum ferens.

καγχρυώδης, ες, roris marini fructui similis.

κἀγώ, *contr.* ex καὶ ἐγώ. (ᾱ)

καδ, *Ep.* pro κατά ante δέ, Hom. κὰδ δύναμιν pro κατὰ δύναμιν, Hes. op. 338.

καδδίζω, (κάδδος, κάδος) calculis eligo vel rejicio, *Lacon.*

κάδδιον, τό, i. q. κάδιον, *Lacon.*

καδδίχος, ὁ, (κάδδος) mensura frumentaria, quatuor tenens choenices.

κάδδος, ὁ, i. q. κάδος, *Lacon.*

καδδραθέτην, Ep. p. κατεδραθέτην a καταδαρθάνω, Od. 15, 494.

καδδῦσαι, Ep. pro καταδῦσαι a καταδύω, Il. 19, 25.

κάδιον, ου, τό, parvus cadus, sitella. 2) pera. *Dim.* κάδος. (ᾰ)

καδίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

Καδμεία, ας, ἡ, (Κάδμος) *scil.* πόλις, vel ἀκρόπολις, arx Thebana.

καδμεία, sive καδμία, ας, ἡ, lapis aerosus. 2) medicamentum metallicum.

Καδμεῖος, εία, εῖον, (Κάδμος) Cadmeus. Καδμεῖοι, οἱ, Thebani, posteri Cadmi.

Καδμείωνες, οἱ, Thebani.

Καδμήϊος, α, ον, Ep. et Ion. p. Καδμεῖος.

Καδμηΐς, ΐδος, ἡ, Cadmea, Thebana.

Κάδμος, ου, ὁ, Cadmus, filius Agenoris, Phoenicius, et arcis Cadmeae in Boeotia postea conditor.

κάδος, ὁ, vel κάδδος, vas vinarium vel aquarium, cadus. 2) sitella suffragiorum. Vox est origine *Ion.* ab radice χανδάνω, ἔχαδον, capio. Formae κάδδος, καδδίσκος etc. non sunt *Atticae*, sed *Laconicae*, cf. Osann ad Lycurg. p. 155. (ᾰ)

καδοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) cadorum fabricator.

καδύτας, ου, ὁ, herbula Syriaca arboribus et spinis se circumvolvens.

Κάειρα, ἡ, *fem.* a Κάρ, Il. 4, 142. (◡–◡)

* κάζω, thema *obsol.* unde perf. κέκασμαι a καίνυμαι.

κάημεναι, inf. aor. 2. pass. Epice pro καῆναι a καίω.

καθά, *adv.* pro καθ' ἅ, qua ratione, velut, sicut. (◡◡)

καθαγίζω, (ἁγίζω) consecro. 2) adoleo, cremo, comburo: solvo justa, perago exsequias. 3) lustro, expio.

καθαγισμός, οῦ, ὁ, consecratio. 2) parentatio, parentalia. 3) lustratio.

καθαιμακτός, όν, valde cruentatus, cruore perfusus. A seq.

καθαιμάσσω, f. άξω, cruento.

καθαιματόω, f. ώσω, idem.

κάθαιμος, ον, (αἷμα) cruentus.

καθαίρεσις, εως, ἡ, (καθαιρέω) destructio, demolitio, eversio, etiam *tropice.* 2) caedes.

καθαιρετέος, έα, έον, *adj. verb.* evertendus. Ab eod.

καθαιρέτης, ου, ὁ, eversor, vastator, etiam *tropice.* 2) interfector. Ab eod.

καθαιρετικός, ἡ, όν, evertendi, perdendi, minuendi vim habens. A pr..

καθαιρέω, f. ήσω, fut. 2. καθελῶ, aor. 2. καθεῖλον, inf. καθελεῖν, (αἱρέω, *irr.*) depono, deduco, dejicio, deprimo, detraho. 2) everto, destruo, deturbo. 3) comprimo, cohibeo, ὄσσε, ὀφθαλμοὺς καθαιρεῖν, oculos comprimere mortuo, Hom. 4) extenuo, deprimo, dejicio de fastigio quovis, regno privo, Hdt. 2, 147. 7, 8, 1. 5) mercedem vel praemium reporto, Hdt. 7, 50. 2. cf. Hes. op. 291. 6) condemno, de judice, v. Musgr. ad Soph. Ant. 275.

καθαίρω, f. καθαρῶ, aor. 1. ἐκάθηρα, ap. *seriores* etiam ἐκάθαρα, inf. καθῆραι, (καθαρός) purgo, mundo: lustro, expio. Apud Theocr. 5, 119. flagris caedo.

καθάλλομαι, f. καθαλοῦμαι, (ἅλλομαι, *irreg.*) desilio.

καθαλμυρής, ές, (ἅλμη) aliquantum salsus.

κάθαλος, ον, (ἅλς) sale conspersus; subsalsus. 2) *act.* nimio sale conspergens, de coquo.

καθαμαξεύω, plaustrum per aliquem locum agito. Hinc in usu καθημαξευμένος, in perf. pass. tritus, trivialis, καθαμαξευθέν, aor. 1. pass. tritum.

κάθαμμα, ατος, τό, (καθάπτω) vinculum, nodus.

καθαμμίζω, f. ίσω, (ἄμμος) arena obruo.

καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, *adv.* omnino, universe, in universum. (◡◡◡)

καθάπαξ, *adv.* omnino, prorsus; ut simplex. (◡◡–)

καθάπερ, *adv.* sicut, veluti, quasi.

καθαπερανεί, *adv.* idem.

καθαπερεί, *adv.* idem

καθαπλόω, f. ώσω, explico, expando.

καθαπτικός, ἡ, όν, invectivus, mordax, lacessendi vim habens. A seq.

καθάπτομαι, (ἅπτω) attingo, tango. καθάπτεσθαί τινα ἐπέεσσι, tangere aliquem verbis, alloqui aliquem, inprimis blande, Hom. sic etiam omisso ἐπέεσσι Od. 20, 22. καθάπτεσθαι, *absolute*, alloqui, Il. 16, 421. Od. 2, 39. 2) Apud *seriores* plerumque dicitur sensu hostili: invado, reprehendo, culpam confero in aliquid, conqueror de aliqua re, τινός: impeto, lacesso, pungo, mordeo, percutio, τινὰς μάστιγι. 3) καθάπτεσθαί τινος, antestari aliquem, Hdt. 6, 68. 8, 65. – Activum καθάπτω, alligo, adapto, annecto, contingo: induo, de vestibus, ap Eurip.

καθαπτός, ἡ, όν, ligatus, vinctus, adstrictus, indutus. A praec.

καθάπτω, *v.* καθάπτομαι, *in fine.*

καθάρειος, ον, (καθαίρω) mundus, munditiei studiosus et servans. (ᾰ)

καθαρειότης, ητος, ἡ, munditiea. A praec.

καθαρεύω, (καθαρός) sum purus, τινος, ab aliqua re, e. g. φόνου μιάσματος. Forma καθαριεύω, *suspecta* est.

καθαρίζω, f. ίσω, purgo, mundo: mundum pronuncio, declaro.

καθάριος, ον, mundus, munditiem servans, lautus, delicatus.

καθαριότης, ητος, ἡ, mundities, puritas. A praec.

καθαρισμός, οῦ, ὁ, (καθαρίζω) purificatio, purgatio. 2) expiatio, piaculum.

καθαριστήριον, τό, locus purgationis.

καθαρίως, *adv.* (καθάριος) munde, cum studio munditiei. 2) eleganter. 3) bona fide, nil mentiendo.

κάθαρμα, ατος, τό, (καθαίρω) purgamentum. Hinc τὰ καθάρματα, ων, homines viles et abjecti, qui ad expiandum adhibentur. 2) sacri et piaculares. (⏑–⏑)

καθαρμόζω, f. όσω, adapto compono.

καθαρμός, οῦ, ὁ, (καθαίρω) purgatio, lustratio.

καθαροποιέω, f. ήσω, purifico, purgo.

καθαρός, ρά, ρόν, (καθαίρω) purus, mundus, nitidus, sincerus, merus, candidus. 2) impermixtus, simplex. 3) qui se non contaminavit scelere, innocens, sanctus. 4) expeditus, nullis obstaculis impeditus. 5) praestans, excellens. ἄρτος καθαρός, purior panis, siligineus.

καθαρότης, ητος, ἡ, (καθαρός) puritas, nitor, mundities. 2) puritas, innocentia.

καθαρουργιαῖος, ἡ, όν, purificatus, de farina.

καθαρουργός, όν, (ἔργον) purificans.

καθαρπάζω, f. άσω, usitatius ξω, (ἁρπάζω, *irreg.*) corripio, diripio.

καθάρσιον, ου, τό, scil. ἱερεῖον, expiatio, lustratio, piaculum. καθάρσια, sacra expiatoria, piaculum. A seq.

καθάρσιος, οι, sc. θυσία, lustralis, piacularis, expiatorius. A seq.

κάθαρσις, εως, ἡ, (καθαίρω) purgatio. 2) expiatio, lustratio.

καθαρτέος, α, ον, *adj. verb.* a καθαίρω, purgandus.

καθαρτήρ, ῆρος, ὁ, (καθαίρω) purgator. 2) lustrator, expiator.

καθαρτήριος, ον, purgandi vim habens, expiatorius. Hinc τὰ καθαρτήρια, ων, sc. ἐπιτηδεύματα, purgationes, et τὸ πῦρ τὸ καθαρτήριον, ignis purgatorius. A pr.

καθαρτής, οῦ, ὁ, (καθαίρω) purgator. 2) expiator, lustrator.

καθαρτικός, ή, όν, (καθαίρω) purgandi vim habens, lustralis.

καθαρύλλας, οι, *Dimin.* a καθαρός, ἄρτοι τῶν καθαρύλλων, panis purior; Alexis ap. Stobaeum. vide καθαρός.

καθαρῶς, *adv.* pure, nitide. 2) dilucide, manifeste, diserte. 3) pura mente, caste, candide, sincere. 4) prorsus, omnino.

καθαυαίνω, f. ανῶ, arefacio, sicco. *Att.* pro καταυαίνω.

καθαυτόν, *adv.* seorsum: per se: penes se. 2) sua sponte, suo arbitrio. Pro κατ' ἑαυτόν.

καθέδρα, ας, ἡ, cathedra, suggestum. 2) sedes, sella, sedile. 3) locus exonerandae alvo. 4) obsidio. 5) sessio, mora desidendi. 6) habitus sedentis.

καθέζομαι, (ἕζομαι, *irreg.*) sedeo, consideo: commoror, habito, cunctor, versor alicubi. Dicitur etiam de castris, alicubi aliquandiu manentibus; porro de supplicibus, qui ad aram confugerunt, nec non de meretricibus, quae in cella se prostituunt.

καθέηκα, aor. 1. a καθίημι, *Epice* pro καθῆκα, Il.

καθείατο, 3 plur. impf. *poet.* p. ἐκάθηντο a κάθημαι, Il.

καθειμαρμένος, η, ον, sorte constitutus.

καθειμένως, *adv.* part. perf. pass. a καθίημι, remisse, parce, demisse.

καθείργνυμι, καθειργνύω, καθείργω, *Att.* p. κατείργνυμι, κατείργω. Hinc

καθειρξις, ἡ, *Att.* p. κάτειρξις, q. v.

καθεῖς, pro καθ' εἷς, vel εἷς καθ' εἷς, unusquisque singulatim, unus post alium, singuli, N. T.

καθεῖσα, (εἷσα) deposui, considere jussi (Reliqua tempora supplentur ex καθιδρύω.)

καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην, scilicet ἡμέραν, quotidie, indies. καθέκαστος, pro καθ' ἕκαστος, καθέκαστα, singulatim.

καθεκούσιος, ον, voluntarius, Ex κατά, ἑκούσιος, quod idem significat.

καθέκτης, ου, ὁ, (κατέχω) catarracta.

καθεκτικός, ή, όν, (κατέχω) continens, retinens.

καθεκτός, ή, όν, (κατέχω) qui contineri aut detineri potest. 2) τὰ καθεκτά, quod fieri potest.

καθεκτῶς, *adv.* ut contineri, et retineri queat.

καθελεῖν, inf. aor. 2. καθεῖλον a καθαιρέω.

καθελίσσω, (ἑλίσσω) convolvo, circumvolvo. Hinc κατειλίχατο, plqpf. pass. *Ion.* p. καθειλιγμέναι ἦσαν, Hdt. 7, 76.

καθελκυσμός, οῦ, ὁ, detractio. A seq.

καθελκύω, f. ύσω, detraho. 2) promoveo, protraho. vid. seq. (De quantitate v. simplex.)

καθέλκω, f. ξω, idem. καθέλκειν et καθελκύσαι τὰς ναῦς, naves in mare deducere.

κάθεμα, ατος, τό, (καθίημι) monile e variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. dicitur etiam καθετήρ.

καθέννυμι, v. καταέννυμι.

καθέξει, 3 fut. a κατέχω, Hom.

καθεξῆς, *adv.* (κατά, ἑξῆς) ordine, deinceps.

κάθεξις, εως, ἡ, (κατέχω) retentio, conservatio: detentio.

καθέρμα, τό, i. q. ἕρμα, monile, collare.

καθερπύζω, f. ύσω, repo, serpo.

καθέρπω, idem. 2) serpendo descendo, item descendo simpliciter.

κάθεσις, εως, ἡ, (καθίημι) sedes: domicilium, deversorium: demissio, dejectio: immissio, subornatio: insectatio.

καθεσμός, οῦ, ὁ, (καθέζομαι) consessus, sedes.

καθεστηκότως, *adv.* (καθίστημι) composite, rite decenter, animo composito et moderato.

καθεστήξω, fut. 3 a καθίστημι.

καθεστώτα, τά, v. καθίστημι.

καθέτη, ης, ἡ, retis genus. v. κάθετος.

καθετήρ, ῆρος, ὁ, (καθίημι) immissor. Instrumentum chirurgicum, quod per genitale inseritur vesicae, ad eliciendam urinam. 2) lineamentum tortum, quod ulceribus immittitur. 3) redimiculum, v. κάθεμα.

καθετηρισμός, οῦ, ὁ, operatio per catheterem. A pr.

καθέτης, ου, ὁ, (καθίημι) perpendiculum.

κάθετος, ον, (καθίημι) qui demittitur s. immittitur θύραι κάθετοι, catarractae, v. καθέκτης, ἡ κάθετος, sc. γραμμή, perpendiculum, linea perpendicularis; dicitur etiam ἡ καθέτη. ἡ κάθετος, linea piscatoria, hamus.

καθεύδω, f. καθευδήσω, (εὕδω, *irr.*) dormio, cubo, cubitum eo. 2) segnis, securus sum: cum muliere rem habeo. — Impf. καθεῦδον, *Att.* καθηῦδον et ἐκάθευδον.

καθευρίσκω, (εὑρίσκω, *irr.*) invenio.

κάθεφθος, ον, probe coctus. Epith. auri obryzi.

καθεψής, ές, proba coctus.

καθέψησις, εως, ἡ, decoctio.

καθεψιάομαι, scommatis incesso, illudo, τινός.

καθέψω, f. καθεψήσω, (ἕψω, *irreg.*) decoquo, excoquo: coquendo purgo: mollio, frango.

καθῇ, *Att.* p. κάθησαι, 2 sing. praes. a κάθημαι.

καθηγεμονικός, ή, όν, ad praeeundum et praecipiendum aptus. A seq.

καθηγεμών, όνος, ὁ, ἡ, dux viae: auctor, suasor: praeceptor.

καθηγέομαι, (ἡγέομαι) viae dux sum, praebeo, τινί τι, demonstro alicui aliquid.

καθηγήτειρα, ἡ, dux femina. *Fem.* a seq.

καθηγητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. καθηγητής.

καθηγητής, οῦ, ὁ, (καθηγέομαι) dux viae. 2) institutor, praeceptor, doctor, monitor.

καθηδύνω, (ἡδύνω) suave reddo.

καθηδυπαθέω, f. ήσω, per voluptates et luxum perdo, amitto, absumo, ut facultates, vitam.

καθηκόντως, *adv.* ita, ut officium postulat, convenienter, decenter, rite. A seq.

καθήκω, (ἥκω) pertineo, pervenio, εἴς s. ἐπί τι. 2) sufficio, aptus sum, τινί. 3) καθήκει μοι, *impers.* convenit mihi, consentaneum est mihi, officii mei est, partium mearum est, meum est. Hinc τὸ καθῆκον, conveniens, decens: officium. ὁ καθήκων χρόνος, opportunitas. τὰ καθήκοντα, praesens rerum status, Hdt. 1, 97. 5, 49. 8, 19.

καθηλιάζω, (ἡλιάζω) in sole expando, scil. ut candidum fiat.

καθηλόω, f. ώσω, defigo clavis, configo.

καθήλωσις, εως, ἡ, defixio, quae fit clavis.

καθηλωτής, οῦ, ὁ, qui clavo defigit.

καθηλωτός, όν, clavo defixus.

κάθημα, ατος, τό, idem quod κάθεμα.

κάθημαι, inf. καθῆσθαι, impf. ἐκαθήμην, (ἧμαι, *irr.*) sedeo, desideo: maneo: otiosus sum: commoror: insideo et obsideo, etiam de insidiis: occupor aliqua in re. τὰ καθήμενα, loca plana et humilia.

καθημαξευμένως, *adv.* trito modo, ita ut usu jam detritum pene sit, ut via commeatu vehiculorum contrita. v. καθαμαξεύω.

καθημέραν, *adv.* in dies, quotidie. pro καθ' ἡμέραν.

καθημερεία, ἡ, opus diurnum, pensum quotidianum.

καθημερεύω, (ἡμερεύω) totum diem consumo in aliqua re.

καθημερινός, ή, όν, quotidianus, diurnus. v. Lobeck Phryn. p. 53.

καθημέριος, ία, ιον, idem.

καθημερόβιος, ον, (κατά, ἡμέρα et βίος) in diem vivens, praesentibus contentus, minime sollicitus de futuris.

καθῆραι, inf. et καθήρας, part. aor. 1. a καθαίρω.

καθησυχάζω, i. q. ἡσυχάζω, sed fortius.

καθίγνυμι, vide καθέννυμι.

κάθιδρος, ον, i. q. καθιδρώς.

καθιδρόω, (ἱδρόω) desudo. 2) madefacio sudore.

καθίδρυμα, ατος, τό, ara, statua, delubrum, pulvinar.

καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio.

καθιδρύω, aor. 1. pass. καθιδρύνθην, (ἱδρύω, etc.) colloco, considere jubeo: fundo, instituo, constituo, erigo: dedico, consecro.

καθίδρως, ὁ, ἡ, lassus usque ad sudorem, defessus, fatigatus, perfusus sudore. 2) defatigans, sudorem excitans.

καθίεμαι, v. καθίημι.

καθιερεύω, f. εύσω, sacrifico, sacris operor. 2) dedico, consecro.

καθιερουργέω, et οῦμαι, idem.

καθιερόω, f. ώσω, consecro, devoveo.

καθιέρωσις, εως, ἡ, consecratio, dedicatio, devotio.

καθιερωτέος, α, ον, adj. verb. consecrandus.

καθιζάνω, (ἱζάνω) sedeo, insideo, resideo. 2) constituo, colloco.

καθίζησις, ἡ, sessio, collocatio. A pr.

καθίζω, f. καθιζήσω, Att. καθιῶ, aor. 1. ἐκάθισα, part. Epicum καθίσσας, impf. καθῖζον, vel ἐκάθιζον, (ἵζω, irr.) sedere jubeo, colloco: constituo, velut in insidiis etc.: prostituo sc. feminam, in fornice: facio, reddo; ut κλαίοντας καθίζειν, ap. Xenoph. 2) dicitur tamen et neutraliter, ut καθίζομαι med. pro sedeo, consideo. it. maneo, commoror. Unde dicitur a) de supplicibus. b) de meretricibus in lupanari. c) de saltatoribus scenicis, quum contumeliae caussa coguntur inter spectatores sedere. d) de judicibus, qui et latinis sedere dicuntur. e) de exercitu, sedente ad urbem et f) de navi sidente. In quorum tamen nonnullis medium usitatius est.

καθίημι, f. καθήσω, (ἵημι) demitto, dejicio, submitto. 2) fundo, constituo, ut τείχη, Thuc. σπονδάς, Eur. 3) immitto subornatum, mitto adversus aliquem, ad certamen demitto, e. g. ἅρματα, ἵππους, δρόμω. Med. ad certamen prodeo, ἐπί τινα, Hdt. (De quantitate v. simplex.)

καθικετεύω, f. εύσω, i. q. ἱκετεύω. 2) submittendo me alicui capto gratiam ejus.

καθικμαίνω, i. q. κατικμαίνω.

καθικνέομαι, f. ίξομαι, (ἱκνέομαι, irr.) attingo, contingo, adsequor, pervenio, penetro. 2) tango, i. e. increpo. 3) percutio.

καθιλαρύνω, exhilaro, placo.

καθιμάω, f. ήσω, fune demitto. 2) demitto.

καθίμησις, εως, ἡ, demissio per funem. A pr.

καθιμονεύω, i. q. καθιμάω.

καθίννυμι, Med. καθίνναμαι, vel καθίγνυμι, καθίγνυμαι, i. q. καθίζω, καθίζομαι, Hipp.

καθιππάζομαι, (ἱππάζομαι) in equo vel cum equitatu incurso, proculco regionem: hinc supero, vinco: contemno, νόμους, Aesch. Eum. 776. 2) intr. equo decurro, equo invehor: inde invehor adversus aliquid, conviciis lacesso, c. gen. τῆς φιλοσοφίας, Diog. L.

καθίππευσις, εως, ἡ, invasio et incursio, quae fit in equo vel cum equitatu. 2) adequitatio. A seq.

καθιππεύω, f. εύσω, perequito, equo decurro.

καθιπποκρατέω, f. ήσω, equis seu equestribus copiis vinco.

καθιππομαχέω, i. q. καθιπποκρατέω.

καθιπποτροφέω, f. ήσω, alendis equis insumo.

καθίπταμαι, v. καταπέτομαι.

κάθισις, εως, ἡ, (καθίζω) sessio, sessus: sedes.

καθίστημι, f. καταστήσω, aor. 2. κατέστην, (ἵστημι) trans. constituo, colloco, depono, appono κρητῆρα, Il. Πύλονδε καταστῆσαί τινα, constituere aliquem in Pylo, Od. 13, 274. metaph. ordino, compono, paco, in tranquillum statum redigo, bene constituo, firmo. 2) intr. sto, consto, opinione communi pateo, more receptus sum, constitutus sum, soleo. τὰ καθεστῶτα s. καθεστηκότα, praesens rerum status, mores, instituta, constitutio reipublicae, quae obtinet. cf. Adv. καθεστηκότως. – Ad significationem transitivam pertinent praes. impf., fut. et aor. 1: act., aor. med. et passivum; ad intransitivam perf. plqpf. et aor. 2. act. cum futuro 3., ad utramque praes., impf. et fut. med.

καθιστήριον, ου, τό, (καθίζω) sella.

καθιστορέω, i. q. ἱστορέω, sed fortius.

καθό, adv. pro καθ' ὅ, i. q. καθά, sicut: in quantum, quatenus.

καθοδηγέω, f. ήσω, (ὁδηγέω) dux viae sum, deduco.

καθοδηγία, ας, ἡ, viae deductio.

καθοδηγός, οῦ, ὁ, dux viae, seu itineris.

κάθοδος, ου, ἡ, (ὁδός) descensus, migratio ex aliquo loco. 2) reditus: plerumque exsulum in patriam, aut restitutio in regnum.

καθολικός, ή, όν, (καθόλου) universalis. 2) perpetuus. 3) idem quod ὀρθόδοξος, ap. Script. Eccles. et ap. verae Christi Eccl.

καθολικῶς, adv. universe, in universum. Comp. καθολικωτέρως.

καθόλου, adv. pro καθ' ὅλου, prorsus, omnino, penitus, in universum, in summa. τὰ καθόλου, sc. πράγματα, res publica.

καθόμα, καθομάδω, adv. i. q. ὁμοίως, voces seriores.

καθομαλίζω, f. ίσω, (ὁμαλίζω) complano: a feritate in mansuetudinem redigo.

καθομηρίζω, idem quod simplex Ὁμηρίζω.

καθομιλέω, f. ήσω, cum Dat. consuetudinem seu commercium habeo, utor aliquo. 2) cum Acc. alloquor, colloquor, alloquendo erigo, recreo, persuadeo, muto sententiam alicujus disputando etc. et in Pass. in consuetudinem, proverbium abeo. καθωμιλημένος, vulgaris.

καθομολογέω, f. ήσω, confiteor. 2) paciscor, despondeo, ut simplex ὁμολογέω.

καθοπλίζω, f. ίσω, armo, genere armorum omni instruo.

καθόπλισις, εως, ἡ, actio ipsa armandi. A praec.

καθοπλισμός, οῦ, ὁ, armatura.

καθορατικός, ή, όν, perspicax. A seq.

καθοράω, f. κατόψομαι, aor. κατεῖδον, perf. καθεώρακα, (ὁράω, irreg.) despicio, despecto, ἔκ τινος, Il. 7, 21. 11, 337. 2) perspicio, cognosco, oculis lustro, animadverto, etiam c. gen. Eadem significatione Homerus nuncupat etiam Medium, καθορώμενος αἶαν, terram desuper oculis lustrans, Il. 13, 4. cf. Il 24, 291.

καθορίζω, f. ίσω, definio.

καθοριστικός, ή, όν, definitivus, perspicuus, certus. A praec.

καθορμάω, i. q. ὁρμάω.

καθορμίζω, f. ίσω, stationem, portum subire jubeo, in portum immitto; hinc immitto, injicio in universum, Aesch. Pr. 965.

καθόρμιον, τό, i. q. ὅρμος, monile, LXX.

καθοσιόω, f. ώσω, sanctum reddo et purum a scelere, expio: consecro, dico, devoveo: sacrifico, immolo: damno: despondeo.

καθοσίωσις, εως, ἡ, consecratio. 2) absolutio et condemnatio. 3) crimen laesae majestatis. 4) desponsatio.

καθόσον, adv. quantum. pro καθ' ὅσον s. κατὰ ὅσον.

καθότι, adv. pro καθ' ὅ τι, eo quod.

καθυβρίζω, f. ίσω, insolenter afficio injuriis, injuria lacesso, dedecore afficio, violentiam offero per meram libidinem. Constr. c. acc. vel. c. gen. personae.

καθυγίασις, ἡ, (ὑγιάζω) sanatio. (?)

καθυγραίνω, madefacio, humecto, irrigo.

κάθυγρος, ον, i. q. simplex ὑγρός.

κάθυδρος, ον, (ὕδωρ) aquis abundans.

καθυλακτέω, f. ήσω, oblatro, latro in.

καθυλίζω, f. ίσω, (ὑλίζω) percolo.

καθυλομανέω, (ὑλομανέω) frondibus et foliis luxurio, supervacuis frondibus silvesco.

καθυμνέω, f. ήσω, (ὑμνέω) decanto, celebro: frequenter cano.

καθυπάρχω, i. q. ὑπάρχω.

καθυπείκω, i. q. ὑπείκω.

καθυπεμφαίνω, i. q. ὑπεμφαίνω.

καθυπενδίδωμι, i. q. ὑπενδίδωμι.

καθυπερακοντίζω, f. ίσω, supero, vinco.

καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco.

καθυπερηφανέω, insolens, arrogans sum.

καθύπερθε, ante voculam καθύπερθεν, adv. (ὕπερθε) desuper, c. gen. Od. 8. 279. 2) superne, supra. Nonnunquam c. gen., ut καθύπερθε Χίοιο, supra Chium, i. e. ut haberent insulam ad sinistram, Od. 3, 170. cf. 15, 404. opponitur. ὑπένερθε. Apud seriores καθύπερθε γενέσθαι, superare, victorem esse, superiorem evadere.

καθυπερτερέω, f. ήσω, praesto, superior sum.

καθυπέρτερος, έρα, ερον, superior, victor. 2) praestantior: ditior: elatior. Hinc Superl. καθυπέρτατος, editissimus, supremus

καθυπηρετέω, i. q. ὑπηρετέω.

καθυπισχνέομαι, f. καθυποσχήσομαι, (ὑπισχνέομαι, irr.) promitto, polliceor. 2) voveo.

καθυπνής, ές, (ὕπνος) gravi s. alto somno oppressus.

καθύπνιος, ον, (ὕπνος) qui fit vel apparet per somnum.

κάθυπνος, ον, (ὕπνος) plenus somni, a somno, vel sopore gravi depressus.

καθυπνόω, f. ώσω, obdormio, somnum capio, dormio placide, vel profunde.

καθύπνωσις, εως, ἡ, dormitio, delapsio in somnum. A praec.

καθυποβάλλω, subjicio. 2) suggero, admoneo.

καθυπογράφω, praescribo, exprimo dicendo, demonstro.

καθυποδείκνυμι, idem.

καθυποδέχομαι, i. q. ὑποδέχομαι. (*irreg.*)

καθυπόκειμαι, subjacio, suppositus sum, adsum jam in promptu et paratu. *dub.*

καθυποκλίπτω, i. q. ὑποκλέπτω.

καθυποκρίνομαι, (ὑποκρίνομαι) histrionica actione decipio, artibus histrionicis fallo, τινά, Dem. 2) histrionica actione exprimo, simulo, τὰ μαντεῖα, Oenomaus Euseb. 5, 26. καθυποκρίνασθαι Ἐπειοὺς εἶναι, Lucian.

καθυποπίπτω, i. q. ὑποπίπτω, (*irr.*)
καθυποπτεύω, i. q. ὑποπτεύω.
καθυποσαίνω, i. q. ὑποσαίνω.
καθυποστίβίζω, i. q. στιβίζω.
καθυποτάσσω, subigo, subjicio.
καθυποτοπέομαι, i. q. ὑποτοπέομαι.
καθυποτρέχω, i. q. ὑποτρέχω. (*irr.*)
καθυπουργέω, f. ήσω, ministro.
καθυποψῖθυρίζω, i. q. ὑποψιθυρίζω.
καθυστερέω, posterior sum, tardius venio. 2) cedo, inferior sum, τινός.
καθυστερίζω, f. ίσω, cunctor, moror.
καθυφαίνω, intexo, detexo, *dub.*
καθύφεσις, εως, ἡ, praevaricatio. A seq.
καθυφίημι, f. καθυφήσω, (ὑφίημι) submitto, remitto, dimitto, negligo aliquid, cedo alicui aliquid, prodo, e. g. τὰ τῆς πόλεως. *inpr.* prodo caussam adversariis, praevaricor, τινί τι, Dem. cedo s. concedo alicui in aliqua re, τινί τι. *Med.* καθυφίεμαι ἔν τινι, negligens sum in aliqua re, negligentem me gero, remitto, e. g. ἐν μάχαις, Lucian.
καθυφίστημι, i. q. ὑφίστημι.
καθυψηλός, ή, όν, altus, *dub.*
καθωραΐζομαι, f. ίσομαι, glorior, ostentanda mea forma, pulcritudine.
καθώς, *adv.* sicut, prout, velut: quomodo, qua ratione. *Attici* hoc adverbio non utuntur, v. Lobeck. Phryn. p. 426. Additur quoque interdum enclitica πέρ, καθώσπερ. cf. καθά et καθάπερ..
καί, *Conj.* et, etiam. Haec particula varios habet usus: 1) simpliciter conjungit vel singulas voces vel totas enunciationes. καί - καί, *et - et.* Arctior evadit conjunctio, si praemittitur τέ ut σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς. 3) augendi vim habet, *vel*, *etiam*, ut Il. 12, 301. κέλεταί ἑ θυμός, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, vel in firmas aedes irrumpere. Sic in formula οὐ μόνον - ἀλλὰ καί, *non solum - sed etiam*, in qua interdum καί cum vi quadam omittitur. 3) ante participia et adjectiva nec non in enunciationibus interpositis καί est *licet*, *quamvis*, ut Il. 9, 655. Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὀΐω, quamvis furibundum. Ita quoque apud *Atticos.* 4) καὶ οὗτος, et is, isque, idemque. καὶ ταῦτα, idque. 5) καί poni solet post πολύς, ut πολλὰ καὶ μεγάλα, multa magna. 6) Post ὅμοιος, ἴσος, ὁ αὐτός idem valet, quod ὡς s. ὥσπερ, ut Lat. *ac*, *atque.* 7) Conjungitur cum aliis particulis: καὶ γάρ, etenim. καί - γέ, et quidem. καὶ δή, et certe, et vero: nunc ipsum: fac, fac ita esse. καί - - - καὶ δὴ καί, quum - - tum etiam, tum maxime. καὶ εἰ etiamsi. καὶ μήν, at vero, at sane. καὶ μὴν καί, quin. καὶ πῶς; quomodo tandem?
καιάδας, ου, ὁ, carcer subterraneus, in quem sontes conjiciebantur, apud Spartanos. 2) barathrum, sive fossa, in quam conjiciebantur apud eosdem cadavera supplicio adfectorum. Scribitur etiam κεάδας, καιάτας, καιέτας. cf. καίαρ.
καίαρ, ατος, τό, fovea subterranea, locus terrae motu diruptus et hians, i. q. ὄρυγμα. cf. καιάδας.
καιετάεις, εσσα, εν, (καίαρ) abundans locis terrae motibus diruptis et hiantibus, Od. 4, 1. Zenodotus legebat Λακεδαίμονα καιετάεσσαν pro κητώεσσαν.
καικίας, ου, ὁ, Caecias, ventus ab ortu aestivo spirans.
καινίζω, (καινός) novo, renovo, in novam formam muto, transformo, Soph. Tr. 867. 2) consecro diis, auspicor, Aesch. Ag. 1069. cf. καινόω.
καίνισμα, τό, quod recens factum vel renovatum est.
καινισμός, οῦ, ὁ, novatio, innovatio.
καινιστής, οῦ, ὁ, innovator.
καινοδοξέω, (καινός, δόξα) novis rebus studeo, ap. Jos. si lectio non vitiosa.
καινοδοξία, ας, ἡ, studium et amor rerum novarum, Lucian.
καινολογία, ας, ἡ, (λόγος) sermonis novitas, insolentia.
καινοπαθέω, inaudita patior, a seq.
καινοπαθής, ές, (πάθος) insolens, inauditus, in partem deteriorem.
καινοπηγής, ές, (πήγνυμι) novo quodam modo compactus s. novus.
καινοπήμων, ον, (πῆμα) qui nova mala expertus est.
καινοποιέω, res novas facio, item, molior. 2) reficio, novo, innovo aliquid.
καινοποιητής, οῦ, ὁ, novis artificiis utens. A praec.
καινοποιία, ἡ, res novae, rerum conversio. Ab eod.
καινοποιός, όν, (ποιέω) innovans, novator, novatrix.
καινοπρᾶγέω, f. ήσω, (πράσσω, πρᾶγος) novi quid facio, abhorrens ab usu.
καινοπραγία, ας, ἡ, rerum novarum designatio. A praec.
καινοπρέπεια, ἡ, (καινοπρεπής) novitas moris.
καινοπρεπεστέρως, *adv.* insolentius. *Comp.* a seq.
καινοπρεπής, ές, (πρέπω) novi moris, insolitus. 2) novitate jucundus.
καινοπρεπῶς, *adv.* nove, insolenter. A praec.
καινός, ή, όν, novus: peregrinus, inusitatus, incognitus. ἐκ καινῆς, sc. ἀρχῆς, denuo, de integro.
καινόσπουδος, ον, novarum rerum studiosus. τὸ καινόσπουδον, studium novitatis.
καινοσχημάτιστος, ον, (σχηματίζω) novo modo formatus, insolens.
καινοσχήμων, ον, (σχῆμα) idem.
καινόταφος, ον, novo modo sepultus. Pallad. ep. 64, 4. σχῆμα καινόταφον i. e. καινὸν σχῆμα τάφου.
καινότης, ητος, ἡ, (καινός) novitas.
καινοτομέω, f. ήσω, (καινοτόμος) innovo, res novas facio, molior, dicitur et de doctrina et de aliis rebus, re publica etc.
καινοτόμημα, ατος, τό, innovatio, rerum novatio, novum institutum, novae opiniones. A pr.
καινοτομία, ας, ἡ, innovatio. 2) rerum novarum molitio. 3) novitas. A seq.
καινοτόμος, ον, (καινός, τέμνω) qui novas res molitur. 2) qui novi quid instituit, docet etc. novitatis studiosus.
καινότομος, ον, in quo novae viae sectae et apertae sunt, novus, insolens. Ex iisd.
καινοτόμως, *adv.* nove, novo more.
καινότροπος, ον, novi moris, insolens.
καινουργέω, f. ήσω, (καινουργός) res novas edo, rebus novis studeo, novo modo facio, innovo.
καινούργημα, ατος, τό, innovatio. A pr.
καινούργησις, ἡ, idem.
καινουργία, ας, ἡ, idem.
καινουργίζω, f. ίσω, i. q. καινουργέω, et ab eodem.
καινουργισμός, οῦ, ὁ, innovatio. A pr.
καινουργός, όν, (ἔργον) innovator, nova operans, moliens.
καινοφανής, ές, (φαίνομαι) novitatis s. insolentiae speciem habens.
καινόφιλος, ον, (φιλέω) qui non semper iisdem, sed subinde novis rebus delectatur.
καινοφωνέω, f. ήσω, novis verbis utor.
καινοφωνία, ας, ἡ, (φωνή) novitas vocum. 2) opinio et doctrina prava, ap. Script. Eccles.
καινόω, f. ώσω, novo, innovo, renovo.
καίνυμαι, vinco, supero, *c. acc. pers. et c. inf.*, ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων κυβερνῆσαι, Od. 3, 282. τινά τινι, Hes. sc. 4. Multo frequentius repariuntur perfectum et plqpf. κέκασμαι, ἐκεκάσμην, *Dor.* κέκαδμαι, significatione praes. et impf., supero aliquem aliqua re, Il. 2, 530. 16, 808. Od. 19, 395. alibi: *c. inf.* Od. 2, 158. 2) κέκασθαί τινι, ommisso *acc.*, excellere, insignem esse aliqua re, Il. 4, 339. 5, 54. Od. 9, 509 al. valeo, *c. inf.*, Ap. Rh.
καίνω, f. κανῶ, aor. 2. ἔκᾰνον, inf. κανεῖν, i. q. κτείνω, victum interficio, occido, *poet.* inpr. *Trag.*
καινῶς, *adv.* (καινός) nove, novo modo.
καίνωσις, εως, ἡ, (καινόω) novitas, v. c. λόγων, πραγμάτων.
καίπερ, *Conj.* etsi, quamvis.
καιρικός, ή, όν, (καιρός) ad tempus spectans, tempus significans.
καίριος, ία, ιον, vel καίριος, ον, tempestivus, opportunus. 2) dicuntur καίρια, illa momenta et tempora rerum, quibus maxime prodesse quid vel nocere potest: unde 3) letalis, de plaga, ictu, qui fit in eo loco, ubi periculosum est. Ab eod.
καιρίως, *adv.* tempestive, opportune. 2) letaliter. *Comp.* καιριωτέρως, A pr.
καιρόεις, όεσσα, όεν, vide καιροσέων.
καιρομανέω, (μαίνομαι) opportuno tempore inspiro, Bianor. ep. 4, 4. *dub. lect.*
καιρός, ὁ, occasio, opportunitas temporis vel loci, quaecunque opportunitas. καιρὸς χρόνου, opportunum tempus, Sophocl. 2) statutum et certum tempus. 3) *plur.* καιροί, calamitas, miseria, tempora adversa. ἔσχατος καιρός, extremum periculum. 4) ἐπὶ καιροῦ vel ἐν καιρῷ, opportune. κατὰ καιρόν, pro tempore. ἐκ καιροῦ, ex tempore. ἄνευ s. ἀπὸ καιροῦ, παρὰ καιρόν, inopportune. πρὸς καιρόν, εἰς καιρόν, in praesentia, ad certum temporis articulum. 5) opportunitas, quod par est, decet: commodum, utilitas: status rerum et conditio, καιροὶ σωμάτων, habitus corporum, Aristot. temperatus animi affectuum status, temperantia: hinc ὑπὲρ καιρόν, supra modum, immodice.
καῖρος, ου, ὁ, vel καίρως, licium.
καιροσέων, Od. 7, 107. καιροσέων ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, a bene textis fasciis destillat liquidum oleum, i. e. oleum non penetrat per fascias propter densitatem earum. Volunt καιροσέων esse *gen. plur* a καιρόεις p. καιροεσσῶν. Veterum nonnulli legebant χρυσεσσῶν.
καιροσκοπέω, tempus, occasionem speculor.
καιροτηρέω, idem.
καιροφυλακέω, it. καιροφυλακτέω, (φύλαξ) idem. τὴν πόλιν, tempora urbis observare, Dem. *Posterior forma* a *serioribus* tantum usurpatur, v. Lobeck Phryn. p. 575.
καιρόω, (καῖρος) stamen connecto.

καίρωμα, ατος, τό, (καιρόω) connexio staminis.

καίρωσις, εως, ἡ, idem.

καιρωσίς, ἴδος, ἡ, (καιρόω) textrix.

καιρωστρίς, ἴδος, ἡ, idem.

Καῖσᾰρ, ᾰρος, ὁ, Caesar, nomen Latinum. Unde

καισᾰρειάω, Caesar sum, Caesarem me gero.

καίω, Att. κάω, (ᾱ) impf. ἔκαιον, Att. ἔκαον, f. καύσω, aor. 1. pass. ἐκαύθην, aor. 2. ἐκάην, (ᾰ) accendo, incendo, uro, ustulo. 2) comburo, cremo. 3) uro, ut nix vel frigus, Valck. Adon. p. 224. c. Med. ardeo metaph. καίομαί τινος, amo, ardeo amore alicujus, (qua in formula non est supplendum ἔρωτι.)

κάκ, i. q. κατά ante κ apud Homerum, ut κὰκ κεφαλῆς.

κάκ, contr. ex καὶ ἐκ. (ᾰ)

κακάβη, ἡ, κάκαβος, ἡ, κακάβιον, τό, i. q. κακκάβη, etc. (ᾰ)

κᾰκαγγελέω, (ἀγγέλλω) mala nuncio, Dem.

κακαγγελία, ας, ἡ, malus nuncius. 2) maledicentia. A seq.

κακάγγελος, ον, (ἄγγελος) malus nuncius, mala nuncians.

κακάγγελτος, ον, (ἀγγέλλω) male nunciatus, malo nuncio effectus.

κάκαλα, ων, τά, muri, Aeschyl. testibus Hesychio et Photio.

κακαλία, ας, ἡ, cacalia, leontica, herba.

κακανδρία, ας, ἡ, (ἀνήρ) ignavia, timiditas. v. ἀνδραγαθία.

κακανθήεις, εσσα, εν, mala florens, florem perniciosum habens.

κᾰκάω, caco. cf. κακκάω.

κακελπιστέω, (ἐλπίζω) mala spero.

κακέμφατον, ου, τό, dictio obscena. 2) oratio mali ominis.

κακεμφάτως, *adv.* obscene, parum grate. A pr.

κακεντρεχεία, ας, ἡ, sollertia subdola et malefica, vafrities. A seq.

κακεντρεχής, ές, sollers in re mala, astutus, versutus, malitiosus.

κακεργᾰσία, ἡ, (ἐργασία) mala elaboratio.

κακεργέτης, ου, ὁ, (ἔργον) maleficus.

κακοεργέτις, ιδος, ἡ, malefica. A pr.

κακέσχατος, ον, supra modum malus et improbus.

κάκη, ης, (κακός) proprie vitium rei cujusque in quocunque genere. 2) malitia, imprimis. 3) ignavia, timiditas militis bellum reformidantis. (⏑-)

κακηγορέω, f. ήσω, (κακήγορος) maledico, convicior.

κακηγορία, ας, ἡ, maledicentia, maledictum. Ab eod.

κακηγόριον, ου, τό, idem ut κακηγορίου δίκη, actio injuriae e maledictis. Ab eod.

κακηγορίστερος, maledicentior. κακηγορίστατος, maledicentissimus. *Compar.* et *Superl. irreg.* a seq.

κακήγορος, ον, (ἀγορεύω) maledicus.

κακηγόρως, *adv.* maledice.

κακηθής, ες, *poet.* p. κακοήθης, v. Lobeck ad Phryn. p. 676.

κακηπελέων, a Nicandro dicitur, ὁ κακῶς ἔχων, qui male habet, aeger. A κακός, et πέλω, sum, ad exemplum Homerici ὀλιγηπελέων.

κακηπελία, ἡ, malus habitus, malus status *Opp.* εὐηπελία.

κακία, ας, ἡ, (κακός) malitia, malignitas, corruptio. 2) vitium, peccatum, pravitas. 3) dedecus, probrum. 4) ignavia, imbellis timiditas, pavor. 5) incommodum, malum, adflictio, molestia, vexatio.

κακιζότεχνος, ον, (τέχνη) artem vituperans.

κακίζω, f. ίσω, (κακός) vitupero, objurgo, accuso, rei culpam confero in. Κακίζομαι, *Med.* ignavus fio, sum timidus, praesto me ignavum et imbellem.

κακίονερος, *Compar. irreg.* a κακός, ap. Stratonem.

κακισμός, οῦ, ὁ, (κακίζω) vituperatio, ipsa actio vituperandi, probrum.

κάκιστος, η, ον, *Superl. irreg.* a κακός.

κακίων, ον, *Compar. irreg.*, a κακός. (ῑ)

κακκάβη, ἡ, perdix. 2) cacabus, olla testacea, *rarius* ἡ κάκαβος, vel ἡ κάκκαβος. (-⏑-)

κακκᾰβίζω, (κακκάβη, 1.) cacabo, vox perdicum, *it.* ululatum.

κακκάβιον, ου, τό, *Dimin.* a κακκάβη. (-⏑⏑⏑)

κακκαβίς, ῖδος, ἡ, perdix femina. 2) i. q. κακκάβη, 2.

κάκκαβος, ἡ, v. κακκάβη. Forma ὁ κάκκαβος valde est dubia.

κακκάζειν, gallinarum cantus ad ovorum partum. Hesych. At Poll. meleagridum.

κακκάω, vel κακάω, caco.

κακκεῖαι, inf. aor. 1. *Ep.* p. κατακεῖαι a κατακαίω, Od. 11, 74.

κακκείοντες, part. *Ep.* p. κατακείοντες, a κατακείω, Hom.

κακκεφαλῆς, nonnulli minus bene scribunt pro κὰκ κεφαλῆς. Ita quoque κακκόρυθα, κακκορυφήν.

κάκκη, ης, ἡ, merda.

κακκῆαι, *v. l.* p. κακκεῖαι, q. v.

κακκρύπτω, *Ep.* p. κατακρύπτω, Hes. Th. 413.

κακοανάστροφος, ον, (ἀναστρέφω) non affabilis, intractabilis. *Oppos.* εὐανάστροφος.

κακοβακχευτος, ον, (βακχεύω) epith. chori: tristis, luctuosus.

κακόβιος, ον, mala seu duriter et jejune vivens, victu tenui utens. *Superl.* κακοβιώτατος.

κακοβλαστέω, f. ήσω, male germino. A seq.

κακοβλαστής, ές, (βλαστάνω) male germinans, in germinando deficiens.

κακόβλαστος, ον, idem et ex eod.

κακόβλητος, ον, (βάλλω) frustra jactus, epith. teli id non ferientis, quod petebatur.

κακοβουλεύω, f. εύσω, male consulo, stulte ago.

κακοβουλία, ας, malum consilium, perversitas et pravitas in capiendis consiliis A seq.

κακόβουλος, ον, (βουλή) homo pravorum consiliorum, malevolus, stultus, parum prudens.

κακοβουλοσύνη, ἡ, *poet.* i. q. κακοβουλία.

κακοβούλως, *adv.* temere, imprudenter.

κακόγαμβρος, ον, (γαμβρός) infelix ob generum, s. ob affinitatem.

κακογᾰμία, ἡ, nuptiae malae s. malo consilio et sinistro exitu, non rite contractae.

κακογᾰμίου δίκη, accusatio ob nuptias non rite contractas.

κακόγᾰμος, ον, (γαμέω) infelix matrimonio.

κακογείτων, ον, (γείτων) male s. infeliciter vicinus, στόνος, Soph. Ph. 692.

κακογένειος, ον, (γένειον) male barbatus, cui tenuis vel rara est barba.

κακογενής, ές, (γένος) ignobili et sordido genere natus.

κακογλωσσία, ἡ, maledicentia, jactatio. A seq.

κακόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) qui est malae linguae, inauspicatus, maledicens, jactator etc.

κακογνωμονέω, prava consilia agito.

κακογνωμοσύνη, ἡ, pravitas consiliorum. A seq.

κακογνώμων, ον, (γνώμη) hebes in judicando, pravus consiliorum. 2) hostili animo praeditus.

κακόγονος, ον, (γονή) male, infeliciter natus.

κακογύναιος, ον, (γυνή) cui mulieres calamitates parant.

κακοδαιμονάω, (κακοδαίμων) ab intemperiis agor, insanio; et simplex.

κακοδαιμονέω, f. ήσω, sum infelix, adversa fortuna utor. 2) agitor a mala intemperie, a malis Furiis, Dem. Chers. p. 93.

κακοδαιμονία, ας, ἡ, infelicitas, calamitas. 2) insania, furor.

κακοδαιμονίζω, f. ίσω, infelicem judico.

κακοδαιμοσύνη, ης, ἡ, infelicitas. A seq.

κακοδαίμων, ον, infelix, miser, calamitosus. 2) malus daemon, malus genius.

κακοδάκρυτος, ον, (δακρύω) tristis, luctuosus, miserum in modum plorans. (υ anceps.)

κακόδερμος, ον, (δέρμα) malam pellem habens.

κακοδῐδασκᾰλέω, f. ήσω, male doceo: mala doceo.

κακοδῐκία, ας, ἡ, (δίκη) malum et corruptum judicium.

κακόδμος, ον, (ὀδμή) male olens.

κακοδόκιμος, ον, reprobus.

κακοδοξέω, f. ήσω, (κακόδοξος) pravam opinionem suscepi, defendo etc. 2) infamia laboro.

κακοδοξία, ας, ἡ, mala opinio. 2) malum dogma. 3) infamia, ignominia. Ab eod.

κακόδοξος, ον, (δόξα) ignobilis. 2) qui malae famae est.

κακόδουλος, ου, ὁ, malus, nequam et infelix servus.

κακοδρομία, ἡ, (δρόμος) infelix cursus.

κακόδωρος, ον, (δῶρον) malo consilio et ad pestem donatus.

κακοειδής, ές, (εἶδος) mala specie, deformis.

κακοειμονία, ίας, ἡ, malus, laceratus ac sordidus vestitus. A seq.

κακοείμων, ον, (εἷμα) male indutus, perperam vestitus, pannosus, detrita veste amictus.

κακοελκής, ές, (ἕλκος) male suppurans.

κακοέπεια, ας, ἡ, (ἔπος) sermo vitiosus. 2) maledicentia, obtrectatio.

κακοεργᾰσία, ἡ, i. q. κακεργασία.

κακοεργία, i. q. κακουργία.

κακοεργής, ές, i. q. κακοεργός.

κακοεργία, ἡ, maleficium, improbitas.

κακοεργός, όν, (ἔργον) maleficus, improbus, γαστήρ, fames improba, Od. 18, 54. cf. κακοῦργος.

κακοζηλία, ας, ἡ, mala et infelix aemulatio, s. imitatio, affectatio infecta atque importuna. 2) malarum rerum imitatio.

κακόζηλος, ον, male et infeliciter aemulans seu imitans. 2) vitia ipsa imitans.

κακοζήλως, adv. male et infelici affectatione.

κακοζοΐα, ἡ, poet. p. κακοζωΐα.

κακοζωΐα, ἡ, misera vita, infelix et mala vita. A seq.

κακόζωος, ον, (ζωή) infeliciter vivens.

κακοήθεια, ας, ἡ, (κακοήθης) prava consuetudo, morum vel ingenii pravitas. 2) calliditas, malitiosa versutia, malignitas, fraus callida.

κακοήθευμα, τό, fraus callida, malitiose factum.

κακοηθεύομαι, maligne callidus sum. A seq.

κακοήθης, ες, (ἦθος) male moratus, malignus, malitiosus, suspiciosus, qui malos putat omnes alios. 2) callidus, fraudulentus. opp. εὐήθης.

κακοηθία, ἡ, poet. p. κακοήθεια.

κακοηθίζομαι, maligne cavillor et ludibria expono, τινά, v. c. τὴν φιλοσοφίαν.

κακοηχής, ές, (ἦχος) male sonans.

κακόηχος, ον, idem.

κακοθαλπής, ές, (θάλπω) non idoneus ad fovendum, non bene fovens.

κακοθανασία, ἡ, mala mors, a seq.

κακοθάνατος, ον, male, misere moriens. 2) malam mortem afferens. (Antepenult. brevis.)

κακοθελής, ές, (θέλω) malevolus, malignus.

κακοθελία, et κακοθέλεια, ας, ἡ, malevolentia, obtrectatio. A pr. dub.

κακόθεος, ον, (θεός) malos deos habens, existimans deos malos esse. 2) i. q. κακοδαίμων.

κακοθεραπεία, ἡ, mala et perversa curatio morbi.

κακοθημοσύνη, ης, ἡ, ordo confusus, quum res male disponuntur et geruntur, nihil via et ratione agitur, nihil loco fit. opp. εὐθημοσύνη. A seq.

κακοθήμων, ον, (τίθημι) qui omnia male disponit. 2) male digestus. 3) qui est corpore male constituto.

κακοθηνεῖν, infelicem esse, vel male habitum. κακοθηνεῖν dicuntur τὰ πρόβατα, oves, quum male proveniunt agni, parvi nascuntur et infirmi, ipsaeque matres partu sunt infelices: quum parva agnorum copia est. Contrarium est, εὐθηνεῖν, q. v.

κακόθροος, ον, contr. κακόθρους, (θρόος) maledicus, infaustus.

κακοθυμία, ας, ἡ, animus male adfectus, ex aliqua caussa, ut tristitia, item erga aliquem, ut malevolus. opp. εὐθυμία. A seq.

κακόθυμος, ον, (θυμός) qui male adfectus est animo, tristis, item malevolus.

κακόθυτος, ον, (θύω) male sacrificans.

Κακοΐλιος, ἡ, (Ἴλιος) infelix Ilium, scelestum Ilium. (⏑⏑–⏑⏑)

κακοκαρπία, ας, ἡ, annus sterilis. A seq.

κακόκαρπος, ον, male et infeliciter fructificans, malos fructus gignens, paucos, raros, ingrati saporis et malae nutritionis.

κακοκέλαδος, ον, (κέλαδος) male sonans. 2) maledicus. 3) invidus.

κακοκέρδεια, ας, ἡ, (κέρδος) turpis quaestus.

κακοκερδής, ές, (κέρδος) turpem quaestum faciens.

κακοκλεής, ές, (κλέος) infamis, qui malae famae est.

κακοκνήμος, ον, (κνήμη) qui crura habet exilia.

κακοκοίμητος, ον, (κοιμάομαι) male dormiens.

κακοκρισία, ας, ἡ, (κρίσις) pravum et iniquum judicium.

κακοκτέριστος, ον, (κτερίζω) insepultus, male sepultus.

κακόλεκτρος, ον, (λέκτρον) i. q. κακόγαμος.

κακολίμενος, ον, (λιμήν) malum portum habens. (ῐ)

κακολογέω, f. ήσω, (κακολόγος) male dico, obtrecto, imprecor diras. 2) contemno.

κακολογία, ας, ἡ, obtrectatio, quum male de aliquo loquimur. Ab eod.

κακολογικός, ή, όν, obtrectandi, male dicendi cupidus. A pr.

κακολόγος, ον, (λέγω) obtrectator, maledicus.

κακομαθής, ές, (μανθάνω) qui male, h. e. prave, perperam, aut tarde, lente discit, male doctus.

κακόμαντις, ὁ, ἡ, malus vates, male vaticinans.

κακομαχέω, f. ήσω, (μάχη) malitiose, improbe ac subdole, it. prave, timide, ignave pugno.

κακομέλετος, ον, (μέλος) mala, tristia, canens, tristis. Epith. vocis ap. Aeschyl.

κακομετρέω, (κακόμετρος) male metior.

κακομέτρητος, ον, recta mensura carens. τὸ κακομέτρητον, vitium in metro poetico. A pr.

κακομετρία, ἡ, prava mensura.

κακόμετρος, ον, (μέτρον) male metiens. 2) malo vel falso mensus.

κακομηδής, ές, (μῆδος) cui malum est consilium. 2) fraudulentus, astutus.

κακομήτης, ου, vel κακόμητις, ὁ, ἡ, (μῆτις) mali consilii, cujus mala sunt consilia, fraudulentus.

κακομητίη, ἡ, fraudulentia, dolus malus, poet.

κακομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) malam habens matrem.

κακομηχανέω, (κακομήχανος) mala machinor, mala struo vel molior: de forma κακομηχανάομαι dubitant viri docti, v. Lobeck ad Phryn. p. 6??.

κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus; fraus, machinatio malorum.

κακομήχανος, ον, (μηχανή) malorum excogitator, malorum machinator.

κακομιλία, ας, ἡ, consuetudo cum pravis. pro κακομιλία Lobeck. Phryn. p. 677. scribendum esse censet κακοομιλία.

κακομιμήτως, adv. (μιμέομαι) male imitando cum affectatione.

κακόμισθος, ον, malum aut nullum praemium ferens.

κακομοιρία, ας, ἡ, (μοῖρα) fatum adversum.

κακομοίριος, ον, infelix. A pr.

κακόμοιρος, ον, (μοῖρα) idem.

κακόμορος, ον, (μόρος) infortunatus.

κακομορφία, ας, ἡ, deformitas. A seq.

κακόμορφος, ον, (μορφή) deformis.

κακομουσία, ἡ, malus cantus.

κακόμουσος, ον, (Μοῦσα) carens cantu, ingratus, invita Musa natus, abhorrens.

κακόμοχθος, ον, (μόχθος) male, i. e. in vanum laborans.

κακονοέω, f. ήσω, (κακόνοος) malevolus sum, male cogito.

κακόνοια, ας, ἡ, malevolentia.

κακόνοος, ον, contr. κακόνους, (νόος, νοῦς) malevolus, mala mente praeditus. Opponitur εὔνους. Superl. κακονούστατος, Herod. Adv. κακονόως, raro κακόνως, v. Lobeck. ad Phryn. p. 141.

κακονομία, ας, ἡ, pravae leges, malus reipublicae status. A seq.

κακόνομος, ον, qui malis legibus utitur.

κακονυμφευτος, ον, idem quod seq.

κακόνυμφος, ον, ἡ, (νύμφη) quae infeliciter nupsit.

κακόνως, vide κακόνοος.

κακοξεινία, ἡ Ion. p. κακοξενία.

κακόξεινος, ον, Ion. p. κακόξενος. Hinc compar. irreg. Ep. κακοξεινώτερος, Od. 20, 376.

κακοξενία, ας, ἡ, inhospitalitas.

κακόξενος, ον, poet. κακόξεινος, qui male se gerit erga hospites, inhospitalis.

κακοξύνετος, ον, ad malum sapiens ac prudens, callidus ad fraudem. (υ breve.)

κακοοινία, ἡ, (οἶνος) malum vinum, defectus vini. Opponitur εὐοινία.

κακοπάθεια, ας, ἡ, (κακοπαθής) malorum perpessio, vexatio, molestia, aerumna, calamitas, labor. (ᾰ)

κακοπαθέω, f. ήσω, malis affligor, vexor, item molestias, velut itineris, laboris militaris etc. fero. A seq.

κακοπαθής, ές, (πάθος) aerumnosus, afflictus, malis, molestiis pressus.

κακόπαθος, ον, idem et ex eod.

κακοπαθῶς, adv. a κακοπαθής, aerumnose.

κακοπαρθενεύτως, adv. (παρθενεύω) indigno virgine modo.

κακοπάρθενος, ον, virgini non conveniens. 2) faciens indigna virgine.

κακόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, (πατήρ, vel πατρίς) malo patre ortus. 2) qui obscuris est natalibus. 3) cui mala est patria.

κακοπετής, ές, (πέτομαι) male volans.

κακόπηρος, ον, (πήρα) vilem habens peram.

κακοπινής, ές, (πίνος) impurus, sordidus et illuvie foedus. 2) malignus.

κακοπιστία, ας, ἡ, perfidia. A seq.

κακόπιστος, ον, perfidus. dub.

κακόπλαστος, ον, (πλάσσω) male fictus,

κακοπλάστως, adv. per fictionem parum elegantem.

κακοπλοέω, et κακοπλωέω, male navigo.

κακόπλοος, ον, contr. κακόπλους, (πλέω) male navigans.

κακοπλωΐα, poet. p. κακοπλοΐα.

κακόπνους, ουν, (πνοή) difficile spirans, difficilis respirationis.

κακοποιέω, (κακοποιός) malum reddo, laedo, pessumdo, vasto, τι. 2) malo aliquem afficio, τινά τι. 3) *intr.* male ago, mala rem gero, pecco, Xen. Oec. 3, 11.

κακοποιητικός, ή, όν, maleficus.

κακοποιΐα, ας, maleficentia, maleficium. A seq.

κακοποιός, όν, (ποιέω) maleficus, malis afficiens.

κακοπολιτεία, ας, ἡ, prava reipublicae administratio, corruptus reipubl. status.

κακοπονητικός, ή, όν, pessimus ad labores tolerandos, ad labores tolerandos ineptus, debilis, Aristot.

κακόποτμος, ον, infelix, infelicis fati.

κακόπους, οδος, ὁ, ἡ, vitio pedum laborans, qui infirmis aut deformibus est pedibus, v. κακοσκελής.

κακοπραγέω, f. ήσω, (κακοπραγής) infelix sum.

κακοπράγημα, τό, infelix factum, cala-

mitas. (◡ –◡ – – ◡)

κακοπραγής, ές, (πρᾶγος) male fretus, aut rebus adversis utens.

κακοπραγία, ας, ἡ, infelicitas in rebus agendis, seu gerendis: infelicitas quaevis, sors dura, res adversae. A pr.

κακοπραγμονέω, f. ήσω, (κακοπράγμων) improbe, dolose ago. 2) improbas, seu malas res molior, mala cogito.

κακοπραγμοσύνη, ης, ἡ, nequitia, improbitas, calliditas, fraus. Ab eod.

κακοπράγμων, ον, (πράσσω) malas res agens, improbe vivens, litigiosus, calumniator.

κακοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) informis.

κακόπτερος, ον, (πτερόν) male pennatus, male volans.

κακοῤῥαφής, ές, i. q. κακοῤῥάφος.

κακοῤῥαφία, ας, ἡ, Ion. κακοῤῥαφίη, ης, ἡ, malorum machinatio, insidiae, dolus. A seq.

κακοῤῥάφος, ον, (ῥάπτω) dolorum machinator. (ᾰ)

κακοῤῥέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) maleficus, improbus.

κακοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, maledicentia. A seq.

κακοῤῥήμων, ον, (ῥῆμα) maledicus. 2) indisertus, expers eloquentiae. 3) mali ominis.

κακοῤῥοθέω, f. ήσω, (ῥόθος) malo strepitu linguae prosequor, vel insector, maledico, conviciis proscindo.

κακοῤῥόθησις, εως, ἡ, maledicentia, convicium. A pr.

κακόῤῥυγχος, ον, (ῥύγχος) deformi rostro praeditus, faciem deformem habens.

κακοῤῥύπαρος, ον, (ῥυπαρός) valde, foede sordidus.

κακός, ή, όν, malus, vitiosus, vitio aliquo laborans: deformis: ineptus, non idoneus: ignavus, timidus, de milite: ignobilis: vilis, pauper. 2) malus, improbus, nequam, humilis, abjectus, scelestus, inhonestus, turpis. 3) infaustus, perniciosus: infestus: inauspicatus, male ominatus. – τὸ κακόν et τὰ κακά, *subst.* malum, calamitas, damnum: scelus, malignitas. κακόν τι ἔρδειν s. ῥέζειν τινά vel τινί, malo afficere aliquem, Hom. cujus loco *scriptores prosaici* dicunt κακόν τι ποιεῖν τινά vel τινί – κακὸν πάσχειν ὑπό τινος, malo affici ab aliquo. *Adv.* κακῶς, q. v. *compar.* κακίων, ον, vel χείρων, ον, et ἥσσων, ον. *Superl.* κάκιστος, η, ον, vel χείριστος, η, ον, et ἥκιστος, η, ον. *Comparativus* κακώτερος exstat ap. Homerum, et *superl.* κακώτατος, ap. *poetas seriores.* κακιότερος usurpavit Strato 6, 6. cf. Jacobs A. P. p. 733. – In *compositis* κακός notat vel *male* vel *nimis.*

κακόσημος, ον, (σῆμα) mali ominis.

κακόσινος, ον, (σίνομαι) nocens.

κακοσιτία, ας, ἡ, cibi fastidium. A sq.

κακόσιτος, ον, (σῖτος) qui stomachi vitio cibum fastidit. 2) qui spurcis cibis vescitur.

κακοσκελής, ές, (σκέλος) qui pravis est cruribus.

κακοσκηνής, ές, (σκῆνος) malo et misero corpore praeditus.

κακοσμία, ας, ἡ, malus odor, foetor. A seq.

κάκοσμος, ον, (ὀσμή) malum odorem spirans.

κακόσπερμος, ον, (σπέρμα) male semen-tans, malum semen proferens seu habens.

κακόσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνα) excors, timidus, ignavus.

κακοσπορία, ας, ἡ, (σπείρω, σπόρος) mala satio, i. e. alieno loco et irrito cum exitu.

κακοσσόμενος, afferunt ex Hom. Il. ά, 105. sed legendum κάκ' ὀσσόμενος.

κακοσταθέω, male sto, male constitutus sum, a seq.

κακοσταθής, ές, (ἵστημι) male constitutus, instabilis. Oppon. εὐσταθής.

κακοστένακτος, ον, (στενάζω) valde, misere gemens.

κακοστόμαχος, ον, (στόμαχος) cujus stomachus male adfectus est. 2) qui stomachum laedit.

κακοστομέω, f. ήσω, (κακόστομος) maledico, convicior, τινά, Soph. El. 597. 2) male pronuncio.

κακοστομία, ας, ἡ, vitium male pronunciantis verba alienae linguae. 2) maledicentia. Ab eod.

κακόστομος, ον, (στόμα) qui mali est oris, maledicus. 2) qui perperam pronunciat verba alienae linguae. 3) pronunciatu difficilis.

κακόστρωτος, ον, (στρώννυμι) male stratus, incommodus, de lecto.

κακοσύμβολος, ον, male suadens, malesuada.

κακοσύνετος, ον, prudentia abutens. v. κακοξύνετος. (ῠ)

κακοσυνθεσία, ας, ἡ, (συντίθημι) malum foedus. 2) mala compositio. 3) malorum structura et machinatio. Hesych.

κακοσύνθεσις, εως, ἡ, idem.

κακοσύνθετος, ον, male compositus.

κακοσφυξία, ας, ἡ, (σφύξις) pravitas pulsus.

κακοσχημόνως, *adv.* indecenter, turpiter. A seq.

κακοσχήμων, ον, (σχῆμα) indecens, indecorus.

κακοσχολεύομαι, otio abutor, nugas ago.

κακοσχολέω, idem.

κακοσχολία, ας, ἡ, otium inutile, ineptum, quod malis rebus insumitur. A seq.

κακόσχολος, ον, (σχολή) otio abutens, malis rebus otium impendens. 2) malas moras nectens.

κακοσχόλως, *adv.* otio abutendo, nihil, male, noxie, inepte, frustra agendo.

κακοτεκνία, ἡ, malus liberorum proventus; *opp.* εὐτεκνία.

κακοτελεύτητος, ον, (τελευτάω) male desinens, malum exitum habens.

κακοτέρμων, ον, (τέρμα) malum finem habens, mali exitus.

κακοτεχνέω, f. ήσω, (κακότεχνος) malis artibus utor. 2) malis artibus adultero et depravo. 3) omnino mala fide in aliqua re utor, inprimis 4) falsum testimonium dico.

κακοτεχνής, ές, i. q. κακότεχνος.

κακοτεχνία, ας, ἡ, mala ars, quae ad hominum perniciem convertitur, maleficium. 2) falsum, quod ICti dicunt: falsum testimonium. Ab eod.

κακοτεχνίζω, i. q. κακοτεχνέω.

κακοτέχνιον, ου, τό, idem, imprimis falsum testimonium: unde κακοτεχνιῶν δίκη, adversus eum, qui falsum testimonium dixit.

κακότεχνος, ον, malis artibus deditus. 2) in malis rebus artificiosus, malignus, maleficus.

κακότης, ητος, ἡ, (κακός) malitia: improbitas: vitium: scelus: ignavia, timiditas: dedecus: malum, calamitas, aerumna.

κακοτροπεύομαι, f. εύσομαι, (κακότροπος) malis artibus ago, malitiose, fraudulenter, *item* perverse, dementer ago.

κακοτροπέω, idem et ab eod.

κακοτροπία, ας, ἡ, mali et perversi mores. 2) malignitas, nequitia. A seq.

κακότροπος, ον, (τρόπος) male moratus, mali moris. 2) malus, pravus, malignus.

κακοτρόπως, *adv.* maligne, perverse.

κακοτροφέω, (κακότροφος) male nutrio, male alo. 2) male nutrior, malum alimentum, sive parum alimenti, arripio. aor. 1. part. κακοτροφήσας, male nutritus, et Pass. κακοτροφηθείς, idem.

κακοτροφία, ας, ἡ, mala nutrimenta. Ab eod.

κακότροφος, ον, (τρέφω) qui male nutritur.

κακοτυχέω, f. ήσω, infelix sum, infeliciter ago. A seq.

κακοτυχής, ές, (τύχη) infelix, infortunatus.

κακοτυχία, ας, ἡ, infelicitas. A pr.

κακοϋπονόητος, ον, (ὑπόνοια) suspicax.

κακουργέω, f. ήσω, (κακοῦργος) maleficus et fraudulentus sum. 2) damno adficio, noceo, vexo, laedo.

κακούργημα, ατος, τό, maleficium, facinus maleficum, scelus, flagitium. A pr.

κακουργία, ας, ἡ, improbitas, scelus, maleficium, idque fere tectum, occultum, astus, fraus, stellionatus. Ab eod.

κακοῦργος, ον, (ἔργον) maleficus, improbus, facinorosus, perniciosus. 2) fraudator, latro, insidiator.

κακούργως, *adv.* malefice, improbe, scelerate.

κακουχέω, f. ήσω, (ἔχω) male tracto, male aliquem habeo, vexo. v. sequ.

κακουχία, ας, ἡ, omnis generis incommoda et mala, quibus quis premitur: mala, dura tractatio, vexatio: cultus corporis neglectus: mala adfectio corporis e laboribus, fame etc. Ex iisd.

κακόφατις, ιδος, ἡ, (φάτις) male sonans, male ominata.

κακόφατον, ου, τό, (φημί) mala compositio syllabarum, junctura deformem sonum reddens: detorsio sermonis in obscenum, e nominibus male ominatis consistens. Al. κακέμφατος.

κακοφημία, ας, ἡ, famositas. 2) obtrectatio. A seq.

κακόφημος, ον, (φήμη) qui est mali ominis, inauspicatus. 2) famam laedens, infamiam adferens. 3) famosus.

κακόφθαρτος, ον, male perditus.

κακοφθορεύς, έως, ὁ, (φθορά) male, misere perdens. Nicand.

κακοφθόρος, ον, (φθείρω) male perdens.

κακόφλοιος, ον, (φλοιός) malum corticem habens. Nicand.

κακοφραδής, ές, (φράζομαι) malum cogitans seu machinans.

κακοφραδία, ας, ἡ, inscitia.

κακοφραδμοσύνη, ἡ, malum consilium, inscitia, stultitia.

κακοφράδμων, ον, male suadens seu consulens.

κακοφρονέω, f. ήσω, (κακόφρων) male cupio alicui.

κακοφροσύνη, ης, ἡ, malitiosa mens, mens malevola: stultitia: superbia, spiri-

tus elatio. A seq.

κακόφρων, ον, (φρήν) malae vel malitiosae mentis, malevolus: stultus.

κακοφυής, ές, (φυή) qui pravs est natura, pravo ingenio seu animo praeditus. 2) male nascens, male proveniens.

κακοφυΐα, ας, ἡ, mala indoles, pravum ingenium, ingenii indolisque corruptio. A pr.

κακοφωνία, ας, ἡ, vox seu sonus asper. 2) insuavis pronunciatio. A seq.

κακόφωνος, ον, (φωνή) malam vocem seu asperam habens. 2) ingratam et insuavem pronunciationem habens.

κακοφώνως, *adv.* ingrata pronunciatione.

κακόχαρτος, ον, (χαίρω) alienis malis gaudens. 2) quo mali gaudent.

κακοχρήσμων, ον, i. q. sequens.

κακοχρήμων, ον, (χρῆμα) indigus, inops, pauper.

κακοχροέω, f. ήσω, (κακόχροος) mali sum coloris.

κακοχροια, ας, ἡ, malus, teter color.

κακόχροος, ον, *contr.* κακόχρους, (χρόα) decolor, qui mali, tetri est coloris.

κακόχυλος, ον, (χυλός) qui mali est succi.

κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia malorum humorum. A seq.

κακόχυμος, ον, (χυμός) malis et vitiosis humoribus plenus. 2) malos humores gignens.

κακόψογος, ον, (ψόγος) qui nequiter reprehendit, maledicus.

κακοψυχία, ας, ἡ, ignavia, demissio, turpitudo animi. A seq.

κακόψυχος, ον, (ψυχή) pusillanimis, qui animo est demisso, sive malo.

κακόω, f. ώσω, *proprie*, corrumpo, male affectum vel vitiosum reddo, ut aquam, turbulentam reddendo etc. 2) malo seu damno afficio, infesto, vasto, populor, vexo, affligo, male et inique tracto. κεκακωμένος, part. perf. pass. afflictus.

κακτάμεναι, inf. aor. *Ep.* a κατακτείνω pro κατακτάναι, Hes. sc. 453.

κακτανε, imperat. aor. a κατακτείνω, *Ep.* p. κατάκτανε.

κάκτος, ου, ὁ, vel ἡ, cactus, spinosa quaedam planta, carduus.

κακύνω, (κακός) malum vel improbum reddo, depravo, vitio, corrumpo. κακύνομαι, depravor, degenero, improbus fio, improbe ago, officio desum, ignavus sum, ignaviter me gero. 2) convicior, infamo probris, appello κακόν.

καχάζω, i. q. καγχάζω.

κακχεῦαι, inf. aor. 1. a καταχέω, Epice pro καταχεῦαι.

κακώδης, ες, (ὄζω) male olens.

κακωδία, ας, ἡ, malus odor. A pr.

κακώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) perniciosus.

κακώνυμος, ον, (ὄνομα) mali nominis.

κακῶς, *adv.* male, improbe, perperam, misere, lamentabiliter, luctuose. κακῶς ποιεῖν τινα, male tractare aliquem, malo afficere aliquem. κακῶς ποιεῖν τι, corrumpere aliquid. κακῶς ποιεῖν seu κακῶς πάσχειν, male se habere.

κάκωσις, εως, ἡ, (κακόω) afflictio, vexatio, infestatio, corruptio, deturpatio, vitiatio. 2) clades, exitium.

κακωτικός, ή, όν, infestandi seu vexandi vim habens, noxius. Ab eod.

καλαβίς, s. καλλαβίς, ἡ, genus saltationis apud Lacedaemonios. Hinc καλαβόομαι, salto καλαβίδα, et καλαβίδιον, τό, festum Dianae.

Καλαβρίζω, Calabros imitor. vide καλαβρ.

Καλαβρισμός, οῦ, ὁ, saltatio Calabrica. A pr.

κᾰλᾰβώτης, ου, ὁ, stellio.

καλαθηφόρος, ον, (κάλαθος, φέρω) calathos ferens. (ᾰ)

καλάθιον, ου, τό, it. καλαθίς, ίδος, ἡ, et καλαθίσκος, ὁ, parvus calathus, quasillus. *Dim.* a κάλαθος. (ᾰ)

καλαθισμός, οῦ, ὁ, saltationis genus, ut nonnulli opinantur, cum calathis. *dub.*

καλᾰθοειδής, ές, figuram calathi habens.

καλᾰθοειδῶς, *adv.* calathi forma. A pr.

καλαθοποιός, όν, (ποιέω) calathos faciens. (ᾰ)

κάλαθος, ὁ, calathus. 2) i. q. ψυκτήρ. 3) instrumentum ad liquefaciendum ferrum. 4) pars columnae. 5) poculum. (◡◡◡)

καλαΐνος, ίνη, ΐνον, a calai lapide factus, vel constans. 2) calaidis lapidis naturam vel colorem referens. A seq.

καλαΐς, ὁ, calais, lapis quidam. (ᾰ)

κᾰλᾰμαγρωστις, ἡ, arundineum gramen.

καλαμώδης, ου, ὁ, ἡ, (κάλαμος) arundinosus.

καλαμαῖος, αία, αῖον, culmarius, qui inter culmos seu stipulas est, versatur. 2) ἡ καλαμαία, genus cicadae vel locustae, mantis oratoria s. religiosa, Theocr.

καλαμάομαι, f. ήσομαι, (κάλαμος) stipulas lego, spicas colligo post messores. 2) racemo. 3) spolio post alium. v. ἐκκαλαμάομαι. 4) summas olerum partes carpo et comedo.

καλαμάριον, ου, τό, calamarium, theca, in qua reconduntur calami. Ab eod.

καλαμαύλης, ου, ὁ, (αὐλέω) qui calamo canit.

καλαμαυλητής, οῦ, ὁ, idem.

καλαμεύς, ὁ, piscator, qui hamo capit pisces.

καλαμευτής, οῦ, ὁ, messor. 2) i. q. καλαμεύς. A seq.

καλαμεύω, f. εύσω, meto, culmos seco et colligo. 2) pisces hamo capio.

καλαμιών, ῶνος, ὁ, arundinetum. cf. καλαμών.

καλάμη, ης, ἡ, stipula, *it.* culmus. 2) frumenti spica. 3) spicilegium, reliquiae. 4) corpus senecta confectum et quasi arefactum. 5) cadaver hominis interemti. (◡◡–)

καλαμητομία, ας, ἡ, culmorum seu stipularum sectio. 2) messis. A seq.

καλαμητόμος, ον, (τέμνω) culmos secans.

καλαμήτρια, ας, ἡ, (καλαμάομαι) quae stipulas colligit. 2) quae spicas colligit.

καλαμητρίς, ίδος, ἡ, idem. Ab eod.

καλαμηφάγος, ον, culmos secans, de falce. (ᾰ)

καλαμηφορεῖν, culmos gestare. 2) tesseram frumentariam afferre.

καλαμηφόρος, ον, (καλάμη, φέρω) culmos gestans.

καλαμίζω, f. ίσω, (κάλαμος) calamo cano, calamo canentes imitor.

καλαμίνθη, ης, ἡ, calamintha, herba.

καλαμινθώδης, ες, e calamintha confectus. A pr.

καλάμινος, ίνη, ινον, arundineus. 2) arundinis speciem habens, arundinosus.

καλάμιον, ου, τό, calamulus, parvus calamus, parva arundo. 2) specillum, instrumentum medicum. 3) ornamentum parvum cincinnos ambiens. *Dimin.* a κάλαμος.

καλαμίς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria. 2) calamarium, sive theca calamorum. 3) acus arundinea, qua mulieres in componendo capillo utebantur. 4) arundinetum. 5) calamus scriptorius.

καλαμίσκος, ου, ὁ, i. q. καλάμιον.

καλαμίτης, ου, ὁ, (καλάμη) culmus frumenti.

καλαμῖτις, ιδος, ἡ, spicis gaudens. A pr.

καλαμοβόας, ου, ὁ, (βοάω) calamo-strepus.

καλαμογλυφέω, f. ήσω, calamos, sive arundines sculpo. A seq.

καλαμογλύφος, ον, (κάλαμος, γλύφω) calamorum, sive arundinum sculptor.

καλαμογραφία, ἡ, (γράφω) scriptura.

καλαμοδύτης, ου, ὁ, (δύω) avis quaedam. (ῠ)

καλαμοειδής, ές, (εἶδος) calami speciem habens.

καλαμόεις, όεσσα, όεν, (κάλαμος) arundineus.

καλαμοκόπιον, τό, (κόπτω) arundinetum.

κάλαμος, ου, ὁ, calamus, arundo. 2) culmus. 3) virga geometrica. 4) calamus scriptorius. 5) tibia, ap. Etym. M. sive potius testudinis μαγάδιον, (*der Steg*) quod in vetustissima structura erat ex arundine. v. μαγάς. 6) stipula. 7) tessera frumentaria, quam qui afferebat, frumentum accipiebat. (◡◡◡)

καλαμοστεφής, ές, (στέφω) culmis redimitus.

καλαμοτύπος, ου, ὁ, (τύπτω) auceps, quia scilicet viscato calamo figit avem. (ῠ)

καλαμόφθογγος, ου, ὁ, (φθέγγομαι) calamo sonans, arundine canens.

καλαμόφθογγος, ον, idem.

καλαμοφόρος, ον, (φέρω) calamum seu arundinem gestans.

καλαμόφυλλος, ον, (φύλλον) arundinea folia habens.

καλαμόω, (κάλαμος) os fractum ferula munio. 2) *Med.* arundinem seu culmum gigno.

καλαμώδης, ες, arundineus, arundinosus. Hinc τὰ καλαμώδη, scil. ὕλη, arundineta.

καλαμών, ῶνος, ὁ, arundinetum. Dicitur etiam καλαμεών.

καλαμωτή, ῆς, ἡ, septum a calamis in navium oris, sive extremis.

Καλάνδαι, αἱ, Calendae, Dion. Hal. et Plut.

καλάνδρα, ἡ, vel κάλανδρος, ὁ, avis quaedam.

καλαπόδιον, ου, τό, forma caligaris. vid. seq.

καλάπους, οδος, ὁ, (κᾶλον, πούς) forma calcei cavi tignea, sculponea.

καλάσιρις, εως, ἡ, vestis linea, ad talos demissa, tunica lata.

καλαυρίτις λιθάργυρος, apud Dioscoridem, spuma argenti e puro argento, dicta a Calauria insula.

καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum, proprie, quod in summo est repandum.

καλέεσκε, ες, ε, impf. Ion. a καλέω, Il. med. καλέσκετο, Il. 15, 338.

κάλεσις, ἡ, Dionysius Hal. καλέσεις s. κλήσεις nominat classes civium Romanorum, a καλέω.

καλεσίχορος, ον, poet. καλεσσίχορος, (καλέω, χορός) choros advocans, ad saltandum invitans.

καλέω, f. καλέσω, med. καλέσομαι, poet. καλέσσω, καλέσσομαι, Att. καλῶ, καλοῦμαι.

Aor. 1. ἐκάλεσα, poet. κάλεσσα, med. ἐκαλεσάμην, poet. καλεσσάμην. Perf. κέκληκα, pf. pass. κέκλημαι, opt κεκλῄμην. Aor pass. ἐκλήθην. Fut. pass. κληθήσομαι. Fut. 3. κεκλήσομαι. Imperf. Ion. et Hom. καλέεσκον, voco, arcesso, invito, advoco: convoco, congrego: invoco v. c. deos: provoco, exhortor ad aliquid faciendum, c. inf.: καλέεσθαί τινα, advocare aliquem ad se, Hom.: ad coenam voco: in jus voco. 2) appello nomine, appello, nomino, καλεῖν τινά ἐπώνυμον, vel ἐπίκλησιν, cognomine aliquem dicere, Hom. καλεῖν τινα τι, appellare aliquem aliquo nomine, Hom. καλεῖν κατά τι, ἀπό τινος vel ἐπί τινος, nomen alicui imponere ex aliqua re. Pass. nominor, dicor, et apud poetas, sum. ὁ καλούμενος, qui dicitur. 3) postulo, desidero; de rebus inanimatis.

καλη, ἡ, et καλήτωρ, ὁ, Dor. et Att. p. κήλη, κηλητής.

καλήμεναι, inf. praes. act. a καλέω poet. p. καλεῖν, Il. 10, 125.

καλήμερος, ον, (καλός, ἡμέρα) cui felix est dies. 2) qui pulcram, jucundam habet diem.

κάλημι, Aeol. p. καλέω, Sappho. Minus bene scribitur καλημμι.

κάλητωρ, ορος, ὁ, (καλέω) vocator. v. κλήτωρ.

καλιά, ἡ, Ion. καλιή, domus, proprie lignea, casa, tugurium. 2) horreum. 3) nidus: cavea. 4) sacellum. (⏑ – –)

καλιάς, άδος, ἡ, tugurium, domuncula. 2) sacellum. A pr.

καλίδιον, ου, τό, domuncula, tugurium, Dim. ab eod.

καλίκιοι, οἱ, caliceri, caligae, Polyb.

καλινδέω, i. q. κυλινδέω, volvo, voluto, verso. καλινδοῦμαι, volutor, ut in pulvere, ἔν τινι, assiduus sum in aliqua re.

καλινδήθρα, ἡ, i. q. κυλινδήθρα.

καλίνδησις, ἡ, i. q. κυλίνδησις.

κάλινος, η, ον, (κᾶλον) ligneus.

καλιός, οῦ, ὁ, casa, tugurium, aedicula. v. καλιά. 2) carcer. Scribitur et κάλιος.

καλιστρέω, i. q. καλέω.

κάλλαια, τά, barbe galli gallinacei, palea. Invenitur etiam κάλλεα, τά, contr. κάλλη.

καλλάϊνος, adj. purpureus. 2) venetus, caeruleus, hyacinthinus. cf. καλάϊνος. A pr.

κάλλαϊς, ὁ, i. q. κάλαϊς.

καλλαρίας, ου, ὁ, vel γαλλαρίας, piscis, asellus major s. morrhua, Opp. hal. 1, 105.

καλλείπω, Ep. p. καταλείπω, Hom.

καλλίας, ου, ὁ, simia, al. πίθηκος. impr. simia domestica apud Athenienses. 2) nom. propr. virile.

καλλιβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) pulcras palpebras habens s. faciens. τὸ καλλιβλέφαρον, sc. φάρμακον, medicamentum ad pulcritudinem palpebrarum faciens.

καλλιβόας, ου, ὁ, (βοάω) qui pulcram habet vocem.

καλλίβοτρυς, υ, pulcros racemos habens.

καλλίβωλος, ον, (βῶλος) fertilis, pinguis.

καλλιγάληνος, ον, (γαλήνη) serenus, pulcer.

καλλίγαμος, ον, (γάμος) felici matrimonio junctus.

καλλιγένεια, ας, ἡ, (γίγνομαι) Telluris, aut secundum alios, Cereris, epitheton. Alii nutricem, alii pedissequam Cereris volunt. Ar. Thesm. 303.

καλλιγένεθλος, ον, (γενέθλη) nobili genere ortus. 2) pulcra progignens.

καλλιγενής, ές, (γένος) qui est e nobili genere.

καλλιγέφυρος, ον, (γέφυρα) pulcro ponte junctus.

καλλίγλουτος, ον, (γλουτός) nates formosas habens.

καλλίγονος, ον, (γόνος) pulcri generis.

καλλιγραφέω, pulcre scribo vel pingo: eleganter scribo. Med. fuco me.

καλλιγραφία, ας, ἡ, elegans scriptura, scribendi pingendive elegantia. A sq.

καλλιγράφος, ον, (γράφω) qui eleganter scribit aut pingit. 2) librarius.

καλλιγύναικα, acc. sing. quasi a καλλιγύναιξ, αικος, (γυνή) pulcris mulieribus abundans, epitheton Homericum Graeciae et Spartae. Reliqui casus non sunt in usu. (ῠ)

καλλιδενδρος, ον, (δένδρον) arboribus abundans, arborum copia pulcer, epith. regionis.

καλλιδίνης, ου, ὁ, (δίνη) pulcre fluens, liquidus, cui sunt vortices adspectu jucunda. epith. fluvii. (– ⏑ – –)

καλλίδιφρος, ον, pulcrum currum seu sellam, habens.

καλλιδόναξ, ᾶκος, arundinibus abundans, epith. fluminis.

καλλιέθειρα, ας, ἡ, quae pulcram habet comam.

καλλιέλαιος, ον, (ἔλαιον) oleo pulcro abundans.

καλλιέπεια, ας, ἡ, (καλλιεπής) elegantia et ornatus sermonis, sermo ornatus.

καλλιεπέω, f. ήσω, eleganter loquor, ornate et eleganter dico. κεκαλλιεπημένοι λόγοι, orationes elegantibus vocabulis contextae. Ab eod.

καλλιεπής, ές, (ἔπος) eleganti sermone s. cantu utens.

καλλιεργέω, f. ήσω, pulcra fabricor, affabre facio. A seq.

καλλίεργος, ον, (ἔργον) pulcre fabricatus, affabre factus.

καλλιερέω, f. ήσω, (ἱερόν) lito, perlito, bona exta reperio.

καλλιέρημα, ατος, τό, perlitatio. A pr.

καλλιζυγής, ές, (ζεύγνυμι) pulcris equis junctus.

καλλίζωνος, ἡ, (ζώνη) pulcro cingulo ornata, pulcra.

καλλιθέμεθλος, ον, (θέμεθλον) pulcre fundatus.

καλλίθριξ, τρίχος, (θρίξ) habens pulcros capillos.

καλλιθυτέω, bonis auspiciis utor, rite sacrifico, pulcra et splendida sacrificia offero, c. acc. καρπόν, Phil. Th. et 47, 6. A seq.

καλλίθυτος, ον, (θύω) bonis auspiciis aut rite sacrificatus. 2) in quo pulcra aut splendida sacrificia fiunt.

καλλικαρπέω, f. ήσω, (καλλίκαρπος) bonos vel pulcros, jucundos ad oculum et palatum fructus edo vel fero.

καλλικαρπία, ας, ἡ, pulcrorum fructuum ubertas. 2) fructuum pulcritudo et venustas. Ab eod.

καλλίκαρπος, ον, (καρπός) pulcros aut etiam bonos fructus ferens, fecundus.

καλλικέλαδος, ον, (κέλαδος) pulcrum sonum edens.

καλλίκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) pulcra cornua habens.

καλλίκοκκος, ον, (κόκκος) pulcra habens grana, cui pulcer est acinus.

καλλικολώνη, ης, ἡ, (κολωνός) collis pulcer, locus amoenus juxta Simoentem, fluvium Troadis.

καλλίκομος, ον, (κόμη) pulcram comam habens.

καλλικοτταβίζω, (κότταβος) cottabo venuste ludo, scite cottabizo.

καλλίκρεας, ατος, τό, (κρέας) pulcra caro, caro candida et subpinguis eaque jucundissima.

καλλικρήδεμνος, ον, (κρήδεμνον) pulcram habens vittam.

καλλίκρηνος, ον, (κρήνη) pulcrum fontem habens.

καλλίκρουνος, ον, (κρουνός) i. q. καλλίκρηνος.

καλλίκτυπος, ον, pulcre strepens s. sonans.

καλλιλαμπέτης, ου, ὁ, (λάμπω) qui pulcre splendet.

καλλιλεκτέω, (λέγω) pulcre loquor.

καλλιλεξία, ἡ, (λέξις) idem quod καλλιλογία.

καλλιλογέω, f. ήσω, (λόγος) scite et venuste loquor.

καλλιλογία, ας, ἡ, elegans venustaque dicendi facultas, vis bene dicendi.

καλλίμηρος, ον, pulcra femora habens.

καλλίμορφος, ον, (μορφή) formosus.

κάλλιμος, ον, poet. p. καλός, pulcer, elegans.

καλλίναος, ον, (νάω) pulcre fluens.

καλλίνικος, ον, (νίκη) qui pulcram et egregiam victoriam adeptus est, victor egregius, Pind. P. 1, 63. 11, 70. 2) pulcram s. praeclaram reddens victoriam, ὕμνος, Pind. N. 4, 26. τὸ καλλίνικον, celebratio victoriae, carmen victoriam celebrans.

καλλιοινία, ας, ἡ, (οἶνος) vini praestantia et bonitas. 2) largus vini proventus.

κάλλιον, neutr. a καλλίων, comp. a καλός, etiam adverbialiter, Hom.

Καλλιόπη, ἡ, (ὤψ) Calliope, novem Musarum praecipua, Hes. Th 29. Epice Καλλιόπεια. Tropice est pulcra voce praedita.

καλλίουλος, ου, ὁ, (ἴουλος) hymnus in Cererem.

καλλιόω, f. ώσω, (κάλλιον) pulcrius reddo. καλλιόομαι, *Med.* pulcer sum. *dub*

καλλιπαιδία, ας, ἡ, pulcri liberi, copia liberorum bene natorum. A seq.

καλλίπαις, αιδος, (παῖς) cui pulcri et bene nati sunt liberi. 2) proles pulcra, proba.

καλλιπάρηος, ον, (παρειά) pulcras genas habens, pulcer, Hom. Apud *seriores* etiam καλλιπάρειος. (ᾱ)

καλλιπάρθενος, ον, pulcras virgines habens. 2) nitidus, pulcer.

κάλλιπε, 3 sing. ind. aor. 2. a καταλείπω, *Ep.* pro κατέλιπε, Hom. inf. καλλιπέειν pro καλλιπεῖν, Od. 16, 296.

καλλιπέδιλος, ον, (πέδιλον) pulcros habens calceos.

καλλίπεπλος, ον, (πέπλον) pulcrum habens peplum.

καλλιπέτηλος, ον, (πέτηλον) pulcra folia habens.

καλλίπηχυς, υ, (πῆχυς) pulcra brachia habens, pulcer.

καλλιπλόκαμος, ον, pulcras comas vel comarum cincinnos habens.

καλλίπλουτος, ον, magnas opes habens.

καλλίπνοος, ον, *contr.* καλλίπνους, (πνέω) suaviter spirans.

καλλίπολις, εως, ἡ, egregia seu pulcra civitas. 2) *adj.* pulcras urbes habens, epith. regionis.

καλλίπονος, ον, (πόνος) pulcri laboris.

καλλιποτάμος, ον, (ποταμός) habens fluvios multos.

καλλιπρόβατος, ον, (πρόβατον) pecore abundans.

καλλιπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) adspectu pulcer.

καλλίπρῳρος, ον, (πρῷρα) pulcram habens proram. 2) pulcram habens faciem.

καλλίπυγος, ον, (πυγή) pulcras habens nates, pulcros habens clunes.

καλλίπυλος, ον, (πύλη) pulcram habens portam.

καλλίπυργος, ον, pulcre turritus, pulcre turribus munitus. 2) sublimis, celsus.

καλλιπύργωτος, ον, idem.

καλλίπωλος, ον, (πῶλος) pulcros equos habens.

καλλιρέεθρος, ον, (ῥέεθρον) liquidus, limpidus, copiosus. Epith. fontis.

καλλίροος, ον, *poet.* p. καλλίῤῥοος, Od. 5, 441. 17, 206. Fem. καλλιρόη.

καλλιῤῥημονέω, (καλλιῤῥήμων) pulcre et ornate dico.

καλλιῤῥημοσύνη, ης, ἡ, dictionis elegantia. A seq.

καλλιῤῥήμων, ον, (ῥῆμα) pulcris et elegantibus ornatus verbis.

καλλίῤῥοος, ον, i. q. καλλίροος.

καλλισθενής, ές, (σθένος) egregio robore praeditus, potens.

καλλιστάδιος, ον, (στάδιον) pulcrum habens stadium. (ᾰ)

καλλιστεῖον, ου, τό, (καλλιστεύω) praemium pulcritudinis eximiae. 2) praemium quodvis honestissimi optimique. 3) καλλιστεῖα, ων, τά, certamen in templo Junonis apud Lesbios de muliebris formae praestantia.

καλλίστευμα, ατος, τό, praestantia pulcritudinis, pulcritudo praecipua. A sq.

καλλιστεύω, f. εύσω, (κάλλιστος) pulcritudine excello, formosissimus sum.

καλλιστέφανος, ον, pulcra redimitus corona.

κάλλιστος, η, ον, *superl.* a καλός.

καλλίσφυρος, ον, (σφυρόν) Epith. feminae, pulcros habens pedes, pulcra.

καλλιτεκνία, ας, ἡ, fecunditas, liberorum bene natorum dives. A seq.

καλλίτεκνος, ον, (τέκνον) egregios habens liberos.

καλλιτεχνέω, f. ήσω, (καλλίτεχνος) eleganti artificio elaboro.

καλλιτέχνης, ου, ὁ, elegans artifex.

καλλιτεχνία, ας, ἡ, artis pulcritudo, artis elegantia.

καλλίτεχνος, ον, (τέχνη) pulcram artem factitans, pulcra artis opera edens.

καλλιτοκία, ἡ, i. q. ἡ καλλιτοκος.

καλλιτόκος, ον, (τίκτω) pulcros edens partus.

καλλίτοξος, ον, (τόξον) pulcrum habens arcum, bonus sagittarius.

καλλιτράπεζος, ον, (τράπεζα) delicata mensa utens. (ᾰ)

καλλίτριχος, ον, (θρίξ) qui pulcro est capillo: pulcros capillos faciens.

καλλίφαρος, ον, (φᾶρος) pulcre vestitus, splendidus.

καλλιφεγγής, ές, (φέγγος) valde lucidus.

καλλίφθογγος, ον, (φθόγγος) suaviter sonans.

καλλίφλοξ, φλογός, (φλόξ) egregio splendore coruscans.

καλλιφυής, ές, (φύω) pulcre crescens, pulcre constitutus vel factus.

καλλίφυλλον, τό, est adianti genus; idem quod καλλίτριχον.

καλλίφυλλος, ον, (φύλλον) pulcris foliis praeditus. Epith. rosae.

καλλιφωνία, ας, ἡ, vox pulcra, sonus elegans, suavis. A seq.

καλλίφωνος, ον, (φωνή) pulcram vocem habens, eleganter sonans.

καλλίχειρ, χειρος, (χείρ) pulcras manus habens.

καλλιχέλωνος, ον, (χελώνη) testudine signatus, ὀβολός, pulcra testudinis figura insignitus.

καλλίχθυς, ύος, ὁ, piscis quidam.

καλλίχοιρος, ον, pulcros porcellos habens.

καλλίχορος, ον, in quo choreae commode duci possunt: pulcer, amabilis, amoenus. 2) pulcras choreas agitans, tripudiis se oblectans.

καλλίων, ον, *compar.* a καλός.

καλλιώνυμος, ον, (ὄνομα) pulcrum nomen habens.

καλλονή, ῆς, ἡ, pulcritudo, elegantia, decor. A seq.

κάλλος, τό, (καλός) pulcritudo, venustas, decor. (Il. 18, 191. non est unguentum Veneris) 2) *plur.* κάλλεα, κάλλη, res pulcrae, vestimenta decora, Aesch. Ag. 932. feminae formosae, Luc.

καλλοσύνη, ης, ἡ, *poet.* p. κάλλος.

καλλόσυνος, η, ον, *poet.* p. καλός, pulcer.

καλλυντήρ, ὁ, (καλλύνω) ornator: tonsor.

καλλυντήριος, ον, ad ornandum idoneus, ad ornamenta pertinens, elegans. τὸ καλλυντήριον, ornamentum. τὰ καλλυντήρια, dies festus apud Athenienses.

καλλυντής, οῦ, ὁ, i. q. καλλυντήρ.

κάλλυντρον, ου, τό, omne instrumentum comentium. 2) capitis ornamentum muliebre, *latine*, calicndrum. 3) instrumentum, quo verrimus, scopae. 4) spathula. A seq.

καλλύνω, (καλός) pulcrum reddo, orno. 2) verro, mundo *Med.* καλλύνομαι, ornor: nitide eleganterque me habeo: glorior, mihi ipse placeo, ἐπί τινι.

καλλωπίζω, f. ίσω, (ὤψ) decoro, formam fingo, faciem elegantem et venustam reddo, sed fere de curioso nimis studio ornandi. Et sic etiam *tropice.* 2) orno, como. Hinc *Med.* καλλωπίζομαι, orno me, glorior, mihi placeo, artem ostento, inepte me vendito, superbio.

καλλώπισμα, ατος, τό, species magnifica, ornamentum, cultus, inpr. cultus superfluus, exquisitior. A pr.

καλλωπισμός, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

καλλωπιστής, οῦ, ὁ, cultus (in vestitu) nimium studiosus. Ab eod.

καλλωπιστικός, ή, όν, ad comendum vel ornandum aptus. A pr.

καλλωπίστρια, ας, ἡ, cultus in vestitu nimium studiosa. 2) ornatrix. Ab eod.

καλόβαθρον, τό, (κᾶλον, βάθρον) gralla.

καλοβάμων, ον, (κᾶλον, βαίνω) grallator. (-◡--)

καλοβάτης, ου, ὁ, i. q. καλοβάμων. (-◡◡-)

καλογνώμων, ον, (γνώμη) generosus, nobilis animi, ingenuus.

καλοηθής, ές, (ἦθος) commodis moribus praeditus, comis, mitis.

καλόθριξ, τριχός, bene comatus, *item* jubatus, de equa.

καλοιώνιστος, ον, (οἰωνίζομαι) bene ominatus, auspicatus.

καλοκἀγαθία, ας, ἡ, (καλοκἀγαθός) probitas, integritas et honestas.

καλοκἀγαθικός, ή, όν, bonus, honestus, probus, frugi. Ab eod.

καλοκἀγαθός, όν, i. e. καλός καὶ ἀγαθός, pulcer et bonus, virtutibus corporis et animi instructus, bonus, probus, honestus, frugi. Dicitur inprimis de eo, qui iis artibus est excultus, quae liberalem et ingenuum hominem decent. 2) καλοκἀγαθοί Athenis dicebantur *optimates*, nobiles. Saepenumero divisim dicitur καλός καὶ ἀγαθός, unde Lobeckio forma καλοκἀγαθός est *suspecta.*

καλοκοπέω, f. ήσω, (κᾶλον, κόπτω) ligna caedo, findo.

καλολογία, ἡ, i. q. καλλιλογία, *dub.*

καλόμορφος, ον, (μορφή) pulcer.

κᾶλον, ου, τό, lignum.

καλοπέδιλα, τά, i. q. καλὰ πέδιλα, calcei pulcri, Theocr. 15, 105.

καλοπόδιον, τό, *Dim.* a καλόπους.

καλοποιέω, f. ήσω, benefacio, bonum facio.

καλοποιός, όν, (ποιέω) beneficus, bonum faciens.

καλόπους, οδος, ὁ, (κᾶλον, πούς) pes ligneus, forma calcei cavi, norma sutoria.

καλόπους, οδος, (καλός, πούς) pulcros pedes habens.

καλοῤῥημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) facundia, elegantia orationis.

καλός, ή, όν, pulcer, formosus 2) decens, decorus, honestus, laudabilis, egregius. 3) probus, bonus, aequi bonique amans. 4) strenuus, fortis. 5) jucundus, suavis. *Hinc* τὸ καλόν, οῦ, decus, ornamentum, commodum, laus, praeclare factum; *it.* speciosum. τὰ καλά, virtutes, at *Comp.* καλλίων, pulcrior, *Superl.* κάλλιστος, pulcerrimus, et *adv.* καλῶς, κάλλιστα, pulcre, belle, pulcerrime. De comparativo καλλιώτερος Thuc. 4, 118. vide Lobeck. Phryn. p. 135. (α producitur ab Homero, Epicis, Jambographisque antiquioribus: bis breve occurrit apud Hesiod. op. 63. Th. 585. Pindarus et Attici α semper habent breve, Elegiaci, Epigrammatici et Bucolici modo breve, modo longum.)

κάλος, ου, ὁ, rudens, funis nauticus: usitatius *Attice* κάλως. 2) nervus quo tenditur arcus. (◡◡)

καλότης, ἡ, i. q. κάλλος, pulcritudo.

καλοφόρος, ον, (κᾶλον, φέρω) lignum ferens.

καλόφρων, ον, (φρήν) i. q. καλογνώμων, benevolus: bona, honesta mente praeditus.

καλπάζω, (κάλπη) equum in gressum exsultantem urgeo. 2) summis pedibus et molliter incedo.

κάλπασος, ἡ, v. κάρπασος.

κάλπη, ἡ, cursus quoddam genus, incessus tolutilis, Pauson. El. 5, 9. κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ μήτε

ἀπήνης ἵεσθαι δρόμον, ubi subjungit, equa vehi solitos in hoc certamine: ad extremum autem curriculum ex equa celeriter desilientem equitem, apprehenso equae freno, quo simul ea cursu certasse. 2) i. q. κάλπις.

κάλπις, ιδος, ἡ, urna, situla, hydria, urceus. Ap. *seriores* etiam κάλπη, ἡ.

κάλπιον, ου, τό, genus poculi. *Dimin.* a κάλπις.

κάλτιος, ου, ὁ, calceamentum cavum et profundum. Vox Sicula, unde calceus.

καλύβη, ης, ἡ, (καλύπτω) casa, tugurium, gurgustium. 2) caverna. 3) cella.

καλύβιον, ου, τό, toguriolum, casula: gurgustiolum. *Dimin.* a praec.

καλυβίτης, ου, ὁ, qui in tugurio habitat.

καλυβοποιέω, et καλυβοποιέομαι, gurgustia, seu casas facio, mihi paro.

κάλυβος, ὁ, i. q. καλύβη, Hesych.

καλυκίζω, f. ίσω, (κάλυξ) efflaresco. Hesych.

καλύκιον, ου, τό, calyculus. *Dimin.* a κάλυξ.

καλυκοστέφανος, ον, (στέφανος) coronam e rosis recentibus gerens.

καλυκώδης, ες, (κάλυξ) calyce intectus.

καλυκῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) roseam, i. e. pulcram faciem habens.

κάλυμμα, ατος, τό, (καλύπτω) velamen, tegmen; velum, tegimentum. 2) palpebrae, quoniam sunt tegumenta oculorum. 3) genus retis piscatorii. 4) calva, cranium. 5) putamen, cortex. 6) sepulcrum.

καλυμμάτιον, ου, τό, parvum tegmen. *Dimin.* a pr.

κάλυξ, υκος, ἡ, calyx, flos rosae nondum apertus. 2) omnis folliculus, seu omne putamen, quo aliquid continetur. 3) ornamentum muliebre, ex auro aut argento; circuli aurei aut argentei, quibus coercentur capilli. Il. 18, 401. 4) nomen herbae. (⏑–)

καλύπτειρα, ἡ, i. q. καλύπτρα, velum. *proprie fem.* a seq.

καλυπτήρ, ῆρος, ὁ, (καλύπτω) velum, tegmen, operculum: tegula, imbrex.

καλυπτήριον, τό, tegimen, tegumentum, operculum, tectum.

καλυπτός, ή, όν, opertus, tectus. 2) *act.* tegens, Soph. Ant. 1011.

καλύπτρα, ας, ἡ, *Ion.* καλύπτρη, tegmen capitis muliebre, flammeum. 2) tegumentum operculum quodvis. A seq.

καλύπτω, f. ψω, tego, circumdo, operio, velo, contego, occulo, Hom. *Metaph.* de morrore et luctu, πένθος, ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψέ νιν, Hom. Contr. τινά τινι vel τινί τι καλύπτειν, etiam *cum duplici acc.* τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν, Il. 4, 461. 503. 6, 11. al. *Med.* tego me, contegor, τινί vel ἔν τινι, Hom. 2) i. q. ἀμαυρόω, obscuro, obumbro: ignominia afficio, Soph. O. C. 283. ubi v. Musgr. et Doderlein. p. 294.

καλχαίνω, (κάλχη) purpureum colorem refero, purpureo colore tinctus sum. Hinc *metaph.* alta mente cogito, alta mente verso, metaphora a mari desumta, constr. ἀμφί τινι, Eur. Heracl. 40. vel *c. acc.* Soph. Ant. 20.

κάλχη, ης, ἡ, flos vel animal, quo purpura tingitur; flos purpureus.

καλώδιον, ου, τό, funiculus nauticus. 2) quivis funiculus. *Dimin.* a κάλως.

καλωπός, ή, όν, (ὤψ) pulcer.

κάλως, *gen.* κάλω, ὁ, *Ion.* κάλος, rudens, funis nauticus. Nom. pl. κάλωνς Ap. Rh. (⏑–)

καλῶς, *adv.* (καλός) pulcre, bene, recte, jure, merito, honeste.

καλωστρόφος, ον, (στρέφω) qui funes conficit.

κάμ, *Epice* pro κατά ante μ, κὰμ μέν, Od. 20, 2. Hes. op. 441. καμ μέσσον, Il. 11, 172.

καμάκινος, ον, (κάμαξ) qui e pertica est. καμάκινον δόρυ, pertica hastata.

κάμαξ, ακος, ἡ, vitis pedamentum, palus. 2) pertica, contus. 3) lignum hastae. V. καμάσσω. (⏑–)

καμάρα, ας, ἡ, *lat.* camara, seu camera; proprie tectum arcuatum, deinde, quicquid tale tectum habet, ut carpentum, vehiculum, navis, pars auris juxta foramen. (⏑⏑–)

καμαρεύω, in cameram confero.

καμάριον, ου, τό, cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta.

καμαροειδής, ές, camerae formam habens, fornicis habens figuram, cameratus.

κάμαρος, v. κάμμαρος.

καμαρόω, (καμάρα) fornico.

καμάρωμα, ατος, τό, (καμαρόω) fornicatio, fornix.

καμάρωσις, εως, ἡ, cameratio. Ab eod.

καμαρωτός, ή, όν, fornicis habens formam, fornicatus, concameratus, deinde currus cum tecto etc. Ab eod.

κᾰμᾰσῖνες, vel κᾰμᾰσῆνες, ων, οἱ, pisces quidam marini.

κᾰμάσσω, (κάμαξ) torqueo, vibro sc. hastam.

κᾰμᾰτηδόν, *adv.* (κάματος) laboriose.

κᾰμᾰτηρός, ά, όν, (κάματος) laboriosus. 2) defessus, defatigatus, miser. 3) fortis, robustus, laboribus tolerandis aptus.

κᾰμάτηρῶς, *adv.* laboriose, aegre, difficulter.

κάματος, ου, ὁ, (κάμνω) labor, fatigatio. 2) id, quod labore partum est. 3) morbus. (⏑⏑⏑)

κᾰματόω, f. ώσω, laboro, fatigor, fatisco. 2) delasso. A pr.

καματώδης, ώδες, laboriosus, molestus. 2) morbidus. Ab eod.

καμβαίνω, *poet.* p. καταβαίνω, Bian. 4, 9. si lectio vera.

κάμε, 3 sing. aor. 2. a κάμνω, *Epice* pro ἔκαμε.

καμεῖται, 3 fut. a κάμνω.

καμήλειος, εία, ειον, (κάμηλος) camelinus.

καμηλέμπορος, ου, ὁ, negotiator; qui camelis merces vehit.

καμηληλασία, ας, ἡ, (ἐλασία) camelorum agitatio.

καμηλελάτης, ου, ὁ, (ἐλάτης) cameli vel camelorum agitatio.

καμηλίζω, camelo similis sum, imitor camelum.

καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator, vel curator.

καμηλοβοσκός, ον, (βόσκω) camelos nutriens.

καμηλοκόμος, ον, (κομέω) camelos curans.

καμηλοπάρδαλις, ιος, ἡ, camelopardalis.

κάμηλος, ου, ὁ, ἡ. camelus, animal. 2) vide κάμιλος. (⏑–⏑)

καμηλοτροφέω, (τρέφω) camelos alo.

καμηλωτή, ῆς, ἡ, sc. δορά, (κάμηλος) pellis cameli.

κάμιλος, ου, ὁ, funis nauticus, quo nautae utuntur ad ancoras jaciendas. Suid. et Schol. Ar. Vesp. 1030. Haec vox invenitur in locis N. T. Matth. 19. 24. Luc. 18. 25. Marc. 10, 25.

καμιναῖος, αία, αῖον, i. q. καμινιαῖος.

καμινεία, ας, ἡ, (καμινεύω) opera, quae navatur ad caminum.

καμινεύς, i. q. καμινευτής.

καμινευτής, οῦ, ὁ, (καμινεύω) ad fornacem, caminum laborans.

καμινευτήρ, ῆρος, ὁ, idem. Ab eod.

καμινεύτρια, ας, ἡ, quae ad caminum seu fornacem laborat. 2) quae in herae cubiculo opus facit, formula cubicularia. *Fem.* a καμινευτήρ.

καμινεύω, f. εύσω, (κάμινος) in camino excoquo, seu candefacio.

καμινία, ἡ, i. q. καμινεία.

καμιναῖος, αία, ον, ad caminum pertinens.

καμίνιον, τό, *Dimin.* a κάμινος, parvus caminus, parva fornax. (⏑–⏑⏑)

καμινίτης, ου, ὁ, scil. ἄρτος, panis in camino coctus.

καμινόθεν, *adv.* e fornace.

καμινοκαύστης, ου, ὁ, (καίω) fornarius.

κάμινος, ου, ἡ, caminus, fornax, furnus. 2) apud scriptores eccles. ignis, flamma, aestus, ardor. (⏑–⏑)

κᾰμινώ, οῦς, ἡ, fuligine camini oppleta.

καμινώδης, ες, fuliginosus.

καμμα, τό, edulium quoddam Laconicum.

κάμμαρος, ὁ, squillae marinae genus. Scribitur etiam κάμαρος vel κάμμορος, *Maced.* καμμάραι, vel καμάραι, *Latine cammarus, gammarus.*

καμματίδες, ων, αἱ, folia lauri admixta edulio, quod dicitur κάμμα.

καμμεν, deterior scriptura pro κὰμ μέν, v. κάμ.

κάμμες, *Aeol.* et *Dor.* p. καὶ ἄμμες, i. e. καὶ ἡμεῖς.

καμμίξας, partic. *Ep.* a καταμίγνυμι pro καταμίξας, v. l. Il. 24, 529.

καμμονίη, ης, ἡ, victoria ap. Hom., quae opponitur fugae. A καταμονή, quasi permansio in arena Martis.

κάμμορος, ον, *Ep.* p. κακόμορος, miser, infelix, Od. 2, 351. 5, 160. 2) τὸ κάμμορον, medicamentum refrigerans, fortasse i. q. κώνειον, Hipp. 3) i. q. ἀκόνιτον, Nic. 4) ὁ, i. q. κάμμαρος.

καμμύω, *Ep.* p. καταμύω, cf. Phryn. p. 339. Apud Xen. Cyr. 8, 3, 27. καμμύων, exstat pro *varia lectione*, quam defendit Schaeferus ad Bos. p. 368.

κάμνω, f. κᾰμοῦμαι, aor. ἔκᾰμον, inf. καμεῖν, conj. *Ep.* cum redupl. κεκάμω, κεκάμῃσι, κεκάμωσι, Hom. aor. med. ἐκᾰμόμην, pf. κέκμηκα, unde occurrit ap. Hom. partic. κεκμηώς, κεκμηῶτι, κεκμηῶτα, acc. pl. κεκμηότας. — 1) *intr.* fatigor, lassus sum, κάμνειν γυῖα, χεῖρας, ὦμον, defatigari membris, manu, humero, Hom. aegroto, morbo laboro, Xen. laboro, multum laborem exantlo aliquid faciendo; ita frequenter cum partic. οὐ δὴν ἔκαμον τανύων τόξον, non diu laborabam tendens arcum, Od. 21, 426. ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα, quum fessa erat flendo, Il. 24, 613. — καμόντες s. κεκμηκότες, *Ep.* κεκμηότες, mortui. 2) *trans.* cum la-

bore facio, elaboro, de artificibus, Hom. κάμε τεύχων, Il. 2, 101. 8, 195. labore paro, labore, acquiro; qua significatione Homerus frequenter usurpat aor. med. Il. 18, 341. Od 9, 130. – Perfectum non nisi vi *intransitiva* occurrit.

καμπάλιος, ία, ιον, (κάμπτω) inflexus, incurvus.

καμπεσίγουνος, ας, (κάμπτω, γόνυ) incurvans genua.

καμπεσίγυιος, ον, (γυῖον) membra flectens. Epith. παιγνίου, *einer Marionette.*

καμπή, ή, (κάμπτω) inflexio, flexus, curvatio, curvatura, articulus. 2) flexus curriculi. καμπὴν ποιεῖσθαι, flecto curru per alterum curriculi partem redire. 3) flexio vocis in cantu.

κάμπη, ή, eruca, a κάμπτω, quoniam curvatur serpendo.

κάμπιμος, ίμη, ιμον, flexilis.

κάμπιος, ον, i. q. καμπαλέος.

κάμπος, εος, τό, balaena, cetus.

καμπτήρ, ῆρος, ό, (κάμπτω) flexus, curvatura. 2) meta circi, vel hippodromi.

καμπτός, ή, όν, flexilis. 2) flexus. Ab sqq.

κάμπτρα, ή, v. κάμψα.

κάμπτω, f. ψω, flecto, inflecto, incurvo. Dicitur etiam sensu *neutrali.* 2) flecto, cogo, de sententia deduco, animum alicujus mollio. κεκαμμένος, inflexus, perf. pass. καμφθῆναι, flecti, curvari, aor. 1. pass.

καμπυλαύχην, ενος, inflexum collum habens.

καμπύλη, ης, ή, sc. βακτηρία, baculus incurvus, *item* lituus, Philos. (ῠ)

καμπυλίζω, et καμπύλλω, *Ion.* pro κάμπτω, flecto, incurvo.

καμπυλόγραμμος, ον, (γραμμή) curvis lineis circumscriptus.

καμπυλοειδής, ές, curvae speciei.

καμπυλόεις, εσσα, εν, *poet.* pro καμπύλος, recurvus, inflexus.

καμπυλόπρυμνος, ον, (πρύμνα) obliquam puppim habens.

καμπυλόῤῥιν, ῖνος, ό, ή, (ῥίν) aduncum nasum habens.

καμπυλόῤῥινος, ον, idem.

καμπύλος, η, ον, (κάμπτω) curvus, inflexus, τόξα, Hom. 2) ἡ καμπύλη, sc. βακτηρία, lituus. (‐ ⏑ ⏑) Hinc

καμπυλότης, ητος, ή, curvitas.

κάμψα, ή, vel κάψα et κάμπτρα, capsa e lignis. (Ab *antiquo* κάπτω, *capio.*)

καμψάκης, ου, vel καψάκης, vas olearium, dolium. 2) mensura rerum liquidarum tenens quatuor sextarios sive 8 heminas sive 96 uncias.

καμψιδίαυλος, ον, (δίαυλος) in diaulo reciprocans, volubilis, cito percurrens aliquid.

καμψανίζω, i. q. βαρβαρίζω, barbare loquor.

καμψίον, ου, τό, i. q. κάμψα, *item* calcei feminei genus.

καμψίουρος, ον, (οὐρά) flectens caudam.

καμψίπους, ποδος, (πούς) pedem flectens, *epith. Furiae apud Aesch.* Sept. 776. *quod alii explicant*: pedes mobilis, celer, *alii*: scelerati pedem flectens s. incurvans i. e. prosternens eum.

κάμψις, εως, ή, (κάμπτω) inflexio, curvatio, curvatura, flexus; *item* anfractus, de via.

καμψίοδυνος, ον, (ὀδύνη) flectendo vel inflexu frequenti dolens. 2) incurvatus dolore.

καμψός, ή, όν, (κάμπτω) inflexus, curvus.

κάμων, ωνος, i. q. σκαμωνία, *poet.* (⏑ ‐)

κάν, 1) i. q. καὶ ἄν. κἂν εἰ, etiamsi forte. 2) i. q. καὶ ἐάν, et si, etiamsi, κἂν --- κἄν, vel κἂν μὲν --- κἂν δέ, sive --- sive. 3) i. q. καὶ ἐν. (‐)

κάν, *poet.* p κατά ante ν, κὰν νόμον, Pind. Ol. 8, 103.

κανάβευμα, τό, exemplar, designatio s. forma alicujus rei.

κανάβινος, η, ον, ad κάναβον pertinens. κηρός, cera ad designandam formam artificii alicujus apta. σῶμα, corpus strigosum et macilentum.

κάναβος, ου, ό, lignum tenue, cui fictores ceram, gypsum, circumliniunt. Poll. 2) homo corpore emaciato, ut venae emineant. 3) κάναβοι, fontes multiplicibus rivulis sparsi (⏑ ⏑ ⏑)

κανάζω, f. ξω, turbo, cum strepitu exhaurio.

κάναθρον, ου, τό, (κάννη) currus vimineis cratibus contextus, vehiculum, ferculum, storea. *Proprie* crates ex salignis viminibus contexta, quae currui imponitur.

κάνασπρον, ου, τό, (κάνης) canistrum. 2) patina testacea, vas testaceum.

κᾰνᾰχέω, f. ήσω, resono, strepitum, seu crepitum edo. Vox facta e sono.

κᾰνᾰχή, ῆς, ή, crepitus, sonitus. A pr.

κᾰνᾰχηδόν, et δά, *adv.* cum strepitu. A pr.

κᾰνᾰχήπους, ποδος, (πούς) sonipes.

κᾰνᾰχής, ές, strepens, sonans.

κᾰνᾰχίζω, (καναχή) resono, strepo.

κᾰνᾰχος, ά, όν, i. q. καναχής.

κάνδαυλος, ου, ό, eduli genus, ex amylo, lacte, caseo et melle cf. κάνδυλος et κανδύλη.

κανδύκη, ης, ή, (κάνδυς) vestis Persica.

κανδύλη, ή, i. q. κάνδαυλος. (ῠ)

κάνδυλος, ου, ό, i. q. κάνδαυλος.

κάνδυς, υος, ό, indumentum Medicum, quo etiam Persae usi.

κάνεον, τό, *Ion.* p. κάνουν, Od. 10, 355. 2) operculum vasculi, Hipp. (ᾰ)

κάνεον, τό, *raro* κάνειον, *Attice* κανοῦν, (κάνη) canistrum, canistellum: vasculum ad usus convivii e qualibet materia, aere, argento etc. (ᾰ)

κάνη, ή, *rarior* forma p κάννα. (⏑ ‐)

κάνης, ητος, ή, canistrum, calathus. (⏑‐)

κᾰνήτιον, ου, τό, parvum canistrum. *Dimin.* a praec.

κᾰνηφορεῖν, canistrum ferre in sacris.

κᾰνηφορία, ή, gestatio canistri in sacris. A seq.

κᾰνηφόρος, ον, (κάνη, φέρω) canistrum ferens. Canephorae, virgines in solemnibus Cereris sacra portantes; qui honos erat in primariis.

κανθαρίζειν, tremere, ap. Ammon. sed vox corrupta videtur e τανθαρύζω, vel τανθαρίζω, pro quo etiam dicitur τανθαλύζω, et ταντᾰλίζω, cf. τονθορύζω.

κανθάριον, ου, τό, *Dimin.* a κάνθαρος.

κανθάριος, vel κανθάρεος, s. κανθαρίας, vitis genus. Ab eod.

κανθαρίς, ίδος, ή, scarabaeus frumentum rodens. 2) insectum alatum, virosum, causticum, e muscarum genere, vulgo musca Hispanica. Ab eod.

κανθαρίτης, sc. οἶνος, (κανθάριος) vinum cantharites.

κάνθαρος, ου, ό, scarabaeus. 2) cantharus, poculi genus. 3) piscis quidam litoralis. 4) nota in lingua Apidis. 5) navigii genus.

κανθήλια, ων, τά, sc. ἐπισάγματα, clitellae. A seq.

κανθήλιος, ου, ό, sc. ὄνος, (κάνθος) asinus magnus, vel clitellarius. 2) bardus, stolidus.

κανθίς, ίδος, ή, asella. Dimin. a seq.

κάνθος, ου, ό, asinus. Etym.

κανθός, οῦ, ό, oculi angulus, hirquus. 2) canthus, ferrum, quo rotae vinciuntur.

κάνθων, ωνος, ό, (κάνθος) asinus. 2) *comice* pro κάνθαρος, Ar. Pac. 82.

κανίας, ου, ό, (κάνη) canistrum, i. q. κάλαθος, Hesych.

κανίσκιον, τό, *Dimin* a κανίας.

κάνιστρον, τό, *Dimin.* a κανίας, canistrum.

κάννα, vel κάνη, ης, ή, canna, storea.

καννάβινος, ίνη, ινον, ex cannabi factus, stuppeus. (‐ ⏑ ⏑ ⏑) A seq.

κάνναβις, εως, ή, vel κάνναβος, (κάννα) cannabis. 2) stuppa. 3) vestis ex cannabi facta, Hdt. 4, 74. ubi hac in significatione legitur *accusat.* κανναβίδα.

κάνναθρον, τό, i. q. κάναθρον.

καννεύσας, Epice p. κατανεύσας, *v. l.* Od. 15, 463.

κάννη, ή, i. q. κάννα.

καννητοποιός, όν, (κάννης, ποιέω) storeas s. tegetes conficiens.

καννόμον, deterior scriptura p. κὰν νόμον, i. e. κατὰ νόμον, Pind.

κάννωτός, ή, όν, (κάννα) vel κανωτός, e canna factus.

κανονάρχης, ου, ό, (κανών, ἄρχω) praefectus canonum, qui monachos ad canendos canones in vigiliis excitat.

κανονίας, ου, ό, et *pl.* κανονίαι, (κανών) apud Hippocr. quibus ventres velut ad canonem sive regulam coacti sunt, h. e. substricti, non lati, aut prominentes.

κανονίζω, f. ίσω, (κανών) ad regulam dirigo, ad normam exigo. 2) per certas regulas seu canones constituo aliquid, veluti κανονίζεται, ap. Grammaticos dicitur, de regulari forma declinandi et conjugandi. 3) concinno, modulor. 4) in canonem scripturarum refero aliquid, Eccl.

κανονικός, ή, όν, (κανών) canonicus, regularis, regulae consentaneus. 2) in canonem scripturae relatus.

κανονικῶς, adv. regulariter, rite, secundum regulam et normam.

κανόνιον, ου, τό, lignum, cui in navibus cataphractis tabulae incumbunt. 2) libellus, seu quodvis tractatus seu operis genus. Dimin. a κανών.

κανονίς, ίδος, ή, scriptorum instrumentum, regula, qua utuntur elegantius scripturi. 2) librorum seu chartarum volumen. Ab eodem.

κανόνισμα, ατος, τό, (κανονίζω) regula.

κανονισμός, ό, exstructio aedificii secundum regulam. 2) pars aedificii Maneth. 1, 299. 4. 151. 292.

κᾰνοῦν, τό, Attice p. κάνεον.

κάνυστρον, τό, Dimin. a κανίας, canistrum.

κανεῖν, inf. aor. 2. a καίνω.

κανῶ, fut. a καίνω.

Κάνωβος, ὁ, vel Κάνωπος, Canopus, civitas Aegypti inferioris, cujus incolae erant luxuriosissimi.

κανών, όνος, ὁ, proprie, examen in libra. 2) amussis, regula, norma; unde judices, quorum judicium in aliquo genere sequimur, item excellentes in aliquo genere, κανόνες dicti. 3) calamus, circa quem textores fila involvunt. 4) virgulae, quibus olim clypeos tenebant. 5) palus, seu lignum erectum, mensura saltus, omninoque mensura et portio certa alicui attributa. 6) tributum statum, formola tributi. 7) catalogus auctorum classicorum a grammaticis Alexandrinis confectus, cf. Ruhnk. hist. crit. orat. Graec. p. XCIV. Quintil. 10, 1, 54. 59. Hinc catalogus librorum divinorum, item hominum certo collegio adscriptorum, item clericorum, unde pro ordine clericorum reperitur. 8) decreta conciliorum ad mores pertinentia. 9) psalmus et cantus certis diebus ordinarie cantari solitus. 10) tubus cavus, recondendis prunis candentibus, unde balistarum ignitos globulos ejaculantium genus canones appellantur.

κανωπικόν, οῦ, τό, pityusa herba. A seq.

κάνωπον, ου, τό, sambuci flos.

Κάνωπος, ὁ, v. Κάνωβος.

κάνωτός, ή, όν, v. καννωτός.

κἀξ, contr. ex καὶ ἐξ.

κάπ, poetice p. κατά ante π, κὰπ πεδίον, Il. 6, 201. 11, 167. et φ, κὰπ φάλαρα, Il. 16, 106.

καπάναξ, ακος, ὁ, nomen partis in curru, ap. Poll. (⏑ ⏑ –) A seq.

καπάνη, ης, ἡ, (κάπτω) praesepe. 2) rheda. 3) pars quaedam currus. 4) galea e pilis. (⏑ ⏑ –)

καπανικός, ή, όν, ad currum pertinens, curulis: metaph. magnificus, magnus, ut ἁμαξιαῖος, Ar.

κἄπειτα, contr. ex καὶ ἔπειτα.

καπέτις, ἡ, i. q. χοῖνιξ, Polyaen. cf. καπίθη.

κάπετος, ου, ἡ, (σκάπτω, pro σκάπετος) fossa, fovea, scrobis, sepulcrum. (ᾰ)

κάπη, ἡ, (κάπτω) praesepe et pabulum equis in praesepi appositum, Il. 8, 434. Od. 4, 40. κάπηθεν, adv. a praesepi, Lyc. (⏑ –)

καπηλεία, ας, ἡ, (καπηλεύω) cauponaria. 2) cauponatio, ipsa cauponandi actio.

καπηλεῖον, ου, τό, caupona, popina, taberna.

καπηλευτής, οῦ, ὁ, nundinator.

καπηλευτικός, ή, όν, ad nundinatorem, ad cauponatorem, pertinens, Plat. de legg. 8. p. 842. c.

καπηλεύω, (κάπηλος) cauponor, cauponariam exerceo, proprie de vini mercatoribus. 2) cauponor, nundinor, vendo, ut εἰρήνην χρυσίου, δίκας. Sic καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quaestui habere, Hdt. τὴν σοφίαν καπηλεύειν, philosophiam lucro prostituere, Philostr. καπηλεύειν τὴν μάχην, pugnam dolose vitare, quaerere qua arte quove dolo pugnae discrimen possis effugere, Aesch. Sept. 530, similiter Ennius ap. Cic. de off. 1, 12, cauponari bellum dixit. 3) adultero cauponum more: dicitur etiam de iis, qui alios sese simulant, alii sunt, ut Latinum vendito, cf. Valck. Eur. Hipp. 952.

καπηλικός, ή, όν, cauponarius, ad cauponam pertinens. 2) fraudulentus. Hinc καπηλική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars cauponaria. Ab eod.

καπηλικῶς, adv. cauponis modo. 2) fraudulenter, dolose.

καπήλιον, ου, τό, (κάπηλος) taberna.

καπηλίς, ίδος, ἡ, vel καπηλίς, quae cauponariam exercet, copa. Ab eod. (⏑ – ⏑)

καπηλοδύτης, ου, ὁ, (δύω) qui cauponam subinde ingreditur, ganeo, tabernarius, faex plebis, in cauponis totos dies latitans.

κάπηλος, ὁ, (κάπτω, κάπη) caupo, propola, institor, inpr. vini venditor. κάπηλοι dicuntur ii, qui in foro ad vendendum et emendum operam suam locant, et distinguuntur ab ἐμπόροις, mercatoribus, qui urbes commerciorum caussa pervagantur. 2) adulterator. 3) Adj. fraudulentus: adulteratus, κάπηλα τεχνήματα, Aesc. (⏑ – ⏑)

καπήρια, τά, placentae genus. Suid.

καπητόν, τό, pabulum equorum, boum etc. quasi a καπέω, idem quod κάπτω, a κάπη.

κἀπί, contr. ex καὶ ἐπί.

καπίθη, ης, ἡ, mensura duarum choenicum Atticarum vel sex cotylarum. A κάπη, unde et Lat. capis. Hoc mensurae genus Persis fuit proprium, Xen. An. 1, 5, 6. Salmasius de usur. p. 431. dicit esse vocem Aegyptiacam.

καπνεύω, poet. p. καπνίζω, fumigo, suffio.

καπνέλαιον, τό, resina sponte profluens. E καπνός et ἔλαιον, quia igni admota multum fumi edit.

καπνη, ης, ἡ, (καπνός) caminus, fumarium.

καπνηλός, όν, (καπνός) fumidus, fumosus.

καπνία, ας, ἡ, (καπνός) fuligo. 2) vappa.

καπνίας, ου, ὁ, fumosus. 2) lapis ex jaspidum genere. 3) vinum vile, vappa. 4) vinum fumosum, quod in fumo suspensum fuit. A pr.

καπνιάω, fumigo, fumo. Ab eod.

καπνίζω, f. ίσω, (καπνός) fumum excito. 2) ignem accendo. 3) infumo, fumigo, fumo inficio. 4) fumo. 5) ignem accendo convivii gratia. καπνίζομαι, in fumum evanesco.

καπνίον, ου, τό, parvus fumus. Dimin. a καπνός.

καπνιος, ἡ, sc. ἄμπελος, capnia vitis, quae nomen accepit ex eo, quod τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες, Theophr. de c. pl. 5, 3. cf. hist. pl. 2, 4.

καπνῖτις, ιος, ἡ, idem quod sequens.

κάπνισμα, ατος, τό, (καπνίζω) fumatio. 2) thus, incensum.

καπνιστός, ή, όν, fumigatus, infumatus. Ab eod.

καπνοδόκη, ἡ, i. q. καπνοδόχη, Ion. et Att.

καπνοδοχεῖον, ου, τό, i. q. καπνοδόχη.

καπνοδόχη, ἡ, (δέχομαι) fumarium.

καπνοδόχος, ον, (δέχομαι) fumum excipiens.

καπνοποιός, όν, (ποιέω) fumum edens.

καπνός, οῦ, ὁ, fumus. 2) ignis.

καπνοσφραντης, ου, ὁ, (ὀσφραίνομαι) fumi olfactor, homo sordidae parsimoniae.

καπνοῦχος, ου, ὁ, (ἔχω) tubulus, per quem fumus exit. dub.

καπνόω, (καπνός) fumigo, suffio, in fumum muto, comburo. Med. fumum edo.

καπνώδης, ες, (καπνός) fumosus, fumidus 2) nebulosus. 3) faeculentus.

κάπος, ὁ, Aeol. κάπυς, spiritus, flatus, ap. Gramm. cf. κάπω.

κάππα, τό, nomen literae graecae κ. κ.

Καππαδόκης, ὁ, vel Καππαδοξ, οκος, ὁ, Cappadox. Unde Καππαδοκίζω, Cappadocum more me gero, i. e. ignavus et lucri cupidus sum. Med. Cappadocum mores induo.

καππάριον, ου, τό, parva capparis, frutex et fructus. Dimin. a seq.

κάππαρις, εως, ἡ, capparis, frutex spinosus.

κάππεσον, ες, ε, Epice p. κατέπεσον, aor. 2. a καταπίπτω, Hom.

καππαφόρος, ον, (κάππα, φέρω) Kappa ferens inustum vel quocumque modo impressum, epith. equi ap. Lucianum. Litera illa significari existimant Corinthum, ubi praeclari equi alebantur. v. κοππατίας.

καππυρίζω, i. q. καταπυρίζω, ignem concipio, conflagro, Theocr. 2, 24.

καππώτας, ου, ὁ, v. λαός.

κάπραινα, ἡ, (κάπρος) sus fera. 2) mulier libinosa.

καπράω, subo, velut sus aprum appetens, prurio libidine. Ab eod.

καπρία, ἡ, vel καπρίαι, ἡ, virus e genitalibus scrofarum: carnes in genitali cameli prominentes, ἃς τέμνουσιν ὁπόταν εἰς πόλεμον ἐξίωσιν, οὐκέτι γὰρ συνουσιάζουσι, Suid.

κάπριιος, α, ον, (κάπρος) aprinus.

καπριάω, subo, prurio. Ab eod.

καπρίζω, idem. Ab eod.

κάπριος, ὁ, poet. p. κάπρος, Il. 11. 414. 12, 42. σῦς κάπριος, Il. 11, 293. 17, 282.

κάπριος, ον, i. q. κάπρειος, aprinus, aprognus, apro similis, ut καπρίους πρῴρας, aprorum instar rostratas proras, Hdt. 3, 59.

καπρίσκος, ου, ὁ, Dimin. a κάπρος, piscis quidam. A seq.

κάπρος, ου, ὁ, aper, verres. 2) virilia.

καπροφόνος, ον, (φονεύω) apri confector.

καπρώζω, i. q. καπράω.

κάπτω, f. κάψω, repetitis identidem et interpellatis morsibus appeto, vellicatim carpta demitto; hinc edo, comedo, avide edo, mordeo; item pro κάπω, quae vox est radix.

καπύρια, et καπυρίδια, τά, (καπυρός) crustula, placentae genus.

καπυρίζω, f. ίσω, clare et sonore rideo, cachinnor. 2) gulae indulgeo et ventri servio.

καπυριστής, οῦ, ὁ, ganeo.

κἄπυρός, ρά, ρόν, torridus, adustus. 2) auram magno cum fragore efflans, exspirans. καπυρὸν γελάσας, magno cum cachinno veluti efflans risum, Epigr. καπυρὸν στόμα, os sonorum, clare sonans, Theocr. 7, 37. cf. Mosch. 3, 94. (Radix est κάπω, καπύω.)

καπυρόω, calidum, fervidum reddo. A pr.

καπύω, (κάπω) flo, exspiro, ut hinc sit aor 1. ἀπὸ ἐκάπυσσε, efflavit, Il. 22, 467. (υ breve)

καπφάλαρα, deterior scriptura p. κὰπ φάλαρα, Il. 16, 106. i. e. κατὰ φ.

κάπω, aperio os ad captandum aerem, spiro cum aliquo nisu et respiro, adspiro, appeto, capio. Ab hoc themate obsoleto in usu est part. perf. κεκαφηώς: κεκαφηότα θυμόν, vehementer spirantem, aerem captan-

tem, i. e. male agentem animam, Il. 5, 698. Od. 5, 468. A καπω, derivantur κάπος, κάπυς, καπύω, καπτω, καπνός, et Lat. capio.

κάπων, ωνος, ὁ, capo, gallus castratus.

κὰρ, *poet.* p. κατὰ ante ῥ, κὰρ ῥόον, Il. 12, 33. κὰρ ῥα, Il. 20. 421.

κάρ, vetus forma p. κάρη, κάρα, caput. Hinc. Il. 16, 392. ἐπὶ κάρ, in praeceps, in caput, Il. 16, 392. ἀνὰ κάρ, sursum versus, in superiorem partem, in acclive.

κάρ, antiquum vocabulum significans i. q. θρίξ, capillus, ejusdem radicis cum κείρω. Hinc Il. 9, 378. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, nihili eum facio, proprie capillo parem. Ita cum Passovio hic locus intelligendus videtur; alii καρός, *Dorice* dictum putabant pro κηρός, morti parem, alii scribebant Καρός, Cari i. e. vili homini parem, utrumque repugnante metro. Vocabulum κάρ derivandum esse videtur a κείρω, tondeo, sicuti ἀκαρής, quod vide, ita ut proprie sit capillus detonsus, res vilissima.

Κάρ, (ᾰ) ὁ, *gen.* Καρός, Car; *fem.* Καίρα, (α. br.) Cares, utpote qui mercenarios milites aliis sese praebebant, in maximum apud Graecos abierant contemtum: hinc proverbium ἐν Καρὶ κινδυνεύειν, in re vili et contemta periculum facere. cf. Valck. Hdt. 5, 68. Hemsth. ad Ar. Pl. arg. p. 6. sqq. (*seriores.* tantum α corripiunt, v. Jacobs A. P. p. 441.)

κάρα, τό, *Ion.* κάρη, *gen.* κάρητος, καρήατος, *ap. seriores* κάρης, κάρῃ, κάρην, caput. ἐμῷ κάρᾳ, Soph. O. C. 564. Ant. 1272. κάρα, nom. pl. Hom. h. Cer. 12. (⏑-)

καράβιον, ου, τό, parvus carabus. 2) navicula. *Dimin.* a κάραβος. (-⏑⏑⏑)

καραβίς, ίδος, ἡ, i. q. κάραβος, 1.

καραβοειδής, ές, (εἶδος) carabi speciem habens.

καραβοπρόσωπος, ον, carabi os, caput habens.

κάραβος, ου, ὁ, carabus, animal marinum a cancrorum genere, cauda a ceteris cancris distans. *Plin.* 2) insectum de genere scarabaeorum, scarabaeus taurus, vel lucanus. 3) navigii genus. (-⏑⏑)

καραβώδης, ες, e caraborum genere.

καραδοκέω, f. ήσω, (κάρα, δοκέω) specto, capite quasi ad videndum exserto, s. elato, s. converso: studiose attendo: exspecto.

καραδοκία, ας, ἡ, spes, exspectatio. A pr.

καραιβαρέω, gravitate capitis laboro. *dub.* v. καρηβαρέω.

καρακάλλιον, ου, τό, cucullo, caracalla: etiam καράκαλλον. (Est vox aut latina, aut barbara.)

καράμβιος, ὁ, i. q. κάραβος, 2.

καρανιστής, οῦ, ὁ, (κάρα) capitalis.

καρανιστήρ, ῆρος, ὁ, (κάρα) caput resecans, interficiens amputando capite.

κάρανον, τό, *Dor.* et *Att.* p. κάρηνον, Aesch. Choë. 392.

κάρανος, ου, ὁ, dominus, qui summo cum imperio praeest, caput reliquorum, rex, princeps. Vocabulum Persicum. Xen. h. gr. 1, 4, 1. (⏑-⏑)

καρανόω, i. q. κεφαλαιόω, summatim dico, narro: absolvo, perficio, Aesch. Choë. 524. 701.

καρατομέω, f. ήσω, (καρατόμος) caput amputo, decollo, τινά.

καρατομία, ας, ἡ, capitis amputatio. A seq.

καρατόμος, ον, (κάρα, τέμνω) qui caput amputat, carnifex. καράτομος, ον, cui caput amputatum est.

Καρβανίζειν, et Καρβαΐζειν, et Καρβαΐζειν, Carice se barbare loqui. Hesych.

κάρβανος, η, ον, i. q. βάρβαρος, Aesch. Sup. 124.

κάρβασα, τά, carbasa, vela lintea.

καρβατίνη, ης, ἡ, vile et rusticum calceamentum. (-⏑⏑-) v. καρβάτινος.

καρβάτινος, η, ον, coriaceus, unde οἰκίαι καρβάτιναι, Mathem. vett. p. 101. Hinc etiam καρβατίνη, sive καρπατίνη, quod vide (-⏑⏑⏑)

καρδαμάλη, ἡ, vel καρδαμάλη, panis nasturtio conditus, v. κάρδαμον. Vox persica.

καρδαμίζω, (κάρδαμον) cardamum imitor. 2) aspero vultu sum, aspere intueor.

καρδαμίνη, ης, ἡ, herba nasturtio similis, cardamina. Ab eod.

καρδαμίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

καρδαμογλύφος, ον, (γλύφω) admodum parcus, ita, ut veluti etiam a nasturtio exsculpat, quo vitam toleret. (υ br.)

κάρδαμον, ου, τό, nasturtium, herba singularis acrimoniae; cujus foliis et semine Persae vesci solebant. *Metaph.* κάρδαμον βλέπειν, aspere intueri.

καρδάμωμον, ου, τό, cardamomum, planta aromatica, similis amomo. (-⏑-⏑)

κάρδαξ, ακος, ὁ, mercede conductus miles. Vox barbara, auctore Ammon.

καρδία, ας, ἡ, cor. 2) animus, anima. 3) os ventriculi. 4) adfectus, appetitus. 5) medulla arboris. 6) alveus clepsydrae.

καρδιακός, ή, όν, ad cor pertinens. 2) cardiacus, cui cor, vel potius os ventriculi dolet. A pr.

καρδιαλγεῖν, dolore ventriculi adfici. A seq.

• καρδιαλγής, ές, (καρδία, ἄλγος) cui cor dolet. 2) cordis dolorem adferens.

καρδιαλγία, ας, ἡ, dolor cordis, vel potius ventriculi. Ex iisd.

καρδιαλγικός, ή, όν, cum dolore cordis conjunctus, cordis dolorem adferens. A pr.

καρδιᾶτις, ἡ, numerus quinarius ap. Phythagoreos.

καρδιάω, cordis dolorem sentio, seu potius ventriculi.

καρδίνημα, τό, vox per errorem a Lexicographis ficta ex Erotiani glossa κρεδίνημα, p. 200. ed. Franz.

καρδιοβολεῖσθαι, corde vulnerari, contristari. Hesych. A seq.

καρδιοβόλος, ον, (καρδία, βάλλω) cordi noxius.

καρδιογνώστης, ου, ὁ, (γινώσκω) qui corda novit, abditorum animi recessuum scrutator.

καρδιόδηκτος, ον, (δάκνω) cor mordens, animum laedens.

καρδιοπονέω, f. ήσω, cordis dolore vexor. 2) animo angor. Eccl.

καρδιουλκέω, f. ήσω, (ἕλκω) cor extraho vel avello.

καρδιουλκία, ας, ἡ, cordis extractio s. evulsio. A pr.

καρδιουργία, i. q. καρδιουλκία.

καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, ferreum tutamen pectoris. (υ br.)

καρδιόω vel καρδιόομαι, i. q. καρδιουλκέω.

καρδιωγμός, οῦ, ὁ, dolor ventriculi. A seq.

καρδιώσσω, *Att.* ττω, (καρδία) ventriculi dolorem sentio.

καρδοπεῖον, τό, capistrum, quo servi pinsentes aut farinam subigentes e comedendo arcebantur. 2) operculum mactrae.

καρδοπογλύφος, ον, (γλύφω) qui alveos seu mactras sculpit seu conficit. (ῠ)

κάρδοπος, ου, ἡ, mactra, alveus, in quo farina subigitur.

κάρειον, τό, *poet.* p. κάρα, κάρη, Nic. *dub.* (⏑-⏑)

κάρη, τό, *Ion.* et *Hom.* p. κάρα, q. v.

καρήατος, καρήατι, καρήατα, *vide* κάρα.

καρηβαρέω, f. ήσω, *Att.* καρηβαρέω, gravedine capitis laboro, gravor capite, nuto capite, crapula laboro. v. καραιβαρέω.

καρηβαρής, ές, gravedine capitis laborans. Hinc

καρηβάρησις et καρηβαρία, vel καρηβάρησις, ἡ, gravedo capitis.

καρηβαριᾶν, capite gravari. A pr.

καρηβαρικός, ή, όν, gravedinem capitis inducens, caput gravans. Ab eod.

καρηβαρίτης, ου, ἡ, sc. οἶνος, vinum gravedinem capiti adferens. Suid. ab eodem.

καρηκομόωντες, οἱ, (κομάω) comantes, capillati. (Verbum καρηκομάω nullum exstat.)

κάρηνον, ου, τό, caput. 2) vertex, summitas. 3) arx. (⏑-⏑)

κάρητος, κάρητι, *gen.* et *dat.* a κάρη, v. κάρα.

Καρία, ἡ, Caria, regio Asiae minoris.

καριδάριον, τό, *Dim.* a καρίς. (--⏑⏑⏑)

καρίδιον, τό, *Dimin.* a καρίς. (--⏑⏑)

καριδόω, incurvo me in modum squillae.

Καρίζω, Carum more ago.

Καρικοεργής, ές, (ἔργον) a Carica gente factus.

Καρικός, ή, όν, (Κάρ) Carius.

Καρικόν, οῦ, τό, medicamentum, unguentum, ulcera purgans. 2) oleum quoddam ap. Athen. 3) Καρικὴ μοῦσα, carmen lugubre in funeribus cani solitum.

Καρῖναι, ῶν, αἱ, mulieres, quae planctu prosequebantur funera, e Caria fere ortae. (-⏑-)

Κάριος, α, ον, i. q. Καρικός. (ᾰ)

καρίς, ῖδος, ἡ, squilla, piscis caput permagnum habens. (--, *Attice*, -⏑)

Καριστί, *adv.* (Καρίζω) Carum more.

καρκαίρω, resono, sonitum edo. 2) pulsatus vibro vel tremo, et quasi salto.

κάρκαρον, τό, carcer, Sophr.

καρκινάδες, ων, αἱ, (καρκίνος) parva animalcula cancris similia, colore fulvo.

καρκινευτής, οῦ, ὁ, qui cancros capit.

καρκίνιον, ου, τό, parvus cancer. Dimin. a καρκίνος.

καρκινοβάτης, ου, ὁ, in modum cancri incedens.

καρκῖνος, vel καρκίνος, ου, ὁ, cancer, animal ἀμφίβιον. 2) sidus caeleste. 3) morbus. 4) vinculi genus. 5) genus calcei. 6) forceps. 7) instrumentum, quo pessulus attollitur. 8) καρκίνοι, ossa duo jugalia, quae prope tempora committuntur. 9) i. q. κίρκινος, circulos. (ι in poetis semper breve invenitur; tamen Grammatici nonnulli, ut Arcad. de acc. p. 65, 16. scribendum esse praecipiunt καρκῖνος. Sed verior esse videtur altera scriptura καρκίνος.

καρκινόω, f. ώσω, cancro adsimulo. 2) cancro (morbo) infesto. καρκινοῦσθαι, cancro tentari. A praec.

καρκινώδης, ες, cancro similis. 2) a cancrorum genere. 3) a cancro excesus, cancrosus. Ab eod.

καρκίνωμα, ατος, τό, (καρκινόω) carcinoma, cancer, morbus, et pars corporis cancro vitiata. (ῐ)

καρναβάδιον, τό, i. q. κάρος, τό.

Καρνεᾶται, ῶν, αἱ, (Καρνεῖος) Apollinis Carnei ministri. Hesych.

Κάρνεια, vel κάρνεα, ων, τά, sacra Apollinis Carnei. A seq.

Κάρνειος, ου, ὁ, Carneus, Apollinis cognomen, a Carno, ut putatur, Jovis et Europae filio. Mensis, quo celebrabantur haec sacra, dicebatur Καρνεῖος.

Καρνεονῖκαι, ῶν, αἱ, victores in ludis Carneis.

κάρνον, τό, et κάρνυξ, ὁ, tuba Gallorum, cornu.

κάροινον, ου, τό, (οἶνος) caroenum, mustum decoctum.

κάρον, το, et κάρος, τό, herba carus, carum, careum, cuminum pratense. (ᾰ)

κάρος, ὁ, sopor cum gravadine, marcor.

κᾰρόω, f. ώσω, (κάρος, ὁ,) soporem cum gravedine adfero. Pass. gravedine soporis opprimor, alto gravique somno corripior.

καρπαία, ας, ἡ, saltationis genus.

καρπάλιμος, ου, celer, rapidus. quasi ab ἁρπάλιμος, (- ⏑ ⏑ ⏑)

καρπαλίμως, adv. cito, raptim. (- ⏑ ⏑ -)

καρπάσινος, η, ον, carbasinus. (- ⏑ ⏑ ⏑) A seq.

κάρπασος, ου, ὁ, venenatum quoddam medicamentum. 2) carbasus.

καρπεία, ας, ἡ, (καρπεύω) fructus perceptio, usus fructus.

κάρπευμα, τό, fructus.

καρπεύω, usitatius καρπεύομαι, (καρπός) utor, fruor.

καρπησία, ἡ, sive καρπήσιον, τό, lignum quoddam aromaticum, ap. Galenum.

I. καρπίζω, (καρπός) fructum decerpo, defrugo, fruges colligo. Med. fruor, usum fructum capio, γῆν, e terra. 2) fecundo, fecundum reddo.

II. καρπίζω, (καρπίς) servum vindicta in libertatem feriendo caput ejus bacillo ligneo. καρπίζομαι, in libertatem adseror.

κάρπιμος, ίμη, ιμον, (καρπός) ferax frugum, fructifer, pomifer, ad fructus edendos aptus.

καρπίς, ίδος, ἡ, (καρφίς, κάρφος) vindicta, festuca, i. e. bacillus ligneus, quo apud Romanos dominus feriebat coram praetore caput servi, quem in libertatem daturus erat.

καρπισμός, οῦ, ὁ, (καρπίζω, I et II.) fructus perceptio: usus fructus. 2) defrugatio. 3) vindicta, adsertio. 4) emancipatio.

καρπιστεία, ας, ἡ, adsertio in libertatem. A seq.

καρπιστής, οῦ, ὁ, (καρπίζω, II.) adsertor, vindex.

καρποβαλσάμον, ου, τό, balsami fructus.

καρποβριθής, ές, (βρίθω) fructibus gravis.

καρπόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) fructum exesum habens. 2) fructum esculentum habens. LXX. dub.

καρπογενέθλος, ου, ὁ, (γενέθλη) generator fructuum.

καρπογονέω, f. ήσω, (καρπογόνος) fructum gigno.

καρπογονία, ας, ἡ, fructus editio, quam stirpes fructum pariunt. A seq.

καρπογόνος, ον, (καρπός, γονή) fructum gignens, frugifer.

καρπόδεσμα, ων, τά, (καρπός, δεσμός) manicae seu vincula, quae manui injiciuntur. Sic abusive Lexiphanes Luciani, quum sit ornamentum manuum, Gl. Vet. καρπόδεσμος, lemniscus, articularis fasciola.

καρποδεσμιος, ον, lemniscatus. Gl. Vet. A pr.

καρποδότειρα, ας, ἡ, fructuum inventrix. 2) fertilis.

καρποδοτέω, fructum do: sum frugifer.

καρποδοτήρ, ῆρος, ὁ, i.q. καρποδότης.

καρποδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) fructuum seu frugum dator. 2) frugifer.

καρπολογέω, f. ήσω, (λέγω) fructus lego, vel colligo.

καρπολογία, ἡ, frugum collectio.

καρπολόγος, ον, (λέγω) fructus legens.

καρπομανής, ές, (μαίνομαι) luxurians fructu, nimis fructificans.

καρποποιός, όν, (ποιέω) fructifer.

καρπός, οῦ, ὁ, fructus. 2) semen cum suo involucro. 3) semen quodvis. 4) utilitas, emolumentum. 5) junctura manus cum brachio, carpus. οἱ καρποί, segetes.

καρποσπόρας, ον, (σπείρω) fecundans, fructus serens.

καρποτελέω, f. έσω, fructum edo, et velut pendo. A seq.

καρποτελής, ές, (τελέω) fructum edens.

καρποτοκέω, ῶ, f. ήσω, fructum pario, vel fero.

καρποτοκεία, ἡ, poet. pro ἡ καρποτόκος.

καρποτοκέω, fructum porio.

καρποτοκία, ας, ἡ, fructus editio. A seq.

καρποτόκος, ον, (τίκτω) fructum pariens, frugifer, fructifer.

καρποτρόφος, ον, (τρέφω) frugibus nutritus et altus. καρποτρόφος, ον, fructus alens, fecundus, frugifer, almus.

καρποφάγος, ον, fructibus vivens, fructuum esu vitam sustentans.

καρποφθόρος, ον, (φθείρω) fructum perdens.

καρποφορέω, f. ήσω, fructum fero, fructifico.

καρποφορία, ας, ἡ, generatio fructuum, ubertas.

καρποφόρος, ον, (φέρω) fructus ferens, fructifer, frugifer.

καρποφυέω, f. ήσω, (φύω) fructus edo.

καρποφύλαξ, ακος, ὁ, fructuum custos.

καρπόω, f. ώσω, (καρπός) fructum fero, fructum edo: fructum offero, sacrifico. Med. καρπόομαι, fructum percipio, colligo: fruor, possideo, habeo, in utramque partem. καρποῦσθαι τὴν γῆν, terrae fructus percipere. Pass. fructus fio.

* κάρπω, v. κάρφω.

καρπώδης, ες, (καρπός) fructuosus.

κάρπωμα, ατος, τό, (καρπόω) fructus, qui percipitur, quaestus. 2) oblatio, sacrificium, LXX.

καρπώσιμος, ον, e quo fructus capi potest. 2) frugifer. A seq.

κάρπωσις, εως, ἡ, (καρπόω) usus rei fructuosus. 2) sacrificium, LXX.

καρπωτός, ον, ad carpum usque pertinens, s. χιτών, vestis manuleata, 2 Sam. 13, 18.

καῤῥέζουσα, Ep. p. καταῤῥέζουσα, Il. 5, 424. vide καταῤῥέζω.

καῤῥόν, οῦ, τό, currus, rheda. LXX.

καῤῥων, ον, gen. ονος, melior, praestantior, fortior. Comparativ. Dor. ab ἀγαθός.

κάρσιος, ία, ιον, obliquus.

καρσις, εως, ἡ, (κείρω) tonsura.

καρσίως, adv. (κάρσιος) oblique.

κάρτα, adv. (κάρτος) valde, vehementer, admodum. 2) profecto, certe. Vox Ionibus frequentata.

καρτάζω et καρταίνω, i. q. καρτύνω, Hesych.

καρταίπους, οδος, ὁ, (καρταῖος, πούς) bos taurus, ap. Delphos.

καρταλάμιον, τό, Dim. a κάρταλλος.

κάρταλλος, et κάρταλος, ου, ὁ, fiscella, cophinus, seu corbis in angustum desinens, LXX.

καρτεραίχμης, ου, ὁ, (αἰχμή) bellator fortis.

καρτεραύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) robustam cervicem habens.

καρτερέω, f. ήσω, forti animo sum. 2) c. acc. persevero, tolero, patienter fero, duro, perduro, non desino fatigatus. 3) c. gen. abstineo aliqua re.

καρτέρημα, τό, perseverantia, res fortiter gesta. A pr.

καρτέρησις, εως, ἡ, tolerantia, patientia.

καρτερία, ας, ἡ, idem. 2) abstinentia.

καρτεριάζομαι, Lacon. καρτεριάδδομαι, persevero, abstineo.

καρτερικός, ή, όν, patientia praeditus, patiens, rebus duris ferendis adsuetus.

καρτερικῶς, adv. toleranter, sedulo.

καρτεροβρόντης, ου, ὁ, (βροντή) graviter tonans.

καρτερόθυμος, ον, tolerans.

καρτεροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) fortiter feriens.

καρτερός, ά, όν, (κάρτος) i. q. κρατερός, fortis, robustus, violentus: magnanimus: munitus. 2) c. gen. potens, qui re aliqua potiri vel eam retinere potest. 3) tolerans, patiens, abstinens, c. gen. Superl. καρτερώτατος, Aesch.

καρτερούντως, adv. (καρτερέω) fortiter, patienter.

καρτερόφρων, ον, (φρήν) magnanimus. cf. κρατερόφρων.

καρτερόχειρ, χειρος, (χείρ) fortis manu, epith. Martis, Hom. h. 7. 3.

καρτεροψυχία, ας, ἡ, (ψυχή) animi fortitudo, Eccl.

καρτερῶνυξ, υχος, καρτερωνύχας, ου, (ὄνυξ) i. q. κρατερῶνυξ, qui fortes s. robustos habet ungues.

καρτερῶς, adv. (καρτερός) fortiter, patienter. 2) severe, non molliter.

κάρτιστος, η, ον, Epice p. κράτιστος, q. v.

κάρτον, ου, τό, genus pastinacae, ap. Athenaeum.

καρτός, ή, όν, (κείρω) tonsus.

κάρτος, εος, τό, vires, robur, per Metath. pro κράτος.

καρτύνω, i. q. κρατύνω, firmum reddo, corroboro.

καρύα, ἡ, nux, juglans, *arbor*. τὸ κάρυον, nux, juglans, fructus. (⏑ ⏑ -)

καρυάριον, ου, τό, (κάρυον) nucula.

Καρυάτιδες, αἱ, mulieres ex urbe Carya in Peloponneso oriundae. Ita ab architectis dicuntur columnae oneri ferendo collocatae, imagines mulierum repraesentantes, v. Vitruv. 1, 1. (⏑ ⏑ - ⏑ ⏑)

Καρυᾶτίζειν dicebatur de saltationis genere, in honorem Dianae a Lacedaemoniis Caryae celebrari solito.

καρυᾶτίζω, (κάρυον) nucibus ludo.

καρύδιον, τό, *Dim.* a καρύα et κάρυον, parva nux, nucula, tam de arbore quam de fructu.

καρυηδὸν κάταγμα, fractura ossis in mi-

nutas partes, tanquam nucis, fracta.

καρυηρός, ρά, ρόν, nuceus, ad nucem pertinens, nuci similis.

καρύϊνον, τό, vide κάρυινον.

καρύϊνος, η, ον, nuceus, qui fit e nuce juglande.

καρυΐσκος, ου, ὁ, *Dim.* a καρύα et κάρυον, nucula. 2) scyphus in nucis modum factus. LXX.

καρύκαζω, idem quod καρυκεύω.

καρύκεια, ας, ἡ, (καρυκεύω) condimenti exquisiti confectio, nominatim e sanguine. v. καρύκη. 2) conditura supervacua.

καρύκευμα, ατος, τό, condimentum exquisite factum. A seq. (⏑––⏑)

καρυκεύω, f. εύσω, delicate vel exquisite condio. 2) condio. 3) misceo, confundo. A seq.

καρύκη, ης, ἡ, intritum quoddam seu condimentum Lydorum, inprimis cum sanguine. 2) condimentum exquisite factum. 3) conditura, seu condimentum quodvis. (⏑––)

καρύκινος, η, ον, Epith. vestis, ejus coloris quem subcruenta referunt, subrubicundus, niger. A seq. (⏑–⏑⏑)

καρυκοειδής, ές, (καρύκη 1.) subcruentus, epith. excrementorum, ap. Hippocr.

καρυκοποιέω, f. ήσω, conficio καρύκην. 2) condio suaviter. 3) condimentum conficio.

καρυκοποιός, όν, qui conficit καρύκην.

καρυξ, καρύσσω, Dor. p. κήρυξ, κηρύσσω.

καρυοβαφής, ές, (κάρυον, βάπτω) nigro colore tinctus.

καρυοκατάκτης, ου, ὁ, (κατάγνυμι) instrumentum, quo nuces franguntur: nucifrangibulum apud Plautum. 2) avis quaedam.

κάρυον, ου, τό, nux juglans, fructus. 2) omnis fructus durioris corticis. (⏑⏑⏑)

καρυόφυλλον, ου, τό, caryophyllum, quasi nucis folium, fructus, vel etiam flos arboris cujusdam Indicae.

καρυόχροος, ον, (χρόα) niger.

καρυτίζομαι videtur idem esse quod καρυατίζω.

καρυώδης, ες, (κάρυον) nuceus, nuci similis.

καρυωτικός, ή, όν, idem quod καρυωτός.

καρυῶτις, ιδος, ἡ, caryotis, caryota palmula.

καρυωτόν, οῦ, τό, scyphus in nucis modum factus. A seq.

καρυωτός, ή, όν, (κάρυον) nuceus. καρυωτός φοῖνιξ, caryota palmula.

καρφαλέος, έα, έον, (κάρφω) siccus, aridus. 2) siccans, arefaciens.

καρφαμάτιον, τό, (κάρφος, ἀμάω) merga, instrumentum agricolarum.

καρφεῖον, ου, τό, ramentum. *Dimin.* a κάρφη. 2) i. q. καρπός, Nic.

κάρφη, ης, ἡ, (κάρφω) stramen, palea, foenum.

καρφηρός, ά, όν, (κάρφος) e festucis factus, epith. nidi.

καρφίον, ου, τό, parva festuca. 2) surculus. *Dimin.* a κάρφος.

κάρφις, εως, ἡ, it. καρφίς, idem quod κάρφη. vide καρπίζω.

καρφίτης, ου, ὁ, (κάρφος) e festucis compositus, ut καρφίτης θάλαμος, de nido arundinis, Marc. Argent. 23, 6.

καρφοειδής, ές, festucae modo gracilis, tenuis.

καρφολογέω, f. ήσω, (κάρφος, λέγω) paleas s. festucas lego. 2) exquisite in alium inquiro, quasi festucas scrutans. 3) floccos lego in veste haerentes.

καρφολογία, ας, ἡ, palearum s. festucarum, s. floccorum lectio. Ex iisd.

κάρφος, εος, τό, palea. 2) festuca. 3) surculus. 4) tabella, tessera. 5) nidus avis e festucis etc. 6) putamen pomorum.

καρφόω, i. q. κάρφω, Phil. Thess. ep. 73, 6.

καρφύνω, idem quod κάρφω. Hesych. καρφύνεσθαι, ξηραίνεσθαι, φθείρεσθαι, arescere, extenuari. A seq.

κάρφω, f. κάρψω, sicco, arefacio. 2) squalidum reddo. 3) deprimo, minuo, frango, vires exhaurio, attenuo.

καρφώδης, ες, (κάρφος) stramentitius.

καρχαλέος, έα, έον, siccus, aridus. 2) asper, vehemens, iratus.

καρχάριος, α, ον, i. q. καρχαλέος, 2.

καρχαρίας, ὁ, (κάρχαρος) canis marinus, piscis, ab asperis dentibus.

καρχαρόδους, οντος, ὁ, ἡ, (κάρχαρος, ὀδούς) dentibus asper.

καρχαρόδων, οντος, i. q. praec.

κάρχαρος, ον, asper, acutus. 2) vehemens.

Καρχηδονιάζω, Carthaginiensium partes foveo.

Καρχηδόνιος, α, ον, Carthaginiensis. 2) ὁ, gemmae nomen, carbunculus. A seq.

Καρχηδών, όνος, ἡ, Carthago, urbs Africae.

καρχήσιον, ου, τό, carchesium, summa pars mali nautici, antenna. 2) poculum in media parte angustum. 3) οἱ καρχήσιοι, funes navium: fasciae chirurgorum.

κάρωσις, εως, ἡ, (καρόω) soporatio. 2) sopor, vertigo. (ᾰ)

καρωτίδες et καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, αἱ, arteriae quaedam in collo.

καρωτικός, ή, όν, soporifer, soporem inducens, gravedinem adferens.

κασαλβάζω, (κασάλβη) conviciis et probris incesso, et quidem petulanter impudenterque meretricum more, Ar. Eq. 355. κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

κασαλβάς, άδος, ἡ, meretrix. A seq.

κασάλβη, ης, ἡ, meretrix, scortum.

κασάλβιον, ου, τό, lupanar. A pr.

κάσαμον, ου, τό, casamum; est quibusdam medicis ἡ κυκλάμινος.

κάσας, ου, ὁ, vel κασᾶς, sive κασῆς, tapes utrinque villosus, vel, ut quidam volunt, vestis equitum e pilis conferta, sagum equestre. ap. Xenoph. Fortasse est *vocabulum Persicum.*

κασαύρα, ας, ἡ, meretrix, scortum.

κασαυράς, άδος, ἡ, idem.

κασαυρεῖον, et κασαύριον, τό, lupanar.

κασαυρίς, ίδος, ἡ, meretrix.

κασία, ας, ἡ, v. κασσία.

κασιγνήτη, ης, ἡ, soror germana: *fem.* a κασίγνητος.

κασιγνητικός, ή, όν, fraternus. A seq.

κασίγνητος, ου, ὁ, (κάσις, γεννάω) frater ex utroque s. alterutro parente, germanus. 2) consobrinus. 3) consanguineus. 4) *Adj.* fraternus, germanus.

κασιόπνους, ουν, (κασία, πνέω) cassiae odorem referens.

κάσις, ιος, ὁ, frater. ἡ, soror. 2) consanguineus, ut κασίγνητος. 3) aetate aequalis. (⏑⏑)

κάσσα, ης, ἡ, it. κασσαβάς, άδος, meretrix, scortum.

κασσία, ας, ἡ, cassia, frutex aromaticus, cinnamomo similis, etiam cinnamomum ipsum. 2) herba apiaria.

κασσίζω, f. ίσω, cassiam refero. A pr.

κασσιτέρινος, ίνη, ινον, (κασσίτερος) stanneus.

κασσιτεροποιός, ὁ, i. q. κασσιτερουργός.

κασσίτερος, ὁ, *Atticis*, καττίτερος, stannum, plumbum album (ῑ)

κασσιτερουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) qui stannea opera conficit, stannator.

κασσιτερόω, f. ώσω, stanno induco.

κάσσυμα, *Att.* κάττυμα, ατος, τό, corium, *proprie*, e quo calcei suuntur. 2) dolosa machinatio. (––⏑, *raro* –⏑⏑) A seq.

κασσύω, *Att.* καττύω, consuo, reficio consuendo, ut veteramentarius calceamenta. 2) struo, machinor, dolos suo.

κασσωρεῖον, ου, τό, lupanar. A seq.

κασσωρεύω, f. εύσω, scortor, meretricor. A seq.

κασσωρίς, ίδος, ἡ, meretrix.

I. Καστάνα, ης, ἡ, Castana, urbs Thessaliae et Ponti. Hinc

II. κάστανα, τά, vel καστάναια, τά, nuces castaneae, et

καστανεών, ῶνος, ὁ, locus, ubi proveniunt castaneae.

καστανεϊκός, ή, όν, castaneus ut Καστανεϊκὸν κάρυον, nux castanea.

κάστανον, ου, τό, (Κάστανα) castanea.

κάστηνον κάρυον, τά, i. q. κάστανον.

Καστόρειος, ον, Castoreus, qui fit in honorem Castoris. Καστόρειον μέλος, quod canebatur a Spartanis proelium inituris. A Castore Spartano. 3) (κάστωρ) qui est e castore. τὸ καστόρειον, testiculus castoris.

Καστόριαι et Καστορίδες κύνες, canes Spartani, quales Castor primus aluisse dicitur.

καστορίζω, f. ίσω, castorium refero. A seq.

καστόρειον, ου, τό, (κάστωρ) castoreum, testiculus castoris. 2) medicamentum e castoris testiculis.

καστόρειος, α, ον, (κάστωρ) qui est e castore, castoreus.

Καστόρειος, α, ον, (Κάστωρ) ad Castorem pertinens.

καστορνῦσα, *Ep.* p. καταστορνῦσα, Od. 17. 32. v. καταστόρνυμι.

Κάστωρ, ορος, ὁ, Castor, filius Jovis (vel Tyndarei) et Ledae, frater Pollucis.

κάστωρ, ορος, ὁ, castor fiber.

κασύτας, vel καδύτας, herba quaedam Syriaca.

κάσχεθε, *Ep.* p. κατέσχεθε, κατέσχε, aor. a κατέχω.

κᾰσωρεῖον, τό, lupanar.

κᾰσωρεύω, scortor, meretricor.

κᾰσωρίς, ίδος, ἡ, (κάσσα) meretrix.

κᾰσωρῖτις, ιδος, ἡ, i. q. κασωρίς.

κατά, praepositio regens *gen.* et *acc.* 1) *Cum gen.* a) *de*, i. e. loco superiore in inferiorem, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, de cacuminibus Olympi, Hom. b) *in*, *sub*, *supra*, κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν, supra oculos, Hom. κατὰ χθονὸς ᾤχετο, sub terram, Il. 23, 100. κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξαι, in terram figere, Hom. c) *ad*, *in*, Od. 6, 102. 9, 330. Hinc *adversus*, *contra*, *in*, ut λέγειν, ψεύδεσθαι κατά τινος, dicere, mentiri contra aliquem. d) cum adjectivis facit periphrasin adverbiorum, ut καθ' ὅλου, κατὰ παντός, i. q. ὅλως, πάντως. 2) *Cum accus.* a) de motu per vel juxta locum et de quiete in loco, *in*, *per*, *secundum*, *juxta*, *prope*. b) distributive, *secundum*, κατὰ φῦλα, secundum gen-

tex c) de consilio, ut πλάζεσθαι κατὰ ληΐδα, praedandi caussa. Od. 3, 106. *ob, propter, caussa.* d) de convenientia rei, *secundum, pro, quod attinet ad.* e) *circiter*, de numeris. f) ἡ κατὰ --, quam pro. 3) Adv. i. q. κάτω. In Compositis est de, contra, adversus, vel vim verbi auget, vel intransitivum mutat in transitivum.

κᾆτα, *contr.* ex καὶ εἶτα.

κατάβα, imperat. aor. 2. a καταβαίνω pro κατάβηθι, Ar. Ran. 35. (⏑⏑⏑)

καταβάδην, *adv.* (βάδην) descendendo. Opponitur ἀναβάδην. (ᾰ)

καταβαθμός, οῦ, ὁ, (βαθμός) descensus, cataracta.

καταβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, *irreg.*) descendo, ἐκ τινος εἴς τι vel cum solo *gen.* δίφρου, πόλιος, Il. 5, 109. 24, 329. θάλαμον κατεβήσατο pro εἰς θάλαμον, Od. 2, 337. Dicitur autem καταβαίνειν a) de iis, qui e superiore et interiore terra proficiscuntur ad litus maris, Hdt. 5, 206. b) qui proelium ineunt, sive in arenam descendunt, εἰς ἀγῶνα, Soph. c) de oratoribus, qui de suggestu oratione finita descendunt. 2) *Metaph.* a) καταβαίνειν εἴς τι, in oratione deferri s. progredi ad aliquid, Hdt. 1, 116. 118. 9, 94. c. partic. λέγων δὲ ταῦτα, κατέβαινε αὖτις παραιτεόμενος, his dictis rursus ad preces se convertit, Hdt. 1, 90. b) demitto me c) εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν, in idem tempus incidere, Aristot. 3) trans. descendere facio, deduco, humile reddo, Pind. P. 8, 111. 4) Pass. ἵππος καταβαίνεται, equus equitem descendere patitur, eques descendit ex equo, Xen. eq. 11, 7.

καταβακχεύομαι, (Βακχεύω) enthusiasmo correptus sum.

καταβακχιοομαι, (Βακχιάω) furore Bacchico correptus sum, Eur.

καταβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, *irr.*) dejicio, everto, deleo, deturbo, prosterno: unde et interficio, feras jactu, homines ictu: conjicio: projicio: abjicio: solvo, persolvo, dependo, pendo, ἡ λίμνη ἐς τὸ βασιλήιον καταβάλλει ἐπ' ἡμέρην ἑκάστην τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἰχθύων, infert in aerarium, Hdt. 2, 159. *Med.* καταβάλλομαι, fundamentum pono, omninoque initium alicujus rei facio; dicitur et de serentibus.

καταβαπτίζω, f. ίσω, demergo, obruo.

καταβαπτιστής, οῦ, ὁ, qui demergit, aqua obruit.

καταβαπτιστήριον, ου, τό, lacus, ubi baptizantur infantes.

καταβάπτω, f. ψω, demergo.

καταβαρέω, f. ήσω, (βάρος) degravo, oneri sum, pondere deprimo. 2) molestus sum.

καταβαρής, ές, (βάρος) praegravis, Dio Cass. 79, 42. Forma Lobeckio Phryn. p. 540. suspecta est, qui unice κατωβαρὴς probat.

καταβάρησις, εως, ἡ, (καταβαρέω) oppressio.

καταβαρύνω, f. υνῶ, degravo.

καταβασανίζω, f. ίσω, exploro.

καταβάσιον, ου, τό, descensus.

καταβάσιος, ου, (καταβαίνω) descendens. Epith. Jovis, veluti caelitus in terram cum imbribus et tonitru descendentis. cf. καταιβάτης.

κατάβασις, εως, ἡ, (καταβαίνω) descensus.

καταβασκαίνω, f. ανῶ, fascino.

καταβασμός, οῦ, ὁ, (καταβαίνω) *Ion.* p. καταβαθμός, Aesch.

καταβατεύω, f. εύσω, caleo, conculco, Schol. Soph. O. C. 480.

καταβάτης, ου, ὁ, (καταβαίνω) miles, qui curru vehitur, ad pugnam vero, quum res postulat, descendit; descensor. 2) i. q. καταιβάτης. (ᾰ)

καταβατός, ή, όν, (καταβαίνω) declivis, per quam descenditur.

καταβαΰζω, f. ξω, (βαΰζω) allatro, τινός.

καταβαυκαλάω, et καταβαυκαλέω, (βαυκαλάω) cantu sopire, ut nutrices puerulos.

καταβαυκάλησις, εως, ἡ, cantus nutricum sopiendis puerulis. 2) deceptio. A praec.

καταβαυκαλίζω, f. ίσω, sopio cantu. 2) (βαυκαλίς) sorbeo, absorbeo.

καταβδελύσσομαι, f. ξομαι, abominor.

καταβεβαιόω, (βεβαιόω) corroboro, confirmo. *Med.* affirmo. Hinc

καταβεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio.

καταβεβλακευμένως, *adv.* (καταβλακεύομαι) per socordiam, molli animo.

καταβείομεν, conj. aor. a καταβαίνω, *Ep.* p. καταβῶμεν, Il. 10, 97.

καταβελής, ές, (βέλος) telis, vel vulneribus oppletus, telis confectus.

καταβῆναι, *Epice* καταβήμεναι, inf. aor. a καταβαίνω, Hom.

καταβήσομαι, f. a καταβαίνω.

καταβιάζομαι, vi compello, vi detorqueo, opprimo, urgeo, cogo. Pass. vi cogor, vincor.

καταβιβάζω, f. άσω, demitto, descendere cogo, deduco, dejicio, detorqueo.

καταβιβασμός, οῦ, ὁ, degradatio, deductio, depressio. A pr.

καταβιβρώσκω, f. καταβρώσω, (βιβρώσκω, *irreg.*) comedo, devoro, deglutio: consumo.

καταβιόω, f. ώσομαι, (βιόω, *irr.*) vitam transigo, dego: vitam finio.

καταβίωσις, εως, ἡ, vita, et vitae finis. A praec.

καταβλακεύω, (βλακεύω) negligo, per negligentiam omitto, τί. *Med.* socordiae me dedo, socorditer et molliter vivo, obtorpesco, negligens sum, stultum et ignavum me gero.

καταβλάπτω, f. ψω, laedo, noceo, detrimento adficio.

καταβλέπω, f. ψω, deorsum adspicio. 2) diligenter contemplor, adspicio.

κατάβλημα, ατος, τό, (καταβάλλω) quidquid extremis cujusque rei, s. omnino rei ipsi injicitur vel praetexitur, ut fundamentum, fimbria, vel simile quid. 2) ligamentum, fomentum etc. 3) aulaeum sive tabula picta in theatro, in qua fabulae argumentum depictum erat.

καταβλής, ῆτος, ὁ, (καταβάλλω) i. q. ἐπιβλής, obex, pessulus.

καταβλητικός, ή, όν, (καταβάλλω) dejiciendi vel prosternendi vim habens.

καταβληχάομαι, balo, oppleo aures balatu.

καταβλώσκω, f. μολοῦμαι, aor. κατέμολον, (βλώσκω, *irr.*) decurro, percurro, subterfugio, *c. acc.* ἄστυ, Od. 16, 466.

καταβοάω, (βοάω, *irr.*) clamore persequor, convicior, vehementer accuso aliquem, *c. gen. pers.* Hdt. 6, 85. 2) clamore vinco aliquem, τινά, Ar. Eq. 286. 3) clamore lamentabili prosequor, lugeo.

καταβοή, ῆς, ἡ, accusatio, incusatio.

καταβόησις, εως, ἡ, (καταβοάω) convicium: reclamatio, incusatio, querela.

καταβολεύς, έως, ὁ, solutor, qui aes debitum dependit. 2) conditor.

καταβολή, ῆς, ἡ, (καταβάλλω) fundamentum jactum, molimen, omninoque cujusque rei initium et origo, ut creatio mundi, procreatio sobolis, paroxysmus febrilis, commissio belli etc. καταβολὴν ποιοῦμαι, incipio. ἐκ καταβολῆς, a fundamento. 2) pensio, solutio. 3) calumnia. 4) afflatus instinctusque divinus. 5. destructio, decessus. 6) victima, mactatio victimae. 7) jactus, qui fit ex alto deorsum.

καταβολικός, ή, όν, vim dejiciendi habens, dejiciens, dicitur de spiritu, qui energumenos dejicit, quum per eos vaticinatur. A pr. n. 4.

κατάβολος, ὁ, (καταβάλλω) statio navium, Schol. Thuc. 1, 30.

καταβομβέω, (βομβέω) perstrepo, obstrepo.

καταβορβόρωσις, εως, ἡ, (βορβορόω) coeni adspersio, dejectio in coenum, oppletio coeno, inquinatio.

καταβόρειος, ον, (Βορέας) sub Borea situs, tutus a Borea, versus meridiem jacens. Opponitur πρόσβορρος.

καταβόρρος, ον, i. q. καταβόρειος.

καταβόσκω, f. βοσκήσω, (βόσκω, *irr.*) depasco, de pastore *Med.* depascor, de pecudibus. metaph. consumo.

καταβόστρυχος, ον, cincinnis tectus, comatus.

καταβοστρυχόω, in cincinnos convolvor

καταβουκολέω, (βουκολέω) decipio, irrideo, deludo.

καταβραβεύω, f. εύσω, debito brabeo s. praemio privo. 2) ignominia afficio. 3) imperiose tracto. 4) damno, vel decipio; N. T.

καταβραχύ paullatim, parumper. 2) haud ita multo post, κατὰ βραχύ.

καταβρέμω, (βρέμω) circumstrepo.

καταβρενθύομαι, i. q. βρενθύομαι, sed fortius. (ῡ)

καταβρέχω, (βρέχω) perfundo, irrigo, mergo.

* καταβρίζω, (βρίζω) obdormisco. 2) trans. negligo.

καταβρίθω, (βρίθω) onero, onere supprimo. 2) onere supero, copia praesto. Perf. καταβέβριθα, onustus sum aliqua re, τινί. (ῑ)

καταβροντάω, f. ήσω, adversus aliquem tono. 2) attonitum reddo.

καταβρόξειε, 3 sing. opt. aor. act. *ab obsoleto* καταβρόχω, deglutio, absorbeo, resorbeo, φάρμακον, Od. 4, 222. Praeterea occurrit part. aor. pass. καταβροχθείς, Lyc. cf. ἀναβρόξειε.

καταβροχή, ῆς, ἡ, (καταβρέχω) irrigatio.

καταβροχθίζω, f. ίσω, (βροχθίζω) devoro, deglutio.

καταβροχθισμός, ὁ, devoratio, absorptio. A pr.

* καταβρόχω, v. καταβρόξειε.

καταβρύκω, f. ξω, comedo, commando, dentibus concerpo. (ῡ)

καταβρυχάομαι, i. q. καταβρύχω.

καταβρύχω, f. ξω, ut simplex, frendeo. (ῡ)

κατάβρωμα, ατος, τό, (καταβιβρώσκω) cibus.

κατάβρωσις, εως, ἡ, devoratio. Ab eod.

καταβρώσω, f. a καταβιβρώσκω.

καταβυθίζω, f. ίσω, (βυθίζω) in profun-

dum jacio, demergo, pessumdo.

καταβυθισμός, οῦ, ὁ, demersio. A pr.

καταβυρσόω, f. ώσω, corio contego.

καταγαῖος, ον, (γαῖα) subterraneus. v. κατάγειος, quod *usitatius*.

καταγανόω, splendidum reddo, polio, incrusto, orno. 2) ungo. 3) exhilaro.

καταγαργαλίζω, i. q. γαργαλίζω, sed fortius.

καταγγελεύς, έως, ὁ, (καταγγέλλω) annunciator. 2) nuncius.

καταγγελία, ας, ἡ, annunciatio. 2) delatio. Ab eod.

καταγγέλλω, f. ελῶ, enuncio, nuncio 2) indico. 3) defero, accuso 4) celebro.

κατάγγελος, ου, ὁ, ἡ, annunciator. 2) delator.

καταγγελτικός, ή, όν, annuncians.

καταγγελτος, (καταγγέλλω) patefactus per nuncium, detectus, delatus, indicatus a delatore. 2) accusatus.

καταγγίζω, f. ίσω, (ἄγγος) in vas defundo, vel condo.

κατάγειος, ον, (γέα, *contr.* γῆ) subterraneus.

καταγελάσιμος, ον, valde ridiculus, risu dignissimus.

καταγέλασμα, ατος, τό, risus, derisio.

καταγελαστικός, ή, όν, (καταγέλαστος) irrisorius, vim irridendi habens.

καταγελαστικῶς, *adv.* deridendo, derisorum more.

καταγέλαστος, ον, (καταγελάω) ridiculus, qui derideri solet, derisione dignus, derisus.

καταγελάστως, *adv.* ridicule, contemtim.

καταγελάω, f. άσομαι et άσω, (γελάω) derideo, irrideo, ludibrio habeo, illudo, Hdt. 5, 68. etiam *c. dat.* frequenter ap. Hdt. 3, 37. 38. 155. 4, 79. 7, 9.

καταγέλως, ωτος, ὁ, derisio, irrisio.

καταγέμω, (γέμω) plenus sum, onustus sum, τινός.

καταγευόω, (γεύω) sapore vinco. 2) *Med.* examino, exploro, *c. gen.*

καταγεωργέω, f. ήσω, aro, consero, colo.

καταγειωτής, οῦ, ὁ, (γέα) pollinctor, qui sepulturam curat, Hesych.

καταγήραιος, α, ον, i. q. καταγήρως, *dub.*

καταγηράω, et καταγηράσκω, f. άσομαι, (γηράω, γηράσκω, *irreg.*) senesco, consenesco. 2) senectutem dego.

καταγήρως, ων, (γῆρας) senex, senio confectus.

καταγιγαρτίσαι, verbum ab Aristophane *comice* fictum pro inire, permolere. (Ἀ γίγαρτος, *nucleus sive os acini.*)

καταγίγνομαι, apud *seriores* καταγίνομαι, (γίγνομαι, *irr.*) versor, commoror, habito, ἐν τινι τόπῳ: sum occupatus: περί τι vel περί τινος: persevero. 2) pervenio, devenio, εἴς τινα τόπον.

καταγιγνώσκω, ap. *seriores* καταγινώσκω, (γιγνώσκω, *irr.*) cognosco, intelligo, percipio, animadverto, *c. acc.* 2) arguo, reprehendo, accuso, *c. gen. pers. et acc. rei*, rarius τινά τι vel τινά τινι, v. Lobeck. ad Soph. Aj. p. 342, et ad Phryn. p. 475. suspectum habeo, culpo, κατά τινος, Hdt. 6, 97. etiam τινός. 3) δίκην καταγιγνώσκειν, caussam dijudicare vel decernere. 4) condemno, reum aliquem facio criminis, *e. g.* τινά θανάτου, aliquem mortis damnare; *pass.* θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, mortis damnatus est. Construitur etiam cum gen. pers. et acc. poenae, ut Lycurg. 22, 2. τοῦ θάνατον ἡ πόλις κατέγνω, vel cum duplici gen., ut ib. 36, 4. τῶν ταλαιπωροτάτων παρανοίας καταγιγνώσκειν. cf. notas ad Lycurg. p. 204. 24.

καταγίζω, *Ion.* p. καθαγίζω. consecro, dico, offero, adoleo, incendo, Hdt. 1, 202.

καταγινέω, *Ion.* p. κατάγω, deorsum fero vel veho, deveho, a loco superiore fero, Od. 10, 104. revoco exsulem, domum redeundi venia data, Hdt. 6, 75.

καταγκυλόω, f. ώσω, tortuosum reddo.

καταγλαΐζω, f. ίσω, (ἀγλαΐζω) orno.

καταγλισχραίνω, f. ανῶ, viscosum reddo.

καταγλυκαίνω, f. ανῶ, dulce s. suave reddo. 2) mulceo, τὴν ἀκοήν, aures demulceo.

καταγλυφή, ῆς, ἡ, incisura, cavitas sculpta.

καταγλωσσαλγέω, i. q. γλωσσαλγέω.

καταγλωττίζω, (γλωττίζω) osculor lingua ori inserta: ποιήματα καταγλωττισμένα, carmina exquisitae suavitatis. 2) ψιθυρὰ καταγλωττίζειν τινός, mendacia loqui de aliquo, Ar. 3) καταγλωττίζειν τινά, elinguem reddo aliquem, os obturo alicui, verborum strepitu et copia vinco aliquem, Ar.

καταγλώττισμα, ατος, τό, osculum libidinosius. 2) verbum exquisitae elegantiae. A pr.

καταγλωττισμός, οῦ, ὁ, idem n. 1. et ab eodem.

κατάγλωττος, ον, (γλῶσσα) garrulus. 2) ποιήματα κατάγλωττα, carmina ab usu linguae abhorrentia, antiquis et obsoletis vocabulis plena.

κάταγμα, τό, (κατάγω) tractum laneum, Soph. Tr. 695.

κάταγμα, τό, (κατάγνυμι) fractum, fractura.

καταγνάπτω s. καταγνάφω, (γνάπτω) carmino: perfodio, dilacero, Hdt. 3, 108. 2) lanam carminatam repono. 3) recondo, repono.

κατάγνυμι, f. κατάξω, aor. κατέαξα, (ἄγνυμι, irr.) frango, confringo, Il. 13, fut. κατεάξω, part. aor. κατεάξας, inf. aor. pass. καταγῆναι. Apud Hesiodum op. 668. reperitur κεαύξαις, quae est Epica forma opt. aor. p. κατάξαις. - Part. perf. κατεαγώς, fractus, viribus fractus, debilitatus.

καταγνυπόω, f. ώσω, frango, debilito. Perf. pass. κατεγνυπῶσθαι, imbellem esse, ignavum. cf. γνυπετής.

κατάγνωσις, εως, ἡ, (καταγινώσκω) reprehensio, damnatio, condemnatio. 2) improbatio.

καταγνωστός, όν, reprehensioni obnoxius. 2) ignominiosus, notatus. Ab eod.

καταγογγύζω, f. ύσω, murmuro adversus aliquem, obgannio, obmurmuro.

καταγοητεύω, f. εύσω, praestigiis illudo, fascino.

κατάγομος, ον, (καταγέμω) onustus.

καταγομφόω, f. ώσω, adfigo, infigo clavo.

καταγοράζω, (ἀγοράζω) pecunia mutuo sumta emo.

καταγορασμός, οῦ, ὁ, emptio, inpr. ea, quae fit pecunia mutuo sumta.

καταγόρευσις, εως, ἡ, delatio arcani, enunciatio, expositio. A seq.

καταγορεύω, f. εύσω, defero, arcanum enuncio. 2) i. q. κατηγορέω, *dub.*

κατάγραπτος, ον, descriptus, perscriptus. 2) pictus, depictus, notis punctisque distinctus.

καταγραφή, ῆς, ἡ, perscriptio, item tabulae ipsae, quibus aliquid perscriptum est, ut venditionis et emtionis: mancipatio. 2) relatio in tabulas, delectus militaris, census. 3) delineatio.

κατάγραφος, ον, idem quod κατάγραπτος.

καταγράφω, f. ψω, describo, delineo. 2) lego, conscribo milites, senatum: mancipo. 3) scalpo, vellico, fodio. 4) lineamentis s. picturis oppleo.

καταγρυπόω, (γρυπόω) curvo, incurvo: αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον, indoles hominis qui naribus uncis indulget.

καταγυιόω, enervo, imbecillum reddo.

καταγυμνάζω, f. άσω, exerceo.

καταγύναιος, ον, (γυνή) salax, mulierosus.

καταγύνης, ες, i. q. καταγύναιος.

κατάγχω, f. ξω, (ἄγχω) suffoco.

κατάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) deduco, deorsum duco, deorsum mitto: duco, adduco, reduco. 2) κατάγω ναῦν, navem in portum subduco. *Med.* κατάγομαι, vel νηΐ κατάγομαι, appello in portum. Hinc κατάγομαι εἴς τινα s. εἰς οἰκίαν, devertor, hospitor ad aliquem. 3) κατάγειν χρήματα, merces navibus importare. τὰ καταγόμενα, quae importantur. 4) κατάγειν πλοῖα, *a*) navigia capere, piratarum more: *b*) navigia aliarum gentium in suum portum ducere, ut ibi vectigalia solvant, Dem. cf. notas ad Lycurg. p. 183. 5) neo, filum deduco; unde et κάταγμα, filum. 6) exsulem reduco in patriam. 7) deduco genus s. originem: expono, narro.

καταγωγή, ῆς, ἡ, deversorium, hospitium. 2) advectio, appulsus in portum, vel locus appellendis navibus idoneus, statio navium. 3) reditus vel restitutio exsulum. A pr.

καταγώγιον, ου, τό, deversorium. 2) τὰ καταγώγια, festum ob reditum alicujus celebrari solitum.

καταγωγίς, ίδος, ἡ, indumentum muliebre, fimbriis, Hesych. 2) funis ad res detrahendas vel deducendas.

καταγωγός, όν, detrahendi vim habens: praestigiatorius.

καταγωνίζομαι, f. ίσομαι, in certamine vinco, debello, devinco: aliquem quocunque modo percello, opprimo.

καταγώνισις, εως, ἡ, subactio, devictio.

καταγωνισμός, οῦ, ὁ, expugnatio, subactio, et quasi debellatio.

καταδαίνυμι, f. δαίσω, (δαίνυμι, irr.) hospitio excipio. Med. καταδαίνυμαι, epulor, comedo.

καταδαίω, f. δάσομαι, (δαίω, 2. irr.) divido, discerpo, Il. 22, 354. 3) attribuo.

καταδάκνω, (δάκνω, irr.) morsu frango.

καταδακρύω, f. ύσω, defleo, deploro. 2) ad lacrimas provoco. (De quantitate vide simplex.)

καταδακτυλίζω, f. ίσω, (δακτυλίζω) pollice et medio digito crepo irridendi caussa. 2) medio digito porrecto demonstro ignominiae caussa. Unde irrideo. 3) i. q. παιδεραστέω.

καταδακτυλικός, ή, όν, ad καταδακτυλίζειν habilis vel propensus.

καταδαμάζω, f. άσω, edomo, perdomo.

καταδαμνάω, idem.

καταδάπανος, ον, (δαπάνη) obaeratus (ᾰ)

καταδαπανάω, f. ήσω, consumo, impendo, sumtus facio.

καταδαπάνη, ῆς, ἡ, sumtus.

καταδάπτω, f. ψω, dilanio, lacero. 2) devoro.

καταδαρδάπτω, idem.

καταδαρθάνω, f. δαρθήσομαι, aor. κατέδαρθον, poet. κατέδραθον, at forma passiva κατεδάρθην, Ap. Rh. 2, 1229. καταδαρθείς, Ar Plut 300. quam formam in suspicionem vocat Porsonus ad h. l. (δαρθάνω, irr.) indormio, obdormio, cubitum eo, dormitum eo, Od. 5, 471. al.: de coitu, Od. 8, 296. καδδραθέτην pro κατεδραθέτην, Od. 15, 494.

καταδεής, ές, (καταδέω, δεήσω) cui aliquid deest, non absolutus omnibus numeris, inferior aliquo, τινός. Compar. καταδεέστερος, α, ον, cui plus deest, inferior.

καταδεῖ, indiget, ei deest. v. II. καταδέω.

καταδείδω, f. δείσομαι, (δείδω, irreg.) pertimesco, formido. 2) terrorem injicio alicui, τινά.

καταδείκνυμι, ostendo, patefacio: instituo, doceo: constituo, edico.

καταδειλιάω, f. άσω, (δειλιάω) timidus ago, prae metu refugio, c. acc. Xen. Dicitur etiam καταδειλιάζω.

καταδειπνέω, f. ήσω, devoro, absumo.

καταδείπνιον, τό, i. q. δεῖπνον.

καταδένδρος, ον, plenus arboribus.

καταδέομαι, v. καταδέω, δεήσω.

καταδέρκομαι, (δέρκομαι, irr.) video, specto.

κατάδεσις, εως, ἡ, (καταδέω) adstrictio.

καταδεσμεύω, f. εύσω, deligo, devincio.

καταδεσμέω, innodo, vincio.

κατάδεσμος, ου, ὁ, vinculum, quo quis adstringitur, ligatura. 2) incantatio.

κατάδετος, ον, (καταδέω) vinctus.

καταδεύω, f. εύσω, madefacio, humecto.

καταδέχομαι, (δέχομαι, irr.) excipio, admitto, probo. 2) hospitaliter excipio: recipio, v. c. ex exsilio redeuntem. 3) suscipio negotium, non recuso, subeo. 4) sustineo, possum.

I. καταδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) deligo, devincio, obligo, adstringo. 2) prohibeo, impedio. 3) arguo, convinco facinoris alicujus. 4) incanto, veneficio devincio.

II. καταδέω, f. δεήσω, (δέω, irr.) indigeo, egeo, opus habeo, mihi deest, c. gen. ἡ ἐς Πῖσαν ἐξ Ἀθηνέων ὁδὸς καταδεῖ πεντεκαίδεκα σταδίων ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων καὶ χιλίων, viae desunt quindecim stadia ad explenda mille et quingenta, Hdt. 2, 7. Similiter in participio ἔνδεκα μυριάδες ἔσαν μιῆς χιλιάδος καταδέουσαι, Hdt. 9, 30. cf. 2, 134. 9, 70. καταδεῖ, impers. defectus est, δύο γὰρ νεῶν κατέδεε ἐς τὸν ἀριθμόν, defectus erat duarum navium ad explendum numerum, Hdt. 8, 82. 2) i. q. καταδεὴς εἰμί, inferior sum, τινός. Med. καταδέομαι, f. δεήσομαι, valde egeo, vehementer mihi opus est, enixe rogo, precor, deprecor, obsecro.

καταδεῶς, adv. a καταδεής, tenuiter, parce.

καταδηϊόω, devasto, depraedor, exscindo.

καταδηλέομαι, (δηλέομαι) vasto, deleo, perdo.

κατάδηλος, ον, manifestus, perspicuus, evidens.

καταδημαγωγέω, f. ήσω, blande et populariter loquor, populum demulceo.

καταδημοβορέω, f. ήσω, (δημοβόρος) populum devoro, quae sunt populi, voro. 2) publica devoro, consumo, Il. 18, 301.

καταδημοκοπέω, f. ήσω, populariter mihi concilio populum, auram popularem capto. 2) favorem alicujus capto.

καταδηόω, i. q. καταδηϊόω.

καταδηριάομαι, certo, concerto.

καταδιαιρέω, (διαιρέω, irr.) divido, distribuo.

καταδιαιτάω, (διαιτάω) condemno ex persona διαιτητοῦ s. arbitri.

καταδιαλλάσσω, f. ξω, reconcilio.

καταδιαπαρθενεύω, coeo cum femina, devirgino.

καταδιδάσκω, f. άξω, (διδάσκω, irr.) impie agere doceo, LXX.

καταδιδράσκω, f. άσω, (διδράσκω, irr.) fugio, aufugio

καταδίδωμι, (δίδωμι) distribuo. 2) intr. me indo, defluo, influo, me exonero, Hdt. 4, 85.

καταδιΐστημι, dirimo, intervallo aliquo separo.

καταδικάζω, sententiam fero adversus aliquem, condemno, τινός: καταδικάζειν τινὸς ζημίαν, condemnare aliquem ad poenam, Synes. καταδικάζειν τὴν δίκην, caussam decernere, Aristot. καταδικάζω σου ἀδικίαν, ἀμαθίαν, accuso injustitiam, imperitiam tuam. Constr. etiam c. acc. pers. vel c. duplici gen. rei et pers. Passive κατεδικάσθησαν θανάτῳ, mortis damnati sunt, Plut.

καταδικαστής, οῦ, ὁ, qui sententiam fert adversus alium: qui alium judicio vincit.

καταδίκη, ης, ἡ, condemnatio: judicatum, res judicata: multa. (⏑ ⏑ ⏑ –)

καταδικος, ον, obnoxius a re judicata, damnatus, ζημίας, φυγῆς, θανάτου.

καταδιφθερόω, f. ώσω, pelle obtego.

καταδιψάω, (διψάω, irr.) vehementer sitio.

καταδιώκω, persequor, insequor.

καταδοκέω, f. δόξω, (δοκέω, irreg.) existimo, cogito, opinor, exputo, c. acc. c. inf. Hdt. 3, 27. 6, 16. 8, 69. 9, 57. c. acc. solo Hdt. 3, 69. absol. ib. 1, 22. 79. 111. 8, 4. 2) suspicionem foveo contra aliquem, c. dat. pers. τοῖσι κατεδόκεον νεοχμόν ἄν τι ποιέειν, quos suspicabantur novum quidpiam molituros, Hdt. 9, 99. 3) Pass. καταδοκοῦμαι, existimor, suspicione opprimor, c. inf. Antipho.

καταδολεσχέω, f. ήσω, (ἀδολεσχέω) deblatero, eneco nugis aliquem.

καταδοξάζω, f. άσω, contra opinor. 2) opinor, existimo, pronuncio de aliquo, quae mihi videntur. 3) sinistram opinionem habeo. 4) gloriosum reddo, ad gloriam effero.

καταδουλίζω, i. q. καταδουλόω. Unde

καταδουλισμός, ὁ, i. q. καταδούλωσις.

καταδουλόω, et καταδουλόομαι, in servitutem redigo, subjugo. 2) servilem et ignavum reddo.

καταδούλωσις, εως, ἡ, servitus imposita. A praec.

καταδουπα, τά, catarrhactae Nili, Hdt. 2, 17. καταδουποι, οἱ, accolae catarrhactarum Nili.

καταδουπέω, (δουπέω, irr.) sonitum edo ex alto decidens, cum sonitu decido.

καταδοχή, ῆς, ἡ, receptio. 2) inprimis, restitutio exsulum in patriam.

καταδραθῶ, conj. aor. a καταδαρθάνω, Od. 5, 471.

καταδραμεῖν, inf. aor. 2. a κατατρέχω.

καταδρέπω, (δρέπω) decerpo, stringo.

καταδρομή, ῆς, ἡ (κατατρέχω) incursus, incursio, decursus. 2) insectatio, reprehensio. 3) refugium.

κατάδρομος, ου, ὁ, locus, in quo decurrunt equites 2) funis tensus, per quem incedunt funambuli. Ab eod.

καταδρομος, ον, percursus ab aliquo, velut hoste, igni. 2) qui decucurrit.

κατάδρυμμα, τό, (καταδρύπτω) dilaceratio.

κατάδρυμος, ον, silvosus. (ῡ)

καταδρύπτω, f. ψω, dilacero, dilanio, discerpo.

καταδρυφάσσω, (δρυφάσσω) sepio, munio.

καταδυναστεία, ας, ἡ, oppressio, violentia.

καταδυναστεύω, opprimo per vim, tyrannidem exerceo in aliquem, sub potestatem redigo, dominor.

καταδύνω, i. q. καταδύω.

κατάδυσις, εως, ἡ, recessus, latibulum, lustrum, specus. 2) immersio. A praec.

καταδυσωπέω, pudore afficio. 2) flecto, exoro.

καταδύω, f. δύσω, (δύω, irr.) subeo, in penitiorem locum s. in profundum ingredior; de sole occido, ap. Homerum semper in aor. 2. 2) abdo me, latito: verecundor, erubesco. 3) subeo aliquem locum, c. acc. τεύχεα καταδῦναι, arma induere. 4) trans. mergo, demergo, submergo, ναῦν, Thuc. Eadem omnia significat καταδύνω. (De quantitate v. δύω.)

κατᾴδω, f. σω, Ion. καταείδω, (ᾄδω) occino, cantu obstrepo, τινί. 2) cantando aliquem molestia afficio, cantu oppleo. 3) carminibus placo, demulceo, τινά: incanto, incantationibus sano, τινά. Cum dat. καταείδοντες τῷ ἀνέμῳ, incantationibus placantes ventum, Hdt. 7, 191. 4) decanto, μέλη. 5) persono, τόπον.

καταδωροδοκέω, f. ήσω, muneribus corrumpo. 2) munera accipio.

καταείδω, Ion. et poet. pro κατᾴδω.

καταειμένος, η, ον, part. perf. pass. a καταέννυμι, Od. 2) part. perf. pass. a καθίημι.

καταείνυον, Il. 23, 135. v. καταέννυμι.

καταείσατο, 3 sing. aor. med. Ep. a κάτειμι, (ex εἶμι) δόρυ καταείσατο, hasta desiliit, Il. 11, 358.

καταέννυμι, poet. pro καθέννυμι, (ἕννυμι, irr.) induo, vestio; tego. ὄρος καταειμένον ὕλῃ, mons silvis tectus, Od. 13, 351. 19, 431. Praeterea reperitur impf Ion. καταείνυον νέκυν, tegebant, induebant, Il. 23, 135. cf. ἑσσύνομαι.

καταζαίνω, (ἀζαίνω) sicco, arefacio. Aor. Epicus καταζήνασκε, Od. 11, 587.

καταζάω, (ζάω, irr.) longum vitae tempus duco. 2) vitam exigo.

καταζεύγνυμι, f. εύξω, (ζεύγνυμι, irreg.) conjungo, copulo. 2) castra metor, sc. post iter. 3) deversor.

καταζευγοτροφέω, f. ήσω, alendis equis consumo meas facultates.

κατάζευξις, εως, ἡ, (καταζεύγνυμι) copulatio. 2) castrametatio, descensus in itinere ad commorandum, deversio.

καταζήνασκε, v. καταζαίνω.

καταζωγραφέω, (ζωγραφέω) depingo.

καταζωμεύω, (ζωμεύω) jusculum devoro.

καταζώννυμι, f. ζώσω, (ζώννυμι, irreg.) praecingo, cingo.

καταζώστης, ου, ὁ, cingulum, lorum.

καταθαλαττόω, f. ώσω, mari submergo, de homine, qui in mare praecipitatur, et terra, quae mari obundatur.

καταθάλπω, f. ψω, calefacio, foveo.

καταθαμβέομαι, f. ήσα, (θαμβέω) demiror cum stupore.

καταθανεῖν, inf. aor. 2. a καταθνήσκω.

καταθάπτω, f. ψω, (θάπτω, irreg.) sepelio, inhumo, funero.

καταθαρσέω, apud *Atticos recentiores* θαῤῥέω, (θαρσέω) fidenter s. audacter me adversus aliquem gero, τινός. 2) fiduciam pono in aliqua re, τινί. 3) fidenti animo rem incipio, τί.

καταθαρσύνω, animo, incito.

καταθεάομαι, f. άσομαι, (θεάομαι, irr.) respicio, suspicio, despicio ex loco edito.

·καταθεῖο, 2 opt. aor. 2. med. a κατατίθημι, Hes.

καταθείομαι, conj. aor. 2. med. Ep. p. καταθῶμαι, κατθῶμαι a κατατίθημι.

καταθείομεν, conj. aor. 2. act. Ep. p. καταθέωμεν, καταθῶμεν a κατατίθημι.

καταθέλγω, f. ξω, demulceo, cicuro.

καταθελξις, εως, ἡ, delinitio. A pr.

κατάθεμα, τό, i. q. ἀνάθεμα.

καταθεματίζω, est in libris melioribus ap. Matth. 26, 74. pro καταναθεματίζω.

καταθεματισμός, ὁ, i. q. καταναθεματισμός.

κατάθεος, ον, (θεός) pius.

καταθεραπεύω, f. εύσω, cura, percuro, officiis demereor.

καταθέρω, torreo, ut simplex.

καταθέσιον, ου, τό, (κατατίθημι) repositorium, conditorium. *dub.*

κατάθεσις, εως, ἡ, (κατατίθημι) depositio. 2) dispositio. 3) adfirmatio. 4) professio. 5) solutio pecuniae. Ab eod.

καταθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irreg.) decurro. 2) hostiliter percurro praedandi caussa, incursionibus infesto.

καταθεωρέω, (θεωρέω) despicio.

καταθήγω, f. ξω, acuo, exacuo.

καταθήκη, ης, ἡ, (κατατίθημι) depositio. 2) depositum, fideicommissum.

καταθηλύνω, effemino, emollio.

·καταθνήσκω, praes. obsol. unde pf. κατατέθνηκα, q. v.

καταθλάω, f. άσω, (θλάω) contundo, contringo. (ᾰ)

καταθλέω, f. ήσω, (ἀθλέω) athleticis certaminibus seu exercitationibus operam do. 2) vinco certamine athletico: vinco.

καταθλίβω, f. ψω, comprimo, opprimo. (ῑ)

κατάθλιψις, εως, ἡ, compressio, appressio.

καταθνήσκω, f. καταθανοῦμαι, aor. κατέθανον, Ep. κάτθανον, pf. κατατέθνηκα, part. κατατεθνηκώς, Homerice κατατεθνηώς, ῶτος, inf. κατατεθνάναι, Epice κατατεθνάμεν, (θνήσκω, *irreg.*) morior.

καταθνητός, ή, όν, mortalis.

καταθοινάω, absumo epulando, in coena 2) comedo, depasco.

καταθολόω, f. ώσω, (θολόω) turbo, turbidum, obscurum reddo.

καταθορέω, i. q. καταθρώσκω, apud seriores.

καταθορυβέω, f. ήσω, obturbo, tumultuor, vociferor.

καταθρασύνω, i. q. καταθαρσύνω, audacem reddo contra aliquem. *Med.* audax, ferox, gloriosus sum, audacter loquor.

καταθραύω, f. αύσω, effringo, confringo.

καταθρέω, f. ήσω, (ἀθρέω) inspicio, perspicio.

καταθρηνέω, f. ήσω, deploro *c. acc.*

καταθροέω, (θροέω) i. q. καταθορυβέω.

καταθρυλλέω, (θρυλλέω) i. q. καταθορυβέω.

κατάθρυπτος, ον, mollis, effeminatus, delicatus. A seq.

καταθρύπτω, f. ψω, (θρύπτω, *irreg.*) confringo, comminuo: mollio, emollio: effemino.

καταθρώσκω, f. θοροῦμαι, (θρώσκω, irr.) desilio, transilio, *c. acc.* Hdt. 6, 134.

καταθυμέω, f. ήσω, (ἀθυμέω) animo concido et labasco, tristis sum.

καταθύμιος, ον, (θυμός) animo obversans. 2) gratus, jucundus. (ῡ)

καταθυμίως, *adv.* ex animi sententia, libenter. A praec.

καταθυμοβορέω, f. ήσω, animum exedo tristitia, curis.

καταθύω, (θύω, irr.) deo offero in altari, sacrifico, immolo, consecro. 2) *Med.* καταθύεσθαί τινα, aliquem incantationibus vincere.

καταθωρακίζω, f. ίσω, lorico.

καταιβάσιαι, αἱ, (καταβαίνω) prodigia caelestia, inpr. defectus solis et lunae e veneficio, quae credebantur vi carminum caelo detrahi, et ad descendendum in terram cogi. De pluviis item usurpatur: caelum ruit.

καταιβάσιος, ον, descendens, qui de caelo dejicitur.

καταίβασις, εως, ἡ, (καταβαίνω) descensus.

καταιβάτης, ου, ὁ, *poet.* p. καταβάτης, (καταβαίνω) qui descendit, *quasi* descensor, epith. Jovis fulminantis, latine fulgerator s. Elicius, quod per fulmina quasi descendat de caelo. 2) epith. Apollinis, qui peregrinantes in patriam reducebat, ideoque invocabatur, ut κατάβασιν s. reditum daret. 3) epith. Acheruntis, ad quem mortui descendunt. (ᾰ)

καταιβάτις, ἡ, descendens, declivis. 2) descendere faciens: σελήνης, venefica lunam a caelo detrahens. (ᾰ)

καταιβατός, ή, όν, *poet.* p. καταβατός, descendens, ad descendendum aptus, θύραι, Od. 13, 110.

καταΐγδην, *adv.* (καταΐσσω) impetu, irruenter.

καταιγιδώδης, ες, (καταιγίς) procellosus, magna vi irruens.

καταιγίζω, cum impetu irruo, ingruo, de vento. καταιγίζομαι, a procellis agitor. καταιγιζόμενος, procellosus. Ab eod.

καταιγίς, ίδος, ἡ, (αἰγίς) procella.

καταιδέω, f. έσω, (αἰδέομαι) pudore perfundo. *med.* revereor, τινά: pudet me alicujus rei, τί.

καταιθαλόω, f. ώσω, incendo, comburo. 2) nigrefacio, fuliginosum reddo.

καταιθύσσω, f. ξω, (αἰθύσσω) moveo me per et supra aliquid: collustro, lucere s. splendere facio, Κάστωρ καταιθύσσει ἑστίαν, cum splendore se infert in domum, Pind. P. 5, 13. πλόκαμοι νῶτον καταίθυσσον, cirri totum tergum percursabant et quatiebant, ib. 4, 147.

καταίθω, comburo ut αἴθω.

καταικίζω, f. ίσω, i. q. αἰκίζω.

καταίνεσις, εως, ἡ, assensus, approbatio. 2) sponsio. A seq.

καταινέω, f. έσω, *poet.* ήσω, (αἰνέω, *irreg.*) comprobo, collaudo, consentio, annuo, assentior, ἐπὶ τούτοισι, Hdt. 3, 3?. *c. acc. c. inf.* τοῦτον καταινέουσι βασιλέα σφίσι εἶναι, Hdt. 1, 98. *c. acc.* ib. 9, 34. 2) promitto, spondeo, τινί τι vel *c. inf.* Inprimis: in matrimonium spondeo.

καταΐξ, ῖκος, ἡ, (ἀΐξ) turbo, procella. (⏑‒‒, *gen.* ⏑‒‒⏑)

καταιονάω, f. ήσω, (αἰονάω) perfundo, adspergo.

καταιόνημα, τό, id quod perfunditur s. adspergitur.

καταιόνησις, εως, ἡ, perfusio.

καταιρέω, *Ion.* p. καθαιρέω.

καταίρω, (αἴρω, irr.) defero, deduco, demitto. 2) saepius intr. devenio, advenio, deferor, descendo, deverto, deversor: appello, applico, de navi.

καταισθάνομαι, f. σθήσομαι, (αἰσθάνομαι, irr.) intelligo, sentio.

καταίσιμος, ον, i. q. αἴσιμος.

καταισιμόω, conficio, consumo, πῶμα, ebibo. cf. ἀναισιμόω. Vox ironica.

καταίσιος, ον, i. q. αἴσιος.

καταΐσσω, (ἀΐσσω) cum impetu delabor, deferior, irruo. 2) percurro, pervolo, c. acc. αἴσμαν, Emped. apud Porph. ad Phoen. 866. (Epice ⏑‒‒‒, Attice plerumque ⏑⏑‒‒)

καταισχυμμός, οῦ, ὁ, (καταισχύνω) opprobrium, Clem. Al.

καταισχυντήρ, ῆρος, ὁ, et καταισχυντής, οῦ, ὁ, qui foedat, contumelia afficit, incestat, stuprat etc. Ab eod.

καταισχύνω, dehonesto, pudefacio, dedecoro, dedecori sum, probro adficio, foedo. 2) stuprum vel vitium offero. 3) destituo, desero, in sacris. *Med.* καταισχύνομαι, pudefio; dedecoror, erubesco etc. item in sacris, deseror, vincor, non impetro etc.

καταῖσχω, *poet.* p. κατίσχω, Od. 9, 122.

καταιτιάομαι, criminor, accuso, insimulo. καταιτιαθείς, accusatus, etiam falso crimine.

καταῖτυξ, υγος, ἡ, cassis, galea sine crista, et depressa.

καταιχμάζω, (αἰχμάζω) hasta vinco, debello.

καταιωρέομαι, dependeo, vagor huc illuc sublimis, fluctuo.

κατακαγχάζω, f. άσω, irrideo vehementer, *c. gen.*

κατακαίαθω, *poet.* p. κατακαίω, *dub.*

κατακαίνω, (καίνω) i. q. κατακτείνω, perimo, interimo, interficio.

κατακαίριος, ον, epith. teli ferientis recte, loco ad necem opportuno, letaliter etc. v. l. Il. 11, 439.

κατακαίω, Att. κάω, (ᾱ) f. κατακαύσω, aor. 1. Ep. κατέκηα, (καίω, irr.) concremo, exuro, comburo. κατὰ πῦρ ἐκάη, ignis deflagaverat, Il. 9, 212. κακκεῖαι, inf. aor. Ep. p. κατακεῖαι, Od. 11, 74.

κατακαλέω, f. έσω, advoco, arcesso: invoco, imploro: acquiro.

κατακαλλύνω, i. q. καλλύνω.

κατακάλυμμα, ατος, τό, operimentum, velum. A seq.

κατακαλύπτω, f. ψω, velo, obtego, operio.

κατακάλυψις, ἡ, velatio, occultatio.

κατακαμαρόω, (καμαρόω) concamero, tecto arcuato instruo.

κατακάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo.

κατάκαμψις, εως, ἡ, inflexio. A pr.

κατακαπηλεύω, f. εύσω, adultero, cauponum more.

κατακάρδιος, ον, (καρδία) ad cor tendens, in cor directus, ut κατακάρδιος πληγή, ictus in cor directus. 2) sententiae animi conveniens.

κατακάρπιον, τό, fructus, vel i. q. περικάρπιον, Theophr.

κατάκαρπος, ον, fructibus onustus, fructosus, frugifer.

κατακαρπόω, f. ώσω, adoleo. LXX.

κατακάρπως, adv. copiose.

κατακάρπωσις, εως, ἡ, cinis in altari e consumto holocausto relictus. LXX.

κατακαρφω, (κάρφω) desicco, exsicco. 2) e conspectu seu medio tollo.

κατακασσα, ἡ, i. q. κασσα.

κατάκαυμα, ατος, τό, (κατακαίω) quod exustum seu combustum est. 2) ambustum.

κατακαυματόω, exuro, comburo. A pr.

κατάκαυσις, εως, ἡ, ambustio. 2) caustio, combustio. Ab eod.

κατακαύστης, ου, ὁ, bustor, proprie, bustor mortuorum. Ab eod.

κατακαυχάομαι, glorior adversus aliquem, insulto alicui, τινός.

κατακείαζω vel κατακεαίνω, i. q. κεάζω.

κατακεῖαι, inf. aor. 1. Ep. a κατακαίω, eod.

κατάκειμαι, (κεῖμαι, irr.) decumbo ut aeger. 2) accumbo, discumbo, procumbo, ut conviva in lecto tricliniari. 3) jaceo. 4) depositus sum, pro ἀπόκειμαι.

κατακειέμεν, inf. praes. Ep. p. κατακαίειν, Il. 7, 408. ubi Wolfius edidit κατακηέμεν.

κατακείρω, (κείρω) detondeo. 2) absumo.

κατακείω, (κείω) Desiderativum a κατάκειμαι, decumbere cupio. κακκείοντες, Ep. pro κατακείοντες, Hom.

κατακεκραίκτης, ου, ὁ, i. q. κεκραίκτης, Ar. Eq. 303, ex em. Hermanni.

κατακελευσμός, οῦ, ὁ, cohortatio, 2) cantus in ludis Pythiis, quo Apollinem ad feriendum Pythonem draconem excitarent. A seq.

κατακελεύω, f. εύσω, hortor, ut nautas. 2) hortor quovis modo. 3) silentium indico.

κατακενόω, f. ώσω, evacuo, exinanio.

κατακεντέω, s. εω, f. ήσω, pungo, stimulo, fodio, confodio, trajicio telis s. jaculis.

κατακέντημα, ατος, τό, compunctio. A pr.

κατακεντρόομαι, (κεντρόω) stimulis refertus sum. κατακεκεντρωμέναι θύραι, janua, e qua ubique stimuli exstant.

κατακεράννυμι, (κεράννυμι, irreg.) commisceo, permisceo.

κατακέρασις, εως, ἡ, commixtio, temperatio. A pr.

κατακεραστικός, ἡ, όν, temperandi vim habens. Ab eod.

κατακεραυνοβολέω, i. q. seq.

κατακεραυνόω, fulmina ferio, interficio.

κατακερδαίνω, f. ανῶ, quaestum facio.

κατακερματίζω, f. ίσω, in minutos numulos redigo, minutis numulis muto. 2) in minutas partes comminuo, confringo, concerpo, seu disseco.

κατακερτομέω, f. ήσω, verbis mordacibus, contumeliosis insector, salse rideo, τινά vel τινος, raro τινί.

κατακέφαλα, adv. p. κατὰ κεφαλῆς, in praeceps.

κατακηέμεν, inf. praes. Ep. a κατακαίω, Il. 7. 408. cf. κατακειέμεν.

κατακηλέω, f. ήσω, i. q. κηλέω.

κατακηλητικός, ἡ, όν, cui vis inest suavitate auditus animorum permulcendi. A pr.

κατακήομεν, conj. aor. a κατακαίω, Ep. p. κατακήωμεν, Il. 7, 333.

κατακηρόω, f. ώσω, cera obduco, illino.

κατακηρύσσω, Att. κατακηρύττω, per praeconem indico, jubeo, vendo.

κατακινέω, f. ήσω, commoveo: dimoveo.

κατακίνησις, εως, ἡ, commotio, dimotio. A praec. (ῑ)

κατακιρνάω et κατακίρνημι, (κιρνάω, irreg.) i. q. κατακεράννυμι.

κατακισσηρίζω, (κίσσηρις) pumice polio, laevigo.

κατάκισσος, ον, (κισσός) hederaceus, hedera redimitus.

κατακνίζομαι, i. q. ἀκνίζομαι.

καταклάζω, f. ξω, Dor. p. κατακληΐζω, κατακλείω.

κατακλαίω, Att. κλάω, (ᾱ) f. κλαύσομαι, (κλαίω, irr.) defleo, deploro. 2) lacrimando afficio, ad misericordiam commoveo lacrimis, ad lacrimas et misericordiam concito, τινά, Plato. 3) lacrimas effundo coram aliquo, Arr. Epict. 3. 24. cf. 1, 23.

κατάκλασις, εως, ἡ, fractio, fractura.

κατάκλαυσις, εως, ἡ, (κατακλαίω) deploratio.

κατακλάω, f. άσω, frango, confringo. 2) torqueo (α ubique breve.)

κατακλάω, Att. p. κατακλαίω. (υ ̄ ̆ - -)

κατακλείς, είδος, ἡ, clavis, quae claudendis foribus adhibetur. 2) claustrum quodcunque. 3) jugulus, pars scapularum in collum sub pectore desinens. 4) parvum foramen in veste muliebri, in quod inserebatur fibula. v. et κατακληΐς.

κατάκλεισις, εως, ἡ, (κατακλείω) occlusio.

κατάκλειστος, ον, inclusus, conclusus. 2) ἡ κατάκλειστος, virgo, quae domi continetur, conclusa in thalamo, τὸ κατάκλειστον, quidquid ita pretiosum est, ut diligenter servari et clausum teneri mereatur. Ab eod.

κατακλείω, f. είσω, includo. 2) finio, claudo. 3) claudo obsidione, obsidione cingo.

κατακληΐζω, Ion. p. κατακλείω.

κατακληΐς, ΐδος, ἡ, Ion. p. κατακλείς, theca, ut sagittarum, calamorum.

κατακληροδοτέω, (κληροδοτέω) sorte distribuo s. assigno.

κατακληρονομέω, (κληρονομέω) hereditatem adeo. 2) hereditatem possideo. 3) heredem facio. 4) hereditatis loco tribuo.

κατακληρουχέω, f. ήσω, (κληρουχέω) sorte adsignatum accipio, sorte nanciscor, in sortem accipio. 2) in colonias describo, colonis distribuo.

κατακληρόω, (κληρόω) sorte distribuo. Med. sorte accipio, sortior, adipiscor. 2) Med. sorte lego, LXX.

κατακλησία, ας, ἡ, concio multitudinis, facta per κατάκλησιν. Hesych. A seq.

κατάκλησις, εως, ἡ, convocatio multitudinis non modo urbanae, sed etiam rusticae et per pagos Atticos dispersae, ob gravius negotium.

κατάκλητος, ον, (κατακαλέω) convoco.

κατακλινής, ές, (κατακλίνω) pronus, devergens. 2) decumbens in lecto, reclinis. 3) qui decumbit ob adversam valetudinem.

κατακλινοβατής, ές, (κατά, κλίνη et βαίνω) lectos obiens, lectos terens, epith. morbi, ap. Lucian.

κατακλίνω, (κλίνω) reclino, depono, discumbere jubeo: dicitur inprimis de aegrotis, quos medici in templo Aesculapii, Serapis vel Isidis discumbere jubebant, ut sanarentur, Ar. Plut. 411. 662. cf. ἐγκοιμάομαι. Med. reclinor, decumbo, accumbo, procumbo, vergo: animo dejectus sum. (De quantitate v. simplex.)

κατάκλισις, εως, ἡ, accubitus. 2) decubitus. 3) nuptiarum celebratio, Hdt.

κατάκλιτον, ου, τό, (κατακλίνω) lectulus discubitorius, accubituum. 2) sedes, in qua reclinari possumus.

κατακλυδωνίζομαι, i. q. κλυδωνίζομαι.

κατακλύζω, f. ύσω, (κλύζω) proluo, ut mare terram supergressum, inundo, obruo aquis, submergo. 2) diluo. 3) abundare facio, τινός. 4) obruo.

κατάκλυσις, εως, ἡ, proluvies. 2) diluvium, inundatio terrae.

κατάκλυσμα, τό, i. q. κλυστήρ.

κατακλυσμός, οῦ, ὁ, diluvium, inundatio. 2) ablutio, eluvies.

κατάκλυστρον, ου, τό, compluvium.

κατακλῶθες, ων, αἱ, (κατακλώθω) Parcae, stamina fatalia deducentes.

κατακλώθω, f. ώσω, filo deduco, stamina deduco, dicitur inpr. de Parcis.

κατακνάω vel -κναίω, (κνάω, irr.) corrado, concido, disseco, divellico: derado, abrado, defrico: scarifo. κατακνάω ἐμαυτόν, me ipsum divellico, multum operae laborisque consumo. Med. prurio.

κατακνήθω, (κνήθω) i. q. κατακνάω.

κατάκνησις, vel κατακνῆστις, ιδος, vel εως, Ion. ιος, ἡ, radula, instrumentum, quo v. c. caseum radimus. Hesych.

κατακνιδόω, f. ώσω, (κνίδη) pungo vel uro, in modum urticae, scarifo. dub.

κατακνίζω, f. ίσω, concido, lancino, carpo, vellico. 2) sugillo, obtrecto. 3) titillo, pruritum excito.

κατακνισμός, οῦ, ὁ, pruritus, salacitas. 2) amores. A pr.

καταννώσσω, dormio, ut simplex.

κατακοιμάομαι, f. ήσομαι, (κοιμάω) cubitum eo, dormio, obdormio, Hom. Apud seriores occurrit etiam Act. sopio, consopio: placo, mitigo.

κατακοιμητής, οῦ, ὁ, cubicularius. A pr. dub.

κατακοιμητικός, ἡ, όν, soporans, somnum inducens. Ab eod.

κατακοιμίζω, f. ίσω, sopio, soporo. 2) dormiendo consumo. 3) placo, mitigo, oblivione aboleo.

κατακοιμιστής, οῦ, ὁ, cubicularius. A pr.

κατακοινέω, idem quod seq.

κατακοινόω, communico, impertio.

κατακοιρανέω, f. ήσω, dominor, rego, guberno, administro.

κατάκοιτος, ον, (κοίτη) qui in cubili est, jacet, aut dormit.

κατακολλάω, f. ήσω, glutino, adglutino.

κατάκολλος, ον, (κόλλα) glutine mixtus

κατακολλυβίζω, (κόλλυβος) i. q. κατακερματίζω.

κατακολουθέω, f. ήσω, (ἀκολουθέω) sequor, subsequor, sector. 2) exsequor, adsentior, 3) obsecundo, obsequor, τινί.

κατακολούω, f. ούσω, i. q. κολούω

κατακολπίζω, f. ίσω, in sinum deflecto,

intro.

κατακολπίσις, εως, ἡ, receptio in sinum. Suid.

κατακολυμβάω, f. ήσω, nato. 2) urinor.

κατακολυμβητής, οῦ, ὁ, qui aquas subit, urinator.

κατακομάω, (κομάω) largam comam alo, valde comatus sum.

κατακομιδή, ῆς, ἡ, deportatio. 2) comportatio.

κατακομίζω, f. ίσω, deporto, deveho, deduco. *Med.* κατακομίζομαι, domum redeo.

κατάκομος, ον, (κόμη) qui disjecta coma est, vel qui densam comam habet.

κατακομψεύεσθαι, scite et eleganter dicere.

κατᾰκονά, ἡ, i. q. διαφθορά, corruptio, abolitio, mors, Eur. Hipp. 821. Alii κατακονᾷ, habent pro 3 sing. praes. verbi κατακονάω, (ἀκονάω) acuo, exacuo, corrumpo et attenuo atterendo. cf. Valck. ad l. l.

κατακονδυλίζω, f. ίσω, (κονδυλίζω) pugnos ingero, pugnis caedo.

κατακοντίζω, f. ίσω, (ἀκοντίζω) confodio telo, seu jaculo.

κατακοπή, ῆς, ἡ, (κατακόπτω) decisio, detruncatio, concisio.

κατάκοπος, ον, contusus; excisus. 2) defessus, labore confectus. cf. κόπος. A seq.

κατακόπτω, f. ψω, (κόπτω) decido, amputo, detrunco: capite trunco: concido, in minutas partes seco: pugnis caedo, verbero: frango, confringo: fatigo, labore conficio, debilito. *Med. a)* concidor, percutior, trucidor. *b) c. acc.* plango, τινά.

κατακορέννυμι, f. κορέσω, (κορέννυμι, *irreg.*) satio, exsaturo.

κατακορέως, *adv.* adfatim, Hipp. A sq.

κατακορής, ές, (κορέννυμι, *irr.*) fastidium nimia multitudine et iteratione adferens. 2) saturatus, saturus; de colore intensiore et minime diluto. 3) multus, abundans. 4) merus, purus, sincerus. 5) putidus et nimius in aliqua re, item loquax, ostentator, et hinc offendens alios.

κατακορμάζω, -άω vel -ίζω, (κορμός) in truncos s. caudices concido.

κατακορμίζω, lignum in minutas partes seco. Ab eod.

κατάκορος, ον, (κόρος) saturatus, satiatus, plenus, τινός, raro τινί: saturatus, de colore intensiore et minime diluto: immodicus, multus. 2) act. satietatem afferens, nimius in aliqua re. cf. κατακορής.

κατακόρως, *adv.* abunde, adfatim, justo crebrius et spissius, immodice.

κατακοσμέω, f. ήσω, compono, exorno, condecoro, adorno, ordino, digero in ordinem, colo.

κατακόσμησις, εως, ἡ, ordo et digestio rerum, aptaque compositio. A pr.

κατακοτταβίζω, *c. gen. pers.* in honorem alicujus cottabo ludo, Aristoph. ap. Poll, 6, 111.

κατάκουσις, ἡ, auscultatio.

κατακουστής, οῦ, ὁ, auscultator. A sq.

κατακούω, f. ούσω, exaudio. 2) ausculto, aures oppono rimae e. c. januae, ut audiam quae intus dicantur aut gerantur. 3) dicto sum audiens, obedio, obsequor, obtempero, τινός.

κατακραδάω, (κραδάω) molior, convello.

κατακράζω, (κράζω, *irreg.*) reclamo, obstrepo, clamore obtundo, *c. acc.*

κατάκρας, *Ion.* κατάκρης, *adv.* pro κατ' ἄκρας, κατ' ἄκρης, de summo, a summo, scil. ad imum, penitus, prorsus, funditus. cf. ἄκρα.

κατάκρασις, εως, ἡ, commistio, permistio.

κατακρᾰτέω, f. ήσω, in potestate habeo, etiam quae didicimus. 2) robore vinco, subigo, supero. 3) cohibeo, reprimo, compesco.

κατακράτησις, εως, ἡ, subactio, superatio. A praec.

κατακρᾰτητικός, ή, όν, cohibendi seu sistendi vim habens. Ab eod.

κατακρατικός, ή, όν, i. q. κατακρατητικός.

κατακράτος, *adv.* pro κατὰ κράτος, per vim, quanta potest maxima vi, pro viribus, vehementer, omnino. (ᾰ)

κατακραυγάζω, σω, occlamo tibi, reclamo. Suid.

κατακρεμάννυμι, f. κρεμάσω, (ᾰ) vel κατακρεμαννύω, (κρεμάννυμι, *irreg.*) suspendo de. Med. suspensus sum de, pendeo de.

κατακρέμαστος, ον, pendens de, suspensus de, aptus ex aliquo. A praec.

κατακρεμάω, i. q. κατακρεμάννυμι.

κατακρεμής, ές, i. q. κατακρέμαστος.

κατακρεουργέω, f. ήσω, laniorum more concido.

κατάκρηθεν, *adv.* i. q. κατ' ἄκρηθεν, vel, quod probabilius, i. q. κατὰ κεφαλῆς, ab obsoleto κράς, unde etiam scribitur κατὰ κρῆθεν vel κατακρῆθεν, a summo, a capite, sc. ad imum: in totum, penitus; omnino cf. κρῆθεν.

κατακρημνάω, (κρημνάω) suspendo ex, de. Med. suspensus sum ex, pendeo de.

κατακρημνίζω, (κρημνίζω) praecipito.

κατακρημνιστής, οῦ, ὁ, qui praecipitat alium.

κατάκρημνος, ον, (κρημνός) praeceps.

κατάκρης, *Ion.* p. κατάκρας, q. v.

κατακριβόω, accurate rimor, ago diligenter.

κατάκρῐμα, ατος, τό, damnatio, condemnatio.

κατακρίνω, (κρίνω) sententiam fero, condemno, *c. acc. c. inf.* καί μιν κατέκριναν ἔχθιστον ἄγεσθαι, Hdt. 6, 85. cf. 9, 93. *c. dat.* τοῖσι κατακέκριτο θάνατος, Hdt. 7, 146. cf. 4, 133. *c. gen. pers. et acc. rei*, αὐτῶν θάνατον κατακρίνειν, Isocr. *c. acc. pers.* N. T. κατακρίνεσθαι θάνατον, damnari morte.

κατακρίσιμος, ον, capitis damnatus. (ρῐ)

κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio.

κατάκρῐτος, ον, damnatus.

κατακροάομαι, ausculto.

κατακροταλίζω, f. ίσω, magnopere strepito, perstrepo.

κατακροτέω, f. ήσω, laetis plausibus excipio, prosequor, seu comprobo, valde laudo.

κατάκροτος, ον, (κρότος) streperus.

κατακρουνίζω, f. ίσω, (κρουνίζω, *irr.*) instillo. 2) defluo, instar salientis aquae fluo deorsum.

κατάκρουσις, εως, ἡ, depressio, decussio.

κατακρουστικός, ή, όν, vim habens reprimendi.

κατακρούω, f. ούσω, (κρούω) deorsum pello, adigo. 2) repello, reprimo. 3) fallo.

κατακρύπτω, f. ψω, (κρύπτω, *irreg.*) occulto, abscondo, dissimulo.

κατακρυφή, ῆς, ἡ, latebrae, locus occultus: occultatio, effugium.

κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio, dissimulatio.

κατακρύφω, i. q. κατακρύπτω. (ῠ)

κατακρώζω, (κρώζω) crocito adversus aliquem, Ar.

κατακτάμεν et κατακτάμεναι, inf. aor. *poet.* a κατακτείνω, Hom.

κατακτάομαι, f. ήσομαι, (κτάομαι, *irr.*) acquiro, paro, possideo.

κατακτάς, part. aor. *poet.* a κατακτείνω, Hom. Pass. κατακτάμενος, Od.

κατακτεᾰτίζω, (κτεατίζω) acquiro, comparo mihi: etiam in Medio: perf. possideo.

κατακτείνω, f. ατενῶ, (κτείνω, *irr.*) interficio, occido.

κατακτενίζω, f. ίσω, pecto, valde et diligenter pecto, exorno.

κατακτενισμός, οῦ, ὁ, pectendi saepius iterata actio.

κατάκτενος, ον, (κτείς) diligenter pexus.

κατάκτης, ου, ὁ, (κατάγνυμι) fractor, *fem.* κατάκτρια.

κατάκτης, ου, ὁ, (κατάγω) reductor, deductor. *Fem.* κατάκτρια.

κατάκτησις, εως, ἡ, (κατακτάομαι) acquisitio, etiam redactio in potestatem: possessio.

κατακτός, ή, όν, (κατάγνυμι) fractus, fragilis.

κατακτός, ή, όν, (κατάγω) deductilis, pensilis.

κατάκτρια, ἡ, *Fem.* a κατάκτης, (κατάγνυμι) quae frangit.

κατάκτρια, ἡ, *Fem.* a κατάκτης, (κατάγω) lanificio dedita, et fuso, in quo utroque opificio fila deducuntur.

κατακυβεύω, f. εύσω, in alea consumo et dissipo.

κατακυβιστάω, v. κυβιστάω.

κατακτυπέω, (κτυπέω, *irr.*) sonitu percutio, obtundo, *c. gen.*

κατακυδρόω, i. q. κυδρόω.

κατακυκάω, commisceo, ut simpl.

κατακυκλόω, f. ώσω, claudo, circumdo, ut simplex.

κατακυλίνδω, et -δέω, deorsum volvo, devolvo.

κατακυλίω, f. ίσω, idem. κατακεκυλισμένος, devolutus.

κατακυμᾰτόω, (κυματόω) fluctus moveo: undis agitor.

κατακυμβαλίζω, (κυμβαλίζω) cymbalorum fremitu obtundo: illudo, decipio.

κατακύπτω, f. ψω, (κύπτω) inclino me. 2) deorsum despicio.

κατακυριεύω, f. εύσω, dominor. 2) supero, subigo, vinco. LXX.

κατακυρόω, f. ώσω, confirmo, ratum facio. 2) adjudico, addico.

κατακυρτόω, i. q. κυρτόω.

κατακωκύω, (κωκύω) defleo, lugeo, deploro. (ύω, ⏑ -, ύσω, - -)

κατακωλύω, (κωλύω) impedio, retineo. (ύω, ⏑ -, ύσω, - -)

κατακωμάζω, (κωμάζω) commissatum eo ad aliquem. 2) irruo invado per vim aut insolentiam.

κατακωχή, ῆς, ἡ, (κατέχω) detentio, retentio, possessio. 2) instinctus, afflatus numinis.

κατακώχιμος, qui detineri et capi potest. A praec.

καταλαγνεύω, unde apud Hesych. καταλαγνευθείς, i. e. εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς, ad libidines projectus, in libidines prolapsus

καταλαζονεύομαι, f. εύσομαι, (ἀλαζονεύομαι) jactanter aliquid dico vel facio, arro-

gantar et vane commemoro, taedio et vanitate jactantiae aliquem obruo et enneco.

καταλαλέω, (λαλιά) loquor adversus aliquem, obloquor, loquacitate obruo, τινός. 2) mala loquor de aliquo, calumnior, accuso aliquem, detraho alicui, τινά. 3) in sententiam aliquam traduco, persuadeo alicui aliquid, τινά.

καταλαλιά, ᾶς, ἡ, oblocutio, obtrectatio, criminatio, condemnatio. A seq.

κατάλαλος, ου, maledicus, obtrectator.

καταλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) occupo, praesidia impono. 2) inhibeo, contineo, cohibeo, coerceo: adstringo, obligo, e. g. ὅρκῳ, jurejurando. 3) deprehendo, offendo, reperio, nanciscor. 4) comprehendo, assequor mente, intelligo. 5) accipio, veluti legem; statuo, Arist. polit. 7, 2, 6. 6) καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς, componere lites, Hdt. 7, 9, 2. cf. 3. 128. 7) pertineo, attineo. καταλαμβάνει τὴν πόλιν, pertinet s. attinet ad rempublicam. 8) καταλαμβάνει αὐτόν, vel κ. αὐτὸν ποιεῖν s. πάσχειν τι, accidit mihi; accidit mihi, ut hoc faciam s. patiar, Hdt.

καταλάμπω, f. λάμψω, (λάμπω) collustro, illumino, c. acc. etiam c. gen. ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπει, Plat. 2) splendeo, fulgeo. Sic etiam in medio.

κατάλαμψις, εως, ἡ, splendor.

καταλανθάνω, i. q. λανθάνω, irr.

καταλγέω, (ἀλγέω) vehementibus doloribus afficior, valde doleo.

καταλγύνω, (ἀλγύνω) doloribus et molestiis afficio, τινά.

καταλεαίνω, comminuo, contero: laevigo: complano: explano, explico.

καταλέγω, f. ξω, (λέγω, irr.) deligo, describo, centurio. 2) allego, adscribo numero, classi etc. 3) censeo, existimo. 4) recenseo, enumero. 5) narro, commemoro, dico. 6) accuso, ap. LXX. καταλέγομαι, dormitum eo, cubo, dormio, ap. Hom.

καταλείβω, f. ψω, effundo et destillo. Med. defluo.

καταλειμμα, ατος, τό, (καταλείπω) reliquiae, id, quod relictum est.

καταλειπτος, ον, (καταλείπω) relictus.

καταλειπτος, ον, (ἀλείφω) unctus.

καταλείπω, f. ψω, relinquo, desero. 2) ab aliquo deficio. 3) relinquo post me, relinquo posteris meis. 4) omitto. 5) trado me: sequente praepositione ἐπί.

καταλειτουργέω, f. ήσω, in publica commoda meas facultates insumo, impendo, militia, vel munere aedilitio, praetorio fungor etc. v. λειτουργία.

καταλείφω, f. ψω, (ἀλείφω) oblino, illino.

κατάλειψις, εως, ἡ, (καταλείπω) relictio, reliquiae.

καταλεπτολογέω, f. ήσω, subtiliter disputo.

καταλεπτύνω, (λεπτύνω) extenuo, attenuo, deminuo.

καταλευκαίνω, f. ανῶ, dealbo.

καταλευκόω, i. q. καταλευκαίνω.

καταλεύσιμος, ον, dignus, qui lapidibus obruatur. A seq.

καταλεύω, f. εύσω, (λεύω) lapidibus cooperio, lapidibus obruo.

καταλέω, f. έσω, (ἀλέω, irr.) mola frango, contero.

καταλήγω, f. ξω, definio, termino.

καταλήθομαι, (λήθομαι, irr.) prorsus obliviscor, τινός, Il. 22, 389.

καταληΐζομαι, f. ίσομαι, praedationibus incurso, vasto, diripio, depopulor.

καταληκτικός, ή, όν, (καταλήγω) desinens: καταληκτικοὶ dicuntur versus, quibus in fine una vel plures syllabae desunt.

κατάληξις, εως, ἡ, (καταλήγω) terminatio, clausula. 2) clausula, in quam desinit cantus.

καταληπτέον, adj. verb. a καταλαμβάνω, occupandum est.

καταληπτικός, ή, όν, comprehendendi vim habens. 2) qui praeoccupat.

καταληπτικῶς, adv. comprehendendo, certa comprehensione.

καταληπτός, ή, όν, qui comprehendi potest, comprehensibilis. τὸ καταληπτόν, Subst. res, quae comprehendi animo et percipi potest. 2) qui obtineri potest. 3) qui comprehendit, capit, Eur.

καταληρέω, (ληρέω) nugando perdo, τί. 2) nugis obruo aliquem, τινός.

καταλήψιμος, ον, ad deprehensionem et condemnationem faciens et incitans. A seq.

κατάληψις, εως, ἡ, (καταλαμβάνω) deprehensio, comprehensio, sc. fugientis, aut noxii: invasio, occupatio: adeptio: comprehensio, perceptio, quae mente fit: exploratio chordarum pulsando: in morbis is, qui vocatur παροξυσμός: captivitas, LXX.

καταλιθάζω, f. άσω, lapidibus obruo, lapido.

καταλιθοβολέω, f. ήσω, lapidibus peto.

κατάλιθος, ον, lapideus, saxosus.

καταλιθόω, f. ώσω, lapidibus obruo.

καταλιμπάνω, (καταλείπω) relinquo, desero.

καταλιπαίνω, f. ανῶ, pinguem reddo, sagino.

καταλιπαρέω, f. ήσω, impense rogo, obtestor.

καταλιχνεύω, abligurio.

καταλλάγδην, adv. (καταλλάσσω) per commutationem, seu permutationem. 2) mutuo, vicissim, e converso.

καταλλαγή, ῆς, ἡ, (καταλλάσσω) commutatio, permutatio. 2) reconciliatio, pacificatio.

καταλλάκτης, ου, ὁ, reconciliator: pacificator: argentarius.

καταλλακτικός, ή, όν, placabilis, placidus.

καταλλάσσω, Att. —ττω, f. ξω, (ἀλλάσσω) commuto, permuto. Med. καταλλάττεσθαι νόμισμα, nummos permutare. 2) placo, concilio, reconcilio. Med. in gratiam redeo, τινί et πρός τινα.

κατάλληλος, ον, (ἀλλήλων) congruus, consentaneus, respondens.

καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens, cohaerentia quadrans. A praec.

καταλλήλως, adv. congrue, convenienter. Ab eodem.

καταλοάω, f. ήσω, vel άσω, (ἀλοάω) trituro: obtero, protero: confringo, contundo: vulnero, interficio.

καταλογάδην, adv. prosa oratione.

καταλογεύς, έως, ὁ, (κατάλογος) qui delectum facit.

καταλογέω, f. ήσω, (ἀλογέω) contemno, negligo, c. acc. vel c. gen.

καταλογή, ἡ, (καταλέγω) delectus.

καταλογία, ἡ, v. l. p. καταλοχία, caterva, LXX.

καταλογίζομαι, f. ίσομαι, computo: reputo mecum: imputo: adnumero, adscribo.

καταλογισμός, οῦ, ὁ, computatio: numeratio, recensio: imputatio. A pr.

κατάλογος, ου, ὁ, (καταλέγω) enumeratio, recensio, proprie eorum, qui stipendia merent. 2) delectus. 3) album militare. 4) ipsa stipendia, quae quis facit. Unde οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, emeriti, qui legitima stipendia fecere.

καταλοιάω, i. q. καταλοάω.

κατάλοιπος, ον, i. q. simplex λοιπός.

καταλοκίζω, f. ίσω, i. q. ἀλοκίζω.

καταλούω, (λούω, irr.) perluo, subluo, diluo. Med. balneis impendo, absumo, καταλούει τὸν βίον, balneis absumit rem familiarem, Ar. Nub. 840.

καταλοφάδια, adv. supra cervicem, super humeros. v. λοφιά. (⏑–⏑⏑–⏑, Od. 10, 169.)

καταλοχία, ας, ἡ, (λόχος) turma; aut instructio aciei per cohortes.

καταλοχίζω, f. ίσω, decurio, centurio, in decurias, centurias, cohortes, classes, turmas describo.

καταλοχισμός, οῦ, ὁ, distributio in cohortes etc.

κατάλσης, τό, (ἄλσος) silvosus.

καταλυγίζω, f. ίσω, circumago, torquendo flecto, vincio.

καταλυκουργίζω, Lycurgi leges contra aliquem affero, τινός.

κατάλυμα, ατος, τό, (καταλύω) diversorium.

καταλυμαίνομαι, noceo, vasto, populor.

καταλύμανσις, εως, ἡ, depopulatio. (ῡ) A praec.

καταλύσιμος, ον, (καταλύω) qui dissolvi, destrui, aboleri potest.

κατάλυσις, εως, ἡ, dissolutio, eversio, destructio. 2) finis, exitus, unde et mors. 3) diversorium, hospitium seu tentorium. 4) reconciliatio. Ab eod.

καταλυσσάω, Att. καταλυττάω, rabie sum contra aliquem incitatus.

καταλυτήριον, ου, τό, (καταλύω) diversorium.

καταλυτής, οῦ, ὁ, destructor, eversor. Ab eod.

καταλύτης, ου, ὁ it. ὁ κατάλυτος, ου, hospes, devertens aliquo. Ab eod.

καταλύω, (λύω) dissolvo, everto, destruo, πολίων κάρηνα, Il. 2, 117. 9, 24. concionem dissolvo i. e. dimitto: deleo, aboleo, ut νόμον, legem abrogo, δῆμον s. δημοκρατίαν, imperium populare tollo: debilito, minuo: interficio: dissolvo inimicitias, i. e. compono, bellum finio; hinc Med. reconcilior, in gratiam redeo: item in act. καταλύειν πρός τινα, pacem facere, redire in gratiam cum aliquo, Xen. καταλύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, abrogare alicui imperium, Xen. Cyr. 8, 5, 24. καταλύεσθαί τινος, se abdicare aliqua re, v. c. magistratu. 2) solvo e jugo, ἵππους, Od. 4, 28. hinc consisto, deverto in hospitium, commoror, παρά τινι, ἔν τινι τόπῳ.

καταλωβάω, (λωβάω) mutilo.

καταλωφάω, (λωφάω) desinere facio, contineo, sedo, finio. 2) desino.

καταμάγειον, τό, (καταμάσσω) pannus ad abstergendum. (ᾰ)

καταμαγεύω, f. εύσω, (μαγεύω) incanto.

καταμάθησις, εως, ἡ, consideratio, disciplina, eruditio, perceptio, quae fit sensu mentis. (ᾰ)

καταμαθητικός, ή, όν, ad discendum vel percipiendum aptus vel pertinens.

καταμαίνομαι, furore incitatus sum contra.

καταμᾰκᾰρίζω, i. q. μακαρίζω.

καταμάκτης, ου, ὁ, (καταμάσσω) tersor.

καταμᾰλᾰκίζω, f. ίσω, emollio, effemino. Med. mollis, effeminatus sum. Dicitur et καταμαλθακίζω.

καταμαλάσσω, Att. καταμαλάττω, f. άξω, emollio. 2) demulceo, cohibeo.

καταμᾰλδύνω, i. q. ἀμαλδύνω.

καταμαλθακίζω, f. ίσω, i. q. καταμαλακίζω.

καταμαλθάσσω, i. q. καταμαλάσσω.

καταμανθάνω, f. μᾰθήσομαι, (μανθάνω, irr.) diligenter disco, cognosco, percipio: animadverto; oculis lustro, intueor, perpendo, vaticinor.

καταμαντεύομαι, (μαντεύομαι) vaticinor adversus aliquem, τινός vel τινί. 2) conjicio, τί.

καταμαραίνω, f. ανῶ, exarefacio, tabefacio.

καταμαργάω, Ion -γέω, (μαργάω) insanio, φθόνῳ, livore, Hdt. 8, 125.

καταμάρπτω, f. ψω, (μάρπτω, irr.) prehendo, corripio.

καταμαρτῠρέω, f. ήσω, testimonium dico contra aliquem, τινός: καταμαρτυροῦμαι, testimoniis convincor, vel obruor, testimonium dicitur contra me. καταμεμαρτύρηται, convictus est.

καταμᾰσάομαι, et καταμασσάομαι, commandoco, absumo.

καταμάσσω, tergo, abstergo.

καταμαστεύω, f. εύσω, inquiro vel exquiro.

καταμᾰτεύομαι, καταματτεύομαι, καταμάττομαι, (ματέω, μάσσω) immisso v. c. digito exploro, contrecto, ut vulnus.

καταμάχομαι, (μάχομαι, irr.) expugno, vinco. (ᾰ)

καταμάω, f. ήσω, (ἀμάω) accumulo, ut messores. καταμᾶσθαι, conspergere, veluti caput cinere aut pulvere. (De quantitate v. ἀμάω.)

καταμβλᾰκεύω, (ἀμβλᾰκεῖν) negligo.

καταμβλύνω, (ἀμβλύνω) καταμβλυόω, hebeto, obtundo.

καταμεγαλοφρονέω, f. ήσω, magno animo contemno, τινός.

καταμεθύσκω, (μεθύσκω, irr.) ebrium facio, inebrio.

καταμεθύω, (μεθύω, irr.) ebrius sum.

καταμείβομαι, (ἀμείβομαι) respondeo.

καταμειδιάω, f. άσω, derideo, ludibrio habeo, τινός. (άσω, - -)

καταμειλίσσομαι, Att. -ττομαι, f. ξομαι, (μειλίσσομαι) demulceo, delinio, placo.

καταμελεϊστί, adv. (μελεϊστί) membratim, per membra. (υ - υ υ - υ, Epice.)

καταμελετάω, f. ήσω, meditor, exerceo.

καταμελέω, f. ήσω, negligo, nullam curam gero, contemno.

καταμελῐτόω, f. ώσω, melle inficio, suave reddo.

καταμέλλω, f. μελλήσω, (μέλλω, irr.) procrastino, cunctor: dicitur inprimis de militibus ignavis pugnam detrectantibus.

καταμεμπτός, ον, vituperandus.

καταμέμφομαι, (μέμφομαι) vitupero, reprehendo, accuso, τινί vel τινά: reprehendo aliquem ob aliquam rem, τινά τινι, Thuc.

κατάμεμψις, εως, ἡ, reprehensio, vituperium. A praec.

καταμένω, (μένω, irr.) usque maneo, remaneo, commoror, subsideo

κατᾰμέργω, comprimo, de oleis, ut ἀμέργω.

καταμερίζω, f. ίσω, (μερίζω) in partes disseco, vel partior. 2) distribuo, dispenso.

καταμέρος, adv. pro κατὰ μέρος, membratim, sigillatim.

καταμέστιος, ον, poet. p. μεστός, plenus.

καταμετρέω, f. ήσω, (μετρέω) dimetior, metior.

καταμέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensurae et spatii descriptio.

καταμήκης, ες, praelongus, f. l. Hdt. 4, 22.

καταμηλόω, f. ώσω, specillum immitto, specillo seu spathula agito, exploro.

καταμήνιος, ον, (μήν) menstruus. καταμήνια, τά, menstrua muliebria.

καταμηνιαῖος, ος, menstruus.

καταμηνύω, f. ύσω, (μηνύω) indico, prodo, defero, significo, c. acc. Hdt. 7, 30. 2) i. q. καταμαρτυρέω, c. gen. Xen. h. gr. 3, 3, 2. cf. Valck. diatr. p. 291. (ύω, - -, ύσω, - -)

καταμήνυσις, εως, ἡ, indicium, proditio, delatio.

καταμῐαίνω, f. ανῶ, (μιαίνω) polluo.

καταμίγνυμι, f. μίξω, (μίγνυμι, irr.) immisceo, permisceo.

καταμικρόν, adv. p. κατὰ μικρόν, divisim, per partes, membratim, minutim: paullatim, sensim.

καταμῑμέομαι, (μιμέομαι) imitando ridiculum facio.

καταμιμνήσκομαι, (μιμνήσκομαι, irr.) memini, recordor, dub.

κατάμιξις, εως, ἡ, (καταμίγνυμι) commixtio: permistio.

καταμίσγω, et καταμίσγομαι, admisceo.

καταμισθοδοτέω, f. ήσω, largitione consequor. 2) i. q. καταμισθοφορέω.

καταμισθοφορέω, f. ήσω, in stipendia militum exhaurio.

καταμνημονεύω, f. εύσω, idem quod simplex.

καταμολίσκω, (μολίσκω) i. q. καταβλώσκω.

καταμολύνω, (μολύνω) polluo.

κατάμομφος, ον, (μομφή) vituperabilis. 2) infaustus, infelix. 3) vituperans.

καταμόνας, adv. p. κατὰ μόνας, solum, seorsum, privatim.

καταμονή, ῆς, ἡ, statio, remansio.

καταμονομᾰχέω, singulari certamine vinco.

κατάμονος, ον, (καταμένω) permanens, perdurans.

καταμόσχευσις, ἡ, propagatio. A seq.

καταμοσχεύω, (μοσχεύω) per surculos propago.

καταμουσόω, f. ώσω, numeris et modis exorno et venustius reddo.

κατάμπελος, ον, (ἄμπελος) vitibus consitus, abundans.

καταμπίσχω, (ἀμπίσχω, irr.) cooperio, obtego.

καταμπίσχω, i. q. καταμπέχω, unde tamen nihil exstat praeter aor. κατήμπισχον.

καταμῡθολογέω σε, fabulas tibi narro, sive fabularum narrationibus te occupo aut oblecto, Philostr.

καταμυκτηρίζω (μυκτηρίζω) ludibrio habeo.

κατᾱμύνομαι, (ἀμύνομαι) vindictam sumo.

καταμῡρίζω, f. ίσω, unguentis perfundo.

κατάμυσις, εως, ἡ, actio connivendi, conniventia. (υ producitur et corripitur.)

κατᾰμύσσω, Att. -ττω, f. ξω, (ἀμύσσω) lacero, perstringo, saucio.

καταμυττωτεύω, (μυττωτεύω) contero penitus, ut alliatum, quod in mortario contunditur, Ar. Pac. 247.

καταμύω, (μύω) conniveo, oculos claudo. it. claudo simpl. cohibeo: dormio: morior. (De quantitate vide simplex.)

καταμφιέννυμι, f. έσω, vestio. 2) obduco, v. c. auro, inauro.

καταμωκάομαι, (μωκάω) derideo, deludo, illudo, τινός.

καταμωκεύω, i. q. praec.

καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio. A praec.

καταμωλύνω, (μωλύνω) sensim sedo, lenio.

καταμωλωπίζω, (μωλωπίζω) vibicibus oppleo.

καταμωμέομαι, (μωμέομαι) irrideo, vitupero.

καταμωραίνω, (μωραίνω) stultitia perdo.

κατᾰναγκάζω, (ἀναγκάζω) cogo, adigo: membra luxata violenter in locum suum repono. 2) per vim efficio, cogo aliquem ad aliquid faciendum. 3) supero, vinco, domo. 4) vexo.

κατᾰνάγκᾰσις, ἡ, cogendi actio.

καταναγκη, ἡ, violentior amoris illecebra. 2) catananche, herba quaedam ad amorem alliciendi vim habens.

κατανάθεμα, ατος, τό, maledictum, devotio, dirae.

καταναθεματίζω, f. ίσω, diris devoveo. A praec.

καταναιδεύομαι, f. εύσομαι, cum Gen. impudenter tracto aliquem s. loquor contra aliquem. Eustath.

καταναιδίζομαι, i. q. praec.

καταναισιμόω, f. ώσω, insumo, impendo, ut ἀναισιμόω.

καταναισχυντέω, f. ήσω, impudenter me erga aliquem gero.

καταναίω, (ναίω, irr.) habito, incolo. 2) aor. 1. κατένᾱσα, Epice κατένασσα, trans. habitatum collocavi, habitare jussi, incolas aliquo duxi, c. εἰς et ὑπό c. gen. Med. aor. 1. intransitivam significationem recipit.

καταναλείχομαι, f. ξομαι, (λείχω) delingor, delambor, lambendo auferor.

καταναλίσκω, f. λώσω, (ἀναλίσκω, irr.) consumo, absumo, impendo.

καταναρκάομαι, (ναρκάω) obtorpesco, obtorpeo. 2) Act. torpidum et negligentem me gero erga aliquem c. gen. N. T.

κατανασκύλλω, (σκύλλω) vexo.

κατανάσσω, f. νάξω, (νάσσω, irr.) constipo, γῆν, Hdt. 7, 36.

καταναυμαχέω, f. ήσω, navali proelio oppugno. 2) navali proelio supero.

κατανδρίζομαι, f. ίσομαι, subigo, vinco, τινός.

κατανδρολογία, ας, ἡ, (κατ' ἄνδρα et λέγω) collectio viritim facta, LXX.

κατανεᾱνιεύομαι, f. εύσομαι, juveniliter ago, ut jactando. 2) juvenili robore praevaleo, fortiter supero.

κατανείσσομαι, vel κατανίσσομαι, descendo. 2) redeo.

κατανεμέσησις, εως, ἡ, (νεμεσάω) indignatio.

κατᾰνεμόω, (ἀνεμόω) perflo.

κατανέμω, (νέμω, irr.) distribuo, dispertior. *Med.* possideo, incolo, fruor. 2) depascor.

κατανέομαι, *contr.* κατανεῦμαι, (νέομαι, *irr.*) descendo, redeo. Praesens plerumque significationem habet futuri.

κατανευσιμος, ον, quod concedi, annui, s. nutu perfici potest. A seq.

κατάνευσις, εως, ἡ, nutus, confirmatio per nutum. A seq.

κατανεύω, f. εύσω, (νεύω) adnuo, nutu aliquid confirmo. 2) innuo, nutu significo.

κατανεφόω, f. ώσω, caligine obduco, obscuro.

κατάνη, ἡ, i. q. τυρόκνηστις ap. Siculos.

κατανήχομαι, natando deferor.

κατανηέω, f. ήσω, *rarius* κατανέω, (νέω, νηέω, *irr.*) exaggero, exstruo.

κατανθρακίζω, et κατανθρακόω, (ἀνθρακίζω, -κόω) in carbones verto s. redigo: penitus comburo, exuro.

κατανίζω, f. ψω, (νίζω, *irr.*) diffundo, transfundo, conspergo, humecto.

κατανικάω, i. q. νικάω, Soph.

κατανθίζω, (ἀνθίζω) floribus exorno.

κατάνιμμα, ατος, τό, (κατανίπτω) perfusio, lotio.

κατανίπτης, ου, ὁ, qui Athenis peplum Minervae infra sordidatum eluebat. A sq.

κατανίπτω, f. ψω, idem quod κατανίζω.

κατανίσσομαι, idem quod κατανείσσομαι.

κατανίσταμαι, (ἀνίσταμαι) consurgo contra aliquem, insurgo repugnaturus.

κατανίφω, f. ψω, ningo. 2) nive obruo. (ῑ)

κατανοέω, (νοέω, *irr.*) specto, contemplor, considero, animadverto, intelligo, perspicio, disco. 2) intr. mentis sum compos, ut καταφρονέω.

κατανόημα, ατος, τό, quod ab aliquo animadversum seu perspectum est, commentum, inventum, remedium excogitatum. A pr.

κατανόησις, εως, ἡ, contemplatio, animadversio, cognitio: diligens et attenta consideratio. Ab eod.

κατανοητικός, ή, όν, perspicax. Ab eodem.

κατάνομαι, (ἄνω) absumor, πολλὰ κατάνεται, Od. 2, 58. 17, 537. (⏑-⏑-)

κατανομιστεύω, f. εύσω, in nummos conflo, vel in nummos cudendos insumo, ap. Joseph.

κατανομοθετέω, f. ήσω, legem oppono, legi obrogo, Plat.

κατάνομος, ον, (νόμος) legi consentaneus, legalis.

κατανος, ὁ, catinus, (ᾰ)

κατανοστέω, (νοστέω) redeo.

κατανοσφίζομαι, sorripio, depeculor.

κατανοτίζω, (νοτίζω) humecto, madefacio.

κατανουθετέω, f. ήσω, commoneo, monitis instituo et moderor.

κάταντα, *adv.* a κατάντης, deorsum, τὰ κάταντα, declivia.

καταντάω, (ἀντάω) advenio, pervenio, devenio, εἰς sive ἐπί τι: evenio, fio, accido.

κατάντημα, ατος, τό, occursus: finis, terminus: fastigium aedificii. A praec.

κατάντης, ες, (ἄντα) declivis, proclivis, deorsum vergens, praeceps.

καταντηστιν, *adv* exadversum, Hom.

καταντία, ας, ἡ, (κάταντα) declivitas.

καταντιβολέω, f. ήσω, precor.

καταντικρύ, (ἀντικρύ) recta, καταντικρὺ τέγεος πέσε, recta de tecto decidit, Od. 10, 559, 11, 64. (in utroque loco υ in arsi producitur.) 2) e regione, ex adverso, ex opposito, *c. gen.*

καταντίος, α, ον, adversus, oppositus. *Adv.* καταντία, καταντίον, ex opposito, e regione.

καταντιπνέω, i. q. ἀντιπνέω. (*irr.*)

καταντλέω, (ἀντλέω) hausta aqua perfundo et proprie quidem cum magna abundantia; hinc perfundo, τί τινος, aliquem aliqua re: obruo, impr. de iis, qui sermonibus, carminibus, aliis id genus aliquem obruunt et vexant, Plat. de rep. I. p. 344. d. Lys. p. 204 d. 2) perfundo, fomento, fomenta liquida alicui adhibeo, *c. acc.*

κατάντλημα, ατος, τό, fomentum, quod cum infusione fit. A praec.

κατάντλησις, εως, ἡ, infusio aquae vel alius liquoris, potissimum fovendi gratia. Ab eod.

κάταντλος, ον, (ἄντλος) abundans, circumfluens, obrutus.

καταντυγώδης, ες, rotundus in modum ἄντυγος.

κατανυκτικός, ή, όν, (κατανύσσω) acerbus, mordax.

κατάνυξις, εως, ἡ, (κατανύσσω) compunctio: dolor animi, molestia.

κατανύσσω, *Att.* -ττω, f. ξω, (νύσσω) compungo, pungendo penetro: arrodo, mordeo. Transfertur etiam ad vehementiores animi commotiones, admirationem, stuporem, indignationem. *Med. et Pass.* tangor acerrimo sensu doloris, tristitiae, afficior gravissime, vehementer commoveor.

κατανυστάζω, (νυστάζω, *irr.*) dormio capite dejecto et nutante: obdormisco: aliquantum dormio. 2) sopio.

κατανύω, vel κατανύτω, (ἀνύω) perficio, conficio, absolvo, perago, expedio. 2) κατανύω ὁδόν, vel etiam omisso ὁδόν, perficio viam, pervenio, εἰς vel ἐπί τι, vel *c. acc. loci sine praepos.* 3) conficio, interficio. 4) *Pass.* evenio; eventum habeo, de somniis et oraculis.

κατανωτιαῖος, αία, αῖον, (νῶτος) qui a tergo est.

κατανωτίζομαι, f. ίσομαι, dorso fero, sublatum bajulo. 2) vilipendo, contemno.

κατανωτιστής, οῦ, ὁ, contemtor.

καταξαίνω, (ξαίνω) carpo, carmino: lacero: excorio: caedo: contero, attero.

καταξενόω, f. ώσω, hospitio excipio.

καταξέω, f. έσω, edolo, derado, deradendo et scalpendo polio, sculpo. 2) lacero, comminuo.

καταξηραίνω, f. ανῶ, sicco, exsicco.

κατάξηρος, ον, siccus, aridus.

καταξιοπιστεύομαι, fidem facio, fide dignus judicor.

κατάξιος, ον, valde dignus, dignissimus, τινός. Soph.

καταξιόω, f. ώσω, dignum habeo s. judico, dignor, in honore habeo, *c. acc.* sic etiam in *Medio*, Aesch. Sept. 669. 2) peto, postulo, rogo, imploro. 3) decerno, Soph. Ph. 1096. Aesch. Ag. 581.

κάταξις, ἡ, (κατάγνυμι) fractio.

καταξίως, *adv.* digne, pro dignitate, merito.

καταξίωσις, εως, ἡ, dignitas. 2) reverentia, admiratio alicujus rei.

καταξυρέω, rado, derado.

κατάξυσις, ἡ, (καταξύω) incisio, rasura.

καταξυσμός, οῦ, ὁ, sculptura. A seq.

καταξύω, f. ύσω, derado, abrado. 2) litura obduco, oblitero. 3) incido, scarifico. 4) sculpo. (De quantitate v. ξύω.)

καταπαγιδεύω, (παγίς) retibus circumdo.

καταπάγιως, *adv.* (πάγιος) firmiter, constanter.

καταπαιδεραστέω, puerorum amoribus consumo s. perdo, v. c. rem familiarem.

καταπαίζω, f. ξομαι, (παίζω, *irreg.*) deludo, illudo, ludibrio habeo, τινός.

καταπαίω, (παίω, *irr.*) percutio, flagello ferio.

καταπακτός, ή, όν, (πήγνυμι) compactus. θύρην καταπακτήν videtur Herodotus 5, 16. januam dicere non erectam sed humi stratam et ita compactam, ut quando clausa esset, cum reliquo tabulato in eodem plano esset.

καταπαλαίω, f. αίσω, eluctor, lucta vinco. 2) vinco.

καταπάλλω, (πάλλω) dejicio, excutio. *Med.* devolo, deferor, κατέπαλτο, impf. syncop. p. κατεπάλλετο, Il. 19, 351. Alii deducunt ab καταφάλλομαι, tunc vero scribendum esset κατεπᾶλτο. cf. ἀνέπαλτο.

καταπαννυχίζω, *usitatius* in *Medio*, (παννυχίζω) pernocto, totam noctem consumo in aliqua re; imprimis dicitur de solennitatibus noctu celebrari solitis.

καταπανουργέω, (πανουργέω) callide, malitiose ago contra, dolis utor adversus, maligne decerno contra, τινός. 2) dolis vinco aliquem, τινά.

κατάπαρσις, ἡ, (καταπείρω) perforatio.

κατάπασμα, ατος, τό, id quo corpus conspergitur. A seq.

καταπάσσω, f. άσω, conspergo, compleo, τί τινος, Ar. eq. 99.

κατάπαστος, ον, conspersus. 2) variegatus, pictus, de veste, tela. A pr.

καταπαταγέω, i. q. παταγέω.

καταπατέω, (πατέω) pedibus contero, Hdt. 7, 123. 173. 2) conculco, calcando condenso. 3) proculco, contemno, *c. gen.*

καταπάτημα, ατος, τό, quod conculcatur.

καταπάτησις, εως, ἡ, conculcatio.

κατάπαυμα, ατος, τό, requies. 2) finis.

καταπαυσιμος, ον, requiem afferens.

κατάπαυσις, εως, ἡ, requies, quies. 2) sedatio. 3) dejectio de honore.

καταπαυστικός, ή, όν, vim leniendi, sedandi habens. A seq.

καταπαύω, (παύω) facio ut quis vel quid cesset, desinat, desistat; compesco, coerceo, cohibeo, reprimo, in requie colloco: finio, termino, finem impono: facio ut aliquis absistat ab aliqua re, τινά τινος, ut ἀφροσυνάων, ἀγηνορίης, Il. 22, 457. Od. 24, 457. — abrogare alicui munus, καταπαῦσαι Δημάρητον τῆς βασιληίης, privare regno, Hdt. 6, 64. cf. 1, 130. 6, 66. 71. *Med.* requiesco, desino, cesso, absisto, τινός.

καταπειθής, ές, obsequens, moriger. A seq.

καταπείθω, (πείθω) persuadeo, adduco, induco. Med. *a*) adducor ad credendum, credo, persuasum habeo. *b*) obedio, morem gero, obtempero.

καταπειλέω, f. ήσω, (ἀπειλέω) interminor.

καταπείνος, ον, (πεῖνα) fame confectus, *dub.*

κατάπειρα, ας, ἡ, tentamen, experimentum.

καταπειράζω, f. άσω, (πειράζω) periculum et experimentum facio, attento; tento: lacesso.

καταπειρασμός, οῦ, ὁ, tentatio qua fit

alicujus rei periculum; experientia. A praec.

καταπειρατής, ῆρος, ὁ, *Ion.* καταπειρητής, (καταπειράζω) instrumentum, quo nautae maris altitudinem explorant, al. βολίς.

καταπειρατηρία, ἡ, Ion. καταπειρητηρίη, plumbum exploratorium, Hdt. 2, 5.

καταπείρω, (πείρω) transadigo, transfigo, configo.

καταπελματόω, f. ώσω, pittaceis consuo, munio novis soleis, reficio calceum lacerum. καταπεπελματωμένα σανδάλια, calcei sordidi, obsoleti, refecti.

καταπελτάζομαι, (πελτάζω) peltatorum more incurso, Ar. Ach. 160. (Male καταπελτάζω, ab aliis exponitur: catapultis impugno.

καταπελταφέτης, ου, ὁ, (καταπέλτης, ἀφίημι) qui telum catapulta excutit.

καταπέλτης, ου, ὁ, (καταπάλλω.?) catapulta, machina bellica. 2) supplicii genus.

καταπελτικός, ή, όν, catapultarius. τὰ καταπελτικά, *Subst.* catapultae. A pr.

καταπέμπω, f. ψω, (πέμπω) demitto.

καταπενθέω, f. ήσω, defleo, deploro, lugeo.

καταπεπαίνω, commitigo, de fructibus, cibis etc.

καταπεπτηυῖα, part. pf. a καταπτήσσω, Hes. sc. 265.

καταπέπτω, f. ψω, ap. aer. pro καταπέσσω, percoquo, concoquo.

καταπεπυκασμένως, *Adv.* (καταπυκάζω) sollerter, callide, fraudulenter.

καταπεραιόω, f. ώσω, traduco, trajicio. Eustath.

καταπεραίωσις, εως, ἡ, transitus, Eustath.

καταπέρδω, usitatius -πέρδομαι, aor. κατέπαρδον, pf. καταπέπορδα, (πέρδω, irr.) oppedo, crepitum ventris contra emitto, τινός: metaph. contemno, contemtim et insolenter illudo, τῆς πενίας, Ar. Pl. 618.

καταπερίειμι, (περίειμι) superior sum, supero, τινός.

καταπερίξυσις, εως, ἡ, scarificatio, laceratio.

καταπερονάω, infibulo, velut fibula defigo

καταπερπερεύομαι, ut ἐμπερπερεύομαι, vendito me alicui, gratiam capto laudando, assentando. Suid.

καταπέσσω, *Att.* -ττω, f. πέψω, (πέσσω, irr.) concoquo, percoquo: χόλον, iram cohibeo, Il. 1, 81. ὄλβον, felicitatem modeste fero, Pind. Ol. 1, 87. cf. καταπέπτω.

καταπεταννύμι, f. πετάσω, (ᾰ) vel καταπετάννυμι, (πετάννυμι, irr.) expando, explico, extendo: obtego, cooperio.

καταπετάομαι, i. q. καταπέτομαι.

καταπέτασμα, ατος, τό, (καταπετάννυμι) aulaeum, velum, quod rei alicui obtenditur.

καταπέτομαι, (πέτομαι, irr.) devolo, volatu descendo s. delabor.

καταπετροκοπέω, (πετροκοπέω) in saxo frango: lapidibus jaciendis frango.

καταπετρόω, f. ώσω, (πετρόω) de saxo praecipito. 2) lapidibus obruo, lapido.

καταπέττω, Att. pro καταπέσσω, q. v.

* καταπέφνω, praes. obsol. (πέφνω) Hinc in usu aor. κατέπεφνον, part. καταπέφνων, (cum accentu irregulari) occidi, interfeci, Hom.

καταπεφρονημένως, *adv.* (καταφρονέω) contemtim.

καταπήγνυμι, f. πήξω, (πήγνυμι, irr.) defigo, depango. 2) gelu constringo, congelo, conglacio.

καταπηδάω, f. ήσω, desilio, insilio.

καταπημαίνω, (πημαίνω) noceo, damnum adfero, laedo, *c. acc.*

καταπήξ, ῆγος, ὁ, (καταπήγνυμι) sublica, palus, qui in terram defigitur, vel aquae infigitur. 2) surculus. 3) pars januae, fortasse pessulus, i. q. καταβλής, ἐπιβλής.

κατάπηξ, ηγος, ὁ, ἡ, defixus, Etym. M. s. v. βέρεθρος. Lobeck. Phryn. p. 611.

κατάπηρος, ον, laesus, mutilatus, ut simplex πηρός.

καταπιαίνω, f. ανῶ, pinguefacio.

καταπιέζω, f. έσω, comprimo, presso. 2) deprimo, opprimo.

καταπιθανεύω, (πιθανεύομαι) probabilitate adduco, permoveo.

καταπίεσις, εως, ἡ, depressio, oppressio, compressio. (ῑ) A praec.

καταπικραίνω, i. q. πικραίνω.

κατάπικρος, ον, (πικρός) perquam amarus, amarus, amarulentus

καταπιλέω, (πιλέω) constipo, convolvo, dense involvo.

καταπίμελος, ον, (πιμελής) pinguis, obesus. (ῑ)

καταπίμπλημι, f. καταπλήσω, (πίμπλημι, irr.) repleo, oppleo, compleo.

καταπίμπρημι, f. -πρήσω, (πίμπρημι, irreg.) incendo, inflammo, comburo.

καταπίνω, f. πίομαι, (πίνω, irreg.) absorbeo, deglutio, devoro: comedo patrimonium, decoquo. (De quantitate vide simplex.)

καταπίπλημι, *poet.* p. καταπίμπλημι.

καταπιπράσκω, (πιπράσκω, irr) vendo, venundo.

καταπίπρημι, *poet.* p. καταπίμπρημι.

καταπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) decido, delabor, prolabor, procumbo, concido: τῷ θυμῷ, animo concido: laboro morbo comitiali.

καταπισσόω, Att. καταπιττόω, f. ώσω, piceo, pice illino, pice incrusto. 2) pice obductum comburo. cf. Victor. var. lect. 8, 14.

καταπιστεύω, f. εύσω, credo, fidei alicujus committo.

καταπιστόω, f. ώσω, fidem exigo, obstringo, ut simplex, καταπιστοῦμαι, fidem facio, firmo, praesto. ὑπέρ τινος πρός τινα.

καταπίστωσις, εως, ἡ, fiduciae et securitatis contractus. A praec.

καταπιττόω, Att. p. καταπισσόω.

καταπίττωμα, τό, id quod pice obductum est, pix.

καταπίττωσις, ἡ, picatio, obductio picis.

καταπλαγής, ές, (καταπλήσσω) metu consternatus.

καταπλαγία, ἡ, consternatio.

κατάπλασις, ἡ, (καταπλάσσω) illinendi actio.

κατάπλασμα, ατος, τό, medicamentum, quod illinitur, vel imponitur, emplastrum, figmentum, quo mulieres faciem fingunt. A seq.

καταπλάσσω, Att. ττω, f. άσω, (πλάσσω) illino, oblino. inpr. faciem medicaminibus induco et fucis interpolo. 2) cataplasma impono, cataplasmate curo.

καταπλαστός, ή, όν, illitus. 2) confictus, simulatus. A praec.

καταπλαστύς, ύος, ἡ, emplastrum. *Ion.* Ab eodem.

καταπλέκω, f. ξω, (πλέκω) implico, τινὰ προδοσίᾳ, aliquem proditionis crimine implicare, Hdt. 8, 128. 2) complico, pertexo: metaph. finio, τὴν ζόην, τὴν ῥῆσιν, Hdt. 4, 205. 8, 83.

καταπλεονεκτέω, idem quod πλεονεκτέω.

κατάπλεως, ον, Att. κατάπλεως, (πλέως) plenus, expletus, oppletus.

καταπλέω, f. εύσομαι, (πλέω, irr.) navi devehor ad terram, appello in portum, devehor. 2) transnavigo, trajicio.

κατάπλεως, ων, Att. pro κατάπλεος.

καταπληγμός, οῦ, ὁ, (καταπλήσσω) objurgatio, insultatio.

καταπλήθω, (πλήθω, irr.) repletus sum, τινός vel τινί, hoc *rarius*.

καταπληκτικός, ή, όν, (καταπλήσσω) acerrimus, terribilis, stuporem adferens. 2) admirabilis.

καταπληκτικῶς, *adv.* cum stupore, terrore, admiratione, ut stupeant, qui vident, audiunt etc.

καταπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, perculsus, consternatus: pavidus: stolidus. Ab eod.

κατάπληξις, εως, ἡ, obstupefactio. 2) stupor, mens attonita. 3) id quod stuporem affert. A seq.

καταπλήσσω, Att. -ττω, f. ξω, (πλήσσω, irr.) perterrefacio, obstupefacio; terrore, admiratione, stupore percello. κατεπλήγη φίλον ἦτορ, obstupefactus est animo, Il. 3, 31. Hac significatione *Attici* usurpant formam aor. κατεπλάγην. (ᾰ) Med. καταπλήττεσθαί τινα, obstupesco, stupeo, miror. *Med.* vi *activi* occurrit Diod. 20, 107.

καταπλιγματίζω, (πλίγμα) de gradu dejicio.

καταπλοκή, ῆς, ἡ, implicatio, complexio.

κατάπλοος, contr. κατάπλους, ου, ὁ, navigatio deorsum, sive, qua descendimus. 2) appulsus. 3) locus, ad quem appellimus.

καταπλουτέω, f. ήσω, dives sum, abundo, τί.

καταπλουτίζω, f. ίσω, dito, locupleto.

καταπλουτομαχέω, f. ήσω, (κατά, πλοῦτος, μάχομαι) divitiis contra aliquem pugno, divitiis ad alterum debellandum utor.

καταπλύνω, (πλύνω) abluo, eluo: lavo, perluo, perfundo *metaph.* νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, obsorduit, viluit, Aeschin. or.

κατάπλυσις, εως, ἡ, lotio, ablutio. A praec.

καταπλώω, *poet.* p. καταπλέω.

καταπνείω, *poet.* p. καταπνέω.

καταπνευμα, ατος, τό, afflatus. A seq.

καταπνέω, f. εύσω, (πνέω, irr.) perflo, adflo, et quidem cum vi.

καταπνίγω, f. πνιξοῦμαι, (πνίγω, irr.) suffoco, praefoco, strangulo. (ῑ)

κατάπνιξις, εως, ἡ, strangulatio, suffocatio.

καταπνοή, ῆς, ἡ, venti irruentis flatus.

κατάπνοος, ον, contr. κατάπνους, afflatus.

καταπόδα vel καταπόδας, adv. pro κατὰ πόδα vel πόδας, illico, statim.

καταποικίλλω, (ποικίλλω) variego, varie distinguo.

καταπολαύω, (ἀπολαύω, irr.) perfruor; nimium et plus, quam par est, fruor.

καταπολεμέω, f. ήσω, bellum gero contra aliquem, oppugno: item, debello:

hinc

καταπολέμησις, εως, ἡ, oppugnatio: debellatio.

καταπολιορκέω, i. q. πολιορκέω.

καταπολιτεύομαι, f. εύσομαι, (πολιτεύω) vinco aliquem in republica, caussam ad rempublicam obtineo contra aliquem.

καταπολύ adv. multum, valde. 2) multo, cum Compar.

καταπομπεύω, f. εύσω, transmitto, transveho pompa, τινά. 2) glorior adversus quem, τινός.

καταπονέω, f. ήσω, labore conficio, fatigo, affligo, vexo, lasso. καταπονοῦμαι, labore conficior, opprimor, fatiscο, affligor, debilitor, vexor. Hinc

καταπόνησις, εως, ἡ, fatigatio, lassitudo.

κατάπονος, ον, (πονέω) labore defessus, confectus.

καταποντίζω, f. ίσω, demergo in pontum, seu mare, submergo.

καταποντισμός, οῦ, ὁ, demersio in mare, submersio. A praec.

καταποντιστής, οῦ, ὁ, qui in pontum demergit. 2) pirata, qui post praedam captam homines aquis submergit. Ab eod.

καταποντόω, f. ώσω, idem quod καταποντίζω.

καταπορδέω, usitatius in Medio, (ἀποπέρδω, irr.) oppedo, τινός.

καταπορεύομαι, f. εύσομαι, redeo ab exsilio. 2) descendo.

καταπορέω, (ἀπορέω) per inscitiam negligo vel prave facio.

καταπορθέω, f. ήσω, (πορθέω) everto, devasto, depopulor.

καταπόρνευσις, ἡ, stupratio, scortatio. 2) consumtio v. c. rei familiaris, quae fit scortando.

καταπορνεύω, (πορνεύω) scortando absumo, stupris consumo. 2) stupro, stuprum infero, prostituo. 3) ad scortationem seduco, adigo ad quaestum corpore faciendum, prostituo, Hdt. 1, 94. 196. 4) lenocinor, lenociniis abblandior, e. g. γεῦσιν καταπορνεύειν, gustum delinire saporum lenociniis et illecebris, Greg. Naz.

καταπορνοκοπέω, f. ήσω, (πορνοκόπος) in meretrices insumo.

καταπορσύνω, f. υνῶ, exhibeo, praebeo, offero. ap. Xenoph. Cyr. 1, 6, 17. v. l.

κατάποσις, εως, ἡ, (καταπίνω) absorptio, devoratio, deglutitio cibi vel potus in ventriculum. 2) gula, cibi meatus, vorago.

καταπότης, ου, ὁ, vorax, helluo. 2) gula. Ab eod.

καταπότιον, ου, τό, catapotium, medicamentum, quod deglutiendo sumitur. Ab eod.

κατάποτον, τό, idem et ab eod.

καταπότρα, ἡ, fauces infimae, quibus cibus devoratur: stomachi orificium.

καταπραγματεύομαι, f. εύσομαι, molior, efficere conor aliquid contra aliquem, e. g. τῆς ἐνδείας, negotior ad penuriam inducendam.

καταπρακτικός, ή, όν, (καταπράσσω) efficax, ad efficiendum idoneus.

καταπρᾶνής, ές, declivis, pronus, Dor. p. καταπρηνής.

καταπράσσω, Att. -ττω, f. ξω, (πράσσω) efficio, perficio, transigo. Med. mihi comparo.

καταπραΰνσις, εως, ἡ, mitigatio, sedatio. (◡ ◡ – – ◡) A seq.

καταπραΰνω, (πραΰνω) mitigo, mansuefacio, demulceo, lenio, sedo. (◡ ◡ – – –)

καταπρέμνος, ον, (πρέμνον) stirpibus, arboribus, abundans.

καταπρεσβεύω, f. εύσω, cum Gen. legatus venio contra aliquem, oppugnaturus quem.

καταπρήθω, (πρήθω) i. q. καταπίμπρημι, comburo.

καταπρηνής, ές, (πρηνής) pronus, declivis.

καταπρηνίζω, f. ίσω, pronum praecipito.

καταπρηνόω, f. ώσω, praecipito, pessumdo.

καταπρηΰνω, Ion. p. καταπραΰνω.

καταπρίω, f. ίσω, (πρίω) serra deseco, vel praecido, serra discindo. 2) discindo, disseco.

καταπροδίδωμι, f. -προδώσω, (δίδωμι) prodo.

καταπροΐημι, (προΐημι, irr.) projicio contra aliquem, τινός. 2) Med. e manibus dimitto, elabi sino, cum neglectu objicio, τοὺς καιρούς, Polyb. καταπροΐεσθαι ἀλλήλων, se invicem deserere et destituere, Anon. Ap. Suid. s. καταπροΐεσθαι.

καταπροΐξομαι, Futur. defectivum, (προΐξ, προῖξ) Ion. καταπροΐξομαι, impune faciam, impune evadam. Vox Ionica, in comminationibus frequens, ab Atticis tantummodo in sermone plebejo et vernaculo usurpata. ponitur a) absolute τοὺς σιμπονήσαντας (τὸν Κροῖσον) οὐ καταπροΐξεσθαι ἔφη, non impune eos evasuros dicebat, Hdt. 3, 36. Ita in sermone vulgari Atticorum οὔτοι καταπροίξει, i. q. οὐ κατὰ προῖκα ποιήσας ἔσῃ, non impune evades. b) c. particip. οὐ γάρ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, non enim impune me laeserit; non impune evadet, qui me tam foede mutilarit, Hdt. 3, 156. cf. 5, 105. 7, 17. Ar. Vesp. 1366. Thesm. 566. Eq. 425. c) cum gen. ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, non impunis erit a me, non impune eum dimittam, Archil. fr. 27. p. 303. ed. Gaisf. Ar. Nub. 1240. Vesp. 1396.

καταπρολείπω, f. ψω, relinquo, desero.

καταπροτερέω, f. ήσω, primas partes eripio, vinco, τινός.

καταπροχέω, f. εύσω, (προχέω, irreg.) profundo, effundo.

καταπρωκτίζω, stupro marem, ut simplex.

καταπρωκτος, ον, cinaedus.

καταπτακών, ῶνος, ὁ, (καταπτήσσω) qui se occultavit prae metu, Aesch. Eum. 246.

κατάπτερος, ον, (πτερόν) plumatus, aliger.

καταπτήσσω, f. καταπτήξω, (πτήσσω) consternor, perterrefio, pertimesco, valde timeo, vultu dejecto, voce submissa, corporis compositione tremebunda, ut pauperes, famelici, et adversa fortuna usi, testor animum fractum et desperabundum. Proprie de avibus et aliis animalibus, quando prae metu contrahunt alas, caudam. Med. c. acc. terreor aliqua re.

καταπτήτην, 3 dual. aor. 2. poet. a καταπτήσσω.

καταπτίσσω, (πτίσσω) contundo.

καταπτοέω, f. ήσω, consterno, exterreo.

κατάπτυστος, ον, (καταπτύω) despuendus, detestandus, abominabilis.

καταπτυχής, ές, (πτυχή) multas plicas habens, amplus, sinuosus, plicatus.

καταπτύω, f. ύσω, (πτύω) despuo, contemtim aversor, despicio, τῆς φιλοσοφίας, Luc. 2) despuo, abominor, exsecror, σου, Dem. (ύω, – –, ύσω, ◡ –)

κατάπταισμα, ατος, τό, (καταπταίω) lapsus, casus, ruina.

κατάπτωσις, εως, ἡ, ruina.

καταπτώσσω, metu concido, trepido.

κατάπτωτος, ον, (καταπίπτω) succiduus.

καταπτωχεύω, (πτωχεύω) inopem facio, ad mendicitatem redigo. Med. inops sum: ad mendicitatem redigor, pauper fio.

καταπυγίζω, marem ineo. A seq.

καταπύγος, ον, cinaedus.

καταπυγοσύνη, ης, ἡ, foeditas cinaedorum.

καταπυγέστατος, η, ον, i. q. καταπύγων.

καταπύγων, ονος, ὁ, ἡ, neutr. καταπῦγον, vel καταπυγών, ῶνος, ὁ, (πυγή) cinaedus, libidinosus, impudicus. Compar. καταπυγωνέστερος, Ar. Lys. 776. (ῡ)

καταπύθω, f. ύσω, (πύθω) putrefacio, putredine consumo, Hom. h. Ap. 371. Med. putrefio, Il. 22, 328. (ῡ)

καταπυκάζω, f. άσω, constipo.

κατάπυκνος, ον, condensus.

καταπυκνόω, f. ώσω, condenso.

καταπύκνωσις, ἡ, condensatio.

καταπυκτεύω, f. εύσω, vinco pugilatu.

καταπυρίζω, f. ίσω, inflammo. dub. A seq.

κατάπυρος, ον, (πῦρ) ignitus, candefactus. 2) ardentissimus, ferventissimus.

καταπυρπολέω, f. ήσω, igni absumo, comburo.

κατάπυῤῥος, ον, (πυῤῥός) valde rufus.

καταπυτίσσω, (πυτίζω) dispergo, spargendo absumo.

καταπώγων, ον, (πώγων) valde barbatus.

καταπωλέω, f. ήσω, vendo, venale habeo, dub.

κατάρα, ας, ἡ, (ἀρά) exsecratio, dirae. (◡ – –, Ep.)

καταρᾳθυμέω, v. καταῤῥᾳθυμέω.

καταραΐζομαι, recreor, convalesco, ut simplex.

καταρακόω, sive καταῤῥακόω, lacero. Unde perf. part. κατεῤῥακωμένος, laceratus, divulsus.

καταράκτης, ου, ὁ, (καταῤῥήγνυμι) cataracta, locus abruptus et praeceps in flumine, unde aqua in praeceps ruit. 2) vectis, obex. 3) carcer. 4) porta. 5) avis quaedam. (mergulus).

καταράομαι, f. άσομαι, (ᾱ) Ion. ήσομαι, (ἀράομαι, irr.) exsecror, devoveo, male ominor, c. dat. pers. et acc. rei vel c. inf.

καταράσιμος, ον, exsecrabilis. (◡ – – ◡ ◡) A praec.

κατάρασις, εως, ἡ, exsecratio. (◡ – – ◡) Ab eod.

καταράσσω, Att. καταράττω, vide καταῤῥάσσω.

κατάρατος, ον, (καταράομαι) diris devotus, exsecratione dignus. 2) homo nefarius. (◡ – – ◡)

καταραψῳδέω, i. q. καταῤῥαψῳδέω.

καταρβύλος, ον, (ἀρβύλη) usque ad calceos demissus.

καταργέω, f. ήσω, (ἀργέω) inefficacem reddo: cessare facio ab opere. 2) aboleo, abrogo. 3) inutile reddo.

καταργίζω, f. (ἀργός) cunctor, Aesch. Sept. 359. ex conjectura Hermanni.

κάταργμα, ατος, τό, (κατάρχομαι) initiatio, in Plur. primitiae.

καταργύρος, ον, (ἄργυρος) argentatus. 2) argenteus.

καταργυρόω, f. ώσω, argento obduco, vel tego. 2) pecunia corrumpo.

καταρδεύω, irrigo.

καταρδευτος, ου, irriguus. A praec.

καταρδω, irrigo. 2) imbuo.

καταρίζω, v. καταῤῥίζω.

καταρίσκω, (ἀρίσκω, irr.) i. q. καταπινω, v. l. Hdt. 3, 53.

καταρης ἄνεμος, ventus contortus et desuper irruens cum impetu, typhon, Alcae. et Sapph. fr. 94. a καταῤῥήγνυμι: alii scribunt καταίρης, a καταίρω.

καταρθρόω, f. ώσω, articulo.

καταριγηλός, ή, όν, (ῥιγέω) horribilis, horrendus, terribilis.

καταριθμέω, f. ήσω, annumero. 2) enumero. 3) numero.

καταρίθμησις, εως, ή, enumeratio. A praec.

καταριπτάζω, f. άσω, dejicio. Hesych.

καταρίπτω, vide καταῤῥίπτω.

καταριστάω, f. ήσω, prandeo, prandendo absumo.

καταριστεύω, (ἀριστεύω) fortem me gero adversus aliquem.

καταρκέω, f. έσω, sufficio.

καταρκτικός, ή, όν, (κατάρχω) ad incipiendum pertinens s. aptus, initio idoneus.

καταρνέομαι, (ἀρνέομαι) nego, abnego, Soph.

καταρμόζω, Ion. pro καθαρμόζω, adapto.

καταρόω, f. ώσω, aro. 2) gigno, de more.

καταῤῥαγή, ῆς, ή, (καταῤῥήγνυμι) dilaceratio, diruptio.

καταῤῥαθυμέω, f. ήσω, ignave vel timide ago. 2) per ignaviam negligo.

καταῤῥαίνω, (ῥαίνω, irreg.) perfundo stillatim: adspergo, irroro, inspergo.

καταῤῥακόω, (ῥακόω) dilacero, pannosum reddo, Soph.

καταῤῥακτήρ, ό, rarior forma p. καταῤῥάκτης.

καταῤῥάκτης, ου, ό, i. q. καταράκτης.

καταῤῥακτος, ή, όν, (καταῤῥήγνυμι) in praeceps ruens.

καταῤῥαντίζω, i. q. καταῤῥαίνω.

καταῤῥάπτω, f. ψω, insuo, consuo: metaph. struo, paro, μόρον, Aesch. Eum. 26.

καταῤῥαφή, ή, consuendi actio, commissura.

καταῤῥαφος, ον, (καταῤῥάπτω) consutus. 2) pannosus. 3) e commissuris nexus, non integer. 4) imbellis, de homine imbecillae valetudinis.

καταῤῥαψῳδέω, f. ήσω, nugor consuendo carmina. 2) nugor, blatero, nugis aliquem obtundo.

καταῤῥέζω, f. ξω, (ῥέζω, irr.) permulceo, demulceo manu.

καταῤῥεμβεύω, f. εύσω, (ῥεμβεύω) circumduco. LXX.

καταῤῥεπής, ές, deorsum vergens, declivis. 2) in alteram partem vergens.

καταῤῥέπω, f. ψω, deorsum vergo et inclinor.

καταῤῥέω, f. εύσομαι, (ῥέω, irr.) defluo: delabor, decido, collabor, concido: εἴς τινα, obtingo, obvenio alicui, Theocr.

καταῤῥήγνυμι, f. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) defringo, dejicio, deturbo, praecipito: frango, rumpo: τὴν γαστέρα, alvum celeriter cum impetu moveo, valde purgo, apud medicos. Pass. imprimis in aor. καταῤῥάγην, decido, erumpo, prorumpo: cum impetu decido, decido more salientium aquarum, cum strepitu defluo.

καταῤῥηκτικός, ή, όν, celeriter urinam aut alvum ciens. v. καταῤῥήγνυμι.

καταῤῥηξις, ή, (καταῤῥήγνυμι) eruptio: κοιλίης, vehemens purgatio, Hipp.

καταῤῥησις, εως, ή, (ῥῆσις) accusatio. 2) condemnatio.

καταῤῥητορεύω, f. εύσω, contra aliquem verba facio. 2) eloquentia supero. 3) eloquentiae vi demulceo. 4) argumentis calliditate atque oratoriis vinco, supero.

καταῤῥιγέω, (ῥιγέω, irr.) cohorreo, pavesco.

καταῤῥικνόω, (ῥικνόω) incurvo.

καταῤῥιζος, ον, (ῥίζα) radices terrae infixas habens. 2) radices e capite demittens.

καταῤῥιζόω, f. ώσω, radicibus firmo seu fulcio, radicibus fixis stabilio.

καταῤῥινάω, f. ήσω, Ion. -έω, (ῥινάω) limo, lima polio, ut simpl. καταῤῥινημένος, elegans, exquisitum.

καταῤῥινίζω, f. ίσω, idem.

καταῤῥιπτάζω, άσω, dejicio, disjicio.

καταῤῥιπτέω, f. ήσω, idem. A seq.

καταῤῥίπτω, f. ψω, idem.

καταῤῥοή, ή, defluvium, profluvium, Aesop. fab. 342.

καταῤῥοιζέω, (ῥοιζέω) cum strepitu dejicio, Nonn. 1, 217.

καταῤῥοίζομαι, f. ίσομαι, (καταῤῥοος) catarrho laboro, destillationibus vexor.

καταῤῥοϊκός, ή, όν, a catarrho proveniens. 2) catarrho obnoxius. 3) catarrhum ciens s. cum catarrho conjunctus. Ab eod.

καταῤῥοϊτικός, ή, όν, idem et ab eod.

καταῤῥοος, contr. καταῤῥους, ου, ό, catarrhus, defluxio, destillatio, gravedo.

καταῤῥοπία, ας, ή, declivitas loci: quum quid deorsum vergit, nititur, ut lanx trutinae. A seq.

καταῤῥοπος, ον, (καταῤῥέπω) declivis, deorsum vergens.

καταῤῥοφέω, f. ήσω, sorbillo, sorbilando degusto, absorbeo.

καταῤῥοώδης, ες, (καταῤῥοος) catarrhis obnoxius, gravediosus.

καταῤῥυῆναι, inf. aor. pass. a καταῤῥέω.

καταῤῥυής, ές, (καταῤῥέω) defluens, delabens, decidens.

καταῤῥυθμίζω, (ῥυθμίζω) ad numeros aptos redigo, conformo fingo.

καταῤῥυθμος, ον, (ῥυθμος) ad numeros certos redactus, numeris aptus, numerosus.

καταῤῥυπαίνω, conspurco, contamino.

καταῤῥυπόω, idem.

καταῤῥυτος, ον, (καταῤῥέω) irriguus, qui defluente humore irrigatur. 2) abundans, copiosus. 3) adlutus, alluvioni ortum debens, τὸ Δέλτα ἐστὶ καταῤῥυτον, Hdt. 2, 15.

καταῤῥωδέω, (ἀῤῥωδέω) pertimesco, extimesco, c. acc. Hdt. 1, 34, 7, 38. 9, 8. 46. 58. 2) metu consternor, metu percellor, absol. Hdt. 8, 75. 103. 9, 45.

καταῤῥώξ, ῶγος, (καταῤῥήγνυμι) praeruptus.

κάταρσις, εως, ή, (καταίρω) appulsus navium, et egressio e portu, e terra. 2) locus, ubi naves appellunt, vel unde egrediuntur, statio. 3) profectio, adventus.

καταρτάω, f. ήσω, appendo. 2) apto. χρῆμα κατηρτημένον, res bene composita, bene ordinata, Hdt. 3, 80. cf. v. l. 9, 66. κατηρτημένον λέγειν, apte, composite dicere, Hipp. cf. καταρτίζω, et καταρτύω.

κατάρτησις, εως, ή, coaptatio. A pr.

καταρτίζω, f. ίσω, (ἀρτίζω) membrum luxatum loco suo repono: instauro, resarcio, reficio; perficio, absolvo: struo, instruo: accommodo, apte compono: paro: e multis unum compono, coagmento, concilio, ad concordiam adduco.

κατάρτιος, ή, vel καταρτία, ή, vel κατάρτιον, τό, malus.

κατάρτισις, εως, ή, (καταρτίζω) instauratio, perfectio, absolutio.

καταρτισμός, οῦ, ό, restitutio membrorum luxatorum in locum suum. 2) instauratio, reparatio, coagmentatio.

καταρτιστήρ, ῆρος, ό, compositor, conciliator, moderator.

κατάρτυσις, εως, ή, disciplina, institutio. 2) conditura ciborum. A seq.

καταρτύω, (ἀρτύω) paro, apparo, praeparo: condio, de cibis: item per nimia condimenta corrumpo, nimium salio: perficio, absolvo. 2) instruo, ordino, compono, coagmento. ἵππον χαλινῷ καταρτύειν, equum habena regere, Soph. 3) κατηρτυκώς, adultus, maturus, proprie de equis et asinis, sed etiam de hominibus, Aesch. 4) κατηρτυκὼς κακῶν, adsuctus malis, Eur. (ῠ)

καταρχαιρεσιάζομαι, (ἀρχαιρεσιάζω) magistratus creo. 2) vincor aliorum ambitione, ut praeterear, et nulla mei habeatur ratio.

καταρχάς, adv. (ἀρχή) ab initio.

καταρχή, ῆς, ή, (ἀρχή) initium, exordium. in plur. primitiae. 2) libatio.

κατάρχω, f. ξω, prior, vel primus facio aut dico: incipio, inchoo: auctor sum alicujus rei, exemplum praeeo, praecentorem ago: impero, dominor. Med. κατάρχομαι, incipio, inchoo. b) immolo, sacrificandae hostiae initium facio. c) victimam ferio. d) libo. Proprie de ritibus, qui victimae mactationem antecedunt.

κατάσαρκος, ον, (σάρξ) carnosus, corpulentus, obesus.

κατασαρκόω, f. ώσω, obesum reddo.

κατασάττω, f. ξω, (σάττω) constipo, condenso.

κατασβέννυμι, f. σβέσω, (σβέννυμι, irr.) exstinguo. 2) sedo, restinguo.

κατάσβεσις, εως, ή, exstinctio. A pr.

κατασβολόω, (ἀσβολόω) in cinerem et fuliginem verto: deleo.

κατάσεισις, εως, ή, concussio. A seq.

κατασείω, f. σείσω, (σείω, irr.) decutio. 2) concutio: quasso. 3) terreo. 4) manu deorsum commota silentium praecipio, seu aliud signum do.

κατασεύομαι, (σεύω, irr.) deorsum feror, Il. 11, 382.

κατασήθω, (σήθω) percolo, per colum mitto.

κατασημαίνω, (σημαίνω) annoto, observo: obsigno: nota insignio.

κατασημαντικός, ή, όν, clare significans.

κατασήπω, (σήπω) tabefacio, putrefacio. Med. marcesco, contabesco; eandem vim habet etiam perf. κατασέσηπα.

κατασθενέω, (ἀσθενέω) debilito.

κατασθμαίνω, de equo saeviente in frenum. v. καταφρυάσσομαι.

κατασιγάζω, f. άσω, (σιγάζω) silentium impero.

κατασιγάω, (σιγάω) conticesco, sileo; reticeo. 2) i. q. κατασιγάζω.

κατασιδηρόω, f. ώσω, ferro induco, ferream cuspidem, ferreum caput addo.

κατασικελίζω, Siculum quid comedo. Verbum *comice* fictum ab Aristoph. Vesp. 916. τυρὸν κατεσικέλιζε, caseum Siculum devorabat.

κατασιλλαίνω, irrideo, dicteriis incesso.

κατάσιμος, ον, (σιμός) resimus.

κατασινάζω, i. q. seq. *dub.*

κατασίνομαι, (σίνομαι) laedo. (ῑ)

κατασιτέομαι, f. ήσομαι, (σιτέω) comedo, vescor.

κατασιωπάω, (σιωπάω) conticesco, silentio rem aliquam excipio, πρός τι, Dem. 2) *trans.* a) reticeo, silentio premo. b) silentio vinco. c) silentium impero, inpr. in *Medio.*

κατασκαίρω, (σκαίρω) salio, desilio.

κατασκάπτω, f. ψω, suffodiendo everto, de muris subrutis. 2) diruo, everto, exscindo, ut urbem.

κατασκαριφάω, vellico, pungo, fodio.

κατασκαφή, ῆς, ἡ, (κατασκάπτω) eversio suffodiendo facta. 2) κατασκαφαὶ θανόντων, sepulcra mortuorum, Soph. Ant. 920.

κατασκαφής, ές, dirutus, (suffodiendo) eversus. 2) κατασκαφὴς οἴκησις, sepulcrum, Soph. Ant. 890.

κατασκεδάννυμι, f. σκεδάσω, (ᾰ) vel κατασκεδάζω, (σκεδάννυμι, irr.) respergo, offundo, defundo, τι κατά τινος, vel, *quod usitatius* τί τινος. *metaph.* ὕβριν τινός, contumelia aliquem afficere. 2) dissipo, dispergo. 3) dissipo, v. g. rumores; diluo, refuto.

κατασκελετεύω, f. εύσω, exsicco, arefacio, extenuo, tenue et exsuccum reddo. 2) carnes ab ossibus detraho, ut sola ossa remaneant, sceleton efficio, ap. Med.

κατασκελής, ές, tenuis, exsanguis, aridus, durus, rigidus. A seq.

κατασκέλλω, (σκέλλω, irr.) exsicco, arefacio, tenue et exsuccum reddo. *Perf. intr.* κατέσκληκα, tenuis, aridus, macilentus sum.

κατασκεπάζω, f. άσω, protego.

κατασκέπτομαι, f. ψομαι, exploro, speculor: provideo: considero: inspicio.

κατασκέσω, i. q. κατασκεπάζω.

κατασκευάζω, f. άσω, (σκευάζω) instruo, adorno. 2) armis instruo, armo. 3) exstruo, exaedifico, fabrico. (*Proprie* κατασκευάζειν artificis est: κατασκευάζεσθαι vero locatoris, qui opus impendiis suis faciundum locat). 4) instauro. 5) adstruo, probo argumentis, confirmo. 6) molior, machinor: efficio, reddo: comparo, acquiro: compono, conficio: praeparo, paro: suborno, immitto, ut exploratorem, vel calumniatorem: doceo.

κατασκευασείω, *illatum Lexicis ex parum probabili conjectura Mori in Xen. h. gr.* 2, 3, 36. *Desiderat.* a κατασκευάζω, instituere cupio, hoc ago ut instituam.

κατασκευασία, ἡ, instructio, apparatio, Suid. s. v. κῦφι.

κατασκεύασμα, ατος, τό, (κατασκευάζω) id, quod structum est, molimen, machinamentum. 2) aedificium. 3) commentum, subdola machinatio. 4) remedium excogitatum.

κατασκευασμός, οῦ, ὁ, commentum, molimen subdolum. Ab eod.

κατασκευαστής, οῦ, ὁ, structor, opifex. Ab eod.

κατασκευαστικός, ή, όν, (κατασκευαστός) affirmandi vim habens, aptus ad confirmandum.

κατασκευαστικῶς, *adv.* demonstratione.

κατασκευαστός, ή, όν, exstructus, conditus, structilis. 2) compactus. 3) subornatus, appositus, submissus.

κατασκευή, ῆς, ἡ, exstructio, structura, opificium. 2) fabrica. 3) structura, compositio et artificium orationis, machinae, calumniae et strophae malitiosae. 4) constitutio. 5) institutum. 6) apparatus. 7) supellex, vasa et instrumenta domus vel funili. 8) metatio castrorum. 9) adstructio, probatio, demonstratio.

κατάσκεψις, εως, ἡ, contemplatio.

κατασκέω, f. ήσω, (ἀσκέω) exerceo, erudio. 2) diligenter et accurate aliquid facio.

κατασκηνάω, i. q. seq. *dub.*

κατασκηνόω, (σκηνόω) tentorium defigo: sedem et domicilium pono: commoror, versor, habito, quiesco.

κατασκήνωμα, τό, tegumentum, aulaeum.

κατασκήνωσις, εως, ἡ, tentorium seu tabernaculorum collocatio. 2) tentorium, habitaculum 3) latibulum, cubile.

κατασκήπτω, f. ψω, cum impetu devehor, impetuose irruo, impetum facio, percello, de fulmine: corripio, invado, εἴς τι vel τινά. 2) exitum habeo, evenio, εἴς τι. 3) inclino in aliquam partem, eligo aliquid, κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα, Parthen. 4) λιταῖς κατασκήπτειν, precibus lacessere, precibus instare alicui, Soph.

κατάσκηψις, εως, ἡ, impetus, ut fulminis. 2) invasio. 3) decubitus, ap. Med.

κατασκιάζω, f. άσω, obumbro, opaco, obtego.

κατασκιάω, idem. *poet.* Hinc κατεσκίαον apud Hom. Od. 12, 436. obumbrabant, tegebant.

κατασκίδναμαι, (σκίδναμαι) dissipor.

κατάσκιος, ον, (σκιά) umbrosus, opacus.

κατασκιῤῥόω, (σκιῤῥόω) durum reddo: *item* κατασκιρόω.

κατασκιρτάω, (σκιρτάω) insulto, *proprie et metaph.* τινός.

κατασκόπευσις, εως, ὁ, exploratio, speculatio. A seq.

κατασκοπεύω, f. εύσω, exploro, speculor.

κατασκοπέω, f. ήσω, exploro, et quidem hostili animo. Unde in N. T. insidior. κατασκοποῦμαι, contemplor.

κατασκοπή, ῆς, ἡ, speculatio, exploratio. 2) specula, ut simpl.

κατασκόπησις, εως, ἡ, exploratio.

κατασκοπικός, ή, όν, speculatorius, exploratorius.

κατασκόπιον, ου, τό, navis exploratoria, Cic. *dub.*

κατάσκοπος, ον, exploratorius, speculatorius; callidus, insidiatorius. *Subst.* ὁ, explorator, speculator, index.

κατασκορπίζω, (σκορπίζω) disjicio, dissipo, deleo.

κατασκυθρωπάζω, vultu tetrico et tristi sum erga aliquem, morosum me gero adversus aliquem, τινός. cf. σκυθρωπάζω. *Item* κατασκυθρωπάω.

κατασκυλεύω, (σκυλεύω) praedam capio.

κατασκώπτω, f. ψω, (σκώπτω) cavillor, dictis mordacibus incesso, τινά, Hdt. 2, 173.

κατασμικρολογέω, f. ήσω, parvi pendo. 2) parcum et illiberalem judico, obloquor, ut parco.

κατασμικρίζω, i. q. κατασμικρύνω.

κατασμικρύνω, (σμικρός) parvum reddo, imminuo: extenuo, deprimo verbis, Aristot. Nicom. 8, 13. *cum v. l.* κατασμικρίζω.

κατάσμυρνος, ον, (σμύρνα) myrrhatus, myrrham redolens.

κατασμύχω, f. ξω, (σμύχω) idem quod ἀποσμύχω. (ῡ)

κατασμώχω, f. ξω, contero, contundo, minuo.

κατασοβαρεύομαι, insolenter, vel superbe me adversus aliquem gero, effero, τινός.

κατασοβέω, f. ήσω, abigo, propulso, expello. 2) persequor.

κατασοφίζω, et κατασοφίζομαι, (σοφίζω) sophistice decipio, sophismate circumvenio. 2) fraudes et dolos machinor, dolose ago. 3) arte aliqua decipio, artes excogito, quibus opprimam alium, circumvenio. *Act. raro occurrit.*

κατασοφιστεύω, (σοφιστεύω) artibus sophisticis vinco, eludo captiose verborum argutiis, τινά. 2) sophistice disputo contra aliquem, τινός.

κατασπάζομαι, f. άσομαι, (ἀσπάζομαι) comiter accipio et amplector.

κατασπαθάω, f. ήσω, luxu consumo, prodigo. v. κατασπαταλάω et σπαθάω.

κατασπαράσσω, *Att.* άττω, f. ξω, (σπαράσσω) dilacero, dilanio, discerpo.

κατάσπασις, εως, ἡ, (κατασπάω) detractio.

κατάσπασμα, τό, id quod detractum, convulsum est.

κατασπασμός, οῦ, ὁ, detractio.

κατασπαστικός, ή, όν, detrahendi, convellendi vim habens.

κατασπαταλάω, f. ήσω, delicior, in deliciis vivo: luxu consumo.

κατασπάω, f. άσω, detraho, destruo, diruo, convello, deturbo. 2) avide deglutio, seu haurio faucibus. 3) in pronunciatione corripio, breve pronuncio.

κατασπείρω, (σπείρω) sero, semino, consero.

κατάσπεισις, εως, ἡ, perfusio, ut hostiae; libatio. 2) consecratio, devotio.

κατασπένδω, f. σπείσω, (σπένδω, irr.) libo, perfundo libamine seu libamento. 2) devoveo.

κατασπέρχω, (σπέρχω) impello, urgeo, properare cogo.

κατασπεύδω, f. εύσω, urgeo, incito, instigo. 2) festino. perf. part. κατεσπευσμένος, acceleratus.

κατάσπευσις, εως, ἡ, festinatio. A pr.

κατασπιλάζω, f. άσω, (σπίλος) commaculo, labem adspergo, inquino. 2) ex improviso appareo vel adsum, vel irruo, τινί.

κατασπλεκόω, i. q. σπλεκόω.

κατασποδέω, f. ήσω, ferio, percutio, ut simplex, Aesch. Apud seriores κατασποδόω.

κατασπορά, ᾶς, ἡ, (κατασπείρω) seminatio.

κατασπουδάζω, f. άσω, studeo, operam navo, studiose adfecto. 2) studiose eruditus, perf. part. κατεσπουδασμένος, rerum agendarum curiosus, sedulus, navus.

κατασπουδήν, *adv.* de industria, studio, data opera, pro κατὰ σπουδήν.

κατασσύτος, ον, (κατασσεύομαι) irruens.

κατάσσω, *serior forma* p. κατάγνυμι, Artemid.

κατασταγμός, οῦ, ὁ, destillatio. A seq.

καταστάζω, f. άξω, destillo, instillo, stillatim infundo, vel affundo. 2) stillatim defluo.

καταστᾰθμεύω, f. εύσω, in statione, deversorio, seu stabulo colloco.

καταστᾰθμίζω, f. ίσω, appendo, pondere metior, libro.

καταστᾰθμισμός, οῦ, ὁ, appensus, libratio. A praec.

καταστᾰλάω, (σταλάω) i. q. καταστάζω, poet.

κατάσταλσις, ἡ, (καταστέλλω) repressio.

κατασταλτικός, ή, όν, (καταστέλλω) reprimendi aut sistendi vim habens, reprimens, sistens, cohibens.

κατασταμνίζω, f. ίσω, (στάμνος) in vas seu dolium infundo et condo.

καταστᾰσιάζω, f. άσω, injuria, seditione et factionibus opprimo et affligo. 2) concerto. καταστασιάζομαι, premor a factione adversaria. Xenoph.

καταστᾰσιαστικός, ή, όν, seditiosus.

κατάστᾰσις, εως, ἡ, (καθίστημι) collocatio et constitutio cujusvis rei in sua sede: constitutio, ordinatio, institutio: ordinatio ad officium: constitutio, v. gr. aëris, corporis humani. it. ratio, ut ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, ratio victus: status, conditio: ipsa actio standi: locus; in quo consistitur: consessus, concilium, concio: aedes: stipendium equestre: cf. Boeckh. de oecon. publ. Athen. i. a. 263.: sedatio v. c. tumultus, et cujuscunque perturbationis.

καταστάτης, ου, ὁ, instaurator, dispositor. (ᾰ)

καταστατικός, ή, όν, certo statu praeditus. 2) sedandi vim habens.

καταστεγάζω, f. άσω, tego, operio.

καταστέγασμα, ατος, τό, operimentum, tegmen.

κατάστεγνος, ον, (στεγνός) opertus, tectus.

καταστεγνόω, (στεγνόω) operio, tego.

κατάστεγος, ον, (στέγη) tectus, tecto coopertus, subtegulaneus.

καταστείβω, f. ψω, calco, pedibus tero.

καταστείχω, f. ξω, descendo. 2) redeo, revertor.

καταστέλλω, (στέλλω) demitto. 2) reprimo, sedo, compesco, placo. 3) instruo, instituo, vestio, orno.

καταστενάζω, f. άξω, ingemisco, cum gemitu deploro.

καταστένω, f. στενῶ, (στένω) ingemo, suspiro, cum gemitu deploro, c. acc. vel c. gen.

καταστερίζω, f. ίσω, (ἀστερίζω) stellis distinguo, stellis insignio. 2) inter astra colloco, in astra refero, sideribus addo.

καταστέρισις, εως, ἡ, (καταστερίζω) constellatio: relatio inter astra.

καταστερισμός, οῦ, ὁ, (καταστερίζω) relatio in astra. 2) Eratosthenis καταστερισμοί, enarratio eorum, quae in astra sunt relata, iisque nomen dedere; relationes in stellas, s. rerum hominumque in sidera relatorum historiae.

κατάστερος, ον, (ἀστήρ) stellatus, qui siderum splendorem imitatur.

καταστερόω, f. ώσω, idem quod καταστερίζω.

καταστεφᾰνόω, f. ώσω, corono.

καταστεφής, ές, coronatus. A seq.

καταστέφω, f. ψω, corono, serto redimio.

καταστηλιτεύω, εύσω, in stela noto, proscribo, universe, oratione invectiva infamo, perf. part. κατεστηλιτευμένος, proscriptus.

καταστηλογραφέω, i. q. στηλογραφέω.

καταστηλόω, f. ώσω, cippis, columellis, distinguo, v. c. viam.

κατάστημα, ατος, τό, (καθίστημι) pr. constitutio, deinde omnis habitus externus, status: habitus vultusque hominis composita mente: vestitus.

καταστηματικός, ή, όν, sedatus, qui nullo modo turbatur. A praec.

κατάστημος, ον, (στήμων) vestis denso stamine.

καταστηρίζω, f. ίσω, fulcio, firmo. 2) intrans. ἑαυτόν, innitor, incumbo, consideo, cum εἰς.

καταστῐγής, ές, (στίζω) maculis distinctus.

κατάστιγμα, ατος, τό, macula in pelle animalis. A seq.

καταστίζω, f. ξω, punctis distinguo, compungo.

κατάστικτος, ον, punctis distinctus, notis compunctus, varius, maculosus. κατάστικτος χιτών, tunica, quae animalia aut flores intextos habet. A praec.

καταστίλβω, f. ψω, (στίλβω) splendere facio, c. acc. σέλας, Hom. h. 7, 10. 2) intrans. niteo, fulgeo, refulgeo.

καταστοιχειόω, i. q. seq. dub.

καταστοιχίζω, (στοιχίζω) elementa doceo.

καταστολή, ῆς, ἡ, (καταστέλλω) repressio, inhibitio, cohibitio. 2) modestia, temperantia. 3) vestis demissa ad talos, stola: vestitus, amictus: modestia in vestitu.

καταστολίζω, f. ίσω, vestibus orno, vestio.

καταστομίζω, f. ίσω, (στόμα) tacere cogo. dub.

καταστομίς, ίδος, ἡ, (στόμα) tibiae pars quaedam.

καταστονᾰχέω, f. ήσω, ingemisco, suspiro graviter.

καταστονᾰχίζω, f. ίσω, idem.

καταστορέννυμι, f. στορέσω, (στορέννυμι, irr.) sterno; sedo, ut mare, animum iratum etc. tranquillum reddo.

καταστόρνυμι, (στόρνυμι, irr.) i. q. praec. κῶεα καστορνῦσα, Ep. p. καταστορνῦσα, vellera sternens, Od. 17, 32.

καταστοχάζομαι, f. άσομαι, (στοχάζομαι) collineo, scopum peto. 2) velut scopum propositum habeo, specto. 3) conjicio.

καταστοχασμός, οῦ, ὁ, conjectura.

καταστοχαστής, οῦ, ὁ, conjector, qui conjecturam facit.

καταστοχαστικός, ή, όν, conjecturalis, in conjiciendo acutus.

καταστράπτω, f. ψω, (ἀστράπτω) fulgore illustro, fulgore vel splendore oppleo. 2) fulmen dejicio, Soph. Tr. 437.

καταστρᾰτεύομαι, (στρατεύομαι) bellum infero alicui, c. gen. 2) bellum infero in regionem aliquam, γῆν, χώραν.

καταστρᾰτηγέω, f. ήσω, strategemate supero, bellica astutia decipio. κατεστρατηγημένας, strategemate vel quacunque fraude circumventus.

καταστρᾰτοπεδεύω, f. εύσω, castra moveo adversus, exercitu infesto invado. Med. castra metor; in castris dego.

καταστρᾰτοπεδεία, ας, ἡ, castrametatio, s. castra ipsa, ut simplex.

καταστρεβλόω, f. ώσω, torqueo. 2) distorqueo, depravo.

καταστρέφω, f. ψω, (στρέφω) verto, converto: verto aratro, aro. 2) torqueo, inverto: κατεστραμμένη λέξις, dictio torta atque in numeros redacta. 3) subverto, everto, dejicio, prosterno. 4) exigo, finio, claudo, c. g. τὸν βίον, morior; idem etiam absol. significat. 5) Med. subigo, subjugo, in potestatem redigo, mihi subjicio. 6) intr. redeo, reverto.

καταστρηνιάω, f. άσω, (στρηνιάω) insolentius et lascivius me gero, lascivio adversus aliquem, c. gen. N. T.

καταστροφή, ἡ, (καταστρέφω) conversio. 2) eversio, subversio, dejectio, excidium. 3) exitus, finis, mors: extrema pars fabulae.

καταστροφικῶς, adv. more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet.

κατάστρωμα, ατος, τό, superius tabulatum navis, quod nautas aut milites sustinet. A seq.

καταστρώννυμι, f. στρώσω, (στρώννυμι, irr.) consterno. 2) humi sterno, humi affligo, prosterno. Hinc

κατάστρωσις, εως, ἡ, constratio. 2) prostratio.

καταστυγέω, (στυγέω, irr.) aor. 2. κατέστυγον, intr. metu vel horrore perculsus sum, Il. 17, 694. o. acc. Od. 10, 113. 2) aor. 1. κατέστυξα, terribile s. horribile facio.

καταστυγνάζω, f. άσω, molestia afficior, sum tristis, vultuosus. A seq.

καταστυγνος, ον, tristis, aeger.

καταστύφελος, (ῠ) κατάστυφλος, ον, (στυφελός) valde durus, asper.

καταστύφω, f. ψω, (στύφω) acerbum reddo, τὸ κατεστυμμένον, natura acerba. (ῠ)

καταστωμύλλω, pleramque in Medio (στωμύλλω) deblatero, blaterando obtundo, c. gen. κατεστωμυλμένας, ad loquacitatem et garriendum factus, compositus.

κατασῠβωτέω, (συβωτέω) suis instar nutrio, τὴν ψυχήν, Plut.

κατασυλλογίζομαι, (συλλογίζομαι) syllogismum facio adversus aliquem.

κατασῡρίττω, f. ξω, sibilum edo, sibilo. 2) exsibilo, τινάς.

κατασύρω, (σύρω) detraho, deorsum traho, 2) populor, diripio. 3) pertraho, traho. Med. delabor.

κατασφᾰγή, ῆς, ἡ, interemtio, occisio. A seq.

κατασφάζω, f. ξω, jugulo, macto: interficio, occido. κατασφαγείς, interemtus. Occurrit etiam κατασφάττω.

κατασφακτικός, ή, όν, avidus caedis, sanguinolentus. A praec.

κατασφᾰλίζω, f. ίσω, (ἀσφαλίζω) munio, tutum reddo. 2) seris claudo, obfirmo.

κατασφενδονάω, f. ήσω, fundam contorqueo adversus aliquem, τινός. 2) dejicio, c. acc.

κατασφηκόω, f. ώσω, in angustum contraho. 2) clavis configo.

κατασφηνόω, f. ώσω, cuneo findo.

κατασφίγγω, (σφίγγω) distringo, constringo.

κατασφρᾱγίζω, f. ίσω, signo, obsigno, signaculo obfirmo.

κατασχάζω, f. άσω, (σχάζω) scarifico, scalpro aperio.

κατάσχασμα, ατος, τό, scarificatio, incisio aut fissura scalpello facta. A pr.

κατασχασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κατασχάω, f. άσω, (σχάω) laxo, remitto, ut simplex.

κατασχεδιάζω, blaterando obtundo, c. gen.

κατασχέθω, (σχέθω) poet. p. κατέχω, inhibeo, detineo.

κατασχεῖν, inf. aor. 2. a κατέχω.

κατάσχεσις, εως, ἡ, (κατέχω) possessio, occupatio. 2) retentio.

κατασχετλιάζω, f. άσω, indignor adversus quid, τινός.

κατάσχετος, ον, (κατέχω) detentus, qui captus detinetur.

κατασχηματίζω, (σχηματίζω) effingo, conformo.

κατασχημονέω, f. ήσω, (ἀσχημονέω) indecore, turpiter et contumeliose ago, seu tracto, c. gen.

κατασχίζω, f. ίσω, diffindo, discindo, conscindo, diffindendo convello. 2) praecido.

κατάσχισις, εως, ἡ, diffissio, discissio. A praec.

κατάσχισμα, ατος, τό, frustum findendo vel scindendo avulsum. Ab eod.

κατασχολάζω, (σχολάζω) otium habeo, vaco: tempus per otium tero, χρόνον, Soph. 2) garrio de aliquo, τινός.

κατασχολέω, f. ήσω, (ἀσχολέω) occupatus sum. 2) otio male utor.

κατασωρεύω, f. εύσω, accumulo, coacervo.

κατασωτεύω, f. εύσω, (ἀσωτεύω) per luxuriam absumo, usitatius in Medio.

κατασώχω, (σώχω) attero, contero.

κατατάμνω, Ion. et Dor. p. κατατέμνω.

κατατανύω, f. ύσω, extendo. 2) explico, expedio. (ῠ)

κατάταξις, εως, ἡ, (κατατάσσω) centuriatio, decuriatio. 2) constitutio in suo cujusque loco.

καταταράσσω, Att. άττω, f. ξω, perturbo.

καταταρταρόω, f. ώσω, in tartarum, sive ad inferos detrudo. 2) in locum caliginosum, item carcerem dejicio.

κατάτασις, εως, ἡ, (κατατείνω) extensio. 2) contentio. 3) collocatio membri, ap. Hippocr.

κατατάσσω, Att. άττω, f. ξω, (τάσσω) ordino, constituo. 2) in ordines militares refero, centurio, decurio. 3) refero inter, insero. Med. κατατάξασθαι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος, constituere, Dinarch.

καταταχέω, (τάχος) celeritate vinco, anteverto, festino, c. acc. vel c. inf.

καταταχύνω, i. q. praec.

κατατέγγω, f. γξω, humecto, irrigo. 2) humidus sum, madeo.

κατατεθαῤῥηκότως, adv. (καταθαῤῥέω) confidenter, audacter, licenter.

κατατέθηπα, (τέθηπα) perf. cum signif. praes. miror, admiror. Aor. κατέταφον: reliqua tempora non occurrunt.

κατατεθνηκώς, ότος, part. perf. a καταθνήσκω.

κατατείνω, (τείνω) tendo, distendo, extendo, distendendo torqueo: membrum luxatum repono. 2) prosterno, dejicio. 3) retineo, e. g. attractis habenis; adstringo: cohibeo, inhibeo, coerceo. 4) metaph. contendo, Med. connitor, 5) intr. porrigor, pertineo aliquo: contendo iter, pergo: vires meas intendo, connitor.

κατατειχίζω, muros demolior et everto, dub. l. est.

κατατειχογραφέω, vide κατατοιχογραφέω.

κατατελέω, f. l. pro κατὰ τέλη.

κατατεμαχίζω, (τεμαχίζω) in frusta disseco.

κατατέμνω, f. τεμῶ, aor. κατέτᾰμον, (τέμνω, irreg.) disseco, in partes seco: dirimo: concido, vulneribus multis concisum interficio, occido.

κατατετραίνω, Att. p. κατατιτράω.

κατατεφρόω, f. ώσω, in cinerem redigo.

κατατεχνικῶς, adv. (τεχνικός) nimia arte, nimis artificiose.

κατατεχνολογέω, f. ήσω, artificiose, subtiliter distinguo et differo. 2) in artem redigo.

κατάτεχνος, ον, (τέχνη) artificiosus, artifex. 2) artificiose elaboratus et perpolitus.

κατατήκω, f. ξω, colliquefacio. 2) emacio, contabefacio.

κατατίθημι, (τίθημι) depono, humi colloco, ἐπί, κατά, ἐκ τινος: ἐν, ἐπί, παρά, ὑπό τινι: εἰς, ὑπό τι, Hom. ἄεθλον καταθεῖναι, praemium proponere, Od. 19, 572. εἰς Ἰθάκην, in Ithacam exponere e navi, Od. 16, 230. 2) pendo, persolvo, numero: promissis sto. - Med. depono, e. g. ex humeris: omitto, veluti controversiam, accusationem: compono, de mortuis. 3) repono, asservo, reservo, depositum servo. χάριν καταθέσθαι, gratiam inire apud aliquem, τινί, ἔχθραν κατατίθεσθαι πρός τινα, inimicitiam alicujus suscipere.

κατατιλάω, f. ήσω, stercore contamino, stercus emitto adversum, τινός vel κατά τινος.

κατατίλλω, (τίλλω) depilo, compilo, convello, avello.

κατατιτράω, f. κατατρήσω, (τιτράω, irr.) Att. κατατετραίνω, perforo, pertundo, perterebro.

κατατιτρώσκω, f. κατατρώσω, (τιτρώσκω, irr.) saucio, vulnero, vulneribus conficio.

κατατιτύσκω, (τιτύσκω) collineo, dirigo ad scopum, τινός.

κατατοιχογραφέω, (τοιχογραφέω) in pariete scribo aliquid adversus aliquem, τινός. Forma κατατειχογραφέω dubia est.

κατατοκίζω, f. ίσω, foenore obruo et exhaurio. Med. foenore exhaurior, ad paupertatem redigor.

κατατολμάω, f. ήσω, audeo adversus aliquem, c. gen. item, audaci et fidenti animo, cum periculo etiam, facio aliquid.

κατατομή, ῆς, ἡ, concisio. 2) incisio, sectio, incisura, ut simplex.

κατάτονος, ον, (κατατείνω) deorsum tendens. 2) minus altus.

κατατοξεύω, f. εύσω, sagitta peto. 2) sagitta configo, confodio, telo trajicio.

κατατραγεῖν, inf. aor. a κατατρώγω.

κατατραυματίζω, f. ίσω, saucio, vulneribus conficio.

κατατραγῳδέω, (τραγῳδία) magnificis verbis describo, tragice narro.

κατατρέπω, f. ψω, (τρέπω, irr.) in fugam verto, fugo.

κατατρέχω, f. δρᾰμοῦμαι, aor. κατέδρᾰμον, (τρέχω, irr.) incurro, incursionem facio, incursionibus vasto, pergrassor, percurro: insector, invehor, reprehendo, τινός, rarius κατά τινος. (sic incurro Cicero usurpat.) 2) percurro, lustro, considero.

κατάτρησις, εως, ἡ, (κατατράω) perforatio.

κατατριᾱκοντουτίζω, (τριακοντούτης) vox comica Ar. Eq. 1391. Poeta scilicet τὰς τριακοντούτιδας σπονδὰς sub personis puellarum s. meretricum in scenam produxerat, quibus conspectis Demus exclamat: πρὸς τῶν θεῶν, ἔξεστιν αὐτὰς κατατριακοντουτίσαι; cum obscena allusione ad ἀκοντίζειν, i. e. περαίνειν.

κατατριβή, ἡ, actio atterendi.

κατατρίβω, f. ψω, (τρίβω) contero, attero, confrico, conficio. 2) consumo vel tero tempus. (τρῖβω, - -)

κατατρίζω, f. ίσω, strido, stridorem edo.

κατατρίχιος, ον, (θρίξ, τριχός) instar pili tenuis. (ῐ)

κατάτριψις, εως, ἡ, attritus, contritio.

κατατροπόομαι, in fugam verto, a sq.

κατάτροπος, ον, (κατατρέπω) deorsum versus, deorsum vergens, declivis. Hesych.

κατατροχάζω, f. άσω, decurro, incurro. 2) roto.

κατατρόχαστος, ον, qui curru transiri potest.

κατατρῠγάω, (τρυγάω) demeto.

κατατρύζω, (τρύζω) garriendo eneco aliquem.

κατατρῡπάω, f. ήσω, terebro.

κατατρῠφάω, f. ήσω, oblector, delector. 2) luxu diffluo, delicate admodum vivo. 3) luxurior in aliqua re, τινός.

κατατρύχω, (τρύχω, irreg.) attero, contero: hinc, imminuo. 2) affligo, vexo, macero, conficio. (ῡ)

κατατρύω, f. ύσω, (τρύω) idem.

κατατρώγω, f. ξομαι, aor. κατέτραγον, (τρώγω, irr.) comedendo seu corrodendo consumo, comedo.

κατατυγχάνω, (τυγχάνω, irr.) consequor, assequor, voti compos fio.

κατατῠραννέω, (τυραννέω) tyrannidem exerceo de, c. gen.

κατάτῡρος, ον, (τυρός) caseo similis, caseo abundans.

κατατυφλόω, (τυφλόω) plane caecum reddo.

κατατωθάζω, i. q. τωθάζω, c. gen.

καταυαίνω, f. ανῶ, (αὐαίνω) arefacio, sicco. 3) splendidum reddo.

καταυγάζω, f. άσω, (αὐγάζω) illumino, illustro. 2) resplendeo, luceo. καταυγάζομαι, video, adspicio.

καταυγασμός, οῦ, ὁ, illuminatio, illustratio. A pr.

καταυγαστήρ, ὁ, fem. καταυγάστειρα, ἡ, qui, quae illuminat.

καταυδάω, (αὐδάω) indico, renuncio, Soph.

καταύδησις, εως, ἡ, vociferatio.

καταυθᾰδιάζομαι, (αὐθαδιάζομαι) vel καταυθᾰδίζομαι, (αὐθαδίζομαι) insolenter me gero adversus aliquem, c. gen.

καταῦθι, adv. illico, p. καταυτόθι, f. l. p. κατ' αὖθι, Od. 10, 567. 21, 55.

καταυλακίζω, f. ίσω, sulco.

καταυλέω, (αὐλέω) tibia praecino alicui, τινός. 2) tibia canendo delecto, demulceo aliquem, τινά. φόβῳ καταυλεῖν τινα, metum alicui injicere, Eur. 3) Pass. καταυλοῦμαι, tibiae cantum audio: tibiis personor, impleor et obruor, demulceor a strepitu tibiarum: exsibilor et derideor.

καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus. A praec.

καταυλίζομαι, f. ίσομαι, stationem habeo. 2) deversor, castra metor, consideo, commoror.

καταύστηρος, ον, (αὐστηρός) valde au-

sterus, tetricus, severus, acerbus.

καταυτίκα, f. l. p. κατ' αὐτίκα, Theocr.

καταυτόθι, *adv.* illico, *f. l.* p. κατ' αὐτόθι, Il. 21, 201.

καταυχένιος, α, ον, vel καταυχένιας, ου, (αὐχήν) qui est in cervice.

καταυχέω, f. ήσω, (αὐχέω) glorior, superbio aliqua re, τινί, Aesch.

κατάυχμος, ον, (αὐχμός) valde aridus.

καταύω, (αὔω) torreo, exuro.

καταφαγάς, ᾶδος, ὁ καὶ ἡ, gulosus, nepos, helluo, ganeo. Vide tamen Lobeck. ad Phryn. p. 433. sqq. qui καταφαγᾶς, οῦ, ὁ, scribendum esse putat. Longa et perplexa disputatione neutrum probavit, neque declinationem, neque accentum. A seq.

καταφαγεῖν, inf. aor. 2. a κατεσθίω.

καταφαίνω, (φαίνω, irr.) ostendo, produco in lucem. *Med.* appareo, conspicior, videor esse.

καταφάνεια, ας, ἡ, claritas, perspicuitas. (ᾰ) A seq.

καταφανής, ές, conspicuus, apertus.

καταφαντάζω, (φαντάζω) repraesento.

καταφατός, όν, (κατάφημι) affirmativus, qui affirmari potest, affirmandus. *Opp.* ἀπόφατος.

καταφανῶς, *adv.* (καταφανής) aperte, evidenter, manifeste.

καταφαρμακεύω, f. εύσω, veneficio delinio. 2) lenocinio adficio, fuco.

καταφαρμάσσω, *Attice* καταφαρμάττω, f. ξω, veneno laedo, veneno noceo.

κατάφασις, εως, ἡ, (κατάφημι) adfirmatio, enunciatio cum adsensu.

καταφάσκω, idem quod κατάφημι, plerumque poet.

καταφατίζω, (φατίζω) sancte polliceor, affirmo.

καταφατικός, ή, όν, (κατάφημι) adfirmans.

καταφατικῶς, *adv.* adfirmando.

καταφαυλίζω, f. ίσω, (φαυλίζω) pro vili habeo, contemno, verbis deprimo.

καταφέγγω, (φέγγω) fulgore percello; de luce clara aciem oculorum hebetante.

καταφέρεια, ας, ἡ, proclivitas. A seq.

καταφερής, ές, declivis, pronus, proclivis: εὖτ' ἂν γίνηται καταφερὴς ὁ ἥλιος, quando versus occasum declinat sol, Hdt. 2, 63. 2) proclivis, inpr. ad vitium aliquod, intemperans in quocunque genere, libidinosus. Dicitur etiam κατωφερής.

καταφέρω, f. κατοίσω, (φέρω, irreg.) deorsum fero, defero, demitto: ita etiam in fut. med. ἄχος με κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, Il. 22, 425. πληγὴν καταφέρειν, ictum deorsum ferre, s. incutere. 2) dejicio, deturbo, deprimo, supprimo. 3) pendo, solvo, persolvo. – *Med.* deferor, delabor, devenio, appello: casu feror aliquo: proclivis sum ad aliquid, ἐπί τινι vel ἐπί τι. 2) καταφέρεσθαί τί τινος, objicere alicui aliquid.

καταφεύγω, f. ξομαι, (φεύγω, irreg.) confugio, perfugio, effugio. εἴς τι.

κατάφευξις, εως, ἡ, perfugium, confugium.

κατάφημι, (φημί) ajo, adfirmo, confirmo. 2) denuncio, defero.

καταφημίζω, f. ίσω, *Dor.* ίξω, divulgo, famam spargo adversus aliquem, τινός.

κατάφημος, ον, (φήμη) famosus.

καταφθάνω, (φθάνω, irr.) praevenio: opprimo aliquem, invado, τινά. (ᾱνω, -- *Ep.* ᾰ - *Att.*)

καταφθατοῦμαι, (φθατέω) celeriter pervenio aliquo, occupo, γῆν, Aesch. Eum. 395. si lectio vera.

καταφθείρω, (φθείρω) corrumpo, perdo, depravo.

καταφθινύθω, profligo, perdo; corrumpo. 2) contabesco, dispereo. (⏑⏑⏑–)

καταφθίνω, i. q. καταφθίω, plerumque *intr* (ῑνω, -- *Ep.* ῐ - *Att.*)

καταφθίω, f. ίσω, pf. pass. κατέφθιμαι, plqpf. κατεφθίμην, (φθίω, irr.) 1) trans. perdo, interficio, consumo. 2) intr. pereo, intereo, marcesco, tabesco, morior, exstinguor, consumor, absumor. – *Not.* κατεφθίμην non solum est plqpf., sed aor. sync. vide simplex. Praesens καταφθίω tantum ap. Homerum exstat, futurum καταφθίσω et aor. 1. κατέφθισα transitiva modo significatione inveniuntur. (ι in praes. corripitur, in fut. et aor. 1. producitur, in pf. plqpf. et aor. sync. pass. corripitur.)

καταφθορά, ᾶς, ἡ, (καταφθείρω) corruptio, destructio, vastatio: maceratio: stupratio: internecio, strages, caedes: vita improba, perdita: mors.

καταφίημι, (ἀφίημι, irr.) dimitto, missum facio, mihi effluere sino.

καταφιλέω, f. ήσω, deosculor, osculor.

καταφιλοσοφέω, f. ήσω, sentio in philosophia contra aliquem, s. disputo: philosophica disputatione vinco: silentio et modestia, s. patientia vinco, c. gen. pers.

καταφλέγω, f. ξω, (φλέγω) comburo, inflammo. καταφλέγομαι, deflagro.

κατάφλεκτος, ον, combustus.

καταφλεξίπολις, ὁ, ἡ, exustor, vastator urbis.

κατάφλεξις, εως, ἡ, combustio, exustio.

καταφλυαρέω, f. ήσω, obgannio. 2) deblatero, nugas affutio.

καταφοβέω, f. ήσω, exterreo, conterreo. *Med.* metuo, timeo.

κατάφοβος, ον, formidolosus, plenus timoris. 2) exterritus.

καταφοινίσσω, rubro colore tingo, cruento.

καταφοιτάω, *Ion.* -φοιτέω, (φοιτάω) descendo, descendendo frequento, descendere soleo.

καταφονεύω, f. εύσω, caedem perpetro, occido.

καταφορά, ἡ, (καταφέρω) dejectio, demissio, lapsus, casus, etiam occasus solis: ictus, adlisio: invectiva, objurgatio gravis: altus sopor, gravis somnolentia.

καταφορέω, f. ήσω, deveho, defero.

καταφορικός, ή, όν, (καταφορά) vehemens, cum impetu incurrens, invectivus. 2) alto sopore oppressus.

καταφορικῶς, *adv.* vehementer, aspere.

κατάφορος, ον, (καταφέρω) proclivis, pronus, propensus, *proprie* et *tropice.* 2) qui defertur, delabitur. 3) manifestus, perspicuus.

καταφορτίζω, f. ίσω, onero, onus impono.

καταφορτικός, ή, όν, onerosus. 2) vehemens.

κατάφορτος, ον, onustus.

κατάφραγμα, ατος, τό, munimen.

καταφράζομαι, f. άσομαι, (φράζω, irr.) considero, animadverto.

καταφράκτης, ου, ὁ, (καταφράσσω) cataphracta, lorica ex ferro.

κατάφρακτος, ον, loricatus. Ab eod.

καταφράσσω, *Att.* -ττω, f. ξω, munio, sepio. 2) lorica munio.

καταφρονέστερον, *adv. comp. quasi ab* καταφρονής, majore cum contemtu.

καταφρονέω, (φρονέω) contemno, sperno, despicio, c. gen. 2) affecto, dolose meditor, animo volvo, cogito, existimo. Hdt. 1, 59. 66. 8, 10. al. καταφρονοῦντες, impostores, fraudulenti, praevaricatores. 3) mentis compos sum vel fio, Hipp. 4) non timeo, contemtim s. ita, ut quasi nil timeam, tracto.

καταφρόνημα, ατος, τό, contemtus, contemtio: confidentia, fiducia: hostilis irruptio in fines alienos.

καταφρόνησις, εως, ἡ, contemtus, despectio.

καταφρονητής, οῦ, ὁ, contemtor.

καταφρονητικός, ή, όν, ad contemnendum propensus, qui facile contemnit.

καταφρονητικῶς, *adv.* contemtim, per contemtum.

κατάφρονις, ἡ, (φρόνις) i. q. καταφρόνησις.

καταφροντίζω, f. ίσω, (φροντίζω) *jocose fictum* ab Aristophane, οὐκ ἀπολώλεκ' ἀλλὰ καταπεφρόντικα, sc. θοἰμάτιον, non amisi vestem, verum studiis impendi, ich habe verstudiert. 2) curo, Polyb.

καταφρύαγμα, ατος, τό, fastus, supercilium. (ῠ)

καταφρυάσσομαι, *Att.* -άττομαι, *propr.* de equo saeviente in frenum. 2) gloriam mihi adversus aliquem adsumo, effero me contra aliquem.

καταφρύγω, f. ξω, torreo. 2) cremo, aduro. (ῠ)

καταφρύσσω, *Att.* -φρύττω, f. ξω, idem.

καταφυγγάνω, (φυγγάνω, φεύγω) confugio.

καταφυγή, ῆς, ἡ, refugium. Ab eod.

καταφύγιον, ου, τό, perfugium. Ab eod.

καταφυλαδόν, *adv.* (φυλή, φῦλα) per tribus, tributim, per gentes.

καταφυλάσσω, *Att.* -άττω, f. ξω, observo.

καταφυλλοροέω, f. ήσω, (φυλλοροέω) folia demitto, abjicio.

κατάφυλλος, ον, (φύλλον) foliis abundans.

καταφύξιμος, ον, ad quem perfugium est.

καταφυσάω, flatu effundo, perfundo.

καταφύτευσις, εως, ἡ, plantatio. (ῠ)

καταφυτεύω, f. εύσω, planto, consero. 2) transplanto.

κατάφυτος, ον, (φυτόν) consitus, arboribus consitus.

καταφυτουργέω, i. q. φυτουργέω.

καταφωνεῖν, personare, de cicadis.

καταφώνησις, εως, ἡ, quum quid sono expletur.

καταφωράω, f. άσω, in furto, aut alio facinore deprehendo. 2) deprehendo et comperio: intelligo. 3) scrutor, exquiro.

κατάφωρος, ον, (φώρ) deprehensus in facinore, manifestus reus.

καταφωτίζω, f. ίσω, illumino, illustro. 2) baptizo, Scriptores Eccl.

καταχαίνω, f. ανῶ, (χαίνω, irr.) dehisco. 2) derideo cum cachinno, τινός.

καταχαίρω, (χαίρω, irr.) gaudeo infortunio alicujus, aliorum malis laetor, insulto.

καταχαλαζάω, grandine obruo, lapides, fustes congero, λίθους τινάς.

καταχαλάω, f. άσω, demitto per funem, LXX.

καταχαλκεύω, f. εύσω, refingo ferreum aut aeneum instrumentum: si lectio vera

apud Plut.

καταχαλκος, ον, aeratus.

καταχαλκόω, f. ώσω, aere obduco. A praec.

καταχαρίζομαι, f. ίσομαι, indulgeo, condono. 2) in gratiam alicujus facio. 3) populariter et ambitiose loquor. Dicitur autem plerumque in *partem deteriorem*, ut praeter jus alicui condonare, concedere etc.

καταχαριστικός, ή, όν, liberalis, largus.

καταχαριτόω, i. q. χαριτόω.

κατάχαρμα, ατος, τό, ludibrium.

καταχάσκω, (χάσκω) inhio, appeto, τινός.

κατάχασμα, ατος, τό, hiatus, profunditas. 2) irrisio cum cachinno.

καταχασμάομαι, f. ήσομαι, dehisco. 2) derideo.

καταχάσμησις, εως, ή, derisio, ut κατάχασμα, 2) A praec.

καταχέζω, f. έσω, (χέζω, *irr.*) concaco, τινός.

καταχειρίζομαι, (χειρίζω) e manibus dimitto.

καταχείριος, ον, (χείρ) habilis manui, ut χειρμάδιος.

καταχειροτονέω, f. ήσω, adversus aliquem suffragium fero, suffragio condemno, τινός vel θάνατον τινός, mortis aliquem damno.

καταχειροτονία, ας, ή, condemnatio per suffragia, condemnatio a plebe facta. A praec.

καταχευω, *aor.* κατέχευα, *Ep.* p. καταχέω.

καταχέω, f. χεύσω, (χέω, *irr.*) defundo, effundo, ἔλαιον τινι χαιτάων καταχεύας, Il. 23, 282. demitto, magnam copiam dejicio: offundo, perfundo: abunde tribuo. *Med.* colliquefacio, conflo, Hdt. 1, 50.

καταχήνη, ης, ή, (καταχαίνω) derisio, contemtus.

καταχηρεύω, f. εύσω, vidua sum, in viduitate ago, τὸν βίον, Dem.

κατάχης, ές, *Dor.* p. κατηχής, sonorus, strepens.

καταχθέω, f. ήσω, molestia afficio, *vox sequioris aetatis.*

καταχθής, ές, (ἄχθος) oppressus, molestia quadam affectus, τινός.

κατάχθομαι, (ἄχθομαι, *irr.*) rei alicujus molestia adficior.

καταχθόνιος, ον, subterraneus, infernus, infernalis, καταχθόνιοι, inferi, mortui. 2) terrestris, terrenus.

καταχλαινόω, f. ώσω, vestio, proprie laena, veste pinguiori.

καταχλευάζω, f. άσω, ludificor, irrideo, subsanno, cavillor.

καταχλιδάω, delicias facio, insolens sum adversus aliquem, τινός.

κατάχλοος, ον, (χλόη) valde viridis.

κατάχλυσις, εως, ή, (ἀχλύς, ἀχλύω) caligo, tenebrarum quasi offusio.

κατάχολος, ον, (χολή) biliosus, felleus.

καταχορδεύω, intestina et ventum s. etiam carnem concidere, secare, καταχορδεύειν, Hdt. 6, 75. (*Vocabulum plebejum.*)

καταχορδέω, interficio, concido, *sc.* intestina vulnerando, ἰουτὸν μαχαίρῃ.

καταχόρευσις, εως, ή, species cantus, quo in ludis Pythiis Apollo ob devictum Pythonem ovans describebatur.

καταχορεύω, (χορεύω) salto prae gaudio ob aliquam rem, τινός.

καταχορηγέω, f. ήσω, absumo in choragio, absumo in apparatu ludorum choricorum. 2) suppedito, largior, erogo. 3) effundo, large contribuo.

καταχράομαι, (χράομαι, *irr.*) utor, τινὶ εἴς τι. 2) abutor, male utor, *c. dat.* 3) utendo absumo, *c. acc.* interficio, morte afficio, Hdt. 6, 135. male accipio verberibus, male tracto, pro arbitrio tracto, καταχρήσασθέ μοι, agite me pro lubitu, Aeschin. II.) *Impers.* καταχρῇ, καταχρήσει, impf. κατέχρη, sufficit, satis est, Hdt.

καταχρέμπτομαι, f. ψομαι, exscreo in, conspuo, despuo, τινός.

κατάχρεος, ον, *Att.* κατάχρεως, aere alieno oppressus, obaeratus. 2) obnoxius. Hinc τὰ κατάχρεα, ων, bona oppignerata et obaerata.

κατάχρη, v. καταχράομαι, II.

κατάχρησις, εως, ή, (καταχράομαι) abusio, abusus. 2) usurpatio, etiam in bonam partem. 3) catachresis, figura rhetorica.

καταχρηστικός, ή, όν, abusivus.

καταχρηστικῶς, *adv.* abusive.

κατάχρισις, εως, ή, (καταχρίω) inunctio.

κατάχρισμα, ατος, τό, unguentum.

καταχριστος, ον, inunctus, perlitus.

καταχρίω, f. ίσω, (χρίω) inungo, illino, oblino. (ῑ)

κατάχρυσος, ον, auro inductus, inauratus. 2) auro abundans.

καταχρυσόω, inauro, auro obduco.

καταχρώννυμι, f. χρώσω, (χρώννυμι, *irr.*) coloro, colore imbuo: polluo, deformo, foedo.

καταχύδην, *adv.* (χύδην) fundendo. (ῠ)

κατάχυμα, ατος, τό, (καταχέω) profusio, infusio, adspersio. 2) aqua balnei, qua perfunduntur balneo exeuntes.

κατάχυσις, εως, ή, idem. 2) vas, quo aqua manibus infunditur, vel mensae infertur. Ab eodem.

κατάχυσμα, ατος, τό, adspergo, id quod effunditur seu defunditur in aliquid. Hinc τὰ καταχύσματα, ων, bellaria, nuces et ficus, quae in capita recens emtorum servorum ad focum sedentium, vel etiam sponsorum, effundi solebant. Ab eod.

καταχυσμάτιον, ου, τό, jusculum et condimentum, quo perfunditur caro assa. *Dimin.* a praec.

κατάχυτλον, ου, τό, vas, quo lavantes perfunduntur a balneatoribus.

καταχυτρίζω, f. ίσω, in olla vel vase fictili condo, repono, expono. 2) occido.

καταχωλεύω, f. εύσω, claudico. 2) claudum reddo.

καταχωνεύω, f. εύσω, conflo.

καταχώννυμι, f. καταχώσω, aggerem duco. 2) terra obruo, obruo, defodio.

καταχωρίζω, f. ίσω, semoveo. 2) rem quamque suo loco pono ac digero, in aliquo loco colloco, in loco aliquo statuo. 3) in literas refero, in tabulario repono.

καταχωρισμός, οῦ, ὁ, collocatio. 2) relatio in literas, in tabularium etc. A praec.

κατάχωσις, ή, (καταχώννυμι) defodiendi actio.

καταψαίρω, (ψαίρω) commoveor, Suid. Hesych.

καταψάλλω, (ψάλλω) fidibus cano, fidibus oblecto.

καταψάω, (ψάω, *irr.*) tergendo siccandove demulceo, defrico, demulceo.

καταψεκάζω, f. άσω, irroro, rore adspergo. 2) adspergo.

καταψελλίζω, i. q. ψελλίζω.

καταψεύδομαι, f. ψεύσομαι, mentior, mendaciter confingo, *c. acc. rei.* 2) falsis criminibus infamo quem, mendaciis traduco, τινός τι. 3) mendacio fallo aliquem, τινά.

καταψευδομαρτυρέω, f. ήσω, falsum testimonium dico in aliquem, falso testimonio oppugno et opprimo quem, τινός. *Med.* falsos testes suborno.

κατάψευσις, εως, ή, figmentum, mendacium, obtrectatio. A pr.

κατάψευσμα, τό, res mendacio ficta, mendacium.

καταψευσμός, οῦ, ὁ, i. q. κατάψευσις.

καταψηφίζομαι, f. ίσομαι, sententiam fero adversam, damno, *item* antiquo. 2) censeo, decerno, pronuncio. *Cum gen. pers.*

καταψηφισμός, οῦ, ὁ, condemnatio. A praec.

καταψήφισις, εως, ή, idem.

καταψήχω, f. ξω, (ψήχω) mulceo, permulceo, frico, abrado, destringo, detergo. 2) aequo, complano. 3) contero, comminuo.

καταψιθυρίζω, (ψιθυρίζω) clanculum obtrecto alicui, falsis rumoribus laedo alicujus famam, τινί; πρός τινα.

καταψιλόω, f. ώσω, nudo, depilo, compilo. 2) complano.

καταψοφέω, f. ήσω, persono locum, τινί, aliqua re.

καταψυκτικός, ή, όν, refrigerandi vim habens. A seq.

κατάψυκτος, ον, (καταψύχω) refrigeratus, qui refrigerari potest.

κατάψυξις, εως, ή, refrigeratio.

κατάψυχρος, ον, frigidus, praegelidus.

καταψύχω, f. ξω, (ψύχω, *irr.*) refrigero. 2) arefacio, exsicco. 3) sedo, refocillo. *Perf. Pass.* κατεψυγμένος, frigidus, i. e. tardus.

κατάωρος, ον, (ἄωρος) immaturus aetate, *dub. lect.* Eur. Tro. 1097.

κατέαγα, perf. 2. a κατάγνυμι, fractus sum.

κατεάγην, aor. pass. a κατάγνυμι. (ᾰ)

κατέαξα, aor. act. a κατάγνυμι, Hom.

κατεάσσω, f. άξω, i. q. κατάσσω, κατάγνυμι, fab. Aesop.

κατεβλακευμένως, *adv. part. perf. pass.* a καταβλακεύω. ignave.

κατεγγυάω, f. ήσω, (ἐγγυάω) vadimonio, sponsione, vel satisdatione obstringo. 2) despondeo, vel desponsatam trado. κατεγγυημένη, desponsa, sponsa.

κατεγγύη, ης, ή, desponsio. 2) sponsio, stipulatio. (ῠ)

κατεγγυητικά, τά, sponsalia.

κατεγκαλέω, (ἐγκαλέω, *irr.*) in judicium voco, actione convenio, accuso.

κατέγκειμαι, irruo, incumbo in, insto, urgeo.

κατέγκλημα, ατος, τό, (κατεγκαλέω) criminis intentio, criminatio: crimen ipsum: accusatio.

κατεγκονέω, f. ήσω, festino.

κατεγχαίνω, f. ανῶ, (ἐγχαίνω, *irr.*) inhio. 2) hiante ore illudo, irrideo, τινί.

κατεγχέω, f. εύσω, (ἐγχέω, *irr.*) defundo in.

κατεγχλιδάω, f. ήσω, delicias facio, delicato fastidio rejicio, *c. dat. pers.*

κατεδαφίζω, f. ίσω, solo aequo. 2) solo allido.

κατέδω, (ἔδω, *irr.*) comedo, consumo.

κατέηγα, *Ion.* p. κατέαγα.

κατεθίζω, f. ίσω, consuefacio, τινά τινι.

κατείβω, (εἴβω) affundo, profundo. κατείβομαι, defluo, fluo.

κατεῖδον, aor. a καθοράω, (εἴδον, irr.) despexi, proprie ex loco edito: conspexi, prospexi, despexi: animadverti. Part. perf. κατειδώς, conspicatus: bene gnarus.

κατείδωλος, ον, (εἴδωλον) idolis refertus, iis deditus.

κατεικάζω, (εἰκάζω) simile reddo, assimilo: metaph. conjicio, suspicor, existimo. Med. κατεικάζεσθαι τινί τι, se alicui assimilare in aliqua re, Soph. O. C. 338.

κατεικής, ές, i. q. ἐπιεικής.

κατειλέω, f. ήσω, (εἰλέω, irr.) implico. 2) colligo in arctum, in orbem conglobo. 3) involvo.

κατείλημμαι, perf. pass. a καταλαμβάνω.

κατείλησις, εως, ἡ, (κατειλέω) involutio.

κατειλίσσω, Ion. p. καθελίσσω, unde κατειλίχατο, 3 pl. plqpf. Ion. p. κατειλιγμένοι ἦσαν.

κατειλυσπάομαι, (εἰλυσπάομαι) corpus instar serpentis traho, Ar.

κατειλύω, (εἰλύω) involvo, intego, occulto. (De quantitate v. εἰλύω.)

κατείλω, (εἴλω, irr.) i. q. κατειλέω.

κάτειμι, (εἶμι) descendo, redeo, revertor.

κατείνυμι, Ion. p. καθέννυμι.

κατεῖπον, inf. κατειπεῖν, (εἶπον, irr.) dixi contra aliquem, accusavi, τινός. 2) edixi, indicavi, prodidi, denunciavi, c. acc.

κατείργνυμι et κατειργνύω, i. q. κατείργω.

κατείργω, f. ξω, (εἴργω) arceo, coarcto, in angustum cogo: compello, subigo, cogo. Ion. κατέργω.

κατειρξις, ἡ, coarctatio, conclusio.

κατειρωνεύομαι, (εἰρωνεύομαι) per dissimulationem deludo, cavillor, τινός. 2) dissimulo, τί.

κατεισάγω, (εἰσάγω, irr.) in suum ipsius damnum induco s. prodo, μωρίαν, Pallad. 71. 2.

κατεκλύω, i. q. ἐκλύω, (irr.) sed fortius.

κατεκπλύνω, i. q. ἐκπλύνω.

κατεκτάθεν, Aeol. p. κατεκτάθησαν, 3 pl. aor. pass. a κατακτείνω, Il.

κατεκφεύγω, (ἐκφεύγω, irr.) effugio.

κατέλαιος, ον, (ἔλαιον) oleosus, oleaceus.

κατέλασμα, τό, devehendi actus, a seq.

κατελαύνω, f. κατελάσω, (ἐλαύνω, irr.) depello, dejicio: κατελαύνω, sc. ἵππον, ἅρμα, devehor equo, curru. 2) intr. invehor in aliquem, proprie et metaph., τινός. 3) i. q. βινέω, c. gen. Ar. Pac. 711. c. acc. Thener. 5, 116.

κατελέγχω, f. ξω, redarguo, convinco.

κατελεέω, misereor, commiseror.

κατέλευσις, εως, ἡ, descensus, adventus, reditus.

κατελεύσομαι, f. a κατέρχομαι, Od. 1, 303.

κατελθεῖν, Ep. κατελθέμεν, inf. aor. a κατέρχομαι.

κατελπίζω, f. ίσω, spero, spem concipio.

κατελπισμός, οῦ, ὁ, spes. A pr.

κατεμβλέπω, f. ψω, intueor, adspicio.

κάτεμεν 1 pl. aor. 2. Ion. a καθίημι, Od. 9, 72. ubi tamen Wollius edidit κάθεμεν.

κατεμέω, f. έσω, vomitu conspergo.

κατεμματέω, demitto, immitto. Nicand.

κατεμπάζω, corripio, urgeo, apud Nicand.

κατεμπεδόω, (ἐμπεδόω) stabilio, firmo.

κατεμπρήθω, f. πρήσω, (ἐμπρήθω, irr.) incendo, inflammo 2) afflo, exsufflo.

κατεναίρομαι, (ἐναίρω) interficio, corrumpo, κατενήρατο χαλκῷ, interfecit, Od. 11, 519. Aor. act. κατηνάρων exstat Soph. Ant. 871.

κατέναντα et κατέναντι, adv. i. q. seq. — κατέναντι οὗ, pro eo quod, propterea quod, N. T.

κατεναντίον et κατεναντία, adv. ex adverso, e regione, contra, τινί et τινός: coram: adversus, obviam.

κατεναντίος, α, ον, (ἐναντίος) ex adverso positus, oppositus.

κατένασσε, aor. Ep. a καταναίω, Hes.

κατεναρίζω, f. ξω, (ἐναρίζω) interficio, occido, jugulo, part. perf. pass. κατηναρισμένος.

κατενδεής, ές, indigus.

κατένεγξις, ἡ, (καταφέρω, κατενεγκεῖν) i. q. καταφορά.

κατενεχυράζω, (ἐνεχυράζω) oppignero.

κατενεχυρασμός, οῦ, ὁ, oppigneratio. A praec.

κατενήνοθε, (ἐνήνοθε, quod vide) impositus est, inhaeret, κόνις κατενήνοθεν ὤμους, pulvis obtexit humeros, Hes. sc. 269. κόμαι κατενήνοθεν ὤμους, capilli texerunt humeros, Hom. h. Cer. 280. Saepius non invenitur.

κατενθεῖν, Dor. p. κατελθεῖν.

κατενιαύσιος, ὁ, (ἐνιαυτός) Annuus, magistratus cujusdam nomen in urbe Gela.

κατεντείνομαι, (ἐντείνομαι) enixe contendo, flagito.

κατεντευκτής, οῦ, ὁ, (κατεντυγχάνω) qui aliquem conveniens accusat vel alium, vel ipsum.

κατεντρυφάω, insulto: insolesco.

κατεντυγχάνω, f. τεύξομαι, (τυγχάνω, irr.) convenio, compello aliquem contra alium, defero apud aliquem, queror de quo apud quem, precor contra quem.

κατεντύνω, (ἐντύνω) contra paro.

κατένωπα, vel κατενώπα, adv. (ἐνωπή) in conspectu, coram, c. gen., Il. 15, 320.

κατενώπιον, adv. i. q. praec.

κατεξαναστᾰσις, εως, ἡ, oppugnatio, rebellio. 2) oblivio; quasi discessus rei ex animo.

κατεξαναστᾰτικός, ή, όν, oppugnans, rebellis. A seq.

κατεξανίσταμαι, contra aliquem insurgo, oppugno, τινός. 2) contra futurum me praeparo.

κατεξεράω, (ἐξεράω) evacuo me in aliquem, concaco aliquem, immingo alicui, τινός.

κατεξετάζω, f. άσω, recognosco.

κατεξευμαρίζω, (ἐξευμαρίζω) rem expedio.

κατεξουσιάζω, f. άσω, potestatem exerceo in aliquem, imperiose ago, vel redigo in potestatem.

κατεξουσιαστικός, ή, όν, imperans, in potestatem redigens. A pr.

κατεπαγγελία, ας, ἡ, promissio.

κατεπαγγέλλομαι, polliceor, promitto.

κατεπάγω, (ἐπάγω, irr.) induco, infero. 2) invito, allicio. 3) injungo. v. c. τιμωρίαν τινί.

κατεπᾴδω, incanto. 2) mulceo, ut incantatores solent. 3) cantu oppugno, cantu expello. 4) blandis verbis cum aliquo loquor. Cum gen. pers.

κατεπαίρομαι, (ἐπαίρω, irr.) effero me adversus aliquem, τινός.

κατεπάλληλος, ον, alternus.

κατεπάλμενος, part. aor. syncop. a κατεφάλλομαι, Il. 11, 94.

κατέπαλτο, 3 impf. med. syncop. a καταπάλλω, Il. 19, 351.

κατεπεγείρω, (ἐγείρω, irr.) suscito adversus aliquem.

κατεπείγω, urgeo, compello. Med. κατεπείγομαι, festino, propero, maturo, accelero: studiosus alicujus rei sum, τινός.

κατεπευφημίζω, v. κατεπιφημίζω.

κατεπιβαίνω, (βαίνω, irr.) ascendo.

κατεπιδείκνυμαι, jacto me, glorior.

κατεπιδηλόω, (δηλόω) clarum facio, patefacio.

κατεπιθλίβω, (θλίβω) imprimo. (ῑ)

κατεπιθύμιος, ον, (ἐπιθυμία) optabilis, desiderabilis. (ῡ)

κατεπίθυμος, ον, cupidus.

κατεπίκειμαι, (κεῖμαι, irr.) impositus sum.

κατεπικλύζω, (κλύζω) inundo.

κατεπιλαμβάνω, (λαμβάνω, irr.) apprehendo. LXX.

κατεπιορκέω, f. ήσω, perjurio caussam subverto, vel judicio vinco.

κατεπισκήπτω, (σκήπτω) mando, impero alicui aliquid, τί τινι.

κατεπιτήδευμα, τό, dictio affectata.

κατεπιτηδεύω, f. εύσω, cum affectatione aliquid ago, nimis diligenter studioseque.

κατεπιτίθημι, (τίθημι) impono.

κατεπιφεύγω, f. ξω, (φεύγω, irreg.) confugio.

κατεπιφημίζω, (φημίζω) consecro, dedico, nuncupo, Polyb., Plut. Eodem modo usurpat Plutarchus κατεπευφημίζω.

κατεπιχειρέω, f. ήσω, impetum facio in aliquem, manum injicio, τινός.

κατεπιχέω, (χέω, irr.) effundo supra.

κατεπιχρώννυμι, (χρώννυμι, irreg.) colore obduco, insuper pingo, Eustath.

κατεράω, (ab obsol. ἐράω,) defundo, infundo.

κατεργάζομαι, f. άσομαι, efficio, perficio, perago, perpetro: conficio, concoquo: consumo: profligo: interficio. κατειργασμένος, excultus, elaboratus.

κατεργάθω, Att. p. κατείργω. (ᾰ)

κατεργασία, ας, ἡ, (κατεργάζομαι) confectio: opificium: concoctio, ut cibi: cultura et elaboratio, ut soli.

κατεργαστέον, adj. verb. a κατεργάζομαι, expugnandum, conitendum est.

κατεργαστικός, ή, όν, vim habens conficiendi.

κατέργαστος, ον, excultus, ornatus, operosus.

κάτεργος, ον, (ἔργον) labore excultus, i. q. κατειργασμένος, γῆ, Theophr. 2) confectus, defatigatus labore.

κατέργω, Ion. p. κατείργω, Hdt.

κατερεθίζω, f. ίσω, irrito, incito.

κατερείδω, f. είσω, superimpono. 2) irruo, ingruo.

κατέρεικτος, ον, fractus, confractus, conscissus, a seq.

κατερείκω, (ἐρείκω) irr. frango, contundo, scindo.

κατερειπόω, ap. sequiores i. q. κατερείπω.

κατερείπω, (ἐρείπω) irr. dejicio, diruo:

κατερηρειμμένος, dirutus. 2) intr. in aor. κατερρίπον et perf. κατέρῑπα, concidi, collapsus sum, Il. 5, 92. 14, 55.

κατερεύγω, (ἐρεύγομαι) eructo in, ructo effundo aut effloio, τινός.

κατερεφής, ές, i. q. κατηρεφής, dub.

κατερέφω, ψω, tego, tectum impono.

κατερέω, (ἐρέω) fut. Ion. a κατεῖπον, dicam s. loquar contra, obloquar, τινός. 2) indicabo, deferam, accusabo, τινὰ πρός τινα, Hdt. 3, 71. 3) adisseram.

κατερήριπα, perf. a κατερείπω, q. v.

κατερητύω, f. ύσω, detineo, retineo. (De quantitate vide ἐρητύω)

κατεριθεύομαι, (ἐριθεύω) contendo, litigo, litibus opprimo.

κατέρικτος, ον, i. q. κατέρεικτος.

κατεριπόω, apud seriores i. q. κατερείπω.

κατερίπωσις, εως, ἡ, destructio, vastatio. A pr.

κατέρνης, (ἔρνος) ramis abundans.

κατερυθραίνω, rubefacio.

κατερυθριάω, rubore suffundor.

κατερύκακε, poet. p. κατερύκω, Il. 24, 218.

κατερύκω, f. ξω, aor. κατηρύκακον, (ἐρύκω, irr.) detineo, remoror, arceo, impedio, Hom. (ῠ)

κατερύω, (ἐρύω, irr.) detraho, deduco, inpr. naves in mare. (ῠ)

κατέρχομαι, f. κατελεύσομαι, aor. κατῆλθον, poet. κατήλῠθον, inf. κατελθεῖν, (ἔρχομαι, irr.) descendo, de itinere fere versus mare, in loca depressiora: delabor: venio, pervenio, de oratore vel scriptore, qui ad locum aliquem oratione explicandum devenit. 2) redeo: redeo ex exsilio, postliminio redeo. cf. κάτειμι.

κατερῶτα, Aeol. p. καὶ ἑτέρωθι, i. e. καὶ ἄλλοτε, alias quoque, Sappho.

κατεσθίω, (ἐσθίω, irr.) edo, peredo, voro, devoro. 2) consumo, conficio.

κατέσθω, poet. p. κατεσθίω.

κατέσκληκα, pf. intr. a κατασκέλλω.

κατεσπευσμένως, adv. (κατασπεύδω) festinanter, accelerande.

κατεσπουδασμένως, adv. (κατασπουδάζω) studiose, dedita opere, item, bona fide.

κατεσσύτο, 3 sing. aor. sync. e κατασεύομαι, Il.

κατέσταθεν, Aeol. p. κατεστάθησαν, 3 plur. aor pass. a καθίστημι, Hes. Th. 674.

κατεστραμμένως, adv. (καταστρέφω) inverso ordine, perverse.

κατεσχαρόω, (ἐσχαρόω) crusta obduco.

κατέτος, f. l. pro κατ' ἔτος.

κάτευγμα, ατος, τό, (κατεύχομαι) imprecatio, dirae. 2) res voto promisse, donum votivum.

κατευδαιμονίζω, f. ίσω, fortunatum, beatum praedico.

κατευδοκέω, (εὐδοκέω) laudo quem, probo, c. dat.

κατευδοκιμέω, (εὐδοκιμέω) bona hominum existimatione praesto alii, c. gen.

κατευημερέω, f. ήσω, prospere ago, felix sum. 2) gratia et auctoritate polleo. 3) auctoritate et gratia supero, c. gen.

κατευθικτέω, f. ήσω, (εὔθικτος) scopum ferio: rem seu tango: adsequor, LXX.

κατευθύ, adv. recta, e regione, pro κατ' εὐθύ, τὸ κατευθύ, quod oculis oppositum est, ap. Xenoph.

κατευθυντήρ, ῆρος, ὁ, corrector, emendator.

κατευθυντηρία, ας, ἡ, amussis, regula fabrilis.

κατευθυντής, οῦ, ὁ, idem quod κατευθυντήρ.

κατευθύνω, (εὐθύνω) rectum facio, dirigo, rego, moderor, compono, constituo: reprehendo, punio, mulcto. 2) dirigo me ad aliquid, recta contendo, recta procedo, e. g. ἐπὶ τοὺς πολεμίους: commode ago, jucunde vivo, felici successu gaudeo, ubi supplent τὸν βίον.

κατευκαιρέω, f. ήσω, occasione dextre utor.

κατευκηλέω, f. ήσω, (εὔκηλος) permulceo, delinio, sedo.

κατευκτικῶς, adv. optando, precandi caussa.

κατευκτός, ον, (κατεύχομαι) optatus, votus: devotus.

κατευλογέω, f. ήσω, praedico, laudibus extollo, commendo. 2) fausta precor.

κατευμαρίζω, f. ίσω, verbis aliquid levo: levo, elevo: complano: facile aliquid reddo.

κατευμεγεθεῖν, (εὐμεγέθης) superiorem esse, dominari, c. gen.

κατευνάζω, f. άσω, sopio: sedo, paco: finio. In pass. et med. quiesco, requiesco: cubo, dormio.

κατευνασμός, οῦ, ὁ, dormitio, somnus.

κατευναστήριον, ου, τό, cubiculum, cubile.

κατευναστήριος, ον, i. q. κατευναστικός.

κατευναστής, οῦ, ὁ, cubicularius. 2) qui sponsam ducit dormitum.

κατευναστικός, ή, όν, (κατευνάζω) vim sopiendi, sedandi habens.

κατευνάω, f. ήσω, i. q. κατευνάζω.

κατευνητής, οῦ, ὁ, i. q. κατευναστής. Fem. κατευνήτειρα.

κατευοδόω, f. ώσω, prosperum iter praebeo 2) fortuno. Et in pass. κατευοδοῦμαι, prosperor, prospere ago.

κατευόδωσις, εως, ἡ, successus, prosperatio. A pr.

κατευορκέω, f. ήσω, sancte et religiose juro. Dicitur etiam κατευορκίζω.

κατευπαθέω, (εὐπαθέω) per luxuriam absumo.

κατευπορέω, f. ήσω, abundo, ut simplex.

κατευρύνω, f. υνῶ, dilato.

κατευστοχέω, f. ήσω, bene collineo. 2) conjecto bene.

κατευτελίζω, f. ίσω, elevo, parvi facio.

κατευτονέω, i. q. εὐτονέω.

κατευτρεπίζω, f. ίσω, appero, instruo, ordino, constituo.

κατευτυχέω, (εὐτυχέω) prospero successu utor contra, τινος.

κατευφημέω, (εὐφημέω) fausta acclamatione prosequor, laudo, collaudo, c. acc. Plut.

κατευφραίνω, f. ανῶ, exhilaro.

κατευχειρίζω, i. q. κατευμαρίζω, facile aliquid reddo.

κατευχή, ῆς, ἡ, precatio, obsecratio, votum. 2) imprecatio. A seq.

κατεύχομαι, f. ξομαι, (εὔχομαι) opto, precor, τι. 2) precor, votum facio, τινί. 3) imprecor, diras precor, devoveo, τινός vel ἀρὰς τινι. 4) glorior, jacto me, c. inf.

κατευωχέω, (εὐωχέω) epulor, plerumque in Medio. 2) Act. ap. seriores: epulis excipio.

κατεφάλλομαι, (ἐφάλλομαι, irreg.) desilio in.

κάτεφθος, ον, i. q. κάθεφθος.

κατεφίστημι, (ἐφίστημι) colloco adversus aliquem. Med. insurgo in aliquem.

κατεχθραίνω, odio persequor, inimicus sum alicui.

κατεχμάζω, f. άσω, i. q. ἐχμάζω.

κατέχω, f. καθέξω, vel κατασχήσω, (ἔχω, irr.) detineo, retineo. 2) teneo, obtineo, occupo, expugno, possideo, habeo. 3) contineo, cohibeo, coerceo, impedio. 4) sustineo, v. c. impetum. 5) applico, appellor, de navigantibus, advenio, accedo. 6) in structura cum substantivis varias accipit significationes, quae simpliciter non commode exprimuntur. Ut histriones scenam, scurrae convivium κατέχειν dicuntur, lat. tenere, qui placent, in quos omnes sunt intenti: fama κατέχειν, obtinere, dominari, regnare, quae pervulgata est etc. Et ad haec in pass. numine sum adflatus.

κατέψησις, ἡ, i. q. καθέψησις, a seq.

κατέψω, i. q. καθέψω, (irr.)

κατηβολέω, f. ήσω, animam ago, linquor animo. Nicand. A seq.

κατηβολή, ῆς, ἡ, (καταβάλλω) deliquium animi. Dicitur etiam κατηβολίς.

κατηγεμών, Ion. pro καθηγεμών, dux.

κατηγέομαι, Ion. pro καθηγοῦμαι.

κατηγορέω, f. ήσω, (ἀγορεύω) reprehendo, adversus aliquem loquor, invehor. 2) indico, arguo, defero nomen, accuso, c. gen. rei et acc. pers. 2) demonstro, praedico, annuncio: in logicis.

κατηγόρημα, ατος, τό, de quo quis accusatur, crimen, quod objicitur. 2) accusatio. 3) quod de aliquo dicitur vel praedicatur, praedicatum, ap. Logicos. A pr.

κατηγορία, ας, ἡ, accusatio. 2) categoria, praedicamentum, apud Logicos. Ab eod.

κατηγορικός, ή, όν, (κατήγορος) accusatorius. 2) delator. 3) ad praedicamentum pertinens.

κατηγορικῶς, adv. accusatorie, criminose.

κατήγορος, ου, ὁ, (κατηγορέω) accusator.

κατήκοος, ον, (κατακούω) audiens, auscultans: Subst. explorator auditus, auscultator, Hdt. 2) dicto audiens, moriger, imperio subjectus. 3) exaudiens, εὐχωλῇσι, Anth.

κατήκω, Ion. p. καθήκω.

κατῆλιψ, ῖφος, ἡ, tabulatum, trabs tectum sustinens: aliis scala, Ar. Ran. 566.

κάτηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (κατέρχομαι) declivis. Nonnus.

κατηλυσία, ας, ἡ, (κατέρχομαι) descensus.

κατήλυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

κατῆμαρ, adv. pro κατ' ἦμαρ, indies, quotidie, singulis diebus.

κατημελημένως, adv. (καταμελέω) contemtim, neglectim, cum neglectu.

κατημύω, (ἠμύω, irr.) decido. 2) trans. demitto. (De quantitate v. ἠμύω)

κατηναγκασμένως, adv. (καταναγκάζω) coacte, necessario.

κατηνεμος, ον, (ἄνεμος) ventis obnoxius, ventis expositus, ventosus.

κάτηξις, ἡ, Ion. p. κάταξις. 2) pro κάθηξις, reditus, dub.

κατήορος, ον, (αἰωρέω) dependens, demissus.

κατηπιάω, (ἠπιάω) mitigo, lenio, placo.

κατηπειγμένως, adv. (κατεπείγω) celeriter, cito.

κατηρεμέω, f. ήσω, et κατηρεμίζω, f. ίσω, (ἠρέμα) tranquillo, sedo.

κατηρεφής, ές, (ἐρέφω) tectus, coopertus, opacus, item planus, redundans.

κατήρης, ήρες, (ἄρω) accommodatus, apparatus, instructus.

κατήριπε, aor. a κατερείπω.

κατήφεια, ας, ἡ, *Ion.* et *Hom.* κατηφείη, (κατηφής) vultus demissus, pudor cum maerore, tristitia, maeror.

κατηφέω, f. ήσω, sum vultu demisso prae tristitia aut pudore.

κατηφής, ές, (κατά, φάος) qui est vultu prae maerore aut pudore demisso, pudibundus, subtristis, maestus.

κατηφία, ἡ, *Ion.* κατηφίη, i. q. κατήφεια.

κατηφιάω, f. άσω, (κατηφής) recto vultu intueri non audeo prae pudore.

κατηφών, όνος, ὁ, probrosus, qui dedecori est, Il. 24, 253. Ab eod.

κατηχέω, f. ήσω, (ἠχέω) sono, insono, persono, obtundo aures fremitu, e. c. aeneorum valde frementium, quod fieri solebat in ingressu sacrorum Eleusiniorum, aliorumque arcanorum, initiandis. quod deinde traductum est ad traditionem elementorum christianismi. 2) insono aliquid auribus alicujus, viva voce doceo aliquem, *item*, doceo simpliciter. 3) doceo artis alicujus rudimenta, christianismi, quod tamen Ecclesiasticis modo interdum dicitur. κατηχηθείς, edoctus, informatus. in pass. est etiam, certior fio, instruor. 4) non consono, dissonus sum, *opp.* συνηχέω.

κατήχημα, ατος, τό, sonitus. A pr.

κατηχής, ές, (ἦχος) sonorus, streperus.

κατήχησις, εως, ἡ, (κατηχέω) obtusio aurium, et stupefactio sensuum, quae fit pulsatione et concrepatione aeneorum, quibus quis circumsonatur. 2) institutio. 3) doctrinae christianae elementa, Eccl.

κατηχητής, οῦ, ὁ, doctor, qui tradit elementa, qui initiat.

κατήχητος, ον, qui initiatur.

κατηχίζω, f. ίσω, i. q. κατηχέω, 2.

κατηχισμός, οῦ, ὁ, (κατηχίζω) institutio. 2) disciplinae, in primis christianismi elementa.

κατηχιστής, οῦ, ὁ, doctor, qui elementa, in primis doctrinae christianae, tradit. Ab eodem.

κατηχιστικός, ή, όν, ad institutionem in re aliqua pertinens. Ab eod.

κάτθανε, *Ep.* p. κατέθανε, Il.

κατθάψαι, *Ep.* p. καταθάψαι, Il.

κάτθεμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατθέμεθα, κατθέσθην, κατθέμενοι, Epicae formae pro καταθεῖναι, κατέθεμεν, κατέθετε, etc. Hom.

κατιάπτω, f. ψω, (ἰάπτω) laedo, corrumpo.

κατιάς, άδος, (κατίημι, *Ion.* p. καθίημι) scalpellum, quo fetus, aut abscessus ex utero exscinditur. Ion. pro καθιάς.

κατίασι, 3 pl. a κάτειμι. (εἶμι.)

κατίημι, *Ion.* pro καθίημι, demitto.

κατίζω, *Ion.* pro καθίζω, colloco.

κατιθύ, *adv.* pro κατ' ἰθύ, vel κατιθύς, recta, e regione, ex adverso, c. *gen.* (⏑–⏑)

κατιθύνω, dirigo. *Ion.* et Ep. p. κατευθύνω.

κατικετεύω, *Ion.* pro καθικετεύω, supplico.

κατικμάζω, (ἰκμάζω) i. q. κατικμαίνω.

κατικμαίνω, (ἰκμαίνω) humecto. 2) mollio.

κατιλλαίνω, (ἰλλαίνω) strabis s. contortis oculis intueor irridendi causa. cf. κατιλλώπτω.

κατιλλαντής, οῦ, ὁ, irrisor.

κατίλλω, (ἴλλω) i. q. κατείλω.

κατιλλώπτω, (ἰλλώπτω) strabis s. contortis oculis intueor et quidem a) ut accuratius rem cernam; cerno, dispicio, accurate contemplor. b) lascive; annicto alicui, τινί. c) irridendi caussa; irrideo, cf. κατιλλαίνω.

κατιλύω, f. ύσω, (ἰλύω) limo obduco. κατιλυθείς, oblimatus.

κατίμεν, inf. Ep. a κάτειμι pro κατιέναι.

κατιόω, (ἰόω) rubigine obduco, seu consumo. κατιόομαι, rubigine consumor; maculor, contaminor.

κατιππάζομαι, *Ion.* pro καθιππάζομαι.

κατιρόω, *Ion.* p. καθιερόω.

κατισχναίνω, vel κατισχαίνω, (ἰσχναίνω) emacio, attenuo, debilito, minuo.

κατισχνος, ον, macer, gracilis.

κατισχνόω, f. ώσω, attenuo, emacio. 2) diligenter examino, minutissima quaeque pervestigo.

κατισχύω, f. ύσω, (ἰσχύω) viribus valeo adversus aliquem, obruo, deprimo, dejicio praepollentia virium, τινός. 2) *intr.* invalesco: *metaph.* glisco, obtineo. 3) vim infero alicui, τινί. 4) roboro, corroboro. (ῡ)

κατίσχω, (ἴσχω) coerceo, contineo, sisto. 2) appello, devenio aliquo, ut v. c. navim, aut jumentum aliquo adigo, et ibi applico.

κατιτήριος, α, ον, (κάτειμι) ad reditum pertinens, pro reditu institutus, ut κατιτήρια, e. g. ἱερά.

κατιχνηλατέω, i. q. ἰχνηλατέω.

κατοδυνάω, dolore conficio, affligo. κατοδυνάομαι, dolore conficior.

κατοδύρομαι, deploro, defleo. (ῡ)

κατόζω, f. κατοζήσω, (ὄζω, *irreg.*) odore aliquo perfundo, τινός.

κατοιάδες, αἱ, (οἶς) caprae ovium greges ducentes, Paus. 9, 13, 2.

κάτοιδα, (οἶδα, *irr.*) bene scio, Soph. Ant. 1064.

κατοίησις, ἡ, (κατοίομαι) opinio, quam quis de se concepit.

κατοικάς, άδος, ἡ, domestica, *fem. poet.* a κατοικίδιος.

κατοικεσία, ας, ἡ, i. q. κατοίκησις.

κατοικέσια, ων, τά, solemne anniversarium, quo die quis aliquo habitatum concesserat. A seq.

κατοικέω, f. ήσω, inhabito, incolo, habito. 2) commoror.

κατοίκησις, εως, ἡ, habitatio, domicilium.

κατοικητήριον, ου, τό, idem *scil.* χωρίον.

κατοικία, ας, ἡ, (κάτοικος) habitatio, habitandi locus. 2) colonia. 3) praefectura. 4) oppidum. 5) pagus. 6) coloniae deductio.

κατοικίδιος, ία, ιον, vel κατοικίδιος, ον, (οἰκία) domesticus, domi nostrae degens. 2) qui domi desidere solet. *item* qui semper in urbe est, urbanus.

κατοικίζω, f. ίσω, in domo colloco. 2) habitatum mitto. 3) condo, aedifico. *it.* restituo et condo denuo. 4) incolis frequento. κατοικίζομαι, habitatum mittor, collocor.

κατοικίς, ίδος, ἡ, domestica, in domo habitans.

κατοίκισις, εως, ἡ, collocatio in aedibus. 2) oppletio loci quae fit structuris ibi deponendis. 3) deductio coloniae.

κατοικισμός, οῦ, ὁ, domicilium.

κατοικιστής, οῦ, ὁ, deductor coloniae.

κατοικοδομέω, f. ήσω, inaedifico, oppleo structuris. 2) compingo in carcerem; genus poenae.

κατοικονομέω, f. ήσω, dispenso.

κάτοικος, ον, (οἶκος) habitator, incola.

κατοικοφθορέω, f. ήσω, domum et familiam, s. rem familiarem consumo ac perdo alicui, τινί.

κατοικτείρω, (οἰκτείρω) miseror aliquem, τινά, Soph. O. R. 13. 2) *intr.* misericordia tangor, Hdt. 3, 156.

κατοικτίζω, et κατοικτίζομαι, commiseror. 2) conditionem meam defleo. In Act. etiam: ad misericordiam moveo.

κατοίκτισις, εως, ἡ, miseratio, misericordia.

κατοικτρίσις, εως, ἡ, (οἰκτρός) idem.

κατοιμώζω, in ejulatus erumpo, prosequor aliquid lamentis.

κάτοινος, ον, (οἶνος) vinolentus, ebrius, vino obrutus.

κατοινόω, f. ώσω, vino inebrio, vino obruo.

κατοίομαι, (οἴομαι, *irr.*) arroganter de me sentio, LXX.

κατοίσεται, 3 fut. a καταφέρω, Il. 22, 425.

κατοίχομαι, (οἴχομαι, *irreg.*) descendo, morior. οἱ κατοιχόμενοι, mortui, quasi delati κάτω humum.

κατοιωνίζομαι, f. ίσομαι, augurium capio, auguror, prosequor visum aliquod coeptumve ominatione.

κατοκλάζω, vel κατοκλάζομαι, in genua procumbo, genua flecto.

κατοκνέω, f. ήσω, (ὀκνέω) piget me, pigror. 2) timeo, vereor, gravor. 3) non possum, nequeo.

κατοκωχή, ἡ, i. q. κατοχή.

κατολιγωρέω, f. ήσω, negligo, parvi pendo.

κατολισθαίνω, (ὀλισθαίνω, *irr.*) cespito, delabor. κατολισθών, collapsus.

κατολολύζω, f. ξω, prosequor aliquid ὀλολυγμῷ, laeta acclamatione, jubilatu, vel etiam lamentatione, ploratu, c. dat. Aesch. Ag. 1126.

κατολοφύρομαι, deploro, defleo. (ῡ)

κατομβρέω, f. ήσω, imbre madefacio, rigo. 2) humecto, madefacio.

κατομβρία, ας, ἡ, diluvium.

κατομβρίζω, i. q. κατομβρέω.

κάτομβρος, ον, imbre madens. 2) humidus, madidus.

κατόμνυμι, (ὄμνυμι, *irr.*) jurejurando confirmo, juro: τῶν θεῶν, τῆς κεφαλῆς, per deos, per caput alicujus juro. τοὺς θεοὺς κατομόσαι, deos jurisjurandi testes facio. 2) juro contra aliquem, accuso aliquem, τινός: sic etiam in *Medio*, Hdt. 6, 65. cf. 6, 69.

κατομφάλιος, ον, (ὀμφαλός) qui est inde ab umbilico, τετάνυσται οὐρά, Nic. Th. 290.

κατονειδίζω, f. ίσω, probris incesso, vitupero.

κατονειδιστής, ὁ, vituperator.

κατονεύομαι, v. ὀνεύω. Galen. Gloss. p. 534. per axium conversionem extendo.

κατονίνημι, (ὀνίνημι, *irreg.*) prosum. *Med.* utilitatem capio, fruor, τινός.

κατονομάζω, f. άσω, nomino. 2) denomino, despondeo, devoveo.

κατόνομαι, (ὄνομαι, *irreg.*) vitupero, sperno, *c. acc.* Hdt. 2, 136. 172.

κατονομασία, ας, ἡ, denominatio, nomen.

κάτοξος, ον, (ὄξος) multo aceto perfusus.

κατοξύνω, (ὀξύνω) exacuo, acutum reddo. 2) accelero.

κάτοξυς, ξεια, ξυ, peracutus.

κατοπάζω, (ὀπάζω) a tergo premo, per-

sequor, vinco, pello, Hes. op. 316.

κατόπιν, *adv.* (ὄπις, ὄπω) a tergo, retro, postea.

κατόπισθε, ante vocalem κατόπισθεν, *Adv.* (ὄπισθεν) pone, a tergo, *c. gen.* 2) postea, in posterum.

κατοπτάω, f. ήσω, asso, torreo.

κατόπτευσις, εως, ἡ, adspectus, inspectio, speculatio.

κατοπτευτής, ὁ, speculator.

κατοπτευτήριος, ον, ad speculandum aptus.

κατοπτεύω, (κατόπτης) speculor; adspicio, oculis lustro. 2) perspicio, animadverto. 3) suspicor, opinor.

κατοπτήρ, ῆρος, ὁ, (ὀπτήρ) speculator. 2) specillum, instrumentum, quo sedes mali diducitur, ut vitium latens cognosci possit.

κατοπτήριος, ον, idem quod κατοπτευτήριος. Est et nomen proprium rupis in Parnasso. A praec.

κατόπτης, ου, ὁ, speculator, explorator. item inspector.

κατοπτίλλεταί μοι, i. q. δοκεῖ μοι, a *Dorico* ὀπτίλος, Korn. Greg. p. 238.

κατοπτος, ον, (ὄψομαι) conspicuus, oculis expositus.

κατοπτρίζω, f. ίσω, (κάτοπτρον) speculum imitor, imagines et reflexiones radiorum facio in modum speculi. κατοπτρίζομαι, in speculo me contemplor, intueor velut in speculo: clare et distincte perspicio, tanquam in speculo.

κατοπτρικός, ή, όν, (κάτοπτρον) specularis. Hinc ἡ κατοπτρική, sc. τέχνη, seu θεωρία, Catoptrica, disciplina optices, quae in reflexione radiorum versatur.

κατοπτρικῶς, *adv.* speculari ratione.

κάτοπτρις, ἡ, i. q. κάτοπτρον, *poet.*

κατοπτροειδής, ές, specularis.

κάτοπτρον, ου, τό, (κατόπτης) speculum.

κατοράω, *Ion.* pro καθοράω, prospicio, cerno.

κατοργανίζω, (ὄργανον) τὰς ἐρημίας, solitudinem ludis vel cantu exhilarare, Apollonid. ep. 25.

κατοργάω, i. q. ὀργάω.

κατοργιάζω, f. άσω, mysteriis, proprie Bacchi, initio, praeparo, repleo hominem impetu mentis concitatum, *it.* in *Medio.* Ab ὄργια, quae sunt sacra ὀργῆς, contentionis et concitationis plena.

κατορθόω, f. ώσω, erigo, constituo. 2) felici successu rem gero, *item* recte et laudabiliter. 3) bene constituo, ordino, v. c. civitatem, regnum etc. 4) dirigo.

κατόρθωμα, ατος, τό, (κατορθόω) res feliciter gesta, facinus felici successu patratum. 2) recte factum, bonum opus. 3) beneficium dei erga homines. κατορθώματα, fortia facta, res feliciter gestae, status rerum (bellicarum inprimis) prosper, victoriae.

κατόρθωσις, εως, ἡ, perpatratio, rei felix gestio, res feliciter gesta, prosper successus. 2) recta effectio. 3) directio. 4) correctio.

κατορθωτής, οῦ, ὁ, moderator, instaurator, corrector.

κατορθωτικός, ή, όν, qui recte efficere omnia solet, ad res bene gerendas idoneus.

κατορούω, (ὀρούω) deferor, decido, delabor, Hom. h. Cer. 342.

κατορρωδέω, i. q. ὀρρωδέω.

κατορρωδέω, f. ήσω, pertimesco, timeo, cunctor, defugio, detrecto.

κατορυκτός, ή, όν, (κατορύσσω) defossus.

κατόρυξις, εως, ἡ, defossio.

κατορύσσω, *Att.* κατορύττω, f. ξω, defodio, terra obruo. 2) sepelio.

κατορυχή, ῆς, ἡ, defossio. A praec.

κατορφνάω, (ὄρφνη) obtenebro.

κατορχέομαι, saltando delecto, τινί. 2) salto contra aliquem, h. e. in ejus contumeliam, ut ei illudam aegreque faciam. Inde illudo, insulto, τινός. 3) intr. multum salto.

κατορχίτης, ου, ὁ, *sc.* οἶνος, vinum simile palmeo e ficis, vinaceis et aqua, demulcens lenitudine sua: unde a praec. ductum verbum putant. Dioscur.

κατόσσομαι, (ὄσσομαι) ante oculos pono, specto, intueor.

κατουδαῖος, ον, in solo fundove constitutus. 2) subterraneus. κατουδαῖοι, inferi.

κατουλάς, άδος, ἡ, *scil.* νύξ, (οὖλος, ὅλος) nox obscura, spissa nox.

κατουλόω, f. ώσω, cicatrice obduco.

κατουλωτικός, ή, όν, cicatricem inducens. A praec.

κατουρανόθεν, *adv.* coelitus.

κατουρέω, f. ήσω, (οὐρέω, *irr.*) mejo in aliquem. 2) permejo, demejo. 3) infamo, ignominia afficio, dedecoro. *c. gen.*

κατουρίζω, vento secundo expando, explico, ut ventus secundus inspiret: vento secundo utor: fortuna secunda utor.

κατουρόω, f. ώσω, idem.

κατουτάω, i. q. οὐτάω, (*irreg.*)

κατοφέλλω, idem quod simplex ὀφέλλω, (*irreg.*)

κατοφρυάομαι, (ὀφρυάω) supercilium tollo. 2) superbus fio, arroganter et fastose me erga aliquem gero, τινός.

κατοφρυόομαι idem. κατωφρυωμένος, superbus, elati supercilii.

κατοχά, τᾶ, (κατέχω) pars terebrae, quae manu tenetur.

κατοχεύς, έως, ὁ, retinaculum, ut simplex.

κατοχεύω, f. εύσω, idem quod ὀχεύω.

κατοχή, ῆς, ἡ, (κατέχω) detentio, retentio. 2) possessio. 3) afflatus, instinctusque numinis, quum sui compos mens non est, a divino numine veluti constricta. 4) affectus vehemens cerebri, cum gravi dolore, itemque stupore et immobilitate totius corporis conjunctus.

κατόχιμος, ον, numine afflatus, fanaticus. 2) quod possidetur, possideri potest, licet. A praec.

κατόχιον, τό, instrumentum retinendo inserviens.

κατοχμάζω, i. q. ὀχμάζω.

κάτοχος, ον, (κατέχω) qui tenet, retinet, detinet aliquid. 2) qui tenetur vel retinetur: captus, possessus, victus, suppressus, subactus, subjectus, subditus: numine divino afflatus, torpedine captus. *Subst.* ἡ κάτοχος, torpedo.

κατόχως, *adv.* continenter. 2) cum stupore. A praec. quod v.

κατόψιος, ον, (ὄψις) oculis subjectus, conspicuus.

κάτοψις, ἡ, (ὄψις) conspectus.

κατόψομαι, (ὄψομαι) fut. a καθοράω, conspiciam, intuebor, contemplabor, exquiram.

κατοψοφαγία, f. ήσω, idem quod ὀψοφαγία, luxuria, gula meas facultates prodigo et disperdo.

κατοψοφαγία, ας, ἡ, idem quod ὀψοφαγία.

κατρεύς, ὁ, genus pavonis Indici.

κάττα, ἡ, felis, ap. *sequiores scriptores* inde a medio saec. V. p. Chr.

καττάδε, *Dor.* p. κατὰ τάδε, Thuc. 5, 77.

καττανύσαν, *Ep.* p. κατετάνυσαν, Hom. h. 6, 34.

καττίτερος, ὁ, *Att.* p. κασσίτερος.

κάττυμα, τό, *Att.* p. κάσσυμα.

κάττυμα, ατος, τό, corium. 2) fulmenta; solum, Gloss. Vet. 3) machinatio dolosa.

καττύς, ἡ, *Att.* p. κασσύς, corium. (ῡ)

καττύω, *Att.* p. κασσύω. (ῡ)

καττύω, f. ύσω, consuo, refirio consuendo, et quidem inprimis calceos, ut veteramentarius. 2) machinor, struo.

κατύπερθε, *Ion.* p. καθύπερθε.

κάτω, *adv.* (κατά) deorsum, Hom. 2) inferne, in inferiori parte, οἱ κάτω, inferni vel qui propius mare habitant, remotius a mediterraneis locis, Xen. ἄνω καὶ κάτω vel ἄνω, κάτω, sursum et deorsum, perpetua mutatione, cf. ἄνω. ὁ κάτω νόμος, lex superius recitata aut scripta proxime subjecta et continuo eam ordine excipiens in codice legum, Dem. οἱ κάτω τοῦ χρόνου, serius nati, sequiores, posteriores. 3) infra, *c. gen.* – *Comp.* κατωτέρω, *adj.* κατώτερος. *Superl.* κατωτάτω, *adj.* κατώτατος. (⏑-)

κατωβλέπων, οντος, ὁ, (βλέπω) catoblepon, bestia tauro similis, solo adspectu hominem interficiens. Dicitur etiam τὸ κατώβλεπον, οντος, at ὁ κατώβλεψ, επος.

κατώγεως, ων, *Att.* κατώγεως, ων, i. q. κατώγειος, subterraneus.

κατωδυνάω, p. κατοδυνάω, *dub.*

κατώδυνος, ον, (ὀδύνη) qui dolore conficitur.

κάτωθε, vel κάτωθεν, *adv.* (κάτω) ex inferiori loco, ab ima parte. 2) in imo, in profundo. τὰ κάτωθεν, posteriora. 3) infra, *c. gen.*

κατωθέω, (ὠθέω, *irr.*) detrudo, depello, dejicio.

κατωκάρα, *adv.* in caput, capite deorsum vergente. (⏑-⏑-)

κατωμάδιος, ία, ιον, qui humeris fertur 2) qui ex humeris pendet. (ᾰ) A seq.

κατωμαδόν, *adv.* (ὦμος) ex, vel in humeris. it. trans humeros.

κατωμίζω, f. ίσω, humeris tollo. Ab eodem.

κατωμισμός, οῦ, ὁ, sublatio in humeros. 2) ministerium chirurgicum, quo humerus luxatus in suum locum reponitur. A praec.

κατωμιστής, οῦ, ὁ, ἵππος, equus sternax, sessorem excutiens. Hesych. Ab eodem.

κάτωμος, ον, (ὦμος) qui est dejectis humeris, vel armis.

κατωμοσία, ἡ, (κατόμνυμι) jusjurandum contra aliquem, Hdt. 6, 65. 2) jusjurandum per deum.

κατώμοσις, ἡ, i. q. praec.

κατώμοσις, εως, ἡ, dejeratio. 2) jusjurandum.

κατωμοτικός, ή, όν, jurando serviens, et quidem affirmative; ut νή est particula κατωμοτική. Gloss. Vet. adnutivum, κατωμοτικόν, i. e. affirmativum, sc. jusjurandum. opp. ἀπωμοτικόν.

κατώμοτος, ον, (κατόμνυμι) jurejurando affirmans. Hinc ὅρκος κατώμοτος, jusjurandum affirmativum, cujus testes dii invo-

contur.

κατωνάκη, ης, ἡ, vel κατωνάκης, ου, ὁ, (κατω, νάκος) vestis servilis, cui adsutus erat limbus e pelle ovina.

κατωνακηφόρος, ον, (φέρω) κατωνάκῃ vestitus.

κατωπιάω, vultum demitto. A seq.

κατωπός, ή, όν, (κάτω, ὤψ) qui oculos dejicit, vultum demittit ob macrorem.

κάτωρ, ορος, ὁ, gubernator, rector, Hom. h. 6, 55. pro κάστωρ, a καζω. vox dubia.

κατωρᾳΐζομαι, Ion. p. καθωραΐζομαι.

κατωρεής, ές, deorsum vergens, pronus.

κατωρύγος, ον, i. q. κατώρυχος, dub.

κάτωρυξ, υχος, (κατορύσσω) defossus, subterraneus, in spelunca habitans. Subst. ἡ κατωρυξ, fossa, fovea, antrum, spelunca. mergus.

κατωρύομαι, (ὠρύομαι) valde ululo. (ῡ)

κατωρυχής, ές, i. q. κάτωρυξ. Ponitur ob κατωρυχέεσσι λίθοισι, Od. 6, 267. 9, 185. lapidibus defossis in fundamentis aedificiorum.

κατώρυχος, ον, i. q. κάτωρυξ.

κατωτάτω, adv. superl. a κάτω, infimo loco, maxime infra. adj. κατώτατος, η, ον, infimus, imus.

κατωτερικός, ή, όν, agens, pellens εἰς τὰ κατωτερα μέρη, ad partes corporis inferiores. Epith. medicamenti deorsum purgantis. A seq.

κατωτέρω, adv. Comp. a κάτω, inferius. Adj. κατώτερος, α, ον, inferior: minor natu.

κατωτερόθεν, adv. ex magis inferiori loco.

κατωτίς, ίδος, ἡ, (οὖς) cucullus aures tegens. Alii scribunt κατωμίς, tegimentum humerorum.

κατωφάγας, ὁ, vorax, edax, Ar. Av. 288. Genitivus esse videtur κατωφαγᾶ.

κατωφέρεια, ας, ἡ, pronitas, qua aliquid deorsum fertur. 2) propensio animi ad libidinem veneream, salacitas feminarum χαμαιτυπῶν.

κατωφερής, ές, qui deorsum fertur, declivis, deorsum propendens, proclivis, pronus. 2) salax, libidinosus, inpr. de femina. 3) infirmus corpore.

κατωφερῶς, adv. deorsum, in praeceps.

κατώφορος, ον, ima petens, deorsum tendens.

κατωχάνης, ου, ὁ, i. q. κάτωχα, τά.

κατωχριάω, rarius κατωχράω, (ὠχριάω) palleo, pallesco, admodum pallidus fio.

καύαξ, ᾶκος, ὁ, Ion. καύηξ, ηκος, in Odyssea κηξ, apud seriores καύης, at κάβηξ, ceyx, gavia vel larus, avis.

καυάξαις, Hes. op. 668. 695. opt. aor. Ep. a κατάγνυμι, q. v.

καυθμός, οῦ, ὁ, (καίω) uredo, arborum morbus.

καυκαλίς, ίδος, ἡ, caucalis, herba ex olerum genere. 2) myrrha exuleta.

καυκίζεσθαι, saltare indutum καυκίσιν; ut e fragmento apud Athen. colligitur.

καυκίς, ίδος, ἡ, calcei genus, apud Athen.

καυλέω, (καυλός) caulesco, dub.

καυληδόν, adv. in modum caulis.

καυλίας, ου, ὁ, ut καυλίας ὀπός, succus e caule, praesertim laserpitii

καυλικός, ή, όν, cauli similis.

καύλινος, η, ον, e caule factus.

καυλίον, τό, Dim. a καυλός, cauliculus. 2) herba quaedam.

καυλίσκος, ου, ὁ, Dim. a καυλός, cauliculus.

καυλομύκητες, οἱ, (μύκης) fungi caulibus praediti. (ῠ)

καυλοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) qui caules vendit.

καυλός, οῦ, ὁ, caulis. 2) penis. 3) ostium uteri muliebris. 4) ligni in hasta extremitas, quae cuspidi immittitur. 5) capulus ensis. 6) scapus quisque.

καυλώδης, ες, caulosus, caulaceus, qui caule magno est. A praec.

καυλωτός, ή, όν, caulem habens.

καῦμα, ατος, τό, (καίω) ardor, aestus, calor nimius. 2) aestus febris. Unde.

καυματηρός, ά, όν, aestuosus, aestivus.

καυματίζω, f. ίσω, torrefacio, aestu adfligo, ardore excrucio. Med. καυματίζομαι, torrefio, aestu laboro, ardore, ut febris, sitieva, excrucior.

καυματόομαι, aestuo.

καυματώδης, ες, aestuosus.

καυμός, οῦ, ὁ, idem quod καυθμός.

καυνάκη, ης, ἡ, it. καυνάκης, ὁ, vestis barbarica, Persica. (-‿-)

καυνιάσαι, sortiri. A καῦνος, sors, vel a Cauniis, (Cauni, Cariae urbis, incolis) quod praecipue sortationibus uterentur.

καῦνος, ου, ὁ, sors. Hesych. Schol. Aristoph. καυνός, οῦ, malus, durus. Hesych.

καυρός, ά, όν, pro κακός, Soph. fr.

καυσαλίς, ίδος, ἡ, (καίω) pustula per ignem orta.

καύσησις, ἡ, ustio.

καυσθμός, ὁ, p. καυθμός, dub.

καυσία, ας, ἡ, causia, tegmen Macedonicum capitis.

καύσιμος, ον, (καίω) aptus ad comburendum, qui uri et cremari potest.

καῦσις, εως, ἡ, (καίω) ustio, crematio, ut καῦσις, νεκρῶν, ustrina, bustuarium: cremandi modus: ustio medicorum: ustio architectonica: aestus, ardor.

καυσόομαι, aestuo, ardore infestor, calore vehementi uror. A seq.

καῦσος, ου, ὁ, ardor, aestus, calor nimius: febris ardens. 2) solum exustum. 3) dipsas, serpens quidam.

καυστειρός, ά, όν, ardens, fervens. Epith. pugnae, Il. 4. 342. 13, 316.

καυστέον, adj. verb. a καίω, urendum est.

καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω.

καυστήριον, ου, τό, (καυστήρ) locus, ubi inuruntur stigmata. 2) ferrum, quo stigmata inuruntur. 3) macula ipsa ferro candente inusta.

καυστηρός, ρά, ρόν, ardens, fervens. A seq.

καυστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. καύστης.

καύστης, ου, ὁ, combustor. καύστης νεκρῶν, bustuarius.

καυστικός, ή, όν, urendi vim habens.

καυστικῶς, adv. urendo.

καῦστις, εως, ἡ, (καίω) seges adulta et maturescens. 2) foenum ejusmodi. 3) pudenda muliebria. Hesbch.

καυστός, ή, όν, (καίω) ustus, crematus. 2) qui uri et cremari potest.

καύστρα, ας, ἡ, καύστρα νεκρῶν, ustrina. v. εὔστρα.

καύσω, f. a καίω.

καυσώδης, ες, (καῦσος) aestuosus, ardens.

καύσωμα, ατος, τό, (καυσόομαι) ardor, aestus. 2) inflammatio.

καύσων, ωνος, ὁ, (καίω) ardor, aestus. 2) nomen venti, Eurus.

καυτήρ, ῆρος, ὁ, (καίω) combustor. 2) cautor, quo notae et stigmata inuruntur, item, quo medici partem corporis putrem inurunt.

καυτηριάζω, f. άσω, cautere inuro. 2) cautere praestringo amputata, comprimendo cruori. A seq.

καυτήριον, ου, τό, (καυτήρ) locus, ubi corpori inuruntur stigmata. 2) cauterium, quod urendi vim habet. 3) medicamentum urens. 4) stigma inustum.

καυτήριος, α, ον, καυστικός.

καύτης, ου, ὁ, i. q. καύστης, καυτήρ.

καυτικός, ή, όν, i. q. καυστικός.

καυτός, ή, όν, i. q. καυστός.

καυχάομαι, f. ήσομαι, glorior, me jacto. 2) exsulto prae gaudio. 3) praedico, (sed de me.)

καυχάς, άδος, ἡ, jactatrix. A pr.

καύχη, ης, ἡ, idem quod καύχησις.

καύχημα, ατος, τό, (καυχάομαι) gloriatio, jactatio. 2) de quo quis gloriatur.

καυχηματίας, ου, ὁ, gloriator, jactator. A praec.

καύχησις, εως, ἡ, (καυχάομαι) gloriatio, jactatio. 2) laetitia, i. e. laeta animi fiducia; in N. T.

καυχητής, οῦ, ὁ, jactator. Ab eod.

* καφέω thema obsol. unde κεκαφηώς, q. v.

καφώρη, ἡ, vulpes femina, it. σκαφώρη, cf. Schneider ad Ael. h. a. 7, 47.

καχάζω, poet. p. καγχάζω.

καχεκτέω, (καχέκτης) malo corporis habitu laboro, mala sum corporis habitudine. 2) dicitur et de vitio animi.

καχέκτημα, τό, malus status, mala conditio.

καχέκτης, ου, ὁ, (κακός, ἔχω) male habitus, cujus corporis habitus vitiosus est. 2) malae mentis et seditiosus, malevolus, infestus, simultates alens et novis rebus studens.

κάχεκτος, ον, idem et ex iisd. dub.

καχελκής, ές, (κακός, ἕλκος) gravia et insanabilia ulcera habens, Hippocr.

καχεξία, ας, ἡ, (κακός, ἕξις) malus corporis habitus, cachexia. 2) mala mens. 3) perturbatio animi.

καχεταιρεία, ας, ἡ, (ἑταιρεία) malum consortium.

καχήμερος, ον, (ἡμέρα) cui mala seu infelix est vita.

καχλάζω, (χλάζω) strepito, resono, ut aqua fervens, mare etc. 2) tumeo, efferveo, ebullio, scaturio.

καχλαίνω, idem. 2) turbo.

καχλασμα, ατος, τό, (καχλάζω) strepitus, sonitus, aquae salientis aut fluentis.

καχλασμός, οῦ, ὁ, scaturigo.

κάχληξ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus, qui in aqua invenitur, vel ab aqua agitatur, glarea, vid. κόχλαξ.

καχορμισία, ἡ, (κακός, ὅρμισις) appulsus difficultas.

καχρυδίας, ου, ὁ, (κάχρυς) ut καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto.

καχρύδιον, ου, τό, hordeum tostum. Dimin. a κάχρυς.

καχρυόεις, όεσσα, όεν, hordeo tosto similis. A seq.

κάχρυς, υος, ἡ, hordeum in furno tostum. 2) semen roris marini. 3) granum hordei. 4) quiddam, quod pilulae forma in arboribus, quercu, abiete et aliis crescit. cf. κάγχρυς.

καχρυφόρος, ον, (κάχρυς, φέρω) planta, κάχρυν φέρουσα, ap. Nicand.

καχρυώδης, ες, idem quod καχρυόεις.

κἄχυπονόητος, ον, (κακός, ὑπονοέω) i. q. seq. *dub.*

κἄχύποπτος, ον, (κακός, ὕποπτος) suspiciosus, qui prave suspicatur. 2) de quo mala suspicio est.

κἄχυποτοπέομαι, (ὑποτοπέομαι) male suspicor.

κἄχυπόπτης, ον, mala suspicans, suspiciosus. Suid. A praec.

κάψα, ης, ἡ, capsa, cista, arca.

καψάκης, ου, ὁ, idem. a praec. LXX.

καψάκιον, ου, τό, cistula, capsula, situla. *Dimin.* a praec.

καψιδρώτιον, ου, τό, (κάπτω, ἱδρώς) sudarium.

καψικίδαλος, ον, i. q. ἐγκαψικίδαλος, Hesych.

κάω, (– –) *Att.* p. καίω, q. v. Male nonnulli scribunt κᾶω, v. Piers. Moer. p. 231.

κέ, ante vocalem κέν, Ep. et Ion. p. ἄν, q. v.

κεάζω, f. άσω, (κέω) findo, scindo. (άσω, ⏑ –)

κεάνωθος, ου, ὁ, spina quaedam. Theophr.

κέαρ, ᾶρος, τό, cor. 2) animus.

κέαρνον, ου, τό, (κεάζω) securis, ferramentum fabrile aut sutorium.

κέασμα, ατος, τό, (κεάζω) fractura, fragmentum.

κέαται, κέατο, 3 pl. p. κεῖνται, ἔκειντο, Hom.

κέβλη, ης, et quod melius κεβλή, ῆς, ἡ, caput. A κελαβή, quod Macedonica dialectu est κεφαλή, caput.

κεβληγόνος, ον, (κέβλη, γόνος) semen in capite ferens, epith. papaveris.

κεβλήπυρις, avis quaedam apud Aristoph.

κεβριόνης, ου, ὁ, cebriones, avis, apud Aristoph. Apud. Hom. gigantis nomen.

κεγχραλέτης, ου, ὁ, (κέγχρος, ἀλέω) milii molitor, qui milii grana mola frangit.

κεγχραμιδώδης, ες, granis fici similis, sive e genere κεγχραμίδων. A seq.

κεγχραμίς, ίδος, ἡ, granum seu semen fici. 2) nucleus seu os olivae: a κέγχρος, quia id semen milio simile.

Κεγχρεαί, ῶν, αἱ, Cenchreae, nomen portus Corinthiaci.

κεγχρείοισι, *dat. poet.* p. κέγχροις, Arat.

κεγχρεών, ῶνος, ὁ, (κέγχρος) officina, in qua grana et ramenta metallica purgantur, siccantur. 2) videtur in loco Demosthenis c. Pantaen. p. 974. officinarum metallicarum illa esse, ubi fusa aera granulantur, h. e. ad formam granorum rediguntur.

κεγχριαῖος, αία, αῖον, (κέγχρος) qui milii magnitudine est.

κεγχρίας, ου, ὁ, miliarius, e milio factus vel milio similis, ut κεγχρίας ἕρπης, miliaris herpes, morbus quo cutis pustulis milii granis similibus obducitur, Galen. 2) serpens veluti milii granis variatus, Aet. 13, 25. 27. Idem dicitur κεγχρίδιας, Diosc. 8, 13. κεγχρίνας, Nic. κέγχρος, lat. cenchris, Lucan. et Plin.

κεγχριδίας, ου, ὁ, i. q. κεγχρίας, 2.

κεγχρίνης, ου, ὁ, i. q. κεγχρίας, 2.

κέγχρινος, η, ον, (κέγχρος) e milio confectus. κεγχρίνη vel κεγχρίνη, ἡ, puls e milio.

κεγχρίς, ίδος, ἡ, avicula quaedam, quae granis milii vescitur, dub. 2) avis ex accipitrum genere, Aristot. h. an. 6, 1. de gen. an. 3, 1. 3) i. q. κεγχρίας, 2.

κεγχρίτης, ου, ὁ, *fem.* ῖτις, milio similis, quasi milii granis respersus, ut λίθος, ἰσχάς.

κεγχροβόλος, ον, (βάλλω) milium jaciens, fundens etc.

κεγχροειδής, ές, (εἶδος) milio similis.

κέγχρος, ὁ vel ἡ, milium, plerumque in plur. Hes. sc. 398. 2) grana fici. 3) grana quaevis, inpr. grana et ramenta metallica. 4) quodcunque similitudinem quandam habet cum granis milii, veluti serpens quidam, qui quasi milii granis conspersus est, Diosc. 7, 16. adamantis genus, quod est milii magnitudine, Plin. 37, 4.

κεγχροφόρος, ον, (φέρω) milii ferax.

κεγχρώδης, ες, (κέγχρος) milio similis, ad milii magnitudinem vel formam accedens.

κεγχρώματα, ων, τά, ornamenta in scutorum ambitu milii granorum instar adspersa, i. e. clavi aurei aut argentei. 2) parva foramina in scutorum ambitu, per quae speculabantur adversarios.

κέγχρων, ωνος, ὁ, ventus quidam, qui prope Phasin spirat.

κεδάννυμι, f. άσω, (κεάζω) i. q. σκεδάννυμι, dissipo, diruo, dirumpo. (άσω, ⏑ –)

κεδαίω, *poet.* p. κεδάννυμι.

κεδάω, i. q. κεδάννυμι, Ap. Rh.

κέδματα, ων, τά, diuturni a defluxionibus adfectus, diuturni articulorum dolores: item tumores inguinum Hipp.

κεδματώδεα, τά, κέδμασι similia.

κεδνός, ή, όν, (κῆδος) dignus, cujus cura habeatur, in pretio ob virtutem habendus, venerandus. 2) prudens: probus, honestus: pudicus: temperans.

κεδρέλαιον, ου, τό, (κέδρος, ἔλαιον) oleum cedrinum.

κεδρελάτη, ης, ἡ, (ἐλάτη) cedrus, abietem magnitudine aequans.

κεδρία, ας, ἡ, (κέδρος) pix cedrina, resina, lacrima cedri. 2) oleum cedrinum.

κέδρινος, ίνη, ινον, et κέδρινος, η, ον, (κέδρος) cedrinus, e cedro confectus. (ῐ)

κέδριον, ου, τό, (κέδρος) oleum cedri, cedria.

κεδρίς, ίδος, ἡ, fructus cedri. 2) frutex cedro similis.

κεδρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, (κέδρος) vinum cedrinum.

κέδρωπα, τά, v. κέδρωψ.

κέδρος, ἡ, cedrus, arbor odorata, Od. 5, 60. 2) juniperi species. 3) quidquid e ligno cedri vel juniperi factum est, arca, cista.

κεδρόω, f. ώσω, cedrino oleo, vel liquore perungo, vel condio. A pr.

κεδρών, ῶνος, ὁ, locus, ubi cedri nascuntur.

κέδροστις, ἡ, i. q. λευκάμπελος, vitis alba.

κεδρωτός, ή, όν, (κεδρόω) cedria unctus. 2) ex cedro fabricatus.

κειάμενος, part. aor. med. Ep. a καίω, Od.

κείαντες, nom. pl. part. aor. act. Ep. a καίω, Od.

κείαται, κείατο, 3 pl. p. κεῖνται, ἔκειντο, Hom. et Ion.

κεῖθεν, adv. Ion. et Ep. p. ἐκεῖθεν, illinc, Hom.

κεῖθι, adv. Ion. et Ep. p. ἐκεῖθι, ibi, illic, Hom. 2) i. q. κεῖσε, illuc, Jac. A. P. p. 49.

κεῖμαι, κεῖσαι, (Epice κεῖαι, Hom. h. Merc. 254.) κεῖται, Ion. κέεται, Hdt. ap. seriores κέαται 3 pl. κεῖνται, Ion. et Hom. κείαται, κέαται vel κέονται. Impf. ἐκείμην, 3 pl. ἔκειντο, Ion. et Hom. κείατο, κέατο, vel κέσκετο, Od. 21, 41. Inf. praes. κεῖσθαι, Ion. κέεσθαι, Part. κείμενος. Conj. κέωμαι, κέῃ, 3 sing. κῆται, Il. 19, 32. Od. 2, 102. vel ut Buttmannus gramm. plen. I. p. 547. mavult, κεῖται. Opt. κοίμην. Imperat. κεῖσο, κείσθω, etc. Fut. κείσομαι. – positus sum, situs sum: repositus sum, reconditus sum: propositus sum, constitutus sum: projectus sum: interfectus, mortuus jaceo: sepultus sum: pendeo ex aliquo, ἔν τινι: desideo, ferior, nil ago. Dicitur etiam de rebus Deo consecratis.

κειμηλιάρχης, ου, ὁ, (κειμήλιον, ἀρχή) qui pretiosae supellectili praeest, thesaurarius.

κειμηλιαρχεῖον, ου, τό, locus, ubi pretiosa supellex reponitur. A pr.

κειμηλίαρχος, ου, ὁ, idem quod κειμηλιάρχης.

κειμήλιον, ου, τό, (κεῖμαι) supellex pretiosa, deliciae. 2) supellex quaevis.

κειμήλιος, ον, qui velut pretiosa supellex reponitur, repositus est. Ab eod.

κειμηλίζω, repono, studiose asservo.

κειμηλίωσις, ἡ, rerum diligens asservatio.

κεῖνος, κείνη, κεῖνο, Ion. p. ἐκεῖνος, ille. κείνῃ, illa ratione, via sc. ὁδῷ.

κεινός, ή, όν, Ion. p. κενός, vacuus, Hom. et Hdt.

κεινόω, Ion. p. κενόω.

κεῖπος, ου, τό, animal monstruosum; ap. Strab. Cephum vocat Plin.

κειρία, ας, ἡ, fascia, cui mortuus involvitur, sepulcralis. Plur. usitatus inpr. κειρίαι, fasciae, quibus colligatur infans in cunis: κειρίαι, instita. Sunt autem ligamina spondarum.

κεῖρις, εως, ἡ. Ciris, avis quaedam, halcyon aliis, aliis accipiter, quibusdam scylla.

κειρύλος, ὁ, Comice p. κηρύλος, Ar. Av. 310.

κείρω, f. κερῶ, Aeol. et Ep. κέρσω, aor. ἔκειρα, aor. pass. ἐκάρην, penitus deleo, unde 1) depascor, consumo, absumo: insatiabili edacitate voro vel absumo: populor, vasto, diripio: exinanio, μήδεα. Il. 15, 467. 16, 120, minuo, debilito, δόξαν τινός, gloriae alicujus detraho, Auth. 2) tondeo, κόμην, Il. 23, 146. Med. κείρομαι κόμην, χαίτας, vel etiam omisso accusativo, tondeo me, tondeor, Il. 23, 136. scindo, abscindo: caedo, excido arbores, ἔκειρε τὸ οὖρος, Hdt. 7, 161.

κεῖσε, adv. Ion. et Ep. p. ἐκεῖσε, illuc. 2) p. ἐκεῖ, illic. Ap. Rh.

κειώ, Desiderat. a κεῖμαι, jacere, seu cubare cupio, cubiturio, dormiturio. Exstat etiam κείων, partic. Od. 7, 342.

κεκαδήσομαι, fut. Ep. a κήδομαι, Il, 8, 353.

κεκαδήσω, fut. a κήδω, cum significatione trans. Od. 21, 153. 170.

κέκαδμαι, perf. Dor. a καίνυμαι.

κεκάδοντο, 3 pl. aor. Ep. a χάζομαι, Il. 15, 574. (ᾰ)

κεκαδών, part. aor. Ep. a κήδω, vi transitiva, Il. 11, 334.

κεκάμω, κεκάμωσι, conj. aor. Ep. a κάμνω, Il. 1, 168. 7, 5. (ᾰ)

κεκαρμένος, part. perf. pass. a κείρω.

κέκασμαι, inf. κεκάσθαι, part. κεκασμένος, perf. a καίνυμαι, Hom.

κεκαφηώς, part. perf. ab obsoleto καφέω, (κάπτω, καπύω) ζώγρει κεκαφηότα θυμόν et δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν, aegre respirantem, i. e. paene exstinctum, morti proximum animam, Il. 5, 698. Od. 5, 468.

κεκεύθει, 3 plqpf. a κεύθω, Simonid. 102.

κειέω, Desider. a κεῖμαι, jacere, seu cubare capio, cubiturio, dormiturio. Exstat etiam κείων, part. Od. 7, 342.

κεκινδυνευμένως, adv. (κινδυνεύω) periculose.

κεκλασμένως, adv. (κλάω) fracte.

κέκλετο, 3 aor. a κέλομαι.

κέκληγα, part. κεκληγώς, perf. a κλάζω, clamo, clango, fremo. Homerus usurpat praeterea partic. κεκλήγοντες, quasi a κεκλήγω.

κεκλήατο, 3 pl. plqpf. pass. Ep. a καλέω p. ἐκέκληντο, Il. 10, 195.

κέκλημαι, inf. κεκλῆσθαι, part. κεκλημένος, perf. pass. a καλέω.

κεκλιάται, 3 pl. perf. pass. Ep. p. κέκλινται a κλίνω. (ῐ)

κεκλόμενος, part. aor. Ep. a κέλομαι, Il.

κέκλυθι, κέκλυτε, imperat. aor. 2. a κλύω, poet. p. κλῦθι, κλῦτε, Hom.

κέκμηκα, perf. a κάμνω.

κεκμηκότως, adv. (κάμνω) cum labore, aerumnose.

κεκμηώς, ότος vel ῶτος, part. perf. act. Ep. e κάμνω p. κεκμηκώς.

κεκολασμένως, adv. (κολάζω) moderate, temperanter, singuliter, frenando et moderando cupiditates luxuriamve.

κεκονιμένος, part. perf. pass. a κονίω: κεκόνιτο, 3 sing. plqpf. ab eod.

κεκοπώς, part. perf. act. a κόπτω, Hom.

κεκόρημαι, part. κεκορημένος, perf. pass. Ion. a κορέννυμι, Hom.

κεκορηώς, ότος, part. perf. act. Ion. a κορέννυμι, Od.

κεκράανται, κεκράαντο, 3 pl. perf. et plqpf. pass. Ep. a κραίνω, Od. (Antepenult. longo.)

κέκραγα, perf. a κράζω. Unde

κεκράγμα, ατος, τό, clamor, vociferatio.

κεκραγμός, οῦ, ὁ, idem.

κεκράκτης, ου, ὁ, (κράζω) clamator, clamosus.

κεκραμένως, adv. (κεράννυμι) temperate: concinne.

κέκραξ, ὁ, i. q. κεκράκτης.

κεκραξιδάμας, αντος, ὁ, (κράζω, δαμάω) qui vociferatione et clamore aliquem vincit ac domat, valde clamosus. Vocabulum comicum Aristophanis de Cleone.

κέκραχθι, imperat. perf. Att. a κράζω, Ar.

κέκριγα, perf. a κρίζω.

κεκριμένως, adv. (κρίνω) exacte, cum judicio et censura.

κεκροτημένως, adv. sonore, numerose (de oratione). a κεκροτημένος, part. perf. pass. verbi κροτέω.

κεκρυμμένως, adv. occulte, clam, latenter a κεκρυμμένος, part. perf. pass. verbi κρύπτω.

κεκρυφαλοπλόκος, ον, (κεκρύφαλος, πλέκω) qui reticula nectit.

κεκρύφαλος, ου, ὁ, reticulum, quo mulieres crines revinciunt, vitta, vinculum capillorum. 2) sudarium. 3) ventriculus quidam animalium ruminantium. 4) retinaculum, lorum freni, quo alligatur frenum circa superiorem capitis partem. 5) est vocabulum venatorium, pro sinuoso illo maculorum contextu, in quem se insinuant animalia urgentibus canibus, ap. Xenoph. (‒ ◡ ◡ ◡)

κεκρύφαται, 3 pl. perf. pass. Ion. a κρύπτω, Hes.

κεκτῆσθαι, inf. perf. a κτάομαι.

κεκύθωσι, 3 pl. conj. aor. 2 a κεύθω, Od. 6, 303. (ῠ)

κελαδεινός, ή, όν, (κέλαδος) streperus, tumultuosus, strepitum et sonum edens. κελαδεινή dicitur Diana, a tumultu et strepitu venationis.

κελαδεννός, ά, όν, Dor. p. κελαδεινός, Pind.

κελαδέω, f. ήσω, (κέλαδος) strepo. 2) tumultuor. 3) sono, insono, resono.

κελάδημα, ατος, τό, strepitus. 2) clamor, tumultuatio. A pr.

κελαδήτης, ου, ὁ, fem. -ῆτις, streperus, strepens, celebrans, Pind.

κελαδόδρομος, ον, (δρόμος) cum strepitu currens, inter strepitum venatorium incedens, epith. Dianae

κέλαδος, ου, ὁ, strepitus: tumultus: clamor: sonus musicus.

κελάδω, i. q. κελαδέω, Hom. Invenitur tantum in part. praes. (◡ ◡ ‒)

κελαινεγχής, ές, (κελαινός, ἔγχος) nigram, furvam, h. e. funestam hastam habens, bellicosus. Epith. Martis.

κελαινεφής, ές, (κελαινός, νέφος) nubes atras reddens, vel cogens. 2) nubes atras habens.

κελαινιάω, (κελαινός) sum niger, accedo ad nigrum colorem. Hinc κελαινιόων, pro κελαινιάων, κελαινιῶν, part. praes.

κελαινόβρωτος, ον, niger, sed de cibo, aut re edenda, ap. Aeschyl.

κελαινόρρινος, ον, (ῥινός) plur. κελαινόρρινες, atram cutem habentes.

κελαινός, ή, όν, poet. p. μέλας, niger, ater: horrendus: obscurus.

κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo. A pr.

κελαινοφαής, s. κελαινοφανής, ές, (φάος pro φῶς, φαίνομαι) nigra specie, ater, obscurus.

κελαινόφρων, ον, (φρήν) subdolus.

κελαινοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (χρώς) niger, obscurus.

κελαινώπας, Dorice pro κελαινώπης, ου, ὁ, Sophocl. κελαινώπας θυμός, animus non palam apparens, sed in tenebris latens, quasi absconditus et insidiosus. 2) profunda cogitans, subdolus. Fem. κελαινῶπις, nigra. A seq.

κελαινώψ, ωπος, (ὤψ) niger. 2) formidabilis adspectu.

κελαίρυζα, ης, ἡ, garrula, crocitans. Epith. cornicis. Dicitur et λακέρυζα. A seq. (◡ ◡ ‒ ◡)

κελαρύζω, vel κελαρίζω, cum strepitu fluo. 2) murmuro, strepito.

κελάρυξις, εως, ἡ, fluxus cum strepitu. 2) murmur, strepitus. A praec.

κελάρυσμα, ατος, τό, murmur seu strepitus aquae fluentis. Ab eod.

κελαρυσμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κελέβη, ης, ἡ, poculum, 2) pelvis.

κελέβειον, poet. κελεβήϊον, τό, idem.

κελέοντες, οἱ, (κᾶλον, κῆλον) pedes textorii mali, e quibus stamina deducuntur, Theocr. 18, 34.

κελεός, οῦ, ὁ, avis quaedam perniciosissima, galgulus. 2) nomen proprium Herois Attici. 3) idem qui ἱστόπους. In plur. est etiam κελέοντες, pro ἱστόποδες, Etym. v. Interpr. ad Theocrit. 18, 34.

κελευθεῖαι, αἱ, (κέλευθος) Deae, quae in viis statuebantur ad eas monstrandas, vel ad viatores custodiendos. Hesych.

κελευθείω, viam carpo, ὁδεύω, Hesych.

κελευθήτης, ου, ὁ, viator.

κελευθιάω, iter facere capio, v. l. Il. 12, 265. 13, 125.

κελευθοποιός, όν, dux viam ostendens, submotor.

κελευθοπόρος, ὁ, viator.

κέλευθος, ου, ἡ, via, cum terrestris, tum marina, vel aeria. Plur. τὰ κέλευθα, viae.

κελεύθω, viam carpo, iter facio, dub.

κέλευμα, ατος, τό, (κελεύω) jussum, adhortatio.

κέλευσις, εως, ἡ, (κελεύω) jussio, ipsa actio jubendi. 2) imperium.

κέλευσμα, ατος, τό, (κελεύω) jussum, mandatum: hortamen, quod hortandi caussa dicitur. 3) hortamen remigum et militum, hortamen aurigae, clamor hortatorius, vel excitatorius.

κελευσμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κελευσμοσύνη, ης, ἡ, jussum, praeceptum. A praec.

κελευστάνωρ, ὁ, (ἀνήρ) imperium exercens in viros. (ᾰ)

κελευστής, οῦ, ὁ, (κελεύω) jussor, qui jubet, hortator. 2) qui celeusma canit, celeustes, hortator remigum, qui remiges voce et portisculo moderatur. 3) proreta, prorae praefectus. 4) portisculus, ad cujus ictus fit remigatio.

κελευστιάω, dub. l. p. κελευτιάω.

κελευστικός, ή, όν, hortandi vim habens. A seq.

κελευστός, ή, όν, (κελεύω) jussus, imperatus.

κελευτιάω, Frequent. a κελεύω, iterum iterumque hortor, Il. 12, 265. 13, 125.

κελεύτωρ, ὁ, i. q. κελευστής.

κελεύω, (κέλλω) hortor, excito: jubeo, impero: suadeo, invito ad aliquid agendum: peto, postulo. Ponitur absol. vel c. inf., vel c. dat. pers., vel c. dat. pers. et inf., vel c. acc. pers. cui raro additur acc. rei, vel denique c. acc. et inf.

κελέων, ὁ, v. κελέοντες.

κέλης, ητος, ὁ, celes, equus desultorius: dicitur tam de desultoriis, quam de singularibus equis. 2) desultor, eques desultorius, qui in certamine uno tantum equo utitur. 3) navigium parvum, quod uno tantum remigio agitur, celox. 4) concubitus impudici genus, σχῆμά τι Ἀφροδισιακόν.

κελήσομαι, f. a κέλομαι, Od.

κελητίζω, f. ίσω, (κέλης) celete equo vehor, equum desultorium ago.

κελήτιον, τό, Dim. a κέλης, 3. parva celox.

κέλλω, f. κέλσω, aor. ἔκελσα, moveo, pello. νῆα κέλσαι, navem appellere in portum. 2) intr. celeriter curro: appellor, succedo in portum.

κέλομαι, f. κελήσομαι, aor. ἐκεκλόμην, 3 sing. κέκλετο, Hom. part. κεκλόμενος, (κέλλω) poet. p. κελεύω, incito, excito, hortor, jubeo. Construitur plane ut κελεύω. 2) i. q. καλέω, voco, advoco: nomino.

κέλσαι, inf. aor. a κέλλω.

κελτιστί, adv. Gallice.

κελύφανον, τό, i. q. κελύφη. (◡ ‒ ◡ ◡) Hinc

κελυφανώδης, ες, putamini similis.

κελύφη, ἡ, (γλύφω) putamen, cortex:

tegnmentum. (◡ – –)

κελύφιον, τό, Dim. a κελύφη, κέλυφος. (◡ – ◡ ◡)

κέλυφος, τό, i. q. κελύφη. 2) navicula. Unde

κελυφώδης, ες, i. q. κελυφανώδης.

κέλωρ, ὁ, filius, vox antiqua ap. Eur. et Lyc.

κεμαδοσσόος, ὁ, ἡ, (κεμάς, σεύω) venator, venatrix. Proprie cervos agitans.

κεμάς, άδος, ἡ, dama, hinnulus cervi. 2) species caprae silvestris.

κέμμα, τό, (κεῖμαι) cubile, Emped.

κεμμάς, άδος, ἡ, poet. p. κεμάς, Q. Sm.

κέμφος, vel κέμπφος, ὁ, vide κέπφος.

κεν, vide κε.

κεναγγής, ές, (κενός, ἄγγος) vasa cainaniens, Aesch.

κεναγγία, ας, ἡ, vide κενεαγγείη.

κεναγορία, ἡ, (ἀγορεύω) sermonum vanitas.

κενανδρία, ας, ἡ, inopia virorum. A seq.

κένανδρος, ον, (κενός, ἀνήρ) viris vacuus.

κεναύχης, ες, i. q. κενεαυχής.

κένδυλα, ἡ, i. q. σχένδυλα, instrumentum ad fabricandas naves. Anthol.

κενεαγγέειν, habere vasa (corporis) inania, exinanitum esse. Hippocr. A seq.

κενεαγγείη, ης, ἡ, Ion. pro κεναγγία, (κενός, ἄγγος) apud Hippocr. vasorum vacuitas ut inanitas. 2) fames, inedia.

κενεαγγικός, ή, όν, habens vasa (corporis) vacua. 2) pertinens ad adfectum, quo vasa corporis sunt inania. Hipp.

κενεαγγικῶς, adv. eorum more, quibus vasa sunt vacua. Hipp.

κενεαγορίη, ης, ἡ, Ion. p. κεναγορία, vanorum verborum jactatio, vaniloquentia, inanis sermo.

κενεαυχής, ές, (αὐχέομαι) vana jactans, superbus.

κενέβρειος, ον, et κενέβριος, ον, i. q. θνησιμαῖος, νεκριμαῖος, morticinus. τὰ κενέβρεια, morticinae carnes e cadavere excisae. 2) forum, ubi venduntur carnes morticinae.

κενεγκράνιος, ον, (κρανίον) cerebro vacuus. (ᾰ)

κενεμβατέω, f. ήσω, per inania gradior, per vacuum aere locum gradior. Hinc Subst. κενεμβάτησις, ἡ.

κενεός, ή, όν, Ion. p. κενός, vacuus, q. v. Hom. Interdum haec forma ab Atticis usurpatur.

κενεότης, ητος, ἡ, vacuitas, vanitas, Ion. p. κενότης.

κενεόφρων, ον, i. q. κενόφρων.

κενεών, ῶνος, ὁ, (κενεός, κενός) pars corporis inter thoracem et os ad ilia pertinens. s. ile, pars lateris ea, quae est mollis et ossibus vacua. 2) venter. 3) spatium vacuum.

κενήριον, ου, τό, (κενός et ἠρίον) idem quod κενοτάφιον.

κενοβουλία, ας, ἡ, (βουλή) consilium inane et futile.

κενοδοντίς, ίδος, ἡ, fem. a κενόδους.

κενοδοξέω, vanam opinionem habeo.

κενοδοξία, ἡ, vana gloria, inanis gloriae cupiditas, vana de se opinio. A seq.

κενόδοξος, ον, (κενός, δόξα) inanis gloriae cupidus.

κενόδους, οντος, (ὀδούς) dentibus carens.

κενοδρομέω, (δρόμος) vacuus curro, sine comitibus proficiscor.

κενοσπουδέω, (κόπτω) nugor, laborem inutilem suscipio.

κενολογέω, f. ήσω, (κενολόγος) inania loquor, supervacanea dico.

κενολογία, ας, ἡ, vaniloquentia. A seq.

κενολόγος, ον, (λέγω) vaniloquus, inaniloquus.

κενοπάθεια, ἡ, vanorum affectuum perpessio.

κενοπαθέω, f. ήσω, (πάθος) vanis ducor adfectibus.

κενοπάθημα, τό, vanus affectus.

κενοῤῥημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) i. q. κενολογία.

κενός, ή, όν, vacuus, inanis. 2) vanus. Hinc εἰς κενόν, frustra, sine fructu, in vacuum. τὰ τοῦ πολέμου κενά, vana terriculamenta in bellis existentia, quibus decepti saepe summi imperatores in clades inciderunt gravissimas.

κενοσοφία, ας, ἡ, vana et inanis sapientia.

κενόσοφος, ον, in vanis et inanibus sapiens.

κενοσπουδέω (κενόσπουδος) rebus inanibus intentus sum.

κενοσπουδία, ας, ἡ, inane studium. A seq.

κενόσπουδος, ον, (σπουδή) rebus inanibus studens.

κενοσπούδως, adv. studio inani, frustra.

κενοταφέω, f. ήσω, (τάφος) tumulo inani sepelio, tumulum inanem aggero, τινά.

κενοτάφιον, ου, τό (κενός, τάφος) cenotaphium honorarium, sed inane, sepulcrum. 2) quivis inanis tumulus. 3) simulacrum, seu imago.

κενότης, ητος, ἡ, (κενός) inanitas, vanitas.

κενοτομέω, (τέμνω) inanes res facio. dub.

κενοτομία, ας, ἡ, (τέμνω) inanium et vanarum rerum studium, dub.

κενοφροσύνη, ης, ἡ, vana mens, inanis opinio, studium consiliorum et coeptorum vanorum. A seq.

κενόφρων, ον, (φρήν) vana cogitans, vanus.

κενοφωνέω, f. ήσω, inanes emitto voces.

κενοφωνία, ας, ἡ, clamor de rebus inanibus. 2) sermo vanus et futilis. 3) sermo impius sive haereticus. A seq.

κενόφωνος, ον, (φωνή) inanes voces fundens.

κενόω, (κενός) evacuo, exhaurio, exinanio, privo, purgo. Med. evanesco.

κένσαι, inf. aor. 1. Ep. a κεντέω, quasi a * κένσω, Il. 23, 337.

κένσασ, aor. 1. Dor. a κεντέω.

Κενταύρειος, εία, ειον, (Κένταυρος) Centaureus, ut Κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, e Centauro natus, Centauro genus ducens. Ab eod.

Κενταυρικός, ή, όν, Centauricus. Ab eod.

Κενταυρικῶς, adv. Centaurorum more, more et ritu agresti feroque.

Κενταύρειον, seu Κενταύριον, ου, τό, (Κένταυρος) Centaurium, herba centaurea.

Κενταυρίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

Κενταυρίσκος, ου, ὁ, parvus Centaurus. 2) rusticus, agrestis. Dim. ab eod.

Κενταυροκτόνος, ου, ὁ, (κτείνω) interfector Centaurorum.*

Κενταυρομαχία, ας, ἡ, (μάχη) Centaurorum pugna. 2) pugna immanis, qualis Centaurorum fuit cum Lapithis.

κενταυροπληθής, ές, (πλῆθος) Centaurorum plenus.

Κένταυρος, ὁ, Centaurus. Homero et Hesiodo Centauri sunt populus ferus et agrestis Thessaliae, inter Pelion et Ossam incolens, in pugna cum Lapithis deletus, Il. 11, 832. Od. 21, 295 seq. Hes. sc. 184. Seriores finxerunt Centauros superne homines, infra equos, Pind. P. 2, 85. 2) κένταυρος, i. q. παιδεραστής, Com.

κεντάω, p. κεντέω, Aristot.

κεντέω, f. ήσω, inf. aor. 1. Ep. κένσαι, pungo, stimulo, 2) perforo, interficio.

κέντημα, ατος, τό, aculeus, cuspis, stimulus, id, quo pungimus. 2) punctio. Philox. κέντημα, hic punctus, punctum. A praec.

κεντηρία, ας, ἡ, centeria, plantae genus.

κέντησις, εως, ἡ, (κεντέω) punctio.

κεντητήριον, ου, τό, id, quo pungere possumus. 2) fibula. Ab eod.

κεντητικός, ή, όν, pungens, aculeatus. Ab eod.

κεντητός, ή, όν, punctus, punctis distinctus. 2) acu pictus, Ab eod.

κεντίζω, f. ίσω, pungo.

κεντρήεις, ήεσσα, ῆεν, (κέντρον) aculeatus.

κεντρηνεκής, ές, (κέντρον, ἠνεκής) stimulis agitatus. 2) velox. 3) stimulo obediens, ap. Hom.

κεντρίζω, f. ίσω, (κέντρον) stimulo, pungo. 2) incito, excito.

κεντρίνης, ου, ὁ, (κέντρον) q. d. aculeatus, genus squali piscis. Plur. genus culicum. (ῑ)

κέντριον, τό, Dim. a κέντρον. 2) locus, ubi calcaribus stimulatur equus. Hinc

κεντρισμα, stimulo.

κεντρίς, ίδος, ἡ, aculeus, ut apum, vesparum et similium. 2) locus in equo, qui a calcaribus stimulatur. 3) genus serpentis.

κεντρίσκος, ὁ, genus piscis.

κεντρίτης, ου, ὁ, i. q. κεντρίνης.

κεντροβαρής, ές, (κέντρον, βάρος) pondere suo in centrum vergens. τὰ κεντροβαρικά inscribebatur liber Archimedis de inveniendo in corporibus centro gravitatis.

κεντροδήλητος, ον, s. κεντροδάλητος, (δηλέω) qui pungendo noxam adfert.

κεντρομυρσίνη, ης, ἡ, (μυρσίνη) ruscus, myrtus silvestris, quae et ὀξυμυρσίνη, q. d. acuta myrtus, et μυῤῥινακάνθας, q. d. spinosa myrtus.

κέντρον, τό, (κεντέω) cuspis, acumen, aculeus, spiculum: stimulus, instrumentum aratorium, Il. 23, 387. 430: quicunque stimulus: clavus: membrum virile. 2) centrum, in circulo medium. 3) vitium lignorum s. lapidum, duritia clavo similis inimica serrae.

κεντρομανής, ές, (μαίνομαι) stimulo furens, vehementissime incitans.

κεντροπαγής, ές, (πήγνυμι) stimulum figens.

κεντροτυπής, ές, (τύπτω) stimulo ictus.

κεντρότυπος, ον, (τύπτω) stimulo s. jaculo feriens, aculeum infigens. (ᾰ)

κεντροφόρος, ον, (φέρω) stimulum ferens s. gerens.

κεντρόω, (κέντρον) aculeo s. spiculo armo, aculeatum reddo. 2) in centro pono.

κεντρώδης, ες, aculeos habens.

κέντρων, ωνος, ὁ, homo nequam: fla-

gello et stimulo dignus, Ar. Nub. 450. cf. *μαστιγίας*. 2) cento: it. carminis genus, cento, constans x diversis majoris carminis particulis, unde ὁμηροκέντρωνες et ὁμηρόκεντρα, centones Homerici.

κέντρωσις, εως, ἡ, (κεντρόω) stimulatio; incitatio.

κεντρωτός, ή, όν, stimulis confixus. 2) aculeis s. spiculis armatus. Ab eod.

κεντυρίων, ωνος, ὁ, centurio. Vox Latina.

* κέντω, i. q. κεντέω, ut hinc sit κένσαι, q. v.

κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit. κέντορες ἵππων, agitatores equorum. A praec.

κένωμα, τό, (κενόω) purgamentum, evacuatio, inanitas. 2) excrementum.

κενῶς, *adv.* (κενός) vane, frustra, sine caussa.

κένωσις, εως, ἡ, (κενόω) evacuatio, exinanitio. 2) detractio humorum e corpore.

κενωτικός, ή, όν, evacuandi vim habens. Ab eod.

* κέομαι, ponitur propter κεῖται, Hdt. κέονται, Hom. κέεσθαι, Hipp. quae vide in κεῖμαι.

κέπφος, ου, ὁ, et κέμφος, species avis marinae levissimae, quae a quovis vento facile circumagitur. 2) homo levis, stolidus.

κεπφοῦσθαι, leviter efferri et circumagi, ut κέπφας. 2) animo suspenso huc illuc impelli, fluctuare. Unde κεπφωθείς leviter illectus, illatus, agitatus, incitatus, deceptus.

κεπφώδης, ες, stultus, stolidus.

κεραβάτης, οῦ, ὁ, (κέρας, βαίνω) qui cornuum adminiculo scandit. v. κεροβάτης. (⏑ ⏑⏑-)

κεραελκής, ές, (ἕλκω) qui cornibus trahit, de bove sub jugo.

κεραία, ας, ἡ, (κέρας) cornu, corniculum. 2) antenna. 3) omnis eminentia in aliqua re, apex. 4) minuta pars ligni, ut festuca, literae etc. 5) ἐκ κεραίας διαδραμεῖν, navigare vento a latere spirante.

κεραΐζω, (κείρω) penitus vasto, exscindo, deleo: interficio: mergo navem.

κεραίω, misceo, ut hinc sit κέραιε, misce, Il. 9, 203. ubi etiam legitur κέραιρε et κίρνα.

κεραιοῦχος, ον, κάλως, (κεραία, ἔχω) funis antennae cornua retinens.

κεραίρω, misceo, v. l. p. κεραίω, Il 9, 203.

κεραΐς, ΐδος, ἡ, perditrix, vastatrix. κεραΐζω.

κεραΐς, ΐδος, ἡ, (κέρας) vermis cornu infestans, v. l. Od. 21, 395.

κεραΐς, ΐδος, ἡ, bidens ovis, Lyc.

κεραϊστής, οῦ, ὁ, (κεραΐζω) vastator, populator.

κεραΐτις, ἡ, foenum Graecum, herba, quae et βούκερας s. τῆλις.

κεραίω, *Ep.* p. κεράννυμι, misceo, Il. 9, 203. ζωρότερον κέραιε, ubi alii κέραιρε, alii κέρναιρε.

κεραλκής, ές, (κέρας, ἀλκή) robustus cornibus.

κεραμεοῦς, εᾶ, εοῦν, (κέραμος) fictilis, figulinus. dub.

κεράμβηλον, κέραμβον, ου, τό, et κέραμβυξ, υκος, ἡ, bestiola, scarabeo similis, quae licui arbori alligata culices abigit. Hesych.

κεραμεία, ας, ἡ, sc. τέχνη, (κεραμεύς) ars figularis, figlina. 2) opus figulinum.

κεραμεικός, ή, όν, i. q. κεράμειος, Xen.

Κεραμεικός, ὁ, locus Athenis, in quo sepeliebantur, qui in bello perierant.

κεραμεῖον, ου, τό, figuli officina, figlina.

κεράμειος, εία, ειον, (κεραμεύς) figulinus, fictilis.

κεραμέος, έα, έον, contr. κεραμοῦς, idem.

κεραμεύς, έως, ὁ, (κέραμος) figulus.

κεραμευτής, οῦ, ὁ, i. q. κεραμεύς, Cyrill. c. Jul. IV. 120. C.

κεραμευτικός, ή, όν, ad figulum pertinens. Hinc ἡ κεραμευτική, sc. τέχνη, ars figularis.

κεραμεύω, f. εύσω, (κέραμος) fingo, figlinam exerceo.

κεραμηΐς, ΐδος, ἡ, fem. Ep. a κεραμεῖος.

κεραμία, ἡ, i. q. κεραμεία, ars figlina.

κεραμιδόω, f. ώσω, (κέραμος) tegulis contego. (ι Atticis breve.)

κεραμικός, ή, όν, (κέραμος) fictilis, figulinus.

κεράμινος, η, ον, i. q. κεράμειος, Hdt.

κεράμιον, ου, τό, vas fictile, ut amphora, urceus, dolium, seria etc. it. testa.

κεράμιος, ία, ιον, fictilis, figulinus.

κεραμίς, ίδος, Att. ῖδος, ἡ, vas fictile, testa. 2) tegula. 3) dolium. 4) genus terrae.

κεραμῖτις, ιδος, ἡ, sc. γῆ, (κέραμος) terra figularis.

κέραμον, τό, vas fictile. τὰ κέραμα, vasa quae mensae imponuntur, etiam aurea et argentea. cf. κέραμος.

κεραμοποιός, οῦ, ὁ, figulus, tegularius.

κεραμοπωλεῖον, ου, τό, locus, ubi fictilia venduntur.

κεραμοπωλέω, f. ήσω, vendo fictilia.

κεραμοπώλης, ου, ὁ, fictilium venditor.

κέραμος, ου, ὁ, (κεράννυμι, vel ἔρα) terra figularis, e qua fictilia fiunt. 2) vas fictile. 3) testa. 4) tegula, et omnino, opus figlinum, quod ignem sensit. cf. πλίνθος. 5) omne instrumentum mensarium, argenteum, aureum, fictile et ex quacunque materia constans. 6) carcer, sc. operis lateritii, Il. 5, 387.

κεραμουργός, ὁ, (ἔργον) i. q. κεραμοποιός.

κεραμόω, tegulis contego, unde

κεραμωτός, ή, όν, tegulis tectus. τὸ κεραμωτόν, tectum e tegulis. 2) testaceus.

κεράννυμι, f. κεράσω, (ᾰ) aor. ἐκέρασα, aor. med. ἐκερασάμην, sync. ἐκρασάμην, perf. act. κέκρᾱκα, perf. pass. κέκρᾱμαι, aor. pass. ἐκράθην, (ᾱ) item κεκέρασμαι et ἐκεράσθην. Homero proprii sunt conj. praes. κέρωνται et inf. aor. κρῆσαι. - misceo, impr. aquam vino tempero, ap. Hom. plerumque in Medio. 2) infundo vinum. 3) tempero quocunque modo, conjungo, confundo.

κέραξ, ακος, ὁ, (κέρας) arcus. 2) pilus. 3) pudenda. Hesych.

κεραοξόος, ον, (κέρας, ξέω) politor cornuum, e quibus arcus conficiuntur, cornarius.

κεραός, ά, όν, (κέρας) cornutus. 2) corneus.

κεραοῦχος, ὁ, idem quod κεροῦχος.

κέρας, ατος, τό, Ion. et Ep. κέραος, contr. κέρως, Ion. κέρεος, cornu. 2) tibia vel poculum e cornu factum. 3) arcus. 4) cornu, pars exercitus. 5) extremitas altera uteri. 6) fluminis ostium, seu ramus. 7) sophisma et captiosae argutiae. 8) cincinnus et plexus ad cornu formam factus. 9) antenna. 10) quaevis eminentia, ut fastigium montis, dens etc.

κεράς, άδος, ἡ, *poel. fem.* a κεραός, cornuta. 2) i. q. κεραΐς, bidens agna.

κερασβόλος, ον, (κέρας, βάλλω) ut κερασβόλον σπέρμα, semen, quod cornu inter serendum contigerit, et propterea vel fructum non edit, aut incoctilem, durum, quum leguminis est. Metaph. κερασβόλος, durus, contumax, intractabilis, praefractus. Plato.

κερασία, ας, ἡ, idem quod κέρασος, et ab ipso.

κεράσιον, ου, τό, cerasum, fructus arboris cerasi.

κέρασμα, ατος, τό, (κεράννυμι) mistura, liquor, potus etc. e mixtura.

κέρασος, ου, ὁ, ap. seriores ἡ, cerasus, arbor.

κεράστης, ου, ὁ, (κέρας) cerastes, vermiculus, ficus infestans. 2) serpentis genus. 3) cervus, quum perfecta cornua habet. Adj. κεράστης, ου, ὁ, fem. κεράστις, cornutus.

κερασφόρος, ον, (φέρω) corniger. 2) ita vocabantur, qui uxorem impudicam habebant.

κεραστός, ή, όν, (κεράννυμι) mixtus.

κερατάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) dux 32 elephantorum. Ejus munus dicebatur κερεταρχία, ἡ.

κερατᾶς, ὁ, i. q. κερασφόρος, 2.

κερατανλης, ου, ὁ, (αὐλέω) cornicem, qui cornu canit.

κερατεία, ας, ἡ, (κέρας) siliquastrum, it. κερατέα, et κερατία.

κερατηφόρος, ον, i. q. κερασφόρος.

κερατίας, ου, ὁ, cornutus. 2) cornu speciem habens.

κερατίζω, f. ίσω, cornu peto, ferio.

κεράτινος, ίνη, ινον, corneus. Hine κερατίνη, ης, ἡ, buccina. 2) syllogismus sophisticus, Quinct. 1, 10, 6.

κεράτιον, ου, τό, corniculum. 2) siliqua, folliculus. 3) foenum graecum. 4) arbor siliquifera, et fructus ejus. *Dimin.* a κέρας.

κερατιστής, οῦ, ὁ, (κερατίζω) qui cornu ferit.

κερατίτης, ου, ὁ, (κέρας) cornutus, corniculatus. *Fem.* κερατῖτις, corniculata.

κερατογλύφος, ον, (γλύφω) qui cornua scalpit, nempe arcus conficiendi caussa, aut citharae. (ῦ)

κερατοειδής, ές, (εἶδος) corneus, cornu similis. 2) cornu cantui similis.

κερατοξόος, ον, i. q. κεραοξόος.

κερατοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) opifex, qui e cornu arcus et alia conficit.

κερατόπους, οδος, ὁ, (πούς) cornipes.

κερατουργός, όν, (ἔργον) qui arcus, aut citharas e cornu conficit.

κερατοφορέω, f. ήσω, cornua gero, sum corniger. A seq.

κερατοφόρος, ον, (φέρω) corniger.

κερατοφυέω, (φύω) cornua habeo.

κερατοφυής, ές, (φύω) cui nascuntur cornua.

κερατόφωνος, ον, (φωνή) cornu resonans.

κερατώδης, ες, (κέρας) cornutus, cornu imitans, unde epith. montis.

κερατόω, (κέρας) cornu facio, durum reddo.

κερατών, ῶνος, ὁ, βωμός, ara in insula Delo e cornibus constructa, Plut.

κερατωνία, ἡ, i. q. κερατεία

κερατῶπις, ἡ, (ὤψ) cornuta specie.

κεραύλης, ου, ὁ, (αὐλέω) cornicen.

κεραύνιος, ον, (κεραυνός) fulmineus

κεραυνίας, ου, ὁ, (κεραυνός) fulmine ictus.

2) lapis quidam, e gemmarum genere. Hesych.

κεραύνιον, τό, Dim. a κεραυνός. 2) sc. ὕδνον, tuber terrae, inter tonitrua crebro nasci solitum.

κεραύνιος, α, ον, fulmineus. 2) fulmine ictus.

κεραυναβλής, ῆτος, (βάλλω) a fulmine ictus.

κεραυνόβλητος, ον, (βάλλω) attonitus.

κεραυνοβολέω, f. ήσω, fulmino, fulmine peto.

κεραυνοβολία, ας, ἡ, (κεραυνοβόλος) fulminis jaculatio.

κεραυνοβόλιον, ου, τό, bidental: fulgur.

κεραυνοβόλος, ου, (κεραυνός, βάλλω) fulminis jaculator.

κεραυνόβολος, ον, a fulmine ictus.

κεραυνοβρόντης, ου, ὁ, (βροντάω) Epith. Jovis tonantis et fulminantis.

κεραυνομάχης, ου, ὁ, (μάχη) fulmine pugnans. (ω)

κεραυνοπλήξ, ῆγος, ὁ, (πλήσσω) fulmine ictus.

κεραυνός, οῦ, ὁ, fulmen.

κεραυνοσκοπεῖον, ου, τό, (σκοπέω) locus in scena, e quo fulmina mittebantur.

κεραυνοσκοπία, ἡ, (σκοπέω) fulminis observatio.

κεραυνοῦχος, ον, fulmen tenens.

κεραυνοφαής, ές, (φάος) in modum fulminis coruscans.

κεραυνοφόρος, ον, (φέρω) fulmen gerens.

κεραυνόω, f. ώσω, (κεραυνός) fulmino, fulmine percutio. κεραυνωθείς, fulmine percussus, de caelo tactus. 2) metaph. i. q. καταδικάζω, judicio condemno.

κεραύνωσις, εως, ἡ, fulminatio, percussio fulmine. A pr.

κεράω, Epice pro κεράννυμι, Hom.

κεράω, (κέρας) in cornu, in extremitate me colloco.

κερωψ, ῶπος, ὁ, ἡ, cornuta specie, σελήνη.

Κέρβερος, ου, ὁ, Cerberus, canis infernalis.

κερβολέω, f. ήσω, convicior, maledico. 2) decipio.

κερδαίνω, f. ανῶ, vulgo κερδήσω, inf. aor. κερδᾶναι, Ion. κερδῆναι, (κέρδος) lucror, lucrifacio, quaestum facio: dicitur et in partem deteriorem, ut ὄνειδος κερδαίνειν, auferre, tamquam fructum studiorum caeptorumve. κακὰ κερδαίνειν, malum lucrum facere, Hes. op. 354. c. dat. Μεγάροισι κερδανέομεν περιεοῦσι, lucrabimur servata Megara, lucrum ex hoc capiemus, quod Megara fuerit conservata, Hdt. 8, 60. 2) lucrum appeto, lucro studeo.

κερδαλῆ, ῆς, contr. λῆ, ῆς, pellis vulpina. 2) vulpes. v. κερδώ.

κερδαλέος, έα, έον, (κέρδος) lucrosus, quaestuosus, fructuosus. 2) utilis. 3) astutus.

κερδαλεότης, ητος, ἡ, astutia, prudentia. A pr.

κερδαλεόφρων, ον, (φρήν) non nisi lucrum cogitans. 2) vulpina mente praeditus, astutus.

κερδαλέως, adv. cum lucro, utiliter.

κερδαντής, ὁ, (κερδαίνω) lucri studiosus.

κερδάριον, ου, τό, lucellum. Dimin. a κέρδος.

κερδέμπορος, ὁ, (ἔμπορος) mercator felix, epith. Mercurii, lucrum praebentis mercatoribus.

κερδητικός, ή, όν, lucrosus.

κέρδιστος, η, ον, callidissimus, maxime astutus. 2) lucrosissimus, utilissimus, optimus. Superl. pertinens ad κερδίων, factus e Subst. κέρδος.

κερδίων, ον, Comparat. defect. a κέρδος, callidior. 2) lucrosior, utilior, melior κέρδιον, melius, Hom.

κερδογαμέω, f. ήσω, lucri gratia uxorem duco, dub.

κέρδον, ου, τό, herba lanaria, Dioscor. 2, 193.

κέρδος, εος, τό, lucrum, quaestus, emolumentum, compendium, commodum, utilitas. 2) astutia, dolus, plerumque in plur. 3) lucri studium, lucri cupiditas. Hinc Comparativus κερδίων, ον, et Superl. κέρδιστος, η, ον, q. v. (Derivatur ab ἔρδω, ἔργον.)

κερδοσυλλέκτης, ου, ὁ, (συλλέγω) qui undique lucrum facit.

κερδοσύνη, ης, ἡ, (κέρδος) astutia, dolus, prudentia.

κερδύφιον, τό, Dim. a κέρδος, lucellum.

κερδώ, όος, contr. οῦς, ἡ, (κέρδος) vulpes. 2) i. q. γαλῆ.

κερδῷος, ον, (κέρδος, κερδώ) lucrosus. 2) qui lucris praeest, epith. Mercurii. 3) vulpinus.

κέρεα, τά, Ion. p. κέρατα.

κερεαλκής, ές, poet. pro κεραλκής, (κέρας et ἀλκή) cornibus valens, cornibus fretus, cui vis sese tuendi et ulciscendi, et omnis impetus injurias propulsandi est in cornibus.

κερέειν, inf. fut. a κείρω, Ion. p. κερεῖν, Il. 23, 146.

κέρθιας, ου, ὁ, avicula quaedam parva, certhia.

κερκέτης, ου, ὁ, machina ferrea, quae de antenna suspendebatur, cujus in navali praelio usus erat ad demergendas hostiles naves: alio nomine δελφίς. Eustath. 2) ancora minor.

κερκίδιον, ου, τό, radiolus. Dimin. a κερκίς.

κερκιδοποιική, vel κερκιδοποιητική, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars conficiendi radios textorios. A seq.

κερκιδοποιός, όν, (κερκίς, ποιέω) qui radios textorios conficit.

κερκίζω, f. ίσω, radio discrimino fila inter texendum. 2) concutio, proprie, pectine textorio subtemen. 3) texo. A seq.

κερκίς, ίδος, ἡ, radius textorius: pecten, it. tela, ipsum ὕφασμα. 2) tudicula, qua aliquid agitatur inter coquendum. 3) os majus propter tibiam. 3) pini et populi cacumen. 5) plectrum. 6) radius mathematicus. 7) paxillus. 8) cunei in theatro.

κέρκισις, ἡ, (κερκίζω) texendi actio.

κερκιστική, ἡ, scil. τέχνη, (κερκίζω) textoria ars.

κερκίων, ὁ, avis quaedam: alio nomine κερκορώνη.

κερκοπίθηκος, ου, ὁ, cercopithecus, simia caudata.

κερκορώνη, ἡ, v. κερκίων.

κέρκος, ου, ἡ, cauda. 2) ansa poculi. 3) penis.

κέρκουρος, vel κερκοῦρος, ου, ὁ, genus navigii longioris, al. brevioris, lat. cercurus, navigium celerius, ad persequendum aptum. 2) species piscis.

κερκοφόρος, ον, (φέρω) caudatus, qui caudam gerit.

Κέρκυρα, ας, ἡ, Corcyra, insula.

Κερκυραῖος, αία, αῖον, Corcyraeus, ut Κερκυραία μάστιξ, proverb. de magno flagello, vide prolegg. ad Lycurg. p. 22. A pr.

κέρκω, pro κρέκω, rarior forma.

κερκωπεῖος, ον, (κέρκωψ) versutus, fraudulentus, veteratorius.

κερκώπη, ης, ἡ, cicada quaedam parvula, vel animalculum simile cicadae.

κερκωπίζω, (κέρκωψ) cercopem ago, i. e. veteratorem: adulor: subsanno: lascivio, petulans sum.

κέρκωψ, ωπος, ὁ, (κέρκος) fera ingentem caudam habens. 2) homo versutus et fraudulentus.

κέρμα, ατος, τό, (κείρω) frustum minutum, monetae minutulum, minutiae aeris, nummulus, dicitur tamen et universe de pecunia.

κερματίζω, f. ίσω, in minutos nummulos comminuo. it commuto pecuniam: in minuta scindo, comminuo: divido, partior.

κερμάτιον, ου, τό, nummulus, minuta pars. Dimin. a κέρμα.

κερματιστής, οῦ, ὁ, et κερμοδότης, ου, ὁ, (κερματίζω) qui minutias aeris cudit. 2) qui minutis nummis aurum vel argentum commutat, nummularius, argentarius.

κέρνος, ου, ὁ, vel εος, τό, vel κέρνον, ου, τό, vas fictile, quod omnis generis fructibus repletum diis afferebatur, crater mysticus. 2) genus saltationis.

κερνοφόρος, ον, craterem illum ferens.

κερνοφορέω, craterem mysticum gesto in orgiis.

κεροβάτης, ου, ὁ, (κέρας, βαίνω) Epith. Panis, hircinis pedibus ingrediens, Ar. Alii explicant: per cacumina montium incedens.

κεροβόας, ὁ, (βοάω) e cornu vel per cornu sonans, epith. tibiae infra corneae, Phil. Th. 6, 3. v. κέρας.

κερόδετος, ον, (δέω) ligatis et compactis cornibus constans, ut arcus.

κεροειδής, ές, (εἶδος) cornu similis.

κερόεις, όεσσα, όεν, (κέρας) cornutus. 2) capillos habens plexos et intortos.

κεροίαξ, ακος, ὁ, (κέρας, οἴαξ) funis, idem qui ceruchus, et ceruleus dicitur. Lucian.

κεροπλάστης, ου, ὁ, comae ornandae artifex. Pollux.

κερόστρωτος, ον, (στρώννυμι) cornibus seu corneis laminis stratus, cerostrotum opus, e ramentis et tessellis cornuum, pictorum variis coloribus, et vermiculatim ligno insertorum, compositum.

κεροτυπέω, (τύπτω) cornibus ferio.

κερουλκίς, ίδος, ἡ, fem. a κερουλκός.

κερουλκός, ή, όν, (ἕλκω) cornibus trahens. κερουλκοὶ βόες, cornibus aratrum trahentes, Hesyc. κερουλκὶς κάλως funis quo antenna trahitur, Hesych. κερουλκός, Apollo quasi corneum arcum trahens.

κεραστίας, ου, ὁ, (κέρας) superbus, elatus, ferox, ut taurus cornua efferens.

κερουτιάω, cornua tollo, cornua sumo. Metaph. superbio.

κερουχίς, ίδος, ἡ, cornigera, cornua habens. αἶγες κερουχίδες, Theocr. A seq.

κεροῦχος, ον, (ἔχω) cornua habens, corniger, cornutus. 2) κεροῦχος κάλως, ceruchus, funis antennam, seu antennae cornua tenens.

κεροφόρος, ον, (φέρω) i. q. κερασφόρος.

κερόχρυσος, ον, (χρυσός) auree cornua habens.

κερόω, (κέρας) in modum cornu incurvo.

κέρσας, part. aor. a κείρω, Il. 24, 450.

κέρσε, Ion. p. ἔκερσε, 3 aor. a κείρω, Il.

κέρσιμος, ον, (κείρω) proprie qui tonderi potest. τὸ κέρσιμον, cornu in arundine piscatoria, quod Homero vocatur κέρας βοός, Il. 24, 81 Od. 12, 253.

κερτόμεος, ον, rarior forma p. κερτόμιος.

κερτομέω, f. ήσω, (κέρτομος) convicior, τινά.

κερτόμησις, εως, ἡ, irrisio, ludibrium. A pr.

κερτομία, ας, ἡ, (κέρτομος) maledictum, maledicentia.

κερτόμιος, ον, conviciatorius, maledicus.

κέρτομος, ον, (κέαρ, τέμνω) quasi cor alicui scindens: conviciator vel conviciatrix. 2) cavillatorius, jocularis. 3) callidus, dolosus, fallax.

κερχαλέος, έα, έον, (κέρχω) asperum, raucum sonitum edens. 2) aridus, siccus. Hippocr.

κερχαλή, ῆς, ἡ, (κέρχω) asperitas gutturis. dub.

κέρχανα, vel κερχανέα, τά, ossa et radices dentium. Hesych.

κερχάω, aspero, scalpo, caelo. 2) raucum creperumque sono. Hippocr. cf. κέρχω.

κερχίνη, ἡ, v. κεγχρίνας.

κερχναλέος, α, ον, Hippocr. i. q. κερχαλέος.

κερχνασμός, οῦ, ὁ, raucedo. Galen. Lex. Hippocr. A seq.

κερχνάω, i. q. κερχάω, it. κερχνόω.

κέρχνη, ης, ἡ, (κέρχω) puls e milio, vel panico. 2) auris piscis. 3) avis quaedam. 4) quae est melleo colore, μελίχρους.

κερχνηίς, ίδος, ἡ, avis quaedam stridula, vel etiam strix. A pr.

κέρχνος, ου, ὁ, (κέρχω) asperitas gutturis, quasi milii granis conspersi. 2) milium. 3) sonus, qui editur e sensu asperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. 4) pulvis in officinis argentariis, seu argentifodinis. cf. κέγχρος.

κερχνόω et κέρχνω, i. q. κέρχω.

κερχνώδης, ες, qui asperum quid raucumque sonat. 2) qui tale quid sonare facit.

κέρχνωμα, ατος, τό, (κερχνόω) asperitas. 2) caelatura. 3) idem quod κέγχρωμα.

κερχνωτός, ή, όν, signis asper, caelatus. Ab eodem.

κέρχω, exaspero, raucumque et creperum quid sonare facio. *Med.* κέρχομαι, exasperor, ita ut vocem seu sonum edam raucum et creperum.

κερχώδης, ες, ita exasperatus, ut sonum raucum edat. A pr.

κερῶ, fut. a κείρω.

κερῳδός, οῦ, ὁ, (κέρας, ᾠδή) cornicen.

κερωνία, ἡ, Ion. p. κερατία, κερατωνία.

κέρωνται, 3 pl. conj. praes. irr. a κεράννυμι, Il. 4, 260.

κερῶνυξ, υχος, ὁ, (ὄνυξ) corneam habens ungulam.

κέρως, ω, contr. p. κεραός, dub.

κερωτυπέω, cornu ferio, i. q. κεροτυπέω, dub.

κέσκετο, impf. Ion. a κεῖμαι, Od. 21, 41.

κεσκίον, ου, τό, stuppa. Hesych.

κεστός, ή, όν, (κεντέω, κένσαι) acu pictus, κεστὸς ἱμάς, Il. 14, 214. 2) Serioribus κεστός, ὁ, Subst. cestus, impr. cingulum Veneris illecebrosum.

κέστρα, ας, ἡ, (κεντέω) malleus. 2) piscis species. 3) genus teli militaris, sudes.

κεστραῖος, ου, ὁ, piscis species alia, quam κέστρα. (mugil). A pr.

κεστρίνα, ἡ, idem piscis, qui κέστρα, apud Schol. Aristoph.

κεστρεύς, έως, ὁ, mugil, piscis. Ab eod.

κεστρινίζειν, prae fame ore hiare. Hesych. A pr.

κεστρινίσκος, ὁ, *Dimin.* a seq.

κεστρῖνος, ίνου, ὁ, i. q. κεστρεύς.

κεστρίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum e cestro. A seq.

κέστρον, ου, τό, betonica, herba. 2) (κεντέω) cestrum, stilus scriptorius.

κέστρος, ου, ὁ, teli genus, tragula. Suid. 2) veruculus ad usum picturae encausticae. τὸ κέστρος, piscis genus.

κεστροσφενδόνη, ης, ἡ, (κέστρος, σφενδόνη) tragula.

κεστρόω, (κέστρον) acuo, acutum reddo. 2) inurendo pingo per veruculum.

κέστρωσις, εως, ἡ, (κεστρόω) pictura encaustica.

κεστρωτὸν ξύλον, lignum acuminatum et igni duratum. Hesych.

κευθάνω, occulo, occulto, *poet.* p. κεύθω.

κεῦθμα, τό, (κεύθω) i. q. κευθμών, Theogn. 243.

κευθμός, ὁ, (κεύθω) i. q. κευθμών, Il. 13, 28.

κευθμών, ῶνος, ὁ, (κεύθω) latebra, latibulum. 2) profunditas, caverna, penetrale, recessus, abditus locus. 2) latibulum, seu lustrum ferae. 4) orcus.

κεῦθος, τό, (κεύθω) i. q. κευθμών. κεύθεα γαίης, recessus terrae, Il. 22, 482. Od 24, 204. Hes. Th. 300. 334. Pind. N. 10, 105. al.

κεύθω, f. κεύσω, perf. κέκευθα, aor. 2. ἔκυθον, conj. Ep. κεκύθω, occulo, abscondo, tego. 2) reticeo. 3) τινά τι, celo aliquem aliquid. 4) perf. significatione praes. occulto, in me habeo. 5) intr. occultus sum, Trag.

κεφαλαία, ας, ἡ, (κεφαλή) inveteratus et aegre cedens capitis dolor.

κεφάλαιον, ου, τό, caput, capitulum. 2) quod summum et praecipuum est. 3) vertex, cardo. 4) caput, unde fructus et reditus manat, summa pecuniae, sors. it. summa in computando. 5) pars libri, quae et latine caput dicitur. 6) argumenta, quibus caussa nititur, κεφάλαια dicuntur. 7) summa rerum. ὡς ἐν κεφαλαίῳ, summatim. Adjective aut per oppositionem apud Aristophan. κεφαλαίῳ ῥήματι, grandi et gravi verbo. Propr. neutr. a seq.

κεφαλαῖος, αία, αῖον, (κεφαλή) ad caput pertinens, capitalis.

κεφαλαιόω, f. ώσω, summatim et capitulatim attingo, in capita et summas redigo. 2) in capite vulnero.

κεφαλαιώδης, ες, summarius: in summam brevem, caput redactus. 2) τὸ κεφαλαιῶδες, definitum, cujus est definitio, Logicis.

κεφαλαιωδῶς, adv. summatim.

κεφαλαίωμα, ατος, τό, (κεφαλαιόω) quod in summam redactum est. 2) summa ipsa.

κεφαλαλγέω, f. ήσω, capitis dolore laboro. A seq.

κεφαλαλγής, ές, (κεφαλή, ἄλγος) capite dolens, cui caput dolet. 2) dolorem capitis adferens. *it.* caput tentans.

κεφαλαλγία, ας, ἡ, dolor capitis. Ex iisd.

κεφαλαλγικός, ή, όν, idem quod κεφαλαλγής.

κεφαλαλγός, ός, idem.

κεφαλή, ῆς, ἡ, caput. 2) homo 3) vita. 4) extremum ossis, crassius illud rotundumque. 5) summa et conclusio. 6) princeps, qui primas tenet. 7) praecipuum in aliqua re.

κεφαληγερέτης, ου, ὁ, Dor. κεφαληγερέτας. Sic a Cratino ap. Plut. Pericl. 3. dicitur Pericles, qui erat oblongiore capite, allusione facta ad Homericum Jovis epitheton νεφεληγερέτης, quasi caput extollens.

κεφαληδόν, *adv.* in modum capitis.

κεφαλῆται, οἱ, lapides angulares, *dub.*

κεφαλῆφι, gen. et κεφαλῆφι, dat. Ep. a κεφαλή, Hom.

κεφαλίζω, caput percutio.

κεφαλικός, ή, όν, capitalis, ad caput pertinens.

κεφαλικῶς, *adv.* capitaliter.

κεφαλίνη, ης, ἡ, pars linguae proxima faucibus, alias γεῦσις, gustus, quia ibi praecipue sentitur. Poll.

κεφαλῖνος, ου, ὁ, Cephalinus, piscis.

κεφάλιον, ου, τό, capitulum. 2) caput. *Dimin* a κεφαλή.

κεφαλίς, ίδος, ἡ, capitium, tegumentum capitis, pileus. 2) capitulum. 3) volumen, liber, in N. T. 4) i. q. κεροίαξ.

κεφαλισμός, οῦ, ὁ, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, vulgo abacus Pythagoricus.

κεφαλίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, (κεφαλή) lapis angularis.

κεφαλιῶται, οἱ, principes.

κεφαλοβαρής, ές, (βαρύς) cujus caput grave et ponderosum est. 2) act. caput gravans.

κεφαλοδέσμιον, ου, τό, capitis ligamentum, frontale, reticulum. A seq.

κεφαλόδεσμος, ου, ὁ, idem.

κεφαλοειδής, ές, (εἶδος) capitis figuram sive speciem referens.

κεφαλόθλαστος, ον, (θλάω) caput contusum habens. Hinc τὰ κεφαλόθλαστα, contusiones capitis.

κεφαλοκρουστής, ου, ὁ, (κρούω) caput pulsans, feriens, ut vinum fortius. 2) phalangii genus, quod et κρανοκολάπτης ubi vid.

κεφαλόμακτρον, ου, τό, (μάκτρον) sudarium, quo caput abstergitur.

κεφαλόρριζος, ον, (ῥίζα) radicem habens capitatam.

κέφαλος, ὁ, cephalus, capito. 2) piscis mugil.

κεφαλοτομέω, f. ήσω, caput amputo. A seq.

κεφαλοτόμος, ον, (τέμνω) caput amputans.

κεφαλώδης, ες, (κεφαλή) caput imitans s. referens. 2) in caput extuberans.

κεφαλωτός, ή, όν, caput habens, capitatus, ut πράσον κεφαλωτόν, porrum capitatum.

κέχανδα, perf. a χανδάνω.

κεχάρηκα, perf. a χαίρω.

κεχαρισμένως, adv. (κεχαρισμένος, χαρίζομαι) grate, accepte, jucunde, ad gratiam, cum gratia et venustate.

κεχαρισμενώτατος, η, ον, (κεχαρισμένος, χαρίζομαι) gratissimus, jucundissimus, Xenoph. κεχαρισμενώτατον, adv. suavissime, idem.

κεχαριτωμένως, adv. (χαριτόω) idem.

κεχηνοτώς, adv. (κεχηνώς, χαίνω) ore hiante.

κεχλαδώς, part. perf. a χλάζω.

κεχύμαι, perf. pass. a χέω.

κέω, i. q. κείω, Desiderat. a κεῖμαι, semel legitur Od. 7, 342. ὄρσο κέων, i. cubitum.

κέω, i. q. κεάω, σχίζω, findo, dub.

κέω, i. q. καίω, uro, valde dub.

κῆ, Ion. p. πῇ s. ποι. 2) κη, enclit. Ion. p. πού.

κῆαι, inf. aor. 1. Ep. a καίω, Od. 15, 97. κήαι, 3 opt. Il. 22, 336.

κηάμενος, part. aor. 1. med. a καίω, Ep. Il. 9, 234.

κῆβος, ου, ὁ, animal e genere simiarum.

κἠγώ, Dor. p. κἀγώ, i. e. καὶ ἐγώ.

κηδαίνω, curo, sollicitus sum, rar. forma p. κήδω.

κηδεία, ἡ, (κῆδος) funeratio, sepultura, exsequiae. 2) affinitas.

κήδειος, ον, (κῆδος) cujus curam gerimus: carus, amatus: ad carum, propinquum pertinens. 2) act. curans, curam gerens. 3) affinis, propinquus.

κηδεμονεύς, ὁ, i. q. κηδεμών, Ap. Rh.

κηδεμονία, ας, ἡ, (κηδεμών) curatio, cura alicujus rei, sollicitudo alicujus de alio.

κηδεμονικός, ή, όν, (κηδεμών) accuratus, cui adhibetur cura, ad curam pertinens, curae causa factus. 2) qui curam gerit, providus.

κηδεμονικῶς, adv. sollicite, sedulo.

κηδεμών, όνος, ὁ, (κῆδος) curator, qui rei alicujus curam gerit. 2) funeris curator. 3) affinis, propinquus: gener.

κήδεος, ον, i. q. κήδειος, qui curae est, curandus, Il. 23, 160. ubi v. intpp.

κηδεστής, οῦ, ὁ, (κηδεύω) affinis, propinquus. 2) socer. 3) gener.

κηδεστία, ας, ἡ, affinitas. A pr.

κηδεστικός, ή, όν, ad affinitatem pertinens. A pr.

κηδέστρια, ας, ἡ, (κηδεστής) socrus.

κήδευμα, τό, (κηδεύω) i. q. κῆδος, cura: cura mortui, funus. 2) affinitas, propinquitas: matrimonium, connubium: affinis, propinquus.

κηδευτής, οῦ, ὁ, (κηδεύω) funerator qui curam alicujus rei gerit, curator.

κηδεύω, (κῆδος) curo, orno, exorno: inpr. mortuum curo, funero, curam funeris seu exsequiarum ago. 2) affinitatem contraho, affinis sum, τινί: in matrimonium do, τὴν παῖδα, Epist. Phalar.

κηδέω, f. ήσω, i. q. κήδω, maerore afficio, Il. 24, 240. 2) i. q. κηδεύω, 2.

κήδιστος, η, ον, superl. a κῆδος, carissimus, dilectissimus: affinitate proximus. Compar. κηδίων, ον.

κήδομαι, v. κήδω.

κῆδος, εος, τό, cura, sollicitudo. 2) maeror, luctus, molestia. 3) aerumna, damnum. 4) exsequiae, funus, parentalia, cura funeris. 5) affinitas. 6) nuptiae. Hinc Superlat. κήδιστος, ίστη, ιστον, carissimus, cujus praecipue curam gerimus.

κηδοσύνη, ης, ἡ, (κῆδος) maestitia. 2) diligentia.

κηδόσυνος, ον, maestus. 2) diligens. Eur. Or. 1010.

κήδω, (κῆδος) maerore afficio, ango, curam injicio: laedo, noceo: molestus sum alicui, c. acc. Huc fortasse pertinet fut. κεκαδήσω, quod alii a χάζομαι derivant, nec non part. aor. κεκαδών. πολλοὺς τόξον κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς, i. e. multos privabit vita cum ipsorum maerore, Od. 21, 153. 170. – Med. κήδομαι, perf. κέκηδα, fut. κεκαδήσομαι, curo, curam gero alicujus, angor ob aliquem, τινός. Part. κηδόμενος, η, ον, maestus, anxius.

κήδωκε, Dor. p. καὶ ἔδωκε.

κῆεν, 3 aor. Ep. a καίω, Il. 21, 349.

κηθάριον, τό, i. q. κηθίς.

κήθιον, κηθίδιον, τό, i. q. κηθίς.

κηθίς, ίδος, ἡ, operculum urnae, per quod sortes immittuntar. 2) phimos.

κἠν, Dor. p. κἀν, i. e. καὶ ἐν.

κἦνα, Dor. p. καὶ εἶτα.

κηκάζω, i. q. κηκάζω, dub.

κηκάζω, i. q. καχάζω, convicior, irrideo; impudice jacto, Lyc.

κήκας, αδος, ὁ, ἡ, Ion. p. κακός, maledicus, conviciator. 2) improbus, noxius. Epith. vulpis.

κηκασμός, οῦ, ὁ, (κηκάζω) convicium, opprobrium, maledictum. 2) conviciorum ingestio.

κηκίδιον, ου, τό, parvula galla, apud Suid. Dimin. a κηκίς. (– – ⏑ ⏑)

κηκιδοφόρος, ον, (φέρω) gallam ferens, sc. arbor.

κηκίς, ῖδος, ἡ, nidor in altum velut saliens. 2) galla. (ῐ)

κηκίω, f. ίσω, (κίω, ?) cum impetu erumpo, saltu sursum feror, ut aqua saliens, sanguis e vena secta etc. (ῐ)

κηλαίνω, mulceo, permulceo, mansuefacio, i. q. κηλέω.

κηλάς, άδος, ἡ, νεφέλη, nubes ventum annuncians. 2) κ. ἡμέρα, dies turbida, intempestiva. 3) κηλὰς αἴξ, capra albam in fronte maculam gerens.

κήλαστρα, ἡ, vel κήλαστρος, ὁ, vel κήλαστρον, τό, arbor quaedam semper virens.

κήλειος, ον, i. q. κήλεος, Il. 15, 744.

κήλεον, τό, i. q. ξύλον, Hes. fr.

κήλεος, ον, (καίω) urens, ardens, calens, splendens.

κηλεστής, οῦ, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcendo aliquem capit. A seq.

κηλέω, f. ήσω, lenio, delinio, mulceo, demulceo, et quidem proprie cantus vel rei similis auribus gratae dulcedine. 2) decipio. 3) noceo.

κήλη, ης, ἡ, Att. κάλη, tumor in quacunque parte corporis, inprimis 2) tumor scroti, ramex, hernia.

κηληθμός, οῦ, ὁ, (κηλέω) aurium delinimentum.

κηληδών, όνος, ἡ, persona fabulosa cantu suavi demulcens, in plur. Pind.

κήληθρον, τό, delinimentum.

κηλήκτας, ὁ, (κηλέω) Dor. p. κηλητής, κηλήτωρ.

κήλημα, τό, fraus, deceptio: quod fraude effectum est.

κήλησις, εως, ἡ, (κηλέω) actio ipsa mulcendi aures, suavitas auditus aures permulcens.

κηλήτειρα, ἡ, ad deliniendum apta. Fem. a κηλητήρ.

κηλητήρ, ὁ, i. q. κηλητής.

κηλητήριον, ου, τό, delinimentum, ad sensus permulcendos, s. animum capiendum etc. A seq.

κηλητήριος, ία, ιον, (κηλέω) mulcendi vim habens, capiatorius.

κηλητής, οῦ, ὁ, qui permulcendi facultatem habet, delinitor: fraudulentus.

κηλήτης, ου, ὁ, Att. καλήτης, (κήλη) qui tumore scroti laborat, herniosus.

κηλητικός, ή, όν, (κηλέω) mulcendi vim habens.

κηλήτωρ, ορος, ὁ, qui aures alicui permulcet, delinitor.

κηλιδιάω, (κηλίς) maculatus sum.

κηλιδόω, f. ώσω, (κηλίς) maculo, labe foedo.

κηλιδωτός, ή, όν, maculatus. A pr.

κηλίς, ῖδος, ἡ, macula. 2) ulcus, 3) cicatrix. 4) naevus. 5) probrum, ignominia. 6) dirae.

κῆλον, τό, Att. κᾶλον, (καίω) lignum aridum, quod facile ardet, hinc jaculum, telum ligneum.

κηλώνιον et κηλώνιον, τό, i. q. κηλώνειον, κηλώνεον.

κηλοτομία, ἡ, herniae sectio chirurgica. A seq.

κηλοτόμος, ον, (κήλη, τέμνω) herniam secans.

κηλόω, (καίω) comburo, Hesych.

κηλόω, rarior forma pro κηλέω, inpr. decipio, noceo; subigo feminam, precor.

κήλων, ωνος, ὁ, machina hauriendae aquae; tolleno. 2) equus admissarius. 3) praeceps in libidinem, libidinosus et salax.

κηλώνειον, et κηλώνιον, Ion. κηλωνήϊον, ου, τό, idem. A pr.

κηλωνεύω, (κήλων) tollenonis instar erigo.

κηλωτά, τά, (κηλόω) lupanaria. il. κηλωστά.

κἠμαυτόν, Dor. p. καὶ ἐμαυτόν.

κἠμέ, Dor. p. καὶ ἐμέ.

κῆμος, ἡ, herba quaedam magica.

κημός, οῦ, ὁ, camus, capistrum, fiscella e vimine. 2) cadus s. urna judiciaria. Propr. infundibulum urnae.

κημόω, f. ώσω, capistro, camum impono. A pr.

κήμωσις, εως, ἡ, fiscellae seu cami impositio. A pr.

κἠν, Dor. p. κἀν, i. e. καὶ ἐν.

κἦν, Dor. p. καὶ ἄν.

κῆνος, Aeol. p. κεῖνος, ἐκεῖνος, Dor. τῆνος.

κῆνσος, ου, ὁ, census, tributum in singula capita imperatum, capitatio. Vox Lat.

κήνυγμα et κηνύσσω, vid. in κίνυγμα.

κήξ, κηκός, ἡ, larus, avis quaedam; aliis fulica, quibusdam mergus.

κήομεν, Ep. p. κήωμεν, conj. aor. a καίω.

κηπαῖος, αία, αῖον, (κῆπος) hortensis. κηπαία, ας, ἡ, cepaea, herba portulacae similis. Diosc.

κἦπε, Dor. p. καὶ εἶπε.

κἠπεί, κἤπειτα, Dor. p. κἀπεί, κἄπειτα, i. e. καὶ ἐπεί, καὶ ἔπειτα.

κηπεία, ας, ἡ, (κηπεύω) horti cultura.

κήπευμα, τό, (κηπεύω) herba hortensis.

κηπεύς, ὁ, (κηπεύω) hortulanus.

κηπεύσιμος, ον, qui in horto colitur vel coli potest.

κηπευτής, οῦ, ὁ, hortulanus.

κηπευτός, ή, όν, hortensis, in horto satus. A seq.

κηπεύω, f. εύσω, (κῆπος) hortum colo: in horto colo.

κηπίδιον, ου, τό, hortulus, Dimin. a κῆπος.

κηπίον, τό, (male κήπιον) Dimin. a κῆπος, hortulus. 2) tonsurae quoddam genus, quod etiam κῆπος, vocatur.

κηποκόμας, ου, ὁ, qui caesariem habet certo modo attonsam, Vox comica. Eustath.

κηποκόμος, ου, ὁ, (κομέω) hortorum curator, hortulanus.

κηπολόγος, ου, (λέγω) in horto docens, epitheton Epicuri.

κηποποιΐα, ἡ, (ποιέω) hortorum cultura.

κῆπος, ὁ, hortus: flores et fasciculi florum. οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, Epicurei. 2) tonsurae genus. 3) pubes muliebris, lat. hortus. 4) simiae species quaedam alias κῆβος.

κηποτάφιον, τό, (θάπτω) sepulcrum in horto.

κηπουργία, ἡ, (ἔργον) opus hortense, cultura horti.

κηπουργικός, ή, όν, ad culturam hortorum pertinens.

κηπουρέω, f. ήσω, (κηπουρός) hortum colo.

κηπουρία, ἡ, cultura hortorum.

κηπουρικός, ή, όν, ad hortulanum pertinens. A seq.

κηπουρός, οῦ, ὁ, (κῆπος, οὖρος) hortorum custos, hortulanus.

κηπωρικός, ή, όν, olitorius. A seq.

κηπωρός, οῦ, ὁ (κῆπος, ὤρα) hortulanus, olitor.

κήρ, ἡ, gen. κηρός, acc. κῆρα, dea mortis, dea letalis, Hom. 2) mors, fatum adversum, calamitas, noxa, pestis.

κῆρ, κῆρος, τό, contr. ex κέαρ, cor.

κηραίνω, (κήρ) interimo, noceo, corrumpo, laedo.

κηραίνω, (κῆρ) anxius sum, curis vexor, animo voluto, sollicite cogito, τινός, περί τινος, vel τι. 2) irascor.

κηραμύντης, ου, ὁ, (κήρ, ἀμύνω) mortis propulsator.

κηραχάτης, ου, ὁ, (κηρός, ἀχάτης) Cerachates, achates ita dictus a cerino colore.

κηράνθεμον, ου, τό, (κηρ, ἄνθεμον) cerinthe, herba.

κηρεία, ἡ, i. q. κηρία, Hesych.

κηρέλαιον, ου, τό, (κηρός, ἔλαιον) medicamentum e cera et oleo, cui adfunditur et succus refrigerans.

κηρέσιος, ον, (κήρ) fatalis, noxius. Hesych.

κηρεσιφόρος, ον, (κήρ, φέρω) letifer.

κηρεσσιφόρητος, ον, (κήρ, φορέω) fatis agitatus. 2) qui letifero fato agitatur, quod funesta fata afferunt.

κηρία, ἡ, fascia, inpr. fascia sepulcralis. cf. κειρία.

κηριάζω, (κηρίον) favo similis sum.

κηρίνη, ἡ, i. q. κηρίον, 2.

κηρίνθον, ου, τό, (κηρός) flos quidam aestivus, lilium fulvum.

κήρινθος, ου, ἡ, cerago, mellificium, cibus quidam apum.

κήρινος, ίνη, ινον, (κηρός) cereus.

κηριοειδής, ές, (εἶδος) favi speciem habens.

κηριοκλέπτης, ου, ὁ, (κηρίον) favorum fur, Theocr.

κηρίον, ου, τό, (κηρός) favus.

κηριοποιός, όν, (ποιέω) qui favos conficit.

κηρίς, ίδος, i. q. κιρρίς.

κηρίτης, ου, ὁ, scil. λίθος, cerites, gemma.

κηριτρεφής, ές, (τρέφω) a Parca nutritus, i. e. sorti obnoxius et morti, mortalis ap. Hesiod.

κηρίφατος, ον, (κήρ, φαίνω) qui morbo fatali decessit, fato decedens.

κηριώδης, ες, (κηρίον) cerae similis colore et odore.

κηρίων, ωνος, ὁ, (κηρ) candela cerea. 2) flagellum.

κηρογονία, ας, ἡ, (κηρός, γονή) cerae generatio.

κηρογραφέω, f. ήσω, (γράφω) ceris pingo.

κηρογραφία, ας, ἡ, pictura, quae ceris fit. A seq.

κηρογράφος, ου, (κηρός, et γράφω) qui cera seu ceris pingit. κηρόγραφος, cereo colore pictus. (ᾰ)

κηροδέτης, ου, ὁ, Dor. κηρόδετας, i. q. κηρόδετος, Eur. Iph. T. 1095, ed. Seidl.

κηρόδετος, ον, (δέω) cera ligatus, cera compactus.

κηροδομέω, f. ήσω, (δομέω) e cera aedifico, cereas aedes struo.

κηροειδής, ές, cerae similis, vel colore, flavus, vel mollitie etc. mollis.

κηρόθεν, adv. (κῆρ) e corde, ex animo.

κηρόθι, adv. (κῆρ) corde, ex animo.

κηροπαγής, ές, (πήγνυμι) cera compactus.

κηροπήγιον, ου, τό, candelabrum: ubi cerei figuntur. dub.

κηρόπισσος, ου, ἡ, (πίσσα) emplastrum, unguentum e cera et pice, quo splenium illinitur, Hippocr. 2) splenium tali unguento illitum, Gl. Vet.

κηροπλαστέω, f. ήσω, e cera vel in cera fingo. 2) ceras fingo. A seq.

κηροπλάστης, ου, ὁ, qui in cera imagines fingit.

κηροπλαστικός, ή, όν, ad κηροπλάστην pertinens. ἡ κηροπλαστική, scil. τέχνη, ars cereas imagines fingendi.

κηρόπλαστος, ον, e cera formatus, cereus. 2) cera compactus.

κηροποιέω, f. ήσω, ceram gigno, de apibus.

κηροπώλης, ου, ὁ, cerarius.

κηρός, οῦ, ὁ, cera. 2) plur. cerei.

κηροτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) idem qui κηροπλάστης.

κηροτραφής, ές, (κήρ, τρέφω) qui inter miserias educatur, miseriis innutritus. dub. pro κηριτρεφής.

κηρότροφος, ον, (κήρ, τρέφω) letum seu mortem adferens, letifer, mortifer.

κηρότροφος, ον, (κηρός, τρέφω) cera nutritus.

κηρουλκός, όν, (κήρ, ἕλκω) ad fatum letiferum trahens, ad funestum fatum, perniciem, rapiens.

κηροφορέω, f. ήσω, favos fero.

κηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, cerea veste indutus. (ῐ)

κηρόχρως, ωτος, (χρώς) cerei coloris.

κηροχυτέω, ceram fundo, e cera fingo. 2) fingo, v. c. animum. A seq.

κηρόχυτος, ον, (χέω) e cera fusa fictus.

κηρόω, f. ώσω, (κηρός) cera obduco, circumlino. 2) e cera fingo.

κηρόω, (κήρ) laedo, noceo. item κηρόομαι, Gramm.

κηρύβια, τά, folliculi fabarum. cf. κυρήβια.

κήρυγμα, ατος, τό, (κηρύσσω) praeconium, h. e. actio praeconis, et id quod per praeconem pronunciatur, edicitur. 2) in sacris, est doctrina, institutio.

κηρυγμός, ὁ, i. q. κήρυξις.

κηρύκαινα, ἡ, fem. a κήρυξ, Ar. (ῡ)

κηρυκεία, ας, ἡ, (κηρύσσω) praeconis munus. 2) merces, quae datur praeconi.

κηρυκειοειδής, ές, (κηρύκειον) caduceo similis.

κηρύκειον, ου, τό, caduceus. 2) pretium quod datur praeconi nuncianti, aut vendenti. (ῡ) A seq.

κηρύκειος, εία, ειον, (κήρυξ) ad praeconem pertinens. τὰ κηρύκεια, velamenta supplicum. (ῡ)

κηρύκευμα, ατος, τό, (κηρυκεύω) praeconium.

κηρύκευσις, εως, ἡ, munus praeconis seu caduceatoris. 2) merces, quae datur praeconi venditionis seu auctionis nomine (ῡ)

κηρυκευτικός, ή, όν, ad praeconisandum pertinens.

κηρυκεύω, f. εύσω, (κήρυξ) munus praeconis obeo. 2) praedico, annuncio, τινί τι.

κηρύκικος, ή, όν, praeconi conveniens, ad praeconem pertinens.

κηρύκινος, η, ον, i. q. κηρυκικός. (‒‒⏑⏑)

κηρύκιον, τό, i. q. κηρύκειον. (‒‒⏑⏑)

κηρύκιον, ου, τό, caduceus. Ab eod.

κηρυκοφόρος, ου, ὁ, (φέρω) caducifer.

κηρυκτής, ου, ὁ, (κηρύσσω) praedicator.

κηρυκώδης, ες, praeconi similis.

κήρυλος, ου, ὁ, cerylus, halcyon; avis genus. (‒⏑⏑)

κήρυξ, υκος, ὁ, (κηρύσσω) praeco, caduceator, legatus. 2) est etiam nomen ministri sacrorum, apud Athenienses, quos Diodorus comparat Aegyptiorum pastophoris. 3) sacerdotes ipsi, et quidem principes, apud Corinthios κήρυκες dicti. 4) in libris sacris est doctor religionis christianae. 5) piscis quidam, murex. 6) avis quaedam, et quidem, ut nonnulli, gallus gallinaceus.

κήρυξις, εως, ἡ, praeconium, praedicatio. A seq.

κηρύσσω, Att. κηρύττω, f. ξω, praeco sum. 2) praedico, praeconio promulgo, praeconio convoco. 3) praeconis voce edico, vel praeconis voci subjicio, per praeconem vendo. 4) divulgo. 5) invoco deum. Eurip. 6) in sacris libris, doceo, inpr. publice. (υ natura longum, unde in inf. aor. scribendum est κηρῦξαι, nec κηρύξαι, quod est optativi.)

κηρώδης, ες, (κηρός) cerinus, cereus, ceram referens.

κήρωμα, ατος, τό, (κηρόω) ceroma, tabula cerata. 2) ceratura. 3) unguentum ex oleo et cera. 4) gluten, visens aurium.

κηρωματικός, ή, όν, ceromate unctus. A pr.

κηρωματιστής, οῦ, ὁ, qui in ceromate ungit. Ab eod.

κηρών, ῶνος, (κηρός) alveus, in quo apes favos et mella faciunt.

κήρωσις, εως, ἡ, (κηρόω) materia cerae. 2) inceratio.

κηρωτός, ή, όν, ceratus, cera obductus, fucatus. τὸ κηρωτόν, medicamentum cera temperatum.

κής, Dor. p. καὶ εἰς.

κῆται, 3 conj. a κεῖμαι, Il. 19, 32. Od. 2, 102. cf. κεῖμαι.

κητεία, ας, ἡ, (κητεύω) cetorum captura.

κήτειος, εία, ειον, (κῆτος) cetaceus. 2) magnus.

κητεύω, (κῆτος) cete capio.

κήτημα, ατος, τό, caro thynni, a salariis sale condita.

κητία, ἡ, i. q. κητεία.

κητόδορπος, ον, balaenis pabulum prae-

bens.

κητοθηρία, ἡ, (θήρα) cetorum captura. 2) instrumenta hujus capturae.

κῆτος, εος, contr. κήτους, τό, cetos, cetus, bellua marina, balaena: unde in compositis significationem magnitudinis habet. 2) signum caeleste, Cic. pistrix.

κητοτρόφος, ον, (τρέφω) balaenas nutriens.

κητοφάγος, ον, (φαγεῖν) balaenas comedens.

κητοφόνος, ον, (φονεύω) balaenas occidens.

κητόω, (κῆτος) in balaenam muto. *Med.* cetos fio.

κητώδης, ες, cetaceus, a cetorum genere. A pr.

κητώεις, ώεσσα, ῶεν, κητώεσσα, Lacedaemonis Epitheton, ob magnitudinem. Ab eod.

κήτειος, εία, εῖον, cetaceus. Ab eod.

κεὖ, contr. ex καὶ εὖ.

κηΰξ, ῦκος, ὁ, ceyx, avis marina. al. κήξ, et καύηξ. (ῡ)

κὤφά, Dor. p. καὶ ἔφη, Theocr.

κηφήν, ῆνος, ὁ, fucus, apum genus.

κηφήνιον, ου, τό, parvus fucus, fetus fuci. *Dimin.* e praec.

κηφηνώδης, ες, fuco similis, rapax. Ab eod.

κήφθᾱ, Dor. p. καὶ ἥφθη ab ἅπτομαι, Theocr.

κῆχος, i. q. κῆγχος.

κηώδης, ες, (καίω) bene olens, fragrans, proprie e suffitu vel aromatibus crematis.

κηώεις, ώεσσα, ῶεν, idem et ab eod.

κιαθω, *Att.* p. κίω, eo. (⏑⏑–)

κιβδηλεία, ας, ἡ, (κιβδηλεύω) scoriae admixtio, adulteratio, quae fit scoriae admixtione. 2) quaevis adulteratio sive corruptela.

κιβδήλευμα, ατος, τό, cui scoria admixta est, adulteratum, adulteratio. A seq.

κιβδηλεύω, f. εύσω, (κίβδηλος) scoriam admisceo, adultero. 2) corrumpo, depravo.

κιβδηλία, ας, ἡ, vitium metalli non satis a scoria defaecati. 2) scoria, metallorum faex. 3) improbitas, depravatio. Ab eod.

κιβδηλιάω, palleo, proprie ut aurum adulteratum. A pr.

κίβδηλος, ον, cui scoria admixta est, non satis purgatus a faecibus. 2) non sincerus, fucatus, adulterinus. 3) spurius.

κίβισις, et κίβυσις, εως, ἡ, cista, in qua facientes iter panem et obsonia circumferebant, (Latinis dicitur sportula), pera, sacculus. Vox Cypria. (⏑⏑⏑)

κιβώριον, τό, loculos fabae Aegyptiacae s. κολοκασίας. 2) poculum e foliis κολοκασίας factum.

κιβωτάριον, τό, *Dimin.* a κιβωτός.

κιβώτιον, ου, τό, arcola, capsula, scriniolum. *Dimin.* a κιβωτός.

κιβωτοποιός, όν, (ποιέω) qui arcas seu cistas conficit, arcarum fabricator.

κιβωτός, οῦ, ἡ, arca, cista, capsa lignea ad condendas vestes. (ι longum, ut Ar. Eq. 1006. Corripitur a Greg. Naz.)

κιγκλίζω, f. ίσω, (κίγκλος) imitor κίγκλον, s. crebro motu corporis motacillam imitor, crebro motu agito. 2) moto saepe, de inconstantia consiliorum, vitae etc.

κιγκλίς, ίδος, ἡ, cancelli, porta cancellata, valvae cancellatae, transenna.

κίγκλισις, εως, ἡ, (κιγκλίζω) crebra et levis agitatio, succussio.

κιγκλισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κίγκλος, ου, ὁ, avis quaedam, cinclus seu motacilla.

κίδαλον, ου, τό, cepe. Hesych. (Quantitatis incertae.)

κίδαρις, εως, ἡ, cidaris, pileus regius Persicus. 2) genus saltationis apud Arcadas. (⏑⏑⏑)

κιδαφεύω, malitiose et vafre agere, more scilicet vulpino. Hesych. A seq.

κιδάφη, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

κιδάφιος, ον, fraudulentus, astutus. Hesych. A praec.

κίδαφος, η, ον, dolosus: unde ἡ κιδάφη, vulpes. (⏑⏑⏑)

κίδναμαι, (σκίδναμαι, κεδάζω, σκεδάζω) dissipor, dispergor, diffundor.

κίδνη, ης, ἡ, hordeum tostum.

κιδνός, ή, όν, imbecillis. Hesych.

κιθάρα, ας, ἡ, cithara. 2) superior pars thoracis ad jugulum. Hippocr. v. κίθαρος. (⏑⏑–)

κιθαρῳδός, οῦ, ὁ, citharoedus. κιθαρῳδότατος, fidicen peritissimus, Ar.

κιθαρίζω, f. ίσω, cithara cano. κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara aures meas personant. τὰ κιθαριζόμενα, quod cithara canitur.

κιθάριον, ου, τό, parva cithara. *Dimin.* a κιθάρα.

κίθαρις, ἡ, *acc.* κίθαριν, cithara; interdum pro lyra ponitur. 2) i. q. κιθαριστής. (⏑⏑⏑)

κιθάρισις, εως, ἡ, (κιθαρίζω) citharae pulsatio, citharae cantus.

κιθάρισμα, ατος, τό, et ὁ κιθαρισμός, οῦ, citharae pulsatae sonus, carmen ipsum, quod fidibus canitur.

κιθαριστήρ, ὁ, i. q. κιθαριστής, unde

κιθαριστήριος, ία, ιον, ad citharam pertinens, quod citharae accinitur.

κιθαριστής, οῦ, ὁ, citharista, qui lyra s. cithara canit. 2) dicitur tamen et pro citharoedo.

κιθαριστικός, ή, όν, ad citharistam pertinens. 2) peritus pulsandi citharam. Hinc et ἡ κιθαριστική, ῆς, sc. τέχνη, peritia canendi cithara. A pr.

κιθαρίστρια, ας, ἡ, et κιθαριστρίς, ίδος, ἡ, citharistria, femina, quae cithara canit. Ab eod.

κιθαριστύς, ύος, ἡ, (κιθαρίζω) cantus citharae. 2) ars citharistica.

κίθαρος, ου, ὁ, (κιθάρα) thorax, pectus. 2) citharus, piscis quidam, fidicula. (⏑⏑⏑)

κιθαρῳδέω, f. ήσω, (κιθαρῳδός) cithara cano.

κιθαρῴδησις, ἡ, cantus citharae, pulsatio citharae. A pr.

κιθαρῳδία, ας, ἡ, (κιθαρῳδός) citharae cantus, citharoedica modulatio.

κιθαρῳδικός, ή, όν, citharoedicus, citharae accommodus. Ab eod.

κιθαρῳδός, οῦ, ὁ, (κιθάρα, ᾠδός, contr. ex ἀοιδός) citharoedus, qui citharam pulsans simul voce accinit.

κιθών, ῶνος, ὁ, *Ion.* pro χιτών, tunica. Sed κίθων, operculum dolii. Hesych.

κίκαμα, τά, genus leguminis. (–⏑⏑)

κικαμία, τά, i. q. κίκαμα.

κίκι, εως, τό, arbor, quae etiam κρότων, ricinus, ex cujus fructu oleum exprimunt.

κίκιννος, ου, ὁ, cincinnus, cirrus crinis intortus. (⏑–⏑)

κίκινος, η, ον, (κίκι) ex ricino arbore ejusve fructu factus. (–⏑⏑)

κικκαβαῦ, vox clamantium noctuarum, Aristoph.

κικκάβη, ῆς, ἡ, noctua. Schol. Aristoph. (ᾰ)

κικκαβίζω, clamo ut noctua, tutubo, Ar.

κίκκος, ὁ, ciccus, involucrum granorum in fructibus, volva pomi.

κικλήσκω, Ion. p. καλέω, voco, advoco, ad auxilium voco, ad coenam invito: invoco, precor: alloquor. 2) nomino, appello, nomen indo alicui, Hom. κλήδην s. ἐπίκλησιν κικλήσκειν, Il. 7, 138. 9, 11. In praes. tantum et impf. usitatum.

κικράω, Dor. p. κεράννυμι, κεράω. item κίκρημι.

κικυμίς, ἡ, κίκυμος, ὁ, vel κίκυβος, i. q. κικκάβη, cicuma, noctua. (ῐ)

κικυμώττω, caecutio, debili sum visu, ut noctuae interdiu, alias ἀμβλυώττω.

κίκυς, υος, ἡ, vis, robor, Od. (––)

* κίω, obsol. unde aor. 2. ἔκικον, κικεῖν, et aor. 1. Dor. ἔκιξα, ἐκιξάμην, ire facio, moveo, promoveo, jacio. (Ejusdem radicis est κίω et διωκεῖν.) Alii praes. statuunt κίχω.

Κιλικίζω, f. ίσω, (Κίλιξ) Cilices imitor: cum Cilicibus facio: sum improbus et truculentus, ut Cilix.

Κιλίκιον, ου, τό, cilicium, vestis e villis hircorum. A seq.

Κιλίκιος, ία, ιον, et Κιλίκειος, εία, ειον, Cilicius. A seq.

Κίλιξ, ῐκος, ὁ, Cilix, Ciliciae oriundus. 2) Cilicius. 3) Filius Phoenicis, a quo genti et regioni nomen inditum putatur. (ῐ)

Κιλικισμός, οῦ, ὁ, (Κιλικίζω) caedes e temulentia patrata. Suid. proprie imitatio morum Ciliciorum.

Κίλισσα, ης, ἡ, (Κίλιξ) quae est Cilicia.

κιλλακτήρ, ῆρος, ὁ, (κίλλος et ἄγω) agasο, Pollux.

κιλλίβαντες, ων, οἱ, ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypei imponebantur ab iis, qui quiescere volebant a belli laboribus, tripodes.

κίλλιξ, ικος, ὁ, agnus aut bos, alterum cornu contortum habens.

κίλλιος, ία, ιον, asininus. 2) de colore, fuscus. A seq.

κίλλος, ου, ὁ, asinus, ap. Dores. Pollux.

κιλλός, ή, όν, i. q. κίλλιος.

κιλλουρος, ὁ, (κίλλω, οὐρά) avicula, ut motacilla.

* κίλλω, obsol. i. q. κέλλω, ἴλλω, *cello*, moveo.

κιμαρίς, ἡ, genus quercus, ap. Schol. Theocr.

κιμβάζω, i. q. ὀκλάζω, conquinisco, in genua procumbo: cunctor, desideo. item ὀκιμβάζω, et σκιμβάζω.

κιμβεία, ἡ, i. q. κιμβικεία. item κιμβία.

κιμβερικόν et κιμβ έριον, τό, sc. ἱμάτιον, vestimentum lugubre, Ar.

κιμβία, ἡ, i. q. seq.

κιμβικεία et κιμβικία, ἡ, avaritia sordida. A seq.

κιμβικεύομαι, sordide avarus sum. A seq.

κίμβιξ, ικος, ὁ, sordidus, nimis parcus, avarus, nimis tenax. 2) i. q. μικρολόγος.

κιμωλία, γῆ, terra e monte Cimolo effossa, candida alia, creta, alia ad purpuram colore accedens.

κινάβρα, τό, i. q. κινάβρα.

κίναβρα, ας, ἡ, caenum cibus. 2) foetor,

quem alae caprarum reddunt. 3) foetor quivis.

κιναβράω, oleo hircinum quid, foeteo. A praec.

κινάβρευμα, ατος, τό, (κινάβρα) purgamentum foetens.

κινάδιον, ου, τό, vulpecula. Suid. Dimin. a seq.

κίναδος, τό, vel ὁ, (κινέω) vulpes. 2) homo vafer et versutus, vulpina mente. (◡◡◡)

κινάθιζω, (κινέω) moveo. 2) exili voce lamentor, ap. Hesych. v. κινυθμός et κίνυθρον.

κινάθισμα, ατος, τό, motus, strepitus multitudinis congregatae. Aeschyl. Prometh. (◡◡–◡)

κιναιδεία, et κιναιδία, ας, ἡ, (κίναιδος) cinaedica impuritas.

κιναιδίζομαι, f. ίσομαι, cinaedi more me gero, impuritate cinaedos imitor. Ab eod.

κιναίδισμα, ατος, τό, (κιναιδίζομαι) obscenitas cinaedica.

κιναιδολογέω, obscene loquor. A seq.

κιναιδολόγος, ον, turpiloquus, cinaedico sermone utens.

κίναιδος, ου, ὁ, (κινέω, αἰδώς) cinaedus, pathicus, mollis, puer meritorius: eviratus. 2) piscis quidam marinus, Opp. Hal. 1, 127. ibique Schneider. (◡–◡)

κίναμον, τό, i. q. κίνναμον. (◡◡◡)

κινάμωμον, τό, i. q. κιννάμωμον. (◡◡–◡)

κιναιδώδης, ες, cinaedicus. A pr.

κινάρα, ἡ, cinara, carduus sativus, Carev. (◡◡–) Unde κιναρηφάγος, ον, (φαγεῖν) cinaras comedens.

κινάχυρα, ἡ, (κινέω, ἄχυρον) cribrum, quo furfures separantur a farina, Ar. Eccl. 730.

κινδαλισμός, οῦ, ὁ, lusus, qui fit paxillis. Pollux: cujus Ed. Nov. κυνδαλισμός. A seq.

κίνδαλος, ου, ὁ, clavus, paxillus. Apud Poll. in Ed. Nov. κύνδαλα et κύνδαλοι.

κίνδαξ, ακος, ὁ, ἡ, (κινέω) agilis, qui facile huc illuc movetur. Hesych. 2) Subst. i. q. κίνδυνος, Phot.

κινδαψός, ὁ, i. q. σκινδαψός.

κινδύνευμα, ατος, τό, (κινδυνεύω) periclitatio, et periculum ipsum. 2) facinus audax. (–––◡)

κινδυνευτέος, έα, έον, adj. verb. periclitandus. Ab eod.

κινδυνευτής, οῦ, ὁ, temerarius, qui periclitari solet. Ab eod.

κινδυνευτικός, ή, όν, qui se offert periculis. A praec.

κινδυνεύω, f. εύσω, in periculum conjicio, in casum do. 2) periculum adeo, suscipio, sum in periculo. 3) bellum gero, dimico. 4) periclitor, capitis reus sum. 5) videor, prope absum, parum absum, quin.

κίνδυνος, ου, ὁ, (κινέω, ?) periculum, discrimen: inprimis praelii.

κινδυνώδης, ες, periculosus. A pr.

κινέω, f. ήσω, moveo, moveo loco: agito, quatio: permoveo, excito, incito: initium facio, incipio, v. c. cantum: sumo, attingo, v. c. pecuniam: subigo sc. feminam. muto, abrogo. κινεῖσθαι dicuntur et semina, quum germinare incipiunt, et pulli, quum in ovis se movere incipiunt; qui appetitu alicujus rei moventur, item qui in aliqua re sunt studiosi et industrii: de scortis masculinis, quae κινούμενοι dicuntur, ap. Comicum.

κινηθμός, οῦ, ὁ, motus.

κίνηθρον, ου, τό, tudicula, instrumentum tinctorum, quo pannos inficiendos demergunt versantque. Poll. (sed communis analogia postulet κίνητρον.) (ῑ)

κίνημα, ατος, τό, motus, motio, commotio, qua aliquid movetur. 2) perturbatio. (ῑ)

κίνησις, εως, ἡ, motus, quo quis movet, et aliquid movetur 2) inceptum, institutum, ap. Plut. (ῑ)

κινησιφόρος, ον, (φέρω) movens.

κινησίχθων, ον, (χθών) terram movens.

κινητέος, έα, έον, (κινέω) movendus.

κινητήρ, ῆρος, ὁ, motor.

κινητήριος, α, ον, ad movendum pertinens.

κινητής, οῦ, ὁ, motor. 2) turbator, rerum novarum studiosus.

κινητιάω, i. q. βινητιάω.

κινητικός, ή, όν, movendi vi praeditus. 2) turbulentus, seditiosus.

κινητός, ή, όν, qui movetur, mobilis.

κίνητρον, ου, τό, vide κίνηθρον. (ῑ)

κίννα, ας, ἡ, cinna, gramen in Cilicia nascens.

κιννάβαρι, εως, τό, cinnabari, vel cinnabaris, gummi arboris Indicae. 2) calx colorata. 3) coloris genus, vulgo etiam κόκκινον dictum. (–◡◡◡)

κινναβαρίζω, f. ίσω, colore cinnabarim imitor. A pr.

κινναβάρινος, ίνη, ινον, cinnabarinus. (–◡◡◡◡)

κινναβάριος, ον, idem.

κιννάβευμα, ατος, τό, i. q. seq.

κίνναβος, ου, ὁ, exemplar, quod sibi proponit plastes in effingendo simulacro, proplasma. Suid.

κινναμολόγος, ου, ὁ, (λέγω) avis in cinnamomi surculis nidificans.

κίνναμον, ου, τό, cinnamum.

κινναμωμίζω, cinnamomo similis sum.

κινναμώμινος, ον, factus e cinnamomo.

κιννάμωμον, ου, τό, cinnamomum, frutex brevis, cujus dos omnis in cortice est. (ᾰ)

κιννάμωμος, ὁ, i. q. κινναμολόγος. (ᾰ)

κινναμωμοφόρος, ον, (φέρω) cinnamomum ferens.

κίνυγμα, ατος, τό, (κινύσσω) quod movetur, jactatur. αἰθέριον κίνυγμα dicitur Prometheus, apud Aeschylum, Caucaso affixus, quasi αἰώρημα, quia suspensus est et sublimis pendet, atque jactatur. Schol. minus recte, ὥσπερ εἴδωλον κρέμαται ὑπὸ τὸν ἀέρα, uti et Eustath. ἀέριον εἴδωλον. In loco Aeschyli Prom. 157. varia est lectio κνώδαλον, ad quam pertinere videtur glossa Hesychii: κνύγμα, τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιὰ καὶ εἴδωλον, φάντασμα ἀσθενὲς καὶ ἄχρειον. (––◡)

κίνυμαι, Med. Epicum a κινέω, moveor, eo, proficiscor, Hom.

κινύρα, ας, ἡ, instrumentum musicum Phoenicium et Syrium soni queruli. (◡–◡–)

κινύρομαι, voce querula lamentor, lugubri voce queror. (◡–◡–) A pr.

κινυρός, ρά, ρόν, querulus, lamentabilis, funestus. Ab eod.

κινύσσω, rarior forma pro κινέω, Aesch. Choeph. 193. ubi scribunt alii κνυζέω. Hesychius explicat κινύσσομαι per εἴδωλον γίγνομαι, alii per φαντάζομαι. Unde Subst. κίνυγμα, τό, de quo vide sub κίνυγμα.

κινώ, οῦς, ἡ, Dor. i. q. κίνησις.

κινώπετον, το, fera bestia. (A κινέω, et ἕρπετον ab ἕρπω et sim.)

κινωπηστής, οῦ, ὁ, i. q. κινώπετον.

κιξαλλεία, ἡ, (κιξάλλης) latrocinium.

κιξαλλεύω, furor. A seq.

κιξάλλης, ου, ὁ, (κιχεῖν) fur nocturnus, latro.

κιόκρανον, τό, i. q. κιονόκρανον, Inscr.

κιονίδον, adv. (κίων) columnae instar.

κιονικός, ή, όν, (κίων) columnaris.

κιόνιον, ου, τό, columella. Apud Diosc. purpurarum buccinarumque media pars, circa quam velut columellam testae volumen torquetur. Dim. a κίων.

κιονίς, ίδος, ἡ, Dimin. a κίων, oris columella, quae et uva dicitur.

κιονίσκος, ου, ὁ, columella. Dimin. a κίων.

κιονοειδής, ές, columnae similis.

κιονόκρανον, ου, τό, (κίων, κρανίον) caput columnae.

κιονοφορέω, fero columnam, s. montem, de Atlante. v. κίων, n. 6. Hinc Subst. κιονοφορία, ἡ. A seq.

κιονοφόρος, ον, (φέρω) columnam ferens.

κιρκαία, ας, ἡ, circaea, herba quaedam.

κίρκη, ἡ, avis quaedam.

κιρκηλάτης, ου, (κίρκος, ἐλαύνω) infestatus ab accipitre persequente.

κιρκήσια, ων, τά, scil. ἀγωνίσματα, Circensia, s. circenses ludi.

κίρκινος, ὁ, (κίρκος) circinus.

κίρκος, ου, ὁ, circus, accipitris species, falco. 2) Circus. 3) circulus, annulus.

κιρκόω, f. ώσω, annulo aut circulo in orbem ducto ligo et adstringo. A pr.

κιρνάω et κίρνημι, i. q. κεράννυμι, misceo.

κιρράς, άδος, ἡ, fem. poet. a κιῤῥός.

κιρρίς, ίδος, ἡ, piscis marinus, alias κηρίς.

κιῤῥοειδής, ές, (κιῤῥός) fuscae speciei.

κιῤῥός, ρά, ρόν, color in fuscum et lividum vergens, fulvus, gilvus, luteus.

κίρσιον, ου, τό, (κιρσός) Cirsium, herba.

κιρσοειδής, ές, (κιρσός, εἶδος) varicis speciem habens, varicum modo tumens, varicosus.

κιρσοκήλη, ης, ἡ, varicosus ramex.

κιρσός, οῦ, ὁ, varix, vena dilatata.

κιρσώδης, ες, varicis speciem habens, varicosus. A pr.

κιρσώδης, ες, i. q. κιρσοειδής.

κίς, κιός, ὁ, vermis, qui in frumento et ligno nasci solet, eaque rodit, curculio. (Iota in nom. et acc. sing. longum, in reliquis casibus breve.)

κίσηρις, εως, ἡ, i. q. κίσσηρις. (ῑ)

κίσθαρος, vel κίσθος, ὁ, i. q. κίστος.

κίσσα, Att. κίττα, ης, ἡ, pica, avis. 2) fastidium consuetorum ciborum et absurdorum appetitus, pica, malacia praesertim.

κισσαβίζω, Att. κιτταβίζω, picae vocem imitor. A pr.

κισσάλης, ου, ὁ, i. q. κιξάλλης.

κισσάμπελος, ου, ἡ, herba quaedam. (species convolvuli.)

κισσάνθεμον, ου, τό, herba quaedam.

κίσσαρος, ου, ὁ, (κισσός) hedera.

κισσάω, f. ήσω, (κίσσα) pica seu malacia laboro. 2) libidinosa sum. 3) vehementer appeto, gestio, τινός.

κισσεύς, ὁ, (κισσός) hedera redimitus, Epith. Bacchi.

κισσήεις, εσσα, εν, (κισσός) i. q. κίσσινος.

κισσηρεφής, ές, (ἐρέφω) hedera tectus.

κισσήρης, ες, (κισσός) hedera tectus, hedera obsitus.

κισσηρίζω, pumice laevigo.

κίσσηρις, εως, ἡ, pumex.

κισσηροειδής, ές, i. q. κισσηρώδης.

κισσηρώδης, ες, pumicosus, pumici similis.

κισσηρός, ά, όν, hederaceus, hedera vinctus, *dub.*

κισσϊνοβαφής, ές, (βάπτω) hederaceo colore tinctus.

κίσσϊνος, ίνη, ινον, (κισσός) hederaceus, ex hedera confectus.

κισσίον, τό, Dimin. a κισσός, hedera parva.

κισσόβρυος, ον, (βρύω) hedera abundans, hedera ornatus.

κισσοδέτας, ου, ὁ, *Dor.* p. κισσοδέτης, (δέω) hedera vinctus, Pind. ap. Dion. Hal. de comp. p. 306. Schaef.

κισσοειδής, ές, hederae similis. unde κισσοειδῶς, *adv.* hederae more.

κισσοκόμης, ου, ὁ, (κόμη, *coma*) hedera redimitus.

κισσόπληκτος, ον, hedera, thyrso percussus, furore percitus divino, Neutr. dithyrambicum, tumidum.

κισσός, *Att.* κιττός, οῦ, ὁ, hedera.

κισσοστέφανος, ον, (στέφανος) hedera coronatus.

κισσοστεφής, ές, (στέφω) idem.

κισσοφάγος, ον, (φαγεῖν) hederam comedens. (ᾰ)

κισσοφορέω, *Att.* κιττοφορέω, f. ήσω, hederam gero; hederacea corona redimitus sum 2) bacchor, ap. Plutarch.

κισσοφόρος, ον, (φέρω) hederam gestans, hedera redimitus.

κισσόφυλλον, τό, species κυκλαμίνου herbae.

κισσοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) hedera coronatus.

κισσοχαρής, ές, (χαίρω) hedera gaudens.

κισσοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus. (- ⏑ ⏑ -)

κισσόω, Att. κιττόω, f. ώσω, (κισσός) hedera orno, hedera corono. κεκισσωμένος, hedera redimitus.

κισσύβιον, ου, τό, (κισσός) poculum e ligno hederaceo. 2) poculum quodcunque. (- ⏑ ⏑ ⏑)

κισσώδης, ες, (κισσός vel κίσσα) hederaceus, hederae similis. 2) malacia seu pica laborans.

κισσωτός, ή, όν, (κισσόω) hedera redimitus.

κίστη, ης, ἡ, cista, proprie viminea, capsa.

κιστηφόρος, ον, v. κιστοφόρος.

κιστίς, ίδος, vel κίστις, ιδος, ἡ, i. q. κίστη.

κίστος, ου, ἡ, cistus, frutex.

κιστοφάγος, ον, (φαγεῖν, κίστος) cistum fruticem comedens.

κιστοφόρος, ον, (κίστη, φέρω) cistifer, qui cistam gestat. 2) numus, in qua imago cistae expressa.

κίταρις, εως, ἡ, Cidaris, regium capitis ornamentum, quod et κίδαρις, q. v.

κιτρεα, ἡ, i. q. κιτρέα.

κιτρέα, ας, ἡ, citria, arbor, malus Medica.

κιτρϊνοειδής, ές, citrea colore.

κίτρινος, η, ον, (κίτρον) citreus.

κίτριον, ου, τό, (κιτρέα) malum citrium. 2) arbor citria. 3) cortex citrius.

κίτρον, του, vel κιτρόμηλον, τό, malum citrium.

κιτρόφυλλον, τό, (φύλλον) folium citreae.

κιτρόφυτον, τό, (φυτόν) citree.

κίττα, ἡ, Att. p. κίσσα.

κιτταβίζω, Att. p. κισσαβίζω.

κιττάριον, τό, i. q. κυττάριον.

κιττος, ὁ, Att. p. κισσός.

κίτταρις, εως, ἡ, i. q. κίδαρις.

κίτων, ωνος, ὁ, Sicule p. χιτών, Greg. Cor. p. 541.

κιχάνω, κίχημι, inf. κιχῆναι, κιχήμεναι, fut. κιχήσομαι, aor. ἔκιχον, invenio, adsequor, nanciscor, comprehendo *c. acc.* Hom. ap. *seriores* etiam *c. gen.* (κιχάνω, ⏑ - - Ep. - ⏑ - Att. Reliquae formae ι breve habent.)

κίχηλη, ἡ, Dor. p. κίχλη.

κίχησις, εως, ἡ, comprehensio. (⏑ ⏑)

κίχλη, ης, ἡ, turdus. 2) piscis quidam marinus. Apud Syracusios κιχήλη. Athen.

κιχλίζω, f. ίσω, (κίχλη) epulor turdos. 2) indecenter et effusius rideo, de risu lascivientium et libidinosorum.

κιχλίον, τό, Dim. a κίχλη.

κιχλισμός, οῦ, ὁ, (κιχλίζω) turdorum usus in cibis. 2) risus immodicus, cachinnus.

κίχορα, τά, (⏑ ⏑) et κιχόρεια, *item* κιχόρια, τά, olera quaedam agrestia, cichorea.

κίχρημι, fut. χρήσω, aor. ἔχρησα. *Med.* κίχραμαι, fut. χρήσομαι, aor. ἐχρησάμην, vulgo κιχράω, (χράω) commodo, utendum do, τινί τι. *Med.* utendum rogo, mutuor.

κιχώρη, ης, ἡ, cichorium, oleris arvensis species, intubum erraticum.

κιχώριον, ου, τό, idem.

κιχωριώδης, ες, similis cichorio, vel qui e cichoriorum genere est.

* κίω, indicat. obsol. opt. κίοιμι, part. κιών, impf. ἔκιον, κίον, eo, vado, proficiscor, abeo. (ῐ)

κίων, ονος, ὁ, Ion. et Att. ἡ, columna. 2) curculio praeter naturam auctus et oblongior, apud Medicos. 3) interseptum narium carnosum usque ad labrum descendens. 4) alti montes etiam a veteribus κίονες dicti.

κιών vel κίων, bestiolarum congregatio, quae triticum comedunt, quarum unaquaeque κίων nominatur, Galen. Lex. Hipp. p. 500. laudato loco Hippocr. de mul. 2, p. 290, 26.

κλαγγάζω, (κλάζω) clango ut grus.

κλαγγαίνω, et κλαγγάνω, (κλάζω) clango, ut canis in venatione.

κλαγγέω, i. q. κλαγγαίνω.

κλαγγή, ῆς, ἡ, (κλάζω) clangor, ut gruum, anserum, tubarum et cornuum, hominum, praecipue in praelio, suum, canum in venatione, sagittarum emissarum, item nervi arcus, quum sagitta exploditur.

κλαγγηδόν, *adv.* cum clangore. A pr.

κλάγγω, *f. l.* κλάζω, Hes. sc. 406.

κλαγγώδης, ες, clangori similis. Ab eod.

κλαγερός, ά, όν, (κλάζω, κλαγεῖν) stridens, clangorem edens.

κλαγκτός, ή, όν, (κλάζω) idem.

κλάδα, κλάδας, acc. sing. et plur. irreg. a κλάδος.

κλᾰδαρόμματος, ον, (κλαδαρός, ὄμμα) qui mobilibus est oculis.

κλᾰδαρόρυγχος, ὁ, (ῥύγχος) nomen avis.

κλᾰδαρός, ρά, ρόν, (κλάω) mobilis, epith. oculi et hastae crispantis et vibrantis: fragilis: ramalis.

κλᾶδας, Dor. acc. pl. a κλείς pro κλεῖδας.

κλᾰδάσσομαι, vibror, agitor. κλαδασσόμενον αἷμα, sanguis currens, agitatus in tremore. (Empedocles). A seq.

κλᾰδάω, (κλάδος) i. q. κλαδεύω, ramulos deputo, pampino, 2) quasso, concutio.

κλαδεία, ἡ, i. q. κλάδευσις.

κλάδευσις, εως, ἡ, (κλαδεύω) putatio. (ᾰ)

κλᾰδευτήρ, ῆρος, ὁ, putator, pampinator. Ab eod.

κλαδευτήριον, ου, τό, falx putatoria. A pr.

κλαδεύω, (κλάδος) puto, vites puto, frondo.

κλᾰδεών, ῶνος, ὁ, i. q. κλάδος.

κλᾰδί, dat. irr. a κλάδος.

κλᾰδί, Dor. dat. a κλείς p. κλειδί.

κλᾰδίον, τό, Dimin. a κλάδος.

κλαδίσκος, ου, ὁ, ramulus. Dim. a seq.

κλάδος, ου, ὁ, (κλάω) ramus, proprie tener et flexilis. 2) progenies, *poet.* et qua patriam, et qua parentes. Praeter formas regulares reperiuntur per metaplasmum acc. sing. κλάδα, dat. κλαδί, dat. pl. κλάδεσι, κλαδέεσσι, acc. κλάδας, quasi a κλάς. (α breve.)

κλᾰδοῦχος, ον, (ἔχω) ramulos habens.

κλᾱδοῦχος, ὁ, Dor. p. κληδοῦχος.

κλᾰδώδης, ες, (κλάδος) ramosus.

κλάδων, ωνος, ὁ, ramulus. Hesych. Dimin. ab eod.

κλάζω, f. κλάγξω, aor. 1. ἔκλαγξα, perf. vi praes. κέκλαγγα, aor. 2. *poet.* ἔκλαγον, perf. *poet.* κέκληγα, aor. 1. Dor. ἔκλαξα, part. perf. κεκληγώς, ότος, Hom. κεκλήγων, clamo, clamito, vociferor, clango, strido. 2) trans. clangere facio, Ζεὺς ἔκλαγξε βροντάν, Pind.

κλαΐζω, f. ξῶ, Dor. p. κληΐζω, κλείω, claudo.

κλαΐς, ΐδος, ἡ, Dor. p. κληΐς, κλείς, clavis.

κλαΐστρον, ου, τό, operimentum, claustrum, Dor. p. κλεῖθρον, Pind.

κλαίω, Att. κλάω, sine ι subscr. (- -) f. κλαύσομαι, κλαυσοῦμαι, rarius κλαιήσω, Att. κλᾱήσω, aor. ἔκλαυσα, perf. κέκλαυμαι, κέκλαυσμαι, lacrimor, fleo, ploro, ejulo. κλαύσεται, poenas dabit, vapulabit. 2) trans. deploro, defleo, τινά. - Medio sequiores utuntur neque saepe.

κλαιομιλία, ἡ, (ὁμιλία) flendi societas.

κλαμβός, ή, όν, mutilatus.

κλάνιον, ου, τό, armilla. Hesych. Suid.

κλάξ, ᾱκός, ἡ, clavis. Vox Dor. pro κλείς, a κλείω.

κλαξῶ, fut. a κλάζω, Dor. p. κληΐζω, κλείω.

κλάπαι, ῶν, αἱ, grallae. 2) lignei calcei quivis e lat. clava.

κλαπείς, κλαπῆναι, part. et inf. aor. 2. pass. a κλέπτω.

κλᾱρίον, τό, Dor. p. κληρίον.

κλάριος, ον, (κλῆρος) Dor. p. κλήριος, quod tamen nusquam exstat, sorte distribuens, Jovis epith. ap. Aesch. (ᾱ)

κλᾶρος, κλᾱρόω, κλᾱρονομέω, Dor. p. κλῆρος, κληρόω, κληρονομέω.

κλᾱρῶται, οἱ, (κλῆρος) servi agrum colentes apud Cretenses.

κλᾰσαυχενίζομαι, vel κλᾰσαυχενεύομαι, (κλάω, αὐχήν) fracto s. incurvato collo incedo, quod est hominum delicatulorum, Plut. Alcib. 1. ubi vide Bachrium p. 65.

κλᾰσῐβώλαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, (κλάω, βῶλαξ) glebas frangens.

κλάσις, εως, ἡ, (κλάω) fractio. 2) fractura. 3) putatio vitium. (ᾰ)

κλάσμα, ατος, τό, fragmentum, frustum defractum. Ab eod.

κλασμός, οῦ, ὁ, fractio. 2) fractura. Ab eod.

κλασταζω, i. q. κλαστάω.

κλαστάω, f. ήσω, (κλασμός) sarmenta defringo vel amputo. 2) frango.

κλαστήρ, ὁ, i. q. κλάστης.

κλαστήριον, ου, τό, frangibulum. Ab praec.

κλάστης, ου, ὁ, qui frangit, fractor. 2) qui vites amputat. Ab eod.

κλαστός, ή, όν, (κλάω) fractus.

κλαυθμονή, ῆς, ἡ, (κλαίω) ejulatus, ploratus.

κλαυθμός, ὁ, (κλαίω) fletus, lamentatio.

κλαυθμῠρίζω, i. q. seq.

κλαυμῠρίζομαι, i. q. κλαυθμυρίζομαι.

κλαυθμῠρίζω, et ίζομαι, (κλαίω) flere et vagire facio, fletum provoco. 2) fleo, vagio.

κλαυθμυρισμός, οῦ, ὁ, ejulatus, vagitus.

κλαυθμώδης, ες, (κλαυθμός) qui cum fletu fit, flebilis.

κλαυθμών, ῶνος, ὁ, (κλαίω) locus flentium, s. fletus. 2) fletus.

κλαῦμα, ατος, τό, (κλαίω) ploratus, ejulatus.

κλαυμονή, ῆς, ἡ, fletus.

κλαῦσε, Ep. p. ἔκλαυσε, aor. a κλαίω, part. κλαύσας. Hom.

κλαυσιάω, plorare cupio. 2) strideo, de janua.

κλαυσίγελως, ωτος vel ω, ὁ, fletus cum risu permixtus, lacrimae risui intermixtae, mistum lacrimis gaudium.

κλαυσίθυρος, ον, (κλαίω, θύρα) Epith. cantilenae, quam exclusus amator ad januam canit. (ῐ)

κλαυσιμᾰχος, ον, (μάχη) in pugna plorans, timidus. (ῐ)

κλαύσιμος, ον, flebilis, a seq.

κλαῦσις, εως, ἡ, (κλαίω) fletus.

κλαύσομαι, fut a κλαίω.

κλαυστήρ, ὁ, qui flet.

κλαυστικός, ή, όν, flebilis, lacrimabilis: ad lacrimas propensus.

κλαυστός, ή, όν, i. q. κλαυτός.

κλαυτος, ή, όν, (κλαίω) defletus: deflendus, lacrimabilis. 2) flebilis, lacrimabilis.

κλάω, Att. p. κλαίω, fleo. Falso scribitur κλῴω cum ι subscr. cf. κάω. (– –)

κλάω, f. κλάσω, (⏑–) Epice κλάσσω, aor. 1. ἔκλᾰσα, part. aor. 2. κλάς, aor. 1. pass. ἐκλάσθην, perf. pass. κέκλασμαι, frango, defringo, confringo. 2) i. q. κλαδεύω, κλαδάω, pampino.

κλεαννός, ή, όν, i. q. κλεεινός, Hesych.

κλέβδην, Dor. κλέβδᾱν, adv. (κλέπτω) clam.

κλεεινός, ή, όν, poet. p. κλεινός, inclitus, illustris, celeber.

κλεεννός, ή, όν, Dor. pro κλεεινός, Pind.

κλεηδών, όνος, ἡ, Ion. et Ep. p. κληδών, q. v. omen, praedictio, oraculum, Od.

κλειδίον, ου, τό, clavicula. Dimin. a κλείς.

κλειδοποιός, οῦ, ὁ, (κλείς, ποιέω) claustrarius. v. κλειθροποιός.

κλειδοῦχος, ον, (κλείς, ἔχω) clavem habens, claviger.

κλειδοφύλαξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, custos clavium, aedituus. (ῠ)

κλειδόω, f. ώσω, (κλείς) claudo, obsero.

κλείδωμα, ατος, τό, sera. A pr.

κλείδωσις, εως, ἡ, obseratio. Ab eod.

κλείζω, f. ξω, (κλέος) celebro, praedico, Pind. Ol. 1, 176.

κλειθρία, ας, ἡ, (κλείω) rima januae.

κλειθρίδιον, τό, Dim. a κλειθρία.

κλειθριώδης, ες, rimosus. A pr.

κλεῖθρον, ου, τό, (κλείω) claustrum, sera, repagulum, pessulus.

κλειθροποιός, οῦ, ὁ, (κλεῖθρον, ποιέω) claustrarius. v. κλειδοποιός.

κλεινός, ή, όν, (κλείω) inclitus, celeber.

κλεῖξαι, inf. aor. Dor. a κλείζω.

κλεῖος, τό, poet. p. κλέος, gloria. Plur. κλεῖα p. κλέα, Hes. Th. 100.

κλείς, ἡ, gen. κλειδός, acc. κλεῖδα, κλεῖν, pl. κλεῖδες, κλεῖδας, contr. κλεῖς, Ion. κληΐς, gen. κληῖδος, acc. κληῖδα, etc. in antiquiori Atthide κλῄς, κληδός, clavis, sera, repagulum. 2) jugulum. 3) Plur. κληῖδες, transtra s. juga navium, Hom. 4) fretum, Eur. Med. 213.

κλεισία, ἡ, vel κλεισιάς, άδος, ἡ, falsa scriptura p. κλισία, κλισιάς.

κλείσιον, τό, v. κλίσιον.

κλεισμός, ὁ, v. κλισμός.

κλειστός, ή, όν, (κλείω) clausus. 2) qui claudi solet.

κλεῖστρον, ου, τό, sera, claustrum.

κλεισώρεια, ας, ἡ, (κλείω, ὄρος) claustrum montis, vel montium.

κλειτοριάζω, f. άσω, i. q. seq.

κλειτορίζω, f. ίσω, myrtum muliebrem attrecto. A seq.

κλειτορίς, ίδος, ἡ, (κλείω) myrtus in natura muliebri.

κλειτός, ή, όν, (κλείω) inclitus, celeber, praeclarus.

κλεῖτος, τό, i. q. κλιτός, Hom.

κλείω, f. κλείσω, pf. pass. κέκλεισμαι vel κέκλειμαι, Ion. κληΐζω, Att. κλῄζω, claudo, occludo, includo, obsero.

κλείω, poet. p. κλέω, (κλέος) celebro, celebrem reddo: memoro, dico, perhibeo.

Κλειώ, όος, contr. οῦς, ἡ, (κλέος) Clio, una Musarum.

κλέμμα, ατος, τό, (κλέπτω) furtum, peculatus. 2) stratagema, dolus, occulte factum in utramque partem.

κλεμμάδιον, ου, τό, Dim. a κλέμμα.

κλεμμάδιος, α, ον, i. q. κλοπαῖος, κλοπιμαῖος, furto acquisitus, clandestinus, dolosus. (ᾰ)

κλεμμᾰδόν, adv. furtim.

κλεμματικός, ή, όν, furax: astutus.

κλεμμᾰτιστής, οῦ, ὁ, (quasi a κλεμματίζω) fur.

κλέμμυς, ὁ, i. q. χέλυς, testudo. (– –?)

κλέομαι, Med. a κλέω, celebror, illustris fio. ἔκλεο, 2. sing. impf. pro ἐκλέεο, Il. 24, 202.

κλεόμβροτος, ον, (κλέω, βροτός) homines celebrans, homines illustres reddens.

κλέος, κλέεος, τό, (κλέω) gloria, celebritas, splendor nominis. 2) fama, rumor.

κλέπος, εος, τό, (κλέπτω) furtum.

κλεπτέλεγχος, ον, (ἔλεγχος) fures arguens, fures deprehendens. ut κλεπτέλεγχος λίθος, apud Diosc. de aëtite, lapis, cujus indicio fures deprehenduntur.

κλεπτήρ, ὁ, i. q. κλέπτης.

κλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω) fur. item qui rem clam suscipit.

κλεπτίδης, ὁ, fur, quasi patronymicum a κλέπτης, Com.

κλεπτικός, ή, όν, (κλέπτης) furax, furtivus, furtis deditus. ἡ κλεπτική, sc. τέχνη, ars furandi.

κλέπτις, ἡ, fem. a κλέπτης, femina furax.

κλεπτίστατος, furacissimus. Superlat. Att. a κλέπτης.

κλεπτός, ή, όν, furto subreptus. 2) furtivus, furax.

κλεπτοσύνη, ης, ἡ, furtum, furacitas, fallacia, astutia.

κλέπτρια, ας, ἡ, Fem. a κλεπτήρ, femina furax.

κλέπτω, f. ψω, pf. κέκλοφα, pf. pass. κέκλεμμαι, Att. κέκλαμμαι, aor. 1. pass. ἐκλέφθην, aor. 2. pass. ἐκλάπην, κλαπῆναι, part. κλαπείς, (ᾰ) furor, suffuror, depeculor. 2) fallo, decipio. 3) celo, occulto. 4) clam facio aut dico, seq. inf. Item κλέπτων ποιεῖ, clam facit. προβαίνει τὸ πρόσω κλεπτόμενος, procedit imprudens semper abreptus, Hdt. 7, 49. μύθους κλέπτειν, mendaces rumores spargere, Soph.

κλέτας, τό, mons altus, jugum, apud Lycophr.

κλεύθω, i. q. κιλεύθω, lectum fuit a nonnullis, Il. 23, 244.

κλεψίαμβος, ὁ, instrumentum quoddam musicum vel carminis genus.

κλεψῐγᾰμος, ον, (γάμος) clam amore fruens. (ῐ) Hinc κλεψῐγαμέω, furtivo amore fruor. et κλεψιγαμία, ἡ, furtivus amor, furtum amatorium.

κλεψιμαῖος, αία, αῖον, (κλέπτω) furtivus, furto ablatus.

κλεψίνοος, ον, contr. κλεψίνους, (κλέπτω, νόος) aliud in pectore clausum habens, aliud in lingua promtum, qui aliud mente occulit, quam loquitur, seu, qui blanditia verborum alium circumvenit, et ejus mentem quasi furto quodam eripit. v. κλεψίφρων.

κλεψίνυμφος, ἡ, (νύμφη) clandestinas nuptias faciens, adultera. (ῐ)

κλεψῐποτέω, parce bibendo compotorem fallo. Suid. A seq.

κλεψῐπότης, ου, ὁ, (κλέπτω, πότης) apud Suid. sine expositione, qui fallaciter potat. v. praec.

κλεψίρρῠτος, ον, (ῥέω) furtim et per occultos meatus fluens, ut Athenis aquae fontis Clepsydrae. Hesych.

κλεψίτοκος, ον, (τόκος) partum occultans. (ῐ)

κλεψίφρων, ον, (φρήν) versutus, decipiens, animum occultans.

κλεψίχολος, ον, (χολή) bilem occultans, bilem, s. iram occultam habens. dub. lect. Lucian. Ocyp. 33.

κλεψίχωλος, ον, claudicationem occultans. (ῐ)

κλεψύδρα, ας, ἡ, (ὕδωρ) clepsydra. 2) fons quidam Athenis.

* κλέω, absol. v. κλείω, et κλέομαι.

κλεωνία, ας, ἡ, cleonia, quibusdam helenium, herba.

κλῇδες, nom. pl. a κλῄς, Att. p. κλείς.

κλήδην, adv. (καλέω) nominatim.

κληδονίζω, (κληδών) omen do. Med. augurium capio, omen accipio: ominor, vaticinor, hariolor. 2) rumorem spargo.

κληδόνισμα, ατος, τό, augurium, omen. A pr.

κληδονισμός, οῦ, ὁ, ominatio, divinatio,

augurium. Ab eod.

κληδος, ού, ό, acervus. Hesych.

κληδουχέω, (κληΐς, ἔχω) claves habeo. 2) sacerdos sum.

κληδοῦχος, ον, (κληΐς, ἔχω) claves tenens, antistes, sacerdos.

κληδών, όνος, ή, Ion. κλεηδών, Epice κληηδών, (κλέος) omen. 2) fama, rumor. 3) vocatio, i. q. κλῆσις.

κλῄζω, f. σω, (κλέος) i. q. κλείζω, celebro, praedico. 2) nomino, appello, voco.

κλῄζω, i. q. κληΐζω, κλείω, claudo.

κληηδών, όνος, ή, Epice p. κληδών.

κλήθρα, ή, Ion. κλήθρη, alnus, Od. 5, 64. 239. (Radix est κληΐζω, claudo, cf. Plin. h. n. 16, 37.)

κλῆθρον, τό, Att. p. κλεῖθρον.

κλῆθρος, ό, i. q. κλήθρα.

κληΐζω, f. ΐσω, Epice p. κλῄζω, κλείω, claudo.

κληΐζω, Ion. p. κλῄζω a κλέος, celebro, commemoro: voco, appello.

κληΐθρον, τό, Ion. p. κλῆθρον, κλεῖθρον, claustrum, clathra.

κληΐς, ΐδος, ή, Ion. pro κλείς, clavis. 2) fibula. 3) jugulus, compages colli cum trunco. 4) transtrum. (- -)

κληϊστός, ή, όν, (κληΐζω) clausus, qui claudi potest.

κληϊστός, ή, όν, (κληΐζω, κλέος) illustris, praeclarus.

κληΐω, Ion. p. κλῄω, κλείω, claudo.

κλῆμα, ατος, τό, (κλάω) palmes, sarmentum; flagellum vitigineum, virga vitea. 2) vitis, i. e. centurionatus, quia virga vitea insigne centurionum.

κλημάτινος, ή, όν, pampineus. A pr.

κλημάτινος, ίνη, ινον, sarmentitius, e sarmentis factus. Ab eod. (- ∪ ∪ ∪)

κλημάτιον, ου, τό, viticula, parvum sarmentum, aut flagellum. Dim. a κλῆμα. (- ∪ ∪ ∪)

κληματίς, ίδος, ή, κληματίδες, herbae, quae emittunt κλήματα, flagella, vitigineis flagellis similia, sarmenta. Ab eod.

κληματῖτις, ή, qs. sarmentaria, herba. (species aristolochiae). A pr.

κληματόεις, εσσα, εν, pampinosus.

κληματώδης, ες, pampinosus.

κληματόω, (κλῆμα) palmites gigno. Med. in palmites succresco.

κληρικός, ή, όν, (κλῆρος) qui censetur in clero, clericus. Eccl.

κληρίον, τό, Dim. a κλῆρος. 2) Dor. τὰ κλάρια, tabulae debiti, Plut.

κληροδοσία, ας, ή, (κλῆρος, δόσις) distributio, quae fit sorte. 2) id, quod sorte datur. 3) partium divisio. 4) hereditas.

κληροδοτέω, f. ήσω, (κλῆρος, δίδωμι) sorte distribuo. 2) heredem scribo.

κληροδότης, ου, ό, qui per sortem dat, qui distribuit agros etc. 2) testator.

κληρονομέω, f. ήσω, (κληρονόμος) hereditatem adeo, heres fio vel sum. 2) accipio, sortior, consequor in utramque partem. 3) hereditatis jure obtineo, possideo. 4) heredem relinquo.

κληρονόμημα, ατος, τό, hereditas. A praec.

κληρονομία, ας, ή, idem, proprie et metaph. Ab eod.

κληρονομικός, ή, όν, hereditarius. A praec.

κληρονόμος, ου, (κλῆρος, νέμω) heres. 2) cui sorte aliquid tribuitur, qui aliquid accipit, rem consequitur.

κληροπαλής, ές, (πάλλω) qui sorte distribuitur. 2) sorte electus, sorte creatus.

κλῆρος, ου, ό, sors s. nota, quae in vas conjicitur ad sortiendum, calculi, quibus sortimur. it. nota auguria tabellae vaticinae ex observatis inscripta. 2) ipsa sortitio. 3) quicquid sortiendo obvenit, omninoque sine opera nostra, divinitus et casu, ut 4) portio agri colono data, et κλῆροι, praedia, in quae ager omnis ab initio divisus et distributus fuit. 5) hereditatis pars, hereditas et hinc 6) facultates. 7) munus. 8) collegium eorum, qui sacris funguntur, velut possessio dei, in sacris. 9) vermiculus infestans apum favos (A κλάω, frango. Antiquitus enim fragmina glebarum aut surculorum in sortibus usucpabantur).

κληρουχέω, f. ήσω, (κληροῦχος) sorte adsignatum possideo, in sortem accipio. 2) per sortem do.

κληρουχία, ας, ή, adsignatio, qua coloniis agri sorte distribuebantur. 2) portio ipsa sorte data. 3) colonia, coloni ipsi. Ab eod.

κληρουχικός, ή, όν, pertinens ad eos, qui sortiuntur, aut qui sorte aliquid obtinuere, colonicus, ut ager. Ab eod.

κληροῦχος, ον, (κλῆρος, ἔχω) qui sorte aliquid sibi attributum possidet. 2) qui certam aliquam agri partem obtinuit, colonus. 3) qui agros possidendos sorte attribuit, triumvir coloniae deducendae.

κληρόω, (κλῆρος) sorte attribuo, τινί τι, Pind. Ol. 8, 19. 2) sorte lego, τινά: ὀμφὴν κληροῦν, voce sortem edere, Eur. Apud Eccl. Clericum facio, Clero adscribo. v. κλῆρος, 8. — Med. κληροῦμαι, in sortem adsciscor, sortior, sortes duco: accipio, habeo, τι.

κλήρωσις, εως, ή, sortitio. A pr.

κληρωτήρ, ῆρος, ό, i. q. κληρωτής.

κληρωτήριον, ου, τό, sc. χωρίον, locus, ubi magistratus sorte creantur. 2) locus in theatro, ubi magistratus sorte lecti sedebant. 3) i. q. κληρωτίς, Ar.

κληρωτής, οῦ, ό, qui sorte legit.

κληρωτί, adv. sortito, ex sorte.

κληρωτικός, ή, όν, ad sortiendum pertinens, ad sortitionem faciendam aptus.

κληρωτίς, ίδος, ή, (κληρόω) urna s. situla, in quam conjiciebantur sortes.

κληρωτός, ή, όν, sorte lectus, sorte designatus, s. electus. 2) sorte acceptus.

κληρωτρίς, ίδος, ή, urna.

κληρωτῶς, adv. (κληρωτός) sortito.

κλῄς, κλῃδός, ή, Att. p. κλείς, q. v.

κλῆσις, εως, ή, (καλέω) vocatio, citatio, invitatus, vocatus. 2) inprimis ad coenam, it. ad auxilium ferendum. 3) in jus, diciturque interdum etiam pro πρόσκλησις. 4) testimonium. 5) in libris sacris dicitur de quovis beneficio divino, quod homini sine ejus opera destinatur, offertur, datur: item vitae conditione, sorte: in quo est hebraismus. 6) κλήσεις et καλέσεις sunt Dionysio Hal. classes civium Romanorum.

κλῆσις, ή, (κλῄζω, κλείω) claudendi actio, occlusio. 2) claustrum.

κλήσω, fut. a κλῄζω.

κλητέος, έα, έον, vocandus, Adj. verb. a καλέω.

κλητεύω, f. εύσω, (καλέω, κλητός) in jus voco testimonii dicendi caussa, testimonium denuncio, antestur. 2) sum κλητήρ, subscriptor.

κλητήρ, ῆρος, ό, (καλέω) apparitor, qui in jus vocat. 2) antestatus, testis vocationis in jus: subscriptor. Ab eod.

κλητικός, ή, όν, appellativus, vocativus. Vox Gramm. A seq.

κλητός, ή, όν, (καλέω) vocatus. 2) constitutus ad aliquid beneficio alicujus, per hebraismum, cui beneficium divinum oblatum, datum est.

κλήτωρ, ορος, ό, (καλέω) vocator, accessitor, invitator. 2) praeco, viator, minister magistratus jus dicentis. 3) testis, proprie, in jus vocationis, qui potest esse ipse κλητήρ, viator, qui vocavit, item antestatus: sed deinde testis quivis.

κλῄω, contr. ex κληΐω, κλείω, claudo.

κλιβάδιον, ου, τό, clibadium, herba quaedam, quam nonnulli helxinen vicant. Diosc. cf. κλύβατις. (?)

κλιβανεύς, ό, (κλίβανος) qui fornacem curat.

κλιβανίτης, ου, ό, (κλίβανος) in fornace coctus.

κλιβανοειδής, ές, clibani formam habens.

κλίβανος, ου, ό, Att. κρίβανος, fornax, in quo hordeum coquitur. 2) fornax quaevis. 4) furnus. (- ∪ ∪)

κλιβανωτόν, τό, opus testaceum.

κλιδόν, adv. (κλίνω) i. q. ἐγκλιδόν, dub.

κλίμα, ατος, τό, inclinatio, declivitas, devexitas. 2) caeli positus certus, spatium caeli inter duos parallelos inclinans ad polum, et declinans ab aequatore. 3) terrae tractus, regio, plaga. 4) aeris temperies, clima. (∪ ∪)

κλιμάζω, i. q. κλιμακίζω.

κλιμάκειον, τό, i. q. κλιμάκιον, 2.

κλιμακηδόν, vel κλιμακίδον, adv. (κλῖμαξ) gradatim, per gradus.

κλιμακίζω, f. ίσω, (κλῖμαξ) certo luctae genere, quod κλῖμαξ appellatur. 2) perverto, detorqueo, dejicio.

κλιμάκιον, ου, τό, parva scala. 2) lignum in scalam transversum, gradus. Dim. a κλῖμαξ.

κλιμακίς, ίδος, ή, (κλῖμαξ) scala parva. 2) femina adulatrix, quae reginae in currum adscensurae dorsum substernebat. Plut. vid. κολακίς.

κλιμακίσκος, ου, ό, parva scala. Dim. a κλῖμαξ.

κλιμακισμός, ό, (κλιμακίζω) luctae genus.

κλιμακόεις, όεσσα, όεν, gradatus, scalae modo factus.

κλιμακοφόρος, ον, poet. κλιμακηφόρος, (κλῖμαξ, φέρω) scabillum gestans, per quod ascenditur in equum, currum; genus apparitoris. 2) funus in libitina gestans.

κλιμακτήρ, ῆρος, ό, (κλῖμαξ) κλιμακτῆρες, scalae gradus. 2) anni scansiles, scalares, sive climacterici, dicuntur etiam gradarii et decretorii.

κλιμακτηρικός, ή, όν, climactericus, ut annus. A praec.

κλιμακώδης, ές, (κλῖμαξ) gradatus, scalaris, qui fit per gradus.

κλιμακωτός, ή, όν, conformatus ad modum scalarum, quasi a κλιμακόω.

κλῖμαξ, ακος, ή, (κλίνω) scala, gradus. 2) instrumentum tortorum, Ar. 3) luctae genus, Soph. Tr. 520. 4) pars currus, τὸ πρόμηκες ξύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξονος, ἐκ τεσσάρων συνεστηκός, καὶ μέσας ῥάβδους, πρόσθεν μὲν πλείους, ὄπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον, Poll. 5) libitina. 6) gradatio, figura rhetorica.

κλιμακίας, ό, i. q. ἐπικλίντης, 2.

κλινάριον, ου, τό, lectulus. Dim. a κλίνη.

κλίνειος, α, ον, (κλίνη) ad lectos pertinens. (ῑ)

κλίνη, ἡ, (κλίνω) lectus: lectica. ἱερὰ κλίνη, lectisternium, pulvinar Deorum. (– –)

κλινήρης, ες, (κλίνη, ἄρω) lecto adfixus, aegrotus.

κλινηφόρος, ον, (φέρω) lectum, sellam ferens.

κλινίδιον, ου, τό, lectulus: lecticula. Dim. a κλίνη.

κλινικός, ή, όν, (κλίνη) clinicus, morbo ita decumbens, ut adsurgere nequeat. 2) medicus, qui victu et pharmacis medetur decumbentibus, et empirico opponitur: unde ἡ κλινική, sc. τέχνη, medicina methodica.

κλινίς, ίδος, ἡ, Dim. a κλίνη, lectulus, sellula.

κλινοκοσμέω, f. ήσω, lectos triclinii orno.

κλινοπάλη, ἡ, (πάλη) lucta in lectulo, concubitus. (–⏑⏑–)

κλινοπετής, ές, (πίπτω) qui in lectum procumbit, aegrotus.

κλινοπηγία, ας, ἡ, (πήγνυμι) lectorum compactio.

κλινοπήγιον, ου, τό, locus, ubi lecti compinguntur.

κλινοπηγός, οῦ, ὁ, (πήγνυμι) qui lectos s. lecticas compingit.

κλινοπόδιον, ου, τό, (κλίνη, πούς) clinopodium, lecti pediculus, frutex quidam.

κλινοποιικός, ή, όν, ad lectorum vel lecticarum fabricationem pertinens. A seq.

κλινοποιός, όν, (ποιέω) lectos s. lecticas faciens; grabatarius, lectarius.

κλινουργός, όν, (ἔργον) i. q. κλινοποιός.

κλινόπους, οδος, ὁ, (πούς) pes lecti.

κλινοφόρος, ον, i. q. κλινηφόρος.

κλινοχαρής, ές, (χαίρω) lectum amans, piger, deses.

κλιντήρ, ῆρος, ὁ, (κλίνω) sella apta ad declinandum corpus, lectus.

κλιντήριον, ου, τό, lectulus, vel sella, in qua reclini capite recumbimus. A pr.

κλιντήριος, α, ον, ad lectum pertinens, recubans in lectulo.

κλίνω, (ῑ) f. κλινῶ, aor. ἔκλινα, aor. med. ἐκλινάμην, aor. pass. ἐκλίνθην, ἐκλίθην (ῐ) perf. pass. κέκλιμαι, inclino, deflecto: reflecto, averto. 2) in perf. et plqpf. pass. cubo, jaceo, lateo: situs sum. 3) intr. vergo, inclino me.

κλισία, ας, ἡ, *Ion.* κλισίη, (κλίνω) locus, in quo recumbitur. 2) casa, tugurium, tabernaculum, tentorium. 3) stabulum. 4) sella discubitoria, aut in qua reclini capite sedemus: lectus triclinaris, vel pulvinus, culcita, super qua quis recumbit. 5) lectus. 6) discubitus, vel discumbentium classis.

κλισιάς, άδος, ἡ, *pl.* κλισιάδες, fores, porta, valvae.

κλισίηθεν, *adv.* (κλισία) e tugurio. 2) e lecto.

κλισίηνδε, *adv.* in tugurium. 2) in lectum.

κλίσιον, τό, (κλισία) cella, stabulum, ovile: lupanar, Dem. (⏑⏑⏑. Attice κλισίον, –⏑⏑)

κλίσις, εως, ἡ, (κλίνω) inclinatio, declinatio. 2) motus militum in exercitationibus. 3) declinatio, in Grammat. (⏑⏑)

κλισμός, οῦ, ὁ, (κλίνω) lectus, in quo recumbere possumus. 2) sella discubitoria.

κλιτός, ή, όν, (κλίνω) qui declinatur s. inclinatur, declivis.

κλίτος, τό, inclinatio coeli, ut κλίμα, q. v. 2) clivus, declivitas, Lyc. (⏑⏑)

κλῖτος, τό, (κλίνω) i. q. κλιτύς, Ap. Rh. 1, 599.

κλιτύς, ύος, ἡ, (κλίνω) declivitas, clivus. 2) promontorium. (υ in casibus dissyllabis longum ap. Hom., sed breve ap. Att.)

κλοιός, οῦ, ὁ, *plur. per metaplasmum* τα κλοιά, *Attice* κλῳός, (κλείω) vinculum, quod collo circumdatur, boia, furca, collare.

κλοιόω, (κλοιός) collari includo.

κλοιώτης, ου, ὁ, qui collari inclusus est.

κλοιωτός, ή, όν, (κλοιόω) collari inclusus vel septus.

κλονέω, f. ήσω, (κλόνος) commoveo, agito tumultuose, turbulentum reddo. 2) quatio, concutio. *Medio* irascor, indignor. 2) rixor, contendo.

κλόνησις, εως, ἡ, concussio, perturbatio. 2) confluxus cum vi, aut strepitu. 3) pugna. A praec.

κλόνις, εως, ἡ, os lumbare. Antim.

κλονόεις, όεσσα, όεν, (κλόνος) tumultuosus, turbulentus.

κλονοκάρδιος, ον, (καρδία) animum perturbans, cor movens.

κλόνος, ου, ὁ, motus tumultuosus, tumultus, ut aquarum undantium, aut arborum a ventis agitatarum: strepitus: concussio: pugna: bellum.

κλονώδης, ες, idem quod κλονόεις.

κλοπαῖος, αία, αῖον, (κλοπή) furtivus.

κλοπεία, ας, ἡ, (κλοπεύω) furtum, ipsa furandi vel decipiendi actio. v. κλοπία.

κλοπεῖον, τό, quod furto abreptum est.

κλοπεύς, έως, ὁ, (κλοπή) fur.

κλοπεύω, f. εύσω, (κλοπή) furor, clam intercipio.

κλοπέω, f. ήσω, idem et ab eod. *dub.*

κλοπή, ῆς, ἡ, (κλέπτω) furtum, subreptio.

κλοπία, ας, ἡ, (κλοπός) idem.

κλοπιμαῖος, αία, αῖον, (κλόπιμος) furtivus.

κλοπιμαίως, *adv.* furtim.

κλόπιμος, ίμη, ιμον, (κλοπός) furtivus, furto ablatus.

κλόπιος, α, ον, vel -ος, ον, (κλώψ) furax, furtivus. 2) subdolus.

κλοπός, ὁ, i. q. κλοπεύς, κλώψ, fur.

κλοποφορέω, f. ήσω, (κλοπή, φέρω) furto aufero, furtim capito.

κλοτοπεύω, f. εύσω, latenter furor et subduco tempus, subterfugio, cunctor, tergiversor, verba do, decipio, Il. 19, 149.

κλύβατις, herba, quae et helxine, et Lat. parietaria dicitur. (⏑⏑⏑)

κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, fluctuo.

κλυδασμός, οῦ, ὁ, fluctuatio. A pr.

κλύδων, ωνος, ὁ, (κλύζω) fluctus, unda. 2) aestus, tempestas. (⏑–)

κλυδωνίζομαι, f. ίσομαι, fluctuo, fluctibus agitor. A praec.

κλυδώνιον, ου, τό, parvus fluctus, parva unda, minima fluctuum agitatio. 2) fluctus, unda. 3) aestus. Dim. a κλύδων.

κλύζω, f. κλύσω, (ῡ) alluo. ἐκλύσθη θάλασσα, mare turbatum est, Hom. κύματα κλύζεσκον ἐπ' ἠϊόνος, fluctus in litora strepebant, Il. 23, 61. 2) abluo, eluo, lavo: clystere perluo, τινά: inundo, mergo.

κλῦθι, 2 sing. imperat. aor. a κλύω, Hom.

κλύμενον, ου, τό, clymenon, herba quaedam.

κλύμενος, η, ον, (κλύω) i. q. κλυτός, illustris, celeber. (ῠ)

* κλῦμι, vide κλύω.

* κλύς, nom. absol. i. q. κλύδων, unde acc. κλύδα, Nic. (⏑⏑)

κλύσις, εως, ἡ, (κλύζω) lavatio. 2) infusio. 3) clyster.

κλύσμα, ατος, τό, ablutio, lotio. 2) ipsa actio abluendi. 3) aestuarium.

κλυσμάτιον, τό, Dim. a κλύσμα.

κλυσμός, ὁ, (κλύζω) fluctuatio, undarum strepitus.

κλυστήρ, ῆρος, ὁ, (κλύζω) id, quo alvus eluitur. 2) ipsum instrumentum, quo illa elutio fit.

κλυστήριον, ου, τό, parvus clyster. Dim. a pr.

κλῦτε, 2 plur. imperat. aor. a κλύω, Hom.

κλυτόβουλος, ον, (κλυτός, βουλή) consiliis clarus, praeclara consilia agitans, epith. Mercurii.

κλυτόδενδρος, ον, (δένδρον) arboribus clarus.

κλυτοεργός, όν, (κλυτός, ἔργον) inclitus artifex, seu qui res, merces, arma, utensilia parat inclita, quorum fama ad multos, etiam posteros, pervenit. v. κλυτοτέχνης.

κλυτόκαρπος, ον, praeclarum fructum habens.

κλυτόμαντις, εως, ὁ, inclitus vates, *dub.*

κλυτομήτης, ου, ὁ, inclitus prudentia, v. seq.

κλυτόμητις, ι, (μῆτις) inclitus prudentia, epith. Vulcani.

κλυτόμοχθος, ον, inclitus laboribus.

κλυτόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, clarus liberis.

κλυτόπωλος, ον, celeber equis, eques insignis.

κλυτός, ή, όν, vel κλυτός, όν, (κλύω) inclitus, clarus, cujus nomen et res gestae multorum ad aures pervenere. 2) vocalis, cujus vox audiri potest, strepitum edens, obstrepens.

κλυτοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) celeber artifex, arte clarus.

κλυτότοξος, ον, (τόξον) arcu et jaculis insignis.

κλυτόφημος, ον, (φήμη) clarus.

κλύω, (ῡ) impf. ἔκλυον, 2. sing. et plur. imperat. aor. κλῦθι, κλῦτε, quasi a κλῦμι, et cum reduplicatione κέκλυθι, κέκλυτε, 1) audio, exaudio, auribus percipio, *c. acc. rei et c. gen. pers.* 2) audio, cognosco, comperior. 3) exaudio, *c. gen. pers.* 4) ausculto, obtempero, obedio, morem gero, c. *gen. pers.* 5) ut ἀκούω, audio, i. e. nominor, dicor. – Vox *mere poetica*.

κλωβός, οῦ, ὁ, cavea avium. Ex Epigr.

κλωγμός, οῦ, ὁ, (κλώζω) vox, proprie graculorum, tum vero gallinaceorum, itemque equitum. (sonitus palati et gutturis; ap. Xen.) 2) sonus, quo quis explodebatur e theatro.

Κλώδωνες, ώνων, αἱ, Bacchae s. Maenades. *Vox Macedonica.*

κλώζω, clamo more graculorum etc. v. κλωγμός. 2) sibilo. 3) explodo e theatro. Proprie excito sonum quendam in ore, qualis auditur in pronunciatione verbi istius primae syllabae.

κλώθω, f. ώσω, neo. 2) glomero. 3) torqueo. κλώθεσθαι, fato destinari. κεκλωσμένα, fato destinata. v. κλώσκω. Hinc

Κλωθώ, όος, contr. οῦς, ἡ, Clotho, una Parcarum.

κλωμακόεις, όεσσα, όεν, clivosus, adscensu difficilis, *item* montuosus. A seq.

κλῶμαξ, ᾶκος, ὁ, scopulus.

κλών, ωνός, ὁ, (κλάω, v. dicta ad κλάδος) ramus, surculus, qui flecti potest, vel deputari solet. κλῶνες ποδῶν, plantae pedum.

κλώναξ, ᾶκος, ὁ; Hesych. *Dim.* a κλών.

κλωνάριον, et κλωνίον, ου, τό, idem, *Dim.* ab eod.

κλωνίζω, f. ίσω, ramulos, surculos amputo. Suid. Ab eod

κλώνιον, ου, τό, idem quod κλωνάριον.

κλῳός, οῦ, ὁ, boia, furca. Att. pro κλοιός.

κλωπᾶσθαι, (κλώψ) furari, furtim, clanculum, sine strepitu incedere aut aliquid agere, Hesych.

κλωπεία, ας, ἡ, furtum. A seq.

κλωπεύω, f. εύσω, (κλώψ) furor.

κλωπήϊος, α, ον, (κλωπεία) furtivus, clandestinus.

κλωπικός, ή, όν, (κλώψ) furax.

κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) fure patre natus: cujus pater ignoratur.

κλῶσις, ἡ, stamen, textura, filum.

κλώσκω, i. q. κλώθω, Hesych.

κλῶσμα, ατος, τό, filum nendo deductum, glomus. 2) fascia, quam ornatus caussa stolis talaribus addunt. Ab eodem.

κλωσμάτιον, τό, Dim. a κλῶσμα.

κλωσμός, οῦ, ὁ, idem quod κλωγμός.

κλώσσω, i. q. κλώζω, Suid.

κλωστήρ, ῆρος, ὁ, (κλώθω) filum nendo deductum. 2) filum Parcarum. 3) ipsa fili deductio. 4) fusus.

κλωστής, οῦ, ὁ, qui stamina digitis torquet, qui fila deducit. Ab eod.

κλωστομάλλος, ον, (μαλλός) i. q. στεψιμαλλος, Eustath.

κλωστός, ή, όν, (κλώθω) nendo vel digitis inter nendum tortus, connexus vel contortus.

κλώψ, ωπός, ὁ, (κλέπτω) fur, raptor, praedo: grassator, latro, qui vias obsidet, et viatores pecunia vestibusque spoliat.

κμέλεθρον, τό, i. q. μέλαθρον, lingua Pamphyliorum.

κμητός, ή, όν, (κάμνω) elaboratus, factus. Hesych.

κναδάλλω, i. q. κνάω.

κναίω, i. q. κνάω.

κνακίας, ου, ὁ, Dor. p. κνηκίας.

κνακός, ά, Dor. p. κνηκός.

κνακών, ὁ, Dor. p. κνηκών. (ᾱ)

κνᾱμός, ὁ, Dor. p. κνημός.

κνάμπτω, antiquioris Atticismi p. γνάμπτω, incurvo, flecto: robore vinco.

κνάπτω, i. q. γνάπτω, (κνάω) carmino, carpo, ut fullones; polio, pecto: verbero: lacero. Formam κνάπτω Attici antiquiores praeferunt, v. Herm. ad Soph. Aj. 1010. Blomf. gloss. ad Aesch. Pers. 582.

κνάπτωρ, ὁ, poet. p. κναφεύς.

κνάσω, κνάσαι, Dor. pro κνήσω, κνῆσαι, fut. et aor. a κνάω.

κνάφαλον, ου, τό, (κνάπτω) floccus fullonico carduo detractus. 2) tomentum a floccis fullonicis. (ᾰ)

κναφεῖον, ου, τό, officina fullonis, fullonica. A seq.

κναφεύς, έως, ὁ, (κνάπτω) fullo, qui carduo pectit et destringit pannos.

κναφευτικός, ή, όν, fullonicus.

κναφεύω, f. εύσω, fullonicam exerceo, sum fullo. it. κναφέω.

κναφήϊον, τό, officina fullonis, Ion. pro κναφεῖον, γναφεῖον.

κναφικός, ή, όν, fullonicus. A seq.

κνάφος, ου, ὁ, (κνάπτω) carduus fullonicus.

κνάψις, εως, ἡ, (κνάπτω) carminatio, politio, quae fit a fullonibus carpendo et vellendo.

κνάω, inf. κνᾶν, Att. κνῆν, f. κνήσω, aor. 1. ἔκνησα, 3 sing. aor. 2. Ep. κνῆ, Il. 11, 639. rado, scalpo, scabo, frico. 2) pruritum moveo, titillo. (– –) cf. κναίω, quod est dialecti vulgaris.

κνεφάζω, f. άσω, (κνέφας) obscuro, tenebras obduco.

κνεφαῖος, αία, αῖον, it. -αῖος, ον, (κνέφας) tenebricosus, caliginosus, obscurus. 2) qui aliquid facit sub tenebras matutinas, vespertinas aut nocturnas.

κνεφαίως, adv. obscure.

κνέφαλον, ου, τό, tomentum, pulvinus. vide κνάφαλον, quae melior est lectio. Suid. Hesych. cf. Lobeck. Phryn. p. 173.

κνεφάεος, ον, poet. p. κνεφαῖος.

κνέφας, ᾰος, τό, Att. gen. κνέφους, dat. κνέφᾳ, Epice κνέφαϊ, ap. recentiores poet. κνέφει, caligo, tenebrae, obscuritas, umbra. 2) crepusculum. 3) diluculum, s. ultima pars noctis.

κνέωρος, ὁ, herba, quae et θυμελαία, linguam mordens.

κνῆ, vide κνάω.

κνηθιάω, i. q. κνηστιάω, κνησείω.

κνηθμός, οῦ, ὁ, pruritus.

κνήθω, f. κνήσω, (κνάω) scalpo, scabo, frico. 2) pruritum moveo, titillo, proprie et metaph. animum commoveo vehementius. 3) irrito, ad iram provoco, et 4) κνήθομαι, prurio.

κνηκεῖος, α, ον, (κνῆκος) niger aut fulvus, aquilae epith. apud Lycophr.

κνηκέλαιον, τό, (κνῆκος, ἔλαιον) oleum cneci.

κνηκοειδής, ές, cneci speciem gerens, cneci similis, Hesych.

κνηκίας, ου, ὁ, (κνῆκος) lupus, a colore, ut videtur.

κνήκινος, ίνη, ινον, (κνῆκος) a cneco confectus.

κνηκίς, ῖδος, ἡ, macula albida, nubecula albida. (ῐ)

κνηκόπυρος, ον, (πυρός) flavus in modum tritici.

κνῆκος, ου, ἡ, cnacus, herba, flore croceo.

κνηκός, ή, όν, flavus, rutilus, luteus, croceus, albidus. A pr.

κνηκώδης, ες, cneco similis. Ab eod.

κνήκων, ωνος, ὁ, Dor. κνάκων, hircus ap. Theocr. a colore. cf. κνηκός.

κνῆμα, ατος, τό (κνάω) ramentum, id, quod abraditur: pruritus.

κνημαῖος, αία, αῖον, (κνήμη) tibialis, ad tibiam pertinens.

κνήμαργος, ον, (ἀργός) qui crassas aut candidas tibias habet. Epith. tauri ap. Theocr.

κνήμη, ης, ἡ, tibia, crus. 2) sura. 3) tibia in rota, radius.

κνημία, ἡ, radius rotae. A pr.

κνημιαῖος, α, ον, i. q. κνημαῖος, Hipp.

κνημιδοφόρος, ον, (κνημίς, φέρω) qui ocreas seu tibialia gestat, ocreatus.

κνημιδωτός, ή, όν, idem.

κνημίς, ῖδος, ἡ, (κνήμη) tibiale. 2) ocrea. 3) rotae radius. (ῑ)

κνημοπαχής, ές, (κνήμη, παχύς) cruris, tibiae, surae crassitudinem aequans.

κνημός, οῦ, ὁ, (κνήμη) pars montis, quae a pede ipsius ascendit. 2) locus saltuosus.

κνημώδης, ες, (κνήμη) egregiam suram habens.

κνησείω, prurio, Desid. a κνάω.

κνησιάω, idem.

κνῆσις, εως, ἡ, (κνάω) fricatio, frictio, rasura.

κνησίχρυσος, ον, (κνάω, χρυσός) aurum radens.

κνῖσμα, ατος, τό, idem quod κνῆμα, morsus, ictus. 2) strigilis.

κνησμονή, ῆς, ἡ, (κνάω, κνήθω) fricatio, fricandi motus. 2) prurigo.

κνησμός, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo.

κνησμώδης, ες, pruritum excitans.

κνηστήρ, ῆρος, ὁ, (κνάω) qui radit. 2) radula.

κνηστήριον, ου, τό, radula. A pr.

κνηστιάω, (κνάω) prurio.

κνῆστις, εος, ἡ, (κνάω) cultellus, radula, dat. sing. κνήστι: Il. 11, 640. 2) i. q. κνησμός, pruritus.

κνηστίς, ίδος, ἡ, lanceola, acus, calamistrum, Plut. Anton. 86.

κνηστός, ή, όν, (κνάω) rasus, sectus, concisus.

κνῆστρον, ου, τό, idem quod κνηστήριον. 2) i. q. κνέωρος.

κνήφη, ης, ἡ, (κνάω) pruritus, prurigo. 2) scabies, morbus.

κνίδα, acc. irr. a κνίδη, quasi a κνίς, Opp. (⏑⏑)

κνιδάω, (κνίδη) urticis flagello. 2) mordeo, prurio.

κνιδέλαιον, ου, τό, oleum e grano Cnidio.

κνίδη, ἡ, (κνίζω) urtica. 2) urtica marina, piscis nomen.

Κνίδος, ἡ, urbs Cariae. Scribitur etiam Γνίδος. Adj. Κνίδιος, α, ον. (ῑ)

κνιδόω, i. q. κνιδάω.

κνίδωσις, εως, ἡ, (κνιδόω) punctura et pruritus, sive uredo, qualis ab urtica excitatur. (– – ⏑)

κνίζα, ἡ, Ion. κνίζη, i. q. κνίδη. A seq.

κνίζω, f. σω, Dor. ξω, (κνάω, κνήθω) rado, scalpo: per summa et leviter derado: abrado, seco, decarpo: scarifico. 2) prurio, pruritum moveo, urticae in modum uro. Hinc 3) metaph. pruritum moveo, irrito, sollicito, titillo: vehementer animum commoveo, indignationem moveo, molestus sum, sollicitudine afficio sive iracundiae sive amoris: mordeo, pungo, vellico. (κνίσω, ⏑ –)

κνιπεία, ἡ, (κνιπός) sordida avaritia, parsimonia nimia.

κνῖπία, ἡ, i. q. praec.

κνιπολόγος, ου, ὁ, (κνίψ, λέγω) nomen avis, culicibus vel etiam vermibus ligna erodentibus infestae, quasi culicilega.

κνιπός, όν, (κνίζω) parcus, necessariis etiam abradens quid, tenuiter vivens.

κνιπότης, ητος, ἡ, pruritus, aut lippitudo sicca. Galen. Lex. Hippocr.

* κνίς, nom. obsol. unde acc. κνίδα, q. v.

κνίσα, ἡ, i. q. κνίσσα, dub. Secundum Draconem p. 21, 4. scribendum est κνῖσα. cf. Dindorf. ad Ar. Pac. 1040.

κνίσδω, Dor. p. κνίζω.

κνίσμα, ατος, τό, (κνίζω) vellicatio. 2) pruritus. 3) ignes, quibus amantum pectora uruntur. 4) punctiunculae malevolentiae, simultatis, vindictae.

κνισμός, οῦ, ὁ, (κνίζω) pruritus; prurigo. 2) pruritus venereus. 3) dissidium et jurgium inter amantes.

κνισμώδης, ες, pruriens. A pr.

κνίσσα, ης, ἡ, Ep. κνίσση, nidor, arvinae s. pinguedinis aliis incensae fumus. 2) odor et vapor e carnibus, quae torrentur aut assantur. 3) ipsa pinguedo, arvina aut adeps. Scribitur etiam κνίσα, Ep κνίση, quod in Homericis praetulit Guil. Dindorf.

κνισσᾶεις, εσσα, εν, Dor. p. κνισσήεις. (ᾱ)

κνισσάλεος, α, ον, nidore plenus, odorem emittens.

κνισσᾶντι, dat. Dor. p. κνισσάεντι a κνισσάεις i. e. κνισσήεις.

κνισσάριον, τό, Dim. a κνίσσα.

κνισσάω, (κνίσσα) vaporo, suffio, de sacrificantibus. 2) nidore inficio s. repleo, πόλιν, ἀγυιάς, Ar. 3) carnibus pinguibus repleo, βωμούς, Eur. — Med. in fumum s. vaporem convertor, mutor.

κνισσήεις, ήεσσα, ῆεν, (κνίσσα) nidore plenus, nidori similis.

κνισσηρός, ά, όν, i. q. κνισσήεις.

κνισσοδιώκτης, ου, ὁ, qui nidorem sectatur, parasitus.

κνισσοκόλαξ, ακος, ὁ, idem.

κνισσολοιχία, ας, ἡ, liguritio, qua quis cibus pinguibus lingendis inhiat. 2) liguritio quaevis. A seq.

κνισσολοιχός, όν, (κνίσσα, λείχω) liguritor, gulosus, qui pinguedinem lambit, qui pinguibus inhiat.

κνίσσος, τό, rarior forma p. κνίσσα.

κνισσός, όν, i. q. κνισσήεις, pinguis. 2) i. q. λίχνος, gulosus, nidoris appetens.

κνισσοτηρητής, οῦ, ὁ, i. q. κνισσοδιώκτης.

κνισσόω, i. q. κνισσάω, scribitur etiam κνισόω. 2) nimium asso.

κνισσώδης, ες, nidorosus, nidore plenus.

κνισσωτός, ή, όν, (κνισσόω) idem.

κνιστός, ή, όν, (κνίζω) concisus, consectus.

κνίψ, ὁ, gen. κνιπός, nom. pl. κνῖπες, (κνίζω) formicae minoris genus, mel consectans ficosque arrodens. 2) culex: vermiculus, qui innascitur folliculis ulmi, ligna arrodens. Dicitur etiam ἡ σκνίψ.

κνοῦ, ῦ, Ion. p. χνόη.

κνοῦ, ῦ, (κνάω) strepitus axis, rotae vel pedum.

κνόος, ὁ, contr. κνοῦς, i. q. κνόη.

κνόω, i. q. κνάω, Hesych.

κνῦ, res minima, floccus, hilum, quod et γρῦ, in formula οὐδὲ κνῦ.

κνύζα, ἡ, (κνύω, κνάω) prurigo. 2) scabies.

κνύζα, ἡ, contr. p. κόνυζα, Theocr.

κνυζάω et κνυζάομαι, gannio, proprie, ut canis queribundum ululatum edens. 2) gannio, vel queribunde vel adulatorie. 3) vagio. 4) ululo.

κνυζέω, idem.

κνυζηθμός, οῦ, ὁ, (κνυζάω) gannitus canis adulatorius et queribundus. 2) ploratus seu vagitus infantis. 3) rugitus.

κνύζημα, ατος, τό, vagitus. Ab eod.

κνύζομαι, idem quod κνυζάω.

κνυζόω, f. ώσω, (κνύος, κνύζα) scabie infesto seu deturpo. 2) deturpo, deformo.

κνύζω, κνύζομαι, i. q. κνυζάω.

κνύζω, i. q. κνύω, κνάω.

κνῦμα, τό, (κνύω) scalptura. 2) pulsatio ostii.

κνύος, εος, τό, (κνύω) scabies, prurigo. 2) perditio, corruptio. 3) vitiligo. (⏑⏑)

κνύω, f. ύσω, (κνάω) scalpo, rado, leviter tango: impr. τὴν θύραν, ostium pulso, Ar. (– –)

κνωδαλίζω, (κνώδαξ) clavis figo.

κνωδάκιον, τό, Dim. a κνώδαξ. (ᾰ)

κνώδαλον, τό, bestia, animal ferum, noxium et rapax. 2) Adj. κνώδαλον εὗρε γέροντα, immanem senem, Hom. h. Merc. 188. (a κινέω pro κινώδαλον.)

κνώδαξ, ακος, ὁ, (ὀδούς) clavus, cuneus.

κνώδων, οντος, ὁ, (ὀδούς) mucro; cuspis seu acies gladii, securis, ensis, et omne in acutum desinens. 2) dentale in venabulo, quod hominem ab apro tuetur.

κνωπόμορφος, ον, (κνώψ) monstriformis, monstrosus.

κνώσσω, profunde dormio, sterto, cubo.

κνώψ, ὁ, ἡ, gen. κνωπός, i. q. κινώπετον, Nic.

κνώλυμος, ὁ, stolidus, amens, fatuus. (⏑–⏑⏑)

κοάξ, vox ranarum, Ar. Ran. 208.

κοάω, v. κοέω.

κοβαλεία, ας, ἡ, impostura, quae fit joco, deceptio ludicri speciem habens. 2) adulatio dolosa hominis improbi. A seq.

κοβαλεύω, decipio, impono, sum κόβαλος.

κοβαλία, ίας, ἡ, idem quod κοβαλλία.

κοβαλίκευμα, ατος, τό, deceptio, impostura, astutum et dolosum facinus. A seq.

κοβαλικεύω, f. εύσω, idem quod κοβαλεύω.

κόβαλος, ου, ὁ, dicax, inepte loquax, vafer, maleficus, adulator, impostor. 2) daemon quidam: (Nostri quoque Germani daemones ejusmodi, ludificatione et irrisione hominum gaudentes, Cobaltos vel Coboltos appellant).

κόβειρος, ὁ, ridiculus, scurra, dicax, Hesych. κόβειρα, ἡ, femina dicax.

κογχάριον, ου, τό, Dim. a seq.

κόγχη, ης, ἡ, concha, ostreum marinum et aquatile. 2) mensura conchae capacitatem aequans. 3) vasculum in modum conchae cavatum. 4) oculi cavum.

κογχίον, ου, τό, conchula. Dim. a praec.

κογχίτης, ου, ὁ. sc. λίθος, conchites, lapis. Ab eod.

κογχοειδής, ές, (κόγχη, εἶδος) conchae similis.

κογχοθήρας, ου, ὁ, qui venatur conchas.

κόγχος, ου, ὁ, vel ἡ, idem quod κόγχη. 2) hemicranium capitis. 3) conchis, cibus pauperum.

κογχύλη, ης, ἡ, (κόγχη) murex, purpura; conchae marinae genus. (ῠ)

κογχυλίας, ου, ὁ, i. q. κογχίτης.

κογχυλιάτης, ου, ὁ, i. q. κογχυλίας.

κογχυλιευτής, οῦ, ὁ, piscator conchyliorum.

κογχύλιον, ου, τό, (κογχύλη) conchylium, concha, murex; conchae genus membranae aeque instruendae, ac vestibus inficiendis aptum. 3) lana s. vestis conchylii cruore infecta. 4) testa ostrei. (ῠ)

κογχυλιώδης, ες, conchyliatus. 2) conchylii formam habens. A pr.

κογχυλιωτός, ή, όν, (κογχύλιον) muricatus.

κογχώδης, ες, i. q. κογχοειδής.

κοδομεῖον, ου, τό, instrumentum, quo ad fringendum hordeum utebantur veteres. A seq.

κοδομεύς, έως, ὁ, (κοδομεύω) qui hordeum frigit et torret.

κοδομεύτρια, ἡ, i. q. κοδομεύς, Fem. κοδομεύτρια. A seq.

κοδομεύω, hordeum frigo ac torreo. 2) in furno vel vase frigo.

κοδομή, ἡ, serva, ab opere torrendi hordei. Hesych.

κοδράντης, ου, ὁ, quadrans, s. quarta pars assis. Vox Latina.

κοδύμαλον, τό, mespilus.

κοέω, vel κοάω, rara Ion. forma p. νοέω, intelligo, sentio.

κοθαρός, κοθαρίζω, Dor. p. καθαρός, καθαρίζω.

κόθορνος, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum, quod crura operiebat, et loris constringi et laxari poterat, utrique pedi et utrique sexui aptum, actoribus tragicis proprium. Inde homo inconstans, mutabilis in horas, versipellis, et temporibus serviens.

κοθουρίς, ἡ, vulpes. Hesych. v. κολουρίς.

κόθουρος, ον, Hes. op. 306. epith. fucorum, i. q. κόλουρος, aculeo carens. Alii scribunt κύθουρος, quasi a κεύθω et οὐρά proprie caudam abscondens.

κοθώ, ἡ, i. q. βλάβη, v. κόθουρος.

κοΐ, vox grunientium porcellorum, apud Aristoph. unde κοΐζω, fut. ίξω, grunnio, apud. eund. (⏑–)

κοΐκινος, η, ον, (κοΐξ) a foliis τοῦ κοΐκος factus. (?)

κοικύλίων, ὁ, stultus, stupidus.

κοικύλλειν, circumspectare, apud Aristophan. ubi alii aliter.

κοιλαίνω, f. ανῶ, aor. ἐκοίλανα, inf. κοιλᾶναι et κοιλῆναι, (κοῖλος) cavo, excavo.

κοίλανσις, εως, ἡ, excavatio. 2) cavitas. A praec.

κοιλάς, άδος, ἡ, (κοῖλος) vallis cava, convallis, caverna, spelunca, item, mare. κοιλάδες, cavernae. 2) adj. fem. a κοῖλος, poet.

κοίλασμα, τό, (κοιλαίνω) cavitas.

κοιλέμβολον, ου, τό, (κοῖλος, ἐμβολή) acies cava, aciei modus, quum duplicis phalangis posteriora cornua conjuncta sunt, anteriora disjuncta.

κοίλη, ἡ, caverna.

κοιλία, ας, ἡ, (κοῖλος) venter, alvus, ventriculus. 2) uterus.

κοιλιακός, ή, όν, coeliacus, alvinus, qui excrementa semicocta et fluida subito reddit. A pr.

κοιλίδιον, ου, τό, ventriculus. Dimin. a κοιλία.

κοιλιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (δαίμων) cui venter deus est, qui in gula et ventre summum bonum ponit.

κοιλιόδεσμος, ου, ὁ, ventrale, vinculum, quo venter revincitur.

κοιλιόδουλος, ον, ventris servus, ventri deditus.

κοιλιολυσία, ας, ἡ, (κοιλία, λύσις) ventris solutio, s. resolutio.

κοιλιολυτικός, ή, όν, ventris solutionem efficiens.

κοιλιοπώλης, ου, ὁ, qui vendit ventres et omasa.

κοιλιούχιον, ου, τό, vel follis, ventrale, κοιλιόδεσμος, vel armarium, arca pecuniaria, ap. Theophrast. char. 28, s. dub.

κοιλιοφορέω, f. ήσω, gravida sum. Epiphanius.

κοιλίσκος, ὁ, (κοῖλος) culter chirurgicus in anteriori parte excavatus.

κοιλιοσκωτος, ὁ, i. q. κοιλίσκος.

κοιλιώδης, ες, (κοιλία) ventriosus, ventris speciem habens.

κοιλίωσις, εως, ἡ, (quasi e κοιλιόω) cavitas, venter.

κοιλογάστωρ, ορος, (γαστήρ) magnum ventrem habens, item ileum magnum, ut ciseulus.

κοιλοκρόταφος, ον, tempora capitis cavata habens.

κοιλόπεδος, ον, (κοῖλος, πέδον) valles habens, Epith. terrae, agri.

κοῖλος, κοίλη, κοῖλον, cavus, concavus, depressus. Dicitur etiam de partibus rerum, in quibus est cavum, ut κοίλη ναῦς, sentina, carina. b) totum cavum a carina ad tabulata et foros. κοῖλον χωρίον, regio montibus cincta. Hinc Subst. τὸ κοῖλον, ου, cavum, et τὰ κοῖλα, ων, illa cava lateris.

κοιλοσταθμέω, f. ήσω, fornico, camero. LXX. A seq.

κοιλόσταθμος, ον, cava habens stabula, i. e. stabula fornicata, vel habitans in ejusmodi stabulo. LXX.

κοιλοστομία, ας, ἡ, vitium, quo vox velut in specu obscuratur, et quasi in recessu auditur. A seq.

κοιλόστομος, ον, (στόμα) qui quasi cavo ore loquitur, h. e. obscure.

Κοιλοσυρία, ας, ἡ, Coelesyria, regio Asiae inter montes.

κοιλοσώματος, ον, (σῶμα) valde capax. epith. vasis etc.

κοιλότης, ητος, ἡ, (κοῖλος) cavum.

κοιλοφθαλμία, ίας, ἡ, (κοιλόφθαλμος) oculorum profunditas.

κοιλοφθαλμιάω, cavis oculis sum, oculi mihi recedunt. A pr.

κοιλόφθαλμος, ον, qui cavis est oculis, cujus oculi subsidunt, recesserunt.

κοιλοφυής, ές, natura cavus.

κοιλόφυλλος, ον, (φύλλον) concava folia habens.

κοιλόφωνος, ον, (φωνή) obscuram vocem edens.

κοιλοχείλης, ες, (χεῖλος) labia concava s. marginem cavum habens.

κοιλόω, f. ώσω, (κοῖλος) cavo.

κοίλωμα, ατος, τό, cavum. 2) ulcus in cornea tunica oculi. 3) mare, it. alveus fluminis. A pr.

κοιλώνυξ, υχος, (ὄνυξ) cavas ungulas habens.

κοιλώπης, ὁ, fem. κοιλῶπις, i. q. κοιλωπός.

κοιλωπός, όν, (ὤψ) cavos oculos habens. 2) cavus adspectu, cavus.

κοιμάω, f. ήσω, sopio, dormitum duco, in lecto colloco. 2) lenio, mitigo, pacem et otium tribuo. Med. κοιμάομαι, f. ήσομαι cubo dormiendi gratia, dormio, obdormio: morior: quiesco: sepultus jaceo.

κοίμημα, ατος, τό, dormitio. A pr.

κοίμησις, εως, ἡ, dormitio, somnus: mors, obitus. Ab eod.

κοιμητήριον, ου, τό, coemeterium, locus, in quo dormitur. 2) locus, in quo humana corpora humantur. (Sed hoc sensu solummodo a Scriptt. christianis usurpatur, qui mortem pro somno habebant, unde aliquando cuique sit rursus evigilandum). Ab eod.

κοιμίζω, f. ίσω, i. q. κοιμάω, somnum induco, sopio. 2) opprimere vim alicujus rei et frangere, ut irae, fluctuum, venti.

κοιμιστής, οῦ, ὁ, qui sopit. A pr.

κοινάν, ᾶνος, ὁ, Dor. i. q. κοινων, Pind. P. 3, 50. ubi v. Boeckh. v. 28.

κοινανία, Dor. p. κοινωνία, Thuc. 5, 79. cf. Poppo T. 1. p. 244.

κοινάω, i. q. κοινόω.

κοινεῖον, et κοινίον, ου, τό, (κοινός) lupanar: caupona.

κοινῇ, adv. communiter, in commune. 2) publice. Ab eod.

κοινηλογέομαι, colloquor cum aliquo, sermones confero, consilia cum aliquo communico. cf. κοινολογέομαι.

κοινισμός, ὁ, (quasi a κοινίζω) varias dialectos inter loquendum confundo.

κοινοβιακός, ή, όν, κοινοβιακοί, (κοινόβιον) qui et simul habitant, et eodem vitae genere utuntur.

κοινοβιάρχης, ου, ὁ, (ἀρχή) coenobiarcha, contubernii praefectus, abbas.

κοινόβιον, ου, τό, coenobium, id est, vitae communis monachorum habitatio, vitae fortunarumque communitas. A seq.

κοινόβιος, ον, consors.

κοινοβιότης, ητος, ἡ, consortium. A praec.

κοινοβλαβής, ές, (βλάπτω) in commune noxius.

κοινοβουλευτικός, ή, όν, ad commune consilium pertinens.

κοινοβουλέω, f. ήσω, communiter consulto, consilia confero, delibero cum alio una. A seq.

κοινοβούλης, ὁ, (κοινός, βουλή) senator.

κοινοβουλία, ας, ἡ, commune consilium, voluntatis communicatio. A pr.

κοινοβούλιον, ου, τό, idem.

κοινοβωμία, ἡ, (βωμός) ara communis, i. e. quum plures dii in una colantur ara.

κοινογάμια, τά, (γάμος) communes et promiscuae nuptiae, conubium.

κοινογενής, ές, (γένος) qui communis est generis, ut mulus ex asino et equa.

κοινογονία, ας, ἡ, generatio prolis ex alieni generis animali. v. ἰδιογονία.

κοινοδημεί, adv. (δῆμος) vulgo, publice.

κοινοδήμιον, ου, τό, publicum. Suid.

κοινοδίκαιον, ου, τό, consilium publicum, dub.

κοινοδρομέω, (δρόμος) pari incitatione communiter decurro, ut currens socium adaequet cursus velocitate. 2) aemulor. v. l. Xen. pro συνδρομέω.

κοινοεργός, όν, (ἔργον) laboris particeps, communi studio laborans.

κοινολαΐτης, ου, ὁ, (λαός) plebejus.

κοινοθυλακέω, (θύλακος) communi crumena utens.

κοινολεκτέω, (λέγω) vulgari sermone utor.

κοινόλεκτρος, ον, (λέκτρον) communem lectum habens, Epith. conjugum.

κοινολέκτως, adv. vulgari sermone, communi lingua.

κοινολεχής, ές, (λέχος) idem quod κοινόλεκτρος. 2) adulter.

κοινολογέομαι, f. ήσομαι, (λόγος) v. κοινηλογ.

κοινολόγημα, ατος, τό, colloquium. A praec.

κοινολογία, ας, ἡ, collocutio, consultatio. Ab eod.

κοινολογίζομαι, f. ίσομαι, colloquor cum aliquo. LXX.

κοινονοημοσύνη, ης, ἡ, (νόημα) civilitas, animus civilem et communem se praebens.

κοινονοήμων, ον, (νόημα) civilis animi, publicae utilitati studens.

κοινοπαθής, ές, (πάθος) qui alienis rebus commovetur, humanus.

κοινόπλοος, ον, contr. κοινόπλους, (πλέω) cui cum aliquo navigatio est, navigationis socius.

κοινοποιέομαι, commune facio, communico.

κοινόπους, οδος, ὁ, ἡ, communi et socio pede iter faciens, comes itineris.

κοινοπραγέω, f. ήσω, (πράττω) communiter aliquid facio, auxiliatorem et consortem me praebeo, conspiro, ineo societatem rerum gerendarum.

κοινοπράγημα, τό, communiter factum. (–⏑–⏑)

κοινοπραγία, ας, ἡ, conspiratio, societas in re aliqua peragenda, societas consilii.

κοινός, ή, όν, communis, publicus. 2) pervulgatus, vulgaris, tralatitius, omnibus cognitus. 3) societate gaudens. 4) aequus, justus, de judice. 5) facilis, comis, ut lat. communis. 6) profanus, impurus, pollutus, per hebraism. Hinc Subst. τὸ κοινόν, vel τὰ κοινά, respublica, universitas, commune commodum.

κοινότης, ητος, ἡ, communitas, consortium. 2) societas. 3) simplicitas, lenitas, facilitas. A pr.

κοινότοκος, ον, communi partu editus.

κοινοτροφία, ἡ, communis victus.

κοινοτροφικός, ή, όν, ad communem victum pertinens.

κοινοφαγία, ας, ἡ, (φαγεῖν) crimen judaicum, si quis vetito cibo vesceretur. Joseph.

κοινοφιλής, ές, (φιλέω) qui eadem amat, Aesch.

κοινόφρων, ον, (φρήν) concors, similis animi.

κοινοχρησία, et κοινοχρηστία, ας, ἡ, communis usus, publica utilitas.

κοινόω, f. ώσω, commune reddo, omnium usui expono, communico, impertior. 2) confero cum aliquo, communico cum aliquo. 3) inquino, polluo, contamino, in sacris libris, per hebraismum, it. impurum pronuncio s. declaro. med. communico aliquid alicui, consulo aliquem, τινί τι. b) particeps sum alicujus rei, τινός, raro cum acc. c) mihi concilio aliquem, τινά, Pind.

κοίνωμα, τό, societas, communio: connubium.

κοινωμάτιον, τό, Dim. a praec. vinculum ferreum, fibula.

κοινών, ῶνος, ὁ, socius, sociatus, conjunctus, familiaris. Xenoph.

κοινωνέω, (κοινωνός) in communia venio, commune aliquid habeo cum aliquo c. dat. pers. et gen. rei. particeps sum, τινός, 2) communico, impertior. 3) consuesco cum aliquo, τινί. 4) consentio.

κοινώνημα, ατος, τό, commercium, communicatio, societas. 2) commercium cum femina. A pr.

κοινώνησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

κοινωνητικός, ή, όν, societatis amans, qui aliquid alteri facile tradit, ut v. c. morbum, luem etc. Ab eod.

κοινωνία, ας, ἡ, (κοινωνός) communio, communitas, consortium, societas, communicatio, participatio. 2) concubitus, ap. Joseph. 3) beneficentia, eleemosina, officium caritatis. 4) eucharistia. Eccl.

κοινωνικός, ή, όν, communis, communionis s. societatis amans, humanus. 2) facilis ad communicandum, liberalis. 3) ad communionem pertinens. 4) qui ad S. coenam admittitur, non excommunicatus, Eccl.

κοινωνικῶς, adv. communicatis inter se

bonis suis, amice, concorditer.

κοινωνοποιέω, communico, socio.

κοινωνός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (κοινός) cui est communitas, socius, particeps, adjutor, amicus, conciliator, ap. Xenoph.

κοινῶς, *adv.* (κοινός) communiter, vulgo, in commune, simul, una, publice, uno animo.

κοινωφέλεια, ἡ, vide κοινωφελία.

κοινωφελής, ές, communem adferens utilitatem reipublicae, omnibus utilis.

κοινωφελία, ας, ἡ, communis utilitas. A praec.

κοινωφέλιμος, ον, idem quod κοινωφελής.

κοΐξ, ῖκος, ὁ, it. ἡ, Lobeck Phryn. p. 88. coix, species plantae. 2) vas farinarium ex arborum corticibus.

κοιογένεια, ας, ἡ, (κοῖος, γίνομαι) Coeo genita, Latona.

κοῖος, κοία, κοῖον, Ion. p. ποῖος, ποία, ποῖον.

κοῖος, ὁ, Macedon. p. ἀριθμός.

κοιράνειος, εία, ειον, (κοίρανος) ad dominum pertinens. (ᾰ)

κοιρανέω, f. ήσω, (κοίρανος) dominor, impero, principis, imperatoris, domini partibus fungor, principatum obtineo: item excello.

κοιρανίη, ης, ἡ, Ion. dominium, imperium.

κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος. (- ◡ ◡ -)

κοιρανικός, ή, όν, imperatorius, principalis. A seq.

κοίρανος, ου, ὁ, (κῦρος) princeps, imperator, dominus, rex.

κοῖς, ὁ, serior forma p. κοΐξ.

Κοισύρα, ας, ἡ, Coesyra, femina Atheniensis, nobilis et dives, sed luxu diffluens, et arrogans. (- ◡ -)

κοισυρόομαι, nobilitate et divitiis superbio. it. luxu diffluo et nimium ornor. A praec.

κοιτάζω, (κοίτη) in lecto colloco, facio cubare. κοιτάζομαι, sum in cubili, cubo: dormio.

κοιταῖος, αία, αῖον, qui lectum petit, qui it cubitum, vel in lecto est. 2) pernoctans. 3) nocturnus. Hinc Subst. τὸ κοιταῖον, ου, lustrum ferarum. Ab eod.

κοιτασία, ας, ἡ, (κοιτάζομαι) concubitus. LXX.

κοίτη, ης, ἡ, cubile, lectus. 2) concubitus. 3) proles. 4) scortatio. 5) ipsum cubandi tempus. 6) cista. Men. Poll. 7) alveus fluminis.

κοιτίς, ίδος, ἡ, lectulus. 2) parva cista, arcula, capsula. 3) capsa vestiaria. A praec.

κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη. 2) somnus. 3) pisciculus quidam fluviatilis sub saxis latens. Ab eod.

κοιτοφθορέω, (φθείρω) adulterium committo.

κοιτών, ῶνος, ὁ, locus, domus, ubi sunt cubilia, cubiculum, cubile.

κοιτωνίς, ίδος, ἡ, parvum cubiculum. 2) lectulus. dub. Dimin. a pr.

κοιτώνιον, τό, idem. Dim. ab eod.

κοιτωνίσκος, ου, ὁ, idem. 2) parvus lectus, lectulus. Dim. ab eod.

κοιτωνίτης, ου, ὁ, cubicularius. Ab eodem.

κοιτωνοφύλαξ, ἄκος, ὁ, (φύλαξ) cubiculi custos.

κοκκάζω, i. q. κοκκύζω 2. si lectio vera.

κοκκάλια, τά, genus concharum terrestrium, Aristot. h. a. 4, 4. ubi vulgo male κυκάλια.

κόκκαλος, ου, ὁ, (κόκκος) strobilus, nucleus nucis pineae.

κοκκίζω, f. ίσω, (κόκκος) grana eximo.

κοκκινοβαφής, έος, ὁ, ἡ, (βάπτω) cocco tinctus.

κόκκινος, ίνη, ινον, (κόκκος) coccineus, cocco tinctus.

κοκκίον, ου, τό, pilula. *Dim.* a κόκκος.

κοκκοβαφής, ές, i. q. κοκκινοβαφής.

κοκκοθραύστης, ου, ὁ, avis quaedam, Hesych. Ex κόκκος et θραύω, a frangendis baccis.

κόκκος, ου, ὁ, granum pomorum et similium, bacca. 2) pilula apud Medicos. 3) granum ilicis arboris rubens, quo puniceа inficiuntur. 4) ἡ, frutex, cui grana adhaerent, quibus tinctores utuntur. 5) testiculus, item muliebria. 6) mica, particula minuta.

κόκκυ, exclamatio i. q. ταχύ, Ar. Av. 506. Ran. 1384.

κοκκύαι, vel κοκύαι, ῶν, αἱ, avi et majores. Hesych. (- ◡ -)

κοκκυγέα, ἡ, arbor, qua tinctores utebantur, fortasse rhus cotinus Linn. Unde.

κοκκύγινος, η, ον, purpureo colore tinctus.

κοκκύζω, f. ύσω, (κόκκυξ) coccyzo, canto ut cuculus. 2) ut gallus gallinaceus.

κοκκυμηλέα, ας, ἡ, (μηλέα) prunus.

κοκκύμηλον, ου, τό, (μῆλον) prunum.

κοκκύμηλος, ου, ἡ, prunus.

κοκκυμηλών, ῶνος, ὁ, prunetum.

κόκκυξ, υγος, ὁ, coccyx, cuculus, avis clamans κόκκυ, cucu. 2) piscis quidam. 3) grossus caprifici arboris. 4) galea, galerus. 5) collis. 6) herba quaedam. 7) os in imo sacri ossis. (υ plerumque longum; ex praecepto Draconis p. 28, 2. in casibus trisyllabis etiam corripitur.)

κοκκύσδω, *Dor.* p. κοκκύζω.

κοκκυσμός, ὁ, (κοκκύζω) cantus cuculi vel galli gallinacei.

κοκκυστής, οῦ, ὁ, qui κοκκύζει.

κόκκων, ωνος, ὁ, (κόκκος) granum acidium, granum mali punici.

κοκκώνη, ἡ, testiculus. cf. κόκκος, 5.

κοκύαι, οἱ, (καία) majores, avi, vox rara et Ion. (ῠ) cf. κοκκύαι.

κολαβρεῖν, buccellam devorare, deglutire. Suid. A seq.

κόλαβος, ου, ὁ, (κόλον) offula, bucca parva.

κολαβρεύεσθαι, (κόλαβρος) saltare.

κολαβρίζειν, (κόλαβρος) lascive saltare, irridere, LXX. 2) in armis saltare.

κολαβρισμός, οῦ, ὁ, lasciva saltatio: irrisio. A praec.

κόλαβρος, ου, ὁ, porcellus. 2) cantio lasciva, qua κολαβρίζοντες utebantur.

κολάζω, f. άσω, Att. κολῶμαι, cf. Pors. post Hemsterh. Plut. p. 575. ed. Lips. (κολούω, κόλος) mutilo, praecido, aufero quod nimium est, castigo. 2) coerceo, castigo, moderor. κολάζειν τὴν γαστέρα, gulam et ventrem compescere, tenuiter et temperanter atque caste vivere. it. de oratione, copiam nimiam et redundantiam minuere, castigare. 3) punio, poenam injungo, de judice: accuso, poenas repeto ab aliquo, de accusatore.

κολακεία, ας, ἡ, (κολακεύω) adulatio, adsensio, blandimentum, illecebrae.

κολάκευμα, ατος, τό, adulatio. (ᾰ)

κολακευτέος, έα, έον, adj. verb. a κολακεύω, cui blandiendum est.

κολακευτής, οῦ, ὁ, blandus, adulator.

κολακευτικός, ή, όν, adulatorius, adsentatorius, adulandi peritus. A pr.

κολακευτικῶς, adv. adsentatorie, adulatorie.

κολακεύω, f. εύσω, (κόλαξ) adulor, adsentor, adulationibus capio vel decipio, blanditiis tento, τινά.

κολακία, ας, ἡ, adulatio.

κολακικός, ή, όν, adulatorius, adsentatorius. 2) adulandi peritus, peritus adsentator.

κολακικῶς, adv. adsentatorie, adulatorie.

κολακίς, ίδος, ἡ, adsentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculae quaedam in aulis regum et principum, quae et Κλιμακίδες.

κόλαξ, ακος, ὁ, adulator, adsentator. 2) parasitus. Aut ἀπὸ τοῦ κολλᾶσθαι, ab assectatione, et quasi adglutatione, aut ἀπὸ τοῦ κόλου, a buccella, quam adulator coenipeta sectatur.

κολάπται, ων, αἱ, sculpti calyces florum nondum apertorum. LXX.

κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malleo simile, sed rostratum, scalprum. A seq.

κολάπτω, f. ψω, tundo, tundendo excavo, incido, scalpo, caedo. κεκολαμμένος, perf. pass. excavatus, sculptus.

κόλαρις, εως, ὁ, animal alaudae inimicum, Aristot. h. a. 9, 1. dub. lect.

κολάσια, ἡ, *poet.* p. κόλασις.

κόλασις, εως, ἡ, (κολάζω) punitio, castigatio ac cohibitio appetitionis, supplicium. 2) amputatio arborum luxuriantium.

κόλασμα, ατος, τό, poena, vel quod poenae loco infligitur. Ab eod.

κολασμός, οῦ, ὁ, poenae inflictio, punitio. 2) moderatio, refrenatio. 3) reprehensio. Ab eod.

κολαστέον, adj. verb. a κολάζω, puniendum est, compescendum est.

κολαστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. κολαστής, Fem. κολάστειρα et κολάστρια.

κολαστήριον, ου, τό, locus supplicii, vel ubi sontes torquentur. 2) instrumentum aptum ad poenas inferendas. 3) carcer. 4) ipsa poena: quodcunque temperando, coërcendo et reprimendo adhibetur, inservit. A seq.

κολαστήριος, ον, aptus ad infligendas poenas.

κολαστής, οῦ, ὁ, (κολάζω) punitor, castigator. 2) vindex, ultor. 3) tortor.

κολαστικός, ή, όν, q. d. punitorius, poenas infligens. 2) moderandi, coercendi vim habens. A pr.

κολαφίζω, f. ίσω, (κόλαφος) alapam alicui infringo, colaphum infligo, pugnis caedo. 2) contumelia afficio.

κολάφισμα, ατος, τό, colaphi inflictio. 2) ipse colaphus, alapa. A pr. (ᾰ)

κόλαφος, ου, ὁ, (κολάπτω) colaphus, alapa.

κολεάζω, (κολεός) in vaginam recondo.

κολεόν, τό, *Ion.* p. κουλεόν, i. q. κολεός, Il. 11, 30.

κολεόπτερος, ον, (κολεός, πτερόν) cujus pennae involucro crustaceo, velut vagina quadam includuntur, ut scarabaei.

κολεός, οῦ, ὁ, Ion. κουλεός, vagina, culeus, loculus.

κολεραὶ ὄϊες, oves glabrae seu brevem

lanam habentes, apud Aristot. Hist. Anim.

κολητράω, procolco, Ar.

κολιάν, (κολοιός) de graculorum clamore. Poll. 2) contendere. Hesych.

κολίας, ου, ὁ, piscis quidam, thynni genus.

κολιξ, v. κόλλιξ.

κολιός, οῦ, ὁ, avis quaedam, galgulus.

κόλλα, ης, ἡ, gluten. Ion. κόλλη.

κολλᾰβίζω, f. ίσω, (κόλλαβος) impingo. 2) κολλαβίζειν, ludere ludum, quo unus manibus oculos tegit, alius percussum rogat, utra manu percusserit.

κολλαβισμός, οῦ, ὁ, lusus κολλαβιζόντων.

κόλλᾰβος, ου, ὁ, (κόλλοψ) epitonium chordarum, verticillus lyrae, s. quo intenditur chorda. 2) panis genus.

κολλόβωσις, εως, ἡ, intensio chordarum, quae fit verticillis. dub.

κολλάω, f. ήσω, (κόλλα) glutino. 2) adjungo firmius. κολλάομαι, adjungor, adhaeresco, consector.

κολλεψός, ὁ, (κόλλα, ἕψω) qui gluten coquit.

κολλήεις, ήεσσα, ῆεν, (κόλλα) glutinatus, conglutinatus.

κόλλημα, ατος, τό, (κολλάω) glutinamentum.

κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio, ferruminatio, concinnatura. 2) applicatio cucurbitulae. 3) Figura rhetorica.

κολλητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. κολλητής.

κολλητήριον, ου, τό, glutinatorium.

κολλητήριος, ον, i. q. κολλητικός.

κολλητής, οῦ, ὁ, glutinator. 2) concinnator.

κολλητικός, ή, όν, vim habens conglutinandi, tenax.

κολλητός, ή, όν, glutinatus, glutine compactus, ferruminatus.

κολλίζω, apud acriores i. q. κολλάω.

κολλίκιος, α, ον, rotundus, oblongus, epith. panis. v. κόλλιξ. (– ⏑̆ ⏑ ⏑)

κολλικοφάγος, qui κόλλικας vorat. Aristoph. Comice. (– ⏑̆ ⏑ ⏑ ⏑) Vide seq.

κόλλιξ, ικος, ὁ, panis rotundus. 2) pastillus. (ι anceps.)

κολλομελέω, (κόλλα, μέλος) carmina conglutino et concinno. verbum comicum Aristoph.

κολλοπεύω, (κόλλοψ) cinaedus sum.

κολλοπίζω, f. ίσω, (κόλλοψ) claviculis s. verticillis intendo.

κολλοποδιώκτης, ου, ὁ, qui pueris exoletis et durioribus inhiat. Eust.

κολλοπόω, (κόλλοψ) conglutino.

κολλοπώλης, ου, ὁ, (κόλλα, πωλέω) glutinis venditor.

κολλούριον, ου, τό, medicamentum certa forma figuratum, in primis oblongum et teres, quo fistulis induci possit. Vid. κολλύριον.

κόλλουρος, ὁ, piscis incerti generis.

κόλλοψ, οπος, ὁ verticillus in cythara aut lyra, quo chordae intenduntur. 2) vectis, quo rota circumagitur. 3) corium durius in collis sive cervicibus equorum, boum aut ovium, callosum, nec non porcorum, glandium. 4) puer exoletus et callosus s. supra aetatem libidinans, cinaedus.

κολλυβάτεια, ἡ, herba, quae et κλύβατις vel ἑλξίνη. (– ⏑ ⏑ – ⏑)

κολλῠβιστής, οῦ, ὁ, (κόλλυβος) trapezita, numularius, qui numis permutandis quaestum facit.

κολλῠβιστικός, ή, όν, ad rem numulariam pertinens. A pr.

κόλλυβος, ου, ὁ, vel κόλλυβον, ου, τό, genus numi minuti. 2) permutatio pecuniae. 3) fenus permutatae pecuniae, l'agio.

κολλύρα, ας, ἡ, collyra, panis, qui pueris dabatur, frustulum panis. 2) panis cinere coctus. (ῠ)

κολλῡρίζω, f. ίσω, opus pistorium facio, placentas coquo. A pr.

κολλύριον, ου, τό, collyrium, medicamen oculorum, e spodio, coloris cinerei. 2) quodvis medicamentum oculorum. 3) materia, quae adhibebatur ad resignandas literas, ne fraus sentiretur. (ῠ)

κολλῡρίς, ίδος, ἡ, collyris. Dim. a κολλύρα.

κολλῡρίτης, ου, ὁ sc. ἄρτος, panis azymus.

κολλῡρίων, ωνος, ὁ, avis quaedam.

κολλώδης, ες, (κόλλα) glutinosus, tenax.

κολόβιον, ου, τό, it. κολοβίων, ὁ, (κολοβός) tunica brevibus manicis, subucula.

κολοβοανθεῖν, florem minutulum habere.

κολοβοανθής, ές, (κολοβός, ἄνθος) minutulum florem habens, s. edens.

κολοβοκέρατος, ον, (κέρας) altero cornu truncatus, s. fractum cornu habens.

κολοβόκερκος, ον, cauda mutilatus.

κολοβομάχη, ἡ, i. e. κολοβὸς μάχη, pugna interrupta. Ita Grammatici appellarunt octavum Iliadis librum.

κολοβόπους, οδος, truncus pedibus.

κολοβόῤῥιν, vel κολοβόῤῥις, ινος, ὁ, ἡ, cui nasus praecisus, qui mutilo est naso.

κολοβός, όν, (κόλος) mutilus, truncus, mancus, recutitus.

κολοβόσταχυς, υος, ὁ, ἡ, neutr. υ, spicis truncatus. 2) brevem ferens spicam.

κολοβότης, ητος, ἡ, (κολοβός) q. d. decurtatio, quum aliquid curtum, mancum, truncatum aut mutilum est, defectio.

κολοβοτράχηλος, ον, (τράχηλος) decurtatum collum habens, brevi collo praeditus. (ᾰ)

κολοβουρος, ον, (οὐρά) cauda truncatus, Hesych.

κολοβόω, f. ώσω, decurto, amputo, mutilo, trunco, contraho.

κολόβωμα, ατος, τό, (κολοβόω) id ipsum, quod mutilum aut truncum est, quicquid alicui membro deest.

κολόβωσις, εως, ἡ, mutilatio, detruncatio, defectus. Ab eod.

κολοβωτής, οῦ, ὁ, mutilator. 2) in loquendo ultimas syllabas supprimens. Ab eod.

κολοιάρχης, ου, ὁ, (κολοιός, ἄρχω) praefectus excubitorum et custodum, apud Aristoph. per jocum. A seq.

κολοιάω, (κολοιός) crocito ut graculus.

κολοιός, οῦ, ὁ, graculus, monedula. 2) impudenter loquax.

κολοιώδης, ες, graculo similis. A pr.

κολοκᾱσία, ας, ἡ, faba Aegyptia, colocasia. 2) ejus fabae radix.

κολοκάσιον, ου, τό, idem. (ᾰ)

κολοκορδόκαλα, τά, (κόλον, χορδή) intestina, omasa, Philadem. ep. 29, 2.

κολόκῡμα, ατος, τό, (κόλον, κῦμα) fluctus surdus, qui nullum strepitum edit, sive nullam vim, quamvis magnus, habet. 2) apud Comicos homo, qui magno molimine nihil agit.

κολόκυνθα, κολοκύνθη, Att. κολοκύντη, ης, ἡ, cucurbita.

κολοκυνθιάς, άδος, ἡ, cibus e cucurbitis.

κολοκυνθίς, ίδος, ἡ, cucurbita caprina, cucurbita Alexandrina, cucumer amarus.

κολόκυνθος et κολόκυντος, ὁ, i. q. κολόκυνθα.

κολοκύντη, ης, ἡ, vide κολόκυνθα.

κολοκύντιον, ου, τό, cucurbitula. Dim. a praec.

κόλον, ου, τό, cibus. 2) intestinum, pro κῶλον.

κόλος, ον, fractus, truncatus, mutilus.

Κολοσσαί, vel potius Κολασσαί, ῶν, αἱ, urbs Asiae minoris.

κολοσσαῖος, αία, αῖον, (κολοσσός) colosseus, qui colossum aequat, colosso par.

Κολοσσεύς, et Κολασσεύς, έως, ὁ, (Κολοσσαί, vel Κολασσαί) Colossensis, plur. Κολοσσαεῖς.

κολοσσηνός, ή, όν, (Κολοσσαί) epith. lanae avium a colore: Colossis enim lana optime tingebatur.

Κολοσσικός, ή, όν, (Κολοσσός) colossicus.

κολοσσοβάμων, ὁ, (βαίνω) statuarius: cui statua in honorem erigitur. apud Lycophr. (ᾱ)

κολοσσοποιός, όν, (ποιέω) colossos faciens.

κολοσσός, οῦ, ὁ, colossus, statua ingens.

κολοσσουργία, ας, ἡ, (ἔργον) colossi structura.

κολοσυρτός, οῦ, ὁ, strepitus sarmentorum, quum per terram trahuntur. 2) turba, tumultus.

κολουραῖος, α, ον, cavus. epi h. petrae. ap. Callim.

κολουρίς, ίδος, ἡ, (κόλος, οὐρά) cauda trunca, fem. a κόλουρος. 2) vulpes.

κόλουρος, ον, αἱ κόλουροι, sc. γραμμαί, circuli duo in doctrina sphaerica, secantes se mutuo in polis mundi et per puncta aequinoctialia et solstitialia transeuntes, ita dicti, quod eorum pars, s. quasi cauda, semper sub horizonte latet.

κολούρωσις, ἡ, i. q. κόλουσις.

κόλουσις, εως, ἡ, (κολούω) truncatio, amputatio.

κόλουσμα, ατος, τό, fragmentum recisum. Hesych.

κολουτέα, ας, ἡ, colutea, arbor.

κολούω, f. ούσω, (κόλος) mutilo membrum, decurto, amputo, trunco. 2) imminuo, retundo, debilito, intercipio, irritum reddo.

κολοφών, ῶνος, ὁ, fastigium, apex. 2) summa manus, finis. κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, finem imponere. Ast. Plat. legg. 2, 14.

Κολοφών, ῶνος, ἡ, Colophon, Ioniae urbs, unde Κολοφώνιος, α, ον, Colophonius. ἡ Κολοφωνία, sc. ῥητίνη, Colophonia pix, resina. τὰ Κολοφώνια, sc. ὑποδήματα, calceamentorum genus.

κολπίας, ου, ὁ, (κόλπος) sinuatus.

κολπίζω, f. ίσω, (κόλπος) sinuo.

κολπίτης, ου, ὁ, ad sinum pertinens.

κολποειδής, ές, sinui similis.

κολποειδῶς, adv. in formam sinus.

κόλπος, ου, ὁ, sinus, gremium, sinum efficiens. 2) sinus maris, mare, quod est intra promontoria.

κολπόω, f. ώσω, in sinus contraho, sinum efficio. A pr.

κολπώδης, ες, sinuosus, obliquus. Ab eodem.

κόλπωμα, ατος, τό, (κολπόω) sinuatum, sinuato volumine collectum. 2) sinus.

κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, collectio in sinum. metaph. remigium, velificatio. Ab eod.

κολπωτός, ή, όν, sinuatus. Ab eod.

κολύθρον, ου, τό, colythrum, planta.

κολυμβάς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix. 1) oliva in muria natans, quae et νηκτρίς, et φθινοπωρίς dicitur. A seq.

κολυμβάω, f. ήσω, (κόλυμβος) nato. 2) urinor, aquas subeo.

κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus, ubi natare possumus, natatio, piscina. 2) baptisterium. A pr.

κολύμβησις, εως, ἡ, natatio. Ab eod.

κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq.

κολυμβητής, οῦ, ὁ, natator, urinator. Ab eod.

κολυμβητικός, ή, όν, natandi peritus. A praec.

κολυμβίς, ίδος, ἡ, urinatrix. 2) avis quaedam, a genere anatum.

κόλυμβος, ου, ὁ, urinator. 2) natatio. 3) avis quaedam.

κολυτέα, ας, ἡ, colytea, arbor. v. κολουτέα.

κολχικόν, οῦ, τό, Colchicum, herba venenata.

κόλχος, ὁ, i. q. κόχλος.

κολῳάω, (κολῳός) tumultuor, do turbas. 2) vociferando perstrepo, more graculorum garrio.

κολώνη, ης, ἡ, collis, tumulus, locus editus. 2) montium fastigium. 3) saxum.

κολωνία, ἡ, sepulcrum.

κολωνοειδής, ές, (εἶδος) collis figuram habens.

κολωνός, ὁ, collis. 2) demos Atticus in colle situs, Neptuni templo inclitus, ubi erat sepulcrum Oedipi.

κολῳός, οῦ, ὁ, (κολοιός) tumultus, perturbatio: jurgium.

κόμαιθος, ον, (κόμη, αἶθος) flavam habens caesariem.

κόμαρον, ου, τό, fructus arbuti. 2) arbutum. A seq.

κόμαρος, ου, ὁ, vel ἡ, arbutus.

κομαροφάγος, ον, (φαγεῖν) qui arbuteis fructibus vescitur. (ᾰ)

κομάω, f. ήσω, (κόμη) comatus sum, comam alo. 2) abundo, ornatus sum, effero me, glorior et me jacto, magnifice de me sentio, superbio.

κομβακεύομαι, f. εύσομαι, magnifice jacto et crepo, Hesych.

κομβολύτης, ὁ, (κόμβος, λύω) qui crumenas resecat et aufert, Hesych. (ᾰ)

κόμβος, ου, ὁ, nodus, in culmis et arundine. 2) nodus ad ornatum in vestitu. 3) marsupium, nodus, ligamentum crumenae.

κομέω, curo, curam gero. 2) orno. 3) nutrio, alo.

κόμη, ης, ἡ, coma, coma hominis caesaries at curiosius culta. 2) coma, i. e. frondes arboris, herbarum, etc.

κομήτης, ου, ὁ, (κομάω) comans, comatus, crinitus. 2) sc. ἀστήρ, Cometa, stella comata.

κομιδή, ῆς, ἡ, (κομίζω) cura, curatio. 2) portatus, vectio, vectura. 3) advectio 4) accessio. 5) recuperatio alicujus rei.

κομιδῆ, adv. cum cura, accurate. 2) perquam, valde, admodum, prorsus, nimis, oppido. *Proprie Dat.* a κομιδή.

κομίζω, f. ίσω, (κομέω) curo, alo, foveo. 2) porto, veho, fero, apporto, adveho. 3) duco, deduco. 4) effero, sc. sepeliendi caussa. At κομίζομαι, in medio etiam, accipio, recipio, recupero, reporto, fero, obtineo, velut praemium consequor, aut pecuniam, mihi debitam, numeratam accipio, fero. 2) sumo mihi, ut poenam ex aliquo, item emendo. 3) recipio me, revertor. 4) proficiscor.

κόμιον, τό, (κόμη) pellis cum comis capiti detracta, Wess. ad Hdt. 4, 64.

κομιστή, ῆς, ἡ, commeatus, cibus. Hesych.

κομιστήρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus. 2) deductor.

κομιστής, οῦ, ὁ, curator. 2) vector, portator.

κομιστός, ή, όν, allatus, curatus.

κομίστρια, ας, ἡ, fem. a κομιστήρ, curatrix. 2) comtrix 3) nutrix.

κόμιστρον, ου, τό, (κομίζω) praemium, quod datur portatori. τὰ κόμιστρα, munera data pro reditu.

κόμμα, ατος, τό, (κόπτω) segmen, fragmentum. 2) incisum, incisio. 3) pars orationis uno aut duobus verbis constans. 4) nota, s. signum nummo impressum.

κομματίας, ου, ὁ, qui incisis frequenter utitur. A pr.

κομματικός, ή, όν, commaticus, commatis et incisis constans, in quo crebra sunt incisa seu commata, brevissimae sententiae. τὸ κομματικόν, postrema chori pars, ubi reliquum totum in luctu consumitur. v. κομμός. Ab eod.

κομματικῶς, *adv.* crebris commatibus. 2) caesim.

κομμάτιον, ου, τό, parvum segmentum, particula quae duos vel tres versus complectitur, nonnunquam plures. *Dim.* a κόμμα, apud Scholiastas Comicorum, κομμάτιον χοροῦ.

κόμμι, τό, gummi. Nomen indecl. 2) in specie gummi Arabicum.

κομμίδιον, τό, *Dim.* a κόμμι, Steph. Byz. v. Ἠλεκτρίδες.

κομμιδώδης, ες, (κόμμι) gummosus, gummi referens. v. κομμιώδης.

κομμίζειν, (κόμμι) gummi speciem praebere.

κομμιώδης, ες, gummosus, gummi referens.

κομμός, οῦ, ὁ, (κόπτομαι) planctus, plangor. 2) pars tragoediae, ap. Arist. vid. supr. κομματικόν.

κόμμος, ου, ὁ, (κομέω) ornatus nimis quaesitus et supervacuus, nitor fucatus et adscititius, fucus, mangonium.

κομμόω, f. ώσω, ornatum curiosiorem adhibeo, fuco, proprie et tropice.

κομμώ, οῦς, ἡ, i. q. κομμώτρια.

κόμμωμα, ατος, τό, id, quod ad corpus mangonizandum adhibetur. 2) cultus muliebris exquisitior. 3) ornatus orationis exquisitior et fere in deteriorem partem. A pr.

κόμμωσις, εως, ἡ, ornatus et cultus corporis orationisve exquisitior et mollior. Ab eod.

κομμωτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. κομμωτής.

κομμωτής, οῦ, ὁ, mangonizandi corporis, et tropice, orationis exquisitius ornandae atque pingendae artifex, mango. Ab eod.

κομμωτίζω, f. ίσω, curiosius orno. A praec.

κομμωτικός, ή, όν, aptus ad formae lenocinia. 2) ad cultum exquisitiorem pertinens. 3) tropice κομμωτικοί dicuntur, in oratione omni modo ornatum exquisitum captantes, et talis oratio κομμωτική, ornatus κομμωτικός et κομμωτικόν, quicquid exquisitis ornamentis curiosius excultum est. Ab eod.

κομμωτικῶς, *adv.* nimis comte.

κομμώτρια, ας, ἡ, Fem. a κομμωτήρ, ornatrix.

κομμωτρίδιον, ου, τό, calamistrum s. aliud instrumentum aut medicamentum, quo crines componuntur. Ab eod.

κομοτροφέω, f. ήσω, (κόμη, τρέφω) comam alo.

κομόωντες, part. praes. *Ep.* a κομάω, Il.

κομπάζω, f. άσω, (κόμπος) magnopere me jacto, insolenter et fastose me gero. 2) proprie strepitum s. sonum edo.

κόμπασμα, ατος, τό, id ipsum, quo gloriantur. A pr.

κομπασμός, ου, ὁ, jactatio, jactantia, gloriatio, elatio, insolentia verborum. Ab eod.

κομπαστής, οῦ, ὁ, jactator. Ab eod.

κομπαστικός, ή, όν, jactabundus. A pr.

κομπαστικῶς, *adv.* jactanter.

κομπέω, f. ήσω, (κόμπος) crepo, strepo, crepito, edo strepitum, qualem aper acuens s. collidens dentes, aut aes percussum, resono. 2) jacto, glorior.

κομπηρός, ρά, ρόν, jactans se, jactabundus. A pr.

κομπισμός, ὁ, vibratio sonus, cf. μελισμός.

κομπολακέω, (κόμπος, λακέω) inaniter strepo. Hinc imperf. apud Aristoph. Ran. 961. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν, at non inaniter loquebar.

κομπολακύθης, ου, ὁ, magna sonans, jactator tumidus, gloriosus, *vox Aristoph.* (- ◡ - ◡ -)

κομπορρήμων, ον, (κόμπος, ῥῆμα) qui se grandibus verbis jactat, tumidus jactator.

κόμπος, ου, ὁ, crepitus apri acuentis dentes. 2) strepitus, crepitus quivis. 3) sonitus, qui a saltantibus pulsando pedibus terram editur. 4) verborum ampullae, jactatio, gloriatio, ostentatio, insolentia.

κομπός, οῦ, ὁ, jactator, jactabundus.

κομποφακελορρήμων, ονος, ὁ, ampullis et grandi verborum compositione utens, strepens tumida magniloquentia. *Vox Aristoph.* Ran. 839. E κόμπος, φάκελλος, fascis, et ῥῆμα, vox. (quasi jactator verborum ita grandium, ut sunt fasces, aut ita graviter ferientium, ut baculi.)

κομπώδης, ες, (κόμπος) jactans sui, jactabundus. Hinc τὸ κομπῶδες, εος, jactantia. 2) splendidus, magnificus.

κομπωδῶς, *adv.* jactanter. A pr.

κομψεία, ας, (κομψεύω) elegantia, subtilitas, festivitas, lepos. 2) vafrities.

κόμψευμα, ατος, τό, scite, venuste dictum aut factum.

κομψευριπιδικῶς, adv. (κομψός, Εὐριπίδης) scite et eleganter, Euripidis more, Ar. Eq. 18. ubi recc. redd. κομψευριπικῶς ab εὔριπος.

κομψεύω, (κομψός) scitum, festivum, lepidum reddo: scite seu festive aliquid facio aut dico. Med. lepidum, scitum me gero: scite et urbane cavillor, jocor: scitus et facetus esse cupio, affecto venustatem: jacto me ac vendito.

κομψευτός, ή, όν, ornatus, festivus, lepidus.

κομψοεπής, ές, (ἔπος) facetus, verbis elegans.

κομψολόγος, ον, (λόγω) facetus in sermonibus, elegans.

κομψοπρεπής, ές, (πρέπω) scitus, elegans, festivus.

κομψός, ή, όν, scitus, elegans, bellus, venustus, lepidus, facetus, festivus: praeclarus, eximius: loquaculus, garrulus: vafer, versutus: plenus jactantiae et ostentationis.

κομψότης, ητος, ἡ, elegantia, lepor, festivitas. 2) argutia, subtilitas. A pr.

κομψῶς, adv. scite, decenter, dextre, lepide, festive. Ab eod.

κοναβέω, f. ήσω, (κόναβος) resono, sonum reddo.

κοναβηδόν, adv. cum sonitu.

κονάβιζω, f. ίσω, resono.

κόναβος, ου, ὁ, sonitus, strepitus, plausus.

κόνδαξ, ακος, ὁ, lusus puerilis, i. q. κυνδαλισμός, Metaph. κόνδακα παίζειν, de concubitu, Rufin. ep. 7.

κονδῖτος, ὁ, οἶνος, vinum conditum.

κόνδυ, υος, τό, poculum barbaricum, Persicum, certe Asiaticum, decem cotylarum.

κονδύλη, ης, ἡ, (κόνδυλος) tuber, vibex. (ŭ ?)

κονδυλίζω, f. ίσω, (κόνδυλος) digitis in condylum contractis verbero: pugnum impingo, pugno caedo.

κονδύλιον, τό, *Dimin.* a κόνδυλος. (ŭ)

κονδυλισμός, οῦ, ὁ, talitrum: plaga pugno incussa. 2) contumelia.

κονδυλόομαι, intumesco, extubero tuberis modo in juncturis digitorum v. κόνδυλος, 2.

κόνδυλος, ου, ὁ, digiti articulus et junctura, s. nodus et curvatura, qua digitus flectitur. 2) tuber in digitorum junctura, 3) pugnus. 4) ictus, qui fit pugno.

κονδυλώδης, ες, nodos et tubera in digitorum juncturis referens.

κονδύλωμα, ατος, τό, tuber, quale est nodorum in juncturis digitorum. (ŭ)

κόνδυς, υος, τό, i. q. κόνδυ. Vox persica, i. q. Graecum σκύφος.

κόνειον, τό, v. κώνειον.

κονέω vel κοννέω, i. q. κοέω, Aesch. (?)

κονέω, festino, propero, curro, ministro, famulor. usitatum in compositione, ἐγκονεῖν.

κονή, ῆς, ἡ, (καίνω) caedes, Hesych.

κονία, ας, ἡ, *Ion.* κονίη, (κόνις) arena, pulvis. 2) cinis. 3) lixivium. 4) calx, tectorium, albarium. (ι breve: interdum producitur ab Homero, item ab Ar. Lys. 470)

κονίαμα, ατος, τό, (κονιάω) calce inductum, opus albarium s. tectorium. (⏑⏑–⏑)

κονίασις, εως, ἡ, albarii s. tectorii operis inductio. (⏑⏑–⏑)

κονιάτης, ου, ὁ, qui opere albario parietes tegit, dealbator, tector. (⏑⏑––)

κονιατός, ή, όν, albario et tectorio opere inductus, calce illitus. 2) pice obductus. (⏑⏑–⏑) A seq.

κονιάω, f. άσω, pulvere impleo, pulvere adspergo, conspergo. 2) calce induco vel obduco, calce dealbo. 3) cerussa ungo, fuco. κονιάομαι, in pulvere volutor, dealbor, et alicubi active, tectorio induo. κεκονιαμένος, pulverulentus, dealbatus.

κονιβατία, ἡ, (κόνις, βαίνω) processus in pulvere.

κονίζω, f. ίσω, perf. pass. κεκόνισμαι, (κόνις) i. q. κονίω, quod vide.

κόνικλος, ὁ, vel κόνιλος, et κύνικλος, cuniculus.

κονίλη, ης, ἡ, cunila, herba, quae origanum Heracleoticum dicitur.

κόνιλος, ὁ, i. q. κόνικλος. (?)

κόνιον, τό, *Dimin.* a κόνις, *dub.*

κόνιον, τό, i. q. κώνειον, cicuta. it. κόνειον.

κονιόπους, οδος, ὁ, ἡ, (κόνις, πούς) cujus pedes in pulvere versantur, pulvere respersi sunt. 2) calceamenti genus. Vid. κονίπους.

κονιορτόπους, οδος, ὁ, ἡ, idem. κονιορτόποδες ἄγροικοι, ἐργάται, rusticani operarii, agricolae. Hesych.

κονιορτός, οῦ, ὁ, (κόνις, ὄρνυμι) pulvis, pulvis excitatus et in aerem levatus. 2) homo squalidus et illuvie laborans. (vel potius levis, inconstans, multorum et alienarum rerum satagens, blatero, nugis et adulatione sua cuique molestus).

κονιορτόω, f. ώσω, pulverem injicio, pulverem excito, pulvero.

κονιορτώδης, ες, pulverulentus.

κόνιος, α, ον, (κόνις) pulvereus, Pind. 2) pulverem excitans.

κονιόω, pulverem excito.

κονίπους, ποδος, ὁ καὶ ἡ, (κόνις, πούς) cujus pedes in pulvere versantur. κονίποδες, calceamenta quaedam humili solo, soleae. cf. κονιόπους.

κόνις, ιος, Att. εως, ἡ, pulvis. 2) cinis. 3) lixivium.

κόνις, ἴδος, ἡ, lens, ovum pediculorum. κόνιδες, lentes.

κονισάλεος, α, ον, pulverulentus.

κονίσαλος, vel κονίσσαλος, ου, ὁ, ἡ, (κόνις) pulvis motus, pulvis excitatus, pulvisculus. 2) pudendum s. numen Priapi. (⏑–⏑⏑)

κονιστήριον, ου, τό, (κονίζω) locus in quo athletae decertaturi pulvere se conspergebant, oleo antea peruncti.

κονιστικός, ή, όν, qui in pulvere volutari solet.

κονίστρα, ας, ἡ, (κονίω) volutabrum pulvereum, arena, in qua se exercebant athletae, palaestra. 2) cavum pulvereum, in quo se volutant aves.

κονίω, f. ίσω, perf. pass. κεκόνιμαι, (κόνις) pulvere impleo, πεδίον, Il. 14. 145. pulvere conspergo, et omnino conspergo quacunque re, τινί. Med. in pulvere volutor, ad pugnam me paro athletarum more. 2) intr. κονίω, festino, celeriter curro, κονίοντες πεδίοιο, per campum, Hom. (ῑ)

κόνναρος, ου, ὁ, conarus, arbor apud Alexandrinos.

κοννῶ, novi, ap. Aesch p. κονῶ. v. κονέω.

κόννος, ου, ὁ, barba, mentum barbatum, alicubi junctum voci ψέλλιον, armilla, videtur tale ornamentum significare. Est Κόννος sive potius Κόννας et Κοννᾶς et nomen proprium Citharoedi pauperis miserique; unde proverb. κόννου ψῆφος, de re, s. homine nihili.

κοντάριον, τό, *Dimin.* a κοντός.

κοντοβολέω, (κοντός, βάλλω) contis jaculor s. peto.

κοντοπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω) qui cum conto saltat.

κοντός, οῦ, ὁ, contus, pertica, sudes, 2) remus. 3) hastile.

κοντοφόρος, ον, (φέρω) qui contum gestat, conto armatus, hastatus.

κοντόω, (κοντός) conti auxilio pisces capio. Unde κόντωσις, ἡ, talis piscatura.

κοντωτὰ πλοῖα, contis instructa navigia, quae contis impelluntur.

κόνυζα, ης, ἡ, cunilago, berba coronaria, herba pulicaria, quod pulices necat. Hinc κονυζήεις, εσσα, εν, ei herbae similis.

κονυζίτης, ου, ὁ, οἶνος, conyza conditum vinum.

κοπάζω, f. άσω, (κόπος) defatigor: remitto, cesso, quiesco, ἄνεμος ἐκόπασε, Hdt. 7. 191.

κοπανίζω, (κόπανον) pistillo contundo, pinso.

κοπανιστής, ῆρος, ὁ, qui pistillo contundit.

κοπανιστήριον, ου, τό, pistillum. A pr.

κόπανον, τό, (κόπτω) pistillum: ensis, culter, Aesch.

κοπάριον, τό, cultellus chirurgicus.

κοπάς, άδος, ἡ, arbor incisa, arbor, quae caedi solet.

κόπειον, ου, τό, vel κόπαιον, frustum: it. κόπεον, frustum.

κοπετός, οῦ, ὁ, (κόπτομαι) planctus, luctus.

κοπεύς, έως, ὁ, (κόπτω) caelum, quo lapideo et similia caelamus. 2) malleus.

κοπή, ῆς, ἡ, (κόπτω) sectio, incisio, 2) caedes, strages. 3) praecipitium, ap. Strab.

κόπηθρον, τό, leguminis agrestis genus.

κοπία, ἡ, defatigatio.

κοπιάζω, i. q. κοπάζω, κοπιάω.

κοπιηρός, ρά, ρόν, (κοπιάω) laboriosus, molestus, lassitudinem nervis inferens.

κοπιάτης, ου, ὁ, vespillo.

κοπιάω, f. άσω, laboro. 2) moleste fero, fastidio. 3) fatigor, lassesco, fatisco.

κοπίζω, (ὁ κόπις) mentior.

κοπίζω, (ἡ κοπίς) epulum agito.

κόπις, εως, ὁ, (κόπτω) scurra, nugator.

κοπίς, ίδος, ἡ, gladius brevior s. culter aptus ad caedendum, culter lanii: mucro, stimulus scorpii. 2) coena seu convivium quoddam Laconicum.

κοπιώδης, ες, id. q. κοπώδης.

κόπος, ου, ὁ, (κόπτω) labor. 2) negotium, molestia. 3) lassitudo, defatigatio e labore.

κοπόω, f. ώσω, lasso, fatigo.

κόππα, τό, indecl. litera antiqua alphabeti Graeci, ϙ, significans nonaginta. Comparari potest cum ק Hebraeorum et Q Romanorum.

κοππατίας, ου, ὁ, equus τῷ κόππα insignitus.

κοππαφόρος, (φέρω) idem.

κοπραγωγός, ὁ, (κόπρος, ἄγω) fimum vehens. κοπραγωγέω, stercus egero, vel ingero, stercoro.

κόπρανον, ου, τό, (κόπρος) stercus.

κοπρέας, ου, ὁ, i. q. κοπρίας.

κόπρειος, α, ον, i. q. κόπριος.

κοπρεύω, i. q. κοπρέω, κοπρίζω.

κοπρέω, f. ήσω, stercoro.

κοπρία, ας, ἡ, stercus. 2) sterquilinium, fimetum.

κοπρίαι, αἱ, parasiti vilissimi, scurrae, qui deridiculi gratia vana multa de se jactabant et pollicebantur, Copriae: in Suetonii Claudio. v. κοπρολόγος.

κοπρίζω, f. ίσω, stercoro, fimo saturo.

κοπρικός, ή, όν, stercoreus, stercorosus, stercoratorius.

κόπρινος, ίνη, ινον, stercoreus.

κόπριον, ου, τό, stercus, fimus.

κόπριος, ία, ιον, stercoreus. 2) vilis, abjectus. 3) i. q. κοπρολόγος n. 3.

κόπρισις, εως, ή, (κοπρίζω) stercoratio.

κοπρισμός, οῦ, ὁ, stercoratio.

κοπριώδης, ες, (κόπριον) stercorosus.

κοπριών, ῶνος, ὁ, scarabaeus, stercoreas pilas provolvens. Ab eod.

κοπροβολεῖον, τό, (βάλλω) locus, in quem stercora et purgamenta conjiciuntur.

κοπροδοχεῖον, ου, τό, (δέχομαι) sterquilinium, cloaca.

κοπροθέσιον, τό, (τίθημι) i. q. κοπροβολεῖον.

κοπρολογέω, fimum colligo. A seq.

κοπρολόγος, ον, (λέγω) qui stercora colligit 2) valde sordidus. 3) jactabundus, qui multa ac magna promittit, et mira de se praedicat; ut rhetores, sycophantae, rabulae, scurrae.

κόπρος, ου, ή, stercus, fimus, lutum, coenum, pulvis. 2) stabulum pecoris, Il. 18, 575. Od. 10, 411. Apud seriores etiam ὁ κόπρος et τὸ κόπρον.

κοπροφαγέω, (φαγεῖν) stercus comedo.

κοπροφορέω, f. ήσω, stercus fero, stercus ingero. A seq.

κοπροφόρος, ον, (φέρω) qui stercora fert, stercora ingerens, stercoreus.

κοπρόω, (κόπρος) stercoro. Eustath.

κοπρώδης, ες, stercorosus.

κοπρών, ῶνος, ὁ, sterquilinium, fimetum, locus, ubi stercus colligitur.

κοπρώνης, ου, ὁ, quasi sterquilinarius, homo ultimae sortis. (Aut potius si ab ὠνεῖσθαι repetatur, quod faciendum videtur, erit, qui e republica jus redemit, stercora e semitis colligendi). A praec.

κοπρώνυμος, ον, (ὄνομα) e stercore nomen habens.

κόπρωσις, εως, ή, (κοπρόω) stercoratio.

κοπτάριον, ου, τό, (κόπτω) placentula e materia contusa. 2) pharmacum placentulae formam habens.

κόπτη, ή, piscium marinum. Athen.

κοπτή, ῆς, ή, copta, placenta.

κοπτόν, τό, i. q. κοπτή.

κοπτοπλακοῦς, οῦντος, ὁ, (πλακοῦς) i. q. κοπτή.

κοπτός, ή, όν, contusus. A seq.

κόπτω, f. ψω, scindo, seco, findo: amputo, succido, caedo: vulnero, saucio: caedo, percutio, ferio: impello, pulso: cudo: tundo: obtundo; succutio: praecido. κόπτομαι, plango, i. e. pectus manu percutio, caedor etc.

κοπώδης, ες, (κόπος) laboriosus. 2) molestus, lassitudinem afferens: epith. morborum. 3) lassus, fessus, lassatus.

κόπωσις, εως, ή, (κοπόω) labor, molestia, fatigatio, lassitudo.

κοράκειος, εία, ειον, (κόραξ) coraci similis. (ᾰ)

κορακεύομαι, i. q. κοράττω, Hesych.

κορακεύς, έως, ὁ, piscis species.

κορακίας, ου, ὁ, corvinus, corvo similis. 2) graculus.

κορακίδιον, τό, Dim. a κόραξ.

κορακινίδιον, ου, τό, (κορακῖνος) parvus coracinus.

κοράκινος, ίνη, ινον, (κόραξ) corvinus. (ᾰ)

κορακῖνος, ου, ὁ, coracinus, piscis quidam. 2) corvus juvenis, Ar. Eq. 1059.

κοράκιον, ου, τό, corvus parvus. 2) malleus, quo fores pulsantur. 3) species fici, a coracino colore. Dimin. a κόραξ. (ᾰ)

κορακίσκος, ου, ὁ, parvus corvus. Dim. a κόραξ.

κορακοειδής, ές, (εἶδος) corvi speciem habens.

κορακώδης, ες, (κόραξ) corvinus, corvini generis.

κοραλλίζω, coralli more rubeo. A seq.

κοράλλιον, Ion. κουράλιον, ου, τό, corallium, corallum, curalium, lapis marinus rubens.

κοραλλιοπλάστης, ου, ὁ, qui e corallio fingit figuras etc. (vel simpliciter, qui κουράλλια, pupas, opera sigillaria, cera aliave materia, efficit. v. κοροπλάθος).

κόραξ, ακος, ὁ, corvus. 2) signum caeleste. 3) nomen piscis. 4) machina bellica, genus unci, ad usus bellicos. 5) malleus, quo fores pulsantur. 6) rostrum gallinaceum. Eustath. 7) genus supplicii. 8) nomen pastilli. 9) repagulum.

κοραξός, ή, όν, ejusdem cum corvis coloris, coracini s. corvini coloris, niger.

κοράσιον, ου, τό, (κόρη) pupa, puella, puellula. (◡–◡◡)

κορασιώδης, ες, puellaris. A pr.

κόραξος vel κοραξός, ὁ, piscis quidam.

κορασίδιον, τό, i. q. κοράσιον.

κοράττω, f. ξω, (κόραξ) ago more corvino, aut corvis assimulor. 2) improbe, cupide flagito. Suid. Hesyc.

κορδακίζω, f. ίσω, (κόρδαξ) cordacem salto.

κορδακικός, ή, όν, cordacicus, cordaci conveniens.

κορδακισμός, οῦ, ὁ, (κορδακίζω) cordacis saltatio.

κόρδαξ, ακος, ὁ, cordax, genus saltationis comicae et lascivioris.

κορδίνημα, ατος, τό, capitis gravedo: scribitur et σκορδίνημα. (–◡◡)

κορδύλη, ης, ή, clava, fustis. 2) involucrum capitis. 3) vilissimus pisciculus quidam, qui et κόρδυλος. 4) fetus thynni. (ῠ?)

κορεία, ή, (κορέννυμι) saturitas.

κορεία, ή, (κορέω) verrendi actio.

κορεία, ή, (κόρη, κορεύομαι) virginitas.

κόρειος, α, ον, (κόρη) ad virginem pertinens. τὰ Κόρεια s. Κορεῖα, scil. ἱερά, sacrificium in honorem Proserpinae.

κορέννυμι, f. κορέσω, Ion. κορέω, perf. pass. κεκόρεσμαι, Ion. κεκόρημαι, satio, saturo, τινά τινι. Med. saturor, ad satietatem pervenio, c. gen. οἴνου, σίτου, vel c. part. κλαίουσα κορέσσατο, Od. 4. 541.

κορεύομαι, (κόρη) virgo sum, in virginitate dego.

κορέσκω, poet. p. κορέννυμι, Nic.

κορεστός, ή, όν, satiabilis, qui satiari potest.

κόρευμα, ατος, τό, virginitas. A seq.

κορέω, fut. Ion. p. κορέννυμι.

κορέω, f. ήσω, (κόρος) verro, purgo, et hinc orno: curo, i. q. ἐπιμελοῦμαι.

κόρη, ης, ή, Ion. et Hom. κούρη, Dor. κώρα, proprie fem. a κόρος. pupa, puella, juvencula, virgo, filia, puella nupta. 2) Proserpina. 3) pupa, ex cera argillave ficta, plangunculа, imaguncula, qua puellae ludunt. 4) pupilla, nigricans pars oculi.

κόρηθρον, ου, τό, (κορέω) scopae, scopulae.

κόρημα, ατος, τό, purgamentum.

κορθύλη, ή, i. q. κόρθος. (ῠ?)

κορθύλος, ὁ, (κόρθυς) avis, quae et βασιλίσκος. (ῠ?)

κορθύνω, i. q. κορθύω, Hes. Th. 853. (ῡ)

κόρθυς, υος, ή, acervus manipulorum frumenti. ap. Theocr. 10. 47. 2) [illegible], tumulus. Hesych. Suid.

κορθύω, (κόρθυς) in acervum colligo, coacervo. κορθύεται, attollitur, intumescit. (ῠ)

κορίαννον, vel κορίαννον, ου, τό, coriandrum. 2) anulus, qui in indice digito gestatur.

κορίδιον, ου, τό, puellula, pupa, Dim. a κόρη.

κορίζομαι, f. ίσομαι, (κόρη, κόριον) blandior, blande compello. v. ὑποκορίζομαι.

κορικός, ή, όν, (κόρη) puellaris, virginalis. 2) delicatus, mollis.

κορικῶς, adv. puellariter, virginum more.

Κορινθιάζειν, (Κορίνθιος) scortari, lenonem agere. Hesych.

Κορινθιουργής, ές, (ἔργον), Corinthio opifice, it. aere Corinthiaco factus.

Κορίνθιος, ία, ιον, (Κόρινθος) Corinthius.

Κορινθίως, adv. more Corinthiaco.

Κόρινθος, ου, ή, Corinthus, urbs in Isthmo Achaico.

κοριοειδής, ές, (κόρη) puellae, pupulae similis. 2) (κόριον) coriandro similis.

κόριον, τό, Dimin. a κόρη, puellula, pupula. τὰ Κόρια, sacra Proserpinae.

κόριον, τό, i. q. κορίαννον.

κόρις, ιος, Att. εως, ὁ, cimex. nom. plur. κόρεις, Ar. apud seriores ή κορίς, gen. ίδος, v. Lobeck. Phryn. p. 308. 2) herbae seu fruticis nomen, qui alias hypericon nominatur.

κορίσκη, ης, ή, puella, puellula, pupa, Dim. a κόρη.

κορίσκιον, ου, τό, idem et Dim. ab eod.

κορίσκω, ap. Hippocr. pro κορέσκω, κορέω, satio, repleo.

κοριώδης, ες, (κόρη) puellaris.

κορκορυγέω, f. ήσω, strepo, crepo, murmuro, de ventre. A seq.

κορκορυγή, ῆς, ή, intestinorum tumultus ac strepitus. 2) strepitus quivis.

κορκορυγμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κόρμα, τό, i. q. κοῦρμι.

κορμάζειν, (κορμός) truncare, putare. 2) circumligare. Hesych.

κορμηδόν, adv. (κορμός) trunci modo.

κορμίας, ου, ὁ, (κορμός) homo compactus et quadratus.

κορμός, οῦ, ὁ, et Aeolice κορπός, (unde Latinum corpus, quod proprie truncum significat) truncus, (inpr. corporis) caudex, stipes.

κορνοπίων, cognomentum Herculis, quod e fugatis locustis accepit. A seq.

κόρνοψ, οπος, ὁ, locusta.

κορόσιφος, ον, (κόρη, σιφόω) virginum corruptor.

κοροκόσμιον, ου, τό, (κόσμος) puellarum s. virginum ornamentum.

κοροκότας, ὁ, ap. Dion. Cass. v. κροκότας.

κοροπλάθος, ου, (πλάσσω) qui pupas fingit. v. κοραλλιοπλάστης.

κοροπλάστης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

κόρος, ου, ὁ, satietas, fastidium. 2) fastus, arrogantia, superbia e nimia rerum bonarum lautarumque copia.

κόρος, ου, ὁ, puer, juvenculus, filius. Alias et κοῦρος. 2) germen novellum.

κόρος, ου, ὁ, corus; nomen mensurae

cridorum, continentis modios triginta.

κόρηξ, κυ, ὁ, (κορέω) scopae, verriculum.

κόῤῥα, ἡ, *Jon.* et *Hom.* κόρση, *Dor.* κόῤῥα, pars capitis, tempora: maxilla, gena, bucca, mala, ἐπὶ κόῤῥης s. κατὰ κόῤῥης πατάσσειν, παίειν, πὺξ ἐλαύνειν, alapam alicui infligere. 2) caput ipsum, poet. 3) crinis.

κορσαῖον, τό, vel κόρσεον, κόρσιον, i. q. κόῤῥη, κόρση.

κόρση, ἡ, *Jon.* et *Ep.* p. κόῤῥα.

κορσης, ου, ὁ, (κείρω) qui barbam sibi primum rasit.

κόρσιον, τό, (κόρση) radix loti.

κορσόω, (κόρση) tondeo, rado.

κορσωτεύς, έως, ὁ, tonsor. A pr.

κορσωτήρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod.

κορσωτήριον, ου, τό, tonstrina. A pr.

κορσωτος, ἡ, όν, tonsus.

Κορυβαντιασμός, οῦ, ὁ, orgia, bacchatio it. expiatio Corybantum ritu facta. A seq.

Κορυβαντιάω, f. άσω, (*Κορύβας*) Corybantes imitor entheo incessu, insanio. Propria de aegrotis, qui tibiarum sonum sibi audire visi, furiis quasi agitabantur et vexabantur insomniis.

Κορυβαντίζω, f. ίσω, Corybantum sacris initio.

Κορυβαντικός, ή, όν, Corybantius. 2) Corybanti proprius.

Κορυβάντιον, ου, τό, vide Κορυβαντιασμός.

Κορυβαντώδης, ες, (Κορυβαντιάω) Corybantius, similis Corybantum motibus, gestibus.

Κορύβας, αντος, ὁ, Κορύβαντες, Corybantes, sacerdotes Deae Phrigiae, Rheae, Cybeles. (ῠ) *fem.* Κορυβαντίς, ίδος.

κορυδαλλίς, ίδος, ἡ, (κορυδός) galerita, genus alaudae.

κορυδαλός, et κορυδαλλός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κορυδός, οῦ, ὁ, (κόρυς) galerita, alauda cristata.

κόρυζα, ης, ἡ, gravedo, humoris crudi e capite destillatio, morbus cerebri. 2) mucus narium, pituita. 3) stoliditas, stupor, stultitia et vanitas inanis. it. tumor et superbia.

κορυζάω, f. ήσω, gravedine laboro, muco plenus sum. 2) stupeo, insanio. 3) emungo aliquem, et quidem cum damno ipsius.

κορυζω, idem. Polyb. Hesych.

κορυθάϊξ, κος, ὁ, (κόρυς, ἀΐσσω) galeam movens, cui galea inter ambulandum attollitur, et quasi subsilit, nutat: brevi, bellator. (⏑⏑‒‒, gen. ⏑⏑‒‒⏑)

κορυθαίολος, vel κορυθαιόλος, ον, (κόρυς, αἰόλλω) qui habet galeam variegatam, cristatus, aut qui galeam inter dimicandum variis modis partes in omnes agitat: armatus, agilis, celer ad pugnam, bellicosus.

κορύθιον, ου, τό, galeola, Dimin. a κόρυς. (ῠ)

κορύμβη, ἡ, i. q. κόρυμβος.

κορυμβήθρα, ας, ἡ, (κόρυμβος) hedera, corymbos ferens.

κορυμβηλός, ὁ, i. q. κορυμβίας.

κορυμβίας, ου, ὁ, κιττός, hederae species: cujus racemi in orbem sunt contorti.

κόρυμβος, ου, ὁ, plur. τὰ κόρυμβα, it. ἡ κορύμβη, (κόρυς) quicquid excelsum est vel eminens. Hinc caput, cacumen montis, mons: aplustria navium: coma ita structa, ut a fronte supra caput attollatur: corymbus, bacca, ramus, racemus.

κορυμβοφόρος, ον, (φέρω) corymbos ferens.

κορυμβόω, κόμην, comam ita struo, ut a fronte supra caput se attollat.

κορυνάω, instar clavae fastigium habeo, fastigor, et velut thyrsum erigo. (⏑⏓⏑‒) A seq.

κορύνη, ης, ἡ, clava, virga capitata. 2) ensis, gladius. 3) metaph. pro asini veretro, Nicand. 4) κορύνη βλαστοῦ, geniculatum incrementum et cacuminum articulatio in germinatione arborum. 5) κορύναι, articuli humeri summi nec non cubiti, capitulata seu capitata ossa in humeri cubitique articulatione, ap. Pollucem. 6) idem quod πόσθη. (⏑⏓⏑)

κορύνησις, εως, ἡ, germinatio. Athen. (⏑⏓‒⏑) A pr.

κορυνήτης, ου, ὁ, qui clava utitur in pugna, clavator.

κορυνηφόρος, ου, ὁ, (φέρω) claviger, clavator. (υ producitur et corripitur.)

κορυνιάω, i. q. κορυνάω, Hes. sc. 289. (υ produc. et corrip.)

κορυνιόεις, όεσσα, όεν, (κορύνη) clavae formam habens, in clavae modum cuneatus, fastigatus, capitatus. (υ anceps)

κορυνίτης, ου, ὁ, fem. κορυνῖτις, ἡ, clavae similis, clavae formam habens. (⏑⏓‒‒)

κορυνώδης, ες, (κορύνη) in clavae modum cuneatus. (⏑⏓‒‒)

κορυπτιάω, (κορύπτω) cornibus ferio.

κορυπτίλος, ὁ, qui cornibus ferit, petulcus, cornupeta, Theocr. 5, 147. ubi alii legunt κορυττίλος. (ῐ)

κορύπτω, f. ψω, cornibus peto, cornibus ferio, arieto. 2) caput jacto saltando.

κόρυς, υθος, ἡ, galea, cassis. 2) caput. 3) galerita, alaudae genus.

κορύσσω, aor. med. ἐκορυσσάμην et ἐκορυξάμην, perf. pass. κεκόρυθμαι, (κόρυς) galea armo, inde omnino armo, instruo. Pass. et Med. armo me, arma capio: ad pugnam insurgo, pugno. 2) incito. Pass. impetu feror, furo. 3) caput tollo, cornibus peto.

κορυστής, οῦ, ὁ, armatus miles, bellator. A pr.

κορυστός, ή, όν, (κορύσσω) sublatus, elatus.

κορυττίλος, ὁ, v. κορυπτίλος. (ῐ)

κορυφαγενής, ές, (κορυφή, γίγνομαι) e capite natus.

κορυφαία, ας, ἡ, (κορυφή) pars habenae summum caput equi cingens. scil. ἡνία.

κορυφαῖον, ου, τό, pars retis, summus funis retis. sc. ἀμφίβληστρον. A seq.

κορυφαῖος, αία, αῖον, (κορυφή) verticalis, in vertice positus. 2) supremum locum obtinens, supremus, cujusque ordinis caput et princeps, praecipuus. 3) praesul, praecentor, dicitur etiam κατάρχων et χοροστάτης. – Reperitur etiam Superlativus, apud Plutarch. Joseph. non apud antiquiores.

κορυφαίς, αίδος, ὁ, orarum contractio ad umbilicum. Hippocr.

κορυφή, ῆς, ἡ, vertex capitis. 2) cacumen, fastigium, vertex cujusvis rei. 3) summa, caput. 4) ornamentum quoddam muliebre capitis. 5) digiti extremitas interna. 6) pars ossis versus anum inclinans.

κορυφιστήρ, ῆρος, ὁ, et κορυφιστής, οῦ, ὁ, pars ornamenti muliebris, sc. τῆς κορυφῆς, vel τοῦ κεκρυφάλου. A praec. n. 4.

κόρυφος, ὁ, avis quaedam.

κορυφόω, ώσω, (κορυφή) in verticem attollo, fastigo, consummo. κορυφοῦμαι, in verticem attollor, fastigor, consummor. dicitur et de mari commoto ventis. A pr.

κορύφωσις, ἡ, fastigatio. (ῠ)

κόρχορος, ου, ὁ, olus quoddam vile silvestre. 2) piscis quidam.

κορωνεκάβη, ἡ, mulier vetustissima, a κορώνη et Ἑκάβη, Anthol. (ᾰ)

κορώνεως, ω, ficus, cujus fructus coracino colore sunt.

κορώνη, ης, ἡ, cornix. 2) malleus foreus, quo fores pulsantur. 3) annulus, quo fores attrahuntur, marculus januae. 4) summitas in curvamine arcus, curvatura in arcu, ubi alligatur utrinque nervus. 5) inflexum s. curvitas in puppi navis. 6) apex ligni inter utrumque bovem in aratro protensi. 7) quaevis summitas. 8) corona.

κορωνιάω, cervicem vel cornua effero. 2) incurvus et lunatus sum. 3) ap. Polyb. interpretantur contendo, obtrecto. A pr.

κορωνιδεύς, έως, ὁ, (κορώνη) cornicis pullus.

κορωνίζω, f. ίσω, more cornicis stipem colligo, ut solebant circulatores quidam, cornicem praeferentes, stipemque si corrogabant, cantilenam quandam canentes. Ab eod.

κορώνιος, ον, incurva et lunata habens cornua. Hesych.

κορωνίς, ίδος, ἡ, (κορωνός) epith. navis, vel nigrae, vel cujus puppis inflexa. 2) summitas cornuum in bubus inflexa. 3) nota grammaticorum appingi solita ad denotandum finem partis alicujus, velut scenae in fabulis scenicis. 4) fastigium, summitas, apex alicujus rei. 5) id quod ultimum aedificio imponitur.

κορώνισμα, ατος, τό, carmen τῶν κορωνιζόντων.

κορωνιστής, οῦ, ὁ, circulator κορωνίζων.

κορωνόβολον, τό, sc. ὄργανον, (κορώνη, βάλλω) instrumentum ad cornices petendas accommodatum.

κορωνοπόδιον, τό, Dimin. a seq.

κορωνόπους, οδος, ὁ, pes cornicis, herba quaedam.

κορωνός, ή, όν, curvatus, βοῦς, curva cornua habens, Archil. fr. 8. Etymologus interpretatur γαῦρος, ὑψαύχην, i. e. elatus, cervicem efferens.

κοσκινεύω, f. εύσω, (κόσκινον) cribro.

κοσκινηδόν, adv. in modum cribri.

κοσκινίζω, f. ίσω, cribro.

κοσκίνιον, ου, τό, cribellum. Dim. a κόσκινον. (ῐ)

κοσκινόγυρος, ου, ὁ, (γῦρος) circulus ligneus ambiens cribrum.

κοσκινοειδής, ές, cribro similis.

κοσκινόμαντις, ιος, Att. εως, ὁ et ἡ, e cribro divinans. Hinc κοσκινομαντεία et κοσκινομαντική, ἡ, ars divinandi a cribro.

κόσκινον, ου, τό, cribrum.

κοσκινοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (ποιέω) qui cribra conficit, cribrifex, cribrarius.

κοσκινοπώλης, ου, ὁ, cribrorum venditor.

κοσκυλμάτια, ων, τά, minuta rerum, ut corii praesegmina, quae abjici solent.

κοσμαγός, ὁ, (κόσμος, ἡγέομαι) ductor s. rector mundi.

κοσμάριον, ου, τό, (parvum) ornamentum, inpr. exquisitius, ut annuli, torques etc. Dimin. a κόσμος.

κοσμέω, f. ήσω, inconditam rerum con-

gestiem in ordinem redigo, ordino, digero, dispono. 2) orno, honesto, condecoro. 3) adorno, instruo, apparo. 4) rego, guberno, fungor magistrato, οἱ κοσμοῦντες, magistratus. Aristot. v. κοσμητής et κοσμήτωρ.

κόσμηθεν, Aeol. pro ἐκοσμήθησαν, Il. 3, 1.

κόσμημα, ατος, τό, ornamentum, insigne.

κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio.

κοσμήτειρα, ἡ, fem. a κοσμητής, ornatrix.

κοσμητήρ, ῆρος, ὁ, et κοσμητής, οῦ, ὁ, (κοσμέω) ordinator. 2) ornator, cinifio. 3) moderator.

κοσμητικός, ή, όν, exornandi peritus. A praec.

κοσμητός, ή, όν, (κοσμέω) exornatus, excoltus. 2) ordinatus, digestus

κοσμήτρια, ἡ, fem. a κοσμητήρ.

κόσμητρον, ου, τό, instrumentum, quo in ornando, verrendo utimur, scopae.

κοσμήτωρ, ορος, ὁ, i. q. κοσμητήρ, inpr. qui aciem instruit.

κοσμιαῖος, αία, αῖον, (κόσμος) mundum magnitudine aequans.

κοσμικός, ή, όν, (κόσμος) mundanus, rebus humanis deditus. 2) saecularis, qui extra clerum est. 3) externus, visibilis, caducus.

κόσμιον, ου, τό, ornamentum exquisitius, delicias. Ab eod.

κόσμιος, ία, ιον, vel κόσμιος, ον, qui est moribus compositis, moderatus, modestus, in neutram partem conspicuus. Hinc τὸ κόσμιον, ου, modestia, et οἱ κόσμιοι, elegantiores homines. 2) i. q. κοσμικός.

κοσμιότης, ητος, ἡ, modestia, honestas, decorum, pudor. A pr.

κοσμιώδης, ες, modestus, elegans. dub.

κοσμίως, adv. moderate, modeste, decenter. 2) ordine, rite.

κοσμογένεια, vel κοσμογενία, ας, ἡ, mundi generatio, creatio, origo. dub.

κοσμογονία, ας, ἡ, (γόνος) origo mundi, qualis vel a philosophis fingitur, vel a Mose traditur.

κοσμογραφία, ας, ἡ, descriptio mundi. A seq.

κοσμογράφος, ου, (γράφω) qui mundum describit.

κοσμοδιοικητικός, ή, όν, (διοικία) mundum gubernans, ad administrationem mundi pertinens.

κοσμόκομης, ου, ὁ, (κοσμέω, κόμη)

κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) mundi imperium obtinens. 2) rex, et quilibet magistratus. 3) princeps improborum hominum; in N. T. (ᾰ)

κοσμολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι) vastator s. destructor mundi.

κοσμολογία, ας, ἡ, (λόγος) disputatio de mundo, ejus origine, natura.

κοσμολογικός, ή, όν, ad doctrinam de mundo pertinens. A pr.

κοσμοπάτηρ, τρός, ὁ, mundi pater.

κοσμοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω) mundi fictor, mundi creator.

κοσμοπλόκος, ου, (πλέκω) ornans mundum. Epith. Apollinis, s. solis.

κοσμοποιέω, f. ήσω, mundum architector et construo, mundum condo, molior.

κοσμοποιΐα, ας, ἡ, mundi fabricatio, s. creatio. A seq.

κοσμοποιός, όν, (ποιέω) mundum creans. 2) ordinem instituens.

κοσμόπολις, ὁ, nomen magistratus, ap. Polyb. v. κόσμιοι et κόσμος.

κοσμοπολίτης, ου, ὁ, mundi civis, incola mundi. Diog. Laert., Philo. (ῑ)

κοσμοπρεπής, ές, (πρέπω) mundum decens, totum universitati conveniens.

κόσμος, ου, ὁ, ordo. 2) modus et ratio. 3) disciplina. 4) ornatus, ornamentum, mundus muliebris. 5) decus, laus. 6) magistratus. 7) Philosophi sic instituerunt vocare totam compagem rerum omnium, ob ordinis pulcritudinem: unde et latini philosophi mundum vocavere: imprimisque caelum, h. e. sidera. v. κοσμέω n. 1. In sacris etiam significat 8) homines universos. 9) homines impios. 10) magnam hominum multitudinem. 11) orbis terrarum divitias.

κοσμοσάνδαλον, ου, τό, planta bellum florem edens, ap. Athen.

κοσμοσωτήριος, ον, mundo salutaris, Eccl.

κοσμοτόκος, ον, (τίκτω) mundum pariens.

κοσμοτρόφος, ον, (τρέφω) mundum nutriens.

κοσμουργέω, mundum creo, fabricor.

κοσμουργία, ας, ἡ, mundi opificium. A seq.

κοσμουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) mundi opifex, conditor.

κοσμοφθόρος, ου, ὁ, (φθείρω) mundi vastator.

κοσμώ, οῦς, ἡ, sacerdos Minervae Athenis.

κόσος, κόση, κόσον, Ion. et Aeol. p. πόσος.

κόσσαβος, ὁ, Ion. p. κότταβος.

κοσσίζομαι, alapam infligo. A seq.

κόσσος, ου, ὁ, colaphus, alapa.

κοσσοτράπεζος, ου, ὁ, (Ε praec. et τράπεζα) parasitus vilis, coprea.

κοσσύμβη, ἡ, v. κοσύμβη.

κοσσυφίζω, merulae in modum cano.

κόσσυφος, Att. κόττυφος, vel κότυφος, ου, ὁ, merula, piscis et avis.

κοσταί vel κόσται Hesych. sunt κριθαί, hordeum.

κοστάριον, ου, τό, locus ubi costus crescit. A seq.

κόστος, ου, ὁ, costus, planta aromatica.

κοσύμβη, vel κοσσύμβη, ης, ἡ, crinium nodus. 2) capitis redimiculum. 3) tunica fimbriata. 4) fibula, vel vinculum.

κόσυμβος, vel κόσσυμβος, ου, ὁ, idem.

κοσυμβόω, fimbriis orno.

κοσυμβωτός, οῦ, ὁ, fimbriatus, striatus, nodatus, nodis substrictus. Epith. tunicae. A pr.

κοταίνω, i. q. κοτέω.

κοτεινός, ή, όν, iratus.

κοτέω, (κότος) irascor, simultates exerceo: invideo, c. dat. pers. Praeter praes. act. Homerus habet Med. impf. κοτέοντο, fut. κοτέσσεται, aor. κοτέσσατο, cum part. κοτεσσάμενος. Part. perf. κεκοτηώς, κεκοτηότι θυμῷ, irato animo.

κοτήεις, ήεσσα, ῆεν, (κοτέω) iratus.

κοτινάς, άδος, ἡ, (κότινος) ut κοτινὰς ἐλαία, olea oleastro inserta. 2) bacca oleastri.

κοτινηφόρος, ον, (φέρω) oleastrum ferens.

κότινος, ου, ὁ, ἡ, oleaster. oliva silvatica. 2) corona ex oleastro. 3) acinus.

κοτινοτράγος, ον, (τρώγω) baccam oleastri comedens. (ᾰ)

κοτίς, ίδος, ἡ, occiput, vertex capitis; nervus cervicis, cerebellum, Hippocr. cf. κόττα.

κότος, ου, ὁ, ira vetus, simultas, invidia.

κόττα vel κόττη, ἡ, vel κόττος, ὁ, et κοττίς, ίδος, ὁ, item κοτίς. Dor. caput.

κοτταβεῖον, ου, τό, (κότταβος) praemium, quod ei dabatur, qui cottabo vicisset. 2) pelvis, in quam id, quod a potu in poculo reliquum erat, ita effundebatur, ut resonaret.

κοττᾰβίζω, f. ίσω, cottabo ludo, vel certo. 2) vomo, evomo. Ab eod.

κοττᾰβικός, ή, όν, qui in cottabo usurpatur, fit, adhibetur, ad cottabum pertinens. Ab eod.

κοττάβιον, τό, i. q. κοτταβεῖον. (ᾰ)

κοττᾰβίς, ίδος, ἡ, i. q. κοτταβική, et ab eodem.

κοττάβισις, ἡ, i. q. κοτταβισμός. (-⏑⏑⏑)

κοττᾰβισμός, οῦ, ὁ, (κοτταβίζω) lusus cottabi.

κότταβος, ου, ὁ, cottabus, genus ludendi, quum vini guttas e calice in altum jaciebant, ut caderet in aereas pelves, et, si major strepitus edebatur, ab amica se amari credebant. 2) vinum ipsum, quod ita effunditur.

κοττάνη, ἡ, instrumentum quoddam piscatorium.

κόττᾰνον, τό, cottanum s. coctanum, fici genus.

κοττάριον, ου, τό, Dimin. a seq.

κόττη, ης, ἡ, caput. Hesych.

κόττις; ἡ, idem. Dor. ap. Poll. vide κόττα.

κόττος, ὁ, i. q. κόττα. 2) piscis quidam, cottus, gobio.

κόττυφος, ὁ, Att. p. κόσσυφος.

κοτῠλαῖος, αία, αῖον, qui per cotylas distribuitur.

κοτύλη, ης, ἡ, cavum. 2) cavum coxae, in quo caput femoris vertitur. 3) vola sive cavum manus vel pedis. 4) quaevis cavitas profundior ossis, in qua aliud volvitur. 5) vasculum concavum. 6) mensura liquidorum, hemina, cotyla, cyathus, poculum. 7) mensura aridorum, unciarum novem capax. (ῠ)

κοτῠληδών, όνος, ἡ, idem. 2) umbilicus Veneris, herba. 3) pars concava in Polypodis cirris et cirri ipsi. 4) os venae vel arteriae intra uterum eminentis. A pr.

κοτῠλήρυτος, ον, (κοτύλη, ἀρύω) poculis hauriendus, i. e. large fluens, Il. 23, 34. Alii scribunt κοτυλήρρυτος, a ῥέω, male.

κοτῠλιαῖος, αία, αῖον, (κοτύλη) cotylae mensuram aequans.

κοτῠλίζω, f. ίσω, per cotylas s. heminas liquida aridave vendo.

κοτῠλίς, ίδος, ἡ, cavum coxendicis.

κοτῠλίσκη, ης, ἡ, parva cotyla. Dimin. a κοτύλη.

κοτῠλίσκιον, ου, τό, idem ab eod.

κοτῠλίσκος, ου, ὁ, parvus crater, Baccho sacer, quo utebantur sacerdotes ejus. 2) placentae genus.

κότῠλος, ου, ὁ, poculum, (copiosus quantum cotyla. 2) mensura unciarum novem.

κοτῠλώδης, ες, cotylae formam habens.

κοτύλων, ωνος, ὁ, (κοτύλη) nomen hominis ebrii, potor.

κοὐ, contr. p. καὶ οὐ.

κοὐκέτι, contr. p. καὶ οὐκέτι.

κοῦκι, τό, cuci, arbor. 2) fructus, pomum arboris cuci.

κούκινος, η, ον, ex foliis arboris cuci factus.

κουκίμηλον, ου, τό, cuci pomum.

κουκιοφόρος, ον, (φέρω) poma cuci ferens.

κουκκούμιον, τό, cucuma.

κουκούλιον, ου, τό, nidus volubilis, quo involvitur bombyx; quasi parvum κούκιον, id est κοκκίον.

κούνικλος, ὁ, i. q. κόνικλος.

κουλεόν, οῦ, τό, sive κουλεός, οῦ, ὁ, *poet.* pro κολεός.

κουλεόπτερος, ον, v. κολεόπτερος.

κουρά, ᾶς, ἡ, (κείρω) tonsura. 2) lana succida.

κουράλιον, ου, τό, curalium, idem quod κοράλλιον. 2) pupa, qua ludere puellae solent, cero pannisve facta. (ᾰ)

κουρικός, ή, όν, (κουρεύς) tonsorius, ad tonsores pertinens, qui fit a tonsoribus.

κουρεῖον, ου, τό, (κουρεύς) tonstrina, officina tonsoris.

κουρεάω, i. q. κουριάω, cupio tonderi, si lectio vera.

κουρεύς, έως, ὁ, (κείρω) tonsor. 2) nugator, garrulus.

κουρευτής, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κουρεύτρια, ας, ἡ, tonstrix. A pr.

κουρεύω, f. εύσω, (κουρά) tondeo.

κουρεώτης, unde fem. κουρεῶτις, ut κουρεῶτις ἡμέρα, et κουρεῶτις ἑορτή, festum Athenis, quo primitiae tonsae puerorum comae Dianae consecrabantur. Hesych. Suid. v. κουρέσυνα.

κούρη, ης, ἡ, i. q. κόρη, *poet.*

κουρήιος, ίη, ιον, Ion. p. κόρειος.

κουρῆτες, αἱ, (κόρος, κοῦρος) juvenes armigeri, Il. 19, 193. 248.

κουρήσιμος, ον, (κουρά) detonsus, scil. capillus.

κουρίας, ου, ὁ, tonsus.

κουριάω, (κουρά) tonderi volo.

κουρίδιος, α, ον, (κοῦρος, κούρη) legitimo matrimonio junctus, Hom. Alii minus recte explicant juvenilis, cf. Butmann. Lexil. I. p. 32.

κουρίζω, (κόρος, κοῦρος) juvenis sum: juveniliter ago: pubesco. 2) puerum educo: a puerili aetate educo: educo, curo.

κουρίζω, (κείρω, κουρά) tondeo: attondeo: succido: deputo.

κουρικός, ή, όν, (κουρά) tonsorius, ad tonsorem pertinens, s. ad tonsuram idoneus.

κουρίμος, ον, vel ιμη, ιμον, (κουρά) tonsorius, ad tonsuram pertinens. 2) tonsus, detonsus.

κουρίξ, adv. (κουρά) per comam, coma.

κούριον, τό, i. q. κουρεῖον, 2.

κούριος, ον, i. q. κουρίας.

κουρίς, ίδος, ἡ, (κουρά) instrumentum tonsoris, novacula. 2) i. q. κομμώτρια. 3) i. q. καρίς, dub.

κοῦρμι, τό, curmi potionis genus ex hordeo vel tritico, simile Zytho, s. cerevisiae.

κουροβόρος, ό, ἡ, (κοῦρος et βορά) natos, pueros perdens.

κουρογονία, ας, ἡ, (γονή) puerorum vel puellarum praesertim liberorum, seu ingenuorum, generatio.

κουροθάλεια δάφνη, (θάλλω) laurus virentibus ramis decora. (vel quam pueri gerant in capite, carmina in ludis canentes et tripudiantes). (ᾰ)

κοῦρος, ὁ, Ion. p. κόρος, juvenis, puer, adolescens, Hom.

κουροσύνη, ης, ἡ, pueritia, infantia. A praec.

κουρόσυνος, ον, κουρόσυνος θρίξ, puerilis capillus. τὸ κουρόσυνον, sacrificium pro tonsa caesarie oblatum. τὰ κουρόσυνα, festa, quae celebrari solebant propter comae primitias. vid. κουρεῶτις.

κουρότερος, α, ον, propria compar. a κοῦρος, juvenis, juvenilis, Il. 4, 316. Od. 21, 310. Hes. op. 439.

κουροτοκέω, marem pario. A seq.

κουροτόκος, ου, ἡ, (κοῦρος, τίκτω) quae puerum peperit. 2) puerpera, mater.

κουροτροφέω, juvenes nutrio. A seq.

κουροτρόφος, ον, (κοῦρος, τρέφω) juvenum nutritor, vel nutrix, dives juventute bene uxta. 2) Tellus, vel Vesta, hoc nomine Athenis culta.

κουστωδία, ας, ἡ, custodia, i. e. milites, quibus custodia imperata est. Vox latina, in N. T.

κουφίζω, f. ίσω, (κοῦφος) levo, sublevo, adjuvo. 2) in altum tollo. 3) erigo afflictum et consolor. 4) levis sum.

κούφισις, εως, ἡ, levatio, allevatio. A praec.

κούφισμα, ατος, τό, levatio, levamen. Ab eod.

κουφισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κουφιστήρ, ῆρος, ὁ, idem.

κουφιστικός, ή, όν, qui allevat vel sublevat.

κουφιστικός, ή, όν, levandi vim habens.

κουφοδοξία, ας, ἡ, (κοῦφος, δόξα) vana opinio.

κουφολογέω, f. ήσω, (κουφολόγος) verborum levitate utor, nugor.

κουφολογία, ας, ἡ, nugae. 2) orationis vanitas, loquacitas, inania verborum jactatio Ab eod.

κουφολόγος, ον, (λέγω) nugator, garrulus.

κουφόνοια, ἡ, levitas, inconstantia. A seq.

κουφόνοος, ος, contr. κουφόνους, (νοῦς) levis, inconstans. τὸ κουφόνουν, i. q. κουφόνοια, inconstantia et levitas mentis. In plur. reperitur etiam κουφόνοες.

κουφόνως, adv. cum quadam mentis levitate, temere.

κουφόνωτος, ον, (νῶτος) levis et agilis dorsi.

κουφόπτερος, ον, (πτερόν) facile volans.

κοῦφος, η, ον, levis: remissus, languidus: exiguus, ventosus, inconstans: vacuus: facilis.

κουφοτέρως, adv. levius etc. A pr.

κουφότης, ητος, ἡ, levitas. Ab eod.

κουφοφορέομαι, (φέρομαι) leviter feror.

κούφως, adv. leviter, facile. 2) temere.

κοφινοποιός, οῦ, ὁ, quasillarius, Gl. Vet. A seq.

κόφινος, ου, ὁ, cophinus, corbis, qualus. 2) mensura apud Boeotos cum liquidorum, tum aridorum, capiens congios tres. Hesych.

κοφινόω, cophino tego, genus poenae apud Boeotos.

κοφινώδης, ες, ad cophini modum factus.

κοχλάζω, κόχλασμα, f. l. p. καχλάζω, κάχλασμα.

κοχλακώδης, εος, ὁ, ἡ, siliceus. A seq.

κόχλαξ, ακος, ὁ, it. κοχλάς, glarea, calculus, lapillus in fluvii ripa vel maris litore. 2) silex. v. κάχληξ.

κοχλιάριον, ου, τό, (κοχλος) cochleare.

κοχλίας, ου, ὁ, cochlea. 2) machina aquaria. Ab eod.

κοχλίδιον, ου, τό, conchula, parva cochlea. 2) scalarum genus, ap. Strab. Dimin. a κόχλος.

κοχλιοειδής, ές, conchae similis.

κοχλίον, τό, Dimin. a κόχλος, i. q. κοχλίδιον.

κοχλίς, ίδος, ἡ, conchula.

κοχλιώδης, ες, (κοχλίας) cochleae speciem gerens, conchae similis. 2) tortuosus, tortilis.

κοχλιωρύχον, τό, i. q. κοχλιάριον.

κόχλος, ου, ὁ, ap. seriores ἡ, concha. 2) conchylium, ostreum, purpura.

κόχος, ου, ὁ, humor abunde fluens. Schol. Theocr.

κοχυδέω, it. κοχύω, (χύω) magna copia, abunde fluo. Athen.

κοχώνη, ης, ἡ, commissura partium coxendicis cum podice aut femore: item femur ipsum. Plerumque in plur. usitatum.

κόχωνον, ου, τό, idem.

κόψιον, ίου, τό, smyrnion herba, vulgo, levisticum.

κόψιμος, ου, ἡ, genus arboris, ap. Theophrast. Sed fortasse vocabulum est corruptum, legendumque κότινος.

κόψιχος, vel κόσσυφος, ου, ὁ, alias κόσσυφος, avis quaedam, merula: al. piscis quidam, ut Athen.

*κράας, τό, caput, nom. obsol. unde gen. κράατος, dat. κράατι, acc. pl. κράατα, Hom. (- ⏑ ⏑)

κράβατος, vel κράββατος, ου, ὁ, grabatus, lectus, in quo sedetur, Att. σκίμπους. it. lectus humilior, constans tabulis subterque tentis institis, in quo veteres meridiari solebant. (⏑ - ⏑ ?)

κραββάτιον, ου, τό, lectulus. Dimin. a pr.

κράβος, ου, ὁ, larus avis. Hesych.

κραίλλη, ης, ἡ, piscis e genere squillarum.

κράγγονες, ων, αἱ, itidem squillarum species. A pr.

κραγέτης, ου, ὁ, (κράζω) vociferator, clamator.

κραγόν, adv. clara, acuta, alta voce.

κραδαίνω, (κραδάω) vibro, crispo, quasso, concutio: κραδαίνομαι, concutior, tremisco, nuto, etiam insito gravitate.

κράδαλος, ου, ὁ, (κράδη) ramus ficulnus. (ᾰ)

κραδαλός, ή, όν, (κραδάω) vibratilis, qui facile concutitur s. quassatur.

κράδασις, ἡ, (κραδάω) vibratio, concussio. (ᾰ)

κραδασμός, ὁ, vibratio.

κραδάω, vibro, concutio, quatio. 2) κράδω laboro. (⏑ ⏑ -)

κραδεύω, f. σω, idem.

κράδη, ης, ἡ, ramus ficulnus, surculus ficulneus, summum ficorum germen, quod plantari consuevit. 2) folium ficulneum. 3) quodvis folium. 4) machina theatralis.

κραδηφορία, ας, ἡ, (κράδη, φέρω) gestatio ramorum, proprie ficulnorum.

κραδίη, ἡ, Ion. p. καρδία.

κραδοπώλης, ου, ὁ, surculorum, praesertim ficulneorum venditor.

κράδος, ου, ὁ, (κράδη) ramus ficulnus. 2) vitium s. morbus in ficu. (ᾰ)

κραδοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui ficos comedit, victu ficuum utitur. 2) homo sordidus et rusticus. (ᾰ)

κράζω, f. κεκράξομαι, aor. ἔκρᾰγον, perf. cum signif. praes. κέκραγα, crocito, clamo ut cornix vel corvus. 2) clamo, vociferor. 3) cum clamore postulo, c. acc.

κραιαίνω, Epice q. κραίνω, perficio, unde aor. imperat. κρήηνον, inf. κρηῆναι, 3 perf. pass. κεκράανται, plqpf. κεκράαντο (ᾰ).

κραίνω, fut. Ep. κρᾰνέεσθαι, aor. ἔκρηνα, aor. pass. ἐκράνθην, perficio, effectum reddo; consummo. ψῆφος κρανθεῖσα, victrix sententia. 2) dux et princeps sum, regno, Od. 8, 391. rego, moderor, c. gen. vel c. dat. 3) exitum habeo, i. q. τελευτάω.

κραιπαλάω, (κραιπάλη) crapulam sentio, dolorem capitis sentio e nimio potu. 2) inebrior. 3) desipio, deliro per crapulam.

κραιπάλη, ης, ἡ, (κρας, πάλλω) crapula. 2) comissatio. 3) obtenebratio mentis a potu. (– ⏑ –)

κραιπᾰλίζω, crapulor. A pr.

κραιπαλόκωμος, ον, (κραιπάλη, κῶμος) qui ebrius et vino gravatus commissatur.

κραιπαλώδης, ες, (κραιπάλη) obnoxius crapulae, ebriosus. 2) ad crapulam usque potans.

κραιπνός, ή, όν, pernix, celer, velox, rapidus. Hinc κραιπνά, adv. velociter.

κραιπνόσσυτος, ον, ον, (σεύω) qui concitato cursu fertur.

κραιπνοσσύτως, adv. celeriter. A pr.

κραιπνοσύνη, ἡ, velocitas.

κραιπνόφορος, ον, ον, (φέρομαι) celer, velox.

κραιπνῶς, adv. velociter, cito, propere.

κραῖρα, ας, ἡ, caput. Hesych.

κραίκτης, ου, ὁ, (κράζω) clamator, clamosus, dub. lect. p. κεκράκτης, Plut.

κρακτικός, ή, όν, clamosus. A pr.

κρᾶμα, ατος, τό, (κεράννυμι) mixtura, mixtum. 2) vinum aqua mixtum. 3) concretio et temperatura corporis naturalis.

κραμβαλέος, α, ον, (κράμβος) tostus, assus, siccus. Metaph. κραμβαλέος γέλως, risus altior, cachinnus.

κραμβᾰλιάζω, cachinnor. Unde

κραμβᾰλιασμός, ὕος, ὁ, cachinnus.

κραμβᾰλίζω, i. q. κραμβαλιάζω.

κραμβεῖον, ου, τό, cicuta. Vox Sicula. A seq.

κράμβη, ης, ἡ, brassica, crambe, caulis.

κραμβήεις, εσσα, εν, brassicae similis.

κραμβίδιον, ου, τό, brassica. 2) decoctum brassicae. Dim. a κράμβη.

κραμβίον, ου, (κράμβη) idem quod κραμβεῖον. 2) decoctum brassicae, ap. Hippocr.

κραμβίς, ίδος, ἡ, (κράμβη) eruca brassicae.

κράμβος, η, ον, siccus, aridus, torridus: Metaph. κράμβος γέλως, risus siccus, i. e. clarus et altus. cf. κραμβαλέος.

κράμβος, ὁ, vitium fructuum, praecipue uvarum, quum ante maturitatem exarescant.

κραμβοφάγος, ον, (κράμβη et φαγεῖν) qui brassica vescitur. (– ⏑ ⏑ ⏑)

κρᾰναήπεδος, ον, (κραναός, πέδον) asperum solum habens.

κρᾰναΐνος, ΐνη, ΐνον, (κρανεία) corneus, e corno. dub.

κρᾰναός, ή, όν, asper: sterilis.

κρᾰνέεσθαι, inf. fut. pass. a κραίνω.

κρᾰνεία, ας, ἡ, et κρᾰνία. it. κρᾰνία, cornus, arbor. 2) hasta e corno.

κρανέϊνος, ΐνη, ΐνον, corneus, a corno. A pr. (⏑ ⏑ – ⏑)

Κρᾰνειον, s. Κράνιον, Craneum. Locus prope Corinthum, cupressis consitus, qui etiam Gymnasium habuit. (ᾰ)

κρανιαῖος, α, ον, (κράνιον) corneus. (ᾰ)

κράνη s. κρανα, ἡ, Dor. p. κρήνη. (– –)

κράνινος, η, ον, (κρανία) corneus (⏑ ⏑ ⏑)

κρανιόλειος, ον, (κράνιον, λεῖος) qui est calvo capite.

κρᾱνίον, τό, (κρᾶνον) calvaria. (– ⏑ ⏑)

Κράνιον, τό, v. Κρανειον. (⏑ ⏑ ⏑)

κρανοκολάπτης, ου, ὁ, (κράνον et κολάπτω) genus phalangii, bestiolae lacertis adversantis non dissimile, phalangium, quod caput petit, quum in aliquem fertur. v. κεφαλοκρούστης.

κρᾱνοκρούστης, ου, ὁ, (κρούω) i. q. κρανοκολάπτης.

κρᾶνον, ου, τό, (κάρα, κάρηνον) caput. Eustath. in compositione impr. usitatum.

κράνον, τό, cornus, cf. κράνος, et κρανεία. (⏑ ⏑)

κρᾱνοποιέω, galeas facio.

κρᾱνοποιός, όν, (κράνος, ποιέω) galearum opifex.

κράνος, εος, τό, (κρᾶνον) galea. (⏑ ⏑)

κράνος, ου, ἡ, i. q. κράνον, apud recciores. (⏑ ⏑)

κρᾱνουργία, ας, ἡ, galearum fabricatio. A seq.

κρᾱνουργός, οῦ, ὁ, (κράνος, ἔργον) galearum opifex.

κράντειρα, ας, ἡ, regina. 2) perfectrix. A seq.

κραντήρ, ῆρος, ὁ, (κραίνω) effector, qui efficit vel perficit; moderator, gubernator. 2) κραντῆρες, dentes, qui tot. genuini.

κραντήριος, ον, efficax, strenuus. Ab eodem.

κράντης, ου, ὁ, idem quod κραντήρ.

κράντωρ, ορος, ὁ, rex, princeps. Ab eodem.

κραπαίταλλος, fatuus, delirus. Hesych. 2) numisma, Id. Poll. 3) κραπαίταλλοι, pisces quidam. Id. cf. Hemsterh. Poll. 9, 83.

* κρᾶς, ὁ, *nom. obsol.* caput, unde *gen.* κρᾱτός, *dat.* κρᾱτί, *acc.* κρᾶτα, *gen. pl.* κρᾱτῶν, (ᾱ) *dat.* κρᾱσίν, κρατεσφι, (ᾱ) *acc.* κρᾶτας. Sophocles habet *nom.* et *acc. sing.* τὸ κρᾶτα.

κρᾶς, τό, *Dor.* p. κρῆς, i. e. κρέας, caro.

κρασβολος, ον, contr. p. κρατοβολος.

κρᾶσις, εως, ἡ, (κεράννυμι) mistio, mixtura, *proprie*, qua aqua vino miscetur. 2) temperamentum corporis et elementorum. 3) contractio Vocalium et Diphthongorum apud Grammaticos.

κρασπεδίτης, ου, ὁ, extremus in choro, cui oppositus est κορυφαῖος.

κράσπεδον, ου, τό, fimbria, limbus, instita, lacinia. 2) margo retis. 3) margo litoris. 4) margo, latus, cornu aciei. 5) montis radix, crepido montis, pars montis a latere paullulum procurrens, apud Xenoph. 6) vestis sacerdotis, sic dicta, quod solum usque pertingat. (A κρασσός, κρέσσων, vel, ut aliis videtur, ab ἄκρος et πέδον.)

κρασπεδόω, cingo, circumdo velut fimbria. A praec.

κράσσων, ον, Dor. p. κρέσσων, κρείσσων.

κραστήριον, ου, τό, (κράστις) crates lignea super praesepi, cui imponitur foenum. Pollux.

κραστίζεσθαι, (κράστις) vesci gramine. Etym.

κράστις, εως, ἡ, gramen, herba, seminarium foenum. Pollux.

κράτα, τό, vide κρᾶς.

κρᾱτάβολος, ον, (κράς, βάλλω) caput percutiens.

κρᾱταιβολος, ον, *poet.* p. κραταβολος.

κρᾱταιγος, vel κραταιγός, οῦ, ὁ, arbor habens folium simile mespilo.

κραταιγύαλος, ον, (κραταιός, γύαλον, valo) firmus, fortis. (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑)

κραταιγών, όνος, ὁ, idem quod κράταιγος: alii tamen distinguunt.

κρᾰταιΐς, ἡ, (κράτος) vis magna, pondus majus. Semel legitur Od. 11, 597. ubi alii pro adverbio i. q. κραταιῶς, valide, accipiunt; alii scribunt κραταί' ἴς.

κραταίλεως, ων, (κραταιός, λεῦς, λᾶς) lapidosus, asper, Epith. soli terrae.

κρᾰταιόω, i. q. κρατύνω, *v. l.* Aesch. Pers. 884.

κραταιόγονος, ὁ, i. q. κραταιγός.

κρᾰταιός, ά, όν, (κράτος) potens, fortis, acer, robustus, validus. 2) validus s. potens in retinendo. 3) ingens, magnus. 4) violentus, truculentus.

κρᾰταιότης, ητος, ἡ, robur, vis, fortitudo. A pr.

κρᾰταιόω, f. ώσω, reddo potentem, corroboro. Ab eod.

κρᾰταίπεδον, οὖδας, (κραταιός, πέδον) solum firmum, seu lapidibus stratum, Od. 23, 46.

κρᾰταίπους, οδος, (πούς) qui pedes robustos habet.

κρᾰταίρινος, ον, (ῥινός) validam cutem habens, χελώνη, Orac. Hdt. 1, 47.

κρᾰταίωμα, ατος, τό, (κραταιόω) firmamentum, robur.

κρᾰταιῶς, *adv.* (κραταιός) valide.

κρᾰταίωσις, εως, ἡ, firmitas, robur, LXX.

κρατάνιον, ου, τό, genus poculi, apud Athen. (?)

κρᾰτεραιχμής, ου, ὁ, (κρατερός, αἰχμή) hasta validus.

κρᾰτεραύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, robustam cervicem habens.

κρᾰτερός, ρά, ρόν, (κράτος) validus, fortis. 2) vehemens, acer, violentus. 3) acerbus, minax. 4) durus, velut potentibus, monentibus, suadentibus etc.

κρᾰτερόφρων, ον, (φρήν) invictus animo, cui mens est dura et rigida, durus, acer, praefractus. 2) magnanimus.

κρᾰτερόχροος, ον, (χρόα) valida pelle praeditus.

κρᾰτερόω, f. ώσω, (κρατερός) validum et firmum reddo, solido.

κρᾰτερόδους, οντος, (ὀδούς) validos dentes habens.

κρᾰτέρωμα, ατος, τό, (κρατερόω) mixtura aeris et stanni, qua quid solidatur, s. id quo solidantur metalla.

κρᾰτερῶνυξ, ὕχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) solidos, firmos et robustos ungues habens, solidas ungulas habens.

κρᾰτερώνυχος, ον, idem.

κρατερῶς, adv. (κρατερός) valide, fortiter, strenue, firmiter: totis viribus: intrepide: aperte.

κρᾰτεσφι, *dat. pl. Ep.* a κρᾶς, Il. 10, 156. (– – ⏑)

κρατευταί, ῶν, αἱ, veruum fulcra, qs. a κρατεύω, Il. 9, 214.

κρατευτήρια, ων, τά, idem et ab eod.

κρᾰτέω, f. ήσω, (κράτος) validus, robustus sum, imperium obtineo, impero, princeps sum, sine casu, Hom. 2) c. *dat.* imperium exerceo inter, νεκύεσσι, Od. 11, 485. cf. 16, 265. 3) *c. gen.* impero, Ἀργείων, Il. 1, 79. hinc: imperium obtineo de, superior sum, vinco ita ut victus sit in ditione et potestate mea. Impers. κρατεῖ, obtinet, invalescit. 4) *c. acc.* vinco, supero, in potestatem meam redigo. 5) *c. acc.* retineo: mordicus retineo: prehendo, apprehendo, capio: memoria teneo. — οἱ κρατοῦντες, Christiani, Eccl.

κρᾰτημα, ατος, τό, fulcimentum. A pr. (⏑‒⏑)

κρᾱτήρ, ῆρος, ὁ, *Ion.* et Hom. κρητήρ, (κεράννυμι) crater, vas, in quo miscetur aqua vinum. 2) signum caeleste. 3) receptaculum aquae salientis. 4) κρατῆρες, montis Aetnae foramina, quibus ignis cinisque evomitur. Latine dici possunt labra.

κρᾱτηρία, ἡ, i. q. κρατήρ.

κρατηρίζω, f. ίσω, compoto. Eust. ex Vett. ἐκρατηρίσθημεν, aor. 1. pass. inebriati sumus exhaustis crateribus, Hesych. 2) dicitur tamen et de ministro compotorum, vinum ministrante. A pr.

κρᾱτήριον, ου, τό, parvus crater. *Dim.* a κρατήρ.

κρατησίμαχος, (κρατέω, μάχη) qui victoriam in proeliis obtinet. (⏑‒⏑⏑⏑)

κρατησίπους, ποδος, (κρατέω, πούς) pede validus. (⏑‒⏑‒)

κρᾰτησιππος, ον, (κρατέω, ἵππος) qui vincit equis.

κράτησις, εως, ἡ, (κρατέω) potentia, retentio. (⏑‒⏑)

κρᾰτητικός, ή, όν, tenax.

κρᾱτί, dat. sing. a κρᾶς, q. v. Hom.

κρᾰτίς, ίδος, ἡ, i. q. κραστις, dub. lect. Aristot.

κρᾰτιστεύω, f. εύσω, (κράτιστος) praesto, antecello, primas fero. τὸ κρατιστεῦον, potissimum et praestantissimum, flos rei.

κρατιστίνδην, *adv.* delectu. A seq.

κρᾰτιστος, ίστη, ιστον, fortissimus, validissimus. 2) optimus, praestantissimus. κράτιστοι, optimates, *Superl.* a κράτος. κράτιστα, *adv.* optime. (⏑‒⏑)

κρᾱτοβρώς, ῶτος, ὁ, (κρᾶς et βιβρώσκω) caput devorans. s. qui cerebrum alterius vorat.

κρᾱτογενής, ές, (κρᾶς, γίγνομαι) e capite natus.

κρᾱτόδετος, ον, (κρᾶς, δέω) capite vinctus, in extrema parte ligatus.

κρᾱτός, *gen. sing.* a κρᾶς, q. v. Hom.

κράτος, εος, τό, robur, vis, potentia. 2) imperium, imperii summa. 3) dominium. 4) victoria, et finis belli per victoriam. 5) pars manus vergens ad digitos, in qua manus robur. 6) forte facinus. (⏑⏑)

κρᾰτυντήρ, ῆρος, ὁ, (κρατύνω) victor, praevalens. Hesych.

κρᾰτυντήριος, κλισμός, sella ad retinendum et firmandum A pr.

κρᾰτυντικός, ή, όν, firmandi vim habens. A seq.

κρᾰτύνω, f. υνῶ, validum ac firmum reddo, munio. 2) confirmo, stabilio, vim magnam tribuo, robur augeo. 3) roboro, induro. 4) impero. A seq.

κρατύς, ὁ, (κράτος) validus, fortis, potior. 2) potestate praeditus, dominus. 3) continens. (⏑⏑)

κρατυσμός, οῦ, ὁ, (κρατύνω) corroboratio.

κραυγάζω, f. άσω, (κραυγή) clamo, vociferor. 2) vagio.

κραυγάνομαι, clamo, vociferor, Hdt. 1, 111. si lectio vera.

κραυγάστος, ὁ, ἡ, (κραυγάζω) vociferator, clamosus.

κραυγαστικός, ή, όν, clamosus. Ab eodem.

κραυγαστικῶς, *adv.* cum clamore.

κραυγάστρια, ἡ, fem. a κραυγαστής.

κραυγή, ῆς, (κράζω) clamor, vociferatio.

κραυγίας, ου, ὁ, ut κραυγίας ἵππος, equus, qui clamore et strepitu terretur. A praec.

κραυγός, οῦ, ὁ, picus Martius, avis. Hesych.

κραυρᾶν, struma laborare. 2) de morbo apum quum vermes et araneas gignunt. Hesych. A seq.

κραῦρος, ρα, ρον, aridus, siccus, torridus, friabilis, rigidus. 2) ἡ κραύρα, Subst. struma. 3) morbus boum; hinc

κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, siccitas, friabilitas.

κραυρόω, (κραῦρος) durum, aridum reddo.

κρεάγρα, ας, ἡ, (κρέας, ἀγρέω) fuscina, harpago, instrumentum ad extrahendas carnes ex olla, vel aheno.

κρεαγραπτέω, lacero carnem: asper sum. A seq.

κρεάγραπτος, ον, (κρέας, γράφω) carnem s. cutem lacerans, vulnerans: asper.

κρεαγρίς, ίδος, ἡ, idem quod κρεάγρα.

κρεάδιον, ου, τό, caruncula, carnis frustum. Dim. a κρέας. (ᾰ)

κρεαδοτία, (κρέας, δίδωμι) i. q. κρεανομία.

κρεανομέω, f. ήσω, (κρεανόμος) carnes distribuo. 2) aliorum carnes disseco, coquo ac voro.

κρεᾱνομία, ας, ἡ, distributio carnium, visceratio.

κρεάνομος, ον, (νέμω) carnes distribuens. 2) dilaniator. 3) carnivorus.

κρέας, ατος, τό, caro. 2) frustum carnis. 3) corpus.

κρεγμός, οῦ, ὁ, (κρέκω) pulsatio, sonitus.

κρεηδόκος, ον, (κρέας, δέχομαι) ad recipiendas carnes factus, carnis capax.

κρεηφᾰγέειν, Ion. pro κρεωφαγεῖν.

κρεηφᾰγίη, ης, ἡ, pro κρεωφαγία, Ion.

κρεηφᾰγος, ον, Ion. p. κρεωφάγος. (ᾰ)

κρειοδόκος, v. κρεηδόκος.

κρεῖον, ου, τό, (κρέας) vas carnarium, carnium receptaculum, olla.

κρειοφάγος, ον, (κρέας, φαγεῖν) carnes vorans. (ᾰ)

κρεισσόνως, Att. κρειττόνως, melius, *Adv.* a κρείσσων.

κρεισσότεκνος, ον, (κρείσσων, τέκνον) magis carus liberis, Aesch.

κρείσσων, Att. κρείττων, ονος, ὁ, ἡ, melior, praestantior, ut viribus, potentia, prudentia, aliave re. Unde 2) κρείττονες, dii, caelites. τὸ κρεῖττον, numen. 3) invictus ab aliquo re, ut voluptate, hoste etc. κρείττων θανάτου, immortalis, κρείττων φόβου, supra metum positus.

κρειττόω, sideratione laboro, de vitibus. Unde

κρείττωσις, εως, ἡ, genus siderationis ap. Theophrast.

κρείων, οντος, ὁ, rex, regnator. κρείουσα, ἡ, regina, praestantissima.

κρειῶν, *gen. plur. Ep.* p. κρεῶν, κρεάτων, Hom.

κρεκάδια, τά, (κρέκω) tegmina densa, Ar. Vesp. 1215.

κρέκελοι, (κρέκω) fletus, ploratus. Hesych.

κρέκον, (κρέκω) sonum odiosum Galenus ait significare apud Hippocr.

κρεκτος, ή, όν, pulsatus.

κρέκω, pectine seu radio pulso. 2) pulso. 3) sonum molestum et odiosum edo.

κρεμάθρα, ας, ἡ, vas pensile, aut storea pensilis, in qua reponuntur casei, aut opsoniorum reliquiae. A seq.

κρέμαμαι, perf. pass. a κρεμάννυμι, pendeo, suspensus sum.

κρεμάννυμι, f. κρεμάσω, (ᾰ) *Att.* κρεμῶ, perf. pass. κρέμαμαι, suspendo: suspensum teneo. *Pass.* suspendor: suspensus sum, inter spem metumque dubius sum, animi pendeo. Med. suspendo me.

κρεμασμός, οῦ, ὁ, (κρεμάννυμι) suspensio.

κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ, (κρεμάννυμι) qui suspendit aut suspensum tenet. 2) κρεμαστῆρες, nervi testium. 3) crates viminea, in qua casei siccantur. 4) lorum s. habena pensilis, e qua aliquid dependet.

κρεμαστήριος, ον, pendulus, pensilis. A praec.

κρεμαστής, οῦ, ὁ, i. q. κρεμαστήρ et κρεμάθρα.

κρεμαστός, ή, όν, pendulus, pensilis, suspensus.

κρεμάστρα, ας, ἡ, (κρεμάννυμι) id unde aliquid pendet. 2) vas pensile, in quo panes, casei et similia reponuntur. 3) pediculus multifidus, e quo fructus appenduntur.

κρεμάω, i. q. κρεμάννυμι, *dub.*

κρεμβᾰλιάζω, (κρέμβαλον) crembalum pulso.

κρεμβᾰλιαστής, οῦ, ὁ, crembali peritus, qui crembalo sonare novit. A pr.

κρεμβᾰλιαστύς, ύος, ὁ, strepitus s. sonitus, quem edit crembalum. Ab eod.

κρεμβᾰλίζω, f. ίσω, (κρέμβαλον) crembalum pulso.

κρέμβᾰλον, ου, τό, crembalum, crepitaculum, quod digitis agitatum strepitum edit.

κρεμνάω, i. q. κρημνάω, *valde dub.*

κρεμόω, *fut.* a κρεμάννυμι, Ep. p. κρεμῶ, κρεμάσω.

κρέμυς, υος, ἡ, piscis quidam.

κρέξ, κός, ἡ, avis pugnax, rostrum acutum et serratum habens nuptiisque inauspicata, Hdt. 2. 76.

κρεόβοτος, ον, (κρέας, βόσκω) i. q. κρεόβρωτος.

κρεόβρωτος, ον, (κρέας, βιβρώσκω) carnivorus.

κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, (κρέας et κακκάβη) edulium a carnibus minutim concisis, et cum sanguine, arvina et dulci jure concinnatis.

κρεοκοπέω, Att. p. κρεωκοπέω, v. Blomfield ad Aesch. Pers. 469.

κρεονομία, ας, ἡ, vid. κρεανομία.

κρεοπώλης, ὁ, i. q. κρεωπώλης.

κρεοσκευασία, ας, ἡ, ratio coquendarum et apparandarum carnium, *dub. lect.*

κρεουργέω, f. ήσω, (κρεουργός) excarnifico, dilanio, lanius sum, carnes lanii more concido.

κρεουργηδόν, *adv.* more eorum, quae in parva frusta dissecta sunt, s. quae a laniis conciduntur. Ab eod.

κρεουργία, ας, ἡ, carnium dissectio s. concisio, laniatus, visceratio. Ab eod.

κρεουργικός, ή, όν, lanionius. A seq.

κρεουργός, οῦ, ὁ, ἡ, (κρέας, ἔργον) lanius, lanio.

κρεοφαγία, ἡ, v. κρεωφ. A seq.

κρεοφάγος, ον, v. κρεωφ.

κρέσσων, ον, *Ion.* i. q. κρείσσων.

κρεύλλιον, ου, τό, caruncula. Dimin. a κρέας.

κρεωβορέω, (κρεωβόρος) carnes comedo.

κρεωβορία, ἡ, carnium devoratio, usus copiosior. A seq.

κρεωβόρος, ον, (κρέας, βορά) carnivorus.

κρεωδαισία, ας, ἡ, carnium distributio, visceratio. A seq.

κρεωδαίτης, ου, ὁ, (δαίω, 2.) carnium in frusta divisarum distributor.

κρεωδαρά, ᾶς, ἡ, instrumentum quo excoriantur animalia. *Pollux.*

κρεώδης, ες, (κρέας) carnosus.

κρεωδοσία, ας, ἡ, (δίδωμι, δόσις) carnium distributio, visceratio.

κρεωδοτέω, f. ήσω, carnes distribuo. A seq.

κρεωδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) carnium dator s. distributor.

κρεωδόχος, ον, (δέχομαι) ad recipiendas seu servandas carnes factus.

κρεωθήκη, ης, ἡ, carnarium.

κρεωκακάβος, ὁ, i. q. κρεοκάκκαβος.

κρεωκοπέω, f. ήσω, carnes seco. A seq.

κρεωκόπος, ον, (κόπτω) carnes secans.

κρεωλογέω, f. ήσω, (λέγω) carnem colligo.

κρεωνομέω, f. ήσω, carnes distribuo.

κρεωνομία, ας, ἡ, carnium distributio, visceratio. A pr.

κρεωπωλεῖον, ου, τό, idem quod κρεωπώλιον.

κρεωπωλέω, (κρέας, πωλέω) carnes vendo.

κρεωπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) carnium venditor, macellarius, lanius.

κρεωπωλικός, ή, όν, ad macellarium pertinens, ad carnes vendendas pertinens. A pr.

κρεωπώλιον, ου, τό, macellum, vel potius laniena, locus ubi carnes veneunt. lanionium et tabernam canariam vocat Varro.

κρεωστάθμη, ης, ἡ, (κρέας, στάθμη) statera, in qua carnes appenduntur.

κρεωφαγέω, f. ήσω, (κρεωφάγος) carne vescor, s. victu carnium utor.

κρεωφαγία, ας, ἡ, victus e carnibus. A seq.

κρεωφάγος, ον, (φαγεῖν) carnes edens, qui carnibus vescitur. (ᾰ)

κρήγυος, ον, bonus, jucundus, gratus, Il. 1, 106. 2) verus, Theocr. 20, 19. (Derivant alii a χρήσιμος, alii a κρατύς. Scribitur etiam κρήγυος.)

κρήδεμνον, ου, τό, (κρᾶς, δέω, δέμα) capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur. 2) operculum doliorum aut vasorum similium. 3) muri, quia cingunt urbem, et pinnae murorum, quia in fastigio muri sunt.

κρῆναι, inf. aor. a κραιαίνω, Il. 9, 101.

κρῆνον, imperat. aor. a κραιαίνω, Il. 1, 41.

κρῆθεν, adv. (κρᾶς) a capite.

κρήθμον, ου, τό, herbae genus salsae et amarae.

κρηθμός, et κρηθμός, οῦ, ὁ, ostreum, Lycophr.

κρημνάω, Ion. κρημνέω, vel κρήμνημι, (κρημνός) ex alto suspendo, dejicio, praecipito. Med. κρημναμαι, pendeo, suspensus sum.

κρημνηγορέω, (κρημνός, ἀγορεύω) verba ardua et grandia fundo.

κρήμνημι, v. κρημνάω.

κρημνίζω, f. ίσω, (κρημνός) praecipito.

κρήμνισις, ιος, ἡ, praecipitatio. A pr.

κρημνοβατέω, f. ήσω, per praecipitia incedo. A seq.

κρημνοβάτης, ου, ὁ, (κρημνός, βαίνω) per praecipitia ambulans, per loca praerupta incedens. 2) funambulus. (ᾰ)

κρημνόθεν, adv. (κρημνός) e praecipitio.

κρημνοκομπέω, verbis praeruptis et arduis glorior, jacto, arroganter et superbe loquor.

κρημνοποιός, όν, grandiloquus.

κρημνός, οῦ, ὁ, locus pendens, praeceps rupes, praecipitium. 2) ripa alta. 3) labrum ulceris. 4) omne excelsum et prominens.

κρημνώδης, ες, praeruptus, praeceps, arduus. A pr.

κρημνωρεια, ας, ἡ, (κρημνός, ὄρος) praecipitium montis.

κρῆναι, inf. aor. a κραίνω, Hom.

κρηναῖος, αία, αῖον, fontanus. 2) frigidus, ut aqua fontana. A seq.

κρήνη, ης, ἡ, fons. 2) vas aquarium. (Fortasse a κάρα, κάρηνον, quia fons est caput aquae.)

κρήνηθεν, adv. inde a fonte, e fonte.

κρηνιάδες, αἱ, (κρήνη) Nymphae fontanae.

κρηνίς, ῖδος, ἡ, fonticulus. Dim. a κρήνη. (ῑ)

κρηνίς, ίδος, ἡ, nympha fontana, i. q. κρηνιάς. (ῐ)

κρηνίτιδες, αἱ, (κρηνίς, ίδος) Nymphae fontanae. (– – ⏑ ⏑)

κρῆνον, imperat. aor. a κραίνω, Od., 20, 115.

κρηνοῦχος, ον, (ἔχω) fontes tenens s. incolens, fontium praeses, epith. Neptuni.

κρηνοφυλάκιον, ου, τό, fontis custodia, munus custodiendi et curandi fontes. A seq.

κρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, fontis custos. (ῠ)

κρηπιδοποιός, όν, (κρηπίς, ποιέω) qui crepidas conficit, sutor crepidarius.

κρηπιδοπώλης, ου, ὁ, crepidarum venditor.

κρηπιδόω, f. ώσω, (κρηπίς) fundo, fundamentum pono. κρηπιδούμενος, crepidatus, vel crepidine munitus.

κρηπίδωμα, ατος, τό, fundamentum. 2) crepido. (ῑ)

κρηπίς, ῖδος, ἡ, crepida, soccus. 2) basis, fundamentum. 3) crepido, margo, ora, ripa. 4) placentae genus.

Κρής, Κρητός, ὁ, Cres, Cretensis. Fem. Κρῆσσα.

κρῆς pro κρέας, caro.

κρέσσαι, inf. aor. 1. a κεράννυμι p. κεράσαι, Hom.

κρησέρα, ας, ἡ, cribrum pollinarium a filo laneo. 2) pannus rarus, per quem aliquid colatur. 3) operculum calathi.

κρησέριον, τό, Dim. a κρησέρα.

κρησερίτης ἄρτος, ὁ, panis pollinarius.

Κρῆσσα, ἡ, fem. a Κρής, mulier Cretensis, Cressa.

κρησφύγετον, ου, τό, (Κρής, φεύγω) perfugium eorum, qui Minoem Cretensem, severum vindicem scelerum, fugiebant. 2) perfugium quodvis. 3) munitio s. defensio subsidiaria. 4) asylum. 5) latebra, inventum ad effugiendum.

Κρηταγενής, ές, vel Κρηταιγενής, ές, (γένος) in Creta insula natus, Cretensis, epith. Jovis.

Κρήτη, ης, ἡ, Creta, insula. Κρήτηθεν, Adv. a Creta. Κρήτηνδε, in Cretam.

κρητήρ, ὁ, Ion. et Ep. p. κρατήρ, Hom.

κρητήριον, ου, τό, parvus crater. Dim. a κρητήρ pro κρατήρ.

Κρητίζω, (Κρής) Cretenses imitor.

Κρητικός, ή, όν, Creticus, ab eod.

Κρητικῶς, adv. more Cretensi. A pr.

Κρητισμός, οῦ, ὁ, (*Κρητίζω*) mos Creticus. 2) Cretica fallacia.

κρηφαγεῖν, pro κρεωφαγεῖν, carnem comedere.

κρῖ, τό, hordeum, Epice p. κριθή.

κριαδέω, ήσω, rideo. Hesych.

κριανός, ή, όν, (κριός) in ariete sidere natus.

κριβανίτης, ες, ὁ, testaceus, in testa coctus, ut κριβανίτης ἄρτος. A seq.

κρίβανος, ου, ὁ, fornax, idemque quod κλίβανος. (– ⏑ ⏑)

κριβανωτάς, ὁ, sc. ἄρτος, i. q. κριβανίτης, Ar. Pl. 765.

κριγή, ῆς, ὁ, (κρίζω) stridor.

κριγμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

κριδδέω, Boeot. p. κρίζω, impr. ridendo stridorem edo.

κριδόν, adv. (κρίνω) deligendo, cum delectu.

κρίζω, perf. κέκριγα, aor. ἔκριγον, stridorem edo.

κρίηδόν, adv. (κριός) arietis more, valide.

κρῖθαία, ἡ, polenta ex hordeo cocta, ep. Hom. 15, 7.

κριθαίμενος, η, ον, i. q. κρίθινος. (– ⏑ ⏑ ⏑)

κριθανίας, ου, ὁ, (κριθή) genus tritici, ut κριθανίας πυρός, triticum hordeacei generis.

κριθάριον, ου, τό, Dim. a κριθή, hordeum, hordeolum.

κριθή, ῆς, ἡ, hordeum, planta granumve. 2) tuberculum parvum oblongum, palpebrae adnasci solitum. 3) virilia, ap. Comic.

κριθίασις, εως, ἡ, indigestio et cruditas, qua hordeum crudum excernitur; morbus equorum.

κριθιάω, f. άσω, (κριθή) hordeo vescor. 2) e nimio hordei pastu lascivio. 3) lascivio, simpliciter. 4) de equo dicitur, quum ex itinere vel cursu anhelabundus hordeum devoravit, et cruditate vexatur.

κριθίδιον, ου, τό. Dim. a κριθή.

κριθίζω, hordeo alo.

κρίθινος, ίνη, ινον, hordeaceus, ex hordeo factus, ut οἶνος κρίθινος. (– ⏑ ⏑)

κρίθιον, τό, Dim. a κριθή.

κριθολόγος, ον, (λέγω) qui hordeum colligit.

κριθομαντεία, ἡ, vaticinatio ex hordeo.

κριθομάντις, εως, ὁ, qui ex hordeo vaticinatur.

κριθοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) qui hordeum vendit.

κριθοτρώγος, ον, (τρώγω) hordeum vorans. (ᾰ)

κριθοφαγία, ας, ἡ, victus ex hordeo. 2) poena quaedam militaris, quum hordeo vescuntur pro tritico. A seq.

κριθοφάγος, ον, hordeo vescens.

κριθοφόρος, ον, (φέρω) hordeum ferens, hordei ferax.

κριθοφυλακία, ἡ, munus κριθοφύλακος.

κριθοφύλαξ, άκος, ὁ, (φυλάσσω) hordei

custos, magistratus hordeo exportando praefectus apud Athenienses, cf. σιτοφύλαξ. (ῐ)

κριθώδης, ες, (κριθή) hordeaceus.

κρίκε, p. ἔκρικε, aor. a κρίζω.

κρικηλασία, ἡ, (κρίκος, ἐλαύνω) agitatio turbinis, lusus puerorum.

κρικίον, ου, τό, annellus, circellus. Dim. a seq.

κρίκος, ου, ὁ, i. q. κίρκος, annulus. 2) circulus. 3) fibula. 4) sphaera armillaris.

κρικόω, f. ώσω, annulo trajicio et infibulo. A pr.

κρικωτός, ή, όν, annulis confertus. A pr.

κρίμα, ατος, τό, (κρίνω) judicium. 2) damnatio, poena. 3) decretum. 4) praeceptum, mandatum. τὰ κρίματα, lites, controversiae forenses; in N. T. (⏑⏑)

κριμνατίας, ου, ὁ, i. q. κριμνίτης.

κριμνίτης, ου, ὁ, ut κριμνίτης πλακοῦς, placenta e farina crassiore. A seq.

κρίμνον, ου, τό, farina crassior. 2) hordeum, unde et de virilibus dicitur, sicut κριθή. 3) panis e crassiore hordei farina. Schol. Aristoph. habet etiam κρίμνος.

κριμνώδης, ες, farinae crassiori similis, cui frustula velut crassioris farinae innatant.

κρινάνθεμον, τό, (κρίνον, ἄνθος) sedum.

κρίνινος, η, ον, e liliis factus. (ῐ)

κρίνον, ου, τό, lilium. 2) cucurbita. 3) cucurbitae flos. Plur. κρίνεα, Hdt. κρίνεσι. Ar. (ῐ)

κρινόχροος, ουν, candidam cutem habens. Chrysost.

κρίνω, (‒‒) f. κρινῶ, aor. ἔκρῖνα, perf. κέκρικα, perf. pass. κέκρῐμαι, aor. med. ἐκρινάμην, aor. pass. ἐκρίθην, (ῐ) cerno, secerno, discerno. 2) eligo, seligo, deligo. 3) judico, lites dijudico. Med. a) de litigantibus, qui offerunt se judicio, judicio contendo, vel discepto; dicitur etiam pro decerno acie, proelior. b) de rebus, decernor, exitum habeo, bene vel male evenio. Part. perf. pass. κεκριμένος, exactus, germanus, probatus, exploratus, perspicuus, de quo dubitare nemo potest. 4) dijudico, explico, veluti somnia: hinc de vaticinantibus. 5) accuso, diem dico, reum ago, defero. 6) adjudico, attribuo. 7) probo, laudo. 8) damno, condemno. i. q. κατακρίνω. 9) quaero, exquiro.

κρινών, ῶνος, ὁ, it. κρινωνιά, ᾶς, ἡ, (κρίνον) lilietum, locus consitus liliis.

κριξός, ὁ, Dor. p. κρισσός, κιρσός.

* κριοβόλος, ον, (κριός, βάλλω) arietes interficiens.

κριοδόχη, s. κριοδόκη, ης, ἡ, (κριός, δέχομαι) machina arietaria, arietem sustinens.

κριοειδής, ές, (εἶδος) arietis formam habens.

κριοκέφαλος, ον, (κεφαλή) arietino capite.

κριοκοπέω, (κόπτω) arieto, ariete quatio.

κριομαχέω, (μάχη) cum ariete pugno, arietis modo pugno. 2) arieto, murum ariete quatio.

κριομαχία, ας, ἡ, (μάχη) arietum pugna.

κριόμορφος, ον, (μορφή) arietinam formam habens.

κριόμυξος, ον, (μύξα) stultus sicuti aries pituita laborans.

κριόπρωρος, ον, (πρῶρα) i. q. κριοπρόσωπος.

κριοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) qui arietina facie est, arietem facie referens.

κριός, οῦ, ὁ, aries, avium dux. 2) signum caeleste. 3) navis genus. 4) machina bellica. 5) voluta in capitulis columnarum ordinis Ionici atque Corinthiaci.

κριοστάσις, ἡ, (στάσις) arietis machinae bellicae basis.

κριοφάγος, ον, (φαγεῖν) arietum vorator.

κριοφόρος, ον, (φέρω) arietem gestans.

κρίσιμος, ον, (κρίσις) q. d. judicatorius, ad judicationem pertinens, unde argumentum judicii faciendi petimus, criticus, quo judicium instituitur, decretorius. (ῑ)

κρισίμως, adv. ut judicari possit.

κρίσις, εως, ἡ, (κρίνω) judicatio, ipsa judicandi actio, examen, judicium. 2) sententia, quae de aliqua re fertur, censura, aestimatio alicujus rei. 3) causae dictio. 4) decretorium in bello proelium. Unde 5) de evento belli dicitur, item 6) morbi, in melius deteriusve. 7) condemnatio, poena. 8) justitia, justum judicium. 9) ultimi judicii dies, s. ultimum judicium. (ῐ)

κρίσπεινα, τά, f. l. p. κρίσχεινα,

κρισσός, ὁ, Att. p. κιρσός, varix.

κρισσώδης, ες, Att. p. κιρσώδης, varicosus.

κριτήριον, ου, τό, (κρίνω) organum s. instrumentum judicandi 2) sensus et pars animi rerum judicatrix et arbitra, judicium. 3) id, e quo judicandi rationem petimus, ad quod respicimus judicantes. 4) locus, ubi judicium exercetur, tribunal judicis. 5) lis ipsa et caussa, controversia. 6) judices ipsi.

κριτής, οῦ, ὁ, (κρίνω) judex. 2) arbiter, aestimator.

κριτικός, ή, όν, sollers s. aptus ad judicandum, judicandi peritus, qui dijudicat. 2) criticus, qui de aliorum scriptis etc. judicat. 3) decretorius, v. c. dies.

κριτίς, ίδος, ἡ, fem. a κριτής.

κριτός, ή, όν, (κρίνω) judicatus, selectus, delectus, optimus.

κροαίνω, (κρούω) apud Homerum de equo, pulsante pedibus terram, ut sonipes apud Virg. 2) cupidus sum. 3) pulsandis fidibus carmen exprimo.

κρόκα, acc. sing. heterocliticus a κρόκη, Hes. Op. 540.

κροκάλη, ης, ἡ, (κρόκη) calculus litoralis, arena litoralis. 2. litus. (ᾰ)

κρόκεος, ον, (κρόκος) croceus. Pind.

κρόκες, αἱ, nom. pl. heteroclit. a κρόκη, quasi a nom. κρόξ, Antip. Th. 10, 5.

κρόκη, ης, ἡ, trama; subtemen, id, quod staminii inseritur. 2) arena litoralis. κρόκαι, αἱ, arena litorea. 3) litus.

κροκίας, ου, ὁ, et κροκίας λίθος, crocias lapis: quod colore sit croceo.

κροκιδίζω, s. κροκυδίζω, (κροκίς) floccos lego. 2) adulor, floccos pilosque e veste alterius legendo.

κροκιδισμός, οῦ, ὁ, floccorum s. pilorum lectio, de periculose aegrotantibus, signum mortis imminentis. A pr.

κροκίζω, f. ίσω, (κρόκος) croco similis sum, crocum refero.

κροκίζω, f. ίσω, (κρόκη) texo, neo, dub.

κρόκινος, ίνη, ινον, (κρόκος) crocinus, croceus.

κροκίς, ίδος, ἡ, (κρόκη) subtemen. 2) floccus in veste prominens, e stamine et subtemine. 3) floccus quicunque. 4) medicamentum, quod per tumentum ano inditur.

κροκισμός, οῦ, ὁ, (κροκίζω) tela.

κροκόβαπτος, ον, (βάπτω) croco tinctus.

κροκοβαφής, ές, idem et ex ind.

κροκοδειλέα, ἡ, excrementa lacertae s. κροκοδείλου χερσαίου.

κροκοδειλιάς, άδος, ἡ, i. q. κροκοδείλιον.

κροκοδείλινος, η, ον, ad crocodilum pertinens, crocodilinus.

κροκοδείλιον, ου, τό, (κροκόδειλος) herba chamaeleontis nigri figura.

κροκοδειλίτης, ου, ὁ, syllogismus quidam sophisticus.

κροκόδειλος, ου, ὁ, crocodilus, animal ἀμφίβιον. 2) quaestionis captiosae genus.

κροκοδίλη, ης, ἡ, (κρόκη, εἰλέω) filum seu stamen, quod acu deducitur e colo.

κροκοειδής, ές, (κρόκος, εἶδος) croco similis, coloris crocei, luteus.

κροκοείμων, ον, (εἷμα) croco amictu indutus.

κροκόεις, όεσσα, όεν, (κρόκος) croceus, crocei coloris, f. l. Hom. h. Cer. 4:6.

κροκόμαγμα, ατος, τό, retrimentum crocini unguenti.

κρόκον, ου, τό, (κρόκος) ovi vitellus.

κροκονέω, f. ήσω, (κρόκη, νέω) subtemen neo.

κροκονητική, ἡ, ars nendi subtemen s. tramam, cui opponitur στημονητική: quia subtemen subtilius, stamen crassius. A pr.

κροκόπεπλος, ον, croceo peplo velatus.

κρόκος, ου, ὁ, crocus. Ap. Strabonem est ἡ κρόκος.

κροκούττας, κροκόττας, κροκούτας, ὁ, animalis nomen e lupo et cane ortum, lat. crocuta.

κροκόω, f. ώσω, (κρόκος) croco tingo.

κροκυδίζω, κροκυδισμός, ὁ, i. q. κροκιδίζω, κροκιδισμός.

κροκυλεγμός, ὁ, (λέγω) floccorum lectio, metaph. rerum minutarum studium.

κροκύς, ύδος, ἡ, idem quod κροκίς. (ῠ)

κροκύφαντος, ου, ὁ, (κρόκη, ὑφαντός) peplum s. velum tenuius.

κροκώδης, ες, (κρόκος) croceus.

κροκωτίδιον, τό, crocotula. Dimin. a κροκωτός.

κροκώτιον, ου, τό, crocotula. Dim. a seq.

κροκωτός, ή, όν, (κροκόω) croco tinctus, Pind. 2) ὁ κροκωτός, sc. πέπλος, crocota, vestis tenuis ex serico, mollis et croceo colore imbuta, Bacchi quasi peculiaris. Dicitur et κροκωτόν, τό.

κροκωτοφορέω, f. ήσω, crocotam gesto, crocota indutus sum.

κροκωτοφόρος, ον, (φέρω) crocota indutus.

κρομμυογήτειον, ου, τό, olus mixtae naturae, gethio et cepa.

κρόμμυον vel κρόμυον, ου, τό, cepa.

κρομμυοξυρεγμία, ας, ἡ, (ὀξυρεγμία) foetidus ructus, qualis eorum est, qui allium vel cepas comederant.

κρομμυοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) qui cepas vendit.

κρομυόεις, εσσα, εν, (κρόμυον) ceparum ferax.

κρόμυον, τό, i. q. κρόμμυον, cepa.

κρομυών, ῶνος, ὁ, locus ubi nascuntur cepae.

Κρόνια, ων, τά, Saturnalia: it. tempora prisca sub Saturni regno, ap. Aristoph. v. Κρόνιος.

Κρονιάδες, ων, αἱ, sc. ἡμέραι, Saturnalia.

Κρονίδης, ου, ὁ, Patronym. a Κρόνος, Saturni filius, Jupiter in primis, interdum Neptunus et Pluto. (⏑⏑‒)

Κρονικός, ή, όν (Κρόνος) Saturnius. 2)

prae senio delirus. 3) stultus. 4) pervetustus et rancidus.

Κρόνιος, ια, ιον, idem.

Κρονιππος, ου, ὁ, valde fatuus. Aristoph.

Κρονίων, ωνος, ὁ, idem quod Κρονίδης.

Κρονόληρος, ου, ὁ, delirus senex. Aristoph.

Κρόνος, ου, ὁ, Saturnus. 2) senex morosus et maleficus. 3) bardus, fatuus, delirus.

Κρονότεκνος, ὁ, Saturni pater. Epith. Caeli.

κρόσσαι, αἱ, scalae. 2) scalae scalis impositae. 3) pinnae murorum aut turrium. sic Hom.

κροσσός, οῦ, ὁ, fimbria, cirrus vel villus, qui ex ima ora vestimenti pendet. 2) vas aquae ferendae aptum.

κροσσόω, fimbriam vesti adsuo. A pr.

κροσσωτός, οῦ, ὁ, sc. χιτών, vestis fimbriata, tunica fimbriis villisve dependentibus.

κρόσφος, ου, ὁ, idem quod γρόσφος.

κροταίνω, *poet.* i. q. κροτέω.

κροτάλια, ων, τά, (κρόταλον) ornamenta margaritarum, quae collisa sonum edunt. (ᾰ)

κροταλίζω, f. ίσω, pulso, crepitare facio, plaudo.

κροτάλισμα, τό, crepitus, plausus.

κροταλισμός, οῦ, ὁ, plausus.

κρόταλον, ου, τό, (κρότος) crotalum, crepitaculum, tintinnabulum. 2) Comici etiam pro garrulo et fraudulento, ut et κρόταλος.

κροτᾶφίς, ἡ, (κροτέω) i. q. σίστρα.

κροτᾰφίτης, ου, ὁ, at κροταφῖται μύες, musculi temporales. A seq.

κρόταφος, ου, ὁ, tempus, pars capitis. κρόταφοι, tempora.

κροτέω, f. ήσω, (κρότος) crepito, pulso, verbero. 2) collido, plaudo, plausu comprobo. 3) crepo, dico. 4) glocito, ut ciconia. 5) orno, elaboro; ap. Lycophr.

κρότημα, ατος, τό, plausus, sonus e plausu. 2) de homine, idem quod κρόταλον, n. 2. A pr.

κρότησις, εως, ἡ, plausus, ipsa plaudendi actio. Ab eod.

κροτησμός, ὁ, i. q. κρότησις.

κροτητός, ή, όν, pulsatus, plausibilis. Ab eod.

κροτισμός, οῦ, ὁ, idem quod κρότος, quasi a κροτίζω.

κροτοθόρυβος, ου, ὁ, strepitus plausuum, plausus.

κρότος, ου, ὁ, plausus, qui fit manu, remis, pedibus, vel simili modo, strepitus, crepitus. it. strepitus et vis verborum sonantium. 2) plausus, favor theatralis. 3) crepitatio, quam ciconia edit rostro.

κρότων, ωνος, ὁ, ricinus, musca canina: 2) idem quod σίαι. Theophr.

κροτώνη, ης, ἡ, vitium in olea arbore.

κροτωνοειδής, ές, (κρότων, εἶδος) ricino similis, ricini figuram habens.

κροῦμα, ατος, τό, (κρούω) pulsus. 2) instrumentum musicum pulsatile. 3) modi musici.

κρουματικός, ή, όν, pulsandi peritus. κρουματικὴ σοφίη, ars pulsandi citharam; in Epigr. A pr.

κρουμάτιον, ου, τό, canticum in instrumento musico pulsatili. *Dim.* ab eod.

κρουματοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) instrumenta musica pulsandi peritus.

κρουναῖος, αία, αῖον, (κρουνός) e scatebris, s. fonte saliens.

κρουνεῖον, τό, et κρουνία, ἡ, genus poculi, apud Athen. Ab eod.

κρουνηδόν, adv. ad modum fontis salientis. Ab eod.

κρουνίζω, f. ίσω, in modum fontis salientis effluo. Ab eod.

κρουνίσκος, ὁ, *Dim.* e κρουνός, fonticulus.

κρούνισμα, ατος, τό, id, quod in modum salientis aquae effluit. 2) vortex, torrens.

κρουνισμάτιον, τό, canalicula per quam effluit aqua. Dim. a κρούνισμα.

κρουνίτης, ου, ὁ, *fem.* κρουνῖτις, ιδος, i. q. κρουναῖος.

κρουνός, οῦ, ὁ, scatebra, fons saliens.

κρουνοχυτρολήραιος, (κρουνός, χύτρα et λῆρος) nugax. Vox Comica. Praestat tamen forma κρουνοχυτρολήραιος, vide varr. lect. Ar. Eq. 89.

κρούνωμα, τό, quasi a κρουνόω, i. q. κρουνός.

κρούπαλα, ων, τά, (κρούω, πάλλω) lignei calcei, soleae ligneae. Dicitur etiam κρουπάνα et κρούπετα.

κρουπέζαι, ῶν, αἱ, (κρούω, πέζα) calceamenta lignea apud Boeotos.

κρουπέζια, ων, τά, idem. A pr.

κρουπεζοφόρος, ον, (φέρω) soleas ligneas gestans.

κρουπεζόω, soleas ligneas induo.

κρουσιδημέω, (κροῦσις, δῆμος) idem quod κρουσιμετρέω, decipio populum, de demagogis. v. κρουσιμετρέω.

κρουσίθυρος, ον, (θύρα) proprie, januas pulsans, dein genus saltationis cum cantu tibiarum. cf. θυροκοπικός.

κρουσιλύρης, ου, ὁ, (κρούω, λύρα) qui lyram pulsat. (ῠ)

κρουσιμετρέω, f. ήσω, mensura fallaci utor. 2) decipio.

κρουσιμέτρης, ου, ὁ, i. q. seq.

κρουσίμετρος, ον, (κροῦσις, μέτρον) mensura falsa utens: in admetiendo decipiens. 2) impostor, fraudator.

κροῦσις, εως, ἡ, (κρούω) pulsatio, inpr. instrumenti musici. 2) instrumentum musicum ipsum. 3) modi musici. 4) ars pulsandi instrumenta musica. 5) exploratio rei, proprie vasis, ollae, quae fit pulsando. 6) fraus.

κροῦσμα, ατος, τό, idem quod κροῦμα.

κρουσματικός, ή, όν, idem quod seq. κρουστικός. 2) similis sono fidium, ut verbum sine sensu. Polyb.

κρουσμός, οῦ, ὁ, (κρούω) ictus.

κρουσολύρης, ου, ὁ, (λύρα) citharam pulsans. Orph. sed leg. κρουσιλύρης.

κρουστικός, ή, όν, pulsandi vim habens, pulsandi instrumenta musica peritus. 2) pulsans aures, sonorus. τὸ κρουστικόν, vis impellendi. A seq.

κρούω, f. ούσω, ferio, percutio, pulso, collido, confligo.

κρύβδα, et κρύβδην, adv. (κρύπτω) clam, occulte.

κρυερός, ρά, ρόν, (κρύος) frigidus, gelidus. 2) horribilis, horrendus. 3) dirus, illaetabilis. 4) tristificus.

κρυμαλέος, έα, έον, (κρυμός) frigidus, gelidus.

κρυμοπαγής, ές, (κρυμός, πήγνυμι) glacialis, frigore rigens.

κρυμός, ὁ, (κρύος) frigus, rigor hiemis.

κρυμοχαρής, ές, (χαίρω) gaudens hieme, frigore.

κρυμώδης, ες, (κρυμός) frigidus.

κρυόεις, όεσσα, όεν, (κρύος) frigidus.

κρυώομαι, gelasco. A seq.

κρύος, εος, τό, frigus, gelu. (ᴗᴗ)

κρυπτάδιος, ία, ιον, vel -ος, ον, (κρύπτω) occultus; unde κρυπταδίη et κρυπτάδια, clam, Adv. (ᾰ)

κρυπτάζω, occulto, cooperio

κρύπτασκε, impf. Ep. a κρύπτω, Il. 8, 272.

κρυπτεία, ἡ, (κρυπτεύω) exercitatio juvenum Lacedaemoniorum in furando et decipiendis Helotis, Plat. de legg. 1. p. 633. B. 7. p. 823. E.

κρυπτέον, neutr. adj. verb. a κρύπτω, occultandum est.

κρυπτεύω, occulto me, insidior. Med. κρυπτεύομαι, insidiae struuntur mihi.

κρύπτη, ης, ἡ, (κρύπτω) crypta, testudo subterranea, locus abditus et cameratus.

κρυπτηρία, ας, ἡ, latibulum.

κρυπτήριον, ου, τό, idem.

κρυπτία, ἡ, idem quod κρυπτεία. Plut.

κρυπτικός, ή, όν, crypticus, celandi peritus.

κρυπτικῶς, adv. cum arte ad occultandum et fallendum, captiose.

κρυπτός, ή, όν, occultus, abditus. τὰ κρυπτά, scil. πράγματα, actiones occultae. 2) loca nuda praesidiis; in Vers. Symm. et Aqu. A seq.

κρύπτω, f. ψω, aor. 1. pass. ἐκρύφθην, aor. 2. pass. ἐκρύβην, (ῠ) Partic. κρυφείς, Herm. Soph. Aj. 1124. abscondo, occulto, abdo, tego, protego. 2) celo, τινά τι. 3) obscuro, obumbro, ut ἀμαυρόω. 4) κρύπτω, intr. et in Medio, abscondo me, occulto me: lateo, κρύπτων Ἥρην, Junonem latens, Hom. h. 16, 7.

κρυπτῶς, adv. (κρυπτός) occulte, abscondite.

κρυσταίνω, (κρύος) glacio. κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur. Nicand.

κρυσταλλίζω, (κρύσταλλος) ut crystallum splendeo.

κρυστάλλινος, ίνη, ινον, crystallinus, e crystallo, crystalli puritatem habens. Ab eodem.

κρυσταλλοειδής, ές, (εἶδος) crystalli speciem prae se ferens, crystallo similis. 2) qui glaciali specie est.

κρυσταλλοειδῶς, adv. specie crystalli. A praec.

κρυσταλλόομαι, glacior, gelo. κρυσταλλωθείς, conglaciatus, gelu concretus.

κρυσταλλόπηκτος, ον, (πήγνυμι) glacie vel frigore concretus.

κρυσταλλόπηξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πήγνυμι) idem.

κρύσταλλος, ὁ, (κρύος, κρυσταίνω) glacies: hinc i. q. νάρκη, torpor. 2) ὁ et ἡ, crystallus, crystallum, lapis pellucidus: vitrum.

κρυσταλλοφανής, ές, (φαίνομαι) crystallinus, crystalli modo pellucidus.

κρυσταλλόω, v. κρυσταλλόομαι.

κρυσταλλώδης, ες, i. q. κρυσταλλοειδής.

κρυφᾶ, *adv.* (κρύπτω) latenter, clam, clanculum, occulte. (ᴗᴗ)

κρυφᾷ, *adv.* i. q. κρυφᾶ, Pind. Dor. p. κρυφῇ.

κρυφαῖος, αία, αῖον, clandestinus, abditus, occultus.

κρυφαίως, adv. occulte, clam.

κρυφανδόν, adv. idem. Hesych.

κρυφῇ, adv. (κρύπτω) idem.

κρυφηδόν, adv. idem.

κρυφιαῖος, αία, αῖον, (κρύφιος) clandestinus.

κρυφιμαῖος, αία, αῖον, occultus.

κρυφιμαίως, adv. occulte, pro κρυφιαίως, apud Schol. Aristoph.

κρύφιμος, ον, i. q. κρύφιος. (ῠ)

κρυφιομύστας, adv. (μυέω) arcane, occulte.

κρύφιος, ία, ιον, et κρύφιος, ον, (κρύπτω) occultus, absconditus, clandestinus. (ῠ)

κρυφιότης, ητος, ἡ, obscuritas rei. A praec.

κρυφίως, adv. occulte, clam. Ab eod.

κρυφόνους, ουν, i. q. κρυψίνους.

κρύφος, ὁ, i. q. κρυφιότης, Pind. 2) latebra. 3) i. q. κρύψις.

κρύφω, impf. ἔκρυφε, pro κρύπτω, Q. Sm.

κρυψίγονος, ον, (κρύψις, γόνος) arcano partu editus.

κρυψίδρομος, ον, (δρόμος) in obscuro, in tenebris currens, Epith. Bacchorum.

κρυψιμέτωπος, ον, (μέτωπον) occultans frontem: epitheton populi, apud Lucian. in Lexiph.

κρυψίνοος, ον, *contr.* κρυψίνους, ουν, (νοῦς) qui animi sui sensa occultat et celat, dissimulator.

κρυψίνως, adv. occulte. A pr.

κρύψις, εως, ἡ, (κρύπτω) occultatio. 2) ars occultandi id, quod occultari debet.

κρυψίχολος, ον, (χολή) occultans iram.

κρυψόρχις, (ὄρχις) testiculos occultos habens.

κρυώδης, ες, (κρύος) frigidus, gelidus.

κρύωξα, olus simile apio, prope mare nascens ap. Hippocr.

κρυωτήριον, τό, i. q. ψυκτήρ.

κρωβύλος, ου, ὁ, villus, cirrus, cincinni, sive crines intorti puerorum, nodus capillorum a fronte in verticem reductorum, Thuc. 1, 6. 2) capillus ita complicatus, ut a fronte super galeam reclinetur in verticem, Xen. (ῠ)

κρωβυλώδης, ες, similis κρωβύλῳ.

κρωγμός, οῦ, ὁ, crocitatio, vox corvi vel cornicis. A seq.

κρώζω, f. ξω, crocito, ut corvus. 2) ut quaevis avis male canens. 3) garrio.

κρωμακόεις, όεσσα, όεν, (κρῶμαξ) praeceps, abruptus. Hesych. v. κλιμακόεις et κλῖμαξ.

κρωμακωτός, ή, όν, praeceps et ascensu difficilis. Eustath. Ab eod.

κρῶμαξ, ακος, ὁ, acervus lapidum. Hesych. idem quod κλῖμαξ.

κρώπιον, ου, τό, falx. Dim. a κρῶπος.

κρῶπος, ὁ, falx: bipennis.

κρῶσσαι, αἱ, Ion. p. κρόσσαι, v. l. Hdt.

κρωσσίον, ου, τό, urceolus. Hesych. A seq.

κρωσσός, οῦ, ὁ, hydria, urceus, vas aquarium. 2) urna cineris hominis mortui.

κτά, p. ἔκτα, aor. a κτείνω.

κτάμεν, i. q. seq. (ᾰ)

κτάμεναι, inf. aor. Ep. a κτείνω, Hom. (ᾰ)

κτάμενος, part. aor. pass. Ep. a κτείνω, Hom. (ᾰ)

κτάνε, 3 aor. a κτείνω, Hom. (ᾰ)

κτάομαι, f. κτήσομαι, acquiro mihi, comparo mihi, concilio mihi, c. acc. etiam: comparo alicui aliquid, τινί τι. Perf. κέκτημαι, Hom. ἔκτημαι, acquisivi, possideo, habeo. Unde κεκτημένος, dominus. κεκτημένη, domina: quanquam et simpliciter dicitur de eo, ad quem aliquid cujuscunque generis pervenit, ut ἐχθρὸν κεκτημένος οὐδένα, qui nullum inimicum habet, Lys. — Pro Passivo κτάομαι raro et apud seriores tantum occurrit. Activum κτάω non exstat.

κτέανον, ου, τό, (κτῆμα) possessio, facultates, opes. 2) praedium.

κτέαρ, ατος, τό, idem et ab eod. 2) praedium.

κτεάτειρα, ας, ἡ, domina. fem. a κτεάτωρ. (ᾰ)

κτεάτωρ, ορος, ὁ, (κτάομαι) possessor, dominus. (ᾰ)

κτεατίζω, f. ίσω, (κτέαρ, κτάομαι) adquiro, mihi comparo, vel vi vel emendo. 2) possideo.

κτεατιστός, ή, όν, acquisitus, possessus.

κτείνω, f. κτενῶ, Ion. κτανέω, Hom. κτενέω, aor. 1. ἔκτεινα, aor. 2. ἔκτανον, unde poet. 3 sing. et pl. ἔκτα, ἔκταν, inf. κτάμεν, κτάμεναι, part. κτας, conj. κτέω, aor. pass. ἐκτάμην, 3 pl. ἔκταθεν, Il. 11, 691. Od. 4, 537. ap. seriores ἐκτάνθην, — interficio, occido, caedo, plerumque de hominibus, raro de brutis: metaph. pessumdo, vehementissime vexo, ut κτείνει μ' ἔρως.

κτείς, ενός, ὁ, pecten. 2) pubes, inguen. 3) κτένες, conchae quaedam marinae. 4) dentes quatuor anteriores. 5) digiti manus et pedis.

κτενίζω, f. ίσω, pecto. A pr.

κτενίον, τό, Dim. a κτείς, pectunculus.

κτενισμός, ὁ, (κτενίζω) pectendi actio.

κτενιστής, οῦ, ὁ, (κτενίζω) pectinator.

κτενοειδής, ές, (εἶδος) pectini similis. Unde Adv. κτενοειδῶς, pectinatim.

κτενοπώλης, ου, ὁ, qui pectines vendit.

κτενώδης, ες, i. q. κτενοειδής.

κτενωτός, ή, όν, pexus. 2) textus.

κτέρας, ατος, τό, (κτάομαι) res possessa. 2) donum.

κτέρεα, τά, (ab inusitato sing. κτέρος) proprie i. q. κτέρας, κτέαρ, κτῆμα, possessio: exsequiae, justa, inferiae, parentatio, parentalia. κτέρεα κτερεΐζειν, parentalia parentare.

κτερεΐζω, f. ίξω, i. q. κτερίζω.

κτερίζω, f. κτεριῶ, aor. ἐκτέρισα, exsequias, justa facio. Constr. c. acc. pers. κτερίζειν τινά, justa facere alicui, vel c. acc. rei, κτέρεα κτερίζειν, exsequias facere, parentare. Cf. κτερεΐζω.

κτέρισμα, ατος, τό, (κτερίζω) parentatio, funus, justa: quicquid in mortuorum honorem fit.

κτεριστής, οῦ, ὁ, (κτερίζω) libitinarius, curator funeris.

*κτέρος, τό, nom. sing. obsol. v. κτέρεα.

κτέω, conj. aor. poet. κτείνω pro κτῶ, unde κτέωμεν, Od. 22, 216.

κτηδών, όνος, ἡ, (κτείς) proprie pecten, deinde quicquid pectinis similitudinem habet, ut venarum textus in arboribus et animalibus, filamenta et fibrae tunicarum in corpore humano, etc. it. i. q. τρίχωμα.

κτῆμα, ατος, τό, (κτάομαι) quod aliquis adquisivit, possessio. 2) fundus, praedium. 3) quaelibet res utilis. In Plur. κτήματα, opes, facultates.

κτηματικός, ή, όν, dives.

κτημάτιον, ου, τό, possessiuncula. 2) praediolum. Dim. a κτῆμα.

κτηματίτης, ου, ὁ, dives, possessor.

κτηνηδόν, adv. (κτῆνος) jumentorum, pecorum more.

κτηνίατρος, ου, ὁ, (κτῆνος, ἰατρός) jumentorum medicus, veterinarius.

κτηνίτης, ου, ὁ, (κτῆνος) jumentarius.

κτηνοβάται, οἱ, (βαίνω) qui jumenta ineunt. (ᾰ)

κτηνόομαι, f. ώσομαι, (κτῆνος) jumentum fio, in jumenti s. pecudis morem degenero.

κτηνοπρεπής, ές, (πρέπει) jumentis conveniens.

κτῆνος, εος, τό, jumentum, pecus, bos.

κτηνοστάσιον, ου, τό, (στάσις, στασις) jumentarium, scil. stabulum. (ᾰ)

κτηνοτροφεῖον, τό, stabulum ubi jumenta pascuntur. A seq.

κτηνοτροφέω, f. ήσω, jumenta pasco.

κτηνοτροφία, ας, ἡ, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora.

κτηνοτρόφος, ον, (κτῆνος, τρέφω) jumentorum pastor, jumentarius.

κτηνώδης, ες, (κτῆνος) q. d. jumentarius, pecuarius, ad jumenta seu pecudes pertinens; item, pecudi similis, brutus. 2) stolidus.

κτηνωδία, ας, ἡ, stoliditas belluina. A praec.

κτηνωδῶς, adv. pecudis more. A pr.

κτησείδιον et κτησίδιον, ου, τό, possessiuncula, agellus, curta supellex. Dimin. a κτῆσις.

κτήσιος, ία, ιον, vel -ιος, ιον, (κτῆσις) ad possessiones pertinens, proprius, peculiaris. 2) penetralis, ad propriam domum pertinens. θεοὶ κτήσιοι, penates. Ζεὺς κτήσιος, i. q. ἑρκεῖος. 3) divitias largiens, Ἑρμῆς κτήσιος, Mercurius divitiarum dator.

κτήσιππος, ου, possessor equorum.

κτῆσις, εως, ἡ, (κτάομαι) possessio, ipsa possidendi actio. 2) adquisitio. 3) res, quae possidetur, facultates, opes, fortunae; etiam fundi, agri.

κτητικός, ή, όν, (κτάομαι) adquirendi peritus. 2) possessivus. Hinc κτητική, ῆς, sc. τέχνη, ars adquirendi, quaestuaria.

κτητικῶς, adv. possessive. Vox Gramm.

κτητός, ή, όν, qui comparari potest. 2) adquisitus, emtus, emtitius. κτητή, famula empta, Hes. op. 408.

κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus.

κτίδεος, pro ἰκτίδεος, (a κτίς pro ἴκτις) e viverrae silvestris pelle seu corio confectus: nam galeam talem κτιδέην κυνέην dixit Homerus. (ῐ)

κτίζω, f. ίσω, condo, creo, fabricor. 2) coloniam aliquo duco. 3) locum aliquem aedificiis in eo exstructis habitabilem reddo. 4) instituo, auctor sum alicujus rei.

κτιλεύω, cicuro, mansuefacio, a seq.

κτίλος, ον, (v. κτίζω, sub finem) cicur, mansuetus, i. q. ἥμερος: cultus, dilectus. 2) Subst. ὁ κτίλος, aries, dux ovium. (ῐ)

κτιλόω, (κτίλος) cicuro, mansuefacio; delinio, demulceo: familiarem facio. Med. ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, mansuetas reddidere, Hdt. 4, 113.

κτίμενος, η, ον, part. praes. pass. Ep. a κτίζω, exstructus, conditus: unde Homerus ἐϋκτίμενος. (ῐ)

κτίννυμι, κτιννύω, (— — ⏑) idem quod κτείνω.

κτιννύω, i. q. κτίννυμι, κτείνω.

κτίς, ίδος, ἡ, mustela silvestris, viverra, pro ἴκτις.

κτίσις, εως, ἡ, (κτίζω) creatio, fabrica,

structura, productio rerum. 2) instauratio et renovatio. 3) res condita, creata. 4) rerum creatarum universitas, in sacris, item 5) genus humanum. 6) ordinatio politica, magistratus. 7) regeneratio (ῐ)

κτίσμα, ατος, τό, (κτίζω) res condita, creata. 2) opus, structura, aedificium.

κτισματολατρεία, ας, ἡ, rerum creatarum cultus et veneratio. A seq.

κτισματολατρέω, (λάτρις) res creatas adoro.

κτισματολάτρης, ου, ὁ, qui res creatas adorat.

κτιστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. κτίστης.

κτίστης, ου, ὁ, (κτίζω) conditor, creator. 2) loci alicujus frequentator, instaurator, dux coloniae.

κτιστός, ή, όν, (κτίζω) conditus, creatus, fabricatus.

κτιστύς, ύος, ἡ, aedificatio, Ion. p. κτίσις.

κτίστωρ, ορος, ὁ, conditor, creator, fabricator.

κτίτης, ου, ὁ, κτίτωρ, ορος, ὁ, i. q. κτίστης. (ῐ)

κτονέω, occido. A seq.

κτόνος, ου, ὁ, (κτείνω) caedes.

κτυπέω, f. ήσω, aor. 2. ἔκτυπον, (κτύπος) strepo, resono. Ζεὺς ἔκτυπε, tonuit, Hom. 2) trans. pulsu sonitum cieo: quatio, percutio, tundo.

κτύπημα, ατος, τό, sonitus, strepitus, proprie qui pulsu cietur. 2) fragor. A pr. (ῠ)

κτύπος, ου, ὁ, (τύπτω) fragor, strepitus, sonitus, plausus. (ῠ)

κυάθιον, τό, i. q. κυάθιον, Dimin. a κύαθος, parvus cyathus.

κυαθίζω, f. ίσω, (κύαθος) cyathis ludo, cyathis indulgeo, poto. 2) cyathum misceo, bibendum do.

κυάθιον, ου, τό, parvus cyathus. Dimin. a κύαθος.

κυαθίς, ίδος, ἡ, vas cotylae simile.

κυαθίσκος, ου, ὁ, parvus cyathus. Dimin. a κύαθος. At κυαθίσκος τῆς μήλης, concava pars specilli chirurgici, specillum aversum. A seq.

κύαθος, ου, ὁ, cyathus, vas potorium, poculum minus, quo hauritur ex pluvia. 2) liquidorum vel aridorum mensura apud Romanos, pars duodecima sextarii. (⏑ ⏑ ⏑)

κυαθότης, ητος, ἡ, quasi cyathitas. Vox Platon. apud Diog. Laert.

κυαθώδης, ες, cyatho similis.

κυαίνω, gravida sum, idem quod κυέω, Hesych.

κυάμειος λίθος, (κύαμος) cyamea gemma

κυαμευτής, οῦ, ὁ, (κυαμεύω) qui fabis suffragium fert, vel sortitur.

κυαμευτός, ή, όν, fabis, i. e. suffragiis, aut sorte per fabas electus. A seq.

κυαμεύω, f. εύσω, (κύαμος) fabis eligo, fabis suffragium fero. κυαμεύομαι, sortior per fabas, sortior honorem, creor.

κυαμιαῖος, αία, αῖον, (κύαμος) fabalis, qui fabali magnitudine est.

κυαμίζα, catullio, de puella virum appetente. v. κύαμος, 4.

κυάμινος, ίνη, ινον, fabaginus, fabaceus.

κυάμιον, ου, τό, fabula, parva faba. *Dim.* a κύαμος.

κυαμιστός, ή, όν, i. q. κυαμευτός.

κυαμόβολος, ον, (βάλλω) qui suffragium fert, sc. fabam injiciendo in urnam.

κυαμόβολος, ον, per suffragia electus, Soph.

κύαμος, ου, ὁ, faba, planta et fructus. 2) calculi in suffragiis ferendis; quia veteres pro calculis fabis utebantur. 3) testiculus. 4) papilla extumescens in pubescentibus. 5) mensura apud Medicos. 6) sors, quae alicui obtingit. (⏑ ⏑ ⏑)

κυαμοφαγία, ας, ἡ, (φαγεῖν) fabarum esus.

κυαμοτρώξ, ῶγος, ὁ, (τρώγω) fabas comedens, fabarum vorator, i. e. qui in suffragiis ferendis quaestui simul faciendo studet, Ar. Eq. 41.

κυαμών, ῶνος, ὁ, (κύαμος) qs. fabetum, locus fabis consitus.

κυαναιγίς, ίδος, (κύανος, αἰγίς) nigram ac formidabilem aegidem gestans.

κυανάμπυξ, ῦκος, ὁ, ἡ, (ἄμπυξ) caeruleum habens ἄμπυκα.

κυαναύγετις, ἡ, (αὐγή) caerulea.

κυαναυγής, ές, (αὐγή) caeruleus.

κυανανλαξ, ἄκος, (αὖλαξ) nigram terram habens.

Κυάνεαι, αἱ, saxa in mari Euxino, quae et Latini Cyaneas vocant, eadem sunt Symplegades. (– ⏑ ⏑ –)

κυανέμβολος, ον, (ἔμβολος) rostrum caeruleum s. nigrum habens, epith. navis.

κυάνειος, εία, ειον, i. q. seq. (⏑ ⏑ – ⏑)

κυάνεος, έα, εον, (κύανος) cyanum referens, caeruleus, cyaneus, coloris caerulei atro misti, ferrugineus, ater, niger, fuscus: vel coloris purpurei dilutioris et pallidioris. (– ⏑ ⏑ ⏑)

κυανέω, i. q. κυανίζω.

κυανίτης, ου, ὁ, fem. κυανῖτις, cyano similis, caeruleus.

κυανίζω, (κύανος) sum colore cyaneo.

κυανοβενθής, ές, (βένθος) nigrum habens fundum.

κυανοβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) nigris oculis praeditus.

κυανοειδής, ές, caeruleus, nigrae speciei. (⏑ ⏑ ⏑ – –)

κυανόθριξ, τρίχος, (θρίξ) caeruleam comam habens.

κυανοκευθής, ές, (κεῦθος) i. q. κυανοβενθής.

κυανοκρήδεμνος, ον, (κρήδεμνον) caerulea vitta redimitus.

κυανόπεζος, ος, ἡ, (πέζα) nigros pedes habens. Epith. mensae apud Hom. Il. 11, 629.

κυανόπεπλος, ον, nigrum peplum habens. Epith. noctis.

κυανοπλόκαμος, ον, (πλόκαμος) nigris cincinnis praeditus.

κυανόπρῳρος, ον, (πρῷρα) proram nigricantem habens.

κυανόπρωρος, ον, idem ac ex eod.

κυανόπτερος, ον, (πτερόν) alas nigricantes habens.

κύανος, ου, ὁ, color caeruleus, qualis caeli est. 2) lapis s. succus in metallis concretus, caerulei coloris. 3) floris nomen inter farra nascentis. 4) aqua marina, Hesych. 5) avis quaedam, Hesych. 6) Adj. caeruleus. (⏑ ⏑ ⏑)

κυανόστολος, ον, (στολή) caerulea veste indutus.

κυανόφρυς, υ, (ὀφρύς) nigrum supercilium habens.

κυανοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) qui est nigris setis, nigra coma: cujus crines cyanum referunt.

κυανόχροος, ον, et κυανόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χροιά) qui est colore nigro, caeruleus, furvus.

κυανόχρωτος, ον, idem. Epith. Furiarum.

κυανώπης, ου, ὁ, (ὤψ) qui nigricantes habet oculos.

κυανῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) caeruleo adspectu, nigricantes vel caeruleos habens oculos.

κυανωπός, όν, (ὤψ) niger aspectu.

κυάνωσις, εως, ἡ, inductio coloris caerulei, nigri etc. quasi a κυανόω.

κύαρ, κύατος, τό, (κύω) cavitas. 2) foramen acus. 3) pars auris interior. 4) foramen manubrii molae trusatilis. (⏑ ⏑)

κύβδα, adv., (κύπτω) inclinato capite.

κύβεθρον, et κύβετρον, ου, τό, id. quod κυψέλη.

κυβεία, ας, ἡ, (κυβεύω) alea, lusus aleae. 2) astutia, calliditas.

κυβεῖον, ου, τό, (κυβεύω) locus, ubi alea s. tessera luditur. Aeschin.

κυβέλειον, τό, templum Cybeles.

Κυβέλη, ης, ἡ, Cybele, magna mater deum.

κυβερνάω, f. ήσω, navem rego, navis cursum dirigo. 2) guberno, rego.

κυβερνήσια, ων, τά, qs. gubernatoria, dies festi in Attica, in honorem Nausithei et Phaeacis, navis Thesei rectorum. Plut. A pr.

κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Ab eod.

κυβερνήτειρα, ας, ἡ, gubernatrix. Fem. a seq.

κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ, (κυβερνάω) gubernator

κυβερνητήριος, ον, gubernandi peritus. A pr.

κυβερνήτης, ου, ὁ, (κυβερνάω) dux s. gubernator navis. 2) gubernator quivis, rector.

κυβερνητικός, ή, όν, ad gubernatorem pertinens, gubernatorius. Proprie qui peritus est navis gubernandae. ἡ κυβερνητική, gubernatoris vel gubernandi ars, gubernandi facultas, ars gubernatoria, gubernatio. A pr.

κυβερνισμός, οῦ, ὁ, i. q. κυβέρνησις. LXX.

κύβετρον, τό, vid. κύβεθρον.

κυβευτήριον, ου, τό, (κυβεύω) aleatorium, locus, ubi alea luditur. 2) consessus aleatorius.

κυβευτής, οῦ, ὁ, (κυβεύω) aleator, alea ludens.

κυβευτικός, ή, όν, aleae peritus, studiosus. 2) ad aleatorem pertinens, aleatorius. A pr.

κυβεύω, f. εύσω, (κύβος) alea ludo, ludo tesseris. 2) subeo aleam, periclitor.

κυβή, ῆς, ἡ, caput.

Κυβήβη, ης, ἡ, Cybele.

κύβηβος, ου, (κυβή) pronus, inclinatus, praeceps, Etym.

κυβηβεῖν, vel κυβηβᾷν, in caput praecipitare. 2) evertere. Etym. Suid.

Κυβήλη, ἡ, i. q. Κυβέλη. Sed forma admodum dubia legendumque Κυβήβη, v. Bentl. ad Lucam. 1, 600. Sillig. ad Catull. 63, 9.

κυβηλίζω, f. ίσω, securi percutio. Hesych. Suid. A seq.

κύβηλις, εως, ἡ, securis, bipennis (⏑ – ⏑)

Κυβηλιστής, οῦ, ὁ, sacerdos Cybeles, Gallus: hinc circulator, improbus, maleficus, Hesych. Suid.

κυβήριον, ου, τό, granum milii et paleae. ap. Hippocr.

κυβίζω, (κύβος) cubum facio. 2) i. q. κυβιστάω.

κυβικός, ή, όν, (κύβος) cubicus, tesserarius.

κυβικῶς, adv. in modum cubi.

κύβιον, τό, piscis qui et πηλαμύς. 2) frustum carnis ejus piscis sale conditum. (ῠ)

κυβιοσάκτης, ου, ὁ, (σάττω) i. q. ταριχέμπορος, qui salsamenta vendit, quo nomine illudebant Ptolemaeo XII.

κυβιστάω, f. ήσω, (κυβή, κύπτω) in caput me dejicio, in caput salto: cernuo, urinor, praecipito me: ruo, irruo, ut in hostes, in tela.

κυβίστημα, ατος, τό, saltatio in caput, praecipitatio, impetus. A pr.

κυβίστησις, εως, ἡ, idem. 2) gurges aquarum, vortex, contortio. Ab eod.

κυβιστητήρ, ῆρος, ὁ, saltator, qui se in caput dejicit. 2) urinator. Ab eod.

κυβιτίζω, f. ίσω, cubito percutio. A seq.

κύβιτον, ου, τό, cubitus. Hippocr.

κυβοειδής, ές, (εἶδος) speciem cubi habens.

κύβος, ου, ὁ, cubus. 2) tessera. 3) lusus tesserarum. 4) unio tesserae insculpta. 5) panis quadratus. 6) numerus cubicus. 7) spina vertebrae, inprimis colli. (⏑⏑)

κύβωλον, τό, i. q. κύβιτον, Poll.

κυγχνίς, ίδος, ἡ, calix parvus medicis quondam usitatus. Galen. Lex. Hippocr.

κύγχραμος, ου, ὁ, cychramus, dux coturnicum. conf. κύχραμος.

κυδάζω, vel κυδάσσω, *Att.* κυδάττω, (κῦδος) conviciis et probris incesso, convicior, maledico, τινά.

κυδαίνω, f. ανῶ, (κῦδος) celebro, laudo. 2) generosum reddo, illustro.

κυδάλιμος, ον, (κῦδος) gloriosus, illustris, nobilis. (-⏑⏑⏑)

κύδαλος, v. κύδαρος.

κυδάνω, i. q. κυδαίνω, celebro, honoro, τινά. 2) intr. i. q. κυδιάω, glorior. (-⏑-)

κύδαρος, ὁ, vel κύδαλος, navigii minoris genus.

κυδάσσω, Att. κυδάττω, v. κυδάζω.

κυδάω, i. q. κυδιάω et κυδαίνω, dub.

κυδέστερος, α, ον, *Comp.* a κυδάλιμος, quasi a κυδής, Polyb.

κυδήεις, εσσα, εν, (κῦδος) gloriosus, celebratus, laudatus.

κυδιάνειρα, (κῦδος, ἀνήρ) viris honestas, viris decus afferens, μάχη, Il. ἀγορή, Il. 1, 490. 2) viris clara, Σπάρτη, Damaget. ep. 3. (-⏑⏑-⏑)

κυδιάω, (κῦδος) glorior, gloriose me effero et jactito. Hinc partic. κυδιόων, *poet.* pro κυδιῶν, κυδιάων.

κύδιμος, ον, gloriosus, inclytus. (-⏑⏑)

κύδιστος, η, ον, *Superl. defect.* a κῦδος, gloriosissimus, epit. Jovis. Hom. Hinc Attici usurpant Comp. κυδίων, ον, gloriosior, melior. τί κύδιον μοι ζῆν; quid prodest mihi vivere? (ῡ)

κυδίων, ον, v. κύδιστος.

κυδνός, ή, όν, i. q. κυδρός, inclytus, gloriosus, epith. Justitiae. Hes. op. 259.

κυδοιδοπάω, (κυδοιμός) tumultuor, misceo.

κυδοιμέω, (κυδοιμός) turbas excito, tumultuor. 2) trans. metu percello aliquem, τινά, Il. 15. 136.

κυδοιμός, οῦ, ὁ, turba, tumultus.

κῦδος, εος, τό, gloria, decus, inpr. gloria bellica: vis eximia, robur, Il. 1. 405. 2) fama turpis, convicium, probrum, opprobrium. Secundum etym. hac signif. dicebatur ὁ κῦδος. signif. dub.

κυδρός, ά, όν, (κῦδος) gloriosus, clarus, honestus, venerandus. τὸ κυδρόν, splendor, species magnifica.

κυδρόω, f. ώσω, clarum reddo. κυδροῦμαι, glorior, gloriose efferor. A pr.

Κυδών, ωνος, ἡ, Cydon, urbs Cretae. (ῠ)

κυδωναῖα σῦκα, ficus hibernae, apud Athen.

κυδωνέα s. κυδωνία, ἡ, cydonia, pirus Cydonia. Lion.

Κυδωνιάς, άδος, ἡ, (Κυδών) Epith. Dianae.

κυδωνιάω, similis sum malo Cydonio. A seq.

κυδώνιον μῆλον, Cydonium malum, Cotonium.

κυδωνίτης, ου, ὁ, scil. οἶνος, vinum Cydonium.

κυέω, f. κυήσω, (κύω) concipio, uterum fero.

Κυζικηνός, *sc.* στατήρ, nummus aureus, 28 drachmas Atticas valens. apud Xenoph.

κύημα, ατος, τό, (κυέω) fetus. (ῠ)

κύησις, εως, ἡ, graviditas, gestatio in utero. (ῠ)

κυητήριος, α, ον, partum adjuvans.

κυητικός, ή, όν, concipiendi vim habens.

κύθε, 3. aor. 2. Ep. a κεύθω, Od. 3, 16. (⏑⏑) Conj. κεκύθωσι, Od. 6, 303. (⏑⏑-⏑)

Κύθηρα, ἡ, acrior forma poet. pro Κυθέρεια. (⏑-⏑)

Κυθέρεια, ἡ, Cytherea, Venus, ab urbe Cythera in insula Creta vel ab insula Cythera ita dicta.

Κυθηριάς, άδος, ἡ, i. q. Κυθέρεια.

κύθος, τό, i. q. κεῦθος.

κύθρα, ἡ, *Ion.* p. χύτρα.

κύθρινος, η, ον, Ion. p. χύτρινος.

κυθρόγαυλος, ὁ, (γαυλός) Ion. p. χυτρόγαυλος.

κύθρος, ὁ, Ion. p. χύτρος.

Κυΐριται, οἱ, Quirites.

κυΐξ, κος, ἡ, Cyix, bulbosa quaedam planta, dub. lect. Theophr. h. pl. 7. 13.

κυΐσκω, (κύω, κυέω) gravidam reddo, gravido. Med. concipio, fero uterum, sum praegnans.

κυκάνω, i. q. κυκάω.

κυκάω, f. ήσω, misceo, liquores misceo. 2) confundo, turbo, perturbo. 3) tumultum facio, tumultuor, turbas excito.

κυκεία, ας, ἡ, permistio, confusio, dub.

κυκειῶ, vide κυκεών.

κυκεών, ῶνος, ὁ, *acc.* κυκεῶνα vel κυκεῶ, *Epice* κυκειῶ, Il. (κυκάω) miscellanea potio. Il. 11. 624. 641. Od. 10, 234. 290. 316. poculum medicum, vinum medicatum.

κυκήθρα, ας, ἡ, (κυκάω) miscela, mistura. 2) confusio, perturbatio.

κύκηθρον, τό, (κυκάω) rutrum, tudicula: metaph. summa imis miscens, seditiosus, auctor fraudum. (ῠ)

κύκημα, ατος, τό, permistio. 2) perturbatio. (ῠ)

κύκησις, ἡ, mistio: perturbatio. (ῠ)

κυκησίτεφρος, ον, (τέφρα) cineres miscens s. turbans.

κυκητής, οῦ, ὁ, turbator.

κυκλάζω, (κύκλος) circumeo.

κυκλαίνω, roto, rotundo.

κυκλάμινος, ου, ἡ, et κυκλάμινον, τό, (κύκλος) cyclaminus, herba e coronariarum genere, Lat. tuber terrae. (ᾰ)

κυκλαμίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

κυκλάς, άδος, ἡ, orbicularis, rotunda. 2) Κυκλάδες νῆσοι, Cyclades insulae. 3) κυκλάς, cyclas, vestis femineae genus magnificum.

κυκλεύω, f. εύσω, (κύκλος) cingo, circumeo, lustro, ambio.

κυκλέω, f. ήσω, (κύκλος) verso, roto. 2) agito, in omnes partes pello, ut ventus undam maris. 3) plaustris adveho, congero, ap. Hom. Il. 332. 4) intr. in orbem feror s. agitur, Soph. El. 1365.

κυκληδόν, adv. modo circuli. 2) circumcirca.

κύκλησις, εως, ἡ, (κυκλέω) circumactio.

κυκλιάς, άδος, ἡ, orbiculata, rotunda.

κυκλικός, ή, όν, (κύκλος) circularis, orbiculatus, rotundus. 2) circulator, circumforaneus. 3) Epith. poetae, unde Poetae cyclici, qui vel sunt in Cyclo Epico, vel ex eo carmina sua compilant.

κυκλικῶς, adv. in orbem.

κυκλιοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Poeta dithyrambicus.

κύκλιος, ία, ιον, (κύκλος) circularis, in modum circuli.

κυκλίσκος, ου, ὁ, *Dimin.* a κύκλος, orbiculus.

κυκλοβορέω, i. q. Κυκλοβόρου (torrentis in Attica) φωνὴν ἔχω, vehementissime strepo. Ar.

κυκλογραφέω, orbe circumscribo. In Rhetor. in periodi formam redigo.

κυκλογράφος, ον, (γράφω) orbe circumscribens, orbem describens. 2) orbem quendam rerum gestarum narratione describens, cyclicus poeta. cf. κυκλικός. (ᾰ)

κυκλοδίωκτος, ον, (διώκω) in orbem actus, in orbem currere coactus. (ῐ)

κυκλοειδής, ές, (εἶδος) rotundus.

κυκλόεις, εσσα, εν, orbiculatus, rotundus.

κυκλοέλικτος, ον, (κύκλος, ἑλίσσω) in orbem se volvens. Epith. solis.

κύκλοθεν, adv. ex omnibus circa locis, in circuitu, circa.

κυκλομόλιβδος, ὁ, circulus plumbeus, vasculum rotundum e plumbo.

κυκλοπαιδεία, ας, ἡ, complexus disciplinarum omnisque eruditionis, orbis doctrinae. dub. p. ἐγκυκλοπαιδεία.

κυκλοπορεία, ας, ἡ, circuitus, iter, quo omnia loca obimus. A seq.

κυκλοπορέω, (πόρος) circumeo, ambages in itinere sequor.

κύκλος, ου, ὁ, circus, orbis, circulus, ambitus. 2) corona hominum circumstantium aliquem, conciliabulum. 3) argumentatio in orbem. 4) locus, ubi vendebantur vasa. 5) ambitus verborum, periodus. 6) κύκλοι προσώπου, malae. 7) κύκλοι, orbes rotarum, rotae ipsae. 8) κύκλος, annulus. 9) tabula, mensa orbicularis. 10) moenia urbis. 11) κύκλῳ, circum, circa, undique. in plurali κύκλοι, et κύκλα dicitur.

κυκλόσε, adv. (κύκλος in orbem.

κυκλοσοβέω, (σοβέω) in gyrum iacito, Ar. Vesp. 1523. ex emendatione G. Dindorfii.

κυκλοτερής, ές, tornando rotundus factus, rotundus, teres.

κυκλοτερῶς, adv. rotunde in circuitu. A praec.

κυκλοφορέω, f. ήσω, in orbem ago, verso,

circumago. κυκλοφορεῦμαι, in orbem agor.

κυκλοφορητικός, ή, όν, qui in orbem circumagi potest. 2) circularis, orbicularis. A pr.

κυκλοφορητικῶς, adv. in orbem.

κυκλοφόρητος, ον, in orbem actus.

κυκλοφορία, ας, ἡ, (φέρω) rotatio, circumactio in orbem.

κυκλοφορικός, ή, όν, idem quod κυκλοφορητικός. A pr.

κυκλοφορικῶς, adv. in orbem.

κυκλόω, f. ώσω, (κύκλος) circulo includo: circumdo, cingo: in orbem ago, circumago. Unde de vento agitante mare: circumeo, perlustro. Med. κυκλόομαι, οῦμαι, circumdor, circumvenior: circulor, in circulo consisto, loquendi vel colloquendi caussa: c. *acc.* circumdo, circumvenio.

κυκλώδης, ες, i. q. κυκλοειδής.

κυκλωθεν, adv. serior forma p. κύκλοθεν, v. Lobeck, Phryn. p. 9.

κύκλωμα, ατος, τό, (κυκλόω) rotatio, rotae circumactio. 2) circuitus.

Κυκλώπειος, α, et εία, ειον, et Κυκλώπιος, (Κύκλωψ) Cyclopius, Cyclopeus. 2) beatus, minime laboriosus, ut βίος κυκλώπειος.

Κυκλωπικός, ή, όν, Cyclopius, Cyclopas referens.

Κυκλωπικῶς, *adv* more Cyclopum.

Κυκλώπιον, ου, τό, Dim. a Κύκλωψ, Eur. Cycl. 266. 2) (κύκλος, ὤψ) albugo oculi.

Κυκλωπίς, ίδος, ἡ, (Κύκλωψ) Cyclopis.

κύκλωσις, εως, ἡ, (κυκλόω) ipsa actio cingendi, circumdandi, circumveniendi, ut quum urbs, exercitus ab hoste cingitur.

κυκλωτός, η, όν, rotundus.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, (κύκλος, ὤψ) Cyclops.

κύκνειος, εία, ειον, vel κύκνειος, ον, (κύκνος) cycneus, olorinus. τὸ κύκνειον, melos cycni.

κυκνίας αἰετός, ὁ, aquila alba.

κυκνίτης, ου, ὁ, fem. κυκνῖτις, i. q. κύκνειος.

κυκνοκάνθαρος, ου, ὁ, navis cycni et canthari effigiem gerens.

κυκνόθρεπτος, ον, a cycnis nutritus.

κυκνόμορφος, ον, (μορφή) cycni speciem habens, candidus.

κύκνος, ου, ὁ, cycnus, olor. 2) genus navigii. 3) metaph. poeta, propter cantum cycnorum, de quo v. Hes. sc. 316.

κυκνοψις, (ὄψις) facie olorina.

κύλα, ων, τά, vel κοῖλα, τά, vel κυλάς, άδος, ἡ, (κοῖλος) cava oculorum sub palpebris. (⏑⏑)

κύλη, ἡ, (κολλός, κοῖλος) calix, vas, Alexis. (⏑–)

κυλίκειον, ου, τό, (κύλιξ) repositorium calicum. 2) compotatio.

κυλίκειος, ον, (κύλιξ) inter pocula dictus vel factus.

κυλικηγορέω, f. ήσω, inter calices s. scyphos loquor.

κυλικηγόρος, ον, (κύλιξ, ἀγορεύω) qui inter scyphos verba facit.

κυλικηρύτος, ον, (ἀρύω) calice haustus, ita exundans ut calicibus hauriri queat.

κυλίκνη, ης, ἡ, pelvis, patina, catinus, pro κυλίχνη.

κυλίκιον, ου, τό, parvus calix. Dim. a κύλιξ.

κυλικίς, ίδος, ἡ, pyxis medica

κυλικοφόρος, ον, (φέρω) calices ferens.

κυλικώδης, ες, calici similis.

κυλινδέω, i. q. κυλίνδω.

κυλινδήθρα, ας, ἡ, volutabrum, in quo jumenta, equi etc. se volutant. A pr.

κυλίνδησις, εως, ἡ, volutatio. Ab eod.

κυλινδρικός, ή, όν, (κύλινδρος) cylindraceus, qui cylindri est.

κυλινδρικῶς, *adv.* in modum cylindri.

κυλινδροειδής, ές, (εἶδος) cylindro similis.

κυλινδροειδῶς, *adv.* cylindri specie.

κύλινδρος, ου, ὁ, (κυλίνδω) cylindrus, corpus quodlibet teres. (⏑–⏑)

κυλινδρόω, f. ώσω, cylindro aequo, compleno. A pr.

κυλινδρώδης, ες, cylindro similis.

κυλινδρωτός, ή, όν, (κυλινδρόω) cylindro aequatus, complanatus.

κυλίνδω, volvo, voluto, devolvo. metaph. σῆμα κυλίνδειν τινί, malum devolvere in aliquem, Il. 17, 688. it. passive νῶϊν τόδε πῆμα κυλίνδεται, Il. 11, 347. cf. Od. 2, 163. 8, 81. verto, converto. *Med.* volvo me, volvor: κυλίνδεσθαι κατὰ κόπρον, in coeno volvi, quod est luctus gravissimi, Il. 22, 414. hinc etiam obsol. κυλίνδεσθαι i. q. lugere. Od. 4, 541. 10, 499.: versor, sum alicubi. – *Atticis* in usu est κυλινδέω, poetis serioribus κυλίω. (⏑––; cf. ἀλινδέω.

κύλιξ, ικος, ἡ, (κύλη, κοῖλος) calix. (⏑–)

κυλίς, ἡ, palpebra inferior.

κύλισις, εως, ἡ, (κυλίνδω) volutatio. (⏑⏑⏑)

κυλίσκη, ἡ, i. q. κυλίχνη.

κυλίσκιον, τό, *Dim.* a κυλίσκη.

κύλισμα, ατος, τό, (κυλίω) volutabrum.

κυλιστικός, ή, όν, (κυλίνδω) ad volutandum pertinens, volutatus.

κυλιστός, ή, όν, (κυλίνδω) versatus, volutatus.

κυλίστρα, ας, ἡ, idem quod κυλινδήθρα.

κυλίχνη, ης, ἡ, (κύλιξ) poculum, pyxis medica, patera.

κυλίχνιον, ου, τό, Dim. a praec.

κυλιχνίς, ίδος, ἡ, exiguus calix.

κύλιχνος, ου, ὁ, idem quod κυλίχνη.

κυλίω, f. ίσω, volvo, voluto, roto. v. κυλίνδω. (⏑––)

κυλλαίνω, i. q. κυλλόω.

κύλλαρος, ὁ, i. q. σκύλλαρος.

κυλλή, ἡ, v. κυλλός.

κυλλῆστις, ιος, ὁ, nomen panis ex olyra, apud Herodot. 2, 77.

κυλλοίπους, ὁ, i. q. κυλλόπους.

κυλλοπόδης, ου, ἡ, (κυλλός, πούς) qui distortis pedibus est, loripes, claudus, mutilus.

Κυλλοποδίων, ονος, ὁ, (κυλλός, πούς) loripes, epith. Vulcani, Il. 18, 371. 20, 270. 22, 331. (–⏑⏑––)

κυλλός, ή, όν, curvus, claudus, mancus, debilis. (Radix est κοῖλος.) κυλλή, ἡ, sc. χείρ, vola, Ar. Eq. 1089.

κυλλόω, trunco, curvo, debilito.

κύλλωμα, τό, curvatum, mancum.

κύλλωσις, ἡ, curvatio, debilitatio.

κυλοιδιάω, (κύλα, οἰδέω) sum tumentibus oculis. (vel ex verberibus, vel ex insomniis, vel ex quacunque alia caussa). part. κυλοιδιόων, pro κυλοιδιῶν, κυλοιδιάων.

κυλόν, τό, v. κύλα.

κυλός, ή, όν, i. q. κυλλός.

κῦμα, ατος, τό, (κύω) unda, fluctus, tumor maris. 2) metaph. magna multitudo rerum malarum, ut magna lues. 3) fetus uteri. 4) brassicae cauliculus.

κυμαίνω, f. ανῶ, (κῦμα) fluctuo, aestuo: undoso flexu et motu procedo: metaph. de affectibus animi, ut Lat. fluctuo. *Med.* κυμαίνομαι, fluctuo, aestuo. 2) trans. agito, concito, conturbo. κυμανθὲν πέλαγος, fluctibus concitatum mare.

κύμανσις, εως, ἡ, (κυμαίνω) fluctuatio, undosus motus. (––⏑)

κυμάς, άδος, ἡ, (κύω, κῦμα, 3.) gravida.

κυματηρός, ά, όν, (κῦμα) undosus, fluctuans.

κυματίας, ου, ὁ, *Ion.* κυματίης, (κῦμα) undosus, undabundus; de fluvio apud Herodot. 2) de vento, ciens fluctus, impetuosus.

κυματίζω, f. ίσω, (κῦμα) undabundum reddo, undis agito, fluctus moveo. κυματίζεσθαι, aestuare, undis agitari.

κυμάτιον, ου, τό, *Dim.* a κῦμα, parvus fluctus. 2) cauliculus brassicae. 3) pars columnae, cymatium.

κυματοαγής, ές, (ἄγνυμι) fluctus frangens.

κυματοβόλος, ον, (βάλλω) undas projiciens.

κυματόδρομος, ον, (τρέχω, δραμεῖν) in mediis fluctibus, per fluctus currens.

κυματοειδής, ές, (εἶδος) fluctuum s. undarum speciem habens.

κυματόεις, εσσα, εν, *poet.* p. κυματηρός.

κυματόκτυπος, ον, (κτυπέω) undis strepens.

κυματοπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) undis s. fluctibus pulsatus, fluctibus jactatus.

κυματότροφος, ον, (τρέφω) undis nutritus.

κυματόφθορος, ον, (φθείρω) in undis periens.

κυματοφορτίδες, αἱ, conchae.

κυματόω, f. ώσω, idem quod κυματίζω. 2) i. q. κυμαίνω.

κυματωγή, ῆς, ἡ, (κῦμα, ἄγνυμι) litus arenosum, ad quod undae feruntur et franguntur, crepido.

κυματώδης, ες, (κῦμα) fluctuosus.

κυμάτωσις, εως, ἡ, (κυματόω) fluctuatio, aestuatio.

κυμβαλίζω, f. ίσω, (κύμβαλον) cymbalum pulso.

κυμβαλισμός, ὁ, cymbali pulsatio.

κυμβαλιστής, οῦ, ὁ, cymbalista, cymbalum pulsans.

κυμβαλίστρια, ἡ, cymbalistria, femina pulsans cymbalo.

κύμβαλον, ου, τό, (κύμβος) cymbalum, crepitaculum, crotalum, instrumentum cavum, quod manu pulsatum crepitat.

κυμβάχος, ον, (κύμβη) pronus in caput. 2) *Subst.* ὁ, extrema galeae pars, cui crista inditur.

κυμβεῖον, τό, i. q. κυμβίον.

κύμβη, ἡ, (κύπτω) cavitas: calix, vas potorium: acetabulum. 2) cymba, navigii genus. 3) sarcina, pera. 4) avis quaedam. 5) caput.

κυμβίον, ου, τό, poculi genus. A pr.

κύμβος, ου, ὁ, cavus recessus. 2) ollae fundus.

κύμινδις, ἡ, avis nocturna. (⏑–⏑)

κυμινοδόχη, ης, ἡ, (κύμινον, δέχομαι) receptaculum cumini.

κυμινοθήκη, ης, ἡ, repositorium cumini.

κυμινοκίμβιξ, ικος, ἡ, praeparcus, nimium adstrictus.

κύμινον, ου, τό, cuminum, herba et semen. (⏑–⏑)

κυμινοπρίστης, ου, ὁ, (πρίω) propr. qui cuminum secat; praeparcus, sordidus.

κυμινοπριστία, ἡ, parsimonia nimia.

κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, ον, (κύμινον,

πρίω, κάρδαμον, γλύφω) qui cuminum in partes secat, et e cardamo, sive nasturtio, herba vili, exsculpit, quod comedat: perquam sordidus. Vox comica.

κυμινοτρίβος, ον, (τρίβω) cum cumino tritus.

κυμινώδης, ες, (κύμινον) cumino similis.

κυμοδέγμων, ον, (κῦμα, δέχομαι) fluctus excipiens.

κυμοθαλής, ές, (θάλλω) undis abundans. Epith. Neptuni.

κυμόκτυπος, ον, i. q. κυματόκτυπος.

κυμοτόμος, ον, (κῦμα, τέμνω) fluctus secans, machina triangularis pontibus praestrui solita ad fluctus frangendos.

κυναγός, όν, Tragici et Dor. pro κυνηγός.

κυνάγχη, ης, ἡ, (κύων, ἄγχω) millum, collare canum. 2) angina.

κυναγχικός, ή, όν, angina laborans. A praec.

κυναγωγός, οῦ, ὁ, canum doctor, canum magister vel nutritor.

κύναγχος, ὁ, i. q. κυνάγχη.

κυνάκανθα, vel κυνάκανθη, ης, ἡ, sentis canis. it. κυνάκανθος, ὁ,

κυνακτής, οῦ, ὁ, (κύων, ἄγω) vinculum, quo ducitur canis.

κυναλώπηξ, εκος, ἡ, (ἀλώπηξ) quasi canivulpes, vulpe et cane natus. 2) homo impudens, ut canis, simulque astutus, ut vulpes.

κυνάμυια, ας, ἡ, vid. κυνόμυια. (υυ-υ)

κυνάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ, versipellis. 2) impudens.

κυνάρα ἄκανθα, et κύναρος ἄκανθα, sentis canis, cynosbatos.

κυνάριον, ου, τό, catellus. Dim. a κύων. (ᾰ)

κυνάς, άδος, ἡ, pilus caninus. 2) pulpa mollior e pane, manibus abstergendis adhiberi solita. 3) rubus caninus, sentis canis.

κυνάστρον, ου, τό, canicula, stella, Sirius.

κυνάω, (κύων) coitum appeto, de canibus. 2) i. q. κυνίζω, Cynicum ago, Cynicos imitor.

κυνδαλισμός, οῦ, ὁ, (κύνδαλος) lusus puerilis, quo paxillum terrae infixum baculo ita percutiebant, ut exsiliret, rursus vero terrae figeretur.

κυνδαλοπαίκτης, ου, ὁ, qui ludit κυνδαλισμόν.

κύνδαλος, ὁ, clavus, paxillus. v. κίνδαλος.

κυνέη, ης, contr. κυνῆ, ῆς, (κύνεος) pellis canina. 2) pellis canis fluviatilis, qua olim caput tegebant. 3) galea. 4) pileus, galerus.

κύνειος, εία, ειον, vel κύνειος, ον, (κύων) caninus. it. impudens. (ῠ)

κύνεος, έα, εον, idem.

κυνέω, f. κυνήσομαι vel κύσω, aor. ἔκυσα, Ep. κύσσα, κύσσα, κύσσαι, osculor, suavior. Med. κυνεῖσθαι, sibi invicem oscula figere. (υ semper breve.)

κυνῆ, ἡ, Att. contr. p. κυνέη.

κυνήγειον, τό, i. q. κυνήγιον

κυνηγεσία, ἡ, (κυνηγός) venatio, venatus.

κυνηγέσιον, τό, venatorum et canum venatoriorum chorus, omne instrumentum venatorium, omnes venatores cum canibus, Hdt. 1, 36. it. leporum venantium agmen, Arist. h. a. 3. 5. 2) venatio, venatus. 3) locus venationi aptus.

κυνηγετέω, f. ήσω, venor. A seq.

κυνηγέτης, ου, ὁ, (κύων, ἡγέτης) venator.

κυνηγετικός, ή, όν, ὁ, venatorius, ad venatorem et venationem pertinens. 2) venationis studiosus. 3) de re venatoria agens. ἡ κυνηγετική, sc. τέχνη, ars dignoscendi bonos canes.

κυνηγέτις, ιδος, ἡ, Fem. a κυνηγέτης, venatrix.

κυνηγέω, f. ήσω, (κυνηγός) venor. 2) vestigo.

κυνηγία, ας, ἡ, venatus, venatio.

κυνήγιον, ου, τό, idem.

κυνηγός, οῦ, ὁ, ἡ, (κύων, ἄγω) venator, venatrix. Dor. κυναγός.

κυνηδόν, adv. (κύων) canum more.

κυνηλασία, ας, ἡ, (ἐλασία) canum incitatio, i. e. venatio.

κυνηλατέω, f. ήσω, (κύων, ἐλαύνω) canes agito, i. e. venor.

κυνήποδες, ων, οἱ, (κύων, πούς) ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram. Al. malleoli pedis.

κυνητίνδα, adv. (κυνέω) παίζειν, ludum osculatorium ludere.

κυνία, ας, ἡ, scil. κράμβη, (κύων) crambe canina.

κυνίας, ου, ὁ, (κύων) pileus e pelle canina, cf. κυνέη.

κυνιδεύς, έος, ὁ, catellus. Dim. a κύων.

κυνίδιον, ου, τό, catellus. Dim. a κύων.

κυνίζω, f. ίσω, canem ago. 2) sum Cynicus, Philosophiam s. sectam Cynicam sequor.

κύνικλος, ου, ὁ, cuniculus. Rectius κούνικλος.

κυνικός, ή, όν, (κύων) caninus. 2) Cynicus.

κυνίσκη, ης, ἡ, (κύων) catella.

κυνίσκος, ου, ὁ, (κύων) catellus. 2) impudens.

κυνισμός, οῦ, ὁ, (κυνίζω) Cynica disciplina, vita Cynica.

κυνιστί, adv. canum modo.

κυνοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, (ᾱ) vel κυνοβάτης, ου, ὁ, (ᾰ) equus μεσαύχενα breviora habens.

κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, (βλέπω) cui adspectus caninus est, impudens.

κυνόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) canibus devoratus.

κυνογαμία, ἡ, (γάμος) canis nuptiae, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 319.

κυνόγλωσσον, ου, τό, (γλῶσσα) q. d. lingua canina, plantago minor, *herba*.

κυνογνώμων, ον, (γνώμη) caninae mentis, impudens.

κυνοδέσμη, ἡ, v. κυνοδέσμιον.

κυνοδέσμιον, ου, τό, (δεσμός) vinculum, quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod κύνα vocant.

κυνόδεσμος, ου, ὁ, vinculum, catena canis.

κυνόδηκτος, ον, (δάκνω) a cane morsus. Hinc τὰ κυνόδηκτα, canum morsus.

κυνόδους, όντος, ὁ, (ὀδούς) dens caninus. κυνόδοντες, οἱ, dentes canini.

κυνοδρομέω, f. ήσω, (κύων, δρόμος) incitato cursu, tanquam canis, feror, Xen. de Ven. 6, 17. 18. 2) cum canibus curro, vel instar canis curro, vestigo. Xen. Symp. 4, 63. ubi lectio non sollicitanda. Wendlerus conjecerat ἐκοινοδρομοῦμεν.

κυνοδρομία, ας, ἡ, canum cursus.

κυνοειδής, ές, (εἶδος) canis speciem habens, qui est canino adspectu, impudens.

κυνόζολον, τό, (ὄζω) chamaeleo niger gravem odorem spirans.

κυνοθαρσής, ές, (θάρσος) caninа praeditus audacia, s. impudentia. 2) ferox, de equo.

κυνοθρασύς, εῖα, ύ, idem.

κυνοκάρδαμον, ου, τό, nasturtium.

κυνόκαυμα, ατος, τό, aestus canicularis.

κυνόκεντρον, ου, τό, herbae nomen, Hesych. quasi aculeus caninus. eadem κυνοκράμβη.

κυνοκεφάλαιον, τό, herba quae alibi ἀνεμώνη, item κυνοκέφαλιον, (ᾰ)

κυνοκέφαλος, ον, capite canino praeditus, caniceps. 2) impudens, ut canis. κυνοκέφαλοι, Cynocephali, animalia quaedam a figura sic dicta; it. homines ficti in Africa. (Penultima etiam longa reperitur, Ar. Eq. 418. ibique Dindorf.)

κυνοκλόπος, ον, (κύων, κλέπτω) canis fur, canem furatus.

κυνοκοπέω, (κόπτω) canem ferio s. canina pelle percutio, ap. Aristoph.

κυνοκράμβη, ης, ἡ, brassica canina.

κυνοκτονία, ἡ, canum caedes.

κυνοκτόνος, ον, (κύων, κτείνω) canes occidens, perimens. Hinc τὸ κυνοκτόνον, ου, aconitum, quod canes necat.

κυνολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) cui confabulationes sunt de rebus obscenis. dub.

κυνολογέω, (λέγω) de cane vel de sirio loquor.

κυνόλοφα, ων, τά, (λόφος) asperitates quaedam post primam spinam. Poll.

κυνόλυκος, ὁ, (λύκος) lupus caninus, fortasse i. q. κροκόττας.

κυνόλυσσος, ον, (λύσσα) morsus a cane rabido.

κυνομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) cum canibus, adversus canes pugno.

κυνόμηλον, τό, malum caninum, i. q. κυνόμηλον.

κυνόμορον, τό, fructus sentis caninae s. κυνοσβάτου.

κυνόμορφος, ον, (μορφή) specie canina.

κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina. 2) impudens. cf. κυνάμυια.

κυνοπρηστις, ιδος, ἡ, (πρήθω) scarabaeus venenatus canes morsu perimens.

κυνοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) qui canina facie est, caninum adspectum habens.

κυνόροδον, vel κυνόρροδον, ου, τό, rosa canina, silvestris, ligustrum.

κυνορραιστής, vel κυνοραιστής, οῦ, ὁ, (ῥαίω) ricinus.

Κυνόσαργες, εος, τό, gymnasium Herculi sacrum et populus in Attica. In hoc gymnasio spurii exercebantur, unde εἰς Κυνόσαργες τελεῖν, i. q. spurium esse.

κυνόσβατον, ου, τό, vel κυνόσβατος, ἡ, (βάτος) rubus caninus, cynosbatus.

κυνὸς σῆμα, vel κυνὸς σῆμα, monumentum canis: hoc est, Hecubae, nomen loci.

κυνοσουρά, ᾶς, ἡ, (οὐρά) canis cauda, ursa minor, cynosura, sidus boreale.

κυνόσουρα ὠά, τά, (οὖρος) ova urina, irrita, ventosa.

κυνοσουρίς, ίδος, ἡ, species canum venatoriorum Laconicorum. 2) i. q. κυνοσουρά.

κυνοσπάρακτος, ον, (σπαράσσω) a canibus discerptus.

κυνόσπας, άδος, ὁ, ἡ, (σπάω) i. q. pr.

κυνοσσόος, ου, ὁ, (σεύω) venator.

κυνοσφαγής, ές, (σφάττω) cui canis immolatur. Epith. Hecates.

κυνοτροφικός, ή, όν, (τρέφω) peritus alendi canes. ἡ κυνοτροφική, sc. τέχνη, ars alendi acuendique canes.

κυνουλκος, ον, (ἕλκω) canes trahens s. ducens.

κύνουρον, ου, τό, petra, rupes.

κυνούχιον, ου, τό, vas quoddam instar magni marsupii, servandis vestibus et aliis id genus rebus: sic dictum a pelle canina, ex qua vel confici vel integi solebat, ut scorteus Latinorum. A seq.

κυνοῦχος, ου, ὁ, (κύων, ἔχω) lorum, quo canis tenetur. 2) culeus, saccus, marsupium, proprie lorum, quo contrahitur.

κυνοφαγέω, (φαγεῖν) canina carne vescor.

κυνοφθαλμίζομαι, (ὀφθαλμός) caninis, i. e. impudentibus oculis adspicio. Synes.

κυνοφόντις ἑορτή, ἡ, (φονεύω, φόνος) festum, in quo canes occiduntur.

κυνόφρων, ονος, neutr. ον, (φρήν) impudens.

κύντερος, α, ον, compar. def. a κύων, magis caninus, impudentior, protervior, saevior, Hom. Hinc. Superl. κύντατος, η, ον, atrocissimus, Hom.

κυνυλαγμός, ὁ, (ὑλαγμός) latratus canum.

κυνώδης, ες, caninus, canis speciem referens.

κυνώπης, ου, ὁ, (ὤψ) caninum adspectum sive vultum habens, impudens, inverecundus.

κυνῶπις, ιδος, ἡ, fem. a praec.

κύνωψ, ωπος, ὁ, herba canaria, oculus caninus. (υ breve.)

κυογάστωρ, ορος, (κύω, γαστήρ) cavum ventrem habens.

κύος, εος, τό, (κύω) i. q. κύημα, fetus. (⏑⏑)

κυοτοκία, ας, ἡ (τίκτω) partus.

κυοτροφία, ἡ, (τροφή) fetus nutritio.

κυοφορέω, f. ήσω, (φέρω) in utero fero, praegnans sum.

κυοφορία, ας, ἡ, tempus, quo mulier fert uterum. 2) fetus in utero gestatio. 3) conceptio.

κυοφόρος, ον, (φέρω) uterum ferens.

κυπαρίσσινος, Att. κυπαρίττινος, ίνη, ινον, cupresseus, a cupresso.

κυπαρισσόροφος, ον, (ὄροφος) tectum cupressum habens.

κυπάρισσος, ου, ἡ, Att. κυπάριττος, cupressus, cupressus sempervirens. (ᾰ)

κυπαρισσών, ῶνος, ὁ, cupressetum, locus, in quo nascuntur cupressi.

κυπαριττοτρόφος, ον, (τρέφω) cupressos alens.

κύπαρος, ου, ὁ, vas magnum concavum. (⏑⏑⏑)

κυπάς, άδος, ἡ, pallium, lecti stragulum.

κύπασσις, vel κύπασις, εως, ὁ, vel ἡ, (κύπη) supparum, species tunicae.

κυπασσίσκος, ὁ, Dim. a κυπασσίς.

κυπειρίζω, (κύπειρος) cypero similis sum.

κύπειρις, ἡ, (κύπειρος) cyperus.

κύπειρον, ου, τό, cyperum, gladiolus, herba. (⏑–⏑)

κύπειρος, ου, ὁ vel ἡ, cyperus, juncus angulosus, juncus triangularis. (⏑–⏑)

κυπελλίς, ίδος, ἡ, idem quod κύπελλον.

κυπελλομάχης, ον, (μάχη) in quo poculis certatur vel pugnatur.

κύπελλον, ου, τό, genus poculi. 2) operculum. (⏑–⏑)

κυπελλοφόρος, ον, (φέρω) pocula ferens.

κυπελλοχαρής, ὁ, ἡ, (χαίρω) poculis gaudens. Eustath.

κύπερος, ου, ὁ, Ion. p. κύπειρος, cyperus, juncus odoratus, Hdt. 4, 71.

κύπη, ἡ, i. q. γύπη, cavitas, cavum. 2) navigii genus. cf. κύβη. (– –?)

κυπόω, pro κύπτω, everto; ap. Lycophr.

κυπρινίζειν, germinare, florere, Suid. cf. κυπρίζω.

Κυπρίδιος, α, ον, (Κύπρις) Venerius. 2) tener, mollis. (–⏑⏑⏑)

κυπρίζω, (κύπρις) floreo, germino: inpr. de vite. cf. κυπρισμός.

κύπρινον, ου, τό, sc. μύρον seu ἔλαιον, oleum s. unguentum cyprinum, factum e floribus Cypri arboris.

κυπρῖνος, ου, ὁ, cyprinus, piscis fluviatilis.

Κύπριος, ου, ὁ, (Κύπρος) Cyprius, incola Cypri.

Κύπρις, ιδος, ἡ, Cypria, i. e. Venus, quae ita dicitur a Cypro insula, in qua olim in primis colebatur, eoque e mari appulisse credebatur, quo significabatur, cultum ejus a Phoenicibus, e Syria per mare ad Cyprum advectis, in insulam importatum et ex ea cum caeteris quoque Graecis communicatum esse. 2) res Venerea. 3) flos vitis vel olivae: flos in universum.

κυπρισμός, οῦ, ὁ, germinatio, flos.

Κυπρογένεια, ας, ἡ, (Κύπρος, γίνομαι) Venus. vide Κύπρις.

Κυπρογενής, ές, Cypro natus. Ex Hesl.

Κύπρος, ου, ἡ, Cyprus insula, Veneri sacra. 2) cyprus arbor. 3) mensura quaedam, tenens duos modios.

κυπτάζω, Frequent. a κύπτω, pronus specto, prospecto, specto demissis oculis. 2) cunctor, tempus tero. 3) incumbo alicui rei: insidior.

κυπτός, ή, όν, inclinatus, supplex.

κύπτω, f. ψω, perf. κέκυφα, incurvo me, pronus sum, caput s. oculos demitto, inpr. prae luctu: incurvo me ad videndum, pronus specto. 2) trans. inclino, pronum facio.

κυρβαίη μᾶζα, ap. Hom. in Ireaione fuerit maza s. offa furfuribus conspersa, aut etiam furfuracea, quasi ἀπὸ τῶν κυρηβίων, quae sunt τὰ πίτυρα, furfuras; ut πιτυρίτης et πιτυρίας ἄρτος, panis furfuraceus. sed vox incerta.

Κύρβας, αντος, ὁ, i. q. Κορύβας, Lyc.

κυρβασία, ας, ἡ, crista gallinacei. 2) tiara, cassis cristata, pilei genus in coni speciem educti.

κυρβάσις, ἡ, i. q. κυρβασία.

κύρβεις, αἱ, aliis οἱ, tabulae sive potius columnae versatiles, quibus leges Atheuis inscriptae cf. ἄξονες. Ruhnk. Tim. p. 170. Singularis κύρβις, ὁ, exstat Ar. Nub. 417. tabula, legulejus.

κυρεία, ας, ἡ, et κυρία, (κῦρος) dominatus, potestas.

κυρέω, impf. ἐκύρουν, (ῡ) et ἔκυρον, fut. κυρήσω et κύρσω, aor. ἐκύρησα (ῡ) et ἔκυρσα, praes. med. κύρομαι, (ῡ) 1) c. dat. forte invenio, incido, κακῷ. Il. 24, 530. construitur etiam cum ἐπί c. dat. Il. 3, 23. 2) c. gen. pertineo, attingo, μελάθρου κῦρε κάρη, Hom. h. Cer. 189. hinc adipiscor, particeps fio alicujus rei, voti compos fio. 3) c. acc. assequor, nanciscor, adipiscor, invenio, Trag. 4) intr. accido, contingo, evenio, fio, Att. 5) c. participio i. q. τυγχάνω, ut εἰρηκὼς κυρεῖ, forte dixit, Soph. O. C. 414. 572.

κυρηβάζω, cornibus incurso, pugno: pugno quocunque modo, etiam verbis cf. κυρηβάζω.

κυρηβασία, ας, ἡ, pugna, quae fit cornibus, concursus animalium cornutorum. Suid. A praec.

κυρηβάτης, ου, ὁ, qui pugnat, proprie cornibus. (ᾰ)

κυρήβια, ων, τά, glumae, paleae, furfures.

κυρηβιοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) furfurum venditor.

κύρηβος, ὁ, i. q. κυρηβάτης. (ῡ)

κύρημα, ατος, τό, (κυρέω) inventum fortuitum, in quod casu incidimus Suid. (⏑–⏑)

Κυρήνη, ης, ἡ, Cyrene, urbs Africae. (υ plerumque longum.)

Κυρῖνος, ου, ὁ, Quirinus. Nomen Lat.

κυρία, ας, ἡ, Fem. a κύριος, domina. κυρία, subaudi ἡμέρα, praestitutus dies, vadimonium. 2) intell. ἐκκλησία, dies comitialis s. comitia, quibus leges sanciuntur.

κυριακός, ή, όν, (κύριος) ad dominum pertinens. 2) ad dominum nostrum Jesum Christum pertinens, dominicus. Hinc τὸ κυριακόν, οῦ, templum dei τὰ κυριακά, ῶν, bona ecclesiastica. κυριακή scil. ἡμέρα, dominica.

κυριαρχία, ας, ἡ, (κυρία, ἀρχή) dominationis principium et origo.

κυριβάζω, i. q. κυρηβάζω.

κυρίευσις, εως, ἡ, dominium. A seq.

κυριεύω, f. εύσω, (κύριος) dominor, dominus sum vel fio. 2) potior, capio, in potestatem s. servitutem redigo. 3) potestatem exerceo, vigeo, valeo. 4) recupero.

κυρίζω, idem quod κυρίσσω.

κυρίλλιον, τό, lagena, vas arctum collum habens.

κύριξις, εως, ἡ, (κυρίσσω) ictus qui fit cornibus. (⏑–⏑)

κυριοκτονέω, f. ήσω, (κυριοκτόνος) dominum occido.

κυριοκτονία, ας, ἡ, domini caedes. A seq.

κυριοκτόνος, ον, (κύριος, κτείνω) domini interfector.

κυριολεκτέω, f. ήσω, (λέγω) proprie loquor.

κυριολεκτικῶς, adv. proprie loquendo.

κυριολεξία, ας, ἡ, proprietas loquendi.

κυριολογέω, f. ήσω, (λόγος) proprie loquor.

κυριολογία, ας, ἡ, proprietas loquendi, sermo s. oratio propriis constans verbis.

κύριος, ία, ιον, Att. κύριος, ον, (κῦρος) penes quem est potestas alicujus rei, qui pro arbitrio aliquid facit: cui alicujus rei cura, potestas commissa est, κύριός τινος. 2) de rebus, auctoritatem habens, ratus, ut νόμοι, leges ratae: κύριοι κριταί, judices legibus constituti: firmus, i. q. βέβαιος, Dem. Lept. 53. ἡ ἐκκλησία, concio ordinaria, opp. σύγκλητος: κύριος μείς, certus et justus mensis partus, Pind. Ol. 6, 52. praecipuus, principalis; ut in corpore membrum vitale maxime, ut cor, caput etc. 3) de oratione proprius, opp. τροπικός. κύριον ὄνομα, proprium – Cf. Subst. κύριος et κυρία.

κύριος, ου, ὁ, auctoritatem in aliquam rem habens, a cujus auctoritate pendet aliquid, dominus. (–⏑⏑)

κυριωνυμέω, proprium et peculiare nomen habeo.

κυριώνυμος, ον, (κύριος, ὄνομα) nomen habens.

κυριότης, ητος, ἡ, dominatio, dominatus 2) magistratus; in N. T.

κυρίσσω, Att. κυρίττω, f. ξω, cornibus peto, cornibus ferio, arieto.

κυριττοί, οἱ, genus mimorum, ligneas personas sibi aptantes et obversis frontibus

sibi occurrentes. ap. Hesych.

κυρίττιλος, ου, ὁ, cornupeta, petulens.

κυριωνυμία, ας, ἡ, (κυριώνυμος) proprietas nominis, quum nomen alicui rei propria tribuitur.

κυρίως, *adv.* (κύριος) ita, ut fit dominus, cum auctoritate, et potestate. 2) firmiter, stabiliter. 3) proprie, per se.

κυρκανᾶν, idem quod κυκανᾶν, Aristoph.

κύρμα, ατος, τό, (κυρέω) id, in quod aliquis incidit, quod nanciscitur, praeda.

κῦρος, εος, τό, auctoritas. 2) firmamentum, confirmatio, ratihabitio, ut quum lex v. c. lata plebiscito sancitur, potestas aliquam sussionem sanciendi, majestas imperii.

Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, rex Persarum.

κυρόω, f. ώσω, (κῦρος) sancio, decerno, ratum facio, confirmo, auctoritate mea probo.

κύρσαι, inf. aor. a κυρέω, Hes

κυρσάνιος, unde Voc. κυρσάνιε, puer infans, ap. Aristoph. Vox Laconic. (ᾰ)

κύρσας, part. aor. a κυρέω, Il.

κύρσω, fut. a κυρέω.

κυρταύχην, ενος, ὁ, ἡ, (κυρτός, αὐχήν) cui incurva est cervix.

κυρτεία, ἡ, piscatura quae fit nassa.

κυρτεύς, ὁ, (κύρτος) piscator qui nassa utitur.

κυρτευτής, οῦ, ὁ, i. q. κυρτεύς.

κύρτη, ἡ, nassa, qualus, fiscella, cavea. cf. κύρτος.

κυρτία, ἡ, (κύρτος) i. q. κυρτεία, piscatura quae fit nassa. 2) textum vimineum, nassa, scutum vimineum, al.

κυρτιάω, (κυρτός) i. q. κυρτόω.

κυρτίδιον, τό, *Dimin.* a κύρτος, quasillum.

κυρτίς, ίδος, ἡ, *Dim.* a κύρτος, qualus, fiscella.

κύρτος, ὁ, quidquid a junco vel vimine contextum est, qualum, qualus, fiscella, nassa, cavea. (Radix esse videtur κυρτός.)

κυρτός, ή, όν, curvus, gibbosus, incurvus. 2) convexus.

κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas.

κυρτόω, f. ώσω, (κυρτός) curvo, incurvo, recurvo, curvum, convexum reddo. κυρτοῦμαι, curvesco.

κύρτωμα, ατος, τό, quod est incurvatum, gibbus. 2) tumor omnis praeter naturam.

κυρτών, ῶνος, ὁ, gibbosus.

κύρτωσις, εως, ἡ, (κυρτόω) curvitas, tumor.

κύρω, antiquior forma pro κυρέω, vide Hermann. ad Soph. Aj. 307. Hinc quaedam tempora verbi κυρέω, quod vide, et praes. med. κύρομαι, Il. 24, 530.

κύρωσις, εως, ἡ, (κυρόω) comprobatio, quae fit auctoritate alicujus, confirmatio, rata fides, sanctio, Plat. Gorg. p. 450. B. 2) primaria et princeps alicujus rei virtus et facultas, i. e. id, quod in aliqua arte dominatur et praecipue tractatur. (‒ ‒ ◡)

κυρωτέον, adj. verb. a κυρόω, sanciendum.

κυρωτήρ, ῆρος, ὁ, qui sancit.

κυρωτικός, ή, όν, confirmandi vim habens.

κύσθος, ου, ὁ, (κύω) nates, podex. 2) m uliebria.

κυσοδόχη, ης, ἡ, lignum, quo religantur meretrices. Alciphr.

κυσολάκων, ὁ, praedicator. Ex κυσός, et λάκων, unde λακωνίζειν, praedicare.

κυσολαμπίς, ίδος, ἡ, (λάμπω) cicindela. Hesych.

κυσολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) turpia, obscena loquens.

κυσονίπτης, ου, ὁ, (νίπτω) aquariolus. Hesych. 2) scortator, cinaedus, impudicus, fornicarius.

κυσοπτερία, ας, ἡ, meretrix, adultera. LXX.

κυσός, ὁ, (κύω) ἡ πυγή, ἡ γυναικεῖον αἰδοῖον, Hesych. (?)

κύσσα, aor. 1. Ep. p. ἔκυσα a κυέω.

κυσσαμένη, fem. part. aor. med. a κύω, Hes.

κύσσαρος, ὁ, i. q. κύσθος, 1.

κυσσός, ὁ, i. q. κύσος, κύσθος.

κύστη, ἡ, (κύσθος) vesica, vesica urinalis. 2) i. q. ἐφήβαιον, inpr. muliebria.

κύστιγξ, γγος, ἡ, parva vesica ap. Hippocr.

κύστιον, ου, τό, herba vesicaria, quae et halicacabum solanum.

κύστις, εως, ἡ, vesica v. c. bilis, sed maxime urinae. 2) ventriculus, ap. Schol. Arist. (Est a κύω, quod proprie est comprehendo, complector, concipio: unde κύστις, κύτος, κύσθος, loca cava, quae aliquid continent: sed usus fert, ut κύστις magis de vesica dicatur.)

κυτίδιον, ου, τό, cistula. Dim. a κυτίς.

κύτινος, ου, ὁ, cytinus, flos et primus partus mali punicae. (◡ ◡ ◡)

κυτινώδης, ες, (κύτινος) capitulo mali punici similis.

κυτίς, ίδος, ἡ, (κύτος) cista.

κυτισονόμος, ον, (νέμω) qui cytiso pascitur.

κύτισος, ου, ὁ, cytisus, herba. (◡ ◡ ◡)

κυτογάστωρ, ορος, (κύτος, γαστήρ) i. q. κυσογάστωρ.

κύτος, εος, τό, (κύω, comprehendo, rumen. vid. κύστις) cavitas, cavum. 2) venter, vel propter cavitatem, vel propter tumorem et molem. 3) quicquid capax est rerum, vel capit, complectitur, in quo inest aliquid, ut alveus fluminis, navis etc. mare ipsum, quod aquas capit, urbs, qua continetur maris, corpus, quo continet animam etc. 4) corporis truncus, corporis moles. 5) idem quod σκύτος. (◡ ◡)

κύτρα, ἡ, *Ion.* p. χύτρα.

κύτρος, ὁ. *Ion.* χύτρος.

κυτταρίον, ου, τό, cellula, alveolus. Dim. a seq.

κύτταρον, τό, i. q. κύτταρος, Ar.

κύτταρος, ὁ, idem fere quod κύτος, cavum, omnis cavitas, ut a. οὐρανοῦ, cavum caeli, Ar. inpr. alveus apum, folliculus, etc.

κυτώδης, ες, (κύτος) cavus, cava sinu lumeos.

κυφαγωγέω, unde partic. κυφαγωγῶν, i. q. κυφαγωγός, Liban.

κυφαγωγός, ἵππος, (κυφός, ἄγω) equus proni vel cernui capitis, Xen.

κυφαλέος, έα, έον, incurvus, gibbosus.

κύφελλον, τό, cavum, vacuum. Occurrit tantum in plur. κύφελλα, τά, nubes densa, nebula, Callim. fr. 300. Lyc. 1426. cavitates aurium, aures, Lyc. 1402. (◡ ‒ ◡)

κῦφι, εως, τό, cyphi, suffimenti genus, sacerdotibus Aegyptiis usitatum.

κυφοειδής, ές, (κῦφι) cyphi similis.

κυφόνωτος, ον, (κυφός, νῶτος) dorsum curvum.

κυφός, ή, όν, (κύπτω) curvus, gibbosus, inflexus.

κῦφος, εος, τό, curvatio, tumor, gibbus. 2) idem quod κύφων n. 1. 3) i. q. κύπελλον, poculum.

κυφότης, ητος, ἡ, (κυφός) gibbositas.

κυφόω, (κυφός) curvo, incurvo, pronum facio, cernuum reddo.

κύφωμα, τό, gibbus. (‒ ‒ ◡)

κύφων, ωνος, ὁ, (κυφός) instrumentum, quo torquebantur sontes, catasta, numella, collare; vel lignum, quo cervix aut pedes noxiorum vinciri mos erat. 2) furcifer, maleficus. 3) κύφωνες vel κυφῶνες, virgae incurvatae supra currum, Pollux de partibus currus. curvatura, camera, fornix, Etym. item, stiva aratri. a curvatura. 4) angina, Hesych. Psellus. 5) vestis genus, Hesych. (‒ ‒)

κυφωνισμός, οῦ, ὁ, supplicium per κύφωνα.

κύφωσις, εως, ἡ, (κυφόω) incurvatio. (‒ ‒ ◡)

κύχραμος, ου, ὁ, genus avis ap. Aristot. quae et κύχραμος, κεγχραμος.

κυψέλη, ης, ἡ, (κύπτω, γύπη) alveare apum, e viminibus aut stramine plexum. 2) arca. 3) genus vasis aut mensurae frumentariae. 4) interius auris foramen. 5) sordes aurium.

Κυψελίζω, Cypselum imitor, tyrannus sum, a Cypselo Corinthio, Theogn. 894. ubi producitur secunda versus gratia, quapropter nonnulli scribunt Κυψελλίζω.

κυψέλιον, ου, τό, cistula. Dim. a κυψέλη.

κυψελίς, ίδος, ἡ, (κυψέλη) alveus. 2) cistula, cistella. 3) sordes aurium.

κυψελόβυστος, ου, (κυψέλη, βύω) cui aures sordibus oppletae, vel alio modo obturatae sunt.

κύψελος, ὁ, avis quaedam similis hirundini, Ar. h. a. 9, 30. Plin. H. N. 10, 39.

κύω, comprehendo, in me recipio, inpr. concipio fetum. *Med.* in utero gesto, praegnans sum, unde κυσαμένη, (vulgo male κυσσαμένη) fem. part. aor. gravida. Nota. Hermannus de Aesch. Danaid. p. XV. contendit κύω significare fecundo, κυέω, pario. (ῠ in praes. breve; in aor. med. longum.)

κύω, thema obsol., unde quaedam tempora verbi κυνέω.

κύων, *gen.* κυνός, ὁ, et ἡ, (ῡ) canis: metaph. de hominibus impudens at temerariis, Il. 6, 344. 356. 8, 42?. 299. 527. 21, 481. Od. 1?, 248. 18, 338. 19, 91. 154 372. 22, 35. item monstra quaedam fabulosa nominantur κύνες, ut Harpyiae Διὸς κύνες, Ap. Rh. 289. cf. Brunck et Erfurdt ad Soph. O. R. 392. 2) canis marinus, Od. 12, 96. 3) canis caelestis, Sirius, canicula, Il. 22, 29. 4) canis, jactus quidam infelix in ludo aleatorio. 5) frenum praeputii. 6) os in cruribus equorum inter ungulam et suram, i. q. κυνήπους. 7) clavus, i. q. ἧλος. 8) membrum virile, Hesych. pars quaedam ejus, Etym. At Eustath. de pudendo muliebri. 9) morbus oris in maxilla spasticus. 10) κύων ξυλίνη, rubus canina.

κῶας, τό, plur. irreg. κώεα, dat. κώεσι, contr. κῶς, pellis ovina villosa, vellus, tapes.

κώβαλος, ὁ, rarior forma p. κόβαλος.

κωβιδάριον, τό, Dim. a κωβιός, parvus gobio.

κωβίδιον, τό, Dim. a κωβιός.

κωβιός, οῦ, ὁ, gobius; s. gobio, piscis marinus.

κωβίτης, ου, ὁ, *fem.* κωβῖτις, gobio similis. ἀφύη κωβῖτις, apuae species.

κωβιώδης, ες, gobio similis.

κωδάριον, ου, τό, Dim. a κώδιον, signif. lecythum, vel sacculum coriaceum.

κώδεια, vel κωδία, ας, ἡ, caput nominatim papaveris. 2) globulus.

κώδη, ἡ, i. q. κώδεια, caput papaveris, A. B.

κωδία, ἡ, i. q. κώδεια.

κώδιξ, ἡ, i. q. κώδη, Elym. M.

κώδιον, ου, τό, pellis, vellus ovium, Dim. e κῶας, κῶς.

κωδιοφόρος, ον, (φέρω) pellem gestans, pellitus.

κωδύα, ἡ, i. q. κώδεια, item κώδυον, τό, Lobeck. Phryn. p. 392.

κώδων, ωνος, ὁ, Att. ἡ, (κώδη) instrumentum, quo sonus editur, tintinnabulum, nola. 2) metaph. homo garrulus 3) tubae orificium in extremo habens speciem campanulae. 4) tuba ipsa. 5) i. q. κώδεια.

κωδωνίζω, f. ίσω, tinnio, tintinnabulum s. nolam pulso. 2) tintinnabulo exploro scil. equum, an possit ferre sonum tubae et turbae bellicae. 3) vasa figulina exploro. 4) simpliciter, exploro. A pr.

κωδωνόκροτος, ον, (κρότος) tinniens. 2) fastuosus, magniloquus.

κωδωνοφαλαροπωλος, ον, qui nolas s. tintinnabula equorum phaleris adjicit. Vox Aristophanea, Ran. 963.

κωδωνοφορέω, tintinnabulum, nolam circumfero, vigilias exploro. A seq.

κωδωνοφόρος, ον, tintinnabulum, nolam, circumferens. 2) vigiliarum explorator.

κῶεα, κώεσι, vide κῶας.

κωθάριον, τό, Dim. a κῶθος.

κῶθος, ὁ, *Siculis* i. q. κωβιός.

κώθων, ωνος, ὁ, cothon, genus poculi Laconici et militaris, ejusdemque capacioris. 2) compotatio largior et immoderatior. 3) i. q. κῶθος.

κωθωνίζω, f. ίσω, et ομαι, (κώθων) largius et intemperantius poto.

κωθωνία, ας, ἡ, (κώθων) larga compotatio, Aretaeus.

κωθώνιον, τό, Dim. a κώθων.

κωθωνισμός, οῦ, ὁ, (κωθωνίζω) largior potatio.

κωθωνιστήριον, ου, τό, locus compotationibus destinatus. Ab eod.

Κῷος, ῴα, ῷον, contr. Κῶος, Cous, qui est ex insula Co. τὸ Κῷον, vestis tenuissima.

κωκάλια, τά, animalia communi hoc nomine dicuntur, quae testa teguntur, ut conchylia. Arist. h. a. 4, 4. nisi legendum κοκάλια.

κώκυμα, ατος, τό, (κωκύω) fletus, ejulatus.

κωκυτός, οῦ, ὁ, idem.

Κωκυτός, ὁ, Cocytus, fluvius infernalis.

κωκύω, f. ύσω, fleo, ploro, lamentor, ejulo, Hom. 2) trans. deploro. (υ Homerus ante vocalem corripit, ante consonantem producit; seriores etiam ante vocalem longam producunt.)

κωλακρέται, ῶν, οἱ, propric, diribitores carnium e victimis reliquarum inter sacerdotes. (A κῶλον n. 5. vel κωλῆ, et ἀγείρω.) 2) quaestor pecuniae judicialis, et in victimas consumendae. cf. Ruhnk Tim. p. 171. Boeckh. oecon. publ. Athen. I. p. 186.

κωλακρετέω, sum κωλακρέτης. vide κωλακρέται.

κωλάριον, ου, τό, parvum colon. Dim. a κῶλον.

κωλεά, ἡ, it. κωλέα et κωλία, vide κωλῆ.

κωλεός, ὁ, i. q. κωλεά, κωλῆ, κωλήν.

κωλῆ, ἡ, contr. e κωλεά vel κωλέα, (κῶλον) perna, petaso, carnosa pars circa coxendicem, impr. perna suilla, Xen. ven. 5, 30. Idem significant κωλεός, κωλία, κωλήν, ejusdem originis est κώληψ. 2) penis, qui et Lat. colis, s. coles, Ar. Nub. 989. 1013.

κωλήν, ῆνος, ὁ, i. q. κωλῆ. 2) os lacerti coxendicis, Aristot.

κωλήπιον, τό, et

κωλήφιον, τό, Dim. a κώληψ.

κώληψ, ηπος, ἡ, (κῶλον, κωλῆ) flexus poplitis, Il. 23, 726. Alibi explicatur talus vel pera vel perna.

κωλία, ἡ, i. q. κωλῆ.

Κωλιάς, άδος, ἡ, sc. ἄκρα, promontorium Atticae cum templo Veneris, quae et ipsa Κωλιάδος nomine invocabatur a meretricibus. 2) festum Cereris in promontorio Coliade quotannis celebrari solitum. 3) argilla, quae in eodem promontorio inveniebatur.

κωλικεύομαι, coli dolore laboro.

κωλικός, ἡ, όν, (κῶλον) colicus, coli dolorem habens.

κωλοβαθρίζω, (κωλόβαθρον) grallis incedo.

κωλοβαθριστής, οῦ, ὁ, qui grallis incedit.

κωλόβαθρον, τό, (κῶλον, βάθρον) i. q. καλόβαθρον, gralla.

κωλοειδής, ές, (εἶδος) membri speciem habens, membro similis.

κῶλον, ου, τό, membrum, ut pes, lacertus, crus. 2) pars orationis supra tria verba habens. 3) intestinum crassum. 4) alvus. 5) partes majores victimarum, ut τραχήλια minores. 6) κῶλα, corpora, Paulus.

κωλοτομέω, f. ήσω, (τέμνω) membra incido, membris trunco.

κώλυμα, ατος, τό, (κωλύω) impedimentum. 2) munimentum.

κωλυμάτιον, τό, Dim. a κώλυμα: in rebus bellicis i. q. χελωνάριον.

κωλύμη, ης, ἡ, impedimentum. Thucyd. (ῡ)

κωλυσάνεμας, et ἄνεμος, ου, ὁ, ventos arcens.

κωλυσίδειπνος, ον, coenam impediens.

κωλυσίδρομος, ον, cursum impediens; de podagra. ap. Lucian.

κωλυσιεργέω, f. ήσω, (ἔργον) impedio, impedire tento. it. κωλυσιουργέω.

κωλυσιεργία, ας, ἡ, operis impedimentum.

κώλυσις, εως, ἡ, (κωλύω) impeditio, remora. 2) impedimentum, obstaculum.

κωλυτέον, adj. verb. a κωλύω, probibendum est.

κωλυτήρ, ῆρος, ὁ, (κωλύω) qui impedit.

κωλυτήριος, ία, ιον, (κωλυτήρ) impediendi, coercendi, averruncandi, vim habens. Subst. τὸ κωλυτήριον, impedimentum, remora. τὰ κωλυτήρια, averruncatoria sacra.

κωλυτής, οῦ, ὁ, (κωλύω) qui impedit.

κωλυτικός, ἡ, όν, vim habens impediendi, prohibitorius. A praec.

κωλυτός, ἡ, όν, impeditus. 2) qui prohiberi potest. A seq.

κωλύω, f. ύσω, prohibeo, impedio; veto; inhibeo, reprimo; dissuadeo. κωλύειν τινά τινος, prohibere aliquem ab aliqua re; construitur etiam c. inf. ut κωλύω σε λέγειν, item κωλύουσι μὴ λέγειν. (υ sequente vocali modo breve modo longum, sequente consona semper longum.)

κωλώτης, ου, ὁ, (κῶλον) stellio.

κωλωτώδης, ες, stellioni similis, maculis distinctus.

κῶμα, ατος, τό, pro κοίμημα, sopor gravis, vel libido perpetua dormiendi, in morbo gravi. 2) veternus, lethargus. 3) illecebra. Schol. Pind. (nisi hoc sensu vitiose exaratum sic est pro ἴασμα aut κόμμα).

κωμάζω, f. άσω, Dor. άξω, (κῶμος) comissor. 2) sum petulans et lascivus more comissantium. 3) etemulentia proterve convicior et pulso obvios. 4) tripudio. 5) comissabundus venio. 6) hymnis celebro. 7) Bacchus dicitur κωμάζειν, quum simulacrum ejus pompa solenni cum cantu circumfertur, ap. Diod. Sic.

κωμαίνω, dormito, dormiturio. (κῶμα, quod videtur aliqua necessitudine cum κεῖμαι conjunctum esse.)

κώμακον, ου, τό, fructus aromaticus.

κώμαξ, ακος, ὁ, (κωμάζω) petulans, nugator. Eustath.

κωμάρχης, ου, ὁ, (κώμη, ἀρχή) pagi praefectus, qui vicis, oppidulis praeest.

κώμαρχος, ου, ὁ, idem.

κωμάσδω, Dor. pro κωμάζω, item κωμάδδω.

κωμασία, ας, ἡ, (κωμάζω) pompa Bacchi, in qua simulacrum ejus circumfertur.

κωμαστής, οῦ, ὁ, (κωμάζω) comissator. 2) epitheton Bacchi κωμάζοντος. 3) nomen ministri in Bacchica pompa.

κωμαστικός, ή, όν, (κωμαστής) ad comissatores vel comissationem pertinens.

κωμαστικῶς, adv. comissantium more.

κωμάστωρ, ορος, ὁ, poet. p. κωμαστής.

κωματώδης, ες, (κῶμα) quem torpor s. veternus tenet, vel opprimit.

κώμη, ης, ἡ, (κεῖμαι) pagus, vicus. 2) villa. 3) castellum. 4) vicus in urbe.

κωμηδόν, adv. vicatim. A praec.

κωμήτης, ου, ὁ, (κώμη) pagi incola. κωμῆται, ejusdem vici incolae, ejusdem viciniae vicini.

κωμητικός, ή, όν, paganus, qui in pago est, vel ad pagum pertinet. A praec.

κωμῆτις, ιδος, ἡ, pagana, vicina. Fem. a κωμήτης. Ab eodem.

κωμήτωρ, ορος, ὁ, pagi incola, poet. p. κωμήτης.

κωμίδιον, τό, Dim. a κώμη.

κωμικεύομαι, comice loquor. A seq.

κωμικός, ή, όν, (κῶμος) comicus, ad comoediam vel ad poesiam comicam pertinens: ὁ κωμικός, Subst. Comicus, poeta vel histrio, comoedus.

κωμικῶς, adv. comice. A praec.

κώμιον, ου, τό, parvus pagus s. vicus. Dimin. a κώμη.

κωμογραμματεύς, έως, (κώμη, γραμματεύς) nomen honoris, s. magistratus vicarii.

κωμοδρομέω, (κῶμος, δραμεῖν) i. q. κωμάζω.

κωμόπολις, εως, ἡ, (κώμη, πόλις) vicus major, oppidulum.

κῶμος, ου, ὁ, comissatio, convivium lascivum. dicitur tamen 2) etiam honeste, de convivio hilari, festivo, etc. ut videtur, sic proprie. 3) Nomen dei praesidis compotationum et comissationum, h. e. Bacchi. 4) saltationes in commissationibus usitatae, et saltatio universa: pompa festiva et solennis. 5) lascivia, petulantia, sc. comissan-

tium, inpr. temulentorum.

κωμοῦσθαι, alto sopore opprimi, unde perfect. part. κεκωμωμένος, apud Hippocr. veterno oppressus. (κῶμα. sed ab hoc potius κωματοῦσθαι formetur.) cf. Galen. expl. voc. Hippocr. p. 500. ibique not.

κωμύδριον, τό, Dim. a κώμη.

κώμυς, υθος, ἡ, laurus, quae ante fores statuitur. 2) fasciculus foeni, manipulus, Theocr. 4, 18.

κώμυς, υθος, ὁ, locus arundine dense consitus, Theophr.

κωμῳδέω, f. ήσω, (κωμῳδός) in scena traduco, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, exagito, velut in primis in vetere comoedia fieri solebat. 2) sum comoedus vel comicus poeta.

κωμῴδημα, ατος, τό, dictum mordax, subsannatio. A praec.

κωμῳδία, ας, ἡ, (κωμῳδός) fabula, comoedia. 2) satyra, scriptum satyricum. 3) exagitatio contra.

κωμῳδιακός, ή, όν, comoediae similis, comicus.

κωμῳδιδάσκαλος, ὁ, i. q. κωμῳδοδιδάσκαλος.

κωμῳδικός, ή, όν, idem quod κωμικός.

κωμῳδικῶς, adv. comice.

κωμῳδιογράφος, ου, ὁ, (κωμῳδία, γράφω) comoediarum scriptor.

κωμῳδιοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) comoediarum poeta.

κωμῳδογέλως, ωτος, ὁ, (γέλως) i. q. κωμῳδός.

κωμῳδογράφος, ὁ, i. q. κωμῳδιογράφος, comoediarum scriptor.

κωμῳδοδιδασκαλία, ας, ἡ, ars comica. A seq.

κωμῳδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, (διδάσκαλος) comoediae scriptor, poeta comicus.

κωμῳδολοιχῶν, (λείχω) qs. qui comicos lingit. Vox comica. Aristoph. pro parasito, adulatore.

κωμῳδοποιητής, οῦ, ὁ, poeta comicus.

κωμῳδοποιΐα, ας, ἡ, (κωμῳδοποιός) actio ipsa scribendi comoedias.

κωμῳδοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) comoediae scriptor, qui comoedias conficit, poeta comicus.

κωμῳδός, ὁ, (κῶμος, ᾠδή) comoedus, comoediae actor.

κωμῳδοτραγῳδία, ας, ἡ, fabula mixta e comoedia et tragoedia, ut Cyclops Euripidis.

κωμῳδοτραγῳδός, οῦ, ὁ, actor comoedo-tragoediae.

κωνάω, (κῶνος) turbinem circumago, circumago quemcumque rem turbinis instar. 2) pice obduco.

κωνάριον, ου, τό, Dim. a κῶνος, parvus conus, nux pinea.

κωνειάζομαι, f. άσομαι, cicutam bibo, lethale pharmacum haurio. A seq.

κώνειον et κώνιον, ου, τό, cicuta.

κώνησις, εως, ἡ (κωνάω) i. q. κώνισις.

κωνίας, ου, ὁ, οἶνος, (κῶνος) vinum picatum.

κωνίζω, f. ίσω, (κῶνος) pico.

κωνικός, ή, όν, (κῶνος) conicus, in coni figuram compositus.

κωνικῶς, adv. ad figuram coni, metae, etc.

κώνιον, τό, i. q. κώνειον, cicuta.

κωνίον, τό, Dim. a κῶνος, parvus conus.

κωνίς, ίδος, ἡ, hydria, urceolus.

κώνισις, εως, ἡ, (κωνίζω) gummitio apum. Aristot. Alii κώνησις.

κωνίτης, ου, ὁ, fem. κωνῖτις, (κῶνος) picatus, pice obductus.

κωνοειδής, ές, (κῶνος) coni formam habens, turbinatus.

κωνοειδῶς, adv. turbinatae figurae.

κῶνος, ου, ὁ, conus, meta, corpus mathematicum e lato in acutum desinens. 2) turbo, quo pueri ludunt. 3) nux pini piceaeque. 4) involucrum quorundam fructuum. 5) apex galeae. 6) pix.

κωνοτομέω, (κῶνος, τέμνω) sectionem conicam facio.

κωνοφορέω, f. ήσω, conum fero.

κωνοφόρος, ον, (κῶνος, φέρω) conum ferens, conifer.

κωνωπεῖον, ου, τό (κώνωψ) conopeum, tentorium ad arcendos culices.

κωνωπών, ῶνος, ὁ, (κώνωψ) instrumentum ad arcendos culices: i. q. κωνωπεῖον.

κωνώπιον, τό, Dim. a κώνωψ.

κωνωποειδής, ές, (κώνωψ, εἶδος) culicis speciem habens.

κωνωποθήρας, ου, ὁ, (θήρα) avis culices venans. Hesych.

κωνωπώδης, ες, culici similis.

κώνωψ, ωπος, ὁ, vel ἡ, culex.

* κῶος, εος, τό, sing. obsol. unde pl. κῶεα, κώεσι ad κῶας.

κῶος, ὁ, (κεῖμαι) cavea, caverna, Strab.

Κῷος, α, ον, Cous. cf. Κῷος. 2) ὁ Κῷος vel κῷος, sc. βόλος, jactus astragali s. taxilli, valens sex; jactus infimus valens unum dicebatur Χῖος, Hesych. Sed secundum Poll. Κῷος valebat unum, Χῖος sex. Hinc proverb. Κῷος πρὸς Χῖον, de comparatione imparium.

κώπαιον, ου, τό, (κώπη) superior pars remi. Hesych.

κωπαειδής, ες, (κώπαιον) longus in modum remi.

κωπεύς, έως, ὁ, lignum remis conficiendis idoneum, Hdt. 5, 23.

κωπέω, (κώπη) ναῦν, βᾶριν, navem remis impello, remis instruo. 2) στρατόν, exercitum ad pugnam paratum habeo. Item κωπάω.

κωπάω, i. q. κωπέω.

κωπεών, ῶνος, ὁ, i. q. κωπεύς.

κώπη, ης, ἡ, remus. 2) manubrium, capulus, ansa rei cujusque. 3) mola, ap. Diod. Sic. (Ab antiquo κάπω, capio.)

κωπήεις, ήεσσα, ῆεν, manubrium s. capulum habens. A pr.

κωπηλασία, ας, ἡ, remigatio. A seq.

κωπηλατέω, f. ήσω, (κώπη, ἐλαύνω) remigo.

κωπηλάτης, ου, ὁ, (ἐλάτης) remex, qui remum impellit. (ᾰ)

κωπήλατος, ον, remis impulsus. 2) i. q. κωπαειδής, in remi modum factus.

κωπήρης, ες, (κώπη) navis, quae remis agitur, actuaria. 2) nauta, remum tenens.

κωπητήρ, ῆρος, ὁ, (κωπέω) id, quo remus scalmo alligatur, vel scalmus ipse. Item κωπητής et κωπωτήρ.

κωπίον, ου, τό, parvus remus. κωπία, ulla angustoria costarum. Dim. a κώπη.

κωπωτήρ, ῆρος, ὁ, locus, ubi remi ponuntur.

κωράλιον, τό, vel κωράλλιον, τό, i. q. κοράλλιον, corallium.

κωραλλεύς, έως, ὁ, piscator coralliorum.

κωρίς, ίδος, ἡ, Siculis i. q. καρίς.

κῶρος, ὁ, et κώρα, ἡ, Dor. p. κοῦρος, κούρη, i. e. κόρος, κόρη.

Κωρυκαῖος, ὁ, et Κωρυκιώτης, ου, ὁ, vide Κώρυκος.

κωρύκιδιον, τό, Dim. a κώρυκος, parva pera.

κωρύκιον, τό, Dim. a κώρυκος, id. (ῠ)

κωρυκίς, ίδος, ἡ, Dim. a κώρυκος. 2) folliculi in foliis terebinthi et ulmi nasci soliti, quibus animalia quaedam seu culices insunt. Theophr. h. pl. 3. 15.

κωρυκοβολία, ἡ, et κωρυκομαχία, ἡ, vide κώρυκος.

κώρυκος, ου, ὁ, pera, saccus coriaceus, ut in quo panes reponi solent. 2) saccus coriaceus, granis ficuum, farina et arena plenus, in gymnasiis suspensus, quem athletae manibus celeriter ultro citroque movebant, v. Antyll. Oribasii p. 124. ed. Matthaei. Ipsa exercitatio dicitur κωρυκοβολία vel κωρυκομαχία. 3) κωρύκους a Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab *Atheniensibus* dictas ὄρχεις, tradit Athenaeus 3. p. 87. b.

Κώρυκος, ἡ, promontorium Ciliciae, Hom. h. Ap. 39. ubi clarum antrum. Incolae vocantur Κωρυκαῖοι: proverbio autem dicitur Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, pro explorator s. delator auscultavit: nam Ephoro teste lib. 5. Corycaei qui sub Coryco promontorio habitabant in oppidulo quodam, si quid ad ipsos appulissent negotiatores, ipsos accedebant veluti emturi quidpiam aut cum ipsis navigaturi. Deinde cognito quid veherent et quo tenerent iter, Myonnensis vicinis istud nuntiabant: hi vectores adoriebantur et illi in partem praedae veniebant. cf. Suid. et Steph. Byz. Comici vero et deum Κωρυκαῖον in suas fabulas introduxere, ὠτακουστοῦντα ibidem καὶ οὕτως ἐπιβουλεύοντα.

κωρυκώδης, ες, (κώρυκος) perae s. folliculo similis.

Κῶς, Κῶ, ἡ, Cos, insula. Hom. Κόως.

κῶς, τό, contr. e κῶας. 2) carcer publicus ap. Corinthios, cf. κωμάς, κώας.

κώταλις, εως, ἡ, i. q. λάκτις, tudicula, Eustath. (a κόπτω, ut videtur.)

κωτιλάς, άδος, ἡ, fem. poet. a κωτίλος, garrula, loquax, de hirundine.

κωτιλία, ἡ, (κωτίλος) loquacitas: adulatio, blanditiae.

κωτίλλω, (κωτίλος) loquitor, fabulor, garrio: blandior, blande loquor, Hes. op. 376. Theogn. 850. 2) trans. c. acc. pers. blandis et fallacibus verbis decipio, Theogn. 362. μὴ κώτιλλέ με, ne molestus mihi sis garriendo, Soph. Ant. 756.

κωτίλος, ίλη, ίλον, loquax, garrulus: blandus, fallax, ut φίλτρα, λόγοι: ita etiam ὄμματα, oculi arguti, loquaces, loquaculi. (Radix esse videtur κόπτω, κοπίς, quasi obtundens loquendo.)

κωφόω, (κωφός) mutum facio. Med. obmutesco, etiam prae stupore. 2) exsurdo, surdum facio. Med. obsurdesco 3) obtundo, hebeto, laedo. cf. κωφάω et Pors. ad Eur. 1279.

κωφάω, surdeo, surdus sum: sileo, quiesco, LXX.

κωφίω, i. q. κωφόω, 3). laedo, mutilo, Hesych.

κώφωσις, εως, ἡ, mutilatio, Hesych.

κωφίας, ου, ὁ, surdaster, species serpentis. Hesych.

κωφός, ή, όν, (κόπτω) tusus, obtusus, hebes, κωφὸν βέλος, Il. 11, 390. Metaph. α) hebes voce, i. e. mutus, tacitus, sonum

non edens, αὔμα, Il. 14, 16. γαῖα, Il. 2', 54 it. de hominibus, mutus, Hdt. 1, 54. κωφὰ ἔπη, obsoleta, frigida, Soph. O. R. 290. b) hebes sensibus, inpr. auditu, surdus, Hom. h. Merc. 92. Ἑλλάδος φωνῆς κωφός, linguae graecae imperitus, frgm. Pythag. c) hebes oculis, myops, caecus. d) hebes mente, i. e. stolidus, stupidus, imperitus. e) vanus, inanis, inutilis, inefficax. Cf. Valckenar. Ammon. p. 133. Reis. praef. Hdt. p. 23.

κωφότης, ητος, ἡ, surditas. 2) stupor. A praec.

κωφόω, f. ώσω, hebeto, obtondo. 2) exsurdo, surdum reddo. *Med.* κωφοῦμαι, surdeo, surdesco: obmutesco, etiam prae admiratione, stupore.

κώφωμα, ατος, τό, surditas morbo superveniens. 2) inopia facultatis loquendi. 3) stupiditas, stoliditas.

κώφωσις, εως, ἡ, habetudo quaevis, ut oculorum, aurium.

κὤχετο, pro καὶ ᾤχετο, impf. ab οἴχομαι.

κωχεύω, (ὀκωχεύω, ὀκωχή, ὀχεύω, ἔχω) teneo, sustineo, tollo, attollo, gesto, Soph. Hesychii.

κώψ, κωπός, ὁ, i. q. σκώψ, avis quaedam, Eustath. ad Od. ε, 66. p. 207. Bas.

Λ.

Λ undecima litera Graecorum, quae λάμβδα, vel etiam λάβδα dicitur. 2) inter Notas numerales 30, notat, et cum lineola inferne posita λ triginta millia.

λᾶ, *Particula*, augens significationem vocum cum quibus componitur, e. gr. λαμαχος, valde pugnax, e λα et μάχομαι. Pro eo et λαι, ut λαίμαργος.

λᾶας, ὁ, gen. λᾶος, dat. λᾶϊ, acc. λᾶαν, gen. pl. λάων, dat. λάεσσι, Hom. contr. λᾶς, acc. λᾶν, Att. lapis, saxum: rupes, scopulus. - Notabilis est gen. λᾶου, Soph. O. C. 196. et acc. λᾶα, Callim. fr. 105.

λᾱβάργυρος, ον, (λαβεῖν, ἄργυρος) qui pecuniam accipit. 2) qui nihil nisi accepta pecunia facit.

λάβδα, τό, indecl. i. q. λάμβδα. Ar. Eccl. 920. δοκεῖς μοι λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους, cunnilingus mihi esse videris.

λαβδακίζω et λαβδακισμός, ὁ, i. q. λαμβδακίζω, λαμβδακισμός.

λαβδοειδής, ές, (λάβδα, εἶδος) ut λαβδοειδὴς ῥαφή, sutura transversa in posteriore cranii parte litterae Lambda formam habens. cf. λαμβδοειδής.

λαβεῖν, inf. aor. a λαμβάνω.

λᾰβή, ῆς, ἡ, (λαμβάνω, λαβεῖν) prehensio, proprie, qua athleta adversarium corripit: unde et de initio paroxysmi febrilis dicitur, qui hominem velut corripit. 2) id, quo aliquid prehendimus, velut ansa, capulus, manubrium. 3) ansa, occasio, praetextus.

λᾰβίδιον, ου, τό, (λαβίς) forcipicula.

λᾰβιδόω, (λαβίς) fibula constringo, connecto.

λαβίον, ου, τό, manubrium. Dim. a λαβή.

λαβίς, ίδος, ἡ, (λαβεῖν, λαβή) ansa, capulus, manubrium. 2) forceps, volsella et quodlibet instrumentum, quo aliquid prehendimus, extrahimus etc. 3) fibula. 4) cochlear, quo Graeci utuntur in Eucharistia.

λάβρα, ἡ, i. q. λαύρα, quae tamen scripturа praestat.

λαβραγορέω, (λάβρος, ἀγορεύω) procaciter loquor, praeceps vel incontinens sum in loquendo. it. vociferor, fremo.

λαβραγόρης, ου, ὁ, Att. λαβραγόρας, (a praec.) procaciter sive effuse loquax, temerarius in loquendo.

λαβράζω, f. άσω, (λάβρος) idem quod λαβραγορέω.

λαβράκτης, ου, ὁ, i. q. λαβραγόρης.

λάβραξ, ᾶκος, ὁ, (λάβρος) labrax, piscis, lupus marinus. Dimin. λαβράκιον, τό. (ᾰ)

λαβρεία, ας, ἡ, garralitas, libido effutiendi quidlibet. A seq.

λαβρεύομαι, f. εύσομαι, (λάβρος) idem quod λαβραγορέω.

λαβροπόδης, ου, ὁ, (πούς) cum impetu incedens, χείμαῤῥος, Antiphil. ep. 35.

λαβροποτέω, f. ήσω, avide bibo. A seq.

λαβροπότης, ου, ὁ, qui avido et hianti ore bibit.

λάβρος, ον, vehemens in quocunque genere: impetuosus; valde vorax, avidus.

λαβροσία, ἡ, i. q. λαβροσύνη.

λαβρόσσυτος, ον, (σεύομαι) cum impetu ruens.

λαβροστομέω, f. ήσω, (λαβρόστομος) procaci sum ore, procax sum in loquendo.

λαβροστομία, ας, ἡ, procacitas in loquendo. A seq.

λαβρόστομος, ον, (στόμα) valde garrulus, loquax.

λαβροσύνη, ης, ἡ, (λάβρος) voracitas, incontinentia. 2) procacitas.

λαβρότης, ητος, ἡ, i. q. λαβροσύνη.

λαβροφαγέω, (φαγεῖν) avido et hianti ore voro.

λαβρόω, ῶ, absorbeo, avide voro.

λάβρυς, ἡ, Cares et Lydi dicebant p. πέλεκυς.

λαβρύσσω, i. q. λαβρεύομαι, Hesych.

λαβρώνιος, ὁ, poculum latum ansas habens Persis inprimis usitatum. (a λαβή, ut videtur.) Formae ἡ λαβρωνία et τὸ λαβρώνιον dub.

λάβρως, adv. (λάβρος) voraciter, avide, incontinenter: procaciter: confertim: impetuose, rapide.

λάβυζος, ἡ, aromatis s. thymiamatis genus myrrha pretiosius et suavius. Athen.

λᾰβυρίνθειος, ου, ὁ, ἡ, labyrintheus, labyrintho similis. A seq.

λαβύρινθος, ου, ὁ, labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. item nassa, Theocr. 21, 11. (⏑⏑–⏑)

λᾰβῡρινθώδης, ες, idem quod λαβυρίνθειος.

λάβω, conj. aor. a λαμβάνω. (⏑–)

λαβών, οῦσα, όν, part. aor. a λαμβάνω.

λᾰγανίζω, (λάγανον) placenta vescor.

λᾰγάνιον, ου, τό, parvum laganum. Dim. a seq. (ᾰ)

λάγανον, ου, τό, laganum, placenta e simila et oleo recente. (⏑⏑⏑)

λᾰγᾰρίζω, (λαγαρός) extenuo, laxo. Med. laxor, evacuor, concido, flaccesco, extenuor, maceror.

λᾰγᾰροειδῶς, adv. (λαγαρός, εἶδος) ad modum versus, qui λαγαρός dicitur.

λᾰγᾰρόκυκλος, ον, (λαγαρός, κύκλος) Epitheton lyrae et citharae, gracili orbe constans.

λᾰγᾰρός, ρά, ρόν, (λαγών) laxus, vacuus, non plenus, rarus, gracilis. 2) tropice, tenuis, pauper etc. λαγαρὸς στίχος, versus, cui syllaba in medio deest.

λαγαρότης, ητος, ἡ, laxitas, quum quid non distentum, sed inaniter laxum est. A praec.

λᾰγᾰρόω, (λαγαρός) i. q. λαγαρίζω. Med. ποταμὸς λαγαρούμενος, fluvius qui glacie solvitur, Phil. Thess. ep. 71, 3.

λαγγάζειν, et λαγγεύειν, λαγγαῖν, λαγγάνεσθαι, pigrari, cessare, fugere, Hesych.

λαγγώδης, ες, cessans.

λαγγών, ὁ, (λαγγεῖν) cessator. Philox.

λάγδην, adv. (λάξ, λάζω) calce, extremo pede.

λάγειος, ον, (λαγώς) leporinus, ut λαγειον κρέας, et pl. λάγεια, sc. κρέα, leporina caro. (ᾰ)

λᾱγέτης, ου, ὁ, (λαός, ἡγέτης s. ἀγέτης) dux, ductor populi.

λᾰγήνιον, ου, τό, lagunucula. Dim. a seq.

λάγηνος, ου, ἡ, lagena, poculi genus. 2) genus mensurae, sextarius. v. λάγυνος. (⏑–⏑)

λᾰγηνοφόρια, τά, (φέρω) festus dies Alexandriae.

λᾰγιδεύς, ὁ, (λαγώς) fetus leporinus, leporis catulus, ut λυκιδεύς a λύκος, al. 2) cuniculus.

λαγίδιον, ου, τό, lepusculus. Dim. a λαγώς.

λάγινος, η, ον, leporinus, Aesch. (⏑⏑⏑)

λάγιον, τό, vel λάγειον, Dim. a λαγώς, lepusculus.

λαγκία, ἡ, lancea, Diod.

λαγνεία, ας, ἡ, (λαγνεύω) libido, lascivia, salacitas, immoderata rei Venereae appetentia. 2) coitus. 3) semen genitale.

λάγνευμα, ατος, τό, idem, ab eod.

λαγνεύω, f. εύσω, (λάγνος) libidinosus et salax sum. 2) rebus Veneris utor. 3) semen emitto.

λάγνης, ου, ὁ, idem quod λάγνος.

λαγνικός, ή, όν, libidinosus.

λάγνος, ον, libidinosus, lascivus. Comp. λαγνίστερος vel λαγνιαίτερος. Superl. λαγνίστατος. (Radix esse videtur λαγινος, λαγώς, de salacitate leporum.)

λᾰγοδαίτης, ου, ὁ, (δαίτη) leporum epulator, de aquila Aeschyl.

λαγοθήρας, ου, ὁ, (θηρα) leporis venator: de aquila, rapiente lepores.

λᾰγοθηράω, Ion. λᾰγοθηρέω, lepores venor. it. λαγωθηράω.

λαγοκτονέω, lepores interficio. A seq.

λᾰγοκτόνος, ον, (κτείνω) lepores perimens.

λᾰγός, ου, ὁ, Ion. et vulg. p. λαγώς.

λᾰγοσφᾰγία, ας, ἡ, (σφαγή) leporum caedes.

λᾰγοτροφεῖον, είου, τό, (τροφή) leporarium.

λαγύνιον, ου, τό, lagunucula. *Dim.* a λάγυνος (⏑–⏑⏑)

λᾰγυνίς, ίδος, ἡ, idem.

λάγυνος, ὁ, ap. seriores ἡ, i. q. λάγηνος, lagena. (⏑–⏑, ap. seriores ⏑⏑⏑)

λᾰγῡνοφόρια, τά, i. q. λαγηνοφόρια.

λαγχάνω, f. λήξομαι, Ion. λάξομαι, aor. ἔλᾰχον, pf. εἴληχα et λέλογχα, sorte accipio, sortito nanciscor s. consequor, τί. Omnino consequor, obtineo, ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν, caeruleum mare habitandum mihi obtigit, Il. 15, 190. it. hereditate accipio, i. q. κληρόομαι: λαγχάνειν δίκην τινι, litem intendere alicui. 2) participem fio, c. gen. Il. 24, 76. Od. 5, 34. Theogn. 914. Soph. Ant. 919. rarior usus. 3) participem reddo, velut sortem attribuo, τινά τινος, Il. 7, 80.

15, 350. 22, 343. 23, 76. 4) intr. sorte obvenio, ἐς ἑκάστην (ναῦν) ἐννέα λάγχανον αἶγες, Od. 9. 160, cf. 334. Il. 10, 430. 23, 354. Idem usus obtinet ap. Atticos, Ruhnk. Tim. p. 173. quod tamen negant Dawes. Misc. crit. p. 125. Brunck. ad Ar. Plut. 277. Hinc οἱ λαχόντες δικασταί, βουλευταί, sorte electi judices, senatores. ὁ κυάμῳ λαχών, c. inf. qui sortitione fabarum electus est, ut . . . Hdt. 6, 109. cf. 3, 83. 4, 94, 153.

λᾰγωβολεῖον, ου, τό, (λαγώς, βάλλω) locus ubi lepores capiuntur. 2) pedum, quo lepores capiuntur.

λᾰγωβολία, ας, ἡ, venatus leporum.

λᾰγωβόλον, ου, τό, pedum, quo lepores petuntur. A seq.

λᾰγωβόλος, ον, (λαγώς, βάλλω) lepores impetens vel figens.

λᾰγωδάριον, τό, lepusculus, Dim. a λαγώς.

λαγωδίας, ου, ὁ, (λαγώς) otus vel otis, avis.

λαγῴδιον, τό, Dim. a λαγώς, lepusculus.

λαγῴειος, εία, ειον, leporinus.

λαγωθήρας, ου, ὁ, (θήρα) leporum venator.

λαγωθηρέω, i. q. λαγοθηρέω, lepores venor.

λαγών, όνος, ἡ vel ὁ, cavitas, inpr. cavitas terrae, spelunca. 2) ilia, cavitas lateris laxior et exossis. 3) venter poculi, vasis.

λαγωόβολον, τό, poet. p. λαγωβόλον, a seq.

λαγωός, οῦ, ὁ, Epica p. λαγώς. Eadem forma utuntur etiam scriptores vulgaris dialecti inde ab Aristotele. 2) piscis quidam marinus.

λαγῷος, ῴα, ῷον, contr. p. λαγώειος. Hinc τὰ λαγῷα, sc. κρέα, carnes leporinae: deliciae.

λαγωοφόνος, ον, poet. p. λαγωφόνος.

λαγώπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) pedes leporis habens. 2) nomen avis. 3) nomen herbae.

λαγώπῡρος, ου, ἡ, vel λᾰγώπῡρον, ου, τό, (πυρός) leporis triticum, herba quaedam.

λαγώς, ὁ, gen. λᾰγώ, acc. λαγών et λαγώ, Epice λαγωός, Ion. λαγός, lepus. Proverb. λαγὼ βίον ζῆν, miserum vitam agere, Dem cor. p. 314, 24. 2) avis quaedam. cf. λαγωδίας et λαγώπους.

λαγωσφᾰγία, ἡ, i. q. λαγοσφαγία.

λαγωτροφεῖον, τό, i. q. λαγοτροφεῖον, leporarium. A seq.

λαγωτροφέω, (τρέφω) lepores nutrio, lepores alo.

λᾰγωφᾰγία, ας, ἡ, (φαγεῖν) leporum esus.

λᾰγωφθαλμία, ἡ, morbus oculorum, quum palpebrae superiores oculos non prorsus tegunt. A seq.

λᾰγώφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) oculis conniventibus, sicut lepus dormiens, quum palpebrae superiores oculos non prorsus tegunt.

λᾰγωφόνος, ον, (φονεύω) lepores occidens.

λᾰγώχειλος, ον, (χεῖλος) labia leporina habens, Galen.

λάδανον, τό, ladanum, gummi quoddam. item λήδανον et λαύδανον. (ᾰ)

λαζῖνος, ου, ὁ, avis quaedam, quae et χαραδριός. 2) piscis qui et μαζῖνος vel μαζῖνος.

λάζομαι, poet. p. λαμβάνω, Hom. Occurrit apud Homerum tantum in 3 pl. opt. λαζοίατο et 3 sing. impf. λάζετο. Futurum λάξεσθαι, Hdt. 7, 144. pertinet ad λαγχάνω.

λάζυμαι, i. q. λάζομαι, λαμβάνω, unde λάζυται, Hom. h. Merc. 316.

λάζω, Grammatici explicant λακτίζω et ὑβρίζω.

λάθα, ἡ, Dor. p. λήθη. (--)

λᾰθάνεμος, ον, (λαθεῖν, ἄνεμος) a ventis non agitatus, tranquillus.

λάθαργος, ον, i. q. λήθαργος, dub.

λᾰθέμεν, Ion. p. λαθεῖν, inf. aor. a λανθάνω.

λᾰθήβης, ου, ὁ, (λαθεῖν, ἥβη) immemor juventae, valde senex, qui juventutis quasi oblitus est.

λᾰθητικός, ή, όν, (λαθεῖν) qui latere potest.

λᾰθηφροσύνη, ἡ, f. l. p. λαθιφροσύνη.

λᾰθικηδής, ές, (κῆδος) curarum oblivionem afferens.

λᾰθίνοστος, ον, (νόστος) redire oblitus, tarde rediens.

λᾰθιπήμων, ον, (πῆμα) malorum oblivionem afferens.

λᾰθίποινος, ον, (ποινή) punire oblitus. 2) qui non punitur.

λᾰθίπονος, ον, (λήθη, πόνος) laborum et molestiarum oblitus. Soph. Aj. 711. 2) occultum dolorem ciens, Soph. Tr. 1021.

λᾰθίφθογγος, ον, (λαθεῖν, φθογγή) vocis oblivionem inducens, faciens, ut loqui obliviscamur.

λᾰθιφροσύνη, ης, ἡ, oblivio, dementia. A seq.

λᾰθίφρων, ον, (λαθεῖν, φρήν) obliviosus. 2) mentis suae oblitus, stultus, demens.

λάθος, εος, τό, Dor. p. λῆθος, i. q. λήθη.

λαθοσύνη, ἡ, i. q. ληθοσύνη, oblivio. A seq.

λᾰθόσυνος, η, ον, i. q. ληθόσυνος, oblitus. 2) oblivionem afferens.

λάθρα vel λάθρᾳ, adv. (λαθεῖν) clam, clanculum, latenter, furtim. (Epica - ᴗ, Att. ⏕ -)

λαθραῖος, αία, αῖον, clandestinus, occultus. A praec.

λαθραιοδήκτης, ου, ὁ, (δάκνω) clam mordens.

λαθραίως, adv. clam.

λάθρη, adv. Ion. p. λάθρα, clam, occulte, furtim, sensim, Hom.

λαθρηδά, adv. i. q. λάθρη. (⏕ - ᴗ)

λαθρηδόν, adv. i. q. λάθρη.

λαθρίδιος, ία, ιον, occultus, latens, poet. p. λάθριος. (ῐ)

λαθριδίως, adv. clam, furtim.

λαθριμαῖος, αία, αῖον, (λάθρα) clandestinus. 2) spurius.

λάθριος, ον, (λάθρα) clandestinus, absconditus.

λαθρίως, adv. clam, furtim.

λαθροβόλος, ον, (λάθρα, βάλλω) clam feriens.

λαθρογᾰμία, ας, ἡ, (γάμος) clandestinae nuptiae.

λαθροδάκνης, ου, ὁ, (δάκνω) clam mordens.

λαθροδήκτης, ου, ὁ, ἡ, idem, Ad eod.

λαθρόνυμφος, ου, ἡ, (νύμφη) quae clam nubit, occulta cum aliquo concumbens.

λαθροφᾰγέω, clam et furtim comedo. A seq.

λαθροφάγος, ον, (φαγεῖν) clam comedens. (⏕ ᴗ ᴗ ᴗ)

λαθροφονευτής, οῦ, ὁ, (φονεύω) latro, sicarius.

λαθροφόνος, ον, (φονεύω) clam perimens.

λαθυρίς, ίδος, ἡ, lathyris, herba.

λάθυρος, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis. (ᴗᴗᴗ)

λάθω, conj. aor. a λανθάνω.

λᾰθών, part. aor. a λανθάνω.

λαι - Particula inseparabilis, augens significationem, ut λα - et λι - cf. λαίμαργος, λαίσκαπρος, λαίσπαις, λαισποδίας, λαιψηρός.

λᾱϊβολέω, (λᾶας, βάλλω) lapidibus obruo.

λᾱϊβολία, ἡ, lapidatio.

λᾱΐγξ, ῖγγος, ἡ, Dim. a λᾶας, lapillus, calculus fluviatilis (--)

λαιδάριον, ου, τό, lacerna, penula, vestis aestiva. Hesych.

λαίδιος, ον, i. q. λαιός, Hesych.

λαῖδος, τό, i. q. λῆδος, vestis tenuis.

λαιδρός, ρά, ρόν, sinister. 2) impudens, procax.

λαίθαργος, ον, i. q. λήθαργος.

λαικάζω, scortor, Ar. (A ληκεῖν, ut videtur: nisi potius a λαός, unde et λαικάστη, ut sit pudicitiam publicare.) 2) decipio, fallo.

λαικάς, άδος, ἡ, scortum.

λαικαστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. λαικαστής.

λαικαστής, οῦ, ὁ, scortator.

λαικάστρια, ας, ἡ, fem. a λαικαστήρ, meretrix.

λαικάτη, ἡ, (λαός) Dor. i. q. ἐκκλησία.

λαικάω, i. q. λαικάζω, Hesych.

λᾱϊκός, ή, όν, (λαός) qui est e populo, popularis; in Script. Eccl. qui non est e clero, profanus.

λᾱϊκόω, f. ώσω, profano. Aquila.

λαιλάπετος, ου, ὁ, (λαῖλαψ) caeli conditio nubila et ventosa. Hesych. (ᾰ)

λαιλᾰπέω, et λαιλᾰπίζω, procellis agito. 2) violenter irruo.

λαιλᾰπώδης, ες, procellosus. A seq.

λαῖλαψ, ᾰπος, ἡ, turbo, ventus procellosus, imber cum turbine.

λαῖμα, τό, i. q. λῆμα.

λαιμάζω, i. q. λαιμάσσω.

λαιμαργέω, (λαίμαργος) sum vorax. Unde

λαιμαργία, ας, ἡ, voracitas, ingluvies.

λαίμαργος, ον, vorax gulosus, gulae deditus: insatiabilis. 2) garrulus, loquax. (λαι- et μάργος, secundum veteres Grammaticos: rectius derivatur a λαιμός et ἀργός.)

λαιμάσσω, Att. -ττω, (λαιμός) insatiabili aviditate deglutio, immodice edo.

λαιμάω, i. q. λαιμάσσω.

λαιμητόμος, ον, (λαιμός, τέμνω) jugulum incidens seu secans. Epigr.

λαιμήτομος, ον, cui jugulum est praesectum, jugulatus. Eurip.

λαιμίζω, f. ίσω, (λαιμός) decollo.

λαιμοδᾰκής, ές, (δάκνω) gulam mordens.

λαιμοπέδη, ης, ἡ, collare canis, maelium. 2) pedica, qua gula avium constringitur, quum capiuntur.

λαιμόρῠτος, vel λαιμόῤῥυτος, ον, (ῥέω) e gutture profluens.

λαιμός, οῦ, ὁ, guttur, gula, jugulus. 2) ingluvies.

λαιμότμητος, ον, cui jugulus est incisus, jugulatus.

λαιμοτομέω, f. ήσω, (λαιμότομος) jugulo, jugulum incido, seu seco, macto.

λαιμοτόμητος, ον, i. q. λαιμότμητος. cf. Lobeck. Phryn. p. 588.

λαιμοτόμος, ον, (λαιμός, τέμνω) jugulum incidens s. secans, jugulans.

λαιμότομος, ον, cui jugulum est praesectum, jugulatus.

λαιμάσσω, (λαιμός) famelicus sum, gulosus sum.

λαῖνα, laena vestis, i. e. sagum villosum ap. Strab.

λαΐνεος, έα, εον, (λᾶας) lapideus. (-⏑⏑⏑)

λάϊνος, ΐνη, ϊνον, idem et ab eodem. (-⏑⏑)

λαῖον, ου, τό, seges. Dor. pro λήϊον, it. falx messoria.

λαιός, ά, όν, laevus, sinister.

λάϊος, ὁ, avis turdo similis, Aristot. h. a. 9, 19.

λαιοτομέω, (λαῖον, τέμνω) segetem seco, meto.

λαισηιοφόρος, ον, (φέρω) parmulam ferens. A seq.

λαισήϊον, ου, τό, breve scutum, parmula. Alii exponunt scutum oblongum, ap. Homer.

• λαίσκαπρος, ον, (λαι -, κάπρος) lascivus, perdite petulans. Suid. Etym.

λαισποδίας, ου, ὁ, valde libidinosus. (E λαι- et σποδεῖν, subagitare) Fuit et nomen proprium viri Attici vitiosum pedem habentis, Ar.

λαίσπαις, ὁ, (λαι-, παῖς, i. q. βούπαις.)

λαῖτμα, ατος, τό, trajectus. 2) latitudo. 3) aequor.

λαΐτος, ον, contr. λαῖτος, Ion. λήϊτος, vel λῄτος, it. λεῖτος, (λαός) popularis, publicus. (ᾱ)

λαιφάζω, λάπτω, λαφύσσω, palpo, contrecto.

λαίφη, ης, ἡ, vestis, vestimentum. A seq.

λαῖφος, εος, τό, vestis e tenui stamine. 2) vestis quaevis. 3) vestis attrita et lacera. 4) velum.

λαιψηρόδρομος, ον, (λαιψηρός, δρόμος) velociter currens.

λαιψηροκέλευθος, ον, (κέλευθος) celeriter viam conficiens. 2) velox, rapidus.

λαιψηρός, ρά, ρόν, valde mobilis, perquam agilis, admodum celer, velox.

λαιψηρῶς, *adv.* celeriter, velociter.

λακάζω, i. q. λακέω, λάσκω, insono, strepo. Aeschyl.

λακάθη, ης, ἡ, lacatha, arbor campestris.

Λάκαινα, ης, ἡ, fem. a Λάκων, Lacaena, mulier Lacedaemone oriunda. 2) genus calicis. Athen. (⏑-⏑)

λάκαινα, ἡ, *Dor.* p. λήκυθος.

λακάρη et λακάρτη, ἡ, i. q. λακάθη.

λακαταπύγων, ον, valde καταπύγων, cf. λα-. Ita e conj. scripsit Brunckius Ar. Ach. 664. pro λακκοκαταπύγων, quod versui repugnat. Codex Rav. habet καὶ καταπύγων. (ᾰ)

λακαταίρατος, ον, (λα -) valde κατάρατος, Phot. (-⏑--⏑)

λάκαφθον, ου, τό, species aromatis.

λάκε, 3 aor. 2. Ep. a λάσκω, Il. (⏑⏑)

Λακεδαιμονιάζω, i. q. Λακωνίζω, Ar.

Λᾰκεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedaemon, urbs Peloponnesi. Λᾰκεδαιμόνιος, ία, ιον, Lacedaemonius, Laco.

λακεδών, ἡ, (λακέω) vox, praeceptum. (?)

λακεῖν, inf. aor. 2 a λάσκω.

λακερολογία, ας, ἡ, (λακερός, λόγος) garrulitas.

λᾰκέρυζα, ἡ, garrula, loquax, κορώνη, Hes. op. 759. αἰών, Plat. de cap. 10. p. 607. B. Seriores etiam utuntur masculino λακέρυζος, v. Jacobs. ad Ant. Pal. p. 530. Transpositis literis dicitur κελάρυζος, q. v.

λᾰκερύζω, vel λᾰκερύζομαι, garrio, strepo, strepitum cieo.

λακέω, Dor. p. ληκέω, strepo, sonitum excito, Theocr. cf. λακεῖν, λάσκω.

λᾰκιδόω, f. ώσω, (λακίς) lacero.

λακίζω, f. ίσω, (λακίς) discindo, lacero. λελακισμένος, perf. part. scissus, dilaceratus. 2) blandior.

λακίς, ίδος, ἡ, (λάσκω) fissura cum crepitu facta, scissura. 2) frustum, s. lacinia panni lacerando avulsa. 3) fragmentum navis, ap. Diodor. Sic.

λάκισμα, ατος, τό, (λακίζω) fissura, fragmentum. (⏑-⏑)

λακιστός, ή, όν, dilaceratus.

λακκαῖος, α, ον, (λάκκος) cisterninus, ut λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, e cisterna. 2) foetidus, impurus.

λακκοπέδον, ου, τό, vel λακόπεδον, pars testiculorum, it. testiculi ipsi. Poll.

λακκόπλουτος, ου, ὁ, (λάκκος, πλοῦτος) valde dives. Proprie ex fossa locupletatus.

λακκοποιός, όν, (ποιέω) qui fossas facit, lacunarius.

λακκοπρωκτία, ας, ἡ, mollities cinaedica.

λακκόπρωκτος, ου, ὁ, cinaedus.

λακκόπυγος, ον, (πυγή) i. q. λακκόπρωκτος.

λάκκος, ου, ὁ, vel λάκος, fossa, fovea, lacuna fovea subterranea, cisterna, puteus: lacus, stagnum, vivarium.

λακκοσχέας, ου, ὁ, (ὀσχέα) cui semper laxus est testiculorum sacculus.

λακκώδης, ες, (λάκκος) foveae similis.

λακκοκαταπύγων, ὁ, (λάκκος, καταπύγων) cinaedus, dub. lect. Ar. Ach. 664. cf. λακαταπύγων.

λάκος, ὁ, i. q. λάκκος.

λάκος, ὁ, (λακεῖν) strepitus, sonitus, inpr. crepitus e scissura ortus. (ᾰ)

λάκος, τό, i. q. λακίς, (ᾰ) ejusdem radicis atque ῥάκος.

λακπατέω, pro λὰξ πατέω, calce premo, planta pedis calco. Hesych. Hinc

λακπάτητος, ον, calce pressus, calce pulsatus. v. l. Soph. Ant. 1275. (-⏑-⏑)

λακτίζω, f. ίσω, (λάξ) calcitro, calce ferio, calcibus peto. λακτισθείς, aor. 1. part. calcibus insultans.

λακτικός, ή, όν, ad calcitrandum pertinens. ἡ λακτική, sc. τέχνη, ars calcitrandi, cf. πυκτική.

λάκτις, ιος, ἡ, stimulus, scutica. 2) cochleare, tudicula. ap. Nicand.

λάκτισμα, ατος, τό, (λακτίζω) ictus calce inflictus, calcitratio.

λακτισμός, οῦ, ὁ, idem.

λακτιστής, οῦ, ὁ, (λακτίζω) calcitro.

λακτιστικός, ή, όν, (λακτιστής) qui saepe calcitrat, agilis ad calcitrandum.

λάκυρος, ου, ὁ, vinum quod colligitur ex racemis expressis. Hesych.

Λάκων, ωνος, ὁ, Lacedaemonius. Fem. Λάκαινα. (⏑-, ⏑-⏑)

Λακωνίζω, f. ίσω, Lacedaemonios imitor. 2) facio cum Lacedaemoniis. 3) brevis sum in loquendo, ut quondam Lacones. 4) paedico.

Λακωνική, ης, ἡ, sc. χώρα, Laconica, regio Peloponnesi.

Λακωνικός, ή, όν, Lacedaemonius, Laconicus.

Λακωνικῶς, *adv.* more Laconum. Laconice. 2) breviter et acute.

Λακωνίς, ίδος, ἡ, (Λάκων) mulier Laconica: it. regio Laconica.

Λακωνισμός, οῦ, ὁ, (Λακωνίζω) Laconismus, breviloquentia.

Λακωνιστής, οῦ, ὁ, qui Lacedaemoniis favet, eorum partes sequitur.

Λακωνομανέω, (μαίνομαι) nimis, ad furorem usque, faveo Lacedaemoniis.

λαλαγέω, f. ήσω, resono, clamo, garrio. item canto. λαλαγεῦσαν ἀχώ, pro λαλαγοῦσαν, resonantem Echo. λαλαγεῦσιν ὀδόντες, pro λαλαγοῦσι, sonant, crepitant dentes. A seq.

λαλαγή, ῆς, ἡ, (λάλαξ) clamor, garritus.

λαλάγημα, ατος, τό, idem. (ᾰ)

λαλαγητής, ου, ὁ, nugator.

λαλάζω, (λαλέω) vociferor, Anacr. v. ἀλαλάζω.

λάλαξ, ᾶγος, ὁ, clamor, vociferatio, tumultus, sonitus. οἱ λάλαγες, virides ranae circa paludes, vel avium genus. Hesych. (⏑-)

λαλέω, f. ήσω, sonum edo. 2) loquor. 3) garrio, temere et inconsiderate verba fundo.

λάλη, ης, ἡ, sonus. 2) calculus candidus et laevis.

λάληθρος, ον, (λαλέω) garrulus, loquax.

λάλημα, ατος, τό, (λαλέω) sermo, loquacitas, garrulitas, fabula. 2) garrulus, nugator, i. q. λαλητής. (⏑-⏑)

λαλητέος, έα, έον, dicendus, praedicandus.

λαλητικός, ή, όν, vim habens loquendi, loquax, garrulus.

λαλητός, ή, όν, loquendi facultatem habens. 2) dicendus, praedicandus.

λαλητρίς, ίδος, ἡ, garrula, loquax.

λαλιά, ᾶς, ἡ, loquela, sermo, oratio. 2) loquacitas. 3) rumor, fama. 4) sermo de re aliqua, colloquium. 5) dialectus, in N. T. (⏑⏑-)

λάλιος, ία, ιον, poet. i. q. λάλος, loquax, facundus. (ᾰ)

λάλλη, ἡ, lapillus litoris marini aut fluminis.

λαλόεις, εσσα, εν, poet. p. λάλος.

λάλος, ον, (λαλέω) loquax, verbosus. 2) argutus, facetus. Comp. λαλίστερος, *Superl.* λαλίστατος. (⏑⏑)

λᾶμα, τό, Dor. p. λῆμα.

λάμαχος, ον, strenue et valide pugnans. (Ex λα intens. et *μάχη.*) (-⏑⏑)

λάμβα, ἡ, piscis magnus marinus, vulgo λαμία. 2) i. q. λάμος, vorago.

λαμβάνω, f. λήψομαι, Ion. λάμψομαι, Dor. λαψοῦμαι, et λαψεῦμαι, perf. εἴληφα, *Ion.* λελάβηκα, pf. pass. εἴλημμαι vel λέλημμαι, Ion. λελάμμαι, aor. ἔλαβον, *Ep.* ἔλλαβον, aor. pass. ἐλήφθην, Ion. ἐλάμφθην sumo, capio, prehendo, ut χειρί τι, Il. 21, 286. πεσόντα ποδῶν ἔλαβε, lapsum pedibus prehendit, Il. 4, 463. λαβέσθαι τινός, potiri aliqua re, nancisci. Dicitur etiam de affectibus animi, ut μένος ἔλαβε θυμόν, Hom. it. αἵματος λάβε γυῖα, cepit, Hom. λαμβάνεσθαι θεῷ, a numine corripi, numine afflari. 2) hostiliter capio, captivum duco: tollo, aufero, rapio, praedam aufero: deprehendo, convinco. 3) hospitio excipio, Od. 7, 255. 4) mihi comparo, acquiro, consequor. 5) in bonam vel in malam partem accipio, ut δέχομαι. Sic etiam Med. χαλεπῶς λαμβάνεσθαι τινος, aspere

aliquem accipere, Hdt. 2, 121. Item πρὸς ὀργὴν vel πρὸς ὀργὰς vel ὀργῇ vel ἐν ὀργῇ λαβεῖν τινά, iratum esse adversus aliquem, cf. Lobeck ad Phryn. p. 10. 6) accipio, intelligo, interpretor. 7) arbitror, existimo, habeo. 8) accipio, nanciscor, consequor, fruor re: it. concipio, de femina.

λάμβδα, τό, indecl. lambda, nomen literae graecae, v. Λ.

λαμβδακίζω, literam lambda crebrius usurpo, vel justo fortius pronuncio.

λαμβδακισμός, οῦ, ὁ, crebrior literae lambda usus.

λαμβδοειδής, ές, figurae literae lambda similis.

Λάμια, s. Λαμίη, ας, ἡ, Lamia, bestia quaedam; monstrum; terriculamentum puerorum. 2) nomen urbis Thessalicae.

λαμόπτης, ου, ὁ, (λήμη, ὄψομαι) lippus.

λάμος, ου, ὁ, vorago. (⏑ ⏑)

λαμπαδαρχία, ας, ἡ, (λαμπάς, ἀρχή) munus λαμπαδηφορίαν dirigentis.

λαμπαδεύω, in facem converto, ap. Diodor. λαμπαδεύομαι idem quod λαμπαδίζω.

λαμπαδηδρομία, ας, ἡ, (λαμπάς, δρόμος) cursus, quo contendebant, quis primus ad scopum perferret lampadem non exstinctam.

λαμπαδηφορέω, f. ήσω, (λαμπαδηφόρος) lampadem gesto. 2) lampadem gestans cursu certo.

λαμπαδηφορία, ας, ἡ, lampadis gestatio. 2) certamen illud, quo lampades gestantes cursu certabant.

λαμπαδηφόρος, ον, (λαμπάς, φέρω) qui lampadem gestat.

λαμπαδίας, ου, ὁ, (λαμπάς) qui lampadem fert, gestator facis. 2) cometae genus.

λαμπαδίζω, f. ίσω, (λαμπάς) lampadem ferens curro.

λαμπαδικός, ή, όν, (λαμπάς) qui fit cum lampadibus, ut δρόμος λαμπαδικός.

λαμπαδιοδρομέω, (λαμπάδιον, δρόμος) v. λαμπαδίζω.

λαμπάδιον, ου, τό, parva lampas, facula, funale. 2) i. q. λαμπάς. 3) instrumentum, s. vinculum, quo in vulnere curando utuntur. 4) taenia, fascia, lacinia quaeque. 5) persona comica. Dim. a λαμπάς. (– ⏑ ⏑ ⏑)

λαμπαδιστής, οῦ, ὁ, ut λαμπαδισταὶ ἀγῶνες, (λαμπαδίζω) certamina ludicra fe- scudis facibus.

λαμπαδοδρομία, ἡ, i. q. λαμπαδηδρομία. *Item* λαμπαδοδρόμια, τά. Hinc

λαμπαδοδρομικός, ή, όν, ad cursum, in quo facibus contenditur, pertinens.

λαμπαδόεις, εσσα, εν, facibus gaudens, facifera. Epith. Cereris.

λαμπαδουχέω, f. ήσω, (λαμπαδοῦχος) idem quod λαμπαδηφορέω.

λαμπαδουχία, ἡ, vide λαμπαδηφορία. A seq.

λαμπαδοῦχος, ον, (ἔχω) facem tenens.

λαμπάζω, ap. ser. poetas i. q. λάμπω.

λαμπάς, άδος, ἡ, (λάμπω) lampas, fax, funale. 2) i. q. λαμπαδηδρομία. 3) splendor, fulgor, lux. 4) phantasma aerium, meteoron igneum. 5) genus tormenti. 6) Adj. i. q. λαμπρά, ut λαμπὰς ἀκτή, Soph.

λάμπεσκε, impf. Ion. a λάμπω.

λαμπετάω, luceo, splendeo. Hinc λαμπετόων, part. pro λαμπετῶν, λαμπετάων, πυρὶ λαμπετόωντι, igni lucenti, Il. 1, 104. Od. 4, 662.

λαμπέτης, ου, ὁ, splendens.

Λαμπετίη, ης, ἡ, Lampetie, Solis filia, Od. 12, 132. 375.

λάμπη, ης, ἡ, s. λαμπή, ῆς, ἡ, crassior spuma vino innatans. Aeschylo Eum. 385. ἀνήλιος λάμπη dicuntur sedes inferorum.

λαμπηδών, όνος, ἡ, fulgor, splendor.

λαμπήνη, ης, ἡ, currus regius contectus, lectica regia: tentorium.

λαμπηνικός, s. λαμπήνιος, ἁμάξας λαμπηνικάς, plaustra tecta, Num. VII. 3. ubi et λαμπηνικάς legitur. A praec.

λαμπηρός, ρά, ρόν, (λάμπη) spumosus, spumens, Galen. Lex. Hippocr.

λαμπουρίς, ίδος, ἡ, (λάμπω, οὐρά) vulpes. 2) cicindela, noctiluca, pro λαμπυρίς.

λάμπουρος, ον, (λάμπω, οὐρά) lucentem caudam habens: canis nomen ap. Theocr. 8, 65. item vulpis.

λαμπραυγής, ές, (λαμπρός, αὐγή) lucens, splendens.

λαμπρειμονέω, (λαμπρείμων) splendide vestitus sum. Unde

λαμπρειμονία, ἡ, vestium splendor.

λαμπρείμων, ονος, ὁ, ἡ, (λαμπρός, εἷμα) splendide vestitus.

λαμπρόβιος, ον, (βίος) splendide vivens, lautus.

λαμπροείμων, ονος, ὁ, ἡ, v. λαμπρείμων.

λαμπρόζωνος, ον, (ζώνη) splendide cinctus, pulcro cingulo ornatus.

λαμπρολογέω, (λέγω) splendide s. de rebus splendidis loquor.

λαμπρόπους, ποδος, (πούς) pulcros pedes habens, pulcra.

λαμπροπυρσόμορφος, ον, (πυρσός, μορφή) cujus facies rutilo splendore coruscat. Angeli Epith. Naz.

λαμπρός, ρά, ρόν, (λάμπω) splendidus, fulgidus, candidus. 2) luculentus, amplus. 3) clarus, illustris. 4) clarus, ita, ut exaudiri queat; unde et de vento magno, sed secundo, item periculo gravi et perspicuo dicitur. 5) liberalis, benignus. 6) perspicuus. 7) dicitur etiam de colore coccineo.

λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas. 2) splendor nominis, claritas. 3) splendor orationis, splendidum dicendi genus. A praec.

λαμπρότοξος, ον, (τόξον) pulcrum arcum gerens.

λαμπροφανής, ές, (φάος) valde nitidus, splendens.

λαμπρόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) splendidos s. pulcros oculos habens.

λαμπροφορέω, f. ήσω, (λαμπροφόρος) candidam seu splendidam vestem gero.

λαμπροφορία, ας, ἡ, splendidae vel candidae vestis gestatio.

λαμπροφόρος, ον, (φέρω) splendidam seu candidam vestem gerens.

λαμπροφωνέω, alta voce clamo.

λαμπροφωνία, ας, ἡ, vocis elegantia et claritas.

λαμπρόφωνος, ον, (φωνή) eleganti, clara, sonora, penetrante voce praeditus.

λαμπρόψυχος, ον, (ψυχή) qui egregio et praestanti est animo.

λαμπρυντής, οῦ, ὁ, (λαμπρύνω) politor, ornator. 2) ostentator virtutis etc.

λαμπρυντικός, ή, όν, vim habens illustrandi et reddendi nitidum.

λαμπρύνω, (λαμπρός) clarifico, illustro, splendorem affero, polio, nitidum facio. λαμπρύνομαι, illustror, claresco, magnifice me ostento.

λάμπρυσμα, ατος, τό, ornamentum splendidum, splendorem afferens, ut gemmae etc. A praec.

λαμπρῶς, adv. splendide, magnifice. 2) clare, perspicue. 3) aperte, manifeste, haud ambigue, in utramque partem, ut manifeste improbus, manifeste victus et vincens. 4) acerrime, vehementer.

λαμπτήρ, ῆρος, ὁ, (λάμπω) fax fulgens, lucerna, lampas. 2) lignum in foculo ardens ad faciendam lucem. 3) candela.

λαμπτηροκλέπτης, ου, ὁ, fur lucernae s. facis. Epith. Promethei. 2) fur oculi.

λαμπτηρουχία, ἡ, vid. λαμπαδουχία.

λαμπτηροφόρος, ον, (λαμπτήρ, φέρω) qui lampadem s. facem fert.

λαμπυρίζω, f. ίσω, lampyridem refero, cicindelae instar luceo. A seq.

λαμπυρίς, ίδος, ἡ, lampyris, cicindela. 2) piscis, qui Ausonio mustella dicitur, vulgo lampreda, etiam lampreta. 3) vulpes, pro λαμπουρίς. A seq.

λάμπω, f. ψω, niteo, luceo, splendeo, fulgeo, mico, corusco. 2) splendeo, splendesco, metaph. 3) trans. splendere facio.

λαμπώδης, ες, (λάμπη) in quo spuma innatat. Erotian.

λαμυρία, ας, ἡ, (λαμυρός) facundia, lepos: loquacitas, protervia, impudentia loquendi.

λαμυρίς, ἡ, i. q. λυγγάνιον.

λαμυρός, ά, όν, vel λάμυρος, (λαιμός, λαιμός, λαῦρος) voraginosus, amplissimus, profundissimus, e. g. θάλασσα, λίμνη. Hinc 2) vorax, saevus, terribilis. 3) impudenter loquax, scurrilis: disertus, lepidus, facetus: protervus. Adv. λαμυρῶς.

λαμφθῆναι, inf. aor. pass. Ion. a λαμβάνω, Hdt.

λαμψάνη, ἡ, i. q. λαψάνη.

λάμψις, εως, ἡ, (λάμπω) splendor, fulgor.

λάμψομαι, fut. Ion. a λαμβάνω a λήψομαι.

λανθάνεμος, ον, f. l. p. λαθάνεμος.

λανθανόντως, adv. particip. praes. a λανθάνω, latenter, clam, ut nemo sentiat.

λανθάνω, f. λήσω, Dor. λᾱσῶ, aor. ἔλαθον, inf. λαθεῖν, perf. λέληθα. Med. λανθάνομαι, fut. λήσομαι, Dor. λᾱσεῦμαι, aor. ἐλαθόμην, ap. seriores aor. 1. ἐλησάμην vel ἐλήσθην, perf. λέλησμαι, Ion. et Hom. λέλασμαι, lateo, delitesco, c. acc. pers. Saepe construitur cum part. a) addito acc. pers. ut ἐλάνθανέ με πεσών, cecidit me nescio, clam me cecidit. b) sine casu, ἐλάνθανε πεσών, clam cecidit, s. furtim, s. ita ut non sentiret. 2) Med. λανθάνομαι, obliviscor, τινός: negligo, non facio, intermitto. 3) λανθάνω trans. oblivisci facio, τινά τινος.

λάξ, adv. calce, calcibus, extremo pede.

λάξευσις, ἡ, (λαξεύω) lapides incidendi actio.

λαξευτήρ, ῆρος, ὁ, lapicida. Unde

λαξευτήριον, ου, τό, instrumentum, quo lapicidae utuntur.

λαξευτής, οῦ, ὁ, lapicida.

λαξευτός, ή, όν, saxo incisus.

λαξεύω, f. εύσω, (λᾶς, ξέω) lapides polio, lapides scalpo, lapides incido.

λᾶξις, ιος, ἡ, Dor. p. λῆξις.

λάξομαι, fut. Ion. p. λήξομαι, a λαγχάνω, Hdt.

λαξπάτητος, ον, i. q. λακπάτητος, quod vide.

λᾱοβότειρα, ἡ, populi nutrix, alma, fem. a seq.

λᾱοβοτήρ, ῆρος, ὁ, (λαός, βόσκω) almus, populi nutritor.

λᾱόβοτος, ον, (βόσκω) populum nutriens, almus. cf. λαοτρόφος.

λᾱογραφία, ας, ἡ, (γράφω) populi descriptio, census. dub.

λᾱοδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) populorum domitor. (- ᴗ ᴗ -)

λᾱόδικος, ον, (δίκη) a populo judicatus.

λᾱοδογματικῶς, adv. e vulgi opinione.

λᾱοηγησία, ας, ἡ, (ἡγέομαι) imperium in populum.

λᾱοκατάρατος, ον, (καταράομαι) populo execrabilis (- ᴗ ᴗ - - ᴗ)

λᾱοκρατέομαι, (κρατέω) i. q. δημοκρατέομαι, unde

λᾱοκρατία, ἡ, i. q. δημοκρατία.

λᾱομέδων, οντος, ὁ, (μέδων, μέδομαι) princeps populi.

λᾱοξοϊκός, ή, όν, ad lapicidam pertinens.

λᾱοξόος, ου, ὁ, (λᾶς, ξέω) lapidum sculptor, lapicida.

λᾱοπαθής, ές, (παθεῖν) qui universo populo damno est, toti populo noxius, Aesch.

λαοχλαῖνος, ου, ὁ, populi corruptor. (- ᴗ ᴗ)

λᾱόπορος, ον, (πόρος) per quem populus transit, populo transitum parans, μηχανή, de ponte, Aesch.

λαός, οῦ, ὁ, Att. λεώς, populus, turba, multitudo. Plur. λαοί, mortales.

λᾶος, ου, ὁ, i. q. λᾶας, lapis, Gramm.

λᾶος, a λᾶας, Hom.

λαοσεβής, ές, (σέβομαι) a populo cultus.

λαοσσόος, ον, (σώζω) populum servans, populi servator. 2) (σεύω) qui populum agitat s. concitat. inpr. ad bellum, bellicosus.

λᾱοτέκτων, ονος, ὁ, (λᾶας, τέκτων) faber laterarius, s. caementarius.

λᾱοτίνακτος, ον, (λᾶας, τινάσσω) a lapide concussus. (ῐ)

λᾱοτόμος, ον, (τέμνω) i. q. λατόμος.

λᾱοτόρος, ον, (λᾶας, τορέω) lapides perforans.

λᾱοτρόφος, ον, (τρέφω) qui populum alit.

λαότροφος, ον, populo nutritus.

λαοτύπος, ον, (λᾶας, τύπτω) lapides caedens, lapicida, cf. λατύπος. (ῠ)

λᾱοφθόρος, ον, (φθείρω) populum corrumpens et evertens, populi pernicies.

λᾱοφόνος, ον, (φονεύω) populum occidens.

λᾱοφόρος, ον, (φέρω) populos ferens.

λάπαγμα, ατος, (λαπάζω) id, quod evacuando ejicitur. (ᴗ - ᴗ)

λάπαγμός, οῦ, ὁ, evacuatio.

λαπάζω, et λαπάσσω, Att. λαπάττω, f. άξω, evacuo, inanio. 2) mollio. 3) perdo, destruo, vasto v. ἀλαπάζω.

λάπαθον, τό, lapathum, herba alvum laxans. (ᴗ ᴗ ᴗ)

λάπαθος, ου, ἡ, fossa, terrae sulcus evacuando excavatus. (ᴗ ᴗ ᴗ)

λάπαξις, εως, ἡ, evacuatio. (ᴗ ᴗ)

λαπάρα, ας, ἡ, locus infra costas, quasi laxus et vacuus, quia caret costis, abdomen, ilia. A seq. (ᴗ ᴗ -)

λάπἄρός, ρά, ρόν, (λαπάζω) vacuus, inanis. 2) tenuis gracilis, mollis v. λαγαρός.

λαπάσσω, vide λαπάζω.

λάπη, ης, ἡ, pituita. Hippocr. (ᴗ -)

λᾰπῆναι, inf. aor 2. a λάπτω.

λᾰπίζω, (Λαπίθαι) superbum me gero, effero me, jacto me.

Λαπίθαι, αἱ, Lapithae, populus Thessaliae ferox et superbus. (ᴗ ᴗ -)

λάπισμα, ατος, τό. (λαπίζω) jactantia. (ᴗ - ᴗ)

λᾰπιστής, οῦ, ὁ, jactator, nugax, mendax. 2) delicatus et mollis. 3) nihil pensi habens, levis.

λαπτικός, ή, όν, (λάπτω) emolliens, evacuans.

λάπτω, f. ψω, pf. λέλᾰφα, lambo, lambendo more canum bibo. 2) avide bibo. 3) evacuo, exinanio. 4) consumo, perdo, ut λαπάζω.

λᾰπώδης, ες, (λάπη) pituitae similis.

λαρβάσον, τό, i. q. στίμμι.

λάριμον s. λάρῑμον, τό, species thymiamatis Indici.

λαρῑνεύομαι, saginor. A seq.

λᾱρῑνός, ή, ό, saginatus, pinguis. λαρινοὶ βόες, saginati, bene habiti boves.

λάριξ, ῖκος, ὁ et ἡ, larix arbor. (ᴗ -)

λαρίς, ίδος, ἡ, i. q. λάρος, Leon. Tar. 74. 5.

λαρκᾰγωγός, οῦ, ὁ, (λαρκός, ἀγωγός) corbem gestans.

λαρκίδιον, ου, τό, parva corbis. Dimin. A seq.

λαρκός, οῦ, ὁ, corbis e vimine plexa, cophinus, corbis carbonaria.

λαρκοφορέω, f. ήσω, corbem vimineam fero.

λαρνᾰκόγυιος, ον, (λάρναξ, γυῖον) membra arcae similia habens.

λαρνᾰκοφθόρος, ον, (λάρναξ, φθείρω) arcam corrumpens. 2) qui perniciem in cista affert.

λαρνᾰκοφόρος, ον, (φέρω) in arca gestatus, vectus etc.

λάρναξ, ακος, ὁ, capsa, arca, fiscus, cista, loculus, conditorium.

λᾰροειδής, ές, (λάρος, εἶδος) laro similis.

λάρος, ου, ὁ, larus, gavia, avis vorax: (ᴗ ᴗ)

λαρός, ρά, ρόν, hilaris, jucundus, suavis: dicitur imprimis de odore, it. de vino. (- ᴗ)

λᾰρυγγιάω, Hinc λαρυγγιόων, part. praes. pro λαρυγγιῶν, λαρυγγιάων (λάρυγξ) raucum stertens, raucos ronchos edens.

λᾰρυγγίζω, vocem dilato, clamito, vociferor. λαρυγγιῶ, fut. Att. pro λαρυγγίσω, clamore obtundam.

λᾰρυγγισμός, οῦ, ὁ, clamor, vociferatio, quae fit gutture latius diducto, de corvis. Plut.

λᾰρυγγιτής, οῦ, ὁ, vociferator, vel vorator, lurco.

λάρυγξ, υγγος, ὁ, (ΛΑΩ) caput asperae arteriae, guttur. (ᾰ)

λᾰρυγγοτομέω, (τέμνω) guttur incido, τινά.

λᾰρυγγοτομία, ἡ, incisio gutturis.

λᾰρυγγόφωνος, ον, (φωνή) gutture vocem fundens.

λᾶς, ὁ, lapis, Attice contractum p. λᾶας, q. v.

λάσανον, ου, τό, lasanum, foculus, olla. 2) cloaca, sella familiaris, matula. (ᾰ)

λᾰσανοφόρος, ον, (φέρω) qui lasanum fert.

λάσδεο, imperat. Dor. p. λάζου a λάζομαι.

λᾰσεῦμαι, fut. med. Dor. a λανθάνω.

λασθαίνω, illudo, maledico. A seq.

λάσθη, ης, ἡ, illusio, contumelia, Hdt. 6. 67.

λασθῆμεν, inf. aor. pass. Dor. p. λησθῆναι a λανθάνω, Theocr.

λᾰσιαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (λάσιος, αὐχήν) hirtam cervicem habens.

λᾰσιόθριξ, τρῐχος, (θρίξ) hirtus, hirsutus, villosus.

λᾰσιόκνημος, ον, (κνήμη) hirta habens crura.

λᾰσιόκωφος, ον, (κωφός) surdus, qs. ex aurium hirsutia. Plat.

λᾰσιομᾶλον, ου, τό, (μᾶλον pro μῆλον) pomum lanugine obductum. Hesych.

λάσιος, ία, ιον, Attica ος, ον, hirsutus, hispidus, pilosus, setosus, horridus, hirtus, villosus. 2) herbidus, fruticibus et arboribus consitus, virgultis obsitus, (ᾰ)

λᾰσιόστερνος, ον, (στέρνον) qui hirsutum habet pectus.

λᾰσιότρῐχος, ον, (θρίξ, τριχός) i. q. λασιόθριξ.

λᾰσιόφρυς, υος, ὁ, ἡ, (ὀφρύς) hirsuta habens supercilia.

λᾰσιών, ῶνος, ὁ, (λάσιος) loca densa arbustis.

λασκάζω, i. q. λάσκω.

λάσκω, f. λᾰκήσω, aor. 1. ἐλάκησα, (ᴗ - ᴗ) aor. 2. ἔλᾰκον, inf. λᾰκεῖν, perf. λέλᾱκα, Ion. λέληκα, (part. fem. α corripit, λελᾰκυῖα, Od.) 1) sono, crepo, strepo: cum strepitu frangor, Il. 13. 616. 2) clamo, vociferor, latro. 3) loquor, dico, increpo, conviciis incesso: vaticinor, futura praedico, Att. (Hinc descendunt ληκέω, λακέω, λακάζω, λασκάζω, λακερός, λακέρυζα.)

λάσταυρος, ὁ, (λάσιος, ταῦρος) hirsutus circa virilia, et quidem imprimis inter anum et scrotum. 2) insigniter mutoniatus. 3) salax, impudicus. 4) cinaedus.

λάστρις, ὁ, i. q. λάσταυρος, Etymol. M.

λᾰσῶ, fut. Dor. a λανθάνω p. λήσω.

λᾰτάγειον, τό, pelvis qua utebantur in cottabo, cf. λάταξ.

λᾰτᾰγέω, strepitum s. sonitum edo cf. λάταξ.

λᾰτᾰγή, ἡ, i. q. λάταξ.

λάταξ, ᾰγος, ἡ, sonitus, qui fit inter cottabum, poculo in altum sublato, et, quod a potu reliquum est, in subjectam pelvim projiciendo. 2) amphibium quoddam (ᴗ -)

Λατῑνιάς, άδος, ἡ, et

Λατῖνις, ῖδος, ἡ, Latina.

Λᾰτῖνος, ὁ, filius Ulyssis et Circes. Hes. Th. 1013. 2) Latinus, Dion. Per. 350.

λᾰτομεῖον, ου, τό, lapidicina. A seq.

λατομέω, f. ήσω, (λᾶς, τέμνω) saxa caedo, lapides scindo et expolio.

λᾱτόμημα, ατος, τό, saxum excisum, caementum.

λᾱτόμητος, ον, incisus in lapides.

λᾱτομία, ας, ἡ, (λατόμος) lapicidina.

λᾰτομικός, ή, όν, ad lapides excindendos pertinens. A seq.

λατόμιον, ου, τό, lapicidina. Ab seq.

λᾱτόμος, ον, (λᾶς, τέμνω) lapides excindens. Subst. ὁ λατόμος, lapicida: scisculus, instrumentum lapicidarum.

λάτος, ου, ἡ, latus, piscis.

λατρεία, ἡ, (λατρεύω) status et conditio mercenarii. 2) ministerium quod pro mercede praestatur. 3) cultus religiosus, cultus Deo tantum debitus. 4) eucharistiae celebratio, Eccl.

λάτρευμα, ατος, τό, (λατρεύω) servitium, ministerium. 2) cultus.

λατρεύς, έως, ὁ, servus, minister.

λατρευτής, οῦ, ὁ, cultor.

λατρεύω, (λάτρις) servio pro mercede, famulor; sum miles mercenarius, latrocinor: potestati alicujus subjectus sum. 2) deos religiose colo, sacrifico, c. dat rarius cum. acc.

λατρής, οῦ, ὁ, servus, famulus, minister.

λάτριος, ία, ιον, ad ministrum pertinens.

λάτρις, εως, ὁ, mercenarius minister, latine latro: servus miles mercenarius fem. ἡ λάτρις, serva, ancilla.

λάτρον, ου, τό, merces servientis.

λᾶτομέω, f. ήσω, (λατόμος) lapides seco, caedo. 2) muros e lapidibus exstruo.

λατύπη, ης, ἡ, quod e lapide abraditur, scobs. 2) terra figlina. 3) gypsum.

λατύπος, ον, (λᾶς, τύπτω) qui tundit s. percutit lapides, lapicida. (⏑⏑⏑)

λᾰτύσσειν et λᾰτύσσεσθαι, turbare, de piscium motu, qui aquam pinnis turbant. Oppian.

λαυκανία, ας, ἡ, guttur, gula (⏑⏑⏑-)

λαύρα, ας, ἡ, platea, vicus. 2) Graecitate nova, monasterium. A seq.

λαῦρος, i. q. λάβρος, apud seriores.

λαυροστάται, οἱ, qui in medio choro stant, deteriores.

λαυροστομέω, f. ήσω, (λαῦρος, στόμα) procaciter et praecipitanter loquor, blatero.

λαύω, thema obsol. unde ἀπολαύω, v. λάω.

Λαφρία, ἡ, epitheton Minervae et Dianae, a λάφυρον, praedatrix.

λᾰφυγμός, οῦ, ὁ, (λαφύσσω) helluatio. 2) insatiabilis voracitas.

λάφυξις, εως, ἡ, i. q. λαφυγμός. (⏑⏑)

λᾰφύκτης, ου, ὁ, liguritor, helluo.

λᾰφῡρᾰγωγέω, f. ήσω, spolio, praedor, diripio, πόλιν. 2) captivum abduco. A seq.

λᾰφῡρᾱγωγία, ας, ἡ, praeda.

λᾰφῡρᾰγωγός, οῦ, ὁ, (λάφυρον, ἄγω) praedator.

λᾰφῡρεύω, f. εύσω, i. q. λαφυραγωγέω, dub.

λάφυρον, τό, spolium, praeda, ἐπικηρύττειν τινὶ λάφυρον, publice praedandi in agro alieno dare potestatem.

λᾰφῡροπωλεία, ας, ἡ, subhastatio praedae.

λᾰφῡροπωλεῖον, et λᾰφῡροπώλιον, ου, τό, locus ubi spolia divenduntur.

λᾰφῡροπωλέω, f. ήσω, spolia vel exuvias vendo. 2) sub hasta vendo, auctionor.

λᾰφῡροπώλης, ου, ὁ, qui universam praedam ex hostibus captam emit, atque iterum per partes vendit, spoliorum s. exuviarum venditor. 2) qui captivos vendit.

λᾰφύσσω, Att. λαφύττω, f. ξω, avide deglutio, vel bibo, lambo. 2) helluor, lurcor, consumo per luxum. 3) lacero. ap. Lycophr.

λᾰφυστιος, ία, ιον, vorax, helluo. 2) deglutitus. A praec.

λᾰχαίνω, f. ανῶ, fodio, ut agros, hortos.

λαχανάριον, ου, τό, olusculum, Dimin. a λάχανον. (ᾰ)

λαχανεία, ας, ἡ, locus oleribus consitus. 2) olerum collectio. A seq.

λαχανεύω, (λάχανον) olera produco.

λαχανηλόγος, ον, (λέγω) olera colligens.

λαχανηρός, ρά, ρόν, oleraceus.

λαχανητης, ου, ὁ, receptaculum olerum, i. q. λαχανοθήκη.

λαχανηφόρος, ον, (φέρω) olera ferens.

λαχανιά, ἡ, hortus oleribus consitus.

λαχανίζομαι, f. ίσομαι, olera colligo, lego.

λαχανικός, ή, όν, ad olera pertinens. τὰ λαχανικά, olera.

λαχάνιον, τό, Dimin. a λάχανον. (ᾰ)

λαχάνινος, η, ον, i. q. λαχανηρός. (ᾰ)

λαχανισμός, οῦ, ὁ, olerum collectio.

λαχανίτης, ου, ὁ, qui olera plantat, hortulanus.

λαχανοειδής, ές, (εἶδος) oleribus similis.

λαχανοθήκη, ἡ, receptaculum olerum, vas in quo olera vel asservantur vel mensae imponuntur.

λάχανον, τό, (λαχαίνω) olus, olera. 2) τὰ λάχανα, pars fori ubi vendebantur olera, Ar. (⏑⏑⏑)

λαχανόπτερος, ὁ, (πτερόν) vox comica ap. Lucianum.

λαχανοπωλεῖον, vel λαχανοπώλιον, ου, τό, (λαχανοπώλης) locus, ubi olera venduntur.

λαχανοπωλέω, f. ήσω, olera vendo.

λαχανοπώλης, ου, ὁ, olerum venditor.

λαχανοπωλητής, ῆρος, ὁ, i. q. λαχανοπώλης.

λαχανοπωλήτρια, ας, ἡ, olerum venditrix. Fem. a praec.

λαχανοπωλία, ἡ, olerum venditio.

λαχανοπώλιον, τό, i. q. λαχανοπωλεῖον.

λαχανόπωλις, ιδος, ἡ, fem. a λαχανοπώλης.

λαχανοφαγία, ἡ, (φαγεῖν) cibus ex oleribus.

λαχανώδης, ες, (λάχανον) oleraceus, qui ex olerum genere est.

λάχε, 3 sing. aor. Ep. a λαγχάνω pro ἔλαχε, Il. (⏑⏑⏑)

λάχεια, ἡ, νῆσος, ἀκτή, Od. 9, 116. 10, 509. Derivatur a λαχαίνω, ut sit fossu facilis. Alii explicant i. q. ἐλάχεια, fem. ab ἐλαχύς, parva, exigua, brevis. Immo nonnulli locis laudatis correxerunt νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια et ἔνθ' ἀκτὴ τ' ἐλάχεια. Alii denique scribunt λοχεία, i. q. εὔτραφής. (⏑-⏑)

λαχεῖν, inf. aor. a λαγχάνω.

Λάχεσις, ἡ, (λαχεῖν, λάχος) Lachesis, una Parcarum, Hes. Th. 218. sc. 258. 2) sors, fortuna, Oraculum Bacidis ap. Hdt. 9, 43. (ᾰ)

λαχή, ἡ, sors, i. q. λάχος.

λαχή, ἡ, (λαχαίνω) fossio, Aesch.

λαχμός, οῦ, ὁ, (λαχεῖν) i. q. λάχος.

λαχμός, οῦ, ὁ, (λάζω, λάγδην) i. q. λακτισμός.

λαχμός, οῦ, ὁ, Od. 9, 445. f. l. p. λάχνος.

λαχναῖος, αία, αῖον, lanuginosus, villosus, pilosus, hirsutus, hispidus. A seq.

λάχνη, ης, ἡ, lanugo. 2) pili, lanuginis modo molles. 3) pellis lanugine hirta, s. pellis hirsuta pilis mollioribus.

λαχνήεις, ήεσσα, ῆεν, i. q. λαχναῖος. A praec.

λαχνόγυιος, ον, (γυῖον) hispida membra habens.

λάχνος, ὁ, i. q. λάχνη, vellus ovium, Od. 9, 445.

λαχνόω, hirtum, hispidum facio. Med comam alo, densam comam habeo.

λαχνώδης, ες, i. q. λαχνήεις.

λάχνωσις, ἡ, (λαχνόω) comarum densitas.

λαχοίην, Att. p. λάχοιμι, opt. aor. a λαγχάνω.

λάχος, τό, (λαχεῖν, λαγχάνω) sors, Theogn. 592. 2) portio quam quis sorte accepit. (ᾰ)

λαχών, part. aor. a λαγχάνω.

λαψάνη, ης, ἡ, lapsana, herba, it. λαμψάνη.

λαψεῦμαι, et λαψοῦμαι, fut. Dor. a λαμβάνω p. λήψομαι.

λάψις, εως, ἡ, (λάπτω) deglutitio, avide potandi actio.

λάω, i. q. βλέπω, video, adspicio: vox antiqua, Od. 19, 229. 230. Hom. h. Merc. 361. saepius non legitur. Hinc provenerunt verba γλαύσσω, γλαυκός, γλαύξ, γλήνη, γλῆνος, λάμπω, λεύσσω, λευκός, ἀλαός. (ᾱ)

λάω, contr. λῶ, λῇς, λῇ, volo, cupio. cf. λῶ. Hinc derivanda sunt λιλαίω, λαμβάνω, λάπτω, cum nonnullis aliis.

λαώδης, ες, (λαός) popularis, populo conveniens.

λέα, ας, ἡ, vel λεία, ας, ἡ, (λᾶς) lapis, quem textor inter texendum stamini appendit. Etym. Hesych.

λέαινα, ης, ἡ, leaena, lea. Fem. a λέων.

λεαίνω, f. λεανῶ, (λεῖος) laevigo, polio, complano. 2) comminuo. 3) mitigo.

λεάντειρα, ας, ἡ, laevigatrix. Fem. a seq.

λεαντήρ, ῆρος, ὁ, (λεαίνω) laevigator.

λεαντικός, ή, όν, laevigandi vim habens. 2) deliniens.

λεαντικῶς, adv. ad laevigandum apte.

λεβηρίς, ίδος, ἡ, exuviae, pellis deposita, membrana sive senectus anguium deposita, vernatio, vernatio anguina. 2) cortex fabae, pellicula fabae. Hesych.

λέβης, ητος, ὁ, lebes, ahenum, cacabus. 2) pelvis.

λεβητάριον, ου, τό, parvus lebes. Dimin. a praec.

λεβητίζω, in lebetem conjicio, elixo, coquo.

λεβήτιον, τό, Dimin. a λέβης.

λεβητοχάρης, ου, et λεβητοχάρων, ὁ, (χαίρω) lebetibus gaudens, (cum allusione ad Charontem.) vox comica. (ᾰ)

λεβητώδης, ες, lebetis formam habens.

λεβιανός, οῦ, ὁ, lebianus, piscis quidam. Athen.

λεβίας, ου, ὁ, lebias, piscis.

λεγεών, ῶνος, ὁ, legio. 2) dux, princeps; in N. T. Vox latina.

λέγνη, ἡ, i. q. λέγνον.

λέγνον, ου, τό, fimbria, quae adsuitur extremae vesti, vel virga in veste.

λεγνόω, unde apud Hesych. λεγνῶσαι, aor. 1. inf. quod exponit ποικίλαι, i. e. variegare.

λεγνώδης, ες, (λέγνον) varius, variegatus, virgatus. Hesych. ubi λεγνώδεις, ποικίλας.

λεγνωτός χιτών, (λεγνόω) tunica fimbriata, vel virgata.

λέγω, f. λέξω, proprie pono, compono, unde 1) in sermone antiquo cubare facio, cubitum mitto, in lectulo pono. Med. cubo, jaceo, dormio. 2) colligo, ὀστέα, Il. eligo, inpr. in Medio mihi eligo, Hom. In hac significatione Attici habent perf. pass. εἴλοχα, perf. pass. εἴλεγμαι, aor. pass. ἐλέγην. 3) addo, annumero, numero, ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσιν, numerabat nos inter cetos, Od. 4, 452. Med. λέκτο (aor. sync.) ἀριθμόν, percensebat numerum, Od. 4, 451. Pass. μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην, in his ego numeratus sum, Il. 3, 188. cf. Od. 9, 335. 4) expono, narro, τί vel τινί τι, it. τινὰ λέγειν, narrare de aliquo. Hinc omnino loquor, dico, Il. 2, 222. Med. λέγεσθαί τι, colloqui de aliqua re, Hom. – In Att. dial. haec dicendi significatio frequentissi-

ma est et varios habet usus: a) λέγειν τινί τι, dicere aliquid de aliquo, ut κακὰ λέγειν τινά, maledicere alicui. b) λέγω i. q. κελεύω, jubeo, hortor. c) promitto. d) λέγειν τι, dicere aliquid sc. magni momenti. Oppos. οὐδὲν λέγειν. e) τὸ λεγόμενον i. e. κατὰ τὸ λεγόμενον, ut vulgo dicunt, e proverbio. ὁ λεγόμενος, ἡ λεγομένη, qui, quae dicitur. f) pleon. ἔφη λέγων, ἔλεγε φάς, Hdt. Att. cf. Lobeck ad Soph. Aj. 755. (In hac significatione λέγω caret perfecto act., in perf. pass. dicitur λέλεγμαι, aor. pass. ἐλέχθην. Fut. λέξομαι semper vi passiva usurpatur a Tragicis.

λεηλασία, ας, ἡ, praedatio, ipsa actio agendi praedam. A seq.

λεηλατέω, f. ήσω, praedam ago, praedando abigo, depopulor, praedor. A seq.

λεηλάτης, ου, ὁ, (λεία, ἐλαύνω) praedator, qui praedam agit. (ᾰ)

λεηλατικός, ή, όν, praedatorius.

λεία, ἡ, i. q. λεία.

λεία, ας, ἡ, praeda, corpora capta, pecudes praedando abactae.

λεαίνω, f. λεανῶ, (λεῖος) Epice p. λεαίνω.

λεαίντειρα, ἡ, Ion. p. λεάντειρα.

λεαντήρ, ῆρος, ὁ, Ion. p. λεαντήρ.

λειαυστηρός, όν, (λεῖος, αὐστηρός) saporem inter dulcem et austerum habens mixtum.

λείβηθρον, ου, τό, rivus, aquae ductus. 2) locus irriguus.

λείβω, f. ψω, libo, fundo, stillo. Med. fluo, liquesco.

λειεντερέω, f. ήσω, (λεῖος, ἔντερον) laboro laevore seu fluxu intestinorum.

λειεντερία, ας, ἡ, laevitas intestinorum, cibos incoctos elabi sinens. Ex iisd.

λειεντεριώδης, ες, fluxu intestinorum laborans, λειεντερίᾳ similis.

λειεῦμαι, praes. pass. Dor. a λειόω p. λειοῦμαι.

λείζομαι, Ion. et poet. p. ληΐζομαι, quod vide.

λείηναν, 3. pl. aor. Ep. a λειαίνω. Od.

λεικνάριον, ου, τό, vannus parvus, Dim. a λεῖκνον. item λικνάριον.

λεικνίζω, (λεῖκνον) vanno.

λεῖκνον, ου, τό, vannus, ventilabrum; quod et λίκνον. 2) cunae, incunabula.

λειμακίς, ίδος, ἡ, νύμφη, Nympha pratensis, a λεῖμαξ, λειμών.

λειμακώδης, ες, (λεῖμαξ) prata seu pascua habens.

λεῖμαξ, ᾶκος, ὁ, i. q. λειμών, pratum.

λείμαξ, ᾶκος, ὁ, et ἡ, limax. cf. σίαλος.

λεῖμμα, ατος, τό, (λείπω) quod relictum est, reliquiae.

λειμόδωρον, ου, τό, limodorum, herba, quae foenum Graecum suffocat ei adnascens.

λειμών, ῶνος, ὁ, (λείβω) pratum, locus irriguus. 2) muliebria; apud Eurip. in Cycl.

λειμωνήρης, ες, (ἄρω) ut λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis.

λειμωνιάς, άδος, ἡ, νύμφη, i. q. λειμακίς.

λειμωνιάτης, ου, ὁ, Fem. -ᾶτις, ιδος, λίθος, limoniates, gemma, quae Plinio eadem videtur cum smaragdo, dicta a pratensi virore.

λειμώνιον, ου, τό, limonium, quibusdam beta silvestris.

λειμώνιος, ία, ιον, (λειμών) pratensis.

λειμωνίς, ίδος, ἡ, pratensis, ut λειμωνὶς πόα, herba pratensis.

λειμωνίτης, ου, ὁ, Fem. -ῖτις, ιδος, i. q. λειμώνιος.

λειμωνοειδής, ές, (λειμών, εἶδος) prato similis, floridus, herbidus. 2) amoenus.

λειμωνόθε, λειμωνόθεν, adv. e prato.

λειόβατος, ον, (λεῖος, βαίνω) leniter incedens: planus, ὁδός.

λειόβατος, ὁ, (βάτος) piscis genus.

λειογένειος, ον, (γένειον) laeve mentum habens. 2) tenui mollique barba praeditus.

λειόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) laevis lingua, blandiloquus.

λειοκάρηνος, ον, (κάρηνον) laeve et glabrum caput habens, calvus. (ᾰ)

λειόκαυλος, ον, (καυλός) laevem caulem habens, cui scapus est laevis.

λειοκυμονέω, navigo in mari tranquillo. A seq.

λειοκύμων, ον, (λεῖος, κῦμα) θάλασσα, mare pacatum, non asperum fluctibus, sed quasi complanatum.

λειόμιτος κάμαξ, pertica transversa, cui appenduntur αἱ λεῖαι s. λιαι ad complanda stamina.

λειοντῆ, ῆς, ἡ, poet pro λεοντῆ, leonina pellis.

λειοντομάχης, ου, ὁ, (λέων, μάχη) poet. p. λεοντομ. pugnans cum leone. (ᾰ)

λειοντοπάλης, ου, ὁ, (λέων, πάλη) poet. p. λεοντοπ. qui luctatur cum leone. (ᾰ)

λειοποιέω, (λεῖος, ποιέω) laevigo, laevum reddo.

λειόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) qui levibus est pedibus.

λεῖος, λεία, λεῖον, laevis, non asper, glaber, planus. 2) proclivis, facilis. 3) tritura laevigatus. 4) minutim contusus. Hinc τὸ λεῖον, ου, laevor; item pulvis.

λεῖος, ὁ, piscis genus.

λειόστρακος, ον, (λεῖος, ὄστρακον) levi testa intectus.

λειόστρεια, ων, τά, (ὄστρεον) ostreae laeves, ostrea non scabra. it. λειόστρεα.

λειότης, ητος, ἡ, (λεῖος) laevitas, laevor.

λειοτριβέω, f. ήσω, contero, contundo et comminuo, ita, ut laevigetur. A seq.

λειοτριβής, ές, (τρίβω) ita tritus et tusus, ut sit laevis.

λειοτριχέω et λειοτριχιάω, (θρίξ) laevi capillo praeditus sum. λειοτριχεῖν ποιεῖ, pilos laevigat et expolit.

λειουργέω, f. ήσω, (λεῖος, ἔργον) expolio, laevigo, complano.

λείουσι, dat. pl. poet. p. λέουσι a λέων, Il.

λειόφλοιος, ον, laevem, seu tactu mollem corticem habens.

λειόφυλλος, ον, (φύλλον) laevia, non aspera, habens folia.

λειόω, f. ώσω, (λεῖος) laevigo. 2) contundo.

λειπανδρεῖν, (λείπω, ἀνήρ) viris destitui, virorum inopia laborare.

λειπανδρεῖον, ου, τό, decretum de virorum penuria emendanda. A praec.

λειπανδρία, ας, ἡ, virorum penuria. Ex iisd.

λειπανθρωπέω, (ἄνθρωπος) hominum penuria laboro.

λειπανθρωπία, ας, ἡ, (λείπω, ἄνθρωπος) penuria hominum.

λειπεργάτης, ου, ὁ, (ἔργον) qui laborem suum destituit. (ᾰ) dub.

λειποβοτανέω, f. ήσω, (βοτάνη) herba seu gramine deficior, pabulo careo.

λειπογάλακτος, ον, (γάλα) i. q. λειπόθηλος.

λειπόγαμος, ον, (γάμος) qui nuptias reliquit.

λειπογνώμων, ον, (γνώμων) dentibus destitutus, qui dicuntur gnomones.

λειπογράμματος, ον, (γράμμα) cui litera deest.

λειποδεής, ές, (δέω) inops, egenus, pauper.

λειπόδερμος, ον, (δέρμα) cui deficit praeputium s. cutis glandem tegens, apella, verpa.

λειποδρανέω, f. ήσω, viribus ad agendum destituor, ad faciendum aliquid imbecillis sum. A seq.

λειποδρανής, ές, (δραίνω) viribus destitutus, imbecillis, cf. ἀδρανής.

λειπόθηλος, ον, (θηλή) lacte destitutus, cui mamma non praebetur, Geop. 19. 6, 8.

λειποθυμέω, f. ήσω, (λειπόθυμος) animo deficio s. deficior.

λειποθυμία, ας, ἡ, animi defectio, animi deliquium repente superveniens.

λειποθυμικός, ή, όν, ad animi deliquium pertinens, cum animi deliquio conjunctus. Adv. λειποθυμικῶς, cum animi deliquio.

λειπόθυμος, ον, (θυμός) animo deficiens, qui animi deliquium patitur.

λειπόκρεως, gen. ω, (κρέας) cui caro deficit, non carnosus, macilentus.

λειπομαρτυρίου δίκη, (μαρτύριον) actio in desertores testimonii.

λειπόναυς, ὁ, vel λειπόνεως, (ναῦς) qui navem vel militiam navalem deserit.

λειποναύτης, ου, ὁ, qui socios nautas deserit.

λειποναύτιον, ου, τό, desertio sociorum navalium. 2) λειποναυτίου δίκη, lis, quae intenditur desertoribus navium, navalium sociorum, vel etiam certaminis navalis. A praec.

λειπόνεως, ὁ, i. q. λειπόναυς.

λειπόπνοος, ον, (πνοή) quem spiritus deficit.

λειποπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui patrem deserit. (ᾰ br.)

λειποπυρίας, ου, ὁ, (λείπω, πῦρ) ut λειποπυρίας πυρετός, febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur.

λειποπωγωνία, ας, ἡ, (πώγων) barbae defectus.

λειπόρινος, ον, (ῥινός) pelle vel cortice carens.

λειπόσαρκος, ον, (σάρξ) qui carne deficitur, non carnosus, macilentus.

λειποσιτέω, (σῖτος) frumento, pane careo.

λειποστρατεία, ας, ἡ, militiae desertio.

λειποστράτιον, τό, i. q. λειποστρατεία.

λειποστρατέω, (στρατός) militiam desero.

λειποστρατία, ας, ἡ, i. q. λειποστρατεία.

λειποστράτης, ου, (στρατός) qui militiam deserit. (ᾰ)

λειποστρατιώτης, ου, ὁ, desertor militiae.

λειποταξέω, f. ήσω, desero ordinem, desero stationem. A seq.

λειποτάκτης, ου, ὁ, (λείπω, τάσσω, τάξις) qui locum in acie deserit, desertor ordinis, stationis, vel aciei.

λειποταξία, ας, ἡ, (τάξις) desertio ordinis, aut loci in acie.

λειποταξίας, ου, ὁ, i. q. λειποτάκτης, dub.

λειποτάξιον, ου, τό, i. q. λειποταξία. Hinc λειποταξίου δίκη, actio contra desertorem militiae.

λειποτάξιος, ὁ, i. q. λειποτάκτης, dub.

λειποτονέω, (τόνος) quem intentio deficit, non tentus.

λείπουρος, ον, (οὐρά) cauda destitutus.

λειποψυχέω, f. ήσω, (ψυχή) animo linquor, animo deficior, examinor, deliquium patior.

λειποψυχία, ας, ἡ, animi defectio.

λειπόψυχος, ον, (ψυχή) qui animi deliquium patitur.

λειποψυχώδης, ες, qualis est, qui deliquium animi patitur.

λειπυρία, ἡ, vel λειπυρίας πυρετός, ὁ, (λείπω, πῦρ) i. q. λειποπυρίας.

λειπυρικός, ή, όν, et λειπυριώδης, ες, febri λειπυρίᾳ laborans.

λείπω, f. ψω, aor. 2. ἔλιπον, aor. 1. ἔλειψα ap. seriores, pf. λέλοιπα, pf. pass. λέλειμμαι, linquo, relinquo, desero: relinquo alicui aliquid: desum, deficio, absum. Pass. et Med. relinquor, destituor, supersum: superor, sum minor s. posterior s. inferior, vincor: careo, τινός. Perf. intr. λέλοιπε, periit, evanuit, Od. 14, 134. 213.

λειπωδίν, ῖνος, (ὠδίν) dolores partus relinquens, Suid.

λείρινος, ίνη, ινον, (λείριον) liliaceus, e liliis factus. 2) lilio similis. 3) floridus, mollis, delicatus, formosus.

λειριοειδής, ές, lilio similis.

λειριόεις, όεσσα, όεν, liliaceus, it. candidus. 2) floridus. 3) suavis. 4) tener.

λείριον, ου, τό, lilium. 2) flos narcissi. 3) flos quilibet.

λείριος, ον, i. q. λειριόεις.

λειριώδης, ες, i. q. λειριοειδής.

λειρός, ρά, ρόν, (λεῖος) gracilis, mollis: item pallidus, Hesych.

λειρόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) qui placido et miti adspectu est.

λειστός, ή, όν, (λείζομαι) Ion. et poet. p. ληϊστός, Il. 9, 408.

λεῖτος, ον, vel λήϊτος, et λήϊτος, λῆτος, et λαῖτος, λάϊτος, (λαός, λεώς) publicus, popularis.

λειτουργέω, f. ήσω, (λειτουργός) publicum munus obeo, inprimis, sumtibus in rempublicam faciendis, deinde 2) tropice, reipublicae, quocunque modo, vita moderate et innoxia, liberis procreandis etc. prosum. 3) sacris operor in N. T. 4) apud Scriptores Eccl. munere ecclesiastico fungor, inprimis, sacram eucharistiam administro.

λειτούργημα, ατος, τό, ministerium sacrum et ecclesiasticum. 2) tributi, militiae praestatio. A praec.

λειτουργησία, ἡ, i. q. λειτουργία.

λειτουργία, ας, ἡ, (λειτουργός) ministerium s. munus publicum. 2) ministerium quodvis, officium, humanitas. 3) quodvis sacerdotum opus in sacris publicis. 4) administratio S. Eucharistiae.

λειτουργικός, ή, όν, ministratorius, ad ministerium pertinens. 3) sacerdotalis. A praec.

λειτουργός, όν, (λεῖτος, λεῖτος, ἔργον) qui munus publicum obit, vel praestat. 2) minister ecclesiae.

λειφαιμέω, sanguine destituor, exsanguis et pallidus reddor. A seq.

λειφαιμος, ον, (λείπω, αἷμα) cui sanguis deficit, pallidus et exsanguis.

λειχάζω, i. q. λείχω, lambo. 2) fello.

λειχήν, ῆνος, ὁ, lichen, impetigo, summae cutis asperitas, cum leni pruritu. 2) callus in equorum genibus. 3) herbae species, lichenas sanans. Hinc

λειχηνιάω, impetigine laboro. A pr.

λείχω, f. ξω, lambo, lingo. Part. perf. λελειχμότες, Hes. Th. 826.

λειψανδρία, ας, ἡ, v. λειπανδρία.

λειψανολόγος, ον, (λείψανον, λέγω) reliquias colligens.

λείψανον, τό, (λείπω) quod relictum est, reliquiae.

λεῖψις, εως, ἡ, (λείπω) relictio. 2) penuria.

λειψιφαής, ές, (λεῖψις, φάος) cujus lumen deficit, item λειψίφωτος.

λειψόθριξ, τρῖχος, (θρίξ) quem capilli deficiunt, calvus.

λειψοσέληνος, ον, (σελήνη) qui est vel accidit luna silente.

λειψυδρέω, (λείψυδρος) aquae penuriae laboro.

λειψυδρία, ἡ, aquae defectus, aquae penuria.

λειψύδριον, τό, regio aqua destituta prope Parnesum Atticae montem.

λείψυδρος, ον, (λείπω, ὕδωρ) aquae penuria laborans.

λειώδης, ες, (λεῖος) laevis, planus.

λείωμα, ατος, τό, (λειόω) laevitas. 2) quod friando in pulverem redactum est.

λειών, ὁ, poet. p. λέων.

λείως, adv. a λεῖος, q. v.

λείωσις, εως, ἡ, (λειόω) laevigatio.

λεκάλλεος, ὁ, patinarius, ciborum delicatorum appetens: quasi λεκανόφιλος, ap. Lucian. in Lexiph. Sed est f. l. pro λεκαλλίος.

λεκανίσκιον, ου, τό, patella. Dim. a seq.

λεκάνη, ης, ἡ, Dor. λακάνη, (λέκος) pelvis, catinus, patina.

λεκανίδιον, ου, τό, i. q. seq.

λεκάνιον, ου, τό, patella, parva pelvis, catinulus. Dimin. a λεκάνη. (ᾰ)

λεκανίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

λεκανίσκη, ης, ἡ, idem et ab eod.

λεκανομαντεία, ας, ἡ, divinatio e pelvi.

λεκανόμαντις, εως, ὁ, ἡ, e pelvi divinans.

λεκανοσκοπία, ἡ, (σκοπέω) pelvis inspectio divinandi caussa.

λεκάριον, τό, Dimin. a λέκος, parva pelvis.

λεκιθίτης, ου, ὁ, (λέκιθος) qui e vitello est, s. in quo vitelli sunt. 2) panis pisinus.

λεκιθολαχανόπωλις, ιδος, ἡ, femina pisa et olera vendens. Vox comica.

λεκιθοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) qui pisa vendit.

λεκιθόπωλις, ιδος, ἡ, fem. a praec.

λέκιθος, ου, ἡ, vitellus. 2) ὁ λέκιθος, pisum. 3) lens, cui cortex detracta. 4) pulmentum e leguminum farina.

λεκιθώδης, ες, luteus, croceus, colorem vitelli referens. 2) a farina leguminum confectus. A praec.

λεκίς, ίδος, ἡ, (λεκός) parva scutella.

λεκίσκιον, ου, τό, idem. A seq.

λεκίσκος, ου, ὁ, idem. A seq.

λεκός, οῦ, vel λέκος, εος, τό, patina, scutella, pelvis. Hesych. Pollux.

λεκτέος, έα, έον, adj. verb. a λέγω, dicendus. Hinc λεκτέον, dicendum est.

λέκροι, οἱ, i. q. λίκροι, q. v.

λέκτης, ου, ὁ, (λέγω) orator.

λεκτικός, ή, όν, dicendi peritus, disertus, eloquens, dicax. 2) orationi et sermoni accommodatus.

λεκτικῶς, adv. proprie, vi vocis.

λέκτο, 3 sing. aor. syncop. med. a λέγω, Od.

λεκτός, ή, όν, (λέγω) collectus, delectus, electus. 2) dictus, dicendus, qui dici potest, qui in dictis s. verbis consistit.

λέκτριος, ον, (λέκτρον) qui propter morbum in lecto cubat.

λεκτρίτης, ου, ὁ, θρόνος, sella, exedra.

λέκτρον, ου, τό, (λέγω) lectus, cubile. 2) lectus genialis, conjugium. λέκτρονδε, adv. ad lectum.

λεκτροχαρής, ές, (χαίρω) concubitu gaudens.

λελαβέσθαι, inf. aor. med. cum redupl. Epica a λαμβάνω, Od. 4. 388.

λελάθη, 3 aor. c. redupl. Epica a λανθάνω.

λέλακα, perf. a λάσκω.

λελάκοντο, 3 pl. aor. 2. med. c. redupl. Ep. a λάσκω. (ᾰ)

λελακυῖα, fem. part. perf. Ep. a λάσκω, Od. 12, 85.

λέλασμαι, perf. pass. a λανθάνω, Att.

λελάχητε, λελάχωσι, 2 et 3 plur. aor. c. redupl. Epica a λαγχάνω, participem reddo, Il.

λέλειμμαι, perf. pass. a λείπω.

λελειχμότες, irr. part. perf. a λείχω, vel λιχμάω, Hes. Th. 826.

λέληθα, pf. a λανθάνω.

λεληθότως, adv. part. pf. a λανθάνω, latenter, clam, furtim.

λέληκα, perf. Ion. et Ep. a λάσκω, Hes. ap. 209.

λέλημμαι, perf. pass. poet. p. εἴλημμαι a λαμβάνω, Eur.

λέλησμαι, perf. pass. Ion. et Ep. a λανθάνω.

λελίημαι, perf. Ep. p. λελίλημαι a λιλαίομαι, (*λάω) cupidus sum, appeto. Hinc Homerus usurpat part. λελιημένος, cupidus, vehemens. - Ap. Rh. 3, 1158. habet 3 sing. plqpf. λελίητο. (ῑ)

λελειμμένος, part. perf. pass. a λείπω.

λέλογχα, perf. a λαγχάνω, Od. 11, 304.

λέλοιπα, perf. a λείπω.

λελογισμένως, adv. prudenter, caute. A λελογισμένος, partic. perf. pass. a λογίζομαι.

λελύμασμαι, perf. pass. a λυμαίνομαι. (ῡ)

λελυμένως, adv. leniter, lente, remisse, laxe. A λελυμένος, partic. perf. pass. a λύω.

λελῦτο, 3 sing. opt. perf. pass. Ep. p. λελύοιντο a λύω, Od. 18. 231.

λεμβάδιον, ου, τό, Dimin. a λέμβος.

λεμβάρχος, ου, ὁ, gubernator lembi, qui praeest lembo.

λέμβος, ου, ὁ, lembus, parvum navigium. Ap. seriores λέμβος, εος, τό.

λεμβώδης, ες, lembo similis.

λέμμα, ατος, τό, (λέπω) cortex, liber. 2) cortex nondum detractus. 3) tunica plantae leguminis et similium. 4) tegmen.

λέμφος, ου, ὁ, Attice, mucosus, h. e. stolidus, demens.

λεμφώδης, ες, mucosus.

λέντιον, ου, τό, linteum. Vox lat. item λίντιον.

λεξείω, dicturio. Desiderat. a λέγω.

λεξίδιον, vel λεξείδιον, ου, τό, vocula,

verbum exquisitius. Dimin. a λέξις.

λεξιθήρας, ου, ὁ, (λέξις, θήρα) vocabulorum exquisitiorum captator, sophista.

λεξιθηρέω, verba aucupor, et capto.

λεξιθηρία, ας, ἡ, verborum elegantiorum captatio.

λεξικογράφος, ου, ὁ, Lexici scriptor. (ᾰ)

λεξικός, ή, όν, (λέξις) vocabula deinceps posita explicans. Hinc ἡ λεξική, ῆς, sc. τέχνη ars vocabulorum rationem reddens, et τὸ λεξικόν, οῦ, sc. βιβλίον, liber, in quo vocabula deinceps posita explicantur, Lexicon, vocabularium.

λέξις, εως, ἡ, (λέγω) dictio, elocutio, oratio, sermo, stilus. 2) vocabulum, verbum.

λεοντάγχωνος, ὁ, ἡ, (λέων, ἄγχω) leonem angendo perimens, dub. lect.

λεοντέη, ης, et contr. λεοντῆ, ῆς, ἡ, (λέων) sc. δορά, pellis leonina, exuviae leonis.

λεόντειος, εία, ειον, vel λεόντειος, ον, (λέων) leoninus, qui leonis est, qualis leonis est.

λεόντεος, α, ον, idem ab eod.

λεοντηδόν, adv. more leonino.

λεοντικαῖος, αία, αῖον, leoninus.

λεοντιδεύς, έως, ὁ, pl. λεοντιδεῖς, leonis catuli.

λεοντική, ῆς, ἡ, leontice, herba.

λεόντιος, ία, ιον, leonians.

λεοντίσκος, ου, ὁ, parvus leo. Dimin. a λέων.

λεοντοβότος, ον, (βόσκω) leones alens.

λεοντόβορος, ον, (βόσκω) a leonibus depastus.

λεοντοδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) leones domans, leonis domitor. (⏑–⏑⏑–)

λεοντοδερής, ές, (δέρος) pellis leoninae colorem imitans.

λεοντόδιφρος, ον, (δίφρος) qui curru a leonibus tracto vehitur.

λεοντοειδής, ές, leoni similis.

λεοντόθυμος, ον, (θυμός) leoninu, id est, forti animo praeditus.

λεοντοκέφαλος, ον, (κεφαλή) caput leonis habens.

λεοντοκόμος, ον, (κομέω) leonum curator.

λεοντομιγής, ές, (μίγνυμι) leonis mixtione genitus, ut λεοντομιγεῖς κύνες, canes, canum et leonum coitu geniti.

λεοντόπαρδος, ου, (πάρδος) leopardus.

λεοντοπέταλον, ου, τό, leontopetalum, herba.

λεοντοπίθηκος, ὁ, (πίθηκος) simius leoninus.

λεοντοπόδιον, ου, τό, (πούς) leontopodium, pes leonis.

λεοντόπους, ποδος, (πούς) leonis pedes habens.

λεοντοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) leonis faciem habens.

λεοντοτροφία, ἡ, (τρέφω) leonis nutritio.

λεοντοῦχος, ου, (ἔχω) leones nutriens.

λεοντοφόνος, ον, (φονεύω) leonum interfector. λεοντόφονος, a leone occisus.

λεοντοφόρος, ον, (φέρω) leonem ferens.

λεοντοφυής, ές, (φύω) e leone natus. 2) (φυή) naturam leonis habens.

λεοντόχλαινος, ον, (χλαῖνα) pelle leonina indutus.

λεοντόχορτος, ον, (χόρτος) a leone comesus.

λεοντόψυχος, ον, (ψυχή) fortissimus.

λεοντώδης, ες, (λέων) leoninus, leoni similis, qualis est leonum.

λεοντωδῶς, adv. more leonino.

λεόπαρδος, ὁ, (πάρδος) leopardus.

λεπαργός, όν, i. q. λευκεργός.

λεπαδίζομαι, (λεπάς) ostrea capio.

λεπαδνιστήρ, ῆρος, ὁ, extrema pars λεπάδνου.

λέπαδνον, ου, τό, pl. τὰ λέπαδνα, (λέπω) lora lata, quibus equi collum ad jugum religatur, antilena.

λεπαῖος, αία, αῖον, (λέπας) montanus, arduus, praeruptus, asper. 2) corticibus abundans.

λέπαμνον, τό, ap. seriores i. q. λέπαδνον.

λέπαργος, ον, (λέπος, ἀργός) albus, albo cortice praeditus, albam pellem habens, Theocr.

λέπας, τό, (λέπω) rupes, mons, jugum, promontorium.

λεπάς, άδος, ἡ, ostrea nata in petra.

λεπαστή, ῆς, ἡ, (λέπας) genus poculi, conchae formam habens. Athen.

λεπαστίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

λέπαστρον, ου, τό, vas piscatorium.

λεπίδιον, ου, τό, parvus cortex. 2) parva squama. 3) lanceicula. *Dim.* a λεπίς. (ῐ)

λεπιδοειδής, ές, (λεπίς, εἶδος) squamae formam habens.

λεπιδόχαλκος, ου, aeris squama.

λεπιδόω, (λεπίς) squamis tego. 2) in squamas muto, τὰ ὀστέα λεπιδοῦται, ossa exarescunt et squamarum in modum minuuntur.

λεπιδωτός, ή, όν, (λεπιδόω) squamatus, squameus, squamosus. 2) piscis quidam.

λεπίζω, f. ίσω, (λέπος) decorticeo, putamen, vel squamam detraho. 2) pellem detraho.

λέπιον, τό, Dimin. a λεπίς, parva squama.

λεπίς, ίδος, ἡ, (λέπος) cortex, liber. 2) squama. 3) lamina.

λέπισμα, ατος, τό, (λεπίζω) cortex detractus. 2) decorticatio.

λέπορις, ὁ, Aeol. p. λαγώς, unde Latinum lepus.

λέπος, εος, τό, (λέπω) cortex, liber, qui detrahitur 2) cortex plantam aut legumen ambiens, siliqua. 3) squama piscis.

λέπρα, ας, ἡ, (λεπρός) lepra, vitiligo, asperitas cutis profundior cum pruritu, eam in squamas resolvens.

λεπράς, άδος, ἡ, fem. poet. a λεπρός, aspera, Theocr. 1, 40. 2) Subst. i. q. λέπρα.

λεπράω, (λέπρα) scaber fio, scaber sum: lepra laboro.

λεπριάω, idem et ab eod.

λεπρικός, ή, όν, ad lepram pertinens. 2) leprae medens.

λεπρός, ά, όν, (λέπω, λέπος) scaber, asper. 2) leprosus, cujus cutis quasi in squamulas asperas resolvitur. Hinc τὸ λεπρόν, οῦ, lepra.

λεπρόω, f. ώσω, scabrum reddo, velut squamulis obduco. Hinc λεπρόομαι, lepra laboro.

λεπρύνω, λεπρύνομαι, idem.

λεπρώδης, ες, leprosus, scaber.

λεπτάκινος, ή, όν, *poet.* p. λεπταλέος.

λεπταλέος, έα, έον, (λεπτός) tenuis, minutulus, minusculus: gracilis: macilentus.

λεπτεπίλεπτος, ον, valde gracilis, Nicarch. ep. 16, 2.

λεπτηγορέω, f. ήσω, (ἀγορεύω) minutissima quaeque recenseo.

λεπτηκής, ές, (ἀκή) tenuiter acutus.

λεπτίζω, extenuo, attenuo, i. q. λεπτύνω.

λεπτίς, ίδος, ἡ, hordei genus, ab exilitate nomen adeptum.

λεπτοβαθής, ές, (βάθος) mediocriter profundus.

λεπτόβλαστος, ον, (βλαστάνω, βλαστός) tenuia germina edens.

λεπτοβόης, ου, ὁ, (βοή) exilem et gracilem vocem habens.

λεπτόβυρσος, ον, (βύρσα) tenuem pellem habens.

λεπτόγαιος, ον, (γαῖα) cujus solum tenue et non pingue est.

λεπτόγειος, ον, (γέα) idem.

λεπτόγεως, ων, idem. τὸ λεπτόγεων, tenuitas, sterilitas soli.

λεπτογνώμων, ον, (γνώμη) acutus, subtilis.

λεπτόγραμμος, ον, (γράμμα) minutis literis seu lineis constans.

λεπτογράφος, ον, (γράφω) tenuiter, subtiliter scribens. (ᾰ)

λεπτόγραφος, ον, (γράφω) minutis et exiguis literis descriptus.

λεπτοδέρματος, ον, (δέρμα) tenuem pellem seu cutem habens.

λεπτόδερμος, ον, i. q. λεπτοδέρματος.

λεπτοδερμία, ας, ἡ, corii tenuitas.

λεπτόδομος, ον, (δέμω) tenuiter aedificatus; e tenui materia structus.

λεπτοεπέω, (εἰπεῖν) i. q. λεπτολογέω, subtiliter dissero, minutissima quaeque tracto, dub.

λεπτόθριξ, τρῐχος, (θρίξ) qui tenui pilo s. capillo est.

λεπτόθριος, ον, (θρῖον) tenuia habens folia. (Nicander iota corripit.)

λεπτόϊνος, ον, (ἴς, ἶνος) tenues nervos seu exiles fibras habens. (ῐ)

λεπτοκάλαμος, ον, (κάλαμος) tenui arundine constans. (ᾰ)

λεπτόκαρπος, ον, (καρπός) cujus fructus tenuis est.

λεπτοκάρυον, ου, τό, (κάρυον) nux avellana.

λεπτόκαρφος, ον, (κάρφος) festucam seu surculum tenuem habens.

λεπτόκαυλος, ον, (καυλός) qui tenuem caulem, s. scapum habet.

λεπτόκνημος, ον, (κνήμη) exiles tibias, ac suras, s. crura exilia habens.

λεπτοκοπέω, f. ήσω, (κόπτω) minutatim concido, seu contundo, comminuo

λεπτολέσχης, ες, (λέσχη) i. q. λεπτολόγος. Unde

λεπτολεσχία, ἡ, i. q. λεπτολογία.

λεπτολογέω, f. ήσω, (λεπτολόγος) minuta et subtilia disputo, subtilius de re levi dissero, curiosius expono.

λεπτολόγημα, ατος, τό, i. q. seq.

λεπτολογία, ας, ἡ, subtilior de rebus tenuibus disputatio.

λεπτολογιστής, οῦ, ὁ, nimis subtilis argutator.

λεπτολόγος, ον, (λεπτός, λέγω) qui nimis subtiliter disserit. item de rebus minutis. 2) argutus. 3) accuratus.

λεπτομέρεια, ας, ἡ, tenuitas partium, subtilitas.

λεπτομερής, ές, (μέρος) tenues et exiles partes habens, tenuis, exilis, minutus. 2) obscurus et vix in sensum oculorum cadens.

λεπτομεριμνία, ἡ, nimis anxia cura.

λεπτομέριμνος, ον, (μέριμνα) scrupulo-

σιη, anxius, in minutiis diligens.

λεπτομερῶς, *adv.* (λεπτομερής) minutim, subtiliter, excutiendo et consectando minutissima quaeque.

λεπτόμητις, εως, ἡ, (μῆτις) prudens consilium. 2) animus cordatus.

λεπτόμιτος, ον, (μίτος) tenui licio s. filo textus.

λεπτομυθέω, f. ήσω, subtiliter dissero, argutor.

λεπτὸν, οῦ, τό, sc. νόμισμα, minutus nummus, octava pars oboli.

λεπτόνευρος, ον, (νεῦρον) tenues nervos habens.

λεπτόνητος, ον, (νέω) subtiliter netus, e stamine subtili textus.

λεπτόπηνος, ον, (πηνίον) tenuia stamina habens.

λεπτοποιέω, f. ήσω, extenuo, attenuo.

λεπτόπους, οδος, (πούς) tenues et graciles pedes habens.

λεπτόπυγος, ον, (πυγή) tenues et exiles habens nates.

λεπτόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) cui tenuis est radix.

λεπτόῤῥυτος, ον, (ῥέω) tenuiter fluens.

λεπτός, ή, όν, (λέπω) tenuis, subtilis: exiguus, parvus: gracilis, macer: rarus: acutus, ingeniosus, argutus.

λεπτόσαρκος, ον, (σάρξ) tenuem carnem habens, macilentus.

λεπτοσκελής, ές, (σκέλος) tenuia habens crura.

λεπτοσοφιστής, οῦ, ὁ, i. q. λεπτολογιστής.

λεπτοσπάθητος, ον, (σπαθάω) tenuiter textus. (ᾰ)

λεπτόσπερμος, ον, (σπέρμα) tenue semen habens.

λεπτόστομος, ον, (στόμα) tenue, angustum os habens.

λεπτοσύνη, ἡ, poet. p. λεπτότης. A sq.

λεπτόσυνος, η, ον, poet. p. λεπτός.

λεπτοσύνθετος, ον, (συντίθημι) e subtili materia factus, subtilis, mollis.

λεπτοσχιδής, ές, (σχίζω) tenuibus fissuris, diffissus, vel scissilis.

λεπτόσωμος, ον, (σῶμα) tenue corpus habens.

λεπτότης, ητος, ἡ, (λεπτός) tenuitas, subtilitas. 2) gracilitas, macies. 3) argutia, subtilitas ingenii.

λεπτοτομέω, f. ήσω, (τέμνω) in tenues partes seco.

λεπτοτράχηλος, ον, gracilem cervicem habens.

λεπτότρητος, ον, (τετραίνω) angusta foramina habens. Opp. εὐρύτρητος.

λεπτότριχος, ον, (θρίξ) tenues et raros capillos, s. pilos habens.

λεπτουργέω, f. ήσω, (λεπτουργός) subtilia opera conficio. 2) subtiliter partior, distinguo, exprimo, subtili ratione tracto.

λεπτουργής, ές, (ἔργον) subtili artificio factus.

λεπτουργία, ας, ἡ, opus subtile. A sq.

λεπτουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) subtilium operum artifex.

λεπτοϋφής, ές, (ὑφαίνω) subtiliter textus. (ῠ)

λεπτοφανής, ές, (φαίνομαι) tenuem speciem habens, tenuis.

λεπτόφλοιος, ον, (φλοιός) tenuem corticem habens.

λεπτοφυής, ές, (φύω) tenuis, exilis, subtilis.

λεπτόφυλλος, ον, (φύλλον) tenuia folia habens.

λεπτοφωνία, ας, ἡ, exilitas vocis, vox tenuis. A seq.

λεπτόφωνος, ον, (φωνή) tenuem et gracilem vocem habens.

λεπτόχειλος, ον, (χεῖλος) tenuia labra habens.

λεπτόχυλος, ον, qui tenuem habet succum, qui succi tenuis est.

λεπτόχρως, ωτος, (χρώς) tenui corpore praeditus.

λεπτόω, pass. λεπτόομαι, (λεπτός) macer fio, maereo, Gl. Vet.

λέπτυνις, ἡ, epith. Proserpinae Lycophr.

λέπτυνσις, εως, ἡ, (λεπτύνω) attenuatio, extenuatio.

λεπτυντικός, ή, όν, attenuandi vim habens, quod tenuem et gracilem reddit. A seq.

λεπτύνω, (λεπτός) attenuo, tenuem et gracilem reddo, minuo, extenuo. λεπτύνομαι, maeresco.

λεπτυσμός, οῦ, ὁ, idem quod λέπτυνσις.

λεπτῶς, adv. tenuiter: subtiliter. 2) accurate.

λεπύριον, ου, τό, parvus cortex, exiguum putamen, squamula. Dim. a λέπυρον. (υ‿–‿‿)

λεπυριόω, f. ώσω, decortico, gluma libero, paleam expurgo. A praec.

λεπυριώδης, ες, corticosus, squamosus.

λέπυρον, ου, τό, (λέπος) cortex, testa, putamen ovi.

λεπυρός, ρά, ρόν, (λέπος) corticosus, squamosus.

λεπυρόω, (λέπυρον) i. q. λεπυριόω.

λεπυρώδης, ες, i. q. λεπυριώδης.

λεπύχανον, ου, τό, (λέπυρον) gluma, folliculus, v. c. grani triticei, aut cepae etc. (‿–‿‿)

λέπω, f. ψω, (λέπος) decortico, delibro, putamen vel squamam detraho, desquamo.

λεπώδης, ες, (λέπος) squamosus.

Λέρνα, ἡ, Lerna, palus in Argolide. Proverbialiter Λέρνα κακῶν dicebatur de magna malorum multitudine. Hinc adj. Λερναῖος, αία, αῖον, Lernaeus.

Λεσβιάζω, άσω, (Λέσβιος) Lesbiorum mores obscenos imitor.

Λεσβιάς, άδος, ἡ, (Λέσβος) Lesbia. fellatrix, femina obscena.

Λεσβίζω, f. ίσω, idem quod Λεσβιάζω.

Λέσβιος, ία, ιον, Lesbius, ex insula Lesbo.

Λεσβίς, ίδος, ἡ, femina Lesbia. A seq.

Λέσβος, ου, ἡ, Lesbus, insula maris Aegei.

λεσπίς, ίδος, ἡ, i. q. ἐλεσπίς, ap. poetas Alex.

λεσχάζω, f. άσω, (λέσχη) garrio, blatero, sermocinor.

λεσχαίνω, idem et ab eod.

λεσχαῖος, αία, αῖον, garrulus: loquax. A seq.

λέσχη, ης, ἡ, sermocinatio, crebra confabulatio: colloquium. 2) futilis sermo. 3) sedes et locus, in quem homines de rebus philosophicis, s. quibuscumque collocuturi conveniebant.

λέσχημα, τό, confabulatio.

λεσχηνεία, ας, ἡ, (λεσχηνεύω) confabulatio. 2) loquacitas. 3) contumelia, convicium, injuria.

λεσχηνευτής, οῦ, ὁ, confabulator. 2) conviciator injuriosus, petulcus. A seq.

λεσχηνεύω, f. εύσω, (λέσχη) sermocinor, confabulor, garrio, τινί. Etiam in Med.

λεσχηνίτης, ου, ὁ, calumniator.

λεσχηνόριος, ου, ὁ, (λεσχήνωρ, λεσχαίνω) confabulator, cognomen Apollinis, quod, ipso lucente, seu interdiu, homines inter se confabulari solent. Quidam λεσχηνάριον, alii λεσχηκόριος, scribunt.

λεσχηνῶται, οἱ, (λεσχαίνω) discipuli, qui sermonibus praeceptoris intereunt.

λεσχηρῶ, confabulor, sermocinor, garrio. Hesych.

λέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) garrulus, sermocinator.

λεσχομάχη, ἡ, i. q. λογομαχία. A seq.

λεσχομάχος, ον, (λέσχη, μάχη) in confabulationibus pugnans.

λευγάλεος, έα, έον, (λοιγός, λοίγιος, λυγρός, lugeo, luctus) malus, miser, miserabilis, infelix, Hom.

λευγαλέως, adv. graviter, tristi animo.

λευκαίζω, (λευκός) rarior forma p. λευκαίνω.

λευκαία, ἡ, vel λευκέα, spartum, stipa tenacissima.

λευκαῖναι, αἱ, castaneae nuces, sic dictae a loco Idae montis Λευκαί, ap. Galen.

λευκαίνω, f. ανῶ, (λευκός) dealbo, candidum facio. λευκαίνομαι, dealbor, item albus s. candidus sum, albeo, candeo, candico.

λευκάκανθα, ἡ, (ἄκανθα) spina alba. (–‿–‿)

λευκάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, albas vittas habens.

λευκάλφιτος, ον, (ἄλφιτον) albam polentam s. farinam habens.

λευκάνθεμον, ου, τό, (ἄνθος) anthemidis species.

λευκανθής, ές, florem album habens.

λευκανθίζω, f. ίσω, candidum reddo, dealbo. 2) candidus sum, splendeo.

λευκανία, ας, ἡ, Ion. λευκανίη, ης, ἡ, guttur, gula, pro λαυκανία.

λευκανίηθεν, adv. e gula, e gutture.

λευκανίηνδε, adv. ad gulam. A pr.

λεύκανσις, εως, ἡ, (λευκαίνω) dealbatio.

λευκαντής, οῦ, ὁ, dealbator.

λευκαντικῶς, adv. candide, specie alba.

λευκάργιλλος, ον, vel λευκάργιλος, ον, (ἄργιλλος) ex argilla candida factus. 2) Subst. ἡ λευκάργιλλος, argilla candida.

λευκάς, άδος, fem. poet. a λευκός, pro λευκή. 2) Leucas herba. 3) Leucas rupes in litore Epiri, Od. 24: 11.

λευκασμός, οῦ, ὁ, (λευκαίνω) dealbatio: candor.

λεύκασπις, ιδος, (ἀσπίς) album clypeum habens.

λευκαυγής, ές, (αὐγή) candidus cum splendore.

λευκαχάτης, ου, ὁ, sc. λίθος, gemmae species, achates albus. (–‿––)

λευκέα, ἡ, λευκαία.

λευκερινεός, οῦ, ἡ, (ἐρινεός) caprificus alba, ficus species.

λευκέρυθρος, ον, (ἐρυθρός) ex albo et rubro mixtus.

λευκερωδιός, ου, ὁ, ardea alba, ardeola.

λεύκη, ης, ἡ, (λευκός) populus alba. 2) spartum. 3) vitiligo alba.

λευκηπατίας, ου, ὁ, vel λευχηπατίας, (ἧπαρ) pallidus a vitio quodam hepatis. 2) timidus.

λευκήπειρος, ον, (ἤπειρος) candidum solum habens.

λευκήρετμος, ον, sc. ναῦς, (ἐρετμός) na-

vis albos remos habens.

λευκήρης, ες, (ἄρω) albus.

λεύκινος, ίνη, ινον, (λεύκη) populeus. item sparteus σχοινία λεύκινα.

λεύκιππος, ον, (ἵππος) qui candidos equos habet.

λευκίσκος, ου, ὁ, (λευκός) piscis e mugilum genere, paullo tamen candidior at minus capitatus.

λευκίτης, ου, ὁ, fem. λευκῖτις, ιδος, i. q. λευκός, candidus; apud Theocritum hircus dicitur λευκίτας, Dor. a colore.

λευκοβράχιων, ον, (βραχίων) candida brachia habens. (ῑ)

λευκόγαιος, ον, (γαῖα, γῆ) cujus terra alba est. λευκογαία, gemmae species.

λευκόγειος, ον, vel Attice λευκόγεως, ων, idem et ex eod.

λευκογραφέω, f. ήσω, (γράφω) colore albo depingo.

λευκογραφίς, ίδος, ἡ, leucographis, genus lapidis.

λευκοδερμάτος, ον, (δέρμα) alba pelle amictus.

λευκοδίφθερος, ον, (διφθέρα) albis pellibus s. rhenonibus indutus.

λευκόδους, δοντος, (ὀδούς) candidis dentibus praeditus.

λευκοείμων, ον, (εἷμα) candidatus. cf. λευχείμων.

Λευκοθέα, ας, ἡ, Leucothea, Albonea mater, Matuta, Ino. Λευκοθέαι, Nereides.

λευκόθριξ, τρίχος, (θρίξ) qui candidos habet capillos, cui nivei sunt pili.

λευκοθώραξ, ᾶκος, (θώραξ) candide loricatus, alba lorica indutus.

λευκοΐνος, η, ον, e leucoio factus. (ῐ) A seq.

λευκόϊον, τό, i. q. λευκὸν ἴον, viola alba, leucoium.

λευκόκαρπος, ον, (καρπός) albos fructus proferens.

λευκόκαυλος, ον, (καυλός) cujus caulis est albus.

λευκοκέρατες, αἱ, (κέρας) βοῦς, boves alba cornua habentes.

λευκοκέφαλος, ον, (κεφαλή) candidum caput habens.

λευκόκομος, ον, (κόμη) cui candida est coma.

λευκοκράμβη, ἡ, (κράμβη) crambe alba.

λευκόκρεως, ων, (κρέας) cujus caro est alba.

λευκόκῦμα, ατος, τό, albicans fluctus.

λευκοκύμων, ον, (κῦμα) album spumam ejiciens, alba spuma oppletus. (ῡ)

λευκολίθος, ον, ex albo lapide factus.

λευκόλινον, ου, τό, linum album.

λευκολόφας, ὁ, idem quod seq.

λευκόλοφος, ον, (λόφος) albam cristam habens.

λευκομαινίς, ίδος, ἡ, maena candida, piscis.

λευκόμαλλος, ον, (μαλλός) candidum vellus, s. albam lanam habens.

λευκομελάς, αινα, αν, e nigro et albo mixtus.

λευκομέτωπος, ον, (μέτωπον) candidam habens frontem. 2) candidus.

λευκομφάλιος, ον, (ὀμφαλός) album umbilicum habens, συκῆ, Theophr.

λευκόνοτος, ου, ὁ, (νότος) purus et candidus, i. e. siccus notus s. auster, qui imbribus caret.

λευκοόπωρος, ον, (ὀπώρα) albescentes s. flavescentes fructus ferens, Epith. arboris.

λευκοπάρειος, ον, Ion. λευκοπάρηιος, (παρειά) candidas genas habens. (ᾱ)

λευκοπάρυφος, ον, (παρυφή) cujus vestis album limbum, aut albos clavos habet.

λευκόπεπλος, ον, (πέπλος) alba veste indutus.

λευκοπέταλος, ον, (πέταλον) epith. gemmae, quae candorem nivis ex auro distinguit, Plin.

λευκοπέτρα, ἡ, et λευκόπετρον, τό, (πέτρα) rupes nuda a gramine, arboribus. etc.

λευκόπηχυς, εως, (πῆχυς) candidos habens cubitos.

λευκόπλευρος, ον, (πλευρά) alba latera habens.

λευκοπληθὴς ἐκκλησία, (πλῆθος) concio albis, i. e mulieribus plena, Arist.

λευκοποίκιλος, ον, (ποικίλος) albas maculas, vel strias etc. habens.

λευκόπους, οδος, (πούς) albos habens pedes.

λευκόπρωκτος, ον, album habens podicem, i. e. mollis.

λευκόπτερος, ον, (πτερόν) albas alas, vel etiam alba vela habens.

λευκοπτέρυξ, ὔγος, (πτέρυξ) i. q. λευκόπτερος.

λευκόπῡγος, ον, (πυγή) i. q. λευκόπρωκτος.

λευκόπωλος, ον, (πῶλος) qui albis equis utitur.

λευκόπωρος, ον, vid. λευκοόπωρος.

λευκόροδον, ου, τό, rosa alba s. candida. Philox. λευκόροδον, ligustrum, saliunca.

λευκός, ή, όν, albus, candidus: limpidus: dilucidus, perspicuus: faustus, felix: jucundus: serenus: pinguis: mollis, ignavus: stupidus, tardus: integer, purus.

λευκόσαρκος, ον, (σάρξ) candidam carnem habens.

λευκοστεφής, ές, (στέφω) alba lana velatus. epith. supplicis, aut εἰρεσιώνης.

λευκόστικτος, ον, (στίζω) albis maculis distinctus.

λευκόσφυρος, ον, (σφυρόν) candidos, pulcros habens pedes.

λευκοσώμάτος, ον, (σῶμα) albus, candidus.

λευκότης, ητος, ἡ, (λευκός) albor, candor, color albus.

λευκοτριχέω, (θρίξ) albos crines habeo.

λευκότροφος, ον, (τρέφω) albus, λευκότροφα μύρτα, Ar. Av. 1100.

λεύκουρος, ον, (οὐρά) albam caudam habens.

λευκουφής, ές, (ὑφή) alba textura constans: albus. (ῠ)

λευκοφαής, ές, (φάος) albus adspectu.

λευκόφαιος, ον, (φαιός) ex albo et fusco mixtus.

λευκοφανής, ές, (φαίνομαι) albus, albae speciei.

λευκόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) candidos seu albicantes oculos habens.

λευκοφλεγμάτίας, ου, ὁ, ut λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, hydrops, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam extollit.

λευκοφλεγμάτιάω, hydrope leucophlegmatia laboro.

λευκοφλεγματώδης, ες, laborans leucophlegmatia.

λευκόφλοιος, ον, (φλοιός) album corticem habens.

λευκοφορέω, f. ήσω, candida veste utor.

λευκοφόρος, ον, (φέρω) albam s. candidam vestem gerens. 2) albatus, candidatus.

λεύκοφρυς, υος, (ὀφρύς) candida habens supercilia.

λευκοχίτων, ωνος, (χιτών) candidam tunicam habens. (ῐ)

λευκόχροια, ας, ἡ, (χροιά) candidus et albus color.

λευκόχροος, ον, contr. λευκόχρους, (χρόα) albus, albicans.

λευκόχρυσος, ον, sc. λίθος, lapis aureus interveniente candida vena, Plin.

λευκόχρως, ωτος, (χρώς) qui candidam habet cutem. 2) candido corpore decorus.

λευκόψαρος, ον, (ψαρός) albicans in colorem cinereum.

λευκόω, f. ώσω, (λευκός) dealbo, album reddo. item, polio. λελευκωμένος, perf. pass. part. dealbatus, albo colore indutus.

λευκώλενος, ον, (ὠλένη) candidos habens lacertos. 2) formosus.

λεύκωμα, ατος, τό, (λευκόω) id ipsum, quod dealbatum est. 2) tabula albo colore inducta, quae proponitur, velut in proscriptione; unde tabula proscriptionis, album. 3) liber e tabulis gypsatis, qui et ipse album dicitur: unde 4) catalogi v. c. senatorum, equitum etc. 5) leges ipsae, edicta. 6) album ovi, albumen. 7) album oculorum, albugo, vitium oculorum.

λευκωμάτίζω, f. ίσω, dealbo. A praec.

λευκωμάτώδης, ες, albugine oculorum laborans.

λευκών, ωνος, ὁ, (λεύκη) populetum.

λευκώπης, ου, ὁ, (ὤψ) albus adspectu.

λευκωπίας, ου, ὁ, idem et ex eod.

λευκῶπις, ιδος, ἡ, fem. a λευκώπης.

λεύκωσις, εως, ἡ, (λευκόω) albugo, morbus oculorum. 2) dealbatio.

λευρός, ρά, ρόν, (λεῖος) laevis, politus, planus, aequus, latus, de loco.

λεύς, ὁ, Dor. p. λᾶς, lapis.

λεύσῐμος, ον, (λεύς, λεύω) lapidatorius. 2) funestus, capitalis. δίκη, actio, qua quis fit reus noxae, cujus poena lapidatio.

λευσμός, οῦ, ὁ, (λεύω) lapidatio.

λεύσσω, (λάω, γλαύσσω, λευκός, luceo) video, adspicio, contemplor, conspicio, c. acc. 2) splendeo, fulgeo. Fut. λεύσω et aor. ἔλευσα, si quis Graecus, saltem non Homerus usurpavit, cf. Butler not. crit. ad Aesch. Pers. 712. et meum Langeique commentar. ad eundem locum p. 231.

λευστήρ, ῆρος, ὁ, (λεύω) lapidator. 2) dignus, qui lapidetur, s. lapidibus obruatur. 3) qui mittitur jaculando sc. lapis, s. fit jaculanda, ut μόρος λευστήρ, Aesch.

λευστός, ή, όν, (λεύω) lapidatus, lapidibus obruendus.

λευστός, ή, όν, (λεύσσω) visus, visibilis.

λεύσω, fut. a λεύσσω, ubi vide.

λευχειμονέω, f. ήσω, albis induor. 2) laetitiam sermone cultuve prae me fero. A seq.

λευχείμων, ονος, ὁ, ἡ, (λευκός, εἷμα) candidatus, album vestem gestans.

λευχηπατίας, vide λευκηπατίας.

λεύω, f. εύσω, (λεύς, λᾶς) lapido, lapidibus obruo.

λεχαίνω, f. ανῶ, (λέχος) lectum s. concubitum appeto.

λεχαῖος, αία, αῖον, (λέχος) toris s. lectis castruendis aptus.

λεχεποίης, ου, ὁ, et λεχεποίη, ἡ, (λέχος, ποία) ferens herbas lectis idoneas, qui fertur per herbas lectis idoneas, Il. 2, 697. 4, 383. h. Ap. 224. Merc. 88.

λεχήρης, ες, (λέχος, ἄρω) lecto adfixus.

λεχήρια, τά, i. q. ἐνηλατα.

λέχος, εος, τό, (λέγω) lectus, cubile.

2) libitina. 3) lectus genialis: concubitus, coitus: nuptiae: uxor.

λέχοσδε, adv. lectum versus, ad lectum.

λέχριος, ία, ιον, (λέχρις) obliquus.

λέχρις, adv. oblique.

λέχω, praes. obsol. p. λέγω, cubare facio, unde derivatur partic. λελοχυῖα, i. q. λεχώ.

λεχώ, όος, contr. οῦς, ἡ, (λέχος) jacens in lecto, puerpera.

λεχωΐας, άδος, ἡ, i. q. λεχώ.

λεχώϊος, ον, (λεχώ) ad puerperium pertinens.

λεχωΐς, ίδος, ἡ, puerpera.

λεώβατος, ου, ἡ, sc. ὁδός, (λεώς, βαίνω) via publica et vehicularis.

λεώδης, ες, (λεώς) vulgaris.

λεωκόρητος, ον, (κορέω) una cum universo populo expulsus.

λεωλεθρία, ἡ, pernicies populi. A seq.

λεώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) cum universo populo deletus, penitus deletus.

λεωλογέω, (λεώς, λέγω) populum percenseo.

λέων, οντος, ὁ, leo: metaph. pernicies, Il. 21, 483. 2) piscis quidam. 3) serpens quidam. 4) astrum zodiaci. 5) morbus quidam, qui et elephantiasis. 6) saltatio quaedam. 7) οἱ λέοντες, qui sacris mithrae initiati sunt.

λεωπάτητος, ον, (λεώς, πατέω) a populo calcatus.

λεωπέτρα, vel λειοπέτρα, ας, ἡ, (λεῖος, πέτρα) petra plana et laevis, et nuda.

λεωπετρία, ας, ἡ, idem et ex iisd. LXX.

λεωργός, όν, (λεώς, ἔργον) qui adversus populum aliquid inpr. mali facit, temerarius, audax, Aesch. Pr. 5. Archil. fr. 1. Xen. Mem. 1, 3, 9. (Male in Aeschyli l. l. quidam interpretantur hominum fabricator.)

λεώς, ώ, ὁ, Att. p. λαός, populus.

λέως, adv. Ion. pro λίαν, valde, vehementer.

λεωσφέτερος, ον, (λεώς, σφέτερος) quem suae civitatis jura donant, civemque faciunt, quem aliqui suum a suo populo, i. e. civem faciunt. Hdt. 9, 35.

λεωφόρος, ον, (φέρω) populum ferens: ἡ λ. sc. ὁδός, via publica, via regia.

λήγω, f. ξω, cessare s. desinere facio, λήγειν μένος, iram exstinguere, Il. λήγειν τινά τινος, facere ut aliquis absistat ab aliqua re, ut χεῖρας φόνοιο, revocare a caede, Od. 22, 63. 2) cesso, desino, finem facio. Construitur vel c. part. οὐ λήξω ἐναρίζων, non finem faciam caedendi, Il. 9, 224. vel c. gen. χόλοιο, φόνοιο, ἔριδος, Hom.

λήδανον, ου, τό, pingue illud resinosum quod a λήδῳ colligebatur in Arabia. it. λάδανον.

λήδαιος, ὁ, i. q. λῆδος, ὁ.

ληδάριον, τό, Dim. a λῆδος, τό. (ᾰ)

λήδιον s. ληδίον, τό, Dim. a λῆδος, τό.

λῆδον, τό, i. q. λῆδος, ὁ, Theocr. 21, 10.

λῆδος, ὁ, cistus Creticus, frutex ex quo colligebatur gummi s. λήδανον, Dioscor. 1, 128.

λῆδος, εος, τό, (vel λῆδος sine iota subscripto) vestis panni rari et detriti.

ληθαῖος, et ληθαῖος, αία, αῖον, (λήθη) lethaeus, obliviosus, oblivionem inducens.

ληθάνεμος, ον, i. q. λαθάνεμος. (ᾰ)

ληθάνω, (λήθω) oblivisci facio, τινά τινος, Od. 7, 221.

ληθαργέω, (λήθαργος) obliviscor.

ληθαργία, ας, ἡ, lethargus, veternus.

ληθαργίζω, f. ίσω, veterno laboro, dormiendi necessitate sum oppressus.

ληθαργικός, ή, όν, (λήθαργος) veterno laborans, lethargicus, veternosus.

λήθαργος, ον, (λήθη) immemor, obliviosus, c. gen. 2) malignus, malitiosus. 3) Subst. ὁ λήθαργος, item λαίθαργος, lethargus, veternus.

ληθεδανός, ή, όν, oblivionem inducens.

ληθεδών, όνος, ἡ, oblivio, memoria abolita, *poet.* p. λήθη.

λήθη, ας, ἡ, (λήθω, λήθομαι) oblivio, memoria abolita.

ληθήμων, ον, i. q. λήθαργος.

ληθικός, ή, όν, oblivionem inducens.

λήθιος, ον, i. q. ληθικός. 2) i. q. λαθραῖος, clandestinus.

ληθομέριμνος, ον, (μέριμνα) curarum oblivionem inducens.

λῆθος, τό, (λήθομαι) i. q. λήθη, oblivio.

ληθοσύνη, ης, ἡ, oblivio.

ληθότης, ητος, ἡ, oblivio.

λήθω, med. λήθομαι, i. q. λανθάνω, λανθάνομαι. Homerus saepe, Attici rarissime hac forma utuntur.

ληθώδης, ες, (λήθη) obliviosus.

ληϊάνειρα, ἡ, (ληΐς, ἀνήρ) viros capiens, injiciens viris amorem, epith. Veneris. (ᾰ)

ληϊάς, άδος, ἡ, fem. poet. a ληΐδιος, captiva, Il. 20, 193. (ῑ)

ληϊβότειρα, ας, ἡ, qui segetes depascit, et arva vastat. Fem. a seq.

ληϊβοτήρ, ῆρος, ὁ, (ληΐς, βόσκω) qui segetem depascit. (ῑ)

ληϊβότης, οῦ, ὁ, i. q. ληϊβοτήρ.

ληΐδάριον, ου, τό, vestis vilis. Dim. a λῆδος. cf. ληδάριον.

ληΐδιον, τό, poet. p. ληδίον, Dim. a λῆδος, τό.

ληΐδιος, ία, ιον, (ληΐς) praedando captus.

ληΐζομαι, f. ίσομαι, (ληΐς) praedam capio, captivum abduco: vi capio, devasto, populor: c. gen. spolio aliquem aliqua re. 2) nanciscor, sortior. Activum ληΐζω legitur ap. Thuc. 4, 41. ex rec. Bekkeri.

ληΐη, ἡ, Ion. p. λεία, Hdt.

ληϊνόμος, ον, (λήϊον, νέμω) in agro habitans.

λήϊον, τό, Dor. λαῖον, seges: arvum segete consitum, campus segetum. (ῑ)

ληΐς, ΐδος, ἡ, Ion. et Ep. p. λεία, praeda; etiam de rebus in praeda acceptis, unde ληΐδες, captivi. 2) magna pecoris copia et amplae opes. 3) fem. adj. i. q. ληϊάς. (ῑ)

ληϊστήρ, ῆρος, ὁ, (ληΐζομαι) praedo, praedator, latro. *Att.* ληστήρ.

ληϊστής, οῦ, ὁ, i. q. ληϊστήρ, *Att.* ληστής.

ληϊστός, ή, όν, praedando captus. 2) qui praedando capi seu adquiri potest.

ληϊστοσάλπιγγες, (ληϊστής, σάλπιγξ) dicti sunt Tyrrheni, quod praedones essent et primi tubas invenissent. Hesych.

ληϊστύς, ύος, ἡ, praedatio, direptio.

ληΐστωρ, ορος, ὁ, (ληΐζω) praedo, praedator. 2) praedatorius; furtivus.

ληΐτις, ιδος, ἡ, (ληΐς) praedatrix, epith. Minervae, Il. 10, 460. 2) pass. i. q. ληϊάς.

ληϊτοάρχης, ου, ὁ, i. q. ληΐταρχος.

λήϊτον, ου, τό, i. q. δημόσιον, locus publicus, ubi magistratus conveniunt, curia, Hdt. 7, 197.

λήϊτος, η, ον, contr. λῆτος, vel λῆτος (λεώς, λαός) popularis, publicus. ἡ ληΐτη, sc. ἱέρεια, sacerdos publica. (ῑ)

ληϊτουργέω, ληϊτουργός, formae antiquae pro λειτουργέω, λειτουργός.

ληκάζω, et ληκάω, (ληκώ) it. λαικάω, i. q. βινέω, opus Venereum facio.

ληκαλέος, έα, έον, scortatorius, impudicus.

ληκέω, Ion. p. λακέω, i. q. λάσκω, q. v.

λήκημα, τό, (ληκάω) scortatus, Epicur.

ληκητήριος, α, ον, (λήγω) definitus, terminatus, undique finitus: marginem habens. Epith. insulae ap. Lycophr.

ληκτός, ή, όν, (λήγω) suis finibus in quos desinit terminatus, dub.

ληκύθειος, εία, ειον, ad λήκυθον pertinens, cf. ληκύθιος. (ῠ)

ληκυθίζω, (λήκυθος) unguentis, qualia asservantur in ληκύθῳ, exorno: oratorie exorno, exquisitius compono. 2) (λήκυθος, 3) alta voce loquor s. clamo s. canto: ampullor, sesquipedalia verba crepo. (Male nonnulli explicant: elucubro ad lucernam, cui oleum e lecytho affunditur.)

ληκύθιον, τό, *Dim.* a λήκυθος, parva ampulla. (ῠ)

ληκυθισμός, οῦ, ὁ, (ληκυθίζω) cantus suavior, mollior, suavitas vocis.

ληκυθιστής, οῦ, ὁ, qui cavam vocem edit, sc. qualem edunt vasa cava, quum pulsantur. 2) qui molli et fracta voce canit, Hesych. Suid.

ληκυθοποιός, οῦ, ὁ, (λήκυθος, ποιέω) qui lecythos conficit, qui ampullas fabricatur, ampullarius.

ληκυθοπώλης, ου, ὁ, qui lecythos vendit.

λήκυθος, ἡ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia: arcula pigmentorum, ampulla unguentaria: unde per metaphoram pigmenta oratoria: oratio ipsa pigmentis oratoriis referta. 2) terra olivarum ferax et magnam copiam olei progignens. 3) arteriae asperae pars prominentior, gurgulio: unde vox alta.

ληκώ, οῦς, ἡ, penis, Hesych. Phot.

λῆμα, ατος, τό, (λάω, λῶ) praesens animus et magnus, animus fortis virilisque, fortitudo. 2) superbia, animus tumidus. 3) voluntas, consilium, decretum, propositum animi. 4) dignitas.

λημαλέος, έα, έον, (λήμη) gramiosus, lippus.

λημᾰτίας, ου, ὁ, praesenti et confidenti animo praeditus.

λημᾰτιάω, praesenti animo sum.

λημᾰτόω, f. ώσω, animum addo, animo confidenti omnio.

λημάω, lippio, gramiosus oculos habeo.

λήμη, ης, ἡ, gramia, sordes oculorum, quum lacrima e pituita concrescit. 2) lippitudo. 3) stupor.

λῆμμα, ατος, τό, (λαμβάνω, εἴλημμαι) sumtum, sumtio, id quod accipitur. 2) munus, quo quis corripitur. 3) lucrum, reditus, qui alicunde capitur, s. honeste, sive turpiter, sive juste, sive injuste, quaevis acquisitio. 4) reditus. 5) apud dialecticos, sumtio, adsumtio. 6) major praepositio. 7) titulus, argumentum disputationis 8) apophthegma.

λημμᾰτικός, ή, όν, occasione apte et dextre utens.

λημμάτιον, ου, τό, propositio vel sumtio parva. *Dim.* a λῆμμα. (ᾰ)

λημμᾰτισμός, ὁ, (λῆμμα) quaestus.

λημνίσκος, lemniscus, f. sciola a corona

dependens: taenia, infula. 2) linteamentum oblongum, quod vulneri inditur.

Λῆμνος, ου, ὁ, Lemnus, insula, Vulcano sacra. Λημνόθεν, a Lemno.

λημώτης, ητος, ἡ, (λήμη) lippitudo. dub.

λῆν, inf. a λῶ.

Λῆναι, it. Ληναί, αἱ, Bacchae.

Λήναια, τά, sc. ἱερά, Lenaea, festum Bacchi mense Lenaeone celebrari solitum.

Ληναΐζω, e Baccho furo: de poetis dicitur, in Bacchum carmen scribo etc. A praec. (ᾰ?)

Ληναϊκός, ή, όν, ad Lenaea pertinens. ἀγών, ludi Baccho Lenaeo sacri.

ληναῖος, αία, αῖον, (ληνός) ad torcular pertinens: hinc Ληναῖος, epith. Bacchi cui torcular est sacrum. Λήναιον, τό, locus Athenis ubi Lenaea celebrabantur. cf. Λήναια, τά.

Ληναΐτης, ου, ὁ, ut Ληναΐτης ἀγών, ludi Baccho Lenaeo sacri.

Ληναιών, ῶνος, ὁ, mensis in quo Athenis Lenaea in Bacchi honorem agitabantur, postea dictus Γαμηλιών. Erat septimus mensis anni Attici s. quintus Graecorum Asiaticorum; idem qui noster Januarius.

ληνίς, ίδος, ἡ, pars navis, quae malum continet, quae et ἱστοδόκη. Pollux.

ληνιών, ῶνος, ὁ, locus in quo asservatur torcular.

ληνίς, ίδος, ἡ, eadem, quae ἱστοπέδη.

ληνοβατέω, f. ήσω, calco uvas.

ληνοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) calcator, torculator.

ληνός, οῦ, ὁ, locus praeli torcularii ubi uvarum succus exprimitur, torcular. 2) lacus s. concavus locus in prato. 3) alveus, in quo farina subigitur. 4) locus concavus in curru, in quo ab aurigis reponebantur scuticae. 5) mali nautici receptaculum. 6) canalis, squaliculus.

λῆνος, εος, τό, Dor. λᾶνος, lana, ap. Aeschyl.

ληξιαρχικόν, οῦ, τό, sc. βιβλίον, s. γραμματεῖον, liber, in quem puerorum nomina inscribebantur, qui jam suae tutelae facti erant, et habiles sortiendis honoribus in rep. A seq.

ληξίαρχοι, ων, οἱ, (λῆξις, ἄρχω) magistratus Athenis, qui pueros suae tutelae factos in ληξιαρχικόν inscribebant.

ληξιπύρετος, ον, (λήγω, πυρετός) faciens cessare febrem. (ῡ)

λῆξις, ἡ, (λαγχάνω, λήξομαι) sortitio. 2) electio sorte facta. 3) sors, id quod sortitione obtingit. 4) dica.

λῆξις, ἡ, (λήγω) cessatio, finis, culmen, fastigium.

ληπτέος, έα, έον, (adj. verb. a λαμβάνω) capiendus, petendus, sumendus. Hinc ληπτέον, capiendum, sumendum, incipiendum est. οὐ τῇ ἑτέρᾳ (sc. χειρί) ληπτέος, difficilis captu.

ληπτήρ, ῆρος, ὁ, et λήπτης, ου, ὁ, (λαμβάνω, λήψομαι) qui capit, prehendit.

ληπτικός, ή, όν, ad capiendum, ad accipiendum proclivis.

ληπτός, ή, όν, (λαμβάνω, λήψομαι) captus: perceptus: qui capi potest.

ληραίνω, (λῆρος) nugor, deliro, ineptio.

ληρέω, idem, et ab eod.

λήρημα, ατος, τό, nugae, deliramentum. A praec.

λήρησις, εως, ἡ, idem.

ληρολόγος, ον, (λέγω) nugator, nugas loquens.

λῆρος, ου, ὁ, seu pl. λῆροι, ων, οἱ, nugae, ineptiae, res vana, deliramentum. 2) nugax, nugator, vaniloquus.

ληρωδέω, f. ήσω, nugor, deliro. A seq.

ληρώδης, ες, (λῆρος, εἶδος) nugatorius, nugax, ineptus.

ληρωδία, ἡ, nugae.

ληρωδῶς, adv. inepte, nugatorie.

λησίμβροτος, ον, (λήθω, βροτός) homines fallens, fraudulentus.

λῆσις, εως, ἡ, (λήθω) i. q. λῆστις.

λῆσις, εως, ἡ, (λῶ) voluntas, electio.

λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio.

λήσμων, ον, (λήθω) obliviosus, immemor, c. gen.

λῃστάρχης, ου, ὁ, (λῃστής, ἄρχω) princeps latronum.

λῄσταρχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

λῃστεία, ας, ἡ, latrocinium. A seq.

λῃστεύω, f. εύσω, (λῃστής) latrocinor, praedor, praedonem ago, ex rapto vivo, praedando infesto, vasto, corrumpo.

λῃστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. λῃστής. Fem. λῄστειρα, ἡ.

λῃστήριον, ου, τό, praedonum receptaculum. 2) praedonum agmen. 3) latrocinium.

λῃστής, οῦ, ὁ, latro, praedo, praedator, pro ληϊστής.

λῃστικός, ή, όν, praedatorius, ex rapto vivens. Hinc τὸ λῃστικόν, οῦ, scil. σύστημα, agmen praedonum. A praec.

λῃστικῶς, adv. more praedonum.

λῆστις, ιος, ἡ, (λήθω) oblivio.

λῃστοδίωκτος, ον, (διώκω) quem latrones persequuntur.

λῃστοκτόνος, ον, (κτείνω) latrones interficiens.

λῃστόκτονος, ον, (κτείνω) e latronibus interfectus.

λῃστός, ή, όν, contr. e ληϊστός.

λῃστοτροφέω, (τρέφω) e praeda alo.

λῃστρικόν, οῦ, τό, (λῃστής) praedones, praedonum agmen.

λῃστρικός, ή, όν, (λῃστής) praedatorius.

λῃστρίς, ίδος, ἡ, praedatrix.

λήσω, λήσομαι, fut. act. et med. a λανθάνω, Hom.

λήταρχος, ὁ, (λῆτος, ἄρχω) sacerdos publicus.

λήτειρα, ας, ἡ, sacerdos. Fem. a seq.

λητήρ, ῆρος, ὁ, (λῆτος) sacerdos publicus.

Λητογένεια, ἡ, filia Latonae. A seq.

Λητογενής, ές, (Λητώ, γένος) Latona natus.

Λητοΐδης, ου, ὁ, Dor. Λατοΐδας, filius Latonae, Apollo. (ῐ)

λῆτος, η, ον, contr. p. λήϊτος, q. v.

λητουργέω, λητουργός, Attico p. λειτουργέω, λειτουργός.

Λητώ, όος, contr. οῦς, ἡ, Latona.

Λητωϊάς, άδος, ἡ, i. q. Λητωΐς.

Λητώϊος, ΐα, ϊον, contr. Λητῷος, ad Latonam pertinens.

Λητωΐς, ίδος, ἡ, filia Latonae, ut Λητωῒς κούρη, Diana.

Λητῷος, ῴα, ῷον, contr. p. Λητώϊος. τὸ Λητῷον, templum s. sacrarium Latonae.

ληχμός, ὁ, i. q. λῆξις, a λήγω.

λῆψις, εως, ἡ, (λαμβάνω, λήψομαι) acceptio, acceptum. 2) captura, prehensio, captio. 3) impetus primus febris. 4) sumtio, seu assumtio apud Dialecticos.

ληψολιγόμισθος, ον, (λῆψις, ὀλίγος, μισθός) exiguam mercedem accipiens.

λι- praepositio inseparabilis augendi vim habens, unde λίαν et λιλαίομαι, λίπτω, λίσσομαι. cf. λιανθής.

λῐάζομαι, aor. ἐλιάσθην, amoveo me celeriter, subduco me, proripio me, effugio, Hom. 2) prolabor, λιασθεὶς προτὶ γαίῃ, ad terram prolapsus. Il. 20, 418.

λίαν, Ion. et Hom. λίην, adv. nimis. 2) valde, admodum. (Homerus iota in arsi producit, in thesi plerumque corripit: Attici primam ancipitem usurpant, α ubique longum.)

λῐανθής, ές, (λι-, ἀνθέω) valde floridus, pulcerrimus, Orph. dub. lect.

λῐᾰρός, ρά, ρόν, tepidus, egelidus, calidus, suavis, placidus, pro χλιαρός, a χλιαίνω.

λίασμα, ατος, τό, fomentum, medicamentum tepidum, pro χλίασμα. Ab eodem. (ῑ)

λίβα, acc. irr. a λιβάς, Ap. Rh.

λιβάδιον, ου, τό, (λιβάς) locus irriguus, pratum. 2) centaurium minus, herba. (⏑ ⏑ ⏑ ⏑)

λιβάζω, f. σω, (λιβάς) i. q. λείβω, fundo, stillo, gutto. Med. fluo.

λῐβᾰνίδιον, τό, Dim. a λίβανος.

λιβανίζω, turis odorem refero.

λῐβᾰνικός, ή, όν, (λίβανος) tureus, tus referens.

λιβάνινος, η, ον, (λίβανος) e ture factus. (ᾰ)

λῐβᾰνοκαΐα, ας, ἡ, (καίω) ustio turis, adturatio.

λῐβᾰνομαντεία, ἡ, vaticinatio e ture incenso.

λιβανόμαντις, εως, ὁ vel ἡ, (μάντις) qui e ture incenso vaticinatur.

λίβανος, ὁ vel ἡ, arbor turifera. 2) tus. (⏑ ⏑ ⏑) Hinc

λῐβᾰνοφόρος, ον, (φέρω) turifer.

λῐβᾰνόχροος, ον, contr. λιβανόχρους, (χρόα) qui tureo colore est.

λῐβᾰνώδης, ες, (λίβανος) tureus, tus referens, turis modo odoratus.

λῐβᾰνωτίζω, f. ίσω, (λιβανωτός) tus adoleo. Strabo.

λῐβᾰνώτινος, η, ον, e ture factus.

λῐβᾰνώτιον, ου, τό, Dim. a λιβανωτόν.

λῐβᾰνωτίς, ίδος, ἡ, rosmarinus. A λίβανος, quoniam radix ejus tus redolet.

λῐβᾰνωτόν, οῦ, τό, tus. Suid.

λῐβᾰνωτοπωλέω, f. ήσω, tus vendo.

λῐβᾰνωτοπώλης, ου, ὁ, qui tus vendit

λῐβᾰνωτός, οῦ, ὁ vel ἡ, tus. Ejus erat usus in sacrificiis, Antipho 1. 18. σπονδὰς ἐποιοῦντο καὶ λιβανωτὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπεθίθεσαν.

λῐβᾰνωτοφόρος, ον, (φέρω) turifer.

λῐβᾰνωτρίς, ίδος, ὁ, planta turea.

λῐβάς, άδος, ἡ, (λείβω) gutta, liquor, uligo.

λίβηθρον, τό, i. q. λείβηθρον. (ῑ)

λίβον, τό, libum. Vox lat.

Λιβόνοτος, ὁ, (Λίψ, Νότος) Libonotus, ventus inter Africum et Austrum spirans.

λίβος, εος, τό, (λείβω) gutta, stilla, destillatio humoris ex oculis. 2) libum, ap. Athen. Vox latina.

Λιβοφοίνιξ, ῑκος, ὁ, i. q. Λιβόνοτος.

λιβρός, ρά, ρόν, (λείβω) humidus. 2) tenebricosus, niger.

Λιβύη, ης, ἡ, Libya, regio Africae, Africa. (⏑ ⏑ –)

Λιβυκός, ή, όν, Africus, Libycus. A praec.

λιβυός, οῦ, ὁ, libyus avis, quae a galgulo adin dissidet. ap. Aristot.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ, Liburnica navis.

Λιβυρνον, ου, τό, Liburnum, species navigioli. (ῐ)

Λίβυς, υος, ὁ, Libycus, Africus, Africanus, Punicus. (◡◡)

Λίβυσσα, ης, ἡ, Libyca, Punica. 2) femina e Libya. A praec.

Λιβυστικός, ἡ, όν, Libycus.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, Libyca.

Λιβυφοίνιξ, ῖκος, ὁ, Carthaginensis.

λίγα, adv. (a λιγύς pro λιγέα,) cum stridore, argute, clare. (◡◡)

λιγαίνω, (λιγύς) stridule et argute sono. 2) clare praedico, de praeconibus: vehementer gemo et simile.

λιγγούριον, τό, pro λυγκούριον, electrum, lyncurium.

λίγγω, strideo, stridorem edo, ponitur ab Homero λίγξε, Il. 4, 125.

λίγδα, ἡ, idem quod λίγδος.

λίγδην, adv. strictim, in superficie tantum, non profunde. 2) leniter. Ab inusitato verbo λίζω. v. ἐπιλίγδην.

λίγδος, ὁ, vel λίγδα et ἴγδη, ἡ, pila, mortarium. 2) fornacula, in qua metalla conflantur.

λίγειος, εία, ειον, serior forma p. λιγύς. (ῐ)

λιγέως, adv. (λιγύς) idem quod λίγα.

λιγήϊος, ΐα, ΐον, Ion. p. λίγειος.

λίγνα, τα, vestis partes quaedam interiores, Pollux. At Philox. λίγνον, baudum.

λιγνυόεις, όεσσα, όεν, fuliginosus. A seq.

λιγνύς, ύος, ὁ, fuligo. 2) fumus. 3) flamma. (‒◡)

λιγνυώδης, ες, fuliginosus.

λιγνωτός, ἡ, όν, dub lect. p. λεγνωτός.

λιγυηχής, ές, (λιγύς, ἠχέω) stridens, clare resonans, argute tinniens.

λιγύθροος, ον, contr. λιγύθρους, (θρόος) idem.

λιγύκροτος, ον, (κρότος) clare sonans, stridens.

λιγύμολπος, ον, (μολπή) suaviter canens.

λιγύμοχθος, ον, (μόχθος) claro cantui operam navans

λιγύμυθος, ον, qui stridula voce loquitur.

λιγυπνείων, οντος, (πνέω) argutum seu stridulum flatu sonum reddens.

λιγύπνοιος, ον, (πνοιή) et

λιγύπνοος, ον, contr. λιγύπνους, (πνέω) i. q. λιγυπνείων.

λιγυπτέρυγος, ον, (πτέρυξ) alis stridens.

Λιγυρία, ας, ἡ, (Λίγυς) Liguria.

λιγυρίζω, f. ίσω, (λιγυρός) argute, item suaviter cano,

λιγύριον, τό, i. q. λυγκούριον, dub.

λιγυρόθροος, ον, contr. λιγυρόθρους, argutum sonans.

λιγυροκώτιλος, η, ον, (κωτίλος) arguta voce garrulus.

λιγυρόπνοος, ον, contr. λιγυρόπνους, (πνοή) stridule spirans, vel leniter flans.

λιγυρός, ρά, ρόν, (λιγύς) stridulus, argutus, argute stridens: canorus: jucundus: flexilis, gracilis.

λιγυρῶς, adv. suaviter, canore.

λιγύς, εῖα, ύ, clare stridens, argute sonans, arguta voce praeditus, vocalis. Fem. Ion. λίγεια. Elmsleius ad Soph. O. C. 671. ubique λίγυς scribendum esse censet.

Λίγυς, υος, ὁ, Ligur (◡◡)

Λιγυστικός, ἡ, όν, Ligusticus.

Λιγυστίς, ίδος, ἡ, i. q. Λιγυστική.

λιγύφθογγος, ον, (φθογγή) stridulam, s. suavem vocem habens.

λιγύφωνος, ον, (φωνή) idem

λίζω, f. ξω, strigo. cf. λίγδην, ἐπιλίγδην.

λίην, adv. Ion. et Hom. p. λίαν, q. v. (‒‒)

λιθαγωγός, όν, (λίθος, ἄγω) lapides vehens.

λιθάζω, f. άσω, (λίθος) proprie, in lapidem convertor. 2) lapides jacio, lapido, lapidibus obruo.

λίθαξ, ακος, ὁ, vel ἡ, lapillus. 2) locus asper. 3) petra lubrica vel aspera. 4) Adj. lapidosus. (ῐ)

λιθαργύρειος, ία, εον, et λιθαργύρινος, ίνη, ινον, e λιθαργύρῳ factus, similis λιθαργύρῳ.

λιθάργυρος, ἡ, (ἄργυρος) spuma argenti. 2) stannum. 3) Adj. i. q. λιθαργύρεος.

λιθαρίδιον, ου, τό, lapillus, gemma. Dim. a seq.

λιθάριον, ου, τό, lapillus, gemma. Dim. a λίθος.

λιθάς, άδος, ἡ, lapillus, lapis...

λιθαστής, οῦ, ὁ, (λιθάζω) lapidator.

λιθαστικός, ἡ, όν, ad lapidandum pertinens.

λιθάω, i. q. λιθιάω.

λιθεία, ας, ἡ, materia lapidum et saxorum ad aedificandum. et. λιθία. A seq.

λίθειος, εία, ειον, vel λίθειος, ον, (λίθος) lapideus, saxeus (ῐ)

λίθεος, έα, εον, vel λίθιος, ον, idem et ad eadem. (ῐ)

λιθηλογής, ές, (λέγω) collectis lapidibus extructus.

λιθία, ας, ἡ, idem quod λιθεία, q. v.

λιθιακός, ἡ, όν, unde λιθιακά, τά, sc. γράμματα, Subst. liber de lapidibus.

λιθίασις, εως, ἡ, calculi concretio in vesica, calculositas. 2) morbus oculorum in exteriori palpebrarum parte. A seq.

λιθιάω, f. άσω, calculo laboro. Part. λιθιῶν, calculosus.

λιθίδιον, ου, τό, lapillus. Dim. a λίθος.

λιθίζω, f. ίσω, lapidem refero.

λίθινος, ίνη, ινον, vel λίθινος, ον, lapideus saxeus. τό λίθινον, statua marmorea. (ῐ)

λιθίνως, adv. modo lapidis vel saxi.

λιθίον, τό, Dim. a λίθος.

λιθίς, ίδος, ἡ, lapillus. Dim. a λίθος.

λιθόβλητος, ον, lapidibus petitus, lapidibus obrutus.

λιθοβολήσιμος, ον, et λιθοβόλητος, ον, i. q. λιθόβολος.

λιθοβολέω, f. ήσω, (λιθοβόλος) lapido, lapidibus peto, lapidibus obruo.

λιθοβολία, ας, ἡ, lapidatio.

λιθοβόλος, ον, (βάλλω) lapidibus jaculans, lapidibus petens. Subst. τό λιθοβόλον, instrumentum quo lapides jaciuntur, funda.

λιθόβολος, ον, (βάλλω) lapidibus obrutus, lapidatus.

λιθογλύπτης, ου, ὁ, lapicida, sculptor.

λιθογλυφής, ές, (γλύφω) in lapide insculptus.

λιθογλυφία, ἡ, ars lapides scalpendi.

λιθογλύφος, ον, (γλύφω) qui lapides sculpit, statuarius, sculptor marmorarius.

λιθογνωμικός, ἡ, όν, (γνώμη) lapides cognoscens, τό λιθογνωμικόν, sc. βιβλίον, liber de doctrina lapidum.

λιθόδενδρον, ου, τό, corallium.

λιθοδερκής, ές, (δέρκω) Epith. Gorgonis, quasi lapideo adspectu, qui vim habeat convertendi in lapides.

λιθόδερμος, ον, (δέρμα) pelle lapidea tectus, corio duritie ad lapidem accedente munitus.

λιθοδικτέω, (δικεῖν) lapides jaculor.

λιθόδμητος, ον, (δέμω) i. q. λιθοδόμητος.

λιθοδόμητος, ον, (δομέω) e saxo structus.

λιθοδόμος, ου, ὁ, (δέμω) faber lapidarius, qui e lapidibus aedificia struere novit, structor murorum.

λιθοειδής, ές, (εἶδος) lapidis speciem s. formam habens.

λιθουργής, ές, et λιθουργός, όν, (ἔργον) in lapides mutans.

λιθοθλάω, f. άσω, lapidem, aut lapide frango, dub.

λιθοκάρδιος, ον, (καρδία) immisericors, durus.

λιθοκέφαλος, ον, (κεφαλή) lapideum et durum caput habens.

λιθοκόλλα, ης, ἡ, (κόλλα) glutinum, quo lapides conglutinantur.

λιθοκόλλητος, ον, lapidibus conglutinatus et compactus. 2) cui lapides pretiosi adglutinati sunt. 3) gemmis et lapidibus distinctus, pictus.

λιθόκολλος, ον, (κόλλα) i. q. λιθοκόλλητος.

λιθοκοπέω, lapides caedo.

λιθοκοπία, ας, ἡ, ictus lapidis. Suidae, ἡ ἐκ λίθων βολή, percussio, quae fit lapidibus conjectis. 2) labor lapicidae. A seq.

λιθοκόπος, ου, ὁ, (κόπτω) lapicida.

λιθοκτονία, ἡ, (κτείνω) lapidatio.

λιθολευστέω, f. ήσω, lapido. Suid. A seq.

λιθολεύστης, ου, ὁ, (λεύω) lapidator.

λιθόλευστος, ον, (λεύω) lapidibus obrutus, lapidatus. 2) per lapidationem factus. 3) lapidibus obruendus.

λιθολογέω, f. ήσω, (λιθολόγος) lapides colligo, idoneos lapides seligo.

λιθολόγημα, ατος, τό, aedificium e lectis lapidibus exstructum, strues lapidum, paries lapideus.

λιθολογία, ἡ, collectio s. selectio lapidum.

λιθολόγος, ον, (λέγω) qui lapides legit, s. colligit, s. seligit idoneos, aedificator, faber murarius.

λιθόξεστος, ον, e lapide scalptus.

λιθοξοεῖον, είου, τό, (λιθοξόος) lapicidina.

λιθοξοϊκόν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis aut scalpendis lapidibus idoneum. A seq.

λιθοξόος, ον, (ξέω) qui lapides scalpit s. polit, aut radendo complanat. 2) statuarius, λιθογλύφος. ap. Lucian.

λιθοποιέω, in lapidem muto, calculum gigno.

λιθοποιός, όν, (ποιέω) calculum gignens, saxificus.

λιθοπρίστης, ου, ὁ, qui lapides, marmor secat, serrarius lapidarius.

λιθόρρινος, ον, (ῥινός) lapidea pelle tectus, corio fere lapideo munitus, epith. testudinum.

λίθος, ου, ὁ, lapis, saxum, Hom. 2) ἡ λίθος bis extat ap. Homerum et plane idem significat atque masc. Il. 12. 287. Od. 19. 294. Grammatici docent τήν λίθον significare gemmam, lapidem pretiosum vel cippum; sed multi reperiuntur loci, ubi ὁ λίθος eadem significatione dicitur; neque raro ἡ λίθος saxum notat. Raro admodum

Attici scriptores prosaici femininum usurparunt. 3) Athenis ὁ ἐν τῇ πνυκὶ λίθος est suggestus lapideus, ex quo verba faciebant oratores, λιθωμότης. Thesmothetae jurare solebant ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ. In foro Athenarum erat etiam ὁ τοῦ κήρυκος λίθος, atque in Areopago accusator stabat ἐπὶ λίθου. 4) χυτὴ λίθος, vitri species. cf. Hdt. 2, 69. 5) lapillus s. tessera ad ludendum. 6) calculus vesicae. (ῐ)

λῐθοσόος, ον, vel λιθοσσόος, ον, (σεύω) lapidum jactu fugans. 2) lapidator, lapides jaciens.

λῐθοσπᾰδής, ές, (σπάω) ἁρμός, rima per saxum subtractum orta, Soph. Ant. 1216.

λῐθόσπερμον, ου, τό, (σπέρμα) lithospermum, herba, quae sic dicitur ob seminis duritiem.

λῐθοσσόος, ον, poet. p. λιθοσόος.

λιθοστεγής, ές, (στέγος) lapide tectus, s lapide structus.

λιθόστρωτος, ον, lapidibus stratus.

λῐθόστρωτον, τό, subst. sc. ἔδαφος, pavimentum tessellatum, stratum marmoreis segmentis.

λῐθοτομεῖον, είου, τό, (λιθοτόμος) lapicidina.

λῐθοτομέω, f. ήσω, lapides exscindo.

λῐθοτομία, ας, ἡ, lapicidina.

λῐθοτομίας, ου, ὁ, idem quod seq.

λῐθοτομικός, ή, όν, ad lapicidam pertinens: Subst. ἡ λιθοτομική, sc. τέχνη, ars lapicidae.

λῐθοτόμος, ου, ὁ, (τέμνω) lapicida, caementarius. 2) chirurgus, calculum exscindens.

λῐθότομος, ον, (τέμνω) sectus e lapide, vel incisus a lapide.

λῐθοτράχηλος, ον, duram, rigidam habens cervicem.

λῐθοτρῐβική, ῆς, ἡ, (τρίβω) sc. τέχνη, ars lapides poliendi ad operum ornamenta.

λῐθουλκέω, lapides traho, extraho. A seq.

λῐθουλκός, όν, (ἕλκω) lapides extrahens.

λῐθουργέω, f. ήσω, (λιθουργός) lapides elaboro. 2) in lapidem converto.

λῐθουργία, ας, ἡ, opus lapidarium.

λῐθουργίζω, i. q. λιθουργέω, dub.

λῐθουργικός, ή, όν, lapides incidens. Hinc ἡ λιθουργική, ῆς, sc. τέχνη, ars incidendi lapides.

λῐθούργιον, ου, τό, lapicidina.

λῐθουργός, όν, (ἔργον) qui lapides caedit, elaborat, scalpit, lapidarius. τὸ λιθουργόν, ferramentum lapidarium.

λῐθουρία, ἡ, (οὐρέω) lapidum per urinam excretio.

λῐθοφορέω, f. ήσω, lapides fero, lapides porto, lapides comporto.

λῐθοφόρος, ον, (φέρω) lapides ferens s. portans. Subst. ἡ λιθοφόρος, sc. μηχανή, catapulta, quae lapides mittit.

λῐθόψηκτος, ον, (ψήχω) lapides poliens.

λῐθόω, f. ώσω, (λίθος) in lapidem verto, lapidem reddo, lapidem genero. Med. λιθόομαι, lapidesco.

λιθώδης, ες, lapidosus, saxosus.

λῐθωδία, ας, ἡ, saxositas, saxea durities.

λῐθωμότης, ου, ὁ, (λίθος, ὄμνυμι) qui jurat in lapide i. e. in suggestu coram populo.

λῐθωπής, ές, (ὤψ) saxo similis.

λίθωσις, εως, ἡ, (λιθόω) mutatio in lapidem, s. in naturam saxeam.

λίθωτος, ή, όν, in lapidem mutatus, dub.

λικμαίνω, i. q. λικμάω.

λικμαῖος, αία, αῖον, (λικμάω) ad ventilandum pertinens, praeses purgationis frumenti quae fit ventilabro, epith. Cereris.

λικμάς, άδος, ἡ, ventilabrum, a seq.

λικμάω, f. ήσω, (λικμός) ventilo, evanno, ventilabro purgo. 2) cribro. 3) dissipo, dispergo.

λικμητήρ, ῆρος, ὁ, ventilator, qui vanno frumentum purgat. A praec.

λικμητήριον, ου, τό, ventilabrum, vannus, qua frumentum purgatur. Ab eodem.

λικμητηρίς, ίδος, ἡ, qualus, per quem faex percolatur. Ab eod.

λικμητής, οῦ, ὁ, idem qui λικμητήρ.

λικμητικός, ή, όν, ad ventilandum factus.

λικμητός, οῦ, ὁ, (λικμάω) purgatio frumenti per ventilabrum.

λικμήτωρ, ορος, ὁ, ad ventilandum factus.

λικμίζω, i. q. λικμάω.

λικμός, οῦ, ὁ, ventilabrum, vannus.

λικμοφόρος, ον, vid. λικνοφόρος.

λικνάριον, ου, τό, vannulus, Dimin. a λίκνον.

λικνίζω, (λίκνον) vanno.

λικνίτης, ου, ὁ, epith. Bacchi, v. λικνοφόρος.

λικνοειδής, ές, (εἶδος) vanno similis.

λίκνον s. λῖκνον, τό, vel λεῖκνον, cunabula, cunae, Hom. h. Merc. 21. 63. 2) i. q. λικμός, vannus: cribrum. 3) vannus, in qua primitiae diis afferebantur in sacrificiis; vannus mystica Bacchi.

λικνοστεφέω, (λίκνον, 3.) vannum mysticam in capite gesto. A seq.

λικνοστεφής, ές, (στέφω) vannum mysticam gestans in capite.

λικνοφορέω, vannum gesto. A seq.

λικνοφόρος, ον, (φέρω) qui vannum gestat in Bacchicis sacris. Hinc λικνίτης dicitur Bacchus.

λικριφίς, adv. oblique, ex obliquo. (A λέγω, λέχριος.) (‒ ⏑ ⏑)

λικροί, οἱ, rami cornuum cervorum. Hesych.

λίκτης, ου, ὁ, (λείχω) linctor.

λῐλαίομαι, (λι-) cupio, appeto, desidero, plerumque c. inf. Hom. rarius c. gen. desiderio alicujus rei teneor, Hom. Occurrit tantum in praes. et impf.

λῑμαγχέω, (λιμός, ἄγχω) inedia neco.

λῑμάγχησις, εως, ἡ, actio enecandi aliquem per inediam.

λῑμαγχία, ἡ, idem.

λῑμαγχικός, ή, όν, fame vexans. 2) fame vexatus.

λῑμαγχονέω, (ἀγχόνη) i. q. λιμαγχέω, fame neco: fame ango et affligo. Unde

λῑμαγχόνησις, ἡ, i. q. λιμάγχησις. item λῑμαγχόνη, ἡ.

λῑμαίνω, (λιμός) esurio, fame laboro, Hdt. 7. 25. 6, 28.

λιμακώδης, ες, (λείμαξ) herbidus, humidus. Hippocr. dub. lect. p. λειμακώδης.

λιμβεία, ἡ, i. q. λιχνεία, a seq.

λιμβεύω, λιμβεύομαι, i. q. λιχνεύω, ap. seriores.

λίμβος, ον, vel λιμβός, gulosus, insatiabilis, apud seriores p. λίχνος.

λιμβρός, ά, όν, i. q. λαβρός, 2.

λῑμενάρχης, ου, ὁ, (λιμήν, ἄρχω) portus s. portuum praefectus, custos.

λῑμεναρχία, ας, ἡ, portus praefectura, custodia.

λῑμενηόχος, ον, (ἔχω) qui portum tenet.

λῑμενήοχος, ον, (ἔχω) qui portu continetur.

λῑμενίζω, f. ίσω, (λιμήν) recipio, colloco in portu. pass. s. med. sum in portu. Ap. Polyaen. locus dicitur λιμενίζειν, qui speciem portus refert.

λῑμένιον, ου, τό, parvus portus, Dim. a λιμήν.

λῑμένιος, ία, ιον, ad portum pertinens, epith. Veneris.

λῑμενίσκος, ὁ, Dimin. a λιμήν.

λῑμενίτης, ου, ὁ, in portu versans, qui portum incolit. Fem. λιμενῖτις, ιδος.

λῑμενοειδής, ές, (εἶδος) portui similis, portuosus.

λῑμενορμίτης, ου, ὁ, (ὁρμίζω) qui ad portum applicat, vel applicatur.

λιμενοσκόπος, ον, (σκοπέω) qui portum inspicit. ὁ λ. portuum inspector.

λῑμενοφῠλᾰκία, ας, ἡ, portuum custodia. A seq.

λῑμενοφύλαξ, ᾰκος, ὁ, (φυλάσσω) portus s. portuum custos.

λῑμήν, ένος, ὁ, portus: metaph. receptaculum, perfugium, sedes, vide Schutz. ad Aesch. Pers. 258. i. q. γυναικεῖον αἰδοῖον.

λῑμηρός, ρά, ρόν, (λιμός) famelicus, fame laborans, pauper.

λῑμηρός, ά, όν, (λιμήν) bonum portum habens, nisi forte scribendum λιμενήρης, ες.

λιμνάζω, f. άσω, (λίμνη) stagno, restagno. 2) stagnare facio.

λιμναῖος, αία, αῖον, (λίμνη) paluster. At Λιμναῖος Bacchus, a Λίμναι, loco Atticae.

λιμνᾰκίς, ίδος, ἡ, palustris, Epith. Nympharum. dub.

λιμνάς, άδος, ἡ, (λίμνη) palustris.

λιμνᾰσία, ἡ, (λιμνάζω) stagnatio, stagnum.

λιμνάτης, fem. λιμνᾶτις, Dor. pro λιμνήτης, λιμνῆτις.

λίμνη, ης, ἡ, palus, stagnum, lacus. 2) mare, etiam oceanus. At Λίμναι, locus Atticae.

λιμνῆστις, ἡ, herba palustris, quae et ἀβάρκη.

λιμνήτης, ου, ὁ, i. q. λιμναῖος.

λιμνῆτις, ιδος, ἡ, palustris.

λιμνίον, τό, Dim. a λίμνη.

λιμνόβιος, ον, (βίος) in palude vivens. Opp. χερσόβιος.

λιμνοειδής, ές, (εἶδος) paludi similis.

λιμνοειδῶς, adv. a praec. specie lacus.

λιμνοθάλασσα, ἡ, Att. -ττα, (θάλασσα) aestuarium, lacus stagnantis aquae marinae. 2) palus aquae salsae. (ῐ)

λιμνόστρεα, ων, τά, (ὄστρεον) ostrea palustria.

λιμνοσώμᾰτος, ον, Epith. piscis palustris.

λιμνουργός, όν, (ἔργον) qui circa paludes opus facit.

λιμνοφυής, ές, (φύω) in palude seu stagno natus.

λιμνοχᾱρής, ές, (χαίρω) paludibus gaudens, qui in palude vivit.

λιμνόχαρις, ὁ, (χαίρω) Limnocharis, ranae nomen in Batrachom. q. d. paludibus gaudens.

λιμνόω, f. ώσω, (λίμνη) stagno obruo. λιμνόομαι, in paludem exundo.

λιμνώδης, ες, paludosus, paludem imitans.

λῑμοδοξία, ἡ, (λιμός, δόξα) fames gloriae, studium laudis.

λῑμόδωρον, τό, i. q. λειμόδωρον.

λῑμοθνής, ῆτος, (θνήσκω) fame mortuus.
λῑμοκίμβιξ, ικος, ὁ et ἡ, (κίμβιξ) qui ad famem usque parcus est.
λῑμοκτονέω, (λιμοκτόνος) fame eneco.
λῑμοκτονία, ας, ἡ, interemptio per famem, summa fames, summa esuritio. 2) abstinentia ab omni cibo. A seq.
λῑμοκτόνος, ον, (λιμός, κτείνω) fame necans, famem mortiferam adferens.
λῑμόξηρος, ον, (ξηρός) famelicus.
λῑμοξήρως, adv. famelice.
λιμός, οῦ, ὁ, fames. Dorice et in vulgari dialecto ἡ λιμός, eadem forma exstat etiam Hom. h. Cer. 312. 2) homo sordidus et praeparcus.
λῑμοφορεύς, έως, ὁ, idem quod seq. Gen. plur. poet. λιμοφορήων, in Epigr. pro λιμοφορέων. A seq.
λῑμοφόρος, ον, (φέρω) famem afferens.
λῑμόψωρος, ου, ὁ, (ψώρα) scabies e fame orta, sive, qua homines jumentaque in fame et victu sordido corripiuntur. Polyb.
λιμπάνω, rarior forma p. λείπω.
λιμφος, λιμφεύω, i. q. λιμβός, (λιμβεύω) Liban. Hesychius λιμφεύω explicat fallo, decipio et λιμφός, sycophanta, delator.
λῑμώδης, ες, (λιμός) famelicus.
λῑμώσσω, Att. -ττω, (λιμός) esurio, fame laboro.
λινᾰγρέτης, ου, ὁ, (λίνον, ἀγείρω) et λινᾰγρέτης, ου, ὁ, (λίνον, ἀγρεύω) retibus captus.
λιναῖος, αία, αῖον, (λίνον) i. q. λίνεος, dub. Lobeck Phryn. p. 147. 2) ἡ λιναία, funis.
λινάριον, τό, Dim. a λίνον.
λινάω, (λίνον) retibus capio: usitatius in Compos. διαλινάω, ἐκλινάω, ἐπιλινάω.
λινέα, ἡ, linea, funis, filum.
λίνειος, εία, ειον, (λίνον) lineus. (ῐ)
λίνεος, έα, εον, contr. λινοῦς, ῆ, οῦν, lineus. (ῐ)
λινεργής, ές, (ἔργον) e lino factus.
λινεύς, έως, ὁ, mugil, piscis. Hesych. 2) piscator qui reti utitur.
λινεύω, (λίνον) retibus capio.
λινίσκος, ου, ὁ, parvum filum lineum, funiculus, Dim. a λίνον.
λινόδεσμος, ον, (δεσμός) e lino vinculum habens 2) Subst. ὁ, vinculum lineum.
λινόδετος, ον, (δέω) lino vinctus.
λινόδρυς, ἡ, herba, quae alio nomine χαμαίδρυς, trissago. Diosc.
λινοεργής, ές, (ἔργον) i. q. λινεργής.
λινοερκής, ές, (ἕρκος) reti conclusus, reticaptus, irretitus
λινοζύγωτος, ον, (ζεύγνυμι) lino vinctus.
λινόζωστις, εως, ἡ, herba mercurialis. Diosc.
λινοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) venator qui retibus utitur.
λινοθώρηξ, ηκος, Ion. p. λινοθώραξ, (θώραξ) lineum thoracem habens, Il. 2. 529. opp. χαλκεοθώραξ.
λινοκαλάμη, ἡ, et λινοκαλαμίς, ίδος, ἡ, (κάλαμος) lini stipula, linum agreste. (ᾰ)
λινοκάρυξ, ῦκος, ὁ, Dor. p. λινοκήρυξ, qui reta et lina vendit. (⏑ ⏑ – –)
λινόκλωστος, ον, (κλώθω) qui linum net. 2) pass. e lino netus.
λινόκροκος, ον, (κρέκω) e lino textus.
λίνον, ου, τό, linum. 2) filum lineum. 3) filum quodvis, ut lanae, lana ipsa. ap. Nicand. 4) chorda citharae. 5) rete. 6) linea piscatoria. 7) textum e lino. 8) linteum velum (⏑⏑)
λινόπεπλος, ον, (πέπλος) lineam vestem indutus.
λινοπηνής, ές, (πηνίον) e lino textus, lineus.
λινόπληκτος, ον, (πλήσσω) rete reformidans.
λινοπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) rete terendo, mordendo, feriendo perrumpens. Epith. piscis. Superl. λινοπληγίστατος. Dicitur etiam tropice pro φρενοπλήξ. Hesych.
λινοπλόκος, ον, (πλέκω) retia texens, piscator, linarius.
λινόπλοκος, ον, pass. e lino textus.
λινοπλύνης, ου, ὁ, (πλύνω) lini lotor, piscator.
λινοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) linarius.
λινοπόρος, ον, (πορεύομαι) per linum transiens, per velum transiens.
λινοπτάω et λινοπτάομαι, it λινοστάζω, (λινόπτης) retia specto, defixos in retia oculos habeo, rete observo.
λινόπτερος, ον, (πτερόν) lineas habens alas, i. e. vela. Epith. navis.
λινοπτέρυξ, ῠγος, (πτέρυξ) i. q. seq.
λινόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) qui retia observat, piscator, venator.
λινοῤῥαφής, ές, (ῥάπτω) e lino sutus.
Λίνος, ου, ὁ, Linus, antiquus poeta Thebanus, filius Apollinis et Uraniae, Hes. Hinc appellative ὁ λίνος, carmen Lini, λίνον ἀείδειν, Il. 18, 570. carmen de Lino, impr. carmen lugubre in mortem Lini, unde pro quovis carmine lugubri: carmen luctum, Eur. cf. αἴλινος, οἰτόλινος. (ῐ)
λινόσαρκος, ον, (σάρξ) q. d. lineam; i. e. e lino carnem habens, tenuis et mollis.
λινόσπαρτον, ου, τό, (σπάρτον) genus quoddam lini, quo ad ligandum utebantur. Theophr.
λινόσπερμον, ου, τό, (σπέρμα) lini semen.
λινοστᾰσία, ας, ἡ, retium collocatio. A seq.
λινοστᾰτέω, (ἵστημι) retia pono seu colloco. Et in pass. λινοστατέομαι, in retia incido, illaqueor.
λινοστολία, ας, ἡ, amictus lineus. A seq.
λινόστολος, ον, (στέλλω) lino vestitus, lineum amictum habens.
λινοστρόφος, ον, (στρέφω) linum torquens.
λινόστροφος, ον, (στρέφω) e lino tortus.
λινοτειχής, ές, (τεῖχος) lineum murum habens, Steph. Byz. s. v. Γάζος.
λινοτόμος, ον, (τέμνω) lina secans. Subst. ὁ, praestigiator, qui fila secat vel secari jubet, quae mox integra ostendat.
λινουλκός, οῦ, (ἕλκω) e lino ductus s. factus.
λινουργεῖον, ου, τό, (λινουργός) officina linteorum.
λινουργία, ας, ἡ, lini apparatio, confectio. Ab seq.
λινουργός, οῦ, ὁ, ἡ, (λίνον, ἔργον) qui linum elaborat, lintearius. 2) avicula quaedam, ap. Oppian
λινοῦς, ῆ, οῦν, contr. p. λίνεος, quasi a λινόεις.
λινυφάντης, ον, (ὑφαίνω) linum texens. (ᾰ)
λινοῦχος, ον, (ἔχω) retibus utens, retiarius.
λινοφθόρος, ον, (φθείρω) linum corrumpens.
λινοχίτων, ωνος, (χιτών) lineam vestem habens. (ῑ)
λινόχλαινος, ον, (χλαῖνα) lineam laenam habens.
λινόω, f. ώσω, (λίνον) lino vincio.
λιντήρ, ῆρος, ὁ, linter, vox lat.
λίνωσις, εως, ἡ, (λινόω) alligatio, vinctio. (ῐ)
λίξις, εως, ἡ, (λείχω) lingendi actio.
λίπα, τό, i. q. λίπος. Hinc λίπα dativus pro λίπαϊ, λίπᾳ, unde ap. Homerum λίπ' ἐλαίῳ, pinguedine oleosa, ut ἐλαίῳ sit adjectivum ab ἐλαία. vide Herodian. ap. Eustath. ad Od. 6, 215. p. 250. ed. Lips. Buttm. gramm. plen. 1. p. 234. ἀλεῖψαι et ἀλείψασθαι λίπ' ἐλαίῳ, Il. 10, 577. 14, 171. 18, 350. 19, 505. χρῖσαι et χρίσασθαι λίπ' ἐλαίῳ, Od. 3, 466. 6, 96. 10, 364. 450. Hes. op. 525. λίπ' ἄλειψεν, Od. 6, 227. τῷ ῥοδίνῳ ἀλείφεσθαι λίπα, Hippocr. ἐλαίῳ χρίων λίπα τὰς χεῖρας, id. Alii λίπα pro adverbio habent, pinguiter.
λιπάζω, (λίπας) i. q. λιπαίνω.
λιπαίνω, (λίπας, λίπος) pinguefacio: fecundo.
λιπᾰράμπυξ, ῠκος, (λιπαρός, ἄμπυξ) pulcro redimiculo ornatus.
λιπᾰραυγής, ές, (αὐγή) splendidus.
λιπᾰρέω, f. ήσω, (λιπαρής) adsiduus sum, sector, persevero. 2) adsidue, valde, enixe, ambitiose rogo, vehementer peto, supplico; etiam consolor diligenter, hortor.
λιπᾰρέως, adv. jugiter, adsidue. 2) flagitando, ambitiose, instanter. A seq.
λιπᾰρής, ές, (λιπαρός) adsiduus, sedulus, qui instanter aliquid facit.
λιπᾰρητέον, adj. verb. a λιπαρέω, rogandum est, postulandum.
λιπαρία, ας, ἡ, (λιπαρής) Ion. λιπαρίη, ης, ἡ, adsiduitas, sedulitas. 2) adsidua obtestatio.
λιπαρία, ας, ἡ, (λιπαρός) pinguedo.
λιπᾰρόγεως, ων, (λιπαρός, γῆ) pinguem terram habens.
λιπᾰρόζωνος, ον, (ζώνη) nitidam ac splendidam zonam habens, splendide cinctus.
λιπᾰρόθρονος, ον, (θρόνος) pulcram sedem habens.
λιπᾰροκρήδεμνος, ον, (κρήδεμνον) pulcram habens vittam.
λιπᾰρόμματος, ον, (ὄμμα) qui est nitentibus et pulcris oculis.
λιπᾰροπλόκᾰμος, ον, (πλόκαμος) cui nitida est coma.
λιπᾰρός, ρά, ρόν, (λίπας) pinguis, obesus, adiposus, unctus, nitidus. 2) opiparus, lautus, opulentus. 3) pulcer, praeclarus. 4) commodus, beatus, felix. 5) est et epith. precum; ambitiosus, vehemens, assiduus. λιπαραὶ δέησεις, ap. Joseph.
λιπᾰρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo.
λιπᾰρόχροος, contr. λιπαρόχρους, corpore nitidus, pinguis.
λιπᾰρόχρως, ωτος, idem.
λιπᾰρώψ, (ὤψ) pinguem faciem habens seu delibutam. ap. Athenaeum, λιπαρῶπα τράπεζαν, mensam pinguem.
λιπᾰρῶς, adv. i. q. λιπαρέως.
λιπᾰρῶς, adv. a λιπαρός.
λίπας, αος, τό, i. q. λίπος, pinguedo. (⏑⏑)
λίπασμα, τό, (λιπάζω) res quae pinguefacit vel fecundat, stercus: pinguedo: λίπασμα ὀφθαλμῶν, lacrime, Epicur. (ῐ)
λιπασμός, οῦ, ὁ, saginatio.
λιπαυγής, ές, (λείπω, αὐγή) splendore seu lumine defectus obscurus.
λιπάω, (λίπος) pinguesco, pinguis et obe-

sua sum.

λιπεῖν, inf. aor. 2. a λείπω.

λῖπερνέω, it. λιφερνέω, infelix, pauper, miser sum. A seq.

λιπερνής, ές, vel λιπερνής, ῆτος, orbus, infelix, miser, fugitivus, pauper. (Fortasse a λείπω et φερνή, pro λιποφερνής.)

λῖπερνήτης, ου, ὁ, fem. λῖπερνῆτις, ιδος, i. q. λιπερνής.

λῖπεσάνωρ, ορος, ἡ, (λιπεῖν, ἀνήρ) maritum deserens, adultera.

λῖπήμερος, ον, (ἡμέρα) qui statum diem deseruit, qui statuto die non praesto fuit.

λῖπόβιος, ον, (λείπω, βίος) mortuus.

λῖποβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) cui palpebrae desunt: apud Nonnum, oculo destitutus.

λῖπογαλάλακτος, ον, i. q. λιπογ.

λῖπόγληνος, ον, (γλήνη) caecus.

λῖπόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) elinguis, lingua carens.

λῖπογνώμων, v. λειπογνώμων.

λῖπόγυιος, ον, (γυῖον) destitutus artubus, pedibus, manens.

λῖπόδερμος, ον, (δέρμα) cui deest praeputium, apella, recutitus, curtus.

λῖποδρανέω, (δραίνω) viribus destituor.

λῖπόεις, εσσα, εν, (λίπος) i. q. λιπαρός, pinguis.

λῖπόζυγος, ον, (ζυγόν) qui excussit jugum: solitarius.

λῖπόθριξ, τρῖχος, (θρίξ) calvus.

λῖπόθροος, ον, (θρόος) voce carens, mutus.

λῖποθῡμέω, (θυμός) deficio animo.

λιποθῡμία, ἡ, defectus animi vel virium.

λῖποκτέανος, ον, (κτέανον) bonis destitutus, pauper.

λῖπομαρτῠρία, ας, ἡ, testimonii recusatio, detrectatio. v. λειπομαρτύριον.

λῖπομήτωρ, ορος, (μήτηρ) qui matrem reliquit.

λῖπόναυς, it. λῖπόνεως, (ναῦς) navem deserens, Aesch.

λιποναύτης, ου, ὁ, (ναύτης) nautarum desertor.

λῖπόνεως, ων, i. q. λιπόναυς.

λῖπόπαις, παιδος, (παῖς) liberis destitutus, orbus.

λῖπόπατρις, ιδος, ὁ vel ἡ, (πατρίς) patriam deserens, fugitivus. 2) e patria expellens

λῖπόπνοος, ον, (πνοή) quem spiritus deficit, mortuus.

λῖπόπτολις, ιος, (πτόλις) urbem deserens.

λῖπόῤῥῖνος, ον, (ῥινός) pelle destitutus dura, uvidam et lubricam habens pellem.

λίπος, εος, τό, pinguedo, adeps, sebum. (⏑⏑)

λῖποσαρκέω, macilentus sum vel fio. A seq.

λῖποσαρκής, ές, et λῖπόσαρκος, ον, (λείπω, σάρξ) macilentus, carne carens.

λῖποσθενής, ές, (σθένος) robore destitutus, imbecillis.

λῖπόσκιος, ον, (σκιά) tenebras relinquens, qui umbram suam reliquit, clarus. Nonnus.

λῖποστέφανος, ον, (στέφανος) e corollis seu sertis defluens, s. decidens.

λιποστρᾰτία, ας, ἡ, desertio militiae. A seq.

λιποστράτιος, ον, (λείπω, στρατός) desertor militiae.

λιποτακτέω, desero locum, ordinem. A seq.

λιποτάκτης, ου, ὁ, vide λειποτάκτης.

λιποτάξιον, ου, τό, v. λειποτάξιον.

λιποτρῖχής, ές, (λείπω, θρίξ) depilis, cui pili defluunt

λίπουρος, ον, (οὐρά) cauda carens. (ῐ)

λῖποφεγγής, ές, (φέγγος) linquens lucem, carens splendore. 2) caecus.

λῖπόφθογγος, ον, quem vox destituit, mutus.

λῖποψῡχέω, f. ήσω, (ψυχή) animam efflo: animo concido.

λίπτω, f. ψω, (λι-) cupio, desidero, appeto, prurio, Ap. Rh. Med. λίπτομαι, unde perf. λέλιμμαι, part. λελιμμένος.

λιπώδης, ες, (λίπος) pinguis

λῖραίνω, f. ανῶ, (λιρός) impudenter ago.

λίριον, τό, deterior scribendi ratio p. λείριον, item λίρινος, λιριόεις, p. λείρινος, λειριόεις.

λῖρός, ά, όν, impudens, inverecundus, audax, Callim. Recentiores scribunt λῖρος.

λῖρόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) qui oculis est impudentibus et audacibus.

λῖς, ὁ, Epice p. λέων, leo, Il. Acc. λῖν, Il. 11, 480. Poetae Alexandrini usurpant nom. et dat. pl. λῖες, λίεσσι. Aristarchus in nom. sing. scribit λίς.

λῖς, ἡ, Epice p. λισσή, λεία, laevis, glabra, Od. 12, 64. 79. (ῑ)

λίσαι, Epice λίσσαι, imperat. aor. 1. a λίσσομαι, λίτομαι.

λισγάριον, ου, τό, ligo. Schol. Theocriti per hoc exponit vocem σκαπάνη. Videtur sermonis fuisse vulgaris. Dimin. a λίσγος.

λίσγος, ὁ, i. q. σκαφεῖον, ligo, apud seriores.

λίση, 2 fut. a λίσσομαι, λίτομαι, Od. (⏑–)

λίσπη, ἡ, v. λίσπος.

λισπόπυγος, ον, (λίσπος, πυγή) attritas et exiles nates habens.

λίσπος, η, ον, Att. λίσφος (λισσός, λεῖος) laevis, glaber: metaph. callidus, γλῶσσα, Ar. attritus, macilentus. Subst. λίσπαι, αἱ, tesserae dimidiatae, tesserae hospitalitatis, quibus pro symbolis utebantur hospites, Plat.

λισσάνιος, ον, vel λυσσάνιος, Ar. Lys. 1171. Laconice i. q. ἀγαθός.

λισσάς, άδος, ἡ, i. q. λισσή, laevis, glabra.

λίσσομαι, rar. λίτομαι, (ῐ) fut. λίσομαι, (ῐ) aor. 1. ἐλῐσάμην, aor. 2. ἐλῐτόμην, supplico, supplex oro, precor, hortor.

λισσός, ή, όν, (λεῖος) laevis, glaber.

λιστός, ή, όν, (λίσσομαι) precibus expetitus, orandus, v. l. Il. 9, 497.

λιστρεύω, i. q. λιστρόω.

λιστρεύω, (λίστρον) fodio, circumfodio, φυτόν, Od. 24, 226. terram fodiendo complano.

λίστρον, et λίστριον, τό, instrumentum ad complanandum solum, radula, it. ligo. 2) scopae ad verrendum solum. 3) sartago. Pollux.

λιστρόω, f. ώσω, (λίστρον) pavio, complano, aequo.

λιστρωτός, ή, όν, pavitus, complanatus.

λίσφος, η, ον, Att. p. λίσπος, Lobeck. ad Phryn. p. 113

λῖτα, τά, acc. plur. ab obsoleto λῖ i. e. λεῖον, linteum tenue et subtile Il. 8, 441. Od. 1, 130. 10, 353. Ab eodem est dat. sing. λῖτι, Il. 18, 352. 23, 254. cf. F. A. Wolfium in Anal. literar. 4. p. 501 seq. Alii nominativum statuunt τὸ λῖτον], unde per metaplasmum factus sit dat. λιτί vel λιτι.

λῖτάζομαι, (λιτή) supplico, supplex oro, Oppian.

λῖταίνω, idem. Eurip.

λῖτᾰνεία, ας, ἡ, (λιτανεύω) supplicatio.

λῖτᾰνευτικός, et λιτανευτός, ή, όν, supplicatorius. A seq.

λῖτᾰνεύω, f. εύσω, (λιτή, λίτομαι) supplex oro, supplico.

λιτανός, ή, όν, (λιτή) supplex: supplicatorius.

λῖταργίζω, (λίταργος) festino, celeri gradu proficiscor, propero.

λῖταργισμός, οῦ, ὁ, rapidus cursus, fuga. A praec.

λίταργος, ον, (e λι- et ἀργός) velox, celer (⏑–⏑)

λῖτασμός, ὁ, (λιτάζομαι) supplicatio.

λίτη, ἡ, janua, apud Schol. Aristoph. Nub. 1255. (⏑–)

λῖτή, ῆς, ἡ, (λίσσομαι) supplicatio s. supplices preces, precatio, obsecratio. Hinc, Λιταί, ῶν, Deae praesides supplicationum.

λιτήσιος, ον, supplex.

λῖτί, dat. sing. ab obsoleto λῖ, linteum tenue et subtile, v. λῖτα.

λῖτόβιος, ον, (λιτός, βίος) vili et tenui victu vivens.

λῖτόβορος, ον, (βορά) idem.

λιτοδίαιτος, ον, (δίαιτα) idem. (–⏑⏑–⏑)

λίτομαι, rarior forma p. λίσσομαι, Hom. h. 15, 5. 18, 48.

λῖτον, τό, vide λῖτα.

λῖτός, ή, όν, (λίτομαι, λίσσομαι) supplex, Pind. Od. 6, 132. P. 4, 385.

λῖτός, ή, όν, simplex, nudus, tenuis, vilis, exiguus, non elaboratus, incultus.

λῖτότης, ητος, ἡ, (λιτός) vilitas, tenuitas, frugalitas; simplicitas. 2) Figura rhetorica, qua res magna modestiae caussa extenuatur.

λῖτουργέω, propris i. q. λειτουργέω, sed usurpatur tantum pro maledico, maleficus sum, ut πανουργέω. Hinc λιτούργημα, το, i. q. πανούργημα.

λιτουργός, όν, proprie i. q. λειτουργός: maleficus, maledicus.

λῖτοφᾰγία, ἡ, (λιτός, φαγεῖν) tenuis victus.

λίτρα, ας, ἡ, libra, pondus duodecim unciarum. 2) numismatis genus exigui pretii 3) libra, signum caeleste.

λιτραῖος, αία, αῖον, et λιτριαῖος, αία, αῖον, libralis.

λίτρον, ου, τό, Att. pro νίτρον, nitrum.

λιτροσκόπος, ὁ, (λίτρα, σκοπέω) qui λίτρας speculatur, collybista, numularius, spectator nummorum.

λιτρώδης, ες, (λίτρον) Att. p. νιτρώδης.

λῖτυέρσης, ου, ὁ, fossorum, agricolarum et messorum cantilena, a Lityerse, Midae filio, dicta. Theocr.

λῑτῶς, adv. (λῖτός) tenuiter, simpliciter: parce, non effuse.

λῖφαιμέω, (λείπω, αἷμα) sanguinem amitto. 2) deficio corpore. Hesych.

λίφαιμος, ον, i. q. λείφαιμος.

λῖφερνέω, i. q. λιπερνέω, q. v.

λιχάζω, i. q. λιλαίομαι, cupio, Hesych. (Radix λείχω.)

λιχάζω, (λιχάς, 2) per praerupta dejicio, ap. Cretenses teste Hesychio.

λίχανος, ἡ, sc. χορδή, chorda quaedam

citharae, quae pulsabatur manus sinistrae digito indice cf. λιχανός. 2) sonus ejusdem chordae.

λιχανός, οῦ, ὁ, (λείχω) index digitus.

λιχάς, άδος, ἡ, mensura intervalli inter pollicem et indicem. Pollux. 2) rupes praerupta, Hesych.

λῖχήν, ῆνος, ὁ, impetigo, i. q. λειχήν.

λῖχηνωτός, ή, όν, impetiginosus, Gl. Vet. quasi a λιχηνάω, quod esset impetigine afficio. A pr.

λιχμάζω, f. άσω, (λείχω) lambo, ligurio.

λιχμαίνω, i. q. λιχμάω.

λιχμάς, άδος, ἡ, quae lambitur seu lingitur, Hesych.

λιχμάω, et λιχμάομαι, lambo, lingo. Part. perf. irr. λελιχμώς, Hes. Th. 826.

λιχμήρης, ες, exserta lingua os lingens. 2) gulosus.

λιχμώω, i. q. λιχμάω. Q. Sm.

λιχνάω, (λίχνος) i. q. λιχνεύω, Ar. Pac. 757.

λιχνεία, ας, ἡ, (λιχνεύω) liguritio, catillatio, gula, luxuria in cibis, edacitas.

λίχνευμα, ατος, τό, cupediae, delicatae dapes, quibus avido ore inhiamus.

λιχνεύω, (λίχνος) lingo, ligurio. Med. λιχνεύομαι, gulae indulgeo: avide cupio, τι vel εἴς τι.

λιχνία, ἡ, i. q. λιχνεία.

λιχνοβόρος, ου, (λίχνος, βορά) edax, gulosus.

λίχνος, η, ον, vel λίχνος, ου, (λείχω) qui ita cupediis deditus est, ut digitos s. catinos lingat, liguritor, catillo, gulosus, avidus.

λιχνοτένθης, ου, ὁ, (τένθης) catillo.

λιχνοφιλάργυρος, ον, gulosus simul et avarus.

λίχνως, adv. (λίχνος) gulose, avide, voraciter, more catillonum.

λίχος, εος, τό, condimentum delicatum, gulae illicium. Pollux.

λίψ, λιβός, ὁ, Africus ventus, Theocr. 9, 11. (a λείβω, quoniam pluvias affert.)

λίψ, λιβος, ἡ, gutta, stilla, humor effusus, libatio, Aesch. Choë. 289.

λιψουρία, ἡ, (λείπω, οὐρέω) desiderium mingendi.

λιψύδριον, τό, i. q. λειψύδριον.

λό, vide λόε.

λόβιον, ου, τό, gibba pars hepatis, fibra. Dim. a sequ.

λοβός, οῦ, ὁ, ansa. 2) ima pars auris. 3) extrema pars hepatis. 4) siliqua, leguminum integumentum, quo plura simul involvuntur.

λοβόω, in λοβούς divido.

λοβώδης, ες, siliquae s. folliculo leguminum similis.

λογάδες, αἱ, album in oculo: oculus ipse.

λογάδην, adv. (λογάς) lecte, cum delectu 2) catervatim.

λογαῖος, αία, αῖον, (λογάς) lectus, delectus.

λογαοιδικός, ή, όν, (λόγος; ἀοιδή) logaoedicus.

λογαριάζω, f. άσω, (λογάριον) rationem ineo, computo: neogr.

λογαριασμός, οῦ, ὁ, computatio, neogr.

λογαριαστής, οῦ, ὁ, computator, neogr.

λογάριον, ου, τό, vocula. 2) oratiuncula. 3) disputatiuncula. 4) ratiuncula, computatiuncula Dim. a λόγος.

λογάς, άδος, ὁ, ἡ, (λέγω) delectus, pl. λογάδες, electi, delecti. λίθοι λογάδες, ex agro collecti, temere reperti, non excisi e lapicidina.

λογάω, (λόγος) dicturio, dicere s. disserere cupio. Lexiph. Luc.

λογγάζειν, idem quod λαγγάζειν.

λογγασία, ἡ, cunctatio, quies. 2) lapis perforatus, a quo religantur naves. A praec.

λογγών, ῶνος, ὁ, lapis in portu pertusus, ut per ejus foramen fune trajecto navis religari possit. Etymol. cf. λαγγών.

λογεῖον, ου, τό, (λόγος) pulpitum in theatro, super quo histriones fabulam recitant. 2) quibusdam et os, quoniam per illud sermo exit. Pollux. 3) in sacris litteris, oraculum, quod sacerdos in pectore gestabat, duodecim in primis gemmis, pro numero tribuum Israelitarum, constans. Vetus versio: rationale: Nova: pectorale.

λογέμπορος, ου, ὁ, verborum venditor, qui mercaturam verborum exercet, de Sophistis.

λογεύς, έως, ὁ, (λέγω) tabularius, scriba.

λογία, ας, ἡ, (λέγω) collecta, id, quod in Ecclesia colligebatur, ad pauperum sustentationem, item, oblatio sacra, apud Scriptt. Eccles.

λογίατρος, ου, ὁ, (λόγος, ἰατρός) verbo tenus medicus.

λογίδιον, ου, τό, vocula 2) oratiuncula. 3) fabella. Dim. a λόγος.

λογιεύς, έως, ὁ, (λέγω, λόγος, λόγιος) orator, qui caussas dicit. ὁ ῥήτωρ, ut exponit Pollux e Critia.

λογίζομαι, f. ίσομαι, (λόγος) rationem ineo seu subduco, computo, supputo. 2) collatis utrinque rationibus certi aliquid concludo 3) mecum reputo, considero, perpendo, cogito, censeo, arbitror, existimo, opinor, aestimo. 4) imputo, expensum fero, tribuo.

λογικεύομαι, ratiocinor, ratione utor, ap. seriores. A seq.

λογικός, ή, όν, (λόγος) rationalis, ratione praeditus, ratione utens, ad rationem pertinens, ad animum. 2) dialecticus, pertinens ad disserendi methodum, i. e. subtilis. τὰ λογικά, quae subtilius disseruntur. Unde λογικώτερα sunt subtiliora. 3) qui sermocinari potest, sermocinator. 4) eloquens, facundus, disertus. 5) doctus. 6) in oratione prosa usitatus. Hinc τὸ λογικόν, οῦ, ratio, et ἡ λογική, sc. τέχνη, Logica, ars disserendi, λογικὴ θεωρία, subtilior doctrina, i. e. partes philosophiae.

λογικῶς, adv. cum ratione, more eorum, qui ratione utuntur. 2) disserentium modo, i. e. subtiliter.

λόγιμος, ίμη, ιμον, vel λόγιμος, ον, (λόγος) mentione dignus, memorabilis, celeber, nobilis.

λόγιον, ου, τό, responsum, oraculum. v. et λογεῖον. Proprie neutr. a seq.

λόγιος, ία, ιον, (λόγος) celeber, memorabilis. 2) historiae et antiquitatis peritus. 3) eloquens, disertus, facundus, elegans, doctus. 4) fatidicus, vates.

λογιότης, ητος, τό, eloquentia, facundia.

λόγισμα, ατος, τό, (λογίζομαι) quod in rationibus supputandis alicui imputatur..

λογισμός, οῦ, ὁ, (λογίζομαι) supputatio, computatio. 2) ratiocinatio, reputatio, cogitatio. 3) consilium, deliberatio. 4) ipsa ratio ac mens, facultas intelligendi et judicandi. 5) Syllogismus. 6) confessio; apud mediae aetatis Graecos.

λογιστέον, Adj. verb. a λογίζομαι, ratiocinandum, considerandum, cogitandum.

λογιστεύω, sum λογιστής. 2) computo, rationes dispungo s. excutio: examino, perquiro, exploro.

λογιστήριον, τό, locus Athenis ubi conveniebant λογισταί: judicium τῶν λογιστῶν. 2) schola ratiocinatorum. 3) locus ubi disseritur s. disputatur de rebus philosophicis.

λογιστής, οῦ, ὁ, (λογίζομαι) ratiocinator, supputator, calculator, calculo, qui rationes dispungit: magister artis computandi. 2) Athenis λογισταί nominabantur decemviri, quibus a magistratibus muncre defunctis reddenda erat ratio administratae reipublicae. 3) Sub Romanorum imperio λογισταί dicebantur curatores urbium sive praefecti judiciorum et redituum.

λογιστία, ας, ἡ, ut λογιστία τῆς πόλεως, curatio reipublicae: munus λογιστοῦ.

λογιστικός, ή, όν, calculator seu ratiocinator, artis numeros tractandi peritus. 2) rationalis, rationis compos, qui ratione uti potest, consideratus. 3) ἡ λογιστική, sc. τέχνη, ars rationes subducendi. 4) τὸ λογιστικόν, ratio, mens quatenus cogitat.

λογίως, adv. (λόγιος) diserte, eloquenter, eleganter.

λογογραφέω, f. ήσω, (λογογράφος) scribo orationes forenses, aut historiam. 2) scriptito, scribo.

λογογραφία, ας, ἡ, orationum et historiarum scriptio.

λογογραφικός, ή όν, ad scribendi artem pertinens. Hinc ἡ λογογραφική, ῆς, sc. τέχνη, ars scribendi orationes. A seq.

λογογράφος, ου, ὁ, qui orationes aut historiam scribit, orator. 2) tabularius, scriba. (ᾰ)

λογοδαίδαλος, ου, ὁ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex, qui orationes exquisito artificio elaborat.

λογόδειπνον, ου, τό, (δεῖπνον) coena verbis magis ac sermonibus, quam cibo aut ferculis constans.

λογοδηρία, ας, ἡ, (δῆρις) verborum contentio, altercatio inanis: ap. seriores.

λογοδιάῤῥοια, ας, ἡ, verborum profluvium, profluentia loquendi inanis et nugax.

λογοδιδάσκαλος, ου, ὁ, dicendi magister.

λογοείδεια, ἡ, vitium poematis, quum nihil cultus splendorisque habet, sed futile est et nugax.

λογοειδής, ές, (λόγος, εἶδος) solutae orationi similis. 2) rationis speciem habens.

λογοειδία, ἡ, i. q. λογοείδεια, dub.

λογοθεσία, ἡ, (θέσις) rationum exactio. 2) compositio verborum.

λογοθέσιον, τό, i. q. λογοθεσία, dub.

λογοθετέω, rationes reposco ab aliquo; τινά. A seq.

λογοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) rationum exactor, discussor. 2) cancellarius, sub imperatoribus Byzantinis.

λογοθεώρητος, ον, (θεωρία) qui ratione et intelligentia comprehenditur et percipitur, non vero sub sensum cadit.

λογοθήρας, ου, ὁ, (λόγος, θηράω) qui verba exquisitiora aucupatur, verborum captator.

λογοϊατρεία, ας, ἡ, curatio per oratio-

nem.

λογοκλοπεία, είας, ἡ, sermonis exceptio et proditio. Diog. Laert. 1. 2. quum alterius dicta proferimus, publicamus, etiam pro nostris.

λογολεσχεῖν, blaterare, nugari. A seq.

λογολέσχης, ου, ὁ, (λέσχης) blatero, blaterator, nugator, loquax.

λογομάγειρος, ὁ, (μάγειρος) exquisitius sermonis orationem. (ᾰ)

λογομανέω, (μαίνομαι) literis et disciplinis vehementer incumbo, magno amore earum teneor.

λογομαχέω, (λογομάχος) verbis, aut de verbis pugno, rixor.

λογομαχία, ας, ἡ, pugna, quae fit verbis, aut de verbis, inanis rixa.

λογομάχος, ον, (μάχομαι) qui verbis pugnat, argutatur.

λογόμιμος, ου, ὁ, scurra, qui aliorum dicta imitando exprimit.

λογομύθιον, ου, τό, (μῦθος) fabulosa narratio. (ῦ)

λογοπλάθος, ου, (πλάσσω) verba fingens.

λογοποιέω, f. ήσω, fabulas fingo, seu scribo, more Poetarum fingo. 2) fingo, mentior, rumorem falsum spargo, dictito, perhibeo: dissero, sermones confero.

λογοποίημα, ατος, τό, fabula, commentum, mendacium. 2) rumor. A praec.

λογοποιητική τέχνη, ars oratoria. Ab eod.

λογοποιΐα, ης, ἡ, fabularum confictio, fabularum scriptio. 2) mendaciorum s. rumorum confictio, famigeratio.

λογοποιικός, ή, όν, idem quod λογοποιητικός.

λογοποιός, όν, (ποιέω) verba s. sermones faciens Subst. ὁ λογ. historiarum scriptor; qui aliis orationes judiciarias scribit; fabularum confictor. s. scriptor. 2) qui mendacia confingit, qui falsos rumores spargit, mendax, fabulator, rumigerulus.

λογοπραγέω, f. ήσω, (πράσσω) confingo, mentior, falsum rumorem spargo. 2) rationem exigo, ad rationem reddendum adigo.

λογοπράτης, ου, ὁ, (πιπράσκω) verborum aut orationum a se in caussis aliorum conscriptorum venditor, causidicus, rabula. 2) Christi venditor, Judas proditor, Gregor. (ᾱ)

λογοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) i. q. λογοπράτης, item qui verba pro rebus vendítat,

λόγος, ου, ὁ, (λέγω) id quod dicitur, dictum, verbum, oratio, sermo, fabula. ἐνὶ λόγῳ, summatim, breviter. 2) sententia, proverbium. 3) dialogus; colloquium. 4) gloria, fama, honor; fama, rumor. λόγος ἐστί, λόγος ἔχει, κατέχει, φέρεται, c. acc. c. inf. fama fert. 5) verbum, si opponitur facto, Theogn. 254. λόγου ἕνεκα, dicis caussa. 6) historia, opp. μῦθος. 7) prosa oratio, opp. ποίησις. 8) oratio, concio, impr. ap. Atticos: eloquentia, vis dicendi: copia dicendi. 9) id de quo sermo est, res ipsa. πρὸς λόγον, ad rem. 10) praeceptum, theorema. - II. 1) ratio, (quatenus est caussa orationis) κατὰ λόγον, secundum rationem. παρὰ λόγον, praeter rationem. 2) ratiocinatio, argumentatio, cogitatio. λόγος αἱρεῖ, ratio suadet, ratio docet. 3) aestimatio: λόγου ἄξιος, aestimatione dignus. 4) caussa, qua aliquid afficitur; argumentum, conditio. 5) ratio, unde λόγον διδόναι, rationem reddere. 6) proportio.

λογότροπος, ὁ, syllogismus hypotheticus s. conditionalis, Diog. Laert. 7, 77. ubi falso legitur λογότομος.

λογοφίλης, ου, ὁ, (φιλέω) studiosus literarum, eloquentiae, vel disertus dub.

λογόφιλος, ον, (φιλέω) sermones amans, garrulus.

λογόω, f. ώσω, (λόγος) rationalem facio. λογόομαι, Med. rationalis fio, naturam τοῦ λόγου quodammodo induo, Eccl.

λογχαῖος, αία, αῖον, (λόγχη) ad hastam pertinens, hastatus.

λογχάριον, ου, τό, parva lancea, Dim. a seq.

λόγχη, ἡ, cuspis, spiculum. 2) lancea, hasta. 3) manus hastatorum.

λόγχη, ἡ, Ion. p. λάχος, sors, a λαγχάνω, λέλογχα, Etym. M.

λογχήρης, ές, (λόγχη, ἄρω) lanceatus, qui fert lanceam.

λογχίδιον, ου, τό, parva lancea. Dim. a λογχίς. (ῐ)

λογχίμος, η, ον, hastatus.

λογχίς, ίδος, ἡ, lancea.

λογχίτης, ου, ὁ. Fem. λογχῖτις, ιδος, (λόγχη) hastatus, lanceatus.

λογχοδρέπανον, ου, τό, (λόγχη, δρέπανον) hasta falcata.

λογχοποιός, οῦ, ὁ, lancearum fabricator.

λογχοφόρος, ον, (λόγχη. φέρω) qui lanceam fert, levis armaturae miles, lancearius, hastatus.

λογχόω, (λόγχη) cuspide orno, acutum facio. Med. λογχόομαι, in mucronem s. in acutum desino. Hinc

λογχωτός, ή, όν, mucronatus, mucroni aut cuspidi vel lanceae similis.

λογώδης, ες, i. q. λογοειδής.

λόγωσις, εως, ἡ, (λογόω) qs. verbificatio, quum quis quodammodo ad naturam Verbi, sive filii Dei accedit. Eccl.

λόε, 3 aor. Epice a λούω, Od. 10, 361. vel potius 3 impf. ab antiquo λόω, cf. Matthiae gramm. I. p. 472. ed. 2dae

λοέσσας, λοεσσάμενος, part. aor. act. et med. Ep. p. λούσας, λουσάμενος, a λοέω, λούω, Hom. λοέσσομαι, fut. med. p. λούσομαι, Od.

λοετρόν, τό, Homerice p. λουτρόν, q. v.

λοετροχόος, ον, Homerice p. λουτροχόος, q. v.

λοέω, Homerice p. λούω.

λοιβαῖος, αία, αῖον, ad λοιβήν pertinens.

λοιβάσιον, τό, i. q. λοιβεῖον.

λοιβάω, (λοιβή) i. q. λείβω. Item in Medio, λοιβᾶται, σπένδει, θύει, Hesych.

λοιβεῖον, τό, (λοιβή) vas quo libatur.

λοιβή, ῆς, ἡ, (λείβω) libatio.

λοιβίς, ίδος, ἡ. patera, qua libatur.

λοιγαῖος, αία, αῖον, i. q. λοίγιος, dub.

λοιγήεις, ήεσσα, ῆεν, poet. pro λοίγιος, Nic.

λοιγής, ές, poet. p. λοίγιος, Nic.

λοίγιος, ία, ιον, exitialis, perniciosus. A seq.

λοιγός, οῦ, ὁ, pernicies, exitium.

λοῖγος, όν, i. q. λοίγιος, Nic.

λοιδορέω, et λοιδορέομαι, (λοίδορος) convicior, maledico, probris insector. 2) reprehendo, objurgo. Activum c. accus., medium c. dat. construitur.

λοιδόρημα, ατος, τό, convicium, probrum, id ipsum, quod alicui probrose objicitur. A praec.

λοιδορημάτιον, ου, τό, conviciolum. Dim. a praec.

λοιδορησμός, οῦ, ὁ, (λοιδορέω) objurgatio.

λοιδορία, ας, ἡ, (λοιδορέω) convicium, maledictum, maledictio, obtrectatio.

λοίδορος, ον, probro afficiens, maledicus. Subst. ὁ λ. conviciator. τὸ λοίδορον, maledicentia.

λοιδόρως, Adv. conviciando, maledicendo.

λοιμεύομαι, (λοιμός) corrumpo, perdo. LXX.

λοιμία, ἡ, i. q. λοιμός, pestis, Hipp.

λοιμικός, ή, όν, pestilens, noxius, pestifer. A seq.

λοιμός, οῦ, ὁ, pestis, pestilentia, lues, contagium. 2) homo pestilens et exitialis, contumax, obsequium denegans legibus, turbulentus, seditiosus.

λοιμοφόρος, ον, (φέρω) pestifer.

λοιμώδης, ες, (λοιμός) pestilens.

λοιμώσσω, Att. -ττω, f. ξω, (λοιμός) peste laboro, peste infestor.

λοιπαδάριον, ου, τό, (λοιπάς) reliquum, *ein rest*. Gl. Vet.

λοίπαδος, ου, ὁ, veli nautici genus. Pollux.

λοιπάς, άδος, ἡ, (λοιπός) idem quod λοιπαδάριον, Gl. Vet. λοιπάδες, reliquatores (*Restanten*) Guil. Bud.

λοιπάζεσθαι, reliquari, Guil. Bud. A praec.

λοιπογραφία, ας, ἡ, reliquatio, Philox. A seq.

λοιπογραφῶ, (λοιπός) reliquor, Gl. Vet.

λοιπός, ή, όν, (λείπω) reliquus. Hinc τὸ λοιπόν, quod superest, et λοιπόν, adv. ceterum, alioquin, postea. it. jam. 2) ad extremum: potest tamen iis locis, ubi ad extremum vertitur, melius plerumque verti jam. 3) in posterum, et τοῦ λοιποῦ, de cetero. Raro invenitur λοιπῶς.

λοισθεύς, ὁ, f. l. Il. 23, 751. p. seq.

λοισθήϊος, ον, Ep. p. λοῖσθιος, λοῖσθος. λοισθήϊον ἄεθλον, praemium quod ultimo certatori datur, Il. 23, 785. item λοισθήϊα, omisso ἄεθλα, Il. 23, 751.

λοῖσθος, ον, (λείπω, λέλοιπα, λοιπός) extremus, ultimus, Il. 23, 536. superl. λοισθότατος, omnium ultimus, Hesiod. Th. 921.

λόκαλος, ου, ὁ, avis quaedam, fortasse ciconia, Arist. h. a. 2, 17. (sed vox omittitur in optimis Mss.)

λόκκη, ἡ, i. q. χλαμύς, Antip. Thess. 45.

Λοκρίς, ίδος, ἡ, Locris, regio Graeciae.

Λοκρός, ὁ, Locrus.

λόξευμα, τό, (λοξός) status obliquus.

λοξεύω, (λοξός) obliquo, obliquum reddo.

λοξίας, άδος, ἡ, (λοξός) scil. ὁδός circulus ecclipticus.

Λοξίας, ου, ὁ, (λοξός) obliquus. Epith. Apollinis, quia obliqua dabat responsa.

λοξοβάμων, ον, (βαίνω) oblique incedens (ᾰ)

λοξοβάτης, ου, ὁ, idem. (ᾰ)

λοξοβλεπτέω, (βλέπω) oblique adspicio.

λοξοκίνητος, ον, (κινέω) qui oblique movetur, obliquus, Epith. Zodiaci. (ῑ)

λοξοπολέω, f. ήσω, oblique vagor, transversus feror.

λοξοπορέω, f. ήσω, (πορέω) oblique incedo.

λοξός, ή, όν, obliquus, transversus. λοξά, adv. oblique. 2) ambiguus, dubius, unde qui non fidit alteri.

λοξοτενής, ές, (τείνω) oblique tentus, obliquus.

λοξότης, ητος, ἡ, (λοξός) obliquitas.

λοξότροχος, ὁ, ἡ, (τροχός) oblique cur-

rens, oblique verba volvens.

λοξόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) obliquis oculis intuens.

λοξοχρησμῶν, ον, (χρησμός) ambigua oracula edens. Epith. Apollinis et Pythiae.

λοξόω, (λοξός) obliquo, obliquum reddo.

λοξῶς, adv. oblique.

λοξωσία, ἡ, i. q. λόξωσις.

λόξωσις, εως, ἡ, (λοξόω) obliquatio.

λοπαδάγχης, ου, ὁ, (λοπάς, ἄγχω) i. q. seq. dub. lect. Athen. 3. p. 113. F.

λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ, (λοπάς, ἁρπαγή) patellarum raptor, cum scommate dictum in voracem.

λοπάδιον, ου, τό, patella. Dimin. a λοπάς.

λοπαδοφυσητής, οῦ, ὁ, (φυσάω) helluo.

λοπάς, άδος, ἡ, patina, patella. 2) morbus arborum.

λοπάω, (λοπός) cortice turgesco, sum cortice turgido: corticem remitto, corticem verto.

λοπητός, οῦ, ὁ, tempus anni, quo arborum cortices turgescunt et exemtiles fiunt. A pr.

λοπία, ας, ἡ, (λοπάς) corticis tumor, quum humor sub eo est.

λοπίζω, f. ίσω, (λοπός) decortico.

λόπιμος, ον, (λοπός, λοπίζω) qui decorticari potest. ut κάρυον λόπιμον, nux. Gloss. Vet. λόπιμα, castaneae.

λοπίς, ίδος, ἡ, i. q. λεπίς, ίδος, cortex, putamen, squama.

λόπισμα, ατος, τό, (λοπίζω) cortex, putamen.

λοπός, οῦ, ὁ, (λέπω) cortex, putamen. 2) pellis detracta, corium.

λορδαίνω, (λορδός) i. q. λορδόω.

λορδός, ή, όν, curvus, cernuus, incurvus in anteriora, mancus.

λορδόω, (λορδός) incurvo. Med. incurvo me, inpr. de coitu. Hippocr.

λόρδωμα, ατος, τό, idem quod λόρδωσις. A pr.

Λορδών, ῶνος, ὁ, daemon figurae coitus, quae vocatur λόρδωσις, praefectus.

λόρδωσις, εως, ἡ, (λορδόω) incurvatio, ut spinae, in anteriora et exteriora, ut ὕβωσις contra; debilitatio. Schol. Theocr. 5, 43. 2) figura quaedam coitus, cf. λορδόω.

λοτός, ὁ, v. λωτός, 4. fin.

λουέω, Ep. p. λοέω, λούω, Hom. h. Cer. 290.

λοῦμαι, Att. p. λούομαι.

λοῦσις, εως, ἡ, (λούω) lavatio.

λοῦσσον, ου, τό, album quid in abiete nascens, apud Theophr.

λούστης, ου, ὁ, (λούω) qui saepe et libenter lavatur.

λουτήρ, ῆρος, ὁ, (λούω) pelvis, vas ad lavandum, labrum.

λουτηρίδιον, ου, τό, labellum. Dim. a praec.

λουτήριον, ου, ὁ, idem et ab eod.

λουτηρίσκος, ου, ὁ, idem.

λουτιάω, (λούω) lavare cupio. Luc. Lexiph.

λούτριον, τό, aqua sordida balnei, in qua quis lavit, Hesych.

λουτρίς, ίδος, ἡ, subligaculum in balneo.

λουτροδάϊκτος, ον, (δαΐζω) in balneo interfectus. (ᾰ) A seq.

λουτρόν, τό, Homerice λοετρόν, (λοέω, λόω) lavacrum, balneum: actio lavandi: expiatio per lavacrum. 2) aqua in balneo.

λουτροφορέω, f. ήσω, lavacrum fero, sponso loturo fero aquam.

λουτροφόρος, ον, (λουτρόν, φέρω) aquam ferens ad lavandum. παῖς λουτροφόρος, puer consanguinitate proximus ei qui uxorem ducebat: quem die nuptiarum mittebat ad afferenda sibi λουτρὰ ex fonte Callirrhoe, Suid. λουτροφόρος χλιδή, solennitas nuptiarum, Plat. In monumentis eorum, qui ἄγαμοι moriebantur, λουτροφόρος puer statui solebat, ὑδρίαν ἔχων, teste Suida, unde explicandus Dem. in Leoch. 19. p. 1086.

λουτροχοέω, aquam ad lavandum effundo. A seq.

λουτροχόος, ον, (λουτρόν, χέω) aquam ad lavandum fundens, aquam lavantibus adfundens.

λουτρών, ῶνος, ὁ, (λουτρόν) balneum, lavacrum.

λούω, f. λούσω, contr. ex antiquo λοέω, unde ap. Hom. exstant inf. et part. aor. act. λοέσσαι, λοέσσας, aor. med. λοέσσατο, λοεσσάμενος, fut. med. λοέσσομαι. Perf. pass. λέλουμαι. Attici vocales breves ε et ο fere semper omittunt λοῦμαι, λοῦσθαι, ἔλου, ἐλοῦμεν dicentes pro λούομαι, λούεσθαι, ἔλουε, ἐλούομεν, Phryn. p. 188. ibique Lobeck. Buttmannus has formas contractas esse censet e λόομαι, λόεσθαι, ἔλοε, ἐλόομεν, a λόω, assentiente Matthia gramm. gr. I. p. 472. eidemque sententiae favet accentus. Epica forma λουέω reperitur h. Hom. Cer. 290. Verisimile est antiquitus exstitisse etiam formam λόω, unde λό' i. e. ἔλοε, 3 impf. Od. 10, 361. at λόον, 3 pl. impf. Hom. h. Ap. 120. inf. praes. med. λόεσθαι, Hes. op. 751. item 3 sing. praes. λόει, scol. 23, 2 Br. et si recte conjecit Bekkerus 2 praes. med. καταλόει, Ar. Nub. 838. cf. Buttm. gramm. gr. II, 1. p. 182 seq. Passovius λῶ et λόον habet pro aor. 2. a λούω, in loco Hesiodi op. 751 scribit λοέσθαι, inf. aor. 2 med. a λούω, at pro λόει scol. 23, 2. corrigit λοεῖ. — lavo, plerumque de hominibus, Hom. de vestibus aliisque ejusmodi rebus dicitur πλύνω. Med. lavor, lavo me, Hom. metaph. λούεσθαι αἵματι, Simonid. fr. 46, 4. in Anth. Pal. VI, 2. p. 185. cf. fr. 45, 2. in A. P. VII, 443. Callim. Del. 95. Oppian. Cyn. 4, 203. λελουμένος τῷ φόνῳ Lucian. dial. meretr. 13. Vulgaris constructio ap. Homerum est λούειν vel λούεσθαι ἐν ποταμῷ, Od. 6, 210. 7, 296. et ποταμοῖο ῥοῇσιν, Il. 16, 669. 679. Od. 6, 216. item c. gen. λούεσθαι et λοεσσάμενος ποταμοῖο, Il. 6. 508. 15, 265. 21, 560. λελουμένος Ὠκεανοῖο, Il. 5, 6. λοῦσαι vel λούσασθαι ἀπὸ βρότον, abluere vel sibi abluere sanguinem, Il. 14, 7. 23, 41. Πάτροκλον λοῦσαι ἀπὸ βρότον, Patroclo abluere cruorem, Il. 18, 345. ἀπὸ κρήνης λούεσθαι, e fonte i. e. fontis aqua lavari, Hdt. 3, 23. λούεσθαι ἐς λουτρῶνας, frequentare balnea, Athen. 10. p. 438. (Ejusdem radicis est λύω, λῦμα, unde Latina luo, lavo.)

λοφάδια, κατὰ λοφάδια, Od. 10, 169. f. l. p. καταλοφάδια, q. v.

λοφάω, (λόφος) cristatus sum, cristam in capite gero. 2) cristam appeto, Ar. Pac. 1211.

λοφεῖον, ου, τό, cristarum repositorium. 2) theca speculi.

λοφή, ῆς, ἡ, summitas, dub.

λοφιά, ᾶς, ἡ, Ion. λοφιή, ῆς, ἡ, (λόφος) cervix, dorsum, s. eminentia dorsi. 2) juba, seta. 3) summitas, cacumen, collis.

λοφίας, ου, ὁ, Ion. λοφίης, juba praeditus.

λοφίδιον, τό, Dim. a λόφος.

λοφίζω, exalto, dub.

λοφιήτης, ου, ὁ, (λόφος) in collibus habitans.

λόφιον vel λοφίον, τό, Dim. e λόφος, parvus collis, parva crista, it. i. q. κάλλαια. 2) i. q. λοφεῖον.

λοφίς, ίδος, ἡ, cristae in galea repositorium.

λοφνία, ας, ἡ, fax, taeda.

λοφνίδιον, ου, τό, facula, Dim. a λοφνίς.

λοφνίς, ίδος, ἡ, fax e cortice vitis facta (e λοπός, λέπω.)

λοφόεις, εσσα, εν, (λόφος) tumulosus, editos colles habens.

λοφοποιός, όν, qui cristas galearum conficit.

λοφοπωλέω, cristas vendo.

λόφος, ου, ὁ, cervix, s. ea pars colli in jumentis, cui jugum imponitur. 2) costum seu cervix hominis. 3) crista in galea. 4) cristae avium. 5) collis; tumulus. 6) quidquid editum et elatum est. (Radix λέπω, quoniam atteritur cervix a jugo.)

λόφουρος, ον, (οὐρά) setas in cervice erectas et caudam habens, ut equus, asinus, Aristot., Theophr.

λοφοφόρος, ον, (φέρω) cristatus.

λοφώδης, ες, tumulosus, frequentes colles habens.

λόφωσις, εως, ἡ, cristae emissio; quasi a λοφόω, quod esset cristatum reddo.

λοφωτός, ή, όν, cristatus, crista insignis.

λοχᾱγέτης, ου, ὁ, Dor. pro λοχηγέτης.

λοχᾱγέω, f. ήσω, Dor. et Att. p. λοχηγέω, cohortem duco. 2) insidiis struendis praesum.

λοχᾱγία, ας, ἡ, turmae vel cohortis vel insidiarum praefectura. A pr.

λοχᾱγός, οῦ, ὁ, Dor. et Att. p. λοχηγός, cohortis vel manipuli praefectus. 2) qui insidiis collocandis praeest. ap. Aristot.

λοχᾱγωγός, ὁ, (ἄγω) i. q. λοχαγός, dub.

λοχᾱγωγία, ἡ, i. q. λοχαγία, dub.

λοχάδην, adv. (λόχος) per cohortes, par λόχους. 2) (λοχάω) ex insidiis, insidiose, furtim. (ᾰ)

λοχάζω, i. q. λοχάω, Even. ep. 16.

λοχαῖος, αία, αῖον, i. q. λοχεῖος, ad partum pertinens, parturiens. 2) metaph. de segete: laete crescens, multos et uberrimos flores habens. 3) propter spicarum gravitatem depressus.

λοχάρχης, ου, ὁ, et λόχαρχος, ὁ, (λόχος, ἄρχω) i. q. λοχαγός.

λοχάδες, αἱ, i. q. λογάδες, dub. lect.

λοχάω, f. ήσω, (λόχος) ex insidiis peto, τινά, Od. 2) insidior, insidias pono.

λοχεία, ας, ἡ, (λοχεύω) puerperium, partus.

λοχεῖα, ων, τά, v. seq.

λοχεῖος, εία, εῖον, (λοχός) ad partum pertinens: ut λοχεία Ἄρτεμις, Diana, quum a parturientibus invocatur. At λοχεῖα, τά, purgamenta in utero post partum reliqua. Alicubi et τὰ λοχεῖα, pro loco natali.

λοχεός, οῦ, ὁ, i. q. λόχος, insidiae. Hes. Th. 178.

λόχευμα, ατος, τό, (λοχεύω) fetus, partus, partu editum.

λοχεύτρια, ας, ἡ, (λοχεύω) puerpera, pariens. 2) obstetrix.

λοχεύω, (λοχας, λέχος, λεχώ) parturio, partu edo, pario, παῖδα, Hom. h. Merc.

ταῖο. parturientem adjuvo, γυναῖκα, de obstetrice, Eur. - Med. et Pass. λοχεύομαι, active pario, λοχευθείσης τῆς μητρὸς, matre puerperio functa, Plut. procreo, de mare. Pass. gignor, nascor. 2) λοχεύομαι, i. q. λοχάω, Ar.

λοχηγετέω, (λόχος, ἡγέομαι) cohortem centum fere militum duco, dub. lect. Hdt. 9, 53.

λοχηγέτης, ου, ὁ, Ion. p. λοχαγέτης, i. q. λοχαγός, dux cohortis.

λοχηγέω, Ion p. λοχαγέω, cohortem duco.

λοχηγός, ὁ, Ion. p. λοχαγός, dux cohortis.

λόχησις, εως, ἡ, (λοχάω) insidiae.

λόχια, ων, τά, v. λοχεία.

λοχία, ας, ἡ, v. λοχεία.

λοχιάδες, αἱ, silvae; quod insidiis collocandis aptissima loca saltus sint, Hes.

λοχίζω, (λόχος) i. q. λοχάω, insidior alicui, ex insidiis peto, τινί: insidias pono, in insidiis colloco. 2) in cohortes dispono, decurio. 3) i. q. λοχεύω, pario, gigno.

λόχιος, ια, ιον, i. q. λοχεῖος, λοχαῖος. 2) ἡ λοχίη, i. q. λεχώ, Opp.

λοχισμός, οῦ, ὁ, (λοχίζω) insidiarum collocatio.

λοχίτης, ου, ὁ, (λόχος) insidiator. 2) manipularis, miles gregarius. it. qui est ex eadem cohorte.

λοχῖτις, ιδος, ἡ, Fem. a λοχίτης. λοχῖτις ἐκκλησία, comitia centuriata, Dion. Hal.

λοχμαῖος, ut λοχμαία Μοῦσα, Musa silvestris, e silvis et fruticetis resonans. A seq.

λόχμη, ης, ἡ, (λόχος) lucus virens, dumetum, fruticetum, locus insidiis aptus, ob virgulta densiora.

λόχμιος, ον, silvester, arbusta et fruticeta frequentans.

λοχμόομαι, frutico, silvesco: fruticesco.

λοχμώδης, ες, arbustis, et virgultis densus, fruticosus.

λόχος, ὁ, (λέγω) locus insidiis aptus, insidiae: λόχονδε ἰέναι, in insidias ire, Il. 1, 227. λόχον εἷσαι, in insidiis collocare, Hom. it. λόχον εἷσαι τινα, in insidiis collocare aliquem, Hes. Th. 174. b) insidiandi actio, insidiae, Il. 24, 779. Od. 4, 441. insidiandi modos, Od. 4, 395. c) milites in insidiis collocati, Il. 8, 522. d) quaeque manus militum, et quidem peditum, Il. 20, 49. Hinc Attici λόχος usurpant de certo quodam numero militum: centuria, numerus centum militum. e) quaevis manus, concio. - 2) partus. - 3) mensis Macedonicus, idem qui Atticorum Μαιμακτηριών.

λοχώς, οῦς, ἡ, i. q. λεχώ, puerpera.

λοώ, vide λοέω.

λύα, ἡ, (λύω) seditio, dissidium, pugna, i. q. στάσις, Pind. N. 9, 34. (⏑-) Hinc

λυάζω, i. q. στασιάζω, Hesych.

Λυαῖος, ὁ, (λύω) solutor, epith. Bacchi.

λυγαίζω, i. q. ἠλυγάζω, valde dub. Ruhnk. Tim. p. 119.

λυγαῖος, αία, αῖον, (λύγη) tenebrosus, obscurus, niger, it. ἠλυγαῖος.

λυγαίως, adv. obscure, latenter.

λυγγαίνω, it. λυγγάνω, (λύζω, λύγξ, ἡ) singultio.

λυγγώδης, ες, (λύγξ) continenter et assidue singultiens.

λυγδόν, adv. (λύζω) singultim.

λυγδίνεος, έα, εον, i. q. λύγδινος. (ῐ)

λύγδινος, ίνη, ινον, lygdinus, candidus. 2) e lygdo confectus. A seq.

λύγδος, ου, ὁ, lygdus, lapis candidissimus, marmor Parium.

λύγη, ης, ἡ, tenebrae, obscuritas. (--) cf. ἠλύγη.

λυγηρός, ά, όν, (λύγος) flexilis.

λυγίζω, f. ίσω, (λύγος) flecto, torqueo, vieo. Med. in omnes partes me flecto, elabi conor.

λύγινος, ίνη, ινον, (λύγος) vimineus. (ῠ)

λύγισμα, ατος, τό, (λυγίζω) flexus. 2) cantus mollis, fractus, flexus vocis in cantu. (ῠ)

λυγισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

λυγιστής, οῦ, ὁ, (λύγος, λυγίζω) victor.

λυγιστικός, ή, όν, (λυγίζω) agilis in flectendo se. 2) qui flecti potest.

λυγιστός, ή, όν, (λυγίζω) flexilis.

λύγκειος, α, ον, (λύγξ) lynceus. 2) acerrimo visu praeditus.

Λυγκεύς, έως, ὁ, Lynceus quidam, insigni visus acie, unde proverb.

λυγκικός, ή, όν, lynceus.

λυγκίον, τό, Dim. a λύγξ.

λυγκούριον, τό, it. λιγκούριον et λιγγούριον, electrum, ita dictum a λύγξ et οὖρον, quod e lyncis urina concrescere credebatur.

λυγμός, οῦ, ὁ, (λύζω) singultus.

λυγμώδης, ες, i. q. λυγγώδης.

λύγξ, ὁ, gen. λυγκός, lynx, Hom. h. 18, 24. Seriores etiam gen. λυγγός usurpasse videntur, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 91.

λύγξ, ἡ, gen. λυγγός, (λύζω) singultus.

λυγοδέσμος, ον, (λύγος, δεσμός) vitice vinctus.

λυγοπλόκος, ον, (πλέκω) e viminibus plectens.

λύγος, ὁ, usitatius ἡ, vimen, vitex: virga, bacillum: inpr. vitex agnus castus, qui et ἄγνος. 2) i. q. στρεβλή, prelum in quod conjiciuntur ea quae glutinantur et committuntur, prelum glutinatorium. (⏑⏑)

λυγοτευχής, ές, (λύγος, τεύχω) vimineus, ut λυγοτευχὴς οἶκος, de cavea psittaci.

λυγόφως, τό, (λύγη, φῶς) i. q. λυκόφως, q. v. Schol. Ap. Rh. 2, 671.

λυγόω, f. ώσω, (λύγος) flecto, inflecto, vincio, ligo.

λυγρός, ρά, ρόν, gravis, difficilis, funestus, tristis, exitiosus, miserabilis, misero conveniens. it. ignavus, de milite, Il. 13, 119. 237. Od. 18, 107.

λυγρῶς, adv. graviter, exitiose, miserabiliter.

λυγώδης, ες, (λύγος) vitici similis, lentus, flexilis.

Λυδαῖος, ον, i. q. Λύδιος, Lydius. (--⏑)

Λυδή, ἡ, Fem. a Λυδός, femina ex Lydia oriunda.

Λυδία, ας, ἡ, Lydia, regio Asiae min.

Λυδιάζω, Lydos imitor. 2) cum Lydis facio. 3) intemperanter lascivio. v. λυδοπαθής.

Λυδιακός, ή, όν, Lydius.

Λυδίζω, i. q. Λυδιάζω.

Λύδιος, ια, ιον, Lydius. Λυδία λίθος, ἡ, lapis Lydius, βάσανος. (-⏑⏑)

Λυδιστί, Ad. (Λυδίζω) Lydorum imitatione, Lydio more. (--⏑)

λυδίων, ωνος, ὁ, ludio, ludius, vox Lat.

Λυδοπαθής, ές, (πάθος) obnoxius iis πάθεσι, quibus Lydi, voluptarius, mollis.

Λυδός, οῦ, ὁ, Lydus, e Lydia oriundus. 2) i. q. λυδίων.

λύζω, f. ξω, singultio, singulto.

λύη, ἡ, Ion. p. λύα. (⏑-)

λύθεν, 3 pl. aor. 1. pass. a λύω, Aeol. p. ἐλύθησαν. (⏑⏑)

λύθρον, ου, τό, cruor, sanguis pulvere mixtus, sanies, tabum. Hom.

λυθρόω, f. ώσω, cruento, sanguine cum pulvere permisto foedo. A pr.

λυθρώδης, ες, cruentus. Ab eod.

λυκαβαντίδες Ὧραι, αἱ, anni tempora, Anth. A sq.

λυκάβας, αντος, ὁ, annus, Od. 14, 161. 19, 306. acc. λυκάβαν, epigr. adesp. 194, 8. (ex obsoleto λύκη i. e. lux et βαίνω, proprie motus lucis s. solis.) (⏑⏑-)

λυκάγχη, ἡ, (λύκος, ἄγχω) i. q. κυνάγχη.

Λύκαια, τά, v. Λυκαῖος, 2. (ῠ)

λύκαινα, ης, ἡ, Fem. a λύκος, lupa. (ῠ)

λυκαινίς, ίδος, ἡ, parva lupa. Dimin. a praec.

λυκαινόμορφος, ον, (μορφή) lupae formam habens.

Λυκαῖον, τό, vel Λυκαῖος, ὁ, Lycaeus, mons Arcadiae.

Λυκαῖος, αία, αῖον, Lycaeus, Arcadicus: epith. Jovis et Panis. 2) τὰ Λύκαια, sc. ἱερά, sacra Jovis Lycaei: it. Lupercalia Romanorum, a λύκος, lupus.

λυκανθρωπία, ας, ἡ, morbus melancholicus, quo qui laborant, noctu luporum more egrediuntur, et in primis circa mortuorum corpora, donec illucescat, versantur. A seq.

λυκάνθρωπος, ὁ et ἡ, (λύκος) qui vel quae lycanthropiae morbo laborat. 2) λυκάνθρωπος, ἡ, sc. νόσος, i. q. λυκανθρωπία.

λυκαυγής, ές, (λύκη, αὐγή) unde τὸ λυκαυγές, diluculum.

λύκαψος, ἡ, it. λύκοψος, ἡ, et λυκοψίς, ἡ, herba quaedam anchusae similis. (⏑-⏑)

λυκέη, contr. λυκῆ, ῆς, ἡ, sc. δορά, (λύκος) pellis lupina. 2) galea, tegmen capitis e pelle lupina.

λυκεία, ἡ, i. q. λυκέη.

Λύκειον, τό, Lyceum, gymnasium Athenis, ab Apollinis Λυκείου templo dictum. Propr. neutr. a seq. (ῠ)

λύκειος, εία, ειον, vel λύκειος, ον, (λύκος) lupinus. 2) Est etiam Apollinis epithetou, i. q. λυκοκτόνος. Secundum alios idem valet atque Λυκηγενής, q. v. (⏑-⏑)

λυκεργής, ές, i. q. λυκοεργής, v. l. ap. Hdt. 7, 76.

λυκῆ, ἡ, Att. contr. p. λυκέη, q. v.

λύκη, ἡ, vox obsol. Macrob. Saturn. 1, 17. lux, lux prima praecedens solis ortum. Hinc derivantur λυκόφως, ἀμφιλύκη, λύκος, λύχνος, λύγδος, λεύσσω, λευκός, item Lat. luceo, lux. (⏑-)

Λυκηγενής, ές, (Λυκία, γένος) e Lycia oriundus, epith. Apollinis, Il. 4, 101. 119.

λυκηδόν, adv. (λύκος) luporum more.

λυκηθμός, οῦ, ὁ, luporum ululatus.

λυκήλατος, ου, ὁ, anguilla.

λυκιδεύς, έως, ὁ, (λύκος) lupi catulus.

Λυκιεργής, ές, i. q. Λυκιοεργής.

Λυκίηθεν, adv. e Lycia.

Λυκίηνδε, adv. in Lyciam.

Λυκιοεργής, ές, contr. Λυκιουργής, ές, (Λυκία, ἔργον) in Lycia factus, operis Lycii.

λύκιον, ου, τό, lycium, arbor spinosa. 2) succus e lycio arbore s. frutice extractus. (υ breve.)

Λύκιος, ια, ιον, Lycius. οἱ Λύκιοι, Lycii. Λυκία, ἡ, Lycia, regio. (ῠ)

Λυκιουργής, ές, i. q. Λυκιοεργής.

λυκίς, ίδος, ἡ, (λύκος) lupa parva.

λυκίσκας, ου, ὁ, trochlea, sucula carens, solum foramen habens. Hesych.

λυκοβάτιας, ου, ὁ, (λύκος, βαίνω) ut λυκοβατίας δρυμός, nemus, saltus, ubi lupi versantur.

λυκόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) a lupo mansus, laceratus.

λυκόδοντες, (ὀδούς) canini dentes, qui bini, al. κυνόδοντες.

λυκοειδής, ές, (λύκος, εἶδος) lupo similis. τὸ λυκοειδές, έος, dolor fauces infestans.

λυκοεργής, ές, (λύκος, ἔργον) lupos conficiens.

λυκοθαρσής, ές, (θάρσος) lupi more audax, magnanimus.

λυκοθήρας, ου, (θήρα) luparius, Gl. Vet. i. e. qui lupos venatur.

λυκοκτονέω, f. ήσω, lupum, lupos occido. A seq.

λυκοκτόνος, ον, (κτείνω) luporum interfector. τὸ λυκοκτόνον, ου, aconitum, cujus usus lupos enecat. λυκόκτονος, ον, a lupis occisus.

λυκόμορφος, ον, (μορφή) lupo similis.

λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ, animal, quod ex parte lupus, ex parte panthera est.

λυκόποδες, ων, οἱ, satellites tyrannorum: vel quod pedes pellibus lupinis contectos haberent, vel potius quod luporum more rapaces essent, vel etiam lupi insigne in clypeis gestarent.

λυκοῤῥαιστής, οῦ, ὁ, luporum lanistor, λυκοῤῥαισταὶ κύνες in Epigr.

λύκος, ου, ὁ, lupus. Proverb. λύκον ἰδεῖν, obmutescere, Plat. de rep. I. p. 336. D. 2) piscis qui alio nomine καλλιώνυμος, Athen. 3) aranei genus, Hesych. 4) lupatum, freni genus asperrimum: it. i. q. μάνδαλος s. κόραξ. 5) λύκοι etiam dicebantur paedecastae. 6) avis e monedularum genere, Aristot. 7) instrumentum quoddam coquinarium.

λυκοσπάς, σπάδος, ὁ, ἡ, a lupo raptus, laceratus. λυκοσπάδες, οἱ, genus equorum a freni genere, quod λύκος, lupatum, Plut. Symp. Nicandri Scholiastae, vespae.

λυκόστομος, ον, (στόμα) qui ore lupino est.

λυκόφθαλμος, ον, lupinos oculos habens, gemmae nomen.

λυκοφιλία, ας, ἡ, lupina, suspecta et subdola amicitia.

λυκόφιλος, ον, subdolus, suspectus, lupina amicitia nixus (ῐ)

λυκοφιλίως, adv. subdole.

λυκοφόρος, ον, (φέρω) lupum ferens: sc. ut insigne.

λυκόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) qui est lupini animi.

λυκόφως, τό, (*λύκη) tempus ante solis exortum, crepusculum, diluculum.

λυκόχροος, ον, contr. λυκόχρους, (χροία) lupi colorem habens.

λυκοψία, ας, ἡ, (λύκη, ὄψις) nox sublustris, vel noctis obscuritas, crepusculum.

λυκοψίς, ἡ, et λύκοψος, ὁ, it. λυκαψός, quarta anchusae species, Diosc., Gal.

λυκόω, (λύκος) dilanio, dilacero lupi more. Pass. λυκοῦμαι, unde perf. part. λελυκωμένα, a lupo dilacerata.

λυκώδης, ες, lupinus, lupo similis, epith. coloris. Est autem medius inter album et nigrum.

λῦμα, τό, (λύω, λούω) purgamentum, sordes. 2) flagitium, piaculum. 3) homo flagitiosus s. piacularis. 4) i. q. λύμη, pernicies. 5) pignus.

λυμαίνομαι, ignominiose aliquem tracto, ludibrio habeo, violo, c. acc. vel c. dat. 2) devasto, labefacto, populor, vitio, corrumpo, perdo. 3) purgo me, raro. (Activum λυμαίνω apud Libanium primo occurrit.)

λυμαντήρ, ῆρος, ὁ, perditor, corruptor. A praec.

λυμαντήριος, ία, ιον, perniciosus, exitialis. A praec.

λυμαντής, οῦ, ὁ, idem quod λυμαντήρ, et ab eod.

λυμαντικός, ή, όν, i. q. λυμαντήριος.

λυμάντωρ, ορος, ὁ, i. q. λυμαντήρ, poet.

λῦμαρ, τό, poet. p. λῦμα, λύμη.

λύμανσις, ἡ, i. q. λύμη, Aesch. (ῡ)

λυμεών, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, eversor, violator.

λυμεωνεύομαι, i. q. λυμαίνομαι, Pol.

λύμη, ης, ἡ, lues, noxa, detrimentum, exitium. 2) contumelia. 3) sordes. 4) quicquid obest, nocet, perdit: ut latronum pernicies, pestis.

λυμήτης, ου, ὁ, poet. p. λυμαντήρ.

λυμώδης, ες, (λύμη) perniciosus, contumeliosus.

λυπαλγής, ές, (λύπη, ἄλγος) dolore tristis.

λυπέω, f. ήσω, dolore, molestia, afficio, contristo. 2) laedo, offendo, detrimento afficio, noceo, λυποῦμαι, Med. tristor, maereo. A seq.

λύπη, ης, ἡ, dolor, animi molestia et aegritudo, (- -)

λύπημα, ατος, τό, (λυπέω) idem. (- - ⏑)

λυπηρός, ρά, ρόν, molestus, molestiam et aegritudinem animi adferens, acerbus, tristis.

λυπηρῶς, adv. cum molestia, moleste, cum dolore, dolenter.

λυπησίλογος, ον, (λυπέω, λόγος) sermonibus molestus.

λυπητικός, ή, όν, (λυπέω) qui tristitia afficit. 2) ad tristitiam pronus.

λυπρόβιος, ον, (λυπρός, βίος) qui durum degit vitam.

λυπρόγαιος, ον, (γαῖα, γῆ) Att. λυπρόγεως, ων, gracile et macilentum solum habens.

λυπρός, ά, όν, idem quod λυπηρός. 2) gracilis, macilentus, aridus, sterilis. 3) vilis, tenuis, opp. copioso et sufficienti. 4) asper; epith. animi recentis. 5) act. dolore afficiens.

λυπρότης, ητος, ἡ, ariditas, sterilitas, gracilitas, macies. A praec.

λυπρόχωρος, ον, (χώρα) idem quod λυπρόγαιος.

λυπρῶς, adv. (λυπρός) tenuiter, aspere etc.

λύρα, ας, ἡ, lyra, instrumentum musicum. 2) sidus caeleste. 3) piscis quidam. (⏑ -)

λυραοιδός, οῦ, ὁ, lyricen, qui lyra canit.

λυρίζω, f. ίσω, (λύρα) lyra cano, lyra ludo.

λυρικός, ή, όν, lyricus, melicus. 2) ὁ, Subst. poeta lyricus. Ab eod.

λύριον, ου, τό, parva lyra. Dim. a λύρα. (ῠ)

λυρισμός, οῦ, ὁ, (λυρίζω) cantus lyrae.

λυριστής, οῦ, ὁ, qui lyra canit, fidicen.

λυρογηθής, ές, (γηθέω) lyra gaudens, Epith. Apoll. in Epigr.

λυρόεις, όεσσα, όεν, (λύρα) lyricus, cui lyrica modulatio inest.

λυροεργός, οῦ, ὁ, ἡ, (ἔργον) qui lyras conficit.

λυροθελγής, ές, (θέλγω) lyra seu lyrae cantu gaudens, vel demulcens.

λυρόκτιτος, ον, (κτίζω) lyra conditus, urbis Thebarum epitheton.

λυροκτυπία, ας, ἡ, lyrae sonus, lyrae pulsus. A seq.

λυροκτύπος, ον, (κτυπέω) lyram pulsans, sonitum ciens ut lyrae. (ῠ)

λυροπηγός, οῦ, ὁ, ἡ, (πήγνυμι) i. q. λυροποιός.

λυροποιέω, f. ήσω, (λυροποιός) lyras facio.

λυροποιητικός, ή, όν, lyras conficiendi peritus. A praec.

λυροποιία, ας, ἡ, (λυροποιός) lyrarum compactio, lyrarum conficiendarum scientia.

λυροποιϊκός, ή, όν, idem quod λυροποιητικός.

λυροποιός, οῦ, ὁ, ἡ, (ποιέω) qui lyras conficit, compingit.

λύρτος, εος, τό, i. q. σκύφος, in dialecto Epirotarum.

λυρώδης, ες, (εἶδος) i. q. λυρόεις.

λυρῳδία, ας, ἡ, lyrae cantus. A seq.

λυρῳδός, οῦ, ὁ, contr. p. λυραοιδός, lyricen.

λυρῳδῶς, adv. more lyra canentium.

λυρωνία, ἡ, (ὠνέομαι) emtio lyrae.

λυσανίας, ου, ὁ, (λύω, ἀνία) dolores solvens. 2) nom. propr. (- ⏑ ⏑ -)

λυσέρως, ωτος, ὁ, (ἔρως) amorem solvens.

λυσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) homines frangens, debilitans.

λυσίγαμος, ον, nuptias solvens.

Λυσίας, ου, ὁ, Lysia, nom. propr.

λυσιγυία, ἡ, s. λυσιγυΐα, membrorum solutio, luxatio.

λυσίγυιος, ον, (γυῖον) membra solvens, dissolvens artus.

λυσίδικος, ον, (δίκη) qui lites dirimit. 2) qui jura dissolvit.

λυσίθριξ, τρίχος, ὁ, ἡ, capillos solutos sive passos habens. v. λυσίκομος.

λυσίζωνος, ον, it. fem. λυσιζώνη, (ζώνη) quae zonam solvit, quae virginitatem amisit soluta zona virginali, devirginata. 2) discinctus, de militibus. 3) epith. Dianae et Ilithyiae, quod parientibus zonam solvant.

λυσίθριξ, τρίχος, (θρίξ) capillos solutos s. passos habens.

λυσίκακος, ον, (κακός) a malis liberans.

λυσίκομος, ον, (κόμη) capillos solutos s. passos habens.

λυσιμάχεια, ας, ἡ, et λυσιμάχιον, τό, Lysimachia, herba, cujus ea vis esse dicitur, ut jumentis discordantibus imposita, asperitatem cohibeat.

λυσίμαχος, ον, it. λυσιμάχη, (μάχη) pugnam, rixam solvens s. componens. 2) nom. propr.

λυσιμελής, ές, (μέλος) solvens membra, Epith. somni et mortis.

λυσιμέριμνος, ον, (μέριμνα) curas solvens. 2) curis solvendis idoneus.

λύσιμος, ον, (λύσις) solubilis. 3) qui refelli vel refutari potest. (⏑ ⏑ ⏑)

λυσίνομος, ον, (νόμος) legem dissolvens, legem rumpens, Nonn.

λύσιος, ια, ιον, vel λύσιος, ον, (λύσις) solvendi s. liberandi vim habens. Epith.

Bacchi, quia solvit et liberat curis. At λύσιοι Θεαί, expiationum praesides dii. τὰ λύσια, sacra Bacchi. (ῡ)

λυσιπαίγμων, ονος, (παίγμα) in jocos resolvens, jocos quasi vinculis liberans et emittens, Anacr. 39, 9. ubi prima correpta occurrit, v. Mehlhorn p. 169.

λυσιπήμων, ονος, (πῆμα) dolores solvens, dolore liberans, Orph. h. 2, 11. prima brevi.

λυσίποθος, ον, (πόθος) desiderium s. amorem solvens, tollens.

λυσίπονος, ον, laboribus et molestiis liberans, dolores eximens. Epith. Bacchi. 2) labore quasi solutus, i. e. fractus, λυσίπονοι θεράποντες, Pind.

λύσις, εως, ἡ, (λύω) solutio, dissolutio. 2) actio solvendi captivitate. 3) redemtio. 4) solutio quaestionis vel aenigmatis. 5) solutio pecuniae vel debiti. 6) expiatio. (ῠ ῠ)

λυσισωματέω, soluto, languido corpore sum. A seq.

λυσισώματος, ον, (σῶμα) soluti, languidi corporis.

λυσιτέλεια, ας, ἡ, (λυσιτελής) utilitas, reditus, fructus

λυσιτελέω, utilis sum, prosum. A seq.

λυσιτελής, ές, (λύω, τέλος) proprie solutos in rem sumtus cum lucro refundens: hinc utilis, frugifer, commodus.

λυσιτελούντως, adv. utiliter. A λυσιτελῶν, quod est partic. praes. a λυσιτελέω.

λυσιτελῶς, adv. (λυσιτελής) utiliter, commode.

λυσιφλεβής, ές, (φλέψ) venas solvens s. aperiens.

λυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) mentem curis solvens s. liberans. Epith. Lyaei s. Bacchi.

λυσιῳδός, ὁ, ἡ, (ᾠδή) histrio vel pantomimus, dictus a Lyside, poeta carminum obscoenorum, qui istud ludicri genus invenisse fertur.

λύσσα, Att. λύττα, ης, ἡ, rabies, furor, proprie canum. 2) vermiculus sub lingua canum, quo exemto nec rabidi fieri, nec fastidium sentire dicuntur. 3) amor insanus.

λυσσαίνω, idem quod λυσσάω. A praec.

λυσσαλέος, α, ον, (λύσσα) rabidus.

λυσσάς, ἄδος, ἡ, rabida, rabiosa.

λυσσάω, Att. λυττάω, (λύσσα) rabidus sum, in rabiem actus furo, de canibus et lupis, it. de homine.

λυσσηδόν, adv. (λύσσα) rabido more, furibunde.

λυσσήεις, εντος, ὁ, rabidus, furiosus.

λύσσημα, ατος, τό, (λυσσάω) rabies, furor.

λυσσηρής, ες, i. q. λυσσαλέος.

λυσσητήρ, ῆρος, ὁ, rabidus, rabiosus, κύων λ. Il. 8, 299.

λυσσητής, οῦ, ὁ, i. q. λυσσητήρ.

λυσσητικός, ή, όν, i. q. λυσσαλέος.

λυσσόδηκτος, ον, (λύσσα, δάκνω) a rabido cane morsus.

λυσσομανέω, rabie agor, furo. A seq.

λυσσομανής, ές, (μαίνομαι) in rabidum furorem actus, rabidus furore.

λυσσόω, in rabiem ago, rabidum facio. Med. furo.

λυσσώδης, ες, (λύσσα, εἶδος) rabidus, rabiosus.

λυσσῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) trux, torve visu.

λύτειρα, ἡ, fem. a λυτήρ. (ῡ ῠ ῠ)

λυτήρ, ῆρος, ὁ, (λύω) qui solvit, solutor, liberator, expiator. 2) s. aliter, Aesch.

λυτηρίς, ίδος, ἡ, i. q. λύτειρα, λυτηρία, quae solvit, liberat.

λυτήριος, ία, ιον, plerumque duarum termin. solvens, solvendi s. liberandi vim habens, ad solvendum pertinens. expiatorius.

λυτικός, ή, όν, ad solvendum s. liberandum; eruens, aptus, solvendi vim habens.

λυτικῶς, adv. cum vi dissolvendi.

λυτός, ή, όν, (λύω) solubilis, qui solvi potest. 2) solutus.

λύτρον, ου, τό, redemtionis pretium.

λυτροχαρής, ές, (χαίρω) redemtionis pretio gaudens.

λυτρόω, (λύτρον) soluto redemtionis pretio liberum dimitto. Med. redimo. Hinc

λύτρωσις, ἡ, dimissio in libertatem. 2) redemtio: expiatio.

λύττα, ἡ, λυττάω, Att. p. λύσσα, λυσσάω.

λύτωρ, ορος, ὁ, poet. p. λυτήρ. (ῡ ῡ)

λυχναῖος, ου, ὁ, et λυχνεύς, έως, ὁ, (λύχνος) lapis pellucidus, genus pyropi, s. carbunculi.

λυχνάπτης, ου, ὁ, (ἅπτω) qui lychnum s. lumen accendit.

λυχναψία, ας, ἡ, lucinia seu lychni accensio, lucernarum accensio. A praec.

λυχνεῖον, ου, τό, (λύχνος) candelabrum.

λυχνεύς, έως, ὁ, Ion. lucerna. 2) i. q. ὁ λυχναῖος, λυχνίτης λίθος.

λυχνέω, f. ήσω, praeluceo.

λυχνεών, ῶνος, ὁ, lucernarum repositorium.

λυχνία, ας, ἡ, candelabrum. 2) idem quod λυχνεών.

λυχνιαῖος, αία, αῖον, ut λυχνιαία φλόξ, lucernae flamma.

λυχνίας, ου, ὁ, sc. λίθος, i. q. λυχνίτης.

λυχνίδιον, ου, τό, lucernula. Dim. a λύχνος.

λυχνιοαῖον, τό, hora lucernaris.

λυχνίον, vel λύχνιον, τό, lucernula. Dim. a λύχνος.

λυχνίς, ίδος, ἡ, flos quidam, rosa Graeco, item populus. 2) gemma quaedam splendens in tenebris.

λυχνίσκος, ου, ὁ, Dim. λύχνος, lucernula. 2) genus piscis, Lucian.

λυχνίτης, ου, ὁ, fem. λυχνῖτις, ιδος, ad lucernam pertinens, lucernae similis, lucernarius. a) λυχνίτης λίθος, lapis pellucidus et splendens, v. λυχναῖος, λυχνεύς, λυχνίας. diversa est gemma dicta λυχνίς. b) φλομὶς λυχνῖτις, herba lucernaria, cujus foliis utebantur pro ellychniis

λυχνόβιος, ον, (βίος) noctu agenda interdiu agens, et interdiu peragenda, noctu agens, lucernarius.

λυχνοκαΐα, ας, ἡ, Ion. λυχνοκαΐη, ης, ἡ, (καίω) dies festus apud Aegyptios, quo lampades accendebantur, Hdt. 2, 62.

λυχνοκαυτέω, f. ήσω, candelis utor per noctem; candelis illumino A seq.

λυχνοκαύτης, ου, ὁ, (καίω) qui candelas vel lampadas accendit.

λυχνοκαυτία, ας, ἡ, luminum, lucernarum seu lychnorum accensio.

λύχνον, τό, i. q. λύχνος.

λυχνοποιέω, f. ήσω, lucernas conficio.

λυχνοποιός, οῦ, (ποιέω) lucernas conficiens.

λυχνόπολις, εως, ἡ, urbs lucernarum, nomen fictum a Lucian. in Ver. Hist.

λυχνοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) lucernarum venditor.

λύχνος, ου, ὁ, plur. heterogen. τὰ λύχνα, Hdt. 2, 62. lychnus, lucerna, candela, lampas. 2) oculus, trop. 3) piscis genus, a colore

λυχνοῦχος, ου, ὁ, (ἔχω) lychnuchus, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet: candelabrum. 2) lucerna, monopodium cui lumen cum candelabro imponitur.

λυχνοφορέω, f. ήσω, lampada gesto.

λυχνοφορίασω, Lacon. p. λυχνοφορέω.

λυχνοφόρος, ον, (φέρω) lucernam ferens, praelucens.

λύχνωμα, ατος, τό, vox medicorum: lintolum, quo in curationibus vulnerum, fractionum, utuntur. Schol. Aristoph. Ipse Comicus vocat ὀθόνιον.

λύω, f. λύσω, pf. λέλυκα, pf. pass. λέλυμαι, aor. pass. ἐλύθην, aor. pass. Ep. ἐλύμην, unde ap. Homerum sunt formae λύμην, λύτο, λύντο. solvo i. e. 1) libero, laxo, remitto, redimo: solvo e pretio: λύειν τινὰ ἀποίνων, soluto redemtionis pretio aliquem liberum dimitto. Med. λύομαι, redimo. 2) dissolvo, velut ἀγορήν, concionem dimitto; νεῖκος, rixam compono: dissolvo, diruo, everto: lenio, mitigo: λύειν μισθόν, τέλη, mercedem, vectigalia solvere. λύειν γυῖα, γούνατά τινος, vel τινί, membra, genua alicujus laxare, i. e. eum interficere, occidere. 3) λύει, i. q. λυσιτελεῖ, prodest, Soph. O. T. 316. Eur. Med. 1362. (ῡ breve, sed ante σ longum. Bis ap. Homerum υ praes. et impf. producitur in arsi, Il. 23, 513. Od. 7, 74.)

λῶ, Dor. volo, verbum defect., unde praeter secundam et tertiam praes. sing. exstant modo 3. pl. λῶντι et inf. λῆν.

λωβάζω, i. q. λωβάομαι.

λωβάομαι, f. ήσομαι, (λώβη) injuria afficio, contumeliam infero, contumeliose tracto, c. acc. λωβήσασθαι τινα λώβην, contumelia aliquem afficere, Il. 13, 623. 2) corrumpo, depravo, mutilo, mutilando deformo. 3) male tracto per vim, de militibus v. c. qui male tractant homines compilando, rapiendo, verberando, stuprando, Polyb. Apud seriores construitur etiam c. dat. Activum λωβάω exstat Pseudo-Phocyl. 33.

λώβευσις, εως, ἡ, contumeliae illatio, irrisio. A seq.

λωβεύω, f. εύσω, (λώβη) contumelia afficio. 2) irrideo, illudo.

λωβέω, λωβέομαι, ap. seriores i. q. λωβάομαι.

λώβη, ἡ, contumelia, injuria: opprobrium, dedecus: pernicies, clades, damnum, jactura, mutilatio.

λωβήεις, ήεσσα, ῆεν, damnosus, perniciosus. 2) dedecore afficiens.

λώβησις, εως, ἡ, (λωβάω) injuria s. contumelia.

λωβητήρ, ῆρος, ὁ, injuriae s. contumeliae auctor, injuriosus, contumeliosus. 2) contumelia dignus, flagitiosus.

λωβήτειρα, ἡ, fem. a λωβητήρ.

λωβητής, οῦ, ὁ, injuriosus, contumeliosus. 2) depravator, corruptor.

λωβητός, ή, όν, injuria s. contumelia affectus, laesus. 2) injuriae s. contumeliae expositus, sive obnoxius. 3) dolore affectus. 4) mancus, mutilatus.

λωβήτωρ, ορος, ὁ, conviciator, contume-

liosus. 2) qui nocet, qui perdit, qui vastat.

λωβός, ή, όν, i. q. λωβητός, dub. 2) ap. Graecos recentiores: leprosus, nam iisdem λώβη idem est quod λέπρα.

λωγάλιον, τό, i. q. λωγάνιον.

λωγάνιοι, οἱ, i. q. ἀστράγαλοι. 2) homines impudici, Hesych.

λωγάνιον, ου, τό, paleare.

λωγάς, άδος, ἡ, mulier impudica, meretrix, Hesych.

λώγασος, ου, ὁ, flagellum ex pelle taurina confectum.

λωΐων, ονος, neutr. λώϊον, (λῶ) optabilior, quem magis volumus, melior. (ῐ) Hinc novus Comp. λωΐτερος, α, ον, Od. 1, 376. 2, 141. (ῐ) Neutr. plur. τὰ λώϊα, p. τὰ λωΐονα, Theocr. 26, 32. Attice contrahitur λῴων, λῷον. Superl. λώϊστος, ον, contr. λῷστος.

λῶμα, ατος, τό, fimbria, instita, oris vestis.

λωμάτιον, ου, τό, *Dimin.* a praec.

λῶντι, v. λῶ.

Λῶος, vel λῷος, ου, ὁ, Lous, mensis, apud Macedonas, cujus in primum diem solstitium aestivum incidit.

λωπάς, άδος, ἡ, vestimentum tenue. A seq.

λώπη, ης, ἡ, pallium. 2) vestimentum, vestis.

λωπίζω, f. ίσω, veste exuo, denudo. A praec.

λώπιον, ου, τό, *Dimin.* a λώπη, λῶπος, parvula tunica. 2) vestis. 3) vestimentum vile. 4) velum nauticum.

λωποδυσία, ας, ἡ, (λωποδύτης) spoliatio, grassatio, proprie vestium exspoliatio.

λωποδυτέω, f. ήσω, veste exuo, vestimenta furor. 2) spolio, rapinis infesto, τινά. A seq.

λωποδύτης, ου, ὁ, (λῶπος, δύω) qui viatores vel mortuos vestimentis exuit et spoliat, s. in balneis depositas vestes surripit, grassator, praemiator. (ῠ)

λῶπος, ὁ, i. q. λώπη, pallium: vestimentum.

λῶρον, ου, τό, lorum, habena. 2) vinculum capitis, diadema. Voc. Latin.

λῶρος, ου, ὁ, idem.

λωροτομέω, (λῶρον, τέμνω) in lora seco.

λῷστος, η, ον, Att. contr. e λώϊστος, superl. a λωΐων, q. v.

λώταξ, ακος, ὁ, (λωτός) tibicen.

λωτεῦντα, v. λωτόεις.

λωτίζω, (λωτός) lotum carpo: decerpo. Inpr. in Medio λωτίζομαι, mihi eligo, capio, Aesch.

λώτινος, ίνη, ινον, e loto factus.

λώτισμα, τό, (λωτίζω) flos: summum, praestantissimum in aliquo genere, λωτίσματα γῆς Ἑλλάδος, flos Graeciae, Eur.

λωτόεις, εσσα, εν, (λωτός, 1.) loti ferax, herbosus. Ponitur ob λωτεῦντα, Il. 12, 283. *Ion.* contr. e λωτόεντα. Aristarchus legit λωτοῦντα. Alii λωτεῦντα accipiunt pro λωτέοντα, quasi a λωτέω, i. q. λωτίζω, ἀνθέω.

λωτός, οῦ, ὁ, lotus. Hoc nomine appellantur quinque inter se diversa herbarum genera: 1) trifolium *melilotus* Linn. quo utebantur ad equos alendos, Il. 2, 776. 14, 348. 21, 351. Od. 4, 603. 2) arbor Africana, cujus fructu dulci vescebantur Lotophagi, Od. 9. 84 seq. Hdt. 4, 177. 3) planta Aegyptiaca in Nilo crescens, Hdt. 2, 92. 4) arbor quaedam lignum durum et nigrum habens, ex quo tibias faciebant: unde poet. λωτός pro tibia dicitur. *Celtis* australis Linn. 5) arbor Italica, Diospyros lotos, Colum. 7, 9. cf. Vossius ad Virg. Georg. 2, 84.

λωτοτρόφος, ον, (τρέφω) lotum alens seu producens.

λωτοφάγος, ον, (λωτός, φαγεῖν) loto vescens. 2) Λωτοφάγοι, οἱ, Lotophagi, populus Africae in Cyrenaica, Od. 9, 84. Hdt. 4, 177. (ᾰ)

λωτρόν, τό, Dor. p. λουτρόν.

λωτροχόος, ον, Dor. p. λουτροχόος.

λωφάω, f. ήσω, (λόφος, 1.) respiro, interquiesco, recreor, κακῶν, a malis, Od. 9, 460. it. ἀπό τινος. 2) cesso, desino, τινός. 3) levo, libero, τινά τινος, ut θυμὸν ἀχέων, Emped. 4) cessare facio, τινά τινος.

λωφέω, Ion. p. λωφάω.

λωφήϊος, ΐη, ϊον, sedandi vim habens, unde λωφήϊα ἱερά, sacra quae fiunt pro quiete impetranda, sacra pacalia, Ap. Rh.

λώφημα, τό, laxamentum, requies.

λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio, laxamentum.

λωφία, ἡ, i. q. λώφησις, dub.

λώψ, ἡ, i. q. λώπη, Hesych.

λῴων, contr. p. λωΐων, q. v.

M.

M, μ, duodecima litera alphabeti Graeci, nomine μῦ, Ionice μῶ. In numeris μ' est quadraginta, et lineola subjecta ͵μ quadraginta millia.

μά, particula jurandi, quae jungitur cum accus. ejus nominis, per quod juramus. Per se haec particula nec negat nec affirmat, sed per appositas particulas οὐ vel ναί significationem suam accipit, ita ut οὐ μὰ Δία negative sit: non profecto, non per Iovem; at ναὶ μὰ Δία, profecto per Jovem, affirmative. Raro in sermone familiari nomen dei, per quem juratur, omittitur, ναὶ μὰ τόν, οὐ μὰ τόν, μὰ τόν, μὰ τήν al. v. Schaefer ad Gregor. p. 150. seq. Atticis frequentatur μὰ Δία, per Jovem. Haec formula μὰ Δία negandi vim habet, si respondetur ad interrogationes negativas, ut Ar. Eq. 336. Ran. 951. Plut. 450. vel si sequitur ἀλλά, ut Ar. Ran. 174. 753. 779. 1053.

μᾶ, Aeol. p. μάτηρ, μήτηρ, Aesch. Suppl. 903.

μᾰγᾰδεύω et

μᾰγᾰδίζω, magadi cano, psallo.

μᾰγάδιον, τό, *Dim.* a μάγας. (ᾰ)

μαγάδις, ΐδος, ἡ, instrumentum quoddam musicum viginti cordis instructum. 2) tibiae opus. (⏑⏑-)

μαγαδίζω, i. q. μαγαδίζω, Hesych.

μᾰγαρικός, ὁ, i. q. μεγαρικὸς κέραμος, vasa fictilia Megarensia, in sermone plebejo.

μᾰγᾰρίσκος, ὁ, i. q. μαγαρικός.

μάγαρον, τό, i. q. μέγαρον, signif. 3.

μαγάς, άδος, ἡ, est ponticulus testudinis, s. hemisphaerii testudinei, super quo nervi tenduntur, qui olim ex arundine factus (v. κάλαμος): ei post vel lignea tabella, vel cornea substituta est, unde Cicero in testudinibus resonari cornu dicit.

μαγγάνα, ης, ἡ, vas vinarium ligneum. Suid.

μαγγανεία, ας, ἡ, (μαγγανεύω) veneficium, praestigiae, incantatio, lenocinium.

μαγγάνευμα, ατος, τό, idem et ab eod. (-⏑̆-⏑)

μαγγανευτής, οῦ, ὁ, (μαγγανεύω) veneficus, praestigiator, mango, qui varias res miscet, ut alios decipiat.

μαγγανευτικός, ή, όν, praestigiosus.

μαγγανεύτρια, ἡ, fem. a μαγγανευτής.

μαγγανεύω, praestigiis, incantationibus, fraudibus utor. 2) assentando, adulando decipio, assentor, adulor. A seq.

μάγγανον, τό, quocunque aliquis alios decipit, machinamentum praestigiatorium, veneficium, praestigiae. 2) machina bellica, ballista. 3) axis in πολυσπάστῳ. 4) i. q. μάνδαλος, serae, vectis, pessulus, repagulum. 5) i. q. γάγγαμον, rete venatorium, inpr. quo ostreae capiuntur.

μαγγανόω, i. q. μαγγανεύω. Unde

μαγγάνωμα, τό, i. q. μαγγάνευμα. (-⏑-⏑)

μαγδαλιά, ἡ, (μάσσω) pulpa mollior e pane ad detergendas manus adhiberi solita. cf. ἀπομαγδαλιά.

μᾰγεία, ας, ἡ, (μαγεύω) magia, ars magica, scientia magica.

μαγεῖον, τό, (μάσσω) i. q. ἐκμαγεῖον Longin.

μᾰγείραινα, ἡ, coqua. Fem. a μάγειρος.

μᾰγειρεῖον, ου, τό, locus, in quo coquinaria exercetur, culina, coquina. 2) olla, ahenum.

μᾰγείρευμα, ατος, τό, cibus coctus. A seq.

μᾰγειρεύω, f. εύσω, (μάγειρος) coquinariam exerceo, sum coquus, coquo. 2) lanio, macto.

μᾰγειρικός, ή, όν, ad coquum pertinens, culinarius. Hinc ἡ μαγειρική, ῆς, sc. τέχνη, ars coquinaria.

μᾰγειρικῶς, *adv.* arte coquinaria.

μᾰγειρίσκος, ου, ὁ, coquus. *Dim.* a μάγειρος.

μᾰγείρισσα, ης, ἡ, coqua. Ab eod.

μάγειρος, ου, ὁ, coquus. 2) qui mactat. (⏑-⏑)

μάγευμα, ατος, τό, (μαγεύω) machinamentum magicum, praestigiae, artes magicae. (⏑-⏑)

μᾰγεύς, έως, ὁ, (μάσσω) pinsor, pistor. 2) qui tergit, abstergit.

μαγευτής, οῦ, ὁ, (μαγεύω) magicus, artis magicae peritus.

μαγευτικός, ή, όν, i. q. μαγγανευτικός.

μαγεύω, f. εύσω, (μάγος) magus sum, artes magicas calleo, exerceo, magicis artibus utor. 2) arte magica decipio: per artes magicas efficio.

μαγικός, ή, όν, (μάγος) magicus, veneficus: decipiens, fallens.

μᾰγίς, ίδος, ἡ, (μάσσω) massa manibus subacta, offa, maza: inpr. maza, quam manibus praeferebant in Trophonii antrum ituri. 2) mactra, vas subigendae farinae. 3) i. q. τράπεζα, Epicharm. 4) i. q. μαγδαλιά. 5) panis, LXX.

μάγμα, ατος, τό, (μάσσω) quidquid superest crassum ex aliqua materia expressa, recrementum. 2) unguentum, et omne spissius, pauco humore subactum.

μαγμός, οῦ, ὁ, (μάσσω) abstergendi actio, abstersio. 2) adj. abstergens, purgans.

Μάγνης, ητος, ὁ, magnes, lapis ferrum attrahens. 2) qui est e Magnesia.

Μαγνήσιος, ία, ιον, vel -ος, ον, qui est a Magnesia. λίθος M., magnes lapis.

Μαγνήτης, ου, ὁ, fem. Μάγνησσα, Μαγνῆτις, ιδος, e Magnesia oriundus: λίθος

M., magnes lapis: it. aes quoddam argento simile.

Μάγος, ου, ὁ, Magus, populus Mediae, Hdt. 1, 101. 2) magus, sacerdos vel sapiens apud Persas. 3) praestigiator, veneficus, magicae artis peritus. (ᾰ)

μάγος, ον, magicus, praestigiatorius. (ᾰ)

μᾰγοφόνια, τά, (φόνος) it. μαγοφονία, ἡ, magorum caedes, eorum qui post Cambysis mortem regnum invaserant: dies festus apud Persas, Hdt. 3, 79.

μαγύδαρις, εως, ἡ, magudaris, radix laserpitii. (υ-υυ)

μᾰγῳδή, ῆς, ἡ, mollis et effeminata saltatio, a Chrysogono mago. Hesych.

μᾰγῳδία, ας, ἡ, magodia, ludus scenicus, in quo magorum decantabantur miracula. A seq.

μᾰγῳδός, οῦ, ὁ, (ᾠδή) histrio magorum miracula decantans, gestibusve exprimens.

μαδᾱγένειος, ον, Dor. p. μαδηγένειος.

μαδαῖος, αία, αῖον, poet. p. μαδαρός.

μαδάλλω, (μαδος) glabro, depilo. Hesych.

μᾰδᾰρός, ρά, ρόν, (μαδάω) depilis, glaber.

μαδᾰρότης, ητος, ἡ, calvities, laevor, e defluvio pilorum. A praec.

μᾰδᾰρόω, f. ώσω, (μαδαρός) glabro, depilo.

μᾰδάρωσις, εως, ἡ, depilatio. 2) idem quod μαδαρότης. 3) defluvium palpebrarum. A praec.

μαδάω, f. ήσω, (μαδός) est ipsum Latinorum madeo, madidus sum. 2) laevis, depilis sum; et sic dicitur fere semper. partic. μαδῶντες, glabriones.

μάδδα, ἡ, Dor. pro μᾶζα.

μαδηγένειος, ον, (μαδάω, γένειον) glabrum mentum habens, imberbis.

μάδησις, ἡ, (μαδάω) defluvium capillorum. (υ-υ)

μᾰδίζω, f. ίσω, (μαδός) glabro, depilo. 2) depilis sum.

μάδισις, εως, ἡ, defluvium pilorum. (υυυ)

μᾰδιστήριον, ου, τό, id quo glabratur, seu laevigatur cutis, volsella.

μάδον, τό, it. μαδόν, i. q. μαδωνία.

μαδός, ή, όν, laevis, glaber, depilis, unde μαδάω, μαδίζω, etc. Hesych.

μάδρυα, ων, τά, pruna, madrya. pro μαλόδρυα.

μᾰδωναΐς, ἡ, herba nymphaea, a Boeotis sic dicta. ap. Theophrast.

μαδωνία, ἡ, (μαδός) herba nymphaea.

μᾶζα, vel μάζα, ης, ἡ, (μάσσω) maza, offa. 2) panis. 3) massa auri vel argenti. Proprie polenta farina conspersa et subacta aqua et oleo.

μαζαγρέτας, ὁ (ἀγείρω) qui mazas colligit mendicando, mendicus.

μαζάω, (μᾶζα) mazas pinso, coquo. 2) delicate vivo.

μαζηρός, ά, όν, (μᾶζα) πίναξ, quadra, cui imponitur maza.

μάζινος, ίνη, ινον e maza factus.

μαζίον, ου, τό, mamilla. Dimin. a μαζός.

μαζίον, τό, Dim. a μᾶζα, parva maza. 2) aurum et argentum rude, non signatum, Thuc.

μαζίσκη, ἡ, Dim. a μᾶζα.

μαζαβόλιον, τό, (βάλλω) i. q. μαζονόμος.

μαζονόμιον, s. μαζονομεῖον, ου, τό, lanx, vas, in quo est maza, paratur etc.

μαζονόμος, ὁ, sc. κύκλος s. πίναξ, et μαζονόμον, τό, sc. ἀγγεῖον, (μᾶζα, νέμω) lanx lignea cui maza imponitur ad distribuendum inter convivas: lanx quaevis.

μαζοπέπτης, ου, ὁ, (πέπτω) qui mazas coquit.

μαζοποιέω, f. ήσω, mazas conficio.

μαζοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) offarius.

μαζός, οῦ, ὁ, mamma, mamilla. Apud Callimachum et pro nutrice.

μαζοειδής, α, ον, in mammae figuram prominens.

μαζοφᾰγία, delector offis. A seq.

μαζοφάγος, ον, qui offis delectatur, gulosus. (-υυυ)

μαζοφορίς, ίδος, ἡ, (μᾶζα, φέρω) idem quod μαζονόμος.

μάζωνες, αἱ, bacchanale convivium, apud Spartanos.

μαθαλλίς, ίδος, ἡ, genus poculi vel mensurae qualis cyathus.

μᾰθεῖν, inf. aor. a μανθάνω.

μάθη, ἡ, i. q. μάθησις, Hes. (υ-)

μάθημα, ατος, τό, (μανθάνω) disciplina, studium, documentum. μαθήματα, τά, mathematicorum theoremata. 2) orbis artium, quae in ludis puerilibus traduntur.

μαθηματική, ῆς, ἡ, sc. ἐπιστήμη, mathesis, disciplinarum mathematicarum ambitus et notitia. A seq.

μαθηματικός, ή, όν, (μάθημα) ad disciplinas pertinens, ad disciplinas aptus. 2) discendi cupidus. 3) docilis. 4) sciens, peritus. 5) ad mathemata pertinens, ad mathematicos pertinens. 6) mathematicus, disciplinarum mathematicarum peritus.

μᾰθημᾰτικῶς, adv. mathematicorum more.

μᾰθημᾰτοκαπηλικός, ή, όν, (μάθημα, καπηλεία) disciplinas vendens: pro pecunia docens.

μάθησις, εως, ἡ, (μανθάνω) ipsa discendi actio, cognitio, perceptio, doctrina, disciplina.

μᾰθητεία, ας, ἡ, (μαθητεύω) institutio discipuli, doctrina vel disciplina.

μᾰθητέον, Adj. verb. a μανθάνω, discendum est, discere oportet.

μᾰθητεύω, f. εύσω, discipulus sive auditor sum, τινί. 2) doceo, instituo, facio discipulos. μαθητεύομαι, Pass. doceor. A seq.

μᾰθητής, οῦ, ὁ, (μανθάνω) discipulus.

μᾰθητιάω, (μαθητής) discipulus esse, discere cupio.

μᾰθητικός, ή, όν, (μανθάνω) ad discendum pertinens.

μᾰθητός, ή, όν, (μανθάνω) qui disci potest, debet.

μαθήτρια, ας, ἡ, discipula. Fem. a μαθητής.

μαθητρίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

μάθος, τό, poet. et Ion. p. μάθησις. (υυ)

μαῖα, ἡ, appellatio honestior matronae cujusvis aetate provectioris, Od. 2) nutrix. 3) obstetrix. 4) Dor. avia. 5) genus cancrorum.

Μαιάνδριος, ία, ιον, Maeandrius, a seq.

Μαίανδρος, ου, ὁ, Maeander, fluvius Asiae minoris admodum flexuosus. 2) trop. ambages.

μαιάς, άδος, ἡ, poet. i. q. μαιευτική.

μαιεία, ας, ἡ, (μαιεύω) obstetricia ars.

μαίευμα, ατος, τό, quod ab obstetrice extractum est, partus, infans.

μαίευσις, εως, ἡ, i. q. μαιεία.

μαιευτής vel μαιευτήρ, ὁ, qui partum producit.

μαιευτικός, ή, όν, obstetricius.

μαιευτικῶς, adv. obstetricum more.

μαιεύτρια, ας, ἡ, (μαιεύω) obstetrix.

μαιευτρικῶς, adv. obstetricum more.

μαιεύω, et μαιεύομαι, (μαῖα) obstetricem ago, sum obstetrix. 2) fetum abigo per abortum. 3) pullos avium nutrio. 4) quaero, investigo, scrutor.

μαιωῖος, ον, i. q. μαιευτικός.

μαιώτωρ, ὁ, i. q. μαιευτήρ.

Μαιμακτήρια, ων, τά, sacra, quae apud Athenienses fiebant Jovi Μαιμάκτῃ.

Μαιμακτηριών, ῶνος, ὁ, mensis, a quo hyems incipit, quo Jovi Μαιμάκτῃ sacrificabant Athenienses, propter mutationem et turbulentiam aeris. Est mensis quintus anni Attici.

Μαιμάκτης, ου, ὁ, (μαιμάσσω) furore percitus, furiosus, turbulentus; Jovis Epith.

μαῖμαξ, ᾶκος, turbulentus, impetuosus, Hesych.

μαιμάσσειν, vehementer cupere, palpitare, Hesych. cf. μαιμάω.

μαιμάω, f. ήσω, vehementer cupio, gestio, cupiditate incensus sum, impetu feror, ruo.

μαιμώσσω, i. q. μαιμάσσω.

μαιμώω, f. ώσω, i. q. μαιμάω.

μαινάς, άδος, ἡ, (μαίνομαι) insana, furiosa, lymphata: inpr. Bacchico furore percita, Maenas, Baccha: amore insaniens. 2) act. insaniam excitans, μαινάς ὄρνις, Pind. P. 4. 384. v. ἴυγξ.

μαίνη, ἡ, maena, piscis Hecatae s. Dianae sacer, apud seriores μαινομένη, ἡ, it. μαινομένια, τά.

μαινίδιον, ου, τό, macula. Dimin. a seq.

μαινίς, ίδος, ἡ, (μαίνη) maena, piscis.

μαινόλης, ου, ὁ, fem. μαινολίς, ίδος, furens, furibundus, lymphatus. 2) act. in furorem agens. (Radix est μαίνομαι, unde descendit ut φαινόλης, a φαίνομαι. Falso quidam eum ὄλλυμι compositum aestimarunt.)

μαινόλιος, ία, ιον, i. q. μαινόλης.

μαινολίς, ἡ, fem. a μαινόλης, q. v.

μαινομένη, ἡ, et μαινομένια, τά, v. μαίνη.

μαίνομαι, f. μᾰνήσομαι, μᾰνοῦμαι, perf. μέμηνα, aor. ἐμάνην, (ᾰ) insanio, furo, desipio: dicitur de quovis affectu vehementiori, inpr. de amore: vehementi studio teneor, gestio. – Activum μαίνω exstat tantum in composito ἐκμαίνω. Aor. act. ἔμηνα, in furorem egi, ap. Bion. 1, 61. valde dub. est.

μαίομαι, (*μάω) cupio, quaero, c. acc.

μαιόω, et μαιόομαι, i. q. μαιεύω.

μαῖρα, ἡ, (μαίρω) canicula, a splendore, sidus, aestus intensissimus; item luna, Hesych.

μαιριάω, Dor. p. μαρίω.

μαίρω, luceo, unde per reduplicationem μαρμαίρω.

μαίσων, ωνος, ὁ, verna coquus ap. Athenienses: it. larva scenica coqui nautaeve, ita dicta a Maesona quodam histrione.

μαίωσις, εως, ἡ, (μαιόω) obstetricis opera, officium.

μαιωτικός, ή, όν, i. q. μαιευτικός.

Μαιωτιστί, adv. Scythice. (---υ) A seq.

Μαιῶτις, ιδος, ἡ, scil. λίμνη, palus Maeotica. a Μαιῶται, populus Scythicus.

μαιώτρον, ου, τό, (μαιόω) merces obstetricis.

μάκαιρα, fem. poet. a μάκαρ, Hom. h. Ap. 14. (⏑⏑⏑)

μάκαρ, ἄρος, ὁ et ἡ, (⏑⏑) beatus, proprie epith. deorum. Hinc μάκαρες, i. q. θεοί. 2) de hominibus: felix, dives, opulentus. 3) μάκαρες, beati, i. e. mortui, homines beati post mortem, Hes. op. 143. — Comp. μακάρτερος, Superl. μακάρτατος.

μακαρία, ἡ, felicitas, beatitudo: κενὴ μακαρία, vana felicitas. βάλλ' ἐς μακαρίαν, per euphemismum i. q. βάλλ' ἐς κόρακας. Plat. Hipp. maj. p. 292. A. quasi quis dicat abi in bonam rem pro abi in malam rem. 2) locus beatorum post mortem apud inferos, locus vitae beatae.

μακαρίζω, f. ίσω, beatum praedico, beo, τινά τινος, aliquem ob aliquid.

μακάριος, ία, ιον, beatus, felix. 2) defunctus, qui sepelitur. (ᾰ)

μακαριότης, ητος, ἡ, beatitudo, beatitas.

μάκαρις, ιδος, ἡ, i. q. μακαρία.

μακαρισμός, οῦ, ὁ, (μακαρίζω) beatitatis praedicatio, qua nimirum aliquem beatum praedicamus. 2) μακαρισμοί, hymni in commemorationem beatitudinis Sanctorum. 3) ipsa felicitas, in SS. LL.

μακαριστός, ή, όν, qui beatus habetur et praedicatur, quem omnes beatum judicant. τὸ μακαριστόν, beatitudo.

μακαριστῶς, adv. beate.

μακαρίτης, ου, ὁ, (μάκαρ) beatus, de defuncto.

μακαρῖτις, ιδος, ἡ, fem. a praec.

μακαρίως, adv. (μακάριος) beate, feliciter.

μάκαρς, ὁ, Aeol. p. μάκαρ, Alcm. fr. 66. (⏑–)

μακαρτός, ή, όν, beatus et opulentus. Ex Epigr.

μακεδνός, ή, όν, i. q. μηκεδανός, μακρός, longus, altus, procerus, Od. 7, 106.

Μακεδονία, ας, ἡ, (Μακεδών) Macedonia.

Μακεδονίζω, f. ίσω, Macedones sequor, cum Macedonibus facio. Ab eod.

Μακεδονικός, ή, όν, Macedonicus. Ab eod.

Μακεδόνιος, ία, ιον, Macedonicus.

Μακεδονιστί, adv. (Μακεδονίζω) Macedonico more vel sermone.

Μακεδών, όνος, ὁ, Macedo.

μακέλλειον, τό, v. μάκελλον.

μακέλη, μάκελλα, ης, ἡ, ligo. 2) Διὸς μάκελλα, fulmen Jovis. (Ab eadem radice, unde Latin. macer et macerare, item graeca μάγος, μάγειρος, μαγεύειν, μάχη, μάχαιρα, μάσσειν, quibus in omnibus inest vis minuendi, concidendi in minutas particulas, et inter se miscendi, sive carnes, sive herbas, sive glebas. Sic Ernesti: rectius alii derivant a κέλλω.) (⏑–⏑)

μάκελλον, it. μάκελλον, τό, vel μάκελλος, ὁ, i. q. δρύφακτος, φραγμός, septum, maceria. Hinc Varro derivat Lat. macellum pro quo Plutarchus dicit μακέλλειον.

μάκερ, το, macer vel macir, cortex quidam, qui ex India advehitur.

μακεστικράνος, ον, (μᾶκος, κράνος) longam cristam habens, upupae epitheton.

μακιστήρ, ῆρος, ὁ, (μᾶκος, μῆκος) μῦθος, longa, prolixa oratio, Aesch. Pers. 695. ubi alii legunt μακιστής.

Μάκετης, ου, ὁ. fem. Μακέτις, ιδος, i. q. Μακεδόνιος. — ἡ Μακέτις, sc. γῆ, Macedonia.

Μακηδόνιος, ία, ιον, i. q. Μακεδόνιος, poet.

Μακηδονίς, ίδος, ἡ, fem. a Μακηδόνιος.

μακιστής, ῆρος, ὁ, i. q. μακιστήρ, Aesch. Pers. 695. in v. l.; et Suppl. 482. μακιστὴρ σοφίας λόγος est sermo ovimum a longinquo vulnerans.

μάκιστος, Dor. p. μήκιστος, (μᾶκος, μῆκος) superl. irreg. a μακρός. (ᾱ)

μακκοάω, (μή, κοέω) desipere, stulte et fatue se gerere. μεμακκοάκοτα, perfect. partic. delirantem, Ar.

μακράδρομος, ον, i. q. μακροδρόμος, Xen. v. Lobeck Phryn. p. 661.

μακραίων, ωνος, ὁ, ἡ, (μακρός, αἰών) diuturnus, longaevus.

μακρακόντιον, ου, τό, spiculum longum.

μακράν, adv. (μακρός) longe, procul, de loco. 2) longum, de tempore. (⏑–)

μακραύχην, ενος, ὁ, ἡ, (αὐχήν) cui collum est praelongum.

μακρέτης, ον, (μακρός, ἔτος) qui in longos annos perdurat.

μακρηγορέω, f. ήσω, (ἀγορεύω) longa oratione utor, multa verba facio. Hinc

μακρηγορία, ας, ἡ, sermo longus, oratio longa.

μακρημερία, ας, ἡ, (ἡμέρα) tempus, quo dies sunt longiores.

μακροβάμων, ον, (βαίνω, βῆμα) qui longis passibus incedit.

μακρόβιος, ον, longaevus.

μακροβιότης, ητος, ἡ, vita longaeva, vivacitas.

μακροβίοτος, ον, (βίοτος) i. q. μακρόβιος, item, qui diu vixit. (ῐ)

μακροβίωσις, εως, ἡ, vivacitas. (ῑ)

μακροβολία, ας, ἡ, in longum jaculatio. A seq.

μακροβόλος, ου, (βάλλω) e longinquo feriens, eminus feriens.

μακρόβωλος, ον, (βῶλος) qui magnis s. densis est glebis, glebosus. Epith. agri.

μακρογένειος, ον, (γένειον) qui longo est mento.

μακρογένυς, υ, (γένυς) longas maxillas habens.

μακρόγηρως, ων, (γῆρας) longam senectutem agens, valde senex.

μακρογόγγυλος, ον, teres.

μακροδάκτυλος, ον, longos habens digitos.

μακροδρόμος, ον, (δρόμος) qui longos cursus conficit.

μακροζωΐα, ας, ἡ, (ζωή) longaevitas.

μακροημέρευσις, εως, ἡ, longitudo dierum, longaevitas. A seq.

μακροημερεύω, f. εύσω, diu vivo. A seq.

μακροήμερος, ον, (ἡμέρα) longaevus.

μακρόθεν, adv. (μακρός) procul, longe, eminus. Hinc et ἀπὸ μακρόθεν, e longinquo.

μακρόθι, adv. (μακρός) procul.

μακρόθριξ, τρίχος, (θρίξ) longos pilos habens.

μακροθυμέω, f. ήσω, (μακρόθυμος) patienter fero, lenis sum animo, patienter exspecto, iram differo s. cohibeo, indulgeo.

μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia, lenitas animi, longanimitas, patientia exspectandi.

μακρόθυμος, ον, (θυμός) longanimus, lenis, patiens.

μακροθύμως, adv. patienter, longanimiter, aequo animo, iram differendo. (ῡ)

μακροκαμπυλαύχενος, ον, (μακρός, καμπύλος, αὐχήν) longum et curvum collum habens, Epith. avium quarundam.

μακροκαταληκτέω, desino in longam vocalem seu syllabam. A seq.

μακροκατάληκτος, ον, (καταλήγω) in vocalem longam s. syllabam desinens.

μακρόκαυλος, ον, caulem longum habens.

μακρόκεντρος, ον, (κέντρον) longum aculeum habens, longo spiculo armatus.

μακρόκερκος, ον, longam caudam habens.

μακροκέφαλος, ον, longum caput habens, cito.

μακροκομέω, f. ήσω, (κόμη) longam et prolixam comam alo seu habeo.

μακροκωλία, ας, ἡ, longius membrum. 2) quum periodus longius membrum habet. A seq.

μακρόκωλος, ον, (κῶλον) membra seu cola longa habens.

μακρόλοβος, ον, (λοβός) longum habens folliculum, siliqua inclusus.

μακρολογέω, f. ήσω, (μακρολόγος) longa oratione utor.

μακρολογία, ας, ἡ, longitudo, ambages sermonis. A seq.

μακρολόγος, ον, (λέγω) multus in sermone.

μακρονοσέω, (νοσέω) morbo diuturno laboro. Hinc

μακρονοσία, ας, ἡ, morbus diuturnus.

μακροπαραληκτέω (παραλήγω) in penultimam longam desinere.

μακροπαράληκτος, ον, (παραλήγω) penultimam longam habens.

μακρόπεπλος, ον, (πέπλος) longum peplum gerens.

μακρόπνοια, ἡ, longus spiritus.

μακρόπνοος, ον, contr. μακρόπνους, (πνέω) qui longos ducit spiritus.

μακροπόνηρος, ον, (πονηρός) diu malus, diu irascens.

μακροπορέω, f. ήσω, (πόρος) procul eo, longum iter facio.

μακροπορία, ας, ἡ, longum iter.

μακρόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) longos pedes habens.

μακρόπτερος, ον, (πτερόν) longas alas, sive longas pennas habens.

μακροπτόλεμος, ον, e longinquo pugnans, dub.

μακρόπυλος, ον, (πύλη) amplas habens portas, dub.

μακροπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, (πώγων) longam barbam habens.

μακρορριζία, ας, ἡ, longitudo radicum. A seq.

μακρόρριζος, ον, (ῥίζα) longas radices habens.

μακρόρριν, ῖνος, (ῥίς) longum nasum habens.

μακρόρρυγχος, ον, (ῥύγχος) rostrum longum habens.

μακρός, ρά, ρόν, (μᾶκος, μῆκος) longus, prolixus. 2) longus, diuturnus. 3) magnus, multus. 4) altus, excelsus. 5) adultus. μακρῷ, longe. Compar. μακρότερος, irreg. μάσσων, μᾶσσον. Superl. μακρότατος, irreg. μήκιστος. (Ep. –⏑, Att. ⏑⏑)

μάκρος, εος, τό, i. q. μᾶκος, μῆκος, longitudo, Ar. Av. 1131.

μακροσκελής, ές, (σκέλος) longa crura habens.

μακροστελέχης, ες, (στέλεχος) longum seu procerum truncum habens, qui longa est caudice.

μακροσύλλαβος, ον, (συλλαβή) longis syl-

labis constans.

μακρότατα, adv. longissime. Superl. a μακρός.

μακροτάτω, Adv. Superl. a μακρός, longissime.

μακροτένων, οντος, ὁ, ἡ, (τείνω) longe extensus.

μακροτέρω, adv. longius.

μακροτέρως, adv. diutius, longius. A μακρότερος, Comp. a μακρός.

μακρότης, ητος, ἡ, longitudo, longinquitas. 2) diuturnitas.

μακροτομέω, f. ήσω, ita amputo, ut longae redundent amputatae partis reliquiae. A seq.

μακρότομος, ον, (τέμνω) ita putatus, ut amputati longae reliquiae supersint.

μακροτόμος, ον, (τέμνω) ita amputans, ut longae evadant amputati reliquiae.

μακροτόνος, ον, (τείνω) longe extensus.

μακροτράχηλος, ον, longum habens collum.

μακροϋπνία, ἡ, (ὕπνος) diuturnus somnus.

μακροφάρυγξ, υγγος, (φάρυγξ) longas fauces, longum collum habens. (˘ ˘ ˘ -)

μακροφλυαρήτης, ου, ὁ, (φλυαρέω) magnus nugator.

μακροφυής, ές, (φύω) natura longus, longus natus.

μακρόφυλλος, ον, (φύλλον) longa habens folia.

μακροφωνέω, f. ήσω, alta voce clamo.

μακρόχειλος, ον, magna labia habens.

μακρόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) longimanus. 2) cui una manus longior est altera.

μακρόχηλος, ον, (χηλή) ungulas longiores habens.

μακροχρόνιος, ον, (χρόνος) longaevus, diu durans.

μακροχρονιότης, ητος, ἡ, longaevitas. A praec.

μακρόχρονος, ον, i. q. μακροχρόνιος.

μακρόω, (μακρός) i. q. μακρύνω.

μάκρυμμα, ατος, τό, (μακρύνω) quod longe removetur, abominatio.

μάκρυνσις, εως, ἡ, dilatatio. 2) amplificatio, v. c. narrationis. A seq.

μακρύνω, f. υνῶ, (μακρός) longe seu procul amoveo, in longum differo, extendo, porrigo.

μάκρων, ωνος, ὁ, longum habens caput

μακρῶς, adv. longe.

μάκρωσις, εως, ἡ, (μακρόω) prolongatio, in longum diductio.

μακτήρ, ῆρος, ὁ, et μάκτης, ου, ὁ, (μάσσω) qui mazas pinsit. 2) i. q. μάκτρα.

μακτήριος, ία, ιον, (μακτήρ) ad pinsendum vel ad pistorem pertinens.

μακτός, ή, όν, (μάσσω) pinsendo subactus.

μάκτρα, ας, ἡ, (μάσσω) vas, in quo pinsitur, et farina subigitur, mactra. Apud Nicandrum pro colo. s. mortario.

μακτρισμός, οῦ, ὁ, saltationis genus, Athen.

μάκτρον, ου, τό, (μάσσω) mappa.

μακών, part. aor. 2. poet. e μηκάομαι, Hom.

μάλα, adv. valde, multum, admodum, vehementer: cum Comparativo longe. καὶ μάλα, sane, profecto: ita etiam dicitur μάλα ταὶ et μάλα γε. εὖ μάλα, optime, potissimum. οὐ μάλα, omnino non. Compar. μᾶλλον, magis, amplius, potius. Superl. μάλιστα, maxime, potissimum.

μαλαβάθρινος, ον, ex malabathro factus, foliatus. ἔλαιον μ. foliatum unguentum.

μαλάβαθρον, τό, item μαλόβαθρον, malobathrum, folium plantae cujusdam Indicae, (ut creditur piperis betel Linn.) quod etiam κατ' ἐξοχὴν φύλλον s. φύλλον Ἰνδικὸν appellatur, Lat. folium, Diosc. I, 11. Plin. h. n. 12, 26.

Μάλαγμα, ατος, τό, (μαλάσσω) malagma, quo aliquid mollitur, fomentum. In re militari est corpus molle, ad frangendos eludendosque tormentorum ictus, ut cilicium. (˘ - ˘)

μᾰλακόπους, οδος, ὁ, ἡ, (μαλακός, πούς) molli pede incedens. Theocr.

μᾰλακαυγητός, ἡ, όν, Aristot. peaean. in. epith. somni, molles s. fractos oculos habens, ex αὐγή. Alii scribunt μαλακαυχητός, quod idoneam explicationem non admittit.

μᾰλάκιον, τό, i. q. μαλάκιον.

μᾰλακευνέω, f. ήσω, (εὐνή) molliter decumbo et dormio.

μαλᾰκευτικός, ή, όν, (μαλακεύω) vim leniendi habens.

μᾰλακεύω, (μαλακός) lenio, mollio.

μᾰλακία, ας, ἡ, (μαλακός) mollities, in primis animi ignava et effeminata. 2) morbus quidam, languor corporis. 3) summa tranquillitas maris.

μᾰλακίας, ου, ὁ, mollis, effeminatus.

μᾰλακιάω, (μαλακία) mollis et effeminatus sum, mollitie laboro. 2) langueo, aeger sum.

μᾰλακίζω, f. ίσω, (μαλακός) mollio, effemino, timidum reddo. et Pass. μαλακίζομαι, mollesco et effeminor. 2) misereor. 3) langueo, aegroto. 4) desideo prae ignavia, remissius ago. 5) timidus sum, frangor.

μᾰλάκιον, ου, τό, ornamentum quoddam muliebre. τὰ μαλάκια, piscium genus, sepiae, item olus, beta. (ᾰ)

μάλακίων, ωνος, ὁ, mollicul us. Dim. a μαλακός. (˘ ˘ ˘ -)

μᾰλακόγειος, ον, (γῆ) mollem habens terram.

μᾰλακόγναθος, ον, (γνάθος) mollem maxillam habens.

μᾰλακογνώμων, ον, (γνώμη) qui molli h. s. leni, submissa est mente, seu animo.

μᾰλακόδερμος, ον, (δέρμα) mollem habens cutem. 2) molle habens putamen.

μᾰλακόθριξ, τρίχος, (θρίξ) mollem habens pilum. μαλακότριχες, quibus molles capilli.

μᾰλακόκισσος, ου, ὁ, q. d. mollis hedera, convolvulus.

μᾰλακοκόλαξ, ακος, ὁ, palpator, assentator.

μᾰλακοκρᾶνεύς, έως, ὁ, (κρᾶνον) q. d. mollicepe, avis.

μᾰλακοποιέω, f. ήσω, mollio.

μᾰλακοποιός, όν, (ποιέω) molliens.

μᾰλακοπύρηνος, ον, (πυρήν) mollem et tenerum habens nucleum.

μᾰλακός, ή, όν, mollis. 2) placidus, lenis, mitis. 3) effeminatus. 4) remissus, languidus, molli et remisso animo aliquid agens. 5) timidus. 6) placidus, tranquillus.

μᾰλακόσαρκος, ον, (σάρξ) mollem ac teneram habens carnem.

μᾰλακόστρακος, ον, (ὄστρακον) molli testa tectus.

μᾰλακότης, ητος, ἡ, (μαλακός) mollities, mollitudo.

μᾰλακόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) mollis, mitis adspectu.

μᾰλακόφλοιος, ον, mollem corticem habens.

μαλᾰκόφρων, ον, (φρήν) molli, leni animo.

μᾰλακόφωνος, ον, (φωνή) molli, suavi voce praeditus.

μᾰλακόχειρ, ειρος, (χείρ) molles manus habens, lenis, mitis.

μᾰλακοψῡχέω, f. ήσω, (ψυχή) molli sum animo.

μᾰλακτήρ, ῆρος, ὁ, (μαλάσσω) qui mollit, seu emollit.

μᾰλακτικός, ή, όν, (μαλάσσω) molliendi vim habens.

μαλακτός, ή, όν, (μαλάσσω) qui molliri potest.

μᾰλάκυνσις, εως, ἡ, quum aliquid mollius redditur. A seq.

μᾰλακύνω, mollio, emollio. Pass. μαλακύνομαι, mollior, molliorem me praebeo, mollesco, languidior et remissior sum, fio.

μαλακῶς, adv. molliter, leniter, placide, effeminate, remisse.

μάλαξις, εως, ἡ, mollitio, emollitio. (˘ - ˘) A seq.

μαλάσσω, Att. -ττω, f. ξω, (μαλακός) mollio, emollio: metaph. placo, lenio. De corio i. q. δέψω, δεψέω, depso. 2) precibus emollio, exoro.

μαλάχη, ης, ἡ, (μαλάσσω) malache, malva, herba emolliendi vim habens. (˘ ˘ -)

μαλάχινον, τό, sc. ἱμάτιον, vestimentum muliebre malvae colore, molochinum. (˘ ˘ ˘ ˘)

μᾰλερός, ά, όν, (μάλα) vehemens, fortis, vincens, epith. ignis, Il. et Hes. fortis, robustus, vi praeditus. 2) pass. vehementi quadam vi victus, μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατέδρομα, Eur. Tro. 1308. (nisi hic quoque est: robusta tecta.) Hinc derivanda significatio: imbecillis, ἀσθενής, quam Hesychius voci tribuit.

μάλη, ης, ἡ, axilla, ala. ὑπὸ μάλης, ap. seriores ὑπὸ μάλην, clam, furtim, dolose. (˘ -)

μάλθᾰ, ης, ἡ, it. μάλθη, cera cum pice permista: cera emollita. 2) animal marinum magnum et molle, maltha.

μαλθάζω, mollio, pro quo usitatius μαλθάσσω.

μαλθαίνω, i. q. μαλάσσω.

μαλθακευνία, ας, ἡ, (μαλθακός, εὐνή) lecti s. cubilis mollities.

μαλθᾰκία, ἡ, (μαλθακός) i. q. μαλακία, mollities, mollitudo.

μαλθᾰκίζω, f. ίσω, (μαλθακός) mollio, emollio. 2) delinio, emollio animum. Pass. μαλθακίζομαι, mollesco, ignaviter ago, langueo, elanguesco.

μαλθάκινος, ίνη, ινον, mollis.

μαλθακός, ή, όν, i. q. μαλακός, mollis. 2) iners, remissus, ignavus, lentus. 3) effeminatus.

μαλθᾰκότης, ἡ, i. q. μαλακότης.

μαλθᾰκόφωνος, ον, (φωνή) qui mollem ac teneram habet vocem.

μαλθακόω, f. ώσω, (μαλθακός) mollio, emollio.

μαλθακτήριος, α, ον, i. q. sequens.

μαλθακτικός, ή, όν, (μαλθάσσω) emolliendi vim habens.

μαλθᾰκώδης, ες, (μαλθακός) mollis, qui emollit.

μαλθακῶς, *adv.* molliter.

μάλθαξις, εως, ἡ, fotus, fomentum.

μαλθάσσω, f. ξω, i. q. μαλάσσω, mollio. 2) mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo.

μάλθη, ης, ἡ, v. μάλθα.

μαλθόω, f. ώσω, mollio, emollio, velut ceram, Hesych.

μαλθώδης, ες, molliusculus, cereus.

μάλθων, ὁ, mollis et effeminatus, dissolutus.

μαλία, ἡ, et μαλιασμός, ὁ, i. q. μάλις.

μαλιναθάλλη, ἡ, planta Aegyptiaca, ut videtur, cyperus esculentus, Plinio dicitur anthalium.

μαλλίον, τό, (μαλός, μαλλός) capillus, cincinnus, proprie *Dimin.* a μαλός. (ᾰ)

μάλις, ιος, ἡ, malis, jumentorum morbus, quum tussiunt, Latine malleus.

μάλιστα, adv. Superl. a μάλα, quod vide.

μαλκιάω et μαλκιόω, frigore contrahor, e frigore torpeo: torpeo, hebesco. Dubiae sunt formae μαλκέω, μαλκιάω, μαλκίω et μαλκαίω, v. Lobeck. Phryn. p. 82.

μάλκη, ης, ἡ, torpor a frigore. 2) torpor quilibet.

μαλκιάω, v. μαλκάω.

μάλκιος, ον, (μάλκη) frigidus, torpens.

μαλκός, ή, όν, i. q. μάλκιος.

μαλλοδέτης, ου, ὁ, et μαλλόδετος, ον, (μαλλός, δέω) vellere vinctus, lana s. vinculo laneo vinctus.

μᾶλλον, adv. compar. a μάλα, q. v.

μαλλοπάρηος, ον, f. l. Theocr. 26. 1. p. μαλοπάρηος, Dor. i. q. μηλοπάρηος.

μαλλός, οῦ, ὁ, vellus, lana promissa, villus. 2) coma promissa, cirrus, cincinnus.

μαλλοφόρος, ον, (φέρω) laniger.

μαλλόω, (μαλλός) longo vellere orno s. instruo. Unde

μάλλωσις, εως, ἡ, lanae longitudo, velleris densitas.

μαλλωτός, ή, όν, (μαλλόω) villosus, velleris densi.

μαλόβαθρον, τό, i. q. μαλάβαθρον.

μᾶλον, τό, Dor. p. μῆλον.

μαλοπάρηος, ον, Dor p. μηλοπάρηος, Theocr.

μαλός, οῦ, ὁ, i. q. μαλλός.

μᾶλός, ή, όν, Theocr. ep. 1, 6. epith. hirci, albus, secundum Hesych.; villosus, ex aliorum sententia.

μᾱλοφόρος, ον, Dor. p. μηλοφόρος, pomifer.

μᾱλοφύλαξ, ακος, ὁ, Dor. p. μηλοφύλαξ. (ᾱ)

Μάμμα, μάμμη, μαμμαία, ἡ, voces, quibus pueri matrem, vel aliam feminam aetate provectiorem appellabant. 2) avia. 3) mamma, Arr. Epict. 2. 28.

Μαμμάκουθος, ου, ὁ, Mammacuthus, nomen hominis notae stultitiae: inde quivis stolidus, et ignavus sic appellatur. (– – ⏑)

Μαμμάκυθος, ὁ, idem. (– – ⏑ ⏑)

μαμμᾶν, vox pueruli panem flagitantis.

μαμμάριον, ου, τό, mater. Dim. a μάμμα, dub.

μαμμία, ας, ἡ, (μάμμα) mater. 2) avia.

μαμμίδιον, τό, Dimin. a μαμμία.

μαμμόθρεπτος, ος, (τρέφω) a nutrice, vel potius avia, eoque mollius educatus.

μάν, particula affirmandi, Dor. p. μήν, sed frequens etiam in Iliade, profecto, omnino. ἦ μάν, profecto. οὐ μάν, minime. καί μάν, vel, adeo. (–)

μανάκιον, τό, v. μαννάκιον.

μανάκις, *adv.* (μανός) i. q. ὀλιγάκις, Hesych. (– ⏑ ⏑)

μανδάκη, ἡ, signum quoddam equis cauterio inustum.

μανδακηδόν, *adv.* forma τῆς μανδάκης.

μάνδαλος, ὁ, pessulus, repagulum.

μανδαλόω, pessulo obsero.

μανδαλωτός, ή, όν, pessulo obseratus. φίλημα μ., osculi genus inverecundum, Ar. Hinc μανδαλωτός omnino est impudicus.

μανδυειδής, ές, similis vesti, quae μανδύη dicitur, pro μανδυοειδής.

μάνδρα, ας, ἡ, stabulum, caula, septum, quo noctu clauduntur pecora. 2) spelunca. 3) locus, ubi sunt torcularia. 4) claustrum, coenobium, ap. seriores.

μανδραγόρας, ου, ὁ, mandragoras, planta, cui vis inest obstupefaciendi sensus et soporandi homines.

μανδραγορίζω, mandragoram propino. A pr.

μανδραγορίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum mandragora conditum. Ab eod.

μάνδρευμα, το, inclusio in stabulum s. septum. A seq.

μανδρεύω, (μάνδρα) in stabulum includo.

μανδύας, ου, ὁ, μανδύη, ἡ, et μανδύς, ύος, ἡ, vestimentum crassius, paenula, lacerna, impluvia. Vox est Persicae originis.

μανέομαι, i. q. μαίνομαι. Ponitur ob perf. μεμάνημαι, Theocr. 10, 31.

Μανέρως, ὁ, unicus filius primi Aegyptiorum regis. 2) genus carminis lugubris apud Aegyptios, Hdt. 2, 79.

Μανῆς vel potius Μάνης, ου, ὁ, (ᾱ) Manes, nomen propr. servorum in comoediis.

μανθάνω, f. μαθήσομαι, Dor. μαθεῦμαι, aor. ἔμαθον, pf. μεμάθηκα, disco. 2) discere cupio, quaero, sciscitor. 3) soleo, consuevi, c. inf. Hippocr. 4) intelligo, percipio, animadverto, cognosco, audio. 5) Attica τί μαθών; quare? Differunt τί μαθών et τί παθών, ita ut τί μαθὼν τοῦτο ἐποίησας; sit: quibus cogitationibus adductus es, ut hoc feceris? Contra τί παθὼν τοῦτο ἐποίησας; quomodo affectus es, ut hoc feceris? Rarius extra interrogationem reperiuntur hae formulae.

Μανία, ἡ, fem. a Μάνης, nom propr. ancillarum in comoedia. (– ⏑ –)

μανία, ας, ἡ, (μαίνομαι) furor, insania. 2) cupiditas nimia. 3) furor propheticus, inspiratio. (– ⏑ –)

μανιάκης, ου, ὁ, et μανιάκιον, τό, ornamentum collare aureum ap. Celtas et Persas, Polyb. et Plut.

μανιάς, άδος, ἡ, (μαίνομαι) furiosa, insana.

μανικός, ή, όν, (μανία) insanus. 2) ad insaniam pronus. 3) insaniam seu furorem gignens. 4) divinus ac numine inflatus. 5) ingens, egregius, excedens modum vulgarem. ap. Xenoph.

μανικῶς, *adv.* furiose.

μανιόκηπος, ον, (μανία, κῆπος) furiose libidinosus, de mulieribus.

μᾰνιοποιός, όν, (ποιέω) in insaniam redigens.

μανιουργέω, (ἔργον) furiosum reddo, c. acc.

μανιώδης, ες, (μανία) furiosus, insanus. 2) insaniam gignens.

μανιωδῶς, adv. furiose. A pr.

μάννα, ἡ, pulvis, pollen: μάννα λιβανωτοῦ, mica turis.

μαννάκιον, τό, it. μανάκιον, Dim. a μάννος, parvum collare.

μαννάριον, τό, i. q. μαμμάριον, matercula, Lucian.

μάννος, ου, ὁ, it. μάνος et μόννος, ornamentum collare, monile. Vox Dor.

μαννοφόρος, ον, (φέρω) monilia gestans, ornatus monili, Theocr. 11, 41.

μανοειδής, ές, (μανός, εἶδος) tenuis, rarus.

μᾶνόκαρπος, ον, (μανός, καρπός) rarum ferens fructum, cujus fructus non dense haeret.

μᾶνός, ή, όν, rarus, solutus, fungosus, laxus, mollis

μάνος, ὁ, v. μάννος.

μανοσπορέω, semina non dense spargo A seq.

μᾶνόσπορος, ος, (μανός, σπορά) rare seminatus.

μᾶνόστημος, ον, (στήμων) qui laxo s. raro est stamine, Hesych.

μανότης, ητος, ἡ, (μανός) raritas. 2) laxitas.

μᾶνόφυλλος, ον, (φύλλον) cui sunt rara folia.

μᾶνόχροος, ον, (χρόα) laxam cutem habens.

μανόω, (μανός) rarefacio, solutiorem reddo, extenuo. μανοῦσθαι, rarescere.

μαντεία, ας, ἡ, (μαντεύω) divinatio, vaticinatio, vaticinium, oraculum. 2) oraculi petitio.

μαντεῖον, ου, τό, Ion. μαντήϊον, locus, in quo editur oraculum. 2) vaticinium, responsum, oraculum.

μαντεῖος, εία, εῖον, (μάντις) ad vaticinationem s. vates pertinens.

μάντευμα, ατος, τό, vaticinium, oraculi responsum. A seq.

μαντεύομαι, (μάντις) vaticinor, oraculum edo, τινί τι, Hom. 2) divino, hariolor, auguror, conjicio, opinor. 3) oraculum consulo, oraculum peto: utor auspiciis.

μαντευτής, οῦ, ὁ, vates, vaticinator.

μαντευτικός, ή, όν, (μαντεύομαι) ad vaticinationem s. vaticinatores pertinens. 2) vaticinandi artis peritus.

μαντευτός, ή, όν, (μαντεύομαι) vaticinio praedictus.

μαντηΐη, ἡ, *Ion.* p. μαντεία.

μαντήϊον, τό, *Ion.* p. μαντεῖον.

μαντήϊος, ΐα, ϊον, *Ion.* p. μαντεῖος.

μαντής, οῦ, ὁ, i. q. μάντις, dub.

μαντικός, ή, όν, ad vatem s. vates pertinens. 2) vatem efficiens. 3) vaticinationem habens, ἡ μαντική, sc. τέχνη, divinatio, vaticinandi sollertia.

μαντικῶς, adv. vaticinando, per vaticinium.

μαντῖπολέω, f. ήσω, vaticinor.

μαντίπολος, ον, (πολέω) vaticinans, vates.

μάντις, εως, ὁ, vates, hariolus, haruspex.

μάντις, ιος, ἡ, locustae genus, quae in stipulis nascitur, virens colore et corpore praelongo, Theocr. 10, 18.

μαντιχώρας, ου, ὁ, Mantichora, bestia horrenda. Arist. Hist. Anim. Aelian. Plin. Apud Ctesiam μαρτιχώρας.

μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio; ars vaticinandi. (ῡ) A seq.

μαντόσυνος, ον, (μάντις) vaticinus, divinus.

μαντώδης, ες, (μάντις) fatidicus, vaticinus.

μαντῷος, ῴα, ῷον, i. q. μαντεῖος.

μανυω, μανυτης, ὁ, μανυσις, ἡ, Dor. p.

μανόω, μανωτής, μάνωσις.

μανώδης, ες, i. q. μανοειδής, laxus, rarus.

μάνωσις, εως, ἡ, (μανόω) rarefactio. 2) raritas, laxitas. (⏑⏑⏑)

μαπέειν, inf. aor. 2. *Ep.* a μάρπτω, Hes. sc. 231. 304.

μάραγδος, pro σμάραγδος, ου, ὁ, smaragdus, gemma. (⏑–⏑)

μαραγνα, ης, ἡ, flagellum, scutica. 2) genus supplicii. v. μάραινα. (⏑–⏑)

μάραθον, τό, i. q. μάραθρον. (ᾰ)

μάραθρον, ου, το, marathrum, foeniculum. (⏑⏑⏑)

μάραθρών, ῶνος, ὁ, campus foeniculo consitus.

Μαραθών, ῶνος, ἡ, Marathon, regio Atticae, dicta a foeniculo, quo abundabat. Primum occurrit Od. 7, 80.

Μαραθωνομάχης, ου, ὁ, et Μαραθωνομάχος, ὁ, (μάχομαι) qui ad Marathonem adversus Persas pugnavit: hinc omnino vir fortis.

μάραινα, ἡ, scutica. Aeschyl. (⏑–⏑)

μαραίνω, f. ανῶ, macero, marcidum reddo, flaccidum reddo, contabefacio. μαραίνομαι, Med. marcesco, flaccesco, exaresco, contabesco.

μάρανσις, ἡ, (μαραίνω) marcor, tabes. (⏑–⏑)

μαραντικός, ή, όν, flaccidum seu marcidum reddens, absumens.

μαρασμός, οῦ, ὁ, tabes, marcor.

μαρασμώδης, ες, laborans μαρασμῷ, cui inest μαρασμός. A pr.

μαράσσω, luceo, splendeo. 2) perstrepo, sonitum edo.

μαραυγεῖν, (μαίρω, αὐγή) lumine privari. Plut.

μαραυγία, ας, ἡ, obscuratio visus.

μαργαίνω, (μάργος) ago nimium festinanter, insanio.

μαργαρίδης, ου, ὁ, Ion. p. μαργαρίτης.

μαργαρίς, ιδος, ἡ, ap. seriores i. q. μαργαρίτης.

μαργαρίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, margarita, gemma. 2) i. q. μαργίλλια.

μαργαρῖτις, ιδος, ἡ, sc. λίθος, idem.

μάργαρον, ου, τό, unio, margarita.

μάργαρος, ὁ, item ἡ, concha margaritifera.

μαργαρώδης, ες, margaritae similis.

μαργάω, (μάργος) insanio.

μαργίλλια, τά, it. μεργίλλια et μαργηλίδες, margelides, palmae quaedam species.

μαργίλλιον, τό, margarita.

μάργη, ης, ἡ, insania, stultitia, protervia. Hesych.

μαργήεις, ήεσσα, ῆεν, insanus, amens. Hesych.

μαργηλίς, ιδος, ἡ, margarita. 2) plur. i. q. τα μαργίλλια.

μάργης, ου, ὁ, insanus. Suid.

Μαργίτης, ου, ὁ, (μάργος) Margites, nom. propr. hominis stolidi, de quo carmen heroicum exstitit Homero vulgo attributum.

μάργος, η, ον, Att. μάργος, ον, insanus, amens, vesanus, stolidus: protervus, petulans, improbe libidinosus: edax.

μαργοσύνη, ης, ἡ, insania, vesania, vecordia: petulantia, protervia, procacitas: ingluvies. A pr.

μαργότης, ητος, ἡ, idem et ab eod.

μαργόω, (μάργος) insanum, protervum reddo. Med., insanio.

μάρη, ἡ, i. q. χείρ, teste schol. Ven. ad Il. 15, 37. (⏑–)

μαριθών, ῶνος, ὁ, et μαριθιός, ὁ, lapis quidam, qui ardet, quum aqua perfunditur, Aristot.

μαριλευτής, οῦ, ὁ, qui carbones tractat, carbonarius. A seq.

μαριλεύω, favillas, carbones tracto. A seq.

μαρίλη, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla. (⏑––)

μαριλοκαύτης, ου, ὁ, (μαρίλη, καίω) carbonarius, Hesych. ubi μαριλοκαυτῶν, τῶν ἀνθρακευτῶν.

μαριλοπότης, ου, ὁ, (πίνω, πότης) favillae potor. Vulcani, fabrorum ac carbonariorum Epith.

μαρῖνος, piscis quidam.

μάρις, εως, ἡ, mensura liquidorum, tenens sex κοτύλας, vel, ut aliis videtur, decem χόας.

μαρίω, caleo, inpr. calore febris laboro.

μαρμαίρω, f. αρῶ, rutilo, resplendeo, vibranti splendore corusco.

μαρμάρεος, εία, εον, Attice i. q. μαρμάρεος. (ᾰ)

μαρμάρεος, έα, εον, (μαρμαίρω) coruscans, splendens. 2) marmoris more candens: marmoreus. (ᾰ)

μαρμαρίζω, f. ίσω, (μάρμαρος) marmoreo splendore niteo, ut marmor splendeo.

μαρμάρινος, ίνη, ινον, marmoreus, a marmore confectus, marmoris nitorem habens.

μαρμαρίτης, ου, ὁ, fem. μαρμαρῖτις, i. q. μαρμάρεος.

μαρμαρογλυφία, ας, ἡ, (γλύφω) marmoris scalptura seu caelatura.

μαρμαρόεις, εσσα, εν, (μαρμαίρω) i. q. μαρμάρεος, splendens, coruscans.

μάρμαρον, τό, i. q. μάρμαρος, Callim.

μαρμαροποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) marmorarius.

μάρμᾰρος, ου, ὁ, lapis, saxum, Hom. Adjective Il. 16, 735. ubi est albus, candidus. 2) ap. seriores marmor. 3) quaevis materia durior, Hipp.

μαρμαρόω, f. ώσω, in marmor transmuto.

μαρμαρυγή, ῆς, ἡ, (μαρμαρύσσω) splendor, splendor vibrans, fulgor.

μαρμαρυγώδης, ες, fulgidus radios emittens, vibrans. A pr.

μαρμαρίζω, splendeo, apud Julian.

μαρμαρύσσω, i. q. μαρμαίρω, it. ἀμαρύσσω.

μαρμαρῶπις, ιδος, ἡ, (μάρμαρον s. μαρμαίρω et ὤψ) saxifica, in saxum alios mutans. 2) splendentem faciem, oculos nitentes habens.

μαρμαρωπός, όν, (μαρμαίρω, ὤψ) oculis micans, fulgentes oculos habens.

μάρναμαι, pugno, praelio decerno de eventu belli.

μάρον, τό, Teucrium marum, herba. (ᾰ)

μάρπτις, ὁ, vel μάρπτος, ὁ, (μάρπτω) raptor, qui vim infert, Aesch. Suppl. 839.

μάρπτω, f. ψω, aor. 1. ἔμαρψα, praeterea exstant formae Epicae aor. 2. μέμαρπον, Hes. sc. 245. inf. ejecta litera ρ, μαπέειν, Hes. sc. 231. 304. opt. μεμάποιεν, Hes. sc. 252. part. perf. μεμαρπώς, Hes. op. 206. capio, arripio, prehendo, c. acc. Hom. ap. seriores c. gen. 2) amplector. 3) assequor, attingo scopum.

μαρσίπιον, vel μαρσύπιον, μαρσύππιον, ου, το, marsupium parvum, sacculus. Dim. a seq. (ῐ)

μάρσιπος, vel μάρσυππος, ου, ὁ, marsupium, crumena, loculus, sacculus.

μαρτιχόρας, ου, ὁ, v. μαντιχώρας.

μάρτυρ, ὕρος, ὁ, ἡ, Aeol. p. μάρτυς, testis. 2) confessor fidei, qui propter Christi doctrinam supplicia, cruciatus, aerumnas certe sustinet.

μαρτῠρέω, f. ήσω, (μάρτυς) testor, testis sum, testimonium dico, perhibeo: τινί, testimonium dico pro aliquo: hinc assentior alicui, Xen. 2) transitiv. testimonio confirmo aliquid, c. acc. 3) ap. scriptores Eccles. sum martyr, martyrium subeo. 4) laudo, celebro, praedico, N. T.

μαρτύρημα, ατος, τό, testimonium, quod testimonio perhibetur. (ῠ) A pr.

μαρτῠρία, ας, ἡ, testimonium, quod a teste perhibetur. 2) ipsa dictio testimonii. 3) elogium, testimonium, quod alicui datur, laus, praedicatio. 4) martyrium.

μαρτυρικός, ή, όν, ad martyrium pertinens, ad martyres spectans.

μαρτυρικῶς, adv. martyrum more.

μαρτύριον, ου, τό, (μάρτυρ) testimonium, seu quod testimonii loco affertur. 2) ipse testis. 3) argumentum, seu testimonium, quo aliquid comprobatur. 4) doctrina, praeceptum, in Scr. S. per hebr. 5) accusatio. 6) redargutio. 7) martyrium. 8) templum Christianum, praesertim in honorem martyris, nomine martyris. (ῠ)

μαρτύρομαι, testor, obtestor, testem facio, e. g. τοὺς θεούς. Constr. c. acc. testis. 2) per testes aliquid comprobo, τοῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, hujus rei veritatem testibus advocatis confirmo, Ar. 3) i. q. μαρτυρέω, signif. 2.

μάρτῠρος, ὁ, Ep. p. μάρτυς, Od. 16. 423. saepius non legitur.

μάρτυς, ὁ et ἡ, gen. μάρτῠρος, acc. μάρτυν, et μάρτυρα, dat. plur. μάρτυσι. testis.

μᾶρυκάομαι, μᾶρύκημα, το, Dor. p. μηρυκάομαι, μηρύκημα.

μαρύομαι, Dor. p. μηρύομαι.

μάσασθαι, inf. aor. a * μάω, tango, Od. 11, 591. (⏑––)

μασάομαι, vel μασσάομαι, f. ήσομαι, mando, comedo, voro.

μάσδα, ἡ, Dor. p. μάζα.

μασδός, ὁ, Dor. p. μαζός.

μάσημα, seu μάσσημα, ατος, τό, (μασάομαι) quod manditur seu manducatur. (⏑–⏑)

μάσησις, vel μάσσησις, εως, ἡ, manducatio. (⏑–⏑)

μαστήρ, seu μασσητήρ, ῆρος, ὁ, (μασάομαι) qui mandit, qui commanducat.

μασθαλίς, ιδος, ἡ, i. q. μαθαλλίς, Valck. Adon. p. 291.

μάσθλη, ἡ, i. q. ἱμάσθλη, lorum emollitum, corium, pellis: calceus coriaceus. cf. μάσθλης.

μάσθλημα, τά, i. q. μάσθλη, corium.

μάσθλης, ητος, ὁ, i. q. μάσθλη. 2) metaph. homo callidus et versutus, vel homo mollis et in improbitate exercitatus.

μασθλήτινος, ίνη, ινον, (μάσθλης) coriaceus: corii colorem habens.

μασθός, ὁ, i. q. μαστός, μαζός, Dor.

μάσμα, το, (* μάω) quaestio, inquisitio. Plat.

μάσομαι, tangam, v. * μάω.

μάσπετον, ου, τό, laserpitii folium.

μασσάομαι, μάσσημα, τό, μάσσησις, ἡ, μασσητήρ, ὁ, i. q. μασάομαι, μάσημα,

μάσησις, *μασητήρ*.

μάσσω, Att. *μάττω*, f. *μάξω*, (* *μάω*) tango, contingo, contrecto, comprehendo, teneo: quo in significatione utuntur plerumque futuro *μάσομαι* et aoristo *ἐμασσάμην*, vid. * *μάω*. 2) manibus premo s. comprimo: hinc pinso, subigo farinam, Ar. Perf. act. *μέμαχα*, pass. *μέμαγμαι*. (Hinc descendunt *μάγειρος*, *μάγμα*, *μαγίς*, *μάζα*, *μάκτρα*, *μακτήρ*.) 3) abstergo: mungo. 4) contrectando scrutor, quaero, inquiro. (Hinc *μάσμα*, *μάτος*, *ματίζω*, *ματεύω*.)

μάσσων, ὁ et ἡ, neutr. *μᾶσσον*, (vel secundum Draconis praeceptum p. 32, 24. *μάσσον*.) gen. *μάσσονος*, Compar. irreg. a *μακρός* pro *μακρότερος*, longior, amplior, major, Od. 8, 203. Xen.

μασταζω, f. ξω, i. q. *μασάομαι*, mando, manduco.

μάσταξ, ἄκος, ἡ, mandibula, os, Od. 4, 287. 23, 76. 2) i. q. *μάσημα*, esca, cibus, alimentum, Il. 9, 324. Theocr. 14, 39. 3) labrum superius et in eo enati pili. Dor. et Lacon. ὁ *μύσταξ*. 4) cicada, Nic.

μασταριον, τό, Dim. a *μαστός*.

μασταρύζω, it. *μαστρύζω*, male mando, languide manduco. 2) labra contraho in modum lactentium puerorum. Ar.

μάστειρα, ἡ, fem. a *μαστήρ*.

μάστευσις, εως, ἡ (*μαστεύω*) inquisitio, perscrutatio.

μαστευτής, οῦ, ὁ, inquisitor. A seq.

μαστεύω, f. εύσω, quaero, perquiro, vestigo, persequor. 2) desidero, cupio, affecto.

μαστήρ, ῆρος, ὁ, (* *μάω*, *μάσσω*) inquisitor, investigator.

μαστηρίος, ία, ιον, investigando callidus, Ἑρμῆς, Aesch.

μαστῖγεύς, ὁ, (*μάστιξ*) i. q. *μαστιγωτής*, f. l. Hdt. 7, 35.

μαστῖγέω, i. q. *μαστίζω*, *μαστιγόω*, Hdt. 3, 114.

μαστῖγίας, ου, ὁ, (*μάστιξ*) mastigia, flagrio, verbero, mancipium improbum, servus nequam.

μαστῖγιάω, Desiderat. a *μαστίζω*, verberibus indigeo, prurit pellis flagrum pati.

μάστιγμα, τό, (*μαστίζω*) flagellamentum, dub. lect. Plut.

μαστῖγονόμος, ον, (*νέμω*) flagellifer. cf. seq

μαστῖγοφόρος, ον, (*φέρω*) flagellifer. 2) ὁ, lictor, qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur ad submovendam turbam et cohibendas seditiones: qui gymnicis certaminibus praeest, designator. it. *μαστιγονόμος* et *ῥαβδοῦχος*.

μαστῖγόω, f. ώσω, (*μάστιξ*) flagello, flagris caedo, verbero: castigo. *μαστιγοῦμαι*, flagellor, vapulo.

μαστῖγώσῖμος, ον, verberibus s. flagello dignus. A seq.

μαστίγωσις, εως, ἡ, (*μαστιγόω*) flagellatio. (‒ ‒ ‒ ◡)

μαστίζω, f. ξω, (*μάστιξ*) flagello, flagris caedo, verbero.

μαστικτήρ, ῆρος, ὁ, et

μαστίκτωρ, ορος, ὁ, (*μαστίζω*) flagellator.

μάστιξ, ῖγος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica. 2) metaph. omne id, quo quis affligitur et punitur, inpr. poena divina: etiam pro morbo.

μάστις, poet. pro *μάστιξ*. Unde acc. *μάστιν*, Odyss. 15, 182. et Dat. *μάστῖ* pro *μάστιϊ*, Il. 23, 50.

μαστίσδω, Dor. pro *μαστίζω*.

μαστιστής, οῦ, ὁ, (*μαστίζω*) flagellator, virgator, qui flagris caedit.

μαστιχάω, frendeo dentibus, Hes. sc. 389. (radix est *μάσταξ*.)

μαστιχέλαιον, τό, (ἔλαιον) mastichinum oleum. A seq.

μαστίχη, ἡ, mastiche, mastix, lentisci resina. (ῐ)

μαστίχινος, ίνη, ινον, mastiche factus, mastiche conditus. (ῐ)

μαστίω, f. ίσω, poet. p. *μαστίζω*. (ῐ)

μαστόδετον, τό, (*μαστός*, δέω) mammae subligaculum.

μαστοειδής, ές, (εἶδος) mammae similis.

μαστός, οῦ, ὁ, mamma, mammilla: ruma. 2) tumulus, collis clementer assurgens.

μαστρεία, ἡ, (*μαστρός*) inquisitio, examinatio.

μαστροπεία, ἡ, lenocinium, alibi *προαγωγεία*. A seq.

μαστροπεύω, (*μαστροπός*) lenocinor, prostituo, alibi *προαγωγεύω*.

μαστροπέω, idem.

μαστροπιον, τό, locus ubi leno scorta prostituit, lupanar. (At in gloss. vett. explicatur lenullus.)

μαστροπικός, ή, όν, ad lenocinium pertinens, ad lenocinium aptus.

μαστροπίς, ίδος, ἡ, i.q. ἡ *μαστροπός*.

μαστροπός, ὁ et ἡ, leno, lena, alibi *προαγωγός*. Scribitur etiam *μαστρωπός*, et *μαστροφός*, et sic quoque in derivatis. (Radix est **μάω*, *μαστήρ*, *μαστρός*, ut sit proprie indagator, et index capturarum venerearum.)

μαστρός, οῦ, ὁ, (**μάω*) i. q. *μαστήρ*, quaeritor, inquisitor, indagator, examinator.

μαστρύλλιον, τό, i.q. *ματρύλλιον*, *ματρυλλεῖον*.

μάστρυς, υος, ἡ, i. q. ἡ *μαστροπός*.

μαστύς, ύος, ἡ, (* *μάω*) Ion. p. *μάστευσις*, vestigatio, inquisitio.

μαστώδης, ες, (*μαστός*) mammosus, mammatus.

μάστωρ, ορος, ὁ, (*μάω*) quaesitor, inquisitor. 2) qui de rebus publicis, inpr. pecunia publica, inquirit.

μᾶσύντης, ου, ὁ, i. q. *μασητήρ*, inpr. parasita.

μασχάλη, ἡ, axilla, armus. 2) etiam in arboribus ala, axilla, i. e. cavitas sub folio vel fronde recens nato. Hinc 3) surculus, frons, inpr. palmae virga. 4) quaevis cavitas, ut sinus promontorii; item pars prorae ubi est *ἀρτέμων*. (‒ ◡ ‒) Hinc

μασχᾰλία, ἡ, vel *μασχαλιαία*, ἡ, genus quoddam ornamentorum in columnis.

μασχᾰλίζω, f. ίσω, (*μασχάλη*) axillis appendo. 2) extremas corporis partes per ignominiam trunco.

μασχάλιον, ου, τό, (*μασχάλη*) canistrum palmeum vel funis e palma. Hesych.

μασχάλιος, ον, et *μασχάλινος*, ίνη, ινον, (*μασχάλη*, 3) palmeus, e palmae virgis factus.

μασχαλίς, ίδος, ἡ, axilla, ala in arboribus, i. q. *μασχάλη*, 2.

μασχᾰλίσματα, τά, (*μασχαλίζω*) truncationes, mutilationes, partes detruncatae, Hesych. Suid.

μασχᾰλιστήρ, ῆρος, ὁ, (*μασχάλη*) lorum, qua equi vel boves alligati trahunt currum. 2) vinculum latum, quod ornatus caussa gerebatur sub axilla.

μᾰτάζω, (*μάτην*) idem quod *ματάω*, ineptio, desipio. 2) frustra sum.

μᾰταιάζω, (*μάταιος*) idem.

μᾰτᾰΐζω, idem. 2) pedo; unde comp. *ἀπεματαΐζω* apud Herodot. oppedere

ματαιοβαστάκτης, ου, ὁ, (*μάταιος*, *βαστάζω*) nugigerulus, Gl. Vet.

ματαιοβουλία, ας, ἡ, (*βουλή*) inane consilium.

ματαιόκομπος, ον, (*κομπέω*) vana jactans, gloriosus.

ματαιολογέω, f. ήσω, (*ματαιολόγος*) vana loquor, blatero.

ματαιολογία, ας, ἡ, vaniloquentia, verba vana, vaniloquium, frustratio.

ματαιολόγος, ον, (*μάταιος*, *λέγω*) vanus in loquendo, vaniloquus.

μᾰταιοποιέω, f. ήσω, vanas res ago. A seq.

ματαιοποιός, όν, (*ποιέω*) inania agens.

μᾰταιοπονέω, f. ήσω, (*ματαιοπόνος*) frustra laboro, operam perdo.

ματαιοπόνημα, τό, inanis labor.

ματαιοπονία, ας, ἡ, inanis labor, opera irrita.

μᾰταιοπόνος, ον, (*πονέω*) frustra laborans.

μᾰταιοπρᾱγέω, f. ήσω, (*πρᾶγος*) frustra laboro.

μᾰταιοπρᾱγία, ας, ἡ, inanis labor.

μᾰταιοπώγων, ὁ, (*πώγων*) frustra barbatus, h. e. virili aetate, sed puerili animo.

μάταιος, αία, αιον, Attice etiam *μάταιος*, ον, (*μάτην*) vanus. Dicitur et de rebus et de hominibus. 1) de rebus: vanus, inanis, futilis, inutilis, irritus: *μάταιος λόγος*, vana et procax oratio, Hdt. 2) de hominibus: vanus, protervus, gloriosus, mendax: mente captus, insanus. (◡ ‒ ◡)

μᾰταιοσπουδία, ας, ἡ, inane studium. A seq.

μᾰταιόσπουδος, ον, (*μάταιος*, *σπουδή*) rebus inanibus studens, in rebus vanis operam locans.

μᾰταιοσύνη, ης, ἡ, (*μάταιος*) fatuitas, desipientia. dub.

μᾰταιότεκνος, ον, (*τέκνον*) frustra fetam, sobolem edens. it. nullius pretii prolem.

μᾰταιοτεχνία, ας, ἡ, vanae artis studium, vana artis imitatio. A seq.

μᾰταιότεχνος, ον, (*τέχνη*) vanis artibus deditus, inanium artium studiosus.

ματαιότης, ητος, ἡ, (*μάταιος*) vanitas.

μᾰταιοφῐλοτῑμέομαι, f. ήσομαι, frustra largus sum, item frustra laboro. 2) frustra glorior et mihi placeo.

μᾰταιοφρονέω, f. ήσω (*ματαιόφρων*) vana cogito, desipio.

μᾰταιοφροσύνη, ἡ, vana sapientia, stultitia.

μᾰταιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (*φρήν*) qui inepta et absurda sapit.

μᾰταιόφωνος, ον, (*φωνή*) frustra et inepte loquens, garrulus.

μᾰταιόω, f. ώσω, (*μάταιος*) vanum, irritum reddo, frustror. Med. *ματαιόομαι*, inepta et stulta ago. 2) vanus et irritus fio, evanesco.

μᾰτᾰϊσμός, οῦ, ὁ, (*ματαΐζω*) actio stolida, actio rerum stolidarum, proterva et obscena oratio.

μᾰταίως, adv. (*μάταιος*) vane, inepte, leviter.

μάταξα, ἡ, i. q. μέταξα, q. v.

ματάω, f. ήσω, (μάτην, μάταιος) iners sum, vane tempus tero, cunctor, Il. οὐ ματᾷ τοὔργον, res non patitur cunctationem, strenue agenda est, Aesch. Prom. 57. 2) frustra sum, inanis sum, frustra et sine successu laboro: unde i. q. ἁμαρτάνω, c. gen. Opp. 3) inepte ago vel loquor, vanum me gero. (⏑ ⏑ -)

μᾰτευτής, οῦ, ὁ, i. q. μαστευτής, qui quaerit, a seq.

μᾰτεύω, (* μάω) i. q. μαστεύω, quaero. 2) assequi studeo, Pind.

ματέω, i. q. ματεύω, rarior forma.

μάτη, ἡ, i. q. ματία, stultitia, peccatum, Aesch. (⏑ -)

μάτην, adv. frustra, in vanum, incassum, nequicquam. 2) falso, temere, sine caussa, vano consilio. μάτην νοσεῖν, insania laborare, Lobeck. ad Soph. Aj. 637. Propria est accusativus substantivi μάτη, unde etiam dicitur εἰς μάτην, in vanum, temere, Luc. (⏑ -)

ματήρ, ῆρος, ὁ, (ματέω) i. q. μαστήρ.

μάτηρ, ματρός, ἡ, Dor. p. μήτηρ, unde mater. (ᾱ)

μᾰτηρεύω, (ματήρ) i. q. ματεύω. Hesych.

ματία, ας, ἡ, Ion. ματίη, (μάτην), vanitas, levitas, stoliditas. 2) irrita et infelix cupiditas, aberratio a scopo.

ματίζω, f. ίσω, i. q. ματεύω, indago, quaero.

μάτιον, ου, τό, genus mensurae. 2) mica, exiguum frustum. Schol. Ar. Nub. 451.

μάτος, (μάω, ματεύω) inquisitio, perquisitio, Gal. Lex. Hippocr. (⏑ ⏑)

ματρόξενος, spurius, Hesych. Dor. pro μητρόξενος.

ματρύλειον et ματρυλλεῖον, τό, lupanar. i. q. μαστρόπιον, a seq.

ματρύλη et ματρύλλη, ἡ, i. q. μαστροπός, lena. Unde

ματρύλιον et ματρύλλιον, τό, i. q. ματρυλεῖον.

ματταβίω, i. q. ματάω, Hesych.

ματταβης, ου, ὁ, i. q. μάτταβος, Hesych.

μάτταβος, ου, ὁ, stultus, fatuus; ματταβεῖν, fatuum esse. Hesych.

ματτύα, ἡ, et ματτύης, ου, ὁ, mattea, mattya, edulium quoddam lautum Macedonicum vel Thessalicum: deliciae ciborum, lautitiae omnis generis, quae in cibis adhiberi solent; mensa secunda. (- ⏑ -)

ματτῠάζω, comedo mattyam. 2) paro epulas lautas. A praec.

ματτῠολοιχός, όν, (λείχω) mattyam lambens, parasita.

μάττω, f. ξω, Att. p. μάσσω.

ματύλλη, ἡ, cibus quidam Macedonibus usitatus sitim ciens, fortasse non diversus a ματτύα.

μαυλίω, ἡ, et μαυλίς, ίδος, ἡ, lena. Unde

μαυλίζω, i. q. μαστροπεύω, mercede prostituo.

μαυλίς, ίδος, ἡ, i. q. μαυλία, lena. 2) gladius, culter.

μαυλίστρια, ἡ, (μαυλίζω) i. q. μαυλία.

μαυρός, ά, όν, (μαίρω, μαρμαίρω) i. q. ἀμαυρός, obscurus: fatuus, stolidus.

μαυρόω, f. ώσω, obscuro, deleo, exstinguo. A praec.

μάχαιρα, ας, ἡ, (μάχη) machaera, gladius, sica, culter, cultellus, novacula. 2) caedes, quae fit gladio. 3) pugna, contentio, rixa. (⏑ - ⏑)

μᾰχαιρίδιον, μᾰχαίριον, ου, τό, gladiolus, cultellus, novacula. Dimin. a praec.

μᾰχαιρίς, ίδος, ἡ, gladiolus, culter tonsorius. μαχαιρίδες, forcipes. Ab eod.

μαχαιροδέτης, ου, ὁ, (δέω) lorum, quo gladius alligatur. Hesych.

μᾰχαιρωτός, ή, όν, cultri vel gladii formam habens.

μᾰχαιρομᾰχέω, f. ήσω, (μάχομαι) machaera pugno.

μᾰχαιροποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) machaerarum, cultrorum, gladiorumve faber.

μᾰχαιροπωλεῖον, ου, τό, et μαχαιροπώλιον, locus, ubi gladii venduntur. A seq.

μᾰχαιροπώλης, ου, ὁ, (πωλεῖν) gladiorum s. cultrorum venditor.

μᾰχαιροπώλιον, ου, τό, i. q. μαχαιροπωλεῖον.

μαχαιροφορέω, f. ήσω et ήσω, gladium gesto. A seq.

μᾰχαιροφόρος, ου, (φέρω) gladium gestan, gladio cinctus, sicarius: satelles.

μᾰχαίρωνιον, ου, τό, (μάχαιρα) nomen herbae, quae alias etiam ξίφιον dicitur.

μαχαιρωτός, ή, όν, ad formam machaerae factus; quasi a μαχαιρόω.

μαχάω, (μάχη) pugnare gestio, Hesych. (⏑ ⏑ -)

μαχάταρ, ὁ, Lacon. p. μαχητής. (⏑ - -)

μαχατάς, ὁ, Dor. p. μαχητής. (⏑ - -)

μάχετεον, Adj. verb. a μάχομαι, pugnandum est.

μαχειόμενος, part. praes. Ep. p. μαχόμενος, Od. 17, 471.

μάχέομαι, Ion. p. μάχομαι, Hom.

μαχεούμενος, part. praes. Ep. a μάχομαι p. μαχόμενος, Od. 11, 403. 24, 113.

μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, praelium, dimicatio. 2) locus, ubi pugnatum est. 3) contentio, altercatio, lis, rixa, jurgium. (⏑ -)

μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ, pugnax. A praec.

μαχησμός, οῦ, ὁ, (μαχέομαι) praelium, pugna. 2) deprecatio.

μαχητής, οῦ, ὁ, Dor. μαχατάς, (μάχομαι) pugnator, bellator. 2) pugnax, bellicosus.

μαχητικός, ή, όν, pugnax, ad pugnam propensus, aptus; ferox, fortis. τὸ μαχητικόν, Subst. pugnacitas.

μαχητικῶς, adv. pugnaciter, repugnando.

μαχητός, ή, όν, (μάχομαι) quocum pugnari, qui vinci potest, s. expugnabilis.

μάχιμος, ίμη, ιμον, vel μάχιμος, ον, (μάχη) pugnax, bellicosus, habilis ad pugnam, vel ad bellum. οἱ μάχιμοι, Subst. milites. (⏑⏑⏑)

μαχιμώδης, ες, (εἶδος) bellicosus, pugnax, rixam amans, contentiosus.

μᾰχισμός, οῦ, ὁ, i. q. μαχησμός, μάχη, ap. seriores.

μαχλάς, άδος, ἡ, fem. poet. a μάχλος, mulier lasciva.

μαχλάω, et μαχλεύω, (μάχλος) Veneri indulgeo, lascivus sum, scortor: construitur etiam c. dat. pers.

μαχλικός, ή, όν, libidinosus, lascivus.

μαχλίς, ίδος, ἡ, i. q. μαχλάς.

μάχλος, ον, impudicus, libidinosus, lascivus, dicitur imprimis de mulieribus, Hes. op. 588. contra de maribus λάγνος. 2) μάχλος ἄμπελος, vitis lasciviens in racemos, Aesch.

μαχλοσύνη, ης, ἡ, lascivia, propensio ad Venerem, impudicitia, Il. 24. 30. A seq.

μαχλόσυνος, ύνη, υνον, i. q. μάχλος.

μαχλότης, ητος, ἡ, i. q. μαχλοσύνη.

μαχοίατο, Ion. p. μάχοιντο, Il.

μάχομαι, Ion. μαχέομαι, fut. μαχέσομαι, Epice μαχέσσομαι et μαχήσομαι, Att. μαχοῦμαι, aor. ἐμαχεσάμην, perf. μεμάχεσμαι, μεμάχημαι. Apud seriores invenitur etiam aor. ἐμαχέσθην. Adj. verb. μαχετέον et μαχητέον. - pugno, praelior. μάχην μάχεσθαι, pugnam pugnare, Hom. τινί, ἀντία s. ἐναντίον τινός, ἐπί τινι, πρός τινα μάχεσθαι, adversus aliquem pugnare, Hom. σύν τινι, cum aliquo, i. e. socio aliquo. περί τινος, περί τινι, ἀμφί τινι, εἵνεκά τινος, de aliqua re, Hom. Dicitur plerumque quidem de bello, sed etiam de certamine singulari, Il. 3, 91. 435. 19, 153. item de pugna bestiarum. 2) jurgo, litigo, rixor, disputo. 3) certo. (⏑⏑-)

μαχομένως, adv. repugnanter. A μαχόμενος, partic. a μάχομαι.

μάψ, adv. i. q. μάτην, frustra, incassum, sine successu. 2) inepte, temere, sine caussa. Hom.

μάψαυραι, ῶν, αἱ, (μάψ, αὔρα) levis aurae, venti leves. Hesiod. Theog. 871. ubi tamen aliqui μάψ αὖραι, separatim: ut et infr. Callim. apud Stobaeum: male.

μαψίδιος, ία, ιον, (μάψ) inanis, vanus.

μαψιδίως, adv. inaniter, vane, incassum, frustra, temere. Hom.

μαψιλάκας, ου, ὁ, (μάψ, λακέω) blaterator. f. l. p. μαψυλάκας, Pind. N. 7. 155.

μαψιλόγος, ον, (λόγω) vaniloquus.

μαψἵτοκος, ον, (τίκτω) frustra pariens.

μαψίφωνος, ον, (φωνή) frustra et inaniter loquens, garrulus.

μαψυλάκας, ου, ὁ, (μάψ, ὑλάω, ὑλακτέω) frustra latrans, frustra clamans, blaterator. Pind. N. 7. 155, (-⏑⏑-)

μαψύλακτος, η, ον, (ὑλακτέω) frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, magno cum clamore inania deblatrans, Sappho. (ῠ)

* μάω, thema obsoletum, unde in usu sunt haec tria verba defectiva:

I. Perf. μέμαα, cupio, vehementer desidero, studeo, nitor, construitur c. inf. Hom. sed ponitur etiam non raro absolute, ut τῇ μέματον; quo tenditis? Il. 8, 413. ruo, festino, ἐπί τινι, adversus aliquem, Il. 21, 174. 22, 326. Cum gen. est: cupio aliquid, studeo alicui rei, ut ἔριδος, Il. 5, 732. 13, 197. volo, Il. 10, 203. al. Partic. μεμαώς, vehementi studio, ira, fortiter, Hom. (Genit μεμαῶτος propter versum.)

II. Fut. μάσομαι, aor. ἐμασάμην, quaero, investigo, cupio, c. gen. Od. 11, 591.

III. Praes. μῶμαι, contr. ex μάομαι, part. μώμενος, inf. μῶσθαι, imperat. μῶσο, quaero, cupio, c. acc. Theogn. 771. Epicharm. ap. Xen. Mem. 2, 1, 20.

μεγαβρεμέτης, ου, ὁ, (βρέμω) gravisonus.

μεγάδωρος, ον, (δῶρον) valde munificus.

μεγᾰθαμβής, ές, (θάμβος) admirationis plenus.

μεγᾰθαρσής, ές, (θάρσος) magnanimus, animosus.

μέγᾰθος, εος, τό, Ion. pro μέγεθος.

μεγᾰθῡμος, ον, (θυμός) magnanimus, magno et celso animo praeditus.

μεγᾰθύνω, (μέγαθος) Ion. p. μεγεθύνω.

μεγαίρω, aor. ἐμέγηρα. (μέγας) invideo, τινί τι, Hom. nego alicui aliquid, non

concedo, non permitto alicui aliquid. 2) arceo ab aliqua re, c. gen. Il. 13, 563. 4, 54. 3) fascino, Ap. Rh. 4, 1677.

μεγακήτης, ες, (κῆτος) ceti instar magnus, vastus.

μεγακλεής, ές, (κλέος) valde clarus. 2) Μεγακλέης, contr. -κλῆς, ὁ, nom. propr.

μεγακυδής, ες, (κῦδος) valde gloriosus. (⏑⏑−−)

μεγαλαδικητικός, ή, όν, (ἀδικέω) vehementer injuriosus, in magnis rebus injuste agens.

μεγαλάδικος, ον, (ἀδικος) qui injuriam facit in re magna. (ᾰ)

μεγαλαλκής, ές, (ἀλκή) magno robore praeditus.

μεγαλάμφοδος, ον, (ἄμφοδος) amplos circuitus habens.

μεγαλᾱνορία, ἡ, Dor. p. μεγαληνορία.

μεγαλάνωρ, ορος, Dor. p. μεγαλήνωρ. (⏑⏑−−)

μεγαλάρτια, τά, sc. ἱερά, festus dies, quo offeruntur magni panes, in Cereris honorem a Deliis celebrari solitus.

μεγαλάρτας, ου, (ἄρτος) magnos panes habens etc.

μεγαλάρχης, ες, (ἄρχω) late imperans.

μεγαλαυχέω, et μεγαλαυχέομαι, magnifice me effero, me jactito, magna s. grandia jacto, glorior, superbius loquor. A seq.

μεγαλαυχής, ές, (αὐχέω) qui valde gloriatur, ostentator, jactabundus.

μεγαλαύχητος, ον, i. q. μεγαλαυχής.

μεγαλαυχία, ας, ἡ, jactantia, ostentatio.

μεγάλαυχος, ον, i. q. μεγαλαυχής. Subst. τὸ μεγάλαυχον, fastus, superbia.

μεγαλεῖον, τό, v. μεγάλλιον.

μεγαλεῖον, ου, τό, magnificentia, majestas. 2) magnitudo, altitudo v. c. φρονήματος. 3) quod operae pretium est. Propria Neutr. a seq.

μεγαλεῖος, εία, εῖον, (μέγας) magnificus venerandus. 2) magnus, grandis. μεγαλεῖα, τα, subst. gloria, laudes, praeclara facinora.

μεγαλειοτέρως, adv. a Comp. μεγαλειότερος. A praec.

μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia, magnitudo, excellentia, majestas.

μεγαλείως, adv. magnifice, egregie.

μεγαλέμπορος, ον, (ἔμπορος) rerum magnarum et pretiosarum negotiator, magnarius.

μεγαλεπήβολος, ον, (ἐπήβολος) qui in arduis rebus prospero utitur successu. ap. Diodor. Sic.

μεγαλεπίβολος, ον, (ἐπίβολος) qui magnis rebus manum admovet, vel animum adjicit, ardua capessens, spectans, qui magna molitur.

μεγᾰληγορέω, f. ήσω, (μεγαληγόρος) magnifice loquor, magna loquor, praedico. 2) magna jacto, glorior. 3) magnis laudibus extollo.

μεγαληγορία, ας, ἡ, magnificentia orationis et verborum, magniloquentia. 2) jactantia. A seq.

μεγαληγόρος, ον, (μέγας, ἀγορεύω) magnifice loquens. 2) jactabundus.

μεγαληγόρως, adv. magnificis verbis. 2) jactanter.

μεγαληνορία, ας, ἡ, fortitudo. 2) audacia. 3) superbia. A seq.

μεγαλήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) magnos viros faciens. 2) acer, magnanimus, fortis. 3) audax. 4) arrogans.

μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἦτορ) magnanimus.

μεγαλίζω, f. ίσω, magnifice effero, extollo. μεγαλίζομαι, Med. magnifice efferor, elatus sum, superbio.

μεγαλίστος, ον, (λίτομαι, λίσσομαι) suppliciter rogans, supplicem decens.

μεγαλίστωρ, ορος, (ἴστωρ) magna sciens.

μεγαλκής, ες, i. q. μεγαλαλκής.

Μεγάλλιον, vel μετάλλιον μύρον, τό, unguentum, ab inventore Megalo, vel Metallo, ut quibusdam videtur, ita dictum. Est et μεγαλήσιον, μεγάλειον, vel μετάλλειον.

μεγαλοβρεμέτης, ου, ὁ, qui vehementer strepit.

μεγαλόβρεμος, ον, (βρέμω) valde fremens, strepens.

μεγαλόβρυχος, ον, (βρυχάομαι) horrendum fremens.

μεγαλόβωλος, ον, magnas habens glebas.

μεγαλογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) magnum habens ventrem.

μεγᾰλογνωμοσύνη, ης, ἡ, (μεγαλογνώμων) magnitudo animi, magnus animus, animus magna cogitans.

μεγᾰλογνωμόνως, adv. magno animo. A seq.

μεγᾰλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη) qui magno est animo, qui magnas res cogitat. 2) qui grandibus sententiis utitur.

μεγᾰλογραφέω, (γράφω) magnis literis scribo.

μεγᾰλογρᾰφία, ας, ἡ, (γραφή) magnarum rerum descriptio seu pictura.

μεγᾰλοδαίμων, ονος, ὁ, magnus daemon.

μεγᾰλοδάπανος, ον, (δαπάνη) magnos sumtus faciens. (ᾱ)

μεγαλόδενδρος, ον, (δένδρον) magnis consitus arboribus.

μεγᾰλοδοξία, ας, ἡ, gloriatio, jactantia. 2) gloria magna. A seq.

μεγᾰλόδοξος, ον, (δόξα) magnam habens vel adferens gloriam. 2) jactabundus.

μεγᾰλόδουλος, ὁ, (δοῦλος) magnus servus.

μεγᾰλόδους, όδοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) magnos dentes habens.

μεγᾰλοδυναμέομαι, potentia praesto.

μεγᾰλοδύνᾰμος, ον, (δύναμις) multum potens. (ῠ)

μεγᾰλοδωρεά, ᾶς, ἡ, donatio magnifica, largitio magna.

μεγᾰλοδωρία, ας, ἡ, idem.

μεγᾰλόδωρον, ου, τό, splendidum et magnificum munus, s. praemium. A seq.

μεγᾰλόδωρος, ον, (δῶρον) qui magna donat, munificus.

μεγᾰλοεργής, ές, (ἔργον) magnificus.

μεγᾰλοεργία, ας, ἡ, magnificentia, magnificium. A praec.

μεγᾰλοεργῶς, adv. magnifice, magno opere. Ab eod.

μεγᾰλόζηλος, ον, (ζῆλος) valde invidendus, i. e. praeclarus, felicissimus etc.

μεγᾰλόηχος, ον, (ἦχος) valde sonans, strepens, vociferans.

μεγαλόθριξ, τρῐχος, (θρίξ) hispidus.

μεγᾰλόθῡμος, ον, (θυμός) magnanimus, magno et celso animo praeditus.

μεγαλοιτος, ον, (οἶτος) valde infortunatus, aerumnosus.

μεγᾰλόκαρπος, ον, (καρπός) fructus magnos ferens.

μεγᾰλόκαυλος, ον, magnum caulem habens.

μεγᾰλόκερως, ων, (κέρας) magna cornua habens.

μεγᾰλόκευθος, ον, (κεύθω) multa occultans, multum capiens, spatiosus, Pind.

μεγᾰλοκέφᾰλος, ον, (κεφαλή) qui magnum caput habet, capito.

μεγᾰλοκίνδῡνος, ον, (κίνδυνος) qui magna pericula adit, magnis periculis se objiciens.

μεγᾰλόκλονος, ον, (κλόνος) qui magnum tumultum et strepitum excitat.

μεγᾰλοκμής, ῆτος, (κάμνω) magno labore constans, Schol. Aesch.

μεγᾰλοκοίλιος, ον, (κοιλία) qui magnum ventrem habet.

μεγαλόκολπος, ον, (κόλπος) magnum sinum habens.

μεγᾰλόκορος, ον, (κόρη, 3) magnam pupillam habens.

μεγᾰλοκόρῠφος, ον, (κορυφή) qui magnum verticem habet.

μεγᾰλοκότως, adv. (κότος) iracunde, dub.

μεγᾰλόκραχτος, ον, (κράζω) valde sonorus, strepens, vociferans.

μεγᾰλοκρᾰτής, ές, (κράτος) valde potens.

μεγᾰλοκύμων, ον, (κῦμα) ingentes fluctus excitans, item habens. (ῡ)

μεγᾰλόκωλος, ον, (κῶλον) grandiora membra habens. 2) in quo articulorum internodia magna sunt. 3) magnis colis s. membris constans. Epith. periodi.

μεγᾰλόλᾰλος, ον, (λαλία) magniloquax. Gl. Vet.

μεγᾰλόμαζος, ον, (μάζα) magnarum massarum dator.

μεγᾰλομᾰνής, ές, (μαίνομαι) valde furiosus.

μεγᾰλομάρτυς, υρος, ὁ, (μάρτυρ) magnus martyr.

μεγᾰλόμασθος, ον, (μασθός) magnas mammas habens.

μεγαλομάτηρ, ἡ, Dor. p. μεγαλομήτηρ.

μεγᾰλομέρεια, ας, ἡ, quum res magnis partibus constat. 2) magnitudo, potentia, amplitudo, A seq.

μεγᾰλομερής, ές, (μέρος) magnis partibus constans. 2) amplus.

μεγᾰλομερία, ας, ἡ, idem quod μεγαλομέρεια.

μεγᾰλομερῶς, adv. (μεγαλομερής) partibus magnis. 2) laute, splendide, magnifice.

μεγᾰλομήτηρ, τρός, ἡ, (μήτηρ) avia, Hesych.

μεγᾰλόμητις, ι, (μῆτις) magni animi, magnae prudentiae.

μεγᾰλόμισθος, ον, (μισθός) qui magna mercede aliquid facit, qui amplum meret stipendium.

μεγᾰλόμμᾱτος, ον, (ὄμμα) magnos oculos habens.

μεγᾰλομῡκήτης, ου, ὁ, (μυκάομαι) grande mugiens, grande rudens.

μεγᾰλόνοια, ας, ἡ, mentis praestantia, magnitudo, celsitudo animi, superbia, Hesych. A seq.

μεγαλόνοος, ον, contr. μεγαλόνους, (νόος) mente praestans, magnanimus.

μεγᾰλόνουν, τό, magnitudo animi.

μεγαλοπάθεια, ας, ἡ, (παθεῖν, πάθος) gravium malorum toleratio. (ᾰ)

μεγᾰλόπετρος, ον, (πέτρα) magnas rupes habens.

μεγᾰλοπλούσιος, ον, et μεγαλόπλουτος,

ον, (πλοῦτος) praedives.

μεγᾰλοποιέω, f. ήσω, magnas res facio, magnifico, amplifico.

μεγᾰλοπόλεμος, ον, (πόλεμος) bello clarus, qui magnas res bello gessit.

μεγαλόπολις, ι, (πόλις) magnae civitati conveniens, magnam civitatem efficiens, Pind. 2) ἡ Μεγ., Megalopolis, urbs Arcadiae.

μεγᾰλοπολίτης, ου, ὁ, magnae urbis civis.

μεγᾰλοπόνηρος, ον, (πονηρός) valde improbus.

μεγᾰλόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) magnos pedes habens.

μεγᾰλοπραγία, ἡ, (πρᾶγος) magnum facinus, magna res.

μεγᾰλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, rerum magnarum inceptatio, animus promtus ad res magnas suscipiendas. A seq.

μεγᾰλοπράγμων, ον, (πρᾶγμα) magnarum rerum susceptor, proclivis ad magna ausa.

μεγᾰλοπρέπεια, ας, ἡ, (μεγαλοπρεπής) magnificentia, majestas.

μεγᾰλοπρεπεύομαι, magnifice ago, res amplas suscipio, magnum virum me praebeo.

μεγᾰλοπρεπής, ές, (πρέπω) magnum virum decens. 2) magnificus, amplus. τὸ μεγαλοπρεπές, Subst. affectus generosi, sensus magni et sublimes.

μεγᾰλοπρεπῶς, adv. magnifice. A praec.

μεγᾰλοπτέρῠγος, ον, item μεγᾰλοπτέρυξ, ῠγος, (πτέρυξ) magnas habens alas.

μεγᾰλόπτολις, ι, poet. p. μεγαλόπολις.

μεγᾰλόπτωχος, ὁ, i. q. μέγας πτωχός.

μεγᾰλόπῡλος, ον, (πύλη) magnas portas habens.

μεγᾰλοπύρηνος, ον, (πυρήν) magnum nucleum habens. (ῡ)

μεγᾰλόῤῥαξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, (ῥάξ) magnos habens acinos.

μεγᾰλοῤῥημονέω, (μεγαλοῤῥήμων) grandibus verbis utor, magna loquor et jactito.

μεγαλοῤῥημονία, ας, ἡ, idem quod sequens.

μεγαλοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, magniloquentia.

μεγαλοῤῥήμων, ον, (ῥῆμα) magniloquus, magna loquens, arrogans.

μεγαλοῤῥημόνως, adv. jactanter. A praec.

μεγαλόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) magnam radicem habens.

μεγαλόῤῥῑνος, ον, (ῥίν) magnum nasum habens.

μεγαλόῤῥινος, ον, (ῥινόν) densum corium habens.

μεγαλόσαρκος, ον, (σάρξ) carnosus.

μεγαλοσθενής, ές, (σθένος) magnis praeditus viribus.

μεγαλοσμάραγος, ον, (σμάραγος) magnum sonans, strepens. (ᾰ)

μεγαλοσοφιστής, οῦ, ὁ, clarus sophista.

μεγαλόσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνα) magna et tumentia viscera habens. 2) magnum animum habens, iracundus.

μεγαλοστάφυλος, ον, (σταφυλή) magnas uvas ferens.

μεγαλόσταχυς, υ, (στάχυς) magnam emittens spicam.

μεγαλόστομος, ον, (στόμα) magnum habens os.

μεγαλόστονος, ον, (στένω) graves gemitus exprimens. Epith. magni mali.

μεγαλοσύνη, ης, ἡ, (μέγας) magnitudo. dub.

μεγαλόσχημος, ον, (σχῆμα) magnam gerens speciem.

μεγᾰλοσχήμων, ον, idem.

μεγαλοσώματος, ον, idem q. seq.

μεγᾰλόσωμος, et μεγᾰλοσώμᾰτος, ον, (σῶμα) qui magno sive procero, s. crasso etiam, corpore est, corpulentus.

μεγαλότεχνος, ον, (τέχνη) arte s. artificio magnus.

μεγαλότης, ητος, ἡ, magnitudo, v. Lobeck. Phryn. p. 350.

μεγαλότῑμος, ον, (τιμή) qui in magno est honore.

μεγαλοτίμως, adv. magno cum honore. (ῑ)

μεγαλότολμος, ον, (τόλμα) valde audax.

μεγαλοτράχηλος, ον, (τράχηλος) magnas cervices habens. (ᾰ)

μεγαλουργέω, (μεγαλουργός) magnifice ago. Hinc pass. ἡ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, ap. Philon. spectaculi magnificentia.

μεγαλουργής, ές, contr. p. μεγαλοεργής, (ἔργον) magna faciens. Hinc Subst. τὸ μεγαλουργές, grandium rerum conatus.

μεγαλουργία, ας, ἡ, magnificentia.

μεγαλουργός, όν, (ἔργον) magnificens.

μεγαλοφανής, ές, (φαίνομαι) idem quod μεγαλοπρεπής.

μεγαλοφανέστατα, adv. clarissime. Superl. a μεγαλοφανής.

μεγαλοφεγγής, ές, (φέγγος) splendidissimus.

μεγαλόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) magnos, late prospicientes habens oculos.

μεγαλόφιλος, ον, (φίλος) magnos amicos habens.

μεγαλόφλεβος, ον, (φλέψ) qui magnas habet venas.

μεγαλοφρονέω, f. ήσω, (μεγαλόφρων) magno animo sum. 2) magnifice de me sentio, superbio.

μεγαλοφρόνως, adv. excelso animo. 2) magnifice, abunde, uberrime.

μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, magnus et excelsus animus. 2) liberalitas. 3) superbia.

μεγαλόφρων, ον, (φρήν) cui magnus est animus, magnanimus, generosus. 2) magnificus, liberalis.

μεγαλοφυής, ές, (φυή) magnanimus, magno animo praeditus.

μεγαλοφυΐα, ας, ἡ, magnanimitas. A praec.

μεγαλόφυλλος, ον, (φύλλον) magna habens folia.

μεγαλοφυῶς, adv. a μεγαλοφυής, magnanimiter, laute.

μεγαλοφωνία, ας, ἡ, vocis magnitudo. 2) magniloquentia. A seq.

μεγαλόφωνος, ον, (φωνή) magnam, claram vocem habens. 2) altiloquus.

μεγαλοφώνως, adv. alta, clara voce.

μεγαλοχάσμων, ον, (χάσμα) valde hians.

μεγαλόψοφος, ον, (ψόφος) valde strepens.

μεγαλοψῡχέω, (μεγαλόψυχος) magno animo sum. 2) magnifice liberalis sum.

μεγαλοψῡχία, ας, ἡ, magnanimitas, animi celsitudo. 2) liberalitas. A seq.

μεγαλόψῡχος, ον, (ψυχή) magnanimus, magno et excelso animo praeditus.

μεγαλοψύχως, adv. magno et alto animo. (ῡ)

μεγαλύνω, f. υνῶ, (μέγας) magnifice affero, extollo, verbis praedico. 2) magnum et potentem reddo. μεγαλύνομαι, Med. effero me, laudi mihi duco.

μεγαλώδῡνος, ον, (ὀδύνη) magnos dolores seu cruciatus ferens.

μεγαλώνῡμος, ον, (ὄνομα) magnum. i. e. celebre nomen habens.

μεγαλωπός, όν, (ὤψ) qui magnos habet oculos.

μεγάλως, adv. (μέγας) magnifice. 2) valde, vehementer.

μεγαλωστί, adv. (μέγας) valde, vehementer. 2) late. 3) magnifice. (⏑⏑⏑)

μεγαλωσύνη, ης, ἡ, magnificentia, majestas. dub.

μεγαλωφελής, ές, magnam utilitatem afferens, valde utilis, magnae frugis.

μεγάμῡκος, ον, (μυκάομαι) valde mugiens sive boans. Hesychius ait asini esse epith. ut sit valde rudens.

μεγάνωρ, ορος, ὁ, i. q. μεγαλήνωρ. (⏑ – –)

μεγαπένθης, ες, (πένθος) valde luctuosus.

Μεγαρίζω, f. ίσω, Megarenses imitor, seu sequor. κλαύσει Μεγαριστί, flebis megarissans, sive te poenitebit tuae ad partes Megarensium propensionis, Ar. Ach. 822. ubi vide schol. 2) μέγαρον, adeo oracula. 3) habitationes subterraneas extruo in Thesmophoris.

Μεγαρικός, ή, όν, Megarensis. τὰ Μεγαρικά, vasa fictilia Megarensia.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, s. χώρα, Megariens ager.

μέγαρον, τό, (μέγας) interiora aedium, conclave, cubiculum. 2) domus, domicilium, aedes. 3) τὰ μέγαρα vel μάγαρα, habitationes subterraneae, quae Athenis Thesmophoriorum quodam die in Cereris et Proserpinae honorem extruebantur, quibusque porcelli immittebantur, Ar. Ach. 747. 764. cf. Paus. 9, 8, 1. 4) μέγαρον s. μάγαρον, templi Apollinis Delphici sacrarium, Hdt. 1, 47, 65.

μέγαρόνδε, adv. domum.

μέγαρσις, εως, ἡ, (μεγαίρω) invidia. Hesych.

μεγαρτός, όν, invidendus.

μέγᾰς, μεγάλη, (ᾰ) μέγᾰ, gen. μεγάλου, ης, ου, magnus, ingens, grandis, altus, longus, latus, amplus. 2) metaph. magnus, vehemens, atrox, violentus: ingens. μέγα εἰπεῖν, nimium aliquid dicere, i. e. oratione peccare in deos, Od. 22, 288. cf. 16, 243 μέγα φρονεῖν, magnos spiritus alere, superbire. μέγιστοι καιροί, summa s. maxima tempora, i. e. maxima calamitas, summum periculum. Adv. μεγάλως, (ᾰ) valde, vehementer. Compar. μείζων, μεῖζον, gen. ονος, Ion. μέζων, ον, Dor. μέσδων, Superl. μέγιστος.

μεγασθενής, ές, (σθένος) praeditus magnis viribus.

μεγάτῑμος, ον, (τιμή) pretiosus.

μεγάτολμος, ον, (τόλμα) i. q. μεγαλότολμος.

μεγαυχής, ές, i. q. μεγαλαυχής.

μεγάφρων, ονος, (φρήν) i. q. μεγαλόφρων.

μεγεθοποιέω, f. ήσω, augeo dicendo.

μεγεθοποιός, όν, (μέγεθος, ποιέω) augendi vim habens, sublimitatem efficiens.

μέγεθος, εος, τό, (μέγας) magnitudo, sublimitas, proceritas, altitudo: statura: vehementia: gravitas, majestas: magnitudo animi: dignitas, amplitudo.

μεγεθουργία, ας, ἡ, (ἔργον) operis magnitudo, effectio magnorum operum.

μεγεθέω, i. q. μεγεθύνω.

μεγεθύνω, (μέγεθος) magnitudinem tribuo, majorem reddo, amplifico. μεγεθύνομαι, Med. major fio, cresco.

μεγήρᾰτος, ον, (ἐρατός) admodum ama-

bilis.

μεγιστᾶνες, αἱ, primates, proceres, principes alicujus populi: ap. seriores etiam μεγιστάνος, ὁ.

μεγιστεύω, maximus sum vel fio.

μεγιστόπολις, ι, (πόλις) civitatem maximam reddens, maximas urbes efficiens, felices reddens, Pind.

μέγιστος, η, ον, superl. a μέγας. adv. μέγιστον, maxime, plurimum, Eur. Med. 1320.

μεγιστότιμος, ον, (τιμή) valde venerandus.

μεγιστόφωνος, ον, (φωνή) valde clamosus.

μεδέων, οντος, ὁ, fem. μεδέουσα, regnator, regnatrix, qui vel quae imperium tenet, curam alicujus rei gerit.

μεδιμναῖος, αία, αῖον, medimnum aequans. A seq.

μέδιμνος, ὁ, Ion. ἡ, medimnus, mensura aridorum Attica, sex modios Romanorum continens.

μέδομαι, f. μεδήσομαι, curo, curam gero, c. gen. ut πολέμοιο, νόστοιο, Hom. 2) paro alicui aliquid, τινί τι, ut κακὰ Τρώεσσι, Il. 4. 21.

μέδουσα, ἡ. fem. a μέδων, regnatrix, imperatrix. 2) nom. pr. Medusa, Hes. Th. 276.

μέδω, regno, imperium teneo, Soph. Ant. 419.

μέδων, οντος, ὁ, regnator, imperator, praefectus, qui curam gerit, Hom.

μεζεα, ων, τά, genitalia in bestiis.

μεζόνως, adv. majorem in modum, Ion pro μειζόνως.

μέζων, ον, Ion. p. μείζων.

μεθαιρέω, (αἱρέω, irr.) capio, accipio, arripio, Od. 8, 374. 2) metaph. muto.

μεθάλλομαι, (ἅλλομαι, irr.) transilio, insilio, impetum facio, persequor. μετάλμενος, part aor. syncop.

μεθαμέριος, Dor. p. μεθημέριος.

μεθανδάνω, (ἁνδάνω, irr.) ponitur propter 3 p. aor. Ep. μετέαδε, Q. Sm. 5, 127. placuit, c. dat. ἀθανάτοισι.

μεθαρμόζω, (ἁρμόζω) commuto, transfero, aliter compono s. concinno. Med. commutor, vitam meam emendo.

μεθάρμοσις, εως, ἡ, commutatio. A praec.

μεθαρμόττω, Att. p. μεθαρμόζω.

μέθεικε, 3 aor, 1. act. a μεθίημι, Epice p. μεθῆκε, Hom.

μεθείω, ῃς, ῃ, conj. aor. 2. a μεθίημι, poet. p. μεθέω, μεθῶ, Hom.

μεθεκτέον, (μετέχω) Adj. verb. participandum est.

μεθέκτης, ου, ὁ, (μετέχω, μεθέξω) particeps. Hinc

μεθεκτικός, ή, όν, participans.

μεθεκτός, ή, όν, qui participatur.

μεθέλεσκε, 3. aor. a μεθαιρέω, Ion. p. μεθεῖλε, Od. 8, 376.

μεθέλκω, f. ξω, (ἕλκω) retraho, trahendo traduco.

μεθέμεν, inf. aor. 2. a μεθίημι, Dor. et Ep. p. μεθεῖναι.

μέθεν, Dor. et poet. p. ἐμέθεν.

μέθεξις, εως, ἡ, (μετέχω) participatio, communio.

μεθέορτος, ον, (ἑορτή) dies festum sequens, ut quaedam appendix, sed profestus.

μεθέπω, f. μεθέψω, (ἕπω, irr.) persequor, sector: ita etiam in Medio. 2) sequi facio, Τυδείδην μέθεπεν κρατερώνυχας ἵππους, Il. 5, 329. 3) oculis persequor, i. e. quaero, investigo, c. acc. 4) inviso, Od. 1, 175. 5) negotium sector, i. e. diligenter curo, oben, Pind.

μεθερμηνεύω, f. εύσω, interpretor, convertendo in aliam linguam.

μεθερπύζω, idem quod sequens.

μεθέρπω, f. ψω, (ἕρπω) adrepo, vel repo post etc.

μέθεσις, εως, ἡ, (μεθίημι) relaxatio, remissio.

μεθετέον, Adj. verb. a μεθίημι, dimittendum.

μεθετικῶς, adv. remisse.

μέθη, ης, ἡ, (μέθυ) vinolentia, temulentia.

μεθήκω, (ἥκω) idem quod μετέρχομαι.

μεθηλικιόομαι, f. ώσομαι, ab una aetate ad aliam transeo.

μεθηλικίωσις, εως, ἡ, transitus ab aetate ad aliam aetatem, ut a pueritia ad adolescentiam. A praec.

μέθημαι, (ἧμαι, irr.) adsideo, c. dat. Od. 1, 118.

μεθημερινός, ή, όν, (ἡμέρα) diurnus, qui interdiu fit. 2) quotidianus.

μεθημέριος, ον, i. q. praec.

μεθημοσύνη, ἡ, remissio, negligentia, a seq.

μεθήμων, ον, (μεθίημι) remissus, negligens.

μεθητικός, ή, όν, i. q. μεθετικός.

μεθιδρύνω, (ἱδρύνω) i. q. μεθιδρύω.

μεθίδρυσις, εως, ἡ, translatio A seq.

μεθιδρύω, f. ύσω, (ἱδρύω, irr.) in alia sede colloco, transfero, muto. (De prosodia vide simplex.)

μεθιζάνω, (ἱζάνω) transfero in aliam sedem.

μεθίημι, f. μεθήσω, (ἵημι, irr.) I. Transitive, 1) dimitto, missum facio, emitto e manibus, depono. 2) remitto, solvo, libero, ut ἀπὸ ἄχεος, animum dolore, Il. 17, 539. 3) relinquo, desero, τινά. 4) committo s. permitto alicui aliquid, τινί τι. 5) negligo. II. Intrans. 1) remitto me, i. e. remissus, negligens, incurius sum vel fio; remissius ago. 2) desino, abstineo ab aliqua re, τινός. item c. inf. Il. 13, 234. 23, 434. vel part. Il. 24, 48. (Iota antepenultimae ab Homero corripitur, ab Atticis producitur; sed Homerus etiam versus gratia illud iota non raro longum usurpat.)

μεθίπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) transvolo.

μεθιστάνω, ap. seriores i. q. μεθίστημι.

μεθίστημι, f. μεταστήσω, (ἵστημι) statuo alio loco, moveo loco, amoveo, transfero, traduco: muto: submoveo, expello, facessere jubeo, in exsilium mitto, migrare cogo. 2) In temporibus intrans. et in Medio, mutor, muto me, degenero: migro, decedo, secedo, transeo: morior: dedo me, deditionem facio.

μεθό, i. q. μεθ' ὅ, postquam.

μεθοδεία, ας, ἡ, (μεθοδεύω) artificium callidum, insidiae, dolus, occulta et fraudulenta circumventio. (Per se est facultas et consuetudo faciendi aliquid via et ratione certa, et, si in malam partem capiatur, significat artem fallendi, modum scienter fallendi.)

μεθόδευμα, τό, i. q. μέθοδος.

μεθοδευτής, οῦ, ὁ, qui rem perite, via et ratione tractat.

μεθοδευτικός, ή, όν, qui via et ratione fit, qui est secundum leges artis.

μεθοδεύω, f. εύσω, (μέθοδος) machinor, architector. 2) certa via et ratione in aliqua re versor, methodo utor, methodo ac via prosequor et tracto. 3) callide tracto, astute ago, circumvenio, insidior, artificiis utor, per quae homines falluntur. Proprie obambulo cum insidiis, pass. μεθοδεύεσθαι, via et arte tractari. 2) circumveniri.

μεθοδηγέω, f. ήσω, (ὁδηγέω) aliter deduco et monstro viam.

μεθοδικός, ή, όν, via et ratione factus. 2) artificiosus. 3) qui methodum sequitur.

μεθοδικῶς, adv. artificiosa ratione, methodo, via et ratione.

μεθοδίτης, ου, ὁ, artifex. Hesych.

μεθόδιον, ου, τό, viaticum. Hesych. 2) methodus, ratio. Suid. Dim. a seq.

μέθοδος, ου, ἡ, via. 2) compendium. 3) ratio et via docendi, vel discendi, vel agendi. 4) liber de aliqua re scriptus. 5) calliditas, fraus.

μεθολκή, ῆς, ἡ, retractio, contractio.

μεθομιλέω, f. ήσω, (ὁμιλέω) versor, consuetudinem habeo cum aliquo, c. dat.

μεθόπιον, τό, i. q. μετώπη, Hesych.

μεθορία, ας, ἡ, confinium. Vide μεθόριος.

μεθορίζω, f. ίσω, confinis sum. 2) participo.

μεθόριον, ου, τό, confinium. 2) interstitium. 3) relaxatio, remissio, ut πολέμου. ap. Hom.

μεθορίας, ίου, ιον, vel μεθόριος, ον, (μετά, ὅρος) conterminus, confinis. 2) qui duas res velut terminus dirimit.

μεθορκόω, f. ώσω, (ὁρκόω) novo jurejurando adstringo eum, qui se priori jam liberavit.

μεθορμάω, f. ήσω, incito in. 2) cum impetu irruo. Pass. μεθορμάομαι, irruo.

μεθορμίζω, f. ίσω, (ὁρμίζω) in alium portum navigo. 2) transmitto, transjicio. μεθορμίζομαι, transfreto. 3) transeo, trop.

μέθυ, τό, vinum temetum. Gen. μέθυος, occurrit in Epigramm.

μεθυδότης, ου, ὁ, idem quod μεθυδώτης.

μεθυδριάς, άδος, ἡ, i. q. ὑδριάς, nympha.

μεθυδώτης, ου, ὁ, (μέθυ, δίδωμι) vini dator, ebrietatis auctor. Epith. Bacchi.

μεθυμναῖος, ὁ, epith. Bacchi vel a μέθυ, vel a Methymnis, Lesbi civitate.

μεθύπαρξις, εως, ἡ, quum quid post, s. secundum aliam rem est. A seq.

μεθυπάρχω, (ὑπάρχω) post alium sum, fio.

μεθυπέρβατος, ον, in quo verborum ordo trajectus est, perplexus, confusus.

μεθυπίδαξ, ακος, (μέθυ, πίδαξ) fons vini, epith. uvae. (⏑⏑‒‒)

μεθυπλάνης, ές, (πλάνη) prae vino titubans, ebrius.

μεθυπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) ebrius, ebriosus.

μεθυποδέομαι, (ὑποδέομαι) alios calceos induo, calceos muto, Ar.

μεθυπόστρωσις, εως, ἡ, (ὑποστρώννυμι) strati permutatio, dum lectus substernitur.

μέθυσις, εως, ἡ, (μεθύω) inebriatio.

μεθύσκω, f. ύσω, (μέθυ) ebrium reddo, inebrio. μεθύσκομαι, inebrior, ingurgito me in merum. μεθυσθείς, ebrius, inebriatus. (υ in fut. et aor. act. breve.)

μέθυσμα, ατος, τό, potus inebrians. A

praec.

μεθυσοκότταβος, ον, (μέθυσος, κότταβος) qui ebrius et temulentus cottabo ludit, ebrius, temulentus. Vox Aristoph.

μέθυσος, ύση, υσον, vel μέθυσος, ον, (μέθυ) ebrius, temulentus. 2) ebriosus.

μεθυσοχάρυβδις, ἡ, vini charybdis, mulier ebriosa. (ῠ)

μεθύστερος, έρα, ερον, (ὕστερος) posterus.

μεθυστικός, ή, όν, (μεθύω) qui facile, s. saepe inebriatur, propensus ad ebrietatem, ebriosus, vinosus, vini cupidus. 2) inebrians.

μεθύστρια, ας, ἡ, mulier vinosa, temulenta.

μεθυσφαλέω, prae vino titubo. A seq.

μεθυσφαλής, ές, (σφάλλω) prae vino titubans.

μεθυτρόφος, ον, (τρέφω) olens vinum.

μεθυχάρμων, ον, (χαίρω) vino gaudens.

μεθύω, (μέθυ) ebrius sum. 2) abundo aliqua re, plenus, obrutus sum. 3) insanio prae superbia propter copiam bonorum. μεθύων, ebrius, abundans, obrutus, ut plagis, ita labefactus colaphis, ut huc illuc titubet ad modum temulenti. μεθύουσα, ebria, item imbuta, ut unguento etc. (⏑⏑–)

μειαγωγέω, f. ήσω, (μειαγωγός) victimam adfero pro puero in tribum (φρατρίαν) recipiendo.

μειαγωγία, ας, ἡ, istius victimae adductio. Ab eodem.

μειαγωγος, οῦ, ὁ, (μεῖον, victimae genus et ἄγω) qui victimam illam adducit.

μειδάω, f. ήσω, molliter seu leniter rideo, subrideo.

μείδημα, ατος, τό, risus, lenis risus. A praec.

μειδίαμα, (–⏑–⏑) et μειδίασμα, ατος, τό, idem. A seq.

μειδιάω, f. άσω, subrideo, rideo, renideo. (ᾰ breve.)

μεῖδος, τό, i. q. μείδημα, Hesych.

μειζονότης, ητος, ἡ, (μείζων) major quantitas. Jamblich.

μειζόνως, adv. a μείζων, majorem in modum, magis, amplius. 2) magno animo, cum φρονεῖν.

μείζων, ον, compar. irreg. a μέγας.

μείλας, Ep. p. μέλας. Il. 24, 79. μείλανι πόντῳ. saepius non legitur.

μείλια, ων, τά, (μειλίσσω, μείλιχος) quibuscunque rebus aliquis delectatur, deliciae, munera grata. 2) munera quibus aliquem demulcemus. Singularis μείλιον non invenitur.

μείλιγμα, ατος, τό, (μειλίσσω) lenimentum, lenimen, placamen, placamentum; emollitio. 2) deliciae.

μειλικτήριος, ον, (μειλίσσω) mulcendi seu demulcendi vim habens, aptus ad demulcendum.

μειλικτικός, ή, όν, placandi vim habens. adv. μειλικτικῶς, leniendi, placendi causa.

μειλικτός, ή, όν, (μειλίσσω) placabilis, placatus.

μείλικτρον, ου, τό, placamen.

μειλινόεις, εσσα, εν, f. lect. ap. Nic. pro μηλινόεις.

μείλινος, ίνη, ινον, poet. p. μέλινος, (μελία) fraxineus.

μείλινος, ον, i. q. μείλιχος, Eur. Iph. A. 234.

μείλιξις, εως, ἡ, (μειλίσσω) actio reddendi dulce. 2) actio leniendi, seu demulcendi.

*μείλιον, τό, v. μείλια.

μειλίσσω, f. ίξω, verbis factisve demulceo, seu delinio, mihi concilio, demulceo, placo. Med. μειλίσσομαι, placor: lenia verba loquor, leniter ago.

μειλίχη, ἡ, lorum pugilum siue clavis, Pausan. 8, 40, 3.

μειλιχία, ἡ, (μείλιχος) lenitas, comitas.

μειλιχίνιον, τό, templum Jovis μειλιχίου.

μειλίχιος, ία, ιον, (μειλίσσω) dulcis, suavis, blandus, placandi vim habens. 2) placabilis, ut Ζεὺς μειλίχιος.

μειλιχίως, adv. blande, comiter, leniter, mansuete. 2) placabiliter.

μειλιχόγηρυς, υος, (γῆρυς) blandam vocem habens.

μειλιχόδωρος, ον, (δῶρον) blandos reddens vel mitia munera dans.

μειλιχόμητις, ιος, (μῆτις) cujus mitia sunt consilia. 2) miti et placido ingenio praeditus.

μείλιχος, ον, (μειλίσσω) blandus, placidus.

μειλιχόφωνος, ον, (φωνή) blandam vocem habens, Sappho.

μεῖναι, inf. aor. 1. a μένω.

μεῖον, ονος, τό, minus. 2) sic dicebatur victima, quae dabatur pro pueris, quum in φρατρίας, tribus, reciperentur. Caussam vid. ap. Poll.

μεῖον, ου, τό, meon, herbae genus; rectius μῆον.

μειονεκτέω, f. ήσω, (μεῖον, ἔχω) minus habeo, minorem partem seu portionem habeo, deteriori sum conditione. Unde

μειονέκτημα, ατος, τό, deterior conditio.

μειονέκτης, ου, ὁ, qui deteriore conditione utitur.

μειονεξία, ἡ, i. q. μειονέκτημα: item contemtus injuria.

μειόνως, adv. idem quod μεῖον.

μειότερος, α, ον, poet. p. μείων, compar. a μικρός.

μειουρία, ας, ἡ, (μείουρος) caudae exilitas, quum extremitas est exilior, vitium versus in fine claudicantis.

μειουρίζειν, in acutum desinere, in extremitate arctari. A seq.

μείουρος, ον, (μεῖον, οὐρά) cui cauda diminuta est et truncata, cujus extremitas in acutum desinit, in fine mutilus, decurtatus. ut μείουρος στίχος, versus mutilus in fine, claudicans, deficiente uno tempore, quo minus quantitas sit plena.

μειόφρων, ονος, (μεῖον, φρήν) mente deminutus, levis, stultus. Hesych.

μειόω, f. ώσω, (μείων) minuo, imminuo, minorem reddo. μειόομαι, minuor, decresco, inferior, vel deteriori conditione sum. μειωθείς, deminutus.

μειρακιεύομαι, (μεῖραξ) adolescentia more lascivio et exsulto. v. μειρακιεύομαι.

μειρακίδιον, τό, Dimin. a μεῖραξ, i. q. μειράκιον.

μειρακιεξαπατής, ου, ὁ, (μεῖραξ, ἐξαπατάω) juvenum deceptor.

μειρακιεύομαι, (μεῖραξ) adolescentis more ego, in quocunque genere, contendendo etc. lascivio.

μειρακίζομαι, ίσομαι, (μεῖραξ) adolesco.

μειράκιον, ου, τό, Dim. a μεῖραξ, adolescens, adolescentulus, juvenculus.

μειρακιόομαι, adolesco, adolescens evado, plenam pubertatem attingo.

μειρακίσκη, ης, ἡ, adolescentula. Dimin. a μεῖραξ.

μειρακίσκος, ου, ὁ, adolescentulus. Dim. ab eod.

μειρακιώδης, ες, (μεῖραξ) juvenilis, puerilis. τὸ μειρακιῶδες, puerilis affectatio; ap. Longin.

μειρακιωδῶς, adv. pueriliter. A pr.

μειρακύλλιον, ου, τό, adolescentulus, juvenculus. Dim. a seq.

μεῖραξ, ακος, ἡ, puella, juvencula. 2) in mascul. est soloecum, nisi ubi de molli et effeminato sermo est.

· μείρομαι, aor. ἔμμορον, perf. ἔμμορα, sortior, accipio. μείρεο, accipe Il. 9, 616. Apud scriptores: sorte divido, partior. 2) In perf. et aor. sortitus sum, nactus sum, particeps sum alicujus rei, c. gen. 3) Perf. pass. εἵμαρται, plpqf. εἵμαρτο, fato destinatum est. Partic. εἱμαρμένος, ap. scr. μεμορημένος, μεμαρμένος, fato destinatus, fatalis. εἱμαρμένη, ἡ, sc. μοῖρα, fatum, necessitas fatalis, rerum ordo necessarius atque immutabilis.

μείρομαι, i. q. ἀμείρομαι, unde μειρόμενος, carens, c. gen. Arat.

μνείρομαι, i. q. ἱμείρομαι, Nic.

μείς, ὁ, Ion. p. μήν, mensis. Dor. μές. 2) luna. [illegible] lunae.

μεῖστος, η, ον, superl. [illegible] a μείων, Bion. 5, 10.

μείωμα, ατος, τό, (μειόω) mulcta, vel defectus. Xenoph.

μείων, neutr. μεῖον, gen. μείονος, comp. irreg. a μικρός, item ab ὀλίγος. vide μικρός. Superl. μεῖστος.

μειώνυμος, ον, (ὄνομα) minoris nominis, compar. a μικρώνυμος, Jambl.

μείωσις, εως, ἡ, (μειόω) diminutio, imminutio, extenuatio.

μειωτικός, ή, όν, (μειόω) vim habens minuendi.

μειωτός, ή, όν, (μειόω) decrementum capiens, qui decrescit aut decrescere potest.

μελάγγαιος, ον, μελάγγειος, ον, Att. μελάγγεως, ων, gen. ω, (μέλας, γαῖα, γῆ) cujus solum nigrum est, pingue.

μελάγγυιος, ον, (γυῖον) nigra membra habens.

μελάγκαρπος, ον, (καρπός) nigrum ferens fructum, atram afferens obscuritatem. Epith. ignorantiae, Empedoclea ap. Plut. ἀσάφεια μελάγκαρπος, est foeda adspectu. cf. ἀγλαόκαρπος.

μελάγκερος, ον, Att. μελάγκερως, ων, gen. ω, (μέλας, κέρας) nigra habens cornua.

μελαγκορυφίζω, avis μελαγκορύφου cantum imitor.

μελαγκόρυφος, ον, (μέλας, κορυφή) atrum verticem habens: nomen avis, autumni tempore dicitur συκαλίς, ficedula. Philox. atricapillus. 2) moechus. Hesych.

μελάγκραινος, ον, melancranus, e junco factus, qui μελάγκρανις vocatur. Strabo.

μελαγκράνιος, ον, i. q. praec. (κρᾶ)

μελάγκρανις, ιος, ἡ, (μέλας, κράνος) quasi nigriceps, junci genus, Plin.

μελαγκρήδεμνος, ον, (κρήδεμνον) atram habens vittam.

μελαγκρηπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, (κρηπίς) nigros calceos habens.

μελάγκροκος, ον, (κρόκη) nigrum subte-

64

men habens. 2) nigris velis instructus.

μελαγχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) nigram jubam, vel comam habens. Ap. Hesiod. Epith. montis silvosi.

μελάγχιμα, ων, τά, sc. χωρία, (μέλας, χεῖμα) loca quae nive liquefacta sunt nigra, Xen.

μελαγχίμας, ου, niger, ater. A μέλας, per paragogen.

μελαγχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) nigra vestitus tunica. Metaph. tristis, maestus. (ῑ)

μελάγχλαινος, ον, (χλαῖνα) atra indutus laena. Melanchlaeni, nomen populi Scythici.

μελάγχλωρος, ον, (χλωρός) colorem habens atrum pallore mixtum, viridis simul ac niger.

μελαγχολάω, (μελάγχολος) melancholia laboro. 1) furo, insanio, desipio.

μελαγχολία, ας, ἡ, (χολή) melancholia, furor seu desipientia ex atrae bilis abundantia.

μελαγχολικός, ή, όν, a melancholia proficiscens. 2) atra bile laborans

μελαγχολικῶς, adv. more melancholicorum.

μελάγχολος, ον, (χολή) atram bilem habens, melancholicus. 2) atra bile oblitus, Soph.

μελαγχολόω, f. ώσω, (χολή) melancholiam genero.

μελ[illegible], (εἶδος) atrae bili similis.

μελαγχρής, ές, Attice p. μελάγχροος, Meineke Menand. p. 281.

μελαγχροιής, ές, (χροιά) poet. p. μελάγχροος.

μελάγχροος, ον, contr. μελάγχρους, ουν, item poet. μελάγχροος, ον, (χρόα, χρόος) qui nigri coloris est, fuscus, caeruleus.

μελάγχρως, ωτος, it. οος, ὁ, ἡ, (χρώς) qui nigra cute est, corpus atrum habens.

μελάγχυμος, ον, (χυμός) nigrum succum habens.

μέλαθρον, ου, τό, domus. 2) lacunar. s. trabs tecti. 3) porticus etc. Grammatici veteres non consentiunt, unde sit profectum.

μελαθρόφιν, Ion. p. μελάθρου, Od. 8, 279.

μελαθρόω, f. ώσω, (μέλαθρον) trabibus jungo, munio.

μελαίνω, f. ανῶ, (μέλας) nigrum reddo, nigrefacio. Med. μελαίνομαι, nigresco.

μελαμβαθής, ές, et ύς, ά, (βάθος) niger e profunditate, profundus, cujus profunditas speciem nigredinis affert.

μελαμβαφής, ές, (βάπτω) nigro colore imbutus, f. infectus.

μελάμβιος, ον, nigram, i. e. obscuram ducens vitam.

μελαμβόρειος, vel μελαμβόρεας, ου, boreas niger, ventus septentrionalis vehemens.

μελάμβροτος, ον, (βροτός) qui a nigris hominibus incolitur.

μελάμβωλος γῆ, terra nigras glebas habens; pinguis, fertilis.

μελαμπαγής, ές, (πήγνυμι) concretus et nigrescens.

μελάμπεπλος, ον, nigrum peplum habens. 2) niger, pullus.

μελαμπέταλος, ον, (πέταλον) nigra folia habens.

μελαμπόδιον, ου, τό, melampodium, helleborum nigrum. A Melampode, inventore.

μελαμπόρφυρος, ον, (πορφύρα) coloris e nigro et purpureo mixti, nigricans.

μελάμπτερος, ον, (πτερόν) nigras alas habens.

μελάμπυγος, ον, (πυγή) nigras s. hirsutas habens nates. 2) fortis, quia Hercules hujusmodi nates habuisse traditur.

μελάμπυρον, ου, τό, (πυρός) melampyron, herba, in quam degenerat triticum.

μελαμφαής, ές, (φάος) tenebricosus, obscurus.

μελαμφανής, ές, atri et foedi adspectus.

μελάμφυλλον, ου, τό, acanthi species, paederota vocant. A seq.

μελάμφυλλος, ον, (φύλλον) nigra habens folia.

μελάμφωνος, ον, (φωνή) vocem fusam et obscuram habens.

μελαμψηφίς, ῖδος, (ψηφίς) nigros lapillos s. calculos habens.

μέλαν, ανος, τό, (μέλας) atramentum.

μελαναιγίς, ίδος, ἡ, (αἰγίς) atro nimbo horrens.

μελανάετος, ὁ, (αἰετός) aquila nigra, ap. Aristot.

μελαναυγίτις, ἡ, fem. poet. a μελαναυγής.

μελαναυγής, ές, (αὐγή) atrum splendens, ater.

μελα[illegible] (h. e. vel corneum vel ferreum) habens manubrium, nigro illigatus capulo: σάκος, scutum habens ferreum orbem. 2) cruore foedatus sc. ensis aut clipeus.

μελανδίνης, ου, ὁ, (δίνη) nigricantes i. e. profundos habens vortices. (ῑ)

μελανδόκος, κίστη, (μέλαν, δέχομαι) atramentarium. Epigr. v. μελανοδοχεῖον.

μελανδρύαι, αἱ, iidem qui μελάνδρυες.

μελάνδρυον, ου, τό, (δρῦς) medulla seu pars interior quercus, nigricans et durissima. 2) herba quaedam. 3) pulpamentum e thynnis conditis.

μελάνδρυς, υος, ὁ, thynni genus grandius ceteris.

μελανειμονέω, f. ήσω, (μελανείμων) pullis seu atris vestibus sum indutus.

μελανειμονία, ἡ, (μελανείμων) vestitus niger.

μελανείμων, ον, (εἷμα) atris indutus vestibus, pullatus, atratus, Philox.

μελανέω, (μέλας) nigresco; hinc μελάνει pro ἐμελάνει, Il. 7. 64. nisi est a μελάνω i. q. μελαίνω.

μελανήφατος, ον, (φατός) de obscuris rebus, tristibus loquens.

μελανηφόρος, ον, (φέρω) pullatus, nigra veste indutus.

μελανθία, ἡ, (θέα) aspectus nigri, Plat.

μελανθέλαιον, ου, τό, (μελάνθιον, ἔλαιον) oleum e melanthio.

μελάνθεμον, ου, τό, melanthemon, anthemidis species.

μελανθής, ές, (ἄνθος) niger. Aesch.

μελάνθινον ἔλαιον, oleum e melanthio. A seq.

μελάνθιον, ου, τό, (ἄνθος) melanthium, herba, nigella.

μελάνθριξ, τρίχος, (θρίξ) i. q. μελανόθριξ.

μελανία, ας, ἡ, nigredo, nigror, atritudo. 2) nigra macula in pustula vel ulcere, mortem denuncians.

μελανίζω, f. ίσω, nigrico.

μελάνιον, ου, τό, (ἴον) nigra viola.

μελανόγαιος, ον, i. q. μελάγγαιος.

μελανόγραμμος, ον, (γραμμή) nigris lineis interstinctus.

μελανοδοχεῖον, ου, τό, atramentarium.

μελανοειδής, ές, (εἶδος) niger aspectu.

μελανοείμων, ον, i. q. μελανείμων.

μελανόζυξ, υγος, (ζεύγνυμι) ναῦς, navis transtra nigra habens, Aesch.

μελανόθριξ, τρίχος, (θρίξ) nigros pilos habens.

μελανοκάρδιος, ον, (καρδία) qui nigrum cor, seu nigram medullam habet. 2) qui atroci et crudeli animo est.

μελανοκόμης, μελανόκομος, ου, ὁ, (κόμη) nigram comam habens.

μελανόμαλλος, ον, nigrum vellus habens.

μελανόμματος, ον, (ὄμμα) nigros habens oculos.

μελανονεκυείμων, ον, (μέλας, νέκυς, εἷμα) nigris et funebribus vestibus indutus.

μελανονεφής, ές, (νέφος) caliginem cogens, vel caligine tectus.

μελανοποιός, όν, (ποιέω) nigrum reddens.

μελανόπτερος, ον, (πτερόν) nigras habens pennas s. alas.

μελανοπτέρυγος, ον, (πτέρυξ) idem.

μελανόρριζος, ον, (ῥίζα) nigram habens radicem.

μελανόσαρκος, ον, (σάρξ) nigram carnem habens.

μελανόστερνος, ον, (στέρνον) nigrum i. e. hirsutum pectus habens.

μελανόστερφος, ον, nigrum vellus habens, f. nigra pelle indutus.

μελανόστικτος, ον, atris maculis, seu notis distinctus.

μελανόστολος, ον, (στολή) nigram habens vestem, atra indutus stola.

μελάνοστος, ον, pro μελανόστεος, ον, (ὀστέον) ossa nigra habens. Ita legebat Aristoteles Il. 21, 252. ubi alii ex antiquis scripserant μελάνοσσος, (ὄσσε) nigris oculis praeditus. Wolfius secundum Aristarchum edidit μέλανος, τοῦ θηρητῆρος.

μελανοσυρμαῖος, ον, epitheton comicum Aegyptiorum ap. Ar. Thesm. 857. ambigui sensus, vel a σύρμα, nigra veste indutus, vel a συρμαία, nigra syrmaea, i. e. potione s. genere evacuationis, libenter utens.

μελανότης, ητος, ἡ, (μέλας) nigredo.

μελανουρίδες, αἱ, pisces, qui et μελάνουροι.

μελάνουρος, ον, (οὐρά) nigram habens caudam. 2) piscis, in cauda nigras maculas habens. 3) vipera quaedam.

μελανόφθαλμος, ον, nigros (pulcros) habens oculos.

μελανόφλεψ, εβος, ὁ, ἡ, (φλέψ) nigras venas habens.

μελανοφορέω, f. ήσω, atris vestibus amictus sum. A seq.

μελανοφόρος, ον, (φέρω) pullatus, atratus.

μελάνοφρυς, υ, (ὀφρύς) nigras palpebras habens. (ᾰ)

μελανόφρων, ονος, (φρήν) qui obscura mente est, crudelis, ferox, immanis.

μελανόφυλλος, ον, i. q. μελάμφυλλος.

μελανοχρής, ές, i. q. μελαγχρής.

μελανόχροος, ον, i. q. μελάγχροος, Od. 19, 246.

μελανόχρως, οος, i. q. μελάγχρως.

μελανόω, (μέλας) infusco, nigro, perf.

pass. part. μεμελανωμένος, atratus, pullatus.

μέλανσις, εως, ἡ, (μελαίνω) denigratio.

μελανόσπερμον, τό, (σπέρμα) herba eadem quae μελάνθιον.

μελανόστερνος, ον, i. q. μελανόστερνος.

μελαντειχής, ές, (τεῖχος) nigros muros habens, nigra, de domo Plutonis, ap. Pind.

μελάντερος, nigrior. μελάντατος, nigerrimus. Comp. et Superl. a μέλας.

μελαντηρία, ας, ἡ, (μελαίνω) melanteria, succus niger in metallis concrescens, unde quibusdam atramentum metallicum, quasi a μελαντήρ, quod esset nigrator.

μελάνυδρος, ον, (ὕδωρ) nigras effundens aquas. 2) profundus.

μελάνω, poet. i. q. μελαίνω. vide μελανέω. (⏑ ⏑ -)

μελάνωμα, τά, nigredo. (⏑ ⏑ - ⏑)

μελανωπός, όν, (ὤψ) qui niger est adspectu.

μελάνωσις, ἡ, i. q. μέλανσις.

μελάῤῥινος, ον, (ῥινόν) atram cutem habens.

μέλας, ανος, ὁ, μέλαινα, αίνης, ἡ, μέλαν, ανος, τό, ater, niger, fuscus. trop. profundus. 2) malus, immitis, crudelis, subdolus.

μέλασμα, ατος, τό, (μελαίνω) nigror, nigredo. 2) v. μελανία n. 2.

μελασμός, οῦ, ὁ, denigratio et livor a frigore.

μελδω, liquefacio, macero, elixo, coquo.

μέλε, ὦ μέλε, o bone, vocat. ab obsoleto μέλος, i. e. bonus, unde Lat. melior. Veteres grammatici explicant ὦ ἐπιμελείας ἄξιε καὶ οἷον μεμελημένε. Falso recentiores dictum putant pro ὦ μέλεε a μέλεος.

Μελεαγρίδες, αἱ, Meleagrides, gallinarum Africanarum species.

μελεάζω, (μέλος) modulor, cano.

μελεδαίνω, curo, sollicitus sum. A seq.

μελέδη, ης, ἡ, cura, curatio, Hippocr. (nisi est μελεδώνη legendum aut est pro μελέδησις).

μελέδημα, ατος, τό, (μελεδαίνω) cura, anxia et curiosa cogitatio.

μελεδήμων, ον, curator, qui se exercet in aliquo genere.

μελεδών, ῶνος, ἡ, i. q. μελεδώνη, cura, Hom. h. Ap. 532. Theogn. 883. 2) adject. i. q. μελεδήμων, curiosus.

μελεδωνεύς, έως, ὁ, curator, qui alicujus curam gerit. A pr.

μελεδώνη, ης, ἡ, meditatio, cogitatio, sollicitudo. Ab eod.

μελεδωνός, οῦ, ὁ, curator, procurator, qui rei alicujus curam gerit. Ab eod.

μέλεθρον, ου, τό, pedica, funis, quo ligantur artus. Ex Oppiani Cyneget.

μέλει, f. μελήσει, p. μεμέληκε, curae est. μέμηλε, curae est, pro μεμέληκεν. part. μεμηλώς, sollicitus, curans. Vide μέλω.

μελεΐζω, (μέλος, 1.) i. q. μελίζω, 1. in membra sua disseco.

μέλεινος, ίνη, ινον, i. q. μέλινος.

μελεϊστί, adv. (μελεΐζω) membratim, per membra, Il. 24, 409. (⏑ ⏑ - ⏑)

μελεμβόρεος, ὁ, f. l. p. μελαμβόρεος, ap. Strabonem.

μελεοπαθής, ές, (μέλεος, πάθος) miser, infelix

μελεόπονος, ον, (πόνος) miseriis oppressus, aerumnosus.

μέλεος, εα, εον, vanus, stultus, inanis. 2) infortunatus, infelix. 3) nihil efficiens. Hinc μέλεον, adv. incassum, otiose, sine effectu.

μελεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) infelix animo, mente miser.

μελεσίπτερος, ον, (μέλος, πτερόν) collisione alarum cantum quendam modulationemve efficiens, epith. cicadae.

μελεται, f. μελήσεται, idem quod μέλει. μεμελημένος, perf. part. q. d. curatus, carus, dilectus. Vide μέλω.

μελετάω, f. ήσω, (μέλω, μελεδαίνω) curo, curam gero alicujus rei, c. gen. βίου, ἔργου, Hes. op. 318. 445. 2) curo, colo, c. acc. Inprimis curiose facio, exerceo, meditor, μαντείαν, Hom. h. Merc. 557. 3) intrans. exerceo me, τὰ τόξω μελετᾶν, Xen. Cyr. 2, 1, 21. 4) declamo, sc. exercendae orationis caussa, quo sensu Attici in futuro et aor. 1. utuntur medio. - μεμελετημένος, consideratus, exercitatione comparatus, elaboratus.

μελέτη, ης, ἡ, (μελετάω) cura. 2) meditatio, commentatio, praemeditatio. 3) industria, diligentia. 4) declamatio.

μελέτημα, ατος, τό, (μελετάω) exercitatio, meditatio, commentatio. 2) opus elaboratum cura.

μελετηρός, ρά, ρόν, exercitatus. Ab eod.

μελετητήριον, ου, τό, locus exercitationis, seu meditationis. 2) instrumentum, quo se quis exercet. Ab eod.

μελετητικός, ή, όν, ad meditationem s. exercitationem pertinens, vel aptus. 2) meditationis studiosus. 3) declamatorius. Ab eod.

μελετητός, ή, όν, quod meditatione sive exercitatione discendum et servandum est. Ab eod.

μελετών, ῶνος, ὁ, idem quod μελετητήριον.

μελέτωρ, ορος, ὁ, (μέλω) qui alicujus rei curam gerit.

μέλη, ἡ, poculi genus, Athen.

μεληδόν, (μέλος) adv. per membra, membratim, minutatim.

μεληδών, όνος, ἡ, cura, Hesych. cf. supra μελεδών.

μέλημα, ατος, τό, (μέλω) cura, sollicitudo.

μελησιμβροτος, ον, (μέλησις, βροτός) qui hominibus curae est.

μέλησις, εως, ἡ, (μέλει) curatio, cura.

μέλι, μέλιτος, τό, mel. 2) saccharum, veterum, Strabo.

μελία, ας, Ion. μελίη, ης, ἡ, fraxinus, arbor. 2) fraxinea hasta.

μελιαδής, ές, Dor. pro μελιηδής, (μέλι, ἡδύς) mellis dulcedine praeditus.

μελίβοας, ὁ, (βοή) suaviter sonans, κύκνος, Eur. fr. Phaet.

μελίβρομος, ον, (μέλι, βρέμω) suavem sonum edens.

μελιγαθής, ές, Dor. p. μελιγηθής, (γηθέω) melle gaudens, melleus, Pind.

μελίγδουπος, ον, (γδουπέω) suaviter sonans.

μελίγηρυς, υος, ὁ, ἡ, (γῆρυς) suaviter canens, sonans, Dorice μελίγαρυς, ut μελιγάρυες ὕμνοι.

μελιγλήνος, ον, (γλήνη) melleas pupillas habens, dulcis adspectu.

μελίγλωσσος, ον, (γλῶσσα) mellitam habens linguam, cujus suavis est oratio.

μέλιγμα, τό, (μελίζω, 2.) cantus. 2. instrumentum musicum, Mosch. 3, 56.

μελίδουπος, ον, vid. μελίγδουπος.

μελιειδής, ές, (εἶδος) colore similis melli.

μελίεφθος, ον, (ἕψω) e melle coctus.

μελίζω, (μέλος) membratim concido, trunco. b) singula membra conformo. cf. διαρθρόω. 2) (μέλος, 2.) cano, modulor. b) trans. carmine celebro, τινά.

μελίζωρον, ου, τό, melicratum, aqua mulsa. A seq.

μελίζωρος, ον, (μέλι, ζωρός) meri mellis sapore praeditus.

μελιηγενής, ές, (μελία, γίγνομαι) e fraxino natus. Epith. hominum.

μελιηδής, ές, (ἡδύς) mellis dulcedine praeditus.

μελίθρεπτος, ον, melle nutritus.

μελίθροος, ον, contr. μελίθρους, ουν, suavem sonum edens.

μελίινος, ίνη, ινον, (μελία) fraxineus. item μέλινος. (ῐ)

μελίκηρα, τά, s. μελικηρα, ας, ἡ, (μέλι, κηρός) lentor cujusdam cerae, quem purpurae verno tempore mutuo attritu salivant. (ῐ)

μελικηρία, ας, ἡ, sanies crassior et glutinosa mellique albo subsimilis.

μελικηρίς, ίδος, ἡ, favus, Gl. Vet. 2) abscessus quidam apud medicos tumorque materiam melli similem continens. 3) vitis quaedam ac herba.

μελίκηρον, ου, τό, favus. (ῐ)

μελίκομπος, ον, suavem vocem habens.

μελικός, ή, όν, (μέλος, 2.) ad carmen cantumve pertinens, carmini similis, canticus, cantui aptus. ὁ μελικός, Subst. poeta lyricus, qui cantilenas scribit.

μελίκρας, ατος, τό, v. seq.

μελίκρατος, ον, Ion. μελίκρητος, (μέλι, κεράννυμι) melle mixtus. τὸ μελίκρητον, Subst. Att. μελίκρατον, aqua melle mixta, aqua mulsa, mulsum: mixtura mellis et lactis. item μελίκρας, ατος, τό.

μελίκταινα, ἡ, poet. p. μελίταινα, Nic.

μελικτής, οῦ, ὁ, Dor. p. μελικτας, (μελίζω, 2) cantor. it. μελιστής.

μελικῶς, adv. modulate.

μελιλώτινος, ίνη, ινον, qui e meliloto est, ut μελιλώτινοι στέφανοι. A seq.

μελίλωτον, ου, τό, (μέλι, λωτός) melilotus q. d. lotus melligena. (⏑ ⏑ - ⏑)

μελίλωτος, ου, ὁ, idem.

μελίμηλον, ου, τό, genus mali, sic dicti a mellea dulcedine; alias γλυκύμηλον.

μελίνη, ης, ἡ, genus leguminis milio simile, panicum miliaceum. (⏑ ⏑ - ?)

μέλινον, τό, i. q. μελίταινα. (ῐ?)

μέλινος, ὁ, i. q. μελίνη. (ῐ?)

μέλινος, ίνη, ινον, (μελία) fraxineus.

μελίπαις, παιδος, ὁ et ἡ, (παῖς) puer melleus, puella mellea, puer lepidissimus, puella lepidissima.

μελίπηκτον, ου, τό, (πήγνυμι) placenta e melle.

μελίπνοος, ον, contr. μελίπνους, ουν, (πνέω) mel, i. e. suaviter spirans.

μελιπτέρωτος, ον, (πτερόω) alas mellitas habens.

μελιῤῥαθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (ῥαθάμιγξ) mel stillans. (ᾰ)

μελίῤῥοος, ον, contr. μελίῤῥους, ουν, (ῥέω) melle fluens, mellifluus.

μελίῤῥυτος, ον, i. q. praec.

μελίσδω, Dor. p. μελίζω, 2.

μελίσκιον, τό, Dimin. a μέλος, carmen.

μέλισμα, ατος, τό, (μελίζω) cantilena, modulatio.

μελισμάτιον, ου, τό, parvum carmen, cantiuncula. Dim. a praec.

μελισμός, οῦ, ὁ, (μελίζω) divisio in partes. 2) modulatio, cantus.

μελίσπονδος, ον, (μέλι, σπένδω) in quo

diis melle libatur, ut μελίσπονδα ἱερά; sacra, quae mellis libamenta habent.

μέλισσα, ης, ἡ, Att. μέλιττα, apis. (a μέλι vel a μέλω.) 2) mel, poet. 3) poeta, poetria. 4) Δελφὶς μέλισσα, sacerdos Delphica, Pind. Item sacerdotes Cereris et Dianae vocabantur μέλισσαι. 5) anima casta et pura, Porphyr. it. luna.

μελισσαῖος, αία, αῖον, ad apes pertinens, apibus factus.

μελίσσειος, εία, ειον, i. q. μελισσαῖος.

μελισσεύς, έως, ὁ, apiarius.

μελισσήεις, ήεσσα, ῆεν, apibus abundans.

μελισσία, ἡ, i. q. μελισσών.

μελισσοβότανον, ου, τό, (βοτάνη) herba apiaria, apiastrum.

μελισσόβοτος, ον, (βόσκω) apibus depastus. Subst. τὸ μελισσόβοτον, ου, apiastrum, Nicand.

μελισσοβότης, ου, (βόσκω) apum pastor, vel cultor, nutritor.

μελισσοκόμος, ον, (κομέω) qui apes curat, qui apes alit, apiarius.

μελισσόκρας, ᾶτος, ὁ et ἡ, i. q. μελιτόκρας.

μελισσονόμος, ον, (νέμω) apes pascens.

μελισσοπόνος, ον, (πονέω) i. q. μελισσοκόμος.

μελισσόρυτος, ον, (ῥέω) ab apibus defluens. νασμοί, i. e. mel. Orph.

μελισσοσόος, ον, (σώζω) apes custodiens, servans, apum custos, epith. Panis.

μελισσότευκτος, ον, (τεύχω) apibus factus.

μελισσότοκος, ον, (τίκτω) apibus genitus. μελισσοτόκος, apes gignens.

μελισσοτροφεῖον, τό, locus ubi apes nutriuntur, apiarium, mellarium. A sq.

μελισσοτρόφος, ον, (τρέφω) apes nutriens.

μελισσουργεῖον, τό, i. q. μελισσοτροφεῖον.

μελισσουργέω, sum apiarius.

μελισσουργία, ἡ, cura apum.

μελισσουργικός, ή, όν, ad curam apum pertinens

μελισσουργός, όν, (ἔργον) apes curans. ὁ μ., i. q. μελισσεύς.

μελισσοφάγος, ον, (φαγεῖν) apibus vescens. (ᾰ)

μελισσόφυλλον, ου, τό, melissophyllum, apiastrum.

μελίσσω, poet. p. μελίζω, Aesch.

μελισσών, Att. μελιττών, ῶνος, ὁ, apiarium, mellarium, locus, ubi sunt alvearia.

μελισταγής, ές, (στάζω) melle stillans. 2) dulcis, suavis.

μελίστακτος, ον, i. q. μελισταγής.

μελιστής, οῦ, ὁ, (μελίζω, 2) i. q. μελιστής, cantor.

μέλιτα, ἡ, poet. p. μέλισσα, ap. Emped.

μελίταινα, ης, ἡ, (μέλι) apiastrum.

μελίτεια, ας, ἡ, idem et ab eod.

μελίτειον, ου, τό, sc. ποτόν, potus melleus, sive e melle.

μελιτερπής, ές, (τέρπω) valde suavis.

μελιτήμερος, ον, (ἡμέρα) i. q. καλήμερος, Hesych.

μελιτήριος, ία, ιον, (μέλι) melligenus.

μελιτηρός, ρά, ρόν, melleus.

μελιτίζω, melle inungo. Unde μελιτισμός, ὁ.

μελίτινος, ίνη, ινον, melleus.

μελιτίτης, ου, ὁ, ut μελιτίτης οἶνος, vinum melle conditum, vinum mulsum.

μελιτοειδής, ές, (εἶδος) flavus.

μελιτόεις, όεσσα, όεν, (μέλι) melleus, mellitus. 2) serenus, placidus, tranquillus.

μελιτόκρας, ᾶτος, ὁ et ἡ, (κεράννυμι) melle mixtus.

μελιτοπωλέω, f. ήσω, mel vendo.

μελιτοπώλης, ου, ὁ, mellis venditor.

μελιτόπωλις, ιδος, ἡ, mellis venditrix. A praec.

μελιτοτροφέω, f. ήσω, (τρέφω) melle nutrio.

μελιτοτροφία, ας, ἡ, victus a melle.

μελιτουργεῖον, ου, τό, (μελιτουργός) locus, ubi mel fit, alveare.

μελιτουργέω, f. ήσω, mel facio. Ab eod.

μελιτουργία, ας, ἡ, mellificium. Ab eod.

μελιτουργικός, ή, όν, ad mellificium pertinens. Ab eod.

μελιτουργός, οῦ, ὁ, ἡ, (μέλι, ἔργον) mellarius.

μελιτοῦττα, ης, ἡ, (μέλι) placentae genus melle conditae. Quasi μελιτόεσσα.

μελιτόχροος, contr. μελιτόχρους, (χρόα) mellis colorem referens.

μελιτόω, f. ώσω, (μέλι) melle condio, melle misceo.

μέλιττα, ης, ἡ, Att. pro μέλισσα.

μελίττιον, ου, τό, apicula. Dim. a praec.

μελιττοκτυπεῖν, strepitum facere pulsando ne avolent apes.

μελιττοπολέω, f. ήσω, apiarius sum.

μελιττοπόλος, ου, ὁ, (μέλιττα, πολέω) apiarius, qui circa apes versatur.

μελιττοτροφεῖον, ου, τό, apiarium, mellarium.

μελιττοτρόφος, ον, vid. μελισσοτρόφος.

μελιττουργέω, f. ήσω, (μελιττουργός) rem apiariam tracto.

μελιττουργία, ας, ἡ, apum cura. Ab eod.

μελιττουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) apiarius.

μελιττώδης, ες, (μέλιττα) ad apes accedens, qui ex apium genere est.

μελιττών, ῶνος, ὁ, vide μελισσών.

μελιτώδης, ες, (μέλι) melleus, mellis modo dulcis.

μελίτωμα, ατος, τό, (μελιτόω) mellatum, opus dulciarium e melle, placenta mellita. (ῑ)

μελίτωσις, εως, ἡ, mellatio. (ῑ)

μελίφθεγκτος, ον, (φθέγγομαι) i. q. μελίφθογγος.

μελίφθογγος, ον, suaves sonos edens.

μελίφρων, ον, (φρήν) dulcedine animum perfundens, suavis.

μελίφυλλον, ου, τό, apiastrum.

μελίφυρτος, ον, (φύρω) melle mixtus.

μελίφωνος, ον, (φωνή) suavem vocem habens.

μελίχλωρος, ον, flavus. 2) gemma quaedam.

μελιχρόϊος, ον, (χροιά) i. q. seq.

μελίχροος, ον, contr. μελίχρους, (χρόα) mellis colorem imitans, fuscus.

μελιχροποιέω, dulce reddo. A seq.

μελιχρός, ρά, ρόν, (μέλι) melleus, praedulcis.

μελίχρυσος, ον, μελίχρυσοι λίθοι, lapides a colore sic dicti. Plin.

μελιχρώδης, ες, (μελίχρους, εἶδος) flavus, mellei coloris, Strato.

μελίχρως, ωτος et οος, (χρώς) i. q. μελίχροος.

μέλκα, ης, ἡ, cibus quidam e lacte. Paulus Aegin. Galen. Paxamus. Vox peregrina respondens Germanico, *Melk. Milch.* cf. Morell. codd. mss. Lat. bibl. Nan. p. 67.

μέλλαξ, ακος, ὁ, adolescens, ap. seriores. (ἄοος?)

μελλείρην, ενος, ὁ, (μέλλω, εἴρην) Lacon. p. μελλέφηβος, it. μελλίρην.

μελλέποσις, vel μελλίποσις, εως, ὁ et ἡ, futurus maritus, uxor futura.

μελλέπταρμος, vel μελλόπταρμος, ον, jamjam sternutaturus.

μελλέφηβος, ον, (μέλλω, ἔφηβος) pubertati proximus.

μέλλημα, ατος, τό, (μέλλω) cunctatio, procrastinatio, dilatio, mora.

μέλλησις, εως, ἡ, idem.

μελλησμός, οῦ, ὁ, idem.

μελλητής, οῦ, ὁ, cunctator.

μελλητιάω, Desiderat. a μέλλω, cunctari cupio, cunctor.

μελλητικός, ή, όν, (μέλλω) cunctabundus, pronus ad cunctationem seu procrastinationem.

μελλιέρη, ης, ἡ, (μέλλω, ἱέρη) sacerdos futura. 2) quae alias ad mysteria initiat.

μελλίρην, ενος, ὁ, (ἰρήν), v. μελλείρην.

μελλόγαμος, ον, (μέλλω, γαμέω) mox nuptias celebraturus.

μελλοδειπνικός, ή, όν, (δεῖπνον) ad coenam vocans.

μελλοθάνατος, ον, brevi moriturus. 2) decrepitus senex. (ᾰ)

μελλονικιάω, (νικάω) vincere cunctor, vox comica Aristophanis Av. 639. qua alluditur ad nomen Niciae cunctatoris.

μελλονύμφη, ης, ἡ, brevi sponsa futura.

μελλονυμφίος, ου, ὁ, brevi sponsus futurus.

μελλόνυμφος, ου, ὁ, idem.

μελλόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, proximus adolescentiae.

μελλόποσις, εως, ὁ, vel μελλίποσις.

μελλόπταρμος, ον, vide μελλέπταρμος.

μέλλω, f. μελλήσω, aor. ἐμέλλησα, impf. Att. ἤμελλον, aor. ἠμέλλησα, cum duplici augmento. – futurus sum, sum in eo ut faciam aliquid vel patiar, constr. plerumque c. inf. fut., raro cum inf. praes., rarissime c. inf. aor. 2) debeo, fatali necessitate cogor, Od. 7, 270. ὁ μέλλων χρόνος, futurum tempus. τὰ μέλλοντα, res futurae. 3) verosimile s. consentaneum est, me etc. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί, Il. 21, 83. τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούειν, verosimile est vos ista audivisse, Il. 14, 125. ἔμελλεν ποτὲ οἶκος ἀφνειὸς ἔμμεναι, olim domus opulenta fuisse videtur, Od. 1, 232. cf. 18, 138. 4) cunctor, moror, differo, cesso: molior, paro, in animo habeo. – Interdum subintelligendus est inf. ut ὅτι μέλλετε, (sc. πράττειν) εὐθὺς πράττετε, Thuc. Grammaticis ὁ μέλλων sc. χρόνος est Futurum.

μελλώ, οῦς, ἡ, poet. i. q. μέλλησις, Aesch.

μελογραφέω, (μελογράφος) cantilenas scribo, hinc

μελογραφία, ἡ, cantilenarum scriptio.

μελογράφος, ον, (μέλος, 2. γράφω) cantilenas scribens, poeta lyricus.

μελοθεσία, ας, ἡ, (θέσις) compositio carminum.

μελοκοπέω, f. ήσω, (μέλος, κόπτω) membra amputo.

μελοκόπησις, ἡ, i. q. μελοκοπία.

μελοκοπία, ας, ἡ, membrorum amputatio, membrorum in frusta concisio.

μελοκόπος, ον, qui articulos et membra incidit.

μελοποιέω, f. ήσω, carmen compono, modulationem adhibeo; numerosum reddo.

μελοποιητής, οῦ, ὁ, poeta lyricus.

μελοποιΐα, ας, ἡ, scriptio carminum lyricorum. 2) modulatio, qualis est in carminibus melicis. A seq.

μελοποιός, όν, (μέλος, ποιέω) qui melica scribit, lyricus poeta.

μέλος, εος, τό, membrum, artus. 2) carmen modulatum: cantus: modulatio carminis, melodia.

μελοτυπέω, (τύπτω) cano, modulor.

μελουργός, όν, (ἔργον) i. q. μελοποιός.

μελουρίς, ίδος, ἡ, locusta frumentum rodens, dub.

μέλπηθρον, ου, τό, (μέλπω) lodicrum. 2) ludibrium.

μελπήτωρ, ορος, ὁ, (μέλπω) cantor.

Μελπομένη, ἡ, Melpomene, novem Musarum una, Hes. Th. 77.

μέλπω, canto, cantu celebro. Med. μέλπομαι, canto, ludo, tripudio et salto ad cantum, cantu persono.

μελπῳδός, οῦ, ὁ, (ᾠδή) cantor.

μελύδριον, ου, τό, cantiuncula. Dim. a μέλος.

μέλω, f. μελήσω, curae sum, cordi sum, ἀνθρώποισι μέλω, Od. 9, 20. b) curam ago, curo, Eur. Plerumque impersan. μέλει μοί τι, curae mihi est aliquid. Pro nominativo ponitur etiam inf., ut Od. 16, 465. varius ὅτι, Hdt. 9, 72. Attici denique dicunt μέλει μοι τοῦδε, item ap. Hdt. 6, 101. 8, 19. exstat μέλει μοι περί τινος. Poetae eadem potestate usurpant medium μέλεται, μελήσεται pro μέλει, μελήσει: perf. μέμηλε, Att. μεμέληκε, plqpf. μεμήλει, i. q. μέλει, ἔμελε. Hinc particip. μεμηλώς, c. gen. studiosus alicujus rei. perf. et plqpf. pass. μέμβλεται, μέμβλετο pro μεμέληται, ἐμεμέλητο, i. q. μέλει, ἔμελε, Il. 19, 343. 21, 516. – Med. μέλομαι, trans. curo, mihi curae est, c. inf. Aor. pass. μεληθῆναι, curam gerere, τινός, Soph.

μελῳδέω, f. ήσω, (μελῳδός) modulor, cano, laudo carmine modulato. μελῳδεῖσθαι, cantari.

μελῴδημα, ατος, τό, quod cum modulatione canitur, psalmos.

μελώδης, ες, (μέλος, εἶδος) membrosus.

μελῳδητός, ή, όν, (μελῳδέω) qui cum modulatione canitur.

μελῳδία, ας, ἡ, modulatio, cantilena.

μελῳδός, οῦ, ὁ, ἡ, (μέλος, ᾠδή) cantor seu modulator carminum.

μέμαα, perf. a * μάω, q. v.

μεμάθηκα, perf. a μανθάνω.

μεμακυῖα, fem. part. perf. Ep. a μηκάομαι, Il. 4, 435.

μεμάοτες, pl. part. perf. a * μάω, Il. 2. 818.

μεμάποιεν, opt. aor. a μάρπτω, Hes. sc. 252. (ᾰ)

μέμαρπον, aor. Ep. a μάρπτω, Hes. sc. 245.

μεμαώς, μεμαυῖα, part. perf. a * μάω, q. v.

μέμβλεται, μέμβλετο, 3 pf. et plqpf. pass. a μέλω, c. signif. praes. et impf. pro μεμέληται et μεμέλητο, vide μέλω.

μέμβλωκα, perf. a βλώσκω, Od. 17, 190. cf. μολεῖν.

μεμβραδοπώλης, ου, ὁ, (μεμβράς) apuarum venditor.

μεμβράνα, ης, ἡ, membrana. Vox Latina.

μεμβράς, άδος, ἡ, apuae quaedam species. (ᾰ)

μεμελετηκότως, adv. idem quod seq. a μελετάω.

μεμελημένως, adv. accurate, diligenter, caute.

μεμερισμένως, (μερίζω) adv. partito, divisim.

μεμετιμένος, part. perf. pass. Ion. a μεθίημι pro μεθειμένος, Hdt.

μεμετρημένως, (μετρέω) adv. servata mensura.

μεμηκώς, part. perf. a μηκάομαι, Il. 10, 362.

μέμηλε, 3 perf. Ep. a μέλω, cum signif. praes. Hinc plqpf. μεμήλει.

μεμηνιμένως, (μηνίω) adv. irate.

μεμηχανημένως, (μηχανάομαι) adv. sollerter, callide.

μεμιασμένως, (μιαίνω) adv. foede.

μεμιγμένως, (μίγνυμι) adv. mixtim, promiscue, confuse.

μέμνονες, αἱ, aves quaedam, circa Memnonis sepulcrum quotannis in Troade videri solitae. Ael. Oppian. Plin. cui Memnonides.

μεμοιραμένως, (μοιράομαι) adv. sortito.

μέμονα, perf. poet. et Ion. vi praesentis, volo, conor.

μεμόρηται, 3 perf. pass. poet. a μείρομαι.

μεμπτέος, (μέμφομαι) adj. verb. culpandus, accusandus.

μεμπτικός, ή, όν, quaerulus, querendi vim habens. A seq.

μεμπτός, ή, όν, (μέμφομαι) incusandus, reprehensione dignus. 2) conquerens, reprehendens.

μέμφειρα, ἡ, poet. p. μέμψις.

μέμφομαι, f. ψομαι, vitupero, reprehendo, τινα. 2) incuso, κατα τι vel τινός. 3) vitio verto, τινί τι.

μεμφωλή, ῆς, ἡ, questus, querela. Hesych.

μεμψιβολέω, (μέμψις, βάλλω) q. d. querimoniis et reprehensionibus peto, conqueror, incuso, reprehendo, Suid.

μεμψιμοιρέω, f. ήσω, (μεμψίμοιρος) conqueror de sorte mea. 1) conqueror, queror. 3) expostulo, succenseo.

μεμψιμοιρητέον, adv. quaerendum. A praec.

μεμψιμοιρία, ας, ἡ, conquestio de sorte sua. A seq.

μεμψίμοιρος, ον, (μέμφομαι, μοῖρα) qui de sorte sua queritur, qui sortem suam incusat, querulus. 2) morosus, in minima inquirens.

μέμψις, εως, ἡ, (μέμφομαι) querimonia, questus, reprehensio, incusatio.

μέν, Conjunct. quidem. 2) sequente δέ, facit orationem adversativam, distributivam, vel copulativam. 3) sine δέ, ponitur aliquando pro δή, sane, profecto, certo. Hinc etiam est μέν γάρ, enim; μέν δή, quidem, certe quidem, itaque, porro quidem, sane quidem, enimvero, at enim; μὲν οὖν γε, μενοῦν γε, immo vero; μέν που, quidem, certe, utique; μέν ῥα, pro μέν sequente δέ, μέν τοι, vel μέντοι, approbandi particula in responsionibus, certe quidem; verum tamen, sed tamen, vero, porro, rursus.

μέναιχμος, ον, (μένω, αἰχμή) in proelio perseverans, seu constans, bellicosus. Epigr. χειρὶ μεναίχμῳ, manu in proelio perseverante.

μένανδρος, ον, (μένω, ἀνήρ) virum irruentem excipiens et sustinens, virum exspectans.

μενεαίνω, (μένος) cupio, animi quodam impetu incitor. 2) iratus sum. 3) animo deficio.

μενέγχης, ες, (μένω, ἔγχος) hasta validus, bellicosus.

μενεδαΐος, ον, Att. p. μενεδήϊος. (⏑⏑–⏑⏑)

μενεδήϊος, ον, (μένω, δήϊος) hostem excipiens, audax, bellicosus.

μενέδουπος, ον, (δοῦπος) i. q. seq.

μενεκτύπος, ον, (κτύπος) bellicos strepitus et tumultus sustinens.

μενέμαχος, ον, (μάχη) pugnae patiens, audax, bellicosus.

μενεπτόλεμος, ον, (μένω, πόλεμος) bellicosus.

μενετέον, Adj. verb. a μένω, manendum est.

μενετικός, ή, όν, (μένω) qui manere solet.

μενετός, ή, όν, qui manere et exspectare potest aut solet, qui moram patitur.

μενεφύλοπις, ιδος, (φύλοπις) i. q. μενεπτόλεμος. (⏑⏑–⏑⏑)

μενεχάρμης, ου, ὁ, i. q. μενέχαρμος.

μενέχαρμος, ον, (χάρμη) bellicos labores strenue sustinens.

μενητέος, έα, έον, i. q. μενετέος, deterior forma.

μενθῆραι, αἱ, it. μένθηρες, αἱ, i. q. μέριμναι, Gramm. Hinc

μενθηρίζω, i. q. μεριμνηρίζω, Gramm.

μενοεικής, ές, (μένος, εἰκός, ἔοικα) animo gratus, animum demulcens.

μενοινάω, f. ήσω, (μένος) impetu animi concitatus cupio, animo agito, cogito.

μενοινέω, Ion. p. μενοινάω.

μενοινή, ῆς, ἡ, (μενοινάω) impetus s. cupiditas animi, alacritas.

μενοινώω, poet. p. μενοινάω.

μένος, εος, τό, animi ardor, impetus, quo ad aliquid agendum aut sustinendum excipiendumve fertur. 2) animus (praesertim vis animi, quae Latinis mens est, vocabulo a Graecis mutuo sumto, quum mens praesentia cum praeteritis et futuris comparans, memor propositi, manet in coepto, et sobria quadam constantia, qua sibi conscia est, quid agat, et quare, et quo, consilia suscepta persequitur via et ratione certa). 3) robur. 4) vehementia, vis. 5) ira. 6) servit periphrasi, ut μένος πυρός, pro igni.

μέντου, vide μέν.

μέντοι, vide μέν,

μένω, f. μενῶ, perf. μεμένηκα, maneo, permaneo, constanter maneo, immotus et fixus maneo. 2) exspecto, praestolor. 3) in statione maneo, et irruentem hostem exspecto.

μεράρχης, ου, ὁ, (μέρος, ἀρχή) praefectus s. dux μεραρχίας.

μεραρχία, ας, ἡ, agmen militum constans e bis mille et quadraginta octo viris. Aelian. Tact. A praec.

μέρδω, f. σω, privo, prohibeo, noceo. Hesych. intueor, Eustath.

μεριδάρπαξ, αγος, ὁ, (μερίς, ἁρπάζω) partem rapiens; nomen muris in Batrachom.

μεριδάρχης, ου, ὁ, (μερίς, ἄρχω) praefectus partis alicujus, v. c. exercitus provinciae.

μεριδαρχία, ας, ἡ, praefectura, provincia. A praec.

μερίζω, (μερίς) partior, divido, distri-

buo. Med. μερίζομαί τι, partem aliquam alicujus rei mihi vindico. μερίζομαί τι πρός τινα, partior aliquid cum aliquo, Dem. item ap. seriores μερίζεσθαί τινι τι et τινί τινος. Pass. dividor, in partes varias scindor, distrahor: dissentio, dissideo.

μερικεύομαι, dividor, secor in partes.

μερικός, ή, όν, particularis, ad partem tantum pertinens, aut speciem aliquam, ut προσῳδία μερική, item φιλοσοφία.

μερικῶς, adv. particulatim particulariter, partito, ex parte.

μέριμνα, ης, ή, cura, sollicitudo.

μεριμνάω, f. ήσω, curo, sollicitus sum, anxie cogito. 2) contemplor, curiose inquiro.

μερίμνημα, ατος, τό, cura. A praec.

μεριμνητής, οῦ, ό, (μεριμνάω) curiosus contemplator, philosophus.

μεριμνητικός, ή, όν, anxie vel sollicite cogitans, curans, sollicitus. τό μεριμνητικόν, οῦ, cura, sollicitudo. A praec.

μεριμνοποιέω, sollicito.

μεριμνοσοφιστής, οῦ, ό, idem quod μεριμνοφροντιστής.

μεριμνοτόκος, ον, (μέριμνα, τίκτω) curas pariens.

μεριμνοφροντιστής, οῦ, ό, sophista, nugator. Aristophan.

μερίς, ίδος, ή, (μέρος) portio, particula. 2) communio. 3 ferculum, quod unicuique in convivio apponitur. 4) adjumentum, lucrum. 5) particula panis consecrati in eucharistia sacra, quae unicuique datur. 6) factio.

μέρισμα, ατος, τό, (μερίζω) pars.

μερισμός, οῦ, ό, partitio, divisio. 2) portio, pars. 3) Figura rhetorica, distributio: probatio per partes Ab eod.

μεριστής, οῦ, ό, divisor, partitor. Ab eod.

μεριστικός, ή, όν, dividendi vim habens. A praec

μεριστός, ή, όν, (μερίζω) qui dividi potest, separabilis.

μερίτεύομαι, partior, LXX. a seq.

μερίτης, ου, ό, (μερίς) particeps, Philox.

μερμαίρω, curas animo volvo, curo, anxie cogito. 2) irascor. Glossatores habent etiam μερμίρω et μερμήρω.

μέρμερος, ον, curiosus. 2) cura dignus. 3) difficilis et arduus. 4) male sedulus percunctator, seu indagator; callidus et curiosus, item sagax. μέρμερα, quae sollicitum reddunt.

μερμηρά, ας, ή, sollicitudo, anxia cura. 2) somnus levis, qui hominem sub auroram occupat.

μερμηρίζω, f. ίσω, et ίξω, anxie cogito, curiose in animo verso, meditor, sollicitus sum 2) excogito, curiosa cogitatione invenio A praec.

μέρμιθος, ό, i. q. μέρμις.

μέρμις, ιθος, ή, funis, funiculus, filum. Odyss. 10, 23 et 24.

μεροπήϊος, ον, (μέροψ) humanus.

μεροπηΐς, ΐδος, ή, humana.

μέρος, εος, τό, (μείρομαι) pars, portio. 2) adjumentum, praesidium. Hinc τά ἐπί μέρους, τα κατά μέρος, singularia. οἱ κατά μέρος, ut αἱ κατά μέρος ἀρεταί, singulae virtutes, κατά μέρος, singulatim, privatim, vicissim. ἀνά μέρος, vicissim, per vices. ἀπό μέρους, ἐκ μέρους, ex parte. ἐν μέρει, vicissim per vices, alternatim, deinceps. τό σόν μέρος, quantum in te est.

μέροψ, οπος, ό, (μείρομαι, μερίζω, ὄψ) usitatum in pl. οἱ μέροπες, loquentes, vocis participes, voce praediti, epitheton hominum, μέροπες ἄνθρωποι s. βροτοί, Hom. Unde οἱ μέροπες, homines. 2) avis quaedam, quae et αἴροψ.

μές, Dor. p. μήν.

μεσάβον et μέσσαβον, it. μεσάβοιον, ου, τό, (μέσος, βοῦς) lignum medium inter junctos boves, temo, s. lorum, quo temoni alligantur vel jugo copulantur boves.

μεσαβόω, f. ώσω, boves jungo, aro; it. alia jungo animalia. A praec.

μεσάγκεια, ή, (μέσος, ἄγκος) convallis inter montes.

μεσάγκυλον, ου, τό, (μέσος, ἀγκύλη) amentatum jaculum.

μεσάγριος, ον, (μέσος, ἄγριος) semiferus.

μεσάγροικος, ον, (ἄγροικος) semirusticus, subrusticus.

μεσάζω, f. άσω, (μέσος) sum in medio. μεσάζει, intervenit, intercedit.

μεσαιπόλιος, ον, (πολιός) semicanus.

μεσαίτατος, άτη, ατον, superl. poet. et Ion. a μέσος, medius, qui maxime in medio est, penitissimus, Hdt. 4, 17.

μεσαίτερος, έρα, ερον, compar. poet. et Ion. a μέσος, penitior.

μεσαίχμιον, ου, τό, (μέσος, αἰχμή) medium spatium inter duas acies, Hesych. Al. μεταίχμιον.

μέσακτος, ον, (μέσος, ἀκτή) in medio litore situs, Aesch. Pers. 886.

μεσαμβρίη, ή, Ion. p. μεσημβρία.

μεσάντιον, τό, (τό ἄντιον) jugum textorium, liciatorium.

μεσάραιον, ου, τό, (ἀραιά) mesenterium, Hesych.

μεσαύστυλον, τό, i. q. μεσόστυλον.

μεσάτιος, ον, et μέσατος, η, ον, poet. p. μέσος. (ᾰ)

μεσαύλη, ή, v. μέσαυλος.

μεσαυλικόν, τό, (αὐλέω) modulatio tibiarum cantibus interposita, it. μεσαύλιον.

μεσαύλιος, ον, i. q. μέσαυλος. τό μεσαύλιον, i. q. τό μέσαυλον ab αὐλή.

μέσαυλον, τό, v. seq.

μέσαυλος, ον, (μέσος, αὐλή) Att. μέταυλος, Epice μέσσαυλος. 1) ὁ μέσαυλος s. τό μέσαυλον, cavaedium, locus in mediis aedibus ubi januae in cubicula virorum et mulierum: aula, cohors. 2) ή μέσαυλος, sc. θύρα, janua inter anticam et posticam media, i. e. e vestibulo ferens in atrium: it. ή μεσαύλη.

μέσδων, ον, Dor. p. μέζων, μείζων.

μεσεγγυάω, (μεσέγγυος) pignore apud aliquem deposito confirmo, sequestro. Med. apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor vel depono.

μεσεγγύη, ης, ή, sequestratio. (ῡ)

μεσεγγύημα, ατος, τό, (μεσεγγυάομαι) id, quod apud sequestrem deponitur. (Dicitur inpr. de pecunia deposita apud sequestrem poenae nomine, quoties inter duos quidpiam contra bonos mores aut adversus rempublicam convenit). 2) sponsio mercedis, pactio mercedis, pactio mercedis occulta. (ᾰ)

μεσεγγύησις, ή, depositio pignoris apud aliquem. (ῡ)

μεσεγγυητής, οῦ, ό, fidejussor.

μεσέγγυος, ον, (ἐγγύη) sequester, sponsor, fidejussor, qui est inter duas partes medius.

μεσεμβολέω, (ἐμβάλλω) in medios injicio.

μεσεντέριον, ου, τό, (ἔντερον) mesenterium, lactes.

μεσέντερον, ου, τό, idem.

μεσέρκιος, ου, ό, (ἕρκος) Epith. Jovis, forsan, quod in medio ἕρκει statui et coli soleret. Hesych.

μεσεύω, (μέσος) medius sum, neutrius partis sum, utriusque sum particeps, ambigo inter utrumque.

μεσηγύ et μεσσηγύ, item μεσηγύς, vel μεσσηγύς, adv. in medio, inter. 2) interim, interea, medio spatio vel tempore.

μεσήεις, ήεσσα, ῆεν, (μέσος) mediocris.

μεσῆλιξ, ικος, ό, ή, (ἧλιξ) qui mediae aetatis est.

μεσημβρία, ας, ή, (ἡμέρα) meridies 2) plaga meridionalis. 3) pro ἀκμῇ alicujus rei, ut aetatis, gloriae etc.

μεσημβριάζω, f. άσω, meridior, meridie dormio, vel sum in aliqua re, vel ago aliquid. Sol dicitur μεσημβριάζειν, pro μεσουρανεῖν, in medio coelo esse, Pollux. A pr.

μεσημβριάω, ῶ, in medio coelo sum, de sole, Apollon. μεσημβριόωντος, pro μεσημβριῶντος, μεσημβριάοντος. Gloss. Vett. μεσημβριῶ, meridior. Ab eod.

μεσημβρίζω, idem quod praec. et ab eod.

μεσημβρινός, ή, όν, meridianus. 2) meridiei propinquus. Ab eod.

μεσημέριος, ία, ιον, meridianus. Ab eod.

μεσήπειρος, ον, mediterraneus.

μεσηρεύειν, medius esse, *essere neutrale*. Hesych. A seq.

μεσήρης, poet. μεσσήρης, ες, (μέσος, ἄρω) medius.

μέσης, ου, ό, venti nomen apud Aristot. Meteor.

μεσίδιος, α, ον, medius, neutrius partis, ut δικαστής μεσίδιος, ap. Aristot. sed alii aliter ibi. μεσσίδιος, poet. ap. Hesych.

μεσιδιόομαι, i. q. μεσεγγυάομαι.

μεσιζζοτέω, consisto vel incedo in medio.

μεσιτεία, ας, ή, (μεσίτης) interventus, sequestratio, arbitrium, arbitratus.

μεσιτεύω, f. εύσω, mediator sum, interpretem ago, interpono me, intervenio, fidejubeo, sequestro. 2) in medio sum. 3) interjectus sum inter. 4) apud sequestrem depositus sum. A seq.

μεσίτης, ου, ό, (μέσος) qui est medius inter duo, interventor, deprecator, conciliator, pacificator, sequester, arbiter: etiam arbiter ac testis promissi, et ultor non servati. 2) internuncius, interpres.

μεσίτιος ἄρχων, (ita enim videtur legendum apud Aristot. pro μεσίδιος et μεσήτιος) princeps medius in neutram partem inclinans. A praec. (Aut μεσιτεῖος videtur legendum a μεσιτεύειν et μεσιτεία, aut nil caussae occurrit, cur μεσίδιος improbetur, quum reperiatur μεσσίδιος et μεσιδιοῦσθαι).

μεσῖτις, ή, fem. a μεσίτης, pararia.

μέσκος, vellus, pellis. Hesych.

μεσοβασιλεία, ας, ή, et τό μεσοβασίλειον, ου, interregnum.

μεσοβασίλειος, ον, ad interregnum pertinens.

μεσοβασιλεύς, έως, ό, interrex.

μεσοβόειον, ου, τό, idem quod μέσαβον. ubi v.

μεσόγαιος, ον, vel μεσόγαιος, αία, αιον, (γαία) mediterraneus.

μεσογάστωρ, ορος, ό, ή, (γαστήρ) medio ventre cinctus.

μεσόγειος, εία, ειον, vel μεσόγειος, ον, mediterraneus.

μεσογαιάτης, ου, ὁ, mediterraneae regiones.

μεσόγεως, ων, Att. idem quod *μεσόγειος*.

μεσογεωτικός, ή, όν, mediterraneus.

μεσογονάτιον, sive *μεσογόνιον*, ου, τό, (γόνυ) internodium calami s. arundinis.

μεσόγραφος, ον, semiscriptus, in medio exaratus. *μεσογράφους*, lineas medias vocant Mathematici, quum mesolabio instrumento enquirunt media proportionalia.

μεσοδάκτυλος, ον, (δάκτυλος) digitis interpositus.

μεσοδερκής, ές, (δέρκομαι) qui in mediis rebus alus conspicitur.

μεσόδμη, ης, ἡ, (μέσος, δέμω) trabs magna, per medium trajecta domum, trabes minores vel tectum sustinens. 2) columna in medio posita. 3) s. trabs transversa in navis foramine pertusa, cui inditur malus. Philox. pergula.

μεσοζεῦγμα, ατος, τό, figura a Grammaticis ita appellata, quum in medio clausularum verbum aliquod positum, et praecedentia nectit et sequentia.

μεσόθεν, *μεσόθι*, adv. v. *μέσσοθεν*, *μεσσόθι*.

μεσοι, poet. *μέσσοι*, adv. i. q. *ἐν μέσῳ*.

μεσοικέτης, ου, ὁ, (οἰκέω) in medio habitans. 2) Att. p. *μετοικέτης*, i. q. *μέτοικος*.

μεσόκλαστος, ον, (κλάω) in medio fractus.

μεσοκνήμιον, ου, τό, (κνήμη) cruris medium.

μεσόκοιλος, ον, in medio concavus.

μεσόκοπος, ον, (κόπτω) medius, mediae magnitudinis, mediae aetatis.

μεσόκρανον, ου, τό, capitis vertex.

μεσοκρινής, ές, (κρίνω) ut *μεσοκρινεῖς κίονες* apud Pollucem columnae in metallifodinis et fulcimenta sustinendae terrae.

μεσοκύνιον, ου, τό, (κύων) suffrago, tali pedis cum tibia compago.

μεσόκωλον, ου, τό, (κῶλον) pars intestinorum, a crassis usque ad tenuia. 2) mesenterium.

μεσολαβέω, f. ήσω, medium capio, medium prehendo. 2) in medio cursu prehendo, intercipio. 3) interrumpo, intercipio 4) cohibeo, reprimo. 5) sum medius. A seq.

μεσολαβής, ές, (λαμβάνω) qui medium corripit, ferit, pungit.

μεσολάβιον, ου, τό, mesolabium, instrumentum mathematicum. vid. *μεσόγραφος*.

μεσόλευκος, ον, albo distinctus, candidos clavos, albas strias habens.

μεσομηνία, ἡ, (μήν) mensis medius, Idus.

μεσομήνιον, τό, i. q. praec.

μεσομήρια, ων, τά, (μήριον) spatium inter femora seu femina.

μεσομφαλία, ἡ, i. q. seq. n. 2.

μεσομφάλιον, ου, τό, medius umbilicus. 2) umbilicus. 3) umbilicus clipei. A seq.

μεσόμφαλος, ον, (ὀμφαλός) in medio umbilico situs. 2) placentae genus. 3) phialae genus, vel epitheton, vel potius vasis balneatorii. 4) epitheton oraculi Delphici. ap. Sophocl.

μέσον, τό, neutr. a *μέσος*, medium, meditullium. 2) Adv. i. q. *μεσηγύ*, *μεταξύ*.

μεσοναῦται, οἱ, medii inter nautas et vectores.

μεσόνεοι, ων, οἱ, (ναῦς) remiges, qui in media nave sedent.

μεσονήστιμος, ον, ὁ, sc. *ἑβδομάς*, quarta hebdomas quadragesimae.

μεσονύκτιον, ου, τό, nox media, intempesta, conticinium. 2) vigilia secunda. A seq.

μεσονύκτιος, ον, (νύξ) qui mediae noctis est, ad mediam noctem pertinens.

μεσοπαγής, ές, Epice *μεσσοπαγής*, (πήγνυμι) usque ad medium defixus terrae.

μεσοπαλής, ές, (πάλλω) quod e medio i. e. in medio prensum, vibratur, ut hasta.

μεσοπεντηκοστή, ῆς, ἡ, mesopentecoste, inter Pascha et Pentecosten celebrata.

μεσοπερσικός, ή, όν, semi-Persicus.

μεσοπετής, ές, (πέτομαι) in medio volans. Suid.

μεσόπλατος, ον, (πλατύς) in medio latus.

μεσοπλεύριος, ον, (πλευρά) qui in medio latere est.

μεσόπλευρος, ον, idem et ex iisd.

μεσοπόλιος, ον, semicanus.

μεσοπορία, ας, ἡ, via media. A seq.

μεσοπορέω, f. ήσω, mediam viam eo, per medium transeo, medium cursum teneo. A seq.

μεσοπόρος, ον, (πόρος) per medium incedens, in medio ambulans.

μεσοπόρφυρος, ον, (πορφύρα) clavis purpureis, sive purpura intertextus.

μεσοποταμία, ας, ἡ, (ποταμός) spatium inter duo flumina. 2) Μεσ., Mesopotamia, regio Asiae inter Euphratem et Tigrim, Interamnia.

Μεσοποταμίτης, ου, ὁ, a praec. 2) homo e Mesopotamia.

μεσοπτερύγια, τά, (πτέρυξ) mediae in ala pennae. (ῡ)

μεσοπύγιον, τό, (πυγή) ani fissum. (ῡ)

μεσοπύλη, ἡ, (πύλη) porta media.

μεσοπύργιον, ου, τό, (πύργος) muri pars inter duas turres, locus in muro, ubi excubiae.

μεσοπωρέω, (ὀπώρα.) in medio sum autumno.

μεσόριον, ου, τό, (ὅρος) terminus inter duas regiones medius et eas disterminans.

μέσορος, ον, (ὅρος) duas regiones disterminans.

μεσορραγής, ές, (ῥήγνυμι) in medio ruptus.

μέσος, η, ον, medius. 2) qui est in conspectu, praesens. 3) τὰ *ἐν μέσῳ*, intermedia, praesentia, et impedimenta. *ἐν μέσῳ*, sine articulo, publice. *ἐν μέσῳ κεῖται*, proverb. de iis rebus, quae omnibus expositae sunt. 4) διὰ *μέσου*, interea, interjecto tempore. it. per parenthesin, ap. Schol. Graec. διὰ *μέσου τινός*, interprete aliquo. διὰ *μέσου εἶναι*, neutrius partis esse: idem quod *μεσηρεύειν*. Hinc τὸ *μέσον*, ου, medium, it. modus. Comp. *μεσαίτερος*, Superl. *μεσαίτατος*.

μεσοσέληνον, ου, τό, (σελήνη) interlunium.

μεσόστενος, ον, (στενός) in medio angustus.

μεσόστηλον, τό, (στήλη) i. q. seq.

μεσόστυλον, τό, vel *μεσοστύλιον*, (στῦλος) intercolumnium. 2) i. q. *μεταστύλιον*. (ῡ)

μεσοσυλλαβέω, (συλλαμβάνω) complector medium.

μεσόσφαιρος, ον, (σφαῖρα) epith. malabathri folia mediae magnitudinis habentis.

μεσοσχιδής, ές, (σχίζω) in medio s. per medium fissus.

μεσοτείχιον, τό, (τεῖχος) spatium inter murum et castra munita.

μεσότης, ητος, ἡ, (μέσος) medietas, medium interjectum. 2) mediocritas, modus. 3) qualitas, ut *ἐπίῤῥημα μεσότητος*, adverbium qualitatis.

μεσότοιχον, ου, τό, (τοῖχος) paries intermedius, paries intergerinus.

μεσότοιχος, ου, ὁ, medius paries.

μεσοτομέω, f. ήσω, medium seco, per medium seco. A seq.

μεσότομος, ον, poet. *μεσσότομος*, (τέμνω) per medium sectus.

μεσοτριβής, ές, (τρίβω) semidetritus: alii explicant de veste intermedio tempore, quo gestata est, detrita: sed vox dubia.

μεσουρανέω, f. ήσω, (οὐρανός) in medio caelo sum.

μεσουράνημα, ατος, τό, medium caeli. 2) quum sidus in summo caelo est, seu medium caeli tenet. (ᾱ) A praec.

μεσουράνησις, εως, ἡ, (ᾱ) idem et ab eod.

μεσουράνιος, ον, qui in medio caelo est. (ᾰ) Hinc *Subst.* τὸ *μεσουράνιον*, umbilicus caeli.

μεσουρία, ας, ἡ, (οὖρος) funis nauticus, quo vela demittuntur.

μεσούριον, ου, τό, (ὅρος) terminus, limes inter duas regiones. *Ion.* pro *μεσόριον*.

μεσοφάλακρος, ον, (φαλακρός) semicalvus.

μεσοφανής, ές, (φαίνομαι) poet. *μεσσοφανής*, in medio apparens.

μεσοφαρύγγιον, ου, τό, (φάρυγξ) convallis.

μεσοφλέβιον, ου, τό, (φλέψ) intervenium.

μεσόφρυον, ου, τό, (ὀφρύς) medium inter supercilia, superciliorum interstitium, intercilium.

μεσόχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών) mediterraneus.

μεσόχλοος, ον, dimidia ex parte virens

μεσόχορος, ον, medius chori, chori praefectus.

μεσόχροος, ον, (χρόα) medii inter duos coloris.

μεσόχωρος, ον, (χώρα) mediterraneus.

μεσόω, f. ώσω, (μέσος) sum in medio, sum medius.

μεσπίλη, ης, ἡ, mespilus, arbor: (-⏑-) hinc

μέσπιλον, ου, τό, mespilum, fructus.

μεσπιλώδης, ες, mespilo similis, ad mespili naturam accedens.

μέσσαβον, ου, τό, i. q. *μέσαβον*.

μεσσαβόω, i. q. *μεσαβόω*.

μεσσάτιος, vide *μεσάτιος*.

μέσσατος, vide *μέσατος*.

μέσσαυλος, vide *μέσαυλος*.

μεσσηγύ, vide *μεσηγύ*.

μεσσηγυδορποχέστης, ου, ὁ, (μεσσηγύ, δόρπος, χέζω) inter coenandum cacans. Eustathius ex Hipponacte.

μεσσήρης, i. q. *μεσήρης*.

Μεσσίας, ου, ὁ, Messias. Vox Ebr. Graec. Χριστός, Lat. Unctus, Rex.

μεσσογενής, ές, qui est mediae aetatis.

μεσσόγεως, ων, vide *μεσόγεως*.

μεσσόθεν, *μεσσόθεν*, adv. e medio.

μεσσόθι, adv. in medio.

μέσσος, *μέσση*, *μέσσον*, poet. pro *μέσος*.

μεσσωτήρ, ῆρος, ὁ, qui se interponit certamini.

μέσταξ, ακος, ὁ, ἡ, cibus praemansus. Hesych.

μεστοκάλαμος, ου, ὁ, (κάλαμος) arundo plena et solida.

μεστός, ή, όν, plenus, refertus, cumulatus.

μεστότης, ητος, ἡ, (μεστός) plenitas.

μεστόω, f. ώσω, (μεστός) impleo, repleo, refercio.

μέστωμα, τό, complementum.

μεσύμνιον, τό, (ὕμνος) exclamatio in media stropha.

μέσφα, adv. poet. p. μέχρι, dum, donec, usque ad c. gen. μέσφ' ἠοῦς, usque ad auroram, Il. 8, 508.

μεσῳδικός, ή, όν, ad mesodum pertinens, mesodo similis. A seq.

μεσῳδός, ἡ, (μέσος, ᾠδή) mesodus, carmen dissimile duobus similibus interjectum.

μέσωρος, ον, (μέσος, ὥρα) mediae aetatis, ὅπλα, arma quae mediae aetatis pueris aptabantur, Poll.

μέσως, (μέσος) adv. mediocriter, moderate.

μετά, Praepos. c. gen., dat. et acc. A) Cum Gen. plur. 1) inter. 2) una cum. 3) cum, secundum, μετὰ νόμων, secundum leges. 4) significat instrumentum reddique debet per ablativum. B) cum Dat. 1) inter, cum, apud, coram. 2) ad, μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, his annumerabar, Od. 10, 204. C) Cum Accus. 1) ad, adversus, contra. 2) pone, post, de tempore et loco. 3) secundum. 4) inter, intra, in. 5) μεθ' ἡμέραν, interdiu. D) Adverbialiter. 1) praeterea. 2) postea. – In Compositione est cum, post, trans, inter, in qua tamen etiam nonnunquam abundat, sed saepius etiam mutationem infert, ut mox in μεταβαίνω, et translationem; saepe communionem et societatem cum aliis, saepe locum inter alia similia medium. – Dorice πεδά vel πέδα.

μεταβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, irr.) transeo, transgredior, migro, digredior.

μεταβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, irr.) muto, inverto, obverto, et intell. ἐμαυτόν, mutor. 2) migro, in aliam regionem commeo, transeo, sum transfuga, item tergum verto, fugio. 3) concoquo, putrefacio, corrumpo, ut etiam latini mutare dicunt. 4) perdo, amitto.

μεταβάλλομαι, in med. muto, transfero. 2) transeo, perfugo sum. 3) degenero. 4) poenitet me, mentem muto. 5) vendo et permuto.

μεταβάπτω, f. ψω, alio colore inficio.

μετάβασις, εως, ἡ, (μεταβαίνω) transitio, transitus, migratio. 2) Figura rhetorica, transitio.

μεταβάτης, ου, ὁ, desultor.

μεταβατικός, ή, όν, transitivus.

μεταβατικῶς, adv. transitive, transitu.

μεταβιβάζω, f. άσω, transfero, transpono, transire jubeo, averto, alio abduco.

μεταβλαστάνω, f. βλαστήσω, germen muto, aliud germen edo.

μεταβλέπω, f. ψω, prospicio, inspicio.

μεταβλητικός, ή, όν, (μεταβάλλω) mutabilis. 2) mutationem efficiens.

μεταβλητικῶς, adv. leviter, inconstanter.

μεταβλητός, ή, όν, (μεταβάλλω) mutabilis.

μεταβοθρεύω, (βοθρεύω) in alium scrobem transfero.

μεταβολεύς, έως, ὁ, (μεταβάλλω) qui merces mercibus vel pecunia commutat, propola. 2) interpres.

μεταβολή, ῆς, ἡ, (μεταβάλλω) mutatio, commutatio, translatio. 2) eleganter dicitur de quavis rerum humanarum conversione, sed fere in deterius, ut adverso praelio, paupertate repentina, morbo, morte, similibusque. v. in μεταβάλλω n. 4. 3) est etiam vocabulum musicorum, quum de tono uno regnante in alium transitur ap. Plutarch.

μεταβολία, ας, ἡ, permutatio. Sirac. 37, 11. Ab eod.

μεταβολικός, ή, όν, (μεταβολή) mutabilis, commutabilis.

μετάβολος, ου, ὁ, (μεταβάλλω) i. q. μεταβολεύς, Gl. Vet. mango, venalitiarius.

μεταβουλεύομαι, f. εύσομαι, muto consilium, vel sententiam. 2) me poenitet.

μετάβουλος, ον, (βουλή) qui cito consilium mutat, credulus, levis.

μεταβουλία, ἡ, consilii mutatio.

μετάγγελος, ου, ὁ et ἡ, (ἄγγελος) internuncius.

μεταγγίζω, f. ίσω, (ἄγγος) in aliud vas fundo, elotrio, decapulo, transfundo.

μεταγγισμός, οῦ, ὁ, de vase in vas transfusio, elutriatio. A praec.

μεταγειτνιών, ῶνος, ὁ, mensis Atheniensium, qui initium cepit in Junio nostro.

μεταγενής, ές, (γένος) post natus, minor natu. Compar. μεταγενέστερος, α, ον, posterior. Unde Subst. οἱ μεταγενέστεροι, minores, posteri.

μεταγεννάω, f. ήσω, (γεννάω) immuto et quasi recreo: de vino animos afficiente apud Joseph.

μεταγίγνομαι, ap. seriores μεταγίνομαι, (ῑ) f. γενήσομαι, (γίγνομαι, irr.) fio, nascor post. 2) aliter fio, mutor. 3) intervenio.

μεταγιγνώσκω, ap. seriores μεταγινώσκω, f. μεταγνώσομαι, (γιγνώσκω, irr.) postea intelligo. 2) sententiam muto, resipisco, poenitet me. cf. μετανοέω.

μετάγγεια, ας, (ἄγγος) vallis.

μεταγλωττιστής, οῦ, ὁ, (γλῶττα, γλωττίζω) interpres.

μετάγνοια, ας, ἡ, (μεταγιγνώσκω) mutatio sententiae, poenitentia.

μετάγνωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

μεταγραφεύς, έως, ὁ, exscriptor, qui transscribit.

μεταγραφή, ῆς, ἡ, descriptio, transscriptio libri.

μεταγραφικός, ή, όν, πταῖσμα μεταγρ. peccatum in scribendo, permutatione literarum. A praec.

μεταγράφω, f. ψω, transscribo, describo. 2) in aliam linguam verto. 3) muto pingendo seu fucando, abrogo, sc. τὸν νόμον, legem. 4) post scribo, i. e. scripto aliquid adjicio.

μετάγω, f. άξω, (ἄγω, irr.) transfero, traduco. 2) circumago. 3) sequor, subsequor.

μεταγωγή, ῆς, ἡ, translatio, traductio, transvectio, transitus.

μεταγωγός, οῦ, ὁ, translator. Ab eod.

μεταδαίνυμαι, f. δαίσομαι, (δαίνυμι, irr.) cum aliis epulor, sum particeps epuli.

μεταδειπνέω, coeno post jejunium, item post statum coenae tempus.

μεταδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) solvo, et alibi alligo. Unde μεταδετέον, adj. verb. apud Xenoph.

μεταδήμιος, ον, (δῆμος) qui in populo versatur, qui praesens est in populo.

μεταδιαιτάω, f. ήσω, vitae genus commuto.

μεταδιδάσκω, f. άξω, dedoceo, dedocens priora nova doctrina imbuo. pass. dedisco.

μεταδίδωμι, f. δώσω, impertior, communico, tribuo.

μεταδιωκτέον, adj. verb. (μεταδιώκω) persequendum est, insequendum est.

μεταδίωκτος, ον, persequendo captus. Ab eodem.

μεταδιώκω, f. ξω, persequor, insequor. 2) summo studio inquiro, sector.

μεταδίωξις, εως, ἡ, persecutio, petitio.

μεταδοκέω, f. δόξω, (δοκέω, irr.) sententiam muto. Plerumque imperson. μεταδοκεῖ μοι, aliter mihi videtur. Pass. μεταδεδογμένον μοι μὴ στρατεύεσθαι, mutavi sententiam, ita ut non bellum geram, Hdt. 7, 13.

μεταδοξάζω, f. άσω, opinionem muto.

μεταδόρπια, ων, τά, coenae secundae, postcoenia. A seq.

μεταδόρπιος, ον, (δόρπον) qui est inter coenam. 2) qui est post coenam.

μετάδοσις, εως, ἡ, (μεταδίδωμι) communicatio, impertitio, collatio, erogatio.

μεταδοτικός, ή, όν, communicativus, qui libenter communicat. 2) qui libenter erogat, erogatorius. Ab eod.

μεταδούπιος, ον, (δουπέω) inter alios modios cadens, intermedius, incertus.

μεταδρομάδην, adv. cursim, cursu, inter currendum. A seq.

μεταδρομή, ῆς, ἡ, transcursus, incursio, discursio. 2) insectatio, persecutio fugientis.

μετάδρομος, ον, (μετατρέχω) persequens, puniens, animadvertens in aliquem vel aliquid, ulciscens, πανουργημάτων, Soph. El. 1387.

μεταδροπάδην, (δρέπω) adv. postea decerpendo, postea colligendo.

μεταδύω, f. ύσω, post occido.

μεταζεύγνυμι, f. ξω, (ζεύγνυμι, irr.) transjungo.

μετάθεσις, εως, ἡ, (μετατίθημι) transpositio, permutatio, translatio. 2) Figura Grammatica, quum literae transponuntur.

μετάθετος, ον, (μετατίθημι) inconstans, mutabilis.

μεταθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) curro post, insequor, peto, c. acc. 2) transcurro 3) abruptum cursum itero.

μεταθρόα, adv. i. q. ἀθρόως, dub.

μεταθωρήσσομαι, olim legebatur Il. 13, 301, 20, 329. ubi nunc rectius scribitur Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον, πόλεμον μετὰ θωρήσσοντο.

μεταΐγδην, adv. insequendo cum impetu, ut simplex, ἀΐγδην.

μεταΐζω, poet. p. μεθίζω, (ἵζω, irr.) consideo, una sedeo.

μεταίρω, (αἴρω) sublatum transfero. 2) intell. ἐμαυτόν s. πόδα, ἵππον, ναῦν, transeo, migro, abeo, discedo: solvo, navi proficiscor.

μεταΐσσω, f. ξω, (ἀΐσσω) insequor cum impetu, irruo. (⏑ – – – Ep.)

μεταιτέω, f. ήσω, partem rei peto, stipem peto, mendico.

μεταίτης, ου, ὁ, mendicus. A praec.

μεταίτιος, ον, id. μεταιτίω, Trag. caussae culpaeve particeps. 3) auctor et caussa rei.

μέταιτος, ὁ, i. q. μεταίτης.

μεταίφνιος, ον, (αἴφνης) repentinus.

μεταίχμιον, ου, τό, spatium inter duas acies. 2) intervallum inter res quaslibet. A seq.

μεταίχμιος, ον, (αἰχμή) intermedius;

medius: propr. inter duas acies.

μετακαθέζομαι, (καθέζομαι, irr.) alio loco consideo, sedem muto.

μετακαθίζω, (καθίζω), transpono, alia sede loco. 2) intrans. alia sede consideo.

μετακαθοπλίζω, f. ίσω, aliter armo.

μετακαινίζω, (καινίζω) innovo.

μετακαλέω, f. έσω, (καλέω, irr.) alio voco, avoco, revoco, ad transitionem pellicio. Med. ad me voco.

μετακάρπιον, ου, τό, (καρπός) pars manus, a junctura ad digitorum fissuram.

μετακαταχέω, f. εύσω, (καταχέω, irr.) transfundo.

μετακαταψύχω, f. ξω, (καταψύχω, irr.) refrigero. (ῡ)

μετάκειμαι, (κεῖμαι, irr.) alio loco positus sum. μετακείμενος, translatus, etiam de vocibus metaphoricis.

μετακελητίζω, (κελητίζω) ex alio equo alium conscendo, celocem muto. cf. κέλης.

μετακενόω, (κενόω) exhaurio, defundo.

μετακεράννυμι, f. κεράσω, (κεράννυμι, irr.) miscendo tempero, aliter misceo.

μετακερᾶς, ᾶτος, ὁ, ἡ, τό, temperatus, tepidus, nominatim, aqua tepida. A praec.

μετακέρασμα, ατος, τό, temperamentum caloris, adfusa frigida. Ab eod.

μετακιάθω, (κιάθω) persequor, insequor. 2) aliorsum eo. 3) transeo. Constr. c. acc.

μετακινέω, f. ήσω, transmoveo, dimoveo, loco moveo, fugo. 2) muto, labefacio.

μετακίνημα, ατος, τό, dimotio, emotio, (ῑ)

μετακίνησις, εως, ἡ, dimotio, mutatio, transportatio. (ῑ)

μετακινητέος, έα, έον, adj. verb. a μετακινέω, transponendus.

μετακινητός, ή, όν, qui transmoveri seu dimoveri potest, mutabilis. A pr.

μετακιρνάω, tempero sc. vinum aqua, pass. temperor. μετεκιρνάμην, imperf.

μετακλαίω, f. κλαύσομαι, (κλαίω, irr.) lacrimis, fletu prosequor.

μετακλείζω, f. ξω, (κλείζω) alio nomine appello, mutato nomine voco.

μετακλείω, (κλείω, irr.) idem.

μετάκλησις, εως, ἡ, (μετακαλέω) accitus, advocatio.

μετακλητέος, α, ον, adj. verb. a μετακαλέω, arcessendus.

μετάκλητος, ον, accitus, advocatus.

μετακλίνω, (κλίνω) dimoveo, declino. πολέμοιο μετακλινθέντος, Marte inclinato, Il. 11, 509. muto, transmuto. (ῑ)

μετάκλισις, εως, ἡ. inclinatio, deflexio, reclinatio. 2) Figura rhetorica, al. μετάληψις. A praec.

μετακλύζω, post eluo, sc. clystere.

μετακοιμίζω, (κοιμίζω) alio dormitum traduco. 2) sopio, trop. finio; interea dum aliquid fit, medio in actu, quietam ei affero.

μετακοινος, ον, (κοινός) communis, communicatus. 2) act. particeps.

μετακοινωνος, ον, (κοινωνός) particeps.

μετακομιδή, ῆς, ἡ, transvectio.

μετακομίζω, f. ίσω, transveho, transporto.

μετακόνδυλοι, οἱ, et λα, τά, locus in manu, prope κονδύλους, in metacarpio.

μετακόπτω, f. ψω, (κόπτω) cudendo muto, aliter cudo.

μετακοσμέω, f. ήσω, aliter compono, in alium statum compono, melius constituo.

μετακόσμησις, εως, ἡ, constitutio in melius, alia compositio, mutatio. A praec.

μετακόσμιος, ον, qui est extra, velut ultra mundum: unde μετακόσμια, τά, subst. loca extra mundum, aut loca inter mundorum quemque intermedia: qualia intermundia Epicuri.

μετακουφίζω, f. ίσω, muto navis cursum. 2) sententiam retro velut ago etc.

μετακτίζω, (κτίζω) alio loco condo, aliter condo. 2) transformo.

μετακυβεύω, (κυβεύω) tesserarum modo immuto.

μετακυκλέομαι, circumagor, vagor, erro.

μετακυλινδέω, f. ήσω, de loco in locum volvo, volvendo transfero.

μετακύμιον, ου, τό, fluctuum intervallum. (ῡ) A seq.

μετακύμιος, ον, (κῦμα) post fluctus advaniens, fluctibus succedens. 2) tranquillus s. qui post fluctus tranquillitatem praestat. 3) trop. liber, vacuus a malis, quibus affligebatur. (ῡ)

μεταλαγχάνω, f. λήξομαι, (λαγχάνω, irr.) aliter sortior, subsortior, mutata sorte obtineo. 2) participem facio, dono, do. 2) particeps fio, participo.

μεταλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) participo, percipio, particeps fio. 2) communico, de S. Eucharistia. 3) post accipio, uno relicto, alterum capio. 4) commuto, permuto. 5) interpretor verbum, verto. 6) muto. 7) vicissim accipio. it. repeto. 8) adsumo. 9) transsumo.

μεταλαμπαδεύω, lampada trado. 2) alteri trado: unde μεταλαμπαδεύεσθαι, dicuntur, quae quasi per manus traduntur, et ab alio ad alium perveniunt.

μεταλγέω, doleo, indignor, detrecto. 2) condoleo, dolorem cum alio participo.

μεταλδήσκω, (ἀλδήσκω) crescendo mutor, ἀνδράσι τευχηστῆσι, in viros armatos. Ap. Rh.

μεταλήγω, f. ξω, (λήγω) desino, desisto, cesso.

μεταληπτικός, ή, όν, (μεταλαμβάνω) participandi vim habens. 2) suscipiendi vim habens, susceptivus. 3) pertinens ad μετάληψιν, figuram.

μεταληπτικῶς, adv. per Metalepsin.

μεταληπτός, ή, όν, cujus aliquis potest fieri particeps. 2) qui potest exponi, a μεταλαμβάνω, n. 5.

μετάληψις, εως, ἡ, participatio. 2) commutatio, permutatio. 3) sumtio, acceptio, perceptio. 4) metalepsis, figura.

μεταλλαγή, ῆς, ἡ, (μεταλλάσσω) mutatio, immutatio. 2) obitus.

μεταλλακτήρ, ῆρος, ὁ, (μεταλλάσσω) mutabilis, inconstans. 2) reconciliator.

μετάλλακτος, ον, mutatus, mutabilis, inconstans. Ab eod.

μετάλλαξις, εως, ἡ, mutatio, permutatio. Ab eodem.

μεταλλάσσω, Att. άττω, f. ξω, muto, immuto, transmuto. 2) inverso ordine aliquid facio. 3) μεταλλάττειν, migrare, mori. μετηλλαχέναι, perf. inf. μετηλλαχώς, part. defunctus. pas. μετηλλαγμένος, mutatus.

μεταλλάω, f. ήσω, (μετ' ἄλλα) scrutor, inquiro, investigo. 2) interrogo, percunctor.

μεταλλεία, ας, ἡ, metallorum scrutatio. 2) locus, in quo metallum est, fodina metallica. 3) ductus subterraneus, quo cuniculi aguntur. 4) omnis pervestigatio, indagatio, inquisitio. A seq.

μεταλλεύς, έως, ὁ, (μέταλλον) metallifossor, metallicus. 2) qui cuniculos agit. 3) faber ferrarius, Suid.

μετάλλευσις, εως, ἡ, (μεταλλεύω) investigatio et effossio metallorum.

μεταλλευτής, οῦ, ὁ, metallarius. Ab eodem.

μεταλλευτικός, ή, όν, metallicus. 2) pertinens ad fodienda metalla. Hinc μεταλλευτική, ἡ, Subst. sc. τέχνη, ars metallica. Ab eod.

μεταλλευτικός, ή, όν, qui a metallis effoditur et elaboratur. A seq.

μεταλλεύω, f. εύσω, (μέταλλον) metalla quaero. 2) cuniculos ago, sc. in obsidione. 3) scrutor, investigo, rimor. 4) in metalli fodinas detrudo, i. q. μεταλλίζω.

μεταλλίζω, ad metalla damno. μεταλλίζεσθαι, pass. ad metalla damnari. Ab eod.

μεταλλικός, ή, όν, metallicus. 2) qui in metallis generatur, ut chalcitis, chalcanthum et similia. Ab eod.

μετάλλιον, vid. μεγάλλιον.

μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus.

μεταλλῖτις, ιδος, γῆ, terra metallica. A praec.

μέταλλον, τό, metalli fodina, locus in quo aurum, argentum, marmor, sal etc. effoditur. 2) id ipsum quod effoditur. 3) metallum, aes. (De derivatione adi Buttmanni Lexil. I. p. 140.)

μεταλλουργεῖον, ου, τό, (μεταλλουργός) metallum, officina metallorum.

μεταλλουργέω, f. ήσω, metalla effodio. A seq.

μεταλλουργός, όν, (μέταλλα, ἔργον) metallicus, qui metalla scrutatur.

μεταλλόχρυσος, ον, (χρυσός) aurum continens.

μετάλμενος, part. aor. syncop. a μεθάλλομαι, Il.

μεταλωφάω, f. ήσω, (λωφάω) post vel inter laborandum respiro, tandem respiro, desino.

μεταλωφέω, f. ήσω, Ion. p. μεταλωφάω.

μεταμάζιος, ον, (μαζός) medius inter mamillas.

μεταμαίομαι, (μαίομαι, irr.) investigo, quaero, persequor.

μεταμανθάνω, f. μαθήσομαι, (μανθάνω, irr.) omisso eo, quod prius didiceram, aliud addisco. 2) post disco, disco post aliud. 3) discendi rationem dedisco, muto. 4) sententiam muto, omisso priori consilio aliud amplector.

μεταμείβω, f. ψω, muto, permuto.

μετάμειψις, εως, ἡ, mutatio, permutatio. A praec.

μεταμέλει, impers. (μέλω, irr.) poenitet, c. dat. pers.

μεταμέλεια, ας, ἡ, poenitentia, mutatio consilii. A praec.

μεταμελέομαι, i. q. μεταμέλομαι, dub.

μεταμελητικός, ή, όν, pronus ad poenitentiam. A praec.

μεταμελητός, ή, όν, cujus non poenitet. Ab eod.

μεταμελίη, ἡ, Ion. p. μεταμέλεια.

μεταμέλομαι, f. μελήσομαι, (μέλω, irr.) poenitentia ducor, resipisco, poenitet me, τινί, ἐπί τινι, vel τί. Part. fut. τό μεταμελησόμενον, i. q. μεταμέλεια. Cf. impersou. μεταμέλει.

μετάμελον, part. neutr. a μεταμέλει, quum

Digitized by Google

poeniteret.

μετάμελος, ὁ, (*μεταμέλομαι*) poenitentia, Thuc. 2) poenitens, Plat. Phaed. p. 113. E. dub.

μεταμέλπομαι, (*μέλπω*) simul cano, intercino, una salto et cano.

μεταμήθεια, ας, ἡ, poenitentia. Hesych. quasi a *μεταμηθεύς*, quod idem esset ac *ἐπιμηθεύς*.

μεταμίγνυμι, f. ίξω, (*μίγνυμι*, irr.) commisceo. 2) aliter misceo.

μεταμίξ, adv. (*μεταμίγνυμι*) mixtim.

μετάμιξις, εως, ἡ, commixtio, mixtio.

μεταμίσγω, (*μίσγω*) i. q. *μεταμίγνυμι*, Od. 18, 310.

μεταμορφόω, f. ώσω, transformo, transfiguro.

μεταμόρφωσις, εως, ἡ, mutatio in aliam formam. A praec.

μεταμοσχευσις, εως, ἡ, propago, transplantatio. A seq.

μεταμοσχεύω, f. εύσω, transplanto.

μεταμπίσχω, aor. *μετήμπισχον*, (*ἀμπίσχω*, irr.) vestem muto.

μεταμφιάζω, et *μεταμφιάζομαι*, (*ἀμφιάζω*) vestem muto: hinc tropice muto genus vitae, mores, etc. ut *μεταμφιάζομαι ἐλευθερίαν ἀντὶ δουλείας*.

μεταμφιέννυμι, f. έσω, (*ἀμφιέννυμι*, irr.) veste alia induo: muto.

μεταμώλιος, ον, alii scribunt pro *μεταμώνιος*, q. v.

μεταμώνιος, ον, inanis, vanus, irritus, Od. 2, 98. 19, 143. 18, 332. 392. Il. 4, 363. (Derivatur ab *μετά* et *ἄνεμος*, ut sit proprie: e vento abreptus.)

μεταναγιγνώσκω, (*ἀναγιγνώσκω*, irr.) dedoceo aliquem a sententia, Soph. Aj. 717.

μετανααίτης, ου, ὁ, (*ναίω*) qui sedibus suis relictis alio habitatum concedit, pulsus patria, exsul. 2) colonus.

μετανασταστάσιον ὕδωρ, aqua quae de loco in locum transfertur. Nonnus.

μετανάστασις, εως, ἡ, emigratio. v. *μεθίστημι*.

μετανάστατος, ος, qui demigrat alio.

μετανάστεύω, f. εύσω, emigrare jubeo, transfero. 2) exsulo, solum muto, alio commigro, demigro. *μεταναστεύομαι*, migro, imperat. *μεταναστεύσον*, transmigra. A seq.

μετανάστης, ου, ὁ, (*ναίω*) qui solum vertens alio commigrat, peregrinus, exsul, transfuga, migrator: de planetis dixit Aratus.

μετανάστιος, ον, (*μετανάστης*) qui sedibus suis relictis alio commigrat. 2) peregrinus, alienus. *μετανάστιον ὕδωρ*, apud Nonnum, aliena aqua.

μετανάστρια, ας, ἡ, quae alio commigrat. 2) profuga. Femin. a *μετανάστης*.

μετανείασομαι, sive *μετανίσσομαι*, item *μετανείσομαι*, vado mutato loco; transeo.

μετανέμω, (*νέμω*, irr.) divido, distribuo, impertior.

μετανέομαι, (*νέομαι*, irr.) adeo, accedo. Hinc part. *μετανεύμενος* pro *μετανούμενος*, *μετανεόμενος*.

μετανθέω, (*ἀνθέω*, irr.) florem muto.

μετανίζω, f. σω, (*νίζω*, irr.) defundo in vas aliud.

μετανιπτρίς, ίδος, ἡ, (*νίπτω*) ut *μετανιπτρὶς κύλιξ*, poculum, quod, lotis a cibo manibus, offertur.

μετάνιπτρον, ου, τό, idem.

μετανίσσομαι, idem quod *μετανείσσομαι*. 2) volvor, vertor.

μετανίστημι, (*ἀνίστημι*) sedibus pello, migrare cogo, traduco. In temp. intr. et in medio: sedibus pellor, migro.

μετανοέω, (*νοέω*, irr.) post sapio, post intelligo. 2) sententiam et mentem muto, poenitet me consilii, facti.

μετάνοια, ας, ἡ, mutatio consilii, partium etc. 2) resipiscentia, poenitentia. A pr.

μεταντλέω, f. ήσω, transfundo hauriendo.

μέταξα, ας, ἡ, sericum. vocab. barbaricum. Scribitur et *μάταξα*.

μετάξιον, ου, τό, idem. A praec.

μεταξύ, adv. (*μετά*, *μέσος*) inter, in medio: interim dum, interea dum, quum; ap. seriores postea. Cum articulo ὁ, ἡ, τό, intermedius, medius. *τὰ μεταξύ*, temporis spatium interpositum, res intermediae. Construitur c. partic. *μεταξὺ πορευόμενος*, dum proficiscebatur. *μεταξὺ λέγων*, interea dum loquebatur. 2) c. gen. inter, de spatio et tempore. Sic etiam c. partic. *μεταξὺ λέγοντος*, dum loquebatur. 3) Grammatici dicunt *μεταξύ*, quum volunt vocem interjectam esse inter alias, commatibus ab antecedente et consequente sejungendum: pro quo et dicunt *διὰ μέσου εἶναι* (⏑ – ⏑)

μεταξυλογέω, f. ήσω, (*λέγω*) inter dicendum multa interpono, quae quasi per parenthesin dicantur.

μεταξυλογία, ας, ἡ, interlocutio, interloquium, interfatio. A praec.

μεταξύτης, ἡ, abstractum e *μεταξύ*, ap. Jambl. (⏑ – ⏑ –)

μεταξυτριγλύφιον, ου, τό, (*μεταξύ*, *τρίγλυφος*) intercolumnium, spatium epistylii inter triglyphum et proximam partem.

μεταπαιδαγωγέω, f. ήσω, aliter erudio.

μεταπαιδεύω, f. εύσω, idem. 2) dedoceo.

μεταπαιφώσσομαι, transluceo. Apollon. Argon.

μεταπαραδίδωμι, (*παραδίδωμι*) trado, relinquo posteris.

μεταπαύομαι, f. αύσομαι, (*παύω*) interquiesco, alternis vicibus quiesco. 2) cesso, desino.

μεταπαυσωλή, ῆς, ἡ, requies.

μεταπείθω, traduco in aliam sententiam oratione, aliud persuadeo. Pass. *μεταπείθομαι*, in aliam sententiam verbis adducor.

μεταπειράω, et *μεταπειράομαι*, mutata ratione tento, alio modo tento.

μετάπειστος, ον, (*μεταπείθομαι*) cui aliud persuasum est, in aliam sententiam adductus.

μεταπειστός, όν, (*μεταπείθω*) qui potest e sententia abduci, quod eximi animo dicendo potest.

μεταπεμπτέος, έα, έον, adj. verb. a *μεταπέμπω*, arcessendus.

μετάπεμπτος, ον, accitus, advocatus, Hdt. 8, 67.

μεταπέμπω, (*πέμπω*) mitto post, dimitto. Med. *μεταπέμπομαί τινα*, arcesso, mitto nuncium qui aliquem ad me vocet, aliquem duci sive vocari ad me jubeo. – Attici medio quoque utuntur in significatione activi et contra activo vi medii.

μετάπεμψις, εως, ἡ, accitus, arcessitus, evocatio.

μεταπερισπάω, abstraho ad aliud, averto.

μεταπέταμαι, *μεταπέτομαι*, (*πέταμαι*, irr.) transvolo.

μεταπεττεύω, f. εύσω, εύομαι, calculos aliter pono. Metaph. sententiam muto.

μεταπήγνυμι, vel *μεταπηγνύω*, f. πήξω, (*πήγνυμι*, irr.) in aliud concrescere facio. *μεταπήγνυσθαι*, in aliud concrescere.

μεταπηδάω, f. ήσω, transilio, transeo.

μεταπήδησις, εως, ἡ, saltus in alteram partem. A praec.

μεταπίνω, πίομαι, (*πίνω*, irr.) post aliquid bibo; velut vinum post loc sumtum, dicitur *μεταπινόμενον*. Unde adj. verb. *μεταποτέον*, post libendum est. (De quantitate v. *πίνω*.)

μεταπιπράσκω, (*πιπράσκω*, irr.) rursus vendo, ab alio emtum vendo carius (– *πράσκω*, ⏑̄ –)

μεταπίπτω, f. πεσοῦμαι, (*πίπτω*, irr.) recido, devolvor. 2) spe excido. 3) dilabor, mutor in pejus vel melius. 4) degenero ab una specie ad aliam. (– *πίπτω*, ⏑̄ –)

μετάπλασις, εως, ἡ, (*μεταπλάσσω*) idem quod seq.

μεταπλασμός, οῦ, ὁ, transformatio. 2) Figura grammatica. ab eod.

μεταπλάσσω, Att. *μεταπλάττω*, f. άσω, transformo, refingo.

μεταπλώω, poet. p. *μεταπλέω*, mutato cursu navigo, navigationem muto.

μεταπνέω, f. εύσω, (*πνέω*, irr.) respiro, Oppian.

μεταπνοή, ἡ, respiratio.

μεταποιέω, f. ήσω, muto, commuto, refingo, facio aliquid diversum ab eo, quod fuit ante. Med. *μεταποιοῦμαι*, vindico mihi, capesso, affecto: teneo, utor, ut *φρονήματος*, magno animo sum.

μεταποίησις, εως, ἡ, mutatio, commutatio. 2) instauratio, refectio, renovatio. A praec.

μεταποιητής, οῦ, ὁ, mutator, refector, renovator, instaurator. Ab eod.

μεταποιητικός, ή, όν, mutandi, renovandi vim habens. A praec.

μεταποίνιος, ον, (*ποινή*) poenalis, poenas infligens, qui cum poena persequitur.

μεταποιπνύω, ministro, ministerium praesto, *τινί*. (ῠ)

μεταπομπή, ῆς, ἡ, evocatio, accitus.

μεταπόντιος, ον, (*πόντος*) transmarinus, inter quem et te pontus est intermedius.

μεταπορευθήν, adv. persequendo, Hesych. A seq.

μεταπορεύομαι, f. εύσομαι, persequor. 2) vindicta persequor, ulciscor. 3) ambio.

μεταποροποιέω, (*πόρος*, *ποιέω*) meatus muto, derivo.

μεταποροποιία, ας, ἡ, meatuum in corpore humano mutatio. Ex iisd.

μεταποτέον, adj. verb. a *μεταπίνω*, q. v.

μετάπρασις, εως, ἡ, (*μεταπιπράσκω*) q. d. revenditio, postvenditio, mangonium. vid. seq.

μεταπράτης, ου, ὁ, (*μεταπιπράσκω*) qs. revenditor, qui a mercatore emit, quod ipse vendat: propola. in Gl. Vet. mango, venalicíarius. (⏑ ⏑̄ – –)

μεταπρεπής, ές, insignis, excellens.

μεταπρέπω, insignis sum, excello splendore, gloria etc. *τισί*, inter aliquos.

μεταπτάμενος, transvolans, part. aor. a *μεταπέταμαι*.

μεταπτοιέω, (*πτοιέω*) abigo. 2) intr. prae metu regione aliqua relicta in aliam fugio, Aesch. dub.

μετάπτωσις, εως, ἡ, (*μεταπίπτω*) dilapsio. 2) degeneratio. 3) mutatio quaevis. 4) inconstantia.

μεταπτωτικός, ή, όν, degenerans. 2) immutatus. 3) inconstans. A praec.

μεταπύργιον, ου, τό, (*πύργος*) spatium in-

μεταπωλέω, f. *ήσω*, emtum rursus vendo.

μεταρδεύω, (*ἀρδεύω*) irrigo.

μεταρίθμιος, ον, (*ἀριθμός*) annumeratus, ad numerum pertinens.

μεταῤῥέω, f. *ῥεύσομαι*, (*ῥέω*, irr.) fluxum muto, refluo, reciproco.

μεταῤῥιζόω, (*ῥιζόω*) radicitus evello.

μεταῤῥιπτέω, f. *ήσω*, in diversam partem jacio, projicio.

μετάῤῥοια, ας, ἡ, (*μεταῤῥέω*) refluxus, reciprocatio.

μεταῤῥαθμέω, f. *ήσω*, (*ῥυθμός*) transformo, traduco, retraho. dub.

μεταῤῥυθμίζω, f. *ίσω*, reformo, refingo, corrigo. 2) commuto, immuto.

μεταῤῥύθμισις, εως, ἡ, transformatio. 2) emendatio. A praec.

μεταῤῥυθμόω, i. q. *μεταῤῥαθμίζω*.

μεταῤῥυΐσκομαι, (*ῥυΐσκομαι*) i. q. *μεταῤῥέω*.

μετάῤῥυσις, (*μεταῤῥέω*) i. q. *μετάῤῥοια*.

μεταρσία, ας, ἡ, sublatio, elevatio, dub.

μεταρσιολεσχέω, f. *ήσω*, de rebus sublimibus disputo, seu loquor. 2) de rebus futilibus alte sermocinor. A seq.

μεταρσιολέσχης, ου, ὁ, (*μετάρσιος*, *λέσχη*) qui de rebus sublimibus inaniter disputat.

μεταρσιολεσχία, ας, ἡ, de rebus sublimibus fabulatio. 2) de rebus futilibus magnifica sermocinatio. A praec.

μεταρσιολογέω, i. q. *μετεωρολογέω*.

μεταρσιολογία, ας, ἡ, i. q. *μετεωρολογία*.

μεταρσιολόγος, ον, idem quod *μεταρσιολέσχης* vel *μετεωρολέσχης*.

μετάρσιος, ον, vel *μετάρσιος*, ία, ιον, (*μετάρσις*) celsus, sublimis, altus, excelsus. 2) arrogans, superbus.

μεταρσιόω, in altum tollo.

μετάρσις, εως, ἡ, (*μεταίρω*) translatio. 2) mutatio, transmutatio. 3) elevatio.

μετασεύομαι, Epice *μετασσεύομαι*, (*σεύω*, irr.) comitor. 2) accedo, aggredior, c. acc.

μετασκαίρω, (*σκαίρω*) salto inter aut trans.

μετασκευάζω, f. *άσω*, in aliam formam seu habitum verto. *μετασκευάζομαι*, vitae genus muto, in alias sedes migro.

μετασκευαστικός, ή, όν, idoneus ad transmutationem. A praec.

μετασκευή, ῆς, ἡ, transformatio, mutatio in aliam formam.

μετασκηνόω, f. *ώσω*, tabernaculum alio transfero, transmigro.

μετασοβέω, (*σοβέω*) i. q. *μεταδιώκω*.

μετασπάω, f. *άσω*, (*σπάω*) abstraho, v. c. sententia.

μετασπόμενος, part. aor. med. e *μεθέπω*, Il. 13, 567.

μετασπών, part. aor. act. e *μεθέπω*, Il. 18, 190. Od. 14, 33.

μέτασσαι, αἱ, (*μέσος*, *μετά*) oves mediae aetatis, Od. 9, 221.

μετασσεύομαι, Epice p. *μετασεύομαι*.

μετάσσυτος, ον, (*μετασσεύομαι*) occurrens.

μετάστασις, εως, ἡ, (*μεθίστημι*) mutatio. 2) submotio, amotio. 3) transitus, migratio, exilium. 4) sublatio de medio, mors. 5) Figura rhetorica, qua rei alicujus caussa confertur in locum digniorem.

μεταστατέον, adj. verb. a *μεθίστημι*, sedes mutandae, migrandum.

μεταστατικός, ή, όν, translativus. Voc. Rhet.

μεταστείχω, (*στείχω*) adeo, persequor, c. acc.

μεταστέλλομαι, *στέλλω*, i. q. *μεταπέμπομαι*, arcesso, adesse jubeo, c. acc.

μεταστένω, (*στένω*) ingemisco, suspiro, deploro.

μεταστήθιος, ον, (*στῆθος*) interjectus inter monticulos in manu. *μεταστήθιον*, ου, τό, interstitium inter τὰ στήθη.

μεταστοιχί, adv. (*στοῖχος*) eodem versu, ordine, serie, ordinatim, tenore perpetuo.

μεταστοιχειόω, f. *ώσω*, (*στοιχεῖον*) in aliud elementum muto, transformo.

μεταστοιχείωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio, instauratio. A praec.

ter duas turres in moenibus.

μεταστοιχίζω, f. *ίσω*, immuto, instauro, renovo.

μεταστονανίζω, f. *ίσω*, ingemisco, suspiro ob aliquid.

μεταστρατοπεδεύω, f. *εύσω*, et *μεταστρατοπεδεύομαι*, castra muto, castra transfero: illud de jubente; hoc de efficientibus.

μεταστρεπτέον, adj. verb. a *μεταστρέφω*, convertendum, transferendum.

μεταστρεπτικός, ή, όν, vim convertendi habens. Ab eod.

μεταστρέφω, f. *ψω*, retorqueo, converto. 2) inverto, perverto, muto, flecto.

μεταστροφή, ῆς, ἡ, conversio. (A praec.

μεταστροφάω, converto. In med. converto me, respicio.

μεταστύλιον, ου, τό, (*στῦλος*) porticus, spatium tecto munitum inter columnas et parietem medium. (ῡ)

μετασυγκρίνω, ut interpretatur Aurelianus, misselli corporis statum turbatum instauro, transmuto.

μετασύγκρισις, εως, ἡ, corporis meatuum in naturalem statum mutatio, corporis novatio. A praec.

μετασυγκριτικά, τά, quae meatuum in corpore statum mutandi vim habent; de medicamentis. Ab eod.

μετασυμβάλλομαι, (*συμβάλλω*, irr.) adjuvo una, insuper.

μετασυντίθημι, aliter compono.

μετασύρω, commoto, converto. (ῡ)

μετασφαιρίζω, (*σφαιρίζω*) pilum alio jacio. Hinc *Subst.* *μετασφαιρισμός*, ὁ.

μετασχηματίζω, f. *ίσω*, transfiguro, transformo, in alium habitum muto.

μετασχημάτισις, εως, ἡ, transfiguratio, in aliam figuram traductio, habitus immutatio. A praec.

μετασχηματισμός, οῦ, ὁ, transfiguratio. Ab eod.

μετατάσσω, Att. *μετατάττω*, f. *ξω*, transpono. 2) ordines in acie muto. *μετατάσσομαι*. transfero, transeo.

μετατίθημι, f. *μεταθήσω*, (*τίθημι*) transpono, transfero, commuto, permuto. 2) *μετατίθεσθαι*, pass. mutari, transferri. 3) in med. retracto, resipisco, muto sententiam.

μετατίκτω, f. *τέξω*, usitatius *τέξομαι*, (*τίκτω*, irr.) postea pario.

μετατρέπω, f. *τρέψω*, (*τρέπω*, irr.) deflecto, converto. 2) Med. convertor: trop. curo, curam habeo, c. gen.

μετατρέφω, f. *θρέψω*, (*τρέφω*, irr.) alo et educo inter.

μετατρέχω, f. *θρέξομαι*, usitatius *δραμοῦμαι*, aor. *μετέδραμον*, (*τρέχω*, irr.) transcurro. 2) curro post, persequor.

μετατροπάζομαι, i. q. *μετατρέπομαι*.

μετατροπαλίζομαι, (*τρέπω*) convertor, in fugam vertor.

μετατροπή, ἡ, (*μετατρέπω*) commutatio, conversio. 2) cura, animadversio, reflexio veluti quaedam mentis ad aliquid.

μετατροπία, ἡ, (*μετατρέπω*) commutatio, conversio, ut *μεταβολή*.

μετάτροπος, ον, (*μετατρέπω*) qui potest converti, versatilis, mutabilis. 2) reversus, redux.

μετατρωπάω, immuto, commuto.

μετατρυχάω, f. *ήσω*, (*τρυχάω*) *poet.* p. *μετατρύχω*.

μετατυπόω, f. *ώσω*, transformo.

μετατύπωσις, εως, ἡ, transformatio. 2) Schema grammaticum, quum vox composita resolvitur in voces simplices. A praec.

μεταυγάζω, *Dor.* *πεδαυγάζω*, (*αὐγάζω*) contemplor, adspicio.

μεταυδάω, f. *ήσω*, interloquor. 2) alloquor.

μέταυλος, ον, Att. p. *μέσαυλος*, Lobeck. Phryn. p. 195.

μεταύριον, *adv.* (*μετά*, *αὔριον*) perendie. Hinc ἡ *μεταύριον*, sc. ἡμέρα, dies perendinus.

μεταυτίκα, *adv.* (*μετά*, *αὐτίκα*) mox, statim, post.

μεταῦτις, *adv.* (*μετά*, *αὖτις*) postea.

μεταυχένιον, ου, τό, (*αὐχήν*) id, quod post cervicem est.

μεταφέρω, f. *μετοίσω*, (*φέρω*, irr.) transfero. 2) refero, nuncium adfero. 3) transfero, vocem metaphorice usurpo, Rhet. Med. *μεταφέρομαι*, transferor: impetu feror una.

μετάφημι, (*φημί*, irr.) i. q. *μεταυδάω*, ad plures loquor, inter alios loquor, c. dat. plur. τῇσι, sc. δμωαῖς, Od. 18, 311. τοῖς *μετέφη*, eos allocutus est vel his verbis locutus est, Hom.

μεταφοιτάω, f. *ήσω*, (*φοιτάω*) transeo, transferor.

μεταφορά, ᾶς, ἡ, translatio, derivatio. 2) metaphora, tropus rhetoricus.

μεταφορέω, f. *ήσω*, transfero, transporto.

μεταφορητός, ον, qui transferri potest. A praec.

μεταφορικός, ή, όν, (*μεταφορά*) translatitius, per translationem seu metaphoram usurpatus, metaphoricus, improprius.

μεταφορικῶς, *adv.* per translationem, metaphorice.

μεταφορίζω, f. *ίσω*, (*μεταφέρω*) imitor locum alicujus scriptoris, duco aliquid e scriptoris alicujus loco.

μεταφράζω, f. *άσω*, in aliud orationis genus, seu in aliam formam muto. 2) in orationem alius linguae verto, interpretor. Med. *μεταφράζομαι*, post delibero.

μετάφρασις, εως, ἡ, mutatio in aliud orationis genus, sive in aliam formam. 2) interpretatio, vel in aliam linguam conversio. A praec.

μεταφραστής, οῦ, ὁ, qui metaphrasin conficit. Ab eod.

μεταφραστικός, ή, όν, qui habet metaphrasin aut metaphraseos formam. A praec.

μετάφρενον, ου, τό, (*φρήν*) dorsi pars, quae retro septum sita est. 2) dorsum.

μεταφρίσσω, f. *ξω*, (*φρίσσω*, irr.) horrorem sentio post aliquid.

μεταφυτεία, ας, ἡ, translatio plantae de loco in locum. A seq.

μεταφυτεύω, f. *εύσω*, transplanto.

μεταφύω, f. *ύσω*, (*φύω*, irr.) usitatius in Medio *μεταφύομαι*, postea nascor. *b*) transformor, naturam muto. (υ in praes. breve, in fut. longum.)

μεταφωνέω, (*φωνέω*) inter alios loquor, seu vocem edo. 2) alloquor, compello.

μεταχάζομαι, (χάζομαι, irr.) recedo, c. gen.

μεταχάλκευσις, εως, ἡ, aeris refusio, nova aeris fabricatio. 2) renovatio, reformatio. A seq.

μεταχαλκεύω, f. εύσω, ex aere facta opera refundo, recudo, vel refingo. 2) refingo, reformo.

μεταχαράσσω, Att. μεταχαράττω, f. ξω, denuo sculpo, de novo insculpo s. cudo, item aliud signum imprimo: refingo; Pass. μεταχαράττομαι, refingor.

μεταχείμασις, εως, ἡ, (χειμάζομαι) tempestas, quae post diem statutum sequitur.

μεταχειρίζω, (χειρίζω) proprie in manus tardo. 2) muto, commuto, Thuc. 1, 13. Usitatius in Medio μεταχειρίζομαι τι, contrecto, administro, curo, rego, guberno. εὖ vel χαλεπῶς μεταχειρίζομαί τινα, bene, dure aliquem tracto.

μεταχείριος, ον, (χείρ) qui est inter manus, qui versatur in manibus.

μεταχείρισις, εως, ἡ, (μεταχειρίζω) tractatio. 2) tractatio chirurgica.

μεταχειρισμός, οῦ, ὁ, (μεταχειρίζω) tractatio. 2) retractatio, emendatio sui errati.

μεταχεύω, Epice pro μεταχέω.

μεταχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) transfundo.

μεταχθόνιος, ον, item μεταχθόνιος, ία, ιον, (χθών) qui terram reliquit, coelestis.

μετάχοιρον, ου, τό, (χοῖρος) porcellus, qui in utero matris lacsus, post statum tempus partu editur.

μετάχοιρος, ου, ὁ, idem et ex eod.

μεταχρηματίζω, (χρηματίζω) alio nomine appello.

μεταχρόνιος, ία, ιον, (χρόνος) sublimis, qui altum petit. Ap. Scriptt. eccles. immortalia cogitans, hoc transitorio aevo posteriora. cf. Wolf. ad Hes. Th. 269.

μετάχρονος, ον, (χρόνος) tempore posterior.

μεταχρώννυμι, f. χρώσω, (χρώννυμι) alio colore imbuo: transfiguro.

μεταχρωστέον, adj. verb. e praec. alio colore imbuendum est.

μεταχωρέω, f. ήσω, secedo, abeo, migro, transeo. 2) in diversas partes transeo.

μεταχώρησις, εως, ἡ, secessio, migratio, transitus. A praec.

μεταψαίρω, (ψαίρω) dimoveo. ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, pede dimovens petram, Eur.

μεταψαλάσσω, f. ξω, (ψαλάσσω) transpono, dimoveo.

μεταψηφίζεσθαι, alteri adjudicare decreto, in alium transferre, sententiam mutare.

μεταψήφισις, εως, ἡ, decretum, quo aliquid ab uno transfertur in alium. A praec.

μετάψυξις, ἡ, (ψύχω) refrigeratio.

μεταψύχωσις, εως, ἡ, qs. transanimatio, animae e corpore in corpus migratio. dub. (ῡ) a ψυχή.

μετεγγράφω, f. ψω, transcribo, uno loco scriptum alio transfero, sub alio nomine inscribo, ut pecuniam.

μετεγγυάομαι, Att. p. μεσεγγυάομαι.

μετέγγυος, ον, Att. p. μεσέγγυος.

μετεγκεντρίζω, f. ίσω, (ἐγκεντρίζω) alio infero, insero.

μετεγχέω, f. χεύσω, (ἐγχέω, irr.) infundo, potum praebeo.

μετέειπε, μετέειπον, Ion. et Ep. p. μετεῖπε, μετεῖπον, q. v. Hom.

μετέησι, Ion. p. μετῇ, 3. sing. conj. praes. a μέτειμι, Il. 3, 109.

μέτειμι, (εἰμί) intersum, versor inter. 2) μέτεστί μοι τινός, particeps sum alicujus rei. μέτεστί μοι, c. inf., decet me, mihi convenit facere aliquid, Soph. El. 536.

μέτειμι, (εἶμι) inter alios procedo. 2) persequor, sector. 3) quaero, appeto, ambio, c. acc. 4) persequor, ulciscor, τινά. 5) transeo, accedo, πολεμονδε, Il. 13, 298. item c. acc. τινά, Hdt. 7. 178.

μετεῖπον, Ep. μετέειπον, (εἶπον) aor. 2. a μετάφημι, locutus sum inter, c. dat. plur. interloquutus sum, postea loquutus sum.

μετείς, Ion. p. μεθείς, part aor. 2. a μεθίημι.

μετεισάμενος, part aor. 1. Med. a μέτειμι, (εἶμι) Il. 13, 90. 17, 285.

μετεισβαίνω, (εἰσβαίνω, irr.) ex alio loco in alium transeo.

μετεισδύνω, vel μετεισδύω, (εἰσδύνω, irr.) ex alio in alium locum transeo.

μετεκβαίνω, (ἐκβαίνω, irr.) transcendo, migro.

μετεκβιβάζω, transfero in aliam navim.

μετεκβολή, ἡ, i. q. μεταβολή.

μετεκδέχομαι, f. δέξομαι, (ἐκδέχομαι, irr.) suscipio, excipio.

μετεκδίδωμι, f. δώσω, post edo, post eloco.

μετένδυμα, τό, vestis, quam post aliam exuimus.

μετεκδύομαι, (ἐκδύω, irr.) vestem aliam post aliam exuo.

μετεκπνέω, f. εύσω, (ἐκπνέω, irr.) exhalo.

μετεκφέρω, (ἐκφέρω, irr.) praeterveho, asporto ultra vel trans.

μετελέγχω, f. γξω, (ἐλέγχω) convinco et in aliam sententiam deduco.

μετελεύσομαι, fut. a μετέρχομαι, Il.

μετελευστέον, adv. verb. a μετέρχομαι, puniendum est.

μετεμβαίνω, (ἐμβαίνω, irr.) transscendo, transgredior.

μετεμβιβάζω, (ἐμβιβάζω) navem conscendere jubeo.

μετέμφυτος, ον, ex uno in aliud insitus.

μετεμψυχόω, f. ώσω, transfero animam in aliud corpus.

μετεμψύχωσις, εως, ἡ, migratio animae ex uno corpore animato in aliud. (ῡ) A praec.

μετένδεσις, εως, ἡ, idem v. μετενδέω.

μετενδεσμέω, obligo.

μετενδέω, f. δήσω, (ἐνδέω, irr.) solutum ab uno alii illigo; de μετεμψυχώσει Pythagorica.

μετενδύω, (ἐνδύω, irr.) aliam vestem alicui induo. Med. μετενδύομαι, vestem muto.

μετενεγκτέον, adj. verb. a μεταφέρω, transferendum.

μετεννέπω, dico, vel cano more Poetarum. 2) dico. 3) calumnior.

μετενσωματόω, f. ώσω, corpore induo. 2) in aliud corpus transfero.

μετενσωμάτωσις, εως, ἡ, translatio in corpus aliud; item 2) conjunctio cum corpore.

μετεντίθημι, (ἐντίθημι) e navi alia in aliam transfero.

μετεξαιρέομαι, (ἐξαιρέω, irr.) eximo et in alium locum transfero.

μετεξανίστημι, (ἐξανίστημι) expello, et alibi sedem ponere cogo. v. μετανάστασις. 2) transfero subinde.

μετεξαντλέω, f. ήσω, alio transfundo.

μετεξάρτυσις, ἡ, (ἐξαρτύω) translatio, adaptatio mutata.

μετεξέτεροι, αι, α, (μετά, ἐξέτεροι) quidam, nonnulli.

μετέπειτα, adv. postea, deinde.

μετεπιγράφω, f. ψω, (ἐπιγράφω) aliter inscribo.

μετεπίδεσις, εως, ἡ, alligatio, sc. membri fracti, vulneris. A seq.

μετεπιδέω, f. δήσω, (ἐπιδέω, irr.) alligo, sc. vulnus, membrum fractum.

μετεράω, f. άσω, (ἐράω) in vas transfundo, elutrio, depleo.

μέτερρος, Aeol. p. μέτριος.

μετέρχομαι, f. μετελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) transferor, migro, transeo 2) sector, insequor, persequor, quaero, investigo. 3) obsecro, oro, supplico. 4) compello, appello, alloquor. 5) ulciscor, persequor, punio, plecto. 6) ambio, affecto, consector.

μετέσσυτο, 3. sing. aor. syncop. a μετασεύομαι.

μετέσχηκα, pf. a μετέχω, Hdt. 3, 80.

μετέαδε, 3 aor. Ep. a μεθανδάνω.

μετεύχομαι, f. ξομαι, (εὔχομαι) alia, meliora optata substituo.

μετέχω, f. μεθέξω, (ἔχω, irr.) habeo cum alio, particeps sum, partem habeo. Proprie μοίραν s. μέρος μετέχειν τινός, Hdt. 4, 145. cf. 7, 16. usitatius c. gen., sine acc., raro cum acc. solo.

μετεωρία, ας, ἡ, (μετέωρος) stupor, qui cernitur in oblivione rerum manifestarum. Sueton.

μετεωρίζω, f. ίσω, suspendo, in sublime tollo, attollo, sublevo altius. 2) in spem erigo, animum addo: item elatum reddo, inflo. 3) impello ad aliquid, incito, allicio. Pass. μετεωρίζομαι, tollor. 3) spiritus gero, elato animo sum, animi tumore et praefidentia efferor. 3) cum animo suspenso, nunc de hoc, nunc de illo cogito, nec consisto animo, fluctuo animo. aorist. 1. part. μετεωρισθείς, erectus, exaltatus. Ab eod.

μετεωρισμός, οῦ, ὁ, elevatio in altum. 2) inconstantia mentis. 3) superbia, animorum elatio. A pr.

μετεωροφοκέω, animum arrigo, v. c. ed bene sperandum.

μετεωροθῆραι, ῶν, οἱ, (μετέωρος, θηράω) in sublimi venantes, avium genus.

μετεωροκοπέω, (κόπτω) circa sublimia, sed inania, laboro, sublimia capto, nugor, ut θαλαττοκοπία.

μετεωρολεσχέω, f. ήσω, de rebus coelestibus, sublimibus garrio. A seq.

μετεωρολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) qui de rebus coelestibus ac sublimibus fabulatur, de coelo rebusque coelestibus garriens.

μετεωρολογέω, f. ήσω, (μετεωρολόγος) de rebus coelestibus, sublimibus loquor, seu commentor.

μετεωρολογία, ας, ἡ, sermo s. commentatio de rebus coelestibus, sublimibus. Ab eod.

μετεωρολογικός, ή, όν, ad coelestia scientiam rerum coelestium, ut tempestates etc. pertinens. Ab eod.

μετεωρολόγος, ον, (λέγω) de rebus sublimibus verba faciens, de rebus coelestibus disputans. 2) magniloquus.

μετεωροποιέω, f. ήσω, attollo.

μετεωροπολέω, f. ήσω, sublimia tracto, in sublimibus versor, rebus coelestibus speculandis occupatus sum. A seq.

μετεωροπόλος, ον, qui res sublimes tractat, qui res coelestes speculatur.

μετεωροπορέω, f. ήσω, in sublimi gradiens per sublimia meo. A seq.

μετεωροπόρος, ον, (πόρος) in sublimi gradiens, elatus et inania sectans.

μετέωρος, ον, (ἐώρα, αἰώρα) sublimis, excelsus: fluctuans in alto mari. 2) pendulus, pensilis, suspensus. 3) metaph. de eventu rei incertus, spe pendens, spe erectus, exspectatione suspensus: spe plenus et elatus. 4) τὰ μετέωρα, Subst. res coelestes, supera atque coelestia, superna, quae circa nostra sub astris, in aere fiunt aut apparent. Ap. Homerum μετήορος.

μετεωροσκοπέω, (μετεωροσκόπος) sublimia speculor, coelum intueor.

μετεωροσκοπική, ῆς, ἡ, pars astrologiae, quae elevationum differentias astrorumque exquirit distantias.

μετεωροσκόπιον, τό, instrumentum mathematicum ad elevationum differentias astrorumque distantias exquirendas.

μετεωροσκόπος, ον, sublimium scrutator, coelestium contemplator. 2) curiosus et inutilis rebus gerendis.

μετεωροσοφιστής, οῦ, ὁ, qui de sublimibus et coelestibus philosophatur. Aristoph. Nub. 360. per contumeliam de philosophis.

μετεωροσύνη, ἡ, poet. p. μετεωρία.

μετεωροφανής, ές, (φαίνομαι) sublimis vel in aere apparens.

μετεωροφέναξ, ᾶκος, ὁ, (μετέωρος, φέναξ) qui doctrina de rebus sublimibus homines decipiunt. Aristoph.

μετεωροφρονέω, f. ήσω, efferor, superbio.

μέτηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (μετέρχομαι) migrator, advena.

μετηνέμιος, ον, (μετά, ἄνεμος) pedum pernicitate cum ventis certans.

μετήορος, ον, (αἰωρέω) i. q. μετέωρος, apud Poetas, excelsus, sublimis. 2) suspensus animi et dubius, instabilis.

μετήσεσθαι, Ion. p. μεθήσεσθαι, inf. fut. med. a μεθίημι, Hdt.

μετιεῖ, sive potius μετιεῖ, 3. praes. a μεθίημι, Ionice, Hdt. 6, 37. 59.

μετίετο, Ion. p. μεθίετο, 3 impf. med. a μεθίημι, Hdt. 1, 12.

μετίημι, Ion. p. μεθίημι, Hdt.

μετίσχω, i. q. μετέχω, Hdt. cf. ἴσχω.

μετοικεσία, ας, ἡ, transportatio, transmigratio. 2) incolatus, s. habitatio in peregrina regione. A seq.

μετοικέω, f. ήσω, migro, transmigro, commigro. 2) incola sum et inquilinus.

μετοίκησις, εως, ἡ, migratio. 2) incolatus. A praec.

μετοικία, ας, ἡ, (μέτοικος) habitatio in terra aliena, urbe sua relicta, incolatus, jus inquilini.

μετοικίζω, f. ίσω, transfero incolas, ab uno loco in alium migrare jubeo. Pass. μετοικίζομαι, transferor, migrare cogor, transmigro. μετῳκισμένος, perf. part. translatus.

μετοικικός, ή, όν, (μέτοικος) ad inquilinos pertinens.

μετοίκιον, ου, τό, (μέτοικος) pensio, quam inquilini quotannis repraesentabant. (Erat Athenis tributum duodecim drachmarum) at μετοίκια, ων, τά, apud Athenienses feriae ab receptos in urbem inquilinos: sacrum ob mutatas a civibus sedes celebrari solitum.

μετοικισμός, οῦ, ὁ, (μετοικίζω) translatio incolarum. 2) migratio in alium locum.

μετοικοδομέω, f. ήσω, aedificatum muto, quod aedificatum erat, alio modo s. loco aedifico.

μετοικοδόμος, ον, (οἰκοδομέω) qui domicilium mutat.

μέτοικος, ον, (οἶκος) inquilinus, incola, advena, peregrinus. μέτοικοι etiam sunt qui principum jussu in aliam civitatem poenae caussa deportantur.

μετοικοφύλαξ, ακος, ὁ, praefectus et quasi curator, syndicus inquilinorum: nomen magistratus.

μετοίσω, fut. a μεταφέρω.

μετοίχομαι, f. μετοιχήσομαι, (οἴχομαι, irr.) eo post. 2) peto, invado, cum Accus. 3) adeo. 4) eo cum, comitor. 5) arcesso.

μετοιωνίζομαι, (οἰωνίζομαι) alia auspicia capio, repeto auspicia. 2) tento aliam fortunam.

μετοκλάζω, άσω, (ὀκλάζω) in genua subsido.

μετοκωχή, ῆς, ἡ, idem quod μετοχή, Hesych.

μετονομάζω, f. άσω, nomen alicujus muto. μετωνόμασται, perf. pass. mutato nomine appellatur.

μετονομασία, ας, ἡ, mutatio nominis. A pr.

μετόπη, ης, ἡ, (ὀπή) columbaria tignorum et asserum, s. cavum, quod inter tigna et asseres est. Vitruv.

μετόπιν, adv. (ὄπις) a tergo, postea.

μέτοπις, ιδος, ἡ, (ὄπις) vindicta, poena delictis parata, Hom. ep. 8, 4.

μετόπισθε, ante vocalem μετόπισθεν, adv. (ὄπισθε) pone, a tergo. Construitur nonnunquam c. gen., ut Il. 9, 504. Od. 9, 539. 2) de tempore, post, postea.

μετοπώρα, ἡ, (ὀπώρα) bruma, auctumnu senescens.

μετοπωρίζω, auctumno extremo similis sum.

μετοπωρινός, ή, όν, qui extremi et senescentis auctumni est, auctumnalis. A seq.

μετόπωρος, ον, (ὀπώρα) auctumnalis: τὸ μετόπωρον, tempus brumale, auctumnus senescens.

μετόρχιον, ου, τό, (ὄρχος) intervallum inter arbores, vel plantas, vel arborum ordines. 2) ager, in quo vel frumentum, vel aliud quid seritur inter loca arboribus consita.

μετοσσέω, (ὄσσε) respicio, Hesych.

μετουσία, ας, ἡ, (μέτειμι, μέτεστί μοι) communio, communicatio, consortium. 2) opponitur στερήσει, et εὐπορίαν, copiam bonorum et malorum significat.

μετουσιαστικός, ή, όν, participandi vim habens; μετουσιαστικά, nomina apud Grammaticos, quae participationis significationem inclusam habent, ut ξύλινος, ligneus. A pr.

μετοχέτευσις, εως, ἡ, derivatio, proprie et tropice. A seq.

μετοχετεύω, f. εύσω, deriva, per canales deduco. 2) trop. traduco. 3) averto. Pass. μετοχετεύεσθαι, derivari, manare.

μετοχή, ῆς, ἡ, (μετέχω) participatio, communio, consortium. 2) murorum ambitus. 3) participium, pars orationis ap. Grammaticos.

μετοχικός, ή, όν, participalis. 2) particeps. A pr.

μετοχλίζω, f. ίσω, (ὀχλίζω) vecte transmoveo. 2) transmoveo, transfero, loco moveo.

μετοχμάζω, f. άσω, (ὀχμάζω) tollo, in tergum sustollo.

μέτοχος, ον, (μετέχω) particeps: socius: consors, c. gen. vel c. acc.

μετρέω, f. ήσω, (μέτρον) metior. 2) aestimo, dijudico. 3) moderor, modifico, modum et mensuram statuo. 4) emetior, transmeo. 5) commodo. Pass. μετρέομαι, dimensum accipio, mensura accipio. Med. sub usura mutuum peto, sive mensura, sive pondere, sive numero constat.

μετρηδόν, adv. secundum mensuram.

μέτρημα, ατος, τό, demensum, quod mensura attribuitur: unde frumentum, quod militibus datur. A pr.

μέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensio. Ab eod.

μετρητής, οῦ, ὁ, ad mensuram pertinens. 2) metiendi peritus. A pr.

μετρητικῶς, adv. mensorum more.

μετρητός, ή, όν, (μετρέω) mensus, dimensus, demensus, quod sub mensuram cadit.

μετριάζω, f. άσω, (μέτριος) mediocris sum, modicus sum, modum habeo. 2) moderatum me praebo, mediocritatem servo, moderate et modeste loquor vel ago. 3) active, cum acc. moderari, temperare, ut iras, poenas.

μετριάω, Dor. p. μετρέω, ut ἀδικιάω p. ἀδικέω.

μετριεύομαι, i. q. μετριάζω, dub.

μετρικός, ή, όν, (μέτρον) pertinens ad mensuram, metricus circa carmina et versus.

μετριολόγος, ον, (λέγω) moderatus in verbis.

μετριοπάθεια, ας, ἡ, (μετριοπαθής) mediocritas adfectuum. 2) moderatio.

μετριοπαθέω, f. ήσω, moderationem in adfectibus servo, moderate adfectibus indulgeo. A seq.

μετριοπαθής, ές, (μέτριος, πάθος) qui modum tenet in adfectibus. 2) moderatus, clemens. Hinc Subst. τὸ μετριοπαθές, έος, moderatio.

μετριοπαθῶς, adv. moderate, animo moderato.

μετριοποσία, ας, ἡ, (μέτριος, πόσις) moderatio in potu.

μετριοποτέω, f. ήσω, modice s. moderate poto. A seq.

μετριοπότης, ου, ὁ, modice, moderate potans, sobrius. Superl. Att. ap. Poll. μετριοποτίστατος.

μέτριος, ία, ιον, vel μέτριος, ον, (μέτρον) modum non excedens, mediocris, moderatus, modicus, non nimius. 2) qui mediocres habet facultates. 3) qui moderato et modesto ingenio praeditus est. 4) aequus, non nimis rigidus et severus, humanus, religiosus, justus, hinc 5) satis idoneus. μετριώτερος reperitur pro minor. Subst. τὰ μέτρια, officia, μέτρια ἔργα, opera decentia.

μετριόσιτος, ον, (σῖτος) modico victu contentus.

μετριότης, ητος, ἡ, (μέτριος) moderatio, modestia, mediocritas.

μετριοφρονέω, f. ήσω, modeste de me sentio.

μετριοφροσύνη, ης, ἡ, modesta de se opinio. A μετριόφρων, quod non reperitur.

μέτρισμα, ατος, τό, (μετρίζω) mensura. Schol. Aristoph.

μετρίως, adv. (μέτριος) modice, moderate, ita ut satis sit, modeste. 2) convenienter.

μετροειδής, ές, (εἶδος) numero similis, numerose sonans.

μέτρον, ου, τό, mensura, temperamentum, modus. 2) vas, quo aliquid metimur. 3) mensura in carmine. 4) servit periphrasi, ut *μέτρον θαλάσσης*, pro mari.

μετρονόμοι, ων, οἱ, (*μέτρον*, *νέμω*) mensuris praefecti, magistratus Athenis, qui mensurarum ac ponderum curabat aequitatem.

μετροποιία, ας, ἡ, (*ποιέω*) numeri versuum, metrica ratio, lex metrica.

μετονομία, ης, ἡ (*μετά*, *ὄνομα*) nominis permutatio, nominis pro nomine positio, Metonymia, tropus rhetorices.

μετωνυμικός, ή, όν, ad metonymiam pertinens, metonymiam habens. A pr.

μετωνυμικῶς, adv. metonymice, per metonymiam.

μετωπαδόν, adv. i. q. seq. poet.

μετωπηδόν, adv. (*μέτωπον*) adversa fronte, in frontem, aequatis frontibus, frontibus alia conversis.

μετωπίας, ου, ὁ, frontem magnam ac latam habens, fronto.

μετωπιδαῖος, αία, αῖον, (*μέτωπον*) qui est in fronte.

μετωπίδιος, ον, i. q. praec.

μετώπιον, ου, τό, (*μέτωπον*) spatium inter supercilia, frons. 2) nomen unguenti Aegyptiaci, quod ap. Hipp. *μέτωπον*.

μετωπίς, ίδος, ἡ, (*μέτωπον*) fascia, qua frons revincitur.

μέτωπον, ου, τό, (*μετά*, *ὤψ*) frons, pars faciei, quae post, seu supra oculos est (*μεταξὺ* vel *ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὠπός*, in medio vultu, inter oculos medium). 2) prora navis. 3) prima acies militaris.

μετωποσκόπος, ον, (*σκοπέω*) frontis hominum inspector, atque ex eo ingenium dijudicans futuraque augurans.

μέχρι, vel seq. Vocali, *μέχρις*, (cf. Lobeck. Phryn. p. 14.) adv. dicitur dupliciter 1) de termino ad quem, usque ad 2) de tempore per quod, quoad, per. Unde intelliguntur facile formulae ex hac particula variae. *μέχρι πότε*, quo usque. *μέχρις ἄν*, quamdiu. *μέχρις οὗ*, quoad usque, quatenus, quantisper. *μέχρις οὗ ἄν*, quoad. *μέχρι τίνος*, quo usque? *μέχρι τινός*, aliquatenus, quadantenus. *μέχρι τοῦδε*, hactenus. *μέχρι πολλοῦ*, diu. *μέχρι ζωῆς*, quoad vivam. *μέχρι παντός*, in perpetuum.

μή, I) Adverbium negativum, quod ita differt ab *οὐ*, ut hoc rem ipsam, illud cogitationem rei neget, unde patet, *μή* jungi 1) cum particulis iis, quae conditionem aliquam exprimunt, *εἰ*, *αἰ*, *ἄν*, *ὁπότε*, *ἐάν*, (*ἤν*) *ὅταν*, *ἐπειδάν*. 2) cum conjunctionibus finem vel consilium indicantibus, *ἵνα*, *ὡς*, *ὅπως*, *ὥστε* al. 3) cum infinitivis, potissimum in oratione indirecta. 4) cum participiis; quod ubi fit, sensus proprie est, si quis sit ejusmodi, e. g. *μὴ εἰδώς*, si quis ignoret: contra *οὐκ εἰδώς* est, quum ignoret, vel: quoniam ignorat. Eodem modo *μή* jungitur cum relativis, si ad cogitationem rei, neque ad rem ipsam referuntur. 5) Frequentissime autem jungitur *μή* cum verbis jubendi, hortandi, vetandi, timendi, ut Lat. ne. Plerumque *μή* prohibentis cum imperativo praesentis et conjunctivo aoristi, quum apud alios, tum maxime apud Atticos conjungitur, v. Herm. Vig. p. 809. 6) *μή* in votis jungitur cum opt. aor., ut *μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν*, Od. 20, 344. — 7) Attici *μή* cum articulo et substantivo construunt, ut *ἡ μὴ ἐμπειρία*, experientia, si non adsit. 8) In responsionibus *μή* ponitur sine verbo, quod vel ex universa loci sententia vel a verbo proxime praecedente supplendum est, cf. Ar. Ach. 458. Soph. O. C. 1441. 9) Iteratur *μή*, ut *μὴ καλέσῃς*, Ar. — II) Conjunctio, *ne*, construitur 1) cum conjunctivo aoristi, si praecedit praesens vel futurum; cum optativo, si praecedit tempus aliquod praeteritum. 2) raro cum indicativo aoristi, ut *δείδω*, *μὴ δὴ πάντα νημερτέα εἶπεν*, Od. 5, 300. 3) cum infinitivo post formulas jurandi vel affirmandi. 4) Ponitur ut Latinum *ne* post verba timendi, ut *δέδοικα μὴ τοῦτο γένηται*, vereor ne hoc fiat. Item post verba timendi, ut *ἰδεῖν* et *φράζεσθαι*, videre ne. Sic Od. 21. 395. *τόξον ἐνώμα*, *πάντη ἀναστρέφων*, *πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα*, *μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν*. 5) Πλεονάζειν videtur *μή* post verba vetandi, impediendi, negandi, dubitandi, ut *ἠρνοῦντο*, *μὴ συντυχεῖν*, Ar. Equ. 572. rarior ita invenitur post nomina *ἀπορία*, *ἔρημος*, *ἐμποδών*, Thuc. 2, 74. Soph. O. R. 57. Xen. exp. 3, 1, 13. — III) *μή* particula interrogativa, Lat. num, jungitur cum indicativo omnium temporum, si exspectatur responsio negativa. 2) in interrogatione obliqua jungitur cum conjunctivo, ubi de re praesenti, cum optativo, ubi de praeterita sermo est, v. Herm. Vig. p. 800. — IV) Cum aliis particulis, 1) *μὴ γάρ*, item *μὴ γάρ γε*, vel *μὴ γὰρ δή*, absit enim. 2) *μὴ ὅπως*, sequente *ἀλλά*, non modo non —, sed ne quidem s. nedum. Plane eodem modo *μὴ ὅτι* et *μὴ ἵνα* usurpantur. 3) *μὴ οὐ* usurpatur, si cum dubitatione conjuncta est negatio, ut *αἰσχρὸν ἔστι*, *μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν*, turpe esset, si qui alia verbera addere nollet, Xen. de rep. Lac. 6, 2. cf. Soph. Ant. 96. Ita *μὴ οὐ* c. participio idem valet, quod *εἰ μή* c. verbo finito ut Soph. O. R. 12. 220. Post verba timendi *μὴ οὐ* idem est quod Lat. ne non, ut *δέδοικα*, *μὴ οὐ θάνῃ*, vereor ne non moriatur. *Οὐ δύναμαι*, *ἀδύνατός εἰμι*, *οὐχ οἷός τ' εἰμί*, *οὐκ ἔστι μὴ οὐ* —, non possum, quin —, fieri non potest, quin. Dicitur etiam *μὴ οὐχί*. 4) *μὴ οὕτως*, *ὡς* —, non tam, quam —. 5) *μή πως*, nondum, Hdt.

μηδαμῇ, et *μηδαμᾶ*, poet. *μηδαμά*, adv. (*μηδαμός*) nusquam, nulla in parte, nequaquam.

μηδαμινός, ή, όν, (*μηδαμός*) qui nullius pretii est, inhonoratus.

μηδαμόθεν, adv. (*μηδαμός*) nulla ex parte.

μηδαμόθι, adv. nunquam, nusquam etc. Ab eodem.

μηδαμός, ή, όν, pro *μηδὲ ἁμός*, ne unus quidem, nullus.

μηδαμόσε, adv. nullum in locum. A pr.

μηδαμοῦ, adv. nusquam. Ab eod.

μηδαμῶς, adv. nullo modo, nequaquam. Ab eod.

μηδέ, *adv.* (*μή*, *δέ*) neque, nec. Reperitur etiam *μηδέ τε*, Il. 22, 185. et ap. seriores *μηδὲ καί*. 2) ne . . . quidem. 3) *μηδὲ* — *μηδέ*, neque-neque. Reperitur quoque, sed raro *μήτε* — *μηδέ*, item *μηδὲ* — *μήτε*.

μηδείς, *μηδεμία*, *μηδέν*, pro *μηδὲ εἷς*, Gen. *μηδενός*, *μηδεμιᾶς*, *μηδενός*, nemo, nullus. Differt *μηδὲ εἷς*, ne unus quidem; qua in formula Attici quoque elisionem negligunt. *τὸ μηδέν*, item *τὸ μηδὲν εἶναι*, nihil. *ὁ*, *ἡ μηδέν*, qui nullius est pretii. Cum aliis a *μή* derivatis negationibus fortius negat, ut *μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν*, nunquam, quum turpe aliquid commiseris, latere spera, Isocr. Rarissime occurrit plur. *μηδένες*, gen. *μηδένων*. Vulgari dialecto pro *μηδείς*, *μηδέν* dicitur *μηθείς*, *μηθέν*.

μηδέποτε, adv. (*ποτέ*) haud unquam, nunquam.

μηδέπω, adv. (*πώ*) nondum, necdum.

μηδεπώποτε, adv. (*πώποτε*) nunquam, nullo tempore.

μηδέτερος, έρα, ερον, (*μηδέ*, *ἕτερος*) neuter.

μηδετέρως, adv. neutro modo. A praec.

μηδετέρωσε, adv. neutram in partem. Ab eod.

μήδευμα, ατος, τό, (*μήδομαι*) consilium, astus.

Μηδία, ας, ἡ, Media, regio Asiae.

Μηδίζω, f. ίσω, (*Μῆδος*) Medos imitor, s. sequor, lingua Medorum loquor, cum Medis facio, Medis faveo.

Μηδικός, ή, όν, Medicus. *Μηδικὸς ὀπός*, succus Medicus. *Μηδικὴ πόα*, Medica herba. *Μηδική*, sc. *χώρα*, Media. *Μηδικὸν μῆλον*, Medicum malum, citreum. *τὰ Μηδικά*, res contra Medos gestae, tempora et bella Persica.

μήδιον, ου, τό, herba foliis similis Iridi, Medion etiam vocat Plin.

Μήδιος, ου, ὁ, Medius, Medus.

Μηδίς, ίδος, ἡ, Media, regio Asiae.

Μηδισμός, οῦ, ὁ, (*Μηδίζω*) Medismus, quum quis cum Medis facit.

Μηδιστί, adv. Medorum more.

Μηδοκτόνος, ον, (*Μῆδος*, *κτείνω*) qui Medos vicit, Medorum occisor.

μηδόλως, adv. pro *μηδὲ ὅλως*, nullo modo.

μήδομαι, f. *μήσομαι*, (*μῆδος*) consilium capio, *εὖ μήδεο* prudens consilium cape. Il. 2, 360. Hinc consulo, *τινί τι*. 2) prudenter excogito, callide meditor, *κακά τινι*, mala adversus aliquem. item c. duplici acc.

Μῆδος, ου, ὁ, Medus, filius Medeae. 2) Medus, i. e. e Media oriundus. *Μῆδοι*, etiam Persae non raro apud Vett.

μῆδος, εος, τό, cura, consilium, usitatum in plur. *τὰ μήδεα*, consilia. 2) pudenda, Od. 6, 129. 18, 67.

μηδοστισοῦν, neutr. *μηδοτιοῦν*, pro *μηδὲ ὅστις οὖν*, *μηδὲ ὅ τι οὖν*, nullus quisquam, nihil quidquam, Theogn. 64.

μηδοσύνη, ης, ἡ, (*μῆδος*) consilium. Suid.

Μηδοφόνος, ον, (*φονεύω*) i. q. *Μηδοκτόνος*.

μηθείς, neutr. *μηθέν*, i. q. *μηδείς*, *μηδέν*, qua forma scriptores seriores inde ab Aristotele et Theophrasto frequentissime utuntur, v. Lobeck. ad Phryn. p. 182. Pro Feminino *μηδεμία* nunquam dicebatur *μηθεμία*.

μὴ ἵνα, sequente *ἀλλά*, non modo non —, sed ne quidem: nedum.

μηκάζω, i. q. *μηκάομαι*.

μὴ καί, pro *μηδέ*, Ap. Rh.

μηκάομαι, balare (de capris) caprissare. Huc pertinent formae antiquae poeticae, part. aor. *μακών*, clamans, clamitans, Il. 16, 469. 10, 163. 19, 454. Od. 18, 98. perf. *μέμηκα*, part. *μεμηκώς*, fem. *μεμακυῖα*. Hinc novum imperf. *ἐμέμηκον*.

μηκάς, άδος, ἡ, (*μηκάομαι*) quae balat. Plur. *μηκάδες*, balantes, oves vel caprae.

μηκασμός, οῦ, ὁ, (*μηκάζω*) balatus.

μηκεδανός, ή, όν, (*μῆκος*) longus

μηκέτι, adv. (*μή*, *ἔτι*) non amplius, ne posthac, non jam.

μήκη, ἡ, i. q. μηκασμός, balatus, vox caprarum.

μηκηθμός, ὁ, balatus.

μηκητικός, ή, όν, qui balare potest.

μήκιστα, adv. longissime. 2) tandem. A seq.

μήκιστος, ίστη, ιστον, longissimus. 2) procerissimus. ἐπὶ μήκιστον, diutissime. Superl. a μῆκος.

μηκόθεν, adv. (μῆκος) e longinquo.

μηκοποιέω, (μῆκος, ποιέω) longitudinem addo, in longum produco.

μῆκος, εος, τό, longitudo, proceritas, statura, spatium, tractus.

μήκιστε, adv. Ion. p. μήποτε.

μηκύνω, f. υνῶ, longum facio, protelo, produco, protraho. μηκυνομένη συλλαβή, syllaba, quae producitur. μηκύνω λόγον, longiorem instituo sermonem s. narrationem, longis ambagibus utor in sermone, Hdt. 2, 35. ita etiam absolute sine λόγον.

μηκυσμός, οῦ, ὁ, productio, dilatatio. A praec.

μήκων, ωνος, ἡ, papaver. 2) capillitium s. excrementum pinnarium sepiarum, et muricum. 3) pars media in conchis. 4) arenae quaedam species in metallis. Poll. 5) pars intestinorum polypodis, instar vesicae, atramentum continens. 6) μήκωνες, pisces quidam gregales, Aristot.

μηκωνικός, ή, όν, papavereus. Ab eod.

μηκώνιον, ου, τό, succus papaveris. 2) primum excrementum infantum recens natorum. A eod.

μηκωνίς, ίδος, ἡ, θρίδαξ, species lactucae atrae, sic vocata a copia lactis soporiferi.

μηκωνίτης, ου, ὁ, (μήκων) scil. λίθος, gemma papavera exprimens.

μηκωνῖτις, ιδος, ἡ, (μήκων) species lactucae lacte soporifero abundans.

μηκωνοειδής, ές, (μήκων, εἶδος) papaveris speciem habens.

μηλατάς, ὁ, opilio, item μηλωτής, Hesych.

μηλάτων, gen. plur. per metaplasmum pro μήλων, a μῆλον, ovis, Lyc. (ἁ)

μηλαφάω, (μήλη, ἀφή) specillo tango, specillo scrutor, ut ψηλαφάω.

(μηλάω, ῶ, subjecto velut vecte quodam, aut specillo, aliquid emoliri, evellere. Apud Homerum Iliad. ι, 538. aper Calydonius dicitur humo stravisse δένδρεα μακρὰ, αὐτῇσι ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μηλῶν. Ubi vulgaris scriptio μήλων absurdas peperit interpretationes. Comparatur ibi dens apri arbores cum ipsis radicibus humo emoliens cum specillo quodam chirurgico, aut volsella, qua chirurgi dentes, aut fragmina ossium e vulneribus, evellunt. μηλῶν ibi est part. praes. activ. a μηλάω, vel μηλόω, quod infra v.) Ernesti.

μηλέα, ας, ἡ, (μῆλον) malus, arbor. μ. Κυδωνία, Περσική, malus Cydonia s. Punica, Persica.

μηλείη, ἡ, Ep. p. μηλέα.

μήλειος, ον, (μῆλον) ovinus, ovillus, ut μήλειον κρέας, caro ovilla.

μήλη, ης, ἡ, specillum, instrumentum chirurgicum, quo aliquid illinitur, vel funditur, vel extrahitur, vel infunditur, item quo immisso in vulnus etc. tentant chirurgi latentia.

Μηλία, γῆ, terra Melia, coloris cineritii. (A Μῆλος, Melus, insula.)

Μηλιάδες, αἱ, (μῆλον) Meliades nymphae, arborum pomiferarum vel ovium praesides, it. Μηλίδες. 2) Μαλιάδες Νύμφαι, Soph. Phil. 725. nymphae Melidis, Trachiniae regionis.

Μηλιάς, άδος, ἡ, i. q. Μηλία, Melia ex insula Melo oriunda.

μηλιανθμός, ὁ, i. q. μήλων ἰανθμός, deversorium ovium, ovile, stabulum, Lyc.

Μηλίδες, αἱ, v. Μηλιάδες.

Μηλιεύς, έως, ὁ, Melidis regionis incola, Meliensis.

μηλίζω, (μῆλον) ad colorem mali vergo, colore malum refero. 2) sum colore luteo.

μηλινοειδής, ές, (μήλινος, εἶδος) melinum seu luteum colorem referens.

μηλιόεις, όεσσα, όεν, colorem mali cotonei referens.

μήλινος, η, ον, (μῆλον) colorem mali habens, luteus, flavus, gilvus. μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, e malis cotoneis.

Μήλιος, ία, ιον, e Melo insula oriundus. Μήλιος λιμός, Melis fames, Proverb. i. e. maxima.

μηλίς, ίδος, ἡ, (μῆλον) i. q. μηλέα, *poet.*

Μηλίς, ίδος, ἡ, Melis, Melia, regio Trachiniae. Μηλὶς γῆ, coloris genus, melinum videtur appellare Plinius, cf. Μηλία.

μῆλις, ιος, ἡ, v. μάλις.

μηλίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum e malis cotoneis.

μηλοβατέω, f. ήσω, (βαίνω) oves scendo, oves ineo.

μηλοβαφής, ές, (βάπτω) luteo s. flavo colore tinctus.

μηλοβολέω, f. ήσω, (βάλλω) malo seu malis peto. 2) ad rem veneream aliqua illecebra incito.

μηλοβοτέω, f. ήσω, (βόσκω) oves pasco.

μηλοβοτήρ, ῆρος, ὁ, ovium pastor, opilio.

μηλοβότης, ου, ὁ, idem.

μηλόβοτος, ον, (βόσκω) ab ovibus depastus. 2) incultus, ab hostibusque vastatus et pecoribus pascendus relictus, desertus, Lycurg. 36.

μηλοδόκος, ον, (δέχομαι) Epith. templi, ob sacrificia ex ovibus. ap. Pind.

μηλοειδής, ές, (εἶδος) mali speciem habens, sive colore, sive re alia.

μηλοθύτης, ου, ὁ, (θύω) mactator ovium, pecorum Epith. arae.

μηλόθυτος, ον, (θύω) ad mactandas oves pertinens.

μηλολόνθη, al. μηλολάνθη, ης, ἡ, melolonthe, animalculum aurei coloris, genus cantharí, quo pueri ad ludum utuntur, filo alligantes pedem, et sic evolare sinentes et dein retrahentes. Ar. Nub. 763. Quidam et scripsere μηλόνθη. 2) lusus ille puerilis. 3) floris genus, teste Suida.

μηλομαχία, ας, ἡ, (μάχη) pugna ludicra pomis seu malis commissa.

μηλόμελι, ιτος, τό, (μέλι) potus e melle et malis cotoneis.

I. μῆλον, ου, τό, ovis, Od. 12, 301. item capra, Od. 14, 105. Frequentius in plur. μῆλα, pecudes, greges minoris pecoris, ovium scilicet et caprarum.

II. μῆλον, ου, τό, malum, pomum, omnis fructus arboreus. Plur. μῆλα, τὰ, genae, malae; etiam de mammis puellarum.

μηλόνθη, ἡ, i. q. μηλολόνθη, dub.

μηλονόμας, ὁ, (νέμω) *Dor.* pro μηλονόμης, pastor ovium.

μηλονομεύς, έως, ὁ, i. q. seq.

μηλονόμης, ου, ὁ, (νέμω) pastor ovium, caprarum.

μηλονόμος, ον, (νέμω) oves s. capras pascens.

μηλοπάρειος, ον, Dor. μᾱλοπάρειος et -πάρηος, (παρειά) genas habens malis similes, cujus genae mali colorem vel rotunditatem referunt.

μηλοπέπονες, οἱ, (μῆλον, πέπων) melopepones, genus cucumerum.

μηλοπλακούντιον, ίου, τό, compositio pharmacopoeorum e malis cotoneis vino coctis, adjecto postea melle, pipere, aniso aliisque. A seq.

μηλοπλακοῦς, οῦντος, ὁ, placenta e malis cotoneis.

μηλόσκοπος, ον, (σκοπέω) unde oves, seu pecora quaevis conspici possunt.

μηλοσόος, ον, (σόος, σώζω) oves servans.

μηλόσπορος, ον, (σπείρω) malis seu pomis consitus.

μηλοσσόος, ον, *poet.* p. μηλοσόος.

μηλοσφαγέω, f. ήσω, (μηλοσφάγος) oves jugulo, oves macto, pecora seu oves immolo.

μηλοσφαγία, ας, ἡ, ovium jugulatio, ovium immolatio, Hesych.

μηλοσφάγος, ον, (σφάζω) oves jugulans vel immolans.

μηλοτρόφος, ον, (μῆλον, τρέφω) oves alens.

μηλοῦχος, ὁ, (μῆλον, II. ἔχω) mammarum subligaculum.

μηλοφάγος, ον, ovés comedens, ovilla carne vescens.

μηλοφόνος, ον, oves occidens.

μηλοφορέω, f. ήσω, mala seu poma fero.

μηλοφορία, ας, ἡ, ubertas pomorum. A seq.

μηλοφόρος, ον, (φέρω) pomifer, mala seu poma ferens. μηλοφόροι, regis Persarum satellites, aurea mala gestantes in hastis.

μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, ovium custos.

μηλόω, f. ώσω, (μήλη) specillum immitto, specillo tento, exploro. 2) demergo, insero, vel tentandi, vel tingendi caussa.

μήλωθρον, ου, τό, (μήλη, μηλόω) coloramentum, cui quid immergitur, s. res ipsa, ut lana, quae immergitur, colorandi caussa, unde μήλωθρα, lanae coloratae. Hesych. Suid. 2) vitis alba, Diosc.

μηλών, ῶνος, ὁ, (μῆλον, II.) pometum.

μήλων, ωνος, ὁ, (μῆλον) Epith. Herculis, cui inter alia malis seu ovibus sacra fiebant, Pollux.

μήλωσις, εως, ἡ, (μηλόω) specilli demissio, exploratio, quae fit immisso specillo.

μηλωτή, ῆς, ἡ, sc. δορά, (μῆλον) pellis ovina. 2) pellis quaevis, pellis lanata.

μηλωτής, οῦ, ὁ, ovium pastor.

μηλωτίς, ίδος, ἡ, (μηλόω) specillum, quo ad repurgandas aures utimur, auriscalpium.

μηλωτρίς, ίδος, ἡ, idem.

μήλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (μῆλον, ὤψ) colore malum referens, mali faciem habens, flavus.

μήν, particula affirmandi vim habens, vero, profecto, sane. ἄγε μήν, age vero. ἦ μήν, sane vero, certe. καὶ μήν, et vero, quin etiam. οὐ μήν, non tamen, nec vero: idem est μὴ μήν, pro quo ap. Hom. semper Dorice reperitur μὴ μάν. Atticis inprimis frequentantur formulae: ἀλλὰ μήν, atqui, enimvero. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque vero, sed neque. οὐ μήν γε, enimvero non. καὶ μὲν δὴ,

immo, enimvero. καὶ μήν γε, at saltem, at saltem, at vero. καὶ μὴν καί, quin etiam.

μήν, ὁ, gen. μηνός, mensis, Hom. μὴν ἱστάμενος dicebatur mensis ab initio usque ad medium, ap. seriores μ. ἀρχόμενος, a medio usque ad finem μὴν φθίνων, Od. 14, 162. 19, 307. cujus dies retro numerabantur, ut τρίτη τοῦ φθίνοντος μηνός, tertio die ab extremo mense, sicuti apud Romanos tertio ante Calendas. τελευτῶντος τοῦ μηνός, quum luna lucere desineret, Thuc. 2, 4. 2) luna. 3) Lunus deus ap. Strab. cf. Μήνη. 4) οἱ μῆνες, menses, menstrua.

μηναγυρτέω, f. ήσω, stipem colligo Matri Deum. A seq.

μηναγύρτης, ου, ὁ, (μήν, ἀγύρτης) qui singulis mensibus Matri Deum stipem colligit; quod officium Rheae sacerdotum erat: unde et μητραγύρτης.

μηνάς, άδος, ἡ, luna. A seq.

μήνη, ης, ἡ, luna, it. dea Luna. 2) umbella lunata.

μηνιαῖος, αία, αῖον, menstruus, qui est unius mensis. A pr.

μηνίαμα, ατος, τό, ira perseverans, simultas, odium, LXX. dub. (‒ ‿ ‒ ‿)

μηνιάω, f. άσω, (μῆνις) iram, simultates, odium exerceo, irascor. (‒‿‿‒)

μηνίγγιον, ου, τό, membranula. Dim. a μῆνιγξ.

μηνιγγοφύλαξ, ακος, ὁ, custos membranae cerebri, instrumentum chirurgicum.

μῆνιγξ, γγος, ἡ, membrana cerebrum foris tegens. 2) membrana quaevis. 3) sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat et ebulliat, Hesych.

μηνιθμός, οῦ, ὁ, (μηνίω) ira, iracundia: ira divina.

μήνιμα, τό, (μηνίω) caussa irae, inpr. divinae: piaculum: furor, insania.

Μήνιον, τό, templum Lunae.

μηνίς, ίδος, ἡ, i. q. seq.

μῆνις, ιος, Att. ιδος, ἡ, ira permanens, diuturna, odium, inimicitia; sive a μαίνεσθαι, sive a μένειν.

μηνίσκος, ου, ὁ, Dim. a μήνη, lunula. 2) species aciei. 3) μηνίσκοι, umbellae lunatae in statuarum capitibus, quae lunae crescentis cornua referunt. 4) acramata gubernaculi. 5) membranae tenues, bracteae. 6) ornamenta collaria, torques, monilia.

μήνισμα, τό, serior forma p. μήνιμα.

μηνίτης, ου, ὁ, (μηνίω) iracundus. (?)

μηνίω, f. ίσω, (μῆνις) succenseo, iram, odium vel simultatem exerceo, irascor. (ι in praes. et impf. breve in aor. et fut. longum.)

μηνοειδής, ές, (μήνη, εἶδος) lunae formam habens, lunae similis, corniculatus, lunatus.

μηνοειδῶς, adv. in modum lunae curvatae seu falcatae. A pr.

μῆνος, τό, poet. p. μῆνις vel μένος, Aesch. Suppl. 281.

μήνυμα, ατος, τό, (μηνύω) signum, indicium, indicatio, significatio, indago.

μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, indicium.

μηνυτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq.

μηνυτής, οῦ, ὁ, (μηνύω) index, nunciator, delator. 2) dicitur et de historico, ap. Lucian.

μηνυτικός, ή, όν, significandi seu indicandi vim habens, significativus, indicativus. A pr.

μήνυτρον, ου, τό, (μηνύω) indicii praemium.

μηνύτωρ, ορος, ὁ, index, nunciator, poet. (ῡ)

μηνύω, f. ύσω, indico, significo, nuncio, certiorem facio, declaro, defero, refero, narro, τινί τι. (υ in praes. et impf. ab Epicis corripitur, ab Atticis producitur; in fut. et aor. semper producitur.)

μῆον, ου, τό, meum, herba, athamanticum.

μήποθεν, (ποθέν) necunde.

μήποτε, (ποτέ) ne quando, c. conj. 2) ne unquam, c. conj. vel c. inf. 3) nunquam in affirmationibus c. inf. ὀμοῦμαι, μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, Il. 9, 133. 275. 4) utinam nunquam. 5) fortasse, ap. Gramm.

μήπου, necubi, ne forte.

μήπω, nondum, nec dum. μήπωγε, necdum.

μήπως, ne, ne quo modo, ne quo pacto, ne qua: ne forte, ne fortassis. 2) an forte.

μῆρα, τά, v. μηρίον.

μηριαῖος, αία, αῖον, (μηρός) femoralis, ad femur pertinens.

μήριγξ, ιγγος, ἡ, spina quae adhaeret villis ovium, Hesych.

μήρινθος, ου, ὁ, funiculus, filum.

μηρίον, τό, usitatum in plur. μηρία, pro quo ap. Hom. et Ae. etiam reperitur μῆρα, ossa e femoribus excecta quae omento et adipe circumdata aris imponebantur comburenda, τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαιρούμενα καὶ ἱεροθυτούμενα, secundum Apollon. in Lex. 2) i. q. μηροί, femora, Bion. 1, 84.

μηροκαυτέω, i. e. μῆρα καίω.

μηρορραφής, ές, (ῥάπτω) femori insutus, Epith. Bacchi.

μηρός, οῦ, ὁ, femur, femen.

μηροτομέω, f. ήσω, (τέμνω) femur incido, femur abscindo.

μηροτραφής, ές, (μηρός, τρέφω) in femore nutritus, epith. Bacchi. Ab aliis explicatur: in monte Mero educatus.

μηροτυπής, ές, (τύπτω) femora feriens seu percutiens.

μήρυγμα, τό, (μηρύω) id quod tractum est, filum. 2) tractus, volumen.

μηρυκάζω, f. άσω, cibum remando, rumino. v. μαρυκάομαι.

μηρυκάομαι, idem.

μηρυκίζω, f. ίσω, cibum remando, rumino.

μηρυκισμός, οῦ, ὁ, ruminatio. A pr.

μήρυμα, ατος, τό, (μηρύω) filum, glomeramen. 2) apud Nicandrum, de tractu et glomeratione serpentis.

μηρυμάτιον, τό, Dim. a μήρυμα.

μήρυξ, υκος, ὁ, (μηρυκίζω) piscis quidam ruminans, fortasse scarus. (ῡ?)

μηρύσματα, ων, τά, tracta lanea. A seq.

μηρύω, f. ύσω, revolvo, glomero, agglomero, et filum deduco. 2) texo, intexo. (ῡ)

μής, ὁ, Dor. p. μείς, μήν.

μῆστο, Ion. p. ἐμέμνηστο, plpqf. a μνάομαι.

μήστωρ, ωρος, ὁ, (μήδομαι) consiliarius, consultor; peritus: inventor.

μήτε, Conj. neque, nec.

μήτειρα, ἡ, i. q. μήτηρ, ita legebant Zenodotus et Aristophanes Il. 14. 259. pro ἐμήτειρα, utiturque eo vocabulo Greg. Naz.

μητέριος, ία, ιον, i. q. μήτριος, maternus.

μήτηρ, μητέρος, per Syncop. μητρός, ἡ, mater, genitrix. 2) matrix, uterus. Apud Scriptores Eccl. baptisterium.

μήτι, ne quid, numquid, pro μή τι.

μητιάω, (μῆτις) consilia agito, consulto, delibero, molior, rem quampiam machinor. μητιόωσι, 3. pl. ind. pro μητιῶσι, μητιάουσι. μητιόωσα, part. praes. fem. pro μητιῶσα, μητιάουσα. Dicitur et μητιᾶσθαι, significatione activa.

μητιέτης, ου, ὁ, (μῆτις) consilio pollens, prudens, consiliarius, consultor. vid. μητιόεις. μητιέτα pro μητιέτης, ap. Hom.

μητίζομαι, (μῆτις) vel potius μητίομαι, consilia agito, consulto. 2) molior, efficio, struo, machinor. F. μητίσομαι, (ῑ) versus caussa μητίσσομαι.

μήτιμα, ατος, τό, consilium.

μητιόεις, όεσσα, όεν, (μῆτις) consilio abundans, cui multum est consilii, consilii plenus, consiliorum auctor.

μητίομαι, v. μητίζομαι.

μητιόω, Epice p. μητιάω, Hom.

μῆτις, ιος, ἡ, Att. gen. ιδος, Ep. dat. μήτι pro μήτιϊ, acc. μῆτιν, (μάομαι) consilium, intelligentia, prudentia, sapientia, vafrum consilium.

μήτις, gen. μήτινος, neutr. μήτι, (τίς) nequis, nequid. μήτι, adv. nequaquam: in interrogatione indirecta, an forte. μήτιγε, nedum.

μητίω, i. q. μητίομαι, Opp.

μήτοι, adv. ne forte. μήτοιγε, adv. idem, nequaquam.

μῆτος, εος, τό, i. q. μῆτις.

μήτρα, ας, ἡ, (μήτηρ) matrix, uterus, vulva. 2) secundae. 3) arboris medulla. 4) vesparum genus.

μητραγυρτέω, f. ήσω, Matri Deum stipem colligo. A seq.

μητραγύρτης, ου, ὁ, (μήτηρ, ἀγύρτης) qui Matri Deum stipem colligit. v. μηναγύρτης.

μητράδελφος, ου, ὁ, matris frater, avunculus, sed ἡ μητράδελφος, ου, matris soror, matertera. Item μητραδελφεός, Pind.

μητραΐζειν, (μήτηρ) matrescere.

μητραλοίας et μητραλῴας, ὁ, (μήτηρ, ἀλοιάω) matris percussor, matricida.

μητράριον, τό, Dim. a μήτηρ, matercula.

μητρεγχύτης, ου, ὁ, (μήτρα, ἐγχέω) instrumentum, quo medicamentum in uterum infunditur.

μήτρη, ἡ, Ion. pro μήτρα.

μητριάζειν, idem quod μητραγυρτεῖν, Pollux.

μητριάς, άδος, ἡ, i. q. μητρυιά, materna.

μητρίδιος, α, ον, (μήτρα) Epith. urticae: matrix, semen in se habens, ap. Aristoph.

μήτριος, ία, ιον, item -ος, ον, (μήτηρ) maternus.

μητρικός, ή, όν, maternus. Ab eod.

μητρικῶς, adv. matris more.

μητρίς, ίδος, ἡ, (μήτηρ) ut πόλις, χώρα, vel γῆ, civitas, regio, vel terra materna, unde mater alicujus oriunda est.

μητρογαμέω, f. ήσω, matrem uxorem duco, dub.

μητροδίδακτος, ον, (διδάσκω) a matre edoctus.

μητρόδοκος, ον, (μήτηρ, δέχομαι) a matre receptus.

μητρόθεν, adv. a matre, a parte matris.

μητρόθεος, ου, ἡ, Dei mater, seu parens. Epith. B. Virginis.

μητροκασιγνήτη, ης, ἡ, matris germana, matertera.

μητροκασίγνητος, ου, ὁ, matris frater, avunculus.

μητροκτονέω, f. ήσω, (μητροκτόνος) matrem occido.

μητροκτονία, ας, ἡ, matricidium. Ab eodem.

μητροκτόνος, ον, (μήτηρ, κτείνω) matricida, qui vel quae matrem occidit.

μητροκτόνος, ον, a matre interfectus. Ex iisdem.

μητροκωμία, ας, ἡ, (κώμη) vicus aliorum vicorum mater: seu a quo coloniae deductae sunt.

μητρολῴας, ὁ et μητρολοίτης, ου, ὁ, (ἀλοάω) matricida.

μητρομήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) matris mater, avia materna, poet.

μητρόξενος, ου, ὁ, ἡ, spurius, spuria.

μητρομιξία, ἡ, (μίγνυμι) concubitus cum matre.

μητροπάρθενος, ου, ἡ, mater et virgo, Epith. B. Mariae Virginis.

μητροπάτωρ, ορος, ὁ, avus maternus. Hom.

μητρόπολις, εως, ἡ, metropolis, urbium aliquarum mater, sive quae colonias emisit. item urbs prima provinciae.

μητροπολίτης, ου, ὁ, qui ex urbe matrica seu metropoli est. 2) Episcopus Metropolitanus, qui metropoli praeest, et alios Episcopos sub se habet. A praec.

μητροπόλος, ον, (πολέομαι) qui circa matrem Deam versatur, sacerdos Cybeles. 2) qui vel quae circa matres parturientes est, epith. Ilithyae.

μητροπρεπής, ές, (πρέπω) matrem decens. Adv. μητροπρεπῶς.

μητροῤῥαίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) qui matrem violat, qui matri manus intulit.

μητρόῤῥιπτος, ον, (ῥίπτω) a matre abjectus.

μητροτρεφής, ές, (τρέφω) matris alumnus.

μητροτύπτης, ου, ὁ, (τύπτω) matricida.

μητροφθόρος, ον, (φθείρω) qui matrem occidit, matricida.

μητροφόνας, ου, ὁ, (φονεύω) matricida.

μητροφόνος, ον, (φονεύω) i. q. μητροκτόνος. A pr.

μητροφόντης, ου, ὁ, matricida.

μητρυιά, ᾶς, ἡ, (μήτηρ) noverca. 2) altera patria, h. e. ubi quis vivit et tamen non natus est. 3) novercae indolem habens, h. e. iniqua, dura.

μητρυιάζειν, novercari. A praec.

μητρυιός, οῦ, ὁ, vitricus, per jocum. Ab eod.

μητρυιώδης, ες, novercalis. Ab eod.

μητρῳακός, ή, όν, (μητρῷος) ut μητρῳακὰ ἀγνιστεῖα, purgationes in sacris Cybeles fieri solitae.

μητρῷος, ου, ὁ, avunculus. 2) avus maternus.

μητρωνυμικόν, τό, (ὄνομα) nomen a nomine matris factum.

μητρῷος, ῴα, ῷον, (μήτηρ) maternus. Hinc et Subst. τὸ μητρῷον, ου, fanum Cybeles seu Magnae matris Deum. Plur. μητρῷα, τα, sacra Cybelis.

μητρῳάζω, (μητρῷος) sacra Cybeles celebro.

μητρῳασμός, οῦ, ὁ, (μητρῳάζω) sacrorum Cybeles celebratio.

μητρώϊος, ΐα, ϊον, poet. p. μητρῷος, Od. 19, 410.

μήτρως, ωος, ὁ, (μήτηρ) avunculus maternus. 2) cognatus quivis a parte materna. 3) i. q. μητροπάτωρ.

μηχανάομαι, f. ήσομαι, (μηχανή) machinor, artificiose facio, struo, instituo, aedifico, τείχεα. Il. In universum usurpatur de omnibus operibus, quae arte aliqua fiunt. 2) metaph. callide excogito, agito, plerumque sensu malo. Hinc frequenter ap. Hom. occurrit κακά, ἀτάσθαλα, ἀεικέα μηχανάσθαί τινι, contra aliquem, it. ἐπί τινι. 3) dolus malos exerceo, insidior. – Activum μηχανάω legitur tantum Od. 18, 143. et Soph. Aj. 1037. unde apud seriores μηχανάομαι pro Passivo usurpatur. Perf. pass. μεμηχάνηται, arte factum, subdole compositum est, Isocr.

μηχανέομαι, Ion. p. μηχανάομαι, Hdt.

μηχανεύω, f. εύσω, excogito, machinor. Hinc perf. part. pass. μεμηχανευμένος, excogitatus. LXX. A seq.

μηχανή, ῆς, ἡ, (μῆχος) machina, instrumentum. 2) quodlibet artificium, seu adminiculum, quo quis utitur ad aliquid efficiendum. 3) commentum, ars, solertia. it. dolus, fraus. 4) machina bellica. 5) machinatio, consilium, molitio. πάσῃ μηχανῇ, quovis modo, qualibet arte, etiam atque etiam. οὐδεμία μηχανή, dicitur de re impossibili, ad quam efficiendam consilii nil suppetit.

μηχάνημα, ατος, τό, (μηχανάομαι) machina, machinamentum. 2) dolus, ars, strategema, molitio. μηχανήματα, instituta.

μηχάνησις, εως, ἡ, machinatio, machinamentum. Ab eod.

μηχανητέον, adj. verb. a μηχανάομαι, machinandum.

μηχανητής, οῦ, ὁ, machinator.

μηχανητικός, ή, όν, machinandi, seu machinas conficiendi peritus. 2) sollers in excogitando.

μηχανηφόρος, ον, (φέρω) machinam ferens.

μηχανικός, ή, όν, (μηχανή) machinas fabricandi peritus. 2) Subst. ὁ μηχ., artifex eorum, quae ingenio simul et manu fiunt; (homo sollers, ingeniosus). it. ἡ μηχανική, ῆς, sc. τέχνη, ars mechanica.

μηχανιώτης, ου, ὁ, machinator, versutus. Vocat. μηχανιῶτα. Ab eod.

μηχανοδίφης, ου, ὁ, (διφάω) machinas quaerens, homo versutus. (ῐ)

μηχανόεις, εσσα, εν, artificiosus, machinator, ingeniosus, Soph.

μηχανοποιέω, machinas fabricor.

μηχανοποιΐα, ας, ἡ, machinarum fabricatio. A seq.

μηχανοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (ποιέω) machinarum faber. 2) machinarum theatralium artifex et moderator.

μηχανοῤῥαφέω, (μηχανοῤῥάφος) fraudes excogito.

μηχανοῤῥαφία, ας, ἡ, machinarum structio, fraudum excogitatio. Ab eod.

μηχανοῤῥάφος, ον, (μηχανή, ῥάπτω) dolorum et fraudum artifex, malorum inventor.

μηχανουργός, όν, (ἔργον) machinas fabricans.

μηχανοφόρος, ον, idem quod μηχανηφόρος.

μῆχαρ, τό, artificium, commentum. Aeschyl. 2) adjumentum, remedium, solatium. Lycophr. A seq.

μῆχος, εος, τό, (* μάω) artificium, machinatio, consilium, commentum. 2) dolus, ars.

μία, ἡ, gen. μιᾶς, fem. ab εἷς, una, Hom. cf. ἴα. (μία, μίαν, ⏑⏑ Ionici seriores dicunt etiam μίη, μίην.)

μιαιγαμία, ας, ἡ, (μιαίνω, γάμος) nuptiae incestae, impurae.

μιαίνω, f. ανῶ, aor. ἐμίηνα, Attice ἐμίανα, aor. pass. ἐμιάνθην, inquino, conspurco, foedo, contamino, polluo. 2) inficio colore, tingo, ut μολύνω et χραίνω. 3) consceleго, violo, vitio. Med. piaculum committo, flagitium facio: it. masturbo.

μιαιφονέω, f. ήσω, (μιαιφόνος) polluo me caede, homicidium perpetro.

μιαιφονία, ας, ἡ, contaminatio e caede. 2) caedes nefaria et scelerata, homicidium impium, parricidium. Ab eodem.

μιαιφόνος, ον, (μιαίνω, φόνος) qui se caede polluit, qui homicidium perpetravit, homicida nefarius, sicarius, latro. 2) sanguinarius, crudelis, propensus ad sanguinem effundendum.

μιαιφονώτατα, adv. Superl. crudelissime, foedissime. A praec.

μίαμμα, τό, (μιαίνω) i. q. μίασμα, Suid.

μίανσις, εως, ἡ, pollutio.

μιαντός, ή, όν, (μιαίνω) tinctus, inquinatus, pollutus.

μιαρία, ας, ἡ, (μιαρός) impuritas, scelus, scelerositas, projecta audacia. 2) i. q. μίασμα, piaculum. (⏑⏑–)

μιαρόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) obscenam linguam habens.

μιαρός, ρά, ρόν, (μιαίνω) spurcus, pollutus, contaminatus. 2) scelestus, dirus, sceleratus, impurus, flagitiosus, abominandus, obscenus.

μιαροφαγέω, f. ήσω, (μιαροφάγος) cibis vetitis vescor.

μιαροφαγία, ας, ἡ, ciborum vetitorum esus.

μιαροφάγος, ον, qui cibis vetitis vescitur.

μιαρῶς, adv. (μιαρός) impure. 2) scelestе, scelerate.

μίασμα, ατος, τό, (μιαίνω) inquinamentum. 2) contagium. 3) piaculum. 4) stuprum.

μιασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

μιάστωρ, ορος, ὁ, contaminator. 2) foedus, impurus, caede vel alio scelere contaminatus. Ab eod.

μίαχος, τό, impietas, impuritas, piaculum, Hesych.

μιαχρός, ά, όν, i. q. μιαρός, Hesych.

μίγα, adv. (μίγνυμι) mistim, promiscue.

μιγάδην, adv. idem et ab eod.

μιγάζομαι, poet. i. q. μίγνυμαι, Od. 8, 271.

μιγάς, άδος, ὁ, ἡ, (μίγνυμι) mistus, permistus, miscellaneus. Hinc μιγάδες, hominum colluvies, homines promiscua convenae.

μίγδα, adv. mixtim, promiscue.

μίγδην, adv. idem.

μιγής, i. q. μικτός, dub.

μίγμα, ατος, τό, mistura, farrago. μίγματα, peculiariter de medicamentorum misturis.

μιγματοπώλης, ου, ὁ, pharmacopola.

μιγμός, οῦ, ὁ, idem quod μίγμα, apud Laert.

μίγνυμι, f. μίξω, aor. 1. pass. ἐμίχθην, aor. 2. ἐμίγην, pf. pass. μέμιγμαι, fut. Ep. μιγήσομαι, misceo, permisceo. pass. μίγνυσθαι, misceri, prope accedere, consuescere, de concubitu, et de aliis quibusque modis consortii et congressus inter

homines.

μίγνυω, i. q. *μίγνυμι*, Pind.

Μίδας, ου, ὁ, Midas, nomen regis Phrygiae. 2) nomen jactus tesserarii seu aleatoris admodum felicis. 3) bestiola fabas exedens.

μικρός, ά, όν, Ion. p. *μικρός*, improbatur a Phrynicho p. 309.

μικρόφονος, ον, i. q. *μιαιφόνος*, valde dub.

Μίθρας, ου, ὁ, Sol, apud Persas, ut Deus.

Μιθριακός, ή, όν, ad Mithram pertinens.

μίκα, ης, ἡ, capra.

μικιζόμενοι, οἱ, apud Lacedaemonios vocabantur pueri inde ab anno aetatis tertio.

μικκός, ή, όν, parvus, exiguus. Hinc *μικκόν*, adv. parum, paullisper. Dor. pro *μικρός*.

μικκότρωγος, ον, (*τρώγω*) qui pauca comedit, nomen parasitae ap. Plautum.

μικκύλος, η, ον, Dimin. e *μικρός*.

μικροαδικητικός, ή, όν, in parvis injuriosus. v. *μεγαλαδικητικός*, et *μεγαλάδικος*.

μικραίτιος, ον, (*αἰτία*) ob parvas res expostulans, querens.

μίκρασπις, ιδος, (*ἀσπίς*) parvum scutum habens.

μικραύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, paucos, vel etiam parvos sulcos, agrum parvum habens.

μικροβασιλεία, ἡ, regnum parvum.

μικροβασίλειος, ον, regnum parvum habens.

μικροβασιλεύς, έως, ὁ, rex parvus, regulus.

μικρόβιος, ον, (*βίος*) breve tempus vivens, brevis aevi.

μικρόβωλος, ον, (*βῶλος*) parvas habens glebas.

μικρογένειος, ον, (*γένειον*) parvum mentum habens.

μικρογένυς, υ, (*γένυς*) parvas maxillas habens.

μικρογλάφυρος, ον, parvos et aptos articulos habens.

μικρογνωμοσύνη, ης, ἡ, (*γνώμη*) i. q. *μικροψυχία*.

μικρογραφέω, (*γράφω*) vocali brevi scribo, v. c. ο non ω. Vid. Grammat.

μικροδοσία, ας, ἡ, (*δόσις*) donatio exigua, parvum munus.

μικρόδουλος, ον, (*δοῦλος*) servus parvus. Opp. *μεγαλόδουλος*.

μικροθαύμαστος, ον, (*θαυμάζω*) res parvas admirans.

μικροθυμέω, f. ήσω, (*μικρόθυμος*) animo pusillo sum, animo destituor.

μικροθυμία, ας, ἡ, pusillanimitas. Ab eod.

μικρόθυμος, ον, (*θυμός*) qui animo pusillo est.

μικροκαμπής, ές, (*κάμπτω*) paullulum inflexus.

μικροκαρπία, ας, ἡ, parvi fructus editio, fructus exiguitas.

μικρόκαρπος, ον, (*καρπός*) fructus exiguos edens.

μικροκέφαλος, ον, (*κεφαλή*) exiguum habens caput.

μικροκίνδυνος, ον, parva suscipiens pericula.

μικροκλέπτης, ου, ὁ, fur rerum minutarum.

μικροκοίλιος, ον, (*κοιλία*) exilem habens ventrem.

μικρόκομψος, ον, (*κομψός*) parum concinnus, s. nimis concinnus, bellulus, affectatam in minutiis ac puerilem concinnitatem et venustatem habens.

μικρόκοσμος, ου, ὁ, mundus parvus, homo.

μικροληψία, ας, ἡ, (*λῆψις*) paucorum acceptio.

μικρολογέομαι, (*μικρολόγος*) rarius act. *μικρολογέω*, disputo de rebus exiguis et nullius momenti. 2) rei parvae rationem habeo, nimis diligens sum. 3) scrupulose circa vilia et spernenda occupor. 4) sordide et parce facio.

μικρολογητέον, adj. verb. a praec. sordide ac parce agendum erit.

μικρολογία, ας, ἡ, oratio tenuis omnique sententiarum dignitate destituta. 2) cura, quae impenditur rebus parvis, frivolis ac vilibus, tanquam magnis. 3) sordes, avaritia, parsimonia sordida. Ab eod.

μικρολόγος, ον, qui rerum exiguarum ac vilium rationem habet, in minima quaeque inquirit, scrupulosus. 2) sordidus, tenax, praeparcus.

μικρολόγως, adv. res parvas magni aestimando. 2) sordide, praeparce.

μικρόλυπος, ον, (*λύπη*) cui res minimae animi molestiam adferunt.

μικρομελής, ές, (*μέλος*) parva habens membra.

μικρομέρεια, ας, ἡ, tenuitas partium. A seq.

μικρομερής, ές, (*μέρος*) parvis partibus constans.

μικρόμματος, ον, (*ὄμμα*) parvos oculos habens.

μικρόμυρτος, ον, (*μύρτον*) epith. myrti parvas baccas ferentis.

μικρόπεπλος, ον, parvum peplum gestans.

μικροποιέω, f. ήσω, minutum reddo. A seq.

μικροποιός, όν, minutum, humile reddens.

μικροπολιτεία, ἡ, origo ex parva urbe.

μικροπολίτης, ου, ὁ, parvae urbis civis. (ῑ) Fem *μικροπολῖτις*.

μικροπολιτικός, ή, όν, civi parvae civitatis conveniens, s. ositatus etc. Hinc *τὸ μικροπολιτικόν*, οῦ, multitudo parvi oppidi. item mores moribus parvi oppidi similes. A pr.

μικροπόνηρος, ον, in parva re improbus.

μικρόπος, ον, poet. p. *μικρόπους*.

μικρόπους, ποδος, (*πούς*) parvos pedes habens.

μικροπρέπεια, ας, ἡ, (*μικροπρεπής*) illiberalitas, sordes, indecora parsimonia, parvus atque angustus animus.

μικροπρεπεύομαι, f. εύσομαι, indecore parcus sum, sum vilis abjectique animi. Ab eod.

μικροπρεπής, ές, (*πρέπω*) viles objectosque decens. 2) sordidus, illiberalis.

μικροπρεπῶς, adv. sordide, illiberaliter. A pr.

μικροπρόσωπος, ον, (*πρόσωπον*) faciem parvam habens.

μικροπτέρυξ, γος, parvas alas habens.

μικροπύρηνος, ον, (*πυρήν*) parvos habens nucleos. (ῡ)

μικρόρραξ, αγος, ὁ, ἡ, (*ῥάξ*) qui parvos habet acinos.

μικρόρριν, vel *μικρόρρις*, ὁ, ἡ, (*ῥίν*) parvum nasum habens.

μικρόρρωξ, ωγος, ὁ, ἡ, idem quod *μικρόρραξ*.

μικρορροπύγιος, ον, (*ὀρροπύγιον*) parvum habens uropygium.

μικρός, ρά, ρόν, parvus, exiguus. 2) qui parvi pretii aut momenti est. 3) humilis, imbecillis. 4) paucus. *μικρόν*, adv. paullulum, parvum. *μικροῦ*, prope, fere, propemodum. *μικροῦ δεῖν*, propemodum, paene. *μικρῷ πρότερον*, paullo ante. *μικρῷ ὕστερον*. Compar. *μικρότερος*. Sup. *μικρότατος*, item irreg. *ἐλάσσων*, *ἐλάχιστος*, *μείων*, *μεῖστος*, *μειότερος*, *μειότατος*. Ion. *σμικρός*. Dor. *μικκός*. (ι natura longum: a serioribus tantum deterioribusque poetis interdum corripitur.)

μικροσιτία, ἡ, (*σῖτος*) victus paucis contentus.

μικροσκελής, ές, (*σκέλος*) parva habens crura.

μικρόσοφος, ον, sciolus.

μικροσπέρματος, ον, (*σπέρμα*) parvum semen habens.

μικρόσπερμος, ον, idem.

μικρόσταχυς, υ, parvas spicas habens.

μικρόστομος, ον, (*στόμα*) os parvum habens.

μικρόσφαιρος, ον, (*σφαῖρα*) Epith. malobathri, folia perparva habentis.

μικρόσφυκτος, ον, (*σφύζω*) cui parvus et debilis est pulsus arteriarum.

μικροσφυξία, ας, ἡ, exilitas pulsus arteriarum. Ex eod.

μικρόσχημος, ον, (*σχῆμα*) parvum habitum gerens.

μικροτέχνης, ου, ὁ, (*τέχνη*) vilis et abjectus artifex.

μικρότης, ητος, ἡ, (*μικρός*) parvitas, exiguitas, pusillitas.

μικροτράπεζος, ον, (*τράπεζα*) qui tenuem habet mensam.

μικρότριχος, ον, (*θρίξ*) breves habens pilos.

μικροφάγος, ον, tenuissimo victu utens.

μικροφιλοτιμία, ας, ἡ, inepta et sordida gloriae cupido, gloriae captatio e rebus frivolis. A seq.

μικροφιλότιμος, ον, e rebus tenuibus gloriam captans. Theophr.

μικροφρόνως, adv. (*μικρόφρων*) illiberaliter, sordide.

μικροφροσύνη, ης, ἡ, pusillanimitas. Ab eod.

μικρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (*φρήν*) pusillanimis.

μικροφυής, ές, (*φυή*) pusillus.

μικροφυΐα, ας, ἡ, parvitas a natura. A praec.

μικρόφυλλος, ον, (*φύλλον*) parva habens folia.

μικροφωνία, ας, ἡ, exilitas vocis. A seq.

μικρόφωνος, ον, (*φωνή*) gracilem et exilem vocem habens.

μικροχαρής, ές, (*χαίρω*) rebus parvis, nihili, frivolis gaudens; minutiis deditus.

μικρόχωρος, ον, exiguum solum habens.

μικροψυχέω, f. ήσω, (*μικρόψυχος*) pusillo animo sum, exponitur et, animo deficio.

μικροψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas, animus demissus et abjectus. Ab eod.

μικρόψυχος, ον, (*ψυχή*) qui animo demisso et abjecto est, pusillanimis, humilis, nihil magnum aut sublime cogitans.

μικρύνω, (*μικρός*) parvum reddo, imminuo.

μικρῶς, adv. parvum, leviter.

μικτέον, adj. verb. a *μίγνυμι*, miscendum est.

μικτός, ή, όν, (μίγνυμι) mixtus. 2) qui misceri potest.

μῖλαξ, ακος, ἡ, taxus. 2) hederae species. v. σμίλαξ.

Μιλησιουργής, Milesio opere factum, sicut celebrantur Μιλήσια στρώματα, Milesia stragula, et Μιλήσια ἔρια, Milesiae lanae. Ex ἔργον et Μίλητος, Miletus, quae est urbs Asiatica. (‒ ‒ ◡)

μιλιάζω, (μίλιον) miliaria numero, miliaria dimetior. Hinc μεμιλιάσθαι, per miliaria dimensum esse, ap. Strab.

μιλιάριον, ου, τό, miliarium, columna Romae, unde miliaria numerari coepta. 2) vas ad parandam aquam calidam, caldarium: quod esset forma miliari simile. Athenaeus Lib. III. Anthol. Gr. (◡ ◡ ‒ ◡ ◡)

μιλιασμός, οῦ, ὁ, (μιλιάζω) dimensio per miliaria.

μιλιόω, i. q. μιλιάζω.

μίλιον, ου, τό, miliare, spatium mille passuum.

μιλλός, οῦ, ὁ, tardus, s. hebes. Hinc μιλλότης, i. q. βραδύτης.

μῖλος, ἡ, i. q. σμῖλος.

μιλτεῖον, τό, (μίλτος) vas minio plenum.

μιλτείας, ου, (μίλτος) qui e minio, aut minio tinctus est.

μιλτηλιφής, ές, (μίλτος, ἀλείφω) minio illitus, miniatus, minio tinctus, Hdt. 3,58.

μιλτῖνος, ίνη, ῖνον, (μίλτος) miniscens.

μιλτίτης, ου, ὁ, ut μιλτίτης λίθος, lapis minii colorem referens.

μιλτοκάρηνος, ον, (κάρηνον) caput minio illitum habens.

μιλτοπάρῃος, ον, (παρειά) genas minio infectas habens, Epith. navis rubro pictae.

μιλτοπρεπής, ές, s. μιλτόπρεπτος, ον, (πρέπω) minio pulcre pictus, decorus.

μίλτος, ου, ἡ, rubrica. 2) minium, τὸ μίλτινον. 3) i. q. ἐρυσίβη, robigo segetum.

μιλτοφύρής, ές, (φύρω) minio infectus, Phil. Thess. 15, 5. si lectio vera.

μιλτόω, f. ώσω, (μίλτος) minio inficio, rubrica tingo, minio.

Μιλτώ, οῦς, ἡ, minio fucata, cognomen Aspasiae minoris, Ael. v. h. 12, 1.

μιλτώδης, ες, (μίλτος, μιλτόω) miniaceus, minio similis. 2) minii plenus.

μιλτωρυχία, ας, ἡ, minii effossio. 2) metallum minii. A seq.

μιλτωρύχος, ου, ὁ, (μίλτος, ὀρύσσω) minii seu rubricae effossor.

μιλτωτός, ή, όν, (μιλτόω) miniatus, rubricatus.

μιλφαί, ῶν, αἱ, defluvium pilorum in palpebris.

μίλφωσις, εως, ἡ, idem. A pr.

μιμαίκυλον, ου, τό, fragum: fructus arbuti. Scribunt et μιμάκυλον, μαιμάκυλον, sic. male.

Μιμαλλόνες, et Μιμαλλόνες, ων, αἱ, Mimallones, Bacchae, seu sacerdotes Bacchi. (A μιμοῦμαι, διὰ τὴν μίμησιν τῶν ἀνδρῶν.)

μίμαρκις, ιος, ἡ, sive μίμαρκυς, υος, ἡ, farciminis genus ex intestinis leporis.

μιμαυλέω, histrioni mimo accino tibia. Hesych. interpr. ὑποκρίνεσθαι. A seq.

μίμαυλος, ον, (μῖμος, αὐλός) qui mimos tibia exprimit. (?)

μιμέομαι, f. ήσομαι, imitor, imitatione exprimo, c. acc.

μίμησα, ας, ἡ, ars imitandi, imitatio, Hesych. dub.

μιμηλάζω, idem quod μιμέομαι. Hesych. A seq.

μιμηλός, ή, όν, (μιμέομαι) imitando expressus, a docto imitatore factus. Dor. μιμηλά, imitando expressa imago. μιμηλός, active, imitandi sollertia praeditus, imitator, ut μιμηλὴ τέχνη, imitatrix ars. μιμηλότατος, Superl. imitandi dexteritate praestantissimi.

μιμηλότης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas Suid. sine expositione. A praec.

μιμηλῶς, idem quod μιμητικῶς. Ab eod.

μίμημα, ατος, τό, (μιμέομαι) imitamentum, imago. (‒ ‒ ◡)

μίμησις, εως, ἡ, imitatio. (?) Ab eodem.

μιμητέον, adj. verb. a μιμέομαι, imitari decet.

μιμητής, οῦ, ὁ, imitator, de poetis quoque et histrionibus, quod illi verbis et oratione, hi gestu imitentur mores hominum. Ab eodem.

μιμητικός, ή, όν, imitandi sollertia praeditus, peritus imitator.

μιμητικῶς, adv imitando, more imitatorum.

μιμητός, ή, όν, imitabilis, qui imitando exprimi potest.

μιμήτωρ, ορος, ὁ, poet. p. μιμητής.

μιμία, ας, ἡ, imitatio, valde dub.

μιμίαμβοι, οἱ, (ἴαμβος) mimi iambicis versibus scripti, dub.

μιμίζω, hinnio. (?)

μιμικός, ή, όν, (μῖμος) mimicus, i. e. ad mimos pertinens, aut mimos decens.

μιμιχμός, οῦ, ὁ, hinnitus. Hesych. (?)

μιμνάζω, i. q. μίμνω, μένω, intr. maneo. 2) trans. praestolor, exspecto, c. acc. h. Hom. 8, 6.

μιμνήσκω, f. μνήσω, et μνήσομαι aor. ἔμνησα, in memoriam revoco, τινά τινος, alicui aliquid: commonefacio, admoneo. Pass. μιμνήσκομαι, f. μνησθήσομαι, aor. ἐμνήσθην, recordor, memini, c. gen. Vide μνάομαι.

μίμνω, poet. p. μένω.

μιμόβιος, ον, (μῖμος, βίος) imitatione vivens, arte mimica victum quaerens.

μιμογράφος, ου, ὁ, (μῖμος, γράφω) qui mimos scribit.

μιμολογέω, f. ήσω, mimos recito, mimice recito. pass. μιμολογεῖσθαι, mimice recitari. A seq.

μιμολόγος, ον, qui mimos recitat. In Epigr. echo dicitur μιμολόγος, imitans vocem humanam.

μῖμος, ου, ὁ, mimus, imitator, histrio. 2) mimus, imitatio, ipse actus mimicus, plerumque obscenior, et mimi ejusmodi versus. 3) vana rerum ementitarum repraesentatio, adumbratio, offucias.

μιμώ, όος, contr. οῦς, ἡ, (μῖμος) simia, humanarum actionum imitatrix, Tzetzes.

μιμῳδός, οῦ, ὁ, mimi cantor, i. e. qui verba mimi recitat, mimus, Plut.

μίν, Ion. pro αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, Hom. μὶν αὐτόν, eum ipsum. αὐτόν μιν, i. q. ἑαυτόν, se ipsum. Rarius usurpatur pro plurali αὐτούς, αὐτάς, αὐτά, Il. 12, 285. 19, 309. Od. 17, 268. quibus tamen in locis etiam pro sing. haberi potest. Extra dubitationem positus est usus hic in poetis Alexandrinis. Dorice et Attice νίν.

μίνδαξ, ακος, ἡ, suffimentum quoddam, suffitus, Athen.

μίνθα vel μίνθη, ης, ἡ, mentha, herba suave olens.

μίνθος, ου, ὁ, stercus, merda.

μίνθος, ου, ἡ, i. q. μίνθα.

μινθόω, f. ώσω, (μίνθος, ὁ) stercore inquino.

Μινύαι, οἱ, (Μινύας) Minyae, gens nobilis Orchomeni, Hdt. Unde

Μινυαμάχος, ον, (μάχομαι) contra Minyas pugnans, Minyarum domitor. (◡ ◡ ‒ ◡ ◡)

Μινύας, ου, ὁ, Minyas, antiquus Orchomeni rex. (◡ ◡ ‒)

μινυανθής, ές, (μινύθω, ἄνθος) per breve tempus florens.

μινυθέω, (μινύθω) minor fio, imminuor, Hippocr. 2) trans. i. q. μινυθίζω, minuo, imminuo, dub.

μινύθημα, ατος, τό, imminutum, extenuata pars corporis. A praec.

μινύθησις, εως, ἡ, imminutio. Hippocr. Ab eod.

μινυθίζω, imminuo.

μινυθικός, ή, όν, imminuendi vim habens.

μινύθω, (μινύς) minuo, imminuo. 2) minor fio, decresco, deficio, marcesco, contabesco.

μινυθώδης, ες, debilis, exilis.

μίνυνθα, adv. (μινύς) parumper, paullisper, paullulum, ad parvum temporis spatium.

μινυνθάδιος, ία, ιον, (μίνυνθα) brevi tempore durans.

μινυνθώδης, ες, brevis.

μινυός, ά, όν, parvus, exilis.

μινύρισμα, ατος, querulum et exile murmur. A seq.

μινυρίζω, (μινυρός) exili voce lamentor, exili et flebili voce cantillo, minurio. cf. μυτιυρίζω.

μινύρισμα, ατος, τό, minuritio, cantus minorum avium. A praec.

μινυρισμός, οῦ, ὁ, murmuratio, susurratio. Ab eod.

μινύρομαι, (μινυρός) querula et lamentabili voce loquor, vel cantillo (◡ ‒ ◡ ‒)

μινυρός, ά, όν, (μινύς) querulus, gracili voce cantillans. μινυροί, pipiones, et fetus avium reliquarum.

μινύς, υ, exiguus, parvus, exilis, omnino i. q. μικρός. Vox ficta a Grammaticis, ut haberent, unde derivarent μινύθω, μίνυνθα, μινυρός, μινυρίζω, minus, minuo, minurio.

μινυώριος, ον, (μινυός, ὥρα) brevi tempore durans, flaxus, caducus.

μινυωρον, adv. paullulum.

Μίνως, ωος, ὁ, acc. Μίνω, gen. Att. Μίνω, Minos. (‒ ‒)

μίξ, adv. (μίγνυμι) mistim, promiscue. ap. Nicand.

μιξαιθρία, ας, ἡ, (μῖξις, αἰθρία) serenitas pluviis hiemalibus permixta.

μιξαίθριον, ου, τό, idem et ex iisd.

μιξάνθρωπος, ον, semihomo.

μιξαρχαγέτης, ου, ὁ, Dor. -αγέτας, (ἀρχηγέτης) ita dicebatur Castor ab Argivis, i. e. semiheros s. qui heroicam dignitatem cum Polluce fratre partitus est; nam heroes iisdem nominabantur ἀρχαγέται. Plut.

μιξέλληνες, οἱ, (μῖξις, Ἕλλην) altero tantum parente Graeci, ut hibridae apud Romanos.

μιξίαμβος, ον, poeta, qui carminibus iambos admiscet; conviciator, Hesych. E μῖξις et ἴαμβος, Iambus, quod olim conviciis in primis adhibebantur iambi.

μιξίας, ου, ὁ, (μίγνυμι) qui miscet, Hesych.

μῖξις, εως, ἡ, (μίγνυμι) mixtio, mixtura, permistio, temperatura. 2) concubitus, coitus.

μιξοβάρβαρος, ον, semibarbarus.

μιξοβόας, ου, ὁ, (βοάω) promiscue clamans.

μιξοδία, ας, ἡ, (ὁδός) mixtio viarum, trivium. Apud Apoll. Rh. 4, 921. μιξοδίη, locus inter Scyllam et Charybdin. Schol. Apoll. Rhod. v. μισγοδία.

μίξοδος, ου, ἡ, idem et ex eod.

μιξοθάλασσος, ον, (θάλασσα) qui in mari versatur, ut nauta, piscator, pirata.

μιξόθηλυς, υ, (θῆλυς) τὴν φωνήν, vocem habens, cui feminei aliquid admixtum est, Philostr.

μιξόθηρ, ηρος, ὁ, ἡ, (θήρ) semifer, ferae quasi permixtus, homo et brutum simul.

μιξόθηρος, ον, idem. 2) qui belluinis est moribus. Ex eod.

μιξόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) semicanus.

μιξόθροος, ον, e variis clamoribus mixtus.

μιξοιφία, ας, ἡ, (οἰφία, οἰφάω) coitus. Hesych.

μιξόλευκος, ον, albo distinctus.

μιξολύδιος, ον, semi-Lydius. (ῡ)

μιξολυδιστί, adv. semi-Lydio more, mixta Lydia harmonia.

μίξομαι, fut. med. a μίγνυμι, Od.

μιξόμβροτος, ον, (βροτός) semihomo, ut centaurus.

μιξονόμος, ον, (νέμω) Epith. hircorum, quia inter oves pascuntur, apud Athen. vid. μισγονόμος.

μιξοπάρθενος, ον, (παρθένος) semivirgo, ut Harpyia.

μιξοπόλιος, ον, cujus capillis cani incipiunt misceri, Gl. Vet. canaster.

μιξόπυος, ον, (πύον) pure permixtus.

μιξοφρύγιος, ον, (Φρύγιος) semi-Phrygius.

μιξόφρυς, υ, (ὀφρύς) supercilia coeuntia habens.

μιξοφυής, ές, (φύω) mistae naturae.

μιξόχλωρος, ον, subviridis.

μίρκα, ας, ἡ, florida vel floribus variegata, Hesych.

μίῤῥινον, ου, τό, gula, dub.

μίρυλον, ου, τό, odium, piaculum, immunditiae, Hesych.

μισαγαθία, ας, ἡ, odium bonorum s. bonarum rerum. A seq.

μισάγαθος, ον, (μισέω, ἀγαθός) qui bonos vel res bonas odit.

μισαδελφία, ας, ἡ, fratris odium. A seq.

μισάδελφος, ον, (ἀδελφός) qui fratrem odit.

μισαθηναῖος, ον, (Ἀθηναῖος) qui Athenienses odit.

μισαλάζων, ον, (ἀλαζών) osor arrogantiae.

μισαλέξανδρος, ον, qui Alexandrum odit.

μισαλληλία, ας, ἡ, odium mutuum. A seq.

μισάλληλοι, ων, οἱ, αἱ, (ἀλλήλων) qui se mutuo odio prosequuntur.

μισανθρωπέω, f. ήσω, (μισάνθρωπος) homines odi, hominum consuetudinem fugio.

μισανθρωπία, ας, ἡ, odium hominum, inhumanitas. Ab eod.

μισάνθρωπος, ον, (μισέω, ἄνθρωπος) osor hominum, inhumanus.

μισαπόδημος, ον, (ἀπόδημος) abhorrens peregrinationum.

μισαργυρία, ας, ἡ, (ἄργυρος) contemtus pecuniae.

μίσγα, adv. (μίσγω) i. q. μίγα.

μισγάγκεια, ας, ἡ, (μίσγω, ἄγκος) locus in valle, in quo fit mistio aquarum, in quem a montibus aquae confluentes miscentur. 2) ipse aquarum gurges illinc collectus.

μισγοδία, ας, ἡ, (ὁδός) bivium, trivium. v. μιξοδία.

μισγόλας, ου, ὁ, tumultus ex confluxu et mistione multitudinis. Hesych.

μισγονόμος γῆ, (νέμω) terra, ubi promiscue pascunt. Hesych.

μίσγω, misceo, permisceo. μίσγομαι, misceor, coeo, concumbo, congredior, colloquor, conversor, poet. p. μίγνυμι, μίγνυμαι.

μισέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, (μισέω et Ἕλλην) Graecorum osor.

μίσεργος, ον, (ἔργον) laborum osor, Pollux. (ῑ)

μισεταιρεία, ας, ἡ, sociorum odium, Pollux. A seq.

μισέταιρος, ου, ὁ, (ἑταῖρος) sociorum osor, Pollux.

μισέω, f. ήσω, odi, odio prosequor. 2) minus diligo, minus curo, posthabeo, postpono. Pass. μισέομαι, odio sum. Med. odiosum me reddo.

μίσηθρον, τό, artificium odii contra quem excitandi, oppon. φίλτρον, Lucian. A praec. vid. μίσητρον, quae melior est lectio. (ῑ)

μισήλιος, ον, (μισέω, ἥλιος) solifuga.

μίσημα, ατος, τό, (μισέω) odium. (ῑ)

μισήτη, ης, ἡ, libidinosa, prostituens se cuique femina, χαμαιτυπίς. Ammon. Suid. quasi pro μισγήτη, a μίσγομαι.

μισητία, ας, ἡ, insatiata libido, proclivitas in Venerem; scribitur et μισγητία. A praec.

μισητής, ου, ὁ, (μισέω) osor.

μισητίζω, odi, odio prosequor, Hesych. Ab eodem.

μισητικός, ή, όν, qui odio prosequitur, propensus ad odia. Ab eod.

μισητικῶς, adv. odio prosequendo, per odium.

μισητός, ή, όν, (μισέω) odiosus, invisus, qui odio habetur.

μίσητρον, ου, τό, i. q. μίσηθρον.

μισθαποδοσία, ας, ἡ, (μισθός, ἀπόδοσις) mercedis seu premii solutio. 2) praemium, retributio, merces, etiam poena.

μισθαποδότης, ου, ὁ, (ἀποδίδωμι) qui persolvit mercedem, praemium solvit, poenam sumit.

μισθάριον, ου, τό, parva merces, mercedula. Dim. a μισθός.

μισθαρνευτικός, ή, όν, ad eos pertinens, qui mercede operam suam locant. A seq.

μισθαρνεύω, f. εύσω, idem quod seq.

μισθαρνέω, f. ήσω, mercede operam meam loco, mercedem capio, stipendium facio, etiam de meretricio quaestu. A seq.

μισθάρνης, ου, ὁ, (μισθός, ἄρνυμαι) mercenarius, qui mercede aliquid facit.

μισθαρνητικός, ή, όν, (μισθαρνέω) mercenarius, pertinens ad mercenarios.

μισθαρνία, ας, ἡ, (μισθαρνής) mercedis acceptio, opera mercenaria, quae pro mercede praestatur. 2) quaestus meretricius.

μισθαρνικός, ή, όν, idem quod μισθαρνητικός. A praec.

μισθάρνισσα, ἡ, fem. a μισθάρνης.

μίσθαρνος, ὁ, i. q. μισθάρνης.

μισθαρχίδης, ου, ὁ, (μισθός, ἀρχή) qui mercede magistratum gerit, magistratus mercenarius. Vocab. Aristoph. forma patronymici, quasi a μισθάρχης, vel μίσθαρχος.

μίσθιος, ία, ιον, vel μίσθιος, ον, (μισθός) mercenarius, meritorius.

μισθοδοσία, ας, ἡ, (δόσις) mercedis seu stipendii solutio.

μισθοδοτέω, f. ήσω, mercedem sive stipendium do, seu persolvo. Med. μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedem fero. A seq.

μισθοδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit.

μισθόδωρος, ον, (δωρέω) idem.

μισθός, οῦ, ὁ, merces, praemium laborum; etiam poena. 2) salarium, stipendium militum. 3) pretium habitationis. 4) utilitas, commodum.

μισθοφορά, ᾶς, ἡ, (μισθός, φέρω) stipendium, id ipsum, quod mercedis loco fertur, h. e. accipitur, salarium. Vertitur et vectigalia.

μισθοφορέω, f. ήσω, operam meam pro mercede eloco, mercedem capio, quaestum facio. 2) aera mereo, stipendia facio.

μισθοφορία, ας, ἡ, ipsa actio stipendia merendi.

μισθοφορικός, ή, όν, qui mercenariorum, vel militum aera merentium est. 2) Subst. ὁ, sc. στρατιώτης, qui stipendia facere solet; τὸ μισθοφορικόν, sc. ἀργύριον stipendiale, Gl. Vet. 3) sc. στράτευμα, miles conductitius aut mercenarius.

μισθοφόρος, ον, (μισθός, φέρω) mercede operam locans, mercenarius, qui mercede aliquid facit.

μισθόω, f. ώσω, (μισθός) mercede loco, faciendum utendumve mercede certa loco. Med μισθόομαι, mercede conduco, redimo. Pass. mercede conducor: μεμισθωμένος, mercede conductus.

μίσθωμα, ατος, τό, merces, qua aliquid utendum locatur vel conducitur, vel qua quis operam locat. 2) illud ipsum quod conducitur, velut habitatio, hospitium. 3) merces meretricia, quaestus meritorius. A praec.

μισθωμάτιον, ου, τό, Dimin. a praec.

μισθωσιμαῖος, αία, αῖον, conductitius. A seq.

μισθώσιμος, ον, qui mercede locatur, vel conducitur. 2) qui mercede conduci debet. 3) qui mercede locari aut conduci potest. Gl. Vet. locatitius. A seq.

μίσθωσις, εως, ἡ, (μισθόω) locatio, aut conductio.

μισθωτής, οῦ, ὁ, conductor. Ab eod.

μισθωτικός, ή, όν, mercenarius. Ab eod.

μισθωτός, ή, όν, mercenarius, mercede conductus, conductitius. Ab eod.

μισθώτριαι, fem. a μισθωτής. μισθώτριαι γυναῖκες, apud Poll. mulieres mercenariae, bajulae.

μίσιππος, ου, (μισέω, ἵππος) ab equitandis etc. abhorrens. (– – ⏑)

μίσκελλος, ου, ὁ, vile et nigrum vinum, Hesych. Vocab. Latin.

μίσκιλος, sordidus et praeparcus, qui frusta etiam rejecta colligit. dub. A seq.

μίσκοι, ων, οἱ, frusta et rejectamenta, quae sub mensam cadunt. Pollux. v. μίσχος.

μισοβάρβαρος, ον, (μισέω, βάρβαρος) osor barbarorum.

μισοβασιλεύς, έως, ὁ, regis vel regum osor.

μισόγαμος, ον, a nuptiis abhorrens.

μισογόης, ὁ, osor praestigiarum, et imposturarum, it. impostorum.

μισογύναιος, ον, (γυνή) osor mulierum.

μισογυνεία, ας, ἡ, (μισογύνης) odium erga mulieres.

μισογυνέω, odi mulieres. A seq.

μισογύνης, ου, ὁ, (γυνή) osor mulierum.

μισόδημος, ον, (δῆμος) osor populi, s. une civitatis, vel constitutionis civilis, libertatis.

μισοδημότης, ου, ὁ, idem.

μισοδικαστής, οῦ, ὁ, idem quod sequens.

μισόδικος, ον, (δίκη) qui jure agere horret, litium osor.

μισόθεος, ον, deum vel deos exosus.

μισόθηρος, ον, (θήρα) a venatione alienus. τὸ μισόθηρον, Subst., taedium venationis.

μισοΐδιος, ον, (ἴδιος) qui suos odit.

μισοινία, ἡ, odium vini, abstinentia a vino.

μίσοινος, ον, (οἶνος) a vino alienus.

μισοκαῖσαρ, αρος, Caesari infestus.

μισοκακέω, (κακός) mala vel malos odi.

μισόκαλος, ον, osor honesti.

μισοκερδής, ές, lucrifuga.

μισολάκων, ωνος, ὁ, ἡ, Lacedaemoniis inimicus.

μισολάμαχος, ον, qui Lamachum odit, Ar. (⏑⏑‒⏑⏑)

μισόλεκτρος, ον, (λέκτρον) matrimonii osor.

μισολογέω, (μισολόγος) bonas literas odi. 2) imperitus sum doctrinarum.

μισολογία, ας, ἡ, odium bonarum literarum, disputationum etc. Ab eod.

μισολόγος, ον, qui colloquia, congressus hominum, disputationes et ratiocinationes odit, osor bonarum literarum, indoctus.

μισόνοθος, ον, qui spurios odit.

μισόνυμφος, ον, (νύμφη) qui nuptias et conjugium odit, nuptiis inimicus.

μισοξενία, ας, ἡ, odium peregrinorum, odium hospitum, inhospitalitas. A seq.

μισόξενος, ον, osor peregrinorum, hospitum, inhospitalis.

μισόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) osor liberorum, liberos exosus.

μισοπάρθενος, ον, (παρθένος) virginibus infestus.

μισοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, patri inimicus.

μισοπέρσης, ου, ὁ, Persis infestus.

μισοποιέω, inimica seu hostilia facio. 2) quae alius odit facio: Aquila Ps. 80, 13. Hinc

μισοποιός, οῦ, ὁ, inimicos, infestus, hostilia faciens, Aquila Ps. 80, 13.

μισοπόλεμος, ον, (πόλεμος) alienus a bello.

μισόπολις, ιος, ὁ, ἡ, (πόλις) urbi inimicus, osor civitatis.

μισοπονέω, (μισόπονος) odi et defugio labores. 2) non contendo, non studeo.

μισοπονηρέω, f. ήσω, (μισοπόνηρος) odi improbos, improbitatem aversor.

μισοπονηρία, ας, ἡ, odium improbitatis. A seq.

μισοπόνηρος, ον, (πονηρός) qui improbos vel improbitatem aversatur, severus. Subst. τὸ μισοπόνηρον, ου, sc. ἦθος, odium improbitatis.

μισοπονήρως, adv. cum odio improborum.

μισοπονία, ἡ, odium laboris. A seq.

μισόπονος, ον, (πόνος) osor laboris, laborem refugiens.

μισοπορπακιστάτη, ἡ, (πόρπαξ) bello maxime inimica, pacis amantissima, Aristoph.

μισοπράγμων, ον, (πρᾶγμα) a negotiis abhorrens, qui vitam quietam et negotiis vacuam agit.

μισοπρόβατος, ον, ovium osor, Archytas.

μισοπροσήγορος, ον, difficilis aditu.

μισόπτωχος, ον, odio habens, fugiens pauperes.

μισοπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, osor barbae, titulus libelli a Juliano Aug. conscripti.

μισορωμαῖος, ον, Romanis infestus.

μῖσος, εος, τό, odium. 2) id quod odio habetur.

μισόσοφος, ον, osor sapientiae, sapientiae studium, Philosophiam exosus.

μισοστρατιώτης, ου, ὁ, rem militarem fugiens.

μισοσύλλας, ου, ὁ, (Σύλλας) inimicus Syllae, Plut. Sertor.

μισοσώματος, ον, (σῶμα) corporis nullam vel exiguam curam gerens, Procl.

μισοτεκνία, ας, ἡ, odium liberorum. A seq.

μισότεκνος, ον, liberorum osor, prolem habere nolens.

μισοτύραννος, ον, osor tyrannorum, tyrannidis.

μισότυφος, ον, (τῦφος) qui ostentationem odit.

μισοφαής, ές, (φάος) luci inimicus.

μισοφίλιππος, ον, inimicus Philippi.

μισοφιλόλογος, ον, abhorrens a studiis literarum, infestus hominibus doctis.

μισόφιλος, ον, (φίλος) qui amicos aversatur: amicitias fugiens.

μισόφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, fugiens curas.

μισόχρηστος, ον, bonorum osor.

μισόχριστος, ον, qui Christum odit.

μισοψευδής, ές, qui mendacium odit.

μιστυλάομαι, pane in cochlear excavato jus vel pulmentum haurio. A seq.

μιστύλη, s. μυστίλη, ης, ἡ, panis in cochlear cavatus. v. μυστίλη. (ῠ)

μιστύλλω, in parvas partes seu frusta exigua concido, in parva frusta disseco.

μίσυ, υος et εως, τό, misy, succus in metallis concretus in formam glebae vel pollinis: unde inter metallica numeratur.

μίσυβρις, ιος, ὁ, ἡ, (μισέω, ὕβρις) alienus ab insolentia. (‒⏑⏑)

μισυοί, οἱ, qui dimidiato corpore nigri, dimidiato vero albi sunt. Hesych.

μίσχη, ης, ἡ, redimiculum, vitta. 2) pileus. 3) lanarum glomus, Hesych.

μίσχος, ου, ὁ, it. μίσκος, pediculus, per quem folia fructusque arboribus adhaerent. 2) granum folio adhaerens. 3) instrumentum rusticum vertendae terrae.

μισώδης, ες, (μῖσος) odiosus, odio dignus, dub.

μινυρίζω, f. ίσω, ejulo, strideo, idem quod μινυρίζω, Hesych.

μιτοεργάς, ον, (μίτος, ἔργον) filum faciens, epith. coli.

μιτοῤῥαφής, ές, (ῥάπτω) filo sutus.

μίτος, ου, ὁ, filum, quod stamini implicatur, licium. 2) fides citharae, chorda. (⏑⏑)

μιτόω, f. ώσω, licia tendo. 2) fidibus cano. A pr.

μίτρα, ας, ἡ, Ion. et Ep. μίτρη, ης, ἡ, cingulum, balteus, cinctus, zona. 2) fascia, qua caput obligatur, mitra, diadema, (ι natura breve.)

μιτράγχουσα, ἡ, squama aurea, quae in fronte gestatur, Hesych.

μίτρη, ης, ἡ, operculum sive involucrum, quod alio nomine ἐπιδιδυμίς. Galeni Lex. Hipp. p. 526.

μιτρηφόρος, ον, (μίτρα, φέρω) mitram gestans, mitratus.

μιτρίον, ου, τό, mitella, *Dim.* a μίτρα.

μιτροφορέω, mitram gesto. A seq.

μιτροφόρος, ον, i. q. μιτρηφόρος.

μιτροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) tunicam fascia cingens.

μιτρόω, f. ώσω, (μίτρα) mitra seu fascia cingo.

μιτρώδης, ες, (μίτρα) βρόχος, laqueus ex cingulo factus, Soph. Ant. 1222. ubi alii legunt μιτώδης, filis constans.

μίτυλος, υλη, Dor. υλα, υλον, mutilus, cornibus carens.

μίτυς, υος, ἡ, ostiis alvearium circumlitum quasi purgamentum cerae, subatrum, graveolens, vulneribus et ulceribus medens.

μιτώδης, ες, v. μιτρώδης.

μιχθαλόεις, εσσα, εν, (μίχω) i. q. ὁμιχλώδης, Coluth. dub.

μιχθείς, particip. μιχθῆναι, inf. aor. 1. pass. a μίγνυμι, Il.

μνᾶ, ἡ, gen. μνᾶς, Ion. μνέα, mina, pondus centum drachmarum. 2) nummus centum drachmas aequans, quorum LX. efficiunt talentum.

μναϊαῖος, μναιαῖος, et μναῖος, αία, αῖον, minae pondus, pretium habens. A pr.

I. μνάομαι, contr. μνῶμαι, particip. μνωόμενος, Hom. impf. ἐμνώμην, ἐμνώμην, 3. pl. ἐμνώοντο, Hom. Perfectum vi praesentis μέμνημαι, (quod unice usitatum est Atticis) opt. μεμνῄμην, Il. 24, 745. μεμνοίμην vel μεμνῴμην, Attice; hoc contractum est ex Ionico μεμνεῴμην, unde μεμνέῳτο, Il. 23, 361. μέμνῃ, 2 sing. perf. ind. pass. Homerice pro μέμνησαι. μέμνεο, imperat. Ion. p. μέμνησο. Fut. μνήσομαι, aor. ἐμνησάμην, - significat idem quod μιμνήσκομαι, memor sum, recordor, memini, c. gen. ut χάρμης, δαιτός, σίτου μνήσασθαι, pugnae, epuli, cibi meminisse i. e. pugnaturum, epulaturum, cibum sumturum esse, Hom. ἀλκῆς μνήσασθαι, roboris meminisse, i. e. robustum et fortem se praestare, Hom. Talibus in locis potest etiam reddi: curo, operam do. Rarius construitur c. accusativo loco genitivi, ut Il. 6, 222. 9, 527. Od. 14, 168. 24, 122. item ἀμφί τινος, Od. 4, 151. Hom. h. 6, 1. περί τινος, Od. 7, 192. et ὑπέρ τινος, Dem. cum inf. fut. Il. 17, 364. φύγαδε μνώοντο, meminerunt fugae, i. e. fugere constituerunt, Il. 16, 697. Attici etiam c. part. jungunt, ut μέμνημαι ποιήσας, fecisse memini.-Fut. med. μεμνήσομαι, memor ero, Hom. 2) memoro, commemoro, mentionem facio, dico, c. gen. Od. 4, 331. Ita etiam in aor. pass. ἐμνήσθην, Hom. et in fut. pass. μνησθήσομαι. 3) observo, c. gen. ὡς μεμνέῳτο δρόμου, Il 23, 361.

II. μνάομαι, contr. μνῶμαι, ambio, affecto, uxorem peto, γυναῖκα, Hom. ἀρχήν, imperium affectare, Hdt. 1, 96.

μναστιδωρέω, Dor. p. μνηστιδωρέω.

μνασίον, ου, τό, it. μνασίς, ἡ, mensura duorum medimnorum, Hesych.

μνασίον, ου, τό, in Aegypto, herba, dulcem saporem cibis adferens. Theophr.

μναστήρ, ὁ, μναστήρια, ἡ, Dor. p. μνη-

στήρ, μνήστειρα.

*μνάω, Thema obsoletum unde fut. μνήσω et aor. ἔμνησα ad μιμνήσκω, q. v.

μνέα, Ion. pro μνᾶ.

μνεία, ἡ, (μιμνήσκω, μνάομαι) mentio, memoria, recordatio.

μνῆμα, ατος, τό, (μιμνήσκω, μνάομαι) id, quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, monumentum. 2) sepulcrum. 3) memoria, recordatio, c. gen.

μνημάτιον, τό, parvum monumentum. Dimin. a praec.

μνηματίτης, ου, ὁ, ut μνηματίτης λόγος, oratio funebris. (ῑ) A praec.

μνημεῖον, ου, τό, monumentum, quicquid memoriae caussa struitur, datur. 2) sepulcrum. 3) locus secretior domus, in quo pretiosissima quaeque adservantur, inpr. μνημεῖα, ab amicis, parentibus, sponsis, etc. accepta. A seq.

μνήμη, ης, ἡ, memoria 2) mentio, commemoratio. Ab eod.

μνημήιον, ου, τό, Ion. pro μνημεῖον.

μνημόνιος, ον, (μνήμων) ad memoriam pertinens.

μνημόνευμα, ατος, τό, (μνημονεύω) quod memoriae mandatur, seu memoria tenetur.

μνημονευτικός, ή, όν, memoria valens, memorandi facultate praeditus. τὸ μνημονευτικόν, quod in eum usum institutum est, ut sit praeteritae alicujus rei monumentum. Ab eod.

μνημονευτός, ή, όν, qui memoria tenetur. Ab eod.

μνημονεύω, f. εύσω, (μνήμων) memoro, memoriae prodo, mentionem facio. 2) memor sum, memoria teneo, memini. Constr. c. gen., rarius c. acc. μνημονεύομαι, memoror, celebror.

μνημονικός, ή, όν, memoriosus, memoria valens, memor. 2) ad memoriam pertinens, memorabilis. Subst. τὸ μνημονικόν, ars memoriae, memoriae vis et dexteritas. Ab eod.

μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria. 2) revocatio rei in memoriam. 3) Μνημ., nom. propr., Mnemosyne, mater Musarum. Ab eod.

μνημόσυνον, ου, τό, monumentum, quod rem in memoriam revocat, s. memoriam servat, memoriale. 2) memoria, recordatio. Ab eod.

μνήμων, ον, (μνάομαι) memor, qui recordatur. 2) bona memoria praeditus, memoria valens, memoriosus. 3) idem fere quod consiliarius, inspector.

μνῆσαι, inf. aor. a μιμνήσκω, Hom.

μνησαίατο, Ion. p. μνήσαιντο, 3. pl. opt. aor. med. a μιμνήσκω, Hom.

μνησάρετος, ον, (ἀρετή) virtutis memor.

μνησάσκετο, Ion. p. ἐμνήσατο, 3 sing. aor. med. a μιμνήσκω, Il.

μνησιδωρέω, (δῶρον) gratum me pro beneficiis praesto.

μνησίθεος, ον, (θεός) pius, dei memor. Diosc. dicit juniperum majorem a quibusdam sic vocari.

μνησικακέω, f. ήσω, (μνησίκακος) mali vel injuriae acceptae memor sum, succenseo. Constr. c. dat. pers. et gen. rei; item c. acc. rei.

μνησικακητικός, ή, όν, i. q. μνησίκακος.

μνησικακία, ας, ἡ, injuriarum memoria. A seq.

μνησίκακος, ον, injuriae acceptae memor, qui injuriae oblivisci nequit.

μνησικάκως, *adv.* animo injuriarum memori, cum simultate ob veteres injurias.

μνησίμαχος, ον, (μάχη) pugnae memor, bellicosus.

μνησίνοος, ον, contr. μνησίνους, (νόος) rationis memor, ratione utens.

μνησιπήμων, ον, (πῆμα) recordata tristia, cladis memoriam revocans, Aesch.

μνῆσις, εως, ἡ, (μνάομαι) recordatio.

μνησίτοκος, ον, (τίκτω) partus memor, non sterilis.

μνήσκομαι, i. q. μιμνήσκομαι, Anacr. ep. 84, 4.

μνήσομαι, fut. med. a μιμνήσκω.

μνηστεία, ας, ἡ, (μνηστεύω) petitio uxoris. 2) petitio, v. c. honorum, beneficii.

μνήστειρα, ἡ, fem. a μνηστήρ, pronuba: quae in matrimonium expetitur, sponsa. 2) quae alicujus rei mentionem facit, Pind. Isthm. 2, 7.

μνήστευμα, τό, (μνηστεύω) petitio uxoris.

μνήστευσις, ἡ, (μνηστεύω) petitio uxoris, sponsio.

μνηστευτικός, ή, όν, sponsalis.

μνηστεύω, f. εύσω, (μνάομαι) nuptias ambio, sum procus. 2) nuptias concilio, de proxenetis. 3) affecto, etiam in partem deteriorem, concilio, comparo. 4) arrham do, apud Graecos recentiores. Pass. μνηστεύεσθαι, peti in matrimonium, desponderi. μνηστευθεῖσα, desponsata. Reperitur tamen et de viro ambiente.

μνηστέω, i. q. μνηστεύω, dub.

μνηστή, ῆς, ἡ, desponsata, sponsa, nupta. Ab eod.

μνηστήρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus, alicubi et memor. 2) candidatus, qui aliquid ambit. 3) dicitur etiam tropice, ut μνηστεύειν. Ab eod.

μνηστήριος, ον, ad procum pertinens, a proco proficiscens. A praec.

μνηστηριώδης, ες, procis conveniens. Ab eod.

μνηστηροκτόνος, ον, (κτείνω) procos occidens.

μνηστηροκτονία, ἡ, idem quod sequens. A praec.

μνηστηροφονία, ας, ἡ, (μνηστήρ, φόνος) procorum occisio seu caedes. Locus Homericus.

μνηστής, οῦ, ὁ, idem quod μνηστήρ.

μνῆστις, ιος, ἡ, (μνάομαι) memoria, recordatio, mentio.

μνηστός, ή, όν, (μνάομαι) nuptus, desponsatus, in matrimonium ductus.

μνήστρια, ας, ἡ, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Femin. a μνηστήρ.

μνῆστρον, ου, τό, arrhabo. τὰ μνῆστρα, sponsalia. Ab eod.

μνηστύς, ύος, ἡ, (μνάομαι) conciliatio, s. petitio uxoris.

μνήστωρ, ορος, ὁ, (μνῆστις, μνάομαι) peritus, sciens. 2) qui nuptiarum arrhabonem dedit, Hesych.

μνήσω, fut. a μιμνήσκω.

μνιαρός, ρά, ρόν, (μνίον) muscosus.

μνιόεις, όεσσα, όεν, idem et ab eod.

μνίον, ου, τό, muscus, alga. (⏑ ⏑ sed invenitur et μνῖον, Nic. Al. 396.)

μνιώδης, ες, muscosus. A praec.

μνοία, ἡ, i. e. ἡ κοινὴ δουλεία, servi publici apud Cretenses, v. Sosicrates Athenaei 6. p. 263. F. cf. p. 267. C.

μνοΐτης, ου, ὁ, item μνωΐτης, μνῴτης et μνώτης, ὁ, servus.

μνόος, ὁ, contr. μνοῦς, prima lanugo, pilus tener, lana mollior, pluma.

μνούδιον, τό, Dim. a μνόος.

μνωΐα, ἡ, contr. μνῴα, it. μνώα, i. q. μνοία. Hinc

μνωΐτης, ου, ὁ, contr. μνῴτης, item μνώτης, i. q. μνοΐτης.

μνώμενος, part. a μνάομαι, mulieris nuptias ambio, Od.

μνῶνται, 3 pl. praes. a μνάομαι, Od.

μνωόμενος, part. a μνάομαι, poet. p. μνώμενος, recordans, Od.

μνώοντο, 3 pl. impf. a μνάομαι I. et II.

μογγός, όν, qui voce est obtusa.

μογείω, i. q. μογέω, Hesych.

μογερός, ρά, ρόν, laboriosus, aerumnosus.

μογερῶς, *adv.* laboriose, aerumnose, difficulter. A pr.

μογέω, f. ήσω, (μόγος) laboro, labores tolero, aerumnas patior et perfero, cum molestiis conflictor, labore fessus sum. 2) doleo.

μογιάω, Lacon. p. μογέω, Lobeck. Phryn. p. 82.

μογιλαλία, ας, ἡ, difficultas loquendi. A seq.

μογιλάλος, ον, (μόγις, λαλέω) qui aegre et difficulter loquitur, cui impedita est lingua. 2) LXX. et N. T. mutus.

μόγις, *adv.* (μόγος) aegre, vix, difficulter.

μογισαψίδαφος, ον, (ἅπτω, ἔδαφος) vix humum tangens; Lucianus ludens de podagra.

μόγος, ου, ὁ, labor, aerumna, molestia.

μογοστοκέω, (μογοστόκος) in partu laboro, active, et passive.

μογοστοκία, ἡ, difficilis partus.

μογοστόκος, ον, (μόγος, τίκτω) in partu laborans. 2) parientibus opitulans. Epith. Lucinae. 3) difficilem partum reddens.

μόδιος, ου, ὁ, modius, mensura sedecim sextariorum. Vox Latina.

μοδισμός, ὁ, dimensio secundum modios.

μόθαξ, ὁ, v. μόθων.

μόθος, ὁ, pugna, bellum, tumultus bellicus.

μόθουρα, ἡ, capulus et manubrium remorum, Hesych.

μόθων, ωνος, ὁ, et μόθαξ, ακος, ὁ. Lacedaemoniis dicebantur μόθωνες et μόθακες homines liberi, filii civium municipiorum Laconicorum, qui Spartanorum filiis jungebantur, perpetui eorum comites et sodales. 2) i. q. οἰκογενής, verna, servus arrogans et superbus, Ar. Plut. 228. 3) arrogantia, fastus, insolentia.

μοθωνία, ας, ἡ, vernilitas, superbia, insolentia, arrogantia, jactantia. Hesych. Etym. A praec.

μοθωνικός, ή, όν, insolens, superbus. Plut.

μοί, dat. sing. enclit. ab ἐγώ.

μοιμυάω, i. q. μυάω, q. v.

μοιμύλλω, i. q. μύλλω, q. v.

μοῖρα, ἡ, pars, portio. 2) sors, conditio, fortuna, fatum, secundum aeque ac adversum: inpr. fatalis necessitas, fatum, letum. 3) pars terrae, regio, tractus. 4) certa multitudo militum, velut decuria, cohors, manipulus. 5) officium, munus, quod convenit alicui, dignum eo est. κατὰ μοῖραν, ita ut decet. μοῖραν νέμειν τινί, debitum alicui tribuere. 6) honor, aestimatio, ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἄγειν τινά, nullo magno loco habere, neutiquam magni

aestimare aliquem, Hdt. 2, 172. ἐν μοίρᾳ εἶναι, honoratum esse, Plat. Crit. p. 51. B. οὐδαμῶς ποιεῖσθαι τινα μοίρας, nullius pretii aliquem aestimare, i. q. ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ ποιεῖσθαι τινα, Soph. O. C. 277. 7) gradus seu pars circuli in coelo. 8) oraculum, aut alius monitus divinus, μοῖρα θεοῦ. Od. 11, 292. μοῖρα θεῶν, Od. 3, 269. θείᾳ μοίρᾳ, divinitus. - II) Μοῖρα, Parca, dea fatalis suum cuique tribuens. Homerus unam tantum novit Parcam; pluralis legitur unico loco Il. 24, 49. Hesiodus autem Theog. 218. tres commemorat.

μοιραγέτης, ου, ὁ, (μοῖρα, ἡγέομαι) rector fati.

μοιράζω, f. άσω, i. q. μοιράω.

μοιραῖος, αία, αῖον, (μοῖρα) fatalis.

μοιράς, άδος, ἡ, i. q. μοιρίς.

μοιράω, f. άσω, (--) Ion. ήσω, (μοῖρα) divido, partior, discerpo, lacero, χαίτας ἐμοιρήσαντο, Ap. Rh. 2) Med. μοιράομαι, perf. μεμοίραμαι, sortior, adipiscor, sortito capio, c. acc. vel c. inf., raro c. gen.

μοιρηγενής, ές, (μοῖρα, γίνομαι) bono, felici fato natus, felicibus natalibus gaudens.

μοιρίδιος, ία, ιον, vel -ος, ον, (μοῖρα) fatalis, fato eveniens.

μοιριδίως, fataliter. A praec.

μοιρίς, ίδος, ἡ, dividua, particularis. Nicand. 2) Nomen proprium viri. Ab eod.

μοιρογνωμόνιον, τό, sc. ὄργανον, instrumentum ad metiendos gradus coeli, v. μοῖρα.

μοιρογραφία, ἡ, (γράφω) partium descriptio.

μοιροδοκέω, f. ήσω, (δέχομαι) partem capio, particeps fio, dub.

μοιρόκραντος, ον, (κραίνω) a Parcis seu a fato effectus, vel perfectus.

μοιρολαχέω, f. ήσω, (λαγχάνω, λάχος) sorte dispertior, divido. 2) particeps sum vel fio.

μοιρολογέω et μοιρολογέομαι, fatum alicui praedico, c. acc. pers.

μοιρολόγος, ον, (λέγω) fatidicus.

μοιρολογχέω, i. q. μοιρολαχέω, 2. consors sum. A seq.

μοιρολόγχος, ον, (λόγχη) consors.

μοιρονόμος, ον, (νέμω) sortes distribuens.

μοιροφόρητος, ον, (φορέω) a sorte allatus.

μοῖσα, Aeolice pro μοῦσα, Eustath.

μοῖτον, ου, τό, gratia, χάρις. Vox Sicula. Hesych.

μοιχάγρια, ων, τά, (μοιχός, ἄγρα) sc. ἄποινα, mulcta quam solvit moechus deprehensus.

μοιχάζω, i. q. μοιχάω, trans. et intr.

μοιχαινα, ἡ, i. q. μοιχάς, ap. seriores.

μοιχαλία, ας, ἡ, adulterium, v. seq.

μοιχαλίς, ίδος, ἡ, (μοιχός) moecha, adultera. 2) adulterium, in N. T.

μοιχάς, άδος, ἡ, adultera.

μοιχατης, ου, ὁ, poet. p. μοιχός, Maneth.

μοιχάω, (μοιχός) ad adulterium lacesso, adultero, c. acc. b) virginem stupro. c) per fraudem aut vim, injuste occupo, subigo vel affecto aliquid, quod alter jure tenet, Xenoph. hist. gr. 1, 16, 15. 2) intr. moechor, adulter vel adultera sum, adulterium committo. Eadem significatione in N. T. legitur medium.

μοιχεία, ας, ἡ, (μοιχεύω) adulterium. 2) defectio ad falsam religionem, per hebraism.

μοιχευτής, ῆρος, vel μοιχευτης, οῦ, ὁ, i. q. μοιχός, adulter.

μοιχευτός, ή, όν, adulterinus.

μοιχεύτρια, ας, ἡ, adultera, moecha. Femin. a μοιχευτήρ.

μοιχεύω, f. εύσω, (μοιχός) moechor, adulter sum. 2) adultero, stupro, adulterio vitio.

μοιχή, ἡ, i. q. μοιχάς, vox rara.

μοιχίδιος, ία, ιον, (μοιχός) ex adulterio procreatus, adulterinus, spurius.

μοιχικός, ή, όν, adulterinus, in adulterio pronus.

μοιχικῶς, adv. adulterorum more.

μοίχιος, ία, ιον, (μοιχός) adulterinus.

μοιχίς, ίδος, ἡ, i. q. μοιχάς, vox rara.

μοιχογέννητος, ον, (γεννάω) ex adulterio natus.

μοιχοληπτία, ἡ, Attice p. μοιχοληψία, (λαμβάνω) deprehensio in adulterio.

μοιχός, οῦ, ὁ, adulter, moechus. 3) species tonsurae indecora ac cinaedica, Suid. (Derivatur ab μίχω, ὀμιχέω, mejo, mingo: vel rectius a μυχός, μύχιος, quia moechus sceleri perpetrando latebras quaerit.)

μοιχοσύνη, ἡ, poet. p. μοιχεία.

μοιχότροπος, ον, adulterinis moribus praeditus.

μοιχοτύπη, ης, ὁ, (τύπτω) Hesych. ἡ ὑπὸ μοιχῶν τυπτομένη, cum moechis rem habens, ut χαμαιτύπη.

μόλγινος, coriaceus, e corio confectus, ut μόλγινοι φυσητῆρες, folles coriacei. A seq.

μολγός, οῦ, ὁ, (ἀμέλγω) bulga, saccus coriaceus, culeus. 2) depeculator, quasi pecuniam publicam emulgens.

μολεῖν, inf. aoristi ἔμολον a praesenti βλώσκω, eo, venio, Hom. et Attice sed raro tantum in prosa oratione usurpatur. Huc pertinent perf. μέμβλωκα, i. q. ἥκω, veni, adsum, Od. 17. 190. fut. μολοῦμαι, Aesch. Prom. 694. Soph. O. C. 1742. De activo futuri forma μολῶ, dubitatur. 2) μολεῖν, c. acc. loci, tendere aliquo. 3) μολεῖν, redire ut ἔρχεσθαι et ἰέναι. - Praesens μολέω non exstat nisi apud deteriores poetas, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 27. 609.

μολεύω, (μολεῖν) stolones s. αὐτομόλους amputo. Reperitur μολεύω, et μωλύω.

μολέω, v. μολεῖν, versus finem.

μολιβαχθής, ές, (μόλιβος, ἄχθος) gravis ut plumbum, plumbeus.

μολιβδαινα, ης, ἡ, (μόλιβδος) pila seu massa plumbea, inprimis quae in fundo retis illigatur, ut descendat in aquam. 2) plumbago. Gl. Vet. metallicum quid: item, idem quod μολίβδιον. 3) herbae nomen.

μολίβδεος, έα, εον, contr. μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, plumbeus. Ab eod.

μολιβδικός, ή, όν, plumbarius. Ab eod.

μολίβδινος, ίνη, ινον, idem et ab eod.

μολίβδιον, ου, τό, fistula plumbea, qua utuntur medici. ap. Hippocr. Ab eod.

μολιβδίς, ίδος, ὁ, globus, glans, pila, lamina plumbea. Ab eod.

μολιβδοειδής, ές, (εἶδος) plumbo similis, plumbum colore referens.

μόλιβδος, ου, ὁ, (μόλιβος) plumbum.

μολιβδουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) plumbarius.

μολιβδοφανής, ές, (φαίνω) plumbo similis.

μολιβδοχοέω, f. ήσω, (χέω) plumbum fundo, conflo.

μολιβδόχροος, ον, contr. μολιβδόχρους, ουν, plumbi colorem habens.

μολιβδόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) cujus corpus plumbeo colore est, lividus.

μολιβδόω, i. q. μολυβδόω.

μολιβδώδης, ες, (μόλιβδος) plumbi naturam referens.

μολίβδωμα, ατος, τό, (μολιβδόω) opus e plumbo.

μόλιβος, ου, ὁ, plumbum, poet. p. μόλυβδος.

μολιβοσφιγγής, ές, (σφίγγω) plumbo praefixus, plumbo illigatus, clausus.

μολιβουργός, οῦ, i. q. μολιβδουργός.

μόλις, adv. i. q. μόγις. Formam μόγις, non solum Homerus uoice usurpat, sed Attici etiam praeferunt, v. Porson. ad Eur. Phoen. 319. Interpretes ad Thom. Mag. p. 619. Blomfield. Ad Aesch. Pers. 515.

μολίσκω, i. q. βλώσκω, vox ficta a Grammaticis propter aor. ἔμολον.

μολίων, ωνος, ὁ, (μῶλος) pugnator, grassator, latro. (?) Ab aliis rectius pro nomine proprio habetur.

μολόβρια, τά, proles aprugna. Aelian.

μολοβρίς, ίδος, ἡ, mendica. A seq.

μολοβρός, οῦ, ὁ, i. e. ὁ μολὼν ἐπὶ βορὰν, gulosus, vorax, mendicus, Il. 17, 219. 18, 26.

μολόθουρος, vel μολοθοῦρος, ου, ὁ, molothurus, herba, Nicand.

μολοθρός, ά, όν, qui non vocatus alienas aedes intrat, dub. Suidas vocem habet sine explicatione.

μόλος, ου, ὁ, vide μῶλος.

Μολοσσία, ἡ, Att. Μολοττία, (Μολοσσός) Molossia, regio Epiri.

Μολοσσικός, ή, όν, Att. -ττικός, Molossicus. 2) Molosso pede constans.

Μολοσσίς, ίδος, ἡ, Attice -ττίς, fem. a Μολοσσός. Plerumque i. q. Μολοσσία, Molossia, regio Molossorum.

Μολοσσός, οῦ, Att. Μολοττός, Molossiens, Molussus. ὁ Μ., incola Molossiae, regionis Epiri. 2) κύων Μολοσσός, canis Molossus, i. e. pastoralis et magnus seu praegrandis et generosus, quales dabat Molossia. 3) Molossus, pes metricus, tribus syllabis longis constans.

μολοῦμαι, fut. a μολεῖν, Trag.

μολουρίς, ίδος, ἡ, (μολεῖν, οὐρά) it. μολουρίς, vel μολυρίς, animal locustae simile ap. Nicandrum, Ther. 416. 2) species ranae. Apud Hesychium est μολουρίς, αἰδοῖον σολοβῇ λάγχη, ἢ μόλις οὐρῶν.

μόλουροι, οἱ, serpentes quidam innoxii apud Nicand. Ther. 491. (E μολεῖν et οὐρά, quod cauda ingrediantur.)

μολούριον, ου, τό, armilla, ornamentum muliebre, dub.

μολούω, v. μολεύω.

μολόχη, ης, ἡ, malva, Gl. Vet. pro μαλάχη.

μολόχια, τά, malvae, Gl. Vet. A praec.

μολπάζω, (μολπή) canto, decanto, celebro.

μολπαῖος, αία, αῖον, (μολπή) ad cantum pertinens, canorus.

μολπαστής, οῦ, ὁ, cantor. 2) collusor. A praec.

μολπάστρια, ας, ἡ, cantrix. 2) quae colludit. Femin. a pr.

μολπή, ῆς, ἡ, (μέλπω) cantio, carmen, 2) chori cum cantu; omnino ludus et oblectatio, Od. 6, 101.

μολπηδόν, adv. cum cantu. A praec.

μολπηστής, οῦ, i. q. μολπαστής.

μολπῆτις, Dor. μολπᾶτις, ιδος, ἡ, quae canit, quae saltat, Leonid. epigr. 8.

μολπητωρ, ορος, ὁ, i. q. μολπαστής.

μολύβδαινα, ἡ, i. q. μολίβδαινα.

μολυβδέιος, εα, ειον, contr. -βδοῦς, ῆ, οῦν, plumbeus.

μολυβδέω, plumbo, Gl. Vet. potius μολυβδόω.

μολύβδινος, idem quod μολίβδινος.

μολύβδιον, vid. μολίβδιον.

μολύβδιος, ον, (μόλυβδος) plumbeus.

μολυβδίς, idem quod μολιβδίς.

μολυβδίτης, ου, ὁ, (μόλυβδος) plumbosus.

μολυβδῖτις, ἡ, plumbea, plumbi ferax. A praec.

μολυβδοειδής, idem quod μολιβδοειδής.

μόλυβδος, ου, ὁ, plumbum.

μολυβδουργός, οῦ, ὁ, ἡ, (μόλυβδος, ἔργον) qui plumbum tractat, plumbarius.

μολυβδοφανής, ές, v. μολιβδοφανής.

μολυβδοχοέω, v. μολιβδοχοέω.

μολυβδόχροος, v. μολιβδόχροος.

μολυβδοχρούς, v. μολιβδοχρούς.

μολυβδόω, (μόλυβδος) plumbo. Med. liquefio veluti plumbum.

μολυβδώδης, v. μολιβδώδης.

μολύβδωσις, εως, ἡ, (μολυβδόω) plumbatura, Gl. Vet. ferruminatio, et quaecumque junctura, quae plumbo fit.

μολυβδωτός, ή, όν, (μολυβδόω) plumbatus, plumbo obductus.

μολυβίς, ίδος, ἡ, i. q. μολιβδίς, dub.

μόλυβος, ου, ὁ, v. μόλιβος.

μολυβοῦς, ῆ, οῦν, plumbeus.

μόλυμμα, ατος, τό, Gl. Vet. inquinabulum, sordes, macula.

μολύνη, ης, ἡ, (μολύνω) podex, quia excrementis polluitur, Hesych.

μολυνοπραγμονέω, (μολύνω, πρᾶγμα) res foedas facio.

μόλυνσις, εως, ἡ, inquinatio, contaminatio, inquinamentum. 2) lenis concoctio, parum a cruditate differens. A seq.

μολύνω, υνῶ, polluo, inquino, foedo, contamino: dicitur et de coloribus, tingo, inficio. 2) vitio, stupro, incesto. 3) trop. contamino, dedecore afficio. Med. μολύνεσθαι, turpiter vivere, ἐν ἀμαθίᾳ, Plat.

μολοῦρις, ιδος, ἡ, locusta. Suid.

μολυρός, ά, όν, tardus, segnis. 2) ingratus, injucundus, molestus Hesych.

μόλυσμα, ατος, τό, (μολύνω) macula, labes, μολύσματα, piacula. Philox.

μολυσμός, οῦ, ὁ, inquinatio, contaminatio, contagium. Ab eod.

μολών, οῦσα, όν, part. ab aor. μολεῖν, q. v.

μομφή, ῆς, ἡ, (μέμφομαι) querela, querimonia.

μονάγκων, ωνος, (μόνος, ἀγκών) onager, machina quaedam ad lapides jaciendos, Mathem. vett. p. 91.

μοναγρία, ἡ, μονάγριον, τό, it. μόναγρος, ὁ, (ἀγρός) ager desolatus, desertum.

μονάδην, adv. (μονάζω) singulatim, solummodo, solum.

μοναδικός, ή, όν, (μονάς) singularis. 2) solitarius.

μοναδικῶς, adv. in unitate. 2) in solitudine.

μοναδόν, adv. i. q. μονάδην, Ion. μουναδόν.

μοναθλία, ἡ, (ἆθλος) i. q. μονομαχία.

μονάζω, f. άσω, (μόνος) solitariam vitam ago, solus dego. 2) solus pasco. Aquila.

μονάκανθος, ον, (ἄκανθα) unam tantum spinam habens.

μοναλκής, ές, excellens, robustus, ita ut solus esse videatur robustus. Hesych.

μονάλυσις, εως, ἡ, simplex catena, torques, Pollux.

μονάμπυκες πῶλοι, Euripidi οἱ κέλητες, ab uno freno: infra μονάστωρ. Idem habet et μονάμπυκος, in nominat. unde Pind. Ol. 5, 15. μοναμπυκία, ἡ, ars desultoria, s. agitatio equorum, quae fit uno freno.

μονανδρέω, (ἀνήρ) uni nupta sum, unum maritum habeo, uno contenta sum.

μόνανδρος, ου, ἡ, (ἀνήρ) univira. Gl. Vet.

μονάξ, adv. v. μουνάξ.

μόναπος, ὁ, Paeonibus monapus, bestia, bovis feri species, quae alio nomine appellatur βόνασος, it. μόνωψ. (?)

μοναρχέω, f. ήσω, solus impero, solus dominor. Pass. μοναρχεῖσθαι dicitur regio, quae unius imperio subest. A seq.

μονάρχης, ου, ὁ, (μόνος, ἀρχή) monarcha, qui solus imperat.

μοναρχία, ας, ἡ, monarchia, unius dominatus seu imperium. A praec.

μοναρχικός, ή, όν, ad monarchiam seu monarcham pertinens. 2) monarchiae favens. 3) monarchiam adfectans. Ab eod.

μόναρχος, ον, (ἄρχω) monarchicus, solus imperans, Diod. Ion. μούναρχος.

μονάς, άδος, ὁ, ἡ, solus, solitarius, Aesch. Pers. 740. ed. Blomf. Eur. Andr. 854. Bacch. 609.

μονάς, άδος, ἡ, (μόνος) unitas, unio. 2) unum punctum in tesseris. 3) atomus.

μονασμός, οῦ, ὁ, (μονάζω) solitudo, vita solitaria.

μοναστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. μοναστής.

μοναστήριον, ου, τό, monasterium, locus, ubi vita solitaria agitur. A pr.

μοναστής, οῦ, ὁ, (μονάζω) qui solus degit, solitarius.

μοναστικός, ή, όν, ad homines solitarios pertinens. 2) solitarius. A pr.

μονάστρια, ας, ἡ, fem. a μοναστήρ, mulier solitaria, quae vitam solitariam agit, monialis.

μονάστωρ ἵππος, equus desultorius, singulator, Schol. Aristoph.

μοναυλέω, f. ήσω, (μόναυλος) tibia una cano.

μοναυλία, ας, ἡ, (μόναυλος, αὐλή) vita solitaria, caelibatus.

μοναυλία, ἡ, (μόναυλος, αὐλός) cantus unius tibiae.

μοναύλιον, ου, τό, organum quoddam tibiale unius cantus.

μόναυλος, ον, (μόνος, αὐλή) qui solus stabulatur, seu habitat.

μόναυλος, ον, tibia simplicem sonum edens. 2) ejusmodi organo utens. τὸ μόναυλον, sc. μέλος, unius tibiae modulatio.

μοναχῇ, adv. (μοναχός) unice, uno tantum modo, singulariter.

μοναχή, ἡ, pannus quidam Indicus, Arr.

μοναχικός, ή, όν, ad solitarios pertinens, monasticus.

μοναχόθεν, adv. ex una tantum parte.

μοναχός, ή, όν, (μόνος) unus. 2) solitariam degens vitam, homo solitarius, monachus. μοναχῆ ὁδός, ap. Xenoph. est via, per quam propter angustias singuli tantum homines possunt incedere. Sed lectio variat.

μοναχοῦ, adv. (μοναχός) solummodo.

μοναχῶς, adv. unice, uno modo, singulariter.

μονέντερον, ου, τό, (μόνος, ἔντερον) magnum intestinum, colum.

μονή, ῆς, ἡ, (μένω) mansio, habitatio, quies, desidia, mora.

μονηΐς, ίδος, ἡ, ἀρχή, i. q. μοναρχία, Maneth.

μονήκοιτος, ον, (κοίτη) qui solitarius dormit, caelebs, dub.

μονήλατος, ον, (ἐλαύνω) ex uno factus.

μονημέριος, ία, ιον, (ἡμέρα) diarius, qui est unius diei. In Epigr. Subst. τὸ μονημέριον, ου, τό, unius diei spectaculum.

μονήμερος, ον, idem.

μονήρης, ες, (μόνος, ἄρω) solitarius, solivagus, solus. 2) μονήρης ναῦς, et μονῆρες πλοῖον, uniremis navis, unum remorum ordinem habens.

μονθύλευσις, εως, ἡ, pl. μονθυλεύσεις, exquisitiores ciborum apparatus, Pollux. vid. ὀνθύλευσις.

μονθυλευτής, οῦ, ὁ, coquus, ciborum exquisitiorum parandorum artifex. A seq.

μονθυλεύω, exquisite condio cibos.

μονία, ἡ, (μένω) mansio, commoratio, quies: mansio, stabulum, habitatio.

μονίας, ου, ὁ, (μόνος) solitarius.

μόνιμος, ον, (μονή) constanter manens, stabilis, immobilis, idoneus ad standum, stabili sede degens, sedulus, officiosus. Subst. τὸ μόνιμον, ου, sc. ἦθος, constantia.

μονιμότης, ητος, ἡ, constantia, stabilitas. A praec.

μονίμως, adv. constanter, stabiliter.

μονιός, όν, vel μόνιος, ον, (μόνος) solitarius, solivagus, silvester, ferus. Inprimis dicitur de apro.

μόνιππος, ου, ὁ, ἡ, equus singularis, non junctus currui cum aliis. 2) qui uno equo utitur. 3) qui singulari equo vectus cursu certat, singulator.

μόννος, ὁ, monile v. μάννος.

μονοβάλανος, ον, Epith. clavis; unum dentem habens.

μονοβάμων, ον, (βαίνω) solus incedens. (ᾱ)

μονοβάς, αντος, i. q. praec. Hesych.

μονόβιβλος, ον, qui uno constat libro. τὰ μονόβιβλα, sc. συγγράμματα, libri singulares.

μονογαμέω, f. ήσω, semel tantum uxorem duco.

μονογαμία, ας, ἡ, quum quis semel tantum duxit uxorem.

μονόγαμος, ον, qui unas tantum nuptias contraxit: semel tantum uxorem habuit.

μονογένεια, ἡ, Ion. μουνογ. i. q. ἡ μονογενής.

μονογενής, ές, (γένος) singularis, unicus, unigenitus, unigena. 2) ejusdem generis, cognatus.

μονογενῶς, adv. unice, maxime, praecipue. A pr.

μονόγληνος, ον, (γλήνη) unoculus. Lycophr. et Epigr.

μονόγλωσσος, Att. μονόγλωττος, ον, (γλῶττα) qui una tantum utitur lingua.

μονογνώμονες, οἱ, (γνώμη) qui unius sunt sententiae, vel ab una sententia pendent.

μονογνωμονέω, item μονογνωμέω, una sententia utor, meam tantum opinionem sequor.

μονογνωμικός, ή, όν, qui unius sententiae est.

μονόγονος, poet. μουνόγονος, ον, (γονή) unigenitus.

μονογράμματος, ον, (γράμμα) una litera constans, v. c. syllaba. Longin.

μονόγραμμος, ον, (γραμμή) quasi delinea-

tus tantum, non additis reliquis, quae picturam absolvunt: dicitur et de macilento, extenuato, deformi, s. subtili nimis. Apud Cic. Epicurei dii monogrammi vocantur.

μονοδάκτυλος, ον, qui unum tantum digitum habet.

μονοδέρκτης, ου, ὁ, (*δέρκομαι*) qui unum tantum oculum habet natura, ut Cyclops.

μονοδιαιτησία, ας, ἡ, (*διαιτάομαι*) solitaria vita.

μονοδοξέω, (*δόξα*) solus gloria fruor.

μονόδουπος, ον, (*δουπέω*) qui solus sonat.

μονόδους, οντος, ὁ, ἡ, (*ὀδούς*) unum habens dentem unum os habens dentium loco.

μονόδροπον, φυτόν, (*δρέπω*) planta unum truncum habens.

μονοειδής, ές, (*εἶδος*) unam formam habens, uniformis.

μονοειδῶς, adv. una forma. A pr.

μονοείμων, ον, (*εἷμα*) una tantum tunica s. veste indutus.

μονοζυγής, ές, (*ζυγός*) q. d. unijugis; unus. *μονοζυγὲς σάνδαλον*, in Epigr. unum calceamentum de duobus, quae debebant esse.

μονόζυξ, υγος, ὁ, ἡ, i. q. *μονοζυγής*.

μονόζωνος, ον, (*ζώνη*) unam zonam habens. 2) trop. sine comitibus, solus. 3) *μονόζωνοι*, milites expediti, fortes, LXX. Hinc et latrunculi, gladiatores. Apud Suidam *μονόζωνοι* sunt milites honoratiores, cingulo a ceteris distincti.

μονόζωος, ον, (*ζωή*) solitariam vitam agens, in solitudine vivens.

μονόζωστος, ον, (*ζώννυμι*) i. q. *μονόζωνος*.

μονοήμερος, ον, (*ἡμέρα*) qui unius est diei, diarius.

μονοθελῆται, οἱ, haeretici, qui Christo unam tantum tribuebant voluntatem, et ἐνέργειαν.

μονόθεν, adv. solummodo, singulariter.

μονοθρηνέω, f. ήσω, solus lamentor.

μονόθυρος, ον, (*θύρα*) qui unas tantum habet fores, q. d. uniforis, univalvis. Apud Aristot. *μονόθυρον*, est genus concharum unifore et univalve.

μονοίκητος, ον, solitarius, desertus.

μονοκάλαμος, ον, qui unum habet calamum.

μονοκάμπτος, ον, unum habens flexum, de pedum digitis, Aristot.

μονόκαυλος, ον, unicaulis, uno vel simplici caule constans.

μονοκέλης, ητος, ὁ, (*κέλης*) equus desultorius singularis.

μονοκέρατος, ον, (*κέρας*) cui unum modo cornu est, uno modo cornu armatus.

μονόκερος, ον, i. q. *μονοκέρατος*.

μονόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, idem. 2) monoceros, s. unicornis, animal quoddam quadrupes.

μονοκέφαλος, ον, (*κεφαλή*) unum caput habens.

μονόκλαυτος, ον, qui ab uno tantum lugetur.

μονοκληρονόμος, ον, qui unus heres est, nullos habens coheredes.

μονόκλωνος, ον, (*κλών*) unum ramulum habens.

μονοκοίλιος, ον, (*κοιλία*) unum ventrem habens.

μονοκοιτέω, (*κοίτη*) solus cubo.

μονόκοκκος, ον, unum granum habens. Hinc Subst. τὸ *μονόκοκκον*, ου, unio, margarita.

μονοκόνδυλος, ον, unum nodum seu tuber habens.

μονοκοτύλος, ον, (*κοτύλη*) de polyporum quodam genere, qui unam cavaturam habet in cirris, seu flagellis; in quo unum tantum acetabulum est.

μονοκρατορία, ας, ἡ, unius imperium, monarchia, Suid. A seq.

μονοκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (*κρατέω*) qui solus rerum potitur, qui solus imperium obtinet.

μονοκρηπίς, ῖδος, (*κρηπίς*) unam tantum crepidam habens, uno tantum calceo indutus.

μονόκροτος, ον, qui uno tantum pulsu movetur. *μονόκροτος ναῦς*, navis quae uno remo impellitur.

μονόκυκλος, ον, unum circulum s. orbem, rotamve, habens.

μονόκωλος, ον, (*κῶλον*) uno colo seu membro constans. 2) uno artu porrectus. 3) unam tantum contignationem habens.

μονόκωπος, ον, (*κώπη*) uno remo utens.

μονολεκιθος, ον, unum vitellum habens.

μονολεχής, ές, (*λέχος*) qui solus cubat. Philos. unicuba.

μονολήκυθος, ον, unam modo ampullam habens.

μονολήμματος, ον, (*λῆμμα*) una sumtione constans, genus syllogismi.

μονόλιθος, ον, ex uno lapide factus, uno lapide constans.

μονολογία, ας, ἡ, soliloquium. A sq.

μονολόγος, ον, soliloquus.

μονολοπος, ον, (*λοπός*) una tantum tunica, aut uno cortice tectus. v. *μονόλωπος*.

μονόλυκος, ου, ὁ, lupus solitarius, solivagus.

μονόλωπος, ον, unam vestem habens.

μονόμαζος, ἡ, unam mammam habens. Epith. Amazonum.

μονομάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Dor. pro *μονομήτωρ*. (ᾱ)

μονομαχεῖον, ου, τό, idem quod *μονομάχιον*, et *μονομαχοτροφεῖον*.

μονομαχέω, f. ήσω, (*μονομάχος*) singulari certamine pugno.

μονομάχημα, τό, i. q. *μονομαχία*.

μονομάχης, ου, ὁ, idem qui *μονομάχος*. plur. *μονομάχαι*, Clem. Alex.

μονομαχία, ας, ἡ, singulare certamen, gladiatorium, duellum.

μονομαχικός, ή, όν, gladiatorius. Ab eod.

μονομάχιον, ου, τό, idem quod *μονομαχία*.

μονομάχος, ου, (*μάχη*) singulari certamine pugnans, gladiator.

μονομαχοτροφεῖον, ου, τό, ludus gladiatorius.

μονομαχοτρόφος, ου, ὁ, (*τρέφω*) lanista.

μονομέρεια, ας, ἡ, quum inaudita altera parte aliquid facimus s. judicamus. A seq.

μονομερής, ές, (*μέρος*) unius partis, simplex.

μονομερῶς, adv. ex una tantum parte, non in universum: simpliciter.

μονόμετρος, ον, (*μέτρον*) uno metro constans. (In versibus iambicis, trochaicis et anapaesticis uno metro est duobus pedibus vel dipodia.)

μονομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (*μήτηρ*) privatus matre. Schol. Eurip. 2) solam matrem superstitem habens.

μονόμιτος, ον, (*μίτος*) simplici licio s. filo textus.

μονόμματος, ον, (*ὄμμα*) unoculus natura.

μονομοιρία, ἡ, (*μοῖρα*) pars singularis, sors singularis.

μονόμορφος, ον, (*μορφή*) uniformis.

μονόμοσχος, ον, (*μόσχος*) singularem habens vitulum.

μόνον, adv. (*μόνος*) solum, tantum, duntaxat.

μονονού, *μονονουχί* et *μονονουχί*, adv. fere, propemodum, tantum non. Vide *μόνος*.

μονόξοος, ον, (*ξέω*) unam et simplicem fissuram habens, ut *δίξοος*, bifidus.

μονόξυλος, ον, ex uno ligno confectus. Subst. *μονόξυλον*, τό, navigium, ex una arbore cavatum: linter. 2) unum truncum habens, de virgulto, arbore.

μονοούσιος, ον, (*οὐσία*) solus in suo genere, et nihil substantiae suae simile habens: ut luna, sol, caelum.

μονοπάθεια, ας, ἡ, (*πάθος*) affectus et morbus unus.

μονόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, unigena, item unum modo filium vel filiam habens.

μονοπάτιον, ου, τό, (*πάτος*) semita, seu via, per quam tantum uni patet incessus.

μονοπέδιλος, ον, (*πέδιλον*) uno indutus calceo.

μονοπεῖραι λύκοι, (*πεῖρα*) lupi, qui non cum aliis, sed seorsum praedantur. Aristot. a *μονοπείρας*, ου, ὁ.

μονοπέλμος, ον, (*πέλμα*) unam soleam habens.

μονόπεπλος, ον, uno simplici peplo velatus.

μονόπηρος, ον, (*πήρα*) unam tantum habens peram.

μονόπλευρος, ον, (*πλευρά*) unum latus habens.

μονοπόδιον, ου, τό, mensa, sedile, vel simile quidpiam, unum tantum habens pedem. A seq.

μονόπους, οδος, ὁ, ἡ, (*πούς*) unum tantum habens pedem, unipes.

μονοπραγματέω, f. ήσω, (*πρᾶγμα*) unam rem curo, non alienis rebus me immisceo, non curo res alienas.

μονοπρόσωπος, ον, (*πρόσωπον*) qui unius solum personae est: ut *μονοπρόσωπος ἀντωνυμία*, pronomen unius personae, ut ἐμεῖος.

μονοπροσώπως, adv. sub una tantum persona. A pr.

μονόπτερος, ον, (*πτερόν*) unam tantum habens pinnam.

μονόπτωτος, ον, (*πίπτω*) unum tantum habens casum, indeclinabilis.

μονοπύργιον, τό, (*πύργος*) arx unam habens turrim.

μονοπωλέω, f. ήσω, solus quidpiam vendo, monopolii jus ad me rapio.

μονοπώλης, ου, ὁ, qui solus aliquid vendit, qui arbitrium vendendi habet.

μονοπωλία, ας, ἡ, arbitrium vendendi, quo quis solus quidpiam vendere potest, monopolium. A pr.

μονοπώλιον, ου, τό, idem. 2) sc. *ἐμπόριον*, civitas, quae sola mercaturam exercet.

μονόπωλος, ον, (*πῶλος*) qui uno equo vehitur, ap. Eurip.

μονόρρηξ, ηγος, (*ῥήγνυμι*) avulsus, abscissus, defractus. Hesych.

μονόρριζος, ον, (*ῥίζα*) unam vel simplicem habens radicem.

μονόρρυθμος, ον, Epith. domus: quae ab uno incolitur. ap. Aeschyl. 2) unius rhythmi.

μόνορχις, εως, ὁ, qui unum tantum testiculum habet, unitestis, unicoleus

67

μόνος, μόνη, μόνον, Ion. μοῦνος, unus, solus: singularis, simplex. εἷς μόνος vel μόνος εἷς, unus tantummodo. 2) solus, solitarius: desertus, separatus, sejunctus, saepe cum gen. 3) caelebs, viduus. 4) unicus, eximius, praeclarus. – Superl. μονώτατος, Lycurg. p. 197. Reisk. Adv. μόνον, item μόνως, tantum, solummodo. μόνον οὐ, tantum non, i. e. paene, fere. κατὰ μόνας, singulariter.

μονοσάνδαλος, ον, (σάνδαλον) uno calceo indutus.

μονόσιροι ὄρνεις, Alexandriae in Aegypto sunt gallinae, e quibus galli pugnaces nascuntur, bis et ter ova foventes, ut est in Geopon. Lib. 14. Sunt qui Indicas gallinas vulgo dictas interpretentur. (ῐ?)

μονοσιτέω, f. ήσω, (μονόσιτος) semel per diem cibum sumo. 2) solus edo.

μονοσιτία, ας, ἡ, quum quis semel per diem cibum sumit. 2) quum quis solus et sine conviva vescitur. Ab eod.

μονόσιτος, ον, qui semel per diem cibum capit. 2) solus et sine conviva cibum capiens, tenui victu ob paupertatem utens. Hinc etiam parasitus.

μονοσκελής, ές, sive μονόσκελος, ον, unum tantum crus habens.

μονόσκηπτρος, ον, (σκῆπτρον) solus sceptrum gerens, monarcha.

μονόστεγος, ον, (στέγη) unam contignationem habens.

μονοστελέχης, ες, sive μονοστέλεχος, ον, unum a radice caudicem habens.

μονόστεος, ον, (ὀστέον) uno osse constans.

μονοστιβής, ές, (στείβω) solus iter faciens, sine comitibus, satellitibus.

μονόστιχος, ον, uno versu seu ordine constans. τὸ μονόστιχον, unus versus.

μονόστολος, ον, (στολή vel στέλλω) unam stolam habens. 2) solus et desertus, qui solus missus est, qui solus it. 3) una cum nave veniens.

μονόστομος, ον, (στόμα) unam habens aciem, altera tantum parte secans.

μονοστόρθυγξ, γγος, ὁ, (μ. et στόρθυγξ) Epith. Priapi.

μονοστροφικός, ή, όν, i. q. seq. et a seq.

μονόστροφος, ον, (στροφή aut στρέφω) ut μονόστροφος ᾠδή, oda unam habens stropham. Apud Theophr. μονόστροφον ἅρμα, Gaza interprete, plaustrum simplicis verticis.

μονοσυλλαβέω, per unam syllabam pronuncio. A seq.

μονοσύλλαβος, ον, (συλλαβή) una syllaba constans.

μονοσυλλάβως, adv. una syllaba, ut unam syllabam pronunciando.

μονόσχημος, ον, (σχῆμα) unius figurae.

μονότεκνος, ον, (τέκνον) unam tantum habens prolem.

μονότης, ητος, ἡ, (μόνος) unitas. 2) vita caelebs, caelibatus.

μονοτοκέω, f. ήσω, (μονοτόκος) unum uno partu edo.

μονοτοκία, ας, ἡ, partus, quo una tantum proles editur. Ab eod.

μονοτόκος, ον, (τίκτω) unam prolem edens.

μονοτονία, ας, ἡ, unus idemque tenor. 2) contumacia, pertinacia, pervicacia. A seq.

μονότονος, ον, (τείνω) uno tenore procedens. 2) contumax, pervicax, pertinax.

μονοτόνως, adv. uno eodemque tenore. A pr.

μονοτράπεζος, ον, (τράπεζα) solus cibum capiens: pauper. v. μονόσιτος.

μονότροπος, ον, unius modi, simplex, unius sensus. 2) morosus, austerus, contumax v. ἰδιότροπος n. 2. 3) solitarius. 4) caelebs.

μονοτρόπως, adv. uno ac singulari modo. A praec.

μονοτροφέω, f. ήσω, (τρέφω) unum pasco, nutrio: pass. med. solus pascor.

μονοτροφία, ας, ἡ, nutritio unius animalis. 2) pastus solitarius.

μονότροχος, ὁ, (τροχός) carruca.

μονούατος, ον, (οὖς) unam aurem, unam ansam habens.

μονουχία, ας, ἡ, (ἔχω) vita solitaria, caelibatus.

μονοφαγέω, f. ήσω, (μονοφάγος) solus comedo. 2) neminem ob avaritiam vel paupertatem ad coenam invito.

μονοφαγία, ας, ἡ, quum quis solus comedit, nemine ad coenam invitato. Ab eod.

μονοφαγίστατος, η, ον, Superl. a seq.

μονοφάγος, ον, idem, qui μονόσιτος, ubi vid.

μονοφαλαγγία, ας, ἡ, (φάλαγξ) una phalanx.

μονόφαντος, ον, (φαίνομαι) solus apparens.

μονοφθαλμος, ον, unum oculum natura habens, altero oculo captus, cocles, unoculus, luscus.

μονόφθογγος, ον, unum sonum habens.

μονοφορβός, ον, (φορβή) solus pascens.

μονόφρουρος, ον, (φρουρά) ex una tantum parte munitus. 2) ab uno custoditus.

μονόφρων, ον, (φρήν) sui sensus atque judicii.

μονοφυής, ές, (φυή) unius naturae, simplex, non geminus. 2) simplicem stirpem habens.

μονόφυλλος, ον, (φύλλον) unum folium habens.

μονόφυλος, (φυλή) unius generis.

μονοφυσῖται, ῶν, οἱ, (φύσις) haeretici, unam Christi naturam statuentes.

μονόφωνος, ον, (φωνή) sonum edens unum, non articulatum aut varium.

μονοχάλινος, ον, uno freno utens.

μονόχειρ, χειρος, (χείρ) unam habens manum, unimanus.

μονόχηλος, ον, (χηλή) solidam et non fissam habens ungulam.

μονοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, unam tunicam gerens, praeter tunicam nihil gerens.

μονοχιτωνέω, unam tunicam gero. A praec.

μονόχορδος, ον, (χορδή) una intentus chorda.

μονόχρονος, ον, unum tempus habens: dicitur de una syllaba eademque brevi: nam longae sunt δίχρονοι, et verba duarum brevium syllabarum sunt δίχρονα.

μονόχροος, ον, (χρόα) contr. μονόχρους, unicolor, qui unius ejusdemque coloris est.

μονοχρώματος, ον, (χρῶμα) idem.

μονόχρωμος, ον, idem et ex eodem.

μονόχρως, ὁ, ἡ, idem. neutr. τὸ μονόχρων.

μονόψηφος, ον, unius suffragii.

μονόω, f. ώσω, (μόνος) solum relinquo, desero, destituo. 2) ad unum redigo, unum, solum reddo. μονόομαι, relinquor, destituor socio vel adjutore. aor. 1. part. μονωθείς, solus relictus. perf. part. μεμονωμένος, solitarius, destitutus, desolatus, solus.

μονῳδέω, f. ήσω, (μονῳδός) solus canticum recito. 2) solus lamentor, carmen flebile cano. 3) lugeo.

μονῳδία, ας, ἡ, cantio solitaria, monodia, quum unus tantum in scena canticum recitat, et non simul chorus. Ab eod.

μονῳδός, οῦ, ὁ, (ᾠδή) poeta, qui sub una tantum persona argumentum aliquod exponit. 2) qui solus cantat sine choro.

μονῶνυξ, χος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) solidas ungulas habens, cui ungula solida, continua et individua est.

μονώνυχος, ον, idem et ex eod.

μόνως, adv. (μόνος) solum, tantum.

μόνωσις, εως, ἡ, (μονόω) desolatio. 2) solitudo, singularitas, unitas.

μονώτατος, solus omnium, Superl. a μόνος.

μονώτης, ου, ὁ, solitarius. Fem. μονῶτις, ιδος.

μονωτί, adv. clam. solitario, dub. lectio. A pr.

μονωτικός, ή, όν, solitarius, singularis.

μονῶτις, ιδος, ἡ, fem. a μονώτης.

μονωτός, ή, όν, (μονόω) solus relictus.

μόνωτος, ον, (οὖς) unam aurem habens. 2) unam ansam habens.

μονώψ, ῶπος, ὁ, unoculus.

μόνωψ, ωπος, ὁ, bonasus, alias μόναπος. Aelian.

μόρα, ας, ἡ, (μοῖρα) mora, militum agmen apud Lacedaemonios.

μοράζω, i. q. μοιράζω, μοιράω. Hinc 3 perf. pass. μεμόρακται, Tim. Locr. Saepius non legitur.

μοργεύω, v. μόργος.

μοργή, ἡ, μόργιον, τό, jugerum. Nisi scribendum potius μορτή, μόρτιον.

μόργνυμι, i. q. ὀμόργνυμι.

μόργος, ὁ, crates in curru. Hinc μοργεύω, stramentum veho in crate currus.

μορέα, ἡ, (μόρον) morus, arbor.

* μορέω thema obsoletum, unde μεμόρηται, μεμορημένος, μεμορμένος, quae vide sub μείρομαι.

μορία, ἡ, olea Minervae sacra in arce Atheniensium: etiam sacrae oleae in Academia μορίαι dicebantur, Ar. Nub. 1003. 2) i. q. μέρος, μόρος. 3) i. q. μωρία (⏑⏑–, semel penultima producta legitur Pallad. ep. 58.)

μόριμος, ον, poet. p. μόρσιμος, Il. 20, 302.

μόριον, ου, τό, proprie Dim. a μόρος, particula, portiuncula, pars, pars corporis, membrum genitale. μόρια, genitalia. Philosophi sic vocant et speciem subjectam generi, unde et Ciceroni pars vocatur.

μόριος, α, ον, (μόρος) fatalis.

Μόριος Ζεύς, (μορία) Jupiter Morius, i. e. custos sacrarum olearum. Sophocl. Oed. Col. v. 697.

μορμολύκειον, vel μορμολυκεῖον, ου, τό, (μορμολύττω, falso alii derivant a μορμώ et λύκος) larva, persona tragicorum, vel comicorum histrionum. 2) spectrum, terriculamentum, res quae vanum et panicum affert timorem.

μορμολύκη, ης, ἡ, idem.

μορμολυκτέω, i. q. seq.

μορμολύττω, usitatius μορμολύττομαι, (μορμώ) territo, perterrefacio, proprie, larvis et similibus terriculamentis. 2) formido, metuo.

μορμορωπός, όν, (μορμώ, ὤψ) ut μορμορωπὰ ῥήματα, verba terrifica. Aristoph.

μόρμυλος, ου, ὁ, piscis quidam marinus, cf. μορμύρος. (–⏑⏑)

μορμύρω, i. q. μορμύσσομαι.

μορμύρεος, έα, εον, (μορμύρω) murmurans, stridens. (ῡ?) Hinc μορμυρέη, ης, ἡ, Ion. murmur vel strepitus aquarum.

μορμυρίζω, f. ίσω, (*μορμύρω*) aquae strepitum refero, murmuro.

μορμύρος, ου, ὁ, mormyra, piscis quidam marinus. item *μορμυρίων*, unde mirmillones putantur nomen habere (– ⏑ ⏑)

μορμύρω, murmuro, proprie ut fluvius cum strepitu fluens. 2) inundo. (– – –)

μορμύσσομαι, i. q. *μορμολύττομαι*, terreo.

Μορμώ, όος, contr. οῦς, ἡ, et *Μορμών*, όνος, vel ῶνος, ἡ, Mormo, mulier horrendo aspectu et terribilis, qualis est Lamia, Mania et Maniola, apud Romanos. Utebantur hujus fabulosae mulieris commemoratione ad pueros terrendos. v. Ruhnken. ad Tim. p. 181 seq. 2) larva quaedam et tragica et comica, amplum os habens. 3) larva, terriculamentum. 4) *μορμώ*, exclamatio ad significandum terrorem, *μορμώ*, τοῦ θράσους, Ar. Eq. 693. cf. Theocr. 15, 40. (Radix est *μόρμος*, Aeol. *μύρμος*, i. e. φόβος κενός, teste Hesych.)

μορμωτός, ή, όν, (quasi a *μορμόω*) terribilis, horribilis.

μόρϊμος, εσσα, εν, elaboratus, multo cum labore confectus, Il. 14, 183. Od. 18, 198. (Incertae derivationis: alii explicant mori colorem referens, ut sit a *μόρον*. 2) (*μόρος*, fatum) fatalis, exitiosus, mortifer. Nic.

μόρον, ου, τό, morum, fructus mori arboris.

μοροπονέω, fatalibus calamitatibus premor, Hesych.

μόρος, ὁ, (*μείρομαι*, *ἔμμορα*) id quod homini a fato attributum est, sors, fatum, ut *μοῖρα*, Hom. ὑπὲρ *μόρον*, contra fatum. Plerumque *μόρος* est fatum adversum, pernicies, exitium, mors. 2) ap. seriores i. q. *νεκρός*, mortuus, defunctus.

μόροχθος, ου, ὁ, lapis quidam Aegyptius, quo utebantur ad vestes dealbandas.

μοῤῥία, ἡ, vel *μόῤῥιον*, Pausan. 8, 18, 2. *μοῤῥίνη*, ἡ, plene λιθία *μοῤῥίνη*, item *μουῤῥίνη*, nec non *μυρρίνη* et *μυῤῥίνη*, (ῑ) murra, murrea, murrina, murrhina, myrrhina, vasa murrina. Haec vasa murrina primum a Pompejo anno a C. LXI. ex Asia Romam afferebantur magnoque in honore et pretio erant. Verisimile est nostrum porcelanum sub iisdem intelligendum esse, vide C. H. Roloff. in Wolfii Museo antiquitatis studiorum 2, 3. p. 507-572.

μόρσιμος, ον, (*μόρος*) a fato destinatus fatalis. 2) fato obnoxius, cui aliquid fato destinatum est. *μόρσιμον ἦμαρ*, dies fatalis, dies mortis a fato destinatus, Hom. *μόρσιμόν ἐστι*, c. inf. fato destinatum est, Il. 5, 674. 19, 417. Hdt.

μορτή, ἡ, (*μείρομαι*, *ἔμμορα*) pars quae solvitur e fructibus, pars fructuum, quam colonus a domino accipit. Pollux. Hesych. Hinc *μορτίτης γεωργός*, colonus partiarius, ap. recentiores Graecos.

μορτόβατος, ον, it *μορτόβατος*, βάτη, βατον, (*βαίνω*) a mortuis conscensus, ut *ναῦς*, de cymba Charontis. A sq.

μορτός, ον, (*μείρομαι*, *ἔμμορα*, *μόρος*) mortalis, mortuus, Callim. fr. 271. Hinc fluxerunt voces Latinae mortuus et morta, Liv. Andron. ap. Gell. 3, 16.

μορύσσω, inquino, contamino, foedo: ut hinc sit *μεμορυγμένα*, perf. pass. part. inquinata, apud Hom. Od. 13, 435.

μορφάζω, f. άσω, (*μορφή*) nuo, annuo, Hesych. 2) gestus fingo, in saltatione; alias etiam vultum varie fingo.

μορφασμός, οῦ, ὁ, conformatio insolens vultus et gestuum; genus saltationis mimicae, quo diversorum animalium motus effingebantur. A praec.

μορφεύς, έως, ὁ, (*μορφή*) deaster gentilium, Somni filius, dormientibus varias rerum formas objiciens. Prima ejus mentio facta est ab Ovidio.

μορφιόω, formo, conformo. A seq.

μορφή, ἡ, forma, figura: inpr forma venusta, pulcritudo. Metaph. *μορφὴ ἐπέων*, decus orationis, ornata oratio, Od. 11, 367. 2) species oris, vultus, certa quaedam vultus compositio. 3) delineatio, mera forma.

μορφήεις, εσσα, εν, formatus, fictus, factus, λίθου, e lapide, Inscr. gr. 2) formosus, pulcer, Pind.

μορφίζω, idem quod *μορφάζω*. Ammon. Sed ibi est vitium operarum pro *μορφάζω*, et vox haec est repudianda.

μόρφνος, ον, epitheton aquilae. Il. 24, 316. Hes. sc. 134. i. q. ὀρφνός, furvus, niger. Alii aliter explicant. Vide Aristot. h. an. 9, 32. Plin. H. N. 10, 3. (De accentu v. Arcad. p. 60, 9.)

μορφοειδής, ές, (*μορφή*, *εἶδος*) formalis.

μορφοποιέω, f. ήσω, formam facio, formo, conformo. Pass. *μορφοποιοῦμαι*, formor, formam accipio.

μορφοποιΐα, ας, ἡ, formae confictio, conformatio. A praec.

μορφοσκοπέω, formam specto. A seq.

μορφοσκόπος, ον, (*σκοπέω*) formam spectans, e forma vaticinans.

μορφόω, f. ώσω, (*μορφή*) formo, figuro.

μορφύνω, (*μορφή*) formae lenociniis orno, Hesych.

Μορφώ, όος, contr. οῦς, ἡ, cognomen Veneris ap. Lacedaemonios, calyptram et pedicas habentis. 2) i. q. *μορφή*, forma, Archyt.

μόρφωμα, ατος, τό, (*μορφόω*) forma, species, somnium, spectrum.

μόρφων, ωνος, ὁ, personatus, Ignat. epist. ad Magnes. p. 53.

μόρφωσις, εως, ἡ, formatio, figuratio. 2) forma, imago, species.

μορφωτήρ, ῆρος, ὁ, formator.

μορφωτικός, ή, όν, q. d. formativus, formandi vim habens.

μορφώτρια, ας, ἡ, formatrix. Femin. a *μορφωτήρ*.

μόσσυν, vel *μόσυν*, υνος, ὁ, proprie domus, vel turris lignea, propugnaculum ligneum. 2) turris, propugnaculum. 3) cymba, trop.

Μοσσύνοικοι vel *Μοσσύναικοι*, οἱ, (*οἰκέω*) Mosynoeci, gens Pontica, in aedibus ligneis habitans, Colchis et Tibarenis finitima, Xen. exp. 5, 4, 2. 5, 1, 7. 8, 25. (ῡ)

μόσῡνον, τό, vel *μόσῡνος*, ὁ, i. q. *μόσυν*, valde dub.

μοσχάριον, ου, τό, parvus vitulus, vitulus tenellus. *Dim.* a *μόσχος*.

μοσχάς, άδος, ἡ, bucula, vitula, juvenca, vacca.

μοσχέα, contr. *μοσχῆ*, ῆς, ἡ, sc. δορά, pellis vitulina.

μοσχεία, ας, ἡ, (*μοσχεύω*) surculorum plantatio.

μόσχειος, ον, (*μόσχος*) vitulinus.

μόσχευμα, ατος, τό, (*μοσχεύω*) surculus, qui ex arbore demtus plantatur: stolo, tenella planta, propago.

μοσχευματικός, ή, όν, malleolaris. A pr.

μοσχεύω, f. εύσω, (*μόσχος*) surculis ex arbore demtis sero, insero, planto. Dicitur et tropice, pro erudire, conformare.

μόσχευσις, ἡ, surculorum plantatio.

μοσχηδόν, adv. (*μόσχος*) modo, s. more vituli.

μοσχίας, ου, ὁ, (*μόσχος*) ad vitulum accedens, aries triennis, Eustath. 2) lepusculus, Pollux. 3) agnus, Pollux.

μοσχιάω, (*μόσχος*) vitulor, prae gaudio et hilaritate exsulto.

μοσχίδιον, ου, τό, germen novellum, tenerum et novellum vimen. *Dimin.* a *μόσχος*, 2.

μοσχίδιας, ία, ιον, i. q. *μόσχειος*.

μοσχίον, ου, τό, *Dim.* a *μόσχος*, 2. vitulus novellus. 2) agnellus recens. 3) tenella planta, stolo.

μόσχιος, α, ον, vitulinus. 2) tener, tenellus.

μοσχοθύτης, ου, ὁ, victimarius.

μοσχοκάρυον, et *μοσχοκαρύδιον*, ου, τό, (*μόσχος*, *κάρυον*) nux odorata.

μοσχοποιέω, f. ήσω, vitulum facio, conflo.

μόσχος, ου, ὁ, ἡ, vitulus, vitula, juvenca. 2) ramulus tenellus, germen novellum, stolo, pampinus, capreolus. 3) odoris pretiosissimi genus, muscus. 4) novilunium s. initium mensis.

μοσχοσφραγιστής, οῦ, ὁ, (*σφραγίζω*) vitulorum signator, qui vitulos ad sacrificia eligit electosque signat. Hinc *μοσχοσφραγιστικός*, ή, όν, ad signandos vitulos pertinens.

μοσχοτόμος, ου, ὁ, (*τέμνω*) victimarius. v. *μοσχοθύτης*.

μοσχοφάγος, ον, vitulinam edens.

μοσχύνω, i. q. *μοσχεύω*, 2.

μοτάριον, ου, το, *Dim.* a *μοτόν*.

μοτή, ἡ, forma rarior poet. p. *μοτόν*, Q. Sm.

μοτόν, τό, et *μοτός*, ὁ, item *μότον*, et *μότος*, linamentum carptum, quod vulneribus inditur.

μοτόω, f. ώσω, linamenta in vulnera immitto, et sic ea curo. 2) sano, medeor. A praec.

μότωμα, ατος, τό, idem quod *μοτός*. A praec.

μότωσις, εως, ἡ, linamentorum in vulnera impositio. Ab eod.

μυῖα, ἡ, Lacon. p. *μυῖα*, musca.

μουκηρόβαις, αντος, ὁ, Lacon. p. *μυκηρόβας*. Sed Lobeckius ad Phryn pag. 610. *μουκηροβαίκτας* legendum censet.

μούκηρος, ου, ὁ, amygdala. Vox Laconica. v. infra *μύκηρος*.

μουνίζω, f. ίσω, labiis compressis iram prodo.

μουνάδόν, *adv.* (*μοῦνος*) i. q. *μονάδην*, *μόνον*.

μουνάξ, adv. (*μοῦνος*) seorsim, singulatim.

μούναρχος, *μουναρχίη*, Ion. p. *μόναρχος*, *μοναρχία*, Theogn. Hdt.

μουνερέτης, ου, ὁ, Ion. p. *μονερέτης*, (*ἐρέτης*) solus remex.

μούνιος, ον, Ion. p. *μόνιος*.

μουνόγαμος, ον, Ion. p. *μονόγαμος*.

μουνογένεια, ή, *Ion.* p. *μονογένεια*, unigena, a seq.

μουνογενής, ές, *Ion.* p. *μονογενής*, unigenitus, unicus, Hes. op. 378. Theogn. 426.

μουνόγληνος, ον, *Ion.* p. *μονόγληνος*, unoculus.

μουνογονος, ον, item trium terminationum, *Ion.* p. *μονόγονος*.

μουνόθεν, adv. *Ion.* p. *μονόθεν*, remotis arbitris.

μουνοκώλης, ὁ, *Ion.* p. *μονοκώλης*.

μουνόκωλος, ον, Ion. p. *μονόκωλος*. Hdt. *μουνόκωλον οἴκημα*, domus unius contignationis.

μουνολεχής, ές, Ion. p. *μονολεχής*, solus cubans.

μουνολέων, ὁ, Ion. p. *μονολέων*, leo solitarius.

μουνόλιθος, ον, Ion. p. *μονόλιθος*, uno lapide vel e lapide tantum constans, Hdt.

μουνομαχέω, Ion. p. *μονομαχέω*, Hdt.

μουνομήτωρ, Ion. p. *μονομήτωρ*.

μουνοπάλης, ου, ὁ, (πάλη) Ion. p. *μονοπάλης*, qui in lucta solus victoriam reportat.

μουνορύχης, ου, ὁ, Ion. p. *μονορύχης*.

μοῦνος, η, ον, Ion. p. *μόνος*, ap. Hom. Hes. et Hdt. (qui formam *μόνος* prorsus ignorant) nec non ap. Trag.

μουνοτόκος, ον, Ion. p. *μονοτόκος*.

μουνοφαγής, ές, Ion. p. *μονοφαγής*.

μουνόω, Ion. p. *μονόω*. Od.

Μουνυχία, ἡ, Munychia, portus Athenarum, ubi Dianae Munychiae fanum.

Μουνυχιών, ῶνος, ὁ, mensis decimus Atheniensium, dictus a Diana Munychia, cujus sacra hoc mense fiebant. Est fere idem atque Aprilis Romanorum.

μουνώψ, Ion. p. *μονώψ*.

μουῤῥίνη, ἡ, v. *μοῤῥία*.

Μοῦσα, ης, ἡ, Aeol. Μοῖσα, Dor. Μῶσα, Lacon. Μῶα, (*μάομαι*, invenio) Musa, Dea cantus, sumitur et pro ipso cantu, et vocis, et lidium s. tibiarum, pro cognitione et scientia, pro ingenio, et ingenioso quoque commento pro scita quaque inventione et commentatione.

Μουσαγέτης, ου, ὁ, (Μοῦσα, ἡγέομαι) Musagetes, Musarum ductor. Apollinis et Herculis Epith. (‒ ‒ ◡ ‒ Pind. ‒ ◡ ◡ ‒ Orph.)

Μουσαπολλυτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀπόλλυμι) cantus et musicorum modulorum corruptor. f. l. Athen. p. 155.

Μουσεῖον, ου, τό, museum, locus Musis et studiis destinatus, ubi Musae colebantur. 2) aedificium Alexandriae, ubi viri docti alebantur. 3) locus, ubi studiis literarum operamur. Sed *μουσεῖα*, ων, τά, Musea, fana vel sacra in honorem Musarum. 4) *μουσεῖον*, opus musivum, ap. seriores.

Μουσεῖος, εία, εῖον, musicus.

μουσειόω, (*μουσεῖον*) opere musivo exorno. Hinc

μουσείωσις, ἡ, exornatio per opus musivum.

Μουσηγετέω, Musis cithara praeeo. A praec.

Μουσηγέτης, ου, ὁ, Dor. Μουσαγέτας, (ἡγέομαι) Musagetes, epith. Apollinis et Herculis, v. Lobeck. Phryn. p. 430.

μουσίσδω, Aeol. et Lacon. p. *μουσίζω*.

μουσίζω, et *μουσίζομαι*, (*μοῦσα*) cantu contendo, cano.

μουσικεύομαι, musica ratione cantica tempero et modulor. A seq.

μουσικός, ή, όν, (*μοῦσα*) musicus. 2) qui canit, canorus. 3) artis canendi peritus. 4) musices amans. 5) literarum amans, elegans, peritus. Hinc Subst. ἡ *μουσική*, sc. *τέχνη*, Musica, ars canendi, poetica, literae quodcunque genus, literae humaniores omnes, doctrina, dexteritas.

μουσικτάς, οῦ, ὁ, (*μουσίζω*) Dor. cantor, psaltes.

μουσικῶς, adv. (*μουσικός*) musice, s. modulate. 2) concinne, apte, scite, eleganter, scienter.

μουσικώτατα, Superl. adv. (*μουσικός*) doctissime.

μουσίσδω, Dor. p. *μουσίζω*.

μούσμων, ονος, ὁ, musmon, animal quoddam Sardoum, ovi simile.

Μουσόδομος, ον, (δέμω) a Musis vel arte musica conditus, exstructus.

Μουσόδρομος, ον, ut *μουσοδρόμοις πέτραις*, quas Musae percurrerunt, quae a Musis frequentantur. Epigr.

Μουσοεργός, όν, contr. *μουσουργός*, (ἔργον) qui Musas opus, quaestum et provinciam habet: cantor, poeta: psaltria, tibicina.

Μουσοκόλαξ, ακος, ὁ, Musarum adsentator, artifex musicarum illecebrarum, ut cantor, saltator, tibicen.

Μουσόληπτος, ον, (λαμβάνω), a Musis afflatus.

Μουσομανέω, f. ήσω, acerrimo Musarum, aut Musices amore flagro. 2) a Musis sum afflatus. A seq.

Μουσομανής, ές, (μαίνομαι) a Musis adflatus. 2) amantissimus poeseos, cantus etc.

Μουσομανία, ας, ἡ, vehemens poeseos, Musices, sive canendi amor. A praec.

Μουσόμαντις, εως, ὁ, ἡ, musicus augur, cantu vaticinans: avis apud Aristoph.

Μουσομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) Musarum mater, musicarum artium genitrix.

Μουσοπάτακτος, ον, (πατάσσω) a Musis percussus i. e. instinctus, poeta.

Μουσοποιέω, f. ήσω, carmina compono, in modulos redigo, carminibus celebro.

Μουσοποιός, όν, (ποιέω) qui carmina scribit, qui musicas artes exercet.

Μουσοπόλος, ον, (πολέω) Musarum famulus, poeta.

Μουσοτόκος, ον, (τίκτω) opera musica efficiens.

Μουσοτραφής, ές, (τρέφω) a Musis nutritus, institutus, doctus.

Μουσουργέω, f. ήσω, (μουσουργός) musica ratione tempero, musice compono, canto, carmina compono, artes Musarum exerceo et quaestui habeo.

Μουσουργία, ας, ἡ, modulatio musica.

Μουσουργός, οῦ, ὁ, ἡ, (ἔργον) cantor, psaltes, tibicen. 2) qui musica ratione temperat cantica et modulatur.

Μουσοφθαρτος, ον, (φθείρω) qui per Musas interiit.

Μουσοφίλης, ου, ὁ, i. q. Μουσόφιλος.

Μουσοφίλητος, ον, (φιλέω) Musis dilectus, Musis amicus.

Μουσόφιλος, ον, (φιλέω) Musas amans.

Μουσοχαρής, ές, (χαίρω) Musis gaudens.

Μουσόω, f. ώσω, (Μοῦσα) modulis musicis exorno. 2) literis humanioribus erudio. 3) doceo. 4) concinnum, venustum reddo. perf. pass. *μεμούσωμαι*, part. *μεμουσωμένος*, modulatus, elegans, Musis initiatus. aor. 1. inf. *μουσωθῆναι*, erudiri.

μουστάκια, τά, mustacea. Athenaeus, *μουστάκια ἐξ οἰνομέλιτος*, mustacea, liba ex oenomelio. A Lat. mustum.

Μουσῳδός, όν, (ᾠδή) canens, carmina componens.

μοχθέω, f. ήσω, (μόχθος) laboro. 2) efficio, effectum reddo. 3) laboribus et aerumnis premor.

μοχθήεις, εσσα, εν, laboriosus, aerumnosus. Ab eod.

μόχθημα, ατος, τό, (*μοχθέω*) labor, aerumnae.

μοχθηρία, ας, ἡ, malitia, improbitas, pravitas, scelus. A seq.

μοχθηρός, ρά, ρόν, (*μόχθος*) laboriosus, aerumnosus, miser. 2) *μόχθηρος*, *proparox.* malus, improbus, sceleratus. 3) interdum de specie quadam vitii, ut *βοῦς μοχθηρός*, bos macer. ὦ *μόχθηρε*, *proparox.* improbe.

μοχθηροτέρως, adv. pejus, deterius. Compar. a seq.

μοχθηρῶς, adv. (*μοχθηρός*) male, aerumnose. 2) malitiose, calumniatorie.

μοχθίζω, (*μόχθος*) laboro, adflictus sum.

μοχθισμός, οῦ, ὁ, labor. Vet. Lex. A praec.

μόχθος, ου, ὁ, labor, miseria, aerumnae, calamitas, molestia, lassitudo.

μοχλεία, ας, ἡ, (*μοχλεύω*) molitio per vectem, et firmandi radio; apud Medicos, ossis luxati in locum suum restitutio.

μόχλευσις, εως, ἡ, (*μοχλεύω*) idem.

μοχλευτής, οῦ, ὁ, motor, seu qui vectibus et palangis aliquid promovet, vectiarius, palangarius. Omnino, qui vi sua aliquid concutit, movet. Epith. Neptuni ap. Aristoph. A seq.

μοχλεύω, f. εύσω, (*μοχλός*) vecte moveo, promoveo. 2) vecte obfirmo. 3) molior, machinor.

μοχλέω, Ion. p. *μοχλεύω*, vecte everto, Il. 12. 259.

μοχλικός, ή, όν, (*μοχλός*) ad vectem pertinens. τὸ *μοχλικόν*, sc. *βιβλίον*, liber de molitione et repositione luxatorum.

μοχλίον, ου, τό, parvus vectis, parva palanga. Dim. a *μοχλός*.

μοχλίς, ίδος, ἡ, idem, ab eod.

μοχλίσκος, ου, ὁ, idem Dim. a praec.

μοχλός, οῦ, ὁ, vectis, quo quid movetur. 2) obex, repagulum, fera, pessulus.

μοχλόω, f. ώσω, pessulum obdo, vecte obfirmo. A praec.

Μοψοπία, ν, vetus nomen Atticae.

Μοψόπιος, ία, ιον, i. q. Ἀττικός, a Mopso antiquo vate Graeco.

μυ vel *μῦ*, vox flentis, cavillantis vel irascentis. *μῦ λαλεῖν*, mu facere, mussare, mutire.

μύα, ἡ, Att. p. *μυῖα*, Phot.

μυάγρα, ας, ἡ, (*μῦς*, *ἄγρα*) muscipula. Apud Pollucem etiam inter fullonum instrumenta.

μυάγρος, ου, ὁ, qui mures venatur, vel capiat, serpentum species. 2) herbae nomen.

μυάκανθος, ὁ, (ἄκανθος) asparagus silvestris, it. *μυάκανθα*, ἡ. *μυάκανθον*, τό. *μυακάνθινος*, ὁ.

μυάκιον, τό, Dim. a *μύαξ*, concha, mensura quaedam liquidorum.

μύαλος, ὁ, *μυαλόω*, i. q. *μυελός*, *μυελόω*.

μύαξ, ακος, ὁ, i. q. *μῦς*, 2. mytulus, conchae species. 2) i. q. *μύστρον*, Crito ap. Galen. de Antid. I. 16. 895. C. T. XIII.

μυάω, (*μύω*) labia contraho, aut oculos claudo, Suid. Ex Aristoph. Lysistr. 125. τί *μοι μυᾶτε*.

μυγαλέη, contr. *μυγαλῆ*, ῆς, ἡ, (*μῦς*, *γαλέη*) mus araneus.

μυγμός, οῦ, ὁ, (*μύζω*) sonus, qui labiis occlusis erumpit, item, qui naribus editur, mussatio, mussitatio, gemitus de pi-

scibus apud Arist.

μυδάζομαι, f. άξομαι, i. q. μυσάττομαι, abhorreo, aversor. ut hinc sit aor. 1. ἐμυδάξατο, ap. Nicand. Al. 482. si lectio vera.

μυδαίνω, (μύδος) humecto, irrigo. 2) putrefacio. 3) intr. i. q. μυδάω.

μυδαλέος, έα, έον, humidus, uvidus, madidus. 2) nimia uligine putris, nimio madore vitiatus. A praec.

μυδαλόεις, εσσα, εν, i. q. μυδαλέος.

μυδάω, f. ήσω, madefio, humector: liquefio: stillo. 2) nimio madore vitior, putresco et foeteo, puteo.

μύδες, αἱ, f. l. p. ἰμύδες ab ἰμύς.

μύδησις, εως, ἡ, (μυδάω) putredo e nimio madore.

μύδιον, ου, τό, species roboris quae dulces glandes fert, ap. Theophrast. h. pl. 3, 9. dub. l.

μυδόεις, όεσσα, όεν, nimio madore vitiatus.

μύδος, ὁ, modor, putredo.

μυδός, όν, mutus, Hesych.

μυδρίασις, εως, ἡ, (ἀμυδρός?) vitium oculi, quo pupilla nimis dilatatur, nec contrahitur, ejusque acies hebescit.

μυδροκτυπέω, candentem ferri massam malleo tundo. A seq.

μυδροκτύπος, ον, (κτυπέω) qui ferrum candens malleo tundit, faber ferrarius. (‿‿−‿‿)

μύδρος, ου, ὁ, candens ferri massa, massa ignita, globus candens. 2) lapis igneus. ap Xen.

μυδών, ῶνος, (μυδάω) caro fungosa in ulcere fistuloso, in quo sinus mucosi, orae callosae, e Polluce.

μύειος, ον, (μῦς) soricinus. (‿−‿)

μυελαυξής, ές, (μυελός, αὐξάνω) medullam augens.

μυέλινος, η, ον, medullinus.

μυελόεις, όεσσα, όεν, (μυελός) medulla repletus, medullosus. 2) alimentum habens.

μυελόθεν, adv. i. q. ἐκ μυελοῦ, medullitus.

μυελόν, τό, serior forma p. μυελός.

μυελοποιός, όν, (ποιέω) medullam faciens.

μυελός, οῦ, ὁ, medulla: trop. de alimentis robur praebentibus, Od. 2, 290. 20, 208. 2) cerebrum. 3) interius uniuscujusque rei, medulla. (υ ab Homero semper producitur, ab Atticis plerumque corripitur. Sic etiam in compositis.)

μυελοτρεφής, ές, (τρέφω) medullam praebens.

μυελόω, (μυελός) medulla impleo.

μυελώδης, ες, medullae similis, medullosus.

μυέω, f. ήσω, (μύω) doceo, quae ad sacra pertinent, in sacris instituo, initio, c. duplici accusativo pers. et rei.

μυζάω, f. ήσω, (μύζω) sugo, exsugo, exprimo.

μυζέω, Ion. p. μυζάω.

μυζουρίς, ἡ, (οὐρά) fellatrix.

μύζω, f. ξω, (μύω) proprie, premo, comprimo, compressum teneo. Unde 2) clausis labris spiritum naribus excutio. 3) musso, mussito, gemo, murmuro. part. μύζων, mussitabundus. 4) sugo.

μύημα, ατος, τό, (μυέω) initiatio. 2) id, quod docetur, qui sacris initiatur.

μύησις, εως, ἡ, initiatio. 2) doctrina, institutio, imbutio. Ab eod.

μυθάριον, ου, τό, fabella. Dim. a μῦθος.

μυθέομαι, (μῦθος) dico, dictito, loquor. 2) eloquor, narro. 3) doceo, explano, interpretor. ap. Hom. 4) confabulor, colloquor. imperf. Ion. μυθέσκοντο, dictitabant, praedicabant. Hom. pro ἐμυθοῦντο.

μύθευμα, ατος, τό, narratio fabulosa, fabula. A seq. (ῡ)

μυθεύω, fabulosa narro, μεμύθευται, perf. pass.

μυθητήρ, ὁ, idem quod seq. et ab eod. Hesych. μυθητῆρες, στασιασταί, seditiosi, factiosi. vid. μυθίτης.

μυθητής, οῦ, ὁ, (μυθέομαι) orator. 2) susurro.

μυθίδιον, ου, τό, fabella. Dim. a μῦθος.

μυθίζω, et μυθίζομαι, loquor, dico, enuncio, appello, voco.

μυθικός, ή, όν, fabularis, fabulosus.

μυθικωτέρως, adv. nimis fabulose.

μυθιστορία, ας, ἡ, (μῦθος, ἱστορία) historia fabularis.

μυθίτης, ου, ὁ, (μῦθος, n. 6.) seditiosus, factiosus. Anacr.

μυθογραφέω, f. ήσω, (μυθογράφος) fabulas scribo.

μυθογραφία, ας, ἡ, fabularum conscriptio. A seq.

μυθογράφος, ου, (γράφω) fabularum scriptor.

μυθολάτρις, ιος, ὁ, ἡ, Verbi, i. e. Christi cultor. Greg. Nazianz.

μυθολογεύω, f. εύσω, (λέγω) verbotenus enarro.

μυθολογέω, f. ήσω, (μυθολόγος) fabulor, fabulam narro. 2) fabulose narro, fabulose celebro. perf. part. μεμυθολογημένος, fabulis celebratus.

μυθολόγημα, ατος, τό, narratio fabulosa, res, quae fabulose narratur. A praec.

μυθολογία, ας, ἡ, (μυθολόγος) narratio fabularum, fabulosa narratio, fabulatio.

μυθολογικός, ή, όν, ad fabularum narrationem pertinens. 2) qui valet comminiscendis fabulis. A seq.

μυθολόγος, ον, (λέγω) fabulas antiquas narrans s. colligens. ὁ, fabularum narrator. 2) garriens, blaterans: fabulator, gerro.

* μύθομαι, loquor. Homer. μυθεῖαι, loqueris, pro quo tamen Eustath. μυθίαι, a μυθῶ, a μυθέομαι. v. Buttmann. gramm. ampl. I. p. 501.

μυθοπλαστέω, f. ήσω, fabulas fingo. 2) fabulose fingo. A seq.

μυθοπλάστης, ου, ὁ, fabularum fictor. 2) fabulis plenus.

μυθοπλαστία, ας, ἡ, fabulosum figmentum. A praec.

μυθοποιέω, f. ήσω, fabulas vel fabulam fingo. μυθοποιοῦμαι, de me fabula narratur.

μυθοποίημα, ατος, τό, idem quod seq. A praec.

μυθοποιία, ας, ἡ, fabularum fictio, figmentum fabulosum. A seq.

μυθοποιός, όν, (ποιέω) fabularum fictor, vel scriptor.

μῦθος, ου, ὁ, verbum, dictum. 2) oratio, sermo, narratio. 3) colloquium. 4) fabula, sive oratio falsa veritatem adumbrans, et hinc res quaevis commentitia, inanis. 5) consilium, suasio. 6) seditio, factio, expl. ap. Homer.

μυθοτόκος, ον, (τίκτω) pariens verba.

μυθουργέω, (ἔργον) idem quod μυθοποιέω.

μυθούργημα, ατος, τό, fabula. A praec.

μυθώδης, ες, (μῦθος) fabulosus.

μυῖα, ας, ἡ, musca.

μυΐαγρος, ον, (ἄγρα) qui muscas capit, muscarum venator, cognomen dei cujusdam ap. Eleos. Plin.

μυΐδιον, ου, τό, musculus. Dim. a μῦς.

μυϊκός, vel μυιακός, muscarius, Gl. Vet. ubi μυΐνός.

μυΐνδα, adv. (μύω) παίζειν, lusus puerilis, in quo oculos claudebant. Pollux.

μύϊνος, η, ον, (μῦς) murinus.

μυιοειδής, ές, (εἶδος) muscae similis, e muscarum genere.

μυιοθήρας, ου, ὁ, (μυῖα, θήρα) muscarum venator.

μυιοκέφαλον, ου, τό, (κεφαλή) species τῆς προπτώσεως, procidentiae, parva adhuc et capiti muscae similis.

μυιοσοβέω, f. ήσω, (σοβέω) muscas abigo.

μυιοσόβη, ης, ἡ, muscarium, instrumentum, quo muscae abiguntur. Ex eod.

μυιοσόβης, ου, ὁ, qui muscas pellit. Ex eod.

μυιοσόβιον, ου, τό, muscarium. Ex eod.

μυιοσόβος, ον, (σοβέω) muscas abigens.

μυΐσκος, ὁ, vel μυΐσκη, ἡ, Dim. a μῦς, mytulus.

μυιώδης, ες, (μυῖα, εἶδος) muscae similis, ad muscas pertinens.

μυκάομαι, f. ήσομαι, aor. Ep. ἔμυκον, perf. Ep. μέμυκα, (μῦ) mugio, de bubus. 2) de aliorum animalium voce et quocunque sono graviori, crepo, sono, tono, Hom. — Voces nihili sunt μύκω et μυκάω, quas temere lexicis intulerunt.

μυκή, ῆς, ἡ, pl. μυκαί vel μύκαι, Apollon. Rh. 4, 1283. pro μύκησις, mugitus, boatus. v. μυκαί.

μύκη, ης, (μύω) theca gladii, vagina. 2) occlusio, compressio, obstructio. Galen. lex. et Suid. (υ?)

μυκηθμός, οῦ, ὁ, (μυκάω) mugitus, boatus.

μύκημα, ατος, τό, idem et ab eod. (−−‿)

μυκηρόβας, αντος, ὁ, (βαίνω) ovis quae et καρυοκατακτης.

μύκηρος, idem quod μούκηρος. (−−‿)

μύκης, ητος, ὁ, vel ου, ὁ, fungus, boletus. 2) fungus ellychnii. 3) morbus quidam oleae. 4) vaginae fungus, das Ohrband, Hdt. 3, 64. 5) membrum virile, Hesych. (‿−)

μύκησις, εως, ἡ, (μυκάω) mugitus, boatus (−−‿)

μυκητής, οῦ, ὁ, mugiens. Ab eod.

μυκητίας, ου, ὁ, mugiens, sonorus. Ab eod.

μυκητικός, ή, όν, mugiendi vim habens, instar boum. Ab eod.

μυκήτινος, ίνη, ον, (μύκης) funginus, e fungo.

μύκλαι, sive μύκλοι, lineae nigrae in collo, dorso, pedibusque asinorum, Hesych. At Etym. μύκλον, rugam et plicam in collis asinorum. μύκλοι sunt etiam libidinosi et lascivi homines, ap. Lycophr.

μύκος, ὁ, mucus. 2) Adj. μύκος vel μυκός, i. q. μυξώδης. trop. stultus, it. impurus, improbus, scelestus.

μυκτήρ, ῆρος, ὁ, (μύζω) naris, nasus.

μυκτῆρες, nares. 2) proboscis elephanti. 3) irrisio, nasus.

μυκτηρίζω, f. ίσω, naso suspendo, subsanno, derideo, contemno. A praec.

μυκτήρισμα, ατος, τό, idem quod seq.

μυκτηρισμός, οῦ, ὁ, (μυκτηρίζω) subsannatio, irrisio.

μυκτηριστής, οῦ, ὁ, subsannator. Ab eod.

μυκτηρόθεν, adv. (μυκτήρ) e naribus.

μυκτηρόκομπος, ον, (μυκτήρ, κόμπος) qui cum strepitu emungit nares, πνεῦμα, anhelitus cum strepitu e naribus emissus, Aesch. Sept. 449.

μύκων, ωνος, ὁ, pars auris. Pollux. 2) acervus palearum. 3) muco, piscis, ap. Aristot. (⏑-?)

μυλαῖος, ον, (μύλη) molendinarius.

μυλακρίς, ίδος, ἡ, (μύλη, ἀκρίς) q. d. locusta molendinaria, insectum farina vescens in molendinis et pistrinis. Scribitur et μυλαβρίς et μυλαγρίς. 2) μυλακρὶς λᾶας, ὁ, lapis molaris, Alex. Aet.

μυλακροι, οἱ, clavi molares, qui tanquam dentes molam vertendo subigunt. 2) dentes genuini et intimi.

μύλαξ, ακος, ὁ, (μύλη) lapis molaris. 2) lapis rotundus. 3) saxum grande.

μυλεργάτης, ου, ὁ, (ἐργάτης) qui in molendina opus facit.

μυλεύς, ὁ, epith. Jovis, molarum praesidis.

μύλη, ης, ἡ, mola trusatilis, seu asinaria, frumentaria olearia ve. 2) molae pars, quae et meta dicitur. 3) mola falsa. 4) mola, os latum, tali genu superpositum. 5) mola, caro informis in utero muliebri quandoque nascens. 6) herba quaedam. 7) μύλαι dentes molares.

μυληκόρον, ου, τό, (κόρος) scopae farinariae, quibus in mola utuntur.

μυλήφατος, ον, (φάω, πέφαμαι) mola fractus et contusus.

μυλίας, ου, ὁ, (μύλη) sc. λίθος, lapis molaris.

μυλιάω, (μύλη) dentibus frendeo et strideo. Hinc μυλιόωντες apud Hesiod. op. 532. pro μυλιῶντες, μυλιάοντες.

μυλικός, ή, όν, (μύλη) molaris.

μυλίτης, ου, ὁ, ut μυλίτης λίθος, lapis molaris. μυλῖται ὀδόντες, dentes molentes.

μυλλαίνω, (μυλλός) os vel labia distorqueo: subsanno, ut σιλλαίνω. cf. μύλλω.

μυλλάς, άδος, ἡ, (μύλλω) meretrix, scortum.

μυλλίζω, i. q. μυλλαίνω, Gramm.

μύλλον, τό, item μύλλος, τό, labium, Poll.

μυλλός, όν, (μύλλω) labia distorta habens. Hinc 2) curvus, tortuosus.

μυλλός, ὁ, muliebria, Vox Sicula. cf. μύλλω.

μύλλος, ου, ὁ, piscis quidam, mullus.

μύλλω, frequentius μοιμύλλω, (μύω) ore aliquid significo et velut innuo. 2) molo. 3) labra comprimo. μύλλειν, etiam permolere, ut Horat.

μυλόδοντες, οἱ, dentes molares. Eustath.

μυλοειδής, ές, (μύλη, εἶδος) similis lapidi molari, i. e. rotundus, aut gravis, grandis.

μυλόεις, όεσσα, όεν, idem.

μυλοεργής, ές, (ἔργον) in mola factus, mola fractus.

μυλόκλαστος, ον, (κλάω) mola fractus.

μυλοκόπος, ον, (κόπτω) qui lapidem molarem scuit.

μυλοκόρος, ον, (κορέω) qui molam everrit s. purgat.

μύλος, ὁ, i. q. μύλη, mola. 2) lapis molaris; et simpliciter lapis, saxum, inpr. rotundum. 3) dens molaris.

μυλος, ὁ, poet. p. μύλλος, Opp.

μυλουργός, ον, (ἔργον) siliciarius.

μυλόω, (μύλη, 5.) induro in molam uterinam. Pass μυλοῦμαι, induresco, Hippocr.

μυλώδης, ες, i. q. μυλοειδής.

μυλωθρέω, (μυλωθρός) molo, in pistrino opus facio.

μυλωθρικός, ή, όν, (μυλωθρός) ad molendinum seu pistrinum pertinens, molendinarius.

μυλωθρίς, ίδος, ἡ, molitrix, pistrix. Fem. a seq.

μυλωθρός, οῦ, ὁ, (μύλη) qui pistrinum possidet, servosque alit opus in eo facientes, pistor: et 2) Adject. ὁ καὶ ἡ. μυλωθρός, molaris, ut μυλωθρὸς ᾠδή, cantilena molaris.

μυλών, ῶνος, ὁ, locus in quo est mola, seu in quo versatur mola, pistrinum. καταβάλλειν εἰς μυλῶνα, detrudere in pistrinum, quae poena fuit servorum, Ruhnk. ep. cr. p. 208. (Falso scribitur μύλων, v. Arcad. p. 12, 25.)

μυλώνιον, τό, Dim. a μυλών.

μυλωρός, όν, (οὖρος) molae curam habens.

μῦμα, ατος, τό, opsonii genus; adulium ex carnibus et sanguine.

μῦμαρ, τό, Aeol. p. μῶμαρ, μῶμος, macula, nota, Hesych.

μυμαρίζω, Aeol. p. μωμάομαι.

μῦμος, ὁ, Aeol. p. μῶμος.

μύνδος, ον, vel μυνδός, (μύω, μύζω) mutus, Hesych.

μύνη, ἡ, praetextus, excusatio: μὴ μύνῃσι παρέλκετε, ne caussationibus extrahite. Od. 21, 111. (⏑-)

μυννάκια, τά, genus calceamentorum a Myonaco sutore dictum. Hinc μυννακοῦσθαι, ejusmodi calceos facere.

μύνομαι, praetexo, caussor, Eustath. ex Alcaeo. (-⏑-)

μύξα, ης, ἡ, humor e naribus fluens, mucus, mucor. 2) mucus in ostreis et testudinibus. 3) ellychnium lucernae. 4) jactantia, fastus, arrogantia.

μύξα, ων, τά, prunorum genus.

μυξάζω, (μύξα) muco abundo.

μυξάρια, ων, τά, Dim. a μύξα, ων.

μυξάριον, ου, τό, piscis quidam. Dim. a μύξα, ἡ.

μυξωτῆρες, οἱ, (μύξα, ἡ) nares, μυξωτῆρες, naitatius.

μυξῖνος, vel μυξίνας, ὁ, item μύξος, ὁ et μύξων, ωνος, ὁ, piscis mucosus ex mugilum genere. Scribitur et μάξινος.

μυξοποιός, όν, (μύξα, ποιέω) mucum faciens s. gignens.

μύξος, ὁ, v. μυξῖνος.

μύξος, ὁ, i. q. μυοξός, dub.

μυξώδης, ες, (μύξα, ἡ) mucosus. 2) mollis et ex lento humore compositus; ap. Aristot.

μύξων, ωνος, ἡ, idem quod μυξῖνος.

μυξωτῆρες, οἱ, (μύξα, ἡ.) nares. v. μυξωτῆρες.

μυοβατραχομαχία, ἡ, i. q. βατραχομυομαχία.

μυογαλέη, ἡ, contr. μυογαλῆ, it. μυγαλέη, μυγαλῆ. (μῦς, γαλέη) mus araneus.

μυοδόχος, ον, Ion. μυοδόκος, (μῦς, δέχομαι) mures recipiens. (υ natura breve producitur a Nicandro Th. 795.)

μυοθήρας, ου, ὁ, (θήρα) murium venator, qui mures capit, muscipulum.

μυοθηρέω, f. ήσω, mures venor, apud Strabonem.

μυοκέφαλον, τό, v. μυωκέφαλον.

μυόκοπρος, ἡ, (κόπρος) muscerda, muris stercus.

μυόκτονος, ον, (κτείνω) mures occidens, muricida. Epith. s. appellatio herbae, aconithi apud Plin.

μυομαχία, ας, ἡ, (μάχη) proelium murium. v. βατραχομυομαχία.

μυοξός, ὁ, item μυωξός, glis, talpa.

μυοπάρων, ωνος, ὁ, (παρών) myoparo, navis piratica.

μυοπία, ἡ, i. q. μυωπία, 2. dub.

μυοσόβη, ἡ, f. l. p. μυωσόβη.

μυοσωτίς, ίδος, ἡ, et μυόσωτον, τό, (οὖς) auricula muris, alsine, herba. Dicitur etiam μυὸς οὖς. Forma μυοσώτη, ἡ, dubia est.

μυότρωτος, ον, (τιτρώσκω) saucios musculos habens.

μυουρία, ας, ἡ, vitium claudicationis in versu myuro. Scribitur et μειουρία

μυουρίζειν, in acutum desinere, minoribus terminis finiri, decurtari, caudae murinae modo in acutum desinere. A seq. v. μειουρίζειν.

μύουρος, ον, (μῦς, οὐρά) velut cauda muris in acutum desinens, compressus, arctus. μύουρος στίχος, mutilus versus seu curtus, postremo pede claudicans, imperfectus.

μυοφόνος, ον, (φονεύω) mures occidens. Epith. vel nomen herbae, apud Theophr.

μυόχοδον, ου, τό, (μῦς, χέζω, a κέχοδα) muscerda, stercus muris.

μυόχοδος, ου, vilis, contemtus, nullius pretii, velut muscerda, Hesych.

μύραινα, ης, ἡ, (μύρος) muraena, piscis. 2) de libidinosa et in Venerem prona, Suid. (--⏑)

μυραίνας, ου, ὁ, muraena, myrus, piscis. Hesych. Ab eod.

μυράκοπα, τά, (μύρον, ἄκοπος) unguenta mista ad odoris suavitatem, lassitudines lenientia.

μυραλείπτρον, τό, (μύρον, ἀλείφω) pyxis unguentaria.

μυραλειφέω, (ἀλείφω) i. q. seq.

μυραλοιφέω, f. ήσω, (μύρον, ἀλείφω) unguentis illino.

μυραλοιφία, ας, ἡ, unguentorum illitus. A praec.

μυράφιον, τό, Dim. a μύρον.

μύργμα, ατος, τό, ramentum. Hesych.

μυρεψία, ας, ἡ, (μυρεψός) unguentorum coctio. s. confectio.

μυρεψικός, ή, όν, ad unguentarios pertinens. Hinc Subst. ἡ μυρεψική, ῆς, sc. τέχνη, ars conficiendi unguenta. Ab eod.

μυρεψός, οῦ, ὁ, (μύρον, ἕψω) unguentorum coctor, unguentarius.

μυρηρός, ρά, ρόν, (μύρον) unguentarius.

μυριαγωγέω, decem millia veho. A seq.

μυριαγωγός, όν, (μύριοι, ἄγω) ut μυριαγωγὸς ναῦς, navis, quae decem millia hominum, vel potius pondo, vehere potest, praegrandis.

μυριάκις, adv. (μύριοι) decies millies, saepissime.

μυριάμφορος, ον, (ἀμφορεύς) decies mille amphorarum capax. 2) decies mille am-

phoris dignus. Aristoph. est ῥῆμα μυριάμφορον.

μυρίανδρος, ον, (ἀνήρ) ut μυρίανδρος πόλις, urbs decem virorum millia capiens.

μυριάρχης, ου, ὁ, (ἀρχή) decem millium praefectus.

μυρίαρχος, ου, ὁ, idem et ex eod.

μυριάς, άδος, ἡ, (μύριοι) myrias, numerus decem millium, decem millia. 2) multitudo innumera.

μυριαχοῦ, adv. (μυρία) infinitis locis, sexcentis.

μυρίδιον, τό, Dim. e μύρον.

μυριέλικτος, ον, plurimis voluminibus tortus et sinuatus.

μυριετής, ές, (μύριοι, ἔτος) valde annosus.

μυριέτης, ου, ὁ, i. q. μυριετής.

μυρίζω, f. ίσω, (μύρον) unguentis imbuo.

μυρίκη, ης, ἡ, myrice, genista. (◡◡– vel ◡––)

μυρικίνεος, έα, εον, i. q. μυρίκινος.

μυρίκινος, ίνη, ινον, (μυρίκη) myricinus, e myrica confectus. (◡–◡◡)

μυρικώδης, ες, myricae similis. Ab eod.

μυρίνη, ἡ, i. q. μυῤῥίνη, μυρσίνη. (◡◡–)

μυρίνη, ὁ, v. μοῤῥία.

μυρίνης, ου, ὁ, (μύρον) ut μυρίνης οἶνος, vinum unguento mistum, vinum conditum, Pollux.

μύρινος, ου, ὁ, myrinus, piscis.

μυριόβοιος, ον, (βοῦς) dives bubus, abundans bubus.

μυριόγραφος, ον, (γράφω) saepissime, plurimis modis scriptus.

μυριόδους, οντος, ὁ, ἡ, ingentem dentem habens. Epigr. μυριόδους ἐλέφας.

μυριόκαρπος, ον, valde fertilis.

μυριόκρανος, ον, (κρανίον) permulta capita habens.

μυριόλεκτος, ον, saepissime et ab innumeris dictus.

μυριόμματος, ον, (ὄμμα) innumeros seu permultos habens oculos.

μυριόμορφος, ον, (μορφή) innumeras habens formas.

μυριόμοχθος, ον, infinitos labores sustinens vel perpessus.

μυριόναυς, αος, ὁ, ἡ, (ναῦς) innumeris, permultis navibus instructus.

μυριόνεκροι μάχαι, pugnae, ubi decies mille, s. permulti cadunt.

μυριοντάρχης, ου, ὁ, vid. μυριάρχης.

μυριόνταρχος, ὁ, i. q. μυριάρχης.

μυριοπάλαι, adv. jamdudum, ante longissimum tempus.

μυριοπλάσιος, ον, q. d. decumilliplex, infinite multiplicatus. Plur. μυριοπλάσιοι, infinitis partibus plures.

μυριοπλασίων, ον, i. q. μυριοπλάσιος.

μυριοπλασίως, adv. decies mille modis, infinitis modis.

μυριόπλεθρος ἀγρός, ager decem millium plethrorum.

μυριοπληθής, ές, (πλῆθος) infinitus numero. 2) varius, multiplex.

μυριόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) innumeros pedes habens.

μυρίος, ία, ίον, infinitus, innumerus. 2) summus, extremus, maximus. μυρίοι, ίαι, ία, infiniti, innumeri, ut Lat. sexcenti, sexcenta, at μύριοι, ιαι, ια, decies mille, vel decem millie. Unde et composita cum μυρίος vel μύριοι reddenda sunt vel per infinitus, sive innumerus, vel per decies mille, prout quis illa vel ex hoc, vel ex isto composita existimat, nihilque prohibet, quo minus synecdochica etiam τὸ μύριοι, per *multus* vel plurimus vertatur.

μυριοστημόριον, ου, τό, (μόριον) decies millesima pars.

μυριοστός, ή, όν, (μύριοι) decies millesimus. Hinc ἡ μυριοστή, ῆς, q. d. decies millesima, pro, numerus decem millium.

μυριοστύς, ύος, ἡ, decies millena pars. A praec.

μυριοτευχής, ές, (τεῦχος) innumeros armatos habens.

μυριότης, ητος, ἡ, (μυρίος) idem quod μυριάς. 2) infinita multitudo, infinitus numerus.

μυριότρητος, ον, (τιτράω, τρήσω) innumera foramina habens.

μυριότροφος, ον, (τρέφω) innumeros s. decem millia alens.

μυριόφιλος, ον, qui innumeros habet amicos.

μυριόφθαλμος, ον, qui innumeros habet oculos.

μυριοφόρος, ον, (φέρω) infinites seu innumeros ferens, de navi grandi.

μυριόφορτος, ον, grande onus vehens, de navi grandi.

μυριόφυλλον, ου, τό, herba, quae millefolium Plinio. Dicitur et supercilium Veneris.

μυριόφυλλος, ον, (φύλλον) innumera habens folia.

μυριόφυλος, ον, (φῦλον) innumera genera habens.

μυριόφωνος, ον, (φωνή) infinitas voces edens, infinitis linguis loquens.

μυρίπνοος, ον, contr. μυρίπνους, (μύρον, πνέω) unguentum spirans.

μυρίς, ίδος, ἡ, (μύρον) vas unguentarium, ampulla unguentaria. 2) i. q. μυῤῥίς.

μύρισμα, ατος, τό, (μυρίζω) unctio, unguentum.

μυρισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

μυριστικός, ή, όν, liquidus, et odorus, ut oleum balsami. 2) aptus ad unguendum. Ab eod.

μυριώνυμος, ον, (μυρίος, ὄνομα) infinita nomina habens.

μυριωπός, όν, (μυρίος, ὤψ) oculos innumeros habens. Argi Epith.

μύρμαξ, ακος, ὁ, Dor. pro μύρμηξ.

μύρμαι, αἱ, pisces, qui vocantur μορμύροι, etiam vocari μύρμας, scribit Athenaeus.

μυρμηδών, ῶνος, ὁ, (μύρμος) formicarum turba, locus ubi ea est.

μυρμηκεῖον, ου, ὁ, (μύρμηξ) phalangii genus, apud Nicand.

μυρμήκια, τά, et μυρμηκίαι, αἱ, verrucae formicariae, ita dictae, quod eresae sensum formicarum mordentium relinquunt, clavi in planta pedis. Ab eod.

μυρμηκιά, ᾶς, ἡ, domicilium formicarum: coetus, magnus et densus, etiam discentium in schola. Ab eod.

μυρμηκίας, ου, ὁ, verrucosus, formicinus. Ab eod.

μυρμηκίασις, εως, ἡ, formicatio, dolor e verrucis, quae μυρμήκια. Ab eod.

μυρμηκιασμός, οῦ, ὁ, idem. A seq.

μυρμηκιάω, f. άσω, (μυρμηκία) infestor verrucis formicariis, clavis in plante pedis.

μυρμηκίζω, f. ίσω, (μύρμηξ) ita adficior, ut formicas reptantes sentire videar.

μυρμήκιον, ου, τό, idem quod μυρμηκεῖον.

μυρμηκίτης, ου, ὁ, (μύρμηξ) ut μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicae effigiem habens, Plin.

μυρμηκόβιος, ον, formicae vitam agens, h. e. parcam, laboriosam.

μυρμηκολέων, οντος, ὁ, leo formicarius, animalculum formicis infestum.

μυρμηκώδης, ες, formicis refertus. 2) formicis proprius. A seq.

μυρμηκοειδής, ές, (εἶδος) formicae similis.

μύρμηξ, ηκος, ὁ, formica. 2) animal rapax Indicum ex leonum vel ex canum genere. 3) scopulus latens in mari: inprimis ita dicebatur scopulus Thessalico litori propinquus inter Sciathum et Magnesiam, Hdt. 7, 183. 4) cestus pugilum. Tropica Aristophanes Thesm. 100. μυρμήκων ἀτραπούς dixit poetae cujusdam mali nimis artificiosas ambages. cf. Hesych. s. v.

μύρμος, ου, ὁ, formica. Hesych. μύρμοι, sunt μύρμηκες. 2) scopulus, ap. Lycophr.

μυροβάλανος, ου, ἡ, glans unguentaria.

μυροβαφής, ές, (βάπτω) unguenta delibutus.

μυροβλύτης, ου, ὁ, (βλύω) unguento scatens.

μυροβόστρυχος, ον, cirros unguento delibutos habens.

μυρόβοτρυς, υ, (βότρυς, 2.) i. q. praec.

μυροβρεχής, ές, (βρέχω) unguento madens.

μυρόεις, εσσα, εν, (μύρον) unctus.

μυροθήκη, ης, ἡ, unguentorum repositorium, vas unguentarium.

μυροθήκιον, ου, τό, idem.

μυροκαμίστρια, ας, ἡ, femina unguenta portans, dub.

μυρολογέω, v. μύρω.

μύρομαι, v. μύρω. (–◡–)

μύρον, ου, τό, unguentum, oleum odoratum. 2) oleum. 3) μύρα, locus ubi unguenta venduntur, Ar. 4) pulcrum, jucundum et amabile quodvis.

μυροπισσόκηρος, ου, ὁ, compositi medicamenti genus, quod constituit πίσσα, pix, κηρός, cera, et μύρον quoddam. Galen.

μυρόπνοος, ον, (πνέω) contr. μυρόπνους, unguenta spirans.

μυροποιός, όν, (ποιέω) qui unguenta conficit.

μυροπόλας, ον, (ποιέω) unguentarius, circa unguenta occupatus.

μυροπωλεῖον, sive μυροπώλιον, ου, τό, officina unguentaria, locus, ubi unguenta venduntur. A seq.

μυροπωλέω, f. ήσω, unguenta vendo.

μυροπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) unguentorum venditor, unguentarius, seplasiarius, pigmentarius.

μυροπῶλις, ιδος, ἡ, unguentorum venditrix, unguentaria. Fem. e praec.

μυροπώλος, ον, (πωλέω) unguenta vendens.

μυρόῤῥαντος, ον, (ῥαίνω) unguentis adspersus.

μύρος, ου, ὁ, rectius μῦρος, myrus, piscis, similis muraenae sed robustior et dentatus, quum muraena mollior sit et edentula, ut Tertullianus vocat. Interdum tamen et μύραινα, vocatur: latini et muraenam.

μυροσταγής, ές, (στάζω) unguento stillans.

μυροστάφυλον, τό, (σταφυλή) vitis bene olentes uvas ferens.

μυροφεγγής, ές, (φέγγος) unguentis nitens.

μυροφόρος, ον, (φέρω) unguentum portans, vel tenens.

μυρόχριστος, ον, (χρίω) unguentis perunctus seu imbutus.

μυρόχροος, ον, (χρόα) cute unctus.

μυρόω, f. ώσω, (μύρον) ungo.

μύῤῥα, ας, ἡ, myrrha, lacruma arboris. Aeol. σμύρνα.

μυῤῥινάκανθος, ἡ, (μυῤῥίνη, ἄκανθα) ruscus.

μυῤῥίνη, ἡ, it. μυρσίνη, myrtus, ramus myrti, corona myrtea. 2) μυῤῥίναι, αἱ, forum ubi venduntur myrti.

μυῤῥίνη, ἡ, v. μοῤῥία.

μυῤῥίνης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum myrtites.

μυῤῥινίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, i. q. praec.

μυῤῥίνος, ίνη, ινον, myrteus. 2) Subst. i. q. μυρτος, myrtus.

μυῤῥινών, ῶνος, ὁ, (μυῤῥίνη) myrtetum.

μυῤῥίς, ίδος, ἡ, herba unguenti odorem spirans.

μυῤῥίτης, ου, ὁ, (μύῤῥα) ut μυῤῥίτης λίθος, lapis myrrhae colorem habens.

μυρσινέλαιον, ου, τό, (ἔλαιον) oleum myrteum.

μυρσίνη, ης, ἡ, myrtus.

μυρσίνινος, ίνη, ινον, myrteus. A praec.

μυρσινίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, myrtites, sive vinum myrto conditum. Ab eod.

μυρσινοειδής, ές, (εἶδος) myrti formam habens, myrto similis.

μύρτινος, ίνη, ινον, (μύρτος) myrteus.

μυρσινών, ῶνος, ὁ, i. q. μυῤῥινών.

μύρσας, ου, ὁ, vas, sorbis e vimine etc.

μυρτάκανθα, i. q. μυῤῥινάκανθος.

μυρταλίς, ίδος, ἡ, Lacon. p. μυῤῥινάκανθος.

μυρτάς, άδος, ἡ, (μύρτον) tuberculum in myrto.

μυρτεών, ῶνος, ὁ, (μύρτος) myrtetum.

μυρτία, ας, ἡ, myrtus.

μυρτίδανον, ου, τό, i. q. μυρτάς.

μυρτίνη, ἡ, i. q. μυρσίνη, μυῤῥίνη, myrtus. 2) piri vel oleae arboris genus.

μύρτινος, ίνη, ινον, i. q. μύῤῥινος, μύρσινος.

μυρτίς, ίδος, ἡ, i. q. μύρτον, bacca seu fructus myrti. 2) tuberculum in myrto.

μυρτίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum myrtites, id est, myrti baccis nigris contusis conditum.

μυρτομιγής, ές, (μίγνυμι) myrti baccis mixtus.

μύρτον, ου, τό, bacca, seu fructus myrti. 2) caruncula in medio muliebrium, alias κλειτορίς dicta, Pollux.

μυρτοπέταλον, ου, τό, quibusdam dicitur τὸ πολυγόνατον, herba.

μύρτος, ου, ὁ, myrtus, arbor.

μυρτός, όν, myrteus. Hesych.

μυρτόχειλα, ων, τα, (μύρτον, χεῖλος) muliebrium extremitates.

μυρτοχειλίδες, ων, αἱ, idem et ex iisd.

μύρτων, ωνος, ὁ, (μύρτον) mulierosus. Lucian.

μύρω, i. q. ῥέω, fluo, stillo, δάκρυσι μῦρον, lacrimis stillabant, Hes. sc. 132. (Hinc μορμύρω, murmuro) *Med.* μύρομαι, sc. δάκρυσι, fleo, ploro, Hom. 2) lugeo, deploro, c. acc. Bion. 1, 68. μύρατο, aor. Mosch. 3. 74. 91, Serioribus dicitur μυρολογέω et μυρμδέω. (A μύρομαι, factum est Latinum maereo.) (ῡ)

μύρωμα, ατος, τό, (μυρόω) unguentum.

μύρωσις, εως, ἡ, (μυρόω) unctio.

μῦς, μυός, ὁ, mus, sorex. 2) musculus, pars carnis, torus.

μύσαγμα, τό, (μυσάττω, idem quod μῦσος.

μυσάζω, f. άσω, (μύσος) polluo scelere. Hesych.

μυσαρία, ας, ἡ, abominanda foeditas. dub. A seq.

μυσαρός, ρά, ρόν, (μύσος) detestandus, abominandus, scelestus, sceleratus.

μυσάρχης, ου, ὁ, (ἀρχή) detestabilium consiliorum auctor, LXX.

μυσάττω, f. ξω, (μύσος) polluo, foedo: polluo scelere, ut μιαίνω. 2) Med. μυσάττομαι, fastidio, nauseo, abominor, aversor, odi, abhorreo, c. acc.

μυσαχθής, ές, (μύσος, ἄχθος) abominandus, sceleratus, impurus, poet. p. μυσαρός.

μυσαχνός, ή, όν, i. q. μυσαχθής, μυσαρός. Imprimis μυσαχνή, ut μισητή, scomma in meretricem. Reperiuntur etiam formae: μυσαχρός, μυσχνός, μυσχρός, μυσκρός.

μυσερός, ά, όν, aerior forma p. μυσαρός.

μυσητός, ή, όν, (μύσος) μυσαρός, detestabilis.

Μυσία, ἡ, Mysia, regio Asiae min.

μυσιάω, (μύσος) fastidio, nauseo, dub.

μυσιάω, (μύζω) spiritum per nares emitto, ut prae vehementi cupiditate.

μυσίδδω, Lacon. pro μυθίζω Aristoph.

μύσις, εως, ἡ, (μύω) compressio, obstructio, occlusio.

Μυσίς, ίδος, ἡ, i. q. Μυσία.

μυσκελένδρον, τό, excrementum murium.

μύσκος, ου, ὁ, parvus mus, musculus. Dim. a μῦς. Dubia forma p. μυΐσκος.

μύσος, εος, τό, (μύω, μύζω) quodcunque fastidium excitat, abominabile quodvis: scelus, piaculum abominandum, facinus detestandum (υ breve: unde potet falso interdum exarari μύσος.)

μυσός, όν, abominandus, detestandus, Hesych. μυσα, μυσαρά, μιαρά, μεμιασμένα. A praec.

Μυσός, ὁ, Mysus, Mysiae incola.

μυσπολέω, (μῦς, πολέω) velut mus oberro. Aristoph.

μύσσω, f. ξω, emungo nares; quod fit excusso fortius per nares compressas spiritu. (ducitur a μύω, ubi v.)

μυσσωτός, ὁ, v. μυττωτός.

μυσταγωγέω, f. ήσω, (μυσταγωγός) initio sacris, mysterio, sacra edoceo.

μυσταγωγητός, ή, όν, sacris initiatus. A praec.

μυσταγωγία, ας, ἡ, initiatio. 2) Sacra Eucharistica mensa. A seq.

μυσταγωγός, οῦ, ὁ, ἡ, (μύστης, ἀγωγός) initiator, mysteriorum magister seu doctor. 2) qui hospites ad sacra visenda ducit, sacras res demonstrat, interpretatur.

μύσταξ, ακος, ὁ, Dor. p. μάσταξ, labrum superius et in eo nati pili, barba.

μυστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. μύστης.

μυστηριάζω, (μυστήριον) initio.

μυστηριασμός, οῦ, ὁ, initiatio. A praec.

μυστηριακός, ή, όν, (μυστήριον) arcanus, secretus.

μυστηρικός, ή, όν, idem.

μυστήριον, ου, τό, murium latibulum, apud Athenaeum 3. p. 98. D. E μῦς et τηρέω, observo, custodio; (nisi potius est μυσθήριον e θηράω, instrumentum mures venandi).

μυστήριον, ου, τό, (μύστης) arcanum, initiatio secreta. Plur. sacra arcana, orgia. 2) in literis sacris, res arcana, doctrina Evangelii, Sacramentum.

μυστηρίς, ίδος, ἡ, ut μυστηρίδες τελεταί, in Epigr. initiationes. A praec.

μυστηριώδης, ες, cui subest mysterium, mysticus.

μυστηριῶτις, ιδος, ἡ, int. σπονδή, sacra vel arcana libatio. Ab eod.

μύστης, ου, ὁ, (μυέω) mysta, qui sacris initiatur, s. initiatus est; qui ad sacrorum arcana admittebatur, primo anno dicebatur μύστης. 2) sacra discens. 3) sacrorum sive mysteriorum doctor. Fem. μύστις. Hinc

μυστικός, ή, όν, (μύστης) mysticus, cui subest mysterium, arcanus, secretus.

μυστικῶς, adv. mystice, arcane.

μυστιλάομαι, haurio pane excavato. A seq.

μυστίλη, ης, ἡ, panis cochlearis modo excavatus. v. μιστύλη.

μύστιλλον, τά, Atticos vocasse buccas panis, quae canibus objicerentur, tradit Schol. Aristoph.

μυστίλλω, in minutas partes seco. v. supra μιστύλλω.

μυστιπολεύω, (μυστιπόλος) curo sacra, operor sacris.

μυστιπόλευτος, ον, arcanus. A praec.

μυστιπόλος, ον, (μύστης, πολέω) qui sacra mystice tractat, sacerdos, mysta.

μύστις, ιδος, ἡ, fem. a μύστης.

μυστοδόκος, ον, (δέχομαι) sacra arcana continens. Epith. templi, apud Aristoph.

μυστοπολεύω, i. q. μυστιπολεύω.

μυστοπόλος, i. q. μυστιπόλος.

μυστρίον, ου, τό, cochlear parvum, ligula. Dim. a μύστρον.

μυστροπώλης, ου, ὁ, venditor cochlearium.

μύστρον, ου, τό, (μύζω) panis excavatus ad hauriendum jus vel pulmentum. 2) mensura duorum cochlearium.

μύστρος, ου, ὁ, ligula, cochlear.

μυσφόνος, ον, (μῦς, φονεύω) mures occidens.

μυσχνός, μυσχρός, μυσκρός, v. μυσαχνός.

μυσώδης, ες, (μύσος, εἶδος) detestandus, abominabilis.

μυτακίζω, literam μῦ, saepius repeto.

μυτακισμός, οῦ, ὁ, frequentatio literae μῦ. A praec.

μύτης, ου, ὁ, i. q. μυττός, Hesych.

μύτιλος, ίλη, ιλον, v. μίτυλος.

μυτίλος, ου, ὁ, (μῦς) genus conchae, cujus exustae cinis vim causticam habet. (‒ ⏑ ⏑)

μύτις, ιδος, vel ιος, ἡ, nasus, peculiariter piscium, atramentum sepiae.

μυττός, όν, mutus, Hesych. cf. μυδός.

μύττω, Att. p. μύσσω.

μυττωτεύω, f. εύσω, contero, vel acribus condimentis condio. A seq.

μυττωτός, ὁ, vulgo μυσσωτός, item μυττωτόν, τό, intritum ex alliis, caseo et ovo, alliatum, moretum.

μυχαίτατος, η, ον, (μυχός) superl. irr. a μύχιος, penitissimus, intimus, Aristot. nisi potius legendum μυχιαίτατος.

μύχατος, η, ον, superl. irreg. a μύχιος, intimus, abstrusus, poet.

μυχίστατος, η, ον, (μυχός) superl. irreg. a μύχιος.

μυχή, ῆς, ἡ, penetrale, intimus locus. Suid. ubi μυχαί.

μυχοβόρος, ον, (βορά) qui in cavernis seu latibulis comedit.

μυχθίζω, f. ίσω, (μύζω) gemo, suspiro. 2) irrideo, suspenso naso derideo, contemno, c. acc.

μυχθισμός, οῦ, ὁ, suspirium, gemitus, idem quod μυχμός. 2) subsannatio, irrisio. A praec.

μυχθώδης, ες, (μύζω, μυχθίζω) suspiriosus.

μυχιαῖος, αία, αῖον, i. q. μύχιος.

μύχιος, ία, ιον, (μυχός) intimus, abstrusus, qui versatur in penetrali. Huc pertinent substantivi: μυχός, superlativi irregulares: μυχοίτατος, Od. 21, 146. μυχαίτατος s. μυχαίτατος, Aristot. μυχέστατος, μυχώτατος. μύχατος, η, ον.

μυχμός, οῦ, ὁ, (μύζω) sonus qui per nares redditur, vel detestandi caussa, quum odore offendimur, aut irati sumus, vel irridendi caussa.

μυχόθεν, adv. (μυχός) ex intimo, e penetrali.

μυχοί, adv. (μυχός) intus.

μυχοίτατος, η, ον, (μυχός) superl. irreg. a μύχιος, Od. 21, 146.

μυχονδε, adv. (μυχός) in interiorem partem.

μυχοπόντιον, ου, τό, (πόντος) specus, ubi cavus recessus et vorago ponti est, dub.

μυχός, οῦ, ὁ, penetrale, intimus locus, recessus, inpr. montanus, et quivis locus remotior, verbo, intima cujusque rei. Unde 2) sinus maris. 3) penetrale domus. 4) adytum. Plur. heterogen. τὰ μυχά, Dion. Per. μυχόθεν, adv. e profundo; intimo. μυχόνδε, adv. ad intimam partem.

μυχότροπος, ον, (τρόπος) clandestina consilia agitans, dub.

μύχουρος, i. e. οὖρος μυχοῦ, custos intimi.

μυχώδης, ες, latebrosus.

μυχών, ῶνος, ὁ, item μυκών, i. q. σωρός, Gramm.

μυχώτατος, η, ον, (μυχός) superl. irr. a μύχιος, Gramm.

μύω, f. ύσω, 1) intrans. claudor, comprimor, inpr. conniveo, nicto, oculos claudo, labia comprimo. 2) trans. premo, comprimo, comprimendo claudo, occulto, teneo. perf. μέμυκα. (υ in praes. fut. et aor. ab Epicis plerumque producitur, ab Atticis corripitur: in perf. semper producitur.

μυώδης, ες, (μῦς) ad mures pertinens. 2) musculosus, lacertosus, torosus.

μυών, ῶνος, ὁ, (μῦς) locus torosus, musculosus, pulpa brachiorum et coxarum; item sura.

μυωνία, ἡ, (μῦς) caverna muris: scomma in anum libidinosam.

μυωξία, ἡ, i. q. μυωνία.

μυωξός, ὁ, v. μυοξός.

μυωξός, οῦ, ὁ, mus alpinus, animal medium inter murem agrestem et palustrem, glis, gliris, Gl. Vet. μυωξοί, glires, Gl. Vet.

μυωπάζω, f. άσω, (μύωψ) nihil procul cerno, sum lusciosus, caecutio. trop. parum video.

μυωπία, ἡ, (μύωψ) vitium oculorum, eorum quia proxima tantum videt. 2) i. q. μυωνία.

μυωπιάζω, άσω, lusciosus sum. A praec.

μυωπίας, ου, ὁ, qui proxima tantum videt. Ab eod.

μυωπίασις, εως, ἡ, (μυωπιάζω) vitium eorum, qui non nisi proxima videre possunt.

μυωπίζω, f. ίσω, (μύωψ) calcar subdo. Pass. μυωπίζεσθαι, oestro agitari, s. muscis infestari. 2) irritari, incitari.

μυωπός, ον, claudens oculos, connivens, lusciosus.

μυωτόν, οῦ, τό, (μῦς, οὖς) auricula muris, herba. A seq.

μυωτός, ή, όν, (μῦς) murinus, musculosus.

μύωψ, ωπος, ὁ, (μύω, ὤψ) claudens oculos, connivens, paetus: proxima tantum videns. 2) Subst. ὁ μύωψ, tabanus, asilus, vespa: calcar, stimulus, proprie et metaph. digitus minimus vel auricularis. (⏑–, raro ––)

μῶα, ἡ, Musa, Lacon. apud Aristoph. carmen.

μώδιξ, ικος, ἡ, pro σμῶδιξ.

μωκάω, et μωκάομαι, (μῶκος) irrideo, deludo, ore in primis distorto, subsanno.

μώκημα, ατος, τό, irrisio, illusio. A praec.

μωκία, ας, ἡ, irrisio, cavillatio. Ab eodem.

μωκίζω, f. ίσω, illudo, derideo, Suid. A seq.

μῶκος, ὁ, sanna, subsannatio, cavillatio. (cf. μῶμος.)

μωκός, ὁ, irrisor, derisor, cavillator, subsannator.

μωλέω, pugno. Hesych. A seq.

μῶλος, ου, ὁ, bellum, pugna, tumultus; it. lis. 2) aedificium in fluctibus exstructum, portus manu factus. Vocab. latinum moles, et latino-barbarum molo. 3) pondus, lapillus, qui ponitur in lapidibus conjungendis.

μῶλυ, υος, τό, moly, planta bulbosa, at rutae silvestris radix.

μωλύζα, ης, ἡ, genus allii, quod nucleis non coagmentatur. 2) caput allii.

μωλύζω, (μῶλυς) i. q. μωλύω.

μωλύνω, (μῶλυς) i. q. μωλύω.

μῶλυξ, υκος, Dor. p. μῶλυς.

μωλυρός, ά, όν, i. q. μῶλυς.

μῶλυς, υ, (μῶλος) labore et opera fessus, defatigatus, vetus, victus: hebes, languidus, frigidus: tardus, segnis, ignavus. cf. μωρός. Compar. adv. μωλύτερον, obtusius, infirmius.

μωλύτης, ου, ὁ, i. q. μῶλυς.

μωλυντικός, ή, όν, (μωλύω) debilitans, hebetans. 2) periculosus, timendus.

μώλυχνος, ον, i. q. μῶλυς.

μωλύω, item μωλύνω et μωλύζω, (μῶλυς) labore defatigo, debilito, hebeto. Med. marcesco, hebesco, senesco. (ῡ)

μωλωπίζω, f. ίσω, (μώλωψ) vulnero. μεμωλωπισμένος, plenus vibicibus.

μωλωπικός, ή, όν, vibiciosus. A seq.

μώλωψ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, vibex plagae.

μῶμαι, v. μάω.

μωμάομαι, f. ήσομαι, Ion. μωμέομαι, (μῶμος) vitupero, reprehendo, derideo, c. acc. Il. 3, 412. Theog.

μῶμαρ, τό, poet. p. μῶμος, Lyc.

μώμευμα, τό, (μωμεύω) i. q. μώμημα.

μωμεύω, f. εύσω, (μῶμος) vitupero, carpo, rideo, irrideo.

μώμημα, ατος, τό, (μωμάομαι) reprehensio, irrisio. 2) dictum ipsum, quo aliquem reprehendimus.

μωμητής, οῦ, ὁ, reprehensor, vituperator. Ab eod.

μωμητός, ή, όν, reprehensibilis, vituperatione dignus. Ab eod.

μωμίσκος, ου, ὁ, pars dentium molarium, quae gingivae assidet, Poll.

μῶμος, ου, ὁ, macula, labes. 2) dedecus, probrum, infamia, ignominia. 3) vituperatio. 4) ὁ Μῶμ., Momus, Deus, reliquorum omnium irrisor. 5) metaph. qui omnia reprehendit et irridet, irrisor, vituperator.

μωμοσκοπέω, f. ήσω, reprehendendi animo considero. 2) victimas inspicio, sive aliquid in iis vitii.

μωμοσκόπος, ον, (σκοπέω) qui reprehendendi animo observat, qui reprehendenda observat. 2) qui victimas inspicit, probandi caussa.

μῶν, adv. Dorica contractum ex μὴ οὖν, praecipue vero, Atticis, usitatum, num numquid, in interrogationibus sensus negativi. 2) an forte, an. – Licet dubitari nequeat, quin μῶν, ex μὴ οὖν contractum sit, reperitur tamen sine significationis discrimine et μῶν οὖν, Aesch. Choe. 174. Eur. Andr. 81. Ar. Plut. 846. et μῶν μη, Plat. Phaed. p. 84. C. de rep. 6. p. 505. C. cf. Herm. ad Vig. p. 788.

μῶνος, α, ον, Dor. p. μοῦνος, μόνος.

μώνυξ, υχος, ὁ, ἡ, (μόνος, ὄνυξ, pro μονώνυξ) solidas ungulas habens.

μώναχος, ον, idem et ex iisd.

μώομαι, i. q. μάομαι.

μωραίνω, f. ανῶ, aor. ἐμώρανα, (μωρός) stulte ago, stultus sum, desipio. medium eadem significatione legitur in N. T. 2) transit. stultum, insipidum reddo, infatuo.

μωρία, ας, ἡ, (μωρός) stultitia, fatuitas, vecordia, socordia. 2) de coitu dixit Eurip.

μώριον, ου, τό, mas mandragorae quibusdam, teste Diosc. Aliis tertium genus mandragorae, quod μωρούς reddat.

μωρόβουλος, ου, ὁ, fatuus et stultus consultor.

μωροκακοήθης, ες, stulte malitiosus.

μωροκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτης) stultus fur.

μωρολογέω, f. ήσω, (μωρολόγος) stulta seu inepta loquor, insulse blatero, scurror.

μωρολογία, ας, ἡ, stultiloquium, ineptiae, stultus sermo. Ab eod.

μωρολόγος, ον, (λέγω) inepta et stulta loquens, insulse blaterans.

μῶρον, ου, τό, morum, fructus arboris mori, idem quod μόρον.

μωροπόνηρος, ον, (πονηρός) fatuus et improbus.

μωρός, ά, όν, Attice μῶρος, stultus, fatuus, ineptus, insipidus, hebes, tardus: dicitur etiam de sapore, fatuus.

μωροσοφέω, f. ήσω, (μωρόσοφος) stulte sapio.

μωροσοφία, ας, ἡ, sapientia stulta. Ab eod.

μωρόσοφος, ον, (σοφός) stulte sapiens.

μωρόσυκον, ου, τό, (μῶρον, σῦκον) morum sycaminum.

μωρότης, ητος, ἡ, (μωρός) stultitia, fatuitas.

μωρόφρων, ον, (φρήν) stultus, stulti animi.

μωρόω, f. ώσω, (μωρός) fatuum reddo.

μωρῶς, adv. stulte, fatue, inepte, absurde.

μώρωσις, εως, ἡ, (μωρόω) stultitia, fatuitas, stoliditas.

Μῶσα, ἡ, Dor. p. Μοῦσα.

μῶσθαι, inf. a μῶμαι, μάομαι, Theogn. 771. v. * μάω.

Ν

Ν, ν, litera decima tertia alphabeti Graeci dicta nomine νῦ. 2) nota numeralis ν', quinquaginta; et lineola subjecta ͵ν, quinquaginta millia.

νάας, acc. pl. Dor. a ναῦς, Theocr.

Ναασσών, ὁ, Naasson. Nomen viri Ebr. ἀκλητον, illustrans.

νάβλα, ας, ἡ, nablium vel nabla, instrumentum musicum, citharae vel lyrae fere simile.

νάβλας, ὁ, i. q. ἡ νάβλα. 2) i. q. ναβλιστής.

ναβλιστής, οῦ, ὁ, (quasi a ναβλίζω) nablam pulsans.

ναβλιστσατυπτός, ίος, ὁ, (κτυπέω) i. q. ναβλιστής, Maneth.

νάγμα, τό, (νάσσω) quodcunque compressum et complanatum est, murus lapideus.

ναετήρ, ῆρος, ὁ, (ναίω) habitator, incola, in Epigr.

ναέτας, ου, ὁ, idem. Ab eod.

ναέτωρ, ορος, ὁ, (νάω) fluens, Hesych.

ναθμός, ὁ, (νάω) i. q. νασμός.

ναί, adv. affirmandi, nae, sane, utique, profecto, ita. ναὶ μά, c. acc. formula jurandi, ut ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, Il. 1, 234. Notandus est rarior in interrogationibus usus, nonne, Ach. Tat. 2, 5. Xen. Eph. 1, 19.

ναΐ, Dor. et Trag. dat. sing. a ναῦς.

Ναϊάς, άδος, ἡ, usitatius in plur. Ναϊάδες, (νάω) Naiades, nymphae fluviales et fontanae. (‒ ⏑ ⏑)

ναιδαμῶς, adv. i. q. ναί, sed fortius: profecto.

ναΐδιον, ου, τό, sacellum, aedicula. Dim. a ναός. (‒ ⏑ ⏑ ⏑)

ναίεσκε, impf. Ion. a ναίω, Il.

ναιετάασκε, impf. Ion. a ναιετάω, Hom.

ναιετάω, (ναίω) 1) intr. a) habito, ἐν, Hom. ἐπὶ χθονί, Od. 6, 153. c. dat. sine praep. Il. 3, 387. Od. 17, 523. sum, versor aliquo loco, c. ἀμφί vel ὑπό c. acc. b) habitor, situs sum, de regionibus, insulis, urbibus et aedibus, Il. 4, 45. Od. 1, 404. 4, 96. 9, 23. 2) transit. incolo, c. acc. et Ἰθάκην, Od. 9, 21.

ναιέτης, ου, ὁ, (ναίω) habitator, incola, usitatius ναέτης.

ναιθρός, οῦ, hinnulus, Hesych.

ναῖος, α, ον, Dor. p. νήϊος. (‒ ⏑ ⏑) In Tragicorum diverbiis ordinaria est haec forma.

ναῖρον, ου, τό, odoramentum quoddam, Theophrast.

ναίρω, i. q. νάρα, q. v. Hesych.

Ναΐς, ΐδος, ἡ, (νάω) i. q. Ναϊάς. (‒ ⏑)

ναϊσκάριον, ου, τό, aedicula, sacellum, Gl. Vet. sacrarium, Philox. Dim. a seq.

ναΐσκος, ου, ὁ, sacellum. Dimin. a ναός.

ναίτειρα, ἡ, habitatrix, domina. Fem. a ναίτης, Hesych.

ναίχι, adv. p. ναί. (Falso scribitur ναιχί.)

ναίω, 1) intrans. a) habito, c. ἐν, πέραν, ἀμφί c. gen., ἐπί et μετά c. dat., κατά, περί et πρός c. acc., παρά c. dat. et acc., nec non c. dativo sine praepositione, Il. 2, 412. 16, 719. sum, versor, commoror alicubi. b) habitor, situs sum, de regionibus, insulis, urbibus et aedibus, Hom. Passivum ναίομαι habet Nic., unde compositum Homericum εὐναιόμενος vide suo loco. 3 pl. pf. pass. νένασται pro νενάσμεναι, νέναυσαι, sitae sunt, Il. 9, 153. 295. Apud seriores in usu sunt fut. νάσομαι, aor. ἐνασάμην, poet. νασσάμην, in utraque significatione intransitiva. c) plenus sum, repletus sum, ὀρῷ ναῖον ἄγγεα, sero repleta erant vasa, Od. 9, 212. ubi Aristarchus et Wolfius legunt νάον. 2) transit. a) incolo, c. acc. οἶκον, δῶμα, ἤπειρον, ἅλα, Hom. b) Aor. 1. ἔνασσα, poet. νάσσα, habitandum do, incolendum trado, καί κε οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, Od. 4, 174. condo, exstruo, aedifico, νηὸν ἔνασσαν, Hom. h. Ap. 298. habitare jubeo, ἐν Ἄργεϊ καὶ Πύλῳ ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέος, Pind. P. 5, 94. Aor. 1. pass. ἐνάσθην, locum ad habitandum mihi elegi, πατὴρ ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, domicilium cepit, Il. 14, 119. cf. Ap. Rh. 3, 1180. — Nota. Pro νάω nunquam usurpabatur ναίω, licet saepe cum illo in MSS. commutatum sit, v. Brunk. ad Ap. Rh. 1, 1146.

νάκη, ης, ἡ, pellis lanata, vellus.

νακοδέψης, ου, ὁ, (νάκος, δέψω) coriarius s. fullo.

νάκορος, ὁ, i. q. νεωκόρος, dub.

νάκος, εος, τό, vellus, pellis cum suo villo.

νακοτιλτέω, vellera vello seu tondeo. Pollux. A seq.

νακοτίλτης, ου, ὁ, (νάκος, τίλλω) qui villosas pelles vellit, tondet.

νακότιλτος, ον, velleris in modum vulsus, Pollux. Ex iisd.

νάκτης, ου, ὁ, (νάκος) i. q. γναφεύς, dub.

νακτός, ἡ, όν, (νάσσω) farciendo et constipando completus, fartus, densus, pressus. τὰ νακτά, Hesychius dici scribit τοὺς πίλους καὶ τὰ ἐμπίλια.

νακύδιον, τό, Dim. a νάκος.

νᾶμα, ατος, τό, (νάω) fluentum, scaturigo, lympha, latex, unda. 2) flumen; fluentum majus, ex quo rivi ducuntur.

ναματιαῖος, αία, αῖον, scaturians, manans. A pr.

ναμάτιον, τό, aquula, paullum liquoris. Dim. a νᾶμα.

ναματώδης, ες, scaturiginum et fontium plenus, riguus.

ναμερτής, ναμέρτεια, Dor. p. νημερτής, νημέρτεια, Soph. Trach. 172. in diverbio. cf. meam Langiique notam ad Aesch. Pers. 218. (244.) p. 154.

νᾶν, acc. Dor. a ναῦς pro ναῦν.

νάννας, ου, ὁ, et νάννη, ἡ, i. q. νέννος, νέννα, q. v.

ναννίον, τό, Dim. a νάννος, pupus. 2) nom. propr. Nannium, Dimin. a Νάννη.

ναννίσκος, ὁ, Dim. a νάννος, 2.

νάννος, ὁ, minus recte νάνος, nanus, pumilio. 2) placentae genus.

ναννοφυής, ές, (φυή) qui natura pumilio est, pumilionis staturam habens.

ναννώδης, ες, (νάννος) pumilionis formam habens, pumilus, pumilio.

νάνος, ὁ, v. νάννος.

Ναξιουργής, ές, (Νάξιος, ἔργον) Naxio opere, s. in insula Naxo factus.

Νάξος, ἡ, Naxus, insula, antiquo nomine dicta Dia. Hinc Νάξιος, ία, ιον, Naxius, ex insula Naxo oriundus. Ναξία λίθος s. πέτρα, cos Naxia, Pind.

ναοδομία, ἡ, (ναός, δέμω) templi exstructio.

ναοποιέω, templum aedifico.

ναοποιός, όν, (ποιέω) cui templum aedificandi cura est commissa. 2) aedium sacrarum procurator.

ναοπόλος, ον, Ion. νηοπόλος, (πολέω) qui est in templo, qui circa templum versatur. Subst. ὁ ναοπόλος, aedituus, item sacerdos.

ναός, οῦ, ὁ, Ion. νηός, Att. νεώς, (ναίω) proprie, domicilium; dein aedes, pulvinar, fanum h. e. ea pars ἱεροῦ, templi, in qua simulacrum dei dedicatum est; in sacris litteris pars templi Hierosolymitani, quam ingredi licebat solis sacerdotibus.

ναός, gen. Dor. et Trag. a ναῦς.

ναοφύλαξ, ακος, ὁ, (ναός, φύλαξ) templi custos. 2) (ναῦς) navis rector, Soph.

ναπαῖος, αία, αῖον, (νάπη) saltuosus, in saltibus habitans. αἱ Ναπαῖαι, Nymphae saltuum.

νάπειον, τό, i. q. νᾶπυ. (‒ ‒ ⏑)

νάπη, ἡ, locus montanus et silvosus, saltus, silva, vallis nemorosa. (A νάω, fluo, a frequentia fontium et rivorum.)

νάπος, τό, serior forma pro νάπη, q. v.

ναπυέλιος, ἡ, i. q. νάρθα.

νᾶπυ, υος, τό, i. q. σίναπι, sinapi. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 288. Dind. ad Aristoph. Eq. 636.

ναρδίζω, (νάρδος) nardo similis sum. 2) nardum redoleo.

νάρδινος, ίνη, ινον, nardinus, e nardo confectus.

ναρδίτης, ου, ὁ, ut ναρδίτης οἶνος, vinum nardo conditum.

ναρδῖτις, ἡ, nardus montana. A pr.

ναρδολιπής, ές, (λίπος) a nardo pinguis.

νάρδος, ου, ἡ, nardus, frutex. 2) oleum nardinum.

ναρδόσταχυς, υος, ἡ, spica nardi, Galen.

ναρθηκία, ας, ἡ, (νάρθηξ) humilis ferula, ferulago.

ναρθηκίζω, a νάρθηξ, n. 2. alligo os fractum et ferulis firmo, apud Schol. Aristoph. 2) ferula pulso.

ναρθήκινος, ίνη, ινον, e ferula factus.

ναρθήκιον, ου, τό, narthecium, theca medicamentaria, et unguentaria, liber medicamentorius.

ναρθηκισμός, οῦ, ὁ, (ναρθηκίζω) actio τοῦ ναρθηκίζειν, q. v.

ναρθηκοπλήρωτος, ον, (πληρόω) πυρὸς πηγή, ignis fons, i. e. fomes, quo ferula repleta est, Aesch. Prom. 109.

ναρθηκοφανής, ές, (φαίνομαι) ferulae similis.

ναρθηκοφόρος, ον, (φέρω) ferulam ferens. 2) i. q. θυρσοφόρος, quoniam Bacchae ferulam ferebant. Proverb. πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, βάκχοι δέ γε παῦροι, Plat. Phaed. p. 69. c.

ναρθηκώδης, ες, ferulaceus, ferulae similis. A seq.

νάρθηξ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. 2) instrumentum medicum, quo utuntur in fracturis (ferula lat.) ad deligandum firmiter. 3) arbor quaedam. 4) cista vel theca unguentaria: cista quaevis pretiosior. ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος διόρθωσις τῶν Ὁμήρου ἐπῶν vocabatur ea quam ab Aristotele curatam secum portare consueverat Alexander M. v. Wolfii prolegom. p. CLXXXIII. 5) locus, ubi stabant Catechumeni.

νάρκα, acc. sing. heteroclit. a νάρξ pro νάρκην, Opp.

νάρκαφθον, ου, τό, narcaphthon, odoramenti genus, suffitibus admisceri solitum.

ναρκάω, f. ήσω, torpedine adficior, seu adfectus sum, obtorpesco, torpeo, torpesco. A seq.

νάρκη et νάρκα, ης, ἡ, torpedo, piscis quidem tangentes se torpescere faciens. 2) torpor, veternus, stupor. 3) ita quo-

que centaurium magnum a quibusdam dictum, Diosc.

νάρκημα, ατος, τό, (ναρκάω) torpor, stupor.

νάρκησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

ναρκίσσινος, ίνη, ινον, (νάρκισσος) narcissinus, e narcisso factus, ut ναρκίσσινον ἔλαιον.

ναρκισσίτης, ου, ὁ, sc. λίθος, narcissites lapis.

νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, (νάρκη) narcissus, flos quidam.

ναρκόω, f. ώσω, (νάρκη) torpefacio, torpore adficio. 2) sedo et tollo.

ναρκώδης, ες, (νάρκη) cui torpor seu stupor inest, torpidus, stupidus.

νάρκωσις, εως, ἡ, (ναρκόω) torpefactio, torpefaciendi vis, stupor, hebetatio.

ναρκωτικός, ἡ, όν, torpefaciendi vim habens, torporem inducens. Ab eod.

ναρός, ά, όν, (νάω) fluidus, liquidus, humidus; recens. item νηρός. Vox antiqua et rara, contracta, ut videtur, ex ναερός, v. Lobeck. Phryn. p. 42.

νάρταλος, ου, ὁ, genus vasis, ap. Aristoph.

νάρτη, ης, ἡ, narta; inter ea, quae odoramentis et unguentis admiscentur. Throphr.

νάρω, it. ναίρω, sugo, Hesych.

νᾶς, ἡ, Dor. p. ναῦς.

νάσθη, 3 aor. pass. Ep. a ναίω, 2. b. Il. 14, 119.

νάσκαφθον, τό, i. q. νάρκαφθον.

νασμός, ὁ, (νάω) fluentum, latex, liquor: imber, pluvia: fluvius: fons.

νασμώδης, ες, (νασμός) scaturiginibus ac rivulis riguus, humidus.

νάσσα, aor. Ep. a ναίω pro ἔνασσα, Od. 4, 174. v. ναίω, 2. b.

νᾶσσα, ἡ, Beot. p. νῆσσα, Ar. Ach. 875.

νάσσω, f. νάξω, pf. pass. νένασμαι, premo, comprimo, comprimendo complano, farcio, perf. pass. part. νενασμένος, refertus, plenus.

νάστης, ου, ὁ, (ναίω) habitator.

ναστίσκος, ου, ὁ, Dim. a ναστός, placentula.

ναστοκόπος, ου, ὁ, (κόπτω) incisor, pistor τοῦ ναστοῦ.

ναστός, ἡ, όν, (νάσσω) confertus, farctus, dense plenus, densus, item solidus, firmus, ut turris etc. 2) Subst. placenta e melle, uvis passis aliisque condimentis. it. panis. ap. Lycophr.

ναστότης, ητος, ἡ, densitas.

ναστοφαγέω, f. ήσω, ναστὸν edo.

ναστοφάγος, ου, qui ναστὸν edit.

ναυαγέω, f. ήσω, Ion. ναυηγέω, (ναυαγός) naufragium facio, navem frango. 2) jacturam facio, naufragio aliisve modis emitto.

ναυαγία, ας, ἡ, Ion. ναυηγία, naufragium.

ναυάγιον, ου, τό, Ion. ναυήγιον, propria et accurate loquentibus est fragmentum navis, tabulae aliaque e naufragio collecta. 2) dicitur tamen et pro naufragio, Lobeck. Phryn. p. 519. (‒‒⏑⏑) A seq.

ναυαγός, όν, Ion. ναυηγός, (ναῦς, ἄγνυμι) naufragus: damnum perpessus, fractus, pessumdatus. 2) (ἄγω) navis dux s. gubernator, Euphor.

ναυαρχέω, f. ήσω, (ναύαρχος) navibus praesum, navarchum ago.

ναυαρχία, ας, ἡ, praefectura navium seu classis. Ab eod.

ναυαρχίς, ίδος, ἡ, navis, qua vehitur navarchus, navis praetoria. Ab eod.

ναυαρχῖται, οἱ, classium duces. (Sicubi extat haec vox, interpreter potius: navis praetoriae vectores. Habet eam Stephanus ex vulg. lex.)

ναύαρχος, ου, ὁ, navarchus, navium praefectus, praefectus classis.

ναυάτης, ου, ὁ, poet. p. ναύτης.

ναυβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) qui navem conscendit, qui navi vehitur, epibata. 2) nauta, navita, classiarius.

ναύδετον, τό, (δέω) funis nauticus.

ναυηγέτης, ου, ὁ, i. q. ναυηγός, ναυαγός, Licophr. 873.

ναυηγός, ναυηγέω, ναυηγία, etc. Ion. p. ναυαγός etc.

ναυκληρέω, (ναύκληρος) nauclerus sum, navicularius sum, navis sum dominus. constr. c. acc., Demosth. et c. gen., Plut. 2) domum possideo et eloco, Isae. 3) trop. curo, praesum, rego. 4) i. q. ναυτίλλομαι.

ναυκληρία, ας, ἡ, nauclericum vitae genus. 2) navicularia, s. navis locatio ad merces vehendas. 3) navigatio. Ab eod.

ναυκληρικός, ἡ, όν, ad navicularium seu nauclerum pertinens. Ab eod.

ναυκλήριον, ου, τό, navigium, nauclerii possessio. 2) i. q. ναύσταθμος, Eur. Rhes. 233. Ab eod.

ναύκληρος, ὁ, (ναῦς, κλῆρος) qui navem possidet, nauclerus, navis dominus, navicularius. 2) qui domum possidet, eamque vel ejus partes aliis elocat. 3) metaph. pater familias: curator, gubernator: item auriga, moderator currus; poetice. 4) Adj. ος, ον, nauticus, ναύκληρον πλάτην, nauticum remum. Hesych.

ναυκληρώσιμος, ον, qui e nauclero elocatur. A praec.

ναυκράρια, ων, τά, (ναύκραροι) loca, in quibus reponebantur ναυκραρίαις exacta. (‒⏑⏑)

ναυκραρία, ας, ἡ, duodecima pars tribus, apud Athenienses. Ab eod.

ναυκραρικός, ἡ, όν, ad ναυκράρους pertinens.

ναύκραροι, ων, οἱ, magistratus quidam Athenienses. Vid. Suid. et Pollucem. Male quidam ναύκληροι.

ναυκρατέω, f. ήσω, navibus supero, navali pugna vinco. A seq.

ναυκράτης, ους, ὁ, ἡ, (ναῦς, κρατέω) qui maris imperium obtinet. 2) qui classis praesidio locum aliquem tenet vel occupat.

ναυκρατητικός, ἡ, όν, (ναυκρατέω) ad victoriam navalem pertinens.

ναυκρατία, ἡ, victoria. 2) imperium maritimum. A praec.

ναυκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) qui navibus praeest, gubernator.

ναῦλα, ἡ, et ναῦλον, τό, i. q. νάβλα ap. seriores. Posterior forma dubia.

ναυλολογέω, f. ήσω, (λέγω) naulum exigo.

ναῦλον, ου, τό, (ναῦς) naulum, merces, quae pro navigatione solvitur, navis vectura.

ναῦλος, ου, ὁ, idem. 2) merces, quam persolvimus ei, ad quem devertimus. Ab eod.

ναυλοχέω, f. ήσω, (ναύλοχος) in portu permaneo, stationem habeo. 2) navi insidens locum aliquem vel adversarium observo, eique insidior.

ναυλοχία, ας, ἡ, occulta navium statio.

ναυλόχιον, τό, statio navium.

ναύλοχον, ου, τό, statio navium. A seq.

ναύλοχος, ον, (ναῦς et λόχος) cui naves insidere possunt, navium stationi commodus. Subst. ὁ, locus tranquillus et stationi navium commodus, ubi naves velut requiescunt: statio navium, portus.

ναυλόω, f. ώσω, (ναῦλον) navem naulo eloco. Med. ναυλοῦμαι, navem naulo conduco.

ναυμαχέω, f. ήσω, (ναυμάχος) praelio navali confligo. 2) pugno.

ναυμάχης, ου, ὁ, (ναῦς, μάχομαι) navali praelio decertans.

ναυμαχησείω, Desid. a ναυμαχέω, navale certamen committere cupio, ad navale praelium me paro.

ναυμαχία, ας, ἡ, (ναύμαχος) navale praelium, pugna navalis.

ναυμάχος, ον, (ναῦς, μάχομαι) navale praelium committens.

ναύμαχος, ον, quo dimicatur e navibus, navali praelio aptus. Ex eod.

ναυπηγέτης, ου, ὁ, navium fabricator, dub.

ναυπηγέω, f. ήσω, et έομαι, (ναυπηγός) naves fabricor, classem paro.

ναυπηγησία, ας, ἡ, navium fabricatio, dub.

ναυπηγήσιμος, ον, (ναυπηγέω) navibus fabricandis aptus. Est etiam trium terminationum, Plat. Legg. 4. p. 705. C.

ναυπήγησις, ἡ, (ναυπηγέω) navium fabricatio.

ναυπηγία, ας, ἡ, (ναυπηγός) navium fabricatio, apparatus nautiens.

ναυπηγικός, ἡ, όν, ad navium fabros seu fabricationem pertinens. Ab eod.

ναυπήγιον, ου, τό, locus, ubi naves compinguntur. A seq.

ναυπηγός, οῦ, ὁ, (ναῦς, πήγνυμι) navium fabricator, faber navalis.

ναύποδες, ων, οἱ, i. q. ναυσίποδες.

ναύπορος, ον, (πόρος) epith. litoris, portus, quo naves appelluntur.

ναυρίζω, f. ίσω, irrideo. Hesych.

ναῦς, ἡ, navis, imprimis longa, qua utebantur in praeliis maritimis. Ion. et Hom. νηῦς, Dor. νᾶς. Genit. Att. νεώς, Ion. νηός vel νεός, Dor. et Trag. ναός. Dat. Att. et Hom. νηΐ, Dor. et Trag. ναΐ. Accus. Att. ναῦν, Ion. et Hom. νῆα et νέα, Od. 9. 283. Dor. νᾶν. apud Rh. 1, 1358. νηῦν. Plur. nom. Att. et Hom. νῆες. Ion. et Hom. νέες. Dor. et Trag. νᾶες, Apud Plut., Pausan., Aelian. aliosque seriores scriptores reperitur etiam αἱ ναῦς, improbantibus Grammaticis, Lobeck Phryn. p. 170. Genit. Att. et Hom. νεῶν. Ion. et Hom. νηῶν. Dor. et Trag. ναῶν. Dat. Att. ναυσί, Ion. et Hom. νηυσί, Epica et Hom. νήεσσι et νέεσσι. Genit. et Dat. Ep. ναῦφι, ναῦφιν, Hom. Accus. Att. ναῦς. Ion. et Hom. νῆας (eandem formam ex Thuc. 1, 58. affert Suidas, ubi nunc scriptum est ναῦς: sed saepius ea utitur Polyb. 5, 2. 13, 4. 14, 2. 11.) et νέας, Dor. νᾶας, Theocr. Epici seriores etiam dixerunt νηᾶς, Demosth. Bithyn. ap. Steph. Byz. v. Ἡραία et Etym. M. p. 437, 51. E duali habetur tantum gen. et dat. νεοῖν, Thuc. cf. γραῦς. (Radix est νάω, ναίω, νέω, fluo, no.)

ναύσθλον, ου, ὁ, naulum, Hesych. pro ναῦλον.

ναυσθλόω, f. ώσω, naulo conduco. 2) naulo vehendum suscipio, navi deduco. 3) mare pervium facio. ναυσθλώσομαι ap. Aristoph. navem inscendam. (A praec. vel contr. a ναυστολέω.)

ναυσία, ας, ἡ, (ναῦς) nausea, proprie qua navigantes in mari corripiuntur. v. ναυτία.

ναυσίασις, εως, ἡ, ipsa actio nauseandi, nausea.

ναυσιάω, f. άσω, (ναυσία) nauseo.

ναυσιβάτης, ου, ὁ, i. q. ναυβάτης.

ναυσίβιος, ον, (ναῦς, βίος) qui in navibus seu e navibus vivit.

ναυσίδρομος, ον, (δρόμος) Epith. venti, navium cursum incitans, alias 2) velivolus. navigabilis.

ναυσικλειτός, ή, όν, (κλειτός) re navali clarus, Hom. Falso scribitur ναυσίκλειτος.

ναυσικλυτός, όν, (κλυτός) i. q. ναυσικλειτος, epith. Phaeacum, Od. 7, 39. al.

ναυσιώεις, όεσσα, όεν, (ναυσία) nauseans.

ναυσιπέδη, ης, ἡ, q. d. navium pedica, funis, quo navis terrae alligatur, Luc. Lexiph.

ναυσιπέρατος, ον, (περάω) navibus permeabilis, navigabilis, ubi navigatur.

ναυσίπεδοι, ων, οἱ, homines insulares; qui navibus in mari pro pedibus utuntur; Eust.

ναυσίπομπος, ον, naves vehens et promovens, ut ναυσίπομπος αὔρα, ap. Eurip. ventus secundus. 2) navi missus, navibus advectus.

ναυσίπορος, ον, (πορεύω) navigabilis. Epith. fluminis.

ναυσιπόρος, ον, navi permeans.

ναυσίστονος ὕβρις, ignominia a clade accepta, classi gemitum et luctum afferens, Pind.

ναυσιφόρητος, ον, (φορέω) qui navi fertur.

ναυσιώδης, ες, (ναυσία, εἶδος) nauseans, nausea laborans. 2) nauseam ciens.

ναυσίωσις, ἡ, i. q. ναυσίασις: v. φλεβῶν, eruptio sanguinis e venis, ruptura venarum, Hippocr.

ναύσταθμον, ου, τό, navium statio.

ναύσταθμος, ὁ, statio navium. 2) naves in statione collocatae.

ναυστολέω, (ναυστόλος) navem mitto, rego, duco, guberno: trop. rego, guberno, dirigo, πόλιν, Eur. τὰ πτέρυγε, Ar. 2) navi duco, veho, deduco, mitto, trajicio: Med. ναυστολοῦμαι, navi vehor s. proficiscor, navigo. 3) intr. i. q. Medium, navi vehor s. proficiscor: classe percurro, navi permeo, χθόνα, Soph.

ναυστόλημα, ατος, τό, navigatio seu profectio, quae fit navi. 2) id quod navi adductum est. A praec.

ναυστολία, ας, ἡ, idem.

ναυστόλος, ον, navi vehens.

ναυτεπιβάτης, ου, ὁ, (ναύτης, ἐπιβάτης) qui navi servit, ut suum lucretur naulum, dub.

ναύτης, ου, ὁ, (ναῦς) nauta, navita. ναύτης δρόμος, adjective in Epigr. navalis cursus.

ναυτία, ας, ἡ, nausea, Attice pro ναυσία.

ναυτιάω, nauseo, metaph. respuo, quasi nauseans. A praec. Attice pro ναυσιάω. Reperitur etiam ναυττιάω.

ναυτικός, ή, όν, (ναύτης) nauticus, navalis, classicus, exercitatus in re nautica, idoneus ad naves instruendas. — Subst. τὸ ναυτικόν, οῦ, res nautica, copiae navales, classis. 2) pecunia sub usuris nauticis credita, pecunia foenore nautico collocata. De eadem dicitur ναυτικῶς δανείζειν, nauticum quaestum facere, pecuniam foenore nautico collocare, Plat. Differt ναυτικὸν ἀμφοτερόπλουν et ν. ἑτερόπλουν, quorum in altero creditoris periculo et profectio et reditus fiebat, in altero profectio tantum.

ναυτικῶς, adv. nautarum more.

ναυτιλία, ας, ἡ, (ναυτίλος) navigatio.

ναυτίλλομαι, navigo. Ab eod.

ναυτίλος, ου, ὁ, (ναῦς) nauticus, navita, nauta. 2) piscis, polypi genus.

ναυτιλοφθόρος, ον, (φθείρω) nautas perdens. 2) naves corrumpens.

ναυτιόεις, εσσα, εν, i. q. ναυσιόεις, Attice.

ναῦτις s. ναυτίς, ίδος, ἡ, fem. a ναύτης.

ναυτιώδης, ες, i. q. ναυσιώδης. Att.

ναυτίωσις, ἡ, i. q. ναυσίωσις, Attice.

ναυτοδίκαι, ῶν, οἱ, (ναύτης, δίκη) proprie judices nauticis litigiis cognoscendis. Vid. Poll. 2) judices mercatorum.

ναυτοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) maris imperium habens.

ναυτολογέω, nautas lego, colligo. A seq.

ναυτολόγος, ον, (ναύτης, λέγω) qui nautas legit, vel cogit.

ναυτοπαίδιον, τό, (παιδίον) nautae puerulus.

ναύτρια, ἡ, fem. a ναύτης, mulier nauticam exercens.

ναυφάγος, ον, (φαγεῖν) naves perdens.

ναυφθορία, ἡ, naufragium. A seq.

ναύφθορος, ον, (φθείρω) in navi corruptus aut perditus.

ναυφθόρος, ον, naves perdens.

ναῦφι, ναῦφιν, gen. et dat. plur. Ep. a ναῦς, Hom.

ναύφρακτος, ον, navibus septus, navibus armatus et munitus. Alicubi et pro ναύσταθμος.

ναυφυλακέω, navem custodio. A seq.

ναυφύλαξ, ακος, ὁ, praefectus custodiendarum navium.

νάφθα, ας, ἡ, naphtha. it. νάφθα, τό.

νάφθας, ου, ὁ, idem.

ναύω, Aeol. p. νάω, fluo.

ναύω, i. q. ἱκετεύω, Gramm.

ναυών, ῶνος, ὁ, (ναῦς) i. q. νεών, νεώριον, Hesych.

νάω, f. νάσω, fluo, mano, scaturio, κρῆναι νάει, Od. 6, 292. cf. Il. 21, 197. v. l. Od. 9, 222. v. ναίω, 1. c. Est ejusdem radicis atque νέω, νεύσομαι, hinc ναῦς. (α in praes. breve, in fut. et aor. longum.)

* νάω, habitatum duco, colloco in sedibus, thema obsoletum, unde aor. ἔνασσα et ἐνάσθην, quos vide sub ναίω.

νέα, acc. sing. Ion. a ναῦς, Od 9, 283.

νεά, ἡ, ager novalis. cf. νεός, νειός.

νεάγγελτος, ον, (νέος, ἀγγέλλω) nuper nunciatus, novus.

νεαγενής, ές, Ion. νηγενής, q. v.

νεάζω, f. άσω, (νέος) juvenesco, adolesco, juvenilem aetatem ago, juvenis seu robustus sum. 2) juveniliter sapio vel ago. 3) transit. i. q. νεάω, νεόω, novo, renovo, innovo, occanto: inpr. agrum novo.

νεαίρετος, ον, (νέον, αἱρετός) recens captus.

νεακής, ές, recens acutus, Dor. pro νεηκής.

νεακόνητος, ον, (νέω, ἀκονάω) idem.

νεακράς, νεάκρατος, f. l. p. νεοκράς, νεόκρατος.

νεαλδής, ές, (ἀλδαίνω) nuper auctus, qui recens crevit. 2) novellus, nuper natus.

νεαλής, ές, integer, vegetus, juvenis, robustus, validus: novus, imperitus, Xen., Plat. (De originatione v. Phryn. A. B. p. 52, 20.) 2) Serioribus est vel (ab ἁλίσκομαι) recens captus, Nicet. Ann. III, 7, 62. C. XVII, 1, 326. vel (ab ἁλίζω, ἅλς) recens sale conditus, Galen de comp. med. p. locc. V. 1. 258. E. (Attice ⏑ – –, recentioribus ut Nicandro, ⏑ ⏑ –)

νεάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι) recens captus, emtus.

νεάμελκτος, ον, i. q. Ionicum νεήμελκτος; q. v. (ᾰ)

νεάν vel νεᾶν, ᾶνος, ὁ, i. q. νέος.

νέανδρος, ον, (ἀνήρ) juvenilis, strenuus.

νεανεία, ας, ἡ, juvenilis audaciae facinus, ap. Philon. (nisi potius est leg. νεανιεία, a νεανιεύομαι.)

νεανθής, ές, (ἀνθέω) recens florens.

νεανίας, ου, ὁ, (νεάν, νέος) Ion. νεηνίης, adolescens, juvenis. 2) audax, fortis, robustus, strenuus, ferox, juvenili protervia praeditus, juvenilis. (⏑ – ⏑ –)

νεανιεία, ἡ, vide νεανεία.

νεανίευμα, ατος, τό, juvenilis jactantia. A seq.

νεανιεύομαι, (νεανίας) juvenesco, juventutis annos ingredior. 2) juveniliter audacia et petulantia ago, juveniliter me jacto.

νεανίζω, i. q. νεανιεύομαι.

νεανικός, ή, όν, juvenilis. 2) strenuus, animosus, audax, robustus, validus, vehemens, acer. 3) magnus, permagnus.

νεανικῶς, adv. juveniliter. 2) robuste, strenue 3) laute, opipare.

νεανιόομαι, i. q. νεανιεύομαι.

νεᾶνις, ιδος, ἡ, fem. a νεάν, Ion. νεῆνις, juvencula, puella.

νεανίσκευμα, ατος, τό, superbia, incontinentia juvenilis. νεανισκεύματα, juvenilia. A seq.

νεανισκεύω, et νεανισκεύομαι, juvenesco, juvenilem aetatem ago, juveniliter me jacto, lascivio. A seq.

νεανίσκος, ου, ὁ, (νέος) juvenis, adolescens.

νέανσις, εως, ἡ, novatio, de agro, ap. Theophr. quasi a νεαίνω, quod esset renovo. Vid. νέασις.

νέαξ, ᾶκος, ὁ, juvenis, adolescens, poet. p. νεανίας.

νεαοιδός, οῦ, ὁ vel ἡ, recens poeta. Epigr.

νεάπολις, εως, ἡ, urbs seu civitas nova. (ᾱ)

νεαπολίτης, ου, ὁ, novae civitatis civis. A pr.

νεαρηχής, ές, (νεαρός, ἠχέω) recens sonans.

νεαροποιέω, recens seu novum facio.

νεαροπρεπής, ές, (πρέπω) recentis speciei.

νεαρός, ρά, ρόν, (νέος) recens, novus. 2) juvenis, juvenilis. 3) puerilis. (Bissyllabum – ⏑, Pind. P. 11, 39.)

νεαροφόρος, ον, (φέρω) recentia ferens.

νέαρχος, ὁ, (ναῦς) i. q. ναύαρχος, dub.

νεαρῳδός, όν, (ᾠδή) i. q. νεαοιδός.

νεαρῶς, adv. (νεαρός) juveniliter, pueriliter.

νέας, acc. plur. Ion. et Hom. a ναῦς.

νεάσιμος, ον, (νεάζω) novalis.

νέασις, εως, ἡ, novatio, renovatio, renovatio agri, apud Theophr. c. pl. 3, 15. ubi tamen alii νέανσις.

νεασμός, ὁ, i. q. νέασις.

νεασπάτωτος, ον, (σπατόω) Boeot. p. νεοκάττυτος.

νέαται, 3. pl. perf. pass. Ep. p. νένανται, νένασται, a ναίω, q. v.

νεατή, ἡ, ut νεά, νεός, νειός, novale. Pro-

prie fem. a νέατος, scil. γῆ.

νεάτη, ης, ἡ, scil. χορδή, extrema, ultima s. ima chorda, v. νήτη.

νεατίς, ίδος, ἡ, novale, vervactum.

νέατος, άτη, ατον, Ion. νείατος, superl. irreg. a νέος, (ut μέσατος a μέσος,) novissimus, extremus, ultimus, plerumque de loco, Hom. sed etiam de tempore ut ὕστατος, novissimus, Eur. Tr. 206. ubi vide Seidlerum.

νεατός, ή, όν, (νεάω, νεάζω) novatus, renovatus, novalis. 2) Subst. ὁ, tempus renovandi agrum, novatio.

νεαύξητος, ον, (αὐξάνω) qui nuper demum increvit, nuper auctus.

νεάω, (νέος) novo, innovo, in primis agrum. Hinc part. νεωμένη, ap. Hesiod. iterata terra vel novata.

νέβραξ, ακος, ὁ, i. q. νεβρός.

νέβρειος, ον, (νεβρός) qui ex hinnulo est.

νεβρῆ, ἡ, sc. δορά, pellis hinnuli.

νεβρίας, ου, ὁ, ut νεβρίας γαλεός, mustela nebrias, ap. Aristot.

νεβρίδιον, τό, Dim. a νεβρίς.

νεβριδόπεπλος, ον, vestem s. peplum gestans e pellibus hinnuli.

νεβριδόστολος, ον, (νεβρίς, στολή) nebridibus indutus.

νεβρίζω, pelle hinnuli vestio, pass. s. med. nebridem gesto, induo. A seq.

νεβρίς, ίδος, ἡ, (νεβρός) poet. etiam ῖδος, pellis hinnuli, gestamen Bacchi et bacchantium.

νεβρισμός, οῦ, ὁ, (νεβρίζω) bacchatio.

νέβρισσα, ης, ἡ, serpentis genus a maculis sic dictum.

νεβρίτης λίθος, nebritis, gemma Libero Patri sacra: a nebridum similitudine. Plin.

νεβρογόνος, ον, (γόνος) in hinnulo natus, ex hinnulo sumtus. Epith. tibiae.

νεβρός, οῦ, ὁ, pullus cervi, hinnulus, dama.

νεβροτόκος, ον, (τίκτω) hinnulos pariens.

νεβροφανής, ές, (φαίνομαι) hinnulo similis.

νεβροφόνος, ον, (φονεύω) hinnulorum occisor.

νεβροχαρής, ές, (χαίρω) hinnulis gaudens. Epith. Bacchi.

νεβροχίτων, ωνος, (χιτών) pelle hinnuli vestitus.

νεβρόω, (νεβρός) in hinnulum muto.

νεβρώδης, ες, (εἶδος) hinnulo similis.

Νεβρώδης, ες, cognomen Bacchi, quod quum ipse, tum bacchantes pelles hinnulorum gestarent.

νέες, nom. pl. Ion. et Hom. a ναῦς.

νέεσσι, dat. pl. Ep. a ναῦς, Hom.

νέη, ἡ, sc. ἡμέρα, v. νέος.

νέηαι, 2 conj. praes. Ion. a νέομαι p. νέῃ, Il. 1, 32.

νεηγενής, ές, (νέος, γένος) recens natus. Att. et Dor. νεαγενής.

νεηθαλής, ές, (θάλλω) recens viridis, florens, Ion. p. νεοθαλής.

νεηκής, ές, Attice et Dorice νεακής, (ἀκή) recens acutus, exacutus.

νεηκονής, ές, (ἀκονή) i. q. νεηκής, Soph.

νεηλαία, ἡ, i. q. νεολαία, Hesych.

νηλάτης, ου, ὁ, (ναῦς, ἐλάτης) remex, navem impellens, Hesych.

νεήλατος, ον, (ἐλαύνω) recens molitus, ut νεήλατα ἄλφιτα, recens molitae farinae, apud Demosth. mella, uvis passis et viridibus ciceribus imbutae ac subactae, secundum Harpocrat. quasi νεωστὶ ἀληλεσμένα. 2) recens cusus. νεήλατα, placentae recentes; quasi recens ductae ac subactae, sicut et ἐλατὴς est placentae genus.

νεηλιφής, ές, (νέος, ἀλείφω) recens illitus.

νέηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (νέος, ἔρχομαι, ἤλυθον, ἤλυσις) qui nuper admodum advenit, novitius, advena.

νεήμελκτος, η, ον, (ἀμέλγω) Att. et Dor. νεάμελκτος, recens mulctus.

νεηνίης, νεῆνις, νεηνίσκος, Ion. pro νεανίας, νεᾶνις, νεανίσκος.

νέηξ, ηκος, ὁ, Ion. p. νέαξ.

νεήτομος, ον, (τέμνω) modo sectus, recens sectus. 2) cui juveni testiculi sunt exsecti.

νεήφατος, ον, poet. p. νεόφατος, (φημί) recens dictus, nuper celebratus.

νεί, Boeot. p. νῆ, Ar. Ach. 867. 905.

νεῖαι, 2 sing. praes. Ep. a νέομαι.

νείαιρα, ἡ, fem. compar. irreg. a νέος, exterior, inferior. νείαιρα γαστήρ, ima pars ventris, Il. 5, 539. 616. cf. superl. νείατος, νέατος. 2) *Subst.* ἡ, ima pars ventris, contr. νεῖρα, νείρη.

νειάτιος, ον, ap. ser. i. q. νείατος, νέατος, Maneth.

νειατόθεν, adv. ap. seriores i. q. νειόθεν, νεόθεν.

νείατος, άτη, ατον, Ion. p. νέατος, quod vide.

νεικείω, Ion. p. νεικέω, q. v. Hinc 3 sing. conj. νεικείῃσι, Il. 2. 579. impf. νεικείεσκον, Il.

νεικεστήρ, ῆρος, ὁ, objurgator, rixator, conviciator. A seq.

νεικέω, Ion. νεικείω, f. νεικέσω, Epice νεικέσσω, (νεῖκος) rixor, altercor, contendo, τινί. 2) objurgo, τινὰ μύθῳ s. ἐπέεσσιν, Hom. contemno, Il. 24, 29. accuso, Hdt. 8, 125.

νείκη, ἡ, i. q. νεῖκος, Aesch.

νείκησις, εως, ἡ, i. q. νεῖκος.

νεικητήρ, ὁ, v. l. p. νεικεστήρ, Hes.

νεῖκος, εος, τό, rixa, jurgium, altercatio, contentio. 2) bellum.

Νειλαμύγδαλα, τά, (Νεῖλος) fructus quidam in Nilo crescens.

Νειλαιεύς, ὁ, Niliacus.

Νειλαῖος, αία, αῖον, et Νειλεῖος, εία, εῖον, (Νεῖλος) Niliacus.

Νειλεῖος, εία, εῖον, i. q. Νειλαῖος.

Νειλογενής, ές, (γένος) e Nilo ortus.

Νειλοθαλής, ές, (θάλλω) in Nilo virens.

Νειλοθρεφής, ές, (θρέφω) in Nilo crescens, dub.

Νειλομέτριον, τό, (μέτρον) i. q. Νειλοσκοπεῖον.

Νειλόῤῥυτος, ον, (ῥέω) vel Νειλόρυτος, per quem Nilus fluit.

Νεῖλος, ου, ὁ, Nilus, fluvius Aegypti. Nili nomen primo occurrit ap. Hes. Th. 338. Ab Homero enim fluvius ille dicitur ὁ Αἴγυπτος.

Νειλοσκοπεῖον, τό, (σκοπέω) columella, in qua incrementa Nili cernebantur.

Νειλῶτις, ιδος, ἡ, Nilotica, Aegyptiaca; pyramidum epith., Epigr. adesp. 318, 3.

Νειλώτης, ου, ὁ, Nili incola.

Νειλῶτις, ιδος, ἡ, fem. a Νειλώτης.

Νειλῷος, ῴα, ῷον, i. q. Νειλαῖος.

νεῖμεν, νεῖμαν, νεῖμον, aor. Ion. a νέμω, Hom.

νειόθεν, adv. Ion. p. νεόθεν, (νέος) ex imo, νειόθεν ἐκ κραδίης ἀνεστενάχιζε, ex imo pectore ingemuit, Il. 10, 10. 2) denuo.

νειόθι, adv. Ion. p. νεόθι, (νέος) in imo fundo aut loco: c. gen. νειόθι λίμνης, Il. 21, 317.

νειοκόρος, ὁ, ἡ, Ion. p. νεωκόρος, Pancrat. ep. 1.

νείομαι, Ion. p. νέομαι, v. l. Il. 23, 76.

νεῖον, Ion. p. νέον, adv. a νέος, nuper, modo, Ap. Rh.

νειοποιέω, f. ήσω, (νειός) novale facio, terram seu agrum renovo.

νειός, οῦ, ἡ, novale, ager novalis, proprie fem. Ion. a νεός, scil. γῆ.

νεῖος, νείη, νεῖον, Ion. p. νέος.

νεῖος, νεία, νεῖον, (ναῦς) i. q. νήϊος, Gramm.

νειότατος, η, ον, superl. a νεῖος, Ion. p. νεώτατος, a νέος. Adv. νειότατον, i. q. νειόθι.

νειοτομεύς, έως, ὁ, (νειός, τέμνω) qui novale aratro scindit.

νεῖρα, ἡ, i. q. νείρη, siquidem Rhesi v. 791. legendum est παισὶ παραστὰς νεῖραν εἰς πλευρὰν ξίφει.

νείρη, ἡ, ima pars ventris, contr. ex νείαιρα: dicitur et metaph. pro animo intimisque hominis sensibus, ut Aesch. Ag. 1480. ἔρως αἱματολοιχὸς νείρῃ τρέφεται ex verisimili Casauboni conjectura pro νείρει, quod nihili est. Hesychius: νείρη, κοίλη, κοιλία ἐσχάτη. (sic enim legendum.)

νειρίτης, ου, ὁ, dub. lect. p. νηρίτης, Opp.

νειρός, ά, όν, contr. pro νεαρός, νεαρός.

νείσσομαι sel νείσομαι, vide νίσσομαι.

νεῖται, contr. p. νέεται a νέομαι, Od.

νείφω, madefacio, pro νίφω, ningo.

νέκας, άδος, ἡ, (νέκυς, νεκρός) acervus cadaverum s. strages in acie. Dat. pl. νεκάδεσσι, strage.

νεκράγγελος, ον, mortui nuncius.

νεκραγωγέω, f. ήσω, (νεκρός, ἄγω) mortuos duco, de Mercurio.

νεκραγωγός, όν, (ἄγω) mortuos ducens.

νεκρακαδημία, ας, ἡ, Academia mortuorum, locus a Luciano fictus.

νεκρεγερσία, ας, ἡ, (ἔγερσις) mortuorum resuscitatio.

νεκρικός, ή, όν, ad mortuos pertinens, feralis.

νεκρικῶς, adv. in modum mortuorum.

νεκριμαῖα, τά, (νεκρός) carnes morticinae.

νεκροβαρής, ές, (βάρος) mortuis gravis; de cymba Charontis.

νεκροβόρος, ον, (βορά) mortuos devorans.

νεκροδέγμων, ον, (δέχομαι) mortuos recipiens.

νεκροδερκής, ές, (δέρκομαι) mortui adspectum praebens.

νεκροδόκος, ον, mortuos recipiens.

νεκροδοχεῖον, ου, τό, receptaculum mortuorum.

νεκροδόχος, ον, i. q. νεκροδόκος et νεκροδέγμων, Lob. Phryn. p. 307.

νεκροθάπτης, ου, ὁ, (θάπτω) libitinarius, vespillo.

νεκροθήκη, ης, ἡ, capulus, sarcophagus, urna.

νεκροκαύστης, ου, ὁ, (καίω) bustuarius, ustor.

νεκροκόμος, ον, (κομέω) mortuos curans s. ornans.

νεκροκορίνθια, τά, vasa vel urnae ita dicebantur a Romanis in sepulcris Corinthiacis repertae, Strab.

νεκροκόσμος, ον, (κοσμέω) qui defunctos,

a. defunctorum funera ornat, polliactor.

νεκρολατρεία, ας, ἡ, (λατρεύω) defunctorum cultus.

νεκρομαντεία, ας, ἡ, necromantia, divinatio ex evocatis mortuis.

νεκρομαντεῖον, ου, τό, responsum ab inferorum umbris datum, et locus ipse ubi datur.

νεκρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui mortuis evocandis futura sciscitatur.

νεκρονόμης, ου, ὁ, cadaverum minister, Manetho.

νεκροπέρνας, ου, ὁ, (περνάω) cadavera vendens.

νεκροπομπός, οῦ, ὁ, dux manium, qui mortuorum animas Plutoni transmittit, de Mercurio.

νεκρός, οῦ, ὁ, mortui cadaver. b) homo mortuus. 2) Adj. νεκρός, ά, όν, rarius duarum terminationum, mortuus, defunctus.

νεκροστολέω, mortuos Plutoni mando. A seq.

νεκροστόλος, ον, (στέλλω) curator funeris, polliactor, libitinarius.

νεκροσυλία, ας, ἡ, mortuorum spoliatio. A seq.

νεκρόσυλος, ον, (συλάω) mortuos spolians, mortuorum spoliator. (ῠ)

νεκροταγός, ὁ, dux vel praeses mortuorum.

νεκροτάφος, ὁ, (θάπτω) mortuorum sepultor.

νεκρότης, ητος, ἡ, mortificatio, vitae spoliatio.

νεκροτοκέω, (τίκτω) fetum mortuum pario.

νεκροτάκιον, ου, τό, fetus abortivus. Ex praec.

νεκροφαγέω, cadaveribus vescor. A seq.

νεκροφάγος, ον, (φαγεῖν) qui cadavera devorat, qui cadaveribus vescitur.

νεκροφορεῖον, ου, τό, sandapila.

νεκροφορέω, cadaver effero.

νεκροφόρος, ον, (φέρω) qui defunctos effert, vespillo, pollinctor.

νεκρόω, f. ώσω, (νεκρός) eneco. νενεκρωμένος, perf. pass. part. emortuus, viribus effoetus, sideratus.

νεκρώδης, ες, mortuo similis, cadaverosus.

νεκρών, ῶνος, ὁ, locus ubi cadavera sepelitur.

νεκρώσιμος, ον, mortifer. A seq.

νέκρωσις, εως, ἡ, (νεκρόω) mortificatio.

νέκταρ, αρος, τό, nectar, potus deorum.

νεκτάρεος, ρέα, Ion. ρείη, ρεον, (νέκταρ) nectareus, nectaris modo suavis, divinus.

νεκτάριον, ου, τό, nectarium, quibusdam helenium, Diosc. herba quaedam. Ab eod.

νεκταρίτης, ου, ὁ, ut νεκταρίτης οἶνος, nectarites, vinum nectario s. helenio conditum. Ab eod.

νεκταροσταγής, ές, (νέκταρ, στάζω) nectare stillans, suavis, odoratus.

νεκταρώδης, ες, (εἶδος) nectari similis.

νεκυαμβάτης, ου, (νέκυς, ἀναβαίνω) a mortuis calcatus.

νεκύδαλος, ὁ, necydalus, papilio, qui sumtis pennis exit ex bombilio, perforata testa: ita dictus, vel quod haud diu vivat, vel quod ex mortua bombyce quasi renascitur.

νεκυδόν, adv. (νέκυς) mortuorum more.

νεκυηγός, οῦ, (νέκυς, ἄγω) mortuos ducens.

νεκυία, ας, ἡ, (νέκυς) mortuorum evocatio magica. 2) tractatus de manibus s. mortuis. Homeri Rhapsodia, in qua Ulysses mortuorum animas evocat et consulit.

νεκυϊσμός, ὁ, i. q. νεκυία, Maneth.

νεκυομαντεία, ἡ, i. q. νεκρομαντεία.

νεκυομαντεῖον, ου, τό, i. q. νεκρομαντεῖον.

νεκυομαντήϊον, ου, τό, Ion. p. νεκυομαντεῖον.

νεκυόμαντις, εως, ὁ, ἡ, i. q. νεκρόμαντις.

νεκυοσσόος, ον, (νέκυς et σόω vel σώζω) mortuos suscitans. 2) mortuorum servator: Nonnus, epith. Christi.

νεκυοστόλος, ον, (στέλλω) qui mortuos transmittit. Epith. Charontis.

νέκυς, υος, ὁ, mortuus, defunctus; cadaver. Invenitur etiam adjective. Poet. dat. sing. νέκυι, pl. νεκύεσσι, rarius νέκυσσι, Hom. (υ in nom. et acc. sing. ab Homero et Atticis producitur, a poetis Alexandrinis corripitur.)

νεκύσια, ων, τά, sc. ἱερά, funeris sollemnia, parentalia. A pr.

νεκυσσόος, ον, i. q. νεκυοσσόος, Nonn.

νεκυώριον, it. νεκυώρον, τό, (ὥρα) i. q. νεκρομαντεῖον, Hesych.

Νεμέα, ἡ, Nemea, locus nemorosus Argolidis, a νέμος, Pind.

Νέμεα, τά, Nemea, ludi Jovi celebrari soliti a Graecis.

Νεμεαῖος, αία, αῖον, Nemeaeus, e Nemea oriundus. A pr.

Νεμεαίων, ον, poet. p. Νεμεαῖος.

Νεμεάς, άδος, ἡ, fem. poet. a Νεμεαῖος, Pind.

Νεμέηθεν, adv. e Nemea, Callim.

νεμέθω, poet. p. νέμω, pasco, Hom.

Νέμεια, τά, poet. p. Νέμεα, Pind.

Νεμειαῖος, αία, αῖον, poet. p. Νεμεαῖος, λέων, Hes. Th. 327. A seq.

Νεμείη, ἡ Ion. et poet. p. Νεμέα, Hes. Th. 329. 331.

Νεμεονίκης, ου, ὁ, i. q. Νεμεονίκης.

Νέμειος, εία, ειον, i. q. Νεμεαῖος.

Νεμείων, ον, Nemeaeus.

Νέμεος, έα, εον, Nemeaeus, Theocr.

νεμεσάω, et νεμεσάομαι, (νέμεσις) Ep. νεμεσσάω, indignor, irascor, succenseo. 2) invideo, invidens succenseo. 3) indignationem s. reprehensionem formido, formido, timeo. 4) irritum facio hostis seu, inimici consilium, spem: quasi scil. invidens ei laetitiam e successu.

Νεμέσεια, ων, τά, (Νέμεσις) festum in honorem Deae Nemesis. 2) parentalia, inferiae.

νεμεσήμων, ον, (νεμεσάω) indignabundus, querulus.

νεμεσητικός, ή, όν, qui facile succenset, ad indignationem propensus. Ab eod.

νεμεσητός, ή, όν, poet. νεμεσσητός, vituperandus, reprehensione dignus. 2) invisus, invidiosus. 3) querulus, stomachosus. Ab eod.

Νεμέσια, τά, i. q. Νεμέσεια.

νεμεσίζομαι, (νέμεσις) reprehendo, succenseo, indignor, irascor, τινί, it. τινί τι, irascor alicui ob aliquid, reprehendo aliquid in aliquo, etiam c. acc. c. inf. 2) vereor, revereor, θεούς, Od. 2, 263.

νέμεσις, εως, ἡ, (νεμεσάω) indignatio cum quadam invidia. 2) justa reprehensio. 3) indignatio ob res alicujus vel prosperas, vel adversas, quibus indignus est. 4) indignatio ob sceleratum facinus. 5) ultio divina, vindicta. 6) Nemesis, Dea, quae felicibus hominum rebus invidet, easque vel hanc ipsam ob caussam, vel ob insolentiam e fortuna ortam, coercet ac deprimit.

νεμεσσάω, f. ήσω, Epice pro νεμεσάω, q. v. Hom.

νεμεσσητός, ή, όν, Epice p. νεμεσητός, Hom.

νέμεσσις, ἡ, Ep. p. νέμεσις, Il. 6, 335.

νεμέτωρ, ορος, ὁ, (νέμω) distributor: judex.

νέμησις, εως, ἡ, (νέμω) distributio, partitio. 2) pabulatio.

νεμητής, οῦ, ὁ, partitor, distributor.

νέμος, εος, τό, nemus, locus arboribus consitus, densus et pascuus, Il. 11, 480. 2) pudendum muliebre, Hesych. 3) oculi cavum, Hesych. A seq.

νέμω, f. νεμῶ et νεμήσω, aor. ἔνειμα, pf. νενέμηκα, aor. pass. ἐνεμήθην et ἐνεμέθην, aor. med. ἐνεμησάμην ap. seriores. 1) tribuo, distribuo, τί. 2) attribuo, τινί τι, Hom. κλῆρον νέμειν, hereditatem attribuere; unde κληρονόμος. Metaph. νέμειν τινί τὰ κράτιστα s. τὰ μέγιστα, plurimum alicui tribuere. Omnino dicitur, ut Latinis tribuo, pro concedo, largior: item locum relinquo, credo, audio etc. 3) Med. νέμομαι, attributum habeo, possideo: fruor, colo, inhabito, c. acc., Hom. Eadem significatione interdum ponitur activum, Pind. Ol. 2, 23. Hinc pass. νέμεσθαι ὑπό τινι, inhabitari ab aliquo, Hdt. 7, 158. - II) νέμω, pasco, de pastore, Od. 9, 233. frequentius in medio νέμομαι, pascor, depascor, de pecore, Hom. Hinc c. accus. depascor, comedo, ἄνθεα ποίης, Od. 9, 449. comburo, Il. 23, 177. cf. Il. 2, 785. ita etiam activa: νέμειν ὄρη, Xen. Cyr. 3, 2, 20. πυρὶ νέμειν πόλιν, vastare, Hdt. 6, 33. Dicitur etiam νέμεσθαι, ut Lat. pasci, depasci, de gangraena latius serpente. - III) νέμω, in potestate mea habeo, possideo: rego, administro: χεῖρα, γλῶσσαν, ἀσπίδα νέμω, i. q. νωμάω, moveo, et quidem cum arte quadam et scienter. 2) i. q. νομίζω, habeo, censeo, existimo, σὲ νέμω θεόν, Soph. eligo, creo, τινὰ προστάτην: οἱ νενεμημένοι, qui in civium tabulas relati sunt, Polyb.

νένασμαι, perf. pass. a νάω, vel a νάσσω.

νενέαται, 3 pl. pf. pass. Ion. p. νένηνται, a νέω, accumulo.

νένηκα, pf. a νέω, neo.

νενίηλος, ον, caecus. 2) attonitus, demens, vecors, Callim.

νένιπται, 3 pf. pass. a νίζω, Il. 24, 419.

νέννα, ἡ, it. νάννη, patris vel matris soror, matertera.

νέννος, ου, ὁ, it. νάννας, patruus, vel avunculus, Eustath. Pollux.

νένος et νεννός, ή, όν, stultus, fatuus, stolidus. Hesych.

νένοφα, pf. a νέφω, Ar.

νένωμαι, pf. pass. a νοέω, contr. e νενόημαι, Ion. et Dor.

νεοαλδής, ές, (νέος, ἀλδαίνω) nuper auctus, qui recens accrevit, Hesych. v. νεαλδής.

νεοάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι) recens captus.

νεοαρδής, ές, (ἄρδω) nuper irrigatus.

νεοαύξητος, ον, (αὐξάνω) i. q. νεαύξητος.

νεοβάπτιστος, ον, recens baptizatus.

νεόβδαλτος, ον, (βδάλλω) recens mulctus, ut νεόβδαλτον γάλα.

νεοβλαστής, ές, (βλαστάνω) novissime in lucem editus. 2) tenuia germina emittens.

νεόβλαστος, ον, idem.

νεόβλυτος, ον, (βλύω) epith. aquae recens e fonte provenientis.

νεόβορος, ον, (βορά) recens adesus Hesych.

νεόβροχος, ον, (βρέχω) recens irrigatus, Hesych. νεόβροχοι, praegnantes, uterum

ferentes.

νεόβρως, ῶτος, (βιβρώσκω) modo pastus, qui modo cibum sumsit.

νεογαμετή, ῆς, ἡ, nova nupta.

νεογαμής, ές, i. q. νεόγαμος.

νεόγαμος, ον, (γαμέω) qui nuper uxorem duxit, quae nuper nupsit: novus maritus, nova nupta.

νεογενής, ές, (γένος) nuper natus, recens natus. 2) tenerae aetatis.

νεογέννητος, ον, (γεννάω) idem.

νεογιλαῖος, ου, ὁ, ἡ, recens natus, ortus. A seq.

νεογιλής, ές, et νεογιλός, ή, όν, modo natus, Od. 12, 86. (Radix est γαλα.)

νεόγληνος, ον, (γλήνη) novas habens pupillas, qui visum recuperavit.

νεογλύφανος, ον, (γλύφανον) recens caelatus, caelum adhuc olens, ut Theocritus ait.

νεογλυφής, ές, (γλύφω) i. q. νεογλύφανος.

νεογνός, όν, contr. p. νεόγονος, παῖς, Hom. h. Cer. 141. Merc. 406.

νεόγονος, ον, (γόνος) i. q. νεογενής, recens natus. 2) recens a partu.

νεόγραπτος, ον, recens scriptus, vel pictus.

νεόγυιος, ον, (γυῖον) juvenilia membra habens.

νεογύνης, ου, ὁ, (γυνή) qui nuper uxorem duxit.

νεοδάκρυτος, ον, (δακρύω) recens a lacrimis, qui modo lacrimavit.

νεοδάμαστος, ον, (δαμάζω) recens domitus. 2) ἡ, nova nupta, Gramm.

νεοδαμώδης, ες, (δᾶμος, δῆμος) recens in populares adscitus. Apud Lacedaem. νεοδαμώδεις dicebantur Helotae libertate donati, (immo, vicini Spartanis, iis subjecti et tributarii, ac civitatis jure, etsi non optima conditione, donati, recens civitate donati), Adt. 9, 11. Thuc. 5, 34, 7, 58.

νεόδαρτος, ον, (δέρω) recens excoriatus. At νεόδαρτον δέρμα, pellis nuper detracta.

νεοδίδακτος, ον, (διδάσκω) recens doctus, qui nuper didicit.

νεοδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (δαμάω) nuper domitus. At νεοδμῆτες γάμοι, nuper acta nuptiae. Eurip.

νεόδμητος, ον, (δαμάω) recens domitus: impr. dicebatur de recens nuptis, quasi a viro modo domitis: recens victus, recens accisus.

νεόδμητος, ον, (δέμω) recens exstructus, Pind.

νεοδόμητος, ον, (δομέω) recens exstructus.

νεόδορος, ον, (δέρω) recens excoriatus.

νεοδρεπής, ές, (δρέπω) recens decerptus.

νεόδρεπτος, ον, idem.

νεόδροπος, ον, idem.

νεοειδής, ές, (εἶδος) juvenili facie praeditus.

νεοεργής, ές, (ἔργον) recens confectus, recens elaboratus, Hesych.

νεοζυγής, ον, (ζεύγνυμι) i. q. νεόζυγος.

νεοζυγής, ές, i. q. seq.

νεόζυγος, ον, (ζεύγνυμι) recens jugatus, seu copulatus. De recens nupta, vel recente marito.

νεόζυμος, ον, (ζύμη) recens fermentatus. Epith. panis recentis.

νεόζυξ, γος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) idem quod νεόζυγος.

νεοηλής, ές, (ἀλέω) recens molitus.

νεοῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἥλιξ) juvenilis.

νεοθαλής, ές, (θάλλω) nuper virens, qui nuper pullulavit. 2) recens ortus, recens genitus.

νεοθανής, ές, (θνήσκω) recens mortuus.

νέοθεν, adv. (νέος) denuo: nuper. 2) i. q. νειόθεν, ab inferiore parte.

νεοθηγής, ές, (θήγω) recens acutus.

νεόθηκτος, ον, idem.

νεοθηλής, ές, (θηλή) idem quod νεοθαλής. 2) recens lac praebens, Opp.

νεοθήξ, ῆγος, (θήγω) idem quod νεοθηγής.

νεοθήρευτος, ον, (θηρεύω) recens venatione captus.

νεοθλιβής, ές, (θλίβω) recens expressus.

νεόθλιπτος, ον, idem et ex eod.

νεοθνής, ῆτος, (θνήσκω) idem quod νεοθανής.

νεόθρεπτος, ον, (τρέφω) recens compactus, recens coagulatus, de caseo.

νεόθριξ, τριχος, (θρίξ) recenti coma praeditus.

νεόθυτος, ον, recens immolatus.

νεοίη, ης, ἡ, (νέος) juvenilis aetas. 2) mens juvenilis, stultitia, Il. 23, 604.

νεοικοδόμητος, ον, recens aedificatus.

νέοικος, ον, recens alicubi aedes habere coepit. 2) in nova urbe domum habens.

Νεοίνια, τά, (νέος, οἶνος) sc. ἱερά, sollemnia Bacchica, quum vinum novum defunditur.

νεοκάθαρτος, ον, (καθαίρω) recens purgatus.

νεοκατάγραφος, ον, (καταγράφω) recens scriptus.

νεοκατασκεύαστος, ον, recens exstructus, recens conditus.

νεοκατάσκευος, ον, (κατασκευή) idem.

νεοκατάστατος, ον, (καθίστημι) recens constitutus, nuper fundatus.

νεοκατάχριστος, ον, recens inunctus.

νεοκατήχητος, ον, (κατηχέομαι) recens institutus, Eccl.

νεοκάτοικος, ον, i. q. νέοικος.

νεοκάττυτος, ον, (καττύω) cui recens solea est subjecta.

νεόκαυστος, et νεόκαυτος, ον, (καίω) recens crematus.

νεοκηδής, ές, (κῆδος) recentem maerorem habens, recenti maerore adfectus.

νεοκληρόνομος, ον, (κληρονομέω) qui nova ratione hereditatem accipit, Greg. Naz.

νεόκλωστος, ον, (κλώθω) recens contextus, recens nendo ductus.

νεοκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (κάμνω) recens fabricatus, nuper factus.

νεόκμητος, ον, idem. it. recens mortuus. Ab eod.

νεοκόνητος, ον, (κονίω) recens affusus, αἷμα, Soph. El. 1386. ibique Hermann.

νεόκοπος, ον, (κόπτω) recens caesus vel factus, ut νεόκοπος κάρδοπος, mactra recens. Eupolis, ap. Poll.

νεόκοπτος, ον, idem. ut νεόκοπτος μύλη, mola recens caesa, Aristoph. in Vespis. Ex eod.

νεόκοτος, ον, (κότος) novus irarum, qui novas iras animo concepit. 2) novus, recens.

νεοκρᾶς, ᾶτος, ὁ, ἡ, (κεράννυμι) ut νεόκρας οἶνος, vel νεοκράς, άτος, vinum recens mixtum, recens dilutum aut temperatum.

νεόκρατος, ον, idem et ex eod.

νεόκτητος, ον, (κτάομαι) recens adquisitus, partus.

νεόκτιστος, ον, (κτίζω) recens conditus.

νεόκτονος, ον, (κτείνω) recens necisus.

νεολαία, ας, ἡ, (νέος, λαός) pubes, juvenum multitudo, juventus, de juventute puerorum et puellarum. Vox Dorica. 2) juvenis, adj. gen. fem. νεολαία χεὶρ γυναικῶν, Eur. Alc. 102.

νεολαμπής, ές, (λάμπω) novum a magnum et clarum, it. insolitum splendorem emittens.

νεόλεκτος, ον, (λέγω) recens collectus, nuper lectus, tiro.

νεολεξία, ας, ἡ, tirocinium. A praec.

νεόληπτος, ον, (λαμβάνω) nuper captus.

νεολκέω, νεολκία, νεόλκιον, minus bene scribitur pro νεωλκέω, νεωλκία, νεώλκιον, vide Schweigh. ad Polyb. 8, 36. 12.

νεόλλουτος, ον, poet. p. νεόλουτος, Hom. h. Merc. 241.

νεόλουτος, ον, (λούω) recens lotus.

νεόλυτος, ον, (λύω) recens solutus.

νεολώφητος, ον, (λωφάω) qui nuper desiit, finem fecit alicujus vitii, mali.

νέομαι, contr. νεῦμαι, eo, vado, venio, proficiscor: abeo, redeo, domum redeo: in bellum proficiscor, Hom. refluo, Il. 12, 32. Constr. c. praepositionibus εἰς, πρός, ἐπί c. acc., item c. ὑπό c. acc. et ἐπί c. dat., neu non cum solo accusativo absque praepositione. Praeter praesens exstat nil nisi imperfectum; plerumque praesens habet significationem futuri, ut εἶμι. Activum νέω non reperitur nisi in loco misere depravato Hom. h. Cer. 395.

νεομάλακτος, ον, (μαλάσσω) recens subactus. Epith. panis recentis.

νεόμην, ηνος, ὁ, ἡ, ut νεόμηνα σελήνη, nova luna. apud Aratum.

νεομηνία, ας, ἡ, Attice νουμηνία, (μήν) novilunium, novus mensis: calendae, nova luna.

νεομορφοτύπωτος, ον, (μορφή, τυπόω) nove formatus.

νεόμυστος, ον, (μύω) recens initiatus.

νεόνυμφος, ἡ, (νύμφη) nova nupta.

νεόξαντος, ον, (ξαίνω) recens carminatus, mollis, de lana.

νεόξεστος, ον, recens politus.

νεοπαγής, ές, (πήγνυμι) recens compactus, recens coagmentatus.

νεοπαθής, ές, (πάθος) recens a luctu, recentem luctum, dolorem habens.

νεοπειθής, ές, (πείθω) nuper ad officium redactus.

νεόπειστος, ον, idem et ex eod.

νεοπένης, ητος, (πένης) modo pauper factus, opp. νεόπλουτος.

νεοπενθής, ές, (πένθος) qui in recenti luctu est.

νεοπέπειρος, ον, (πέπειρος) qui modo ad maturitatem pervenit.

νεόπεπτος, ον, (πέσσω) recens coctus, recens, de pane.

νεοπηγής, ές, (πήγνυμι) i. q. νεοπαγής.

νεόπηκτος, ον, (πήγνυμι) i. q. νεοπαγής.

νεοπλεκής, ές, et νεόπλεκτος, ον, (πλέκω) recens plexus, recens contextus.

νεοπλουτοπόνηρος, ον, (πονηρός) recens acquisitis divitiis depravatus, Eupolis.

νεόπλουτος, ον, recens ditatus.

νεοπλυνής, ές, (πλύνω) recens lotus, Pollux.

νεόπλυτος, ον, (πλύνω) recens lotus, εἵματα, Od. 6, 64.

νεοποιέω, novum facio, renovo.

νεοποίητος, ον, (ποιέω) recens factus.

νεοποίκιλος, ον, (ποικίλος) pulcre recens: novus idemque pulcer, ut νεοσίγαλος, cujus est interpretatio.

νεόποκος, ον, (πέκω, πόκος) modo de-

tonsus,

νεοπολῖται, αἱ, jus civitatis plebiscito adepti, νεοπολίτης, ου, ὁ, novus civis, Poll.

νεοπολῖτις, ιδος, ἡ, ut νεοπολῖτις πόλις, urbs novos habens cives, recens constituta et jure civitatis donata. A praec.

νεοποτίστος, ον, (ποτίζω) nuper irrigatus.

νεόποτος, ον, (πίνω) qui recens bibit.

νεόπους, οδος, ὁ, usitatius in plur. νεόποδες, (πούς) nepotes in vitibus enati, Geopon. 4, 3.

νεοπρεπής, ές, (πρέπει) juvenes decens, juvenilis.

νεόπριστος, ον, (πρίω) recens (serra) sectus

νεόπτολις, εως, ἡ, urbs nova.

νεοπύρητος, ον, (πυριάω) recens fotus.

νεόργος, ον, (ὀργάω) recenti succo vel humore turgens. Soph.

νεοῤῥαγής, ές, (ῥήγνυμι) recens ruptus.

νεόῤῥαντος, ον, (ῥαίνω) recens adspersus, recenter madens.

νεοῤῥόφητος, ον, (ῥοφέω) qui recens sorbitionem sumsit.

νεόῤῥυτος, ον, (ῥέω) qui recens effluxit, recens fluens.

νεόῤῥυτος, ον, (ῥύω) modo e vagina extractus, ξίφος, Aesch. Ag. 1362.

νέορτος, ον, (ὄρνυμι) recens excitatus, seu exsuscitatus: novus, juvenis.

νέος, νέα, Ion. νέη, νέον, Attice etiam duarum termin., Ion. νεῖος, (quae tamen forma vocis ap. Homerum non exstat) novus, novellus, recens; de hominibus, juvenis. ἐκ νέου vel ἐκ νέας, sc. ἡλικίας, inde a juventute: it. denuo. ἡ νέα, sc. σελήνη vel ἡμέρα, novilunium, v. ἔνη. 2) novus, inauditus. νεώτερα πράγματα, res novae. 3) νεώτεροι, juvenes. – Adv. νέον, nuper, recenter, denuo, modo. Hinc

νεός, ἡ, sc. γῆ, vel ὁ νεός, sc. ἀγρός, novale, ager novalis.

νεός, gen. Ion. a ναῦς.

νεοσίγαλος, ον, (σιγαλόεις) novitate et excellentia admirandus, pulcre recens, ut σιγαλόεντα, ap. Hom. mirando artificio facta. Pind. Ol. 3, 8. vid. νεοποίκιλος.

νεοσκαφής, ές, (σκάπτω) recens effossus, structus, Lycophr.

νεοσκύλευτος, ον, (σκυλεύω) modo detractus. (ῡ)

νεόσμηκτος, ον, (σμήχω) recens politus, purgatus, nuper tersus.

νεόσοικοι, οἱ, dub. lect. p. νεώσοικοι.

νεοσπαδής, ές, (σπάω) recens destrictus.

νεοσπάρακτος, ον, (σπαράσσω) recens dilaniatus.

νεόσπας, αδος, (σπάω) nuper evulsus.

νεόσπειστος, ον, (σπένδω) modo libatus.

νεόσπορος, ον, (σπείρω) recens seminatus.

νεοσσεύω, Att. νεοττεύω, f. εύσω, (νεοσσός) nidulor, nidifico.

νεοσσεία, ἡ, Att. νεοττεία, ipsa nidulandi s. nidificandi actio, nidulandi tempus.

νεοσσιά, ἡ, Att. νεοττιά, (νεοσσός) nidus, pullorum cubile: it. alveus, alveare apum.

νεόσσιον vel νεοσσίον, τό, Att. νεόττιον, Dim. a νεοσσός, νεοττός, pullulus, pullus tenellus: it. infans.

νεοσσοκομέω, Att. νεοττοκομέω, pullos alo, curo

νεοσσονόμος, Att. νεοττονόμος, ον, (νεοσσός, νομεύω) pullos nutriens.

νεοσσοποιέω, Att. νεοττοπ. (ποιέω) nidifico, nidulor: pullos gigno.

νεοσσοποιΐα, ἡ, Att. νεοττοπ. nidi constructio, nidificandi tempus.

νεοσσός, ὁ, Att. νεοττός, (νέος) pullus: dicitur plerumque de avibus recens natis, ut Il. 2, 311. 9, 323. item de apiculis, Xen. nec non de infantibus, Valck. ad Hdt 3, 109. 2) vitellus in ovo.

νεοσσοτροφεῖον, Att. νεοττοτροφεῖον, ου, τό, locus, ubi pulli aluntur. A seq.

νεοσσοτροφέω, Att. νεοττοτροφέω, (νεοσσός, τρέφω) pullos alo. νεοσσοτροφεῖσθαι, a pueritia educari veluti pullum.

νεοσσοτροφία, ἡ, studium pullorum alendorum. A praec.

νεόσσυτος, ον, (σεύω) recens incitatus, recens.

νεοσταθής, ές, (ἵστημι) recens constitutus, recens institutus.

νεοστάλυξ, υγος, (σταλύζω) i. q. νεοδάκρυτος. (⏑–⏑–)

νεοστασία, ἡ, f. l. pro ἐνεοστασία, Ap. Rh. 3, 76.

νεόστεπτος, ον, i. q. νεοστεφής.

νεοστεφής, ές, (στέφω) recens coronatus, Hesych.

νεοστράτευτος, ον, (στρατεύομαι) qui nuper militiae nomen dedit, recens miles. νεοστράτευτοι, οἱ, tirones.

νεόστροφος, ον, (στρέφω) nuper tortus, velut funis, ideoque recens.

νεοσύλλεκτος, ον, (συλλέγω) recens collectus exercitus e tironibus. νεοσύλλεκτοι, οἱ, tirones.

νεοσύλλογος, ον, recens collectus, velut exercitus.

νεοσύστατος, ον, (συνίστημι) nuper concretus, qui nuper coaluit. νεοσύστατοι dicuntur a Josepho, qui recens professi erant sectam Pharisaeorum.

νεοσφαγής, ές, (σφάζω) recens jugulatus, nuper mactatus.

νεόσφακτος, ον, idem et ex eodem.

νεόσφαξ, αγος, idem.

νεοτελής, ές, (τέλος) recens absolutus.

νεοτερπής, ές, (τέρπω) novam oblectationem habens. 2) brevi tempore oblectans. 3) novus.

νεότευκτος, ον, (τεύχω) recens fabricatus, recens factus, nuper paratus.

νεοτευχής, ές, idem, at ex cod.

νεότης, ητος, ἡ, (νέος) juventus, adolescentia. 2) juvenes, juvenum multitudo; juvenum proventus et robur, ap. Thucyd. 3) novitas.

νεοτήσιος, ον, juvenilis. A praec.

νεότμητος, ον, (τέμνω) nuper sectus, recens caesus vel incisus.

νεοτόκος, ον, (τίκτω) quae recens peperit, puerpera.

νεότοκος, ον, (τίκτω) recens natus.

νεότομος, ον, (τέμνω) i. q. νεότμητος, recens sectus.

νεοτρεφής, ές, (τρέφω) nuper nutritus. 2) recens natus.

νεοτριβής, ές, (τρίβω) recens tritus.

νεότριπτος, ον, i. q. νεοτριβής.

νεοτροφέω, f. ήσω, in juventute alo.

νεοτρόφος, ον, (τρέφω) pullos alens, juvenes nutriens.

νεότροφος, ον, (τρέφω) i. q. νεοτρεφής, nuper nutritus, in juventute nutritus.

νεότρωτος, ον, (τιτρώσκω) recens vulneratus.

νεοττεία, ας, ἡ, (νεοττεύω) nidi constructio. 2) nidus, alveare apum.

νεόττευσις, εως, ἡ, idem. A seq.

νεοττεύω, f. εύσω, (νεοττός) nidulor.

νεοττία, ἡ, Att. p. νεοσσία.

νεοττιά, ἡ, Att. p. νεοσσιά.

νεόττιον, τό, Dimin. a νεοττός, pullus; pullities.

νεοττίς, ίδος, ἡ, Dim. a νεοττός, pullastra, gallinula.

νεοττοκομέω, Att. p. νεοσσοκομέω.

νεοττοποιέω, Att. p. νεοσσοποιέω.

νεοττός, ὁ, Att. p. νεοσσός.

νεοττοτροφέω, Att. p. νεοσσοτροφέω.

νεότυρος, ὁ, (τυρός) caseus recens.

νεουργέω, f. ήσω, novum facio, renovo. νεουργεῖσθαι, renovari. A seq.

νεουργός, όν, et νεουργής, ές, (ἔργον) nuper factus. 2) novum faciens, renovans.

νεουργός, οῦ, ὁ, (ναῦς, gen. νεώς, et ἔργον) navium fabricator, Pollux.

νεουρεῖν, secundo venti flatu uti, secunda uti navigatione. ap. Diog. Laert. p. 219. Erasmus interpretatur: citius mingere, quasi esset παρὰ τὸ οὐρεῖν. Sed locus mendo non caret. Verba sunt Diogenis ad quendam sibi convicium dicentem ἐπὶ τῷ παραχαράξαι τὸ νόμισμα: Καὶ γὰρ ἐνεούρουν θᾶττον, νῦν δ' οὔ. Schneiderus legendum suspicatur ἐνεούργουν a νεουργέω, quod quem sensum habeat, non intelligo.

νεουτάτος, ον, (νέος, οὐτάω) recens vulneratus, modo ictus.

νεοφανής, ές, (φαίνομαι) nuper ortus, qui modo apparuit.

νεοφάντης, ου, ὁ, nuper initiatus.

νεόφαντος, ον, i. q. νεοφανής. 2) i. q. νεοφάντης, dub.

νεόφατος, ον, i. q. νεήφατος, nuper occisus.

νεοφεγγής, ές, (φέγγος) recenti lumine splendens, μήνη, Manetho.

νεόφθαρτος, ον, (φθείρω) nuper corruptus, modo occisus, recens vitiatus.

νεόφθιτος, ον, (φθίνω) qui modo interiit, modo mortuus. Item νεοφθίμενος, η, ον, Nonn. (ῐ)

νεόφοιτος, ον, (φοιτάω) qui modo prodiit: recens insaniens. 2) recens calcatus.

νεοφυής, ές, (φύω) recens germinans.

νεοφύρατος, ον, (φυράω) recens pistus. Epith. panis. (⏑⏑––⏑)

νεοφυτεία, ἡ, recentium arborum plantatio.

νεοφυτεῖον, ου, τό, novelletum. A seq.

νεόφυτος, ου, ὁ, ἡ, recens plantatus, nuper consitus, novellus. Apud Script. Eccl. νεόφυτος dicitur de eo, qui recens ad fidem Christianam accessit, novitius, tiro.

νεοφώτιστος, ον, (φωτίζω) recens illuminatus, i. e. nuper baptizatus.

νεοχάρακτος, ον, (χαράσσω) recens sculptus, modo impressus.

νεοχμέω, i. q. νεοχμόω, Schaef. Greg. p. 545. Hinc

νεόχμησις, ἡ, i. q. νεόχμωσις.

νεοχμία, ἡ, i. q. νεόχμωσις, Hesych.

νεοχμίζω, i. q. νεοχμόω, Hesych.

νεοχμός, όν, i. q. νέος, Hdt. 9, 99. 104. νεοχμόν τι, res novae. οἱ νεοχμοί, milites recentes, Diod. Sic. ὁ Μενοικέως νεοχμός, Menoecei filius, Soph. Ant. 156. 2) *Subst.* ὁ νεοχμός, i. q. νεόχμωσις, Dio Cass.

νεοχμόω, f. ώσω, res novas molior, innovo. 2) renovo. A praec.

νεοχμῶς, *adv.* recens. 2) innovando. Ab eod.

νεόχμωσις, εως, ὁ, ἡ, (νεοχμόω) molitio rerum novarum, innovatio, rei novae designatio: res novae. 2) instauratio, refe-

etio, ut virium.

νεόχνοος, ον, (χνόος) primam lanuginem alens.

νεόχριστος, ον, (χρίω) recens illitus, modo obductus calce vel simili.

νεάω, f. άσω, (νέος) novo, innovo, renovo. 2) agrum novo, ἡ νεωμένη, sc. γῆ, ager novalis, Hes.

νέποδες, ων, αἱ, Od. 4, 404. phocae dicuntur νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης, quod varie ab antiquis explicatur. a) Apion vocem compositam censet ex inseparabili particula negativa νε- (pro νη-, cujus alibi non exstat exemplum) et πούς, ita ut νέποδες idem sit quod ἄποδες, pedibus carentes, i. e. pisces. b) Alii derivant a νέω, νήχω, no, et πούς, ut sit quasi νηξίποδες, pedes ad natandum aptos habens. Hac significatione vocem usurpant Nicander, Oppianus, aliique: atque huc pertinet Hom. h. Ap. 78. νηαστοὶ τε φῦλα νεπούδων, si lectio vera. c) Teste Eustathio in dialecto quadam νέποδες dicebantur νέποι, filii: progenies, posteri, nepotes. Ita hac voce utuntur poetarum Alexandrinorum doctissimi quique, Callimachus, Apollonius Rhod. 4, 1745. Theocr. 17, 25. Cleon. in Etym. M. p. 389, 28. Derivanda est vox a νέος, quasi νεώποδες. Grammaticus in Etym. M. p. 601, 29. hanc significationem ad primam retulit, ut liberi s. infantes ideo dicantur νέποδες, i. e. ἄποδες, quoniam pedum nullum dum habeant usum — Sing. νέπους legitur in Callim. fr. 77. νέπος, pro ἰχθύς est in epigrammate quodam apud Schaef. Greg. p. 682. ubi etiam acc. sing. νέποδα.

νέρθε, ante vocalem vel versus gratia νέρθεν, adv. i. q. ἔνερθε, infra, Hom. ex inferiore parte, Enc. 2) c. gen. subter, sub, γαίης νέρθεν, Il. 14, 204. νέρθεν γῆς, Od. 21, 302. Hinc

νέρτατος, η, ον, i. q. ἐνέρτατος, infimus, imus.

νερτέριος, ία, ιον, inferus, infernus.

νερτερόμορφος, ον, (μορφή) infernalis speciei.

νέρτερος, α, ον, i. q. ἐνέρτερος, inferior, infecus. οἱ νέρτεροι, i. q. ἔνεροι, inferi, i. e. dii inferi vel mortui, manes. Est etiam duarum terminationum, ap. Eur.

νέρτας, ου, ὁ, avis quaedam, ap. Aristoph.

νέτωπον, τό, genus unguenti ap. Hippocr. quod et μετώπιον, ubi vid.

νεῦμα, ατος, τό, (νεύω) nutus. 2) assensus.

νεῦμαι, contr. pro νέομαι, veniam, redibo, Il. 18, 136.

νευρά, ἡ, Ion. νευρή, nervus in corpore humano, Il. 8, 328. 2) nervus, quo arcus intenditur. 3) fides instrumenti musici, chorda.

νευρειή, ἡ, poet. p. νευρά, Theocr.

νευρένδετος, ον, (ἐνδέω) fidibus intentus.

νευρή, ἡ, Ion. p. νευρά, Hom.

νευρῆφι, νευρῆφιν, gen. et dat. Ep. a νευρή, Hom.

νευρία, ας, ἡ, funis a nervis tortus.

νευριακός, ή, όν, nervorum vitio laborans.

νεύρινος, ίνη, ινον, e nervis confectus, textus.

νευρίον, ου, τό, fidicula, cordula. Dim. a νεῦρον.

νευρίς, ίδος, ἡ, Dim. a νευρά, nervus. 2) frutex quidam surculosus.

νευρίτης, ου, ὁ, vel νευρῖτις, ιδος, ἡ, (νευρά) neurites, lapis.

νευροβάτης, ου, ὁ, (νεῦρον, βαίνω) in nervis s. funibus ambulans, funambulus.

νευρόδετος, ον, (δέω) chordis vel funibus vinctus: fidibus intentus.

νευροειδής, ές, (εἶδος) nervo similis.

νευρόθλαστος, ον, (θλάω) in nervis contusus.

νευρόκαυλος, ον, nervosum caulem habens.

νευροκοίλιος, ον, (νεῦρον, κοῖλος) ad modum nervi cavus, Hippocr.

νευροκοπέω, f. ήσω, (κόπτω) nervos incido, enervo, debilito. νενευροκοπημένος. perf. pass. part. cui nervi sunt incisi.

νευρολάλος, ον, a nervis resonans, Epith. instrumenti musici.

νεῦρον, τό, nervus in corpore humano vel animalium. 2) funis a nervis tortus. 3) nervus, quo intenditur arcus. 4) fides instrumenti musici. 5) nervi in plantis. 6) metaph. nervi, vires, robur, in plur. 7) Inde ab Aristotelis temporibus νεῦρα etiam vocantur nervi, quibus ea percipimus, quae in sensus cadunt.

νευρόνοσος, ον, (νόσος) nervis laborans

νευροπαχής, ές, (παχύς) crassos nervos habens.

νευροπλεκής, ές, (πλέκω) e nervis plexus.

νευροραφέω, usitatius νευῤῥαφέω, (νευροράφος) nervis consuo, rupios calceos consuo. Hinc

νευροραφία, ἡ, usitatius νευῤῥαφία, sutura.

νευροραφικός, ή, όν, usitatius νευῤῥαφικός, ad suturam pertinens.

νευροράφος, ον, usitatius νευῤῥάφος, (νεῦρον, 2. ῥάπτω) qui nervis consuit, inprimis calceos. ὁ, v. sutor. 2) (νεῦρον, 4.) qui fides torquet, fidium artifex.

νευροσπαδής, ές, (σπάω) nervo tractus.

νευρόσπασμα, τό, i. q. νευρόσπαστον.

νευροσπάσται, οἱ, sigillarii, qui nervis parva animalium signa seu simulacra trahebant, vel agebant, ut sponte moveri viderentur.

νευροσπαστία, ἡ, motus per nervos s. fidiculas. A seq.

νευροσπαστέω, (νευρόσπαστος) nervis seu fidiculis traho, ago, moveo. νευροσπαστέομαι, Pass. nervis, fidiculis trahor, moveor.

νευροσπαστία, ἡ, i. q. νευροσπαστεία.

νευροσπαστικός, ή, όν, ad motum per nervos pertinens. τὸ νευροσπαστικόν, vis animi nervos movens. 2) ἡ νευροσπαστική, sc. τέχνη, ars icunculos nervis artificialibus movendi, ars τῶν νευροσπαστῶν.

νευρόσπαστος, ον, (σπάω) nervis tractus, mobilis: qui nervorum artificialium tractu movetur, ut ἀγάλματα νευρόσπαστα, formae, quae nervorum tractu moventur, icunculas appellat Suetonius. Hdt. 2, 48. τὸ νευρόσπαστον, icuncula talis, Gallice *marionette*.

νευροτενής, ές, (τείνω) nervis intentus, nervis contentus.

νευροτομέω, nervos incido, a seq.

νευροτόμος, ον, (τέμνω) nervos incidens.

νευρότονος, ον, i. q. νευροτενής.

νευρότρωτος, ον, (τιτρώσκω) vulneratos, laesos nervos habens, cui tendines sunt vulneratae.

νευροχαρής, ές, (χαίρω) nervo arcus gaudens, epith. Apollinis.

νευροχονδρώδης, ες, (νεῦρον, χόνδρος) e nervis et cartilagine constans.

νευρόω, f. ώσω, (νεῦρον) nervos adhibeo, firmo, roboro. νενεύρωται, nervis intentum est, perf. pass.

νευρώδης, ες, (νεῦρον) nervosus.

νεῦς, ἡ, i. q. ναῦς, Gramm.

νεῦσις, ἡ, (νεύω) nutus, numen. 2) inclinatio.

νεῦσις, ἡ, (νέω, νεύσομαι) natatio, navigatio.

νευστάζω, (νεύω) nuo, nuto, αὔρυθι, Il. 20, 162. κεφαλῇ, Od. 18, 240. 2) nutu significo. 3) i. q. νυστάζω.

νευστάς, άδος, ἡ, (νέω, νεύσομαι) i. q. κολυμβάς.

νευστέον, Gerund. a νέω, νεύσομαι, natandum est, Plat.

νευστήρ, ῆρος, ὁ, et νεύστης, ου, ὁ, (νέω, νεύσομαι) navigator, qui nandi peritus est, natator.

νευστικός, ή, όν, (νεύω) natabilis.

νευστικός, ή, όν, (νεύω) deorsum tendens, pronus.

νευστός, ή, όν, (νεύω) nutu significatus.

νεύω, f. νεύσω, nuo, nutu signum do, innuo, nutu significo, τινί vel εἴς τινα, sequente inf. 2) annuo, probo, c. acc. c. inf. Il. 8, 246. concedo, tribuo, do, νεῦσε δὲ κούρην, Hom. h. Cer. 445. 463. Soph. O. C. 248. 3) nuto, deorsum tendo, inclinor: vergo, propendeo.

νεφέλη, ἡ, nubes, nebula: metaph. dicitur de mortis tenebris, Il. 20, 417. ἄχεος νεφέλη, tristitiae nebula, Hom. 2) nubecula in urina. 3) rete venaticum tenue.

νεφεληγερέτα, ὁ, (ἀγείρω) nubes excitans, nubes cogens, Jovis epitheton Homericum, poet. pro νεφεληγερέτης. Praeter nom. occurrit etiam gen. νεφεληγερέταο.

νεφεληγερέτης, ου, ὁ, et νεφεληγερής, έος, ὁ, i. q. νεφεληγερέτα.

νεφεληδόν, adv. (νεφέλη) nubis modo.

νεφέλιον, ου, τό, parva nubes, nubecula. 2) nubecula in urina. 3) exulceratio in nigro oculi. 4) macula in unguibus. Dim. a νεφέλη.

νεφεληγενής, ές, (γένος) nube genitus, nubigena, Epith. Centaurorum.

νεφελοειδής, ές, (εἶδος) nubis speciem habens, nubilus.

Νεφελοκένταυροι, ων, οἱ, nephelocentauri, ficti a Luc. in Hist. Ver.

Νεφελοκοκκυγία, ας, ἡ, (κόκκυξ) Nephelococcygia, urbs ficta avium, ap. Aristoph. Unde gentile Νεφελοκοκκυγιεύς.

νεφελοστασία, ας, ἡ, (νεφέλη, 3. ἵστημι) locus ubi retia tensa stant. Schol. Aristoph.

νεφελόω, (νεφέλη) nubibus obduco.

νεφελώδης, ες, nubilus.

νεφελωτός, ή, όν, (νεφελόω) a nube factus.

νεφίον, ου, τό, nubecula. Dim. a νέφος.

νεφόβολος, ον, (νέφος, βάλλω) nubibus obductus.

νεφοειδής, ές, (νέφος, εἶδος) caliginosus, obscurus.

νέφος, εος, τό, nubes, nebula. 2) nubes s. contractio frontis. 3) ingens et conferta multitudo.

νεφόω, f. ώσω, nubes cogo, nubibus obscuro, obnubilo. A praec.

νεφριαῖος, αία, αῖον, i. q. νεφρίδιος.

νεφρίδιος, ία, ιον, (νεφρός) ad renes pertinens.

νεφρίτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

νεφριτικός, ή, όν, nephriticus, qui re-

num dolore laborat, venosus. Ab eodem.

νεφρῖτις, ιδος, ἡ, sc. νόσος, (νεφρίτης) morbus renum, renum valetudo.

νεφροειδής, ές, (νεφρός, εἶδος) renibus similis, renum formam habens.

νεφρομήτρα, ας, ἡ, renum matrix, s. mater.

νεφρός, οῦ, ὁ, ren. 2) vota et sensa animi, LXX.

νεφρώδης, ες, reni similis. A praec.

νέφω, f. νέψω, pf. νένοφα, i. q. νίφω, forma antiqua neque dubitationis expers.

νεφώδης, ες, (νέφος) nubibus obductus, nubilosus, nubilus.

νέφωσις, εως, ἡ, nubium coactio. 2) nubila, s. nubes coactae.

* νέω, eo, v. νέομαι.

νέω, f. νεύσομαι et νευσοῦμαι, aor. ἔνευσα, no, nato. Impf. Ep. ἔννεον p. ἔνεον, Il. 21, 11. (Ejusdem radicis sunt νάω, νήχω, νήχομαι, νῆσος, cum Latinis no, nato.)

νέω, f. νήσω, neo, filum duco s. torqueo: νήσαντο, 3 pl. aor. med. Od. 7, 197. de Parcis. (Hinc νῆσις, νῆμα, νήθω.)

νέω, f. νήσω, cumulo, acervo, glomero, struo, πυρήν, Hdt.

νεῶ, acc. sing. a νεώς, Attice pro νεών.

νεωκορέω, f. ήσω, (νεωκόρος) templi verrendi et expurgandi curam habeo, sum aedituus. 2) templi et sacrorum curam habeo, aedituor.

νεωκορία, ας, ἡ, munus aeditui.

νεωκόρος, ου, ὁ, (νεώς pro ναός et κορέω) cui templi verrendi et expurgandi cura demandata est, qui templum ornat et tuetur: aedituus, aeditivus. 2) Curator, praeses sacrorum.

νεωλκέω, f. ήσω, (νεωλκός) navem traho, attraho, subduco. νενεωλκημένον πλοῖον, navis subducta.

νεωλκία, ας, ἡ, navis tractio, navis subductio. Ab eod.

νεώλκιον, ου, τό, navale, locus, in quem naves subducuntur. A seq.

νεωλκός, οῦ, ὁ, (ναῦς, νεώς, ἕλκω) qui naves in stationem seu portum subducit, vel attrahit. 2) qui e portu navem extrahit, et palangis imponit.

νέωμα, ατος, τό, (νεόω) novale, ager renovatus.

νεών, ῶνος, ὁ, (ναῦς) navale, statio navium.

νεώνητος, ον, (νέος, ὠνητός) nuper emtus (servus), novitius.

νεωποιέω, f. ήσω, templum aedifico, seu aedificationi templi praesum.

νεωποιός, όν, (νεώς, ποιέω) templum aedificans. 2) (ναῦς) qui naves fabricatur.

νεωπός, (νέος, ὤψ) qui est facie juvenili, juvenis. Hesych.

νεωρέω, (νεωρός) naves custodio.

νεωρής, ές, (νέος et ὥρα) recens Soph.

νεώριον, ου, τό, (νεωρός) locus, in quo naves custodiuntur, statio navium, navale, navalia.

νεωριοφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ) navalium custos.

νεωρίς, ίδος, ἡ, i. q. νεώριον, Strabo.

νεωρός, ὁ, (ναῦς, ὤρα) navalium custos.

νεωρυχής, ές, (νέος, ὀρύσσω) recens fossus.

νεώς, ώ, ὁ, Attice p. ναός, templum, fanum.

νεώς, gen. Att. a ναῦς.

νέως, adv. a νέος: sed usitatius νεωστί.

νέωσις, εως, ἡ, (νεόω) novatio, innovatio.

νεώσοικοι, οἱ, (ναῦς, οἶκος) singularum navium stationes in νεωρίῳ s. navalibus, navalia, ubi naves subductae per hiemem stabant vel reficiebantur.

νεώσσω, Att. νεώττω, i. q. νεόω, νεωτερίζω.

νεωστί, adv. a νέος, novissime, nuper, recens, tempore recentiore. (⏑ – ⏑)

νέωτα, adv. vel εἰς νέωτα, in annum novum, venturum, sequentem.

νεώτατος, η, ον, superl. a νέος, Hom.

νεωτερίζω, f. ίσω, (νεώτερος) res novas molior: unde et pro turbas dare, turbare. 2) immuto, τὴν πολιτείαν, Thuc. 3) sequor s. imitor juniorum mores. it. novam rationem ineo.

νεωτερικός, ή, όν, juvenilis. 2) stultus, insolens, vehemens, effrenis. Ab eodem.

νεωτερισμός, οῦ, ὁ, (νεωτερίζω) rerum novarum studium. 2) seditio, rebellio. 3) insolentia, insolens rerum mutatio.

νεωτεριστής, οῦ, ὁ, rerum novarum studiosus, factiosus. Ab eod.

νεωτεροποιέω, (νεωτεροποιός) innovo, res novas molior.

νεωτεροποιΐα, ας, ἡ, studium rerum novarum. A seq.

νεωτεροποιός, όν, (ποιέω) res novas moliens, rerum novarum studiosus, turbulentus, seditiosus.

νεώτερος, α, ον, comp. a νέος, junior, minor natu. Subst. τὸ νεώτερον, juventus. νεώτερόν τι, insolens, insusitatum, durius, gravius. μηδὲν νεώτερον, nihil magis, vehementius. Subst. τὰ νεώτερα, res novae.

νεωτέρως, adv. novo ratione.

νεωτής, οῦ, ὁ, (νεάω) tempus renovandi agros, dub.

νέωτις, ου, ὁ, (νεόω) novatio seu renovatio agrorum, dub.

νεωφύλαξ, ακος, ὁ, (νεώς, φύλαξ) custos templi, aedituus.

νεωχερσος γῆ, ἡ, (χέρσος) i. q. νέωμα.

νεωχμός, ὁ, (νεόω) i. q. νεοχμός. Etiam derivata nonnumquam scribuntur per ω.

νη - in compositione privat, ut in νηλεής, νήριθμος, νήκεστος, νήκουστος, νήνεμος, νηκερδής, νήκερως, νηπενθής, νηπλοκαμος, νήποινος, νῆϊς, νώνυμος. Falso quidam censuerunt hoc νη - interdum etiam augere et intendere aut confirmare significationem.

νή, particula affirmantis et jurantis, c. acc. νὴ Δία s. νὴ τὸν Δία et νὴ μὰ τὸν Δία, profecto per Jovem.

νῆα, acc. sing. Ion. a ναῦς, Hom.

νῆας, acc. plur. Ion. a ναῦς, Hom.

νηας, άδος, ἡ, animal quoddam incertum in insula Samo.

νηγάτεος, έα, εον, (pro νεηγάτεος, ex νέος et γείνω, γέγαα) novus, nuper factus.

νήγρετος, ον, (νη -, ἐγείρω) qui suscitari nequit, ex quo quis excitari non potest, ὕπνος, somnus altissimus, Od. 13, 80. h. Ven. 178. serioribus νήγρετος ὕπνος, est somnus aeternus, mors νήγρετον εὕδειν, altissimum somnum dormire, Od. 13, 74.

νήδυια, ων, τά, (νηδύς) intestina, Il. 17, 524. (Falso interdum scribitur νηδυῖα, vide Lobeck ad Phryn. p. 494.)

νηδυιόφιν, versus gratia pro νηδυόφιν, genit. Epicus a νηδύς, Mosch.

νηδύμιος, ίη, ιον, i. q. νήδυμος, Opp.

νήδυμος, ον, (νη -, δύω, δύνω) i. q. ἀνέκδυτος, ex quo quis non facile surgit vel suscitatur, somni epith. Hom. Contra Graecae linguae analogiam alii νήδυμος idem esse volunt, quod ἥδυμος, ἡδύς, suavis, dulcis.

νηδύς, ύος, ἡ, venter, alvus, uterus. νηδύοφιν, ex utero. (υ in casibus trisyllabis semper breve, in bisyllabis plerumque longum.)

νῆες, nom. plur. a ναῦς, Hom.

νήεσσι, dat. plur. Ep. a ναῦς, Hom.

νηέω, f. ήσω, Ion. p. νέω, glomero, acervo, congrego, cumulo. 2) onero, νῆας εὖ νηῆσαι, naves bene onerare, Il. 9, 358. sic etiam in medio Il. 9, 137. 279.

νήησις, εως, ἡ, coacervatio. A praec.

νῆθις, ίδος, ἡ, quae net, a seq.

νήθω, i. q. νέω, neo, filum duco.

νηΐ, dat. sing. Ion. a ναῦς, Hom.

νήϊος, ΐα, ΐον, (ναῦς) it. duar. terminationum, navalis, Hom. νήϊον, sc. ξύλον, lignum exstruendis navibus aptum, Il. 13, 391. 16, 484.

νῆϊς, ϊδος, ὁ, ἡ, (νη -, ἰδεῖν) inscius, imperitus, indoctus, expers. 2) timidus, infirmus.

νηΐτης, ου, ὁ, (νηῦς, ναῦς) navalis, nauticus. (ῑ)

νηϊτικός, ή, όν, idem et ab eodem. (– – ⏑ ⏑)

νηκερδής, ές, (νη -, κέρδος) non lucrosus, inutilis. 2) insipiens.

νήκερος, ον, Epice p. νήκερως.

νήκερως, ωτος, (νη -, κέρας) cornua non habens.

νήκεστος, ον, (νη -, ἀκέομαι) insanabilis.

νηκηδής, ές, (κῆδος) a curis vacans. ἀσίτη δ᾽ ὕπνον νηκηδῆ conj. Guil. Dindorfius in hexametro Platonis Symp. p. 197. C.

νηκουστέω, f. ήσω, (νη -, ἀκούω) non audio, non obtempero, negligo, contemno.

νήκτης, ου, ὁ, (νήχω) natator.

νηκτικός, ή, όν, natabilis, qui natare potest. A seq.

νηκτός, ή, όν, (νήχω) natans, natabilis. τὸ νηκτόν, natandi facultas.

νηκτρίς, ίδος, ἡ, Fem. a νήκτης, natatrix, ut νηκτρίδες ἐλαῖαι, natantes olivae, apud Poll. v. κολυμβάς.

νήκτωρ, ορος, ὁ, i. q. νήκτης.

νηλεγής, ές, (νη -, ἀλέγω) nil curans, negligens, intrepidus. Adv. νηλεγέως.

νηλεής, ές, (νη -, ἔλεος) immisericors, crudelis, saevus, inhumanus.

νηλειής, ές, Epice pro νηλεής.

νηλειῶς, adv. crudeliter, inhumane. A praec.

νηλεόθυμος, ον, (νηλεής, θυμός) crudelis animi.

νηλεόποινος, ον, (νηλεής, ποινή) crudeli supplicio puniens.

νήλευστος, ον, (νη -, λεύσσω) invisibilis.

νηλεῶς, adv. (νηλεής) crudeliter.

νηλής, ές, Ep. et Lyr. p. νηλεής, Hom. dat. νηλέϊ, acc. νηλέα, id.

νηλιτής, ές, (νη -, ἀλιταίνω) i. q. νηλιτής, dub.

νηλίπεζος, ον, (νη -, πέζα) i. q. νη-

λίπους.

νηλιποκαιβλεπέλαιος, ον, i. e. ἀνυπόδητος καὶ ἔλαιον βλέπων, discalceatus et unguento egens, i. e. pauperrimus, Vox Comica, epigr. adesp. 110, 3.

νηλίπους, ποδος, item νήλιπος, ον, i. q. ἀνηλίπους, ἀνήλιπος, discalceatus: pauper, egenus, tenui victu vivens.

νηλίτης, ου, ὁ, i. q. νηλιτής. dub.

νηλιτής, ές, (νη-, ἀλείτης, ἀλιταίνω) peccati expers, insons, inculpatus.

νηλιφής, ές, (νη-, ἀλείφω) non unctus: pauper.

νήλωπος, (νη-, λώπη) veste carens.

νῆμα, ατος, τό, (νέω) filum, stamen, netum.

νηματώδης, ες, aptus ad ducendum, ut filum, ad nendum aptus. A praec.

νημέρτεια, ἡ, (νημερτής) veritas.

νημερτέως, adv. vere. A seq.

νημερτής, ές, (νη-, ἁμαρτάνω) verus, in quo dicendo non peccatur, s. erratur.

νηνεμέω, (νήνεμος, nullis ventis agitor, vexor, tranquillo coelo fruor.

νηνεμία, ας, Ion. νηνεμίη, ἡ, ventis vacua tempestas, tranquillitas aeris. A seq.

νήνεμος, ον, (νη-, ἄνεμος) ventis vacuus, serenus, tranquillus.

νηνεμόω, tranquillum reddo, sedo. A pr.

νηνέω, f. ήσω, i. q. νηέω, Ion. p. νέω, acervo, accumulo.

νηνία, ἡ, nenia, Cic. legg. 2, 24.

νῆνις, ιος, ἡ, contr. p. νεᾶνις, Draco.

νηξίπους, ποδος, (νήχω, πούς) natans, epith. piscium, qui et νέποδες, q. v.

νῆξις, εως, ἡ, (νήχω) natatio, natatus.

νήξομαι, f. a νήχομαι, Od.

νηοβάτης, ου, ὁ, (ναῦς) Ion. p. ναυβάτης.

νηοκόρος, ον, (ναός) poet. p. νεωκόρος.

νηοπόλος, ον, (ναός, νηός, πολέω) in templo versans, aedituus, sacerdos.

νηοπορέω, (ναῦς) poet. p. ναυπορέω, navibus permeo, navigo.

νηός, οῦ, ὁ, Ion. p. ναός, templum.

νηός, gen. Ion. a ναῦς, Hom.

νηοσόος, ον, poet. νηοσσόος, ον, (ναῦς, σώζω) navium servator.

νηοῦχος, ου, ὁ, (ναῦς, ἔχω) navis custos.

νηοφόρος, ον, (ναῦς, φέρω) naves ferens.

νήοχος, ου, (ναῦς, ἔχω) i. q. νηοῦχος.

νηπαθής, ές, (νη-, πάθος) dolore carens. 2) miseriis abolens.

νηπαυστος, ον, (νη-, παύω) i. q. ἄπαυστος.

νηπεδανός, ή, όν, i. q. ἠπεδανός, Opp.

νηπέϊος, εία, ειον, i. q. νηπίειος, dub.

νήπεκτος, ον, (νη-, πέκω) impexus, intonsus: ap. Hesych. νηπεκτής.

νηπελέω, (νη-, πέλομαι) impotens sum.

νηπενθέως, adv. sine luctu. A seq.

νηπενθής, ές, (νη-, πένθος) luctu et maerore carens, serenus, laetus: quo luctus tollitur, tristitia liberans.

νηπευθής, ές, (νη-, πυνθάνομαι) non sciscitandus.

νηπιαία, ας, ἡ, (νήπιος) stultitia, nugae pueriles.

νηπιάζω, f. άσω, pueriliter, vel stulte ago, puerasco: it. νηπιάζομαι.

νηπιαχεύω, (νηπίαχος) pueriliter ludo, stulte ago, lascivio.

νηπίαχος, ον, poet. p. νήπιος, infans, puerilis.

νηπιάχω, i. q. νηπιαχεύω, Ap. Rh.

νηπιαχώδης, ες, (νηπίαχος, εἶδος) i. q. νηπιώδης.

νηπιέη, ἡ, Ion. p. νηπιεία, infantia: stultitia, imprudentia.

νηπίειος, εία, ειον, et

νηπίεος, εα, εον, (νήπιος) infantilis, puerilis.

νηπιεύομαι, i. q. νηπιαχεύω, Schol. Hom.

νηπιόεις, εσσα, εν, poet. p. νήπιος.

νηπιοκτόνος, ον, (κτείνω) infanticida.

νηπιοπρεπής, ές, (πρέπω) infantes decens.

νήπιος, ία, Ion. ίη, ιον, Atticis etiam duarum terminationum (νη-, ἔπος) infans, parvulus. 2) rudis, stultus, imprudens, amens: imbecillis.

νηπιότης, ητος, ἡ, infantia. 2) stultitia. A praec.

νηπιοφανής, ές, (φαίνομαι) infans.

νηπιοφροσύνη, ης, stultitia, qualis est infantium aut puerorum. A seq.

νηπιόφρων, ον, (νήπιος, φρήν) puerili mente praeditus, stultus.

νηπιώδης, ες, infantilis, puerilis.

νήπλεκτος, (νη-, πλέκω) incomtus, inornatus.

νήποινα, νηποινή, νηποινεί, νηποινί, Adverbia a νήποινος, impune.

νήποινος, ον, (νη-, ποινή) impunis, inultus. νήποινον, adv. impune, Od. φυτῶν νήποινος, i. q. ἄμοιρος, arborum frugiferarum expers, Pind.

νήποτμος, ον, (νη-, πότμος) i. q. ἄποτμος, v. l. p. νήϋτμος, Hes. Th. 795.

νήπτης, ου, ὁ, (νήφω) sobrius.

νηπτικός, ή, όν, qui sobrius esse solet. 2) sobrietatem efficiens, ad sobrietatem exhortans. A pr.

νήπυστος, ον, (νη-, πυνθάνομαι) inauditus. 2) imperitus.

νηπυτιεύομαι, infantum more balbutio. 2) stolide ago. A seq.

νηπύτιος, ια, ιον, (νη-, ἠπύω) infans. 2) stultus, stolidus. ἡ νηπυτία, infantia; ap. Apoll. Rhod.

νήριθμος, (νη-, ἀριθμός) innumerus, innumerabilis.

νήριον, ου, τό, nerium, frutex.

νῆρις, ιος, ἡ, neris, nardus montana.

νήριστος, ον, (νη-, ἐρίζω) de quo non contenditur.

νηρίτης, ου, ὁ, neritus, concha marina. (---)

νήριτος, ον, i. q. νήριθμος, innumerus, immensus, multus, Hes. op. 513.

νηρός, ά, όν, (νάω) i. q. ναρός, humidus, Lobeck. Phryn. p. 42.

νησαῖος, αία, Ion. αίη, αῖον, (νῆσος) insularis, ad insulam pertinens. Νησαίη λίθος quibusdam Sarda gemma, aliis smaragdus, Hesych.

νησιάζειν, (νῆσος) insulam esse, vel insulas similem, Strab.

νησιάρχης, χος, ου, ὁ, (νησίς, ἄρχω) insulae praefectus.

νησίδιον, τό, ut νησίον, Dim. a νῆσος.

νησίζειν, i. q. νησιάζειν.

νησίον, τό, Dim. a νῆσος, insula parva.

νῆσις, ιος, ἡ, (νέω) glomeratio, accumulatio.

νῆσις, εως, ἡ, (νέω) ipsa actio nendi, fili deductio.

νησίς, ῖδος, ἡ, Dim. a νῆσος, parva insula. (ῑ)

νησίτης, ου, ὁ, fem. νησῖτις, ιδος, insulanus, insulana.

νησιώτης, ου, ὁ, insulanus.

νησιωτικός, ή, όν, insularis.

νησιῶτις, ιδος, ἡ, insulana.

νησοειδής, ές, (νῆσος, εἶδος) insulae formam habens.

νησομαχία, ας, ἡ, (μάχομαι) insularis pugna.

νησοποιέω, (ποιέω) insulam facio.

νῆσος, ου, ἡ, (a νέω, νάω, nato) insula. 2) vestis quam undique purpura ambit, in qua pannus speciem insulae facit, purpura circumsuta maris ambientis.

νησοφύλαξ, κος, ὁ, custos, praefectus insulae.

νησόω, (νῆσος) insulam reddo.

νῆσσα, ἡ, Att. νῆττα, (νέω, nato) anas.

νησσαῖος, αία, αῖον, qui anatis est. A praec.

νησσάριον, ου, τό, anaticula. Dimin. ab eod.

νησσοτροφεῖον, τό, (νῆσσα, τρέφω) locus ubi anates aluntur.

νηστεία, ας, ἡ, (νηστεύω) jejunium.

νήστειρα, ας, ἡ, fem. a νηστήρ, jejuna.

νηστεύς, ίως, ὁ, et

νηστευτής, οῦ, ὁ, i. q. νηστήρ, νήστης, a seq.

νηστεύω, f. εύσω, (νῆστις) jejunus maneo, cibo abstineo, jejuno. Constr. c. gen. rei.

νηστικός, ή, όν, (νέω) ad nentes, s. nendum pertinens. 2) nendi peritus. *Subst.* ἡ νηστική, sc. τέχνη, ars nendi, textrina.

νήστιμος, ον, ad jejunium pertinens. A seq.

νῆστις, ιος, Ion. ιος, item ιδος, ὁ, (νη-, ἐσθίω) jejunus, qui cibum non cepit, Il. 19, 207. Od. 18, 370. νῆστις πόνος, jejunus labor, i. e. qui famem excitat, Aesch. Ag. 356. 2) ἡ νῆστις, intestinum jejunum.

νηστιποτέω, (νῆστις, πίνω, ποτός) jejunus bibo. Hinc *Subst.* νηστιποσία, ἡ.

νησύδριον, τό, Dim. a νῆσος, insula exigua.

νήτη, ἡ, v. νήτος.

νήτιτος, ον, (νη-, τίνω) inultus, impunitus.

νῆτος, νήτη, νῆτον, contr. p. νέατος, ultimus. Inpr. ἡ νήτη, sc. χορδή, ultima s. ima chorda.

νητός, ή, όν, (νέω, accumulo) accumulatus, acervatus, copiosus, Od. 2, 338.

νητός, ή, όν, (νέω, neo) a colu ductus, fili modo tortus.

νητρεκής, ές, (νη-, τρέω) i. q. ἀτρεκής, verus, certus. Adv. νητρεκέως, contr. νητρεκῶς, vere, certo, profecto.

νῆτρον, ου, τό, (νέω, neo) fusus.

νῆττα, ἡ, (νέω, nato) anas, Attice pro νῆσσα.

νηττάριον, τό, Att. pro νησσάριον, Dim. a νῆσσα, anaticula, it. blanda appellatio, Ar.

νήττιον, τό, Dim. a νῆττα, anaticula.

νηττοκτόνος, ον, (νῆττα, κτείνω) anates occidens, aquilae species.

νηττοφόνος, ὁ, (φονεύω) i. q. νηττοκτόνος.

νηΰγμος, ον, (νη-, αὐδάω) vocem non edens, v. l. Hes. Th. 795. p. νήϋτμος.

νηῦν, acc. poet. a ναῦς p. ναῦν, Ap. Rh.

νηῦς, ἡ, Ion. p. ναῦς, Hom.

νηυσί, dat. pl. Ion. a ναῦς, Hom.

νήϋτμος, ον, (νη-, ἀϋτμή) halitus et spiritus expers, ut ἀνάπνευστος, Hes. Th. 795.

νηφαίνω, (νήφω) sobrius sum. Eustath. qui tamen usitatum esse negat.

νηφάλεος, εα, εον, apud seriores i. q. νηφάλιος. Hinc

νηφαλιότης, ητος, ἡ, i. q. νηφαλιότης.

νηφαλιόω, f. ώσω, sobria sacra celebro, Pollux. v. νηφάλιος, 4.

νηφαλίωσις, ἡ, i. q. νηφαλιότης.

νηφαλιεύς, ὁ, i. q. νηφάλιος.

νηφαλίζω, sobriis sacris expio s. lustro, v. νηφάλιος, 4.

νηφάλιος, ον, vel ία, ιον, (νήφω) sobrius. 2) vigilans. 3) prudens, attentus. 4) ἱερὰ νηφάλια, sacra a quibus vinum abest, ubi mero lacte aut melle fit; ut in sacris Cereris.

νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas. A pe.

νηφαλισμός, οῦ, ὁ, (νηφαλίζω) sobrietas: vigor et acies et diligentia mentis e sobrietate, s. qualis esse sobriorum solet.

νηφαλίως, adv. (νηφάλιος) sobrie.

νηφαντικός, ή, όν, (νηφαίνω) sobrius. 2) non inebrians, sobrium servans.

νηφαντός, ή, όν, (νηφαίνω) i. q. νηφάλιος, dub.

νηφόντως, adv. participii praes. a νήφω, sobrie.

νήφοισι, dat. pl. part. a νήφω, poet. p. νήφουσι, Theogn. 481. 627.

νήφω, f. ψω, sobrius sum, 2) vigilans et cautus sum, vigilo. partic. νήφων sobrius, vigilans. 3) redeo ad sanitatem et velut sobrietatem, liberor a malo, errore, cum ἐκ. ut ἀνανήφω.

νηχαλέος, έα, έον, (νήχω) natans, natandi peritus.

νηχεῖον, ου, τό, (νήχω) locus, ubi natatur.

νηχί, adv. (νη) i. q. ναιχί, Hesych.

νήχομαι, v. νήχω.

νηχοτάλαντοι, (νήχεσθαι et ταλαντεύεσθαι) loca et urbes juxta mare. Plut. (quae quasi natant in undis, et ab iis ταλαντευόμεναι tolluntur, gestantur sursum deorsum librantur que. Sed est lectio corrupta pro ναοὶ χιλιοτάλαντοι, Plut. Pericl. 12.

νήχυτος, ον, (νη-, χέω) late seu multum fluens, valde diffusus.

νήχω, f. ξω, (νέω) nato, Od. Usitatius νήχομαι, f. ξομαι, nato, no.

νῆψις, εως, ἡ, (νήφω) sobrietas, vigilantia.

νέω, Ion. p. νέω, νηέω, νηνέω.

νηῶν, gen. pl. Ion. a ναῦς. Hom.

νίγλαρος, ὁ, fistula. 2) genus modulaminis musici, Ar. Ach. 555.

νίζω, f. νίψω, perf. pass. νένιμμαι, (*νίψ) lavo, abluo.

νικάζω, f. νικαξῶ, Dor. p. νικάω.

νικαῖος, ου, ὁ, (νίκη) victoriae largitor. Epith. Iovis.

νικάτηρ, ῆρος, ὁ, Dorice pro νικητήρ, victor.

νικάτωρ, ορος, ὁ, Dor. p. νικήτωρ.

νικάω, f. ήσω, (νίκη) vinco, supero, victor sum. 2) antecello, superior sum, praesto. νικῶμαι, vincor, cedo. νικώμενος, varie intelligitur ex adjecto: potestque plerumque verti prae, aut prae gravitate, vi etc. est et simpliciter pro amans, indulgens etc. ut νικώμενος ὑπὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων παθῶν, victus a voluptate et reliquis animi perturbationibus.

νίκη, ης, ἡ, victoria νίκη τινός, victoria de aliquo reportata, Ar. Ep. 524. (‒‒)

νίκημα, τό, (νικάω) victum, superatum. 2) praemium victoriae, victoria. (‒‒ ⏑)

νικῶμι, Dor. p. νικάω. (‒‒⏑)

νικητέος, έα, έον, adj. verb. a νικάω, vincendus, superandus.

νικητήρ, ῆρος, ὁ, victor.

νικητήριον, ου, τό, praemium victoriae, palma. 2) praemium studii laborisque praecipui. Propria neutr. a seq.

νικητήριος, ία, ιον, (νικητήρ) ad victoriam pertinens.

νικητής, οῦ, ὁ, (νικάω) victor.

νικητικός, ή, όν, vincendi peritus, ad vincendum aptus. 2) cui saepe contingit vincere, victoriosus. 3) qui magni momenti ad victoriam est.

νικήτρια, ας, ἡ, Fem. a νικητήρ, victrix.

νικήτωρ, ορος, ὁ, poet. p. νικητήρ, victor.

νικηφορέω, (νικηφόρος) victoriam reporto, vinco.

νικηφορία, ας, ἡ, Dor. ap. Pind. νικαφορία, victoriae adeptio. A seq.

νικηφόρος, ον, (νίκη, φέρω) victoriam afferens, victoriae auctor. 2) (φέρομαι) victoriam reportans, victor.

νικόβουλος, ον, (βουλή) in senatu vincens. 2) senatum vincens, Ar. Eq. 678.

νικόδρομος, ον, (δρόμος) in cursu victor.

νικόμαχος, ον, ὁ, (μάχη) victor in pugna. (‒ ⏑ ⏑ ‒)

νικοποιός, όν, (ποιέω) qui victoriam conciliat, ad vincendum valet. 2) magister, praefectus. Aquila.

νῖκος, εος, τό, i. q. νίκη ap. seriores.

νικοτέλεια, ἡ. fem. a νικοτελής.

νικοτελής, ές, (τελέω) victorias perficiens.

νίμμα, ατος, τό, (νίπτω) aqua, qua manus ablutae sunt.

νιμμός, οῦ, ὁ, i. q. νίμμα.

νιν, Dor. et Attice i. q. αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, vel αὐτούς, αὐτάς, αὐτά.

νιπτήρ, ῆρος, ὁ, (νίπτω) malluvium, pelluvium, vas manibus pedibusve lavandis.

νιπτρίς, ίδος, idem, aut aqua lavandi caussa data, ap. Athenaeum. A praec.

νίπτρον, ου, τό, aqua lavandis manibus aut pedibus. A seq.

νίπτω, forma ea for et serioribus tantum usitata pro νίζω.

νίσσομαι, f. νίσομαι, (‒ ⏑ ‒) i. q. νέομαι, eo, abeo, redeo. Forma νείσσομαι, f. νείσομαι, licet non plane rejicienda, tamen multo minus usitata est.

νιτάριον, τό, f. l. p. νεττάριον, Ar.

νιτρία, ἡ, locus ubi νίτρον effoditur, nitrifodina.

νιτρίτης, ου, ὁ, fem. νιτρῖτις, nitrosus, nitro abundans.

νίτρον, τό, Attice λίτρον, (νίζω, νίπτω) nitrum. Nomen inde adeptum est, quod eluendis sordibus e vestibus adhibebatur.

νιτροποιός, όν, (ποιέω) nitrosum reddens, nitrosus.

νιτρόω, f. ώσω, (νίτρον) nitro abluo.

νιτρώδης, ες, nitrosus. 2) nitri saporem habens. Ab eod.

νίφα, την, nivem, Hes. op. 537. acc. sing. irreg. a νιφάς, quasi a nom. ἡ *νίψ. cf. λίβω, λιβάς.

νιφάς, άδος, ἡ (νίφω) nix confertim cadens, nimbus, plerumque in plur. 2) tempestas. 3) quodcunque nivis instar cadit, Pind. Ol. 7, 64. 4) ἡ νιφάς, adj. i. q. ἡ νιφόεσσα, nivosa.

νιφετός, οῦ, ὁ. nix confertim cadens, nimbus. (Falso scribitur νίφετος.)

νιφετώδης, ες, nivosus, nivalis. A pe.

νιφοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, (*νίψ, νίφα, βάλλω) nivibus obrutus.

νιφόβλητος, ον, idem, ex iisd.

νιφόβολος, ον, idem et ex iisd.

νιφόεις, όεσσα, όεν, (*νίψ, νίφα) nivosus, nivalis. 2) candidus.

νιφόκτυπος, ον, (κτυπέω) nive tectus.

νιφοστιβής, ές, (στείβω) densa nive tectus, nivosus.

νιφοψυχής, ές, (ψύχος) nivatus.

νίφω, f. ψω, (*νίψ) ningo. Pass. νίφομαι, nive conspergor. (ι longum.)

*νίψ, ἡ, nix, unde acc. sing. νίφα, Hes. (ι breve.)

νίψω, νίψασθαι, vide νίζω.

νόα, acc. sing. irreg. a νοῦς, pro νοῦν: ita quoque dat. νοΐ, nom. plur. νόες, Eccl.

νοερός, ρά, ρόν, (νόος) intelligendi vi praeditus, seu ejusmodi, ut intelligentia percipi queat.

νοερότης, ητος, ἡ, quum quid intelligi tantum et mente concipi potest, non sub sensus cadit.

νοερῶς, adv. intelligendo, intelligenter.

νοέω, f. νοήσω, (νόος) intelligo, mente agitor, cogito. 2) in animum induco. 3) in animo habeo, volo. 4) animadverto, intelligo. 5) scio, novi. 6) prudens sum, sapio. 7) video, cerno. Constr. plerumque c. acc., sed etiam c. gen. Il. 10, 224.

νόημα, ατος, τό, (νοέω) intellectus, mens, ingenium: cogitatum, cogitatio. 2) consilium. 3) inventum, commentum, machinatio, insidiae. 4) in rhetor. sententia accommodata ad personam aut caussam certam.

νοήμων, ον, (νοέω) mentis compos, intelligens, prudens, solers, acutus.

νόησις, εως, ἡ, (νοέω) cogitatio, ipsa actio cogitandi, intelligentia, sensus, sententia.

νοητικός, ή, όν, intelligendi vi praeditus.

νοητός, ή, όν, (νοέω) intelligibilis, qui mente percipitur, nec sub sensum cadit.

νοητῶς, adv. prudenter.

νοθαγενής, ές, Dor. p. νοθηγενής.

νοθεία, ας, ἡ, (νοθεύω) si quis est spurius, conditio spuriorum.

νόθειος, εία, ειον, (νόθος) ad spurium pertinens. τὰ νόθεια, sc. χρήματα, pars bonorum paternorum, quae spurio dabatur.

νόθευσις, εως, ἡ, (νοθεύω) adulteratio, corruptio.

νοθευτής, ου, ὁ, adulterator, a seq.

νοθεύω, f. εύσω, (νόθος) adultero, corrumpo. 2) alieno, abalieno. 3) decipio, adulor. Pass. νοθεύομαι, adulteror, corrumpor, degenero. 2) pro adulterino habeor, perf. part. νενοθευμένος, adulteratus.

νοθογέννητος, ον, (γεννάω) spurius.

νοθοκαλλοσύνη, ης, ἡ, (κάλλος) non nativa, sed adulterina pulcritudo.

νόθος, ον, vel νόθος, η, ον, nothus, spurius, non legitimus. 2) peregrinus. Proprie qui prognatus est ex dissimilibus. Sic est ap. Homer. Il. Ψ, 283.

νόθως, adv. vitiose, non legitime.

νοΐδιον, ου, τό, cogitatiuncula, sententiola. Dim. a νόος.

νομάδειος, ον, i. q. νομαδικός.

νομαδία, ἡ, coetus nomadum, coetus pastoritius.

νομαδιαῖος, αία, αῖον, nomadum more degens.

νομαδικός, ή, όν, (νομάς) pabulatione indigens, pabularis, pascuus. 2) pastoralis, pastoritius.

νομαδικῶς, adv. pastorum more.

νομαδίτης, ου, ὁ, ut νομαδίτης βίος, pastoritia vita. Fem. νομαδῖτις, ιδος.

νομαδόστοιχοι, ων, οἱ, (στοῖχος) qui ad pastum euntes, aut a pastu redeuntes, ordine incedunt. Hesych.

νομάζω, (νομάς) pasco, de pastore. Med. νομάζομαι, pascor, de pecore: item habito, ut νέμω.

νόμαιος, αία, αιον, (νόμος) ad legem pertinens, legalis. τὰ νόμαια, instituta publica, leges, ritus, mores, Hdt.

νομαῖος, αία, αῖον, (νομός, νομή) degens in pascuis, pascens. 2) veniens ab armento.

νομάρχης, ου, ὁ, (νομός, ἄρχω) nomarcha, nomi praefectus apud Aegyptios.

νομαρχία, ας, ἡ, dignitas s. officium nomarchae. A praec.

νομάς, άδος, ὁ, ἡ, (νέμω) in pascuis degens. 2) gregalis. Νομάδες, οἱ, Nomades, populi Scythiae, et Libyae, Numidae, qui nullis utentes certis et stabilibus sedibus, loca herbida cum armentis sectabantur, vitae dediti erraticae.

νομέας, ου, ὁ, i. q. νομεύς, ap. seriores.

νόμευμα, ατος, τό, (νομεύω) grex pecorum.

νομεύς, έως, ὁ, (νέμω) pastor. 2) dator, tributor, distributor. 3) οἱ νομέες, ap. Hdt. 1, 194, 2, 96. i. q. ἐγκοίλια, trabes in lateribus navis.

νομευτής, οῦ, ὁ, (νομεύω) i. q. νομεύς.

νομευτικός, ή, όν, pastoralis. A praec.

νομεύω, (νομεύς) pasco.

νομή, ἡ, (νέμω) pascuum. 2) pastus, pastio, ipsa pascendi actio: incrementum. νομαί, ulcera latius serpentia. 2) distributio, partitio, divisio; νομαί, donativa.

νομίζω, f. ίσω, Att. ιῶ, pf. νενόμικα, pf. pass. νενόμισμαι, (νόμος) lege sancio, usum pro consuetudine, γλῶσσαν, φωνήν, Hdt. νομίζειν θεόν vel τινα θεόν vel τινα θεόν εἶναι, deum aliquem habere, cultum alicujus dei publice sancire. οἱ νενομισμένοι θεοί, dii publice sanciti. νόμους vel δίκην νομίζειν, leges vel jus aestimare et colere: it. de pecunia, quae publica auctoritate valet: νομίζεται, moris est, usitatum est. τὰ νομιζόμενα vel νενομισμένα, mores, consuetudines, leges, instituta: inpr. justa quae defunctis debentur, ritu vetusto et religione consecrata. 2) morem recipio ab aliquo, ut Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι, hunc morem Graeci ab Aegyptiis receperunt, Hdt. 2, 51. 3) habeo, puto, existimo, arbitror, reor: νομίζοντα λέγειν, serio dicere, Plat. 4) c. inf. consuevi, soleo. 5) c. dat. uti soleo. 5) c. dat. uti soleo, pro more usurpo, γλώσσῃ, Hdt. 4, 117. εὐσεβείᾳ, Thuc. 3, 82. ita saepe de nummis, ut οἱ Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, οἱ Καρχηδόνιοι σκύτεσι, Byzantini ferro, Carthaginienses coriis pro nummis utuntur.

νομικός, ή, όν, (νόμος) legalis, ad leges pertinens. 2) jurisconsultus, juris peritus, legis peritus. In sacris libris theologus Judaicus. Hinc ἡ νομική, ῆς, sc. τέχνη, jurisprudentia.

νομικῶς, adv. e legum praescripto, legitime.

νόμιμος, ίμη, ιμον, vel νόμιμος, ον, (νόμος) legitimus, ad legem pertinens, legibus consentaneus. 2) legibus obtemperans, aequus, justus. 3) idoneus, peritus, de historicis et philosophis. 4) quicunque in aliquo genere praestat. νόμιμα, quae usitata sunt, quae publice recepta sunt et usitata in civitate aliquo; justa. νόμιμον πολιτικόν, jus civile.

νομιμότης, ητος, ἡ, legum et juris observatio.

νομίμως, adv. legitime.

νόμιος, ία, ιον, vel -ος, ον, (νομός, νομή) pastoralis, νόμιος θεός, Hom. h. 18, 5. νόμιον μέλος, carmen pastorale. 2) i. q. νόμιμος, dub.

νόμισις, εως, ἡ, (νομίζω) opinio, ritus. ἔξω τῆς εἰς τὸ θεῖον νομίσεως, praeter religionem, Thuc.

νόμισμα, ατος, τό, mos receptus, consuetudo, quidquid jure civili sancitum est, aut auctoritate suprema. 2) aes signatum, numisma, moneta, pecunia, numus. Ab eod.

νομισματικός, ή, όν, monetalis.

νομισμάτιον, τό, numus minutus. Dim. a νόμισμα.

νομισματοπώλης, ου, ὁ, argentarius.

νομισματοπωλική, ῆς, ἡ, sc. ἐργασία, argentaria.

νομιστά, τά, quae opinione tenus sunt.

νομιστεύω, f. εύσω, (νομίζω) legitime administro. Suid. ubi νομιστεύεσθαι, νομίμως διοικεῖσθαι, legitime administrari.

νομιστί, adv. a νομίζω, legitime, rite.

νομοαίολος, ον, (νόμος, αἰόλος) variae modulationes habens.

νομογραφέω, (νομογράφος) leges scribo.

νομογραφία, ας, ἡ, legum praescriptio. A seq.

νομογράφος, ου, ὁ, (γράφω) legislator.

νομοδείκτης, ου, ὁ, (δείκνυμι) jurisconsultus.

νομοδιδάκτης, ου, ὁ, (διδάσκω) legis doctor, interpres.

νομοδιδάσκαλος, ου, ὁ, idem.

νομοδίφας, ου, ὁ, (νόμος, διφάω) in leges inquirens, leges crepans, legicrepa. (⏑ ⏑ – –)

νομοθεσία, ας, ἡ, (θέσις) legislatio, promulgatio, sanctio, constitutio, jurisdictio. 2) lex.

νομοθετέω, f. ήσω, (νομοθέτης) legem vel leges fero, promulgo, sancio legem, constituo. Pass. νομοθετεῖσθαι, lege constitui.

νομοθέτημα, ατος, τό, legis sanctio, edictum. A pr.

νομοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) legislator.

νομοθέτησις, εως, ἡ, (νομοθετέω) legum latio.

νομοθετητέον, adj. verb. a νομοθετέω, lex ferenda est.

νομοθετικός, ή, όν, (νομοθέτης) legislatorius. 2) legum ferendarum peritus. νομοθετική τέχνη, ars legislatoria.

νομοθήκη, ἡ, poet. p. νομοθεσία.

νομοΐστωρ, ορος, ὁ, (ἵστωρ) legum peritus.

νομομαθεία, ας, ἡ, legum notitia. A seq.

νομομαθής, ές, (νόμος, μανθάνω) legis peritus; juris peritus.

νομόνδε, adv. (νόμος) in pascuum.

νομοποιέω, f. ήσω, leges facio, legem fero.

νομοποιός, οῦ, ὁ, i. q. νομοθέτης.

νόμος, ου, ὁ, (νέμω) lex, jus, formula, Hes. op. 298. 390. Th. 66. 417. 2) consuetudo, mos, institutum. 3) cantilena, carminis modulatio, modus musicus. 4) doctrina, in N. T. Dat. νόμῳ, instar, ad morem.

νομός, οῦ, ὁ, (νέμω) pascuum, pabulum. 2) stabulatio, sedes, quam quis incolit, domicilium. 3) regio, tractus, praefectura, provincia praec. in Aegypto. saepe sic usurpatur ab Herodoto. 4) distributio.

νομοφύλακες, οἱ, Undecimviri, magistratus Atheniis; Pollux.

νομοφυλάκιον, ου, τό, locus, ubi νομοφύλακες judicabant. 2) ubi leges adservabantur.

νομοφυλακία, ας, ἡ, (νομοφύλαξ) legum custodia.

νομοφυλάκιον, ου, τό, tutela legum, juris custodia. 2) idem quod νομοφυλακεῖον.

νομοφυλακίς, ίδος, ἡ, femina legum custos, fem. a νομοφύλαξ.

νομοφύλαξ, ακος, ὁ, legis, legum custos. νομοφύλακες, magistratus Athenis, legum praesides.

νομώδης, ες, (νομή) aptus ad pastum. 2) depascens.

νομῳδός, οῦ, ὁ, (ᾠδή) legum cantor, legum interpres. Strab.

νομώνης, ου, ὁ, (νόμος, ὠνέομαι) qui pecua redimit.

νοοβλαβής, ές, (νόος, βλάπτω) mente laesus, qui non est sanae mentis.

νοοπλανής, ές, (πλανάομαι) mente errans. τὸ νοοπλανές, mentis error.

νοόπληκτος, ον, (πλήσσω) mente captus: item mentem adimens.

νόος, ου, ὁ, contr. νοῦς, νοῦ, mens, sensus, sententia, intellectus, animus. (proprie ea vis animi, quae νέεται, νεῖται, natat veluti, et cogitando huc illuc commeat, aut discurrit, quemadmodum βουλή, a jaciendo, aut volvendo est appellata; opponitur illi vi aut parti quasi mentis, quae μένει, permanet, et stabilis in sententia aut proposito est, ideoque μένος appellatur).

νοοσφαλής, ές, (σφάλλομαι) mente captus, errore mentis labens.

νοόω, f. ώσω, in mentem injicio. Eustath. a νοῦς.

νοσάζω, (νόσος) aegrotum reddo. Galen. αἴτιον νοσάζον, caussa morbi. Pass. νοσάζεσθαι, aegrotum reddi.

νοσακερός, ρά, ρόν, morbidus, aegrotus. Ab eod. (ακερος est terminatio mera, producta ab alia terminatione, ακός, νοσακός, quemadmodum est alia in χός, unde πολλαχῆ, ἑκαχοῦ, et alia.)

νοσερός, ρά, ρόν, (νόσος) morbidus, morbosus, languidus, morbis obnoxius.

νοσερῶς, adv. more aegrotantium.

νόσευμα, τος, τό, morbus, Hipp. quasi a νοσεύω.

νοσέω, f. ήσω, (νόσος) aegroto, aeger sum. metaph. insanio.

νοσηλεία, ας, ἡ, (νοσηλεύω) aegrotatio, languor. 2) cura aegri.

νοσήλεια, ων, τά, officia et remedia, quae aegroto praestantur.

νοσηλεύω, f. εύσω, aegrum curo et necessaria suppedito. 2) aegroto: ita etiam in Medio.

νοσήλια, τά, i. q. νοσηλεία.

νόσημα, ατος, τό, (νοσέω) morbus.

νοσηματικός, ή, όν, morbidus, vitiosus. A praec.

νοσημάτιον, ου, τό, morbus levior. Dim. a νόσημα.

νοσηματώδης, ες, morbidus. 2) qui caussam et originem a morbo traxit. Ab eod.

νοσηματωδῶς, adv. more aegrotorum. A praec.

νοσηρός, ρά, ρόν, (νοσέω) morbidus, morbosus. νοσηρὰ χωρία, loca insalubria; Xenoph.

νοσίζω, (νόσος) aegrotum facio: Aristot.

νοσογνωμονική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, peritia cognoscendi et dijudicandi morbos.

νοσογνώμων, ον, (γνώμη) peritus morborum cognoscendorum.

νοσοεργός, όν, (ἔργον) morbos efficiens.

νοσόθυμος, ον, (θυμός) cujus animus morbo laborat.

νοσοκομεῖον, ου, τό, valetudinarium. A seq.

νοσοκομέω, f. ήσω, (νοσοκόμος) aegrotos curo. 2) aegrotis curandis praesum. νοσοκομοῦμαι, aegrotus curor. νοσοκομούμενον σῶμα, corpus morbidum et curandum.

νοσοκομία, ας, ἡ, aegrotorum curatio, infirmae valetudinis cura.

νοσοκόμος, ον, (κομέω) aegrotos curans.

νοσοποιέω, f. ήσω, morbos facio, adfero: τινί, morbo aliquem inficio.

νοσοποιός, όν, (ποιέω) morbos adferens, contagiosus.

νόσος, ου, ἡ, Ion. νοῦσος, morbus, languor, adversa valetudo. 2) infortunium, calamitas, malum, luctus. 3) morbus animi, impura libido, ut πάθος: quivis animi affectus vitiosus, ira, odium: vitium. 4) seditio et turbae civitatis, tumultus, bellum civile.

νοσοτροφία, ας, ἡ, (τρέφω) longior morbus, quum morbus velut alitur, morbus diuturnus, qui se ipsum alit.

νοσοτυφέω, (τῦφος) in morbo insolens ac delicatus sum.

νοσοφόρος, ον, (φέρω) morbos afferens.

νοσόω, f. ώσω, seditionem moveo, Hesych.

νοσσακίδες ὄρνεις, (νοσσός) pulli gallinacei apud Athen.

νόσσαξ, ακος, ὁ, avicula recens exclusa, parvus pullus. Dim. a νοσσός.

νοσσεύω, f. εύσω, contr. e νεοσσεύω, nidulor, nidifico. Pass. νοσσεύεσθαι, quum pulli in nidis generantur.

νοσσεία, ἡ, contr. e νεοσσεία, pullities.

νοσσιά, ἡ, contr. e νεοσσιά, nidus.

νοσσίον, ου, τό, pullus, contr. e νεοσσίον.

νοσσίς, ίδος, ἡ, Dim. a νοσσός, contr. e νεοσσίς, avicula, parvus pullus: metaph. puella.

νοσσοειδής, ές, (εἶδος) pullo similis.

νοσσοποιέω, f. ήσω, pullos excludo.

νοσσός, οῦ, ὁ, pullus, per *Sync.* pro νεοσσός.

νοσσοτροφέω, (τρέφω) pullos alo.

νοστέω, f. ήσω, redeo; eo, proficiscor.

νόστιμος, ον, qui redire potest, rediturus. 2) suavis, dulcis. 3) saluber. *Subst.* τὸ νόστιμον, ου, pars melior, succus s. medulla alicujus rei, quae alteri cedit, quod redit ad corporis altum. A seq.

νόστος, ου, ὁ, reditus. 2) profectio, iter. 3 dulcedo, suavitas. Suid. Eustath. Philox. νόστος, γεῦσις, sapor. vid. Hesych. 4) Numen molendinis praefectum, farinae curam habens. 5) Νόστοι, dicti libri de reditu heroum a Trojano bello in Graeciam, eorumque fatis in via.

νόσφι, vel νόσφιν, seorsum, seorsum ab. 2) sine, praeter. 3) longe, procul. Constr. c. gen.

νοσφίδιος, ία, ιον, (νόσφι) furtivus, clancularius.

νοσφιδόν, adv. a νοσφίζω, surripiendo.

νοσφίζω, f. ίσω, (νόσφι) separo, segrego, sejungo. Med. νοσφίζομαι, a) separor, secedo, τινός, ab aliquo, Od. 23, 98. item relinquo, c. acc. παῖδα, δῶμα, ἔργα, Od. b) mente abalienor, Hom. Ita etiam in pass. νοσφισθείς, Od. 11, 73. h. Cer. 92. 2) subduco, surripio, mihi vindico, ἐνόσφισέ σε ἄνθεα, Pind. 3) tollo e medio, interficio, Aesch. — In signif. 2 et 3 usurpant etiam Medium.

νόσφιν, v. νόσφι.

νοσφισμός, οῦ, ὁ, (νοσφίζω) separatio. 2) depeculatio, peculatus, usurpatio.

νοσώδης, ες, (νόσος) morbosus, morbidus, valetudinarius.

νοσωδῶς, adv. more morbidorum. A pr.

νοταπηλιώτης, ου, ὁ, (νότος, ἀπηλιώτης) euronotus, vulturnus. Hinc νοταπηλιωτικός, ή, όν, versus euronotum situs.

νοτερός, ρά, ρόν, (νότος) humidus. 2) humectans.

νοτέω, (νότος) humeo, madeo, humidus sum. νοτέων, humidus, Nicand.

νοτηρός, ρά, ρόν, (νότος) humectus, humidus.

νοτία, ας, ἡ, (νότος) humor, humiditas, uligo.

νοτιάω, humidus sum. A praec.

νοτίζω, f. ίσω, (νότος) humecto, madefacio. 2) humeo, humore madeo, velut ab austris afflatus imbriferis, θέρος νοτίζον, Aristot.

νότιος, ία, ιον, Attice duar. terminationum, (νότος) humidus, uvidus, imbrifer. νότιος ἱδρώς, Il. 11, 811. 23, 715. ἐν νοτίῳ, in mari, in alto, Od. 2) australis, ad austrum spectans. τὰ νότια, ventus australis.

νοτίς, ίδος, ἡ, (νότος) humor, humiditas. 2) rubigo, aerugo ex humore.

νοτώδης, ες, humidus, uvidus. A praec.

νοτόθεν, adv. ab austro, a plaga australi. A seq.

νότος, ου, ὁ, notus, auster, ventus humidus et pluvialis. 2) australis pars coeli.

νοττάριον, τό, contr. e νεοττάριον.

νοττεύω, contr. e νεοττεύω.

νουβυστικός, ή, όν, sapientiae plenus, prudens, cordatus, sapiens. cf. νουβυστος.

νουβυστικῶς, adv. prudenter.

νούβυστος, ον, (νοῦς, βύω) intelligentia quasi refertus, prudens, cordatus.

νουθεσία, ας, ἡ, (νοῦς, θέσις) admonitio, correptio, castigatio.

νουθετεία, ἡ, i. q. νουθέτησις, dub.

νουθετέω, f. ήσω, (τίθημι) moneo, admoneo, commoneo. 2) castigo. Pass. νουθετοῦμαι, admoneor, corrigor.

νουθέτημα, τος, τό, admonitio, commonefactio. A pr.

νουθέτησις, εως, ἡ, admonitio. Ab eod.

νουθετησμός, ὁ, i. q. νουθέτησις.

νουθετητής, οῦ, ὁ, admonitor.

νουθετητικός, ή, όν, pertinens ad admonitionem.

νουθετία, ἡ, i. q. νουθέτησις.

νουθετικός, ή, όν, i. q. νουθετητικός.

νουθετισμός, ὁ, i. q. νουθετησμός, dub.

νουμηνία, ας, ἡ, Attice contr. p. νεομηνία, (μήν) nova luna, novilunium, novus mensis, initium mensis, calendae.

νουμηνιάζω, novilunium celebro.

νουμηνιασταί, οἱ, novilunia celebrantes aut observantes.

νουμήνιοι ἄρτοι, panes, qui tempore novilunii conficiebantur et in sacrificio offerebantur.

νουμμίον, τό, assarium, Dim. a seq.

νοῦμμος, ου, ὁ, nummus. Vox etiam Doribus in Graecia magna et Sicilia usurpata. Epicharmus hac voce usus est. A νόμος, unde et νόμισμα.

νουνέχεια, ας, ἡ, prudentia. A seq.

νουνεχής, ές, (νοῦς, ἔχω) mentem habens, prudens, sapiens, intelligens, cordatus.

νουνεχόντως, adv. prudenter, cordate, considerate. Rectius νοῦν ἐχόντως, divisim scribendum, v. Schaef. appar. ad Dem. I. p. 886.

νουνεχῶς, adv. (νουνεχής) sapienter, prudenter, intelligenter.

νοῦς, νοῦ, ὁ, et νόος, νόος, νοΐ, contr. a νόος, mens, intellectus, animus.

νουσαλέος, έα, έον, (νοῦσος pro νόσος) morbidus, morbosus, aegrotus.

νουσαχθής, ές, (νοῦσος, ἄχθος) morbo gravatus, aegrotus.

νουσομελής, ές, (μέλος) membris laborans.

νοῦσος, ου, ἡ, morbus, Ion. pro νόσος.

νουσοφόρος, ον, (φέρω) morbos adferens.

νύ, Particula apud poet. a νῦν, q. v.

νυγδην, adv. (νύσσω) punctim.

νύγμα, τό, vel νύχμα, (νύσσω) punctum, punctura.

νυγματώδης, ες, pungens, fodicans. A praec.

νυγμή, ῆς, ἡ, (νύσσω) punctus, stimulus, punctum, punctio.

νυγμός, οῦ, ὁ, idem.

νυκταίετος, ου, ὁ, (νύξ, αἰετός) aquila nocturna.

νυκταλός, όν, (νύξ) noctis amans, somnolentus, dub.

νυκταλωπέω, i. q. νυκταλωπιάω, apud Eustath.

νυκταλώπηξ, εκος, ὁ, luscitio, apud Aristot. sed scriptura est suspecta: pro νυκτάλωψ, (aut νυκταλώπης, που).

νυκταλωπία, ας, ἡ, idem.

νυκταλωπίασις, εως, ἡ, idem.

νυκταλωπιάω, f. άσω, luscitiosus sum, νυκταλωπίᾳ laboro.

νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, (νύξ, ὤψ) luscitiosus. 2) luscitio, morbus νυκταλωπίας.

νυκτεγερσία, ας, ἡ, (ἔγερσις) excitatio nocturna.

νυκτεγερτέω, (ἐγείρω) noctu excitor et surgo. 2) excubias nocturnas ago.

νυκτέλια, ων, τά, nyctelia, sacra Baccho noctu celebrari solita. A seq.

νυκτέλιος, ου, ὁ, (νύξ) nyctelius, epith. Bacchi.

νυκτέπαρχος, ου, ὁ, praefectus vigilum.

νυκτερεία, ας, ἡ, (νυκτερεύω) actio nocturna. 2) venatio nocturna.

νυκτέρεια, τά, i. q. ἡ νυκτερεία.

νυκτερείσιος, ον, (ἐρείδω) nocturnus, ap. Aristophon.

νυκτερέτης, ου, ὁ, noctu remigans, noctu navigans.

νυκτέρευμα, ατος, τό, (νυκτερεύω) pernoctatio, res noctu acta: it. locus, ubi pernoctamus: stabulum, deversorium.

νυκτερευτής, οῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit. 2) noctu venans aut piscans. Ab eodem.

νυκτερευτικός, ή, όν, aptus ad agendum noctu. Ab eod.

νυκτερεύω, f. εύσω, (νύκτερος) noctu aliquid facio. 2) noctem transigo, pernocto; noctem insomnem duco, pervigilo.

νυκτερήσιος, ον, nocturnus. χρησμός νυκτερήσιος, responsum nocturnum. Ab eodem.

νυκτερίδιος, ον, nocturnus.

νυκτερινός, ή, όν, (νύξ) nocturnus. 2) non pellucidus, obscurus.

νυκτερίς, ίδος, ἡ, vespertilio. 2) piscis quidam.

νυκτερόβιος, ον, noctu victum quaerens.

νυκτεροειδής, ές, i. q. νυκτωπής.

νύκτερος, ον, (νύξ) nocturnus, noctivagus.

νυκτεροφεγγής, ές, (φέγγος) noctu lucens.
νυκτερόφοιτος, ον, (φοιτάω) noctu vagans.
νυκτερωπός, όν, (ὤψ) obscurus, ater.
νυκτηγορέω, (νύξ, ἀγορεύω) noctu nuncio.
νυκτηγορία, ἡ, nuncius noctu allatus. A praec.
νυκτηγρεσία, ας, ἡ, (ἐγείρω) excubiae.
νυκτηγρετέω, de nocte surgo ad negotium aliquod obeundum. A praec.
νυκτήγρετον, ου, τό, nyctegretum; herba ap. Plin.
νυκτήμερον, τό, i. q. νυχθήμερον, dub.
νυκτηρεφής, ές, (ἐρέφω) obscurus. 2) lugubris; ap. Aeschyl.
νυκτίβιος, ον, qui noctu tanquam interdiu vivit. 2) noctu victum quaerens.
νυκτίβρεμος, ον, (βρέμω) noctu strepens.
νυκτίγαμος, ον, noctu nubens, nuptias nocturnas, clandestinas faciens.
νυκτίδρομος, ον, (τρέχω) noctu currens, viator nocturnus. 2) nocturnus.
νυκτικόραξ, ακος, ὁ, nycticorax, corvus nocturnus, bubo.
νυκτικρυφής, ές, (κρύπτω) qui nocte absconditur.
νυκτιλαθραιοφάγος, ον, qui noctu clam vorat; ap. Athenaeum.
νυκτίλαλος, ον, qui noctu loquitur.
νυκτιλαμπής, ές, (λάμπω) noctu lucens, noctiluca, Epith. Lunae.
νυκτιλόχος, ον, noctu insidias struens, latro s. grassator nocturnus.
νυκτίλωψ, ωπος, ὁ, idem quod νυκτάλωψ. 2) herba eadem, quae et νυκτήγρετον.
νυκτίμαντις, εως, ὁ, ἡ, vates nocturnus.
νυκτιμένη, ης, ἡ, noctua.
νυκτιμος, ον, nocturnus.
νυκτίνομος, ον, (νέμω) qui noctu pascitur.
νύκτιος, ια, ιον, (νύξ) nocturnus.
νυκτιπαταιπλάγιος, ον, (νύξ, πατέω, πλάγιος) noctu per ambages errans.
νυκτιπλαγκτος, ον, noctu errans.
νυκτιπλανής, ές, (πλάνη) idem.
νυκτιπλάνος, ον, noctivagus.
νυκτιπλοέω, (πλέω) noctu navigo. Hinc
νυκτίπλοια, ας, ἡ, nocturna navigatio.
νυκτιπόλευτος, ον, (πολεύω) i. q. seq.
νυκτιπόλος, ον, (πολέω) noctu oberrans, noctivagus.
νυκτιπόρος, ον, noctu iter faciens, noctu circumiens.
νυκτίσεμνος, ον, (σεμνός) quem noctu colimus.
νυκτιφαής, ές, (φάος) noctu lucens.
νυκτιφανής, ές, (φαίνομαι) noctu lucens, nocturnus.
νυκτίφαντος, ον, qui noctu conspicitur.
νυκτίφοιτος, ον, noctu veniens, nocturnus, noctu vagans. v. νυκτερόφοιτος.
νυκτιφρούρητος, ον, (φρουρέομαι) nocturnis praesidiis et custodiis munitus.
νυκτιχόρευτος, ον, (χορεύω) ad choreas nocturnas pertinens.
νυκτοβαδία, ἡ, i. q. seq.
νυκτοβατία, ας, ἡ, (βαίνω) iter nocturnum, Hippocr.
νυκτόβιος, ον, (βίος) noctu vivens, noctu victum quaerens.
νυκτογραφέω, f. ήσω, (γράφω) noctu scribo, lucubro.
νυκτογραφία, ας, ἡ, scriptio nocturna, lucubratio. A praec.
νυκτόδρομος, ον, (τρέχω) noctivagus.
νυκτοειδής, ές, (εἶδος) noctis speciem habens, niger.
νυκτοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) qui noctu venatur, nocturnus venator.
νυκτοκλέπτης, ου, ὁ, (κλέπτω) fur nocturnus.
νυκτοκλοπία, ἡ, furtum nocturnum.
νυκτολαμπίς, ίδος, ἡ, (λάμπω) noctiluca.
νυκτόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) vates nocturnus.
νυκτομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) nocturnum praelium committo.
νυκτομαχία, ας, ἡ, pugna nocturna. A praec.
νυκτοπεριπλάνητος, ον, (πλανάομαι) noctu vagans, Aristoph.
νυκτοπλάνης, ές, noctivagus.
νυκτοπόλεμος, ου, ὁ, pugna nocturna, dub.
νυκτοπορέω, f. ήσω, noctu iter facio.
νυκτοπορία, ας, ἡ, iter nocturnum. A seq.
νυκτοπόρος, ον, qui noctu iter facit, noctu circumiens, noctivagus.
νυκτοτηρης, ου, ὁ, (τηρέω) custos nocturnus.
νυκτουργός, όν, (ἔργον) qui noctu operatur.
νυκτοφαής, (φάος) noctu lucens s. splendens.
νυκτοφανής, ές, (φαίνομαι) noctu visus, noctu apparens.
νυκτοφυλακέω, f. ήσω, noctu excubias ago.
νυκτοφυλάκησις, εως, ἡ, excubiae nocturnae. A praec.
νυκτοφυλακία, ας, ἡ, excubiae. A seq.
νυκτοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, nocturnus custos, excubitor nocturnus.
νυκτῷον, τό, (Νύξ) Noctis deae fanum.
νυκτωπός, όν, (ὤψ) nocturnus.
νύκτωρ, adv. (νύξ) noctu.
νυχάζω. i. q. νυστάζω.
νυμφά, ἡ, poet. p. νύμφη, in Vocat. Il. 3, 130. Od. δ, 743. cf. Jacobs A. P. p. LXIII.
νυμφαγενής, ές, (νύμφη, γένος) nympha natus.
νυμφαγέτης, ου, ὁ, (ἡγέομαι) nympharum dux.
νυμφαγωγέω, f. ήσω, (νυμφαγωγός) sponsam deduco ex aedibus paternis ad sponsum.
νυμφαγωγία, ας, ἡ, sponsae ad sponsum deductio. A praec.
νυμφαγωγός, όν, (νύμφη, ἄγω) qui sponsam ex aedibus paternis ad sponsum deducit. 2) pronuba.
νυμφαία, ας, ἡ, (νύμφη) nymphaea, herba in aquis nasci solita.
νυμφαῖον, ου, τό, fanum, templum s. delubrum Nympharum. Proprie neutr. a seq.
νυμφαῖος, αία, αῖον, (Νύμφη) qui Nympharum est, ad Nymphas pertinens.
νυμφάς, άδος, ἡ, quae Nympharum est.
νυμφεῖον, ου, τό, thalamus. Hinc νυμφεῖα, ων, τά, sponsalia, nuptiae. A seq.
νυμφεῖος, εία, εῖον, (νύμφη) nuptialis, sponsalis.
νύμφευμα, ατος, τό, (νυμφεύω) nuptiae, connubium.
νύμφευσις, εως, ἡ, elocatio puellae, desponsatio.
νυμφευτήρ, ῆρος, ὁ, sponsus: maritus. 2) i. q. παρανύμφιος.
νυμφευτήριος, ια, ιον, nuptialis. A praec.
νυμφευτής, οῦ, ὁ, qui in eodem curru cum sponso et sponsa sedet, eosque domum sponsi deducit. 2) sponsus, maritus.
νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba, quae a parentibus cum sponsa mittitur, ut eam ad aedes sponsi comitetur. 2) nova nupta. 3) quae nuptias adornat. A praec.
νυμφεύω, f. εύσω, nuptum seu nuptui do, desponso. νυμφεύομαι, nuptui collocor. 2. med. accipio uxorem. ἐνυμφεύσατο, aor. 1. med. sponsam accepit. part. νυμφευσάμενος, desponsus pass. fem. νυμφευθεῖσα, nupta. A seq.
νύμφη, ης, ἡ, sponsa. 2) nova nupta; marita. 3) in sacris libris, nurus. 4) puella junior; puella nubilis, virgo. 5) Nymphae sunt numina muliebria montibus, silvis et pratis, fontibus, aquis, praesidentia. Unde νυμφόληπτοι, lymphatici, unde et νύμφην lympham interpretantur. 6) formicae alatae. 7) vermiculi in apum, crabronum et fucorum sobole. 8) calyces rosae paullulum se aperientes, Hesych. Suid. 9) νύμφη etiam clitoris, caruncula in medio muliebrium: item, cavum in inferiori labio. 10) summa s. extrema pars vomeris. (Ab antiquo v. νύφω, quod idem fuit cum Lat. nubo, quod inde manavit).
νυμφιάω, furore corripior ob visam Nympham, lymphatico furore agitor. A praec.
νυμφίδιος, ια, ιον, sponsalis. Ab eodem.
νυμφικός, ή, όν, idem et ab eod.
νυμφικῶς, adv. more nuptiali, ritu sponsali.
νύμφιος, ον, (νύμφη) sponsalis. 2) qui nuptui datur.
νυμφίος, ου, ὁ, sponsus. 2) maritus.
νυμφίς, ίδος, ἡ, sponsalis. Hinc αἱ νυμφίδες, ων, calceamenta sponsae.
νυμφογενής, ές, (γένος) Nympha natus.
νυμφόκλαυτος, ον, (κλαίω) novis nuptis lacrimabilis.
νυμφοκομέω, f. ήσω, novam nuptam s. sponsam adorno.
νυμφοκόμος, ον, (κομέω) sponsam adornans, splendorem sponsae conferens.
νυμφόληπτος, ον, (λαμβάνω) Nymphae temere visae spiritu correptus et hinc furens, lymphatus, fanaticus.
νυμφοληψία, ας, ἡ, lymphatio, furor, qui ὑδροφοβία. A praec.
νυμφόπονος, ον, (πόνος, πονέω) qui sponsam ornat.
νυμφοστολέω, f. ήσω, sponsam ad sponsum deduco. 2) sponsam orno. 3) in modum sponsae orno. A seq.
νυμφοστόλος, ον, (στέλλω) qui sponsam ad sponsum deducit. 2) qui alicui sponsam conciliat. 3) nuptiarum instructor et exornator. 4) sponsam exornans.
νυμφότιμος, ον, (τιμή) nuptialis, in honorem sponsae factus.
νυμφών, ῶνος, ὁ, (νύμφη) conclave s. sponsi sponsaeque thalamus.
νῦν, adv. nunc, in praesentia, hoc tempore. 2) hodie. 3) tunc. ap. Demosth. τὰ νῦν, vel ταννῦν, praesentia, vel nunc, quum primis. ἐν τῷ νῦν, hoc tempore. ἀπὸ τοῦ νῦν, posthac, μέχρι τοῦ νῦν, ad hoc diei. νῦν δή, modo, paullo ante, nunc jam, nunc primum. νυνμενί, pro νῦν μέν, nunc quidem. τὸ νῦν εἶναι et τὸ νῦν ἔχον, in praesentia rerum.
νύν, Partic. encl. modo redundans, modo idem significans, quod οὖν, igitur.
νυνί, adv. idem quod νῦν.
νύννας, ὁ, et νύννιον, τό, cantilena nutricis ad sopiendum infantem.
νύξ, νυκτός, ἡ, nox. νυκτός, noctu. 2)

tenebrae noctis, mors, locus infernalis. 3) Nox dea, Il. 14, 78. Hes. Th. 123. 4) μέσαι νύκτες, media nox. ἐν μέσῳ νυκτῶν, media nocte.

νύξις, ἡ, (νύσσω) punctio, pungendi actio.

νυός, οῦ, ἡ, nurus, filii uxor. 2) sponsa.

νυρίζω, f. ίσω, pungo. 2) polio.

νύσας, ου, ὁ, claudus, Syracusanorum dialecto, Nonnus.

νύσσα, ης, ἡ, meta. 2) orbita, seu linea. A seq.

νύσσω, Att. νύττω, f. ξω, pungo, fodico, vellico, punctum caedo, vulnero. aor. 2. pass. part. νυγείς.

νύσταγμα, ατος, τό, (νυστάζω) dormitatio.

νυσταγμός, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

νυστάζω, f. άσω et άξω, (νεύω) dormitario capite nutans; dormito. 2) negligens sum, non attendo.

νυστακτής, οῦ, ὁ, dormitator. 2) dormitare faciens. A praec.

νυστακτικῶς, adv. dormitando, supina negligentia. A praec.

νυσταλέος, έα, έον, (νυστάζω) somnolentus.

νυσταλογερόντιον, ου, τό, (γερόντιον) silicernium somnolentum, senex dormitator, Etym. sine exposit.

νύσταλος, ον, i. q. νυσταλέος.

νύττω, Att. p. νύσσω.

νύχα, adv. (νύξ) i. q. νύκτωρ, Hesych.

νυχαυγής, ές, (νύξ, αὐγή) noctu lucens, Epith. Lunae.

νυχεγερσία, ἡ, (ἐγείρω) i. q. νυκτεγερσία.

νυχεία, vel νυχία, ας, ἡ, (νυχεύω) pernoctatio, pervigilatio, Hesych.

νύχευμα, ατος, τό, lucubratio, vigiliae. A seq.

νυχεύω, f. εύσω, (νύχα) noctu facio, occulto. 2) pernocto.

νυχηβόρος, ον, (βορά) noctu vorans, dub.

νυχθήμερον, ου, τό, (νύξ, ἡμέρα) nox et dies, noctis et diei spatium. v. νυκτήμερον.

νύχιος, ία, ιον, (νύχα) nocturnus. νύχιον, noctu, adv.

νυχοβόρος, ον, noctu vorans; Epith. muris ap. Nicand.

νώ, nom. et acc. dual. ab ἐγώ, pro νῶϊ, nos duo.

νώγαλα, ων, τά, edulia suavia et delicata, scitamenta coquorum.

νωγαλεύματα, ων, τά, idem. A seq.

νωγαλεύω, νωγαλίζω, comedo νώγαλα.

νωγαλίσματα, ων, τά, idem quod νώγαλα.

νωδογέρων, οντος, ὁ, (νωδός, γέρων) senex edentulus.

νωδός, ή, όν, (νη-, ὀδούς) edentulus, dentibus carens. 2) (νη-, ᾠδή) voce carens, attonitus.

νωδυνία, ας, ἡ, vacuitas doloris. A seq.

νώδυνος, ον, (νη-, ὀδύνη) a dolore vacans, nullum dolorem sentiens. 2) dolorem tollens, a. levans.

νωθεία, ας, ἡ, Ion. νωθείη, ης, ἡ, pigritia, tarditas, segnities. A seq.

νωθής, ές, tardus, segnis, piger, hebes, stupidus, marcidus, deses, lentus. Compar. νωθέστερος, tardior. νωθέστατα, adv. Superl. tardissime. (a νή et ὠθέω, qui moveri et impelli nequit.)

νώθητι, Ion. contr. p. νοήθητι, imperat. aor. 1. pass. a νοέω.

νώθουρος, ον, (νωθής, οὐρά) ignavam caudam habens, qui non potest coire.

νωθρεία, vel νωθρία, ας, ἡ, (νωθρεύω) tarditas, pigritia, segnities.

νωθρεπιθέτης, ου, ὁ, (νωθρός, ἐπιτίθεμαι) cunctator, qui tarde aliquid aggreditur.

νωθρεύω, f. εύσω, (νωθρός) tardus et piger sum. Med. νωθρεύομαι, langueo.

νωθρία, ας, ἡ, idem quod νωθρεία. Ab eod.

νωθριάω, f. άσω, segnis sum, torpeo. Ab eodem.

νωθροκάρδιος, ον, (καρδία) qui ignavo et segni corde est, excors, stupidus.

νωθροποιός, όν, (ποιέω) tardum reddens.

νωθρός, ρά, ρόν, (νωθής) tardus, segnis, piger, lentus, hebes, stupidus, languidus, infirmus.

νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia: veternus. A pr.

νωθρώδης, ες, tardus, segnis. Ab eodem.

νωθρῶς, adv. tarde, segniter, lente.

νῶϊ, nom. et acc. dual. ab ἐγώ, Attice νώ. Gen. et dat. νῶϊν, Att. νῷν.

νωΐτερος, έρα, ερον, noster, qui nostrum duorum est. A pr.

νώκαρ, αρος, τό, (νη-, ὀκνέω) dormitatio, segnities, torpor. 2) Adject. qui difficulter movetur, admodum piger, valde segnis.

νωκαρώδης, ες, veternosus. τὸ νωκαρῶδες, sopor, veternus, apud Athen. A praec.

νωλεμέως, contr. νωλεμῶς, adv. indesinenter, assidue. A seq.

νωλεμής, ές, (νη-, ὄλω, i. e. ὄλλυμαι) indesinens, assiduus.

νῶμα, ατος, τό, Ion. pro νόημα, cogitatio.

νώματα, ων, τά, jumentorum notae; item pecora, Hesych.

νωμάω, f. ήσω, (νέμω) distribuo, divido. 2) moveo, agito, vibro. 3) agito, volvo animo, observo, considero. 4) versor.

νώμησις, εως, ἡ, motio, agitatio. A praec.

νωνυμία, ας, ἡ, (νώνυμος) obscuritas nominis.

νωνύμνος, ον, Epice pro νώνυμος, ut δίδυμνος, ἀπάλαμνος, pro δίδυμος, ἀπάλαμος.

νώνυμος, ον, (νη-, ὄνυμα, ὄνομα) nomen non habens, ignobilis, obscurus, ignotus, illaudatus.

νωπίθμαι, i. q. δυσωπέομαι.

νῶροψ, οπος, (νη-, ὁράω) ita fulgens ut rectis oculis adspici nequeat, splendidus, epith. χαλκοῦ, Il.

νωσάμενος, νώσασθαι, Ion. et Dor. p. νοησάμενος, νοήσασθαι, a νοέω.

νῶσις, ἡ, Ion. et Dor. p. νόησις.

νωταγωγέω, dorso veho seu porto, a seq.

νωταγωγός, όν, (νῶτος, ἄγω) dorso vehens.

νωταῖος, αία, αῖον, (νῶτος) ad dorsum pertinens.

νωτάκμων, ον, (ἄκμων) incudem in tergo habens. νωτάκμονες, Epith. cancrorum in Batrachom.

νωτάρχης, ου, ὁ, (αἴρω) qui dorso aliquid tollit. (– ◡ –)

νωτεύς, έως, ὁ, pl. νωτεῖς, (νῶτος) i. q. νωταγωγός. Hesych. Pollux.

νωτιαῖος, αία, αῖον, (νῶτος) ad dorsum pertinens.

νωτιδανός, ὁ, genus τῶν γαλεῶν, piscium, ab eminentia dorsi. cf. ἐπινωτιδεύς.

νωτίζω, f. ίσω, (νῶτος) tergum do, s. verto. 2) a tergo relinquo, facio ut alius tergum vertat. 3) transeo, peragro. med. tergo porto onus.

νώτισμα, τό, (νωτίζω) quod in dorso est.

νωτοβατέω, (βαίνω) super dorso incedo. 2) inambulo.

νωτόγραπτος, ον, cujus dorsum notis inscriptum est.

νωτοκοπέω, f. ήσω, (κόπτω) cervicem amputo. 2) dorsum, lumbos caedo.

νῶτον, ου, τό, tergum, inpr. in plur.

νωτοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) cujus dorsum verberibus contusum est vel contundi solet, aut debet, verbero.

νῶτος, ου, ὁ, dorsum, tergum, regio lumborum. νῶτοι τῶν τροχῶν, modioli rotarum. pl. νῶτα, terga poet. superficies. ut νῶτα θαλάσσης, i. mare ipsum.

νωτοφορέω, dorso fero, onera fero.

νωτοφορία, ἡ, gestatio oneris in dorso. A seq

νωτοφόρος, ον, dorso ferens, dossuarius.

νωχέλεια, ας, ἡ, (νωχελής) tarditas, segnities

νωχελεύομαι, tardus et segnis sum. Ab eod.

νωχελής, ές, (νη-, ὀκέλλω) tardus, segnis: invalidus: inutilis.

νωχελία, ας, ἡ, segnities, socordia, tarditas. A praec.

νωχελίζω, f. ίσω, tardo, moror, Hesych. Ab eodem.

νῶχμα, ατος, τό, opprobrium. Hesych

νώψ, ωπός, lusciosus, visum imbecillem habens. Hesych.

Ξ.

Ξ, decima quarta litera, ξῖ. 2) sexaginta, et lineola supposita ξ, sexaginta millia. Notandum est ξ ab Atticis usurpari pro κ vel σ, ut κοινός, ξυνός, κύν, (unde Lat. cum,) vel σύν, Att. ξύν, sic et in compositis.

ξαίνω, f. ξανῶ, aor. ἔξηνα, aor. pass. ἐξάνθην, (ξάω, ξέω) rado, carmino, carpo, pecto: caedo, percutio.

ξαναω, f. ήσω, lana carminanda fatigor, lanificio lassor. 2) fatigor, lassesco. A praec.

ξάνησις, εως, ἡ, lanificium et lassitudo quam affert. Pollux. A pr.

ξανθίας, ου, ὁ, (ξανθός) servi nomen, a flavis capillis. 2) piscis, ap. Athenaeum.

ξανθίζω, f. ίσω, (ξανθός) flavum reddo, rubrum reddo. 2) flaveo, rubeo. ξανθίζεσθαι, flavescere.

Ξανθικός, οῦ, ὁ, Xanthicus, mensis apud Macedones, Aprili Latinorum fere respondens. τὰ ξανθικά, sc. ἱερά, sacrum lustrandi exercitus hoc mense celebratum.

ξάνθιον, ου, τό, (ξανθός) lappa minor, herba.

ξάνθισμα, ατος, τό, (ξανθίζω) inductio flavi coloris. 2) flavus, rutilus color.

ξανθόγεως, ω, (ξανθός, γῆ) rutilam terram habens.

ξανθόθειρος, ου, (ἔθειρα) i. q. seq.

ξανθόθριξ, τριχος, (θρίξ) comam flavam habens.

ξανθοκάρηνος, ον, (κάρηνον) flavum caput habens, flavos habens capillos.

ξανθοκόμης, ου, ὁ, (κόμη) flavam caesariem habens.

ξανθόκομος, ος, idem et ex eodem.

ξανθός, ή, όν, flavus, fulvus, rubeus, rufus.

ξανθότης, ητος, ἡ, color flavus, rutilus. A pr.

ξανθοτριχέω, (ξανθόθριξ) flavos s. rutilos crines habeo.

ξανθοφαής, ές, (φάος) flavus aspectu.

ξανθοφυής, ές, (φυή) natura flavus.

ξανθοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) flavam habens tunicam, flavum involucrum.

ξανθοχολικός, ή, όν, biliosus, cholericus, flava bile abundans. A seq.

ξανθόχολος, ον, (χολή) flava bile laborans.

ξανθόχροος, ον, contr. ξανθόχρους, et ξανθόχρως, ωτος, (χρόα, χρώς) flavam cutem habens, flavi coloris, flavus.

ξανθόω, (ξανθός) flavum facio. Med. flavesco.

ξανθωπός, όν, (ὤψ) rufus aspectu.

ξάνιον, ου, τό, (ξαίνω) instrumentum carminantium, pecten. 2) pecten aureus, quem mulieres in vittis vel redimiculis ferebant, tanquam ornamentum capitis. 3) mensa coquinaria, supra quam carnes conciduntur.

ξάνσις, εως, ἡ, (ξαίνω) carptus, carminatio.

ξάντης, ου, ὁ, carminandi peritus.

ξαντικός, ή, όν, ad carminationem pertinens. Hinc ἡ ξαντική, ῆς, sc. τέχνη, ars carminandi. A pr.

ξάντρια, ας, ἡ, (ξαίνω) femina carminans.

ξάσμα, ατος, τό, (ξαίνω) carminatum, Pollux.

ξειναπάτης, ου, ὁ, Ion. p. ξεναπάτης.

ξείνη, ἡ, Ion. p. ξένη.

ξεινηδόκος, ον, poet. p. ξεινοδόκος, ξενοδόκος.

ξείνηθεν, Ion. p. ξένηθεν.

ξεινήϊον, τό, (ξεῖνος) Ion. pro minus usitato ξενεῖον, munus s. donum, quod datur hospiti: etiam sensu malo, poena, Od. 22, 290.

ξεινίη, ἡ, Ion. p. ξενία.

ξεινίζω Ion. p. ξενίζω.

ξεινικός, ή, όν, Ion. p. ξενικός.

ξείνιον, τό, Ion. p. ξένιον.

ξείνιος, ία, ιον, Ion. p. ξένιος.

ξεινοβάκχη, ἡ, (Βάκχη) hospitis amore incensa, Lycophr. 175.

ξεινοδοκέω, Ion. p. ξενοδοκέω.

ξεινοδόκος, ον, Ion. p. ξενοδόκος.

ξεινοκτονία, Ion. p. ξενοκτονία.

ξεῖνος, ξείνη, ξεῖνον, Ion. p. ξένος.

ξεινοσύνη, ἡ, Ion. p. ξενοσύνη.

ξεινόω, Ion. p. ξενόω.

ξενίς, ίδος, ἡ, v. ξυρίς.

ξεναγέτης, ου, ὁ, qui hospites circumducit, Pind. N. 7, 63. A seq.

ξεναγέω, f. ήσω, (ξεναγός) duco hospitem circa ea, quae visenda sunt. 2) hospitio excipio. 3) peregrinos moribus patriis instituo. 4) milites mercenarios alo, et eloco. it. sum dux militum stipendiariorum.

ξενάγησις, ἡ, i. q. ξεναγία. (ᾱ)

ξεναγία, ας, ἡ, munus ducis militum exterorum. 2) certus militum numerus, apud Aelian. A seq.

ξεναγός, οῦ, ὁ, (ξένος, ἡγέομαι) ductor hospitum. 2) ductor militum exterorum, s. peregrinorum, mercenariorum.

ξεναγωγέω, f. ήσω, idem quod ξεναγέω, a seq.

ξεναγωγός, οῦ, ὁ, (ἄγω) idem quod ξεναγός.

ξεναπάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω) hospitum s. peregrinorum deceptor, Pind. 2) ventus fallax et decipiens, alius in portu, alius in alto.

ξεναπατία, ἡ, deceptio hospitis.

ξεναρκής, ές, (ἀρκέω) hospitem juvans, hospiti auxilium ferens, justus in hospites.

ξενεῖον, τό, vide ξεινήϊον.

ξενεύω, f. εύσω, peregrinus et ignarus sum, dub.

ξένη, ης, ἡ, sc. γυνή, peregrina. 2) extera regio, peregrina terra, subaudito χώρα, regio, vel γῆ, terra. 3) sc. τράπεζα, mensa hospitalis, hospitium, ut ξενία.

ξένηθεν, adv. peregre, ἀπὸ ξένης. A praec.

ξενηλασία, ας, ἡ, (ξένος, ἔλασις) peregrinorum s. hospitum expulsio.

ξενηλατέω, f. ήσω, (ἐλαύνω) peregrinos expello.

ξενία, ας, ἡ, (ξένος) peregrinitas. 2) hospitium, hospitii jus. 4) exceptio hospitalis.

ξενίζω, f. ισω, Ion. ξεινίζω, (ξένος) peregre advenientem hospitio excipio: muneribus dono, Xen. 2) peregrina sapio et loquor, peregrina lingua utor, peregrina instituta imitor. 3) rei novitate in admirationem adduco. τὰ ξενίζοντα, peregrina, a vulgi sententia abhorrentia. - Med. ξενίζομαι, diversor, hospitor. 2) admiror, ut rem novam, insolentem, alienam, indignam.

ξενικός, ή, όν, (ξένος) peregrinus, externus. 2) hospitalis. 3) ignarus. – τὸ ξενικόν, milites extranei, qui stipendium accipiunt. 2) quicquid est figurate, tropice, et minus proprie dictum; ap. Aristot.

ξενικῶς, adv. more peregrinorum.

ξένιον, ου, τό, munus, quod datur hospiti, munus hospitale, xenium: strena, congiarium, hospitale. A seq.

ξένιος, ία, ιον, (ξένος) hospitalis, ad hospites, s. peregrinos pertinens. 2) ξενία, ἡ, sc. τράπεζα, mensa hospitalis: ut ἐπὶ ξενία καλεῖν, ad convivium hospitale invitare, it. ἐπὶ ξενίαν vel ἐπὶ ξένια καλεῖν.

ξένισις, εως, ἡ, (ξενίζω) hospitum susceptio.

ξένισμα, ατος, τό, admiratio, stupor, v. ξενίζομαι, n. 2.

ξενισμός, οῦ, ὁ, hospitum susceptio. 2) rerum novitas, et ex inusitatis orta admiratio. 3) mutatio. s. perturbatio, per rerum novitatem.

ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio. 2) hospitium. A seq.

ξενιτεύω, f. εύσω, (ξένος) peregre absum, peregrinor, etiam pass. ξενιτεύομαι pro eodem, vel in alieno solo mercede milito.

ξενοδαΐκτης, οῦ, ὁ, (δαΐζω) hospitum occisor, Eurip.

ξενοδαίτης, ου, ὁ, (δαίω) hospites interficiens et devorans.

ξενοδαίτης, ου, ὁ, (δαίω) hospites interficiens et devorans.

ξενοδοκεῖον, ου, τό, locus, in quo peregrini s. hospites excipiuntur, hospitium, caupona, diversorium. A seq.

ξενοδοκέω, hospites excipio, hospitio excipio, hospitalis sum. A seq.

ξενοδόκος, ον, Ion. ξεινοδόκος, (δέχομαι) hospes, qui peregrinos excipit. 2) testis, Simonid.

ξενοδοχεῖον, τό, i. q. ξενοδοκεῖον.

ξενοδοχέω, i. q. ξενοδοκέω.

ξενοδόχημα, τό, (ξενοδοχέω) i. q. ξενοδοκεῖον.

ξενοδοχία, ἡ, hospitum exceptio. A seq.

ξενοδόχος, ου, i. q. ξενοδόκος.

ξενοδώτης, ου, ὁ, (δίδωμι) hospitii dator, epith. Bacchi.

ξενόεις, όεσσα, όεν, (ξένος) hospitibus et peregrinis frequens.

ξενοθυτέω, f. ήσω, (θύτης) hospites immolo.

ξενοκοπέω, (κόπτω) hospites pulso, interficio, male tracto.

ξενοκουρίτης, ου, ὁ, (κουρά) alibi tonsus.

ξενοκρατέομαι, (κρατέω) in peregrinorum potestate sum.

ξενοκτονέω, f. ήσω, (ξενοκτόνος) hospites interficio.

ξενοκτονία, ας, ἡ, hospitum occisio.

ξενοκτόνος, ον, (κτείνω) hospitum occisor, hospiticida. ξενόκτονος, ab hospite interfectus.

ξενοκυσταπάτη, ἡ, (ξένος, κύστη, ἀπατάω) adulterium, alienarum uxorum stupratio. Epigr.

ξενολεξία, ας, ἡ, dogma pravum: ap. Scriptt. Eccles.

ξενολογέω, f. ήσω, (ξενολόγος) externos milites cogo, seu conscribo.

ξενολογία, ας, ἡ, externorum militum collectio.

ξενολόγιον, ου, τό, manus s. exercitus militum externorum.

ξενολόγος, ου, (λέγω) conquisitor; qui milites externos (mercenarios) colligit s. cogit, conducit.

ξενομανέω, f. ήσω, (μαίνομαι) peregrinis rebus supra modum delector.

ξενομανία, ας, ἡ, nimius rerum peregrinarum amor.

ξενοπαθέω, f. ήσω, (πάθος) re aliqua tanquam nova et peregrina perturbor.

ξενοπρεπής, ές, (πρέπω) peregrinus, inusitatus. τὸ ξενοπρεπές, id, quod servat decorum in elocutione sublimi, ap. Dionys. Hal.

ξένος, η, ον, peregrinus, alienus, externus, adventitius. ὁ ξένος, advena, hospes. 2) inusitatus, novus. 3) fallax, noxius, perniciosus. ξένοι appellantur mercenarii milites. Lacedaemonii autem ξένους appellabant, quos alii barbaros, Hdt. 9, 11.

ξενόστασις, εως, ἡ, hospitum statio, locus, ubi hospites recipiuntur, caupona, deversorium.

ξενοσύνη, ης, ἡ, hospitalis amicitia.

ξενότιμος, ον, (τιμή) hospites colens.

ξενοτροφέω, f. ήσω, (ξενοτρόφος) externos milites alo, stipendio conduco.

ξενοτροφία, ας, ἡ, quum quis alit milites externos.

ξενοτρόφος, ον, (τρέφω) externos milites alens. 2) hospitum nutritor.

ξενοφονέω, f. ήσω, hospites occido. A seq.

ξενοφόνος, ον, (φονεύω, φόνος) hospites occidens, hospitis vel hospitum interfector.

ξενοφυής, ές, (φυή) insolens specie, inusitatam speciem habens, Epith. licentes, ap. Schol. Lycophr.

ξενοφωνέω, f. ήσω, peregrina, insolenti voce, sermone utor. 2) prava dogmata profero: ap. Scriptt. Eccles. Med. aliquid, ut

sermonem, disputationem, tanquam rem novam, incognitam miror, non intelligo.

ξενοφωνία, ας, ἡ, vox peregrina, peregrinum loquendi genus. A seq.

ξενόφωνος, ον, (φωνή) peregrina voce utens.

ξενόω, f. ώσω, (ξένος) hospitio excipio, vel suscipio. usitatius pass ξενοῦμαι, hospitio excipior, hospitor, deversor, hospitio jungor, cum aliquo hospitium contractum habeo. 2) peregre ago, peregrinor. 3) ξενόω τινά τινος, privo aliquam aliqua re.

ξενύδριον, ου, τό, hospes. Dim. a ξένος.

ξενύλλιον, ου, τό, idem. Dim. blandientis a ξένος.

ξενών, ῶνος, ὁ, hospitium, deversorium, domus, in quam recipiuntur hospites et aegroti, xenodochium, nosocomium.

ξένως, adv. more peregrino.

ξένωσις, εως, ἡ, (ξενόω) mentis alienatio.

ξερίς, ίδος, ἡ, i. q. ξυρίς.

ξερός, ά, όν, Ion. p. ξηρός.

ξέσις, εως, ἡ, (ξέω) rasura, sculptura, ipsa actio radendi s. sculpendi.

ξέσμα, ατος, τό, ramentum: item opus scalptum.

ξεσμός, οῦ, ὁ, instrumentum ad radendum, radula.

ξέσσε, Epica p. ἔξεσε, 3 aor. 1. ind. act. a ξέω.

ξέστης, ου, ὁ, sextarius, mensura aridorum et liquidorum.

ξεστίον, τό, Dim. a ξέστης, sextariolus.

ξεστός, ή, όν, rasus, scalptus, dolatus, planus.

ξεστουργία, ας, ἡ, (ἔργον) scalptura, artificium scalpendi, sculpendi.

ξέστρον, ου, τό, instrumentum scalpendi, radendi etc. A seq.

ξέω, f. ξέσω, rado, polio, dolo, scalpo.

ξηνός, οῦ, ὁ, truncus, stipes; Suid.

ξηραίνω, f. ανῶ, aor. ἐξήρανα, aor. pass. ἐξηράνθην, perf. pass. ἐξήρασμαι, ἐξήραμμαι, (ξηρός) sicco, arefacio. 2) exedo, ebibo, (Latini quoque siccare calices) et hinc inane reddo. ξηραίνομαι, siccor, areo, aresco.

ξηραλειπτέω, i. q. ξηραλοιφέω.

ξηραλειφέω, f. l. p. ξηραλοιφέω, Lobeck. Phryn. p. 571.

ξηράλειψις, εως, ἡ, (ἀλείφω) sicca, h. e. sine balneo, unctio.

ξηραλοιφέω, f. ήσω, (ξηρός, ἀλείφω) sicce ungo. Fuit proprium athletarum, qui, antequam luctarentur, ungi solebant.

ξηραλοιφία, ας, ἡ, sicca unctio, lutea unctio.

ξηραμπέλινος, ίνη, ινον, pullus et ater, colorem habens arefactae viti similem, inter coccum et muricem medium.

ξήρανσις, εως, ἡ, (ξηραίνω) siccitas, ariditas: ipsa siccatio.

ξηραντικός, ή, όν, siccandi s. arefaciendi vim habens.

ξηρασία, ας, ἡ, (ξηραίνω) siccitas, ariditas.

ξήρασις, ἡ, i. q. ξήρανσις, dub.

ξηρασμός, οῦ, ὁ, (ξηραίνω) siccitas, siccatio.

ξηράφιον, ου, τό, genus medicamenti, quod alias ξήριον dicitur.

ξήριον, ου, τό, (ξηρός) Xerium, genus medicamenti aridum, quod pulveris in modum inspergitur.

ξηρίς, ίδος, ἡ, vide ξυρίς.

ξηροβάτης, ου, ὁ, (ξηρός, βαίνω) qui in arido incedit. Hinc

ξηροβατικός, ή, όν, qui in sicco ambulat vel graditur.

ξηροβιωτικός, ή, όν, qui in sicco vivit, terrester.

ξηροκακοζηλία, ας, ἡ, jejuna aemulatio seu adfectatio in rebus malis.

ξηρόκαρπος, ον, siccum et aridum fructum ferens.

ξηροκέφαλος, ον, (κεφαλή) caput siccius habens.

ξηροκόλλα, ης, ἡ, gluten siccum, gluten aurificum, ferrumen.

ξηροκολλούριον, ου, τό, collyrium e medicamentis aridis factum.

ξηρολουτρέω, (λουτρέω) sicco balneo utor, in arena calida volutor.

ξηρόμυρον, τό, (μύρον) unguentum siccum.

ξηρονομικός, ή, όν, (νέμω) qui in sicco pasci solet.

ξηροποιέω, f. ήσω, siccum reddo, sicco.

ξηροπόταμος, ου, ὁ, (ποταμός) torrens, alias χειμάρρους.

ξηροπυρία, ας, ἡ, (πυρία) balneum siccum, in quo quis tantum sudat, non autem simul aqua abluitur.

ξηροπυρίτας, Dor. pro ξηροπυρίτης, ου, ὁ, ut ξηροπυρίταν ἄρτον, panem cibarium, cui nihil furfuris decessit, τὸν αὐτόπυρον, apud Athenaeum: ex ξηρός et πυρός, triticum.

ξηρός, ρά, ρόν, aridus, siccus, torridus. 2) inanis, vacuus sc. cibo, potu. v. ξηραίνω. 3) pallidus, exanimis terrore. 4) fem. ξηρά, terra continens, cui opponitur mare, aqua.

ξηρόσαρκος, ον, (σάρξ) carnem siccam habens.

ξηροσμύρνη, ἡ, (σμύρνα) myrrha sicca.

ξηροτήγανον, ου, τό, sartago, vox Syracusana.

ξηρότης, ητος, ἡ, (ξηρός) siccitas, squalor.

ξηροτριβέω, (τρίβω) sicca frictione frico.

ξηροτριβία, ας, ἡ, sicca frictio. A praec.

ξηροτροφικός, ή, όν, (τροφή) qui in sicco alitur s. vivit.

ξηροφαγέω, (φαγεῖν) arida comedo, cibis siccioribus, sine obsonio, vescor. 2) dicitur de homine egeno et famelico.

ξηροφαγία, ας, ἡ, ipsa actio sicce vescendi. 2) tenuis victus, paupertas. 3) tempus jejunii, Eccl. A praec.

ξηροφθαλμία, ας, ἡ, oculorum siccitas. A seq.

ξηρόφθαλμος, ον, siccoculus, ut Plautus loquitur; siccos habens oculos, oculorum siccitate laborans.

ξηρόφλοιος, ον, (φλοιός) siccum corticem habens.

ξηρόφωνος, ον, (φωνή) aridam, raucam vocem habens.

ξηρώδης, ες, (ξηρός, εἶδος) arescens.

ξήρωσις, εως, ἡ, siccatio, siccitas, qs. a ξηρόω.

ξιρίς, ίδος, ἡ, i. q. ξυρίς. (?)

ξιφείδιον, ου, τό, gladiolus, pugio. Dimin. a ξίφος.

ξιφήρης, ες, (ἄρω) qui gladio manum aptat, ut ensem vagina educturus, ensem tenens.

ξιφηφορέω, f. ήσω, (ξιφηφόρος) ensem gesto, gladio armatus sum.

ξιφηφορία, ας, ἡ, gladii gestatio.

ξιφηφόρος, ον, (ξίφος, φέρω) gladium gestans, ense armatus, ensifer, sicarius.

ξιφίας, ου, ὁ, (ξίφος) ut ξιφίας κομήτης, cometa mucronatus. 2) piscis quidam.

ξιφίδιον, ου, τό, gladiolus, pugio. Dimin. a ξίφος.

ξιφίζω, f. ίσω, (ξίφος) manu in altum sublata salto, vel manu protensa figuram ensis imitor. Hesych. Suid. Eustath.

ξιφίον, ου, τό, gladiolus, xiphion, herba. Proprie Dim. a ξίφος.

ξιφιας, ου, ὁ, xiphias piscis, Hesych.

ξίφισμα, ατος, τό, saltatio, τὸ ξιφίζειν.

ξιφισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ξιφιστήρ, ῆρος, ὁ, (ξιφίζω) balteus, cingulum, e quo ensis suspenditur. 2) vagina.

ξιφιστής, οῦ, ὁ, idem.

ξιφιστύς, ύος, ὁ, dimicatio per ensem. Hesych.

ξιφοδήλητος, ον, (δηλέω) ense perdens. Aeschyl.

ξιφοδρέπανον, ου, τό, ensis falcatus, harpe.

ξιφοειδής, ές, (εἶδος) ensis formam habens.

ξιφοθήκη, ης, ἡ, vagina ensis.

ξιφοκτονέω, f. ήσω, gladio occido. A seq.

ξιφοκτόνος, ον, (κτείνω) qui ense occidit.

ξιφόκτονος, ον, gladio peremtus.

ξιφομάχαιρα, ας, ἡ, (μάχαιρα) magnus gladius, ensis.

ξιφοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) gladiarius, gladiorum opifex.

ξίφος, εος, τό, ensis, gladius, sica. 2) mucronatum rostrum xiphiae piscis. 3) herba quaedam, gladiolus. 4) trop. vir acris ingenii et dicendi peritus.

ξιφουλκέω, (ξιφουλκός) ensem stringo.

ξιφουλκία, ας, ἡ, ensis e vagina eductio.

ξιφουλκός, όν, (ἕλκω) qui gladium e vagina extraxit, qui ensem strinxit.

ξιφουργός, όν, (ἔργον) ensium fabricator, qui gladios conficit.

ξιφοφορέω, i. q. ξιφηφορέω, a seq.

ξιφοφόρος, ον, (φέρω) i. q. ξιφηφόρος.

ξιφύδριον, τό, Dim. a ξίφος, Dor. σκιφύδριον. 2) i. q. πελλίνη.

ξοανογλύφος, ον, (ξόανον, γλύφω) qui simulacra sculpit.

ξόανον, ου, τό, (ξέω) rasura aut scalptura politum opus, e saxo scalptum, aut a ligno dolatum. 2) simulacrum e saxo vel ligno fabricatum, signum sculptile: delubrum, simulacrum. ξόανον Ἀθηνᾶς, Palladium.

ξοανοποιία, ας, ἡ, (ποιέω) simulacrorum scalptorum fabricatio.

ξοανουργία, ας, ἡ, Ion. ξοανουργίη, ης, ἡ, (ἔργον) idem.

ξοΐς, ΐδος, ἡ, (ξέω) scalprum.

ξόος, ου, ὁ, (ξέω) rasura, scalptura.

ξουθόπτερος, ον, (πτερόν) flavas alas habens.

ξουθός, ή, όν, vel duarum termin. i. q. ξανθός, flavus, rufus. 2) argutus.

ξυάλη, ης, ἡ, i. q. ξυήλη. (– ᴗ – ?)

ξυγγενής, vide συγγενής, et reliqua ubi ξύν pro σύν, Attice.

ξυήλη, ης, ἡ, (ξύω) radula, instrumentum ferreum ad radendum et poliendum. 2) gladius Laconicus brevior, pugioni fere similis.

ξυγρός, ή, όν, (ξύω) laevigatus, d. l. Xen. Cyn. 10, 3.

ξυλαλόη, ἡ, (ξύλον, ἀλόη) ap. seriores i. q. ἀγάλλοχον, lignum aloes.

ξυλάριον, ου, τό, parvum lignum. Dim. a ξύλον.

ξυλεία, ας, ἡ, lignatio, lignorum collectio. 2) ligna collecta a lignantibus, materia, lignetum. A seq.

ξυλεύομαι, (ξύλον) lignor, materior, ligna colligo.

ξυλεύς, έως, ὁ, (ξυλεύομαι) lignator, qui ligna colligit.

ξυλευτής, οῦ, ὁ, i. q. ξυλουργός.

ξυληβόρος, ον, (βορά) qui ligna exedit,

s. vorat, teredo.

ξυληγέω, f. ήσω, ligna veho, porto, conveho. A seq.

ξυληγός, όν, (ἄγω) qui ligna vehit, lignator, ligna bajulans.

ξυλήριον, τό, i. q. ξυλάριον, Dimin. a ξύλον, dub. v. Lobeck. Phryn. p. 78.

ξυληφθόρος, ον, (φθείρω) i. q. ξυλοφθόρος.

ξυλήφιον, τό, Dim. a ξύλον, parvum lignum, assula, tabella. Sed scribendum potius videtur ξυλύφιον, v. Lobeck. ad Phryn. p. 78.

ξυλία, ἡ, i. q. ξυλεία.

ξυλίζομαι, f. ίσομαι, (ξύλον) lignor, ligna colligo.

ξυλικός, ή, όν, (ξύλον) ligneus, e ligno.

ξύλινος, ίνη, ινον, (ξύλον) ligneus.

ξυλισμός, οῦ, ὁ, (ξυλίζομαι) lignatio.

ξυλίτης, ου, ὁ, (ξύλον) piscis quidam Hesychio, fortassis a lignea duritie.

ξυλίφιον, τό, Dim. a ξύλον, virga, dub. Rectius scribitur ξυλύφιον.

ξυλοβάλσαμον, ου, τό, lignum balsami, s. quod e balsamo caeditur, ut sarmenta, surculi, vel ipse frutex.

ξυλόβολον, τό, (βάλλω) i. q. ξυλοθήκη.

ξυλογλύφος, ου, (γλύφω) qui e ligno signa sculpit.

ξυλογραφέω, (γράφω) in lignea tabella scribo.

ξυλοειδής, ές, (εἶδος) qui ligni formam habet.

ξυλοθήκη, ης, ἡ, (θήκη) repositorium lignorum, lignarium.

ξυλοκανθήλια, ων, τά, (κανθήλια) clitellae.

ξυλοκασσία, ας, ἡ, (κασσία) cassia lignea, sive crassior.

ξυλοκαστέλλιον, τό, (castellum) castellum ligneum.

ξυλοκέρατα, ων, τά, siliquae. 2) arboris ceratoniae siliquae.

ξυλοκιννάμωμον, ου, τό, lignum cinnamomi.

ξυλοκόκκα, τά, (κόκκος) siliquarum grana, quae ligneus cortex vestit.

ξυλοκόλλα, ης, ἡ, gluten, quo ligna conglutinantur.

ξυλοκοπέω, f. ήσω, (ξυλοκόπος) fuste caedo, fustigo.

ξυλοκοπία, ας, ἡ, ipsa actio caedendi fustibus, fustuarium. 2) ligna caedendi actio.

ξυλοκόπος, ον, (κόπτω) qui ligna caedit, lignarius, ad ligna caedenda aptus. 2) fuste caedens, fustiarius. 3) instrumentum fabri lignarii, dolabra, ascia. 4) avis rostro arbores tundens.

ξυλολυχνοῦχος, ου, ὁ, candelabrum ligneum.

ξυλομανέω, (μαίνομαι) luxurio gignendis surculis, silvesco.

ξυλομιγής, ές, (μίγνυμι) ligno permixtus.

ξύλον, τό, lignum, ligna fabricaria, materia. 2) parvum lignum, assula: quicquid e ligno factum est, ut a) fustis. b) crux, furca. c) pedica lignea, Ar. Ach. 343. Hdt. 6, 75. d) mensa trapezitae. e) πρῶτον ξύλον, prima subselliorum ordo, prima subsellia in theatro Atheniensi. 3) mensura trium πηχέων vel quatuor pedum et dimidii. 4) arbor, Callim. h. Cer. 41. LXX Hoseae 4, 12. 5) gossympinus vel bombax Linn. Unde ξύλινος, i. q. byssinus.

ξυλοπαγής, ές, (πήγνυμι) e lignis compactus.

ξυλοπέδη, ἡ, (πέδη) nervus, Gl. Vet.

ξυλόπους, οδος, (πούς) ligneum habens pedem.

ξυλοπώλης, ου, ὁ, lignarius, lignorum negotiator.

ξυλόσπογγος, ὁ, et ξυλοσπόγγιον, τό, (σπόγγος) penicillus in fuste alligatus.

ξυλόστεγος, ον, (στέγη) ligno tectus, structus.

ξυλοσχίστης, ου, ὁ, (σχίζω) ligna scindens.

ξυλοτρόφος, ον, (τρέφω) lignum alens.

ξυλοτόμος, ον, (τέμνω) ligna secans. 2) lignis secandis aptus.

ξυλοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) ligna rodens.

ξυλουργέω, (ξυλουργός) faber lignarius sum.

ξυλουργία, ας, ἡ, lignorum fabricatio.

ξυλουργικός, ή, όν, ad fabrum lignarium pertinens. A praec.

ξυλουργός, ου, ὁ, (ἔργον) faber lignarius, materiarius.

ξυλοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui ligna exedit s. vorat.

ξυλοφανής, ές, (φαίνομαι) lignum habens nudum. τὸ ξυλοφανές, est locus aedificii, ubi lignea materia non est tecta calce etc. ut ignis incidere in lignum possit, Diod. Sic. 20.

ξυλοφθόρος, ον, (φθείρω) qui ligna corrumpit.

ξυλοφορέω, f. ήσω, (ξυλοφόρος) ligna bajulo, s. porto. 2) fustem s. baculum, virgam gesto.

ξυλοφορία, ας, ἡ, lignorum portatio, deportatio, virgae gestatio.

ξυλοφόριος, ον, ut ξυλοφόριος ἑορτή, sacrum Judaeorum, in quo ligna seu rami arborum gestantur, τῶν σκηνῶν, apud Joseph.

ξυλοφόρος, ον, (φέρω) qui ligna fert, qui ligna bajulat, calo.

ξυλόφρακτος, ον, (φράσσω) lignis munitus, lignis septus, e lignis compositus, ligneus.

ξυλοχάρτια, τά, (χάρτης) chartae ligneae libri, codices, pugillares, tabulae. Eustath.

ξυλοχίζομαι, Dor. ξυλοχίσδομαι, ligna caedo. A sequ.

ξύλοχος, ον, (ἔχω) ligna habens, lignis s. arboribus consitus, arboribus densus. 2) Subst. ἡ, silva, nemus, terra inculta, cubile ferae.

ξυλόω, f. ώσω, (ξύλον) in lignum verto s. muto. 2) contigno. Pass. ξυλοῦσθαι, lignari, in lignum abire, lignum s. lignosum fieri. ἐξυλωμένος, perf. pass. part. contignatus.

ξυλώδης, ες, lignosus.

ξυλών, ῶνος, ὁ, (ξύλον) lignile, locus ubi ligna reponuntur.

ξύλωσις, εως, ἡ, (ξυλόω) materiatio. 2) contignatio.

ξυλωτής, οῦ, ὁ, lignator, e Gl. Vet.

ξύν, Praepos. Attica pro σύν, quod vide, cum omnibus e ξύν compositis. Attici antiquiores, ut Thucydides, hanc formam praeferunt, v. Poppo proleg. T. I. p. 209. 399. Homerus ξύν raro, nec nisi versus gratia usurpat; frequentius in compositis ut ξυμβάλλω, ξύμπας, ξυναγείρω, al. Tragici, prout versus vel postulat, vel concedit, ξύν vel σύν dicunt; itemque recentiores Attici utraque forma utuntur promiscue. cf. Greg. Cor. p. 26. seq.

ξύνων, ᾶνος, ὁ, i. q. ξυνάων, ξυνήν, ξυνήων, Pind.

ξυνάων, ονος, ὁ, Dor. p. ξυνήων, Pind. (ᾱ)

ξυνεείκοσι, Ep. p. ξυνείκοσι, συνείκοσι, viginti simul, Od. 14, 98.

ξυνεών, ῶνος, ὁ, Ion. p. ξυνήων, Alex. Aet.

ξυνῇ, adv. i. q. κοινῇ.

ξυνήϊος, ΐη, ϊον, Epice et Ionice pro inusitato ξυνεος, i. e. ξυνός, communis. ξυνήϊα, bona communia, Il. 1, 124. 23, 809.

ξυνήων, ονος, ὁ, (ξυνός) i. q. κοινωνός, κοινών, particeps, κακῶν, ἔργων, Hes. Th. 595. 601. Dor. ξυνάων, (– – –) Pind. P. 3, 84. Ion. ξυνεών, ut ἅλς, communis, Alex. Aet. 5, 15. in Anal. Br. contr. ξυνήν, Hesych. Dor. ξυνάν, Pind. N. 5, 50. (– –)

ξυνίει, imperat. praes. a * ξυνιέω, pro ξυνίημι, Theogn. 1240. Bekk. (Gaisford. poetae min. T. III. p. 79. ed. Lips.) Dubitat de hac imperativi forma Matthiae gramm. gr. I. p. 491. et profecto facilis sese offert emendatio ξυνίει, ut Od. 1, 271.

ξυνίει, imperat. praes. a ξυνίημι, Od.

ξύνιον, 3 pl. impf. Epice pro ξυνίεσαν a ξυνίημι, Il. 1, 273. cf. Eustath. ad Il. p. 100, 2. p. 793, 39. Etym. M. p. 612, 7. Aristarchus legebat ξύνιεν, v. Scholia p. 26. T. I. ed. Bekk.

ξυνοδοτήρ, ῆρος, ὁ, (ξυνός, δίδωμι) qui omnibus largitur, epith. Apollinis.

ξυνός, ή, όν, i. q. κοινός, communis. Ἐνυάλιος, pugna anceps, Il. 18, 309.

ξυνόφρων, ονος, (φρήν) concors, unanimis.

ξυνοχαρής, ές, (χαίρω) communis laetitiae auctor, epith. Apollinis.

ξυνόω, f. ώσω, (ξυνός) i. q. κοινόω, communico.

ξύραιος, αία, αῖον, (ξυράω) rasus.

ξυράφιον, ου, τό, novacula. Dim. a ξυρόν.

ξυράω, f. ήσω, (ξυρόν) Att. ξυρέω, (hanc formam Thomas M. Atticis vindicat) rado, glubo, novacula rado, ad cutem tondeo. Proverb. ξυρεῖ ἐν χρῷ de instanti periculo, Soph. Aj. 786. λέοντα ξυρεῖν, rem periculosam aggredi, Plat. Med. rado me, rador, radendum s. tondendum me curo.

ξυρήκης, ες, (ξυρόν, ἀκή) rasilis. 2) tonsura opus habens. 3) acutus novaculae instar.

ξυρήσιμος, ον, (ξυράω) rasilis.

ξύρησις, εως, ἡ, (ξυράω) rasura, quae novacula fit, tonsura ad cutem.

ξυρησμός, ὁ, i. q. ξύρησις.

ξυρίας, ου, ὁ, (ξυρός) ad cutem tonsus.

ξυριάω, Desiderativum a ξυράω, tonderi cupio.

ξυρίζω, ξυρίζομαι, i. q. ξυράω, ap. seriores.

ξύριον, ου, τό, novacula. Dimin. a ξυρόν.

ξυρίς, ίδος, ἡ, gladiolus, iris silvestris, herba: item ξιρίς, ξειρίς, ξυρίς.

ξυροδόκη, ης, ἡ, (ξυρόν, δέχομαι) theca recipiendis novaculis, s. capsula. Vox Aristoph. ficta.

ξυροδόχη, ης, ἡ, idem, et ex iisd.

ξυροθήκη, ης, ἡ, (θήκη) idem.

ξυρομαι, rador, vel me novacula rado. ξυράμενος, tonsus, rasus, aor. 1. med. part. A seq. (⏑ ⏑ – ?)

ξυρόν, τό, (ξύω) novacula. Proverb. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, in novaculae acie res sita est i. e. in summo discrimine est, sumpta metaphora a circulatoribus, qui in cu-

σπίλα gladiatorum ingrediuntur, aut ab iis, qui ferrum manu contrectant· νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι, Il. 10, 173. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, Hdt. 6, 11. ἀνδρῶν συνήρας ἐπὶ ξυροῦ ἕνα ἐόντων, Theocr. 22, 6. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης, Soph. Ant. 996. ἀκμῆς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, Epigr. ἐπὶ ξυροῦ ἡ πόλις ἢ μένειν εἶναι ἢ κινδυνεῦσαι, Gregor. epitaph. patr.

ξυρός, ὁ, i. q. ξυρόν, ap. seniores.

ξυροφορέω, f. ήσω, (ξυρόν, φέρω) novaculam gesto.

ξυσίλος, ου, ὁ, (ξύω) aridus et pruriginosus senex; Sophron in Mimis.

ξύσις, εως, ἡ, (ξύω) rasura, scarificatio. 2) pruritus excitatio.

ξύσμα, ατος, τό, (ξύω) ramentum, radendo detractum, strigmentum. 2) rasura et litura, quum scriptum corrigitur.

ξυσμάτιον, ου, τό, ramentum. Dim. a pr.

ξυσματώδης, ες, ramentis similis, ramentosus.

ξυσμή, ἡ, (ξύω) i. q. ξύσμα, vox rara.

ξυσμός, οῦ, ὁ, (ξύω) pruritus.

ξυσταρχέω, sum xystarcha, a seq.

ξυστάρχης, ου, ὁ, (ξυστός, ἄρχω) xysti praefectus, qui exercitationibus gymnasticis in xysto fieri solitis praeest.

ξυστήρ, ῆρος, ὁ, (ξύω) rasor, sculptor. 2) scalprum chirurgorum et lapicidarum: rasorium, rallum, radula. 3) collyrii genus. 4) auris pars.

ξυστήριον, ου, τό, scalprum, scalpellus. Dimin. a ξυστήρ.

ξυστικός, ή, όν, (ξυστός) athleta, in xysto se exercens. 2) radendi vel destringendi vim habens.

ξυστίς, ίδος, ἡ, (ξύω) strigilis, cujus usus in balneis, palaestra et gymnasiis. 2) ξυστίς, Attice ξύστις, vestis subtilis, crocota, quam aurigae in pompa gestabant, tunica talaris, indumentum, insigne regum, equitum, tragoedorum, etiam mulierum illustrium, incerti coloris.

ξυστοβόλος, ον, (βάλλω) hastam jaculans.

ξυστόν, οῦ, τό, (ξύω) hastile, radendo sc. politum et ferro polito praefixum, parvum hastile, hasta parva, spiculum. 2) locus, in quo exercentur athletae.

ξυστός, ή, όν, (ξύω) rasus, politus.

ξυστός, οῦ, ὁ, (sc. δρόμος) xystus, porticus, tecta, ubi exercentur athletae.

ξυστοφόρος, ον, (ξυστόν, φέρω) qui gestat hastile, vel spiculum.

ξύστρα, ας, ἡ, (ξύω) strigilis, radula.

ξυστρίς, ίδος, ἡ, (ξύω) strigilis.

ξυστρολήκυθος, ου, ὁ, (ξύστρα, λήκυθος) qui strigilem et lecythum fert in balneum aut gymnasium.

ξύστρον, ου, τό, (ξύω) pala ferrea ad everrendum et complanandum.

ξυστροποιός, οῦ, ὁ, (ξύστρα, ποιέω) strigilarius, qui strigiles conficit.

ξυστρωτός, όν, (quasi a ξυστρόω, a ξύστρα) rasilis, de argenteis vasis, quae argentum rasile dicuntur, quum non sunt caelata. 2) striatus, de columnis.

ξύω, f. ύσω, rado, scalpo, radendo s. scalpendo polio, et ξύομαι, rador. 2) prurio.

Ο.

Ο, decima quinta litera, quae ὂ μικρόν, sive o parvum, ad discrimen τοῦ ω. 2) nota numeralis, septuaginta, et lineola supposita ο septuaginta millia.

ὁ, ἡ, τό, quadruplicem habet usum; est enim 1) pronomen demonstrativum. 2) articulus praepositivus. 3) pronomen relativum (articulus postpositivus.) 4) pronomen indefinitum et interrogativum.

I. Pronomen demonstrativum. Hic est antiquissima et Homero unice usitata vis hujus voculae: ponitur autem vel absolute, vel cum substantivo conjungitur. a) absolute, ὁ, ἡ, τό, i. q. οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος, immo et i. q. αὐτός, is. ὁ γὰρ ἦλθε, venit enim ille, Il. 1, 12. cf. Il. 15, 417. b) cum Subst. ὁ Τυδείδης, Tydides ille, Il. 11, 660. τὸν Χρύσην, Chrysem illum, Il. 1, 11. Νέστωρ ὁ γέρων, Nestor, senex ille venerabilis. Ita praeter Homerum et Hesiodum hac vocula utuntur scriptores Ionici et Dorici, neque raro poetae Attici; atque in formis a τ incipientibus etiam prosae Atticae scriptores, sed rarissime, ut Plat. Euthyd. p. 291. A. ἀλλὰ μὴν τό γε σὺ οἶδα, ὅτι. Symp. p. 174. A. καὶ τὸν κελεύσαι δοῦναι. cf. de Rep. 2. p. 360. A. Xen. Cyr. 1, 3, 9. Nonnulli veterum Grammaticorum voculam sic usurpatam in casibus atonis ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, nenunt, v. Eustath. ad Il. 1, 9. Praeterea huc pertinent formulae nonnullae ap. Atticos quoque satis frequentes: ὁ μὲν – ὁ δὲ – hic – ille. τὰ μὲν – τὰ δὲ – s. τὸ μὲν – τὸ δὲ –, hoc – illud, tum – tum, partim – partim, nunc – nunc.

II. Articulus praepositivus. Ea vis voculae ὁ, ἡ, τό, ap. Homerum nondum conspicitur, sed frequentissima est et regnat quasi apud Atticos, maxime prosaicos. Usus articuli varius est et multiplex; non solum enim cum nominibus appellativis, adjectivis et participiis, immo et cum nominibus propriis, sed etiam jungitur a) cum infinitivo τὸ εἶναι, exsistentia. τὸ φιλεῖν, amor. b) c. adverbiis, ὁ, ἡ, τὸ νῦν, qui, quae, quod nunc est. οἱ τότε ἄνθρωποι, homines, qui tum vivebant. οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν, excellentissimi inter milites. Frequentissime τό cum adverbiis loci vel temporis jungitur, τὸ πρίν, tempus antecctum. τὸ πρῶτον, primum. τὰ νῦν, nunc. τὰ μάλιστα, potissimum. Minus recte haec a quibusdam in unam vocem conjunguntur, τοπρίν, al. Item cum praepositionibus, οἱ περί τινα, socii, sodales, discipuli alicujus. cf. περί. οἱ σύν τινι, qui cum aliquo sunt, comites. τὰ περὶ τὴν πόλιν, quae ad civitatem pertinent, res civitatis. τὰ ἐν ἀνθρώποις, res humanae. c) singularis est usus artic. neutrius cum genitivis substantivorum, ut τὸ τῆς πόλεως, quod ad civitatem pertinet, civitas ipsa. τὰ τῆς πόλεως, res civitatis. τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονεῖν, cum Atheniensibus facere, a partibus Atheniensium stare. d) τῇ, hic, hac parte, hac ratione: qua, ubi: τῇ μὲν – τῇ δὲ –, modo – modo. Hom. et Trag. e) τῷ, propterea, hac de caussa, hoc tempore, Hom. et Att. f) τό, acc. propterea, Hom. g) τοῦ, propterea, Hom. h) ἐκ τοῦ, ex eo inde tempore. ἐν τῷ, interea, Hom. et Att.

III. ὅ, ἥ, (acutum) τό, pronomen relativum, qui, quae, quod. Homerus voce sic utitur in omnibus casibus, Ionici et Dorici itemque Tragici in casibus obliquis et nom. τοί, ταί.

IV. τοῦ, τῷ, enclit. i. q. τινός, τινί, Hom. et Att. – τοῦ, τῷ, i. q. τίνος, τίνι, Att. – τεο, contr. τευ, enclit. pro τινός, Hom. τεῳ pro τινί, Hom. et Hdt. τέων, τέοις, τέοισι, pro τινῶν, τισί. Hdt. – τεῖς, pro τίνος, Hom. contr. τεῦ, Hom. τέῳ pro τίνι, Hdt. τέων, pro τίνων, Hom. τέοις, τέοισι pro τίσι. Hdt. Confer ὅγε, ὅδε, ὁδί, ὅπερ, ὅτι, ὅτις.

ὃ, nom. sing. pron. relat. masc. Ion. et Dor. p. ὅς, Hom.

ὅ, neutr. nom. sing. pron. relat. ὅς, q. v.

ὀᾶ, Interj. vae! Aesch. Pers. 114. 120.

ὄα, ἡ, vel ὄη, οἴη, οὔα, sorbus, arbor. Ejus fructus dicitur ὄον, τό, sorbum. (⏑–)

ὄα, ἡ, (ὄϊς) i. q. οἶα, pellis ovilla. (⏑–)

ὄα vel ὤα, ἡ, fimbria. cf. ᾤα. (⏑–)

ὄαρ, αρος, ἡ, uxor, conjux, unde gen. pl. ὀάρων, Il. 9, 327.

ὀαρίζω, confabulor, colloquor, praesertim blande, τινί vel μετά τινι. 2) familiaritate alicujus utor, versor cum aliquo.

ὀάρισμα, ατος, τό, confabulatio, in primis amatoria. A praec.

ὀαρισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ὀαριστής, οῦ, ὁ, (ὄαρ) sodalis, familiaris, confabulator, ὀαρ. Διός Minos vocatur. Od. 19, 179.

ὀαριστύς, ύος, ἡ, confabulatio, peculiariter amoris cum femina secretior. 2) sodalitium, turba, προμάχων, Il. 23, 291. πολέμου ὀαριστύς, consuetudo belli, Il. 17, 228. (⏑⏑––)

ὄαρος, ὁ, i. q. ὀάρισμα, ὀαρισμός, confabulatio, consuetudo: sermo, carmen, cantus.

ὄαρος, ἡ, i. q. ὄαρ, Hesych.

Ὄασις, ἡ, i. q. Αὔασις, Hdt. (⏑⏑⏑?)

ὄββα, ἡ, poet. p. ὄψις, unde ὄββην et ἐς ὄββην, in conspectu, coram.

ὀβελαῖος, αίον, i. q. seq. dub.

ὀβελιαῖος, αία, αῖον, (ὀβελός) veru longitudine, veru similis: in veru modum porrectus.

ὀβελίας, ου, ὁ, ut ὀβελίας ἄρτος, (ὀβελός) panis veru tostus.

ὀβελιαφόρος, ον, (φέρω) qui panes veru tostos in Bacchi pompa humeris impositos ferebat.

ὀβελίζω, f. ίσω, (ὀβελός) obelo noto, expungo, reprobo ut spurium, aut vitiosum. ὠβελισμένος, obelo notatus, expunctus, perf. pass. part.

ὀβελισκολύχνιον, ου, τό, lucerna obelisco, columellae praefixa.

ὀβελισκολύχνος, ου, ὁ, idem.

ὀβελίσκος, ου, ὁ, veruculum, parvum veru. 2) lapis pyramidis gracilescentis formam habens, obeliscus. 3) lamina ensis. 4) subula. *Dim.* ab ὀβελός.

ὀβελισμός, οῦ, ὁ, (ὀβελίζω) obeli appositio, notatio, quae fit obelo.

ὀβελός, οῦ, ὁ, veru, verutum. 2) nota virgae jacentis, qua loci scriptorum minus probi notabantur.

ὀβολιαῖος, αία, αῖον, (ὀβολός) obolaris.

ὀβολιμαῖος, αία, αῖον, idem et ab eod.

ὀβολός, οῦ, ὁ, obolus, nummus sex chalcos, vel sextam drachmae partem apud Athenienses valens. 2) genus usurae. 3) pondus sextam drachmae partem aequans.

ὀβολοστατέω, f. ήσω, foeneror; de turpi et sordido foenore. A seq.

ὀβολοστάτης, ου, ὁ, (ὀβολός, ἵστημι) foenerator sordidus, tocullio, foenerator minutus, qui parvulas summas inopibus foenerabatur, et obolum vel in diem vel in mensem pro usura colligebat.

ὀβολοστατική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars foeneratoria. A praec.

ὀβολοστάτις, ιδος, ἡ, foeneratrix.

ὄβρια, et ὀβρίκαλα, ων, τά, Aesch. Ag. 145. leonum, vel leporum, item erinaceorum et similium animalium catuli, Eustath. Hesych.

ὀβριμόγυιος, ον, (ὄβριμος, γυῖον) validos artus habens, validus, robustus.

ὀβριμόεις, εσσα, εν, poet. i. q. ὄβριμος.

ὀβριμοεργός, όν, (ἔργον) ingentia et fortia facinora patrans.

ὀβριμόθυμος, ον, animo violento praeditus, magnanimus.

ὀβριμόπαις, παιδος, (παῖς) robustos liberos habens.

ὀβριμοπάτρη, ἡ, (πατήρ) forti patre nata, epitheton Minervae ap. Hom. et Hes. Masculinum ὀβριμοπατρός nusquam legitur.

ὄβριμος, ον, it. ὀβρίμη, Eur. fortis, robustus, validus, praevalidus. 2) impetuosus, violentus, saevus. (fort. ab eodem, unde ὕβρις, et super, quo fit, ut significet, id quod alia ejusdem generis superat, in suo genere excellit.)

ὄβρυζον χρυσίον, ου, τό, aurum obryzum, i. e. purum a crebra coctione.

ὀγδοαδικός, ή, όν, (ὀγδοάς) octonarius.

ὀγδοαῖος, αία, αῖον, (ὄγδοος) qui est octo dierum. 2) qui octavo die aliquid facit. 3) cui octavo die aliquid contingit.

ὀγδοάς, άδος, ἡ, (ὀκτώ) numerus octonarius.

ὀγδόατος, άτη, ατον, poet. pro ὄγδοος, octavus.

ὀγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τά, octoginta.

ὀγδοηκονταέτης, et ὀγδοηκοντούτης, ες, (ἔτος) qui octoginta annorum est, octogenarius.

ὀγδοηκοντατέσσαρες, ων, οἱ, αἱ, octoginta quatuor.

ὀγδοηκοντάπηχυς, υ, octoginta cubitos aequans.

ὀγδοηκοντούτης, ες, v. ὀγδοηκονταέτης.

ὀγδοηκοσταῖος, αία, ον, qui octogesimo die fit, venit etc. A seq.

ὀγδοηκοστός, ή, όν, octogesimus. A seq.

ὄγδοος, όη, οον, (ὀκτώ) octavus. ἡ ὀγδόη, octochordum, cithara octo nervis intenta. Aquila.

ὀγδώκοντα, οἱ, αἱ, τά, contr. ex ὀγδοήκοντα, octoginta.

ὅγε, ἥγε, τόγε, hic, haec, hoc, et is, ea, id, ille, illa, illud: sed cum aliqua emphasi.

Ὄγκα, ἡ, poet. Ὄγκαίη, cognomen Minervae apud Thebanos, unde una e septem portis Thebarum vocabatur Ὀγκαῖαι s. Ὀγκαΐδες πύλαι.

Ὀγκάομαι, f. ήσομαι, rudo, quod asinorum proprium est.

ὄγκη, ης, ἡ, (ὄγκος) angulus seu uncus. 2) magnitudo, amplitudo, Hesych.

ὀγκηθμός, οῦ, ὁ, (ὀγκάομαι) ruditus, rugitus.

ὄγκημα, ατος, τό, rugitus.

ὀγκηρός, ρά, ρόν, (ὄγκος) tumidus, magnae molis. 2) fastuosus.

ὀγκηρῶς, adv. elate.

ὀγκηστής, οῦ, ὁ, dub. lect. p. ὀγκητής.

ὀγκηστικός, ή, όν, dub. lect. p. ὀγκητικός.

ὀγκητής, οῦ, ὁ, (ὀγκάομαι) qui rudit, asinus. hinc

ὀγκητικός, ή, όν, ad ruditum pertinens, ruditui similis.

ὄγκινος, ου, ὁ, (ὄγκος) uncinus, hamus, uncus.

ὄγκιον, vel ὀγκίον, ου, τό, (ὄγκος) vas, in quo aliquid reponitur, spiculorum, sagittarum receptaculum.

ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumide dico.

ὀγκοποιέω, tumefacio.

ὄγκος, ου, ὁ, tumor. 2) moles, massa, strues, etiam gleba terrae. 3) eminentia, prominentia. 4) uncus. 5) spiculum. 6) pondus, onus. 7) fastus, animus elatus, arrogantia. 8) gravitas, amplitudo, majestas, nominatim orationis, sublimitas. 9) corpus humanum.

ὀγκόω, f. ώσω, (ὄγκος) tumidum reddo, tumefacio, effero, attollo, tollo. 2) amplifico, in bonam partem. ὀγκόομαι, turgeo.

ὀγκύλλομαι, efferor, turgeo. A seq.

ὄγκυλος, ον, tumidus, inflatus, elatus, superbus. Hesych.

ὀγκώδης, ες, idem.

ὄγκωμα, τό, (ὀγκόω) tumor. 2) superbia.

ὄγκωσις, εως, ἡ, idem.

ὀγκωτός, ή, όν, tumefactus, elatus, magna mole adsurgens.

ὀγμεύω, (ὄγμος) proprie dicuntur messores, qui longa serie, ordine procedentes in arvis segetibusque metunt. 2) sulcum ducere. 3) deinceps, ordine continuata procedere.

ὄγμιος, ὁ, Epith. Herculis, ap. Gallos.

ὄγμος, οῦ, ὁ, linea a messoribus facta, quum scilicet manipulos vel demessa secundum lineam disponunt. 2) sulcus aratro factus. 3) plantae ordine dispositae. 4) series, ordo. 5) via.

ὄγχνη, ης, ἡ, pirus, arbor, et pirum, fructus. v. ὄχνη.

ὀδαγμός, οῦ, ὁ, (ὀδάζω) morsus.

ὀδαγός, ὁ, Dor. et Trag. p. ὁδηγός.

ὀδάζω, f. ξω, (ὁδός) i. q. ὁδόω, Gramm.

ὀδάζω, f. ξω, item ὀδάξω, ὀδάξομαι, Hippocr. ὀδαξάω, Ion. ὀδαξέω, item ὀδάξω, ὀδάξομαι, ὀδαξάω, ὀδαξέω, poet. ὀδακτάζω. — 1) Act. mordeo, pungo, arrodo. 2) Med. mordeor, pungor, pruritum sentio. (Radix δάξ, ὀδάξ, ὀδούς, δάκνω.)

ὀδαῖος, αία, αῖον, vendibilis, Hesych. qs. quod facile διοδεύει, permeat per manus hominum. v. ὀδάω, vendo. 2) (ὁδός) ad iter conficiendum necessarius, vel idoneus. τὸ ὀδαῖον, viaticum, Hesych. Suid.

ὀδακτάζω, v. ὀδάζω.

ὀδάξ, adv. (ὀδούς, δάκνω) mordicus, dentibus

ὀδαξάω, f. ήσω, Ion. ὀδαξέω, i. q. ὀδάζω, q. v.

ὀδαξησμός, οῦ, ὁ, prurigo mordax. A praec.

ὀδαξηστικός, ή, όν, sive potius ὀδαξητικός, ή, όν, (ὀδαξάω) pruriginem movens.

ὀδάξω, (ὀδάξ) i. q. ὀδάζω, q. v.

ὀδαξώδης, ες, pruritum movens.

ὀδάω, f. ήσω, (ὁδός) vendo, venundo, τινί τι. 2) Med. emo, τι.

ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, ille, ipse. Hinc μέχρι τοῦδε, huc usque, ad hoc usque tempus, τῇδε, hac, huc, hoc modo, hac ratione, hic, hoc in loco, istic.

ὁδεία, ας, (ὁδεύω) profectio, iter.

ὀδελός, ὁ, Aeol. et Boeot. tum pro ὀβελός, tum pro ὀβολός.

ὅδευμα, ατος, τό, (ὁδεύω) iter, profectio.

ὁδεύσιμος, ον, (ὁδεύω) meabilis, pervius.

ὁδευτής, οῦ, ὁ, viator.

ὁδεύω, f. εύσω, (ὁδός) iter facio, proficiscor, ambulo, eo, sum in agmine.

ὁδέω, i. q. ὀδάω, Gramm.

ὁδέω, i. q. ὁδεύω, dub.

ὁδηγέω, f. ήσω, (ὁδηγός) dux itineris sum, duco, dirigo, deduco, τινά. 2) doceo, erudio. Seriores etiam medio sic utuntur.

ὁδηγητήρ, ῆρος, et ὁδηγητής, οῦ, ὁ, (ὁδηγέω) dux viae.

ὁδηγητικός, ή, όν, ad viam monstrandam aptus.

ὁδηγήτρια, ἡ, fem. ab ὁδηγητής.

ὁδηγία, ας, ἡ, (ὁδηγέω) deductio per viam, monstratio viae.

ὁδηγός, οῦ, ὁ, (ὁδός, ἡγέομαι) dux viae seu itineris, item praevius. Tragici praeferunt formam Doricam ὁδαγός.

ὁδί, ἡδί, τοδί, Attice p. ὅδε, ἥδε, τόδε, q. v. (ῑ)

ὅδιος, ον, (ὁδός) faustus seu auspicatus ad iter, item vialis, in via stans, Mercurii Epith.

ὄδισμα, ατος, τό, via, iter, quasi ab ὀδίζω, Aesch. Pers. 72.

ὁδίτης, ου, ὁ, (ὁδός) viator. (⏑ – –)

ὀδμαλέος, έα, έον, (ὀδμή) graveolens, foetidus.

ὀδμάομαι, f. ήσομαι, olfacio, odoror: animadverto, percipio.

ὀδμή, ἡ, (ὄζω) odor; item foetor.

ὀδμήεις, ήεσσα, ῆεν, olidus, odorus, fragrans, poet.

ὀδμηρός, ά, όν, i. q. ὀδμήεις, dub. l.

ὀδμώδης, ες, (εἶδος) i. q. ὀδμαλέος.

ὁδοιδοκέω, viatores excipio, vias observo, viae insideo, latrocinor. A seq.

ὁδοιδόκος, ον, (ὁδός, δοκεύω) vias insidens et viatores intercipiens, viarum insessor, latro.

ὁδοιπλανέω, erro, pererro. A seq.

ὁδοιπλανής, ές, (ὁδός, πλανάω) in via errans, al. pedes.

ὁδοιπλανία, ἡ, aberratio a via.

ὁδοιποιέω, pro ὁδοποιέω, dub.

ὁδοιπορέω, f. ήσω, (ὁδοιπόρος) iter facio, eo.

ὁδοιπορία, ας, ἡ, profectio, iter, expeditio.

ὁδοιπορικός, ή, όν, (ὁδοιπόρος) ad iter pertinens, viatorius. τὸ ὁδοιπορικόν, sc. παρασκεύασμα, viaticum. 2) itinerarium.

ὁδοιπορικῶς, adv. iter facientium modo.

ὁδοιπόριον, ου, τό, merces, quae datur viae duci, s. comiti, convivium, quod itineris comitibus praebetur, scil. ἀργύριον, vel δεῖπνον. A seq.

ὁδοιπόρος, ὁ, (ὁδός, πόρος, πορεύομαι) viator: comes, Il. 24, 375.

ὁδοίτης, ου, ὁ, f. l. p. ὁδίτης.

ὁδόμετρον, τό, item ὁδόμετρος, ὁ, (μέτρον) viae mensura. 2) ὁ ὁδόμετρος, cursus insignis, quasi viam aut iter emetiens.

ὀδοντάγρα, ας, ἡ, (ὀδούς, ἄγρα) instrumentum chirurgicum, quo avelluntur dentes, forceps, forfex dentalis vel dentaria.

ὀδονταγωγόν, οῦ, τό, (ἄγω) idem.

ὀδονταγωγός, όν, (ἄγω) dentes extrahens.

ὀδονταλγέω, (ἄλγος) dentibus doleo.

ὀδονταλγία, ας, ἡ, (ἄλγος) dentium dolor.

ὀδοντίασις, εως, ἡ, dentitio, dentis extra gingivam eruptio. A seq.

ὀδοντιάω, f. άσω, (ὀδούς, όντος) dentio.

ὀδοντισμός, οῦ, ὁ, modus quidam canendi tibiis, qs. ob ὀδοντίζω.

ὀδοντογλυφίς, ίδος, ἡ, (γλύφω) dentiscalpium.

ὀδοντόγλυφον, ου, τό, idem et ex eodem.

ὀδοντοειδής, ές, (εἶδος) dentis formam habens.

ὀδοντομάχης, ου, ὁ, (μάχομαι) dentibus pugnans.

ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, (ξέω) instrumentum ad radendos dentes exesos.

ὀδοντοποιέω, dentio.

ὀδοντόσμηγμα, ατος, τό, dentifricium. Philox.

ὀδοντότριμμα, τό, idem, Philox.

ὀδοντοφθόρος, ον, (φθείρω) dentes edens.

ὀδοντοφόρος, ον, (φέρω) dentes ferens: κόσμος, genus phalerarum e dentibus constans, Philod. ep. 27.

ὀδοντοφυέω, f. ήσω, dentio, dentes emitto. A seq.

ὀδοντοφυής, ές, (φύω) dentes producens. 2) e dente vel dentibus natus.

ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, dentitio. 2) dolor quem infantes percipiunt dentientes. A praec.

ὀδοντόφυτος, ον, (φύω) i. q. ὀδοντοφυής, 2.

ὀδοντόω, f. ώσω, (ὀδούς) dentibus instruo, s. munio, dentatum reddo. ὠδοντωμένος, praet. pass. part. dentatus; invenitur et ὀδοντωμένος, ap. Pollucem in Vett. Edd. et Gl. Vet. ὀδοντωμένον, dentale.

ὀδοντωτός, ή, όν, dentatus, denticulatus. A praec.

ὁδοποιέω, f. ήσω, (ὁδοποιός) viam facio, viam aperio, viam munio. item transitum praesto. 2) metaph. facultatem comparandi, consequendi praebeo. 3) ad methodum redigo. 4) progredior, promoveo, proficio.

ὁδοποίησις, εως, ἡ, viarum munitio. 2) munus vias sternendi. 3) patefactio, aditus. A praec.

ὁδοποιητικός, ή, όν, qui viam facere, et aditum ad aliquid patefacere potest. Ab eod.

ὁδοποιΐα, ας, ἡ, viarum munitio, ipsa actio muniendi seu sternendi vias. A seq.

ὁδοποιός, όν, (ὁδός, ποιέω) qui viam facit, munit s. sternit.

ὁδός, οῦ, ἡ, *Ion.* οὐδός, via, semita: aditus. πρὸ ὁδοῦ εἶναι, utilitate vel commodo uti. ὁδοῦ πάρεργον, obiter. 2) iter, profectio: expeditio bellica. οἰωνῶν ὁδοί, volatus avium. 3) via, ratio, methodus. καθ' ὁδόν, methodice.

ὀδός, οῦ, ὁ, Attice i. q. οὐδός, limen. cf. οὐδός.

ὁδοσκοπέω, f. ήσω, (ὁδοσκόπος) vias observo.

ὁδοσκόπος, ον, (ὁδός, σκοπέω) vias s. itinera observans.

ὁδοστατέω, vias custodio, obsisto. A seq.

ὁδοστάτης, ου, ὁ, (ὁδός, ἵστημι) viarum custos, stationatus.

ὁδοστρωσία, ας, ἡ, (στρώννυμι) viarum stratura. 2) munus sternendi vias.

ὁδουρέω, (ὁδοῦρος) viam observo.

ὁδούρης, ου, ὁ, i. q. seq. dub.

ὁδοῦρος, ον, (οὖρος) viam custodiens. 2) comes viae. 3) latro.

ὀδούς, ὁ, gen. ὀδόντος, *Ion.* ὀδών, dens. 2) cacumen quodvis eminens: it. pistillus mortarii, ap. Nic.

ὁδοφυλακέω, vias custodio, observo. A seq.

ὁδοφύλαξ, ακος, ὁ, (ὁδός, φυλάσσω) viae custos, qui viatores in via observat.

ὁδόω, (ὁδός) duco, praeeo, viam monstro, τινά. Med. ducor viam, via mihi ostenditur: de rebus, succedo.

ὀδύναμα, τό, Dor. p. ὀδύνημα. (◡◡ ◡)

ὀδυνάω, f. ήσω, dolore afficio, ango. Med. crucior, dolore afficior. A seq.

ὀδύνη, ης, ἡ, (δύη) dolor, anxietas, cruciatus.

ὀδύνημα, τό, (ὀδυνάω) dolor.

ὀδυνηρός, ρά, ρόν, (ὀδύνη) dolorem adferens, acerbus, molestus, aerumnosus.

ὀδυνηρῶς, adv. moleste, dolenter.

ὀδυνήφατος, ον, (φάω) dolorem sedans, mitigans, pellens, et quasi perimens.

ὀδυνηφόρος, ον, (φέρω) dolores afferens.

ὀδυνοσπάς, άδος, ὁ, (σπάω) dolore convulsus, Aesch. (ᾰ)

ὀδυνώδης, ες, (ὀδύνη) dolens, dolorem adferens.

ὄδυρμα, ατος, τό, (ὀδύρομαι) lamentum.

ὀδυρμός, οῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. A seq.

ὀδύρομαι, lamentor, ploro, fleo, maereo, τινός vel ἀμφί τινι, de aliquo. τινί, coram aliquo, Od. 4, 740. 2) trans. defleo, deploro, lugeo, τινά vel τί. Part. aor. ὀδυράμενος, Il. 24, 48. (Radix est δυη) (◡–◡–) cf. δύρομαι.

ὀδυρτικός, ή, όν, proclivis ad lamenta et lacrimas, querulus. 2) flebilis, lacrimosus, lamentabilis. A praec.

ὀδυρτικῶς, adv. cum lamentatione et querela, flebiliter. Comp. ὀδυρτικωτέρως, flebilius, luctuosius. A praec.

ὀδυρτός, ή, όν, (ὀδύρομαι) lamentis dignus, gemitu prosequendus.

* ὀδύσσομαι, Thema obsoletum, unde aor. 1. med. ὠδυσάμην, 3 perf. pass. ὀδώδυσται pro ὤδυσται, — irascor, succenseo, odi, c. dat. pers. Hom. Part. ὀδυσσάμενος, vi passiva, invisus, Od. 19, 407. (ut Eustathius scilicet explicat; potest tamen etiam verti: multis indignatus.)

ὄδωδα, ὀδώδειν, perf. et plqpf. ab ὄζω.

ὀδωδή, ῆς, ἡ, (ὄζω, ὄδωδα) odor. 2) olfactus.

ὀδώδυσται, v. ὀδύσσομαι.

ὀδών, οντος, ὁ, *Ion.* p. ὀδούς, Hdt. et Hippocr.

ὁδωτός, ή, όν, (ὁδόω) qui transiri potest, viam habens. 2) facilis, expeditus.

ὀέσσι, dat. pl. Ep. ab ὄϊς, οἶς, Hom.

ὄζαινα, ης, ἡ, (ὄζω) narium ulcus, polypus. 2) piscis e polyporum genere.

ὀζαινικός, ή, όν, qui narium ulcere s. polypo laborat. A praec.

ὀζαινῖτις, ιδος, ἡ, ozaenas redolens, graveolens. Ab eod.

ὀζαλέος, έα, έον, (ὄζος) ramosus.

ὄζη, ης, ἡ, (ὄζω) foetor oris. 2) pellis asini agrestis, Suid.

ὀζοθήκη, ης, ἡ, (θήκη) oletum, cloaca.

ὀζόλης, ου, ὁ, graveolens.

ὀζόλις, ιδος, ἡ, fem. ab ὀζόλης. 2) i. q. ὄζαινα, polypi species.

ὀζόομαι, in materiam ramosam et nodosam convertor. ὠζωμένος, nodatus, ramosus, perf. part. A seq.

ὄζος, ου, ὁ, nodus arboris, ramus. metaph. ὄζος Ἄρηος, homo bellicosus, quasi filius Martis.

ὀζόστομος, ον, (ὄζω, στόμα) cui os foetet, oripututlus.

ὀζόχρωτος, ον, (χρώς) hircum olens.

ὄζυξ, υγος, poet. p. ὁμόζυξ.

ὄζω, f. ὀζήσω, rarius ὀζέσω, pf. ὄδωδα, (vi praesentis) oleo, odorem spiro, in partem utramque: foeteo. c. gen., rarius c. acc. τούτου ὄζουσιν, sc. μύρου, Xen. Mem. 2, 3. τίνος ὄζειν δόξει, ib. 5. ὥσπερ ὅμοιον ὄζει, Xen. Mem. 2, 4. Constructio c. gen. est Attica auctore Thoma in v. μύρου. cf. Jacobs ad Anth. Pal. T. III. p. 76. 2) metaph. sapio aliquid, ut Κρονίων ὄζειν, redolere, Ar. ὁ Δημοσθένους λόγος ἐλλυχνίων ὄζει, redolet lucernam, Plut. — ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς, caput meum redolet unguentum, Ar. Pl. 1021. 3) ὄζει, impersonaliter c. gen. οὐκ ὄζει αὐτῶν sc. ἰχνῶν vestigia non olent, Xen. Cyn. 5, 1. — Medio ὄζομαι plane ita ut activo utitur Hippocr. Dorice ὄσδω.

ὀζώδης, ες, (ὄζη, εἶδος) olidus, foetidus.

ὀζώδης, ες, (ὄζος, εἶδος) ramosus, nodosus.

ὀζωτός, ή, όν, (ὀζόομαι) nodatus, ramosus.

ὄη, ἡ, Ion. p. ὄα, sorbus, arbor.

ὅθεν, adv. (ὅς) unde. 2) quamobrem, quocirca, quare.

ὀθνέω, (ὄθα) curo, rationem habeo.

ὀθέω, idem et ab eod.

ὄθα, ης, ἡ, cura, ratio. Hesych.

ὅθι, adv. (ὅς) ubi. ὅθιπερ, idem.

ὄθλεις, ῶν, αἱ, plantae, quae indicant aquam subesse, ubi nascuntur, Geop. 2, 4. d. c.

ὄθμα, τό, i. q. ὄμμα, Nic.

ὀθνεῖος, εία, εῖον, alienigena, externus, peregrinus.

ὀθνειότυμβος, ον, (τύμβος) in peregrina terra sepultus.

ὄθομαι, curo, rationem habeo, moveor; ponitur vel absolute, Il. 15. 107. vel construitur c. inf. Il. 15, 166. 182. vel c. partic. Il. 5, 403. vel c. gen. Il. 1, 181.

ὀθόνειον, τό, i. q. ὀθόνιον, Dimin. ab ὀθόνη.

ὀθόνη, ης, ἡ, linteum, tela linea. 2) quaevis tela etiam non linea, mappa. 3) velum nauticum, carbasus. 4) indumentum linteum, interula.

ὀθονιακός, ή, όν, lintearius. A pr.

ὀθόνινος, ίνη, ινον, linteus. Ab eod.

ὀθόνιον, ου, τό, linteolum; penniculus linteus. 2) linteolum, quo obligantur vulnera. vid. λέχνωμα. 3) quo excipiuntur medicamenta. Dim. ab ὀθόνη.

ὀθονιοπώλης, ου, ὁ, (πωλεῖν) lintearius.

ὄθοννα, othonna, herba. 2) succus othonnae.

ὀθονοποιός, ὁν, (ὀθόνη, ποιέω) qui lintea facit, linteo.

ὀθονοσκεπής, ές, (ὀθόνη, σκέπω) linteis tectus.

ὀθούνεκα, pro ὅτου ἕνεκα, quia, quod, Trag. (falso scribitur vulgo ὅθ' οὕνεκα vel ὁθουνεκα, sine coronide.)

ὄθριξ, ὄτριχος, poet. p. ὁμόθριξ, (θρίξ) aequalibus capillis praeditus. cf. ἄθριξ, 2.

ὄθρεος, ον, poet. p. ὁμόθρεος.

οἶ, Particula exclamandi et miserandi, heu, vae. οἶ ἐμέ, heu mihi. οἶ ἐγώ. οἴμοι, heu mihi.

οἱ, nom. pl. masc. articuli ὁ.

οἵ, nom. pl. masc. pron. relat. ὅς.

οἷ, dat. sing. pron. person. tertiae personae masc. et fem. p. αὐτῷ, αὐτῇ, ei. 2) sibi. cf. οὗ, ἕ.

οἷ, adv. quo, quousque. οἷ κακῶν, οἷ τύχης, quousque malorum, quousque fortunae. cf. ποῖ.

οἶα, ἡ, (οἶς) pellis ovilla. cf. ὄα.

οἴα, ἡ, sorbus, arbor. cf. ὄα.

οἰάδην, adv. (οἶος) solum, solummodo, ad modum solitarii.

οἰακηδόν, adv. in modum gubernaculi.

οἰακίζω, f. ίσω, (οἴαξ) guberno vel rego navem. 2) rego simpliciter, formo, instituo. 3) torqueo, converto, velut clavum.

οἰάκιον, τό, Dim. ab οἴαξ, gubernaculum. (‒‒◡◡)

οἰάκισμα, τό, (οἰακίζω) gubernatio, regimen. (‒‒‒◡)

οἰακιστής, οῦ, ὁ, (οἰακίζω) gubernator.

οἰακονομέω, gubernaculum rego, a seq.

οἰακονόμος, ου, ὁ, (νέμω) gubernator, propr. clavi, navis, deinde simpliciter, ut rex, dominus.

οἰακοστροφέω, gubernaculum manu verso, clavum teneo. 2) guberno, rego, A seq.

οἰακοστρόφος, ον, (στρέφω) qui clavum tenet, qui gubernaculum versat, gubernator.

οἴαξ, ακος, ὁ, Ion. οἴηξ, proprie clavus, quo regitur gubernaculum. 2) gubernaculum ipsum, etiam metaph.

οἰάω, (οἶος) solus seu solitarius sum. Hesych. ubi οἰῶντα, μονάζοντα.

οἶβος, pars optima in cervice tauri, apud Lucian.

οἴγνυμι vel οἴγω, f. οἴξω, aor. ᾦξα, part. οἴξας, aperio, patefacio. ᾦξεν, ᾦξαν, ᾤγνυντο, 3 sing. et pl. aor. act. et 3 plur. impf. pass. poet. p. ᾦξεν, ᾦξαν, ᾤγνυντο.

οἶδα, vide εἴδω, 3.

οἰδαίνω, (οἰδέω) tumefacio, inflo. 2) tumeo. Med. οἰδαίνομαι, tumefio, turgesco.

οἰδαλέος, έα, έον, (οἰδάω) tumidus, turgidus.

οἰδάνω, tumefacio. οἰδάνομαι, tumefio, turgesco.

οἴδαξ, ακος, ὁ, (οἰδάω) i. q. φήληξ, grossus s. ficus nondum matura.

οἶδας, 2 sing. ab οἶδα pro usitato οἶσθα, Od. 1, 337. Hom. h. Merc. 456. 467. Ar. Lys. 376. Xen. Mem. 4, 6, 6. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 236.

οἰδάω, f. ήσω, Ion. οἰδέω, (οἶδος) tumeo, turgeo: inflor.

οἰδέω, vide οἰδάω.

οἴδημα, ατος, τό, tumor. A praec.

οἰδηματόεις, εσσα, εν, idem quod seq. A praec.

οἰδηματώδης, ες, tumens, tumidus. Ab eodem.

οἴδησις, εως, ἡ, (οἰδάω) tumor, inflatio.

οἰδίσκω, i. q. οἰδαίνω, tumefacio.

οἶδμα, ατος, τό, unda, fluctus maris, aestus. 2) pelagus, vastum maris aequor. Proprie i. q. οἶδος.

οἶδνον, ου, τό, tuber terrae. Scribitur et ὕδνον.

οἰδοποιέω, (οἶδος, ποιέω) i. q. οἰδαίνω, οἰδίσκω.

οἶδος, τό, tumor.

οἰέανος, οι, (οἶος, ἑανός) unam tantum vestem habens.

οἴεος, εία, εον, et οἴεος, έη, εον, (οἶς) ovillus. οἰείη, et οἰέη, ης, ἡ, scil. δορά, pellis ovilla.

οἰέτης, ες, (οἶος, ἔτος) aequalis, qui ejusdem aetatis est.

ὀϊζυρός, ρά, ρόν, Att. οἰζυρός, (ὀϊζύς) aerumnosus, calamitosus, miser. (υ longum; sed ab Aristophane breve usurpatur, Lys. 948. Nub. 655. Av. 1641. Vesp. 1504. 1514.

ὀϊζύς, ύος, ἡ, Att. οἰζύς, (οἴ) aerumna, miseria, calamitas. (υ in casibus trisyllabis breve, in dissyllabis longum.)

ὀϊζύω, Att. οἰζύω, lugeo, ejulo, περί τινα, Il. 4, 408. 2) trans aerumnas fero, κακὰ πολλά, Il. 14, 89. unde rursus sine casu: miser sum, ὀϊζύσας ἐμόγησα, Od. 4, 152. 23, 307. (υ in praes. plerumque corripitur; in fut. et aor. semper producitur.)

ὀΐζω, Attice οἴζω, (οἴ) i. q. οἰζύω, ut in compos. δυσοίζω.

οἴη, ἡ, i. q. κώμη.

οἴη, ἡ, i. q. ὄα, sorbus, arbor.

οἰήϊον, τό, i. q. οἴαξ, οἴαξ, gubernaculum.

οἰηκίζω, Ion. p. οἰακίζω.

οἴηξ, ηκος, ὁ, Ion. p. οἴαξ, q. v.

οἴημα, ατος, τό, (οἴομαι) opinio animo concepta. 2) existimatio de se nimis arrogans.

οἰηματίας, ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, vana opinione elatus, fastu tumens. A pr.

οἰημάτιον, ου, τό, arrogans opiniuncula de se. Dim. ab eod.

οἴησις, εως, ἡ, (οἴομαι) opinio: praeconcepta opinio, praejudicium: opinio de se arrogans.

οἰησίσοφος, ον, (σοφός) falsa sapientiae opinione inflatus.

οἰησίφρων, ον, (φρήν) idem.

οἰητέον, Adj. verb. ab οἴομαι, putandum est.

οἰήτης, ου, ὁ, Ion. p. οἰάτης.

οἰητής, οῦ, ὁ, (οἴομαι) opinator.

οἰητός, ή, όν, (οἴομαι) opinans, putans. 2) opinabilis.

οἶϊς, ϊδος, ἡ, poet. p. ὄϊς, οἶς, ovis, Theocr.

οἶκα, ας, ε, Ion. p. ἔοικα, q. v. Hdt.

οἴκαδε, adv. (οἶκος) i. q. οἴκονδε, domum, Hom. 2) i. q. οἴκοι, domi, Xen. Dorice οἴκαδις, οἴκαδιζ.

οἰκάριον, ου, τό, Dim. ab οἶκος, aedicula, cellula.

οἰκειοπραγέω, f. ήσω, (πράσσω) privata mea negotia ago.

οἰκειοπραγία, ας, ἡ, cura suorum negotiorum, non alienorum.

οἰκεῖος, εία, εῖον, (οἶκος) domesticus, privatus. 2) familiaris, necessarius, necessitudine conjunctus. 3) propinquus, cognatus, adfinis. 4) aptus, accommodatus. 5) ἡ οἰκεία, sc. γῆ, patria. 6) τὰ οἰκεῖα, res familiaris.

οἰκειότης, ητος, ἡ, usus domesticus et consuetudo, familiaritas, amicitia. 2) propinquitas, cognatio, affinitas. A pr.

οἰκειοφώνως, adv. (φωνή) sua voce, suis verbis.

οἰκειόω, f. ώσω, (οἰκεῖος) familiarem reddo, concilio. 2) adscisco, accommodo, concilio. 3) mihi vindico, meum esse contendo. Pass. οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adjungor, concilior.

οἰκείωμα, ατος, τό, accommodatum, accommodatio. A pr.

οἰκείως, adv. (οἰκεῖος) familiariter, amice, benevole. 2) apte, accommodate, convenienter. Comp. οἰκειοτέρως.

οἰκείωσις, εως, ἡ, (οἰκειόω) familiaritas, conjunctio. 2) vindicatio, comparatio, adquisitio.

οἰκετεία, ας, ἡ, (οἰκέτης) familia.

οἰκετεύω, (οἰκέτης) i. q. οἰκέω, habito. Med. οἰκετεύομαι, domesticus sum, famulor.

οἰκέτης, ου, ὁ, (οἰκέω) domesticus, verna, famulus, servus domesticus, et omnino, qui adhuc sub potestate aliena est.

οἰκετία, ας, ἡ, familia, famulitium. cf. οἰκετεία.

οἰκετικός, ή, όν, (οἰκέτης) famularis, servilis. τὸ οἰκετικόν, scil. πλῆθος, servitium seu famulitium domesticum, ipsi famuli.

οἰκέτις, ιδος, ἡ, Fem. ab οἰκέτης, famula, ancilla; sed etiam materfamilias.

οἰκεύς, έως, Ion. ῆος, ὁ, qui in eadem domo habitat, domesticus. 2) servus domesticus, verna, famulus.

οἰκέω, f. ήσω, (οἶκος) 1) intr. habito, vivo, dego, ἔν τινι τόπῳ s. χώρᾳ. Contra οἰκεῖν εἰς γῆν est migrare aliquo. b) ἡ πόλις οἰκεῖ καλῶς vel κακῶς, civitas bene vel male administratur, Xen. 2) colo, incolo, c. acc. ἡ οἰκουμένη, sc. γῆ, terra quae habitatur, terra habitabilis, orbis terrarum: Romanum imperium, (Romani enim nullam terram existimabant habitabilem, praeter eam, quam ipsi sub imperio suo tenerent.) b) administro, rego. c) Pass. i. q. οἰκίζομαι, ducor in habitationes.

οἰκήϊος, ΐη, ΐον, Ion. p. οἰκεῖος, Hes. et Hdt.

οἴκημα, ατος, τό, (οἰκέω) habitaculum, conclave, cubiculum, oecus, cella, coenatorium, peculiariter Atticis, lupanar, item carcer. pl. οἰκήματα, habitationes: alicubi et de cortibus avium. Omnino de quovis aedificio, et quicquid structum et elaboratum est, ut turris, templum etc.

οἰκηματικός, ή, όν, domesticus, ad οἴκημα pertinens. A pr.

οἰκημάτιον, ου, τό, parva domus, cellula, Dim. ab οἴκημα.

οἰκήσιμος, ον, habitabilis. Subst. τὸ οἰκήσιμον, carcer. A seq.

οἴκησις, εως, ἡ, (οἰκέω) habitatio, domus, habitaculum.

οἰκητήρ, ῆρος, ὁ, (οἰκέω) incola.

οἰκητήριον, ου, τό, (οἰκέω) domicilium.

οἰκητής, οῦ, ὁ, (οἰκέω) habitator, incola.

οἰκητικός, ή, όν, qui sedem certam quaerere solet, habet. A praec.

οἰκητόρια, τά, vasa domestica et utensilia; Hesych.

οἰκητός, ή, όν, (οἰκέω) habitabilis. 2) habitatus.

οἰκήτωρ, ορος, ὁ, incola, colonus.

οἰκία, ας, ἡ, (οἶκος) domus, aedes. 2) familia. οἰκίαι, etiam domicilia avium, nidi. 3) facultates, bona.

οἰκιακός, ή, όν, domesticus. A praec.

οἰκίδιον, ου, τό, domuncula, parva domus, aedicula, casa, gurgustium, tuguriolum, cellula, aviarium, locus, ubi animalia aluntur. Dim. ab οἶκος, s. οἰκίον. (‒‒◡◡)

οἰκίδιος, ία, ιον, domesticus, privatus. (‒◡◡◡) A praec.

οἰκίζω, f. ίσω, (οἶκος) aedifico, struo, condo, instauro; proprie, efficio ut inha-

bitetur. 2) in aedibus s. sede colloco. 3) loco, colloco. 4) coloniam in locum mitto. Pass. οἰκίζομαι, ᾤκισται, 3. sing. perf. collocatus est, conditus est; interdum i. q. Lat. jacet, situs est. perf. ᾠκισμένη πόλις, condita urbs, dicitur et de ipsis incolis s. colonia, apud Thuc. nonnunquam et pro οἰκεῖν, apud eumd.

οἰκιήτης, ου, ὁ, rarior forma p. οἰκέτης.

οἰκικός, ή, όν, domesticus, dub.

οἰκίον, τό, Dim. ab οἶκος, domicilium, sedes, nidus.

οἴκιος, ίη, ιον, Ion. p. οἰκεῖος, Democr. Stob. p. 582, 45. dub.

οἴκισις, εως, ἡ, (οἰκίζω) aedificatio. 2) deductio coloniae.

οἰκίσκη, ης, ἡ, parva domus, domuncula. 2) area aedificii futuri. Dim. ab οἶκος.

οἰκίσκος, ου, ὁ, Dim. ab οἶκος, parva domus, vilis domus, cellula, cubiculum. 2) aviarium, cors, cavea; apud Atticos.

οἰκισμός, οῦ, ὁ, (οἰκίζω) aedificatio, deductio coloniae.

οἰκιστήρ, ῆρος, ὁ, (οἰκίζω) aedificator, conditor coloniae.

οἰκιστήριον, ου, τό, domicilium. A praec.

οἰκιστής, οῦ, ὁ, i. q. οἰκιστήρ.

οἰκιστικῶς, adv. more urbem condentium vel coloniam deducentium. Pollux sine expositione. A praec.

οἰκιτεύς, ὁ, i. q. οἰκίτης, vox Comica.

οἰκόβιος, ον, (οἶκος, βίος) domi vivens.

οἰκοβουκόλος, ὁ, (βουκόλος) domus custos, Aesch. Supp. 317. ubi alii legunt οἰοβουκόλος.

οἰκογενής, ές, (οἶκος, γένος) domi natus, vernaculus, verna.

οἰκοδέγμων, ονος, ὁ, (δέχομαι) qui alios in domo sua excipit, hospes.

οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, (δέσποινα) hera, materfamiliae, matrona.

οἰκοδεσποσύνη, ἡ, imperium domesticum.

οἰκοδεσποτεία, ἡ, genituræ regimen, apud Astrologos. v. οἰκοδεσποτέω.

οἰκοδεσποτέω, f. ήσω, sum paterfamilias, familiam rego, rem administro familiarem. Planetae etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur, quasi domini esse regionis coelestis, vel soli sui natalis, e quo, sponte sua quidem, nunquam emigrant. A seq.

οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, paterfamiliae, herus. Apud Genethliacos, geniturae dominus, quem praesidem domicilii vocant.

οἰκοδεσποτικός, ή, όν, ad heros seu patres familias pertinens. 2) homini frugi conveniens.

οἰκοδίαιτος, ον, (δίαιτα) domi vivens, domi victum quaerens.

οἰκοδομέω, (οἰκοδόμος) domum exstruo, aedifico: hinc in universum exstruo, condo. 2) metaph. οἰκοδομεῖν τι ἐπί τι, exstruere aliquid in aliquo fundamento, confirmare aliquid aliqua re, Xen. 3) doceo, emendo, N. T. Med. οἰκοδομοῦμαι, loco s. mando aedificandum.

οἰκοδομή, ἡ, (δομή) ap. seriores i. q. οἰκοδόμημα vel οἰκοδόμησις: impr. de aedificatione s. emendatione animi.

οἰκοδόμημα, ατος, τό, (οἰκοδομέω) aedificium.

οἰκοδόμησις, εως, ἡ, aedificatio, structura.

οἰκοδομητικός, ή, όν, ad aedificationem pertinens, structorius, aedificatorius. οἰκοδομητική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars aedificandi domos, architectonice. A seq.

οἰκοδομητός, ή, όν, aedificatus, exstructus. 2) qui aedificari potest.

οἰκοδομία, ας, ἡ, (οἰκοδόμος) aedificatio, aedium structura. 2) structura quævis, etiam viae munitio.

οἰκοδομικός, ή, όν, (οἰκοδόμος) struendarum aedium peritus. 2) ad aedificatorem pertinens. ἡ οἰκοδομική, sc. τέχνη, architectonice.

οἰκοδομικῶς, adv. ex arte aedificationis.

οἰκοδόμος, ου, ὁ, (οἶκος, δέμω) aedificator, opifex.

οἴκοθεν, adv. (οἶκος) domo. 2) ex se, suopte ingenio, sua sponte, de suis.

οἴκοθι, adv. (οἶκος) idem.

οἴκοι, adv. idem quod οἴκοθι et ab eod. οἱ οἴκοι domestici.

οἰκοκερδής, ές, (κέρδος) domui s. familiae utilis.

οἰκομανία, ας, ἡ, (οἶκος, μαίνομαι) insanum aedificandi aut domos emendi studium.

οἰκόνδε, adv. i. q. οἴκαδε, domum.

οἰκονομέω, f. ήσω, (οἰκονόμος) rem familiarem administro, res domesticas dispenso, sum dispensator. 2) administro, rego, guberno, dispenso, dispono, constituo. 3) eleganter, callide machinor, rationes sequor prudenter et sollerter excogitatas ad aliquid efficiendum, confero: item de spe, bene sustineo spem, respondeo bene spei.

οἰκονομητικός, ή, όν, oeconomiae peritus. A praec.

οἰκονομία, ας, ἡ, dispensatio rei familiaris, rei domesticae administratio. 2) administratio, distributio, dispensatio, constitutio, dispositio, ut scripti. 3) vita privata. 4) apud Script. Eccl. ratio Dei, quæ in V. et N. T. usus est in religione hominibus tradenda. 5) tractatio negotii sapiens, quum adminicula fini proposito consequendo idonea usurpamus. Ab eod.

οἰκονομικός, ή, όν, pertinens ad dispensatorem rei familiaris. 2) dispensandae et tuendae rei familiaris peritus. 3) rei familiari intentus. Hinc ἡ οἰκονομική, ῆς, scil. ἐπιστήμη, scientia rei familiaris dispensandae, oeconomica. Ab eodem.

οἰκονομικῶς, adv. more dispensatorum; item ad rei familiaris tutelam apte.

οἰκονόμος, ον, (οἶκος, νέμω) domum s. res domesticas administrans. Plerumque Subst. ὁ οἰκ., dispensator rei familiaris, administrator domus. 2) administrator, dispensator; villicus, servus, cui dominus cunctam familiae tutelam permisit. 3) dicitur etiam de magistratuum genere quodam, apud Ioseph.

οἰκόπεδον, ου, τό, area domus, solum domus destructae vel collapsae.

οἰκοποιέω, f. ήσω, domum struo, aedifico.

οἰκοποιός, όν, (ποιέω) proprie domus fabricator, aedificator. Sophocli, domi factus, domi paratus.

οἶκος, ου, ὁ, bona seu facultates, res familiaris. 2) domus. 3) familia. 4) locus, in quo quis sedem rerum suarum habet. 5) triclinium. Sic etiam Latinis dicitur oecus. οἶκοι πλανητῶν, domicilia, sedes ac regiones planetarum. οἶκοι etiam vocantur cellae in balneis.

οἰκός, Ion. p. ἐοικός, neutr. part. ab ἔοικα.

οἴκοσε, adv. p. οἴκαδε, Gramm.

οἰκοσιτία, ας, ἡ, quum quis domi victitat, q. d. domicoenium. A seq.

οἰκόσιτος, ον, (σιτέω) domi suae cibum capiens, suis sumtibus vivens; item qui in domo patris alitur.

οἰκοσκευή, ἡ, (σκευή) supellex.

οἰκοσκοπικόν, τό, (σκοπέω) genus vaticinii, quum ex iis, quae in aedibus contingunt, auguramur, ut si felis aut serpens in tecto conspiciatur, si mel aut oleum effusum sit. Suid.

οἰκοσόος, ον, (σώζω) domum servans, opp. οἰκοφθόρος.

οἰκοτραφής, ές, (τρέφω) domi nutritus, verna, vernaculus, alumnus.

οἰκοτρίβαιος, αία, ον, ad οἰκότριβα pertinens.

οἰκοτρίβης, ου, ὁ, i. q. οἰκότριψ. 2) domum conterens, perdens.

οἰκοτριβικός, ή, όν, vernalis, vernilis.

οἰκότριψ, βος, ὁ, (τρίβω) verna, servus vernaculus, e parentibus servis domi natus. 2) qui domum conterit et pessumdat, Ar.

οἰκοτύραννος, ὁ, (τύραννος) tyrannus domesticus.

οἰκουμένη, ἡ, sc. γῆ, terra habitabilis, v. οἰκέω.

οἰκουμενικός, ή, όν, ad orbem terrarum pertinens. 2) ex universo terrarum orbe collectus, vel conveniens. (pertinens ad sic dictam χώραν vel γῆν οἰκουμένην, id est ambitum vel orbem imperii Rom. aut Graeci, v. οἰκέω). οἰκουμενικῶς, adv. per universum orbem.

οἰκουρέω, f. ήσω, (οἰκουρός) domum custodio, i. e. assidue domi sum, domi me contineo. 2) desideo, latito.

οἰκούρημα, ατος, τό, assiduitas domestica, si quis raro foras prodit. 2) mulieres domus custodes. ap. Eurip. A praec.

οἰκουρία, ας, ἡ, (οἰκουρός) idem. 2) custodia domus. 3) desidia, qua quis domi latitat, nec publica negotia suscipit. 4) convictus domesticus, et conjugum. Philo.

οἰκουρικός, ή, όν, (οἰκουρός) domi manere solitus: domesticus. τὸ οἰκουρικόν, domus tuendae sedulitas.

οἰκούριον, ου, τό, sc. δώρημα, praemium, quod datur domum custodienti, et rem familiarem habenti, tuenti, administranti. οἰκούρια, crepundia, quae matres infantibus domi relinquunt.

οἰκουρός, όν, (οἶκος, οὖρος) domus custos. 2) rem familiarem provide curans et administrans. 3) domi sedens, et negotia publica subterfugiens. 4) domesticus.

οἰκοφθορέω, f. ήσω, (οἰκοφθόρος) domum pessumdo, rem familiarem dilapido, vel corrumpo quoquo modo rem familiarem aut pacem domesticam.

οἰκοφθορία, ας, ἡ, familiae eversio, rei familiaris dilapidatio.

οἰκοφθόρος, ον, (οἶκος, φθείρω) rem familiarem dilapidans, domuum pernicies. Philox. domi corruptor.

οἰκοφυλακέω, f. ήσω, domum custodio.

οἰκοφυλάκιον, ου, τό, merces pro custodia domus. A seq.

οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos domus.

οἰκτείρημα, ατος, τό, et οἰκτείρησις, εως, ἡ, it. οἴκτειρμα, ατος, τό, misericordia, commiseratio. A seq.

οἰκτείρω, aor. 1. ᾤκτειρα, (οἶκτος) misereor, c. acc. pers. Il. 11, 814. 16, 5. 14, 516. Invenitur et fut. οἰκτειρήσω et aor. ᾠκτείρησα, ap. seriores, Lobeck. Phryn. p. 741.

οἰκτίζω, (οἶκτος) i. q. οἰκτείρω, misereor, τινά τινος, aliquem alicujus rei gratia. Med. lamentor, miserationem excito vel moveo.

οἰκτικός, ή, όν, (οἶκτος) miserabilis, ad miserationem commovendam aptus.

οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, (οἰκτείρω) commiseratio, misericordia; amor.

οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors.

οἴκτισμα, ατος, τό, (οἰκτίζω) miseratio.

οἰκτισμός, οῦ, ὁ, (οἰκτίζω) oratio ad commovendam misericordiam composita. 2) lamentatio.

οἴκτιστος, ίστη, ιστον, Superl. irreg. ab οἰκτρός, valde miserabilis, maxime miserandus. οἴκτιστα, adv. admodum miserabiliter, modis maxime flebilibus.

οἰκτίστως, adv. maximum in modum miserabiliter.

οἶκτος, ου, ὁ, misericordia, commiseratio. 2) ejulatus. οἶκτοι, apud oratores, excitationes misericordiae.

οἰκτοσύνη, ἡ, i. q. οἶκτος, ap. seriores.

οἰκτρότερος, α, ον, v. οἰκτρός.

οἰκτρίζεσθαι, ἐλεεῖσθαι, Hesych. miserationem experiri, misericordiam sentire.

οἰκτρόβιος, ον, (οἰκτρός, βίος) miserabiliter vivens.

οἰκτρόγοος, ον, (γόος) miserabiliter ejulans.

οἰκτροκέλευθος, ον, (κέλευθος) miserabili itinere usus.

οἰκτρολογία, ἡ, (λέγω) oratio excitandae misericordiae apta.

οἰκτρομέλαθρος, ον, (μέλαθρον) miserabilem domum habens.

οἰκτρός, ρά, ρόν, (οἶκτος) miserandus, miserabilis, miseratione dignus, miser. οἰκτρά, adv. miserabiliter.

οἰκτροχοέω, f. ήσω, (χέω) miserabilia verba fundo, φωνήν, Ar.

οἰκτρῶς, adv. (οἰκτρός) miserabiliter.

οἰκώς, υῖα, ός, Ion. p. ἐοικώς, part. ab ἔοικα. Adv. οἰκότως.

οἰκωφελής, ές, (οἶκος, ὀφέλλω) domui s. familiae utilis.

οἰκωφελία, ας, ἡ, frugalitas toti familiae utilitatem adferens. 2) res familiaris, bona. A praec.

οἰκωφελῶς, adv. cum utilitate totius familiae. Ab eod.

οἶμα, ατος, τό, (οἰμάω) impetus in aliquem, pro οἴμημα.

οἶμαι, contr. pro οἴομαι, ubi v.

οἰμάω, (οἴμη) concito. 2) impetum in aliquem facio, irruo: ut hinc sit οἴμησεν, aor. 1. irruit, impetum fecit, sine augm.

οἴμη, ης, ἡ, via, semita. 2) iter. 3) cantilena, a. modi cantilenae.

οἴμοι, heu mihi! Ex ὤ et μοι pro ἐμοί.

οἶμος, ου, ὁ, Atticis ἡ οἶμος, via, semita, iter: virga, οἶμοι κυάνοιο, Il. 11, 24.

οἰμωγή, ῆς, ἡ, (οἰμώζω) ploratus, ejulatus, lamentatio, ululatus.

οἴμωγμα, ατος, τό, idem et ab eod.

οἰμωγμός, ὁ, i. q. οἰμωγή, Soph.

οἰμώζω, f. οἰμώξομαι, (οἰμώξω, Orac. Sib. v. Jacobs animadv. Athen. p. 170.) aor. ᾤμωξα, ploro, ejulo, lamentor, ululo, Hom. οἰμωζέτω, abeat in malam rem, Cic. 2) trans. defleo, deploro, ejulatu et lamentis prosequor. οἰμωχθείς, defletus, Theogn. 1204.

οἰμωκτεί, s. οἰμωκτί, adv. (οἰμώζω) cum ploratu, ejulatu.

οἰμωκτός, ή, όν, (οἰμώζω) deplorandus, lamentabilis, lacrimabilis. 2) act. deplorans, ejulans.

οἰμωξία, ἡ, et οἴμωξις, ἡ, item οἰμωκτία, ἡ, i. q. οἰμωγή.

οἰμώσσω, i. q. οἰμώζω, ap. Symmach.

οἰναγωγός, όν, (οἶνος, ἄγω) vinum vehens, vehendo vino aptus. v. οἰνηγία.

οἰναδοθήρας, ου, ὁ, (οἰνάς, θηράω) qui capit columbas, quae οἰνάδες, vocantur.

οἰνανθάριον, τό, Dim. ab οἰνάνθη.

οἰνάνθη, ης, ἡ, (ἄνθος) flos vitis, uva germinans, uva oriens. 2) vitis. 3) flos labruscae. 4) oenanthe herba. 5) avis quaedam.

οἰνάνθινος, ίνη, ινον, ex oenanthe factus. A praec.

οἰνανθίς, ίδος, ἡ, flos vitis, uva oriens, poet. i. q. οἰνάνθη.

οἰνάρα, ἡ, Ion. οἰνάρη, i. q. οἴναρον. (– ⏑ –)

οἰναρία, ἡ, i. q. οἰνάρα, poet.

οἰνάριον, τό, poet. p. οἴναρον.

οἰνάρεος, έα, εον, (οἴναρον) pampineus, pampinaceus. 2) sarmentitius.

οἰναρίζω, f. ίσω, pampino, pampinos decerpo.

οἰνάριον, ου, τό, villum. Dim. ab οἶνος. (α Atticis longum, v. fr. Com. Athen. p. 47. d. 60. c. breve Lucillio epigr. 81, 6.)

οἰναρίς, ίδος, ἡ, palmes, pampinus vitis.

οἴναρον, ου, τό, pampinus, vitis folium.

οἴναρος, ου, ὁ, uvedo. Gaza apud Theophr.

οἰνάς, άδος, ἡ, i. q. οἴνη, vitis, pampinus. 2) avis quaedam, columba silvestris, vinago, it. οἰνιάς, οἰνιάξ. 3) locus vitibus consitus, vinea, Hesych. 4) Οἰνάδες, αἱ, i. q. Μαινάδες, Opp. 5) adj. vino abundans: invenitur etiam cum masc. ut οἰνὰς κῶμος, v. Jacobs A. P. p. 222.

οἰναχθής, ές, (ἄχθος) i. q. οἰνοβαρής, ebrius.

οἰνέλαιον, ου, τό, (ἔλαιον) vinum oleo mixtum.

οἰνέμπορος, ὁ, (ἔμπορος) vini mercator.

οἰνεραστής, οῦ, ὁ, vinolentus, deditus vino.

οἰνεύομαι, (οἶνος) vinum poto, s. bibo. ex Erotiano.

οἰνεών, ῶνος, ὁ, Attice οἰνών, (οἶνος) cella vinaria, vinetum.

οἴνη, ἡ, i. q. ἄμπελος, vitis, Hes. op. 574. 2) i. q. οἶνος, vinum, poet. 3) unio, unitas, monas, in tesseris. Ionice οἴνη est i. q. κύβος.

οἰνηγία, ας, ἡ, (οἶνος, ἄγω) vini importatio.

οἰνηρός, ρά, ρόν, (οἶνος) vinosus, vinum redolens, vinarius.

οἰνήρυσις, εως, ἡ, (ἀρύω) vasculum, quo vinum hauritur.

οἰνιάς, άδος, ἡ, vid. οἰνάς.

οἰνίζω, (οἶνος) vinosum saporem refero, vinum redoleo. Med. vinum emo, vinum mihi comparo, vinum haurio. 2) οἰνίζω, (οἴνη, 3.) i. q. μονάζω.

οἰνικός, ή, όν, (οἶνος) vinarius, ut μέτρον οἰνικόν.

οἴνινος, ίνη, ινον, (οἶνος) vineus, e vino.

οἰνίσκος, ου, ὁ, villum. Dim. ab οἶνος.

οἰνιστήρια, ων, τά, (οἰνίζω) sacrificium, in quo ephebi, comam posituri, vinum libabant Herculi, vel alii cuidam deo.

οἰνιστηρία, ας, ἡ, poculum vino repletum.

οἰνοβαρείων, Ion. p. οἰνοβαρῶν, partic. praes. ab οἰνοβαρέω, i. q. οἰνοβαρής, vino gravis, Od. 9, 374. 10, 555. 21, 304.

οἰνοβαρέω, vino gravis sum, Theogn. 503. A seq.

οἰνοβαρής, ές, (βάρος) vino gravis, ebrius, temulentus, vinolentus.

οἰνοβαφής, ές, (βάπτω) vino madidus, ebrius.

οἰνοβρεχής, ές, (βρέχω) idem.

οἰνόβρως, ωτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) qui cum vino comeditur.

οἰνόγαλα, ακτος, τό, potus e lacte et vino.

οἰνόγαρον, ου, τό, garum vino mixtum.

οἰνογευστέω, f. ήσω, vinum gusto, poto. A seq.

οἰνογεύστης, ου, ὁ, (γεύω) vini gustator. Unde

οἰνογευστικός, ή, όν, ad vinum gustandum pertinens.

οἰνοδόκος, ον, (δέχομαι) vinum capiens. Epith. poculi.

οἰνοδότας, Dor. pro οἰνοδότης, ου, ὁ, vini dator, Bacchi Epith.

οἰνοδοτέω, vinum do, τινί, alicui. A seq.

οἰνοδότης, ου, ὁ, (οἶνος, δότης, δίδωμι) vini dator.

οἰνοδυνάστης, ου, ὁ, ἡ, vino potens: vinolentus, Isidorus Pelus.

οἰνοειδής, ές, (εἶδος) vino similis.

οἰνόεις, εσσα, εν, contr. οἰνοῦς, οῦσσα, Attice οὖττα, οῦν, (οἶνος) i. q. οἰνηρός, vinosus. Hinc οἰνοῦττα, ἡ, placenta e melle et vino confecta. 2) herba quaedam: ap. Aelian.

οἰνοηθέω, (οἶνος, ἠθέω) vinum percolo.

οἰνοηθητής, οῦ, ὁ, qui vinum colat. A praec.

οἰνοθήκη, ἡ, (θήκη) cella vinaria.

οἰνοθήρας, ου, ὁ, item οἰνοθηρίς, ἡ, herbae nomen ap. Theophr. a radice vinum redolente: si lectio vera.

οἰνοκάπηλος, ὁ, (κάπηλος) caupo vinum vendens.

οἰνοκάχλη, ης, ἡ, (καχλάζω) vinosa, quasi vino bulliens.

οἰνόληπτος, ον, (λαμβάνω) vino obrutus, captus, ebrius.

οἰνολογέω, (λέγω) de vino loquor, vel vinum, uvas lego, decerpo.

οἰνομανής, ές, (μαίνομαι) insano vini amore captus.

οἰνόμελι, ιτος, τό, vinum mulsum, vinum melle conditum.

οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) vini mater, vitis.

οἶνον, ου, τό, folium vitis, dub.

οἰνοπέδη, ης, ἡ, (πέδον) campus vini ferax, vinea. In Epigr.

οἰνόπεδον, ου, τό, idem.

οἰνόπεδος, ον, (πέδον) vini ferax.

οἰνοπέπαντος, ον, (πεπαίνομαι) in quo vinum maturuit. ut οἰνοπέπαντοι βότρυες, uvae maturae.

οἰνοπίπης, ου, ὁ, quasi vini speculator, avidus vini.

οἰνοπλάνητος, ον, (πλανάω) e vino errans, temulentus.

οἰνοπληθής, ές, (πλῆθος, vel πλήθω) vino plenus, vini ferax.

οἰνοπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) vino percussus, ebrius. 2) ebriosus.

οἰνοποιέω, f. ήσω, vinum facio.

οἰνοποιΐα, ας, ἡ, vini confectio. A seq.

οἰνοποιός, όν, (ποιέω) qui vinum conficit, vini confector, vel auctor.

οἰνοποσία, ας, ἡ, (πόσις) vini potatio.

οἰνοπόσιον, τό, i. q. οἰνοποσία.

οἰνοποτάζω, (οἰνοπότης) vinum libo, poto, vino me ingurgito.

οἰνοποτέω, f. ήσω, idem, ab eod.

οἰνοποτήρ, ῆρος, ὁ, poet. p. οἰνοπότης, vini potor, Od. 8, 456.

οἰνοπότης, ου, ὁ, (πότης) vini potor.

οἰνοπότις, ιδος, ἡ, vini potrix, bibacula. Fem. a praec.

οἰνόπτης, ου, ὁ, (οἶνος, ὄψομαι) vini inspector. οἰνόπται, magistratus quidam Atheniis. Athen. et Poll.

οἰνοπωλέω, f. ήσω, vinum vendo. A seq.

οἰνοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) vini venditor, vinarius.

οἰνοπώλιον, ου, τό, taberna vinaria.

οἰνοποτέω, i. q. οἰνοποτέω.

οἶνος, ου, ὁ, vinum. 2) forum et tabernae, in quibus vinum venditur.

οἰνόσπονδος, ον, sc. θυσία, (σπένδω) sacrum, in quo vinum libatur.

οἰνοσσόος, οι, (σώζω) vinum servans.

οἰνοτόκος, οι, (τίκτω) vinum gignens.

οἰνοτρόπος, ον, it. οἰνοτρόπη, (τρέπω) vinum efficiens, in vinum mutans.

οἰνοτρόφος, οι, (τρέφω) vinum gignens.

οἰνουργία, ἡ, (ἔργον) vini confectio.

οἰνοῦς, οἰνοῦσσα, Att. οἰνοῦττα, οἰνοῦν, contr. ex οἰνόεις, q. v.

οἰνοφαγία, ας, ἡ, (φαγεῖν) vini voratio, Lucian. Ver. Hist.

οἰνοφερής, ές, (φέρομαι) proclivis ad vini potum, vinosus. Hesych. πάροινος.

οἰνοφλυγέω, (οἰνόφλυξ) vinosus sum, inebrior. Hinc

οἰνοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, compotatio, Mason. fragm. in Wyttenb. Philem. I. p. 158.

οἰνόφλυκτος, ον, ebrius. A seq.

οἰνόφλυξ, υγος, (φλύω) qui vino bullit, vinosus, temulentus.

οἰνοφορεῖον, ου, τό, vinarium. A seq.

οἰνοφορέω, f. ήσω, vinum fero.

οἰνοφόριον, ου, τό, diota, amphora vinaria. A seq. v. ἀμφόριον.

οἰνοφόρος, ον, (φέρω) vinum ferens, vel vino ferendo aptus. ut οἰνοφόρος κύλιξ. Apud Latinos etiam oenophorus pro vase vinario.

οἰνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, vini custos.

οἰνόφυτον, ου, τό, (φύω) locus, ubi vinum provenit, vitibus consitus.

οἰνοφύτος, ον, vites plantans.

οἰνοχαρής, ές, (χαίρω) vino gaudens.

οἰνοχάρων, οντος, ὁ, (Χάρων) Charon vinosus; ita dicitur Philippus Macedo, qui veluti alter quidam Charon homines vino venenato ad inferos ducebat, Alc. Messen. ep. 15, 3.

οἰνοχοεία, ας, ἡ, munus pincernae. A seq.

οἰνοχοεύω, f. εύσω, vinum fundo, sum pincerna. A seq.

οἰνοχοέω, f. ήσω, (οἰνοχόος) vinum infundo, 3 impf. ᾠνοχόει et ἐῳνοχόει, Hom. Med. οἰνοχοοῦμαι, vinum mihi ministratur.

οἰνοχόη, ης, ἡ, vas, quo vinum e cratere haustum in pocula infunditur, trulla. it. urceus.

οἰνοχόημα, ατος, τό, (οἰνοχοέω) quod a pincerna infunditur.

οἰνοχοΐα, ἡ, actio vinum infundendi.

οἰνοχοϊκός, ἡ, όν, ad pincernam pertinens

οἰνοχόος, ου, ὁ, (χέω) qui vinum infundit, pincerna, pocillator.

οἰνόχρως, ωτος, (χρώς) vinum colore referens.

οἰνόχυτος, ον, (χέω) vino perfusus, cui vinum infusum est.

οἶνοψ, οπος, ὁ, (οἶνος, ὤψ) qui vinei coloris est, rubicundus, purpureus, niger.

οἰνόω, (οἶνος) inebrio. οἰνωθέντες, inebriati, poti, temulenti, Od. 16, 292. 19, 11. 2) vinum facio, in vinum muto.

οἰνώδης, ες, contr. p. οἰνοειδής. item vino abundans, vini ferax.

οἰνών, ῶνος, ὁ, Attice pro οἰνεών, q. v.

οἰνωπός, όν, vel οἰνωπός, ή, όν, (ὤψ) qui uvas nigricantes colore refert, qui vinei coloris est.

οἴνωσις, εως, ἡ, (οἰνόω) ebrietas.

οἰνωτός, ή, όν, (οἰνόω) vinosus, vinarius: e vino confectus.

οἴνωτρος, ου, ὁ, (οἶνος) palus vel pedamentum vitis, Dor. Hesych.

οἰνώψ, ῶπος, (ὤψ) i. q. οἶνοψ, οἰνωπός.

οἴξασα, fem. part. aor. 1. ab οἴγνυμι, Il.

οἷο, Ion. p. οὗ, gen. pronom. possess. ὅς, suus.

οἰόβατος, ον, (οἶος, βαίνω) solivagus, in solitariis locis vagans. Epith. Panis.

οἰόβιος, ον, (οἶος, βίος) qui solitariam vitam agit.

οἰοβότας, ὁ, v. οἰοβώτας.

οἰόβοτος, ον, (βόσκω) ovibus pascendis aptus.

οἰοβουκόλος, ον, (βουκόλος) 1) ab οἶς, pastor ovium. 2) ab οἶος, pastor solitarius.

οἰοβώτας, ὁ, (οἶος, βόσκω) seorsum ab aliis pascens, solitarius, in solitudine vivens. φρενὸς οἰοβώτας, i. q. αὐτόγνωτος, seorsum suam mentem pascens, obstinatus, pervicax, Soph. Aj. 615. ubi alii legunt οἰοβότας, alii οἰοβάτας.

οἰόγαμος, ον, (γαμέω) qui unas contraxit nuptias, unam habens uxorem, vel unum maritum.

οἰόζωνος, ον, (οἶος, ζώνη) qui est sine comitatu. 2) latro.

οἰόθεν, adv. (οἶος) ab una tantum parte, seorsum.

οἰόθι, adv. solum, seorsum.

οἰόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) unicornis.

οἴομαι, Attice contr. οἶμαι, Epice ὀΐομαι, (ῑ) impf. ᾠόμην, Attice contr. ᾤμην, Epice ὠϊόμην, fut. οἰήσομαι, Epice ὀΐσομαι, aor. ᾠήθην, Epice ὀΐσθην, et ὀϊσάμην, opinor, puto, arbitror, reor, autumo, credo, existimo, suspicor. οἴομαι δεῖν, sequente inf. necessarium arbitror, mihi proposui, Plat. Men. p. 95. C. Alc. 2. p. 144. D. οἰστέον δεῖ s. χρή, existimandum est, facile intelligi potest. οἶμαι et ᾤμην plerumque parenthetice reliquae orationi interponuntur. Respondet etiam οἶμαι interrogationi negativae, nimirum, profecto. Caeterum confer οἴω, ὀΐω. (ι in formis distractis ὀΐομαι, ὠϊόμην, ὀΐσομαι, ὀϊσάμην longum.)

οἷον, vide οἷος.

οἱονανεί, pro οἷον ἂν εἰ, quasi.

οἱονεί, pro οἷον εἰ, quasi.

οἰονοϊστική, ἡ, (οἴομαι, νοῦς, εἰδέναι) vox ficta Plat. Phaedr. p. 244. C.

οἰονόμας, ον, (οἶος, νέμω) seorsum ab aliis pascens, solitarius.

οἷόν τε, fieri potest. οὐχ οἷόν τε, fieri non potest. v. οἷος.

οἰοπέδη, ης, ἡ, (οἶς, πέδη) compes, pedica.

οἰοπέδιλος, ον, (οἶος, πέδιλον) uno indutus calceo.

οἰοπολέω, (οἶος, πέλομαι) solitarius sum, in solitudine vivo.

οἰοπολέω, (οἶς, πολέω) oves pasco.

οἰοπόλος, ον, (οἶος, πέλομαι) solitarius, solus, desertus.

οἰοπόλος, ον, (οἶς, πολέω) oves pascens.

οἶος, οἴη, οἶον, i. q. μόνος, solus. τῶν οἶος, relictus ab his, Il. 11, 693. οἶος ἀπ' ἄλλων, Od. 9, 192. 2) unicus, insignis, eximius.

οἷος, οἵα, Ion. οἵη, οἷον, (ὅ, ὅ, ὅ;) qualis. Respondet τοῖος: sed ponitur etiam non raro sine correlativo in exclamationibus, ut οἷον τὸ κάλλος, οἷα ἔργα, qualis pulcritudo! qualia facinora! θαυμαστὸν οἷον, mirum quantum, οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά, qualibus facinoribus perpetratis qualia mala nanciscitur, Soph. El. 751. ita frequenter οἷος in eodem membro orationis iteratur, cf. Soph. Trach. 994. 1045. Xen. Cyr. 4, 5, 29. 2) οἷός τέ εἰμι sequente inf. is sum, qui -, possum, studeo, volo, paratus sum, soleo, ut οἷός τέ εἰμι ποιεῖν τοῦτο, is sum, qui hoc faciat; possum hoc facere. Ita etiam sine inf. οἷόν τε, fieri potest, possibile est. οὐχ οἷόν τε, fieri non potest, non convenit, non licet, negotum est. 3) οὐδὲν οἷον, c. inf. nihil melius, quam. 4) οἷος δή, οἷος δήποτε, quicunque, qualiscunque. — Adv. οἷον, οἷα, οἵως, quam, quantopere: quasi, veluti, ceu, utpote, tanquam, quemadmodum: verbi causa, exempli gratia, οἷον δή, utpote, quippe quum. οὐχ οἷον -, ἀλλ' οὐδὲ non modo non - sed nec. (Prior syllaba interdum corripitur.)

οἰός, gen. ab οἶς, Homerice et Attice.

οἰός, gen. ab ὄϊς, Hom.

ὄϊος, οἴα, ὄϊον, (ὄϊς) ovillus. γάλα ὄϊον, lac ovium. ὀΐα, sc. δορά, pellis ovilla.

οἰοφάγος, ον, (φαγεῖν) oves devorans, Hesych.

οἰόφρων, ον, (οἶος, φρήν) solitarius.

οἰοχίτων, ωνος, (οἶος, χιτών) tunicam unam habens, leviter vestitus, Od. 14, 489.

οἰόω, (οἶος) desolo, destruo, viduo, destituo, 3 aor. pass. οἰώθη, Il. 6, 1. 11, 401.

ὀΐπατος, ου, τό, et ὁ ὀΐπατος, (ὄϊς, πίπτω) excrementum ovis; Pollux.

ὄϊς, ὁ et ἡ, gen. ὄϊος, acc. ὄϊν, nom. pl. ὄϊες, contr. ὄϊς (⏑–), gen. ὀΐων, dat. ὀΐεσι, ὀΐεσσι, ὄεσσι, acc. ὄϊας, contr. ὄϊς, (⏑–), Attice οἶς, οἰός, οἰΐ, οἶν, οἶες, contr. οἶς, οἰῶν, οἰσί, οἶας, contr. οἶς, ovis.

οἶς, vide ὄϊς.

ὀΐσατο, ὀϊσάμενος, 3 sing. et part. aor. med. ab οἴομαι, ὀΐομαι, Hom. (ῑ)

οἶσε, οἰσέτω, οἴσετε, imperat. fut. a φέρω.

οἰσέμεν, οἰσέμεναι, Epice p. οἴσειν, inf. fut. a φέρω.

οἶσθα, nosti, 2 sing. ab οἶδα, Hom. et Att.

ὀϊσθείς, part. aor. pass. ab οἴομαι, Il. 9, 453.

οἰσιά, ᾶς, ἡ, salicetum, Arcad. de accent. p. 99, 11.

οἰσόκαρπον, ου, τό, (οἶσος, καρπός) fructus seu granum viminis.

οἶσον, ου, τό, funis nauticus, retinaculum. 2) funis. A seq.

οἰσός, οῦ, vel οἶσος, ου, ὁ, frutex quidam, vimen, salix, Eustath. Alias οἰσύα.

οἰσοφάγος, ου, ὁ, (οἴσω, φαγεῖν) oesophagus, stomachus, gula.

οἰσπώτη, ἡ, οἴσπη, ἡ, οἰσπότη, ἡ et οἰσπώτη, ἡ, item οἰσπαίνη, οἴσπη, etc. (οἴς, οἰς, πάτος) stercus ovillum. 2) sordes ovium, sordes lanarum.

οἰστέον, Gerund. a φέρω, οἴσω, ferendum est.

ὀΐστευμα, ατος, τό, (ὀϊστεύω) sagitta, jaculum. 2) sagitta emissa.

ὀϊστευτήρ, ῆρος, ὁ, (ὀϊστεύω) sagittarius.

ὀϊστευτής, οῦ, ὁ, idem et ab eodem.

ὀϊστεύω, f. εύσω, (ὀϊστός) sagitta peto, sagitta ferio, sagittam emitto, sagitto.

ὀϊστοδέγμων, ον, (δέχομαι) epith. pharetrae.

ὀϊστοδόκη, ης, ἡ, pharetra.

ὀϊστοθήκη, ης, ἡ, idem.

ὀϊστοκόμος, ου, ὁ, (κομέω) sagittas curans.

οἰστός, ή, όν, (οἴσω, φέρω) qui fertur. 2) ferendus, qui ferri potest, tollerabilis.

ὀϊστός, οῦ, ὁ, Att. οἰστός, plur. heterogen. τὰ οἰστά, sagitta, jaculum, missile.

ὀϊστοῦχος, ον, (ἔχω) sagittas continens, epith. pharetrae, s. subst. pro ipsa.

οἰστράω, f. ήσω, (οἶστρος) oestro seu oestro agitor. part. aor. 1. οἰστρήσας, furens, furibundus, oestro incitatus.

οἰστρέω, f. ήσω, (οἶστρος) oestro agito, stimulo. Pass. οἰστροῦμαι, oestro agitor, consternor. οἰστρηθείς, aor. 1. part. oestro percitus, furore agitatus.

οἰστρηδόν, adv. (οἶστρος) more eorum, qui oestro agitantur, furiose.

οἰστρήεις, ήεσσα, ῆεν, oestro percitus, furiosus, insanus.

οἰστρηλασία, ας, ἡ, (ἐλασία) stimuli oestri, quibus aliquis agitatur, furor.

οἰστρηλατέω, f. ήσω, (ἐλαύνω) oestro agito. Pass. οἰστρηλατεῖσθαι, oestro exerceri, furore agitari.

οἰστρήλατος, ον, (οἶστρος, ἐλαύνω) oestro agitatus. 2) oestro agitans, furibundum reddens, Aesch.

οἴστρημα, ατος, τό, (οἰστρέω) oestrum, stimulus, quo quis velut oestro agitatur. 2) furor ipse, furiosa incitatio.

οἴστρησις, εως, ἡ, stimulatio. plur. οἰστρήσεις, insani mulierum amores. Suid.

οἰστροβολέω, f. ήσω, (οἶστρος, βάλλω) oestro exagito, stimulo, c. acc. pers.

οἰστροδίνητος, ον, (δινέω) qui ab oestro ictus in gyrum agitur et rotatur. 2) vehementer a ventis agitatus. (ῑ)

οἰστροδόνητος, ον, (δονέω) idem.

οἰστρόδονος, ον, idem, ex eod.

οἰστρομανής, ές, (μαίνομαι) oestro percitus, furore agitatus.

οἰστρομανία, ας, ἡ, furor, Philox.

οἰστροπλήξ, ῆγος, (πλήσσω) oestro ictus, furore percitus, qui oestro vel furore agitatur, furiosus.

οἶστρος, ου, ὁ, oestrus, tabanus, asilus. 2) furor, insania. 3) amor furiosus. 4) irritatio, cupiditas vehemens.

οἰστροφόρος, ον, (φέρω) oestro seu stimulo ciens, ad Venerem et lasciviam incitans.

οἰστρόω, oestro stimulo, instigo, Suid.

οἰστρώδης, ες, oestro agitatus, furiosus.

οἰσύα, ας, ἡ, salix, vimen. (‒ ◡ ‒) cf. Phryn. A. B. 57, 8. ubi improbatur haec forma.

οἰσύϊνος, ΐνη, ϊνον, salignus, vimineus. A praec.

οἴσυον, τό, salix. τὰ Οἴσυα, locus quidam Atheniensis, Lycurg. 30, 2. cf. ibi notata p. 255. οἴσυον vel οἰσύϊον vox est nihili, ut l. l. probavi contra Toup. ad Theocr. p. 28. (465.)

οἰσυοπλόκος, ον, (πλέκω) qui salices vel vimina nectit.

οἰσυουργός, όν, (ἔργον) idem.

οἰσύπειος, ον, i. q. οἰσυπηρός. A seq.

οἰσύπη, ης, ἡ, (οἶς) sordes ovium, fimus ovium, v. οἰσπώτη et οἴσπη.

οἰσυπηρός, ρά, ρόν, sordes ovinas redolens. A praec.

οἰσυπίς, ίδος, ἡ, i. q. οἰσύπη.

οἰσυπόεις, εσσα, εν, sordidus, de lana. v. οἴσυπος. Hinc ἔρια οἰσυποῦντα, lanas sordidae.

οἴσυπος, ὁ, succus lanae, sordes lanae, sordes succidae, sordes sudorque feminum alarumque lanis adhaerentium: fortasse et fimus ovium. (Radix οἶς.)

οἰσυπώδης, ες, i. q. οἰσυπηρός.

οἰσύς, ύος, ἡ, vimen, Gl. Vet. v. οἰσύα.

οἴσω, fut. a φέρω.

Οἰτόλινος, ὁ, (οἶτος, Λίνος) carmen de morte Lini.

οἶτος, ου, ὁ, (οἴ) aerumna, calamitas, exitium, infelix fatum, interitus, mors.

οἰφάω, et ῶμαι, idem quod seq. v. ὀπυίω

οἰφέω, coeo, concumbo. Schol. Theocr.

οἰφόλης, ου, ὁ, pronus in Venerem, libidinosus, Eustath. A praec.

οἰφολίς, ίδος, ἡ, libidinosa, Hesych. A praec.

οἴφω et οἴφομαι, idem quod οἰφέω. Eustath.

οἰφώλης, ου, ὁ, fem. οἰφωλίς, ίδος, ἡ, (οἴφω) libidinosus, pronus in Venerem, Schol. Theocr.

οἰχέομαι, Jonica contractum οἰχεῦμαι, i. q. οἴχομαι, Leon. Tar. 90, 6.

οἰχνέω, abeo, prodeo, discedo, proficiscor. οἴχνεσκον, imperf. Ion. exibant, prodibant. A seq.

οἴχομαι, impf. ᾠχόμην, f. οἰχήσομαι, pf. οἴχωκα, ᾤχωκα et ᾤχημαι, abeo, discedo, proficiscor, decedo, pereo, morior. οἴχωκα, i. q. ὄλωλα, perii, Soph. Aj. 896. οἰχόμενος, i. q. θανών, mortuus. Saepe cum participio jungitur, ut οἴχεται φεύγων, fugiens discedit, Od. 8, 356. ᾤχετ' ἀποπτάμενος, avolavit, Il. 2, 71. ᾤχετο ἀπιών, discessit, Demosth. cf. Viger. p. 349. Schneider. ad Xen. Mem. 3, 9, 9. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 252. Celeritatis vel impetus notio, quam huic formulae inesse crediderunt nonnulli, non inest. 2) feror, ruo, Il. 1, 53. 6, 346. 13, 305. Od. 20, 64.

οἴω vel ὀΐω, Epice i. q. οἴομαι. (In ὀΐω iota longum est; sed corripitur ab Homero in medio versu.)

οἰῶ, Lacon. p. οἴω, οἴομαι.

οἰωνίζομαι, f. ίσομαι, (οἰωνός) augurium capio, auspicium opera utor, auguror, ominor, auspicor. 2) ut malum omen aversor, τινά, Dem.

οἰωνικός, ή, όν, (οἰωνός) auguralis. ἡ οἰωνική, sc. ἐπιστήμη, ars divinandi seu augurandi, augurum disciplina.

οἰώνισις, εως, ἡ, captatio ominis.

οἰώνισμα, ατος, τό, (οἰωνίζομαι) augurium, auspicium, omen.

οἰωνισμός, οῦ, ὁ, auspicium.

οἰωνιστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. οἰωνιστής.

οἰωνιστήριον, ου, τό, unde augurium capimus. 2) signum, quale est omen. 3) locus, in quo augures augurium capiunt, auguraculum. A praec.

οἰωνιστής, οῦ, ὁ, (οἰωνίζομαι) augur, auspex.

οἰωνιστικός, ή, όν, ad augurem seu augurium pertinens, auspicalis. A pr.

οἰωνόβρωτος, ον, (οἰωνός, βιβρώσκω) ab avibus comestus, quem alites depasti sunt.

οἰωνοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ex avium gestu s. postu augurans.

οἰωνόθροος, ον, (θρόος) avium voce editus. οἰωνόθροος γόος, cantus lugubris avium, ap. Aeschyl.

οἰωνοκτόνος, ον, (κτείνω) avibus exitialis.

οἰωνομαντεία, ας, ἡ, vaticinatio seu vaticinium ex auspiciis, augurium.

οἰωνομαντικός, ή, όν, ad auguria pertinens. ἡ οἰωνομαντική, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars, scientia augurandi.

οἰωνόμαντις, εως, ὁ, vel ἡ, augur.

οἰωνόμικτος, ον, (μίγνυμι) aliquid ex avium natura habens, h. e. alatus, ut Pegasus.

οἰωνοπάλησις, εως, ἡ, auspicium.

οἰωνοπολία, ας, ἡ, oscinium, auspicium. A seq.

οἰωνοπόλος, ου, ὁ, (πολέω) qui circa aves versatur, augur, auspex.

οἰωνός, οῦ, ὁ, (οἶος) avis solitaria, solivaga, ut aquila, vultur: omnino avis rapax. 2) volucris, ales, avis, ex cujus volatu augurium capitur: non igitur quamvis avem denotat et differt ideo ab ὄρνις, Od. 15, 532. 3) augurium, auspicium, Hom. οἰωνὸν δέχομαι, accipio omen.

οἰωνοσκοπεῖον, ου, τό, auguraculum, locus, ubi augures auguria capiunt. A seq.

οἰωνοσκοπέω, vel -οῦμαι, (οἰωνοσκόπος) auguror, auspicor.

οἰωνοσκόπημα, ατος, τό, auspicium, augurium. A pr.

οἰωνοσκοπητικός, ή, όν, auguralis. Ab eodem.

οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, auspicium, augurium.

οἰωνοσκοπικός, ή, όν, auguralis, auspicalis.

οἰωνοσκόπιον, ου, τό, auspicium.

οἰωνοσκόπος, ον, auspex, augur, qui ex avium volatu et pastu vaticinatur.

οἴως, adv. (οἷος) quemadmodum, quomodo.

ὄκα, poet. ὅκκα, Dor. p. ὅτε. cf. ποκα, τόκα.

ὀκέλλω, aor. ὤκειλα, inf. ὀκεῖλαι, (κέλλω) appello, applico navem. 2) in brevia impingor.

ὄκκα, v. ὄκα.

ὀκλαδία, ας, ἡ, (ὀκλάζω) genuum flexio. Suid.

ὀκλαδίας, ου, ὁ, (ὀκλάζω) qui genua flectit, et ea vel se incurvans subsidit. 2) sella plicatilis.

ὀκλαδιάω, (ὀκλάζω) genibus flexis subsido.

ὀκλαδόν, adv. genu flexo. A seq.

ὀκλάζω, f. άσω, in genua procumbo, genibus flexis subsido, metaph. labasco, succumbo, deficio: hinc

ὀκλάξ, adv. flexo genu, curvatis genibus.

ὄκλασις, εως, ἡ, (ὀκλάζω) genuum flexio.

ὄκλασμα, ατος, τό, idem. 2) saltationis

genas.

ὀκλαστί, adv. genibus flexis, Suid.

ὀκναλέος, έα, έον, (ὄκνος) piger.

ὀκναλέως, adv. segniter, pigre, timide, verecunde, cunctanter. A praec.

ὀκνείω, poet. p. ὀκνέω, Il. 5, 255.

ὀκνέω, f. ήσω, (ὄκνος) piget me, piger sum. 2) vereor, non audeo, dubito, timeo, metuo; s. gravor.

ὀκνηρία, ας, ἡ, pigritia. A seq.

ὀκνηρός, ρά, ρόν, (ὄκνος, ὀκνέω) piger, segnis, ignavus. 2) timidus, meticulosus, cunctabundus. 3) cujus aliquem piget. Neut. molestum, taediosum.

ὀκνηρῶς, adv. pigre, segniter.

ὀκνητέον, Gerund. ab ὀκνέω, cunctandum, reformidandum.

ὀκνία, ας, ἡ, pigritia, Pollux. A seq.

ὄκνος, ου, ὁ, pigritia, ignavia, segnities. 2) metus adeundi laboris. 3) metus, timor. 4) species ardeae admodum pigrae.

ὀκνός, ἡ, όν, piger, socors, dub.

ὀκνόφιλος, ον, pigritiam amans.

ὀκνώδης, ες, (ὄκνος) piger, segnis. 2) timidus.

ὀκόθεν, *Ion.* pro ὁπόθεν, unde

ὀκοῖος, η, ον, Ion. pro ὁποῖος, qualis.

ὀκόσος, η, ον, Ion. pro ὁπόσος, quantus.

ὀκότε, *Ion.* pro ὁπότε, quando.

ὄκου, Ion. pro ὅπου, ubi.

ὀκριάομαι, (ἄκρις) exasperor. ὀκριόωντο, 3. pl. imperf. exasperabantur, Od. 18, 33.

ὀκρίβας, αντος, ὁ, (ὄκρις, βαίνω) pulpitum, instrumentum pictorium, in quo tabula pingenda suspenditur. 2) suggestus, e quo oratores verba faciunt 3) pegma, in quo fictores imagines formant. 4) fulcrum lignei theatri, pulpitum. 5) asinus. 6) aries silvester. 7) scala, qua conscendimus loca praerupta. 7) cothurnus. (⏑⏑–)

ὀκριοειδής, ές, (εἶδος) prominentias longiores habens.

ὀκριόεις, όεσσα, όεν, idem. 2) asper. A seq.

ὄκρις, ιος, ἡ, summum cacumen.

ὀκρίς, ίδος, ὁ, ἡ, asper, Aesch. Pr. 1024.

ὀκρυόεις, εσσα, εν, (κρύος) i. q. κρυόεις, κρυερός, frigidus, frigus efficiens, horrorem s. terrorem injiciens, terribilis, horribilis πόλεμος, Il. 9, 64.

ὀκταβλωμος, ον, (ὀκτώ, βλωμός) qui octo bucellarum est.

ὀκταδάκτυλος, ον, octo digitorum.

ὀκτάδιον, ου, τό, parvus calathus in aviariis; Hesych.

ὀκτάδραχμος, ον, (δραχμή) octo drachmarum.

ὀκτάεδρος, ον, (ὀκτώ, ἕδρα) Epith. corporis geometrici octo latera habentis.

ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, (ἔτος) octennis.

ὀκταέτης, ες, (ἔτος) octennis.

ὀκταετία, ἡ, i. q. ὀκταετηρίς.

ὀκταέτις, ιδος, ἡ, fem. ab ὀκταέτης.

ὀκταήμερος, ον, (ὀκτώ, ἡμέρα) qui octo dierum est. 2) qui octavae diei est.

ὀκτάκις, adv. (ὀκτώ) octies.

ὀκτακισμύριοι, οἱ, octoginta millia. (ῡ)

ὀκτακισχιλίη ἀσπίς, Herodot. pro ὀκτακισχίλιοι ἀσπιδοφόροι, octo millia scutatorum.

ὀκτακισχίλιοι, ίαι, ια, octies mille. (–⏑––⏑–)

ὀκτάκνημος, ον, (ὀκτώ, κνήμη) octo radios habens, Epith. rotae.

ὀκτακόσιοι, ίαι, ια, (ὀκτώ) octingenti.

ὀκτακότυλος, ον, (κοτύλη) octo cotylas habens, capiens.

ὀκτάκωλος, ον, (κῶλον) octo cola habens. Vox Gramm.

ὀκτάμετρος, ον, (μέτρον) octo versibus constans.

ὀκταμηνιαῖος, αία, αῖον, (μήν) octavum mensem agens, octavo mense natus.

ὀκτάμηνος, ον, (μήν) qui octo mensium est.

ὀκτάπεδος, ον, Dor. p. ὀκτάπους.

ὀκτάπηχυς, υ, (πῆχυς) qui octo cubitorum est.

ὀκταπλάσιος, ία, ιον, octuplus, octuplicatus.

ὀκταπλασίων, ον, gen. ονος, idem.

ὀκτάπλεθρος, ον, (πλέθρον) octo jugera habens.

ὀκταπλόος, ον, contr. ὀκταπλοῦς, οῦν, octuplus.

ὀκταπόδης, ου, ὁ, octo pedes longus, Hes. op. 427.

ὀκτάπους, οδος, (πούς) octo pedes habens, polypus. ὀκτάποδες apud Scythas dicti sunt, qui duos boves et unum currum possidebant; Lucian. 2) octo pedes longus.

ὀκτάῤῥιζος, ον, (ῥίζα) octo radices habens.

ὀκτάῤῥυμος, ον, (ῥυμός) octojugis, octo temones habens.

ὀκτάς, άδος, ἡ, (ὀκτώ) numerus octonarius.

ὀκτάσημος, ον, (σῆμα) octo tempora habens, ὀκτάχρονος, de numeris et pedibus in prosodia. Unde adv. ὀκτασήμως. vide τρίσημος, τετράσημος.

ὀκταστάδιος, ον, (στάδιον) octo stadia, i. e. milliare continens.

ὀκτάστυλος, ον, octo columnas habens.

ὀκτάτονος, ον, (τείνω) octuplex, epithet. cirrorum. Anthol.

ὀκταχῶς, adv. octuplici ratione.

ὀκτήρης, ες, (ἄρω) octo remorum ordines habens.

ὀκτώ, οἱ, αἱ, τά, octo. ὁ ὀκτὼ ἀριθμός, numerus octonarius.

ὀκτωδάκτυλος, ον, octo digitos habens.

ὀκτωκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, duodeviginti.

ὀκτωκαιδεκάδραχμος, ον, (δραχμή) duodeviginti drachmas valens.

ὀκτωκαιδεκαετής, ές, octodecim annos natus.

ὀκτωκαιδεκάπηχυς, υ, (πῆχυς) octodecim cubitorum.

ὀκτωκαιδεκαπλασίων, ον, gen. ονος, duodevigintiplex.

ὀκτωκαιδεκαταῖος, α, ον, qui duodevicesimo die venit, moritur etc.

ὀκτωκαιδεκάσημος, ον, (σῆμα) duodeviginti tempora vel moras habens, Aristid. Quint. p. 35.

ὀκτωκαιδέκατος, άτη, ατον, duodevicesimus.

ὀκτωκαιδεκετής, ές, (ἔτος) duodeviginti annos natus. Item ὀκτωκαιδεκέτης, ου, ὁ, Dem. p. 1009. R.

ὀκτωκαιδεκέτις, ιδος, ἡ, fem. a praec.

ὀκτωμηνιαῖος, αία, αῖον, i. q. ὀκταμηνιαῖος.

ὀκτώμηνος, ον, (μήν) qui octo mensium est.

ὀκτώπηχυς, υ, (πῆχυς) qui octo cubitorum est.

ὀκτώπους, οδος, (πούς) octipes.

ὀκτώραβδος, ον, octo virgas habens.

ὀκτωστάδιος, ον, (στάδιον) octo stadia aequans.

ὀκτώφορος, ον, (φέρω) ab octo hominibus gestatus, epith. lecticae: it. subst. ὁ vel ἡ, nec non τὸ ὀκτώφορον.

ὀκχέω, Dor. p. ὀχέω, sustineo.

ὀκχή, ῆς, ἡ, Dor. p. ὀχή, fulcrum, sustentaculum. 2) baculus, cui innitimur, Hesych. Suid.

ὄκχος, ου, ὁ, Dor. p. ὄχος, vehiculum, currus.

ὄκως, Ion. p. ὅπως.

ὄκωχα, perf. ab ἔχω, occurrit in composito συνοχωκότε, Il. 2, 218.

ὀκωχεύω, (κωχεύω, ὀχεύω, ὀκέω, ἔχω) sustineo, Hesych.

ὀκωχή, ἡ, sustentaculum.

ὀλαί, αἱ, pro οὐλαί, Lucian. Hesych.

ὀλάργυρος, ον, (ὅλος, ἄργυρος) totus argenteus, e solido argento.

ὀλβακχῖον, τό, vel ὀλβάχνιον, ὀλβάχιον, ὀλβάχνιον, ὀλιχνον, item ὄλαχνον, ὀλάχνιον, i. q. οὐλοχυῖον, canistrum in quo molae salsae reponebantur.

ὀλβήεις, εσσα, εν, ap. seriores poetas i. q. ὄλβιος.

ὀλβία, ἡ, (ὄλβος) beatitudo, felicitas.

ὀλβιάζω, i. q. ὀλβίζω, dub.

ὀλβίζω, f. ίσω, (ὄλβος) beo, beatum praedico, judico.

ὀλβιογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ὄλβιος, γαστήρ) ventre beatus, qui bene cusato ventre se beatum putat.

ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (δαίμων) fortunatus, felix.

ὀλβιόδωρος, ον, (δῶρον) felicitatem adferens, beatum reddens.

ὀλβιοδώτης, et ὀλβιοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) felicitatis dator, auctor, qui dat τὰ ὄλβια. v. ὀλβοδότης.

ὀλβιοδῶτις, ιδος, ἡ, fem. a praeced.

ὀλβιοεργός, όν, (ἔργον) beatum et felicem efficiens.

ὀλβιόθυμος, ον, (θυμός) felix, beatus animi.

ὀλβιόκοσμος, ον, mundum beatum efficiens.

ὀλβιόμοιρος, ον, (μοῖρα) cui beata portio est. Epith. terrae.

ὀλβιόπλουτος, ον, (πλοῦτος) divitiis fortunatus.

ὄλβιος, ία, ιον, (ὄλβος) beatus, felix, fortunatus, dives, locuples. (Est etiam duarum terminationum.)

ὀλβιότυφος, ον, (τῦφος) superbia felix.

ὀλβιόφρουρος, ον, bona servans et custodiens.

ὀλβιόφρων, ονος, (φρήν) cujus mens divitiis vel divitibus est intenta.

ὀλβιόχειρος, ον, (χείρ) felices, salutares manus habens, i. e. felicem reddens, felix.

ὀλβιστός, ίστη, ιστον, superl. irreg. ab ὄλβιος.

ὀλβίως, adv. ab ὄλβιος, Soph.

ὀλβοδότειρα, ας, ἡ, divitiarum donatrix, effectrix beatae vitae. Fem. a seq.

ὀλβοδοτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὀλβοδότης.

ὀλβοδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) divitiarum dator.

ὀλβοδότις, ιδος, ἡ, fem. a praeced.

ὀλβομέλαθρος, ον, (μέλαθρον) e fortunata domo oriundus.

ὀλβονομέω, (νέμω) βίον, vitam felicem dego.

ὄλβος, ου, ὁ, beatitudo, felicitas. 2) fortunae, opes, divitiae, opulentia.

ὀλβοφόρος, ον, (φέρω) divitias seu beatitudinem adferens.

ὀλέεσθαι, inf. fut. med. ab ὄλλυμι, Ion. p. ὀλεῖσθαι, Il.

ὀλέσκε, impf. Ion. ab ὄλλυμι, Il. 19, 135.

ὀλέθριος, ον, it. ὀλεθρία, (ὄλεθρος) exitialis, letalis, perniciosus.

ὀλεθρίως, adv. perniciose, cum pernicia. A pr.

ὀλεθροποιός, όν, (ποιέω) perniciem adferens, exitiosus, perniciosus.

ὄλεθρος, ου, ὁ, (ὄλλυμι) pernicies, exitium, strages, mors. 2) homo perniciosus et exitialis, nullius frugis.

ὀλεῖ, 2 fut. med. ab ὄλλυμι, Theogn.

ὀλεῖται, 3 fut. med. ab ὄλλυμι, Hom.

ὀλέκρανον, ου, τό, (ὠλένη, κρανίον) caput cubiti, i. e. eminens et protuberans cubiti pars: alias ὠλέκρανον.

ὀλέκω, i. q. ὄλλυμι, (ἀπόλλυμι) perdo, exitium adfero, perimo. Med. i. q. ὄλλυμαι, intereo, morior. In usu tantum sunt praes. et impf.

ὀλερός, ά, όν, (ὀλός) Attice p. θολερός, impurus, niger.

ὀλέσαι, inf. aor. act. ab ὄλλυμι.

ὀλέσας, ασα, αν, part. aor. act. ab ὄλλυμι.

ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ὄλλυμι, ἀνήρ) hominibus perniciem adferens.

ὀλεσίβωλος, ον, (βῶλος) agris nocens.

ὀλεσίθηρ, ηρος, i. q. seq.

ὀλεσίθηρος, ον, (θήρ) feris perniciem adferens, perimens feras.

ὀλεσίμβροτος, ον, (βροτός) hominibus noxius.

ὀλεσίοικος, ον, (οἶκος) domum s. familiam perimens.

ὀλεσίπτολις, ὁ, ἡ, (πόλις) urbes perimens.

ὀλεσιτύραννος, ον, poet. ὀλεσσιτ. (τύραννος) tyrannis perniciem afferens, tyrannos occidens.

ὀλέσσαι, Epice p. ὀλέσαι.

ὀλέσσας, Epice p. ὀλέσας.

ὀλέσσει, 3 fut. act. Epice p. ὀλέσει, ab ὄλλυμι.

ὄλεσσε, 3 aor. act. Epice p. ὤλεσε ab ὄλλυμι.

ὀλέσω, fut. act. ab ὄλλυμι.

ὀλέτειρα, ας, ἡ, perditrix, interfectrix. Fem. a seq.

ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, (ὄλλυμι) interfector, qui perdit.

ὄληαι, ὄληται, conj. aor. med. ab ὄλλυμι.

ὀλιβράζω, f. ξω, i. q. ὀλισθαίνω, Dor. a seq.

ὀλιβρός, ά, όν, Dor. p. ὀλισθηρός, Gramm.

ὀλιγαιμία, ας, ἡ, sanguinis paucitas, defectus, inopia. A seq.

ὀλίγαιμος, ον, (ὀλίγος, αἷμα) sanguinis inopia laborans, cui parum est sanguinis.

ὀλιγάκις, adv. (ὀλίγος) raro.

ὀλιγάμπελος, ος, paucas vites habens.

ὀλιγανδρέω, (ὀλίγος, ἀνήρ) virorum paucitate laboro.

ὀλιγανδρία, ας, ἡ, virorum paucitas et penuria. A pr.

ὀλίγανδρος, ον, (ἀνήρ) inops virorum.

ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, raritas, penuria hominum. A pr.

ὀλιγανθρωπέω, (ὀλιγάνθρωπος) i. q. ὀλιγανδρέω: etiam in medio.

ὀλιγάνθρωπος, ος, (ἄνθρωπος) non frequens hominibus, ubi paucitas est incolarum.

ὀλιγαριστία, ας, ἡ, (ὀλίγος, ἄριστον) prandium perparcum et paucis cibis constans.

ὀλιγάρκεια, ας, ἡ, (ὀλιγαρκής) animus paucis contentus.

ὀλιγαρκέομαι, paucis contentus sum.

ὀλιγαρκής, ές, (ἀρκέομαι) paucis necessitatibus par, sufficiens. 2) paucis contentus, frugalis. Subst. τὸ ὀλιγαρκές, frugalitas.

ὀλιγαρκία, ας, ἡ, idem quod ὀλιγάρκεια.

ὀλιγαρτία, ας, ἡ, (ἄρτος) penuria panis.

ὀλιγαρχέομαι, (ἄρχω) dominatu paucorum regor, in paucorum potestate sum. Ab activo reperitur tantum part. οἱ ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes.

ὀλιγάρχης, ου, ὁ, qui cum paucis imperium obtinet. A pr.

ὀλιγαρχία, ας, ἡ, paucorum dominatus, paucorum principatus, it. studium, affectatio oligarchiae. A pr.

ὀλιγαρχικός, ή, όν, ad paucorum dominatum pertinens. 2) paucorum dominatui sive oligarchiae favens. A pr.

ὀλιγαρχικῶς, adv. more civitatis, in qua est ὀλιγαρχία.

ὀλιγαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (αὖλαξ) paucos habens sulcos, paucos agros, Suid.

ὀλιγαχόθεν, adv. (ὀλίγος) e paucis locis.

ὀλιγαχοῦ, adv. paucis in locis.

ὀλιγεκτέω, (ἔχω) pauca habeo.

ὀλιγεξία, ἡ, possessionum paucitas. A praec.

ὀλιγήμερος, ον, (ἡμέρα) qui est paucorum dierum.

ὀλιγηπελέων, έουσα, ον, quasi part. ab ὀλιγηπελέω, a πέλομαι parum valens, infirmus, a viribus defectus, Il. 15, 24. 245. Od. 5, 457. 19, 356.

ὀλιγηπελής, ές, (ὀλίγος, πέλομαι) animo deficiens, a viribus destitutus, infirmus, debilis.

ὀλιγηπελίη, ης, ἡ, poet. et Ion. pro ὀλιγοπελία, ας, ἡ, virium defectus, imbecillitas, languor. A pr.

ὀλιγήρης, ες, (ἄρω) i. q. ὀλίγος, Nic. Unde

ὀλιγήριος, ος, idem.

ὀλιγηρεσίη, ης, ἡ, (ἄροσις) Ion. pro ὀλιγηροσία, tenue arvum. Diod. Zon. ep. 2.

ὀλιγησίπυος, ον, (σιπύα) parvum penarium habens.

ὀλίγινθα, adv. i. q. μίνυνθα, Hesych.

ὀλιγίστατος, άτη, ατον, superl. irreg. ab ὀλίγος.

ὀλίγιστος, ίστη, ιστον, superl. irreg. ab ὀλίγος.

ὀλιγίστως, adv. minimo numero, perparum. v. ὀλίγιστος.

ὀλιγόαιμος, ον, (αἷμα) qui sanguine est pauco.

ὀλιγόβιος, ον, (βίος) non diu vivens.

ὀλιγόβουλος, ον, (βουλή) qui parum consilio pollet, non admodum prudens.

ὀλιγογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη) negligens, Hesych.

ὀλιγογόνατος, άτη, ατον, (γόνυ) paucis geniculis nodatus.

ὀλιγογονία, ἡ, sterilitas. A seq.

ὀλιγόγονος, ος, (γονή) paucos generans, infecundus.

ὀλιγοδάπανος, ον, (δαπάνη) qui exigui sumtus est, parcus et frugi, frugalis.

ὀλιγοδεής, ές, (δέομαι) qui paucis eget, paucis contentus.

ὀλιγοδεΐα, et ὀλιγοδεΐα, ας, ἡ, paucarum rerum indigentia, vel desiderium. Philos. A pr.

ὀλιγοδίαιτος, ον, (δίαιτα) modico victu contentus.

ὀλιγόδουλος, ον, (δοῦλος) paucos servos habens.

ὀλιγοδρανέω, langueo, nihil ago, spiritum via traho. A seq.

ὀλιγοδρανής, ές, (δραίνω) infirmus, imbellis.

ὀλιγοδρανία, ας, ἡ, imbecillitas. A pr.

ὀλιγοδύναμος, ον, (δύναμις) infirmus, imbellis.

ὀλιγοελαιέω, (ἔλαιον) parum olei fero, parum olei fundo.

ὀλιγοεξία, ἡ, i. q. ὀλιγεξία.

ὀλιγοεργής, ές, (ἔργον) imbecillus.

ὀλιγοέτης, ες, (ἔτος) paucos annos habens.

ὀλιγοετία, ας, ἡ, paucitas annorum, juventus. A pr.

ὀλιγόζος, ος, (ὄζος) paucos ramos habens.

ὀλιγοημερος, ον, (ἡμέρα) i. q. ὀλιγήμερος.

ὀλιγόθερμος, ον, (θέρμη) cui modicus inest calor, parum caloris habens.

ὀλιγόθριξ, τριχος, (θρίξ) paucos capillos habens.

ὀλιγοθυμέω, animo parvo sum. A seq.

ὀλιγόθυμος, ος, timidus, dimissus animo.

ὀλιγόϊνος, ον, (ἴς) paucas habens fibras seu venas, paucos nervos. (ῐ)

ὀλιγόκαιρος, ον, (καιρός) brevem, parvam, ancipitem occasionem, s. opportunitatem habens.

ὀλιγοκάλαμος, ος, (κάλαμος) paucos habens calamos.

ὀλιγόκαρπος, ον, (καρπός) paucos fructus gignens.

ὀλιγόκαυλος, ος, (καυλός) paucos caules habens.

ὀλιγόκερως, ωτος, (κέρας) parva cornua habens.

ὀλιγόκλαδος, ος, (κλάδος) paucos ramos habens.

ὀλιγοκρατέομαι, a paucis regor. v. ὀλιγαρχία.

ὀλιγολαλέω, (λαλέω) pauca loquor.

ὀλιγόλογος, ον, (λόγος) pauci sermonis.

ὀλιγομαθής, ές, (μανθάνω) parum doctus.

ὀλιγομετρία, ας, ἡ, (μέτρον) est vitium versus quum paucioribus, v. c. quatuor verbis constat, Eustath. opponitur πολυμετρία.

ὀλιγόμισθος, ος, (μισθός) mercede exigua conductus.

ὀλιγομυθία, ας, ἡ, pauciloquium. A seq.

ὀλιγόμυθος, ον, (μῦθος) pauciloquus.

ὀλιγόνειρος, ον, (ὄνειρος) pauca somnians.

ὀλιγόξυλος, ος, (ξύλον) pauca ligna habens.

ὀλιγοπαιδία, ας, ἡ, paucitas liberorum. A seq.

ὀλιγόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, (παῖς) paucos habens liberos.

ὀλιγοπελέω, ὀλιγοπελής, ές, et ὀλιγοπελία, ἡ, vulgares formae p. ὀλιγηπ. Gramm.

ὀλιγόπιστος, ος, (πίστις) exigua fide praeditus, parum fidens seu credens, parum fiduciae habens. it. cui parum fidendum. 2) incredulus.

ὀλιγοποιέω, f. ήσω, ad paucitatem redigo, minuo. aor. 1. ὠλιγοποίησα.

ὀλιγοπόλιος, ος, (πολιός) parum canus: i. e. paucos canos crines habens.

ὀλιγοπονία, ἡ, laboris fuga.
ὀλιγόπονος, ον, laborem fugiens, iners.
ὀλιγοποσία, ας, ἡ, (πόσις) parcus potus.
ὀλιγοποτέω, f. ήσω, parum bibo. A seq.
ὀλιγόποτος, ον, (ποτόν) pauco potu contentus. it. ὀλιγοπότης, ου, ὁ.
ὀλιγοπραγμοσύνη, ης, ἡ, paucorum rerum tractatio. A seq.
ὀλιγοπράγμων, ον, gen. ονος, (πρᾶγμα) pauca habens negotia.
ὀλιγόπτερος, ον, (πτερόν) paucas pennas habens.
ὀλιγόπυρος, ον, (πυρός) parum tritici ferens.
ὀλιγόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) paucas radices habens.
ὀλίγος, ίγη, ίγον, paucus. 2) parvus, exilis, tenuis. Hinc Subst. οἱ ὀλίγοι, ων, optimates, pauci illi, penes quos imperium est. ὀλίγον, paullum, parum, modicum. ὀλίγον χρόνον, paullisper. ὀλίγου δεῖν, paene, propemodum, ferme. δι' ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, brevi tempore, subito, e propinquo. δι' ὀλίγων, paucis, sc. verbis. κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον, sensim, paullatim, item propemodum. ἐν ὀλίγῳ, leviter, viliter. it. propemodum, parum abest, quin. Comp. μείων, ον, ὀλίζων, ον, ap. Alexandrinos. ὀλιζότερος, Nic. Superl. ὀλίγιστος, ίστη, ιστον, ὀλιγίστατος, άτη, ατον.
ὀλιγόσαρκος, ον, (σάρξ) macilentus.
ὀλιγοσθενής, ές, (σθένος) exiguis viribus praeditus.
ὀλιγοσιτέω, f. ήσω, (ὀλιγόσιτος) pauco cibo utor.
ὀλιγοσιτία, ας, ἡ, cibus modicus, frugalitas. A pr.
ὀλιγόσιτος, ον, (σῖτος) modico cibo utens.
ὀλιγόσπερμος, ον, (σπέρμα) parum seminis ferens. 2) parum seminis emittens.
ὀλιγόστιχος, ον, (στίχος) paucos ordines s. versus continens. Hinc Subst. ὀλιγοστιχία, ἡ.
ὀλιγοστός, ή, όν, (ὀλίγος) unus e paucis, paucis comitatus, cum paucis. item, minimus, brevissimus.
ὀλιγοσυλλαβία, ἡ, paucitas syllabarum. A seq.
ὀλιγοσύλλαβος, ον, (συλλαβή) paucis syllabis constans.
ὀλιγοσύνδεσμος, ον, Epith. orationis, paucis conjunctionibus atentis.
ὀλιγοσώματος, ον, (σῶμα) parvi corporis.
ὀλιγοτεκνία, ἡ, liberorum paucitas, a seq.
ὀλιγότεκνος, ον, (τέκνον) paucos liberos habens.
ὀλιγότης, ητος, ἡ, (ὀλίγος) paucitas. 2) parvitas.
ὀλιγοτιμία, ας, ἡ, (τιμή) contemtus. 2) dedecus.
ὀλιγοτοκέω, f. ήσω, (ὀλιγοτόκος) paucos pario. 2) raro pario.
ὀλιγοτοκία, ας, ἡ, paucus seu rarus partus. A pr.
ὀλιγοτόκος, ον, (τίκτω) raro et paucos pariens.
ὀλιγότριχος, ον, (θρίξ, τριχός) raros habens pilos.
ὀλιγοτροφέω, (ὀλιγότροφος) parum nutrimenti praebeo.
ὀλιγοτροφία, ἡ, cibi penuria, a pr.
ὀλιγότροφος, ον, (τροφή) pauco cibo contentus. 2) parum nutrimenti in cibo praebens.
ὀλιγόϋδρος, ον, (ὕδωρ) parum aquae habens, parum aquosus. 2) pauca aqua contentus. Superl. ὀλιγοϋδρότατος, cui paucissima aqua sufficit.
ὀλιγόϋλος, ον, (ὕλη) parum materiae habens. (a)
ὀλιγοϋπνία, ἡ, paucus somnus. A seq.
ὀλιγόϋπνος, ον, (ὕπνος) qui exigui somni est.
ὀλιγοφάγος, ον, (φαγεῖν) parcus cibi, inedax.
ὀλιγοφιλία, ας, ἡ, amicorum paucitas.
ὀλιγοφόρος, ον, (φέρω) ut ὀλιγοφόρος οἶνος, vinum, quod paucam aquam fert, aqueum, tenue, dilutum, imbelle.
ὀλιγόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) pusillanimis.
ὀλιγόφυλλος, ον, (φύλλον) pauca habens folia.
ὀλιγοχοέω, parum refundo, exiguo cum foenore refundo. A seq.
ὀλιγόχοος, ον, contr. ὀλιγόχους, ουν, (χέω) parum refundens, parum fructificans. Comp. ὀλιγοχοώστερος, minus fundens, minus ferax.
ὀλιγοχορδία, ας, ἡ, (χορδή) paucitas fidium seu chordarum.
ὀλιγοχρηματία, ας, ἡ, (χρήματα) paucitas pecuniae, paupertas.
ὀλιγοχρονία, ἡ, temporis brevitas, a seq.
ὀλιγοχρόνιος, ον, it. ιος, ία, ιον, (χρόνος) exiguo temporis spatio durans.
ὀλιγοχρονιότης, ητος, ἡ, temporis brevitas, a pr.
ὀλιγόχρονος, ον, idem quod ὀλιγοχρόνιος.
ὀλιγόχυλος, ον, (χυλός) parum succi habens.
ὀλιγόχυμος, ον, (χυμός) parum succi habens, ut ὀλιγόχυλος.
ὀλιγοψυχέω, f. ήσω, (ὀλιγόψυχος) sum animo pusillo.
ὀλιγοψυχία, ας, ἡ, pusillanimitas.
ὀλιγόψυχος, ον, (ψυχή) pusillanimis.
ὀλιγόω, (ὀλίγος) ad paucos redigo, imminuo. Pass. ὀλιγόομαι, ad paucos redigor imminuor. aor. ὠλιγώθην.
ὀλιγῶλαξ, ακος, (ὦλαξ) Dor. p. ὀλιγαύλαξ.
ὀλιγωρέω, f. ήσω, (ὀλίγωρος) parvam curam habeo, negligo, contemno, supersedeo. Unde ὀλιγωρητέος, α, ον, adj. verb. spernendus.
ὀλιγώρησις, εως, ἡ, negligentia, incuria, neglectus, contemtus. A pr.
ὀλιγωρία, ας, ἡ, idem. A seq.
ὀλίγωρος, ον, (ὥρα) aliquid parum curans, negligens, incuriosus.
ὀλιγώρως, adv. negligenter, contemtim.
ὀλιγωφελής, ές, (ὀφέλλω) parum utilitatis afferens.
ὀλιζότερος, α, ον, i. q. ὀλίζων, Nic.
ὀλιζόω, minorem reddo, minuo. A seq.
ὀλίζων, ον, gen. ονος, compar. poet. ab ὀλίγος.
ὀλικός, ή, όν, (ὅλος) totus, universalis.
ὀλικῶς, adv. plane, universe, omnino.
ὄλισβος, ου, ὁ, penis coriaceus.
ὀλισθάζω, i. q. ὀλισθαίνω, poet.
ὀλισθάνω vel ὀλισθαίνω, (ὄλισθος) fut. ὀλισθήσω, aor. 1. ὠλίσθησα, pf. ὠλίσθηκα, aor. 2. ὤλισθον, labor, lapso vestigio fallor.
ὀλισθήεις, ήεσσα, ῆεν, lubricus.
ὀλίσθημα, ατος, τό, (ὀλισθαίνω) lapsus, casus, ruina.
ὀλισθηρός, ρά, ρόν, (ὄλισθος) ad labendum proclivis. 2) lubricus. 3) proclivis ad aliquid. 4) inconstans.
ὀλισθηρῶς, adv. lubrice.
ὀλίσθησις, εως, ἡ, i. q. ὀλίσθημα, et ab eodem.
ὀλισθητικός, ή, όν, (ὀλισθαίνω) lubricandi vim habens, lubricans.
ὀλισθογνωμονέω, (ὄλισθος, γνώμη) mentis compos non sum.
ὀλισθοποιῶ, (ποιέω) labare facio, labefacio.
ὄλισθος, ου, ὁ, lapsus in lubrico, casus. 2) locus lubricus.
ὀλισθράζω, i. q. ὀλισθαίνω, Hipp.
ὁλκαδικός, ή, όν, (ὁλκάς) ad onerariam navem pertinens.
ὁλκάδιον, ου, τό, navicula oneraria. Dimin. ab ὁλκάς.
ὁλκαδοχρίστης, ου, ὁ, (χρίω) qui naves onerarias colore inducit.
ὁλκάζω, i. q. ὁλκέω.
ὁλκαία, ας, ἡ, cauda apud Nicandrum, ab ἕλκω, quasi quae trahatur a toto corpore. Schol. Nicandri.
ὁλκεῖον, ου, τό, vas, in quo pocula abluuntur. Pollux.
ὁλκαῖος, αία, Ion. αίη, αῖον, (ἕλκω, ὁλκή) qui trahitur, attractus, contractus.
ὁλκάς, άδος, ἡ, (ἕλκω) proprie navis oneraria. Sed interdum et de aliis dicitur.
ὁλκεῖον, ου, τό, vid. ὁλκήϊον.
ὁλκεύς, έως, ὁ, (ἕλκω) qui retia trahit.
ὁλκέω, (ὁλκός) navem traho, traduco, remulco.
ὁλκή, ῆς, ἡ, (ἕλκω) tractus, attractio. 2) inclinatio, ut staterae in alteram partem. 3) pondus, item drachma.
ὁλκήεις, ήεσσα, ῆεν, ponderosus. A pr.
ὁλκήϊον, ου, τό, (ὁλκή) Ion. pro ὁλκεῖον, lignum in infima navis parte, quo navis trahitur, ut exponitur a Schol. Apollonii.
ὁλκήρης, ες, (ὁλκή) caudatus, sive tractu se colligens, ut serpens, qui longo volumine caudam trahit. Nicand.
ὅλκιμος, ον, (ὁλκή) glutinosus, lentus, qui, dum extenditur, trahi, non rumpi solet.
ὁλκίον, ου, τό, gubernaculum seu clavus navis.
ὁλκίον, ου, τό, vas cum liquidis, tum aridis recipiendis aptum, aeneum plerumque. Pollux. 2) labeum amplum, magnus crater.
ὁλκός, οῦ, ὁ, tractus. 2) sulcus, proprie et tropice. 3) remulcus, quo naves ex uno mari in alterum per continentem, velut per Isthmum, traducuntur. 4) fluctus, omninoque, aqua maris. 5) aquaeductus. 6) moles, pondus. 7) syrma serpentum, vestium etc. 8) totumque adeo cujusvis animalis hominisque corpus. 9) est etiam nomen insecti cujusdam et herbae.
ὁλκός, ή, όν, attractorius, Plat. 2) lentus.
ὄλλιξ, ικος, ὁ, poculi lignei genus.
ὄλλυμι, f. ὀλῶ, aor. ὤλεσα, pf. ὀλώλεκα. Med. ὄλλυμαι, f. ὀλοῦμαι, aor. ὠλόμην, pf. 2. ὄλωλα, significat I) Act. 1) perdo, perimo interimo, interficio. 2) perdo, amitto, ut θυμόν, μένος, Hom. II) Med. 1) intereo, pereo. 2) perdor, amittor. 3) pf. 2. ὄλωλα, perii. οἱ ὀλωλότες, mortui.
ὁλμειός, οῦ, ὁ, (ὅλμος) mortarium.
ὁλμίσκος, ου, ὁ, mortariolum. οἱ ὁλμίσκοι, concavitates dentium molarium, velut mortariola. Dim. ab ὅλμος.
ὁλμοκοπέω, (κόπτω) in mortario contero.
ὁλμοποιός, οῦ, ὁ, ἡ, (ποιέω) mortariorum

artifex.

ὄλμος, ου, ὁ, mortarium, pilum. 2) pars tibiae, ligula. 3) truncus corporis a cervice usque ad coxendicem. it. poculi genus. metaph. stupidus.

ὁλογράμματος, ον, (ὅλος, γράμμα) plene scriptus, non per siglorum captiones aut compendiosa aenigmata, nec per notas numerales.

ὁλογραφέω, f. ήσω, (γράφω) integrum scribo.

ὁλόγραφος, ον, (γράφω) totus proprie manu exaratus.

ὁλοδάκτυλος, ον, meris dactylis constans. Epith. versus.

ὀλοεις, όεσσα, όεν, (ὄλλυμι) exitialis.

ὀλοεργής, ές, i. q. ὀλοεργός.

ὀλοεργός, όν, (ἔργον) maleficus. 2) mortem seu interitum adferens.

ὁλοήμερος, ον, (ὅλος, ἡμέρα) per totum diem durans

ὁλοθανής, ές, (ὅλος, θνήσκειν) prorsus mortuus.

ὁλοθούριον, ου, τό, genus tuberis spongiosi, et marini. Aristot.

ὀλόθρευσις, εως, ἡ, (ὀλοθρεύω) pernicici illatio, delatio, occisio.

ὀλοθρευτής, οῦ, ὁ, (ὀλοθρεύω) exterminator, qui perniciem adfert, exitiosus, occisor, interfector.

ὀλοθρευτικός, ή, όν, perimens, perdens. A praec.

ὀλοθρεύω, f. εύσω, (ὄλεθρος) perdo, everto, exitium adfero, vasto.

ὀλοίϊος, ον, poet. p. ὀλοιός, ὀλοός. cf. ὁμοίϊος.

ὀλοιός, όν, poet. p. ὀλοός, perniciosus, exitialis, Hom. h. Ven. 225.

ὁλοίτροχος, ὁ, vel ὀλοίτροχος, ὁ, it. ὀλότροχος, lapis omni ex parte rotundus, saxum, quale ab defensoribus urbis oppugnatae in hostes conjici solebat, Hdt. 8, 52. item adj. ὀλοίτροχοι λίθοι, Xen. πέτροι ὀλ. Theocr.

ὁλοκαρπέω, f. ήσω, totum adoleo, in holocaustum uffero. ὁλοκαρπούμενον, quod totum offertur. Fut. 1. pass. ind. 3. pl. ὁλοκαρπωθήσονται, consumebuntur, consumentur, LXX.

ὁλοκάρπωμα, ατος, τό, holocaustum. A praec.

ὁλοκάρπωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

ὁλόκαυστον, ου, τό, (ὅλος, καίω) holocaustum, quod totum cremari solebat.

ὁλοκαυτέω, f. ήσω, (ὁλόκαυτος) totum comburo, totam victimam cremo.

ὁλοκαυτίζω, f. ίσω, idem et ab eod.

ὁλόκαυτος, ον, (καίω) totus crematus, totus combustus.

ὁλοκαυτόω, f. ώσω, i. q. ὁλοκαυτέω. aor. 1. ὡλοκαύτωσα, ex eod.

ὁλοκαύτωμα, ατος, τό, victima s. hostia, quae integra comburitur. A pr.

ὁλοκαύτωσις, εως, ἡ, sacrificium, in qua victima tota crematur. Ab eod.

ὁλοκληρία, ας, ἡ, integritas omnium partium alicujus rei. A seq.

ὁλόκληρος, ον, (ὅλος, κλῆρος) integer, totus, universus. 2) nullo vitio laborans, non vitiosus. Proprie qui omnia possidet, quae sorte ei obtigerunt. κληρονομεῖν ἐξ ὁλοκλήρου, hereditas ex asse, seu in solidum.

ὁλοκλήρως, adv. integre.

ὁλόκνημος, ον, (κνήμη) integras tibias habens et nulla ex parte mutilas.

ὁλοκόλαξ, ακος, ὁ, (κόλαξ) penitus adulator, atque imperans sibi omnia assentari, dub.

ὁλόκοπος, ον, (κόπτω) totus concisus.

ὁλόκυκλος, ον, (κύκλος) Epith. lunae plenae.

ὁλοκυκλόω, lunam facio plenam, a pr.

ὁλοκυνῖτις, ιδος, ἡ, olus quoddam silvestre.

ὁλολαμπής, ές, (λάμπω) totus lucidus.

ὁλόλιθος, ον, totus lapideus, totus e lapidibus factus.

ὀλολυγή, ῆς, ἡ, (ὀλολύζω) clamor mulierum sacrificantium, jubilatio. 2) ululatus, ejulatus.

ὀλόλυγμα, τό, idem. Ab eod.

ὀλολυγμός, οῦ, ὁ, ululatus, ejulatus. ὀλολυγμὸς ἀγροίκων, rusticorum jubilatus.

ὀλολυγών, όνος, ἡ, clamor ranarum marium. 2) ejulatus. 3) avis quaedam solitaria, acredula, vel ulula. A seq.

ὀλολύζω, f. ξω, (λύζω) ululo, ejulo, ploro. 2) cum clamore deos precor, de mulieribus, jubilo, exsulto. usurpatur de clamore laeto mulierum, numen, cujus ludi identidem celebrarentur, ad veniendum invitantium, aut adventum ejus, quem sibi comminiscerentur, annunciantium.

ὀλολύττω, i. q. ὀλολύζω, Men.

ὁλομελής, ές, (μέλος) qui membris est integris, omnibus membris constans, integer.

ὁλομέλεια, ας, ἡ, integra natura et constitutio alicujus rei, qua nihil ipsi deest. A praec.

ὁλομερής, ές, (μέρος) integer, totus, nulla parte resecta.

ὀλόμην, Epice p. ὠλόμην, aor. med. ab ὄλλυμι, 3 pl. ὄλοντο, p. ὤλοντο, Hom.

ὅλον, v. ὅλος.

ὁλονθος, ον, (ὅλος, ὄνθος) fimo scatens.

ὁλονυκτί, adv. (νύξ) per totam noctem.

ὀλοοίτροχος, ὁ, longior forma poet. pro ὀλοίτροχος, q. v.

ὀλοός, ή, όν, (ὄλλυμι) perniciosus, exitiosus. 2) perditus.

ὀλοόφρων, ον, (ὀλοός, φρήν) perniciosa consilia agitans, perniciosus, ὕδρος, λέων, σῦς, Il. 2, 723. 15, 630. 17, 21. 2) prudens, callidus, qui nocere potest quibuscunque vult, Od. 1, 52. 10, 137. 11, 322. (In hac significatione derivatur ab ὅλος, ut sit quasi: qui animo universa agitat, qui omnium curam gerit, vel ab οὖλος, qui integra mente est. Sed his derivationibus non est opus.)

ὁλοπόρφυρος, ον, (πορφύρα) totus purpureus, totus e purpura.

ὁλόπτερος, ον, (πτερόν) cujus universum corpus pennis tectum est. 2) cujus alae non sunt scissae, alas continuas habens.

ὀλόπτω, f. ψω, vello, evello.

ὁλόπυρος, ου, ὁ, (πυρός) triticum integrum, seu quod integrum coctum est.

ὁλοῤῥιζεί, adv. radicitus. A seq.

ὁλόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) qui cum tota radice est, v. c. erutus.

ὅλος, ὁ, vel ὁλός, item ὁλόν, i. q. θολός, atramentum sepiae.

ὅλος, ὅλη, ὅλον, totus, integer. 2) solidus. 3) universus, omnis. *est aetatis posterioris.* Hinc Subst. τὸ ὅλον, ου, universum, rerum universitas, summa rei; at ὅλον, adv. omnino. (Hinc Lat. solus et solidus.)

ὁλοσηρικός, ή, όν, totus ex serico, holosericus.

ὁλοσίδηρος, ον, totus ferreus.

ὁλόσκιος, ον, (σκιά) totus umbrosus.

ὁλοσπαδής, ές, (σπάω) totus detractus, Hesych.

ὁλοσπάς, άδος, (σπάω) i. q. ὁλοσπαδής.

ὁλοσπόνδειος, ον (σπονδεῖος) Epith. versus, qui totus e spondeis constat, ut Iliad. λ'. 130.

ὁλόστεον, ου, τό, herba, quasi tota ossea, per antiphrasin, quum tota mollis sit. A seq.

ὁλόστεος, ον, (ὀστέον) totus osseus, ex osse solido constans.

ὁλοστήμων, ον, (στῆμα) totus e staminibus constans.

ὁλόσφαλτος, ον, (σφάλλω) omnino vitiosus.

ὁλοσφύρατος, ον, Dor. p. ὁλοσφύρητος. (ῡ)

ὁλοσφυρήλατος, ον, i. q. ὁλοσφύρητος.

ὁλοσφύρητος, ον, (σφύρα) malleo ductus s. fabricatus, solidus. (ῡ)

ὁλοσφύριον, ου, τό, massa solidi v. c. ferri. (ῡ)

ὁλοσφύριστος, ον, i. q. ὁλοσφύρητος.

ὁλόσφυρος, ον, (σφύρα) i. q. ὁλοσφύρητος.

ὁλοσχέρεια, ας, ἡ, integritas, consummatio. 2) crassa et confusa descriptio. A seq.

ὁλοσχερής, ές, (ὅλος, σχερός) integer, plenus, universus, consummatus, qui fit summa vi, omnibus copiis, ut praelium. 2) extremus, summus.

ὁλοσχερῶς, adv. omnino, penitus, prorsus, plane. 2) confuse, generatim, leviter modo. ὁλοσχερέστερον, adv. Compar. majori apparatu, majoribus copiis. A pr.

ὁλόσχιστος, ον, simplex, non e variis partibus vel segmentis consutus, Plato.

ὁλόσχοινος, ὁ, (σχοῖνος) mariscus, juncus omnium maximus et crassissimus.

ὄλοσχος, ου, ὁ, pediculus pomi, Nicand.

ὁλοσώματος, ον, (σῶμα) ad totum corpus pertinens.

ὁλοτελής, ές, (τέλος) plane absolutus, prorsus finitus, perfectus, integer, totus.

ὁλότης, ατος, ἡ, (ὅλος) integritas, totum.

ὁλότροπος, ον, totius modi, totus.

ὁλοτρόπως, adv. omnino.

ὁλότροχος, ον, (τρέχω) rotundus v. c. lapis περιφερής, Hesych. στρογγύλος, Suid. v. ὀλοοίτροχος.

ὀλοφλυκτίς, ίδος, ἡ, (φλυκτίς) pustula.

ὀλοφυγδών, όνος, ἡ, i. q. ὀλοφυκτίς.

ὀλοφυδνός, ή, όν, (ὀλοφύρομαι) lugubris, luctuosus, tristis.

ὀλοφύζω, f. ξω, lugeo, lamentor, pro ὀλοφύρομαι, ap. seriores.

ὁλοφυής, ές, (ὅλος, φυή) totus absolutus in natura sua, omnibus partibus plenus. 2) rotundus, orbiculatus, Aristot.

ὀλοφυκτίς, ίδος, ἡ, pustula, quasi ὀλοφλυκτίς.

ὁλόφυλλος, ον, integer, idem quod ὁλόκληρος.

ὀλοφυρμός, οῦ, ὁ, ejulatus, ploratus, lamentatio. A seq.

ὀλοφύρομαι, (a λοπός, ὀλόπτω, ut sit proprie: crines mihi prae luctu evello.) lamento, ejulo, ploro. 2) deploro, misereor.

ὀλόφυρσις, εως, ἡ, ploratus, luctus, ejulatus. 2) lamentatio. 3) lugubris oratio.

ὀλοφυρτικός, ή, όν, ad lamenta seu la-

mentandum proclivis. Ab eod.

ὀλοφυρτικῶς, adv. lamentabiliter.

ὀλοφώϊος, ον, (ὄλλυμι) exitialis. 2) versutus, improbus. ὀλοφώϊα, vaframenta, versutiae, artificia callida.

ὀλόφωνος, ον, (φωνή) plena voce canens.

ὀλόχαλκος, ον, totus ex aere.

ὀλόχροος, ον, contr. ὀλόχρους, ουν, (χρόα) toto corpore unum colorem habens.

ὀλόχρυσος, ον, (χρυσός) totus ex auro factus, ex auro solido factus. 2) totus auro indutus. ap. Joseph.

ὀλόψυχος, ον, (ψυχή) sincerus, candidus, integer animo.

ὀλοψύχως, adv. toto, integro animo, bona fide.

ὄλπη, ης, ἡ, lecythus, ampulla olearia, vas olearium, at alicubi vinarium.

ὄλπις, εως et ιδος, ἡ, i. q. ὄλπη.

Ὀλυμπία, ας, ἡ, sc. χώρα, (Ὄλυμπος) Olympia, locus Elidis, in quo Jupiter Olympius colebatur, et certamina Olympica celebrabantur. Ὀλυμπίαζε, ad Olympiam. Ὀλυμπίαθεν, ab Olympia. Ὀλυμπίασι, apud Olympiam.

Ὀλύμπια, ων, τά, sc. ἀγωνίσματα, ludi Olympici.

Ὀλυμπίας, ου, ὁ, (Ὄλυμπος) Olympias, venti nomen, qui et ἀργέστης, i.e. Caurus.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, sc. νίκη, victoria s. palma certaminis Olympici. 2) certamen Olympicum. 3) Olympias, sive tempus binis quibusque interjectum ludis Olympicis, quatuor annorum integrorum cum quindecim diebus.

Ὀλυμπιεῖον vel Ὀλυμπίειον, τό, templum Jovis Olympii.

Ὀλυμπικός, ή, όν, (Ὀλυμπία) Olympicus.

Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, (Ὀλύμπια, νικάω) victor in Olympiis.

Ὀλυμπιόνικος, ον, (νικάω) in Olympiis vincens.

Ὀλύμπιος, ον, Olympum incolens. 2) coelestis. A seq.

Ὄλυμπος, ου, ὁ, Olympus, mons Macedoniae altissimus. 2) coelum. Ὀλυμπόνδε, in coelum.

ὀλυνθάζω, f. άσω, caprifico. A seq.

ὄλυνθος, ου, ὁ, grossus, ficus immatura. 2) ἡ Ὄλ., nomen urbis in Thessalia.

ὀλυνθοφορέω, grossos s. abortus fero. A seq.

ὀλυνθοφόρος, ον, (ὄλυνθος, φέρω) grossos ferens.

ὀλύρα, ας, ἡ, semen medium inter frumentum et hordeum, olyra, spelta, far, ador, siligo.

ὀλυρίτης, ου, ὁ, ut ὀλυρίτης ἐγκρυφίας, subcinericius panis siligineus. A praec.

ὀλοθός, ή, (ὀλός pro θολός) ater vel turbidus.

ὀλωΐος, ΐα, ϊον, forma rarior poet. p. ὀλοός, ὀλοιός. Hes. Th. 591.

ὄλωλα, perf. 2 ab ὄλλυμι.

ὅλως, adv. (ὅλος) prorsus, omnino, totaliter, integre. 2) in summa, in universum. 3) sane.

ὅλωσις, εως, ἡ, (quasi ab ὁλόω) integratio.

ὁμαδεύω, (ὁμάς) in unum cogo, congrego.

ὁμαδέω, f. ήσω, (ὅμαδος) tumultuor, clamo, fremo. 3 pl. aor. 1. ὁμάδησαν, strepitum excitarunt, Od.

ὁμαδόν, adv. (ὁμάς) summatim.

ὅμαδος, ου, ὁ, (ὁμάς) multitudo. 2) tumultus, strepitus, quem multitudo excitat.

ὁμάζω, rugio, mugio, de leonibus.

ὅμαιμις, ιδος, ἡ, (ὁμοῦ, αἷμα) soror.

ὁμαίμιος, ον, (ὅμαιμος) consanguineus, Pind.

ὅμαιμος, ον, (ὁμοῦ, αἷμα) consanguineus. 2) *Subst.* ὁ, ἡ, frater vel soror.

ὁμαιμοσύνη, ης, ἡ, (ὁμαίμων) consanguinitas. 2) fraternitas.

ὁμαιμότης, ητος, ἡ, (ὅμαιμος) idem.

ὁμαίμων, ον, (ὁμοῦ, αἷμα) consanguineus. Ὁμαιμονέστερος, έρα, ερον, Comp. propinquior sanguine.

ὁμαῖον, τό, (αἶα) i. q. ὁμακοεῖον.

ὁμαιχμέω, f. ήσω, (ὅμαιχμος) simul milito, simul bellum ineo, simul jaculor.

ὁμαιχμία, ας, ἡ, Ion. ὁμαιχμίη, ης, ἡ, societas belli, confoederatio. A seq.

ὅμαιχμος, ον, (ὁμοῦ, αἰχμή) arma consocians, foederatus, explicatur etiam commilito.

ὁμακοεῖον, et ὁμακεῖον, ου, τό, auditorium commune. Vox Pythag. A seq.

ὁμάκοοι, οἱ, (ὁμοῦ, ἀκούω) qui simul audiunt, auditores, discipuli, vox Pythagorica.

ὁμαλῆ, adv. una, simul. Hesych.

ὁμαλής, ές, (ὁμαλός) aequalis, planus, aequabilis.

ὁμαλία, ας, ἡ, planities. Ab eod

ὁμαλίζω, f. ίσω, (ὁμαλός) planum reddo, complano, laevigo. 2) ad aequabilitatem redigo. 3) demulceo. 4) adaequo, aequalis sum.

ὁμαλισμός, οῦ, ὁ, complanatio, laevigatio, aequatio. 2) aequabilis pronunciatio. A praec.

ὁμαλιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁμαλιστῆρες, paniculae, Philox.

ὁμαλίστρα, ας, ἡ, hostorium.

ὁμάλιστρον, τό, idem.

ὁμαλόδερμος, ον, (δέρμα) glaber, laevis.

ὁμαλός, ή, όν, (ὁμοῦ) planus. 2) aequalis, aequabilis.

ὁμαλότης, ητος, ἡ, aequalitas, aequabilitas, planities. A praec.

ὁμαλύνω, i. q. ὁμαλίζω, ὁμαλῦναι, aor. 1. inf.

ὁμαλόω, idem.

ὁμαλῶς, adv. (ὁμαλός) aequaliter, aequabiliter, constanter. 2) pariter, sine discrimine, nullo excepto. 3) sedate.

ὁμαρής, ές, (ὁμοῦ, ἄρω) conjunctus, compactus, consonus. Adv. ὁμαρές, una, simul.

ὁμαρτέω, f. ήσω, (ὁμός, ὁμοῦ, ἀρτάω) concurro, Il. 13, 584. 2) simul assequor, τινά, Il. 12, 400. 3) eo una, comitor, ut δαῖτα ὁμαρτήσαντες, Od. 21, 188. τινί, Hes. 4) concino, conspiro. Cf. ὁμάρτω.

ὁμαρτῆ vel ὁμαρτῇ, adv. simul, una, una serie. Ita legebat Herodianus in Homero, ubi nunc ex Aristarchi sententia scribitur ἁμαρτῇ.

ὁμαρτήδην, adv. i. q. ὁμαρτῇ.

* ὁμάρτω. Hinc aor. ὅμαρτεν ἐν εἰλαπίνῃσιν, epulis prosequebantur, Orph. Arg. 513.

ὁμάς, άδος, ἡ, (ὁμοῦ) multitudo tota, omnes simul, summa, universitas.

ὁμασπις, ιδος, ὁ καί ἡ, (ἀσπίς) una cum alio clypeum gestans, commilito.

ὁμαυλία, ας, ἡ, cohabitatio, concubitus A seq.

ὅμαυλος, ον, (ὁμοῦ, αὐλή) una habitans, una pernoctans.

ὅμαυλος, ον, (αὐλός) consonans, concinens.

ὀμβρέω, f. ήσω, (ὄμβρος) pluo, Ζεὺς ὀμβρεῖ, i. q. Ζεὺς ὕει. 2) trans. humecto, irrigo, ut ὀμβρίζω.

ὀμβρηγενής, ές, (γένος) ex imbribus ortus.

ὄμβρημα, ατος, τό, (ὀμβρέω) pluvia.

ὀμβρηνός, ή, όν, Hes. op. 453: dub. lect. p. ὀμβρηρός.

ὀμβρήρης, ες, i. q. ὀμβρηρός, Nic.

ὀμβρηρός, ά, όν, i. q. ὄμβριος, pluviosus, Hes. op. 453.

ὀμβρία, ας, ἡ, pluvia nimbosa, nimbus, dub.

ὀμβρίζω, f. ίσω, imbre rigo. 2) humecto, madefacio.

ὀμβρίκαλα et ὀμβρίκας, vocari omnium animalium fetus a poetis, scribit Pollux.

ὀμβριμοεργός, όν, (ὄμβριμος, ἔργον) magna et ardua facinora patrans. v. ὀβριμοεργός.

ὀμβριμόθυμος, ου, ὁ, ἡ, animo magno et forti praeditus, magnanimus.

ὀμβριμοπάτρος, ὀμβριμοπάτρη, vid. ὀβριμόπατρος.

ὄμβριμος, ον, p. ὄβριμος, impetuosus, vehemens, ut imber, validus, fortis, robustus. An Homerus hac forma pleniori usus sit, dubitetur: certo usus est Pind. P. 9, 46. Ol. 4, 12. cf. Hermann. de em. rat. gramm. gr. p. 21.

ὄμβριος, ον, vel ιος, ία, ιον, (ὄμβρος) pluvius, pluvialis. 2) aquosus.

ὀμβροβλυστέω et ὀμβροβλυτέω, (βλύω) pluviam fundo.

ὀμβροδόκος, ον, (δέχομαι) pluviam excipiens s. capiens.

ὀμβροκτύπος, ον, (κτυπέω) imbribus feriens, Aesch.

ὀμβροποιός, όν, (ποιέω) imbres excitans.

ὄμβρος, ου, ὁ, imber, pluvia. (Inde Lat. humor et imber, quasi pro ὕμερος, humidus. vid. ὄμιχμα et ὀμίχω.)

ὀμβροτοκία, ας, ἡ, pluviae generatio. A seq.

ὀμβροτόκος, ον, (ὄμβρος, τίκτω) pluviam generans, imbrifer.

ὀμβροφόρος, ον, (φέρω) imbrifer, imbrem ferens.

ὀμβροχαρής, ές, (χαίρω) imbribus gaudens, h. e. fecunditatem, incrementa nanciscens. Epith. terrae, plantarum.

ὀμβρώδης, ες, (ὄμβρος) imbre dilutus.

ὁμέθνιος, ον, (ὁμοῦ, ἔθνος) ejusdem gentis s. nationis, Suid.

ὀμεῖται, 3 fut. ab ὄμνυμι.

ὁμέστιος, ον, (ἑστία), eundem larem habens, contubernalis.

ὁμευναῖος, αία, αῖον, i. q. ὅμευνος.

ὁμευνετέω, una cubo. A seq.

ὁμευνέτης, ου, ὁ, (εὐνή) qui eodem cubili utitur, maritus.

ὁμευνέτις, ιδος, ἡ, uxor. Fem. a praec.

ὁμευνίς, ίδος, ἡ. i. q. ὁμευνέτις.

ὅμευνος, ον, (εὐνή) qui eodem cubili

utitur, conjux; maritus, uxor.

ὁμέψιος, ον, (ἕψια) sodalis.

ὁμῆ, adv. (ὁμός) i. q. ὁμοῦ, poet.

ὁμηγερής, ές, (ὁμός, ἀγείρω) congregatus. Hinc pl. ὁμηγερέες, congregati, apud Hom.

ὁμηγυρής, ές, (ἄγυρις) i. q. ὁμηγερής, Pind.

ὁμηγυρίζομαι, f. ίσομαι, convoco, congrego, Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν, Od. 16, 376. Seriores utuntur Activo, unde ap. eosdem. Med. congregor, convenio. A seq.

ὁμήγυρις, ιος, ἡ, (ὁμοῦ, ἄγυρις) coetus, concilium, societas.

ὁμήθεια, ἡ, (ὁμήθης) habitatio in uno loco, domiciliorum communio.

ὁμήθειος, εία, ειον, i. q. ὁμήθης.

ὁμήθης, ες, (ἦθος) una habitans, uno in loco degens. 2) qui eorundem morum est. cf. ὁμοήθης.

ὁμηλικία, ας, ἡ, Ionice ὁμηλικίη, ης, ἡ, aetatis aequalitas, eadem aetas. A seq.

ὁμῆλιξ, ικος, ὁ, (ὁμοῦ, ἧλιξ) qui ejusdem aetatis est, aequalis. 2) ejusdem staturae.

ὁμήλυς, υδος, ὁ, ἡ, (ἔρχομαι, ἤλυσις) veniens simul, comes viae, Nonn.

ὁμηλυσία, ας, ἡ, Ion. ὁμηλυσίη, ης, ἡ, quando plures simul eunt. A praec.

ὁμηρεία, ας, ἡ, (ὁμηρεύω) datio obsidum. 2) obsides, pignus.

Ὁμήρειον, τό, templum in Homeri honorem.

Ὁμήρειος, ον, (Ὅμηρος) Homericus.

ὁμηρείτης, ου, ὁ, i. q. συνηρείτης.

ὁμήρευμα, ατος, τό, pignus. 2) obses. A seq.

ὁμηρεύω, f. εύσω, (ὅμηρος) proprie convenio, concino, φωνῇ ὁμηρεῦσαι, Hes. Th. 39. 2) plerumque, obses sum. 3) obsidis loco do vel trado. cf. ὁμηρέω.

ὁμηρέω, f. ήσω, (ὅμηρος) proprie convenio, una eo cum aliquo, τινί, Od. 16, 468. 2) metaph. concino, conspiro. 3) obses sum. cf. ὁμηρεύω.

ὁμήρης, ες, (ὁμός, ὁμοῦ, ἄρω) i. q. ὁμαρής, ὅμηρος, c. dat. Nic.

ὁμηρία, ας, ἡ, i. q. ὁμηρεία.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator. 2) rhapsodus. 3) etiam posteri Homeri Ὁμηρίδαι dicti.

Ὁμηρίζω, (Ὅμηρος) Homerum imitor. 2) Homerica usurpo. 2) (ὁμός, μηρός) libidinosa venere utor. 3) scarifico, Artemid.

Ὁμηρικός, ή, όν, Homericus, ad Homerum pertinens, Homerum imitans. Comp. Ὁμηρικώτερος, Superl. Ὁμηρικώτατος.

Ὁμηρικῶς, adv. Homerico more.

Ὁμηριστής, οῦ, ὁ, (Ὁμηρίζω) Homerista, rhapsodus.

Ὁμηρόκεντρα, ων, τά, (Ὅμηρος, κέντρων) Homerocentones, carmen e versis carminum Homeri particulis consutum.

Ὁμηροκέντρωνες, ώνων, οἱ, idem.

Ὁμηρομάστιξ, ιγος, ὁ, flagellum Homeri. Epith. Zoili.

ὅμηρον, ου, τό, pignus, quod est loco obsidis. cf. ὅμηρος.

ὅμηρος, ον, caecus, Cumaeis, teste Herodoto in vita Hom. 13. Hinc explicatur fabula de caecitate Homeri.

ὅμηρος, ον, (ὁμός, ὁμοῦ, ἄρω) i. q. ὁμαρής, ὁμήρης, conjunctus, matrimonio junctus, conjux, Eur. 2) congruens, consentiens, concors. 3) Subst. ὁ, pignus, obses, Hdt.

ὁμιλαδόν, adv. (ὅμιλος) turmatim, catervatim, facto agmine.

ὁμιλέω, f. ήσω, (ὅμιλος) in coetu aliquorum versor. 2) in colloquium venio, colloquor, confabulor, etiam de oratione ad populum, loquor, sermocinor. 3) consuetudinem habeo, consuesco, etiam cum femina. 4) alicui rei valde deditus sum, ut studiis, vino etc. v. ὁμιλία.

ὁμιληδόν, adv. i. q. ὁμιλαδόν.

ὁμίλημα, ατος, τό, (ὁμιλέω) officium, congressus, congressus officiosus. (ῑ)

ὁμιλητής, οῦ, ὁ, (ὁμιλέω) qui versari cum aliquo solet, cui frequens est consuetudo cum aliquo, familiaris. 2) discipulus, auditor.

ὁμιλητικός, ή, όν, qui dextere versatur cum hominibus, politus, elegans, humanus, affabilis, comis.

ὁμιλητός, ή, όν, (ὁμιλέω) comis, lenis. οὐχ ὁμιλητός, immitis, asper, saevus.

ὁμιλία, ἡ, (ὅμιλος) consuetudo cum aliquo; colloquium, collocutio, sermo, disputatio; vitae quotidianae usus, Thuc. 1, 68. 2) coetus, concio, collegium, Hdt. 1, 182. 3) persuasio. 4) consuetudo, mos.

ὅμιλος, ου, ὁ, coetus, turba, multitudo. 2) turma, caterva, multitudo militum. 3) vulgus, plebs. 4) strepitus, tumultus.

ὀμιχέω, f. ήσω, (ὀμίχω) mingo, Hes. op. 729.

ὁμιχλαίνω, nebula obscuro, a seq.

ὁμίχλη, ἡ, Ion. ὀμίχλη, nebula, caligo.

ὁμιχλήεις, εσσα, εν, Ion. ὀμ. nebulosus.

ὁμιχλώδης, ες, nebulosus, caliginosus.

ὄμιγμα, ατος, τό, urinae excretio, mictus, Hesych. A seq.

ὀμίχω, f. ξω, mingo, aor. 1. ὤμιξα, Hipponax.

ὄμμα, ατος, τό, (*ὄπτω, ὄψομαι) visum, spectaculum, spectrum. 2) adspectus, facies. 3) oculus. Plur. ὄμματα, lumina.

ὀμμάτειος, ον, ocularis. ὀμμάτειος πόθος, amor oculis insinuatus, Hesych. A praec.

ὀμματίδιον, ου, τό, ocellus. *Dim.* a seq.

ὀμμάτιον, ου, τό, ocellus. *Dim.* ab ὄμμα.

ὀμματογράφος, ον, (γράφω) pingendis oculis inserviens, cf. στίμμις.

ὀμματολαμπής, ές, (λάμπω) oculos fulgentes habens, pulcer.

ὀμματοποιός, όν, (ποιέω) oculos faciens i. e. visum praebens.

ὀμματοστερής, ές, (στερέω) oculis privatus, caecus. 2) oculis privans.

ὀμματουργός, όν, (ἔργον) i. q. ὀμματοποιός.

ὀμματόω, (ὄμμα) oculis instruo, e. g. statuam, c. acc. 2) oculatum et vigilem reddo, τινά. 3) intelligentem facio, τινά. item λόγον, sermonem clariorem instituo.

ὄμνυμι, f. ὀμοῦμαι, aor. ὤμοσα, pf. ὀμώμοκα, perf. pass. ὀμώμοσμαι, 3) sing. ὀμώμοται, — juro, ὅρκον et ἐπίορκον, Hom. 2) jurejurando affirmo, confirmo, c. acc. vel c. inf. fut. s. aor. Deus, per quem juratur, ponitur in acc., ut ὀμόσαι Στυγὸς ὕδωρ, Ἐννοσίγαιον, Il. 14, 271. 23, 585. item κατὰ θεοῦ. Passive ὀμώμοσται Ζεύς, per Jovem juratum est, Rhes. 816.

ὀμνύω, i. q. ὄμνυμι, unde impf. ὤμνυε, Hom. cf. Pors. ad Eur. Med. 744.

ὁμοαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, et per syncop. ὁμαῦλαξ, qui eodem sulco comprehenditur, vicinus.

ὁμόβιος, ον, (ὁμός, βίος) cum aliquo vivens, τινί: inpr. socius, conjux, maritus, uxor. 2) eadem ratione vivens, eodem victu utens.

ὁμοβίοτος, ον, qui simili victu utitur.

ὁμοβλαστής, ές, (βλαστάνω) simul germinans.

ὁμοβουλέω, ejusdem sum consilii vel voluntatis. A seq.

ὁμόβουλος, ον, (βουλή) qui una consultat. 2) qui ejusdem est voluntatis.

ὁμοβώμιος, ον, (βωμός) cui ara cum alio communis est.

ὁμογάλακτες, ων, οἱ, αἱ, (γάλα) collactanei.

ὁμογάλακτος, ον, collactaneus, Philox.

ὁμόγαμβροι, ων, οἱ, generi unius ejusdemque soceri vel socrus.

ὁμόγαμος, ον, maritus, uxor.

ὁμογάστριος, ον, (γαστήρ) uterinus frater, uterina soror.

ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, i. q. ὁμογάστριος.

ὁμογένεια, ας, ἡ, (ὁμογενής) cognatio.

ὁμογενής, ές, (ὁμοῦ, γένος) ejusdem generis, cognatus, gentilis, consanguineus.

ὁμογενέτωρ, ορος, ὁ, frater uterinus, Eurip.

ὁμογενῶς, adv. eodem genere.

ὁμογέρων, οντος, ὁ, (γέρων) senectutis socius.

ὁμογλωσσέω, Att. -γλωττέω, eadem lingua utor, a seq.

ὁμόγλωσσος, ον, Att. -γλωττος (γλῶσσα) qui eadem lingua utitur, qui ejusdem linguae est.

ὁμόγνητος, ον, consanguineus, Nonn. quasi ὁμογένητος. *Subst.* ἡ ὁμογνήτη, soror uterina, Orph.

ὁμόγνιος, ον, cognatus, gentilis. ὁμόγνιος Ζεύς, Jupiter gentilitius, cognationes conglutinans. ὁμόγνιοι θεοί, penates, vel dii gentilitii, (quasi ὁμογένιος, per syncop. ex ὁμοῦ et γένος.)

ὁμογνωμονέω, f. ήσω, (ὁμογνώμων) ejusdem sum sententiae, consentio, adsentior, concordo.

ὁμογνωμόνως, adv. (ὁμογνώμων) aeque, eodem animo.

ὁμογνωμοσύνη, ης, ἡ, consensus. A seq.

ὁμογνώμων, ον, (ὁμοῦ, γνώμη) qui ejusdem est sententiae, consentiens, unanimis, concors.

ὁμόγονος, ον, (γονή) i. q. ὁμογενής, ejusdem generis, germanus, gentilis, Pind.

ὁμόγραμμος, ον, (γραμμή) iisdem lineis circumscriptus. 2) (γράμμα) iisdem litteris constans.

ὁμογραφέω, (γράφω) similiter pari modo, h. e. iisdem litteris scribo verbum aliquod. Vox Gramm. Eustath.

ὁμάδελφος, ου, ὁ, (δελφύς) frater.

ὁμοδέμνιος, ον, (δέμνιον) qui ejusdem lecti s. strati particeps est, conjux.

ὁμοδημέω, f. ήσω, (ὁμόδημος) aggrego et accommodo me civibus meis, civilem me gero.

ὁμοδημία, ἡ, vita popularis, populus ipse.

ὁμόδημος, ον, (δῆμος) qui ejusdem populi est, popularis, gentilis. 2) qui cum populo facit, qui ad populi mores se componit.

ὁμοδίαιτος, ον, (ὁμοῦ, δίαιτα) eodem victu utens, idem vitae genus sequens: contubernalis, convictor.

ὁμοδογματέω, (δόγμα) ejusdem sum sententiae, idem sentio, de philosophis.

ὁμοδοξέω, (ὁμόδοξος) idem censeo, sentio.

ὁμοδοξία, ας, ἡ, eadem opinio, consensus opinionum. 2) par gloria.

ὁμόδοξος, ον, (δόξα) qui ejusdem opinionis est. 2) pari gloria praeditus.

ὁμοδόξως, adv. aequali gloria.

ὁμοδόρπιος, ον, (δόρπον) coenae particeps seu socius.

ὁμόδουλος, ον, (δοῦλος) conservus, conserva.

ὁμοδρομέω, una curro. 2) concurro. vid. seq. et ὁμόδρομος.

ὁμοδρομία, Ion. ὁμοδρομίη, concursus, pugna. Ab eod.

ὁμόδρομος, ον, qui una currit, comes cursus.

ὁμοδύναμος, ον, (δύναμις) aeque potens.

ὁμοεθνέω, ejusdem gentis sum. A seq.

ὁμοεθνής, ές, (ἔθνος) ejusdem gentis s. nationis, popularis.

ὁμοεθνία, ας, ἡ, gentilitas, cognatio, partium corporis inter se consensio. A praec.

ὁμόεθνος, ον, ejusdem gentis, gentilis. Ab eod.

ὁμοειδής, ές, (εἶδος) qui ejusdem speciei est, ejusdem generis.

ὁμοείδεια, et ὁμοειδία, ας, ἡ, speciei similitudo, formae convenientia. A praec.

ὁμοειδῶς, adv. eadem, simili forma. Ab eod.

ὁμοερκής, ές, (ἕρκος) iisdem in sedibus habitans. Subst. τὸ ὁμοερκές, quod eodem septo coercetur.

ὁμοέστιος, ον, (ἑστία) qui eundem larem habet, contubernalis.

ὁμόζηλος, ον, qui unum idemque aemulatur, qui ejusdem studii est. 2) concors.

ὁμοζυγέω, f. ήσω, simul cum alio jugum duco.

ὁμοζυγής, ές, (ζυγόν) qui sub eodem jugo est, conjux, conjunctus.

ὁμοζυγία, ας, ἡ, conjunctio. A seq.

ὁμόζυγος, ον, i. q. ὁμοζυγής.

ὁμόζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, idem.

ὁμοήθεια, ας, ἡ, morum similitudo, morum consensio, concordia. A seq.

ὁμοήθης, ες, (ἦθος) qui eorundem morum est, qui similibus est moribus, similis, consuetus, solitus.

ὁμοθάλαμος, ον, qui simul, et in eodem thalamo habitat, contubernalis.

ὁμοθαμνέω, (θάμνος) una fruticor.

ὁμόθεν, adv. (ὁμός) ex eodem loco. 2) e propinquo, cominus.

ὁμόθεος, ου, ὁ, ἡ, pariter deus, ejusdem divinitatis consors.

ὁμόθηλος, ον, (θηλή) collactaneus, cognatus.

ὁμόθριξ, χος, (θρίξ) similes pilos habens. Epith. equi. vid. ὅτριχες.

ὁμόθρονος, ον, throni, regni consors.

ὁμόθροος, ον, unum idemque loquens, concors, consentiens.

ὁμοθυμαδόν, adv. (ὁμόθυμος) uno animo, una mente, concordi voluntate, unanimiter. 2) universi, una, pariter, simul.

ὁμοθυμέω, (ὁμόθυμος) unanimis sum.

ὁμοθυμία, ας, ἡ, unanimitas, concordia.

ὁμόθυμος, ον, unanimis, concors.

ὁμοιάζω, (ὅμοιος) similis sum.

ὁμοῖος, ον, Epice p. ὅμοιος, ον, q. v. Hom. (ι producitur in iis casibus, qui ultimam longam habent.)

ὁμοιάρκτος, (ἄρχομαι) similiter incipiens. Hermogen. Schol. Hom.

ὁμοιοβαρής, ές, (βάρος) aeque gravis.

ὁμοιόβιος, ον, simili victu utens.

ὁμοιοβίοτος, ον, idem.

ὁμοιογένεια, ας, ἡ, generis similitudo. A seq.

ὁμοιογενής, ές, (γίνομαι, γένος) qui similis vel prope ejusdem est generis.

ὁμοιογενῶς, adv. simili genere. A praec.

ὁμοιογονία, ἡ, (γονή) similium creatio.

ὁμοιογραφέω, (γράφω) similiter scribo.

ὁμοιοειδής, ές, (εἶδος) qui similis vel prope ejusdem est speciei.

ὁμοιόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) similes pilos habens.

ὁμοιοκαρπέω, similes fructus gigno. A seq.

ὁμοιόκαρπος, ον, similes habens fructus.

ὁμοιοκαταληκτέω, similiter desino. A seq.

ὁμοιοκατάληκτος, ον, (καταλήγω) similiter desinens.

ὁμοιοκαταληξία, ἡ, similitudo clausulae. A praec.

ὁμοιόκριθος, ον, (κριθή) hordeo similis.

ὁμοιολεπτομερής, ές, (ὅμοιος, λεπτός, μέρος) in partes tenues similesque divisus, op. Schol. Arist.

ὁμοιολογία, ας, ἡ, (λόγος) dictio similis, similis verba. 2) quum tota est unius coloris oratio, nulla varietate fastidium levans; ei contraria est ποικιλολογία.

ὁμοιομέρεια, ας, ἡ, similitudo partium, partes similes. Vox Anaxagorea, Lucret. homoeomeria. A seq.

ὁμοιομερής, ές, (μέρος) constans partibus similibus, partes habens similes.

ὁμοιομήτριος, ον, (μήτηρ) ejusdem matris, eadem matre natus.

ὁμοιομοούσιος, ον, (ὅμοιος, ὁμοῦ, οὐσία) similis, et ejusdem essentiae.

ὁμοιόμορφος, ον, (μορφή) similem formam habens.

ὁμοιοούσιος, ον, (οὐσία) similis essentiae, similem essentiam habens.

ὁμοιοπάθεια, ας, ἡ, (ὁμοιοπαθής) adfectuum similitudo, similis adfectus, quum plures similiter iisdem rebus adficiuntur, naturae similitudo.

ὁμοιοπαθέω, f. ήσω, similiter adficior, iidem mihi sunt adfectus, eadem natura sum. 2) eodem modo me gero, h. e. imitor alterum.

ὁμοιοπαθής, ές, (πάθος) cui similes sunt adfectus, iisdem adfectibus obnoxius, idem, similis naturae.

ὁμοιοπαθῶς, adv. similibus adfectionibus.

ὁμοιοπάτριος, ον, (πατήρ) eodem patre natus.

ὁμοιόπιστος, ον, (πίστις) ejusdem fidei.

ὁμοιοπρεπής, ές, (πρέπω) similiter ornatus.

ὁμοιοπροσωπεῖν, ejusdem esse personae, Gramm.

ὁμοιοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) ejusdem personae. Gramm.

ὁμοιόπτερος, ον, (πτερόν) qui similes habet pennas. trop. ὁμοιόπτεροι, qui sunt aequalis dignitatis, Hesych.

ὁμοιόπτωτος, ον, (πίπτω) similiter cadens, similes casus habens.

ὁμοιοπτώτως, adv. iisdem casibus.

ὁμοιόπυρος, ον, (πυρός) tritico similis.

ὅμοιος, οία, οιον, Atticis etiam generis comm., Hom. et Ion. ὁμοίιος, οίη, ϊον, Epice ὁμοίϊος, ον, (ὁμός) par, similis, aequalis. Proverb. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, similis simili gaudet; Od. 17, 218. τὸ ὅμοιον ἀνταποδιδόναι, par pari referre, Hdt. 1, 18. 2) idem, ut ὁ αὐτός, Il. 18, 329. Od. 16, 182. 3) communis, ut νεῖκος, πόλεμος, Hom. item γῆρας, θάνατος, μοῖρα, omnibus communis, Hom. 4) viribus par, Il. 23, 632. 5) concors, unanimis, Hes. op. 184. 6) ὁμοῖον ἡμῖν ἔσται, perinde nobis erit, Hdt. 8, 80. ἐφ' ὁμοίῃ s. ἐφ' ὁμοίοις, juxta, indifferenter. ὅμοιον, ὅμοια, adv. similiter. Subst. τὸ ὅμοιον, similitudo. 7) Subst. οἱ ὅμοιοι, cives qui aequum habent jus, ejusdem sunt conditionis, Lacedaemone, Aristot. polit. 5, 7, 4. — Varie construitur: ὅμοιός τινι vel τινός, alicui similis. ὅμοιός τινι, τί, vel ἔν τινι, similis in aliqua re; sic et c. inf. ut θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, cursu ventis pares, Il. 10, 437. cf. 2, 553. 14, 521. 17, 475. ὅμοιος ὡς s. ὥσπερ, ὅμοιος καί, idem atque.

ὁμοιόσημος, ον, (σῆμα) idem significans.

ὁμοιόσκευος, ον, (σκευή) simili cultu seu habitu utens.

ὁμοιόστομος, ον, (στόμα) ore similis.

ὁμοιοσύντακτος, ον, (συντάσσω) similis et ejusdem constructionis.

ὁμοιοσχημονέω, (ὁμοιοσχήμων) ejusdem figurae sum, eundem habitum servo.

ὁμοιοσχημόνως, adv. eadem forma.

ὁμοιόσχημος, ον, (σχῆμα) i. q. ὁμοιοσχήμων.

ὁμοιοσχημοσύνη, ἡ, figurae similitudo.

ὁμοιοσχήμων, ον, (σχῆμα) qui ejusdem figurae est, conformis.

ὁμοιοταχής, ές, (τάχος) simili celeritate praeditus, aeque velox.

ὁμοιοταχῶς, adv. simili celeritate. A pr.

ὁμοιοτέλευτον, ου, τό, (τελευτή) similem clausulam habens, similiter desinens.

ὁμοιότης, ητος, ἡ, (ὅμοιος) similitudo, item aequalitas, paritas.

ὁμοιότονος, ον, similem tonum habens.

ὁμοιοτόνως, adv. simili tono.

ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, similis et idem prope modus, similitudo. 2) morum similitudo. A seq.

ὁμοιότροπος, ον, similis et ejusdem modi. 2) similibus praeditus moribus, ejusdem ingenii. 3) ejusdem studii, sectae.

ὁμοιοτρόπως, adv. eodem modo.

ὁμοιοτύπωτος, ον, (τυπόω) simili forma expressus.

ὁμοιοούσιος, ον, (οὐσία) similis naturae, similem essentiam habens.

ὁμοιοφόρος, ον, (φέρω) similiter germinans.

ὁμοιόφωνος, ον, (φωνή) similem vocem habens.

ὁμοιοχροία, ας, ἡ, (χροιά) similitudo coloris, dub.

ὁμοιόχρονος, ον, (χρόνος) qui est ejusdem intervalli, durationis, temporis. Epith. pedum, in quibus paria tempora, ut dactyli et anapaesti, qui ὁμοιόχρονοι sunt.

ὁμοιοχρώματος, ον, (χρῶμα) colore similis.

ὁμοιόω, f. ώσω, (ὅμοιος) adsimilo, similem reddo. 2) comparo, confero. ὁμοιοῦμαι, assimilor ὡμοιώθην, aor. 1. similis factus sum. inf. ὁμοιωθῆναι, poet. ὁμοιωθήμεναι,

exaequari. Alicubi et ὁμοιῶ, similis sum.

ὁμοίωμα, ατος, τό, similitudo, simulacrum, figura expressa ad alicujus similitudinem. A praec.

ὁμοιωματικός, ή, όν, similitudinem significans. ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen similitudinis.

ὁμοίως, adv. (ὅμοιος) similiter, simili modo, perinde, pariter, aeque.

ὁμοίωσις, εως, ἡ, (ὁμοιόω) similitudo, simulacrum, effigies. 2) Figura rhetorica, quum res similitudine explicatur.

ὁμοιωτής, οῦ, ὁ, (ὁμοιόω) qui rerum simulacra imitatur et exprimit.

ὁμοιωτικός, ή, όν, ad imitandum pertinens. ἡ ὁμοιωτική, sc. τέχνη, ars imitandi, c. gen. rei, ut ὁμ. ζώων, ars animalia imitandi i. e. pingendi, Poll. 7, 126.

ὁμόκαπνος, ον, (ὁμοῦ, καπνός) ad eundem fumum sive focum degens cum aliis, contubernalis, Epimenides ap. Aristot. pol. 1, 1, 6. ubi alii legunt ὁμόκαπος, falso, ut ostendit Goettlingius ad illum librum p. 279. 479.

ὁμόκαπος, ον, (κάπη) idem praesepe, vel communem mensam, victum, habens, v. l. Aristot. polit. 1, 1, 6.

ὁμοκατοικος, ον, (οἶκος) sub eodem tectu habitans.

ὁμοκέλευθος, ον, comes itineris, viae.

ὁμόκεντρος, ον, (κέντρον) idem centrum habens.

ὁμοκλάω vel ὁμοκλέω, f. ήσω, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito, clamore impello. A seq.

ὁμοκλή, ῆς, ἡ, (ὁμός, ὁμοῦ, καλέω) Ion. ὁμοκλή, exhortatio cum vociferatione, increpatio et comminatio.

ὁμοκληρία, ας, ἡ, consortium. A seq.

ὁμόκληρος, ον, (κλῆρος) coheres, particeps ejusdem sortis cum aliquo.

ὁμόκλησις, ἡ, (ὁμοκλέω) clamor multorum simul vociferantium.

ὁμοκλήτειρα, ἡ, fem. ab ὁμοκλητήρ.

ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, (ὁμοκλέω) increpator, objurgator, qui magno cum clamore minatur.

ὁμόκλητος, ον, (καλέω) simul vocatus cum alio. 2) qui cum alio nomen habet commune.

ὁμοκλινής, ές, (κλίνω) simul accumbens mensae, Nonnus.

ὁμόκλινος, ον, (κλίνη) qui in eodem lecto est, sive ut eadem mensa fruatur, sive ut una cubet.

ὁμόκλιτος, ον, (κλίνω) eodem tecto utens, una manens cum alio.

ὁμοκοίλιος, ον, (κοιλία) ex eodem utero natus. Subst. ὁ ὁμοκοίλιος, uterinus frater; ἡ, uterina soror. v. ὁμογάστριος.

ὁμοκοιτία, ας, ἡ, (ὁμόκοιτος) concubitus.

ὁμόκοιτις, ἡ, (κοίτη) conjux.

ὁμόκοιτος, ον, (κοίτη) eodem lecto utens, simul cubans, conjux.

ὁμόκραιρος, ον, (κραῖρα) similia cornua habens.

ὁμόκτιτος, ον, (κτίζω) una conditus.

ὁμόλεκτρος, ον, (λέκτρον) i. q. ὁμόκοιτος.

ὁμόλοχος, ον, (λέχος) i. q. ὁμόλεκτρος, ὁμόκοιτος.

ὁμολογέω, f. ήσω, (ὁμόλογος) simul dico, idem loquor, i. e. una eademque lingua utor, τινί, cum aliquo, Hdt. 2) consentio, assentior, τινί, alicui: item τινί, de aliqua re, Hdt. 2, 86. concedo: probo, approbo, ratum habeo: confiteor, profiteor, palam dico, affirmo, testor. 3) spondeo, roganti promitto, despondeo, τινί, c. inf. fut. vel aor. Inpr. ὁμολογεῖν τινί, facere cum aliquo, se dedere alicui, Hdt. 7, 172. 4) ὁμολογεῖν τινί, pertinere ad aliquem, Hdt. 6, 54. 5) laudo, celebro, gratias ago, LXX. – Med. idem significat quod Act. – Pass. ὁμολογοῦμαι, c. inf., existimor ab omnibus, constat me –: ὁμολογεῖται, concessum est, convenit, constat; it. ὡμολόγηται. τὰ ὁμολογούμενα vel ὡμολογημένα, de quibus convenit, confessa. Hinc

ὁμολόγημα, ατος, τό, de quo convenit inter aliquos; inter di[illegible] consensu est.

ὁμολογησία, ας, ἡ, confessio.

ὁμολόγησις, ἡ, idem et ab eod.

ὁμολογητέον, Gerund. fatendum est.

ὁμολογητής, οῦ, ὁ, sponsor. 2) confessor, omnis vere Christianus. ὁμολογηταί, martyres, qui mala, cruciatus propter Christum perpessi sunt.

ὁμολογία, ας, ἡ, confessio. 2) consensus. 3) conventio, pactum, pactio. 4) deditio, deditionis conditio. ὁμολογίαι, foederis leges, pacta nuda, scriptis non comprehensa. vid. συνθήκη.

ὁμόλογος, ον, (ὁμός, ὁμοῦ, λέγω) consentiens, ejusdem sententiae. 2) consentaneus, aptus. τὸ ὁμόλογον, Subst., compromissum, pactum. ἐξ ὁμολόγου, aperte, consensu et confessione omnium.

ὁμολογουμένως, adv. ex confesso, sine controversia, uno omnium consensu, ita, ut nemo dubitet. ap. Xenoph. et in N. T. 2) convenienter, congrue.

ὁμολόγως, adv. (ὁμόλογος) aperte, consensu omnium. 2) convenienter, congruenter.

ὁμόλοχος, ον, (λόχος) qui ejusdem cohortis est.

ὁμομαθής, ές, (μανθάνω) disciplinae socius.

ὁμομηλίς, ίδος, ἡ, i. q. ἁμαμηλίς.

ὁμομαστιγίας, ου, ὁ, (μάστιξ) particeps verberum, conservus paris culpae, et poenae pari dignus.

ὁμομήτριος, ία, ιον, (ὁμοῦ, μήτηρ) eadem matre natus, uterinus.

ὁμομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Pollux, ubi ὁμομήτορες, iidem qui ὁμομήτριοι.

ὁμόναος, ον, (ναός) qui communi templo cum alio deo colitur.

ὁμόνεκρος, ον, (νεκρός) simul, pariter mortuus; aeque corruptus ac cadaver.

ὁμονηδύϊος, ον, (νηδύς) i. q. ὁμογάστριος.

ὁμονοεῖον, ου, τό, (ὁμόνοος vel ὁμονοέω) templum Concordiae.

ὁμονοέω, f. ήσω, (ὁμόνοος) concors sum, concorditer vivo, consentio, τινί τι, alicui in aliqua re.

ὁμονοητικός, ή, όν, ad concordiam pertinens, ad eam efficiendam aptus, propensus.

ὁμονοητικῶς, adv. concorditer, consensu.

ὁμόνοια, ας, ἡ, (ὁμόνοος) concordia, consensus, conspiratio. 2) deae nomen.

ὁμόνοος, ον, contr. ὁμόνους, ουν, (νόος, νοῦς) eandem mentem habens, concors, unanimis.

ὁμόνομος, ον, (νόμος) iisdem legibus utens. 2) (νομός) una pascens.

ὁμόνυμφος, ον, (νύμφη) affinitate conjunctus.

ὁμόοικος, ον, (οἶκος) iisdem aedibus utens.

ὁμοουσιαστής, οῦ, ὁ, ὁμοουσιασταί, ab haereticis vocabantur, qui τὸ ὁμοούσιον defendebant. A seq.

ὁμοούσιος, ον (οὐσία) qui ejusdem essentiae est, qui eandem essentiam habet, vel genere, vel numero.

ὁμοουσιότης, ητος, ἡ, consubstantialitas, communio essentiae. A praec.

ὁμοπάγοι, οἱ, qui ejusdem sunt pagi. A latino pagus, quod vocabulum graecae est originis. Dionys. Halic.

ὁμοπαθέω, ήσω, adsentio, obtempero. A seq.

ὁμοπαθής, ές, (ὁμοῦ, πάθος) proprie, iisdem adfectibus obnoxius: eodem modo [illegible]

ὁμοπαθῶς, adv. simili vel eadem adfectione animi. A praec.

ὁμόπαιδες, ων, οἱ, (παῖς) pueri eodem partu editi, gemelli.

ὁμοπαίκτωρ, ορος, ὁ, (παίζω) i. q. συμπαίκτωρ.

ὁμοπάτριος, ον, (πατήρ) ab eodem patre genitus, frater, soror.

ὁμόπατρος, ον, idem.

ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, idem.

ὁμόπεδος, ον, (πέδον) planus, ut ὁμαλός.

ὁμοπιστία, ας, ἡ, fidei conspiratio, eadem fides. A seq.

ὁμόπιστος, ον, (πίστις) in fide consentiens, ejusdem fidei.

ὁμοπλεκής, ές, (πλέκω) in unum nexus, in unum plicatus.

ὁμόπλεκτος, ον, idem, ab eodem.

ὁμοπληθής, ές, (πλῆθος) numero par.

ὁμοπλοέω, f. ήσω, (ὁμόπλοος) simul navigo.

ὁμοπλοΐα, ας, ἡ, navigationis societas.

ὁμόπλοος, ον, contr. ὁμόπλους, ουν, (πλόος, πλοῦς) simul navigans, navigationis socius.

ὁμοπλωτήρ, ῆρος, ὁ, (πλέω) qui simul naviget. 2) qui simul natat.

ὁμοποιός, όν, (ποιέω) qui idem facit.

ὁμοπολέω, (πολέω) simul moveo.

ὁμόπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) qui ex eadem urbe est. 2) conterraneus, popularis.

ὁμοπόρευτος, ον, (πορεύομαι) simul iter faciens.

ὁμοπραγία, (πρᾶγος) socius, conscius sum alicujus negotii.

ὁμοπράγμων, ονος, ὁ, (πρᾶγμα) socius, adjutor.

ὁμοπροσκύνητος, ον, ejusdem adorationis, eadem adoratione dignus.

ὁμόπτερος, ον, (πτερόν) celeritate alis par, alarum celeritatem aequans, Aesch. Pers. 557. 2) similiter alatus, similiter volans, eodem vento utens, de navi.

ὁμοπτέρως, adv. pari cursus celeritate.

ὁμόπτολις, εως, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁμόπολις.

ὁμοπτώτως, adv. (πίπτω) eodem casu. Vox Gramm.

ὁμοργάζω, i. q. ὀμόργνυμι, unde ὠμόργαζε, Hom. h. Merc. 361.

ὄμοργμα, ατος, τό, macula, labes. A seq.

ὀμόργνυμι, f. ὀμόρξω, aor. ὤμορξα, aor. med. ὠμορξάμην, tergo, abstergo, ἰχῶ χειρός, Il. 5, 416. δάκρυα παρειάων ὀμόρξασθαι, lacrimas a genis sibi abstergere, Hom. 2) exprimo. 3) imprimo, inuro. cf. μόργνυμι.

ὁμορέω, f. ήσω, (ὅμορος) confinis, conterminus sum.

ὁμόρησις, εως, ἡ, Ion. ὁμούρησις, confinitas, vicinitas, adfinitas. A pr.

ὁμόριος, ον, (ὅριον) i. q. seq.

ὅμορος, ον, (ὅρος) finitimus, confinis, conterminus. 2) adfinis, amicus.

ὁμοροφία, ας, ἡ, (ὀροφή) contubernium.

ὁμορόφιος, ον, (ὀροφή) sub eodem tecto habitans, contubernalis.

ὁμόῤῥειθρος, ον, (ῥεῖθρον) communio fluentia habens, ex eodem rivo aquas ducens.

ὁμόῤῥητος, ον, (ῥητός) uno eodemque ore dictus, concors, Nonnus.

ὁμοῤῥοή, ῆς, ἡ, confluvium. Vet. Lex.

ὁμοῤῥοθέω, f. ήσω, (ὁμόῤῥοθος) constrepo. 2) consentio, [illegible] hor.

ὁμοῤῥόθιος, ον, (ῥοθέω) simul agitatus fluctibus.

ὁμόῤῥοθος, ον, (ῥοθέω) simul strepitum aut sonitum edens, consentiens.

ὁμοῤῥοια, ας, ἡ, confluentia, confluvium. A seq.

ὁμόῤῥοος, ον, (ῥόος) simul fluens, confluens.

ὁμορυθμία, ἡ, Ion. ὁμορυσμίη, similitudo. A seq.

ὁμόρυθμος, ον, Ion. ὁμόρυσμος, (ῥυθμός, ῥυσμός) similis, qui est ejusdem figurae.

ὁμορυσμίη, ὁμόρυσμος, v. ὁμορυθμία, ὁμόρυθμος.

ὁμός, ή, όν, similis, par. 2) communis. 3) idem. εἰς ὁμὰ παιδὶ καθεύδειν, eodem in loco, lectore cum puero concubuit. Theocr.

ὀμόσαι, ὀμόσας, inf. et part. aor. ab ὄμνυμι, Hom.

ὁμόσαρκος, ον, (ὁμοῦ, σάρξ) ejusdem carnis, naturae humanae consors.

ὁμόσε, adv. (ὁμός) eundem in locum, eodem. 2) simul, una. ὁμόσε ἰέναι, ὁμόσε χωρεῖν, concurrere, pedem conferre, manus conserere, irruere.

ὁμοσθενής, ές, (σθένος) aeque fortis seu validus.

ὁμοσίπυοι, ων, αἱ, (σιπύη) conjuges, quasi ex eadem mactra, ex uno penu victitantes.

ὁμοσιτέω, f. ήσω, una cibum capio. A seq.

ὁμόσιτος, ον, (σῖτος) qui cibum uno cum alio capit, convictor.

ὁμόσκευος, ον, (σκευή) qui iisdem armis utitur.

ὁμοσκηνέω, v. ὁμοσκηνόω.

ὁμοσκηνία, ας, ἡ, contubernium. A seq.

ὁμόσκηνος, ον, (ὁμοῦ, σκηνή) in eodem tentorio degens, contubernalis.

ὁμοσκηνόω, vel ὁμοσκηνέω, contubernalis sum, in eodem tentorio habito.

ὁμόσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνον) cognatus, consanguineus, frater.

ὁμοσπονδέω, foederis particeps sum. A seq.

ὁμόσπονδος, ον, (σπονδή) libaminum consors, foederis particeps. 2) amicus, sodalis.

ὁμόσπορος, ον, (σπείρω, σπορά) simul seminatus, una satus. 2) eadem stirpe ortus, frater vel soror, Hom. h. Cer. 85. Soph. Tr. 212. Hesychius: ὁμόσποροι, ἀδελφοί.

ὁμοσπόρος, ον, (σπείρω) i. e. ὁ τὴν αὐτήν τινι σπείρων γυναῖκα, qui cum eodem femina rem habet; sic legendum Soph. Trach. 460. τοῦ πατρὸς ὁμοσπόρος τε καὶ φονεύς. (Alium ejusdem fabulae locum, ut nunc legitur, prorsus non intelligo, Oed. T. v. 260. ubi Oedipus de se νῦν δ' ἐκεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ ἔχων μὲν ἀρχὰς, ἃς ἐκεῖνος (Laius) εἶχε πρὶν, ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον, –. Legendum censeo ὁμοσπόρος, i. q. quum illius torum et uxorem habeam, eandem atque ille semine implens.)

ὀμόσσαι, ὀμόσσας, Epice p. ὀμόσαι, ὀμόσας, Hom.

ὁμόστεγος, ον, (στέγη) contubernalis.

ὁμοστιβής, ές, (στείβω) iisdem vestigiis incedens, metaph. consentiens, concors.

ὁμοστιχάω, f. ήσω, (στιχάω) simul procedo, una eo, comitor, τινί.

ὁμοστιχέω, f. ήσω, idem.

ὁμοστιχής, ές, (στείχω) simul incedens.

ὁμόστιχος, ον, (στίχος) i. q. ὁμόστοιχος.

ὁμόστοιχος, ον, (στοῖχος) in eodem versu seu ordine locatus. 2) comes, qui ejusdem est ordinis.

ὁμόστολος, ον, (στέλλω) qui simul mittitur, seu proficiscitur, ejusdem viae comes. 2) (στολή) qui eodem amictus genere utitur: idem, par, φύσις, Aesch.

ὁμόστοργος, ον, (στοργή) pari, mutuo amore prosequens, concors in amore.

ὁμόσφυρος, ον, (σφυρόν) cum alio iter faciens, comes, explicatur et frater.

ὁμοσχήμων, ον, gen. ονος, (σχῆμα) eandem formam seu habitum habens, uniformis.

ὁμοταγής, ές, (τάσσω) qui ejusdem est ordinis.

ὁμοταγῶς, adv. eodem ordine. A pr.

ὁμοτάλαντος, ον, (τάλαντον) ejusdem pretii, magnitudinis, ponderis, Gramm.

ὁμόταφος, ον, (θάπτω) idem sepulcrum habens.

ὁμοταχής, ές, (τάχος) aeque velox.

ὁμοταχῶς, adv. pari celeritate. A pr.

ὁμοτέλευτος, ον, (τελευτή) eodem modo desinens.

ὁμοτελής, ές, (τέλος) qui idem tributum vel una pendit.

ὁμοτέρμων, ον, gen. ονος, (τέρμα) conterminus, vicinus.

ὁμοτεχνέω, eandem artem factito. A seq.

ὁμότεχνος, ον, (τέχνη) qui eandem artem exercet, factitat.

ὁμότηθος, ον, (τιθή) eadem nutrice usus, qui eodem ubere lactatus est. v. ὁμότιτθος.

ὁμοτής, οῦ, ὁ, (ὄμνυμι) jurator, juratus.

ὀμοτικός, ή, όν, (ὀμοτής) jurativus, qui jurantis est, seu in jurejurando dicendo usurpatur; ὀμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, adverbia jurandi.

ὁμοτιμία, ας, ἡ, honoris aequalitas, par dignitas. A seq.

ὁμότιμος, ον, (τιμή) qui in pari habetur honore, qui paris est conditionis, collega, consors. 2) ὁμότιμοι, ordo aliquis apud Lacedaemonios.

ὁμοτίμως, adv. pari dignitate. (ῑ)

ὁμότιτθος, ον, (τιτθή) eadem nutrice usus.

ὁμότοιχος, ον, (τοῖχος) communem parietem habens, vicinus.

ὁμοτονέω, (ὁμότονος) aequabiliter intentus sum. 2) eundem tonum habeo, τινί.

ὁμότονον, ου, τό, sonus aequabilis, habens tractum quendam lentae pronunciationis, ex acuto et gravi compositae. Proprie neutr. a seq.

ὁμότονος, ον, (τείνω) eundem tenorem servans. 2) aequabiliter tentus, contentus.

ὁμοτόνως, adv. aequabiliter, aequali, eodem tenore.

ὁμότοξος, ον, (τόξον) eodem arcu utens, Steph. Byz. p. 7.

ὁμοτράπεζος, ον, eadem utens mensa.

ὁμότρητος, ον, (τιτράω) una perforatus, una penetrabilis. Nonnus.

ὁμότριχος, ον, (θρίξ) eosdem pilos habens.

ὁμοτροπέω, (ὁμότροπος) iisdem moribus sum praeditus, similis sum.

ὁμοτροπία, ας, ἡ, morum similitudo, similitudo simpliciter. A seq.

ὁμότροπος, ον, (τρόπος) similibus moribus praeditus. 2) ejusdem modi, similis. 3) [illegible]

ὁμοτρόπως, adv. similiter, eodem modo.

ὁμοτροφία, ἡ, communis educatio, contubernium. A seq.

ὁμότροφος, ον, (τρέφω) simul nutritus, una educatus. 2) convictor.

ὁμοτρόφος, ον, (τρέφω) qui aliquos simul alit. Ab eodem.

ὁμοτυπία, ἡ, (τύπος) idem typus.

ὁμοῦ, adv. (ὁμός) una, simul, pariter. 2) eundem in locum. 3) eodem in loco. 4) prope. 5) fere, ferme, propemodum, circiter.

ὁμόϋλος, ον, (ὕλη) eadem materia constans. (ῡ)

ὀμοῦμαι, fut. ab ὄμνυμι.

ὁμοϋπόστατος, ον, (ὑπόστασις, ὑφίσταμαι) eandem hypostasin habens.

ὁμουρέω, f. ήσω, i. q. ὁμορέω.

ὁμούριος, ον, i. q. ὁμόριος.

ὅμουρος, ον, i. q. ὅμορος.

ὁμούσιος, ον, i. q. ὁμοούσιος.

ὁμουσιότης, ητος, ἡ, i. q. ὁμοουσιότης.

ὁμοφεγγής, ές, (φέγγος) una splendens.

ὁμοφήτωρ, ορος, ὁ, (φημί) omnibus pariter vaticinans. Utitur hac voce Suidas ad explicandum ἀφήτωρ, q. v.

ὁμόφθογγος, ον, (φθόγγος) consonans, ejusdem soni.

ὁμοφλεγής, ές, (φλέγω) simul urens.

ὁμόφλοιος, ον, f. l. p. ὁμοιόφλοιος, Theophr. c. pl. 1, 6.

ὁμόφοιτος, ον, (φοιτάω) comes.

ὁμοφραδής, ές, (φράζω) unanimis; concors.

ὁμοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, concilii particeps. 2) unanimis, concors.

ὁμοφρονέω, f. ήσω, eadem sum mente, consentio.

ὁμοφροσύνη, ης, ἡ, concordia, consensio, unanimitas. A seq.

ὁμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) unanimis, ejusdem mentis, sententiae, idem sentiens, concors.

ὁμοφυής, ές, (φυή) ejusdem naturae. 2) consanguineus, cognatus.

ὁμοφυΐα, ας, ἡ, naturae communitas.

ὁμοφυλία, ας, ἡ, (ὁμόφυλος) similitudo, cognatio.

ὁμόφυλος, ον, (φῦλον) qui ejusdem est gentis, generis, speciei, vel sexus. 2) in eadem terra genitus, gentilis.

ὁμοφύλος, ον, i. q. ὁμόφυλος. (ῡ)

ὁμόφυτος, ον, (φύω) simul genitus, simul ortus.

ὁμοφωνέω, f. ήσω, eandem vocem edo. 2) voce et lingua eadem utor.

ὁμοφωνία, ας, ἡ, vocis convenientia, concentus. 2) ejusdem linguae usus. A seq.

ὁμόφωνος, ον, (φωνή) eandem vocem seu eundem sonum edens, consonus, consentiens. 2) eadem lingua utens.

ὁμοφώνως, adv. eadem voce, vocibus

concordibus. 2) una eademque lingua.

ὁμόφωτος, ον, (φῶς) eodem lumine lucens, Caesarii dial. 1, 3.

ὁμοχοίνιξ, ικος, ὁ, ἡ, (χοῖνιξ) quasi eadem choenice victitans, conservus; commilito.

ὁμόχορος, ον, (χορός) ad eundem chorum pertinens.

ὁμοχροέω, (ὁμόχροος) ejusdem coloris sum.

ὁμοχροία, ας, ἡ, (χροιά) coloris similitudo, idem vel similis color. 2) superficies, *Ion.* ὁμοχροιΐη.

ὁμοχρονέω, f. ήσω, aequaevus, eodem tempore sum. A seq.

ὁμόχρονος, ον, (χρόνος) aequalis, contemporaneus.

ὁμόχροος, ον, contr. ὁμόχρους, ουν, (χρόα) ejusdem coloris, concolor.

ὁμοχρώματος, ον, et ὁμόχρωμος, ον, (χρῶμα) i. q. praec.

ὁμόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) i. q. ὁμόχροος.

ὁμοχώριος, ον, (χωρίον) conterraneus. Gl. Vet.

ὁμόχωρος, ον, (χώρα) qui ex eadem regione est, popularis, vicinus.

ὁμοψηφέω, ejusdem sententiae sum. A seq.

ὁμόψηφος, ον, (ψῆφος) cujus item suffragium est, qui ejusdem sententiae est. 2) qui una suffragium fert. 3) item jus suffragii ferendi habens.

ὁμοψυχέω, f. ήσω, (ὁμόψυχος) eodem sum animo, concors sum, consentio.

ὁμοψυχία, ας, ἡ, concordia. A seq.

ὁμόψυχος, ον, (ψυχή) qui ejusdem est animi, concors, unanimis.

ὁμοψύχως, adv. unanimiter, uno animo. (ῡ)

ὁμόω, f. ώσω, (ὁμός) in unum redigo, unio. pass. ὁμοῦσθαι, aor. 1. ὁμωθῆναι.

ὄμπνη, ἡ, ὄμπναι, αἱ, fruges, ut ὄπναι, dub.

ὄμπνια, τά, omne genus bellaria, Hesych.

ὀμπνεῖος, εία, ειον, (ὄμπνη) almus, quo alimur, dives, magnus, copiosus, Hesych. Suid.

ὀμπνιόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (ὄμπνιος, χείρ) larga manu dans, abundans, almus, Hesych.

ὄμπνη, ης, ἡ, fruges, quibus vitam sustentamus, frumentum, cibus, rerum copia.

ὀμπνηρός, ά, όν, i. q. ὄμπνιος.

ὀμπνιακός, ή, όν, i. q. ὄμπνιος.

ὀμπνικός, ή, όν, i. q. ὄμπνιος.

ὄμπνιος, ὀμπνιά, ὄμπνιον, (ὄμπνη) almus, opimus, opulentus, opiparus. Ὀμπνία, ἡ, epith. Cereris, almae, opum largitricis. (De accentu et quantitate feminini consule Dracon. p. 20, 21. Spitzn. de vers. her. p. 30.)

ὀμφαῖος, αία, αῖον, (ὀμφή) oraculum s. omen continens.

ὀμφάκη, ης, ἡ, (ὄμφαξ) acerbae uvae succus, apud Dioscor.

ὀμφακίας, ου, ὁ, (ὄμφαξ) ex uvis immaturis expressus. 2) immitis, crudus, acerbus.

ὀμφακίζω, (ὄμφαξ) uvam acerbam produco, acerbus sum. ὀμφακίζομαι, uvas acerbas et adhuc immaturas lego.

ὀμφάκινος, ίνη, ινον, omphacinus, uvas immaturas referens, s. ex iis confectus. Subst. τὸ ὀμφάκινον, vestimenti muliebris genus, Poll. Philox. ὀμφάκινον, viride oleum.

ὀμφάκιον, ου, τό, omphacium, succus uvae acerbae nec dum maturae.

ὀμφάκιος, ον, (ὄμφαξ) immaturus, durus.

ὀμφακίς, ίδος, ἡ, (ὄμφαξ) cavum, in quo glans quernus sedet.

ὀμφακίτης, ου, ὁ, ut ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. 2) cognomen Bacchi.

ὀμφακόμελι, ιτος, τό, (μέλι) medicamentum ex uvis immaturis et melle.

ὀμφακόρραξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, (ῥάξ) acerbos et immaturos acinos habens.

ὀμφακώδης, ες, acerbus in modum uvarum immaturarum.

ὀμφαλητομία, ας, ἡ, umbilici praecisio. A seq.

ὀμφαλητόμος, ον, (ὀμφαλός, τέμνω) umbilicos infantibus recens natis praecidens: Ionibus ἡ, i. q. μαῖα, obstetrix.

ὀμφάλιον, ου, τό, umbilicus, Dimin. ab ὀμφαλός.

ὀμφάλιος, ον, (ὀμφαλός) ad umbilicum pertinens. 2) ex umbilico factus. 3) rotundus.

ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ, scalper, quo umbilicus infanti recens nato praeciditur.

ὀμφαλοειδής, ές, (εἶδος) umbilico similis.

ὀμφαλόεις, όεσσα, όεν, (ὀμφαλός) umbilicatus, umbilicum habens.

ὀμφαλόκαρπος, ον, fructum umbilici figura ferens.

ὀμφαλός, οῦ, ὁ, umbilicus, umbo. 2) media pars agminis.

ὀμφαλοτομία, ας, ἡ, i. q. ὀμφαλητομία.

ὀμφαλοτόμος, ου, ὁ, ἡ, i. q. ὀμφαλητόμος.

ὀμφαλώδης, ες, i. q. ὀμφάλιος.

ὀμφαλωτός, ή, όν, umbilicatus, umbilicum habens, eum referens.

ὄμφαξ, ακος, ἡ, apud recentiores ὁ, uva acerba, immatura. 2) quivis plantae fructus acerbus et immaturus. 3) virgo immatura. 4) Adj. ὄμφαξ, ὁ, ἡ, immaturus, acerbus: durus, austerus, severus.

ὀμφή, ἡ, vox. θείη ὀμφή, ὀμφὴ θεῶν, s. θεοῦ, Hom. Hinc: vox divina, oraculum, augurium, somnium. 2) fama, gloria, honor. 3) Lacon. i. q. ὀσμή, unde rosa Arcadiis dicebatur εὐόμφαλον. (Radix ὄπω, v. Buttm. Lexil. p. 208.)

ὀμφήεις, εσσα, εν, (ὀμφή) voce praeditus, vocalis: fatidicus.

ὀμφητήρ, ῆρος, ὁ, (ὀμφή) vates, fatidicus.

ὀμφύνω, (ὀμφή, 2.) honoratiorem et augustiorem reddo, augeo.

ὁμώλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (ὁμοῦ, ὦλαξ, pro αὖλαξ) agrum conterminum habens, vicinus, finitimus. v. ὁμοαύλαξ.

ὁμωνυμέω, (ὁμώνυμος) cognominis sum, idem nomen habeo.

ὁμωνυμία, ας, ἡ, nominis communitas. 2) aequivocatio, ambiguitas. Ab eod.

ὁμώνυμος, ον, (ὁμοῦ, ὄνομα) idem nomen habens, cognominis. ὁμώνυμοι λέξεις, ambigua vocabula.

ὁμωνύμως, adv. communi, eodem nomine. 2) aequivoce, ambigue.

ὁμωρόφιος, ον, (ὁμοῦ, ὄροφος) sub eodem tecto habitans, contubernalis.

ὁμώροφος, ον, idem et ex iisd.

ὁμῶς, adv. ab ὁμός, similiter, aeque, pariter. 2) simul, una, πάντες ὁμῶς, omnes simul, Hom. 3) aeque ac, c. dat. ἐχθρὸς ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι, inimicus aeque ac portae inferorum, Hom.

ὅμως, adv. (ὁμός) tamen, nihilo minus tamen. Jungitur cum aliis particulis, ut ὅμως γε μέν, ὅμως μέντοι, ὅμως μέντοιγε, ὅμως γε μέντοι eadem significatione, sed paullo fortiori. Contra ἐὰν ὅμως, c. conj. etiamsi, tametsi, Eurip.

ὁμωχέτης, ου, ὁ, (ὁμός, ἔχω) Aeol. et Dor. p. ὁμοχέτης, idem templum habens. ὁμωχέται θεοί, dii in eodem templo coli soliti, ὁμόναοι, σύνναοι, Thuc. 4, 97.

ὀνᾶγός, ὁ, (ὄνος, ἡγέομαι) asinarius, Dor. et Att. p. ὀνηγός.

ὄναγρα, ἡ, dub. l. p. εἴναγρα.

ὀνάγρινος, η, ον, (ὄναγρος) onagro similis.

ὀναγρόβοτα, τά, sc. χωρία. (βόσκω) onagrorum pascua, locus pascendis onagris sive asinis silvestribus aptus.

ὄναγρος, ὁ, i. e. ὄνος ἄγριος, asinus ferus, onager. 2) machina quaedam, harpago.

ὄναρ, τό, somnium, visus. 2) umbra et somnium vanum. κατ' ὄναρ, et per ellipsin ὄναρ, per somnum, in somnis, per quietem. Reliqui casus praeter nom. et acc. sing. formantur ab ὄνειρος vel ὄνειρον.

ὀνάριον, ου, τό, asellus. Dim. ab ὄνος.

ὄνασθαι, inf. aor. 2. med. ab ὀνίνημι.

ὀνεία, ας, ἡ, sc. δορά, pellis asinina.

ὄνειαρ, τό, gen. ὀνείατος, (ὀνίνημι) utilitas, emolumentum. Plur. ὀνείατα, cibi: item quaevis bona. 2) i. q. ὄναρ, somnium.

ὀνειδείη, ἡ, poet. p. ὄνειδος, Hom. ep. 4, 12.

ὀνείδειος, ον, (ὄνειδος) probrosus, contumeliosus, exprobrationem habens.

ὀνειδείω, poet. p. ὀνειδίζω, dub.

ὀνειδίζω, f. ίσω, (ὄνειδος) probris incesso, vitupero, reprehendo. 2) exprobro, probrose objicio, accuso.

ὀνείδισις, ἡ, i. q. ὀνειδισμός.

ὀνείδισμα, ατος, τό, (ὀνειδίζω) probrum, crimen, quod alicui probrose objicitur.

ὀνειδισμός, οῦ, ὁ, (ὀνειδίζω) exprobratio, objectio probrorum. 2) convicium, probrum. 3) turpitudo.

ὀνειδιστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὀνειδιστής.

ὀνειδιστής, οῦ, ὁ, (ὀνειδίζω) probrosus, probro afficiens.

ὀνειδιστικός, ή, όν, exprobrationem habens.

ὀνειδιστικῶς, adv. probrose, contumeliose.

ὀνειδιστός, ον, (ὀνειδίζω) probrosus.

ὄνειδος, εος, τό, (ὄνομαι) probrum, dedecus, exprobratio. 2) gloria, laus, decus.

ὀνεῖον, ου, τό, (ὄνος) stabulum asinorum.

ὀνειος, ον, Ion. ὀνοῖος, (ὀνίνημι) utilis.

ὄνειος, ον, (ὄνος) asininus, ut ὄνειαι κρέας, asinina caro.

ὄνειραρ, τό, v. ὀνείρατα.

ὀνείρατα, τά, somnia, nom. et acc. pl. irreg. ab ὄναρ, Od. 20, 87. Genitivus ὀνειράτων legitur ap. Hdt. dat. ὀνείρασι, cum gen. et dat. sing. ὀνείρατος, ὀνείρατι, apud Ap. Rh. 2, 306. 3, 691. et Callim. Nom. ὄνειραρ legitur in Etym. M. p. 47, 33.

ὀνείρειος, εία, ειον, (ὄνειρος) ad insomnia pertinens, ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, in portis somniorum, Od. 4, 809.

ὀνειρήεις, εσσα, εν, i. q. ὀνείρειος.

ὀνειρογενής, ές, (γένος) in somnio natus.

ὀνειροδότης, ου, ὁ, (δίδωμι) somniorum

dator.

ὀνειροδότις, ιδος, ἡ, fem. ab ὀνειροδότης.

ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, (κριτής) somniorum interpres.

ὀνειροκριτικός, ή, όν, ad somniorum interpretationem pertinans. 2) qui somnia novit interpretari. Subst. ἡ ὀνειροκριτική, ῆς, ars interpretandi somnia. A praec.

ὀνειρολογία, ας, ἡ, (λόγος) somniorum enarratio, sermo de somniis.

ὀνειρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) qui e somniis futura praedicit seu vaticinatur; conjector.

ὄνειρον, τό, rarior forma p. ὄνειρος.

ὀνειρόπληκτος, ον, (πλήσσω) a somnio quasi ictus, a somnio territus.

ὀνειρόπληξ, ηγος, ὁ, ἡ, i. q. ὀνειρόπληκτος.

ὀνειροποιός, ον, (ποιέω) somnia efficiens.

ὀνειροπολέω, et ὀνειροπολοῦμαι, f. ήσω, (ὀνειροπόλος) in somniorum interpretatione versor, somnia interpretor. 2) somnio, somnium cerno, agitor mente inter somniandum, ὀνειροπολουμένους ταῖς τῶν Μακεδόνων ἀρεταῖς, agitatos inter somniandum virtutibus Macedonum, Diod. 3) nugas somniorum similes commentor.

ὀνειροπόλησις, ἡ, somniatio. A praec.

ὀνειροπολία, ἡ, somnium, somniatio. Plat.

ὀνειροπόλος, ον, (πολέω) ex somnis futura praedicens, somniorum conjector.

ὀνειροπομπός, όν, (πέμπω) somnia immittens, menti objiciens.

ὄνειρος, ὁ, somnium, visum. cf. ὄνειρον, ὄναρ, ὀνείρατα.

ὀνειροσκόπος, ον, (σκοπέω) qui somnia considerat et interpretatur.

ὀνειροτόκος, ον, (τίκτω) somnia pariens.

ὀνειροφαντασία, ἡ, visum, somnium.

ὀνειρόφαντος, ον, (φαίνω) in somnio visus. 2) somniorum interpres.

ὀνειρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) somniorum peritus, somniorum interpres.

ὀνειρωγμός, οῦ, ὁ, (ὀνειρώσσω) somnium cum effusione seminis.

ὀνειρώδης, ες, (ὄνειρος) in somnis visus. 2) somniis crebris obnoxius.

ὀνείρωξις, εως, ἡ, somnium, Suid. A seq.

ὀνειρώσσω, Att. ὀνειρώττω, f. ξω, (ὄνειρος) somnio. 2) somnium lascivum somnio. 3) semen in somno emitto.

ὀνειρωτικός, ή, όν, ad somnia vel ad somniandum pertinens.

ὀνέλαφος, ὁ, (ὄνος, ἔλαφος) cervus asininus.

ὄνευος, ου, ὁ, (ὄνος) sucula, machina tractorii generis.

ὀνεύω et ὀνεύομαι, suculam verso. A pr.

ὀνήγησις, ἡ, asinorum agitatio. A seq.

ὀνηγός, ὁ, (ὄνος, ἡγέομαι) Dor. et Att. ὀνᾱγός, i. q. ὀνηλάτης.

ὀνήϊος, ον, Ion. p. ὄνειος, utilis. Hinc

ὀνήϊστος, ίστη, ιστον, superl. irreg. ab ὄνειος, utilissimus, optimus, honestissimus, Diog. Laert. 8, 49 ὀνήϊστον πονεῖσθαι, optime, strenue laborare, Ap. Rh. 2, 336. ὕδρωπος ὀνήϊστα, optima hydropis remedia, A rt.

ὀνηλατέω, f. ήσω, asinum agito. A seq.

ὀνηλάτης, ου, ὁ, (ὄνος, ἐλαύνω) agitator asini, agaso, mulio, asinarius.

ὀνήμενος, part. aor. 2. med. ab ὀνίνημι, Od.

ὄνησα, Epice p. ὤνησα, aor. 1. ab ὀνίνημι, Il.

ὀνήσει, 3 fut. ab ὀνίνημι, Il.

ὀνησίδωρος, ον, (ὄνησις, δῶρον) utilitatem largiens.

ὀνήσιμος, ον, (ὄνησις) utilis, fructuosus.

ὀνησίμως, adv. utiliter.

ὀνησίπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) civitati utilis.

ὄνησις, εως, ἡ, (ὀνίνημι) emolumentum, utilitas, fructus.

ὀνησιφόρος, ον, (φέρω) utilitatem adferens.

ὀνησιφόρως, adv. cum fructu, utiliter.

ὀνητικός, ή, όν, (ὀνίνημι) utilis, qui prodesse potest.

ὀνητός, ή, όν, (ὀνίνημι) utilis.

ὀνήτωρ, ορος, ὁ, utilis, commodus.

ὀνθηλεύω, i. q. ὀνθυλεύω, dub.

ὄνθος, ὁ, (incertae originis: ὄνος?) fimus seu stercus jumentorum.

ὀνθύλευσις, ἡ, (ὀνθυλεύω) exquisitior ciborum apparatus, it. βονθύλευσις et μονθύλευσις.

ὀνθυλευτός, ή, όν, exquisitius apparatus, de cibis, ut μονθυλευτός.

ὀνθυλεύω, f. εύσω, cibos exquisite condio, cf. βονθυλεύω et μονθυλεύω. 2) vinum adultero, ut καπηλεύω.

ὀνίας, ου, ὁ, (ὄνος) scari genus.

ὀνίδιον, ου, τό, asellus, Dimin. ab ὄνος.

ὀνικός, ή, όν, (ὄνος) asininus, asinarius.

ὀνίνημι, f. ὀνήσω, aor. ὤνησα, aor. 2. med. ὠνήμην s. ὠνάμην, aor. 1. pass. ὠνήθην, perf. pass. ὤνημαι, juvo, adjuvo, τινά. 2) Med. utilitatem capio, τινός, ex aliqua re: ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος! sc. εἴη, ἔστω, bonus esse videtur, quod ipsi conducat, Od. 2, 33. ὄναιο τοῦ γεννικοῦ χάριν, macte esto generositate tua, Soph. O. C. 1042. Ion. ὄναιο i. q. ὄλοιο.

ὀνίς, ίδος, ἡ, (ὄνος) inpr. in plur. stercus asininum, Ar. Ran. 4.

ὀνίσκη, ἡ, Dim. ab ἡ ὄνος, asella.

ὀνίσκος, Dim. ab ὁ ὄνος, asellus. 2) piscis quidam. 3) asellus, insectum multipes, cutio, porcellio. 4) sucula, instrumentum tractorium.

ὀνίσκω, i. q. ὀνίνημι, Athen.

ὀνῖτις, ιδος, ἡ, (ὄνος) q. d. asinaria, species origani.

ὀνοβατέω, (βαίνω) asinum admitto, sive facio, ut asinus equam ineat. 2) de asinis equas ineuntibus.

ὀνοβάτης, ου, ὁ, fem. ὀνοβάτις, ιδος, (βαίνω) qui, quae asino vehitur.

ὀνόβλιτον, τό, (βλίτον) species bliti.

ὀνοβρυχίς, ιδος, ἡ, onobrychis; genus plantae. ap. Dioscor.

ὀνογάστριος, ἡ, (γαστήρ) abdomen.

ὀνόγυρος, ου, ὁ, carduus asininus vulgaris, planta adversus venena salutaris, tritaque graviter olens: alias ἀνάγυρος.

ὀνοειδής, ές, (εἶδος) asino similis.

ὀνοθήρας, ου, ὁ, herba, quae potius οἰνοθήρας.

ὀνοκένταυρος, ου, ὁ, onocentaurus, animal. 2) species daemonum.

ὀνοκηκίς, ίδος, ἡ, q. d. galla asinina.

ὀνοκίνδιος, ου, ὁ, agaso, mulio, Dor. quasi a κινέω. item ὀνοκινδης.

ὀνόκλεια, ας, ἡ, herba eadem quae ἄγχουσα. ap. Dioscor.

ὀνοκόπος, ον, (κόπτω) qui asinariam molam impellit et agitat, molitor.

ὀνοκρόταλος, ου, ὁ, (κρόταλον) onocrotalus, avis, olori similis.

ὀνόκωλος, ον, (κῶλον) pedes asininos habens.

ὄνομα, ατος, τό, nomen, vocabulum. 2) nomen, fama, celebritas. 3) praetextus, falsa species, obtentus honestus. 4) auctor, sub cujus sc. nomine aliquid narratur, ponitur, ex cujus persona aliquid dicitur. 5) dicitur et pro homine ipso, sed cum relatione ad nomen; ut Lat. nomen, v. c. nomen Romanum pro Romanis: absolute et cum numero., in sacris libris, per Hebraismum.

ὀνομάζω, f. άσω, nomino, appello, dico, designo, nuncupo. 2) celebro, decanto. A praec.

ὀνομαθετέω, nomina vel nomen impono, nomen indo. A seq.

ὀνομαθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) nomen imponens.

ὄνομαι, 2 sing. ὄνοσαι, f. ὀνόσομαι, poet. -σσομαι, aor. ὠνοσάμην et ὠνάμην, reprehendo, carpo, vitupero, Hom. Hinc οὔνεσθε pro ὄνεσθε, Il. 24, 241. ἦ οὔνεσθ' ὅτι, num aegre fertis, quod.

ὀνομαίνω, (ὄνομα) Dor. et Aeol. p. ὀνομάζω, nomino, nuncupo, appello, nomine voco. 2) nominatim recenseo vel percenseo. Fut. Ion. οὐνομανέω, Hdt. 4, 47. aor. ὀνόμηνα, Hom. omisso augmento.

ὀνομακλήδην, adv. nominatim.

ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ, (καλεῖν) nomenclator, qui nominatim alios vocat, vocator.

ὀνομάκλυτος, ον, vel ὀνομακλυτός, όν, cujus nomen est inclitum, celeber. 2) inclitum reddens.

ὀνομασία, ας, ἡ, (ὀνομάζω) nomen, nominum ratio: nominatio, nuncupatio.

ὀνόμασμα, ατος, τό, idem.

ὀνομαστήρια, ων, τά, festus dies, qui celebratur ob impositionem nominis.

ὀνομαστής, οῦ, ὁ, nominator.

ὀνομαστί, adv. nominatim, nomine.

ὀνομαστικός, ή, όν, (ὀνομαστός) nominativus, nominatorius. Hinc Subst. τὸ ὀνομαστικόν, οῦ, sc. βιβλίον, dictionarium. onomasticum. ἡ ὀνομαστική, sc. πτῶσις, nominativus.

ὀνομαστικῶς, adv. nominatim.

ὀνομαστός, ή, όν, (ὀνομάζω) qui nominari potest, celeber, nobilis, clarus.

ὀνομαστῶς, adv. clare, nobiliter.

ὀνοματικῶς, adv. idem quod ὀνομαστικῶς.

ὀνοματογραφέω, (ὀνοματογράφος) nomina scribo seu inscribo, in acta refero.

ὀνοματογραφία, ας, ἡ, nominum inscriptio. 2) nomenclatura.

ὀνοματογράφος, ον, (γράφω) nominum scriptor.

ὀνοματοθεσία, ας, ἡ, (θέσις) nominum inscriptio, nuncupatio.

ὀνοματοθέσια, ων, τά, nominalia.

ὀνοματοθετέω, nomen impono, fingo. A seq.

ὀνοματοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) nominis impositor.

ὀνοματοθήρας, ου, ὁ, (θήρα) nominum auceps, verborum captator.

ὀνοματοκλήτωρ, ορος, ὁ, nomenclator.

ὀνοματολόγος, ον, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator.

ὀνοματομάχος, ον, (μάχομαι) qui de verbis pugnat.

ὀνοματοποιέω, f. ήσω, nomen seu nomine fingo, vocabula novo, vocabula fingo a sono. perf. part. pass. ὀνοματοπεποιημένον, fictum a sono.

ὀνοματοποίησις, εως, ἡ, idem quod seq. A praec.

ὀνοματοποιΐα, ας, ἡ, nominis, s. vocabuli

fictio, nominis fictio a sono. A seq.

ὀνοματοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) nominis seu nominum, i. e. verborum fictor.

ὀνοματουργός, ὄν, (ἔργον) i. q. ὀνοματοποιός.

ὀνόπορδον, ου, τό, (ὄνος, πορδή) crepitus asini, herba, quia asini eam comedentes crepitus reddere dicuntur.

ὀνόπυξος, ου, ἡ, buxus asinina; onopyxos ap. Plin.

ὀνορύγχος, ἡ, (ῥύγχος) bunilla, herba.

ὄνος, ου, ὁ vel ἡ, asinus, asina. 2) piscis quidam, asellus. 3) locustae genus. 4) insectum, multipeda, cutio, porcellio. 5) nais 6) fusus. 7) superior molae lapis. 8) vasis, impr. vinacii, genus. 9) unio, quae et μονάς et σύβος. 10) origani species. 11) machina quaedam. ὄνοι, stellae duae juxta φάτνην, collocatae in signo Cancri; aselli vocantur Latinis.

ὄνοσις, εως, ἡ, (ὄνομαι) reprehensio.

ὀνοσκελίς, ίδος, ἡ, (σκέλος) crura asinina habens.

ὄνοσμα, ατος, τό, onosma, herba.

ὀνοσσάμενος, Ep. p. ὀνοσάμενος, part. aor. ab ὄνομαι, Il.

ὀνόσσεσθαι, Ep. p. ὀνόσεσθαι, inf. fut. ab ὄνομαι, Hom.

ὀνοστάσιον, ου, τό, (στάσις) stabulum asinorum.

ὀνοστός, ή, όν, (ὄνομαι) vituperandus, reprehensione dignus, ineptus.

ὀνοσφαγία, ας, ἡ, (σφαγή) victima ex asino.

ὀνοτάζω, (ὄνομαι) vitupero, carpo, incuso. 2) injuria afficio.

ὀνοτός, ή, όν, i. q. ὀνοστός, vituperabilis.

ὀνοτής, ὁ, i. q. ὄνοσις.

ὄνουρις, ιδος, ἡ, (ὄνος, οὐρά) onuris, herbae nomen.

ὀνοφορβός, οῦ, ὁ, (φέρβω) qui asinos pascit, asinarius.

ὀνοχειλές, έος, τό, ὀνοχειλίς, ίδος, ἡ, et ὀνόχειλον, ου, ἡ, (χεῖλος) asini labium, herba, anchusae altera species.

ὀνόχηλος, ον, (χηλή) ungulam asini habens. ὀνόχηλον, τό, anchusae species. Nicandri Schol. quae aliis ὀνόχειλος.

ὄντα, τά, part. neutr. pl. ab εἰμί, res praesentes, praesentia. 2) bona, facultates.

ὄντως, adv. part. ab εἰμί, vere, sane, plane, certo, profecto.

ὄνυμα, τό, Aeol. p. ὄνομα. Unde

ὀνυμάζω et ὀνυμαίνω, Aeol. p. ὀνομάζω, ὀνομαίνω.

ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis, ungula. 2) uncus. 3) genus tormenti, fidiculae. 4) pars cordis. 5) pars folii rosae superior. 6) gemma quaedam, onyx. 7) marmoris species, alabastritis. 8) operculum conchylii. 9) ostreum. 10) frutex quidam. Unde

ὀνυχίζω, f. ίσω, Att. ιῶ, ungulam divido. 2) ungues praecido, vel reseco. 3) ungue noto. 4) ad unguem exigo, exacte perpendo.

ὀνύχινος, ίνη, ινον, onychinus, ex onychis adipe, vel ex onyche gemma vel marmore confectus, vel etiam, onychis colorem referens. Ab eod.

ὀνύχιον, ου, τό, Dim. ab ὄνυξ, unguiculus, ungula, ungella. 2) lapis onychites.

ὀνυχισμός, οῦ, ὁ, (ὀνυχίζω) unguium resectio. 2) diligens et acerba rei examinatio.

ὀνυχιστής, ῆρος, ὁ, unguis, ungula.

ὀνυχιστήριον, ου, τό, sc. μαχαίριον, culter ad recidendos ungues, unguicularium.

ὀνυχίτης, ου, ὁ, λίθος, (ὄνυξ) onychites, lapis.

ὀνυχῖτις, ιδος, ἡ, ut ὀνυχῖτις καδμεία, onychitis cadmia, a similitudine venarum onychis lapidis. A praec.

ὀνυχογραφέω, f. ήσω, (γράφω) unguibus scalpo vel rado.

ὀνυχοειδής, ές, (εἶδος) unguium, vel onychis speciem habens.

ὀνώδης, ες, (ὄνος) asininus, asinini generis.

ὠνωνίς, ίδος, ἡ, ononis, planta.

ὀξαλίς, ίδος, ἡ, (ὄξος) faex acida vel vappa. 2) lapathi species, vulgo acetosa.

ὀξάλμη, ης, ἡ, (ὄξος, ἅλμη) jus ex aceto et muria, muria acida.

ὀξέα, ἡ, ap. seriores i. q. ὀξύα.

ὀξίδιον, ου, τό, Dim. ab ὄξος, acetum, Suid.

ὀξέλαιον, ου, τό, (ὄξος, ἔλαιον) condimentum ex aceto et oleo.

ὀξερίας, ου, ὁ, i. q. ὀξυρίας.

ὀξέως, adv. (ὀξύς) acute. 2) celeriter, velociter, repente, raptim. 3) graviter, vehementer.

ὀξηρός, ρά, ρόν, (ὄξος) acetum recipiens.

ὀξίζω, f. ίσω, (ὄξος) acidus sum, acorem refero: acesco.

ὀξίνη, ης, ἡ, (ὀξύς) occa, crates dentata ferreis stilis. Hesych.

ὀξίνης, ου, ὁ, (ὄξος) ut ὀξίνης οἶνος, vinum, quod coacuit aliquantum.

ὀξίς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas, in quo acetum asservatur, vel in mensa apponitur, vel quo id metiuntur, qui vendunt.

ὀξοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) aceti venditor.

ὄξος, εος, τό, (ὀξύς) acetum, vinum, quod acuit, vinum vile, lora, it. vinum medicatum, ut myrrhatum, et inde amarum.

ὀξύα, ας, ἡ, arbor abieti similis, ornus. Ion. ὀξύη, ap. seriores, ὀξέα. (‑ ⏑ ‑)

ὀξυάκανθα, ης, ἡ, (ὀξύς, ἄκανθα) oxyacantha, frutex in arboris magnitudinem interdum excrescens.

ὀξυάκανθος, ου, ὁ, idem.

ὀξυβάφιον, τό, Dim. ab ὀξύβαφον.

ὀξύβαφον, τό, (βάπτω) acetabulum. 2) quarta pars κοτύλης, viginti quatuor drachmas aequans.

ὀξυβελής, ές, (ὀξύς, βέλος) acutam habens cuspidem. 2) celeriter jaculum mittens.

ὀξυβελικός, ή, όν, acutum habens vel emittens jaculum.

ὀξυβλέπτης, ου, ὁ, (βλέπω) dispiciens, acute cernens.

ὀξυβλεψία, ας, ἡ, acutus visus.

ὀξυβόας, vel ὀξυβόης, ου, ὁ, (βοάω) acutum clamans.

ὀξυβολέω, f. ήσω, (βάλλω) celeriter, valide jaculor.

ὀξύγαλα, ακτος, τό, lac acidum.

ὀξυγαλάκτινος, ίνη, ινον, ex acido lacte confectus. A pr.

ὀξύγαρον, ου, τό, garum aceto conditum.

ὀξυγένειος, ον, (ὀξύς, γένειον) acutum mentum, s. acutam barbam habens.

ὀξύγονυς, υος, ἡ, quod infra labra in maxilla inferiore eminet, Pollux.

ὀξύγη, ης, ἡ, bufo, Gloss. Vet.

ὀξυγλυκής, έος, τό, aqua mulsa acida.

ὀξύγλυκυς, εια, υ, cum dulcedine acer. Hinc ὀξύγλυκυ, cremor favorum decoctus, mulsa acida, dulcacidum.

ὀξύγοος, ον, lamentabilis, flebilis.

ὀξυγράφος, ον, (γράφω) celeriter scribens.

ὀξυγώνιος, ον, (γωνία) angulum acutum habens.

ὀξυδέρκεια, ας, ἡ, (ὀξυδερκής) acumen visus.

ὀξυδερκέω, f. ήσω, acutum cerno. A seq.

ὀξυδερκής, ές, (δέρκομαι) acutum cernens, perspicax.

ὀξυδερκικός, ή, όν, visum acuens. A pr.

ὀξυδερκῶς, adv. acute, visu acuto.

ὀξυδορκέω, f. ήσω, acutum cerno.

ὀξυδορκής, ές, (δέδορκα, δέρκομαι) i. q. ὀξυδερκής.

ὀξυδορκία, ας, ἡ, acies oculorum, acies.

ὀξυδορκικός, ή, όν, i. q. ὀξυδερκικός.

ὀξυδρομέω, velociter curro. A seq.

ὀξυδρόμος, ον, (δραμεῖν, δρόμος) velociter currens.

ὀξυέθειρος, ον, (ἔθειρα) acutos capillos habens, Nonn.

ὀξύζω, i. q. ὀξίζω, Lobeck. Phryn. p. 210.

ὀξύη, ἡ, v. ὀξύα.

ὀξυηκοΐα, ας, ἡ, acumen audiendi, acute audiendi facultas. A seq.

ὀξυήκοος, ον, (ἀκοή) acute audiens, qui acuto auditu est praeditus.

ὀξυήχος, ον, (ἦχος) acutum sonum edens.

ὀξυθάνατος, ον, (θάνατος) celeriter interficiens.

ὀξύθηκτος, ον, (θήγω) valde acutus.

ὀξυθήκτως, adv. valde acute.

ὀξυθρήνητος, ον, (θρηνέω) valde lamentabilis.

ὀξυθυμέω, f. ήσω, (ὀξύθυμος) irae sum impotens, praecipiti ira excandesco.

ὀξυθυμία, ἡ, (ὀξύθυμος) iracundia, subita et cita ad iram exardescentia, irae praecipitantia.

ὀξυθύμια, τά, (θύμος) purgamenta aedium, quae noctu Athenienses in triviis ponebant. 2) ligna e quibus suspenduntur aliqui, Harpocrat. (‑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑)

ὀξυθυμίας, ου, ὁ, iracundus.

ὀξύθυμος, ον, (θυμός) qui subita et acri ira excandescit, ad iram praeceps, iracundus.

ὀξυθυμόω, ira exardesco. A pr.

ὀξύϊνος, ΐνη, ϊνον, (ὀξύα) abiegnus.

ὀξυκάρδιος, ον, (καρδία) iracundus. 2) magnanimus.

ὀξυκάρηνος, ον, (κάρηνον) acutum caput habens.

ὀξύκεδρος, ου, ἡ, cedrus acuta.

ὀξυκέλευθος, ον, (κέλευθος) celeriter iter conficiens.

ὀξυκέρατος, ον, (κέρας) acuta cornua habens.

ὀξύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) idem.

ὀξυκέφαλος, ον, (κεφαλή) acutum caput habens.

ὀξυκίνητος, ον, (κινέω) mobilis, qui subito vel celeriter movetur. (ῑ)

ὀξυνοΐα, ἡ, (ὀξύνοος) dub. lect. p. ὀξυηκοΐα.

ὀξύκομος, ον, (κόμη) acutam comam habens, acus pro foliis habens.

ὀξύκρατον, ου, τό, (κεράννυμι) potio ex aceto et aqua, posca.

ὀξυκώκυτος, ον, (κωκύω) valde flebilis.

ὀξυλάβεια, ἡ, (ὀξυλαβής) strenuitas, in

agendo celeritas, ubi opportunitas celeriter arripitur.

ὀξυλαβέω, celeriter prehendo, celeriter capesso et adgredior, non cunctor, non segnis sum.

ὀξυλαβή, ῆς, ἡ, forceps.

ὀξυλαβής, ές, (λαμβάνω) strenuus, acer. 2) celer, acer in rapiendo, rapax. Epith. animalium rapacium.

ὀξυλάβος, ὁ, i. q. ὀξυλαβή.

ὀξυλάλος, ον, (λαλέω) acute loquens.

ὀξυλάπαθον, ου, τό, (λάπαθον) genus lapathi, foliis acutioribus.

ὀξυλίπαρος, ον, (λιπαρός) aceto et pinguedine imbutus.

ὀξυλιπής, ές, (λίπος) idem.

ὀξυλοβέω, (λοβός) acute audio.

ὀξυμαθίη, vel ὀξυμαθία, ας, ἡ, celeritas discendi. A seq.

ὀξυμαθής, ές, (μανθάνω) celeriter discens.

ὀξύμαλα, τά, mala acida. Dor. pro ὀξύμηλα.

ὀξυμελής, ές, (μέλος) acuta voce canens.

ὀξύμελι, ιτος, τό, potio e melle et aceto.

ὀξυμελίκρατον, Ion. ὀξυμελίκρητον, τό, (κεράννυμι) idem.

ὀξυμέριμνος, ον, (μέριμνα) acute excogitatus.

ὀξύμηλον, τό, (μῆλον) Dor. ὀξύμαλον, malum acidum, i. e. prunum.

ὀξυμήνιτος, ον, (μηνίω) graviter iratus.

ὀξύμολπος, ον, (μολπή) acute canens.

ὀξύμορφος, ον, (μορφή) subito formatus.

ὀξυμυρσίνη, ης, ἡ, myrtus acuta, silvestris.

ὀξυμύρσινος, ίνη, ινον, e myrto silvestri factus. A pr.

ὀξύμωρος, ον, (μωρός) quasi acutifatuus. Hinc Subst. τὸ ὀξύμωρον, dictum acutum, quod propter repugnantiam primo stultum videtur.

ὀξυναΐας, ου, (ὀξύς) acidus, epith. vini, ap. Hippocr.

ὀξύνιος, ον, i. q. ὀξυναΐας, Geop.

ὀξυντήρ, ῆρος, ὁ, scalprum. A seq.

ὀξύνω, f. υνῶ, (ὀξύς) acumino, acuo, acutum reddo. 2) acuto accentu noto. 3) acuo ad, instigo, incito. 4) acidum reddo. 5) acesco, in acorem vertor. Med. ὀξύνομαι, acidus fio, acesco.

ὀξυόδους, όδοντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) acutos dentes habens.

ὀξυόεις, εσσα, εν, (ὀξύα) abiegnus, e ligno ὀξύας factus, ἔγχος, δόρυ, Hom. Sed Apion poetice dictum censet pro ὀξύς.

ὀξυόστρακος, ον, (ὄστρακον) ex acutis testis, Lucian.

ὀξυπαγής, ές, (πήγνυμι) fortiter impactus. 2) aculeatus, humi fixus, depactus, cum exstantibus aculeis.

ὀξυπαθής, ές, (πάθος) qui facile afficitur, irritabilis, ἐπί τινι.

ὀξυπαθῶς, adv. acuto et vehementi adfectu, gravi animi dolore, graviter.

ὀξυπείνης, ου, ὁ, (πεῖνα) famelicus.

ὀξύπεινος, ον, (πείνη) qui vehementi fame cruciatur, famelicus. 2) qui valde cupit.

ὀξυπευκής, ές, (πεύκη) acidus cum amarore, vehementer amarus, Hesych.

ὀξύπικρος, ον, (πικρός) vehementer amarus: tropice vehementer dolens, acriter pungens.

ὀξυποδέω, (ὀξύπους) celeres pedes habeo, pedum celeritate utor. Hinc

ὀξυποδία, ἡ, pedum celeritas.

ὀξυπόριον, ου, τό, medicamentum facile venas et tenues partes corporis permeans. A seq.

ὀξυπόρος, ον, (πόρος) cito transiens.

ὀξύπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) celeres pedes vel gressus habens.

ὀξύπρωρος, ον, (πρῷρα) acutam proram (cuspidem) habens, epith. hastae.

ὀξύπτερος, ον, (πτερόν) velox.

ὀξύπυκνος, ον, (πυκνός) ut ὀξύπυκνος ἁρμονία, ap. Musicos densitas acutorum sonorum in supremis gradibus musicae scalae.

ὀξυρεγμία, i. q. ὀξυρεγμιασμ.

ὀξυρεγμία, ας, ἡ, (ὀξύς, ἐρεύγω) acidos ructus, cruditas.

ὀξυρεγμιάω, acidum ructo, ructus acidos emitto. A pr.

ὀξυρεγμιώδης, ες, acidos ructus habens.

ὀξυρεπής, ές, poet. p. ὀξυρρεπής, Pind.

ὀξυρίας τυρός, genus casei, quo Siculi utebantur, ita dictum ab acore. Pollux. al. ὀξυρίας.

ὀξυρρεπής, ές, (ῥέπω) velox. cf. ὀξύρροπος.

ὀξύρριν, vel ὀξύρρις, ινος, ὁ, ἡ, (ῥίν) habens acutum nasum. Reperitur et ὀξύρρινος.

ὀξυρρόδινον, τό, scil. ἔλαιον, (ῥόδον) oleum rosaceum aceto temperatum.

ὀξύρροπος, ον, (ῥοπή, ῥέπω) celeriter currens. 2) qui levi momento huc illuc inclinatur. 3) celerrimus, qui fit momento temporis. 4) praeceps, lubricus, fluxus, agilis. Subst. τὸ ὀξύρροπον, celeritas, vehementia.

ὀξυρρόπως, adv. celeriter, cum impetu, acriter.

ὀξύρρυγχος, ον, (ῥύγχος) acutum rostrum habens.

ὀξύς, εῖα, ὀξύ, acutus, ut ensis, cuspis, Hom. 2) Transfertur hinc ad alias res, quibus sensus afficiuntur, ut ἄχος ὀξύ, dolor acutus, Il. 19, 125. Od. 11, 208. αὐγὴ ἠελίοιο, φάος, splendidissima lux, Il. 17, 372. 14, 345. 3) Similiter etiam ὀξύς pro acutus capitur seu acer; ut quum visus oculus seu acer dicitur, ὀξὺ βλέπειν, acutum cernere, acie oculorum pollere, Plat. sic ὀξὺ προϊδεῖν, Od. 5, 393. ὀξύτατον δέρκεσθαι, Il. 17, 675. 23, 477. Hom. h. 18, 14. 4) Ad auditum quoque transfertur et voces sonosque, qui aures feriunt, acutus, argutus, ἀϋτὴ ὀξεῖα, Il. 15, 313. ὀξὺ βοᾶν, acutum vociferari, ὀξὺ κωκύειν, acutum ejulare, ὀξὺ λεληκώς, ὀξεῖα κεκληγώς, Il. 5) acidus, acutus, de sapore, ὄψα ὀξέα, Xenoph. 6) acer, iracundus, ad iram praeceps, qui facile et levi de causa accenditur vehementi ira. 7) acer, vehemens, ut μένος, Hom. h. 7, 14. ὀξὺς ἀγών, acre certamen, Plut. Sic capiendum ὀξὺς Ἄρης, Il. 8) acer et celer, promtus in expediendis quae quis suscepit, aut aggrediendis, quae cogitavit; οἱ ἀνδρεῖοι ἐν τοῖς ἔργοις ὀξεῖς, Aristot. Eth. 3, 7. ὀξεῖς κατήγοροι, acuti et perspicaces in accusando, acres, Plat. 9) acutus, acumine praeditus: ὀξὺ νοεῖν, acute cogitare, Il. 3, 374. 10) διὰ ὀξείας δραμεῖν, magno in periculo versari. 11) ἡ ὀξεῖα, sc. προσῳδία, accentus acutus. 12) celer, velox. - Adv. ὀξέως, ὀξύ, poet. ὀξέα, ὀξεῖα, Hes. sc. 348.

ὀξυσιτία, ἡ, (ὀξύς, s. σῖτος) morbus quidam stomachi, quum cibi acescunt.

ὀξύσχοινος, ὁ, (σχοῖνος) juncus acutus.

ὀξύστομος, ον, (στόμα) acutum os seu rostrum habens. 2) acute scindens, acutam cuspidem habens. 3) acutam s. argutam vocem habens.

ὀξυτέλευτος, ον, (τελευτή) acutum finem habens, in acutum sonum desinens.

ὀξυτενής, ές, (τείνω) in acutum tendens, acuminatus.

ὀξυτέρως, adv. comparativi ab ὀξύ, acrius, ocius. item ὀξύτερον. Superl. ὀξύτατον, acerrime.

ὀξύτης, ητος, ἡ, (ὀξύς) acumen, acies. 2) acrimonia, acerbitas. 3) studium acre, contentio acris, vehementia. 4) acumen et solertia ingenii. 5) tonus acutus. 6) celeritas, velocitas.

ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum quod facit, ut mulier cito pariat. A seq.

ὀξυτόκος, ον, (τίκτω) cito pariens, partum accelerans.

ὀξυτόμος, ον, (τέμνω) valde secans, acutus.

ὀξυτονέω, (ὀξύτονος) in acutum tendo, angustus sum. ὀξυτονῶν, acuminatus. 2) accentu acuto noto. ὀξυτονητέον, Adj. verbale, acuto accentu pronunciandum.

ὀξυτόνησις, εως, ἡ, pronunciatio per accentum acutum. A pr.

ὀξύτονος, ον, (τείνω, τόνος) qui acuto tono finitur, cujus ultima syllaba accentu acuto effertur. 2) stridulus. ὀξύτονοι βοαί, acuti et magni ejulatus.

ὀξυτόνως, adv. cum accentu acuto.

ὀξυτόρος, ον, (τόρος, τείρω) acutus, ut ἧλος, χαλινός, φωνή.

ὀξυτρίφυλλον, ου, τό, acutum trifolium.

ὀξυφάγγρος, ου, ὁ, piscis nomen apud Oppian.

ὀξυφαής, ές, (φάος) acute videns.

ὀξυφεγγής, ές, (φέγγος) valde splendens.

ὀξύφθογγος, ον, acute sonans.

ὀξυφλεγμασία, ας, ἡ, acuta et vehemens inflammatio.

ὀξύφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) acri et solerti mente praeditus.

ὀξύφυλλον, ου, τό, acuta folia habens; herba.

ὀξυφωνία, ας, ἡ, vox acuta. 2) linguae volubilitas. A seq.

ὀξύφωνος, ον, (φωνή) acutam vocem habens.

ὀξύχειρ, ρος, ὁ, ἡ, manu promtus, expeditus.

ὀξυχειρία, ας, ἡ, celeritas manus. A praec.

ὀξυχολία, ας, ἡ, ira repentina et acris, iracundia. A seq.

ὀξύχολος, ον, (χολή) qui subito et graviter irascitur, biliosus, iracundus

ὀξυχόλως, adv. ira gravi.

ὀξυωπέω, acutum cerno. A seq.

ὀξυωπής, ές, (ὤψ) acutum cernens. 2) visum acuens, visus aciem excitans. Com. ὀξυωπέστερος. Sup. ὀξυωπέστατος.

ὀξυωπία, ας, ἡ, acutus visus.

ὀξυωπίας, ου, ὁ, acutum cernens.

ὀξυωπός, όν, v. ὀξυωπής.

ὀξώδης, ες, (ὄξος) acidus.

ὀξωτός, ή, όν, (quasi ab ὀξόω) aceto conditus.

ὄον, τό, sorbum, nostratibus *Sperberod*, *Arlesbeere*.

ὄου, Epice p. οὗ, gen. ab ὅς vel ὅ.

ὀπαδεύω, i. q. ὀπαδέω.

ὀπαδέω, Epice et Ion. ὀπηδέω, (ὀπαδός) comitor, sector, sequor, τινί vel ἅμα τινί. 2) de rebus inanimatis, ut τόξα μοι ὀπηδεῖ, sagittae me sequuntur, Il. 5, 216. cf. Od.

8, 237. Il. 17, 251. Hes. ap. 144. Homerus utitur modo 3 praes. et impf. ὀπηδεῖ et ὀπήδει, semper sine augmento: inf. ὀπηδεῖν, h. Ap. 530.

ὀπάδησις, ἡ, Ion. ὀπήδησις, comitatio. 2) obsequium. (◡ – – ◡)

ὀπαδητήρ, ῆρος, ὁ, (ὀπαδέω) i. q. ὀπαδός.

ὀπᾱδός, ὁν, Ion. ὀπηδός, comitans, τινί. Subst. ὁ, ἡ, comes: assecla, assectator, adsecla.

ὀπάζω, f. άσω, sequi jubeo, comitem do, praebeo, τινά τινι, ut πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν, multos homines me sequi jussit, mihi subjecit, Il. 9, 483. 2) praebeo, addo, tribuo, ut κῦδός τινι, Hom. 3) persequor, fugientem sequor, τινά, Il. 8, 103. 341. – Med. comitem accipio, τινά, 10, 238. 19, 238. Od. 10, 59. – Pass. a persequente premor, agitor. Il. 11, 493.

ὀπαῖος, αία, αῖον, (ὀπή) foramen habens, perforatus. ἡ ὀπαία, vas fictile in quo foramen est. τὸ ὀπαῖον s. ὄπαιον, foramen per quod fumus ex aedibus, e furno aut camino exit.

ὀπάλλιος, ὁ, opallius, gemma.

ὀπάτριος, ὁ, idem quod ὁμοπάτριος. A seq.

ὄπατρος, ον, eodem patre genitus. pro ὁμόπατρος.

ὀπάων, ονος, ὁ, ἡ, (ὀπάζω) comes, armiger, socius, pedissequus.

ὄπεας, ατος, τό, (ὀπή) subula, Hdt. 4, 70.

ὀπεδίκαι vel ὀπέδικες, αἱ, termites palmarum. ap. Porphyr.

ὄπερ, Epice p. ὅσπερ, Il. 7, 114.

ὀπεύς, έως, ὁ, (ὀπή) subula, qua quid perforatur.

ὀπέων, ωνος, ὁ, Ion. p. ὀπάων, Hdt.

ὀπή, ῆς, ἡ, foramen, propric, per quod prospicimus, circumspicimus, caverna, specus.

ὅπη, adv. ubi. 2) quo. 3) qua, qua via. 4) qua ratione, quo modo, prout. Hinc εἴ δ' ὅπη, alicubi, aliquo modo, quadantenus; ὅπη ἄν, quocunque, quemcunque in locum: ὅπη ποτέ et ὁπηδήποτε, quocunque, quomodocunque, ὁπηοῦν, aliquid, alicujus momenti, Ep. ὅππη, Dor. ὅπᾳ.

ὀπηδέω, ὀπηδία, ὀπηδητήρ, ὀπηδός, Ion. p. ὀπαδ.

ὀπήεις, εσσα, ἐν, (ὀπή) foramen habens.

ὁπηλίκος, η, ον, (ἡλίκος) quantus. ὁπηλικοσοῦν, quantuscunque.

ὀπήμος, v. ἐπτόμος.

ὁπηνίκα, adv. (ἡνίκα) quum, quando.

ὀπήτειον, ὀπητίδιον, τό, i. q. ὀπήτιον.

ὀπήτιον, ου, τό, Dim. ab ὄπεας, ατος, subula, qua corium a sutoribus perforatur.

ὀπίας, ου, ὁ, ut ὀπίας τυρός, (ὀπός) caseus coagulo ficulneo coagulatus. Aristophanes per jocum ὀπίαν vocat τὴν ὀπήν, foramen, Vesp. 353.

ὀπιδνός, ή, όν, reverendus, cavendus, vel extimescendus. ὀπιδνοτάτη, summopere cavenda, maxime extimescenda. A seq.

ὀπίζομαι, f. σομαι, (ὄπις) rationem habeo, curo, revereor, veneror: it. timeo, caveo, vereor. c. acc. Hom. ὁ ὀπιζόμενος, pius, Pind. Reperitur etiam c. gen. Theogn. 732. 1144.

ὀπίζω, f. σω, (ὀπός) succum lacteum arboris alicujus colligo cortice inciso, vel caulem incido succi eliciendi gratia.

ὄπιθε vel ὄπιθεν, adv. poet. p. ὄπισθε, ὄπισθεν, Hom.

ὀπιθόμβροτος, ον, poet. p. ὀπισθόμβροτος, (ὄπιθε, βροτός) mortalem sequens, ὀπιθόμβροτον αὔχημα, gloria superstes, Pind. P. 1, 179.

ὄπιον, ου, τό, (ὀπός) opium, succus lacteus, qui papaveris scapo inciso emanat.

ὀπιπευτήρ, ῆρος, ὁ, speculator, qui circumspicit diligenter aliquid, spectator. A seq.

ὀπιπεύω, i. q. ὀπιπτεύω, ap. seriores.

ὀπίπτης, ου, ὁ, speculator, spectator, usitatum in Compositis γυναικοπίπης, παρθενοπίπης, παιδοπίπης, πυῤῥοπίπης. (◡ – –)

ὀπιπτευτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὀπιπευτήρ.

ὀπιπτεύω, f. εύσω, inspicio, circumspicio, oculis lustro, speculor, c. acc.

ὄπις, ιδος, ἡ, acc. ὄπιν et ὄπιδα, (ὄψ, ὄψομαι, vel ἕπω) ratio habita, cura, consideratio, respectus, reverentia. 2) ultio, vindicta divina.

ὀπισαμβώ, οῦς, ἡ, itio retrograda. Eustath. e quodam Lex. qs. ex ὀπίσω et ἀμβαίνειν pro ἀναβαίνειν.

ὄπισθα, Aeol. et Dor. p. ὄπισθε.

ὀπισθάγκων, ωνος, ὁ, ἡ, (ἀγκών) Schol. Lycoph. brachia post tergum religata habens.

ὀπισθάμβων, ὁ, (ἄμβων) pulpitum, Chrysost.

ὄπισθε, ante vocalem ὄπισθεν, Epice ὄπισθε, ὄπιθεν, adv. a tergo, pone. 2) c. gen. post, ὄπισθε μάχης, Il. 3) posterius in posterum, postea. Comp. ὀπίστερος, α, ον. Superl. ὀπίστατος.

ὀπισθέναρ, αρος, τό, (ὀπίσω, θέναρ) posterior pars manus et quasi aversa.

ὀπισθίδιος, ία, ιον, posticus. A seq.

ὀπίσθιος, ία, ιον, (ὄπισθε) idem. Subst. τὰ ὀπίσθια, sc. μέρη vel κῶλα, posteriora.

ὀπισθίως, adv. pone, e tergo, retrorsum.

ὀπισθοβάμων, ον, gen. ονος, (ὄπισθε, βαίνω) qui retro cedit, retrogradus, ut cancer.

ὀπισθοβαρής, ές, (βάρος, βαρύς) pone gravis.

ὀπισθοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) i. q. ὀπισθοβάμων.

ὀπισθοβατικός, ή, όν, retro insiliens.

ὀπισθόβολος, ον, (βάλλω) retro jactus.

ὀπισθοβριθής, ές, (βρίθω) pone gravatus.

ὀπισθόγραφος, ον, (γράφω) ab aversa parte inscriptus, de libro et charta.

ὀπισθοδάκτυλος, ον, ον, (δάκτυλος) digitos habens retro inversos.

ὀπισθόδετος, ον, (δέω) a tergo, s. retro ligatus

ὀπισθοδίωξις, εως, ἡ, i. q. παλίωξις, opp. προδίωξις, Schol. Hesiod.

ὀπισθόδομος, ου, ὁ, (δόμος) postica pars templi, opp. πρόδομος. 2) pars arcis Athenis, ubi aerarium pone aedem Minervae erat.

ὀπισθοκάλυμμα, ατος, τό, ornatus muliebris, quo posterior sive capitis, sive totius corporis pars velatur.

ὀπισθόκαρπος, ον, (καρπός) fructum a tergo folii ferens.

ὀπισθοκέλευθος, ον, (κέλευθος) qui pone sequitur, adsectator.

ὀπισθόκεντρος, ον, (κέντρον) cui aculeus in posteriori parte corporis est, aculeum in cauda habens.

ὀπισθοκέφαλον, ου, τό, (κεφαλή) occiput.

ὀπισθοκόμος, ου, ὁ, i. q. ὀπισθόκομος.

ὀπισθόκομος, ον, (κόμη) e tergo comatus.

ὀπισθοκράνιον, ου, τό, occipitium.

ὀπισθοκρηπῖδες, ων, αἱ, calcei muliebris genus.

ὀπισθοκύφωσις, εως, ἡ, spinae pravitas, in posteriorem partem contorsio. (ῡ)

ὀπισθόμβροτος, ον, i. q. ὀπιθόμβροτος.

ὀπισθομήριον, τό, i. q. seq.

ὀπισθόμηρος, ὁ, (μηρός) posterior pars femoris.

ὀπισθονόμος, ον, (νέμω) qui retro ambulans pascitur; qui praepostere pascitur, ut ὀπισθονόμοι βόες.

ὀπισθονυγής, ές, (νύσσω) a tergo pungens.

ὀπισθοπόρος, ον, (πορεύομαι) retrogradus. 2) qui e tergo sequitur, assecla, comes.

ὀπισθόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) pone gradiens, pone sequens, epith. famulorum. 2) retrocedens.

ὀπισθορμέω, (ὁρμάω) retrocedo. Hesych.

ὀπισθόρμητος, ον, retrogradus. A praec.

ὀπισθοσφενδόνη, ης, ἡ, reticulum, muliebre ornamentum capitis, apud Comicos.

ὀπισθοτίλα, ης, ἡ, sepia, ita dicitur ab ὄπισθε τίλᾶν, post se emittendo atramentum suum. (◡ – ◡ – –)

ὀπισθοτονία, ας, ἡ, (ὀπισθότονος) convulsio partium in posteriora, partium posteriorum distensio.

ὀπισθοτονικός, ή, όν, cui quodam rigore nervorum caput ad scapulas adductum est, cui cervix reflexa est in posteriorem partem.

ὀπισθοτονικῶς, adv. more eorum, quibus cervix reflexa est in posteriorem partem.

ὀπισθότονος, ον, (τείνω) in aversum tendens aut tentus. 2) Subst. idem quod ὀπισθοτονία. 3) persona illo morbo laborans. 4) vinculum, quo manus post tergum religantur.

ὀπισθοτονώδης, ες, i. q. praec. n. 3. et ab eod.

ὀπισθουρητικός, ή, όν, (οὐρέω) qui retrorsum urinam emittit.

ὀπισθοφάλακρος, ον, (φαλακρός) in occipite calvus.

ὀπισθοφανής, ές, (φαίνω) retrorsum attendens, s. mentem adhibens.

ὀπισθοφανῶς, adv. retrorsum, in adversum. A praec.

ὀπισθοφόρος, ον, (φέρω) in posteriori parte ferens.

ὀπισθοφυλακέω, f. ήσω, (ὀπισθοφύλαξ) a tergo agmen custodio. οἱ ὀπισθοφυλακοῦντες, extremum agmen.

ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, custodia militum e tergo.

ὀπισθοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (φύλαξ) qui a tergo agmen tutatur.

ὀπισθοχειμών, ῶνος, ὁ, frigus circa extremam hiemem.

ὀπισθόχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, (χείρ) cui manus post tergum religatae sunt.

ὄπισμα, ατος, τό, (ὀπίζω) succus lacteus e caule vel radice incisa exceptus; exponitur etiam liquor concretus.

ὀπισμός, οῦ, ὁ, (ὀπίζω) succi lactei collectio, qui ex inciso caule exit.

ὀπίσσω, adv. Epice pro ὀπίσω.

ὀπίστατος, άτη, ατον, (ὄπισθε) postremus, ultimus, Il. 8, 342. 11, 178.

ὀπίστερος, α, ον, posterior, a tergo sequens, Nonn.

ὀπίσω, adv. Epice ὀπίσσω, retrorsum, retro, a tergo, in aversum, pone, post, postea, in posterum. Hinc εἰς τὰ ὀπί-

πω, retrorsum, retro. εἰς τοὔπισω, idem.

ὀπίων, ονος, ὁ, f. l. p. ὀπτίων.

ὁπλάριον, τό, Dim. ab ὅπλον.

ὁπλενδύτεω, (ὅπλον, ἐνδύω) armis induo.

ὁπλέω, (ὅπλον) poet. p. ὁπλίζω, instruo, armo.

ὁπλή, ῆς, ἡ, (ὅπλον) ungula, unguis quadrupedum, equi, porci, asini, bovis, cet.

ὁπλήεις, εσσα, εν, (ὅπλον) armatus.

ὁπλίζω, f. ίσω, (ὅπλον) instruo, paro, apparo, δόρπον, ἅμαξαν, ἵππους, Hom. νῆες ὁπλίζονται, naves instruuntur, Od. 17, 288. — Med. instruo me, accingo me ad negotium: armis me instruo, armo me.

ὅπλισις, εως, ἡ, apparatus, instructio: armatura; arma ipsa: exercitatio.

ὅπλισμα, ατος, τό, armatura. 2) apparatus bellicus.

ὁπλισμός, οῦ, ὁ, armatura.

ὁπλιστής, οῦ, ὁ, (ὁπλίζω) armator.

ὁπλιταγωγός, όν, (ὁπλίτης, ἄγω) milites armatos vehens, ut navis.

ὁπλίτεια, ἡ, (ὁπλίτης) armatura.

ὁπλιτεύω, f. εύσω, (ὁπλίτης) sum miles gravis armaturae. 2) armatis praesum, rem militarem exerceo.

ὁπλίτης, ου, ὁ, fem. ὁπλῖτις, ιδος, (ὅπλον) armatus, arma gestans, Pind. 2) Usitatius ὁ ὁπλίτης, miles gravis armaturae.

ὁπλιτικός, ή, όν, (ὁπλίτης) ad militem gravis armaturae pertinens. Subst. τὸ ὁπλιτικόν, gravis armaturae milites.

ὁπλῖτις ιδος, ἡ, armata. ὁπλίτιδες, sc. γυναῖκες, statuae mulierum armatae.

ὁπλιτοδρομέω, f. ήσω, stadium armatus decurro, armatus cursu contendo. A seq.

ὁπλιτοδρόμος, ον, armatus cursu contendens, armatus stadium decurrens.

ὁπλιτοπάλος, ου, ὁ, Dor. ὁπλιτοπάλας, (ὁπλίτης, πάλη) qui armatus luctatur.

ὁπλιτοποιός, όν, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens, Poll.

ὁπλοδιδάκτης, ου, ὁ, (διδάσκω) lanista, campidoctor, armidoctor.

ὁπλοδιδάσκαλος, ὁ, i. q. praec.

ὁπλοδοτέω, f. ήσω, (δίδωμι) arma do.

ὁπλοθήκη, ης, ἡ, armamentarium.

ὁπλοκαθαρμός, οῦ, ὁ, armilustrum, Philox.

ὁπλοκαθαρσία, ας, ἡ, idem, Gl. Vet.

ὁπλοκαθάρσιον, ου, τό, idem. Philox.

ὁπλολογέω, (λέγω) arma colligo.

ὅπλομαι, poet. p. ὁπλίζομαι. δεῖπνον ὅπλεσθαι, sibi coenam apparare, Il. 19, 172. 23. 159.

ὁπλομανέω, f. ήσω, (μαίνομαι) insano armorum amore feror.

ὁπλομανής, ές, (μαίνομαι) insano armorum studio accensus.

ὁπλομανία, ας, ἡ, insanum studium armorum.

ὁπλομαχέω, f. ήσω, (ὁπλομάχης) armis pugno, vel certo.

ὁπλομάχης, ου, ὁ, i. q. ὁπλομάχος, Plut.

ὁπλομαχητής, οῦ, ὁ, i. q. ὁπλομάχος. Rhin.

ὁπλομαχητικός, ή, όν, ad usum armorum pertinens. ἡ ὁπλομαχητική, sc. τέχνη, ars utendi armis.

ὁπλομαχία, ας, ἡ, pugna, qua armis pugnatur, exercitatio in armis, tractatio armorum.

ὁπλομαχικός, ή, όν, ad pugnam pertinens.

ὁπλομάχος, ον, (μάχομαι) qui armis decertat, bellator armatus. 2) qui armis pugnare sub magistro discit. 3) campidoctor, lanista.

ὅπλον, τό, instrumentum; ὅπλα, instrumentum nauticum, arma navis. 2) ὅπλα, arma. 3) scutum. 4) τὰ ὅπλα, i. q. οἱ ὁπλῖται, milites gravis armaturae. 5) ὅπλα, castra. 6) ὅπλα τίθεσθαι, arma capere, se armare. b) arma deponere. c) castra ponere, castra metari s. munire. 7) ὅπλον, penis.

ὁπλοποιέω, (ὁπλοποιός) arma fabricor.

ὁπλοποιητικός, ή, όν, ad artem arma fabricandi pertinens, aptus. A praec.

ὁπλοποιΐα, ας, ἡ, armorum fabricatio. A seq.

ὁπλοποιός, όν, (ποιέω) armorum faber.

ὁπλοσκοπία, ας, ἡ, (σκοπέω) armorum inspectio.

Ὁπλόσμιος, ὁ, epith. Jovis apud Cares.

Ὁπλοσμία, ἡ, epith. Junonis in Peloponneso: i. e. armatus, armiger; armata, armigera.

ὁπλότερος, έρα, ερον, et ὁπλότατος, άτη, ατον, comp. et superl. positivo carentes, poet. p. νεώτερος et νεώτατος, junior, natu minor, natu minimus, Hom. (Ab ὅπλον, ut sit proprie: armis ferendis aptior)

ὁπλουργία, ἡ, (ἔργον) i. q. ὁπλοποιΐα.

ὁπλοφάγος, ον, (φαγεῖν) arma rodendo corrumpens.

ὁπλοφορέω, f. ήσω, arma fero, arma gesto. 2) armatus stipo alicujus latus. ὁπλοφορεῖσθαι, armatum stipari. v. δορυφορέω.

ὁπλοφόρος, ον, (φέρω) qui arma gestat, armiger. 2) satelles, stipator, scutigerulus.

ὁπλοφυλάκιον, ου, τό, armamentarium. A seq.

ὁπλοφύλαξ, ακος, ὁ, armorum custos.

ὁπλοχαρής, ές, (χαίρω) arma amans.

ὀποβάλσαμον, ου, τό, (ὀπός, βάλσαμον) opobalsamum, succus balsami, fruticis.

ὁποδαπός, ή, όν, (ποδαπός) cujas, ex qua regione.

ὀποειδής, ές, (ὀπός, εἶδος) succum referens. 2) succosus, acrosus.

ὀπόεις, εσσα, εν, (ὀπός) succosus. 2) Ὀπόεις, εντος, ἡ, contr. Ὀποῦς, οῦντος, Opus, civitas Locrorum.

ὁπόθεν, Epice ὁππόθεν, adv. (πόθεν) unde, ὁπόθεν δήποτε, undecunque, undelibet. ὁποθενοῦν, undeunde.

ὁπόθι, Epice ὁππόθι, adv. (πόθι) poet. p. ὅπου, ubi.

ὅποι, adv. (ποῖ) quo, eo quo. ὅποι ποτέ, ὅποι δήποτε, quoquo, quocunque: qualitercunque, quacunque ratione. ὅποι προσωτάτω, quo longissime. 2) ubi. ὅποι γῆς, ubi terrarum. 3) pro ὅπως, quomodo.

ὁποῖος, ὁποία, ὁποῖον, Epice ὁπποῖος, οίη, οῖον, (ποῖος) qualis, in interrogatione indirecta et citra interrogationem. Respondet τοῖος, talis, ut Il. 20, 250. Od. 19, 77. 2) ὁποῖός τις, qualiscunque. ὁπποῖ᾽ ἄσσα i. e. ὁποῖά τινα. Od. 19, 218. 3) ὁποῖος οὖν, δή, δήποτε, δηποτοῦν, it. ὁποῖος οὖν δή, qualiscunque.

ὁποιότης, ητος, ἡ, similitudo, qualitas. A praec.

ὁποίως, adv. qualiter, quocunque modo, qualitercunque.

ὀποκάρπασον, ου, τό, succus carpasi, qui inter venena censetur. it. ὀποκάλπασον.

ὀποκιννάμωμον, ου, τό, succus cinnamomi, e cinnamomo arbore inciso.

ὀποπάναξ, ακος, ὁ, succus panacis.

ὀπός, οῦ, ὁ, succus, humor vel liquor alicunde manans, lacrima arboris, quae scarificatione sive incisione vel terebratione elicitur. 2) succus laserpitii, laser, laserpitium. 3) succus lacteus caprifici, quo coaguli loco utebantur veteres ad lac spissandum.

ὀπός, gen. ab ὄψ.

ὁποσάκις, adv. (ὁπόσος) quoties. ὁποσακισοῦν, quotiescunque, quoties libet.

ὁποσάμηνος, ον, (μήν) quot mensium.

ὁποσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex, quam multiplex, citra interrogationem. Unde, ὁποσαπλασιοσοῦν, quotumvis multiplex.

ὁποσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ὁποσαπλάσιος.

ὁποσάπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) quot pedum.

ὁποσαχῇ, adv. (ὁπόσος) quot in locis. 2) quot modis.

ὁπόσε, Epice ὁππόσε, adv. (πόσε) poet. p. ὅποι, quo.

ὁπόσος, ὁπόση, ὁπόσον, Epice ὁππόσος, ὁπόσσος et ὁππόσσος, η, ον, (πόσος) quantus. ὁποσοσοῦν, ὁποσοσδήποτε, ὁποσοστισοῦν, quantusvis, quantuscunque.

ὁποσταῖος, αία, αῖον, quoto die.

ὁπόστος, η, ον, (πόστος) quotus. ὁποστοσοῦν, quotuscunque, quotuslibet.

ὁπόταν, Epice ὁππόταν, adv. (πότε) quando, quum, quum primum, c. conjunctivo. Rarius c. opt., ubi res ut cogitatio alicujus refertur.

ὁπότε, Epice ὁππότε, adv. (πότε) quando, quum. Construitur, quum de re vera facta sermo est, cum indicativo; quum de re saepius repetita, c. conjunctivo; quum de re saepius repetita praeterita c. optativo. 2) quoniam, quia, c. conj. et opt. 3) ὁποτεοῦν s. ὁποτοῦν, quandocunque.

ὁπότερος, έρα, ερον, Epice ὁππότερος, (πότερος) uter, utervis. 2) ὁποτεροσοῦν, ὁπότερος δήποτε, utervis, uterlibet, utercunque. 3) ὁπότερον et ὁπότερα, i. q. ὁποτέρως, utro modo. ὁπότερον-ἤ, utrum-an. 4) ὁπότερος, alteruter, Dem.

ὁποτέρωθεν, ὁποτέρωθεν, Epice ὁπποτέρωθεν, adv. utra ex parte, utralibet ex parte.

ὁποτέρωθι, adv. utrubi.

ὁποτέρως, adv. utro modo. 2) utrolibet modo. 3) alterutro modo.

ὁποτέρωσε, adv. utram in partem, utro.

ὅπου, adv. ubi, citra interrogationem. 2) quandoquidem, quum. 3) quo. 4) quousque, eo usque dum. 5) quod si. ὅπου ἄν, ubicunque, quocunque in loca; quemcunque in locum; ὁπουδή, ὁπουδήποτε, ὁπουπερ ἄν, ὅπου οὖν, ubicunque, ubilibet, ubivis; ὅπου μέν, ὅπου δέ, alicubi, alibi, interdum, quandoque; ἔσθ᾽ ὅπου, alicubi.

ὀπόφυλλον, ου, τό, (ὀπός, φύλλον) laserpitii semen.

ὀππᾶ, adv. poet. p. ὅπῃ, Dor. p. ὅπη.

ὅππη, adv. Epice p. ὅπη.

ὀππήμος, adv. Epice pro ὁπήμος, (ἦμος) i. q. ὁπότε, quum, quando.

ὀπιπόθεν, adv. Epice pro ὁπόθεν.
ὀππόθι, adv. Epice pro ὅποθι.
ὁπποῖος, οίη, οῖον, Epice pro ὁποῖος, Hom.
ὁππόσε, adv. Epice p. ὁπόσε.
ὁππόσος, η, ον, Epice p. ὁπόσος.
ὁππόσσος, η, ον, Epice idem.
ὁππότ' ἄν, ὁππότ' ἄν, adv. Epice p. ὁπότ' ἄν.
ὁππότε, adv. Epice p. ὁπότε.
ὁππότερος, έρα, ερον, Epice p. ὁπότερος.
ὁπποτέρωθεν, adv. Epice p. ὁποτέρωθεν.
ὅππως, adv. Epice p. ὅπως.
ὀπτάζω et ὀπταίνω, item. ὀπτάνω, ὀπτάνομαι, nec non ὀπτεύω, i. q. ὁράω. Inveniuntur hae formae raro admodum et non nisi in prosa.
ὀπταλέος, έα, έον, (ὀπτάω) assus, tostus.
ὀπτανεῖον et ὀπτάνιον, ου, τό, (ὀπτάω) locus, in quo assatur, culina. 2) ligna arida ad assandum.
ὀπτανεύς, έως, ὁ, assator.
ὀπτανία, ἡ, i. q. ὀπτανεῖον. 2) i. q. ὀπτασία.
ὀπτάνιον, τό, i. q. ὀπτανεῖον.
ὀπτανός, ή, όν, (ὀπτάω) assus, tostus. b) assandus.
ὀπτάνω, v. ὀπτάζω.
ὀπτασία, ας, ἡ, (ὀπτάζω) visio, apparitio. 2) visio in somnis. 3) visio spectri.
ὀπτάω, f. ήσω, (ejusdem radicis atque ἕψω) asso, torreo.
ὀπτέος, έα, έον, adj. verb. ab ὁράω, ὄψομαι, videndus
ὀπτεύω, (* ὄπτω) i. q. ὁράω, video, Ar. cf. ὀπτάζω.
ὀπτήρ, ῆρος, ὁ, (* ὄπτω) qui videt, speculator, explorator. 2) inspector.
ὀπτήρια, ων, τά, sc. δῶρα, dona, quae sponsus sponsae dabat, quum eam primum videret, propterea, quod ea sui conspiciendi veniam sponso daret. 2) quae dantur ob rem aliquam spectatam, praesertim quum infantes primum offeruntur spectandi ergo.
ὀπτήριος, ία, ιον, (ὀπτήρ) vide ὀπτήρια.
ὀπτήσιμος, ον, (ὀπτάω) qui assari potest.
ὄπτησις, εως, ἡ, (ὀπτάω) ipsa actio torrendi vel assandi.
ὀπτητικός, ή, όν, (ὀπτάω) vim habens urendi seu torrendi.
ὀπτητός, ή, όν, (ὀπτάω) assatus.
ὀπτίζω, (* ὄπτω) i. q. ὁράω, Archyt. dub.
ὄπτικια, τά, Lat. officia, munera aulica, Byzant.
ὀπτικός, ή, όν, (ὀπτάω) cujus vi cernimus, s. ad visum pertinens. Hinc ἡ ὀπτική, ῆς, sc. τέχνη, vel θεωρία, optica, disciplina mathematica, quae circa visum versatur.
ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, (ὄπτιλος) Minerva, cui Lycurgus, memoriam excussi sibi oculi, statuam posuit.
ὄπτιλος, ὁ, (* ὄπτω) item ὄπτιλλος, oculus, Dor. Alii scribunt πτίλος, vel πτίλλος, v. Valcken. ad Hdt. 7, 5. (ὄπτιλος, - ⏑ ⏑)
ὀπτίων, ονος, ὁ, optio, legatus, qui ducem exercitus adjuvat, Plut. Galba. 24.
ὀπτός, ή, όν, (ὀπτάω) assus, assatus, tostus; it. coctus. 2) (* ὄπτω) visus, qui videtur, in conspectu est.
* ὄπτω, thema obsol., unde tempora nonnulla ad ὁράω ducuntur. v. ὁράω.

ὀπυίω, Att. ὀπύω, f. ύσω, in matrimonium duco, uxorem habeo, c. acc. ὀπυίοντες, mariti. 2) coeo cum femina, ineo. 3) Med. et Pass. nubo, Pind. b) moechor, ap. seriores. (ὀπυίω, ⏑ - -, ύσω, - -)
ὀπώδης, ες, (ὀπός) multo succo abundans, succulentus.
ὄπωπα, vidi, perf. 2. Ion. et poet. ab ὁράω, Hom.
ὀπωπέω, (ὄπωπα) i. q. ὁράω, Orph.
ὀπωπή, ἡ, (ὄπωπα) poet. p. ὄψις, conspectus. 2) visus, oculus, vis videndi.
ὀπωπητήρ, ῆρος, ὁ, (ὄπωπα) speculator, qui videt.
ὀπώπιος, ον, (ὀπωπή) ocularis, ad oculum pertinens.
ὀπώρα, ας, ἡ, Ion. ὀπώρη, ης, ἡ, autumnus. 2) fructus arborei, poma, et omnino fructus. 3) maturior aetas.
ὀπωρεσιος, αία, αῖον, ad autumnum pertinens.
ὀπωρίζω, fructus autumnales decerpo et colligo. 2) pomis vescor. ὀπωριεῦντες, fructus collecturi s. decerpturi, nom. pl. fut. 1. part. Ion. pro ὀπωριοῦντες, pro ὀπωρίσοντες, Hdt. 4, 172. 182. ὀπωρίζεσθαι, itidem fructus colligere, sibi sumere.
ὀπωρικός, ή, όν, e fructibus autumnalibus s. pomis confectus. ut ὀπωρική, compositio medicata e pomis. 2) ad autumnum, vel collectionem fructuum pertinens.
ὀπώριμος, ον, pomifer, fructibus autumnalibus ferendis aptus.
ὀπωρινός, ή, όν, autumnalis. (Penultimam producit Homerus, ei ultima longo.)
ὀπωρισμός, οῦ, ὁ, (ὀπωρίζω) fructuum autumnalium collectio.
ὀπωροβασιλίς, ίδος, ἡ, genus ficuum; quasi regina fructuum hortensium.
ὀπωροθήκη, ης, ἡ, locus, ubi fructus autumnales reponuntur.
ὀπωροκάπηλος, ὁ, (κάπηλος) pomorum venditor, pomarius.
ὀπωρολόγος, ον, (λέγω) fructus autumnales colligens, vel simpliciter fructus colligens.
ὀπωροπώλης, ου, ὁ, pomarius, qui poma vendit.
ὀπωροφορέω, poma fero. A seq.
ὀπωροφόρος, ον, (φέρω) pomifer.
ὀπωροφυλάκιον, ου, τό, locus, ubi fructus autumnales adservantur. 2) casa, in qua latet fructuum talium custos. A seq.
ὀπωροφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, horti vel vineae custos.
ὀπωρώνης, ου, ὁ, (ὀπώρα, ὠνέομαι) qui fructus autumnales emit quo vendat, s. pomorum emtor vel venditor.
ὅπως, I. adv. quomodo, qualiter, quatenus. ὁπωσοῦν, ὁπωστιοῦν, ὁπωσδήποτε, ὁπωσδηποτοῦν, quomodocunque, quacunque ratione, utcunque. οὐκ ἔστ' ὅπως, fieri non potest, ut. οὐκ ἔστ' ὅπως οὐ, fieri non potest, quin; necessarium est, ut. 2) in exclamationibus quam. 3) in comparationibus ut, sicut. 4) de tempore ut, ubi, simulac. 5) quod, quia, quoniam. 6) jungitur etiam cum superl. augendi gratia, ὅπως τάχιστα, quam celerrime. II. Conj. ut, construitur c. conj., opt. et ind. fut. Saepe omittitur verbum, unde pendet ὅπως, ut ὅπως τοῦτό γε μὴ ποιήσῃς, pro ὅρα, ὅπως etc. cave, ne hoc facias. ὅπως ἄνδρες ἔσεσθε, pro σκοπεῖτε, ὅπως etc. curate, ut viri fortes sitis. — Elliptice dicitur οὐχ ὅπως, ἀλλά s. ἀλλὰ καί, non solum non, sed etiam; e.g. Dem.cor. 271, 1. οὐχ ὅπως χάριν αὐταῖς ἔχεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ, non solum non grato in eos animo es, sed etiam in republica iis adversaris. Plene diceretur οὐ λέγω ὅπως, ne dicam — sed, tantum abest ut — ut potius. Plene ita οὐχ ὅπως, ἀλλ' οὐδέ, non solum non, sed ne quidem.
ὅραμα, ατος, τό, (ὁράω) visus, visio, visum, spectaculum.
ὅραμνος, ου, ὁ, frons, ramulus. v. ὀρόδαμνος.
ὅρασις, εως, ἡ, (ὁράω) visus. 2) adspectus.
ὁρατής, οῦ, ὁ, spectator, inspectator.
ὁρατικός, ή, όν, videndi facultate praeditus, perspicax.
ὁρατός, ή, όν, (ὁράω) visibilis, qui cerni potest, spectabilis.
ὁραυγέομαι, (ὁράω, αὐγή) contemplor, accurate considero.
ὁράω, impf. Attice ἑώρων, volgo ὥρων, perf. ἑώρακα, pass. ἑώραμαι, Att. poet. ἑόρακα, trisyllabum; reliqua tempora sumuntur partim ab * ὄπτω, fut. ὄψομαι, fut. pass. ὀφθήσομαι, aor. pass. ὤφθην, inf. ὀφθῆναι, perf. 2. ὄπωπα, perf. pass. ὦμμαι, ὦψαι, ὦπται, inf. ὦφθαι, adj. verb. ὀπτός, ὀπτέος: partim ab * εἴδω, aor. act. εἶδον, inf. ἰδεῖν, aor. med. εἰδόμην, inf. ἰδέσθαι, perf. οἶδα, (cf. εἴδω, οἶδα.) — video, specto, εἰς, ἐπί, πρός τι. 2) video, caveo; ὅρα μή c. conj. vide ne. 3) ὁρᾷς; viden? v. Valck. ad Phoen. 726. 4) video, cerno, conspicio, animadverto, c. acc. φίλως ὁρᾶν, εἰ —, faveo ei. Construitur c. participio loco infinitivi, ut ὁρῶ ἐρχόμενον, video eum venire. Pass. i. q. φαίνομαι, videor, appareo. τὰ ὁρώμενα, spectacula. 5) metaph. video, intelligo, animadverto. 6) ὁρᾶν interdum etiam dicitur pro demonstrare, ostendere, ut θυμὸν ὁρᾶν, fortitudinem adspiciendam dare. πόλεμον ὁρᾶν, bellicosum esse adspectu. cf. βλέπω.
ὀρβίκατον vel ὀρβίκλατον, τό, malum orbiculatum, genus fici.
ὀργάζω, f. άσω, (ὀργάω) quamlibet materiam subigo, macero, mollio, contempero. 2) incito, instigo.
ὀργαίνω, f. ανῶ, (ὀργή) i. q. ὀργίζω, iracundum reddo, τινά, Soph. O. R. 335. 2) i. q. ὀργίζομαι, iracundus sum vel fio, Soph. Tr. 552.
ὀργανεία, i. q. ὀργάνωσις.
ὀργάνη, ἡ, (ἔργον, ὄργανον) i. q. ἐργάνη.
ὀργανικός, ή, όν, (ὄργανον) instrumentalis.
ὀργανικῶς, adv. organice, organorum seu instrumentorum more.
ὀργάνιον, τό, Dimin. a seq.
ὄργανον, ου, τό, (ἔργον) instrumentum: etiam pro ipso opere.
ὀργανοποιητική, ἡ, scil. τέχνη, instrumentorum effectrix.
ὀργανοπήκτης, ου, ὁ, ἡ, (πήγνυμι) i. q. ὀργανοποιός.
ὀργανοποιΐα, ας, ἡ, instrumentorum fabrica. 2) machinatio per instrumenta. A seq.
ὀργανοποιός, όν, (ποιέω) organa s. instrumenta conficiens. Subst. ὁ ὀργ., instrumentorum faber.
ὀργανόω, f. ώσω, (ὄργανον) instrumenta fabricor. 2) struo, fabricor, accommodo ad edendos motus mechanicos.
ὀργάνωσις, ἡ, apta et idonea compositio.

ὀργάς, άδος, ἡ, (ὀργάω) sc. γῆ, terra pinguis, fertilis. 2) regio fertilis deo sacra, quam colere nefas, inpr. ἱερὰ ὀργάς, locus inter Megara et Athenas. 3) adj. fem. matura, ut θυγατέρες εἰς λέχος ὀργάδες, Nicet. annal. 17, 2.

ὀργασμός, οῦ, ὁ, (ὀργάζω) materiae subactio, maceratio. 2) irritatio, concitatio. 3) irruendi impetus, cupiditas.

ὀργαστήριον, τό, pro ὀργιαστήριον, locus ubi celebrantur ὄργια.

ὀργάω, succo vel humore turgeo. τὸ ὀργῶν, maturum, molle. 2) Venerea cupiditate flagro, prurio. 3) ardenter cupio.

ὀργεῶνες, οἱ, (ὄργια) qui orgia celebrant, sacerdotes, sacrifici, iisdem sacris initiati. Apud Athenienses, qui tributim certis diebus sacrificia quaedam faciebant.

ὀργεώνη, ἡ, sacerdos, sacrifica.

ὀργεωνικός, ἡ, όν, ut ὀργεωνικὰ δεῖπνα, apud Athenaeum, coenae orgia celebrantium, A praec.

ὀργή, ῆς, ἡ, (ὀρέγω, ὀργάω) ira, iracundia. 2) ingenium, quo quis praeditus, mores, studium, propensiones; indoles. 3) superbia, arrogantia. 4) saevitia. 5) poena. 6) acrior quisque et vehementior impetus et ardor erga rem quamcunque; de affectibus animi. v. εὔοργος, κατοργιάζω, ὄργια.

ὄργημα, τό, i. q. ὀργή, ap. seriores.

ὀργητής, οῦ, ὁ, (ὀργή) iracundus, qui impetu fertur.

ὄργια, ων, τά, orgia, propria omnia sacra, ut apud Latinos caerimoniae; in primis vero sacra Bacchi. 2) sacra aliorum deorum. 3) mysteria, sacra arcana, (quae cum aliqua ὀργῇ, ardore, et concitatione mentis, ultra modum solitum commotae fierent.) (Melior videtur sententia eorum, qui ἀπὸ τοῦ εἴργειν, ab arcendo vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Sunt etiam, qui ab ἔργον, ἔρδειν, i. e. sacra facere, derivent.)

ὀργιάζω, f. άσω, sacra perago, orgia celebro. 2) sacris initio. ὀργιάζεσθαι, dicuntur etiam ipsa sacra, quum peraguntur. A praec.

ὀργιασμός, οῦ, ὁ, orgiorum peractio, orgia.

ὀργιαστής, οῦ, ὁ, (ὀργιάζω) qui orgia celebrat. 2) antistes sacrorum

ὀργιαστικός, ἡ, όν, ad celebranda orgia pertinens. A praec.

ὀργίζω, f. ίσω, (ὀργή) irrito, iram concito, ad iram provoco: Pass. ὀργίζομαι, irascor, infestus sum, succenseo, ringor.

ὀργίλος, ίλη, ίλον, (ὀργή) iracundus, infestus, stomachosus.

ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia, propensio animi ad celeriter irascendum. A praec.

ὀργίλως, adv. iracunde.

ὄργιον, τό, v. ὄργια.

ὀργιοφάντης, ου, ὁ, (ὄργια, φαίνω) ut ἱεροφάντης: antistes mysteriorum.

ὀργυιά, ᾶς, ἡ, vel ὄργυια, spatium interjectum, vel inter pedes divaricantes, vel manus ambas expansas. 2) quum simpliciter, pro mensura ponitur, fere 6 pedes significat, h. e. expansionem utriusque manus, interdum tamen et passum, 5 pedes notat. (Ab ὀρέγω, quantum complectimur τῷ ὀρέγεσθαι, connixu ad extendendum, quantum possumus).

ὀργυιαῖος, αία, αῖον, aequans ὀργυιάν, quatuor cubitos. A praec.

ὀργυιόω, ulnas extendo. 2) suspendo. ὀργυιοῦσθαι, perf. part. ὠργυιωμένος, extensus, Suid. Ab eod.

ὀρεάκομος, ὁ, i. q. ὀρεοκόμος, q. v.

ὀρεάνες, vel ὀρειάνες, οἱ, viri, teste Plutarcho. (ᾱ)

ὀρέγδην, adv. (ὀρέγω) porrectis membris.

ὄρεγμα, ατος, τό, (ὀρέγω) quod porrigitur seu extenditur. 2) passus, interstitium pedum inter gradiendum.

ὀρέγνυμι, i. q. ὀρέγω. Partic. χεῖρας ὀρεγνύς, manus extendens, Il. 1, 351. 22, 37.

ὀρέγω, f. έξω, extendo, vel manus vel pedes. 2) porrigo et praebeo, tensa manu praebeo. 3) Med. ὀρέγομαι, appeto, cupio, porrectis manibus rapto.

ὀρειάνες, οἱ, v. ὀρεάνες.

ὀρειάρχης, ου, ὁ, (ὄρος, ἄρχω) montium dominus.

ὀρειάς, άδος, ἡ, (ὄρος) montana, montosa. αἱ Ὀρειάδες, sc. Νύμφαι, Oreades, nymphae montium

ὀρείαυλος, ον, (ὄρος, αὐλή) in montibus stabulans, monticola.

ὀρειβάς, άδος, (ὄρος, βαίνω) per montes incedens.

ὀρειβασία, ας, ἡ, (ὄρος, βαίνω) cursus per montes, qui fit vel venandi caussa, ut a Diana, aut sacrorum caussa, ut a bacchantibus.

ὀρειβάσια, ων, τά, festivitas, qua per montes vagantur. vid. praec. Ex iisd.

ὀρειβατέω, montes scando. A seq.

ὀρειβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) montivagus, montes pererrans, ut pastor, venator. Epith. Panis.

ὀρειβατικός, ἡ, όν, ὀρειβατικαὶ τραχύτητες, montanae asperitates. A praec.

ὀρειβρεμέτης, ου, ὁ, (ὄρος, βρέμω) a monte vel per montes et rus tonans, fremens.

ὀρείγανον, ου, τό, et ὀρείγανος, ου, ἡ, origanum. v. ὀρίγανον.

ὀρειγενής, ές, (ὄρος, γένος) montigena.

ὀρειδρομία, ἡ, cursus per montes. A seq.

ὀρειδρόμος, ον, (δρόμος, δραμεῖν, τρέχω) qui montes percurrit, montivagus.

ὀρειθαλής, ές, (θάλλω) in montibus virens.

ὀρεικός, ἡ, όν, (ὀρεύς) mularis.

ὀρείκτιτος, ον, vel ὀρειόκτιστος, ον, (κτίζω) in monte constructus, dub.

ὀρειλεχής, ές, (λέχος) in montibus cubilia habens.

ὀρειμαλίδες, ων, αἱ, (μῆλον) poma montana, poma agrestia, quae in montibus nascuntur.

ὀρειμανής, ές, (μαίνομαι) montium amans. 2) montes pererrans.

ὀρειονομέω, in montibus pascor, seu dego. A seq.

ὀρειονόμος, ον, (νέμω) qui in montibus pascitur: montium incola.

ὀρεινός, ἡ, όν, (ὄρος) montanus, montosus. 2) in montibus nascens, agrestis.

ὀρειοβάτης, ου, ὁ, i. q. ὀρειβάτης.

ὀρείοικος, ον, (οἰκέω) in montibus habitans, monticola.

ὀρειομανής, ές, i. q. ὀρειμανής.

ὀρειονόμος, ον, i. q. ὀρειονόμος.

ὄρειος, εία, ειον, item ὄρειος, ον, (ὄρος) i. q. ὀρεινός. Ion. οὔρειος.

ὀρειοπλάγκτος, ον, in montibus errans, montivagus.

ὀρειοχαρής, ές, (χαίρω) montanis locis seu montibus gaudens.

ὀρειπελαργός, οῦ, ὁ, ciconia montana, genus aquilae.

ὀρειπλανής, ές, (πλανάομαι) in montibus errans, montivagus.

ὀρειπολέω, in montibus versor.

ὀρειπτελέα, ας, ἡ, ulmus montana.

ὀρείτης, ου, ὁ, (ὄρος) monticola.

ὀρειτρεφής, ές, (τρέφω) qui in monte alitur.

ὀρείτροφος, ον, idem et ex eod.

ὀρειτυπία, ης, ἡ, Ion. labor montanus, quum montes a pulsu pedum instrumentorumve fabrilium resonant. A seq.

ὀρειτύπος, ον, (τύπτω) qui ligna in montibus caedit, et in urbes convehit, lignator.

ὀρείτωρ, ορος, ὁ, (ὄρος) monticola. Hesych. ὀρείτορες, οἱ ἄγριοι, feri.

ὀρειφοιτέω, montes peragro. A seq.

ὀρειφοιτής, ου, ὁ, (φοιτάω) montes pervagans.

ὀρείφοιτος, ον, idem et ex eod.

ὀρείχαλκος, ου, ὁ, aes montanum, orichalcum. 2) Adject. ὁ, ἡ, confectus ex orichalco.

ὀρέκτης, ου, ὁ, (ὀρέγω) cominus pugnans, Eustath.

ὀρεμώδης, ες, montibus similis.

ὀρεμίτης, ου, ὁ, (ὄρος) i. q. ὀρείτης.

ὀρεκτιάω, i. q. ὀρέγομαι, Suid.

ὀρεκτιάω, appeto, cupio, ap. seriores.

ὀρεκτικός, ἡ, όν, (ὀρέγομαι) cui vis et facultas inest appetendi. 2) appetens. 3) appetitum movens. τὸ ὀρεκτικόν, appetitus.

ὀρεκτικῶς, adv. cupide, appetenter.

ὀρεκτός, ἡ, όν, (ὀρέγω) porrectus in longum. 2) qui appetitur seu appeti solet.

ὀρεμπόται, οἱ, (ὄρος, ἐμπίνω) fluvii dicebantur a Pythia, quoniam ex montibus oriuntur.

ὄρεξις, εως, ἡ, (ὀρέγω) appetentia, appetitus, desiderium, appetentia cibi.

ὀρεοζεύκτης, ου, ὁ, (ὀρεύς, ζεύγνυμι) mulio.

ὀρεοκομέω, (ὀρεοκόμος) mulas curo.

ὀρεοκομία, ἡ, mularum cura.

ὀρεοκόμος, ον, (ὀρεύς, κομέω) qui curat mulas.

ὀρέομαι, i. q. ὄρνυμαι, concitor, propero, Il.

ὀρεοπολέω, f. ήσω, in montibus versor, in montibus erro.

ὀρεοπόλος, ον, (ὄρος, πολέω) montivagus.

ὀρεοσέλινον, ου, τό, apium montanum.

ὀρεοτύπος, ον, i. q. ὀρειοτύπος, q. v.

ὀρεοφύλαξ, ακος, ὁ, saltuarius, qui saltus custodit.

ὀρέσβιος, et ὀρεσίβιος, ον, (ὄρος, βίος) qui in montibus degit.

ὀρεσιβάτης, ου, ὁ, poet. p. ὀρειβάτης.

ὀρεσιγενής, ές, poet. p. ὀρειγενής.

ὀρεσίγονος, ον, i. q. ὀρειγενής.

ὀρεσιδρόμος, ον, i. q. ὀρειδρόμος.

ὀρεσικοίτης, ου, ὁ, i. q. seq.

ὀρεσίκοιτος, ον, (κοίτη) qui in montibus cubile habet.

ὀρεσινόμος, ον, i. q. ὀρεινόμος.

ὀρεσίοικος, ον, in montibus habitans.

ὀρεσίτροφος, ον, i. q. ὀρείτροφος.

ὀρεσίφοιτος, ον, i. q. ὀρείφοιτος.

ὀρεσίχυτος, ον, (χέω) e montibus effusus.

ὀρεσκεύω, (ὄρος) in montibus dego.

ὀρέσκιος, ον, (σκιά) umbris montium gaudens.

ὀρέσκοιος, ον, i. q. ὀρεσκῷος, dub.

ὀρεσκοος, ον, i. q. ὀρεσκῷος, Eur.

ὀρεσκῷος, ον, (ὄρος, κέω, κεῖω, κεῖμαι) in montibus degens, in montibus cubile habens.

ὀρέσσαυλος, ον, i. q. ὀρείαυλος.

ὀρεσσιβάτης, ου, ὁ, i. q. ὀρεσιβάτης.

ὀρεσσίβιος, ον, i. q. ὀρέσβιος.

ὀρεσσίβοτος, ον, (βόσκω) qui in montibus pascitur, in montibus pastus.

ὀρεσσιγενής, ές, i. q. ὀρεσιγενής.

ὀρεσσίγονος, ον, i. q. ὀρεσίγονος.

ὀρεσσιδρόμος, ον, i. q. ὀρεσιδρόμος.

ὀρεσσινόμος, ον, i. q. ὀρεσινομος, ὀρεινόμος, Hre. sc. 407.

ὀρεσσιπάτος, ον, (πατέω) montes calcans, per montes incedens.

ὀρεσσίχυτος, ον, i. q. ὀρεσίχυτος.

ὀρέστερος, έρα, ερον, (ὄρος) poet. p. ὀρεινός, montanus, epith. draconis, Il. 22, 93. leonum, luporum, Od. 10, 212.

Ὀρέστης, ου, ὁ, Orestes, nomen proprium viri, Hom. 2) nomen appellativum, i. q. ὀρείτης, monticola, sine exemplo.

ὀρεστιάς, άδος, ἡ, (ὄρος) montana, monticola. Νύμφαι ὀρεστιάδες i. q. Ὀρειάδες, Il. 6, 420. Hom. h. 18, 19. 2) Ὀρεστιάς, ἡ, carmen de Oreste.

ὀρέστιον, ου, τό, herba quaedam, nectarium.

ὀρεστίς, ίδος, ἡ, i. q. ὀρεστιάς.

ὀρεσφι, ὀρεσφιν, gen. et dat. sing. et pl. Ep. ab ὄρος, Il.

ὀρεσχάς, άδος, ἡ, i. q. ὄσχη, inpr. racemus uvis plenus. Scribitur et ὠρεσχάς, ὀρεσχάς, et ὀρεσχη.

ὀρεύς, έως, ὁ, Ion. οὐρεύς, mulus. 2) poet. p. ὀρεινός, Lyc.

ὀρεύω, f. εύσω, custodio. (Radix οὖρος, ὦρος, ὠρεύω, ὠρέω.)

ὀρεφοίτης, ου, ὁ, i. q. ὀρειφοίτης, Etym. M. p. 461, 27. nisi fortasse scribendum sit ὀρεσφοίτης.

ὀρεχθέω, f. ήσω, (ῥοχθέω) mugio, strepo, sono, fremo. 2) (ὀρέγω) cupio, desidero, c. inf. Nota. De priori significatione non immerito dubitasse videtur Passovius; qui enim loci pro ea afferuntur, Il. 23, 30. βόες ὀρέχθεον σφαζόμενοι, et Theocr. 11, 43. θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν, ita etiam explicari possunt, ut ὀρεχθεῖν, idem sit quod ὀρέγεσθαι, τείνεσθαι, τανύεσθαι, sterni.

ὀρέω, v. ὀρέομαι.

ὀρέω, Ion. p. ὁράω, Hdt. impf. ὥρεον pro ἑώρων.

ὀρεωζεύκτης, ου, ὁ, i. q. ὀρεοζεύκτης.

ὀρεωκομέω, i. q. ὀρεοκομέω. A seq.

ὀρεωκόμος, ον, i. q. ὀρεοκόμος.

ὀρεωπωλέω, (ὀρεύς, πωλέω) i. q. ὀρεοπωλέω.

ὀρεωπώλης, ου, ὁ, (ὀρεύς, πωλέω) mulorum venditor. Nisi forte rectius ὀρεοπώλης.

ὅρη, Dor. p. ὅρα, vide, imperat. praes. act. ab ὅρημι pro ὁράω, Theocr. 7, 50. 15, 2. 12. v. Valck. Adon. p. 305. B.

ὅρηαι vel ὁρῆαι, 2 sing. praes. med. ab ὁράω, quasi ab ὅρημαι, Od. 14, 343.

ὀρήεις, εσσα, εν, (ὄρος) montanus, montosus, Gramm.

ὅρημι, Aeol. et Dor. p. ὁράω.

ὅρητο, vel ὁρῆτο, 3 sing. impf. med. ab ὁράω, quasi ab ὅρημαι: ita Zenodotus in quibusdam Homeri locis scribere volebat.

ὀρθετός, ἡ, όν, Ion. p. ὀρθωτός.

ὀρθαγγελέω, (ὀρθός, ἀγγέλλω) recte vel vere nuncio.

ὀρθάγης, ου, ὁ, conviva, hospes, qui hospitio excipitur: ut interpretatur Schol. Lycophr. 2) idem quod ὀρθάνης, ap. eund. Schol.

ὀρθαγόρας, ὁ, nomen proprium. 2) pudendum virile, ap. Aristoph.

ὀρθαγορίσκος, ὁ, item ὀρθραγορίσκος, parvus porcellus, Laconice. Adj. ὀρθαγορίσκειος.

ὀρθάγωνος, ον, i. q. ὀρθόγωνος, dub.

ὀρθάδιος, ον, poet. p. ὄρθιος.

ὀρθαι, inf. aor. med. ab ὄρνυμι, Il. 8, 474.

Ὀρθάνης, ου, ὁ, (ὀρθός) daemon quidam, ut Priapus.

ὀρθαπτον, τό, gausape.

ὀρθέω, (ὀρθός) i. q. ὀρθόω, Eur.

ὀρθηλός, ή, όν, i. q. ὀρθός, dub.

ὀρθήν, sc. ὁδόν, recta, cf. ὀρθός.

Ὀρθία, ἡ, Dianae cognomen apud Lacedaemonios et Arcades, in cujus sacrario juvenes virgis caedebantur.

ὄρθια, neutr. plur. ab ὄρθιος, adverb. elata voce.

ὀρθιάδε et ὀρθιάζε, adv. (ὄρθιος) in arduum, Xen. Lac. 2, 3.

ὀρθιάζω, (ὄρθιος) erigo, arrigo. 2) voce intenta loquor, lamentor etc. 3) recta in arduum procedo. 4) vaticinor.

ὀρθίαξ, ᾶκος, ὁ, mali nautici pars inferior, inde recta in altum tendentis.

ὀρθίας, ου, ὁ, i. q. ὀρθίαξ, Hesych.

ὀρθίασμα, ατος, τό, (ὀρθιάζω) verbum intento voce prolatum.

ὀρθιάω, i. q. ὀρθόω, ap. seriores. Hinc ὀρθίασις, ἡ, Ion. ὀρθίησις, erectio, dub.

ὀρθίησις, ἡ, vide ὀρθιάω.

ὀρθιόκωπος, ον, (κώπη) qui se erigit in ducendis remis, ut eos fortius impellat, Hesych.

ὄρθιον, neutr. sing. ab ὄρθιος, adverbialiter, recte vel arduo tramite: alta et intenta voce.

ὄρθιος, ία, ιον, Att. ὄρθιος, ον, (ὀρθός) recto in altum tendens, arduus, rectus, erectus, excelsus. 2) ὄρθιος νόμος, carmen, quod sublata voce cantatur, s. modus musicus talis.

ὀρθοάκανθος, ον, (ἄκανθα) erectis spinis muricatus.

ὀρθοβατέω, f. ήσω, (βαίνω) erectus incedo.

ὀρθοβόας, ου, ὁ, (βοάω) elata voce canens; rectius ὀρθροβόας, q. v.

ὀρθόβολος, ον, (βάλλω) recta projectus.

ὀρθοβουλία, ἡ, rectum consilium. A seq.

ὀρθόβουλος, ον, (βουλή) recta consulens, prudens.

ὀρθογνώμων, ον, gen. ονος, (γνώμη) recta sentiens et judicans.

ὀρθογόη, ης, ἡ, sublata et intenta voce lamentans. Epith. hirundinis, rectius ὀρθρογόη, mane lamentans, q. v.

ὀρθογραφέω, f. ήσω, (γράφω) recte scribo.

ὀρθογραφία, ας, ἡ, recta scriptura, recte scribendi scientia. 2) recta frontis aedificii imago, frontispicium. A pr.

ὀρθογωνία, ἡ, rectus angulus. A seq.

ὀρθογώνιος, ον, et

ὀρθόγωνος, ον, (γωνος, γωνία) rectangulus.

ὀρθοδαής, ές, (δαῆναι) recte intelligens.

ὀρθοδίκαιος, ον, (δίκαιος) rectus et justus.

ὀρθοδίκας, Dor. p. ὀρθοδίκης, ου, ὁ, (δικάζω) recte judicans, recta judicia dans.

ὀρθοδοξαστής, οῦ, ὁ, cujus recta est opinio.

ὀρθοδοξαστικῶς, adv. sine errore opinionis. A praec.

ὀρθοδοξέω, (ὀρθόδοξος) recte sentio.

ὀρθοδοξία, ας, ἡ, recta opinio. 2) recta sententia de religione. A seq.

ὀρθόδοξος, ον, (δόξα) cujus recta est sententia. 2) qui recte de religione christiana sentit.

ὀρθοδότειρα, ἡ, quae rectum in aliquo genere dat, ut rectam mentem. Orph.

ὀρθοδρομέω, f. ήσω, recto cursu contendo, seu eo. A seq.

ὀρθόδρομος, ον, (τρέχω) qui recto cursu pergit.

ὀρθόδωρον, ου, τό, palma porrecta. 2) spithama.

ὀρθοέθειρος, ον, (ἔθειρα) erectam, horrentem comam habens.

ὀρθοέπεια, ας, ἡ, recta et suavis vocum explanatio, proprie loquendi ratio. A seq.

ὀρθοεπέω, (ἔπος) recte et proprie loquor.

ὀρθόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) rectos habens capillos. 2) horrentes habens setas. 3) horrere s. stare comam faciens. Epith. terroris.

ὀρθοκαθέδρος, ον, (καθέδρα) rectam s. erectam sedem habens.

ὀρθοκάλαμος, ὁ, calamus rectus.

ὀρθοκάρηνος, ον, (κάρηνον) i. q. ὀρθοκέφαλος.

ὀρθόκαυλος, ον, (καυλός) rectum caulem habens.

ὀρθόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) recta cornua habens.

ὀρθοκέφαλος, ον, (κεφαλή) erectum caput habens. 2) i. q. ὀρθόθριξ.

ὀρθόκισσος, ὁ, (κισσός) hedera recta. Opp. χαμαίκισσος.

ὀρθόκοιλος, ον, f. l. p. ὀρθόκωλος.

ὀρθοκόρυθος, ὁ, alauda genuina. Aleiphr. 3, 48. lectio dubia, v. ibi Berglerum.

ὀρθόκραιρος, αιρα, αιρον, (κραίρα) caput erectum habens. 2) cornua erecta habens. 3) antennas erectas habens.

ὀρθόκρανος, ον, (κρᾶνον) erectum caput habens. 2) eminens.

ὀρθοκρισία, ας, ἡ, (κρίσις) rectum judicium.

ὀρθόκυλλος, ον, (κυλλός) contracta membra habens.

ὀρθόκωλον, ου, τό, vitium articuli, quum flecti ob rigorem nequit. A seq.

ὀρθόκωλος, ον, (κῶλον) recta i. e. inflexibilia membra habens.

ὀρθόλαλος, ον, elata et alta voce garriens, Hesych. Suid.

ὀρθολεκτέω, (λέγω) recte et proprie loquor.

ὀρθολογέω, (λόγος, λέγω) recte loquor. Hinc

ὀρθολογία, ἡ, sermo rectus, oratio recta, Plat.

ὀρθομαντεία, ας, ἡ, verum vaticinium.

ὀρθόμαντις, εως, ὁ, Ion. ιος, (μάντις) verus vates. Opp. ψευδόμαντις.

ὀρθομαρμάρωσις, ἡ, (μάρμαρος) rectorum parietum incrustatio.

ὀρθόμφαλος, ον, (ὀμφαλός) rectum s. erectum umbilicum habens.

ὀρθονόμος, ον, (νέμω) recta distribuens.

ὀρθόνοος, ον, contr. ὀρθόνους, (νόος) qui est rectae mentis, proba et recta cogitans.

ὀρθοπαγής, ές, (πήγνυμι) erectus.

ὀρθοπάλη, ης, ἡ, recta lucta.

ὀρθοπεριπατητικός, ή, όν, (περιπατέω) recte ambulans.

ὀρθοπληγιάω, anteriores pedes attollo, de equo. A seq.

ὀρθόπληξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) ut ἵππος, equus anteriores pedes attollens et calcibus feriens.

ὀρθοπλοέω, recta navigo, secundo vento utor. ὀρθοπλοεῖσθαι, bene succedere. A seq.

ὀρθόπλοος, ον, (πλέω, πλόος) recta navigans. ὀρθόπλοος βίος, vita prospera.

ὀρθόπνοια, ας, ἡ, (ὀρθόπνους) orthopnoea, morbus, quum quis nonnisi stans aut sedens spiritum ducere potest, hydrops pectoris.

ὀρθοπνοϊκός, ή, όν, orthopnoea laborans. A praec.

ὀρθόπνοος, ον, contr. ὀρθόπνους, (πνέω) i. q. praec.

ὀρθοποδέω, (ὀρθόπους) recto pede incedo, non claudico, recto cursu progredior, recte ingredior. 2) recte sentio, in N. T.

ὀρθόπολις, ιος, ὁ, ἡ, (πόλις) erigens urbes, vel erectas conservans, rector urbis.

ὀρθόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) rectos pedes habens. 2) quem pedes recte ferunt, recte incedens.

ὀρθοπραγέω, (πρᾶγος) recte ago.

ὀρθοπρίων, ονος, ὁ, (πρίων) modiolus, aut terebra cava. (ῑ)

ὀρθοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) qui est erecto vultu.

ὀρθόπρυμνος, ον, (πρύμνα) arrectam puppim habens.

ὀρθόπτερος, ον, (πτερόν) cui rectae pinnae sunt, surrectas pinnas habens.

ὀρθοπυγιάω, (ὀρθόπυγος) esse clunibus erectis, erigere se, ut altior et procerior videatur, Hesych.

ὀρθοπύγιον, ου, τό, clunis, Philox. (ῦ) A seq.

ὀρθόπυγος, ον, (πυγή) qui clunibus erectis est. v. ὀῤῥοπύγιον.

ὀρθοῤῥημοσύνη, ης, ἡ, (ῥῆμα) recta verborum usurpandorum ratio.

ὀρθός, ή, όν, (ὄρνυμαι, ὄρθαι) rectus, erectus, arrectus: it. arrectus spe vel metu. 2) rectus, porrectus, in rectum tendens. 3) rectus, sincerus, aequus.

ὀρθοστάδην, adv. (ἵστημι) stando erecto corpore, more eorum, qui erecti stant.

ὀρθοσταδίας, ου, ὁ, ut ὀρθοσταδίας χιτών, tunica recta, quae et ἄῤῥαφος.

ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, ut ὀρθοστάδιος χιτών, vid. praec. it. ὀρθοστάδιον, τό.

ὀρθοσταδόν, adv. i. q. ὀρθοστάδην, ad modum recta stantium.

ὀρθοστάς, άδος, ἡ, i. q. ὀρθοστάτης, 3. dub. lect.

ὀρθόστασις, εως, ἡ, rectus status corporis. V. L.

ὀρθοστατέω, rectus sto. A seq.

ὀρθοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) qui stat erectus. 2) vocabulum est architectonicum, significans columnam, fulcimentum, pilam, tignum arrectarium. 3) ὀρθοστάτης ἄρτος, panis quidam sacer, Pollux.

ὀρθόστρωτος, ον. (στρώννυμι) τοῖχος paries rectus marmore incrustatus.

ὀρθοσύνη, ἡ, i. q. ὀρθότης.

ὀρθοτενής, ές, (τείνω) erectus, porrectus.

ὀρθότης, ητος, ἡ, (ὀρθός) rectitudo, status hominis erectus.

ὀρθοτίτθιος, ον, (τίτθη) rectas, non pensiles habens mammas.

ὀρθότιτθος, ον, i. q. praec.

ὀρθοτομέω, (ὀρθοτόμος) recte seco, divido, distribuo. 2) recte intelligo, recte sentio, recte explico, recte tracto.

ὀρθοτομία, ας, ἡ, in rectum sectio. 2) eadem quae ὀρθοδοξία, ap. Clementem et Euseb. A praec.

ὀρθοτόμος, ον, (τέμνω) in rectum secans.

ὀρθότομος, ον, (τέμνω) in rectum sectus.

ὀρθοτονέω, (ὀρθότονος) rectum tonum seu accentum do. ὀρθοτονεῖσθαι dicuntur voces, quum in iis accentus rectus manet, nec inclinatur.

ὀρθοτόνησις, ἡ, rectus accentus.

ὀρθότονος, ον, (τόνος) rectum tonum s. accentum habens.

ὀρθοτριχέω, (ὀρθόθριξ) pilos erectos habeo, pilos subrigo, horripilo.

ὀρθοτριχία, ας, ἡ, pilorum horror. A praec.

ὀρθοτριχιάω, i. q. ὀρθοτριχέω, horripilo.

ὀρθόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ὀρθός, φρήν) qui erecto est animo. Hesyc.

ὀρθοφυέομαι, in rectum cresco, in proceritatem excresco. A seq.

ὀρθοφυής, ές, (φύω) in rectum crescens, erectus, procerus.

ὀρθοφυΐα, ας, ἡ, quum quid crescit in rectum, rectitudo, proceritas. A praec.

ὀρθοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) cui juba aut coma stat erecta.

ὀρθόω, f. ώσω, (ὀρθός) erigo, arrigo, et ὀρθόομαι, erigor, dirigor, bene rem gero, prospero successu utor. ὀρθωθείς, erectus.

ὀρθραγορίσκος, vid. ὀρθαγορίσκος.

ὀρθρεύω et ὀρθρεύομαι, (ὄρθρος) matutinus aliquid ago, mane surgo, mane vigilo, mane venio.

ὀρθρεία, ας, ἡ, (ὄρθρος) matutinum tempus, matutinatio, esse aliquo in loco vel conditione vel actione rerum tempore matutino.

ὀρθρίδιος, ία, ιον, matutinus.

ὀρθρίζω, i. q. ὀρθρεύω, LXX.

ὀρθρινός, ή, όν, (ὄρθρος) matutinus, antelucanus. Subst. τὸ ὀρθρινόν, sc. διάστημα, matutinum tempus.

ὀρθριοκόκκυξ, υγος, ὁ, qui matutinus cucurrit.

ὄρθριος, ία, ιον, it. ὄρθριος, ον, (ὄρθρος) matutinus, summo mane veniens.

ὀρθριοφοίτης, ου, ὁ, (φοιτάω) qui matutinus venit.

ὀρθροβόας, ου, ὁ, (βοάω) matutino tempore clamans, epith. galli.

ὀρθρογόη, ης, ἡ, (γοάω) mane gemens; Epith. hirundinis. v. ὀρθογόη.

ὀρθρολάλος, ον, (λαλέω) antelucano tempore sive mane garriens; de hirundine.

ὄρθρος, ου, ὁ, (ὄρνυμι, ὄρθαι, ὀρθός, orior, ortus) tempus antelucanum seu matutinum, diluculum. ὄρθρου, ante lucem. ὄρθρος βαθύς, summum mane.

ὀρθώνυμος, ον, (ὀρθός, ὄνομα) cui nomen recte datum, cui nomen suum convenit, homo sui nominis.

ὀρθῶς, adv. (ὀρθός) recte, rite.

ὀρθωσία, ας, ἡ, (ὀρθόω) erectio, directio, Suid.

Ὀρθωσία, ας, ἡ, Diana, quae et Ὀρθία, vid. seq.

Ὀρθώσιος, ου, ὁ, stator, epith. Jovis. Ab ὀρθόω, quia rectos stare jubet milites in acie et inclinari vetat.

ὄρθωσις, εως, ἡ, (ὀρθόω) erectio, directio.

ὀρθωτήρ, ῆρος, ὁ, (ὀρθόω) qui jacentem erigit, qui rem quamcunque constituit s. ad finem perducit: rector, moderator.

ὁριαῖος, αία, αῖον, (ὅριον) terminalis, ut λίθος, terminalis lapis.

ὀρίβακχος, ου, ὁ, (ὄρος, Βάκχος) Bacchus montanus.

ὀριβάτης, ου, ὁ, i. q. ὀρειβάτης, vide Ephem. liter. Jen. 1823. XXXI. p. 241.

ὀριβρεμέτης, ου, ὁ, (βρέμω) monte tonans. v. ὀρειβρεμέτης.

ὀριγανίζω, (ὀρίγανον) origanum refero.

ὀριγανίτης, ου, ὁ, ut ὀριγανίτης οἶνος, vinum origano conditum.

ὀρίγανον, ου, τό, vel ὀρίγανος, ου, ὁ, origanum, cunila. v. et ὀρείγανον. (ῑ)

ὀρίγαμαι, i. q. ὀριγνάομαι.

ὀριγνάομαι, i. q. ὀρέγομαι, porrigor, porrigo me, ἐγχείῃσιν τ᾽ ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο, hastis et jaculis comminus pugnabant, Hes. sc. sqq. 2) c. gen. desidero, appeto, Eur. Bacch. 1107. Theocr. 24, 44. 3) c. acc. assequor, Dion Ant. 2, 61.

ὀριδρομία, ἡ, i. q. ὀρειδρομία, cursus per montes.

ὀριδρόμος, ον, i. q. ὀρειδρόμος.

ὁρίζω, f. ίσω, (ὅρος) termino, finio. 2) constituo, statuo, instituo, censeo, decerno. ὁρίζομαι, statuo, censeo. ὡρισμένος, statutus. ὁρισθεῖσα ἡμέρα, statuta dies.

ὁρίζων, οντος, ὁ, circulus coeli visum terminans. A praec.

ὁρικός, ή, όν, (ὀρεύς) mularis.

ὁρικός, ή, όν, (ὅρος) finitivus, definitivus.

ὀριστίτης, ου, ὁ, (ὄρος, κτίζω) in montibus habitans, monticola, Pind. fr. inc. 236. si lectio sana.

ὀριμαλίδες, αἱ, poma agrestia et silvestria; ap. Theocr.

ὄρινδα, ἡ, i. q. ὄρυζα. Unde

ὀρινδής, ου, ὁ, ut ὀρινδὴς ἄρτος, panis, ex oryza vel semine sesamo simili, Hesych. Athen.

ὀρίνω, concito, commoveo, perturbo: θυμὸν ὀρίνειν, animum commovere, ut misericordia, metu, ira, cupidine, Hom. Pass. et Med. concitor, commoveor: ὠρίνετο s. ὀρίνθη θυμός, animus concitatus est, Il. 11, 521. 525, 15. 7. ὀρινθέντες, territi, Od. 22, 23. Med. festino. ruo. (Radix ὄρω, ὄρνυμι.)

ὁριοδείκτης, ου, ὁ, (ὅριον, δείκνυμι) i. q. ὁριστής.

ὁριοθετέω, (ὅριον, τίθημι) fines constituo, LXX.

ὅριον, ου, τό, finis, terminus, limes. frequentior plur. τὰ ὅρια, fines. Dim. ab ὅρος.

ὄριον, ου, τό, monticulus. Dim. ab ὄρος.

ὅριος, ον, (ὅρος) terminalis. ὅριος θεός, Terminus. Et ὅριος Ζεύς, Jupiter terminalis.

ὀριπέδιον, ου, τό, planities montana, qualis circa Aetnam. v. ὀρεπέδιον.

ὀρίπλαγκτος, ον, i. q. ὀρειπλαγκτος.

ὀριπλανής, ές, i. q. ὀρειπλανής.

ὅρισμα, ατος, τό, (ὁρίζω) terminus, limes. 2) id, quod apud nos statuimus, deliberatio, propositum. Plur. ὁρίσματα, instituta, leges, statuta.

ὁρισμός, οῦ, ὁ, (ὁρίζω) actio finiendi,

definitio, sponsio.

ὁριστής, οῦ, ὁ, (ὁρίζω) qui finit, qui limites et confinia determinat. 2) auctor juris et arbiter conditionum. 3) i. q. ὁρίζων.

ὁριστικός, ή, όν, definitivus, terminalis, finitivus. 2) Subst. ἡ ὁριστική, Indicativus modus, Gramm. Adv. ὁριστικῶς.

ὁριτρεφής, ές, et ὁρίτροφος, ον, i. q. ὀρειτρεφής, ὀρείτροφος.

ὄρκανη, ης, ἡ, (ἕρκος) septum, sepes, sagena, rete. it. carcer.

ὁρκαπάτης, ου, ὁ, (ὅρκος, ἀπατάω) jurejurando fallens, jusjurandum fallens, perfidus.

ὄρκη, ης, ἡ, vas olearium aut vinarium, capsa pigmentorum muliebrium, arca.

ὁρκίζω, (ὅρκος) jusjurandum exigo, ad jusjurandum adigo, τινά, Xen., Aeschin. cf. Lobeck. Phryn. p. 361. 2) jurejurando affirmo aliquid, τι.

ὁρκιητόμος, ον, Ion. p. ὁρκιοτόμος.

ὁρκιηφόρος, ον, Ion. p. ὁρκιοφόρος.

ὁρκικός, ή, όν, i. q. ὅρκιος.

ὅρκιον, τό, i. q. ὅρκος, jusjurandum, Il. 4, 158. pignus, Pind. Ol. 11, 6. 2) plur. ὅρκια, τά. sacra in jure jurando et foedere faciendo fieri solita, foedus jurejurando sancitum. ὅρκια τάμνειν, foedus icere. b) victimae foederis sanciendi caussa caesae, Il. 3, 245. 269.

ὅρκιος, ον, rarius ὅρκιος, ία, ιον, (ὅρκος) qui jurijurando adhibetur, jurisjurandi praeses, ut ὅρκιοι θεοί. 2) juratus, qui jurat.

ὁρκιοτομέω, i. q. ὅρκια τέμνω, foedus ico. A seq.

ὁρκιοτόμος, ον, Ion. ὁρκιητόμος, (ὅρκιον, τέμνω) qui jurejurando foedus sancit.

ὁρκιοφόρος, ον, Ion. ὁρκιηφόρος, (ὅρκιον, φέρω) jurejurando se adstringens.

ὁρκισμός, οῦ, ὁ, (ὁρκίζω) juramenti exactio, adstrictio per jusjurandum. 2) jusjurandum.

ὁρκιστής, οῦ, ὁ, i. q. ὁρκωτής, ap. seriores.

ὅρκος, ου, ὁ, jusjurandum, juramentum: ὅρκον ὀμόσαι, jurare, Hom. ὅρκος θεῶν, juramentum per deos, it. ὅρκος μακάρων, Od. κατά τινος, per aliquem. ὅρκον ἑλέσθαι τινός vel τινι, jusjurandum exigere ab aliquo. Od. 4, 746. Il. 22, 119. ὅρκον ἐπελαύνειν vel προσάγειν τινί, adigere aliquem ad jusjurandum, Hdt. ὅρκον ἀπολαμβάνειν, juramentum alicujus accipere, Dem. ὅρκους ἀποδιδόναι, jurare, Dem. 2) testis juramenti, per quem juratur, ut aqua Stygia, Il. 2, 755. 15. 38. 3) Ὅρκος, filius Eridis, praeses jurisjurandi, Hes. op. 802. 221 Th. 231. Oraculum Hdt. 6, 86, 3.

ὁρκοσφάλτης, ου, ὁ, (σφάλλω) perjurus.

ὁρκοτόμος, ον, (τέμνω) i. q. ὁρκιοτόμος, dub.

ὁρκοῦρος, ὁ, i. q. ὀρκοῦρος, Mel. 129, 2. cf. Jacobs ad A. P. p. 785.

ὁρκόω, f. ώσω, (ὅρκος) ad jusjurandum adigo, τινά. cf. ὁρκίζω. Med. juro.

ὀρκῦνος, ὁ, piscis quidam e genere balaenarum, thynnus; it. ὀρκύς, ύνος, ὁ.

ὀρκύπτω, (ὀρθός, κύπτω) vel ὀρκύπτομαι, arrectus caput inclino ad aliquid inspiciendum. Suid. Phot.

ὀρκύς, ύνος, ὁ, acc. ὀρκύν, i. q. ὄρκυνος.

ὅρκωμα, τό, (ὁρκόω) adactio ad jusjurandum. 2) jusjurandum.

ὁρκωμοσία, ας, (ὅρκος, ὄμνυμι) jusjurandum, juratio, sacramentum.

ὁρκωμοσιάζω, i. q. ὁρκωμοτέω, dub.

ὁρκωμόσιος, ία, ιον, i. q. ὅρκιος. Hinc τὸ ὁρκωμόσιον, locus ubi foedus sancitur. τὰ ὁρκωμόσια, juramenta, sacramenta, Plat. Phaedr. p. 241. A. b) sc. ἱερά, sacrificia, quibus foedera fiebant.

ὁρκωμοτέω, f. ήσω, (ὅρκος, ὄμνυμι) juro, sancio foedus jurejurando.

ὁρκωμότης, ου, ὁ, jurejurando adstrictus.

ὁρκωμοτικός, ή, όν, ad jusjurandum pertinens, ut ὁρκωμοτικὰ ἐπιῤῥήματα, adverbia jurandi.

ὁρκωμοτικῶς, adv. per adverbium jurandi.

ὁρκωμοτος, ον, per quem juratur.

ὁρκωταί, οἱ, (ὁρκόω) legati, qui ad exigendum jusjurandum mittuntur.

ὁρκωτός, ή, όν, (ὁρκόω) juratus, adactus jurejurando.

ὅρμα, ατος, τό, i. q. ὁρμή, v. l. Soph. El. 1385.

ὁρμαθίζω, (ὁρμαθός) in modum catenae connecto.

ὁρμάθιον, τό, Dim. ab. ὁρμαθός.

ὁρμαθός, οῦ, ὁ, ordo, series, sertum, series catenata. 2) multitudo magna. 3) latibulum, lustrum, Hesych.

ὁρμαίνω, (ὁρμάω) moveo, commoveo: inpr. animo volvo, in animo verso, cogito: meditor, ut πόλεμον, ὁδόν, bellum, iter, Hom. 2) cupio, desidero, c. inf. Hom. ep. 4, 16. 3) incito, excito. 4) impetu feror, ruo, prorumpo.

ὁρμάστειρα, ἡ, (ὁρμαστής) incitatrix, instigatrix.

ὁρμαστήρ, ῆρος, ὁ, (ὁρμαίνω) incitator, instigator.

ὁρμάω, f. ήσω, (ὁρμή) incito, concito, impello. 2) intell. pronom. ἑμαυτόν, impetum capio, irruo, impetu ruo, prorumpo, proficiscor, venio, animum induco, gestio, cupio, initium facio, moveo me, etc. quae alias exprimuntur per ὁρμᾶσθαι.

ὁρμιά, ᾶς, ἡ, tenuis funiculus e seta equina cum virga, qua piscatores pisces venantur. Alias et ὁρμιά, q. v.

ὁρμενόεις, εσσα, εν, qui caulem jam emittit post florem emissum. A seq.

ὅρμενος vel ὄρμενος, ὁ, plur. heterog. τὰ ὅρμενα, caulis. 2) asparagus silvester, corruda.

ὄρμενος, part. aor. med. ab ὄρνυμι, q. v.

ὁρμέω, f. ήσω, (ὅρμος) stationem habeo, in portu sum. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, sc. ἀγκύρας, Dem. Hinc. in universum: in tuto esse, securum esse. 2) Num etiam dicatur pro ὁρμίζειν, navem appellare ad terram, dubium est.

ὁρμή, ῆς, ἡ, (* ὄρω, ὄρνυμι) impetus, aggressio. 2) expeditio. 3) conatus, studium, appetitus, appetitio, cupiditas, subita voluntas, instinctus. (Stoici peculiari quadam ratione vocibus ὁρμῆς et ἀφορμῆς, utuntur. ὁρμήν Cicero alias appetitionem, alias appetitum, alias motum animi interpretatur. ἀφορμή hujus contrarium est, videlicet aversatio, nempe Stoica). v. ὀργή.

ὁρμηδόν, adv. (ὁρμάω) impetuose.

ὅρμημα, ατος, τό, (ὁρμάω) id, ad quod animus subito impetu fertur. 2) impetus ipse, conatus.

ὁρμητήριον, ου, τό, (ὁρμάω) incitamentum, suscitabulum. 2) receptaculum, sedes, arx belli, locus, unde milites ad bellum accincti exeunt, ut cum hoste pugnent, unde incipit et exit vis belli; propugnaculum, locus, unde impetus fieri potest. 3) opportunitas. quicquid dat rei efficiendae potestatem, id, unde incipimus.

ὁρμητικός, ή, όν, propensus ad impetum et conatum. 2) incitandi vim habens.

ὁρμητικῶς, adv. cum animi impetu.

ὁρμητίας, ου, ὁ, i. q. ὁρμησίας.

ὁρμιά, ἡ, (ὅρμος) linea, i. e. tenuis funiculus e seta equina cum virga, qua piscatores pisces venantur. Forma ὁρμιά dubia est. (ι longum; praeter Eur. Hel. 1615. Matth. ubi breve invenitur.)

ὁρμιευτής, οῦ, ὁ, piscator, qui hamo pisces capit.

ὁρμιεύω, (ὁρμιά) hamo pisces capio.

ὁρμιηβόλος, ον, (ὁρμιά, βάλλω) qui lineam piscatoriam ejicit, piscator.

ὁρμίζω, f. ίσω, (ὅρμος) navem in stationem subduco, navem ad portum appello: navem stabilio. Med. in statione sum, ut ὁρμέω. 2) rem quamvis stabilio, tueor, in securitatem redigo. Med. in tuto sum; it. mortuus sum.

ὅρμινον, ου, τό, horminum: herba porro similis, Diosc. Hesychio genus leguminis; Theophrasto frugum genus. Reperitur etiam ὅρμινος, ὁ, item ὅρμενον et ὅρμινος, ὁ.

ὁρμινώδης λίθος, gemma hormino similis. A praec.

ὅρμισις, εως, ἡ, (ὁρμίζω) applicatio, appulsus navis ad terram. 2) quies in statione navium.

ὁρμίσκος, ου, ὁ, monile. Dimin. ab ὅρμος.

ὅρμισμα, τό, (ὁρμίζω) statio navalis.

ὁρμιστηρία, ας, ἡ, (ὁρμίζω) rudens, aut catena, per quam pondera suspenduntur.

ὁρμοδοτήρ, ῆρος, ὁ, (δοτήρ) portuum dator, in portum ducens.

ὁρμός, ου, ὁ, corrigia calceorum.

ὅρμος, ὁ, (εἴρω, εἰρμός, ἕρμα) monile, colli ornamentum: genus quoddam saltationis. 2) statio navalis, navalia: hinc omnino refugium.

ὀρνίθειον, τό, Boeot. p. ὄρνεον, Ar.

ὀρνεάζομαι, (ὄρνεον) aves capio, aucupor. 2) metaph. caput sublime gesto, aucipis instar.

ὀρνεακός, ή, όν, (ὄρνεον) ad aves pertinens.

ὀρνεόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) ab avibus devoratus.

ὀρνεοθηρευτικός, ή, όν. Hinc Subst. ἡ ὀρνεοθηρευτική, ῆς, sc. τέχνη, ars aucupandi, sive aucupatoria.

ὀρνεόμαντις, ὁ, augur, auspex.

ὀρνεομιγής, ές, (ὄρνεον, μίγνυμι) ex altera parte avis, ut Siren.

ὀρνεόμικτος, ον, idem, ex iisdem.

ὀρνεόμορφος, ον, (μορφή) avis forma praeditus.

ὄρνεον, τό, i. q. ὄρνις, avis, volucris. 2) plur. τὰ ὄρνεα, i. q. ὀρνεοπωλεῖον.

ὀρνεοπωλεῖον, ου, τό, locus, ubi aves venduntur.

ὀρνεοπώλης, ου, ὁ, avarius, qui aves vendit.

ὀρνεοσκοπέω, auguror, auspicor.

ὀρνεοσκοπία, ας, ἡ, augurium.

ὀρνεοσκόπος, ον, (σκοπέω) augur, auguralis, auspicalis.

ὀρνεοτρόφος, ον, (τρέφω) qui aves alit.

ὀρνεόφοιτος, ον, (φοιτάω) ab avibus frequentatus.

ὀρνεόω, i. q. ὀρνιθόω, in avem muto, in alitem transformo.

ὀρνεώδης, ες, (ὄρνεον, εἶδος) avium similis, avicularum more semper cantillans, levis.

ὀρνιθαγρευτής, οῦ, ὁ, (ὄρνις, ἀγρευτής) auceps.

ὀρνιθάριον, ου, τό, avicula. Dimin. ab ὄρνις.

ὀρνίθαρχος, ὁ, (ἀρχός) rex avium.

ὀρνιθεία, ἡ, (ὀρνιθεύω) avium captura 2) (ὀρνιθεύομαι) augurium, auspicium, divinatio per aves.

ὀρνίθειος, εία, ειον, (ὄρνις) ad aves pertinens: avi similis. τὸ ὀρνιθεῖον, (mutato accentu) locus ubi degunt aves.

ὀρνίθεος, ον, poet. p. ὀρνίθειος. (⏑⏑⏑ Arat. Phaen. 274.)

ὀρνιθευτής, οῦ, ὁ, auceps. A seq.

ὀρνιθεύω, f. εύσω, (ὄρνις) aucupor, aves capio. ὀρνιθεύομαι, auguror, auspicor. Suid.

ὀρνιθιακός, ή, όν, ad aves pertinens. Hinc Subst. ὀρνιθιακά, ῶν, τά, scil. βιβλία libri de avibus.

ὀρνιθίας, ου, ὁ, ut ὀρνιθίας χειμών, tempestas aves perimens, apud Aristoph. ὀρνιθίαι, venti quidam boreales, Aristot.

ὀρνιθικός, ή, όν, (ὄρνις) avibus conveniens.

ὀρνίθιον, ου, τό, avicula. 2) pullus gallinaceus. Dim. ab ὄρνις. (‒‒⏑⏑)

ὀρνίθιος, ία, ιον, i. q. ὀρνίθειος, ad aves pertinens. (‒‒⏑⏑)

ὀρνιθοβοσκεῖον, ου, τό, (ὄρνις, βόσκω) locus ad alendas aves factus: corbis, aviarium, gallinarium.

ὀρνιθοβοσκός, ου, ὁ, (βόσκω) aviarius, avium pastor.

ὀρνιθόγαλον, ου, τό, (γάλα) ornithogalum, herbae nomen.

ὀρνιθογνώμων, ον, (γιγνώσκω) qui aves novit.

ὀρνιθογονία, ας, ἡ, avium generatio, soboles. A seq.

ὀρνιθόγονος, ον, (γίνομαι, γονή) ex ave natus.

ὀρνιθοειδής, ές, (εἶδος) avi similis.

ὀρνιθοθήρα, ας, ἡ, aucupium.

ὀρνιθοθήρας, gen. Dor. α, ὁ, auceps.

ὀρνιθοθηράω, aves capio, aucupor.

ὀρνιθοθηρευτικός, ή, όν, ad aucupium pertinens. Subst. ὀρνιθοθηρευτική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars aucupii.

ὀρνιθοθηρία, ἡ, i. q. ὀρνιθοθήρα.

ὀρνιθοκάπηλος, ὁ, qui aves venditat.

ὀρνιθοκομεῖον, ου, τό, locus alendis avibus, i. e. aviarium. A seq.

ὀρνιθοκόμος, ον, (κομέω) avium curator, gallinarius, aviarius.

ὀρνιθοκόος, ον, ὁ, (κοέω) augur, avium peritus, qui per aves significata intelligit.

ὀρνιθοκρίτης, ου, ὁ, qui conjicit futura ex avibus, augur.

ὀρνιθολόγος, ον, (λέγω) auceps. 2) qui de rationibus avium scriptis exposuit.

ὀρνιθολόχος, ον, (λοχάω) avibus insidians, auceps.

ὀρνιθομανέω, magno avium amore teneor. A seq.

ὀρνιθομανής, ές, (μαίνομαι) qui aves valde amat, qui avium alendarum studio magno tenetur.

ὀρνιθομανία, ας, ἡ, insanum studium alendarum avium et ad pugnandum erudiendarum.

ὀρνιθόμορφος, ον, (μορφή) avium faciem seu formam habens.

ὀρνιθονομεῖον, ου, τό, (νέμω) locus alendis avibus, aviarium.

ὀρνιθόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, avis pullus, pipio. 2) semiavis.

ὀρνιθοπέδη, ης, ἡ, (πέδη) laqueus, qui avibus capiendis tenditur, tendicula.

ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ, (πωλεῖν) qui aves vendit.

ὀρνιθοσκοπέω, auguror. A seq.

ὀρνιθοσκόπος, ον, (σκοπέω) auspex, augur.

ὀρνιθοτροφεῖον, ου, τό, (ὀρνιθοτρόφος) locus alendis avibus, aviarium. 2) gallinarium.

ὀρνιθοτροφία, ας, ἡ, avium nutritus.

ὀρνιθοτρόφος, ον, (τρέφω) aves alens.

ὀρνιθοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui aves, gallinas libenter comedit.

ὀρνιθοφυής, ές, (φύω) ab ave ortus. 2) figuram avis habens.

ὀρνιθόω, (ὄρνις) in avem muto. ὀρνιθωθῆναι, in avem mutatum esse, aor. 1. inf. pass.

ὀρνιθώδης, ες, ad avium naturam accedens. v. ὀρνεώδης. 2) avium speciem gerens.

ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, aviarium. 2) gallinarium.

* ὄρνιξ, nom. obsol., ex quo formantur Dorice ὄρνιχος, ὄρνιχι, etc. i. q. ὄρνιθος, ὄρνιθι, ab ὄρνις.

ὄρνιος, ος, poet. p. ὀρνίθειος.

ὄρνις, ὁ vel ἡ, gen. ὄρνιθος, acc. sing. ὄρνιθα et ὄρνιν, plur. ὄρνιθες et ὄρνεις, gen. ὀρνίθων et ὀρνέων, acc. ὄρνεις, poet. ὄρνις, – 1) avis, ales. 2) augurium, auspicium: omen. 3) Attice ὁ, gallus gallinaceus. ἡ, gallina. 4) plur. αἱ ὄρνεις, i. q. τὰ ὀρνεοπωλεῖον, (ι in nom. et acc. sing. ὄρνιν, plerumque longum; corripitur aliquoties a Tragicis. In casibus trisyllabis semper longum) cf. ὄρνιξ.

ὀρνιχολόχος, ον, Dor. p. ὀρνιθολόχος.

ὄρνιχος, gen. Dor. ab ὄρνιξ, ὄρνις.

ὄρνυμι, f. ὄρσω, aor. ὦρσα, excito, concito, impello. Med. ὄρνυμαι, excitor, surgo, me erigo, concitus feror: orior.

ὀρνύφιον, τό, Dim. ab ὄρνις, avicula.

ὀρνύω, i. q. ὄρνυμι, q. v. Hom.

ὀροβάγχη, ης, ἡ, (ὄροβος, ἄγχω) orobanche, cauliculus ervo adnascens et ipsum suffocans.

ὀρόβαγχος, ου, ὁ, idem et ex iisd.

ὀρεάδες, αἱ, Epith. ferarum, ut cervorum, qui montes pererrant. it. nymphae montanae, quae et ὀρειάδες.

ὀροβάκχη, ἡ, i. q. ὀροβάγχη, dub. l.

ὀρόβακχος, ὁ, fructus esse dicitur παλιούρου.

Ὀρόβακχος, ὁ, v. Ὀρίβακχος.

ὀροβιαῖος, αία, αῖον, (ὄροβος) ervi magnitudinem s. colorem habens, ervo similis.

ὀροβίας, ου, ὁ, idem et ab eod.

ὀροβίζω, (ὄροβος) ervis nutrio.

ὀρόβινος, ίνη, ινον, ex ervo confectus.

ὀρόβιον, ου, τό, parvum ervum. Dim. ab ὄροβος.

ὀροβίτης, ου, ὁ, ervo similis. (ῑ)

ὀροβῖτις, ιδος, ἡ, globulos ervi referens.

ὀροβοειδής, ές, (εἶδος) ervo similis, ervi speciem habens.

ὄροβος, ου, ὁ, ervum, genus leguminis.

ὀροβοφαγέω, (φαγεῖν) ervum comedo.

ὀροβώδης, ες, ervaceus, e genere ervorum.

ὀρογενής, ές, (ὅρος, γένος) in termino s. in finibus natus.

ὄρογκοι, οἱ, et ὀρόγκη, τά, it. ὄροχθοι, οἱ, montium tumuli, cacumina, vertices, juga.

ὀρόγυια, ἡ, poet. p. ὀργυιά, Pind. P. 4, 406.

ὀροδαμνίς, ίδος, ἡ, parvus surculus, ramusculus tenellus. Dim. ab seq.

ὀρόδαμνος, ου, ὁ, surculus, ramusculus, germen, ramus. v. ὄραμνος.

Ὀροδεμνιάδες, αἱ, (ὄρος, δέμνιον) nymphae Oreades. it. Epith. apum.

ὁροθεσία, ας, ἡ, (ὅρος, θέσις) designatio terminorum 2) terminus positus.

ὁροθέσιον, ου, τό, idem. Ex iisd.

ὁροθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) finitor, qui terminos et limites statuit, terminator.

ὀροθύνω, i. q. ὄρνυμι, concito, excito, turbo, perturbo.

ὀροιτύπος, ου, i. q. ὀρειτύπος.

ὀροκάρυον, ου, τό, nux montana.

ὀρόκτυπος, ου, (κτυπέω) in montibus resonans.

ὄρομαι, (οὖρος, ὁράω) custodio, excubias ago. Od. 14, 104.

ὀρομαλίδες, αἱ, (ὄρος, μῆλον) Dor. p. ὀρομηλίδες, mala montana, Theocr. 5, 94. al. ὀρμαλίδες.

ὀρόντιον, ου, τό, orontium, herba.

ὀροπέδιον, ου, τό, colliculus, tumulus. 2) montana planities. v. ὀρειπέδιον.

ὀροπύγιον, τό, idem quod ὀῤῥοπύγιον. (ῠ)

ὄρος, εος, τό, Ion. οὖρος, mons, collis, jugum montis.

ὅρος, ου, ὁ, terminus, limes, finis alicujus regionis vel agri 2) meta, scopus in aliqua re propositus. 3) modus et regula, praescriptum actiones temperans. 4) finitio, definitio; it. descriptio. 5) sic vocantur etiam cippi, columnae, tabulae aliaeque rerum gestarum similia monumenta, apud Lucian. 6) tabula domui, praedio, fundo, affixa, significans, oppigneratum esse. Latini libellum vocant.

ὀρός, οῦ, ὁ, serum lactis. 2) aqueus humor in pice.

ὄῤῥος, ὁ, i. q. ὄῤῥος, q. v.

ὀροσάγγαι, οἱ, Vox Pers. apud Herodot. 8, 85. qui regem beneficiis adfecere.

ὀροσπίζης, ου, ὁ, (σπίζα) fringilla montana.

ὀροτύπος, ον, i. q. ὀρειτύπος.

ὄρουμα, ατος, τό, (ὀρούω) impetus, saltus.

ὄρουσις, εως, ἡ, (ὀρούω) impetus, quo quis ad aliquid fertur.

ὀρούω, f. ούσω, i. q. ὄρνυμι, impetum do, ruo, impetu feror, propero. 2) emineo.

ὀροφή, ῆς, ἡ, (ἐρέφω) contignatio, qualis est tectorum. 2) tectum. 3) lacunar, laquear, fastigium, culmen, pergula, camera.

ὀροφηφάγος, ον, (φαγεῖν) tecta vorans, seu consumens, ut ignis.

ὀροφηφόρος, ον, (φέρω) tectum ferens, Epith. animalium testaceorum.

ὀροφίας, ου, ὁ, (ὄροφος) in camera seu tecto degens. Epith. muris.

ὀροφιαῖος, ή, όν, (ὀροφή) ad tectum per-

tinens.

ὀρόφινος, ίνη, ινον, (ὄροφος) arundinacens.

ὀρυφοιτάω, in montibus vagor, drgo. A seq.

ὀροφοίτης, ου, ὁ, montivagns. v. ὀρειφοίτης.

ὄροφος, ου, ὁ, (ἐρέφω) proprie, arundinis genus in tegendis aedibus nsurpari solitum. 2) tectum. 3) camera, impluvium.

ὀροφόω, f. ώσω, (ὄροφος) concamero, contigno, fastigio.

ὀρόφωμα, ατος, τό, tectum, concameratio, contignatio, lacunar. A praec.

ὀρόφωσις, εως, ἡ, lacunar, laqueor.

ὀροφωτός, ή, όν, (ὀροφόω) tectum habens, tectus.

ὄροχθοι, αἱ, i. q. ὄρογκοι.

ὀρόω, poet. p. ὁράω, Hom.

ὀῤῥόω, i. q. ὀῤῥόω, in serum converto.

ὄρπαξ, ηκος, ὁ, Dor. p. ὄρπηξ.

ὄρπετον, τό, Aeol. p. ἑρπετόν.

ὄρπηξ, ηκος, ὁ, ramus, surculus e radice arboris enatus, stolo. 2) virga aculeata ad boves incitandos, stimulus. 3) jaculum e ramo tereti et recto.

ὀῤῥόομαι, (ὀῤῥός) seresco; ap. Aristot.

ὀῤῥόπισσα, ας, ἡ, (ὀῤῥός, πίσσα) serum picis, humor e pice, dum coquitur, defluens.

ὀῤῥοποσία, ἡ, i. q. ὀῤῥοποτία. A seq.

ὀῤῥοποτέω, (ὀῤῥός, πίνω) serum bibo.

ὀῤῥοποτία, ας, ἡ, usus seri.

ὀῤῥοπύγιον, ου, τό, (ὄῤῥος, πυγή) i. q. ὄῤῥος, in avibus cauda. (ῡ)

ὀῤῥοπυγοστικτος, ον, (στικτός) notas in ὀῤῥοπυγίῳ habens.

ὄῤῥος, ου, ὁ, pars subjecta testiculis. 2) sacri ossis extremum, podex.

ὀῤῥός, ὁ, i. q. ὀρός, serum.

ὀῤῥόω, (ὀῤῥός) in serum converto.

ὀῤῥωδέω, f. ήσω, timeo, formido, vereor. c. acc. Hdt. 1, 2ʒ. Ion. ὀῤῥωδέω. (Ejusdem radicis atque Lat. horreo.)

ὀῤῥωδέως, adv. (ὀῤῥωδής) timide.

ὀῤῥωδής, ές, (ὀῤῥωδέω) timidus.

ὀῤῥώδης, ες, (ὀῤῥός, εἶδος) serosus.

ὀῤῥωδία, ἡ, (ὀῤῥωδέω) metus, timor.

ὄρσας, part. aor. ab ὄρνυμι, Hom.

ὄρσασκε, 3 sing. aor. 1. act. Ion. p. ὦρσε, ab ὄρνυμι, Il. 17, 423.

ὄρσεο, ὄρσευ, imper. aor. med. ab ὄρνυμι, Hom.

ὀρσιγύναικα, (ὄρνυμι, γυνή) acc. sing. quasi ab inusitato ὀρσιγύναιξ, concitator mulierum, epith. Bacchi.

ὀρσίκτυπος, ον, (κτύπος) strepitum excitans, horrisonus.

ὀρσινεφής, ές, (νέφος) qui nubes excitat et accumulat: Epith. Jovis.

ὀρσιπετής, ές, (ὄρνυμι, πέτομαι) alte volans.

ὀρσίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (ὄρνυμι, πούς) pedem tollens, velox.

ὀρσίτης, ου, ὁ, (ὄρνυμι) genus saltationis apud Cretenses.

ὄρσο, imperat. aor. med. ab ὄρνυμι, surge, Hom.

ὀρσοδάκνη, ης, ἡ, (ὀρσός, δάκνω) bestiola quaedam mordens.

ὀρσοθύρη, ἡ, (ὄρνυμι, θύρα) porta, ad quam gradibus ascenditur; porta alta, Od. 22. 126. 132. 333.

ὀρσολοπεύω, (ὀρσόλοπος) irrito, conturbo, Hom. h. Merc. 308.

ὀρσολοπέω, (ὀρσόλοπος) irrito, conturbo. Hesych.: ὀρσολοπεῖται, διαπολεμεῖται, ταράσσεται, Aesch. Pers. 10. ubi alii legunt ὀρσοπολεῖται

ὀρσόλοπος, ον, (ὄρνυμι, ὄρσω) irritans, bellicosus, epith. Martis. Anacr.

ὀρσοπολέομαι, (quasi ab ὀρσόπολος ex ὄρνυμι, ὄρσω et πέλομαι) arrectus sum, inter spem metumque suspensus sum, v. l. Aesch. Pers. 10. v. Langei meosque notas ad h. l. p. 117. seq. et epist. crit. p. 7.

ὀρσός, οῦ, ὁ, (ὄρνυμι) surculus, stolo. 2) pullus.

ὀρσοτριαίνης, ου, ὁ, (ὄρνυμι, τρίαινα) tridentem impellens, epith. Neptuni.

ὀρσύδρα, ας, ἡ, (ὄρνυμι, ὕδωρ) foramen, unde aqua concitato cursu prosilit.

ὄρσω, fut. ab ὄρνυμι, q. v.

ὀρτάζω, Ion. pro ἑορτάζω.

ὀρταλίζω, f. ίσω, incipio alas explicare, incipio in altum ferri: vitulor, lascivio A seq.

ὀρταλίς, ίδος, ἡ, Dor. p. νεοσσός, σκύμνος, pullus. 2) gallina.

ὀρταλιχεύς, έως, ὁ, pullus implumis. A praec.

ὀρτάλιχος, ου, ὁ, idem. 2) gallus. Ab eodem.

ὀρτή, ἡ, Ion. p. ἑορτή, Hdt.

ὀρτύγιον, τό, Dim ab ὄρτυξ.

ὀρτυγοθήρας, ὁ, (θηράω) coturnicum venator.

ὀρτυγοκοπέω, (ὀρτυγοκόπος) ludo ὀρτυγοκοπίαν.

ὀρτυγοκοπία, ας, ἡ, ludus, in quo coturnices in orbem collocabantur, earumque feriebantur capita. A praec.

ὀρτυγοκοπικός, ή, όν, ad ludum dictum pertinens. A praec.

ὀρτυγοκόπος, ου, (ὄρτυξ, κόπτω) qui coturnicum in orbem collocatarum capita ferit.

ὀρτυγομανία, ας, ἡ, (μαίνομαι) insanus coturnicum amor.

ὀρτυγομήτρα, ας, ἡ, coturnicum matrix, coturnicum maxima. 2) locusta; in Ecclesiastico.

ὀρτυγοπώλης, ου, ὁ, qui coturnices vendit.

ὀρτυγοτροφεῖον, ου, τό, (ὀρτυγοτρόφος) locus, ubi coturnices aluntur.

ὀρτυγοτροφέω, f. ήσω, coturnices alo. A seq.

ὀρτυγοτρόφος, ον, (τρέφω) coturnices alens.

ὄρτυξ, υγος, ὁ, coturnix. 2) herba quaedam, quae et στελεφοῦρος.

ὀρύα, ας, ἡ, chorda, intestinum coctum, apud Epicharm.

ὄρυγγος, ὁ, barba capri. Scribitur et ἤρυγγος.

ὀρυγή, ἡ, (ὀρύσσω) i. q. ὀρυχή.

ὀρύγιον, τό, Dim. ab ὄρυξ.

ὄρυγμα, ατος, τό, (ὀρύσσω) fossa, fovea; fossura: scrobs.

ὀρυγμαδός, οῦ, ὁ, apud seriores i. q. ὀρυμαγδός.

ὀρυγμάτιον, ου, τό, fossula. Dim. a pr.

ὀρυγμός, ὁ, radix obsoleta, unde ὀρυμαγδός, fremitus.

ὄρυγξ, υγγος, ὁ, i. q. ὄρυξ.

ὀρύγω (ῡ) et ὀρυγάω, i. q. ὠρύω, Hesych. 2) i. q. ὀρύχω, ὀρύσσω, Lobeck. Phryn. p. 318.

ὄρυζα, ης, ἡ, et ὄρυζον, τό, oryza, herba ejusque fructus, nobis reis.

ὀρυζοτροφέω, (τρέφω) oryzam colo.

ὀρυκτέον, Adj. verb. ab ὀρύσσω, fodiendum.

ὀρυκτή, ἡ, (ὀρύσσω) i. q. ὄρυγμα, dub.

ὀρυκτήρ, ῆρος, ὁ, et

ὀρύκτης, ου, ὁ, (ὀρύσσω) fossor. 2) instrumentum ferreum acutum ad fodiendum, ad excavandum lapides. 3) vomer.

ὀρυκτός, ή, όν, (ὀρύσσω) fossus. 2) qui fodi s. effodi solet, fossilis.

ὀρυμαγδός, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus.

ὄρυξ, υγος, ὁ, (ὀρύσσω) it. ὄρυγξ, υγγος, fossor, instrumentum, quo lapides excavantur. 2) orca, piscis. 3) animal quoddam unicorne in Aegypto et Libya nasci solitum.

ὄρυξις, εως, ἡ, (ὀρύσσω) fossio, fossura.

ὀρύσσω, Att. -ττω, fut. ὀρύξω, pf. ὀρώρυχα, fodio, effodio. 2) lapidi vel aeri incido.

ὀρυχή, ῆς, ἡ, (ὀρύσσω) fossio, fossura. 2) rostrum suis.

ὀρύχω, i. q. ὀρύσσω, Arat.

ὀρφακίνης, ου, ὁ, pullus orphi piscis.

ὀρφάνευμα, τό, conditio pupillorum, orbitas pupillorum. A seq.

ὀρφανεύω, f. εύσω, (ὀρφανός) pupillorum curam gero, orphanos curo. ὀρφανεύομαι, orphanus sum, orphanus curor, sub tutela sum.

ὀρφανή, ῆς, ἡ, pupilla.

ὀρφανία, ας, ἡ, orbitas.

ὀρφανίζω, f. ίσω, orphanum reddo, parentibus privo. 2) pupillorum curam gero, orphanos curo.

ὀρφανικός, ή, όν, ad pupillos pertinens, pupillaris, orphanus.

ὀρφάνιος, ία, ιον, viduatus, orbus.

ὀρφανιστής, οῦ, ὁ, (ὀρφανίζω) curator pupillorum, tutor.

ὀρφανός, ή, όν, Att. -ος, ον, orbus parente vel parentibus, pupillus, orphanus. 2) orbus quavis re, viduus, carens, desertus, privatus.

ὀρφανοτροφεῖον, ου, τό, (ὀρφανοτρόφος) locus, ubi orphani aluntur.

ὀρφανοτροφέω, f. ήσω, orphanos alo, pupillorum curam gero.

ὀρφανοτρόφος, ον, (ὀρφανός, τρέφω) qui orphanum vel orphanos alit, pupillorum nutritor.

ὀρφανοφύλαξ, ακος, ὁ, tutor. οἱ ὀρφανοφύλακες, magistratus, pupillorum custos.

ὀρφανόω, (ὀρφανός) ap. seriores i. q. ὀρφανίζω.

ὀρφέες, αἱ, nom. plur. heteroclit. ab ὄρφος.

Ὀρφεοτελεστής, οῦ, ὁ, (Ὀρφεύς, τελεστής) qui mysteriis Orphicis initiat.

Ὀρφεύς, έως, ὁ, Orpheus. Hinc

Ὀρφικός, ή, όν, Orphicus.

ὄρφιον, τό, Dim. ab ὄρφος.

ὀρφίσκος, ὁ, i. q. κίχλη.

ὀρφναῖος, αία, αῖον, tenebricosus, obscurus. 2) niger, ater. Hinc Subst. ἡ ὀρφναία sc. ὥρα, tenebrae, nox. A seq.

ὄρφνη, ης, ἡ, Dor. ὄρφνα, ας, tenebrae, obscuritas; nox. ὀρφνῆθεν, adv. e tenebris. conf. ἔρεβος, et ἐρέφω.

ὀρφνήεις, εσσα, ηεν, i. q. ὀρφνώδης.

ὄρφνινος, ίνη, ινον, ater, pullus.

ὄρφνιος, ου, i. q. ὀρφνός.

ὀρφνίς, ίδος, ἡ, (ὀρφνός) pulla vestis.

ὀρφνίτης, ου, ὁ, i. q. ὀρφανός.

ὀρφνός, ή, όν, tenebrosus, obscurus, niger.

ὀρφνώδης, ες, (εἶδος) tenebricosus, niger.

ὀρφοβότης, ου, ὁ, (βόσκω) i. q. ὀρφανοβότης, ὀρφανοτρόφος.

ὀρφοβοτία, ἡ, orphanorum cura.

ὄρφος, ὁ, Att. ὀρφώς, ώ, orphus, piscis.

ὀρφός, ἡ, όν, i. q. ὀρφανός, ap. serior.

ὀρφώς, ῶ, ὁ, v. ὄρφος.

ὀρχάμη, ἡ, arboretum, terra silvestribus arboribus consita et septa, Poll.

ὄρχαμος, ου, ὁ, (ἄρχω, ἀρχή) princeps, dux.

ὀρχάνη, ἡ, (εἴργω, ἕρκος) sepes.

ὀρχάς, άδος, ἡ, i. q. ὀρχάνη.

ὀρχάς, άδος, ἡ, (ὄρχις) species olivae testiculi figuram referens, cf. ὄρχις.

ὄρχατος, ου, ὁ, (ὄρχος) plantarum ordo seu series. 2) hortus.

ὀρχίδιον, ου, τό, testiculus. Dimin. ab ὄρχις.

ὀρχέομαι, f. ήσομαι, aor. ὠρχησάμην, salto, tripudio: concutior, tremo. Act. ὀρχέω, saltare facio, moveo, rarius occurrit nec nisi ap. seriores.

ὀρχηδόν, adv. (ὄρχος) viritim, Hdt. 7, 144.

ὀρχηθμός, οῦ, ὁ, (ὀρχέομαι) saltatio.

ὄρχημα, ατος, τό, idem et ab eod.

ὄρχησις, εως, ἡ, idem.

ὀρχησμός, ὁ, Attice pro ὀρχηθμός.

ὀρχηστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὀρχηστής, Il. 18, 494.

ὀρχηστής, οῦ, ὁ, (ὀρχέομαι) saltator, Il. 16, 617. 24, 261. 2) pantomimus. 3) agilis, unde epith. Martis ὀρχηστὴρ πολέμου, saltator belli, i. e. bellator, miles, Tryphiod. 4) saltandi magister. 5) piscis quidam marinus, Opp.

ὀρχηστικός, ή, όν, (ὀρχηστής) saltatorius. Hinc Subst. ἡ ὀρχηστική, ῆς, sc. τέχνη, ars saltandi. 2) ὁ, qui saltatione gaudet, saltandi peritus, saltator.

ὀρχηστικῶς, adv. saltationis more.

ὀρχηστοδιδάσκαλος, ου, ὁ, magister saltandi.

ὀρχηστομανέω, (ὀρχηστής, μαίνομαι) saltatoribus spectandis valde gaudeo.

ὀρχηστοπόλος, ὁ, (πολέω) poet. p. ὀρχηστής.

ὀρχήστρα, ας, ἡ, (ὀρχέομαι) orchestra, pars theatri, in qua chorus saltabat.

ὀρχήστρια, ας, ἡ, (ὀρχηστήρ) saltatrix.

ὀρχηστρικός, ή, όν, (ὀρχήστρα) saltandi peritus.

ὀρχήστριον, ου, τό, i. q. ὀρχήστρα, ab eod.

ὀρχηστρίς, ίδος, ἡ, saltatrix.

ὀρχηστύς, ύος, ἡ, (ὀρχέομαι) saltatio, saltandi ars. (υ in nom. et acc. sing. longum, in reliquis casibus breve.)

ὀρχίδιον, ου, τό, testiculus. Dimin. ab ὄρχις.

ὀρχίλος, ου, ὁ, orchilus, avis quaedam.

ὀρχίπεδα, ων, τά, testes, testiculi.

ὀρχιπεδάω, f. ήσω, (ὀρχίπεδον) testiculos contrecto.

ὀρχιπέδη, ἡ, (ὄρχις, πέδη) proprie vinculum testiculorum: hinc impotentia ad copulam.

ὀρχιπεδίζω, i. q. ὀρχιπεδάω.

ὀρχίπεδον, τό, v. ὀρχίπεδα. Pluralis solus usitatus.

ὄρχις, ιος, et εως, ὁ, nom. pl. Att. ὄρχεις, testis, testiculus. 2) herbae nomen. 3) genus olivae. 4) piscis quidam.

ὀρχμή, ἡ, i. q. ὀρχάνη, septum: arundinetum: specus, Hesych.

ὄρχος, ου, ὁ, scrobis, s. fovea, in qua seruntur plantae; plantarum ordo, vitium ordo, acies. v. ὄρχατος.

ὀρχοτομέω, f. ήσω, (ὄρχις, τέμνω) testes excido, castro, eunuchum reddo, eviro. ὠρχοτομήθησαν, aor. 1. pass. castrati sunt.

ὀρχοτομία, ας, ἡ, castratio. A pr.

* ὄρω, thema obsoletum ad ὄρνυμι, q. v.

ὀρωδέω, i. q. ὀρρωδέω, dub.

ὀρώδης, ες, (ὄρος) montanus.

ὄρωρε, 3 pf. ind. act. ab ὄρνυμι.

ὀρώρει, 3 plqpf. act. ab ὄρνυμι.

ὀρώρεται, 3 pf. ind. pass. ab ὄρνυμι, θυμὸς ὀρώρεται, animus excitatus est, Od. 19, 377. 524. conj. ὀρώρηται, Il. 13, 271.

ὀρωρέχαται, 3 pl. perf. pass. ab ὀρέγω, Il. 16, 834.

ὀρωρέχατο, 3 pl. plqpf. pass. ab ὀρέγω, Il. 11, 26.

ὀρώρυχα, perf. Att. ab ὀρύσσω.

ὅς, ἥ, ὅ, I) Pronomen relativum, qui, quae, quod. Usurpatur etiam in interrogatione indirecta pro ὅστις. Conjungitur cum aliis particulis ὅς γε, qui quidem. ὅς ἄν, quicunque, Vide ὅς ἄν. Singularis est usus, quo ὅς, dicitur pro εἴ τις, ut νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι, pro si τις θάνῃσι, Od. 4, 196. – οὗ, ubi. ἐξ οὗ ex quo; ex eo tempore, quo. ἔστιν οὗ, est ubi, aliquando, aliquo loco. ᾗ, qua, ubi, quo: qua ratione, quomodo: cur. ᾗ μάλιστα, ᾗ ῥᾶστα, ᾗ ἄριστον, quam maxime, quam facillime, quam optime, cf. ὡς. – ὅ, i. q. δι' ὅ, ὅτι, quod, quia, propterea quod: quare. II) Pronomen demonstrativum, i. q. οὗτος, ὅδε, hic, haec, hoc; is, ea, id. Ita non nisi in nom. sing. usurpatur ab Homero, Herodoto et Atticis; praeterea οἵ pro οὗτοι exstat Od. 4, 655. In oppositione, οἳ – οἳ, –, hi –, illi –, Il. 21, 353. ὃς μέν, ὃς δέ, i. q. ὁ μέν, ὁ δέ, Dem. ἃ μέν, ἃ δέ, partim, partim. ὅς καὶ ὅς, nescio quis, Hdt. 4, 68. (casus obliqui sumuntur ab articulo.) ἦ δ' ὅς, ἦ δ' ἥ, inquit ille, inquit illa, Plat. III) Pronomen possessivum. 1) pro ἑός, suus, Od. 1, 59. 5, 444. 23, 150. Il. 6, 170. Soph. Trach. 25. Eur. El. 477. Gen. οἷο, Il. 4, 333. 20, 235. Od. 1, 330. 18, 8. 2) pro σός, tuus, Od. 1, 402. Hes. op. 383. v. l. Il. 19, 174. 3) pro ἐμός, meus, Od. 13, 320. Ap. Rh. 4, 1015. Mosch. 4, 77. cf. Wolfii proleg. p. 248. Buttm. Lexil. p. 90.

ὅσα, adv. quantum, hactenus ut. cf. ὅσος.

ὀσάκι, ὀσάκις, adv. quoties, quotiescunque.

ὁσαπλάσιος, ία, ιον, quotuplex.

ὁσάπους, οδος, ὁ, ἡ, (ὅσος, πούς) quot pedum.

ὁσάτιος, ία, ιον, poet. p. ὅσος. Ion. ὁσσάτιος, Il. 5, 758.

ὁσαχῇ, adv. (ὅσος) quot modis, quot rationibus. ὁσαχῇ περ ἂν ᾖ δυνατόν, qua maxima ratione fieri poterit, pro viribus.

ὁσαχοῦ, adv. quibuscunque locis, ubicunque. 2) quotiescunque.

ὁσαχῶς, adv. quot modis, quoties.

ὄσδω, Dor. pro ὄζω, oleo, spiro odorem.

ὁσέτειος, ον, et

ὁσέτιος, ον, (ὅσος, ἔτος) quotannis.

ὁσημέραι, i. e. ὅσαι ἡμέραι, quotidie.

ὁσία, ας, ἡ, Ion. ὁσίη, ης, fas. 2) justa funebria, honores, qui mortuis exhibentur. 3) expiatio, piatio, quae fit ad animum religione exsolvendum. Hinc et ὁσίας ἕνεκα, vel δίκην, it. τῇ ὁσίᾳ, dicis caussa. A seq.

ὅσιος, ία, ιον, sanctus, lege divina sancitus. πρὸς θεοὺς ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιόν ἐστι, in deos sanctum et in homines justum est. τὰ ὅσια, leges divinae. Oppon. τὰ δίκαια, leges humanae. 2) ὅσιος, quum opponitur ἱερῷ, est: justus, licitus. ἱερὰ καὶ ὅσια, bona divina et profana. ὅσιόν ἐστι, licitum est, licet. Hinc ὅσιος i. q. βέβηλος, profanus, publicus. – Subst. τὰ ὅσια, justa funebria. 3) de hominibus, pius, honestus, religiosus. ἱερῶν πατρῴων ὅσιος, qui sacra patria religiose servat, Aesch. Adv. ὁσίως. (Radix incerta.)

ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia. 2) pietas, religio.

ὁσιουργέω, sacris operor. A seq.

ὁσιουργός, ον, (ὅσιος, ἔργον) qui consecrat, qui sanctos reddit.

ὁσιόω, f. ώσω, (ὅσιος) sanctum et purum sceleris reddo, pio, expio, justa persolvo. 2) consecro. 3) profano.

Ὀσιριάζω, sacra Osiridis celebro, a seq.

Ὄσιρις, ιδος, ὁ, Osiris, rex et deus Aegyptiacus.

ὁσίως, adv. (ὅσιος) sancte, legibus naturae convenienter. 2) juste.

ὁσίωσις, εως, ἡ, (ὁσιόω) consecratio, expiatio.

ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ, (ὁσιόω) dictus, qui hostiam immolabat apud Delphos, quae immolabatur, quum creabatur, qui diceretur ὅσιος. Plutarch.

ὀσκάπτω, i. q. σκάπτω, Hesych.

ὄσκαλσις, ἡ, i. q. σκάλσις, Theophr.

ὀσμάομαι, (ὀσμή) odoror, olfacio.

ὀσμάς, άδος, ἡ, (ὀσμή) herba quaedam ob odoris suavitatem, quae ὀσμάς dicitur.

ὀσμή, ῆς, ἡ, (ὄζω) odor, cum suavis, tum ingratus, fragrantia: foetor, paedor, putor.

ὀσμήεις, ες, fragrans, odorus. A praec.

ὀσμηρός, ρά, ρόν, (ὀσμή) olidus, fragrans, odorus.

ὄσμησις, ἡ, (ὀσμάομαι) olfactus, dub.

ὀσμητός, ή, όν, (ὀσμάομαι) odorando perceptus, odorus.

ὀσμός, οῦ, ὁ, i. q. ὀσμή, dub.

ὀσμύλη, ης, ἡ, (ὀσμή) ozaena, polypi genus a gravi odore ita dictum.

ὀσμυλία, ας, ἡ, et ὀσμύλιον, ου, τό, parva ozaena. *Dim.* a praec.

ὄσμυλος, vel ὀσμύλος, ου, ὁ, i. q. ὀσμύλη.

ὀσμώδης, ες, (ὀσμή) odoratus, odorus.

ὅσον, adv. quantum. 2) quatenus. 3) ad, circiter. Hinc ὅσον ὀλίγον, pauxillum, paullulum, ὅσον βαιόν, pusillum; ὅσον οὐ, vel ὁσονού, tantum non, modo non, ferme, fere. ὅσον αὐτίκα, quum maxime, statim, e vestigio, item vehementer, summa ope. οὐχ ὅσον, nedum, non solum non. ὅσον αὐτίκα, vel ἤδη, quum maxime, jamjam, mox. A seq.

ὅσος, ὅση, ὅσον, quantus, citra interrog. Hinc ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis. ὅσον, quantum, quam, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in illo. ὅσον ἥκει, quantum attinet. ὅσον οὐ, propemodum. εἰς ὅσον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, καθ' ὅσον, quatenus, in quantum, eo quod. παρ' ὅσον, nisi quod, ideo, extra quam. ἐν ὅσῳ, quamdiu, it. dum. ὅσοι,

ὅσαι, ὅσα, quot, qui, quae. ὅσοι περ, quicunque, quot.

ὁσόσπερ, (rectius ὅσος περ) et ὅσπερ (rectius ὅς περ) v. πέρ.

ὀσπριοδόχος, ον, (ὄσπριον, δέχομαι) servans s. continens legumina, epith. vasis.

ὀσπριοθήκη, ἡ, (θήκη) receptaculum leguminum, granarium.

ὄσπριον, ου, τό, legumen.

ὀσπριοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) leguminum venditor, leguminarius.

ὀσπριόπωλις, ιδος, ἡ, leguminum venditrix. Fem. a pr.

ὀσπριοφαγία, (ὄσπριον, φαγεῖν) legumina edo.

ὀσπριώδης, ες, (ὄσπριον) legumini similis, qui e leguminum genere est.

ὀσπρολέων, οντος, ὁ, herba quaedam, ita dicta, quia legumina, praecipue ervum, enecat.

ὄσσα, ης, ἡ, vox. 2) fama, rumor. 3) tacita animi divinatio, ominatio. 4) omen. 5) oraculum. v. ὄττα, ὀττεία, et ὀττεύομαι.

ὅσσα, neutr. pl. ab ὅσος, Ion. p. ὅσα.

ὀσσάκι, adv. Ion. p. ὁσάκις.

ὀσσάτιος, ον, Ion. p. ὁσάτιος.

ὄσσε, τώ, gen. et acc. dual. neutr. oculi, Hom. Gen. plur. ὄσσων, Trag. dat. ὄσσοις, ὄσσοισι, Hes. sc. 426. Sappho.

ὀσσεία, ἡ, Attice ὀττεία, q. v.

ὀσσεύομαι, (ὄσσα) Att. ὀττεύομαι, vaticinor, ominor, auguror. 2) religioni habeo, formido.

ὀσσίχος, ίχη, ίχον, (ὅσος) Dor. quantulus, quam parvus. Theocr.

ὄσσομαι, (ὄσσε) antique p. * ὄπτομαι, ὄψομαι, video, cerno. 2) auguror, ominor, instinctu quodam secreto futura praesagio, vaticinor. 3) in animo fingo, imaginor, cogito, praevideo, prospicio.

ὅσσος, η, ον, quantus, poet. pro ὅσος.

ὀστάγρα, ας, ἡ, (ὀστέον, ἄγρα) forceps, volsella, qua ossa eximuntur.

ὄστακος, ὁ, Att. p. ἄστακος, cancer marinus.

ὀστάριον, τό, Dim. ab ὀστέον, ossiculum.

ὀσταφίς, ἡ, Att. p. ἀσταφίς, σταφίς.

ὅστε, ἥτε, ὅ, τε, (ὅς, τέ) qui, quicunque.

ὀστέϊνος, ΐνη, ϊνον, (ὀστέον) osseus, ex osse.

ὀστεογενής, ές, (γένος, γίγνομαι) ab ossibus procreatus; it. ossa procreans. Subst. τὸ ὀστεογενές, medulla ossium. Plat.

ὀστεοκόπος, ον, (κόπτω) ossa tundens, ossifragus.

ὀστεολογία, ας, ἡ, (λόγος) sermo, liber, seu tractatus de ossibus. 2) ossium collectio.

ὀστεολόγος, ον, (λέγω) ossa colligens.

ὀστέον, ου, contr. ὀστοῦν, οῦ, τό, os, ossis. 2) nucleus. pl. ὀστᾶ.

ὀστεουλκός, ὁ, (ἕλκω) forceps ad extrahendas ossium fractorum reliquias.

ὀστεόφιν, adv. ex ossibus. A pr.

ὄστινος, ίνη, ινον, (ὀστέον) osseus, ex osse factus. Attice p. ὀστέϊνος.

ὅστις, ἥτις, ὅ, τι, Gen. οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος, quis, quisquis, quicunque, quilibet. ὅ, τιοῦν, quicquid.

ὄστλιγξ, ιγγος, ἡ, scintilla, flamma crispa. 2) cirrus, cincinnus.

ὀστοδοχεῖον, ου, τό, (ὀστέον, δέχομαι) ossium receptaculum.

ὀστοειδής, ές, (εἶδος) ossi similis.

ὀστοθήκη, ης, ἡ, (θήκη) ossium repositorium, ubi mortuorum ossa reponuntur; urna.

ὀστοκλάστης, ου, ὁ, (κλάω) ossifragus.

ὀστοκατάκτης, ου, ὁ, (κατάγνυμι) ossifragus.

ὀστοκόπος, ου, ὁ, i. q. ὀστεοκόπος.

ὀστοκόραξ, ακος, ὁ, (κόραξ) corvus ossifragus.

ὀστολογέω, f. ήσω, (ὀστολόγος) ossa lego, ossa colligo. 2) perquiro, indago more eorum, qui crematorum ossa colligebant.

ὀστολογία, ας, ἡ, ossilegium.

ὀστολόγιον, ου, τό, ossilegium. A seq.

ὀστολόγος, ον, (ὀστέον, λέγω) qui ossa legit seu colligit, ossilegus.

ὀστομαχία, ας, ἡ, (μάχη) certamen, sive ludus ossiculorum, sive ossiculis.

ὀστομάχιον, ου, τό, idem et ex eod.

ὀστοῦν, τό, Attice contr. p. ὀστέον, q. v.

ὀστοφαγέω, (φαγεῖν) ossa comedo.

ὀστοφανέω, (φαίνω) ossa ostendo, ossa conspicienda praebeo.

ὀστοφυής, ές, (φυή) osseus natura.

ὀστράκεος, εα, εον, (ὄστρακον) i. q. ὀστράκινος.

ὀστρακεύς, έως, ὁ, (ὄστρακον) figulus.

ὀστρακηρός, ρά, ρόν, (ὄστρακον) testaceus.

ὀστρακίας, ου, ὁ, ut ὀστρακίας λίθος, gemma testacea.

ὀστρακίζω, f. ίσω, testularum suffragiis damno, relego. Pass. ὀστρακίζομαι, relegor. perf. part. ὠστρακισμένος, damnatus, relegatus.

ὀστρακίνδα, adv. (ὄστρακον) παίζειν, testulis ludere; hic lusus etiam dicebatur ὀστράκου περιστροφή, de quo vide Schol. Plat. ad Phaedr. p. 241. B. (p. 59. Ruhnk.) Poll. 9, 3. Eustath. p. 1160. Rom. cf. Ar. Eq. 855.

ὀστράκινος, ίνη, ινον, testaceus, fictilis.

ὀστράκιον, ου, τό, testula, conchula. 2) fictile, testaceum. Dim. ab ὄστρακον.

ὀστρακίς, ίδος, ἡ, nux pinea, ipseque nucleus nucis pineae, Athen. 2, 16. 2) simulacrum Veneris, Hesych.

ὀστρακισμός, οῦ, ὁ, (ὀστρακίζω) ostracismus, relegatio per testulas.

ὀστρακίτης, ου, ὁ, (ὄστρακον) testaceus, testam referens, ut ὀστρακίτης λίθος, ostracites, gemma testacea, testam referens.

ὀστρακῖτις, ιδος, ἡ, ostracitis. A praec.

ὀστρακόδερμος, ον, (ὄστρακον, δέρμα) testa tectus, cui testa loco cutis seu pellis est.

ὀστρακόεις, όεσσα, όεν, testaceus. A seq.

ὄστρακον, ου, τό, testa nativa, qualis ovorum, testudinum et similium. 2) testa figlina. 3) testula in suffragiis ferendis adhiberi solita.

ὀστρακόνωτος, ον, tergum testaceum habens.

ὀστρακοποιός, οῦ, ὁ, (ὄστρακον, ποιέω) fictiliarius.

ὀστρακόρινος, ον, (ῥίν) qui testaceo est naso, testaceus.

ὀστρακοφορία, ας, ἡ, (φέρω) ostraci sive testulae latio, quum suffragia testis feruntur.

ὀστρακόχροος, ον, contr. ὀστρακόχρους, ουν, (χρόα) testaceam cutem habens.

ὀστρακόω, f. ώσω, (ὄστρακον) in testam verto, testacea duritie obduco. Pass. ὀστρακόομαι, in testam mutor. ὠστρακωμένη, perf. partic. putamine ovi contecta, item, in testas contrita.

ὀστρακώδης, ες, (ὄστρακον) testaceus, testam imitans.

ὀστρεΐνος, ΐνη, ϊνον, (ὄστρεον) in ostrea vivens, ad ostreum pertinens.

ὀστρειογραφής, ές, (ὄστρειον, γράφω) ostro pictus seu scriptus.

ὄστρειον, τό, i. q. ὄστρεον.

ὀστρειώδης, ες, ostrea referens, imitans.

ὄστρεον, τό, ostreum, ostrea, concha. 2) ostrum, color purpureus.

ὀστρεώδης, ες, i. q. ὀστρειώδης.

ὄστριμον, ου, τό, stabulum pecorum aestivum. Lycoph. Hesych.

ὀστρίτης, ου, ὁ, (ὄστρεον) ut ὀστρίτης λίθος, lapis ostrites. Orph.

ὀστρύα, ας, ἡ, idem quod seq.

ὄστρυγξ, υγγος, ἡ, i. q. ὄστλιγξ, dub. Dim. ὀστρύγγιον, τό.

ὄστρυς, υος, ἡ, ostrys, arbor, quam nonnulli syringam caeruleam esse volunt.

ὀστώδης, ες, osseus, ossibus abundans. 2) ossi similis.

ὀσφρα, ἡ, i. q. ὀσμή. cf. ὀσφραίνομαι.

ὀσφράδιον, τό, i. q. ὀσφραντήριον. A seq.

ὀσφραίνομαι, f. ὀσφρήσομαι, aor. ὠσφρόμην, Ion. ὀσφρόμην, unde ὄσφραντο, Hdt., ap. seriores, ὠσφρασάμην, odoror, olfacio, c. gen. Hdt. I, 80. apud seriores c. acc., Act. Act. ὀσφραίνω, odorari facio, ut τοὺς βουλιμιῶντας ἀνακτησόμεθα ὀσφραίνοντες ὄξει, Archigen. ap. Galen. Hinc pass. olfactu sentior.

ὄσφρανσις, ἡ, olfactus.

ὀσφραντήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὀσφραντής.

ὀσφραντήριος, α, ον, olfaciendi vim habens. Subst. τὸ ὀσφραντήριον, sc. φάρμακον, olfactorium.

ὀσφραντής, οῦ, ὁ, (ὀσφραίνομαι) odorator, sagax.

ὀσφραντικός, ή, όν, qui odoratu percipi potest. 2) odoratu valens, sagax. τὸ ὀσφραντικόν, Subst., facultas odorandi.

ὀσφραντός, ή, όν, (ὀσφραίνομαι) odoratu perceptus: qui odoratu percipi potest.

ὀσφρασία, ας, ἡ, odor; it. olfactus.

ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipsa facultas odorandi. ὀσφρήσεις, plur. nares.

ὀσφρητικός, ή, όν, idem quod ὀσφραντικός.

ὀσφρητός, ή, όν, idem quod ὀσφραντός.

ὀσφρόμενος, part. aor. ab ὀσφραίνομαι.

ὀσφυαλγέω, coxae dolore laboro. A seq.

ὀσφυαλγής, ές, (ὀσφύς, ἄλγος) coxae dolore laborans.

ὀσφυαλγία, ἡ, dolor coxendicis.

ὀσφυῆξ, ῆγος, ὁ, (ὀσφύς, ἄγνυμι) qui coxam fregit, cui coxa fracta est.

ὀσφύς, ύος, ἡ, lumbus, coxa. (υ in casibus disyllabis longum.)

ὀσχία, ἡ, v. ὄσχη, 2.

ὄσχη, ἡ, vel ὀσχή, it. ὄσχος vel ὄσχος, ὁ, palmes; ramulus tenellus quivis. 2) ὄσχη, ἡ, (fort. ὀσχή) scrotum: dicitur etiam ὄσχος, ὁ. ὄσχιος, ὁ. ὄσχεον, τό. ὀσχία, ἡ.

ὄσχεον, τό, v. ὄσχη, 2.

ὄσχεος, ὁ, v. ὄσχη, 2.

ὄσχιον, τό, flexuosa circa os vulvae eminentia, Hippocr. cf. Galen. lex. p. 536.

ὀσχοβόρος, ον, (ὄσχος, βορά) palmites comedens.

ὄσχος, ὁ, v. ὄσχη.

ὀσχοφόρια, ων, τά, (ὀσχοφόρος) festus dies, quo palmites racemis onustos gestabant Athenis.

ὀσχοφορικός, ή, όν, in ὀσχοφορίοις solitus, usitatus. A pr.

ὀσχοφόριον, τό, locus Athenis, ubi erat templum Ἀθηνᾶς σκιράδος.

ὀσχοφόρος, ον, (ὄσχος, φέρω) palmitem racemis onustum gestans.

ὀσῶραι, i. e. ὅσαι ὧραι, quasi hora. cf. ὁσημέραι.

ὅτα, Aeol. p. ὅτε.

ὅταν, pro ὅτ' ἄν, (ὅτε, ἄν) *Conjunctio*, quum, quando, quoties: simulac. Construitur cum conjunctivo. In oratione obliqua vel ubi agitur de re futura invenitur etiam c. optativo, ut Aesch. Pers. 448. Apud seriores jungitur etiam c. indicativo, v. notas ad Lycurg. p. 243. 2) quod, Schaefer. ad Eur. Pers. vol I. p. 13. ed. noviss.

ὅτε, Conjunctio, 1) c. indic. quum; quando. ἔσθ' ὅτε, est quum, interdum. 2) c. opt. quoties. ὅτε μή, nisi. 3) c. conjunct. construitur ab Homero et Epicis, si forte. 4) post verba μέμνημαι, οἶδα, ἀκούω, al. i. q. ὅτι, ubi Latine per accusativum c. inf. exprimitur. 5) ὅτ' ἄν et ὅτε κεν, Epice p. ὅταν.

ὀτέ, adv. aliquando, quandoque. ὀτὲ μὲν - ὀτὲ δέ, modo - modo.

ὅ, τε, neutr. ab ὅς τε; it. masc. Ion. p. ὅς τε.

ὀτέοισιν, Epice p. οἷστισιν.

ὅτευ, Ion. p. οὗτινος.

ὅτεῳ, Epice p. ᾧτινι.

ὅτεων, Epice p. ὧντινων, gen. pl. ab ὅστις.

ὅτι, Epice ὅττι, Conjunctio 1) declarativa, c. ind. et opt. Latine per acc. c. inf. exprimitur. Usurpatur pleonastice a) ubi verba alicujus in oratione recta referuntur, ut ἔλεγεν, ὅτι εἰς καιρὸν ἥκεις, opportune, inquit, venisti, Plat. b) sequente infinitivo vel acc. c. inf., ut εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι παραδοῦναι κατ' ἐμαυτόν, Plat. legg. 10. p. 891. d. Herm. Vig. p. 900. Notandus etiam est usus ellipticus, quo particula ὅτι in sermonibus τῶν διαλεγομένων saepe periodum claudit, et tunc intelliguntur verba ejus, qui prior locutus fuerat, ut Σωκρ. Οὐκοῦν τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι; Πῶλος. Δῆλον δὴ ὅτι. sc. τὸ ἀδικεῖν κάκιόν ἐστι τοῦ ἀδικεῖσθαι. Similiter usurpantur formulae οἶδ' ὅτι, εὖ οἶσθ' ὅτι, ἴσθ' ὅτι. - οὐχ' ὅτι vel μὴ ὅτι sequente ἀλλά s. ἀλλ' οὐδέ, non modo non -, sed ne quidem s. nedum. Contra in apodosi μὴ ὅτι, ne dicam; οὐχ ὅτι, quamquam. v. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 45. - ὅτι μή, (rectius fortasse ὅ τι μή ab ὅς, τις) nisi. 2) caussalis, quod, quia, eo quod, propterea quod: in interrogatione cur? ὅτι τί; et ὅτι δὴ τί; cur tandem? 3) Ὅτι cum superlativo proprie est neutr. ab ὅς τις et significat *quam* ὅτι τάχιστα, quam celerrime, Il. 4, 193. 9, 659. Od. 5, 112. ὅτι πλεῖστον χρόνον, quam plurimum temporis, Xen. Cyr. 6, 1, 43. ὅτι πλεῖστοι, quam plurimi.

ὅ, τι, neutr. ab ὅστις vel ὅς τις.

ὁτιή, Conj. i. q. ὅτι, quod, quia, quoniam. Hinc ὁτιητί; pro ὁτιὴ τί; quam ob caussam, cur.

ὅτινα, acc. masc. sing. et neutr. pl. ab ὅστις, Epice p. ὅντινα et ἅτινα, Hom.

ὅτινας, acc. pl. ab ὅστις, Epice p. οὕστινας, ἅστινας.

ὅτις, Epice et Ionice pro ὅστις, Hom.

ὀτλεύω, (ὄτλος) aerumnas sustineo, patior, perfero. 2) sustineo, fero.

ὀτλέω, f. ήσω, idem.

ὄτλημα, τό, (ὀτλέω) aerumna.

ὀτλήμων, ον, i. q. τλήμων, (radix *τλάω, τλάομαι) miser, laboriosus.

ὄτλος, ου, ὁ, aerumna, labor, miseria, calamitas.

ὀτοβέω, strepito, tumultuor, persono. A seq.

ὄτοβος, ου, ὁ, strepitus, tumultus, sonitus.

ὀτοτοῖ, exclamatio doloris vel luctus, heu! heu! Reperitur etiam ὀτοττοτοῖ, ὀτοτοῖ, ὀτοτοτοτοῖ. Hinc

ὀτοτύζω, f. ύξω vel ύξομαι, clamo ὀτοτοῖ, fleo, ejulo, it. ὀττοτύζω.

ὄτρα, ας, ἡ, cauda gallinacea; Hesych.

ὀτραλέος, έα, έον, i. q. ὀτρηρός, diligens, celer.

ὀτραλέως, adv. accurate, sedulo, diligenter, naviter, celeriter. A pr.

ὀτρηρός, ά, όν, (ὀτρύνω) celer, sedulus, Hom. 2) i. q. ὀξύς, acutus, dolorosus, Opp.

ὄτριχες, nom. pl. ab ὄθριξ.

ὀτρυγηφάγος, ον, i. q. τρυγηφάγος, Archil.

ὀτρυνέω, fut. ab ὀτρύνω, Hom.

ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὀτρυντής.

ὀτρυντής, ου, ὁ, (ὀτρύνω) jussor, incitator, caduceator, praeco.

ὀτρυντικός, ή, όν, (ὀτρυντής) incitans.

ὀτρυντύς, ύος, ἡ, Ion. p. ὄτρυνσις, hortatio, instigatio, exhortatio, Il. 19, 234. 235. (ύς, ύος) A seq.

ὀτρύνω, f. υνῶ, Ion. et Ep. υνέω, aor. ὤτρυνα, incito, instigo, adhortor, ἑταίρους μάχεσθαι, Il. 4, 294. it. ἐπί τι, πόλιν εἴσω, πολεμόνδε, Hom. 2) impello, instigo, ut ἵππους, οὔρους, οὐρῆας, Hom. 3) accelero, ut ὁδόν, μάχην, Od. 2, 253. Il. 22, 277. Med. festino.

ὄττα, ἡ, Att. p. ὄσσα.

ὄτταβος, ὁ, Ion. p. κότταβος.

ὀττεία, ας, ἡ, (ὀττεύομαι) vaticinatio, divinatio. 2) religio, superstitio.

ὅττεο, Epice p. οὗτινος, gen. sing. ab ὅστις, Od. 1, 124. 22, 377. contr. ὅττευ, Od. 17, 121.

ὀττεύομαι, (ὄττα) Att. p. ὀσσεύομαι.

ὅττι, Epice p. ὅτι, Hom.

ὅ, ττι, Epice p. ὅ, τι, neutr. ab ὅστις, Hom.

ὄττις, ἡ, i. q. ὄψις, Hesych. cf. ὄσσε.

ὀττοβέω, poet. p. ὀτοβέω, Aesch. Pr. 577. A seq.

ὄττοβος, ὁ, poet. p. ὄτοβος.

ὄττομαι, Att. p. ὄσσομαι.

ὀττοτοῖ, i. q. ὀτοτοῖ.

ὀττοτύζω, i. q. ὀτοτύζω.

ὅτῳ, Attice p. ᾧτινι, dat. sing. ab ὅστις.

οὐ, sequente consona, οὐκ, sequente vocali c. spiritu leni, οὐχ, sequente vocali aspirata. Adv. non, haud. Hinc οὐ γάρ; non enim, nonne? οὐ γὰρ ἀλλά, etenim. οὐ γὰρ τοι ἀλλά, quippe, siquidem, enimvero. οὐ γὰρ ἄν, alioqui non, alioqui non tamen. οὐ γὰρ ἄν ποτε, nunquam enim alioqui. οὐ γὰρ ἄν που, absit enim. οὐ μήν, nequaquam. οὐ μὲν γάρ, non enim. οὐ μὲν δέ, minime vero. οὐ δέ, non, nequaquam, ne. οὐ μήν, vel οὐ μήν γε, non tamen, veruntamen non, nec tamen, tametsi. οὐ μὴν ἀλλά, οὐ μὴν ἀλλά γε, enim vero, at vero. οὐ μὴν ἀλλὰ καί, tum vel maxime. οὐ μὴν οὐδέ, οὐ μὴν οὔτε, sed nec, nec tamen, neque vero. οὐ μήν πω, haud dum tamen, nondum tamen. οὐ μήποτε, haud unquam, nequaquam. οὐ δῆτα, nequaquam, minime. οὐ πάνυ τι, non admodum, omnino non, raro. οὔ πως, nequaquam, nullo modo. οὔ τι, non. οὔ τί γε, nedum, minime, haud sane. οὔ τι μὲν δή, neutiquam tamen. οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως, non solum.

οὗ, adv. ubi. 2) quo. ἔστιν οὗ, alicubi. Ab articulo ὅς, ἥ, ὅ, genit. pro ἐπὶ οὗ χρόνου ὁ τόπου.

οὐᾶ, Interject. irridentis, vah!

οὐαί, vae! Interject. dolentis. 2) imprecantis. 3) comminantis.

οὖας, ατος, τό, Ion. p. οὖς, auris. 2) ansa.

οὐάτιος, ία, ιον, (οὖας) auritus. 2) ansas habens. dub.

οὐατόεις, εσσα, εν, i. q. οὐάτιος.

οὐατοκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) qui in auribus dormiens cubat.

οὐγγία, it. οὐγκία, ας, ἡ, uncia. Vox Latina.

οὐδαῖος, αία, αῖον, (οὖδας) humilis, terrestor. 2) subterraneus, inferus.

οὐδαμᾶ, Ion. οὐδαμῆ, adv. (οὐδαμός) nullo modo, nunquam, nuspiam.

οὐδαμινός, ή, όν, (οὐδαμός) qui nullius est pretii, nugatorius, gerro, contemtibilis. Comp. οὐδαμινώτερος.

οὐδαμινότης, ητος, ἡ, contemtibilitas. A praec.

οὐδαμόθεν, adv. (οὐδαμός) nullo ex loco, nulla ex parte.

οὐδαμόθι, adv. (οὐδαμός) nusquam, nullo in loco.

οὐδαμός, ή, όν, pro οὐδὲ ἀμός, ne unus quidem, nullus, Hdt.

οὐδαμόσε, adv. (οὐδαμός) nusquam, nullum in locum.

οὐδαμοῦ, adv. nusquam, nullo loco.

οὐδαμῶς, adv. nullo modo, minime.

οὖδας, τό, gen. Hom. οὔδεος, dat. οὔδει et οὔδεϊ, solum, humus, terra. 2) pavimentum.

οὐδέ, Conjunct. (οὐ, δέ) neque, nec, ne quidem. Hinc οὐδὲ γάρ, neque enim, οὐδέ γε, neque. οὐδὲ εἷς, οὐδ' ἂν εἷς, ne unus quidem, nullus. οὐδέν, nihil. οὐδ' ἐγγύς, multum abest. οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένοιτο, quidquid accidisset. οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται, ne si quidem fiat quidlibet, quidquid evenerit. οὐδ' ὀλίγου δεῖ, multum abest. οὐδὲ μήν, neque vero, nec tamen. οὐδὲ μήποτε, neque unquam. οὐδέ τι, neque. οὐδέ τι πω, nondum, necdum. οὐδ' ὅπως, ἀλλ' οὐδέ, nullo modo, non dicam, sed ne quidem. οὐδ' ὥς, ne sic quidem. οὐδ' ἀρχήν, nautiquam.

οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν, Genit. οὐδενός, οὐδεμιᾶς, οὐδενός, nullus. 2) homo nullius pretii. οὐδὲν ἧττον, οὐδὲν ἔλαττον, nihilominus, non minus. οὐδὲν οἷον, nihil vetat, nihil impedit; vel, consultissimum, maxime expediens in hac re est. οὐδὲν etiam idem est, quod οὐ, non, οὐδὲν ὅτι οὐ, nihil quidquam.

οὐδέκοτε, Ion. p. οὐδέποτε, Hdt. 8, 111.

οὐδενάκις et οὐδενάκι, adv. ab οὐδέν, q. d. nullies, ap. arithmeticos seriores.

οὐδένεια, ας, ἡ, (οὐδέν) vanitas, vilitas, imbecillitas.

οὐδενία, ἡ, vanitas, vilitas, imbecillitas.

οὐδενίζω, (οὐδέν) ad nihilum redigo.

οὐδενόσωρος, ον, (οὐδείς, ὤρα) nulla custodia seu cura dignus, non curandus, contemnendus.

οὐδενόω, ad nihilum redigo.

οὐδέ πη vel οὐδέπη, it. οὐδέπῃ, adv. nullo modo, haudquaquam.

οὐδέποτε, adv. nunquam, neque unquam, nullo modo.

οὐδέπω, adv. nec dum, nondum.

οὐδεπώποτε, adv. nunquam, nullo tempore.

οὐδετέρως, adv. neutro modo.

οὐδέτερος, έρα, ερον, neutr. οὐδέτερον, οὐδέτερα, neutrius generis.

οὐδετέρωθεν, adv. neutra ex parte.

οὐδετέρως, adv. neutro modo. 2) neutro genere, neutraliter.

οὐδετέρωσε, adv. neutro, neutram in partem.

οὐδήπου, adv. non utique, neutiquam. 2) numquid? anon? Unde fit οὐδήπουδεν.

οὐδοπωσοῦν, adv. (οὐδέ, ὅπως, οὖν) nullo modo.

οὐδοπωστιοῦν adv. p. οὐδ' ὅπως τι οὖν, nullo modo.

οὐδός, ὁ, Ionice pro Attico ὁ ὀδός, limen. Hinc proverb. ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Attice ἐπὶ γήρως ὀδῷ, in limine senectutis, i. e. in senectute, v. notas ad Lycurg. p. 197.

οὐδός, ἡ, Ion. p. ἡ ὁδός, via.

οὐδοστισοῦν, neutr. οὐδοτιοῦν, pro οὐδὲ ὅστις οὖν, οὐδὲ ὅ, τι οὖν, nemo quisquam, nihil quidquam. In neutro etiam adv. nequaquam, nullo modo.

οὔδων, ωνος, ὁ, udo, calceamenti genus.

οὖθαρ, ατος, τό, uber, mamma, proprie belluarum. 2) sumen, cibus in deliciis olim habitus. 3) ubertas, feracitas, pars agri maxime fecunda. (Hinc Lat. uterus.)

οὐθάτιος, ια, ιον, ad mammas pertinens, mammosus, fertilis.

οὐθατόεις, όεσσα, όεν, mammosus.

οὐθείς, οὐθέν, vulgaris forma p. οὐδείς, οὐδέν, praecipue inde ab Aristotelis et Theophrasti temporibus frequenter usurpata. cf. Loback. ad Phryn. p. 181.

οὐθέτερος, έρα, ερον, (οὔτε, ἕτερος) neuter.

οὔ θην, adv. non quidem. 2) non.

οὔϊγγον, οὔϊπον, item οὔϊτον, τό, planta quaedam Aegyptiaca subterraneos fructus ferens, fort. arum colocasia. Scriptura vocabuli incerta est.

οὐκ, ante vocalem c. spiritu leni i. q. οὐ, q. v. Iones etiam ante vocalem c. spiritu aspero usurpant οὐκ.

οὐκέτι, adv. non amplius.

οὐκί, adv. i. q. οὐ, non, Hom. cf. οὐχί.

οὔκουν, adv. (οὐκ, οὖν) non ergo. 2) non sane. 3) in interrogatione nonne ergo? item nonne?

οὐκοῦν, adv. (οὐκ, οὖν) ergo, itaque, igitur. De discrimine inter οὔκουν et οὐκοῦν vide Herm. ad Vig. p. 794. seq.

οὔκω, Ion. p. οὔπω.

οὔκων et οὐκῶν, Ion. p. οὔκουν et οὐκοῦν, Hdt.

οὔκως, Ion. p. οὔπως, Hdt.

οὐλαδώνυμος, ον, v. οὐλαμώνυμος.

οὐλαί, αἱ, Attice ὀλαί, mola salsa, i. e. grana hordeacea, quae in sacris in victimarum capita inspergebantur. (Derivatio incerta, Buttmanni Lexilog. I. p. 192.)

οὐλαμηφόρος, ον, (οὐλαμός, φέρω) agmen seu turmam habens; turmifer.

οὐλαμός, οῦ, ὁ, (οὖλος) confertum agmen, globus. 2) turma, ala equitum.

οὐλαμώνυμος, ον, (ὄνομα) qui nomen e turmis militum duxit, Lyc. 183. ubi alii scribunt οὐλαδώνυμος, qui ἐξ οὐλάδος vel ἐκ τῶν οὐλῶν nomen accepit.

οὐλάς, άδος, ἡ, fem. poet. ab οὖλος, pro οὔλη, Nic. 2) Subst. i. q. σπείρα, Tzetz. Lic. 184. dub.

οὐλέω, v. οὔλω.

οὐλή, ῆς, ἡ, (οὖλος) cicatrix, vulnus paene curatum, nota vulneris sanati.

οὔλημα, τό, i. q. οὐλαί, Pherecrat.

οὔλιμος, ίμη, ιμον, exitiosus, perniciosus, Hesych.

οὔλιος, ια, ιον, (οὖλος, ὀλεῖν) i. q. ὀλοός, οὐλόμενος, perniciosus, exitiosus, ἀστήρ, i. e. Sirius, Il. 11, 62. Apud Pherecydem, cui est Apollinis et Dianae epitheton, alii explicant salutaris, medicus, ab οὖλος, οὔλω.

οὖλις, ιδος, ἡ, i. q. οὖλον, gingiva.

οὐλοβόρος, ον, (οὖλος, βορά) qui est perniciosi morsus.

οὐλοδέτης, ου, ὁ, (οὖλος, δέω) merges.

οὐλόδετον, ου, τό, funiculus e culmis.

οὐλοέθειρος, ον, (ἔθειρα) i. q. οὐλόθριξ.

οὐλόθριξ, τριχος, (οὖλος, θρίξ) crispos habens capillos s. pilos.

οὐλόθυμος, ον, noxio et exitiali animo praeditus.

οὐλοθυσία, ας, ἡ, sacrificium perfectum.

οὐλοθυτέω, (οὐλαί, θύω) immolo, molas inspergo victimis.

οὐλοκάρηνος, ον, (οὖλος, κάρηνον) qui crispos capillos habet. cf. οὐλόπους.

οὐλόκερως, ων, gen. ω, (οὖλος, κέρας) flexa cornua habens.

οὐλοκέφαλος, ον, (κεφαλή) crispos capillos habens.

οὐλοκίκιννα, τά, cincinni. Teleclides ap. Poll.

οὐλοκομέω, sum crispo capillo. A seq.

οὐλοκόμης, ου, ὁ, i. q. οὐλόκομος.

οὐλόκομος, ον, (οὖλος, κόμη) i. q. οὐλόθριξ, crispos capillos habens.

οὐλόκρανος, ον, (κρᾶνον) i. q. οὐλοκάρηνος.

οὐλομελής, ές, (μέλος) qui integris membris est.

οὐλομελία, ας, ἡ, Ion. οὐλομελίη, ης, ἡ, integra s. absoluta natura, integritas. A praec.

οὐλόμενος, ένη, ενον, poet. p. ὀλόμενος, part. aor. med. ab ὄλλυμι, exitialis, perniciosus.

οὖλον, ου, τό, gingiva, caro, quae dentes continet. Usitatius in pl. οὖλα.

οὐλοός, οή, οόν, Epice p. ὀλοός, Ap. Rh.

οὐλοποίησις, ἡ, (οὖλος, ποιέω) crispatio, Galen.

οὐλόπους, ποδος, (πούς) Hom. h. Merc. 137. οὐλόποδ', οὐλοκάρηνα, pro ὅλους πόδας, ὅλα κάρηνα.

οὖλος, οὔλη, οὖλον, 1) Epice et Ionice p. ὅλος, totus, integer, sanus, perfectus: confertus, densus: fortis, de voce, οὖλον κεκλήγοντες, alta voce clamantes, Il. 17, 756. 759. 2) (εἰλέω, ἴλλω) crispus, floccus. Hinc tener, mollis, ut χλαῖναι, τάπητες, λάχνη, Hom. 3) (ὄλλυμι, ὀλεῖν) perniciosus, exitialis, Hom. fortis, robustus, validus.

οὖλος, ου, ὁ, merges, manipulorum collectorum fascis. 2) hymnus in Cererem.

οὐλότης, ητος, ἡ, (οὖλος) salubritas. 2) mollities, teneritudo. 3) coma, crispa crispitudo.

οὐλοτριχέω, (θρίξ) crispor, crispam comam habeo.

οὐλότριχος, ον, (οὖλος, θρίξ) qui crispus est capillis.

οὐλόφονον, ου, τό, (οὖλος, pro ὅλος et φόνος) chamaeleon niger, herba viscum fundens.

οὐλοφόνος, ον, (φονεύω) prorsus exitialis.

οὐλοφόρος, ον, (ὁ οὖλος, φέρω) mergites ferens.

οὐλοφυής, ές, (οὖλος, φύω) forma carens, rudis et indigestus. Subst. τὸ οὐλοφυές, massa mollis, Emped.

οὐλόφυλλος, ον, (φύλλον) crispo folio habens.

οὐλοχοεῖον, τό, vel οὐλοχόϊον, (οὐλαί, χέω) vas, in quo mola salsa asservabatur.

οὐλόχυτα, ων, τά, (οὐλαί, χέω) molae, quae victimis adfundebantur.

οὐλοχύται, ῶν, αἱ, idem. 2) canistra, e quibus molae olim fundebantur. Ex iisd.

οὐλοχυτέομαι, molas salsas ante sacrificium fundo. A praec.

οὐλόω, (οὐλή) ad cicatricem perduco. Pass. οὐλοῦσθαι, ad cicatricem perduci.

Οὔλυμπος, ου, ὁ, poet. pro Ὄλυμπος, Olympus.

οὔλω, (οὖλος, I.) bene valeo, sanus sum. Occurrit tantum imperat. οὖλε, salve, bene tibi sit, sis felix, Od. 24, 402. Hom. h. Ap. 466.

Οὐλώ, οῦς, ἡ, (ὁ οὖλος) dea mergitum, Ceres.

οὔλως, adv. ab οὖλος, dub.

οὐ μά, οὐ μὰ γάρ, v. μά, 2. Hom.

οὐ μᾶλλον, non magis.

οὐ μάν, Dor. p. οὐ μήν, profecto non.

οὐμενοῦν, adv. non certe, non profecto! 2) non quidem. 3) veruntamen non.

οὐμένπως, adv. nequaquam.

οὐμέντοι, adv. non tamen, veruntamen non. οὐμέντοιγε, idem, et οὐμέντοι, ἀλλά vel ἀλλάγε, veruntamen.

οὖν, adv. ergo, igitur, ideo, itaque. 2) vero, profecto: εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἔστι θεός, siquidem deus est, ut profecto est, Plat. 3) Pronominibus et adverbiis relativis subjunctum idem valet quod lat. -cunque, ut ὁστισοῦν, quicunque. — Ionice ὦν.

οὕνεκα, ante vocal. οὕνεκεν, adv. p. οὗ ἕνεκα, quapropter, quare. 2) propterea quod; quia, quoniam. 3) Jungitur etiam c. gen. plane ut ἕνεκα, caussa, propter. (Nisi forte ubique pro οὕνεκα, ubi idem est quod ἕνεκα, scribi debeat εἵνεκα.)

οὔνεσθε, 2 pl. praes. Ion. ab ὄνομαι, q. v.

οὔνομα, ατος, τό, Ion. pro ὄνομα.

οὐνομάζω, Ion. pro ὀνομάζω.

οὐνομαστός, ή, όν, Ion. pro ὀνομαστός. A pr.

οὖον, ου, τό, sorbum, genus fructus. cf. ὄον.

οὗπερ, adv. ubi.

Οὖπις, ἡ, Upis Dianae epith. 2) Nemesis.

οὐπόθι, adv. nusquam.

οὔποκα, adv. nunquam, Dor. pro seq.

οὔποτε, adv. nunquam.

οὔπω, adv. nondum, necdum. Hinc οὐπώποτε, nunquam.

οὔπως, adv. nequaquam, nullo modo.

οὐρά, ᾶς, ἡ, cauda. 2) in exercitu extremum agmen. 3) navi etiam tribuitur pro

puppi.

οὖρα, τά, limites, termini, pro οὖροι, ὅροι.

οὐραγέω, f. ήσω, (οὐραγός) extremum agmen duco.

οὐραγία, ας, ἡ, extremum agmen.

οὐραγός, ὁ, ἡ, όν, (οὐρά, ἄγω) extremi agminis ductor.

οὐράδιον, τό, Dim. ab οὐρά. (ᾰ)

οὖραι, αἱ, partes superciliorum, quae ad tempora protenduntur. Pollux.

οὐραία, ἡ, poet. i. q. οὐρά.

οὐραῖος, αία, αῖον, (οὐρά) ad caudam pertinens, extremus. Subst. τὸ οὐραῖον, extrema pars ossis sacri, cauda. 2) extrema pars multitudinis alicujus.

οὔρακος, ὁ, media pars remi. Pollux.

οὐράχη, ης, ἡ, (οὖρον) meatus urinae per quem e renibus in vesicam defluit. 2) matula.

Οὐρανία, ἡ, Urania, Musa, Hes. Th. 78. 2) epith. Veneris, quae opponitur τῇ Πανδήμῳ. 3) ludus quidam pilae.

οὐρανιάζειν, ludere οὐρανίαν. Hesych. A praec.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, filius Urani, Hes. Th. 486. 2) coelestis, coelicola, cui coelestis est origo.

οὐρανίζομαι, (οὐρανός) coelum peto. οὐρανίζετο, Hesych. ad coelum pertinebat.

οὐράνιος, ία, ιον, vel οὐράνιος, ον, coelestis. 2) sublimis. 3) admirandus, divinus, magnus. Hinc θεοὶ οὐράνιοι, dii coelestes, coelites. Subst. τὰ οὐράνια, imbres. οὐράνιον ὅσον, immane quantum.

οὐρανίσκος, ου, ὁ, Dim. ab οὐρανός, tentorium rotundum, orbiculare, lacunar tabernaculi orbiculare, papilio, cubiculum. 2) palatum. 3) sidus coeleste, Corona australis.

οὐρανίων, ωνος, ὁ, coelestis, coelicola. οὐρανίωνες, coelites, coelicolae, dii.

οὐρανοβάμων, ονος, ὁ, (βαίνω) coelum scandens, per coelum gradiens. (ᾰ)

οὐρανοβατέω, in coelum penetro, per coelum gradior, coelum scando.

οὐρανογνώμων, ον, coeli seu rerum coelestium peritus.

οὐρανοδείκτος, ον, (δείκνυμι) a coelo ostensus.

οὐρανοδρομέω, cursu in coelum tendo. A seq.

οὐρανοδρόμος, ον, (τρέχω) cursu coelum petens.

οὐρανόεις, όεσσα, όεν, (οὐρανός) coelestis.

οὐρανόθεν, adv. coelitus, e coelo.

οὐρανοθεσία, (θέσις) positus, situs signorum in coelo ap. Schol. Arati.

οὐρανόθι πρό, adv. ante coelum, i. e. in aere, Il. 3, 3. (vel potius, porro, procul, profunde in coelo, in altissimis et remotissimis coeli partibus).

οὐρανοκάτοικος, ον, (κατοικέω) coelicola.

οὐρανολέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) de coelo et rebus coelestibus garriens.

οὐρανομήκης, ες, (μῆκος) coelum altitudine tangens, altissimus, amplissimus.

οὐρανονίκης, ον, (νικάω) coelum vincens, maximus.

οὐρανόπαις, ᾶιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) coeligena.

οὐρανοπετής, ές, (πίπτω) coelo delapsus.

οὐρανοπλάγκτος, ον, coelum pererrans. 2) qui sub coelo vagatur.

οὐρανοποιΐα, ἡ, (ποιέω) creatio coeli.

οὐρανόπολις, εως, ἡ, civitas coelestis.

οὐρανοπολίτης, ου, ὁ, coeli civis. (ῑ)

οὐρανόροφος, ον, (ὄροφος) cujus tectum in coeli formam orbiculare est.

οὐρανός, οῦ, ὁ, coelum, i. e. cavitas coeli. οὐρανὸν ἵκειν, ad coelum penetrare, coelum attingere, ut κλέος οὐρανὸν ἵκει, fama coelum attingit, i. e. maxima est, Hom. ita quoque dicitur ἀϋτή, αἴγλη, κνίσση, σκόπελος οὐρανὸν ἵκει: it. metaph. ὕβρις τε βίη τε οὐρανὸν ἵκει, superbia et vis ingens est, Od. 15, 328. Contra οὐρανὸν ἀφικέσθαι, ad summam felicitatem pervenire, quasi in coelum tolli. 2) mundus, universum. 3) plaga coeli. 4) tectum in coeli formam orbiculare. 5) palatum.

οὐρανόσε, adv. in coelum.

οὐρανοσκόπος, ον, coelum contemplans. 2) ὁ οὐρ., piscis quidam qui et καλλιώνυμος.

οὐρανοστεγής, ές, (στέγω) ἆθλος, coelum ferendi labor, Aesch.

οὐρανοῦχος, ον, (ἔχω) coelum tenens, coelum inhabitans.

οὐρανοφαίντωρ, ορος, ὁ, ἡ, (φαίνομαι) ad coelum usque resplendens, cujus splendor in coelo refulget.

οὐρανοφοιτάω, per coelum gradior, in coelo versor.

οὐρανοφοίτης, ου, ὁ, (φοιτάω) qui per coelum graditur.

οὐρανόφοιτος, ον, (φοιτάω) qui per coelum graditur.

οὐρανοφόρος, ον, (φέρω) coelum ferens seu deducens, coelifer.

οὐρανόφρων, ον, (φρήν) coelestia sapiens. 2) pius, religiosus.

οὐρανοφύτευτος, ον, (φυτεύω) cui coelestis origo est.

οὐρανόφυτος, ον, (φύω) cui coelestis origo est, e coelo ortus.

οὐρανοχρώματος, ον, (χρῶμα) coeli colorem habens, caeruleus.

οὐρανόω, (οὐρανός) in coelum transfero.

οὐράνωσις, ἡ, relatio in deos. A pr.

οὖραξ, αγος, ἡ, urax, avis ex tetrigum genere; Aristot. h. a. 6, 2, 3. (ᾱ?)

οὐραχός, οῦ, ὁ, (οὖρον) meatus urinae in fetu.

οὐρε - - Vocabula, quae ita incipiunt, quaere in ὀρε - -, nam οὐρε poet. et Ion. pro ὀρε - -. Hic ea potissimum exhibuimus, quae in altera forma non occurrunt.

οὔρεα, τά, nom. et acc. pl. ab οὖρος, Ion. et poet. p. ὄρος, mons, Hom.

οὐρεσίθρεπτος, ον, (ὄρος, τρέφω) in montibus nutritus.

οὐρεσιφοιτάς, άδος, ἡ, montivaga. Vide seq.

οὐρεσίφοιτος, ον, (φοιτάω) in montibus habitans, monticola, montivagus.

οὐρεσιβώτης, ου, ὁ, (βόσκω) qui in montibus pascitur, degit.

οὐρεσιδρόμος, ον, (τρέχω) montivagus.

οὐρεσίοικος, ον, Ion. pro ὀρεσίοικος.

οὐρεσιφοίτης, ου, ὁ, (φοιτάω) montivagus.

οὐρεσιφοῖτις, ιδος, fem. a praec.

οὐρεύς, ῆος, ὁ, mulus, Ion. pro ὀρεύς.

οὐρεύς, έος, ὁ, (οὖρος) custos.

οὐρέω, f. ήσω, impf. ἐούρουν, inf. οὐρεῖν et οὐρῆν, (οὖρον) urinam reddo, urinam excerno, mejo, mingo. 2) semen emitto.

οὐρέω, f. ήσω, i. q. οὐρίζω, ab οὖρος, ventus secundus.

οὐρέω, f. ήσω, (οὖρος, custos) custodio.

οὐρή, ῆς, ἡ, cauda, Ion. pro οὐρά.

οὐρηδόχος, ον, (οὖρον, δέχομαι) qui urinam recipit.

οὐρήθρα, ας, ἡ, (οὐρέω) urinae meatus.

οὔρημα, ατος, τό, urina.

οὐρησείω, micturio. Desider. ab οὐρέω.

οὐρηρός, ά, όν, (οὐρέω) ad urinam pertinens, urinalis. οὐρ. ἀγγεῖον, matula.

οὔρησις, εως, ἡ, (οὐρέω) mictio.

οὐρητήρ, ῆρος, ὁ, meatus urinarius, fistula urinaria.

οὐρητιάω, micturio, mejere cupio.

οὐρητικός, ή, όν, urinam ciens, reddens.

οὐρητρίς, ίδος, ἡ, matella.

οὐρία, ας, ἡ, (οὖρος) prosperitas venti.

οὐρία, ας, ἡ, (οὖρος) avis ex anatum vel mergorum genere.

οὔρια, τά, fines, Ion. pro ὅρια.

οὐρίαχος, ου, ὁ, (οὐρά) ferrum, quo ima hastilis pars crucis in modum praefixa est.

οὐρίζω, f. ίσω, (οὖρος) vento secundo proveho, secundo.

οὐρίζω, f. ίσω, Ion. p. ὁρίζω.

οὐρίθρεπτος, ον, (ὄρος, τρέφω) in monte nutritus.

οὔρινος, ίνη, ινον, (οὖρος) ut οὔρινον ὠόν, ovum ventosum, irritum.

οὐριοδρομέω, f. ήσω, secundo vento curro. A seq.

οὐριοδρόμος, ον, (οὔριος, τρέχω) vento secundo currens.

οὔριον, ου, τό, (οὖρος, custos) custodia, carcer.

οὔριος, ία, ιον, vel οὔριος, ον, (οὖρος) qui vento secundo proficiscitur, qui vento secundo fit. 2) secundus, prosper, ut οὔριος πλοῦς, prospera, secunda navigatio. οὔριον πνεῦμα, οὔριος ἄνεμος, secundus ventus. Dicitur et οὔριον ὠόν ut οὔρινον.

οὐριοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) qui feliciter stat, felix, Aesch. Choe. 817.

οὐριόω, f. ώσω, (οὔριος) secundo vento utor.

οὔρισμα, ατος, τό, Ion. pro ὅρισμα.

οὐροδοχεῖον et οὐροδόχιον, ου, τό, (οὖρον, δέχομαι) urinal, urinale, matula.

οὐροδόχη, ης, ἡ, idem.

οὐροδόχος, ον, (οὖρον, δέχομαι) qui urinam recipit.

οὖρον, ου, τό, urina, lotium.

οὖρα, τά, poet. p. οὖρος, ὅρος, terminus, Il. 23, 431. Od. 8, 124.

οὐροπύγιον, τό, i. q. ὀῤῥοπύγιον.

οὖρος, ου, ὁ, ventus secundus, prosper ventus. Metaph. prospera fortuna.

οὖρος, ου, ὁ, (ὁρῶν) custos, inspector.

οὖρος, εος, τό, mons, pro ὄρος, Ion.

οὐρός, οῦ, ὁ, alveus, fossa, per quam deducitur navis in mare. 2) novalia. 3) serum lactis, pro ὀρός.

οὐροτομέω, f. ήσω, (τέμνω) caudam amputo.

οὐρόω, idem esse videtur, quod οὐρίζω, ab illo occurrit κατουρόω, vento secundo expando, ad ventum secundum compono.

οὖς, ὠτός, τό, auris. ὦτα dicebantur corycaei et delatores principum. ὦτα etiam ansa vasorum. cf. οὖας.

οὐσία, ας, ἡ, (ὤν, οὖσα, εἰμί) essentia, substantia. 2) res familiaris, facultates, divitiae, opes, patrimonium, peculium. Alicubi etiam pro συνουσίᾳ, consuetudine et concubitu.

οὐσιαρχία, ας, ἡ, (ἀρχή) principatus substantiae aut dominium in substantias.

οὐσίδιον, ου, τό, quasi dicatur substantiola, bona, facultates exiguae. Dimin. ab οὐσία.

οὐσιοποιός, ὁν, (ποιέω) quod substantiam efficit, s. constituit.

οὐσιόω, f. ώσω, (οὐσία) essentiam do, facio, efficio, ut aliquis sit, qui ante non erat; Pass. essentiam accipio.

οὐσιώδης, ες, habens essentiam s. substantiam.

οὐσιωδῶς, adv. qua essentiam, s. substantiam. A praec.

οὐσιωνυμία, ας, ἡ, (ὄνομα) essentiae nominatio.

οὐσίωσις, εως, ἡ, (οὐσιόω) effectio, s. productio substantiae.

οὖσον, ου, τό, funis nauticus; ap. Lycophr.

οὐτάζω, f. άσω, i. q. οὐτάω, Hom. Hinc exstant aor. οὔτασα et pf. pass. οὔτασμαι.

οὐτάω, f. ήσω, aor. 1. οὔτησα, aor. 1. pass. οὐτήθην; praeterea ap. Homerum inveniuntur impf. οὔταε, contr. οὔτα, et οὔτασκε, aor. οὐτήσασκε, aor. sync. οὐτάν, 3 sing. οὖτα, inf. οὐτάμεναι, οὐτάμεν, part. med. οὐτάμενος, vi passiva. – vulnero, percutio, vulnus infligo, ictum manu infero.

οὔτε, Conj. (οὐ, τέ) neque, et non. 2) bis positum οὔτε – οὔτε, neque – neque, nec – nec. οὔτε – τέ, neque – et.

οὔτερος, pro ὁ ἕτερος, alter, Ionice.

οὔτησις, ἡ, (οὐτάω) vulneratio, ictus.

οὐτήτειρα, ας, ἡ, vulneratrix. Fem. a seq.

οὐτητήρ, ῆρος, ὁ, et

οὐτητής, οῦ, ὁ, (οὐτάω) vulnerator.

οὐτιδανός, ἡ, όν, Attice duarum termin. (οὔτις) nullius pretii, debilis, imbellis, ignavus: parvus, exiguus, miser.

οὔτι που, adv. pro οὐ τί που, non quidem, non utique. 2) num forte, an forte, num.

οὔτι πω, adv. pro οὐ τί πω, an nondum. 2) nondum.

οὔτις, neutr. οὔτι, gen. οὔτινος, (οὐ, τίς) nemo, nullus.

οὔτοι, adv. non, nequaquam, οὔτοιγε, idem.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, haec, hoc. ὦ οὗτος, et simpliciter οὗτος, heus tu! οὑτοσί, Attice. (ῑ)

οὕτω, sequ. cons. et οὕτως, sequ. voc. saepe quoque conson. adv. (οὗτος) ita, sic, tam, taliter, perinde, proinde. 2) respondet etiam Latinorum sic, pro temere, negligenter, ut erat. 3) tum demum, tandem aliquando. οὕτως ἄν, ita demum, Philox. οὕτως ἄρα: itane? siccine? οὑτωσί, Attice. (ῑ)

οὐχί, adv. (οὐχ) non. 2) nonne, annon? (– ⏑)

ὀφίδιον, ου, τό, anguiculus, parvus serpens. Dim. ab ὄφις. v. ὀφίδιον.

ὀφειλέσιον, ου, τό, (ὀφείλω) debitum, Eustath.

ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor. 2) qui offendit, laesit alium, in N. T.

ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, debitrix. 2) obnoxia, beneficio devincta. Fem. a pr.

ὀφειλή, ῆς, ἡ, (ὀφείλω) debitum, aes alienum. 2) debitum, officium, pro ὀφείλησις.

ὀφείλημα, ατος, τό, debitum. 2) peccatum, in N. T.

ὀφειλόντως, adv. debito modo, decenter. A seq.

ὀφείλω, f. ὀφειλήσω, aor. ὤφελον, Ion. et Trag. ὄφελον, Epice ὤφελλον et ὄφελλον, debeo. ὀφείλω τὴν ὑπόσχεσιν, promissis stare debeo. 2) debeo, oportet me. ὤφελον, εἴθ' (αἴθ', ὡς) ὤφελον, utinam, seq. inf. ut ὡς ὤφελον θανεῖν, utinam mortuus essem. ὤφελες ποιῆσαι, utinam fecisses. 3) debeo, sc. poenam, obnoxius sum. ζημίαν ὀφείλω, mulctandus sum. βροτοῖς κατθανεῖν ὀφείλεται vel βροτοὺς κατθανεῖν ὀφείλεται, debemus nos morti, morti obnoxius est homo. ἀγαθὸν vel κακὸν ὀφείλειν τινί, bonum vel malum alicui debere i. e. bono vel malo referendum habere. Cf. ὀφέλλω, ὄφλω, ὀφλισκάνω.

ὀφέλλιμος, ον, utilis, poet.

ὀφέλλω, praes. et impf. i. q. ὀφείλω, debeo, obnoxius sum.

ὀφέλλω, f. ὀφελῶ, aor. ὤφελα, augeo, cumulo: adjuvo, prosum, foveo. ὀφέλλειν τινὰ τιμῇ, honore aliquem augere, Il. 1, 510. μῦθον ὀφέλλειν, plura loqui, Il. 16, 631. 2) verrendo accumulo, verro.

ὄφελμα, τό, (ὀφέλλω) augmentum, utilitas, ornatus. 2) sordes verrendo collectae. 3) scopae.

ὄφελος, εος, τό, (ὀφέλλω) utilitas, emolumentum, usus; plerumque commoda vertitur per adjectivum. τί δ' ὄφελος ἂν εἴης ἡμῖν; ad quid utilis, quid prosis? ὅνπερ ὄφελος, dicitur de eo, quod est in quocunque genere praestantissimum.

ὀφελήσιμος, vel ὀφέλλιμος, (ὀφέλλω) utilis pro ὠφέλιμος.

ὀφελτρεύω, f. εύσω, orno, mundo, converro. A seq.

ὄφελτρον, τό, (ὀφέλλω) ornatus, ornamentum.

ὀφεοσταφύλη, vel ὀφιοσταφύλη, ης, ἡ, uva anguina: sic a quibusdam appellari capparin tradit Plinius. Diosc. Prior forma valde dubia.

ὀφθαλμία, ας, ἡ, (ὀφθαλμός) lippitudo.

ὀφθαλμίας, ου, ὁ, (ὀφθαλμός) αἰετός, aquila acute cernens, Lyc. 148.

ὀφθαλμιάω, f. άσω, (ὀφθαλμία) doleo ex oculis, oculis laboro, lippio. 2) invideo. 3) cupio.

ὀφθαλμίδιον, ου, τό, ocellus. Dim. ab ὀφθαλμός.

ὀφθαλμίζομαι, f. ίσομαι, i. q. ὀφθαλμιάω.

ὀφθαλμικός, ἡ, όν, ad oculos pertinens, ocularis.

ὀφθαλμοβολέω, (βολή) oculos conjicio.

ὀφθαλμοβόρος, ον, (βορά) oculos appetens.

ὀφθαλμοδουλεία, ας, ἡ, servitium diligens, praesente hero.

ὀφθαλμόδουλος, ον, (δοῦλος) servus, qui inspectante hero se gnavum et obsequentem praestat, oculisque adeo ejus quasi inservit.

ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, oculus. ὀφθαλμοί etiam inspectores, speculatores, corycaei regum, ut ὦτα. 2) radices plantarum, ap. Xenoph.

ὀφθαλμόσοφος, ον, oculis medendi peritus.

ὀφθαλμότεγκτος, ον, cui oculi lacrimis madent. 2) ex oculis manans.

ὀφθαλμοφανής, ές, (φαίνομαι) qui oculis cernitur, oculis patens, qui cadit sub sensum oculorum, ita ut demonstratione non indigeat.

ὀφθαλμοφανῶς, adv. manifeste, perspicue, more eorum, quae oculis cernuntur. A praec.

ὀφθαλμώδης, ες, (ὀφθαλμός) oculi speciem gerens.

ὀφθαλμωρύχος, ον, (ὀρύσσω) oculos effodiens.

ὀφιακός, ἡ, όν, (ὄφις) ad angues pertinens. Subst. τὰ ὀφιακά, libri de serpentibus scripti.

ὀφίασις, εως, ἡ, adfectus capitis, quo capilli defluunt.

ὀφίδιον, ου, τό, anguiculus, s. parvus serpens, s. anguis. Dim. ab ὄφις. v. ὀφίδιον.

ὀφιήτης, ου, ὁ, fem. ὀφιῆτις, ιδος, i. q. ὀφίτης, ὀφῖτις.

ὀφιοβόλος, ον, (βάλλω) serpentes percutiens, interficiens.

ὀφιοβόρος, ον, (βιβρώσκω, βορά) angues devorans.

ὀφιογενής, ές, (γίνομαι) a serpente genitus s. natus, serpentigena, anguigena.

ὀφιόδηκτος, ον, (δάκνω) a serpente morsus.

ὀφιοειδής, ές, (εἶδος) angui seu serpenti similis, anguinus.

ὀφιόεις, όεντος, ὁ, (ὄφις) anguinus, serpentem referens, anguifer. f. ὀφιόεσσα, contr. ὀφιοῦσσα, insulae nomen, ab abundantia serpentum.

ὀφιοκτόνη, ης, ἡ, (κτείνω) ophioctene, scolopendrae genus.

ὀφιοκτόνος, ον, (κτείνω) serpentes interficiens.

ὀφιομάχης, ου, ὁ, et ὀφιομάχος, ου, (μάχομαι) qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Epith. ichneumonis.

ὀφιόνεος, ία, Ion. έη, εον, (ὄφις) anguinus, serpentinus. (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ Opp. Cyn. 2, 237.)

ὀφιοπλόκαμος, ον, angues pro capillis habens. Epith. Furiarum.

ὀφιόπους, ποδος, ὁ, ἡ, anguipes, serpentis modo incedens.

ὀφιοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) anguinam faciem habens.

ὀφιοσκόροδον, vel ὀφιόσκορδον, ου, τό, allium anguinum.

ὀφιόσπαρτος, ον, poet. ὀφιόσπαρτος, (σπείρω) ab anguibus satus, dracone satus.

ὀφιοστάφυλον, τό, it. ὀφιοσταφυλή, ἡ, (σταφυλή) nonulli vocant vitem albam. cf. ὀφεοσταφυλή.

ὀφίουρος, ον, (οὐρά) serpentis caudam habens.

ὀφιοῦσσα, v. ὀφιόεις.

ὀφιοῦχος, ου, ὁ, (ἔχω) anguitenens, sideris nomen.

ὀφιούχειος, ία, ιον, ad ophiuchum pertinens.

ὀφιοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui serpentibus vescitur.

ὄφις, ιος, Ion. ιος, ὁ, serpens, anguis, coluber. 2) armilla, a figura. cf. δράκων. 3) serpens, sideris nomen. 4) planta quaedam, Hippocr. 5) i. q. ὀφίασις. (Prior syllaba ab Homero et Epicis producitur nonnunquam; acc. ὄφιν ultima longa occurrit Hes. Th. 334. et Aesch. Choe. 925. si lectio vera.

ὀφίτης, ου, ὁ, ut ὀφίτης λίθος, ophites, lapis in modum serpentis maculosus. Fem. ὀφῖτις, ιδος.

ὀφιώδης, ες, anguinus, serpentem referens. 2) anguibus abundans, anguifer.

ὀφλέω, Ion. p. ὄφλω, Hdt.

ὄφλημα, ατος, τό, mulcta judicata. 2)

debitum, aes alienum.

ὄφλησις, εως, ἡ, debitum.

ὀφλητής, οῦ, ὁ, debitor.

ὀφλισκάνω, v. ὄφλω.

ὄφλω, Ion. ὀφλέω, f. ὀφλήσω, perf. ὤφληκα, in praesenti et impf. usitatius est ὀφλισκάνω, — i. q. ὀφείλω, debeo, mulctor; damnor: in crimina incurro, crimini obnoxius sum. ὄφλειν vel ὀφλισκάνειν δίκην, judicio damnari. ὄφλειν ζημίαν, mulcta mulctari. ὄφλειν δίαιταν, arbitri sententia damnari. 2) metaphorice dicitur de mala aliorum opinione, quam quis ex perversa agendi ratione, sibi contraxit, ut ὄφλειν s. ὀφλισκάνειν γέλωτα, risum debere, ridiculum se praebere, ita se gerere, ut necessario rideatur. Sic δειλίαν, μωρίαν, ὠμότητα ὄφλειν τινὶ vel παρά τινος vel παρά τινι, in ignaviae, stultitiae, crudelitatis crimen incurrere apud aliquem.

ὄφρα, 1) Conj. quo, ut, c. conj. et opt. 2) Adverb. donec, dum. b) quamdiu, interea dum.

ὀφρύα, ας, ἡ, Ion. ὀφρύη, (ὀφρύς) supercilium. 2) clivus.

ὀφρυάζω, (ὀφρύς) superciliis nuto. 2) grandi supercilio tumeo.

ὀφρυανασπαστίδης, ου, ὁ, (ὀφρύς, ἀνασπάω) qui supercilia tollit, superbus, superciliosus. Vox Com.

ὀφρυάω, (ὀφρύς) sum superciliosus. ὀφρυῶν dicitur regio clivosa, multa habens supercilia sive tumulos.

ὀφρυοκνηστος, ον, (κνάω) pruriens, pudibundus, quod erubescentibus pruriant quodammodo supercilia.

ὀφρυόεις, όεσσα, όεν, (ὀφρύς) superciliosus. 2) clivosus, multa habens supercilia, i. e. tumulos. 3) in superciliis montium situs, excelsus.

ὀφρυόομαι, (ὀφρύς) sum superciliosus, supercilium tollo. Hinc perf. part. ὠφρυωμένος, elatus, superbus.

ὀφρυόσκιος, ον, (σκιά) hirta supercilia habens.

ὀφρύς, ύος, ἡ, supercilium. 2) gravitas et severitas affectata. 3) fastus, superbia. 4) vertex, cacumen, tumulus, supercilium montis, clivus, et omnino editior loci alicujus pars. (υ in nom. et acc. sing. longum.)

ὀφρύω, (ὀφρύς) clivosum reddo.

ὀφρύωσις, ἡ, acclivitas.

ὄχα, adv. longe, prae caeteris: invenitur tantum in formula Homerica ὄχ' ἄριστος, longe optimus. (Radix ἔχω.)

ὀχάνη, ης, ἡ, (ἔχω) ansa clipei, lorum, quo clipeus tenetur.

ὄχανον, ου, τό, (ἔχω) amentum, ansa clipei.

ὀχεά, ἡ, poet. i. q. ὀχή, χειά, caverna, Arat., Nic.

ὀχέεσκον, impf. Ion. ab ὀχέω, Od.

ὀχεία, ας, ἡ, (ὀχεύω) coitus, admissio, admissura.

ὀχεῖα, ων, τά, (ὀχεῖος) admissarii, equi, boves vel arietes. (sc. ζῶα.)

ὀχεῖον, ου, τό, (ὀχέω) plaustrum, currus, vehiculum.

ὀχεῖος, ου, ὁ, (ὀχεύω) qui ad admissuram educatur, admissarius.

ὀχεταγωγέω, aquam deduco.

ὀχεταγωγία, ας, ἡ, aquae ductus. A seq.

ὀχεταγωγός, όν, (ὀχετός, ἄγω) aquam deducens.

ὀχετεία, ας, ἡ, (ὀχετεύω) rivorum a fonte deductio, ductus aquarum.

ὀχέτευμα, ατος, τό, rivus, qui ducitur. 2) aquae ductus, canalis.

ὀχετεύω, f. εύσω, (ὀχετός) rivos duco, derivo. 2) quatio, agito. 3) loco moveo.

ὀχετηγέω, f. ήσω, (ὀχετηγός) rivos seu aquas duco, irrigo per rivos.

ὀχετηγία, ας, ἡ, rivorum seu aquarum ductus, irrigatio. A seq.

ὀχετηγός, όν, (ὀχετός, ἄγω) rivos ducens.

ὀχέτιον, ου, τό, rivulus. Dimin. ab ὀχετός.

ὄχετλος, ου, τό, (ὀχέω) currus, plaustrum. 2) alvex.

ὀχετογνώμονες, οἱ, (γνώμων) instrumenta, quibus altitudo aquae in canalibus cognoscitur.

ὀχετοκράνιον, τό, i. q. seq. (ᾱ)

ὀχετόκρανον, τό, (κρᾶνον) orificium aquae ductus.

ὀχετός, οῦ, ὁ, (ὁ ὄχος, ὀχέω) canalis, aquae ductus, rivus, fistula, cloaca.

ὄχευμα, ατος, τό, (ὀχεύομαι) semen, genitura. 2) coitus.

ὀχεύς, έως, ὁ, Ion. ῆος, ὁ, (ὀχέω) retinaculum. 2) vectis s. pessulus. 3) lorum galeae. 4) scrotum.

ὀχευτής, οῦ, ὁ, (ὀχεύω) admissarius, qui feminam comprimit. 2) homo libidinosus, salax, ad coitum proclivis.

ὀχευτικός, ή, όν, idem quod ὀχευτής, 2. A praec.

ὀχευτή, ῆς, ἡ, (ὀχεύω) quae marem admisit, Venerem passa.

ὀχεύω, f. εύσω, admissarium admitto. 2) coeo, ineo, subagito. 3) dicitur et universe de libidine. Pass. ὀχεύομαι, ineor, subigor.

ὀχέω, f. ήσω, (ὄχος) veho, porto, sustineo, suffero. 2) insideo, innitor, teneo. ὀχέομαι, Pass. vehor, portor, equito.

ὀχή, ῆς, ῆς, ἡ, (ἔχω) cibus. 2) caverna, foramen.

ὄχημα, ατος, τό, (ὀχέω) vehiculum, currus, carpentum, rheda, dicitur etiam de nave.

ὀχηματικός, ή, όν, vehicularis, vectorius. A praec.

ὀχημάτιον, ου, τό, Dim. ab ὄχημα.

ὄχησις, εως, ἡ, (ὀχέω) vectio, vectura: vectus, equitatio, equitatus.

ὀχθάομαι, i. q. ὀχθέω, Gramm.

ὀχθέω, f. ήσω, (ὄχθος) indignor, gravor, graviter fero, irascor.

ὄχθη, ης, ἡ, ripa, ora, proprie fluviorum.

ὀχθηρός, ρά, ρόν, riposus, clivosus. A praec.

ὄχθησις, εως, ἡ, (ὀχθέω) offensio, indignatio.

ὀχθίζω, f. ίσω, ap. seriores, i. q. ὀχθέω, indignor: gravate fero, LXX.

ὄχθοιβος, vel melius, ὄχθοιβος, ου, ὁ, fimbria seu limbus vestis muliebris. A seq.

ὄχθος, ου, ὁ, ripa, litus. 2) terrae tumulus, locus editus, clivus, collis. 3) labra ulcerum tumida. 4) moles.

ὀχθοφύλαξ, κος, ὁ, ἡ, (ὄχθη, ὄχθος, φύλαξ) riparius, custos ripae.

ὀχθώδης, ες, (ὄχθος) riposus, clivosus. 2) verrucosus. 3) torosus.

ὀχλαγωγεύς, έως, ὁ, circulator. A seq.

ὀχλαγωγέω, f. ήσω, (ὀχλαγωγός) populum concito, ad res novas sollicito, factiosae turbae ducem me praebeo. 2) populum in potestate habeo. 3) circulus facio.

ὀχλαγωγία, ας, ἡ, comitium, conventus.

ὀχλαγώγιον, ου, ὁ, conventus, comitium, quum turba popularis concitata in unum locum confluit.

ὀχλαγωγός, όν, (ὄχλος, ἄγω) qui populum in potestate habet, popularis. item circulator.

ὀχλάζω, conventus ago turbulentos et seditiosos, Eccl.

ὀχλεύς, έως, ὁ, vectis, pessulus. 2) cardo. 3) vinculum, ligamen. Hesych. A seq.

ὀχλεύω, f. εύσω, moveo.

ὀχλέω, f. ήσω, (ὄχλος) turbo, commoveo. it. frequento: inquieto, vexo, molesto. Pass. ὀχλοῦμαι, inquietor, turbor.

ὀχληρία, ας, ἡ, molestia. A seq.

ὀχληρός, ρά, ρόν, (ὄχλος) turbulentus. 2) molestus, molestiam afferens.

ὀχληρῶς, adv. moleste. A praec.

ὄχλησις, εως, ἡ, (ὀχλέω) molestia, perturbatio, interpellatio turbae.

ὀχλίζω, f. ίσω, moveo, vecte impello et protrudo. cf. ὀχλεύω, ὀχλέω.

ὀχλικός, ή, όν, popularis. 2) turbulentus, molestus.

ὀχλοαρέσκης, ου, ὁ, (ὄχλος, ἀρέσκω) qui turbae placet vel placere studet.

ὀχλοκοπέω, f. ήσω, populum concito, sum popularis.

ὀχλοκοπία, ας, ἡ, popularitas. 2) turbae popularis concitatio. A seq.

ὀχλοκοπικός, ή, όν, ad popularitatem vel virum popularem pertinens. Subst. ἡ ὀχλοκοπική, sc. τέχνη, ars conciliandi sibi animos populi.

ὀχλοκόπος, ον, (ὄχλος, κόπτω) popularis. 2) qui turbam concitat, tumultuator.

ὀχλοκρασία, ας, ἡ, (κρᾶσις) confusa turba, promiscua plebis turba.

ὀχλοκρατέομαι, a turba populari s. plebe regor.

ὀχλοκρατία, ας, ἡ, (κράτος) turbae popularis regimen.

ὀχλολοίδορος, ον, (λοιδορέω) plebeja fundens convicia.

ὀχλομανέω, (μαίνομαι) insano turbarum amore teneor, insano popularis turbae amore ducor.

ὀχλοποιέω, f. ήσω, turbas concito, turbam congrego, N. T.

ὄχλος, ου, ὁ, turba, multitudo hominum, multi simul, ut exercitus, populus, plebs, vulgus. 2) molestia, perturbatio. 3) tumultus.

ὀχλοτερπής, ές, (τέρπω) populum delectans.

ὀχλοχαρής, ές, (χαίρω) turbis popularibus gaudens, popularis.

ὀχλώδης, ες, turbulentus. 2) difficilis, morosus. Subst. τὸ ὀχλῶδες, difficultas, fastidium.

ὄχμα, ατος, τό, (ἔχω) retinaculum, quasi ἔχμα.

ὀχμάζω, f. άσω, detineo, contineo, inhibeo, constrictum teneo, de equo, freno, vel sub jugum mitto. A praec.

ὀχμή, ἡ, i. q. ὄχμα: impr. manubrium, ansa, amentum scuti, al. ὀχάνη, ὄχανον, πόρπαξ.

ὄχμος, ὁ, (ἔχω) i. e. ὀχυρὸς τόπος, arx.

ὄχνη, ἡ, ap. seriores, i. q. ὄγχνη, q. v.

ὄχος, εος, τό, (ἔχω, ὀχέω) currus, vehiculum. Dat. pl. poet. ὄχεσφι.

ὀχος, ου, ὁ, (ἔχω) quodcunque tenet vel

retinet; hinc νηῶν ὀχοί, navium retinacula, i. e. portus, Od. 5, 404. ἁρμάτων ὀχοί, curruum rectores, Eur. 2) i. q. τὸ ὄχος, vehiculum, currus, navigium. Dor. ὀκχος.

ὀχός, ή, όν, (ἔχω) tenens, retinens, retinendi vim habens: capax.

ὀχυρόστατος, ου, ὁ, locus natura munitus, per quem tuto iter facere licet.

ὀχυροποιέομαι, firmum facio, munio.

ὀχυρός, ά, όν, (ἔχω) ut ἐχυρός, qui teneri, servari potest; munitus, firmus.

ὀχυρότης, ητος, ἡ, munitio, firmitas. A praec.

ὀχυρόω, f. ώσω, (ὀχυρός) munio, firmo, firmum reddo, fulcio. ὀχυροῦσθαι, muniri. 2) muniri, perf. part. ὀχυρωμένος, pro ὠχυρωμένος, munitus, fultus, stipatus.

ὀχύρωμα, ατος, τό, munitio, munimentum, castellum, arx. 2) praesidium. A pr.

ὀχυρωμάτιον, ου, τό, parva munitio, Dimin. a praec.

ὀχυρῶς, adv. (ὀχυρός) tuto, firme.

ὀχύρωσις, εως, ἡ, (ὀχυρόω) munitio, ipsa actio muniendi.

ὄψ, ἡ, gen. ὀπός, dat. ὀπί, acc. ὄπα, vox: cantus, cantilena: dictum, sermo.

ὄψ, ἡ, gen. ὀπός, (*ὄπτω, ὄψομαι) i. q. ὄψις, oculus, visum.

ὀψαμάτης, ου, ὁ, (ὀψέ, ἀμάω) qui sero, ad seram usque vesperam metit, vespertinus messor.

ὀψανθής, ές, (ὀψέ, ἄνθος) sero florens, tarde florens.

ὄψανον, ου, τό, (ὄψ) facies, visus, vultus.

ὀψάομαι, (ὄψον) opsonium comedo.

ὀψαρίδιον, τό, Dim. ab ὀψάριον.

ὀψάριον, ου, τό, opsonium. 2) pisciculus. Dim. ab ὄψον.

ὀψαρότης, ου, ὁ, (ὀψέ, ἀρόω) qui sero arat, serus arator.

ὀψάρτυμα, τό, (ὀψαρτύω) cibus conditus.

ὀψαρτυσία, ας, ἡ, (ὀψαρτύω) conditio et instructio opsoniorum. 2) ars condiendi et apparandi opsonia.

ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ, opsoniorum conditor vel instructor, coquus.

ὀψαρτυτικός, ή, όν, pertinens ad eum, qui opsonia condit. 2) popinalis. Hinc Subst. ἡ ὀψαρτυτική, ῆς, sc. τέχνη, opsoniorum parandorum ars, ars coquinaria. τὰ ὀψαρτυτικά, sc. βιβλία, libri de re culinaria. A praec.

ὀψαρτύω, f. ύσω, (ὄψον, ἀρτύω) opsonia condio et apparo. (ῡ)

ὀψέ, adv. sero, longo post tempore. 2) vesperi, extrema diei parte, prima vigilia. 3) c. gen. ὀψὲ τῆς ὥρας, τῆς ἡμέρας, τῆς ἡλικίας, extrema diei parte, extrema senectute. item post, ut ὀψὲ τῶν Τρωικῶν, diu post bellum Trojanum. – Comp. ὀψίτερον, superl. ὀψίτατον. Attice ὀψαίτερον et ὀψέστερον.

ὀψείω, (ὄψομαι) Desiderat. ab ὁράω, videre cupio, c. gen. πολέμοιο, Il. 14. 37.

ὄψεσθαι, inf. fut. ab ὁράω, Hom.

ὀψέω, i. q. ὀψίζω, dub.

ὀψιαίτερος, ὀψιαίτατος, comp. et superl. ab ὄψιος, Attice.

ὄψημα, ατος, τό, (ὀψάομαι) id, quo cum pane vescimur.

ὀψημέρα, ας, ἡ, (ὀψέ, ἡμέρα) crepusculum.

ὀψητήρ, ῆρος, ὁ, (ὀψάομαι) opsonator.

ὀψία, ας, ἡ, sc. ὥρα, (ὄψιος) serum diei, tempus vespertinum, vespera.

ὀψιανθέω, tarde floreo.

ὀψιανθής, ές, (ὀψέ, ἀνθέω) sero florens.

ὀψιανός λίθος, ὁ, lapis Obsidianus vel Obsianus.

ὀψιβλαστέω, sero germino. Ab seq.

ὀψιβλαστής, ές, (βλαστάνω) sero germinans.

ὀψίβλαστος, ον, i. q. ὀψιβλαστής.

ὀψιγαμίου δίκη, ἡ, accusatio ob seras nuptias.

ὀψίγαμος, ον, (γαμέω) qui sero uxorem duxit.

ὀψιγενής, ές, (γίγνομαι) sero genitus, tarde natus.

ὀψίγονος, ον, (γόνος) sero genitus, postumus.

ὀψιέστερος, ὀψιέστατος, comp. et superl. ab ὄψιος.

ὀψίζω, f. ίσω, (ὀψέ) sero, sub vesperam aliquid facio.

ὀψικαρπέω, f. ήσω, (ὀψίκαρπος) serotinos fructus gigno, vel fero, fructus mei serotini sunt.

ὀψικαρπία, ας, ἡ, sera fructus editio. A seq.

ὀψίκαρπος, ον, fructus serotinos, vel sero ferens.

ὀψικέλευθος, ον, sero viam carpens, sero iter faciens, sero veniens.

ὀψίκλωψ, ωπος, ὁ, fur nocturnus s. vespertinus.

ὀψίκοιτος, ον, (κοίτη) sero dormiens.

ὀψιμαθία, ης, ἡ, (ὀψιμαθής) sera eruditio.

ὀψιμαθέω, f. ήσω, sero disco, aetate jam provectior studia tracto.

ὀψιμαθής, ές, (ὀψέ, μανθάνω) qui sero didicit s. discere coepit, sero doctus.

ὀψιμαθίη, ἡ, i. q. ὀψιμαθία.

ὀψίμορος, ον, (ὀψέ, μόρος) sero moriens et lente.

ὄψιμος, ον, (ὀψέ) serus, serotinus, tardus.

ὀψίμως, adv. sero. A praec.

ὀψίνοος, ον, sero sapiens.

ὀψινός, ή, όν, (ὀψέ) serotinus, dub.

ὄψιος, ία, ιον, idem, ab eod.

ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, prorogatio. A praec.

ὀψιπέδων, ωνος, ὁ, (πέδη) qui diu in vinculis retentus est.

ὀψίπλουτος, ον, sero dives factus.

ὄψις, εως, ἡ, (ὄψομαι) visus, ipsa visendi actio, adspectus. 2) species oris, facies. 3) species externa, res, quae sensum oculorum movet, spectaculum. 4) oculus.

ὀψισμός, οῦ, ὁ, (ὀψίζω) tarditas, serus adventus.

ὀψισπορέω, sero sementem facio. A seq.

ὀψίσπορος, ον, (ὀψέ, σπείρω) qui sero seu tarde seritur. 2) sero serendus.

ὀψίτεκνος, ον, (τέκνον) sero liberos procreans. οἱ ὀψίτεκνοι, posteri.

ὀψιτέλεστος, ον, (τελέομαι) sero perficiendus; imperfectus.

ὀψιτέλεστος, ον, (τελεστή) i. q. praec.

ὀψίτερον et ὀψίτατον, adv. comp. et superl. ab ὀψέ.

ὀψίτομος, ον, (τέμνω) sero putatus, qui sero putari solet.

ὀψίτυχος, ον, (τυγχάνω) quod quis sero nanciscitur.

ὀψιφανής, ές, (φαίνομαι) sero apparens.

ὀψιφόρος, ον, (φέρω) sero fructus ferens.

ὀψίφυγος, ον, (φεύγω) sero fugiens.

ὀψίχα, adv. i. q. ὀψέ, ap. Byzantinos.

ὀψοβάφον, ου, τό, (ὄψον, βάπτω) vasculum in quo opsonia liquida apponuntur ad intingendum panem, dub.

ὀψοδαίδαλος, ον, (ὄψον, δαίδαλος) opsoniorum apparandorum artifex.

ὀψοδεΐα, ας, ἡ, (δέομαι) opsoniorum penuria.

ὀψολογία, ας, ἡ, sermo de opsoniis, scriptum de deliciis popinalibus. A seq.

ὀψολόγος, ον, (ὄψον, λέγω) qui de opsoniis tractat seu disserit.

ὀψοθήκη, ης, ἡ, cella penaria.

ὀψομανής, ές, (μαίνομαι) qui insano opsoniorum, et inprimis delicatorum piscium amore ducitur.

ὄψον, ου, τό, (ἕψω) proprie piscis, 2) edulium omne, quod una cum pane comedimus.

ὀψονομέω, fungor munere ὀψονόμου.

ὀψονόμος, ου, ὁ, (ὄψον, νέμω) unde ὀψονόμοι, magistratus Athenis, qui immodicum luxum opsonatorum coercebat et opsonio cuique certum pretium statuebat.

ὀψοποιέω, f. ήσω, opsonia apparo, popinales delicias apparo, coquo.

ὀψοποίημα, ατος, τό, opsonium, cibaria.

ὀψοποιητικός, ή, όν, pertinens ad eum, qui opsonia apparat, popinalis, coquinarius. 2) opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex.

ὀψοποιΐα, ας, ἡ, (ὀψοποιός) opsoniorum apparatus, popinalium deliciarum apparatio.

ὀψοποιικός, ή, όν, pertinens ad opsonia apparanda, popinalis, coquinarius. A seq.

ὀψοποιός, όν, (ποιέω) opsonia apparans, coquus, conditor.

ὀψοπόνος, ου, ὁ, (πονέω) opsoniorum artifex, coquus.

ὀψοπωλεῖον, ου, τό, locus, in quo veneunt seu venduntur opsonia, popina. A seq.

ὀψοπώλης, ου, ὁ, opsoniorum venditor, cupediarius, macellarius.

ὀψοπωλία, ας, ἡ, locus in quo veneunt opsonia, popina. 2) piscium venditio. A praec.

ὀψοπώλιον, τό, i. q. ὀψοπωλεῖον.

ὀψόπωλις, ιδος, ἡ, (ὀψοπώλης) quae opsonia vendit.

ὀψοφαγέω, f. ήσω, (ὀψοφάγος) opsonia comedo, popinalibus deliciis, et praecertim piscibus, delector.

ὀψοφαγία, ας, ἡ, opsoniorum appetitio vehemens. 2) piscium delicatorum aviditas. 3) helluatio, edacitas.

ὀψοφάγος, ον, opsoniis inhians, popinalium deliciarum avidus devorator, gulosus. Compar. et superl. Att. ὀψοφαγίστερος et ὀψοφαγίστατος.

ὀψοφιλία, ης, ἡ, amor opsoniorum, cupediorum.

ὀψοφόροι κίσται et σπυρίδες, sportulae, quibus opsonia coenarum ferebant, quum ad aliquem ibant coenatum. Pollux.

ὀψών, ῶνος, ὁ (ὄψον) locus reponendis opsoniis, penus, penum, vel etiam sportula ferendis opsoniis.

ὀψωνέω, f. ήσω, opsonia coemo, opsonor. A seq.

ὀψώνης, ου, ὁ, (ὄψον, ὠνέομαι) opsonator, qui opsonia coemit. 2) opsoniis coemendis deditus.

ὀψωνητικός, ή, όν, (ὀψωνέω) opso-

niorum coemendorum peritus. 2) opsonator.

ὀψωνία, ας, ἡ, (ὀψώνης) opsonii coemtio, opsonatus.

ὀψωνιάζω, f. άσω, (ὀψωνία) stipendia seu annonam praebeo. it. nutrio. ὀψωνιάζομαι, annonam accipio, alor.

ὀψωνιασμός, οῦ, ὁ, annona, stipendium, dub. A praec.

ὀψώνιον, τό, i. q. ὀψωνία. 2) salarium, stipendium, dub. v. Lobeck. ad Phryn. p. 420.

Π.

Π, π, πῖ, decima sexta litera. 2) nota numeralis π', octoginta. et lineola subjecta ,π, octoginta millia.

πᾶ, πᾶ, Dor. p. πῆ, πη, q. v.

πᾶ, Aeol et Dor. p. πατήρ vel πάτερ.

πάα, Laconice p. πᾶσα.

παγγέλοιος, ον, (πᾶν, γελοῖος) valde ridiculus.

παγγενεί, adv. (γένος) cum universa gente, cum toto genere.

παγγενέτειρα, ἡ, omnium genitrix, fem. a παγγενετήρ.

παγγενετήρ, ῆρος, ὁ, (γενετήρ) et

παγγενέτης, ου, ὁ, (γενέτης) et

παγγενέτωρ, ορος, ὁ, (γενέτωρ) omnium genitor, omnium pater.

παγγενής, ές, (γένος) qui omnium generum est. Adv. παγγενεί et παγγενῆ.

πάγγεος, ον, pro πάγγειος, vel πάγγεως, ων, (γῆ, γέα) totam terram pervagans, obtinens, amplectens etc.

παγγέωργος, ον, communis agricola.

παγγλυκερός, ά, όν, praedulcis.

παγγλωσσία, ας, ἡ, (πᾶν, γλῶσσα) nimia loquacitas, clamores, garrulitas.

πάγγυμνος, ον, plane nudus.

παγγυναικί, adv. (πᾶν, γυνή) cum omnibus uxoribus.

παγγώνιος, ον, (γωνία) ab omni parte angulos habens.

παγερός, ά, όν, (πάγος) glacialis, gelidus.

παγετός, οῦ, ὁ, (πάγος) glacies, gelu, stiria, pruina.

παγετώδης, ες, glacie, s. gelu adstrictus. A praec.

πάγη, ης, ἡ, (πήγνυμι) laqueus, decipulum: metaph. dolus.

πάγη, Epice p. ἐπάγη, 3 aor. pass. a πήγνυμι.

παγή, ἡ, vel παγά, Dor. p. πηγή.

πάγεν, Aeol. p. ἐπάγησαν, 3 pl. aor. pass. a πήγνυμι, Il.

παγιδεύω, f. εύσω, (παγίς) illaqueo, irretio.

πάγιος, ία, ιον, (πήγνυμι) fixus, firmus, stabilis.

παγιότης, ητος, ἡ, soliditas. A pr.

παγιόω, firmum et fixum reddo, firmo, stabilio. παγιωθῆναι, aor. 1. inf. pass. fixum esse. παγιωθείς, stabilitus. Ab eod.

παγίς, ίδος, ἡ, (πήγνυμι) tendicula, muscipula, decipula.

παγίως, adv. (πάγιος) firmiter, constanter, sine dubitatione aut exceptione.

παγκαής, ές, (καίω) omnia comburens.

παγκαίνιστος, ον, (καινίζω) semper novus, semper recens.

πάγκακος, ον, omnino malus, pessimus.

παγκάκως, adv. pessime.

παγκακοῦργος, ον, (κακοῦργος) valde callidus, modis omnibus maleficus.

πάγκαλος, ον, (καλός) perpulcer, pulcerrimus, honestissimus. Fem. παγκάλη exstat ap. Plat.

παγκάλως, adv. perpulcre, optime. 2) honestissime. A praec.

παγκαρπεία, ἡ, i. q. παγκαρπία.

παγκαρπία, ας, ἡ, omnis generis fructus aut semina. A seq.

παγκάρπιος, ον, (πᾶν, καρπός) fructus omnis generis habens.

πάγκαρπος, ον, idem et ex iisd.

παγκατάρατος, ον, prorsus detestabilis.

παγκευθής, ές, (κεύθω) plane occultus. 2) plane occultans.

παγκλαδία, ἡ, (κλάδος) tempus quo vites praeciduntur, dialecto Rhodiorum.

πάγκλαυστος, ον, (κλαίω) prorsus lamentabilis. 2) semper lugens.

πάγκλαυτος, ον, idem et ex eod.

παγκληρία, ας, ἡ, universa hereditas. A seq.

πάγκληρος, ον, heres ex asse.

πάγκλυτος, ον, celeberrimus.

πάγκοινος, ον, omnibus communis.

παγκοίρανος, ον, omnium dominus.

παγκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) qui omnes sepelit et sopit, Epith. Orci.

παγκόνιτος, ον, (κονίω) multo pulvere adspersus, laboriosissimus, omne genus certaminis expertus.

παγκόσμιος, α, ον, (κόσμος) communis omnibus hominibus.

παγκρατής, ές, (κρατέω) praepotens.

παγκρατησία, ας, ἡ, perpetua possessio.

παγκρατιάζω, f. άσω, (παγκράτιον) pancratio certo. 2) in omnibus certaminibus sum victor.

παγκρατιαστής, οῦ, ὁ, peritus certandi pancratio, pugil, quinquertio. A praec.

παγκρατιαστικός, ή, όν, ad pancratiasten pertinens. A praec.

παγκρατιαστικῶς, adv. more pancratiastarum, pancratice.

παγκράτιον, ου, τό, (πᾶν, κράτος) athletici certaminis genus, quinquertium, quinque constans artibus, nempe pugilatu, cursu, saltu, disco et lucta. ἅλμα, ποδωκείη, δίσκος, ἄκοντα, πάλη. Rectius. ludus gymnicus luctam et pugilatum comprehendens). 2) pancratium, herba.

πάγκρεας, ατος, τό, corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones firmans.

παγκρότως, adv. (κρότος) cum magno strepitu.

πάγκρυφος, ον, (κρύπτω) omnino occultus. v. παγκευθής, dub.

παγκτήμων, ον, gen. ονος, (κτάομαι) omnia, vel multa possidens.

παγκτησία, ἡ, possessio amplissima. 2) varia supellex.

πάγκυφος, ον, (κῦφος) prorsus curvus.

πάγξενος, ον, (ξένος) omnes hospites excipiens.

παγόλυτος, ον, (πάγος, λύω) solutus, ὕδωρ, aqua a glacie soluta.

παγοπληξία, ας, ἡ, (πλήσσω) veterinorum morbus, quum gelu percelluntur.

πάγος, ὁ, (πήγνυμι) rupes, petra: tumulus, collis.

πάγος, ὁ, (πήγνυμι) quodcunque concretum est, ut a) glacies: gelu. Frequenter in plur., it. τὸ πάγος. b) i. q. γραῦς, 2. crustula rugosa, quae concrevit et innatat lacti vel polentae. c) peritonaeum. d) sal, quippe quod ex aqua marina concrescit: hinc poetice: mare ipsum.

πάγουρος, ου, ὁ, (πάγος, οὖρος) cancri vel piscis marini genus, phagrus.

παγόω, (πάγος) concrescere facio, congelo.

πάγρος, ὁ, avis quaedam incerta.

παγχάλεπος, ον, perdifficilis.

παγχάλκεος, ον, et πάγχαλκος, ον, totus aereus.

παγχαρής, ές, (χαίρω) omnes exhilarans. 2) plane laetus, prorsus hilaris.

πάγχι, adv. i. q. πάγχυ, Orph.

πάγχορτα, τά, omnis generis cibi. A seq.

πάγχορτος, ον, (χόρτος) omnis generis cibum vel pabulum praebens.

πάγχρηστος, ον, valde utilis seu commodus, ad omnia utilis.

πάγχριστος, ον, (χρίω) totus oblitus, unctus.

παγχρύσεος, ον, (χρυσός) totus aureus. (ῠ)

πάγχρυσος, ον, i. q. παγχρύσεος.

πάγχυ, adv. (πᾶς, πᾶν) Ion. et poet. p. πάνυ, prorsus, omnino.

παγῶ, conj. aor. pass. a πήγνυμι.

παγώδης, ες, (πάγος) glacialis.

παδάω, Dor. p. πηδάω.

πάδινος, η, ον, ex arbore πάδος.

πάδος, ἡ, arbor aut frutex, ut videtur prunus padus.

παθαίνω, (πάθος) animum commoveo, affectus commoveo. Med. vehementer afficior et concitor, morbis animi afficior.

παθεῖν, inf. aor. a πάσχω.

πάθη, ης, ἡ, (πάσχω) calamitas, clades, infortunium, aerumna, caedes, morbus.

πάθημα, ατος, τό, (πάθος, πάσχω) quod quis passus est seu patitur. 2) passio, afflictio, perpessio, morbus corporis vel animi, vitium.

πάθησις, εως, ἡ, (πάσχω, παθεῖν) passio.

παθητικός, ή, όν, passivus, qui pati potest, passioni obnoxius: vitiosus, morbosus. 2) affectus, perturbationes animi ciens, commovens, ad animos commovendos accommodatus.

παθητικῶς, adv. passive, passiva voce. 2) cum animi motu, ad animos movendos apte.

παθητός, ή, όν, (πάσχω) qui pati potest, patibilis, morbosus.

παθογνωμονικὸν σημεῖον, (πάθος, γνώμων) signum, quod una cum morbo invadit: quod proprie affectionis speciem significat, unde τὸ πάθος γιγνώσκεται.

παθοκράτεια, ας, ἡ, idem quod seq. et ex eod.

παθοκρατορία, ας, ἡ, (κρατέω) imperium in passiones.

παθοκτόνος, ον, (κτείνω) perturbationes animi frenans, quasi interficiens.

παθολογική, ῆς, ἡ, pars medicinae, quae in caussas et rationes, naturamque morborum inquirit.

παθοποιΐα, ας, ἡ, commotio adfectuum.

παθοποιός, όν, (ποιέω) affectus commovens.

πάθος, εος, τό, (πάσχω) passio, quod quis patitur s. passus est. 2) clades, casus, adflictio, calamitas. 3) morbus. 4) morbus animi, perturbatio, commotio, aegritudo, adfectio, adfectus. 5) amor vehe-

mens; it. impura libido. 6) mollities. 7) adjuncta s. accidentia, quae philosophis dicantur. 8) mora violenta. 9) indignum quodvis et horrendum faciens.

παιάν, ᾶνος, ὁ, carmen, quod parta victoria peste ve depulsa cani solebat in honorem Apollinis. 2) hymnus in laudem Apollinis et Dianae. 3) hymnus in quemlibet alium deum. 4) hymnus, qui post coenam in honorem deorum canitur. 5) hymnus, qui praeclaro cuidam viro canebatur. 6) ipse Apollo. 7) clamor, quo se milites ad congrediendum cum hoste hortantur. 8) pes quidam metricus, paean.

παιανίζω, f. ίσω, (παιάν) paeanem cano. Dicitur 1) de militibus, qui et ante proelium, et victoria jam parta conclamant. 2) de iis, qui, mensis remotis, diis libantes hymnos canunt. ap. Xenoph.

παιανικός, ή, όν, ad paeanem pertinens.

παιανισμός, οῦ, ὁ, (παιανίζω) paeanis s. paeanum cantatio.

παιανιστής, οῦ, ὁ, qui paeana canit.

παιανογράφος, ου, (γράφω) paeanes scribens.

Παιάων, ονος, ὁ, Dorice idem quod Ionicum Παιήων.

παῖγμα, ατος, τό, (παίζω) ludus, res ludicra.

παιγμός, οῦ, ὁ, ludus, lusus.

παιγμοσύνη, ης, ἡ, lusus, oblectatio.

παιγνιά, ᾶς, ἡ, (παίζω) ludus, lusus, jocus, res ludicra, Hdt. Falso scribitur παιγνία.

παιγνιαγράφος, ου, i. q. παιγνιογράφος.

παιγνιήμων, ον, gen. ονος, (παιγνιά) jocosus, qui jocis delectatur, qui ludo est addictus.

παιγνιογράφος, ου, (γράφω) carmina ludicra scribens. ὁ π., poeta carminum ludicrorum.

παίγνιον, ου, τό, ludus seu lusus, jocus, ludicrum oblectamentum, ludibrium. 2) poema ludicrum, lusus poeticus. παίγνια, τά, crepundia. A seq.

παίγνιος, ία, ιον, (παίζω) ludicrus, jocosus.

παιγνιώδης, ες, (παιγνιά, εἶδος) idem. τὸ παιγνιῶδες, festivitas.

παιγνιωδῶς, adv. ludicre.

παιδαγρέται, αἱ, (παῖς, ἀγρέω) iidem qui ἱππαγρέται, Hesych.

παιδαγωγεῖον, ου, τό, (παιδαγωγός) paedagogeum vel paedagogium, ludus literarius. 2) coetus puerorum impr. puleororum, sed servorum.

παιδαγωγέω, f. ήσω, instituo pueros. 2) instituo tanquam pueros. 3) erudio 4) moderor, rego, deduco. 5) freno, domo.

παιδαγώγημα, ατος, τό, instituendi ratio. A praec.

παιδαγώγησις, εως, ἡ, puerorum institutio seu disciplina.

παιδαγωγία, ας, ἡ, (παιδαγωγός) institutio puerilis, ipsa actio instituendi pueros. 2) institutio, moderatio, gubernatio quaeque.

παιδαγωγικός, ή, όν, ad paedagogum seu paedagogium pertinens.

παιδαγωγικῶς, adv. paedagogorum more.

παιδαγωγός, όν, (παῖς, ἄγω, ἀγωγή) pueros ducens s. regens, pueros erudiens. Plerumque subst. ὁ, puerorum doctor, puerorum custos, s. dux. Erat fere unus ex servis perpetuus puerorum comes, qui mores eorum formaret, paedagogus, pedisequus.

παιδαρίδιον, τό, Dim. a παιδάριον.

παιδαριεύομαι, pueriliter me gero.

παιδάριον, τό, Dim. a παῖς, puerulus, puellus: puella. 2) servulus.

παιδαρίσκος, ὁ, Dim. a παῖς, i. q. παιδάριον.

παιδαριώδης, ες, puerilis, puerum decens.

παιδαριωδῶς, adv. pueriliter.

παιδεία, ας, ἡ, (παιδεύω) institutio, instituendi ratio, doctrina, eruditio, disciplina, castigatio. 2) ratio vitae sapienter et eleganter actae, ut παιδεία Κύρου, enarratio morum honestorum et civilium Cyri. 3) artes liberales. 4) aetas juvenilis, pueritia.

παίδειος, ον, (παῖς) puerilis.

παιδεραστέω, f. ήσω, amator puerorum sum. A seq.

παιδεραστής, οῦ, ὁ, (παῖς, ἐραστής) amator puerorum, puerarius, pullarius. (Nempe antiqui puerum, quem quia amabat, pullum ejus dicebant).

παιδεραστία, ας, ἡ, amor puerorum, amor, qualis est paedicorum. A praec.

παιδεραστικός, ή, όν, ad masculos amores pertinens. Ab eod.

παιδέρως, ωτος, ὁ, (ἔρως) i. q. παιδεραστής. Ζεὺς παιδέρως per jocum dicitur, propter Ganymedem, Poll. 2) acanthus et flos quidam. 3) opali quaedam species. 4) unguentum atque pigmentum colorandae faciei.

παίδευμα, ατος, τό, (παιδεύω) quod docetur, praeceptum, disciplina.

παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa erudiendi actio, doctrina, eruditio.

παιδευτήριον, ου, τό, locus, in quo pueri docentur, ludus literarius.

παιδευτής, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, praeceptor, magister, castigator.

παιδευτικός, ή, όν, qui ad institutionem facit. 2) ad docendum aptus. 3) castigatorius, castigandi vim habens. Subst. τὸ παιδευτικόν, eruditio.

παιδευτικῶς, adv. more instituentium, docentium. 2) docte, erudite.

παιδευτός, ή, όν, doctus, eruditus. A seq.

παιδεύω, f. εύσω, (παῖς) doceo, instituo, erudio. 2) admoneo, reprehendo, castigo, punio, flagello. Pass. παιδεύομαι, doceor, usu et experientia edoceor, punior. perf. part. πεπαιδευμένος, eruditus.

παιδήϊος, ίη, ϊον, Ion. p. παίδειος.

παιδιά, ᾶς, ἡ, (παίζω) ludus, lusus, relaxatio animi, jocus. 2) dicitur de rebus, quas contemnimus, ut lat. jocus.

παιδία, ας, ἡ, (παῖς) pueritia, puerilis aetas, reperitur quoque sic exaratum pro παιδεία, quod v.

παιδικά, ῶν, τά, amasius, puer amatus. Num etiam de puella amata dicatur, mihi non constat. Metaph. de quavis re amata, de quovis oblectamento.

παιδικός, ή, όν, (παῖς) puerilis, puellaris. 2) ad amorem masculum pertinens, cf. παιδικά. Hinc, παιδικός i. q. παιδεραστής. παιδικὸς λόγος, narratio amatoria, Xen. παιδικὰ sc. μέλη, carmina amatoria, in puerum amatum, Theocr. 29. 3) (παιδιά) jocosus, jocularis, Xen. Ages. 8, 2.

παιδικῶς, adv. pueriliter, puerorum more.

παιδιόθεν, adv. a puero, a puerili inde aetate, ab incunabulis, a pueritia. A seq.

παιδίον, τό, Dim. a παῖς, infans: puerulus, puellus: puella: filiolus, filiola. 2) servulus, puer.

παιδιατροφία, i. q. παιδοτροφία.

παιδισκάριον, τό, Dim. a παιδίσκη.

παιδισκεῖον, ου, τό, locus, in quo sunt puellae. 2) lupanar.

παιδίσκη, ης, ἡ, proprie puella libera, virgo. 2) ancilla, ancillula. Dim. a παῖς.

παιδίσκος, ου, ὁ, puerulus s. puellus. Dim. a παῖς. 2) servulus.

παιδιώδης, ες, (παιδιά vel παιδίον) lusui deditus, jocis gaudens. 2) puerilis, puerulos decens.

παιδνός, ή, όν, item παιδνός, όν, (proprie contr. e παιδινός) puerilis. Subst. ὁ παιδνός, puer. ἡ παιδνή, puella.

παιδοβόρος, ον, (βορά) pueros devorans.

παιδοβοσκός, όν, (βόσκω) pueros nutriens s. educans.

παιδοβρώς, ῶτος, (βιβρώσκω) pueros devorans.

παιδοβρωσία, ἡ, puerorum devoratio. A praec.

παιδόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) θοίνα, coena, qua infantes devorantur, Lyc.

παιδογέρων, οντος, ὁ, (γέρων) senex puerilis.

παιδογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio, puerperium. A seq.

παιδογόνιος, ον, ad liberorum procreationem pertinens, liberorum procreationem adjuvans. τὰ παιδογόνια, sc. ἱερά, festum ob natum puerum.

παιδογόνος, ον, (παῖς, γονή) liberos procreans. 2) ad liberorum procreationem faciens, prolificus, fecundus.

παιδόθεν, adv. (παῖς) a puero, a pueritia.

παιδοκομέω, f. ήσω, puerorum seu liberorum curam gero.

παιδοκομία, ας, ἡ, liberorum educatio, Hesych.

παιδοκόμος, ον, (παῖς, κομέω) qui puerorum curam gerit.

παιδοκόραξ, ακος, ὁ, (κόραξ, corvus) qui pueris insidiatur.

παιδοκτονίζω, ap. seriores i. q. παιδοκτονέω.

παιδοκτονέω, f. ήσω, (παιδοκτόνος) liberos interficio.

παιδοκτονία, ας, ἡ, caedes liberorum.

παιδοκτόνος, ον, (κτείνω) puerorum seu liberorum interfector seu interfectrix.

παιδολέτειρα, ας, ἡ, liberorum perditrix. A seq.

παιδολέτης, ῆρος, ὁ, idem qui παιδολέτωρ, interemtor liberorum.

παιδολέτρια, ας, ἡ, eadem quae παιδολέτειρα.

παιδολέτωρ, ορος, ὁ, (παῖς, ὄλλυμι) puerorum s. liberorum perditor.

παιδολογία, ας, ἡ, (λέγω) puerorum delectus.

παιδολύμας, ου, ὁ, (λύμη) qui liberos perdit s. liberis nocet, Aesch. (- ⏑ - -)

παιδομαθής, ές, (μανθάνω) qui in pueritia didicit. oppositus τῷ ὀψιμαθεῖ.

παιδομαθία, ας, ἡ, matura disciplinae alicujus perceptio. A pr.

παιδομανής, ές, (μαίνομαι) qui puerorum improbo amore insanit.

παιδομανία, ας, ἡ, insanus puerorum amor. A pr.

παιδομόρος, ον, Aesch. Choe. 1065. παιδομόροι μόχθοι, aerumnae ejus, qui liberos suos interfecit.

παιδονομέω, puerorum curam gero.

παιδονομία, ας, ἡ, disciplina puerorum. A seq.

παιδονόμος, ου, ὁ, (νέμω) puerorum rector, praefectus disciplinae et educationi puerorum; magistratus quidam apud Spartanos.

παιδοπίπης, ου, ὁ, (ὀπίπτης) qui libidinose inhiat pueris, i. q. παιδεραστής. (- ◡ ◡ -)

παιδοποιέω, et ἔομαι, liberos procreo, gigno.

παιδοποιήσιμος, ον, ad liberos procreandos idoneus, liberis creandis aptus.

παιδοποίησις, ἡ, i. q. παιδοποιία.

παιδοποιητής, οῦ, ὁ, liberorum procreator, Vet. Lex.

παιδοποιία, ας, ἡ, liberorum procreatio. 2) adoptio liberorum, si cui desunt ex ipso nati. A seq.

παιδοποιός, όν, (ποιέω) liberorum procreator sive procreatrix.

παιδοπόρος, ον, (πόρος) liberis transitum praebens, seu liberos praebens, ut παιδοπόρος γένεσις, Phil. Thess. 34. qu. πορίζουσα παῖδας.

παιδοσπορέω, liberos genero s. procreo, gigno, genero. A seq.

παιδοσπόρος, ον, (σπείρω) liberos serens i. e. procreans.

παιδοσύνη, ἡ, poet. p. παιδεία.

παιδοτέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio. V. Lex.

παιδοτόκος, ον, (τίκτω) pueros pariens, pueros generans. ἡ π., puerpera, quae peperit. παιδοτόκος βίος, vita pueros generans, conjugalis.

παιδοτριβεῖον, ου, τό, locus, in quo pueri exercentur. A seq.

παιδοτριβέω, (παιδοτρίβης) pueros exerceo: hinc in universum exerceo, erudio, instituo, formo: educo. 2) paedico, sum paedico.

παιδοτρίβης, ου, ὁ, (τρίβω) paedotriba, qui pueros exercet, artis gymnasticae magister, exercitator corporis, magister exercitior, gymnasii magister. 2) praeceptor, doctor, ludimagister. 3) i. q. παιδεραστής.

παιδοτριβία, ας, ἡ, it. παιδοτριβεία, ars exercendi juventutem.

παιδοτριβικός, ή, όν, ad paedotribam pertinens. ἡ παιδοτριβική, sc. τέχνη, ars gymnastica.

παιδοτριβικῶς, adv. more paedotribarum, ut decet paedotribas.

παιδότριψ, ιβος, ὁ, (τρίβω) servulus in familia, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit.

παιδοτροφέω, f. ήσω, (παιδοτρόφος) pueros educo. 2) servos alo.

παιδοτροφία, ας, ἡ, puerorum educatio. A praec.

παιδοτρόφος, ον, (τρέφω) puerorum vel servorum educator, altor.

παιδοτρωτος, ον, (τιτρώσκω) a liberis afflictus.

παιδουργέω, (ἔργον) liberos procreo.

παιδουργία, ας, ἡ, liberorum procreatio. A praec.

παιδοῦσα, ἡ, praegnans. v. παιδόω.

παιδοφθορέω, (παιδοφθόρος) pueros corrumpo, pueros stupro. 2) pueros occido.

παιδοφθορία, ας, ἡ, puerorum stupratio. 2) puerorum occisio. A pr.

παιδοφθόρος, ον, (φθείρω) puerorum corruptor, stuprator, paedicu, cinaedus. 2) puerorum perditor, occisor.

παιδοφιλέω, pueros amo. Pass. παιδοφιλεῖσθαι, de puero, qui amatur.

παιδοφίλης, ου, ὁ, et Dor παιδοφίλας, (φιλέω) puerorum amator, paedico.

παιδόφιλος, ον, (φιλέω) pueros amans. Subst. ὁ, puerorum amator, paedico, i. q. παιδεραστής.

παιδοφονεύς, έως, ὁ, i. q. παιδοφόνος

παιδοφονέω, (παιδοφόνος) pueros occido.

παιδοφονία, ας, ἡ, puerorum, liberorum caedes. A pr.

παιδοφόνος, ον, (φονεύω) puerorum s. liberorum interfector.

παιδοφορέω, puerum vel pueros gesto, duco. A seq.

παιδοφόρος, ον, (φέρω) puerum vel pueros gestans.

παιδόω, (παῖς) puerum procreo, feminam gravidam facio, ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, gravida facta est a Neptuno, Dionys. Hal. 2) de femina: concipio. Hinc ἡ παιδοῦσα, quae concepit, gravida, praegnans. cf. τεκνόω.

παίδωσις, εως, ἡ, (παιδόω) liberorum procreatio.

παίζω, f. παίξομαι vel παιξοῦμαι, aor. Attice ἔπαισα, Dor. et ap. seriores ἔπαιξα, perf. act. πέπαιχα, Plut. v. Dem. 9. perf. act. πέπαισμαι, Attice; contra ap. serior. πέπαιγμαι, aor. pass. ἐπαίχθην, Plut. v. Hemsterh. ad Ar. Plut. 1056. Ruhnk. Tim. p. 222. Lobeck. Phryn. p. 240. Buttm. gramm. plen. I. p. 381. (παῖς) - ludo more puerorum, ludo, jocor, Od. 6, 106. 7, 291. salto, Od. 8, 251. 23, 147. Interdum additur dativus nominis significantis ludum, quo luditur, ut σφαίρῃ ἔπαιζον, Od. 6, 100. παιδιὰν παίζειν, ludum ludere, Ar. παίζειν σφαῖραν, pila ludere, Plut. Alex. 73. Item instrumento musico ludere, παίζειν i. q. κιθαρίζειν, Hom. h. Ap. 206. Hinc παίζειν omnino usurpatur pro canere, carmina facere, studiis musicis operam dare, Pind. Ol. 1, 24. Dicitur etiam παίζειν de ludo amatorio, Naeke Choeril. p. 245. 2) παίζειν εἴς τινα vel πρός τινα, it. τινί, illudere alicui. παίζειν τινά τινι, ludibrio habere aliquem ob aliquid. Pass. παίζομαι, illuditur mihi, irrideor, ludibrio habeor. 3) παίζω saepe opponitur τῷ σπουδάζω vel σπουδῇ λέγω, per jocum facio vel dico aliquid, c. acc. rei, ut σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει Σωκράτης; serione dicit an jocatur? Plat. παίζειν σπουδῇ, uti jocis habentibus aliquid serii, Xen. Cyr. 6, 1, 6. ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ὑμῖν, haec joco dicta sint a vobis, Plat.

παιηόνιος, ία, ιον, (παιήων) medicus, salutaris.

παιηονίς, ίδος, ἡ, poet. i. q. ἡ παιωνία, salutaris.

παιηοσύνη, ης, ἡ, ars medica. A seq.

Παιήων, ονος, ὁ, Ion. p. Παιάν, Παιών, nom. pr. medici deorum, Hom. 2) nom. appellat. παιήων, i. q. παιάν, hymnus. 3) adj. παιήων, ονος, ὁ, ἡ, medicus, salutaris.

παίκτειρα, ας, ἡ, (παίζω) quae ludit. Fem. a seq.

παίκτης, οῦ, ὁ, (παίζω) lusor.

παικτικός, ή, όν, jocularis, illusorius.

παικτικῶς, adv. illudendi caussa.

παικτός, ή, όν, qui ludi meretur. 2) jocularis.

παίπαλα, ων, τά, loca praerupta salebrosa, Callim. h. Dian. 194. cf. παίπαλος.

παιπαλάω, (παιπάλη) vafer sum, callidus sum.

παιπάλη, ἡ, (πάλη vel παλή) farinae flos, farina tenuissima, pollen. 2) pulvis tenuis. 3) metaph. homo callidus et astutus, versutus. παιπάλη λόγων, callidissimus in dicendo, Ar.

παιπάλημα, τό, i. q. παιπάλη, 3. παιπάλημα λόγων, orator callidissimus.

παιπάλιμος, ον, (παιπάλη, 3.) callidus, versutus.

παιπάλλω, cum reduplicatione pro πάλλω, quatio, concutio, Hesych.

παιπαλόεις, εσσα, εν, (fortasse ab αἰπύς, αἰπεινός) altus, praeruptus, salebrosus, Hom.

παίπαλος, ον, i. q. παιπαλόεις.

παιπαλώδης, ες, (παιπάλη) malitiosus, versipellis: veneficus.

παῖς, παιδός, ὁ, ἡ, dat. pl. παισί, Hom. et Ion. παίδεσσι, puer vel puella. 2) servus, minister; vel serva, famula. 3) filius. 4) insciens, rudis. οἱ παῖδες, amici, familiares; aulici; in N. T.

πάϊς, Hom. et Epice p. παῖς. Voc. πάϊ, Od. 24, 192. acc. πάϊν, Ap. Rh.

παῖσδα, Dor. pro παῖδα, acc. a παῖς. v. Gregor. Cor. p. 323. ibique Bast. p. 324.

παίσδω, Dor. p. παίζω.

παιστικός, ή, όν, (παίζω) jocularis, Athen.

παιφάσσω, (*φάω) oculos circumfero. 2) impetum facio, tumultuor. 3) declaro, illustro.

I. παίω, f. παιήσω, raro παίσω, aor. ἔπαισα, pf. πέπαικα, aor. pass. ἐπαίσθην, percutio, ferio, pulso, caedo, vulnero cominus. Med. ἐπαίσατο τὸν μηρόν, sibi percussit femur, Xen. Cyr. 7, 3, 2. 2) subagito feminam, ut Lat. tundo, Ar. 3) expedite aliquid facio, ut ῥήματα παίειν, celeriter loquor, orationem concido, Ar. 4) intr. cado, incido, illidor, λόγοι παίουσιν εἰκῇ πρὸς κύμασιν, Aesch.

II. παίω, f. παίσω. (*πάω, πατέομαι, ἐπασάμην, pasco) comedo, Ar. Ach. 835.

Παιών, ῶνος, ὁ, Paeon, medicus deorum, deus artis medendi: hinc medicus quivis. 2) i. q. παιάν, hymnus. 3) pes metricus, ex una longa et tribus brevibus constans syllabis, - ◡◡◡, paeon primus: ◡ - ◡ ◡ p. secundus: ◡ ◡ - ◡ paeon tertius: ◡◡◡ - p. quartus.

παιώνειον, τό, (Παιών) i. q. ἰατρεῖον, praemium s. merces medici.

παιώνειος, ον i. q. παιώνιος.

παιωνία, ας, ἡ, (Παιών) Paeonia, herba. b) antidoti nomen, item cataputii.

παιωνίζω, f. ίσω, paeanem canto. v. παιανίζω.

παιωνικός, ή, όν, (Παιών) medicus; vim sanandi habens. 2) ex pedibus paeonicis constans.

παιώνιος, ία, ιον, item -ος, ον, (Παιών) ad Paeonem vel ad artem medicam pertinens, salutaris, medicus, vi medendi praeditus. παιωνία, ἡ, item παιωνιάς, άδος, ἡ, et παιωνίς, ίδος, ἡ, sc. σοφία vel τέχνη, ars medica, item. ἡ παιωνική.

παιωνίς, ίδος, ἡ, vide παιώνιος.

παιωνισμός, οῦ, ὁ, (παιωνίζω) modulatio, paeanis. v. παιανισμός.

πακτά, ἡ, Dor. p. πηκτή, q. v.

πακτίς, ίδος, ἡ, Dor. p. πηκτίς.

πακτός, ή, όν, Dor. p. πηκτός.

πακτόω, f. ώσω, (πακτός) compingo, coagmento. 2) obsero, claudo.

πακτών, ῶνος, ὁ, (πακτός) genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat.

πάκτωσις, ἡ, (πακτόω) coagmentatio.

παλαγμός, οῦ, ὁ, (παλάσσω) inquinatio, contaminatio.

παλάθη, ης, ἡ, massa e ficubus. 2) e quulibet alia re, velut ex olearum retrimentis, ex amurca.

παλάθιον, Dim. a παλάθη.

παλαθίς, ίδος, ἡ, idem.

πάλαθον, ου, τό, i. q. παλάθη.

παλαθώδης, ες, massae παλάθης similis.

πάλαι, adv. olim, quondam, pridem, jampridem dudum, jamdudum. 2) dicitur et pro ante, et quidem de brevi tempore.

παλαιγενής, ές, (γένος) priscus, vetustus, annosus seu senex.

παλαιγονία, ἡ, priscum tempus.

παλαίγονος, ον, (γονή) i. q. παλαιγενής, Pind.

παλαιετής, ές, (ἔτος) vetus.

παλαίθεος, ἡ, i. q. παλαιὰ θεός.

παλαίθετος, ον, (τίθημι) longo tempore repositus et adservatus, formatus.

παλαιμάτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) prisca mater. Eur. (⏑ – – –)

παλαιμονέω, (quasi a παλαίμων pro παλαιστής) i. q. παλαίω, contendo, luctor, Pind. P. 2, 112.

Παλαιμόνια, τά, festum Palaemonis, Lat. Portunalis.

Παλαίμων, ονος, ὁ, Palaemon, deus marinus; Lat. Portunus.

παλαιόγονος, ον, (παλαιός, γίγνομαι, γονή) priscus.

παλαιολογέω, (λόγος) antiqua memoro, de rebus antiquis dissero, scribo.

παλαιομάγαδις, ὁ, idem qui μάγαδις.

παλαιομήτωρ, ορος, ἡ, i. q. Doricum παλαιμάτωρ.

παλαιομάλωψ, ωπος, ὁ, veterator.

παλαιοπενθής, ές, (πένθος) qui in prisco luctu est, jam diu lugens.

παλαιόπλουτος, ον, (πλοῦτος) cui priscae sunt divitiae, jam diu locuples.

παλαιόπολις, εως, ἡ, (πόλις) urbs antiqua, opp. νεάπολις.

παλαιοπράγμων, ον, gen. ονος, (πρᾶγμα) longo usu tritus in aliqua re.

παλαιοῤῥάφος, ὁ, (ῥάπτω, ῥαφή) veteramentarius.

παλαιόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) antiquas radices habens.

παλαιός, ά, όν, (πάλαι) vetus, antiquus, priscus, vetustus, pristinus. παλαιόν, olim, temporibus priscis.

παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas. A praec.

παλαιοτόκος, ον, (τίκτω) quae dudum peperit, effoeta. παλαιότοκος, dudum natus, major natu.

παλαιότροπος, ον, ad morem veterem factus.

παλαιουργός, ὁ, (ἔργον) veteramentarius.

παλαιοφανής, ές, (φαίνομαι) veteris speciei, adspectu vetus.

παλαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) antiqua sapiens. 2) valde prudens.

παλαιόω, f. ώσω, (παλαιός) antiquo, reterem reddo, tollo, aboleo. παλαιοῦμαι, veterasco, vetus fio, πεπαλαιωμένος, inveteratus.

πάλαισμα, ατος, τό, (παλαίω) artificium luctatorum, quod supplantandi superandique adversarii causa comminiscuntur. 2) luctatio. 3) callidum consilium, artificium.

παλαισμοσύνη, ης, ἡ, lucta.

παλαισταγής, ές, (στάζω) Epith. veteris vini.

παλαιστέω, (παλαιστή) metior secundum παλαιστήν.

παλαιστή, ῆς, ἡ, palmus, mensura quatuor digitorum. Attice παλαστή.

παλαιστής, οῦ, ὁ, (παλαίω) luctator, adversarius in lucta. 2) idem quod praec.

παλαιστιαῖος, αία, αῖον, qui est quatuor digitorum magnitudine, vel unius palmi.

παλαιστικός, ή, όν, (παλαιστής) ad luctatores seu ad luctationem pertinens, luctae peritus, luctae studiosus.

παλαίστρα, ας, ἡ, (παλαίω) palaestra, lucta, vel luctae locus, item locus omni exercitationum generi destinatus.

παλαιστρικός, ή, όν, ad luctam, palaestram seu luctatores pertinens. 2) palaestricae peritus.

παλαιστρικῶς, adv. palaestrice.

παλαιστρίτης, ου, ὁ, (παλαίστρα) palaestrita, luctator, adversarius in lucta. (;)

παλαιστροφύλαξ, κος, ὁ, praefectus palaestrae, vel custos palaestrae, qui aperiendae et claudendae palaestrae curam habuisse videtur.

παλαίτερος, α, ον, et παλαίτατος, η, ον, comp. superl. irreg. a παλαιός, q. v.

παλαίφαγος, ον, (φαγεῖν) antiquitus comesus. 2) a vetustate exesus.

παλαίφατος, ον, olim dictus, celebratus. 2) priscus, antiquus.

παλαιφάτως, adv. secundum priscam famam.

παλαίφοιβος, ον, (φοῖβος) antiquitus vaticinans, vates vetus, Soph. Tr. 823. v. l.

παλαίφυτος, ον, (φύω) olim satus.

παλαίχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών) antiquam terram habens, antiquus terrae possessor.

παλαίω, f. αίσω, aor. ἐπάλησα, (πάλη) luctor, τινί vel πρός τινα, cum aliquo. 2) certo, contendo. 3) metaph. conflictor malis, c. dat. ἄτησι, Hes. op. 413. ζημίαις, Xen. φάσει, Pind. 4) in certamine succumbo, vincor, εἰ παλήσειεν ὁ ναυτικὸς στόλος, Hdt. 8, 21. παλαισθείς, victus, superatus, Eur.

παλαίωμα, ατος, τό, (παλαιόω) inveteratio.

παλαιώς, Lacon. p. παλαιός.

παλαίωσις, ἡ, (παλαιόω) inveteratio.

παλαμάομαι, f. ήσομαι, administro, efficio, gero. 2) struo, molior, machinor. A seq.

παλάμη, ης, ἡ, palma manus. 2) manus. 3) ars, vis, ratio, qua aliquid efficimus.

παλάμημα, τό, (παλαμάομαι) i. q. παλάμη, 3.

παλαμναῖος, αία, αῖον, (παλάμη) cujus manus caede contaminata est, caede contaminatus. 2) homo sceleratus, piaculo obstrictus, homicida, pestis, pernicies. 3) vindex caedis sc. δαίμων.

παλάσιον, τό, i. q. παλάθιον, παλάθη.

παλάσσω, f. ξω, pf. pass. πεπάλαγμαι, (πάλλω, vibro) conspergo, inquino, foedo, contamino, ut αἵματι, λύθρῳ, Hom. Pass. effundor, dispergor, ἐγκέφαλος πεπάλακτο, Il. 11, 98. 12, 286. Med. παλάσσοντο χεῖρας, sibi inquinavit manus, Il. 11, 169. πεπαλαγμένος, part. pf. pass., foedatus, inquinatus. b) humecto, madefacio. 2) sortior, in perf. pass. vi activa, Hom. κλήρῳ πεπάλαχθον, Il. 7, 171. κλήρῳ πεπαλάχθαι, Od. 9, 331.

παλαστέω, Attice pro παλαιστέω.

παλαστή, ἡ, Att. p. παλαιστή.

παλαστιαῖος, αία, αῖον, Att. p. παλαιστιαῖος.

παλαχή, ἡ, (παλάσσω) sors, munus sorte acceptum: sors, fatum.

παλαχῆθεν, adv. i. q. ἐκ παλαχῆς, Nic.

πάλευμα, τό, (παλεύω) illecebra.

παλευτής, οῦ, ὁ, (παλεύω) qui retia avibus tendit, illex.

παλεύτρια, ας, ἡ, illex.

παλευτρίς, ίδος, ἡ, i. q. παλεύτρια.

παλεύω, f. εύσω, allicio. 2) alliciendo fallo. 3) in retia pertraho.

I. πάλη, ης, ἡ, lucta, luctatio.

II. πάλη, ἡ, (al. παλή, Schol. Ven. ad Il. 10, 7.) farina tenuissima, pollen, τὸ ἐπιπασσόμενον λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου. 2) pulvis tenuissimus. 3) pulvis, quo luctatores se conspergebant.

πάλημα, τό, i. q. πάλη, II. pollen, Nic.

παλημάτιον, τό, Dimin. a πάλημα, Poll.

παλῆσαι, inf. aor. a παλαίω.

πάλι, poet. p. πάλιν, Anth.

παλία, ἡ, (πάλιν) i. q. ἐπίβδα, secundus nuptiarum dies, repotia.

παλίβλαστος, ον, i. q. παλίμβλαστος.

παλίβολος, ον, i. q. παλίμβολος.

παλιγγέλως, ωτος, ὁ, irrisio mutua.

παλιγγενεσία, ας, ἡ, (γένεσις) secundus ortus, instauratio rei, et restitutio in statum pristinum, recreatio. 2) regeneratio. 3) emendatio animi. 4) reditus in vitam. 5) baptismus, Eccl.

παλιγγενέσιος, ον, ad regenerationem pertinens. A praec.

παλίγγλωσσος, ον, (γλῶσσα) diversa et abhorrente (qualis est barbarorum) utens lingua. 2) contrarius, diversus a priori sermo, quo ille fit irritus: unde irritus.

παλίγγναμπτος, ον, retrorsum curvus, recurvus.

παλίγγνωστος, ον, (γιγνώσκω) recognitus.

παλιγκαπηλεύω, emo ut rursus carius vendam.

παλιγκάπηλος, ου, ὁ, qui a caupone emit, quo vendat. Gl. Vet. Dardanarius.

παλιγκινής, ές, (κινέω) retro cedens s. ruens.

παλίγκλαστος, ον, (κλάω) refractus. 2) recurvus, reflexus.

παλιγκοταίνω, rursus malignus fio aut excandesco. A seq.

παλιγκοτέω, (κοτέω) rursus malignus fio, recrudesco, de morbis aut vulneribus, Hipp. v. Eustath. ad Erotiani lex. p. 293.

παλιγκότησις, εως, ἡ, offensio et excandescentia iterata. A praec.

παλιγκοτία, ας, ἡ, offensio, simultas. A seq.

παλίγκοτος, ον, (κότος) qui simultatem cum aliquo exercet, et odium atque vindictam tempori opportuno reservat; infestus, iracundus. 2) recrudescens, de morbis, Hipp.

παλιγκότως, adv. animo irato, iracunde.

παλίγκραιπνος, ον, (κραιπνός) velocissimus.

παλίγκριστος, ον, (ῥίζα) restitutus, redivivus.

παλίγκυρτος, ου, ὁ, nassa.

παλίγλωσσος, παλίγναμπτος, etc. poet. p. παλίγγλωσσος, παλίγγναμπτος.

παλιδερκής, ές, (δέρκομαι) retro spectans, videns, quae a tergo sunt.

παλίζωος, ον, i. q. παλίνζωος.

παλικαμπής, ές, (κάμπτω) retro cedens, ruens.

παλιλλογέω, f. ήσω, (παλίλλογος) idem

iterum dico.

παλιλλογία, ας, ἡ, verbi, sermonis iteratio. 2) dictum ante dicto contrarium, retractatio.

παλίλλογος, ον, (λέγω) rursum numeratus, iterum collectus seu congestus.

παλίλλυτος, ον, (λύω) resolutus, rescissus.

παλιμβάκχειος, ου, ὁ, palimbacchius, pes metricus. (– – ◡)

παλίμβαμος, ον, (βῆμα, βαίνω) retrogradus.

παλίμβιος, ον, (βίος) redivivus.

παλιμβλαστής, ές, (βλαστάνω) iterum germinans.

παλιμβλαστος, ον, idem.

παλιμβολία, ας, ἡ, dolus, inconstantia, fluctuatio animi. A seq.

παλίμβολος, ον, (βάλλω) servus nequam. 2) veteratorius, veterator. 3) inconstans, mutabilis.

παλιμβόλως, adv. inconstanter.

παλιμβουλία, ας, ἡ, consilii mutatio, inconstantia. A seq.

παλίμβουλος, ον, (βουλή) inconstans in consiliis.

παλιμμεταβολή, ἡ, (μεταβολή) permutatio iterata.

παλιμμήκης, ες, (μῆκος) duplicatus in longitudinem, duplex. 2) longus.

παλίμπαις, παιδος, ὁ, (παῖς) iterum puer, repuerascens.

παλιμπετές, adv. retrorsum, iterum. A seq.

παλιμπετής, ές, (πίπτω) retro relapsus, retrogradus.

παλιμπηγής, ές, i. q. παλίμπηγος. Hipp.

παλίμπηγος, ον, ἡ, (πήγνυμι) iterum compactus.

παλίμπηξις, ἡ, (πῆξις) coagmentatio iterata, resarcinatio.

παλίμπισσα, ης, ἡ, pix recocta, sicca.

παλιμπλάγκτος, ον, errabundus. A seq.

παλιμπλάζομαι, f. πλάγξομαι, (πλάζω, irr.) vagis erroribus retro agitor seu iterum oberro. Vere in usu tantum est part. aor. pass. παλιμπλαγχθείς, retro actus, iterum errabundus, Il. 1, 59. 13, 5.

παλιμπλανής, ές, (πλάνη) iterum errabundus.

παλιμπλεκής, ές, (πλέκω) retrorsum nexus seu plexus.

παλίμπλοος, ουν, (πλέω) retro navigans.

παλίμπλυτος, ον, (πλύνω) denuo lotus.

παλίμπλωτος, ον, iterum navigans: retro navigans. 2) qui iterum navigando suscipitur.

παλιμπνοή, ἡ, poet. παλιμπνοίη, (πνοή) ventus contrarius.

παλίμποινος, η, ον, it. ος, ον, (ποινή) remunerans, ulciscens. τὸ παλίμποινον, remuneratio.

παλιμπόρευτος, ον, (πορεύω) retrogradus.

παλίμπορος, ον, (πόρος) qui iter repetit. 2) e contrario iter faciens.

παλίμπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) pedem reflectens, retrogradus.

παλιμπράτης, ου, ὁ, qui iterum vendit, cf. παλιγκάπηλος. (◡ – – –)

παλίμπρατος, ον, (πιπράσκω) qui iterum venditus est. 2) qui saepius vendi se sinit. 3) qui priori hero relicto subinde alii se addicit. 4) qui multiplici et saepe commutata servitute astutus evasit et vafer, veterator, veteratrix.

παλιμπροδοσία, ἡ, et

παλιμπρόδοσις, εως, ἡ, (προδίδωμι) partis utriusque proditio, proditio iterata.

παλιμπροδότης, ου, ὁ, reciprocus seu rursus proditor, qui eos prodit ad quos transfugit.

παλιμπρυμνηδόν, adv. retro.

παλίμπρυμνος, ον, (πρύμνα) retrogradus.

παλιμπτυγηδόν, adv. retro.

παλίμπωλος, ον, (πωλέω) qui aliquid revendit, qui emit, quod revendat.

παλίμφημος, ον, (φήμη) iterum dicendus, i. e. eximia laude celebrandus. 2) dissonus, contrarius.

παλίμφρων, ὁ, ἡ, (φρήν) qui sententiam mutat; resipiscens.

παλιμφυής, ές, (φύω) renatus, renascens. 2) redivivus.

παλιμψηστος, ον, (ψάω) iterum derasus vel deradendo tersus; ita factus, ut in eo exarata rursus deleri, et cum aliis commutari possint. Forma παλιμψαιστος est valde dubia.

παλίμψυχος, ον, (ψυχή) qui resumsit animum, redivivus.

πάλιν, adv. iterum, rursus, denuo, de integro. 2) vice versa, e diverso, e contrario, contra. 3) retro, seu retrorsum. 4) alibi, alio loco: in commendandis scripturum locis sive dictis.

παλινάγγελος, ον, (ἀγγέλλω) internuncius.

παλινάγρετος, ον, (ἀγρέω) revocatus, revocabilis ἔπος οὐ παλινάγρετον, dictum irrevocabile, Il. 1, 526. ἄτη, Hes. sc. 93. Hinc mutatus, mutabilis, inconstans. 2) act. ea, quae dixit, revocans s. retractans.

παλιναίρετος, ον, (αἱρέω) rursum creatus, qui post abrogatum magistratum rursum creatur magistratus. τὰ παλιναίρετα, aedificia quae diruta fuerunt et rursus instaurata, Harpocrat. 3) instauratione egens.

παλιναυξής, ές, (αὔξω) recrescens, renascens.

παλιναυτόμολος, ον, (αὐτόμολος) qui ad eam partem, a qua prius ad hostes transierat, redit.

παλινδαής, ές, (* δάω) rursus cognitus.

παλινδικέω, (παλίνδικος) instauro litem.

παλινδικία, (παλίνδικος) actio repetita, instauratio litis.

παλίνδικος, ον, (δίκη) quum rursus de rebus iisdem judicatur.

παλινδίνητος, ον, (δινέομαι) qui reciproco vortice revolvitur. (◡ – – – ◡)

παλινδίνια, ας, ἡ, (δίνη) vortex reciprocus.

παλινδίωξις, ἡ, (διώκω) prosaice pro παλίωξις, q. v.

παλινδρομέω, f. ήσω, (παλίνδρομος) cursu reciproco redeo.

παλινδρομή, ἡ, i. q. παλινδρομία.

παλινδρομία, ας, ἡ, recursus, cursus reciprocus.

παλινδρομικός, ή, όν, i. q. seq.

παλίνδρομος, ον, recurrens, reciprocus.

παλινζωία, ας, ἡ, iterata vita. A seq.

παλίνζωος, ον, redivivus.

παλινίδρυσις, εως, ἡ, iterata subsidentia. 2) iterata constitutio, collocatio, dedicatio.

παλίννοστος, ον, (νόστος) rediens.

παλινοδία, ας, ἡ, (ὁδός) itineris repetitio.

παλινόρμενος, ένη, ενον, (ὄρνυμι) qui gressu retro concitato redit, retro ruens.

παλινόρμητος, ον, (ὁρμάομαι) idem.

παλίνορσος, ον, (ὄρνυμι) retrogradus, resiliens, rursus concitatus, reciprocus.

παλινοστέω, f. ήσω, (πάλιν, νοστέω) redeo, revertor.

παλινόστιμος, ον, iterum rediturus.

παλίνοστος, ον, qui redit seu revertitur, recurrens, reciprocus. cf. παλίννοστος.

παλίνουρος, ον, (οὖρον) qui iterum mejit, iterum seu bis mingens.

παλινπροδοσία, ας, ἡ, vid. παλιμπροδοσία.

παλινρύμη, ης, ἡ, impetus retro ruens. cf. παλιρρύμη.

παλίνσκιος, ον, (σκιά) valde umbrosus, opacus, tenebricosus. cf. παλίσκιος.

παλινστομέω, (στόμα) contrarium dico seu loquor. 2) obtrecto, famam laedo.

παλινστρεπτος, ον, (στρέφω) retro vertens vel versus.

παλινστρόβητος, ον, (στροβέω) retrogradus; errabundus.

παλίνστροφος, ον, (στρέφω) mutabilis, inconstans.

παλίντιτος, ον, (τίω) qui rependitur; vicissim penditus, retributus, repensus.

παλιντοκία, ας, ἡ, (τίκτω, τόκος) mutua feneratio. 2) fenoris dati repetitio.

παλίντονος, ον, (τείνω) in aversum tendens, remittens. 2) recurvus, reflexus.

παλιντραπελία, ἡ, i. q. παλιντροπία.

παλιντράπελος, ον, in contrarium versus, reflexus, retortus, inversus.

παλιντριβής, ές, (τρίβω) veterator, versutus.

παλίντριψ, ιβος, i. q. παλιντριβής.

παλιντροπάομαι, (παλίντροπος) retro me converto.

παλιντροπής, ές, (τρέπω) i. q. παλίντροπος.

παλιντροπία, ας, ἡ, conversio retro facta, immutatio. 2) cura, anxietas. A seq.

παλίντροπος, ον, (τρέπω) retro convertens gressum, retrogradus, redux.

παλιντυπής, ές, (τύπτω) repercussus.

παλιντυχής, ές, (τύχη, vel τυγχάνω) qui contraria conditione, s. fortuna utitur, secunda post adversam, et contra.

παλινῳδέω, (ᾠδή) recanto, retexo orationem, muto sententiam.

παλινῳδία, ας, ἡ, cantus priori contrarius. 2) retractatio. A pr.

παλίνωρος, ον, (ὥρα) qui suis horis redit.

παλιούρινος, ον, e paliuro factus. A seq.

παλίουρος, ου, ἡ, paliurus, frutex spinosus; rhamnus paliurus Linn.

παλιουροφόρος, ον, (φέρω) ferens paliuros: furcam e ligno paliuri factam ferens; Antiphil. ep. 4, 4.

παλιρροέω, (παλίρροος) vicissim refluo. 2) fluctuo.

παλιρρόθια, ἡ, i. q. παλίρροια, a seq. it. remigatio versus puppim, apud Aratum.

παλιρρόθιος, ία, ιον, vel -ος, ον, (ῥόθος) refluens s. resiliens ab litore aut scopulo, Epith. fluctus apud Hom. 2) retrogradus, resiliens retro.

παλίρροθος, ον, i. q. παλιρρόθιος.

παλίρροια, ας, ἡ, (παλίρροος) refluxus, reciprocatio aquae.

παλιρροίβδος, ον, (ῥοιβδέω) et

παλιρρόιζος, ον, (ῥοιζέω) huc et illuc fluctuans strepensque.

παλιρρόιος, οίη, οιον, Epice p. παλίρροος.

παλίρροος, ον, contr. παλίρρους, ουν,

ῥέω, ῥόος) refluus, reciprocus.

παλιῤῥοπος, ον, (ῥοπή) qui retro vergit, reflexus.

παλιῤῥύμη, ἡ, i. q. παλινρύμη.

παλιῤῥυτος, ον, (ῥύω, ῥέω) reciprocus, refluus.

παλίσκιος, ον, i. q. παλίνσκιος.

παλισσυτέω, retro feror, retrogredior. A seq.

παλίσσυτος, ον, (σεύω, ἔσσυμαι) retrogradus, resiliens.

παλίστρεπτος, ον, (στρέφω) reflexus, retro versus, rediens.

παλισύλλεκτος, ον, (συλλέγω) iterum collectus seu congregatus.

παλίψηστος, ον, i. q. παλίμψηστος.

παλίωξις, εως, ἡ, (πάλιν, ἰωκή) insecutio, resultus in posteriora. Opp. προΐωξις.

πάλλα, ἡ, (πάλλω) i. q. σφαῖρα, pila.

πάλλαγμα, ατος, τό, (πάλλαξ) concubitus cum pellice.

Παλλάδιον, τό, statua, simulacrum Palladis, i. e. Minervae. 2) locus Athenis; ex quo judicium τῶν ἐφετῶν dicebatur ἐπὶ Παλλαδίῳ. Proprie neutr. a seq.

Παλλάδιος, ια, ιον, (Παλλάς) ad Palladem s. Minervam pertinens.

παλλακεία, ας, ἡ, concubinatus, pellicatus. A seq.

παλλακεύομαι, (πάλλαξ) pellicem habeo, τινα. 2) sum concubina, ancillor alicui, τινί.

παλλακή, ῆς, ἡ, pellex, concubina, succuba. v. πάλλαξ.

παλλακία, ας, ἡ, concubinatus, pellicatus.

παλλάκιον, τό, Dim. a παλλακός.

παλλακίς, ίδος, ἡ, i. q. πάλλαξ, concubina, pellex.

παλλάκισμα, τό, concubitus cum pellice.

παλλακος, οῦ, ὁ, amasius, ἐρώμενος.

πάλλαξ, ακος, ὁ et ἡ, puer, puella. Frequentius in fem. ἡ πάλλαξ, pellex, concubina. (Radix πάλλω, ut πάλλαξ sit proprie agilis.)

Παλλάς, άδος, ἡ, Pallas, Minerva, a πάλλω, quia hastam et aegida πάλλειν, i. e. quatere s. vibrare dicebatur, vel primitus i. q. πάλλαξ, puella, virgo. 2) plur. Παλλάδες, αἱ, sacerdotes virgines Minervae aliorumve deorum.

Πάλλας, αντος, ὁ, Pallas, nomen propr. viri.

πάλλευκος, ον, (πᾶν, λευκός) omni ex parte albus, candidissimus.

πάλληξ, ηκος, ὁ, ἡ, i. q. πάλλαξ.

πάλλω, aor. ἔπηλα, part. aor. 2. Ep. πεπαλών, vibro, quatio, agito. 2) inpr. κλήρους πάλλειν ἐν κυνέῃ, sortes concutere in galea. Hinc πάλλειν absolute: sortiri. Pass. ἔλαχον πολιὴν ἅλα παλλομένων, sc. κλήρων, quum sortes concuterentur, in sortiendo, Il. 15, 191. cf. Hdt. 3, 128. 3) Med. palpito: salio, exsulto: ita quoque nonnunquam Act. usurpatur, ut ἡ καρδία πάλλει, Trag.

πάλμα, ατος, τό, vibratio, agitatio. A praec.

παλματίας, ου, ὁ, vibrator, quidam terrae motus; tremorem appellat Seneca. A praec.

πάλμη, ἡ, (πάλλω) parma.

παλμικός, ή, όν, ad παλμόν pertinens. A seq.

παλμός, οῦ, ὁ, (πάλλω) vibratio, agitatio, palpitatio: tripudium.

παλμοσκοπία, ας, ἡ, divinatio, quae fit ex palpitatione. A seq.

παλμοσκόπος, ου, (παλμός, σκοπέω) qui παλμόν, sive palpitationem cordis, intestinorum, arteriarum, musculorum contemplatur et ex ea divinat.

πάλμυς, υος, ὁ, rex, Hippon. fr. 1. hinc cognomen dei inferorum, Lyc. — Il. 13, 792. Πάλμυς est nomen proprium.

παλμώδης, ες, (παλμός) palpitationibus obnoxius.

πάλος, ου, ὁ, (πάλλω) vibratio, concussio, agitatio. 2) sortitio, sors, id quod ex urna vel situla concussa exsilit.

παλταίζω, (παλτόν) tela jacio.

παλτόν, οῦ, τό, (πάλλω) jaculum, telum.

παλτός, ή, όν, (πάλλω) vibratus, jactus.

παλύνω, (πάλη vel πάλλω) conspergo, adspergo, ἄλφιτα, Il. 18, 560. Od. 14, 77. ἀλφίτου ἀκτῇ, Od. 14, 429. χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, Il. 10, 7. 2) madefacio, humecto, χρῶτ' ἱδρῶτι παλῦναι, Dion. Per. 1049. cf. Ap. Rh. 3, 1256. 1247.

πᾶμα, τος, τό, (πέπαμαι) supellex, κτῆμα.

παμβασιλεία, ας, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, marum seu summum imperium.

παμβασίλεια, ας, ἡ, omnium regina, summa regina.

παμβασιλεύς, έως, ὁ, omnium rex, summus rex.

παμβδελυρός, ά, όν, (βδελυρός) abominabilis, impurissimus, omnibus modis turpis.

παμβέβηλος, ον, (βέβηλος) impurissimus, sceleratissimus.

παμβίας, ου, ὁ, (πᾶν, βία) omnia vi sua cogens ac superans, violentus.

παμβλαβής, ές, (βλάπτω) omnibus nocens.

παμβόητος, ον, (βοάω) clarissimus, celeberrimus.

πάμβορος, ον, (βορά) omnivorus.

παμβότανος, ον, (βοτάνη) herbidus, omnis generis herbas ferens, LXX. Jobi 3, 25.

παμβότος, ον, (βόσκω) fertilissimus.

πάμβουλος, ον, (βουλή) qui in omnibus rebus vel sibi vel aliis consulere potest.

παμβῶτις, ιδος, ἡ, alma, epith. terrae.

παμβώτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (βώτωρ, βόσκω) omnes pascens, almus, παμβώτορα γαῖαν, Hom. fr. 25.

πάμμα, τό, f. l. pro πᾶμα.

παμμάκαρ, αρος, ὁ, ἡ, (μάκαρ) omni ex parte beatus.

παμμακάριστος, ον, superl. a praec.

παμμάταιος, ον, vanissimus.

παμμαχί, adv. omnibus pugnantibus, omni contentione.

παμμάχιον, ου, τό, certatio omni pugnae genere. A seq.

πάμμαχος, ον, (μάχη, μάχομαι) qui omni pugnae genere certat. 2) qui est omnis generis, quam plurimus, maximus. Epith. audaciae, roboris, miseriae, aerumnae.

παμμάχως, adv. omni pugnae genere certando, omni contentione.

παμμέγας, γάλη, γα, (μέγας) valde magnus. Superl. παμμέγιστος.

παμμεγέθης, ες, (μέγεθος) maximus, immanis, vastus.

παμμέγιστος, η, ον, maximus, superl. a παμμέγας.

παμμεδέων, οντος, ὁ, (μεδέων) omnibus imperans, omnium rector. Hinc femin. παμμεδέουσα, ης, omnium rectrix.

παμμείλιχος, ον, (μείλιχος) mitissimus, suavissimus.

παμμέλας, λαινα, λαν, gen. λανος, (μέλας) totus vel omnino niger.

παμμελής, ές, (μέλος) varie modulatus, canorus.

πάμμεστος, ον, (μεστός) omnino plenus, c. gen.

πάμμετρος, ον, (μέτρον) omnia metrorum genera habens.

παμμήκης, ες, (μῆκος) valde longus. 2) prolixus.

παμμηνίς, ιδος, ἡ, (μήνη) ut νὺξ παμμηνίς, nox, quae plena luna lucet.

πάμμηνος, ον, (μήν) per omnes menses durans, qui perpetuis volvitur mensibus.

παμμήστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήστωρ) omnium excogitator, artifex peritissimus.

παμμήτειρα, ας, ἡ, omnium mater, omnium parens.

παμμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) omnium genitrix, omnium mater, epith. terrae. 2) quae plane matrem se probavit, Soph. Ant. 1282.

παμμήχανος, ον, (μηχανή) omnia machinans. 2) ad quidvis promtus.

παμμίαρος, ον, (μιαρός) scelestissimus.

παμμιγής, ές, (μίγνυμι) ex omni genere mixtus, promiscuus, confusus.

παμμίκρος, ον, perpusillus.

πάμμικτος, ον, idem quod παμμιγής.

πάμμορος, ον, infelix, infortunatus.

πάμμορφος, ον, (μορφή) omnes figuras habens.

παμμυσαρός, ά, όν, (μυσαρός) foedissimus.

πᾰμουχέω, opulentus sum, a seq.

πάμουχος, ον, (πᾶμα, ἔχω) dives, opulentus.

παμπαιδί, adv. (παῖς) cum omnibus liberis. (ῐ)

παμπαθής, ές, (πάσχω) omnia patiens.

παμπάλαιος, ον, (παλαιός) vetustissimus.

παμπάμων, ον, gen. ονος, (πέπαμαι) omnia possidens. (-⏑-)

πάμπαν, adv. prorsus, omnino, plane.

παμπανυ, adv. idem.

παμπειθής, ές, (πείθω) omnia persuadens.

παμπήδην, adv. (πᾶς, πάμπαν) funditus, omnino, prorsus, ut nihil fiat reliqui.

παμπησία, ας, ἡ, (πέπαμαι) universa possessio, totum patrimonium.

παμπληθεί, adv. per totam multitudinem, a tota multitudine, ab universa turba. A seq.

παμπληθής, ές, (πλῆθος) confertus. 2) permultus, valde multus, quam plurimus. plural. παμπληθεῖς, complures. Adv. παμπληθές, tota multitudine.

παμπληθία, ας, ἡ, tota turba. A praec.

πάμπληκτος, ον, (πλήσσω) graviter percussus.

παμπλούσιος, ον, (πλοῦτος) omnibus divitiis adfluens, ditissimus, opulentissimus.

παμποίκιλος, ον, (ποικίλος) varius, varie pictus. 2) versutus, versipellis.

πάμπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) omnibus urbibus communis, qui in omnibus urbibus est.

πάμπολυς, παμπόλλη, πάμπολυ, (πολύς) permultus, varius.

παμπόνηρος, ον, (πονηρός) omnino improbus, improbissimus.

παμπονήρως, adv. pessime, gravissime.

παμπόρφυρος, ον, (πορφύρα) totus purpureus.

παμπότνια, ἡ, (πότνια) reverendissima.

παμπρᾶσία, ας, ἡ, (πρᾶσις) omnium bonorum venditio, sectio.

πάμπρεπτος, ον, (πρέπω) splendidissimus.

πάμπρωτος, ον, (πρῶτος) omnium primus.

πάμπυος, ον, (πύος) valde, penitus purulentus.

παμφάγος, ον, (φαγεῖν) omnivorus, qui omnia devorat. 2) comedo, helluo.

παμφαής, ές, (φάος) omnia illustrans, splendidus.

παμφαίνω, clare splendeo, fulgeo, Hom. 3 sing. praes. ind. παμφαίνησι quasi a παμφαίνημι, Il. 5, 6. (Ortum est ex φαίνω per reduplicationem primae syllabae, ut παιπάλλω ex πάλλω et sim.)

παμφαλάω, (ex * φάω, φάος) circumspicio, inpr. attonitus et veluti numine afflatus adspicio, Lyc.

παμφανόων, gen. ωντος, fem. παμφανόωσα, part. Ep. ab παμφαίνω, quasi a παμφανάω, collucens, splendidissimus.

παμφάρμακος, ον, (φάρμακον) veneficus.

παμφαῶς, adv. (παμφαής) omnia illustrando. 2) splendidissime.

παμφεγγής, ές, (φέγγος) totus lucens, illustris, fulgidus.

πάμφθαρτος, ον, omnino mortalis, caducus. 2) perniciosus.

πάμφθερσις, ι, ἡ, i. q. πάμφθαρτος, Bacchyl.

πάμφθογγος, ον, (φθογγή) quasi omnisonus, i. e. vel valde sonans, vel varios sonos edens.

πάμφιλος, ον, it. πάμφιλος, παμφίλη, πάμφιλον, (φίλος) omnibus gratus: omnium amiens.

πάμφλεκτος, ον, (φλέγω) omnino comburens, totus flammans.

παμφόβερος, ον, valde terribilis, torvus.

παμφόρβος, ον, (φορβή) omnibus pabulum praebens.

πάμφορος, ον, (φέρω) omnia ferens, varia ferens, omnium ferax.

παμφύγδην, adv. effuso fuga.

παμφυλία, ας, ἡ, societas omnium gentium ac nationum. A seq.

πάμφυλος, ον, (φυλή, φῦλον) omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus.

παμφύρδην, adv. (φύρω) confuse.

πάμφυρτος, ον, (φύρω) ex omnibus mixtus, varius, omnis generis: in partem deteriorem.

πάμφωνος, ον, (φωνή) omnis generis voces reddens.

πάμψεκτος, ον, (ψέγω) reprehensione plane dignus.

παμψέκτωρ, ορος, ὁ, (ψέγω) qui omnia reprehendit.

παμψηφεί, adv. (ψῆφος) omnium calculis seu suffragiis.

πάμψυχος, ον, (ψυχή) omnibus animabus imperans, vel totus anima. Epith. Amphiarai apud inferos in Sophoclis Electra 841.

πάμωχεω, πάμουχιά, Dor. p. παμουχέω. A seq.

πάμωχος, ον, Dor. p. παμοῦχος.

πάν, gen. παντός, neutr. ab πᾶς, q. v.

Πάν, Πανός, ὁ, Pan, pastorum Deus, qui ob Arcadibus potissimum colebatur, ab Atheniensibus autem post Marathonium demum bellum, Hom. h. 18. Hdt. 2, 145. 6, 105. 106. cf. de dramatis satirici origine p. 20.

πάναβρος, ον, (ἁβρός) mollis, delicatus. (⏑–⏑)

παναγαθία, ἡ, perfecta bonitas, a seq.

πανάγαθος, ον, it. trium termin. (ἀγαθός) plane bonus, optimus, perfecte bonus.

παναγήραος, ον, (ἀγήραος) prorsus senii expers, immortalis.

παναγής, ές, (ἄγος) prorsus sanctus vel purus, plane castus, sanctissimus, purissimus, Hesych.

παναγία, ἡ, perfecta sanctitas. A seq.

πανάγιος, ία, ιον, (ἅγιος) perfecte sanctus.

παναγίς, ίδος, ἡ, (ἄγος) sc. ἡμέρα, dies sacra.

παναγιστία, ας, ἡ, (ἁγίζω) purgatio.

πάναγνος, ον, (ἁγνός) castissimus, purissimus.

πανάγριος, ον, ferus, praeferox.

πανάγρον, ου, τό, rete, verriculum. A seq.

πάναγρος, ον, (ἄγρα) omnia trahens et capiens, retis Epith. ut πάναγρον δίκτυον. (⏑–⏑)

πανάγρυπνος, ον, pervigil, insomnis.

παναεργής, ές, (ἀεργής) non confectus, prorsus incoctus et crudus, de cibo.

πανάθεμος, ον, i. q. seq.

πανάθεσμος, ον, (ἄθεσμος) injustus, sceleratissimus.

πανάδεστος, ον, (δέσσασθαι) plane inexorabilis.

Παναθήναια, τά, Panathenaea, sacrum Atheniensium. Erant Panathenaea majora et minora, μεγάλα et μικρά, utraque Minervae sacra, quorum majora quarto quovis anno, tertio uniuscujusque Olympiadis, mense Hecatombaeone, minora quotannis vel, ut alii volunt, tertio quovis anno eodem mense celebrabantur.

Παναθηναϊκός, ή, όν, ad Panathenaea pertinens, in Panathenaeis factus vel dictus, it. fieri solitus, Panathenaicus.

πανάθλιος, ία, ιον, (ἄθλιος) valde miser, miserrimus. (Secunda natura longa.)

παναιγλήεις, ήεσσα, ῆεν, spendidissimus.

πάναιθος, αίθη, αιθον, (αἴθω) collucens, splendidissimus, αἴθωνος, Il. 14, 372. (⏑–⏑)

πανaίολος, ον, (αἰόλος) varius, variegatus. 2) metaph. callidus.

παναίσυλος, ον, (αἴσυλος) scelestissimus.

παναισχής, ές, i. q. πάναισχρος.

πάναισχρος, ον, (αἰσχρός) turpissimus. Superl. irreg. παναίσχιστο.

παναίτιος, ον, (αἰτία (totius rei auctor, omnium caussa et auctor: qui solus culpam habet.

πανακαρπής, ές, at

πανάκαρπος, ον, (ἄκαρπος) plane sterilis.

πανάκεια, ας, ἡ, (ἀκέομαι) omnium morborum remedium. 2) herba quaedam.

πανάκειος, ον, i. q. πανακής.

πάνακες, τό, i. q. πανάκεια, 2.

πανάκη, ἡ, i. q. πανάκεια.

πανακήρατος, ον, (ἀκήρατος) minime fato obnoxius, immortalis.

πανάκης, ες, vel πανακής, ές, (ἀκέομαι) omnia sanans, qui omnibus morbis medetur.

πανακίτης, ου, ὁ, (πανάκης, πανάκη) e panacea herba confectus, ut πανακίτης οἶνος, panacites vinum, e panace herba confectum.

πανακρίς, ίδος, ἡ, (ἄκρα) apis Epith. quasi omnia fastigia florum pervolitans et delibans.

πανάκτειος, ον, ad origanum pertinens. A seq.

πάνακτος, ου, ἡ, origanum. Hesych.

παναλάστωρ, ορος, ὁ, homo perniciosissimus; daemon infestus.

παναληθής, ές, verissimus.

παναληθῶς, adv. verissime. A pr.

παναλήμων, ον, gen. ονος, (ἀλήμων) semper et ubique errabundus.

παναλθής, ές, (ἄλθω) omnia sanans.

παναλίγκιος, ον, (ἀλίγκιος) simillimus.

παναλκής, ές, (ἀλκή) omnipotens, robustissimus.

παναλουργής, ές, (ἁλουργής) purpureus, totus purpureus.

πανάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι, ἁλωτός) omnia capiens, omnia vincens.

παναμείδητος, ον, (ἀμείδητος) torvus, severus.

παναμείλικτος, ον, (ἀμείλικτος) immitissimus.

παναμείλιχος, ον, (μείλιχος) idem.

πανάμερος, ον, Dor. pro πανήμερος. Sophocl. (⏑–⏑⏑)

πανάμμορος, ον, (ἄμμορος) plane non particeps. 2) plane infelix, miserrimus.

πανάμωμος, ον, (ἄμωμος) omni culpa et reprehensione vacans.

πανάνθρωπος, ον, ad omnes homines pertinens. ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις, (id est πάντων ἀνθρώπων) omnium reditus in vitam, Caesarii dial. 4. 186.

πανάνυτος, ον, (ἀνύω) plane perfectus, plane perficiendus, facilis confectu. 2) omnia perficiens s. conficiens.

πάναξ, ακος, panacea herba.

πανάξιος, ον, (ἄξιος) plane dignus.

πανaοίδιμος, ον, (ἀοίδιμος) decantatus, celeberrimus.

πανάπαλος, ον, (ἁπαλός) tenerrimus, mollissimus, νέος, Od. 13, 223. (Proprie ⏑⏑⏑⏑, sed l. l. primo longo in versus initio –⏑⏑⏑)

πανάπαστος, ον, (ἄπαστος) qui nil gustavit, jejunus plane.

παναπειθής, ές, (ἀπειθής) plane incredibilis.

παναπείριτος, ον, (πέρας) immensus.

παναπείρων, ονος, ὁ, ἡ, idem, aut fine carens.

παναπενθής, ές, (πένθος) luctu prorsus carens, epigr. adesp. 272. ubi tamen scribendum esse videtur ταλαπενθής, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 872.

παναπήμων, ονος, ὁ, ἡ, (πῆμα, ἀπήμων) prorsus innocuus, integer. 2) omnino innoxius.

παναπηρής, ές, (ἀπηρής) integer, non mutilatus.

πανάπιστος, ον, (ἄπιστος) plane incredibilis.

πανάποινος, ον, (ποινή) plane impunitus.

παναπόπληκτος, ον, i. q. ἀπόπληκτος sed

fortius.

πανάποτμος, ον, (ἄποτμος) infelicissimus, infortunatissimus.

πανάπυστος, ον, (ἄπυστος) de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione, de quo prorsus nihil auditur. 2) qui prorsus nihil audivit aut cognovit.

πανάργυρος, ον, (ἄργυρος) totus argenteus, e solido argento.

πανάρετος, ον, (ἀρετή) omni virtutum genera ornatissimus.

πανάριον, τό, panarium, vox Latina pro graeca ἀρτοφόριον vel ἀρτοφορίς.

πανάριστος, ον, (ἄριστος) praestantissimus.

πανάρκετος, έτη, ετον, vel ος, ον, (ἀρκέω) semper, sive ad omnia sufficiens.

παναρκής, ές, (ἀρκέω) idem. 2) Epith. solis, omnia illustrantis.

παναρμόνιος, ον, (ἁρμονία) omnibus harmoniae numeris constans, admodum concinnus, per omnes partes apte compositus et ordinatus.

πανάρρητος, ον, (ἄρρητος) plane ineffabilis.

παναρχαῖος, ον, (ἀρχαῖος) vetustissimus.

πάναρχος, ον, (ἀρχή, ἄρχω) potentissimus, omnibus imperans.

πανασθενής, ές, (ἀσθενής) imbecillis, prorsus viribus fractus.

πανασεβής, ές, (ἀσεβής) plane impius.

πανασιτία, ἡ, summa annonae inopia, fames ultima, Poll.

πανασκηθής, ές. (ἀσκηθής) illaesus, salvus, incolumis. Hesych.

πανάστερος, ον, (ἀστήρ) plurimis stellis distinctus.

πανατρεκής, ές, (ἀτρεκής) verissimus.

πανατρεκῶς, πανατρεκέως, adv. verissime, certissime. A pr.

παναύγεια, ἡ, lux summa, universa. A seq.

παναυγής, ές, (αὐγή) valde splendidus.

πανάϋπνος, ον, insomnis.

παναφανής, ές, (ἀφανής) qui prorsus conspici non potest.

παναφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἀφῆλιξ) plane carens aequalibus sociis, Il. 22, 490.

πανάφθιτος, ον, (ἄφθιτος) plane indelebilis.

πανάφυκτος, ον, inevitabilis.

πανάφυλλος, ον, omni folio orbus.

Παναχαιΐς, ίδος, ἡ, sc. γῆ, universa Achaja. A seq.

Παναχαιοί, οἱ, (Ἀχαιός) omnes Achivi, universi Graeci, Hom.

πανάχραντος, ον, (ἄχραντος) plane incontaminatus.

πανάωρος, ον, (ἄωρος) omnino intempestivus. 2) immatura morte mortuus. 3) infelicissimus.

πανάωρος, ον, (ἄωρος, ὤρα) neglectus, incustoditus, quem nulla dignatur cura, dub. lect. Aesch. Pr. 363.

πανβδελυρός, vide παμβδελυρός, uti rectius exaratur.

πανδαίδαλος, ον, (δαίδαλος) valde artificiosus.

πανδαισία, ας, ἡ, (δαίς) convivium opiparum ac lautum, mensa sumtuosa.

πανδακέτης, ου, ὁ, (δάκνω) valde mordax.

πανδάκρυτος, ον, (δακρύω) valde lacrimabilis. 2) ad omnia lacrimans.

πανδάλητος, ον, Dor. p. πανδήλητος. (‒ ‒ ‒ ◡)

πανδαμάτειρα, ἡ, fem. a πανδαμάτης, omnium domitrix.

πανδαμάτηρ, ηρος, ὁ, (δαματήρ) i. q. seq.

πανδαμάτωρ, ορος, ὁ, (δαμάω) omnia domans, subigens.

πάνδειλος, ον, timidissimus, miserrimus.

πάνδειμα, τος, τό, terriculamentum.

πανδείμαντος, ον, (δειμαίνω) qui ab omnibus timetur.

πάνδεινος, ον, gravissimus.

πανδέκτειρα, ἡ, fem. a πανδεκτήρ.

πανδεκτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq.

πανδέκτης, ου, ὁ, (δέχομαι) omnia continens, omnia recipiens. Hinc πανδέκται, ῶν, οἱ, libri omne jus continentes: homines varia eruditione referti.

Πανδελέτειος, ον, improbus, veteratorius, more Pandeleti, sycophantae. Ar.

πανδέκτωρ, ορος, ὁ, (δέχομαι) idem quod πανδέκτης.

πανδέξιος, ον, omnibus modis seu in omnibus dexter, dextertimus, dub.

πανδερκέτης, ὁ, idem quod seq. et ex eod.

πανδερκής, ές, (δέρκομαι) omnia videns s. intuens.

πανδεχής, ές, (δέχομαι) omnia capiens, capacissimus.

πανδήλητος, ον, (δηλέομαι) plane corruptus. 2) plane corrumpens.

πάνδηλος, ον, (δῆλος) omnibus manifestus, manifestissimus.

πανδημεί, vel πανδημί, adv. (πάνδημος) cum toto populo, universi, catervatim.

πανδημία, ας, ἡ, (πάνδημος) universus populus. 2) universi populi conventus.

πανδήμιος, ον, (δῆμος, δήμιος) publicus, qui per totum populum vagatur, universus.

πάνδημος, ον, (δῆμος) ad universum populum pertinens, publicus. 2) universus. 3) vulgaris, plebejus. Ἀφροδίτη πάνδημος, Venus vulgivaga.

Πάνδια, τά, sc. ἱερά, (Ζεύς, Διός, vel δῖος) Jovialia, sacra Atheniensium in honorem Jovis.

πάνδικος, ον, (δίκη) justus, justissimus.

πανδίκως, adv. juste. 2) rite.

πανδῖος, ον, (δῖος) plane divinus.

πανδοκεῖον, ου, τό, taberna deversoria, publicum deversorium. A seq.

πανδοκεύς, έως, ὁ, (δέκομαι, δέχομαι) i. q. πανδοχεύς.

πανδοκευτής, εως, ἡ, (πανδοκεύω) promiscua hospitum receptio.

πανδοκευτής, οῦ, ὁ, caupo.

πανδοκεύτρια, ίας, ἡ, mulier tabernaria, caupona.

πανδοκεύω, (πάνδοκος) promiscue hospitio excipio, quaestum in hospitio publico facio quoslibet excipiendo.

πανδοκία, idem, Aesch. Theb. 18.

πανδοκία, ας, ἡ, promiscua omnium receptio. 2) caupona, deversorium.

πανδόκιον, τό, i. q. πανδοκεῖον.

πανδόκισσα, ἡ, i. q. πανδοκεύτρια.

πάνδοκος, ον, vel πανδέκος, ον, (δέχομαι) omnes capiens, capacissimus. 2) qui quemlibet hospitio excipit, hospes meritorius. Subst. ὁ, caupo. (Scribitur etiam per χ, πάνδοχος itemque in compos. πανδοχεύς, πανδοχεύω, al. quae scribendi ratio minus probatur ab Atticistis, v. Phryn. epit. p. 307. ibique Lobeck. et Thom. M. p. 626.

πανδοξία, ας, ἡ, (δόξα) summa gloria.

πάνδοξος, ον, (δόξα) clarissimus, celeberrimus.

πάνδουλος, ον, (δοῦλος) summa servitute serviens.

πανδοῦρα, s. πανδουρίς, ἡ, pandura, instrumentum musicum, triplici instructum chorda.

πανδουρίζω, f. ίσω, panduram pulso. A praec.

πανδουριστής, οῦ, ὁ, qui panduram pulsat. A pr.

πάνδουρον, ου, τό, idem quod πανδοῦρα, dub.

πάνδουρος, ου, ὁ, qui panduram tractat, Hesych.

πανδοχεῖον, ου, τό, deversorium, stabulum, caupona.

πανδοχεύς, έως, ὁ, (δέχομαι) qui quemlibet hospitio excipit, hospes meritorius, s. publicus, caupo stabularius.

πανδοχεύω, cauponem ago. A pr.

πανδοχίς, ίδος, ἡ, luna a Platone dicitur, quod totius generationis negotium sustineat. Vet. Lex. A seq.

πάνδοχος, ον, (δέχομαι) qui quemlibet hospitio excipit. vide πάνδοκος.

πανδύναμος, ον, (δύναμις) omnipotens, praepotens.

πάνδυρτος, ον, poet. p. πανόδυρτος, Soph.

πανδυσίη, ης, ἡ, Ion. p. πανδυσία, (δύω, δύσις) plenissimus occasus, quum sidus prorsus occidit. 2) penitus occidens. 3) occasus.

πανδώρα, ἡ, (δῶρον) omnium rerum largitrix, epith. terrae, quatenus omnis generis fructus profert. 2) Pandora, i. e. ab omnibus instructa donis, ab omnibus dotata, nomen virginis fabulis celebratae, Hes. op. 81.

πάνδωρος, ον, (δῶρον) omnia largiens.

πανδώτειρα, ἡ, omnium donatrix, epith. terrae. Femin. a seq.

πανδωτήρ, ῆρος, ὁ, (δωτήρ) omnium largitor.

πανδώτης, ου, ὁ, i. q. πανδωτήρ.

πανδώτωρ, ορος, ὁ, poet. p. πανδώτης.

πανεθνεί, adv. (ἔθνος) cum tota gente.

Πάνεια, τά, (Πάν) sacra Panis, Lupercalia apud Romanos dicta, sc. ἱερά, 2) scil. δείματα, terrores Panici, i. e. repentini. Caussam, cur ita dicantur, quaere Hdt. 6, 105.

πανείδατος, ον, (εἶδαρ) omnis generis cibis instructus.

πανείδιος, ον, i. q. seq. dub.

πανειδής, ές, (εἶδος) omniformis: omnimodus.

πανεικέλιος, ον, i. q. πανείκελος.

πανείκελος, ον, (εἴκελος) simillimus.

πανελεύθερος, ον, prorsus liber, liberrimus.

Πανέλληνες, ων, οἱ, omnes Graeci, universum nomen graecum. Dat. pl. poet. πανελλήνεσσι.

Πανελλήνιον, ου, τό, totius Graeciae conventus. A pr.

Πάνεμος, ὁ, ἡ, Panemos, Βοηδρομιών, mensis apud Corinthios. 2) Boeotiis est idem mensis qui Μεταγειτνιών.

πανέντιμος, ον, (ἔντιμος) plane honora-

tus, honoratissimus.

πανέξαλλος, ον, (ἔξαλλος) plane alienus.

πανέξοχος, ον, (ἔξοχος) excellentissimus, praestantissimus.

πανεπάρκιος, ον, sufficiens ad omnia.

πανεπήρατος, ον, (ἐπήρατος) valde amabilis.

πανεπιθύμος, ον, (ἐπιθυμέω) plane cupidus, omnium rerum cupidus.

πανεπήτριμος, ον, (ἐπήτριμος) densissimus.

πανεπίκλοπος, ον, (ἐπίκλοπος) fallacissimus.

πανεπίσκοπος, ον, omnium rerum inspector, omnia oculis lustrans.

πανεπιστήμων, ον, gen. ονος, (ἐπιστήμων) omnia intelligens.

πανεπίφρων, ον, gen. ονος, (ἐπίφρων) admodum prudens.

πανεπόρφνιος, ον, (ἐπί, ὄρφνη) usque in multam noctem.

πανεπόπτης, ου, ὁ, omnia inspiciens.

πανεπόψιος, ον, (ἐπόψιος) omnia inspiciens.

πανεργέτης, ου, ὁ, (ἐργάτης) totius rei, (omnium malorum) auctor.

πανέρημος, ον, omnino desertus.

πανεσπέριος, ον, (ἑσπέρα) per totam vesperam durans.

πανέστιος, ον, (ἑστία) cum tota domo s. familia.

πανέσχατος, ον, omnium ultimus.

πανέτης, ες, (ἔτος) per totum annum durans, agens.

πανετήτυμος, ον, verissimus.

πανετώσιος, ον, improbissimus, inanissimus, vanissimus.

πανευδαίμων, ον, gen. ονος, (εὐδαίμων) felicissimus.

πανευέφοδος, ον, accessu facillimus.

πανεύκηλος, ον, quietissimus.

πανευτελής, ές, futilissimus.

πανεύτονος, ον, (εὔτονος) optime intentus, intentissimus.

πανεύφημος, ον, eximia et praestanti laude praedicandus, omni laude dignus.

πανεύφρων, ονος, ὁ, ἡ, (εὐφρόνη) pernox. Poll.

πάνεφθος, ον, omni ex parte coctus, percoctus, seu liquefactus.

πανεχθής, ές, (ἔχθος) plane invisus, odiosus.

πανέχθιστος, ον, maxime invisus. Superl. a praec.

πανηγεμών, όνος, ὁ, omnium princeps.

πανηγυριαρχέω, me choragum praebeo. A seq.

πανηγυριάρχης, ου, ὁ, (πανήγυρις, ἄρχω) dux ac princeps panegyricae celebritatis.

πανηγυρίζω, f. ίσω, (πανήγυρις) festum, panegyrim agito, ludosve panegyricos celebro, publica celebritate ferior. 2) panegyrica oratione laudo, in celebri coetu praedico. 3) oblecto me. 4) lascivio.

πανηγυρικός, ή, όν, panegyricus, panegyri proprius vel conveniens. 2) festus, theatralis, pompaticus, splendidus. 3) popularis.

πανηγυρικῶς, adv. panegyris modo, splendide.

πανήγυρις, εως, ἡ, (πᾶς, ἄγυρις, ἀγορά) coetus publicus, coetus universalis et sollemnis, conventus, celebritas publica. 2) coetus hominum magnus quivis. 3) pompa, spectaculum, convivium publicum, sacrificium sollemne. 4) oblectatio, voluptas.

πανηγυρισμός, οῦ, ὁ, (πανηγυρίζω) celebritas panegyrica. 2) panegyrica pompa vel ostentatio. 3) publicus mercatus. 4) popularitas.

πανηγυριστής, οῦ, ὁ, panegyrim, ludos celebrans. 2) orator, qui orationem panegyricam habet.

πανήλιος, ον, apricus, totus serenus et illustris, quem sol totum illustrat.

πανημαδόν, adv. (ἦμαρ) quotidie, tota die.

πανῆμαρ, adv. per totum diem, Od. 13, 31.

πανημάτιος, ία, ιον, (ἦμαρ) i. q. πανημέριος, ap. poet. seriores.

πανημερεύω, (πανήμερος) totum diem consumo in re aliqua.

πανημέριος, ία, ιον, perdius, per totum diem.

πανημερόν, πανήμερον, adv. tota die. A seq.

πανήμερος, ον, (ἡμέρα) qui aliquid per totum diem facit.

πανήπορος, ον, pro πανάπορος, pauperrimus.

πανήρης, ες, (ἄρω) omnibus placens, omnibus commodus, Hesych.

πανθαρσής, ές, (θάρσος) prorsus audax.

Πάνθειον, vel Πάνθεον, ου, τό, Pantheum, templum omnium deorum.

πάνθειος, ον, (θεῖος) omnibus diis communis. 2) augustissimus.

πανθελγής, ές, (θέλγω) omnes demulcens, omnes valde oblectans.

πανθέλκτειρα, ας, ἡ, quae omnia permulcet. Femin. a seq.

πανθελκτήρ, ῆρος, ὁ, (θέλγω) qui omnia permulcet.

Πάνθεον, τό, i. q. Πάνθειον.

πανθεός, ὁ, et πανθεά, ἡ, Divus, Diva; ita Romani appellabant Imperatores eorumque uxores in deos relatos.

πανθέψης, ου, ὁ, (ἕψω) sartago, cacabus.

πανθηλής, ές, (θάλλω) omnis generis virides arbores habens, ὕλη, Antip. Thess. 40, 6.

πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera.

πανθήρα, ας, ἡ, (θήρα) universa captura.

πανθηρίσκος, ὁ, Dim. a πάνθηρ.

πάνθηρος, ον, (θήρ, θηράω) omnes feras capiens, omnium ferarum capax. τὸ πάνθηρον, i. q. πάναγρον, rete magnum.

πανθοινεί, (πάνθοινος) in tota coena, per universum epulum. 2) sollemni epulo.

πανθοινέω, f. ήσω, sollemne epulum agito. 2) epulor.

πανθοινί, adv. i. q. πανθοινεί.

πανθοινία, ας, ἡ, coena, ad quam omnes conveniunt, epulum sollemne.

πάνθοινος, ον, item πανθοίνη, laute coenans. δαίς, τράπεζα πάνθοινος, i. q. πανθοινία.

πάνθροος, ον, contr. πάνθρους, ουν, (θρόος) omnia divulgans, nihil celans.

πανθυμαδόν, adv. (θυμός) toto animo, toto pectore. 2) acriter.

πάνθυτος, ον, (θύω) sacratissimus, omni veneratione prosequendus.

πανία, ἡ, i. q. πλησμονή, in dialecto quadam, Athen.

πάνια, τά, i. q. πλήσμια, in dialecto quadam, Athen.

Πανιάς, άδος, ἡ, i. q. ἡ Πανική.

πανίερος, ον, sacrosanctus, sacer.

πανιέρως, adv. sanctissime.

Πανικός, ή, όν, (Πάν) Panicus, ut δεῖμα Πανικόν, Panicus terror, repentinus et vehemens, terror subitus et inanis.

πανιλαδόν, adv. (ἰλαδόν) cum omnibus turmis.

πανίλαος, ον, (ἵλαος) admodum propitius et clemens. (ῑ)

πανίλαρος, ον, omnino laetus et hilaris.

πανίμερος, ον, desiderabilis, gratissimus. (ῐ)

Πάνιον, τό, sc. ἱερόν, sacrum Panis, Lupercalia, Πανία.

πάνιον, τό, Dor. p. πήνιον. (ᾰ)

πανίσδομαι, Dor. p. πηνίζομαι.

Πανίσκος, ου, ὁ, parvulus Pan, vel persona scenica a Pane dicta. Dim. a Πάν.

πανισμός, ὁ, terror Panicus, dub.

πανίχνιον, ου, τό, (ἴχνιον) expressum vestigium.

Πανίωνες, οἱ, (Ἴωνες) universi Iones.

Πανιώνιον, ου, τό, commune Ionum. 2) locus, ubi conveniebant omnes Iones, fanum in Ionia. Πανιώνια, ων, τά, Panionia, sollemnis universorum Ionum festivitas. A praec.

πάνλευκος, ον, (λευκός) plane albus; it. πάλλευκος.

πανλώβητος, ον, (λωβάομαι) valde contumeliosus. 2) admodum turpis et deformatus.

παννέφελος, ον, (νεφέλη) valde nubilus.

πάννυχα, adv. (πάννυχος) per totam noctem.

παννυχίζω, f. ίσω, (παννυχίς) pernocto, totam noctem transigo. 2) pervigilium celebro, pervigilo, pernocto: lucubro.

παννυχικός, ή, όν, pernox, et inde ater. 2) ad pervigilium pertinens. A praec.

παννύχιον, adv. per totam noctem. A seq.

παννύχιος, ία, ιον, Attice etiam duar. term. (πᾶς, νύξ) pernox, totam noctem durans. 2) per totam noctem aliquid faciens.

παννυχίς, ίδος, ἡ, (νύξ) sacrum quod per totam noctem celebratur, pervigilium. Plur. παννυχίδες, excubiae, pernoctatio.

παννύχισμα, τό, (παννυχίζω) id in quo totam noctem transigimus, lucubratio.

παννυχισμός, οῦ, ὁ, (παννυχίζω) pervigilium, pernoctatio.

παννυχιστής, οῦ, ὁ, excubitor: qui pervigilium celebrat.

πάννυχοι, adv. per totam noctem. A seq.

πάννυχος, ον, (νύξ) pernox: per totam noctem durans. 2) qui per totam noctem aliquid facit.

πάνξενος, ον, falso scribitur pro πάγξενος.

πανόδυρτος, ον, (ὀδύρομαι) flebilis, lamentabilis, lugendus, miserabilis. 2) omnino flebili voce cantans.

πανόιζυος, ον, (οἰζύς) valde aerumnosus vel calamitosus. Attice πανοίζυος.

πανοϊζύς, ύ, idem, ab eod. Attice πανοιζύς.

πανοικεί, adv. i. q. πανοικίᾳ, q. v.

πανοικεσίᾳ et πανοικησίᾳ, adv. i. q. πανοικίᾳ, q. v.

πανοικί, adv. i. q. πανοικίᾳ, q. v. (ῑ)

πανοικίᾳ, Ion. πανοικίῃ, adv. (οἶκος) propr. dat. ab inusitato πανοικία, cum tota domo et familia, Hdt. Nominativum πανοικία habet Philo de migrat. Abrahae p. 412. E. Idem significant πανοικησίᾳ, Thuc. 2, 16. et πανοικεσίᾳ, nec non πανοικεί et πανοικί. Duae posteriores formae minus probantur ab Atticistis, v. Lobeck. parerg. Phryn. p. 515.

nol. cf. πανστρατιᾷ, πανσυδίῃ.

πανοίκιος, ον, i. q. seq.

πάνοικος, ον, cum tota domo s. familia.

πανοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ, valde misericors.

πανόλβιος, ον, beatissimus.

πανολεθρία, ας, ἡ, internecio, exitium. A seq.

πανολέθριος, ον, internecinus.

πανόλεθρος, ον, plane perditus. Usitatius πανώλεθρος.

πανομιλεί, adv. (ὅμιλος) turmatim, catervatim, facto agmine.

πανόμοιος, ον, et poet. πανομοίϊος, ον, (ὅμοιος) omni ex parte similis, persimilis.

πανομοίως, adv. simillime.

πανομφαῖος, ου, ὁ, (ὀμφή) oraculorum auctor, Jovis epith.

πανομφής, ές, i. q. praec.

πανοπαία, ἡ, v. ἀνοπαῖα, ἡ.

πανοπλία, ας, ἡ, (πάνοπλος) armatura totum corpus tegens, universa armatura. 2) gravis armatura, armatura ὁπλιτῶν, i. e. galea, thorax, clipeus, ocreae, hasta, gladius.

πανοπλίτης, ου, ὁ, graviter armatus, Tyrt. A praec.

πάνοπλος, ον, (ὅπλον) omni ex parte armatus.

πανοπλότατος, η, ον, omnium natu minimus.

πανόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) qui omnia cernit, qui oculis omnia lustrare potest.

πάνοπτος, ον, (ὄψομαι) qui ab omnibus videtur.

πανόπτρια, ας, (πανόπτης) omnia videns.

πανοράτος, ον, (ὁράω) omnibus conspicuus.

πανορμεί, vel πανορμί, adv. (ὁρμή) omni impetu, totis viribus

πάνορμος, ον, habens stationem omnibus navibus et semper aptam.

πανός, οῦ, ὁ, (* πάω, πάομαι) panis. Vox Messapiorum (‿‿?)

πανός, οῦ, ὁ, lucerna, pro φανός.

πανοσπρία, ας, ἡ, (ὄσπριον) omnium leguminum mixtura.

πανούργευμα, ατος, τό, vafrum factum, facinus nequam. A seq.

πανουργεύομαι, f. εύσομαι, (πανοῦργος) callide scelus admitto, callide ago.

πανουργέω, f. ήσω, idem. Ab eod.

πανούργημα, ατος, τό, vafrum factum. A praec.

πανουργής, ές, i. q. πανοῦργος.

πανουργία, ας, ἡ, (πανοῦργος) calliditas, vafritia, astutia, praestigiae.

πανουργικῶς, adv. i. q. πανούργως.

πανοῦργος, ον, (ἔργον) callidus, astutus, vafer, fraudulentus, insidiosus, versipellis, sollers, veterator, sagax.

πανούργως, adv. callide, vafre, astute, dolose, fraudulenter, nequiter. Superl. πανουργοτάτως.

πανούριος, ον, (οὖρος) secundus, Hesych.

πανόψιος, ον, (ὄψις) qui omnium oculis cernitur. 2) splendidus, fulgidus.

πάνρυτος, ον, (ῥύω, ῥέω) quaqua fluens, omnia circum vel perfluens.

πανσαγία, ας, ἡ, (σάγη) apparatus armorum, quum quis omnibus armis instruitur.

πανσεληνιάζω, ut σελήνη πανσεληνιάζει, luna plena est, Procli paraphr. Ptolam. p. 237.

πανσέληνος, ον, (σελήνη) plenam lunam habens, ut π. νύξ, plena luna. τὸ πανσέληνον, plenilunium. 2) plenae lunae formam habens, rotundus, χρυσίς, Athen.

πάνσεμνος, ον, valde venerandus, magnificus, gravis etc.

πάνσεπτος, ον, (σέβομαι) omnino venerandus, augustissimus.

πανσθενεί, adv. (σθένος) omnibus viribus.

πανσθενής, ές, (σθένος) robustissimus, omnes superans, omnipotens.

πανσθενῶς, adv. (πανσθενής) robuste, potentissime.

πάνσκοπος, ον, omnia speculans, omnia cernens.

πάνσμικρος, ον, valde parvus.

πάνσοφος, ον, omnifaria sapientia et scientia praeditus, sapientissimus.

πανσόφως, adv. sapientissime.

πανσπερμηδόν, adv. (πάνσπερμος) omni genere seminum.

πανσπερμία, ας, ἡ, omnifaria seminum mixtio, semina omnis generis permixta.

πάνσπερμος, ον, (σπέρμα) ex omnis generis seminibus mixtus.

πανστρατεί, adv. i. q. πανστρατί.

πανστρατί, adv (στρατός) universo cum exercitu, omnibus copiis. Magis probatur πανστρατιᾷ.

πανστρατιᾷ, Ion. πανστρατιῇ, (στρατός) universo cum exercitu, omnibus copiis, Hdt. 1, 62. Thuc. 2, 168. Nominativus πανστρατιά nusquam legitur, sed πανστρατιᾶς γενομένης est ap. Thuc. 4, 94.

πανσυδεί, πανσυδί, it. πασσυδεί, πασσυδί, adv. i. q. seq.

πανσυδίῃ, Adv. (σεύω, ἔσσυμαι) omni impetu, festinantissime, Il. 2, 12. 29, 66. 11, 709. 725. it. πασσυδίῃ, Ap. Rh. 2) cum toto exercitu, Tryph. 142. Propria dat. obsoleti πανσυδίη, unde etiam scc. πανσυδίην vel πασσυδίην exstat, Ap. Rh. 3, 195. Arat. Phaen. 714. Idem significant πανσυδεί, Thuc. 8, 1. et πανσυδί.

πάνσυρτος, ον, (σύρω) omnia trahens, seu in et cum quo omnia trahuntur.

πάνσχημος, ον, (σχῆμα) omniformis.

πανσχήμων, ονος, neutr. ον, i. q. pr.

πανσώμως, adv. (σῶμα) toto corpore, Dion. Areop. p. 217.

πανται, adv. Dor. p. πάντῃ, q. v.

πανταχῆ, Ion. p. πανταχῇ, Hdt.

πανταλᾶς, αινα, αν, gen. ανος, (τάλας) miserrimus, ut πανταλαίνα νύμφα.

παντάναξ, ακτος, ὁ, omnium rex.

παντάνασσα, ἡ, omnium regina, fem. a praec.

παντάπασι vel sequente vocali παντάπασιν, adv. (πᾶς) omnino, prorsus, plane. 2) in responsione affirmativa pro: etiam, ita, maxime. Frequenter jungitur παντάπασί γε vel παντάπασι μὲν οὖν. (Penultima longa esse videtur, licet nusquam, quod sciam, in versu occurrat, unde de quantitate constare possit.)

πανταρβής, ές, (τάρβος, ταρβέω) omnia metuens.

πάνταρβος, ον, it. trium termin. i. q. pr.

πανταρκής, ές, (ἀρκέω) omnibus sufficiens. 2) omnes juvans.

παντάρχας, Dor. pro παντάρχης, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus. Dat. τῷ παντάρχᾳ, Ar. Av. 1058. cf. Soph. O. C. 1085.

παντάρχία, ας, ἡ, imperium in omnes. A seq.

πάνταρχος, ον, (ἄρχω) omnibus imperans, omnium dominus.

παντάσκιος, ον, (ἄσκιος) omni carens umbra, nulla ex parte umbrosus, Hesych.

παντανγής, ές, (αὐγή) omnia adspiciens, Maneth. 1, 287.

παντάφοβος, ον, (φόβος) f. l. pro παντόφοβος, omnia timens.

πανταχῆ, adv. (πᾶς) ubique i. q. πανταχοῦ, c. gen. Hdt. 7, 106. metaph. omni in re. 2) in omnes partes, ut πανταχοῖ. 3) quoquo modo.

πανταχόθεν, adv. undique, ex omnibus partibus.

πανταχοῖ, adv. idem quod sequens.

πανταχόσε, adv. quoquo versus.

πανταχοῦ, adv. ubique. 2) quovis, quemcunque in locum.

παντέλεια, ας, ἡ, (παντελής) perfectio, s. perfectionis summa.

παντέλειος, ον, integer et perfectus.

παντελείως, adv. perfecte.

παντελέως, adv. omnino, prorsus, plane. vid. παντελῶς.

παντελής, ές, (τέλος) perfectus, integer. 2) plenus, ad finem perductus, absolutus, universus.

παντελῶς, adv. omnino, prorsus, plane. A praec.

παντεπίθυμος, ον, i. q. πανεπίθυμος.

παντεπίσκοπος, ον, omnia inspiciens et lustrans.

παντεπόπτης, ου, ὁ, omnia videns.

παντεργάτης, ου, ὁ, rerum omnium opifex.

παντερπής, ές, (τέρπω) omnes oblectans.

παντευχία, ας, ἡ, (τεύχεα) armatura tota, arma.

παντέφορος, ον, omnia videns, omnia inspiciens.

πάντεχνος, ον, (τέχνη) plane artificiosus, omnimodas artes sciens.

πάντη, adv. ubique, undique, quoquo versus. 2) omnino, prorsus, penitus. 3) semper. (Est vetus dativus, pro quo nunc usurpatur πάσῃ.)

παντήκοος, ον, (ἀκούω) omnia audiens.

*παντῆμαρ, adv. (ἦμαρ) per totam diem.

πάντιμος, ον, (τιμή) omnes honorans. 2) pass. ab omnibus honoratus, honoratissimus.

παντλάμων, Dor. pro παντλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, miserrimus et infelicissimus.

παντοβίης, ου, ὁ, (βία) omnia cogens sub suam ditionem, cui resisti non potest, Anthol.

παντογένεθλος, ον, (γενέθλη) omnia gignens.

παντογήρως, ων, gen. ω, (γῆρας) qui ad senium ducit omnia, qui omnia debilitat, ὕπνος, Soph. Ant. 606. Alii explicant: valde senex, i. e. aeternus. Sed vide ne praestet conjectura πανταγήρως, in secunda hujus Lexici editione jam commemorata, quae Reiskium, ut videtur, auctorem habet et immerito a Passovio ad Riemerum refertur.

πανταγήρως, (ἀγήρως) plane nunquam senescens, aeternus, semper et in omnia potestatem suam exercens.

παντογόνος, ον, (γόνος) omnes generans aut procreans.

παντοδαής, ές, (* δάω) omniscius, qui omnia didicit.

παντοδαπής, ές, i. q. seq.

παντοδαπός, ή, όν, (πᾶς) varius, multiplex, ex omni genere mixtus, i. q. παντοῖος. cf. ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός, ποδαπός.

παντοδαπῶς, adv. omnifariam, omnibus modis, vel omni modo, omnimode.

παντοδήλητος, ον, i. q. πανδήλητος.

παντοδίαιτος, ον, (δίαιτα) omnia comedens, absumens.

παντοδίδακτος, ον, (διδάσκω) qui omnibus in rebus eruditus est.

παντοδότειρα, ἡ, omnium bonorum donatrix, valde dub. lect. p. πανδώτειρα.

παντοδύναμος, ον, (δύναμις) omnipotens, omnivalens.

παντοδυνάστης, ου, ὁ, omnipotens.

παντοεπής, ές, (ἔπος) omnia effutiens.

παντοθαλής, ές, (θάλλω) omni parte virens, florens, s. omnia virere ac florere faciens.

πάντοθεν, adv. (πᾶς) undique. item πάντοθι.

πάντοθι, adv. (πᾶς) ubique.

παντοῖος, οία, οῖον, (πᾶς) omnigenus, omnimodus, varius, multiplex, omnifarius.

παντοιότροπος, ον, qui est omnis modi.

παντοιοτρόπως, adv. omni modo, quomodocunque.

παντοίως, adv. (παντοῖος) idem.

παντοκράτειρα, ἡ, omnium domina, epith. naturae. Fem. a seq.

παντοκράτηρ, ῆρος, ὁ, (κρατέω) i. q. παντοκράτωρ.

παντοκρατορία, ας, ἡ, (παντοκράτωρ) omnipotentia, summa potentia, universum imperium.

παντοκρατορικός, ή, όν, ad omnipotentem deum, seu ad divinam potentiam pertinens. 2) ab omnipotente deo profectus.

παντοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) omnipotens, in cujus potestate sunt omnia, qui universo imperat.

παντοκτίστης, ου, ὁ, (κτίζω) omnium conditor.

παντολάβος, ον, (λαμβάνω) qui omnia accipit, qui ab omnibus accepit.

παντολέτειρα, ας, ἡ, quae omnia perdit. Fem. a seq.

παντολετήρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq.

παντολέτωρ, ορος, ὁ, (ὄλλυμι) exitium omnibus afferens, omnia perdens et labefactans.

παντολιγοχρόνιος, ον, (πᾶς, ὀλίγος, χρόνος) exiguo tempore circumscriptus, exiguum tempus durans.

παντολμία, ας, ἡ, audacia projecta. A seq.

πάντολμος, ον, (τόλμα) omnia audens, audacissimus.

παντολόγος, ον, (λόγος) qui omnia loquitur.

παντομάντειρα, ἡ, (μάντις) quae de omnibus rebus vaticinatur.

παντομεταβόλος, ου, ὁ, dardanarius, i. q. παντοπώλης.

παντομιγής, ές, (μίγνυμι) ex omnibus mistus, miscellaneus.

παντόμῑμος, ον, (μιμέομαι) omnia imitans: ὁ παντόμιμος, pantomimus, histrio, qui saltatione et gestibus partes suas exprimit; ita a Romanis inde ex Augusti aevo appellabatur, quem genuina Graecitas ὀρχηστὴν appellat.

παντομισής, ές, (μισέω) omnibus invisus.

παντόμορφος, ον, (μορφή) omniformis, omnes formas habens, multiformis.

παντόμωρος, ον, stultissimus.

παντονίκης, ου, ὁ, (νικάω) omnium certaminum victor. (ῑ)

παντοπαθής, ές, (πάσχω, παθεῖν) qui omnia patitur. cf. παμπαθής.

παντοπλανής, ές, (πλάνη) omnivagus.

παντοποιός, όν, (ποιέω) promptus et paratus ad audendum quidvis, audax.

παντοπόρος, ον, (πορία) ad omnia callidus, nulla in re consilii inops, Soph. Ant. 659.

παντόπτας, Dor. pro παντόπτης, ου, ὁ, (ὄψομαι) omnia cernens.

παντοπωλεῖον, ου, τό, locus, ubi omnis generis, et fere viles res veneunt, seplasium, popina.

παντοπωλέω, scruto, parvas variasque merces vendo.

παντοπώλης, ου, ὁ, qui omnis generis res venales habet, praesertim minutas. est enim idem, qui et ῥωποπώλης dicitur: seplasiarius, dardanarius.

παντοπωλία, ας, ἡ, omnis generis rerum minutarum viliumque venditio. A praec.

παντοπώλιον, το, i. q. παντοπωλεῖον.

παντοπῶλις, ιδος, ἡ, fem. a παντοπώλης.

παντοραίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) omnia vastans et corrumpens.

παντορέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) omnia efficiens.

πάντοσε, adv. (πᾶς) quoquo versus, in omnem partem. 2) undique.

παντόσεμνος, ον, gravissimus, honestissimus.

παντόσοφος, ον, i. q. πάνσοφος.

παντόστικτος, ον, valde maculosus, veluti punctis distinctus.

πάντοτε, adv. (πᾶς) omni tempore, semper.

παντοτελής, ές, (τέλος) integer, perfectus.

παντοτεχνής, ές, (τέχνη) artificiosissimus.

παντοτινάκτης, ου, ὁ, (τινάσσω) omnia quatiens, movens.

παντοτόκος, ον, (τίκτω) omniparens.

παντότολμος, ον, i. q. πάντολμος.

παντοτρόπος, ον, i. q. παντρόπος.

παντοτρόφος, ον, i. q. παντρόφος.

παντουργικός, ή, όν, omnia efficiens. A seq.

παντουργός, όν, (ἔργον) qui omnia efficit, omnium conditor. 2) in malam partem i. q. πανοῦργος.

παντοφαγία, ας, ἡ, esus omnium rerum sine discrimine, etiam contra legem. it. voracitas. A seq.

παντοφάγος, ον, (φαγεῖν) omnia sine discrimine comedens; vorax.

παντοφόβος, ον, (φόβος) omnia timens.

παντοφόρος, ον, i. q. παμφόρος, Aristot.

παντοφυής, ές, (φύω) omnia producens. 2) copiosus. 3) ingeniosus.

παντόφυρτος, ον, (φύρομαι) undique coactus s. collectus, omnino confusus.

παντόχροος, ον, (χρόα) omnis generis coloribus pictus.

πάντρητος, ον, (τιτράω) omnino perforatus.

πάντρομος, ον, (τρέμω) plane tremens.

παντρόπος, ον, (τρέπω) omnia vertens, inpr. omnia fugans.

παντρόφος, ον, (τρέφω) omnia nutriens, almus.

πάντως, adv. (πᾶς) omnino, omnibus modis, prorsus; utique.

πάνυ, adv. (πᾶς) omnino, prorsus, valde, admodum, magnopere. πάνυγε, prorsus. ὁ πάνυ, celeber ille, illustris ille.

πάνυγρος, ον, (ὑγρός) plane madidus.

πανύκραιρος, ον, (κραῖρα) bene cornutus. dub.

πανυπείροχος, ον, (ὑπείροχος) excellentissimus, qui omnes superat et in omnibus eminet.

πανυπέρτατος, άτη, ατον, supremus, altissimus. Epith. coeli.

πανυπέρφρων, ον, gen. ονος, (ὑπέρφρων) valde arrogans, nimis insolens.

πάνυσσα, ἡ, (a πᾶνος, Dor. p. πῆνος) panuclum, panucola. (‒ ‒ ⏑)

πανυστάτιος, ία, ιον, i. q. πανύστατος.

πανύστατον, adv. postremum. A seq.

πανύστατος, άτη, ατον, postremus, ultimus.

πάνχορτος, ον, falso scribitur pro πάγχορτος.

πανώδυνος, ον, (ὀδύνη) dolorem gravem afferens, prorsus acerbus.

πανωλεθρία, ας, ἡ, internecio, exitium, quum res prorsus perit. A seq.

πανώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) plane perditus. 2) prorsus exitialis et perniciosus.

πανωλέθρως, adv. cum internecione.

πανώλεια, πανωλία, ας, ἡ, pernicies. A seq.

πανώλης, ες, (ὄλλυμι) qui prorsus periit. 2) perniciosus.

πανωλία, ἡ, i. q. πανώλεια.

πανωνία, ἡ, (ὠνέω) rerum omnium venditio.

πανωπήεις, εσσα, ῆεν, omnibus conspicuus.

πάνωρος, ον, (ὥρα) omni tempore proveniens.

πάξ, exclamatio tacere jubentis, ut Lat. pax!

* πάομαι, 1) (α breve) aor. ἐπᾰσάμην, perf. πέπασμαι, edo, comedo, gusto. 2) (α longum) aor. ἐπᾱσάμην, perf. πέπασμαι, possideo, acquiro, paro, et πάσομαι, c. acc.

πάος, ὁ, Dor. p. πηός.

παπαῖ, et παπαιάξ, exclamatio dolentis vel admirantis, papae, atat!

παπας, ὁ, i. q. πάππας. (⏑ ‒)

πάππα, v. πάππας.

παππάζω, (πάππας) pappa dico, adblandior patri vocando papam.

παππάξ, vox imitans crepitum alvi, Aristoph.

πάππας, ου, ὁ, pater, pappa. Vox puerorum blandientium ad patrem. Voc. πάππα.

παππασμός, οῦ, ὁ, (παππάζω) compellatio patris blando nomine.

παππεπίπαππος, ου, ὁ, proavus.

παππίας, ου, ὁ, paterculus.

παππίδιον, ου, τό, i. q. παππίας, et ab eod.

παππίζω, patrem appello, pappam voco, i. q. παππάζω.

παππικός, ή, όν, et παππῷος, α, ον, avitus, ad avum pertinens.

παπποκτόνος, ον, (κτείνω) avum occidens.

πάππος, ου, ὁ, avus. πάππος πρὸς πατρός, avus paternus. πάππος πρὸς μητρός, avus maternus. 2) lanugo carduorum, seu flos lanuginosus; item menti prima barba.

παπποσπέρματα, τά, lanuginosa semina, seu quae lanugine semen habent obductum.

παπποφόνος, ον, (φονεύω) avi interfector, vel interfectrix.

παππώδης, ες, (πάππος) lanuginosus.

παππωνυμικόν, οῦ, τό, ut πατρωνυμικόν,

v. c. Hercules παππωνυμικῶς, i. e. ex avi nomine dicitur Alcides.

παππῷος, ῴα, ῷον, avitus.

παπταίνω, aor. ἐπάπτηνα, circumspicio, oculis lustro, oculis vestigo, circumspectans quaero, specto vel respecto, oculis conversis intueor, respecto.

παπταλάω, circumspicio. Lycophr. A praec.

πάπυρος, ὁ et ἡ, papyrus, planta Aegyptiaca. 2) liber vel cortex papyri. 3) charta e papyri cortice confecta. (⏑–⏑; raro ⏑⏑⏑)

παπυροφάγος, ου, ὁ, papyrum edens, pro cibo utens, epith. Aegyptiorum.

παπυρώδης, ες, (πάπυρος) papyraceus.

πάρ, poet. pro παρά, Hom. praesertim ante δ, π et ν, item in Compositis. 2) Interdum pro πάρα, i. e. πάρεστι, adest, ut πὰρ γὰρ ἀνήρ, adest enim vir, praesto est.

παρά, Praep. regens gen. dat. et acc. I) Cum genitivo a, ab, e, de. Invenitur praesertim post verba veniendi, mittendi, accipiendi, petendi, ut ἐλθεῖν παρὰ Διός, a Jove venire, Hom. πεμφθῆναι παρά τινος, missum esse ab aliquo. Sine verbo, οἱ ἄγγελοι παρά τινος, nuncii ab aliquo missi. ἡ παρ' ἐκείνου τιμωρία, poena ab illo irrogata, Xen. ὁ παρ' ἐμοῦ, legatus meus, Xen. Cyr. 5, 5, 17. 2) Metaphorice ortum vel originem indicat, ut ἡ παρά τινος εὔνοια, benevolentia quae ab aliquo proficiscitur, benevolentia alicujus. παρ' ὑμῶν ἀποβήσεται, per vos, opera vestra, Xen. μανθάνειν vel ἀκούειν παρά τινος, discere, audire ab (ex) aliquo. τὰ παρά τινος, mandata alicujus. παρ' ἑαυτοῦ διδόναι, ex suis opibus largiri, Hdt. 2, 129. παρ' ἑαυτοῦ s. παρ' ἑαυτῶν, sponte. 3) Post passiva pro ὑπό c. gen. παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ab omnibus conceditur, Xen. Anab. 1, 9, 1. cf. Cyr. 6, 2, 42. 5, 5, 9. Mem. 1, 6, 14. Bast. ep. cr. p. 156. 253. Caeterum notandum est, παρά hac significatione plerumque dici de hominibus. 4) raro παρά c. gen. i. q. παρά c. dat., apud, prope, Soph. Ant. 1123. ibique Schaefer, quem etiam vide ad Dion. de comp. p. 118. Poppo observ. in Thuc. p. 123. ad Xen. Cyr. 8, 2, 25. — II) Cum Dativo, apud, juxta, penes, prope: it. coram, ἧσθαι παρὰ μνηστῆρσιν, Od. 1, 154. παρ' ἐμοίγε, vel παρ' ἐμοιγε κριτῇ, me judice, Hdt. 3, 160. τὰ παρά τινι opes alicujus, bona alicujus. 2) Interdum verba motus junguntur cum παρά et dat., ubi exspectaveras accusativum, ut ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνῃ, ire ut essent apud Tissaphernem, Xen. Anab. 2, 5, 27. (ubi tamen Krugerus scripsit Τισσαφέρνην ex uno codice.) III) Cum accusativo. A) de loco. 1) juxta, παρὰ θῖνα, παρὰ ποταμόν, παρ' ὄχθας, Hom. 2) ad, τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν, ad naves, Il. 1, 347. ἦγον παρὰ Καμβύσεα, Hdt. 3, 13. 3) i. q. παρά c. dat. apud, prope, penes, Od. 3, 460. 12, 32. παρ' ἡμᾶς ἐστι, penes nos est, in potestate nostra positum est. 4) propter s. praeter, de loco, Il. 22, 145. Od. 3, 172. 4, 802. παρὰ πόλιν ἄγειν, propter s. praeter urbem ducere exercitum, Xen. Cyr. 2, 6, 43. cf. 5, 2, 29. 5) praeter, contra, de violatione, παρὰ μοῖραν, contra id, quod decet, Od. 14, 509. παρὰ τὰ δίκαια, praeter jus, injuste. παρὰ φύσιν, contra naturam. παρὰ δόξαν, praeter opinionem. παρὰ ταῦτα ποιεῖν, haec violare, Xen. παρὰ ἱερὰ et παρὰ οἰωνούς, invitis extis, invitis auguriis, Xen. παρὰ τὸ βέλτιστον πράττειν, contra officium agere, ab officio recedere, Xen. Opponitur κατά. 6) praeter, de exceptione, παρὰ πάντα ταῦτα, his omnibus exceptis, Dem. Dicitur etiam ἄλλα et ἕτερα παρά τινα, pro ἤ τινα, Ar. Nub. 698. Vesp. 1166. Pac. 110. Xen. Mem. 1, 3, 4. Cyr. 1, 6, 2. ubi v. Poppo. 7) Inservit comparationi in formulis παρ' οὐδὲν ἐστι, nihili est. παρ' ὀλίγον ποιεῖσθαί τι, nullius pretii existimare aliquid. παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχύ, fere, propemodum. παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, tantum abest ut ita sentiam, Thuc. 6, 37. παρ' ὅσον, quatenus. παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας, plane praeter meritum. παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, longe praeter spem. Nonnunquam est i. q. prae, ut παρὰ τοὺς ἄλλους πονεῖν, prae reliquis operam dare. 8) propter, ob, per, παρὰ τί; quapropter? παρὰ τοῦτο, propterea. v. ad Lycurg. 16. p. 203. 9) Grammatici παρά usurpant ad indicandam derivationem vocabuli ab alio, ut Eustath. ad Od. 1, 22. p. 1383, 64. R. παρὰ τὸ αἴθω. B) de tempore, per, παρ' ὅλον τὸν βίον, per totam vitam. παρὰ τὸν πότον, inter potandum, Hdt. 2, 124. idem significant παρὰ πότον, παρ' οἶνον, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 893. Alia ratione dicitur παρ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον, in ipso periculo. παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, Dem. p. 219. — Substantivo postponitur etiam et per anastrophen scribitur πάρα. III) Adverbialiter juxta, prope, simul, una, Hom. IV) πάρα, i. q. πάρεστι vel πάρεισι, item pro πάρειμι. — In compositione est apud, trans, praeter; saepe etiam depravationem significat et peccatum sive errorem. — Epice παραί.

πάρα, vide παρά II, fin. et IV.

παραβαίνω f. βήσομαι, (βαίνω, irr.) juxta aliquem eo vel incedo. Hinc Il. 11, 521. 13, 708. παρβεβαώς, i. q. παραβάτης, qui juxta alium in curru stat et ex eo pugnat. 2) praetereo, transgredior; onde metaph. violo, ὅρκους, συνθήκας al. 3) omitto, negligo.

παράβακτρος, ον, (βάκτρον) qui baculo innititur.

παράβακχος, ον, (Βάκχος) furens, debacchans.

παραβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, irr.) objicio, projicio. 2) adsimulo, confero, compono, comparo. 3) flecto, detorqueo, ut oculos. 4) depono apud aliquem. 5) accedo, adjungo me. 6) trajicio. 7) appello. παραβάλλομαι, in med. depono aliquid apud aliquem. 2) decipio. 3) periculum grave per temeritatem adeo. 4) eandem, s. aequalem rem pericula committo. 5) obliquis oculis intueor.

παραβάπτισμα, ατος, τό, baptismus adulterinus.

παραβαπτιστής, οῦ, ὁ, qui adulterino baptismo usus est; metaph. adulterinus, v. c. Stoicus, apud Arrian. qui ementito et evanido colore tinctus est: translatione a panno ducta. v. παραλουργής et παραβαφής.

παραβασιλεύω, regno seu regia potestate abutor, male regno.

παραβάπτω, f. ψω, (βάπτω) una tingo.

παραβασία, ἡ, i. q. παραιβασία, q. v.

παράβασις, ἡ, (παραβαίνω) transgressio, peccatum: praevaricatio. 2) Parabasis, pars comoediae veteris, qua Choragus poetae nomine spectatores alloquitur, cujus exempla sunt Ar. Nub. 510–616., Eq. 498. seqq., Vesp. 1009. seqq., alia cf. Hephaest. p. 71. Poll. 4, 111. Hermann. Elem. metr. p. 720.

παραβάσκω, (βάσκω) sum παραβάτης, in curru, Il. 11, 104.

παραβατέω, sum παραβάτης, juxta alium in curru sto ut ex eo pugnem. poet. παραιβατέω.

παραβάτης, ου, ὁ, (παραβαίνω) poet. παραιβάτης, qui juxta alium stat vel incedit, comes; socius, inpr. pugnator, qui juxta aurigam in curru stat; item auriga. 2) violator, ut legis.

παραβατικός, ή, όν, (παράβασις) ad violandum pertinens, temerarius. 2) ad parabasin pertinens, ut μελύδρια παραβατικά, versiculi quibus parabasis comica constat.

παραβατικῶς, adv. contra legem. παραβατικῶς ἔχειν, legem violare. A praec.

παραβάτις, ιδος, ἡ, fem. a παραβάτης.

παραβατός, ή, όν, (παραβαίνω) quem transgredi possumus: violabilis.

παραβαφής, ές, (βάπτω) idem quod παραλουργής.

παραβῆναι, inf. aor. 2 a παραβαίνω.

παραβιάζομαι, f. άσομαι, (βιάζομαι) vi detorqueo, adigo, urgeo, cogo, omnibus annitor (conor) viribus.

παραβίας, ου, ὁ, potionis genus ex milio et conyza constans.

παραβιασμός, οῦ, ὁ, vis, factum violentum.

παραβιβάζω, f. άσω, (βιβάζω) i. q. παραβαίνω. 2) aufero, LXX.

παραβλάπτω, f. ψω, laedo, noceo.

παραβλαστάνω, f. ήσω, (βλαστάνω, irr.) a radice germino, circumpullulo.

παραβλάστη, ης, ἡ, (βλάστη) ramulus, stolo.

παραβλάστημα, ατος, τό, quod circum pullulat et renascitur.

παραβλάστησις, εως, ἡ, germinatio circa veniens.

παραβλαστικός, ή, όν, qui adnascitur et circumpullulat.

παράβλεμμα, ατος, τό, adspectus obliquus, qualis est strabonum. A seq.

παραβλέπω, f. ψω, limis adspicio, obliquis oculis adspicio, praevideo, praetervideo, atque inde sperno. 2) male video, videndo aberro: aliter video, allucinor.

παράβλεψις, εως, ἡ, idem quod παράβλεμμα.

παραβλήδην, adv. (παραβάλλω) per comparationem, parabolice. 2) simulate, dolose, oblique. 3) situ parallelo.

παράβλημα, ατος, τό, quod datur, objicitur animantibus comedendum, pabulum. 2) quo quis objecto se tuetur, propugnaculum.

παραβλητικός, ή, όν, quod adjicitur, vel adjici potest. 2) comparabilis.

παραβλητός, ή, όν, (παραβάλλω) projectus. 2) comparatus: comparabilis.

παραβλύζω, f. ύσω, scaturiginis modo refundo et rejicio, evomo.

παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (παραβλέπω) strabus, strabo, limis oculis adspiciens.

παραβοάω, f. ήσω, (βοάω, irr.) acclamo.

παραβοήθεια, ας, ἡ, suppetiae, au-

xilia.

παραβοηθέω, f. ήσω, auxilio venio, ad auxilium praesto sum, suppetias fero, adminiculor.

παραβοήθημα, τό, auxilium.

παραβολάδην, adv. (παραβολή) i. q. παραβλήδην, poet. παρβολάδην.

παραβολεύομαι, (παράβολος) periculo me expono, pericula adeo, N. T.

παραβολή, ή, (παραβάλλω) comparatio, collatio, similitudo, parabola, sermo parabolicus. 2) concursio, concursus. ἐκ παραβολῆς μάχεσθαι, in concursu navium pugnare, Polyb. 3) ausum. 4) divisio s. partitio, apud arithmeticos, contraria ratio multiplicationi. 5) sectionis conicae appellatio.

παραβολικός, ή, όν, comparativus. A praec.

παραβολικῶς, adv. comparative.

παραβόλιον, τό, ap. seriores i. q. παράβολον. v. παράβολος, 4.

παράβολος, ον, (παραβάλλω) audax, temerarius, in pericula ruens. 2) periculosus, anceps. 3) projectus, contemtus, ap. seriores. 4) τὸ παράβολον, Subst. vocabatur in foro Attico pecunia, quam numerare debebat is, qui a judicio ad alium provocaverat et caussa exciderat. — Poet. παραίβολος.

παραβόλως, adv. temere, audacter, cum summo periculo: inde praeter opinionem, *ubi quis summum periculum evasit*, mirabiliter; item acerrime, fortissime.

παραβομβέω, f. ήσω, (βομβέω) assono.

παραβόῤῥος, ον, (Βοῤῥᾶς) qui transverso borea perflatur, qui a latere aut in orbem perflatur a boreo.

παραβόσκω, f. βοσκήσω, (βόσκω, irr.) insuper alo, praeterea alo.

παραβουκολέω, (βουκολέω) seduco, fallo.

παραβουλεύομαι, f. εύσομαι, perperam, male consulo. 2) posthabeo, nullam rationem habeo. v. l. N. T. Philipp. 2, 30.

παραβραβεύω, (βραβεύω) in brabeo conferendo aliquem praetereo, injuste brabeum tribuo s. adjudico: unde malo, contra jus judico; quod alteri debetur, per fraudem adimo. item ignominia afficio.

παραβραχύ, adv. p. παρὰ βραχύ, propemodum, fere.

παράβυσμα, ατος, τό, (παραβύω) quod infarcitur s. inculcatur.

παράβυστος, ον, (παραβύω) intrusus. 2) densus, confertus. 3) τὸ παράβυστον, sc. δικαστήριον, judicium Athenis in loco quodam urbis minus frequenti: hinc ἐν παραβύστῳ ποιεῖν τι, clam aliquid facere.

παραβύω, f. ύσω, inculco, infercio, intrudo, stipo. παραβυσθείς, aor. 1. pass. part. intrusus. (ῡ)

παραβώμιος, ον, (βωμός) qui apud aram est, a latere arae.

παραγγελεύς, έως, ὁ, (παραγγέλλω) denunciator.

παραγγελία, ας, ή, praeceptum, mandatum, imperium. 2) doctrina. 3) ambitio, petitio magistratus cum prensatione. 4) denunciatio mulieris de graviditate ex aliquo. v. ἀντιπαραγγελία.

παραγγέλλω, (ἀγγέλλω) denuncio, edico, praecipio: jubeo: excito: moneo, hortor, dehortor, veto. παραγγέλλειν εἰς ὅπλα, ad arma vocare, Xen. 2) In re bellica παραγγέλλειν est imperium per manus tradere. 3) παραγγέλλω τινί seq. inf. spondeo alicui me aliquid facturum esse, Plat. 4) παραγγέλλειν τὴν ἀρχήν, magistratum ambire.

παράγγελμα, ατος, τό, praeceptum. 2) interdictum.

παραγγελματικός, ή, όν, praeceptivus, denunciativus. 2) hortatorius. A praec.

παραγγελματικῶς, adv. denunciando, praecipiendo, adhortando.

παράγγελσις, εως, ή, (παραγγέλλω) praeceptum, mandatum. 2) praeceptio, cohortatio. ἀπὸ παραγγέλσεως aliquid fieri in castris vel in acie, est, quum classico non edicitur, sed per manus imperium traditur et accipitur. Xenoph.

παραγγελτικός, ή, όν, qui praecipit, s. prohibet, hortatur, ut sermo.

παραγέννησις, εως, ή, (παραγίγνομαι) adventus.

παραγευόω, gustum praebeo. In med. leviter, parum, cum fastidio degusto: unde leviter cognosco aliquid, leviter delibo.

παραγηράω, f. άσομαι, (γηράω) deliro prae senectute.

παραγίγνομαι, ap. ser. παραγίνομαι, (ῐ) (γίγνομαι, irr.) advenio, advento, accedo, pergo, intersum.

παραγιγνώσκω, ap. ser. -γινώσκω, f. -γνώσομαι, aor. παρέγνων, (γιγνώσκω, irr.) praeter jus et aequum statuo, perperam statuo, male judico. παραγιγνώσκω τοῦ δικαίου, jus violo judicando.

παραγκαλίζομαι, in ulnis gesto, ulnis amplector.

παραγκάλισμα, ατος, τό, res, quam amplexamur. 2) amplexus. A praec.

παραγκιστρόω, hamum addo. παρηγκιστρωμένος, perf. pass. hamatus.

παραγκωνίζομαι, f. ίσομαι, proprie cubito repello, submoveo, obvios vel admotos protrudo. 2) vi submoveo.

παραγκωνιστής, οῦ, ὁ, qui obvios cubito repellit.

παραγλύφω, f. ψω, (γλύφω) aliter sculpendo muto, adultero.

παραγναθίδιον, ου, τό, ornamentum, quod appenditur maxillis equorum. A seq.

παραγναθίς, ίδος, ή, (γνάθος) pars galeae malam tegens.

παραγνάμπτω, f. ψω, deflecto.

παραγονάτιον, ου, τό, internodium.

παραγοράζω, f. άσω, opsonia coemo. Athen.

παραγόρευσις, εως, ή, negatio.

παράγραμμα, ατος, τό, (παραγράφω) quod adscribitur ultra solitum et justum. 2) scripturae depravatio. 3) quasi dicatur alteratio quum littera pro littera substituitur, agnominatio, quum unius litterae mutatione alius sensus efficitur.

παραγραμματίζω, paragrammate seu alliteratione utor, verbum mutata littera scribo et fere in deterius, ut in παρονομασίᾳ. A praec.

παραγραμματισμός, οῦ, ὁ, scripturae inversio, quasi dicatur alliteratio, quum littera pro alia ponitur. A praec.

παραγραμμάτως, adv. mutatis litteris, per alliterationem, ut παραγραμμάτως λέγειν.

παράγραπτος, ον, (παραγράφω) peregrinus, alienus, adscriptitius, adulteratus.

παραγραφή, ῆς, ή, adscriptio et annotatio in margine, scholium et annotationis signum in margine adscriptum. 2) interductus librarii, i. e. signum quo finis periodi indicatur. 3) verbum juris, quum negamus alicui actionem, quam intendit, dandam esse, exceptio. 4) sublatio, v. c. scripti mole. v. παραγράφω. 5) id quod ad comparationem adscribitur, comparatio. 6) figura orationis, qua breviter repetitis superioribus ad sequentia transitur.

παραγραφικός, ή, όν, (παραγραφή, 3.) ad exceptionem pertinens. λόγος παραγρ., oratio, qua reus negat accusatori actionem, quam intendit, dandam esse. ἀγὼν π., constitutio translativa, cf. Cic. inv. rhet. 1, 5.

παραγραφίς, ίδος, ή, instrumentum scriptorium, LXX.

παράγραφος, ή, sc. γραμμή, (παραγράφω) lineola in margine scripta, v. Schol. Ar. Nub. 514. 2) i. q. παραγραφή, 2. 3, ὁ παράγραφος, praeductale.

παραγράφω, f. ψω, (γράφω) adscribo, juxta scribo. 2) παραγράφεσθαι τὴν γραφήν, item omisso τὴν γραφήν, exceptione actionis non recte institutae submoveo. Hinc induco, abrogo, etiam in Act. 3) παραγράφω, i. q. παραγράφω ap. ser., periodum finio.

παραγράψιμος, ον, rejiciendus, repudiandus. A praec.

παράγυμνος, ον, (γυμνός) fere nudus.

παραγυμνόω, patefacio, aperio. 2) denudo.

παραγύμνωσις, εως, ή, nudatio. A praec.

παραγύρως, adv. prope circulum, ut radat vel ambientem vel inclusum. (ῡ)

παράγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) traduco, deduco, produco, profero. 2) promoveo, e. proveho. 3) disputando, dolose, it. blanda oratione capio vel fallo. 4) perverto, everto. 5) transeo, praetereo, discedo. 6) nautae dicuntur παράγειν, quum non recto, sed per ambages navigant, cedentes ventis. 7) produco in concionem. pass. prodire in concionem.

παραγωγή, ῆς, ή, productio, adductio. 2) deductio, derivatio. Vox Gramm. 3) frons, noxa. 4) fortuna secunda, honores, dignitas. 5) diductio, traductio. 6) inductio; genus argumentationis Socraticum. A praec.

παραγωγιάζω, vectigal, portorium exigo. A seq.

παραγώγιον, ου, τό, (παραγωγή) vectigal, portorium.

παραγωγός, όν, (παράγω) deducens, seducens, fallens. it. seductus. 2) derivans. impr. perperam derivans. it. perperam derivatus. 3) transiens. Scribitur et παράγωγος.

παραγώγως, adv. deducendo, ut alterum vocabulum ex altero oriatur et compositum sit. 2) producte, addita ad verbum syllaba. A praec.

παραδαίνυμι, f. -δαίσομαι, (δαίνυμι, irr.) coeno apud aliquem, τινί.

παραδακρύω, (δακρύω) lacrimor cum aliquo, τινί. (υ in praes. et impf. plerumque, in reliquis tempp. semper longum.)

παραδαρθάνω, f. -δαρθήσομαι, aor. παρέδαρθον, poet. παρέδραθον, (δαρθάνω, irr) juxta dormio, τινί, Od. 20, 88. dormio una cum aliquo.

παράδειγμα, ατος, τό, (παραδείκνυμι) exemplar, exemplum. 2) documentum, argumentum.

παραδειγματίζω, f. ίσω, publicae ignominiae expono, ludibrio habeo, traduco. 2) in triumpho duco.

παραδειγματικός, ή, όν, exemplaris, exemplis constans, exemplum praebens, exempli vim habens.

παραδειγματικῶς, adv. exemplis, pro exemplo.

παραδειγματισμός, οῦ, ὁ, (παραδειγματίζω) traductio, quum quis contumeliae caussa ducitur per ora hominum; poena ignominiosa, publica ignominia.

παραδειγματώδης, ες, exemplaris.

παραδειγμάτωσις, εως, ἡ, (παράδειγμα) exemplar.

παραδείκνυμι vel παραδεικνύω, (δείκνυμι) q. d. juxta ostendo, unde, comparo. 2) ostendo, profero, indico. 3) adsigno seu attribuo, efficio.

παραδειπνέω, immodice coeno, vel misere coeno. In med. s. pass. coenam perdo negligentia.

παραδειπνία, ἡ, coena secundaria.

παραδειπνίς, ίδος, ἡ, (δεῖπνον) avide comedens, de parasita.

παράδεισος, ου, ὁ, hortus, viridarium, vivarium: pomarium, pometum. (agrum conseptum interpretatur Cicero.) Vox Persica. 2) N. T. caelum, sedes Dei et beatorum.

παράδεκτος, ον, qui admittitur, vel admitti potest, aut debet. A seq.

παραδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, irr.) excipio, admitto, accipio, recipio, suscipio, probo, acceptum fero.

παραδηλόω, f. ώσω, prae me fero, significo, declaro.

παραδήλωσις, ἡ, expositio. Vox Rhet. A praec.

παραδιαζεύγνυμι et παραδιαζευγνύω, f. -ζεύξω, (ζεύγνυμι, irr.) vitiose et perperam disjungo.

παραδιάζευξις, εως, ἡ, prava et vitiosa disjunctio.

παραδιαζευκτικός, ή, όν, disjunctivus et comparativus.

παραδιακονέω, administro, inservio.

παραδιαστέλλω, disjungo, separo.

παραδιαστολή, ῆς, ἡ, disjunctio, separatio, distinctio. 2) nomen figurae oratoriae, qua similia discernuntur. A praec.

παραδιατριβή, ῆς, ἡ, praeposterum studium, exercitatio et litigium, in quibus tempus praepostere teritur. 2) inanis disputatio.

παραδίδωμι, f. -δώσω, (δίδωμι) trado. 2) dedo alicui, in potestatem trado, trado ad supplicium, prodo. 3) relinquo liberis, posteris. 4) dicitur et de accusatore.

παραδιηγέομαι, f. ήσομαι, obiter narro et expono.

παραδιήγημα, τος, τό, narratio in transitu, aut in parenthesi addita: item explicatio et definitio, v. c. loci, ponderis etc. A praec.

παραδιήγησις, εως, ἡ, idem.

παραδιοικέω, (διοικέω) perperam seu male administro.

παραδιόρθωμα, τό, (διόρθωμα) prava emendatio.

παραδιόρθωσις, εως, ἡ, correctio mala, quum verum pervertitur, aut malum in pejus mutatur.

παραδιώκω, f. ξω, (διώκω) pone sequor.

παραδοκέω, f. -δόξω, (δοκέω, irr.) perperam censeo. Impers. παραδοκεῖ μοι, perperam mihi videtur, Xen.

παραδολεσχέω, (ἀδολεσχέω) deblatero, garrio.

παραδοξάζω, f. άσω, honore privo, infamo. 2) contr. sensu, valde honoro, illustro, mirabile reddo. 3) falsam opinionem concipio, s. teneo.

παραδοξασμός, ὁ, res admiratione digna. A praec.

παραδοξία, ας, ἡ, (παράδοξος) admiratio ex insolentia.

παραδοξολογέω, f. ήσω, (παραδοξολόγος) paradoxa loquor, incredibilia dico, praeter seu contra omnium opinionem.

παραδοξολογία, ας, ἡ, oratio paradoxa, qua mirabilia et incredibilia narrantur. Ab eod.

παραδοξολόγος, ον, (παράδοξος, λέγω) qui paradoxa s. incredibilia dicit.

παραδοξονίκης, ου, ὁ, (νικάω) praeter opinionem victor. (ῑ)

παραδοξοποιέω, f. ήσω, paradoxas res s. mirabilia facio.

παραδοξοποιΐα, ας, ἡ, factum paradoxum, miraculum. A seq.

παραδοξοποιός, όν, (ποιέω) qui facit inopinata, incredibilia.

παράδοξος, ον, (δόξα) qui est praeter seu contra omnium opinionem, inopinatus, inexspectatus, admirabilis, incredibilis, celeber, mirus, excellens. παράδοξον, mirabile, admirabile.

παραδοξότατα, adverb. superl. a praec. praeter omnium opinionem mirabiliter.

παραδόξως, adv. praeter opinionem, incredibiliter, mirabiliter.

παραδόσιμος, ον, qui velut per manus traditur, hereditate a majoribus acceptus. 2) qui memoriae traditur. 3) qui doceri potest, vel docetur. A seq.

παράδοσις, εως, ἡ, (παραδίδωμι) deditio, traditio. 2) doctrina, quae ore vel literis traditur, institutum, constitutio, praeceptio, decreta. 3) traditio, mancipatio. 4) quod a majoribus institutum, traditum, relictum est.

παραδοτέος, έα, έον, Adj. *verbale*, tradendus.

παράδοτος, ον, (παραδίδωμαι) traditus: tradendus.

παραδοχή, ῆς, ἡ, (παραδέχομαι) receptio, susceptio, receptaculum. 2) gratia, assensus, Polyb. 3) studium alicujus rei.

παραδραθέειν, Epice παραδραθέειν, inf. aor. a παραδαρθάνω.

παραδραμεῖν, inf. aor. a παρατρέχω.

παραδράω, f. άσω, poet. παραδρώω, (δράω) administro, τινί τι, Od. 15, 324.

παραδρομάδην, adv. in transcursu, obiter. A seq.

παραδρομή, ῆς, ἡ, cursus, quo alicui a latere currimus. 2) transcursus, seu cursus, qui fit praetereundo.

παραδρομίς, ίδος, ἡ, ambulatio sub dio, xystus.

παράδρομος, ον, (παρατρέχω) qui potest praeteriri. τὰ παράδρομα, Subst. intervalla inter retia in venatione posita, per quae transitus pateat.

παραδρύπτω, f. ψω, (δρύπτω) a latere lanio.

παραδύμεναι, inf. aor. 2. a παραδύω, poet. p. παραδῦναι, Il. 23, 416. (ῡ)

παραδυναστεύω, simul regno, habeo potestatem.

παραδύνω, i. q. παραδύω.

παράδυσις, εως, ἡ, insinuatio, obreptio, irreptio, ap. Demosth. si lectio sana. A seq.

παραδύω, (δύω, irr.) usitatum tantum in Medio et in aor. 2. παρέδυν, qui habet vim intransitivam, irrepo, arrepo, obrepo, introeo, insinuo me. (De quantitate v. δύω.)

παραδωσείω, Desiderat. a παραδίδωμι, dedere seu tradere cupio, quasi traditurio.

παραείδω, (ἀείδω) accino, τινί.

παραείρω, contr. παρῄρω, aor. pass. Ep. παρηέρθην, Att. παρῄρθην, (ἀείρω, irr.) juxta attollo, juxta effero. Med. a latere impendeo.

παραέξω, (ἀέξω) juxta augeo, praeterea augeo. Med. insuper cresco.

παραζάω, (ζάω, irr.) juxta vivo, ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα, animus juxta corpus vivens, Plut. 2) vita abutor, nimis fruor, male vivo. 3) superstes sum. (⏑–⏑–)

παραζεύγνυμι, it. παραζευγνύω, f. ζεύξω, (ζεύγνυμι, irr.) juxta jungo, adjungo, conjungo.

παραζηλόω, f. ώσω, aemulatione adficio et excito, ad aemulationem provoco, invidentia et zelotypia exstimulo. 2) iram provoco.

παραζήλωσις, ἡ, invidia, aemulatio.

παραζητέω, quaero, indago.

παράζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (παραζευγνύω) pl. παράζυγες, qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles et proletarii, ac veluti supernumerarii.

παραζώνη, ης, ἡ, balteus, s. culter, ensis pendens e balteo.

παραζωνίδιον, ου, τό, cingulum cum ense. 2) ensis, quo accingimur. Dim. a pr.

παραζώνιον, ου, τό, pugio, cinctorium.

παραζώνιος, ον, ut παραζώνιος μάχαιρα, sica.

παραζώννυμι, item παραζωννύω, f. -ζώσω, (ζώννυμι, irr.) juxta accingo, e balteo suspendo. 2) Med. e balteo aptum gesto.

παραζωστρίς, ίδος, ἡ, parvus gladius, pugio. A pr.

παραθαλασσίδιος, Att. παραθαλαττίδιος, ον, (θάλασσα) maritimus.

παραθαλάσσιος, Att. -άττιος, ία, ιον, maritimus.

παραθάλπω, f. ψω, calefacio, foveo.

παραθαρσύνω, ap. recentiores Atticos -θαῤῥύνω, (θαρσύνω) fiduciam addo, confirmo, bono animo esse jubeo.

παραθεάομαι, f. άσομαι, Ion. ήσομαι, (θεάομαι, irr.) a latere non sentientem observo. 2) altrinsecus spectando comparo. (άομαι, ⏑⏑–, άσομαι, –⏑–)

παραθέλγω, f. ξω, permulceo.

παράθεμα, ατος, τό, (τίθημι) repositorium, pluteum, pluteus. 2) ferculum, additamentum.

παραθεμιστεύω, (θεμιστεύω) legem violo. 2) legem violando noceo alicui s. laedo aliquem, τινί.

παράθεναρ, τό, v. παραίθεναρ.

παραθερίζω, contr. παραθρίζω, (θερίζω) demeto, amputo, circumcido, ut παρατέμνω.

παραθερμαίνω, calefacio, foveo. 2) nimis calidum reddo.

παράθερμος, ον, praefervidus. 2) in agendo praeceps, et hinc indecore aliquid faciens.

παράθεσις, εως, ἡ, (παρατίθημι) appositio, conjunctio. 2) ferculum, id ipsum, quod apponitur, item quod praebetur, v. c. exercitui. 3) depositio seu repositio. 4) commentatio. 5) compositio, comparatio,

collatio. ἐκ παραθέσεως, e contrario, per comparationem. 6) apparatus, pecunia reposita, thesauri apud Polyb. copia rerum. 7) praesentia auxiliandi caussa s. auxilium ipsum, ibid. 8) citatio s. commemoratio locorum e scriptoribus aliis. 9) praeceptio, praeceptum, ut παράδοσις.

παραθέτης, ου, ὁ, structor, qui dapes apponit.

παραθετικός, ή, όν, commendatitius.

παραθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) juxta aliquem curro: praetercurro, cursu anteverto: leviter vel non attingo. 2) accurro, assequor.

παραθεωρέω, f. ήσω, juxta specto, seu contemplor. 2) unum alteri admotum contemplor. 3) comparo, τί τινι vel τινά τινι. 4) despicio, adspernor.

παραθήγω, f. ξω, acuo, exacuo, instigo, incito.

παραθήκη, ης, ἡ, (παρατίθημι) res reposita et recondita. 2) res apud aliquem deposita, depositum. 3) additamentum, appendix.

παράθηξις, εως, ἡ, (παραθήγω) incitatio, instigatio.

παραθιγγάνω, f. θίξω, (θιγγάνω, irr.) attingo, leviter tango. Nota. παραθίγω est vox nihili.

παραθλίβω, f. ψω, premo, comprimo, collido.

πάραθλον, τό, (ἆθλον) pugna secundaria.

παραθράνος, ον, (θράνος) in navi praeter θρανίτας, ferens.

παραθρασύνω, animum addo, confirmo animum. cf. παραθρασύνω. Med. inopportuno tempore audax sum.

παράθραυσμα, ατος, τό, fragmentum. A seq.

παραθραύω, confringo. 2) in pass. miser et fractis viribus sum, Suid.

παραθρέω, f. ήσω, (ἀθρέω) i. q. παροράω.

παραθριγκίζω, (θριγκός) lorico, obsepio.

παραθρίζω, contr. p. παραθερίζω, q. v.

παραθρώσκω, f. θοροῦμαι, (θρώσκω, irr.) juxta curro, praetercurro, Dion. Perieg. 286. Ἑρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους, adjacentes montes.

παραθυμιάω, f. άσω, (θυμιάω) adoleo, suffio juxta, c. dat.

παραθύρα, ἡ, (θύρα) janua postica.

παραθύριον, τό, Dim. a παραθύρα.

παράθυρος, ον, (θύρα) prope januam, ad ostium positus.

παραθύω, f. ύσω, (θύω, irr.) praetervolo, ruo juxta aliquid. (De quantitate v. θύω.)

παραί, poet. p. παρά.

παραιβαδόν, adv. (παραβαίνω) praetereundo, c. gen. Opp.

παραιβασία, ας, ἡ, (παραβαίνω) poet. transgressio, delictum.

παραίβασις, ἡ, poet. p. παράβασις. 2) exitus quo quis effugere potest.

παραιβατέω, poet. p. παραβατέω, a seq.

παραιβάτης, ου, ὁ, qui praeter aurigam currum conscendit et una ex eo pugnat: curulis pugnator. Poet. cf. παραβάτης.

παραιβάτις, ιδος, curulis pugnatrix. Apud Theocr. operaria, mercenaria. Femin. a praec.

παραίβολος, ον, poet. p. παράβολος. 2) παραιβόλα κερτομεῖν, ut παραβλήδην ἀγορεύειν, se invicem obliquis dicteriis lacessere Hom. h. Merc. 56.

παραιγιάλιος, ον, i. q. seq.

παραιγιαλίτης, ου, ὁ, fem. παραιγιαλῖτις, ιδος, (αἰγιαλός) prope litus situs.

παραιγίαλος, ον, i. q. praec.

παραΐζω, poet. p. παρίζω.

παραιθέναρ, αρος, τό, pro παραθέναρ, (θέναρ) spatium a minimo digito juxta volam usque ad carpum. Hesychius: παραιθέναρα, (sic enim legendum videtur pro παραιθίματα) τὰ ἀπὸ τῶν μικρῶν δακτύλων παρὰ τὸ θέναρ ἤγουν ἐπὶ τὸν καρπόν.

παραιθύσσω, (παραί, αἰθύσσω) incendo, excito, concito, moveo, prorumpo.

παραίνεσις, εως, ἡ, (παραινέω) adhortatio, admonitio, monitio. 2) consolatio.

παραινετήρ, ῆρος, et παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, suasor, admonitor.

παραινετικός, ή, όν, suasorius, monitorius.

παραινετικῶς, adv. exhortando.

παραινέω, f. έσω, Epice ήσω, (αἰνέω, irr.) suadeo, hortor, admoneo, praecipio.

παραινίσσομαι, f. ξομαι, Att. -ττομαι, (αἰνίσσομαι) leviter declaro et per aenigma tacite et obscure innuo.

παραίνυμαι, (αἴνυμαι) i. q. παραιρέομαι.

παραιολίζω, (αἰολίζω) callide induco, fallo, poet.

παραιπεπίθησιν, παραιπεπιθοῦσα, v. παραπείθω.

παραίρεσις, εως, ἡ, detractio, deminutio. A seq.

παραιρέω, f. ήσω, aor. παρεῖλον, (αἱρέω, irr.) aufero, adimo, abduco aliquid ab aliquo, τί τινος vel τί παρά τινος. Hinc detraho, destruo, diruo, imminuo. Med. abalieno, averto, τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ (ab eo) παρελέσθαι, Xen. Mem. 1, 6, 1.

παραίρημα, ατος, τό, quod adimitur aut detrahitur, v. c. vesti, ut limbus, v. πάρεμμα, recisio. A praec.

παραιρῶ, contr. p. παραιρέω, q. v.

παραισθάνομαι, f. σθήσομαι, (αἰσθάνομαι, irr.) sentio, percipio. 2) sensu fallor.

παραίσιμος, ον, i. q. παραίσιος.

παραίσιος, ον, (αἴσιος) infaustus, inauspicatus, dirus.

παραΐσσω, f. ξω, (ἀΐσσω) praetereo, transeo: impetu transeo: proripio me. (Ep. ⏑ – – –, Trag. ⏑ ⏑ – –)

παραιτέομαι, f. ήσομαι, (αἰτέω) exoro, precibus adipiscor, τί: precor, rogo, c. inf. 2) exoro aliquem, precibus placo aliquem, τινά. 3) excuso aliquid, τί. 4) recuso, detrecto, evito, deprecor: submoveo, rejicio, aversor. 5) deprecatione a poena libero vel liberare studeo.

παραίτησις, εως, ἡ, deprecatio, recusatio, excusatio. 2) vehemens precatio.

παραιτητής, οῦ, ὁ, deprecator.

παραιτητικός, ή, όν, deprecatorius, ad deprecandum aptus.

παραιτητός, ή, όν, (παραιτέω) exorabilis, facile placabilis.

παραιτία, ἡ, (αἰτία) caussa secundaria.

παραίτιος, ον, qui ex parte in caussa est. 2) qui in caussa est, auctor, obnoxius. Subst. τὸ παραίτιον, caussa, in malam partem.

παραιφάμενος, ένη, ενον, poet. p. παραφάμενος, part. praes. med. a παράφημι, suadens, admonens, Il. 24, 771. Hom. h. Cer. 337.

παραιφασία, ἡ, i. q. seq. Ap. Rh.

παραίφασις, ἡ, poet. p. παράφασις, (παράφημι) admonitio, consilium, adhortatio: consolatio: monitum, praeceptum.

παραιφρονέω, poet. p. παραφρονέω.

παραιωρέω, (αἰωρέω) juxta s. a latere suspendo. Med. juxta dependeo, ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης, gladii juxta dextrum femur dependentes ex balteo, Hdt. 7, 61. παρῃωρημένα ξιφίδια, gladios suspensos habebant.

παραιώρημα, ατος, τό, quod suspenditur, vel suspensum est. 2) restis, laqueus. A praec.

παραιώρησις, εως, ἡ, elevatio juxta aliud quid, suspensio.

παρακάββαλε, Epice pro παρακατέβαλε, 3 aor. a παρακαταβάλλω, Il. 23, 172, 683.

παρακαθάπτω, f. ψω, (ἅπτω) juxta annecto.

παρακαθέζομαι, (ἕζομαι, irr.) adsideo, juxta consideo.

παρακαθεκτικός, ή, όν, (παρακατέχω) tenax.

παρακαθεύδω, f. -ευδήσω, (εὕδω, irr.) juxta dormio. 2) juxta excubo.

παρακάθημαι, (ἧμαι, irr.) adsideo, juxta adsideo.

παρακαθίζω, f. -ιζήσω, Att. -ιῶ, (ἵζω, irr.) juxta me colloco, juxta assidere jubeo. Med. adsideo. Interdum act. *vi intr. medii* invenitur, sicut quoque Med. c. acc. pers. vi activa.

παρακαθίημι, f. -καθήσω, (ἵημι) juxta demitto, clanculum demitto, utrinque demitto.

παρακαθίστημι, f. -καταστήσω, (ἵστημι) juxta colloco s. appono, v. c. custodes. 2) *in tempp. intr.* adsto.

παρακαίριος, ον, (καιρός) intempestivus. Subst. τὰ παρακαίρια, sc. πράγματα, inhonesta, nefaria.

παράκαιρος, ον, i. q. παρακαίριος.

παρακαίρως, adv. intempestive. 2) supra modum. 3) injuste.

παρακαίω, f. καύσω, (καίω, irr.) a latere uro, oburo, aduro, comburo.

παρακαλέω, f. έσω, (καλέω, irr.) evoco, arcesso, advoco, inprimis auxilii caussa, vel in judicio, vel alia in re quavis. 2) oro, obsecro, it. deprecor. 3) hortor, confirmo, in N. T. consolor, inpr. in med. recreo. 4) doceo. τὰ παρακαλούμενα, postulata.

παρακαλπάζω, f. άσω, equo a latere cursito, freno ejus manu apprehenso, vel, molliter equum ad cursum incito.

παρακάλυμμα, ατος, τό, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam sive occultandam, velum, aulaeum, obtentus, praetextus. A seq.

παρακαλύπτω, f. ψω, velo, obnubo, aut obtego, occulto. perf. pass. part. παρακεκαλυμμένος, occultatus.

παρακαμμύω, pro παρακαταμύω, (μύω) conniveo in aliqua re. (De quantitate v. μύω.)

παρακάμπτω, f. ψω, (κάμπτω) a latere deflecto. 2) intr. declino, evito.

παρακανθίζω, (ἀκανθίζω) undique spinas habeo. παρακανθίζοντα φύλλα, folia in ambitu spinosa vel utrinque aculeata.

παρακανθόφυλλος, ον, (παρά, ἄκανθα, et φύλλον) secundum spinam folium habens, dub.

παρακαταβαίνω, (βαίνω, irr.) descendo, v. c. in acie ex equo, de navi.

παρακαταβάλλω, (βάλλω, irr.) depono, abjicio, projicio, demitto. 2) certam pecuniam depono, sacramento ago, inpr. παρακαταβάλλειν τινὶ τοῦ κλήρου, sacramento contendere cum aliquo de hereditate, deposita

sc. pecunis. 3) ζῶμα παρακαταβάλλειν τινί, cingulo aliquem cingere, Il. 23, 685.

παρακατάβασις, ἡ, (παρακαταβαίνω) descensus ex equis in acie, e navibus etc. 2) in foro, quum is, unde petitur, sive reus, cogitur adesse, respondere.

παρακαταβολή, ῆς, ἡ, actio, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant, sacramentum, sponsio. 2) largitio, quae datur praeter id, quod debetur.

παρακαταγωγή, ἡ, (κατάγω) σχῆμα ἀθλητικόν, Schol. Il. 23, 730.

παρακαταθήκη, ης, ἡ, depositum, fideicommissum. 2) i. q. παρακαταβολή, 1.

παρακαταθνήσκω, (θνήσκω irr.) commorior.

παρακατάκειμαι, (κεῖμαι, irr.) cubo s. accumbo juxta aliquem.

παρακατακλίνω, a latere vel juxta reclino. 2) juxta statuo in lecto, juxta accumbere jubeo. παρακατακλίνομαι, accubo.

παρακαταλέγομαι, cubo apud, sive ad latus alicujus, accubo. παρακατελέκτο, accubabat, plusq. per syncop. poet. παρκατελέκτο, pro παρακατελέλεκτο, Il. 9, 565, 664.

παρακαταλείπω, (λείπω) relinquo, apud recentiores interpp.

παρακαταλογή, ἡ, (καταλογή) numeri in canendo declinatio et immutatio. v. Hermann. elem. metr. p. 285 seq.

παρακαταπήγνυμι, f. ξω, depango juxta, defigo apud.

παρακαταρτύομαι, f. ύσομαι, e multis unum facio, compono.

παρακατάστασις, εως, ἡ, (παρακαθίστημι) depositum.

παρακατάσχεσις, εως, ἡ, retentio.

παρακατατίθημι, et παρακατατίθεμαι, depono apud aliquem, fidei committo, custodiendum trado, depono tanquam apud sequestrum.

παρακαταχράομαι, (χράομαι irr.) abutor.

παρακατεσθίω, (ἐσθίω, irr.) edo cum aliquo.

παρακάτειμι, (εἶμι) juxta descendo.

παρακατέχω, f. καθέξω, (ἔχω, irr.) retineo, complector. τῇ μνήμῃ, memoria teneo. 2) coerceo, cohibeo, moror.

παρακατηγόρημα, ατος, τό, quod Praedicato additur. Vox Dialect.

παρακατοικίζω, f. ίσω, juxta colloco, vel habitatores juxta colloco.

παρακατορύσσω, Att. -ττω, f. ξω, (ὀρύσσω) juxta defodio.

παρακαττύω, Att. pro -κασσύω, adsuo, omnino juxta paro, σνιβάδα, Ar. (υ)

παρακαυλίζω, f. ίσω, (καυλίζω) caules emitto juxta, et quasi ad latus.

παράκειμαι, (κεῖμαι, irr.) adjaceo, vicinus sum et quasi juxta seu a latere situs, a latere accumbo, adhaereo, adsum. ὁ παρακείμενος χρόνος, tempus praeteritum apud Grammaticos, οἱ παρακείμενοι, familiares etc. παράκειται licet.

παρακειμένως, adv. opposite, juxta. A praec.

παρακεκαλυμμένως, adv. (παρακαλύπτω) tecte, occulte.

παρακεκινδυνευμένως, adv. (παρακινδυνεύω) audacissime, projecta audacia.

παρακεκλιμένως, adv. i. q. παρακλιδόν, ubi v.

παρακελεύομαι, hortor, stimulo, τινί. 2) impero.

παρακέλευσις, εως, ἡ, adhortatio, jussio. inpr. cohortatio ducis vocesque militum mutuo incendentium animos ante conflictum et in proelio. v. seq. n. 3. A pr.

παρακέλευσμα, ατος, τό, exhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. 2) instrumentum. 3) exhortatio nautica, vel etiam bellica.

παρακελευσματικός, ή, όν, ad hortandum valens. A pr.

παρακελευσματικῶς, adv. adhortandi vi.

παρακελευσμός, οῦ, ὁ, adhortatio.

παρακελευστής, οῦ, ὁ, hortator.

παρακελευστικός, ή, όν, cohortatorius.

παρακέλευστος, ὁ, όν, cui persuasum est, ab aliis rogatus, jussus. A seq.

παρακελεύω, cohortor, auctor sum, suadeo. minus usitatum, quam Med.

παρακελητίζω, juxta equito celete.

παρακέλομαι, (κέλομαι, irr.) adhortor, cohortor, excito, Ap. Rh.

παρακενόω, f. ώσω, exhaurio, evacuo.

παρακεντέω, pungo, vel a latere pungo: perpungo.

παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio, incisio, qua hydropicis aqua detrahitur.

παρακεντητήριον, τό, instrumentum ad pungendum.

παρακεντητής, οῦ, ὁ, stimulator s. agitator equorum, auriga; percussor.

παρακερδαίνω, (κερδαίνω, irr.) male lucror, plus justo lucror et praeter alios. 2) eadem opera lucror, aut obiter compendium facio.

παρακερκίς, ίδος, ἡ, pl. παρακερκίδες, ossicula, circa os majus (κνήμη, et κερκίς vocatur) quod tibiam pedis sustinet.

παρακινδύνευσις, εως, ἡ, periclitatio temeraria. (ῡ)

παρακινδυνευτικός, ή, όν, in pericula praeceps, qui nimia cum audacia periculum adit.

παρακινδυνευτικῶς, adv. temere periclitando.

παρακινδυνεύω, f. εύσω, temere periclitor, audacius periclitor, audacter periculum adeo. παρακεκινδυνευμένον, perf. part. pass. ausum audax, etiam de verbis, periculosum, temerarium.

παρακινδύνης, ον, periculosus.

παρακινδύνως, adv. periculose, cum periculo. (υ)

παρακινέω, f. ήσω, (κινέω) dimoveo, removeo. 2) perperam moveo, indecore et instabiliter moveo. 3) incito, exhortor. pass. moveor, me moveo, παρακινεῖν, at in perf. παρακεκινηκώς, mente motus, furibundus, et pass. παρακεκινημένος, idem.

παρακίνημα, τό, distortum, perversum: distortio, perversio. 2) vox derivata, ap. Gramm.

παρακίνησις, ἡ, incitatio, cohortatio. 2) destortio, perversio. 3) derivatio, Gramm. (⏑⏑––⏑)

παρακινητικός, ή, όν, emotus mente.

παρακινητικῶς, adv. emota mente.

παρακιρνάω, (κιρνάω) admisceo.

παρακίω, (κίω, irr.) praetereo, τινά, Il. 16, 263. in tmesi.

παρακλαίω, f. -κλαύσομαι, κλαυσοῦμαι, (κλαίω, irr.) juxta fleo, Theogn. 1037. 2) sine caussa, frustra fleo, ploro.

παρακλαυσίθυρον, ου, τό, (παρά, κλαίω, θύρα) flebile carmen, quod amasii ad amasiarum fores clausas decantabant. sc. μέλος.

παρακλείω, f. είσω, Ion. -κληΐω, (κλείω) excludo, secludo.

παρακλέπτω, f. ψω, (κλέπτω) suffuror, in transcursu furor. 2) interverto.

παράκλησις, εως, ἡ, (παρακαλέω) evocatio. 2) advocatio. 3) adhortatio. 4) obtestatio, deprecatio. 5) institutio, doctrina. 6) consolatio. 7) auxilium quodvis. 8) recreatio, ut plantarum per aquam.

παρακλητέον, verbale a παρακαλέω, rogandum, invocandum est. Proprie neutr. a seq.

παρακλητέος, α, ον, (παρακαλέω) advocandus, invocandus.

παρακλητεύω, cohortor.

παρακλητικός, ή, όν, (παρακαλέω) exhortatorius. 2) consolatorius.

παράκλητος, ον, (παρακαλέω) arcessitus et rogatus, ut adsit alicui in judicio, aut consilium det in re dubia, advocatus. 2) Subst. consolator. 3) doctor, magister; in N. T.

παρακλήτωρ, ορος, ὁ, exhortator. 2) deprecator. 3) consolator.

παρακλιδόν, adv. (παρακλίνω) declinando et deflectendo ad latus.

παρακλίντωρ, ορος, ὁ, a latere accubans, acclinatus. A seq.

παρακλίνω, (κλίνω) juxta seu a latere recumbere jubeo, juxta reclino, juxta cubantem statuo. 2) declino, i. e. deflecto, averto. 3) aperio, aor. 1. part. παρακλίνας, declinans, deflectens. Med. παρακλίνομαι, incumbo, juxta accumbo, ad latus accumbere jubeor. παρακεκλιμένος, perf. part. accubans, adjacens (ι longum, sed. in pf. et aor. 1 pass. breve.)

παρακλίτης, ου, ὁ, qui a latere accubat vel acclinatus est. 2) accubans in convivio. A praec.

παρακλύζω, humecto, dub.

παράκλυτος, ον, infamis, famosus.

παρακλύω, (κλύω, irr.) non audio, non pareo. (De quantitate cf. simplex.)

παρακμάζω, f. άσω, vigorem amitto; consenesco, florem aetatis amitto, exoleo. παρηκμακώς, perf. part. vigoris tempus egressus, exoletus.

παρακμασις, εως, ἡ, vigoris amissio. A praec.

παρακμαστικός, ή, όν, cujus remissus est vigor, languidior, decrescens. Ab eod.

παρακμή, ῆς, ἡ, (παρά, ἀκμή) aetas, quae excipit ipsum florem aetatis, h. e. senectutis initium.

παρακνάω, (κνάω, irr.) juxta rado. (⏑⏑–)

παρακνήμιον, ου, τό, (κνήμη) exterius os cruris et minus. Unde

παρακνημίδιον, τό, Dim. idem.

παρακνίζω, (κνίζω) vellico, irrito, stimulo.

παρακοεῖν, (παρά, κοεῖν vel κοεῖν) desipere, delirare, Hesych. Ionice p. παρανοεῖν.

παρακοή, ῆς, ἡ, (ἀκοή) prava doctrina, quam quis a malo praeceptore didicit. 2) inobedientia, contumacia.

παρακοιμάομαι, f. ήσομαι, (κοιμάω) juxta dormio vel cubo, accubo, τινί. 2) excubo.

παρακοίμημα, ατος, τό, concubitus. A praec.

παρακοίμησις, εως, ἡ, idem.

παρακοιμητής, ου, ὁ, qui concubitum exercet. 2) excubitor.

παρακοιμίζω, f. ίσω, juxta in lecto colloco, ut una dormiat.

παρακοινόω, idem quod κοινόω. ap. Pind.

παρακοιτέω, juxta cubo, accubo. 2) excubo. A seq.

παρακοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) maritus.

παρακοιτία, ας, ἡ, excubiae, vigiliae, dub.

παράκοιτις, ιος, ἡ, (παρακοίτης) uxor.

παράκοιτος, ον, (κοίτη) juxta cubans, occubans. ἡ π., concubina.

παρακολλάω, adglutino.

παρακόλλημα, ατος, τό, id quod adglutinatur. A pr.

παρακόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio.

παρακολλητικός, ή, όν, glutinandi vim habens.

παράκολλος, ον, (κόλλα) agglutinatus, glutine adjunctus. Epith. lecti ab una tantum parte pluteum glutine adjunctum habentis.

παρακολουθέω, f. ήσω, (ἀκολουθέω) pone sequor, prosequor, sector, adsector, subsequor. 2) adsequor, intelligo, cognosco. Dicitur de eo, qui rerum cognitionem studiose persecutus est, ita ut eam sit consecutus. παρηκολουθηκώς, adsecutus, perf. part. τὰ παρακολουθοῦντα, i. q. αἱ περιστάσεις, concomitantia.

παρακολούθημα, ατος, τό, appendix, quod sequitur plerumque. A pr.

παρακολούθησις, εως, ἡ, sequela. Ab eod.

παρακολουθητικῶς, adv. intelligenter, acute.

παρακομιδή, ῆς, ἡ, praetervectio, transvectio. 2) advectio et adventus. 3) comportatio. A seq.

παρακομίζω, f. ίσω, praeterveho, transveho, deduco, comitor. 2) clam introduco. 3) seduco. 4) deporto, importo, conveho, adfero. παρακομίζομαι, praetervehor, appellor, applicor, advenio. παρακομισθείς, aor. 1. part. pass. appulsus, praetervectus.

παρακομιστής, οῦ, ὁ, qui transvehit, deducit etc. A pr.

παράκομμα, τό, (παρακόπτω) nummus false signatus, moneta non bene cusa.

παράκομος, ον, (κόμη) comatus, comans.

παρακονάω, f. ήσω, (ἀκονάω) acuo, exacuo. 2) incito, Xen. 3) permulceo, Hesych.

παρακοντίζω, f. ίσω, (ἀκοντίζω) jaculando attingo.

παρακοπή, ῆς, ἡ, (παρακόπτω) delirium, mentis error.

παράκοπος, ον, mente privatus, furibundus.

παρακοπτικός, ή, όν, mentis errori obnoxius, delirans, demens. 2) insaniam gignens.

παρακόπτω, f. ψω, (κόπτω) perperam cudo, monetam non bonam cudo, adultero. 2) fraudo, defraudo. 3) aliam chordam ferio, quam volo, aut debeo. inde. 4) deliro, desipio, mente captus sum, mente erro. v. παραπαίω. παρακεκομμένος, adulterinus.

παρακορέω, f. ήσω, (κορέω) converro. 2) verro, verrendo purgo.

παρακόσμως, adv. (κόσμος) indecore, indecenter, inhoneste.

παράκουσις, ἡ, deceptio, fraus, dub.

παράκουσμα, ατος, τό, prava doctrina, quam quis a malo praeceptore didicit, vel quum quis male audiendo prava opinione imbutus est, error a falso vel pravo rumore s. fama, v. παρακοή. A seq.

παρακούω, f. σομαι, (ἀκούω) perperam audio, vel non recte audio. 2) oscitanter et negligenter audio. 3) audita sic transmitto, quasi non audierim, me audivisse dissimulo. 3) audire nolo, dicto audiens non sum, non obtempero, τινός. 5) clam et quasi furtim audio, clam sermonem sublego; subausculto: nonnihil audio, paullulum audio vel intelligo.

παρακρατέω, f. ήσω, (κρατέω) contineo, retineo alicubi.

παρακρεμάννυμαι, it. παρακρεμαννύω, f. κρεμάσω, (κρεμάννυμι, irr.) juxta seu a latere suspendo. τὰ παρακρεμάμενα, appendices, partes rei leviores. (De quantitate v. κρεμάω.)

παράκρημνος, ον, (κρημνός) praeruptus, praeceps.

παρακρίνω, (ῑ) f. νῶ, aor. παρέκρινα, pf. -κέκρικα, pf. pass. κέκριμαι, aor. pass. παρεκρίθην. (ῐ) aor. med. παρεκρινάμην, (κρίνω) ordino, instruo, ut παρατάττω, de acie, Hdt. 9, 98. 2) comparo; juxta colloco, ita, prope, ut comparatio fieri possit. 3) perperam judico.

παρακροάομαι, f. άσομαι, (ἀκροάομαι) i. q. παρακούω. (άομαι, ◡ ◡ –; άσομαι, – ◡ –)

παρακρόασις, εως, ἡ, perperam audiendi actio. 2) inobedientia, contumacia.

παρακροατής, οῦ, ὁ, qui audita false interpretatur, qui audita non assecutus est.

παρακροκίζω, (κρόκος) aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior. 2) supra crocum splendeo.

παρακροτέω, f. ήσω, (κροτέω) applaudo. 2) adhortor, incito. 3) plausu manuum adhortor et incito ad aliquid.

παράκρουσις, εως, ἡ, maligna succussio in appendendis vel admetiendis: hinc 2) fraus, impostura. 3) repulsio, depulsio, vocabulum palaestrae, quasi supplantatio. 4) error, delirium, desipientia.

παρακρουσιχοίνικος, ον, (χοῖνιξ) choenice et mensura decipiens.

παρακρουστικός, ή, όν, (παρακρούω) mentem concutiendi et emovendi vim habens.

παρακρουστικῶς, adv. fallaciter, fraudulenter.

παράκρουστος, ον, amens. A seq.

παρακρούω, παρακρούομαι, Med. repello, rejicio; repudio, a me submoveo. 2) circumvenio, decipio, defraudo. 3) erro, item deliro, impr. παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν, mente captum esse. Proprie dic. de iis, qui in admensis vel appensis maligna succussatione praeter justum modum vel pondus aliquid obtinere conantur; it. de libra mercatorum malorum fallaci, quae facile potest impelli in fraudem; est item verbum palaestrae, supplanto adversarium concusso et callido luctae artificio.

παρακρύζω, f. ξω, (κρύζω) juxta crocito.

παρακταῖος, αία, αῖον, (ἀκτή) litoralis, et ἀκταῖος.

παρακτάομαι, f. ήσομαι, (κτάομαι, irr.) insuper adquiro, possideo. 2) in propinquo praedia habeo.

παράκτησις, εως, ἡ, (κτῆσις) adquisitio.

παράκτης, ου, ὁ, (παράγω) qui adducit; impr. qui canes venaticos adducit.

παρακτίδιος, ον, litoreus; qui ferit litus, de fluctu. A seq.

παράκτιος, ία, ιον, it. -ος, ον, i. q. ἄκτιος.

παράκυκλος, ου, pl. παράκυκλοι et παράκυκλα, orbes, circuli, partes rotae, apud Poll.

παρακυλίω, (κυλίω) advolvo. (ῑ)

παρακύπτω, f. ψω, incurvo me, inclinato capite in obliquum adspicio; seu transversum limis oculis adspicio; despicio. 2) accurate, diligenter inspicio. 3) leviter aliquid attingo, tracto, cura.

παρακυρέω, f. κύρσω, (κυρέω, irr.) i. q. παρατυγχάνω. (De quantitate v. κυρέω.)

παρακωμῳδέω, (κωμῳδέω) obiter perstringo et taxo, seu taxo et perstringo comico more.

παράκωφος, ον, surdaster.

παρακωχή, ἡ, (κωχεύω) subministratio, ὕδατος, Thuc. 6, 85. scribitur et παροκωχή et παροχή.

παραλαλέω, f. ήσω, (λαλέω) interloquor. 2) perperam loquor, inepte loquor; nugor.

παραλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) accipio, excipio, assumo, adhibeo, suscipio. 2) praeterea acquiro.

παραλάμπω, f. ψω, a latere splendeo. 2) parum fulgeo.

παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula lucida in oculo, cicatrix in nigro oculi resplendens. A praec.

παραλανθάνω, f. λήσω, (λανθάνω, irreg.) juxta lateo, Dem.

παραλεαίνω, (λεαίνω) laevigo, ut simplex λεαίνω.

παραλεαντικός, ή, όν, laevigandi vim habens.

παραλέγω, f. ξω, (λέγω, irr.) accumbere jubeo. Usitatius in Medio: cubo ad latus, juxta quempiam cubo, concumbo, c. dat. pers. impr. de concubitu non legitimo. Hom. 2) παραλέγω, absurda loquor, deliro. 3) παραλέγεσθαι γῆν, νῆσον, oram s. litus legere, praeternavigare, stringere. 4) παραλέγομαι, i. q. παρατίλλω, pilos superfluos evello.

παραλειπτικός, ή, όν, ad praetermittendum pertinens. μέθοδος παραλειπτική, est praeteritio, figura rhetorica. A seq.

παραλείπω, f. ψω, praetermitto, omitto, silentio praetereo. παραλειπόμενα, praetermissa.

παραλείφω, f. ψω. (ἀλείφω) illino, mansum cibum in os infercio.

παράλειψις, εως, ἡ, (παραλείπω) praetermissio, praeteritio. 2) figura rhetorica.

παράλευκος, ον, albicans.

παραλεύσσω, (λεύσσω) i. q. παροράω.

παραλήγω, (λήγω) juxta finio s. desinere facio. 2) juxta desino, desisto, τινός. Hinc ἡ παραλήγουσα, sc. συλλαβή, penultima, Gramm.

παράληξις, ἡ, terminatio vocabuli ap. Gramm.

παραληπτέος, έα, έον, adj. verb. a παραλαμβάνω, suscipiendus; amplectendus.

παραληπτός, ή, όν, (παραλαμβάνω) susceptus: suscipiendus.

παραλήπτωρ, ορος, ὁ, qui suscipit.

παραληρέω, (ληρέω) deliro, leviter desipio.

παραλήρημα, τό, delirus sermo, delirum factum.

παραλήρησις, εως, ἡ, deliratio.

παράληρος, ον, (λῆρος) qui leviter desipit; delirus.

παράληψις, εως, ἡ, (παραλαμβάνω) acceptio, adsumtio. 2) possessio nova, recens parta.

παραλία, ας, ἡ, scil. χώρα, regio maritima. Proprie fem. e παράλιος.

παραλιθάζω, lapidesco, in lapidem degenero.

παραλίμνιος, ον, (λίμνη) adjacens paludi.

παραλιμπάνω, (λιμπάνω) praetermitto, omitto.

παράλιος, ον, it. ία, ιον, (ἅλς) maritimus, mari adjacens.

παραλίσκομαι, (ἁλίσκομαι, irr.) una capio, praeterea capio.

παραλιταίνω, f. ήσω, aor. παρήλιτον, (ἀλιταίνω, irr.) erro, pecco, delinquo, μέγα τι, Ap. Rh. παραλιτεῖν θεούς, deos offendere, id. Seriores usurpant etiam formam παραλιτέω.

παραλίτης, ου, ὁ, v. πάραλος, 4.

παραλιώτης, ου, ὁ, incola orae maritimae.

παραλλαγή, ῆς, ἡ, (παραλλάττω) mutatio, transmutatio. 2) diversitas. 3) dementia, hallucinatio, oberratio.

παράλλαγμα, ατος, τό, vicissitudo, variatio, inaequalitas.

παράλλακτος, ον, (παραλλάσσω) mutabilis: mutatus.

παραλλάξ, adv. alternis vicibus, alternatim, alternata seu alternante serie, alternis.

παράλλαξις, εως, ἡ, (παραλλάσσω) differentia, discrepantia, mutatio. 2) alternatio. 3) medicis est et emotio v. c. ossium, dentium etc.

παραλλάσσω, Att. -ττω, (ἀλλάσσω) alterno, alternatim vario. 2) praetereo, transeo. 3) supero, vinco. 4) declino, vito, fugio. 5) aberro, per errorem in aliud incurro, quam constitueram. 6) differo, discrepo. παρηλλαγμένος, pass. perf. part. discrepans, inusitatus, prodigiosus, v. c. magnitudine.

παραλληλία, ας, ἡ, (παράλληλος) literarum in eadem voce collatio, aliarum scilicet juxta alias.

παραλληλίζω, comparo inter se, et quasi e regione pono. Ab eod.

παραλληλισμός, οῦ, ὁ, figura, quum voces idem significantes vel eaedem componuntur, vel se invicem sequuntur etc. 2) dictorum idem significantium vel similium collatio. A pr.

παραλληλόγραμμον, ου, τό, (παράλληλος, γράμμα) spatium, quod lineis parallelis continetur.

παράλληλος, ον, (ἀλλήλων) mutuus, inter se compositus et a regione collocatus; aeque distans. 2) densus, confertus, frequens.

παραλλήλως, adv. inter se componendo, composite, comparate, ex opposito.

παραλογή, ἡ, i. q. παραλογία, dub.

παραλογία, ἡ, (παράλογος) deceptio, praetextus. 2) opposita est analogiae.

παραλογίζομαι, f. ίσομαι, subdola supputatione fallo, male supputo. 2) false argumentatione utens decipio, male ratiocinor. 3) quacunque fraude decipio, circumvenio.

παραλογισμός, οῦ, ὁ, falsa ratiocinatio, fallax ratio. 2) impostura et captio, per fallaces rationes.

παραλογιστής, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor.

παραλογιστικός, ή, όν, peritus decipiendi fallacibus ratiociniis, fallax. A pr.

παραλογιστικῶς, adv. fallaciter, fraudulenter.

παραλογιστός, ή, όν, (παραλογίζομαι) qui decipi potest.

παράλογος, ον, (λόγος) qui praeter rationem accidit, inopinatus, rationi non consentaneus, absurdus. τὸ παράλογον, absurditas, casus inopinatus. 2) rationem solitam excedens, extraordinarius, Xen. Lac. 5, 3. 3) ratione, i. e. caussa vel argumento carens, falsus.

παραλόγως, adv. praeter rationem, inopinanter.

παράλοιπος, ον, i. q. περίλοιπος, reliquus, Arist. anal. post. 2, 8, 12. dub.

παραλοξαίνω, obliquo. pass. obliquus fio.

πάραλος, ον, (ἅλς) maritimus, ad mare situs: qui in ipso mari versatur, rebus maritimis et nauticis dat operam, nauta, remex. 2) Athenis πάραλοι appellabantur incolae orae maritimae, Hdt. 1, 59. 3) ἡ Πάραλος, sc. ναῦς s. τριήρης, altera navium publicarum Athenis, quibus ad sacras legationes, θεωρίας, aliaque munera publica utebantur; altera vocabatur Σαλαμινία, cf. Boeckh. oecon. Athen I. p. 258. 4) οἱ Πάραλοι, item οἱ Παραλῖται, nautae navis Parali. 5) nomen herbae.

παραλουργής, ές, (παρά, ἁλουργής) purpuram attextam habens; unde παραλουργίς, ίδος, ἡ, vestis attextam purpuram habens.

παραλοῦται, οἱ, qui una lavant. A seq.

παραλούω, (λούω, irr.) juxta lavo. Usitatius in Med. παραλούομαι, contr. -λοῦμαι, juxta lavor, una lavor.

παραλοφία, ας, ἡ, (λοφιά) curvitas in cervice usque ad artamona. Poll.

παραλυγίζω, obtorqueo, vel aliquantum torqueo, modo nimirum vitilium seu viticis.

παραλυπέω, molestia vel tristitia afficio.

παράλυπρος, ον, (λυπρός) subtristis: sterilis, asper, epith. terrae.

παράλυσις, εως, ἡ, (παραλύω) resolutio, laxatio, remissio, nervorum resolutio: debilitas. παράλυσις τῆς ψυχῆς demissio animi.

παραλυτικός, ή, όν, ad resolutionem pertinens, aptus. 2) paralyticus, debilis, debilitatus.

παράλυτος, ον, (παραλύω) resolutus, fractus. 2) fractus, debilis.

παραλυτρόω, f. ώσω, (λυτρόω) soluto redemptionis pretio simul liberum dimitto. 2) redimo simul.

παραλύω, f. ύσω, (λύω, irr.) juxta solvo, dissolvo. 2) clam solvo s. frango, velut sigillum. 3) debilito. παραλελυμένος, debilis, laborans paralysi. 4) libero, eximo, immunem facio, Pind. Ol. 2, 95. removeo aliquem a munere, τῆς στρατηγίας, Hdt. παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν Σκιρωνίδην, abrogavit Scironidi imperium. Thuc. Idem de Pericle ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, Atheniensibus eximere odium. 5) Med. otiosus dego, Hdt. 5, 75. (De quantitate v. λύω.)

παράλωμα, ατος, τό, i. q. λῶμα.

παραμαρτάνω, (ἁμαρτάνω, irr.) aberro.

παραμαρτυρία, ας, ἡ, praescriptio, exceptio, i. q. παραγραφή, Pollux.

παραμασήτης, ου, ὁ, (μασάομαι) qui ad latus alicujus mandit, qui a latere sedens mandit, parasitus.

παραμασύντης, ου, ὁ, (μασύντης) i. q. praec.

παραμαχαιρίδιον, ου, τό, pugio barbaricus.

παραμβλύνω, (ἀμβλύνω) hebeto, dub.

παραμεθίημι, (μεθίημι, irr.) omitto, dimitto, negligo, praetermitto, detracto, aut missum facio. (De quant. v. ἵημι.)

παραμείβω, f. ψω, (ἀμείβω) praetereo, praetervehor, transeo, praeterfluo, permuto.

παραμελέω, f. ήσω, (ἀμελέω) adspernor, negligo, sperno, c. gen.

παραμέμβλωκα, ας, ε, (μέμβλωκα) ad latus incedo alicui, ut eum tuear, Il. 4, 11. 24, 73. ubi est poet. παρμέμβλωκε. (Proprie pf. e παραβλώσκω, cf. παραμελεῖν.)

παραμέμνημαι, perf. a παραμιμνήσκομαι.

παραμένω, (μένω, irr.) maneo, permaneo, persevero, apud aliquem, τινί. 2) persevero, permaneo. *Poet.* παρμένω.

παραμέση, ης, ἡ, sc. χορδή, musicus quidam tonus. A seq.

παράμεσος, ον, qui est juxta medium. it. digitus medio proximus, i. e. salutaris, Pollux.

παραμετρέω, f. ήσω, juxta alterum admetior. 2) ad mensuram alterius rei exigo et tempero. 3) compenso. 4) praeterveho, praetereo.

παραμέτρησις, εως, ἡ, dimensio, mensura. A praec.

παραμεύω, i. q. παραμείβω, Dorice. παραμεύσασθαί τινας μορφῇ, superare aliquem pulcritudine, Pind. N. 11, 17.

παραμηκέως, adv. oblonge, in oblongum.

παραμήκης, ες, (μῆκος) oblongus. 2) juxta aliud extensus, κατὰ μῆκος, παραβεβλημένος τινί, Strab. 9. p. 612.

παραμηκύνω, (μηκύνω) extendo, protraho. 2) cunctor.

παραμήρια, ων, τά, (μηρός) internae femoris partes.

παραμηριαῖος, αία, αῖον, idem quod seq. dub.

παραμηρίδιος, ον, (παραμήρια) ad femur pertinens. 2) femur tegens.

παραμιγνύω, vel παραμίγνυμι, f. ξω, (μίγνυμι, irr.) admisceo, immisceo.

παραμικρόν, adv. propemodum, paene, pro παρὰ μικρόν.

παραμιλλάομαι, (ἁμιλλάομαι) devinco.

παράμιλλος, ον, (ἅμιλλα) certans, aemulans.

παραμιμνήσκομαι, (μιμνήσκω, irr.) obiter commemoro, Hdt. 7, 96. 99. 2) per occasionem recordor alicujus rei, τινός.

παραμίμνω, (μίμνω) poet. p. παραμένω, permaneo, persevero, Od.

παραμινυθέω, (μινυθέω) minor fio, decresco.

παραμινύθω, (μινύθω) frango, absumo paullatim, imminuo.

παραμίξ, adv. (παραμίγνυμι) mixtim.

παραμιξολυδιάζω, (μιξολύδιος) unde παραμιξολυδιάσαι, ad mixolydium tonum alludere, vel transcendere mixolydium cantum.

παραμίσγω, (μίσγω) i. q. παραμίγνυμι, admisceo; in praes. et impf. tantum usi-

tatum.

παραμνάομαι, (μνάομαι) Ion. p. παραμεμνήσεσθαι, memini, recordor, mentionem facio.

παραμολεῖν, inf. aoristi παρέμολον a παραβλώσκω, juxta incedo: accedo, adeo. cf. παραμέμβλωκα.

παραμονή, ῆς, ἡ, (παραμένω) constans permansio apud aliquem. 2) duratio.

παραμόνιμος, ον, qui constanter apud aliquem permanet, perseverans. 2) durabilis. A pr.

παράμονος, ον, rarior forma p. παραμόνιμος, Xen. mem. 2, 10, 3. Poet. παρμονος, Pind.

παράμουσος, ον, (Μοῦσα) dissonus, Musis seu cantui non conveniens. 2) alienus, abhorrens.

παραμπέχω, f. φέξω. pf. πέσχηκα, (ἀμπέχω) obvelo, obtego, obduco, involvo.

παραμπύκια, τά, (ἄμπυξ) fasciae, quibus crines religantur.

παραμπυκίζω, crines anteriores religo. A praec.

παραμυθέομαι, f. ήσομαι, (μῦθος) hortor, adhortor. 2) consolor, verbis aut quacunque re mulceo et sedo, medeor. 3) compenso, sarcio.

παραμυθητής, οῦ, ὁ, consolator. A praec.

παραμυθητικός, ή, όν, qui consolari potest aut solet, consolatorius. Ab eodem.

παραμυθητικῶς, adv. consolantis more, consolandi caussa.

παραμυθία, ας, ἡ, (μῦθος) exhortatio. 2) solatium, consolatio, alloquium, et quicquid ad leniendum in quocunque genere valet. 3) demonstratio, argumentum rei propositae, apud Platon.

παραμυθικός, ή, όν, ap. seriores i. q. παραμυθητικός, si lectio vera.

παραμύθιον, ίου, τό, placamentum, solatium, solamen, consolatio: incitamentum.

παραμυκάομαι, f. ήσομαι, (μυκάομαι, irr.) mugio, graviter sono, de tonitru.

παραμύσσω, f. ξω, (ἀμύσσω) juxta rado, vellico.

παραμύω, f. ύσω, (μύω) paullulum pateo. (De quant. v. μύω.)

παραναβαίνω, (βαίνω, irr.) juxta adscendo, una adscendo.

παραναγιγνώσκω ap. seriores, παραγινώσκω, (γιγνώσκω, irr.) ex adverso et altrinsecus lego s. recito; ut quum duae leges a duobus leguntur, ut fiat contentio legum et παρεξετασμός. 2) perperam praelego et recito.

παραναγκάζω, f. άσω, (ἀναγκάζω) vi perficio, τί. 2) vi adigo, τινά, ad aliquid. 3) supero, vinco.

παρανάγνωσις, ἡ, (παραναγιγνώσκω) recitatio quae ex adverso fit, comparatio.

παραναδύομαι, (δύω, irr.) juxta emergo, erumpo. (De quant. v. δύω.)

παραναιετάω, (ναιετάω) habito juxta, accolo, c. dat. Soph. Tr. 635.

παραναίω, (ναίω, irr.) juxta habitare jubeo. Med. i. q. παραναιετάω.

παρανακλίνω, inclino, discumbere facio. (ῑ)

παραναλίσκω, f. λώσω, (ἀναλίσκω irr.) obiter et praeter destinatum impendo, perperam consumo, item absumo simpliciter. pass. παραναλίσκομαι, consumor, pereo, exspiro.

παραναλόω, rarior praesentis forma p. παραναλίσκω. Unde

παρανάλωμα, ατος, τό, sumtus supervacaneus et inutilis, additamentum ac velut appendix impensae destinatae. (⏑⏑‒‒⏑)

παρανατέλλω, sive παρανατέλλομαι, juxta orior, orior.

*παρανάω, praes. obsolet., unde tempora quaedam ad παραναίω, v. ναίω.

παρανδρόομαι, (ἀνδρόω) nubilis sum, nubilis fio, ut placet Foesio, s. potius, expers sum viri, s. nuptiarum, Hippocr. p. 562, 35, v. Gataker miscell. p. 508. F.

παρανείσσομαι et παρανείσομαι, rariores formae p. παρανίσσομαι.

παρανέμω, (νέμω irr.) juxta pasco.

παρανέομαι, (νέομαι, irr.) praetereo, praetervehor, praeternavigo.

παρανευρίζω, f. ίσω, (νεῦρον) nervos resolvo, enervo. In pass. dicitur de sono, quem nervi resoluti edunt.

παρανέχω, f. ξω, (ἔχω, irr.) altrinsecus attollo s. elevo, juxta attollo. 2) juxta emineo.

I. παρανέω, f. νεύσομαι et νευσοῦμαι, (νέω, irr.) ad latus s. juxta nato, praeternato.

II. παρανέω, f. νήσω, (νέω) juxta aggrego et acervo, ad latus accumulo, congero. Magis usitatae sunt formae Ionicae παρανηέω, νηέω et -νηνέω.

παρανηνέω, v. παρανέω. II.

παρανήτη, ης, ἡ, (νήτη) sc. χορδή, paranete, chorda penultima, ultimae proxima.

παρανήχομαι, f. νήξομαι, (νήχω) nato juxta, seu ad latus, aut natando praetervehor.

παρανθέω, f. ήσω, (ἀνθέω, irr.) adfloreo, i. e. alios super alios flores gigno, Teophr. 2) deflloresco.

παρανικάω, f. ήσω, (νικάω) vinco, supero, Aesch.

παρανίσσομαι, (νίσσομαι) i. q. παρανέομαι, praetereo, transeo, c. acc. Hom. h. Ap. 430.

παρανίσχω, (ἴσχω) i. q. παρανέχω, 1.

παρανοέω, f. ήσω, (νοέω, irr.) deliro, desipio, demens sum. 2) perperam intelligo.

παράνοια, ας, ἡ, amentia, dementia, delirium. A pr.

παρανοίγνυμι et παρανοίγω, (οἴγνυμι, irr.) sensim aperio, paullulum aperio.

παρανομέω, f. ήσω, (παράνομος) contra leges seu contra jus et aequum facio, ἐς τὸν νεκρόν, Hdt. 7, 238. 2) illegitime aliquem tracto, male habeo, τινά. Eadem vi reperitur ap. Thuc., Dem. et Aeschin. παρηνόμησαν, παρηνόμηκα, ex παρά et ἀνομέω. 3) legem legibus contrarium fero.

παρανόμημα, ατος, τό, quod contra leges et jus factum est, peccatum, delictum, scelus, flagitium. A pr.

παρανόμησις, εως, ἡ, actio legibus contraria.

παρανομία, ας, ἡ, transgressio legis, insolentia legibus repugnans, nequitia, improbitas contra fas et aequum, peccatum, scelus, flagitium, injuria. A seq.

παράνομος, ον, (νόμος) contra leges faciens, legum violator, improbus. 2) contrarius legi, illicitus. παράνομον, τό, *Subst.* decretum repugnans legibus jam latis. παρανόμων γράφεσθαί τινα, accusare legum rogatarum legibus vetustis adversantium.

παρανόμως, adv. contra leges, praeter jus et aequum, illicite.

πάραντα, adv. ab inusitato παράντης, oblique, a latere, Il. 23, 116.

παραντέλλω, poet. pro παρανατέλλω, juxta orior seu exorior, metaph. adjaceo.

παρανυκτερεύω, f. εύσω, (νυκτερεύω) pernocto apud, circum quem, excubo.

παρανύμφιος, ον, (νύμφη) qui sponso et sponsae assidens eas domum deducit.

παράνυμφος, ὁ, (νύμφη) pronuba.

παρανύσσω, f. ξω, Att. -ττω, (νύσσω) juxta stimulo, a latere pungo. obiter, per occasionem stimulo vel lacesso.

παράξενος, ον, (ξένος) peregrinus, ignobilis, illegitimus, alienus. 2) novus s. inusitatus.

παραξέω, f. έσω, (ξέω) juxta rado, leviter rado, leviter stringo: praeterlabor, praetercurro, Eunap. 2) imitor, presse sequor, τινί.

παράξηρος, ον, (ξηρός) leviter siccus, aliquantum siccus.

παραξιφίδιον, τό, *Dim.* a παραξιφίς.

παραξιφίς, ίδος, ἡ, (ξίφος) pugio s. culter, quem praeter gladium gestare solebant.

παραξόνιος, ον, (ἄξων) axi infixus, additus, axem terens, attingens, strepens. Subst. τὸ παραξόνιον, clavus inditus axi, ne rota excidat.

παραξονίτης, ου, ὁ, i. q. τὸ παραξόνιον, v. in παραξόνιος.

παραξονίτιδες, ων, αἱ, medioli rotarum vel aliorum instrumentorum, quibus axis teritur. (Antepenult. longa)

παραξύνεσις, ἡ, Att. p. παρασύνεσις. Sic et reliqua composita a παραξυν — incipientia quaere in παρασυν—.

παραξυράω, f. ήσω, *Ion.* -ξυρέω, (ξυράω) juxta rado, Hippocr.

παράξυσμα, ατος, τό, (παραξύω) quod in sculptura quasi appendix additur.

παράξυστον, ου, τό, instrumentum radendi, ad laevigandum, complanandum.

παραξύω f. ύσω, (ξύω) juxta derado, destringo, laevigo: leviter attingo, c. acc. (De quant. v. ξύω.)

παραόρνυμι, (ὄρνυμι, irr.) poet. p. παρόρνυμι, juxta excito.

παράπηγος, ὁ, poet. πάρπαγος, (παραπήγνυμι) pessulus.

παραπαιδαγωγέω, f. ήσω, corrigo et in melius muto, abstraho, retineo a pravitate aliqua.

παραπαίζω, f. ξομαι et ξοῦμαι, (παίζω, irr.) per occasionem ludo s. jocor.

παραπαιόντως, adv. (παραπαίω) dementer, Hesych.

παράπαισμα, τό, (παραπαίω) stultitia, error mentis.

παράπαιστος, ον, delirus, mente captus. A seq.

παραπαίω, f. παιήσω, (παίω, irr.) ferio secus, aliud quid, quam volebam aut oportebat, ut v. c. chordam citharae. 2) iatr. aberro, excido, τινός. 3) παραπαίειν φρενῶν vel etiam omisso φρενῶν, delirare, desipere.

παραπάλλω, (πάλλω) concutio, allido.

παραπάν, adv. pro παρὰ πᾶν, in universum, genere toto, per totum, omnino, prorsus.

παραπαντάω, (ἀπαντάω) occurro, dub.

παραπάσσω, f. άσω, (πάσσω) adspergo. 2) Ion. pro παραφάσσω, Hippocr.

παραπατάω, f. ήσω, (ἀπατάω) decipio leni et suavi quadam fraude, ut vino.

παραπαφίσκω, f. παραπαφήσω, aor. παρήπαφον, (ἀπαφίσκω, irr.) poet. i. q. παραπατάω, decipio, fraude seduco ad aliquid faciendum, c. inf. Il. 14, 360.

παραπείθω, (πείθω) callide et fraudulenter persuadendo decipio, induco, flecto, permoveo, c. acc. pers. Hom. Apud eundem saepe invenitur aor. Epicus cum reduplicatione παρπεπιθήσει, Od. 12, 213. part. παρπεπιθοῦσα. Il. 14, 208. παρπεπιθών, Od. 14, 290. παρπεπιθόντες, Il. 23, 37. Od. 24, 119.

παραπειράομαι, (πειράω) leviter tento.

παραπειστικός, ή, όν, (παραπείθω) ad persuadendum factus, de oratore, Poll. (ubi editur παραπιστικός.)

παραπελεκάω, dedolo.

παραπέμπω, f. ψω, (πέμπω) praetermitto, omitto, transmitto, per negligentiam dimitto, negligo, contemno. 2) transmitto, aliquo mitto, adveho, importo. 3) missum facio. 4) deduco, comitor, prosequor. παραπέμπομαι, rejicio, amando.

παραπεπλεγμένως, adv. conjunctim, una, simul.

παραπεριπατέω, juxta incedo.

παραπέταλος, ον, (πέταλον) foliis seu laminis obtectus, obtensus et coopertus.

παραπέταμαι, Ion. p. παραπέτομαι.

παραπετάννυμι, f. πετάσω, pf. πέπταμαι, (πετάννυμι, irr.) obtendo, obvelo, obtego.

παραπετάομαι, Ion. p. παραπέτομαι.

παραπέτασμα, ατος, τό, (παραπετάζω) velum, aulaeum. 2) praetextum, pallio.

παραπέτομαι, f. πετήσομαι, usitatius -πτήσομαι, Ion. παραπετάομαι et παραπέταμαι, (πέταμαι, irr.) praetervolo, advolo.

παράπεψις, εως, ἡ, concoctio.

παράπηγμα, ατος, τό, proprie, tabula adfixa columnae, pilae etc. ut legum, foederum. 2) tabula, in qua descripta est coeli ratio, et siderum orientium, occidentiumque, tempestatumque significatio cum quadripartitis suis cardinibus, et aliis ejusmodi eventibus et effectibus mundi. 3) tabula cujuscunque disciplinae praecepta brevia continens, ut chronologica, historica etc. item 4) praeceptum artis, ut Grammaticae, Dialecticae. A seq.

παραπήγνυμι, et παραπηγνύω, f. πήξω, (πήγνυμι, irr.) a latere figo, juxta depango, addo. 2) tabula fixa coeli rationem descriptam trado. v. παράπηγμα, 2. 3) praecipio. Med. adhaereo, accresco.

παραπηδάω, f. ήσω, saltu praetereo, transgredior, transilio.

παραπηλωτός, ή, όν, (πηλόω) luto s. stercore pollutus.

παραπήχιον, ου, τό, os et pars cubiti, Poll. A seq.

παράπηχυς, εος, ὁ, ἡ, (πῆχυς) cubito adjunctus; cubito appositus. Hinc τὸ παράπηχυ, εος, vestimentum album cubitum purpureum attextum habens. Hesych.

παραπιέζω, f. έσω, gravo, deprimo oneris magnitudine. 2) vexo.

παραπιεσμός, ὁ, depressio.

παραπικραίνω, (πικραίνω) iram concito, exacerbo. 2) ad seditionem excito.

παραπικρασμός, οῦ, ὁ, exacerbatio. 2) seditio, rebellio. A pr.

παραπίμπρημι, (πίμπρημι, irr.) aduro.

παραπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) incido, prolabor. 2) obviam fio. 3) irruo. 4) offendo, pecco. 5) a via declino, aberro: item praetervehor, c. gen. 6) partes muto, caussam priorem desero: sensu forensi. 7) accido, evenio, incido. καιρὸς παραπέπτωκε, occasio incidit. ὁ παραπεσών, quivis. 8) παραπίπτειν etiam dicitur de coitu.

παραπλαγιάζω, (παραπλάγιος) obliquo. Hesych.

παραπλαγιασμός, ὁ, artificium quoddam palaestricum, Schol. Il. 23, 730. ex Reynii emendatione.

παραπλάγιος, ον, paullum obliquus vel lateralis.

παραπλάζω, f. πλάγξω, (πλάζω, irr.) a vera via abductum in errorem impello, vel vagabundum duco secus viam rectam; aut seduco. Pass. aberro. 2) perturbo, in errorem induco; sana mente privo. Activam vi passivi (aberrandi) habet Nic.

παράπλασμα, ατος, τό, figura, species. 2) nota in margine libri cerata, ad notandum locum.

παραπλασμός, οῦ, ὁ, sordes, quae paullatim adhaerent, ut orificio tibiae, Hesych. 2) transformatio.

παραπλάσσω, (πλάσσω) transformo, in aliam et quidem deteriorem formam muto. Pass. aliam formam nanciscor.

παράπλαστος, ον, transformatus: adulterinus.

παράπλεγμα, ατος, τό, textum, storea. A seq.

παραπλέκω, f. ξω, attexo, contexo, consero.

παραπλευρίδια, ων, τά, arma, quae tegunt equorum latera. A seq.

παραπλεύριος, ον, (πλευρά) qui ad latus seu ad costas est.

παραπλευρόω, in lateribus instruo aliquare, τινί.

παραπλευστέος, α, ον, Adject. verb. a παραπλέω, praeternavigandus.

παραπλέω, f. πλεύσομαι et πλευσοῦμαι, (πλέω, irr.) Epice et Ionice παραπλώω, Od. praetervehor, praeternavigo. 2) juxta navigo.

παραπληγία, ας, ἡ, (παραπλήσσω) levis partium sideratio aut resolutio. 2) delirium, insania. Ion. p. παραπληξία, Lobeck. Phryn. p. 530.

παραπληγικός, ή, όν, Ion. p. παραπληκτικός, leviter sideratus ac resolutus.

παραπληγικῶς, adv. per levem siderationem ac resolutionem.

παραπλήθω, plenus et refertus sum.

παραπληκτικός, ή, όν, (παραπλήσσω) leviter sideratus ac resolutus.

παραπληκτικῶς, adv. per siderationem.

παράπληκτος, ον, (παραπλήσσω) cui mentis vel sensuum integritas depravata est, vecors, stupidus, insanus, mente captus.

παραπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (παραπλήσσω) a latere percussus, ἠιόνες, Od. 5, 418. cf. Ar. El. 212. 2) metaph. i. q. παράπληκτος, mente captus, delirus.

παραπληξία, ας, ἡ, insania, amentia. 2) levis partium sideratio aut resolutio. conf. παραπληγία.

παραπληρόω, f. ώσω, temere infero, superaddo.

παραπλήρωμα, ατος, τό, quod oneri justo additur. (impr. quod adjicitur onerandae navi, quando scilicet merces omnes in navem illatae non efficiunt totum pondus, quantum navis ipsa requirit.) 2) cento. 3) omne redundans ac superfluum. Philox. sagina. 4) particula expletiva, ap. Gramm. A pr.

παραπληρωματικός, ή, όν, expletivus, suppletivus. Vox Gramm.

παραπληρωματικῶς, adv. explendi causa.

παραπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, quum particula aliqua additur, sine qua et ipsa sensus constaret, ut μήνυε pro μή.

παραπλήσιον, adv. proxime. Proprie Neutr. a seq.

παραπλήσιος, ον, proxime ad aliquid accedens, affinis, similis, adsimilis.

παραπλησίως, adv. similiter, eodem prope modo, perinde, itidem. A pr.

παραπλήσσω, f. ξω, Att. -ττω, (πλήσσω, irr.) perperam pulso citharam aut aliud instrumentum musicum; (v. παρακρούω). At Passiv. παραπλήττομαι, mente percellor, vecors et amens fio. παραπεπληγμένος, perf. part. vecors, amens.

παραπλόκαμος, ον, calamistratos vel implicitos habens capillos.

παραπλοκή, ῆς, ἡ, (παραπλέκω) insertio, consertio, implicatio.

παράπλοος, contr. παράπλους, ὁ, (παραπλέω) praeternavigatio, trajectus. 2) ἐν παράπλῳ dicitur esse insula, sita ad trajiciendum idoneo loco, vel navibus illam praeternavigantibus.

παραπλώω, (πλώω) Ep. et Ion. p. παραπλέω, praeternavigo, Od. 12, 69. παρέπλω, 3. aor. per syncopen Epicam.

παραπνέω, f. εύσω, (πνέω, irr.) a latere flo seu spiro. 2) leniter spiro.

παραπνοή, ἡ, adspiratio. A pr.

παραπόδας vel παρὰ πόδας, adv. (πούς) e vestigio, statim, in continenti. 2) juxta, prope.

παραποδίζω, f. ίσω, (πούς) impedimento sum.

παραποδισμός, ὁ, impedimentum.

παραπόδιος, ον, poet. παρπόδιος, Pind. (πούς) qui est ante pedes, praesens.

παραποδύομαι, (δύω, irr.) exuo me juxta, vel una cum aliis, vel eodem loco, vel exuo me, accingor, aggredior negotium, ut ἀποδύομαι. (De quant. v. δύω.)

παραποιέω, f. ήσω, (ποιέω) ad exemplum facio, imitor faciendo, falso adsimulo, adultero, perverto.

παραποίημα, ατος, τό, factum ad alicujus similitudinem, falsum, adsimulatum. A pr.

παραποίησις, εως, ἡ, adsimulatio, qua mentimur aliquid, adulteratio.

παραπολαύω, f. αύσω, (ἀπολαύω) obiter fructum percipio, τινός. 2) obiter damnum accipio, praesertim non speratum, sed a natura rei necessario exsistens, τινός.

παραπόλλυμι, (ὄλλυμι, irr.) male perdo, pessundo contra meritum. 2) perdo, ut simplex. παραπόλλυμαι, intermorior, depereo.

παραπολύ, adv. multo, longe, pro παρὰ πολύ.

παραπομπή, ῆς, ἡ, (παραπέμπω) deductio, comitatus, commeatus, praesidium, Convoi. 2) trajectio, transvectio, advectio, importatio. 3) indicium breve loci, capitis, etc. ubi aliquid quaeratur.

παραπόμπιμος, ον, comes, deducendo inserviens. A pr.

παραπομπός, όν, (παραπέμπω) qui lateri alicujus adjunctus eum deducit, comes,

deductor, prosecutor. 2) advehens, importans.

παραπόντιος, α, ον, maritimus, ad mare situs, positus.

παραπορεύομαι f. εύσομαι, ad latus incedo, deambulo, praetereo, transeo, iter facio. *παραπορευθείς*, praetergressus. 2) obeo v. c. omnia templa.

παραπόρφυρος, ον, (*πορφύρα*) purpuram praetextam habens.

παραποτάμιος, ία, ιον, ad fluvium situs. 2) fluvium accolens.

παραπράσσω, Att. *άττω*, f. *ξω*, secus facio, quam decet, praeter jussa facio, perperam ago.

παραπρεσβεία, ας, ἡ, mala fide gesta legatio. A seq.

παραπρεσβεύομαι, f. *εύσομαι*, legationem mala fide gero, aliter in legatione ago, quam mandatum est.

παραπρεσβευτής, οῦ, ὁ, male gestae legationis reus.

παραπρίσμα, ατος, τό, (*παραπρίω*) scobs, quam serrae dentes detraxerunt ligno etc. Unde *παραπρίσματα ἐπῶν* pro *λεπτολογίαις*. 2) concretus humor in auris equorum.

παραπρίω, f. *ίσω*, (*πρίω*) sensim seco, ut serra etc. (ῑ)

παραπροθεσμία, ἡ, temporis praefiniti negligentia, quum v. c. pecunia non ad diem numeratur.

παραπρονοέω, f. *ήσω*, (*νοέω*, irr.) considero, provideo, Hes.

παραπροπέμπω, f. *ψω*, praemitto.

παραπροσδοκία, ἡ, Figura Rhet. quum aliud dicitur, quam auditor exspectat. alias *παρὰ προσδοκίαν λεγόμενον*.

παραπροσποιέομαι, (*προσποιέομαι*) dissimulo, conniveo.

παραπροσποίησις, εως, ἡ, dissimulatio, simulatio.

παραπροσωπίς, ίδος, ἡ, (*πρόσωπον*) persona, et quidquid adponitur faciei, vel capiti, dub.

παράπταισμα, ατος, error, peccatum. A seq.

παραπταίω, f. *αίσω*, (*πταίω*) offendo, impingo, labor. 2) erro, aberro, pecco.

παράπτομαι, f. *άψομαι*, (*ἅπτομαι*) obiter et in transcursu tango seu attingo. v. *παράπτω*.

παραπτερυγίζω, i. q. *κολακεύω*, Phot.

παραπτύω, f. *ύσω*, (*πτύω*) unde *ἀφρὸν παραπτύων*, spumam ex utraque oris parte exspuens, Philostr. Apoll. 10, 4. (*ύω*, --; *ύσω*, ⏑-)

παράπτω, f. *ψω*, (*ἅπτω*) juxta annecto, comprehendo. cf. *παράπτομαι*.

παράπτωμα, ατος, τό, (*παραπίπτω*) lapsus, offensa, erratum, delictum.

παράπτωσις, εως, ἡ, (*παραπίπτω*) offensa, lapsus, ruina, aberratio, offensio. 2) irruptio, impetus. 3) coitus, ut *παραπίπτειν*. 4) *παράπτωσις τόπου*, situs loci ejusmodi, ut duobus finitimus sit; ap. Polyb. 5) Figura, quum casus pro casu ponitur.

παραπύθια, τά, res comica, ficta ad analogiam τοῦ *παρίσθμια*, quasi morbus, quo victoria in certaminibus Pythiis impeditur, Cereal. epigr. 1, 4. A. P. XI, 129. p. 328 (a)

παραπύλη, ἡ, (*πύλη*) portula juxta portam majorem.

παραπύλιον, τό, Dim. a *παραπύλη*.

παράπυξος, ον, buxeus, buxo similis.

παραπωμάζω, f. *άσω*, operculo claudo, et obturo.

παραραθυμέω, negligens sum, negligenter ago.

παραραίνω, v. *παρραίνω*.

παράραμμα, τό, v. *παράρραμμα*.

παραρέγχω, v. *παραρρέγχω*.

I. *παραρέω*, (*παράορος*) vesanus, mente captus sum.

II. *παραρέω*, v. *παραρρέω*.

παραρητός, ή, όν, v. *παραρρητός*.

παραρθρέω, f. *ήσω*, (*ἄρθρον*) ex articulis demoveor, aut demotus et detortus sum, luxatus sum.

παράρθρημα, ατος, τό, parva luxatio, quum articulus paullulum loco suo excessit. A praec.

παράρθρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

παραρθρόω, f. *ώσω*, (*ἄρθρον*) luxo.

παραριγόω, v. *παραρριγόω*.

παραριθμέω, f. *ήσω*, (*ἀριθμέω*) adnumero, praeter reliquos numero. 2) falso numero, falso numerando decipio, c. acc.

παραρίπτω, *παραριπτέω*, v. *παραρρίπτω*.

παραρκέω, sufficio, dub.

παράρημα, ατος, τό, resegmentum vestis, particula vesti detracta, limbus. Hippocr. vid. *παραίρημα*.

παράορος, ον, Ion. *παρήορος*, ut *παρήορος*, delirus, demens, furiosus, vesanus. (Eustathius derivat ex *ἄρω*, ut sit proprie: non bene compositam mentem habens; potest vero etiam ex *ἀείρω*, *αἴρω* repeti, sublatum et emotum loco suo, ut nostrates quoque *verruckt* de furioso, vesano usurpant.)

παραρπάζω, f. *άσω*, vel *άξω*, (*ἁρπάζω*, irr.) abripio, rapio.

παραρραθυμέω, (*ῥαθυμέω*) negligens sum, negligenter ago: negligo, c. gen.

παραρραίνω, (*ῥαίνω*, irreg.) a latere adspergo, leviter adspergo.

παράρραμμα, τό, adsuta lacinia, quicquid adsutum est, limbus. A seq.

παραρράπτω, f. *ψω*, (*ῥάπτω*) adsuo, consuo.

παραρρέγχω, (*ῥέγχω*) juxta sterto.

παραρρείθρος, ον, (*ῥεῖθρον*) praeterfluens, f. l. Soph. Ant. 712.

παραρρέω, f. *ρεύσομαι*, (*ῥέω*, irr.) praeterfluo, praetereo, excido aliqua re per negligentiam: auferor, elabor. *μαίνεται τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν*, furit et mentis errore laborat, Eupol. ap. Stob. p. 33.

παραρρήγνυμι, f. *ρήξω*, (*ῥήγνυμι*, irreg.) disrumpo, distringo, dissipo, discindo. 2) irruo in hostem. *παραρραγείς*, aor. 2. part. pass. diruptus, scissus.

παράρρηξις, εως, ἡ, impetus, incursus in hostem. A praec.

παράρρησις, ἡ, (*ῥῆσις*) prava elocutio, prava sententia.

παραρρητός, ή, όν, (*ῥητός*, *ῥηθῆναι*, *ἐρεῖν*, *εἰπεῖν*) qui verbis flecti potest. 2) τὰ *παραρρητά*, monita, Il. 13. 726. 3) ad quem preces funduntur, Eccl.

παραρριγόω, (*ῥιγόω*, irr.) algeo juxta, algeo in aliqua re, c. dat.

παραρριπτέω, et

παραρρίπτω, (*ῥίπτω*, irr.) projicio, abjicio, rejicio. 2) projecta sum audacia, Soph. O. R. 1493. ubi v. Brunck.

παραρροιζέω, (*ῥοιζέω*) stridens praeterfluo, cum stridore praetercurro.

παράρρυθμος, ον, (*ῥυθμός*) rhythmo repugnans, numerum oratorium laedens: carens numero, abhorrens a numero. 2) qui est secundum numerum, Orph.

παραρρύθμως, adv. inconcinne.

παράρρυμα, ατος, τό, (*παραρρύομαι*) pellis, tegumentum, velamentum. 2) propugnaculum. 3) funis tractorius, quo navis adducitur remulco.

παραρρύομαι, (*ῥύομαι*, irreg.) a latere obvelo, a latere attraho ut tegam.

παραρρυπόω, f. *ώσω*, allino. *παραρρυπωμένα βιβλία*, sunt libri in margine notati. vid. *παράπλασμα*.

παράρρυσις, εως, ἡ, idem quod *παράρρυμα*, n. 1.

παραρτάω, f. *ήσω*, suspendo a cingulo, vel succingo ut ensem. *παρήρτηται*, perf. pass. appensum habet. Med. apparo, instruo, comparo.

παραρτέω, Ion. p. *παραρτάω*, Hdt.

παράρτημα, ατος, τό, quicquid a cingulo suspensum gestatur, quicquid ab alio dependet et annexum est, ut appendix, ad aliquid suspensum. v. *ἄρτημα*.

παραρτίζομαι, (*ἀρτίζω*) idem quod *παρασκευάζομαι*.

παραρτύω, f. *ύσω*, (*ἀρτύω*) apparo, instruo, accommodo.

παράρυθμος, ον, i. q. *παράρρυθμος*.

παράρυμα, v. *παράρρυμα*.

παραρυπόω, v. *παραρρυπόω*.

παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga, apud Persas triginta stadia.

παρασαλεύω, εύσω, concutio, leviter concutio, demoveo. 2) intr. juxta concutior, juxta sum in statione, de nave.

παρασαρόω, f. *ώσω*, scopis purgo, verro.

παρασάττω, f. *ξω*, (*σάττω*) refercio, praeterea infarcio.

παράσειον, τό, supparum, velum supremum.

παράσειρος, ον, (*σειρά*) funalis, impr. *ἵππος παράσειρος*, equus funalis, i. q. *σειραφόρος*, oppon. *ζύγιος*. 2) juxta incedens, comitans, comes. 3) τὰ *παράσειρα*, cavitates in utroque linguae latere.

παράσεισμα, ατος, τό, (*παρασείω*) concussio corporis, quae inter exercitationes ponitur.

παρασείω, f. *είσω*, (*σείω*, irreg.) quatio, concutio, manus expando ac moveo, ut cursum adjuvem. 2) dimoveo, amoveo.

παρασεύω, pf. pass. *παρέσσυμαι*, (*σεύω*, irr.) moveo, ago praeter. Pass. praetercurro, praeterfugio, ruo praeter.

παρασημαίνω, (*σημαίνω*) perperam signo, falsum signum notamque imprimo. 2) annoto, adscribo. 3) obsigno. *παρασημαίνομαι*, Med. improbo. 2) colligo, conjicio, a re aliqua. Med. *παρασεσημασμένος*, perperam signatus, adulterinus, ut nummus.

παρασημασία, ας, ἡ, significatio plausus, acclamatio, laus, ap. Polyb.

παρασημεῖον, ου, τό, falsum signum.

παρασημειόω, f. *ώσω*, annoto, notam appono.

παρασημείωσις, εως, ἡ, annotatio. Vox critica. A praec.

παράσημον, ου, τό, (*σῆμα*) nota, insigne. *παράσημα*, τά, notae, indicia. *παράσημον τοῦ πλοίου*, tutela navis.

παράσημος, ον, (*σῆμα*) insignis, conspicuus inter alios: illustris, nobilis. 2) perperam signatus, adulterinus: pravus: ignobilis, obscurus.

παράσηρος, ον, Xen. Cyn. 5, 23. vox incertae significationis: *vertunt* albedine insignis longiore spatio. Sed lectio incerta.

παρασιτέω, f. *ήσω*, (*παράσιτος*) cibum

apud aliquem sumo, sum parasitus et adsentator: sector et adulor ventris caussa.

παρασιτία, ας, ἡ, parasitica adulatio.

παρασιτικός, ή, όν, parasiticus, ad parasitum pertinens. Subst. ἡ παρασιτική, sc. τέχνη, ars parasitandi. A seq.

παράσιτος, ου, (σῖτος) una cum alio coenans, cibum apud aliquem sumens. Unde ὁ π., qui cibi gratia assentatur, coenarum assecla, parasita. 2) quod opsonii loco ad panem adhibetur.

παρασιωπάω, f. ήσω, (σιωπάω) reticeo, silentio praetereo.

παρασιώπησις, εως, ἡ, reticentia. 2) Figura orationis.

παρασκαίρω, (σκαίρω) a latere salio, seu adsulto.

παρασκέπασμα, ατος, τό, tegmen.

παρασκέπω, (σκέπω) a latere tego.

παρασκευάζω, f. άσω, (σκευάζω) praeparo, instruo, apparo, comparo, instituo. Med. apparo s. praeparo me, promtus et paratus sum, accingor, c. inf. vel cum ὡς, et particip. παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα, Xen. Cyr. 1, 3, 13. rarius sine ὡς, ut Thuc. 6, 54. Xen. h. gr. 4, 1, 41. b) c. acc. mihi comparo, efficio; reddo.

παρασκευάσις, ἡ, i. q. παρασκευή.

παρασκεύασμα, τό, apparatus: praeparatio.

παρασκευασμός, οῦ, ὁ, idem, dub.

παρασκευαστικός, ή, όν, praeparatorius, qui parat et providet necessaria. 2) patrandi et efficiendi vim habens, efficiens.

παρασκευή, ῆς, ἡ, apparatus, instructio, praeparatio. 2) factio et coitio hominum ad reos vel opprimendos, vel poenae eximendos contra aequitatem juris legumque interdicta. 3) quod fit consulto, de industria. 4) dies ante Sabbatum, in primis paschale. Hinc ἡ μεγάλη, s. ἡ ἁγία παρασκευή, dies crucifixi Domini.

παρασκηνάω, i. q. παρασκηνόω.

παρασκηνέω, (σκηνή) in tentorii modum, expando, φᾶρος, Aesch. Eum. 631.

παρασκήνια, τά, (σκηνή) aditus ad scenam tendens, vel locus juxta scenam, ubi instrumenta ludorum reponebantur. cf. Meineke comm. miscell. cap. 4. inpr. p. 45.

παρασκηνόω, (σκηνή) juxta tentorium seu tabernaculum meum habeo: juxta figo tentorium, struo tabernaculum in vicinia: vicinus et proximus sum, τινί: sedem meam figo apud, habito apud aliquem: it. coeno, convivor, Κυαξάρης ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου, Xen. Cyr. 4, 5, 4.

παρασκήπτω, f. ψω, (σκήπτω) juxta seu a latere ingruo, irruo, decumbendo et ingruendo aberro.

παρασκιρτάω, f. ήσω, a latere salto, ad latus alicujus exsilio. 2) exsultim ludo, laetitia exsulto, gestio.

παρασκοτίζω, f. ίσω, occaeco, dub.

παρασκώπτω, f. ψω, (σκώπτω) clam ludo a. ludibrio habeo, τινά.

παρασοβέω, f. ήσω, insolenter et fastose praeterro.

παρασοφίζομαι, f. ισομαι, perperam σοφίζομαι, scite et ingeniose aliquid tentans perperam id facio. παρασοφίζεσθαι, superare argutiis aliquem et fallere.

παρασπάς, άδος, ἡ, (παρασπάω) frutex arbori adnatus, qui inde avulsus plantatur, stolo.

παράσπασις, ἡ, i. q. παρασπασμός.

παρασπασμός, οῦ, ὁ, avulsio, convulsio. A seq.

παρασπάω, f. άσω, a latere alicujus abstraho, seu avello. 2) fruticem arbori adnatum ex imo trunco avello. 3) abstraho, detraho, avello.

παρασπειράω, (σπειράω) juxta in spiram contraho. Med. juxta convolvor.

παρασπείρω, (σπείρω) semino juxta seu apud, spargo per. 2) adspergo seminis aliquid. Dicitur quum natura alicui parum in aliquo genere tribuit.

παρασπίζω, f. ίσω, (ἀσπίζω) a latere stans clypeo munitus pugno pro aliquo. 2) comes sum, adsum alicui concors.

παρασπιστής, οῦ, ὁ, qui a latere stans clypeo munitus pugnat pro aliquo, defensor, auxiliator. A pr.

παρασπονδέω, f. ήσω, (παράσπονδος) contra foedus facio, pacta et conditiones foederis violo, c. acc. rei et dat. pers. 2) contra foederis fidem violo. Unde παρασπονδηθείς, perfide violatus, Plut.

παρασπόνδημα, ατος, τό, facinus contra foedus perpetratum, foederis violatio.

παρασπόνδησις, εως, ἡ, idem.

παρασπονδητής, οῦ, ὁ, foedifragus.

παράσπονδος, ου, (σπονδή) foedus et pacta transgrediens, qui fit contra foedus et pacta, foedifragus.

παρασπόνδως, adv. contra foedus et pacta, perfide.

παρασπορά, ᾶς, ἡ, satio juxta etc.

παράσσον, adv. (ἆσσον) i. q. παραυτίκα, statim, repente, Ap. Rh.

παραστάδόν, adv. (παρίσταμαι) adstando, stando e latere, prope stando, prope.

παραστάζω, f. ξω, (στάζω) leniter instillo.

παρασταθμίδες, ων, αἱ, (σταθμη) postes cardinum, antae.

παραστάς, άδος, ἡ, (παρίστημι) postis. αἱ παραστάδες, postes: hinc atrium.

παράστασις, εως, ἡ, (παρίσταμαι) exhibitio, repraesentatio, apparitura. 2) documentum, demonstratio, v. c. per testes, significatio. 3) impetus animi fiducia sui praediti. 4) animi praesentia, fortitudo. 5) fiducia seu persuasio. 6) admiratio, stupor, laetitia cum stupore. 7) exsilium et fuga extorris. 8) vilis ac sataria quaedam negotiatio. 9) visum, opinio, sententia, sensus aut indicium mentis de re aliqua perceptioni oblata, τὸ παριστάμενον.

παραστατέω, f. ήσω, a latere sto, adsisto, sto apud seu juxta, auxilior, opitulor. A seq.

παραστάτης, ου, ὁ, (παρίσταμαι) qui juxta aliquem stat, qui a latere stat. 2) socius, auxiliator. 3) a praesultore (κορυφαίῳ) in choro secundus. 4) auctor. παραστάται, meatus, qui semen genitale, ad canalem virgae deferunt. 5) pilae quadratae, aut lapides pilarum modo adstantes columnarum lateribus.

παραστατικός, ή, όν, exhibitivus, repraesentans, valens animo suggerere et imprimere visum aliquod. 2) animosus, fortis, constans. 3) furore (divino) correptus, vesanus. 4) habens vim significandi, indicandi. 5) habens vim incitandi ad aliquid, ut oratio etc. item terrendi.

παραστατικῶς, adv. praesenti animo, intrepido et fidenti animo. 2) affirmative.

παραστάτις, ιδος, ἡ, (παραστάτης) socia, auxiliatrix.

παρασταυρόω, f. ώσω, vallos defigo, a latere palos figo, vallis depactis sepio, munio.

παραστείχω, aor. παρέστιχον, (στείχω) transeo, praetereo, c. acc. loci, Hom. h. Ap. 217. 2) accedo.

παραστέλλω, (στέλλω) cursum retineo, cohibeo, sisto, compesco, inhibeo. 2) ad latus colloco.

παραστενάχω, (στενάχω) congemo, collacrimor.

παράστημα, ατος, τό, (παρίσταμαι) praesentia, audacia. 2) subsidium, auxilium. 3) documentum.

παραστίζω, f. ξω, (στίζω) puncto noto, nota signo.

παραστίλβω, f. ψω, (στίλβω) juxta splendeo.

παραστιχίδιον, ου, τό, continuus ordo, continuata series. 2) capita et primae versuum literae.

παραστιχίς, ίδος, ἡ, (στίχος) idem.

παραστορέννυμι, f. στορέσω, στρώσω, (στορέννυμι irr.) adsterno: sterno, extendo.

παραστόρνυμι, i. q. παραστορέννυμι.

παραστοχάζομαι, f. άσομαι, a scopo aberro, c. gen. 2) collineo.

παράστραβος, ου, (στραβός) strabus.

παραστρατεύομαι, (στρατεύω) exercitum sector, lixa sum.

παραστρατηγέω, f. ήσω, imperatoris adsessor sum et collega.

παραστρατοπεδεύω, f. εύσω, med. εύομαι, castra juxta metor. 2) ex adverso castra loco. 3) obsideo.

παράστρεμμα, τό, distortio, convulsio. A seq.

παραστρέφω, f. ψω, inverto ex parte. 2) distorqueo, depravo. παρεστραμμένος, tortus.

παραστρόγγυλος, ον, (στρογγύλος) fere rotundus, rotundae formae similis.

παραστρώννυμι, i. q. παραστορέννυμι.

παραστρωφάω, poet. p. παραστρέφω.

παραστύφω, (στύφω) adstringo. (ῡ)

παρασυγγραφέω, f. ήσω, (συγγραφή) contra syngraphae conventa facio, fidem promissam in satisfaciendo fallo.

παρασυγγραφή, ῆς, ἡ, syngraphae violata fides.

παρασυγχέω, (χέω, irr.) perperam confundo.

παρασυκοφαντέω, cavillor, cavillando depravo, perverto.

παρασυλλέγομαι, (λέγω, irr.) una cum aliis congregor.

παρασυμβάλλω, (βάλλω, irr.) comparo.

παρασύμβαμα, ατος, τό, eventus, casus fortuitus. 2) propositio e Nomine et Verbo, non integram sententiam habens.

παρασύμπτωμα, ατος, τό, quod praeter alia graviora accidit.

παρασυνάγχη, ης, ἡ, anginae species, quum exteriores faucium musculi inflammantur.

παρασυνάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) illicitos conventus agito.

παρασυναγωγή, ῆς, ἡ, illicitus conventus et legitimo oppositus. A pr.

παρασύναξις, εως, ἡ, idem et ab eod.

παρασυναπτικός, ή, όν, continuus. A seq.

παρασυνάπτω, f. ψω, continuo annecto.

παρασύνεσις, εως, ἡ, falsa intelligentia, error, non quilibet, neque qualibet ignorantia, sed probabilis et vero similis.

παρασύνθεσις, εως, ἡ, adjunctio praepositionis in capite verbi ultima litera abjecta,

ut καθίστημι.

παρασύνθετον, ου, τό, vocabulum ductum a composito, ut ab ἄπιστος, ἀπιστέω, aut ab ἀσπάζομαι, ἀσπάσιος, item compositum, quod a verbo ducitur, ut ἐκλεκτός.

παρασύνθημα, ατος, τό, motum signum, quod fiebat nutu manus, armis collisis, aut concussis, hasta inclinata vel ense vibrato. Distinguitur a vocali, quod σύνθημα.

παρασυρίζω, (συρίζω) juxta syringe cano.

παρασύρω, f. υρῶ, praepostere traho, in latus, in quod trahere non decet, perverto, distorqueo, et hinc universe corrumpo. 2) abstraho, avello, protraho, seduco. (⏑⏑‒‒)

παρασφαγίς, ίδος, ἡ, (σφαγή) pars jugulo vicina.

παρασφαλής, ές, (παρασφάλλω) lapsans, lubrico pede incedens.

παρασφαλίζω, (ἀσφαλίζω) ad latus, vel juxta munio, claudo, seris firmo, confirmo, instauro.

παρασφάλλω, aor. παρέσφηλα, (σφάλλω) averto, errare facio.

παρασφηκόω, f. ώσω, (σφηκόω) annulo, vinculo circumdo, vincio.

παρασφηνόω, f. ώσω, (σφηνόω) condenso, constipo, pessulo ligneo trajecto condenso, copulo.

παρασφίγγω, f. γξω, adstringo, seu arcte complector, adglutino.

παρασφραγίζω, f. ίσω, signum imitor, falsum et adulterinum sigillum facio, falsifico.

παρασφράγισις, εως, ἡ, assimulatio sigilli, dub. (⏑‒‒⏑⏑)

παρασφύριος, ον, (σφυρόν) cruribus adjunctus.

παρασχάζω, f. άσω, (σχάζω) inhibeo, sisto, regredi facio.

παρασχεδιάζω, f. άσω, perperam et inconsulte interpretor, adultero, falsifico, depropero, per festinationem effundo.

παρασχεδόν, adv. prope, juxta. 2) illico, mox.

παρασχέθω, (σχέθω) praebeo, appono.

παρασχεῖν, Ion. παρασχέμεν, inf. aor. a παρέχω.

παρασχετέος, έα, έον, adj. verb. a παρασχέθω, praebendus, impertiendus.

παρασχηματίζω, f. ίσω, (σχηματίζω) figuram depravo, vera figura privo et in aliam transformo. 2) imitor, figuram alicujus imitando exprimo.

παρασχηματισμός, οῦ, ὁ, ap. Gramm. derivatio verbi ab alio per mutationem terminationis, generis etc. A pr.

παρασχίδες, ων, αἱ, fragmenta. A seq.

παρασχίζω, f. ίσω, (σχίζω) findo, incido, diffindo, diffindo, effringo.

παρασχιστής, οῦ, ὁ, incisor, qui incidit, secat, v. c. corpora mortuorum, ut anatomicus, pollinctor. 2) effractor, genus latronis vel furis, Polyb. 13, 16.

παρασχοινίζω, f. ίσω, circumscribo et finio funibus: dimetior agrum, regionem. 2) e funibus texo.

παρασχοίνισμα, τό, textum e funibus, a pr. Poll.

παρασχολέω, (ἀσχολέω) perperam occupo vel occupatus sum. v. ἀσχολέω.

παράταξις, εως, ἡ, (παρατάσσω) instructio aciei, acies instructa, eductio militum in acie stantium in conspectum hostium, praelium, conflictus. 2) obstinatio, contentio.

παραταράσσω, Att. ττω, f. ξω, idem quod simplex, perturbo, exterreo, percello.

παράτασις, εως, ἡ, (παρατείνω) extensio, porrectio, productio.

παρατάσσω, Att. παρατάττω, f. ξω, in acie colloco, aciem instruo. 2) ex adverso aciem instruo, oppono me, oppugno, in aciem prodeo. Med. παρατάττομαι, obsto, obsisto: acie confligo.

παρατατικός, ή, όν, (παρατείνω) extendendi seu protendendi vim habens. 2) Imperfectum, Gramm.

παρατατικῶς, adv. quasi extensive, laxe, solute, remisse, non presse atque anguste, non praecise.

παρατείνω, (τείνω) protendo, obtendo, produco, porrigo. b) detineo, moror, extraho exspectatione, suspensum teneo. c) torqueo, vexo, conficio, eneco. d) vocabulum pronunciando produco. 2) intr. et in Passivo, praetendor. b) mortuus extendor, extentus jaceo morte.

παρατειχίζω, (τειχίζω) murum excito juxta.

παρατείχισμα, ατος, τό, munimentum seu murus juxta aliquem locum excitatus, ex adverso adjacens munitio.

παρατεκταίνω, aor. παρετέκτηνα, (τεκταίνω) machinando addo, adfingo, adfabricor: juxta s. ad latus exaedifico. 2) Med. aliter fingo, muto, mentior, Od. 14, 131. Il. 14, 54.

παρατελευταῖος, αία, αῖον, (τελευταῖος) penultimus.

παρατέλευτος, ον, (τελευτή) penultimus: fini proximus.

παρατελωνέομαι, (τελωνέω) adversus publicanorum jura aliquid committo.

παρατέμνω, f. τεμῶ, (τέμνω, irr.) juxta praecido. 2) perperam seco.

παρατεταγμένως, adv. (παρατάσσω) acie instructa.

παρατετηρημένως, adv. (παρατηρέω) accurate.

παρατεχνολογέω, (τεχνολογέω) aberro ab instituta disputatione, per digressionem assero. Forma παρατεχνολογίζω dub.

παρατηρέω, f. ήσω, p. παρατετήρηκα, observo, praestolor. 2) observo, vel bono vel malo consilio.

παρατήρημα, ατος, τό, observatio, attentio, notatio, animadversio, inpr. ominum, auspiciorum. A pr.

παρατήρησις, εως, ἡ, idem. observatio insidiosa, captatio, ab eod.

παρατηρητής, οῦ, ὁ, observator. ab eod.

παρατηρητικός, ή, όν, diligens in observando, qui observationibus solet uti. Ab eod.

παρατίθημι, (τίθημι) addo, appono. 2) praebeo, dono. 3) comparo, confero. 4) propono. 5) in N. T. commendo. παρατίθεμαι, med. appono (cibum), edo. 2) depono aliquid apud aliquem, commendo. 3) adhibeo in auxilium ad efficiendum aliquid, unde 4) cito alios testimonium, addo scriptorum aliorum loca testimonii confirmandi, caussa. 5) periculis offero me. 6) recondo in futuros usus meos. v. παράθεσις.

παρατίλλω, (τίλλω) depilo, vulsella pilos extraho, vellico.

παρατιλμός, οῦ, ὁ, pilorum evulsio, depilatio. A pr.

παράτιλσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

παράτιλτος, ον, (παρατίλλω) evulsus.

παρατίλτρια, ας, ἡ, (παρατίλλω) ancilla, quae vulsellis glabrat, vel resina calente aut dropace pilos aburit et laevigat.

παρατιμωρέω, f. ήσω, ulciscor, dub.

παρατμίζω, (ἀτμίζω) undique exhalo.

παρατολμάω, f. ήσω, audax sum.

παράτολμος, ον, (τόλμα) audax, temerarius.

παρατόλμως, adv. audacter.

παράτονος, ον, (παρατείνω) protensus.

παρατόξευσις, εως, ἡ, (τοξεύω) jaculatio irrita, intentio et directio arcus praeter scopum.

παράτοπος, ον, idem fere quod ἄτοπος, absurdus, inconveniens. Suid.

παρατραγεῖν, inf. aor. a παρατρώγω.

παρατραγικεύω, praes. in medio, idem quod sequ.

παρατραγῳδέω, f. ήσω, tragice exaggero.

παρατραγῳδος, ον, tragicus, tragice loquens. παρατράγῳδα, vitiose tragica; ap. Longin.

παρατραυλίζω, (τραυλίζω) balbutiens addo, balbutio.

παρατρέπω, f. τρέψω, (τρέπω, irr.) deverto, deflecto (leviter), a solita via averto vel avoco.

παρατρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, irr.) alo et educo juxta, nutrio praeter, item alo, simpliciter.

παρατρέχω, f. θρέξομαι, usitatius δραμοῦμαι, aor. παρέδραμον, (τρέχω, irr.) a latere curro, praetercurro, praetereo. οἱ παρατρέχοντες, stipatores, satellites. 2) cursu vinco, vinc. Hinc supero in universum. 3) decipio, fallo. 4) percurro, leviter tracto. 5) accurro.

παρατρέω, f. τρέσω, (τρέω) intremisco, perhorresco, trepido. παρέτρεσσαν δὲ οἱ ἵπποι, timefacti aufugerunt, Il. 5, 295.

παράτρητος, ὁ, sc. αὐλός, genus tibiae, cujus in luctu usus.

παρατριβή, ἡ, attritus. 2) offensio, contentio, quae jurgiis fit, inimicitia. A seq.

παρατρίβω, f. ψω, tero, attero, contero, adfrico, et παρατρίβομαι, infensus sum alicui, offendor alicui, obtrecto, rixor.

παράτριμμα, ατος, τό, id quod adfrictu seu attritu detritum est, intertrimentum, intertritura, intertrigo. A pr.

παράτριψις, εως, ἡ, attritus, adfrictus, collisio. Ab eod.

παρατροπέω, i. q. παρατρέπω, inpr. a recta via abduco, decipio.

παρατροπή, ῆς, ἡ, (παρατρέπω) deflexio. 2) aberratio, digressio. 3) digressio oratoria.

παρατροπικός, ή, όν, idem quod seq. n. 2.

παράτροπος, ον, (παρατρέπω) deflexus, aversus, alienus a recto, illegitimus. 2) παρατρόπαιος, ον, avertens, avertendi vim habens, deprecatorius.

παράτροφος, ον, (παρατρέφω) qui juxta quem (σύντροφος) vel apud alium nutritur, alumnus.

παρατροχάζω, juxta vel a latere curro. 2) gradum celero. 3) praecurro, cursu praetereo. v. παρατρέχω.

παρατρυγάω, immaturam uvam comedo, acerbitatem immaturae uvae vinco, devoro.

παρατρύζω, (τρύζω) juxta murmuro, adstrepo. 2) falso sono aliquid fingo. Hesych.

παρατρυφάω, f. ήσω, delicias facio, deliciis utor.

παρατρώγω, f. ξομαι, aor. παρέτραγον,

(τρώγω, irr.) abrodo, comedo.

παρατρωπάω, i. q. παρατρέπω, inpr. iram flecto, mitigo, placo, Il. 9, 500.

παρατυγχάνω, f. τεύξομαι, aor. παρέτυχον, (τυγχάνω, irr.) obvius fio, intervenio, intersum. ὁ παρατυχών, quivis obvius. τὰ παρατυχόντα, quae forte in manus veniunt. παρατυχόν, adv. statim, pro quo etiam ἐκ παρατυχόντος dicitur et τῷ παρατυχόντι. – οἱ παρατετυχηκότες, qui eodem tempore fuere s. vixere.

παράτυπος, ον, (τύπτω) perperam cusus et signatus, adulterinus.

παρατυπόω, f. ώσω, perperam formo seu figuro. 2) obiter, leviter, negligenter formo.

παρατύπωσις, εως, ἡ, informatio, expressio, effigies. A pr.

παρατυπωτικός, ή, όν, minus bene vel perspicue expressus. Ab eod.

παρατυπωτικῶς, adv. rudius, informius, minus expresse. A pr.

παραυγάζω, repraesento, seu imaginem repraesento, Dionys. Perieg. 89. 2) illustro, collustro.

παραυδάω, f. ήσω, (αὐδάω) colloquendo consolor, ἀγανοῖς μύθοις s. μειλιχίοις ἐπέεσσι, Od. 15, 53. 16, 279. θάνατον παραυδᾶν τινι, consolari aliquem de morte, Od. 11, 488. 2) persuadeo, τινί τι.

παραυλέω, (αὐλέω) tibia accino.

παραυλίζω, usitatius in medio (αὐλίζομαι) juxta cubo vel excubo, habito prope, c. dat.

παραύλιον, ου, τό, vestibulum.

I. πάραυλος, ον, (αὐλή) juxta excubans, propinquus, finitimus.

II. πάραυλος, ον, (αὐλός) tibiae sono discrepans, absonus, male sonans ad tibiam. 2) similiter sonans, c. dat.

παραυξάνω, f. ξήσω, (αὐξάνω, irr.) augeo, augendi gratia addo.

παραύξη, ἡ, Att. pro παραύξησις.

παραύξησις, εως, ἡ, incrementum, accretio.

παραύξω, i. q. παραυξάνω.

παραύστηρος, ον, (αὐστηρός) perperam austerus.

παραυτά, adv. pro παρ' αὐτά, int. πράγματα, seu τὰ γιγνόμενα, simulatque, statim, illico, in praesens, in praesentia.

παραυτίκα, adv. statim, illico, continuo, confestim, e vestigio, jamjam, in continenti, in ipsa re, in recenti facinore.

παραυτόθεν, adv. idem.

παραυτόθι, adv. i. q. αὐτόθι.

παραυχενίζω, (αὐχενίζω) collum recido.

παραυχένιος, ον, vel παραυχένιος, ία, ιον, (αὐχήν) collo impositus et adaptatus, e collo pendens.

παραφαγεῖν, inf. aor. a παρεσθίω.

παραφαίνω, (φαίνω, irr.) in transitu et veluti praeteriens ostendo, e propinquo ostendo. 2) ostendo, revelo. – παραφαίνομαι, in transitu appareo vel in conspectum venio.

παραφαίρεσις, εως, ἡ, idem quod ἀφαίρεσις.

I. παράφασις, εως, ἡ, (παράφημι) adhortatio, persuasio: consolatio: incitatio.

II. παράφασις, ἡ, (ἀφάσσω) contrectatio, praesertim quae fit leviter et clanculum.

III. παράφασις, ἡ, (φάος) imago pone speculum apparens.

παραφάσσω, (ἀφάσσω) a latere contrecto.

παράφερνα, ων, τά, (φερνή) bona, quae sponsa praeter constitutam dotem affert secum.

παραφέρω, (φέρω, irr.) juxta affero s. adduco: appono s. comedendum porrigo. Metaph. argumentum profero, Hdt. 2) a latere aufero s. abduco: averto: a recta via abduco, seduco, in mentis errorem implico, unde παρενεχθείς, sc. τῆς γνώμης, mente captus. 3) declino, immuto, perverto. 4) negligo, praeterire sino. 5) aspero, τινά, Plut. – Med. παραφέρομαι, transeo, praetereo, praeterlabor: eadem vi reperitur etiam Activum.

παραφεύγω, f. ξομαι et ξοῦμαι, (φεύγω, irr.) praeterfugio, fugiens transeo, c. dat.

παραφηλόω, i. q. φηλόω.

παράφημι, f. φήσω, (φημί, irr.) suadeo, consilium do, hortor, c. dat. pers. Il. 1, 577. Medium construitur etiam c. acc. pers. placo, verbis hortantibus mitigo, Hom.

παραφθαδίη, adv. cum conatu ac mutuo praeveniendi, c. gen. A seq.

παραφθάνω, f. φθάσω et φθήσομαι, aor. παρέφθασα et παρέφθην, inf. φθῆναι, pf. παρέφθακα, (φθάνω, irr.) praevenio, praeverto, anteverto, τινά. Ita quoque in Medio. (ανω, Ep. – –, Att. ⏑ –, ασω, ⏑ –)

παραφθέγγομαι, f. ξομαι, sono, aut vocem edo contra vel praeter rhythmum, non concinne respondeo. 2) nihil ad rem pertinentia loquor. 3) interpello.

παραφθεγκτήρια, ων, τά, sollemnia quaedam nuptialia. Pollux.

παράφθεγμα, ατος, τό, sonus editus contra seu praeter rhythmum. 2) responsum inconcinnum et minime consentaneum. A praec.

παραφθείρω, f. ερῶ, (φθείρω) corrumpo leviter, vel depravo.

παραφθορά, ᾶς, ἡ, corruptio, labes. A praec.

παραφίημι, transmitto, dimitto, omitto. (De quantitate v. ἵημι.)

παραφίμωσις, εως, ἡ, (φιμόω) vitium quum praeputium glandem non tegit. (1)

παραφλόγισμα, το, (φλογίζω) quod ad ignem coctum, tostumve est.

παραφορά, ᾶς, ἡ, (παραφέρω) incertus, titubans cursus. 2) error mentis, insania.

παραφορέω, f. ήσω, in medium adfero. 2) juxta adfero. 3) congero, colligo.

παράφορος, ον, (παραφέρω) insanus, cujus mens e ratione aberrat, animi impos, delirans. 2) titubans, ut ebrius.

παραφορότης, ητος, ἡ, efferatio, immanitas. A praec.

παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. 2) praeter onus impono, onus oneri addo.

παραφόρως, adv. (παράφορος) errabunda mente, insane.

παράφραγμα, ατος, τό, (παραφράττω) saepimentum munimento additum, circumdatum.

παραφράζω, f. άσω, (φράζω, irr.) loquor juxta i. e. loquor juxta ea, quae alius dicit, et velut orationis ejus vestigiis insisto. 2) eodem sermone latius explico.

παράφρασις, εως, ἡ, paraphrasis, interpretatio, qua aliquis sermone eodem utens aliquid latius eloquitur, explicatior elocutio. A praec.

παραφράσσω, Att. ττω, f. ξω, (φράσσω) obsepio, obstruo.

παραφραστής, οῦ, ὁ, (παραφράζω) paraphrastes, qui paraphrasi utitur.

παραφράττω, Att. p. παραφράσσω.

παραφρίζω, f. ίσω, (ἀφρίζω) spumo.

παραφρονέω, f. ήσω, demens sum, desipio, deliro.

παραφρόνησις, εως, ἡ, amentia, dementia, delirium. A praec.

παραφρονία, ἡ, i. q. παραφροσύνη, dub. lectio N. T.

παραφρόνιμος, ον, amens, desipiens.

παραφροσύνη, ης, ἡ, (παράφρων) amentia, dementia, delirium.

παραφρουρέω, custodio, ut simplex.

παραφρυκτωρεύομαι, i. q. seq.

παραφρυκτωρέω, s. έομαι, igni e specula ostendo hostibus, quid apud meos agatur, aut actum sit: adeoque in speculando perfide ago.

παράφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) amens, delirans.

παραφυάς, άδος, ἡ, (φύω) quod arbori adnascitur, soboles adnascens, propago, stolo.

παραφυκισμός, οῦ, ὁ, (φῦκος) fucatio, infucatio, adulteratio.

παραφυκτός, όν, i. q. παρφυκτός.

παραφυλακή, ῆς, ἡ, (φυλακή) observatio. 2) praesidium, custodia.

παραφυλακτικός, ή, όν, ad custodiendum pertinens.

παραφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ) custos, observator.

παραφυλάσσω, Att. ττω, f. ξω, observo, suspectum habeo, custodio, excubo, exspecto.

παραφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον) virgultum.

παραφυσάω, f. ήσω, inflo, ut simplex.

παράφυσις, εως, ἡ, (παραφύομαι) quod adnascitur, vel a latere provenit in stirpibus et plantis, agnatio.

παραφυτεύω, f. εύσω, adsero, juxta sero. Hinc Subst. παραφύτευσις, ἡ.

παράφυτος, ον, juxta consitus. A seq

παραφύω, f. ύσω, (φύω, irr.) genero seu gigno juxta, quasi adgenero: gigno, produco, edo. 2) In Med. et in pf. act. -πέφυκα et aor. 2. act. παρέφυν, intr. pullulo juxta, adnascor. παραφυόμενος, naturam excedens (De quant. v. φύω)

παραφωνέω, f. ήσω, (φωνέω) acclamo, adstrepo: in aurem insusurro.

παραφωνή, ἡ, (φωνή) imago vocis vocem repraesentans, Epicur. Porphyrii in Ptolem. harmon. p. 216.

παραφώνησις, εως, ἡ, acclamatio.

παραφωνία, ἡ, sonus qui una cum alio auditur. 2) vocis absurditas

παράφωνος, ον, (φωνή) simul sonans. 2) absonus.

παραφώτισμα, ατος, τό, illegitimus et adulterinus baptismus, Eccl.

παραφωτισμός, οῦ, ὁ, luminis diffusio falsa.

παραχάζομαι, (χάζομαι, irr.) recedo, locum do.

παραχάλασμα, τό, (παραχαλάω) id quod relaxatum est, relaxatio.

παραχαλασμάτιον, τό, Dimin. a παραχάλασμα.

παραχαλάω, f. άσω, relaxo, remitto languesco.

παραχαλκεύω, f. εύσω, cudo.

παραχάραγμα, ατος, τό, adulterinus nummus. 2) signum adulterinum

παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius,

adulterator. A seq.

παραχαράσσω, Att. ττω, f. ξω, perperam signo, adulterinum imprimo signum. παρακεχαραγμένος, perperam cusus, adulterinus.

παραχειμάζω, f. άσω, hiemo, hiberno, maneo alicubi per hiemem.

παραχειμασία, ας, ἡ, hiematio, hibernium, hibernatio. A praec.

παραχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) adfundo, aequa adfusa rigo: praeter fundo.

παραχλιαίνω, f. ανῶ, (χλιαίνω) leviter calefacio. 2) calefacio ad v. e. solem. (ι anceps.)

παραχνaύω, (χναύω) arrodo, furtim derodo, τινός.

παραχορδίζω, (χορδή) aberro a chorda, pecco, discrepo. Forma παραχαρδέω dubia est.

παράχορδος, ον, (χορδή) absonus: errans, aberrans a chorda.

παραχορηγέω, (χορηγέω) praeter publicam pecuniam ad instruendos choros privatam suppedito: unde omnino subministro, praebeo, praesto insuper, Athen. Hinc

παραχορήγημα, τό, Pollux 4, 15. dicit fuisse εἰ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, ut in Aeschyli Agamemnone.

παραχραίνω, (χραίνω) insuper polluo.

παραχράομαι, f. ήσομαι, (χράομαι, irr.) perperam utor, male tracto aliquem, εἴς τινα, Hdt. 5, 92, 1. 2) contemno, negligo, c. gen. vel c. acc. Hdt. 3) nimis utor, abutor.

παραχρεῖος, adv. poet. p. παραχρῆμα, v. Naeke ad Choeril. p. 214.

παραχορεύω, f. εύσω, choreas agito.

παραχρῆμα, adv. extemplo, continuo, confestim, illico. Pr. in re ipsa; ut Lat. in loco, unde est illico.

παράχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus.

παραχρησμῳδέω, f. ήσω, oraculum mala fide edo, fallax oraculum seu responsum edo.

παράχροος, ον, contr. παράχρους, ουν, (χρόα) decolor, pallidus.

παράχρωμος, ον, (χρῶμα) i. q. παράχροος.

παραχρώννυμι et -χρωννύω, f. χρώσω, (χρώννυμι, irr.) perperam coloro, falso colore imbuo.

παράχρωσις, εως, ἡ, coloratio moduli in melodia musica, Plut. 2) color avanidus.

παράχυσις, εως, ἡ, adfusio.

παραχύτης, ου, ὁ, balneatorius minister, aquam adfundens iis, qui lavantur.

παράχωμα, ατος, τό, agger, ut simplex.

παραχωρέω, f. ήσω, cedo, concedo, tanquam superatus; permitto, committo, cedo, velut in commodum seu lucrum. Constr. τινί τῆς ὁδοῦ, τινί τῆς ἀρχῆς.

παραχώρημα, ατος, τό, id quod quis aliis concedit. 2) secessus. 3) in tragoediis atque comoediis est digressio quaedam et velut ἐπεισόδιον, in quo vel quarta persona loquitur, vel alia non proprie a scena vel choro. A praec.

παραχώρησις, εως, ἡ, cessio. 2) permissio. Ab eodem.

παραχωρητικός, ή, όν, (παραχωρέω) qui facile cedit. τὸ παραχωρητικόν, facilitas cedendi.

παραχώριος, ον, (χώρα) adsitus, vicinus.

παραψαλίζω, (ψαλίζω) unde παραψαλιστής, οῦ, ὁ, fortasse qui circumcidit perperam ac dolose.

παραψάλλω, (ψάλλω) fidibus accino. 2) leviter tango et pulso, τὴν νευρὰν, Plut.

παράψαυσις, εως, ἡ, levis tactio. A seq.

παραψαύω, leviter tango, contrecto.

παραψάω, (ψάω, irr.) leviter tero, stringo, detero, attero.

παραψελλίζω, balbutio, ut simplex.

παραψεύδομαι, f. εύσομαι, decipio, dub.

παράψηστος, ον, (παραψάω) detritus, vilis.

παραψήχω, f. ξω, destringo, detergo: demulceo, permulceo.

παράψογος, ου, ὁ, (ψόγος) reprehensio per occasionem prolata, Even. Par. ap. Plat. Phaedr. p. 267. a.

παραψυχάομαι, i. q. παραψύχομαι, q. v.

παραψυχή, ἡ, refectio, recreatio, consolatio, solatium. (De quantitate v. Porson ad Eur. Or. 62.)

παραψύχομαι, (ψύχω, irr.) reficio, recreo: trop. consolor, ἐπέεσσι, Theocr. 13, 53. ubi MSS. complures παραψυχεῦντα habent a παραψυχάομαι, quod est idem. (ῡ)

παρβάτης, ου, ὁ, poet. p. παραβάτης.

παρβεβαώς, poet. p. παραβεβαώς, part. pf. a παραβαίνω.

παρβολάδην, adv. (παραβολή) a lateribus, alternis: per contractionem pro παραβολάδην.

παρδακός, ή, όν, humidus, uvidus, Aristoph.

παρδάλειος, ον, sive παρδάλεος, έα, εον, (πάρδαλις) pantherinus. Hinc ἡ παρδαλῆ, ῆς, sc. δορά, pellis pardalis. apud Hom. παρδαλέη.

παρδαληφόρος, ον, (παρδαλῆ et φέρω) quasi pardalifer.

παρδάλια, τά, animalium quoddam genus incertum, Aristot.

παρδαλιάγχες, τό, (ἄγχω) pantheras suffocans seu strangulans, aconiti genus.

παρδαλιδεύς, έως, ὁ, pardalis juvenis. A seq.

πάρδαλις, εως, Ion. ιος, ἡ, (πάρδος) pardalis, panthera, leopardus. Antiquior forma est πάρδαλις, quam quidam ita differe statuunt ab altera, ut πόρδαλις, animal ipsum, πάρδαλις, pellem, vel illud marem, hoc feminam denotet. 2) piscis quidam rapax.

πάρδαλος, ου, ὁ, i. q. πάρδαλις, Ael. 2) pardalus, avis cinerei coloris.

παρδαλώδης, ες, pantherinus, pantherae naturam imitans.

παρδαλωτός, ή, όν, pantherae modo varius.

παρδεῖν, inf. aor. a πέρδω.

παρδήσομαι, fut. a πέρδω.

παρδίαι, αἱ, pisces de genere mugilum; ita dicti a pantherino colore, maculis distincto et vario. ap. Plutarch. de sollert. anim. si lectio vera.

πάρδιον, τό, it. ἱπποπάρδιον, genus incertum animalium ap. Aristot.

πάρδος, ου, ὁ, Pardus.

πάρδω, conj. aor. a πέρδω.

παρεάω, (παρά, ἐάω) transmitto.

παρεγγίζω, f. ίσω, aliquantulum appropinquo.

παρέγγραπτος, ον, falso inscriptus vel adscriptus, subreptitius, vel qui obrepsit, adscriptitius, fictitius.

παρέγγραφος, ον, idem.

παρεγγράφω, f. ψω, falso inscribo vel adscribo, subdole intersero et interpono.

παρεγγεγραμμένος, adscriptus.

παρεγγυάω, et άομαι, trado in manus. 2) hortor, moneo, praecipio, consulo. 3) jubeo, mando. 4) nuncio, certiorem facio, indico, impero, denuncio. 5) occurro, sc. ad obsistendum, impetum facio.

παρεγγύη, ῆς, ἡ, traditio, adhortatio, denunciatio.

παρεγγύησις, εως, ἡ, idem.

παρεγγύς, adv. proxime, propiuscule.

παρεγκάθημαι, (ἧμαι, irr.) adsideo, inter alios sedeo.

παρεγκάπτω, devoro.

παρέγκειμαι, (κεῖμαι, irr.) interjectus seu interpositus sum.

παρεγκελεύομαι, f. εύσομαι, hortor.

παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ, cerebellum. 2) pars cerebri durior et siccior.

παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, in latus inclino seu declino.

παρέγκλισις, εως, ἡ, deflexio et inclinatio in latus. A praec.

παρεγκρανίς, ίδος, ἡ, (κρᾶνον) i. q. παρεγκεφαλίς.

παρεγκύκλημα, τό, est, quam in scena fit, quod actores dicant. Vid. παρασκηνογραφή.

παρεγχειρέω, f. ήσω, (ἐγχειρέω) aggredior, sed fere leniter, blando modo, ut blanda oratione, molli articulo etc. item admoveo, adhibeo aliquid, sed eodem modo. 2) post alium aggredior.

παρεγχείρησις, ἡ, aggressio rei, inprimis lenis, blanda. 2) molitio in alieno opere: cavillatio. A praec.

παρεγχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) adfundo, superinfundo. 2) obiter infundo.

παρέγχυμα, ατος, τό, (παρεγχέω) propria cujusque visceris substantia.

παρέγχυσις, εως, ἡ, suffusio, adfusio.

παρεδρευτικός, ή, όν, assiduus, laboriosus. 2) diuturnus, continuus.

παρεδρεύω, f. εύσω, (πάρεδρος) adsideo, in vicinia assideo. 2) assiduus sum in aliqua re.

παρεδρήσσω, poet. p. παρεδρεύω, adsideo, Nonnus.

παρεδρία, ας, ἡ, adsessio, consociatio, conjunctio. 2) munus assessoris.

παρεδριάω, adsideo, παρεδριόων, part. pro παρεδριῶν, παρεδριάων.

πάρεδρος, ον, (ἕδρα) adsessor, adsidens, ut in judiciis. 2) consors, imperii, templi, arae etc.

παρέζομαι, f. παρεδοῦμαι, (ἕζομαι, irr.) adsideo juxta seu a latere sedeo, τινί.

παρειά, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena.

παρείας, ου, ὁ, serpentis genus, cf. παρώας.

παρεῖδον, (εἶδον) aor. pertinens ad παροράω, neglexi, despexi, praetermisi, dissimulavi. 2) παριδεῖν τινί τι, animadvertere aliquid in aliquo, ut δειλίαν τινί, Hdt. 1, 37.

παρείθη, 3 aor. 1 pass. a παρίημι, Il. 23, 868.

παρεικάζω, f. άσω, adsimilo, similem fingo. 2) comparo.

παρεικάθω, Att. p. παρείκω.

παρείκω, f. ξω, (εἴκω) cedo, concedo, permitto. 2) impers. παρείκει μοι, licet mihi.

παρειλίσσω, poet. p. παρελίσσω.

παρειμένως, adv. (παρίεμαι) negligenter, remisse, contemtim.

πάρειμι, f. παρέσομαι, (εἰμί) adsum,

praesens sum, praesto sum, intersum, c. dat. μάχῃ, Od. 4, 640. 2) auxilio adsum, opem fero, adjuvo. τινί. 3) praesto sum, paratus sum, in promptu sum. τὰ παρόντα, quae quis habet, opes. 5) παρεῖναι construitur etiam cum εἰς et significat motum in locum, ut παρῆσαν εἰς Σάρδεις, Xen. cf. notas ad Lycurg. 9. p. 185. 6) πάρεστί μοι c. inf. licet mihi. 7) τὰ παρόντα, res praesentes, sors. 8) παρόν, neutr. sing. part. absolute ponitur, quum liceat, quum res ferat, seq. inf.

πάρειμι, (εἶμι) praetereo, praetergredior. 2) advenio, accedo, prodeo, progredior, v. c. ad dicendum; unde οἱ παριόντες, qui ad dicendum prodeunt. 3) supero, vinco, praetereo certando. Xen. 4) Interdum παριέναι etiam est dari, tradi, ut τὸ σύνθημα παρῄει, per manus tradebatur, Xen.

παρεῖον, τό, v. παρειά.

παρεῖπον, (εἶπον) aor. 2. a παράφημι, persuadeo: decipio, fallo, τινα. 2) suadeo, c. acc. rei, αἴσιμα παρειπών, Il. 6, 62. 3) moneo, hortor, Il. 11, 793. 15, 404.

παρείργω, f. ξω, (εἴργω) prohibeo.

παρνείρω, poet. p. παρείρω.

παρείρω, (εἴρω irr.) immitto, insero, v. Herm. ad Soph. Ant. 565.

πάρεις, 2 sing. a πάρειμι.

παρείς, part. aor. 2. act. a παρίημι. 2) part. aor. 2 pass. a πείρω.

παρεισάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) insinuo, clam introduco. 2) induco, adduco, produco. 3) de poetis et historicis, quum personas inducunt loquentes. 4) de iis, qui opiniones ferunt.

παρείσακτος, ον, qui se clam insinuavit, irreptitius, advena, adventitius, peregrinus, alienus. A praec.

παρεισβάλλω, (βάλλω, irr.) latenter invado, clam adgredior. 2) immitto.

παρεισγραφή, ῆς, ἡ, falsa inscriptio.

παρεισδέχομαι, f. δέξομαι, (δέχομαι, irr.) praeter alios intro recipio seu admitto.

παρεισδύνω, vide παρεισδύω.

παρείσδυσις, ἡ, introitus, impr. clandestinus. A seq.

παρεισδύω et -δύνω, (δύω, irr.) irrepo, subrepo, clam introeo et me insinuo: ita etiam in Medio. (De quantitate v. δύω.)

παρεισεῖδον, inf. παρεισιδεῖν, (εἴδω) aor. clam introspicio, a latere inspicio, Ar.

παρείσειμι, (εἶμι) i. q. παρεισέρχομαι.

παρεισέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) irrepo, irrependo, clam ingredior. 2) intervenio, accedo. item. 3) ingredior simpliciter.

παρεισκομίζω, f. ίσω, clam infero, infero.

παρεισκυκλέω, f. ήσω, attexo, annecto, infero, saepe item inculco. v. εἰσκυκλέω.

παρεισοδεύω, f. εύσω, obiter seu praeter alis ingredior et incedo. 2) ingredior.

παρεισοδιάζω, in carmine obiter admisceo s. insero, quod proprie ad argumentum non pertinet, Eustath. Sed legendum videtur παρεπεισοδιάζω, v. ἐπεισόδιον.

παρεισπέμπω, f. ψω, (πέμπω) clam immitto, suborno.

παρεισπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) clam irruo, irrepo, obrepo, insinuo me: irrumpo, hostiliter invado praeter opinionem: ingredior, intro. (ι natura longum.)

παρεισπορεύομαι, f. εύσομαι, clam ingredior, subeo.

παρεισπράσσω, Att. -ττω, f. ξω, (εἰσπράσσω) injusta exigo.

παρεισρέω, f. ρυήσομαι, (ῥέω, irr.) clam vel sensim influo, clam ingredior.

παρεισφέρω, (φέρω, irr.) legem cum lege, rogationem cum rogatione fero, de duabus rebus unam fero ad populum.

παρεισφθείρομαι, (φθείρω) ad meam vel ad alterius pestem irrepo, insinuo me.

παρέκ, ante vocalem παρέξ, (παρά, ἐκ, quarum praepositionum vim conjunctam continet.) I. Praep. 1) c. gen. de loco, extra, ante, Od. 9, 116. Il. 10, 349. h. Merc. 188. b) i. q. χωρίς, praeter, Hdt. 2) saepius c. acc. ultra, supra, trans, ut παρὲκ νόον, ultra rationem, i. e. stulte, Il. 10, 391. b) praeter, Il. 24, 434. — II. Adv. loci: juxta, Il. 11, 486. prope, ultra, Hom. 2) trop. ultra verum justumque, perperam, falso: stulte. ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, alia praeterea commemoremus, Od. 14, 168. πάρεξ ἢ ὅσον οἱ Σκύθαι ἦρχον, exceptis iis, quibus Scythae imperitaverant, Hdt. 1, 130. 4) praeterea, ad haec, Ap. Rh. — Notandum est Herodotum tantum forma per ξ et quidem παροξυτόνως scripta uti, πάρεξ, cum ante vocalem, tum, quod est longe frequentissimum, ante consonam. Reperitur tamen etiam in Homericis carminibus παρέξ (ita scriptum) ante consonam, Od. 12, 276. 443. Od. 14, 168. Il. 11, 486. cf. Ap. Rh. 2, 1111. Nic. Ther. 29. Meineke ad Euphor. p. 130. Secundum Etymologum M. p. 652, 38. et Eustathium scribendum est παρέξ, quum significat ἐκτός, contra πάρεξ, quum est i. q. χωρίς, qua potissimum vi reperitur ap. Herodotum.

παρεκβαίνω, (βαίνω, irr.) digredior, abscedo, excedo, transgredior, unde et violo, c. gen. δικαίου, Hes. op. 228. c. acc. Aesch. Choe. 641.

παρεκβάλλω, (βάλλω, irr. excerpo, excerptum ac delectum propono, v. c. ad explicandum vel illustrandum, explicandum sumo. Vox Schol. gr. ut Eustath.

παρέκβασις, εως, ἡ, transgressio, excessus. 2) digressio a proposito.

παρεκβατικός, ή, όν, digressionem efficiens, ab argumento proprio discedens.

παρεκβατικῶς, adv. per digressionem.

παρεκβολεύομαι, idem quod παρεκβάλλω, trado, de historicis, grammaticis etc. A seq.

παρεκβολή, ῆς, ἡ, (ἐκβάλλω) delectus. αἱ παρεκβολαί, excerpta: commentarius in scriptorem constans excerptis: qualis Eustathii in Homerum.

παρεκβολικός, ή, όν, excerpendi, s. commentarios in poetas scribendi studiosus, peritus. τὸ παρεκβολικόν, sc. ἐπιτήδευμα, studium tale ipsum. A praec.

παρεκδέχομαι, f. ξομαι, (δέχομαι, irr.) secus mala capio, in partem deteriorem accipio.

παρεκδύω et -δύνω, (δύω, irr.) clam evado s. effugio. (De quantitate v. δύω.)

παρεκέκειτο, impf. a παράκειμαι. Od.

παρέκθεσις, ἡ, vox metrica. ἔκθεσις et παρέκθεσις, quae est ἔκθεσις adjuncta alteri.

παρεκθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) praetervehor, cursu, navigando.

παρεκκλίνω, (κλίνω) a latere deflecto. 2) declino, intransitive.

παρεκλέγω, (λέγω, irr.) sublego, furor, τὰ κοινά, Dem.

παρεκλείπω, (λείπω) praetermitto. 2) intr. deficio, LXX.

παρεκνέομαι, (νέομαι) irr. praetervehor, praetereo.

παρεκπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) elabor, furtim me subduco. (ĭ)

παρεκπροφεύγω, f. φεύξομαι et φευξοῦμαι, (φεύγω, irr.) effugio, non contingo alicui, τινά, Il. 23, 314.

παρεκπυρόομαι, (πυρόω) interim ignesco.

παρεκστροφή, ἡ, (στρέφω) detorsio.

παρέκταμα, ατος, τό, extensio, ut ἔκταμα.

παρεκτανύω, f. ύσω, (τανύω) extendo et produco. 2) in longum extendo et produco.

παρέκτασις, εως, ἡ, extensio. 2) Fig. Gramm. quum vox interjecta syllaba extenditur. 3) productio. v. c. syllabae. A seq.

παρεκτείνω, (τείνω) extendo, produco, ut syllabam. 2) juxta, e regione, item, ad comparationem alicujus extendo et produco. 3) ad aliquid exigo.

παρεκτελέω, f. έσω, (τελέω) praeter voluntatem perficio, Mosch. 4, 125.

παρεκτέος, α, ον, adj. verb. a παρέχω.

παρεκτικός, ή, όν, libenter suppeditans, promtus ad suppeditandum. Ab eodem.

παρεκτός, adv. foris, forinsecus, extrinsecus, extra, praeter, praeterquam.

παρέκτοπος, ον, (ἔκτοπος) loco motus, devius.

παρεκτρέπω, f. ψω, (τρέπω, irr.) averto, abduco, deverto, seduco. Med. παρεκτρέπομαι, exorbito, aberro.

παρεκτρέχω, (τρέχω, irr.) praetercurro, praetervehor.

παρεκτρίβω, f. ψω, (τρίβω) attritu elido. (ῑ)

παρεκτροπή, ῆς, ἡ, (παρεκτρέπω) declinatio, deflexio, deductio. 2) via aberrans a regia, diverticulum.

παρεκφαίνομαι, (φαίνω, irr.) leviter eluceo, et appareo.

παρεκφέρω, (φέρω, irr.) effero, concito.

παρεκχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) juxta, prope effundo. Med. juxta, prope effundor, ut flumen prope urbem effusum in mare: exaestuo.

παρέκχυσις, εως, ἡ, suffusio humorum inter cutem. 2) exaestuatio fluminis extra ripas.

παρελαύνω, f. παρελάσω, (ἐλαύνω, irr.) ago praeter. Plerumque praetervehor, provehor, sc. curru: praeternavigo: obequito: adequito, παρελαύνων ἐπὶ τὰς τάξεις, Xen. An. 3, 5, 3. irruo, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Xen. equo abeo: praeter curro. — Aratus v. 675. utitur eadem vi Medio.

παρελέγχω, f. ξω, arguo, redarguo, dub.

παρέλευσις, εως, ἡ, (παρέρχομαι) transitus.

παρελκόντως, adv. (παρέλκω) de supervacuo. Vox Gramm. vid. παρέλκω. 2) protrahendo tempus.

παρέλκυσις, εως, ἡ, (παρελκύω) protractio, prorogatio, dilatio.

παρελκυστής, οῦ, ὁ, procrastinator, re-

merator.

παρελκύστρια, ἡ, fem. a παρελκυστής, remoratrix.

παρελκύω, f. ύσω, i. q. seq.

παρέλκω, f. ξω, (ἕλκω) traho juxta: extraho, protraho. 2) prorogo, differo, remoror. 3) supervacaneus sum, abundo, vaco.

παρέλλειψις, εως, ἡ, praetermissio.

παρεμβαίνω, (βαίνω, irr.) progredior. 2) ingredior, invehor.

παρεμβάλλω, (βάλλω, irr.) immitto, interjicio, intercalo. 2) in acie colloco. 3) accedo. v. c. cum exercitu, ut ἐμβάλλω. 4) castra metor.

παρεμβατικῶς, adv. (παρεμβαίνω) per parenthesin.

παρεμβλέπω, f. ψω, (βλέπω) a latere inspicio.

παρεμβολή, ῆς, ἡ, immissio, interjectio. 2) exercitus, acies, aciei ratio. 3) castra, item arx, praesidium, cui insident milites, etiam hiberno tempore.

παρεμβολικός, ή, όν, castrensis. A praec.

παρεμβολοειδής, ές, (παρεμβολή, εἶδος) interjectionis formam habens.

παρεμβύω, (βύω) obturo, infarcio, per media spatia inculco. (ῡ)

παρεμμαίνομαι, i. q. ἐμμαίνομαι.

παρεμμανής, ές, i. q. ἐμμανής.

παρέμμεναι, inf. poet. pro παρεῖναι.

παρεμπάσσω, (πάσσω) praeter alia inspergo.

παρεμπίμπλημι, (πίμπλημι, irr.) nimis impleo. 2) clam impleo.

παρεμπίμπρημι, (πίμπρημι, irr.) afferendo incendo.

παρεμπίνω, (πίνω, irr.) immodice bibo.

παρεμπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) intervenio, interlabor, incido, interrepo, obrepo. (ι natura longum.)

παρεμπλάσσω, Att. -ττω, f. άσω, (πλάσσω) obstruo meatus, cutem intego. 2) instauro seu restituo.

παρεμπλαστικός, ή, όν, obstruendi vim habens.

παρεμπλέκω, f. ξω, interplico, implico. 2) infero, inculco.

παρεμπλοκή, ῆς, ἡ, interjectus. 2) inculcatio, quum res obiter admiscetur.

παρεμποδίζω, f. ίσω, pedes implico, impedimento et obstaculo sum.

παρεμπολάω, f. ήσω, emo seu comparo, quod revendam.

παρεμπόρευμα, ατος, τό, negotiationis destinatae accessio. 2) lucrum negotiatione ejusmodi adquisitum. A seq.

παρεμπορεύομαι, idem quod simplex ἐμπορεύομαι. 2) obiter negotior et aliquid extra professionem tracto. ap. Lucian.

παρέμπτωσις, εως, ἡ, interventus, interventio. 2) illapsus cum damno alterius conjunctus. 3) additio consonantis in medio. Vox. Gramm.

παρεμφαίνω, (φαίνω, irr.) praeterea vel simul ostendo, significo. 2) declaro, explano. Med. παρεμφαίνομαι, similis sum, juxta appareo.

παρεμφαντικός, ή, όν, demonstrativus. A praec.

παρέμφασις, εως, ἡ, species.

παρεμφατικός, ή, όν, finitus. oppon. ἀπαρέμφατος.

παρεμφερής, ές, similis, et ἐμφερής.

παρεμφέρω, (φέρω, irr.) similis sum, refero.

παρεμφύομαι, f. ύσομαι, (φύω, irr.) juxta vel praeterea innascor, juxta pullulo.

παρενδείκνυμαι, ostento artem, ut saltatoriam, oratoriam, specimen artis edo.

παρενδιάω, versor; i. q. διατρίβω.

παρενδίδωμι, remitto.

παρενδύνω, i. q. παρενδύω.

παρενδύω, (δύω, irr.) leniter, clam, paullatim introeo. (De quantitate v. δύω.)

παρενεῖδον, (εἴδον) aor. a latere inspicio, part. παρενιδών, Ar.

παρενείρω, (εἴρω, irr.) inflbulo. 2) trajicio. 3) insero, intersero, interjicio.

παρενήνεον, ες, ε, etc. impf. a παρανηνέω, Od.

παρενήναθε, adfuit, interfuit, Ap. Rh. 2, 664. cf. ἐπενήναθε, et κατενήνοθε.

παρένθεσις, εως, ἡ, interpositio, interjectio. 2) nomen figurae grammaticae. 3) figura rhetorica.

παρένθετος, ον, (παρεντίθημι) interpositus, obiter insertus et introductus. 2) spurius, non genuinus.

παρενθήκη, ης, ἡ, interpositio, interjectio, intercalatio.

παρενθυμέομαι, animum non adverto, negligenter habeo, contemno. 2) dissimulo.

παρενθύμησις, εως, ἡ, negligentia. 2) dissimulatio. (ῡ)

παρένθυρσος, ου, ὁ, (θύρσος) tumor orationis, ex intempestivo affectu.

παρενιαυτοφόρος, ον, (ἐνιαυτός, φέρω) alternis annis fructum ferens.

παρεννέπω, (ἐννέπω) dico admonendo, τινί.

παρενοπλίζω, f. ίσω, armo.

παρενοχλέω, f. ήσω, turbo, interturbo, obstrepo, molestiam exhibeo. παρενοχλοῦμαι, pass. molestia mihi exhibetur, controversia mihi est, vexor, affligor.

παρενόχλησις, εως, ἡ, turbatio, vexatio. A praec.

παρενράπτω, f. ψω, (ῥάπτω) adsuo.

παρενσάλευσις, ἡ, concussio.

παρενσαλεύω, concutio. 2) incutio, adigo. 3) tripudio.

παρενσπείρω, intersero, intertexo, obiter addo.

παρένταξις, εως, ἡ, (παρεντάττω) interpositio.

παρεντάσσω, Att. -ττω, f. ξω, (τάσσω) interpono, intersero.

παρεντείνω, (τείνω, irr.) juxta tendo, i. e. chordas alias addo prioribus in instrumento musico. 2) intendo, v. c. vocem, et simplex.

παρεντίθημι, et παρεντίθεμαι, obiter insero, intersero, interpono.

παρεντρώγω, f. ξομαι, (τρώγω, irr.) in os ingero, devoro, deglutio.

παρεντυχία, ας, ἡ, (παρεντυγχάνω) interventus.

παρέξ, extra, foris. v. παρέκ.

παρεξάγω, (ἄγω, irr.) seduco, decipio, fallo, Il. 10, 391. 2) duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes.

παρεξαγωγή, ἡ, seductio. 2) impetus.

παρεξαίρω, (αἴρω, irr.) juxta attollo. Pass. superbia attollor. οἱ παρεξαρθέντες, nimis elati.

παρεξαλλάσσω, Att. ττω, f. ξω, (ἀλλάσσω) commuto. παρεξηλλαγμένον, inusitatum, insolens, novum.

παρεξαμείβω, f. ψω, (ἀμείβω) praetereo, praetervehor.

παρεξαυλέω, unde παρεξηυλημένος, detritam tibiae lingulam habens, mutus, i. e. senex decrepitus, Ar. Ach. 681.

παρέξειμι, (εἶμι) praetereo, transeo. 2) progredior, ad dicendum, in aciem, hostem, etc.

παρεξειπεῖν, (εἰπεῖν) praeter rem et verum loqui.

παρεξειρεσία, ας, ἡ, (εἰρεσία) pars navis, quae est extra remorum ordines.

παρεξελαύνω, (ἐλαύνω, irr.) ultra progredior, praetereo, evehor ultra decorum, rectum, necessarium. 2) in aciem, in hostem progredior, impetum facio.

παρεξέλεγχος, ὁ, (ἔλεγχος) elenchus sophisticus.

παρεξελέγχω, f. γξω, (ἐλέγχω) male, s. vitiose, sophistica fallacia arguo.

παρεξερέω, (ἐρέω, ἐρῶ, irr.) fut. a παρεξειπεῖν, v. l. pro παρὲξ ἐρ. Od. 23, 16.

παρεξέρχομαι, f. παρεξελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) paullulum vel clam egredior, praetereo, Od. 10, 573. παρεξελθεῖν πεδίοιο, egredi e campo, Il. 10, 344. τῆς ἀληθείας, veritatem egredi, i. e. violare, Plut. Sic dicitur etiam παρεξελθεῖν Διὸς νόον, θεόν, laedere, Od. 5, 104. 138.

παρεξετάζω, f. άσω, (ἐτάζω) contendo, comparo, τί τινι.

παρεξέτασις, ἡ, comparatio.

παρεξευρίσκω, (εὑρίσκω, irr.) praeterea excogito, adinvenio, ἄλλον νόμον, Hdt. 3, 31.

παρεξηγέομαι, f. ήσομαι, (ἡγέομαι) sinistre et perperam interpretor.

παρεξήγησις, εως, ἡ, interpretatio obliqua, prava.

παρεξῆς, adv. pro παρ' ἑξῆς, ordine, serie perpetuo. 2) gradatim, deinceps.

παρεξίημι, (ἵημι) praetermitto, praeterire sino. (De quantitate v. ἵημι.)

παρέξις, εως, ἡ, (παρέχω) exhibitio, porrectio, v. c. quum se aeger medico exhibet ad exactam morborum explorationem.

παρεξισόω, (ἰσόω) comparando exaequo.

παρεξίστημι, (ἵστημι) de statu dimoveo. 3) In tempp. intr. de statu dimoveor, decedo, v. c. de via, ratione ac mente; unde παρεξεστάναι, mente captum esse. — αἶγας παρεξεστηκυῖς, sappa.

παρέξοδος, ου, ἡ, deflexus. 2) apparatus ad iter faciendum, et iter ipsum.

παρεξωθέω, (ὠθέω, irr.) expello, quasi fortuito incursu aut impulsu.

παρέπαινος, ου, ὁ, laudatio, quae obiter fit.

παρεπάλλομαι, Ion. pro παρεφάλλομαι, adulto, juxta salto, Eurip.

παρεπεισοδιάζω, vide παρεισοδιάζω.

παρεπιβοηθέω, opem fero, auxilio venio.

παρεπιγραφή, ῆς, ἡ, adscriptio, s. quod adscriptum est. 2) in scena est, quum fit, quod dicunt actores; id sic dictum est, quia in partibus actorum adscriptum erat ab auctore fabulae, quid agendum esset. Est igitur potius adscriptio, quam descriptio, ut vulgo interpretantur. A seq.

παρεπιγράφω, f. ψω, (γράφω) adscribo, v. c. in latere s. margine, quid fiat, vel fieri debeat etc. vel aliud quodcunque.

παρεπιδείκνυμαι, ostentandi causa profero, artem ostento, artis specimina edo.

παρεπιδημέω, f. ήσω, peregre advenio, advena sum.

παρεπιδημία, ας, ἡ, peregrinatio, quum in peregrina urbe sumus, negotii ergo, ad

tempus. A seq.

παρεπίδημος, ον, peregre veniens, peregrinus, advena, hospes.

παρεπικουρέω, (ἐπικουρέω) auxilior, ut simplex.

παρεπιπνείω, a latere adspiro, seu leviter adspiro.

παρεπινοέω, f. ήσω, (νοέω, irr.) praeterea, insuper excogito.

παρεπιπνείω, poet. p. παρεπιπνέω.

παρεπιπνέω, f. πνεύσω, (πνέω, irr.) a latere afflo.

παρεπιπορεύομαι, (πορεύω) a latere accedo, iter facio aliquo.

παρεπισκοπέω, f. ήσω, seorsum pensito seu considero, vel obiter considero, denique, considero, curam habeo simpliciter.

παρεπισπάομαι, f. άσομαι, (σπάω) adsumo, adscisco.

παρεπιστρέφω, f. ψω, paullum converto, leniter flecto. Med. παρεπιστρέφομαι, identidem convertor et respecto. παρεπιστράφη, respectavit.

παρεπιστροφή, ῆς, ἡ, conversio in latus. A praec.

παρεπιφέρω, (φέρω, irr.) adfero.

παρεπιψαύω, leviter attingo.

παρέπλω, 3 sing. aor. per syncopen Epicum a παραπλέω, Od. 12, 69.

παρέπομαι, f. ψομαι, (ἕπομαι, irr.) consequor, adsector, subsequor. τὰ παρεπόμενα, i. q. αἱ περιστάσεις, concomitantia.

παρεργάτης, ου, ὁ, artifex.

παρεργολαβέω, assumo ab aliis, quo utar: ut quum aliquid e philosophia in alia doctrina adhibemus, Philox.

πάρεργον, ου, τό, appendix, accessio: extraordinarium. πάρεργον τύχης, πάρεργα κακῶν, extraordinaria fortuna, extraordinaria mala, Eur. A seq.

πάρεργος, ον, (ἔργον) qui est praeter susceptum opus, extra propositum, ad susceptum opus accedens.

παρέργως, adv. obiter, perfunctorie.

παρερεθίζω, f. ίσω, (ἐρεθίζω) irrito, ad iram provoco.

πάρερμα, ατος, τό, (ἕρμα) fulcrum, firmamentum.

παρερμηνεία, ας, ἡ, mala seu perversa interpretatio. A seq.

παρερμηνεύω, male et perverse interpretor.

παρερπύζω, (ἑρπύζω) obrepo, clam irrepo.

παρέρπω, (ἕρπω) transeo. 2) dolose subeo. 3) per insidias, vel ex insidiis adgredior.

παρερύω, f. ύσω, poet. παρειρύω, (ἐρύω, irr.) protraho ad latus, φραγμόν, Hdt. 7, 36. distraho, τὸ στόμα, Hdt. (υ breve plerumque, vide simplex)

παρέρχομαι, f. παρελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) praetereo, transeo, transgredior: effugio, evado, vito periculum. 2) transeo, transfluo, effluo, elabor, praeterlabor, de tempore. 3) praetereo aliquem, cursu vinco: unde omnino supero: fallaciis vinco, decipio, Διὸς νόον, Hes. Th. 613. 4) aditum ad aliquem accipio, accedo. 5) prodeo ad dicendum, cf. πάρειμι. 6) praetereo, praetermitto, omitto, negligo, c. acc. 7) ignoratus sum, lateo aliquem, τινά, Theogn. 419. 8) pereo, ut παροίχομαι.

παρεσαρθρόω, (ἀρθρόω) insero, intersero.

παρεσθίω, f. παρέδομαι, (ἐσθίω) irreg.) adedo, rodo. 2) simul, eodem tempore, subinde edo.

πάρεσις, εως, ἡ, (παρίημι) praetermissio, remissio, languor: item deliquium animi, λειποθυμία. Medicis eadem quae παράλυσις.

παρεσκευάδατο, 3 pl. plqpf. pass. Ion. a παρασκευάζω.

παρεσκευασμένως, adv. (παρασκευάζω) praeparato.

παρέστιος, ον, (παρά, ἑστία) qui ad focum stat vel fit. 2) domesticus.

παρέσχατος, ον, (ἔσχατος) penultimus, Gramm.

παρετάζω, f. άσω, (ἐτάζω) comparo.

παρετέος, α, ον, praetermittendus, silendus. Adj. verb. a παρίημι.

παρεττώτομος, ον, f. l. pro παντεττώτομος.

παρετοιμασία, ας, ἡ, apparatio, paratio.

πάρετος, ον, (παρίημι) solutus, luxatus, languidus. v. πάρεσις.

παρετυμολογέω, verbi originem duco ab aliquo. pass. originem habeo ab etc.

παρευδιάζομαι, sereno coelo utor. 2) tranquille vivo.

παρευδιαστής, οῦ, ὁ, sc. ὄρνις, avis quaedam aquatica, quae coelo sereno in terram exit.

παρευδιάω, (εὐδιάω) interim tranquille vivo.

παρευδοκιμέω, f. ήσω, fama et celebritate praesto, τινά. παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor, reprobor.

παρευημερέω, f. ήσω, supero successu et rebus secundis, vinco alium gratia et auctoritate. 2) abutor rebus secundis. 3) contemno, rejicio, reprobo.

παρευθύνω, a recta via depello; ap. Sophocl. Aj. 1069.

παρευθύς, et παρευθύ, adv. statim, protinus.

παρευκηλέω, f. ήσω, mulceo, permulceo, delinio.

παρευλαβέομαι, (εὐλαβέομαι) timore aliquo teneor, subtimeo, vel timeo simpliciter, caveo.

παρευμαρέω, negligo, contemno, unde aor. 1. παρηυμάρησαν, contempserunt, neglexerunt. Hesych.

παρευνάζομαι, f. άσομαι, (εὐνάζω) juxta cubo, apud quem vel quam cubo, cubo, Od. 22, 37. γυναιξί, cum uxore.

παρευναῖος, α, ον, cubitorius, quo in lecto utimur, dub.

παρευνάομαι, f. ήσομαι, (εὐνάω) i. q. παρευνάζομαι.

παρευνέτις, ιδος, ἡ, conjux, fem. a seq.

παρευνέτης, ου, ὁ, (εὐνή) conjux.

πάρευνος, ὁ, ἡ, (εὐνή) conjux.

παρεύρεσις, εως, ἡ, i. q. seq.

παρεύρημα, ατος, τό, commentum, inventum, inventio. 2) cavillatio, qua pactum aliquod eluditur.

παρευρημένως, adv. perite, celeriter; ex tempore. A seq.

παρευρίσκω, f. παρευρήσω, (εὑρίσκω, irr.) reperio, excogito, comminiscor. παρευρών, commentus.

παρευτακτέω, f. ήσω, custodiarum vices obeo, stationes obeo. 2) diligentia in re aliqua utor. 3) desero bonum ordinem, partes officii mei.

παρευτρεπίζω, f. ίσω, apparo, curo, bene constituo, ordino.

παρεφάλλομαι, (ἅλλομαι, irr.) adsilio, adsulto, a latere insilio.

παρεφάπτομαι, (ἅπτω) leviter attingo, stringo.

παρεφεδρεύω, f. εύσω, sum in statione ad aliquem protegendum, additus sum alicui defendendi caussa. 2) in subsidiis loco, et sum.

παρεφθαρμένως, adv. (παραφθείρω) cum levi corruptione.

παρέχω, f. παρέξω, aor. παρέσχον, (ἔχω, irr.) exhibeo, praebeo, praesto: tribuo, impertior, largior: facio, efficio, γέλω τε καὶ εὐφροσύνην, Od. 20, 8. 2) exhibeo, ostendo. 3) facio, reddo, τινὰς βελτίους παρέχειν. 4) impers. παρέχει, c. dat. pers., sc. ὁ καιρός, licet, licitum est, fieri potest, Hdt. Hinc part. neutr. παρασχόν, quum liceat. 5) πάρεχ' ἐμποδών, facesse hinc, Ar. - Med. παρέχομαι, praebeo me, praesto me. 2) praesto meam partem, ostendo, ἀρετάς, κακίαν. 3) mihi comparo, reddo vel facio mihi, ut παρασχέσθαι θεὸν εὐμενῆ, Eur.

παρέψησις, εως, ἡ, (ἕψησις) coctio, coctura.

παρηβάω, (ἡβάω) pubertatem transeo. 2) consenesco, et a flore aetatis egressus in senectutem vergo. παρηβηκώς, aetate progressus, part. perf.

πάρηβος, ον, (ἥβη) qui pubertatem excessit. 2) cujus aetas defloruit.

παρηγορέω, (παρήγορος, ἀγορεύω) moneo, hortor, c. acc. pers. sequente inf. Hdt. 9, 53. 55. Frequentius in Medio παρηγορεῖσθαι, Hdt. 2) mitigo, lenio: consolor: medeor, sano. 3) placo. 4) alloquor.

παρηγόρημα, ατος, τό, hortatio, solamen, delinimentum. A praec.

παρηγορητικός, ή, όν, i. q. παρηγορικός.

παρηγορία, ας, ἡ, (παρήγορος) solatium, delinimentum, oblectatio, oblectamentum.

παρηγορικός, ή, όν, consolatorius, consolandi seu leniendi vim habens. A praec.

παρηγορικῶς, adv. consolatorie, leniter, molliter.

παρήγορος, ον, (παρηγορέω) hortator, hortatrix. 2) consolator, vel consolatrix.

παρηδύνω, (ἡδύνω) suave reddo, condio.

παρηθέω, f. ήσω, (ἠθέω) transmitto per colum, percolo.

παρηέρθη, 3 aor. 1. pass. a παραείρω, Il.

παρήϊον, τό, Ion. i. q. παρειά, gena.

παρήϊος, ον, (παρειά) maxillaris, ad genas pertinens.

παρηΐς, ΐδος, ἡ, i. q. παρειά, παρήϊον.

παρήκοος, ον, (παρακούω) qui non paret, contumax. 2) qui falso audit.

παρηκουσμένως, adv. part. pf. pass. a παρακούω, contumaciter.

παρήκω, f. ξω, (ἥκω) pertineo. 2) juxta aliquid porrigor et extendor.

παρηλικία, ας, ἡ, aetas praeceps seu vergens, aetas decrepita. A seq.

παρῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) qui praecipiti seu vergente aetate est, qui e florenti aetate egressus, senescit, aetate provectus.

παρήλιος, ου, ὁ, sol geminatus, gemini soles.

παρηλλαγμένως, adv (παραλλάσσω) more inusitato. 2) aliter, dissimiliter, cum Dat.

πάρημαι, (ἧμαι, irr.) adsideo, c. dat. νηυσί, δαιτί, Hom. 2) commoror apud aliquem, adsum, τινί.

παρημελημένως, adv. (παραμελέομαι) ne-

gligenter, contemtim.

παρημερεύω, f. εύσω, diem seu dies juxta quempiam transigo, juxta aliquid toto die immoror, per diem ago. Constr. c. dat.

παρήμερος, ον, (ἡμέρα) qui alternis diebus est, ut ἑτερήμερος. 2) qui quovis die est, quotidianus, Pind. Ol. 1, 160.

πάρηξις, ἡ, (παρήκω) adventus, appulsus navis, Aesch.

παρηονίτης, ου, ὁ, fem. παρηονῖτις, ιδος, (ἠών) litoralis.

παρηορία, ἡ, habena s. lorum equi, qui παρήορος vocatur; praec. in plur. 2) latus navis, extremitas navis. 3) delirium, furor, vecordia.

παρηόριος, ία, ιον, i. q. παρήορος.

παρήορος, ον, (αἰωρέω) sc. ἵππος, equus funalis. 2) juxta extensus, extra viam positus. 3) delirus, demens, stolidus.

παρήπαφε, 3 aor. a παραπαφίσκω, Il.

παρηρία, ἡ, dementia, vox vara, e seq.

πάρηρος, ον, i. q. πάραορος, παρήορος, demens.

παρῄς, ῇδος, ἡ, contr. p. παρηΐς, παρειά.

παρηχέω, f. ήσω, sono similis sum, ut amans et amens.

παρήχημα, ατος, τό, idem quod seq. A praec.

παρήχησις, εως, ἡ, vocis adsimilatio, allusio. Ab eod.

παρηχητικός, ή, όν, similem sonum habens; σχῆμα παρηχητικόν est παρήχησις. A praec.

παρθενεία, ας, ἡ, (παρθενεύω) virginitas, tempus et conditio, qua quaedam virgo, nondum nupta est. V. παρθενία.

παρθένεια, τά, sc. ἤθη, status virginitatis. Item carmina virginea, virginalia, sc. μέλη, vel ᾄσματα. Scribitur etiam παρθένεια et παρθένια.

παρθένειος, ον, (παρθένος) virgineus, virginalis, virginum proprius.

παρθένευμα, ατος, τό, (παρθενεύω) locus, ubi virgines degunt, conclave virginum. 2) status virginitatis.

παρθένευσις, εως, ἡ, virginitas, conditio virginis.

παρθενεύω, et παρθενεύομαι, (παρθένος) in virginitate dego, virginitatem custodio, virgineam vitam duco.

παρθενεών, ῶνος, ὁ, v. παρθενών.

παρθενία, ας, ἡ, virginitas.

παρθένια, τά, virginalia, notae virginitatis.

παρθενίας, ου, ὁ, filius natus ex ea, quae quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat.

παρθενική, ῆς, ἡ, virgo. A seq.

παρθενικός, ή, όν, virgineus, virginalis.

παρθένιον, ου, τό, matricaria, Mercurialis, parietaria, planta.

παρθένιος, ία, ιον, virginalis.

παρθενισκάριον, ου, τό, virguncula. Dim. a παρθένος.

παρθενογενής, ές, (γένος) virgine editus.

παρθενοκομία, ας, ἡ, (κομέω) virginum cura.

παρθενοκτονία, ας, ἡ, virginis vel virginum occisio vel immolatio. A seq.

παρθενοκτόνος, ου, ὁ, (παρθένος, κτείνω) virginis aut virginum occisor.

παρθενομήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) virgo-mater. Epith. B. Virginis Mariae.

παρθενοπίπης, ου, ὁ, (ὀπιπτεύω) virginum nimis avidus spectator. (ῑ)

παρθένος, ἡ, virgo, puella. b) recens nupta. 2) Adj. virgineus, intactus, purus, Aesch. Pers. 612. 3) ὁ παρθένος, adolescens, qui nondum uxorem duxit, ap. serior.

παρθενόσφαγος, ον, (σφάζω) unde παρθενοσφάγοισι ῥεέθροις, mactatae virginis sanguine fluentibus rivis, Aesch.

παρθενοτροφέω, in virginitate educo.

παρθενοτροφία, ἡ, (τρέφω) virginum alimonia.

παρθενώδης, ες, (παρθένος) virgineus, mollis.

παρθενών, ῶνος, ὁ, conclave virginum. 2) locus Athenis, in arce, templum Minervae.

παρθενωπός, όν, (ὤψ) qui virginea et puellari facie est, ipso adspectu se effeminatum ostendens.

πάρθεσαν, poet. p. παρέθεσαν.

παρθεσίη, ἡ, poet. pro inusitato παραθεσία, (παρατίθημι) depositum.

πάρθενος, metri caussa pro παρθένος.

παρθέω', poet. p. παραθέω.

παριαμβίδες, αἱ, modus citharoedicus. A seq.

παρίαμβος, ου, ὁ, (παρά, ἴαμβος) pes, idem cum pyrrhichio.

παριαύω, (ἰαύω) juxta moror seu commoror, vel juxta dormio, τινί.

παριδρύω, (ἱδρύω, irr.) juxta colloco seu statuo. (De quant. v. simplex.)

παρίερη, ἡ, (ἱερή) femina quae sacerdotio functa est, Plut.

παρίζω, (ἵζω, irr.) adsideo, sedeo, juxta, Hom. et Hdt. Apud seriores eadem vi invenitur Medium, Activum autem nanciscitur vim transitivam: juxta colloco, adsidere jubeo.

παρίημι, f. παρήσω, (ἵημι) demitto, aor. pass. παρείθη, dependebat, Il. 23, 868. 2) omitto, praetermitto, negligo, contemno, nihili aestimo. 3) remitto, solvo: frango, debilito, unde pass. παρειμένος, παρειμένος, et med. παρέμενος, remissus, fractus, debilitatus, ut γήρᾳ, senectute, al. παρειμένος τινός, qui se removit ab aliqua re, liber, vacuus ab aliqua re. 4) admitto, permitto, sino: it. admitto aliquo, de loco, ut μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχήν, ne admittamus in animum, Plat. 5) Med. παρίεσθαι, i. q. παραιτεῖσθαι, deprecari, Plat. (De quantitate v. ἵημι.)

παρίκω, (ἵκω) vetus forma poetica p. παρήκω, Pind. P. 6, 43. cf. Boeckh. ad Ol. 4, 11.

παριλλαίνω, (ἰλλαίνω) idem quod παραβλέπω, limis oculis, ex obliquo adspicio.

παριππάζομαι, a latere adequito.

παριππεύω, f. εύσω, praeterequito, obequito.

πάριππος, ον, juxta equitans. 2) velocitate equum adsequens.

παρίπταμαι, (ἵπταμαι) i. q. παραπέτομαι, Attice.

παρισάζω, f. άσω, aequo, adaequo.

παρίσθμια, ίων, τά, (ἰσθμός) tonsillae, glandulae faucium. 2) tonsillarum inflammationes.

πάρισος, ον, (ἴσος) fere aequalis, suppar, similis. 2) τὰ πάρισα a rhetoricis vocantur cola aequali modo desinentia, cf. παρίσωσις.

παρισόω, f. ώσω, adaequo, aequale, par s. compar reddo, aequiparo.

παρίστημι, f. παραστήσω, (ἵστημι) I. transit. juxta colloco. 2) sisto, in medium profero vel produco: ante oculos pono, ostendo, demonstro, doceo: comparo. 3) praebeo, efficio: commoveo, concito, cohortor: admoneo, subjicio. II. In tempp. intrans. 1) adsto, adsum, praesto sum, c. dat.: auxilio sum, opem fero. 2) immineo, impendeo. 3) accedo ad aliquem, aggredior. παραστῆναι εἰς γνώμην τινός, in sententiam alicujus concedere, Hdt. 6, 99 unde absolute: subjicio me, dedo me, Hdt. 3, 155. παραστῆναι τῷ πολέμῳ, bello succumbere. 4) παρίσταταί μοι, in mentem mihi venit, in animo est, videtur, placet, seq. inf. 5) παρίσταμαι, sc. θυμῷ, animo confirmor. 6) τὰ παριστάμενα, res praesentes. 7) παρεστηκέναι φρενῶν, item τῇ διανοίᾳ, desipere, delirum esse. III. Med. παρίσταμαι c. acc. ad deditionem compello, expugno, subigo: ad partes meas transire cogo, mecum stare et in potestate mea esse cogo: in statum aliquem redigo.

παριστία, ἡ, (ἑστία) focus secundarius, Eustath.

παριστίδιος, ία, ιον, (ἱστός, 2) juxta malum textorium positus.

παριστορέω, (ἱστορέω) παριστορεῖν, obiter vel insuper ἱστορεῖν, sciscitari: item narrare. 2) perperam exponere, falsa referre.

παρισχναίνω, (ἰσχναίνω) extenuo, extenuatum reddo. παρισχναινόμενοι, macilenti, extenuati.

παρίσχω, (ἴσχω) juxta habeo seu teneo. 2) exhibeo, praebeo, dono. cf. παρέχω.

παρίσωμα, τος, τό, quod alteri par est. 2) aequalitas.

παρίσως, adv. (πάρισος) aequaliter: fere.

παρίσωσις, εως, ἡ, (παρισόω) exaequatio. 2) structura orationis e membris aequalibus.

παρισωτικός, ή, όν, exaequans. τὸ παρισωτικόν est παρίσωσις.

παριτέος, έα, έον, i. q. παριτητέος.

παριτητέος, έα, έον, adj. verb. a πάρειμι, adeundus.

παριτός, ή, όν, (πάρειμι) adeundus, qui adiri potest, Callim.

παριχνεύω, (ἰχνεύω) vestigando praetercurro, consequor, imitor.

παρκατέλεκτο, Epice pro παρακατέλεκτο a παρακαταλέγομαι, Il.

παρκείμενος, Ep. p. παρακείμενος.

παρκλίνω pro παρακλίνω, Epice.

παρκύπτω, f. ψω, p. παρακύπτω, Epice.

παρμέμβλωκε, Epice p. παραμέμβλωκε, pf. a παραβλώσκω.

παρμένω, maneo apud, pro παραμένω, Epice.

πάρμη, ης, ἡ, parma, scuti genus breve Carthaginiensium.

παρμόνιμος, ον, poet. p. παραμόνιμος.

πάρμονος, ον, pro παράμονος, ubi v.

Παρνασός, ὁ, Ion. Παρνησός, recentioribus Παρνασσός, Parnassus. Hinc adj. Παρνάσιος, ία, ιον, (– – ⏑ ⏑) fem. poet. Παρνασιάς, άδος, ἡ, Ion. Παρνησιάς.

Πάρνης, ηθος, ἡ, raro ὁ, Parnes, mons Atticae.

Παρνησός, ὁ, Ion. i. q. Παρνασός.

πάρνοπες, ων, αἱ, genus locustarum, Aristoph.

παρό, Conj. pro παρ' ὅ, propter quod, quoniam, quocirca. 2) praeter quod.

παροδεία, ας, ἡ, praeteritio.

παρόδευσις, ἡ, i. q. παροδεία.

παροδεύω, f. εύσω, praetereo, praetergredior, praetervehor, c. acc.

παροδικός, ή, όν, (πάροδος) transitorius.

2) idem quod παρόδιος. παροδικὸν διήγημα, narratio utilis.

παροδικῶς, adv. transeundo.

παρόδιος, ον, (πάροδος) qui viam respicit, viae propinquus, s. ad viam pertinet, item ad vitam humanam, unde utilis vitae humanae seu communi.

παροδίτης, ου, ὁ, viator.

παροδῖτις, ιδος, ἡ, quae est in via aut ad viam. Fem. a pr.

πάροδος, ου, ἡ. via ad locum aliquem ducens, aditus. 2) ipsa actio adeundi, ingressus, introitus. 3) transitus, transitio. 4) processio in scenam, inprimis chori, et carmen ipsum chori procedentis.

παροδύνομαι, idem quod παρομοιάζομαι, Gramm.

παροδύρομαι, (ὀδύρομαι) juxta lamentor. (ῦ)

παροίγνυμι et παροίγω, f. ξω, (οἴγνυμι; irr.) paullulum aperio, adaperio.

παροιδαίνω, (οἰδαίνω) tumeo, nonnihil intumesco.

παροιδίσκω, idem.

πάροιθε, ante vocal. πάροιθεν, (πάρος) 1) praep. c. gen. ante, coram. 2) adv. ante, antea. b) de loco, in parte anteriori.

παροικεσία, ας, ἡ, incolatus. 2) colonia. A seq.

παροικέω, f. ήσω, juxta habito, habito apud, vicinus sum, accolo, incola sum, accolo, incola sum, peregre adveni aliquem in locum habitandi caussa, ad tempus apud alios habito.

παροίκησις, εως, ἡ, habitatio propinqua. 2) incolatus. A pr.

παροικία, ας, ἡ, (πάροικος) commoratio, habitatio temporaria in aliquo loco, vicinia, incolatus.

παροικίζω, f. ίσω, juxta colloco, juxta habitatum colloco, inprimis peregre adductum. παρῳκισμένος, juxta habens domicilium, perf. part. pass.

παροικοδομέω, f. ήσω, juxta aedifico.

παροικοδόμημα, ατος, τό, aedificium alii aedificio adstructum. A pr.

πάροικος, ου, ὁ, accola, incola, colonus, advena, peregrinus. 2) adj. juxta habitans, τινί.

παροιμία, ας, ἡ, (πάροιμος) proverbium, adagium.

παροιμιάζω, proverbium facio aliquid. Med. in proverbium abeo: item proverbio utor, Plut. A seq.

παροιμιακός, ή, όν, (παροίμιον) proverbialis, qui in proverbio est. παροιμιακὸν μέτρον, est anapaesticum dimetrum, quia in proemiis quibusdam occurrebat.

παροιμιακῶς, adv. per proverbium.

παροιμιογράφος, ου, ὁ, ἡ, (γράφω) proverbiorum scriptor.

παροιμιολογεῖν, (λέγω) proverbia colligere et interpretari.

παροίμιον, ου, τό, (οἶμος) sc. ῥῆμα, vel ἔπος, proverbium, paroemium, dictum e trivio, cujusmodi homines in triviis inter se jactant.

παροιμιώδης, ες, proverbialis.

πάροιμος, ον, (οἶμος) qui juxta seu prope viam est, vicinus, Hesych.

παροινέω, f. ήσω, (πάροινος) ebrius ago dicove, quae dedecent, pecco per vinolentiam, debacchor. 2) petulans sum in contumeliam alterius. Dicitur et pro insanire simpliciter. pass. παροινοῦμαι, ut πεπαροινημένη γυνή, mulier in convivio contumeliam passa. παροινούμενος, a temulento male acceptus. πεπαρῴνηταί σοι, debacchatus es.

παροίνημα, ατος, τό, injuria seu contumelia, que quis ab homine temulento adficitur. 2) is, qui tali injuria seu contumelia adficitur. A pr.

παροινία, ας, ἡ, ebrietas. 2) e temulentia nascens petulantia, injuria, insania. Ab eod.

παροινιάζω, f. άσω, i. q. παροινέω, Hesych.

παροινικός, ή, όν, temulentus. 2) ad injuriam e vino proclivis. Ab eod.

παροίνιος, ον, (οἶνος) vinosus, ebrius, petulans a temulentia. τὸ παροίνιον, convicium, temere ac stulte dictum, velut inter pocula. it. τὰ παροίνια, sc. μέλη, carmina inter pocula cantari solita.

πάροινος, ον, (οἶνος) ferox, ad injuriam et contumeliam e vino proclivis, vinolentus, vinulentus.

παροινοχοέω, f. ήσω, (οἰνοχοέω) pocillator adsto.

παροίνως, adv. per temulentiam, petulanter.

παροιστράω, sive παροιστρέω, f. ήσω, oestro immisso concito, ad furorem adigo. 2) oestro immisso fugor et exagitor, exstimulor, insanio.

παροίτατος, άτη, ατον, primus, antiquissimus, vetustissimus. Superl. a πάρος, ante.

παροίτερος, έρα, ερον, prior tempore vel loco. Comp. ab eod.

παροιχνεύω, παροιχνέω, (οἰχνεύω, οἰχνέω) i. q. παροίχομαι.

παροίχομαι, f. παροιχήσομαι, pf. παρῴχηκα, Ion. παροίχωκα, (οἴχομαι) praetereo. τὰ παροιχόμενα, res praeteritae. τὸ παρῳχηκός et ὁ παρῳχημένος, sc. χρόνος, tempus praeteritum. 2) pereo, intereo, morior, evanesco. νείκους παροίχεσθαι, rixa supersedere, Aesch. 3) erro, aberro, ὅσον μοίρας παροίχῃ, quantum aberras a sorte tua, Eur. Med. 991.

παροκλάζομαι, f. ήσομαι, ingeniculo me, curvatis genibus subsido.

παροκωχή, ῆς, ἡ, induciae. v. παρακωχή.

παρολιγωρέω, f. ήσω, susque deque habeo, non curo, contemno.

παρολισθαίνω et παρολισθάνω, f. σθήσω, (ὀλισθαίνω) prolabor, in latus detorqueor; clam irrepo, insinuo me.

παρολίσθησις, ἡ, insinuatio. A pr.

παρολκή, ῆς, ἡ, (παρέλκω) prorogatio, dilatio, mora.

πάρολκος, ου, ὁ, (παρέλκω) funis nauticus, quo navis ad terram trahitur, quum remorum amplius nullus usus est.

παρομαρτέω, f. ήσω, comitor, adsector.

παρομήρειος, είω, ειον, Homero similis, Homerum imitans.

παρομοιάζω, f. άσω, adsimilis vel similis sum. 2) adsimilo.

παρομοίιος, poet. pro seq.

παρόμοιος, ον, etiam trium terminn. Hip. (ὅμοιος) adsimilis, prope similis, similis.

παρομοιόω, f. ώσω, adsimulo, similem reddo. A pr.

παρομοίως, adv. similiter, non absimili modo. Ab eod.

παρομοίωσις, εως, ἡ, adsimulatio. Figura rhetorica.

παρομολογέω, f. ήσω, confiteor.

παρομολογία, ας, ἡ, confessio. 2) Figura rhetorica.

παρόμφημα τά, (ὀμφή) i. q. παρωνυμίασμα, vox rara.

παρόν, όντος, τό, praesens, quod adest. 2) praesens temporis conditio. 3) absolute quum facultas sit, quum occasio, s. copia esset. A πάρειμι, unde Participium παρών.

παρονειδίζω, f. ίσω, (ὀνειδίζω) perstringo, reprehendo salse.

παρονομάζω, f. άσω, alludo ad nomen aliquod.

παρονομασία, ας, ἡ, allusio ad nomen aliquod. 2) Figura rhetorica. A praec.

παροξίζω, f. ίσω, acetum gustu vel odore refero. 2) paullulum acesco.

παροξυντής, οῦ, ὁ, (παροξύνω) concitator, stimulator, irritator.

παροξυντικός, ή, όν, concitandi, irritandi vim habens, incitabilis. A pr.

παροξυντικῶς, adv. ad incitandum apte, acriter.

παροξύνω, exacerbo, irrito, acuo, exacuo, stimulo, instigo, concito, ad iram concito: item induco agendum. 2) acutum tonum in penultima syllaba colloco.

παροξυσμός, οῦ, ὁ, incitatio, concitatio, exstimulatio, irritatio, exacerbatio, irae incitamentum. 2) accessio morbi. A pr.

παροξυτονέω, acutum in penultima pono. A seq.

παροξύτονος, ον, in penultima syllaba acutum tonum habens. Vox Grammatica.

παροξυτόνως, adv. cum acuto tono in penultima.

παροπλίζομαι, exarmor, armis denudor, arma mihi adimuntur.

παροπτάω, f. ήσω, (ὀπτάω) leviter asso.

παροπτέος, έα, έον, (παρόψομαι) Adj. verbale, negligendus, despiciendus.

παρόπτησις, εως, ἡ, (παροπτάω) quasi dicatur adassatio, quum quid prunis torretur.

παρόραμα, ατος, τό, (παροράω) error e negligentia: proprie, quem quis perperam videndo, lapsu oculorum, commisit.

παρόρασις, εως, ἡ, (παροράω) adspectus obliquus. 2) contemtus, despicientia.

παρορατικός, ή, όν, negligens, incuriosus. A seq.

παροράω, f. παρόψομαι, (ὁράω, irr.) limis oculis, transversum intueor. 2) conniventibus oculis praetereo, non animadverto. 3) perperam adspicio seu video. 4) contemno, negligo, praetermitto, non curo. παροφθείς, despectus. 5) animadverto, εἰς et πρός τινα vel τι: sed παρορᾶν τινί τι, animadvertere aliquid in aliquo.

παροργίζω, f. ίσω, ad iram concito, irrito. perf. pass. παρώργισμαι.

παρόργισμα, ατος, τό, concitatio ad iram, vel ira, in quam quis concitatus est. A pr.

παροργισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

παρόρειος, ον, (ὄρος) ad latera vel in radice montis situs, prope montem situs.

παρορεία, ας, ἡ, (ὄρος) regio montana, s. montibus vicina.

παρορίζω, f. ίσω, (ὁρίζω) fines meos egredior alienum agrum usurpando, fines meos et limites transilio, moveo limites. 2) violo leges divinas.

I. παρόριος, ία, ιον, (ὄρος) i. q. παρόρειος.

II. παρόριος, ία, ιον, (ὅρος) elimes.

παρορισμός, οῦ, ὁ, (παρορίζω) egressio extra fines suos et alieni agri usurpatio.

παροριστέος, α, ον, Adj. verb. terminis includendus.

παροριστής, οῦ, ὁ, qui fines suos egreditur atque alienum agrum usurpat.

παρορκέω, f. ήσω, contra jusjurandum ago, jurisjurandi fidem violo.

παρορμάω, f. ήσω, incito, concito, stimulo, instigo, hortor. Med. irruo.

παρορμέω, f. ήσω, juxta stationem teneo.

παρόρμημα, ατος, τό, (παρορμάω) incitamentum.

παρόρμησις, εως, ἡ, incitatio, stimulatio, incitamentum, cohortatio.

παρορμητικός, ή, όν, incitans, stimulans.

παρορμητικῶς, adv. cum vi incitandi, acriter.

πάρορνις, ιθος, ὁ, ἡ, (ὄρνις) inauspicatus, infaustus.

παρόρνυμι, (ὄρνυμι, irr.) vide παρόρνυμι.

παρορύσσω, Att. ττω, f. ξω, (ὀρύσσω) fodio juxta, circumfodio.

παρορχέομαι, perperam salto.

πάρος, adv. ante, antea, prius: potius. 2) priusquam, antequam, seq. inf. aor. 3) adv. loci in fronte. II. Praep. c. gen. poet. i. q. πρό, ante, ut δόμων πάρος, Soph. Aj. 73. - In prosaica oratione non usitata est haec particula.

παροσφραίνω, (ὀσφραίνομαι, irr.) olfaciendum praebeo.

παροτρυντικός, ή, όν, incitandi vim habens. A seq.

παροτρύνω, f. υνῶ, incito, concito, stimulo.

παρουάτιος, ον, (οὖας, οὔατος) aures pendulas habens.

παρουλίς, ίδος, ἡ, (οὖλις) inflammatio gingivae.

πάρουλος, ον, (οὖλος) crispus.

παρουλότριχος, ον, (θρίξ) capillos paullulum crispos habens.

πάρουρος, ου, ὁ, custos, ut simplex οὖρος.

παρουσία, ας, ἡ, (πάρειμι) praesentia. 2) adventus.

παρουσιάζω, praesens sum, appropinquo. A pr.

παροχέομαι, f. ήσομαι, sum πάροχος.

παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio. 2) humoris evacuatio per vicinam partem, in quam derivatur. A seq.

παροχετεύω, f. εύσω, per canales alio derivo, perversis et mutatis canalibus duco.

παροχεύω, f. εύσω, alterius feminam appeto, moechor. παροχεύεσθαι, alium marem admittere, furtivam venerem pati.

παροχέω, f. ήσω, praeterveho, transveho. 2) juxta alterum veho. παροχέομαι, vehor a latere, in vehiculo vel curru assideo.

παροχή, ῆς, ἡ, (παρέχω) praebitio quaevis, praestatio, salarium: item largitio, ut congiarium, donativum etc.

παροχλέω, f. ήσω, obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo.

παροχλίζω, f. ίσω, vecte demoveo. 2) transmoveo, transfero.

πάροχος, ου, ὁ, (παρέχω) praebitor, qui pabulum, salem, ligna, frumenta etc. praebet. 2) (παρά, ὄχος) qui a latere alicujus vehitur, seu in curru alteri assidet, inpr. sponsae, paranymphus.

παροψάομαι, praeter panem opsonio vescor.

παρόψημα, ατος, τό, id, quo praeter panem vescimur, opsonium.

παροψημάτιον, τό, idem. Dim. a praec.

παροψίδιον, ου, τό, opsonium frugale. A seq.

παροψίδιος, ία, ιον, ad παροψίδα pertinens.

παροψίς, ίδος, ἡ, (ὄψον) opsonia, quae apponuntur in patinis. 2) vas, in quo opsonia apponuntur, patina, lanx.

παρόψομαι, fut. a παροράω.

παροψωνέω, f. ήσω, clam opsonia coemo.

παροψώνημα, ατος, τό, opsonium clam in foro comparatum et coemtum; et opsonium, cibus delicatior, simpliciter. A praec.

πάρπαγος, ου, ὁ, v. παρέπαγος.

παρπεπιθών, όντος, poet. p. παραπ. part. aor. 2. redupl. a παραπείθω, Hom.

παρποδίος, ον, (παρά, πούς) praesens, imminens.

παῤῥάλιος, ία, ιον, Ep. p. παράλιος.

παῤῥησία, ας, ἡ, (ῥῆσις) quasi dicturatio libera, nihil reticens: fiducia, confidentia, libertas in dicendo et agendo, copia.

παῤῥησιάζομαι, f. άσομαι, libere et ingenue planeque dico. 2) palam et libere ago. A praec.

παῤῥησιαστής, οῦ, ὁ, qui libere loquitur, aut qui libertatem in loquendo amat. A pr.

παῤῥησιαστικός, ή, όν, idem.

παῤῥησιαστικῶς, adv. libere loquendo: licenter.

παρσταίη, παρστᾶσα, etc. poet. p. παραστ. a παρίστημι, Hom.

παρστήετον, poet. p. παραστῆτον, conj. aor. 2. a παρίστημι, Od. 18, 183.

παρτάμνω, παρταμεῖν, poet. p. παρατέμνω, παραταμεῖν.

παρτιθεῖ, poet. p. παρατιθεῖ, Od. 1, 192.

παρτομίς, ίδος, ἡ, (παρατέμνω) i. q. ἐγχειρίδιον, liber manualis.

παρυγραίνω, (ὑγραίνω) leniter humecto.

πάρυγρος, ον, leviter humidus. 2) madens, humidus.

παρυδάτιος, ον, (ὕδωρ) juxta aquam positus vel natus, aquaticus.

πάρυδρος, ον, idem.

παρυπαντάω, f. ήσω, (ἀντάω) occurro.

παρυπέχω, adsum, i. e. patrocinor, adjuvo. Schol. Eurip.

παρυπάτη, ης, ἡ, sc. χορδή, chorda post primam; fem. a παρύπατος.

παρυπατοειδές, τό, species harmoniae.

παρύπατος, άτη, ατον, (ὕπατος) secundus a summo.

παρυπομιμνήσκω, (μιμνήσκω, irr.) commonefacio, inprimis per occasionem, subinde in memoriam revoco.

παρυπόμνησις, εως, ἡ, admonitio, commonefactio. A pr.

παρυπνόω, (ὑπνόω) juxta dormio, τινί.

παρυπόστασις, εως, ἡ, (παρυφίστημι) subsistentiae seu substantiae simulacrum, substantiae affinitas.

παρυποψύχω, (ψύχω) modice et obiter refrigero. (⏑⏑‒‒‒)

παρυφαίνω, (ὑφαίνω) attexo. ἐσθὴς παρυφασμένη, vestis purpuram attextam habens. 2) juxta extendo, obtendo. 3) texendo supero.

παρύφαντος, ον, attextus, intertextus.

παρύφασμα, τό, (παρυφαίνω) i. q. παρυφή.

παρυφή, ῆς, ἡ, id, quod telae seu textili attextum est, limbus seu clavus vesti attextus: praetexta, praeclavium, praeclava, i. e. latus clavus.

παρυφής, ές, praetextatus. A pr.

παρυφίστημι, (ἵστημι) substantiam addo. Med. una subsisto vel existo, una sum in natura rerum.

πάρυφος, ὁ, i. q. παρυφή.

παρφάμενος, παρφάσθαι, poet. p. παραφάμενος, παραφάσθαι, Hom.

παρφασία, ας, ἡ, i. q. παραφασία, vel παραιφασία.

πάρφασις, εως, ἡ, v. παραίφασις, πάρφασις.

παρφέρομαι, pro παραφέρομαι.

πάρφυκτος, ον, pro παράφυκτος, (παραφεύγω) effugiendus, Pind.

παρώας, ου, ὁ, (παρειά) serpens cuprei coloris Aesculapio sacer, etiam παρειάς et παρείας dictus. 2) equus ejusdem coloris.

παρῳδέω, f. ήσω, (παρῳδός) canticum vel carmen ad alterius imitationem compono, parodias scribo. 2) metaph. obiter commemoro, τί.

παρῳδή, ῆς, ἡ, canticum vel carmen ad alterius similitudinem compositum.

παρῳδία, ας, ἡ, idem. 2) quum alterius versus (jocose) in aliud argumentum transferuntur.

παρῳδικός, ή, όν, per parodiam factus. 2) qui crebro parodiis utitur. A praec.

παρῳδός, όν, (ᾠδή) juxta vel extra cantum. 2) canticum ad alterius similitudinem componens, parodias scribens. 3) παρῳδὰ αἰνίγματα, aenigmata rem occultantia, Eur.

παρωθεύω, i. q. παρωθέω, dub.

παρωθέω, f. παρωθήσω et παρώσω, (ὠθέω, irr.) averto, expello, ejicio: rejicio, aspernor, negligo, exturbo: plerumque in Medio.

παρωκεανῖται, ων, αἱ, (ὠκεανός) Oceani accolae.

παρωκεανίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ίτιδος, ἡ, maritimus, litoralis. 2) qui est in litore Oceani.

παρωκεανιτικός, ή, όν, Oceanum accolens, maritimus. A pr.

παρωκεανῖτις, ιδος, ἡ, fem. a παρωκεανίτης, quae est in ora Oceani.

παρωλένιος, ον, (ὠλένη) qui ad brachia est, vicinus brachiis et ulnis.

παρώμαλος, ον, (παρά, ὁμαλός) adaequatus, fere aequalis.

παρωμίς, ίδος, ἡ, (ὦμος) humerale.

παρών, ῶνος, ὁ, genus navigii, Suid.

παρωνομασία, ας, ἡ, idem quod παρονομασία.

παρωνυμέω, (παρώνυμος) verbum ex alio duco s. formo. 2) cognomen do.

παρωνύμησις, ἡ, i. q. παρωνυμία.

παρωνυμία, ἡ, verbi origo ab alio (v. παρώνυμος), a quo formatur.

παρωνυμιάζω, παρωνυμίζω, f. σω, a verbo alio verbum duco, ut ξύλινον a ξύλῳ. A pr.

παρωνυμίασμα, τό, verbum ex alio ductum. 2) epitheton.

παρωνύμιον, ου, τό, cognomen, agnomen. A seq.

παρωνύμιος, ον, denominatione similis. A seq.

παρώνυμον, ου, τό, agnomen, praenomen. v. seq.

παρώνυμος, ον, (ὄνομα) denominativus, ab alio denominationem habens. παρώνυμα, denominativa, h. e. verba ab alio derivata, mutata terminatione, vel forma: ut ἀνδρεῖος est παρώνυμον τῆς ἀνδρείας.

παρωνυμιόω, i. q. παρωνυμιάζω.

παρωνύμως, adv. denominative.

παρωνυχία, ας, ἡ, (παρά, ὄνυξ) abscessus ad unguis radicem natus, reduvia. 2) nomen herbae.

παρωνυχίς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

παρωός, ἀν, item πάρωος et παρώος, colorem habens inter cineream et rufum, cupri colorem referens. cf. παρώας.

παρωπίαι, αἱ, (παρά, ὤψ) oculorum minores anguli versus tempora.

παρώπιον, ου, τό, ocularc equorum. Ex iisd.

παρωπίς, ίδος, ἡ, idem et ex iisd.

παρωρεία, ας, ἡ, latus montium ad locum aliquem porrectorum. 2) montana regio. A seq.

παρώρειος, ον, (παρά, ὄρος) ad latera montis situs, vel prope montem situs. cf. παρόρειος.

παρωρείτης, ου, ὁ, latera montis incolens. 2) ad montem positus. A pr.

παρωρμημένως, adv. (παρορμάομαι) iracunde, vehementer, concitate.

πάρωρος, ον, (ὥρα) intempestivus. 2) qui vigorem aetatis amisit.

παρωροφίς, ίδος, ἡ, (ὄροφος) pars subjecta fastigio, vel adjecta, ora tecti.

παρώτιον, ου, τό, (ὠτίον) ornamentum aurium. 2) oculi angulus externus versus aurem.

παρωτίς, ίδος, ἡ, (οὖς) tumor glandularum sub auribus.

παρῳχημένος, ὁ, sc. χρόνος, tempus praeteritum, Gramm.

πάρωχρος, ον, (ὠχρός) subpallidus.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, genit. παντός, πάσης, παντός, gen. pl. πάντων, omnis, quivis, quilibet. Nomenis additum est: ipse, omnino, admodum, ut δώδεκα πάντες, duodecim omnino, ipsi duodecim. 2) totus, universus. τὸ πᾶν, universum, totus mundus. b) summa rerum. c) adv. omni ex parte, omnino. 3) Praeterea notandae sunt hae formulae: διὰ παντός, omnino, plane: semper, sine intermissione. περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, maximi facere, summam in aliqua re operam collocare. εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, summum periculum subire, in summum discrimen venire. ἐν παντὶ εἶναι s. γένεσθαι, summo in periculo esse, maxima necessitate premi. πάντα γίγνεσθαι, omnes species induere, omnia fieri, Hom. τὰ πάντα dicitur is alicui esse, qui ab eo maxime diligitur s. nonatur. ἐκ παντός, sc. τρόπου, quovis modo. εἰς πάντα, i. q. πάντως, omnino, prorsus. 4) in N. T. πᾶς, ponitur pro summus, maximus, ut πᾶσα χαρά, summum gaudium. 5) In compositis πᾶν habet vim superlativi.

πάσασθαι, inf. aor. a πατέομαι.

πάσιαναξ, ακτος, ὁ, i. q. πάνταναξ, rex omnium.

πασίγνωστος, ον, (γιγνώσκω) manifestus, clarus, vulgo notus.

πασίδηλος, ον, i. q. πάνδηλος.

πασιθρύλλητος, ον, (θρυλλέω) omnibus notus, nisi rectius scribitur πᾶσι θρυλλητός.

πασιμέλουσα, ἡ, (μέλω) quae omnibus curae est; ita vocatur navis Argo Od. 12, 70. 2) omnibus nota, clarissima.

πᾶσις, ιος, ἡ, (πάομαι) possessio.

πασιφανής, ές, i. q. παμφανής.

πασιφαής, ές, (φαίνομαι) omnibus conspicuus.

πασίφιλος, ίλη, ιλον, i. q. πάμφιλος.

πασπάλη, ης, ἡ, milium, item farina, pulvis, Aristoph. item res levis, vulgaris. vid. et παιπάλη.

πασσαγία, ἡ, pro πανσαγία, q. v.

πασσακίζω, (πάσσαξ) i. q. πασσαλεύω.

πασσαλευτός, ή, όν, adfixus. A seq.

πασσαλεύω, Att. πατταλεύω, f. εύσω, (πάσσαλος) palum seu clavum figo, palo s. clavo figo, adfigo.

πασσάλιον, ου, τό, idem quod seq.

πασσαλίσκος, ου, ὁ, claviculus ligneus, paxillus. *Dim.* a πάσσαλος.

πασσαλοκοπία, ἡ, (κόπτω) ipsa clavum figendi actio.

πάσσαλος, ὁ, Attice πάτταλος, pessulus, paxillus, palus, clavus. (a πήγνυμι, πῆξαι, παγῆναι, unde Latinum pango.)

πασσαλόω, clavis figo.

πάσσαξ, ακος, ὁ, rarior forma pro πάσσαλος, Ar. Ach. 763.

πάσσασθαι, Epice pro πάσασθαι, inf. aor. a πατέομαι.

πάσσοφος, ον, i. q. πάνσοφος.

πασσυδεί, πασσυδί, πασσυδίῃ, πασσυδίην, adv. p. πανσυδεί etc. Hinc

πασσυδιάζω, congrego.

πάσσω, Att. πάττω, f. πάσω, pf. pass. πέπασμαι, spargo, inspergo, cum liquida tum arida. 2) superinjicio, sude huc et illuc intexo, ut θρόνα, ἀέθλους, flores, certamina intexere s. floribus, certaminibus varie distinguere, Il. 3) conspergo, ut pulvere aliquem.

πάσσων, ον, gen. ονος, Compar. irreg. a παχύς, pro παχύτερος et παχίων, crassior, spissior, densior.

παστάς, άδος, ἡ, (πάσσω, intexo flores) thalamus, cubiculum. it. diaeta, coenaculum. 2) porticus, atrium.

παστέος, α, ον, spargendus. Adj. verb. a πάσσω.

παστή, ῆς, ἡ, (πάσσω) jusculum farina mixtum seu conspersum.

παστόν, οῦ, τό, (πάσσω) velum variegatum, quod foribus thalami appendi solebat.

παστός, ή, όν, (πάσσω) conspersus aliqua re, ut sale.

παστός, ὁ, thalamus. 2) aedicula portatilis, in qua simulacrum dei vel deae.

παστοφορεῖον, vel παστοφόριον, ου, τό, pastophorium, aedicula dei vel deae portatilis. 2) thalamus, in quo habitat aedituus, sacerdos. 3) atrium templi. A seq.

παστοφόρος, ον, (παστός, φέρω) aedituus, gestans aediculam, παστόν.

πάσχα, τό, Pascha, transitus, indecl. Vox Chald.

πασχάζω, pascha celebro. A pr.

πασχαλικός, ή, όν, festorum observationi addictus. Ab eod.

πασχάλιος, ον, paschalis, ad pascha pertinens. Ab eod.

πασχητιασμός, οῦ, ὁ, appetitio coitus nefandi, turpis in Venerem pruritus. A seq.

πασχητιάω, cupio πάσχειν, sive obscoene pati. πασχητιῶν, pathicus. A seq.

πάσχω, f. πείσομαι, aor. ἔπαθον, pf. πέπονθα, patior: afficior vel affectus sum animo vel corpore, in utramque partem, bonam et malam. πάσχω τι, patior aliquid, accidit mihi aliquid, praesertim mali. εἴ τι πάθοιμι, si quid mihi acciderit, si forte moriar. τὸ αὐτὸ πάσχω τινί vel τὰ τινος πάσχω, idem patior atque alius, idem mihi accidit atque alteri. τί πείσομαι vel τί πάθω; quid mihi accidet? quid tandem de me fiat? (falso redditur: quid faciam?) τί παθών; quare? cf. μανθάνω, 5. 2) Addito adverbio vel substantivo vis verbi πάσχειν accuratius definitur, ut κακῶς πάσχειν, male se habere. κακῶς πάσχειν ὑπό τινος, mala perpeti ab aliquo. Plane ita dicitur ἄλγεα, κακά, αἰνά, λυγρά, κήδεα, πήματα, ἀέθλους, ἀεικέλια ἔργα πάσχειν, Hom. b) εὖ πάσχειν, bene se habere, fortunatum esse. εὖ πάσχειν ὑπό τινος, beneficiis affici ab aliquo: sic ἀγαθά, εὐδαίμονα πάσχειν. 3) aliquo modo affectus sum, animo commoveor; ὁ πάσχων, animo commotus, ὁ μὴ πάσχων, tranquillus. πάσχειν τι πρός τινα vel ἐπί τινα, affectu aliquo, ut amore, misericordia, tangi erga aliquem. 4) Stoicis πάσχειν est omnino affici a rebus externis; hinc i. q. opinor, puto, seq. ὅτι, Arr. Epict. 1, 18. 3, 13.

παταγεῖον, ου, τό, (πατάσσω) clavus qui in materiam inculditur. 2) clavus qui resti immittitur.

παταγέω, f. ήσω, (πάταγος) strepo, strepito, fragorem edo, strido, perstrepo.

παταγή, ῆς, ἡ, fremitus, plausus.

πατάγημα, ατος, τό, (παταγέω) strepitus, de garrulo.

παταγητικός, ή, όν, strepitans, turbulentum sonum edens.

παταγόδρομος, ον, (δρόμος) strepitum edens inter currendum, cum strepitu currens.

πάταγος, ου, ὁ, (πατάσσω) fragor, strepitus, crepitus.

Πάταικοι, οἱ, Pataeci, dii navigantium apud Phoenices, Hdt. 3, 37.

πατάνη, ἡ, et πάτανον, τό, *Dimin.* πατάνιον et πατάνιον, τό, patina, patella.

πατάσσω, f. ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito. 2) percutio, pulso, ferio. πεπαταγμένος, perf. part. percussus.

πάταχνον, ου, τό, instrumentum coquinarium, sartago.

πατέλλα, ης, ἡ, patina, Gl. Vet. Voc. Lat.

πατέλλιον, ου, τό, Dim. a praec.

πατελλοχαίρων, οντος, ὁ, (πατέλλα, χαίρω) qui pateris gaudet.

πατέομαι, aor. ἐπασάμην, pf. πέπασμαι, comedo, edo.

πατερίζω, f. ίσω, (πατήρ) patrem nomino, voco, seu appello.

πατέριον, ου, τό, paterculus, *Dim.* a πατήρ.

πατέω, f. ήσω, (πάτος) calco, conculco, protero. 2) contemtui habeo, contumelia adficio, opprimo. 3) tero, ut librum, verso manu, ut Ὅμηρον πεπάτηκας. 4) intr. eo, vado, incedo.

πάτημα, ατος, τό, quod calcatur, calcatum. 2) homo protritus et oppressus. 3) gressus, vestigium. A pr.

πατήρ, gen. πατρός, poet. πατέρος, ὁ, pater, genitor, parens, auctor. οἱ πατέρες, parentes: majores, avi et proavi: patria, stirps.

πατησμός, οῦ, ὁ, (πατέω) conculcatio.

πατητήριον, ου, τό, torcular.

πατητής, οῦ, ὁ, calcator.

πατητός, ή, όν, calcabilis, calcatus.

πάτος, ὁ, calcata et trita via. 2) gressus, incessus. 3) lutum, coenum: pulvis

corpori adhaerens, sordes corporis.

πάτρα, ἡ, Ion. πάτρη, (πατήρ) generatio ex eodem patre, familia, Pind. 2) i. q. πατρίς, patria.

πατραγαθία, ας, ἡ, (ἀγαθός) patris aut patrum strenuitas et fortitudo.

πατραδελφεός, ὁ, poet. p. πατράδελφος, Pind.

πατραδέλφη, ης, ἡ, amita.

πατραδελφία, ἡ, conjunctio generis inter πατραδέλφους. A seq.

πατράδελφος, ου, ὁ, patris frater, patruus. πατραδελφεός, Pind.

πατρᾶθε, adv. Dor. p. πάτρηθι.

πατραλοίας, et πατραλώας, gen. α et ου, ὁ, (πατήρ, ἀλοιάω) patris percussor, patricida.

πάτρη, ης, ἡ, patria, Ion. pro πάτρα.

πάτρηθ et πάτρηθεν, adv. i. q. ἐκ πάτρης, e patria. 2) e familia, ex genere.

πατριά, ᾶς, ἡ, (πατήρ) familia, coetus eorum, qui communem patrem familias habent, tribus, genus, progenies. 2) origo generis, generatio.

πατριάζω, f. άσω, (πάτριος) mores paternos imitor.

πατριαρχεῖον, ου, τό, patriarchae domus. A seq.

πατριάρχης, ου, ὁ, (πατριά et ἄρχω, s. ἀρχή) patriarcha, auctor generis.

πατριαρχία, ας, ἡ, principium generis. 2) patriarchatus.

πατριαρχικός, ή, όν, ad patriarchas pertinens. A pr.

πατρίδιον, ου, τό, paterculus, Dim. a πατήρ.

πατρίκιος, ὁ, patricius, ap. Rom.

πατρικός, ή, όν, paternus, patrius.

πατρικότης, ητος, ἡ, paternitas. A praec.

πατρικῶς, adv. more patris, adfectu paterno, paterna benevolentia.

πάτριος, ία, ιον, Atticis frequenter duarum term. (πατήρ) patrius, a patre vel a majoribus traditus. τὰ πάτρια, mores, instituta majorum. (v. πατρῷος.)

πατρίς, ίδος, ἡ, proprie fem. a πάτριος, paterna, sc. γῆ, ἄρουρα. 2) Subst. patria.

πατρίως, adv. (πάτριος) more majorum.

πατριώτης, ου, ὁ, (πάτριος) popularis, conterraneus, indigena.

πατριωτικός, ή, όν, ad tribules pertinens.

πατριῶτις, ιδος, ἡ, *Fem.* a πατριώτης, popularis, conterranea. π. γῆ, patria.

πατροδώρητος, ον, (δωρέω) a patre donatus, vel datus.

πατρογένειος, ὁ, epith. Neptuni, ut videtur i. q. seq.

πατρογενής, ές, (γένος) qui est patrii generis. 2) patrius, πατρογενεῖς θεοί, i. q. πατρῷοι, Soph. Ant. 938.

πατρόθεν, adv. (πατήρ) a patre.

πατροκασίγνητος, ου, ὁ, patris frater, patruus.

πατροκίνητος, ον, (κινέω) a patre motus. (?)

πατροκτονέω, (πατροκτόνος) parricida sum.

πατροκτονία, ας, ἡ, parricidium.

πατροκτόνος, ον, (κτείνω) parricida, patris interfector vel interfectrix. Singulari ratione Euripides Iph. T. 1083. dixit χεὶρ πατροκτόνος, manus patris caedem perpetrans.

πατροκτόνος, ον, a patre interfectus.

πατρολέτωρ, ορος, ὁ, (ὄλλυμι) parricida.

πατρομήτωρ, ορος, ὁ, (μήτηρ) avus maternus; ἡ, avia materna.

πατρομύστης, ου, ὁ, (μύστης) pater mystarum Bacchi.

πατρονομέομαι, (πατρονόμος) patris imperio regor.

πατρονομία, ας, ἡ, (πατρονόμος) munus πατρονόμου. 2) imperium paternum.

πατρονομική, ῆς, ἡ, sc. ἐπιτροπή, gubernatio paterna.

πατρονόμος, ου, ὁ, (νέμω) qui tanquam pater res administrat. 2) nomen magistratus, ad quem rerum cura, quae quodammodo paterna erat, pertineret; apud Lacedaemonios.

πατροπαράδοτος, ον, (παραδίδωμι) a patre traditus. 2) a majoribus traditus.

πατροπάτωρ, ορος, ὁ, paternus avus.

πατρόπολις, gen. εως, ἡ, patria, et domus paterna, ut πάτρα.

πατρορραιστής, ου, ὁ, (ῥαίω) patricida.

πατροστερής, ές, (στερέω) patre privatus, orbus.

πατρότης, ητος, ἡ, (πατήρ) paternitas.

πατροτύπτης, ου, ὁ, (τύπτω) patrem verberans.

πατροτυψία, ἡ, verberatio patris.

πατροῦχος, ον, (ἔχω) patris bona habens seu possidens. Inprimis παρθένος πατροῦχος, ἡ, puella ad quam integra pervenit hereditas paterna, Hdt. 6, 57. eadem quae Dorice πάμωχος, Attice ἐπίκληρος vocatur.

πατροφονεύς, έως, poet. ῆος, ὁ, parricida. 2) qui alterius patrem interficit.

πατροφόνος, ον, idem

πατροφόντης, ου, ὁ, patris interfector.

πατρυιός, οῦ, ὁ, (πατήρ) vitricus.

πατρυός, ὁ, i. q. πατρυιός.

πατρώζω, f. ώσω, (πατρῷος) patrisso, patris mores imitor. cf. πατριάζω.

πατρώιος, ίη, Dor. ία, ιον, poet. p. πατρῷος, q. v.

πάτρων, ωνος, ὁ, patronus. Vox Lat.

πατρωνεία, ας, ἡ, patronatus, patrocinium. A praec.

πατρωνεύω, patrocinor.

πατρωνικός, ή, όν, ad patronum pertinens.

πατρωνυμέω, (πατήρ, ὄνομα) nomen a patris nomine facio.

πατρωνυμία, ας, ἡ, nomen a patris nomine factum.

πατρωνυμικός, ή, όν, a patre denominatus. A praec.

πατρωνυμικῶς, adv. nomen a patris nomine ducendo vel ducto.

πατρωνύμιος, ον, paternus, a patre cognominatus.

πατρῷος, ῴα, ῷον, Attice ῷος, ῷον, poet. πατρώιος, (πατήρ) paternus, patrius, avitus. πατρῷοι θεοί, dii patrii. — Differunt πατρῷος, πάτριος et πατρικός ita, ut plerumque πατρῷος dicatur de iis rebus, quae a patribus ad filios hereditate perveniunt, agris omnium et bonis; πάτριος de iis quae patribus in usu erant, moribus, legibus, institutis; πατρικός denique praesertim de amicitia vel inimicitia a patribus accepta. (Media vocis πατρῷος syllaba ab Atticis poetis interdum corripitur.)

πατρωός, ὁ, i. q. πατρυιός, vitricus.

πάτρως, ὁ, gen. ωος et ω, acc. ωα et ων, plur. πάτρωες, (πατήρ) patruus. 2) sensu latiori, genere propinquus, affinis.

πατταλεύω, Att. p. πασσαλεύω, clavo, paxillo firmo, pango. A seq.

παττάλιαι, οἱ, cervi, quorum cornua πασσάλων speciem gerunt, i. e. quibus cornua enasci incipiunt, subulones; ap. Aristot.

πάτταλος, ὁ, Att. p. πάσσαλος, palus, paxillus.

παῦλα, ης, ἡ, (παύομαι) cessatio, quies, finis. 2) clausula.

παυράκις, adv. (παῦρος) idem quod ὀλιγάκις.

παυρίς, ίδος, Fem. poet. a παῦρος pro παύρα.

παυρίδιος, ία, ιον, poet. p. παῦρος, Hes. op. 133. Adv. παυρίδιον, paullulum, pauxillum.

παυροεπής, ές, (παῦρος, ἔπος) paucíloquus.

παῦρος, παύρα, παῦρον, parvus, brevis. 2) in plur. pauci.

παυσάνεμος, ον, (παύω, ἄνεμος) ventos sedans seu placans.

παυσανίας, ου, ὁ, (ἀνία) dolorum mitigator. 2) nomen proprium viri, Pausanias.

παυσικάπη, ης, ἡ, (κάπτω) capistrum pabulo arcens jumenta, item servos pinsentes etc.

παυσίλυπος, ον, (λύπη) maerorem sedans.

παυσίνοσος, ον, (νόσος) morbo medens.

παυσινύσταλος, ον, (νύσταλος) dormitionem reprimens.

παυσίπονος, ον, (πόνος) a labore recreans.

παῦσις, εως, ἡ, (παύω) cessatio, requies. 2) finitio, mitigatio: interdictum.

παυστέος, έα, έον, Adj. verb. a παύω, finiendus.

παυστήρ, ῆρος, ὁ, (παύω) sedator, qui finem imponit.

παυστήριος, ον, sedandi vim habens. τὰ παυστήρια, septa, obices A pr.

παυστικός, ή, όν, (παύω) idem.

παυσώδυνος, ον, (ὀδύνη) dolorem sedans.

παυσωλή, ῆς, ἡ, cessatio, requies, sedatio. A seq.

παύω, f. παύσω, pf. pass. πέπαυμαι, fut. med. Att. πεπαύσομαι, Soph. Ant. 91. Piers. Moer. p. 293. aor. med. ἐπαυσάμην, aor. pass. ἐπαύσθην, Ion. ἐπαύθην, desinere facio, finem impono, finio, cessare seu desistere facio: reprimo, coërceo, sedo: mitigo, lenio, παύειν τι, finire aliquid. παύειν τινά τινος, facere, ut aliquis desistat ab aliqua re. παύειν τινά, interficere, Od. 20, 274. Verba adduntur in particip., ut παύσω σε λαλοῦντα, faciam, ut desinas loqui: apud Homerum tamen et Herodotum sequitur etiam inf. Il. 11, 442. Hdt. 5, 67. 7, 54. Pass. et Med. desino, cesso. b) desisto aliqua re, τινός. c) Verba hic quoque adjunguntur in particip., ut ὅτε παύσαιτο νηπιαχεύων, Il. 22, 502. — Usus passivi et medii ita differt, ut hoc ponatur, quum quis sua sponte, illud contra, quum coactus ab alio facere aliquid desinit. Epici etiam activo utuntur vi intransitiva desinendi, Od. 4, 659. Hes. sc. 449. Attici sic nonnisi in imperat. praes. παῦε, desine, quiesce, Ar. Ran. 122. 269. 580.

παφλάζω, f. άσω, (φλάζω) ferveo, aestuo, proprie et tropice. 2) balbutio, blatero, garrio.

πάφλασμα, ατος, τό, fervor, aestuatio,

aestus. 2) strepitus, quem aestuans mare edit. A praec.

πάχετος, τό, (παχύς) poet. p. πάχος, crassitudo. 2) πάχετος, ον, Compar. irr. a παχύς pro παχύτερος, Od. 8, 187.

πάχνη, ης, ἡ, (πήγνυμι) pruina, gelu, stiria, glacies. 2) horror.

παχνήεις, ήεσσα, ῆεν, pruinosus. A praec.

παχνίζω, (πάχνη) unde impers. παχνίζει, ἐπάχνιζε, oritur pruina, gelascit.

παχνόω, f. ώσω, gelo constringo, conglacio, congelo: pruina tego. 2) trop. horrore percello, horrere facio. 3) condenso, ut πήγνυμι.

παχνώδης, ες, pruinosus, glacialis.

πάχος, εος, τό, (παχύς) crassities, crassitudo. 2) densitas.

παχύαιμος, ον, (αἷμα) crassum sanguinem habens.

παχυδάκτυλος, ον, (δάκτυλος) crassos habens digitos.

παχύδενδρος, ον, (δένδρον) densis arboribus consitus.

παχυδερμέω, (παχύδερμος) occallesco, crassam duramque pellem habeo.

παχυδερμία, ας, ἡ, cutis crassities. A seq.

παχύδερμος, ον, (παχύς, δέρμα) crassam pellem seu cutem habens. 2) fatuus seu stupidus.

παχύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) qui crassos pilos habet.

παχυκάλαμος, ον, crasso adsurgens calamo seu culmo.

παχυκάρδιος, ον, (καρδία) brutus, stolidus, tardus, hebes, stupidus.

παχύκαυλος, ον, qui crasso seu denso caule est.

παχύκνημος, ον, (κνήμη) cui sunt pingues surae.

παχυλός, ή, όν, (παχύς) crassus, hebes mente, stupidus.

παχυλῶς, adv. crasse, crassa Minerva.

παχυμερής, ές, (μέρος) crassus, confectus in partes rudiores.

παχυμέρεια, ας, ἡ, crassitudo. A praec.

παχυμερῶς, adv. (παχυμερής) crasse, crassa Minerva. παχυμερέστερον, rudius, crassiore Minerva. Compar. ab eod.

παχυνευρέω, f. ήσω, crassos habeo nervos.

παχύνοος, ον, contr. παχύνους, ουν, (νόος, νοῦς) stupidus, crasso ingenio praeditus.

παχύνος, ον, poet. p. παχύνοος.

πάχυνσις, εως, ἡ, (παχύνω) condensatio.

παχυντικός, ή, όν, vim habens reddendi crassum.

παχύνω, f. υνῶ, (παχύς) crassum reddo, obesum reddo, sagino, pinguefacio. παχύνομαι, pinguesco: stupidus sum (⏑ - -)

παχύπους, οδος, ὁ, ἡ, cui pedes tument.

παχύραβδος, ον, (ῥάβδος) crassam virgam habens. Rectius παχύῤῥαβδος.

πάχυριν, ινος, ὁ, ἡ, qui nasum habet crassum. Rectius παχύῤῥιν.

παχύῤῥιζος, ον, (ῥίζα) cui crassa est radix.

παχύῤῥυγχος, ον, (ῥυγχός) crassum habens rostrum.

παχύς, εῖα, ύ, (πήγνυμι) crassus, spissus, densus. 2) crassus, i. e. pinguis, obesus. 3) stupidus, hebes, tardus. 4) rudis, vilis, de veste et supellectili. 5) opulentus, dives. 6) gravis, robustus. παχύτερος, παχύτατος, compar. et superl.

παχυσκελής, ές, (σκέλος) qui crura crassa habet.

παχυσμός, οῦ, ὁ, (παχύνω) crassitudo. 2) virilis et florentis aetatis robur, Hippocr.

παχυστομέω, (παχύστομος) crasso ore loquor, crassa pronuncio.

παχυστομία, ας, ἡ, os crassum, crassa pronunciatio.

παχύστομος, ον, (στόμα) qui crasso ore est. 2) qui crasse loquitur.

παχύτης, ητος, ἡ, (παχύς) crassitudo, crassities, corpulentia, obesitas, pinguedo. 2) tarditas ingenii et stupor.

παχύτριχος, ον, παχύθριξ.

παχύφλοιος, ον, crassum corticem habens.

παχύφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) stupidus, tardus.

παχύφυλλος, ον, (φύλλον) crassa habens folia.

παχύχειλος, ον, crassa habens labra, labeo.

παχύχυμος, et παχύχυλος, ον, crassum succum habens.

* πάω, thema inusitatum vide * πάομαι et πατέομαι.

πάωτης, ου, ὁ, Laconice pro παός, πηός, propinquus.

πεδά, Dor. et Aeol. pro μετά, Pind. P. 5, 47. Scribitur etiam πεδᾶ, Herm. de em. gr. gr. d. 105. de inscriptt. Boeckhianis p. 76. cf. Valck. Phoen. 1034. *Koen.* ad Grammat. Leidens. post Gregor. Cor. p. 638. ed. Schaef.

πεδάα, 3 sing. praes. Ep. p. πεδᾷ a πεδάω, Od. 3, 380. 469.

πεδάασκον, impf. Ep. et Ion. a πεδάω, Od. 23, 353.

πεδάγρετος, ον, Dor. p. μετάγρετος, (ἄγρα) reprehensus e fuga a persequentibus.

πεδαίρω, Dor. p. μεταίρω, in sublime effero, vel eveho.

πεδαίχμιος, ον, Dor. pro μεταίχμιος, Aeschyl.

πεδάμαρσος, ον, v. πεδάορος.

πεδαμείβω, Dor. p. μεταμείβω.

πεδανός, ή, όν, (πέδον) humilis, a terra seu solo vix adsurgens, parvus. 2) levis, mollis.

πεδάορος, ον, Dor. p. μετήορος, Aesch. Choeph. 586. ex emendatione Stanleji pro πεδαμάρσοι, quod ab ἦμαρ derivantes idem esse volunt atque μεθημέριοι. Egregie fallitur recentissimus editor πεδάμεροι scribendo contra analogiam.

πεδάρσιος, ον, Dor. p. μετάρσιος.

πεδαυγάζω, Dor. p. μεταυγάζω.

πέδαυρος, ον, Aeolicum esse dicitur a Brunckio ad Sapphonis fr. 3. post Anacr. p. 63. pro μετέωρος. Sed admodum lubrica et incerta est illa emendatio, ut patet ex genuina illius fragmenti scriptura ap. Stob. Tit. IV. 12. p. 106. ed. Lips. cf. Blomfield in Museo crit. Cant. fasc. I. sive in Gaisf. poet. min. Tom. III. p. 299. Lips.

πεδάφρων, ον, gen. ονος, Doricum creditor pro μετάφρων, sed est f. l. Pind. P. 8, 103. ubi v. Boeckh.

πεδάω, f. ήσω, (πέδη) compedibus adstringo, illigo, irretio.

πεδαωριστής, οῦ, ὁ, Dor. p. μετεωριστής, equus ferociens, qui se e terra elevat et superbe incedit.

πεδεινός, ή, όν, (πέδον) campester, planus, dub.

πεδέρχομαι, Dor. p. μετέρχομαι.

πεδέχω, Dor. p. μετέχω.

πεδέω, contr. πεδῶ, Ion. p. πεδάω.

πέδη, ης, ἡ, pedica, compes. 2) species quaedam ἱππασίας; ap. Xenoph.

πεδήορος, ον, Dor. p. μετήορος.

πεδητής, οῦ, ὁ, (πεδάω) qui compedibus adstringit.

πεδητής, ου, ὁ, (πεδάω) pedibus adstrictus, vinctus.

πεδιαῖος, αία, αῖον, (πεδίον) qui in locis planis et campestribus moratur. De πεδιαίοις Atheniensium v. Thuc. 2, 55.

πεδιακός, ή, όν, campester.

πεδιάς, άδος, ἡ, fem. poet. a πέδιος, i. q. πεδινός, campester. Hinc λόγχη πεδιάς, i. q. ἡ ἐν τῷ πεδίῳ βαλλομένη, i. e. pugna in campo cum militum gregariorum copiis, sive in campo instructa acies, Soph. Tr. 1058. 2) Subst. sc. γῆ, i. q. πεδίον, campus, planities.

πεδιάσιος, ον, (πεδιάς, 2.) i. q. πεδιαῖος, planitiem habitans.

πεδιεινός, ή, όν, (πεδίον) campester, Plat. legg. 4. p. 704. D. ex rec. Bekkeri.

πεδιεύς, έως, ὁ, i. q. πεδιαῖος.

πεδιήρης, ες, (ἄρω) campester, Aesch. Pers. 504.

πέδιλον, τό, (πέδη) i. q. ὑπόδημα, solea. 2) calceus. 3) pedica, compes, Theocr. 25, 103. 4) trop. lex rhythmi, metrum, Pind. O. 3, 9.

πεδινός, ή, όν, (πεδίον) campester, planus. 2) in planitie vivens, planitiem habitans.

πεδιόθεν, adv. (πεδίον) e planitie, e terra, ex agris.

πέδιον, ου, τό, Dimin. a πέδη, parvum vinculum.

πεδίον, ου, τό, (πέδον) campus, planities. 2) pars superior pedis, cui subjacent digiti.

πεδίονδε, adv. in campum, Hom.

πεδιονόμος, ον, (πεδίον, νέμομαι) qui in campis pascitur, campos habitans, paganus.

πεδιοπλόκτυπος, ον, (πεδίον, ὅπλα, κτύπος) armis strepitum in campo ciens, i. e. pugnans, ad pugnam pertinens, Aesch. Sept. 83. Alii vocem ortam censent ex ὁπλή, ut sit π. βοή, strepitus ab equorum ungulis campum quatientibus ortus.

πέδιος, ον, i. q. πεδιαῖος, valde dub.

πεδοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Dor. p. πεδοβήμων, (πέδον, βαίνω) reptilis, terra incedens; oppos. volatilis. (ᾱ)

πεδόεις, όεσσα, όεν, (πέδον) solo adhaerens, solo similis.

πεδόθεν, adv. e solo, seu e terra.

πέδοι, vulgo πεδοῖ, adv. in solum, in terram, Aesch. Prom. 280. *Priorem* scribendi rationem veram probat Herodianus ap. Joan. Alex. MS. in Poetis gr. minor. T. I. p. VII. ed. Lips.

πεδοικέω, Dor. p. μετοικέω.

πέδοικος, ον, Dor. p. μέτοικος.

πεδοκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) humi jacens, humi lectum habens.

πέδον, ου, τό, solum, terra, humus.

πέδονδε, adv. in solum, in terram, per campum.

πεδόσε, adv. i. q. πέδονδε, Eur.

πεδοσκαφής, ές, (σκάπτω) in solo vel in terra defossus.

πεδοστιβής, ές, (στείβω) solum seu terram calcans, pedester. 2) humi stratus.

πεδοτρεφής, ές, (τρέφομαι) in solo seu in terra nutritus.

πεδοτριβής, ές, (τρίβω) solum atterens, i. e. frequenter calcans.

πεδότριψ, βος, ὁ, ἡ, (πέδη, τρίβω) qui diu in vinculis fuit, compedum tritor.

πεδών, ωνος, ὁ, (πέδη) servus compedibus adstrictus.

πέζα, ης, ἡ, malleolus pedis, planta pedis aut ima planta. 2) limbus in vestimento, instita, quae extremam vestis oram ambit et ornat. 3) aliarum etiam rerum extremitates, ut ripa, ora maritima, litus.

πεζακοντιστής, οῦ, ὁ, (πεζός, ἀκοντιστής) pedes jaculator.

πέζαρχος, ου, ὁ, (ἄρχω) peditum praefectus.

πεζέμπορος, (ἔμπορος) qui terra mercaturam exercet, qui negotiationem tractat terrestrem.

πεζέταιροι, οἱ, (ἑταῖροι) milites quidam apud Macedonas praecipuae fortitudinis, apud Demosth.

πέζευμα, ατος, τό, (πεζεύω) peditatus.

πεζευτικός, ή, όν, qui pedibus iter facere potest: qui gradiendo fit. A seq.

πεζεύω, f. εύσω, (πεζός) pedibus iter facio, pedes sum, gradior. 2) facio iter terrestre.

πεζῇ, adv. (proprie dat. fem. a πεζός) pedestri aut terrestri itinere, terra, pedibus. 2) pedestri aut terrestri praelio. 3) prosa oratione.

πεζικός, ή, όν, pedester. Hinc τὸ πεζικόν, οῦ, peditatus, exercitus terrestris.

πεζίς, ίδος, ἡ, idem quod πέζα n. 2.

πεζίτης, ου, ὁ, (πεζός) pedes, pedester.

πεζοβατέω, (πεζός, βαίνω) pedibus iter facio, pedibus gradior.

πεζοβόας, οῦ, ὁ, (βοή) pedes, qui pedestrem pugnam committit.

πεζογραφέω, pedestri oratione scribo. A seq.

πεζογράφος, ον, (πεζός, γράφω) pedestris orationis scriptor, qui aliquid oratione soluta scribit.

πεζοθηρία, ας, ἡ, (θήρα) venatio animalium terrestrium

πεζοθηρικός, ή, όν, ad terrestrium animalium venationem pertinens. A pr.

πεζολεκτέω, oratione prosaica utor. A seq.

πεζολέκτης, ου, ὁ, (λέγω) qui prosa oratione utitur, scriptor sermonis pedestris.

πεζολογέω, i. q. πεζολεκτέω.

πεζολογία, ἡ, orationis solutae usus.

πεζολογικῶς, adv. soluta oratione.

πεζολόγος, ον, (λέγω) historicus, qui oratione soluta utitur.

πεζομαχέω, f. ήσω, (πεζομάχος) pugnam pedestrem committo.

πεζομάχης, ου, ὁ, idem quod πεζομάχος.

πεζομαχία, ας, ἡ, pugna pedestris seu terrestris. A seq.

πεζομάχος, ου, (πεζός, μάχομαι) qui pedestri praelio certat.

πεζονομικός, ή, όν, (νομή) peritus pascendorum animalium pedestrium. πεζονομική, ἡ, sc. τέχνη, ars pascendi animalia.

πεζονόμος, ον, (νέμω) pedester, Aesch. Pers. 75.

πεζοπορέω, f. ήσω, pedibus incedo, seu iter pedestre facio. A seq.

πεζοπόρος, ον, (πορεύω) pedes, qui pedibus iter facit.

πεζός, ή, όν, (πέζα, πέδον, πούς) pedes, pedester. 2) terrester. τὸ πεζόν, exercitus pedester. (sicuti Latini quoque dicere solent pro terrester.) 3) de sermone, pedester, i. e. prosaicus, solutus. πεζὸς λόγος, prosa oratio. cf. πεζῇ.

πεζοφανής, ές, (φαίνομαι) prosae orationi similis.

πεζοφόρος, ον, (φέρω) limbum habens, fimbriatus.

πεζῶς, adv. (πεζός) pedestri oratione.

πεῖ, Dor. p. πῇ et πῆ.

πειθανάγκη, ης, ἡ, (πειθώ, ἀνάγκη) suasio necessitatem imponens, ut principum et potentum.

πειθανός, πειθανολογία, al. f. l. p. πιθαν. etc.

πειθάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Ion. πειθήνωρ, (πείθομαι, ἀνήρ) viro obediens, Aesch. (ᾱ)

πειθαρχέω, f. ήσω, (πείθαρχος) pareo, obedio, obsequor, morem gero magistratui, seu ei, cujus in potestate sum.

πειθάρχησις, ἡ, i. q. πειθαρχία.

πειθαρχία, ας, ἡ, obedientia.

πειθαρχικός, ή, όν, qui facile paret, promtus ad parendum. A praec.

πείθαρχος, ον, (πείθομαι, ἀρχή) obediens, parens, τινί.

πείθομι, Aeol. p. πείθω, Sappho.

πειθόμων, ον, gen. ονος, (πείθομαι) moriger, obsequens. 2) fidelis, credens. 3) persuadendi vim habens.

πειθήνιος, ον, (πείθομαι, ἡνία) freno obediens, ad obsequium promtus.

πειθός, pro πιθανός, persuasorius, in N. T. 1. Cor. 2, 4. πειθοῖς λόγοις. alii legendum esse existimarunt, πειθοῖ (dat. a πειθώ) καὶ λόγοις ut Alberti ad Glossaria graeca N. T.)

πείθω, f. πείσω, aor. 2. ἔπιθον, inf. Ep. πεπιθεῖν, pf. 1. πέπεικα, pf. 2. πέποιθα, persuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendam, suadeo, persuadere conor, doceo. πείθειν τινά τι, persuadere alicui aliquid. πείθειν τινά, sibi aliquem conciliare, etiam malis artibus, pecunia: unde et corrumpo. — Med. et Pass. πείθομαι, persuadeo mihi, credo: obedio, pareo, τινί. Perf. 2. πέποιθα, credo, confido, τινί.

πειθώ, όος, contr. οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis. 2) oratio ad persuadendum composita: institutum et consilium persuadendi. 3) persuasio. 4) obsequium, obedientia. A praec.

πείκω, f. ξω, Epica p. πέκω, pecto vel carmino, carpo. 2) tondeo.

πεῖν, forma vulgaris pro πιεῖν, πίνειν, pro qua reperitur etiam πῖν, vide Iacobs. ad Anth. Pal. p. 684.

πεῖνα, ἡ, Ion. et Ep. πείνη, fames, esuritio. (Radix πένομαι, πένης, πενία.)

πειναλέος, έα, έον, famelicus, qui esurit.

πεινατικός, ή, όν, idem. A seq.

πεινάω, contr. πεινῶ, ῇς, ῇ, inf. πεινῆν, fut. ήσω, rarius άσω, (ᾱ) (πεῖνα) esurio, fame premor. 2) appeto, cupidus sum, desidero, c. gen. χρημάτων, Xen. 3) inops sum. — Inde ab Aristotelis tempp. usurpantur etiam formae legitimae πεινᾷς, πεινᾷ, πεινᾶν. (α praesentis longum.)

πεινέω, Ion. pro πεινῶ, idem et ab eod.

πείνη, ἡ, Ion. et Ep. p. πεῖνα, Od. 15, 407. eadem forma extat etiam aliquoties apud Platonem.

πεινήμεναι, inf. Ep. a πεινάω, p. πεινῆν.

πεινητικός, ή, όν, famem sentire solitus, vel famem excitans.

πειόλης, ου, ὁ, (πέος) i. q. πεοάλης.

πεῖρα, ας, ἡ, (πειράω) experimentum, documentum. 2) conatus, periculum. it. nocendi occasio. 3) appellatio de stupro aut alio tali turpi facinore. 4) sensus alicujus rei, usus in partem deteriorem: unde et de incommodis dicitur. 5) profectio, via.

πειρά, ᾶς, ἡ, (πείρω) cuspis vel acies gladii. (ᾱ)

πειράζω, f. άσω, (πεῖρα) tento, exploro, periculum facio, captiose tento, tento sollicitando ad aliquod scelus, in primis stuprum. πειράζομαι, tentor, ad scelus aliquod sollicitor.

Πειραιεύς, ὁ, Piraeeus, portus Atticae. Gen. Πειραιέως, Πειραιῶς. Acc. Πειραιᾶ.

Πειραϊκός, ut Πειραϊκαὶ πύλαι, Piraeeae portae.

πειραίνω, f. ανῶ, (πεῖραρ) necto, connecto. 2) finio, ut περαίνω.

Πειραιόν, τό, i. q. Πειραιεύς.

πείραμα, ατος, τό, (πειράω) tentamentum.

πεῖραρ, ατος, τό, poet. p. πέρας, finis, terminus, extremum. 2) eventus, finis rei gestae. 3) extremum, summum, cardo rei. 4) active, id quo perficitur aliqua res, πείρατα τέχνης, instrumenta artem perficientia, Od. 3, 433

πεῖρας, ατος, τό, poet. p. πέρας, i. q. πεῖραρ, Pind.

πείρασις, εως, ἡ, (πειράω) tentatio, sollicitatio. 2) conatus.

πειρασμός, οῦ, ὁ, (πειράζω) tentamentum. 2) tentatio.

πειραστής, οῦ, ὁ, tentator.

πειραστικός, ή, όν, tentandi peritus, tentandi vim habens. 2) qui inani conatu utitur.

πειραστικῶς, adv. tentandi caussa, per tentationem.

πειρατεία, ας, ἡ, (πειρατεύω) piratica.

πειρατεύω, f. εύσω, (πειρατής) piraticam exerceo, naves in mari capio, praedor.

πειρατήρ, ῆρος, ὁ, forma rarior p. πειρατής.

πειρατηρία, ας, ἡ, Ion. πειρητηρίη, ης, ἡ, (πειράω) tentatio, qua alicujus rei periculum et experimentum facimus.

πειρατήριον, ου, τό, (πειρατήρ, πειράω) sedes piratarum. sc. οἴκημα. 2) praedonum multitudo, agmen praedonum s. latronum, sc. πλῆθος. 3) experimentum, tentamentum, tentatio. sc. ἐγχείρημα. 4) locus tentationum.

πειρατής, οῦ, ὁ, (πειράω) praedo marinus, pirata. ὁ πειρατήρ, ῆρος, forma rarior. Dicitur autem a πειράω, quia tentat naves, periculi ergo eas aggreditur, sintne pares resistendo, nec ne.

πειρατικός, ή, όν, piraticus, ad piratas seu praedones marinos pertinens. A praec.

πειράω, f. άσω, (ᾱ) Ion. et Ep. ήσω pf. pass. πεπείραμαι, aor. med. ἐπειρασάμην aor. pass. ἐπειράθην, (ᾱ) conor, nitor.

tento, experior, periculum facio, c. inf. 2) c. gen. pers. tento aliquem: sollicito, attento. it. c. acc. ut κόρην, γυναῖκα πειρᾷν, tentare, de stupro appellare. πειρᾷν τὴν θάλατταν, piraticam exercere, Lys. 3) raro intr. fortunam experior, Hom. h. Merc. 125. — Med. periculum facio, sequente inf. vel particip. ut εἰσι θάλποντες ἐπειρῶντο, Od. 21, 184. 2) c. gen. pers. tento aliquem, experior animum alicujus, percontor, exploro. it. experior vires alicujus, aggredior aliquem. 3) periculum facio alicujus rei, ut σθένεος, ἥβης, Hom. Sic Attice πεπειραμένος τινός, expertus alicujus rei, in utramque partem. 4) c. acc. exstat Od. 4, 119. 24, 238. ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο, exploraret, ubi tamen variat lectio.

πειρητίζω, f. ίσω, experior, tento, periculum facio, exploro animum alicujus. A praec.

πείρινθος, ἡ, ap. serior. i. q. πείρινς.

πείρινς, ινθος, ἡ, cratea vel alveus a viminibus.

πείρω, aor. ἔπειρα, pf. pass. πέπαρμαι, (πέρας) transadigo, transfigo, transfodio, infigo, adfigo. 2) transeo, pernavigo.

πεῖσα, ης, ἡ, (πείθω) poet. p. πειθώ, πεῖσις, persuasio, obsequium, tranquillitas, Od. 20, 23. (Alii πεῖσα idem esse volunt quod πεῖσμα, funis ancoralis, ut tropice ἐν πείσῃ sit: in tranquillitate.) Vide Clarkium ad l. l.

πεῖσα, τά, f. l. p. πίσεα, q. v.

πεισίδικος, ον, (πείθω, δίκη) coram judicibus suadens, judicibus persuadens; unde nom. propr. fem. Πεισιδίκη, ἡ.

πεισιθάνατος, ον, (θάνατος) ad mortem suadens, persuadens alicui ut mortem obeat.

πεισίμβροτος, ον, (πείθω, βροτός) hominibus persuadens, βάκτρον, Aesch. Choe. 359.

πεῖσις, εως, ἡ, (πείθω) suasio, suadela.

πεῖσις, εως, ἡ, (πάσχω, πείσομαι) i. q. πάθος, passio, affectus, Hipp.

πεισιχάλινος, ον, (πείθω, χαλινός) freni obediens.

πεῖσμα, ατος, τό, (πείθω) fiducia edgrediendi aliquid, persuasio, Arr. et Sext. Emp. 2) funis nauticus, quo navis religatur et retinetur, ut pareat gubernatori, retinaculum, firmamentum, refugium, Hom.

πεισμάτιον, ου, τό, Dim. a praec.

πεισμάτιος, ία, ιον, (πεῖσμα) ad funes nauticos pertinens.

πεισμονή, ῆς, ἡ, (πείθω) persuasio, N. T.

I. πείσομαι, fut. med. a πείθω.

II. πείσομαι, fut. a πάσχω.

πεῖσος, τό, v. πίσεα.

πειστέος, έα, έον, adj. verb. a πείθω. Neutr. πειστέον, obsequendum, obediendum: credendum est.

πειστήρ, ῆρος, ὁ, obediens. 2) suasor. 3) i. q. πεῖσμα, dub. l. Theocr. 21, 58.

πειστήριος, ία, ιον, i. q. seq.

πειστικός, ή, όν, persuasorius, vim persuadendi habens.

πειστικῶς, adv. persuadendo, probabiliter.

πείσω, fut. a πείθω.

πείσυνος, ύνη, υνον, i. q. πίσυνος, dub.

πειωλης, ου, ὁ, (πέος) catamitus, pathicus. Etymol. Suid. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 613.

πέκος, εος, τό, (πέκω) pellis, item cortex.

πεκούλιον, ου, τό, peculium. Vox Lat.

πεκτέω, f. ήσω, (πεκτός) pecto, carmino, carpo. 2) tondeo.

πεκτήρ, ῆρος, ὁ, (πέκω) qui tondet aut vellit.

πεκτός, ή, όν, pexus, comtus. 2) tonsus. A seq.

πέκω, f. ξω, pecto, χαίτας πεξαμένη, Il. 14, 176. it. carmino. 2) tondeo: carpo.

πέλα, ἡ, vel πέλλα, Macedonice pro φέλλα, φέλλα, lapis.

πελαγαῖος, α, dubia forma p. πελάγειος.

πελάγειος, εία, ειον, (πέλαγος) i. q. πελάγιος, marinus.

πελαγίζω, f. ίσω, versus altum, in altum navigo, inundo, undis tego. 2) maris instar sum, undis mergor, Hdt.

πελαγικός, ή, όν, marinus, pelagicus, altum amans.

πελάγιος, ία, ιον, Attice -ος, ον, (πέλαγος) marinus, altum amans: qui est in alto, altum tenens, qui in medio mari versatur, oppon. αἰγιάλιος. item epith. Neptuni.

πελαγισμός, ὁ, (πελαγίζω) i. q. ναυσία, nausea.

πελαγίτης, ου, ὁ, Fem. ῖτις, ιδος, marinus, ad altum pertinens, altum amans.

πελαγοδρομέω, per altum curro, navigo; a seq.

πελαγοδρόμος, ον, (δραμεῖν, δρόμος) per altum currens, navigans; epith. ovis.

πελαγολιμήν, ένος, ὁ, (πέλαγος, λιμήν) portus in alto exstructus, ejectis nimirum saccis arena refertis, Polyaen.

πέλαγος, εος, τό, pelagus, mare altum, mare medium: aequor, mare. 2) pars maris majoris sive θαλάσσης, ut ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν, Od. 5, 335. Hom. h. Ap. 73. πέλαγος θαλάσσης, Ap. Rh. 3) reperitur etiam de fluminibus, ut de Danubio ap. Dion. Cass. 4) tropice de magna mole rerum malarum, cf. Valck. ad Eur. Hipp. 822. (Radix esse videtur πελάζω, quoniam pelagus litoribus accedens ea pulsat.)

πελαγόσδε, adv. in mare, in altum.

πελαγόστροφος, ον, (στρέφω) qui in mari degit.

πελαγότροφος, ον, (τρέφω) in mari nutritus.

πελαγόω, (πέλαγος) mari inundo.

πελάζω, f. άσω, (ᾰ) aor. pass ἐπελάσθην, apud seriores ἐπλάσθην et ἐπλάθην (ᾰ), Homerice ἐπλήμην, perf. pass. πέπλημαι, 1) admoveo, applico, appello. πελάζειν τινὰ ὀδύνῃσι, dolore aliquem afficere, Il. 5, 766. π. τινὰ χθονὶ vel οὔδει, sternere aliquem humi, Hom. 2) intrans. et in Medio: appropinquo, venio ad, accedo. - Vocabulum mere poeticum.

πελάθω, i. q. πελάζω, 2. poet.

πέλανος, ου, ὁ, in plur. etiam τὰ πέλανα, libum, quod placentae in modum e farinae polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur. 2) spuma concreta. 3) quodvis humidum concretum et arendo induratum. 4) oboli pondus.

πελαργᾶν, (πελαργός) Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, i. e. monere, admonere.

πελαργιδεύς, έως, ὁ, (πελαργός) ciconiae pullus.

πελαργικός, ή, όν, qui ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiis proprius, usitatus. πελαργικοὶ νόμοι, leges de alendis parentibus: quia id faciunt ciconiae. 2) i. q. Πελασγικός, Callim.

πελαργῖτις, ιδος, ἡ, herba, lienosis medens.

πελαργός, οῦ, ὁ, (πέλος, niger. ἀργός, albus) ciconia. 2) i. q. Πελασγός, Phryn. p. 109.

πελαργοχρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (χρώς) ciconiae colorem habens; albus.

πελαργώδης, ες, (πελαργός) ciconiae similis, ciconiam referens.

πέλας, adv. prope. Hinc ὁ πέλας, vicinus, propinquus, alius. Comp. πλησίον, Superl. πελαστατα, Hippocr.

πελάστης, ου, ὁ, i. q. πελάτης.

πελατεία, ας, ἡ, clientela. A seq.

πελάτης, ου, ὁ, Fem. πελάτις, ιδος, ἡ, (πελάζω) qui appropinquat, qui accedit, vicinus, accola. 2) i. q. θής, mercenarius, Plat. 3) inferioris conditionis homo, qui domum nostram ventilat et nos colit, sese ad nos adjungit, cliens.

πελατικός, ή, όν, famularis, ad clientes pertinens. τὸ πελατικόν, clientela, clientum caterva. A praec.

πελάτις, ιδος, ἡ, cliens, vel famula. Fem. a πελάτης.

πελάω, i. q. πελάζω, poet.

πέλεθος, ὁ, stercus, idem quod σπέλεθος.

πελεθρίζω, i. q. πλεθρίζω, unde

πελέθρισμα, τό, i. q. πλέθρισμα.

πέλεθρον, τό, i. q. πλέθρον, jugerum, Hom.

πέλεια, ἡ, (πελός, πέλειος, πελλός) columba silvestris.

πελειάς, άδος, ἡ, i. q. πέλεια. 2) Πελειάδες, αἱ, i. q. Πλειάδες.

πελειοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, (θρέμμα, τρέφω) columbarum altor vel altrix.

πέλειος, εία, ειον, (πελός) niger, fuscus, lividus.

πελεκάν, ᾶνος, ὁ, (ᾱ) Attice πελεκᾶς, ᾶντος, ὁ. it. πελέκας, αντος, Dor. πελεκᾶς, ᾶ, (πελεκάω) picus Martius. 2) avis quaedam maritima pelecano similis, fulica.

πελεκάω, f. ήσω, (πέλεκυς) securi caedo, dolabra complano, dedolo.

πελέκημα, ατος, τό, assula, fomes. πελεκήματα dicuntur praesegmina a quacunque materia per bipennem decisa ac resecta. A praec.

πελέκησις, εως, ἡ, sectio per securim, laevigatio, quae fit dolabra.

πελεκητής, οῦ, ὁ, dolator.

πελεκηλός, ή, όν, bipenni caesus vel complanatus. 2) qui securi caedi vel complanari potest.

πελεκίζω, f. ίσω, (πέλεκυς) securi percutio.

πελεκῖνος, ου, ὁ, securidaca vel securiculata, herba vel frutex. 2) avis nomen. 3) securicula, vox architect.

πελεκινωτός, ή, όν, securicolae figuram habens, cf. πελεκῖνος, 3.

πελεκκάω, i. q. πελεκάω, Epice.

πέλεκκον, ου, τό, (πέλεκυς) manubrium seu capulum bipennis, bipennis ipsa.

πελεκοειδής, ές, (εἶδος) securis s. bipennis formam habens.

πελεκύδιον, ου, τό, securicula, parva securis. Dim. a πέλεκυς.

πελεκυνάριον, τό, lignum capulo bipennis simile.

πέλεκυς, εως, Ion. εος, ὁ, dat. pl. πελέκεσι, apud Aelian. aliosque seriores invenitur gen. πελέκυος, dat. pl. πελέκυσι, - se-

curis, bipennis. Metaph. κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρής, Il. 3, 60. 2) figura quaedam mathematica, Hero Dasypodii p. 39.

πελεκυφόρος, ος, ον, (φέρω) qui securim gestat, bipennifer. 2) magistratus, cui secures praeferuntur.

πελεμίζω, f. ξω, moveo, commoveo, quasso, concutio. Med. et Pass. moveor, concutior: vi reprimor.

πελέσκεο, 2 impf. Ep. e πέλομαι.

πέλευ, 2 imperat. Ep. a πέλομαι.

πεληϊάς, αδος, ἡ, columba. Ion. pro πελειάς.

πελία, ἡ, (πελιός) i. q. πελίωμα, πελίδνωμα, suffusio sanguinis, livor.

πελιαίνομαι, (πελιός) livesco, livorem contraho.

πελιάς, άδος, ἡ, Fem. poet. e πελιός: pro πελειά.

πελιδναῖος, αία, αῖον, poet. p. πελιδνός.

πελίδνη, ἡ, i. q. πελιδνότης, dub.

πελιδνήεις, ήεσσα, ῆεν, poet. p. πελιδνός.

πελιδνός, ή, όν, (πελός) nigredinem plumbeam habens, sanguine suffusus, lividus, liveus, luridus.

πελιδνότης, ητος, ἡ, livor. 2) pars livida. A praec.

πελιδνόω, f. ώσω, (πελιδνός) lividum reddo, sugillo. πελιδνοῦμαι, liveo, livesco.

πελίδνωμα, ατος, τό, suffusio sanguinis, livor. A praec.

πελίδνωσις, ἡ, i. q. πελιδνότης.

πελικάν, ᾶνος, ὁ, species poculi lignei. 2) catinus ligneus. A praec.

πελικάνιον, τό, Dimin. e πελίκη.

πελίκη, ης, ἡ, poculi genus.

πελίκη, ης, ἡ, mensura Attica, continens heminas octo.

πέλιξ, ικος, ὁ, catinus. Athen. ut πέλυξ.

πελιόομαι, livesco. A seq.

πελιός, ά, όν, (πελός) lividus, luridus. (Minus recte scribitur πέλιος, vide Arcad. p. 41, 3.)

πελιότης, ητος, ἡ, livor. A praec.

πελιόω, vide πελιόομαι.

πέλις, ὁ vel ἡ, pelvis, i. q. πελίκη, πέλλις. Scribitur et πελίς.

πελιτνός, ή, όν, Attice pro πελιδνός.

πελίχνη, ἡ, Dimin. e πελίκη.

πελίωμα, τό, (πελιόομαι) i. q. πελίδνωμα.

πελίωσις, εως, ἡ, (πελιόομαι) i. q. πελίδνωσις, livor.

πέλλα, ἡ, pellis.

πέλλα, ἡ, lapis. cf. πέλα.

Πέλλα, ἡ, Pella, caput Macedoniae.

πέλλα, Ion. ης, ἡ, mulctra, seu mulctrale. 2) vas potorium.

πελλαῖος, αία, αῖον, i. q. πελλός, ut πελιδναῖος, i. q. πελιδνός.

Πελλαῖος, αία, αῖον, Pella oriundus, ut Alexander Magnus.

πελλαιχνός et πελλαιχρός, όν, i. q. πελλαῖος.

πελλαντήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πελλατήρ.

πελλάς, άδος, ἡ, i. q. πέλλα, mulctra.

πελλάστη, ἡ, (πέλλα, pellis) fasciae crurales cursorum.

πελλατήρ, ῆρος, ὁ, (πέλλα) qui lac in mulctram mulget.

πελλίς, ἡ, (πέλλα) mulctra, pelvis, Vox Trag. v. πέλυξ, n. 2.

πελλόομαι, f. ώσομαι, idem quod πελιόομαι. A seq.

πέλλος, η, ον, sive πελλός, ή, όν, (πελός) colorem nigricantem et subfuscum habens. item niger, fuscus. Hinc Lat. pullus.

πέλλωμα, ατος, τό, (πελλόομαι) livor, pars livida. Schol. Theocr.

πέλμα, ατος, τό, planta pedis, solea, calcaneum, Gl. Vet. 2) corium densatum.

πελματώδης, ες, plantaris. A pr.

πέλομαι, v. πέλω.

πελός, ή, όν, i. q. πελλός.

πελτάζω, (πέλτη) pelta armatus pugno.

πελτάριον, ου, τό, parvula pelta sive cetra, parmula. Dim. e πέλτη.

πελταστής, οῦ, ὁ, (πελτάζω) qui peltam in pugna gestat, peltatus, seu cetratus, parmularius, levis armaturae miles.

πελταστικός, ή, όν, ad peltastam pertinens. 2) peltatus. Hinc ἡ πελταστική, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars utendi pelta, bene pugnandi quum pelta armatus sis.

πελταστικώτατα, adv. superl. e pr. more peritissimorum peltastarum.

πελτοφόρος, ον, vide πελτοφόρος.

πέλτη, ης, ἡ, pelta, cetra, scutum brevius, lorum non habens, qua sagittarii et levioris armaturae milites uti solebant. 2) manus peltatorum. 3) jaculum, hasta, Xen. 4) ornamentum equorum.

πελτης, ου, ὁ, vocatur σαρακῖνος piscis sale conditus.

πελτοφόρος, ον, (πέλτη, φέρω) peltam gestans. ὁ π., i. q. πελταστής, Xen.

πέλυντρα, ἡ, i. q. πελλαστή.

πέλυξ, υκος, sive πέλυς, ὁ, securis, bipennis. 2) pelvis, proprie lignea.

πέλυτρα, ἡ, i. q. πελλαστή.

πέλω, usitatius πέλομαι, (occurrit tantum in praes. et impf. et quidem non nisi apud poetas; impf. saepe per syncopen contrahitur ἔπλεν p. ἔπελεν, ἔπλεο, ἔπλεο p. ἔπελεο, ἔπελετο.) sum; impf. medii maxime habet vim praes. 2) versor, moveor.

πέλωρ, τό, monstrum, monstrum immane. (Reperitur tantum in nom. et acc. sing.)

πελωρεύω, f. εύσω, patefacio, aperio, praedico, praesignifico. Hesych. dub.

πελωριάς, άδος, ἡ, i. q. πελωρίς.

πελωρίδες, ων, αἱ, ostreae, a magnitudine sic dictae.

πελώριος, ία, ιον, vel ος, ον, (πέλωρ) monstrosus, portentosus, admirandus, ingens, immanis.

πελωρίς, ίδος, ἡ, v. πελωρίδες. 2) promuntorium Siciliae.

πέλωρον, τό, i. q. πέλωρ.

πέλωρος, ώρα, ωρον, i. q. πελώριος.

πέμμα, ατος, τό, (πέσσω) quicquid coquitur, coctile, genus placentae. πέμματα, bellaria, cupediae.

πεμμάτιον, ου, τό, bellarium. Dimin. a praec.

πεμματολόγος, ου, ὁ, (λέγω) qui de opere pistorio delicatius apparato verba facit, vel qui de placentis et opere dulciario librum conscripsit.

πεμματουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) bellariorum artifex, pistor dulciarius.

πεμπαδάρχης, et πεμπάδαρχος, ου, ὁ, (πεμπάς, et ἀρχή, vel ἀρχός) qui quinque militibus praeest.

πεμπάζω, f. άσω, άσομαι, per digitos numero, praesertim quinos. 2) numero simpliciter. 3) cogito, considero. A seq.

πεμπάς, άδος, ἡ, (πέμπε) quinarius numerus, quinque πέλλα, i. q. πεντάς.

πεμπαστής, οῦ, ὁ, (πεμπάζω) per quinos numerans.

πέμπε, οἱ, αἱ, τά, quinque, Aeol. p. πέντε.

πέμπελος, ον, (πέμπω) senex admodum decrepitus, et capularis, jam in sepulcrum demittendus. 2) vetus; ap. Lycophr.

πεμπταῖος, αία, αῖον, (πέμπε) quintanus. 2) quod quinto die fit, qui quinto die venit, redit, agit etc.

πεμπταμερος, ον, Dor. p. πενθήμερος, (ἡμέρα) quinque dies durans, Pind.

πεμπτάς, άδος, ἡ, (πέμπτος) numerus quinarius. 2) numerus quinque militum. i. q. πεντάς.

πεμπτέος, έα, έον, mittendus, Adj. verb. e πέμπω.

πεμπτημόριον, ου, τό, (πέμπτος, μόριον) quinta pars.

πεμπτός, ή, όν, (πέμπω) missus.

πέμπτος, η, ον, (πέμπε pro πέντε) quintus. πέμπτη, ἡ, quintana, forum rerum venalium in castris Rom.

πέμπω, f. ψω, pf. πέπομφα, mitto, dimitto, procul amando, demitto, emitto, immitto, impono. 2) deduco, veho, transveho, trajicio. 3) legatos mitto. Med. τινά, arcessere aliquem ad se.

πεμπώβολον, ου, τό, (πέμπε et ὀβολός) veru quinque cuspides habens.

πεμφηρίς, ίδος, ἡ, piscis quidam.

πεμφιγώδης, ες, (πέμφιξ) referens πέμφιγα. 2) humidus, flatulentus. 3) pustulas excitans.

πεμφιδώδης, ες, (πεμφίς) idem.

πέμφιξ, ῖγος, ἡ, flatus, gutta, nubes, bulla, pustula. Pro animo accipitur ap. Lycophr.

πεμφίς, ίδος, ἡ, idem.

πεμφρηδών, όνος, ἡ, insectum e vesparum genere.

πέμψις, εως, ἡ, (πέμπω) missio. 2) in manus traditio.

πενεστεία, ας, ἡ, (πενέστης) famulitium, servitium, conditio πενέστου.

πενέστερος, πενέστατος, Comp. et Superl. e πένης.

πενέστης, ου, ὁ, (πένομαι) servus, famulus, cliens, apud Thessalos.

πενεστικός, ή, όν, servilis. A pr.

πένης, ητος, ὁ, Fem. πένησσα, ης, qui labore victum quaerit, pauper, inops. 2) egens.

πενητεύω, pauper sum.

πενητοκόμος, ον, pauperum curam gerens.

πενθαλέος, έα, έον, (πένθος) luctuosus, lugubris.

πενθάς, άδος, ἡ, (πένθος) luctuosa, lugubris. poet.

πενθερά, ᾶς, ἡ, socrus, uxoris mater. A seq.

πενθερός, οῦ, ὁ, socer, uxoris pater.

πενθεροκτόνος, ον, (κτείνω) i. q. seq.

πενθεροφθόρος, ον, (φθείρω) socerum perdens.

πενθέω, f. ήσω, (πένθος) lugeo.

πένθημα, ατος, τό, luctus. A pr.

πενθήμεναι, Epice pro πενθεῖν, inf. praes. act. a πενθέω.

πενθήμερος, ον, (πέντε, ἡμέρα) quinque dies durans.

πενθημιμερής, ές, (πέντε, ἥμισυς et μέρος) partis semiquintae. Hinc πενθημιμερὴς τομή, caesura, quum post secundum pedem syllaba superest. τὸ πενθημιμερές, duo pedes cum syllaba, ut in pentametris.

πενθημιποδιαῖος, αία, αῖον, constans ex

duobus pedibus cum dimidio. A seq.

πενθημιπόδιον, ου, τό, (πέντε, ἡμιπόδιον) duo pedes cum dimidio, Xen.

πενθημισπίθαμος, ον, (σπιθαμή) duas spithamas cum dimidio longus.

πενθημιταλαντιαῖος, αία, αῖον, (τάλαντον) duo talenta cum dimidio continens.

πενθημιχοίνιξ, ικος, ἡ, (πέντε, ἥμισυς et χοῖνιξ) duas choenices cum dimidio.

πενθήμων, ονος, ὁ, ἡ, (πενθέω) luctuosus.

πενθήρης, ες, lugubris.

πενθητήρ, ῆρος, ὁ, qui luget.

πενθητήριος, ία, ιον, lugubris, ad luctum pertinens.

πενθητικός, ή, όν, (πενθέω) lugubris.

πενθητικῶς, adv. lugubriter.

πενθήτρια, ας, ἡ, Femin. a πενθητήρ, praefica. 2) quae luget.

πενθικός, ή, όν, (πένθος) lugubris.

πενθικῶς, adv. lugubriter, lugubre.

πένθιμος, ον, et ιμος, ίμη, ιμον, lugubris vel luctuosus, flebilis, funestus. A seq.

πένθος, εος, τό, luctus, i. e. moeror, a morte propinquorum vel amicorum. 2) quivis moeror.

πενία, ας, ἡ, Ion. πενίη, ης, ἡ, (πένομαι, s. πένης) paupertas, inopia.

πενιτεύω, i. q. πενητεύω, pauper sum.

πενιχραλέος, έα, έον, pauper, pauperculus, inops. A seq.

πενιχρός, ά, όν, (πένομαι) idem.

πενιχρότης, ητος, ἡ, indigentia.

πενιχρῶς, adv. pauperum more, per inopiam.

πένομαι, laboro, opera servilia facio victus comparandi caussa. 2) c. acc. facio, efficio, ago, paro, curo, struo. 3) pauper seu inops sum.

πενόομαι, i. q. πένομαι, unde πενωθείς, pauper, egenus.

πενταβιβλος, ον, quinque libris constans. ἡ πεντάβιβλος, sc. συγγραφή, opus quinque libris constans.

πενταβόειος, ον, (βοεία) quinque coriis bubulis constans.

πεντάγαμβρος, ον, quinque generos habens.

πεντάγραμμος, ον, (γραμμή) qui quinque linearum est.

πενταγωνικός, ή, όν, pentagono similis, ad pentagonum pertinens.

πεντάγωνος, ον, (γωνία) quinque angulos habens.

πενταδάκτυλος, ον, qui quinque digitos habet, vel qui quinque digitorum est.

πενταδάρχης, vel πεντάδαρχος, ου, ὁ, (πεντάς, ἀρχή vel ἀρχός) qui quinque viris praeest.

πεντεκαιδεκέτης, ου, ὁ, fem. πεντεκαιδεκέτις, ιδος, it. πεντεκαιδεκαετής, ές, (πέντε, δέκα, ἔτος) qui quindecim annorum est.

πενταδικός, ή, όν, (πεντάς) quinarius. 2) pentade constans.

πεντάδιον, ου, τό, numerus quinarius, Dim. a πεντάς.

πενταδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmae. A seq.

πεντάδραχμον, ου, τό, (πέντε, δραχμή) numisma quinque drachmarum.

πεντάδραχμος, ον, quinque drachmarum pretium aequans.

πεντάδωρος, ον, (δῶρον) qui quinque palmorum est.

πεντάεθλιον, τό, πεντάεθλον, τό, et πεντάεθλος, ὁ, Ion. et poet. i. q. πένταθλον et πένταθλος.

πενταετηρής, ές, quinquennis, apud ser. pro πενταετής.

πενταετηρία, ας, ἡ, quinquennium.

πενταετηρικός, ή, όν, quinquennalis, lustralis. A praec.

πενταετηρίς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum. 2) ap. ser. i. q. πανήγυρις. 3) i. q. πενταετήριον, Pind.

πενταέτηρος, ον, quinquennis. A seq.

πενταέτης, ου, ὁ, vel πενταετής, ές, qui quinque annorum est, quinquennis, quinquennalis. πενταετές et πενταετές, adv. per quinquennium.

πενταετία, ας, ἡ, quinquennium.

πεντάζωνος, ον, (ζώνη) quinque zonas habens.

πενταθλεύω, idem quod seq.

πενταθλέω, f. ήσω, quinque certaminibus me exerceo. 2) quinque certaminum generibus certo.

πενταθλητικός, ή, όν, πενταθλητικὴ νίκη, victoria in omni genere certaminum.

πένταθλον, τό, quinquertium, quinque certamina, pugilatus, cursus, saltus, discus et lucta. (πυγμή, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη.)

πένταθλος, ὁ, quinquertio, qui quinque certaminibus vicit. Hinc πένταθλος tropice in quocunque genere, per omnes partes egregius. b) qui semper aemulatur eos, qui in suo genere excellunt, quemquam eos nunquam assequitur, Xen. h. gr. 4, 7, 5.

πένταιχμος, ον, (πέντε, αἰχμή) quinque cuspides seu mucrones habens.

πεντακέφαλος, ον, (κεφαλή) quinque habens capita, vel truncos.

πεντάκις, adv. (πέντε) quinquies.

πεντακισμύριοι, quinquaginta millia.

πεντακισχίλιοι, ιαι, ια, quinque millia.

πεντάκλαδος, ον, quinque ramulos habens. Epith. manus.

πεντάκλινος, ον, (κλίνη) quinque lectis instructus.

πεντακόρωνος, ον, (κορώνη) qui quinque cornicum aetates vixit. 2) capularis, decrepitus.

πεντακοσιάρχης, et πεντακοσίαρχος, ου, ὁ, (πεντακόσιοι, ἀρχή vel ἀρχός) quingentorum militum praefectus.

πεντακοσιαρχία, ας, ἡ, quingentorum militum praefectura. A praec.

πεντακοσιαστός, ή, όν, quingentesimus. A seq.

πεντακόσιοι, ιαι, ια, (πέντε) quingenti.

πεντακοσιομέδιμνος, ον, (μέδιμνος) qui quingentorum medimnorum est, qui a suis fructibus efficit medimnos quingentos, qui quingentis medimnis census est.

πεντακοσιοστός, ή, όν, (πεντακόσιοι) quingentesimus.

πεντακοσιοστύς, ύος, ἡ, numerus quingentorum.

πεντακυμία, ας, ἡ, (κῦμα) immanis unda seu fluctus, fluctus decumanus, proprie, quinque fluctus uno impetu advenientes.

πεντάλεκτρος, ον, (λέκτρον) quinque lectos habens. 2) quinque toros conjugales experta, quinquies nupta.

πενταλιθίζειν, ludere πενταλιθα. vid. seq.

πεντάλιθος, ον, quinque constans lapidibus. πεντάλιθα, ludus muliebris, quo ludebant quinque lapidibus.

πεντάλιτρος, ον, (λίτρα) quinquepartitus.

πεντάμετρος, ον, (μέτρον) qui est quinque pedum. ὁ π., versus pentameter.

πεντάμηνος, ον, (μήν) qui est quinque mensium.

πεντάμορφος, ον, (μορφή) quinque figuras habens.

πεντάμυρον, τό, (μύρον) unguenti genus.

πενταναΐα, ἡ, (ναῦς) it. πενταναΐα, quinque navium numerus.

πεντάοζος, ον, qui in quinque ramos dispergitur. 2) in quinque digitos divisus.

πενταπάλαιστος, ον, (παλαιστή) qui habet quinque palmos.

πενταπετές, τό, quinquefolium.

πενταπέτηλος, ον, (πέταλον) quinque folia habens. τὸ πενταπέτηλον, quinquefolium, herba.

πενταπήχης, ες, i. q. seq.

πεντάπηχυς, υ, gen. εος, (πῆχυς) qui quinque cubitorum est.

πενταπλασιάζω, f. άσω, quintuplo majorem facio. A seq.

πενταπλάσιος, ία, ιον, (πέντε) quintuplus, quinquies tantus.

πενταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, idem et ab eod.

πενταπλασίως, adv. quintuplo.

πεντάπλεθρος, ον, (πλέθρον) quinque jugeribus constans.

πενταπλόος, οῦς, ὁ, ἡ, et πενταπλόος, οῦς, πλόη. ἡ, πλόον, οῦν, (πέντε) quintuplus, quincuplex.

πεντάπολις, εως, ἡ, quinque urbes.

πεντάπορος, ον, (πόρος) quinque meatus seu alveos aut canales habens: quinquefluus.

πεντάπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) quinque pedes habens. 2) quinque pedes aequans. Scribitur et πεντέπους.

πενταπρωτεία, ας, ἡ, quinqueprimatus, collegium quinque primorum in oppido virorum. A seq.

πεντάπρωτοι, οἱ, quinque primi, senatores primorii municipales.

πεντάριθμος, ον, quinque numero, dub.

πεντάρραβδος, ον, quinque fidibus (qs. fidium virgis) constans.

πεντάρραγος, ον, (ῥάξ) quinque baccis constans, quinque baccas habens.

πεντάς, άδος, ἡ, (πέντε) quinarius numerus, i. e. quinque, vel continens quinque.

πεντάσκαλμος, ον, quinque scalmos, remos habens.

πεντασπίθαμος, ον, (σπιθαμή) quinque spithamas longus, quinque dodrantes altitudine aequans.

πεντασταδιος, ον, (στάδιον) qui quinque stadiorum est.

πεντεστάτηρον, ου, τό, pondus quinque staterarum, Pollux.

πεντάστιχος, ον, quinque ordinibus seu versibus constans.

πεντάστομος, ον, (στόμα) quinque ora seu ostia habens.

πεντασυλλαβία, ἡ, quinque syllabae. A seq.

πεντασύλλαβος, ον, (συλλαβή) quinque syllabis constans.

πεντασυλλάβως, adv. quinque syllabis.

πεντασύριγγος, ον, vide πεντεσύριγγος. (6)

πεντάσχημος, ον, quinque σχήματα s. figuras habens.

πεντάσχοινος, ον, quinque schoenos patens aut longus.

πεντατάλαντος, ον, (τάλαντον) quinque

talenta aequans, qui quinque talentorum est.

πεντάτευχος, ον, (τεῦχος) quinque volumina habens. ἡ π., sc. βίβλος, quinque libri Mosis.

πεντάτονος, ον, (τόνος) quinque sonis constans. 2) in arte musica est ea concentus violatio quae nobis Septima minor vocatur.

πενταφάρμακος, ον, (φάρμακον) quinque medicamentis constans. τὸ πενταφάρμακον erat convivium quintuplici condimentorum genere.

πενταφυής, ές, (φυή vel φύομαι) quintuplex.

πεντάφυλλον, ου, τό, quinquefolium, herba.

πεντάφυλλος, ον, (φύλλον) quinque folia habens.

πεντάφωνος, ον, (φωνή) quinque voces seu sonos reddens.

πένταχα, πενταχῆ, adv. (πέντε) quinque modis.

πενταχιλιοστός, ή, όν, unus de quinque millibus.

πεντάχορδος, ον, (χορδή) quinque habens chordas.

πενταχοῦ, adv. quinque locis.

πεντάχρονος, ον, quinque temporibus constans pes.

πενταχῶς, adv. (πέντε) quinque modis.

πέντε, οἱ, αἱ, τά, indecl. quinque. Aeol. πέμπε. In compositis est tum πεντε-, tum πεντα-; illud vero Attice, v. Lobeck. ad Phryn. p. 413.

πεντεβόειος, ον, i. q. πενταβόειος.

πεντέγραμμος, ον, i. q. πεντάγραμμος.

πεντεδάκτυλος, ον, vide πενταδάκτυλος.

πεντεδέκατος, άτη, ατον, i. q. πεντεκαιδέκατος.

πεντεδραχμία, ἡ, i. q. πενταδραχμία.

πεντεκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, indecl. quindecim.

πεντεκαιδέκατος, άτη, ατον, quintus decimus.

πεντεκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, (ἔτος) quindecim anni.

πεντεκαιδεκαετής, ές, (ἔτος) qui quindecim annorum est.

πεντεκαιδεκαμναῖος, αία, αῖον, (μνᾶ) quindecim minas valens.

πεντεκαιδεκαναΐα, ἡ, (ναῦς) quindecim naves.

πεντεκαιδεκάπηχυς, υ, gen. εος, sc. (πῆχυς) quindecim cubitos aequans.

πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, (πεντεκαίδεκα) quinquies decies major s. praestantior.

πεντεκαιδεκαταῖος, αία, αῖον, qui decimo quinto die aliquid facit aut patitur. A seq.

πεντεκαιδεκατημόριον, το, (μόριον) particula quinta decima.

πεντεκαιδέκατος, άτη, άτον, decimus quintus.

πεντεκαιδεκήρης, ες, (πεντεκαίδεκα, ἐρέσσω) navis quindecim ordinum.

πεντεκαιδεχήμερος, ον, (ἡμέρα) qui quindecim dierum est.

πεντεκαιεικοσάσημος, ον, (σῆμα) viginti quinque signis constans.

πεντεκαιεικοσι, οἱ, αἱ, τά, indecl. (εἴκοσι) viginti quinque.

πεντεκαιεικοσαετής, ές, (ἔτος) qui annorum est viginti et quinque.

πεντεκαιεικοστός, ή, όν, vicesimus quintus.

πεντεκαιπεντηκονταετής, ές, (ἔτος) qui est annorum quinquaginta quinque.

πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος, ον, (ἡμέρα) quadraginta quinque dierum.

πεντεκαιτριακονταετής, ες, (τριάκοντα, ἔτος) annorum triginta quinque.

πεντεκτενής, ές, (πέντε, κτείς) quinque pectinibus intextus.

πεντέκτενος, ον, idem et ex iisd.

πεντέμορφος, ον, i. q. πεντάμορφος.

πεντεναΐα, ἡ, vide πενταναΐα.

πεντεπικαιδέκατος, ατη, ατον, poet. p. πεντεκαιδέκατος.

πεντέπους, ποδος, ὁ, ἡ, i. q. πεντάπους.

πεντεσύριγγος, ον, (σύριγξ) quinque fistulis, seu quinque foramina habens. (ῡ)

πεντετάλαντος, ον, v. πεντατάλαντος.

πεντετηρικός, ή, όν, quinquennalis. A seq.

πεντετηρίς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum.

πεντετής, ές, (ἔτος) quinquennis.

πεντετριαζόμενος, η, ον, (πέντε, τριάζομαι) quinquies victus et proprie quidem in quinquertio.

πεντηκονθήμερος, ον, (ἡμέρα) qui quinquaginta dierum est.

πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τά, (πέντε) indecl. quinquaginta.

πεντηκοντάδραχμος, ον, (δραχμή) quinquaginta drachmarum pretio aestimatus.

πεντηκονταετηρίς, ίδος, ἡ, tempus quinquaginta annorum. A seq.

πεντηκονταετής, ές, (ἔτος) quinquagenarius, quinquaginta annos natus.

πεντηκονταέτης, ου, ὁ, i. q. prec.

πεντηκονταετία, ας, ἡ, quinquaginta anni.

πεντηκονταέτις, ιδος, ἡ, fem. a πεντηκονταέτης.

πεντηκοντακαιτριετής, ές, qui est annorum quinquaginta trium.

πεντηκοντακάρηνος, ον, (κάρηνον) qui quinquaginta habet capita.

πεντηκοντακέφαλος, ον, (κεφαλή) idem.

πεντηκοντάλιτρον, τό, (λίτρα) quinquaginta librae. (numus Siculus, ita a pondere dictus.)

πεντηκοντάπηχυς, υ, (πῆχυς) quinquaginta cubitus habens. cf. πεντηκονταπηχυαῖος.

πεντηκονταρχία, ας, ἡ, munus et dignitas, qua quis quinquaginta militibus praeest. 2) quinquaginta virorum principatus. A seq.

πεντηκόνταρχος, ου, ὁ, qui quinquaginta militibus praeest. 2) navis quinquaginta remigum dux.

πεντηκονταταλαντία, ας, ἡ, quinquaginta talenta. A seq.

πεντηκοντατάλαντος, ον, (τάλαντον) qui quinquaginta talentorum est.

πεντηκοντάς, άδος, ἡ, (πεντήκοντα) numerus quinquaginta.

πεντηκοντατέσσαρες, ων, οἱ, αἱ, quinquaginta quatuor.

πεντηκοντατήρ, ῆρος, ὁ, (πεντήκοντα) quinquaginta militum praefectus.

πεντηκοντάχοος, ον, contr. πεντηκοντάχους, ουν, (χέω) cum quinquagesimo fundens, quinquagesimo cum fenore reddens.

πεντηκόντορος, ου, ἡ, (ἐρέσσω) quinquaginta remorum navis, seu navis actuaria quinquaginta remorum.

πεντηκοντεύομαι, (πεντήκοντα) quinquagesimam solvo, quinquagesima a me exigitur. 2) Med. quinquagesimam exigo, capio.

πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, idem quod πεντηκοντατήρ. v. πεντηκοστήρ, quasi a πεντηκοντάω.

πεντηκοντηρικός, ή, όν, quinquaginta remos habens. A πεντηκοντήρης, quod est ab ἐρέσσω, sed non reperitur.

πεντηκοντόγυος, ον, (γύα) qui quinquaginta jugerum est.

πεντηκοντοκάρηνος, ον, (κάρηνον) quinquaginta capita habens.

πεντηκοντόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) quinquaginta liberos habens.

πεντηκοντόργυιος, ον, (ὀργυιά) qui quinquaginta ulnarum (orgyiorum) est.

πεντηκόντορος, ου, ἡ, i. q. πεντηκόντερος. 2) navis quae quinquaginta remiges habet.

πεντηκοντούτης, ες, (ἔτος) qui quinquaginta annorum est.

πεντηκόσιοι, αι, α, Epice pro πεντακόσιοι, Od.

πεντηκοσταῖος, αία, αῖον, (πεντηκοστός) qui quinquagesimo die aliquid facit, vel quod eo fit.

πεντηκοστάρχος, ὁ, (ἄρχω) praefectus publicanorum, qui πεντηκοστὴν conduxerunt.

πεντηκοστεύω, quinquagesimam s. πεντηκοστὴν exigo. Med. quinquagesimam solvo, quinquagesima a me exigitur.

πεντηκοστήρ, ῆρος, ὁ, quinquaginta militum dux apud Lacedaemonios.

πεντηκοστολογέω, f. ήσω, (πεντηκοστολόγος) quinquagesimam colligo seu exigo.

πεντηκοστολόγιον, ου, το, locus, in quo quinquagesimae exiguntur, vel solvuntur.

πεντηκοστολόγος, ου, ὁ, (πεντηκοστός, λέγω) qui quinquagesimam partem colligit seu exigit. 2) quinquagesimae partis redemtor.

πεντηκοστόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) quinquaginta filios seu filias habens.

πεντηκοστός, ή, όν, (πεντήκοντα) quinquagesimus. Hinc ἡ πεντηκοστή, sc. ἡμέρα, Pentecoste, dies quinquagesimus a Paschate; item ἡ πεντηκοστή, scil. μερίς, genus vectigalis, quod pendebatur de fundis et facultatibus, quinquagesima rei parte constans, vide ad Lycurg. p. 185 v. εἰκοστή.

πεντηκοστύς, ύος, ἡ, dicitur de numero quinquaginta, v. c. hominum, ut δεκάς de decem. 2) ordo militaris, constans quinquaginta viris. A pr.

πεντηκοστώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) i. q. πεντηκοστολόγος, 2.

πεντήρης, ες, (πέντε, ἐρέσσω) quinque remorum ordines habens. ἡ π. sc. ναῦς, quinqueremis.

πεντηρικός, ή, όν, quinqueremis. A pr.

πέντοζος, ον, i. q. πεντάοζος.

πεντόργυιος, ον, (ὀργυιά) quinque ulnarum, vel potius orgyiorum.

πεντόροβον, ου, τό, it. πεντόροβος, ἡ, (ὄροβος) herbae nomen, quae alias γλυκυσίδη, paeonia.

πεντόροφος, ον, quinque fastigia, tecta, contignationes habens domus. vide πενταώροφος, quae forma est usitatior.

πεντώβολος, ον, (ὀβολός) qui est quinque obolorum. Hinc τὸ πεντώβολον, quinque oboli.

πεντώνυχος, ον, (ὄνυξ) quinque habens ungues.

πεντώροφος, ον, vide πεντόροφος.

πεντώρυγος, ου, ὁ, ἡ, (ὀρυγή) qui quinque vallorum seu fossarum est.

* πέω, obsoletum, unde πένομαι, q. v.

πέξις, εως, ἡ, (πέκω) tonsura, rasura.

πεώδης, ές, (πέος, οἰδέω) qui tumida virilia habet.

πέος, εος, τό, penis, mentula, veretrum.

πεπαθυῖα, fem. part. pf. Ep. a πάσχω.

πεπαιδευμένως, adv. (παιδεύω) erudite, sollerter.

πεπαίνω, (πέπων) excoquo et ad maturitatem perduco, maturo. 2) mitigo, lenio. Med. πεπαίνομαι, maturesco.

πεπαίτατος, et πεπαίτερος, Superl. et Compar. a πέπων, q. v.

πεπαλών, part. aor. 2. Ep. cum redupl. a πάλλω.

πέπαμαι, pf. a * πάομαι, Theogn. 663.

πέπανος, ον, i. q. πέπων.

πέπανσις, εως, ἡ, (πεπαίνω) maturatio. 2) actio qua quid ad maturitatem perducitur, maturitas.

πεπαντικός, ή, όν, coquendi, maturandi vim habens. 2) maturescens.

πεπαρεῖν, i. q. ἐνδεῖξαι, σημῆναι, demonstrare, illustrare, indicare, dicere, inf. defect. aor. 2. Pind. P. 2, 105. quasi a πεπαίρω.

πεπαρεύσιμος, ον, perspicuus, qui facile dici, explicari potest. Hesych. A pr.

πεπάσμην, plqpf. Ep. a πατέομαι, Il. 24, 642.

πεπασμός, ὁ, (πεπαίνω) i. q. πέπανσις.

πεπεισμένως, adv. (πείθομαι) fidenter, vehementer. Strab.

πέπειρος, ον, i. q. πέπων, πέπανος, maturus. 2) concoctus, digestus, mitis: trop. mitigatus, lenitus, ὀργῇ, Soph. 3) c. dat. vel c. inf. maturus ad aliquid.

πεπερημένος, part. pf. pass. a περάω.

πέπερι, εως, et εος, Ion. ιος, τό, piper, arbor vel planta. 2) fructus piperis, arboris Indicae. – Accus. πέπεριν habet Nic. Al. 332. Ther. 876. cf. πεπερίς.

πεπερίζω, piper imitor seu refero, piperis saporem habeo, piper sapio. A pr.

πεπέριον, ου, τό, granulum piperis.

πεπερίς, ιδος, ἡ, granum piperis.

πεπερίτης, ου, ὁ, piper gustu referens. (ῑ)

πεπερῖτις, ιδος, ἡ, fem. a pr.

πεπερόγαρον, τό, garum pipere conditum.

πεπερόπαστος, ον, (πάσσω) pipere inspersus.

πέπηγε, 3 pf. med. a πήγνυμι, Il.

πεπιθεῖν, inf. aor. 2. c. redupl. a πείθω.

πεπίθμεν, pro ἐπεπίθμεν, Epica, plqpf. pass. a πείθω.

πεπινυμένως, adv. (πινύω) docte et perpolite.

πεπλανημένως, adv. (πλανάω) vagabunde, more eorum, qui errant, palatim. 2) quasi erranter, perperam.

πεπλασμένως, adv. (πλάττω) ficte, simulate.

πεπλατυσμένως, adv. (πλατύνω) late, multis verbis, copiose, clare.

πέπληγον, πεπληγέμεν, πεπλήγετο, aor. 2. act. et med. redupl. a πλήσσω.

πεπληγώς, υῖα, ός, part. pf. 2. a πλήσσω.

πεπλημένος, part. pf. pass. a πελάζω.

πέπλιον, ου, τό, et πεπλίς, ίδος, ἡ, (πέπλος) peplium, frutex, portulaca agrestis, daphnoides. 2.) medicamentum ex illa herba pituitae et bili purgandae aptum, ap. Hippocr.

πεπλοδόκος, ον, Ion. p. πεπλοδόχος.

πεπλοδόχος, ον, (δέχομαι) in quo pepli reponuntur, servantur.

* πέπλον, τό, obsol. unde pl. πέπλα, vide πέπλος.

πέπλος, ὁ, in plur. etiam τὰ πέπλα, peplum: indumentum, palla, flaminium, pallium. Hesychius: πέπλος, ἱμάτιον ἢ ἔνδυμα γυναικεῖον. tribuitur tamen et viris, inprimis Persis, nam barbaris fluxa et mollia vestis, Xen. Cyr. 3, 1, 13. 4) i. q. περιστόνιον. 5) i. q. πέπλιον.

πέπλωμα, ατος, τό, (πέπλος) peplum, vestimentum.

πεποίθησις, εως, ἡ, persuasio, certa confidentia, fiducia. A. praec.

πεποιθία, ας, ἡ, idem et ab eod. Hesych.

πεποιθότως, adv. confidenter, cum fiducia.

πέπνυμαι, proprie pf. pass. poet. a πνέω, animatus sum, i. e. cordatus, prudens sum. Part. πεπνυμένος, η, ον, prudens, sollers.

πέποιθα, pf. 2. a πείθω, confido, fretus sum, τινί.

πέπονθα, pf. a πάσχω.

πεπορεῖν, v. l. p. πεπαρεῖν, q. v.

πεπορθημένως, adv. (πορθέω) vaste, ad modum oppidi desolati.

πέπρωται, πεπρωμένος, pf. a πορεῖν, q. v.

πεπταμαι, pf. pass. a πετάννυμι.

πεπτεῶτα, pro πεπτῶτα, nom. et acc. neutr. pl. part. pf. Ep. πεπτεώς a πίπτω, Il. 21, 503.

πεπτήριος, α, ον, (πέπτω) concoctioni inserviens.

πεπτηώς, part. pf. Ep. a πίπτω pro πεπτωκώς, Att. πεπτώς, territus, perterritus.

πεπτικός, ή, όν, coquendi seu concoquendi vim habens.

πεπτός, ή, όν, coctivus, coctibilis.

πέπτω, ap. seriores, i. q. πέσσω, coquo, concoquo, digero. vide πέσσω.

πέπτωκα, pf. a πίπτω.

πεπτώς, part. perf. Att. a πίπτω.

πεπύθοιτο, 3 sing. opt. aor. redupl. a πυνθάνομαι.

πέπυσμαι, perf. a πυνθάνομαι.

πέπων, ον, gen. ονος, coctus s. excoctus a sole, maturus: mollis, ignavus: mitis, jucundus, amabilis. Comp. πεπαίτερος. Superl. πεπαίτατος. – Subst. ὁ πέπων, s. σίκυος πέπων, pepo, fructus. (Radix est πέσσω, πέπτω.)

περ, particula enclitica, proprie i. q. πέρι, vehementer, valde, aliis orationis partibus annecti solita, quibus vim maiorem addit. 1) plane, valde, omnino, Ἰθάκη κραναή περ ἐοῦσα, valde aspera, Il. 3, 201. cf. 1, 352. 426. 11, 391. 13, 573. 2) utique, οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, utique domum navigemus, Il. 2, 236. cf. 16, 205. 712. 3) cum participiis junctum verti debet: quamquam, licet, tametsi. Rarius ita ponitur cum adjectivis. οὐδέ – περ, ne – quidem, Il. 21, 130. 410. 8, 201. 4) quidem, saltem, τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, Il. 8, 242. Sic ὅς περ, qui quidem; οἷός περ, qualis quidem, Hom. 5) Post relativa Atticis valet – cunque, ut ὅς περ, vel ὅσπερ, quicumque. ἅπερ λέγει, quaecunque dicit. ὅσος περ, quantuscunque. οἷός περ, qualiscunque. ὅπερ, διόπερ, ὥσπερ, quomodocumque, quacunque ratione. ἔνθαπερ, ubicunque.

πέρα, adv. ultra, c. gen. vel. absolute. πέρα τοῦ δικαίου, ultra justum. Ἀτλαντικῶν πέρα φεύγειν ὅρων, Eur. Herc. f. 234. πέρα ἤ, ultra quam, Soph. οὐκέτι πέρα, non amplius, Xen. exp. 6, 1, 28. 2) nimis, ultra modum, ut πέρα στέργειν, ἡ πέρα τιμή, nimius honor, vide Valck. ad Hipp. 1032. – Compar. περαίτερος, unde adv. περαιτέρω.

περάαν, inf. praes. Ion. et Ep. a περάω.

περάασκε, impf. Ion. et Ep. a περάω.

πέραθεν, adv. (πέρα) ex ulteriori parte. Ion. πέρηθεν.

περαίας, ου, ὁ, piscis e genere capitonum, mugil.

περαίη, ης, ἡ, sc. γῆ, vel χώρη, terra ulterior, terra, quae est ultra locum aliquem, v. c. ultra mare. item, ex adverso, e regione, in continente, respectu habito ad insulam, ut v. c. Rhodum. 2) Oriens et Occidens.

περαίνω, aor. ἐπέρανα, (πέρας) finio, termino: perago, conficio: exequor dicenda, narro. 2) rationes subduco. 3) perforo. περαίνειν γυναῖκα, κόρην, inire, subigere feminam. 4) intr. desino in aliquid, εἴς τι, πρός τι. – Med. περαίνομαι, consumor, esse desino.

περαιόθεν, adv. ex ulteriori parte, ex adverso. 2) ex orientali plaga. A seq.

περαῖος, αία, αῖον, (πέρα) ulterior, in ulteriori parte situs.

περαιόω, f. ώσω, trasmitto seu transveho in ulteriorem oram, transporto, trajicio, transeo. 2) finio, termino, perficio, perago. περαιοῦμαι, perficior, finior, desino. πεπεραιωμένος, transactus, perfectus. A praec.

περαίτερος, έρα, ερον, compar. a πέρα, ulterior. Adv. περαιτέρω, ulterius, amplius.

περαΐτης, ου, ὁ, (πέρα) ulterioris regionis incola. (υ – – –)

περαίωσις, ἡ, (περαιόω) trajectus.

περαιωτικός, ή, όν, qui transiri potest, penetrabilis.

πέραμα, ατος, τό, (περάω) trajectus, transitus.

πέραν, Ion. et Hom. πέρην, adv. trans, c. gen. Il. 24, 752. 2) contra, ex opposito, πέρην ἱερῆς Εὐβοίης, Il. 2, 535, cf. Buttmann. Lexil. p. 26. seq. 3) ultra, Pind. Isthm. 6, 34.

περαντικός, ή, όν, (περαίνω) ad finem perducendi et efficiendi vim habens. 2) qui probe novit inferre et concludere, argumentari.

πέρας, ατος, τό, finis, terminus: effectus.

πέρας, adv. ἐς πέρας, i. q. πέραν, 2. Aesch.

περάσιμος, ον, (περάω) qui transiri potest, vadosus: penetrabilis. (ᾱ)

πέρασις, εως, ἡ, transitus, transitio. 2) finis, exitus.

περασμός, οῦ, ὁ, (πέρας) finis.

περατεύω, f. εύσω, finio, termino.

περάτη, ης, ἡ, (πέρα) finis, extremum. 2) extremitas horizontis Orientem versus.

περάτηθεν, adv. ab extremo. 2) ex adverso. A praec.

περάτης, ου, ὁ, (περάω) transitor. 2) peregrinus. (υ – –)

περατικός, ή, όν, (πέρατος) qui trans flumen habitat, transfluminalis.

περατοειδής, ές, (πέρας, εἶδος) finitus.

πέρατος, άτη, ατον, (πέρα, πέρας) ulterior. 2) Usitatius est fem. ἡ περάτη, sc. γῆ vel χώρα, regio ulterior, oriens vel occidens.

περατός, ή, όν, Ion. περητός, (περάω) per quem transitus patet, permeabilis.

περατόω, f. ώσω, (πέρας) finio, termino.

περάτωσις, εως, ἡ, terminatio. A praec.

περάω, f. περάσω, (ᾱ) Ion. et Hom. περήσω, (πέρα) transeo, penetro, perforo: permeo. περᾷν κίνδυνον, periculum subire. 2) trajicio, transporto. περᾷν πόδα, pergare. 3) transire facio, transigo.

περάω, f. περάσω, (ᾰ) Attice περῶ, Ep. περάσσω, trans mare porto ad vendendum, vendo.

Περγαμηνή, ἡ, sc. χάρτη, membrana, charta Pergamena, ita dicta ab urbe Pergamo, ubi membrana a Crate Malleota, grammatico, si non inventa, at magis perfecta saltem fuit.

πέργαμον, τό, i. q. πέργαμος.

Πέργαμος, ἡ, Pergama, arx Trojae, Il. 2) Pergamus, urbs Asiae minoris. 3) i. q. ἀκρόπολις, arx.

πέρδησις, ἡ, (πέρδω) crepitus ventris.

περδικιδεύς, αδα, ἡ, i. q. περδίκιον.

περδικιδεύς, έως, ὁ, (πέρδιξ) pullus perdicis.

περδικικός, ή, όν, ad perdices pertinens.

περδίκιον, ου, τό, parva perdix. Dimin. a πέρδιξ. 2) herbae nomen, parietaria. (– – ◡ ◡)

περδικοθήρας, ὁ, (θηράω) qui perdices venatur.

περδικοτροφεῖον, ου, τό, lucus, ubi aluntur perdices. A seq.

περδικοτρόφος, ου, (τρέφω) qui vel quae perdices alit.

πέρδιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, perdix, avis. 2) astutus. 3) libidinosus.

πέρδω, usitatius πέρδομαι, f. παρδήσομαι, aor. ἔπαρδον, perf. πέπορδα, pedo.

πέρηθεν, adv. Ion. p. πέραθεν, de vel ex ulteriori parte.

πέρην, adv. Ion. et Hom. pro πέραν.

περητήριον, ου, τό, (περάω) quo perforare et transfodere aliquid possumus, terebra.

περητός, ή, όν, Ion. pro περατός.

πέρθω, f. πέρσω, aor. 1. ἔπερσα, aor. 2. ἔπραθον, inf. πραθεῖν, perdo, diruo, everto, vasto, populor, interficio, deleo. 2) rapio, praedam facio.

περί, Praepositio regens gen. dat. et acc. circa, circum I. Cum gen. 1) de, quod attinet ad, propter. τὰ περί τινος, quae ad aliquem pertinent. οἱ περί τινος, qui sunt circum aliquem. περί τινος ἀκούειν, εἰδέναι, de aliqua re audire, nosse. λέγειν περί τινος, dicere de aliqua re. διαλέγεσθαι περί τινος, colloqui de aliqua re. μερμηρίζειν περί τινος, anxium esse de aliquo s. alicujus caussa, Il. 20, 17. μάχεσθαι, μάρνασθαι, ἀμύνεσθαι περί τινος, de aliquo praemio, Hom. ἐρίζειν περί τόξων, de arte jaculandi certare, i. e. uter in ea praestantior sit, Hom. ἀμύνεσθαι περί πάτρης, περί τέκνων, περί νηῶν, i. q. ἀμύνεσθαι πάτρης, ad tutelam patriae, liberorum, navium s. pro patria cet. pugnare, Hom. περί ἔριδος μάρνασθαι, ob invidiam certare, Il. 7, 301. περί ὀργῆς, ira, Thuc. 4, 130. 2) prae, ultra. περί πάντων ἔμμεναι ἄλλων, prae aliis omnibus excellere, Il. 1, 287. περί δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐστι, hasta praestantissimus es prae Achivis i. e. Achivorum, Il. 7, 289. (alii h. l. scribunt πέρι.) 3) circa, prope, de loco, Od. 5, 64. Sapph. ad Ven. 10. Mosch. 3, 60. 4) περί πολλοῦ ποιεῖσθαι s. ἡγεῖσθαί τι, magni aliquid facere s. aestimare; ita quoque dicitur περί πλείονος, περί πλείστου et contra περί ὀλίγου, περί ἐλάττονος, περί οὐδενός. II. Cum dat. Dativus indicat id, circa quod aliquid est. 1) circa, circum, ad, apud. θώρηκα περί στήθεσσιν ἔδυνε, thoracem induit circa pectus, Hom. περί πύλῃσι, ad portas, Il. 18, 453. 2) cum verbis pugnandi, certandi, timendi, curandi est de, μάχεσθαι περί οἷσι κτεάτεσσι, de bonis suis i. e. ad defendenda sua bona pugnare, Od. 17, 471. θαῤῥεῖν περί τινι, bono animo sum alicujus caussa s. de aliquo. 3) prae, propter, per, caussa, περί φόβῳ, prae metu, ob metum. περί χάρματι, prae gaudio. III. Cum accus. 1) circa, circum, apud, ad. ἡ περί Κνίδον ναυμαχία, proelium navale ad Cnidum. οἱ περί τὸν Ὄλυμπον, qui circum Olympum habitant, accolae Olympi. τὰ περί τὰς Θήβας, regio circa Thebas. περί πᾶσαν τὴν Σικελίαν, per totam Siciliam. Metaph. περί φρένας ἤλυθ' ἰωή, ad mentem vox accessit, Il. 10, 139. cf. 11, 89. Additur praepositioni ἀμφί, ut περί τ' ἀμφί τε τάφρον, Il. 17, 760. circumcirca, cf. Hes. Th. 848. Theocr. 7, 142. Reisig. conj. Aristoph. p. 276. v. ἀμφί, D. 2) cum, de hominibus, qui sunt cum aliquo, ut οἷσι περί κεῖνον ὀϊζύς, semper circa illum s. cum illo aerumnas perfer, Il. 3, 408. Hinc Attice οἱ περί Πλάτωνα, qui circum Platonem s. cum Platone esse solent, Platonis discipuli. b) Plato ipse cum suis discipulis. c) Plato solus. cf. ἀμφί, C. 1. Matthiae gr. gr. §. 271. p. 379. 3) Dicitur de re, circa quam aliquis laborat vel versatur, ut περί δόρπα πονεῖσθαι, περί δεῖπνον πένεσθαι, circa coenam laborare, i. e. coenam apparare s. instruere, Hom. ἡ φιλοσοφία περί ἀλήθειάν ἐστι, circa veritatem versatur. Hinc οἱ περί τὴν φιλοσοφίαν, — γραμματικήν, — ῥητορικήν, philosophi, grammatici, rhetorici. εἶναι vel ἔχειν περί τι, tractare aliquid. 4) quod attinet ad, ubi Latine saepe reddendum est per ablativum, πονηρός περί τι, malus aliqua re vel in aliqua re. αἱ περί ταῦτα πράξεις, actiones ad haec pertinentes. αἱ περί τὸ σῶμα ἡδοναί, voluptates ad corpus spectantes s. corporis. τὰ περί τὴν ἀρετήν, quae ad virtutem pertinent, i. e. virtus ipsa. 5) de tempore, circa περί τὰ Μηδικά, circa tempus belli Persici. περί τούτους τοὺς χρόνους, circa hoc tempus, Thuc. 3, 89. 6) in numeris, circiter. περί τρισχιλίους, tria circiter millia — IV. Sine casu, adv. 1) circum, juxta. 2) retracto accentu πέρι, praecipue, maxime, valde, vehementer: πέρι κῆρι, toto pectore, Hom. ita quoque πέρι θυμῷ, πέρι σθένεϊ. cf. I, 2. unde lucem accipit haec adverbii vis. περί πρό, praecipue, inprimis, Il. 11, 180. 16, 699. — V. πέρι, i. q. περίεστι. — VI. In compositis est circum, supra, vel intendit, ut περικαλλής. — Nota ι nunquam eliditur, nisi in Dialecto Aeolica et a Pindaro, v. Boeckh. Ol. 6, 38. Comici nonnunquam hiatum admittunt.

περιάγαμαι, (ἄγαμαι, irr.) vehementer admiror, supra modum demiror.

περιαγαπάζω, (ἀγαπάζω) i. q. seq.

περιαγαπάω, f. ήσω, (ἀγαπάω) supra modum amo, valde amplector.

περιαγγέλλω, (ἀγγέλλω) enuncio, per praeconem omnibus locis nuncio: impero.

περιαγείρω, (ἀγείρω, irr.) circumcirca congrego, undique colligo. Pass. περιαγείρομαι, a circumfluentium multitudine circumdor. Med. stipem colligo, Plat.

περιαγή, ῆς, ἡ, flexus.

περιαγής, ές, circumactus.

περιαγκωνίζω, brachia et manus religo, s. post tergum, s. alio modo.

περιαγκώνισμα, τό, religatio brachiorum et manuum. A praec.

περιαγνίζω, f. ίσω, lustro, obeundo circum singulos, aut universam plebem.

περιάγνυμι, f. άξω, (ἄγνυμι, irr.) confringo torquendo, contorqueo.

περιαγοραῖος, ου, ὁ, circumforaneus, lixa, rabula.

περιάγχω, f. γξω, (ἄγχω) praefoco, contorqueo.

περιάγω, f. ξω, (ἄγω irr.) circumduco, circum ago, mecum duco. 2) circumeo, lustro. 3) adduco, redigo ad aliquid.

περιαγωγεύς, έως, ὁ, instrumentum ad circumagendam navem.

περιαγωγή, ῆς, ἡ, circumactio, circumductio, flexus, qui in orbem fit, ambages.

περιαγωγίς, ίδος, ἡ, i. q. περιαγωγεύς.

περιαγωγός, όν, (περιάγω) circumducens, circumagens.

περιᾴδω, (ᾄδω) celebro. (ᾱ)

περιαθρέω, f. ήσω, circumspicio, attente seu diligenter considero, contemplor.

περιάθρησις, εως, ἡ, circumspectio, attenta et diligens consideratio. A pr.

περιαίνυμαι, (αἴνυμαι) detraho, aufero, poet.

περιαίρεσις, εως, ἡ, (περιαιρέω) detractio, amputatio.

περιαιρετέος, έα, έον, detrahendus, amputandus, Adj. verb. a περιαιρέω.

περιαιρετός, ή, όν, qui eximi, detrahi, destringi potest, exemptilis.

περιαιρέω, f. ήσω, aor. περιεῖλον, (αἱρέω, irr.) aufero ab omni parte, tollo, abrogo, circumcido, amputo, decortico, detraho, adimo. Cum gen. pers. περιαιρεῖν ὅπλα τινός, armis aliquem spoliare. Med. mihi aufero, mihi detraho, depono.

περιαίρημα, τό, id quod detractum vel depositum est.

περιακμάζω, f. άσω, (ἀκμάζω) plurimum valeo, ut πλούτῳ.

περιακολουθέω, f. ήσω, (ἀκολουθέω) ex omni parte comitor.

περιακοντίζω, f. ίσω, (ἀκοντίζω) jaculis undique ferio.

περίακτος, ον, (περιάγω) qui circum agi potest, versatilis. Hinc τὸ περίακτον, machina quaedam bellica. ἡ περιάκτη, instrumentum in scena adhiberi solitum ad convertendum.

περιαλγέω, f. ήσω, aegerrime doleo, vel fero, vehementer doleo, τινί, de aliqua re. A seq.

περιαλγής, ές, (ἄλγος) qui valde dolet.

περιαλγῶς, adv. valde dolenter, aegerrime.

περιάλειμμα, τό, color circumlitus, calx tectoria. A seq.

περιαλείφω, f. ψω, (ἀλείφω, irr.) circumlino, circumcirca ungo.

περίαλλα, adv. eximie, insigniter. v. περίαλλος.

περιαλλόκαυλος, ον, (περί, ἄλλος et καυλός) caule suo aliquid circumplectens.

περίαλλος, ον, (ἄλλος) aliis praestans, eximius.

περιάλλως, adv. eximie, supra modum.

περίαλος, ου, ὁ, vertebra coxarum, Suid.

περιαλουργής, ές, q. d. undique purpuratus. 2) profunde immersus, quasi tinctus malis.

περιαλουργός, όν, idem.

περιαμάω, f. ήσω, (ἀμάω) undique demeto et colligo. (⏑⏑⏓⏑-)

περίαμμα, ατος, τό, (περιάπτω) quod circumnectitur et circumligatur alicui, quidquid annectitur (inpr. filum variis coloribus infectum) collo aliive corporis parti ad arcendas noxas, amuletum.

περιαμπέχω, f. περιαμφέξω, (ἀμπέχω, irr.) circumcirca obtego, involvo.

περιαμύνω, (ἀμύνω) protego et defendo a periculis.

περιαμύσσω, Att. -ττω, f. ξω, (ἀμύσσω) undique sancio, lacero.

περιαμφιέννυμι, (ἀμφιέννυμι, irr.) induo, de pallio, toga.

περιάμφοδος, ον, (ἄμφοδος) qui circum plateam est, in circuitu plateae situs. περιάμφοδοι οἰκίαι, aedes principum, a privatorum domibus distinctae, quas Latini insulas vocant.

περιαναγκάζω, f. ασω, (ἀναγκάζω) vi circumduco s. circumago.

περιανθέω, f. ήσω, circum floreo. A seq.

περιανθής, ές, (ἄνθος) circum florens.

περιανθίζω, f. ίσω, (ἀνθίζω) floribus, vel floridis quibusdam coloribus undique orno, perspergo.

περιανίσταμαι, (ἵσταμαι) circum surgo.

περιαντλέω, f. ήσω, (ἀντλέω) circumfundo, obundo, undique ingero, obruo.

περίαπτος, ον, annexus, ligatus. τὸ περίαπτον, monile. A seq.

περιάπτω, f. ψω, (ἅπτω, irr.) annecto, appendo, circumpono, alligo, pro amuleto appendo. 2) adquiro, concilio, comparo. 3) impono, injungo, attribuo.

περιαράσσω, Att. -ττω, f. ξω, (ἀράσσω) confringo allidendo, effringo.

περιάργυρος, ον, argenteus, argento obductus.

περιαργυρόω, f. ώσω, argento obduco.

περιαρμόζω, et περιαρμόττω, f. οσω, apte circumpono, circumdo, accommodo.

περιάρωσις, εως, ἡ, circumaratio. A seq.

περιαρόω, f. ώσω, obaro. 2) circum aro.

περιαρτάω, f. ήσω, suspendo.

περιάσις, εως, ἡ, (περιᾴδω) quasi circumcentus, vel circumsonantia, fama, celebratio, Plut.

περιαστράπτω, f. ψω, circumfulgeo, splendore circumdo.

περιασχαλάω, f. ήσω, occupatus sum.

περιαυγάζω, f. άσω, splendore luceque circumfundo, illumino, collustro.

περιαύγασμα, τό, res fulgore collustrata.

περιαύγεια, ας, ἡ, (περιαυγής) splendor circumfusus.

περιαυγέω, f. ήσω, splendore luceque circumfundo, collustro. A seq.

περιαυγή, ῆς, ἡ, lux circumfusa.

περιαυγής, ές, (αὐγή) splendens, pellucidus. 2) splendore circumfusus.

περίαυγος, ον, idem.

περιαυθαδίζομαι, (αὐθαδίζομαι) valde contumax sum.

περιαυτίζομαι, f. ίσομαι, (αὐτός) de me ipso multa loquor, de me ipso magnifice sentio. 2) multa de eadem re loquor.

περιαυτολογέω, f. ήσω, (αὐτός, λέγω) de me ipso jactabundus (sive cum jactantia) loquor nimis multa.

περιαυτολογία, ας, ἡ, sui ipsius odiosa, insolens praedicatio et laudatio. A pr.

περιαυχένιος, ον, (αὐχήν) qui cervici circumponitur.

περίαχε, Epice p. περιίαχε, Hes. Th. 678. (⏑-⏑⏑)

περιαχυρίζω, (ἄχυρον) paleas undique tollo.

περιβάδην, adv. pedibus alternatim motis vel divaricatis. 2) circumeundo, obeundo. A seq.

περιβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, irr.) circumeo. 2) protego, defendo. 3) divarico, divaricatis pedibus sto, v. περίβασις.

περιβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, irr.) circumjicio, circumdo, amicio, cooperio, ἱμάτια τοῖς τραχήλοις, ἔσθημα τοῖς σκέλεσι. Med. mihi circumjicio, induo, c. acc. rei. τεύχεα περιβαλλόμενοι, Od. 22, 148. ξίφος ὤμοις περιβάλλεσθαι, Hdt. defendendi causa circumdo, ut ἔρυμα, ἕρκος, πόλιν, Hdt. etiam c. duplici acc. τεῖχος περιβάλλεσθαι πόλιν, Hdt. 1, 163. 6, 46. 2) jaciendo s. jaculando supero aliquem; unde omnino supero, vinco, τινά τινι, aliquem re, Hom. 3) circumdo, circumvenio, amplector. περιβάλλειν τινὰ συμφοραῖς, κακοῖς, ὀνείδεσι, κινδύνοις, aliquem malis etc. implicare. Med. mihi vindico, in potestatem meam redigo, ut πόλιν, χρήματα, Hdt. it. comprehendo, percipio, conor. 4) i. q. περιπλέω, c. acc. Hdt. 6, 44. Thuc. 7, 25. 5) tribuo, τινί τι, Hdt. 1, 129.

περίβαρα, τά, i. q. περιβαρίδες.

περιβαρίδες, αἱ, (βάρις) species calceamentorum muliebrium, Ar.

περίβαρυς, υ, (βαρύς) valde gravis.

περιβασίη, ἡ, et περιβασώ, οῦς, ἡ, divaricatrix, epith. Veneris Argivae, Clem. Alex. A seq.

περίβασις, εως, ἡ, (περιβαίνω) circumitio, inambulatio, status super re subjecta pedibus divaricatis.

περιβασώ, οῦς, ἡ, i. q. περιβασίη.

περιβεβλημένως, adv. (περιβάλλομαι) vestitu, amictu.

περιβιβρώσκω, f. περιβρώσω, (βιβρώσκω, irr.) circumrodo.

περιβιόω, f. ώσομαι, (βιόω, irr.) supervivo, superstes sum, Plut. 2) trans. vivum s. incolumem servo, LXX.

περιβλαστάνω, f. στήσω, (βλαστάνω, irr.) circumpullulo.

περίβλεπτος, ον, (περιβλέπω) conspicuus, spectabilis, illustris, admirabilis.

περιβλεπτότης, ητος, ἡ, spectabilitas, claritas. dub. A pr.

περιβλέπτως, adv. clare, insigniter, cum admiratione.

περιβλέπω, f. ψω, (βλέπω) circumspicio. 2) intueor, adspicio. 3) admiror. 4) requiro aliquid oculis, quod et Latinis est circumspicio.

περίβλεψις, εως, ἡ, circumspectio. 2) admiratio.

περίβλημα, ατος, τό, (περιβάλλομαι) indumentum, amictus, palla.

περίβλητος, ον, (περιβάλλω) circumjectus.

περίβληχρος, ον, (βληχρός) omnino, seu omnibus corporis partibus debilis ac deficiens.

περιβλύζω, f. ύσω, i. q. περιβλύω.

περιβλύω, (βλύω) intr. scatebris affluo, scateo circum, circumfluo. 2) circumfluere facio. (⏑-⏓-)

περιβοάω, f. ήσω, (βοάω, irr.) divulgo, decanto, celebro, diffamo. 2) circum clamo vel strepo.

περιβοησία, ἡ, i. q. περιβόησις, Artemid.

περιβόησις, εως, ἡ, (περιβοάω) celebratio, praedicatio; diffamatio: clamor, tumultus.

περιβόητος, ον, celebratus, decantatus, nobilitatus, pervulgatus, illustris. Dicitur in utramque partem, sed saepe, et, ut Grammatici volunt, proprie in deteriorem, pro infamis, s. qui fabula factus est. 2) clamore vel tumultu circumdatus.

περιβοήτως, adv. clare, cum magna fama.

περιβοθρόω, f. ώσω, (βόθρος) scrobem seu foveam duco circum, circumfodio, oblaqueo.

περιβόλαιον, ου, τό, amictus, amiculum, velamen, amictarium, opertorium, inprimis pallium. A seq.

περιβολή, ῆς, ἡ, (περιβάλλω) vestitus et cultus exterior, pallium, stola. 2) quidquid exterius nos circumdat, sive munimentum, sive ornamentum. 3) amplexus. 4) conatus et studium rei adquirendae. 5) ambitus, periodus orationis. 6) schema quoddam orationis et sententiae, circumjecta oratio, Quint.

περίβολον, ου, τό, idem quod sequens, dub.

περίβολος, ου, ὁ, (περιβάλλω) ambitus, septum, vallum, murus, munitio, territorium.

περιβομβέω, f. ήσω, bombo circumsono. 2) circumstrepo, persono.

περιβόσκω, f. βοσκήσω, (βόσκω, irr.) pecus circum pasco. Med. circum pascor, circum habito.

περιβοτανίζω, (βοτανίζω) circum runco, circum sarrio. (Gl. V. obherbesco.)

περίβουνος, ον, (βουνός) circum montosus.

περιβράζω, (βράζω) circum ferveo, circum ebullio.

περιβράσσω, Att. -ττω, (βράσσω) circum concutio.

περιβραχιόνιον, ου, τό, ornamentum, tegumentum brachii, armilla. A seq.

περιβραχιόνιος, ον, (βραχίων) qui in brachio gestatur.

περιβρέμω, (βρέμω) et περιβρέμομαι, circumfremo, circumsono, transitive c. acc. et intr. c. dat.

περιβριθής, ές, (βρίθω) valde gravis, dub.

περιβρίθω, (βρίθω) undique gravo et onero. (⏑⏓--)

περιβρομέω, f. ήσω, circumfremo, circumsono, resono, strepo.

περιβρυής, ές, (βρύω) ubique floribus frugibusque abundans, laetus.

περιβρύχιος, ία, ιον, (βρύχιος) circum aestuantibus undis fervens, οἴδμασι, Soph. Ant. 336. (ῠ)

περιβρύχω, (βρύχω) circum frendeo, dub.

περίβρωσις, εως, ἡ, erosio in ambitu. A seq.

περίβρωτος, ον, (περιβιβρώσκω) arrosus, circumcirca adesus, exesus.

περιβύω, f. ύσω, obturo, infercio. b) undique suppono. (ῡ)

περιβωμάζειν, (βωμός) lustrare, circuire, circum aram ire vel agere.

περιβώμιος, ον, qui circum aram est.

περίβωτος, ον, Ion. pro περιβόητος.

περιγηθέω, laetitia perfundo, exhilaro.

περιγεγραμμένως, adv. (περιγράφομαι) circumscripte, definite, perspicue.

περιγέγωνα, (γέγωνα, irr.) circum clamo, circum vociferor.

περίγειος, ον, (γέα, γῆ) qui circa terram est, terram ambiens, terrae proximus, terrae adhaerens. τὰ περίγεια, terrena, quae sunt in terra.

περιγενητικός, ή, όν, (περιγίγνομαι) vincendi vim habens, victor.

περιγηθής, ές, (γηθέω) valde laetus. 2) act. valde exhilarans.

περιγηράσκω, f. γηράσομαι, (γηράσκω, irr.) insenesco alicui rei, consenesco, consumor.

περιγίγνομαι, vel περιγίνομαι, (ῖ) f. γενήσομαι, (γίγνομαι, irr.) supersum, reliquus sum, superstes sum, resto, dicitur etiam de eo, quod superest ita, ut pro lucro sit. 2) supersum, i. e. evado, servor a morte. 3) obvenio, contingo, item, partus sum, ut περιγιγνομένη ἐμπειρία, parta peritia. 4) potior, adipiscor. 5) praeverto, superior sum, vinco, supero, c. gen.

περιγλαγής, ές, (γλάγος) lacte vel succo lacteo plenus.

περιγληνάομαι, f. ήσομαι, circumspicio, oculis collustro. A seq.

περίγληνος, ον, (γλήνη) circumspiciens.

περίγλισχρος, ον, lentus et viscosus.

περιγλυκαίνομαι, obdulcesco. A seq.

περίγλυκυς, υ, (γλυκύς) valde dolcis, penitus dulcis. Superl. περιγλύκιστος, Ael.

περιγλύφω, f. ψω, (γλύφω) circum, circa sculpo.

περίγλωσσος, ον, (γλῶσσα) facundus, eloquens.

περιγλωττίς, ίδος, ἡ, involucrum linguae.

περιγνάμπτω, f. ψω, circumflecto.

περιγογγύζω, f. ύσω, obmurmuro.

περίγρα, ας, ἡ, circinus, Eustath. (Esse videtur pro περιγύρα.)

περίγραμμα, ατος, τό, (περιγράφω) circumscriptio. 2) circumseptus locus. 3) termini, fines circumdati.

περίγραπτος, ον, circumscriptus et quasi certis finibus inclusus.

περιγραφεύς, έως, ὁ, circumscriptor. A seq.

περιγραφή, ῆς, ἡ, circumscriptio, ambitus, comprehensio plurium. 2) definitio s. determinatio, ut temporis, loci; unde ἀπεριγράφως est sine determinatione temporis, loci. 3) descriptio minus exacta in Dialect. 4) circumscriptio, circumventio, fraus

περιγράφω, f. ψω, (γράφω) circumscribo 2) circumscribo, i. e. definio seu praefinio, quasi circumscribendo praestituo. 3) finio, seu claudo, v. c. librum, orationem, vitam per vim. 4) leviter, non exacte describo. 5) deleo, oblitero, aufero a numero. 6) repudio. 7) coarceo, cohibeo.

περιγυρίς, ίδος, ἡ, (γῦρος) circumferentia.

περιγυρόω, (γυρόω) circumflecto, circumago.

περιδαίδαλος, ον, varius, valde artificiosus.

περιδαίω, (δαίω, irr.) circum aduro, comburo, accendo. Med. ardeo. περιδαίεσθαί τινι, ardere aliquo, i. e. amore alicujus captum esse.

περιδάκρυτος, ον, (δακρύω) lacrimosus, tristissimus.

περιδαμάω, (δαμάω, irr.) circum domo, dub.

περιδάμναμαι, i. q. praec. Q. Sm.

περιδαρδάπτω, undique lacero, devoro, Hesych.

περιδεια, ἡ, nimius timor, Suid. A seq.

περιδεής, ές, (δέος) timidus, pavidus. 2) formidabilis, terribilis.

περιδείδω, f. δείσομαι, aor. περιέδεισα, Ep. περιδδεισα, pf. περιδέδοικα et περιδέδια, (δείδω, irr.) vehementer timeo, τινός vel τινί, alicujus causa, Hom.

περιδειπνέω, (περίδειπνον) epulum funebre celebro.

περίδειπνον, ου, τό, coena parentalis, epulum funebre, silicernium. (quasi δεῖπνον τῶν περιόντων μετὰ τὸν ἀπογενόμενον.)

περιδέραιον, ου, τό, (δέρη) ambitus colli.

περιδέξιον, ου, τό, (δεξιά) dextrale, armilla.

περιδέξιος, ον, ambidexter, ambimanus. 2) appositus, aptus.

περιδεξιότης, ητος, ἡ, sollertia.

περιδέραιον, ου, τό, monile, collare, ornatus collaris. A seq.

περιδέραιος, ου, (δέρη) collaris.

περιδερίς, ίδος, ἡ, idem quod περιδέραιον.

περιδέρκομαι, (δέρκομαι, irr.) circumspicio, poet.

περιδεσμεύω et περιδεσμέω, vincio, a seq.

περίδεσμος, ὁ, (δεσμός) vinculum.

περίδετος, ον, (περιδέω) circumligatus, obligatus, revinctus.

περιδευκής, ές, admodum varius et ornatus. Hesych.

περιδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) circumligo, obligo, redimio. pass. περιδέομαι, circumligor, circumvincior, obvolvor.

περιδεῶς, adv. (περιδεής) pavide.

περίδηλος, ον, conspicuus, perspicuus.

περίδημα, τό, (περιδέω) quod circumligatur.

περιδηριάομαι, et περιδηριάω, (δηριάομαι) circum pugno.

περιδήριτος, ον, et ιτη, (δηρίομαι) i. q. περιμάχητος, circum quem pugnatur.

περιδίδωμι, f. περιδώσω, (δίδωμι) circumdo, circumpono. Med. depono seu deposito pignore certo, ex pacto certo, paciscor, c. gen. rei, τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, Il. 23, 485. cf. Od. 23, 78. περιδίδομαι τῆς κεφαλῆς, capita pignora deposito certo, Ar.

περιδιείρω, (εἴρω, irr.) circum connecto.

περιδινέω, f. ήσω, (δινέω) circumago.

περιδινής, ές, qui circumagitur. 2) versatilis. A praec.

περιδίνησις, εως, ἡ, (περιδινέω) in gyrum aut verticem circumactio. (⏑ ⏑ – – ⏑)

περιδίνητος, ον, versatilis. (⏑ ⏑ – – ⏑)

περιδῖνος, ου, ὁ, ἡ, idem quod περιδινής. 2) vagabundus, pirata. Plat.

περιδιπλόω, f. ώσω, involvo, hoc est, obtego.

περιδιώκω, f. ξω, (διώκω) undique persequor.

περιδνοφέω, f. ήσω, (δνόφος) obtenebro.

περιδονέω, f. ήσω, (δονέω) jacto, agito, nullo loco consistere sino.

περίδοσις, εως, ἡ, (περιδίδομαι) pactum, depositio pignoris ad certatio ex pacto.

περιδουπέω, f. ήσω, circumsono, obstrepo.

περίδουπος, ον, (δοῦπος) circumsonans, obstrepens.

περιδραμητέον, Adj. verb. a περιδραμεῖν, (περιτρέχω) concursandum, circumcursitandum.

περίδραμον, Ep. p. περιέδραμον, aor. a περιτρέχω, Il.

περίδραξις, εως, ἡ, comprehensio, quae fit manu in pugnum contracta. 2) amplexus, circumplexus. A seq.

περιδράσσομαι, Att. -ττομαι, f. ξομαι, (δράσσω) apprehendo, circumplector.

περιδρομάς, άδος, ἡ, meretrix, prostibulum.

περιδρομεύς, έως, ὁ, qui concursat, ambitiosus, Gl. Vet.

περιδρομή, ῆς, ἡ, circumcursio, cursus, quo circumcurrimus et obimus. 2) circuitus, circinatio, ambitus.

περιδρομίς, ίδος, ἡ, i. q. παραδρομίς.

περίδρομος, ον, (περιδραμεῖν, περιτρέχω) circumcurrens, circumcursans: rotundus, teres: circularis. γυνὴ π., i. q. περιδρομάς, meretrix, prostibulum. 2) qui circumiri potest, in aperto loco situs.

περίδρομος, ὁ, i. q. περιδρομή, circuitus: it. locus circularis figurae in quo circumiri potest. 2) funiculus retis, quo contrahitur et dilatatur, Xen. Cyneg. 2, 5. 6, 8. 9. 10, 2. 7. 10. cf. Poll. 5, 28. 29. 3) lorica turrim ambiens, circuitus, pluteus, Xen. Cyrop. 6, 1, 53.

περιδρύπτω, f. ψω, (δρύπτω) circumcirca dilacero et saucio; aor. pass. Ep. περιδρύφθη ἀγκῶνας, Il. 23, 395.

περιδύνω, i. q. περιδύω.

περιδύω, f. ύσω, (δύω, irr.) undique exuo, detractis vestimentis spolio. (ύω, ⏑ –; ύσω, – –, cf. δύω.)

περιδώμεθον, 1 dual. conj. aor. 2 med. a περιδίδωμι, Il.

περιεγείρω, (ἐγείρω, irr.) circum excito, suscito. Med. evigilo.

περιεδρεύω, (ἕδρα) obsidione cingo, Gl. Steph.

περιέδω, (ἔδω, irr.) arrodo, corrodo, ambedo.

περιεθέλω, (ἐθέλω, irr.) supra modum volo, vel cupio, vel amo, Hesych.

περιεῖδον, aor. 2 περιοράω, (*εἴδω, irr.) circumspicio, speculor, τὸ μέλλον, futura. 2) negligo, despicio, contemno: fieri sino, permitto, patior, aequo animo video, it. per negligentiam committo, c. part. ἐκπεσόντας μὴ σφᾶς περιιδεῖν ἀπόλιδας γενομένους, Xen. h. gr. 6, 3, 1. cf. Cyr. 1, 5, 10., 8 15. cf. περιορᾶν. - II. Perf. περίοιδα, plqpf. περιῄδειν, Att. et Hom. περιῄδη, melius novi, melius intelligo, c. inf. περίοιδε νοῆσαι, Il. 10, 247. c. acc. Od. 3, 244. item c. dat. ἴχνεσι περιῄδη, vestigia melius noverat, Od. 17, 317. c. gen. pers. ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων, quam alii, Od, 3, 244. βουλῇ περιίδμεναι (inf. perf. Ep. p. περιειδέναι) ἄλλων, consilia melius nosse quam alii, Il. 13, 728.

περιειλέω, rarius περιείλω, (εἰλέω, εἴλω, irr.) circumplico, circumvolvo. cf. περιελίσσω.

περιείλημα, ατος, τό, involucrum. A pr.

περιείλησις, εως, ἡ, actus circumvolvendi, circuitus: involucrum.

περιειλίσσω, Ion. p. περιελίσσω, Hdt. 8, 128.

περιείλω, vide περιειλέω.

περίειμι, (εἰμί) superior sum alicui in aliqua re, τινός τι, Hom. et Hdt. τινός τινι ap. seriores: supero, antecello: superior sum numero. 2) supersum, supervivo, reliquus sum, superstes sum. περίεστί μοι, superest mihi aliquid. τὰ περιόντα χρήματα

τῆς διοικήσεως, pecuniae reliquae ex administratione, Dem. Hinc περίεστί μοι ἔκ τινος, suppetit mihi aliquid ex re, utilitatem s. commodum capio ex aliqua re, Dem. ἐκ τοῦ περιόντος, ex facili, ex abundante, facultate superiori, Dem. τὸ περιὸν, copia, magnitudo alicujus rei. it. reliquiae. 3) supersum, abundo, τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους, ita abundatis invidia, Dem. τοσοῦτον περιῆν εὐνομίας τῇ πόλει, tanto ordine abundabat civitas, Plut.

περίειμι. (εἶμι) circumeo, peragro, lustro. 2) pervenio, devenio.

περιειργνῦμι et περιειργνύω, i. q. περιείργω.

περιείργω, f. ξω, (εἴργω) undique cohibeo, coerceo, contineo, includo. Antiquior forma est περιέργω, Hdt.

περιείρω, (εἴρω) circumcirca insero s. figo, γόμφους, Hdt. 2, 96.

περιεκτικός, ή, όν, (περιέχω) comprehendens, complectens, comprehendendi seu complectendi vim habens. 2) universus. περιεκτικώτερον, generalius. τὸ περιεκτικόν, complexio. 2) Grammaticis τὸ περιεκτικόν, i. q. μέσον, verbum medium. 3) i. q. συντόμιος, Hippocr. si lectio vera, v. περιεσταλκός.

περιεκτικῶς, adv. complectendo, comprehendendo. 2) omnino, in universum.

περιέλασις, εως, ἡ, circumactio, circumcursus, circumequitatio A seq.

περιελαύνω, f. περιελάσω, (ἐλαύνω, irr.) circumago, circum ire facio, μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας κύλικας, i. e. crebro in orbem bibentes. 2) undique cogo, abigo, sc. pro praeda, deripio, maxime in Medio, Polyb. 3) vexo, violenter tracto, circumagito, nullo loco consistere patior. 4) intr. circumvehor, circumequito, obequito, ubi intelligendum ἅρμα, ἵππον, al. Xen.

περιέλευσις, εως, ἡ, (περιέρχομαι) circumitio

περιέλιξις, εως, ἡ, circumactio, vertigo. A seq.

περιελίσσω, Att. ίττω, f. ίξω, implico, implico in orbem. 2) verso, circumvolvo. Ion. περιειλίσσω, Hdt.

περιελκυσμός, ὁ, in diversas partes trahendi actus.

περιελκύω, i. q. περιέλκω.

περιέλκω, f. ξω, circumcirca traho, q. d. circumtraho. 2) distraho, violenter rapio, distringo. 3) distineo, occupo.

περιελλείπω, f. ψω, deficio, inferior sum, dub.

περιέλλειψις, εως, ἡ, praetermissio. 2) praetermissio unius e consonantibus geminatis, dub.

περιενεγκεῖν, vide περιφέρω.

περιέννυμι, (ἕννυμι, irr.) induo, χλαῖναν περιέσσασθαι, Hes. op. 541.

περίεξειμι, (εἶμι) circumeo.

περιεπτισμένως, adv. (περιεπτίσσω) pure, detractis corticibus et putaminibus.

περιέπω, f. περιέψω, aor. περιέσπον, inf. περισπεῖν, (ἕπω, irr.) prosequor et obeo, i. e. prosequendo et obeundo seu adsectando tueor et protego, curo, foveo: colo, observo, observantia prosequor, τινά, Xen. 2) tracto aliquem, sc. bene vel male, εὖ περιέπειν τινά, Hdt. 1, 73. 2. 169. 7, 181. καλῶς, Xen. h. gr. 3, 1. 13. τρηχέως, Hdt. 1, 73, 114. 2. 64. Ita etiam Pass. καλῶς vel τρηχέως s. τρηχύτατα περιέπεσθαι s. περιεφθῆναι ὑπό τινος, bene vel aspere tractari ab aliquo, Hdt. et Xen. ἀεικίῃ περισπεῖν τινά, ignominia aliquem afficere, Hdt. 1, 115. τοῦτον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν, summis honoribus prosequi, Xen. Symp. 8, 38. (nisi hoc potius pertinet ad 1.) περιέπειν τινὰ ὡς s. ὥστε πολέμιον, φίλον, εὐεργέτην, tractare ut hostem, amicum, beneficum, Hdt. et Xen. Hoc sensu etiam Medium occurrit, Hdt. 7. 149. Pass. δικαίως ἂν ὥσπερ πτωχὰς περιέποντο, jure ut pauper tractetur, Xen. Symp. 8, 23. (ubi falso Sturzius explicat: sequi.) Cf. ἀμφιέπω.

περιεργάζομαι, f. άσομαι, curiositate ator. 2) curiose ago, diligenter et accurate observo. 3) inaniter seu frustra satago. 4) valde laboro. 5) dicitur et de pictoribus, quum ornamenta externa, πάρεργα vocant, picturis addunt. 6) sciscitor, percontor. 7) pf. pass. περιειργασμαι, supersum, supervacaneus sum.

περιεργασία, ας, ἡ, curiositas, e Lucian. citatur, sed ibi leg. περιεργία. A praec.

περιέργεια, ας, ἡ, idem quod seq.

περιεργία, ας, ἡ, curiositas. 2) nimia diligentia. 3) simulata vel inepta sedulitas, ambitio. A seq.

περίεργος, ον, (ἔργον) curiosus, anxiam diligentiam adhibens. 2) nimis exquisitus, supervacaneus. 3) res alienas curans, et nil ad se pertinentes.

περιέργω, f. ξω, sepio, includo, Hdt. 2, 148. v. περιείργω.

περιέργως, adv. (περίεργος) curiose, nimis accurate.

περιερέσσω, Att. ττω, f. έσω, (ἐρέσσω) ab utraque parte remigo. 2) remigando promoveo s. subduco.

περίερκτος, ον, (περιέργω) circumseptus.

περίερμα, ατος, τό, lignum s. palanga, quae navibus supponitur.

περιέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) circumeo, circumvenio, oberro, lustro, ambio, obeo, obambulo, peragro. 2) circumvenio, i. e. decipio. 3) devenio, venio, εἴς τινα vel τινί, ut Hdt. 8, 106.

περιεσθίω, (ἐσθίω, irr.) arrodo.

περιεσκεμμένως, adv. (περισκέπτομαι) considerate, accurate, diligenter.

περιεσταλμένως, adv. (περιστέλλω) tecte, occulte.

περιεστικός, ή, όν, (περίειμι, 2) salutaris. σημεῖον περιεστικόν, signum salutis in aegroto. ἔτι περιέσται, Hippocr.

περιεστικῶς, adv. salutariter, cum spe salutis, vitae conservandae.

περιέσχατος, άτη, ατον, (ἔσχατος) paene extremus, Hdt.

περίεφθος, ον, (ἕψω) probe elixus.

περιέχω, et περιέχομαι, in medio: (ἔχω, irr.) comprehendo. 2) circumdo, cingo, ambio. 3) cingo, circumsideo, obsideo, occupo, unde premo, affligo. 4) superior, major sum. 5) consertis manibus retineo, complector; in med. foveo, amo, curo, defendo. — τὸ περιέχον, coelum, ambiens nos aer.

περιζαμενῶς, adv. (ζαμενής) vehementer.

περιζείω, idem quod seq. poet.

περιζέω, f. έσω, (ζέω) ferveo circum s. in: ferveo, ardeo.

περίζυγος, ον, vel περίζυξ, υγος, (ζυγόν) Xen. Cyr. 6, 2, 32. περίζυγα (falso scribitur περιζυγά) explicantur: lora supervacanea ad resarciendum. Satis apta quidem ad sensum, sed vix hanc significationem ex verbo elicias; vide Sturz. s. h. v. T. III. p. 510. et Poppo ad h. l. Passovio omnino necessaria videtur emendatio Schneideri παράζυγα scribentis.

περίζωμα, ατος, τό, (περιζώννυμι) fascia; subligaculum, cinctus, campestre. 2) tunica; quia praecingitur.

περιζωμάτιον, ου, τό, Dim. a praec.

περιζώννυμι et περιζωννύω, f. ζώσω, (ζώννυμι, irr.) circumcingo, accingo, praecingo, praecipue de tunica. Med. mihi accingo aliquid vel accingo me aliquo, τί.

περίζωσις, εως, ἡ, praecinctus. A praec.

περιζώστρα, ας, ἡ, fascia, qua caput, vel pectus vel etiam ventrem cingimus, cingulum, subligaculum.

περιηγέομαι, f. ήσομαι, circumduco, duco circum. 2) expono, accurate enarro. Raro occurrit Act. περιηγέω, v. Schaefer. melet. p. 113.

περιήγημα, τό, res accurate descripta.

περιηγηματικός λόγος, circumductus sermo, quo ita quid describitur, ut quasi in rem praesentem lector deducatur. A praec.

περιηγής, ές, (περιάγω) rotundus, circumactus, aut versatilis. 2) curvus, flexuosus. 3) adstrictus, circumvinctus, circumductus.

περιήγησις, εως, ἡ, (περιηγέομαι) circumductio, i. e. ipsa actio circumducendi, seu ducendi per singula. 2) expositio et commemoratio rei alicujus, inprimis orbis terrarum, quae fit sigillatim, et quasi per singula ducendo; item per regionem aliquam, oppidumve, quum memorabilia ei propria demonstrantur et enarrantur.

περιηγητής, οῦ, ὁ, circumductor, qui circumducit. 2) qui περιήγησιν scribit. orbis terrarum enarrator.

περιηγητικός, ή, όν, Subst. ἡ, sc. βίβλος aut τό, sc. βιβλίον, liber geographicus.

περιηγητικῶς, adv. geographi more.

περιήγητος, ον, qui undique ambitur; de toga praetexta.

περιηθέω, f. ήσω, colando perfundo, percolo.

περιῄδη, plqpf. Att. a περίοιδα, vide περιεῖδον.

περιήθημα, ατος, τό, (περιηθέω) quod percolatur.

περιήκης, ες, (ἀκή) admodum acutus.

περιήκω, f. ξω, (ἥκω) devenio ad aliquem, mutatis in orbem vicibus, s. simpliciter. 2) circumdo.

περιήλυσις, εως, ἡ, (περιέρχομαι) circuitus, conversio.

περιηλυτέω, i. q. περιέρχομαι, dub.

περιημεκτέω, f. ήσω, (αἷμα) moleste, aegre seu graviter fero, lamentor, sanguineis quasi lacrimis deploro.

περιήνεικα, aor. 1. Ion. a περιφέρω, Hdt.

περιηχέω, f. ήσω, (ἠχέω) circumsono, obstrepo, persono.

περιήχημα, ατος, τό, strepitus. A praec.

περιθαλπής, ές, (θάλπος) valde calidus.

περιθάλπω, f. ψω, foveo.

περιθαμβής, ές, (θάμβος) admiratione et stupore perculsus. 2) pavidus.

περιθαρσής, ές, (θάρσος) praefidens, valde fidens.

περιθαρσύνω, i. q. περιθρασύνω.

περιθαρσής, ὁ, i. q. περιθρασύς.

περίθειος, ον, valde divinus. Superl. περιθειότατος.

περιθειόω, f. ώσω, (θεῖον, θειόω) sulphure lustro, seu expio.

περιθείωσις, εως, ἡ, (περιθειόω) lustratio seu expiatio, quae fit sulphure.

περίθεμα, ατος, τό, (περιτίθημι) quod circumponitur, tectorium.

περίθερμος, ον, per ambitum calidus. 2) admodum calens.

περιθέσιμος, ον, ad circumponendum factus.

περίθεσις, εως, ἡ, (περιτίθεμαι) q. d. circumpositio, circumdatio.

περιθετός, ή, όν, aut περίθετος, ον, (περιτίθημι) circumpositus, seu circumpositilius, qui circumponi solet, de coma opposita s. fictitia.

περιθέω, f. θεύσομαι et θευσοῦμαι, (θέω, irr.) circum curro, in orbem curro: curro circum aliquid, τινί.

περιθεωρέω, f. ήσω, circumspicio.

περιθήκη, ης, ἡ, (περιτίθημι) galericulum.

περίθλασις, ἡ, contusio. A seq.

περιθλάω, f. άσω, (θλάω) confringo, frangendo comminuo: contundo. (α per omnia tempora breve.)

περιθλίβω, f. ψω, (θλίβω) circum premo; undique comprimo. (ω ῑ – –)

περιθρασύνω, valde excito, bonum animum addo.

περιθρασύς, ύ, (θρασύς) valde fortis, audax.

περιθραύω, f. αύσω, (θραύω) circum frango.

περιθρεκτέον, Adj. verb. a περιτρέχω, concursandum, circumcurrendum.

περιθρηνέω, f. ήσω, (θρηνέω) lamentis circumsono.

περιθριγκόω, f. ώσω, lorica aut septo circummunio, circumsepio.

περίθριξ, τριχος, ὁ, cincinnus, a prima juventute non rasus.

περιθρομβόω, f. ώσω, (θρομβόω) in grumos cogo, concrescere facio. Pass. concresco.

περιθρόνιος, ία, ιον, (θρόνος) qui circa thronum est.

περιθρυλλέω vel -θρυλέω, f. ήσω, (θρυλλέω) strepitu circumsono: divulgo. Pass. notus sum omnibus. περιθρυλλεῖσθαι τὰ ὦτα, aures strepitu oppletas habere.

περιθρύπτω, f. ψω, (θρύπτω, irr.) circum dilacero, frango.

περίθυμος, ον, (θυμός) ira accensus.

περιθύμως, adv. irato animo. (ῡ)

περιθυρέω, f. ήσω, (θύρα) circa januam versor, ad januam sto.

περιθωράκιον, ου, τό, (θώραξ) vestis, quae thoraci superinduitur.

περιϊάπτω, f. ψω, (ἰάπτω) circum vulnero, laedo.

περιϊάχω, (ἰάχω) circumsono, resono. impf. Ep. περίαχε, (ῑ) pro περιΐαχε, Hes. Th. 678.

περιϊδεῖν, inf. aoristi περιεῖδον.

περιϊδμεναι, inf. perf. Ep. a περίοιδα.

περιϊδρόω, f. ώσω, (ἱδρόω, irr.) sudore undique diffluo.

περιΐδρωσις, εως, ἡ, copiosus sudor. A praec.

περιΐζω vel περιΐζομαι, (ἵζω, irr.) obsideo, intr. et trans. c. acc.

περιΐπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) circumvolo.

περιϊππεύω, f. εύσω, circumequito, obequito.

περιΐστημι, f. περιστήσω, (ἵστημι) I. In tempp. trans. circumpono, circumdo, cingo. Pass. cingor, circumvenior; inpr. corona hominum cingor et turba negotiorum. 2) statum muto, aliter colloco: muto in contrarium, transfero: sententiam alicujus muto plerumque in partem deteriorem. 3) redigo ad aliquam conditionem, περιστῆσαι τινὰ εἰς πενίαν, ad paupertatem aliquem redigere; it. c. dat. περιστῆναι ἐνδείᾳ. II. In tempp. intr. et in Medio, circumsto, cingo, circumdo, c. acc. χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος, chorum circumstetit turba, Il. 18, 603. 2) mutor, transferor, ut quum secus aliquid vel in contrarium exit et quasi relabitur, quam speratum erat, ut περιέστηκεν ἡ πρότερον εὐφροσύνη, Thuc. 3) aversor aliquam rem, fugio, vito, caveo, declino. 4) prope immineo, mox futurus sum, insto, urgeo. τὰ περιεστηκότα πράγματα, res instantes, Lys. epitaph. p. 96.

περιΐσχω, (ἴσχω) i. q. περιέχω.

περιϊτέον, Adj. verb. a περίειμι, circumeundum est.

περικαγχαλάω, (καγχαλάω) undique rideo.

περικαής, ές, (περικαίω) valde calidus, ardens. 2) ambustus, perustus.

περικαθαίρω, (καθαίρω) purgo, perpurgo, lustro.

περικαθάπτω, f. ψω, alligo, circumligo, adnecto.

περικαθαρίζω, f. ίσω, purgo, perpurgo, dub.

περικάθαρμα, ατος, τό, i. q. κάθαρμα.

περικαθέζομαι, (ἕζομαι, irr.) circum assideo, obsideo, πόλιν.

περικάθημαι, (ἧμαι, irr.) circum sedeo, obsessum teneo, πόλιν, Hdt.

περικάθησις, εως, ἡ, circumsessio, obsidio.

περικαθίζω, (ἵζω, irr.) circumpono, circum assidere jubeo. Med. obsideo, obsessum teneo.

περικαίνυμαι, (καίνυμαι, irr.) vinco, supero, c. acc.

περικαίω, f. καύσω, (καίω, irr.) amburo, denso, peruro. Med. et Pass. ardeo, inflammor, ut amore. περικεκαυμένος, adustus, ambustus.

περικακέω, f. ήσω, (κακός) animo prorsus concido, malis cedo, malo vincor.

περικάκησις, εως, ἡ, abjectio animi, quando quis animo prorsus concidit et a multitudine atque magnitudine malorum, quae passus est, vincitur.

περίκακος, ον, (κακός) valde malus, valde infelix.

περικαλινδέω, i. q. περικυλινδέω, unde

περικαλίνδησις, εως, ἡ, i. q. περικυλίνδησις, quasi pervolutatio, circumvolutio, id quod aliquam rem ambit.

περικαλλής, ές, (κάλλος) perpulcer, perelegans.

περικαλλέως, λῶς, adv. supra modum pulcre.

περικάλυμμα, ατος, τό, tegumentum, involucrum, opertorium. A seq.

περικαλύπτω, f. ψω, obtego, obvelo, circumvelo, cooperio, obnubo.

περικαλυφή, ῆς, ἡ, tegumentum, Plat. A pr.

περικαμπή, ῆς, ἡ, circumflexus. A seq.

περικάμπτω, f. ψω, (κάμπτω) circumflecto, deflecto, devito, declino. 2) scil. ἅρμα, ἵππους, circumvehor, c. acc.

περίκαμψις, εως, ἡ, circumflexio, tergiversatio. A pr.

περικάρδιος, ον, (καρδία) qui ambit, amplectitur cor.

περικαρπιάκανθος, ον, (ἄκανθος) pericarpium aculeatum habens.

περικάρπιον, ου, τό, proprie pars fructus, quae semen ambit et tegit adversus coeli animaliumque injurias, siliqua, putamen. 2) fructus, seu caro, quae interius continetur. 3) pericarpium, armilla. A seq.

περικάρπιος, ον, fructu cinctus, fructum habens circum se. 2) cujus fructus tegmine et involucro aliquo est cinctus, item, tegens fructum, ut nucem.

περικαρφισμός, οῦ, ὁ, (κάρφος) lustratio gallinae, quum ovo edito se festuca aliqua purificat, Plut. Symp. 7, 2. cf. Aristot. h an. 6, 2. Plin. h. n. 10, 4.

περικαταβάλλω, (βάλλω, irr.) undique dejicio.

περικατάγνυμι, f. κατάξω, (ἄγνυμι, irr.) undique defringo, infringo. περικατεαγώς, anfractus.

περικατακλάω, f. άσω, (κλάω) circumcirca confringo.

περικαταλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) undique deprehendo, undique comprehendo: assequor, anteverto: comprehendo et cogo, περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, temporibus coactus, Polyb. 2) intr. περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, quum tempus rediit urbe transacto, illo repetente tempora, Theophr.

περικαταλείπω, f. ψω, reliquum facio.

περικατάληπτος, ον, (περικαταλαμβάνω) deprehensus, comprehensus.

περικατάληψις, εως, ἡ, deprehensio seu comprehensio, quum aliquem undique tenemus.

περικαταπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) undique decido.

περικαταῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) undique defluo, circumfluo, delabor.

περικαταῤῥήγνυμι, f. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) undique discindo, lacero.

περικαταστρέφω, f. ψω, (στρέφω) everto et proruo.

περικατασφάζω, f. ξω, it. -σφάττω, (σφάζω) insuper macto, insuper caedo, Polyb. 1, 86, 6.

περικατατίθημι, (τίθημι) repono, colloco, constituo.

περικαταχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) effundo.

περικατέχω, f. καθέξω, (ἔχω, irr.) magna vi circumdo, obsideo, contineo.

περικάτημαι, Ion. pro περικάθημαι.

περίκαυσις, εως, ἡ, (περικαίω) adustio.

περικαυστός, ή, όν, (περικαίω) adustus.

περικάω, Att. p. περικαίω. (ᾱ)

περικαῶς, adv. (περικαής) calide, ardenter.

περίκειμαι, f. κείσομαι, (κεῖμαι, irr.) circumjaceo, circumponor, circumdor, indutus, septus, cinctus sum amictu, malis etc. c. acc. περικείμενος ὕβριν, superbia indutus, Theocr. 23, 14.

περικείρω, (κείρω) circumtondeo, circumcido.

περικεκαλυμμένως, adv. part. pf. pass. a περικαλύπτω, occulte, clam.

περικεκομμένως, adv. (περικόπτω) concise.

περικεντέω, f. ήσω, pungo, stimulo, con-

figo.

περιϊππεύω, circumeo, circumvenio, proprio cornua exercitus. Polyb.

περικερδής, ές, (κέρδος) callidus, lucri cupidus.

περικεφαλαία, ας, ἡ, (κεφαλή) galea, cassis. 2) galerus ex crinibus factus.

περικεφάλαιον, ου, τό, capitis tegmen.

περικεφάλαιος, αία, αιον, (κεφαλή) caput cingens vel tegens.

περικέφαλος, ον, (κεφαλή) i. q. pr.

περικήδομαι, (κήδω, irr.) curam gero.

περίκηλος, ον, peraridus, ambustus, vel circumquaque fissus. it. praedurus.

περίκηπος, ὁ, (κῆπος) hortus domum cingens. 2) via circum hortum.

περίκηπος, ον, hortum cingens.

περικίδναμαι, (κίδναμαι) circum dissipor.

περικινέω, f. ήσω, (κινέω) circumago, pass. circumagor, obeo.

περικιόνιος, ον, (κίων) Epith. Bacchi a κίων, columna, quod quum domus Semeles arderet, hedera nata est in columnis, qua servatus est.

περικίων, ον, gen. ονος, (κίων) columnis circumdatus. 2) Subst. ὁ et ἡ, locus undique septus columnis, porticus. (⏑⏑‒‒)

περικλαδής, ές, (κλάδος) ex omni parte ramos habens, umbrosus.

περικλαίω, f. κλαύσομαι, et κλαυσοῦμαι, (κλαίω, irr.) defleo, deploro.

περικλάζω, f. κλάγξω, (κλάζω, irr.) circumcirca strepo.

περίκλασις, εως, ἡ, defractio. 2) locus confragosus, abruptus, saltus. 3) flexus et conversio, circumactio.

περικλάω, f. άσω, (κλάω, irr.) frango, defringo, offringo, infringo. 2) flecto, converto, v. c. exercitum. (α breve.)

περικλεής, ής, inclitus, celeber; in Epigr.

περικλεΐζω, f. ξω, (κλεΐζω) circumcirca celebro.

περίκλεισμα, ατος, τό, (περικλείω) ambitus muri.

περίκλειστος, ον, (περικλείω) inclusus, obsessus.

περικλεΐστος, ον, i. q. περικλεής, a περικλεΐζω.

περικλειτός, ή, όν, (κλείω, κλέος) ubique celebratus, clarissimus, Theocr. cf. περικλυτός.

περικλείω, f. είσω, (κλείω, κλείς) undique claudo, cingo, obsideo, circumcludo, obsero. Ion. περικληΐω et περικλῄω.

περικληΐζω, Ion. p. περικλεΐζω. Unde

περικληΐστος, ον, Ion. p. περικλεΐστος.

περικληΐω, Ion. p. περικλείω.

περικλῄω, Ion. p. περικλείω.

Περικλῆς, κλέους, ὁ, proprie contr. ex περικλεής, q. v. nomen proprium viri.

περικλινής, ές, (κλίνω) declivis, devexus.

περίκλινον, τό, (κλίνω) cubile s. stratum circa mensam.

περικλονέω, f. ήσω, (κλονέω) circum pugno.

περικλύδην, adv. (περικλύζω) lavando.

περικλύζω, f. ύσω, circumluo, undique alluo. 2) lavo, abluo. Pass. περικλύζομαι, undique alluor, lavor.

περικλύμενον, ου, τό, nomen fruticis, caprifolium.

περίκλυσμα, τό, (περικλύζω) alluvies. 2) aqua ad abluendum.

περικλυσμός, οῦ, ὁ, (περικλύζω) alluvies.

περίκλυστος, η, ον, Attice -ος, ον, (περικλύζω) qui undique alluitur, epith. insulae.

περικλυτός, ή, όν, (κλυτός, κλύω) qui circumcirca exaudiri potest, qui facile exauditur. 2) valde inclitus, insignis.

περικλώζω, (κλώζω) explodo.

περικλώθω, f. ώσω, neo, nendo torqueo et circumago.

περικνημίδιος, ία, ιον, i. q. seq.

περικνήμιος, ον, (κνήμη) suram cingens, tibialis.

περικνημίς, ίδος, ἡ, (κνημίς) tegumentum tibias ambiens, ocrea.

περικνίζω, f. ίσω, scalpo, vellico, pungo, rado. 2) metaph. aliquem per ludibrium vellico sermonibus etc. 3) imitor, sc. irridendi caussa. Plut.

περικοκκύζειν, dicitur de gallis, quum capite elato canunt, inprimis quum vincunt. 2) contemno, irrideo, Aristoph.

περικολλάω, (κολλάω) undique adglutino.

περικολπίζω, (κολπίζω) circa sinum navigo.

περικολούω, (κολούω) detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

περικομιδή, ἡ, circumvectio, a seq.

περικομίζω, f. ίσω, circumveho.

περίκομμα, ατος, τό, (περικόπτω) frustum. 2) edulium ex herbis carnibusque concisis.

περικομμάτιον, ου, τό, frustulum. Dimin. a praec.

περίκομος, ον, (κόμη) comatus.

περικομπέω, f. ήσω, jacto, jactanter praedico s. glorior.

περίκομψος, ον, perelegans, admodum scitus, vel festivus.

περικονδυλοπωροφίλα, ἡ, (κόνδυλος, πῶρος, φιλέω) tumorem amans in articulis digitorum, epith. chiragrae, Lucian. tragop. 201.

περικοπή, ῆς, ἡ, (περικόπτω) circumcisio, circumcisura, qua quidpiam in orbem truncatur, amputatio; unde furtum, compilatio. 2) omnis apparatus, supellex, ornatus, v. c. feminae, cultus hominum, qua constat a vestibus. 3) facultates, opes. 4) certa Scripturae sacrae sectio, alias ῥῆσις.

περικόπτης, ου, ὁ, fur, expilator. A seq.

περικόπτω, f. ψω, undique reseco et mutilo, amputo, circumcido.

περικορδακίζω, idem quod simplex.

περικορέω, f. ήσω, verro, converro.

περικόρημα, ατος, τό, purgamentum, sordes verrendo congestae. A praec.

περικοσμέω, f. ήσω, probe orno, orno simpliciter.

περικόσμιος, ον, qui circa mundum est, eumque complectitur.

περίκουρος, ον, (περικείρω) circumtonsus. 2) qui circumventus et captus est in bello.

περικράζω, f. κράξομαι, (κράζω, irr.) circum clamo, boo.

περικρανία, ας, ἡ, (περικράνιος) membrana nervosa totam calvariam complectens.

περικράνιον, τό, cervical. (ᾱ)

περικράνιος, ον, (κρανίον) qui est circa caput, qui caput tegit. (ᾱ)

περικρατέω, f. ήσω, obtineo, dominor, evinco. 2) supero, vinco, superior sum.

περικρατής, ές, (κρατέω) compos alicujus rei. 2) superior.

περικρεμάννυμι, f. κρεμάσω, Att. κρεμῶ, (κρεμάννυμι, irr.) circum suspendo. Pass. undique dependeo.

περικρεμάω, i. q. praec.

περικρεμής, ές, (περικρεμάννυμι) suspensus. 2) etiam de templo dicitur donaria suspensa habente, ναὸς περικρεμὴς ἀναθήμασι.

περίκρημνος, ον, undique praeceps, et locis praeruptis declivis, vel admodum praeceps et praeruptus.

περικροτέω, circum strepo, circumsono.

περίκροτος, ον, (κροτέω) circumsonans.

περικρούω, (κρούω) undique percutio, excutio. περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, excussis rupibus et ostreis. Plat. de rep. 10. p. 611. E. εἴ τι τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούομεν, id. Phileb. p. 55. b. πέδας περικρούειν τινί, vincula alicui injicere, Plutarch.

περικρυερός, όν, (κρυερός) praegelidus.

περικρύπτω, f. ψω, (κρύπτω, irr.) celo, occulto.

περικρώζω, f. ξω, crocito.

περικτάομαι, f. ήσομαι, (κτάομαι, irr.) adquiro, adipiscor.

περικτείνω, f. κτενῶ, (κτείνω, irr.) occido insuper, Il. 4, 538. 12, 245.

περίκτησις, εως, ἡ, possessio, peculium.

περικτίονες, όνων, οἱ, (κτίζω) vicini, accolae.

περικτίται, ῶν, οἱ, (κτίζω) vicini, finitimi, accolae.

περικτυπέω, f. ήσω, perstrepo, circumsono.

περικυδαίνω, (κυδαίνω) circum celebro.

περικυδής, ές, (κῦδος) valde gloriosus.

περικυκλάς, άδος, ἡ, in orbem se movens, ut saltatione, conversione, vortice. in plur. etiam in orbem aliquid agentes. Epith. Horarum.

περικυκλεύω, f. εύσω, circumeo, circumdo.

περικυκλέω, f. ήσω, circumago.

περίκυκλος, ον, (κύκλος) plane rotundus.

περίκυκλος, ὁ, ambitus. Unde περικύκλῳ, adv. circumcirca.

περικυκλόω, f. ώσω, circumdo, cingo, in circuitum concludo.

περικύκλῳ, adv. circum, circumcirca.

περικύκλωσις, εως, ἡ, (περικυκλόω) ipsa actio cingendi, circumdandi, circumveniendi.

περικυλινδέω, et περικυλίνδω, (κυλίνδω) idem quod sequens.

περικυλίω, f. ίσω, circumvolvo, circumvoluto, volutim circumago.

περικύλισις, εως, ἡ, circumactio, item vagatio. A praec.

περικυμαίνω, fluctibus ambio.

περικύμων, ονος, ὁ, ἡ, (κῦμα) qui vel quae fluctibus circumcirca alluitur.

περίκυρτος, ον, (κυρτός) circumcirca curvus.

περικυρτόω, circum incurvo.

περικυτόω, (κύτος) corio vel pelle circumdo.

περικυφάω, (κυφόω) circumcirca pronum facio.

περικωδωνίζω, circumtinnio, circumsono.

περικωκύω, lamentis circumstrepo.

περικωμάζω, commissabundus adeo vel obeo.

περικωνέω, f. ήσω, (κῶνος) oblino pice, pico.

περιλακίζω, (λακίζω) undique lacero.

περιλακτίζω, f. ίσω, calcitro.

περιλαλέω, f. ήσω, garritu perstrepo. 2) oblatero, inaniter loquor, garrio.

περιλάλημα, τό, nugae, proprie et tropice. A praec.

περίλαλος, ον, clarus, famosus.

περιλάλητος, ον, loquax, garrulus.

περιλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω irr.) complector, comprehendo, item potior. 2) amplector, amplexor. 3) cingo, circumdo. 4) pass. obsessus tenear, ut elabi non possim; item deprehensus sum, cogor.

περιλαμπής, ές, (περιλάμπω) splendidus.

περίλαμπρος, ον, (λαμπρός) splendidus, magnificus.

περιλάμπρως, adv. splendide, magnifice.

περιλάμπω, f. ψω, circumfulgeo, fulgeo. 2) undique illustro, splendore ac lumine circumfundo.

περίλαμψις, εως, ἡ, fulgor circumfusus. A praec.

περιλεγνής, ές, (λέγνη) variegatus.

περιλέγω, f. ξω, circumloquor, verborum circuitione utor. Pollux.

περιλείβομαι, undique destillo, defluo.

περίλειμμα, τά, reliquiae.

περιλείπω, f. ψω, (λείπω) relinquo, reliquum facio. 2) pass. supersum, superstes sum, resto, residuo, τινός, ex aliqua re.

περιλείχω, f. ξω, lambo, delingo.

περίλεξις, εως, ἡ, (περιλέγω) circumlocutio. 2) copia dicendi et latius interpretandi, seu futilis loquacitas.

περιλεπίζω, f. ίσω, idem quod seq.

περιλέπω, f. ψω, decortico, delibro, desquamo.

περιλεσχήνευτος, ον, (λεσχηνεύομαι) qui versatur in sermonibus hominum, celeber, clarus.

περίλευκος, ον, totus albus. 2) admodum albus.

περίλημμα, ατος, τό, (περιλαμβάνω) captura, captum. 2) ambitus. 2) quod tenetur.

περιληπτικός, ή, όν, comprehendendi vim habens. ὄνομα περιληπτικόν, nomen, cui et singularis et pluralis addi potest, nomen collectivum, vel, comprehensivum.

περιληπτικῶς, adv. summatim. 2) de genere impropie loquendi, quum ad aliud genus transfertur nomen, ut quum spolia de praeda quavis dicuntur.

περιληπτός, ή, όν, qui comprehendi seu amplexu contineri potest. 2) qui percipi potest.

περίληψις, εως, ἡ, comprehensio, complexus. 2) figura dicendi. vid. περιληπτικῶς. n. 2. 3) περίληψις καθολικὴ καὶ ἔντεχνος, est, quum res ad formam artis ac disciplinae redigitur.

περιλιμνάζω, f. άσω, stagnando inundo.

περιλιμπάνομαι, relinquor, supersum. περιλιμπανόμενος, superstes.

περιλιπής, ές, (περιλείπω) superstes, reliquus.

περιλιχμάζω, f. άσω, lambo, circumlingo. 2) cupide appeto.

περιλιχμάω, et άομαι, f. ήσω, ήσομαι, idem.

περιλιχνεύω, (λιχνεύω) undique delingo, circumlingo.

περιλογισμός, ὁ, i. q. ἐπιλογισμός.

περίλοιπος, ον, reliquus. 2) superstes.

περιλοπίζω, f. ίσω, delibro, corticem detraho.

περιλούω, (λούω, irr.) probe lavo seu abluo.

περιλυμαίνομαι, (λυμαίνομαι) ignominiosissime tracto.

περίλυπος, ον, (λύπη) summopere dolens, valde tristis.

περιλωπίζω, f. ίσω, vestem induo vel exuo.

περιμάδαρος, ον, glaber, depilis, calvus.

περιμαθής, ές, (μανθάνω) valde doctus.

περιμαιμάω, Epice — μαιμώω, (μαιμάω) cupide perlustro, σκόπελον, Od. 12, 95.

περιμαίνομαι, (μαίνομαι) per furorem vagor circum aliquem locum, ἄλσος, Hes. se. 99. 2) avide appeto, c. dat. χρυσῷ, Naumach.

περιμάκτρια, ἡ, (περιμάσσω) venefica, saga.

περιμανής, ές, (μαίνομαι) valde seu mirum in modum insanus, furiosus.

περιμαρμαίρω, (μαρμαίρω) circumcirca splendeo.

περιμάρναμαι, (μάρναμαι, irr.) propugno, defendo.

περιμάττω, f. ξω, abstergo. 2) defixum et devotum veneficiis libero; quia carminibus deviciendi et diris devovendi, sive ipsi, sive cereae luteaeve eorum imagines furfuribus perspergebantur, luto incrustabantur, quod idem in lustrandis fiebat, ut sic sordidum et piaculorum quicquid inesset, tolleretur.

περιμάχητος, ον, (μάχομαι) de quo aliqui inter se pugnant vel certant, qui magna contentione expetitur. 2) expetendus, optandus. 3) dubius, incertus.

περιμάχομαι, (μάχομαι, irr.) pugno circum aliquid vel de aliqua re; defendo, propugno.

περιμελαίνω, (μελαίνω) totum nigro colore obduco.

περιμεμφής, ές, (μέμφομαι) querulus, contentiosus, dub.

περιμενεαίνω, valde cupio.

περιμένω, (μένω, irr.) praestolor, opperior, expecto, maneo, τινά.

περιμέριμνος, ον, (μέριμνα) cum cura rem agens. 2) scitus, elegans.

περίμεστος, ον, plenus, abundans, refertus.

περιμετρέω, f. ήσω, totum ambitum metior.

περίμετρον, ου, τό, ambitus. A seq.

περίμετρος, ον, (μέτρον) orbicularis, rotundus. 2) permagnus, modum excedens, ingens. Hinc ἡ περίμετρος, scil. γραμμή, linea, qua in orbem ducta circulus efficitur, circummetiens. item ambitus, circuitus.

περιμήκετος, ον, (μῆκος) praelongus, altus.

περιμήκης, ες, idem et ab eod.

περιμήρια, ων, τά, (μηρός) feminalia.

περιμήτριος, περίμητρος, ον, (μήτρα) medullosus.

περιμηχανάομαι, f. ήσομαι, machinor, molior, struo.

περιμινύθω, imminuor, consumor, deficio.

περιμοτόω, (μοτόω) vulnus totum linamentis carptis compleo. Hinc subst. περιμότωσις, ἡ.

περιμοχθέω, f. ήσω, (μοχθέω) mala perpetior alicujus gratia, τινί.

περιμυκάομαι, f. ήσομαι, circummugio, perstrepo.

περιμυκής, ές, mugitus edens. A praec.

περιμύρομαι, (μύρομαι) circum lugeo. (ῡ)

περιναιετάω, (ναιετάω) circumhabito, Od.

περιναιέτης, ου, ὁ, accola, vicinus.

περίναιος, ὁ, i. q. περίνεος.

περιναυτίτιος, ον, et περιναυσιώδης, ον, (ναυτία, ναυσία) nauseans.

περινενοημένως, adv. (περίνοια) cogitate, perite, eleganter.

περίνεον, τό, spatium inter virilia, et anum, it. τὸ περίναιον.

περίνεος, ὁ, et περίναιος, i. q. praec. 2) penis.

περινεύω, f. εύσω, innuo. 2) vergo, specto.

περινέφελος, ον, (νεφέλη) nubibus circumdatus, nubilosus, caliginosus.

περίνεφρος, ον, pinguis circa renes.

περινέω, f. νεύσομαι et νευσοῦμαι, (νέω, irr.) circumnato, circumfluo; trans. et intrans.

περινέω, f. ήσω, (νέω, irr.) i. q. περινηέω, aggero circum.

περίνεως, ω, ὁ, (ναῦς, νεώς) superfluus vector, vector, qui in ministerio navis non est. Thuc. 1, 10. item quicquid in navi supervacuum et superfluum est.

περινηέω, f. ήσω, (νηέω, irr.) i. q. περινέω, aggero circum, Hdt. 2, 107.

περίνημα, τό, i. q. περίκλυσμα, alluvies, Galeni Gloss.

περίνησος, ον, (νῆσος) Epith. vestis praetextae, quia purpura ambitur, ut insula mari. Scribitur et περινησαῖος.

περινήχομαι, f. ξομαι, (νήχομαι) circumnato, trans. et intrans.

περινέω, f. ήσω, (νηέω, irr.) accumulo, undique adgero.

περινίζω, f. ψω, (νίζω, irr.) undique abluo.

περινίπτω, rarior praes. forma p. περινίζω.

περινίσσομαι, (νίσσομαι) circumeo, poet.

περινοέω, f. ήσω, (νοέω, irr.) mente complector et concipio. 2) comminiscor, excogito. 3) curiose cogito.

περινόησις, εως, ἡ, idem quod περίνοια.

περινοητικός, ή, όν, intelligens, peritus.

περίνοια, ας, ἡ, (περινοέω) mentis conceptus seu comprehensio, intelligentia. 2) sollertia, vafrum commentum, consilium.

περινομή, ἡ, (νέμω) ἐν περινομῆς, ordine.

περίνοος, ον, contr. περίνους, ουν, (νόος) prudens, callidus, peritus. Superl. περινούστατος, prudentissimus.

περινοστέω, f. ήσω, circumeo, oberro, peragro, obambulo, lustro.

περινοτίζω, (νοτίζω) undique adspergo.

περινύμφιος, ον, (νύμφη) sponsis, virginibus gratus.

πέριξ, Praep. (περί) circum, circa, circumquaque, circumcirca, undique.

περιξαίνω, derado, abrado.

περιξεστός, ή, όν, circumcirca rasus, politus.

περιξέω, circumcirca rado vel polio. περιεξεσμένος, circumrasus.

περιξηραίνω, f. ανῶ, desicco, exsicco. περιξηραίνομαι, obaresco.

περίξηρος, ον, siccatus. 2) valde siccus, peraridus.

περιξυράω, f. ήσω, novacula rado, derado.

περιξυρέω, idem.

περιξυστήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum chirurgicum, quo ossa abraduntur vel eximuntur.

περιξύω, f. ύσω, rado, scarifico, derado, stringo, destringo. (De quantitate v. ξύω.)

περίογκος, ον, mole sua turgens, amplus.

περιοδεία, ας, ἡ, (περιοδεύω) circuitus, circuitio, ambitus, peragratio.

περιοδευομένως, adv. pro περιωδευμένως, valde dub.

περιοδεύσιμος, οι, anfragosus, ambages habens.

περιόδευσις, εως, ἡ, circuitus, circuitio, ambitus, peragratio.

περιοδευτής, οῦ, ὁ, (περιοδεύω) circuitor, circulator; dicitur de medico circumforaneo. 2) ap. Patres graecos, qui visitat ecclesias.

περιοδευτικός, ή, όν, qui circumire solet, circumiens, circularis. A praec.

περιοδεύω, f. εύσω, (ὁδεύω) circumeo, in orbem obeo, obambulo, visito. 2) rem undiquaque considero, mente perlustro et peragro. 3) circumvenio, fallo, decipio. 4) cyclo curo, de medico. 5) periodice scribo, periodos apte compono.

περιοδία, ἡ, circuitio, obambulatio; iter per terram aliquam, qua undiquaque lustratur. 2) descriptio ejusmodi itineris. cf. περίπλους.

περιοδίζω, f. ίσω, (περίοδος) certo orbe redeo.

περιοδικός, ή, όν, cujus certus est circuitus, qui certo orbe recurrit.

περιοδικῶς, adv. longis verborum circumductionibus, sive ambitu; de decente

περιοδοιπορέω, deambulo, ambulatione utor.

περιοδονίκης, ου, ὁ, victor periodicus, h. e. qui in omnibus certaminibus per ordines status temporum recurrentibus, aut in orbe, h. e. universo complexu certaminum, vicit. (⏑⏑⏑⏑–)

περίοδος, ου, ὁ, circitor, qui vigilias obit.

περίοδος, ου, ἡ, circuitio, circuitus; ambages, anfractus, ambitus, ambitio. 2) liber in quo traditur terrarum situs, itemque gentium mores et instituta. 3) Periodus, certa verborum comprehensio, perfectum sensum continens. 4) orbis certaminum Graecorum, quatuor Graeciae ludi, Isthmia, Pythia, Nemea, Olympia. Dicitur et de quovis ordine rerum in orbem redeunte.

περιοδονικέω, περιοδονίκη, περιόδονος, ου, v. περιωδονίκη etc.

περιοιδα, perf. a περιείδον, q. v.

περιοιδέω, (οἰδέω) undiquaque tumeo, vehementer tumeo.

περιοικέω, f. ήσω, accola sum, vicinus sum.

περιοίκημα, ατος, τό, aedificium vicinum.

περιοικία, ας, ἡ, (περίοικος) locus suburbanus, seu vici circumjacentes. 2) ager circum urbem situs.

περιοίκιον, τό, i. q. περίβολος, locus circa domum vel circa urbem.

περιοικίς, ίδος, ἡ, i. q. ἡ περίοικος, vicina, finitima, Hdt. 1, 76. 2) sc. γῆ vel χώρα, ager circa urbem situs, loca suburbana. 3) sc. πόλις, oppidum urbi capitali vicinum, cujus incolae liberi quidem, sed civitatis expertes erant, Xen. cf. περίοικος, 2.

περιοικοδομέω, f. ήσω, circumaedifico, in orbem struo. 2) aedificiis circumcludo.

περίοικος, ον, (οἶκος) circumhabitans, vicinus, accola. 2) περίοικοι, sunt urbium Laconicarum incolae, liberi quidem, sed imperio Spartanorum subjecti et civitatis jure privati, Hdt. 9, 11. Thuc. 8, 22. Xen. h. gr. 1, 3, 10. 3, 3, 6. 5, 2, 16. al. 3) Geographis περίοικοι sunt incolae zonae temperatae borealis infra nos ipsos habitantes. cf. ἄντοικοι et ἀντίποδες.

περιοιστέος, έα, έον, adj. verb. a περιφέρω, circumferendus.

περιοίσω, fut. a περιφέρω.

περιοιχνέω, circumeo, in orbem obeo.

περιοκέλλω, (ὀκέλλω) devenio, delabor, εἰς χειρίστας ἐπιτηδεύσεις, Diod. Sic.

περιοκωχή, ἡ, idem quod περιοχή, Hesych.

περιολισθαίνω et περιολισθάνω, f. σθήσω, (ὀλισθαίνω, irr.) delabor, concido.

περιολίσθησις, εως, ἡ, lapsus, ruina. 2) quum quid per lubricum delabitur. A praec.

περιολκή, ῆς, ἡ, (περιέλκω) bellum quod cum aliquo geritur: apud Joseph.

περιομματοποιός, όν, (ὀμματοποιός) oculos undique addens; adspectum praebens, τινός.

περιομφακώδης, ες, prorsus immaturus, crudus, durus.

περιονυχίζω, f. ίσω, ungues reseco.

περιοπτέος, έα, έον, adj. verb. a περιοράω, negligendus, contemnendus, despiciendus. Neutr. περιοπτέον, circumspiciendum, dispiciendum, considerandum est. 2) negligendum, despiciendum est.

περίοπτος, ον, (περιόψομαι) conspicuus, illustris, clarus, admirabilis. ἐκ περιόπτου, ex loco illustri. 2) negligens, contemnens.

περιόπτως, adv. negligenter, temere.

περιόρασις, εως, ἡ, circumspectio. 2) negligentia. A seq.

περιοράω, impf. περιεώρων, Ion. περιώρων, perf. περιεώρακα, perf. pass. περιεώραμαι vel περιώμμαι, aor. pass. περιώφθην, (ὁράω, irr.) circumspicio, in omnes partes circumspecto. 2) negligo, non curo: sino, ex neglectu permitto, video et patior, sequente partic. 3) Med. cunctor, Thuc. 6, 93. b) curam gero, c. gen. Thuc. 4, 124.

περιοργής, ές, (ὀργή) iratus. 2) vehementi ira percitus.

περιοργίζομαι, (ὀργίζομαι) valde irascor.

. περιοργυιόω, f. ώσω, ulnis comprehendo.

περιοργῶς, adv. a περιοργής, iracunde.

περιόρθριος, ον, (ὄρθρος) qui est vel fit circa matutinum tempus. Hinc τὸ περιόρθριον, diluculum.

περίορθρον, τό, i. q. περιόρθριον, diluculum, Thuc.

περιορίζω, f. ίσω, suis finibus limitibusque circumscribo, adeoque et, recte capio, intelligo. 2) definio, explico. 3) extermino.

περιόρισις, εως, ἡ, circumscriptio. A praec.

περιόρισμα, τό, id quod terminis quibusdam inclusum est.

περιορισμός, οῦ, ὁ, circumscriptio, quae fit limitibus, limites agrorum: terminatio, definitio. 2) exilium, nempe relegatio, s. deportatio in certum locum, unde egredi vetatur exsul.

περιοριστός, ον, quod circumscribi, intelligi, explicari potest.

περιορμέω, f. ήσω, classem in statione habeo.

περιορμίζω, f. ίσω, classem, s. navem in stationem duco.

περιορύσσω, Att. ττω, f. ύξω, circumfodio. 2) oblaqueo.

περιορχέομαι, f. ήσομαι, circumsalto.

περίοσμος, ον, (ὀσμή) valde, bene olens, fragrans.

περιόστεος, ον, (ὀστέον) ossibus circumdatus. 2) ossa circumdans.

περιοσφραίνομαι, f. σφρήσομαι, (ὀσφραίνομαι, irr.) nares odorandi caussa circumfero.

περιουσία, ας, ἡ, (περίειμι) abundantia, bona superflua, copia, facultas. 2) opes, peculium, res familiaris. 3) luxus. 4) incolumitas, vita. 5) ἐκ περιουσίας, e facili, suppetentibus viribus et copiis, it. dicis caussa, sine gravi aut idonea caussa.

περιουσιάζω, f. άσω, abundo opibus et copiis: abundo quacunque re, τινί. περιουσιάζει πόλις δυναστείᾳ, civitas abundabat potentia, Dion. Hal. 2) excello aliqua re, τινί, Diod. Sic. 3) opes s. abundantiam impendo, εἰς τοὺς ἀναγκαίους, in affines, Phalar.

περιουσιασμός, οῦ, ὁ, possessio opum et copiarum. 2) peculium. A praec.

περιουσιαστικός, ή, όν, affluens, abundans.

περιούσιος, ον, (περίειμι) peculiaris, proprius. 2) eximius, praestans. 3) dives, copiosus.

περιόφθαλμος, ον, qui circa oculum est, oculum ambiens.

περιοχέω, f. ήσω, circumveho. Pass. περιοχέομαι, circumvehor, pererro.

περιοχή, ῆς, ἡ, (περιέχω) complexio, comprehensio, ambitus. 2) argumentum scripti alicujus. 3) locus scriptoris, ῥῆσις alias dicitur. 4) praesidium, septum, munitio, LXX.

περίοχος, ον, munitus, munimento inclusus.

περιόψομαι, fut. a περιοράω.

περιπαθέω, f. ήσω, vehementi affectu commoveor. 2) aestuo dubitatione seu anxietate. A seq.

περιπαθής, ές, (πάθος) vehementi maerore aut alia quapiam animi perturbatione affectus; saepe commotus. 2) affectionibus obnoxius.

περιπαθῶς, adv. cum magna tristitia, aut mentis commotione. A praec.

περιπαιφάσσω, (παιφάσσω) torvis oculis circumspicio.

περιπάλλω, (πάλλω) circumquaque vibro. 2) intr. tremo omnibus partibus.

περιπαμπᾶν, adv. poet. i. q. πάμπαν.

περιπαμφανόων, fem. όωσα, part. Ep. a περιπαμφαίνω, quasi a περιπαμφανάω, (παμφαίνω) quaqua lumen spargens, fulgens.

περιπαπταίνω, circumspicio, oculis lustro.

περιπάσσω, Att. ττω, f. άσω, (πάσσω) conspergo.

περίπαστος, ον, (περιπάσσω) conspersus.

περιπατέω, f. ήσω, ambulo, obambulo. 2) vivo, gero me; N. T.

περιπάτησις, εως, ἡ, deambulatio. A praec.

περιπατητής, οῦ, ὁ, ambulator.

περιπατητικός, ή, όν, ad ambulandum pertinens, ambulatorius, proclivis ad ambulandum. 2) ad Peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Hinc περιπατητικός, οῦ, ὁ, Peripateticus, philosophus.

περιπατητικῶς, adv. more Peripateticorum. 2) deambulando.

περίπατος, ου, ὁ, (πατέω) ambulatio, deambulatio. 2) locus, in quo deambulamus, ambulatio, ambulacrum, deambulatorium. 3) locus, in quo philosophi deambulantes disputant. 4) disputatio philosophica, quae fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria: ipse philosophiae docendae actus et modus. 5) schola seu secta Aristotelis.

περιπάττω, vide περιπάσσω.

περιπαύω, (παύω) circumquaque sedo s. lenio. Med. circum desino, ubique cesso.

περιπαχνόω, glacie constringo. pass. congelo.

περιπεδινός, ή, όν, (πεδινός) planus campester.

περιπέζιος, ία, ιον, (πέζα) terrae propinquus. Hinc ἡ περιπεζία, humilitas. 2) qui pedibus obiri, circumiri potest, Suid.

περιπεζίως, adv. humiliter.

περιπεζίδες, ων, αἱ, ornamenta pedum.

περιπείρω, (πείρω) perforo, transfigo, adfigo.

περιπέλω, frequentius περιπέλομαι, (πέλω, irr.) versor circum aliquid. Unde Homerus habet part. περιπλόμενος, a) de loco, ἄστυ περιπλομένων δηΐων, hostibus urbem cingentibus, Il. 18, 220. b) saepius de tempore, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, volvente anno, volventibus annis, i. e. anni vel annorum orbe peracto, Od. 1, 16. al. 2) i. q. περίειμι, superior sum, supero, c. gen. pers. Ap. Rh. 3) superstes sum.

περιπεμπτος, ον, propr. dimissus in varias partes. 2) e missu alicujus pluribus locis factus, ut ἱερὰ περίπεμπτα, jussu alicujus diversis locis facta sacra. Aeschyl. A seq.

περιπέμπω, f. ψω, mitto circum, dimitto.

περιπένομαι, circa aliquid vel aliquem satago, occupor aliqua re.

περιπέσσω, ap. seriores, i. q. περιπέσσω.

περιπέσσω, Att. -ττω, f. ψω, (πέσσω, irr.) intego, contego, involvo propriè massam crassiorem farina speciosa, ut panifices solent. 2) trop. tego, obvolvo, occulto, foveo, ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, nomine honesto occultant turpitudinem, Ar. Plut. 159. ῥηματίοις περιπεφθείς, speciosis verbis allectus, Vesp. 668.

περιπετάννυμι, item περιπεταννύω, f. πετάσω, πέπταμαι, (πετάννυμι, irr.) in orbem extendo vel expando, obtendo.

περιπέτασμα, ατος, τό, velum seu aulaeum, quod obtenditur. A praec.

περιπεταστός, ή, όν, (περιπετάννυμι) in orbem expansus, obtentus. περιπεταστὸν φίλημα, genus osculi exquisitius et acrius expansis labiis, Ar. Ach. 1201.

περιπέτεια, ας, ἡ, conversio, in contrarium statum mutatio. 2) fortunae mutatio. 3) casuum varietas, et rerum contrarius atque inexspectatus eventus: item incommodum grave, malum fortuitum quodlibet. 4) admiranda et rara fortuna. 5) in epico et tragico carmine conversio rerum in contrarium, pars fabulae. A seq.

περιπετής, ές, (περιπίπτω) qui incidit in retia, malum, c. dat. 2) qui cecidit vel corruit.

περιπέτομαι, f. πετήσομαι, usitatius πτήσομαι, (πέτομαι, irr.) circumvolo.

περιπετρίζεσθαι, (πέτρα) offendi, allidi, Hesych.

περιπέττω, Att. p. περιπέσσω, q. v.

περιπευκής, ές, (πεύκη) peramarus.

περιπεφρασμένως, adv. part. pf. pass. a περιφράζω, perite, prudenter.

περιπηγής, ές, (περιπήγνυμι) compactus, defixus, congelatus circum c. dat.

περίπηγμα, τό, lignum defixum A seq.

περιπήγνυμι, it. περιπηγνύω, f. πήξω, (πήγνυμι, irr.) figo circum. 2) compingo et coagmento. 3) figo vel defigo. — Pass. et Med. congelo, frigore coeo.

περιπηδάω, (πηδάω) resilio, resiliendo circumeo.

περίπηξις, εως, ἡ, concretio.

περιπηχύνομαι, (πηχύνω) amplector et circumdo ulnis.

περιπιαίνω, (πιαίνω) praepinguem reddo.

περιπιέσματα, τά, v. περιπίσματα.

περίπικρος, ον, (πικρός) valde amarus.

περιπίμελος, ον, (πιμελή) praepinguis. (◡◡ -◡◡)

περιπίμπλημι, f. πλήσω, (πίμπλημι, irr.) valde impleo, totum adimpleo. Med. plenus, oppletus sum, ut περιπλήθω.

περιπίμπρημι, (πίμπρημι, irr.) undique incendo, amburo, concremo.

περιπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) incido, diciturque fere in partem malam, ut νόσῳ, συμφοραῖς, ἀδίκοις γνώμαις. Hinc ἀλλήλοις περιπίπτειν dicuntur res, quae invicem sibi implicantur, ut naves Hdt. 8, 89. 91. ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει, oratio se ipsam confutat, Aeschin. ἑαυτῷ περιπίπτειν, se ipsum perditum ire, Hdt. 1, 108. 2) mutor, subito convertor in deterius. 3) accido, περιπίπτει μοι κακόν, Ar. (◡◡ —)

περιπίσματα, τά, (περιπιέζω) fraces, reliquiae olivarum et uvarum, expresso succo, quasi περιπιέσματα, ut ἀποπιέσματα, quod idem significat. Et sic forte legendum, apud Aristoph. (nisi leg. est παριπίσματα, ab πιπίζω quasi, quod ab ἴπος.)

περιπιτνέω, (πιτνέω, irr.) i. q. περιπίπτω.

περιπλάζω, f. γξω, (πλάζω, irr.) i. q. περιπλανάω.

περιπλανάω, (πλανάω) errabundum circumago, aberrare facio. Med. errabundus circumeo, pererro, vagor, circumvolo, τινά. Pind.

περιπλανής, ές, vagus.

περιπλάνησις, ἡ, circumvagatio.

περιπλάνιος, ον, poet. p. περιπλανής.

περίπλασμα, ατος, τό, molliens delinimentum, emplastrum, fomentum crassius, ut e pulte factum. A seq.

περιπλάσσω, Att. περιπλάττω, f. πλάσω, illino, oblino, obduco, obtego. 2) adfingo, fingendo et flectendo applico.

περιπλεγδην, adv. (περιπλέκω) amplexu, circumplicando se.

περίπλεκτος, ον, perplexus, implicitus, connexus.

περιπλέκω, f. ξω, implico, complector, involvo. περιπλέκομαι, amplector, complector.

περίπλεξις, εως, ἡ, complexus, amplexus.

περίπλεος, ον, plenus, refertus, valde plenus.

περιπλευμονία, ας, ἡ, (πλεύμων) pulmonis inflammatio.

περιπλευμονικός, ή, όν, peripneumonia laborans. νόσημα περιπλευμονικόν, est peripneumonia. A praec.

περιπλευμονικῶς, adv. e peripneumonia.

περιπλευρίζω, (πλευρά) amplector, complector.

περιπλευρῖτικός, ή, όν, valde laborans pleuritide.

περίπλευρος, ον, (πλευρά) qui est in latere.

περιπλέω, f. πλεύσομαι et πλευσοῦμαι, (πλέω) circumnavigo, navigando obeo seu ambio. 2) undique fluo, i. e. nimio humore diffluo et dilabor, aut laxor.

περίπλεως, ων, Attice p. περίπλεος.

περιπληθής, ές, (πλῆθος) pergrandis, ingens, vel magnus. 2) plenus, redundans.

περιπλήθω, f. ήσω, impleo, oppleo, repleo. 2) plenus sum.

περιπλίγδην, et περιπλίξ, adv. nodo, nexu. Vox athletica. A seq.

περιπλίσσομαι, Att. περιπλίττομαι, f. ξομαι, circumeo, complector medium in certamine; nexus vel nodus dicitur.

περιπλοκή, ῆς, ἡ, (περιπλέκω) complexus, amplexus. 2) coitus. 3) Schema rhetoricum.

περίπλοκος, ον, (περιπλέκω) implicitus, circumdatus complexu.

περιπλόμενος, part. praes. Ep. per syncopen pro περιπελόμενος a περιπέλομαι, v. περιπέλω.

περίπλοος, ον, contr. περίπλους, ουν, (περιπλέω) circumnavigans. 2) qui circumnavigari potest.

περίπλοος, ὁ, contr. περίπλους, circumvectio, qua quis navigio circa locum aliquem vehitur. 2) descriptio ejusmodi navigationis, quales olim ferebantur Scylacis, Arriani, aliorum. 3) i. q. περιπόνησιν.

περίπλυμα, ατος, τό, pelluvium, lixivium. A seqq.

περιπλύνω, perluo, probe lavo.

περίπλυσις, εως, ἡ, ablutio. 2) excrementa, dejectio. A praec.

περιπλώω, Ion. et poet. p. περιπλέω.

περιπνείω, idem quod περιπνέω, poet.

περιπνευμονία, ας, ἡ, (πνεύμων) pulmonis inflammatio. cf. περιπλευμονία.

περιπνευμονιάω, laboro peripneumonia. A praec.

περιπνευμονικός, ή, όν, peripneumonia laborans.

περιπνέω, f. πνεύσω, (πνέω, irr.) perflo, c. acc. Pind. 2) intr. spiro circum.

περιπνιγής, ές, (πνίγω) suffocatus.

περιπνίγω, f. ξοῦμαι, (πνίγω, irr.) suffoco. (◡ ‿ - -)

περιπνοή, ἡ, i. q. seq.

περίπνοια, ας, ἡ, (περιπνέω) perflatio, v. c. venti, aurae.

περίπνοος, ον, contr. περίπνους, ουν, qui undique perflatur.

περιπόδιος, ια, ιον, (πούς) pedes ambiens. τὸ περιπόδιον, limbus. cf. περίπους.

περιπόθητος, ον, (ποθέω) desideratus, desiderabilis, dilectus, amatus.

περιποιέω, tueor, servo. 2) copiam efficio, gigno, adfero, ut τιμήν, αἰσχύνην. 3) in med. adquiro, quaero, comparo. 4) vindico mihi, adfero mihi. περιποιηθεῖν, partum, et περιπεποιημένος, partus. τὸ περιπεποιημένον, arte singulari et cura factum, Ap. LXX est servare vivum, non interficere.

περιποίησις, εως, ἡ, ipsa actio tuendi et conservandi, conservatio. 2) adquisitio, adjectio. 3) vindicatio et adsertio A praec.

περιποιητικός, ή, όν, gignens s. efficiens lucrum, procurator rei familiaris, pecuniae etc.

περιποίκιλος, ον, (ποικίλος) valde varius, circum variegatus.

περιποιπνύω, (ποιπνύω) celeriter circumdo vel persequor. Etiam in Medio. (ῡ)

περιπολάζω, idem quod ἐπιπολάζω, dub. lect.

περιπολάρχης, et περιπόλαρχος, ου, ὁ, (περίπολος, ἄρχω) praefectus vigilum, qui praeest circitoribus excubiarum.

περιπολεύω, f. εύσω, obambulo, lustro.

περιπολέω, f. ήσω, in orbem agor seu versor, obeo, circumeo, lustro.

περιπόλησις, εως, ἡ, circumactio, circuitus. A praec.

περιπολίζω, f. ίσω, obeo urbes.

περιπόλιον, τό, (περίπολος) i. q. φρούριον, specula: castellum, praesidium, Thuc.

περιπόλιος, ον, (πόλις) urbem circumjacens, circa urbem situs, suburbanus.

περίπολις, ὁ, ἡ, (πόλις) per urbes vagans, vagabundus.

περιπολιστικός, ή, όν, per urbes vagandi peritus. ἡ περιπολιστική, familia histrionum per urbes vagari solita.

περιπολλόν, adv. Epicum a πολύς, permultum, maxime, Ap. Rh. Invenitur etiam περιπολλοῦ pro περὶ πολλοῦ.

περιπολλοῦ, vide praec.

περίπολος, ον, (πολέω) qui circumit, qui in orbem obit et lustrat: explorator, excubitor, custos. Athenis sic ephebi dicti, quia eorum erat obire armatos agri fines et videre an tuta omnia. ἡ π. sc. ναῦς, navis speculatoria.

περιπομπεύω, (πομπεύω) pompa circumduco.

περιπομπή, ῆς, ἡ, (περιπέμπω) missio, dimissio.

περιπόνηρος, ον, (πονηρός) admodum improbus, improbitate nobilitatus.

περιποππύζω, f. ύσω, undique demulceo et blande attrecto, blanda manu demulceo, item poppysmate, seu plausu linguae.

περιπορεύομαι, f. εύσομαι, circumeo, in orbem eo et lustro.

περιπορπάομαι, f. ήσομαι, fibulis connecto.

περιπόρφυρος, ον, (πορφύρα) purpura amictus, praetextatus. ἡ περιπόρφυρος, Subst. sc. ἐσθής, praetexta, toga senatoria.

περιπορφυρόσημος, ον, (σῆμα) Epith. togae praetextae.

περιπορφύρω, i. q. πορφύρω, sed fortius. (ῠ)

περιποτάμιος, ία, ιον, (ποταμός) qui est circa amnem, amnensis.

περιποτάομαι, poet. p. περιπέτομαι, circumvolo.

περίποτος, ον, (πίνω) in orbem bibens.

περίπου, adv. p. περί που, circa, circiter.

περίπους, οδος, ὁ, ἡ, pedem circumdans. 2) apte pedem circumdans, pedi conveniens. ὑποδήματα περίποδα, calcei habiles. Sed quidam malunt divisim περὶ πόδα. 3) aptus, conveniens.

περιπρήθω, f. σω, (πρήθω) poet. i. q. περιπίμπρημι.

περιπρό, adv. eximie, summopere, supra modum, valde, vehementer, scribitur etiam divisim περὶ πρό.

περιπροβάλλω, (βάλλω, irr.) circum projicio.

περιπροθέω, (θέω, irr.) prodeo et circumvagor.

περιπροχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) circumfundo. ἔρος, θυμὸν περιπροχυθείς (part. aor. 1. pass.) ἐδάμασσε, amor perdomuit animam circumfusus, (sc. animo.) Il. 14, 316.

περιπρωκτιάω, (πρωκτός) i. e. τρυφερεύομαι ἐπὶ τῇ πυγῇ, σαυλοπρωκτιάω.

περιπταίω, f. αίσω, impingo, i. e. indignationem aut odium alicujus incurro.

περιπτέρνεον, τό, quod circa πτέρναν est.

περίπτερος, ον, (πτερόν) circumquoque volans. περίπτερα πυρός, scintillae, LXX. 2) οἶκος, domus columnarum ordine circumdata, Athen.

περίπτισμα, ατος, τό, idem quod πτίσμα, πτισάνη. A seq.

περιπτίσσω, f. ίσω, corticem auferendo perpurgo. 2) accurate decortico. περιπτισμένος, decorticatus, purus.

περίπτυγμα, ατος, τό, (περιπτύσσω) operimentum.

περίπτυξις, ἡ, circumvolutio, amplexus. A seq.

περιπτύσσω, f. ξω, circumplico, circumcirca obvolvo. 2) circumdo, circumfundor, circumvenio. 3) circumplector, adplector. περιπτύσσομαι, complector, osculor.

περιπτυχή, ῆς, ἡ, ambitus, complexus. 2) septum, moenia. 3) circumactio, conversio. A praec.

περιπτυχής, ές, circumvolutus, circumdatus, indutus, plicando scilicet.

περιπτύω, f. ύσω, conspuo: contemno, nihili duco, abominor. (ύω, - -; ύσω, ⏑ -)

περίπτωμα, ατος, τό, (περιπίπτω) quod accidit, casus, calamitas.

περίπτωσις, εως, ἡ, casus, infortunium, calamitas. 2) casus, fortuita occasio.

περιπτώσσω, timeo, valde timeo.

περιπτωτικός, ή, όν, fortuitus.

περιπύγης, ὁ, (πυγή) pathicus.

περιπύημα, ατος, τό, pus collectum. 2) suppuratio circa dentes, (ῡ)

περιπυκάζω, f. άσω, (πυκάζω) circum condenso, circumcirca obvolvo. Med. dense pono circa, ut τὰς τρίχας περὶ τὸ σῶμα, Ctesias Photii.

περιπυρήνιον, ου, τό, (πυρήν) putamen molles floccos continens.

περίπυστος, ον, (πυνθάνομαι) fama notus, celebratus.

περιπωμάζω, f. άσω, circumcirca obturo.

περιπωματίζω, f. ίσω, idem.

περιρραγής, ές, (περιρρήγνυμι) disruptus, circumfractus, circumcisus.

περιρράδιξ, ῖκος, ἡ, v. ῥάδιξ.

περιρραίνω, f. ανῶ, (ῥαίνω, irr.) adspergo, conspergo.

περιρραικίδες, (ῥαχίς) palmarum termites, ramuli, surculi. Schol. Nicand. vide tamen et ῥάδιξ.

περίρραντις, εως, ἡ, (περιρραίνω) adspersio.

περιρραντήριον, ου, τό, adspergillum, instrumentum ad adspergendum. 2) vas aquarium, e quo sumitur aqua ad respergendum se, vel, qua lustrabatur concio a sacerdote obeunte in orbem. 3) locus ipse, ubi vas illud positum est, sc. in aditu templi, fori etc. sed in plurali.

περιρραντίζω, f. ίσω, conspergo.

περιρραπίζω, f. ίσω, (ῥαπίζω) τῇ οὐρᾷ, caudam circumquaque moveo, Plut.

περιρράπτω, f. ψω, (ῥάπτω) adsuo, consuo.

περιρρέζω, (ῥέζω, irr.) expio, lustro.

περιρρέμβομαι, (ῥέμβω) pervagor, circumcursito.

περιρρέπω, f. ψω, in alteram partem declino.

περίρρεψις, εως, ἡ, inclinatio, propensio. A pr.

περιρρέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) undique fluo, circumfluo, affluo. τὸν δ' ὁ μὲν περίρρει θερμὸν ἐόντα, Od. 9, 388. 2) abundo, affluo aliqua re. σοὶ περιρρείτω βίος, victus tibi abundet, Soph. Sic etiam in Medio: περιρρεόμενος αἵματι, sanguine fluens, manans.

περιρρηγνύω, vel περιρρήγνυμι, f. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) proprie, alteri per vim deripio, velut vestem, ut lictores faciunt, dirumpo, discindo. περιρρήγνυμαι, in med. prae dolore vestem meam discindo et lacero: sed antiqui poetae Attici et prosaici posteriores activo etiam utuntur pro medio. b) prorumpo, erumpo, περιρρήγνυται ὁ Νεῖλος, Hdt. 2, 16.

περιρρηδην, adv. in orbem, utrinque. A seq.

περιρρηδής, ές, in utramque partem reflexus, inflexus, aut refractus. 2) qui in orbem circumactus procidit, proruit. 3) rotundus. (Radix esse videtur περιρρέω.)

περίρρηξις, εως, ἡ, (περιρρήγνυμι) abruptio, discissio.

περιρρήσσω, idem quod περιρρήγνυμι, poet.

περιρρογχάζω, (ῥογχάζω) ludificor, ludibrio habeo, irrideo: valde contemno, contemtim tracto.

περιρροή, ῆς, ἡ, fluxus in orbem, vortex.

περίρροια, ας, ἡ, defluvio humoris e variis partibus ad locum certum, velut vesicam etc.

περιρρομβέω, f. ήσω, (ῥομβέω) circumvolvo et circumago in modum rhombi, contorqueo.

περίρροος, ον, contr. περίρρους, ουν, circumfluus. 2) Subst. ὁ, adfluentia humorum.

περίρρυπος, ον, (ῥύπος) ubique squalidus.

περιρρύπτω, f. ψω, (ῥύπτω) abstergo, abluo.

περίρρυτος, ον, (περιρρέω) i. q. περίρροος, circumfluus, in medio mari situs, Κρήτη, Od. 19, 173. 2) circumfluus i. e. fluens circum, c. gen. Σικελίας, Eur. Phoen. 216. ubi v. Musgr. et Pors. – Femin. περιρρύτη, exstat ap. Alcm. et Aesch.

περιρρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (περιρρήγνυμι) abruptus, praeruptus.

περισαίνω, vel περισσαίνω, caudam movendo circa aliquem adblandior, τινά, Od. 16, 4, 10.

περισαλπίζω, f. γξω, (σαλπίζω, irr.) tuba cano circum. Med. tubarum s. tubae sonitu excitor, tubam circum sonantem audio.

περισαλπισμός, ὁ, tubae clangor circumsonans. A pr.

περισαλπιστός, ή, όν, tubae sonitu excitatus.

περίσαξις, εως, ἡ, (περισάττω) accumulatio, aggeratio, congestio.

περισαρκίζω, f. ίσω, (σαρκίζω) carnem scalpello circino, scarifico.

περισαρκισμός, οῦ, ὁ, circinatio carnis, quae scapello fit, scarificatio. A pr.

περίσαρκος, ον, (σάρξ) carnosus, carne abundans.

περισαρκόω, f. ώσω, carnibus gravo, carne circumdo, carne vestio.

περισάρκωσις, εως, ἡ, quum quid carne circumdatum est. A pr.

περισάρωμα, τό, (σαρόω) purgamentum, quisquiliae.

περισάττω, f. ξω, circumstipo, circum accumulo, aggero.

περισβέννυμι, II. περισβεννύω, f. σβέσω, (σβέννυμι, irr.) circum exstinguo.

περισπείρω, τά, cavitatis ad utrumque linguae latus. Scribitur et παρασπείρα et παρασπειρα.

περισείω, poet. περισσείω, (σείω, irr.) undique quatio, concutio. Med. quassor, celeri motu agitor, περισσείοντο ἔθειραι Il. 19, 382. 22, 315.

περίσεμνος, ον, gravis et magnificus.

περίσεπτος, ον, (σέβομαι) venerabilis.

περίσημος, ον, (σῆμα) insignis, clarus. 2) insignitus, notatus.

περισήπω, f. ψω, (σήπω) putrefacio.

περισθενέω, f. ήσω, viribus et robore valeo, nimium viribus polleo. περισθενέων, praevalens, ferociens A seq.

περισθενής, ές, (σθένος) viribus et robore praevalidus.

περισιαλόω, f. ώσω, variego.

περισιγάω, f. ήσω, omitto, taceo quae ad caussam pertinent. Hesych.

περισίδηρος, ον, ferro obductus.

περισκαίρω, salio, palpito.

περισκάλλω, (σκάλλω) sarculo circumcirca sario.

περισκάπτω, f. ψω, effodio circa, circumcirca.

περισκαρίζω, idem quod περισκαίρω.

περισκέλεια, ἡ, soliditas, rigor, durities, difficultas, asperitas.

I. περισκελής, ές, (σκέλλω) perdurus. 2) pertinax, praefractus. 3) asper, molestus.

II. περισκελής, ές, (σκέλος) crura ambiens seu circumdans.

περισκελία, ἡ, i. q. περισκέλεια.

περισκέλιον, ου, τό, feminale, caliga, bracca.

περισκελίς, ίδος, ἡ, περισκελίδες, feminalia.

περισκελιστής, οῦ, ὁ, (σκελίζω) qui crura alteri confringit, vel resecat.

περισκελῶς, adv. (περισκελής) obstinate et firmo ad adversam fortunam animo.

περισκεπάζω, f. άσω, protego, defendo, probe tego.

περισκεπής, ές, (σκέπας) undique tectus. 2) undique tegens, obtegens.

περισκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio, considero. Hinc περιεσκεμμένος, η, ον, consideratus, prudens.

περίσκεπτος, ον, qui circumcirca oculis lustrari potest, altus, editus, excelsus. 2) ex quo subjecta lustrari oculis circumcirca possunt. 3) consideratus, prudens.

περισκέπω, (σκέπω) i. q. περισκεπάζω.

περίσκεψις, εως, ἡ, circumspectio. 2) spectatio anni vel numorum, cura.

περισκήνιον, ου, τό, (σκηνή) tabernaculum, quo quis circumdatus est, i. e. in quo quis est; impr. corpus, Eccl. 2) i. q. παρασκήνιον, dub.

περισκήπτω, f. ψω, (σκήπτω) comprimo, contero.

περισκιάζω, f. άσω, obumbro.

περισκιασμός, ὁ, obumbratio.

περίσκιος, ον, (σκιά) obumbratus, qui prorsus sub umbra est. 2) umbram in orbem projiciens, rotundus. 3) περίσκιοι dicuntur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico aut majorem. Strab. 2.

περισκιρτάω, f. ήσω, undique vagor, oberro.

περίσκληρος, ον, praedurus.

περισκληρύνω, induro.

περισκοπέω, f. ήσω, (σκοπέω) circumspicio, exploro, perlustro.

περισκόπησις, εως, ἡ, circumspectio, exploratio.

περισκυθίζω, Scythico more crines cum cute a capite reseco, τινά. Unde Subst. περισκυθισμός, et περισκυθιστής, οῦ, ὁ.

περισκυλακισμός, οῦ, ὁ, (σκύλαξ) genus lustrationis, quae cane fiebat.

περισκυτίζω, f. ίσω, (σκῦτος) cutem undique detraho, LXX. 2 Macc. 7, 4.

περισμαραγέω, f. ήσω, circumstrepo.

περισμάω, f. ήσω, (σμάω, irr.) defrico, detergeo.

περισμήχω, f. ξω, (σμήχω) detergeo.

περισμύχω, (σμύχω, irr.) paullatim et clam caeco et solummodo fumante igni comburo. 2) macero, conficio dolore, aegritudine. (ῡ)

περισοβέω, f. ήσω, obeo, circumeo, vagor cum strepitu, importunitate et insolentia. 2) circumfero, dicitur, impr. de calice in conviviis.

περισοφίζομαι, circumvenio, astutia fallo.

περισπαίρω, palpito et terram calcibus pulso.

περίσπασις, ἡ, (περισπάω, 4.) accentus circumflexi impositio, Gramm.

περισπασμός, οῦ, ὁ, (περισπάω) distractio, occupatio orta e curis et negotiis. 2) contentio, bellum. 3) conversio s. circumactio. 4) circumflexio. Vox Gramm.

περισπαστέος, α, ον, Adj. verb. a περισπάω, impr. circumflexo accentu notandus, Gramm.

περισπαστικός, ή, όν, distrahendi vi praeditus.

περισπάω, f. άσω, (σπάω) circum traho. 2) undique detraho, avello: exuo vestibus aliquem: destringo, ξίφος, Eur. 3) distraho, i. e. diversum traho, discerpo, conscindo. trop. distraho curis et negotiis, item quibuscunque, etiam suavibus, avocamentis, oblectamentis. 4) circumflexo accentu noto, circumflecto. Unde ἡ περισπωμένη, sc. προσῳδία, accentus circumflexus; Gramm. 5) syllabam longam pronuncio, produco, i. q. ἐκτείνω, Gramm. (άω, άσω, ω-)

περισπειράω, f. άσω, in orbem circumdo, vel involvo.

περισπείρω, dissemino. 2) dispergo.

περισπέρχεια, ας, ἡ, (περισπερχής) studium, festinatio, trepidatio.

περισπερχέω, (περισπερχής) vehementer commoveor, perturbor aliqua re, τινί, Hdt. 7, 207.

περισπερχής, ές, supra modum urgens seu premens, item festinans, trepidans. 2) erro, vagabundus. A seq.

περισπέρχω, (σπέρχω) circumago, commoveo, perturbo. 2) intr. vehementer commoveor. 3) Med. huc, illuc cursito, Soph.

περισπεύδω, persequor, assiduus comes haereo, urgeo, premo, τινί. 2) assidue quaero, πρῖνον ἀεὶ δίζηταις, Arat.

περίσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνον) magnanimus, animosus, strenuus.

περισπογγίζω, spongia detergeo, ut simplex.

περισπούδαστος, ον, (σπουδάζω) studiose expetitus, quem multi studiose adsectantur, qui diripitur, ut Cicero ait. 2) studio dignus.

περισπουδάστως, adv. studiose, cupide.

περίσπουδος, ον, qui seriis rebus gaudet. 2) studiosus, τινός.

περισπωμένως, adv. (περισπάω) cum circumflexo in ultima.

περισσαίνω, v. περισαίνω.

περισσάκις, adv. (περισσός) numero impari, impariter.

περισσάρτιος, ον, (περισσόν, ἄρτιος) compositus e pari et impari numero.

περισσεία, ας, ἡ, (περισσεύω) abundantia, redundantia, copia.

περίσσευμα, Att. περίττευμα, τό, abundantia. 2) reliquiae, excrementum, stercus.

περίσσευσις, εως, ἡ, abundantia.

περισσεύω, Att. -ττεύω, (περισσός) multitudine supero, περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, Xen. 2) abundo, redundo, superfluo: supersum, reliquus sum. 3) praesto, excellens sum. Impers. τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευε, tantopere praevaluit Pericles, Thuc. 2, 65. (Augmentum in medio verbo, ut περιέσσευε, improbatur, v. Lobeck. Phryn. p. 28.

περισσόβοτος, ον, (βόσκω) pastu seu cibo abundans.

περισσογωνία, ἡ, (γωνία) impar angulorum numerus.

περισσοδάκτυλος, Att. περιττοδάκτυλος, ον, cui digitus unus superest. 2) digitos numero impares habens.

περισσοέπεια, Att. περιττοέπεια, ας, ἡ, (περισσοεπής) loquacitas. 2) copia orationis.

περισσοεπία, idem quod περισσολογία. A seq.

περισσοεπής, ές, (περισσός, ἔπος) verbis abundans. 2) loquax.

περισσόκομος, ον, (κόμη) abunde comatus qui comis densis est.

περισσολογέω, Att. περιττολογέω, f. ήσω, (περισσολόγος) sermone nimis multo utor.

περισσολογία, Att. περιττολογία, ας, ἡ, expositio rerum supervacuarum, sermo redundans et supervacaneus. 2) exaggeratio rei et amplificatio copiosa.

περισσολόγος, Att. περιττολόγος, ον, multo sermone utens. 2) copiosus in dicendo.

περισσόλοφος, ον, (λόφος) ingentem cristam in galea habens.

περισσομελής, ές, (μέλος) membra superflua habens.

περισσόμυθος, ον, inanis dicta. 2) loquax.

περισσόνοος, ον, contr. περισσόνους, ουν, excellenti mente praeditus, sollers.

περισσοπαθέω, (πάσχω) prae reliquis a. eximie patior.

περισσόπους, ποδος, (πούς) cui pes superest.

περισσός, Attice περιττός, ή, όν, (περί) qui prae ceteris aliquid habet, quo praestet, eximius, excellens, praeclarus, copiosus etc. Unde Subst. τὸ περισσόν, excellentia, praestantia, praerogativa, copia; it. magnum. 2) alicujus rei, ut doctrinae, elegantiae scribendi studiosior. 3) nimius, supervacaneus, redundans. 4) inutilis. 5) impar, de numero. 6) numeris additum, ut εἴκοσι περιττοί, est viginti amplius.

περισσός, ου, ὁ, perissus, species solani; ap. Theophrast.

περισσόσαρκος, ον, (σάρξ) crassus.

περισσοσυλλαβέω, una syllaba supero, c. gen. vel. dat. A seq.

περισσοσύλλαβος, ον, (συλλαβή) syllabam superflusm habens, una syllaba superans.

περισσοταγής, ές, (τάσσω) in imparium numerorum ordinem relatus.

περισσότερος, α, ον, Compar. a περισσός, abundantior, praestantior, poet.

περισσοτέρως, adv. vehementius, magis. 2) imprimis, praecipue. A praec.

περισσοτεχνία, ας, ἡ, (τέχνη) artificii adfectatio, nimium artis studium.

περισσότης, Att. περιττότης, ητος, ἡ, (περισσός) copia rerum. 2) excellentia, praestantia. 3) redundantia sermonis et πλεονασμός.

περισσοτρύφητος, ον, (τρυφάω) nimis deliciatus.

περισσόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) valde prudens.

περίσσωμα, v. περίττωμα.

περισσωματικός, ή, όν, v. περιττωματικός.

περισσῶς, Att. περιττῶς, adv. (περισσός) copiose, eximie, egregie, excellenter; valde, vehementer, singulari arte, ac peculiari quodam modo: abundanter.

περίσσωσις, Att. περίττωσις, εως, ἡ, idem quod περίττωμα, quod v.

περισταδόν adv. (περιΐσταμαι) circumstando, circumcirca, ab omni parte.

περιστάζω, f. ξω, (στάζω) destillo, irroro.

περιστάθη, 3 aor. pass. Ep. a περιΐστημι, Od.

περισταλάδην et **περισταλαδόν**, adv. (σταλάζω) destillando, irrorando.

περισταλτικός, ή, όν, (περιστέλλω) contrahendi vim habens, adstrictorius, item, quod valet concoquere et in aliam formam naturamque mutare.

περιστάσιμος, ον, qui magna frequentia celebratur. A seq.

περίστασις, εως, ἡ, (περιΐστημι) circumstantia. 2) corona, i. e. turba circumfusa et circulum efficiens. 3) casus adversus, incommodum, periculum. 4) eventus, vicissitudo. 5) occasio. 6) praesens status rerum, et conditio. 7) ambitus. 8) circumpositio. 9) apparatus, supellex, instrumentum. 10) magna rerum agendarum turba circumstans et urgens te. 11) argumentum orationis.

περιστατέω, f. ήσω, (περίστατος) circumsto. pass. circumdor a turba.

περιστατικός, ή, όν, circumstans, ad eventa sc. loca, tempora etc. pertinens. Unde Subst. τὰ περιστατικά, circumstantiae temporum et locorum. 2) adversus, calamitosus, minus secundus.

περιστατικῶς, adv. commemorandis circumstantiis.

περίστατος, ον, (περιΐστημι, περιΐσταμαι) quem circumstant homines, corona cinctus. Subst. ὁ, locus altus.

περισταυρόω, f. ώσω, vallis seu palis in terra defixis munio, circumvallo.

περισταύρωμα, ατος, τό, munimentum e vallis, vallum. A praec.

περισταχυώδης, ες, ad similitudinem spicarum circumdans.

περιστεγανός, όν, bene tectus.

περιστέγω, f. ξω, (στέγω) circumtego, munio.

περιστειχίζομαι, f. ίσομαι, ordino.

περιστείχω, f. ξω, circumeo, seu in orbem eo.

περιστείωσι, 3 pl. conj. aor. 2. Epice pro περιστῶσι, a περιΐστημι, v. l. Il. 17, 95.

περιστέλλω, (στέλλω) cooperio, contego, obvolvo, circumcirca involvo. 2) compono decenter, orno, inprimis cadaver mortui hominis. 3) comprimo, coarcto. 4) comprehendo, complector. 5) curo, ne quid incommodi alicui accidat, ἀλλήλους, πόλισμα, Hdt. 9, 60. 1, 98. it. servo, νόμους, Hdt. 2, 147. 1, 31. ἔργα περιστέλλειν, agrum colere, Theocr.

περιστενάζω, f. άξω, ingemisco.

περιστεναχίζω, f. ίσω, ingemisco. Med. a) circumsono, circum persono, Od. 10, 10. b) i. q. Act.

περιστενάχω, (στενάχω) i. q. περιστενάζω.

περιστενόω, (στενόω) circumcirca vel majorem in modum gemo. 2) circumcirca resono. 3) undique arcto, γαστὴρ περιστένεται, Il. 16, 163. (a στενός.)

περίστεπτος, ον, (στέφω) devinctus, ut corona, diademate etc.

περιστερά, ᾶς, ἡ, columba.

περιστερεών, ῶνος, ὁ, columbarium, locus, in quo columbae aluntur. 2) herba quaedam. A praec.

περιστεριδεύς, έως, ὁ, pullus columbinus.

περιστερίδιον, ου, τό, parvula columba; vel 2) pullus columbinus, pipio. Dim. a περιστερά.

περιστέριον, ου, τό, Dim. a περιστερά, pullus columbinus, pipio. 2) herba quaedam.

περιστερνίδιος, ον, i. q. περιστέρνιος.

περιστερνίζω, (στέρνον) pectori circumligo.

περιστέρνιον, ου, τό, (στέρνον) pars corporis, quae pectus cingit, seu praecordia.

περιστέρνιος, ον, (στέρνον) pectus cingens, ambiens.

περιστεροειδής, ές, (περιστερά, εἶδος) columbini generis.

περιστερός, οῦ, ὁ, columbus, masc. a περιστερά.

περιστεροτροφεῖον, ου, τό, (τρέφω) locus, in quo columbae aluntur.

περιστερώδης, ες, columbaris.

περιστερών, ῶνος, ὁ, i. q. περιστερεών.

περιστεφανόω, f. ώσω, corona redimio. 2) cingo, circumdo.

περιστεφής, ές, corona redimitus. 2) septus, cinctus velut serto. A seq.

περιστέφω, f. ψω, corona redimio. 2) circumdo, circumtego.

περιστήθιος, ον, (στῆθος) qui pectus ambit seu circumdat, τὸ περιστήθιον, ου, fascia pectoralis, pectorale, Pontificis gestamen: ap. Ebr.

περιστηρίζω, f. ξω, undique fulcio, firmo.

περιστήωσι, 3 pl. conj. aor. 2. Ep. pro περιστῶσι a περιΐστημι, Il. 17, 95.

περίστια, ων, τά, (περί, et ἱστία, ἑστία) lustratio: sacrificium suis in lustratione offerri solitum.

περιστίαρχος, ον, (ἄρχω) lustrationi praefectus, s. qui lustrationem publicam peregit.

περιστιβής, ές, (στείβω) calcatus, extritus. 2) suffultus, fultus; fartus; Nicand.

περιστίζω, f. ίξω, notis compungo, punctis distinguo. 2) colloco globum hominum, ut servorum, circa labrum v. c. in orbem. Herodot.

περίστικτος, ον, notis compunctus, maculosus. A pr.

περιστίλβω, f. ψω, (στίλβω) circumfulgeo, radio.

περιστιξ, ιχος, ὁ, ἡ, (στίχος) secundum ordines circumpositus; variegatus, maculosus, distinctus.

περιστιχάω, (στιχάω) secundum ordine circumsto.

περιστιχίζω, (στιχίζω) secundum ordines circumpono, Aesch. cf. περιστοιχίζω.

περιστλεγγίζω, destringo circumcirca strigile.

περιστοιχίζω, **περιστοιχίζομαι**, cingo, circuendo, indagine cingo. *Tropice* punio.

περίστοιχος, ον, in orbem digestus. 2) ordinibus distinctus vel in quincuncem dispositus.

περιστολάδην, adv. circumcirca tegendo. A seq.

περιστολή, ῆς, ἡ, (περιστέλλω) obvolutio: vestis.

περιστόμιον, ου, τό, (στόμα) lingulae locus in gutture. 2) pinguedo, arvina. 3) cutis duplicatio ob pinguedinem. 4) ora seu limbus. 5) oris munimentum, quo tibicines utebantur.

περιστόμιος, ία, ιον, (στόμα) os s. orificium ambiens.

περίστομος, ον, (στόμα) qui circum os est, os ambiens.

περιστοναχέω, i. q. seq.

περιστοναχίζω, circumcirca gemo. 2) undique repleor et reboo gemitibus. 3) refertus sum et distentus multitudine rerum.

περίστοον, τό, (στοά) porticus.

περιστορέννυμι, f. στορέσω vel στρώσω, (στορέννυμι, irr.) circumcirca sterno, substerno, obtego.

περιστρατοπεδεύομαι, f. εύσομαι, castris seu exercitu cingo, circumsideo, obsideo.

περίστρεπτον, τό, vas quoddam intortum.

περιστρέφω, f. ψω, circumago, in orbem verto, circumverto, intorqueo.

περιστροφάδην, adv. circumagendo, in orbem vertendo. A pr.

περιστροφέω, i. q. περιστρέφω.

περιστροφή, ῆς, ἡ, (περιστρέφω) conversio, convolutio, rotatio. 2) conversatio.

περιστροφίς, ίδος, ἡ, qs. volutorium, instrumentum, quo utimur ad aequandas aridorum mensuras, radius. 2) lignum, quo aliquid, ut torcular, aut simile quid circum agitur. A seq.

περίστροφος, ον, (περιστρέφω) qui circum agitur, vel circumagi potest. 2) ὁ, π. pars retis, quae et περίδρομος, Xen.

περίστρωμα, ατος, τό, stragulum, vestis stragula. περιστρώματα, ων, τά, aulaea et tapetia, quibus triclinia et lecti torique sterni solent. 2) circumvallationes. A seq

περιστρώννυμι, f. στρώσω, circumsterno, circumquaque consterno.

περιστρωφάω, (στρωφάω) circumverto, circumago. Med. circumeo.

περίστυλον, τό, locus columnis cinctus, porticus, columnatum. A seq.

περίστυλος, ον, circumcirca columnatus; columnis cinctus.

περιστυφελίζω, **περιστυφελίζομαι**, duriter aspereque tracto, affligo: comminuo.

περιστύφω, f. ψω, (στύφω) acore adstringo. (ῡ)

περίστῳον, τό, i. q. περίστοον.

περισυλάω, f. ήσω, dispolio, spoliando et depeculando detraho, compilo.

περισυνέχω, (ἔχω, irr.) contineo.

περίσυρμα, τό, (περισύρω, 4) illusio, obtrectatio, convicium.

περισυρμός, ὁ, distractio.

περισύρω, (σύρω) ab omni parte traho, in diversum traho, distraho. 2) divello, la-

cero. 3) vexo, diripio. 4) obtrecto, probris et conviciis laedo. (ῠ)

περισφαιρηδόν, adv. in globi vel pilae modum, ut simplex, dub.

περισφαλέω, i. q. περισφάλλομαι, labor.

περισφαλής, ές, (σφάλλω) lubricus, in quo facile sit labi.

περισφάλλω, (σφάλλω) labi facio, projicio. Med. oberro, vagor, labor, pecco.

περίσφαλσις, ἡ, lapsus.

περισφαραγέω, f. ήσω, circumstrepo.

περίσφυκτος, ον, flebilis, lamentabilis, Hesych.

περισφαίτως, adv. flebiliter.

περισφηκόω, (σφηκόω) circum constringo, contraho.

περισφηνόω, f. ώσω, obstruo, veluti cuneo, obturo.

περισφίγγω, f. ξω, constringo, coerceo, complector arcte, ut discedere nequeas.

περίσφιγξις, ἡ, constrictio.

περισφύριον, ου, τό, (σφυρόν) fascia, qua malleoli pedis solent cingi. 2) ligamen, quod cruribus circumdatur.

περισφύριος, ον, (σφυρόν) talos cingens.

περίσφυρος, ον, (σφυρόν) idem. Hinc περίσφυρον, ου, τό, fascia, qua malleoli cingi solent; talare.

περισχεῖν, inf. aor. a περιέχω.

περισχελής, ές, i. q. περισκελής, Hesych.

περισχέμεν, inf. aor. Ep. p. περισχεῖν a περιέχω.

περίσχεο, imperat. aor. med. Ep. p. περίσχου a περιέχω.

περίσχεσις, εως, ἡ, (περιέχω) est verbum militare, diciturque, si quis ab hostibus undique circumventus est. v. περίχουρος.

περίσχετος, ον, (περιέχω) implicatus, circumdatus.

περισχιδής, ές, in medio fissus, in duas partes dissectus. item sectus, fissus. περισχίδες, calcei secti et fissi. A seq.

περισχίζω, f. ίσω, divido, divortium facio, de fluminibus, discindo, abscindo, diripio, ut περιρρήγνυμι.

περισχισμός, ὁ, divisio, dissidium.

περισχοινίζω, f. ίσω, fune circumdo et sepio, fune praetendo.

περισχοίνισμα, ατος, τό, diremtio, seu separatio per funiculum, s. funis praetensus. A pr.

περισώζω, f. ώσω, (σώζω, irr.) incolumen servo, conservo.

περισωρεύω, f. εύσω, aggero, cumulo, coacervo. 2) cumulis obruo.

περισώφρων, ον, gen. ονος, (σώφρων) admodum temperans.

περισωφρονέω, valde sapio, prudenter ago. A pr.

περισωφροσύνη, ἡ, temperantia eximia.

περιταινία, ἡ, (ταινία) taenia, fascia undique cingens, dub.

περιτάμνω, Ion. et Ep. p. περιτέμνω.

περίταυρος, ὁ, Arcadica pro εὐνοῦχος.

περιταρχύομαι, f. ύσομαι, (ταρχύω) circumcirca sepelio. (ῠ)

περίτασις, εως, ἡ, (περιτείνω) obtentus. 2) vehemens et valida distentio.

περιταφρεύω, f. εύσω, fossa seu vallo munio. 2) murum duco, muro circumdo.

περιταυτολογέω, i. q. ταυτολογέω, sed fortius.

περιτείνω, (τείνω) intendo, obtendo. 2) valde extendo, distendo.

περιτείρω, (τείρω) undique attero.

περιτειχίζω, f. ίσω, muro circumdo seu cingo castra, urbem hostium, circumvallo. perf. part. pass. περιτετειχισμένος, muro circumdatus, vallatus.

περιτείχησις, εως, ἡ, munitio per murum. A pr.

περιτείχισμα, ατος, τό, murus seu munitio locum ambiens. Ab eod.

περιτειχισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

περιτείχιος, εος, τό, (τεῖχος) propugnaculum.

περιτελέω, f. έσω, perficio, dub.

περιτέλλομαι, circumvolvendo seu circumvertendo perficio orbem, unde anni περιτελλόμενοι, i. e. exacti. 2) dicitur et de ortu siderum, quod in eo orbis circumactio intelligitur.

περιτέμνω, f. εμῶ, (τέμνω, irr.) amputo, circumcido, circumseco. περιτετμημένος, circumcisus, perf. part. pass. Medium dicitur, ut περιτάμνομαι, ereptum alteri, ut agrum, callidis artibus mihi arrogo.

περιτένεια, ἡ, intentio, porrectio.

περιτενής, ές, (περιτείνω) valde contentus, contentissimus et rigidissimus. 2) undique intentus, ut περίτονος.

περιτερεμνίζω, f. ίσω, (τέρεμνος) tego.

περιτέρμων, ον, (τέρμα) finiens undique, ambiens.

περιτετραίνω, i. q. περιτετραίνω.

περιτεχνάομαι, f. ήσομαι, insidior, mali aliquid molior.

περιτέχνησις, εως, ἡ, machinatio, dolus. 2) sollertia. A pr.

περίτηγμα, τό, scoria: sentina, pessimum cujusque rei.

περιτήκω, f. ξω, colliquefacio.

περίτηξις, εως, ἡ, liquatio. A pr.

περιτίθημι, (τίθημι) circumpono, circumdo, appono, impono, ut personam: addo, ut formam, pulcritudinem, vestem: tribuo alicui aliquid, mando, τινί τι. Med. περιτίθεμαι, assumo, induo.

περιτίλλω, convello, evello.

περιτιμάω, f. ήσω, (τιμάω) valde honoro.

περιτιμήεις, ήεσσα, ῆεν admodum honoratus.

περιτιταίνω, circum extendo.

περιτιτράω, f. περιτρήσω, it. περιτιτραίνω, (τιτράω, irr.) circumfero, circumquaque perterebro et pertundo.

περιτίω, (τίω) vehementer honoro, colo, poet. (⏑⏑⏑–, τ. τίω)

περιτμήγω, f. ξω, Epica i. q. περιτέμνω.

περίτμημα, ατος, τό, (περιτέμνω) frustum, segmentum.

περιτομεύς, έως, ὁ, qui circumcidit. 2) scalper excisorius, quo sutores coria circumcidunt.

περιτομή, ῆς, ἡ, circumcisio. 2) in N. T. Judaei, quia circumcisi.

περιτομίς, ίδος, ἡ, pars quaedam navis.

περίτομος, ον, undique abruptus s. praeruptus, de monte. 2) circumcisus, recutitus.

περιτόναιος, αία, αιον, (περιτείνω) sive περιτόνειος, εία, ειον, aut περιτόνιος, ον, circumtentus, obtentus. τὸ περιτόναιον vel περιτόνειον, membrana totum ventrem interiorem continens, intestinis circumtentum, subaudi δέρμα.

περίτονος, ον, tectus, indutus, v. c. pelle tenta per omnes partes, ut in scuto, tympano. 2) τὰ περίτονα, tabulatum navis.

περιτοξεύω, (τοξεύω) sagittis (undique) configo.

περιτορεύω, torno, rotundum facio, rotundo.

περιτορνεύω, i. q. praec.

περιτρανής, ές, i. q. περίτρανος.

περίτρανος, ον, (τρανός) perspicuus, manifestus.

περιτρανῶς, adv. perspicue.

περιτραχήλιος, ον, (τράχηλος) collo circumdatus, collum cingens. Hinc τὸ περιτραχήλιον, ου, τό, collare.

περιτρέμω, contremisco, vibror.

περιτρέπω, f. ψω, circumago: circumactu everto et percello, jactu: converto, transfero: in errorem induco: induco, impello, redigo. περιτρέπομαι, titubo, vertigine laboro, percellor. 2) intr. convertor, circumvolvor, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, Il. 11, 469.

περιτρέφω, f. θρέψω, (τρέφω) undique conglacio. περιτρέφομαι, undique conglacior, congelo, frigore cogor, coeo, coalesco, ut lac in caseum.

περιτρέχω, f. δραμοῦμαι, (τρέχω, irr.) circumcurro, curren obeo, percurro, emetior. 2) eleganter, cum Dat. in aliqua re (dicendo) se efferre, jactare.

περιτρέω, f. τρέσω, (τρέω) circum trepido.

περίτρησις, ἡ, perterebratio in orbem facta.

περίτρητος, ον, (τιτράω) ubique pertusus. τὸ περίτρητον, foramen.

περιτρηχής, ές, circumquaque asper.

περιτριβής, ές, obtritus, attritus. A seq.

περιτρίβω, f. ψω, (τρίβω) obtero, contundo, contero. (⏑⏑–⏑–)

περιτρίζω, f. ίσω, pf. περιτέτριγα (τρίζω) circumquaque strideo s. sibilo.

περίτριμμα, ατος, τό, homo rei alicujus tractatione velut tritus περίτριμμα ἀγορᾶς, circumforaneus: item subbasilicanus, forensis. A pr.

περιτριχόομαι. ἕλκος περιτετριχωμένον, ap. Poll. ulcus in capite, aut alia pilosa corporis parte.

περιτρομέω, contremisco. Usitatius in Medio, Il. 18, 77. A seq.

περίτρομος, ον, (περιτρέμω) totus tremefactus, toto corpore contremiscens, tremebundus.

περιτρόμως, adv. trepide.

περιτροπάδην, adv. (περιτροπή) circumagendo, cursim, celeriter, strenue.

περιτροπέω, Ion. et Ep. περιτροπέω, i. q. περιτρέπω. Invenitur non nisi in part. praes. περιτροπέων ἐνιαυτός, annus qui circumvolvitur, Il. 2, 295. μῆλα περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, oves abegimus circumquaque conversi, i. e. multis ambagibus, Od. 9, 465. περιτροπέων φῦλ' ἀνθρώπων, conversus ad gentes hominum. Hom. h. Merc. 542.

περιτροπή, ῆς, ἡ, vicissitudo, quum quid per vices et in orbem fit. ἐκ περιτροπῆς, per vices, quum tempus statum revertitur. ἐν περιτροπῇ, idem. 2) circuitus, seu circuitio.

περίτροπος, ὁ, vertigo. Hesych.

περίτροπος, ον, in orbem conversus.

περιτροχάζω, i. q. περιτροχάω.

περιτρόχαλος, ον, orbiculatus, rotundus. περιτρόχαλα κείρεσθαι, genus tonsurae, quum in orbem tondetur caput, solo in vertice relicta coma. cf. σκάφιον.

περιτροχάω, i. q. περιτρέχω, circumcurro, obeo, c. acc.

περιτρόχιον, τό, (τροχός) rota circum axem volubilis.

περιτροχισμός, ὁ, circumcursio.

περίτροχος, ον, (περιτρέχω) circumcurrens, in orbem currens. 2) orbiculatus, rotundus.

περιτρύζω, f. ύσω, circumquoque strideo, grunnio.

περιτρώγω, f. τρώξομαι, (τρώγω, irr.) rodo, ambedo, peredo, obrodo.

περιτρωχάω, i. q. περιτροχάω, poet.

περιττός, περιττάκις, περιττεύω, et cetera vid. in περισσός etc.

περίττωμα, ατος, τό, excrementum, faeces vini, et quidquid in corpore redundat, ut vel ejiciendum vel resecandum est. 2) multitudo, redundantia. A pr.

περιττωματικός, ή, όν, excrementis abundans, vel ad excrementa pertinens. 2) cui excrementa insunt, ut vesica, alvus etc. A pr.

περιτυγχάνω, f. τεύξομαι, (τυγχάνω, irr.) incido, in utramque partem, forte reperio, nanciscor. it. forte adsum. περιέτυχον, incidi, nactus sum. περιτυχών, adeptus.

περιτυκίζω, (τυκίζω) praeparo, caedo, scil. saxum, materiam, caementum, ut aptum fiat aedificationi.

περιτύμβιος, ον, (τύμβος) sepulcralis, funebris, qui versatur circa tumulos.

περιτυμπανίζω, f. ίσω, tympanorum pulsu circumstrepo. 2) fustibus caedo.

περιτυπόω, (τυπόω) typum undique affingo, Aristaen.

περιτυχής, ές, (περιτυγχάνω) qui incidit in aliquid, consequitur quid.

περιυβρίζω, f. ίσω, injuria et contumelia afficio, vexo, ignominiose tracto.

περιυλακτέω, (ὑλακτέω) circumlatro.

περιυπνίζω, expergiscor, Pollux.

περιυφαίνω, obtexo.

περιύω, circumcirca pluo. pass. περιύεσθαι, circumplui. (ῠ)

περιφαγεῖν, inf. aor. a περιεσθίω, arrodo, corrodo, ambedo.

περιφαής, ές, (φάος) conspicuus, lucens.

περιφαίνομαι, (φαίνομαι) undique conspicuus sum, conspicior.

περιφάνεια, ας, ἡ, prospectus. 2) perspicuitas, evidentia. A seq.

περιφανής, ές, (περιφαίνομαι) conspicuus, conspectui expositus. 2) de sigillo in poculis, aut aliis vasis, quod totum est extra vas, et extrinsecus adhaeret, opponitur πρόσωπας. 3) illustris, nobilis.

περίφαντος, ον, undique conspicuus, valde conspicuus et apertus.

περιφανῶς, adv. (περιφανής) aperte, evidenter, clare, perspicue.

περίφασις, εως, ἡ, (περιφαίνομαι) conspectus, prospectus liber, ap. Polyb.

περιφέγγεια, ας, ἡ, splendor magnus. A seq.

περιφεγγής, ές, (φέγγος) valde splendens.

περιφείδομαι, (φείδομαι) parcendo rei reliquum facio.

περιφέρεια, ας, ἡ, rotunditas, rotundae formae, circulus, convexitas. περιφέρεια θαλάσσης, margo. 2) error, vagatio. A seq.

περιφερής, ές, (περιφέρω) orbicularis, rotundus. 2) versatilis, rotatilis: convexus, devexus, teres. 3) περιφερέες, dicti juvenes, qui virgines Hyperboreorum in Delum comitabantur. Herodot. 4, 33. scribitur et πορφερέες.

περιφερόγραμμος, ον, (γραμμή) lineam unam habens circumcurrentem, et in se redeuntem, ut circulus.

περιφέρω, f. περιοίσω, (φέρω, irr.) circumfero, mecum fero, in comitatu meo fero. 2) circumago et eodem revolvo. 3) redigo in vel ad. 4) in errorem induco, perturbo. 5) περιενεγκών, etiam est, qui ad se rediit, recepit se. περιφέρομαι, vagor, palor: circumferor, etiam sermone, fama, unde τὰ περιφερόμενα, divulgata.

περιφεύγω, f. φεύξομαι et φευξοῦμαι, (φεύγω, irr.) affugio, fugiendo evado, evado et superstes sum: defugio, detrecto, tergiversor.

περίφημος, ον, (φήμη) famosus, clarus.

περιφθείρομαι, (φθείρω) circumcirca pereo, intereo, penitus corrumpor, minuor. 2) ad perniciem vel meam vel aliorum circumvagor, cf. notas ad Lycurg. p. 198.

περιφθινύθω, (φθινύθω) corrumpor, conficior, pereo.

περιφιλέω, f. ήσω, (φιλέω, irr.) valde diligo.

περιφίλητος, ον, valde dilectus.

περιφλεγής, ές, ardens. A seq.

περιφλέγω, f. ξω, aduro, vehementer uro.

περιφλεγῶς, adv. (περιφλεγής) ardenter, vehementi ardore.

περιφλεύω, f. εύσω, (φλεύω) amburo, aduro. περιπεφλευσμένας, ambustos, perf. part. pass. Herodot. 5, 77. cf. περιφλύω.

περιφλιδάω, rugas contraho, περιφλιδόων, part. pro περιφλιδῶν, περιφλιδάων.

περιφλοΐζω, f. ίσω, (φλοΐζω) decortico.

περίφλοιος, ον, decorticatus, delibratus.

περιφλοϊσμός, οῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio.

περίφλοος, ον, i. q. περίφλοιος.

περιφλύω, (φλύω) amburo, de fulmine, Ar. Nub. 395. (ῠ)

περιφοβέομαι, f. ήσομαι, (φοβέομαι) pertimesco, paveo, si lectio vera, v. L. Dindorf. ad Xen. Cyneg. 9, 17.

περίφοβος, ον, metu vehementi perculsus, pertrepidus, pavens.

περιφόβως, adv. trepide, metu vehementi perculso animo.

περιφοιτάω, f. ήσω, circumeo, inambulo.

περιφοίτησις, εως, ἡ, circumcursio, peregrinatio, vagatio. A pr.

περίφοιτος, ον, (φοιτάω) qui circuit, peregrinatur, vagatur, vulgivagus.

περιφορά, ᾶς, ἡ, (περιφέρω) circumlatio, circumactio, circumvectio. 2) ferculorum missus, qui conviviis apponuntur, aut singulis convivis, aut quaternis. 3) ambitus. 4) conturbatio, distractio, hallucinatio. 5) error, vagatio. v. παραφέρεσθαι.

περιφοράδην, adv. circumagendo et quasi in orbem transferendo et circumducendo: de incessu boum, qui pedes anteriores non recta movent; item de luxatis. A pr.

περιφόρεινος, ον, v. περιφόρινος.

περιφορέω, i. q. περιφέρω, circumfero, circumago.

περιφόρημα, ατος, τό, ferculum. A pr.

περιφορητικός, ή, όν, pervulgatus, omnium sermone tritus.

περιφόρητος, ον, vagus. 2) clarus, sapiens.

περιφόρινος, ον, (φορίνη) crassa cute tectus, χοιρίδια, Diphil. ap. Athen. 9 p. 383. F. ubi alii legunt περιφόρημα.

περίφορος, ον, (περιφέρω) circumactus, qui in transversum rapitur.

περίφορτος, ον, (φόρτος) onustus.

περιφραγή, ἡ, i. q. περίφραγμα, ap. seriores.

περίφραγμα, ατος, τό, (περιφράσσω) septum, quo quid circumdatur, sepes, murus, vallum etc.

περιφραγμός, οῦ, ὁ, idem quod pr.

περιφραδέως, adv. scite, perite, seu rite, it. caute. A seq.

περιφραδής, ές, scitus, peritus. A seq.

περιφράζω, f. άσω, (φράζω, irr.) circumloquor, circumloquendo eloquor. 2) considero, perpendo, in med. Od. 1, 76.

περίφρακτος, ον, (περιφράσσω) circummunitus, circumseptus.

περίφραξις, εως, ἡ, idem quod περίφραγμα.

περίφρασις, εως, ἡ, (περιφράζω) periphrasis, circumlocutio, circuitus loquendi.

περιφράσσω, Att. ττω, f. ξω, circumsepio, circumvallo, obstipo.

περιφραστικός, ή, όν, quod circumscribendo efficitur.

περιφραστικῶς, adv. per circumlocutionem.

περιφρίσσω, Att. ττω, f. ξω, pf. πέφρικα, (φρίσσω, irr.) perhorresco de aliqua re.

περιφρονέω, f. ήσω, (περίφρων) contemno, despicio. 2) accurate cogito, contemplor. 3) admodum sapiens sum, valde prudens sum.

περιφρόνησις, εως, ἡ, contemtus, despicientia. 2) accurata cogitatio. A pr.

περιφροσύνη, ἡ, i. q. περιφρόνησις, poet.

περιφρουρέω, i. q. περιφρουρέω.

περιφρουρέω, f. ήσω, custodia cingo. 2) cingo tanquam custodia aut praesidio.

περιφρυγής, ές, plane tostus.

περιφρύγω, f. ξω, torrefacio, undique torreo. (ῠ)

περίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) prudens, sapiens, cordatus. 2) valde prudens, valde sapiens, cautus. 3) contemtor, superbus.

περιφυής, ές, (περιφύομαι) inhaerens alicui, humilis.

περιφυλακή, ῆς, ἡ, propugnaculum. A seq.

περιφυλάσσω, Att. ττω, f. ξω, undique custodio.

περιφύομαι, v. περιφύω.

περιφύρω, (φύρω) perturbo. (ῡ)

περιφυσάω, f. ήσω, valde inflo.

περιφύσητος, ον, valde inflatus. (ῡ) A praec.

περίφυσις, εως, ἡ, (περιφύομαι) incrementum vel coalitus in ambitu.

περιφυτεύω, obsero, consero, circa planto.

περίφυτος, ον, (φυτός) circa satus, undique consitus, Appian.

περιφύω, f. φύσω, (ῡ) aor. 1. περιέφυσα, (φύω, irr.) trans. agnasci facio, annecto. 2) Intransitivae significationis sunt med. περιφύομαι, f. ύσομαι, (ῡ) perf. περιπέφυκα, aor. 2. περιέφυν, inf. περιφῦναι, part. περιφύς, (ῡ) in vulgari dialecto etiam περιφύηναι, et περιφυείς, — agnascor, circa nascor, adhaereo, coalui, inhaereo, complector, amplector. Ὀδυσῆϊ περιφῦσα, Ulyssem amplexa, Od. 19, 416. frequentius c. acc. πατέρα περιφῦναι, patrem amplecti, Od. 24, 236. cf. 16, 21. 24, 320. b) exeresco, de frumento.

περιφωνέω, f. ήσω, circumsono, resono.

περίφωρος, ον, (φώρ) manifestus, vel ut in manifesto flagitio aut facinore deprehensus.

περιφωτίζω, f. ίσω, illumino.

περιφωτισμός, ὁ, illuminatio, radii lucis circumjecti.

περιχαίνω, f. χανοῦμαι, (χαίνω, irr.) i. q. ἀμφιχαίνω, aperto ore inhio, v. c. prae admiratione vel stupore: inhians devoro, vel omnino devoro, deglutio, c. acc.

περιχαίρω, f. χαρήσω, (χαίρω, irr.) summopere laetor aliqua re, τινί. Etiam in Medio.

περιχαλάω, f. άσω, (χαλάω) undique dissolvo, demitto, relaxo.

περιχαλινόω, f. ώσω, freno.

περίχαλκος, ον, aere obductus.

περιχαλκόω, f. ώσω, aere obduco.

περιχανδής, ές, (χανδάνω) capacissimus.

περιχαρακόω, f. ώσω, vallo munio, aggere cingo, obvallo, circumvallo.

περιχαρακτήρ, ῆρος, ὁ, (περιχαράσσω) scalpellum, quo dentes scarificantur.

περιχαρακτικός, ή, όν, habens vim circumscribendi et emarginandi.

περιχαράκωμα, ατος, τό, (περιχαρακόω) vallum s. agger locum aliquem cingens et circummuniens.

περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio, circumductio. A seq.

περιχαράσσω, Att. περιχαράττω, f. ξω, circino, et circino circumscribo: dicitur de scriptura literarum, in quibus vel totus vel dimidius circulus exprimitur ut O. P. v. Bourdin. ad Ar. Thesm. 788. 2) scarifico et circumcirca incido.

περιχάρεια, et περιχαρία, ας, ἡ, summa et immoderata laetitia. A seq.

περιχαρής, ές, (περιχαίρω) supra modum laetus, magno gaudio elatus. τὸ περιχαρές, res laetae.

περιχαρῶς, adv. ingenti gaudio. A praec.

περιχάσκω, in praes. et impf. i. q. περιχαίνω.

περιχειλόω, f. ώσω, labro circumdo. 2) ad labia usque plenus, i. e. valde satiatus sum. v. περιχιλόω.

περιχειρίδιον, τό, Dim. a seq.

περιχείριον, τό. ψέλλιον, armilla. περιχείρια, viriolae, armillae. A seq.

περίχειρον, ου, τό, (χείρ) ornamentum, quod brachio vel manui apponitur. περίχειρα, armillae.

περίχευμα, ατος, τό, circumfusum, seu circumcirca adfusum.

περιχέω, f. χεύσω, aor. περιέχευα, Epice περιχεύω, aor. περιχεῦα, (χέω, irr.) circumfundo, circumdo, ut χρυσὸν κέρασι, cornua auro obducere, Hom. Sic etiam in Medio, Od. 6, 232. 23, 159. Praeterea est in Medio circumfundor, in omnes partes diffundor; c. acc. pers amplector aliquem. item περιχέασθαι, leviter balneo perfundi, oppos. πλείονι τῷ λουτρῷ χρῆσθαι, Mnesith. Athen. p. 484. Schw.

περιχθών, όνος, ὁ, ἡ, (χθών) terram cingens, ὠκεανός, Anth. Pal. IX. 778. ubi vide Jacobs p. 639. (Olim Il. 19, 362. legebatur γέλασσε δὲ πᾶσα περιχθών, omnis terra circumjacens s. vicina: sed recte emendatum est περὶ χθών, cf. schol. Ven. ad h. l.)

περιχιλόω, f. ώσω, (χιλός) bene pasco, bene sagino; et neutraliter, bene saginor. scribitur et περιχειλόω.

περιχλαινίζω, f. ίσω, (χλαῖνα) laena induo, bene tego adversus frigus.

περιχλανίζω, i. q. praec. dub.

περίχολος, ον, (χολή) biliosus, bile perfusus. 2) iracundus, stomachosus.

περιχορεύω, f. εύσω, salto seu tripudio circum. 2) circumvagor.

περιχορίζω, (χορός) strenue saltu, de saltatione ἐνοπλίῳ. Hesych.

περιχρέμπτος, ον, (χρέμπτομαι) despuendus, turpis, abominabilis, Aesch. Suppl. 885. dub.

περιχρήματος, ον, (χρήματα) admodum pecuniosus, praedives.

περιχριμπτός, ή, όν, (χρίμπτω) stringens, appropinquans.

περίχρισις, εως, ἡ, inunctio.

περίχρισμα, τό, (περιχρίω) unguentum.

περιχριστος, ον, circumlitus. 2) qui circumlini solet aut potest.

περιχρίω, f. ίσω, illino, oblino, perungo. (υ ¯ ‒ ‒)

περίχρυσος, ον, (χρυσός) inauratus, auro obductus.

περιχρυσόω, f. ώσω, deauro, auro induo. περικεχρυσωμένος, inauratus, perf. pass. part.

περίχυδα, adv. (περιχέω) undique affundendo. Hippocr.

περίχυμα, τό, (περιχέω) circumfusum.

περίχυσις, εως, ἡ, (περιχέω) offusio, circumfusio.

περιχυτήρ, ῆρος, ὁ, (περιχέω) qui circumfundit, qui affundit.

περιχυτήριον, τό, vas ad perfundendum, perfusorium. Proprie neutr. a seq.

περιχυτήριος, ία, ιον, (περιχυτήρ) perfusorius, qui perfundit, perfusor.

περιχύτης, ου, ὁ, perfusor.

περιχώννυμι, f. χώσω, (χώννυμι, irr.) aggere circumdo.

περιχώομαι, f. χώσομαι, (χώομαι) vehementer irascor alicui ob aliquid, τινί τινος, Il. 9, 449. 14, 266. Vox Epica.

περιχωρέω, f. ήσω, (χωρέω) circumeo, circumvenio. 2) per circuitum redeo.

περιχώρησις, εως, ἡ, cessio in exitu rei. 2) reditus per circuitum. 3) vox ecclesiastica, de conjunctione personarum in divinitate, et divinae naturae cum humana in D. N. Jesu C.

περίχωρος, ον, circumjacens, finitimus, vicinus.

περιψαύω, f. αύσω, tango, comprehendo.

περιψάω, f. ήσω, (ψάω, irr.) abstergo, defrico, deleo.

περίψημα, ατος, τό, (περιψάω) sordes et purgamento detersa, defricta; scobs. 2) de homine, qui alias κάθαρμα, ubi v. in quo peccata et crimina totius populi, velut in sudario aut panno quodam, aut piaculi capite, absterguntur et expurgantur.

περίψηφος, ου, ὁ, in calculis sollicite ponendis occupatus: calculator, ratiocinator.

περιψήχω, rado vel frico, strigili utor.

περιψιθυρίζω, circumsono, circumstrepo, circumsibilo.

περιψιλόω, f. ώσω, circumcirca nudo, dispolio.

περιψίλωσις, εως, ἡ, nudatio, spoliatio. (ῑ)

περιψοφέω, f. ήσω, obstrepo, circumstrepo.

περιψόφησις, ἡ, strepitus qui circumcirca auditur.

περιψυγμός, οῦ, ὁ, (περιψύχω) frigus.

περίψυκτος, ον, (περιψύχω) refrigeratus, frigidus, recreatus, refectus, ut homo, cui nimius aestus spirandi facultatem ademit, ad vitam revocatur frigido ventulo admisso. 2) qui refrigerari potest. 3) valde amabilis, Epith. v. c. pulcritudinis.

περίψυξις, εως, ἡ, refrigeratio, frigus ipsum, qua sentitur, recreatio, refectio. 2) perfrictio.

περίψυχρος, ον, (ψυχρός) prorsus frigidus.

περιψύχω, f. ξω, (ψύχω) perfrigero, refrigero. 2) foveo, recreo. 3) oblecto. (ῡ)

περιωδευμένως, adv. (περιοδεύω) circuitu et circumductione per ambages, in orbem.

περιωδέω, f. ήσω, (ᾠδή) incantamentis et magica arte circumvenio et illudo.

περιωδυνάω, f. ήσω, (περιώδυνος) dolore omni ex parte crucio. 2) vehementem seu gravem dolorem facio. περιωδυνάομαι, crucior, perdoleo.

περιωδυνέω, (περιώδυνος) magnum dolorem sentio, valde doleo.

περιωδυνία, ας, ἡ, gravis dolor. A seq.

περιώδυνος, ον, (ὀδύνη) qui vehementer dolet. 2) gravem dolorem faciens.

περιωδύνως, adv. gravi cum dolore.

περιωθέω, f. ωθήσω et ώσω, (ὠθέω, irr.) trudo vel vexo, per injuriam trudo aut vexo in omnem partem, ut loco non sinam consistere. 2) negligo, contemno.

περιωθίζω, f. ίσω, idem.

περιώμιον, ου, τό, supparus. A seq.

περιώμιος, ον, (ὦμος) humeros tegens, ambiens.

περιωμίς, ίδος, ἡ, i. q. περιώμιον.

περιώνυμος, ον, (ὄνομα) cujus nomen nobilitatum est et clarum.

περιωπέω, f. ήσω, (περιωπή) circumspicio.

περιωπή, ῆς, ἡ, (ὤψ) circumspectio, i. e. ipsa circumspiciendi actio, cura, prudentia. 2) locus, a quo circumjacentia oculis lustrari queunt, specula.

περιωπής, ές, (ὤψ) conspicuus.

περιωπίζομαι, f. ίσομαι, circumspicio, speculor.

περιώσιος, ον, (proprie i. q. περιούσιος, περιών, a περίειμι) eximius, vel modum superans: item numerosus. adv. περιώσιον, magnopere, valde.

περίωσις, εως, ἡ, (περιωθέω) vexatio.

περιωτάλτιας, ὁ, circum aures hirsutus; pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, apud Heracl. ex Platone legi dicitur. H. Steph.

περιωτειλόω, (ὠτειλή) cicatricem obduco.

περιωτίς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circumdatur. Etymol.

πέρκα, ἡ, v. πέρκη.

περκάζω, f. άσω, (πέρκος) nigresco, maturescere incipio, vario, varior: de uvis.

περκαίνω, (πέρκος) variego, nigrum s. nigricans facio.

πέρκαιον, τό, genus quoddam operis textorii.

περκάς, άδος, ἡ, fem. poet. a πέρκος.

πέρκη, ἡ, (πέρκος) it. πέρκα, perca, piscis.

περκίδιον, τό, Dim. a πέρκη.

περκίς, ίδος, ἡ, i. q. πέρκη.

περκνόπτερος, ον, (πτερόν) alas habens nigris distinctas maculis.

περκνός, ή, όν, niger, nigris distinctus maculis, varius. 2) Subst. ὁ περκνός, i. q. πέρκη.

περκνόω, i. q. περκαίνω.

πέρκνωμα, τό, varietas coloris in uvis maturescentibus et aliis rebus.

πέρκος, η, ον, i. q. περκνός.

πέρνα, ης, ἡ, perna, petaso.

περνάω, i. q. πέρνημι.

πέρνημι, (περάω) in longinquam regionem venum exporto, vendo, πέρνασχ', ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, ἐς Σάμον, Il. 24, 752. (πέρνασκε, impf. Ion. p. ἐπέρνη.) sic περνὰς ἐπὶ νήσων, Il. 22, 45. (περνάς, part. praes.) κτήματα περνάμενα, res venales, Il. 18, 292.

πέρνης, ὁ, avis quaedam rapax, videtur esse f. l. pro πτέρνις.

πέροδος, ἡ, Aeol. p. περίοδος, Pind.

περόναμα, τά, Dor. p. περόνημα.

περονάω, f. ήσω, (περόνη) fibula subnecto, fibulo. 2) trajicio veluti fibula.

περόνη, ης, ἡ, (πείρω, περάω) fibula, subula, acicula.

περόνημα, τό, (περονάω) quod fibula constrictum est, vestis quae fibula constringitur, hinc vestis quaevis, ut πόρπημα, Theocr. 15, 79. cf. Spohnii lect. Theocr. I p. 46.

περονῆτις, et περονητρίς, ίδος, ἡ, (περόνη) peplum, vestis, quae fibula ad pectus adnectitur.

περονίς, ίδος, ἡ, fibula.

περπερεία, vel περπερία, ας, ἡ, temeritas. 2) nimius cultus. 3) ostentatio. 4) adulatio. A seq.

περπερεύομαι, effero me, jactationi aut vanae ostentationi deditus sum. 2) perperam, temere loquor, ago. 3) blandior, adulor. A seq.

πέρπερος, ον, (unde Lat. perperam) levis, temerarius, praeceps, perperus, vanus. 2) arrogans, ostentator. 3) adulator. 4) garrulus, nugator.

πέῤῥα, ας, ἡ, sol: ap. Lycophr. 1428. dub.

πέρσα, Epice p. ἔπερσα, aor. 1 πέρθω.

περσαία, ἡ, vide περσέα.

περσέα, ἡ, poet. πέρσεια et περσία, persea, arbor Aegyptiaca, a qua bene distinguenda, tum Περσικὰ μῆλα, Persica, tum περσαία, ἡ, arbor venenata, a militibus Cambysis ex Persia in Aegyptum translata. v. Schneider. ad Theophr. h. pl. 4, 2, 5. T. III. p. 284.

πέρσεια, ἡ, poet. i. q. περσέα.

Περσείδης, ου, ὁ, filius Persei.

Περσεῖος, εία, εῖον, a Perseo oriundus.

περσέπολις, εως, ὁ, ἡ, (πέρθω, πόλις) urbes vastans, urbium vastator s. vastatrix, Ar. Nub. 967. 2) ἡ Π., Persepolis, antiqua Persidis regia.

περσέπτολις, εως, ὁ, ἡ, (πτόλις) poet. p. περσέπολις.

Περσεύς, έως, Ion. et Ep. ῆος, ὁ, Perseus, filius Jovis et Danaes, heros. 2) nomen piscis.

Περσεφασσα, ἡ, Att. Περσέφαττα, it. Φερσέφασσα et Φερσέφαττα, i. q. Περσεφόνη.

Περσεφόνεια, ἡ, Epice i. q. Περσεφόνη.

Περσεφόνη, ἡ, Proserpina.

Πέρση, ης, ἡ, Perse, nom. propr. filiae Oceani, Od.

Περσηϊάδης, ου, ὁ, poet. p. Περσείδης.

Περσήϊος, ΐα, ϊον, poet. p. Περσεῖος, Theocr.

Περσηΐς, ΐδος, ἡ, Perseis, filia Oceani, mater Circes, Hes. Th. 957. 2) cognomen Hecatae.

Πέρσης, ου, ὁ, Perses, nomen proprium, 1) pater Hecatae, Hes. Th. 377. 409. 2) frater Hesiodi.

Πέρσης, ου, ὁ, acc. Πέρσην et Πέρσα, Persa. plur. οἱ Πέρσαι, Persae, nomen populi. 2) nomen jactus in ludo tesserarum.

περσία, ἡ, vide περσέα.

Περσίζω, f. ίσω, (Πέρσης) Persas imitor. 2) scio Persice. 3) Persis faveo, Persarum partes sequor.

Περσικός, ή, όν, Persicus. Hinc ἡ Περσική, ῆς, sc. μηλέα, malus Persica, et τὸ Περσικόν, οῦ, scil. μῆλον, malum Persicum. Περσικαί, sc. ὑποδέσεις, calcei muliebres et molles, s. viles.

πέρσιον, τα, idem esse videtur quod ἡ περσέα.

πέρσις, εως, ἡ, (πέρθω) vastatio, expugnatio.

Περσίς, ίδος, ἡ, (Πέρσης) Persica, ut Περσίς, scil. γῆ, Persia. Περσὶς γυνή, Persica mulier. Περσὶς χλαῖνα, laena Persica.

Περσιστί, adv. (Περσίζω) Persarum more seu ritu. 2) Persica lingua. (‒ ‒ ⏑)

Περσοδιώκτης, ου, ὁ, (Πέρσης, διώκω) persecutor et profligator Persarum.

Περσοκτόνος, ου, ὁ, (κτείνω) occisor Persarum.

Περσονομέομαι, Persarum legibus et sub eorum imperio vivo. A seq.

Περσόνομος, ον, Persas regens, Persicus, Persici moris, Aesch.

περυσιάς, περυσινάς, i. q. περυσιαῖος, περυσινός.

πέρυσι, adv. anno praeterito, anno superiori. 2) ante hac, ante hoc tempus.

περυσιαῖος, ου, ὁ, ut περυσιαῖος οἶνος, vinum anni superioris. A praec.

περυσινός, ή, όν, qui anni superioris est, annotinus.

πέρφερες, αἱ, i. q. περιφερέες, Hdt. 4, 33. v. περιφερής.

πεσδᾶ, adv. Dor. p. πεζῇ, Theocr.

πεσεῖν, inf. aor. 2. a πίπτω.

πέσημα, ατος, τό, (πίπτω) casus, lapsus. 2) quod cecidit.

πέσκος, εος, τό, i. q. πίκος.

πέσος, εος, τό, i. q. πέσημα, lapsus. 2) cadaver, Eur.

πεσσεία, ἡ, Att. πεττεία, (πεσσεύω) ludus calculorum. 2) In Arte musica est, quum eadem chorda saepius pulsatur.

πεσσεύω, i. q. πεσσεύω.

πέσσευμα, τό, Att. πεττ., lusus calculorum.

πεσσευτήριον, τό, tabula duodecim lineis conscripta, cursum solis et lunae per duodecim zodiaci signa ostendens, de qua v. Eustath. ad Odyss. 1. p. 1397. R. cf. Ruhnk. ad Tim. p. 218. Propria neutrum a seq.

πεσσευτήριος, ία, ιον, i. q. πεσσευτικός, a seq.

πεσσευτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πεσσευτής.

πεσσευτής, οῦ, ὁ, (πεσσεύω) calculis ludens.

πεσσευτικός, ή, όν, ad lusum calculorum pertinens, lusorius. 2) calculis ludendi peritus. A praec.

πεσσεύω, Att. πεττεύω, f. εύσω, (πεσσός) calculis ludo. 2) transfero, muto.

πεσσονομέω, (νέμω) calculos lusorios dispono. 2) ordino, dispono.

πεσσόν, τό, Att. πεττόν, tabula, in qua calculis luditur. v. πεσσός, 2.

πεσσοποιέομαι, (πεσσός, ποιέω) pessum facio et vulneri insero.

πεσσός, ὁ, Att. πεττός, calculus seu scrupus lusorius, forma oblongus. 2) tabula, in qua calculis luditur, alias πεσσόν s. ἀβάκιον dicta, quinque lineis longis totidemque transversis in triginta sex loca quadrata descripta. 3) οἱ πεσσοί, ipse ludus vel locus ubi luditur. 4) pessus s. pessarium, i. e. lana concerpta vel linamenta ad digiti figuram rotunda facta et medicamentis illita, cf. Paul. Aegin. 3, 81. 7, 24. Cels. 5, 21.

πέσσω, Att. πέττω, f. πέψω, pf. pass. πέπεμμαι, inf. πεπέφθαι, mollio, maturo, ad maturitatem perduco. 2) coquo, pinso. 3) coquo, concoquo, proprie et tropice, occulto, abditum et reconditum penes me teneo, donec maturescat et perfectum sit, ut χόλον πέσσειν, simultatem premere et celare ad opportunitatem vindictae, Il. 4, 513. 9, 565. ita quoque κήδεα, θυμόν, ὀργὴν πέσσειν. Paullo aliter dicitur γέρα πεσσέμεν, munera concoquere, i. e. commode iis frui, Il. 2, 237. eadem ratione intelligi debet πλοῦτον, αἰῶνα πέσσειν, Pind. — βέλος πέσσειν, vulnus sagittae curare, Il. 8, 513.

πεσών, part. aor. a πίπτω, Hom.

πετά, vel πέτα, Aeol. p. μετά, cf. πέδα.

πετάκνον, sive πέταχνον, ου, τό, (πετάννυμι) poculum latum at tenue; ap. Athenaeum.

πετάλειον, ου, τό, idem quod πέταλον, poet.

πεταλίζω, (πέταλον) per πεταλισμόν patria expello, foliis in urnam dejectis damno et relego. 2) folia decerpo: folia emitto, germino, valde dub.

πεταλίς, ίδος, ἡ, sc. ὗς, sus adulta, Athen. 9, p. 376. A

πεταλισμός, ὁ, ostracismus per folia, Syracusis inprimis usitatus, Hesych. v. Meurs. lect. Att. p. 281. cf. ἐκφυλλοφορέω.

πεταλῖτις, ιδος, ἡ, herba quaedam; ap. Nicand.

πέταλον, ου, τό, Ion. πέτηλον, folium expansum. 2) lamina, bractea. Propr. neutr. a πέταλος.

πεταλοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) bractearius.

πέταλος, η, ον, Ion. πέτηλος, (πετάννυμι) expansus, latus, planus. 2) adultus, ut μόσχος, ὗς.

πεταλουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) i. q. πεταλοποιός.

πεταλόω, f. ώσω, (πέταλον) in folia muto. 2) bracteis aureis obduco.

πεταλώδης, ες, folio vel laminae similis.

πετάλωσις, ἡ, (πεταλόω, 2.) obductio quae aureis bracteis s. laminis fit.

πεταλωτός, ή, όν, (πεταλόω) folii formam habens, foliatus, foliosus.

πέταμαι, i. q. πέτομαι, q. v. Pind.

πετάννυμι vel πεταννύω, f. πετάσω, aor. ἐπέτασα, pf. pass. πέπταμαι, aor. ἐπετάσθην, pando, expando, explico. χεῖρε τινί, amplector aliquem, Hom. πύλαι πεπταμέναι, valvae expansae i. e. apertae, patentes, Il. 21, 531. θυμὸν πετάσαι, animum diffundere, i. e. desiderio vel cupidine explere, Od. 18, 160. ubi v. Eustath. αἴθρη s. αἴγλη Ἠελίου πέπταται, diffusa est, Hom.

πετάομαι, ap. seriores, i. q. πέταμαι.

πετάσιμος, ίμη, ιμον, (πέταμαι) volando idoneus, qui volare potest, volucer.

πετάσιον, τό, Dim. a πέτασος.

πετασίτης, ου, ὁ, (πέτασος) petasi speciem gerens. 2) planta quaedam.

πέτασμα, ατος, τό, (πετάννυμι) explicatio, extensio. 2) velum expansum. v. περιπέτασμα et παραπέτασμα.

πέτασος, ου, ὁ, petasus, galerus, segmen capitis latum et expansum. 2) umbraculum, umbella. 3) species texturae. 4) herba quaedam.

πετασώδης, ες, petasi speciem gerens. A praec.

πετασών, ῶνος, ὁ, petaso, perna. Ab eod. a latitudine et explicatione carnium.

πεταυρίζω, f. ίσω, (πέταυρον, 3.) alte petauro exsilio, petauro ludo.

πεταυρισμός, οῦ, ὁ, ludus petauristarum. 2) ludibrium de homine, ut cum petauro, vel super tapete expanso, ludibrii gratia, in auras exploditur: quod nostri *prellen* dicunt, gallofranci *berner*. v. Libanii orat. ὑπὲρ τοῦ ταπητος. A praec.

πεταυριστής, οῦ, ὁ, qui alte petauro exsilit, funambulus.

πέταυρον, ου, τό, (a πέδαυρος, Aeol. p. μετέωρος) pertica. 2) lignum aut asser, super quo gallinae dormiunt, Theocrit. 3) instrumentum quodlibet, in quo agilitatem corporis ostentant, etiam funis alte tensus. 4) genus laquei, LXX.

πεταχνον, τό, v. πέταχνον.

πεταχνόω, expando, dilato. Med. effero me.

* πετάω, thema obsol. v. πετάννυμι.

πετεεινός, ή, όν, i. q. πετεινός.

πετεηνός, ή, όν, Epice p. πετηνός, volucer. τὰ πετεηνά, volucres aves.

πετεινός, ή, όν, Attice pro πετηνός.

πέτευρον, ου, τό, idem quod πέταυρον.

πετηλίας, ου, ὁ, sc. καρκίνος, cancer, fortasse ita dictus a chelis expansis, Ael. n. h. 7, 30.

πέτηλον, ου, τό, culmus, arista; ap. Hesiod. sc. 289. Ion. pro πέταλον.

πέτηλος, η, ον, (πετάννυμι) Ion. p. πέταλος, expansus, stratus, jacens.

πετηνός, ή, όν, (πέτομαι) volucer. Frequentioris usus sunt Epicum πετεηνός, Atticum πετεινός et πτηνός.

πέτομαι, f. πετήσομαι, plerumque πτήσομαι, aor. ἐπτάμην, inf. πτέσθαι, perf. πέπτηκα, volo. 2) rapido cursu feror, ruo. — Nota. Formae, quas supra posui, Atticae; ex iis Homerus usurpat praes. et impf. et semel inf. aor. Il. 4, 126. Aliae praesentis formae sunt πέταμαι, Pind. πετάομαι, ap. aor. ἐπτάμαι, Att. Tragicorum est aor. ἐπτάμην, inf. πτάσθαι, v. Soph. Aj. 282. Eur. El. 949. Med. 1. part. πτάμενος, unde διαπτάμενον, Plat. Phaed. 70. A. Etiam Homerus habet aor. ἐπτάμην, cujus conj. est πτῆται, Il. 15, 170. Porro invenitur aor. act. ἔπτην, 3 sing. Att. ἔπτα, inf. πτῆναι, part. πτάς, apud Atticos, tum pedestris orationis scriptores, tum poetas; tamen Hesiodus quoque op. 98. habet ἐξέπτη, cf. ποτάομαι. Atticistarum et recentiorum criticorum praesertim Anglorum, praecepta rem magis obscurarunt, quam illustrarunt, v. Phryn. p. 325. Lob. et quos laudat Matthiae gr. gr. I. p. 481. ed. 2.

πέτρα, ἡ, Ion. et Ep. πέτρη, petra, rupes, saxum.

πετραῖος, αία, αῖον, (πέτρα) saxatilis, inter petras seu saxa versans. 2) in petrosis et saxosis locis nascens.

πετρηγενής, ές, (γένος) e petra ortus.

πετρηδόν, adv. in modum petrae.

πετρήεις, ήεσσα, ῆεν, saxosus, petrosus, lapidosus.

πετρηρεφής, ές, (πέτρα, ἐρέφω) petris contectus, petrosus.

πετρίδιον, ου, τό, saxulum. 2) saxum, petra. Dim. a πέτρα.

πετρίδιος, ία, ιον, poet. p. πέτρινος.

πέτρινος, ίνη, ινον, lapideus, saxeus.

πετροβατέω, f. ήσω, saxa scando. A seq.

πετροβάτης, ου, ὁ, (πέτρος, βαίνω) saxa scandens.

πετρόβλητος, ον, (βάλλω) lapide ictus.

πετροβολέω, (πετροβόλος) saxa jaculor.

πετροβολία, ας, ἡ, saxorum jaculatio, lapidatio.

πετροβολικός, ή, όν, lapides ejaculans. ὄργανον πετροβολικόν, catapulta. A seq.

πετροβόλος, ον, (πέτρος, βάλλω) qui lapides ejaculatur, qui lapidibus petit, catapulta, sc. καταπέλτης.

πετρογενής, ές, i. q. πετρηγενής.

πετροδύμων, ον, gen. ονος, (δύω) qui saxa subit, in saxis degens. (ῡ)

πετρόκοιτος, ον, (κοίτη) in saxo dormiens.

πετροκοπέω, (κόπτω) lapides concido s. confringo.

πετροκυλιστής, οῦ, ὁ, (κυλίνδω) qui saxa et lapides devolvit.

πετροποιία, ας, ἡ, (ποιέω) structura a petris, structura saxea.

πετρορριφής, ές, (ῥίπτομαι) e petra praecipitatus.

πετρόρρυτος, ον, (ῥύω) per saxa tractus, aut e saxis demanans.

πέτρος, ου, ὁ, lapis, saxum. Apud poet. ser. extat etiam ἡ πέτρος.

πετροσελινίτης, ου, ὁ, ut πετροσελινίτης οἶνος, vinum e petroselino. A seq.

πετροσέλινον, ου, τό, apium in locis petrosis et saxosis nascens.

πετροτόμος, ον, (πέτρος, τέμνω) lapides incidens vel secans. πετρότομος, rupi incisus s. e lapide caesus.

πετροφυής, ές, (φύω) saxis adhaerescens, in petris haerens, e scopulis enatum. 2) (φυή) natura saxea praeditus.

πετρόω, f. ώσω, (πέτρος) in lapidem vel saxum verto. 2) lapido.

πετρώδης, ες, petrosus, saxosus, lapidosus, arenosus.

πετρώεις, εσσα, ῶεν, i. q. πετρήεις.

πέτρωμα, ατος, τό, (πετρόω) lapidatio, lapidum conjectus.

πετρών, ῶνος, ὁ, (πέτρα) locus lapidosus.

πετρώροφος, ον, (πέτρα, ὄροφος) lapidibus tectus.

πεττεία, ἡ, Att. i. q. πεσσεία.

πέττευμα, τό, Att. i. q. πέσσευμα.

πεττευτής, οῦ, ὁ, Att. i. q. πεσσευτής.

πεττεύω, Att. i. q. πεσσεύω.

πεττικός, ή, όν, (πέσσω) i. q. πεπτικός.

πεττός, ὁ, Att. p. πεσσός.

πέττω, Att. p. πέσσω.

πευθή, ῆς, ἡ, (πεύθομαι) interrogatio, percontatio. Hesych.

πευθήν, ῆνος, ὁ, explorator, sciscitator, emissarius. 2) auscultator.

πεύθομαι, poet. p. πυνθάνομαι, Hom.

πευθώ, οῦς, ἡ, nuncius, indicium.

πευκάλιμος, ίμη, ιμον, (πύκα, πυκινός, cf. Buttm. Lexil. I. p. 18.) cautus, prudens, sollers, Hom.

πευκέδανον, ου, τό, et πευκέδανος, ου, ἡ, peucedanum, herba quaedam. A seq.

πευκεδανός, ή, όν, amarus, exitiosus, epith. belli, Hom.

πεύκη, ης, ἡ, pinus, picea, larix. 2) quicquid e ligno tali fit, ut taeda, fax, codicilli, navis etc. 3) Josephus sic vocat lignum ex Ophir allatum, sed a vulgari πεύκη diversum. — Hinc

πευκήεις, ήεσσα, ῆεν, pineus, pinifer. 2) acutus, ὀλολυγμός, Aesch.

πεύκινος, ίνη, ινον, (πεύκη) pineus, e pino arbore.

πεῦσις, εως, ἡ, (πεύθομαι) indicium, nuncius. 2) interrogatio, percontatio. cf. πύστις.

πεῦσμα, τό, rarior forma p. πύσμα.

πεύσομαι, fut. a πυνθάνομαι, Hom.

πευστέον, Adj. verb. a πεύθομαι, πυνθάνομαι, interrogandum est, Plat.

πευστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πευστής. Unde

πευστήριος, ία, ιον, ad percontandum pertinens. ἡ πευστηρία, sc. θυσία, sacrificium, quo dii de voluntate sua interrogantur, Eur.

πευστής, οῦ, ὁ, (πεύθομαι) percontator.

πευστικός, ή, όν, ad percontandum factus, s. aptus.

πευστός, ή, όν, (πεύθομαι) percontando acceptus, auditus.

πεφάσθαι, inf. perf. pass. ab obsoleto φένω, πέφνω, Il. 24, 254.

πεφασμένος, ένη, ένον, part. pf. pass. a φημί, dictus, Il. 14, 127. nisi est a φαίνω.

πεφασμένος, ένη, ένον, part. pf. pass. a φαίνω, illustratus: manifestus, clarus. Adv. πεφασμένως, manifesto, aperte, palam.

πεφασμένος, ένη, ένον, part. pf. pass. a * φένω, * πέφνω, occisus, Lyc.

πεφεισμένως, adv. part. pf. pass. a φείδομαι, parce.

πέφηνα, perf. a φαίνω.

πεφήσομαι, fut. 3. poet. a φαίνω, apparebo.

πεφήσομαι, fut. 3. poet. a * φένω, * πέφνω, occisus ero.

πεφιδέσθαι, inf. aor. a φείδομαι, Hom.

πεφιδήσομαι, fut. a φείδομαι.

πεφνικός, ή, όν, nece dignus.

* πέφνω, interficio, praes. obsol. unde aor. ἔπεφνον, part. πέφνων, Hom. vide * φένω. Formam πέφνω usurpavit Oppian. Hal. 2, 133. al.

πεφοβημένως, adv. timide, cum trepidatione.

πεφραγμένως, adv. (φράσσω) confertis ordinibus.

πέφραδε, 3 sing. aor. a φράζω, Hom. inf. πεφραδέειν et πεφραδέμεν.

πέφρικα, pf. a φρίσσω.

πεφροντισμένως, adv. (φροντίζω) diligenter, accurate.

πεφύασι, 3 pl. pf. act. a φύω, Hom. (⏑⏑–⏑)

πεφυγμένος, ένη, ένον, part. perf. pass. a φεύγω, Hom.

πεφύγω vel πεφύγγω, Aeol. p. φεύγω, Alc.

πεφυζότες, nom. pl. part. pf. Ep. p. πεφευγότες, ab obsol. * φύζω, i. q. φεύγω, Il. cf. φύζα.

πεφυκότως, adv. (φύω) naturali modo, opp. πεπλασμένως.

πεφυκώς, part. pf. a φύω.

πέφυκα, praesens Ep. pro φύω, factum

ex pf. πέφυκα, unde impf. ἐπέφυκον, Hes. op. 151. Th. 152. sc. 76. (⏑ – –)

πεφυλαγμένως, adv. (φυλάσσω) caute, circumspecte, provide.

πεφυρμένως, adv. (φύρω) confuse, mixtim.

πεφυυῖα, fem. part. perf. act. a φύω, Ep. Il. 14, 288.

πεφυῶτες, nom. pl. part. perf. a φύω, Epice, Od. 5, 477.

πέψις, εως, ἡ, (πέπτω) coctio, concoctio.

πηώδης, ες, (πῆος) bene vasatus.

πή vel πῇ, particula enclitica indefin., Ion. (post Hom.) κή, Dor. πά, (ᾱ) quodammodo, aliquatenus, fere. οὕτω πη, ita fere, Hom. τῇδέ πη, hac fere ratione, Thuc. 2) aliquo: alicubi, Hom. 3) πῇ μὲν – πῇ δὲ –, tum – tum, partim – partim.

πῆ vel πῇ, particula interrog., Ion. (post Hom.) κῆ, Dor. πᾶ, quomodo, qua ratione, quare. 2) i. q. ποῖ, quo. Nonnunquam est etiam ubi, Il. 12, 307. (Proprie est dat. fem. ab. inusitato πος, aliquis, unde et scribitur cum iota subscripto.)

πηγάζω, f. άσω, (πηγή) scateo, scaturio. 2) in modum fontis effundo. 3) aquis scatere facio. πηγάζεσθαι, a fonte derivari, e fonte emanare.

πηγαῖος, αία, αῖον, fontanus, e fonte manans.

πηγανέλαιον, τό, (πήγανον) oleum rutae.

πηγανίζω, f. ίσω, (πήγανον) rutam misceo vel refero.

πηγάνινος, ίνη, ινον, (πήγανον) e ruta factus.

πηγάνιον, ου, τό, ruta, rutula. Dim. a πήγανον.

πηγανίτης, ου, ὁ, fem. πηγανῖτις, ιδος, ruta conditus, ut οἶνος πηγ.

πηγανόεις, εσσα, εν, e ruta factus, similis rutae.

πήγανον, ου, τό, (πήγνυμι) ruta, herba.

πηγανόσπερμον, τό, (σπέρμα) semen rutae.

πηγανώδης, ες, (πήγανον, εἶδος) rutaceus, i. e. ad rutam accedens, rutae similis.

πηγάς, άδος, ἡ, (πήγνυμι) quicquid concrevit, ἔπαγη. Unde 1) i. q. πάχνη, παγετός, pruina, Hes. op. 507. 2) sc. γῆ, solum post imbres solis caedore duratum et incrustatum, Hesych. 3) glacies. 4) rupes.

Πήγασος, ου, ὁ, (πηγή) Pegasus, equus, Hes. Th. 281.

πηγεσίμαλλος, ον, (πήγνυμι, μαλλός) habens vellus densum. 2) villosus.

πηγετός, οῦ, ὁ, glacies, gelu, ut παγετός, Dion. Perieg.

πηγή, ῆς, ἡ, fons, scatebra, seu aqua saliens. 2) tropice, caussa. 3) anguli oculorum ad nares, sc. quia sunt fontes lacrimarum. 4) lacrimae ipsae apud poetas.

πηγίδιον, ου, τό, fonticulus. Dim.

πηγιμαῖος, αία, αῖον, (πηγή) fontanus.

πήγιον, τό, Dim. a πηγή.

πῆγμα, τό, (πήγνυμι) pegma, tabulatum. 2) concretum, glacies, coagmentum, it. congelatio ipsa, concinnatio, compositio. 3) quod facit concrescere.

πηγματώδης, ες, concretus. A praec.

πήγνυμι, it. πηγνύω, f. πήξω, aor. ἔπηξα, aor. 1. pass. ἐπήχθην, aor. 2. ἐπάγην, (ᾰ) pf. 2. πέπηγα, (vi intr.) compingo, compingendo struo ut fabricor, struo. 2) concrescere facio, congelo, cogo, coagmento. 3) pango, figo, defigo, infigo. Med. haereo, figor, diriguo. 4) stabilio, μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκεῖνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα, res praesentes firmas et stabiles esse, neque mutari posse, Dem. Ita ὅρκον πηγνύναι, jusjurandum firmum facere, pangere aliquid jure jurando; unde ὅρκου πῆγμα παγές, Aesch. Ag. 1209.

πηγόβρυτος, ον, (πηγή, βρύω) e fonte scaturiens.

πηγόρρυτος, ον, (πηγή, ῥύω) fontanus, e fonte emanans.

πηγός, ή, όν, (πήγνυμι) bene compactus et compositus, unde bene nutritus, pinguis, ἵπποι, Il. 9, 124. 266. magnus, ingens, κῦμα, Od. 5, 388. 23, 235. – Veteres quidam Homeri interpretes πηγός explicabant *niger*, Lycophron aliique *albus* seu *niveus*, qualis est glaciei color, a παγετός, unde eidem v. 336. πλόκος πηγός est cincinnus albus et πηγεσίμαλλος, ον, albo vellere ornatus.

πηγυλίς, ίδος, ἡ, glacialis. 2) gelu, glacies.

πηδάλιον, ου, τό, (πηδόν) gubernaculum, seu clavus navis.

πηδαλιουχέω, f. ήσω, gubernaculum teneo, ad clavum navis sedeo, guberno. A seq.

πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, (πηδάλιον, ἔχω) qui clavum tenet, gubernator.

πηδαλιώδης, ες, (πηδάλιον) gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis.

πηδαλιωτός, ή, όν, clavatus.

πηδασος, ον, uliginosus et fonticulis scatens, unde aqua prorumpit, Nic. Ther. 802. A seq.

πηδάω, f. ήσω, Att. ήσομαι, salto, salio, exsulto.

πηδηθμός, οῦ, ὁ, saltus, πηδηθμὸς φλεβῶν, venarum saltus aut percussus, pro arteriarum pulsus. A praec.

πήδημα, ατος, τό, saltus.

πήδησις, εως, ἡ, saltus, actio saliendi.

πηδητής, οῦ, ὁ, saltator.

πηδητικός, ή, όν, qui salire solet, qui subsultim incedere consuevit.

πηδόν, τό, palmula remi: remus. 2) i. q. πηδάλιον, gubernaculum.

πηκτή, ἡ, Dor. πακτά, caseus.

πηκτικός, ή, όν, (πήγνυμι) gelandi seu cogendi vim habens.

πηκτίς, ίδος, ἡ, (πήγνυμι) coagulum. 2) instrumentum musicum; idem quod μάγαδις. 3) fistula, tibia. 4) culter ad scindendas carnes aptus.

πηκτός, ή, όν, (πήγνυμι) compactus, coagmentatus. 2) concretus, congelatus, coactus. 3) fixus, defixus, seu qui figi, depangi potest.

Πηλαγόνες, οἱ, vide πηλόγονος.

πῆλαι, inf. aor. a πάλλω.

πηλαῖος, αία, αῖον, (πηλός) luteus, limosus: fictilis. 2) ὁ π. piscis quidam.

πηλακίζω, f. ίσω, (πηλός) proprie, luto conspergo. 2) contumelia afficio. v. προπηλακίζω.

πηλακισμός, οῦ, ὁ, illusio, opprobrium, contumelia. A praec.

πηλαμίς, ίδος, ἡ, i. q. πηλαμύς.

πηλαμυδεία, ἡ, it. πηλαμυδία, ἡ, captura pelamydum.

πηλαμυδεῖον, τό, locus ubi pelamydes capiuntur vel sale condiuntur.

πηλαμύδιον, τό, Dim. a πηλαμύς. 2) i. q. πηλαμυδεῖον.

πηλαμύς, ύδος, ἡ, (πηλός) pelamys, genus piscis in Hellesponto, ex thynnorum genere, sarda. v. πηλαμίς.

πήλαξ, ᾶκος, ὁ, (πηλός) homo sordidus.

πῆλε, Epice p. ἔπηλε, 3 sign. aor. 1. act. a πάλλω.

Πηλείδης, ου, ὁ, et Πηλείων, ωνος, ὁ, (Πηλεύς) filius Pelei, cognomen Achillis.

Πηληϊάδης, ου, ὁ, Epice p. Πηλείδης.

Πηλήϊος, ΐα, ϊον, Peleius, Ep.

πήληξ, ηκος, ἡ, galea, cassis.

πηλίκος, η, ον, (ἡλίκος) quantus. 2) quantae aetatis, quot annorum, interrog.

πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas. A praec.

πήλινος, ίνη, ινον, (πηλός) luteus, e luto factus.

πηλοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) qui per lutum graditur, nomen ranae, Batr.

πηλόγονος, ον, (πηλός, γονή) e luto natus, cui genus e luto est, gigas, apud Callim. h. in Jov. 3. ubi Etym. M. et Hesych. legunt Πηλάγονοι vel Πηλαγόνες, i. e. Pelagones, e Pelagonia oriundi, qua tamen mutatione non est opus, v. Lobeck. post. Phryn. p. 658.

πηλοδομέω, f. ήσω, e luto struo, fingo.

πηλοδόμος, ον, (πηλός, δέμω) e luto struens.

πηλόδομος, ον, e luto structus.

πηλοεργίη, ἡ, Ion. p. πηλουργία.

πηλοπατέω, f. ήσω, (πατέω) lutum calco.

πηλοπατίδες, ων, αἱ, calcei altiores. A praec.

πηλοπλάθος, ον, (πλάσσω) qui e luto seu argilla fingit.

πηλοπλάσσω, f. άσω, e luto fingo.

πηλοπλαστός, όν, e luto fictus.

πηλοποιέω, f. ήσω, (πηλοποιός) lutum macero: coenosum reddo.

πηλοποιητικός, ή, όν, et

πηλοποιϊκός, ή, όν, ad πηλοποιόν pertinens.

πηλοποιός, όν, (ποιέω) lutum macerans, coenosum reddens. 2) figulus, qui vasa fictilia e luto conficit, Philox. dub.

πηλός, οῦ, ὁ, lutum, coenum, limus: creta, argilla. 2) poet. vinum adulteratum, Casaub. ad Athen. 9, 2. ap. seriores, vinum omnino.

πηλότροφος, ον, (τρέφω) luto nutritus.

πηλουργία, ἡ, Ion. πηλοεργίη, figlina, ars e luto vasa fictilia conficiendi.

πηλουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) figulus.

πηλοφορέω, lutum fero.

πηλοφόρος, ου, ὁ, luti vel caementi bajulus, mercenarius. A praec.

πηλοχύτος, ον, e luto fusus, factus.

πηλόω, (πηλός) in lutum s. coenum muto, luto obduco, luto tego, deluto, collutulo. Pass. lutesco. Med. volvor in luto.

πηλύνω, idem, dub.

πηλώδης, ες, (πηλόω, εἶδος) lutosus, limosus.

πήλωσις, εως, ἡ, (πηλόω, Med.) volutatio in luto.

πῆμα, ατος, τό, damnum, exitium, clades.

πημαίνω, f. ανῶ, (πῆμα) noceo, damnum do, laedo.

πήμανσις, ἡ, laesio.

πημαντέος, έα, έον, Adj. verb. laedendus.

πημαντός, ή, όν, cui damnum illatum est, laesus.

πημονή, ῆς, ἡ, (πῆμα) damnum, exi-

tium, poet.

πῆμος, adv. (ἦμος) quando.

πημοσύνη, ης, ἡ, i. q. πημονή.

πηνέλοψ, οπος, ὁ, avis quaedam, magnitudine columbae, anati similis.

πήνη, ης, ἡ, (πηνίον) textum, tela. 2) tapes.

πηνίζω, f. ίσω, et πηνίζομαι, (πηνίον) stamina e colu deduco et devolvo fusi circumactu. 2) texo.

πηνίκα, adv. (ἡνίκα) quando? 2. Att. qua hora?

πηνίκη, ης, ἡ, coma adscititia, galericulum, capillamentum. (Fortasse i. q. φενάκη, nisi a πῆνος, πήνη.)

πηνικίζω, f. ίσω, fraudes struo, dolos consuo, necto. A pr.

πηνίκισμα, ατος, τό, fraus, dolus, stropha. A pr.

πηνίον, ου, τό, (πῆνος, πήνη) radius vel fusus, cui filum circumvolvitur. 2) stamen seu filum. 3) tela ipsa, ut πήνη. 4) insectum quoddam ex erucarum genere.

πήνισμα, ατος, τό, (πηνίζω) stamen seu filum e colu deductum et fuso devolutum.

πῆνος, εος, τό, idem quod πήνη. A seq.

πήνω, et πήνομαι, idem quod πηνίζω, Hesych.

πηξιθάλαττα, ἡ, (πήγνυμι, θάλαττα) quae facit ut mare congelet.

πῆξις, εως, ἡ, (πήγνυμι) coagmentatio, coactio, congelatio, concretio, glacies. 2) compactio.

πηός, οῦ, ὁ, Dor. πᾱός, affinis.

πηοσύνη, ης, ἡ, affinitas. A pr.

πήρα, ας, ἡ, pera, saccus, in primis qualem mendici gestant: mantica, follis. 2) instrumentum medicum.

πηρίδιον, ου, τό, perula, parva pera. Dim. a pr.

πηρίν, ῖνος, ὁ, it. πηρίς, ῖνος, ἡ, (πήρα) scrotum: testiculus.

πηρόδετος, ον, ut πηρόδετος ἱμάς, (πήρα, δέω) lorum, quo pera ligata est.

πηρομελής, ές, (μέλος) qui mutilatis est membris, mutilus.

πηρός, ά, όν, mancus, orbus. 2) caecus, mutus, excors.

πηροφόρος, ον, (πήρα, φέρω) qui peram seu saccum gestat.

πηρόω, f. ώσω, (πηρός) mutilo, trunco, partem aliquam corporis debilito.

πήρωμα, ατος, τό, (πηρόω) oblaesa pars corporis, naturae oblaesae vitium. 2) homo natura imperfectus.

πηρώνυμος, ον, (πήρα, ὄνομα) a pera nomen habens.

πήρωσις, εως, ἡ, (πηρόω) mutilatio, debilitatio et laesio membri alicujus in corpore, unde et de caecitate dicitur.

πήσομαι, Ion. p. πείσομαι, fut. a πάσχω. 2) ap. seriores etiam p. πείσομαι, a πείθω.

πήσσω, Att. πήττω, ap. seriores, i. q. πήγνυμι.

πηχίσκος, ου, ὁ, (πῆχυς) stipes cubitalis. Suid.

πηχυαῖος, αία, αῖον, (πῆχυς) qui unius cubiti est, cubitalis.

πήχυιος, υια, υιον, it. πήχυος, i. q. πηχυαῖος. π. χρόνος, brevissimum temporis spatium, Mimn. (Falso scribitur πηχύϊος, Lob. Phryn. p. 494.

πηχύαλες ἱμάτιον, τό, Ion. i. q. παραλουργές.

πηχύνω, cubito impono. Med. cubito impositum s. appensum gesto: in cubitum reclino. Seriores sic etiam Activo utuntur. (ῡ)

πῆχυς, εως, ὁ, cubitus: brachium. 2) mensura a cubito usque ad summum medii digiti, ulna. 3) instrumentum architectonicum a duabus regulis rectis in angulo recto concurrentibus. 4) testudinis manubria, cornua, brachia, quae transtillo conjunguntur, quod Graeci ζυγόν vocant, vel ζύγωμα. 5) pars arcus media sagittas sustinens, Od. 21, 419.

πιάζω, f. άξω, Dor. p. πιέζω.

πιαίνω, aor. pass. ἐπιάνθην, pf. πεπίασμαι, (πίων) pinguefacio, pinguem et obesum reddo, satio, sagino, obeso, opimo: stercore, laetifico agros. trop. augeo: divitem reddo.

πιαλέος, έα, έον, poet. p. πίων, pinguis, obesus: fertilis.

πίαλος, ον, idem, Hipp. Sed Hesychius explicat παράλιμνος. (ῐ)

πιαντήριον, ου, τό, quod pinguem reddit et obesat, edulium pinguefaciens. Proprie neutr. a seq.

πιαντήριος, ία, ιον, (πιαίνω) pinguefaciens.

πῖαρ, τό, (πίων) pinguedo. 2) neutr. adj. i. q. πῖον, πιαρόν, pingue, πῖαρ οὖθαρ, Od. 9, 135. Vox mere poet., cui praeter nom. et acc. sing. reliqui casus desunt.

πιαρός, ρά, ρόν, pinguis. Subst. τὸ πιαρόν, pinguedo. A pr.

I. πίασμα, ατος, τό, (πιαίνω) pinguedo, uber. (‒‒⏑)

II. πίασμα, τό, Dor. p. πίεσμα. (⏑‒⏑)

πιασμός, ὁ, (πιαίνω)

πιαστήριος, ον, i. q. πιεστήριος.

πιατήριος, ον, idem.

πιδακῖτις, ιδος, ἡ, (πῖδαξ) fontana.

πιδακόεις, όεσσα, όεν, (πῖδαξ) aquis salientibus scatens. 2) irriguus.

πιδακώδης, ες, idem et ab eod.

πῖδαξ, ακος, ἡ, fons, scatebra, aqua saliens

πιδήεις, ήεσσα, ῆεν, aquis salientibus scatens.

πιδύω, scaturire facio. Usitatius in Medio: πιδύομαι, salio, scaturio. (ῡ)

πιεζέω, i. q. πιέζω, unde πιέζευν pro ἐπίεζον, Od. 12, 174. 196. Utuntur hac forma etiam Plutarchus et Heliodorus v. Baehr ad Plut. Alcib. 4. p. 82. Eustath. ad Od. 4. p. 174. 40. ed. Bas.

πιέζω, f. έσω, aor. pass. ἐπιέσθην, pf. pass. πεπίεσμαι, premo, comprimo, urgeo, insto: urgeo aliquid in demonstrando, refellendo etc. vexo, molestia afficio.

πιεῖν, inf. aor. 2 act. a πίνω.

Πίειρα, ας, ἡ, (πίων) pinguis, succi plena, fertilis. (‒‒⏑)

πίεξις, εως, ἡ, (πιέζω) pressio.

Πιερία, ας, ἡ, Pieria, regio Boeotiae et Macedoniae, Musis sacra.

Πιερίδες, ων, αἱ, Pierides, Musae, quae a Pieria ita dicuntur. A pr.

Πιερίηθεν, adv. e Pieria.

Πιερικός, ή, όν, Piericus, a Pieria.

πιερός, ά, όν, i. q. πιαρός.

πιέσιμος, ον, (πιέζω) premens, pressivus, pressorius.

πίεσις, εως, (πιέζω) pressio, pressura.

πίεσμα, ατος, τό, retrimentum post succi expressionem relictum. 2) succus expressus. 3) pressio. Dor. πίασμα.

πιεσμός, οῦ, ὁ, pressio, compressio.

πιεστήρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular.

πιεστήριον, ου, τό, idem. 2) tormenti genus.

πιεστήριος, ον, pressorius.

πιεστός, ή, όν, (πιέζω) pressus. 2) qui premi seu comprimi potest.

πίεστρον, ου, τό, instrumentum chirurgicum ad contundenda ossa capitis in extrahendo fetu mortuo, prelum, volsella.

πιήεις, εσσα, εν, pinguis, poet. p. πίων.

πιθάκνη, ἡ, Att. φιδάκνη, Lacon. πισάκνη, (πίθος) dolium, seria: poculum instar dolioli.

πιθάκνιον, ου, τό, doliolum. 2) poculum parvum, dolioli figuram habens. Dimin. a praec.

πιθανολογέω, f. ήσω, (πιθανολόγος) oratione persuasoria utor, probabilia dico, ad persuadendum idonea.

πιθανολογία, ας, ἡ, sermo plausibilis, oratio ad persuadendum apta. A pr.

πιθανολογικός, ή, όν, persuasorius.

πιθανολόγος, ον, (λέγω) qui probabilia dicit, oratione ad persuadendum idonea utens.

πιθανός, ή, όν, (πείθω) persuasorius, ad persuadendum accommodatus, s. appositus, probabilis, verisimilis. 2) gratus, blandus, acceptus, elegans, inpr. de oratore, qui placet, populari: item, de eo, qui specie probabili utitur. 3) qui facile seu libenter paret, morigerus. 4) aptus ad aliquid, accommodatus. 5) qui naturam et formam rei ipsius apte imitatur et exprimit.

πιθανόν, probabile, verisimile, quod naturam et formam rei apte imitatur.

πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo. A pr.

πιθανουργικός, ή, όν, (πιθανός, ἔργον) persuadendi vim habens. Hinc ἡ πιθανουργική, ῆς, scil. τέχνη, ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato.

πιθανουργός, όν, (ἔργον) persuadens, persuadendi vim addens.

πιθανόω, (πιθανός) probabile facio.

πιθανῶς, adv. probabiliter, apte ad persuadendum.

πιθάριον, ου, τό, doliolum. Dim. a πίθος.

πιθίας, ου, ὁ, (πίθος) meteoron dolii figuram habens.

πιθέσθαι, inf. aor. 2 med. a πείθω.

* πιθέω, praes. inusit. unde quaedam tempora verbi πείθω formantur.

πιθεών, ῶνος, ὁ, (πίθος) cella vinaria, ubi dolia cubant.

πιθηκαλώπηξ, εκος, ὁ, (πίθηκος, ἀλώπηξ) quasi dicatur vulpisimia seu simivulpa.

πιθήκειος, εία, ειον, (πίθηξ) simiae similis, simiae usitatus.

πιθηκιδεύς, έως, ὁ, pullus simiae.

πιθηκίζω, f. ίσω, simiam imitor vel ago.

πιθηκισμός, ὁ, imitatio simiae. 2) imitatio adulatoria, adulatio dolosa, vel nugae, quales sunt simiarum, gesticulatio ridicularia. A pr.

πιθηκοειδής, ές, (εἶδος) simiae similis, simiae speciem gerens. 2) qui est e simiarum genere.

πιθηκόμορφος, ον, (μορφή) simiae ad formam similis.

πίθηκος, ου, ὁ, (πίθηξ) simia.

πιθηκοφαγέω, f. ήσω, (φαγεῖν) simias edo, simiis vescor.

πιθηκοφόρος, ον, (φέρω) simiam gestans. 2) simiae signo notatus.

πιθηκώδης, ες, (πίθηξ) idem quod πιθήκειος.

πιθήκων, ον, et πιθήνιος, ον, idem quod

πιθήμων.

πίθηξ, ηκος, ὁ, simia. 2) pumilio, nanus.

*πιθίσκος, ὁ, Dim. a πίθος.

πιθίτης, ου, ὁ, (◡ – –) fem. πιθῖτις, ιδος, (πίθος) dolii figuram gerens, qui vel quae dolii figura est.

πιθόγαστρος, ον, (πίθος, γαστήρ) cui venter instar dolii est.

πιθοιγία, ας, ἡ, et πιθοίγια, ων, τά, (πίθος, οἴγνυμι) doliorum apertio, quum vinum novum e doliis defunditur. 2) festum Bacchicum apud Graecos.

πιθοκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) in dolio cubans.

πίθος, ου, ὁ, dolium.

πιθώδης, ες, dolii formam gerens. A pr.

πιθών, ωνος, ὁ, simia.

πιθών, ῶνος, ὁ, doliarium, v. πιθεών.

πικέριον, ου, τό, butyrum.

πικράζω, (πικρός) amarore adficio.

πικραίνω, (πικρός) amarum reddo. 2) exacerbo, molestia afficio, durum et asperum reddo, etiam sermonem. τινί τι, facio aliquid alicui molestum. Med. exacerbesco, amaresco: exasperor, irascor.

πικραντικός, ή, όν, exacerbandi vi praeditus.

πικράς, άδος, ἡ, acerba, amara.

πικρασμός, οῦ, ὁ, (πικράζω) amaritudo, exacerbatio animorum, simultas, odium.

πικρία, ας, ἡ, (πικρός) amaritudo, amaritiea, amaror, acredo. it. tropice.

πικρίδιος, ια, ιον, (πικρός) subacerbus, subamarus.

πικρίζω, f. ίσω, amaritudinis quid habeo, accedo ad sensum amaritiei.

πικρίς, ίδος, ἡ, cichorium silvestre, herba amara quaevis, ut ea, quam in Paschate edebant Judaei.

πικρόγαμος, ον, cui infelices sunt nuptiae, seu conjugium acerbum.

πικρόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) cujus lingua est amara, virulenta, maledicens.

πικρόκαρπος, ον, (καρπός) cujus fructus est amarus.

πικροποιός, όν, (ποιέω) amarum reddens.

πικρός, ά, όν, amarus, acerbus, amarulentus. 2) nimis diligens, quem et Latini acerbum vocant, sc. in exigendo, examinando. 3) tristis, severus. πικρόν, austerum in coloribus.

πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo. A pr.

πικρόχολος, ον, (χολή) in quo redundat amaro bilis.

πικρόω, f. ώσω, (πικρός) amarum reddo, exacerbo. Med. πικροῦμαι, amaresco.

πικρῶς, adv. amare, acerbe. 2) presse, stricte. 3) inimice. Comp. πικροτέρως, amarius.

πίλεος, ὁ, pileus, ap. Polyb. et Dion. Voc. lat. nisi est a condensando, constipando. vid. πῖλος. (– ◡ ◡)

πιλέω, f. ήσω, (πῖλος) cogo, constipo. 2) lanam cogo et constipo.

πίλημα, ατος, τό, lana coacta. 2) cento, centunculus. 3) quaevis res constipata in modum lanae coactae. 4) pileus, indumentum capitis e lana et pilis coactis. (– – ◡) A pr.

πίλησις, εως, ἡ, coactio et constipatio, coarctatio, compressio. 2) lanarum coactio. (– – ◡)

πιλητής, οῦ, ὁ, qui cogit et constipat, imprimis lanas.

πιλητικός, ή, όν, cogendi et constipandi vim habens. A pr.

πιλητός, ή, όν, (πιλέω) coactus et constipatus, e lana coacta factus. 2) qui cogi potest, et coactus compressusque pressurae vim firmiter retinet.

πιλίδιον, ου, τό, pileolus. Dim. a πῖλος.

πίλινος, ίνη, ινον, (πῖλος) e lana constipata factus.

πίλιον, ου, τό, pileus, galerus, Dim. a πῖλος.

πιλίσκος, ου, ὁ, pileolus. Dim. a πῖλος.

πίλναμαι, celeriter moveor, concutior, vibror. χαῖται πίλναντο, Il. 22, 402. 2) c. dat. celeriter accedo, pervenio, Hom. cf. πιλνάω.

πιλνάω, admoveo, τινί τι, Hes. op. 512. (Radix πίλας, πελάω, πελάζω.)

πιλοειδής, ές, lanae constipatae similis.

πιλοποιέω, pileos et coactilia conficio.

πιλοποιητικός, ή, όν, ad coactiliarium pertinens.

πιλοποιΐα, ας, ἡ, (πιλοποιός) ars coactiliariorum.

πιλοποιϊκός, ή, όν, idem quod πιλοποιητικός. A sequ.

πιλοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui pileos conficit. 2) coactiliarius quivis.

πῖλος, ου, ὁ, lana constipata, sive condensata. 2) quicquid ex lana coactili conficitur. 3) tegmen umbrae faciendae caussa; pileus seu pileum. 4) indumentum pectoris. 5) tapes spissus, e lana crassa compactus. 6) soccus laneus, vel fascia e lana coactili, ad vinciendum et tegendum pedem. v. πέδιλον n. 2. 7) pila, strues. *Latinum* pilus, ordo triariorum.

πιλοφορέω, f. ήσω, pileum laneum, laneum velamen, ut flamen, ut sacerdotes in sacris, gesto.

πιλοφορικός, ή, όν, qui pileum gestare solet; secundum Lucianum ita vocantur, qui sunt secundae a rege dignitatis ap. Scythas.

πιλοφόρος, ον, (φέρω) pileum s. apicem gestans, instar flaminum ap. Rom.

πιλόω, f. ώσω, (πῖλος) lanas cogo. 2) coarcto, constipo, condenso.

πίλωσις, εως, ἡ, coactio, constipatio, propr. lanarum. (– – ◡)

πιλωτός, ή, όν, coactus, constipatus. τὸ πιλωτόν, coactile, pileus, ut flaminis.

πιμελή, ῆς, ἡ, pinguedo, adeps.

πιμελής, ές, pinguis, obesus. A pr.

πιμελώδης, ες, pinguis, obesus. 2) pinguedinis speciem gerens.

πιμπλάνω, poet. p. πίμπλημι, unde 3 praes. med. πιμπλάνεται p. πίμπλαται, Il. 9, 679.

πιμπλάω, i. q. πίμπλημι.

πιμπλέω, Ion. p. πιμπλάω.

πίμπλημι, f. πλήσω, aor. ἔπλησα, pf. pass. πέπλησμαι, aor. pass. ἐπλήσθην et ἐπλήμην, opt. πλήμην vel potius πλείμην, impleo, expleo, constr. c. acc. et gen. ut δέπας οἴνου, φρένας θάρσευς, Hom. Pass. et Med. impleor, plenus sum satior, τινός. Medio frequenter jungitur etiam acc. ut πλήσασθαι δέπας οἴνοιο, Il. 9, 224. θυμὸν πλήσασθαι, c. gen. animum explere, Od. 17, 603. al. Nota. In compositis ejicitur μ, ubi aliud μ in initio adsciscitur, v. c. ἐμπίπλημι, redit autem, ubi prius μ tollitur, ut ἐνεπίμπλασαν. Eadem regula valet de compositis ex πίμπρημι. v. Lobeck. ad Phryn. p. 95. seq. (Radix * πλέω.)

πιμπράω, i. q. πίμπρημι.

πίμπρημι, f. πρήσω, (πρήθω) incendo, inflammo, comburo. 2) inflo, impleo, ad intumescendum adigo: Med. tumeo, intumesco. cf. πρήθω.

πίν, vel πίν, Lucill. epigr. 28. 3. pro πῖνε a πίνω, forma sermonis plebeji, nisi potius ex cod. Palat. legendum πεῖν, quod est idem. v. Jacobs. ad h. l. p. 634.

πίνα, ης, ἡ, sordes, illuvies. Schol. Sophocl. dub.

πινακηδόν, adv. (πίναξ) in modum tabularum seu asserum.

πινακιαῖος, αία, αῖον, (πίναξ) qui asseris instar est.

πινακίδιον, ου, τό, tabella: pugillares. Dim. a πινακίς.

πινάκιον, ου, τό, tabella, codicillus: scutella, catinum. 2) tabella ex pinu facta. Dim. a πίναξ.

πινακίς, ίδος, ἡ, tabella. πινακίδες, pugillares. πινακὶς βασιλική, codicillus. 2) idem quod πινάκιον, n. 2.

πινακίσκιον, ου, τό, tabella, scutella. Dim. a seq.

πινακίσκος, ὁ, (πίναξ) tabella, ut πινακίδιον.

πινακογραφέω, (γράφω) in tabula scribo, designo, pingo.

πινακογραφία, ἡ, scriptio s. designatio in tabula, inpr. tabulae geographicae descriptio.

πινακογραφικός, ή, όν, ad πινακογραφίαν pertinens.

πινακογράφος, ου, (γράφω) in tabula scribens, designans.

πινακοθήκη, ης, ἡ, locus, ubi tabulae pictae reponuntur.

πινακοπώλης, ου, ὁ, qui tabulas seu asseres vendit. 2) qui aves vendit, Aristoph.

πινάκωσις, εως, ἡ, (ab inusit. πινακόω) tabulatio, tabulatum.

πίναξ, ακος, ὁ, tabula, asser. 2) libellus. 3) index, v. c. libri argumentum etc. 4) tabula picta. 5) catinus, catillus, quadra.

πινάριον, ου, τό, genus atramenti sutorii.

πιναρός, ά, όν, Ion. πινηρός, (πίνος) sordidus, squaleus.

πιναρόω, sordidum facio. A pr.

πινάω, (πίνος) sordidus sum, Ar.

πίνδαλος, ὁ, avis incerti generis.

πινηρός, ή, όν, Ion. p. πιναρός.

πινικόν, τό, v. πιννικόν.

πίννα, seu πίνα, ας, ἡ, pinna, genus patulae conchae, it. margaritas in se habens.

πιννικόν, vel πινικόν, τό, it. πίννινον, sc. ἔριον, lanugo, qua pinnae comant, vellus marinum.

πίννινον, τό, v. praec.

πιννόθριξ, τριχος, (θρίξ) μαλλός, lana πιννικῷ similis.

πιννοτήρης, ου, ὁ, (πίννα, τηρέω) cancer minutus, vel squilla quaedam, pinnae socia. v. Cic. de N. D. II.

πιννοτρόφος, ον, (τρέφω) pinnam alens.

πιννοφύλαξ, ακος, ὁ, idem quod πιννοτήρης.

πιννώδης, ες, pinnae similis.

πινόεις, όεσσα, όεν, (πίνος) sordidus, Ap. Rh.

πῖνον, ου, τό, vinum hordeaceum, cerevisia.

πίνος, ου, ὁ, sordes, squalor, illuvies, spurcities. 2) de verbis antiquis nimium, ut

quidem interdum et in bonam partem. v. εὐπινής. 3) nitor et elegantia stili bene subacti et exercitati. (ι breve falso igitur scribitur πῖνος.)

πινόω, f. ώσω, sordibus inquino. πεπινωμένος, sordidus, foedatus, perf. part. pass. proprie qui oleo palaestrico unctus et nitidus est. Oratio dicitur πεπινωμένη, quae colorem quendam virilem, nitoremque multa arte et exercitio quaesitum praefert.

πίνυμι, i. q. πινύσκω, πινύσσω.

πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. A seq.

πινύσκω, (πνέω, πέπνυμαι) moneo, sapere vel resipere facio, ad sanam mentem reduco.

πινύσσω, idem.

πινυτή, ῆς, ἡ, sapientia, prudentia.

πινυτής, ῆτος, ἡ, idem.

πινυτός, ή, όν, (πινύσσω, πινύω) sapiens, prudens.

πινυτότης, ητος, ἡ, sapientia. A praec.

πινυτόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) prudens.

πινυτῶς, adv. (πινυτός) prudenter.

πινύω, f. ύσω, (πνέω) moneo, sapere facio.

πίνω, f. πίομαι et πιοῦμαι, Xen. Symp. 4, 8. cf. Schweigh. ad Athen. T. V. p. 497 seq. aor. ἔπιον, inf. πιεῖν, imperat. πίε, (Comice πῖθι), pf. πέπωκα, pf. pass. πέπομαι, aor. pass. ἐπόθην, adj. verb. ποτός, ποτέος, -- bibo, poto, constr. vel οἶνον, vel οἴνου, vel κρητῆρας οἴνοιο, Hom. Tropice avide arripio, studiose audio, ut μέλη, Meleager A. P. V. 197. 4. (ι in praesenti longum, in fut. πίομαι, anceps, in fut. πιοῦμαι et aor. breve.)

πινώδης, ες, (πίνος) sordidus, squalidus.

πινωδία, ας, ἡ, sordes. A pr.

πίνωσις, εως, ἡ, (πινόω) foedatio.

πιοειδής, ές, (εἶδος) figurae literae πῖ similis.

πίομαι, fut. a πίνω, q. v.

πῖον, ου, τό, (propr. neutr. a πίων) pingue, h. e. quod pingue est, res pinguis, pinguedo, adeps, in lacte pinguedo supernatans, flos lactis, in sanguine melior pars.

πιόνομος, ον, (πίων, νομή) pinguia pecua habens, Aesch. Suppl. 50. ubi alii legunt ποιόνομος, quod caussa non allata, ut solet, praefert Wellauerus.

πῖος, πίη, πῖον, poet. p. πίων. Hinc comp. et superl. πιότερος, πιότατος.

πῖος, εος, τό, pinguedo, dub.

πιότης, ητος, ἡ, (πῖος) pinguedo.

πίπερι, εως, τό, i. q. πέπερι.

πιπερίς, ίδος, ἡ, arbor piperis, arbor ferens piper.

πιπίζω, idem quod sequens. dub.

πιπίσκω, f. πίσω, (--) aor. ἔπισα, (πίνω) potum praebeo e ministro, c. dupl. acc. πίσω σφε ὕδωρ, Pind.

πιπλάω, i. q. πιμπλάω, poet.

πίπλημι, i. q. πίμπλημι, poet.

πίπλω, unde impf. ἔπιπλον, Hes. sc. 291. ubi l. v. i. q. πίμπλημι.

πῖπος vel πίπος, ἡ, i. q. πιπώ.

πίπος, ὁ, pipio, avicula, Athen. Fortasse rectius scribendum πίππος.

πιππίζω, f. ίσω, avium pullos voce imitor, pipio, Ar. Av. 307. A seq.

πίππος, ου, ὁ, pullus avis, pipio, vide πίπος.

πίπρα, ας, ἡ, avis inimica avi luteae, quae χλωρεύς dicitur.

πιπράσκω, Ion. πιπρήσκω, pf. πέπρακα, pf. pass. πέπραμαι, aor. ἐπράθην, (ᾱ) fut. 3 πεπράσομαι, (περάω) vendo, venundo.

πιπρόω, poet. p. πιμπράω.

πίπρημι, poet. p. πίμπρημι, q. v.

πιπρήσκω, Ion. p. πιπράσκω.

πίπτω, f. πεσοῦμαι, Ion. πεσέομαι, aor. ἔπεσον, pf. πέπτωκα, praeterea aor. 1. ἔπεσα, Eur. aor. 2. ἔπετον, Pind. cado, ruo, labor. 2) incido, redigor, v. c. in potestatem alterius. 3) vincor, inferior evado, Thuc. 4) concido, corruo, intereo. 5) evenio, accido, v. Valck. ad Eur. Hipp. 718. 6) redigor, redeo, de pecunia, reditibus, ut πρόσοδος πίπτει τῷ δήμῳ, Polyb. (ι natura longum.)

πιπώ, οῦς, ἡ, avis, quae et πίπος, Aristot. h. a. 9. 1.

πίσα, ἡ, (πιπίσκω) idem quod πίστρα. (?)

πίσινος, ίνη, ινον, (πίσος) a pisis factus.

πισμός, οῦ, ὁ, (πιπίσκω) idem qui ποτισμός.

πίσον, ου, τό, pisum, legumen.

πισός, οῦ, ὁ, idem it. πίσος et πίσσος.

πίσος, εος, τό, (πιπίσκω) locus humidus et irriguus, hortus, pratum.

πίσσα, Att. πίττα, ης, ἡ, pix.

πισσαλειφέω, et πισσαλοιφέω, f. ήσω, pice inungo. A sq.

πισσαλειφής, ές, (πίσσα, ἀλείφω) pice unctus.

πισσαλοιφής, ές, i. q. praec.

πίσσανθος, εος, τό, (ἄνθος) flos picis.

πισσάσφαλτος, ου, ἡ, pix bitumine mixta, bituminis genus, picem odore referens.

πισσέλαιον, ου, τό, oleum picinum aut picatum.

πισσήεις, ήεσσα, ῆεν, (πίσσα) picem colore imitans, piceus.

πισσήρης, ες, piceus, Aesch.

πισσηρός, ρά, ρόν, piceus, pice confectus, picem referens, pice plenus.

πισσίζω, f. ίσω, picem colore vel odore imitor.

πίσσινος, ίνη, ινον, Att. πίττινος, (πίσσα) piceus.

πισσίτης, ου, ὁ, ut πισσίτης οἶνος, vinum picatum, vel pice conditum, vinum picem resipiens. (---)

πισσοειδής, ές, (εἶδος) pici similis.

πισσοκαυτέω, f. ήσω, (καίω) elicio picem urendo.

πισσόκηρος, ὁ, pissoceros, cera qua apes alvearia inungunt, Aristot. h. a. 9, 40. Plin. h. n. 11, 7. Huc pertinet Gl. V. πισσόκηρον, malta.

πισσοκονέω, v. πισσοκωνέω.

πισσοκονία, ἡ, i. q. πισσοκωνία.

πισσοκοπέω, (κόπτω) i. q. πισσόω, pice oblino, pice inungo atque sic pilos evello.

πισσοκοπία, Attice πιττοκοπία, litura pice facta. A pr.

πισσοκοπικός, ή, όν, ad πισσοκόπον pertinens.

πισσοκόπος, ον, (κόπτω) pice illinens: pice illita pilos extrahens.

πισσοκωνέω et -όω, (κῶνος, κωνάω) pice obduco.

πισσοκώνητος, ον, pice obductus. π. μόρος, mors ejus, qui pice obductus comburitur, Aeschyl. Hesychii.

πισσοκωνία, ἡ, litura pice facta.

πισσοκωνίζω, f. ίσω, pice oblino, pico.

πίσσος, ὁ, i. q. πισός, πισός.

πισσοτρόφος, ον, (τρέφω) picem alens, seu picem fundens, pice manans.

πισσουργέω, (πισσουργός) picem coquo.

πισσουργεῖον, Att. πιττουργεῖον, ου, τό, picis opificium, locus ubi pix coquitur. A seq.

πισσουργός, Att. πιττουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) picem coquens.

πισσόω, Att. πιττόω, (πίσσα) pice lino, pice incrusto, pico.

πισσώδης, ες, piceus, pice abundans. 2) picem referens.

πίσσωσις, ἡ, Att. πίττωσις, (πισσόω) obductio, s. litura pice facta.

πισσωτής, οῦ, ὁ, qui pice obducit.

πισσωτός, ή, όν, Att. πιττωτός, (πισσόω) pice obductus.

πιστάκη, ἡ, arbor πιστάκια ferens.

πιστάκια, ίων, τά, pistacia, nuculae strobilis pinusque nucibus similis, intus viridi nucleo.

πίστευμα, ατος, τό, (πιστεύω) fides, pignus fidei.

πίστευσις, εως, ἡ, permissio alicujus mandati, muneris etc.

πιστευτικός, ή, όν, credulus. Adv. πιστευτικῶς ἔχειν τινί, fiduciam ponere in aliquo re, Plut.

πιστευτός, ή, όν, fidei alicujus permissus, creditus.

πιστεύω, (πίστις) credo, persuasum habeo. 2) fido, confido, fiduciam pono in aliquo, τινί. 3) fidei alicujus permitto, credo alicui aliquid, τινί τι. Pass πιστεύομαι, credor, fides mihi habetur. πιστεύομαί τι, creditur mihi aliquid, fidei meae aliquid permittitur. Med. mihi persuadeo.

πιστήρ, ῆρος, ὁ, (πιπίσκω) i. q. ποτιστήρ.

πιστήριον, τό, i. q. ποτιστήριον.

πιστικός, ή, όν, (πίστις) fidelis. 2) i. q. πειστικός probabilis, vel *passive* obediens.

πιστικός, ή, όν, (πίνω, πιπίσκω) potabilis, liquidus, N. T.

Πίστιος, ὁ, Ζεύς, Jupiter Fidius, Dion.

πίστις, εως, ἡ, (πείθω) fides vario sensu, ut latina vox. 1) assensio. 2) fiducia in fide alicujus. 3) id quod fidem facit, argumentum, testimonium, unde πίστεις rhetorum auctoritates. 4) promissio, jusjurandum. 5) opinio insignis de aliquo, ut πίστις ἀρετῆς. 6) munus, (impr. judicis) in quo scil. mandando alicui fides habetur. 7) πίστις et vocabula omnia inde ducta usurpantur etiam de obedientia et modestia, de iis, qui vel parent et obediunt, vel contumaces sunt neque obtemperant.

πιστόν, τό, quod fidem facit, pignus. Proprie neutr. a πιστός.

πιστοποιέω, fidem facio.

πιστοποίησις, ἡ, fides facta, probatio, argumentum. A pr.

πιστοποιός, όν, (ποιέω) qui fidem facit, qui credere cogit, nec dubitare sinit.

πιστός, ή, όν, (πείθω) fidelis, i. e. verax, sincerus, constans in promissis. 2) fidus. 3) fide dignus; item cui creditur, et qui creditur. 4) credens in Christum, Christianus. 5) obediens.

πιστός, ή, όν, (πίνω) potui aptus, qui bibitur, seu bibi potest, potabilis.

πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides.

πιστοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (φύλαξ) fidei custos.

πιστόω, f. ώσω, fidem exigo, obstringo. πιστοῦμαι, fidem do, fidem facio, i. e. confirmo, praesto.

πίστρα, ας, ἡ, (πιπίσκω) canalis, in quo adaquantur pecora.

πίστρις, ιος, ἡ, pistris, genus navigii, quod et πρίστις.

πίστρον, τό, vas ad bibendum.

πίστωμα, ατος, τό, (πιστόω) id, quo res aliqua confirmatur, probatio, fides.

πιστῶς, adv. (πιστός) fideliter, fidenter.

πίστωσις, εως, (πιστόω) confirmatio et probatio, qua rei fides fit.

πιστωτέος, έα, έον, res, cujus fides facienda est, confirmandus, comprobandus.

πιστωτικός, ή, όν, ad fidem faciendam aptus.

πισύγγιον, τό, officina sutoris.

πίσυγγος, ου, ὁ, sutor veteramentariorum. (ῐ) (Fort. a πίσσα.)

πίσυνος, η, ον, (πείθω) fretus, fidens, c. dat. Διΐ, τόξοις, Hom. 2) obediens, Orph.

πίσυρες, ων, οἱ, αἱ, neutr. πίσυρα, Aeol. p. τέσσαρες, τέσσαρα, quatuor, Hom.

πίσω, f. a πιπίσκω (⏑⏑)

πιτνάω s. πίτνημι, poet. p. πετάννυμι, extendo, expando: it. in Med. πιτνάσατο, Pind.

πιτνέω, aor. ἔπιτνον, inf. ἐπιτνεῖν, poet. i. q. πίπτω, cado. Pind. et Trag. Apud Hes. sc. 291. melior lectio esse videtur ἔπιτνον ἀλωῇ, quod aperte est impf. projiciebant, cadere faciebant. Hinc peti potest praesidium formae praes. πίτνω, part. πιτνῶν, quod in multis Tragicorum locis MSS. praebent. Eam formam barbaram vocat Herm. ad Herc. fur. 1371. cf. censura Med. Elmsl. p. 345. ed. Lips. meque ipsum in errorem induxit ad Aesch. Pers. p. 189. 208. Sed defendunt Elmsl. ad Eur. Heracl. 77. Blomf. ad Aesch. Pers. 157. Reisig. ad Oed. Col. p. CCXXI.

πίτνημι, i. q. πιτνάω, πετάννυμι, Od. 11, 392.

πίτνω, v. πιτνέω. In loco Hesiodi ibi laudato πίτνω Passovius idem esse vult quod πετάννυμι, sed hoc opus non est, quum πίτνω praeter intransitivam vim cadendi etiam transitivam projiciendi habere possit. Etym. M. p. 366, 44. explicat ἔρριπτον. Nec satis apta quidem nexui ista explicatio.

πίττα, ἡ, Att. p. πίσσα.

πιττάκιον, ου, τό, (πίττα) index, vel titulus pice illitus. 2) tabula, pugillares. 3) lacinia telae, quae unguento illita vulneri imponitur. 4) lacinia, qua vestimentum sarcitur.

πιττουργίον, v. πισσουργίον.

πίττωσις, εως, ἡ, (πιττόω) actus picandi, picis ad cutem illinendae. v. πισσόω, vel.

πιττωτής, οῦ, ὁ, qui pice illinit.

πιττωτός, ή, όν, pice illitus.

πιτύϊνος, ΐνη, ϊνον, (πίτυς) pineus. Hinc πιτυΐνη, ης, ἡ, planta non tantum oleracea, sed etiam coronaria.

πιτύα, ἡ, dub. l. p. πυτία.

πιτύνη, ἡ, dub. l. p. πυτίνη.

πιτυΐς, ΐδος, ἡ, picea. Dicitur et adjective. αἱ πιτυΐδες, nuclei nucum pinearum.

πιτυλεύω, f. εύσω, (πίτυλος) cieo strepitum remorum agitatione.

πιτυλίζω, idem. 2) gesticulor et crebro mota cieo manus.

πιτυλισμα, ατος, τό, motio et gesticulatio manuum vel pedum inter saltandum. A pr.

πίτυλος, ου, ὁ, sonus seu strepitus, qualis praesertim aquae remo percussae aut alias strepentis, murmurantis, et oris pugno percussi. 2) remigium. 3) crebra agitatio et motus. 4) larga destillatio. 5) avicula silvestris.

πιτυναῖος, α, ον, (πίτυς) vimineus.

πιτυνοπλόκος, ου, ὁ, (πλέκω) viminearum vasorum, storearum confector.

πιτυόεις, όεσσα, όεν, (πίτυς) piceis abundans, picearum ferax.

πιτυοκάμπη, ης, ἡ, (κάμπη) eruca picearum.

πιτυοκάμπτης, ου, ὁ, (κάμπτω) qui piceas inflectit, cognomen Sinnis, latronis a Theseo interempti.

πιτυόστεπτος, ον, (στέφω) pinea fronde redimitus. v. πιτυόστεπτος.

πιτυοτρόφος, ον, (τρέφω) piceas alens, piceas producens.

πιτυοῦσσα, ἡ, i. e. πιτυόεσσα, herba quaedam. 2) insula pinuum ferax.

πιτυρηνός, ή, όν, (πίτυρον) furfureus, ut ἄρτος. Hesych.

πιτυρίας, ου, ὁ, πιτυρίας ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus.

πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures, porrigo quaedam, quum inter pilos quasi squamulae quaedam surgunt.

πιτύριος, α, ον, furfureus. Hesych. (ῡ)

πιτυρίς, ίδος, epitheton olivae, furfuracea; sic dicitur, quae nondum plene matura decerpitur, et servatur.

πιτύρισμα, ατος, τό, porrigo. (ῡ)

πιτυρίτης, ου, ὁ, i. q. πιτυρίας.

πιτυροειδής, ές, (εἶδος) furfuribus similis, furfurum speciem gerens.

πίτυρον, ου, τό, furfur. 2) capitis sordes, porrigo. 3) quod in urina furfuri simile videtur.

πιτυρόομαι, furfuribus seu porrigine infestor. A pr.

πιτυρώδης, ες, furfuraceus.

πίτυς, υος, ἡ, pinus, interdum picea, πεύκη.

πιτύστεπτος, ον, idem quod πιτυόστεπτος.

πιτυώδης, ες, (πίτυς) piceis abundans. 2) piceus.

πιτυών, ῶνος, ὁ, pinetum.

πιφαλλίς, ίδος, ἡ, i. q. πίφιγξ.

πιφάσκομαι, i. q. πιφαύσκομαι, Hes. Th. 655.

πιφαύσκω et πιφαύσκομαι, (* φάω, φαίνω) ostendo, dico, memoro, commemoro: narro, explico, Hom. 2) πιφαύσκομαι, narratur mihi, audio, percipio, Nic. (ι breve producitur nonnunquam in priori parte hexametri, Il. 10, 478. 502. 18, 500. h. Merc. 540.)

πίφηξ, ηκος, ὁ, i. q. πίφιγξ.

πίφιγξ, ιγγος, ὁ, avis incerti generis.

πίω, conj. aor. a πίνω, Od.

πιώδης, εος, ὁ, ἡ, (πῖαρ) pinguis, obesus.

πίων, (ῑ) neutr. πῖον, gen. πίονος, pinguis, obesus, opimus. 2) fertilis, ferax. 3) dives, opulentus. Comp. πιότερος, superl. πιότατος.

πιών, όντος, part. aor. 2. act. a πίνω.

πλαγγόνιον, ου, τό, plangonium, unguentum a Plangone, meretrice Milesia, inventum. 2) icuncula, pupa, qua oblectantur puellae.

πλάγγος, ου, ὁ, species aquilae, planeus

πλαγγών, όνος, ἡ, (πλάσσω) icuncula cerea, quasillus, pupa.

πλαγιάζω, f. άσω, (πλάγιος) obliquo, obliquis verbis et per ambages adumbro. 2) decipio, in errorem induco. 3) averto. 4) subigo, sollicito. 5) declino, flecto, Gramm.

πλαγιασμός, οῦ, ὁ, obliquatio, commutatio orationis rectae in obliquam. A pr.

πλαγιαυλέω, f. ήσω, obliqua tibia cano. A seq.

πλαγίαυλος, ὁ, (πλάγιος, αὐλός) i. q. πλάγιος αὐλός, tibia obliqua. 2) Adj. πλαγίαυλος, ον, qui obliquis tibiis canit.

πλαγιόκαρπος, ον, (καρπός) oblique seu a lateribus fructum ferens.

πλαγιόκαυλος, ον, (καυλός) caulem obliquum habens.

πλάγιος, ον, et πλάγιος, ία, ιον, obliquus, transversus, latus. 2) ambiguus. 3) timidus. 4) τὰ πλάγια, latera. 5) dolosus.

πλαγιοσύντακτος, ον, (πλάγιος, συντάσσω) cum casibus obliquis constructus, Gramm.

πλαγιότης, ητος, ἡ, (πλάγιος) obliquitas. 2) casus obliquus. Gramm.

πλαγιοφύλαξ, ακος, ὁ, qui obliqua seu latera aciei custodit.

πλαγιόω, f. ώσω, (πλάγιος) obliquo.

πλαγίως, adv. oblique. 2) obscure. 3) dolose.

πλαγοταῖς vel πλακταῖς, pro πλαξί, dat. pl. a πλάξ, tabula, mensa, Orph. dub.

πλαγκτήρ, ῆρος, ὁ, (πλάζομαι) erro, vagus.

πλαγκτός, ή, όν, vagus, errabundus, erroneus. 2) stolidus, amens. 3) dubius, incertus.

πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. A praec.

πλαγκτύς, ύος, ἡ, vagatio, si l. v. Lyc. 1045.

πλάγος, τό, latus, vox Dorica, tab. Heracl. p. 189.

* πλάγχω, thema obsol., unde quaedam ad πλάζω.

πλαδαρός, ά, όν, (πλάδος) praehumidus, uvidus. 2) insipidus. 3) laxus, mollis, flaccidus, spongiosus.

πλαδάρωμα, ατος, τό, uligo, mador, quasi flacciditas ex nimio humore. A pr.

πλαδάω, (πλάδος) nimio et superfluo humore madeo. πλαδόων, part. pro πλαδῶν, humens, madens. 2) langueo, imbellis sum.

πλαδδιάω, nugas loquor, blatero, Lacon. Ar. Lys. 171. 990.

πλάδη, ἡ, i. q. πλάδος.

πλαδόεις, εσσα, εν, i. q. πλαδαρός, uliginosus, udus.

πλάδος, τό, humor superfluus, humiditas nimia: mollities, natura spongiosa, putredo.

πλαδώδης, ες, idem quod πλαδόεις.

πλάζω, f. πλάγξω, aor. ἔπλαγξα, quasi a * πλάγχω, facio errare, in errorem conjicio, errabundum huc illuc agito: declino, demoveo: turbo, seduco. Med. et Pass. πλάζομαι, f. πλάγξομαι, aor. ἐπλάγχθην, erro, vagor, jactor, disjicior.

πλαθάνη, ης, ἡ, sartago.

πλάθανον, ου, τό, discus, vas, super vel in quo panes finguntur.

πλαθάνος, ου, ὁ, sartago. 2) idem quod praec.

πλάθω, poet. p. πελάζω, admoveo intr.

appropinquo, accedo, τινί, Soph. sic etiam in Medio. (--)

πλαίσιον, ου, τό, (πλαίτος, πλάγιος) lateris forma, forma, in qua lateres finguntur. 2) militare agmen, quadrangulari forma dispositum, cujusque longitudo latitudinem superat; vel, quum primo incedit pars militum, deinde vasa, jumenta, lixae et calones eunt, tertio agmen claudit reliqua pars militum. εἰς τὰ πλαίσια βάλλειν, i. q. εἰς τὰ πλάγια, exercitum a latere aggredi. Dion. Cass. 40, 2. cf. interpr. ad Xen. Cyr. 4, 3, 39. 3) compages lignorum, formam quadrangularem imitans: quadratum. 4) latereulus.

πλαισός, ή, όν, i. q. βλαισός.

πλακερός, ά, όν, (πλάξ) latus in modum tabulae, latus.

πλακία, ας, ή, (πλάζω) error, Hesych.

πλάκινος, ίνη, ινον, (πλάξ) tabulam habens: cui imposita est tabula, τρίπους, Anth.

πλακίς, ή, i. e. κλινίδιον κατεσκευασμένον ἐξ ἀνθῶν τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων, Hesych.

πλακίτης, ου, ό, fem. πλακῖτις, ιδος, i. q. πλακώδης.

πλακόεις, όεσσα, όεν, (πλάξ) latus et tenuis. 2) latus in modum crustae, aut tabulae.

πλακουντάριον, ου, τό, placentula. Dim. a πλακοῦς.

πλακούντιον, ου, τό, placentula. 2) crustulum. Dim. ab eod.

πλακουντοποιϊκός, ή, όν, ad placentarium vel placentarum confectorem pertinens. A seq.

πλακουντοποιός, όν, (πλακοῦς, ποιέω) placentarius, seu qui placentas conficit.

πλακουντώδης, ες, placentae formam imitans. A seq.

πλακοῦς, οῦντος, ό, placenta, cont. a πλακόεις.

πλακόω, f. ώσω, (πλάξ) incrusto. πλακωθεῖσα οἰκία, incrustata domus.

πλάκτωρ, ορος, ό, Dor. p. πλήκτωρ.

πλακώδης, ες, latus in modum tabulae. 2) crustosus, crustae speciem referens.

πλακωτής, οῦ, ό, (πλακόω) qui incrustat aedificia tabulis marmoreis, Euseb. h. eccl.

πλανάω, (πλάνη) a recto itinere abduco, fallo, in errorem induco, decipio. πλανάομαι, vagor, erro, aberro a scopo. item bono sensu, iter facio longe lateque, peregrinor.

πλανέομαι, Ion. p. πλανάομαι, v. πλανάω.

πλάνη, ης, ή, error, fraus, vagatio: peregrinatio, qua quis maria et terras pererrat. 2) error, peccatum.

πλάνημα, ατος, τό, (πλανάω) error.

πλάνης, ητος, ό, erro, vagus. πλανῆτες ἀστέρες, planetae.

πλανησίεδρος, ον, (πλανάω, ἕδρα) incertis sedibus errans.

πλάνησις, εως, ή, inductio in errorem. 2) idem quod πλάνη.

πλανήτης, ου, ό, errans, vagus, erraticus, planeta.

πλανητεύω, f. εύσω, erro.

πλανητικός, ή, όν, erraticus, vagabundus.

πλανῆτις, ιδος, ή, vagabunda, erratica.

πλανητός, ή, όν, (πλανάω) vagabundus, erraticus, in errorem inductus.

πλάνιος, ον, poet. p. πλάνος.

πλανόδιος, ια, ιον, (ὁδός) in via errans, vagus. Hom. h. Merc. 75. (ubi prima in arsi producitur.) Secundum alios est subst. πλανοδία, ή, error, vagatio.

πλάνος, η, ον, it. ος, ον, erraticus, vagus, vagabundus. Subst. ὁ π. impostor, planus. 2) fallax.

πλάνος, ου, ό, oberratio: digressio, vagus sermo. 2) error, peccatum.

πλανοστιβής, ές, (στείβω) errando calcatus, ab animantibus vagantibus calcatus.

πλανύττω, (πλάνη) oberro, vagabundus sum.

πλανώδης, ες, errans, vagans.

πλάξ, ακός, ή, tabula, proprie quae est lata: crusta. 2) planities, campus, arvum, regio. 3) aequor.

πλάξιππος, ον, Dor. pro πλήξιππος, ubi v.

πλάσις, εως, ή, (πλάσσω) fictio, formatio. 2) forma oris e lineamentis.

πλάσμα, ατος, τό, (πλάσσω) figmentum, figulinum opus. 2) commentum, simulatio. 3) sonus vocis et conformatio placida.

πλασματικῶς, adv. concinne, apte. quasi a πλασματικός.

πλασματογράφος, ου, ό, (πλάσμα, γράφω) rhetor, qui caussas fictitias tractat, declamator.

πλασματώδης, ες, fictitius, commentitius.

πλάσσω, Att. πλάττω, f. άσω, fingo, i. e. figuli more formo, formo. 2) illino. 3) fingo, confingo, comminiscor, simulo. πεπλασμένος, fictus, perf. pass. part.

πλάστειρα, ας, ή, fictrix, creatrix. Femin. a seq.

πλαστήρ, ῆρος, ό, i. q. πλάστης.

πλάστης, ου, ό, (πλάσσω) formator, fictor, creator.

πλαστίγγιον, τό, Dim. a πλάστιγξ.

πλάστιγξ, ιγγος, ή, Ion. πλῆστιγξ (πλήσσω) lanx e jugo suspensa, cui pondus imponitur. 2) tabula, in qua cottabis ludebatur. 3) scutica, flagellum. 4) regula, ferula, cujus est usus in membris luxatis reponendis, Galen. Gloss. p. 546.

πλαστική, ῆς, ή, statuaria, plastice, Plinio; ars fictrix, ex argilla vel creta rerum similitudines exprimens. 2) ars vocem et cantum emolliendi. v. πλάσμα n. 3. A seq.

πλαστικός, ή, όν, ad fingendi artem aptus, fingendi arte valens, statuarius.

πλαστογραφία, ας, ή, falsum, quod committitur subjiciendis literis, testamentis etc. A seq.

πλαστογράφος, ό, (πλαστός, γράφω) falsarius.

πλαστοκατήγορος, ου, ό, calumniator, accusator subornatus.

πλαστοκόμης, ου, ό, comam subdititiam habens.

πλαστολάλος, ον, (λαλέω) ficta loquens.

πλαστολογέω, falsa dico, mentior. A seq.

πλαστολόγος, ον, falsidicus.

πλαστός, ή, όν, (πλάσσω) fictus, fictilis. 2) fictus, simulatus, adulterinus, falsus.

πλαστουργέω, (πλαστουργός) fingo, effingo, formo.

πλαστούργημα, ατος, τό, effictio. A praec.

πλαστουργός, οῦ, ό, (πλαστός, ἔργον) fictor. 2) conditor.

πλάστρα, τά, (πλάσσω) inaures.

πλάστρια, ή, fem. a πλαστήρ, fictrix.

πλαστῶς, adv. (πλαστός) ficte, simulate, falso.

πλάτα, ή, v. πλάτη.

πλαταγέω, f. ήσω, sonitum edo, crepito, manu plausum edo. A seq.

πλαταγή, ῆς, ή, (πλατάσσω) crepitaculum quo terrentur aves, aut pueruli oblectantur. 2) fremitus maris. it. homo garrulus.

πλατάγημα, ατος, τό, (πλαταγέω) strepitus, sonus, etiam de homine garrulo.

πλαταγίζω, f. ίσω, i. q. πλαταγέω.

πλαταγών, ῶνος, ό, (πλαταγή) crepitaculum. 2) flos papaveris, quia folia papaveris inter pollicem et indicem afflicta manus rupta et complosa crepitum edebant.

πλαταγώνιον, ου, τό, parvum crepitaculum. 2) papaveris vel anemones folium. Dim. a pr.

πλαταμώδης, ες, (πλατύς) latus et planus.

πλαταμών, ῶνος, ό, humile et latum. 2) planities ap. Polyb.

πλατάνινος, ίνη, ινον, (πλάτανος) ad platanum pertinens. μῆλα πλατάνινα s. πλατανίστινα, genus pomorum.

πλατανιστής, οῦ, ό, piscis quidam. 2) i. q. πλατανών.

πλατάνιστος, ου, ή, platanus, arbor, quia ramos late diffundit. A seq.

πλάτανος, ου, ή, (πλατύς) idem.

πλατανώδης, ες, platanis abundans, 2) platani speciem gerens. A praec.

πλατανών, ῶνος, ό, locus platanis consitus, platanetum. Ab eod.

πλάταξ, ακος, ό, coracinus piscis. Vox Alexandr. ap. Athenae. v. πλατίστακος.

πλατάσσω, (πλατύς) ictu et collisione sonum excito.

πλατεῖα, ας, ή, sc. ὁδός, aut ῥύμη, platea, via urbis; vel χείρ, palma manus. v. πλατύς.

πλατειάζω, Dor. πλατειάσδω, πλατειάδδω, dilato. 2) ore latius diducto, rustice, vaste loquor. 3) gloriose loquor, jacto. Apud Hesych. reperitur πλατυάζω, ap. Suid. et Phot. πλατιάζω, corrupte, ni fallor.

πλατειασμός, οῦ, ό, vitium oris, quum late diductis labiis et ore apertiori sermo promitur. A praec.

πλατεῖον, ου, τό, tabella; tessera castrensis; ap. Polyb.

πλατέως, adv. late. Compar. πλατύτερον, latius.

πλάτη, ης, ή, extrema et latior remi pars, palmula. 2) ratis, navis ipsa. 3) pedum pastorale. πλάται, scapulae, latiores costae. v. ὠμοπλάται.

πλάτιον, ου, τό, parva palmula. 2) navigiolum, vel parvus remus. Dim. a praec.

πλάτιον, adv. Dor. p. πλησίον, prope.

πλᾶτις, ιδος, ή, conjux, Ar. Ach. 132. 2) conventus, congregatio, Hesych. pro πλάνις, a πελάω.

πλατίστακος, ου, ό, piscis, qui Alexandrinis πλάταξ dicitur. 2) pudenda muliebria, Hesych.

πλάτος, εος, τό, (πλατύς) latitudo. ἐν πλάτει vel κατὰ πλάτος, late, copiose.

πλατόω, (πλατύς) latum facio.

πλάττω, Att. p. πλάσσω.

πλατυάμφοδος, ου, ή, latas vias habens, magna. Epith. urbis, Suid. s. v. εὐρυάγυια.

πλατυαύχην, ενος, (αὐχήν) latam cervicem habens.

πλατυγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui est lato ventre.

πλατυγίζω, (πλατύς) palmula aquam percutiendo strepitum excito. 2) verborum ampullis strepito: magnifice loquor, glorior. vid. θαλασσοκοπέω, cujus synonymum est. 3) papaveris folium sinistra tenso dextraque percutiens sonum inde elicio, ut sciam, an amans redamer.

πλατύγλωσσος, Att. πλατύγλωττος, ον, (γλῶσσα) latam linguam habens.

πλάτυγξ, γγος, ἡ, (πλατύς) summa et lata pars remi, qua aqua percutitur, palmula.

πλατύζομαι, (πλατύς) i. q. πλατυγίζω, 2.

πλατύκαρπος, ον, cujus fructus est amplus.

πλατύκαρφος, ον, festucam sive ramulum latum habens.

πλατύκαυλος, ον, latos caules habens.

πλατύκερκος, ον, caudam latam habens.

πλατύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) ampla cornua habens.

πλατυκέφαλος, ον, (κεφαλή) latum caput habens.

πλατυκορία, ας, ἡ, (κόρη) amplificatio vel amplitudo pupillae.

πλατυκορίασις, ἡ, i. q. πλατυκορία.

πλατυκός, ή, όν, (πλατύς) latus, amplus, copiosus.

πλατυλέσχης, ου, ὁ, (λέσχη) magnus nugator.

πλατυλόγος, ον, (λέγω) latiloquus.

πλατυλόγχος, ον, (λόγχη) lanceam habens latam.

πλατύνω, (πλατύς) dilato, late diduco, amplum et spatiosum reddo. aor. 1. ἐπλάτυνα. Med. et Pass. πλατύνομαι, dilator. aor. 1. ἐπλατύνθην. (υ--)

πλατύνωτος, ον, latum dorsum habens.

πλατυόνυχος, ον, (ὄνυξ) latos ungues habens. v. πλατυώνυχος, quod melius.

πλατυόφθαλμος, ον, amplos oculos habens.

πλατύουρος, ον, (οὐρά) latam caudam habens, ut salmo piscis.

πλατύπιλος, ον, (πῖλος) (epitheton galeae) latus.

πλατυπόρφυρος, ον, (πορφύρα) latum limbum e purpura habens.

πλατύπους, ποδος, ὁ, ἡ, latos pedes habens. Philox. pedo, plancus.

πλατυπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) qui latam faciem seu frontem habet.

πλατύπυγος, ον, (πυγή) latas habens nates.

πλατυρρημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) verbositas.

πλατύρριν, ινος, ὁ, ἡ, (ῥίν) latas nares habens.

πλατύρροος, ον, contr. πλατύρρους, ουν, lata habens fluenta, late fluens.

πλατύρρυγχος, ον, latum rostrum habens.

πλατύρρυμος, ον, (ῥύμη) latas vias habens.

πλατύς, εῖα, ύ, latus. 2) amplus, spatiosus. τὸ πλατύ, campus; ap. Xenoph. 3) salsus, ὕδωρ, πόμα, Hdt. 2, 108. Comp. πλατύτερος, superl. πλατύτατος.

πλατύσημος, ον, (σῆμα) lato clavo insignis, laticlavius. ἡ πλατύσημος, toga laticlavia Romanorum. τὸ πλατύσημον, latus clavus.

πλάτυσμα, ατος, τό, (πλατύνω) latum quodvis, ut σιδήρεα, latum ferrum: latum linteum, vel simile, cui emplastrum illinitur. πλάτυσμα μυῶδες, late posseae carnes musculares.

πλατυσμάτιον, τό, Dimin. a praec.

πλατυσμός, οῦ, ὁ, (πλατύνω) dilatatio, latitudo, locus latus. 2) ostentatio, jactantia, loquacitas.

πλατύστερνος, ον, (στέρνον) lati pectoris.

πλατυστομέω, f. ήσω, (πλατύστομος) patulo seu in latum diducto ore loquor; idem quod πλατειάζω.

πλατύστομος, ον, (στόμα) qui lato seu patulo ore est.

πλατυτέρως, adv. latius. Compar. a πλατύς.

πλατύτης, ητος, ἡ, (πλατύς) latitudo, amplitudo, spatiositas.

πλατύφυγος, ἡ, navis lata carina, Strab. 4. p. 297. coll. Caes. b. G. 5, 13. si lectio vera.

πλατύφυλλον, τό, latifolium. A seq.

πλατύφυλλος, ον, (φύλλον) lata folia habens.

πλατυώνυξ, υχος, (ὄνυξ) latos ungues habens.

πλατυώνυχος, ον, idem quod πλατυόνυχος.

πλᾱτυχέτης, ου, ὁ, (πλᾱτίον pro πλησίον, ἔχω) vicinus.

πλέας, v. πλέος.

πλέγδην, adv. (πλέκω) nectendo, texendo. 2) implicite.

πλέγμα, ατος, τό, (πλέκω) omne id, quod nexum seu contextum est, opus vitile, calathus, canistrum, cincinnus, textura. πλέγματα, crates. πλ. γυίων, amplexus, Anth. cf. Jacobs A. P. p. 590.

πλεγματεύω, implico. A praec.

πλεγμάτιον, ου, τό, Dimin. a πλέγμα.

πλεγνύω, implico, poet. p. πλέκω.

πλέες, acc. πλέας, Compar. Ep. a πολύς, plures, Il. 2, 129. 11, 395. Dor. πλεῖς.

πλεθριαῖος, αία, αῖον, (πλέθριον) jugerum aequans.

πλεθρίζω, in plethro curro: hinc metaph. disserendo exspatior, per ambages loquor, gloriose loquor, jacto, Theophr.

πλέθριον, ου, τό, circus, sic dictus a magnitudine.

πλέθρισμα, τος, τό, (πλεθρίζω) cursus in circo, stadio. etc.

πλέθρον, τό, mensura centum pedum, sexta pars stadii: curriculum ejus longitudinis. 2) spatium decies mille pedum quadratorum. In rebus Romanis, i. q. jugerum, spatium 240. pedes longum et 120. pedes latum, s. 28,800. pedum quadratorum.

Πλειάς, άδος, Ion. Πληϊάς, Pleiades Vergiliae, sidus. Πλειάδες, αἱ, septem filiae Atlantis et Pleiones a Jove inter sidera relatae, Hom. (Derivatur nomen a πλέω, quia hoc sidere oriente navigatio incipiebat, occidente desinebat.)

πλεῖμα, τό, vetus scriptura p. πλῆμα, πλεῦμα.

πλεῖν, Att. p. πλέον, plus, v. Koen. ad Greg. p. 140. A. B. 543, 1.

πλειονομοιρέω, (πλείων, μοῖρα) plures partes habeo.

πλειονότης, ητος, ἡ, (πλείων) major numerus.

πλειόνως, adv. (πλεῖον) plus.

πλεῖος, πλείη, πλεῖον, Ion. et Ep. p. πλέος, plenus, Hom.

πλειότερος, α, ον, Comp. a πλεῖος, plenior, gravior, ditior.

πλειότης, ητος, ἡ, i. q. πλειονότης, dub.

πλεῖς, v. πλέες.

πλειστάκι, et πλειστάκις, adv. (πλεῖστος) saepissime, ut plurimum.

πλειστάχοθεν, adv. plurimis e locis.

πλειστήρης, ες, (πλεῖστος) multiplex, π. χρόνος, omne tempus, Aesch. Eum. 750.

πλειστηριάζω, f. άσω, usitatius άζομαι, pluris liceor, quam ceteri.

πλειστηριασμός, ὁ, licitatio majoris pretii.

πλειστοβολέω, (πλειστοβόλος) plurima puncta jaciendo reliquos in taxillorum ludo vinco.

πλειστοβολίνδα, adv. sc. παίζειν, ludum ludere taxillorum, quo vincit is qui plurima puncta sortitur.

πλειστοβολίς, ίδος, ἡ, sc. παιδιά, idem ille ludus taxillorum, v. praec. Poll.

πλειστοβόλος, ον, (βάλλω) qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut jacit.

πλειστοδοξία, ας, ἡ, nimia opinio, maxima existimatio, Suid.

πλειστοδυναμέω, f. ήσω, (δύναμις) plurimum valeo, vel possum.

πλειστολόγως, adv. (λόγος) plurifariam.

πλειστόμβροτος, ον, (βροτός) frequens, celeber.

πλεῖστος, πλείστη, πλεῖστον, Superl. a πολύς, plurimus, maximus. περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, plurimi facere. πλεῖστός ἐστιν ἔν τινι, plurimus est in aliqua re, i. e. copiosissime loquitur de ea. τὰ πλεῖστα, plerumque, maxime. οἱ πλεῖστοι, plerique.

πλειστοτόκος, ον, (τίκτω) plurima pariens.

πλειστοφόρος, ον, (φέρω) plurimorum ferax.

πλείω, poet. pro πλέω, navigo.

πλείω, contr. p. πλείονα, acc. sing. a πλείων. Vide πλέων, not.

πλείων, πλεῖον, gen. ονος, Compar. a πολύς, Ion. et Hom. p. πλέων, q. v.

πλειών, ῶνος, ὁ, annus, Hes. op. 619.

πλέκος, εος, τό, (πλέκω) textum, sportula e vitilibus contexta.

πλεκόω, implicor, coeo. A praec. v. σπειλόω et σπλεκόω.

πλεκτάνη, ης, ἡ, (πλέκω) plexus. 2) cirrus, cincinnus. 3) rete, laqueus, spira. 4) cirri, s. flagella polypodis.

πλεκτανόστολος, ον, (στέλλω) per funem tractus. Epith. navis. 2) cum ornamentis ac cincinnis emissus; ap. Lycophr.

πλεκτανόω, (πλεκτάνη) implico, veluti cirris quibusdam.

πλεκτή, ἡ, sc. σειρά, laqueus plexus. 2) sc. σπυρίς, sportula e viminibus contexta. 3) rete venatorium. Proprie fem. a πλεκτός.

πλεκτικός, ή, όν, ad plectendum vel texendum pertinens. A seq.

πλεκτός, ή, όν, (πλέκω) plexus, nexus, nexilis. τὸ πλεκτόν et τὰ πλεκτὰ res plexae, plexa, gerrae. 2) textilis. 3) qui complexu tenetur.

πλέκω, f. ξω, necto, connecto, plecto. 2) texo, contexo, plico. 3) metaph. struo, machinor.

πλέξις, εως, ἡ, (πλέκω) ipsa plectendi s. nectendi actio, Plat. Polit. p. 308. D.

πλέον, neutr. a πλέων et πλέος.

πλεοναζόντως, adv. e supervacuo, abun-

danter. A seq.

πλεονάζω, f. άσω, (πλέον) copiosior sum, major sum, quam necesse est. 2) multiplicor, plus habeo, antecello, exubero, abundo, redundo. 3) insolesco, supra modum efferor, aut inceresco viribus et numero. 4) augeo, multiplico.

πλεονάκις, adv. saepius, saepenumero.

πλεόνασις, ἡ, (πλεονάζω) cumulatio.

πλεόνασμα, ατος, τό, (πλεονάζω) redundantia. 2) abundantia, copia.

πλεονασμός, οῦ, ὁ, cumulatio, abundantia, amplitudo, figura sermonis. 2) latior rei explicatio, Polyb. 3) frequentatio ejusdem verbi, frequentior verbi alicujus usus. 4) quod praeter sortem usurae nomine accipitur.

πλεοναστικός, ή, όν, redundans, superfluus. Ab eodem.

πλεοναστός, ή, όν, abundans, multus, numerosus.

πλεοναχῶς, adv. (πλέον) multifariam, varie.

πλεονεκτέω, f. ήσω, (πλέον, ἔχω) plus habeo, ampliorem partem seu portionem habeo, (etiam in rebus duris et tristibus), sum conditione meliore. 2) vinco, praesto, supero, c. gen. 3) fraudo, malis artibus aliquem circumvenio, quaestui habeo, laedo, c. acc. it. passive πλεονεκτεῖσθαι χιλίαις δραχμαῖς, Dem. 4) utilitatem, lucrum ex aliqua re capio, plus appeto, quam par aut satis est, aut nunc suppetit.

πλεονέκτημα, ατος, τό, commoditas, superiores partes, praerogativa, melior conditio, major potentia, gloria, doctrina etc. 2) victoria. 3) id, quo circumvenitur aliquis, quod fit alterius circumveniendi causa. A praec.

πλεονέκτης, ου, ὁ, fraudator, avidus, cupidus.

πλεονεκτικός, ή, όν, alieni avidus, avarus, cupidus.

πλεονεκτικῶς, adv. fraudulenter, animo astuto et decipiendi studioso.

πλεονεκτίστατος, η, ον, avarissimus, fraudulentissimus. Superl. a πλεονέκτης.

πλεονεξία, ας, ἡ, (ἔχω, fut. ἕξω) idem quod πλεονέκτημα 2) avaritia, omninoque inexhausta cujuscunque rei aviditas, v. c. voluptatis, laudis.

πλεονοσυλλαβέω, (συλλαβή) plures syllabas habeo, numero syllabarum excedo.

πλεονότης, ητος, ἡ, (πλέων) i. q. πλεονότης.

πλεόνως, adv. (πλέον) plusculum.

πλέος, πλέα, πλέον, Ion. πλεῖος, πλείη, πλεῖον, Att. πλέως, πλέων, plenus, refertus. c. gen. satur, satiatus. Compar. πλεώτερος, Od. 11, 359.

πλέτο, poet. p. ἔπλετο a πέλομαι.

πλευμάω, i. q. πλευμονάω.

πλευμονάω, (πλεύμων) vitio pulmonum laboro.

πλευμονίς, ίδος, ἡ, (πλεύμων) vitium pulmonum, e quo tabes oritur.

πλευμονία, ἡ, i. q. πλευμονίς.

πλευμονώδης, ες, pulmoni similis, spongiosus.

πλευμοῤῥαγής, ές, (ῥήγνυμι) ruptura pulmonis laborans, unde haemoptysis. it. πλευμοῤῥώξ.

πλεῦμος, ὁ, i. q. πλευμονίς.

πλευμώδης, ες, pulmonis vitio laborans, phthisi pulmonum affectus.

πλεύμων, ονος, ὁ, Att. p. πνεύμων, pulmo.

πλεῦν, Ion. et Dor. p. πλέον, unde πλεῦνες, πλεῦνες, Hdt. v. πλέον.

πλευνέως, adv. plus, admodum, valde, praeter modum. Ion. pro πλεόνως.

πλευρά, ᾶς, ἡ, latus, costa. 2) latus, in re militari; idem quod κέρας, 4. 2) latus quadrati: numerus quadratus. 3) conjux, Eccl. cf. Jacobs A. P. p. 418.

πλευρᾶξ, adv. in latus, Etym. M.

πλευριάς, άδος, ἡ, Dor. p. πλευρά.

πλευρίον, τό, Dim. a πλευρά.

πλευρίτης, ου, ὁ, (πλευρά) lateralis. (ῑ)

πλευριτικός, ή, όν, pleuriticus, qui lateris morbo laborat. A seq.

πλευρῖτις, ιδος, ἡ, sc. νόσος, (πλευρά) pleuritis, laterum morbus, lateralis dolor.

πλευρόθεν, adv. a latere, de lateribus. Ab eodem.

πλευροκοπέω, f. ήσω, (κόπτω) latus feria seu percutio.

πλευρόν, οῦ, τό, latus, costa, i. q. πλευρά, plerumque in plur. Il. 4, 468.

πλευροτυπής, ές, (τύπτω) latus feriens.

πλεύρωμα, τό, latus. qs. a πλευρόω.

πλευστικός, ή, όν, (πλέω) navigationi accommodatus, navigationem promovens.

πλευστικῶς, adv. ad navigandum apte. A praec.

πλέω, f. πλεύσομαι, πλευσοῦμαι, aor. 1. ἔπλευσα, pf. πέπλευκα, pf. pass. πέπλευσμαι, aor. pass. ἐπλεύσθην, Ion. et Ep. πλείω et πλώω, aor. ἔπλων, 1) navigo, nave proficiscor, ἐνὶ πόντῳ, ἐπὶ πόντον vel c. acc. ὑγρὰ κέλευθα, Hom. Serioribus poetis dicitur de quovis itinere. 2) naviculariam exerceo. 3) nato. 4) fluito, incerto gradu eo.

πλέω, contr. e πλέονα, nom. et acc. pl. neutr. a πλέων, Attice. Num pro acc. m. et f. sing. dicatur, non constat, cf. Matthiae gr. gr. I. p. 233. not. p. Jungitur etiam πλέω c. subst. sing. neutr. ut ὕψος πλείω, Diod. 1, 63.

πλέων, neutr. πλέον, gen. ονος, Ion. et Hom. πλείων, Comp. a πολύς, plus, major, praestantior. οἱ πλέονες, complures, vulgus: it. mortui. πλέων χρόνος, longius tempus. πλέων νύξ, major pars noctis. τὸ πλέον, plerumque. τὸ δὲ πλέον, atque adeo, revera, quum opponitur κατὰ πρόφασιν aut simile quid. ἐπὶ πλέον, valde, egregie, majorem in modum, latius, magis magisque. ἐπὶ τὸ πλέον, egregie, praecipue. ἐπὶ τὸ πλέον τινὸς ἱκέσθαι, summum alicujus rei gradum attingere, Thuc. τί πλέον; quid praeterea? quid prodest? cui bono? πλέον ἔχειν, c. gen. superare, vincere, praestare alicui. πλέον οὐδὲν ἔχειν, nulla re praestare. ἐς πλέον ποιεῖν τι, vel πλέον ποιεῖν τι, proficere in aliqua re. πλέον ἐστί μοι vel γίγνεταί μοι, contigit mihi, voti compos factus sum. ἐκ πλέονος, diu ante, a longo inde tempore. μεχρὶ πλέονος, diutius. πλέον dicitur et modeste de Venere, coitu, post osculum et sim. Notandum est, Homerum utraque forma πλέων et πλείων promiscue uti, Atticos priori praesertim; sed in formis contractis praefertur πλείω, πλείους, excepto neutro plur. quod est πλέω.

πλέως, neutr. πλέων, plenus, Attice p. πλέος, q. v.

πλήγανον, ου, τό, (πλήσσω) baculus, instrumentum feriendi, Hesych.

πληγάς, άδος, ἡ, (πλήσσω) falx. Hesych. πληγάδες, pro συμπληγάδες, petrae concurrentes, Ap. Rh.

πληγενής, ές, (πέλας et γίνομαι, s. γένος) cognatus, propinquus, Hesych.

πληγή, ῆς, ἡ, (πλήσσω) plaga, ictus, vulnus. 2) poena, afflictio, calamitas. πληγαί, verbera.

πλῆγμα, ατος, τό, plaga, ictus, vulnus.

πληγμός, ὁ, (πλήσσω) apoplexia.

πλῆθος, εος, τό, (πλήθω) multitudo quaevis. 2) copia, abundantia. 3) populus. 4) plebs, vulgus, faex populi.

πληθοχορεία, ας, ἡ, saltatio frequens vel diuturna, Phot. lex.

πληθόχορος, ον, (χορός) frequenter saltans. Phot. lex.

πληθόχωρος, ον, (πλῆθος, χωρέω) multa capiens, latus, Phot. lex.

πληθρίον, ου, τό, gubernaculum ratis, dub.

πληθυντικός, ή, όν, (πληθύνω) augendi et multiplicandi vim habens. 2) pluralis, Gramm.

πληθυντικῶς, adv. numero plurali, pluraliter. A praec.

πληθύνω, multiplico, augeo, amplifico. 2) augesco, augeor numero, cresco, plenus sum, abundo. A seq.

πληθύς, ύος, ἡ, Ion. p. πλῆθος, multitudo. (υ in nom. et acc. sing. longum.)

πληθυσμός, οῦ, ὁ, (πληθύνομαι) multiplicatio, auctio.

πληθύω, (πληθύς) multus vel plenus sum, abundo, exundo.

πλήθω, f. σω, pf. poet. vi praes. πέπληθα, plenus sum, refertus sum, turgeo, c. gen. ap. seriores c. dat. πλήθουσα Σελήνη, plenilunium, Il. 18, 484. ἀγορᾶς πληθούσης, pleno i. e. frequenti foro, circa meridiem, (vel potius hora decima matutina.) Medio utuntur seriores eadem significatione.

πληθωρέω et -έομαι, plenus, refertus sum, inundor. A seq.

πληθώρη, ἡ, plenitudo. πληθώρη ἀγορᾶς i. q. ἀγορὰ πλήθουσα, tempus fori frequentis, v. sub πλήθω. 2) copia, redundantia. 3) satietas e copia. 4) ap. medicos: salubrium humorum redundantia. (πληθώρη e πλήθω formatum est, ut ἐλπωρή ab ἔλπω, cum ὥρα non est compositum.)

πληθωρία, ας, ἡ, redundantia, satietas.

πληθωρικός, ή, όν, (πληθώρη) plenus. 2) plenus humoribus bonis.

πλήκτης, ου, ὁ, (πλήσσω) percussor. 2) pugnax, rixosus. 3) objurgator, conviciator.

πληκτίζομαι, f. ίσομαι, (πλήκτης) digladior, usque ad plagas pugno, rixor, τινί, Il. 21, 499. 2) plango pectus prae luctu: ad miserationem inducn plangendo i. e. feriendo corpus. 3) Dicitur et sensu obsceno Ar. Eccl. 964. ἐν τῷ σῷ βούλομαι κόλπῳ πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς, de coitu, quod recte explicat Schol. Rav. διατύπτεσθαι. 4) lascivio, Dio Cass.

πληκτικός, ή, όν, percutiendi seu feriendi vim habens, plagosus: rixosus, insolens: probandi vi praeditus.

πληκτικῶς, adv. caesim, jaciendo, percutiendo. 2) acute, graviter, significanter. A praec.

πληκτισμός, οῦ, ὁ, (πληκτίζομαι) lascivia in re venerea, τὰ πρὸ ἔργων παίγνια, πληκτισμοί, κνίσμα, φίλημα, λόγος, Stra-

lo epigr. 51.

πλῆκτρον, ου, τό, (πλήσσω) plectrum citharistae, scutica, flagellum, calcar galli gallinacei: pecten, tinnulum, omne, quo percuti et caedi potest.

πληκτροποιός, ὁ, (ποιέω) qui plectra sive instrumenta conficit, quibus citharae pulsantur.

πληκτροφόρος, ον, (πλῆκτρον, φέρω) calcaria ferens.

πλήκτωρ, ορος, ὁ, i. q. πλήκτης.

πλῆμα, τό, i. q. πλήσμα, Hesych. cf. Lobeck. Phryn. p. 254.

πλημάω, i. q. πληρόω, Hesych.

πλήμη, seu πλήμμη, ης, ἡ, aestus maris accedens. Rarior forma p. πλήσμη.

* πλῆμι, thema obsol., unde quaedam ad πελάζω, et πίμπλημι.

πλημμέλεια, ας, ἡ, (πλημμελής) vitiositas, improbum factum, peccatum, erratum, error.

πλημμελέω, f. ήσω, extra legem cano. 2) incomposite, inconcinne, immoderate me gero, improbe me gero, pecco, delinquo, committo, perpetro. Pass. πλημμελεῖσθαι ὑπό τινος, laedi ab aliquo, Dem.

πλημμέλημα, ατος, τό, peccatum, delictum, commissum, reatus. A pr.

πλημμελής, ές, (πλήν praeter, secus et μέλος) qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus, inconditus. 2) immoderatus, vitiosus, culpabilis, mendosus. 3) indigens, imperfectus.

πλημμέλησις, εως, ἡ, (πλημμελέω) delictum.

πλημμελῶς, adv. (πλημμελής) immoderate, incondite, inconcinne. 2) perperam, male, vitiose, improbe.

πλήμμη, ἡ, v. πλήμη.

πλήμμυρα, ας, ἡ, (πλήμη) maris aestuantis accessus, inundatio. Falso scribitur πλημμύρα, nam ultima brevis.

πλημμυρέω, f. ήσω, aestu inundo, restagno, redundo, plenus sum, exubero. A pr.

πλημμυρία, ἡ, idem quod πλήμμυρα.

πλημμυρίζω, inundo.

Πλημμύριον, τό, (πλήμμυρα) Plemmyrium, i. e. aestuarium, promontorium Syracusarum, quod undosum dicitur a Virgilio. (υ breve.)

πλημμυρίς, ίδος, ἡ, maris aestuantis accessus, exundatio, impetus fluctuum maris. 2) humiditatis abundantia. (υ corripitur Od. 9, 486. producitur a Trag. ut Aesch. Choë. 183. Eur. Alc. 181. a serioribus modo corripitur, modo producitur, v. Brunck. ad Ap. Rh. 4, 1269.)

πλημμυρός, ά, όν, plenus, Hesych.

πλημμύρω, aestuo, inundo, restagno. (ῡ)

πλήμνη, ης, ἡ, (πλήθω, s. * πλῆμι) modiolus sive fistula rotae, cui axis inseritur.

πλημνόδετον, ου, τό, (δέω) modioli vinculum, ferramentum quo radii modioli colligantur.

πλημοχόη, ης, ἡ, (πλήμη, χέω) vas fictile, ad turbinis figuram accedens. De ejus usu in sacris Eleusiniis v. Athen. p. 496. a.

πλήμυρα, ἡ, cum derivatis πλημυρέω, πλημυρίς, ἡ, (ῠ) πλημύρω, (ῡ) al. quaere in πλήμμυρα, πλημμυρέω, etc.

πλήν, 1) praep. c. gen. praeter, Od. 8, 207. Hes. sc. 74. frequenter ap. Att. 2) Adv. praeterquam: sed, verum, tamen, verumtamen: caeterum, in principio transcendi causa aut redeundi ad rem. πλὴν ἐάν, πλὴν εἰ, praeterquam si, nisi quum. πλὴν ἀλλά, verumtamen. πλὴν ὅσον, nisi quod, praeterquam quod. πλὴν ἀλλ' ἤ, nisi. πλὴν οὖν, i. q. πλήν, Hdt. 7, 32. Dem. cor. p. 241. πλὴν εἰ μή, πλὴν ἐὰν μή, nisi, i. q. πλὴν εἰ, πλὴν ἐάν, Plat., Aristot. v. Lobeck Phryn. p. 459. Post ἄλλος, est i. q. ἤ, quam, Soph. Aj. 125. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Ar. Plut. πλὴν ὅμως, nihilominus tamen, Toup. ad Longin. p. 219. Invenitur et πλὴν sequente infinitivo, ubi est i. q. ἤ, ut οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτι χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν, Plato Minoë. (Radix est πλέον.)

πλημόδιας, ου, Ion. p. πλανόδιας.

πλῆντο, 3 pl. aor. pass. a πίμπλημι, Od. 8, 57. 2) 3 pl. aor. med. syncop. poet. a πελάζω, Il. 14, 468.

πλήξιππος, ου, ὁ, (πλήσσω, ἵππος) qui pungit et stimulat equos, agitator et domitor equorum, eques. 2) bellator.

πληρέω, Ion. p. πληρόω.

πλήρης, εος, ὁ, ἡ, (πλέος) plenus, c. gen. Hdt. vel. ὑπό τινος, Soph. 2) perfectus seu integer. 3) satur. Superl. πληρέστατος. Adv. πληρέστατα, plenissime.

πληροσέληνον, τό, plena luna. A seq.

πληροσέληνος, ον, (πλήρης, σελήνη) plenilunium.

πληρότης, ητος, ἡ, (πλήρης) plenitudo, plenitas, copia.

πληρούντως, adv. part. praes. a πληρόω, plene.

πληροφορέω, f. ήσω, justum pondus, justam mensuram do. 2) certiorem facio. 3) satisfacio dando, argumentis, testimoniis; fidem facio, plane probo, Ctes. Pers. 39. Passiv. justum pondus etc. accipio. 2) certior fio. 3) persuasum habeo, certo scio, Isocr. 4) πεπληροφορημένα, res certae. πληροφορεῖσθαι, propria dicuntur *a*) naves, quae plenis velis feruntur; *b*) nautae, qui cursu contento petant locum aliquem: deinde dicitur de iis, qui summo studio et contentione feruntur ad aliquid.

πληροφόρημα, ατος, τό, plenitudo. 2) satisfactio. 3) certitudo. A praec.

πληροφορία, ας, ἡ, certa fides, certa persuasio, firma assensio. Ab eod.

πληρόω, f. ώσω, (πλήρης) impleo, repleo, item instruo, τί τινος, v. c. naves justo numero remigum. 2) praegnantem, gravidam reddo. 3) suppleo, supplementum adjicio. 4) absolvo, perficio. 5) satio, proprie et tropice. 6) solvo quod debeo, stipem confero. πληροῦται, terminare, Philox. 7) pass. πληρωθῆναι dicuntur in N. T. vaticinia, quum eventum habent, item quum fit, quod dictum est: tempus porro, quum adest, venit.

πλήρωμα, ατος, τό, (πληρόω) id quo quid completur. Unde 1) socii navales, remiges, etc. 2) naves instructae ipsae. 3) supplementum exercitus. 2) summa definita, numerus definitus, justus numerus. Dicitur et de actu pro πλήρωσις, ut αὐλίνων πλήρωμα, munus pincernae ap. Eurip. at sic quoque in libris sacris accipitur.

πλήρωσις, εως, ἡ, repletio cujuslibet rei, et quacunque in parte. 2) plenitudo. 3) perfectio et absolutio. 4) solutio ejus quod debeas. Ab eod.

πληρωτής, οῦ, ὁ, (πληρόω) qui ἔρανον, h. e. stipem sive ad juvandum amicum, sive ex pacto certis temporibus, confert: unde πληρωτὴς ἐράνου. 2) cum ἔρανος convivium de symbolis significat, πληρωτὴς est ἐρανάρχης, s. συμποσιάρχης, praefectus convivii curandi, cogendi, regendi.

πληρωτικός, ή, όν, implendi seu replendi vim habens: expletivus.

πλησιάζω, f. άσω, (πλησίον) accedo, appropinquo, τινί. 2) familiariter ad aliquem accedo, aliquo familiariter utor. 3) sector quem. 4) rem habeo cum aliqua, concumbo.

πλησιαίτερος et -τατος, compar. et superl. Att. a πλησίος, propinquior, proximus. Hinc adv. πλησιαιτέρω, propius, Hdt.

πλησίαλος, ον, (ἅλς) maritimus, mari vicinus. Hinc Subst. τὸ πλησίαλον, ora maritima.

πλησίασμα, τό, i. q. seq.

πλησιασμός, οῦ, ὁ, (πλησιάζω) accessus, appropinquatio. 2) familiaris consuetudo et sectatio. 3) coitus.

πλησίγναθος, ον, (πλήθω, γνάθος) maxillas seu buccas implens.

πλησιέστερος, propinquior. πλησιέστατος, proximus, compar. et superl. a πλησίος.

πλησίμοχθος, ον, (πίμπλημι, μόχθος) aerumnosus, dub.

πλησιόθεος, ον, deo vicinus, proximus.

πλησιόοικος, ον, vicinus.

πλησίον, adv. prope, juxta, cominus, τινός et τινί. Hinc ὁ πλησίον, propinquus, proximus.

πλησίος, ία, ίον, (πέλας) propinquus, proximus, vicinus, τινός et τινί. Comp. πλησιέστερος, et πλησιαίτερος. Superl. πλησιέστατος et πλησιαίτατος.

πλησιόχωρα, ἡ, vicina regio. A seq.

πλησιόχωρος, ον, (χώρα) confinis, finitimus, accola.

πλησίστιος, ον, (πίμπλημι, πλήσω, ἱστίον) velum implens, de vento. 2) qui prospero cursu et plenis velis navigat.

πλησιφαής, ές, (φάος) plenam lucem habens, epith. Lunae.

πλησίφωτος, ον, (φῶς) i. q. praec.

πλήσμα, ατος, τό, (πλήθω) explementum, seu id, quo aliquid expletum est. 2) conceptio.

πλήσμη, ἡ, idem quod πλήμη.

πλήσμιος, ία, ιον, replens, implens, satiandi vim habens. 2) delicatus, fastidium celeriter afferens. Hine Subst. τὸ πλήσμιον, fastidium e satietate.

πλησμίως, adv. ad satietatem, fastidium.

πλησμονή, ῆς, ἡ, satietas. 2) intemperantia in cibo etc. abundantia, redundantia, plenitudo, repletio in corpore humano.

πλησμονικός, ή, όν, ad intemperantiam in cibo proclivis.

πλησμονώδης, ες, replens, satians.

πλήσσω, Att. πλήττω, f. πλήξω, pf. 2. πέπληγα, (interdum vi pass.) pf. pass. πέπληγμαι, aor. 2. pass. ἐπλήγην, in compos. ἐξεπλάγην, κατεπλάγην, (ᾰ) quatio, pulso, percutio, ferio, vulnero. κεραυνῷ πληγείς, fulmine ictus, Hom. πληγείς τινος, interfectus ab aliquo, Eur. 2) Metaph. dicitur de vehementioribus animi affectibus, ut πληγεὶς ἔρωτι, percussus s. ictus amore, Eur.

πληστεύω, (πλήθω) repleo, dub.

πλήστιγξ, ιγγος, ἡ, Ion. p. πλάστιγξ, flagellum, ferula.

πλήτης, ου, ὁ, Ion. p. πλάτης, Hesych.
πλῆτις, ιδος, ἡ, Ion. p. πλᾶτις.
πλητίς, ῖνος, ἡ, i. q. τὸ πλάτιον, Hesych. qui habet πλητῖνας, ὄλπαι.
πλῆτο, 3 sing. aor. pass. a πίμπλημι, Hom. 2) 3 sing. aor. syncop. poet. a πελάζω, Il. 14, 438.
πλήων, ον, Ion. p. πλείων, dub.
πλίγμα, ατος, τό, (πλίσσω) gradus, gressus. 2) passus. 3) saltus. 4) ictus, percussio.
πλινθεία, ας, ἡ, (πλινθεύω) laterum fictio. 2) lateritium opus. 3) agmen militare quadratum.
πλινθεῖον, ου, τό, figlina laterum, officina, in qua lateres finguntur.
πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio.
πλινθευτής, οῦ, ὁ, laterum fictor.
πλινθεύω, f. εύσω, (πλίνθος) lateres fingo. 2) e lateribus aedifico. 3) in lateris formam effingo seu formo.
πλινθηδόν, adv. in lateris formam.
πλίνθινος, ίνη, ινον, lateritius.
πλινθίον, ου, τό, latereulus. 2) quaevis figura quadrilatera, imprimis oblongior. 3) latereulus et abacus. 4) genus aciei militaris, agmen quadratum. 5) machinamenti genus. Dim. a πλίνθος.
πλινθίς, ίδος, ἡ, Dim. a πλίνθος.
πλινθοειδής, ές, lateris formam habens, lateri similis.
πλινθοποιία, ας, ἡ, idem quod πλίνθευσις.
πλίνθος, ου, ἡ, later, imbrex, tegula, et omnino, opus figlinum non coctum. 2) pars quaedam capitis columnae.
πλινθουλκέω, lateres fingo, lateres duco. A seq.
πλινθουλκός, όν, (ἕλκω) lateres ducens. Subst. ὁ, fictor laterum.
πλινθουργέω, f. ήσω, (πλινθουργός) lateres conficio, vel coquo.
πλινθουργία, ας, ἡ, laterum confectio.
πλινθουργός, οῦ, ὁ, (πλίνθος, ἔργον) qui lateres conficit, lateratius.
πλινθοφορέω, lateres porto.
πλινθόω, f. ώσω, (πλίνθος) e lateribus construo seu fabricor quidpiam.
πλινθυφής, ές, (ὑφαίνω) e lateribus contextus, constructus, Aesch.
πλινθωτός, όν, quadrangulus ad modum lateris, quadratus.
πλίξ, ἡ, (πλίσσω) gradus, gressus, passus. 2) spatium inter pollicem et medium digitum.
πλίξ, adv. i. q. ἀμφιπλίξ, quod usitatius.
πλίξις, εως, ἡ, i. q. πλίξ, ἡ.
πλίσσω, πλίσσομαι, f. ξω, divaricor, gradior, ut v. c. equi ostensionales currui adjuncti, gressus glomero, tollutim incedo. 2) percutio, ferio.
πλιχάς, άδος, ἡ, pars corporis inter inguina et femur: cutis, quae pudendis subest. A pr.
πλοάς, άδος, ἡ, (πλέω) fluitans. v. πλωάς.
πλοητόκος, ον, (πλόος, τίκτω) navigationem efficiens.
πλοιάριον, ου, τό, navicula, cymba. 2) calceamenti muliebris genus. Dim. a πλοῖον.
πλοϊζω, et πλοΐζομαι, (πλόος) navigo, navi proficiscor.
πλοϊκός, ή, όν, et πλόϊμος, ον, navigabilis, navigationi aptus. v. πλώϊμος.
πλοιοειδής, ές, (εἶδος) navis figuram habens.

πλοῖον, ου, τό, (πλέω) navis, inprimis oneraria.
πλοιοφόρος, ον, (φέρω) naviger.
πλοκαμίς, ῖδος, ἡ, (πλέκω) crines plexi et intorti, cincinni, coma. (ι nominativi Iones producunt, Attici corripiunt.)
πλόκαμον, ου, τό, textum. 2) vitile opus.
πλόκαμος, ου, ὁ, (πλέκω) crines plexi et intorti, cincinni, nodi crinium nexorum. 2) restis.
πλοκαμώδης, ες, crispus, cirratus. A pr.
πλόκανον, τό, vel πλόχανον, (πλέκω) i. q. πλόκαμον. 2) vannus.
πλοκάς, άδος, ἡ, coma plexa; intexti et intorti crines.
πλοκερός, ρά, ρόν, (πλόκος) textilis.
πλοκεύς, έως, ὁ, textor.
πλοκή, ῆς, ἡ, (πλέκω) nexus, textum, trama, Philox. 2) contextus, compositio, argumentum. 3) dolus, fallacia, argutiae, oratio perplexa. 4) Figura oratoria.
πλόκιμος, ον, (πλόκος) textilis, nexilis.
πλοκίζω, (πλόκος) i. q. πλέκω.
πλόκιον, ου, τό, cirrus, coma plexa. 2) genus quoddam monilis collaris. Dimin. a πλόκος.
πλόκιος, ία, ιον, nexilis, textilis. 2) perplexus, intricatus.
πλόκος, ου, ὁ, (πλέκω) cirrus, plexus capillus, coma plexa. 2) funis. 3) nexus, i. e. arcus.
πλόμος, ου, ὁ, i. q. φλόμος.
πλόος, contr. πλοῦς, ὁ, (πλέω) navigatio, cursus. 2) expeditio navalis. Gen. πλοός, Aelian. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 453.
πλουδοκέω, (πλοῦς, δοκέω) navigationem exspecto, Cic.
πλουθυγίεια, ας, ἡ, (πλοῦτος, ὑγίεια) sanitas cum divitiis, plenissima felicitas.
πλοῦς, ὁ, contr. e πλόος, q. v.
πλουσιάζω, f. άσω, (πλούσιος) divitem reddo.
πλουσιακός, ή, όν, opulentus.
πλουσιάω, abundo, ap. seriores p. πλουτέω.
πλουσιόδωρος, ον, (δῶρον) largis muneribus locupletans. 2) largis muneribus donatus.
πλούσιος, ία, ιον, (πλοῦτος) dives, opulentus. 2) magna copia alicujus rei praeditus, τινός. 3) abundans, copiosus.
πλουσίως, adv. abunde, affluenter, copiose.
πλουταγαθής, ές, (πλοῦτος, ἀγαθός) dives, refertus divitiis, v. l. Aesch. Choë, 796.
πλουτακαδήμεια, ας, ἡ, (ἀκαδήμεια) commentatio ditescendi, philosophia, cujus finis divitiae. Ex vet. Lex. H. Steph.
πλούταξ, ακος, ὁ, (πλοῦτος) valde dives, vel satis dives.
Πλουτεύς, έως, Ion. ῆος, ὁ, poet. p. Πλούτων.
πλουτέω, f. ήσω, (πλοῦτος) dives sum; abundo, τινός.
πλουτηρός, ά, όν, dives. 2) quaestuosus. ἔργον πλουτηρόν, via et modus rei augendae. Xenoph. A pr.
πλουτίζω, f. ίσω, dito, locupleto, divitem reddo. πλουτίζεται, ditescit.
πλουτίνδην, adv. eligendo ditiores, vel ditissimum quemque, e censu.
πλουτισμός, ὁ, (πλουτίζω) locupletatio.
πλουτογαθής, ές, Dor. p. πλουτογηθής, (γηθέω) divitiis gaudens, Aesch. Choë, 796.

πλουτοδότειρα, ἡ, fem. a πλουτοδοτήρ, divitiarum largitrix.
πλουτοδοτέω, (πλουτοδότης) divitias largior. 2) largiter dono aliquem aliqua re, πλουτοδοτῶν φθινὴν βροτέην καρποῖς, Orph. h. 18, 4.
πλουτοδοτήρ, ῆρος, ὁ, fem. πλουτοδότειρα, ἡ, divitias ministrans et suggerens.
πλουτοδότης, ου, ὁ, idem.
πλουτοκρατέω, f. ήσω, (κρατέω) divitiis imperium obtineo.
πλουτοκρατία, ας, ἡ, principatus ex censu, quum ditiores administrant rempublicam, status divitum. Xenoph. A pr.
πλουτοποιός, όν, (ποιέω) qui divitias congerit. 2) lucrosus, quaestuosus.
πλοῦτος, ου, ὁ, (πολὺ ἔτος, quasi πλέιτος) divitiae, opulentia, copia. 2) Plutus, deus divitiarum. 3) vitia cum divitiis conjuncta.
πλουτοταφής, ές, (θάπτω) divitiis non utens, sed abscondens eas penitus. Potius divitiis absconditus, Eustath.
πλουτοφόρος, ον, (φέρω) divitias adferens, augens.
πλουτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών) γόνος, proles divitis terrae, de reditu ex metallis, Aesch.
Πλούτων, ωνος, ὁ, (πλοῦτος) Dis, Pluto.
πλουτώνεια et πλουτώνια, sc. χωρία, seu τεμένη, loca, quae perniciosos ac pestilentes odores exhalant. A pr.
πλόχανον, τό, v. πλόκανον.
πλοχμός, οῦ, ὁ, (πλέκω) crinis plexus et intortus.
πλοώδης, ες, (πλόος) fluitans, aut innatans. 2) errans, vagabundus, incertus.
πλύμα, ατος, τό, (πλύνω) aqua sordida e lotura, aqua, in qua aliquid ablutum est. 2) tritum et exhaustum scortum. v. λῦμα.
πλυνεύς, ὁ, i. q. πλύντης, πλύτης.
πλύνος, ου, ὁ, res, quae lavatur.
πλυνός, οῦ, ὁ, labrum, lavacrum, item, in quo abluuntur panni. 2) maledictis obrutus, infamatus. πλυνὸν ποιεῖν τινα, omnibus conviciis proscindere aliquem, maledicta effundere in aliquem.
πλυντήρ, ῆρος, ὁ, i. q. praec. n. 1. 2) i. q. πλύντης.
πλυντήρια, ων, τά, sacrum, quod Athenis in honorem Aglauri, filiae Cecropis, (al. in honorem Minervae), agitabatur.
πλυντήριος, ον, ad lavandum aptus. τὸ πλυντήριον, pelluvii aqua, lotura. Pollux.
πλύντης, ου, ὁ, qui vestimenta lavat, fullo. Pollux.
πλυντικός, ή, όν, (πλύντης) fullonius, fullo.
πλύντρια, ἡ, fem. a πλυντήρ, lotrix.
πλυντρίς, ίδος, ἡ, i. q. praec. 2) πλυντρὶς γῆ, terra qua lotrices in abluendis pannis utebantur, qualis erat bimolia quae saponis vice erat, Theophr. c. pl. 1, 5. (πλυντίς est vitiosa lectio Poll.)
πλύντρον, τό, merces fullonis s. balneatoris.
πλύνω, (ῡ) f. πλυνέω, contr. πλυνῶ, aor. ἔπλυνα, pf. pass. πέπλυμαι, lavo, (peculiariter de vestimentis, ut λούω de corpore νίπτω de manibus ac pedibus.) eluo, purgo. τὸ πρᾶγμα ἐκπέπλυται, res trita est. 2) πλύνειν τινά, conviciis incessere, maledictis proscindere, objurgare.
πλύσιμος, ον, qui lavari potest.
πλύσις, εως, ἡ, lotio, lotura.
πλύσμα, ατος, τό, i. q. πλύμα, dub.

πλυσμός, οῦ, ὁ, i. q. πλύσις. At Hesichius expl. πλυντήρ.

πλυτέον, Adj. verb. a πλύνω, abluendum, lavandum.

πλύτης, ου, ὁ, lavator, v. πλυντήρ.

πλυτός, ή, όν, (πλύνω) lotus.

πλωάς, άδος, ἡ, (πλώω) quae supernatat, natat. item πλωϊάς, natatilis. v. seq.

πλωϊάδες νεφέλαι, natantes nubes, et quae crebro circumferentur.

πλωΐζω et πλωΐζομαι, (πλέω, πλώω) navigo.

πλώϊμος, ον, navigabilis, de mari, verno tempore. 2) navigationi idoneus. Hinc πλωΐμων γενομένων, tempore navigationi opportuno. — Attici praeferunt formas πλώϊμος, πλωΐζω, prae alteris per ι scriptis.

πλωΐς, ΐδος, ἡ, avis natatilis. Apoll. Rhod.

πλώς, ὁ, gen. πλωτός, qui natat, natator. 2) piscis quidam.

πλώσιμος, ον, navigabilis, qui trajici potest.

πλωτεύω, (πλώτης) navigo, navigando trajicio, pass. Polyb. 16, 29, 11.

πλωτή, ἡ, sc. μύραινα, flota. v. πλωτός.

πλωτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πλώτης.

πλώτης, ου, ὁ, (πλώω) nauta. 2) natator.

πλωτικός, ή, όν, navigationi, vel natationi aptus. 2) qui rei nauticae operam dat, rei nauticae studiosus, nauta. 3) Epith. mercatoris.

πλωτός, ή, όν, navigabilis, navibus pervius. 2) qui navibus adiri potest. 3) de tempore, quo mare navigari potest. 4) natatilis.

πλώτωρ, ορος, ὁ, navigator, nauta.

πλώω, f. ώσω, pf. πέπλωκα, aor. 1. ἔπλωσα, Hdt. (aor. 2. ἔπλων, ως, ω, part. πλώς, Hom. in compos.) Epice et Ion. i. q. πλέω, navigo, nato, fluito.

πνείω, poet. p. πνέω, q. v. Hom.

πνεῦμα, τό, (πνέω) spiritus, halitus, flatus, flamen, ventus: animus, anima: vita: it. olfactus, odor, venatoribus. πνεύματα, respirationes. 2) spiritus, nota adspirationis; Gramm. δασύ, ψιλόν, asper, lenis. 3) In scriptura sacra: Spiritus Sanctus: spiritus propheticus, divina natura Christi: sanctitas animi et studium pietatis: religio christiana, Evangelium s. scriptura: omnia effecta virtutis divinae, ut miracula. Distinguitur πνεῦμα et ψυχή, ita ut illud sit: anima rationalis, ratio, superiores animi vires; contra hoc: sensus animi, inferiores animi vires.

πνευματήμφορος, ον, spiritu plenus, spiritu impletus, Etymol.

πνευματίας, ου, ὁ, (πνεῦμα) cui magna et frequens respiratio est. 2) cui venter flatu distenditur.

πνευματιάω, suspiro. A praec.

πνευματίζω, (πνεῦμα) inflo, flatu suscito. 2) spiritum scribo et pronuncio in litera.

πνευματικός, ή, όν, spiritualis, spiritalis, qui a spiritu cietur. 2) flatibus ventorum obnoxius, ventosus. 3) inflatus, flatu plenus, flatu seu spiritu distentus. 4) flatus ciens, inflans. In Scriptura S. divinus, sanctus, purus, perfectus, vi et efficacia praeditus: it. quod Scriptura S. continet, quod cum ea convenit. Hinc ἡ πνευματική, ῆς, sc. ἐπιστήμη, vel θεωρία, disciplina philosophica de spiritibus agens. Πνευματικοί, qui πνεῦμα habent omnium morborum caussam, secta Medicorum.

πνευματικῶς, adv. spiritualiter. 2) allegorice. 3) secundum Scripturam S. 4) vi et auxilio divino. 5) sancte, pie.

πνευμάτιον, ου, τό, parvus flatus. 2) animula. Dimin. a πνεῦμα.

πνευμάτιος, ον, ventosus. 2) flatibus ventorum obnoxius.

πνευματισμός, οῦ, ὁ, (πνευματίζω) pronunciatio cum spiritu, impr. aspero.

πνευματοδόχος, ον, (δέχομαι) spiritus s. flatus recipiens.

πνευματοκήλη, ης, ἡ, hernia ventosa.

πνευματοκίνητος, ον, spiritu motus. (ῑ)

πνευματοκινήτως, adv. impulsu divini Spiritus.

πνευματολέκτωρ, ορος, ὁ, spiritus vocator et quasi arcessitor, Cyrill. in Jul. p. 169.

πνευματομάχος, ον, (μάχομαι) qui Spiritui S. repugnat; qui divinitatem Sp. S. in dubium vocat.

πνευματόμφαλος, ον, cui umbilicus flatu protuberat.

πνευματοποιέω, flatus concito. πνευματοποιοῦντα, flatulenta.

πνευματόῤῥοος, ον, (ῥέω) quasi ventorum flatibus fluens, e ventis perflatus, Plut.

πνευματοφορέομαι, a vento feror, vento agitor. 2) adflatus sum a numine divino. A seq.

πνευματοφόρος, ον, (φέρω) qui a vento fertur s. agitur. 2) a numine, spiritu divino adflatus, LXX.

πνευματόω, f. ώσω, (πνεῦμα) flatu seu spiritu impleo, flatus excito. 2) in spiritum verto. 3) edito.

πνευματώδης, ες, spiritu plenus, ventosus. 2) qui flatus movet, qui inflat, flatulentus. 3) inflatus, flatu distentus. 4) anhelus, qui aegre respirat.

πνευμάτωσις, εως, ἡ, (πνευματόω) inflatio.

πνευματωτικός, ή, όν, inflandi seu flatus excitandi vim habens.

πνευμονία, ἡ, Att. πλευμονία, (πνεύμων) peripneumonia, pulmonum phthisis.

πνευμονίας, ου, ὁ, (πνεύμων) ad pulmonem pertinens.

πνευμονικός, ή, όν, ad pulmonem pertinens. 2) vitio pulmonum laborans. A seq.

πνευμονίς, ίδος, ἡ, Att. πλευμ. i. q. πλευμονία.

πνευμονώδης, ες, pulmoni similis, spongiosus.

πνεύμων, ονος, ὁ, (πνέω) pulmo, respirandi instrumentum. Att. πλεύμων, q. v. 2) piscis quidam marinus.

πνεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus.

πνευστής, ου, ὁ, (πνέω) qui aegre respirat, anhelans.

πνευστιάω, anhelo, crebro spiro seu respiro, aegre respiro, A pr.

πνευστικός, ή, όν, ad inflandum vel respirandum pertinens: inflans.

πνέω, poet. πνείω, f. πνεύσω, πνευσοῦμαι, aor. pass. ἐπνεύσθην, flo, spiro, anhelo, respiro. 2) odorem spiro, oleo, ut ἡδὺ πνεῖν, suaviter olere. it c. gen. πνεῖν τράγου, olere hircum, Epigr. 3) metaph. spirare aliquid, ut μέγα πνεῖν, magnum spirare, magna consilia volvere. Ἄρεα πνεῖν, martem spirare, i. e. bellicosum, fortem esse. κενεὰ πνεῖν, vanae mentis esse, Pind. 4) πνεῖν τινός, olere aliquid, tropice dicitur pro plenum esse aliqua re, sapere aliquid, ut Simon. fr. LII, 3. p.376. ed Gaisf. (Ἀνακρέων) ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων — ἠράσατο, qui carmina composuit Gratiarum Cupidinumque plena. Sic πνεῖν εὐκτίας, Epigr. — De perf. πέπνυμαι, part. πεπνυμένος, cordatus sum, prudens sum, sapio, v. suo loco.

πνιγαλίων, ωνος, ὁ, (πνίγω) incubus, suppressio nocturna, qua dormientes suffocari sibi videntur.

πνιγεία, ας, ἡ, vaporarium, Galen.

πνιγιτός, οῦ, ὁ, laqueus, quo se quis strangulat, Hesych.

πνιγεύς, έως, ὁ, furnus, ahenum, in quo carbones, aut carnes, quae inassantur, suffocantur. 2) pars instrumenti hydraulici. 3) i. q. φιμός, capistrum.

πνιγηρός, ρά, ρόν, aestu suffocans, aestu molestus, vaporibus plenus et molestus. 2) suffocans. 3) arctus, angustus.

πνιγίζω, i. q. πνίγω.

πνιγῖτις γῆ, terra quaedam colore nigra.

πνίγμα, ατος, τό, suffocatio, strangulatio.

πνιγμονή, ῆς, ἡ, idem.

πνιγμός, οῦ, ὁ, suffocatio: vapor molestus.

πνιγμώδης, ες, suffocans, strangulans, agendi vim habens. A pr.

πνιγόεις, όεσσα, όεν, (πνίγω) idem.

πνῖγος, εος, τό, suffocatio, strangulatio. 2) calor aestivus, aestus intensior, quasi angens, suffocans.

πνίγω, (ῑ) f. πνίξομαι, πνιξοῦμαι, aor. ἔπνιξα, inf. πνῖξαι, aor. pass. ἐπνίγην, (ῐ) suffoco, ango, neco, it. aqua necare, mergere. pass. necari in aqua, perire in aqua, hauriri aqua. 2) coquo vel asso in aheno contecto, ne quid vaporis exeat: coquo in vase clauso. 3) ango, excrucio.

πνιγώδης, ες, (πνῖγος) idem quod πνιγηρός.

πνικτήρ, ῆρος, ὁ, (πνίγω) qui suffocat.

πνικτός, ή, όν, (πνίγω) suffocatus, praefocatus, strangulando necatus. πνικτά, de carnibus coctis in vase clauso.

πνιξαγός, ὁ, suffocatio, strangulatio. 2) i. q. πνιγαλίων.

πνῖξις, ἡ, (πνίγω) suffocatio, strangulatio. 2) coctio carnis in vase clauso.

πνοή, ῆς, ἡ, Ep. et Ion. πνοιή, (πνέω) flatus, spiritus, aura, ventus: refrigeratio. 2) spiritus, respiratio, anhelitus. 3) odor. 4) vox, cantus, sonus.

πνοόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πνοῦς) pernix pedibus, ut ventus, velocissimus, Hesych.

πνοιή, ἡ, v. πνοή.

πνόος, ὁ, Att. contr. πνοῦς, i. q. πνοή.

πνυκίτης, ου, (ῑ) rectius πυκνίτης, q. v.

πνύξ, ἡ, locus Athenis, ubi conciones populi habebantur, in colle Lycabetto, arci et Areopago oppositus, unde prospectus patebat in mare. 2) populus ibi congregatus, concio civium Atheniensium. — Flectitur πυκνός, πυκνί, πύκνα, ita semper Attici; seriores etiam πνυκός, etc. (Radix est πυκνός, frequens, v. Buttm. gramm. plen. I. p. 257.)

πόα, ἡ, Ion. πόη et ποίη, Dor. ποία, herba, gramen, pabulum: frons.

ποάζω, f. άσω, herbosus sum. 2) herbas lego, herbas inutiles avello, i. e. runco, A praec.

πόαριον, ου, τό, herbula, parva herba, Dim. a πόα.

ποασμός, οῦ, ὁ, (ποάζω) noxiarum herbarum evulsio, runcatio.

ποαστής, ῆρος, ὁ, (ποάζω) qui noxias herbas evellit.

ποάστρια, ας, ἡ, quae noxias herbas evellit. Fem. a praec.

ποάστριον, ου, τό, falx, qua secantur herbae.

ποδαβρός, όν, (πούς, ἁβρός) pedibus teneris mollibusque praeditus, Orac. Hdt. 1. 55 si lectio vera.

ποδαγός, όν, Dor. et Att. poet. p. ποδηγός.

ποδάγρα, ας, ἡ, (πούς, ἄγρα) pedica, tendicula. 2) podagra s. articularis morbus, quum pedum articulos noxius humor infestat eosque captos tenet, h. e. non compotes sui reddit, ut nequeant sese sponte sua movere, sed velut pedica quadam constricti teneantur.

ποδαγράω, et ποδαγριάω, podagra laboro, podagricus sum. A praec.

ποδαγρίζομαι, f. ίσομαι, idem et ab eod.

ποδαγρικός, ή, όν, qui podagra tentatur vel laborat, podager, podagricus.

ποδαγρός, όν, idem et ab eod.

ποδαλγέω, f. ήσω, pedum dolore seu podagra laboro. A seq.

ποδαλγής, ές, (πούς, ἀλγέω vel ἄλγος) dolore pedum laborans.

ποδαλγία, ας, ἡ, pedum dolor, podagra.

ποδαλγικός, ή, όν, qui pedum dolore seu podagra laborat. A praec.

ποδαλγός, ός, (πούς, ἄλγος) idem, dub.

ποδάνεμος, ον, Dor. p. ποδήνεμος. (ᾱ)

ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ, et ποδάνιπτρα, ας, ἡ, pelluvium, pelvis, ad lavandos pedes.

ποδάνιπτρον, ου, τό, aqua, qua pedes abluuntur.

ποδαπός, ή, όν, cujas, ex qua regione.

πόδαργος, ον, (πούς, ἀργός) albos, vel celeres pedes habens, velox.

ποδαρίζω, v. πυδαρίζω.

ποδάριον, ου, τό, pediculus, i. e. pediolus, vel exiguus pes, Dim. a πούς.

ποδαρκέω, celeriter percurro, ποδαρκέων νέμενος, Pind. P. 5, 44. nisi est gen. pl. a ποδάρκης, v. Boeckh. p. 475. nam hoc solo loco legitur.

ποδάρκης, ες, (ἀρκέω) pedibus valens, celer.

ποδαυρος, ον, (αὔρα) qui velocitate pedum auras seu ventos aequat.

ποδεῖον, sive ποδεῖον, ου, τό, (πούς) socculus, qui pedi inducitur. 2) udo. v. et πόδιον.

ποδεκμάγιον, et ποδεκμαγεῖον, ου, τό, (ἐκμαγεῖον) pedale, Gl. Vet. pannus ad abstergendos pedes.

ποδένδυτον, ου, τό, pedis indumentum, pedica, pedis vinculum. A seq.

ποδένδυτος, ον, (ἐνδύω) pedi indutus.

ποδεών, ῶνος, ὁ, (πούς) pediolus, in utre pendulus, per quem liquor effunditur. 2) pes navis ut πούς. 3) calceamenti rustici genus. 4) penis, Eur. Med. 674. ubi v. Schol.

ποδηγεσία, ἡ, ductus, institutio, itineris monstratio.

ποδηγετέω, f. ήσω, viam monstro, dux itineris sum. 2) perduco. 3) explico, illustro. A seq.

ποδηγέτας, ου, ὁ, viae dux. A seq.

ποδηγέω, f. ήσω, (ἄγω) idem quod ποδηγετέω.

ποδηγητικός, ή, όν, sciens s. peritus viae.

ποδηγία, ἡ, itineris demonstratio, ductus.

ποδηγικός, ή, όν, ad ducem pertinens, viae peritus.

ποδηγός, όν, Ion. ποδαγός, όν, Dor. et Att. ducens, instituens: viae dux: paedagogus. Compar. irreg. ποδηγέστερος.

ποδηνεκής, ές, (ἠνεκής) ad pedes dependens, talaris.

ποδήνεμος, ον, (ἄνεμος) pedibus, i. e. pedum velocitate ventos aequans, pedibus admodum celer. v. ποδάνεμος.

ποδήρης, ες, (πούς, ἄρω) ad pedes usque pertinens seu dependens. ποδήρης χιτών, tunica talaris. Sed ποδήρης ναῦς, navis, quae remigando impellitur: nam remi navium quasi pedes sunt, et sic a poetis appellantur. Eust. Hesych. 2) τὰ ποδήρη, pedes ipsi, Aesch. Ag. 1595. στῦλος ποδήρης, bene fulta s. firmissime columna, ib. 895.

ποδηροφορέω, talarem vestem gero. A praec. dub.

ποδιαῖος, αία, αῖον, (πούς) pedalis, pedaneus, qui mensuram s. spatium unius pedis habet.

ποδίζω, f. ίσω, pede metior. 2) pedes ligo, seu pedicis obligo, compedio.

ποδίκροτος, ον, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens.

πόδιον, ου, τό, petiolus, pediculus. 2) tegumentum pedis, soccus, fascia, qua pes involvitur, pedulis, quae et πίλος, pedulis. Dim. a πούς.

ποδίσκος, ου, ὁ, idem. Dimin. a πούς.

ποδισμός, οῦ, ὁ, (ποδίζω) dimensio pedibus facta, ratio mensurandi pedibus. 2) saltationis genus.

ποδιστήρ, ῆρος, ὁ, ad ipsos pedes pertinens seu dependens. 2) lebes, cacabus.

ποδίστρα, ἡ, (ποδίζω) pedica.

ποδοκάκη, et ποδοκάκκη, ης, ἡ, (πούς, κακός) lignum, in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur, cippus, pedica, compedes.

ποδόκοιλον, ου, τό, (κοῖλος) vola pedis.

ποδοκρουστία, ας, ἡ, (κρούω) plausus pedum, seu pulsatio.

ποδοκτυπέω, f. ήσω, (κτυπέω) salto.

ποδοκτύπη, ης, ἡ, saltatrix. A pr.

ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ, pelluvium, pelvis ad lavandos pedes.

ποδόνιπτρον, ου, τό, aqua, qua pedes lavantur: pelluvium, pollubrum.

ποδονομέω, (π. et νέμω n. 6. aut νόμος) salto.

ποδοπέδη, ἡ, pedica.

ποδορραγής, ές, (ῥήγνυμι) pede ruptus s. fractus.

ποδορρώη, ἡ, (ῥώννυμι) quae pedibus valet, Callim.

ποδόρτιον, s. ποδόνειον, ου, τό, (πούς) vestis ad pedes demissa, talaris.

ποδόστημα, τό, (στῆμα) inferior pars puppis.

ποδοστράβη, ης, ἡ, (στράβη) instrumentum tortorum. 2) instrumentum medicum. 3) tendicula, qua cervi capiuntur. 4) i. q. ποδοκάκη.

ποδότης, ητος, ἡ, (πούς) pedatus.

ποδοτρόχαλος, ον, (τρέχω) pede rotam circumagens, ut figulus, sive ipsa rota, quae pede circumagitur.

ποδουχέω, (ἔχω) clavum teneo, ad gubernaculum sedeo.

ποδόψηστρον, ου, τό (ψάω) pedum substragulum.

ποδοψοφία, ἡ, (ψόφος) sonus pedum in incessu.

ποδοψόφος, ον, (ψοφέω) pedibus sonitum ciens in incessu.

ποδόω, (πούς) intendo funibus, qui πόδες dicuntur.

ποδώκεια, ας, ἡ, pedum pernicitas. A seq.

ποδώκης, ες, (ὠκύς) pedibus celer, velox.

ποδωκία, ας, ἡ, pedum pernicitas. A praec.

ποδῶκυς, εια, υ, ap. scr. i. q. ποδώκης.

πόδωμα, ατος, τό (ποδόω) pulpitum.

ποδώνυχος, ον, (ὄνυξ) usque ad pedum ungues pertinens.

ποδωτός, ή, όν, funibus, qui πόδες dicuntur, intentus, pedatus.

ποεσιτρόφος, ον, (πόα, τρέφω) herbas alens seu nutriens, herbidus.

ποεσίχροος, ον, (πόα, χρόα) germinis colorem referens, viridis.

ποέω, cf. ποιέω.

πόη, ἡ, Ion. p. πόα.

ποηλογέω, f. ήσω, (πόα, λέγω) herbas colligo.

ποηφαγέω, f. ήσω, (ποηφάγος) herbis vescor.

ποηφαγία, ας, ἡ, cibi usus ex herbis.

ποηφαγής, ές, i. q. seq.

ποηφάγος, ον, (πόα, φαγεῖν) herbis vescens. 2) animal Indicum, duplo majus, quam equus.

ποηφόρος, ον, (φέρω) gramina ferens.

ποθαίνω, ep. scr. i. q. ποθέω.

ποθεινός, ή, όν, (πόθος) desiderabilis, exoptatus, desideratus, amabilis.

ποθεινῶς, adv. magno desiderio. Comp. ποθεινοτέρως.

πόθεν, adv. (ὅθεν) unde? undenam? qui fit? 2) servit negationi fortiori; jungitur fere γάρ. πόθεν γάρ, nullo modo.

ποθέν, adv. enclit. alicunde, ulla ex parte.

ποθέρπω, f. ψω, accedo. Dor. pro προσέρπω, formatum e ποτί pro πρός et ἕρπω.

ποθέσπερος, ον, Dor. p. προσέσπερος, unde τὰ ποθέσπερα, adv. vesperi, Theocr.

ποθέω, f. έσω vel έσομαι et ήσω, pf. πεπόθηκα, pf. pass. πεπόθημαι, aor. pass. ἐποθέσθην, (ποθή, πόθος) opto, cupio, desidero. 2) desidero, sc. amissa et perdita vel quae non adsunt; requiro. 3) cum desiderio amo. Constr. c. acc. Nonnunquam eodem sensu Medium invenitur, ut Soph. Trach. 103.

ποθή, ῆς, ἡ, desiderium, amor. σῇ ποθῇ, desiderium tui, Il.

πόθημα, τό, (ποθέω) res desiderata: desiderium.

ποθήμεναι, inf. praes. Ep. a ποθέω, Od. 12, 110.

πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi. 2) desiderium, amor.

ποθητός, ή, όν, desideratus, desiderabilis.

ποθητύς, ύος, ἡ, poet. p. πόθησις. (ῦς, ύας)

ποθήτωρ, ορος, ὁ, (ποθέω) qui desiderat, amat, poet.

πόθι, adv. poet. p. ποῦ, ubi? 2) p. ποῖ, quo?

ποθί, adv. enclit. poet. p. πού, alicubi. 2) aliquando, tandem aliquando. 3) aliquo modo, fere.

ποθινός, ή, όν, poet. p. ποθεινός.

ποθόβλητος, ον, desiderio tactus, vel captus. 2) Cupidinis telis ictus, a Cupidine vulneratus. 3) amatorius.

πόθοδος, ἡ, Dor. p. πρόσοδος.

ποθελκίς, ίδος, ἡ, (ποτί, ἕλκω) habena, qua trahuntur vel reguntur jumenta. Dor. pro προσελκίς.

ποθερπέω, ποθορέω, ποθόρημι, Dor. p. προσορμάω.

πόθος, ου, ὁ, desiderium, amor, cupido, τινός. σὸς πόθος, desiderium tui, Od. 11, 202. 2) desiderium rei perditae, luctus.

ποῖ, adv. quo? quonam? quorsum? ubi? quousque? quamdiu? Ab οἷ, quo.

ποι, adv. enclit. aliquo. 2) alicubi. 3) quodammodo.

ποία, ἡ, Dor. p. ποίη, πόα.

ποιά, ἡ, cestus, annus, v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 412. Lobeck. Phryn. p. 496.

ποιάεις, εσσα, εν, Dor. p. ποιήεις. (ᾱ)

ποιανθής, ές, (ποίη, ἀνθέω) herbidus.

ποιέω, f. ήσω, facio, efficio, fabricor. 2) carmine compono. Sed hoc verbum varias significationes accipit diversis junctum substantivis aut particulis, in activo et medio, ut ποιεῖν τὸν νόμον, servare legem, at ποιεῖσθαι νόμον, legem sancire, sinere sibi irrogari, pati sibi ferri. θυσίας ποιεῖν, sacrificare. ἑορτὴν ποιεῖν, diem festum celebrare, ποιεῖν πρός τι, valere ad aliquid. ποιεῖν τινί vel εἴς τινα, facere cum aliquo. ποιεῖν εἴς τι, facere ad aliquam rem. κακά s. ἀγαθὰ ποιεῖν τινά, bonis s. malis afficere aliquem; eodem sensu dicitur etiam κακῶς vel εὖ ποιεῖν τινά. ποιεῖν λέγοντα, inducere loquentem: cum ἐπί, colloco, pono etc. In med. 1) cum subst. dicitur intransitive, ut χρόνον ποιεῖσθαι, morari, λόγον ποιεῖσθαι, dicere, ἀρχὴν ποιεῖσθαι, incipere, τιμωρίαν ποιεῖσθαι, opem ferre, γνώμην ποιεῖσθαι, animum inducere; it. putare, judicare. 2) ubi transitive est, dicitur cum relatione ad subjectum, ut παῖδα ποιεῖσθαι, adoptare, de quo et ποιοῦμαι, simpliciter dicitur. 3) cum particulis, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, magnifacere, ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, irridere, flocci facere. ἐν ὀλίγῳ ποιεῖσθαι, contemnere etc. 4) statuere sc. ut poenam, v. c. φυγὴν ποιεῖσθαι, exilii poenam proponere. 5) simulo. it. prae me fero. (Prima syllaba a poetis Atticis, Comicis inpr., corripitur interdum; unde quidam statuerunt, Atticam formam esse ποῶ, sed falso.)

ποίη, ἡ, Ion. p. πόα, gramen, herba.

ποιηβόρος, ον, (βορά) gramine vescens.

ποιήεις, ήεσσα, ῆεν, (ποία) herbosus, consitus. 2) viridis.

ποίημα, ατος, τό, (ποιέω) quod aliquis fecit, opus. 2) liber. 3) poema. 4) τὰ ποιήματα, ciborum confectiones.

ποιηματικός, ή, όν, ad carmen pertinens, poeticus.

ποιημάτιον, ου, τό, parvum poema, poematium. 2) libellus. Dim. a ποίημα.

ποιηματοκόπος, ὁ, (κόπτω) poeta, inpr. maledicus. dub.

ποιηρός, ρά, ρόν, (ποία) herbosus.

ποίησις, σεως, ἡ, (ποιέω) faciendi actio, facere. 2) poesis, poema, carmen. 3) modus rei agendae; ἡ κατὰ τὸ κεχαρισμένον ποίησις, si quis facit, quod lubet. 4) factura, instructio.

ποιητέον, adj. verb. a ποιέω, facere oportet. Proprie neutr. a seq.

ποιητέος, έα, έον, faciendus.

ποιητής, οῦ, ὁ, poeta, vates. 2) factor, effector, nominatim legislator. it. auctor, inventor.

ποιητίζω, poetor. A praec.

ποιητικεύομαι, rem poeticam tracto, carminibus scribendis operam do. A seq.

ποιητικός, ή, όν, (ποιητής) faciendi vim habens, per quem aliquid fit. 2) poeticus, i. e. poetis conveniens, poetarum proprius. 3) vim habens excogitandi, sollerter, ingeniose inveniendi et comminiscendi.

ποιητικῶς, adv. poetice, more poetarum.

ποιητός, ή, όν, (ποιέω) factus. 2) factitius. 3) adoptivus, adscititius.

ποιήτρια, ας, ἡ, (ποιητής) poetria.

ποιητρόφος, ον, (ποίη, τρέφω) gramina nutriens, herbidus.

ποιηφαγέω, (ποίη, φαγεῖν) herbis vescor, Hdt.

ποιηφάγος, ον, (φαγεῖν) herbis vescens.

ποικιλανθής, ές, (ποικίλος, ἄνθος) floridus, varios habens flores, variegatus.

ποικιλείμων, ονος, ὁ, ἡ, (εἷμα) picta s. versicolori veste indutus. 2) variegatus, multicolor.

ποικιλέρυθρος, ον, rubris maculis distinctus.

ποικιλεύς, έως, ὁ, idem qui ποικιλτής.

ποικιλήνιος, ου, Dor. ποικιλάνιος, (ἡνία) variegatas habens habenas.

ποικιλία, ας, ἡ, (ποικίλος) varietas. it. prudentia, versutia.

ποικιλίς, ίδος, ἡ, varie, versicolor, picta. 2) nomen avis, quibusdam carduelis.

ποικίλλω, f. ιλῶ, (ποικίλος) variego, varie distinguo, vario. 2) vafre comminiscor aut fingo: perplexe loquor, Soph. Tr. 412. 1121. 3) muto. πεποικιλμένος, varius, variegatus.

ποίκιλμα, ατος, τό, ornatus versicolor, opus quodlibet versicolor et varie ornatum. A praec.

ποικιλμός, οῦ, ὁ, varietas.

ποικιλόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, (βότρυς) uvas versicolores habens.

ποικιλόβουλος, ον, (βουλή) consiliis varius. 2) astutus, versutus, callidus, vafer.

ποικιλόγηρυς, υος, ὁ, ἡ, (γῆρυς) Dor. ποικιλόγᾱρυς, varie sonans, variam vocem sonumque habens.

ποικιλόγραμμος, ον, (γραμμή) variis seu versicoloribus lineis distinctus, varius, pictus, maculosus.

ποικιλογράφος, ον, (γράφω) qui varia scripsit.

ποικιλόδειρος, ον, (δειρή) cui collum est varium, i. e. versicolor, maculosum, pictum.

ποικιλόδερμος, ον, (δέρμα) i. q. seq.

ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ, ἡ, (δέρμα) variam habens cutem, i. e. variegatam.

ποικιλοδίνης, ου, ὁ, i. q. ποικιλόδινος. (δίνης, --)

ποικιλόδινος, ον, (δίνη) qui varie circumagitur, seu versatur, qui in orbem agitur.

ποικιλόδιφρος, ον, qui variis utitur bigis.

ποικιλόδωρος, ον, (δῶρον) varia donans, liberalis.

ποικιλοεργός, όν, (ἔργον) varii coloris.

ποικιλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, varios habens capillos.

ποικιλόθρονος, ον, (θρόνος) solio varie ornato insidens, Sappho.

ποικιλόθροος, ον, (θρόος) varium sonitum ciens.

ποικιλολογία, ἡ, (λέγω, λόγος) oratio nimium depicta et in qua nihil rectum aut proprium sit; ei contraria est ὁμοιολογία.

ποικιλόκαυλος, ον, varios caules habens, cujus caulis varius est.

ποικιλομήτης, ου, ὁ, (μῆτις) varia et multiplicia habens consilia, versipellis.

ποικιλόμητις, ιος, ὁ, ἡ, idem.

ποικιλομήχανος, ον, (μηχανή) qui varias machinas et technas callet, callidus, versutus.

ποικιλομορφία, ας, ἡ, quasi dicatur multiformitas, varie formatio. A seq.

ποικιλόμορφος, ον, (μορφή) varias formas habens. 2) versicolor.

ποικιλόμυθος, ον, cujus sermo varius est, vel vario distinctus lepore, facundus, disertus.

ποικιλόνοος, ον, (νόος) i. q. ποικιλόφρων.

ποικιλόνωτος, ον, varium tergum habens.

ποικιλοπράγμων, ον, (πρᾶγμα) qui varia facit.

ποικιλόπτερος, ον, (πτερόν) variegatas pennas habens. v. ἐγχελύματος

ποικίλος, η, ον, varius, variegatus, picturatus, it. varias artes callens, versutus. 2) dubius, inconstans. 3) difficilis.

ποικιλόστερνος, ον, (στέρνον) varium pectus habens, versutus, dolosus.

ποικιλόστικτος, ον, variis maculis notatus.

ποικιλόστολος, ον, (στολή) stolam gerens variegatam.

ποικιλόστομος, ον, (στόμα) cujus os seu rostrum est varium.

ποικιλοτερπής, ές, (τέρπω) varie, valde oblectans.

ποικιλότευκτος, ον, (τεύχω) artificiosus, artificiose structus, factus, callidus. Ut ποικιλότευκτος θέσις, expl. positio artificiosa in ludo duodecim scriptorum etc.

ποικιλοτέχνης, ου, ὁ, qui varias artes callet.

ποικιλότραυλος, ον, (τραυλός) varios vocis flexus habens, μέλη ποικιλότραυλα, Theocr. epigr. 4, 10.

ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, qui suaviter cithara canitur.

ποικιλοφρονέω, callidus sum; item, in bonam partem, plenus sum consilio, ingenio valeo. A seq.

ποικιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) cui mens est versuta et callida, versutus. 2) prudens, plenus consilio. 3) ingeniosus.

ποικιλόφωνος, ον, (φωνή) varios sonos edens, Epith. instrumenti musici, lyrae etc. suavisonus. 2) copiosus in dicendo, in varianda oratione.

ποίκιλσις, εως, ἡ, (ποικίλλω) artificium variegandi.

ποικιλόχροος, ον, contr. ους, ουν, (χρόα) versicolor.

ποικιλόχρωμος, ον, (χρῶμα) idem.

ποικιλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, idem.

ποικιλόω, variego, varie exorno, Aesch.

ποικιλτής, οῦ, ὁ, (ποικίλλω) qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat: variator, plumarius. Femin. ἡ ποικίλτρια.

ποικιλτικός, ή, όν, pertinens, ad phrygioniam artem. ἡ ποικιλτική, Subst. sc. τέχνη, ars phrygionum. A praec.

ποικιλτός, ή, όν, (ποικίλλω) variatus, vario pictus, versicolor.

ποικίλτρια, ἡ, fem. a ποικιλτής.

ποικιλῳδός, όν, (ᾠδή) vario modulamine canens, cantum suaviter variare peritus. 2) perplexa loquens. Epith. Sphyngis. Soph.

ποικίλως, adv. (ποικίλος) varie, multis modis. 2) callide, versute. 3) inconstanter.

ποιμαίνω, f. ανῶ, (ποιμήν) pasco, rego. 2) curam gero, curo. ποιμαίνειν ἔρωτα, fallere amorem, Theocr. 11. 80. Med. vagor.

ποιμανδρία, ας, ἡ, vas sacrum, ad sanguinem victimae excipiendum.

ποιμανεύς, έως, ὁ, (ποιμαίνω) pastor, dub.

ποιμανεύω, pasco. 2) custodio. A praec.

ποιμανόριον, ου, τό, (ποιμάνωρ) grex, non ovium tantum, sed et populi.

ποιμαντέον, Adj. verb. a ποιμαίνω, Theogn. 689.

ποιμαντήρ, ῆρος, ὁ, (ποιμαίνω) pastor.

ποιμαντικός, ή, όν, (ποιμαίνω) pastoritius, pastoralis. Subst. ἡ ποιμαντική, sc. τέχνη, ars pascendi, res pastoritia.

ποιμάντωρ, ορος, ὁ, pastor. (ᾰ)

ποιμάνωρ, ορος, ὁ, (ποιμαίνω) idem. 2) rex, dux. (ᾰ)

ποιμασία, ἡ, (ποιμαίνω) pascendi actio, custodia.

ποιμενίδης, ου, ὁ, pastore natus, pastoritii generis.

ποιμενικός, ή, όν, pastoralis, pastoritius. 2) pascendo pecori deditus.

ποιμένιος, ία, ιον, pastoralis.

ποιμήν, ένος, ὁ, upilio, pastor: rector, ductor.

ποιμναῖος, αία, αῖον, ad gregem pertinens.

ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium, ovile. 2) pascuum. 3) ovis e grege.

ποίμνηθεν, adv. a grege. A praec.

ποιμνήϊος, ΐα, ϊον, ad ovium gregem pertinens.

ποίμνιον, τό, contr. e ποιμένιον, grex ovium, pecus. 2) ovis e grege.

ποιμνίτης, ου, ὁ, fem. ῖτις, ιδος, pastoralis, pastoritius.

ποιναῖος, αία, αῖον, (ποινή) poenarius, poenalis, poenas infligens.

ποινάτωρ, ορος, ὁ, ultor. (ᾱ) A seq.

ποινάω, f. άσω, Ion. ήσω, punio, poenas exigo. Med. vindictam sumo ab aliquo, τινά, Eur. (α in praes. breve, in fut. longum.)

ποινή, ῆς, ἡ, (φόνος?) poena, ultio injuriae seu peccati, pretium, quo injuria pensatur, satisfactio quaevis. 2) Furia. 3) molestia, aegritudo.

ποινηλασία, ας, ἡ, (ἐλαύνω) exactio poenae, multae.

ποινηλατέω, f. ήσω, furiis poenalibus agito. A seq.

ποινήλατος, ον, (ποινή, ἐλαύνω) furiis agitatus.

ποίνημα, ατος, τό, (ποινάω) poena, quam quis luit.

ποινήτειρα, ἡ, fem. a ποινητήρ.

ποινητήρ, ῆρος, ὁ, (ποινάω) vindex, ultor.

ποινήτης, ου, ὁ, fem. ποινῆτις, ιδος, i. q. ποίνιμος.

ποινήτωρ, ορος, ὁ, i. q. ποινητήρ.

ποίνιμος, ον, (ποινή) ulciscens; ultor, ultrix, vindex. 2) puniendus.

ποινοποιός, όν, (ποιέω) molestiam adferens.

ποιολογέω, herbas lego. ποιολογεῦσα, herbas legens. port. pro ποιολογοῦσα. A seq.

ποιολόγος, ον, (ποία, λέγω) herbas legens.

ποιονόμος, ον, (νέμω) qui gramine pascitur.

ποιόνομος, ον, (νομή) pascua herbida habens.

ποῖος, ποία, ποῖον, (οἷος) qualis.

ποιός, ποιά, ποιόν, certa qualitate praeditus, certo modo adfectus.

ποιότης, ητος, ἡ, (ποῖος) qualitas rei quaelibet.

ποιοτρόφος, ον, (ποία, τρέφω) herbas alens, herbidus.

ποιοφάγος, ον, i. q. ποιηφάγος.

ποιόω, (ποῖος) unde πεποιωμένος, qualitate aliqua affectus.

ποιπνός, οῦ, ὁ, minister, famulus. Hesych. A seq.

ποιπνύω, opus, ministerium facio sedulo, satago, Hom. (Radix πνέω, πέπνυμαι, ut primitus significet, anhelo, spiritum celeriter duco prae festinatione.) (υ in praes. et impf. anceps; in reliquis tempp. longum.)

ποιφύγδην, adv. (ποιφύσσω) terrifico cum flatu.

ποίφυγμα, τό, (ποιφύσσω) vehemens spiritus emissio. 2) terriculamentum, terror.

ποίφυξις, εως, ἡ, idem. A seq.

ποιφύσσω, f. ξω, (φυσάω) spiro, flatum emitto. 2) terreo, exterrefacio.

ποιώδης, ες, (ποία) herbidus.

πόκα et ποκά, adv. Dor. p. πότε et ποτέ.

ποκάζω, (πόκος) idem quod ποκίζω.

ποκάριον, ου, τό, parvum vellus. Dim. a πόκος.

ποκάς, άδος, ἡ, (πόκος) lanigera. 2) coma.

πόκις, v. πόκος.

πόκη, ἡ, v. πόκος.

ποκίζω f. ίσω, (πόκος) tondeo. 2) coma, pecto.

ποκοειδής, ές, (εἶδος) velleri similis. 2) impexus.

πόκος, ὁ, (πέκω) vellus, lana vellendo demta et conglobata. 2) tonsura ovium. 3) Proverb. εἰς ὄνου πόκας, ad tonsuram asini, i. e. ad nihilum, Ar. qui accusativus modo ab αἱ πόκες, modo ab ἡ πόκη derivatur, quod neutrum extat: itaque rectius πόκας acc. heteroclit. a recto πόκος existimatur. Hinc

ποκόω, f. ώσω, vellere circumdo, vestio. Hinc πεποκωμένος, vestitus.

πολέες, έων, plur. Ep. a πολύς pro πολλοί, πολλῶν, Hom.

πολεμαδόκος, ου, Dor. pro πολεμηδόκος.

πολεμάρχειος, ον, ad Polemarchum pertinens.

πολεμαρχέω, f. ήσω, (πολέμαρχος) exercitui praesum; belli dux sum. 2) Polemarchus sum.

πολεμάρχης, ου, ὁ, (πόλεμος, ἄρχω) belligerator, dux belli.

πολεμαρχία, ας, ἡ, munus Polemarchi. A seq.

πολέμαρχος, ου, ὁ, dux belli. 2) nomen magistratus apud Athen. 3) praefectus morae, (μόρας) apud Lacedaem. Xenoph.

πολεμᾱτόκος, ον, Dor. p. πολεμητόκος, q. v.

πολέμειος, ον, v. πολεμήϊος.

πολεμέω, f. ήσω, (πόλεμος) bellum gero, pugno, τινί, cum aliquo. Hinc dissideo ab aliquo, discepto, de re aliqua contendo quam alter appetit; it. disputo. 2) bello peto, aggredior, oppugno, c. acc. Pass. πολεμοῦμαι, bello petor, bellum mihi infertur, Dem.

πολεμηδόκος, ον, Dor. πολεμᾱδόκος, (δέχομαι) bellum opperiens, bellicosus.

πολεμήϊος, ου, Ion. p. obsol. πολέμειος, bellicus. 2) hostilis.

πολεμησείω, (πολεμέω) bellare gestio, bellare cupio, ad bellum specto.

πολεμιστήριον, ου, τό, (πολεμέω) locus hosti imminens, et opportunus ad illi nocendum.

πολεμητόκος, ον, Dor. πολεμᾱτόκος, (τίκτω) bellum gignens. 2) πολεμητόκος, ον, ad bellum natus, fortis, bellator.

πολεμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, bellicosus, poet.

πολεμία, ας, ἡ, sc. χώρα, (πόλεμος) solum hostile seu hosticum.

πολεμίζω, f. ίσω, Dor. ίξω, bellum gero, τινί, cum aliquo: pugno, decerto, litigo. 2) trans. bello peto.

πολεμικός, ή, όν, bellicus, militaris, bellicosus, rei militaris peritus. Hinc Subst. ἡ πολεμική, ῆς, sc. ἐπιστήμη, ars militaris: et τὸ πολεμικόν, sc. σημεῖον, classicum, bellicum.

πολεμικῶς, adv. bellicose, hostiliter.

πολέμιος, ία, ιον, (πόλεμος) qui animo hostili est erga aliquem, infestus. 2) hostilis, inimicus. 3) invisus. 4) pro πολεμικός, militaris. 5) τὰ πολέμια, res militaria.

πολεμιστά, ὁ, Epice p. πολεμιστής.

πολεμιστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πολεμιστής.

πολεμιστήριος, ία, ιον, bellicus. 2) bellator, habilis ad bellum. τὰ πολεμιστήρια, ων, certamina equestria. 2) instrumenta bellica.

πολεμιστής, οῦ, ὁ, (πολεμίζω) bellator, habilis ad bellum.

πολεμίως, adv. (πολέμιος) hostiliter, hostili atque infesto animo.

πολεμοδόκος, ον, idem quod πολεμηδόκος.

πολεμοθαλής, ές, bellicosus, bello gaudens. Epith. Palladis.

πολεμόκλονος, ον, idem. Epith. Martis et Palladis.

πολεμόκραντος, ον, (κραίνω) bellum perficiens, finiens.

πολεμόνδε, adv. in bellum, ad bellum, in praelium.

πολεμοποιέω, f. ήσω, bellum moveo. 2) seditiones excito. 3) inimicum et hostem reddo. A seq.

πολεμοποιός, όν, (ποιέω) bellum movens, hostilis.

πόλεμος, ου, ὁ, (*πέλω, pello, moveo, trudo, verso. v. πολέω) bellum. 2) praelium, pugna. 3) apparatus bellicus, inpr. milites.

πολεμοτροφέω, (τρέφω) bellum nutrio seu foveo.

πολεμοφθόρος, ον, (φθείρω) bello consumens.

πολεμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) animi bellicosi.

πολεμόω, f. ώσω, (πόλεμος) ad bellum excito, ad bellum alicui inferendum incito, hostem reddo, τινά. Pass. πολεμόομαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor, med. hostili animo sum.

πολεμώνιον, ου, τό, polemonium, (Valeriana,) herba.

πολεύω, f. εύσω, verso. 2) curo, ministro. 3) versor alicubi, habito. A seq.

πολέω, f. ήσω, verto, verso. 2) versor. 3) aro. 4) pasco.

πολῆες, ήων, Epice p. πόλεις, πόλεις, plur. a πόλις, Hom.

πόλησις, ἡ, (πολέω) conversio.

πολιαίνομαι, (πολιός) canesco, canus sum; spumo, de mari.

πολιανομέω, f. ήσω, aedilis, praefectus urbi sum. A seq.

πολιανόμος, ου, ὁ, (πόλις, νέμω) aedilis, praefectus urbi.

πολιάοχος, ου, Dor. p. πολιήοχος, Pind. (ᾱ)

πολιαρχέω, f. ήσω, urbi praesum. A seq.

πολίαρχος, ου, ὁ, praefectus urbi vel urbium. 2) princeps urbis vel urbium.

πολιάς, άδος, ἡ, (πόλις) Atheniensibus dicta Minerva, praeses arcis, quae arcem tenet ac tuetur.

πολίδιον, ου, τό, oppidulum. Dim. a πόλις.

πολίδριον, τό, idem.

πολιεύς, έως, ὁ, urbis custos et tutor, Jovis epith.

πολίζω, f. ίσω, (πόλις) urbem condo, urbem statuo. πεπολισμένη, condita, part. perf. pass.

πολιήοχος, ου, pro πολιοῦχος, ubi vid.

πολιήτης, ου, ὁ, civis, municeps, pro πολίτης.

πολιῆτις, ιδος, ἡ, civis, mulier. A praec.

πολινδε, adv. ad civitatem.

πολιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (πολιός, θρίξ) canos habens capillos.

πολιοκρόταφος, ου, (κρόταφος) cana habens tempora, senex.

πόλιον, ου, τό, polium; herba graveolens.

πολιορκέω, f. ήσω, (πόλις, εἴργω, ἕρκος) obsidione cingo, circumsideo, obsideo, machinis et tormentis urbem oppugno. 2) vexo, affligo, etiam de singulis hominibus, aut corpore humano. 3) bello pato, de ragione.

πολιορκητής, οῦ, ὁ, urbium obsessor. 2) urbium expugnator.

πολιορκητικός, ή, όν, obsidionalis, ad obsidionem pertinens.

πολιορκία, ας, ἡ, obsessio, obsidum sive obsidio, oppugnatio, vastatio. 2) vexatio, afflictio.

πολιός, ά, όν, canus, albus, candidus. πολιαί, cani capilli, sc. τρίχες vel ἔθειραι.

πολιότης, ητος, ἡ, canities. A pr.

πολιότριχος, ον, (θρίξ) i. q. πολιόθριξ.

πολιοῦχος, ον, (πόλις, ἔχω) urbis praeses, tutelaris deus vel dea. 2) quum de Minerva Atheniensi sermo est, significat praesidem arcis.

πολιοφυλακέω, f. ήσω, (πόλις, φύλαξ) praesidio urbem teneo, urbem defendo, it. intra muros me teneo.

πολιόχρως, χρωτος, ὁ, ἡ, (πολιός, χρώς) canus, albus, candidus, ut cygnus.

πολιόω, f. ώσω, (πολιός) canum facio. Med. canesco.

πολίπορθος, ὁ, (πόλις, πορθέω) urbis expugnator, vel vastator.

πολιῤῥαίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) idem.

πόλις, εως, ἡ, Ion. et Dor. gen. πόλιος, Att. poet. πόλεος. Ep. πόληος, (πόλος, πολέω) urbs, civitas, oppidum. 2) regio urbis, ager ad urbem pertinens. 3) arx urbis, pro ἀκρόπολις.

πόλισμα, ατος, τό, (πολίζω) urbs, oppidum, oppidulum.

πολισμάτιον, ου, τό, oppidulum. Dim. a πόλισμα.

πολισμός, οῦ, ὁ, (πολίζω) urbis extructio.

πολισσοῦχος, ου, i. q. πολιοῦχος.

πολισσονόμος, ον, (νέμω) urbem administrans. π. βιοτά, vita civitatis legibus adstricta, Aesch. Pers. 849.

πολισσόος, ου, (σώζω) urbem servans.

πολισσοῦχος, ου, poet. p. πολιοῦχος, πολιαοῦχος.

πολιστής, οῦ, ὁ, (πολίζω) conditor et auctor civitatis. 2) civitatis princeps.

πολιτάρχης, ου, ὁ, (πολίτης, ἄρχω) conditor et auctor civitatis. 2) magister civium, seu urbis praefectus.

πολίταρχος, ου, ὁ, i. q. πολιτάρχης. (ῑ)

πολιτεία, ας, ἡ, (πολιτεύω) administratio reipublicae, civitatis regimen; forma et descriptio civitatis. 2) Reipublicae status, vel respublica. 3) civitas, jus civitatis. 4) libera respublica, democratia. 5) vitae institutum et ratio, gubernatio, gestio rei cujusque, etiam rei privatae, et hominis singularis. 6) apud scriptores eccles. significat, etiam bona opera, vexationes corporis per jejunia, vigilias etc. pietatis causa.

πολίτευμα, ατος, τό, (πολιτεύω) reipublicae regimen, reipublicae gubernatio, vel administratio. 2) vita civilis, commercia civium inter se, civitas. it. vitae genus omnisque agendi et versandi modus ἀναστροφή. 3) sollertia in re administranda quavis. (ῑ)

πολιτευτέον, Adj. verb. versandum in republica, reipublicae danda opera.

πολιτευτής, οῦ, ὁ, reipublicae, seu civitatis administrator, magistratus.

πολιτεύω, f. εύσω, (πολίτης) rempublicam gero. 2) universe, aliquid curo, administro, curando, agendo (praesertim in magistratu) efficio. 3) in civitate vivo, ejus legibus et institutis utor et obedio. In medio eadem significat, praeterea, vivo, gero me, versor, de moribus et institutis vitae.

πολιτηΐη, ης, ἡ, Ion. pro πολιτεία.

πολίτης, ου, ὁ, (πόλις) civis, municeps. 2) civis, socius alterius in jure civili, pro συμπολίτης. (ῑ)

πολιτίζω, f. ίσω, rempublicam administro, civilia negotia tracto

πολιτικός, ή, όν, (πολίτης) civilis, urbanus, civicus. 2) peritus rerum civilium, qui in administratione reipublicae versatur, item orator, concionator. Hinc ἡ πολιτική, ῆς, sc. τέχνη, ratio seu ars bene instruendae vel administrandae reipublicae. 3) facilis, comis. 4) urbanus, elegans, facetus. 5) popularis, ad sensum populi accommodatus. 6) civitati utilis. τὸ πολιτικόν, exercitus qui civibus indigenis constat. item quod est ex usu reipublicae. it. vehementia, qualis oratorum est.

πολιτικῶς, adv. civiliter, vel ut decet rempublicam administrantem, aut ipsam reipublicae administrationem. 2) leniter. 3) leviter. 4) urbane, facete.

πολῖτις, ιδος, ἡ, civis, mulier. 2) quae ejusdem civitatis est. Femin. a πολίτης.

πολιτισμός, οῦ, ὁ, (πολιτίζω) administratio reipublicae.

πολιτογραφέω, f. ήσω, (πολίτης, γράφω) civium numero adscribo, civitate dono. aor. 1. ἐπολιτογραφήθην.

πολιτογραφία, ας, ἡ, receptio in civium numerum. A praec.

πολιτοκοπέω, (πολιτοκόπος) vexo cives vel rempublicam.

πολιτοκοπία, ας, ἡ, vexatio civium. A seq.

πολιτοκόπος, ου, ὁ, (κόπτω) vexator civium aut reipublicae.

πολιτοφθόρος, ον, (φθείρω) civibus perniciosus, civitati pestifer.

πολιτοφύλακες, αἱ, civium custodes, defensores.

πολιτοφυλακέω, f. ήσω, cives observo et ab iis caveo. 2) cives custodia, aut praesidio urbem teneo. A praec.

πολιτοφυλακία, ας, ἡ, pars militum, quae intra muros manet, ac civium custodiae praeest, urbis praesidium, urbis custodia.

πολίχνη, ης, ἡ, (πόλις) oppidulum.

πολίχνιον, ου, τό, Dim. a praec.

πολιώδης, ες, (πολιός) canus, canos referens. 2) facile canescens.

πολίωσις, ιος, ἡ, (πολιόω) quum quid canescit.

πολλάκις, Ion. πολλάκι, adv. (πολλός, πολύς) saepe, saepenumero, frequenter. τὸ πολλάκις, major pars temporis, plurimum tempus, Pind. 2) vario modo, varia ratione. 3) forte. 4) interdum dicitur de numero: pluries.

πολλαπλασιάζω, f. άσω, (πολλαπλάσιος) multiplico.

πολλαπλασίασις, εως, ἡ, multiplicatio. A praec.

πολλαπλασιασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

πολλαπλασιόνως, adv. (πολλαπλασίων) multipliciter.

πολλαπλάσιος, ία, ιον, et πολλαπλάσιος, ον, (πολύς) multiplex.

πολλαπλασιόω, f. ώσω, (πολλαπλάσιος) multiplico.

πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, idem. 2) multo major, multo copiosior.

πολλαπλασίως, adv. (πολλαπλάσιος) multipliciter. 2) multo amplius, multo plus.

πολλαπλασίωσις, εως, ἡ, multiplicatio. A seq.

πολλαπλόος, όη, όον, contr. πολλαπλοῦς, πλῆ, πλοῦν, (πολλός, πολύς) multiplex: versutus, callidus.

πολλαχῆ, adv. (*πολλαχός, multiplex) multis in locis, passim. 2) saepe.

πολλαχόθεν, adv. multis e locis, partibus, rebus.

πολλαχόθι, adv. multis rebus, locis.

πολλαχόσε, adv. ad multa loca, ad multas partes.

πολλαχοῦ, adv. multis in locis. 2) saepe.

πολλαχῶς, adv. multifariam, plurifariam.

πολληπλάσιος, ίη, ιον, Ion. idem quod πολλαπλάσιος.

πολλοδιαακις, adv. multipliciter.

πολλός, πολλόν, Ion. nom. sing. masc. et neutr. p. πολύς, πολύ, Hom. Trag.

πολλοστημόριος, ον, (πολλοστός, μόριον)

ex una multarum partium constans, unam a multis partibus habens; unde exiguus, minimus, paucissimus. τὸ πολλοστημόριον, pars una e multis, pars minima.

πολλοστός, ή, όν, (πολλός, πολύς) unus e multis, multesimus; unde parvus, exiguus. 2) πολλοστῷ ἔτει, post multos annos. πολλοστῷ χρόνῳ, post multum tempus, Ar. 3) multiplex, LXX.

πολλοστῶς, adv. ex parte aliqua. 2) multifariam. 3) longo post intervallo.

πολλοῦ, adv. (πολύς) ex longo jam tempore, jam diu. 2) magno pretio.

πολογραφία, ἡ, (γράφω) descriptio poli.

πόλος, ου, ὁ, (*πέλω, πολέω) polus coeli, s. vertex et cardo mundi. 2) coelum. 3) terra aratro scissa. 4) instrumentum astronomicum, Hdt.

πολτάριον, ου, τό, pulticula. Dim. a πόλτος.

πολτίον, ου, τό, idem et Dimin. ab eod.

πολτοποιέω, f. ήσω, pultem conficio.

πόλτος, ου, ὁ, puls, pulmentum.

πολτώδης, ες, qui ex pulte est, vel pulti similis.

πολυαγάπητος, ον, carissimus.

πολυάγκιστρον, ου, τό, multis hamis consertum, multis uncis hamatum.

πολυαγρής, ές, (ἄγρα) qui multam capit praedam. 2) venationis studiosus.

πολυαγρία, ἡ, captura multae praedae in venatione.

πολύαγρος, ον, i. q. πολυαγρής.

πολυάδελφος, ον, multos fratres habens.

πολύαθλος, ον, qui multis vicit certaminibus.

πολυαής, ές, (ἄημι) multum spirans.

πολύαιγος, ον, (αἴξ) capris abundans.

πολύαικος, ον, idem quod πολυάϊξ, dicitur de rumore vario et incerto, magno. (⏑⏑––⏑)

πολυαίματος, ον, (αἷμα) multum sanguinis habens, sanguine abundans.

πολυαιμέω, (πολύαιμος) sanguine abundo.

πολυαιμία, ας, ἡ, sanguinis abundantia.

πολύαιμος, ον, (αἷμα) sanguine abundans.

πολυαίμων, ὁ, ἡ, idem et ab eod.

πολυαίνετος, ον, (αἰνέω) i. q. seq.

πολύαινος, ον, (αἶνος) multum laudatus, multa laude dignus, celeber. 2) loquax, garrulus.

πολυάϊξ, ϊκος, ὁ, ἡ, (ἀΐσσω) impetuosus, varios impetus seu motus habens. 2) valde turbulentus. v. πολυάϊκος. (⏑⏑––, ϊκος, –⏑)

πολυάκανθος, ον, (ἄκανθα) multas spinas habens. 2) Subst. ἡ π. genus fruticis sic dictum a multitudine spinarum.

πολυαλγής, ές, (ἄλγος) valde molestus, gravis.

πολυάλγητος, ον, (ἀλγέω) valde afflictus, vexatus.

πολυαλδής, ές, (ἀλδαίνω) multum s. valde nutriens.

πολυαλθής, ές, (ἄλθω) varium ad medendum habens usum.

πολυάλφιτος, ον, (ἄλφιτον) multam farinam habens, vel reddens.

πολυάμπελος, ον, vitibus abundans.

πολυαναγνωσία, ας, ἡ, (ἀνάγνωσις) multa lectio.

πολυανδρέω, (πολύανδρος) viris abundo.

πολυάνδριον, ου, τό, locus sepulturae destinatus, quo multorum virorum corpora mortua feruntur: adeoque et sepulcrum capax, pluribus destinatum, et locus major pluribus sepulcris destinatus, ubi sepulcra sunt, coemeterium.

πολύανδρος, ον, (ἀνήρ) viris frequens. 2) de femina, quae saepius nupsit.

πολυάνθεμος, ον, (ἄνθεμον) multos habens flores. Epith. veris.

πολυανθής, ές, (ἄνθος) idem.

πολύανθος, ον, idem quod πολυάνθεμος.

πολυάνθραξ, ὁ, ἡ, carbonibus abundans.

πολυανθρωπησία, ας, ἡ, idem quod seq.

πολυανθρωπία, ας, ἡ, multitudo et frequentia hominum; magnus hominum concursus. A seq.

πολυάνθρωπος, ον, frequens hominibus.

πολυάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, poet. p. πολύανδρος. (ᾰ)

πολυάρατος, ον, i. q. πολυάρητος. (⏑⏑⏓–⏑)

πολυάργυρος, ον, copiosus argento, de metallis.

πολυάρητος, ον, (ἀράομαι) multis votis expetitus. (⏑⏑⏓–⏑)

πολυάριθμος, ον, multiplex.

πολυαρκής, ές, (ἀρκέω) ad multa sufficiens, sufficiens. 2) diu durans, pertinacis usus. 3) copiosus, abundans rebus necessariis, ut aliorum ope non indigeat, dives; etiam de flumine magno.

πολύαρκυς, υος, ὁ, ἡ, (ἄρκυς) retibus abundans.

πολυαρκῶς, adv. (πολυαρκής) abunde, copiose.

πολυάρματος, ον, (ἅρμα) currus multos habens.

πολυαρμόνιος, ον, (ἁρμονία) multas harmonias habens, valde harmonicus.

πολύαρνι, multas oves habenti, Il. 2, 106 quasi a πολύαρς, a πολύ et *ἀρήν, unde ἄρνα et ἀρνός in usu.

πολύαρνος, ον, (*ἀρήν) multos agnos habens, dives.

πολυάρουρος, ον, (ἄρουρα) agris dives.

πολυαρχία, ας, ἡ, multorum dominatus. 2) deorum multitudo. A seq.

πολύαρχος, ον, multis dominans, potens.

πολυάστερος, ον, poet. p. πολύαστρος.

πολυαστήρ, ερος, (ἀστήρ) i. q. πολύαστρος.

πολυαστράγαλος, ον, (ἀστράγαλος) multas vertebras habens. μάστιξ π. i. q. ἀστραγαλωτή.

πολύαστρος, ον, (ἄστρον) valde stellatus.

πολυάσχολος, ον, (ἄσχολος) multis negotiis occupatus et districtus, occupatus.

πολυαύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, multos sulcos habens. 2) magnus, latus, de agro.

πολυαυξής, ές, (αὐξάνω) multum augescens, qui est multi incrementi.

πολυαύχενος, ον, (αὐχήν) q. d. multicervix, i. e. multa habens capita.

πολυαυχήν, ένος, i. q. praec.

πολυάφορμος, ον, (ἀφορμή) facultatem copiosam habens; it. dives.

πολυάχητος, ον, Dor. p. πολυήχητος. (ᾱ)

πολυαχθής, ές, (ἄχθος) valde molestus.

πολυάχυρος, ον, (ἄχυρον) multum habens paleae.

πολυβάδιστος, ον, (βαδίζω) multum tritus. Epith. viae. dub.

πολυβάρβαρος, ον, (βάρβαρος) valde barbarus.

πολυβάτειος, ον, (βάτος) rubis abundans.

πολύβατος, ον, (βαίνω) tritus, frequens hominibus.

πολυβαφής, ές, (βάπτω) multum tinctus.

πολυβέλεμνος, ον, (βέλεμνον) telis abundans, multis telis gaudens.

πολυβενθής, έος, ὁ, ἡ, (βένθος) valde profundus. Epith. maris.

πολυβήματος, ον, (βῆμα) multos pedes habens, s. saepe saliens. 2) multa bemata, (mensura est geometrica) explens, amplus.

πολύβιβλος, ον, libris abundans, voluminosus.

πολύβιος, ον, (βίος) vivax: victu abundans, dives.

πολυβλαβής, ές, (βλάπτω) valde noxius. 2) multis damnis obnoxius.

πολυβλαστής, ές, (βλαστάνω) multum germinans.

πολυβλαστία, ας, ἡ, uberrima germinatio. A praec.

πολυβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) multas palpebras habens, Nonn.

πολυβόειος, ον, poet. πουλυβ. item -βοεία, (βοέη) s multis pellibus bubulis constans.

πολυβόλος, ον, (βάλλω) multum jaciens s. jaculans.

πολύβορος, ον, (βορά) vorax.

πολύβοσκος, ον, (βόσκω) multos alens.

πολυβότανος, ον, (βοτάνη) herbis abundans, herbosus.

πολυβότειρα, ας, ἡ, poet. πουλυβ. multorum altrix, alma. Epith. terrae. Fem. a seq.

πολυβοτήρ, ῆρος, ὁ, (βόσκω) i. q. πολύβοτος.

πολύβοτος, ον, (βόσκω) abundans pascuis. 2) multos pascens s. alens.

πολύβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, racemis abundans.

πολύβουλος, ον, (βουλή) valde prudens.

πολυβούτης, ου, ὁ, multos boves seu multa pecora habens, dives.

πολυβρόμος, ον, valde fremens s. sonans.

πολύβροχος, ον, (βρέχω) multum madefactus.

πολύβυθος, ον, (βυθός) valde profundus, profundissimus. dub.

πολύβυρσος, ον, (βύρσα) multis coriis indutus, tectus. Epith. scuti.

πολυβῶλαξ, ακος, i. q. πολύβωλος.

πολύβωλος, ον, (βῶλος) magnus, latus, de agro: proprie multas glebas habens. 2) fertilis, ferax.

πολύβωμος, ον, multas aras habens.

πολυγαθής, ές, Dor. p. πολυγηθής, Pind.

πολυγάλακτος, ον, (γάλα) lacte abundans.

πολύγαλον, ου, τό, polygalon, herba; sic dicta quod lactis copiam praebeat.

πολυγαμέω, plures duco uxores. 2) plures uxores habeo.

πολυγαμία, ας, ἡ, quum quis eodem tempore duas vel plures habet uxores. 2) quum quis plures deinceps ducit uxores. A seq.

πολύγαμος, ον, qui plures duxit uxores, vel quae pluribus nupsit viris, vel simul, vel deinceps.

πολύγελος, ον, i. q. πολυγέλως.

πολυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως) multum ridens, risus s. joci amans, epith.

Gratiarum.

πολυγένειος, ον, (γένειον) multibarbus.

πολυγενής, ές, (γίγνομαι, γένος) fecundus.

πολυγηθής, ές, (γηθέω) multum laetitiae afferens. 2) laetissimus, de homine.

πολυγήθης, ον, i. q. praec.

πολυγήραος, ον, contr. -γήρως, ων, (γῆρας) valde senex.

πολυγλαγής, ές, (γλάγος) lacte abundans.

πολύγλευκος, ον, (γλεῦκος) musto abundans.

πολύγληνος, ον, (γλήνη) multas habens pupillas, sive oculos.

πολυγλυφής, ές, (γλύφω) diligenter sculptus, Nonn.

πολύγλωσσος, Att. πολύγλωττος, ον, qui multarum linguarum est 2) multarum linguarum gnarus. 3) multiloquus, verbosus. 4) e multis nationibus compositus.

πολυγλωχίν, ῖνος, ὁ, ἡ, multos habens angulos. 2) multas habens cuspides.

πολύγναμπτος, ον, qui variis modis flectitur, et incurvatur, multos flexus habens, crispus.

πολυγνωμόνως, adv. (πολυγνώμων) prudenter, perite.

πολυγνωμοσύνη, ἡ, (πολυγνώμων) multa prudentia, peritia.

πολυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη) sententia et animo inconstans. 2) multarum rerum peritus.

πολυγνώριστος, ον, (γνωρίζω) idem quod seq.

πολύγνωτος, ον, (γιγνώσκω) multis notus seu cognitus, celeber.

πολύγομφος, ον, multis clavis compactus.

πολυγόμφωτος, ον, (γομφόω) idem.

πολυγόνατον, τό, (γόνυ) polygonatos, herba, a geniculorum frequentia dicta.

πολυγονέω, (πολύγονος) multa gigno. Plerumque in Med. fecundus sum.

πολυγονία, ας, ἡ, fecunditas.

πολύγονον, ου, τό, herba, Lat. sanguinaria.

πολύγονος, ον, fecundus, ferax.

πολυγράμματος, ον, (γράμματα) admodum litteratus.

πολύγραμμος, ον, (γραμμή) multis lineis distinctus.

πολύγραος, ον, (γράω) vorax, Hippocr. apud Galen.

πολυγράφος, ον, (γράφω) multa scribens.

πολυγύμναστος, ον, (γυμνάζω) multum e. multis exercitatus.

πολυγύναιος, ὁ, (γυνή) qui multas uxores habet vel habuit. it. πολυγύνης, ου, ὁ, et genit. πολυγύναικος, etc. ab inusitato πολυγύναιξ, Strab. 17. p. 1192. B.

πολυγώνιος, ον, (γωνία) multangulus, angulosus.

πολύγωνος, ον, (γῶνος) idem.

πολυδαίδαλος, ον, multo et vario artificio elaboratus, adfabre factus.

πολυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, valde divinus, sanctus, Orph. 17, 11.

πολυδάκρυος, ον, i. q. seq.

πολύδακρυς, υος, ὁ, ἡ, (δάκρυ) lacrimosus, act. et pass.

πολυδάκρυτος, ον, (δακρύω) lacrimabilis. (ῡ)

πολυδακρύτως, adv. cum multis lacrimis. (ῡ)

πολυδάκτυλος, ον, multos digitos habens.

πολυδάμας, ον, (δαμάω) multos domans.

πολυδάπανος, ον, (δαπάνη) sumtuosus, qui multos requirit sumtus.

πολυδαπάνως, adv. sumtuose.

πολυδέγμων, ὁ, ἡ, (δέχομαι) amplus, capax.

πολυδεής, ές, (δέομαι) multarum rerum indigus.

πολυδείματος, ον, (δεῖμα) ingentem terrorem excitans.

πολύδειπνος, ον, gravissimus.

πολυδειράς, άδος, ὁ, ἡ, juga seu cacumina multa habens.

πολυδέκτης, ου, ὁ, (δέχομαι) qui multos capit, capax, amplus, epith. Plutonis.

πολυδένδρεος, ον, (δένδρον) arboribus abundans s. frequens.

πολύδενδρος, ον, idem et ex eod.

πολυδερκής, ές, (δέρκω) multa cernens, acutum cernens.

πολύδεσμος, ον, multis ligatus vinculis. 2) multis clavis compactus. Epith. navis.

πολυδευκής, ές, (δεῦκος) valde dulcis.

πολυδεύκης, εος, contr. ους, ὁ, Poll.

πολύδημος, ον, (δῆμος) populo abundans, frequens.

πολυδήνης, ες, (δῆνος) consultus, prudens, multi consilii.

πολυδιάφθορος, ον, (διαφθείρω) valde vastatus, sterilis ob vastitatem, saepe vastatus.

πολυδικέω, multa litigia moveo. A seq.

πολύδικος, ον, (δίκη) litigiosus.

πολυδινής, ές, (δίνη) multos vortices habens. 2) multum agitatus et circumactus.

πολυδίνητος, ον, (δινέω) multum circumactus. (ῐ)

πολύδινος, ον, i. q. πολυδινής.

πολυδίψιος, ον, (δίψα) siticulosus, aqua egens, aridus, Ἄργος, Il. 4, 171. Alii explicant: multum desideratus.

πολύδοξος, ον, (δόξα) valde clarus, multum illustris.

πολύδονος, ον, (δονέω) qui multum agitatur.

πολυδουλεία, ας, ἡ, servorum copia.

πολύδουλος, ον, qui multos habet servos.

πολυδράστεια, ἡ, (δράω) multum efficax.

πολύδρομος, ον, vagus, errabundus.

πολύδροσος, ον, rore plenus, valde roscidus.

πολύδρυμος, ον, (δρυμός) silvosus.

πολυδύναμος, ον, (δύναμις) multipotens.

πολυδωρία, ας, ἡ, larga munificentia. A seq.

πολύδωρος, ον, (δῶρον) multa donans. 2) qui multa dona accepit. Hom.

πολύεδνος, ον, (ἕδνον) Epith. sponsae, quae magna dona a sponso accepit.

πολύεδρος, ον, (ἕδρα) multas sedes, it. multos angulos et latera habens, de corpore solido in Geom.

πολυεθνής, ές, (ἔθνος) populosus, frequens.

πολυειδήμων, ονος, ὁ, ἡ, multiscius, peritus.

πολυειδής, ές, (εἶδος) diversas species habens, multifarius, multiplex, varius.

πολυειδία, ας, ἡ, varietas. A praec.

πολυειδῶς, adv. vario modo.

πολυείμων, ον, (εἷμα) vestibus abundans.

πολυέλαιος, ον, (ἔλαιον) abundans oleo.

πολυέλεος, ον, valde misericors.

πολυέλικτος, ον, multis voluminibus tortus, volubilis, tortuosus.

πολυελκής, ές, (ἕλκος) ulceribus multis scatens.

πολυένος, ον, (ἔνος) qui multorum annorum est, multennis. Suid.

πολυέξοδος, ον, (ἔξοδος) magnos sumtus faciens.

πολυεπαίνετος, ον, (ἐπαινέω) multum laudatus, Xen.

πολυέπαινος, ον, multum laudatus, dub. lect. Xen.

πολυεπής, ές, (ἔπος) multum loquens.

πολυεπία, et πολυεπεια, ας, ἡ, multiloquium.

πολυέραστος, ον, valde amabilis, maxime amatus.

πολυεργής, ές, i. q. πολύεργος.

πολυεργία, ἡ, laboriositas, diligentia.

πολύεργος, ον, (ἔργον) multi laboris, laboriosus, operosus, act. et pass.

πολυέταιρος, ον, multos amicos habens.

πολυέτηρος, ον, idem quod seq.

πολυετής, ές, (ἔτος) longaevus, annosus, grandaevus.

πολυετία, ας, ἡ, grandaevitas. A praec.

πολύευκτος, ον, (εὔχομαι) multum optatus, multis expetitus. 2) votis omnibus expetendus.

πολύευνος, ον, (εὐνή) quae multis nupsit.

πολυεύτακτος, ον, (τάσσω) bene ordinatus.

πολυευχετος, i. q. πολύευκτος, Hom. h. Cer. 165.

πολυέψητος, ον, (ἕψω) multum coctus.

πολύζαλος, ον, (ζάλη) procellosus, fluctuosus.

πολύζηλος, ον, (ζῆλος) quem aemulari et imitari multa animi contentione solemus. 2) magno studio expetitus. 3) invidiosus.

πολυζήλωτος, ον, multo studio aemulandus, seu expetendus.

πολυζήμιος, ον, (ζημία) damnosus.

πολύζυγος, ον, multa habens transtra, jugosus. Epith. navis magnae.

πολύζωος, ον, (ζωή) i. q. πολύβιος, longaevus.

πολύζωστος, ον, bene succinctus.

πολυήγορος, ον, (ἀγορεύω) multiloquus, garrulus.

πολυήθης, ες, (ἦθος) versutus, omnibus aptus.

πολυηκοΐα, ἡ, magna doctrina. A seq.

πολυήκοος, ον, (ἀκούω) qui multa audivit, vel audit, peritus, doctus.

πολυήμερος, ον, (ἡμέρα) qui multorum dierum est, longaevus.

πολυήρατος, ον, (ἐράω) perjucundus, optabilis.

πολύηρος, ον, (* ἔρα) dives agri.

πολυήσυχος, ον, valde quietus, tranquillus.

πολυηχής, ές, (ἦχος) multos sonitus edens, multisonus, item valde sonorus.

πολυήχητος, ον, (ἠχέω) idem.

πολυηχία, ἡ, magnitudo soni. A seq.

πολύηχος, ον, valde strepens, sonorus. Epith. maris.

πολυθάητος, ον, (θαέομαι) poet. p. πολυθέατος, spectabilis, admirabilis. (ᾱ)

πολυθαλμιος, ον, (θάλλω) almus, omnia florere faciens.

πολυθαμβής, ές, (θάμβος) multum seu vehementer stupefactus.

πολυθαρσής, ές, (θάρσος) multa fiducia praeditus. 2) audax. τὸ πολυθαρσὲς, έος, audacia, animi confidentia.

πολυθαύμαστος, ον, valda admirandus.

πολυθεάμων, ονος, ὁ, ἡ, (θέαμα) qui multa spectavit. (ᾱ)

πολυθέατος, ον, (θεάομαι) conspicuus, spectabilis.

πολυθεΐα, ας, ἡ, deorum multitudo. A seq.

πολύθεος, ον, qui multos deos colit. δό-ξα πολύθεος, opinio quae deorum multitudinem adstruit.

πολυθεότης, ητος, ἡ, deorum multitudo. A praec.

πολυθερής, ές, (θέρος) fartilis, fecundus.

πολύθερμος, ον, (θερμός) multum callidus, percalidus.

πολύθεστος, ον, (θέσσασθαι) percarus.

πολυθέως, adv. (πολύθεος) multos deos statuendo.

πολυθηρία, ἡ, ferarum copia. A seq.

πολύθηρος, ον, (θήρ) feris abundans.

πολύθουρος, ον, (θοῦρος, θορεῖν) impetuosos, multo seu vehementi ruens impetu.

πολύθραυστος, ον, (θραύω) valde aut in multas partes fractus.

πολυθρέμματος, ον, idem quod seq.

πολυθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, (θρέμμα) pecorosus, multa alens pecora.

πολύθρεπτος, ον, (τρέφω) multos pascens seu alens.

πολυθρήνητος, ον, (θρηνέω) deflendus.

πολύθρηνος, ον, (θρῆνος) luctuosus, multum luctum adferens, lacrimosus, lamentabilis.

πολύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) pilosus.

πολύθρονος, ον, (θρόνον) multa habens remedia. 2) multa medendi vi praeditus.

πολύθροος, ον, contr. πολύθρους, ουν, (θρόος) sonorus.

πολυθρύλλητος, ον, (θρυλλέω) vulgi sermonibus calabratus, famigeratus, omnibus notus.

πολυθρυλλήτως, adv. celebrando multorum sermonibus.

πολύθυρος, ον, (θύρα) multas habans fores seu januas, multis portis pervius, fenestratus.

πολυθύσανος, ον, multas fimbrias habens.

πολυθυσίαστος, ον, (θυσιάζω) cui multae victimae mactantur.

πολύθυτος, ον, (θύω) ubi multas cadunt victimas, ubi saepe sacrificatur.

πολυθώϋστος, ον, impetuosus, acer, bellicosus.

πολυΐαχος, ον, (ἰάχω) multum clamosus.

πολυΐδμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἴδμων) multa callens, multiscius.

πολυϊδρείη, ης, ἡ, et -δρία, multa scientia. 2) prudantia. A seq.

πολύϊδρις, gen. Ion. ιος, Att. εως, ὁ, ἡ, (ἴδρις) qui multa scit, multa calleus, multa expertus, callidus.

πολύϊνος, ον, (ἴς) multas habans fibras seu venas.

πολυϊππία, ας, ἡ, copia equorum, equitatus. A seq.

πολύϊππος, ον, equis abundans.

πολυΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, multiscius, multiplici doctrina praeditus.

πολυίχθυος, ον, (ἰχθύς) piscosus, piscibus abundans.

πολυΐχθυς, υος, ὁ, ἡ, idem.

πολυκαγκής, ές, (κάγκω, καίω) admodum aridus, siccus.

πολυκαής, ές, (καίω) ardens, aestuosus.

πολυκαθεδρος, ον, (καθέδρα) multa habens transtra. Epith. navis.

πολυκαίνης, ές, (καίνω) multos occidens.

πολυκαισαρία, ας, ἡ, (Καῖσαρ) Caesarum multitudo, Plut. Anton 82.

πολυκάλαμος, ον, quasi dicatur multicalamus, multiplici calamo vel culmo adsurgans.

πολυκάματος, ον, laboriosus, aerumnosus. 2) multo labore, multa et varia arte factus.

πολυκάμμορος, ον, (κάμμορος) miser, infortunatus.

πολυκαμπής, ές, (καμπή) multos habens flexos, flexuosus.

πολύκαμπτος, ον, varia flexus, seu flexibilis.

πολυκανής, ές, (καίνω) qui multos interfecit.

πολύκαπνος, ον, fomosus. 2) qui multo fumo infestari solet. 3) nimio fumo niger factus.

πολυκάρηνος, ον, (κάρηνον) multa habens capita.

πολυκαρπέω, (πολύκαρπος) multos fructus produco.

πολυκαρπία, ας, ἡ, ubertas fructuum, uber fructus.

πολύκαρπος, ον, (καρπός) fecundus, fructuosus.

πολυκατασκεύαστος, ον, multa arte factus, perfactus.

πολυκαυλος, ον, multos caules habans.

πολυκέλαδος, ον, multum sonans, multum strepens, canorus.

πολύκενος, ον, in quo multum vacui est.

πολυκέντητος, ον, (κεντέω) idem quod πολύκεστος.

πολυκέρδεια, ας, ἡ, magna astutia seu vafritias. A seq.

πολυκερδής, ές, (κέρδος) multum quaestuosus, multum lucri adferens. 2) valde astutus seu vafer.

πολυκέρως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) multa habens cornua.

πολύκεστος, ον, varie seu pictus, varius.

πολυκέφαλος, ον, (κεφαλή) multa habens capita 2) genus modi tibicinum, ap. Plut. de Musica.

πολυκήδεια, ἡ, maeror gravis. A seq.

πολυκηδής, ές, (κῆδος) multum maaroris adferens, valda luctuosus.

πολυκήτης, ες, (κῆτος) multa cete habens. 2) magnis piscibus abundans.

πολυκίνδυνος, ον, valda periculosus.

πολυκινησία, ας, ἡ, (κίνησις) multiplex motus, concursatio.

πολυκίνητος, ον, ὁ, ἡ, (κινέω) qui multiplici motu agitatur. (ῐ)

πολυκλαδής, ον, (κλάδος) multos ramulos habens vel emittens.

πολύκλαυστος, ον, et πολύκλαυτος, ον, (κλαίω) multum defletus, aut deflendus. 2) valde lugens seu deflens, lugubris.

πολύκλειστος, ον, accurate clausus.

πολύκλειτος, ον, (κλειτός) valde celeber.

πολυκλήεις, ήεσσα, ῆεν, (κλείω) idem.

πολυκληΐς, ῖδος, ὁ, ἡ, (κληΐς, 3.) multis transtris instructus. 2) multa compage junctus. Epith. navis. (ῑ)

πολυκλήϊστος, ον, (κληΐζω) percelaber.

πολύκληρος, ον, (κλῆρος) dives, locuples.

πολύκλητος, ον, (καλέω) a multis vocatus. 2) a multis locis convocatus.

πολυκλινής, ές, (κλίνω) cum multis una cubans.

πολύκλινος, ον, (κλίνη) multos lectos habens.

πολυκλόνητος, ον, (κλονέω) multum agitatus.

πολυκλόπος, ον, (κλέπτω) qui multa suffurator.

πολύκλυστος, ον, (κλύζω) multum ablutus, qui multis fluctibus abluitur: undosus, undis agitatus.

πολύκλωνος, ον, (κλών) multos habens ramos, surculosus.

πολύκμητος, ον, (κάμνω) valda elaboratus, aut circa quem valde laboratur, a fabris inprimis.

πολύκνημος, ον, (κνημός) saltuosus.

πολύκνισσος, ον, (κνίσσα) nidorosus, multo nidore fumans aut redolens.

πολυκοίλιος, ον, (κοιλία) amplum ventrem habens.

πολυκοίμητος, ον, (κοιμάομαι) quietissimus, tranquillus.

πολύκοινος, ον, multis communis, pervulgatus.

πολυκοιρανίη, ης, ἡ, Ion. pro πολυκοιρανία, ας, ἡ, imperium val dominium multorum. A seq.

πολυκοίρανος, ου, ὁ, multorum dominus et rex.

πολύκολπος, ον, (κόλπος) sinuosus.

πολυκόλλητος, ον, e multis conglutinatus.

πολυκολυμβος, (κολυμβάω) ut πολυκολυμβα μέλη βατράχων, cantilena ranarum, inter quas crebro aquis se submergunt sive innatant, aut per hypall. Epith. ipsarum, Ar.

πολύκομος, ον, (κόμη) cui multa coma, spissa est caesaries.

πολύκομπος, ον, jactans, jactabundus.

πολύκοπος, ον, (κόπτομαι) valda, assidue plangens. 2) gestus plangentium exprimans.

πολύκοσμος, ον, valde ornatus.

πολύκρανος, ον, (κρᾶνον) multa habens capita.

πολυκρατέω, potentissimus sum. A seq.

πολυκρατής, ές, (κράτος) multum habans potestatis, potentissimus.

πολύκρεκτος, ον, (κρέκω) canorus, Epith. citharae.

πολύκρημνος, ον, (κρημνός) multa habens praecipitia, ideoque asper et difficilis adscensu, praeruptus.

πολυκριθέω, hordeo abundo. A seq.

πολύκριθος, ον, (κριθή) dives hordei.

πολύκριμνος, ον, (κρίμνον) multum hordei proferens. 2) fertilis.

πολύκριτος, ον, (κρίνω) concretus a multis partibus aut mixtus.

πολυκρότητος, ον, (κροτέω) multum pulsatus. 2) diversos et non congruentes sonos edens.

πολύκροτος, ον, multis plausibus resonans. 2) navis, quae pluribus remis impellitur. 3) callidus, quasi multis et crebris

adversorum casuum et periculorum, velut malleorum quorundam, ictibus tusus et fabrefactus.

πολύκρουνος, ον, (κρουνός) multas scaturigines habens.

πολυκρώζος, ον, (κρώζω) multum crocitans.

πολυκτέανος, ον, (κτέανον) praedives.

πολυκτημοσύνη, ης, ἡ, divitiae.

πολυκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, (κτῆμα) dives, locuples.

πολύκτηνος, ον, dives pecoris.

πολυκτησία, ἡ, (κτῆσις) divitiae.

πολύκτητος, ον, (κτάομαι) dives.

πολύκτιτος, ον, (κτίζω) multum aedificans, multa efficiens.

πολυκτόνος, ον, (κτείνω) multos interficiens.

πολυκύδιστος, ον, et πολυκυδίστος, ίστη, ιστον, (κῦδος) multum venerandus. it. nobilis, gloriosus, jactator. (ῡ)

πολυκυήματος, ον, (κύημα) multos fetus habens, multiplici fetu gravida, plures enixa.

πολύσκαλος, ον, flexuosus, sinuosus.

πολυκυλίνδητος, ον, (κυλινδέω) multum volutatus.

πολύκυκος, ον, (κυκάω) turbulentus.

πολυκύμαντος, ον, (κυμαίνω) fluctuosus. (ῡ)

πολυκύματος, ον, i. q. πολυκύμων.

πολυκυμία, ας, ἡ, undarum multitudo.

πολυκύμων, ονος, ὁ, ἡ, (κύω, κῦμα) fluctuosus, undis abundans. 2) multiplici fetu gravida, plures enixa. (κῡ)

πολυεδριότης, ητος, ἡ, multitudo dominorum.

πολυκώθων, ωνος, ὁ, ἡ, bibacissimus, vinosissimus.

πολυκώκυτος, ον, (κωκύω) luctuosus.

πολύκωλος, ον, (κῶλον) multa membra habens.

πολύκωμος, ον, deditus comessationibus. 2) comessationibus abundans.

πολύκωπος, ον, (κώπη) multos remos habens, epith. navis magnae.

πολυκώτιλος, ον, (κωτίλος) valde garrulus.

πολυλαλέω, f. ήσω, (πολύλαλος) garrio.

πολυλάλητος, ον, garrulus. A pr.

πολύλαλος, ον, multiloquus, loquax.

πολυλαμπής, ές, (λάμπω) multum splendens.

πολύλαος, ὁ, frequens hominibus, populosus, dub.

πολυλήϊος, ον, (λήϊον) multas segetes habens, locuples.

πολυλίμενος, ον, (λιμήν) portibus abundans.

πολυλιμενότης, ητος, ἡ, portuum copia.

πολύλιμος, ὁ, (λιμός) magna fames, i. q. βουλιμία.

πολύλλιστος, ον, (λίσσομαι) i. q. πολύλλιτος.

πολυλλιτάνευτος, ον, (λιτανεύω) idem quod seq.

πολύλλιτος, ον, (λίτομαι) multis precibus petitus. 2) multis precibus invocandus. 3) valde supplex.

πολύλοβος, ον, multos folliculos habens, qui multis folliculis siliquatur.

πολυλογέω, f. ήσω, (πολυλόγος) multa dico, copiose loquor.

πολυλογία, ας, ἡ, expositio, quae multis fit verbis, sermo aut oratio de multis: multiloquium, loquacitas, verbositas.

πολυλόγος, ον, (λέγω) qui multa verba facit, multiloquus, verbosus.

πολύλογος, ον, (λέγω) qui multis verbis indiget, ut intelligatur.

πολυλόγως, adv. multis verbis, longo sermone, loquaciter.

πολύλοπος, ον, pluribus corticibus et tunicis vestitus, pluribus tunicis involutus.

πολυμάθεια, et πολυμαθία, ας, ἡ, (πολυμαθής) multarum rerum scientia, magna eruditio seu doctrina.

πολυμαθέω, multa discere appeto.

πολυμαθημοσύνη, ης, ἡ, multa et varia doctrina.

πολυμαθής, ές, (μανθάνω) qui multa didicit, eruditus, peritus, doctus, sagax, multiscius.

πολυμαθῶς, adv. cum peritia multarum rerum, seu cum magna eruditione, more ejus, qui multarum rerum peritus est. A praec.

πολυμάκαρ, αρος, ὁ, ἡ, (μάκαρ) felicissimus, beatissimus, ditissimus.

πολύμαλλος, ον, villosus, lanosus, s. pecore lanoso, i. e. ovibus abundans. Schol. Lycophr.

πολυμάντευτος, ον, (μαντεύομαι) multis vaticiniis clarus.

πολυμάσχαλος, ον, (μασχάλη) multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, quercus corpore sinuoso.

πολυμάχητος, ον, (μάχομαι) de quo multi et saepe contendunt.

πολυμέδιμνος, ον, multos exhibens medimnos frumenti, Epith. Cereris.

πολυμεθής, ές, (μέθη) multum ebrius.

πολυμέλαθρος, ον, (μέλαθρον) multas habens aedes, seu multa atria, cubicula.

πολυμελής, ές, (μέλος) Epith. tibiae, varie sonans.

πολυμελπής, ές, (μέλπω) idem, canorus.

πολυμελῶς, adv. (πολυμελής) vario sonu.

πολυμεμφής, ές, (μέμφομαι) querulus.

πολυμέρεια, ας, ἡ, partium multitudo, sive plures partes. A seq.

πολυμερής, ές, (μέρος) multis partibus constans, in multas partes divisus, multa habens membra, multiplex.

πολυμέριμνος, ον, (μέριμνα) multis curis obnoxius, anxius, sollicitus.

πολυμέρμηρος, ον, (μέρμηρος) idem, poet.

πολυμερῶς, adv. (πολυμερής) varie, plurifariam, multifariam.

πολυμετάβλητος, ον, (μεταβάλλω) valde variabilis, permultas formas induens, Epith. Protei.

πολυμετρία, ἡ, multitudo et varietas metrorum in carmine, v. et ὀλιγομετρία. A seq.

πολύμετρος, ον, (μέτρον) qui multis mensuris seu dimensionibus constat. 2) latus, spatiosus, amplus, magnus.

πολυμηκάδες, αἱ, Epith. caprarum. v. μηκάς.

πολυμήκης, ες, (μῆκος) valde longus.

πολύμηλος, ον, (μῆλον) multas oves habens, et pomifer.

πολύμηνις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆνις) iracundus.

πολυμήτα, ὁ, poet. p. πολυμήτης.

πολυμήτης, ου, ὁ, i. q. πολύμητις.

πολύμητις, ιος, ὁ, ἡ, (μῆτις) multi consilii, abundans consilio et prudentia, valde prudens vel sapiens, peritus

πολυμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) multorum mater.

πολυμηχανία, ας, ἡ, sollertia, calliditas. A seq.

πολυμήχανος, ον, (μηχανή) multis artibus ac dolis instructus, industrius, sollers, prudens, astutus, versutus. Gl. Vet. daedalius, factitiosus.

πολυμιγής, ές, (μίγνυμι) e multis mistus. 2) varius. 3) permistus, confusus.

πολυμιγία, ας, ἡ, multarum rerum mixtura. A pr.

πολύμιστος, ον, i. q. πολυμιγής.

πολυμιξία, ας, ἡ, (μῖξις) idem.

πολυμισής, ές, (μῖσος) invisus, odiosus.

πολύμισθος, ον, magna mercede conducens, qui magna mercede operam suam alicui locat.

πολυμιταρικός, ή, όν, ἡ πολυμιταρική, scil. τέχνη, ars texendi vestes variegatas, phrygionia. A seq.

πολύμιτος, ον, (μίτος) multis liciis textus. πολύμιτα, multilicia. dicitur et de instrumentis musicis pulsatilibus, multis fidibus intentis.

πολυμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, multarum rerum memor. 2) memoria valens.

πολυμνήστευτος, ον, (μνηστεύω) multis ambita, cujus multi sunt aut fuerunt proci.

πολυμνήστη, ἡ, (μνάομαι) e multis in matrimonium expetita, multis ambita, Od. 4. 770. 14, 64. 23, 149.

πολύμνηστος, ον, (μνάομαι, μιμνήσκομαι) bene memor, multorum memor, Aesch.

πολυμνήστωρ, ορος, ὁ, ἡ, memoria pollens, memor multorum.

πολύμνηστος, ον, (μνάομαι, μιμνήσκομαι) multum memoratus, clarus, celeber, nobilis.

πολύμνητος, ον, contr. p. πολυΰμνητος, ον, multis carminibus celebratus.

Πολύμνια, ας, ἡ, contr. ex Πολυΰμνια, (ὕμνος) Polymnia, una Musarum.

πολύμνιος, ον, (μνίον) musco s. alga plenus.

πολυμορφία, ας, ἡ, multitudo s. varietas formarum. A seq.

πολύμορφος, ον, (μορφή) multiformis, qui multarum formarum est. 2) variegatus.

πολυμόρφως, adv. varie, varia forma, colore etc.

πολύμουσος, ον, (μοῦσα) doctus, disertus, venustus, suavis, ut de musica et saltatione.

πολύμοχθος, ον, aerumnosus, laboriosus.

πολυμύελος, ον, multum medullae habens. (μῡ)

πολύμυθος, ον, verbosus, loquax. 2) fabulosus. 3) disertus. 4) multis laudibus celebrandus.

πολύμυξος, ον, (μύξα) multa habens ellychnia.

πολύναος, ον, (ναός) multa habens delubra.

πολυναύτης, ου, ὁ, multos nautas habens.

πολυνείκης, ου, ὁ, (νεῖκος) litigiosus. 2) nom. pr. Polynices.

πολύνευρον, ου, τό, plantago, e multitudine fibrarum ac veluti nervorum.

πολυνέφελος, ον, (νεφέλη) nubilosus.

πολυνηνέμιος, ία, Ion. ίη, ιον, (νήνεμος) admodum tranquillus.

πολυνίκης, ου, ὁ, (νικάω) saepius victor. (ῑ)

πολυνιφής, ές, (νίφω) multa nive tectus, nivosus, nivalis.

πολύνιφος, ον, idem, ab eod.

πολύνοια, ας, ἡ, (πολύνοος) mens, cui multum prudentiae et sagacitatis inest.

πολύνομος, ον, (νέμω) qui multis vescitur.

πολύνοος, ον, contr. πολύνους, ουν, (νόος, νοῦς) cui multum est mentis, i. e. prudentiae et sagacitatis.

πολύνοσος, ον, multis morbis obnoxius, morbidus.

πολυνόστης, ου, qui saepius revolsitur, redit.

πολύνυμφος, ἡ, (νύμφη) quae saepius nupsit.

πολύνως, pro πολυνόως, adv. a πολύνους, prudenter, sagaciter.

πολύξενος, ον, (ξένος) Ion. πολύξεινος, qui multos hospites habet, qui multos hospitio excipit.

πολυξενόω, et όομαι, hospitalis sum.

πολύξεστος, ον, (ξέω) multum politus, i. e. pulcre aedificatus, factus.

πολύξηρος, ον, aridus, valde siccus.

πολύξυλος, ον, (ξύλον) arboribus frequens.

πολυοδία, ας, ἡ, (ὁδός) multae viae. 2) multum itineris.

πολύοδμος, ον, (ὀδμή) suaviter olens.

πολυόδους, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) multos habens dentes.

πολυοζία, ας, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse divisum. A seq.

πολύοζος, ον, (ὄζος) in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus.

πολυοινία, ας, ἡ, vini copia, it. vinolentia. A seq.

πολύοινος, ον, vino abundans, vinolentus.

πολυόκνος, ον, valde tardus s. cunctator.

πολυόλβιος, ον, idem quod seq.

πολύολβος, ον, perbeatus, beatissimus. 2) praedives.

πολυόμματος, ον, (ὄμμα) multos habens oculos. item, multa habens foramina. Gl. Vet. oculatus.

πολυόμφαλος, ον, multos umbones habens multis clypeis munitus.

πολυόνειρος, ον, multa insomnia habens, 2) insomnia observans.

πολύοπος, ον, (ὀπός vel ὀπή) multo abundans succo. 2) multa habens foramina.

πολυόπτος, ον, (*ὄπτω, ὄψομαι) qui a multis conspicitur.

πολυόργιος, ον, (ὄργια) cui sacra multa fiunt. Epith. Bacchi.

πολυορκία, ας, ἡ, consuetudo saepe jurandi. A seq.

πολύορκος, ον, (ὅρκος) multum jurans, leviter jurans.

πολυόρμητος, ον, (ὁρμάομαι) impetuosus, vehemens.

πολυόρνῖθος, ος, (ὄρνις) avibus abundans.

πολυόρνῖς, ῖθος, ὁ, ἡ, idem.

πολυόροφος, ον, vide πολυώροφος, quod melius.

πολυοσμία, ας, ἡ, odoris copia et suavitas. A seq.

πολύοσμος, ον, (ὀσμή) valde fragrans.

πολυόστεος, ον, (ὀστέον) multa habens ossa.

πολυούσιος, ον, (οὐσία) peculiatus, dives, opulentus.

πολυόφθαλμος, ον, multos oculos habens. 2) Subst. ἡ, herba vim habens siccandi, velut tussilago.

πολυοχλέω, f. ήσω, (πολύοχλος) hominum multitudine abundo. πολυοχλοῦσα, celeberrima, populosa.

πολυοχλία, ας, ἡ, populi multitudo, celebritas, populositas. A seq.

πολύοχλος, ον, frequens, hominum multitudine abundans, Epith. urbis.

πολυόχος, ον, (ἔχω) potens, dives, Rhes. 266. v. l.

πολυοψία, ας, ἡ, opsoniorum abundantia. A sq.

πολύοψος, ον, (ὄψον) abundans opsoniis. 2) opsoniis multis vescens.

πολυπάθεια, ας, ἡ, multorum malorum perpessio. A seq.

πολυπαθής, ές, (πάθος) multis casibus seu malis vexatus.

πολυπαιδία, ας, ἡ, (πολύπαις) multitudo liberorum. 2) servorum multitudo.

πολυπαίπαλος, ον, (παίπαλος) admodum vafer, valde callidus.

πολύπαις, δος, ὁ, ἡ, cui multi sunt liberi, s. servi.

πολυπάμφαος, ον, (πᾶν, φάος) longe splendidissimus, lucidissimus.

πολυπάμων, ον, gen. ονος, (πᾶσα, πέπαμαι) multa possidens, dives, Il. 4, 433. (ᾱ)

πολυπάνσοφος, ον, (πάνσοφος) sapientissimus.

πολυπαρθένευτος, ἡ, (παρθενεύω) quae diu virgo manet.

πολυπάρθενος, ος, virgines multas habens.

πολυπάταξ, αγος, ὁ, ἡ, (πατάσσω) multum saltans, conjunctus cum saltatione, in quo saltatur, ubi terra crebro πατάσσεται.

πολυπάτητος, ον, (πατέω) multum calcatus, tritus, pervulgatus.

πολύπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, plus una patria utens.

πολυπειρία, ας, ἡ, multarum rerum experientia et peritia, sagacitas, sollertia. A seq.

πολύπειρος, ον, (πεῖρα) multa expertus, qui multa tentavit, peritus, callidus, sagax.

πολυπείρων, ον, gen. ονος, (πεῖραρ, πέρας) multiplex, varius.

πολυπενθής, ές, (πένθος) miser, luctuosus, luctu plenus.

πολυπευθής, ές, (πεύθομαι) multum sciscitans.

πολυπήδητος, ον, (πηδάω) multum saliens, in quo multum exsultatur.

πολυπήμων, ονος, ὁ, ἡ, (πῆμα) multa damna adferens, noxios.

πολύπηνος, ον, (πῆνος) multo stamine textus, pinguis. Epith. vestis.

πολύπηχυς, υ, gen. εος, (πῆχυς) multa habens brachia.

πολυπίδακος, ον, (πῖδαξ) fontibus abundans. (ῑ)

πολυπίδαξ, ακος, ὁ, ἡ, idem et ex eod.

πολυπικός, ἡ, όν, (πολύπους) ad polypodas pertinens.

πολύπικρος, ον, valde amarus.

πολυπινής, ές, (πίνος) valde sordidus, squalidus.

πολύπιστος, ον, (πιστός) multum fidens seu credens. 2) fidelissimus. Hesych.

πολύπλαγκτος, ον, (πλάζω) multum errans, multivagus, peregrinator. 2) multum errore faciens, ἄνεμος, Il. 11, 308.

πολυπλαγκτοσύνη, ἡ, latus error, vagatio. A pr.

πολυπλανής, ές, (πλανάομαι) multum errans, vagabundus: huc illuc serpens. 2) multis erroribus obnoxius. 3) in multos errores inducens.

πολυπλάνητος, ον, idem.

πολύπλανος, ον, (πλάνη) idem.

πολυπλανῶς, adv. cum multo errore. Eleganter de radicibus in terra omnes in partes diffusis, aut de herba errante longe lateque.

πολυπλασιάζω, f. άσω, (πολυπλάσιος) multiplico. v. πολλαπλασιάζω.

πολυπλασιασμός, οῦ, ὁ, multiplicatio. A praec.

πολυπλάσιος, ία, ιον, (πολύς) multiplex. 2) multo copiosior, multo major.

πολυπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, multiplex. A praec.

πολυπλασίως, adv. multipliciter.

πολύπλεθρος, ον, (πλέθρον) qui multorum jugerum est. 2) qui multa jugera possidet.

πολύπλεκτος, ον, multum implicatus, varius, multiforius.

πολύπλευρος, ον, (πλευρά) multa habens latera.

πολυπληθέω, f. ήσω, multus numero sum. 2) augeor et cresco numero. A seq.

πολυπληθής, ές, (πλῆθος) multus numero.

πολυπληθία, vel πολυπλήθεια, ας, ἡ, magna multitudo, frequentia, copia.

πολυπληθύνω, f. υνῶ, et πολυπληθύω, multiplico. Rectius tamen divisim scribitur πολὺ πλ. v. Lobeck. ad Phryn. p. 631.

πολυπλοκία, ας, ἡ, astutia, dolus. A seq.

πολύπλοκος, ον, (πλέκω) multis nexibus implicitus, intricatus, et hinc, valde impeditus, difficilis. 2) varius, multiplex. 3) dolosus, vafer, versutus.

πολυπλόκως, adv. multis nexibus, implicite, multis nodis, multipliciter.

πολύπνοος, ον, contr. πολύπνους, ουν, (πνέω) multum odorem emittens, valde odoratus, valde, graviter spirans.

πολυπόδειος, ον, (πολύπους) quod polypi est, ut κρέας, caro polypi.

πολυποδία, ας, ἡ, pedum multitudo, multi pedes.

πολυποδίνη, ης, ἡ, species polypi, piscis; ap. Aristot. et Athenae. (ῑ)

πολυπόδιον, ου, τό, parvus polypus. 2) herba quaedam. Dim. a πολύπους.

πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum.

πολυποδώδης, ες, polypis abundans. 2) polypo similis.

πολυπόθητος, ον, (ποθέω) multum desideratus.

πολυποίκιλος, ον, admodum varius, multum variegatus. 2) multifarius, multiformis, multimodus.

πολύπολις, εως, Ion. ιος, ὁ, ἡ, (πόλις) multas habens urbes.

πολυπόνηρος, ον, (πονηρός) pessimus.

πολυπονία, ἡ, multus labor, Plat.

πολύπονος, ον, (πόνος) laboriosus. 2) aerumnosus, calamitosus. 3) multos labores strenue perficiens.

πολυπόνως, adv. multo labore.

πολυποξύστης, ου, ὁ, (ξύω) instrumentum quo polypus tollitur.

πολυπόρευτος, ον, (πορεύομαι) frequens viatoribus, qui crebro permeatur, Epith. viae.

πολύπορος, ον, (πόρος) multos meatus

habens.

πολυπος, ου, ὁ, poet. p. πολύπους, q. v.

πολυποσία, ας, ἡ, (πόσις) multa potatio, immodicus potus.

πολυποτάμιος, ον, fluviis abundans.

πολυποτέω, multum poto, potui indulgeo. A sequ.

πολυπότης, ου, ὁ, qui multum bibit, magnus potor, bibosus, multibibus.

πολυπότις, ἡ, fem. e praecedente.

πολυπότμος, ον, pr. multa fata habens. Epith Parcarum, Furiarum.

πολυπότνια, ἡ, (πότνια) plurimum reverenda, Hom. h. Cer. 211.

πολύποτος, ον, (πίνω, πότος) idem quod πολυπότης.

πολύπους, ποδος, ὁ, ἡ, acc. πολύπουν et πολύποδα, poet. πουλύπους, (πούς) multos pedes habens, multipes. 2) Subst. ὁ, polypus, piscis. 3) tuberculum in naribus, polypo simile.

πολυπραγματέω, (πρᾶγμα) multis rebus vaco, multas res tracto. v. πολυπραγμονέω.

πολυπράγματος, ον, idem quod πολυπράγμων.

πολυπραγμονεύω, i. q. πολυπραγμονέω.

πολυπραγμονέω, f. ήσω, (πολυπράγμων) multis negotiis, iisque nihil ad me pertinentibus, me implico, ardelionem ago. 2) accurate rem tracto, ago, diligenter et sollicite inquiro, curiose perscrutor, sciscitor, percontor, rimor. 3) aliquid ad curam meam pertinere arbitror. Accipit et notiones verbi πολυπράγμων n. 2. habet et significationem appetendae rei alienae, inprimis imperii.

πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, sollicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus, curiositas ardelionis. 2) inprimis tribuitur privatis, res publicas curantibus et arcana imperii. 3) accurata rei tractatio, cognitio. 4) studio literarum, inpr. historiae. (negotiositas, ap. Gell. N. A. XI. 16.)

πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, (πρᾶγμα) qui est multorum negotiorum, in primis nihil ad ipsum pertinentium, curiosus, ardelio, scrutator, sciscitator. 2) dicitur et in bonam partem, laboribus multis et variis occupatus et distractus, multarum rerum, variarum doctrinarum studiosus. 3) rerum peritus, usu praestans.

πολύπραος, ον, (πρᾶος) valde mitis.

πολυπράκτωρ, ορος, ὁ, poet. p. πολυπράγμων.

πολύπρεμνος, ον, (πρέμνον) multos habens stipites, item truncum crassum.

πολυπρέων, ωνος, ὁ, ἡ, (πρεών) multa cacumina habens.

πολυπρόβατος, ον, (πρόβατον) magnam pecoris copiam habens. 2) dives, opulentus.

πολύπροικος, ἡ, (προίξ) bene dotata.

πολυπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) multas habens facies, multiformis.

πολυπροσώπως, adv. multis modis.

πολύπτερος, ον, (πτερόν) multas pennas seu pinnas habens.

πολυπτοίητος, et πολυπτόητος, ον, (πτοιέω) pavidus, meticulosus, tumultuosus, formidabilis.

πολύπτορθος, ον, (πτόρθος) multos habens ramos.

πολυπτυχία, ας, ἡ, multitudo plicarum, sinuum, vallium etc. conglobatio. A seq.

πολύπτυχος, ον, (πτύξ) multas plicas habens, sinuosus, multiplex; multos valles habens, multis jugis assurgens. Epith. montis. multipliciter obductus aere, corio etc. Epith. scuti.

πολύπτωξ, ακος, ὁ, ἡ, (πτώξ) multos habens lepores.

πολύπτωτος, ον, (πίπτω) plures casus habens. Hinc τὸ πολύπτωτον, Polyptoton. Fig. rhetor.

πολύπυλος, ον, (πύλη) multas portas habens.

πολύπυργος, ον, (πύργος) multis turribus munitus.

πολύπυρος, ον, (πυρός) multum triticum ferens, tritico abundans, fertilis.

πολύπυρος, ον, (πῦρ) igne abundans.

πολύπυστος, ον, (πυνθάνομαι) de quo multa audita sunt, celeber, notus.

πολυπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, barbatus, dub.

πολυρημονέω et πολυρήμων, ον, v. πολυῤῥ.

πολύῤῥαβδος, ον, multis virgis (lineis coloratis) distinctus, virgatus.

πολυῤῥαγής, ές, (ῥήγνυμι) multas habens rupturas. 2) multis partibus erumpens, violentus.

πολυῤῥάθαγος, ον, (ῥαθαγέω) magnum sonum seu strepitum edens, sonorus.

πολυῤῥαθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (ῥαθάμιγξ) qui multas guttas habet.

πολυῤῥαιστής, ου, ὁ, (ῥαίω) qui multa vastat, destruit, admodum exitiosus.

πολύῤῥαπτος, ον, multum sutus, multipliciter sutus seu consutus.

πολυῤῥαφής, ές, et πολύῤῥαφος, ον, (ῥάπτω) idem.

πολυῤῥημονέω, copiose dico, verbose dico. A seq.

πολυῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ῥῆμα) disertus, verbosus.

πολύῤῥην, ηνος, et πολύῤῥηνος, ον, (ἀρήν) dives pecoris, pecorosus, ovium copias habens: opulentus, dives.

πολυῤῥητος, ον, (ῥητός) multum dictus.

πολυῤῥιζία, ας, ἡ, multitudo radicum. A seq.

πολύῤῥιζος, ον, (ῥίζα) cui multiplex est radix.

πολύῤῥινος, ον, (ῥινός) corio multiplici inductus.

πολύῤῥοδος, ον, (ῥόδον) rosis abundans, multis rosis conspersus.

πολυῤῥόθιος, ον, idem quod seq.

πολύῤῥοθος, ον, (ῥόθος) strepitosus, resonans. praes. de equis frementibus.

πολυῤῥοίβδητος, ον, (ῥοιβδέω) multum stridens, strepens. Epith. maris, aestus marini etc.

πολύῤῥοιζος, ον, (ῥοιζέω) idem.

πολύῤῥοος, ον, contr. πολύῤῥους, ουν, (ῥέω) copiose, large fluens, epith. fluminis. 2) copiosus in dicendo.

πολύῤῥυμος, ον, (ῥυμός) vehemens impetu.

πολύῤῥυτος, ον, (ῥέω) multifluus, copiose fluens.

πολύς, πολλή, πολύ, multus, frequens, numerosus, copiosus: magnus, fortis: amplus, diuturnus. πολλοῦ ἐστι, magni constat. πολλοῦ s. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαί τι, magni facere aliquid. πολύς ἐστι λέγων, multus est in dicendo. ἐκ πολλοῦ, e multo tempore, a longo tempore: procul, e longo spatio: it. diligenter, magna cum cura, Antipho 2, 2. Notandum est praeterea: 1) πολύς cum alio adjectivo solet per καὶ jungi, ut πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες, multae pulcrae tunicae. πολέες (Hom. p. πολλοί) τε καὶ ἐσθλοί, multi boni. πολλὰ κἀγαθά, multa bona. πολλὰ καὶ κακά, multa mala. Admodum raro in tabulis καὶ omittitur. 2) οἱ πολλοί, plerique, vulgus. ἡ πολλὴ τῆς χώρας, major pars regionis. τὸ πολύ, multitudo, magnitudo; it. τὸ πολύ, ὡς τὸ πολύ, ἐπὶ τὸ πολύ, plerumque. 3) πολύ, πολλά, adv. longe, multum, vehementer. πολὺ μᾶλλον, multo magis. πολὺ κάλλιστος, longe pulcerrimus. πολλὰ et τὰ πολλά, plerumque. - Antiqua forma est πολλός, ή, όν, quam servarunt Attici excepto nom. et acc. sing. masc. et neutr. πολύν, πολύ. Homerus et illis antiquis et his Atticis formis utitur, qui idem a πολύς habet: gen. sing. πολέος, plur. nom. πολέες, contr. πολεῖς, gen. πολέων, dat. πολέσι, πολέσσι, πολέεσσι, acc. πολέας, contr. πολεῖς. Gen. plur. fem. πολλέων et πολλάων, (ᾱ). Epice πουλύς, (masc. et fem. Il. 5. 776. 8, 50. 10, 27. Od. 4, 709.) πουλύ, Od. 19, 387. Tragici in partibus lyricis hic illic formis Epicis et Ionicis usi sunt, ut dat. sing. πολεῖ Aesch. Suppl. 748. (si lectio vera.) plur. nominat. neutr. πολέα, Ag. 732. gen. πολέων, Eur. Hel. 1332. πολέσι, Iph. T. 1230. itemque in dialogo. πολλόν, Soph. Ant. 86. Trach. 1198.

πολύσαθρος, ον, pr. multum putris, admodum detritus, valde vitiosus, rimosus.

πολυσαρκέω, f. ήσω, (πολύσαρκος) corpulentus seu pinguis sum.

πολυσαρκία, ας, ἡ, corpulentia, obesitas, habitus corporis plenior. A seq.

πολύσαρκος, ον, (σάρξ) valde carnosus, corpulentus, metaph. stupidus.

πολυσέβαστος, ον, (σεβαστός) augustissimus.

πολύσεμνος, ον, (σεμνός) multum reverendus, vel augustus.

πολύσεπτος, ον, venerabilis.

πολυσήμαντος, ον, (σημαίνω) multa significans.

πολυσημάντωρ, ορος, ὁ, (σημαίνω) qui multis signa dat, qui multis imperat.

πολυσθενής, ές, (σθένος) multum valens.

πολύσινος, ον, (σίνομαι) valde noxius.

πολυσιτία, ας, ἡ, frumenti copia. 2) cibi copia. A seq.

πολύσιτος, ον, (σῖτος) frumento abundans. 2) multum comedens, cibo repletus.

πολύσκαλμος, ον, Epith. navis magnae: multis remis agitata.

πολύσκαρθμος, ον, (σκαίρω) tripudians, exsultans. Epith. chori.

πολυσκελής, ές, (σκέλος) plura habens crura. 2) multiplex.

πολύσκεπτος, ον, (σκέπτομαι) conspicuus.

πολύσκιος, ον, (σκιά) umbrosus.

πολυσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ, (σκῶμμα) valde dicax.

πολυσμάραγος, ον, sonorus, strepens.

πολύσοφος, ον, valde sapiens, s. doctus.

πολυσπαθής, ές, (σπάθη) multum densatus spatha, densam tramam habens. Epith. telae, panni etc.

πολύσπειρος, ον, (σπεῖρα) qui multas spiras habet, tortuosus.

πολυσπερής, ές, (σπείρω) late disseminatus.

πολυσπερμία, ας, ἡ, adfluentia seminis genitalis. A seq.

πολύσπερμος, ον, (σπέρμα) semine ab-

undans.

πολυσπερχής, ές, (σπέρχομαι) studiosus, laboriosus.

πολυσπλαγχνία, ας, ἡ, multa s. prolixa miseratio. A seq.

πολύσπλαγχνος, ον, (σπλάγχνα) valde misericors.

πολύσπορος, ον, semine vel segete abundans, fertilis.

πολυσπούδαστος, ον, (σπουδάζομαι) laboriosus, sedulus.

πολυσταγής, ές, (στάζω) multum seu abunde stillans. Epith. uvarum etc.

πολυσταγί, adv. multis stillando guttis, ubertim. (ῖ)

πολυστασίαστος, ον, (στασιάζω) seditiosus, ubi crebrae moventur seditiones.

πολυστάφυλος, ον, (σταφυλή) uvis abundans.

πολύσταχυς, υος, ὁ, ἡ, multas spicas ferens seu edens. Epith. culmi.

πολυστεγής, ές, idem quod seq. et ex eod.

πολύστεγος, ον, (στέγη) bene contectus. 2) multos habens contignationes, altus.

πολύστειος, ον, (στεία, s. στία) Epith. litoris, lapillis abundans, scrupulosus.

πολυστελέχης, ες, vel πολυστέλεχος, ον, (στέλεχος) multos habens truncos, multos a radice caudices vel caules habens.

πολυστέναχτος, ον, (στενάζω) multos gemitus habens, i. e. 1) pass. multis cum gemitibus deploratus. 2) act. valde gemens, miserabilis, aerumnosus.

πολύστεπτος, ον, (στέφω) i. q. πολυστέφανος.

πολυστέφανος, ον, (στέφανος) multis sertis redimitus, honoratus, donatus: hinc premiis dignus magnis.

πολυστεφής, ές, (στέφω) idem.

πολύστημος, ον, (στῆμα) vestis, quae multum et pingue stamen habet.

πολύστιβος, ον, (στείβω) multum calcatus.

πολύστικτος, ον, multis maculis notatus, s. distinctus. 2) multis ictibus compunctus.

πολύστιος, ον, (στία) i. q. πολύστειος.

πολυστιχία, ας, ἡ, multitudo versuum A seq.

πολύστιχος, ον, multis versibus seu ordinibus constans. 2) multifidus.

πολύστοιχος, ον, idem.

πολύστολος, ον, multam et magnam habens classem.

πολυστομέω, multum loquor. A seq.

πολύστομος, ον, (στόμα) multa habens ora. 2) multa loquens.

πολύστονος, ον, multum gemens, multis gemitibus mixtus. 2) multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus. 3) multos gemitus ciens, tristis.

πολύστρεπτος, ον, (στρέφω) qui facile versari, flecti aut torqueri potest, versatilis, variabilis, mutabilis. 2) valde tortus, ut funes.

πολυστρεφής, ές, i. q. πολύστρεπτος.

πολύστροβος, poet. πολύστροιβος, ον, (στροβέω) multum strepens. 2) turbulentus, multis agitatus fluctibus.

πολυστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, (στροφάλιγξ) vorticosus, multum volutatus.

πολυστροφάς, άδος, ἡ, fem. poet. a πολύστροφος.

πολυστροφία, ἡ, multiplex et varia circumagitatio.

πολύστροφος, ον, (στροφή) qui multis gyris circumagitur, versatilis, mobilis.

πολύστυλος, ον, multas columnas habens.

πολυσυγκρᾶτος, ον, (συγκεράννυμι) valde confusus, s. e multis mistus.

πολυσύγκριτος, ον, (συγκρίνω) e multis mixtus.

πολυσύλλαβος, ον, (συλλαβή) plures habens syllabas.

πολυσύνδεσμος, ον, multis copulis (s. Conjunct. copulat.) utens. Schol. Thuc.

πολυσύνδετον, ου, τό, (σύνδετος) oratio, in qua crebrae sunt conjunctiones copulativae.

πολυσύνδετος, ον, multas copulas habens. v. πολυσύνδετον. 2) bene compactus, firmus.

πολυσύνθετος, ον, (συντίθημι) varie compositus.

πολύσφαλτος, ον, (σφάλλω) qui facile decipi potest.

πολυσφάραγος, ον, (σφαραγέω) sonorus, strepens.

πολύσφελμος, ον, (σφέλμα) multo vel denso cortice.

πολυσφόνδυλος, ον, multas habens vertebras et internodia.

πολυσφράγιστος, ον, (σφραγίζω) multis signis notatus. 2) bene signatus. (ᾰ)

πολυσχεδής, ές, et πολυσχεδία, ἡ, adv. πολυσχεδῶς, f. l. p. πολυσχιδής, πολυσχιδία, πολυσχιδῶς, quae vide.

πολυσχηματιστος, ον, (σχηματίζω) multas formas, multa genera habens, s. e multis generibus, v. c. versuum compositus. Vox Gramm.

πολυσχημόνως, adv. multis formis, modis. A seq.

πολυσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, (σχῆμα) multas formas habens.

πολυσχιδής, ές, (σχίζω) multifidus, in multas partes fissus. 2) in multos ramos diffissus. 3) multiplex, varius.

πολυσχιδία, ας, ἡ, Ion. πολυσχιδίη, ης, ἡ, multifida sectio, multiplex divisio: varietas, multitudo. A praec.

πολυσχιδῶς, adv. in multas et varias partes dividendo: multifariam.

• πολύσχιστος, ον, in multas partes fissus, qui findi potest.

πολυσώματος, ον, (σῶμα) multa habens corpora. 2) magnum corpus habens, ut gigas.

πολυτάλαντος, ον, (τάλαντον) multa habens talenta, i. e. dives, it. gravis pondere.

πολυτάραχος, ον, (ταραχή) magnas turbas movens, valde strepens.

πολυτειρής, ές, (τείρεα) stellatus, multis stellis lucens.

πολυτειρής, ές, (τείρω) valde fatigans. 2) vehementer fessus.

πολυτεκνέω, f. ήσω, (πολύτεκνος) multos habeo liberos, multam sobolem procreo.

πολυτεκνία, ας, ἡ, multa proles, multi liberi; etiam de brutis.

πολύτεκνος, ον, (τέκνον) multos habens liberos, numerosam sobolem: etiam de brutis.

πολυτέλεια, ας, ἡ, sumtuositas, magnificentia, lautitia. A seq.

πολυτελής, ές, (τέλος) magnos sumtus postulans, sumtuosus. 2) exquisitus. 3) magnificus, lautus, pretiosus, multiplex, opiparus. πολυτελῆ δεῖπνα, dapes.

πολυτελῶς, adv. sumtuose, magnifice, laute, abunde, opipare. A praec.

πολυτενής, ές, (τείνω) multum porrectus, longum in spatium extentus.

πολυτερπής, ές, (τέρπω) valde delectans, valde suavis.

πολυτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) qui multas artes callet, Solon. 5, 49.

πολυτεχνής, ές, (τέχνη) artificiose factus.

πολυτεχνία, ας, ἡ, artis varietas, et magnitudo. A seq.

πολύτεχνος, ον, (τέχνη) multas artes callens, multum artificii habens. 2) valde artificiosus.

πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore habeo. A seq.

πολυτίμητος, ον, (τιμάω) multo honore dignus. 2) magno pretio dignus, magni faciendus, pretiosus. (ῖ)

πολυτίμιος, ον, idem quod seq. (τῖ)

πολύτιμος, ον, (τιμή) valde pretiosus. 2) multo honore dignus.

πολυτιμώρητος, ον, (τιμωρέομαι) valde punitus et afflictus.

πολύτιτος, ον, (τίω) multum honoratus. 2) multo honore dignus. ῖ anceps.

πολύτλας, αντος, ὁ, (τλῆναι) multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus, patiens, aerumnosus.

πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, idem.

πολύτλητος, ον, idem.

πολύτμητος, ον, (τέμνω) multum sectus, in multas partes dissectus. 2) valde secans, magnos dolores excitans.

πολυτοκέω, (πολυτόκος) multa pario, partu sum fecunda

πολυτοκία, ας, ἡ, partuum numerositas, fecunditas. A seq.

πολυτόκος, ον, (τίκτω) pariens multos, partu fecundus.

πολύτολμος, ον, (τόλμα) multum audens, audacissimus.

πολυτόρος, ον, (τορέω) valde spinosus, multos aculeos habens, quibus pungit tangentes.

πολυτραφής, ές, (τρέφω) fertilis.

πολύτρεπτος, ον, volubilis, mutabilis.

πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, (τρήρων) columbis abundans.

πολύτρητος, ον, (τετραίνω) multa habens foramina.

πολύτριμμα, ατος, τό, veterator, versipellis. Schol. Aristoph.

πολύτριπτος, ον, multum tritus.

πολύτριχον, ου, τό, polytrichon, adiantum nigrum. A seq.

πολύτριχος, ον, (θρίξ, τριχός) pilosus.

πολυτροπία, ας, ἡ, varietas modi, varii modi, varietas. 2) calliditas, fraus. A seq.

πολύτροπος, ον, (τρέπω) multum circumactus, qui multa itinera fecit, Od. 1, 1. in, 330. ubi tamen alii sequentem significationem adhibent. 2) (τρόπος) versutus, versipellis, prudens, callidus. 3) multiplex, varius.

πολυτρόπως, adv. multis modis, multifariam, plurifariam, omnifariam.

πολυτροφία, ας, ἡ, alimenti copia. 2) quum quis diu alitur. A seq.

πολύτροφος, ον, (τρέφω) multum alimenti accipiens. 2) bene habitus, pinguis. πολυτρόφος, multum alimenti suppeditans.

πολυτρόχαλος, ον, multum currens, agilis in currendo, valde mobilis, volubilis.

πολύτρυτος, ον, (τρύω) valde vexatus, afflictus.

πολύτυρος, ον, multo caseo conditus, multum casei admistum habens.

πολυυδρία, ας, ἡ, aquarum copia. A seq.

πολύυδρος, ον, (ὕδωρ) aquosus.

πολύυλος, ον, (ὕλη) materiosus, arboribus abundans.

πολυύμνητος, ον, celeberrimus.

Πολυυμνία, ας, ἡ, Polyhymnia, Polymnia, una Musarum. A seq. v. Πολύμνια.

πολύυμνος, ον, in quem multi hymni fiunt, qui magnam laudum materiam praebet, celeber.

πολύυπνος, ον, somnolentus, qui est multi somni.

πολυφαγέω, (πολυφάγος) multum edo.

πολυφαγία, ας, ἡ, edacitas, voracitas. A seq.

πολυφάγος, ον, (φαγεῖν) qui multum comedit, vorax, helluo, edax.

πολύφαμος, ον, Dor. pro πολύφημος.

πολυφάνταστος, ον, multas efficiens habensque visiones fictas, insomnia crebra.

πολυφάρμακος, ον, (φάρμακον) medicamentis abundans, aut venenis. 2) multorum medicamentorum, vel etiam venenorum, peritus. 3) multis medicamentis, vel venenis utens.

πολυφασία, ας, ἡ, (φημί) loquacitas.

πολύφατος, ον, multum celeber, multorum sermone jactatus, fabulosus.

πολύφαυλος, ον, prorsus inutilis, nullius omnino pretii.

πολυφεγγής, ές, (φέγγος) multum splendoris habens, multum lucidus.

πολυφειδής, ές, (φείδομαι) praeparcus.

πολύφερνος, ον, (φερνή) i. q. πολύεδνος.

πολυφημία, ἡ, gloria. A seq.

πολύφημος, ον, (φήμη) valde celeber, de quo varii sermones narrantur. 2) carminis multa sciens, multum canens, ἀοιδός, Od. 22, 376. clamosus, epith. v. c. ranae. 3) multis clamoribus, vocibus strepens, epith. concionis, fori.

πολυφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, i. q. πολύφημος.

πολύφθογγος, ον, (φθόγγος) multisonus, epith. tibiae. 2) vocalis.

πολυφθόνερος, ον, (φθονερός) valde invidus.

πολυφθόρος, ον, (φθείρω) qui multos occidit, multorum interfector. 2) perniciosus multis, item valde perniciosus.

πολύφθορος, ον, caedibus abundans. 2) dirutus, vastatus.

πολυφιλάνθρωπος, ον, valde hominum amans, humanissimus, pius.

πολυφίλητος, ον, valde carus.

πολυφιλία, ας, ἡ, amicorum copia. A seq.

πολύφιλος, ον, cui multi sunt amici, multis carus.

πολύφιλτρος, ον, (φίλτρον) admodum amans, amori valde deditus.

πολυφίλως, adv. ita, ut multis carus sit.

πολύφλογος, ον, (φλόξ) valde ardens.

πολύφλοιος, ον, multum corticis habens: hinc levis, vanus, inanis.

πολύφλοισβος, ον, multo strepitu resonans, turbulentus, sonorus, resonans, undisonus. (φλοῖσβος)

πολύφοβος, ον, valde timidus.

πολύφοιτος, ον, (φοιτάω) profugus, vagus, qui crebro huc vel illuc ventitat.

πολύφονος, ον, (φόνος) qui multos occidit, crudelis.

πολύφορβος, ον, et πολυφόρβος, η, ον, (φορβή) multis pabulum suppeditans.

πολυφορέω, f. ήσω, multum produco.

πολυφόρητος, ον, idem quod πολυφόρος. A praec.

πολυφορία, ἡ, ubertas, fertilitas. A seq.

πολυφόρος, ον, (φέρω) multa ferens. 2) epitheton vini, multum aquae ferentis. 3) fertilis, fecundus, proprie et trop.

πολύφορτος, ον, multo pressus pondere, multas habens sarcinas.

πολυφραδέω, valde prudens sum. A seq.

πολυφραδής, ές, (φράζομαι) valde consultus, valde prudens.

πολυφραδία, ἡ, prudentia, facundia. A praec.

πολυφραδμοσύνη, ἡ, i. q. πολυφραδία. A seq.

πολυφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πολυφραδής.

πολύφραστος, ον, saepe dictus. 2) valde prudens, bene excogitatus.

πολύφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, (φροντίς) multis curis plenus.

πολυφρόντιστος, ον, (φροντίζω) admodum accuratus. 2) prudens.

πολυφροσύνη, ης, ἡ, variarum rerum peritia, prudentia. A seq.

πολύφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) valde prudens.

πολυφυής, ές, (φύω) multiformis.

πολύφυλλος, ον, (φύλλον) multa folia habens, foliis abundans.

πολύφυλος, ον, (φῦλον) in multa genera etc. divisus.

πολύφυτος, ον, (φυτόν) herbis, plantis abundans.

πολυφωνέω, (πολύφωνος) multum sono, multa loquor.

πολυφωνία, ας, ἡ, loquacitas. 2) garrulitas. A seq.

πολύφωνος, ον, (φωνή) multas edens voces, multisonus, vocalis, sonorus, magniloquus, etiam in bonam partem, ut de Homero. 2) qui multorum est verborum. 3) garrulus, loquax.

πολύφωτος, ον, (φῶς) multum lucens, multa luce praeditus.

πολύχαλκος, ον, multum habens aeris, aere abundans, aeratus. 2) cui multum est pecuniae, dives aeris. 3) firmus, validus.

πολυχανδής, ές, (χανδάνω) valde capax, ut urna.

πολυχαρής, ές, (χαίρω) multum laetitiae afferens, multum exhilarans.

πολυχαρίδας, (⏑⏑⏑‒‒) unde ὦ πολυχαρίδα, Lacon. blanda compellatio, o carissime, Ar. Lys. 1098. 1242

πολύχαρμος, ον, (χάρμη) valde bellicosus.

πολυχείμερος, ον, (χειμών) valde hibernus.

πολύχειρ, ρος, ὁ, ἡ, (χείρ) multimanus.

πολυχειρία, vel πολυχερία, ας, ἡ, multitudo manuum. 2) operarum multitudo. A praec.

πολύχειρος, ον, i. q. πολύχειρ.

πολύχνοος, ον, (χνόος) multum caesus.

πολυχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, pluribus amictus tunicis.

πολύχλωρος, ον, (χλωρός) valde pallidus.

πολίχνη, ἡ, et πολύχνιον, τό, i. q. πολίχνη, πολίχνιον.

πολύχνοος, ον, contr. πολύχνους, ουν, multam lanuginem habens.

πολυχοέω, (πολύχοος) multo cum fenore refundo, fecundus et fertilis sum.

πολυχοΐα, ας, ἡ, varietas; fertilitas.

πολυχοιρία, ας, ἡ, (χοῖρος) porcorum copia.

πολύχοος, ον, contr. πολύχους, ουν, (χέω) multa cum usura se refundens. 2) multiplex, multifarius.

πολυχορδία, ας, ἡ, chordarum multitudo. A seq.

πολύχορδος, ον, (χορδή) multas habens chordas, seu fides. 2) multisonus, Plat. de rep. 3. p. 399. C. cf. Poll. 4, 67.

πολύχορτος, ον, herbidus, pinguis, de terra.

πολυχρηματία, ας, ἡ, abundantia, opulentia.

πολυχρηματίζω, ditesco, dives fio, vel sum.

πολυχρήματος, ον, (χρήματα) cui multum est pecuniae, pecuniosus, nummatus.

πολυχρημοσύνη, ης, ἡ, i. q. πολυχρηματία. A seq.

πολυχρήμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πολυχρήματος. Sup. πολυχρημονέστατος. Polyb.

πολυχρηστία, ας, ἡ, utilitatis magnitudo.

πολύχρηστος, ον, valde utilis. 2) multum usitatus.

πολυχροία, ας, ἡ, (πολύχροος) colorum varietas.

πολυχρονέω, (πολυχρόνιος) diu duro, longaevus sum.

πολυχρονίζω, f. ίσω, Att. πολυχρονιῶ, diu moror, prorogo, profero.

πολυχρόνιος, ον, longum tempus durans, diuturnus. 2) antiquus: vivax, longaevus, diuturnus.

πολυχρονιότης, ητος, ἡ, diuturnitas. A praec.

πολυχρονίως, adv. diutissime.

πολύχρονος, ον, i. q. πολυχρόνιος.

πολύχροος, ον, contr. πολύχρους, ουν, (χρόα) multis coloribus praeditus, multicolor, varius.

πολύχρυσος, ον, multum auri habens, auri admodum dives, abundans auro, auro affluens, auratus.

πολυχρώματος, ον, (χρῶμα) multos habens colores, multicolor.

πολύχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) idem.

πολύχυλος, ον, multum habens succi, succidus.

πολύχυτος, ον, late fluens, fluidus. 2) multum diffusus.

πολυχώρητος, ον, (χωρέω) multorum capax.

πολυχωρία, ἡ, amplitudo.

πολύχωρος, ον, (χώρα) amplus, spatiosus, capax.

πολύχωστος, ον, (χώννυμι) multa terra adgesta exstructus, alte aggeratus.

πολυψάμαθος, ον, arenosus.

πολύψαμμος, ον, (ψάμμος) arenosus.

πολυψηφία, ας, ἡ, (πολύψηφος) multitudo suffragia ferentium, multa suffragia.

πολυψηφῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, (ψηφίς) multos habens calculos s. lapillos. (Male scribitur πολυψηφίς, ίδος.)

πολύψηφος, ον, (ψῆφος) qui multa fert s. capit suffragia.

πολυψόφος, ον, (ψοφέω) multum strepens.

πολυωδυνία, ας, ἡ, doloris gravitas. A seq.

πολυώδυνος, ον, (ὀδύνη) multos dolores afferens, molestus. 2) afflictus, aerumnosus.

πολυωνυμέω, (πολυώνυμος) multa nomina habeo.

πολυωνυμία, ας, ἡ, multitudo nominum. A seq.

πολυώνυμος, ον, (ὄνομα) multa nomina habens. 2) celeber, honoratus.

πολυωνύμως, adv. multis nominibus.

πολυώνυχος, ον, (ὄνυξ) multifidus pedes, multos ungues habens.

πολυωπός, ός, όν, (ὀπή) multa habens foramina. 2) (ὤψ) multos habens oculos.

πολυωρέω, f. ήσω, multa cura dignor, magnam curam gero. 2) laute et accurate excipio. 3) honoro, in honore et pretio habeo. 4) donis afficio, τινά τινι.

πολυωρητικός, ή, όν, multam curam gerens, sollicitus. A praec.

πολυωρία, ας, ἡ, multa cura, diligentia, observatio. 2) honos, reverentia.

πολύωρος, ον, (ὤρα) curiosus, magnam curam gerens: verecundus.

πολύωρος, ον, (ὥρα) qui multorum annorum est, senex.

πολυώροφος, ον, (ὀροφή) multa tabulata s. contignationes habens.

πολύωτος, ον, (οὖς) multas habens aures.

πολυωφελής, ές, (ὄφελος) valde utilis.

πολυωφελῶς, adv. valde utiliter.

πολύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, multa habens foramina, multiforus.

πολφός, οῦ, ὁ, tracta farinae subactae et in massam coactae (hinc Lat. pulpa) οἱ πολφοί, ramenta e farre leguminibus immixta.

πῶμα, ατος, τό, (πίνω) potio, potus.

πομπαγωγέω, f. ήσω, (πομπή, ἄγω) pompam duco.

πομπαῖος, αία, αῖον, it. duar. termin. (πομπή) ducens, deducens, secundus, ἄνεμος, Pind. Hinc Mercurii cognomen, qui defunctorum animas ad inferos deducere credebatur, i. q. ψυχοπομπός. 2) pass. ductus, missus.

πομπεία, ας, ἡ, (πομπεύω) pompa, vel transvectio, qualis in pompa esse solet. 2) conviciorum jactatio, velut e curru, apud Alexandrinos, s. in triumpho apud Rom. quia licentia haec in ejusmodi ludis pro parte necessaria religionis habebatur.

πομπεῖον, ου, τό, vas, quo in pompis utuntur 2) locus celeber Athenis.

πομπεύς, έως, Ion. ῆος, ὁ, qui aliquem deducit. 2) qui pompam ducit, pompaticus.

πόμπευσις, εως, ἡ, pompa, deductio pompae, processio in pompa.

πομπευτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. πομπεύς.

πομπευτήριος, ία, ιον, pompae aptus, s. serviens.

πομπευτής, οῦ, ὁ, pompam ducens. A seq.

πομπεύω, f. εύσω, (πομπή) transmitto, transveho, deduco. 2) cum pompa incedo, pompam duco, pompam celebro: triumpho. Unde 3) efferor, mihi placeo, superbio, insolesco, et 4) insolenter aliquem tracto, maledicendo, minando, quia obvium et praetereuntem quemque in ejusmodi pompis verborum et gesticulationum contumeliis et ludibriis incessere licebat, vid. γεφυρίζειν. 5) contumeliis afficio, proprie, per hominum ora traducendo. Pass. πομπεύεσθαι, in triumpho duci, ostendi.

πομπέω, poet. i. q. πομπεύω.

πομπή, ῆς, ἡ, (πέμπω) missio, missus, legatio. 2) vectura. 3) impulsus, instinctus. 4) deductio, qua transmittendum aut transvehendum curamus eum, qui nobiscum aliquamdiu est versatus. 5) pompa, i. e. sollemnis apparatus et spectaculum sollemne in modum triumphi, quo thensae et simulacra deorum et aurea vasa templorum per semitas oppidorum spectatum traducebantur.

πομπικός, ή, όν, ad pompas pertinens, pompis conveniens, ad pompas idoneus. 2) magnificus, ad ostentandum ingenium, doctrinam, eloquentiam, divitias aptus et factus.

πομπίλος, ου, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Est etiam nomen piscis, pompilus: quia naves saepe praecedit, iisque viam et navigandi rationes monstrat, eoque eas quasi πέμπει, deducit.

πόμπιμος, ον, et πομπιμος, ίμη, ιμον, qui mitti seu transmitti potest. 2) qui mittere seu transmittere potest. Ab eod.

πόμπιος, ία, ιον, i. q. πομπικός.

πομπός, οῦ, ὁ, (πέμπω) qui aliquem deducit seu transmittit, comes, viae dux.

πομποστολέω, f. ήσω, (στόλος) classem deduco.

πομφολυγέω, (πομφόλυξ) bullas emitto.

πομφολυγηρός, ή, όν, bullis turgens. A praec.

πομφολυγίζω, f. ίσω, bullas excito, bullo.

πομφολυγοπαφλάσμα, ατος, τό, (πομφόλυξ, πάφλασμα) bulla cum strepitu crumpens seu ebulliens, Aristoph.

πομφολυγόω, (πομφόλυξ) in bullas converto vel cogo. πομφολυγοῦσθαι, in bullas converti.

πομφολυγώδης, ες, bullae similis.

πομφολυγωτός, ή, όν, bullatus, in bullae formam factus.

πομφολύζω, ξω, (πομφόλυξ) bullo, bullas emitto, bullarum modo effervesco.

πομφόλυξ, υγος, ἡ, it. ὁ, Galen. de comp. med. p. gen. 3, 8, p. 731. a. (πομφός) bulla, scatebra. 2) umbilicus scuti. 3) genus ornamenti muliebris, ut ὄγκος. 4) favilla aeris.

πομφός, οῦ, ὁ, eminentia cutis tumida, tumor.

πονέω, f. ήσω, et Med. πονέομαι, (πόνος) laboro: viribus frangor, laboribus succumbo, lassesco, defatigor, tolero, patior, aegroto, doleo. πεπονημένος, usu contritus, vitiatus. 2) trans. c. acc. a) labore efficio, studiose facio, diligenter instituo. b) labore mihi comparo. c) πονέω τινί, laborem alicui exhibeo, dolore aliquem afficio, Pind. — (Activum ap. Hom. et Hes. nondum occurrit.)

πόνημα, ατος, τό, labor, opus. 2) liber. A praec.

πονημάτιον, τό, Dim. a πόνημα.

πονήρευμα, ατος, τό, facinus improbum et scelestum, scelus. A seq.

πονηρεύω, et Med. πονηρεύομαι, (πονηρός) vitio aliquo laboro, etiam de corpore. 2) improbus sum, improbe et nequiter ago.

πονηρία, ας, ἡ, misera et laboriosa vitae conditio. 2) improbitas, nequitia, scelus, vitium, pravitas, malitia.

πονηροδιδάσκαλος, ου, ὁ, ἡ, magister, magistra improbitatis.

πονηροκάρδιος, ον, (καρδία) malicordis.

πονηροκρατέομαι, improborum imperio regor.

πονηροκρατία, ας, ἡ, malorum potentia et imperium. A seq.

πονηρολογία, ας, ἡ, (λόγος) maledictum seu maledictio, contumelia. 2) sermo de malis rebus et improbis.

πονηρόπολις, εως, ἡ, improborum civitas.

πονηρός, ά, όν, laboriosus, aerumnosus, labore oppressus, laborem exhibens, it. miser, infelix. 2) malus, inutilis, vitiatus, ad usum ineptus. 3) malus, pravus, improbus, scelestus, malitiosus, malignus. ὁ πονηρός, Satanas, N. T. (Arcadius p. 71, sti. praecipit, quum significat miser, infelix, accentum in antepenultima ponendum esse: πόνηρος, ὦ πόνηρε.)

πονηρόφθαλμος, ον, invidus.

πονηρόφιλος, ον, improborum amicus, malorum consortio gaudens.

πονηρῶς, adv. improbe, nequiter, male, misere, aegre, difficulter.

πόνησις, ἡ, (πονέω) labor, aerumna.

πονητικός, ή, όν, (πονέω) ad laborandum promtus, ad laborem perferendum aptus.

πόνος, ου, ὁ, (πένομαι) labor, studium et opera rei alicui impensa. 2) molestia, labor molestus, aerumna, difficultas, calamitas, morbus, dolor.

πονικός, ή, όν, (πόνος) laboriosus.

πονόεις, εσσα, εν, (πόνος) laborem excitans, poet.

πονοπαίκτωρ, ορος, ὁ, (παίζω) qui quasi ludit cum periculis, cui res laboriosae et periculosae pro ludo sunt.

ποντιάς, άδος, ἡ, fem. poet. a πόντιος, Pind.

ποντίζω, f. ίσω, (πόντος) in pontum mergo, mergo.

ποντικός, ή, όν, marinus. 2) Ponticus, qui est e Ponto. ποντικόν, sc. κάρυον, nux avellana.

πόντιος, ον, et πόντιος, ία, ιον, marinus, maritimus. 2) Ponticus.

πόντισμα, τό, (ποντίζω) submersio, naufragium.

ποντόβροχος, ον, (πόντος, βρέχω) mari immersus, in mari submersus.

ποντογένεια, ας, ἡ, e mari nata.

ποντογενής, ές, (γίγνομαι) e mari natus.

ποντόγονος, ον, i. q. ποντογενής.

πόντοθεν, adv. (πόντος) e mari.

ποντοθήρης, ου, ὁ, (θηράω) venator s. piscator marinus.

ποντοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) imperator maris.

ποντομέδουσα, ἡ, fem. a ποντομέδων, Apollod.

ποντομέδων, οντος, ὁ, (μέδω) mari imperans, maris imperator, epith. Neptuni.

ποντοναύτης, ου, ὁ, (ναύτης) nauta maris.

πόντονδε, adv. (πόντος) in pontum.

ποντοπλάνητος, ον, (πλανάομαι) in mari vagans, epith. piscis, navis, mercatoris etc.

ποντοπλάνος, ον, idem.

ποντοπορεύω, et Med. (ποντοπόρος) per

pontum eo, mare pervado seu perverro.

ποντοπορέω, f. ήσω, idem et ab eod.

ποντοπόρος, ον, (πόντος, πείρω) pontum seu mare trajiciens.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος, ὁ, ponticus Neptunus, ponti, i. e. maris rex, Neptunus. Voc. ὦ Ποντοπόσειδον, Ar.

πόντος, ου, ὁ, pontus, mare. 2) regio Asiae, Pontus. (Voc. est idem atque βένθος, βυθός.)

ποντοστεφής, ές, (στέφω) a mari cinctus.

ποντοτίνακτος, ον, (τινάσσω) a mari percussus, Hom. ep. 4, 6. ex Piersoni emendatione pro ποντιάνακτον.

ποντόφιν, ποντόφι, gen. poet. a πόντος, Od.

ποντοχάρυβδις, εως, ἡ, pontica charybdis, ponti vorago.

ποντόω, (πόντος) in mare verto, in mare muto. Pass. mutor in mare.

*πόξ, unde πόκας, vide πόκος.

ποηφάγος, ον, (πόα, φαγεῖν) i. q. ποιηφάγος, herbis vescens.

ποπάνευμα, τό, (quasi a ποπανεύω) i. q. πόπανον.

πόπανον, τό, (πέπτω) ut πέμμα, popanon, opus pistorium, inpr. placenta lata, tenuis et rotunda, libum.

ποπανώδης, ες, libo similis.

πόπαξ, Interj. vox indignantis cum admiratione, Aesch.

ποπάς, άδος, ἡ, i. q. πόπανον, Crinag. 6, 4.

ποππίζειν, popissare, h. e. epopis aut upupae vocem edere. Pollux.

πόποι, Interj. vox indignantis, admirantis, dolentis, papae! vah! proh dolor! plerumque invenitur ὦ πόποι, Hom. quam formulam, quum deos a Dryopibus ποποὺς dictos esse crederetur, nonnulli, ὦ ποποὶ scribentes, interpretati sunt: o dii! Hinc ἐν δὲ ποποῖς ἔπεσαντο, Euphor. p. 9εις.

ποππύζω, f. ύσω, sibilo. 2) certo sono allicio; ap. Diodor. Sic. 3) demulceo: blande attrecto. 4) applaudo, de equis. — Cf. Gell. 9, 9.

ποππυλιάζω, i. q. ποππύζω. ποππυλιάσδειν, Dor. pro ποππυλιάζειν.

ποππύσδω, Dor. p. ποππύζω.

πόππυσμα, ατος, τό, et ποππυσμός, οῦ, ὁ, (ποππύζω) sibilus. 2) palpus, sive sonus, lingua, manibus ac similibus modis excitatus, ad favorem ostendendum. 3) adulatio, blanditiae.

πορδακός, όν, i. q. παρδακός.

πορδάλειος, εία, ειον, (πόρδαλις) i. q. παρδάλειος. 2) (πορδή) qui prae timore cacaturit aut pedit.

πόρδαλις, ιος, ὁ et ἡ, Ion. pro πάρδαλις.

πορδή, ῆς, ἡ, (πέρδω) crepitus ventris, peditus.

πορεία, ας, ἡ, (πορεύω) profectio, incessus, ingressus, transitus, via, meatus, iter, itio, gressus, agmen. αἱ πορείαι, vitae ratio s. instituta, consilia.

πορεῖον, ου, τό, id, cujus ope iter facimus, aut trajicimus, machina, qua promoventur onera. it. commeatus.

πόρευμα, ατος, τό, profectio. 2) expeditio.

πορεύς, έως, ὁ, (πορεύω) idem qui πορθμεύς. Hesych.

πορεύσιμος, ον, vel πορευσίμος, ίμη, ιμον, qui transiri potest, permeabilis. A praec.

πόρευσις, εως, ἡ, ambulatio, ipsa incedendi actio.

πορευτέον, Adj. verb. a πορεύω, eundum est.

πορευτικός, ή, όν, qui incedere potest, qui ingreditur et ambulat. 2) pervius. A seq.

πορευτός, ή, όν, idem quod πορεύσιμος.

πορεύω, f. εύσω, (πόρος) trajicio, traduco, transveho, arcesso, transfero, deduco, mitto, ire jubeo. Med. πορεύομαι, eo, proficiscor: morior, in N. T.

πορθέω, f. ήσω, (πέρθω) diruo, everto, vasto, depopulor, perdo, oppugno.

πόρθησις, εως, ἡ, vastatio, excidium. A praec.

πορθητής, οῦ, ὁ, eversor, vastator.

πορθητικός, ή, όν, vastatorius.

πορθήτωρ, ορος, ὁ, idem quod πορθητής.

πορθμεία, ας, ἡ, (πορθμεύω) trajectio fluminis vel freti. 2) merces transvectionis.

πορθμεῖον, ου, τό, fretum. 2) navis, qua fretum aliquod seu fluvius trajicitur. 3) naulum.

πόρθμευμα, τό, i. q. πορθμεία.

πορθμεύς, έως, ὁ, qui lintre seu rate transportat per fretum, portitor, vector.

πορθμευτικός, ή, όν, pertinens ad trajectionem, vel ad portitorem. A seq.

πορθμεύω, f. εύσω, (πορθμός) transfreto, fretum trajicio.

πορθμήϊον, ου, τό, Ion. pro πορθμεῖον.

πορθμία, ας, ἡ, idem quod πορθμεία.

πορθμικός, ή, όν, (πορθμός) idem quod πορθμευτικός.

πόρθμιον, ου, τό, navis, qua fretum aliquod trajicitur. 2) merces, quae pro trajectu freti persolvitur, naulum.

πορθμίς, ίδος, ἡ, parvum fretum. 2) navis piscatoria, linter, quo transfretamus.

πορθμός, οῦ, ὁ, (πόρος) fretum. 2) trajectus, trajectio.

πορίζω, f. ίσω, (πόρος) facultas, abundantia, dub.

πορίζω, f. ίσω, (πόρος) viam aperio, aditum facio. 2) excogito, invenio. 3) paro alteri, suppedito, praebeo. 4) Med. comparo mihi, invenio etc.

πόριμος, ον, pervius, penetrabilis. 2) transiens. 3) quaestuosus. 4) parabilis. 5) qui facile invenit, industrius.

πόριον, ου, τό, navigium trajiciendis militibus comparatum.

πόρις, ιος, ὁ, ἡ, vitulus, juvencus. 2) vitula, juvenca, alias πόρτις.

πόρισμα, ατος, τό, (πορίζομαι) quaestus. 2) propositio, consecutionem necessariam habens ex iis, quae jam probata sunt; quasi quod adquiritur de prioribus disputationibus.

πορισμός, οῦ, ὁ, comparatio, adquisitio. 2) quaestus.

ποριστής, οῦ, ὁ, *active*, qui suppeditat, qui modum et viam commonstrat rei faciendae, praebitor. 2) med. quaestor, exactor, item quicunque aliquid sibi comparat, ut κακὸς ποριστής, qui malis artibus pecuniam facit.

ποριστικός, ή, όν, qui quaerere novit, industrius conquisitor. 2) in quo victus facile paratur, quaestuosus. ποριστική, quaestuaria. A praec.

ποριστός, ή, όν, (πορίζω) qui adquiri et parari potest, parabilis, qui facile suppeditatur.

πορκεύς, έως, ὁ, (πόρκος) qui πόρκῳ piscatur. 2) serpens; ap. Lycophr.

πόρκης, ου, ὁ, annulus, quo ferrum, sive cuspis hastae cum hastili vincitur.

πόρκος, ου, ὁ, rete piscatorium, e viminibus contextum. 2) quidquid formae rotundae et orbiculatae est, circulus, gibbus.

πορνεία, ας, ἡ, (πορνεύω) scortatio, fornicatio, lenocinium.

πορνεῖον, ου, τό, lupanar, fornix, ganeum, lupanarium. A seq.

πορνεύω, f. εύσω, scortor, fornicor. A seq.

πόρνη, ης, ἡ, scortum, meretrix, fornicaria. (A περνάω, quia corpus vendit.)

πορνίδιον, ου, τό, Dim. a praec.

πορνικός, ή, όν, meretricius.

πορνοβοσκεῖον, ου, τό, locus, in quo meretrices et scorta aluntur, lupanar. A seq.

πορνοβοσκέω, f. ήσω, (πορνοβοσκός) lenocinium facio, i. e. meretrices et prostibula alo; lenocinor, alienae libidini servio.

πορνοβοσκία, ας, ἡ, lenocinium. A seq.

πορνοβοσκός, οῦ, ὁ, ἡ, (πόρνη, βόσκω) leno, lena.

πορνογενής, ές, (γένος) i. q. seq.

πορνογέννητος, ον, (γεννάω) a meretrice natus, spurius.

πορνογράφος, ον, (γράφω) qui meretrices depingit, qui de meretricibus librum conscribit.

πορνοκοπία, ἡ, lenocinium. A seq.

πορνοκόπος, ου, ὁ, leno, lenocinator, fornicarius. 2) scortator.

πορνομανής, ές, (μαίνομαι) qui insano meretricum amore flagrat.

πορνομοιχής, ές, (μοιχάομαι) adulter.

πόρνος, ου, ὁ, qui corpus suum prostituit et veluti vendit, cinaedus, puer meritorius, fornicarius, impudicus. (Vide πόρνη.)

πορνοσκόπος, ου, ὁ, scortator, qui scorta et meretrices contemplatur.

πορνοσύνη, ἡ, i. q. πορνεία.

πορνοτελώνης, ου, ὁ, leno, qui pecuniam aerario solvit, ut lenocinium facere sibi liceat, s. qui vectigal e lenocinio conduxit, exigit.

πορνότριψ, ιβος, ὁ, (τρίβω) scortator.

πορνοφίλαξ, ὁ, v. seq.

πορνόφιλος, ον, meretrices sectans.

ποροποιέω, f. ήσω, transitum seu viam facio.

ποροποιΐα, ας, ἡ, meatuum et foraminum corporis apertio. A praec.

πόρος, ου, ὁ, (πείρω) transitus, trajectus: vadum, locus fluvii, qui pedibus transiri potest. item ora maritima, ubi sc. est trajectus itemque mare ipsum. 2) meatus. 3) vectigal, quaestus: item emolumentum, adjumentum. 4) ratio alicujus rei efficiendae et via.

πορπάζω, f. άσω, (πόρπη) fibula subnecto, fibulo.

πορπακίζω et Med. (πόρπαξ) ansa teneo, inpr. scutum amento teneo et gesto.

πορπακοφορέω, fibula utor. 2) scutum gero, milito.

πόρπαξ, ακος, ὁ, fibula, praecertim amenti in clipeo.

πόρπαμα, τό, (πορπάω) vestimentum fibula subnexum, indumentum fibulatum.

πορπάω, f. άσω, i. q. πορπάζω.

πόρπη, ης, ἡ, fibula. 2) annulus clipei.

πορπηδόν, adv. in modum fibulae.

πόρπημα, τό, (πορπάω) Ion. p. πόρπαμα.

πορπόω, i. q. πορπάω, πορπάζω.

πόρπωμα, τό, i. q. πόρπαμα.

πόρρω, adv. porro, protinus, procul, tenus. 2) diutius, amplius, Plat. Symp. p.

175. D. Compar. et superl. πο῾῾ῤωτέρω, ulterius, longius, magis procul. πο῾ῤῥωτάτω, longissime, maxime procul. Adj. πο῾ῤῥώτερος, α, ον, ulterior, longius dissitus. πο῾ῤῥώτατος, η, ον, longissime dissitus. — Cf. πόρσω et πρόσω.

πο῾ῤῥωθεν, adv. e longinquo. Compar. πο῾ῤῥωτέρωθεν, magis e longinquo.

πο῾ῤῥωθι, adv. procul.

πορσαίνω, i. q. πορσύνω, praesto, do, tribuo, paro. 2) curo, nutrio: colo: diligenter instituo.

πόρσιον, adv. comparativi a πόρσω, pro πορσωτέρω, magis procul, ulterius, Pind.

πόρσιστα, adv. superl. a πόρσω, p. πορσωτάτω, longissime, Pind.

πορσύνω, f. υνῶ, (πόρω) praebeo, suppedito, do. 2) paro, praeparo. 3) ago, perago, administro. 4) colo, in honore habeo. 5) delector. (υ in praes. longum, in fut. breve.)

πόρσω, adv. i. q. πό῾ῤῥω, q. v.

πορτάζω, f. άσω, (πόρτις) vitulor.

πορτάκιον, ου, τό, parvus vitulus, juvenculus, parva vitula, juvencula. Hesych. Dim. a seq.

πόρταξ, ακος, ὁ, ἡ, (πόρτις) vitulus, vitula, juvencus, juvenca.

πόρτις, ιος, ἡ, raro ὁ, vitula, vitulus. cf. πόρις.

πορτιτρόφος, ον, (τρέφω) vitulos nutriens.

πορφύρα, ας, ἡ, purpura, genus conchae marinae. 2) lana purpurea, pannus liquore purpurae tinctus, vestis purpurea; sed in N. T. pallium coccineum, s. chlamys coccinea. 3) vestis splendida, magnifica.

πορφυραῖος, αία, αῖον, purpureus, Chron. Al. 2. A pr.

πορφυράνθεμος, ον, (ἄνθεμος) i. q. πορφυρανθής.

πορφυρανθής, ές, (ἄνθος) qui purpureo flore est.

πορφύρειον, τό, i. q. πορφύριον, 2. Proprie Neutr. a seq.

πορφύρειος, εία, εῖον, idem quod seq. ut ab eod.

πορφύρεος, έα, Ion. έη, έον, contr. πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, (πορφύρα) purpureus. 2) splendidus, venustus, elegans. 3) niger. 4) varius, versicolor.

πορφυρεύς, έως, ὁ, purpurarius, s. qui purpuras venatur. 2) qui purpura tingit, infector.

πορφυρευτής, οῦ, ὁ, (πορφυρεύω) idem.

πορφυρευτικός, ή, όν, pertinens ad purpurarum venatorem, seu venationem, item ad artem purpura tingendi. Hinc ἡ πορφυρευτική, ῆς, sc. τέχνη, scientia venandi purpuras. A pr.

πορφυρεύω, (πορφύρα) purpuras venor. 2) purpura tingo.

πορφυρίζω, f. ίσω, (πορφύρα) purpureo colore nigrico vel rubeo, purpurasco.

πορφυρίζω, f. ίσω, (πορφύρω) purpureo colore sum.

πορφύριον, ου, τό, parva purpura. πορφύρια, murices. 2) officina ubi purpura tingitur. Dim. a πορφύρα.

πορφυρίς, ίδος, ἡ, purpurea vestis. 2) avis nomen. 3) nomen insulae.

πορφυρίτης, ου, ὁ, purpurae similis. (ῑ)

πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, idem.

πορφυρίων, ωνος, ὁ, nomen avis aquaticae, sic dictae a colore rostri et pedum. 2) piscis quidam. 3) nomen gigantis, Pind.

πορφυρόβαπτος, ον, purpureo colore imbutus aut tinctus.

πορφυροβαφεῖον, ου, τό, officina purpurariorum s. purpurae.

πορφυροβαφής, ές, (βάπτω, βαφή) purpura tinctus.

πορφυροβάφος, ὁ, purpurarius.

πορφυρογέννητος, ον, (γεννάω) in purpura natus, Byzant.

πορφυροειδής, ές, (εἶδος) purpurae speciem gerens, purpureo colori similis, caeruleus.

πορφυροειδῶς, adv. in modum purpurae, ita, ut purpuram referat. A pr.

πορφυρόεις, όεσσα, όεν, purpuram referens. epith. maris.

πορφυρόζωνος, ον, (πορφύρα, ζώνη) violaceo seu purpureo cingulo circumdatus.

πορφυρόκαυλος, ον, cujus caulis purpureus est.

πορφυρομιγής, ές, (μίγνυμι) purpura mixtus.

πορφυρόπεζος, ον, (πέζα) purpureos, i. e. pulcros habens pedes. Epith. feminae. 2) purpureum limbum habens.

πορφυροπώλης, ου, ὁ, (πωλεῖν) purpurarius.

πορφυρόπωλις, ιδος, ἡ, quae purpuram, sive lanam aut vestem purpuream vendit.

πορφυρόστρωτος, ον, purpura stratus.

πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, Att. contr. ex πορφύρεος.

πορφυρόω, (πορφύρα) purpura tingo, inficio, vel orno, praetexo.

πορφύρω, (πορφύρα) purpureo colore nigresco vel rubesco, nigrico, rubeo: aestuo, de mari: curis perturbor, sollicitor, de animo, Il. 21, 551. Od. 4, 427. al. unde delibero, meditor, Ap. Rh. 2) purpureo colore perfundo, Nonn. (ῠ)

πορφυρώδης, ες, i. q. πορφυροειδής.

πορφυρώματα, τά, carnes porcorum Cereri et Proserpinae immolatorum, Hesych.

* πόρω, unde in usu aor. 2 ἔπορον, Epice πόρον, inf. πορεῖν. Ep. πεπορεῖν, praebeo, suppedito, do: efficio, praesto.

* πός, * πή, * πόν vel * πό, pronomen interrog. obsol. unde πῇ vel πῆ, ποῖ, ποῦ, πῶ, πόθεν, πόθι, πόσε, πότε, πότερος.

ποσάκις, adv. (πόσος) quoties?

ποσαπλάσιος, ία, ιον, (πόσος) quotuplex.

ποσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, idem et ab eod.

ποσαπλῶς, adv. quot modis?

ποσάπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) quot pedum?

ποσαχῆ, adv. quot in locis?

ποσαχῶς, adv. quot modis?

πόσε, adv. quo? quem in locum?

Ποσειδᾶν, ᾶνος, ὁ, Dor. pro Ποσειδῶν.

Ποσειδάνειος, εία, ειον, ad Neptunum pertinens.

Ποσείδειον, τό, templum Neptuni. A seq.

Ποσειδεών, ῶνος, ὁ, (Ποσειδῶν) mensis Atticus, ultimae Decembris parti, et primae mediaeque Januarii congruens.

Ποσειδεωνίς, ίδος, ἡ, halcyone. A seq.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus: Romanis Consus.

Ποσειδώνια, ίων, τά, sacra in honorem Neptuni, Neptunalia. A pr.

Ποσειδώνιον, et ειον, ου, τό, templum Neptuni.

πόσθη, ης, ἡ, pellis, qua glans pudendi virilis tegitur. 2) penis.

ποσθία, ας, ἡ, tuberculum in palpebris super pilos. A pr.

πόσθιον, ου, τό, pudendum virile. Dim. a πόσθη.

ποσθονιάς, ίως, ὁ, i. q. πόσθων.

πόσθων, ωνος, ὁ, qui magno pene est, aut praeputio. 2) puerulus, infans, per ὑποκορισμόν.

Ποσιδήϊον, τό, Ion. p. Ποσείδειον.

πόσιμος, ίμη, ιμον, (πίνω) potabilis, potui aptus. A seq.

πόσις, εως, ἡ, (πίνω) potio, potus.

πόσις, ιος, ὁ, maritus: it. sponsus.

πόσος, η, ον, quantus? πόσου; i. q. ἀντὶ πόσου ἀργυρίου; quanti?

ποσός, ή, όν, aliquantus. ἐπὶ ποσόν, vel ἐπὶ ποσόν τι, per aliquantum temporis, aliquantum. τὸ ποσόν, quantitas.

ποσσίκλυτος, ον, (πούς, κλυτός) pedum celeritate inclitus.

ποσοσύλλαβος, ον, (συλλαβή) quot syllabarum.

ποσότης, ητος, ἡ, (πόσος) quantitas, i. e. numerus et mensura. 2) multitudo.

ποσόω, f. ώσω, quantum facio, quantitatem attribuo. πεποσωμένος, quantitatem habens.

ποσσῆμαρ, adv. (πόσσος, ἦμαρ) quot dies, per quot dies, quot diebus.

ποσσίκροτος, ον, (πούς, κρότος) qui pedibus pulsatur.

πόσσος, poet. pro πόσος.

ποσταῖος, αία, αῖον, (πόστος) quota die? quot diebus? quot dierum spatio?

ποστημόριος, ία, ιον, quotae partis? τὸ ποστημόριον, quota pars, parva porticula, haec portiuncula.

πόστος, η, ον, (πόσος) quotus?

ποσῶς, adv. aliquantulum.

ποτα, Aeol. p. ποτε.

πόταγε, Dor. p. πρόσαγε, Theocr.

ποτάγω, f. άξω, (ποτί pro πρός, ἄγω) adduco, accedo, Dor. pro προσάγω.

ποταγωγίδης, ου, ὁ, explorator, delator. Sed Aristot. polit. 5, 9, 3. αἱ ποταγωγίδες, vox Syracus. Plut. προσαγωγίδες. (videntur lenae esse. v. προσαγωγεύω), Cf. Guttling. ad l. l. p. 407.

ποταείδω, et ποταείδομαι, accino, cano, carmina cano. Dor. pro προσαείδω.

ποταίνιος, ία, ιον, it. duar. term. (ποτί, αἶνος) recens, novus: inauditus, insolitus, inexspectatus.

ποταμείβομαι, f. ψομαι, respondeo, Dor. p. προσαμ.

ποτάμειος, εία, ειον, (ποταμός) fluvialis.

ποταμέλγω, f. ξω, mulgeo, Dor. p. προσαμέλγω.

ποταμηγός, όν, (ποταμός, ἄγω) in fluvio ductus s. vectus, fluvialis, epith. navis, cymbae.

ποταμηδόν, adv. (ποταμός) fluvii more.

ποταμήϊος, ΐη, ΐον, Ion. et poet. p. ποτάμιος.

ποταμηΐς, ΐδος, ἡ, fem. poet. a ποτάμιος.

ποταμηπόρος, ον, (πόρος) fluvium trajiciens.

ποταμήρυτος, ου, i. q. ποταμόῤῥυτος.

ποτάμιον, ου, τό, rivus. Dim. a ποταμός.

ποτάμιος, ία, ιον, fluvialis, flumineus, amnicus.

ποταμίσκος, ου, ὁ, fluvius parvus. Dim. a ποταμός.

ποταμίτης, ου, ὁ, aquilex. (ῑ)

ποταμογείτων, ονος, ὁ, ἡ, fluvio vicinus, accola fluvii, nomen herbae, vel plantae.

ποταμοδιαπέρτης, ου, ὁ, (διαίρω) qui traji-

cit ab altera ad alteram ripam.

ποταμόκλυστος, ον, (κλύζομαι) qui amnibus alluitur.

ποταμόνδε, adv. ad fluvium.

ποταμόῤῥυτος, ον, (ῥέω) per quem amnes fluunt. 2) in fluvio fluens, in fluvio advectus, ὄλβος, Paul. Silent. ecphr. 596.

ποταμός, οῦ, ὁ, (πίνω, πότος, ut sit proprie aqua potabilis) fluvius, flumen, amnis.

ποταμοφόρητος, ον, (φορέω) qui a fluvio aufertur sive rapitur.

ποταμόχωστος, ον, limo arenave a fluvio devecta opertus.

ποτανός, ά, όν, Dor. p. ποτηνός, Pind.

ποτάομαι, Epice p. πέτομαι, Hom. 3 pl. pf. πεποτήαται, Il. 2, 90. Invenitur etiam ποτέομαι, Od. 24, 7. Hes. Th. 691.

ποτάομαι, ῶμαι, volo, as. Ab eod.

ποταπός, ή, όν, qualis. v. ποδαπός.

ποταπῶς, adv. qualiter. A praec.

ποταυλέω, Dor. pro προσαυλέω, ubi v.

ποτᾷος, α, ον, orientalis, ad orientem vergens vel spectans. Dor. pro προσηῷος, ubi v.

πότε, adv. quando?

ποτέ, adv. aliquando. Hine οὐδέποτε, μηδέποτε, nunquam.

ποτέομαι, v. ποτάομαι.

ποτέος, έα, έον, bibendus. Adj. verb. a πίνω.

ποτερίσδω, Dor. pro προσερίζω, cum aliquo certo.

πότερος, έρα, ερον, uter. πότερον et πότερα, utrum.

ποτέρχομαι, Dor. pro προσέρχομαι.

ποτέρωθι, adv. (πότερος) utra in parte? utro in loco?

ποτέρως, adv. utro modo.

ποτέρωσε, adv. utram in partem, vel utra in parte?

ποτέχω, Dor. pro. προσέχω.

ποτή, ῆς, ἡ, (πέταμαι) volatus.

πότημα, ατος, τό, (πίνω) compotatio, epulum. LXX.

ποτηματοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui pocula conficit.

ποτηνός, ή, όν, Dor. ποτανός, (ποτάομαι) volucer, alatus.

ποτήρ, ῆρος, ὁ, (πίνω) poculum.

ποτηρίδιον, ου, τό, pocillum. Dimin. a ποτήριον.

ποτηριογλύπτης, ου, ὁ, poculorum caelator.

ποτήριον, ου, τό, (ποτήρ) poculum, calix; in sacris literis, portio destinata: de bonis et malis rebus.

ποτηριοφόρος, ον, (φέρω) poculi aut poculorum gestator, seu gestatrix.

ποτηροθήκη, ἡ, (ποτή, θήκη) abacus ubi calices reponuntur s. exponuntur.

ποτηροπλύτης, ου, ὁ, cratera, ubi calices eluuntur.

ποτής, ῆτος, ἡ, (πίνω) potio, potus.

πότης, ου, ὁ, potor, bibax, bibulus.

ποτητός, ή, όν, (ποτάομαι) volucer.

ποτί, Dor. pro πρός, ad.

ποτιάπτω, Dor. p. προσάπτω.

ποτιβάλλω, Dor. p. προσβάλλω.

ποτιβλέπω, Dor. p. προσβλέπω.

ποτιδέγμενος, Dor. p. προσδεχόμενος, part. praes. προσδέχομαι, Hom.

ποτιδεῖν, Dor. p. προσιδεῖν.

ποτιδέρκομαι, Dor. p. προσδέρκομαι.

ποτιδεύομαι, Dor. p. προσδεύομαι.

ποτιδόρπιος, ον, Dor. p. προσδόρπιος.

ποτιειλέω, Dor. p. προσειλέω.

ποτίζω, f. ίσω, (πότος) potum praebeo seu ministro. 2) aquatum duco, adaquo. 3) rigo, irrigo.

ποτικάρδιος, ία, ιον, Dor. p. προσκάρδιος, (καρδία) qui est in corde, ut vulnus.

ποτικλίνομαι, Dor. p. προσκλίνομαι.

ποτικός, ή, όν, (πότος) bibax.

ποτίκρανον, ου, τό, Dor. v. πρόσκρανον.

ποτιλέγω, f. ξω, Dor. pro προσλέγω.

ποτιμάσσομαι, Dor. pro προσμάσσομαι.

πότιμος, ον, (πότος) potui aptus.

ποτιμυθέομαι, Dor. pro προσμυθέομαι.

ποτινίσσομαι, accedo, Dor. pro προσνίσσομαι.

ποτίσδω, Dor. pro ποτίζω, potum praebeo.

πότις, ιδος, ἡ, (πότης) potrix, bibax.

πότισις, εως, ἡ, (ποτίζω) aquatio, potatio.

πότισμα, ατος, τό, potio, potus.

ποτισμός, οῦ, ὁ, aquatio, irrigatio. 2) potio.

ποτιστάζω, Dor. pro προσστάζω, instillo, adfundo.

ποτίστατος, η, ον, bibacissimus, Superl. Att. a πότης.

ποτιστήριον, ου, τό, canalis, aqualiculus.

ποτιστής, οῦ, ὁ, irrigator, qui potum praebet.

ποτίστρα, ας, ἡ, ubi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur.

ποτιτέρπω, f. ψω, Dor. pro προστέρπω, delecto.

ποτιτροπαῖος, αία, αῖον, Dor. pro προστρόπαιος.

ποτιφθέγγομαι, Dor. pro προσφθέγγομαι.

ποτίφορος, Dor. pro πρόσφορος.

ποτιφωνήεις, ήεσσα, ῆεν, Dor. pro προσφωνήεις, vocalis, qui loqui potest.

ποτιχρίμπτω, Dor. pro προσχρίμπτω.

πότμος, ου, ὁ, sors, fatum, casus seu fortuna fatali sorte obveniens. 2) interitus, mors. 3) somnus. (Ab antiquo πέτω, unde πίπτω, quod alicui in sortem cadit.)

πότνα, ἡ, i. q. πότνια. Invenitur non nisi in nominativo. Meineke ad Theocr. 13, 24.

πότνια, ἡ, honorifica compellatio dearum et matronarum, augusta, veneranda, honoranda, praeclara. 2) domina.

ποτνιάδες, αἱ, (ποτνιάω) Epith. Baccharum, a clamore vocantium Bacchum-Hesych. interpr. furorem injicientes.

ποτνιάζω, idem quod ποτνιάω.

ποτνιάνακτος, ον, (πότνιος, ἄναξ) dominatu venerandus, f. l. Hom. ep. 4. 6.

ποτνίασις, εως, ἡ, (ποτνιάζω) supplex obtestatio, precatio cum lacrimis et clamoribus, imploratio.

ποτνιασμός, οῦ, ὁ, supplicatio deorum.

ποτνιάω, et ποτνιάομαι, oro, imploro, obsecro, obtestor, suppliciter deprecor, cum ejulatu, clamore supplico. 2) aegre fero, indignor, quiritor, queror.

ποτόδδω, Lacon. p. ποτόσδω, προσόζω.

ποτόν, οῦ, τό, (πίνω) potio, potus, quod bibitur. 2) fluvius.

πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio. 2) convivium, etiam in bonam partem.

ποτός, ή, όν, (πίνω) potabilis, potulentus.

ποτόσδω, Dor. pro προσόζω.

ποττάν, Dor. pro πρὸς τάν, πρὸς τήν.

ποττόν, Dor. pro πρὸς τόν.

ποττῶ, Dor. pro πρὸς τῷ, vel πρὸς τοῦ.

ποῦ, adv. interrog. (proprie gen. a * πός) ubi? quo in loco? ποῦ γῆς, ubinam terrarum? 2) quo? Il. 13, 213. 3) quo modo? qua ratione?

πού, adv. indefinit. enclit. aliquo modo, fere. 2) alicubi, uspiam, usquam.

πουλύ, adv. multum, Ion. pro πολύ, a πολύς, et sic reliqua composita: ut

πουλυβότειρα, πουλυγάλακτος, etc. quae quaerenda in πολυβότειρα etc.

πουλύς, multus. Ion. pro πολύς.

πούς, (minus recte ποῦς, v. Rostii gramm. gr. §. 37. A. 1. p. 102.) ποδός, ὁ, pes. 2) mensura sexdecim digitorum. 3) radix seu ima pars montis. 4) pes metricus. 5) funis nauticus. πόδες, lat. pedes, dicuntur, quibus extremi anguli veli versus puppim adducuntur. 6) clavus, temo. 7) canticum quoddam, longis periodis constans, quod contenta continuataque voce, et uno quasi spiritu a praecone recitabatur, quum populum dimittere et finem spectaculo facere vellet. Notandae tironibus hae formae: 1) ἀνὰ πόδα, retro. 2) ἐκ ποδός, e vestigio, presso pede. ἐκ ποδῶν, v. ἐκποδών. 3) ἐν ποσί dicuntur, praesentia, obvia, instantia prope, vulgaria. 4) ἐπὶ πόδα, cessim, pedem referendo. 5) κατὰ πόδα, idem quod ἐκ ποδός, item, cursu, item statim. 6) παρὰ ποδός, et παρὰ πόδας, idem quod ἐν ποσί, interdum idem quod ἐκ ποδός. 7) περὶ πόδα, apte. 8) πρὸ ποδός, idem quod ἐν ποσί. 9) ὑπὸ πόδας, quum de motu sermo, idem est quod ἀνὰ πόδα.

ποώδης, ες, (πόα) herbosus, herbis abundans, herbidus. 2) herbae similis.

πρᾶγμα, ατος, τό, (πράττω) res, negotium. it. negotium mercatorium. 2) in plur. res publica, administratio reip. it. ipse status reipubl. 3) status, conditio hominis. ἐν ἀγαθοῖς πράγμασι, laetis in rebus. 4) dolus. 5) lites, controversiae, et hinc molestiae.

πραγματεία, ας, ἡ, studium, quod adhibetur ad efficiendam rem quampiam, commentatio et intentio animi, artes, etiam fraudes, quibus aliquid molior. 2) opus commentatione compositum, tractatio. 3) negotiatio, mercatura, nundinatio.

πραγματειώδης, ες, (εἶδος) negotio similis, negotiosus.

πραγματεύομαι, (πρᾶγμα) negotior, occupatus sum, facio, fabrico, aliquid efficere cupio, in quacunque re elaboro, operam do alicui rei, etiam de scriptoribus, tracto cogitando, disserendo, studeo, laboro, quaero; certo modo tracto; dic. historica, certo consilio scribo historias.

πραγματευτής, οῦ, ὁ, negotiator, actor.

πραγματευτικός, οῦ, ὁ, negotiator, mercator.

πραγματικός, ή, όν, (πρᾶγμα) strenuus, sollers, in negotiis agendis et rebus tractandis. 2) aptus ad usum in rebus gerendis: negotiosus, forensis, rerum peritus.

πραγματικῶς, adv. apte ad rem gerendam, diligenter, accurate, sollerter, perite, acriter. A pr.

πραγμάτιον, ου, τό, res parva, negotiolum. Dim. a πρᾶγμα.

πραγματογραφέω, f. ήσω, (πρᾶγμα, γράφω) curiose in scribendo pertracto.

πραγματοδίφης, ου, ὁ, (διφάω) qui litem seu lites scrutatur. (ῐ)

πραγματώδης, ες, laboriosus, negotiosus, molestus.

πραγματοκοπέω, f. ήσω, (πρᾶγμα, κόπτω) res novas molior. 2) immisceo me rebus gerendis.

πραγματολογέω, f. ήσω, (λόγος) in disputationibus rerum versor, in narrandis rebus occupatus sum.

πραγματομαθής, ές, (μανθάνω) cui est rerum usus, negotiorum expertus, prudens. 2) industrius.

πραγματοῤῥάφος, ου, ὁ, (ῥάπτω) controversiorum concitator, calumniator.

πραγματώδης, ες, (πρᾶγμα) i. q. πραγματειώδης, negotiosus, operosus, molestus.

πρᾶγος, εος, contr. πράγους, τό, (πράσσω) negotium, res.

πραέως, adv. a πραΰς, leniter.

πραθέειν, poet. p. πραθεῖν, inf. aor. 2. a πέρθω.

πραθείς, part. aor. 1. pass. a πιπράσκω.

πραιτώριον, ου, τό, praetorium. Vox lat.

πραιτωρίδιον, ου, τό, parvum praetorium, apud Arrian. Dim. a pr.

πρακτέος, έα, έον, Adj. verb. a πράσσω, agendus, faciendus.

πρακτήρ, ῆρος, ὁ, (πράσσω) actor, qui agit. 2) negotiator, mercator. 3) exactor, coactor tributorum.

πράκτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

πρακτικεύομαι, (πρακτικός) facturio, i. e. opus parturio, ad operandum me applico.

πρακτική, ἡ, quaestoria, quaestuaria, actualis scientia. Proprie femin. a seq.

πρακτικός, ή, όν, (πράσσω) aptus ad agendum, consilio manuque promtus; it., qui res gerit. 2) in agendo positus. 3) efficax, strenuus, expeditus, de milite, cui feliciter, quod agit, procedit, qui consequitur, impetrat, quod petit: actuarius, agilis.

πρακτικῶς, adv. efficaciter, sollerter, strenue. 2) expedite, apte ad agendum. A praec.

πρακτορεία, ἡ, (πράκτωρ) cura quaestus.

πρακτόριον, τό, (πράκτωρ) pignerarium, Philox.

πρακτός, ή, όν, (πράσσω) qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans.

πρακτοψηφιστής, οῦ, ὁ, (ψηφιστής) actorum censor, judex.

πράκτωρ, ορος, ὁ, (πράσσω) auctor facinoris. 2) exactor, quaestor. 3) ultor.

πράμνειος, vel πράμνιος οἶνος, vinum nigricans, dictum vel a rupe quadam, vel a πραΰνειν, mitigare, etc.

πράμος, ὁ, i. q. πρόμος, Ar. Thesm. 53.

πρᾶν, adv. Dor. pro πρίν, πρώην, nuper, non ita pridem. πρᾶν ποκα, nuper aliquando, Theocr. (ᾱ)

πρᾱνής, ές, Dor. et Att. pro πρηνής.

πρᾱνίζω, f. ίξω, Dor. pro πρηνίζω.

πραξικοπέω, f. ήσω, (πρᾶξις, κόπτω) molitione clandestina, sive per proditionem urbem occupo, item prodo.

πράξιμος, η, ον, qui vel unde exigi potest, vel debet.

πρᾶξις, εως, ἡ, (πράσσω) actio, facinus. 2) successus rerum. 3) exactio. 4) dolus, proditio. αἱ πράξεις, res gestae, historia.

πραόνως, adv. (πρᾶος, νοῦς) miti animo, Ar.

πρᾶος, πρᾶον, i. q. πραΰς, lenis, mitis, mansuetus. Invenitur tantum in masc. et neutro sing.; neutr. plur. et fem. formantur a πραΰς, q. v. Adv. πράως. (ᾱ) (Sine caussa quidam scribunt πρᾷος. Vide tamen Buttm. gramm. plen. I. p. 261. Dindorf. ad Xen. Symp. p. XI.)

πραότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo, ut πραΰτης, q. v.

πραπίδες, ων, αἱ, praecordia. 2) mens, sollertia, sollers industria.

πρασιά, ᾶς, ἡ, (πράσον) area, seu areola in horto.

πρασίζω, f. ίσω, (πράσον) porrum imitor, porraceus seu prasinus sum.

πράσιμος, ον, (πρᾶσις) venalis, vendibilis. (ᾱ)

πρασινοειδής, ές, (εἶδος) porro similis.

πράσινος, ον, (πράσον) porraceus, porro similis in viridi colore.

πράσιον, ου, τό, origani genus. 2) marrubium.

πράσιος, ον, i. q. πράσινος.

πρᾶσις, εως, ἡ, Ion. πρῆσις, (πιπράσκω) venditio, venundatio, auctio.

πρασίτης, ου, ὁ, fem. πρασῖτις, ιδος, (πράσον) qui porracei coloris est. ἡ πρασῖτις, sc. λίθος, Prasius lapis, sic dictus a colore porraceo, Theophr.

πρασοειδής, ές, (πράσον, εἶδος) porro similis.

πρασόεις, εσσα, εν, (πράσον) porraceus.

πρασοκουρίς, ίδος, ἡ, (κείρω) animalculum viride, porri speciem gerens, quod lactucas in hortis et inprimis porrum depascitur.

πρασόκουρον, ου, τό, falx, qua porrum detondeat.

πράσον, ου, τό, porrum. 2) algae genus.

πρασόργη, ἡ, culter ad porrum secandum.

πρασοφαγέω, porro vescor, a seq.

πρασοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui porro vescitur, porrum comedens.

πρασόχροος, ουν, (χρόα) porracei coloris.

Πρασσαῖος, ου, ὁ, (πράσον) porri colorem imitans, ranae nomen, a viridi colore. In Batrachom. 255.

Πρασσοφάγος, ὁ, qui porrum comedit, seu algae illam speciem, quae πράσον vocatur, ranae nomen in Batrachom. 235.

πράσσω, Att. πράττω, f. ξω, ago, actito, facio. 2) administro, tracto, curo. 3) operam do. 4) rem ex voto conficio. 5) vitam ago etc. 6) patior, ut contra πάσχω pro facio. 7) exigo, pro εἰσπράττω, (quo sensu et in medio) et accipio. 8) prodo. 9) per clandestinas consultationes, collusiones, aliquid perficio. Aliis modis dicitur cum praepos. qui sine formulis explicari non possunt, ut ἐς Πελοπόννησον πράττειν, mittere in Peloponnesum, qui curent. it. bellum et conjurationem ibi concitare. πράττειν σωτηρίαν τινός, de alicujus salute deliberare. πρᾶξαι κακόν τινα, malo afficere aliquem. πρᾶξαι κακόν τινι, malum alicui culpa sua consciscere, conciliare. πράσσειν τινί, clam favere alicui; de proditoribus.

πρασώδης, ες, (πράσον) porro similis, porraceus.

πρατέος, έα, έον, vendendus. Adj. verb. a πιπράσκω.

πρατήρ, ῆρος, ὁ, venditor, qui auctionatur.

πρατήριον, ου, τό, locus, in quo res venales venum exponuntur, forum, ubi hasta auctionalis figitur. Neutr. a seq.

πρατήριος, ία, ιον, Ion. πρητήριος, (πρατήρ) venalis, ad vendendum pertinens.

πράτης, ου, ὁ, i. q. πρατήρ. (ᾱ)

πρατίας, ου, ὁ, i. q. πρατήρ.

πρᾶτος, πράτα, πρᾶτον, Dor. p. πρῶτος.

πρατός, ή, όν, (πιπράσκω) vendendus, vendibilis.

πράτρια, ας, ἡ, venditrix. Fem. a πράτηρ. (‒ ◡ ◡)

πραϋγέλως, ωτος, ὁ, ἡ, (πραΰς, γέλως) leniter ridens.

πραΰθυμος, ον, (θυμός) qui mansueto est animo, mansuetus, mitis.

πραΰλογος, ον, (λόγος) leniter dicens, cujus sermo est mitis et mitigans.

πραϋμενής, ές, (μένος) qui mansueto est animo, mansuetus, mitis.

πραϋμενῶς, adv. mansueto animo, leniter, mansuete. A pr. v. πρευμενῶς.

πραΰμητις, ιος, ὁ, ἡ, cujus lenia sunt consilia.

πραΰνοος, ον, (νόος) lenis, mitis animo.

πράϋνσις, εως, ἡ, (πραΰνω) sedatio irati animi, irae mitigatio. (ᾱ)

πραϋντικός, ή, όν, mitigandi et sedandi vim habens.

πραΰνω, Ion. πρηΰνω, (ῡ) f. υνῶ, (πραΰς) lenio, mitigo, mansuefacio, sedo. 2) molliter tracto. Med. πραΰνομαι, mitesco.

πραϋπάθεια, ας, ἡ, mansuetudo, lenitas animi.

πραϋπαθέω, leniter fero. A seq.

πραϋπαθής, ές, (πραΰς, πάσχω) mansuete omnia tolerans.

πραϋπαθῶς, adv. leniter. A pr.

πραΰς, εῖα, πραΰ, Gen. έος, είας, έος, Ion. πρηΰς, adv. πραέως, lenis, mitis, modestus, mansuetus. Comp. πραΰτερος. cf. πρᾶος et v. Lobeck. Phryn. p. 403.

πραΰτης, ητος, ἡ, lenitas, modestia, mansuetudo. A pr.

πραΰτροπος, ον, lenes mores habens.

πράως, adv. (πρᾶος) leniter, mansuete: paullatim. (ᾱ)

πρειγηΐα, ἡ, Cretica p. πρεσβεία.

πρειγευτής, ὁ, Cret. p. πρεσβευτής.

πρείγιστος, η, ον, Cret. p. πρέσβιστος.

πρεμνίζω, f. ίσω, (πρέμνον) una cum stipite et radice evello, una cum stipite amputo, excodico.

πρεμνίον, τό, Dim. a πρέμνον.

πρέμνον, ου, τό, stipes, stirps, caudex, truncus, ramus major.

πρέμνοθεν, adv. radicitus.

πρέμνος, ου, ὁ, i. q. πρέμνον, dub.

πρεμνώδης, ες, (πρέμνον, εἶδος) trunco similis, crassus.

πρέπει, v. πρέπω.

πρέπον, οντος, τό, part. a πρέπω, quod decet et convenit, decorum. 2) quod aptum est, v. c. tempori.

πρεπόντως, adv. (πρέπον, πρέπω) convenienter, ut decet.

πρεπτός, ή, όν, (πρέπω) insignis, honore dignus, venerandus, colendus.

πρέπω, decorus s. conspicuus sum, insignis sum, excello. ἐσθῆτι πρέπειν, veste ornatum esse, Eur. βοὴ πρέπει, insignis est clamor, Pind. 2) similis sum, convenio, verisimilis sum, videor, appareo, seq. inf. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, tyrannus esse videtur aspectu, Soph. τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπει; quid convenit huic tonsurae luctuosae? Eur. 3) Impers. πρέπει, decet, convenit, dignum est. Constr. πρέπει μοι ποιεῖν τι vel πρέπει μοί τι, rarius πρέπει με c. inf. Aesch. Suppl. 210. 218.

πρεπώδης, ές, decens, decorus. A pr.

πρέσβα, ης, ἡ, Ion. πρέσβη, fem. poet. a πρέσβυς, senior, aetate provecta. 2) veneranda.

πρεσβεία, ας, ἡ, (πρεσβεύω) legatio. 2) ipsi legati. 3) quod per legatos petitur. 4) deprecatio, postulatio, preces, intercessio. 5) dignitas.

πρεσβεῖον, ου, τό, (πρέσβυς) honorarium, quod meretur natu maximus, quo quis honoratur velut major natu, aut tempore prior in aliqua re, munus praecipuum. 2) senium.

πρεσβηΐω, munere honoro, aestimo, colo, praefero, pluris facio. A pr.

πρέσβειρα, ας, ἡ, honorabilis, praeses, patrona.

πρέσβευμα, ατος, τό, (πρεσβεύω) honorarium, legatio honoraria.

πρεσβεύς, έως, ὁ, legatus, Lyc. cf. Lobeck. Phryn. p. 69.

πρέσβευσις, εως, ἡ, legatio.

πρεσβευτής, οῦ, ὁ, legatus, deprecator.

πρεσβευτικός, ή, όν, ad legatum vel legationem pertinens. A pr.

πρεσβεύω, f. εύσω, (πρέσβυς) senior sum, natu major vel maximus sum, in honore et pretio sum; gravitatem senis prae me fero; honore adficio ut grandaevum; honoro simpliciter. 2) legatus eo, legatione fungor. Med. legatum mitto. 2) deprecor pro aliquo, caussam alicujus suscipio apud alterum, cum Acc.

πρέσβη, ἡ, v. πρέσβα.

πρεσβήϊον, τό, Ion. p. πρεσβεῖον.

πρεσβηΐς, ΐδος, ἡ, antiqua.

πρέσβις, ἡ, poet. p. πρεσβεία, senectus, κατὰ πρέσβιν, Hom. h. Ap. 431.

πρέσβις, ἡ, vetula. 2) mulier legata.

πρεσβίστατος, άτη, ατον, i. q. seq. Nic.

πρέσβιστος, ίστη, ιστον, superl. a πρέσβυς, Hom. h. 30, 2.

πρέσβος, τό, res vel persona honore digna, Aesch.

πρεσβυγενέθλος, ον, (γενέθλη) i. q. πρεσβυγενής.

πρεσβυγένεια, ας, ἡ, antiquior genitura, primogenitura. A seq.

πρεσβυγενής, ές, (γένος) prior natus, maximus natu. Il. 11, 249. unde omnino senex, priscus. 2) οἱ πρεσβυγενεῖς, Lacon. pro οἱ γέροντες, senatus.

πρέσβυς, υος, vel εως, ὁ, πρέσβεια, ἡ, 1) Adj. priscus, antiquus; senex: honoratus, augustus, dignus honore. πρεσβύτερόν τι ἔχειν τινός, majore aliquid in honore habere quam aliud. 2) Subst. legatus; senex. οἱ πρέσβεις, Ion. πρέσβηες, Hes. sc. 245. senes, majores natu in populo, primates, principes, optimates. it. legati. Compar. πρεσβύτερος, α, ον. Superl. πρεσβύτατος, η, ον, irreg. πρέσβιστος, Hom. h. 30, 2. πρεσβίστατος, Nic.

πρεσβύτατος, άτη, ατον, Superlat. a πρέσβυς, q. v.

πρεσβυτερεῖον, ου, τό, ramus olivae, quem πρέσβυς, vel legatus manu praeferebat vittatum, quum pacem peteret ab hoste, dub.

πρεσβυτέριον, ου, τό, presbyterium, collegium Presbyterorum, senatus ecclesiasticus. 2) Senatus Judaicus.

πρεσβύτερος, έρα, ερον, Comparat. a πρέσβυς, q. v. 2) οἱ πρεσβύτεροι, Seniores in N. T. et sacerdotes sacra dignitate per ordinationem in Ecclesia insigniti.

πρεσβυτέρως, Comp. adv. antiquius.

πρεσβύτης, ου, ὁ, senex, grandaevus. 2) qui tantum procul distantia ab oculis discernere potest, oppon. μύωψ. (ῡ)

πρεσβυτής, ῆτος, ἡ, (πρέσβυς) senectus.

πρεσβυτικός, ή, όν, (πρεσβύτης) senilis, priscus.

πρεσβυτικῶς, adv. seniliter, senum more.

πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, vetula, anus. Femin. a πρεσβύτης.

πρεσβυτοδόκος, ον, (δέχομαι) senes recipiens: ubi senes sedent, commorantur.

πρευμένεια, ας, ἡ, benevolus et propensus animus, benevolentia, placabilitas. A seq.

πρευμενής, ές, i. q. πραϋμενής, πρηϋμενής, benevolus, benignus, mitis.

πρευμενῶς, adv. benevole, placide. A praec.

πρεών, όνος, ὁ, i. q. πρηών, Crinag. 8, 2.

πρῆγμα, τό, Ion. p. πρᾶγμα.

πρηγορεών, pro προηγορεών, Hesych.

πρηγορεών, ῶνος, ὁ, i. q. προηγορεών, Ar. Av. 1113. Eq. 374.

πρηθῆναι, Ion. p. πραθῆναι, inf. aor. pass. a πιπράσκω.

πρήθω, f. ήσω, incendo, inflammo. 2) inflo, tumidum reddo. 3) flo, spiro. — Aor. irreg. ἔπρεσε, Hes. Th. 856.

πρηδών, όνος, ἡ, (πίμπρημι, πρήθω) inflatio, tumor, inflammatio interiorum partium.

πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, Ion. p. πρακτήρ q. v.

πρημάδιη, ης, ἡ, genus oleae, fortassis pausia. ap. Nicand. 2) i. q. πρημάς.

πρημαίνω, (πρήθω) spiro, flo, vehementi et furenti impetu spiro.

πρημάς, vel πρημνάς, άδος, ἡ, genus thynnorum. Nicand. Athen. πρημαδίας, Aristot.

πρηνηδόν, adv. procidendo in os, sive in caput. 2) impellendo pronum, proc. 3) deorsum. A seq.

πρηνής, ές, pronus, in caput propendens, praeceps. Dor. et Att. πρανής, illud est Ion. (Ab antiquo * πρήν, quod idem fuit, atque πρίν, antrorsum, in anteriora.)

πρηνίζω, f. ξω, pronum in caput dejicio, praecipito. A pr.

πρηνισμός, οῦ, ὁ, praecipitatio. A praec.

πρῆξις, ιος, ἡ, Ion. p. πρᾶξις.

πρῆσις, ιος, ἡ, Ion. p. πρᾶσις, venditio.

πρῆσις, εως, ἡ, (πρήθω) inflatio: combustio.

πρῆσμα, ατος, τό, combustio. 2) inflatio, tumor.

πρήσσω, Ion. pro πράσσω.

πρηστήρ, ῆρος, ὁ, (πρήθω) qui incendit et inflammat, quasi flator. 2) prester, serpens quidam, ob ardore dictus, quem venenum ejus in vulneribus relinquit, vel ob inflando; quia ab eo morsi intumescunt, ut cutis rumpatur. 3) turbo igneus e nubibus prorumpens, ventus immanis et turbinibus furens. 4) exterior pars gutturis faucibus subjecta, quae in ira inflammatur.

πρηστήριος, ον, amburens, ut prester. A praec.

πρηστικός, ή, όν, (πρήθω) adurendi et inflammandi vim habens.

πρήστις, ιδος, ἡ, v. πρίστις.

πρητήν, ῆνος, ὁ, annotinus, ut πρώσινος.

πρητήριον, ου, τό, (πιπράσκω) locus, in quo res venduntur, mercatus. Ion. pro πρατήριον.

πρηΰγελως, ωτος, ὁ, ἡ, poet. pro πραΰγελως, ubi v.

πρηΰνομος, ὁ, ἡ, (πρηΰς, νόμος) legibus comiter obediens, vel cui leges scriptae sunt mites et aequae.

πρηΰνοος, poet. pro πραΰνοος.

πρηΰνω, Ion. pro πραΰνω.

πρηΰς, εῖα, ΰ, Ion. p. πρᾶος.

πρηϋτένων, οντος, ὁ, (τένων) qui miti et mansueto cervice est, mansuete jugum subiens.

πρηών, ῶνος, ὁ, eminentis montis, cacumen, vertex.

* πρίαμαι, emo, verb. defect. cujus aor. ἐπριάμην refertur ad ὠνέομαι. Constr. c. dat. pretii, κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, Od. 14, 115. 452. frequentius c. gen. pretii.

πριαμόω, (Πρίαμος, Priamus, rex Trojae) calvum reddo, quia Priamus calvus in scenam produci solebat.

Πριαπίζω, f. ίσω, Ion. Πρηπ. Priapum imitor, lascivio.

Πριαπίσκος, ου, ὁ, priapiscus, lignum in modum penis longum et teres, Dim. a Πρίαπος.

Πριαπισμός, οῦ, ὁ, priapismus, lascivia.

Πρίαπος, ου, ὁ, Ion. Πρίηπος, Priapus, Veneris et Bacchi filius, hortorum et vinearum custos. 2) membrum virile.

Πριαπώδης, ες, Priapo similis, valde mutoniatus. A pr.

πρίζω, f. ίσω, i. q. πρίω, serro, serra seco, seco simpliciter.

Πρίηπος, ὁ, Ion. p. Πρίαπος.

πριμαδίαι, ῶν, αἱ, primadiae, pisces, qui se in coeno abscondunt. v. πρημάς.

πρίν, adv. prius, ante, antea. 2) priusquam, antequam. 3) donec, quoad. Hinc πρὶν ἄν, priusquam, antequam; πρὶν δή, donec, usque dum, quoad; πρὶν ἤ, vel πριν ἤ, antequam. v. πρήν et πρών. Construitur haec particula vel cum inf. ut πρὶν λαβεῖν, priusquam acceperunt; vel c. indicat. et opt. et, quando additum est ἄν, c. conjunctivo. (ι breve; sed producitur interdum tum ab Epicis, tum a Tragicis.)

πρινίδιον, ου, τό, parva ilex. Dim. a πρῖνος.

πρίνινος, ίνη, ινον, (πρῖνος) iligneus, ex ilice confectus: robustus. (‒◡◡◡)

πρῖνος, ου, ὁ, ilex, arbor.

πρινώδης, ες, iligneus; durus. A praec.

πρινών, ῶνος, ὁ, ilicetum.

πριόνιον, ου, τό, (πρίων) serrula.

πριονοειδής, ές, (εἶδος) serrae figuram habens, serratus.

πριονοειδῶς, adv. in modum serrae. A praec.

πριονόω, (πρίων) in serrae figuram conformo.

πριονώδης, ες, (πρίων, εἶδος) serrae figuram habens, serratus.

πριονωτός, ή, όν, (πριονόω) serratus. Rectius tamen scribitur πριόνωτος, v. Jacobs. ad Philostr. imag. p. 263.

πριόω, f. ώσω, idem quod πρίω.

πρίσις, εως, ἡ, (πρίω) fissio seu sectio per serram.

πρίσμα, ατος, τό, scobs eorum, quae serra secantur; segmentum. 2) lignorum caries. 3) geometricum corpus.

πρισμάτιον, τό, Dim. a πρίσμα.

πρισμός, οῦ, ὁ, (πρίζω) vehemens in-

flatio, afflatus.

πριονοειδής, ές, (εἶδος) figuram serrae habens.

πριστήρ, ῆρος, ὁ, (πριόω) qui serra aliquid secat: serra. πριστῆρες ὀδόντες, dentes incisores.

πρίστης, ου, ὁ, qui serra aliquid secat et findit. 2) piscis e genere cetorum.

πρίστις, εως, ἡ, serra. 2) piscis e cetorum genere, pristrix. 3) genus poculi. 4) genus navigii.

πριστός, ή, όν, serra sectus seu dissectus, sectilis.

πρίω, (ῑ) serra seco, seco, reseco. 2) frendeo. 3) frendere facio, exacerbo, exaspero. Pass. et Med. irascor. 4) dentibus compressis teneo, retineo, stringo, constringo. — Invenitur non nisi in praes. et impf., nam πρισθείς pertinet ad πρίζω.

πρίωμα, ατος, τό, idem quod πρίσμα, Hesych. (ῑ)

πρίων, ονος, ὁ, (πρίω) serra. (ῑ)

πριωτός, ή, όν, (πριόω) serra dissectus: perforatus.

πρό, Praep. regens Gen. ante, coram, prae, pro. In Compositione notat prioritatem temporis, dignitatis, loci. Hinc ἀπὸ πρό procul a, ἀπόπροθι et ἀποπρόθεν, procul, eminus; διαπρό, penitus; παραπρό, summe, supra modum, vehementer, valde. Saepe usurpatur pro πρός. v. πρόδοαν. Interdum tamen in compositione redundat.

προαγγελία, ας, ἡ, praenunciatio. A seq.

προαγγέλλω, f. ελῶ, praedico, praenuncio, denuncio, certiorem facio. προηγγελμένος, praenunciatus, perf. pass. part.

προάγγελος, ον, praenuncius vel praenuncia, praenunciator.

προάγγελμα, τό, (προαγγέλλω) praedictio.

προάγγελσις, εως, ἡ, idem, denunciatio, significatio, quum aliquem certiorem facimus, quid futurum sit, vel minus.

προαγγελτικός, ή, όν, praenunciandi vim habens.

προαγγελτικῶς, adv. praenunciando.

προάγνευσις, εως, ἡ, praeparatio ad sacra rite obeunda, purgatio corporis ante sacra per castimoniam. A seq.

προαγνεύω, purifico, lustro, ad sacra scilicet rite obeunda. 2) perago τὰς ἁγνείας abstinentiam a Venere et largiore pastu, quo praeparetur corpus ad sacra imminentia.

προαγοράζω, f. άσω, praeemo.

προαγορανομέω, perf. προηγορανομηκώς, qui aedilis fuit, vir aedilitius.

προαγορασία, ας, ἡ, praeemtio.

προαγοραστής, οῦ, ὁ, praeemtor.

προαγόρευμα, ατος, τό, (προαγορεύω) oraculum.

προαγόρευσις, εως, ἡ, praedictio, vaticinium.

προαγορευτική, ἡ, ars praedicendi seu divinandi.

προαγορεύω, f. εύσω, praedico, praenuncio, praemoneo. 2) denuncio, praecipio, edicto praecipio aut veto, praeconis voce denuncio, edico, jubeo. 3) testor.

προαγορέω, f. ήσω, verba facio nomine aliorum, verba praeeo; ap. Xenoph.

προάγος, ὁ, (ἄγω) dux.

προαγρυπνέω, f. ήσω, (ἀγρυπνέω) antea insomnis sum, antea vigilo.

προάγω, f. άξω, deduco, perduco, promoveo, proveho, magis magisque augeo. 2) impello, incito ad aliquid, moveo. 3) profero, produco, educo, ut comas. 4) abduco. 5) praeeo, progredior, praecedo. 6) adeo, vado. 7) praecello, praeeo. 8) perduco sc. feminam. v. seq. 9) ad honores proveho. τὰ προηγμένα v. infr.

προαγωγεία, ας, ἡ, promotio, nempe ad honores. 2) institutio. 3) perductio mulierum, lenocinium. A seq.

προαγωγεύω, f. εύσω, propr. produco. 2) instituo, sed in malam partem; unde 3) perduco, perductor sum, prostituo feminam. item cum ἑαυτόν, semet ipsum offerre verbis, nutu, blanditiis etc. alius libidini. Aristoph. v. ποταγωγίδης. 4) pellicio lenociniis aut aliis artibus. A seq.

προαγωγή, ῆς, ἡ, idem quod προαγωγεία, it. ipsi honores.

προαγωγικός, ή, όν, ad lenocinium aptus, vim lenocinandi habens. 2) producendi vim habens.

προαγωγός, οῦ, ὁ, perductor, sive productor. 2) leno, prostitutor.

προαγών, ῶνος, ὁ, praeludium certaminis. 2) prolusio actionis oratoriae, praefatio. 3) pars quaedam in comoedia. 4) praejudicium.

προαγωνίζομαι, f. ίσομαι, ante alium certo aut pugno, antepugno. 2) certo sive pugno pro aliquo, i. e. propugno, τινός.

προαγωνιστής, οῦ, ὁ, propugnator, defensor.

προαδικέω, f. ήσω, injuria lacesso.

προάδω, άσω, (ᾄδω) praecino, prius cano. (⏑ – –)

προαθετέω, f. ήσω, antea spurium judico, Schol. Harl. ad Od. 4, 276.

προαθρέω, f. ήσω, ante video, perspicio.

προαθροίζω, ante congrego s. colligo.

προαιδέομαι, f. έσομαι, alicui reverentiam ante alios debeo, prae ceteris in honore habeo, magis colo.

προαικίζομαι, verberari jubeo, ante scilicet supplicium, de magistratu. προαικίζω, de lictore s. carnifice, qui virgis caedit, vel alio modo cruciat ante supplicium.

προαίρεσις, εως, ἡ, (προαιρέομαι) propositum, institutum, studium, voluntas, delectus, liberae voluntatis decretum, consilium. 2) benevolentia, benefaciendi voluntas. 3) factio, partes in republica.

προαιρετέον, Verbale a προαιρέω, praeferendum est.

προαιρετικός, ή, όν, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur, neutr. quod eligitur, liberum, arbitrarium, voluntarium. 2) ῥῆμα προαιρετικόν, verbum pertinens ad voluntatem, actionem voluntatis exprimens.

προαιρετικῶς, adv. sponte, volenti animo.

προαιρετός, ή, όν, spontis humanae et arbitrarius.

προαιρέω, f. ήσω, (αἱρέω, irreg.) promo, depromo, e penu promo: sed προαιρέομαι, praefero, antepono, τί τινος, τὶ πρό τινος vel τὶ ἀντί τινος. 2) constituo, mihi certum est. 3) consulto, certa deliberatione aliquid facio, opto, deligo, aliud alii praefero.

προαίσσω, (αἴσσω) antea proficiscor, prius abeo.

προαισθάνομαι, f. σθήσομαι, (αἰσθάνομαι, irr.) praesentio.

προαίσθησις, εως, ἡ, praesensio.

προαιτιάομαι, f. άσομαι, ante criminor, ante accuso. aor. 1. προῃτιασάμην, in superioribus accusavi s. convici.

προαιώνιος, ον, (αἰών) qui fuit ante omne aevum, aeternus, Eccl.

προακμάζω, f. άσω, in ea sum aetate, quae florem s. virilem aetatem antecedit, i. e. in ipsa adolescentia.

προακονάω, f. ήσω, (ἀκονάω) acuo sc. cuspidem.

προακοντίζομαι, jaculi modo feror.

προακούω, f. ούσομαι, (ἀκούω, irr.) prius seu prior audio, ante audio et cognosco, praesentio.

προακροβολίζω, f. ίσω, (ἀκροβολίζω) eminus jaculor, una pilorum, jaculorum emissio, est quasi prolusio verae pugnae, quae fit confertis manibus, comminus.

προακτικός, ή, όν, (προάγω) praecedens.

προαλγέω, perf. προήλγηκα, ante dolore affectus fui, dolui, v. c. quum capitis dolor praecessit morbum.

προαλείφω, f. ψω, (ἀλείφω) ante ungo.

προαλέστατον, Superl. adv. valde temerarie. A seq.

προαλής, ές, (ἅλλομαι) declivis. 2) temerarius, praeceps, audax, petulans.

προαλίσκομαι, f. αλώσομαι, (ἁλίσκομαι, irr.) prius s. ante capio, praesumo.

προαλίζω, f. ίσω, (ἁλίζω) ante congrego.

προαλλοιόω, f. ώσω, (ἀλλοιόω) ante muto.

προάλλομαι, f. αλοῦμαι, (ἅλλομαι, irr.) prosilio.

προαλῶς, adv. (προαλής) temere, praecipitanter.

προαμαρτάνω, f. τήσομαι, (ἁμαρτάνω, irr.) ante pecco.

προαμείβω, f. ψω, (ἀμείβω) prius commuto. προαμείβεσθαι γῆν, prius praeterire s. praetervehi regionem. 2) responsione occupo, prompte respondeo. 3) Med. prius mihi exhiberi jubeo, ἔργον, Plat.

προαμύνομαι, (ἀμύνω) protego, propugno, τινός, Thuc.

προαναβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, irr.) prius vel prior conscendo.

προαναβάλλομαι, (βάλλω, irr.) praeludo. v. ἀναβάλλομαι.

προαναβλέπω, f. ψω, (βλέπω) suspicio, prius suspicio.

προαναβοάω, f. ήσω, (βοάω, irr.) ante proclamo.

προαναβολή, ῆς, ἡ, dilatio. κατὰ προαναβολάς, per intervalla.

προαναγιγνώσκω, (γιγνώσκω, irr.) ante lego. 2) praelego, ut adiscat audiens, Plut.

προαναγράφω, f. ψω, (γράφω) ante scribo. τὰ προαναγεγραμμένα, ante, supra scripta.

προανάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) ante deduco naves, s. abduco. Med. ante discedo, de navigantibus.

προαναθρέω, i. q. προαναβλέπω.

προαναθρώσκω, f. θοροῦμαι, (θρώσκω, irr.) prosilio. 2) in certamen descendo.

προαναιρέω, f. ήσω, (αἱρέω, irr.) prius occido, prius e medio tollo.

προαναισιμόω, f. ώσω, (ἀναισιμόω) prius

impendo, prius insumo.

προανάκειμαι, f. κείσομαι, (κεῖμαι, irr.) ante dedicatus fui.

προανακηρύσσω, Att. — ττω, f. ξω, (κηρύσσω) ante per praeconem denuncio, ante declaro.

προανακινέω, f. ήσω, (κινέω) ante commoveo seu impello. 2) i. q. προεξαγκωνίζομαι.

προανακόπτω, f. ψω, praecido, prius incido.

προανακράζω, f. ξω, (κράζω, irr.) ante exclamo, proclamo.

προανακρίνω, (κρίνω) prius interrogo, seu percontor primo loco. (ῑ)

προανάκρουσις, ἡ, i. q. προαναβολή, it. exordium, initium. A seq.

προανακρούω, f. ούσω, prior retro pello seu retro inhibeo; et Med. προανακρούομαι, prior retro cedo inhibito cursu: trop. repugno, refractarius sum. 2) (prior) exordior.

προαναλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) ante suscipio. 2) ante breviter expono. 3) occupo, praeverto aliquem aliquid agendo, v. c. prior amplector.

προαναλίσκω, f. ώσω, (ἀναλίσκω, irr.) prius consumo, ante absumo.

προανάλωμα, τό, impensa operis susceptionem antecedens. (⏑⏑––⏑) A praec.

προαναμέλπω, f. ψω, (μέλπω) praecino, ante decanto.

προαναπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) prius concido, ante collabor seu corruo. (ι natura longum.)

προαναπλάσσω, Att. - ττω, f. άσω, (πλάσσω) prius refingo, ante reformo.

προαναπνέω, f. εύσω, (πνέω, irr.) prius respiro.

προαναπτῆναι, inf. aor. a προαναπέτομαι, (πέτομαι, irr.) prius evolo.

προαναρπάζω, f. άσω, ante seu prior abripio.

προαναῤῥήγνυμι, f. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) ante prorumpere facio, s. emitto.

προανασείω, ante concutio.

προανασκευάζομαι, praestruo, multo ante compono.

προανασκοπέω, prospicio, provideo.

προαναστέλλω, f. ελῶ, ante cohibeo et reprimo, prior compesco.

προαναστρέφω, f. ψω, prior redeo.

προανατάσσω, Att. - ττω, f. άξω, priori loco pono.

προανατείνω, ante attollo. 2) praetendo.

προανατέλλω, (τέλλω) prius orior.

προανατρέχω, f. δραμοῦμαι, (τρέχω, irr.) retro, ad priora redeo, superiora, vel rem altius repeto.

προανατυπόω, verbum pictorium, de adumbratione, adumbro, delineo.

προαναφαίνω, ante ostendo, attollo, praetendo, ut cernatur.

προαναφωνέω, f. ήσω, vaticinor, praedico. 2) indico, declaro, polliceor, quid facturus, dicturus sit.

προαναφώνημα, τό, est quum indicat poeta etc. quid dicturus sit. 2) praedictio, vaticinium. A praec.

προαναφώνησις, εως, ἡ, idem.

προαναφωνητικός, ή, όν, utens προαναφωνήσει. Ab eodem.

προαναφωνητικῶς, adv. vaticinando, ante declarando.

προαναχωρέω, ante discedo.

προαναχώρησις, ἡ, discessio ante facta. A praec.

προαναψηφίζω, f. ίσω, ante suffragiis latis constituo, prius decerno.

προανειπεῖν, (εἰπεῖν) ante indicere.

προανεκτείνω, idem quod seq.

προανέχω, f. έξω, (ἔχω, irr.) prior attollo, elevo. 2) emineo, antecello: ante emergo, exorior.

προανθέω, f. ήσω, praefloreo, ante, primus floreo.

προάνθησις, ἡ, primus flos. A pr.

προανίπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) ante in altum evolo.

προανίσταμαι, prior exsurgo, ante alios surgo.

προανιστορέω, f. ήσω, ante seu prius commemoro, seu percontor.

προανύτω, f. ύσω, ante vel citius perficio.

προανύω, f. ύσω, (ἀνύω) prius perficio, prior ad finem perduco.

προαπαγγέλλω, prius annuncio, praenuncio. 2) obnuncio, ap. Dion.

προαπαγορεύω, deficio viribus ante rem perfectam. 2) renuncio, v. c. conjugium. cum Gen.

προαπάγχομαι, ante suspendo me.

προαπαίρω, (αἴρω) ante castra moveo.

προαπαλείφω, f. ψω, (ἀλείφω) ante deleo, sc. a tabulis.

προαπαλλάσσω, Att. ττω, f. ξω, (ἀλλάσσω) prius dimitto, ante libero. προαπαλλάσσειν τινά τοῦ βίου, prius aliquem vita privare. 2) intr. et in Med. prius discedo de medio, prius morior, (βίου)

προαπαντάω, f. ήσω, praeoccurro, obviam curro.

προαπάντησις, εως, ἡ, obviam itio. A praec.

προαπαυδάω, prius deficio seu defatigor.

προάπειμι, (εἶμι) ante abeo.

προαπειπεῖν, (εἰπεῖν, irr.) prius renunciare. 2) prius deficere, prius animum despondere, ut προαπαγορεύω.

προαπέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) prior abeo seu discedo. 2) addito vel omisso τοῦ βίου, prior decedo, prior morior. 3) loco alicujus morior, τινός.

προαπηγέομαι, Ion. pro προαφηγέομαι.

προαπινέομαι, Ion. pro προαφικνέομαι.

προαποβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, irr.) prius abjicio, ante pedes projicio.

προαποβρέχω, f. ξω, prius perfundo.

προαποβύω, f. ύσω, prius obturo.

προαπογεύομαι, ante degusto, edo.

προαποδείκνυμι, f. δείξω, prius demonstro, indico, prodo.

προαπόδειξις, εως, ἡ, demonstratio praevia, proposita, res ante demonstrata. A praec.

προαποδημέω, prius seu prior peregre abeo, prius proficiscor.

προαποδίδωμι, f. δώσω, ante reddo.

προαποδύομαι, prius exuo. (ῠ)

προαποζέννυμι, (ζέννυμι) prius decoquo.

προαποθνήσκω, f. θανοῦμαι, (θνήσκω, irr.) praemorior, ante morior, immature decedo.

προαποικίζω, ante deduco, de colonis.

προαποκαλύπτω, ante revelo.

προαποκάμνω, f. καμοῦμαι, (κάμνω, irr.) fatigor, deficio. v. προαπαγορεύω.

προαποκινδυνεύω, ante periculum facio.

προαποκλείω, ante claudo, excludo.

προαποκληρόω, f. ώσω, prius sortior, ante vel modo sortior, ap. Lucian. Hinc perf. pass. part. τὰ προαποκεκληρωμένα, de quibus modo sortiti sumus.

προαποκόπτω, f. ψω, praecido.

προαποκρούομαι, propulso.

προαποκτείνω, prius interficio.

προαποκτιννύω, vel προαποκτίννυμι, idem.

προαπολαύω, f. αύσω, (ἀπολαύω, irr.) prius fruor, praecerpo, praecipio.

προαπολείπω, f. ψω, ante relinquo seu deficio. 2) ante morior, intell. τὸν βίον.

προαπολεπίζω, f. ίσω, prius decortico. προαπολεπισθείς, prius decorticatus, aor. 1. part. pass.

προαπολήγω, prius desino.

προαπόλλυμι, (ὄλλυμι, irr.) ante perdo. pass. προαπόλλυμαι, prius pereo.

προαποξηραίνω, ante exsicco. προαπεξηραμμένος, part. perf. pass. ante arefactus.

προαπολύω, (λύω, irr.) prius solvo. Med. prius me purgo, prius diluo seu refuto crimina. (De quantitate v. simplex.)

προαποπέμπω, f. ψω, ante dimitto.

προαποπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) ante decido. (ι natura longum.)

προαποπλύνω, (πλύνω) prius abluo.

προαπόπτωτος, ον, (ἀποπίπτω) qui ante decidit. 2) qui immature decidit.

προαπορέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, prior dubito, prior quaero, vel disputo.

προαπορέω, f. ήσω, (ἀπορέω) prius ambigo.

προαποῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) prius defluo vel effluo.

προαποῤῥίπτω, f. ψω, (ῥίπτω, irr.) ante abjicio. (ῑ)

προαποσβέννυμι, f. σβέσω, (σβέννυμι, irr.) ante exstinguo. 2) in pf. et aor. 2. act., in Med. et Pass. intr. prius exstinguor, evanesco.

προαποσμήχω, f. ξω, ante detergo.

προαποσπάω, f. άσω, (σπάω) ante detraho, abstraho. (ᾰ)

προαποσταυρόω, ante vallo discludo, s. excludo.

προαποστέλλω, f. ελῶ, (στέλλω) ante emitto, seu praemitto.

προαποσφάζω, f. ξω, (σφάζω) ante jugulo, prius macto.

προαποτάσσω, f. ξω, (τάσσω) ante finem impono. Med. ante valedico, τινί.

προαποτέμνω, f. τεμῶ, praecido.

προαποτίκτω, f. τέξω, (τίκτω, irr.) prius pario, ὠά.

προαποτίθημι, prius vel antea repono, pono, adservo.

προαποτρέπω, f. ψω, (τρέπω) prius averto.

προαποφαίνω, f. φανῶ, (φαίνω) declaro, indico.

προαπόφημι, (φημί, irr.) ante nego.

προαποφθέγγομαι, praedico.

προαποφοιτάω, f. ήσω, praemorior. προαποπεφοίτηκε, praemortuus est.

προαποχράομαι, f. ήσομαι, (χράομαι, irr.) ante occido.

προαποχωρέω, ante recedo.

προαρδεύω, f. εύσω, prius rigo.

προαριθμέω, f. ήσω, praenumero.

προαρίθμησις, εως, ἡ, praenumeratio. A pr.

προαριστάω, f. ήσω, (ἀριστάω) ante prandeo.

προαριστίδιος, ον, prandio praevius.

πρόαρον, ου, τό, (ἀρύω) poculum ligneum, quo vinum miscetur, Athen.

προαροτριάω, et όω, ante aro.

προαρπαγή, ῆς, ἡ, praereptio. A seq.

προαρπάζω, f. *άσω*, praeripio.

προαῤῥαβωνίζομαι, prius vel ante data pignore de reliquis et subsecuturis aliquem certum facio.

προάρχω, (*ἄρχω*) *προάρχαντες*, magistratus, principes. *προάρξας*, antecessor, praedecessor, Gl. Vet. aor. 1. part. *προάρχομαι*, prior incipio; *τῆς ἀδικίας*, sum auctor injuriae.

πρόασμα, *ατος*, *τό*, (*ᾆσμα*) praecentio.

προασκέω, (*ἀσκέω*) prius exerceo, praeparo.

προασπίζω, f. *ίσω*, clipeo objecto protego, propugno.

προασπιστήρ, *ῆρος*, *ὁ*, propugnator, protector. A pr.

προασπιστής, *οῦ*, *ὁ*, idem.

προάστειον, et *προάστιον*, *ου*, *τό*, Ion. *προαστήϊον*, (*ἄστυ*) suburbium, suburbanum.

προάστειος, *ον*, (*ἄστυ*) suburbanus.

προασφαλίζω, f. *ίσω*, (*ἀσφαλίζω*) praemunio. Med. caveo mihi.

προαυδάω, f. *ήσω*, (*αὐδάω*) praedico, denuncio.

προαυλέω, f. *ήσω*, in cantu praeludo.

προαύλημα, *ατος*, *τό*, praeludium. A praec.

προαυλίζομαι, f. *ίσομαι*, castra ante locum quendam habeo.

προαύλιον, *ου*, *τό*, (*αὐλός*) praeludium in tibiarum fidiumque cantu. 2) (*αὐλή*) vestibulum exterius, ut *αὐλή*, interius. *τὰ προαύλια*, dies, qui nuptias antecedit.

προαυξάνω, sive *προαύξω*, f. *ξήσω*, (*αὐξάνω*, irr.) ante augeo, in subsidium futuri temporis. Med. praeaugesco, succresco.

προαυξής, *ές*, adultior, aetate provectior. 2) quod aetate provectioribus accidere solet. A pr.

προαύξησις, *εως*, *ἡ*, corporis incrementum, adaucta moles. Ab eod.

προαφαιρέω, f. *ήσω*, (*αἱρέω*, irr.) adimo, seu aufero, praecerpo, decerpo.

προαφανίζω, f. *ίσω*, aboleo, corrumpo, perdo, sc. ante maturitatem, ante tempus.

προαφαυαίνομαι, ante aresco. *τὰ προαφαυανθέντα*, quae ante exaruerunt. part. aor. 1. pass.

προαφέψω, f. *ψήσω*, (*ἕψω*, irr.) prius decoquo.

προαφηγέομαι, f. *ήσομαι*, ante enarro, prius expono.

προαφίημι, (*ἵημι*, irr.) emitto, ante mitto.

προαφικνέομαι, f. *ίξομαι*, (*ἱκνέομαι*, irr.) prior seu ante pervenio.

προαφίστημι, *προαφίσταμαι*, prior abscedo seu absisto, ante tempus abscedo. 2) prior deficio.

προβάδην, adv. (*προβαίνω*) inter progrediendum, inter eundum, s. progrediendo.

προβαδίζω, praecedo.

προβαθυς, *υ*, gen. *έος*, (*βάθος*) profundus, *βαθὺς εἰς τὰ πρόσω*, alte profundus.

προβαίνω, f. *βήσομαι*, (*βαίνω*, irr.) progredior, procedo 2) anteeo, praecedo, proprie et trop. 3) progredior, provehor. 4) glisco, succedo feliciter. 5) trans. promoveo, ut *πόδα*, poet.

προβακχήϊος, *ὁ*, Ion. p. *προβάκχειος*, Baccharum dux, epith. Bacchi, Eur. Bacch. 407.

προβαλάνειον, *τό*, (*βαλανεῖον*) balneum praevium.

προβάλλω, f. *βαλῶ*, (*βάλλω*, irr.) aor. *προὔβαλον*, projicio. 2) emitto, profero, produco. 3) propono, vel explicandum, vel refellendum: vox rhetorum et philosophorum. Gl. Vet. promitto. *προβάλλομαι*, in med. produco, v. c. testes, qui me adjuvent testimonio suo; sed proprie 2) projicio, clipeum sc. vel scutum (v. *προβολή*) tegendi corporis caussa; unde 3) munio me aliqua re, objicio aliquid hostis avertendi caussa. 4) defendo me, atque etiam in pass. alius. 5) praetendo, obtendo, praetexo. 6) publici criminis, inprimis adversus religiones deorum, accuso, apud Demosth. 7) rejicio, improbo, aversor, exsecror. 8) honores peto: (vel, nomino aliquem, qui eligi possit) unde passivo creor, designor. 9) commemoro, in ore semper habeo. 10) supero, praesto. 11) interrogo, etiam in act.

πρόβαλος, *ου*, *ὁ*, sc. *ἀσπίς*, clipeus, qui hosti objicitur. Hesych. A pr. (sed v. *πρόβολος*.)

προβαπτίζω, ante baptizo.

προβασανίζω, ante torqueo, vexo, crucio.

προβασιλεύω, ante impero.

πρόβασις, *εως*, *ἡ*, (*προβαίνω*) progressus, progressio. 2) proventus, (proprie pecorum) seu reditus: copiae rei familiaris.

προβασκάνιον, *ου*, *τό*, praefiscine, amuletum. 2) pudenda statuae, mutonium.

προβατεία, *ας*, *ἡ*, (*προβατεύω*) res pecuaria.

προβάτειος, *εία*, *ειον*, (*πρόβατον*) ovillus, vervecinus.

προβατεύς, *έως*, *ὁ*, (*προβατεύω*) opilio, pastor.

προβατεύσιμος, *ον*, et *προβατεύσιμος*, *ίμη*, *ιμον*, ovibus, pecoribus alendis aptus. A praec.

προβατευτής, *οῦ*, *ὁ*, idem quod *προβατεύς*.

προβατευτικός, *ή*, *όν*, pecuarius. Hinc *προβατευτική*, *ῆς*, sc. *τέχνη*, pecuaria. A seq.

προβατεύω, f. *εύσω*, (*πρόβατον*) pasco, pecus alo.

προβάτημα, *ατος*, *τό*, i. q. *πρόβατον* et ab eod.

προβατικός, *ή*, *όν*, ad oves seu pecudes pertinens.

προβάτιον, *ου*, *τό*, ovicula. Dim. a *πρόβατον*.

προβατοβοσκός, *οῦ*, *ὁ*, (*βόσκω*) pecuarius.

προβατογνώμων, *ονος*, *ὁ*, *ἡ*, (*πρόβατον*, *γνώμη*) homo pecuinae, sive pavvae atque pusillae indolis, vel rei pecuariae gnarus, incertae signif., Aesch. Ag. 804.

προβατοκάπηλος, *ου*, *ὁ*, qui ovibus emendis et vendendis quaestum facit.

πρόβατον, *ου*, *τό*, pecus, ovis, vervex, pecus quodlibet, animal *τετράποδον*, quod non est ferum. (ex eo sic dictum, quod a pastore agitur, *προβαίνει*, antecedit eum, et *προβατεύεται*, ab eo ad lente procedendum adigitur. Pari modo Arabes pecus omne genus pastile *Maschiach*, h.e. *τὸ προβατικὸν χρῆμα*, genus lente inambulans, appellant.)

προβατοπώλης, *ου*, *ὁ*, ovium vel pecudum venditor.

προβατόσχημος, *ον*, (*σχῆμα*) ovis speciem prae se ferens.

προβατοτρόφος, *ον*, (*τρέφω*) oves, pecora alens, pecuarius.

προβατώδης, *ες*, (*πρόβατον*, *εἶδος*) ovi similis, ovis specie praeditus.

προβεβαιόω, (*βεβαιόω*) ante confirmo.

προβέβουλα, perf. ab inusitato *προβούλομαι*, (*βούλομαι*, irr.) magis volui, malui, praetuli, *τί τινος*, Il. 1, 113.

προβεβουλευμένως, adv. (*προβουλεύομαι*) cogitate, prudenter.

πρόβημα, *ατος*, *τό*, (*προβαίνω*) progressus.

προβιάζομαι, ante, vel prior vim infero.

προβιβάζω, f. *άσω*, Att. f. *προβιβῶ*, (*βιβάζω*) produco. 2) admoveo, persuadeo, impello. 3) promoveo, proveho. *προβιβασθείς*, promotus, adactus. 4) adjuvo, augeo.

προβιβάς, part. praes. Ep. a *προβαίνω*, Hom.

προβίβασις, *εως*, *ἡ*, idem quod seq. A praec.

προβιβασμός, *οῦ*, *ὁ*, promotio, praemotio, institutio. Ab eod.

προβιβρώσκω, f. *προβρώσω*, (*βιβρώσκω*, irr.) ante comedo.

προβιβῶν, *ῶντος*, part. praes. Ep. a *προβαίνω*, Hom.

προβιόομαι, f. *ώσομαι*, (*βιόω*, irr.) antevivo. *τὰ προβεβιωμένα*, vita ante acta. *προβεβιωμένοι*, qui ante nos vixere.

προβιότης, *τητος*, *ἡ*, vita ante acta. Clem. Alex. A praec.

προβλαστάνω, f. *στήσω*, (*βλαστάνω* irr.) praegermino, prius germino.

προβλεπτικός, *ή*, *όν*, qui futura prospicit. A seq.

προβλέπω, f. *ψω*, provideo, prospicio.

πρόβλημα, *ατος*, *τό*, (*προβάλλω*) propositio, quaestio; unde dubitatio, res magnae dubitationis. 2) quicquid defendendi caussa opponitur, tegmen, munimen, propugnaculum, *πρόβλημα τείχους*, promurale, nempe munimentum. 3) praetextus. 4) quicquid prominet, eminet. 5) obex.

προβλημάτιον, *ου*, *τό*, quaestiuncula. Dimin. a praec.

προβληματουργικός, *ή*, *όν*, (*πρόβλημα*, *ἔργον*) artifex machinarum, rerum, quibus vis defenditur. Subst. *προβληματουργική*, *ἡ*, sc. *τέχνη*, ars ipsa talium conficiendorum.

προβληματώδης, *ες*, (*πρόβλημα*) in quaestione et disputatione positus.

προβλής, *ῆτος*, *ὁ*, *ἡ*, (*προβάλλω*) projectus, prominens. Epith. promontorii, saxi objecti fluctibus.

προβλητικός, *ή*, *όν*, (*προβάλλω*) producendi vi praeditus.

πρόβλητος, *ον*, (*προβάλλω*) projectus.

προβλώσκω, aor. *προὔμολον*, inf. *προμολεῖν*, pf. *προμέμβλωκα*, (*βλώσκω*, irr.) prodeo, exeo, *θύραζε*, Hom. 2) protubero.

προβοάω, f. *ήσω*, (*βοάω*, irr.) proclamo exclamo, cohortor.

προβοηθέω, f. *ήσω*, opem mature fero.

προβόλαιον, *ου*, *τό*, propugnaculum, vel scopulus eminens, qui aestum maris aut undae ad pontem murumve frangit. A seq.

προβόλαιος, *ον*, (*προβολή*) objectus, porrectus. *ὁ προβόλαιος*, hasta porrecta, Orac. Hdt. 7, 148.

προβολεύς, *έως*, *ὁ*, productor, auctor, qui prima alicujus rei fundamenta jacit. 2)

idem quod πρόβολος. A seq.

προβολή, ῆς, ἡ, obtentus, praetextus. 2) tegmen, propugnaculum. 3) pergula, (i. e. projectio in aedibus) et projectio quaevis extra corpus operis. Inprimis et proprie sic dicitur projectio scuti defendendi sui caussa: unde milites esse dicuntur ἐν προβολῇ, quum scutis protentis magno gradu excipiunt vim hostium: item emissio jaculi, προβολαί, prominentiae quaevis. 4) quum quis jure agit in aliquem, eum accusat (calumniae.) 5) res ad victum necessariae.

προβόλιον, ου, τό, Dim. a praec. quod tegendi ac defendendi caussa projicimus a nobis, clipeus, venabulum, lorica.

πρόβολος, ον, (προβάλλω) quodcunque projicitur et obtenditur defendendi caussa. Hinc Subst. ὁ πρόβολος et τὸ πρόβολον, scopulus eminens qui aestum maris frangit; etiam promontorium: objectus, fultura: propugnaculum: jaculum, venabulum: scutum.

προβοσκίς, ίδος, ἡ, (βόσκω) proboscis, manus elephantis; os porci.

προβοσκός, ου, ὁ, quasi dicatur vicarius pastoris, operae pastoris.

προβούλευμα, ατος, τό, (προβουλεύω) senatus consultum, legi ac plebiscito praemissum, s. quo sancitur, ut aliquid ad populum feratur.

προβουλευμάτιον, ου, τό, Dimin. a pr.

προβουλεύω, f. εύσω, consilio prospicio vel provideo. 2) prospicio, provideo. 3) deliberatione populum praevenio, quasi dicatur praedelibero.

προβουλή, ἡ, deliberatio. ἐκ προβουλῆς, consulto. 2) providentia.

προβούλιον, ου, τό, idem quod προβούλευμα.

προβούλομαι, v. προβέβουλα.

προβουλόπαις, δος, ἡ, (παῖς) consultatoris filia, vel consilio prognata, consultatrix, Aesch. Ag. 396.

πρόβουλος, ον, (βουλή) qui pro aliquo consultat, qui ante alios consultat; magistratus qui de rebus civium praevia consilia init. Erant autem πρόβουλοι, pro diversis temporibus diversi.

προβραχής, ές, (βραχύς) vadosus.

προβραχύς, ύ, (βραχύς) idem quod προβραχής.

προβρέχω, f. ξω, prius madefacio, prius macero. προβραχείς, praemaceratus. aor. 2. part. pass.

προβύω, f. ύσω, emungo, et simul promoveo ellychnium. (ῠ)

προβώμιον, τό, (βωμός) aditus, vestibulum arae, ara ipsa.

προγάμεια, τά, sacrificium, convivium ante nuptias, et donationes ipsae, quae ante nuptias offeruntur. Pollux.

προγαμέω, f. έσω, (γαμέω, irr.) prior nuptias contraho.

προγαμιαῖος, αία, αῖον, qui ante nuptias fit, facit etc.

προγάμιος, ον, (γάμος) qui est ante nuptias.

πρόγαμος, ον, qui vel quae prior nuptias fecit. 2) i. q. προγάμιος.

προγαστρίδιον, ου, τό, ventrale, tegumen ventris.

προγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) cui venter prominet, ventriosus, ventrosus.

προγένεθλος, ον, (γενέθλος) origine aut nativitate antecedens, ante genitus.

προγένειος, ον, (γένειον) promissam habens barbam. 2) barbatus.

προγενεσία, ας, ἡ, (γένεσις) prior creatio seu ordinatio.

προγενέστερος, έρα, ερον, et προγενέστατος, άτη, ατον, (γένος) compar. et superl. ab inusitato προγενής, prior natu, major natu; maximus natu, Hom.

προγεννάω, f. ήσω, ante genero.

προγεννήτειρα, ας, ἡ, mater. fem. a seq.

προγεννητήρ, ῆρος, ὁ, (προγεννάω) progenitor, i. e. prior vel antiquior genitor. Plur. majores.

προγεννήτωρ, ορος, ὁ, i. q. praec.

πρόγευμα, ατος, τό, (προγεύω) gustatio, gustus, quod ante coenam justam et legitimam sumitur.

προγευματίζω, f. ίσω, ante gusto, praegusto, gusto, i. e. ante coenam aliquid sumo, in balneo. 2) imbuo aliquem praegustu, offero aliquid praegustandum. A praec.

προγευστής, ου, ὁ, praegustator.

προγευτής, οῦ, ὁ, idem.

προγεύω, (γεύω) ante gustare facio, ante justam coenam gustandum aliquid praebeo. Med. ante gustu, praegusto.

προγηράσκω, i. q. seq.

προγηράω, f. άσομαι, (γηράω, irr.) ante tempus, mature senex fio.

πρόγηρος, ον, (γῆρας) qui mature senescit.

προγίγνομαι, ap. scriores προγίνομαι, (ῑ) f. γενήσομαι, aor. προὐγενόμην, (γίγνομαι, irr.) sum ante, antecedo, praecedo. 2) procedo, progredior, occurro. 3) οἱ προγεγενημένοι vel προγενόμενοι, superiores, majores.

προγιγνώσκω, ap. scriores προγινώσκω, f. γνώσομαι, (γιγνώσκω, irr.) ante cognosco, praenosco, praescio, praesentio, praevideo. προγνώμεναι, inf. aor. Ep. pro προγνῶναι, Hom. h. Cer. 258. 2) antea decerno, decerno, judico, existimo. 3) in N. T. interdum amo, bene cupio, v. πρόφρων.

προγλωσσεύομαι, (πρόγλωσσος) garrio, loquax sum.

προγλωσσίς, ίδος, ἡ, (γλῶσσα) linguae extrema pars acuta.

πρόγλωσσος, ον, (γλῶσσα) garrulus, qui nil celare potest, volubilis linguae.

πρόγνωσις, εως, ἡ, (προγινώσκω) praesensio, praenotio, praescientia, praesagium. 2) rerum praesentium vel praeteritarum animadversio s. cognitio. 3) in N. T. interdum, decretum, consilium, voluntas, it. benevolentia.

προγνώστης, ου, ὁ, praescius futurorum.

προγνωστικός, ή, όν, facultate praesciendi seu praesagiendi praeditus, praescius, sagax. Hinc τὸ προγνωστικόν, οῦ, scil. σημεῖον, prognosticum, rei futurae signum.

προγνωστικῶς, adv. providenter.

προγονή, ἡ, fem. a προγονός, privigna, ICt.

προγονικός, ή, όν, (πρόγονος) avitus, a majoribus acceptus. 2) majoribus dignus.

πρόγονος, ον, (γίγνομαι, γέγονα) ante genitus, major natu, Od. 9, 221. οἱ πρόγονοι, majores, gentis auctores. 2) ap. Dion. Hal. ant. 7, 50. posteri s. nati.

προγονός, ὁ, (γονή) privignus, ICt.

πρόγραμμα, ατος, τό, (προγράφω) tabula s. quodvis scriptum, quo proposito aliquid indicatur, aut fieri jubetur, edictum, libellus.

προγραφή, ἡ, descriptio rei proposita, tabula publice exposita: inpr. proscriptio, proscriptionis tabula.

προγράφω, f. ψω, (γράφω) antescribo, supra scribo, prius scribo, proscribo, praescribo. 2) tabula publice proposita indico. δίκην s. γραφὴν τινί, aliquem scripto in jus vocare. 3) bona alicujus proscribo.

προγρηγορέω, f. ήσω, (γρηγορέω) vigilo, dormire non possum.

προγυμνάζω, f. άσω, exerceo: προγυμνάζομαι, exerceor, paro me alicui rei, meditor.

προγυμνασία, ας, ἡ, exercitatio praevia, praeparatio, meditatio. A praec.

προγύμνασμα, ατος, τό, idem, in arte Rhetorica partes elaborandae orationis, s. declamationis, quibus separatim scribendis ad ipsam accessio s. praeparatio fit.

προγυμναστής, οῦ, ὁ, qui exercet, qui praeparat.

προδαῆναι, inf. aor. pass. προὐδάην, (*δάω) praenosse. part. προδαείς, praenoscens, praescius, Od. 4, 396.

προδανείζω, f. είσω, ante fenero, fenori do.

προδαπανάω, f. ήσω, ante impendo.

προδειδω, f. δείσω, (δείδω, irr.) metuo de futuro.

προδείελος, ον, (δείελος) qui ante vesperam, vel antequam advesperascit, aliquid agit.

προδείκνυμι, f. δείξω, et προδεικνύω, (δείκνυμι) praemonstro, ante significo, denuncio.

προδειμαίνω, (δειμαίνω) ante metuo, τί. 2) metuo de futuro.

προδειπνέω, f. ήσω, ante coeno s. edo.

προδείπνιος, ον, (δεῖπνον) qui est ante coenam. 2) ante coenans.

προδέκτωρ, ορος, ὁ, Ion. p. προδείκτωρ, (προδείκνυμι) praemonstrator, futurorum ostensor, Hdt. 7, 37.

προδέρκομαι, f. ξομαι, (δέρκομαι, irr.) video prior. 2) praevideo, prospicio.

προδεσμέω, f. ήσω, (δεσμός) praeligo.

προδεύω, f. εύσω, ante madefacio, quasi praemadefacio.

προδηλέομαι, f. ήσομαι, ante, prior laedo.

προδηλοποιέω, f. ήσω, manifestum reddo. 2) ante declaro, praesignifico.

πρόδηλος, ον, (δῆλος) ante notus. 2) manifestus, perspicuus.

προδηλόω, ostendo, clarum reddo. 2) praesignifico. A pr.

προδήλως, adv. manifesto.

προδήλωσις, εως, ἡ, (προδηλόω) praesignificatio. 2) manifestatio; denunciatio.

προδιαβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, irr.) prior seu prius transeo.

προδιαβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, irr.) ante s. prior criminor, ante criminatione insimulo.

προδιαβεβαιόω, (βεβαιόω) ante confirmo.

προδιαγιγνώσκω, f. προδιαγνώσομαι, (γιγνώσκω, irr.) ante considero s. perpendo, animo prius percipio.

προδιάγνωσις, εως, ἡ, idem quod πρόγνωσις.

προδιαγόρευσις, εως, ἡ, praedictio.

προδιαγράφω, f. ψω, ante seu prius describo.

προδιαγωγή, ῆς, ἡ, (aquae) ductus longior.

προδιαγωνίζομαι, f. ίσομαι, ante decerto.

προδιαδίδωμι, ante spargo, dissemino, ut famam.

προδιαζεύγνυμι, τὸ προδιαζευγμένον, vide προεπιζευξις.

προδιάθεσις, εως, ἡ, antecedens dispositio, capiens affectionem aliquam. 2) pristina affectio.

προδιαιρέομαι, f. ήσομαι, (αἱρέω, irr.) distinguo in genere, species etc. 2) describo rem faciendam. vid. seq.

προδιαίρεσις, εως, ἡ, descriptio (deformatio) futuri operis, ut aedificii, forma.

προδιαίτησις, εως, ἡ, (διαιτάω) praeparatio ad rem aliquam per victum certum et similia. item, praeparatio simpliciter.

προδιακινέω, f. ήσω, (κινέω) ante commoveo. προδιακινήσας τινας, concitatis ante nonnullis.

προδιακονέω, (διακονέω) et Med. antea operam navo.

προδιαλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) ante cognosco, ante judico, ante constituo, decretum habeo. 2) ante concipio animo, ut spem.

προδιαλέγομαι, f. ξομαι, (λέγω, irr.) ante colloquor cum aliquo, praevia colloquia habeo.

προδιάλεξις, ἡ, colloquium praevium. A praec.

προδιαλύω, (λύω, irr.) ante dissolvo s. frango.

προδιαμαρτύρομαι, obtestor, protestor. (ῡ)

προδιανοέω et έομαι, praevideo, ante sentio.

προδιανυκτερεύω, f. εύσω, prius totam noctem consumo, praecedentem noctem transigo.

προδιανύω, et ύτω, f. ύσω, ante perficio, ante demonstro. τὰ προδιηνυσμένα, ante demonstrata.

προδιαπέμπω, praemitto.

προδιαπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, irr.) ante navibus transeo.

προδιαρθρόω, ante definio, explico, constituo.

προδιαρπάζω, f. άσω, et άξω, (ἁρπάζω, irr.) ante diripio.

προδιασαλεύω, f. εύσω, prius concutio.

προδιασαφέω, f. ήσω, (prius) declaro.

προδιασάφησις, εως, ἡ, praevia declaratio. A praec.

προδιασκέπτομαι, (σκέπτομαι) prius desidero.

προδιασκοπέω, ante diligenter considero.

προδιαστέλλομαι, (στέλλω) praenuncio: praemoneo: prius discerno.

προδιαστροφή, ῆς, ἡ, superior s. pristina perversio s. depravatio.

προδιασύρω, prior traduco et carpo, it. prior vitio, frango foedus, pactum. (ῡ)

προδιατάσσω, Att. προδιατάττω, f. ξω, prior dispono. Med. ante constituo, compono.

προδιατέμνω, (τέμνω, irr.) antea disseco.

προδιατίθημι, (τίθημι) antea dispono.

προδιαττάω, f. ήσω, prius cribro, prius per cribrum transmitto.

προδιατυπόω, f. ώσω, prius formo, praeformo, describo.

προδιατύπωσις, εως, ἡ, praeformatio. 2) praeordinatio. A pr.

προδιαφθείρω, (φθείρω, irr.) ante corrumpo: prius constupro. Pass. jam dudum corruptus sum etc.

προδιαχρίω, f. ίσω, ante lino, praelino. (ῑ)

προδιαχωρέω, f. ήσω, prius dissideo, prior me ab amicitia alicujus separo.

προδιδάσκω, f. άξω, (διδάσκω, irr.) prius doceo, praedoceo.

προδίδωμι, f. δώσω, prodo, defero, consilio meo destituo, deficio, praevaricor. 2) prius vel prior do, ut repraesento pecuniam. 3) dedo, ut urbem.

προδιέξειμι, (εἶμι) i. q. seq.

προδιεξέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) prior transeo. 2) ante expono, declaro, exsequor in antecessum.

προδιεξοδεύω, (ὁδεύω) i. q. praec.

προδιεορτάζω, f. άσω, (ἑορτάζω) prius festum diem ago, prius triumpho.

προδιεργάζομαι, f. άσομαι, ante elaboro, praeparo.

προδιερευνάω, f. ήσω, ante perscrutor et pervestigo.

προδιερευνητής, οῦ, ὁ, explorator, praemissus veluti exercitui subsequenti. A pr.

προδιέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) prius percurro. 2) ante enarro.

προδιευκρινέω, f. ήσω, ante discerno, vel discutio.

προδιηγέομαι, f. ήσομαι, praenarro.

προδιήγησις, εως, ἡ, praevia narratio, praeparatio ad narrationem. A pr.

προδιηθέω, (ἠθέω) ante percolo.

προδιΐστημι, f. προδιαστήσω, (ἵστημι) prius dirimo, distraho.

προδικάζω, f. άσω, prius judico.

προδικασία, ας, ἡ, praejudicatio, praejudicium. A pr.

προδικαστής, οῦ, ὁ, qui vel ante, vel loco alterius judicat. Ab eod.

προδικέω, f. ήσω, (πρόδικος) curo, procuro, defendo, τινός: sum tutor. Hesych.

προδικία, ας, ἡ, quodvis curationis munus, patrocinium. Ab eod.

πρόδικος, ου, ὁ, (δίκη) patronus, qui caussam defendit, qui caussam pro aliquo dicit, tutor, curator, arbiter. 2) Adj. πρόδικος, ον, ante judicatus.

προδιοικέω, f. ήσω, ante dispono, constituo. Med. de rebus meis ante constituo, mandata do.

προδιοίκησις, εως, ἡ, praeparatio, praemunitio. A pr.

προδιοικητικός, ή, όν, providus, futuri curam gerens, praeparans se ad futura. Ab eod.

προδιομολογέω, et έομαι, prius confiteor, vel profiteor, vel testor. 2) ante vel prius polliceor, prius paciscor.

προδιορθόω, (ὀρθόω) ante emendo, prius corrigo.

προδιόρθωσις, εως, ἡ, praevia correctio.

προδιορίζω, f. ίσω, ante definio.

προδιϋλίζω, f. ίσω, ante percolo.

προδιώκω, f. ξω, insequor, persequendo progredior.

προδίωξις, εως, ἡ, insecutio, persecutio.

προδοκάζω, f. άσω, exspecto. 2) observo. 3) insidior.

προδοκέω, (δοκέω) plerumque impers. προδοκεῖ, prius videtur, pass. προδέδοκται, prius decretum est.

προδοκή, ῆς, ἡ, angustus locus, insidiis aptus, ubi hostis velut προσδοκᾶται, ante exspectatur et excipitur, quam veniat. saepe πρὸ in compositis usurpatur pro πρός.

προδοκιμάζω, (ante) exploro, specto.

προδομάτιον, τό, Dim. a πρόδομος.

πρόδομος, ον, (δόμος) qui ante aedes est.

πρόδομος, ου, ὁ, antica pars templi. opp. ὀπισθόδομος. 2) atrium, vestibulum.

προδοξάζω, f. άσω, prius opinor.

πρόδοξος, ον, (δόξα) praejudicio utens.

προδοσέταιρος, ον, (προδίδωμι, ἑταῖρος) amicos prodens.

προδοσία, ας, ἡ, (προδίδωμι) proditio, praevaricatio.

πρόδοσις, εως, ἡ, elargitio, erogatio.

προδοσιόκομπος, ου, (κόμπος) pollicendo vanus, jactator.

προδότης, ου, ὁ, (προδίδωμι) proditor, praevaricator.

προδοτικός, ή, όν, proditorius, delatorius. A pr.

προδοτικῶς, adv. proditorum more, per proditionem.

προδότις, ιδος, ἡ, proditrix, fem. a προδότης.

πρόδοτος, ον, (προδίδωμι) proditus.

πρόδουλος, ον, servilis.

προδρομή, ῆς, ἡ, (προτρέχω) antecessus, praecursio, incursio, procursus.

πρόδρομος, ον, praecursor, praevius, anteambulo. 2) excursor, emissarius. 3) ferentarius, miles levis armaturae. 4) praecox, quod primum maturuit, de uvis, ficis etc. dicitur et de vino. v. πρότροπος. 5) Subst. ὁ, processio.

προδυστυχέω, ante infelix sum.

προδυσωπέω, idem quod δυσωπέω: it. bono modo quodam averto, impedio, ut orando etc.

προδωμάτιον, ου, τό, cubiculi seu thalami vestibulum.

προδωσείω, (δωσείω) Desiderat. a προδίδωμι, prodere cupio.

προδωσέταιρος, ον, (προδωσείω, ἑταῖρος) amicos prodens. cf. προδοσέταιρος.

προεγγράφω, f. ψω, (γράφω) ante in literas refero.

προέγγυος, ον, v. προύγγυος.

προεγείρω, (ἐγείρω, irr.) ante excito.

προεγκάθημαι, (ἧμαι, irr.) ante, dudum insideo. προεγκαθήμενα, dudum insita animo.

προέγκειμαι, ante insum, ante positus sum alicubi.

προεγκρατεύομαι, abstinentia praeparo me ad aliquid.

πρόεγμα, τό, (προέχω) fulcrum, fulcimentum. 2) firmum propositum.

προεγχαράσσω, Att. -άττω, prius insculpo, incido.

προεγχειρέω, ante tempus aggredior rem.

προέδρα, ας, ἡ, prior vel principalis sedes.

προεδρεία, ας, ἡ, jus praesidendi, principatus. vid. προεδρία.

προεδρεύω, f. εύσω, (πρόεδρος) praesideo, sum praeses.

προεδρία, ας, ἡ, (πρόεδρος) quasi dicatur praesidentia, sedis vel loci honor, prima sedes, sedis praerogativa.

προεδρίαν, ου, τό, idem quod πρόεδρα, et ab eod.

πρόεδρος, ου, (ἕδρα) qui sedet in prima sede seu in primo subsellio, praeses, praesul, antistes; ap. Athenienses, qui praeest senatui quingentorum in concionibus populi. Etiam tribubus est πρόεδρος.

προέδω, (ἔδω, irr.) ante edo.

προεέργω, Ep. p. προείργω, prior arceo vel prohibeo, c. inf. Il. 11. 569.

προέηκα, aor. 1. Ep. a προΐημι pro προῆκα, Hom.

προεθίζω, f. ίσω, instituo, condocefacio. προείθισται, institutum est dudum. 2) prae-

paro.

προεῖδον, aor. a προοράω, part. προϊδών, inf. προϊδεῖν, (εἶδον, irr.) praesentio, praeviden, praescius sum. 2) curam gero alicujus, c. gen. Huc pertinet pf. προοῖδα, part. προειδώς, praescius, inf. προειδέναι.

προειδωλοποιέω, ante animo speciem rei concipio s. efformo.

προεικάζω, f. άσω, coojectura, praesentio.

πρόειμι, (εἶμι) anteeo, antecedo; procedo, prodeo. προϊόντος τοῦ χρόνου, procedente tempore, i. e. postea. 2) transeo, accedo ad aliquam rem v. c. in disputando.

πρόειμι, (εἰμί) antea sum, praeexsisto.

προεῖπον, part. προειπών, inf. προειπεῖν, (εἶπον, irr.) aor. 2. a πρόφημι, antea dixi, praedixi. 2) edixi, denunciavi, jussi: indixi.

προείργω, idem quod προέργω.

προειρηνεύω, ad pacem ante redigo, paco.

προεισάγω, vel προσεισάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) prior induco, seu ante introduco, it. instituo simpliciter, sed de praeterito: ut majores instituerunt, προεισήγαγον. 2) importo, quae in posterum prosint.

προεισαγωγή, ῆς, ἡ, praevia introductio.

προεισβάλλω, (βάλλω, irr.) antea injicio. 2) intr. ante irrumpo.

προεισβολή, ῆς, ἡ, ingressio ante facta.

προεισελαύνω, (ἐλαύνω, irr.) ante introduco vel intromitto. 2) intr. ante introeo, ante intro.

προεισενεγκεῖν, inf. aor. a προεισφέρω.

προεισέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) ante s. prius ingredior.

προεισπορεύομαι, prius ingredior, me insinuo.

προεισόδιον, ου, τό, vestibulum. 2) praeludium.

προεισπαίω, (παίω, irr.) ante ingredior.

προεισπέμπω, f. ψω, intromitto ante, arcesso ante. 2) magna pompa et comitatu induco.

προεισπίπτω, (πίπτω, irr.) prior incido, Hesych.

προεισφέρω, f. προεισοίσω, (φέρω, irr.) prior seu ante infero. 2) infero, induco, affero simpliciter. 3) primum omnium tributum pendo, ap. Attic. sive potius, pendo tributum et quidem prompte, libenter. vid. seq.

προεισφορά, ἡ, tributi collatio. Demosth. πρῶτος προεισφορὰν ἔθηκα: primus tributum dedi. (nisi potius est erogavi pecuniam eorum nomine, qui parata pecunia carerent, quae mihi postmodum ab iisdem refunderetur. A praec.

προεκβάλλω, (prius) emitto seu ejicio.

προέκβασις, εως, ἡ, eventus, exitus.

προεκδαπανάω, f. ήσω, ante consumo.

προεκδειματόω, f. ώσω, prius terrorem incutio, terrore occupo.

προεκδέχομαι, excipio, v. c. impetum, ictum etc.

προεκδιδάσκω, praedoceo, instruo, praeparo, edoceo.

προεκδίδωμι, f. δώσω, prius edo. 2) edo in publicum, de libris fere.

προέκδοσις, εως, ἡ, editio libri. A praec.

προεκδρομή, ῆς, ἡ, procursio, impetus.

προέκθεσις, εως, ἡ, (προεκτίθημι) expositio praevia, positio brevis rei tractandae, narrandae.

προεκθέω, (θέω, irr.) procurro, procurso, ante ordines, ante tempus et nondum imperato.

προεκθετικός, ή, όν, breviter in principio exponens. vid. προέκθεσις.

προεκθετικῶς, adv. breviter et summatim proponendo.

προεκθορέω, i. q. προεκθρώσκω.

προεκθρώσκω, (θρώσκω, irr.) ante prosilio, praesilio, praevenio, anteverto aliquem, c. gen.

προεκκαθαίρω, ante expurgo.

προεκκαίω, (καίω, irr.) antea exuro.

προέκκειμαι, (κεῖμαι, irr.) in conspectu jaceo.

προεκκομίζω, f. ίσω, ante exporto, prius eveho seu effero.

προεκκρίνω, ante excerno, excerno.

προεκκρούω, ante expello, dejicio.

προεκλέγω, (λέγω, irr.) ante, prius deligo.

προεκλείπω, desero.

προεκλύω, (λύω, irr.) ante exsolvo.

προεκνιτρόω, f. ώσω, nitro prius perfrico.

προεκπέμπω, f. ψω, prius emitto, praemitto, emitto.

προεκπηδάω, prosilio, procurro.

προεκπίνω, (πίνω, irr.) prius ebibo.

προεκπίπτω, (πίπτω, irr.) ante elabor, ante emano. 2) excido.

προεκπλέω, (πλέω, irr.) evehor navi e portu, provehor, ex acie.

προεκπλήσσω, f. ξω, prius obstupefacio, perterrefacio etc. (v. in ἐκπλήσσω). προεκπεπληγμένος, perf. pass. part.

προεκπονέω. προεκπονηθέντα, dudum elaborata, perfecta, parata.

προεκρήγνυμαι, (ῥήγνυμι, irr.) ante tempus erumpo, s. prorumpo, in conspectum venio.

προεκροφάω et -ῥοφέω, (ῥοφάω) prius exsorbeo.

προεκτείνω, (τείνω) exsero, exserto.

προεκτελέω, ante pendo, repraesento.

προεκτήκω, ante liquefacio. Pass. jam tabesco, jam consumor.

προεκτίθημι, expono, propono breviter summam rei, summa capita in principio. προεκτίθεμαι, ante me fero.

προεκτίκτω, (τίκτω, irr.) pario.

προεκτίλλω, prius evello.

προεκτρέχω, (τρέχω, irr.) praecurro, procurso.

προεκτρύχω, prius exhaurio, attero, consumo.

προεκτυπόω, ante formo s. effingo, v. c. exemplar.

προεκφέρω, (φέρω, irr.) ante profero, vel exsero.

προεκφεύγω, (φεύγω, irr.) ante effugio.

προεκφοβέω, ante terreo.

προεκφόβησις, εως, ἡ, consternatio, trepidatio, et quidem ante incussa, v. c. ante praelium. A praec.

προεκφοιτάω, ante emano, evulgor.

προεκχέω, (χέω, irr.) effundo, profundo.

προεκχωρέω, ante excedo.

προέλασις, εως, ἡ, provectio, procursio. v. c. ante aciem.

προελαύνω, f. ελάσω, (ἐλαύνω, irr.) procedo, progredior, ante signa evehor. 2) produco v. c. in apertum, in conspectum.

προελευθερόω, ante libero.

προέλευσις, εως, ἡ, (προέρχομαι) egressus. 2) antecessus, praecursus, vel praecursio. 3) festa pompa, supplicatio.

προελκύω, et προέλκω, extraho, protraho. 2) elicio, illicio.

προελπίζω, f. ίσω, ante vel prior spero.

προεμβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω) ante gredior, praeeo.

προεμβάλλω, (βάλλω, irr.) interpono, interjicio. 2) prius invado, prius irruo. 3) prius injicio, v. c. spem.

προεμβατήριος, ον, ad προεμβάτην pertinens. γέρας π. praemium ejus, qui hostilem navem primus conscendit.

προεμβάτης, ου, ὁ, (προεμβαίνω) qui primus conscendit, impr. navem hostilem.

προεμβιβάζω, ante induco, induco simpliciter, v. c. in odium alicujus.

προεμβολίς, ίδος, ἡ, extrema carina ad proram, supra rostrum. A seq.

προέμβολος, ὁ, et προέμβολον, τό, (προεμβάλλω) rostrum navis.

προέμεν, Epice p. προέναι, inf. aor. 2. a προΐημι.

προεμπίπλημι, (πίμπλημι, irr.) prius impleo.

προεμπίπτω, (πίπτω, irr.) ante incido. 2) ante occurro, seu obvius fio. item incido, occurro simpliciter, c. dat.

προεμπλήθω, f. ήσω, ante impleo.

προεμπνέω, (πνέω, irr.) prius inspiro.

προεμπολεύς, ὁ, (ἐμπολεύς) qui ante alios emit.

προεμπορεύομαι, ante negotior vel mercaturam facio. 2) ante capto.

προεμφαίνω, (φαίνω, irr.) clare demonstro, ante oculos pono.

προεμφανίζομαι, prius appareo, ante conspicior, ante alios cernor. 2) conspicior, in conspectu sum, simpliciter.

προεμφράττω, f. ξω, prius obstruo.

προενάρχομαι, f. ξομαι, ante incipio.

προενδείκνυμι, ante demonstro.

προενδημέω, longe ante conversor atque intersum. τὰ προενδεδημηκότα, quae antea, superioribus temporibus, in populum grassata fuere, increbuere.

προενδίδωμι, remitto; ut ἐνδίδωμι.

προενεγκεῖν, inf. aor. a προφέρω.

προενεγκτέον, Verbale a προφέρω, pronunciandum.

προενέδρα, ἡ, locus insidiis aptus.

προενείρω, (εἴρω, irr.) prius insero.

προενέπω vel προεννέπω, (ἐνέπω) praedico.

προενεργέω, f. ήσω. τὰ προενεργηθέντα, ante perfecta.

προενέχομαι, (ἔχω, irr.) ante, dudum constrictus, irretitus teneor, implicitus alicui rei, foederi, societati, amori etc.

προενεχυριάζομαι, pass. idem quod ἐνεχυριάζομαι, ap. Chariton. beneficio obligor.

προενηχέω, f. ήσω, prius insono. 2) prius inculco, ante revelo.

προενθυμέομαι, ante cogito.

προεννέπω, idem quod προενέπω.

προενοικέω, f. ήσω. προενοικήσαντες, priores incolae. v. προεποικέω.

προενοίκησις, εως, ἡ prior habitatio; de incolis prioribus, nunc expulsis, profectis. A praec.

προενσείω, ante infligo, immitto.

προεντυγχάνω, (τυγχάνω, irr.) prius incido.

προεντύνω, (ἐντύνω) ante instruo vel praeparo.

προενώπιον, adv. ante oculos, in conspectu, coram. Hesych.

προεξαγγέλλω, enuncio, prodo.

προεξαγκωνίζομαι, (ἐξαγκωνίζω) brachiis prius jactandis proelium meditor.

προεξάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) produco, aduco.

προεξαδυνατέω, f. ήσω, admodum fractis viribus sive impotens sum.

προεξαιρέω, (αἱρέω, irr.) ante deleo. 2) ante extraho, eximo, ejicio.

προεξαΐσσω, (ἀΐσσω) prorumpo, proruo, (ᾱ Ep.)

προεξάλλομαι, (ἅλλομαι, irr.) prius exsilio.

προεξαμαρτάνω, προεξημαρτηκότες, qui ante deliquerunt, peccavere.

προεξανάγω, (ἄγω, irr.) provehor in altum, e portu vel ex acie.

προεξανθέω, effero ex me, gigno; in malam etiam partem.

προεξάνθημα, τό, quod ex alia re enascitur in superficie. vid. ἐξάνθημα.

προεξανίσταμαι, prior exsurgo, vel ante alios surgo, item citius justo, ante tempus, v. c. ex insidiis, exsurgo, prorumpo.

προεξαποστέλλω, praemitto.

προεξαρτάω, suspendo in re aliqua.

προεξάρχω, (ἄρχω) prior vel primus incipio, Thuc. 8, 25. cf. Poppo Tom. I. p. 244.

προεξασθενέω, deficio viribus, non sufficio ad aliquid perficiendum.

προεξέδρα, ἡ, (ἕδρα) sedes in aliquo loco praeter caeteras eminens ac procurrens. 2) apud Poll. vertitur porticus, in partibus urbis, ut ἐξέδρα.

προέξειμι, (εἶμι) prodeo, prorumpo.

προεξειρεσία, ας, ἡ, navis pars, in qua remigatur.

προεξελαύνω, f. ελάσω, (ἐλαύνω, irr.) ante alios navi, equo prorumpo, procurso.

προεξεπίσταμαι, ante probe novi, praescio.

προεξεργάζομαι, part. perf. προεξειργασμένα, jam, s. dudum perfecta.

προεξερευνάω, ante investigo, quaero.

προεξέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) prior percurro. 2) procurro, exeo. 3) prodeo in concionem.

προεξετάζω, f. άσω, ante examino, perpendo.

προεξευκρινέω, f. ήσω, ante excutio, considero. 2) diligenter et cogitate ago.

προεξηγέομαι, ante narro, expono. vid. προανατίθεμαι, et προδιηγέομαι.

προεξεφίεμαι, (ἵημι, irr.) ante jubeo, ante postulo, Soph. Trach. 759.

προεξίσταμαι, (ἵστημι) prius decedo. 2) emineo.

προεξοδεύω, f. εύσω, prior egredior. 2) egredior, v. c. e castris, de exercitu.

προεξομαλίζω, ante complano, sc. viam.

προεξορμάω, f. ήσω, prius educo et educo simpliciter. 2) Activ. et Med. prius egredior s. erumpo, et egredior, s. erumpo simpliciter.

προεόντα, ων, τά, (εἰμί) quae ante sunt, vel facta fuerunt, praeterita. Ion. pro προόντα.

προεορτάζω, f. άσω, ante vel prius ago diem festum.

προεόρτιος, ον, (ἑορτή) festum diem praecedens.

προεπαγγέλλω, denuncio. 2) ante ambio, peto. 3) indico, edico. 4) Med. ante promitto.

προεπάγγελσις, εως, ἡ, denunciatio, indictio, v. c. belli. A praec.

προεπαινέω, prius laudo, ante alium laudo.

προεπαφίημι, f. ήσω, praemitto, priorem mitto ad impetum faciendum.

προεπεξορμάω, ante procurso et impetum facio.

προεπιβάλλω, (βάλλω, irr.) ante, prior injicio.

προεπιβουλεύω, insidiis praevenio.

προεπιβουλή, ἡ, (ἐπιβουλή) insidiarum occupatio, quum priores alteri insidiamur.

προεπιγιγνώσκω, (γιγνώσκω, irr.) prius cognosco.

προεπιδείκνυμι, ante demonstro, ante visendum praebeo.

προεπιδίδωμι, ante dono, largior etc.

προεπίζευξις, εως, ἡ, figura orationis, quum verbum inter duo substantiva medium ponitur, ut *Deos obtestatur hominesque.*

προεπικοινόω, ante communico.

προεπιλογίζομαι, f. ίσομαι, prius computo, ante calculo posito colligo.

προεπινοέω, f. ήσω, (νοέω, irr) animo praesumo, ante mente agito vel in animum induco. item, aliquid ut prius concipio s. cogito.

προεπιξενόω, f. ώσω, prius hospitio excipio. 2) Pass. dudum hospitio exceptus sum.

προεπιπλήσσω, Att. πλήττω, f. ξω, praecastigo, castigo et reprehendo praeveniendo castigationem et reprehensionem alterius. In pass. perf. jam dudum castigatus sum.

προεπισκοπέω, ante considero.

προεπίσταμαι, praescio, jam ante scio et exploratum habeo.

προεπιχειρέω, f. ήσω, prior adgredior seu molior, prior invado.

προεπιχείρησις, εως, ἡ, quum quis prior adgreditur. A praec.

προεποικέω, f. ήσω, προεποικήσαντες, veteres, priores incolae. v. προενοικέω.

προεργάζομαι, f. άσομαι, prior seu ante conficio.

προερέσσω, promoveo remigando, seu subduco.

προερευνάω, f. ήσω, prius indago, vestigo. προερευνᾶσθαι, praemitti explorandi caussa.

προερέω, fut. Ion., Attica προερῶ, a προεῖπον, praedicam, indicam, denunciabo.

προερύω, f. ύσω, (ἐρύω) protraho, deduco, de navibus. (υ semper breve.)

προέρχομαι, f. ελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) progredior, procedo, egredior, prodeo, impr. in concionem, dicendi caussa. 2) praevenio, anteverto. 3) praecedo, praeeo, praecurro.

προερωτάω, ante interrogo.

πρόες, imperat. aor. 2. a προΐημι.

προεσθίω, (ἐσθίω, irr.) edo ante, v. c. coenam.

πρόεσις, εως, ἡ, (προΐημι) emissio, vel ejectio. 2) profusa erogatio, largitio profusa.

προέτειος, ον, ante annum cadens.

προετέος, έα, έον, (προΐημι) omittendus, abjiciendus, prodendus, negligendus, largiendus. Adj. verb.

προετικός, ή, όν, (προΐημι) ad largiendum propensus, qui libenter largitur: qui dimittit ac negligit.

προετικῶς, adv. large liberaliterque.

προετοιμάζω, f. άσω, praeparo.

προετοίμασις, ἡ, praeparatio.

προετοιμαστής, οῦ, ὁ, praeparator.

προευαγγελίζομαι, f. ίσομαι, doctrinam christianam propono. 2) ante promitto, rem laetam praenuncio.

προευδοκιμέω, ante clareo. τὸ προευδοκιμοῦν, gloria superior. οἱ προευδοκιμηκότες, qui ante claruere.

προευεργετέω, gratiam ineo, prior benefacio, beneficiis provoco. Pass. beneficium accepi, beneficio obstrictus sum.

προευκρινέω, (εὐκρινέω) bene rem considero, ante scilicet, quam judicem agamve aliquid.

προευλαβέομαι, ante suspicor malum futurum, timeo, praecaveo.

προευτελίζω, contemno, scilicet ante tempus, ante quam caussa sit.

προευτρεπίζω, f. ίσω, praeparo.

προεύχομαι, oro loco alicujus.

προεφοδεύω, f. εύσω, ante percurro, lustro.

προεφοδιάζω, f. άσω, viatico instruo.

προεφοράω, (ὁράω, irr.) praevideo.

προεφορμάω, (ὁρμάω) ante irruo.

προεχής, ές, (προέχω) eminens.

προέχω, f. προέξω, contr. προὔχω (ἔχω, irr.) ante me teneo seu habeo, obtendo, objicio, praetendo, praetexo. 2) promineo, praesto, primas teneo in aliqua re, praecedo, praecello: quod est etiam προέχομαι.

προέψω, f. εψήσω, (ἕψω, irr.) ante coquo seu praecoquo.

προεωλίζειν, (ἑωλίζω) dicuntur cibi, qui putrescunt repositi.

προζημιόω, (ζημιόω) ante punio.

προζωγραφέω, f. ήσω, ante depingo.

προζώννυμι, f. ζώσω, (ζώννυμι, irr.) praecingo.

προηβάω, f. ήσω, (ἡβάω) ante vigeo.

προηγεμών, όνος, ὁ, qui praeit, dux viae.

προηγέομαι, f. ήσομαι, praeeo, praecedo, antegredior. 2) aliorum nomine loquor, verba praeeo. 3) praecipuus sum, praecipuum locum in re aliqua teneo; praeferor. 4) alterum me potiorem duco, ei cedo.

προήγησις, εως, ἡ, praegressus, Philox. praegressio. A praec.

προηγήτειρα, ἡ, fem. a sequente.

προηγητήρ, ῆρος, ὁ, qui praeit, dux viae.

προηγητής, οῦ, ὁ, idem.

προηγητικός, ή, όν, qui praecedit.

προηγμένα, τά, (προάγω) praelata, producta. Vox Stoica, de bonis corporis et fortunae.

προηγορέω, (προήγορος) caussam alicujus ago, defendo.

προηγορεών, ῶνος, ὁ, ingluvies, gurgulio.

προηγορία, ας, ἡ, primae dicendi partes. 2) defensio caussae. A seq.

προήγορος, ου, ὁ, (ἀγορεύω) qui primus caussam dicit, vel simpl. patronus caussae. 2) praeco.

προηγουμένως, adv. (προηγέομαι) ex antecedente vel antegressa caussa. 2) praecipue.

προήδομαι, f. προησθήσομαι, (ἥδομαι) ante laetor.

προήκης, ες, (ἀκή) praeacutus, Od. 12, 205. (ubi alii explicant: longus, prolixus, ut sit i. q. προέχων, προὔχων, vel a προήκω, prominens.)

προήκω, f. ξω, (ἥκω) procedo, progredior, praecedo, anteeo, praeeo, praesto. προήκων, major aetate.

προηλιάζω, f. άσω, ante insolo.

προῆμαρ, adv. (ἦμαρ) per totum diem, Simon. de mul. 47.

προηρόσιος, ία, ιον, (ἀρόω, ἄροσις) ara-

tionem praecedens. προηροσία Δημήτηρ, Ceres ante arationem invocata. τὰ προηρόσια, sacra ante arationem fieri solita.

προηόσθησις, ἡ, (προήδομαι) laetitia praecedens, Plat. de rep. 9, 9. p. 584. C. ex rec. Bekk.

προησσάομαι, f. ήσομαι, (ἡσσάομαι) ante vincor.

προηχέω, f. ήσω, (ἠχέω) ante sonum edo.

προθαλής, ές, (θάλλω) eximie crescens, Hom. h. Cer. 242.

προθεάομαι, f. άσομαι, (ᾱ) (θεάομαι, irr.) provideo, praevideo, prospicio.

προθειλοπεδεύω, ante insolo.

προθέλυμνος, ον, (θέλυμνον) a radice erutus, qui radicitus extirpatur, funditus deletur. Hinc προθέλυμνα, adv. radicitus, funditus. poet.

πρόθεμα, ατος, τό, (προτίθημι) tabula publice proposita, edictum.

προθεραπεία, ας, ἡ, idem quod προκατασκευή. A seq.

προθεραπεύω, f. εύσω, prius curo, vel excolo. 2) praeparo.

προθερμαίνω, prius calefacio.

πρόθεσις, εως, ἡ, (προτίθημι) propositum, consilium; collocatio; promissio facta in libro, quae et ipsa propositio dicitur; voluntas, decretum.

προθέσμιος, ία, ιον, praestitutus, ante constitutus seu statutus. προθεσμία, ας, ἡ, scil. ἡμέρα, sive ὥρα, praestitutus, ante constitutus seu statutus dies, praestitutum tempus. 2) dicitur et de fine rei ac modo.

προθεσπίζω f. ίσω, praedico, vaticinor, praedivino, praesagio.

προθετικός, ή, όν, (προτίθεμαι) praepositivus. μόριον προθετικόν, praepositio.

προθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) praecurro, antecurro, 2) recurro, procurro, procul vel longius curro; cursu temerario anteverto.

προθέω, antiqua forma p. προτίθημι, unde Il. 1, 291. exstat προθέουσι pro προτιθέασι, proponunt, permittunt. cf. Buttmann. gramm. plen. I. p. 517.

προθεωρέω, f. ήσω, ante considero, ante explico. 2) praevideo.

προθεωρία, ας, ἡ, praevia contemplatio, praemeditatio. 2) praevia cognitio rei.

προθήγω, f. ξω, (θήγω) praeacuo.

προθήκη, ης, ἡ, (προτίθημι) propositio. 2) res proposita.

προθησαυρίζω, f. ίσω, ad futuros usus repono in thesauro.

προθνήσκω, f. θανοῦμαι, (θνήσκω, irr.) morior pro. 2) morior ante.

προθορέω, ap. ser. i. q. προθρώσκω.

προθορών, part. aor. a προθρώσκω.

πρόθορος, ον, prosiliens, Opp.

πρόθρεμμα, ατος, τό, pecus.

προθρηνέω, f. ήσω, prius vel ante lugeo.

προθρυλλέω, f. ήσω, ante sermone jacto, divulgo.

πρόθυμα, ατος, τό, (προθύομαι) quasi dicatur sacrificii praeludium, quod sacrificio s. victimae immolandae praemittitur, i. e. placenta, libum, πόπανον alias, vel πέλανος, et similia: libamina ap. Virgil. προκάταργμα.

προθυμέομαι, f. ήσομαι, (πρόθυμος) alacri sum animo, studeo, propensius curo et magno studio annitor, cupio efficere. Hinc Adj. verb. προθυμητέον, promte, alacriter agendum.

προθυμία, ας, ἡ, (πρόθυμος) animi alacritas vel praesentia; studium, promptitudo, alacritas.

προθυμιάω, f. άσω, (θυμιάω) ante suffio.

προθυμοποιέομαι, (ποιέω) promtum, alacrem reddo.

πρόθυμος, ον, animum alacrem habens ad aliquid, promtus, alacer, sedulus, studiosus.

προθύμως, adv. alacri animo, prompte, impigre, libenter, assidue, attente, sedulo, alacriter, aequo animo, enixe. (ῡ)

προθύραιος, αν, (θύρα) qui est ante januam vel vestibulum.

προθυρίδιος, ία, ιον, i. q. προθύραιος.

πρόθυρον, τό, (θύρα) janua anterior. it. τὰ πρόθυρα. 2) quod est ante januam, vestibulum, atrium.

πρόθυσις, ἡ, (προθύω) fundamentum arae, in quo immolantur victimae, alias κρηπίς, Pausan.

προθύω, f. ύσω, (θύω, irr.) ante sacrifico, i. e. ante victimam. v. πρόθυμα. 2) pro aliquo sacrifico, τινός vel ὑπέρ τινος. (De quant. vide simplex.)

προθωράκιον, τό, clypeus, scutum. (ᾱ)

προϊάλλω, (ἰάλλω) emitto.

προϊάπτω, f. ψω, (ἰάπτω) ante (i. e. immature) mitto, Ἄϊδι τινα, aliquem ad inferos, Hom.

προϊδρύω, f. ύσω, ante colloco, praejacio fundamentum.

προΐειν, impf. Ion. et Att. a προΐημι.

προϊζάνω, f. ήσω, idem quod seq.

προΐζω, f. προϊζήσω, (ἵζω, irr.) praepono. Med. ante alios sedeo, praesideo.

προΐημι, f. προήσω, (ἵημι, irr.) praemitto 2) emitto, dimitto, amando: omitto, negligo, projicio, abjicio: permitto, largior. προΐεναι ἑαυτόν ἐπί τι, εἴς τι vel τινι, se committere alicui rei vel alicui, ruere in aliquid, Xen. exp. 5, 8, 14. Cyr. 7, 5, 76. 3) Med. a me dimitto, meum dimitto, trado; unde *a*) profundo, effundo, dilapido, prodigo, perdo. *b*) committo et credo alicujus curae et fidei. *c*) abjicio, negligo, contemno: destituo, desero. (De quantitate v. simplex.)

προῖκα, adv. (προίξ) gratis, sine mercede.

προικεῖος, εία, ειον, dotalis.

προικίδιον, ου, τό, Dim. a προίξ, doticula, exigua dos.

προικίζω, (προίξ) doto.

προικιμαῖος, αία, αιον, qui gratuito obtingit, dotalis.

προίκιος, ον, gratuitus.

προικός, Gen. a προίξ, adverbialiter, apud Atticos, pro προῖκα, intell. διά, vel ἀντί.

προικοφορέω, dotem fero s. do. Med. dotem accipio.

προικοφόρος, ον, (προίξ, φέρω) dotem ferens, dotans. 2) dotatus, dotem accipiens.

προΐκτης, ου, ὁ, (προίξ) mendicus.

προικῷος, ώα, ῷον, (προίξ) dotalis.

προϊλάσκω, f. άσω, (ἱλάσκομαι, irr.) ante placo vel mitigo. (De quant. v. simpl.)

προΐμος, αν, contr. πρῷμος, (πρωΐ) maturus, tempestivus, statum tempus praeveniens, praecox.

προίξ, Attica προΐξ, gen. προικός, acc. προῖκα, donum, munus oblatum: gratia. 2) dos. Adverbaliter προικός et προῖκα, gratis, sine mercede.

προϊππασία, ἡ, (ἱππάζομαι) quum quis equo praecedit.

προϊππεύω, f. εύσω, equito ante, equo praecedo seu praeeo.

προΐπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) antevolo.

προΐσημι, (ἴσημι) praescio, ante novi.

προΐσσομαι, f. ξομαι, (προίξ) stipem peto, mendico, Archil. fr. 91.

προΐσσω, Ion. p. προΐσχω.

προΐστημι, f. προστήσω, aor. προύστησα (ἵστημι) ante colloco, propono, ante oculos pono etc. In *medio* maxime est, et illud ipsum, et praeterea praetendo, praetexo. 2) praeficio alicui rei gerendae, curandae. 3) prostituo etc. 4) operam do alicui rei, studeo, ut προΐστασθαι τῆς ἀρετῆς. At in aor. 2. et perf. act. et in Pass. est antisto, excello. it. praesum. 2) defendo, tueor, protego. 3) prosto. 4) magistratum gero. οἱ προεστῶτες, qui imperium habent.

προϊστορέω, f. ήσω, ante memoro, prius commemoro. 2) ante percontor.

προΐστωρ, ορος, ὁ, praescius.

προϊσχάνω, poet. p. προΐσχω.

προΐσχω, (ἴσχω, irr.) i. e. προέχω, protendo. Usitatius in Medio: protendo, porrigo, offero; praetendo, obtendo.

προϊχνεύω, (ἰχνεύω) ante vestigo, praeeo.

προΐωξις, εως, ἡ, (ἴωξις) persecutio, Hes. sc. 154. oppon. παλίωξις. (⏑ ‒ ‒ ⏑)

προκα, adv. Ion. statim, subito, confestim, ex improviso.

προκαθαίρω, praepurgo, ante purgo. προκαθαίρομαι, praeparor ad sacra rite obeunda, in castu sum.

προκαθαρπάζω, f. άσω, (ἁρπάζω, irr.) ante rapio, praeripio.

προκάθαρσις, εως, ἡ, praeparatio ad sacra obeunda rite, castus.

προκαθάρσιον, τό, i. q. προκάθαρσις.

προκαθεδρία, ας, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes, N. T.

προκαθέζομαι, (ἕζομαι, irr.) praesideo. 2) obsideo, v. c. urbem, c. gen.

προκαθεύδω, f. δήσω, (εὕδω, irr.) prius dormio.

προκαθηγέομαι, f. ήσομαι, praeeo, ducem me praebeo. 2) in prima acie sum. 3) suadeo, auctor sum. προκαθηγουμένη κρίσις, praejudicata opinio.

προκαθηγητής, οῦ, ὁ, et προκαθηγήτωρ, ορος, ὁ, dux, auctor. A pr.

προκάθημαι, (ἧμαι, irr.) ante sedeo, ante situs sum. 2) praesideo, praesum. 3) sum praesidio, relictus ad custodiam, vel angustiarum, castrorum.

προκαθίημι, (ἵημι, irr.) demitto: submitto: prius spargo in vulgus.

προκαθίζω, (καθίζω, irr.) consido ante, v. c. alios: publice consido, sedem capio; sic et in Medio. 2) colloco ante.

προκάθισις, εως, ἡ, sessio, et quidem in loco praesigni, ut throno regio, tribunali. it. προεδρία.

προκαθίστημι, ante constituo, s. colloco. 2) praeparo.

προκαθοράω, v. προκατόψομαι.

προκαθοσιόω, ante devoveo. 2) ante definio, constituo: de fato.

προκαίω, f. καύσω, (καίω, irr.) aduro ante, Xen.

προκακοπαθέω, (κακοπαθέω) malis affligor.

πρόκακος, η, ον, malus, valde malus. κακὰ πρόκακα, mala gravissima; Aeschyl.

προκακόω, f. ώσω, ante adfligo, ante male tracto.

προκαλέω, f. έσω, (καλέω, irr.) evoco, provoco, proclamo. Med. ad me provoco, ad certamen provoco. 2) incito, excito, lacesso: hortor: conditionem s. optionem fero. 3) *verbum forense* provoco adversarium ad explorationem rei dubiae, e. g. per tormenta corpori servili adhibenda, cf. πρόκλησις. Differt a προσκαλεῖσθαι, quod est vocare in jus. v. ad Lycurg. 9. p. 190.

προκαλίζομαι, f. ίσομαι, provoco, lacesso.

προκαλινδέω, f. ήσω, provolvo, volvo ante. προκαλινδοῦμαι, provolvor, volvor ante. προκαλινδηθείς, provolutus, aor. 1. part.

προκάλισμα, ατος, τό, (προκαλίζομαι) incitamentum.

1. προκάλυμμα, ατος, τό, tegumentum, quod praetenditur ad tegendum. 2) praetextus peccati, male facti. A seq.

προκαλύπτω, protego, praetego. 2) in med. praetendo ad me tegendum; it. praetexo culpae, facinori.

προκάλυψις, εως, ἡ, obtectus, ipse actus obtendendi vel praetendendi aliquid ad tegendum. A pr.

προκάμνω, f. καμοῦμαι, (κάμνω, irr.) ante fatigor, laboro, dudum laboro. 2) ante laboro aliquo morbo, vel prius conflictor aliquo morbo seu dolore. Occurrit fere in perf. et aor. 2. προκέκμηκα et προκαμών.

προκάμπυλος, ον, (καμπύλος) dicitur de plantis, quae quum se erexerint, in terram se rursus incurvant.

προκάρδιον, ου, τό, (καρδία) quod est sub pectore depressum, molle et carnosum.

προκάρηνος, ον, (κάρηνον) praeceps, capite deorsum vergens.

προκαρόομαι, aor. 1. προκαρωθείς, qui ante gravi sopore cum torpore laboravit.

προκάρπιον, ου, τό, (καρπός) quod est ante vel supra juncturam manus cum brachio.

προκαταβαίνω, ante descendo.

προκαταβάλλω, praestruo. 2) edo, v. c. decretum, legem.

προκατάβλημα, ατος, τό, quod ante diem solvitur et repraesentatur. Sic appellabatur Athenis repraesentatio pensionis vectigalium prima, quam et προκαταβολήν vocabant: ad alterum enim terminum pecunia, quae erat reliqua solvenda, προσκαταβολή et προσκατάβλημα dicebatur. v. προσκαταβολή.

προκαταβολή, ῆς, ἡ, praeparatio. 2) v. praec. 3) largitio, quae datur praeter id, quod debetur.

προκαταβρέχω, f. ξω, ante perfundo.

προκαταγγέλλω, praenuncio, ante denuncio, promitto.

προκατάγγελσις, εως, ἡ, denunciatio praevia. A pr.

προκαταγέτης, ου, ὁ, (ἄγω) fem. προκαταγέτις, ιδος, dux, praecursor.

προκαταγιγνώσκω, (γιγνώσκω, irr.) ante damno, praedamno. 2) praejudico, praejudicio condemno.

προκατάγνυμι, (ἄγνυμι, irr.) ante frango, quam scilicet incidat.

προκατάγνωσις, εως, ἡ, damnatio, quae fit ante caussam cognitam, praejudicio: praejudicium.

προκατάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) ante deduco scilicet in portum, aut hospitium.

προκαταγωγή, ῆς, ἡ, deductio in portum ante facta, occupatio portus. A pr.

προκαταδικάζω, f. άσω, praedamno.

προκαταδουλόω, ante in servitutem redigo.

προκαταδύνω, sive προκαταδύω, (δύω, irr.) ante submergo vel demergo.

προκαταθετικός, ή, όν, (προκατατίθεμαι) ἐπίῤῥημα προκαταθετικόν, adverbium concedendi.

προκαταθέω, (θέω, irr.) praecurro.

προκαταθήγω, praeacuo.

προκατακαίω, (καίω, irr.) ante comburo.

προκατάκειμαι, (κεῖμαι, irr.) ante discumbo.

προκατακλάω, f. άσω, (κλάω, irr.) ante confringo, timore occupo.

προκατακλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere jubeo.

προκατάκλισις, εως, ἡ, locus superior in convivio. A pr.

προκατακλύζω, f. ύσω, ante proluo, inundo.

προκατακοιμίζω, ante sopio.

προκατακόπτω, contundo.

προκατακρίνω, idem quod προκαταγιγνώσκω.

προκαταλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) anticipo, anteverto, occupo, praeoccupo.

προκαταλεαίνω, prius laevigo.

προκαταλέγω, ante enarro, enumero.

προκαταλήγω, ante desino.

προκατάληψις, εως, ἡ, (προκαταλαμβάνω) occupatio, anticipatio.

προκαταλύω, f. υσω, dissolvo, ante everto, et destruo seu aboleo. 2) ante finio, ante finem impono.

προκαταμανθάνω, (μανθάνω, irr.) ante cognosco.

προκαταμαντεύομαι, praedico, vaticinor.

προκαταναλίσκω, (ἀναλίσκω, irr.) ante consumo.

προκατανοέω, (νοέω, irr.) ante intelligo.

προκατανύσσω, Att. -ττω, (νύσσω) ante pungo, vulnero.

προκαταπίμπρημι, (πίμπρημι, irr.) ante comburo.

προκαταπίνω, (πίνω, irr.) ante devoro.

προκαταπίπτω, (πίπτω, irr.) ante concido.

προκαταπλέω, f. εύσω, ante navigo, classe moveo aliquo.

προκαταπλήττω, ante perterreo.

προκάταργμα, ατος, τό, (προκατάρχομαι) libamen, quod ante hostiae percussionem fiebat. v. πρόθυμα.

προκαταριθμέω, ante numero.

προκαταρκτικός, ή, όν, (προκατάρχομαι) principalis, primarius, praecedens.

προκάταρξις, εως, ἡ, principium et origo. προκάταρξις ἐπὶ δίκης, contestatio litis.

προκαταῤῥήγνυμι, praefringo, praerumpo.

προκαταρτίζω, f. ίσω, prius absolvo. 2) procuro, curo.

προκαταρτύω, tempero, compono.

προκατάρχω, anteverto, antegredior. 2) praepolleo, antiquior loco numeroque habeor. προκατάρχομαι, incipio, v. c. bellum, lacesso. 2) auspicor, et de lite, contestor.

προκατασκέπτομαι, praemissus speculor, seu exploro, prospeculor.

προκατασκευάζω, ante struo, aut molior, praestruo quidpiam ad id, quod efficere volo. Med. ante mihi paro.

προκατασκευή, ῆς, ἡ, praestructio, praeparatio. 2) schema orationis.

προκατασκιῤῥόω, f. ώσω, obduresco, veterasco. προκατεσκιῤῥωμένος, obsoletus, vetustate obliteratus etc.

προκατάστασις, εως, ἡ, ad narrationem praeparatio.

προκαταστατικός, ή, όν, praeparatus ad narrationem etc. A praec.

προκαταστέλλω, (στέλλω) sedo, placo, comprimo, Eustath.

προκαταστρέφω, f. ψω, ante morior, prius finio vitam, praemature morior.

προκαταστροφή, ῆς, ἡ, mutatio status ante finem. 2) mors praematura. A praec.

προκατασύρω, prius populor, vel vasto. (ῡ)

προκατασχέθω, poet. p. προκατέχω.

προκατατίθεμαι, ante, prior colloco apud aliquem, sc. χάριν, beneficium, provoco beneficiis. 2) praemitto, praepono.

προκαταύλησις, εως, ἡ, (καταυλέω) tibiarum recentium perpolitio et ad usum ludicra prolusione praeparatio.

προκαταφεύγω, (φεύγω, irr.) ante vel prius confugio. 2) effugio, fuga me in tutum recipio ante.

προκαταταχέω et -χύνω, (ταχύνω) antecapio, anticipo.

προκαταχράομαι, (χράομαι, irr.) me ipsum prius interficio. 2) prius absumo.

προκαταχρίω, f. ίσω, prius illino, ante oblino. (ῑ)

προκατεγγυάω, ante despondeo. προκατεγγυηθεῖσα, virgo alteri jam desponsa.

προκατέδω, f. -έδομαι, (ἔδω, irr.) ante comedo, absumo.

προκατελπίζω, ante spem concipio, temere spero.

προκατεργάζομαι, ante conficio etc. προκατεργασθεῖσαι πράξεις, res ante gestae.

προκατέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) prior descendo, praecedo, prius eo, seu venio.

προκατεύχομαι, preces facio ante, v. c. coenam.

προκατέχω, (ἔχω, irr.) coerceo. 2) jam pridem possideo, s. obtineo, antecapio.

προκατηγορέω, ante accuso.

προκατηγορία, ας, ἡ, accusatio praemissa defensioni. A praec.

προκατηχέω, f. ήσω, prius insono. 2) primus instituo.

προκατήχησις, εως, ἡ, prima institutio, rudimentum. A praec.

προκατοπτεύω, idem quod seq.

προκατόπτομαι, f. όψομαι, prius speculor et exploro. 2) ante video.

πρόκειμαι, f. κείσομαι, (κεῖμαι, irr.) positus sum ante, objectus sum quasi praesidium vel propugnaculum. 2) expositus sum. 3) situs sum ante, praejaceo. 4) loco publico propositus, affixus sum. 5) de iis, quae animo proposita sunt, tamquam scopus, quae assequi et facere gestit. 6) dicitur et de mortuis, quum in feretro jacent compositi. 7) de poenis et praemiis, spe, metu, quae et latine proponi dicuntur. 8) pro παράκειμαι. Hesych. πρόκειται, παράκειται. τὸ προκείμενον, quaestio, id quod ad disceptandum proponitur.

προκέλευθος, ον, praevius, qui praeit, praecursor.

προκελευσματικός, ή, όν, (κέλευσμα) pes metricus quatuor syllabis brevibus constans.

προκελεύω, f. εύσω, cohortor, incito.

προκενεαγγέω, ante (sc. medicinam etc.) abstineo cibo.

προεξαντλέω, ante exhaurio. προεξαντλεῖται, jam, dudum exhaustum est, s. inane factum.

προκέντημα, τό, (κεντέω) delineatio vel descriptio artificii, exemplum, exemplar.

προκέφαλος, ον, (κεφαλή) qui caput habet prominens vel acutum. 2) de versu, qui syllaba ab initio abundat.

προκήδομαι, (κήδομαι, irr.) curam gero, tueor, τινός.

προκηραίνω, sollicitus sum pro vel de aliquo, τινός.

προκήρυγμα, ατος, τό, (προκηρύσσω) edictum per praeconem.

προκηρυκεύομαι, per praeconem edico, promulgo.

προκῆρυξ, υκος, ὁ, praeco, qui aliquid edicit.

προκηρύσσω, Att. -ύττω, f. ξω, praesignifico, ante praedico. 2) per praeconem edico, palam, seu publice edico, praedico.

προκιθάρισμα, ατος, τό, praeludium citharistae.

προκινδυνεύω, f. εύσω, periclitor pro, periculum adeo pro aliquo, propugno periclitando, propugno, depraelior pro altero, τινός. Cum Dat. est, adversus aliquem, ap. Thucyd. 2) primus ineo praelium, in prima acie, ante alios pugno. οἱ προκινδυνεύοντες, prima acies.

προκινέω, f. ήσω, promoveo.

προκλαίω, f. κλαύσομαι, (κλαίω, irr.) ante fleo, prius deploro, trans. et intrans.

πρόκλαστος, ον, fractus, defractus, abruptus, cui aliquid praeruptum, detractum est. στίχος πρόκλαστος, idem qui λαγαρός, Eustath.

προκληδονίζομαι, ominor, auguror.

πρόκλησις, εως, ἡ, (προκαλέω) provocatio, evocatio. 2) provocatio ad certamen. 3) conditio proposita, invitatio, invitamentum. 4) vox forensis, provocatio adversarii ad explorationem rei dubiae ante delatam ad judices caussam. v. προκαλέομαι, 3.

προκλητικός, ή, όν, ad provocationem pertinens. 2) provocandi seu eliciendi vim habens.

πρόκλητος, ον, provocatus, promptus.

προκλίνω, (κλίνω) inclino, Soph. (ῑ)

προκλίτης, ου, ὁ, princeps in convivio, qui in convivio praeses est et primas occupat. Pollux.

πρόκλυτος, ον, ante divulgatus, dudum notus, antiquus. A seq.

προκλύω, (κλύω, irr.) ante audio s. cognosco.

προκνήμιον, ου, τό, (κνήμη) exterius os cruris et minus.

προκνημίς, ῖδος, ἡ, ocrea.

πρόκνις, ιδος, ἡ, genus caricae.

προκοίλιος, ον, (κοιλία) ventrosus. προκοίλιος στίχος, versus in medio redundans.

προκοιμάομαι, ante dormio, s. obdormio.

προκοιτεία, et προκοιτία, ας, ἡ, excubiae, vigiliae in portis.

προκοιτέω, f. ήσω, (πρόκοιτος) excubo, excubias ago inpr. ante castra, in portis.

προκοίτιον, τό, dub. lect. p. προκοιτών.

πρόκοιτος, ου, ὁ, (κοίτη) excubitor, inpr. ante castra, urbem in portis.

προκοιτών, ῶνος, ὁ, cubiculum anterius.

προκολάζω, f. άσω, ante punio, prius castigo.

προκολακεύω, f. εύσω, ante adulor, blandior.

προκόλπιον, ου, τό, (κόλπος) anterior sinus pars, anterior sinus, prominentior pars in sinu.

προκομιδή, ῆς, ἡ, prolatio, exhibitio.

προκομίζω, f. ίσω, profero, adfero: expromo, antefero.

προκόμιον, ου, τό, (κόμη) anterior coma, antiae seu capronae. 2) coma, quae alterius loco ponitur sive circumponitur.

προκοπή, ῆς, ἡ, processus, progressus. 2) profectus, incrementum. 3) praerogativa, proventus, Philox. 4) dicitur de iis, qui saccos et marsupia praecidunt.

προκόπτω, f. ψω, tundendo dilato; unde augeo, promoveo. Med. proficio, procedo.

προκοσμέω, adorno, apparo.

προκόσμημα, ατος, τό, res, quae ornatus caussa proponitur, ut vasa in abaco, item ornamenta, deliciae; ut armillae, torques etc. item gemmae in poculo, monili, fibula etc. A praec.

προκόσμιος, ον, (κόσμος) mundo antiquior. 2) τὰ προκόσμια, i. q. προκόσμημα.

προκρατέω, ante occupo, ante in potestate habeo.

προκρέμαμαι, pf. pass. a προκρεμάννυμι, (κρεμάννυμι, irr.) propendeo.

προκρημνος, ον, prominens longe in mare. Epith. saxi, promontorii.

πρόκριμα, ατος, τό, praerogativa, praejudicium. A seq.

προκρίνω, (κρίνω) ante dijudico, prius dirimo. 2) praepono, praefero, τινά τινος: deligo.

πρόκρις vel προκρίς, ἡ, i. q. πρόαντις.

πρόκρισις, εως, ἡ, delectus. 2) praejudicatio, judicii quasi praeludium.

προκριτέος, α, ον, adj. verb. a προκρίνω, praeferendus.

πρόκριτος, ον, praelatus, qui praefertur et anteponitur. 2) princeps. 3) delectus.

πρόκροσσος, ον, it. προκρόσση, (κρόσσαι) prominens ut pinnae murorum. νῆες πρόκροσσαι, naves aliae pone alias collocatae, scalarum modo, Il. 14, 35.

προκρούω, ante subigo sc. feminam. 2) extendo vi, ut longius fiat: unde Procrustes nomen habuit, quasi extensor.

προκρώω, Dor. p. προκρούω.

προκτίζω, ante condo.

προκυβερνάω, f. ήσω, quasi dicatur praeguberno, sum proreta sive anteriorem navis partem guberno.

προκυκλέω, idem quod ἐκκυκλέω, n. 1.

προκυλινδέομαι, provolvor ad pedes alicujus, more supplicis accedo ad pedes alicui vel alicujus.

προκυλίνδημα, ατος, τό, actus provolvendi. A pr.

προκυλίνδω, provolvo.

προκύλισις, εως, ἡ, supplicatio, qua sc. supplex ad alius pedes provolvitur. A seq.

προκυλίω, f. ίσω, provolvo. προκυλισθείς, provolutus, Philox. aor. 1. part. pass. (ῑ)

προκυμαία, ας, ἡ, (κῦμα) scil. οἰκοδομή, vel tale quid, moles opposita fluctibus.

προκυμία, ας, ἡ, idem, ap. Joseph. qui habet etiam vocab. seq.

προκυμάτιον, ου, τό, moles opposita fluctibus.

πρόκυνες, ων, οἱ, (κύων) reprehensores, qui prius in latratus et reprehensiones erumpunt, quam dicant, quid reprehensione dignum sit, Q. Macc. 5, 4.

προκυνεῖν, dicuntur canes ante inventam praedam latrantes. A pr.

προκύπτω, f. ψω, inclinans me seu incurvans propendeo, me inclino. 2) emineo seu promineo.

προκυρόω, f. ώσω, ante sancio. προκεκυρωμένος, prius sancitus, perf. part. pass.

προκύων, κυνός, ὁ, (κύων) Procyon s. Antecanis, sidus ab eo appellatum, quod ante canem majorem oritur; Hygin.

προκώμιον, τό, (κώμη) praeludium.

πρόκωνα, vel προκώνια ἄλφιτα, (κῶνος) farina ex hordeo recenti et tenero.

πρόκωπος, ον, (κώπη) remex, qui est ad remum. 2) districtus, de gladio.

προλαβή, ῆς, ἡ, ansa, manubrium.

προλαγχάνω, (λαγχάνω, irr.) ante sortior, sorte prior fio.

προλάζομαι, prius apprehendo, anticipo.

προλάζυμαι, idem.

προλάκκιον, ου, τό, (λάκκος) lacuna.

προλαλέω, proloquor, declaro.

πρόλαλος, ον, praeceps in loquendo, garrulus.

προλαμβάνω, f. λήψομαι, (λαμβάνω, irr.) antecapio, praesumo, occupo, anticipo. 2) praecedo, praevenio. 3) deprehendo, v. e. in furto. Dicitur et pro suscipio ap. Lysiam.

προλάμπω, f. ψω, ante luceo, praeluceo. 2) splendorem et lucem prodo, illuceo. 3) praefulgeo, antecello.

προλεαίνω, ante laevigo, ante mollio vel complano.

προλέγω, f. ξω, ante dico, praenarro, praedico, edico, denuncio. 2) ante deligo. προλελεγμένος, ante delectus: ap. Hom. delectus.

προλείπω, f. ψω, relinquo, desero, deficio.

προλεπτύνω, ante extenuo.

προλεσχηνεύω, prius garrio, prius colloquor.

πρόλεσχος, ον, (λέσχη) qui ante alios loquitur, qui alios in sermone praevenit. garrulus.

προλευκαίνω, ante dealbo.

προλεύσσω, praevideo, prospicio.

πρόλημμα, ατος, τό, (προλαμβάνω) quod anticipatur, seu anticipando capitur, praesumtio, praerogativa, commodum praecipuum, ut πλεονέκτημα.

προλήνιον, ου, τό, (ληνός) quasi antetorcular, torcular, LXX.

πρόληψις, εως, ἡ, (προλαμβάνω) anticipatio, occupatio, praesumtio, praerogativa. 2) suspicio, divinatio. 3) notiones insitae de natura divina, ap. Epicureos. 4) ap. historiae scriptores est, quum aliquid dicitur per anticipationem temporis.

προληπτικός, ή, όν, anticipans.

προληπτικῶς, per anticipationem.

προλιμνάδες ποταμῶν, (λιμνάς) stagna fluviorum.

προλιμνάζω, stagno ante fluvium.

προλιμοκτονέω, prius fame neco.

προλιχνεύω, praelambendo degusto, ligurrio.

προλόβιον, ου, τό, pendula τοῦ λοβοῦ pars in aure.

πρόλοβος, ου, ὁ, sinus in avium gutture prominens, in quem primum cibos ingerunt, ingluvies, gurgulio.

προλοβώδης, ες, similis προλόβῳ.

προλογίζω, f. ίσω, praefationem dico, praeloquor. 2) primus in scenam prodiens verba facio. A seq.

πρόλογος, ου, ὁ, (λόγος) prologus, praefatio.

προλούω, (λούω, irr.) praeluo. Med. ante me lavo.

προλοχίζω, f. ίσω, insidiis occupo.

προλυμαίνομαι, ante corrumpo: vitio.

προλυπέω, f. ήσω, ante incommodo, injuria afficio.

προλύπησις, εως, ἡ, injuria prior. (ῡ) A pr.

προλύται, οἱ, (λύω) prolytae, lytis in jurisprudentia provectiores. λύται autem dicebantur a solvendis quaestionibus. Prooem. Pandect.

προμάκρος, ον, oblongus, praelongus.

προμαλακτήριον, ου, τό, (προμαλάσσω) prima pars balnei, in qua corpora lavantium praemolliebantur.

προμαλακύνω, praemollio, prius emollio.

προμαλάσσω, Att. -ττω, f. ξω, idem.

πρόμαλος, ἡ, vitex. 2) myrica.

προμάμμη, ἡ, proavia, Philox. abavia, Gl. Vet.

προμανθάνω, quasi dicatur praedisco, ante disco. προμαθών, praedoctus, qui prius didicit. aor. 2. part.

προμαντεία, ας, ἡ, praevaticinatio. 2) in oraculo consulendo princeps locus alicui honoris caussa datus.

προμάντευμα, ατος, τό, praesagium. A seq.

προμαντεύομαι, f. εύσομαι, vaticinor, praedico, praesagio.

προμαντεύς, έως, ὁ, oraculi antistes. A pr.

πρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, idem. 2) fatidicus, praesaga.

προμαρτύρομαι, ante testor, praenuncio. (ῡ)

προμαχέω, (πρόμαχος) in prima acie pugno. 2) propugno, defendo.

προμαχεών, ῶνος, ὁ, propugnaculum.

προμαχίζω, f. ίσω, in prima acie pugno. 2) propugno, defendo.

προμάχομαι, f. ήσομαι, (μάχομαι, irr.) propugno, quasi dicatur praepugno, pugno ante.

πρόμαχος, ον, (μάχη) qui pugnam init in prima acie, antesignanus. 2) propugnator.

προμαχών, ῶνος, ὁ, propugnaculum.

προμεθύω, ante ebrius sum, prius inebrior.

προμελετάω, f. ήσω, meditor, commentor, exerceor, ut si cui sit oratio habenda, isque domi suae periculum memoriae gesticulationisque suae faciat.

προμελέτησις, εως, ἡ, meditatio, commentatio. A pr.

προμένειον, τό, genus mali apud Nicandr. a quodam Promene dictum.

προμεριμνάω, f. ήσω, prius sollicitus sum, prius curiose contemplor et commentor.

προμετρέω, f. ήσω, praemetior, demensum praebeo. 2) mercede frumentum emtoribus in foro dimetior.

προμετρητής, οῦ, ὁ, qui venale frumentum in foro et alia semina emtoribus dimetitur. A pr.

προμετρητός, ή, όν, praemensus.

προμετωπίδιον, ου, τό, suprema frontis pars. 2) frontale, ornamentum vel tegumentum frontis. A seq.

προμετωπίδιος, ον, (μέτωπον) qui ante frontem ponitur.

προμετωπίς, ίδος, ἡ, frontale.

προμήθεια, ας, ἡ, (προμηθής) providentia, prudentia, cura, respectus.

προμηθέομαι, f. θήσομαι, provideo, prospicio, de re aliqua sollicitus sum, curam alicujus gero, rationem habeo, respectum habeo.

προμηθεύομαι, f. εύσομαι, idem. A seq.

προμηθεύς, έως, ὁ, qui ante rem agendam utitur consilio, Aesch. Prom. 86.

προμηθευτικός, ή, όν, (προμηθεύομαι) providus, prudens.

προμηθευτικῶς, adv. provide, prudenter.

προμηθής, ές, (a μῆδος vel a μανθάνω, μαθεῖν) providus. 2) circumspectus, consultus, prudens. Comp. προμηθέστερος, cautior.

προμηθίη, ἡ, Ion. et poet. p. προμήθεια.

προμηθικῶς, adv. prudenter. A pr.

προμήκης, ες, (μῆκος) oblongus, praelongus. 2) procerus.

προμηλόω, ante specillo tento. v. μηλόω

προμηνύω, f. ύσω, ante indico, praenuncio, praemonstro.

προμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) avia. 2) prima mater, e qua genus totum ortum est.

προμηχανάομαι, ante machinor, s. excogito, praeparo.

προμιαίνω, ante polluo.

προμίγνυμι, f. μίξω, item προμιγνύω, (μίγνυμι, irr.) prius misceo. παλλακίδι προμιγῆναι, occupare concubitum, Od. 9, 452.

προμιμνήσκω, (μιμνήσκω, irr.) praemoneo.

προμίσγω, i. q. προμίγνυμι.

προμνάομαι, (μνάομαι) ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio, κόρην τινί. 2) concilio alicui aliquid, τινί τι: hortor, suadeo, Xen.

προμνηστεύομαι, (μνηστεύω) i. q. προμνάομαι.

προμνηστική, ῆς, ἡ, (προμνάομαι) scil. τέχνη, ars earum, quae pronubae dicuntur, ars conciliandi nuptias.

προμνηστῖνοι, ῖναι, ῖνα, alter post alterum, alius ante alium, Od. 11, 233, 21, 230.

προμνήστρια, ας, ἡ, (προμνάομαι) nuptiarum conciliatrix, pronuba.

προμνηστρίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

προμνήστωρ, ορος, ὁ, nuptiarum conciliator.

πρόμοιρος, ον, (μοῖρα) qui praematuro fato obit, vel ante fatum occidit.

προμολεῖν, inf. aor. a προβλώσκω, prodire, progredi. Imperat. πρόμολ' ὧδε, procede huc.

προμολή, ῆς, ἡ, (προμολεῖν) vestibulum, per quod patet aditus, exitus: plerumque in plur.

προμολών, part. aor. a προβλώσκω.

πρόμος, ου, ὁ, (πρό) antesignanus, dux, princeps.

προμοσχεύω, f. εύσω, plantaria facio. 2) stolonibus propago.

προμοχθέω, f. ήσω, prius affligor, prius laboro.

προμυέω, f. ήσω, initio, prius initio.

προμύησις, εως, ἡ, initiatio. A pr.

προμυθιάτρια, ἡ, (μυθίζω) Dor. p. προμνήστρια.

προμύθιον, ου, τό, (μῦθος) fabulae praefatiuncula ad mores informandos et vitae usum apta. (ῡ)

προμυκτήρ, ῆρος, ὁ, (μυκτήρ) extrema pars rostri vel proboscidis.

προμυλαία, ἡ, et προμυλία, ἡ, (μύλη) dea quae molis praesidere credebatur, statua ante molas poni solita.

προμυλλαίνω, (μυλλαίνω) productis labris os contraho ac comprimo.

προμύσσω, Att. -ύττω, f. ξω, emungo. (v. προβύω, pro quo etiam usurpatur προβύσσω). 2) pecunias extorqueo, aut mercedem exigo.

Προναία, ἡ, Ion. Προνηίη, (ναός) Protemplaris, cognomen Minervae, cujus templum Delphis erat ante templum Apollinis, Aesch. et Hdt.

προναῖος, ον, (ᾱ) Ion. προνήϊος, ίη, ϊον, i. q. πρόναος.

πρόναον, ου, τό, vestibulum seu atrium templi.

πρόναος, ον, (ναός) ante templum situs.

προναυμαχέω, f. ήσω, ante aliquem, vel alicujus tuendi gratia praelio navali dimico.

προνέμω, (νέμω, irr.) ante tribuo, τινί τι, Pind. – Med. pascendo s. depascendo progredior: unde omnino progredior, glisco.

προνέομαι, (νέομαι, irr.) prodeo, progredior.

προνεύω, f. εύσω, promineo, propendeo. 2) incumbo, de remigibus.

προνέω, f. ήσω, prius accumulo.

προνήϊος, ίη, ϊον, Ion. p. προναῖος, v. πρόναος.

προνηστεύω, f. εύσω, jejuno ante.

προνικάω, οἱ προνενικηκότες, qui ante vicere.

προνοέω, f. ήσω, (νοέω, irr.) praesentio, provideo, δόλον, Il. 18, 526. 2) provideo, prospicio, praemeditor, c. acc. rei. prospicio alicui, τινός, Xen.

προνοητής, οῦ, ὁ, provisor, procurator, providus.

προνοητικός, ή, όν, providendi sollertiam habens, vel providendi studiosus, providus.

προνοητικῶς, adv. provide, providenter.

πρόνοια, ας, ἡ, Ion. προνοίη, (πρόνοος) providentia, consultum, provisio, consultatio, praesidium, prospicientia, cura (Ante Platonis tempora non valuit providentiam divinam, sed tantum prudentiam humanam.)

προνομαία, ας, ἡ, (προνομή) elephanti proboscis.

προνομεία, ας, ἡ, depraedatio, quae fit a militibus pabulatum egressis. v. προνομή.

προνομευτής, οῦ, ὁ, praedator.

προνομεύω, f. εύσω, pabulatum egredior. 2) praedationibus infesto, e raptu captivum abigo. A seq.

προνομή, ῆς, ἡ, (πρό, νέμω, προνομεύω) egressio pabuli caussa, pabulatio, frumentatio. 2) direptio et praeda ipsa. 3) proboscis, Eustath. v. προνομαία.

προνομία, ας, ἡ, (νέμω) primas, principatus, vulg. praerogativa. opp. δευτερεῖα, item, praemium.

προνόμιον, ου, τό, idem.

προνομοθετέω, ante sancio lege.

πρόνοος, ον, contr. πρόνους, ουν, (νόος) providus, prudens. Comp. προνούστερος, providentior.

προνοσέω, ante aegroto.

προνοτίζω, f. ίσω, prius humecto, madefacio.

προνουμηνία, ας, ἡ, dies, qui praecedit

novam lunam.

προνύξ, adv. (νύξ) ante noctem.

προνωπής, ές, (πρό, ὤψ, ἐνώπιος) qui est extra limen thalami. 2) praeceps. 3) promptus, paratus, facilis.

προνώπιος, ον, qui foris est. τὸ προνώπιον, quicquid ad fores primum occurrit, ut vestibulum; compital.

προνωπός, όν, i. q. προνώπιος, dub.

πρόξ, gen. προκός, ἡ, item ὁ, hinnulus, dama. Invenitur et προκάς, ἡ, Hom. h. Ven. 71.

προξεινος, ὁ, Ion. p. πρόξενος, Hdt.

προξενέω, f. ήσω, (πρόξενος) sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis. 2) cum aliqua civitate contraxi jus publicum hospitii. v. πρόξενος, n. 2. 3) sum interpres et conciliator versurarum, aliorumque contractuum, item syndicus et actor caussarum peregrinis ex aliquo oppido provinciave Graeca in foro Atheniensi. 4) tribuo, concilio.

προξένησις, εως, ἡ, conciliatio.

προξενητής, οῦ, ὁ, pararius, interpres et internuncius ad paciscendum seu stipulandum, conciliator.

προξενήτρια, ας, ἡ, conciliatrix, pronuba. Reperitur et in libris, προξενήστρια, sed illud verum. Fem. a pr.

προξενητικός, ή, όν, ad proxenetam pertinens. 2) qui proxenetae solvitur.

προξενία, ας, ἡ, jus hospitii, item literae, quibus hospitii jus continetur, datur. A seq.

πρόξενος, ον, (ξένος) qui legatus ejus civitatis, quacum jus hospitii est, hospitio excipit, ad populum, senatum deducit, atque iis bene sit curat: cavet etiam, ne ei civitati aliquid incommodi a suis civibus adjungatur. 2) privatus, quocum civitas aliqua publice hospitium fecit, cui opponitur ἰδιόξενος. 3) qui aliquid imprimis civitatis nomine procurat, seu procuravit alicui, seu qui alicujus rei auctor est. 4) conciliator, v. c. nuptiarum. 5) socius, ap. Lys.

προξηροτριβέω, f. ήσω, prius sicca frictione frico.

προξυράω, ante rado. προξυρημένος, jam rasus, tonsus.

προόδευσις, εως, ἡ, (ὁδεύω) ductus, praegressio.

προοδηγός, οῦ, ὁ, dux.

προόδιος, ον, (ὁδός) praevius.

προοδοιπορέω, f. ήσω, viam aperio, praeeo.

προοδοιπόρος, ον, dux viae, praegrediens.

προοδοποιέω, f. ήσω, viam praestruo, viam patefacio aut praebeo, viam munio. 2) praeparo et quasi imbuo. 3) auctor et adjutor sum, exemplum praebeo.

προοδοποιητικός, ή, όν, praevius, viam praestruens. A pr.

πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi seu exeundi actio, progressus. 2) incrementum, processus, processio. Sed πρόοδος, ον, qui viam praeit, praecursor, praemissus.

προόδους, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) qui dentes habet exsertos.

προόδων, οντος, ὁ, ἡ, i. q. προόδους.

προοικειόω, ante concilio. προοικειόομαι, amicum mihi reddo in futurum.

προοικέω, ante habito. προοικήσαντες, priores incolae.

προοικία, ας, ἡ, suggrunda, quia eminet extra domum. v. seq.

προοικοδομέω, aedifico ante, praestruo, velut suggrundas, aut septa, quibus muri sedium muniantur.

προοικονομέω, f. ήσω, praestruo, praemolior, praeparo: it. paullatim colligo, concipio, ut odium, iram etc.

προοικονομία, ας, ἡ, praeparatio, praestructio.

προοικονομικῶς, adv. ex praeparato, cum praeparatione.

προοιμιάζομαι, f. άσομαι, prooemio utor, prooemior.

προοιμιακός, ή, όν, (προοίμιον) ad exordium seu prooemium pertinens.

προοίμιον, ου, τό, (οἶμος) exordium, quo cantores et citharoedi praeludunt, praecentio, Philox. 2) exordium, praefatio. 3) primordium, initium cujusque rei, inpr. hymni. 4) primae literae. 5) simulatio et ambages, quae simulandi et fallendi caussa fiunt.

προοιστός, ή, όν, (προφέρω) propositus, praepositus.

προοιχνέω, (οἰχνέω) i. q. προοίχομαι.

προοίχομαι, (οἴχομαι, irr.) praecedo.

προόλλυμι, (ὄλλυμι, irr.) ante perdo.

προομαλίζω, f. ίσω, ante complano vel laevigo, item mitigo.

προομαλύνω, idem quod praec.

προόμνυμι, vel προομνύω, f. ομόσω, (ὄμνυμι, irr.) praejuro, prius juro, seu ante juro.

προομοσία, ας, ἡ, i. q. προωμοσία, dub.

προομολογέω, f. ήσω, prius seu ante confiteor. προομολογηθείς, qui in confesso est, aor. 1. part. pass.

προονομάζω, (ὀνομάζω) ante nomino.

προοπτάνω, (ὀπτάνω) ap. seriores i. q. προοράω.

προοπτάω, f. ήσω, ante asso, torreo.

προοπτέος, έα, έον, adj. verb. a προοράω, prospiciendus. προοπτέον τινός, prospiciendum est alicui rei, cura alicujus rei gerenda est, Hdt.

προόπτης, ου, ὁ, qui rem prospicit, qui praevidet et ante speculatur. A seq.

πρόοπτος, ον, praevisus, praecognitus. 2) manifestus, qui ante oculos est, conspicuus. A pr.

προορατικός, ή, όν, (προοράω) praevidendi seu providendi peritus. 2) providus.

προορατός, ή, όν, qui praevideri vel provideri potest.

προοράω, f. προόψομαι, aor. προεῖδον, (ὁράω, irr.) ante me video, prospicio, provideo, praevideo. Med. suspicor, timeo quod praevideo, praecaveo.

προορθρίζω, f. ίσω, ante lucem surgo.

προορίζω, f. ίσω, praefinio, prius definio, prius constituo, destino, decerno.

προορισμός, οῦ, ὁ, praefinitio, destinatio. A pr.

προορμάω, f. ήσω, ante concito. 2) pergo ulterius.

προορύσσω, f. ξω, ante fodio, praefodio. ap. Theophr.

προορχηστήρ, ῆρος, et στής, στοῦ, ὁ, praesultor. A seq.

προορχέομαι, f. ήσομαι, praesulto.

προοφείλω, f. ήσω, (ὀφείλω, irr.) prior debeo, ante debeo, κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus, Ar. Vesp. 3. cf. Lys. 648. Eur. Iph. T. 523. Pass. debeor, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο, nisi magna ipsi debebatur injuria, Dem.

προοχετεύω, f. εύσω, prior meo, prior salio.

προοχή, ῆς, ἡ, (προέχω) prominens locus, eminentia, promontorium.

πρόοψις, εως, ἡ, visio rei futurae, provisio.

προπαγής, ές, (πήγνυμι) prominens, protuberans.

προπάθεια, ας, ἡ, (πάθος) q. d. antepassio, morbi praeludium, signa, motus, adventus morbi. 2) perturbatio.

προπάθημα, ατος, τό, idem.

προπαιδεία, ας, ἡ, quod docetur ante philosophiam, theologiam, primae disciplinae rudimentum.

προπαιδεύματα, ων, τά, rudimenta. A seq.

προπαιδεύω, f. εύσω, ante instituo seu doceo.

προπαίζω, praeludo, praemeditor, dub.

προπαίς, αιδος, ὁ, puerorum perductor, leno, mango. 2) ap. Lacedaemonios πρόπαις dicebatur puer ante quintum annum

πρόπαλαι, adv. olim, dudum, jam pridem.

προπάλαιος, ον, pervetustus.

προπαλαιόω, prius antiquo.

προπαλαίτερος, α, ον, Compar. irreg. a προπάλαιος.

προπαλαίω, (παλαίω) ante luctor.

πρόπαρ, (παρά) 1) Praep. c. gen. ante, e regione, secundum, Hes. Th. 518. Ap. Rh. 2) Adv. sine casu ante, antea, Trag.

προπαππικός, ή, όν, proavitus, avitus, a proavo traditus vel relictus. A seq.

πρόπαππος, ου, ὁ, avi pater, proavus, etiam atavus.

προπαραβάλλω, (βάλλω, irr.) aggeris loco praestruo.

προπαραγγέλλω, ante promitto, s. despondeo, praedico.

προπαραδίδωμι, f. δώσω, ante trado, ante doceo. 2) prodo, ap. Lycurg. si lectio sana.

προπαραινέω, (παραινέω, irr.) praemoneo.

προπαραλαμβάνω, ante accipio.

προπαραλήγω. voc. ex quo προπαραλήγουσα, antepenultima.

προπαραμυθέομαι, (παραμυθέομαι) ante consolor.

προπαρασημαίνω, προπαρασημάνθη, ante notatum est, ante demonstratum. Vox Gramm.

προπαρασκευάζω, f. άσω, ante paro, longe ante paro, praemunio, praeparo.

προπαρασκευαστικός, ή, όν, praeparationi serviens, s. aptus.

προπαρασκευή, ῆς, ἡ, praeparatio.

προπαρατάσσω, Att. -ττω, f. ξω, (τάσσω) ante (s. alium, s. locum) aciem instruo

προπαρατέλευτος, ον, (τελευτή) antepenultimus, inpr. ἡ προπαρατέλευτος, sc. συλλαβή, antepenultima, ut προπαραλήγουσα, q. v.

προπαρατίθημι, prius appono. προπαρατίθεμαι, priori loco appono in coena, convivio.

προπαρέχω, (ἔχω, irr.) ante praebeo.

προπάροιθε, ante vocal. προπάροιθεν, (πάροιθε) adv. ante, antea: priori loco. 2) Praep. c. gen. ante, e regione, secundum.

προπαροξυντικός, ή, όν, qui saepe in multis vocabulis acutum in antepenultima ponit. A seq.

προπαροξύνω, in antepenultima syllaba acutum accentum pono.

προπαροξυτονέω, i. q. προπαροξύνω. A seq.

προπαροξύτονος, ον, (ὀξύτονος) in antepenultima syllaba acutum accentum ha-

bens.

προπαροξυτόνησις, ἡ, positio acuti in antepenultima.

προπαροξυτόνως, adv. cum acuto in antepenultima.

πρόπας, ᾶσα, ᾶν, universus, totus. πρόπαν ἦμαρ, toto die.

προπαστάς, άδος, ἡ, porticus, ut simplex. Schol. Apollon.

προπάστιον, τό, vestibulum thalami, Hesych.

προπάσχω, (πάσχω, irr.) ante patior, prius vel prior patior. προπαθών, qui prior accepit beneficia, et qui ante vexatus est.

προπατορικός, ἡ, όν, ad avum seu avos vel ad progenitores pertinens. 2) a progenitoribus proveniens. A seq.

προπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ) avus. 2) primus pater, generis auctor.

προπαύω, (παύω) ante desinere facio. Med. ante desino, dudum desino.

προπείθω, ante persuadeo.

πρόπειρα, ας, ἡ, periculum, quod facimus antequam rem universam adgrediamur.

προπειράζω, protempto, praetento.

προπειράω, et προπειράομαι, idem.

πρόπεμπτα, τά, proprie neutr. a πρόπεμπτος, (πέντε, πέμπτος) quinto die ante.

προπεμπτήριος, ον, (προπέμπω) qui fit prosequendi caussa et deducendi abeuntem.

προπεμπτικός, ή, όν, idem.

προπέμπω, f. ψω, prior mitto, mitto ante, praemitto, et mitto simpl. 2) deduco, a tergo sequor, prosequor, comitor. 3) dimitto, it. viatico instruo. 4) funus comitor, conduco, Aesch.

προπένθερος, ὁ, (πενθερός) prosocer.

προπεριελίσσω, f. ξω, circumdo, circumvolvo. 2) ante circumdo, ante implico.

προπερισπασμός, ὁ, circumflexus in penultima positus.

προπερισπάω, f. άσω, circumflexum in penultima syllaba pono. Hinc προπερισπώμενον, circumflexum in penultima syllaba habens; et Adj. verb. προπερισπαστέον, circumflexos in penult. ponendus.

προπερισπωμένως, adv. cum circumflexo in penultima.

προπεριχαράττω, f. ξω, ante circumcirca incido, s. circumscribo, scarifo.

προπερονάω, f. ήσω, ab anteriore parte fibulo.

προπέρυσιν, adv. anno tertio ante.

προπερυσινός, ή, όν, qui est anni ante praecedentem tertii, s. anni ante proximum superiorem.

προπέσσω, Att. -ττω, f. πέψω, (πέπτω, irr.) ante concoquo.

προπετάννυμι et προπετάννύω, (πετάννυμι, irr.) praetendo.

προπέτασμα, τό, aulaeum.

προπέτεια, ας, ἡ, (προπετής) praecipitantia, temeritas, protervia, procacitas, protervitas, petulantia, proclivitas, propensio.

προπετεύομαι, perperam, temere, praecipitanter ago, lascivio.

προπετής, ές, (πίπτω) prociduus, prominens, praeceps, proclivis, qui pronus fertur vel ruit: perperus, protervus: temerarius: procax, petulans.

προπετῶς, adv. praecipitanter, temere, inconsiderate. 2) festinanter. A praec.

προπέφανται, 3 pl. pf. pass. a προφαίνω, Il.

προπήγνυμι, f. πήξω, it. προπηγνύω, (πήγνυμι, irr.) praefigo: prius congelo.

προπηδάω, f. ήσω, prosilio, exsilio, emico.

προπηλακίζω, f. ίσω, proprie, ut simplex, luto, fuligine inquino, aut aliis malis talibus, cum inimica irrisione et insolentia; unde, contumeliose tracto, ignominia afficio. 2) feminam petulanter contrecto, illudendi caussa. 3) stupro per vim et licentiam. (Aut a πηλός, lutum, pro luto habere, aut a πάλλειν, coram se jactare et agitare velut pilam, aut a πάλλαξ, ob assultatione proterva, qualis est catellorum aut puerulorum petulantium). Hinc

προπηλάκισις, εως, ἡ, contumelia talis, qualis ante descripta est.

προπηλακισμός, οῦ, ὁ, idem. in foro Attico est injuria, ut verberum, quae cum contumeliosa irrisione, volutatione in luto etc. conjuncta fuit.

προπηλακιστικῶς, adv. contumeliose.

προπήχιον, ου, τό, os cubiti majus, Pollux.

προπίνω, (πίνω, irr.) propino, praebibo, poculo provoco metaph. in gratiam alicujus alium prodo, per proditionem trado, concedo, largior, τινί τι. (ῑ)

προπιπίσκω, f. -πίσω, (ῑ) (πιπίσκω, irr.) propino, bibendum do.

προπιπράσκω, f. άσω, (πιπράσκω, irr.) prior vendo. (α natura longum.)

προπίπτω, f. πεσοῦμαι, aor. προὔπεσον, inf. προπεσεῖν, (πίπτω irr.) procido, prolabor, praeceps feror: promineo, longius procurro: occumbo.

προπιστεύω, f. εύσω, ante (sc. rem cognitam) credo, prius fidem habeo.

προπιτνέω, (πιτνέω, irr.) ante pedes alicujus me projicio adorandi caussa.

πρόπλασμα, ατος, τό, specimen, ex quo de toto opere, quale futurum sit, judicari potest.

προπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, irr.) q. d. praenavigo, prior navigo, in navigatione priorem locum obtineo.

πρόπλοος, ον, contr. πρόπλους, ουν, qui in navigatione explorandi caussa praemittuntur.

προπλύνω, q. praeluo, prius lavo, prius colluo.

προπλώω, idem quod προπλέω, poet. et Ion.

προποδηγέτις, ιδος, ἡ, dux viae.

προποδηγός, οῦ, ὁ, ἡ, qui anteit, dux.

προποδίζω, f. ίσω, praecedo, progredior.

προποδισμός, ὁ, progressus.

προποδῶν, adv. pro πρὸ ποδῶν, ante pedes: coram: nunc, impraesentiarum.

προποιέω, f. ήσω, ante vel prius facio. προποιηθείς, ante factus, praeparatus.

προπολεμέω, f. ήσω, belligero pro, propugno. 2) ante alios bellum gero, gerere cogor.

προπολεμιστήριον, ου, τό, firmum propugnaculum.

προπολέμιος, ον, praecedens bellum. τὰ προπολέμια, quae ante bellum rite incipiendum fieri vel debent, vel solent. ut repetitio rerum, denunciatio etc.

προπολίτης, ου, (πόλις) suburbanus.

προπόλευμα, ατος, τό, ministerium. A seq.

προπολεύω, f. εύσω, (πρόπολος) ministro.

προπολέω, i. q. προπολεύω.

προπόλιος, ον, (πολιός) ante tempus canos producens, qui ante aetatem praemature canescit.

προπολιόω, ante tempus canum reddo. Med. immature canesco.

προπολις, εως, ἡ, ea pars urbis, quae in ipso statim aditu occurrit.

προπολιτεύομαι, προπεπολίτευμαι, ante jam gessi honores, magistratum.

προπολλοῦ, sc. χρόνου, adv. multo ante.

πρόπολος, ον, (πολέω) anteambulo, famulus, qui hero suo praeit. 2) minister.

πρόπομα, ατος, τό, (προπίνω) potus omnium prima et ante cibum hausta.

προπομπεία, et προπομπία, ας, ἡ, deductio, quum honoris caussa praeimus s. prosequimur. 2) deductio in pompa sollemni. A seq.

προπομπεύω, f. εύσω, in sollemni pompa praeeo vel praeferor; procedo.

προπομπή, ῆς, ἡ, praemissio. 2) prosecutio, deductio et comitatus, quo praevia turba in pompis sollemnibus anteit ferculis pomparum.

προπόμπιος, ον, qui procedendo fit. 2) idem quod seq.

προπομπός, οῦ, ὁ, ἡ, anteambulo, deductor, comes. 2) Adj. praevius.

προπονέω, f. ήσω, ante labore frangor et fatigor, praelassor. 2) ante laboro.

προπορεύω, f. εύσω, prius trajicio, transmitto. 2) praetermitto. προπορεύομαι, progredior in medium. 2) praeeo.

προπορίζω, f. ίσω, ante paro seu comparo.

πρόποσις, εως, ἡ, potio omnium prima et ante cibum hausta. 2) propinatio.

προποτίζω, ante bibendum praebeo.

πρόπους, οδος, ὁ, cui sunt grandes pedes. 2) stella ante pedes Geminorum. πρόποδες, pedes anteriores quadrupedum. 3) radices montis, velut prominentiae montis. πρόποδες τῆς ὀρεινῆς. Polyb. 4) rudentes, qui sunt ante pedes.

προπράσσω, Att. -ττω, f. ξω, (πράσσω) prius vel prior facio, τινός.

προπρατήρ, ῆρος, ὁ, et προπράτης, (ᾰ) ου, ὁ, (πιπράσκω) i. q. προπωλης, qui ante emit.

προπράτωρ, ορος, ὁ, i. q. προπράτης. (ᾱ)

προπρεών, ῶνος, ὁ, benevolus, Pind.

προπρηνής, ές, idem quod πρηνής.

προπρό, i. q. πρό, Praep. c. gen. 2) Ad, sine intermissione, Ap. Rh. Frequentius in Compositis.

προπροβιάζομαι, i. q. βιάζομαι, Ap. Rh.

προπροθέω, vide προθέω.

προπροκαλύπτομαι, usque quaque obvolvor, seu me involvo amiculo.

προπροκαταΐγδην, adv. procurrendo cum impetu.

προπροκυλίνδομαι, provolvor, supplex fio.

προπροτιταίνω, i. q. προτείνω, Opp.

πρόπρυμνα, adv. (πρύμνα) funditus, prorsus.

πρόπταισμα, ατος, τό, offensio. A seq.

προπταίω, offendo.

προπτόρθιον, τό, prima frons. πρῶτος πτόρθος, primus ramulus.

προπτύω, f. ύσω, (πτύω) exspuo.

πρόπτωσις, εως, ἡ, prolapsio, procidantia, temeritas.

προπτωτικός, ή, όν, temerarius. A seq.

πρόπτωτος, ον, prociduus, caducus.

προπύλαιον, τό, vestibulum domus. τὰ προπύλαια, introitus arcis Athenarum. Proprie neutr. a seq.

προπύλαιος, ον, (πύλη) qui est ante portam, ad vestibulum pertinens.

προπυλίς, ίδος, ἡ, i. q. πρόπυλον.

πρόπυλον, τό, (πύλη) i. q. προπύλαιον: saepius in plur.

προπυνθάνομαι, f. -πεύσομαι, (πυνθάνομαι, irr.) prius audio seu intelligo, praesentio vel praesentisco. 2) prius interrogo, sciscitor, percontor.

προπύργιον, τό, propugnaculum. A seq.

πρόπυργος, ὁ, idem.

προπυρετταίνω, ante febri laboro.

προπυριάω, ante calefacio, foveo.

προπυρόω, (πυρόω) ante ardeo.

πρόπυστος, ον, (προπυνθάνομαι) qui ante audit.

προπωγώνιον, τό, barba anterior.

προπωλέω, cum propola, ut simpl. vendo.

προπώλης, ου, ὁ, propola, dardanarius.

πρόρραχος, ὁ, (ῥαχία) aestus maris ante litus.

προρέω vel προῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) profluo. 2) profundo, Hom. h. Ap. 380. si lectio vera.

* προρέω, praes. obsol. unde pf. προείρηκα, pf. pass. προείρημαι, aor. pass. προῤῥήθην et προεῤῥέθην, f. προειρήσομαι, edico, praedico, promulgo, jubeo.

προροφάω et -ροφέω, it. προροφάνω, (ῥοφάω) ante sorbeo.

προῤῥαίνω, (ῥαίνω, irr.) ante adspergo s. conspergo.

προῤῥαντίζω, f. ίσω, adspergo, inspergo. Schol. Aristoph.

προῤῥήγνυμαι, (ῥήγνυμι, irr.) prorumpo.

πρόῤῥημα, ατος, τό, praedictio, praedictum.

πρόῤῥησις, εως, ἡ, praedictio, vaticinium.

προῤῥητέον, Adj. verb. ab inus. προρέω, prooemium faciendum est; ap. Plat.

προῤῥητικός, ή, όν, vaticinans, vates.

πρόῤῥητος, ον, praedictus.

πρόῤῥιζα, et πρόῤῥιζον, adv. radicitus. A seq.

πρόῤῥιζος, ον, (πρό, ῥίζα) qui una cum radice projicitur, eruitur, qui funditus delctur.

προρυθμίζω, praemoderor, Gl. Vet.

πρός, Dor. et Hom. προτί, ποτί, Praep. I. Cum Genit. 1) a, de loco: saepe potest verti versus, ut πρὸς Νότου, versus Occidentem, proprie: ab Occidente. πρὸς ποταμοῦ καθίσταται τὸ στράτευμα, ad vel prope fluvium. 2) a, junctum verbis passivis, de auctore, ut διδάσκεσθαι πρός τινος, doceri ab aliquo, Il. 11, 831. τὸ ποιεύμενον πρὸς Λακεδαιμονίων, quod factum est a Lacedaemoniis, Hdt. 7, 209. item ἔπαινον ἔχειν πρός τινος, laudari ab aliquo. ἀκούειν πρός τινος, accipere ab aliquo. Il. 6, 525. Hdt. 7, 153. cf. Porson. ad Hec. 768. Hinc omnino per, inde a, πρὸς πατρός, a patre, stirpe paterna. πρὸς θεῶν, deorum consilio, divino numine: sub tutela deorum: per deos, judicio divino. δίκαιον vel ἄδικον πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων, justum vel injustum judicio deorum et hominum, Thuc. πρὸς τῶν θεῶν, per deos, obsecrandi formula. 3) ἐστι πρός τινος significat est res vel officium alicujus, convenit alicui. πρὸς σοῦ ἐστι, tuum est. πρὸς δίκης, secundum justitiam. οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός ἐστι, non unicuique convenit. II. Cum Dat. 1) apud, prope, ad, in. γίγνεσθαι πρὸς τοῖς πράγμασι, occupatum esse negotiis. τὰ πρὸς ποσί, quae sunt ante pedes, praesens rerum status. 2) ad, supra; praeter. πρὸς τούτοις, ad haec, praeterea. πρὸς δέ, sine casu, praeterea. III. Cum Accus. 1) ad, in, versus, adversus, de motu in locum, πρὸς ἠῶ, μεσημβρίαν, ἑσπέραν, ἄρκτον, versus orientem, meridiem, occidentem, septentrionem. πρός τι φέρεσθαι, ferri ad aliquid, ruere in aliquid. 2) erga, contra. 3) ad, inter, de rebus, quae simul sunt, ut πρὸς τὸν αὐλόν, ad tibiarum cantum. πρὸς τὴν σελήνην, luna lucente. 4) ad, de iis quae pertinent, referuntur, spectant ad aliquid, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, quae pertinent ad bellum, res bellicae. τὸ πρὸς τοὺς θεούς, ratio quae inter homines et deos intercedit. 5) pro, secundum, de ratione et proportione. πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ, pro sua cujusque dignitate, Xen. Cyr. 8, 4, 29. οἱ κακοὶ πρὸς τοὺς ἀγαθούς, mali si comparentur cum bonis. πρὸς τὸ συμπίπτον, ut res ferebat, Xen. 6) propter, in formulis πρὸς τί; quapropter? cur? πρὸς οὐδέν, frustra. πρὸς ταῦτα, propterea. 7) Circumscribit adverbium, πρὸς πάντα, omnino. πρὸς ἀκρίβειαν, accurate. πρὸς φιλίαν, amice. πρὸς βίαν τινός, invito aliquo. IV. Adverbialiter, insuper, praeterea. Plerumque invenitur πρὸς δέ, praeterea vero. πρὸς δὲ καί, praeterea vero etiam. πρὸς δ' ἔτι, porro. — In Compositione indicat motum in locum, accessionem, propinquitatem vel occupationem cum re.

προσάββατον, ου, τό, initium Sabbati, seu dies Sabbatum antecedens.

προσάββατος, ον, Sabbatum antecedens.

προσαγάλλω, (ἀγάλλω) insuper honore afficio; aor. inf. προσαγῆλαι.

προσαγανακτέω, indignor insuper s. ultro.

προσαγγελία, ας, ἡ, nuncius, delatio.

προσαγγέλλω, (ἀγγέλλω) nuncio. 2) defero, indico apud.

προσαγγελτής, οῦ, ὁ, interpellator, delator. A praec.

προσαγελάζω, f. άσω, (ἀγελάζω) adgrego.

προσαγῆλαι, inf. aor. 1. a προσαγάλλω.

προσαγκαλίζομαι, amplector.

προσαγνοέω, insuper vel praeterea ignoro.

προσαγοράζω, emendo addo ei, quod ante habebam: v. c. agrum vicinum

προσαγόρευμα, ατος, τό, appellatio.

προσαγόρευσις, εως, ἡ, compellatio, salutatio.

προσαγορευτικός, ή, όν, salutatorius. A seq.

προσαγορεύω, f. εύσω, compello, voco, saluto.

προσαγρυπνέω, f. ήσω, noctem insomnem duco in re aliqua, invigilo alicui rei.

προσάγω, f. ξω, aor. 2. προσήγαγον, raro aor. 1. προσῆξα, Thuc. 2, 97. (ἄγω, irr.) adduco, introduco; offero, admoveo. Interdum subintelligitur στρατὸν vel ναῦν, aggredior, appello. 2) adhibeo. 3) Med. mihi adduco, arcesso, allicio, mihi comparo, in me verto, ut ὄμματά τινος: ad me traho, amplector: fruor, vescor. 4) intr.

πρόσαγε, sc. σύ, aggredere opus, age, agedum, Theocr.

προσαγωγεύς, έως, ὁ, qui aditum praebet, e. g. legatis ad reges vel principes. 2) conciliator, interpres. A seq.

προσαγωγή, ῆς, ἡ, (προσάγω) aditus, accessus, oblatio. 2) deductio, adductio.

προσαγωγίδης, ου, ὁ, idem quod προσαγωγεύς. 2) auscultator, qui referat audita; ap. Plutarch.

προσαγώγιον, τό, instrumentum fabrorum, per quod ligna curva dirigunt.

προσαγωγίς, ίδος, ἡ, fem. a προσαγωγεύς.

προσαγωγός, όν, (προσάγω) vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus.

προσαδικέω, injuria ultro afficio.

προσᾴδω, (ᾄδω) accino. 2) concino.

προσαθροίζω, aggrego, aggero.

προσάθροισις, εως, ἡ, congregatio. A praec.

προσαθυμέω, animum despondeo in re aliqua, c. dat.

προσαθύρω, alludo, colludo. (ῡ)

προσαιθρίζω, (αἴθρη) versus coelum dirigo, mitto, ut ignis flammam, fumum. Hesych.

προσαίνω, ante blandior, vel abblandiendo ante demulceo.

προσαιονάω, adspergo, perfundo; ut simplex.

προσαιρέομαι, (αἱρέω, irr.) allego, insuper deligo, coopto, eligo.

προσαίρω, (αἴρω, irr.) offero, sublatum adfero. Med. mihi ingero, comedo.

προσαίρω, (σαίρω) ante hio vel inhio.

προσαισθάνομαι, f. σθήσομαι, (αἰσθάνομαι, irr.) simul sentio.

προσαΐσσω, ξω, f. ruo vel prosilio in, accurro, accedo. 2) de cane et adulatore, ut προσσαίρω, προσσαίνω.

προσαιτέω, f. ήσω, insuper peto. 2) stipem peto, mendico. 3) requiro, opus habeo. 4) alloquor, interrogo.

προσαίτης, ου, ὁ, mendicus. A praec.

προσαίτησις, εως, ἡ, mendicitas. Ab eod.

προσαιτιάομαι, f. άσομαι, insuper accuso, vel criminor.

προσαιωρέω, (αἰωρέω) prope tollo. προσαιωρέεσθαι τῇ λόγχῃ hastae innisum se erigere, Diod.

προσακονάω, insuper acuo.

προσακοντίζομαι, jaculis conficior.

προσακούω, f. ούσω, insuper audio.

προσακροβολίζομαι, f. ίσομαι, velitationem cieo, velitarem pugnam ineo.

προσακτέον, Verbale a προσάγω, adducendum, admovendum.

προσαλείφω, f. ψω, allino, seu illino.

προσαλίσκομαι, f. αλώσομαι, (ἁλίσκομαι, irr.) insuper capior. 2) insuper condemnor.

προσάλλομαι, (ἅλλομαι, irr.) adsilio; prosilio.

προσάλπιγξις, εως, ἡ, (σαλπίζω) cantus tubae ante proelium etc.

προσαλπιστὰ δεῖπνα, convivia in quibus omnia, quae fieri deberent, buccinae sono significabantur; ap. Aelian. si lectio vera.

προσαμάομαι, f. ήσομαι, insuper aggero, accumulo. (⏑⏑⏑⏑–)

προσάμβασις, ἡ, poet. pro προσανάβασις.

προσαμέλγω, insuper mulgeo, sc. quum etiamnum lactat sobolem.

προσαμιλλάομαι, aemulor. προσαμιλλώμενός τινι, aemulus studiorum, vitiorum etc. alicujus.

προσαμύνω, auxilior, opem fero, τινί. 2) ultro propello vel arceo.

προσαμφιέννυμι, f. έσω, Att. ιῶ, (ἀμφιέννυμι, irr.) insuper induo, Ar.

προσαναβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, irr.) insuper adscendo. 2) intumesco, de flumine.

προσαναβάλλω, (βάλλω, irr.) una projicio s. ejaculor, inprimis aursum, ap. Aristot.

προσανάβασις, εως, ἡ, ascensus.

προσαναγιγνώσκω, (γιγνώσκω, irr.) lego.

προσαναγκάζω, f. σω, insuper cogo. 2) arcte adstringo quid vel adprimo.

προσαναγορεύω, (ἀγορεύω) insuper renuncio, Plat.

προσαναγράφω, f. ψω, insuper scribo, etiam adscribo.

προσανάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) adduco, sed versus superiora.

προσαναδέρω, (δέρω) insuper excorio.

προσαναδέχομαι, (δέχομαι, irr.) exspecto, sc. ut accedat, addatur.

προσαναδίδωμι, do, trado, sc. post alia.

προσαναθλίβω, f. ψω, insuper comprimo.

προσαναιρέω, (αἱρέω, irr.) insuper tollo. Med. insuper s. praeterea suscipio. 2) insuper occido, contrucido. 3) Med. insuper respondeo, de oraculo.

προσαναισιμόω, impendo, ultra impendo.

προσανάκειμαι, f. κείσομαι, deditus et addictus sum, vel devovi me et velut consecravi.

προσανακεράννυμι, f. κεράσω, (κεράννυμι, irr.) insuper admisceo.

προσανακινέω, in oculis alicujus quatio, vel terrendi, vel incendendi etc. caussa. hinc, ostendo. conf. προσείω.

προσανακλαίω, f. κλαύσομαι, (κλαίω, irr.) defleo apud, una defleo, collacrimo.

προσανάκλιμα, τό, id cui quis innitor.

προσανακλίνομαι, (κλίνω) accumbo, sc. juxta quem. 2) adjaceo, c. dat.

προσανάκλισις, εως, ἡ, accubitus. 2) situs juxta quid. A praec.

προσανακοινόομαι, communico cum aliquo.

προσανακουφίζω, sublevo.

προσανακρίνω, uberius exquiro, s. inquiro. (ῑ)

προσανακρούω, et ομαι, exordior, initium dicendi facio.

προσαναλαμβάνω, f. λήψομαι, insuper adsumo. 2) adsumo, sumo. 3) recreo.

προσαναλέγομαι, (λέγω, irr.) insuper recito seu narro. 2) colligo, congrego ad.

προσαναλικμάω, (λικμάω) insuper ventilo, insuper evanno.

προσαναλίσκω, f. ώσω, (ἀναλίσκω, irr.) insuper sumtum facio, impendo.

προσανάλλομαι, (ἅλλομαι, irr.) adsilio, sursum.

προσαναλογίζομαι, insuper cogito.

προσαναμαλάσσω, mollio, subigendo mollio.

προσαναμένω, (μένω, irr.) insuper exspecto.

προσαναμιμνήσκω, (μιμνήσκω, irr.) in memoriam revoco alicui.

προσανανεόω, f. ώσω, insuper renovo, insuper in memoriam revoco. item renovo, instauro simpl.

προσαναπαύω, requiem do. προσαναπαύομαι, adquiesco.

προσαναπείθω, persuadeo, persuadendo adduco ad partes alicujus.

προσαναπειράομαι, subinde tento, subinde exerceo, v. c. milites.

προσαναπίμπλημι, (πίμπλημι, irr.) insuper expleo, repleo, refercio: inficio.

προσαναπίπτω, (πίπτω, irr.) recumbo, seu accumbo. (ι natura longum.)

προσαναπλάσσω, Att. αττω, f. σω, adfingo, vel adjungendo in opere, vel mentiendo in sermone, confingo. προσαναπλάττομαι, adhaereo.

προσαναπλέκω, adnecto, adjungo.

προσαναπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, irr.) adnato.

προσαναπληρόω, f. ώσω, suppleo addendo, repleo aut compleo.

προσαναπτύσσω, explico, insuper replico.

προσανάπτω, adjungo.

προσαναρρήγνυμι, f. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) prorumpere facio, v. c. aquam aperiendo fontem. Med. prorumpo.

προσαναρριπίζω, f. ίσω, denuo exsuscito.

προσαναρτάω, f. ήσω, suspendo vel appendo.

προσανασείω, insuper concutio, s. impello. 2) magis irrito s. commoveo, it. commoveo vel incendo simpl.

προσανάστελλω, cohibeo, reprimo impetum, v. c. equi.

προσανατάσσω, in ordinem redigo.

προσανατείνομαι, insuper minitor, et minor simpliciter, τινί.

προσανατέλλω, exorior, surgo, attollor.

προσανατίθημι, et προσανατίθεμαι, insuper impono mihi, insuper suscipio. 2) communico et consilia confero cum aliquo, in consilium aliquem adhibeo, τινί.

προσανατρέπω, f. τρέψω, insuper everto. 2) everto, prosterno.

προσανατρέφω, f. θρέψω, alendo corpus reficio, ut carnem recipiat.

προσανατρέχω, f. δραμοῦμαι, (τρέχω, irr.) procurro in vel ad. 2) redeo narrando ad superiora, altius repeto.

προσανατρίβω, f. ψω, (τρίβω) attero, leniter frico. Med. προσανατρίβεσθαί τινι, disputandi exercitatione uti cum aliquo, Plat.

προσαναφέρω, f. προσανοίσω, (φέρω, irr.) refero ad, offero. προσαναφέρειν τῇ βουλῇ, referre ad senatum, Dion. Hal.

προσαναφυσάω, f. ήσω, (φυσάω) leniter, paullatim inflo, incipio inflare, sc. tibiam.

προσαναφωνέω, (φωνέω) insuper exclamo.

προσαναφώνησις, ἡ, exclamatio.

προσαναχρώννυμι, (χρώννυμι, irr.) colorem addo alicui. Med. transformo me in eosdem colores, eundem colorem sumo.

προσανδραποδίζω, f. ίσω, praeterea in servitutem redigo vel abstraho.

προσάνειμι, (εἶμι) insuper adscendo, Thuc. 7, 11.

προσανεῖπον, (εἶπον, irr.) insuper edico, addo edicto.

προσανενεγκεῖν, inf. aor. 2. a προσαναφέρω.

προσανέρομαι, insuper interrogo.

προσανέρπω, f. ψω, sarpo, seu perrepo ad, vel in.

προσανερωτάω, f. ήσω, insuper interrogo.

προσανευρίσκω, (εὑρίσκω, irr.) una, insuper reperio.

προσανέχω, f. ξω, (ἔχω, irr.) nitor. 2) incumbo, confido, deditus sum. 3) exsperto: item sustineo me, quiesco, ut exspectem, sustineo.

προσανής, ές, Dor. p. προσηνής, Pind.

προσανθέω, f. ήσω, (ἀνθέω) insuper floreo.

προσανίστημι, rebellionem, seditionem suscito, in aor. 2. perf. et med. rebello, impugnor.

προσανοίγνυμι, it. προσανοίγω, f. οίξω, (οἴγνυμι, irr.) adaperio, aperio.

προσανοικοδομέω, f. ήσω, reaedificando adstruo, restaurando aedificatis addo.

προσανοιμώζω, f. ώξω, insuper suspiro, vel in ejulatus et fletus erumpo.

προσαντέλλω, poet. pro προσανατέλλω.

προσαντεπιτάσσω, contra jubeo, h. e. imperanti aliquid ipse impero.

προσαντέχω, adhaereo, adjunctus sum. 2) resisto, sustineo impetum.

προσάντης, ες, (ἄντα, vel ἄντην) arduus, acclivis, adversus, praeruptus. 2) durus, molestus.

προσαντιλαμβάνω, invicem prehendo.

προσάντιος, α, ον, contrarius, adversus.

προσαντλέω, haurio. 2) foveo, sc. affusa aqua. v. ἐπαντλέω.

προσάντως, adv. (προσάντης) aspere, hostiliter, infeste.

προσαξιόω, insuper rogo. 2) rogo, peto, item assidue rogo.

προσαπαγγέλλω, insuper nuncio.

προσαπαγορεύω, insuper veto, nego.

προσαπαιτέω, f. ήσω, insuper exigo, desidero, requiro.

προσαπαντάω, f. ήσω, occurro.

προσάπαξ, adv. semel, duntaxat.

προσαπατάω, insuper decipio.

προσαπειλέω, f. ήσω, insuper minitor, minas addo.

προσαπειλή, ῆς, ἡ, adjecta interminatio, minae additae.

προσαπεῖπον, (εἰπεῖν, irr.) insuper vetui.

προσαπεκδύομαι, (δύω, irr.) praeterea exuo.

προσαπεργάζομαι, insuper efficio, aedifico etc.

προσαπερείδομαι, f. είσομαι, innitor alicui.

προσαπέρχομαι, insuper discedo.

προσαποβάλλω, insuper amitto, una amitto.

προσαποβλέπω, adspicio.

προσαπογράφω, defero, vel insuper defero apud magistratum. v. ἀπογράφω.

προσαποδείκνυμι, demonstro insuper.

προσαποδίδωμι, addo.

προσαποδύομαι, f. ύσομαι, praeterea exuor. 2) accingor rei, paro.

προσαπόδοσις, εως, ἡ, adsignatio. 2) abjectio, amissio.

προσαποθλίβω, repello, excludo. (ῑ)

προσαποθνήσκω, insuper vel etiam morior.

προσαποκρίνομαι, f. νοῦμαι, ultra respondeo, seu plura respondeo, quam interrogatus sum. (ῑ)

προσαποκτείνω, una, insuper occido.

προσαπολαύω, simul reporto; fero, fruor, in utramque partem, ut simplex, quod v. c. *gen.*

προσαπολείπω, desero, relinquo.

προσαπόλλυμι, (ὄλλυμι, irr.) praeterea vel simul perdo. προσαπόλλυμαι, simul pereo.

προσαπομένω, traho moram, commoror.

προσαποπειράομαι, leoiter, paullatim tento, periculum facio.

προσαποπνίγω, suffoco, strangulo. (?)

προσαποῤῥαίνω, (ῥαίνω, irr.) adspergo.

προσαποσκευάζομαι, insuper amolior aut demolior.

προσαποσμήχω, insuper detergo.

προσαποστέλλω, insuper dimitto, una ablego.

προσαποστερέω, insuper privo.

προσαποστρέφω, insuper everto.

προσαποσφάττω, insuper jugulo.

προσαποτείνομαι, dirigo adversus, invehor.

προσαποτίθεμαι, abjicio, omitto.

προσαποτίνω, (τίνω, irr.) insuper solvo. (ῐ Epice; ῑ Attice)

προσαποτίω, poet. p. προσαποτίνω. (ῐ Epice; ῑ Attice.)

προσαποτρίβω, (τρίβω) attero. (?)

προσαποφαίνομαι, insuper commonstro vel adfirmo, insuper statuo.

προσαποφέρω, insuper aufero, s. accipio.

προσαποφράττω, insuper obstruo et obturo.

προσαποψήχω, insuper derado, detergo.

προσάπτομαι, f. ψομαι, leviter, primoribus digitis tango, attingo.

προσάπτω, adjungo, applico, admoveo, adnecto, apto, affigo, adapto, attribuo.

προσαπωθέω, (ὠθέω, irr.) insuper expello, rejicio.

προσάραξις, εως, ἡ, illisio. A seq.

προσαράσσω, Att. ττω, f. ξω, allido, impingo.

προσάρδω, f. άρσω, irrigo.

προσάρηρα, pf. Ion. a προσάρω.

προσαρήρεμαι, pf. pass. Ion. a προσαίρω.

προσαρθρέω, f. ώσω, per articulos adnecto.

προσάρθρωσις, εως, ἡ, ossium mobilium naturalis commissura. A praec.

προσαριθμέω, adnumero.

προσαριστάω, insuper prandeo.

προσαρκέω, f. έσω, auxilio venio, auxilior.

προσαρκτικός, ή, όν, et

προσάρκτιος, ον, (ἄρκτος) septentrionalis.

πρόσαρμα, τά, (προσαίρω) cibus.

προσαρμόζω, adapto, accommodo.

προσαρπάζω, f. άσω et άξω, arripio.

πρόσαρσις, εως, ἡ, (προσαίρομαι) usus cibi, cibus.

προσαρτάω, f. ήσω, appendo, adnecto, conjungo. προσαρτῶμαι, dependeo. 2) deditus sum alicui rei et velut ex ea pendeo, τινί. 3) concilio mihi aliquem et devincio studio, et beneficiis, τινά.

προσάρτημα, ατος, τό, appendix, accessio, veluti ψυχῆς. 2) adfectus (πάθος) sc. qui ex illa animi appendice nascitur. A pr.

προσάρτησις, ἡ, idem at ab eod.

προσαρτίως, adv. integre. 2) cohaerenter.

προσάρτυμα, τό, condimentum.

προσάρχομαι, (ἄρχω) i. q. ἐπάρχομαι, praebeo, offero, tribuo, Plut. Thaet. p. 168 cf. Buttmanni Lexilog. p. 103.

προσάρω, f. άρσω, (ἄρω, irr.) adapto, τινί τι.

προσασκέω, f. ήσω, exerceo.

προσαστράπτω, affulgeo.

προσασχολέω, occupo. Pass. προσασχολοῦμαι, occupor.

προσατιμόω, f. ώσω, insuper contumelia afficio.

προσαυαίνομαι, conficior, consumor in re aliqua, et intabesco.

προσαυγάζω, specto. 2) resplendeo.

προσαυγή, ῆς, ἡ, splendor, lumen.

προσαυδάω, alloquor, compello.

προσαύλειος, ον, (αὐλή) villaticus, rusticanus.

προσαυλέω, f. ήσω, accino tibia.

προσαυλίζω, f. ίσω, in aula sto, commoror.

προσαυξάνω, vel προσαύξω, f. ξήσω, adaugeo, insuper augeo.

προσαύξησις, εως, ἡ, incrementum. A pr.

προσαυτουργέω, f. ήσω, praeterea facio, et operor. 2) insuper excogito.

προσαυτοχειρία, ἡ, suimet interfectio.

προσαφαιρέω, f. ήσω, insuper aufero.

προσαφής, ές, (ἁφή) attiguus, contiguus.

προσαφεψέω, f. ψήσω, (ἕψω, irr.) una decoquo.

προσαφή, ῆς, ἡ, attactus.

προσαφίστημι, praeterea et alios ad defectionem sollicito. προσαφίσταμαι, insuper et ipse deficio.

προσαφοδεύω, alvum exonero.

προσαφρίζω, spuma uppleo.

προσβαίνω, f. βήσομαι, adscendo, conscendo.

προσβακχεύω, (βακχεύω) Bacchicum furorem immitto alicui. τινί.

προσβάλλω, adjicio, applico, admoveo, impingo. 2) irruo, adorior, invado, vel urbem, vel exercitum, irruptionem vel impressionem facio.

προσβάρησις, εως, ἡ, (βαρύς) pressus, pressio.

προσβασανίζω, torqueo insuper, vel torqueo.

πρόσβασις, εως, ἡ, (προσβαίνω) adscensus, adscensio. 2) accessus, aditus, adventus, adgressio.

προσβατός, ή, όν, (προσβαίνω) accessus, pervius, τινί, Xen.

προσβιάζομαι, f. άσομαι, (βιάζω) adurgeo, instando cogo. 2) τόπῳ, locum vi capio, Diod. Sic.

προσβιβάζω, f. άσω, admoveo, adjungo, accedere facio, promoveo, adduco, incito, impello.

προσβιβάω, i. q. προσβιβάζω.

προσβιόω, (βιόω, irr.) diutius vivo, superstes sum.

προσβλάπτω, f. ψω, (βλάπτω) noceo insuper, noceo.

προσβλασφημέω, male dico insuper.

προσβλέπω, f. ψω, contueor, intueor, adspicio.

πρόσβλεψις, ἡ, adspectus. A pr.

πρόσβλησις, ἡ, (προσβάλλω) adplicatio, adjunctio. Ion.

προσβλητός, ή, όν, adjectus. LXX.

προσβοηθέω, f. ήσω, ad opitulandum accurro, succurro.

προσβοάω, acclamo.

προσβολή, ῆς, ἡ, (προσβάλλω) adjectus seu adjectio, admotio, contagio. 2) impetus, concursus in proelio, conflictus, lucta: item oppugnatio, v. c. orbis. 3) appulsus navium ad terram, locus appulsui opportunus. ἐν προσβολῇ εἶναι, locus dicitur ubi commode appelli ad terram aliquam potest, eaque teneri. 4) aditus, quem ad locum aliquem acceditur.

προσβόῤῥειος, προσβόρειος, item πρόσβοῤῥος et πρόσβορος, ον, qui a borea perflatur. 2) ad boream vergens.

προσβράζω, (βράζω) ap. scr. προσβράσσω, ejicio, de mari.

προσβραχής, ές, idem quod προβραχής.

προσβρέχω, f. ξω, insuper irrigo seu madefacio.

προσβωμολοχεύομαι, assentor alicui.

προσγαῖος, ον, (γαῖα) i. q. seq.

πρόσγειος, ον, (γέα, contr. γῆ) terrae propinquus et contiguus, humilis.

προσγεοῦν, obhumare; de fluminibus, quorum alvei limo oppleutur, ita ut cursum mutare inde cogantur.

προσγελάω, f. άσω, arrideo.

προσγενής, ές, (γένος) cognatus.

προσγίγνομαι, vel προσγίνομαι, f. γενήσομαι, (γίγνομαι, irr.) accedo ad aliquem, alicui me adjungo. 2) adnascor, accedo.

προσγλισχραίνω, f. ανῶ, magis glutinosum reddo.

προσγναθίδιον, τό, tegumentum maxillae.

πρόσγραμμα, ατος, τό, quod jam scriptis additum est, adscriptio.

προσγραφεύς, έως, ὁ, adscriptor.

προσγραφή, ῆς, ἡ, adscriptio.

πρόσγραφος, ον, ascriptitius. 2) qui annotatur. 3) recens adscriptus, v. c. civis, miles. A seq.

προσγράφω, f. ψω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo. 2) adscribo, i. e. attribuo.

προσγυμνάζω, paullatim exerceo quem, in med. paullatim exerceor. 2) exerceor cum aliquo, contendo cum aliquo.

προσδαίω, (δαίω, irr.) insuper aduro, incendo, πόθον τινί, Pind.

προσδανείζομαι, insuper mutuum sumo, praeter aliam jam ante mutuo sumtam foenebrem pecuniam

προσδαπανάω, f. ήσω, insuper absumo seu insumo, plures sumtus facio.

προσδεγμα, ατος, τό, (προσδέχομαι) susceptio.

προσδεής, ές, (προσδέομαι) qui eget.

προσδέησις, ἡ, inopia.

προσδεῖ, impers. a προσδέομαι, insuper opus est. τινί τινος, Xen.

προσδείκνυμι, f. ξω, insuper ostendo.

προσδεκτέος, α, ον, Adj. verb. a προσδέχομαι, recipiendus, admittendus, exspectandus.

προσδεκτός, ή, όν, acceptus, gratus.

προσδέομαι, f. δεήσομαι, insuper egeo, τινός. 2) indigeo. 3) insuper rogo, supplex sum. Constr. c. gen., raro c. inf. vel c. acc.

προσδέρκομαι, adspicio.

πρόσδεσις, εως, ἡ, alligatio.

προσδεσμεύω, alligo, adstringo.

προσδεσμέω, idem.

πρόσδετος, ον, alligatus.

προσδέχομαι, f. ξομαι, admitto. 2) exspecto. 3) excipio, sustineo impetum. 4) amo; in N. T.

προσδεύομαι, (δεύομαι) poet. p. προσδέομαι, Dor. ποτιδεύομαι, Theocr. 5, 63.

προσδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) alligo, adstringo, adnecto. προσδεδεμένος, aptus.

προσδηλέω, insuper noceo s. perdo.

προσδιαβάλλω, insuper criminor.

προσδιάθεσις, εως, ἡ, adfectio alia alii superveniens.

προσδιαιρέομαι, insuper divido, nova divisione utor.

προσδιαιτάω, f. ήσω, apud aliquem victito.

προσδιαίτησις, εως, ἡ, conversatio et victus apud aliquem. A pr.

προσδιαλέγομαι, f. ξομαι, sermocinor cum aliquo, colloquor, alloquor, adfor.

προσδιάλεξις, εως, ἡ, allocutio, colloquium.

προσδιαμαρτυρέω, insuper testor.

προσδιαναγκάζω, i. q. προσαναγκάζω.

προσδιανέμω, (νέμω, irr.) insuper divido; in med. in plur. inter se dividere.

προσδιανοέομαι, insuper cogito, considero.

προσδιαπλάσσω, Att. -ττω, f. άσω, (πλάσσω) insuper effingo.

προσδιαπασσαλεύω, trajecto paxillo affigo.

προσδιαπολεμέω, post alio bello subigo.

προσδιαπορέω, f. ήσω, insuper, vel valde dubito.

προσδιαπράσσομαι, Att. προσδιαπράττομαι, insuper efficio.

προσδιαρπάζω, f. Att. άσω, vulg. άξω, (ἁρπάζω, irr.) insuper etiam diripio.

προσδιασαφέω, f. ήσω, insuper explico, et expono simpl.

προσδιαστέλλομαι, nominatim excipio et stipulatione caveo.

προσδιαστολή, ῆς, ἡ, exceptio et conditioni adstricta conventio, quum additur, excepto vel praeter.

προσδιαστρέφω, depravo, corrumpo.

προσδιασύρω, insuper traduco et carpo. (υ longum; in pf. breve.)

προσδιαταράσσω, insuper etiam perturbo.

προσδιατάσσω, Att. ττω, insuper constituo s. praecipio.

προσδιατριβή, ῆς, ἡ, commoratio in aliqua re, usus frequens etc.

προσδιατρίβω, f. ψω, immoror alicui rei, cunctor. (τρίβω)

προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, aut praeterea interficio.

προσδιδάσκω, addoceo, insuper doceo.

προσδίδωμι, insuper do, impertior, addo.

προσδιέρχομαι, (ἔρχομαι, irr.) insuper percurro et enarro.

προσδιηγέομαι, insuper narro, et narro simpliciter.

προσδικάζω, adjudico.

προσδιοικέω, una rego, administro, constituo.

προσδιορίζω, f. ίσω, conditionem addo et restringo verbis id, quod simpliciter enunciatum erat.

προσδιορισμός, οῦ, ὁ, circumscriptio verborum et determinatio. A pr.

προσδιώκω, ulterius persequor, insequor.

προσδοκάω, f. ήσω, Ion. προσδοκέω, (δοκεύω) insuper exspecto, suspicor, spero, Hdt.

προσδοκέω, f. ήσω, (δοκέω, irr.) insuper videor, seq. inf. ἀπειρόκαλος εἶναι, Dem.

προσδόκημα, ατος, τό, exspectatio. A praec.

προσδόκητος, ον, qui expectatur, praevisus.

προσδοκία, ας, Ion. ίη, ης, ἡ, (προσδοκάω) exspectatio. 2) metus futuri. 3) excitatio exspectationis, vel opinionis; ap. Theophrast.

προσδόκιμος, ον, qui exspectatur, de quo exspectatio est, exspectatus.

προσδοκίμως, adv. opinato.

πρόσδομα, ατος, τό, (προσδίδωμι) mantissa.

προσδοξάζω, f. άσω, opinione aliquid addo.

προσδοξοποιέω, f. ήσω, (δοξοποιέω) variis opinionibus imbuo. Hinc pf. part. pass. προσδεδοξοποιημένος, variis opinionibus ad naturae praecepta accessoriis imbutus. (sed apud Polyb. 17, 15. est προδοξων. quod melius.)

προσδόρπιος, ον, (δόρπον) ad coenam utilis.

προσδρομή, ῆς, ἡ, decursus, accursus.

προσδυσκολαίνω, insuper aegre fero, seu indignor.

προσδωρέομαι, insuper dono.

προσεάω, f. άσω, (ἐάω) insuper sino. 2) sino, permitto. 3) admitto, accedere sino.

προσεγγίζω, f. ίσω, appropinquo, accedo.

προσεγγισμός, οῦ, ὁ, appropinquatio. A praec.

προσεγγράφω, f. ψω, insuper adscribo, vel inscribo.

προσεγγυάομαι, insuper sponsor fio, insuper spondeo.

πρόσεγγυς, Sup. προσεγγύτατα, adv. proxime.

προσεγκαλέω, insuper accuso, incuso simpl.

προσέγκειμαι, incumbo, urgeo, praegravo.

προσεγκελεύομαι, f. εύσομαι, insuper adhortor, praeterea suadeo.

προσεγχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) adfundo, infundendo addo.

προσεγχρίω, (χρίω) insuper illino, inungo, c. acc. rei et pers. (ῑ)

προσεγχώννυμι, (χώννυμι, irr.) insuper infundo.

προσεδαφίζω, f. ίσω, solo allido. 2) solo aequo.

προσέδρεια, vel προσεδρία, ας, ἡ, (προσεδρεύω) perseverantia in labore, qualis est ejus, qui alicui semper adsidet, adsiduitas, sedulitas. 2) obsidio.

προσεδρευτικῶς, adv. assidue, curiose. A seq.

προσεδρεύω, f. εύσω, adsideo, adsiduus sum. 2) curo, vaco alicui rei. 3) obsideo. A seq.

πρόσεδρος, ον, (ἕδρα) assessor. 2) assiduus in re aliqua.

προσεθίζω, adsuefacio.

προσεθισμός, οῦ, ὁ, adsuefactio. A praec.

* προσείδω, thema obsoletum, unde aor. προσεῖδον, inf. προσιδεῖν, part. προσιδών, pertinens ad προσοράω, (εἶδον, irr.) adspexi, intuitus sum; it. Med. προσιδέσθαι, Aesch. Pers. 48. — Perf. πρόσοιδα, inf. προσειδέναι, insuper scio. χάριν τινί, insuper gratiam habeo alicui.

προσεικάζω, f. άσω, adsimulo, comparo.

προσείκελος, ον, et προσεικέλος, έλη, ελον, adsimilis.

προσείκω, f. ξω, similis sum. 2) videor. προσέοικα, pf. med. προσεικώς, adsimilis, part.

προσειλέω, f. ήσω, contorqueo, convolvo in fascem, collectum contorqueo.

προσείλος, ον, (πρός, εἵλη) solis calori expositus, apricus.

πρόσειμι, (εἰμί) insum, adsum, τινί.

πρόσειμι, (εἶμι) accedo, advenio. 2) accedo, i. e. adgregor, adeo.

προσεῖπον, inf. προσειπεῖν, (εἶπον, irr.) allocutus sum, affatus sum, τινά.

προσείρω, (εἴρω, irr.) annecto.

προσεισευπορέω, f. ήσω, insuper comparo, largior, ἀργύριον, Isaeus ap. Dionys. 5. p. 593.

προσεισκρίνω, (κρίνω) insuper infero. (ῑ)

προσείσκω, (εἴσκω) i. q. προσεικάζω. Med. similis sum.

προσεισπράσσω, Att. ττω, f. ξω, (πράσσω) insuper exigo, Plut.

προσεισφέρω, (φέρω, irr.) infero ad quem.

προσεισφορά, ᾶς, ἡ, praemium, ap. Joseph. si sanus locus. A pr. v. προεισφορά.

προσείω, f. είσω, (πρό, σείω) in oculis alicujus concutio; de pastore, qui ramum arboris (θαλλόν) quatiendo gregem ad sequendum prolicit, circumagit etc. hinc terreo, ostentato metu ad meas partes perduco etc. v. προσανασείω. Alii malunt προσσείω.

προσεκβαίνω, e mea nave transilio cum impetu in aliam (sc. hostilem).

προσεκβάλλω γραμμήν, lineam ulterius produco.

προσεκβοάω, simul exclamo.

προσεκδέχομαι, excipio, sustineo.

προσεκδέρω, excorio.

προσεκδιδάσκω, insuper doceo quoque.

προσεκζητέω, insuper inquiro.

προσεκθλίβω, f. ψω, insuper exprimo. (ῑ)

προσεκκαίω, insuper exuro, vel insuper accendo.

προσεκκαλύπτω, aperio, demonstro.

προσέκκειμαι, (κεῖμαι, irr.) promineo.

προσεκλέγω, f. ξω, (λέγω, irr.) deligo insuper.

προσεκλογίζομαι, f. ίσομαι, insuper expendo.

προσεκλύω, (λύω, irr.) debilito.

προσεκμαίνομαι, etiam insanio, in furorem agor.

προσεκπέμπω, f. ψω, insuper mitto.

προσεκπηδάω, f. ήσω, exsilio, seu prosilio.

προσεκπίπτω, aberro, excido, recedo.

προσεκπονέω, praeterea laboro, s. elaboro.

προσεκποτέον, (προσεκπίνω) insuper ebibendum. Adj verb.

προσεκπρίασθαι, (πρίασθαι, irr.) insuper redimere.

προσεκπυρόω, magis accendo, valde inflammo.

προσεκσπάω, una extraho. (α br.)

προσεκταπεινόω, insuper deprimo.

προσεκταράσσω, Att. ττω, magis perturbo.

προσεκτέον, et προσεκτέα, adv. posit. (προσέχω) attendendum.

προσεκτικός, ή, όν, attentus, accuratus. 2) attentum faciens. Comp. προσεκτικώτερος. Superl. προσεκτικώτατα, adv. diligentissime.

προσεκτικῶς, adv. attente.

προσεκτίλλω, simul evello.

προσεκτυφλόω, insuper, una, simul excaeco.

προσεκφοβέω, simul terreo.

προσεκχέω, f. εύσω, effundo.

προσεκχλευάζω, irrideo, vel, etiam irri-

deo.

προσελασία, ας, ἡ, de navibus, appulsus; de equis, impetus. v. seq. A seq.

προσέλασις, ἡ, impetus, inprimis equitum, v. c. in hostem. A seq.

προσελαύνω, f. ελάσω, (ἐλαύνω, irr.) advehor. 2) impetum facio.

προσελάω, poet. p. προσελαύνω.

προσελεῖν, contumelia gravi afficere. προσελοῦμεν, contumelia afficimus, proprie luto conspergere, ut προπηλακίζειν, ab ἕλος. v. Dawes. misc. crit. p. 164. et interpretes ad Aesch. Prom. 438. Ar. Ran. 730. (nisi est a πρόσω et ἕλλω vel ἴλω antiquo, id est ἐλάω, ἐλαύνω, pello, quasi procul a se pellere calcibus et manibus; (v. περιέλαιν) aut pro προσειλεῖν ad solem protrahere, in luce publica ponere.)

προσέλευσις, ἡ, (προσέρχομαι) accessus: supplicatio deorum.

προσέληνος, ου, et προσεληναῖος, ου, q. d. antelunis, i. e. antiquior luna Arcades ob antiquitatem dicebantur προσέληνοι, fem. προσεληνίδες.

προσελκύω, f. ύσω, attraho, adprimo, v. c. ad pectus.

προσέλκω, ξω, et ομαι, attraho, extraho. 2) allicio ea in fraudem.

προσελλείπω, insuper deficio.

προσελπίζω, spero.

προσελυτρόω, (ἐλυτρόω) circumposito involucro munio et tego.

προσελώδης, ες, (ἑλώδης) palustris.

προσεμβαίνω, insuper ingredior. 2) ingredior, descendo in. 3) insulto, veluti pedibus conculco, praeter alias impositas contumelias.

προσεμβάλλω, insuper adjicio, immitto etc.

προσεμβριμάομαι, fremo in aliquem. 2) amplius minor.

προσεμματεύω, contrecto, maxime papillas muliebres, ut simplex ἐμματεύω.

προσεμπάσσω, f. ασω, praeterea inspergo.

προσεμπικραίνομαι, f. νοῦμαι, insuper exacerbor in re aliqua.

προσεμπιδόω, f. ωσω, confirmo.

προσεμπίπτω, incido in, insuper incido.

προσεμπρήθω, f. ήσω, insuper vel praeterea incendo, inflammo.

προσεμφανίζω, declaro, insuper declaro.

προσεμφερής, ές, similis, adsimilis.

προσεμφέρω, (φέρω, irr.) insuper infero. Med. similis sum.

προσεμφορέω, insuper ingero, inculco, s. ingero simpliciter.

προσεμφύομαι, (φύω, irr.) insuper adhaereo, magis adhaereo.

προσεναγχος, adv. nuper.

προσενδείκνυμι, insuper demonstro.

προσενεδρεύω, insidior, in insidiis sum.

προσενέπω seu προσεννέπω, alloquor, compello.

προσενεχυράζω, pignora capio ab aliquo.

προσενθυμέομαι, praeterea cogito s. considero.

προσενθυμητέον, Adj. verb. insuper cogitandum. A pr.

προσεννοέω, f. ήσω, una cogito et mente concipio.

προσενοίκησις, εως, ἡ, habitatio apud aliquem.

προσενοχλέω, magis turbo, molestia adficio.

προσενόω, f. ώσω, (ἑνόω) adjungo. Hinc aor. 1. part. pass. προσενωθείς, unitus.

προσεντείνω, magis intendo. 2) magis caedo.

προσεντέλλω, et ομαι, insuper mando seu injungo.

προσεντίκτω, insuper genero.

προσενυβρίζω, etiam contumelia adficio.

προσενυφαίνω et ομαι, una intexo.

προσεξαγριαίνω, etiam irrito, ad iram provoco.

προσεξαιρέομαι, ροῦμαι, insuper eximo.

προσεξαίρω, amplius extollo.

προσεξαμαρτάνω, amplius erro, in re aliqua pecco.

προσεξανδραποδίζομαι, etiam in servitutem redigo.

προσεξαπατάω, f. ήσω, insuper decipio.

προσεξαπλόω, insuper, etiam explico s. expono, interpretor.

προσεξαποστέλλω, f. ελῶ, simul emitto; exire jubeo.

προσεξάπτω, magis accendo s. irrito.

προσεξασκέω, magis excolo, et excolendo orno; ut pulcritudo προσεξασκεῖται, cura, ornatu augetur.

προσεξελαύνω, (insuper) impetum facio, erumpo; de equitatu, aut classe.

προσεξελέγχω, f. ξω, praeterea demonstro, arguo, convinco.

προσεξελίσσω, insuper educo, v. c. exercitum, v. ἐξελίσσω.

προσεξεργάζομαι, f. άσομαι, insuper conficio et absolvo.

προσεξερείδομαι, innitor alicui.

προσεξέρχομαι, accedo, appropinquo.

προσεξετάζω, una, simul, praeterea exploro.

προσεξευρίσκω, praeterea invenio, invenio aliquid novi.

προσεξηγέομαι, insuper narro, praeterea narrando adjicio.

προσεξηπειρόω, in continentem verto.

πρόσεξις, εως, ἡ, (προσέχω) attentio.

προσεξίστημι, valde perturbo.

προσέοικα, perf. ab obsoleto προσείκω. Attice προσείκα, (ἔοικα, irr) similis sum alicui aliqua re, τινί τι. 2) videor.

προσεπαγγέλλομαι, adpromitto, simul promitto.

προσεπάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) subjungo, addo etiam.

προσεπαινέω, f. έσω, insuper laudo, s. collaudo.

προσεπαίρω, (αἴρω, irr.) attollo.

προσεπαιτιάομαι, insuper accuso.

προσεπανέρομαι, insuper interrogo.

προσεπαπειλέω, insuper minor.

προσεπαράομαι, f. άσομαι, Att. άσομαι, (ἀράομαι) insuper imprecor, τινί. (⏑⏑–⏑⏑– Epice; ⏑⏑⏑⏑⏑– Attice. ἄσομαι)

προσεπάρχω, praeterea impero, c. gen.

προσεπαυξάνω, f. ξήσω, aor. 1. προσεπηύξησα, insuper augeo.

προσεπαυρίσκομαι, una, insuper fruor.

προσεπεῖπον, inf. προσεπειπεῖν, (εἶπον, irr.) addidi dicendo, praeterea dixi.

προσεπεισφέρω, insuper induco. 2) cum χάριν, habeo, refero gratiam.

προσεπελπίζω, f. ίσω, insuper spem injicio.

προσεπεμβαίνω, inscendo, insulto, v. προσεμβαίνω.

προσεπεμβάλλω, adjicio.

προσεπεξεργάζομαι, f. άσομαι, insuper expolio, aliam expolitionem addo.

προσεπεξεργασία, ας, ἡ, expolitio secunda. A praec.

προσεπεξευρίσκω, insuper invenio.

προσεπεξηγέομαι, f. ήσομαι, insuper enarro.

προσεπερωτητής, οῦ, ὁ, adstipulator, qui praeter stipulatorem interrogat atque stipulatur.

προσεπεύχομαι, f. ξομαι, insuper precor, opto.

προσεπηρεάζω, addo contumeliam, injuriam, damnum.

προσεπιβάλλω, adjicio.

προσεπιβλαστάνω, f. στήσω, incrementum geminum capio.

προσεπιβλέπω, insuper inspicio.

προσεπιβοάω, insuper acclamo.

προσεπιβουλεύω, insidior.

προσεπιγεννάω, insuper ingenero.

προσεπιγίγνομαι, adnascor, accedo.

προσεπιδείκνυμι, f. ξω, insuper ostendo.

προσεπιδεσμέω, alligo.

προσεπιδέω, alligo, adstringo.

προσεπιδημέω, f. ήσω, peregre veniens aliquo deverto.

προσεπιδιδάσκω, praeterea doceo.

προσεπιδίδωμι, f. δώσω, insuper addo.

προσεπιδοξάζω, quasi coopinor, assensione mea approbo. Vocabulum Stoicum.

προσεπιδρέπτομαι, f. ξομαι, insuper mihi vindico, vel peto. 2) pro ἐπιδρέπτομαι.

προσεπιζεύγνυμι, (ζεύγνυμι, irr.) insuper adjungo.

προσεπιζητέω, insuper inquiro.

προσεπιθεάομαι, (θεάομαι, irr.) insuper contemplor.

προσεπιθεωρέω, praeterea observo.

προσεπιθλίβω, (θλῖ) (θλίβω) insuper imprimo.

προσεπικαλλωπίζω, interpolo formam, arte augeo et quaero pulcritudinem.

προσεπικαλέω, f. έσω, accuso praeterea.

προσεπικαταδέω, insuper impono et alligo.

προσεπικατατείνω, intendo, augeo, v. c. vocem, motum etc.

προσεπικηρύσσω, simul edico.

προσεπικοσμέω, f. ήσω, insuper orno.

προσεπικρατέω, rursus vinco.

προσεπικρεμάω, insuper appendo.

προσεπικρούω, illido, impingo, allido.

προσεπικτάομαι, f. κτήσομαι, insuper adquiro, possessionibus meis adjicio.

προσεπιλαμβάνω, insuper adsumo.

προσεπιλέγω, f. ξω, dictis addo, insuper dico.

προσεπιμανθάνω, addisco praeter superiora.

προσεπιμελοῦμαι, insuper curo.

προσεπιμετρέω, f. ήσω, ultra mensuram admetior, cumulum addo; plus largior.

προσεπινοέω, f. ήσω, recens excogito, excogitatis adjicio.

προσεπιπίπτω, incido, incumbo.

προσεπιπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, irr.) adnavigo.

προσεπιπλήττω, f. ξω, insuper increpo.

προσεπιπονέω, ultra laboro.

προσεπιῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) adfluo.

προσεπιῤῥώννυμι, corroboro, vires addo.

προσεπιστεμμόω, alio insuper honore adficio.

προσεπισημαίνομαι, una, insuper indico, demonstro, vel noto, h. e. gestu quo-

dam aliove signo testor, me dictum factumve minus probare, eique me succensere, et id graviter ferre.

προσεπισιτίζομαι, rem frumentariam adaugeo, novo me commeatu instruo.

προσεπισκευάζω, una, amplius apparo, instituo, reparo, reficio.

προσεπισκώπτω, insuper cavillor, illudo.

προσεπισπάομαι, f. άσομαι, insuper attraho, adjungo mihi, assumo.

προσεπίσταμαι, scio.

προσεπιστείχω, leniter, sensim accedo.

προσεπιστέλλω, insuper mando, jubeo. 2) adscribo (epistolae).

προσεπισφάττω, f. ξω, it. προσεπισφάζω, insuper jugulo, jugulo cum aliis, et post alios jam mactatos.

προσεπισφραγίζομαι, f. ίσομαι, insuper sigillo meo confirmo.

προσεπισυνάπτω, (ἅπτω) insuper connecto, adjungo.

προσεπισχυρίζω, insuper, ultro confirmo et corroboro.

προσεπισωρεύω, adaggero, accumulo.

προσεπιταλαιπωρέω, plus aerumnarum perfero, persevero in tolerandis aerumnis.

προσεπιτάττω, f. ξω, insuper impero seu mando.

προσεπιτείνω, intendo, augeo. 2) cum acc. pers. magis premo, vexo.

προσεπιτερατεύομαι, insuper prodigiose adfingo.

προσεπιτέρπομαι, insuper delector.

προσεπιτίθημι, f. προσεπιθήσω, insuper addo. 2) addo.

προσεπιτιμάω, f. ήσω, insuper increpo, increpo, additis minis interdico.

προσεπιτραγῳδέω, f. ήσω, tragice rem exaggero, i. e. supra modum, nimis.

προσεπιτρέπω, insuper permitto, trado, mando, velut novum exercitum.

προσεπιτρίβω, f. ψω, majori molestia adficio. 2) adfligo, attero, perdo. (⏑⏑⏑––)

προσεπιτροπεύω, diutius tutor sum. Pass. diutius in tutela sum.

προσεπιτυγχάνω, simul consequor, impetro.

προσεπιφέρω, (φέρω, irr.) infero, addo.

προσεπιφημίζω, insuper rumorem spargo.

προσεπιφθέγγομαι, accino, acclamo, de hominibus et avibus.

προσεπιφοιτάω, accedo, advenio.

προσεπιφύομαι, insuper adnascor.

προσεπιφωνέω, ad extremum addo in dicendo, prosequor alterius orationem meo, quo assensum significo.

προσεπιχαρίζομαι, ultra, praeterea gratificor.

προσεπιχειρέω, f. ήσω, insuper adgredior.

προσεπιχέω, adfundo, praeterea infundo.

προσεπιχώννυμι, f. χώσω, (χώννυμι, irr.) insuper obturo et operio, terra adgesta obruo.

προσεπιψεύδομαι, (ψεύδομαι) insuper mentior.

προσεπόμνυμι, (ὄμνυμι, irr.) juro insuper.

προσεποφλισκάνω, praeterea debeo.

προσερανίζω, collectum addo s. congero, cumulo.

προσεργάζομαι, f. άσομαι, praeterea facio seu efficio, lucrifacio, lucror, insuper mihi paro.

προσερείδω, f. είσω, applico, adapto aliquid alicui rei. 2) adfigo, vel insuper fulcio et firmo, deligo. 3) obsideo v. c. urbem. Med. innitor, fretus sum, confido. 4) inhaereo rei, ut avelli ab ea nolim, studiose et pertinaciter rem consector.

προσερεύγομαι, (ἐρεύγομαι) cum ructu afflo. trop. οἴματα προσερεύγεται πέτρης, undae aestuant adversus saxum, Od. 15, 621.

προσερέω, fut. Ion. a προσεῖπον, pro προσερῶ, (ἐρῶ) alloquar, affabor. Perf. προσείρηκα.

προσερίζω, f. ίσω. (ἐρίζω) insuper rixor, τινί, cum aliquo, Theocr.

προσέρομαι, f. ερήσομαι, (ἔρομαι, irr.) insuper interrogo.

προσερπύζω, f. ύσω, adrepo.

προσέρπω, f. ψω, Dor. ποθέρπω, (ἕρπω) adrepo: advenio, velut reptando, accedo, τινί.

προσερυγγάνω, ructo, eructo.

προσέρχομαι, f. ελεύσομαι, adeo, accedo, advenio, adgredior, interpello. 2) coeo cum muliere. 3) suppliciter adeo, (ut πρόσοδος, supplicatio.) 4) propinquitate conjunctus sum cum aliquo. 5) in concionem ad populum prodeo, ut agam cum populo. 6) dicitur de reditibus.

προσερωτάω, insuper interrogo.

προσεσπέριος, (ἕσπερος) occidentalis. 2) vespertinus.

προσέσπερος, ον, Dor. ποθέσπερος, i. q. praec. τὰ ποθέσπερα, adv. vesperi, Theocr.

προσέσχατος, ον, (ἔσχατος) contiguus, conterminus.

προσεταιρίζω, (ἑταιρίζω) sodalem addo aliquem alicui, socium adjungo, τινά τινι. Med. mihi sodalem seu socium adscisco, amicum concilio, τινά. it. adjungo me sodalitio alicui, obsequor, indulgeo, τινί.

προσεταιριστός, ή, όν, in societatem et adjumentum adscitus, sodalis. A praec.

προσετέος, έα, έον, Adj. verb. a προσίημι, admittendus.

προσέτι, adv. adhuc insuper, praeterea, ultra.

πρόσευγμα, τό, i. q. πρόσευγμα.

προσευεργετέω, insuper benefacio. c. acc. pers.

προσευθύνω, rationes insuper exigo. (ῡ)

προσευκαιρέω, otio abundo ad rem aliquam, τινί.

προσευκτήριον, ου, τό, (προσεύχομαι) locus, in quo precamur.

προσευκτικός, ή, όν, in precationibus assiduus.

πρόσευξις, ή, i. q. προσευχή.

προσευπορέω, et προσευπορέομαι, praeterea mihi adquiro.

προσευρίσκω, ultra invenio.

προσευσχολέω, f. ήσω, operam pono in. 2) accurate contemplor.

προσεύτροχος, ον, etiam bene currens, vel volubilis.

προσευχή, ῆς, ἡ, precatio, obsecratio, oratio. 2) locus, s. sacellum precibus destinatum apud Judaeos, proseucha, v. Weber ad Juven. 3, 296. p. 175.

προσεύχομαι, f. εύξομαι, precor, preces fundo, oro, vota facio, obsecro, adoro.

προσεφευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor.

προσεχεια, ας, ἡ, attentio. 2) nexus.

προσεχής, ές, (προσέχω) attentus, intentus, prudens. 2) sectator, qui se sectatorem alicui exhibet. 3) continens, cohaerens, proximus, finitimus. προσεχές, adv. prope.

προσεχόντως, adv. attente.

προσέχω, (ἔχω, irr.) attendo, intendo, animadverto. οἱ προσεχόντες, lectores. 2) obtempero, veneror, deditus sum. 3) caveo. 4) appello, applico v. c. navem προσέχομαι, adhaereo, adhaeresco.

προσεχῶς, (προσεχής) adv. attente, studiose. 2) proxime.

προσέψημα, τό, (προσέψω) cibus coctus.

προσεψία, ᾶς, vel προσεψία, ἡ, (ἑψία) alloquium, Soph.

προσέψω, f. ψήσω, (ἕψω, irr.) una coquo, aliis additum coquo, incoquo.

προσεῷος, ον, Ion. προσηῷος, (ἠώς) Orienti vicinus, qui versus Orientem habitat.

προσζεύγνυμι, f. ζεύξω, (ζεύγνυμι, irr.) adjungo, implico.

προσζημιόω, f. ώσω, insuper damno adficio. 2) insuper punio, τινά τινι.

πρόσηβος, ον, (ἥβη) adolescens, puber, qui pubertatem jam attigit, proximus pubertati.

προσηγορέω, (προσήγορος) compello, alloquor.

προσηγόρημα, ατος, τό, alloquium. 2) salutatio.

προσηγορία, ας, ἡ, (προσήγορος) allocutio, alloquium, compellatio, appellatio, salutatio, vocabulum, nomen.

προσηγορικός, ή, όν, appellativus, salutatorius.

προσηγορικῶς, adv. appellative.

προσήγορος, ον, (ἀγορεύω) qui alloquitur, salutat, ut familiaris, comis, qui adire obvium quemque in via, nominatim appellare et ultro alloqui et sermones conserere amat.

προσήδομαι, f. προσησθήσομαι, (ἥδομαι) delector ad rei alicujus sensum et perceptionem.

προσηκόντως, adv. convenienter, decenter, recte, congruenter. A seq.

προσήκω, (ἥκω) pertineo aliquo, attineo r cognatus, conjunctus sum: convenio. προσήκει μοι, convenit mihi, decet me, meum est. οὐδὲν προσήκει μοι τούτου, hoc nihil ad me pertinet. οἱ προσήκοντες, sc. τῷ γένει, cognati, necessarii. τὸ προσῆκον, conveniens, congruum, officium, id quod decet. τὰ προσήκοντα, officia, debita.

προσηλιάζω, soli expono.

προσήλιος, ον, soli expositus, solem spectans, apricus.

πρόσηλος, ον, idem. (Vox dubiom et analogiae non conveniens ap. Aeschyl. et Aristoph. fort. leg. πρόσειλος, ab εἵλη).

προσηλόω, f. ώσω, adfigo.

προσήλυσις, εως, ἡ, (προσέρχομαι) adventus, accessus.

προσηλύτευσις, εως, ἡ, habitatio advenae seu peregrini in loco aliquo. 2) vita. Aquila. A seq.

προσηλυτεύω, f. εύσω, sum advena. 2) versor, sum. A seq.

προσήλυτος, ον, (προσέρχομαι) advena. 2) opponitur civi, estque inquilinus. 3) qui se creditori sponte in nexum dedit. 4) in N. T. qui a Gentilismo se contulit ad Judaismum.

προσήλωσις, εως, ἡ, (προσηλόω) adfixio.

πρόσημαι, (ἧμαι, irr.) adsideo, obsideo.

προσημαίνω, ante significo, portendo.

προσημαντικός, ή, όν, futurum portendens.

προσημασία, ας, ή, portentum, significatio futuri.

προσημειόω, praesignifico. In med. praenoto.

προσήμερος, ον, (ἡμέρα) unum tantum diem durans.

πρόσημον, τό, (σῆμα) signum, indicium.

προσήνεια, ας, ή, benignitas, lenitas.

προσήνεμος, ον, vento expositus, auras patens, de qualibet parte domus, quam ventus afflat.

προσηνής, ές, Dor. προσανής, (ἐνής) bonus, benignus, gratus, lenis, mitis, placidus, acceptus, affabilis.

προσηνία, ή, i. q. προσήνεια.

προσηνῶς, adv. benigne, leniter.

προσήπω, (σήπω) ante macero, sive aceto, sole, sive ipso tempore, quod fit in carne, quam non statim recens coquitur aut assatur, sed post unum et alterum diem, dum velut mitescat, ut poma recentia, mitescere sino.

προσηχέω, f. ήσω, circumsono, sono impello.

προσηχής, ές, (ἠχώ) circumsonus.

προσηῷος, ον, (ἠώς) Ion. p. προσεῷος, ad auroram spectans, orientalis. Dor. τὸ ποτᾶῷον, adv. versus orientem, Theocr.

πρόσθα, adv. Aeol. p. πρόσθε.

προσθακέω, (θᾶκος) adsideo, insideo.

προσθάλπω, foveo insuper.

πρόσθε, ante vocal. πρόσθεν, (πρό, πρός) 1) adv. ante, anteriori in parte. εἰς τὰ πρόσθεν, antrorsum, ultra, ulterius. ταξὶν ἱππέων ἔπεμψεν εἰς τὸ πρόσθεν, ad primum agmen, ante exercitum, Xen. εἰς τοὺ πρόσθεν, ab anteriori parte, ὁ, ἡ, τὸ πρόσθεν, anterior. πρόσθε βαλεῖν, antevertere, praevenire. b) antea, olim, prius ὁ, ἡ, τὸ πρόσθεν, prior, superior. πρόσθεν πρὶν et πρόσθεν ἤ, priusquam. πρόσθεν θεῖναι, praeferre. 2) Praep. c. gen. ante. — Attici etiam ante consonam utuntur forma πρόσθεν.

πρόσθεμα, ατος, τό, (προστίθεμαι) id ipsum, quod apponitur, additamentum, appendix. 2) penis. 3) clunis, apud Hesych.

πρόσθεν, adv. v. πρόσθε.

πρόσθεσις, εως, ή, (προστίθημι) appositio, applicatio, adjectio: additamentum, incrementum.

προσθετέος, έα, έον, Adj. verb. a προστίθημι, addendus.

πρόσθετος, ον, additītius. 2) addictus et deditus sua sponte in servitutem. 3) etiam de coma fictitia, adscititia.

προσθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) accurro.

πρόσθη, ης, ή, idem quod πρόσθεσις, at ab eod. Hesych.

προσθήκη, ης, ή, (προστίθημι) additamentum, accessio, incrementum, auctus, adjectio, auctarium. 2) particula; Vox Gramm.

πρόσθημα, τό, accessio, additamentum, Xen.

προσθιγγάνω, attingo, prehenso, c. gen.

προσθίγω, idem. Hinc in usu aor. 2. προσέθιγον, inf. προσθιγεῖν.

προσθίδιος, ία, ιον, poet. p. πρόσθιος.

πρόσθιος, ία, ιον, (πρόσθε) anterior.

προσθλίβω, f. ψω, apprimo, v. c. pectori, amoris caussa. 2) attero. 3) adgravo. (ῑ)

πρόσθλιψις, εως, ή, adpressio. 2) attritus. A praec.

προσθόδομος, ὁ, (πρόσθε, δόμος) qui ante domum habuit, incoluit. Aeschyl. 2) anterior pars domus.

προσθροέω, alloquor.

προσθύμιος, ον, (θυμός) gratus animo alicujus, τινί. (ῡ)

προσιατρεύω, curo aegrotum.

προσιδεῖν, adspicere. προσιδών, intuitus. v. προσεῖδον.

προσιζάνω, adsideo, haereo, adhaereo.

προσίζω, f. ιζήσω, (ἵζω, irr.) insideo, adsideo.

προσίημι, f. προσήσω, (ἵημι, irr.) mitto ad. Frequentius in Medio 1) admitto, i. e. recipio, agnosco, acceptum habeo, non repudio conditionem, c. acc. it. permitto, sino: allicio, cupio, τινά. οὐδὲν προσίετό μιν, nihil placebat ei, Hdt. ἓν δ' οὐ προσίεταί με, unum mihi non placet, Ar. 2) admitto, i. e. approbo. 3) admitto, i. e. facio, vel committo. it. de femina congressum viri patiente, virum admittente. (⏑⏑– Epice; ⏑––⏑ Attice.)

προσικνέομαι, f. ίξομαι, (ἱκνέομαι, irr.) accedo, advenio.

προσίκτωρ, ορος, ὁ, qui supplex alicui ad genua accidit, supplex. A praec.

προσίνομαι, (σίνομαι) prior laedo, prior noceo. (ῑ)

προσιππάζομαι, idem quod seq.

προσιππεύω, f. εύσω, adequito, juxta equito.

προσίπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) Attice p. προσπέτομαι, advolo, celeriter advenio.

προσίστημι, sisto, adpono: it. appendo, pondero. προσίσταμαι, adsum, adsto, obvenio, proximus sum. 2) obsisto, adversor. 3) offendo προσίσταταί μοι, nauseam, odium, aversationem mihi ciet.

προσιστορέω, f. ήσω, insuper sciscitor. 2) insuper scribo et prodo. προσιστορεῖται, insuper narratur.

προσισχύω, insuper polleo. (ῡ)

προσίσχω, adhibeo, adverto. 2) appello aliquo, i. e. appropinquo, pervenio navi. 3) attendo, ausculto. προσίσχομαι, adhaereo.

προσιτέον, accedendum. Adj. verb. a πρόσειμι.

προσιτός, ή, όν, qui adiri potest, accessu facilis.

προσκαθαιρέω, (αἱρέω, irr.) una simul destruo.

προσκαθέζομαι, (ἕζομαι, irr.) adsideo. 2) adsidue incumbo, operam do. 3) obsideo, hostiliter consideo.

προσκαθελκύω, una detraho, de navi, una deduco. (De quantitate v. ἑλκύω.)

προσκαθήκω, pertineo, protendor, porrigor. 2) devenio ad. 3) consentaneus sum.

προσκαθηλόω, f. ώσω, clavis adfigo.

προσκάθημαι, adsideo. 2) obsideo. 3) praesideo.

προσκαθίζω, et προσκαθίζομαι, v. προσκαθέζομαι.

προσκάθισις, εως, ή, adsessus, adsessio. A praec.

προσκαθίσταμαι, insuper constituo, ordino. 2) in potestatem redigo, ut περιίσταμαι.

προσκαθοπλίζω, f. ίσω, insuper armo, etiam armis instruo. 2) armo.

προσκαθοράω, (ὁράω, irr.) una insuper perspicio.

προσκαινουργέω, aliquid novi addo, ard in rebus malis.

πρόσκαιρος, ον, temporarius, ad tempus durans, caducus, fluxus, momentaneus.

προσκαίρως, adv. ad tempus.

προσκαίω, f. καύσω, aduro. 2) incendo, v. c. amore.

προσκακοπαθέω, f. ήσω, doleo aliqua re, dolore adficior ob aliquid.

προσκακουργέω, f. ήσω, insuper malitiose ago.

προσκακόω, molestia adficio, pass. male adficior, male me habeo.

προσκαλέω, f. έσω, (καλέω, irr.) et προσκαλέομαι, advoco, adscisco, arcesso, auxilio advoco. 2) in jus voco. v. πρόσκλησις.

προσκάμνω, alloboro, eloboro, adnitor.

προσκαρτερέω, f. ήσω, tolero, persevero, constanter laboro, perpetior. 2) adsum assidue.

προσκαρτέρησις, εως, ή, adsidua aliqua in re perseverantia. A pr.

προσκαταβαίνω, descendo ad aliquem.

προσκατάβλημα, ατος, τό, morae multa. 2) accessio, accessio sortis, corollarium. 3) v. seq.

προσκαταβολή, ῆς, ή, idem. 2) altera pars pecuniae, quam solvebant publicani. Nempe, publicorum vectigalium redemtoribus solutionis duo praescribebantur tempora (προθέσεις, προθεσμίαι); unum in quo continuo factis redemturis praesentem pecuniam numerare ex parte oportebat, atque hanc in antecessum solvere, et hoc προκαταβολή dicebatur; alterum solutioni praestitutum tempus erat, quum pensionis mercedumque reliqua pars jam in debitum pendebatur, quod προσκαταβολή et προσκατάβλημα, item προσκαταβόλημα, nominatur.

προσκαταγελάω, f. άσω, insuper irrideo.

προσκαταγινώσκω, secus existimo de aliquo. 2) adjudico.

προσκαταγράφω, insuper conscribo, s. adscribo.

προσκαταδείδω, insuper timeo.

προσκαταδείκνυμι, insuper constituo, vel condituo per edictum.

προσκαταδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) insuper obligo, adstringo.

προσκατταίρω, solvo, proficiscor classe, appello.

προσκατακλαίομαι, lacrimas fundo, vel insuper fundo. Polyb.

προσκατακλύζω, f. ύσω, inundo; submergo.

προσκατακτάομαι, insuper possideo.

προσκαταλαλέω, et ἔομαι, loquacitate obruo, obstrepo et obtundo, objurgo.

προσκαταλαμβάνω, insuper occupo.

προσκαταλλάσσω, Att. ττω, reconcilio.

προσκαταλέγω, f. ξω, allego.

προσκαταλείπω, f. ψω, insuper relinquo. Pass. supersum, superstes sum.

προσκατανέμω, insuper distribuo.

προσκαταξαίνω, attero, de osculantibus, coeuntibus. Lycophr.

προσκαταξύω, tero, attero.

προσκαταπλήσσω, f. ξω, insuper perterrefacio.

προσκαταποντόω, f. ώσω, insuper in pontum seu mare demergo.

προσκατεκπράττομαι, perficio.

προσκαταπυκνόω, f. *ώσω*, constipo, condenso.

προσκαταριθμέω, f. *ήσω*, adnumero.

προσκαταῤῥήγνυμι, f. *ῥήξω*, (*ῥήγνυμι*, irr.) discindo.

προσκατασήπω, una putrefacio.

προσκατασκάπτω, insuper diruo.

προσκατασκευάζω, insuper exstruo vel construo vel comparo.

προσκατασπάω, una detraho, item deduco, de navibus.

προσκαταστρέφω, *στρέφομαι*, insuper everto, vasto.

προσκατασύρω, insuper traho vel attraho. 2) simul traho. (*υ* longum.)

προσκατατάσσω, addo, appono.

προσκατατείνω, insuper extendo, vel repono luxata.

προσκατατίθημι, insuper dependo seu persolvo.

προσκατατρέχω, f. *δραμοῦμαι*, (*τρέχω*, irr.) insuper populor, int. *χώραν*.

προσκαταφεύγω, confugio ad.

προσκαταφρονέω, insuper contemno.

προσκαταχέω, (*χέω*, *irr.*) adfundo, insuper affundo vel perfundo.

προσκαταχράομαι, insuper interficio.

προσκαταψεύδομαι, perf. *προσκατέψευσμαι*, mendacium adversus aliquem confingo.

προσκατέδω, (*ἔδω*, *irreg.*) insuper comedo.

προσκατεργάζομαι, f. *άσομαι*, insuper perficio, conficio. 2) insuper, praeter et post alios interficio. 3) amplius acquiro, lucror.

προσκατεύχομαι, f. *ξομαι*, insuper imprecor, insuper exsecratione utor.

προσκατέχω, detineo apud, vel retineo in.

προσκατηγορέω, f. *ήσω*, insuper accuso.

προσκάτημαι, Ion. pro *προσκάθημαι*.

προσκατοικίζω, una colloco in colonia, habitare jubeo.

προσκατόμνυμι, et *προσκατόμνυμαι*, (*ὄμνυμι*, *irr.*) insuper dejero, praeterea dejero.

προσκαυλέω, f. *ήσω*, in caulem, scapum abeo.

πρόσκαυμα, *ατος*, *τό*, (*προσκαίω*) adustio.

πρόσκειμαι, f. *κείσομαι*, (*κεῖμαι*) positus seu situs sum ad, adjaceo, addor, apponor, sto apud, adsto. 2) addictus sum alicui, colo, faveo, adsentior, transeo in partem seu opinionem alicujus. 3) insto, urgeo, premo, resisto. 4) hortor. 5) incumbo, impositus sum alicui.

προσκειμένως, adv. instanter, addicte. A *προσκείμενος*, quod est a *πρόσκειμαι*.

προσκέλλω, appello navi.

προσκέπτομαι, (*σκέπτομαι*) ante considero, prius contemplor, rimor.

προσκερδαίνω, f. *δήσω*, (*κερδαίνω*, irr.) insuper lucror, amplius lucror.

προσκεφαλάδιον, *τό*, Dim. a seq.

προσκεφάλαιον, *ου*, *τό*, cervical, pulvinus, pulvinar.

προσκηδής, *ές*, (*κῆδος*) curam gerens, sollicitus de aliquo. 2) affinitatis vinculo conjunctus.

προσκήδομαι, (*κήδομαι*, irreg.) curo.

προσκήνιον, *ου*, *τό*, proscenium, vestibulum scenae. 2) aulaeum scenae, sive velum, quod scenae obtenditur. 3) locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitabatur. A seq.

προσκήνιος, *ον*, (*σκηνή*) qui ante scenam est.

προσκήπτω, f. *ψω*, (*σκήπτω*) praedico, ante significo, denuncio.

προσκηρυκεύομαι, f. *εύσομαι*, caduceatorem mitto, per caduceatores cum altero aliquid ago, contraho.

προσκηρύσσω, Att. *ττω*, f. *ύξω*, per praeconem indico.

προσκιαγραφέω, (*σκιαγραφέω*) ante adumbro.

προσκίασμα, *τό*, obumbraculum.

προσκιγκλίζω, (*κιγκλίζω*) caudam vel podicem celeriter huc illuc moveo in aliqua re, Dor. *εὖ ποτικιγκλίσδευ*, Theocr. 5, 117.

προσκινδυνεύω, insuper in periculum venio, insuper in periculo versor.

προσκινέω, admoveo. In med. admoveo me.

πρόσκιος, *ον*, (*σκιά*) umbrosus. *τὸ πρόσκιον*, Subst. apud Strab. adumbratio.

προσκιρτάω, (*σκιρτάω*) exsultans anteeo.

προσκίρτησις, *εως*, *ἡ*, exsultatio praecuntis.

προσκλαίω, f. *κλαύσομαι*, defleo.

πρόσκλαυσις, *εως*, *ἡ*, fletus. 2) primus poenitentium gradus in Ecclesia vetere. A praec.

προσκληδονίζομαι, insuper auguror.

προσκληρόω, f. *ώσω*, sorte allego, seu sorte lectum adjungo. 2) adjungo, consocio, simpliciter. 3) sorte addico, vel attribuo. pass. etiam est adjungor. 4) accedo ad partes aliquas etc. et in medio adjungo me.

πρόσκλησις, *εως*, *ἡ*, (*προσκαλέω*) proprie, si quis ad Areopagum vocatur, ob caussam dicendam. 2) in jus vocatio quaevis, quae alias *κλῆσις*.

προσκλινής, *ές*, (*προσκλίνω*) acclinis.

πρόσκλιντρον, *ου*, *τὸ*, id, cui aliquid acclinare possumus. A seq.

προσκλίνω, acclino. 2) faveo partibus alicujus. 3) accedo ad aliquid, adjungo me alicui, ut virtuti. 4) facio inclinare ad aliquid, propensum reddo.

πρόσκλισις, *εως*, *ἡ*, inclinatio in alteram partem, (proprie de lance), studium partium, favor, accessio ad partes alicujus, item ad rem quamcumque, velut virtutem; item, benevolentia. A pr.

προσκλύζω, f. *ύσω*, alluo, cum Dat. 2) proluo, colluo, perluo. 3) inundo.

πρόσκλυσις ποταμοῦ, alluvio, quum aliquid alluitur flumine, mari, aut perfunditur aqua. A pr.

πρόσκλυσμα, *ατος*, *τό*, quo utimur ad colluendum seu fovendum.

προσκνάω, f. *ήσω*, et *προσκναίω*, scalpo, adfrico, vel pruriens adfrico.

προσκνήθω, idem quod praec. ap. Plutarch.

προσκνυζομαι, f. *ύσομαι*, gannitu inclamo seu appello.

προσκοινόω, communico, refero ad aliquem.

προσκολλάω, f. *ήσω*, adglutino, applico.

προσκολλάομαι, adjungo, adplico me ad aliquem, sector, adhaeresco.

προσκόλλησις, *εως*, *ἡ*, conglutinatio. 2) arctissima conjunctio. 3) accessio, applicatio, sectatio.

προσκομιδή, *ῆς*, *ἡ*, advectio, oblatio. A seq.

προσκομίζω, f. *ίσω*, apporto, adfero, offero, adveho, adduco.

πρόσκομμα, *ατος*, *τό*, (*προσκόπτω*) obstaculum in via, in quod pedes incurrunt, offendiculum, scandalum. 2) vulnus, tuber ex offensione in pedibus. 3) noxa, damnum.

προσκοπέω, f. *ήσω*, (*σκοπέω*) provideo, prospicio, rationem habeo.

προσκοπή, *ῆς*, *ἡ*, (*κόπτω*) offendiculum, scandalum, offensio, offensus.

προσκόπησις, *εως*, *ἡ*, (*σκοπέω*) provisio.

πρόσκοπος, *ὁ*, (*σκοπέω*, *σκοπός*) speculator, seu explorator, qui praemitti solet. 2) excubitor, miles qui est in statione.

προσκόπτω, f. *ψω*, (*κόπτω*) offendo, impingo. 2) sum animo inimico, infenso. 3) pecco.

προσκορέννυμι, f. *έσω*, (*κορέννυμι*, irr.) insuper exsaturo, satio.

προσκορής, *ές*, (*κόρος*) satietatem inducens vel adferens, fastidium inducens et satietate ingratus, nimius. 2) satiatus, satur.

πρόσκορος, *ον*, idem et ab eod.

προσκόρως, adv. satis superque, abunde.

προσκοσμέω, f. *ήσω*, insuper orno, ornandi caussa addo.

προσκόσμημα, *τό*, proprie, auctarium ornatus, ut torques, armillae. 2) ornamentum. A pr.

προσκοτόω, (*πρό*, *σκοτόω*) obtenebro.

προσκράνος, *ον*, (*κράνον*) capiti adhaerens. *τὸ πρόσκρανον*, Dor. *ποτίκρανον*, i. q. *προσκεφάλαιον*, Theocr.

προσκρεμάννυμι, f. *κρεμάσω*, (*κρεμάννυμι*, irr.) appendo. Med. adhaereo.

προσκρίνω, adjudico, addico. Pass. *προσκρίνομαι*, accresco, adglutinor, coagmentor.

πρόσκρισις, *εως*, *ἡ*, accretio. 2) adjudicatio.

πρόσκρουμα, s. *πρόσκρουσμα*, *ατος*, *τό*, (*προσκρούω*) quo quis offenditur, offendiculum, offensio.

πρόσκρουσις, *εως*, *ἡ*, offensio, offensa.

προσκρουστικός, *ή*, *όν*, offendens, infestus, inimicus, facile et cupide injiciens offensiones. A seq.

προσκρούω, f. *ούσω*, impingo, offendo, incurro. 2) incido in quem, *τινί*.

προσκτάομαι, f. *ήσομαι*, (*κτάομαι*, irr.) insuper adquiro s. comparo, *τί πρός τινι* et *τί τινι*.

πρόσκτησις, *εως*, *ἡ*, possessio.

πρόσκτητος, *ον*, adquisitus.

προσκτίζω, f. *ίσω*, insuper condo, condendo addo.

· *προσκυδής*, *ές*, (*κῦδος*) gloriosus, venerandus. dub.

προσκυλινδέω, (*κυλινδέω*) et

προσκυλίνδω, (*κυλίνδω*) advolvo.

προσκυλισμός, *οῦ*, *ὁ*, volutatio. 2) ipsa actio ad genua procumbendi.

προσκυλίω, f. *ίσω*, advolvo (ῑ)

προσκυμαίνω, fluctuando alluo.

πρόσκυνες, *οἱ*, (*κύων*) adulatores abjectissimi.

προσκυνέω, f. *ήσομαι*, aor. *προσεκύνησα*, poet. *προσέκυσα*, (*κυνέω*, irr.) adoro manu ad os relata, veneabundus saluto: colo et observo aliquem: osculor, veneror, osculando saluto. Inpr. dicitur de more Persarum, qui reges suos flexis genibus et prostrato humi corpore venerantur, Xen.

Cyr. 8, 3, 14.

προσκύνημα, ατος, τὸ, adoratio, veneratio. A pr.

προσκύνησις, εως, ἡ, adoratio, veneratio.

προσκυνητής, οῦ, ὁ, adorator.

προσκυνητός, ή, όν, adorabilis, adorandus, adoratione dignus, venerandus.

προσκύπτω, f. ψω, inclino me ad aliquid.

προσκυρέω, f. ήσω, (κυρέω, irr.) nanciscor, consequor. 2) vicinus sum.

προσκύρησις, ἡ, adventus, consecutio.

προσκυρόω, f. ώσω, auctoritate mea comprobo, ratum habeo, adjudico, addico.

προσκύρωσις, εως, ἡ, (προσκυρόω) confirmatio, addictio. (ῡ)

* προσκύω, thema obsol. unde προσέκυσα, quaere sub προσκυνέω.

προσκωμάζω, irrumpo, c. dat.

πρόσκωπος, ον, (κώπη) remex, qui remum manu tractat, socius navalis.

προσλάζομαι, poet. p. προσλαμβάνω.

προσλάζυμαι, idem.

προσλαλέω, f. ήσω, alloquor, colloquor.

προσλαλιά, ᾶς, ἡ, allocutio.

προσλαμβάνω, (λαμβάνω, irr.) accipio praeterea. 2) adsumo, adhibeo, adscisco, adjungo mihi, comparo mihi. 3) manum admoveo operi. 4) comiter corrigo, benigne tracto; in N. T.

προσλάμπω, allucco.

πρόσλαμψις, ἡ, allucendi ipse actus.

προσλέγω, f. ξω, (λέγω irr.) appono. Med. accumbo, unde 3 aor. syncop. προσελέκτο, Od. 12, 34. 2) plerumque alloquor, τινά. Metaph. κακὰ προσελέξατο θυμῷ, mala agitabat consilia, Hesiod.

προσλεπτύνω, extenuo.

προσλεύσσω, adspicio, intueor, contueor.

πρόσλημμα, ατος, τὸ, quod praeterea est acceptum seu adsumtum.

προσληπτέος, α, ον, adj. verb. a προσλαμβάνω, intelligendus, subaudiendus. προσληπτέον, intelligendum est, vox Gramm. in explicanda ellipsi.

προσληπτικός, ή, όν, assumtivus.

πρόσληψις, εως, ἡ, adsumtio. 2) receptio, opp. ἀποβολή. 3) comparatio. 4) in Dialecticis etiam adsumtio sic vocatur.

προσλιμενίζω, portum ingredior.

προσλιπαίνω, pinguiorem reddo.

προσλιπαρέω, f. ήσω, adsiduus sum in re aliqua, insto, urgeo. 2) obsecro, omnia rogo, flagito. προσλιπαρῶν, assiduus.

προσλιπάρησις, εως, ἡ, obsecratio, adsiduae seu obnixae preces. 2) adsidue praesentia apud aliquem.

προσλογίζομαι, f. ίσομαι, refero, adscribo, annumero, imputo.

προσλογοποιέω, adfingo, fingendo addo, sc. in narrando.

προσλογιστέος, έα, έον, Adj. verb. adnumerandus, adjiciendus, rationibus vel numero addendus.

προσλοιδορέω, insuper convicior.

προσλυμαίνομαι, perniciem adfero.

προσλυσσάω, f. ήσω, furibundo impetu, in modum rabidi canis, ruo in aliquid.

προσμάθησις, ἡ, amplior doctrina, perceptio plurium notitiarum, seu doctrinarum pristinis addita. 2) facultas addiscendi.

προσμαλάσσω, f. ξω, emollio.

προσμανθάνω, f. μαθήσομαι, (μανθάνω, irr.) addisco, insuper addisco.

προσμαρτυρέω, f. ήσω, attestor. 2) meo testimonio confirmo, adstipulor. 3) alicui aliquid adscribo, tribuo.

προσμαρτύρομαι, (ῡ) testem invoco in aliqua re.

προσμάρτυρος, ον, (μάρτυρ) testis, testificans, attestans.

προσμάσσομαι, rigo: ap. Lycophr.

προσμάσσω, f. ξω, adjungo, agglutino, affrico, applico, infigo, infero.

προσμάστιος, ον, Dor. ποτιμάστιος, ad mammam s. in mamma positus.

προσμάχομαι, oppugno, c. dat.

προσμειδιάω, f. άσω, arrideo, τινί.

προσμελίζομαι, cano.

προσμελῳδέω, f. ήσω, admodulor, accino.

προσμένω, f. ενῶ, (μένω, irr.) permaneo, persevero, adsiduus sum in, adhaereo. 2) expecto. 3) commoror.

προσμερίζω, divido inter, s. divisione facta addo, attribuo aliis, ut eos augeam.

προσμεταπέμπομαι, f. ψομαι, advoco, arcesso.

προσμετρέω, f. ήσω, admetior.

προσμηχανάομαι, machinor, molior, excogito, adstruo.

προσμηχανεύω, idem.

προσμιγνύω, vel προσμίγνυμι, f. ξω, admisceo in, applico, admoveo. 2) appello, subeo, succedo. 3) manum confero, confligo. 4) adeo quem.

πρόσμιξις, εως, ἡ, admistio. A pr.

προσμίμνω, poet. p. προσμένω.

προσμίσγω, idem quod προσμιγνύω.

προσμιστέω, una, simul oli.

προσμισθόω, f. ώσω, mercede loco. προσμισθοῦμαι, mercede conduco.

προσμοιράζω, attribuo.

προσμολεῖν, inf. aor. προσέμολον, ab inusitato προσβλώσκω, i. q. προσέρχομαι, adeo, accedo.

προσμονή, ῆς, ἡ, (προσμένω) permansio et expectatio apud aliquem, perseverantia in re aliqua.

πρόσμορος, ον, etiam fato subjectus. 2) morte dignus, vel caedis cum alio auctor.

προσμυθέομαι, Dor. ποτιμυθέομαι, alloquor, Od. c. dat. Theocr.

προσμυθεύω, et προσμυθεύομαι, fabulam addo fabulis, fabulor insuper.

προσμυθολογέω, confabulor cum aliquo, τινί.

προσμυθοποιέω, alloquor aliquem, τινί.

προσμύρομαι, simul fluo. (ῡ)

προσναυπηγέω f. ήσω, insuper naves fabricor, insuper classem aedifico.

προσναυτιάω, f. άσω, insuper nauseo, nauseo ad aliquid. metaph. respuo. dub.

προσνεανιεύομαι, f. εύσομαι, per juvenilem jactantiam addo.

προσνέμω, (νέμω, irr.) attribuo, adjungo, adscribo.

πρόσνευσις, εως, ἡ, assensus.

προσνεύω, f. εύσω, innuo, adnuo. 2) pronus sum.

προσνέω, f. ευσομαι, (νέω, irr.) adnato.

προσνήχω, προσνήχομαι, adnato. 2) accedo.

προσνικάω, vinco, vel insuper vinco.

προσνίσσομαι, accedo.

προσνοέω, f. ήσω, insuper mente agito et considero.

προσνομοθετέω, (νομοθετέω) insuper lege sancio.

προσνωμάω, me ipsum moveo ad, proficiscor ad, accedo.

προσξενοικέω, v. προσσυνοικέω.

προσοβέω, (σοβέω) ante tempus suscito.

προσογκάομαι, f. ήσομαι, ad aliquid vel aliquem rudo, rugio.

προσογκής, ές, (ὄγκος) qui est amplae molis.

προσοδεύομαι, f. εύσομαι, (πρόσοδος) reditus percipio, emolumenta capio. Dicitur etiam passive de eo, a quo vectigal exigitur, qui pendit vectigal, usuras, unde alteri reditus fit.

προσοδιάζομαι, idem et ab eo l.

προσοδικός, ή, όν, habens reditus et proventus, lucrosus.

προσόδιος, ον, ad supplicationes, quae diis fiunt, pertinens. τὸ προσόδιον, carmen in supplicationibus, maxime Apollinis, cani solitum; it. supplicatio ipsa.

πρόσοδος, ου, ἡ, (ὁδός) adventus, accessus. 2) supplicatio, qua itatur ad aras deorum. πρόσοδοι, supplicationes, quae diis fiunt. 3) reditus, proventus. 4) fructus e re quavis, praemium. 5) coitus, concubitus. Hippocr.

προσοδύρομαι, lamentor ob aliquid. (ῡ)

προσόζω, Dor. ποτόσδω, pf. προσόδωδα, (ὄζω, irr.) odorem perfero aliquo. 2) oleo, redoleo. 3) putresco.

προσοίγνυμι, (οἴγνυμι, irr.) adaperio.

προσοίγω, idem.

προσοικειόω, (οἰκειόω) familiarem reddo: accommodo, vindico. Med. mihi concilio et adjungo, adsocio mihi. οἱ προσῳκειωμένοι, genere proximi. b) mihi vindico.

προσοικέω, f. ήσω, domicilia et sedes conjunctas habeo, habito ad, finitimus sum.

προσοικίζω, accolam alteri facio, accolam s. colonum addo.

προσοικοδομέω, f. ήσω, aedificio addo, adstruo.

προσοικονομέομαι, insuper mihi provideo. 2) insuper dispenso, dispono, constituo.

πρόσοικος, ον, vicinus, accola. 2) finitimus.

προσοιμώζω, illacrimo, lugeo ob, lamentor ad.

πρόσοισμα, ατος, τὸ, (προσφέρω) quod offertur, quod adhibetur seu adsumitur.

προσοιστέος, α, ον, Adj. verb. adferendus, adhibendus.

προσοίχομαι, (οἴχομαι, irr.) accedo.

προσοκέλλω, appello, applico, impingo.

προσολοφύρομαι, ob aliquid ejulo, apud aliquem ejulo, τινί. (υ longum.)

προσομαρτέω, comitor, τινί.

προσομιλέω, f. ήσω, versor cum aliquo, consuetudo mihi est, congredior, colloquor, τινί. 2) versor in aliqua re, rem aliquam tracto, contingo aliquid, aggredior aliquid.

προσομιλητέον, Adv. verb. accedendum est.

προσομιλητικός, ή, όν, ad consuetudinem familiarem aptus. 2) sermocinator. Subst. ἡ προσομιλητική, ῆς, scil. δύναμις, facultas sermocinandi.

προσομιλία, ας, ἡ, consuetudo, congressus. 2) allocutio, sermocinatio, colloquium.

προσόμοιος, α, ον, adsimilis, valde similis.

προσομοίως, adv. similiter, simillime.

προσομολογέω, f. ήσω, insuper fateor vel spondeo. 2) fateor, confiteor.

προσομολογία, ἡ, confessio.

προσομόργνῦμι, et προσομόργνυμαι, imprimo, inuro. προσωμόρξατο, adlevit, adfricuit. aor. 1. med.

προσομορέω, f. ήσω, confinis, conterminus sum.

προσόμουρος, ον, Ion. pro ionsit. προσόμορος, (ὅμορος) vicinus, confinis, Herodot. 4, 173.

προσονειδίζω, f. ίσω, praeterea objicio, praeterea exprobro.

προσονομάζω, f. άσω, insuper nomino, appello, nomino.

προσονομασία, ας, ἡ, adnominatio, agnominatio.

προσονυμασία, ἡ, Aeol. p. προσονομασία.

προσοπτάζω, Dor. ποτοπτάζω, poet. p. προσοράω.

προσοπτίλλω, (ὀπτίλος) Dor. ποτοπτίλλω, adspicio, adspecto.

προσοράω, f. προσόψομαι, (ὁράω, irr.) adspicio.

προσοργίζομαι, f. ίσομαι, insuper aut ergo aliquid vel aliquem irascor.

προσορέγομαι, appeto, c. dat.

προσορέω, f. ήσω, (πρόσορος) finitimus sum.

προσορίζω, f. ίσω, addo finibus imperii. 2) praefinio.

προσορμάω, f. ήσω, cum impetu et hostiliter accedo vel advenio, irruo.

προσορμέω, stationem habeo.

προσορμίζω, f. ίσω, appello, in stationem navem applico.

προσόρμισις, εως, ἡ, appulsus ad litus. A praec.

πρόσορμος, ὁ, statio navium, locus, ubi appellere naves possunt.

πρόσορος, ον, (ὅρος) conterminus, vicinus. Ion. πρόσουρος.

προσορχέομαι, f. ήσομαι, salto ad, τοῖς λόγοις, Plut.

προσοσσομαι, v. προτιόσσομαι.

προσοσφραίνω, (ὀσφραίνομαι, irr.) olfaciendum praebeo.

προσουδίζω, f. ίσω, (οὖδας) humo allido, adfigo terrae.

I. προσουρέω, f. ήσω, (οὖρος) secundo utor vento. 2) feliciter ago. πρὸς οὖρον ναυτίλλομαι.

II. προσουρέω, (οὖρον, urina) permejo, commingo, c. dat. Ar. Ran. 95.

πρόσουρος, ον, (οὖρος, ὅρος) conterminus, vicinus.

προσοφείλω, f. ὀφειλήσω, (ὀφείλω, irr.) insuper vel praeterea, ultra debeo. 2) aes alienum contraho ultra reditus meos. 3) praeterea mulctor. 4) debeo simpliciter. 5) relinquor, superor. Pass. etiam debeor, προσοφειλόμενα χρήματα, pecunia quae debetur.

προσοφλισκάνω, idem.

προσοφλέω, f. οφλήσω, (ὄφλω, irr.) idem. 2) idem quod ὀφλεῖν, ut γέλωτα etc.

προσοχή, ῆς, ἡ, (προσέχω) attentio, animadversio, diligentia. 2) prudentia, προσοχὴ νόμου, conservatio s. observatio legis.

προσοχθέω, f. ήσω, offendo, vel offensus sum, infensus sum. 2) taedium molestiamque capio, cum taedio fero.

προσοχθίζω, f. ίσω, idem.

προσόχθισμα, ατος, τό, offensa, offensio. A pr.

προσοχθισμός, οῦ, ὁ, idem.

προσοχλέω, obstrependo molestus sum, s. molestiam affero alteri.

πρόσοχος, ον, (προσέχω) attentus, intentus, solers.

προσοχυρόω, f. ώσω, insuper, amplius munio.

προσοψάομαι, vescor cum pane, opsonium edo.

προσόψημα, ατος, τό, quo cum pane vescimur.

πρόσοψις, εως, ἡ, adspectus, conspectus, obtutus, species.

προσοψωνέω, opsonium edo.

προσπάθεια, ας, ἡ, adfectio, qua rei alicui sumus addicti, eique adhaeremus, amor, cupiditas. A seq.

προσπαθής, ές, (πάθος) qui adfectu in rem aliquam fertur.

προσπαθῶς, adv. alicui rei adhaerendo, cum affectu. A pr.

προσπαίζω, f. αίσω, vel αίξω, jocor cum, alludo.

προσπαιστέον, Adj. verb. alludendum. A praec.

πρόσπαιος, ος, (παίω) recens, novus, subitus, fortuitus.

προσπαίως, adv. subito, repentino animi motu.

προσπαλαίω, f. αίσω, colluctor, obluctor.

προσπαραβάλλομαι, adgero insuper.

προσπαραγράφω, f. ψω, jam scriptis addo.

προσπαραινέομαι, (αἰνέω, irr.) insuper exhortor.

προσπαραιρέομαι, insuper detraho, eripio.

προσπαρακαλέω, f. έσω, insuper vel praeterea hortor.

προσπαράκειμαι, (κεῖμαι, irr.) adjaceo.

προσπαρακελεύομαι, insuper jubeo.

προσπαραλαμβάνω, (λαμβάνω, irr.) ultra accipio, praeterea adsumo.

προσπαράληψις, εως, ἡ, adsumtio. A pr.

προσπαραπήγνῦμι, (πήγνυμι, irr.) infigo, adfigo.

προσπαρασκευάζω, una apparo.

προσπαρατίθημι, insuper, praeterea addo, sc. dictis.

προσπαρατρώγω, (τρώγω, irr.) una arrodo.

προσπαρδεῖν, inf. aor. a προσπέρδω.

προσπαρέχω, insuper praebeo, insuper exhibeo.

προσπαρίσταμαι, venio in mentem. 2) in deditionem redigo.

προσπαροικέω, accola sum, vicinus sum.

προσπαροξύνω, f. υνῶ, praeterea vel super exaspero hominem, iram, incendium, morbum.

προσπασσαλεύω, vel προσπατταλεύω, f. εύσω, paxillis adfigo.

προσπασσαλέω, idem.

προσπάσσω, Att. πάττω, f. άσω, inspergo, adspergo.

προσπάσχω, (πάσχω, irr.) erga aliquid affectus sum. 2) addictus sum alicui et ei adhaereo studio, amore, amo, cupio.

προσπατταλεύω, vide προσπασσαλεύω.

προσπάττω, Att. p. προσπάσσω, q. v.

πρόσπεινος, ον, (πεῖνα) esuriens, qui valde esurit, famelicus, N. T.

προσπειράζω, attento.

προσπελάζω, vel προσπελάω, f. άσω, appropinquo, accedo. 2) admoveo, applico, appello, adverto. 3) succedo.

προσπέλασις, εως, ἡ, appropinquatio, applicatio. A pr.

προσπελάτης, ου, ὁ, cliens, adsecla, famulus.

προσπέμπω, f. ψω, insuper mitto. 2) mitto ad aliquem. 3) immitto alicui, v. c. percussorem.

προσπεποιημένως, adv. (προσποιέομαι) simulate.

προσπέρδω, (πέρδω) oppedo, προσπαρδεῖν, oppedere, aor. 2. inf.

προσπεριβάλλω, et βάλλομαι, adoperio, circumdo, circumvallo. 2) ultra modum amplector, ultra justos fines prorogo imperium.

προσπεριγίγνομαι, supersum.

προσπεριεργάζομαι, curiose ago, curo, curiose quaero.

προσπεριλαμβάνω, simul complector.

προσπεριοδεύω, f. εύσω, insuper vel simul obeo. 2) una velut peragrando describo; de Geographo.

προσπεριορίζομαι, includo, complector.

προσπεριπορίζω, insuper e demonstratis cogo et demonstro.

προσπερονάω, fibula annecto, adfigo.

προσπέταμαι, i. q. προσπέτομαι, unde προσπετασθείσης, gen. sing. fem. part. aor. 1. Athen. 9, 51. p. 395. a. quod falso quidam traxerunt ad προσπετάννυμι.

προσπεύθομαι, poet. p. προσπυνθάνομαι.

προσπεφυκότως, adv. part. pf. a προσφύω, i. q. προσφυῶς.

πρόσπηγμα, ατος, τό, adfixum, quod adhaesit tenaciter, concrevit. A seq.

προσπήγνῦμι, f. πήξω, et προσπηγνύω, (πήγνυμι, irr.) adfigo.

προσπηδάω, f. ήσω, prosilio, insulto, adsilio.

προσπηχύνομαι, (πῆχυς, πηχύνω) ulnis amplector. 2) cubito metior.

προσπιέζω, una, simul premo.

προσπίλναμαι, appellor, admoveor, propinquus fio, τινί.

προσπιπίσκω, (πιπίσκω, irr.) una s. insuper bibendum praebeo.

προσπιπράσκω, (πιπράσκω, irr.) cum aliu vendo, quasi in compendium.

προσπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) accido, evenio. 2) accido ad, v. c. pedes, unde supplex fio; item 3) adulor, etiam colo, sector. οἱ προσπίπτοντες, sectatores. 4) adorior, irruo. 5) occurro, obvius sum, incido. (ι natura longum.)

προσπιτνέω, accido ad genua, supplex fio, accido, cado ad, τινά, Aesch.

I. προσπλάζω, poet. p. προσπελάζω, accedo, appropinquo.

II. προσπλάζω, f. πλάγξω, (πλάζω, irr.) insuper circumago et vagari facio.

προσπλάσσω, Att. πλάττω, f. άσω, adfingo. 2) illino, adhaerere facio. προσπλαττόμενος, adhaerens.

προσπλαστικός, ή, όν, obstruendi seu opplendi vim habens. A praec.

πρόσπλαστος, ον, (προσπλάζω, I.) cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus patet.

προσπλέκω, f. ξω, addo, adjungo, annecto. 2) pro συμπλέκω, συμπλέκεσθαι, conserere manus.

προσπλέω, f. εύσομαι, adnavigo.

προσπληρόω, f. ώσω, impleo. 2) suppleo.

προσπλήσσω, f. ξω, pareotio.

πρόσπλους, ὁ, adnavigatio.

προσπλωτός, ή, όν, navigabilis, vel q. d. adnavigabilis. A seq.

προσπλώω, adnavigo.

προσπνευσις, εως, ἡ, adspiratio. A seq.

προσπνέω, f. εύσω, adflo, adspiro.

προσποιέω, addo, adjongo, comparo alicui quid, τινί τι, Thuc. 1, 55. 2) Med. a) mihi comparo, adqoiro: mihi concilio, ut φίλους, Hdt. τοὺς θεούς, propitios mihi reddo, Xen. it. in potestatem meam redigo, vinco mibi, assumo aliena. b) me habere aliquid simulo, unde simulo, seq. inf. affecto. c) animum adverto, attendo, audio, τινί vel πρός τι.

προσποίημα, ατος, τό, quod nobis vindicamus. 2) quod simulatur. A praec.

προσποίησις, εως, ἡ, vindicatio, vindiciae. 2) acquisitio. 3) simulatio, dissimulatio, affectatio.

προσποιητικός, ή, όν, simulator, simulationi studens. A seq.

προσποίητος, ον, et προσποιητός, ή, όν, (προσποιοῦμαι) simulatus, fictos.

προσποιητῶς, adv. simulate. 2) adsciscendo, adscititio modo; de iis, quae non sunt innata.

προσπολεμέω, f. ήσω, bello aggredior.

προσπολεμόω, f. ώσω, insuper hostem facio aliquem alicui, adhuc alium novum hostem armo adversus aliquem.

προσπολέω, f. ήσω, famulor, ministri seu ministrae munere fungor. προσπολέομαι, advenio, accedo. A seq.

πρόσπολος, ον, (πολέω) famulus, minister.

προσπονέομαι, praeterea elaboro.

προσπορεύομαι, f. εύσομαι, proficiscor ad, accedo vel venio ad. 2) adeo quem. 3) aggredior aliquid. 4) advenio.

προσπορίζω, adquiro, comparo insoper, vel simpliciter, alteri. In med. comparo mibi.

προσπορισμός, οῦ, ὁ, adquisitio nova; it. ejns, qoo adhnc carebamus. 2) quod adqoiritur per eos, qui in nostra sunt potestate. A praec.

προσπορπάζω, vel προσπορπάω, προσπορπάομαι, fibula annecto, affigo.

προσπορπάτος, ή, όν, fibula annexus, adfixus.

προσπράσσομαι, sc. χρήματα, insuper pendere pecuniam cogor.

πρόσπταισις, εως, ἡ, (προσπταίω) quum quis offendit seu impingit, offeosio.

πρόσπταισμα, ατος, τό, offensio pedis, prolapsio. 2) tuberculum ex offensione.

προσπταίω, f. αίσω, offendo, impingo. 2) pecco, erro. 3) in indignationem aut odium alicujos incurro. 4) cladem accipio, adversa utar fortuna.

πρόσπτυγμα, ατος, τό, amplexus. 2) id quod amplectimur. A seq.

προσπτύσσω, f. ξω, applico. προσπτύσσομαι, amplector, complector, amice saluto, blande compello.

προσπτύω, f. ύσω, conspuo alicui os. 2) contemtim rejicio. 3) abominor, despuo.

πρόσπτωσις, εως, ἡ, impetus irruentis, offendentis. 2) offensio, allisio. 3) casus, eventus.

προσπύλαιον, ου, τό, vestibulum.

προσπυνθάνομαι, insuper percontor; item percontor simpliciter.

προσπυρόω, f. ώσω, amplius s. magis accendo. 2) accendo.

προσραίνω, (ῥαίνω) adspergo.

πρόσραξις, εως, ἡ, collisio, conflictus, conflictatio. A seq.

προσράπτω, f. ψω, adsuo.

προσράσσω, Att. προσράττω, f. ξω, allido. (ω natura longum.)

προσρέπω, accedo, sc. augendi caussa.

προσρέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) adfluo, allabor. 2) confluo. 3) accedo, contingo.

προσρήγνυμι, vel προσρηγνύω, f. ξω, allido, affligo terrae. προσρήγνυμαι, allidor, irruo.

πρόσρημα, ατος, τό, (ῥῆμα) appellatio. 2) salutatio.

πρόσρηξις, εως, ἡ, (προσρήγνυμι) illisio, impetus, conflictus.

πρόσρησις, εως, ἡ, (ῥῆσις) appellatio, compellatio, salutatio.

προσρήσσω, idem quod προσρήγνυμι.

προσρητέον, adv. verb. alloquendum, appellandum.

προσρητέος, έα, έον, insuper commemorandus. 2) compellandus. Adj. verb. a προσρέω.

προσρητός, ή, όν, compellatus, salutatus.

πρόσριζα, vel πρόσριζον, adv. stirpitus, radicitus, funditus. v. πρόῤῥιζος.

προσριζόφυλλος, ον, (φύλλον) juxta radices folia, s. radicem foliatam habens.

προσριζόω, f. ώσω, actis radicibus adhaereseo. item, adfigo, impr. pass. radicibus adfigo, item adhaereo simpliciter.

προσρίπτω, allido, impingo. (ι natura longum.)

προσρύομαι, (ῥύομαι, irr.) evado in locum aliquem, c. dat. (De quant. v. simplex.)

προσρώννυμι, f. ῥώσω et προσρωννύω, (ῥώννυμι) insuper confirmo, corroboro.

προσσαίνω, blandior, proprie de cane; adulor, blande alloquor, τινά.

προσσαίρω, idem quod praec. 2) lacero, scindo.

προσσέβω, colo, honoro; plerumque in medio.

προσσείω, impello, et προσείω.

προσσημαίνω, f. ανῶ, insuper aliena significo, adsignifico.

προσσημαντικός, ή, όν, praeterea significans, quasi adsignificativus.

*προσσημασία, ας, ἡ, signum adjunctum vel concurrens aliis signis.

προσσιαλίζω, f. ίσω, adspuo, despuo aliquo.

προσσκώπτω, dicteriis incesso insuper.

πρόσσοθεν, adv. (πρόσσω) a longinquo.

προσσπαίρω, palpito ad.

προσσπένδω, adfundo, insuper libo.

προσστασιάζω, insuper ad seditionem concito.

προσσταυρόω, vallo insuper munio. Thuc.

προσστέλλω, contraho, adduco, inde perf. part. προσεσταλμένος, adstrictus, contractus.

προσστρατοπεδεύω, f. εύσω, castra pono ad.

προσσυκοφαντέω, insuper criminor, calumnior.

προσσυλλαμβάνομαι, adjuvo, augeo, confirmo.

προσσυμβάλλομαι, una, insuper prosum.

προσσυνάπτω, addo, adjungo, adnecto.

προσσύνειμι, simul adsum.

προσσυνθερμαίνω, una calefacio.

προσσυνίημι, una intelligo.

προσσυνίστημι, una laudo, s. commendo, una demonstro, nempe laudis consequendae caussa.

προσσυνοικέω, accedo alicui accola, in eandem domum, vel urbem recipior.

προσσυνοικίζω, f. ίσω, in matrimonium (praeterea) colloco.

προσσυντίθημι, simul compono. in med. paciscor cum aliquo praeterea.

πρόσσω, adv. poet. p. πρόσω, Hom.

προσσωματοποιέω, f. ήσω, praeterea corpus facio, corpori adjungo.

προσσωρεύω, (σωρεύω) adaggero, accumulo.

πρόσσφαγμα, τό, quod mactatur, v. c. τάφῳ, ad aram, Plut.

προσσφάττω, (σφάττω) macto ad vel in.

προσταγά, ἡ, idem quod sequens et ab eod.

πρόσταγμα, ατος, τό, (προστάσσω) praeceptum, praeceptio, imperium, auctoritas, jussum.

προστακτικός, ή, όν, imperiosus, imperativus, (de modo Gramm.)

προστακτικῶς, adv. imperative, in imperativo. 2) imperando.

προσταλαιπωρέω, f. ήσω, labores et aerumnas in aliqua re vel ob aliquid suffero. 2) miseratione alterius tangor.

προστανύω, f. ύσω, extendo.

πρόσταξις, εως, ἡ, (προστάσσω) mandatum, imperium, praeceptum, praeceptio.

προσταράσσω, f. ξω, (ταράσσω, irr.) amplius, praeterea turbo.

προσταργανόω, annecto, alligo, vincio. ap. Lycophr. (ταργάνη, unde hoc v. repetitur, ignotum est. vide ergo an leg. potius sit προσσαργανόω.) (Non videtur; ταργάνη Attice eadem est quae σαργάνη, vinculum, nexus; laqueus.)

προστάς, άδος, ἡ. (προΐστημι) porticus vestibulum, et ipsa porticus. Etiam prostibulum seu scortum.

προστασία, ας, ἡ, imperium, quo aliquibus praesumus, praefecturae dignitas, auctoritas, potestas. 2) patrocinium, tutela, praesidium, auxilium, curatio. 3) collusio, i. e. conspiratio. 4) cultus externus, species, comitatus, magnificentia pompae, ap. Polyb. saepe.

προστασιάζω, (στάσις) ante seditiosum reddo, prius seditionem moveo

πρόστασις, ἡ, (προΐστημι) excellentia, principatus, eminentia. 2) ap. Hippocr. humoris dominantis significatio.

προστάσσω, Att. -ττω, f. ξω, (τάσσω) praeficio aliquem imperium ei aliquod et munus mandans. 2) praeterea mando, insuper praecipio.

προστατεία, ας, ἡ, (προστατέω) praefectura, procuratio. 2) patrocinium, defensio.

προστατευτικός, ή, όν, qui recte ac bene imperat, peritus imperandi. A seq.

προστατεύω, f. εύσω, (προστάτης) praesum, praesideo. 2) patronus sum.

προστατέω, f. ήσω, idem. 2) patrocinor, defendo, curo, tueor. 3) ὁ προστατῶν χρόνος, tempus instans, Soph.

προστατήρ, ῆρος, ὁ, i. q. προστάτης.

προστατήριος, ία, ιον, tutelaris. 2) instans. 3) ὁ πρ., mensis apud Boeotios, fortasse idem qui ἀνθεστηριών.

προστάτης, ου, ὁ, (προΐστημι) praepositus, praefectus, praeses, antistes. 2) quicunque est in aliquo genere primus, ut ca-

put familiae, auctor, tutor, curator, patronus it. qui imperium habet.

προστατικῶς, adv. cum magna προστασίᾳ, dignitate, magnificentia. A pr.

προστάτις, ιδος, ἡ, patrona. 2) hospita. 3) curatrix, tutatrix, adjutrix. Fem. a προστάτης.

προστάττω, vide προστάσσω.

προσταυρόω, clathris praefigo, v. c. naves; ap. Thucyd.

προστέγιον, ου, τό, (στέγος) tecti prominentia, tectum parieti praefixum imbris arcendi ergo.

προστέγισμα, ατος, τό, idem et ex eod.

προστειχίζω, f. ίσω, murum addo, praeterea muro cingo.

προστείχω, advenio vel venio ante.

προστεκμαρτέος, α, ον, una conjiciendus, conjectura e signis intelligendus. Adj. verb. a προστεκμαίρομαι.

προστεκταίνομαι, insuper struo et machinor.

προστελέω, solvo, numero, erogo, impendo.

προστέλλω, protego, adstringo.

προστενάζω, ante gemo s. doleo.

προστένω, idem.

προστερατεύομαι, f. εύσομαι, prodigiose adlingo.

προστερνίδιος, ον, (στέρνον) pectori anterius applicatus, pectoralis. Hinc Subst. τὸ προστερνίδιον, pectorale, ante pectus suspensum, pectoris munimentum.

προστερνίζομαι, f. ίσομαι, (στέρνον) pectori meo applico, amplector, complector.

πρόστερνος, ον, pectori impositus, adpositus, oppositus.

προστεφανόω, f. ώσω, ante corono, prius corona redimio. 2) redimio.

προστηθίδιον, ου, τό, antilena, h. e. lorum circa pectus equi. A seq.

προστηθίδιος, ον, (στῆθος) appositus seu applicatus pectori.

προστηθίς, ίδος, ἡ, anterior pars τοῦ στήθους, quasi pectus manus seu pedis, h. e. eminentia illa, prope digitos manuum et pedum. Ex eod.

προστήκω, f. ξω, liquefactum adfundo. 2) adhaereo, assideo. προστετηκώς, adhaerens, affixus, assiduus in re aliqua, ut legendis libris etc. perf. part.

πρόστηξις, ἡ, adhaesio, metaph. fides et perseverantia.

προστιβάζομαι, praeeo vel procedo. Hesych.

προστιβάς, άδος, ἡ, vestigium impressum ab eo, qui praeiit, vel κολαπτῆρσι incisum, ut fit in imperviis rupibus. Suid.

προστίθημι, addo, adjicio. 2) applico. 3) adjungo. 4) adaugeo. 5) instituo, essefacio. 6) addico et propriam trado. προστίθεμαι, addor, adjungo me, assentior: adstipulor, faveo, addico me. προστεθειμένος, devotus.

προστιλάω, f. ήσω, stercore contamino, vel stercore emisso inquino.

προστιμάω, f. ήσω, multo.

προστίμημα, ατος, τό, multa, poena. 2) aestimatio litis. A praec. (ῑ)

προστίμησις, εως, ἡ, idem. Ab eod. (ῑ)

προστίμιον, ου, τό, idem. A seq.

προστίμιος, ον, qui poenae caussa imponitur.

προστιμωρέω, f. ήσω, opem fero, auxilior.

προστόμιον, τό, commissura labiorum, Pollux. 2) ostium, v. c. fluminis.

προστόμιος, ον, (στόμα) procacculus, Epith. gladii. Poll.

πρόστοος, ον, (στοά) locus ante porticum, s. porticus ante aedes.

προστοχαστικός, ή, όν, recte conjecturam faciens de futuro, futuri providus.

προστραγῳδέω, f. ήσω, tragice exaggero. 2) tragice alloquor. 3) προστραγῳδούμενος, magnificum, verbis sublatum.

προστρατοπεδεύω, castra pono ante, v. c. urbem.

προστραχηλίζω, arrepto collo luctor.

προστρέπω, f. ψω, oro, obsecro, precor ad genua provolutus et adorans.

προστρέχω, f. δραμοῦμαι, (τρέχω, irr.) accurro, occurro, accedo. 2) gratiam capto alicujus. 3) adstipulor. (4) i. q. προσωτρέχω, ulterius, quam decebat, excurro. Reiske.)

προστρίβω, f. ψω, (τρίβω) affrico. Med. imprimo, infligo, adspergo, v. c. maculam: affrico me importunius, cupidus adjungo me alteri ejusque familiaritati me offero: insimulo, accuso. Seriores activo eadem vi utuntur. (ῑ)

προστριμμα, ατος, τό, fragmentum. 2) afflictio, calamitas. A praec.

πρόστριψις, εως, ἡ, attritus, adfrictus.

προστροπαῖος, ον, cui supplicamus, seu ad cujus genua supplices provolvimur. 2) qui supplex alicui ad genua accidit, cui ut animum advertamus, eique succurramus, propter ejus necessitates, ab humanitate et religione admonemur: qui piaculo se obstrinxit. 3) qui piaculum importat, ob quem religio oboritur. 4) vindex et ultor homicidiorum et aliorum scelerum. A seq.

προστροπή, ῆς, ἡ, (προστρέπω) supplicatio, supplices preces. 2) devotio, detestatio. 3) reatus ob homicidium, cujus caussa necesse est diis hominibusque animadvertere, seu punire. 4) piaculum, labes sceleratae contagionis.

προστρόπιος, ον, ap. seriores i. q. προστροπαῖος.

προστρόπος, ον, (προστρέπομαι) supplex, qui supplex alicui ad genua procidit.

πρόστροχος, ον, (προστρέχω) accurrens. 2) ad quem accurri potest. 3) rotundus. Hesych.

προστυγχάνω, (τυγχάνω, irr.) occurro, obvius fio, offero me. 2) consequor aliquid. 3) alicui rei deditus sum.

πρόστυλος, ον, (στῦλος) ab anteriore parte columnas habens.

πρόστυμμα, τος, τό, si e τύφω repetitur, est accensio, incensio: item res ipsa accensa, cui ignis injectus est, quod si autem a τύπτω, est sive afflictio, allisio rei ad aliam, sive res ipsa afflicta vel inflicta: item elaboratio signorum προστύπων, dub. 2) medicamentum quo conficitur lana ut combibat purpuram.

πρόστυπος, ον, (τύπος) proprie extra corpus paullulum eminens. 2) caelatus, sigillatus, habens eminentes figuras, ut vasa caelata, sed ita, ut aut dimidiatae emineant, aut saltem non extrinsecus alligatae sint, detrahique adeo nequeant; opponuntur περιφανῆ, quae totam rem exprimunt, et extrinsecus alligantur. cf. ἔντυπος, et περιφανής.

προστυπόω, f. ώσω, caelo, sed ita ut figurae sint πρόστυποι.

πρόστυπτος, ον, adstrictus, substrictus. A seq.

προστύφω, f. ψω, (στύφω) ante adstringo, ante spisso seu constipo.

προστυχής, ές, (προστυγχάνω) obvius. 2) qui in aliqua re versatus est, didicit aliquid, ut προστυχὴς τῇ φιλοσοφίᾳ.

πρόστῳον vel πρόστωον, τό, i. q. πρόστοον. Lob. Phryn. p. 495.

προσυβρίζω, f. ίσω, nova insuper injuria adficio, insuper contumeliosus sum.

προσυγγίγνομαι, (συγγίγνομαι) antea congredior vel colloquor, τινί. προσυγγενόμενοι, prius collocuti.

προσύγκειμαι, ante pacto constitutus sum.

προσυγχέω, ante perturbo, confundo.

προσυζεύγνυμι, ante conjungo.

προσυλακτέω, (ὑλακτέω) allatro, proprie et tropice.

προσυλάω, f. ήσω, ante spolio, prior spolio.

προσυλλέγω, ante colligo.

προσυλλογισμός, οῦ, ὁ, Syllogismus, in quo praemissa alterius Syllogismi est conclusio.

πρόσυλος, ον, (ὕλη) materiae adhaerens. 2) qui rebus mundanis, corporeis, vanis, deditus est.

προσύμβολον, τό, (σύμβολον) signum praevium.

προσυμμίγνυμι, (μίγνυμι, irr.) et

προσυμμίσγω, (μίσγω) ante commisceo, confundo.

προσυμφύομαι, (φύω, irr.) ante adnascor. (De quantitate vide simplex.)

προσυμφωνέω, ante consentio.

προσυναθροίζω, ante congrego.

προσυνάπτω, ante conjungo.

προσυνίημι, ante intelligo.

προσυνίστημι, ante commendo.

προσυνοικήσασα, (προσυνοικέω) quae antea cohabitavit et nupta fuit.

προσυνοικίζω, ante colloco in colonia, in matrimonio.

προσυντίθεμαι, ante paciscor, prius convenio.

προσυντρίβω, ante confringo, vel confringi jubeo. (ῑ)

προσυπακουστέον, adv. verb. subaudiendum. A seq.

προσυπακούω, subaudio: de ellipsi.

προσυπαντάω, f. ήσω, venio obviam, occurro.

προσυπεμφαίνω, ostendo. Pass. appareo.

προσυπεργάζομαι, subministro.

προσυπισχνέομαι, insuper polliceor.

προσυποβάλλω, subjicio.

προσυπογράφω, f. ψω, insuper, una subscribo.

προσυποδείκνυμι, f. ξω, ostendo.

προσυπολαμβάνω, praeterea, insuper existimo.

προσυπομιμνήσκω, (μιμνήσκω, irr.) insuper submoneo, τινά τινος. 2) insuper in commentariis s. libro memoriali adnoto.

προσυπομνηματίζω, et -ομαι, in commentario addo.

προσυποτοπέω, f. ήσω, insuper suspicor, praeterea suspectum habeo.

προσυποπτεύω, idem.

προσυποτίθεμαι, una suppono, una intelligi volo.

προσυπουργέω, f. ήσω, idem quod ὑπουργέω, vel ὑπηρετέω.

προσυρίσσω, Att. -συρίττω, f. ξω, sibilo

signum do, ante vel prius sibilo.

προσυφαίνω, attexo.

προσυφίσταμαι, accedo. τὰ προσυφιστάμενα, adventitia, quae extrinsecus accedunt.

προσυψόω, f. ώσω, altius extollo, attollo.

προσφάγιον, ου, τό, (προσφαγεῖν) id, quo cum pane vescimur, opsonium, inpr. pisces, vel elixi vel assati, pulmentum, pulmentarium.

προσφαγεῖν, inf. aor. προσέφαγον a προσεσθίω, (φαγεῖν, irr.) cum pane vesci.

πρόσφαγμα, ατος, τό, (προσφάττω) hostia, victima.

προσφάζω, idem quod προσφάττω.

προσφαίνομαι, appareo, significor.

προσφάσθαι, inf. med. a πρόσφημι, alloqui, Od. 23, 106.

πρόσφατος, ον, (* φάω) recens seu nuper interfectus. 2) recens dictus. 3) recens, novus.

προσφάττω, f. ξω, macto seu jugulo ante.

προσφάτως, adv. (πρόσφατος) recens, nuperrime, novissime.

προσφερής, ές, similis. A seq.

προσφέρω, f. προσοίσω, (φέρω, irr.) affero, apporto, adhibeo, admoveo, ut χεῖρας τινι, vim inferre alicui; it. προσφέρειν et προσφέρεσθαι τινι ἀνάγκην, λόγους, adhibere, Hdt. 2) confero, offero, praebeo: it. pendo, τέλη. Hinc τὰ προσφέροντα, quae utilitatem afferunt. 3) admoveo, unde Med. προσφέρομαί τινι, irruo, manus consero, invehor in aliquem: tracto aliquem, utor aliquo: accedo ad aliquem, adjungo me alicui, assentior: similis sum alicui, (qua in significatione loco dativi reperitur etiam εἴς τινα et εἴς τι, Hdt.) it. feror in locum aliquem, fluo, adigor; appellor, de navi. προσφέρομαί τι, sumo, sc. cibum. σῖτον, ποτόν, unde τὰ προσφερόμενα, edulia, alimenta.

προσφεύγω, (φεύγω, irr.) fugio ad, confugio, c. dat.

πρόσφημι, (φημί, irr.) alloquor, τινά. aor. 2. προσέφη, inf. praes. aut aor. 2. med. προσφάσθαι.

προσφθέγγομαι, f. ξομαι, alloquor, compello, appello, saluto. προσφθεγξάμενος, adfatus.

προσφθεγκτήριος, ία, ιον, salutatorius. Hinc προσφθεγκτήρια, ων, τά, sc. δῶρα, dona, quae sponsus pro virginitate ablata donabat, sponsam salutans. A pr.

προσφθεγκτικός, ή, όν, salutatorius; salutatu dignus. A seq.

προσφθεγκτός, ή, όν, (προσφθέγγομαι) dignus quem alloquare s. compelles. 2) προσφθεγκτός τινος, quem quis allocutus est, Soph. 3) qui alloquitur, salutat.

πρόσφθεγμα, ατος, τό, alloquium, allocutio, appellatio.

πρόσφθεγξις, εως, ή, salutatio, compellatio.

προσφθείρομαι, (φθείρω) cum meo alteriusve malo accedo, inopportune advenio, in malam rem venio, pereo. ἤν σοι λοιδορῆται προσφθαρείς, si tibi insultet cum malo suo obviam tibi factus, vel te adortus. Ar. 2) γυναικὶ vel πόρνῃ προσφθαρῆναι, deperire, insano amore teneri, Alciphr.

πρόσφθογγος, ον, (προσφθέγγομαι) salutatorius.

προσφθονέω, f. ήσω, insuper invideo.

προσσφίγγω, (σφίγγω) alligo.

προσφίλεια, ας, ή, (προσφιλής) amicitia, benevolentia.

προσφιλεστάτως, adv. amantissime. Superl. a seq.

προσφιλής, ές, (φίλος) gratus, acceptus, carus, amabilis. 2) amicus, benevolus.

προσφιλοκαλέω, elegantiam adscisco, s. comminiscor.

προσφιλονεικέω, f. ήσω, insuper contendo, certo de aliqua re.

προσφιλοπονέω, f. ήσω, graviter alicui rei operam do.

προσφιλοσοφέω, f. ήσω, philosophor cum aliquo, s. in aliqua re, eam diligenter et assidue meditor.

προσφιλοτεχνέω, f. ήσω, studium et industriam rei alicui adhibeo. 2) sollerter comminiscor. 3) inventis aliquid adjicio.

προσφιλῶς, adv. (προσφιλής) amice, ut amicum decet. 2) grate, ita, ut gratum est.

προσφοιτάω, f. ήσω, accedo. 2) adeo saepe, frequento, inpr. de discipulis, scholas alicujus adeuntibus.

προσφορά, ᾶς, ή, (προσφέρω) oblatio. 2) sumtio cibi, potus: cibus ipse. 3) colloquium, consuetudo, quae mihi intercedit cum aliquo.

προσφορέω, adgero, apporto.

πρόσφόρημα, το, cibus, ferculum. A praec.

πρόσφορος, ον, (προσφέρω) commodus, aptus, conveniens, utilis.

προσφόρως, adv. commode, convenienter, utiliter.

προσφραγίζω, f. ίσω, ante insignio vel obsigno.

προσφυγή, ῆς, ή, refugium.

προσφυέως, Ion. pro προσφυῶς, ubi vid. A seq.

προσφυής, ές, (προσφύω) coalescens, adhaerens. 2) ingenitus, innatus, adnatus. 3) natus ad aliquid, natura accommodatus, aptus, congruus.

πρόσφυμα, τό, quod extrinsecus adhaesit, adnatum est.

πρόσφυξ, γος, ό, ή, (προσφεύγω) qui confugit ad aliquem cujus patrocinium expetit, cliens: perfuga, transfuga.

προσφυσάω, adflo.

πρόσφυσις, εως, ή, (προσφύω) coalitio, adhaesio, junctura.

προσφυτεύω, adsero, Gl. Vet. juxta planto, consero.

προσφύω, f. φύσω, aor. 1. προσέφυσα, intr. aor. 2) προσέφυν, inf. προσφῦναι, part. προσφύς, (φύω, irr.) agnasci facio, adhaerere facio, affigo. προσφύειν λόγῳ, sermone comprobare, firmare, Aesch. et Ar. 2) Frequentius in Med. et tempp. intr. agnascor, accresco, adhaereo, adhaeresco, c. dat. (De quantitate v. simplex.)

προσφυῶς, adv. (προσφυής) apte, concinne, convenienter, congruenter, ad naturam rei accommodate.

προσφωνέω, f. ήσω, alloquor, compello, acclamo. 2) voco ad, advoco. 3) dico seu dedico, nuncupo.

προσφώνημα, ατος, τό, allocutio, compellatio, acclamatio. A pr.

προσφωνηματικός, ή, όν, nuncupationi, dedicationi serviens, nuncupandi, alloquendi etc. caussa factus, scriptus vel dictus. A pr.

προσφώνησις, εως, ή, allocutio, compellatio, oratio, qua quis compellatur, etiam interrogatio. 2) dedicatio, nuncupatio. Ab eodem.

προσφωνητικός, ή, όν, allocutione personae utens. v. προσφωνηματικός. Ab eod.

προσφωνητικῶς, adv. cum allocutione, compellatione.

προσχαίνω, f. ανῶ, perf. προσκέχηνα, hianti ore excipio: rei alicui inhians, cupide eam exspecto s. cupio, cupide ac studiose audio. it. admiror, obstupesco aliqua re.

προσχαλκεύω, ferro alligo s. ferrumino.

προσχαρίζομαι, f. ίσομαι, gratificor, ad gratiam loquor.

προσχέθω, (σχέθω) praetendo, i. q. προσέχω. Med. defendo a me, arceo.

πρόσχειρος, s. πρόσχειρος, ον, (χείρ) in manu situs.

πρόσχεσις, εως, ή, (προέχω) obtentus.

προσχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) adfundo. 2) perfundo, adfundendo rigo.

πρόσχημα, ατος, τό, (σχῆμα) praetextus, colore obtentus, species. 2) status rei et conditio. 3) decus, dignitas, ornamentum, apparatus exterior magnificus.

προσχηματισμός, ου, ό, *figura gramm.* alias, *Paragoge.*

προσχίζω, proscindo, praescindo.

πρόσχισμα, ατος, τό, in adversa parte fissum. 2) genus calceamenti. A pr.

προσχλευάζω, f. άσω, insuper rideo, subsanno.

πρόσχορδος, ον, (χορδή) Epith. carminis, quod ad citharam canitur. 2) instrumenti musici pulsatilis. 3) consonus, Plato.

πρόσχορος, ον, choro seu choreae junctus. Epith. saltatoris et saltatricis.

προσχόω, προσχωννύω, et προσχώννυμι, f. χώσω, adgero, seu terra adgesta munio. 2) idem quod προσχωννῦν.

προσχράομαι, f. ήσομαι, insuper utor. 2) utor.

προσχρηΐζω, f. ίσω, insuper peto vel flagito.

πρόσχρησις, εως, ή, usus.

προσχρηστέον, Adj. verb. insuper petendum.

προσχρίω, illino, allino. (ῑ)

προσχρώννυμι, f. χρώσω, (χρώννυμι, irr.) illino, allino: adapto.

προσχρῶτα, adv. (χρώς) dense, ita ut corpus contingat corpus.

πρόσχυσις, εως, ή, (προσχέω) adfusio.

προσχύτης, ου, ό, perfusor.

πρόσχωμα, ατος, το, agger. 2) terra et limus a fluvio adgestus. A seq.

προσχώννυμι, vide προσχόω.

προσχωρέω, f. ήσω, progredior. 2) accedo ad, vicinus sum. 3) dedo me, deditionem facio, venio in fidem, accedo, accommodo me. 4) attribuo.

προσχώρησις, εως, ή, deditio. A pr.

πρόσχωρος, ον, (χώρα) vicinus, habitans in loco vicino, accola, adjacens.

πρόσχωσις, εως, ή, (προσχώννυμι) exaggeratio, terrae aggestio. 2) obhumatio fluminis, alluvio.

προσψαύω, f. αύσω, attingo, attrecto. 2) leviter tango.

προσψεύδομαι, affingo. 2) ementior.

προσψηφίζομαι, f. ίσομαι, decretis adjicio, ultra decerno. 2) aliud scisco et decerno.

προσψιθυρίζω, f. ίσω, insusurro, sibilo.

προσψύχω, (ψύχω, irr.) insuper refrige-

το, Hippocr. (ῦ)

πρόσω, adv. (πρό) in anteriorem partem. 2) ultra, longe, procul. Hinc Compar. προσώτερος, έρα, ερον, qui longe ante est, longius progressus. Superl. προσώτατος.

προσώδης, ες, (ὄζω) olidus, foetidus, male olens.

προσῴδης, ες, (οἰδάω) inflatus.

προσῳδία, ας, ἡ, (ᾠδή) accentus vocis, ut acutus, gravis etc. sonus, apex.

προσῳδιακός, ή, όν, (προσῳδός, ᾠδή) ad accentus pertinens. 2) προσῳδίοις serviens, s. aptus, s. usitatus. προσῳδιακὸν μέτρον, modi in προσῳδίοις usitati, h. e. pes e duabus longis et una brevi. Scribitur in sensu posteriori et προσοδιακός, quod melius. (A προσῴδιον, ubi v.)

προσῳδικός, ή, όν, idem.

προσῴδιον, τό, carmen, quod canitur in sacris Apollinis, s. ab iis, qui accedunt ad Apollinem supplicandi ergo. Scrib. et προσόδιον, v. supra, quod melius.

προσῳδός, όν, (ᾠδή) qui fidibus accinit. 2) consonus, congruens. τὰ προσῳδά, instrumenta quae nervis intenduntur; ita dicta, quia solet iis vox accinere.

πρόσωθεν, adv. (πρόσω) e longinquo.

προσωθέω, f. θήσω, et ώσω, impello, adigo. 2) attero, collido.

προσωνέομαι, coemo, emtum addo ei, quod ante habebam

προσωνομασία, ας, ἡ, (ὀνομάζω) agnominatio, rectius προσονομασία.

προσωνυμία, ας, ἡ, (ὄνομα) appellatio, cognomen, cognomentum.

προσώπατα, τά, plur. Epicus a πρόσωπον, cum dat. προσώπασι, Hom.

προσωπεῖον, ου, τό, (πρόσωπον) larva, persona, vultus fictus. 2) praetextus, species.

προσωπίδιον, τό, parva larva. Dimin. a praec.

προσωπικός, ή, όν, personalis.

προσώπιον, ου, τό, idem quod προσωπεῖον.

προσωπίς, ίδος, ἡ, idem.

προσωποληπτέω, f. ήσω, personae rationem habeo, gratiae vel odio subscribo; gratiam vel odium sequor, cupidus sum. A seq.

προσωπολήπτης, ου, ὁ, (πρόσωπον, λαμβάνω) qui personae habet rationem, gratiam aut odium sequens.

προσωποληψία, ας, ἡ, personae respectus, gratia vel odium, cupiditas.

πρόσωπον, ου, τό, (ὤψ) vultus, facies, os. 2) superficies. 3) forma externa. 4) persona. 5) auctor idoneus. 6) frontispicium domus.

προσωποποιέω, f. ήσω, personas fictas induco, personas fingo.

προσωποποιΐα, ας, ἡ, personae confictio, figura oratoria, Prosopopoeia. A seq.

προσωποποιός, όν, (ποιέω) qui personas seu larvas fabricatur.

προσωποῦττα, ἡ, (πρόσωπον) quasi personata, vas habens figuram animalis in ostio vel ore. Pollux. Attice contr. e προσωπόεσσα.

προσωρεύω, (σωρεύω) in acervum congero.

προσωτάτω, adv. Superl. longissime. A seq.

προσώτατος, η, ον, Superl. (πρόσω) qui longissime ante est, longius provectus, seu progressus.

προσωτάτω, adv. v. προσώτατα. A pr.

προσώτερος, έρα, ερον, Comp. (πρόσω) qui longius ante est, longius provectus, seu progressus.

προσωτέρω, adv. Compar. longius ante, ulterius. A pr.

προσωφελέω, f. ήσω, insuper commodo. 2) adjuvo, auxilium adfero

προσωφέλημα, ατος, τό, subsidium, auxilium, utilitas. A pr.

προσωφέλησις, εως, ἡ, idem, res utilis. Ab eod.

πρόταγμα, τό, (προτάσσω) acies anterior.

προταινί, adv. ante. c. gen. τάξεων, Rhes. 523. (ῑ) A seq.

προταίνιος, ία, ιον, i. q. ποταίνιος, recens, novus, novissimus, inauditus, nuperus: adv. προταίνιον, i. q. προταινί.

προτακτικός, ή, όν, praepositivus.

πρόταχτος, ον, (προτάσσω) in fronte collocatus, antesignanus, in prima acie pugnans. 2) praefinitus.

προταλαιπωρέω vel οῦμαι, ante labores, aerumnas sustineo, suscipio, quo aut mihi reliquum laboris levem, aut alteri successuro. Suid.

προταμιεύω, f. εύσω, προτεταμιευμένα, condita et reposita dudum.

προτάμνω, proscindo, Ionic. idem quod προτέμνω.

πρόταξις, εως, ἡ, (προτάττω) propositio. 2) prima acies. 3) aperta pugna.

προταράσσω, ante turbo, perturbo.

προταρβέω, f. ήσω, prius metuo, timore ante corripior.

προταριχεύω, f. εύσω, prius sale condio, sale praemacero, praemacero, ante exsicco et arefacio, antequam usurpem.

πρότασις, εως, ἡ, (προτείνω) propositio. 2) initium dramatis. 3) prior pars periodi.

προτάσσω, Att. -ττω, f. ξω, (τάσσω) ante colloco, primo loco colloco, praepono, praeficio. 2) praefero, antepono.

προτατικός, ή, όν, (προτείνω) ad πρότασιν in fabulis pertinens, propositione constans, propositionis formam habens.

προτατικῶς, adv. in modum propositionis.

προτέγισμα, ατος, τό, (τέγος) quod tecto superjectum est ad arcendum imbrem.

προτείνω, protendo, et pass. promineo. 2) porrigo. 3) ostendo verbis, propono, in medium affero; idem quod προβάλλω n. 3. 4) offero, polliceor, spem facio. 5) in medio, eadem fere, et praetendo, obtendo. 6) adstringo, funibus tendo. Pass. προτεταμένος, pronus, promtus.

προτειχίζω, f. ίσω, (τεῖχος) muro praemunio, propugnaculo tueor.

προτείχισμα, ατος, τό, murus, quo quid praemunitur, vallum. 2) propugnaculum.

προτέλεια, ων, τά, dona ante nuptias dari solita: unde et sponsalia; sacra antenuptialia; item victimae. A seq.

προτέλειον, ου, τό, q. d. tirocinium. 2) omne primordium rei sacrae faciundae. A seq.

προτέλειος, ον, ante perfectus. 2) praecidaneus. 3) qui fit ante nuptias quae pro τέλει consummatione aetatis humanae habebantur. Unde τέλειος adultus, et Jupiter τέλειος et Juno τελεία, nuptiis et conjugio praesidens. Aliquando προτέλεια sunt cujusvis rei sacrae faciundae primordia.

προτελευτάω, f. ήσω, ante, prius finio vitam.

προτελέω, f. έσω, ad initiationem praeparo, ante rem sacram expio. 2) praeparo, edoceo, erudio ad aliquid. 3) pecuniam repraesento et ante diem solvo. item prior do.

προτελής, ές, (τέλος) praecidaneus. 2) qui fit ante nuptias; de victima.

προτελίζω, f. ίσω, idem quod προτελέω.

προτεμένισμα, ατος, τό, vestibulum templi, et quidquid est ante fanum.

προτέμνω, proscindo vel praescindo, ut sulco agrum reseco.

προτενής, ές, (προτείνω) praetensus, protensus, protentus.

προτενθεύω, f. εύσω, praegusto, seu ante alios manus patinae infero. 2) gulosus sum, catillo, cupediis inhio. A seq.

προτένθης, ου, ὁ, (τενθέω) qui prior comedit, praegustator. 2) catillo et gulosus.

προτεραῖος, αία, αῖον, (πρότερος) prior, praecedens, pridianus. τῇ προτεραίᾳ, pridie.

προτεραίτερος, α, ον, compar. irreg. a πρότερος, Ar.

προτερεύω, f. εύσω, (πρότερος) prior sum loco, tempore, dignitate, priores partes obtineo, supero, lucror.

προτερέω, f. ήσω, idem.

προτερηγενής, ές, (γίνομαι) prius natus, antiquior.

προτέρημα, ατος, τό, priores partes, id quo aliis praestamus et meliori sumus conditione. 2) major seu potior rei alicujus gerendae commoditas. 3) privilegium, praerogativa. 4) res bene gestae, victoria.

προτερίζω, f. ίσω, molior quiddam novi.

προτερικός, ή, όν, (πρότερος) prior 2) festinus, praecox et maturus.

πρότερον, adv. prius, antea. 2) superiori tempore.

πρότερος, έρα, ερον, (πρό) prior, superior, Philon.

προτέρω, προτέρωσε, adv. longius, ulterius.

προτέρως, adv. priori modo, anterius.

προτεχνολογέω, f. ήσω, prius de arte dissero, seu dissero de initiis artis, unde ad eam accessus fit. 2) prius de arte dissero, trado.

προτήθη, ης, ἡ, proavia.

προτηξις, εως, ἡ, tabes.

προτί, Dor. p. πρός, q. v.

προτιάπτω, Dor. pro προσιάπτω, mitto ad.

προτιβάλλομαι, Dor. pro προσβάλλομαι.

προτιειλέω, Dor. pro προσειλέω.

προτιειπεῖν, Dor. pro προσειπεῖν.

προτίθημι, propono, vel oratione, vel in publico: unde 2) edico. 3) facio potestatem et copiam. 4) antepono. 5) objicio, sc. devorandum, appono edendum. 6) suadeo. 7) prodo, indico. 8) in med. praeterea significat statuo, constituo mecum, volo. b) constituo decreto vel edicto. c) cibum, convivium appono. d) spectandum propono, inpr. mortuum. e) praetextu utor.

προτίκτω, ante pario.

προτίλλω, praevello.

προτιμάσσω, attingo, Dor. pro προσ-

μάσσω.

προτιμάω, f. ήσω, pluris facio, majoris aestimo, praefero, antepono, praeopto, malo. 2) rationem habeo, curo.

προτίμησις, εως, ἡ, quum quid pluris aestimatur et praefertur, praerogativa. (ῑ)

προτιμητέος, α, ον, Adj. verb. praeferendus.

προτιμητικός, ή, όν, honoratus, honorandus.

προτιμία, ἡ, major honor, praerogativa.

προτίμιον, τό, idem quod ἀῤῥαβών. (⏑–⏑⏑)

πρότιμος, ον, (τιμή) pluris aestimandus, praeferendus, praeponendus, pretiosior, majoris pretii.

προτιμυθέομαι, Dor. pro προσμυθέομαι.

προτιμωρέω, f. ήσω, prior punio, prior ulciscor. 2) prior auxilium fero. 3) prompte subvenio.

προτιόσσομαι, (προτί, pro πρός, ὄσσομαι) adspicio, praesagio.

πρότμησις, εως, ἡ, ipsa praescindendi actio. 2) quod praescinditur. 3) umbilicus.

προτολμάω, f. ήσω, prior audeo, prius patro, prior audaciae exemplum do.

προτομή, ῆς, ἡ, proprie effigies bestiae, ut canis etc. 2) species, persona, imago. 3) effigies solide exhibens hominem ad umbilicum usque. 4) summa vel prior pars. 5) ulcus.

προτονίζω, f. ίσω, rudentes laxos intendo. A seq.

πρότονον, τό, et πρότονος, ὁ, (προτείνω) funis a malo summo ad proram tensus malumque firmans.

προτοῦ, i. q. πρό τοῦ i. q. πρό τούτου, sc. χρόνου, antehac, antea, prius Hdt. ὁ προτοῦ χρόνος, prius tempus, Thuc.

προτραγῳδέω, part. aor. 1. προτραγῳδήσας, qui jam ante tragoedias egit in re aliqua.

προτρέπω, f. ψω, (τρέπω) promoveo, adigo, ἀνάγκῃ, ad necessitatem, Soph. Usitatius in Medio: prodeo, accedo: subsistentem et cunctantem urgeo, impello, excito, hortor, adhortor, exhortor, invito, τινί: praeverto, supero: convertor ad aliquid, dedo me alicui, fugio, tergum do: amolior quasi respondendo.

προτρεπτικός, ή, όν, exhortatorius.

προτρεπτικῶς, adv. exhortando, incitando, ad cohortandum accomodate.

προτρέφω, f. θρέψω, (τρέφω, irr.) ante alo.

προτρέχω, (τρέχω, irr.) praecurro, curro ante, ante verto.

προτρίτα, adv. (τρίτος) triduo ante, seu tertio ante die, Thuc. 2, 34.

προτροπάδην, adv. (προτροπή) cursu vel impetu concitato, summa cum celeritate, fugiendo.

προτροπάω, idem quod προτρέπω. A seq.

προτροπή, ῆς, ἡ, (προτρέπω) exhortatio, incitatio, hortatus, invitatio.

πρότροπος οἶνος, vinum, quod sua sponte defluit, antequam uvae calcantur.

πρότροχος, ὁ, (τροχός) rota anterior.

προτρυγαῖος, ον, (τρύγη) vindemiam praecedens. 2) epith. Bacchi, qui vindemiis praeest.

προτρυγεία, ἡ, festus dies ante vindemiam.

προτρύγειος, ον, i. q. προτρυγαῖος.

προτρύγος, ου, ὁ, (τρύγη) Bacchi cognomentum, qui vindemiis praeest. dub.

προτρυγητήρ, ῆρος, sive προτρυγητής, οῦ, ὁ, (τρυγάω) quasi dicatur provindemiator, sideris coelestis nomen, quod a nonnullis provindemia major dicitur.

προτρώγω, f. τρώξομαι, (τρώγω, irr.) ante comedo.

προτυγχάνω, prior sum, ante sum.

πρότυπον, ου, τό, futuri operis praecedens typus et forma. A seq.

πρότυπος, ον, (τύπος) ante futurum opus praeformatus.

προτυπόω, f. ώσω, praeformo, ante formo, praeparo. 2) praeinformo, in primis rem futuram, ut imaginatio, v. c. per somnium facit. 2) conformo, sequente εἰς vel πρός.

προτύπτω, f. ψω, ante s. prior incipio, ut verberare, prorumpere; item erumpo, prorumpo, promoveo: item irrito.

προτύπωμα, τος, τό, (προτυπόω) exemplar, exemplum, quod sequimur vel sequi debemus.

προὔβαλε, προὔβη, pro προέβαλε, προέβη, et sic similia.

προϋγραίνω, ante humecto, humectando ad aliquid praeparo

προύνη, ης, ἡ, prunus, arbor.

προυξερευνητής, οῦ, ὁ, (πρό, ἐξερευνητής) explorator praemissus.

προϋπάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) ante subduco, ante subduco ad aliquid, pellicio, arte quadam impello. Med. prius mihi subjicio. 2) iatr. ante clam me subduco.

προϋπαντάω, occurro, obvius eo, prior occurro.

προϋπαντιάζω, idem.

προΰπαρξις, εως, ἡ, (προϋπάρχω) quasi dicatur praeexsistantia.

προϋπαρχή, ῆς, ἡ, priora beneficia, beneficentia, qua quis alterum praevenit. A seq.

προϋπάρχω, f. ξω, praevenio, praeverto. 2) sum ante, tempore praecedo. 3) prior incipio, initium facio, provoco, lacesso, v. c. beneficiis προϋπηργμένα, beneficia prius collata, perf. pass. part.

προϋπεξάγω, Apud Gregor. Nazianz. προϋπεξάγειν θανάτῳ videtur esse subducere morti.

προϋπεξέρχομαι, ante exeo, egredior. 2) ante ulciscor.

προϋπεξορμάω, f. ήσω, et προϋπεξορμῶμαι, ante erumpo.

προϋπεργάζομαι, prius efficio.

προϋπεργασία, ας, ἡ, praemunitio, praeparatio, caussae instructio; apud Rhet. A praec.

προϋπισχνοῦμαι, (ὑπισχνέομαι, irr.) ante promitto.

προϋποβάλλω, (βάλλω, irr.) ante subjicio; praestruo.

προϋπογράφω, tacite factis indico, significo.

προϋποδείκνυμι, ante demonstro s. explicando ostendo.

προϋπόκειμαι, quasi dicatur prius subjaceo, prius subjectus sum. 2) prius in naturam rerum editus sum. προϋπόκειται, praesupponitur.

προϋπολαμβάνω, prius existimo, prius animo concipio et praesumo.

προϋπομιμνήσκω, ante moneo.

προϋπομνηματίζομαι, οἱ προϋπομνηματισάμενοι, qui ante commentarios scripsere.

προϋποπτεύω, ante suspicor.

προϋπόστασις, εως, ἡ, quasi praeexsistentia.

προϋποστρώννυμι, prius substerno.

προϋποτίθημι, praesuppono.

προϋποτοπέω, ante suspectum habeo.

προϋποτυπόω, ante breviter describo: τούτων προϋποτυπωθέντων, his praemissis, summatim expositis.

προϋποφαίνω, ante ostendo, indico.

προϋποφεύγω, (φεύγω, irr.) ante clam effugio.

προὖπτος, ον, contr. ex πρόοπτος, (ὄψομαι) ante oculos positus; manifestus, perspicuus, evidens. ἐκ τοῦ προὔπτου, palam.

προὐργιαίτερος, α, ον, Compar. potior, melior. Adv. προὐργιαίτερον, potius, antiquius, utilius. Superl. προὐργιαίτατα. Reperitur et προὐργιέστερον et προὐργιέστατον.

προὔργου, contr. ex πρό ἔργου, dicitur esse, in quo fit operae pretium, item, utilitas, commodum.

προϋφίσταμαι, ante sum. προϋφεστηκώς, perf. part. qui ante, prior fuit. τὰ προϋφεστηκότα, primordia naturae.

προϋφαιρέω, ante subtraho, s. aufero.

προϋφαρπάζω, ante surripio.

προὔχω, praecedo. 2) emineo. 3) praesto, supero. προὔχομαι, praebeo.

προφαγεῖν, ante alia edere, in cibo praesumere.

προφαίνω, (φαίνω, irr.) monstro, ostendo, apparere facio. Med. appareo, eluceo: percipior quocunque sensu, etiam auditu, Soph. 2) praemonstro, speciem futuri praemonstro, portendo aliquid ac significo prodigio: promitto, polliceor. Med. prior appareo, ante significor. 3) praeluceo, lumen praefero.

προφανής, ές, conspicuus, manifestus, apertus.

προφάνεια, ας, ἡ, perspicuitas. A pr.

προφάντις, ιδος, ἡ, interpres sacrorum, προφῆτις, sacerdos.

πρόφαντος, ον, (προφαίνω) praemonstratus, ante significatus, praedictus. Subst. τὸ πρόφαντον, oraculum, vaticinium. 2) evidens, conspicuus.

προφανῶς, adv. (προφανής) conspicue, perspicue, aperte.

προφασίζομαι, f. ίσομαι, fingo caussas, caussor, tergiversor caussando et praetexendo aliquid, praetexo, praetendo, caussae loco adfero, excuso, caussor. A seq.

πρόφασις, εως, ἡ, (πρόφημι) illud quod quis eloquitur, licet aliud spectet, obtentus, praetextus. 2) excusatio. 3) dilatio, occasio, materia, sc. praetextus excusationis, caussa quaecunque etiam vera et arcana; it. aperta et manifesta. ἐπὶ προφάσει, sub praetextu. πρόφασιν, verbo, int. κατά, opp. ἔργῳ.

προφασιστικός, ή, όν, (προφασίζομαι) ad excusandum, ad praetexendum excogitatus, dictus etc.

προφερής, ές, qui est provecta aetate: s. seni similis specie. 2) praestans, excellens. Comp. προφερέστερος, Superl. προφερέστατος, pro quo et προφέρτατος, filius natu maximus. Sophocl. A seq.

προφέρω, f. προοίσω, (φέρω, irr.) profero, promo, depromo, in medium adfero, exhibeo, propono. 2) objicio, exprobro, τι-

εἴ τι. 3) enuncio, loquor. 4) praesto, antecello, anteeo, alterius fero seu porto, promoveo. 5) mando, impero.

προφεύγω, f. ξομαι, aor. προύφυγον, (φεύγω, irr.) effugio, fugio, procul fugio.

πρόφημι, (φημί, irr.) praedico.

προφημίζω, ante dissipo famam.

προφητάναξ, ακτος, ὁ, (προφήτης, ἄναξ) regius propheta; Davidis epitheton.

προφητεία, ας, ἡ, (προφητεύω) praedictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium. 2) munus prophetae, de quo v. paullo post.

προφητεῖον, ου, τό, templum in honorem alicujus prophetae erectum.

προφητεύω, f. εύσω, futura praedico, vaticinor. 2) fanorum antistes sum oraculorumque interpres, divinitus afflatus sum, vocem divinam audio. 3) in N. T. interpretor vaticinia, et alia Sc. S. dicta. A seq.

προφήτης, ου, ὁ, (πρόφημι) vates. (proprie ille, qui consultantium interrogationes ad deum, hujusque responsa oraculo edita ad consultantes referebat, et loco hominum eorumque nomine cum deo oracula reddente, et rursus loco atque nomine dei cum hominibus agebat. ὁ φάσκων πρὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸ τοῦ θεοῦ, cf. θεοπρόπος). 2) Κρητῶν προφ. est *poeta* Epimenides 3) doctor divinitus missus et afflatus et futura praevidens.

προφητίζω, idem quod προφητεύω, ap. Hippocr.

προφητικός, ή, όν, (προφήτης) propheticus, ad prophetas pertinens, a prophetis ortus, dictus etc.

προφητικῶς, adv. more vatis.

προφῆτις, ιδος, ἡ, quae futura praedicit. 2) sacerdos. Fem. a προφήτης.

προφητοκτόνος, ον, (κτείνω) prophetae vel prophetarum interfector.

προφητόφθεγκτος, ον, (φθέγγομαι) a propheta dictus vel pronunciatus. 2) propheta dignus.

προφητοφόντης, ου, ὁ, prophetarum interfector.

προφθαδίην, adv. praeveniendo, antevertendo. A seq.

προφθάνω, f. φθάσω, et φθήσομαι, (φθάνω, irr.) praevenio, anteverto, τινά. (Ep. ᾱνω, Attice ᾰνω, fut. ᾱσω.) Unde

προφθάσια, ap. scr. i. q. seq.

πρόφθασις, ἡ, (προφθάνω) occupatio, quum quis alium antevertit.

προφθέγγομαι, anteloquor.

προφθεγξις, εως, ἡ, anteloquium. A pr.

προφθίμενος, η, ον, (φθίνω) praemortuus, ante mortuus.

προφιλῶς, adv. peramanter.

προφοβέω, f. ήσω, ante terreo, absterreo.

προφοβητικός, ή, όν, absterrendi vim habens. 2) metuens in futurum.

προφοιβάζω, f. άσω, ante purifico.

προφορά, ᾶς, ἡ, (προφέρω) prolatio, pronunciatio. 2) vox, verbum. 3) actio oratoria. 4) exprobratio, ap. Polyb.

προφορέομαι, stamen jungo, adnecto. 2) ultro citroque cursito.

προφορικός, ή, όν, qui ore profertur, annunciativus. 2) eloquens, facundus. A seq.

πρόφορος, ου, ὁ, (προφέρω) humor inter membranas, quibus fetus continetur.

προφραγμα, ατος, τό, (προφράσσω) septum alicui loco praetentum. 2) propugnaculum, tutamen. 3) proscenium.

προφράζω, f. ασω, praedico, praenuncio, per praeconem indico. τὰ προπεφραδμένα, quae per praeconem more sollemni proclamata sunt. ap. Hesiod.

πρόφρασσα, ας, ἡ, i. q. ἡ πρόφρων, propensa, benevola, lubens, ultro, sponte sua, deliberato consilio agens.

προφράσσω, Att. ττω, f. ξω, ante sepio vel munio, i. e. ante aliquem locum, vel prior altero.

προφρόνως, adv. prompto seu propenso animo, benevole, lubenter, poet. προφρονέως. A seq.

πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) prudens. 2) propensus, benevolus, promtus. v. προθυμνής.

προφυλακή, ῆς, ἡ, excubiae, (inpr. remotiores) vigiliae, statio (ante castra), munitio ad arcendum, propugnaculum, observatio. 2) praecautio, cautio. 3) amuletum.

προφυλακίς ναῦς, ἡ, navis, quae ante exercitum excubat, aut ante alias naves. 2) navis praesidiaria. A pr.

προφυλακτικός, ή, όν, (προφυλάσσω) ad praecautionem aptus, qui adhibetur ad praecavendum.

πρόφυλαξ, ακος, ὁ, qui ante excubat, excubitor, speculator, praesidiarius.

προφύλαξις, εως, ἡ, cautio, providentia. A seq.

προφυλάσσω, Att. ττω, f. ξω, excubo ante, v. c. νηόν, Hom. h. Ap. 538. pro statione excubias ago, excubias ante castra ago. 2) προφυλάττειν, pro aliis excubias agere, protegere, defendere, Xen. Hier. 10, 6. et c. gen. 6, 10. cf. Matthiae gramm. §. 378. 3) caveo, prospicio, c. acc. Med. mihi caveo ab aliqua re.

προφύραμα, τος, τό, massa farinacea, quae in mactra subigitur, ut inde panes fiant. (ῡ) A seq.

προφυράω, ante misceo, subigo, praeparo ante.

προφυρατός, ή, όν, ante subactus et quidem recte, satis.

προφύσια, ων, τά, (φῦσα) munimina quibus follium fistulae in metallis teguntur, quae sunt πρὸ τῶν φυσῶν ante spiracula follium.

πρόφυσις, εως, ἡ, (προφύω) germinatio, germen.

προφυτεύω, f. εύσω, prius planto vel sero.

προφύω, f. ύσω, ante genero seu gigno. Med. ante nascor. (De quantitate v. simpl.)

προφωνέω, f. ήσω, prius vocem edo, praeloquor. 2) praedico, praemoneo, denuncio.

προφωτίζω, f. ίσω, prius illumino, prius patefacio. 2) prius baptizo.

προχάζομαι, (χάζομαι, irr.) procedo.

προχαίνω, (χαίνω, irr.) hiante ore (cupidissime) in aliquid feror, ut canes praedam persequentes. 2) metaph. i. q. προφασίζομαι.

προχαίρω, gaudium praecipio ante tempus, frustra gaudeo. Hine προχαιρέτω, absit, Aesch.

προχανή, ῆς, ἡ, occasio, praetextus. Hesych. Eustath.

προχάραγμα, ατος, τό, futurae rei repraesentatio, imago, ac praevia descriptio. 2) exemplum imitationi propositum. A seq.

προχαράσσω, Att. ττω, f. ξω, prima lineamenta duco, primam sculpturam facio ante polituram, praeformo. 2) ante delineo, adumbro.

προχαρίζομαι, f. ίσομαι, ante vel prius gratificor, ante condono.

προχαριστήρια, τά, dies festus apud Athenienses, quo magistratus, finita jam hieme et fructibus germinare incipientibus, Minervae sacra facere solebant. Suidas.

προχειλίδιον, ου, τό, (χεῖλος) prominens labii pars.

πρόχειλος, ον, (χεῖλος) qui prominentibus est labris, labeo, labrosus.

προχειμάζω, f. άσω, prior hiberno, prior in hiberna concedo, vel ante tempus in hibernacula me recipio. item ante tempus sum tempestuosus.

προχείμασις, ἡ, tempestas antecedens.

προχειρέω, f. l. p. προχειρίζω, Schaef. melet. p. 15.

προχειρίζω, f. ίσω, (χειρίζω) in manus trado. Occurrit fere in Med. in manus sumo, tracto: deligo, sumo ad aliquid faciendum, destino, designo, praedesigno: alii in manus trado, τινί τι. 2) constituo apud me, paro, c. acc. vel c. inf. incboo, incipio.

πρόχειρος, ον, (χείρ) qui est in promtu, inventu facilis, expeditus. πρόχειρον, promtum, ad manum.

προχειροτονέω, f. ήσω, ante seu prius creo. 2) prae aliis et ante tempus aliquid designo, constituo.

προχείρως, adv. (πρόχειρος) prompte, facile. 2) temere. Comp. προχειροτέρως.

προχειρουργέω, ante manibus operor.

πρόχευμα, ατος, τό, profusio, profusum. A seq.

προχέω, f. εύσω, profundo, effundo.

πρόχθες, adv. nudiustertius.

πρόχνυ, adv. (πρό, γόνυ) in genua, geniculatim. 2) funditus, radicitus.

προχοή, ῆς, ἡ, (προχέω) gutturnium. v. πρόχους. 2) ostium fluminis.

προχοή, ῆς, ἡ, fluxus aquae: unde 2) diluvium, inundatio. 3) gurges. 4) fluvii in mare effusio.

προχοΐδιον, ου, τό, aqualiculus, quo aqua effunditur manibus abluendis; item vas vinarium, e quo vinum in calicem effunditur, ut lagena. A seq.

προχοΐς, ΐδος, ἡ, (προχέω) calix major. ap. Xenoph. 2) matula

πρόχοος, contr. πρόχους, ου, ἡ, aqualis, vas aquarium, quo aqua manibus datur, gutturnium. Dat. pl. heteroclit. πρόχουσι, Ar. Nub. 272. Eur. Ion. 434.

προχορεύω, praesulto, salto.

πρόχους, ου, ἡ, Att. p. πρόχοος, q. v.

προχρίω, f. ίσω, ante inungo. (ῑ)

προχρονέω, f. ήσω, tempore sum prior, tempore praecedo. A seq.

πρόχρονος, ον, tempore prior, tempore praecedens.

πρόχυμα, ατος, τό, (προχέω) quod profunditur aut profusum est. 2) vinum sponte defluens ante, quam uvae calcentur.

πρόχυσις, εως, ἡ, (προχέω) profusio, effusio. 2) terra ante locum aliquem adgesta.

προχύται, v. προχύτη.

προχυταῖος, αία, αῖον, natus vel habitans in insula prochyta. A seq.

προχύτη, ἡ, (προχέω) cum νῆσος, est terra avulsa a continente et insula facta. 2) patera ad libandum. 3) Plur. mola salsa in victimis, item missilia.

προχυτήριον, ου, τό, fusorium.

προχύτης, ου, ὁ, (προχέω) poculi, paterae species.

προχύτιος, ία, ιον, profusus, Clem. Alex.

προχυτός, ή, όν, profusus.

πρόχωλος, ον, claudus.

πρόχωμα, τό, (προχώννυμι) terra ante locum aliquem aggesta.

πρόχωναι, αἱ, nates. Pollux.

προχωρέω, f. ήσω, procedo, progredior. 2) succedo, prospere cedo.

προχώρημα, ατος, τό, quod accedit, seu successit. 2) excrementum. A pr.

προχώρησις, εως, ἡ, successio, progressus, processio. Ab eod.

προχωρίζω, f. ίσω, concedo.

προψηφίζω, ante scisco, decerno.

προψύχω, f. ξω, prius refrigero. (ῡ)

προῳδικός, ή, όν, ad proodum s. ad prolusionem cantus pertinens.

προῳδός, ἡ, (ᾠδή) prolusio in cantu, introitus, et quasi praecentio.

πρωαίδων, dub. l. p. προῴδων.

προωθέω, f. ωθήσω, et ώσω, (ὠθέω, irr.) protrudo, propello. aor. προέωσα, it ἐπρόωσα. contr. ἔπρωσα.

προώλης, ες, (ὄλλυμι) ante perditus, plane miser.

προωμοσία, ας, ἡ, (ὄμνυμι) jusjurandum ante testimonium aut sententiam etc. dicendam.

προωνύμιον, ου, τό, (ὄνομα) praenomen.

προώνυμος, ον, praenomen habens.

προώριος, ον, (ὥρα) qui justum legitimumque tempus praevenit, praematurus, praecox.

πρόωρος, ον, idem.

πρόωρον, adv. ante tempus.

πρόωσις, εως, ἡ, (προωθέω) expulsio, propulsio, actus propellendi, protrudendi, expellendi, v. c. calculi.

προωστής, ου, ὁ, caput lignorum prominentium, ad arcendum et repellendum, quod illiditur, irruit etc.

προωστικός, ή, όν, vim propellendi habens. A praec.

πρυλέες, ων, οἱ, milites pedites. 2) propugnatores. 3) populi multitudo conferta.

πρύλις, εως, ἡ, saltatio armata, quam pedites saltant, pyrrhicha. A pr.

πρύμνα, ης, ἡ, (πρυμνός) extrema navis pars, puppis. 2) cujuscunque rei extremitas.

πρυμναῖος, αία, αῖον, ad puppim pertinens.

πρύμνη, ἡ, Ion. p. πρύμνα.

πρύμνηθεν, adv. a puppi. 2) a tergo. A pr.

πρυμνήσια, τά, funes, quibus navis religatur ad terram, retinacula. A seq.

πρυμνήσιος, ία, ιον, (πρύμνη) qui est in puppi, ad puppim pertinens.

πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. 2) Adj. pro πρυμνήσιος.

πρυμνητικός, ή, όν, ad puppim pertinens. A praec.

πρυμνόθεν, adv. i. q. πρύμνηθεν. 2) ad extremum, funditus, nisi forte legendum πρεμνόθεν.

πρυμνός, ή, όν, extremus, ultimus. 2) crassus, latus.

πρυμνοῦχος, ον, (πρύμνα, ἔχω) puppim tenens.

πρυμνώρεια, ας, ἡ, (πρυμνός, ὄρος) extrema montis pars, radix montis.

πρυτανεία, ας, ἡ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. A πρύτανις, ubi v.

πρυτανεῖα, ων, τά, pecunia, quam deponebant actor et reus judicia disceptaturi, lat. sacramentum. A seq.

πρυτανεῖον, ου, τό, locus Athenis, in quo Prytanes judicia exercebant, et in quo viri bene de republica meriti publicis alebantur sumtibus. 2) curia. 3) palatium, Augustale. Gl. Vet. 4) locus ubi custodiebatur frumentum publicum, quasi πυροταμιεῖον. A seq.

πρυτανεύω, f. εύσω, (πρύτανις) senator sum, aut magistratus, aut aliud, quod πρύτανις notat, quod vid. summam potestatem teneo, praeses sum. 2) rego, moderor, administro, impero. 3) suppedito, subministro, procuro.

πρυτανικός, ή, όν, ad πρύτανιν pertinens. A seq.

πρύτανις, εως, ὁ, Athenis senator e numero quingentorum, quorum decima pars decima anni parte rebus praeerat. 2) in aliis civitatibus interdum summum magistratum notat, unde 3) summus magistratus, ἄρχων ὕπατος. 4) princeps in aliquo genere artis aut rei. 5) curator, praefectus alicujus rei, dispensator. (a πρό: unde πρῶτος. olim erant πρυτανεῖς iidem, qui postmodum οἱ πρῶτοι, (ut δέκα πρῶτοι) appellabantur. A πρόϊτος formatum πρώϊτας et πρῶτας, hinc πρῶτος et πρύτανις.)

πρῷ vel πρῴ, adv. Attice p. πρωΐ, q. v. Falso interdum scriptum legitur πρῶ.

πρῳαίτερος, πρῳαίτατος, compar. et superl. a πρῷος.

πρωγγυεύω, vas sum, vadimonium praesto, Dorica a seq.

πρώγγυος, ον, Dor p. προέγγυος, προέγγυος.

πρῷζος, ον, Att. p. πρώϊζος, q. v.

πρῴην, adv. nuper, ante, olim; inpr. nudius tertius.

πρωθήβης, ου, ὁ, (πρῶτος, ἥβη) qui primos pubertatis annos agit, puber.

πρωθήβος, ον, idem et ex iisd.

πρωθύστερον, τό, i. q. ὕστερον πρότερον vel ὑστερολογία, Gramm.

πρωΐ, adv. (πρό) mane. 2) mature, tempestive: praemature, nimis mature, ante tempus. 3) in N. T. vigilia quarta. — Attice πρῴ, cujus loco alii minus recte scribunt πρῷ. cf. Ruhnk. Tim. p. 226. Buttm. Lexil. I. p. 49. Lange spec. in Plat. Crit. p. 6. (‒ ◡)

πρωΐα, ας, ἡ, scil. ὥρα, matutinum tempus. A pr.

πρωϊαίτατα, adv. admodum tempestive, praemature.

πρωϊαίτερον, adv. citius, maturius.

πρωϊαίτερος, πρωϊαίτατος, compar. et superl. Att. a πρώϊος.

πρωϊανθής, ές, (πρωΐ, ἄνθος) mature vel praemature florens.

πρωϊβλαστέω, f. ήσω, mature germino. A seq.

πρωϊβλαστής, ές, (πρωΐ, βλαστάνω) mature germinans.

πρωϊβλαστία, ας, ἡ, (πρωϊβλαστέω) matura seu praecox germinatio.

πρωϊζόν vel πρώϊζον, adv. non ita dudum, hodie mane. 2) praemature, citius, intempestive, ante tempus. πρωϊζά vel πρώϊζα, idem, a πρώϊζος, matutinus, maturus.

πρώϊζος, ον, vide πρωϊζόν.

πρωΐθεν, adv. a mane, a tempore matutino.

πρωϊκαρπέω, f. ήσω, mature fructus reddo: et

πρωϊκαρπία, ας, ἡ, matura fructuum editio. A seq.

πρωΐκαρπος, ον, cujus fructus mature proveniunt.

πρώϊμος, ον, (πρωΐ) maturus, tempestivus, praecox.

πρωϊνός, ή, όν, matutinus.

πρώϊον, ου, τό, hora matutina. A seq.

πρώϊος, ΐα, ϊον, (πρωΐ) matutinus; maturus.

πρωϊότης, ητος, ἡ, praecox maturitas. A pr.

πρωϊσπορέω, f. ήσω, mature semino. A seq.

πρωΐσπορος, ον, (πρωΐ, σπείρω) qui mature seritur. 2) praemature serendus.

πρωκτίζω, praepostera Venere coeo. A seq.

πρωκτός, οῦ, ὁ, podex, anus, culus. v. πρόχωναι.

πρωκτοτηρέω, nates specto, observo. Aristoph. vox Comice ficta, ut πρωκτοπεντετηρίς, apud eund.

πρῷμος, ον, Attice p. πρώϊμος.

πρών, ωνός, ὁ, (πρό) locus acclivis, collis, agger, mons. 2) vertex seu cacumen montis.

πρώξ, ωκός, ὁ, (πρωΐ) gutta, stillicidium, proprie roris. Pl. πρῶκες.

πρῷος, πρῴα, πρῷον, Att. p. πρώϊος. Comp. πρῳαίτερος, superl. πρῳαίτατος. Falso scribitur πρῶος.

πρωπέρυσι, adv. (πέρυσι) biennio ante.

πρῷρα, ας, ἡ, Ion. πρῴρη, (πρό) prora, anterior pars navis. 2) hinc trop. os, facies, adspectus.

πρῳρίζω, in proram deprimo. πρῳρίζεσθαι dicitur navis, quum prora ponderum vi deprimitur.

πρῴραθεν, adv. e prora.

πρῳρατεύω, f. εύσω, sum proreta, seu in prora navem rego. A seq.

πρῳράτης, ου, ὁ, (πρῷρα) proreta, qui navem in prora regit; qui praest remigibus in prora (ᾱ)

πρῳρατικός, ή, όν, (πρῷρα) ad proram pertinens, qui est in prora.

πρῳρεύς, έως, ὁ, proreta, qui proram navis regit.

πρῴρηθεν, adv. Ion. p. πρῴραθεν.

πρῶσαι, πρώσας, πρῶσον, inf., part. et imper. aor. 1. a προωθέω, contr. p. προῶσαι, etc.

πρῶτα, adv. (πρῶτος) primum.

πρωτάγγελος, ον, qui primus aliquid nunciat, praenuncius.

πρωτάγριον, τό, (ἄγρα) venationis primitiae, prima captura, in plur.

πρωταγωνιστέω, f. ήσω, primas partes in scena ago, primas, i. e. praecipuas partes obtineo. 2) primam orationem in judicio habeo. A seq.

πρωταγωνιστής, οῦ, ὁ, primarum partium actor. 2) qui in quovis certamine primum locum tenet, princeps est, praestantissimus.

πρώταθλος, ον, (ἆθλος) primus athleta.

πρωταίτιος, ον, qui maxime in culpa est.

πρωταίχμια, s. πρωταίχμια, τά, (αἰχμή) praeda praemio data; primitiae praedae.

πρώταρχος, ου, ὁ, dux primarius, mili-

tiae princeps.

πρωτεῖα, ας, ἡ, (πρωτεύω) primatus.

πρωτεῖον, ου, τό, primatus, primae partes, principatus. A seq.

πρωτεῖος, α, ον, (πρωτεύω) primarius, praestantissimus.

πρωτέκδικος, ὁ, primus defensor.

πρωτερικη, ῆς, ἡ, (πρωί) sc. συκῆ, ficus, quae citius fructum suum maturat, praecox seu festina ficus.

πρωτεύω, f. εύσω, (πρῶτος) primus sum, primas partes teneo, principatum obtineo, summo honore habeor.

πρωτηρότης, ου, ὁ, (ἀρότης) qui primus aravit, vel arat.

πρωτιστεύω, f. εύσω, idem quod πρωτεύω.

πρώτιστος, ίστη, ιστον, Superl. poet. a πρῶτος, primus. πρώτιστον et πρώτιστα, adv. primo loco, primum omnium.

πρωτόαλος, ον, (πρῶτον, ἅλς) qui primum mare tentat, primum navigat.

πρωτοβαθρέω, f. ήσω, in primis subselliis, aut in subsellio primum colloco. A seq.

πρωτόβαθρος, ον, (βάθρον) qui in primis subselliis aut in subselliis judicum primus sedet, loco primo seu eminentissimo sedens.

πρωτοβαλέω, f. ήσω, primus jaculor. 2) primum protrudo, vel emitto. A seq.

πρωτοβόλος, ον, (βάλλω, βόλος) qui primus jaculatur. 2) equus, qui primum dentiit, dentes edidit.

πρωτόβολος, ον, (βάλλω) qui primum feritur.

πρωτόγαλα, ακτος, τό, colostrum, lac primum post partum, sponte concrescens.

πρωτόγαμος, ὁ, ἡ, primas nuptias agens.

πρωτογενία, ἡ, Epith. fortunae, primigenia, Plut. A seq.

πρωτογενής, ές, (γίνομαι) primogenitus.

πρωτογενέστερος, Compar. irreg. antiquior.

πρωτογέννημα, ατος, τό, quod primum natum est, primi proventus; primitiae.

πρωτογέννητος, ον, (γεννάω) primogenitus.

πρωτογεύστης, ου, ὁ, (γεύομαι) praegustator, qui primus gustat, gustator.

πρωτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη) qui primus sententiam dicit, princeps senatus.

πρωτόγονος, ον, (γίνομαι) primigenius, primogenitus, primitivus.

πρωτογόνος, ου, ἡ, primum pariens, primum enixa.

πρωτογύναιοι, ων, οἱ, (γυνή) qui primum uxores ducunt. Hesych.

πρωτοδαής, ές, (δαίω) qui primus scit, qui primus didicit.

πρωτόζευκτος, ον, (ζεύγνυμι) idem quod seq.

πρωτόζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ζυγός) primis nuptiis junctus, primum matrimonio junctus.

πρωτόθετον, τό, (τίθημι) primitivum verbum.

πρωτοθοινία, ας, ἡ, (θοίνη) prima convivii portio.

πρωτόθρονος, ον, primo throno, loco, sedens.

πρωτόθροος, ον, contr. πρωτόθρους, ουν, quasi dicatur primisonus; Epith. oraculi, prophetiae apud Nonnum.

πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, (καθέδρα) primus in consessu aliquo locus.

πρωτοκήριος, ου, ὁ, primicerius, primus dignitate. A κηρός, cera, quia primus in tabula cerata scriptus est.

πρωτόκλητος, ον, (καλέω) primo vocatus.

πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus in convivio locus. (κλίνω)

πρωτοκλίσια, ίων, τά, (κλίσις) inauguratio, quum quis primum sedem, v. c. imperii, occupat, aut quum in primo collocatur accubitu in convivio.

πρωτοκόμιον, ου, τό, (κομίζω) praerogativa.

πρωτοκουρία, ας, ἡ, prima tonsio. A seq.

πρωτόκουρος, ον, (κουρά) primum tonsus, qui primum tondetur.

πρωτοκτίστης, ου, ὁ, (κτίζω) qui primus vel primum creavit.

πρωτόκτιστος, ον, (κτίζω) primo conditus seu creatus, primitivus.

πρωτοκτόνος, ον, (κτείνω) qui primus occidit.

πρωτόκτονος, ον, (κτείνω) qui primus occisus est.

πρωτοκύμων, ονος, ἡ, (κῦμα, 3.) primum gravida.

πρωτοκύων, ὁ, princeps Cynicorum.

πρωτόλειον, ου, τό, (λεία) seu πρωτόλεια, ων, τά, primitiae praedae seu manubiarum, unde et pro praeda. 2) quaevis primitiae.

πρωτολογέω, f. ήσω, (πρωτολόγος) primus dico, primas dicendi partes sortitus sum.

πρωτολογία, ας, ἡ, primae partes dicendi, sermonis principium. A seq.

πρωτολόγος, ον, qui prior verba facit, qui primo loco loquitur.

πρωτολοχία, ας, ἡ, (λόχος) prima acies, ordo primipilarium.

πρωτόμαντις, εως, ὁ, ἡ, princeps vates.

πρωτομάρτυρ, υρος, ὁ, primus testis, qui primus mortem passus ob christianam religionem.

πρωτόμισθος, ον, qui primus mercede conductus est, s. militavit.

πρωτόμορος, ον, qui primus mortuus est.

πρωτομύστης, ου, ὁ, (μύστης) qui primum initiatus est.

πρωτόναυς, ων, gen. ω, (ναῦς) qui primum navigat.

πρωτονύμφευτος, ἡ, (νυμφεύω) quae nuper nupsit viro.

πρωτοπαγής, ές, (πήγνυμι) recens compactus, recens fabricatus.

πρωτοπάθεια, ας, ἡ, (πρωτοπαθής) affectus, quo quis primum afficitur, non per consensum alterius, initium percipiendi mala.

πρωτοπαθής, ές, (πάσχω) qui primus incommodo afficitur, vel malum sentit.

πρωτοπαθέω, f. ήσω, primum afficior, sc. ante alium. V. c. corpus πρωτοπαθεῖ, quum affectus animi ex ipso oritur; contra animus, quum affectus ex eo ad corpus pervenit, ut in tristitia.

πρωτοπαθῶς, adv. ante alios malum sentiendo.

πρωτόπαλος, ου, ὁ, luctator primarius.

πρωτοπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ) primus pater, generis humani auctor.

πρωτόπειρα, ας, ἡ, tirocinium, Philox.

πρωτοπειρία, ας, ἡ, rudimentum, Philox. A sequ.

πρωτόπειρος, ον, (πεῖρα) qui rei alicujus primum periculum fecit, qui aliquid primum est expertus.

πρωτοπήμων, ονος, ὁ, ἡ, (πῆμα) primum seu praecipuum damnum afferens.

πρωτόπλασις, εως, ἡ, initium fingendi, formandi, creandi, initium procreandi v. c. sobolem.

πρωτόπλαστος, ου, ὁ, qui primus fictus formatusque est: primus homo.

πρωτόπλοος, ον, contr. πρωτόπλους, ουν, primum navigationem expertus, qui primus navigandi fecit periculum. 2) navis quae prima vehitur, praeit; ap. Xenoph.

πρωτόπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) princeps civitatis.

πρωτοπολίτης, ου, ὁ, princeps sc. civitatis. πρωτοπολῖται, proceres, optimates. v. πρύτανις. (ῑ)

πρωτοπορεία, ας, ἡ, praeeundi dignitas. 2) primum agmen in bello, prima acies.

πρωτοπόρος, ον, (πορεύω) qui primus vadit, transit.

πρωτόποσις, εως, ἡ, (πόσις) quae virgo jam primum nupsit marito, Athen. 6. p. 233. a. b. Poll. 3. 39.

πρωτοπραξία, ας, ἡ, (πρᾶξις) prima exactio. 2) quod primum exigitur.

πρωτόρριζος, ον, (ῥίζα) primam proferens radicem.

πρωτόρρυτος, ον, (ῥέω) qui primum defluxit. Epith. lactis et vini. it. resinae, ap. Galen. v. πρωτοχάτος.

πρῶτος, πρώτη, πρῶτον, (πρό) primus. 2) prior, praecedens, praestantior, praecipuus. 3) primus, i. e. primarius, primum locum obtinens. — πρῶτον et πρῶτα, adv. primum, ap. Atticos seriores πρώτως, v. Lobeck. Phryn. p. 311. Ap. Homerum πρῶτον etiam est: nimis mature, ante tempus, Od. 24, 28. τὸ πρῶτον, principio, initio. τὴν πρώτην, primum. τὰ πρῶτα φέρεσθαί τινος, principatum s. primum locum obtinere in aliqua re. ἐπεὶ πρῶτον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον, quum primum, simulac.

πρωτοσέληνος, ἡ, (σελήνη) sc. ἡμέρα, prima dies, initium mensis.

πρωτοσπόρος, ου, ὁ, (σπόρος) qui primus serit, aut sevit, progenitor, parens. At πρωτόσπορος, primo seminatus, primo satus, filius primus.

πρωτοστασία, ας, ἡ, (στάσις) principatus.

πρωτοστατέω, f. ήσω, primus in ordine sto, antistes seu antesignanus sum. A seq.

πρωτοστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) qui primus stat in acie, princeps, dux, auctor. πρωτοστάται, primores, prima acies.

πρωτόσφακτος, ον, (σφάττω) primus omnium interfectus.

πρωτοτοκεῖα, ων, τά, (πρωτοτόκος) jus primogeniturae.

πρωτοτοκεύω, f. εύσω, primogeniturae jura tribuo.

πρωτοτόκια, ίων, τά, v. πρωτοτοκεῖα.

πρωτοτόκος, ου, ἡ, (τίκτω) quae primum peperit, primipara.

πρωτότοκος, ον, ante quem nullus alius ex iisdem parentibus editus est, primogenitus, primitivus. trop. primarius, praecipuus.

πρωτοτομέω, f. ήσω, primum caedo seu reseco, vel amputo. A seq.

πρωτότομος, ον, (τέμνω) qui primo caesus et putatus est.

πρωτοτυπία, ἡ, est verborum πρωτοτύπων, vid. verbum seq. n. 2.

πρωτότυπον, ου, τό, originale, principale, exemplar authenticum. 2) verbum πρωτότυπον, a) primitivum, b) a Gramm. opponitur κτητικοῖς, ut ἕλλην, a quo κτητικόν, ἑλληνικός. dicitur et ἁπλοῦν. 3) in Dialecticis πρωτότυπα, praedicamenta. A seq.

πρωτότυπος, ον, (τύπος) primitivus, principalis.

πρωτοτύπως, adv. principio, principaliter, primitive.

πρωτοΰπνιον, ου, τό, (ὕπνος) primus somnus.

πρωτουργός, όν, (ἔργον) primas in opere aliquo partes obtinens, primario afficiens.

πρωτοφάνεια, ας, ἡ, prima apparitio. A seq.

πρωτοφανής, ές, (φαίνομαι) primum apparens.

πρωτοφόνος, ου, ὁ, primus homicida; ita vacatur Cain.

πρωτοφορέω, f. ήσω, primus, s. inter primos gero aliquid, ut vexillum, signum etc. ap. Athenae. 14. p. 365. f. nisi leg. πτορθοφορέω, i. q. θαλλοφορέω. v. θαλλοφόρος. (Illud recta habet.)

πρωτοφόρημα, ατος, τό, fructus terrae, qui primum prodit, primitiae, omninoque quod quia primo loco fert. A pr.

πρωτοφυής, ές, (φύομαι) primo natus seu exortus.

πρωτόχνοος, ον, contr. πρωτόχνους, ουν, primam lanuginem habens.

πρωτόχρονος, ον, primaevus.

πρωτόχυτος, ον, primum affusus, ut loc πρωτόχυτος, primum, οἶνος πρωτόχυτος etc. v. πρότροπος et πρωτόῤῥυτος.

πρώτως, adv. (πρῶτος) primum, primo loco, ante omnia, primario, i. e. per se et sua natura, non per aliud externum.

πρώων, ονος, ὁ, idem quod πρών.

πταίρω, f. πταρῶ, aor. 1. ἔπταρα, aor. 2. ἔπταρον, sternuo, sternuto.

πταῖσμα, ατος, τό, (πταίω) offensio, lapsus. 2) laesio ex offensione. 3) culpa, noxa, delictum, menda, error. 4) calamitas bellica.

πταισμάτιον, ου, τό, offensiuncula. Dim. a praec.

πταίω, f. πταίσω, proprie, impingo, offendo, titubo, vacillo, labor. 2) pecco, erro. 3) cladem accipio, fortuna adversa utor.

πτακίς, ίδος, ἡ, fem. a πτάξ. Hinc

πτάξ, πτακός, ὁ, ἡ, (πτήσσω, πτώσσω) timidus, trepidus. (α longum, ex praecepto Draconis p. 19, 14. 80, 22. quodsi vero recte πτάκα legitur in Aesch. Ag. 141., ibi α correptum est.)

πτάμενος, ένη, ενον, part. aor. a πέταμαι, Il.

πταρμική, ῆς, ἡ, fruticis genus, qui in cacumine tuber habet, quod acri odore sternutare cogit. A seq.

πταρμικός, ή, όν, qui sternutare potest vel solet. 2) sternutare cogens. A seq.

πταρμός, οῦ, ὁ, (πταίρω) sternutatio, sternutamentum.

πτάρνυμαι, Att. i. q. πταίρω, q. v.

πταρτικός, ή, όν, i. q. πταρμικός.

πτάτο, 3 sing. aor. a πέταμαι, Epice p. ἔπτατο, Il.

πτέλας, ὁ, aper, Lycophr.

πτέλος, ὁ, idem.

πτελέα, ας, ἡ, ulmus.

πτελέϊνος, ίνη, ινον, ulmeus, ex ulmo. A pr.

πτελεώδης, ες, ulmeus, ulmo similis.

πτελεών, ῶνος, ὁ, ulmetum.

πτέον, τό, Att. p. πτύον, q. v.

πτέρινος, ίνη, ινον, (πτερόν) alatus, pennatus, e pennis contextus, plumatilis.

πτερίς, ίδος, ἡ, (πτερόν) filix. 2) locus filicibus plenus.

πτέρισμα, τό, agitatio, plausus alarum, Longin.

πτέρνα vel πτέρνη, ἡ, calx, calcaneus: metaph. radix, infimum. 2) inferior pars mali erecti, qua ἱστοπέδῃ inseritur; it. extremitas montis. 3) i. q. πέρνα.

πτερνίζω, f. ίσω, calce peto, vel ferio, supplanto: unde et insidior, decipio, interpretantur. A praec.

πτέρνιξ, ικος, ὁ, caulis cacti, plantae spinosae.

πτερνίον, τό, Dim. a πτέρνα, pernio.

πτέρνις, ίδος, ἡ, i. q. πτέρνα.

πτέρνις, vel πέρνης, ά, avis quaedam rapax, Aristot.

πτερνισμός, οῦ, ὁ, (πτερνίζω) ictus calcitrantis. 2) supplantatio, deceptio.

πτερνιστήρ, ῆρος, ὁ, qui calce petit et verberat, qui calcibus ferire solet. 2) calcar. Ab eod.

πτερνιστής, οῦ, ὁ, idem, n. v. ab eod.

πτερνοβάτης, ου, ὁ, (πτέρνα, βαίνω) qui calci inter ambulandum primum insistit, atta.

πτερνογλύφος, ου, ὁ, (γλύφω) qui pernam rodit: nomen muris in Batrachom.

πτερνοκοπέω, (κόπτω) calcaneis seu pedibus strepitum moveo, pedibus supplodo. 2) explodo, tumultuor.

πτερνοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) quasi dicatur pernivorus, pernarum rosor: nomen muris in Batrachom.

πτερνοφάγος, ου, ὁ, idem, ibidemque.

πτεροδόνητος, ον, (πτερόν, δονέω) pennis agitatus, pennas, alas agitans, celer. Epith. avis.

πτεροειμων, ονος, ὁ, ἡ, (εἷμα) alis seu pennis vestitus, alatus.

πτερόεις, όεσσα, όεν, alatus, pennatus, volucris, volatilis. A seq.

πτερόν, τό, (πέτομαι, πτέσθαι) penna, pluma, prima ala. 2) ales: augurium, it. sors. 3) metaph. dicitur de velis, remis, rotis.

πτεροποίκιλος, ον, varias et pictas pennas habens.

πτερόπους, ποδος, ὁ, ἡ, alatos pedes habens, alipes.

πτερορῥοέω, pennas amitto, defluvium pennarum patior.

πτερορρυέω, f. ήσω, idem.

πτερότης, ητος, ἡ, (πτερόν) q. d. pennatus, si quis pennatus est.

πτερόφοιτος, ον, (φοιτάω) alatus.

πτεροφόρος, ον, (φέρω) aliger, penniger.

πτεροφυέω, f. ήσω, (φύω) pennas produco, plumesco.

πτεροφυής, ές, alatus

πτεροφυΐα, ας, ἡ, pennarum generatio.

πτερόφυτος, ον, alatus.

πτερόω, f. ώσω, (πτερόν) alas addo, alitem facio. 2) metaph. erigo, uti spe. 3) de navi, quum paratur ad cursum, velis, remis. Pass. erigor, efferor, attollor: metaph. spe vana oblata ad levitatem sperandi temereque res majores suscipiendi extollor.

πτερυγίζω, f. ίσω, (πτέρυξ) pennas rostro purgo. 2) alas pando seu explico, tento volatum, de pullis avium. 3) frustra et inaniter conor, s. loquor.

πτερύγινος, ίνη, ινον, i. q. πτέρινος.

πτερύγιον, ου, τό, ala parva, pinna, plumula. 2) pinnaculum seu pinna, lorica aedificii. 3) summa auricula. Dim. 4) in veste anguli extremi. 5) extremitas, ut gubernaculi etc. Dimin. a πτέρυξ.

πτερυγοειδής, ές, (πτέρυξ, εἶδος) alae formam habens.

πτερυγοφόρος, ον, (φέρω) penniger. 2) agmen quoddam militare. 3) cursor, tabellarius subrectas in capite pennas gerens, ut Mercurius, petasatus.

πτερυγόω, f. ώσω, (πτέρυξ) alas addo, accelero. Med. πτερυγοῦσθαι μετά τινα, advolare ad aliquem, Sappho

πτερυγώδης, ες, alae speciem gerens, alam referens. 2) alatus. 3) scopulas exstantes habens.

πτερυγωκής, ές, (ὠκύς) alis celer, Aesch. Pr. 286. ubi alii legunt πτερύγωκυς vel πτερυγωκύς.

πτερύγωμα, ατος, τό, (πτερυγόω) ala, pinna. 2) extremitas.

πτερυγωτός, ή, όν, alatus, pennatus, pinnatus.

πτέρυξ, υγος, ἡ, (πτερόν) ala, pinna, penna, pluma. 2) pinna muri. v. et πτερύγιον.

πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus. 2) conatus volandi in pullis. A seq

πτερύσσομαι, f. ξομαι, (πτέρυξ) alis latera ferio. 2) gestio seu passis alis gestio, gaudeo, laetor. 3) volito.

πτέρωμα, ατος, τό, pennatum in avibus tegmen. 2) pinnae murorum. 3) telum, sagitta.

πτερώνυμος, ον, (ὄνομα) alatus.

πτέρωσις, εως, ἡ, (πτερόω) idem quod πτέρωμα. 2) pennarum generatio.

πτερωτής, οῦ, ὁ, qui alas addit, alis sublevat.

πτερωτός, ή, όν, alatus, pennatus, aliger.

πτηκτικός, ή, όν, (πτήσσω) pavidus, animi dejectus, facilis ad trepidandum, ut pauper.

πτῆμα, ατος, τό, volatus. A seq.

πτῆναι, inf. aor. ἔπτην a πέτομαι.

πτηνοκράτωρ, ορος, ὁ, rex avium.

πτηνολέτης, ου, ὁ, fem. πτηνολέτις, ιδος, (πτηνάς, ὄλλυμι) aves perdens, avium pernicies. πτηνολέτις νεφέλη, aves perdens vel perimens laqueus vel rete.

πτηνοπέδιλος, ον, (πέδιλον) alatos calceos habens, ut Mercurius: celer pedibus.

πτηνός, ή, όν, volucer, volatilis, alatus, velox. τὸ πτηνόν, οῦ, sc. ἔθνος, ales, avis.

πτῆσις, εως, ἡ, volatus.

πτήσσω, f. ξω, proprie de ave, quum frigore metuve alas contrahit. 2) metu contrahor, expavesco, timeo, subduco me, fugio, me abscondo; ut pauperes et mendici, qui frigore, inedia, pudore et metu artus omnes contrahunt et contremiscunt. 2) perterrefacio. Hom. Il. 14, 40. sed lectio variat, πτῆξε et πῆξε. v. πτοέω, et πτώσσω.

πτητικός, ή, όν, volatilis.

πτητικῶς, adv. volatilium modo.

πτιλοβάφος, ον, (βάπτω) plumarius.

πτίλον, ου, τό, penna mollis, pluma. 2) ala.

πτίλος, ὁ, cui e ciliis pili periere. 2) lippus.

πτιλόνωτος, ον, (πτίλον, νῶτος) cui tergum est pilis mollibus obsitum.

πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarum-

qua annua mutatio. 2) defluvium pilorum e palpebris callosis et rubentibus. 3) lippitudo.

πτιλωτός, ή, όν, pennatus seu pinnatus. 2) membrana sicca volans.

πτισάνη, seu πτισσάνη, ης, ἡ, (πτίσσω) hordeum a cortice purgatum, et pistum. 2) potio vel sorbitio a tali hordeo.

πτισανοῤῥοφία, ἡ, (ῥοφέω) sorbitio ptisanae, n. 2.

πτίσμα, ατος, τό, hordei granum, sed cortice purgatum et comminutum.

πτισμός, οῦ, ὁ, contusio, comminutio tundendo facta.

πτίσσω, tundo. 2) pinso. 3) decortico.

πτιστικός, ή, όν, pistioni aptus, qui contundi, comminui potest. Epith. carminis mulierum pinsentium. A pr.

πτόα, ας, ἡ, pavor, consternatio, metus, terror. 2) impotens amor, libido Venerea. 3) cupiditas alia.

πτοέω, f. ήσω, it. πτοιέω, et πτοιάω, metu consterno, perterrefacio, obstupefacio, attonitum reddo. 2) amore, cupiditate aliqua vehementi incendo, etiam laetitia effero. Med. πτοοῦμαι, trepido, consternor, paveo, pavesco, expavesco. πτοηθείς, obstupefactus, amore vehementi captus, percussus amore.

πτόησις, εως, ἡ, (πτοέω) i. q. πτόα.

πτοία, ας, ἡ, idem quod πτόα.

πτοιαλέος, έα, έον, pavidus, timidus. 2) amore, cupiditate incensus.

πτοιάω, idem quod sequens.

πτοιέω, f. ήσω, (πτοία) idem quod πτοέω.

πτοίησις, εως, ἡ, i. q. πτόησις.

πτοῖος, ου, ὁ, (πτοία) timor, metus.

πτολεμίζω, pro πολεμίζω.

πτολεμιστής, οῦ, ὁ, pro πολεμιστής.

πτολεμόνδε, pro πολεμόνδε.

πτόλεμος, ου, ὁ, bellum, pugna pro πόλεμος.

πτολίαρχος, ου, ὁ, praefectus aut princeps urbis, et pro πολίαρχος.

πτολίεθρον, pro πολίεθρον, oppidum.

πτολιπόρθης, ὁ, idem quod seq. et ex eod.

πτολιπόρθος, ου, ὁ, (πορθέω) urbium populator, vastator, seu eversor.

πτόλις, εως, ἡ, pro πόλις.

πτόλισμα, ατος, τό, pro πόλισμα.

πτορθακανθος, ον, (ἄκανθα) ramos habens spinosos, seu aculeatos.

πτόρθος, ου, ὁ, ramus, surculus, germen. πτόρθος μέγας pro clava Herculis; in Epigr. metaph. filius, unus e posteris.

πτορθοφορέω, vid. πρωτοφορέω.

πτοώδης, ες, (πτοέω) terrore perculsus, perterrefactus, pavidus.

πτυαλίζω, vel πτυελίζω, f. ίσω, (πτύαλον, sive πτύελον) frequenter spuo, os sputo plenum habeo.

πτυαλισμός, vel πτυελισμός, οῦ, ὁ, exscreatus, exscreatio. 2) crebra sputi ejectio. A praec.

πτύαλον, ου, τό, (πτύω) sputum.

πτυάριον, ου, τό, parvum ventilabrum. Dim. a πτύον.

πτυάς, ἡ, sputatrix; species quaedam aspidis, ab inspuendo veneno corporibus sic dicta.

πτύγμα, ατος, τό, (πτύσσω) plica sinus, sinus rei complicatae.

πτυγμάτιον, ου, τό, parva plicatura, sinus rei complicatae. Dim. a pr.

πτυγξ, γγος, ὁ, ptynx, avis genus.

πτυελίζω, (πτύελον) saliva abundo.

πτυελισμός, οῦ, ὁ, salivatio, salivae abundantis fluxus. A pr.

πτύελον, ου, τό, (πτύω) vas, in quod sputum ejicitur.

πτυκτίον, ου, τό, ruga. 2) libellus plicatilis, pugillares. A seq. v. πυκτίς.

πτυκτός, ή, όν, (πτύσσω) plicatus, plicatilis.

πτύξ, πτυχός, ἡ, (πτύσσω) plica, plicatura. 2) ruga et sinus vestis. 3) lamina s. plagula pugillarium. πτύχες, tabulae, ex quibus fores compingebantur, januae, valvae; tabellae. 4) sinus clivi, valles montium.

πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. A praec.

πτύον, ου, τό, ventilabrum, pala.

πτύρμα, τος, τό, idem quod seq.

πτυρμός, οῦ, ὁ, (πτύρω) pavor, consternatio.

πτυρτικός, ή, όν, qui facile consternatur. A seq.

πτύρω, f. ρῶ, consterno, perterrefacio, terreo. Med. πτύρομαι, trepido, metuo, expavesco, formido.

πτύσις, εως, ἡ, (πτύω) exscreatio, sputi ejectio.

πτύσμα, ατος, τό, (πτύω) sputum.

πτυσμός, οῦ, ὁ, sputi ejectio, exspuitio. Ab eod.

πτύσσω, f. ξω, plico, complico, in rugas et sinus contraho. πτύξασθαι ἱμάτιον, duplicare pallium. πτύξομαι, complicato pallio me tego. 2) complector, adulor. v. προσπτύσσομαι.

πτυχή, ῆς, ἡ, plica, plicatura. 2) montium recessus. 3) αἱ πτυχαί, vestes, inpr. duplices. A pr.

πτυχίον, ου, τό, (πτύξ) libellus, s. codicillus plicatilis, pugillares.

πτυχίς, ίδος, ἡ, (πτύξ) pars navis, ubi nomen navis scriptum.

πτυχώδης, ες, (πτυχή) multas habens plicas, rugosus, plicatilis.

πτύω, f. ύσω, spuo, exspuo, exscreo. 2) contemno, despuo.

πτωάζω, (πτώξ) metu contrahor, expavesco.

πτωκάς, άδος, ἡ, pavida, timida, fugax. Epith. leporis. Ab eod.

πτῶμα, ατος, τό, (πίπτω) casus, lapsus. 2) clades. 3) delictum seu erratum. 4) cadaver.

πτωματίζω, f. ίσω, cadere facio, vel praecipito. A pr.

πτωματίς, ίδος, ἡ, poculi seu alius vasis genus. Athenae. Ab eod. (f. πωματίς, operculo instructa.)

πτώξ, πτωκός, ὁ, ἡ, (πτώσσω) pavidus, timidus. 2) substant. pro lepore, et dama.

πτώσιμος, ίμη, ιμον, caducus. πτώσιμον et πτῶμα, ἐπὶ νεκροῦ, cadaver. Gl. Vet. A seq.

πτῶσις, εως, ἡ, casus, ruina, strages.

πτωσκάζω, idem quod seq. et a seq.

πτώσσω, f. ξω, perterreo, trepido, expavesco, metu perculsus concido, abscondo me prae metu. 2) timide mendicans oberro, mendico.

πτωτικός, ή, όν, casualis. Vox Gramm. A seq.

πτωτός, ή, όν, (πίπτω) qui cadere potest vel solet, caducus.

πτωχαλαζών, όνος, ὁ, ἡ, (πτωχός, ἀλαζών) pauper arrogans et jactator.

πτωχάς, άδος, ἡ, idem quod πτωκάς, vel semper esuriens, a πτώξ, vel a πτωχός, in altera significatione, sed verbum est dubium.

πτωχεία, ας, ἡ, (πτωχεύω) mendicitas, paupertas.

πτωχεῖον, ου, τό, locus, in quo mendici degunt, vel aluntur, domus mendicorum.

πτωχεύω, f. εύσω, (πτωχός) pauper sum, mendico, mendicando peto.

πτωχίζω, f. ίσω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio.

πτωχικός, ή, όν, mendicus. 2) mendico conveniens.

πτωχίστερος, Compar. irreg. a πτωχός.

πτωχοδοχεῖον, ου, τό, receptaculum mendicorum.

πτωχόμουσος, ου, (μοῦσα) pauper Musis, i. e. imperitus, indoctus.

πτωχοπλούσιοι, οἱ, qui paupertatem mentiuntur, qui specie paupertatis sunt ditissimi, item, qui non fruuntur divitiis et quasi pauperes vivunt.

πτωχοποιός, όν, (ποιέω) ad mendicitatem redigens.

πτωχός, ή, όν, (πτώσσω) propr. timidus. 2) mendicus, pauper, egenus.

πτωχοτροφεῖον, ου, τό, (πτωχοτρόφος) locus alendis mendicis destinatus.

πτωχοτροφέω, f. ήσω, pauperes alo.

πτωχοτροφία, ας, ἡ, mendicorum sustentatio. A seq.

πτωχοτρόφος, ον, (πτωχός, τρέφω) qui vel quae mendicos alit.

πύαλος, ὁ, idem quod πύελος.

πυανέψια, ων, τά, festum quoddam Athenis. A seq.

πυανέψιος, ία, ιον, (πύανον, ἕψω) in quo legumina seu fabae coquuntur.

πυανεψιών, ῶνος, ὁ, mensis, cujus initium est, quando sol Scorpium ingreditur, October. A pr.

πυάνιον, τό, Dim. a πύανον.

πυάνιος, ον, fabaginus, e leguminibus.

πύανον, ου, τό, faba, legumen. 2) triticum coctum.

πύαρ, τό, (πύος) coagulum. 2) primum lac a partu.

πυγαῖα, ων, τά, sc. μέρη, nates, clunes. A seq.

πυγαῖος, αία, αῖον, (πυγή) posticus, ad nates pertinens. 2) salax, libidinosus. 3) cinaedus.

πυγαλγής, ές, (πυγή, ἄλγος) cui nates dolent.

πύγαργος, ον, (ἀργός) nates albas habens, effeminatus. Subst. aquilae genus cauda albicante. (ῡ)

πυγαρίζω, idem quod πυγίζω.

πυγή, ῆς, ἡ, nates, clunes.

πυγηδόν, adv. secundum clunes, vel nates, averse. A pr.

πυγίδιον, ου, τό, exiles nates, clunes aridae et depressae. Dim. a πυγή.

πυγίζω, f. ίσω, nates alicujus ferio. 2) paedico.

πύγισμα, ατος, τό, verberatio, qua nates alicujus verberantur; it. paedicatio. (ῡ) A pr.

πυγιστής, οῦ, ὁ, paedico. Ab eod.

πυγμαιομάχος, ον, (μάχομαι) cum pygmaeis pugnans, Epith. gruis.

πυγμαῖος, ου, ὁ, (πυγμή) aequans seu explens πυγμήν, n. 2. Pygmaeus, nanus,

pumilio, pusillus homo.

πυγμαίως, adv. instar pugni. Etym.

πυγμαχέω, (πυγμάχος) pugilatu decerto.

πυγμαχία, ας, ἡ, pugilatus. A seq.

πυγμάχος, ου, ὁ, (πύξ, μάχομαι) pugil, pugilatu decernens cum aliquo.

πυγμή, ῆς, ἡ, (πύξ) pugnus, manus in pugnum contracta. 2) mensura spatii, quod pertinet a cubito ad pugnum. 3) dimicatio, pugna: caestus, pugilatus.

πυγμῇ, adv. crebro. 2) enixe, certatim. Proprie Dativ. a praec.

πῡγολαμπάς, άδος, vel πῡγολαμπίς, ίδος, ἡ, (πυγή, λάμπω) cicindela, insecti genus, cujus clunes seu nates noctu lucent.

πυγονιαῖος, αία, αῖον, (πυγών) mensuram cubiti aequans.

πυγόστολος, ου, ἡ, (πυγή, στέλλω) Epith. meretricis, quasi clunes ornans.

πυγούσιος, ία, ιον, i. q. πυγωνιαῖος, mensuram cubiti aequans.

πυγών, ῶνος, ἡ, i. q. πῆχυς, cubitus. 2) mensura spatii, quod pertinet a cubito ad pugnum.

πῡδαρίζω, salio, ut πεδαρίζω, pro quo dici ait Etym. 2) ab aliquo resilio. 3) calcitro, calce nates alterius ferio.

πυέλιον, ου, τό, (πύελος) labrum seu solium aeneum, in quo se lavant.

πυελίς, ίδος, ἡ, cavitas annuli, in quam gemma inseritur, pala annuli. Ab eod.

πύελος, ου, ὁ, solium, loculus in quo mortui cadaver reponitur. 2) solium balneare. 3) alveus, in quo lac aut alius liquor excipitur. (υ producitur ab Epicis; corripitur ab Atticis. Sic quoque in derivatis.)

πυελώδης, ες, concavus in modum πυέλου.

πῡετία, ας, ἡ, coagulum, v. infra πυτία.

πῡέω, f. ήσω, (πύον) suppuro, ad suppurationem perduco.

πύη, ἡ, i. q. πύησις. (ā)

πύησις, ἡ, (πυέω) suppuratio pulmonis, φθίσις.

Πῡθαγόρειος, ον, (Πυθαγόρας, ου) a Pythagora ortus, Pythagoreus.

Πῡθαγορίζω, f. ίσω, Pythagorae sectator sum.

Πῡθαγορικός, ή, όν, Pythagoricus.

Πῡθαγορίς, ίδος, ἡ, sectatrix Pythagoricae philosophiae.

Πῡθαγορισμός, ὁ, studium philosophiae Pythagoricae.

Πυθαγοριστάς, Dor. pro Πυθαγοριστής, (Πυθαγορίζω) Pythagorae sectator. Apud Theocr. Πυθαγορικτάς.

Πῡθαΐζω, oraculum Pythicum consulo.

πυθεδών, όνος, ἡ, (πύθω) putredo.

πῡθεῖον, ου, τό, oraculum, a πυθέσθαι, consultando, locus, ubi conveniunt, quo se conferunt deum consulentes.

Πῡθία, ας, ἡ, sc. ἱέρεια, Pythia Apollinis sacerdos, Pythia.

Πύθια, ίων, τά, scil. ἀγωνίσματα, Pythia, ludi in honorem Apollinis Pythii, ob interemtum serpentem Pythonem. (ῠ)

Πῡθιάζω, vaticinor.

Πῡθιάς, άδος, ἡ, Pythias, tempus inter duo Pythia. 2) sacerdos Pythia.

Πῡθικός, ή, όν, Pythicus. Ab eod.

Πῡθιονίκη, ἡ, (νίκη) victoria in ludis Pythicis.

Πῡθιονίκης, ου, ὁ, (Πύθια, νικάω) qui Pythiis ludis vicit. (‑⏑⏑‑‑)

Πῡθιόνῑκος, ον, (νίκη) in ludis Pythicis vincens. 2) ad victoriam Pythicam pertinens.

Πῡθιος, ία, ιον, (Πυθώ) Pythius, ad Pythios ludos, vel Apollinem Pythium, sive Pythonem etiam, et oraculum Pythium pertinens. 2) Apollinis cognomen, a serpente Pythone, quem jaculis interemerat. (ῡ)

πυθίων, ωνος, ὁ, pythion, bulbi genus.

πυθμενόθεν, adv. funditus, prorsus. A seq.

πυθμήν, ένος, ὁ, fundus, ima pars, radix arboris. 2) ramus, propago, palmes, culmus.

Πυθόθεν, adv. a Delphis.

Πῡθοῖ, adv. Delphis.

Πῡθοῖδε, adv. i. q. Πυθῶδε.

Πῡθόκραντος, ον, (κραίνω) ab Apolline praedictus et certo futurus.

Πῡθοκτόνος, ὁ, (κτείνω) Epith. Phoebi, interfector serpentis, v. Πύθων.

Πῡθόληπτος, ον, (λαμβάνω) a Pythio correptus, furens ex Apolline, afflatus a Phoebo.

Πῡθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, Pythicus vates.

Πυθόχρηστος, ου, ὁ, ἡ, (χράω) Pythio oraculo editus, vel comprobatus.

πύθω, f. πύσω, (πύω, πύον) putrefacio. Med. πύθομαι, putresco, putrefio. (ῡ)

Πῡθώ, οῦς, ἡ, Pytho, urbs Phocidis, quae et Delphi appellatur, Apollini sacra.

Πῡθῶδε, adv. Delphos.

Πύθων, ωνος, ὁ, Pytho, draco vel serpens, quem Apollo interemit, unde et Pythius cognominatus fuit.

Πῡθών, ῶνος, ἡ, i. q. Πυθώ.

Πῡθωνικός, ή, όν, Pythonicus. 2) a spiritu divinatorio correptus. A pr.

Πῡθωνόθεν, adv. (Πυθών) i. q. Πυθόθεν.

Πῡθῷος, ῴα, ῷον, i. q. Πύθιος.

πύκα, adv. dense, spisse. 2) prudenter, accurate, adfabre.

πυκάζω, f. άσω, (πύκα) denso, stipo. 2) tego, intego, contego. 3) orno, exorno. πεπυκασμένος, densatus. it. homo prudens et versutus, ut Lat. callidus, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli facile non possit.

πύκασμα, ατος, τό, idem quod seq. Symmachus.

πυκασμός, οῦ, ὁ, densatio. 2) ornatio.

πυκιμήδης, ες, vel πυκιμηδής, ές, (πύκα, μῆδος) prudens, accuratus, sedulus.

πυκινά, adv. (πυκινός) frequenter. 2) prudenter. 3) eleganter.

πυκινοκίνητος, ον, (κινέω) qui crebro movetur. (⏑⏑⏑‑‑⏑)

πυκινόρριζος, ον, (ῥίζα) multas et diffusas late radices habens.

πυκινός, ή, όν, (πύκα) densus, firmus, gravis, creber, frequens. 2) prudens, callidus. 3) elegans.

πυκινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) prudens.

πυκινῶς, adv. (πυκινός) dense, spisse, crebro, frequenter. 2) prudenter, sapienter. 3) accurate, firmiter.

πυκνά, adv. (πυκνός) crebro, frequenter.

πυκνάκις, adv. (πυκνά) frequenter.

πυκνάρμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἄρω) dense junctus, spissus.

πυκναβλαστής, ές, (πυκνός, βλαστάνω) dense germinans.

πυκνογόνατος, ον, (γόνυ) densis geniculis constans, crebris distinctus geniculis et internodiis.

πυκνόκαρπος, ον, densos seu multos fructus habens.

πυκνοκίνδυνος, ον, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis objicit.

πυκνόκομον, ου, τό, (κόμη) Pycnocomum, herba.

πυκνῶς, adv. (πυκνός) crebre, frequenter.

πυκνοπνευμάτιος, ον, (πνεῦμα) qui crebro respirat.

πυκνόπτερος, ον, (πτερόν) densas, i. e. firmas alas habens.

πυκνόπορος, ον, densos meatus habens.

πυκνόρριζος, ον, (ῥίζα) densas aut crebras radices habens, qui est densa radice.

πυκνόρραγος, ον, (ῥάξ) idem quod sequens.

πυκνόρραξ, αγος, ὁ, ἡ, densus acinis, epith. uvae.

πυκνός, ή, όν, densus, solidus, spissus, creber, frequens. 2) prudens. Per Syncopen a πυκινός.

πυκνόσαρκος, ον, (σάρξ) qui densa est carne, qui solidum habet corpus et succi plenum.

πυκνοσπορέω, f. ήσω, dense sero, vel semino. πυκνοσποροῦμαι, dense seror. A seq.

πυκνόσπορος, ον, dense satus, dense seminatus.

πυκνόστημος, ον, (στήμων) vestis densum stamen habens.

πυκνόστικτος, ον, crebris punctis distinctus, maculosus.

πυκνόστῡλος, ον, multas habens columnas.

πυκνότερον, adv. Compar. (πυκνός) saepius, crebrius, spissius.

πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo. 2) crebritas. 3) prudentia.

πυκνόφθαλμος, ον, crebros oculos seu gemmas habens.

πυκνόφυλλος, ον, (φύλλον) densa habens folia, densus foliis.

πυκνόω, f. ώσω, (πυκνός) denso, spisso, stipo

πύκνωμα, ατος, τό, idem quod πυκνότης. A pr.

πυκνῶς, adv. (πυκνός) dense, spisse, crebro.

πύκνωσις, εως, ἡ, (πυκνόω) densatio, spissatio, accumulatio.

πυκνωτικός, ή, όν, densandi vim habens.

πυκτεῖον, τό, (πυκτεύω) locus ubi pugiles exercentur. 2) (πυκτός) tablinum, armarium librorum, dub.

πύκτευσις, ἡ, (πυκτεύω) pugilatus.

πυκτευτής, οῦ, ὁ, pugil, pugnator. A seq.

πυκτεύω, f. εύσω, pugil sum, pugilatu certo, pugilor, dimico. 2) pugnos incutio. A seq.

πύκτης, ου, ὁ, (πύξ) pugil.

πυκτικός, ή, όν, pugilatui aptus. ἡ πυκτική, sc. τέχνη, ars pugilis, pugilatus. A praec.

πυκτίον, τό, i. q. πτυκτίον, dub.

πυκτίς, ίδος, ἡ, i. q. πτυκτίς, dub.

πυκτομαχέω, (πύκτος, μάχομαι) idem quod πυκτεύω.

πυκτός, ή, όν, plicatus, complicatus, pro πτυκτός, a πτύσσω, dub.

πυκτοσύνη, ης, ἡ, (πύκτος) pugilatus.

Πυλαγόραι, οἱ, (Πύλαι, ἀγείρω) legati, qui a singulis Graeciae civitatibus ad Amphictyonum concilium, quod ad Thermopylas habebatur, publice et de re publica mittebantur.

Πυλαγορέω, sum Pylagoras. A pr.

Πύλαι, ῶν, αἱ, Pylae, vide πύλη.

Πυλαία, ας, ἡ, sc. σύνοδος, Amphictyonum concilium, quod ad Pylas, sive Thermopylas, bis quotannis haberi solebat. A pr.

πυλαιαστής, οῦ, ὁ, nugator, scurra, unus e vulgo, quod ad Thermopylas confluebat, homo nihili, de circo, cf. Dio. or. 77. Item πυλαΐστής, οῦ, ὁ.

πυλαϊκός, ή, όν, nugatorius. v. praec.

πυλαῖος, αία, αῖον, (πύλη) qui est extra portus. 2) Pylis oriundus.

πυλαϊστής, οῦ, ὁ, i. q. πυλαιαστής.

πυλαΐτης, ου, (πύλη) custos portae, portitor, janitor.

πυλαΐτις, ιδος, ἡ, fem. a praec. epith. Minervae, quae in urbium portis pingebatur. it. πυλαῖτις.

πυλάμαχος, ον, (μάχομαι) portas vi capiens.

πυλάοχος, ου, i. q. πυλοῦχος. (ᾱ)

πυλάορος, όν, i. q. πυλωρός, dub.

πυλάρτης, ου, ὁ, (πύλη, ἄρω) habens portas validas et bene compactas, epith. Plutonis.

πυλάτις, ιδος, ἡ, quae est vel fit ante portas.

πυλαωρός, ὁ, (πύλη, ὤρα) Epice p. πυλωρός, custos portae.

πυλεών, ῶνος, ὁ, vestibulum, atrium. A seq.

πύλη, ης, ἡ, porta. Plur. πύλαι, portae. 2) angustiae montium, quibus per eos transitur. 3) locus Graeciae talis, qui et Thermopylae.

Πυληγενής, ές, v. Πυλοιγενής.

Πυληγόρης, ου, ὁ, Ion. p. Πυλαγόρας.

πυληδόκος, ὁ, (δέχομαι) janitor.

Πύλιος, ία, ιον, (Πύλος) Pylius.

πυλίς, ίδος, ἡ, Dim. a πύλη, portula.

Πυλόθεν, adv. e Pylo.

Πυλοιγενής, ές, (Πύλος, γενέσθαι) Pylo ortus seu oriundus. cf. Lobeck. Phryn. p. 647.

Πυλόνδε, adv. Pylum.

πύλος, ὁ, i. q. πύλη, porta, vestibulum, Il. 5, 397. ubi v. Schol. Ven. T. I. p. 161. Bekk.

Πύλος, ἡ, Pylus, regnum Nestoris, oppidum Triphyliae in Peloponneso; erant praeterea duae urbes cognomines, altera Elidis, Messeniae altera.

πυλουρός, οῦ, ὁ, ἡ, (οὖρος) portae custos: janitor, janitrix.

πυλοῦχος, ον, (ἔχω) portas sustinens.

πυλόω, f. ώσω, (πύλη) portis munio, seu claudo.

πύλωμα, ατος, τό, porta s. janua. A praec.

πυλών, ῶνος, ὁ, (πύλη) atrium seu exterius vestibulum. 2) porta, ostium, janua. v. πυλεών.

πυλωρέω, f. ήσω, (πυλωρός) portae praesum custodiae.

πυλώριον, ου, τό, janitoris tugurium, ostiarii cella.

πυλωρός, οῦ, ὁ, (πύλη, ὤρα) custos portae, janitor. 2) custos, defensor. 3) introitus seu vestibulum. 4) meatus ventriculi inferior.

πύματος, η, ον, extremus, ultimus. πύματα, et πύματον, adv. ultimum.

πύνδαξ, ακος, ὁ, fundus in medio etc. item operculum. 2) manubrium gladii.

πυνθάνομαι, f. πεύσομαι, aor. ἐπυθόμην, pf. πέπυσμαι, interrogo, quaero, sciscitor, percontor, consulto, rogito. 2) audio, intelligo, cognosco, rescisco, certior fio, sentio, Hom. quo sensu plerumque reperitur auristus. (A πύνδαξ, πυθμήν, βυθός, unde et Latinum fundus, ut sit proprie fundum rei pede aut conto aut plumbato explorare.)

πύξ, adv. pugno vel pugnis.

πύξ, πυγός, ἡ, nates, clunes, ap. seriores pro πυγή.

πυξακάνθα, ης, ἡ, (πύξος, ἄκανθα) arbor quaedam spinosa.

πυξεών, ῶνος, (πύξος) buxetum.

πυξίδιον, ου, τό, parva pyxis. 2) parva tabella. Dim. a πυξίς.

πύξινος, ίνη, Ion. ίη, ιον, buxeus, e buxo. A seq.

πύξινος, ίνη, ινον, (πύξος) idem, de colore.

πυξίον, ου, τό, tabella scriptoria. 2) parva pixis. Dim. a πύξος v. πυοτός.

πυξίς, ίδος, ἡ, pyxis, vasculum e buxo teres, oblongum, et operculo clausum, fritillus. A seq.

πυξογραφέω, (γράφω) buxum torno, Artemidor.

πυξοειδής, ές, habens colorem buxeum, qui buxeo est colore, luridus.

πύξος, ου, ὁ, buxus. 2) color buxeus.

πυξώδης, ες, buxo abundans. 2) buxeus. A pr.

πυξών, ῶνος, ὁ, i. q. πυξεών.

πυοειδής, ές, (εἶδος) puri similis, purulentus.

πύον, τό, pus, sanguis putrefactus, v. πύος, et πύθω.

πυοποιέω, f. ήσω, pus moveo. A seq.

πυοποιός, όν, (πύον, ποιέω) pus movens, suppurationem adjuvans.

πυοῤῥοέω, f. ήσω, (πυόῤῥοος) pure mano, pus effundo.

πυοῤῥοια, ας, ἡ, fluxus puris, suppuratio, A seq.

πυόῤῥοος, ον, contr. πυόῤῥους, ουν, (πύον, ῥέω) pure fluens, e quo pus manat.

πύος, ὁ, vel πυός, ὁ, (πύθω) colostrum seu colostra, primum lac a partu in omnibus animantibus. 2) i. q. πύον, pus.

πυός, ἡ, i. q. πυρός, v. l. Od. 18, 368.

πυουλκός, όν, (πύον, ἕλκω) pus extrahens.

πυόω, f. ώσω, (πύον) suppuro, ad suppurationem perduco.

ποππύζω, πύππαξ, i. q. ποππύζω, πύππαξ.

πυππάζω, poppysmate adulor, demulceo. A seq.

πύππαξ, vox palpi seu poppysmatis.

πῦρ, πυρός, τό, ignis. τὰ πυρά, ignes nocturni. 2) febris.

πυρά, ᾶς, ἡ, pyra, rogus, lignorum strues igne subjecto ardens.

πυράγρα, ας, ἡ, (ἄγρα) forceps, quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus.

πυραγρείτης καρκίνος, pro πυράγρα, quasi dicatur cancer ignita tenens. A praec.

πυράζω, (πυρά) exuro, cremo. 2) pro πυῤῥάζω, rubeo, rutilo. dub.

πυραιθεῖον, το, templum, ubi ignis divino honore colitur, Strabo.

πυραιθής, ές, (αἴθω) igneus, ardens.

πυραιθοι, οἱ, (αἴθω) qui ignem divino honore colunt apud Persas.

πυραίθω, (αἴθω) ignes nocturnos accendo: Rhes. 78. si lectio vera.

πυράκανθα, ης, ἡ, pyracantha, quasi dicatur ignea spina, i. e. valde urens et pungens.

πυράκης, et πυράκιας, dub. lect. p. πυῤῥάκης.

πυρακτέω, f. ήσω, in igne verso et candefacio. 2) uro, incendo, inflammo.

πυρακτόω, f. ώσω, in igne verso, candefacio. πεπυρακτωμένος, candefactus.

πυράκτωσις, εως, ἡ, actio ipsa in igne versandi. 2) incendium. A pr.

πυραλίς, vel πυραλλίς, ίδος, ἡ, (πῦρ, ἅλλομαι) igniaria, nomen avis, Gl. Vet. spinturnix: nisi legendum est πυῤῥαλίς.

πύραμη, ης, ἡ, (πυρος, ἀμη) falx, qua triticum demetitur, falx messoria.

πυραμητός, οῦ, ὁ, (πυρος, ἄμητος) messis tritici. 2) tempus messis.

πυραμιδόω, (πυραμίς) in pyramidis figuram redigo.

πυραμικός, ή, όν, (πυραμίς) pyramidis figurae similis.

πυράμινος, ίνη, ινον, (πυρός) poet. p. πύρινος, triticeus.

πυραμίς, ίδος, ἡ, pyramis, figura in conum, velut flamma ignis, attenuata. (Derivatur enim a graecis scriptoribus modo a πῦρ, modo a πυρός, quasi in Pyramidibus triticum asservatum fuisset; sed vox Aegyptiaca esse videtur.) 2) placenta quaedam.

πυραμοειδής, ές (εἶδος) speciem pyramidis habens, seu pyramidatus.

πυραμοῦς, οῦντος, ὁ, (πυρός) scil. ἄρτος, placentae genus e tritico tosto, admixto melle, quod praemii loco dabatur iis, qui insomnes pernoctassent in symposiis. 2) placenta quaevis.

πυραυγής, ές, (πῦρ, αὐγή) igne fulgens, qui ignei fulgoris est, igne rutilans.

πύραυνον, ου, τό, (αὔω) igniarium, vas, quo prunae ardentes in mensam inferuntur.

πυραύστης, ου, ὁ, (αὔω) pyrausta; insectum quod lucernis advolans, exustisque aliis delapsum perit.

πυραυστομόρος, ὁ, more pyraustae, Tzetzes.

πυρβόλος, ον, (βάλλω) ignem ejiciens.

πυργηδόν, adv. (πύργος) ad modum turris, de acie quae πύργος dicitur.

πυργηρέω, et πυργηρέομαι, in turri sto, turrim custodio, sum in arce, contineo me intra muros. Aesch. Sept. 22. it. obsideo, Eur. Phoen. 1094.

πυργήρης, ες, (πύργος, ἄρω) in turri inclusus, obsidione pressus.

πυργήρως, adv. excelse, instar turris. A pr.

πύργινος, ίνη, ινον, (πύργος) ad turres vel ad urbem pertinens, Aesch.

πυργίον, ου, τό, turricula, vario sensu. Dim. a πύργος, q. v.

πυργισκάριον, ου, τό, turricula, armarium, Gl. Vet. Dimin. a seq.

πυργίσκος, ου, ὁ, (πύργος) idem. Phi-

lον.

πυργίσκιον, τό, idem. A pr.

πυργίτης, ου, ὁ, in turribus degens. πυργίτης στρουθός, passer muralis, Gl. Vet. Ab eod.

πυργόβαρις, εως, ἡ, (βᾶρις) arx, palatium, propugnaculum turritum, LXX. Hesych. Suid.

πυργοδάϊκτος, ον, (δαΐζω) turribus infestus, turres vastans et destruens.

πυργοειδής, ές, (εἶδος) turris speciem habens.

πυργομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) e turri pugno. 2) turrim oppugno.

πυργοποιέω, πυργοποιῶ, turrifico, Gl. Vet.

πυργοποιΐα, ἡ, extructio turrium. A pr.

πύργος, ὁ, turris. 2) arx, castellum. 3) moenia, quae fere turribus instructa et hinc 4) urbs munita, s. cum arce. 5) villa magnifica, turri etiam instructa, itemque alta, ut situ, velut in vinea. 6) praesidium, propugnaculum, etiam de homine. 7) acies quadrata. 8) fritillus.

πυργοσκάφος, ου, ὁ, (σκάπτω) dirutor turrium et moenium.

πυργοῦχος, ου, ὁ, (ἔχω) turris fulcrum, para navis. Polyb.

πυργοφορέω, f. ήσω, turrim sustineo.

πυργοφόρος, ον, (φέρω) turrifer seu turriger. Epith. Cybeles.

πυργοφύλαξ, κος, ὁ, propugnator turris.

πυργόω, f. ώσω, (πύργος) turri instruo et munio. 2) in altum tollo, in turris altitudinem eveho, amplifico, exaggero. Pass. elatus sum, superbio.

πυργώδης, ες, turritus.

πύργωμα, ατος, τό, (πυργόω) turris.

πύργωσις, εως, ἡ, idem quod πυργοῦχος, in nave.

πυργῶτις, ιδος, ἡ, turrita. Femin. a πυργώδης.

πυργωτός, ή, όν, turritus, fastigiatus.

πυρδαής, ές, (πῦρ, δαίω) igni ardens, ambustus, candens.

πύρδαλον, ου, το, igniarium, vas in quo prunae feruntur, servantur, titio ignitus, qui cineribus obruitur ad conservandum ignem. 2) culina, coquina.

πύρδανον, ου, τό, idem.

πύρεθρον, ου, τό, (πῦρ) pyrethrum, herba.

πυρεῖον, ου, τό, (πῦρ) igniarium, v. πύρδαλον, n. s. ignitabulum, ligna impr. quorum attritu ignis excitari solebat, Gl. Vet. turibulum. 2) sacrarium apud Persas, in quo sacer et aeternus ignis servabatur.

πυρεκβόλος, ον, (πῦρ, ἐκβάλλω) ignem ejiciens seu evomens, silex, scintillas edens; ignivomus, flammivomus.

πυρεκτικός, ή, όν, (πυρέσσω) febrilis.

πύρεξις, εως, ἡ, febris, s. paroxysmus febrilis.

πυρέσσω, Att. έττω, f. ξω, (πυρετός) febrico, febricito, febri laboro.

πυρεταίνω, idem.

πυρέτιον, ου, τό, febricula, Dim. a πυρετός.

πυρετός, οῦ, ὁ, (πῦρ) igneus calor, igneus aestus. 2) febris.

πυρετοφόρος, ον, (φέρω) febrim afferens, gignens.

πυρέττω, vide πυρέσσω.

πυρετώδης, ες, (πυρετός) febrilis, vel cum febrili motu conjunctus. 2) febres excitans. 3) calidus.

πυρεύς, έως, ὁ, (πυρεύω) qui igni inflammat, qui ignes subjicit.

πυρευστικός, ή, όν, igniarius.

πυρευτής, οῦ, ὁ, (πυρεύω) piscator igni fallens pisces.

πυρευτικός, ή, όν, igni utens, qui per ignem facit, vel fit. Subst ἡ πυρευτική, sc. θήρα, piscatio, quae noctu ad lumen fit. A seq.

πυρεύω, f. εύσω, (πῦρ) ignem immitto, igne inflammo.

πυρή, ῆς, ἡ, Ion. pro πυρά.

πυρήϊον, ου, τό, igniarium, Ion. pro πυρεῖον.

πυρήν, ῆνος, ὁ, nucleus, bacca, inprimis olivae. 2) specilli pars altera, in nuclei modum rotunda. 3) granum thuris. 4) gemma quaedam.

πυρήνεμος, ον, (πῦρ, ἄνεμος) ignem ventilans.

πυρήνη, ης, ἡ, (πυρήν) nucleus, ossiculum in pomis, mespilis, cerasis aut palmulis. Sed est vitiosa lectio pro πυρίνη.

πυρηνοειδής, ές, (εἶδος) baccae vel nucleo similis.

πυρηνώδης, ες, lignosus, interiore ligno multum dives.

πυρηφόρος, ον, (πυρός, φέρω) triticum ferens, tritici ferax.

πυρία, ας, ἡ, (πῦρ) sicca sudatio. 2) vas caldarium, quo excalefacto sudatio cietur.

πυριάζω, calore foveo.

πυρίαμα, ατος, τό, (πυριάω) fomentum.

πυρίασις, εως, ἡ, (πυριάω) fomentatio.

πυριατήριον, ου, τό, locus, in quo sudantes πυριῶνται. 2) cella caldaria, hypocaustum, vaporarium.

πυριάτης, ου, ὁ, colostratus, igni coctus et coagulatus, de lacte, maxime primo, sed tamen et de pane. v. et πυαρίτης. (ᾱ) cf. interpr. ad Ar. Vesp. 710.

πυριατός, ή, όν, fomentatus, calefactus. 2) igni coctus. A seq.

πυριάω, f. άσω, foveo et Pass. πυριάομαι, (πῦρ) foveor. 2) sudo et incalesco e πυρίας, sive camini calefactione.

πυρίβιος, ον, in igni vivens.

πυριβρεμέτης, ου, ὁ, (πῦρ, βρέμω) quasi ignistrepus, s. inter faces, lumina strepens, ut saltatio nocturna.

πυριβριθής, ές, igni gravis.

πυρίβρομος, ον, (βρέμω) igni strepens.

πυρίβρωτος, ον, igni exesus, absumtus.

πυριγενέτης, ου, ὁ, idem quod seq.

πυριγενής, ές, (πῦρ, γίγνομαι) igni natus seu genitus, factus.

πυρίγληνος, (γλήνη) igneas pupillas habens.

πυριγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, (γλωχίς) ignitam cuspidem vel aciem habens.

πυριγόνος, ον, (γίγνομαι) ignem generans.

πυρίδαπτος, ον, (δάπτω) igni consumtus.

πυρίδιον, ου, τό, igniculus. Dim a πῦρ.

πυρίδρομος, ον, (δρόμος) Epith. poet. solis, stellarum, etiam Jovis fulguratoris et Cupidinis, igneus.

πυρίεφθος, ον, igni coctus. τὰ πυρίεφθα, colostra.

πυριήκης, ες, (ἀκή) in igni acutus, cujus acies ignita est.

πυρικαής, ές, (καίω) i. q. πυρίκαυστος.

πυρικαίης, ές, idem.

πυρίκαυστος, ον, (καίω) igni exustus, adustus.

πυριθαλπής, ές, (θάλπω) igni calefactus.

πυρίκαυτος, ον, (καίω) idem.

πυρικαύτωρ, ορος, ὁ, (καίω) igni cremans.

πυρίκμητος, ον, (πῦρ, κάμνω) igni elaboratus. 2) ab igni adustus.

πυρικοίτης, ες, (κοίτη) in quo ignis servatur.

πυρίκοος, ον, (κοέω) i. q. πυρκόος.

πυρίκτυπος, ον, (κτυπέω) igni crepans aut crepitans.

πυριλάμπη, ἡ, i. q. πυριλαμπίς.

πυριλαμπής, ές, (λάμπω) igni micans vel rutilans, splendens.

πυριλαμπίς, ίδα, ἡ, vermiculus in tenebris lucens, cicindela, noctiluca.

πυρίληπτος, ον, igni occupatus, ignem concipiens.

πυριμανέω, (μαίνομαι) vi flammea glisco.

πυριμάρμαρος, ον, (μαρμαίρω) igni splendens.

πυρίμαχος, ον, (μάχομαι) fervens in pugna, qui tam acriter pugnat, ut ei resisti nequeat, non magis, quam igni furenti.

πυρίμορφος, ον, (μορφή) ignis formam habens.

πύριμος, ον, (πυρός) e tritico factus, ad triticum pertinens, triticeus. (ῠ)

πυρίνη, ἡ, (πυρήν) nucleus olivae, similiumque fructuum. cf. πυρήνη.

πυρίνιον, τό, granum, nucleus. Dim. a praec.

πύρινος, ίνη, ινον, (πῦρ) igneus.

πύρινος, ίνη, ινον, (πυρός) triticeus.

πυρίον, τό, (πῦρ) i. q. πυρεῖον. 2) turibulum, acerra.

πυρίπαις, παιδος, ὁ, (παῖς) filius ignis, epith. Bacchi.

πυριπληθής, ές, igni plenus.

πυριπνείω, Ep. p. πυριπνέω, ignem spiro, occurrit non nisi in partic. praes.

πυρίπνευστος, ον, igneam vim habens.

πυριπνοέω, ignem spiro.

πυρίπνοος, ον, contr. πυρίπνους, ουν, idem quod πυρίπνευστος. 2) ignivomus.

πυριπόλος, ὁ, v. πυρπόλος.

πυρίρραγής, ές, (ῥήγνυμι) igni fractus.

πυρισμάραγος, ον, (σμαραγέω) igni crepans.

πυρίσπαρτος, ον, ignes spargens, s. in quo ignes sparsi sunt.

πυρίσπορος, ον, (σπείρω) idem ac πυρίσπορος, ignem spargens, fulgens.

πυρίσσοος, ον, (σώζω) pro πυρίσοος, ex igne servatus.

πυριστάτης, ου, ὁ, (ἵσταμαι) tripes ferreus, Philox.

πυριστεφής, ές, (στέφω) ignibus circumdatus.

πυρισφάραγος, ον, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat et absumit.

I. πυρίτης, ου, ὁ, fem. πυρῖτις, ιδος, (πῦρ) qui ignem adhibet ad opus faciendum, πυρίτης τὴν τέχνην. Luc. 2) πυρίτης λίθος vel πυρῖτις λίθος, pyrites lapis, ignem edens.

II. πυρίτης, ου, ὁ, fem. πυρῖτις, ιδος, (πυρός) triticeus, sc. ἄρτος.

πυρῖτις, ιδος, ἡ, v. πυρίτης I. 2) Subst. ἡ, i. q. πύρεθρον, genus herbae.

πυριτόκος, ον, (τίκτω) ignem pariens, gignens.

πυριτρεφής, ές, (τρέφω) igni nutritus.

πυριτρόφος, ον, ignem alens s. nutriens.

πυρίφατος, ον, (φάω) igni absumtus.

πυριφεγγής, ές, (φέγγος) igni fulgens, Epith. solis.

πυριφλεγέθων, οντος, ὁ, igni ardens, vel igneo ardore flagrans. 2) fluvius infernalis.

πυριφλεγής, ές, (φλέγω) igni ardens, vel igni adustus, igneo ardore flagrans, igneus.

πυριφλέγων, οντος, ὁ, igni ardens. Eur.

πυρίφλεκτος, ον, (φλέγω) igni cambustus, igneus: ardens, vehemens.

πυρίφοιτος, ον, (φοιτάω) Epith. solis et stellarum, ut πυρίδρομος.

πυρίχαλκος, ου, ὁ, igneum aes.

πυρίχη, ἡ, poet. p. πυῤῥίχη.

πυρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρόα) ignei coloris, rutilus, fulvus.

πυρκαεύς, ὁ, (καίω) qui incendit, inflammat; qui ignem accendit.

πυρκαϊά, ᾶς, ἡ, Ep. et Ion. πυρκαϊή, it. πυρκαιά, Eur. (καίω) rogus, ustrina. 2) inflammatio, incendium.

πυρκόοι, οἱ, (κοέω) qui ex igni divinant.

πυρναῖος, αία, αῖον, maturus, edulis.

πύρνον, τό, syncopat. p. πύρινον, (πυρός) panis triticeus, Od. 15, 312. 17, 12. 362. vel fragmentum panis, bolus, victus, alimentum.

πύρνος, ὁ, i. q. πύρνον.

πυρόβιος, ον, (πῦρ, βίος) in igni vivens.

πυρόβολος, (βάλλω) ignes jaculans, aptus ad jaculandos ignes.

πυρογενής, ές, (πυρός, γίγνομαι) e frumento ortus, tritico genitus.

πυροδαίσιον, ου, τό, (πῦρ, δαίω) locus, ubi ignem accendunt, focus, culina.

πυρόδοκος, (πυρός, δέχομαι) triticum recipiens.

πυροειδής, ές, (πῦρ, εἶδος) igni similis, igneus.

πυροειδῶς, adv. ignea specie. A pr.

πυρόεις, όεσσα, όεν, (πῦρ) igneus, ignitus, vel urens in modum ignis, fervens.

πυροκαπηλεύω, (πυρός, καπηλεύω) frumento negotior.

πυρολαβίς, ίδος, ἡ, (πῦρ, λαμβάνω) forceps.

πυρολαμπίς, ίδος, ἡ, i. q. πυριλαμπίς.

πυρολόγος, ον, (πυρός, λέγω) triticum colligens seu metens.

πυρομαντεία, ας, ἡ, divinatio ex igni. A seq.

πυρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, ex igni divinans.

πυρομετρέω, (πυρός, μετρέω) frumentum metior.

πυροπάλαμος, ον, v. πυρπάλαμος.

πυροποίκιλος, ον, punctis coloris ignei distinctus et varius.

πυροπωλεῖον, τό, locus ubi triticum venditur.

πυροπωλέω, triticum vendo.

πυροπώλης, ου, ὁ, (πυρός, πωλέω) tritici venditor.

πυρορραγής, ές, (πῦρ, ῥήγνυμι) igni ruptus, ignis vi ruptus, seu fractus, inutilis.

πυρός, οῦ, ὁ, triticum. Invenitur etiam in plur.

πυροσθενής, ές, (πῦρ, σθένος) ignipotens. v. πυρσοδυνάστης.

πυροτομία, ας, ἡ, (πυρός, τέμνω) messis tritici, messis.

πυροφεγγής, ές, i. q. πυριφεγγής.

πυροφόρος, ον, (φέρω) triticum ferens, tritici ferax.

πυροφόρος, ον, (πῦρ, φέρω) ignifer.

πυρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, i. q. πυρίχρως.

πυρόω, f. ώσω, (πῦρ) accendo, incendo, ustulo, torreo, cremo, comburo. 2) accenso igne lustro. 3) igne probo, exploro. Med. πυροῦμαι, calesco, ardeo.

πυρπαλαμάομαι, f. ήσομαι, (παλαμάομαι) comburo, incendo; unde metaph. malis artibus agilis sum, κακοτεχνέω, ut expl. Eustath. Activum πυρπαλάμησεν legitur Hom. h. Merc. 357.

πυρπάλαμος, άμη, αμον, (παλάμη) ignem protendens, ignitus, Pind. 2) callidus, versutus, Eustath.

πύρπνοος, ον, i. q. πυρίπνοος.

πυρπολέω f. ήσω, circa ignem versor, ignem accendo. 2) igni et incendiis vasto, igni depopulor.

πυρπόλημα, ατος, τό, vastatio per ignem.

πυρπόλησις, εως, ἡ, idem. 2) incendium.

πυρπόλος, ου, ὁ, igni utens, Epith. Bacchi, ob nocturna sacra, igneus

πυρραγής, ές, fractus et dissiliens igne. trop. putridus, inutilis. dub.

πυῤῥάζω, f. άσω, (πυῤῥός) rubeo, rutilo.

πυῤῥάκης, ου, ὁ, (πυῤῥός) rufus.

πυῤῥάκων, i. q. praec.

πυῤῥαλίς, ίδος, ἡ, v. πυραλίς.

πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens coloris rubri.

πυῤῥιάω, idem quod sequens.

πυῤῥίζω, f. ίσω, (πυῤῥός) rufus sum, rubesco, rufum colorem imitor.

πυῤῥίχη, ης, ἡ, sc. ὄρχησις, Pyrrhicha, saltatio armata. 2) carmen s. cantus, ad quem saltatur. A πύῤῥιχος, qui huius saltationis auctor traditur.

πυῤῥιχιακῶς, adv. (πυῤῥίχιος) per pyrrhichios pedes.

πυῤῥιχίζω, f. ίσω, (πυῤῥίχη) Pyrrhicham salio, cum armis tripudio.

πυῤῥίχιος πούς, Pyrrhichius pes, duabus syllabis brevibus constans.

πυῤῥιχιστής, οῦ, ὁ, (πυῤῥιχίζω), qui Pyrrhicham saltat.

πυῤῥιχιστικός, ή, όν, pyrrhichius. A praec.

πύῤῥιχος, ίχη, ιχον, (πυῤῥός) rufus. 2) nomen proprium ejus, a quo inventa et demonstrata pyrrhicha traditur.

πυῤῥόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, qui rufa seu rutila, item flava coma est, cui rufi seu rutili pili sunt.

πυῤῥοκόραξ, ακος, ὁ, corvi genus luteo rostro.

πυῤῥοπίπης, ου, ὁ, (πυῤῥός, ὀπιπτεύω) flavarum feminarum amator.

πυῤῥός, ρά, ρόν, (πῦρ) fulvus, et veluti e flavo candicantem habens colorem, rufus, flavus.

πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus seu rutilus. A praec.

πυῤῥότριχος, ον, i. q. πυῤῥόθριξ.

πυῤῥούλας, ου, ὁ, (πυῤῥός) avis, a rufo colore dicta, rubecula vel rubicilla.

πυῤῥόω, (πυῤῥός) rufum facio.

πυῤῥώδης, ες, rubicundus.

πυρσαίνω, (πυρσός, pro πυῤῥός) rufum facio.

πυρσεία, ας, ἡ, (πυρσεύω) significatio, quae fit succensis et sublatis facibus.

πυρσευτής, ου, ὁ, qui significationem facit accensis et sublatis facibus, qui e specula signum dat igne. A seq.

πυρσεύω, f. εύσω, (πυρσός) face accensa signum do.

πυρσόγλωσσος, ον, (πυρσός, γλῶσσα) flammeis linguis micans.

πυρσοδυνάστης, ου, ὁ, ignipotens.

πυρσόκορσος, ον, (πυρσός, κόρση) rufum caput habens.

πυρσομορφόω, f. ώσω, igni formo.

πυρσόνωτος, ον, rufum habens tergum.

πυρσός, οῦ, ὁ, fax. Plur. πυρσοί et πυρσά, faces, ignis, amor vehemens. Sed

πυρσός, ή, όν, Dor. pro πυῤῥός, a πῦρ.

πυρσοτόκος, ον, (τίκτω) ignem pariens, ut πυρσοτόκος λίθος, silex.

πυρσοφόρος, ον, (φέρω) i. q. πυροφόρος.

πυρσόω, (πυρσός) i. q. πυρσεύω, accendo, incendo: ignea excito. 2) illumino. 3) ardeo, splendeo, luceo.

πυρφορέω, f. ήσω, ignem seu faces gesto. A seq.

πυρφόρος, ον, (φέρω) ignem ferens, ignifer, flammifer, epith. Promethei. 2) θεὸς πυρφόρος, i. q. πυρετοφόρος, Soph. O. R. 27. morbos excitans. 3) πυρφόρος in Lacedaemoniorum exercitu erat sacerdos, qui ignem sacrum ferebat, unde proverb. de clade summa ὅδει μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι, Hdt. 8, 6.

πυρώδης, ες, igneus, ignitus. 2) urens in modum ignis πυρώδης λίθος, silex.

πύρωμα, τό, (πυρόω) res quaevis combusta vel adusta.

πυρώπης, ου, ὁ, fem. πυρῶπις, ιδος, (ὤψ) rutilus adspectu, cujus facies est rutila.

πυρωπός, οῦ, ὁ, (ὤψ) cujus facies rutilat, seu rutilus adspectu, igneo colore rubens. 2) metalli genus, mixtura trium aeris partium et quartae auri constans. 3) gemma, pyropus, carbunculus.

πύρωσις, εως, ἡ, (πυρόω) coctio ad ignem, ignitio. 2) probatio per ignem, exploratio. 3) incendium. 4) uredo.

πυρωτής, οῦ, ὁ, qui igni excoquit et purgat.

πυρωτικός, ή, όν, igneus, urendi vi praeditus, fervens.

πυρωτός, ή, όν, (πυρόω) ignitus.

πῶς, adv. Dor. p. ποῖ, quo? quae? qui? quonam modo? Sophron.

πύσμα, ατος, τό, (πυνθάνομαι) quaesitum, quaestio, sciscitatio, interrogatio, percontatio.

πυσματικός, ή, όν, interrogativus. A praec.

πυσματικῶς, adv. interrogative, ad modum percontatoris. A pr.

πύστις, εως, ἡ, (πυνθάνομαι) auditio, fama, rumor. 2) percontatio, interrogatio.

πυστός, ή, όν, notus, clarus.

πυτία, ας, ἡ, (πῦος) coagulum.

πυτιάζω, f. άσω, sc. γάλα, lac concrescere facio.

πυτίζω, f. ίσω, crebro spuo, sputo. 2) liquorem sumtum vi ex ore expressum rejicio, unde 3) vinum degusto et probo.

πυτίναιος, αία, αῖον, viminalis, e viminibus, quibus vasa vinaria religantur, confectus. A seq.

πυτίνη, ης, ἡ, lagena vini vimine induta. 2) vas nexum e surculis. (---)

πυτινοπλόκος, ον, (πλέκω) qui vitilibus dolia religat, vietor.

πύτισμα, ατος, τό, (πυτίζω) id quod exspuitur. 2) pytissatio, vini degustatio probandi causa. 3) sonus pitissando effectus.

πυώδης, ες, (πύον, εἶδος) purulentus.

πύωσις, εως, ἡ, (πυόω) suppuratio. (– – ◡)

πώ, partic. enclit. usquam, quodammodo, alicunde. plerumque jungitur particulis negativis, ut οὔπω, μήπω, οὐδεπώποτε, al. rarius pronomini indefinito, ut πόλις ἀφεσταμένη τίς πω, Thuc.

πώγων, ωνος, ὁ, barba.

πωγωνιαῖος, αία, αῖον, barbatus. A pr.

πωγωνίας, ου, ὁ, (πώγων) idem, ut πωγωνίας ἀστήρ.

πωγωνιάτης, ου, ὁ, fem. πωγωνιᾶτις, ιδος, Ion. πωγωνιήτης, ήτος, barbatus.

πωγώνιον, ου, τό, barbula, Dim. a πώγων.

πωγωνίτης, (ῑ) ου, ὁ, fem. πωγωνῖτις, ιδος, barbatus.

πωγωνοκουρεῖον, τό, tonstrina.

πωγωνοκουρία, ας, ἡ, (κουρά) barbatoris, tonsoria.

πωγωνοτροφέω, f. ήσω, barbam nutrio seu alo. A seq.

πωγωνοτρόφος, ον, (τρέφω) barbam alens.

πωγωνοφορία, ας, ἡ, gestatio barbae. A seq.

πωγωνοφόρος, ον, (φέρω) barbam gerens.

πωλάριον, ου, τό, parvus pullus. Dim. a πῶλος.

πωλεία, ας, ἡ, (πωλεύω) equorum disciplina atque institutio; ap. Xenoph.

πωλέομαι, f. ήσομαι, (πέλω, πέλομαι, πολέομαι) versor, proficiscor, eo, ventito.

πώλευμα, τό, (πωλεύω) equus domitus et eruditus.

πώλευσις, εως, ἡ, cura domandi et erudiendi pullos equinos. A seq.

πωλευτής, οῦ, ὁ, equorum domitor.

πωλεύω, f. εύσω, (πῶλος) pullos equinos domo et erudio.

πωλέω, f. ήσω, vendo, vendito, venundo. Pass. πωλοῦμαι, veneo.

πωλή, ῆς, ἡ, venditio, pro πώλησις. A praec.

πώλημα, ατος, τό, quod venditur seu venum exponitur, res venalis.

πώλης, οῦ, ὁ, venditor; usurpatur plerumque in compositis.

πώλησις, εως, ἡ, venditio, auctio.

πωλητήριον, ου, τό, locus, taberna, ubi res venales exponuntur, forum.

πωλητής, οῦ, ὁ, venditor. πωληταί, magistratus Athenis, quibus commissa erat locatio vectigalium, metallorum, et similium.

πωλητικός, ή, όν, vendax.

πωλικός, ή, όν, (πῶλος) pullinus. 2) Epith. currus, qui ab equis trahitur.

πωλίον, ου, τό, parvus pullus, equuleus, Dim. a πῶλος.

πωλοδαμαστής, οῦ, ὁ, (δαμάζω) equorum domitor.

πωλοδαμνέω, f. ήσω, (δαμάω) pullos domo. 2) ut pullum domo et erudio.

πωλοδάμνης, ου, ὁ, pullorum vel equorum domitor.

πωλοδαμνικός, ή, όν, ad equorum domitorem pertinens. Hinc Subst. ἡ πωλοδαμνική, sc. τέχνη, ars equos domandi.

πωλοκόμος, ον, (κομέω) pullarius.

πωλομάχος, ον, (μάχομαι) cum pullis seu equis pugnans.

πῶλος, ου, ὁ, ἡ, pullus, plerumque equinus, equuleus, sive tenerae, sive adultae aetatis, equus, etiam bos; unde ζεῦγος πωλικὸν etiam de jugo boum. 2) amicas amasii appellant πώλους, quasi pullos Veneris; et pro virgine dicitur.

πωλοτροφέω, pullos nutrio.

πωλοτροφία, ἡ, pullorum nutritio.

πωλοτροφικός, ή, όν, ad pullos nutriendos pertinens.

πωλοτρόφος, ον, (τρέφω) pullos nutriens.

πώλυπος, ὁ, Aeol. et Dor. p. πολύπους.

πώλυψ, υπος, ὁ, (πολύς, πούς) polypus, piscis quidam. 2) caruncula in naribus, sive in corde crescens.

I. πῶμα, ατος, τό, operculum, operimentum.

II. πῶμα, τό, (πίνω, πέπωκα) potus. 2) poculum. cf. πόμα.

πωμάζω, f. άσω, (πῶμα I.) operculo claudo, obturo.

πώμαλα, adv. (πῶ, μάλα) haud quaquam, nequaquam, nullo modo, Dor. et Att. v. Koen. Greg. p. 142.

πωματίας, ου, ὁ, (πῶμα I.) cochleae terrestris species, quod est quasi operculo tecta.

πωμαστήριον, τό, (πωμάζω) operculum.

πωμάτιον, ου, τό, operculum. Dimin. a πῶμα I.

πώποτε, (πώ, ποτέ) unquam, additur negationi, ut οὐ πώποτε, nunquam. Sed invenitur etiam post relativa et interrogativa pronomina, ut ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε, quicunque me unquam audivistis, Plat. τίσι πώποτε συμβέβηκε; quibus unquam accidit?

πώρινος, ίνη, ινον, (πῶρος) i. q. πώρινος.

πωρέω, (πηρός) caecus sum: miser, infelix sum, Gramm. Hinc derivatur ταλαιπωρέω.

πωρητύς, ύος, ἡ, miseria, calamitas, luctus, aerumna.

πωριαῖος, αία, αῖον, (πῶρος) callosus, asper.

πώρινος, ίνη, ινον, e poro factus, tophinus.

πῶρος, ου, ὁ, callus. 2) tophus, lapis levis et porosus.

πωρός, ρά, ρόν, caecus. v. πηρός.

πωρόω, f. ώσω, (πῶρος) callum induco, occallescere facio. 2) in lapidosam duritiem et tophum commuto. 3) sensum s. mentem adimo, induro. Pass. occallesco, callum duco. 2) in tophum convertor. 3) sensum amitto, obduresco adversus aliquid.

πωρόω, (πωρός) excaeco.

πώρωμα, ατος, τό, (πωρόω) callosa durities s. quod in callum concrevit.

πώρωσις, εως, ἡ, concretio, in callum consolidatio et ferruminatio ossium fractorum, induratio. 2) stupor, ἀναισθησία, contumacia et inscitia. A pr.

πώρωσις, εως, ἡ, (πωρός) excaecatio.

πῶς, adv. quo modo? quo pacto? qui? qua ratione? 2) quam. 3) certo modo. Hinc πῶς ποτε, quonam tandem modo? cur nam? πῶς γάρ, ap. Dem. nullo modo, qui possit fieri? πῶς δὴ τοῦτο, qui fieri istud potest? πῶς γὰρ οὔ; quidni?

πως, adv. et Vox encl. quodammodo, aliquo modo, quatenus. Hinc εἴπως, si forte. μήπως, ne forte.

πωτάομαι, f. ήσομαι, poet. p. πέτομαι, volo, as, volito.

πωτήεις, εσσα, ῆεν, volans.

πώτημα, ατος, τό, volatus.

πῶυ, εος, τό, grex, impr. ovium. (Ejusdem radicis atque ποιμήν, πῶμα, πέπαμαι.)

πώϋγξ, ϋγγος, ὁ, it. πῶυξ, πτύγξ, mergus, fulica.

Ρ.

Ρ, ρ, ῥῶ, litera decima septima. In numeris ρ' centum, et lineola subjecta ‚ρ centum millia.

ῥ', vide ῥά.

ῥά, partic. enclit. i. q. ἄρα, facit transitum in oratione, igitur, itaque, ergo. Interdum etiam explicationi inservit, scilicet, videlicet.

ῥᾷ, per apocopen i. q. ῥᾴδιον, facile. Soph.

ῥᾶ, τό, rha, radix quaedam.

ῥαβάττω, sursum ac deorsum curro, strepitum facio pulsando terram, currendo, Hesych.

ῥαββί, Rabbi. Vox Syr. ἀκλ. Magister.

ῥαβδεύω, f. εύσω, (ῥάβδος) virgis concutio, virgis caedo.

ῥαβδηφόρος, v. ῥαβδοφόρος.

ῥαβδίζω, f. ίσω, (ῥάβδος) virgis caedo, perticis cardo seu decutio, excutio.

ῥάβδινος, ίνη, ινον, virgeus.

ῥαβδίον, vel ῥάβδιον, ου, τό, virgula, parva virga, ramulus, scopus, Dimin. a ῥάβδος.

ῥαβδοδίαιτος, ον, (δίαιτα) veruculo pictorio s. ῥαβδίῳ victum quaerens, Athen. 15. p. 687, c.

ῥαβδοειδής, ές, (εἶδος) virgatus, virgae similis, et in Plur. ῥαβδοειδεῖς, sc. ῥαφαί, suturas in calvaria.

ῥαβδομαντεία, ας, ἡ, (μαντεία, μαντεύομαι) genus divinationis, quum sagittae inscriptae sortientium nominibus mittantur in pharetram, et concussa pharetra exeunt.

ῥαβδομαχία, ας, ἡ, (μάχομαι) pugna, quae fit virgis seu rudibus.

ῥαβδονομέω, f. ήσω, certamen guberno. A seq.

ῥαβδονόμος, ου, ὁ, (νέμω) lictor, minister, qui summovet turbam. 2) designator, qui victori praemium dat.

ῥάβδος, ου, ἡ, virga, vimen, festuca, baculus, fustis, rudis, caduceus, sceptrum, hastile. Plur. ῥάβδοι, virgae, fasces virgarum. 2) venae auri et argenti in metallis. 3) lineae in vestibus.

ῥαβδουχέω, f. ήσω, (ῥαβδοῦχος) virgas seu fasces gesto. 2) anteeo, lictoris officium praesto.

ῥαβδούχη, ης, ἡ, virgam, seu bacillum, aut fasces gestans.

ῥαβδουχία, ας, ἡ, ipsum munus gestandi virgas seu fasces.

ῥαβδουχικός, ή, όν, lictorius.

ῥαβδοῦχος, ου, ὁ, (ῥάβδος, ἔχω) qui virgam aut virgas gestat, lictor.

ῥαβδοφορέω, f. ήσω, virgas seu baculum gesto. A seq.

ῥαβδοφόρος, ον, (ῥάβδος, φέρω) qui virgam seu virgas gestat. 2) lictor.

ῥαβδῳδός, οῦ, ὁ, (ᾠδή) qui canit, virgam manu tenens, rhapsodus, et ῥαβδῳδία, rhapsodia.

ῥάβδωσις, εως, ἡ, (ῥάβδος) q. d. virgatio, striatio columnae.

ῥαβδωτός, ή, όν, q. d. virgatus, pectinatim divisus, striatus, e virgis contextus, virgeus. it. variarum colorum lineis distinctus.

ῥαγαδαστεύω, in rimam me insinuo. A

seq.

ῥαγάς, άδος, ἡ, (ῥήγνυμι) fissura, rima.

ῥαγδαῖος, αία, αῖον, (ῥάγδην) impetuosus, vi perrumpens, rapidus.

ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, impetus, vehementia. A pr.

ῥάγδην, adv. (ῥήσσω, ῥήγνυμι) abrupte.

ῥαγή, ἡ, i. q. ῥαγάς, ῥῆγμα, fissura, ruptura. Hippocr.

ῥαγίζω, f. ίσω, (ῥάξ) acinos, uvae grana colligo. 2) uvas lego.

ῥάγινος, η, ον, q. d. acineus. Ab eod.

ῥάγιον, ου, τό, parvus acinus. Dim. a ῥάξ. (ᾰ)

ῥαγόεις, όεσσα, όεν, (ῥαγάς, ῥαγή) rimosus.

ῥαγολογέω, f. ήσω, (ῥάξ, λέγω) acinos lego.

ῥαγολόγος, ον, acinorum collector, vindemiator. A praec.

ῥαγόω, f. ώσω, (ῥήσσω) scindo, dirumpo.

ῥαγώδης, ες, (ῥάξ) acinosus, racemosus.

ῥαγώδης, ες, (ῥήσσω) rimosus.

ῥαδαλός, ή, όν, mobilis, agilis, v. l. Il. 18. 576.

ῥάδαμνος, ου, ὁ, germen, ramus tener.

ῥαδαμνώδης, ες, (εἶδος) germinis instar.

ῥαδανίζω, f. ίσω, huc illuc torqueo, ut filum nendo: quatio. A seq.

ῥαδανός, ή, όν, i. q. ῥαδινός, v. l. Il. 18, 576.

ῥαδινός, ή, όν, gracilis, tenuis, mollis, tener. 2) agilis, mobilis.

ῥάδιξ, ικος, ἡ, ramus. 2) i. q. ῥαφανίς.

ῥᾴδιος, ία, ιον, Atticae, ῥᾴδιος, ον, Ep. et Ion. ῥηΐδιος, ίη, ιον, it. ῥήδιος, facilis, commodus, expeditus: levis, inconsideratus. sf. ῥᾷος, Adv. ῥᾳδίως. Compar. ῥᾴων, ῥᾷον, Ion. ῥηΐων, ον, Hom. ῥηΐτερος. Superl. ῥᾷστος, η, ον, Ion. ῥήϊστος, Ep. ῥηΐτατος. — Adverb. compar. ῥᾷον, it. ῥαόνως, facilius, nec non ῥᾴιον, Theogn. 577. Superl. ῥᾷστα, facillime.

ῥᾳδιουργέω, f. ήσω, (ῥᾳδιουργός) facile ad scelus aliquod patrandum prorumpo, levis sum, levitate animi impulsus nihil non audeo. 2) male ago, facinus perpetro, decipio. 3) negligenter ago. Proprie facile ago, i. e. facili negotio aliquid perago.

ῥᾳδιούργημα, ατος, τό, scelus, veteratorum facinus. A praec.

ῥᾳδιουργία, ας, ἡ, scelus, facinus, fraus, maleficentia, improbitas. it. temeritas. 2) desidia, mollities, incuria. A seq.

ῥᾳδιουργός, όν, (ῥᾴδιος, ἔργον) facinorosus, sceleratus, veterator, versipellis. Proprie qui promtus et facilis est ad opus.

ῥᾳδίως, adv. (ῥᾴδιος) facile. 2) temere.

ῥάζω, voro, inpr. de canibus, a sono. Hesych. conf. ῥύζω.

ῥαθαγέω, strepo, fragorem edo. 2) frango. A seq.

ῥάθαγος, ου, ὁ, (ῥαθάσσω) strepitus, proprie ex aqua concussa vel remis, vel saxis, sonitus, tumultus.

ῥαθαίνω, idem quod ῥαίνω.

ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, gutta. A seq.

ῥαθαμίζω, (ῥαθαίνω) adspergo.

ῥαθαπυγίζω, (ῥάσσω, πυγή) palma nates percutio, Ar. Eq. 796. it. planta pedis nates alicuius ferio.

ῥαθάσσω, (ῥάσσω) ferio, percutio.

ῥαθυμέω, f. ήσω, (ῥᾴθυμος) remisso sum animo, negligens sum, deses sum, quiesco, quieti me trado, desideo.

ῥαθυμία, ας, ἡ, animi remissio, desidia, segnities, socordia, ignavia, levitas animi.

ῥαθυμίζω, f. ίσω, socordem reddo. 2) sublevo, levo, demulceo, recreo.

ῥαθυμοποιός, όν, (ποιέω) desidem et inertem reddens.

ῥᾴθυμος, ον, (ῥᾴδιον, ῥᾷον, θυμός) desidiosus, deses, socors, segnis. 2) molestiae expers.

ῥαθυμότερον, adv. segnius, indulgentius, negligentius. Compar. a seq.

ῥαθύμως, adv. remisse, segniter, languide. (ῡ)

ῥαί, vel ῥαῖ, adv. facile, Hesych. Etymol.

ῥαΐα, ας, ἡ, sanitas. Hesych. v. ῥαΐζω.

ῥαιβοειδής, ές, (ῥαιβός, εἶδος) curvus, obliquus.

ῥαιβόκρανος, ον, (κρᾶνον) incurvum caput habens.

ῥαιβός, ή, όν, varus, cruribus incurvis. 2) incurvus, intortus.

ῥαιβοσκελής, ές, (σκέλος) cui crura sunt curva.

ῥαιβόω, (ῥαιβός) incurvo.

ῥαΐζω, f. ίσω, (ῥᾴδιος, ῥᾴων) melius me habeo, convalesco, a morbo recreor, revalesco, reficio me; minus est quam ὑγιαίνω.

ῥαίνω, f. ῥανῶ, aor. ἔῤῥανα, perfundo, adspergo, irroro, tingo. Notandae sunt sequentes formae Epicae: imperat. aor. 1. ῥάσσατε, 3 pl. perf. pass. ἐῤῥάδαται, plqpf. ἐῤῥάδατο, quasi a ῥάζω, vid. Buttmanni gramm. plen. I. p. 458.

ῥαιστήρ, ῆρος, ὁ, (ῥαίω) malleus. 2) i. q. ῥαιστής.

ῥαιστήριος, ία, ον, (ῥαιστήρ) corrumpendi, destruendi vim habens, vastans. 2) fabrilis.

ῥαιστής, οῦ, ὁ, (ῥαίω) corruptor, destructor.

ῥαιστός, ή, όν, (ῥαίω) corruptibilis. 2) corruptus, destructus.

ῥᾷστος, ίστα, ιστον, Dor. p. ῥήϊστος, Theocr. (ᾱ)

ῥαιστότυπος, ον, (ῥαιστής, τύπτω) malleo ductus.

ῥαίω, f. ῥαίσω, profligo, corrumpo, destruo, disperdo.

ῥαΐων, ον, Ion. p. ῥᾴων, Hipp.

ῥακά, vox convicii apud Syros, ab Hebr. ריק, inanis, fatuus, N. T.

ῥακκία, ἡ, i. q. ῥαχία, clamor, strepitus.

ῥάκελος, ον, (ῥάσσω, ῥήσσω) praeruptus.

ῥακενδυτέω, vide ῥακοδυτέω.

ῥακενδύτης, ου, ὁ, (ῥάκος, ἐνδύω) lacera veste indutus, affectans pannuceas gestare in iisque sanctimoniam ostentare, monachus.

ῥάκιον, ου, τό, vestis vilis, detrita et lacera, vilis et detritus panniculus. Dim. a ῥάκος.

ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ου, ὁ, (συῤῥάπτω) qui vestes viles et detritas consuit, Aristophon. de poeta jejuno.

ῥακοδυτέω, f. ήσω, pannis laceris obsitus sum, pallium lacerum gesto inpr. ap. Ecclesiasticos, monachus fio. A seq.

ῥακοδύτης, ου, ὁ, et ῥακόδυτος, ον, idem quod ῥακενδύτης.

ῥακόεις, όεσσα, όεν, pannis laceris obsitus, pannosus. A seq.

ῥάκος, εος, τό, (ῥήσσω, ῥήγνυμι) lacera vestis, detritus panniculus, pannus, linteolum. Apud Scr. Ecclesiasticos, pallium, τριβώνιον, quo monachi usi. 2) ruga oris senilis: facies rugis plena. 3) res inutilis et nullius pretii, it. homo nullius momenti.

ῥακοφορέω, f. ήσω, laceram vestem gesto.

ῥακόω, f. ώσω, lacero, pannosum reddo. 2) corrumpo, inpr. de senectute, rugosum reddo, debile. Pass. in rugas contrahor, rugosus, deformis fio. ἐῤῥακωμένον πρόσωπον, os rugosum.

ῥακτήριον, ου, τό, saltatio quaedam. A seq. v. ῥάκτρια.

ῥακτήριος, ία, ιον, (ῥάσσω) strepitum multum edens.

ῥάκτος, ου, ὁ, (ῥάσσω) vallis, petra, praecipitium. 2) collis, tumulus.

ῥακτός, ή, όν, asper.

ῥάκτρια, τά, saltatio quaedam strepera, 2) baculi, quibus fructus decutiuntur.

ῥακώδης, ες, (ῥάκος, εἶδος) lacer, attritus, fractus: pannosus, senilis, rugosus.

ῥακωλέος, α, ον, lacer; τὸ ῥακωλέον pro ῥάκος. Hesych.

ῥάκωμα, ατος, τό, (ῥακόω) ex attritis panniculis consuta vestis.

ῥάκωσις, εως, ἡ, (ῥακόω) deformitas a senilibus rugis, item, contractio quaevis in rugas.

ῥάμμα, ατος, τό, (ῥάπτω) sutura, res consuta. 2) filum.

ῥαμματώδης, ες, consutus.

ῥάμνος, ου, ἡ, rhamnus alba, frutex spinosus. Philox. spina alba.

Ῥαμνουσία, ας, ἡ, Rhamnusia, Nemesis. A pago Attico.

ῥαμφίς, ίδος, ἡ, genus navigii. 2) uncus.

ῥάμφος, εος, τό, rostrum, avium propr. ut ῥύγχος suum.

ῥανίς, ίδος, ἡ, (ῥαίνω) stilla, gutta.

ῥαντήρ, ῆρος, ὁ, q. d. perfusor, irrorator, locus in oculis, a quo lacrimae manant.

ῥαντίζω, f. ίσω, (ῥαντός) adspergo, inspergo, irroro.

ῥάντισμα, ατος, τό, idem quod seq.

ῥαντισμός, οῦ, ὁ, (ῥαντίζω) adspersio, irroratio, perfusio.

ῥαντός, ή, όν, (ῥαίνω) adspersus.

ῥάξ, ῥαγός, ἡ, acinus.

ῥάξις, εως, ἡ, (ῥάσσω) conflictus. Unde σύῤῥαξις, idem.

ῥᾷον, adv. Compar. facilius. v. ῥᾴδιος.

ῥαόνως, adv. Comp. facilius. v. ῥᾳδίως.

ῥαπαταύλης, ου, vel ῥαπιταύλης, ου, ὁ, (αὐλός) calamum vel tibiam inflans.

ῥαπάτη, ἡ, calamus.

ῥαπίζω, f. ίσω, virga caedo seu percutio, aut etiam fuste. 2) alapam infligo, palmis caedo, expalmo, alapo.

ῥάπιον, τό, Dim. a ῥάπυς. (-⏑⏑)

ῥαπίς, ίδος, ἡ, virga. 2) pro ῥαφίς. Ab eodem, unde ῥάβδος.

ῥάπισμα, ατος, τό, (ῥαπίζω) ictus, qui virga incutitur. 2) alapa, colaphus.

ῥαπταύλης, vide ῥαπαταύλης.

ῥαπτής, ου, ὁ, (ῥάπτω) sutor, consu-

tor, sarcinator.

ῥαπτικός, ή, όν, sutorius. A praec.

ῥάπτις, ή, sarcinatrix. Ab eod.

ῥαπτός, ή, όν, sutus, consutus, vel sutilis. Hinc Subst. τὸ ῥαπτόν, οῦ, pulvinus mollior isque consutus, cento. A seq.

ῥάπτω, f. ψω, suo, consuo, sarcio, sarcino, consarcino. 2) struo, machinor.

ῥάπυς, υος, ή, rapa.

ῥάριον, ου, τό, infans, cui solus venter adhuc curatur. A seq.

ῥάρος, ου, ὁ, venter. 2) robustus. Hesych.

ῥασθαπῦγίζω, f. l. pro ῥαθαπυγίζω.

ῥάσμα, ατος, τό, (ῥαίνω) adspersio, perfusio.

ῥάσσω, f. ξω, allido, collido, deturbo. v. ῥαίω. 2) intr. disrumpor.

ῥᾷστα, ῥᾷστος, Superlat. v. ῥᾴδιος.

ῥαστώνευσις, εως, ή, idem quod ῥαστώνη.

ῥαστωνεύω, f. εύσω, facile vel libere ago. 2) otior, torpeo, langueo otio, inertiae indulgeo. A seq.

ῥαστώνη, ης, ή, (ῥᾷστος, Superl. a ῥᾴδιος) facilitas. 2) laboris levamentum, seu facilis ratio aliquid conficiendi. 3) facultas. 4) facilitas et indulgentia fortunae, res secundae. 5) doloris remissio. 6) relaxatio animi. 7) otium, inertia.

ῥάτερος, έρα, ερον, Compar. irreg. a ῥᾴδιος, Dor. p. ῥήτερος, v. Lobeck. Phryn. p. 402.

ῥαφανέλαιον, τό, (ἔλαιον) oleum e raphano.

ῥαφάνη, ης, ή, (ῥάφανος) raphanus.

ῥαφανηδόν, adv. (ῥάφανος) in modum raphani.

ῥαφανιδόω, f. ώσω, (ῥαφανίς) podicem raphano trajicio, raphano in anum immisso crucio, quae poena moechorum erat.

ῥαφανιδώδης, ες, (ῥαφανίς) raphani similitudinem habens.

ῥαφανίδωσις, εως, ή, exsecutio poenae in moechis, raphano in anum immisso. (ῐ) A praec.

ῥαφανίς, ῖδος, ή, radix, raphanus.

ῥαφανῖτις, ή, iris; quia radix ejus raphano similis. A seq.

ῥάφανος, ου, ὁ, brassica raphani, Attice. 2) raphanus, radix.

ῥαφανώδης, ες, raphano similis. A pr.

ῥαφεῖον, ου, τό, sutrina. A seq.

ῥαφεύς, έως, ὁ, sutor, sartor. A seq.

ῥαφή, ῆς, ή, (ῥάπτω) sutura, compages.

ῥαφία, ας, ή, idem et ab eod.

ῥαφιδεύς, έως, (ῥαφιδεύω) sutor.

ῥαφιδευτής, οῦ, ὁ, idem. 2) acupictor, polymitarius. Ab eod.

ῥαφιδευτός, ή, όν, sutus, consutus. 2) acu pictus. Ab eod.

ῥαφιδοθήκη, ης, ή, (ῥαφίς, θήκη) acuarium.

ῥάφιον, ου, τό, parva acus. 2) subula. Dim. a seq.

ῥαφίς, ίδος, ή, (ῥάπτω) acus, subula. 2) nomen piscis.

ῥάφυς, υος, ή, i. q. ῥάπυς.

ῥαχηδόν, adv. (ῥάχις) in spinae modum.

ῥάχας, ακος, ή, (ῥάχις) locus saltuosus et abruptus, incilia.

ῥαχετρίζω, f. ίσω, disseco, propr. mediam spinam. A seq.

ῥάχετρον, ου, τό, (ῥάχις) media spina, meditullium spinae.

ῥᾱχία, ας, ή, Ion. ῥηχίη, it. ῥοχίη, (ῥήσσω) crepido litoris petrosa, litus petrosum, rupes in more procurrens, scopulus. 2) restagnatio maris in Oceani litore, unde 3) strepitus, fragor, quia ibi fluctus ῥήσσονται, rumpuntur, franguntur.

ῥαχιαῖος, α, ον, ad dorsum pertinens, in dorsu haerens.

ῥαχίζω, f. ίσω, per spinam disseco. 2) dissero. 3) temere mentior. A seq.

ῥάχις, εως, ή, (ῥήσσω) spina dorsi, ubi omnia aspera abrupta sunt. 2) lumbus. 3) dorsum montis. 4) spina sive osseum nasi, quod ad genas utrinque recuit.

ῥαχιστήρ, ῆρος, ὁ, (ῥαχίζω) dissector, carptor. 2) mendax, mendaciis gaudens, jactator.

ῥαχιστής, οῦ, ὁ, idem.

ῥαχίτης, ὁ, et ῥαχῖτις, ή, (ῥάχις) qui est in dorso, unde ῥαχῖτις, scil. νόσος, de vitio dorsi.

ῥαχιώδης, ες, (ῥαχία) scopulosus.

ῥάχος, εος, τό, (ῥήσσω) pars avulsa.

ῥάχος, ου, ή, spina. 2) palus, sipes ecutis ramorum ruscetorum radiis. 3) dumus, dumetum.

ῥάψις, εως, ή, (ῥάπτω) sartura.

ῥαψῳδέω, f. ήσω, (ῥαψῳδός) rhapsodus sum, carmina recito, vel aliorum vel mea. 2) recito.

ῥαψῴδημα, ατος, τό, mendacium, nugae. A pr.

ῥαψῳδία, ας, ή, (ῥαψῳδός) contextus carminum, praecipue epicorum, liber carminis epici, inprimis Homerici.

ῥαψῳδικῶς, adv. rhapsodorum more. A praec.

ῥαψῳδός, οῦ, (ῥάπτω, ᾠδή) carminum textor et quasi consutor. 2) rhapsodiarum recitator. 3) carminis Homerici recitator.

ῥέων, ον, v. ῥᾴδιος. Inpr. ῥέων est ὁ ὑγιάνας, qui convaluit, qui melius habet, corpore levato.

ῥέα, adv. poet. a ῥᾴδιος, facile, commode. cf. ῥεῖα.

Ῥέᾱ, ή, Ep. et Ion. Ῥείη, it. Ῥέη, Rhea, uxor Saturni, mater Jovis.

ῥεγιστήρ, ῆρος, ὁ, et ῥεγιστής, οῦ, ὁ, (ῥέγος) tinctor.

ῥέγκος, εος, τό, sonus nasi, qui stertendo editur, rhonchus. A seq. v. ῥέγχος.

ῥέγκω, f. ῥέγξω, sterto. 2) fremo, de equis. Ita etiam in Medio, Ar. Eq. 115.

ῥέγμα, τό, idem quod ῥῆγος.

ῥέγξις, εως, ή, (ῥέγκω) idem quod ῥέγκος.

ῥέγος, τό, idem quod ῥῆγος.

ῥέγχος, εος, τό, idem quod ῥέγκος.

ῥέγχω, i. q. ῥέγκω.

ῥεγχώδης, ες, (ῥέγχος) stertens.

ῥέδη, ης, rheda, dub.

ῥέδιον, ου, τό, parva rheda. Dim. a praec.

ῥέεθρον, ου, τό, (ῥέω) vide ῥεῖθρον.

ῥέζω, f. ξω, aor. ἔρεξα et ἔρρεξα, facio. 2) facio, i. e. rem sacram facio, sacrifico: qua de re proprie, ut lat. operari, item facere.

ῥέθος, εος, τό, membrum, quaevis pars corporis. 2) corpus. 3) facies.

ῥεῖα, adv. pro ῥέα, ubi v.

ῥεῖθρον, pro ῥέεθρον, ου, τό, (ῥέω) alveus. 2) flumen, fluvius, rivus, torrens.

ῥεκτήρ, ῆρος, ὁ, (ῥέζω) idem quod ῥέκτης.

ῥεκτήριος, ία, ιον, acer et promtus ad agendum. A praec.

ῥέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) efficax in agendo, strenuus

ῥεμβάζω, f. άσω, (ῥέμβω) vagor mente seu animo sum districto.

ῥεμβασμός, οῦ, ὁ, occupatio mentis, praesertim quum ῥέμβεται, curis et dubiis huc illuc, quaquaversum circumagitur, in nulla consistit consilio, sed incerta jactatur et errat, veluti rhombus. A praec.

ῥεμβεύω, f. εύσω, vagor, fluctuo. Ab eod.

ῥέμβη, ης, ή, vagatio, erratio. Ab eod. v. ῥόμβος.

ῥεμβονάω, (ῥεμβών) funda jaculor.

ῥεμβός, ή, όν, (ῥέμβω) vagus, erro. 2) tortuosus.

ῥέμβας, ου, ὁ, evagatio, aberratio. A seq.

ῥέμβω, in gyrum circumago, circumago, circumvolvo. 2) temere inambulo, spatior, vagor, erro. ῥέμβομαι, med. idem quod o. 2. v. ῥόμβος.

ῥεμβώδης, ες, (ῥέμβος) vagus. 2) animo districtus.

ῥεμβών, ῶνος, (ῥέμβω) funda.

ῥεμφάν, ὁ, nomen idoli, Saturnus. Ab Hebr. רמפן ἄκλιτον.

ῥέμφος, εος, τό, Ion. p. ῥάμφος.

ῥέος, ῥέους, τό, (ῥέω) fluxus, fluxio.

ῥέπω, f. ψω, vergo, propendeo, proprie de lance. 2) metaph. propensus sum ad aliquid. 3) benevolus sum.

ῥερυπωμένος, part. perf. pass. a ῥυπόω, Od. 6, 59.

ῥεῦμα, ατος, τό, (ῥέω) fluentum, fluvius, vel fluminis impetus, fluxio, fluxus, profluvium, aquae cursus, humor, eluvies.

ῥευματίζομαι, fluxione vel gravedine infestor. A praec.

ῥευματικός, ή, όν, fluxionibus obnoxius. Ab eodem.

ῥευμάτιον, ου, τό, parvum fluentum. 2) rivus. 3) minuta fluxio, seu decubitus humorum in aliquod membrum. Dim. a ῥεῦμα.

ῥευματισμός, οῦ, ὁ, (ῥευματίζω) fluxio.

ῥεῦσις, εως, ή, (ῥέω) fluxus, fluxio, profluvium.

ῥευσταλέος, έα, έον, fluidus.

ῥευστικός, ή, όν, fluidus, fluxus.

ῥευστικῶς, adv. abunde, affluenter.

ῥευστός, ή, όν, (ῥέω) fluxus. 2) fluidus, evanidus, mortalis, caducus.

ῥευστῶς, adv. fluxe, inconstanter.

I. ῥέω, f. ῥεύσομαι, aor. ἔρρευσα, Attice f. ῥυήσομαι, aor. ἐρρύην, pf. ἐρρύηκα, fluo, mano, stillo, proprie et trop. frequenter et magna copia provenio, ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, Il. 1, 249. cf. Il. 12, 159. 2) decido, de fructibus arborum, capillis. 3) evanesco, intereo, solvor, labor, defluo. 4) labor, huc illuc moveor, unde οἱ ῥέοντες, philosophi qui omnia fluere semperque mutari existimabant, Plat. 3) fluere facio, effundo.

II. * ῥέω, dico, loquor; thema inusitatum, unde pf. εἴρηκα, pf. pass. εἴρημαι, fut. εἰρήσομαι, aor. ἐρρήθην, ἐρρέθην, vulgo εἰρέθην, εἰρέθην. Vide ἐρῶ.

ῥηγεύς, έως, ὁ, (ῥῆγος) tinctor.

ῥηγή, ῆς, ή, (ῥήσσω) fissura, rima.

ῥῆγμα, ατος, τό, (ῥήγνυμι) ruptum. 2) ruptio, eruptio, fractura, rima. 3) ruina. N. T.

ῥηγματίας, ου, ὁ, cui abscessus intro rumpitur et pus emittit: cui ruptum est intus aliquid. A praec.

ῥηγματώδης, ες, idem. Ab eod.

ῥηγμίν, ῖνος, ἡ, (ῥήγνυμι) litus praeruptum maris; ubi undae franguntur. 2) ῥ. βίοιο, mors. 3) scissura, Hesych.

ῥηγμός, ὁ, i. q. ῥηγμίν.

ῥήγνυμι, f. ῥήξω, aor. pass. ἐῤῥάγην, pf. vi intr. ἔῤῥωγα, frango, rumpo, scindo: vehementer ferio, pulso, ollido. ῥῆξαι φωνήν, rumpere vocem, i. e. clamare. Med. frangor, ῥήγνυτο κῦμα, Il. 18, 67. 2) intr. rumpor, dirumpor: erumpo, magno impetu feror in obstantia quaevis.

ῥῆγος, εος, τό, culcitra, lodix, stragula, inprimis tincta, aut purpura, aut picta, usitatum ῥήγεα, pl.

ῥηθείς, εῖσα, έν, part. aor. 1. pass. a * ῥέω, II. cf. ἐρῶ.

ῥηΐδιος, ίη, ιον, Ep. et Ion. p. ῥᾴδιος, q. v.

ῥηΐζω, Ion. p. ῥαΐζω.

ῥήϊστος, η, ον, superl. Ion. et Ep. a ῥᾴδιος p. ῥᾷστος, Od.

ῥηΐτερος, ῥηΐτατος, compar. et superl. Ep. a ῥᾴδιος.

ῥήκτης, ου, ὁ, (ῥήγνυμι) ruptor, effractor. 2) species terrae motus, ap. Aristot.

ῥηκτικός, ή, όν, vim rumpendi habens. A praec.

ῥηκτός, ή, όν, (ῥήγνυμι) qui frangi potest, fractus.

ῥῆμα, ατος, τό, (* ῥέω, II.) verbum, dictum.

ῥηματικός, ή, όν, verbalis. A praec.

ῥημάτιον, ου, τό, vocula, verbulum, Dim. a ῥῆμα.

ῥηματίσκιον, ου, τό, idem et Dimin. a ῥημάτιον.

ῥῆμος, ου, ὁ, instrumentum, quo panes in furnum immittuntur, pala. Lat. remus.

ῥήμων, ονος, ὁ, i. q. ῥήτωρ, v. l. Il. 23, 886.

ῥήν, ἡ, gen. ῥηνός, acc. ῥῆνα, ovis.

ῥηνικός, ή, όν, ad ovem pertinens.

ῥῆνιξ, ιγος, ἡ, et

ῥῆνις, ιδος, i. q. ῥήν.

ῥηνοφορεύς, έως, ὁ, (ῥήν, φέρω) qui pellem ovillam gestat.

ῥηξηνορία, ας, ἡ, fortitudo. A seq.

ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, (ῥήγνυμι, ἀνήρ) viros frangens, i. e. virili robore frangens et perrumpens hostium agmina, strenuus, bellicosus.

ῥηξικέλευθος, ον, (κέλευθος) viam perrumpens.

ῥηξίνοος, ον, (νόος) contr. ῥηξίνους, ουν, animum enervans et frangens.

ῥῆξις, εως, ἡ, (ῥήγνυμι) fissio, diruptio, fractura. 2) ipsa eruptio.

ῥηξίφλοιος, ον, (φλοιός) corticem habens ruptum seu rimosum.

ῥηξίφρων, ὁ, ἡ, (φρήν) frangens animi ferociam.

ῥηξίχθων, ὁ, ἡ, (χθών) terram rumpens saltando etc.

ῥησείδιον et ῥησίδιον, τό, Dim. a ῥῆσις, sententiola, breve dictum.

ῥησικοπέω, (ῥῆσις, κόπτω) concionor, concionando ostento eloquentiam.

ῥησιμετρέω, (μετρέω) verba seu orationem metior; de iis qui ad aquam dicunt.

ῥῆσις, εως, ἡ, (* ῥέω, II.) dictum, sententia, oratio, dictio. 2) locus certus scriptoris aut libri, aut legis etc. qui commemoratur, profertur.

ῥήσσω, forma rarior et vetustior p. ῥήγνυμι.

ῥητέος, α, ον, dicendus. Adj. verb. a * ῥέω II.

ῥήτερος, η, ον, Compar. Ion. contr. p. ῥηΐτερος, v. ῥᾴδιος.

ῥητήρ, ῆρος, ὁ, (* ῥέω, II.) sermocinator, orator.

ῥητίνη, ης, ἡ, (ῥέω, I.) (ῐ) resina, humor liquidus et oleosus, e cortice sponte defluens.

ῥητινίζω, f. ίσω, resinam refero. 2) sum resinosus. A praec.

ῥητινίτης, ου, ὁ, ῥητινίτης οἶνος, vinum resinatum. Ab eod.

ῥητινολόγος, ου, ὁ, (λέγω) resinam colligens.

ῥητινόω, resinam addo. ἐῤῥητινωμένος, resinosus.

ῥητινώδης, ες, resinosus.

ῥητόν, οῦ, τό, (ῥητός) dictum, id quod dictum s. scriptum est; pronunciabile.

ῥητορεία, ας, ἡ, oratorium artificium, amplificatio oratoria. A seq.

ῥητορεύω, f. εύσω, (ῥήτωρ) rhetoricam exerceo. 2) orationem habeo, i. e. pronuncio. 3) oratorum modo extollo, augeo, rhetorum artibus utor. 4) dico, loquor. 5) garrio.

ῥητορικός, ή, όν, oratorius. 2) ad rhetorem s. ad artem oratoriam pertinens. 3) qui artem oratoriam callet, eloquens. ἡ ῥητορική, ῆς, scil. τέχνη, oratoria.

ῥητορικῶς, adv. oratorie.

ῥητός, ή, όν, (* ῥέω, II.) dicendus, fandus, memorandus; celeber. 2) dictus, praescriptus, praefinitus, constitutus, certus, ratus, quod idem est atque graecum ῥητός.

ῥήτρα, ας, ἡ, (* ῥέω, II.) dicendi potestas, accepta a senatu, magistratu etc. 2) dictio, i. e. oraculum, unde Lycurgi leges ῥῆτραι dictae, velut oracula. 3) oratio ipsa oratoris. 4) pactum, pactio, conventio. 5) comitium, forum.

ῥητρεύω, (ῥήτρα) jus dico. δίκας, Lyc.

ῥητροφύλαξ, ακος, ὁ, (ῥήτρα) custos tabularii.

ῥήτωρ, ορος, ὁ, (* ῥέω, II.) rhetor, declamator; qui artem rhetoricam profitetur. 2) orator.

ῥητῶς, adv. (ῥητός) certis verbis, diserte, manifeste, plane, nominatim, aperte.

ῥηχίη, ἡ, i. q. ῥηχίη, ῥαχία.

ῥηχίη, ης, ἡ, maris aestus et restagnatio sive exundatio, Ion. pro ῥαχία.

ῥηχός, ὁ, it. ῥῆχος, Ion. p. ῥάχος, Hdt. inpr. septum: maceria: vallum.

ῥηχώδης, ες, asper, salebrosus, ap. Nicand.

ῥῇων, ον, Ion. p. ῥᾴων, comp. irreg. a ῥᾴδιος, q. v.

ῥιγεδανός, ή, όν, (ῥιγέω) horribilis, horrorem incutiens.

ῥιγέω, f. ήσω, pf. ἔῤῥιγα, (ῥῖγος) horreo, frigeo, rigeo. 2) horreo prae metu, metuo. 3) frigeo, deses sum. 4) horreo aliquid vel aliquem, c. acc.

ῥιγηλός, ον, horrendus, horrificus.

ῥίγιον, adv. comp. defect. a ῥῖγος, τό, frigidius, Od. 17. 191. 2) magis horrendum, durius. (‒◡◡)

ῥίγιστος, ίστη, ιστον, superl. a ῥίγιον, frigidissimus: maxime horrendus. Adv. ῥίγιστον, teterrime (‒‒◡)

ῥιγνός, ή, όν, rigidus, horridus, frigidus.

ῥιγομάχης, ου, ὁ, (ῥῖγος, μάχομαι) cum frigore pugnans, frigus contemnens.

ῥιγοπύρετος, ὁ, (ῥῖγος, πυρετός) febris in qua paroxysmus cum gravi horrore.

ῥῖγος, εος, τό, rigor, frigus vehemens, algor. 2) febris. 3) horror.

ῥιγόω, f. ώσω, (ῥῖγος) rigeo, frigeo, algeo.

ῥίζα, ης, ἡ, radix, stirps.

ῥιζάγρα, ἡ, (ἄγρα) instrumentum chirurgicum, quo extrahunt spicula, aut alia, quae manibus s. digitis prehendi non possunt.

ῥιζάς, άδος, ἡ, radix. 2) radicum acervus.

ῥιζηδόν, adv. (ῥίζα) radicitus.

ῥιζίας, ου, ὁ, ut ῥιζίας ὀπός, succus, qui e radice exprimitur.

ῥιζίον, ου, τό, radicula, Dimin. a ῥίζα.

ῥιζοβολέω, f. ήσω, radices ago. A seq.

ῥιζοβόλος, ον, (ῥίζα, βάλλω) radices emittens.

ῥιζόθεν, adv. radicitus, stirpitus.

ῥιζολογέω, f. ήσω, radices colligo. A seq.

ῥιζολόγος, ον, (ῥίζα, λέγω) radicum collector, herbarius.

ῥιζοπαγής, ές, (πήγνυμι) radice fixus.

ῥιζοπώλης, ου, ὁ, radicum venditor.

ῥιζοτομέω, f. ήσω, (ῥιζοτόμος) radices excindo, seu seco. 2) ablaqueo.

ῥιζοτομία, ας, ἡ, radicum sectio seu excisio. 2) herbarum ad medicamenta lectio seu collectio.

ῥιζοτομικός, ή, όν, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem. Subst. τὸ ῥιζοτομικόν, liber de herbis medicis, h. e. de perfecta cognitione, dissectione et praeparatione herbarum ad medicamenta conficienda. A seq.

ῥιζοτόμος, ον, (ῥίζα, τέμνω) radicum excisor seu sector; qui radices colligit, earum peritus, herbarius.

ῥιζοῦχος, (ἔχω) radicem (item fundamenta) continens, epith. Neptuni: item fundamenti firmi.

ῥιζοφαγέω, f. ήσω, radicibus vescor. A seq.

ῥιζοφάγος, ον, radicibus vescens.

ῥιζοφοίτητος, ον, (ῥίζα, φοιτάω) e radice proveniens, a radice natus, nisi est ῥιζόφυτος.

ῥιζοφυέω, f. ήσω, radicem vel radices emitto, radices ago. A seq.

ῥιζοφυής, ές, (ῥίζα, φύω) qui radicem seu radices emisit. 2) e radice proveniens.

ῥιζόφυλλος, ον, a radice foliatus.

ῥιζόφυτος, ον, (φυτόν) e radice crescens s. proveniens, Ocell. v. ῥιζοφοίτητος.

* ῥιζόω, f. ώσω, (ῥίζα) radicibus firmo seu fundo. 2) confirmo, stabilio, corroboro. ἐῤῥίζωται, radices egit, perf. pass.

ῥιζώδης, ες, radici similis.

ῥίζωμα, ατος, τό, (ῥιζόω) quod radices egit, stabilitum velut actis radicibus, radix. 2) genus, progenies; ap. Aeschyl. 3) ortus, principium; apud Lucian.

ῥιζωνυχία, ἡ, (ὄνυξ) radix unguis.

ῥιζωρύχος, ου, ὁ, i. q. ῥιζωρύχος.

ῥιζωρυχέω, f. ήσω, radicem effodio. A seq.

ῥιζωρύχος, ον, (ὀρύσσω) radicem effodiens.

ῥίζωσις, εως, ἡ, (ῥιζόω) radicum amis

sio.

ῥικνήεις, εσσα, ῆεν, i. q. seq.

ῥικνοεις, εσσα, εν, (ῥικνός) rugosus, vetus, obsoletus.

ῥικνόομαι, (ῥικνός) distrahor et omnibus modis distorqueor. 2) indecenter me flecto. 3) in saltando lumbis incurvatis agitor.

ῥικνός, ή, όν, (ῥῖγος) proprie horrens; hinc rugosus, curvus: tenuis, macilentus.

ῥικνότης, ητος, ἡ, curvitas. A pr.

ῥικνώδης, ες, rugosus.

ῥίκνωσις, εως, ἡ, (ῥικνόομαι) rugositas, contractio cutis in rugas, quum extenuato concidit et corrugatur.

ῥίμμα, τος, τό, (ῥίπτω) jactus.

ῥίμφα, adv. (pro ῥίφα, ῥίπτω) leviter, statim, celeriter.

ῥιμφαλέος, έα, έον, celer, velox.

ῥιμφάρματος, ον, (ἅρμα) qui citato et celeri curru cursu fit.

ῥιν, ῥινός, ἡ, nasus. Plur. nares. v. ῥίς.

ῥινάριον, τό, Dim. a ῥίν.

ῥιναυλέω, per nares cum strepitu spiritum mitto, Schol. Lucian. ubi in textu ῥινακοστέω, quod vertunt irascor, quasi naribus ardeo.

I. ῥινάω, (ῥίς) decipio, proprie nares, ut quum canes falluntur olfactu.

II. ῥινάω, f. ήσω, (ῥίνη) i. q. ῥινέω.

ῥινεγκατασπηξεγένειος, ὁ, cujus nasus mentum attingit, epigr. inc. 110.

ῥινεγχυσία, ἡ, (ῥίν, ἔγχυσις) infusio in nares.

ῥινεγχυτέομαι, infundor in nares, patior ejusmodi infusionem. A seq.

ῥινεγχύτης, ου, ὁ, (ῥίν, ἐγχέω) specillum seu instrumentum, quo quid in nares infunditur.

ῥινέγχυτος, ου, (ῥίν, ἐγχέω) per nares infusus.

ῥινέω, f. ήσω, limo polio, limo.

ῥίνη, ης, ἡ, lima. 2) piscis quidam, squatina. (- -)

ῥινηλασία, ἡ, fragrantia. 2) indagatio, vestigatio, quae fit per nares, olfactu. A seq.

ῥινηλατέω, f. ήσω, narium olfactu persequor. 2) sagaciter indago. A seq.

ῥινηλάτης, ου, ὁ, (ῥίς, ἐλαύνω) qui naribus seu olfactu indagat, sagax.

ῥινήλατος, ον, (ῥίς, ἐλαύνω) olfactu feriens, sc. nares, Epith. vini boni.

ῥίνημα, ατος, τό, (ῥινέω) ramentum, quod decidit a re limata. (- - ‿)

ῥινητήριον, ου, τό, lima.

ῥινητής, οῦ, ὁ, limator.

ῥινίζω, limo.

ῥινίον, τό, Dimin. a ῥίνη, lima. Sed in plur. nares.

ῥίνισμα, ατος, τό, (ῥινίζω) ramentum, scobs. (ῑ)

ῥινοβόλος, ον, (ῥίς, βάλλω) nares feriens odore, ut vinum.

ῥινόβολος, ον, qui e naribus ejicitur.

ῥινοδέψης, ου, ὁ, (ῥινός, δεψέω) coriarius.

ῥινόκερως, ωτος, ὁ, (ῥίν, κέρας) rhinoceros, animal unius in nare cornu.

ῥινοκολούστης, ου, ὁ, (κολούω) mutilator narium.

ῥινοκοπέω, f. ήσω, (κόπτω) nasum amputo.

ῥινολαβίς, ίδος, ἡ, instrumentum, quo nasus arreptus torquebatur.

ῥινόμακτρον, ου, τό, linteolum abstergendis naribus aptum, muccinium.

ῥινοπύλη, ης, ἡ, portula, ostium, per quod noctu exitus datur ex urbe.

ῥινός, οῦ, ἡ, cutis. 2) pellis detracta, corium. 3) scutum, clypeus, qua significatione etiam τὸ ῥινόν, invenitur, Hom. Ap. seriores, ὁ ῥινός, plur. τὰ ῥινά.

ῥινόσιμος, ον, (ῥίς, σιμός) qui naso est simo.

ῥινότμητος, ον, (τέμνω) cui nasus est amputatus seu desectus.

ῥινοτομέω, f. ήσω, nasum amputo. A seq.

ῥινοτόμος, ον, (τέμνω) nasum amputans.

ῥινοτόρος, ον, (ῥινός, τορέω) scuta seu clypeos perforans, it. aciem dirumpens. Epith. hastae, it. Martis.

ῥινοῦχος, ὁ, cluaca, Strabo.

ῥινόχοος, ὁ, (ῥίς, χέω) i. q. ῥινεγχύτης.

ῥινώλεθρος, ὁ, (ῥίς, ὄλεθρος) narium pestis.

ῥιοωτηρία, ἡ, pars navis prope carinam. Poll.

ῥίον, ου, τό, montis cacumen, promontorium; it. sinus.

ῥιπάς, άδος, ἡ, idem quod ῥιπή, dub.

ῥιπαύλης, ου, ὁ, (ῥίψ, αὐλέω) qui stipula canit. Athen. ad verbum, qui canit libro detracto saligno ramulo.

ῥιπή, ῆς, ἡ, (ῥίπτω) impetus venti, impetus ejus, quod mittitur et projicitur, ictus seu jactus, v. c. teli, fulminis etc. 2) incitamentum, impetus. ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ, momentum, ictus, vibratus oculi.

ῥιπίδιον, ου, τό, flabellum, i. e. ventilationis instrumentum, muscarium. Proprie Dim. a ῥιπίς.

ῥιπίζω, f. ίσω, ventilo, flabello ventulum facio. 2) excito ignem sufflando, follibus accendo. ῥιπίζομαι, jactor.

ῥιπίς, ίδος et ἴδος, ἡ, (ῥιπή, ῥίπτω) flabellum, i. e. ventilationis instrumentum. 2) muscarium. 3) ventilabrum, follis, quo excitantur carbones. 4) textum vimineum. v. et ῥίψ, et ῥιπαύλης.

ῥίπισις, εως, ἡ, (ῥιπίζω) ventilatio. 2) refrigeratio. (- ‿ ‿)

ῥίπισμα, ατος, τό, idem et ab eod. (- - ‿)

ῥιπισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ῥιπιστήριον, ου, τό, flabellum.

ῥιπιστός, ή, όν, (ῥιπίζω) qui ventilari potest, aut qui ventilatur, vel ventilatione refrigeratur. 2) perflabilis et ventis expositus, ventis pervius.

ῥίπος, εος, τό, vel ου, ὁ, (ῥίψ) crates e viminibus, aut calamis, arundinibusque.

ῥιπτάζω, f. άσω, (ῥίπτω) jacto, projicio, praecipitem do, prosterno, proturbo. (ι natura longum.)

ῥίπτασκον, imperf. Ep. a ῥίπτω, Hom.

ῥιπτασμός, οῦ, ὁ, corporis jactatio, ut aegrotorum, febrientium, disjectio, incontinentia.

ῥιπταστικός, ή, όν, qui se crebro jactat, levis, inconstans.

ῥιπτέω, idem quod ῥίπτω.

ῥιπτός, ή, όν, projectus. 2) praecipitatus, celer.

ῥίπτω, f. ψω, aor. pass. ἐῤῥίφην (ῐ) et ἐῤῥίφθην, jacio, jacto, jaculor: dejicio, projicio, conjicio: disjicio, dissipo. 2) intr. jacto me, unde cado, procido. (ι natura longum.)

ῥίς, ῥινός, ἡ, nasus, nares. ῥῖνες, nares. 2) olfactus. Forma ῥίν primum exstat ap. Lucian.

ῥίσκος, ου, ὁ, rhiscus, cista pelle inducta.

ῥιφή, ῆς, ἡ, (ῥίπτω) jactus. 2) mendacia in aliquem jacta, ap. Lycophr.

ῥίψ, ῥιπός, ἡ, ramus saligneus, vimen flexile. 2) crates viminea. ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν, magno se periculo committere, rem arduam sine necessariis copiis suscipere. (ῑ)

ῥίψασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ῥίπτω, ἀσπίς) clypeo objecto fugiens, ignavus, timidus.

ῥιψαυχενέω, cervicem seu caput jacto. A seq.

ῥιψαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (ῥίπτω, αὐχήν) cervicem vel caput jactans.

ῥίψις, εως, ἡ, (ῥίπτω) projectio, impetus, jactus.

ῥιψοκινδυνέω, in periculo me praecipito projecta quadam audacia. A seq.

ῥιψοκίνδυνος, ον, (ῥίπτω, κίνδυνος) qui se in pericula praecipitat, ad audendum projectus. Philox. temerarius.

ῥιψοκινδύνως, adv. temere, audacter, contemtu periculi. (ῡ)

ῥιψολογέω, (ῥίπτω, λόγος) temere verba fundito vel effutio.

ῥίψοπλος, ον, (ὅπλα) arma objiciens. 2) saevus, qs. faciens ut arma objiciantur.

ῥοά, ᾶς, ἡ, malus Punica, *arbor*. 2) malum Punicum, *fructus*. Gl. Vet. malogranatum, malum granatum v. ῥοιά. (False recentiores quidam scribunt ῥόα.)

ῥοά, Dor. p. ῥοή, Pind.

ῥοάς, άδος, ἡ, (ῥέω) defluvium acinorum, vitis vitium, quo acini defluunt. v. ῥυάς.

ῥογκιάω, i. q. ῥέγκω, ῥέγχω, Epicharm.

ῥόγκος, ὁ, i. q. ῥόγχος.

ῥογμός, ὁ, i. q. ῥόγχος.

ῥογχάζω, i. q. ῥέγχω, Hesych.

ῥόγχος, ὁ, (ῥέγχω) rhonchus, sonus quem quis supinus stertendo edit.

ῥόδαμνος, ὁ, i. q. ῥάδαμνος et ὀρόδαμνος.

ῥοδάνη, ης, ἡ, trama, subtemen.

ῥοδανίζω, (ῥοδάνη) filum torqueo, neo.

ῥόδαξ, ακος, ἡ, parva rosa, rosula. Dim. a ῥόδον.

ῥοδανός, ή, όν, debilis, gracilis, mobilis, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, Il. 18, 576. ubi v. schol. Ven. (Radix est ῥαδάω, ῥαδαίνω.)

ῥοδανός, ή, όν, i. q. ῥόδιος, dub.

ῥοδέα, ἡ, contr. ῥοδῆ, (ῥόδον) frutex rosae.

ῥόδεος, εία, εον et ῥόδεος, έα, εον, (ῥόδον) roseus.

ῥοδεών, ῶνος, ὁ, rosetum.

ῥοδῆ, ἡ, contr. ex ῥοδέα, frutex rosae.

ῥοδιάς, άδος, ἡ, poculi genus.

ῥοδίζω, f. ίσω, roseo colore tingo. 2) rosae odore imbuo. 3) rosam odore refero.

ῥόδινος, ίνη, ινον, rosaceus.

ῥόδιος, α, ον, idem quod praec.

ῥοδίς, ίδος, ἡ, unguentum s. pastillus ex rosis.

ῥοδίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum rosatum vel rosaceum. (ῑ)

ῥοδοδάκτυλος, ον, (δάκτυλος) roseos digitos habens, epith. aurorae.

ῥοδοδάφνη, ης, ἡ, taxus, laurea, androsaemum, viburnum, rosa laurea, rosa Graeca.

ῥοδόδενδρον, ου, τό, frutex, rosae similitudine.

ῥοδοειδής, ές, (ῥόδον, εἶδος) rosarum colorem referens.

ῥοδόεις, όεσσα, όεν, (ῥόδον) rosaceus, roseus, suavissimus.

ῥοδοκισσος, ὁ, (κισσός) hedera rosacea, Theocr. 5, 131, si lectio vera.

ῥοδόκολπος, ον, (κόλπος) sinum roseum habens.

ῥοδόμηλον, τό, (μῆλον) malum roseum; trop. de gena pulcri pueri, Theocrit. 23, 8.

ῥοδόμελι, τό, mel rosaceum.

ῥοδόμηλον, ου, τό, mistio e rosis et malis cotoneis.

ῥοδομιγής, ές, (μίγνυμι) rosaceus, de colore.

ῥόδον, ου, τό, rosa.

ῥοδόπηχυς, υ, gen. εος, (πῆχυς) roseos habens cubitos, i. e. pulcros, pulcer.

ῥοδόπνοος, ον, contr. ῥοδόπνους, ουν, (πνέω) rosarum odorem spirans, i. e. suavem.

ῥοδόπυγος, ον, (πυγή) roseas nates habens.

ῥοδοπώλης, ου, ὁ, (πωλεῖν) rosarius, qui rosas vendit.

ῥοδόσταγμα, ατος, τό, rosarum liquor.

ῥοδόσταχτον, ου, τό, idem.

ῥοδόσφυρος, ον, (ῥόδον, σφυρόν) roseos pedes habens, i. e. pulcrus, pulcra, de femina.

ῥοδοφόρος, ον, (φέρω) rosas ferens.

ῥοδόχροος, ον, contr. ῥοδόχρους, ουν, (χρόα) roseus, roseum colorem habens.

ῥοδόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) idem.

ῥοδών, ῶνος, ὁ, (ῥόδον) idem quod sequens ῥοδωνιά. 2) totus caespes et planta rosae.

ῥοδωνιά, ᾶς, ἡ, rosetum, locus ubi rosae nascuntur.

ῥοδῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) quae roseo est adspectu, de femina, perpulcra.

ῥοδωπός, όν, (ὤψ) qui roseo est adspectu.

ῥοδωτός, ή, όν, rosis conditus. τὸ ῥοδωτόν, rosatum.

ῥοΐδιον, τό, Dim. a ῥόος, rivulus.

ῥοή, ῆς, ἡ, (ῥέω) fluentum, fluxus, unda.

ῥοθέω, (ῥόθος) impetu feror, ruo.

ῥοθιάζω, (ῥόθιος) cum impetu et contentu remigo. 2) cum impetu et strepitu voro porcorum modo.

ῥοθιάς, άδος, ἡ, impetuosa, poet.

ῥόθιον, ου, τό, impetus undarum, fluctus.

ῥόθιος, ον, (ῥόθος) impetuosus, cum impetu ruens.

ῥοθιότης, ητος, ἡ, strepitus, impetus.

ῥοθοπυγίζω, (πυγή) idem quod ῥαθαπυγίζω.

ῥόθος, ου, ὁ, undarum strepitus, strepitus remorum. 2) strepitus, tumultus, impetus.

ῥοιά, ᾶς, ἡ, malum granatum, pro ῥοά.

ῥοία, ἡ, (ῥέω) volutabrum in lacu, Hesych.

ῥοίαξ, nomen supellectilis pretiosi apud Suid. e Diog. Laërt. sed dubium.

ῥοιβδέω, f. ήσω, (ῥοῖβδος) strido. 2) stridendo excieo. 3) sorbeo, absorbeo.

ῥοιβδηδόν, adv. cum stridore.

ῥοίβδησις, εως, ἡ, (ῥοιβδέω) stridor.

ῥοῖβδος, ου, ὁ, stridor, ex onomatopoeia, ut ῥοῖζος.

ῥοιβδώδης, ες, (εἶδος) stridens, stridulus.

ῥοιδάριον vel ῥοϊδάριον, τό, et ῥοΐδιον vel ῥοΐδιον, τό, Dim. a ῥοιά, ῥοά, exiguum malum Punicum.

ῥοίζασκε, impf. Ep. a ῥοιζέω, Hes. Th. 835.

ῥοιζέω, f. ήσω, (ῥοῖζος) strido, stridorem edo: latro. 2) praecipiti cursu stridens feror. 3) trans. praecipito, cum stridore emitto, ejicio, Lycophr. (nisi hac potestate potius est a ῥοιζόω)

ῥοιζηδά et ῥοιζηδόν, adv. cum strepitu. 2) celeriter, impetuose, magno cum impetu.

ῥοιζήεις, εσσα, ῆεν, (ῥοιζέω) strepens.

ῥοίζημα, ατος, τό, stridor, sibilus seu impetus, qualis est sagittae volantis.

ῥοιζήτωρ, ορος, ὁ, sibilator, magnum stridorem edens.

ῥοιζόθεμις, ιδος, ἡ, lis et tumultuosa controversia.

ῥοῖζος, ου, ὁ, Ion. ἡ, stridor, sibilus. 2) impetus. v. ῥοῖβδος.

ῥοΐζω, (ῥοία) voluto equum in flumine vel lacu, ad abluendas sordes.

ῥοιζώδης, ες, (ῥοῖζος, εἶδος) stridorem aut magnum strepitum edens, streperus.

ῥοικοειδής, ές, (ῥοικός, εἶδος) curvae speciei.

ῥοικός, ή, όν, curvus, incurvus.

ῥοϊκός, ή, όν, (ῥέω) qui fluxione laborat, profluvio laborans. 2) fluidus, fluxus. 3) incurvus, inflexus. 4) qui naturaliter incurvis cruribus est. v. et ῥαιβός.

ῥοικώδης, ες, i. q. ῥοικοειδής.

ῥοΐσκος, ὁ, Dim. a ῥοιά, exiguum malum Punicum: it. ῥοΐσκοι, corymbi aurei stolis sacris attexti, ob mali punici similitudinem sic dicti.

ῥόϊσκος, ὁ, Dim. a ῥοή, rivulus.

ῥοϊσμός, οῦ, ὁ, (ῥοΐζω) volutatio equi in flumine aut lacu.

ῥοΐτης, ου, ὁ, ut ῥοΐτης οἶνος, vinum e malis Punicis. (ῑ)

ῥομβέω, f. ήσω, (ῥόμβος) volvo et circumago in modum rhombi.

ῥόμβητος, ή, όν, versatilis in modum rhombi. A pr.

ῥομβοειδής, ές, (εἶδος) figuram rhombi habens.

ῥόμβος, ου, ὁ, turbo, ludicrum puerorum. 2) rhombi rota, cujus usus in rebus magicis. 3) volutatio, jaculatio, vibratio. 4) rhombus, figura geometrica, scutula. 5) piscis quidam. 6) genus fasciae, qua Chirurgi utuntur, a figura.

ῥομβώδης, ες, (ῥόμβος) rhombi figuram habens.

ῥομβωτός, ή, όν, idem, scutulatus.

ῥόμμα, τό, (ῥοφέω) i. q. ῥόφημα, Hippocr.

ῥόμοξ, ὁ, teredo.

ῥόμος, ὁ, teredo, tarmes.

ῥομφαία, ας, ἡ, rhomphaea, gladius, framea. 2) dolor acerbissimus; in N. T.

ῥομφεῖς, ῶν, οἱ, lora quibus calcei consuuntur.

ῥόος, ου, ὁ, Att. contr. ῥοῦς, (ῥέω) fluentum, fluxus, flumen, fluvius. Ap. ser. reperiuntur etiam gen. ῥοός, dat. ῥοΐ, acc. ῥόα. v. νόος, νοῦς.

ῥοπαληφορέω, (ῥόπαλον, φέρω) clavam gesto.

ῥοπαλίζω, f. ίσω, (ῥόπαλον) clava percutio, vel verso tanquam clavam.

ῥοπαλισμός, οῦ, ὁ, percussio, quae fit clava. Sed dicitur de tentigine seu satyriasi. A pr.

ῥοπαλοειδής, ές, (εἶδος) clavae similis.

ῥόπαλον, τό, (ῥέμβω, ῥέπω) clava, fustis. 2) penis. 3) i. q. ῥόπτρον, 2.

ῥοπαλωτός, ή, όν, in clavae speciem formatus, Epith poculi apud Dion. Cass. A pr.

ῥοπή, ῆς, ἡ, (ῥέπω) praeponderatio, libramentum, momentum, nutus, propensio aliquo versum, inclinatio.

ῥοπικός, ή, όν, propensus. Subst. τὸ ῥοπικόν, propensio, vis vergendi.

ῥοπτός, ή, όν, (ῥοφέω) sorbilis.

ῥόπτρον, ου, τό, (ῥέπω) clava, fustis. ῥόπτρα, instrumenta quibus pulsabantur tympana. 2) marculus seu annulus ostii, lignum incurvum. 3) paxillus in decipula.

ῥούδιον, τό, ap. scr. i. q. ῥοΐδιον.

ῥοῦς, ὁ, Att. contr. p. ῥόος.

ῥοῦς, ὁ et ἡ, gen. ῥοῦ, et ῥοός, arbuscula quaedam inficiendis coriis serviens, *rhus cotinus*, *Linn.*

ῥουσίζω, russeo colore sum.

ῥούσιος, ον, color, qualis est rubricae Sinopicae, Lat. russus.

ῥουσιώδης, ες, (εἶδος) russeus adspectu.

ῥουσσαῖος, αία, αῖον, i. q. ῥούσιος.

ῥοφαίνω et ῥοφάω, i. q. ῥοφέω.

ῥοφέω, f. ήσω, ήσομαι, sorbeo, sorbillo, haurio.

ῥόφημα, ατος, τό, sorbitio, haustus. A pr.

ῥοφημάτιον, ου, τό, sorbitiuncula. Dimin. a praec.

ῥόφησις, εως, ἡ, (ῥοφέω) sorbitio, suctus.

ῥοφητικός, ή, όν, vim absorbendi habens.

ῥοφητός, ή, όν, (ῥοφέω) sorbilis.

ῥόφος, ὁ, i. q. ῥόφημα, Eupolis.

ῥοχθέω, f. ήσω, strepitum seu stridorem edo. (Exprimit τὴν ἤχους τραχύτητα.) A seq.

ῥόχθος, ὁ, fluctuum strepitus, fluctus. v. ἐρέχθω.

ῥοώδης, ες, (ῥόος) fluidus; fluxus. 2) undosus, fluctuosus, rapidus.

ῥοών, ῶνος, ὁ, (ῥοά) lucus malis Punicis consitus.

ῥύαξ, ακος, ὁ, (ῥέω) profluvium, ut sanguinis et ignis; proluvium, proluvies, eluvies, ut sordium: rivus.

ῥυάς, άδος, ἡ, (ῥέω) q. d. deflua, decidua. 2) vitium oculi, quum lacrimae constanter fluunt. 3) defluvium acinorum, ῥυάδες, vites fructum non retinentes.

ῥυάχετος, ὁ, (ῥύαξ) turba mobilis, Laconice, Ar. Lys. 170. (ᾱ)

ῥύγχαινα, ἡ, (ῥύγχος) nasuta.

ῥυγχελέφας, αντος, ὁ, ἡ, (ἐλέφας) rostrum elephantinum habens.

ῥυγχίον, ου, τό, rostellum. Dim. a ῥύγχος.

ῥυγχομαχεῖν, (μάχομαι) rostro pugnare.

ῥύγχος, εος, τό, (ῥύζω) rostrum, rictus. 2) dicitur tamen et de facie humana.

ῥύδην, adv. (ῥέω) adfluenter, abundanter. 2) vehementer, impetuose, cum vehementi strepitu.

ῥυδόν, adv. fuse, adfatim, abunde.

ῥυέω, f. ήσομαι, v. ῥέω.

ῥυζέω, et ῥύζω, latro; dicitur de canibus et aliis quibusdam animalibus eorumque voce: unde et metaphorice.

ῥύη, 3 sing. aor. 2. pass. a ῥέω, Ep. p. ἐῤῥύη, Od. 3, 455.

ῥύημα, ατος, τό, genus operis dulciarii, ap. Galen.

ῥυηφένεια, et ία, ας, ἡ, opulentia, adfluentia divitiarum seu opum. A seq.

ῥυηφενής, ές, (ῥέω, ἄφενος) adfluens opibus, vel servans opes, opulentus.

ῥυθμίζω, f. ίσω, (ῥυθμός) ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem tribuo. 2) tempero, formo, compono et effingo, recte colloco, ordino, apto, moderor, mores informo.

ῥυθμικός, ή, όν, (ῥυθμός) rhythmicus. 2) numerorum peritus, qui numeros aut modos facit.

ῥυθμικῶς, adv. ad numerum, modulate.

ῥυθμιστής, οῦ, ὁ, (ῥυθμίζω) moderator.

ῥυθμοειδής, ές, (ῥυθμός, εἶδος) numerose sonans, numerosus.

ῥυθμοποιΐα, ας, ἡ, modulatio. A seq.

ῥυθμοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) modulator, musicus.

ῥυθμός, ὁ, Ion. ῥυσμός, (ῥέω, ῥύω) motus quilibet certa lege descriptus, hinc 1) temporum ordinata successio vel in saltatione vel in sonis musicis vel in metro versuum, numerus. ἐν ῥυθμῷ, rhythmice, secundum numerum. θᾶττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν vel ὑπάγειν, in celeriorem numerum transire. 2) proportio, concinnitas, figura concinna; ita ὁ ῥυθμὸς τῶν γραμμάτων, figura literarum, Hdt. 5, 58. 3) modus et ratio, status, conditio, it. conditio humana, Archil. fr. 53. 7. 4) numerus oratorius. (Priorem syllabam Attici nonnunquam corripiunt.)

ῥυΐσκομαι, ap. scr. i. q. ῥέω, fluo, mano: inpr. profluvio ventris laboro.

ῥυκανάω, f. ήσω, runcino.

ῥυκάνη, ης, ἡ, runcina.

ῥυκάνησις, ἡ, (ῥυκανάω) runcinandi actio.

ῥυκανίζω, runcino.

ῥῦμα, ατος, τό, (*ῥύω, ἐρύω) fluentum. 2) tutamen, munimentum, propugnaculum, defensio, munitio; unde et remedium e mortis periculo hominem conservans. 3) tractus, funis ad remulcum trahendum. 4) jactus, v. c. teli; ap. Xenoph.

ῥυμάρχης, ου, ὁ, (ῥύμη, ἄρχω) praefectus regionis, magister vici.

ῥυμβέω, (ῥύμβος) Att. p. ῥομβέω.

ῥύμβιον, ου, τό, rotula, quae agitatur a sagis veneficis. Dim. a ῥύμβος.

ῥυμβονάω, (ῥυμβών) circumago, dissipo, disjicio: profundo.

ῥύμβος, ου, ὁ, Att. p. ῥόμβος, rotula. 2) turbo, seu turbinatum quidpiam, quod scutica circumactum sonum reddebat. 3) impetus, motus, vertigo.

ῥυμβών, όνος, ἡ, circumvolutio in spiram.

ῥύμη, ης, ἡ, (*ῥύω, ἐρύω) impetus, vis. 2) vicus, platea. (– –)

ῥυμηδόν, adv. cum impetu.

ῥύμμα, το, (ῥύπτω) purgamentum, sordes. 2) id quo sordes purgantur, σμῆγμα.

ῥυμός, οῦ, ὁ, (*ῥύω, ἐρύω) temo currus. 2) lorum. 3) sulca, tractus. 4) i. q. ῥύμη, 2. 5) sectio.

ῥυμοτομέω, f. ήσω, (ῥύμη, τέμνω) per vicos partior et seco, in strigas seco.

ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorumque sectio et metatio, partitio in strigas.

ῥυμουλκέω, f. ήσω, (ῥῦμα, ἕλκω) loris funibusque traho, remulco traho et educo, remulcando traho.

ῥυμφαίνω et ῥυμφέω, i. q. ῥοφέω.

ῥυνδάκη, ἡ, ῥυνδάκης, ου, ὁ, et ῥύνδακος, ὁ, it. ῥυντάκης, avis quaedam Indica, columbae magnitudine.

ῥύομαι, f. ῥύσομαι, aor. ἐῤῥυσάμην et ἐῤῥύσθην, eripio, inpr. eripio ex periculo, servo, salvo, libero, redimo, defendo, protego. 2) impedio, arceo, retineo. 3) metaph. compenso, Thuc. 5, 63. 4) defendo me, Hdt. 6, 7. — Activum ῥύω non reperitur; ejus loco est ἐρύω, traho. (υ sequente σ, e vel brevi syllaba in thesi breve, in arsi longum usurpatur; sequente vero diphthongo vel σ semper longum.)

ῥῦπα, τά, v. ῥύπος, ὁ.

ῥυπαίνω, (ῥύπος) sordido, maculo, sordidum reddo. 2) infamem reddo, famae alicujus notam inuro. ῥυπαίνομαι, obsolesco, sordesco, sordes contraho.

ῥύπαξ, ακος, ὁ, incultus et sordidus.

ῥυππαπαί, acclamatio nautica.

ῥυπαρεύομαι, (ῥυπαρός) sordidus sum.

ῥυπαρία, ας, ἡ, (ῥυπαρός) sordes, spurcities, situs, illuvies. 2) avaritia.

ῥυπαρογράφος, ον, (γράφω) sordidarum, humilium et tenuium rerum pictor, Plin. h. n. 35, 37 ubi al. ῥυπογράφος.

ῥυπαροκέραμος, (κέραμος) sorduli coloris, qualis est argillae, Alex. Myndius Athenaei 9 p. 395.

ῥυπαρομελᾶς, αινα, αν, (μέλας) sordide niger.

ῥυπαρός, ρά, ρόν, (ῥύπος) sordidus, illotus, squalidus, metaph avarus.

ῥυπαρότης, τος, ἡ, sordes. A praec.

ῥυπαροφάγος, ον, (φαγεῖν) sordes comedens, sordidus in victu

ῥυπαρῶς, adv. sordide, metaph. avare.

ῥύπασμα, ατος, τό, sordes. A seq.

ῥυπάω, (ῥύπος) sordeo, sordidus sum, squaleo.

ῥυπέλαιον, τό, (ῥύπος, ἔλαιον) oleum sordidum.

ῥυπογράφος, ον, v. ῥυπαρογράφος.

ῥυπόεις, όεσσα, όεν, (ῥύπος) sordidus.

ῥυποκέραμος, ον, v. ῥυπαροκέραμος.

ῥυποκόνδυλος, ον, sordidus, valde parcus, qui ne sordes quidem unguium a tonsore purgandas curat.

ῥύπον, τό, v. ῥύπος, ὁ.

ῥύπον vel ῥύπος, τό, et

ῥύπος, εος, τό, i. q. ὀῤῥός, serum, Hipp. v. Lobeck. ad Phryn. p. 150.

ῥύπος, ὁ, squalor, sordes, proluvies. plur. τὰ ῥύπα, unde falso sing. ῥύπον finxerunt. cf. Passov. de lex. gr. p. 73. Lobeck. Phryn. p. 150. 2) sordida avaritia. 3) cera sigillaris.

I. ῥυπόω, sordidum facio, contamino, polluo. Pass. obsolesco, sordeo. pass. ῥεῤυπωμένα, sordidata, Od. 6, 59.

II. ῥυπόω, poet. p. ῥυπάω, Od.

ῥυππαπαί, i. q. ῥυππαπαί, Ar.

ῥύπτειρα. ἡ, lotrix; fem. a ῥυπτήρ.

ῥυπτήρ, ῆρος, ὁ, (ῥύπτω) lotor.

ῥυπτικός, ή, όν, aptus ad abluendas sordes, abstergendi vim habens. A seq.

ῥύπτω, (ῥύπος) sordes eluo, purgo, abstergo. ῥύπτομαι, abstergor, a sordibus purgor.

ῥυπώδης, ες, (ῥύπος) sordidus.

ῥυσαίνω, (ῥυσός) rugas contraho, rugosum facio.

ῥυσαλέος, έα, έον, rugosus, a seq.

ῥυσάω, (ῥυσός) i. q. ῥυσαίνω.

ῥύσημα, τό, ruga, usitatius ῥυτίς. (– – ⏑)

ῥῦσθαι, inf. aor. syncop. a ῥύομαι, Il. 15, 141.

ῥυσιάζω, f. άσω, (ῥύσιον) capio, eripio; inpr. pignoris loco capio.

ῥυσίβωμος, ον, (ῥύομαι, βωμός) Epith. dei tutelaris, qui aliquo loco colitur, et propterea eum tuetur, seu cujus ara tuetur eo confugientes.

ῥυσίδιφρος, ον, (ῥύομαι, δίφρος) qui trahendo currum regit.

ῥύσιμον, ου, τό, (ῥύομαι) ruta. Nicand. al. ἐρύσιμον. (⏑ ⏑ ⏑)

ῥύσιον, ου, τό, (ῥύομαι) quod pro alicujus liberatione datur; unde et donum, quod diis dabatur pro restituta valetudine aut conservata salute. 2) quod loco ejus, quod aut debetur nobis, aut ereptum est, vel retinetur, vel aufertur, ut pignora, quae capiuntur, ut praeda, quae in hostico agitur. (–⏑⏑) *represailles* Gallice.

ῥύσιος, ία, ιον, liberandi vim habens. (– ⏑ ⏑)

ῥυσίπονος, ον, (πόνος) a labore liberans, laboris molestiam sublevans.

ῥυσίπτολις et ῥυσίπολις, εως, ὁ, ἡ, (ῥύομαι, πόλις) urbem seu civitatem servans, custodiens s. liberans.

ῥῦσις, ἡ, (ῥύομαι) liberatio, redemtio.

ῥύσις, ὁ, (ῥέω) ut ῥεῦσις, fluxus, defluxus. (⏑ ⏑)

ῥυσίς, ίδος, ἡ, (φίαλ) phiala, v. ῥυτόν.

ῥύσκευ, 2 sing. impf. Ep. a ῥύομαι, Il. 24, 730.

ῥυσμός, ὁ, Ion. p. ῥυθμός, Democr. Unde

ῥυσμόω, Ion. p. ῥυθμόω, formo, fingo, Democr.

ῥυσόκαρπος, ον, (ῥυσός, καρπός) rugosum fructum habens.

ῥυσόκαρφος, ον, (ῥυσός, κάρφος) qui est rugosis surculis.

ῥυσός, ή, όν, (*ῥύω, ἐρύω) contractus, rugosus. 2) serius, morosus, scribitur et ῥυσσός. sed minus recte.

ῥυσότης, ητος, ἡ, rugositas.

ῥυσόω, (ῥυσός) rugo, corrugo. Pass. rugosus sum: trop. senesco.

ῥυσσός, ή, όν, i. q. ῥυσός; q. v. Hinc et derivata et composita per duplex σ exarantur, ut ῥυσσαίνω, ῥυσσότης, ῥυσσόω, ῥυσσωτός, cet. quae vide sub ῥυσαίνω, rel.

ῥύσταγμα, ατος, τό, violenta tractio. 2) vis mulieri illata, compressio. A seq.

ῥυστάζω, f. ξω, (*ῥύω, ἐρύω) trahendo capto, traho. Unde pignus capio, vim feminae facio.

ῥυστακτύς, ύος, ἡ, tractio violenta, raptus. A praec. (ῡς, ῠος.)

ῥυστήρ, ῆρος, ὁ, poet. p. ῥυτήρ.

ῥύστης, ου, (ῥύομαι) liberator.

ῥυσώδης, ες, (ῥυσός, εἶδος) rugosus.

ῥύσωσις, ἡ, (ῥυσόω) rugositas. (ῐ)

ῥυσωτός, ή, όν, (ῥυσόω) rugosus.

ῥυτά, ῶν, τά, habena, frenum, quo equus trahitur. v. ῥυτός.

ῥυταγωγεύς, έως, ὁ, (ἀγωγεύς) lorum, quod freno inseritur et quo equus ducitur, habena.

ῥύτη, (ῡ) vel ῥυτή, ῆς, ἡ, i. q. πήγανον, ruta.

ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, (*ῥύω) qui trahit, intendit. 2) retinaculum habenae, lorum ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν, immissis habenis vehi. 3) flagellum, scutica. 4) (ῥύομαι) liberator, defensor, custos.

ῥυτιδόφλοιος, ον, (ῥυτίς, φλοιός) corticem rugosum habens.

ῥυτιδόω, f. ώσω, (ῥυτίς) corrugo, in rugas contraho, ἐῤῥυτιδωμένος, corrugatus, rugosus, perf. pass. part.

ῥυτιδώδης, ες, rugosus.

ῥυτίδωμα, ατος, τό, (ῥυτιδόω) corrugatio, rugae.

ῥυτίδωσις, εως, ἡ, idem.

ῥυτίζω, rugo. Gl. Vet.

ῥυτίς, ίδος, ἡ, (* ῥύω, ἐρύω, ῥυσός) ruga. metaph. vitium quodlibet.

ῥυτόν, οῦ, τό, poculi genus, superne lati, infra acuti, Demosth.

I. ῥυτός, ή, όν, (* ῥύω, ἐρύω) tractus, attractus, trahendo admotus. ῥυτοῖσι λάεσσι, saxis congestis, Od. 2) τὰ ῥυτά, habena.

II. ῥυτός, ή, όν, it. ῥυτός, όν, (ῥέω) fluidus, fluxus. 2) τὸ ῥυτόν poculum. v. supra.

ῥυτός, ὁ, i. q. ῥυτόν.

ῥύτρον, τό, idem quod ῥύσιον et ab eod.

ῥύτωρ, ορος, ὁ, qui trahit. 2) custos, servator, adjutor. (--)

ῥυφαίνω et ῥυφέω, Ion. p. ῥοφαίνω, ῥοφέω, Hipp.

ῥύφημα, τό, Ion. p. ῥόφημα, Hipp.

ῥύψις, εως, ἡ, (ῥύπτω) purgatio.

* ῥύω, v. ῥύομαι.

ῥυώδης, ες, fluidus, humidus: abundans.

ῥωά, ᾶς, ἡ, pro ῥοιά, dub.

ῥωγαλέος, έα, έον, (ῥώξ) fissus, fractus, ruptus.

ῥωγάς, άδος, ἡ, lacera, fracta, rimosa. 2) locus abruptus et praeceps. 3) rima, hiatus terrae, saxi.

ῥωγή, ῆς, ἡ, fissura. 2) locus abruptus.

ῥωγματίας, ου, ὁ, idem quod ῥηγματίας. 2) qui in fissuris, cavernis habitat. A seq.

ῥωγμή, ῆς, ἡ, (ῥώξ) rima. 2) divisio calvariae superficiaria.

ῥωγμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ῥωγολογέω, i. q. ῥαγολογέω.

ῥώθων, ωνος, ὁ, naris, nasus.

ῥῶμα, ατος, τό, vis, impetus, poet. p. ῥώμη.

Ῥωμαΐζω, f. ίσω, (Ῥώμη) Romanis faveo.

Ῥωμαϊκός, ή, όν, (Ῥώμη) Romanus, Latinus.

Ῥωμαῖος, αία, αῖον, Romanus, Latinus.

Ῥωμαΐς, ίδος, ἡ, Romana.

Ῥωμαϊστί, adv. Romane, Latine.

ῥωμαλέος, έα, έον, (ῥώμη) robore praeditus, robustus.

ῥωμαλεότης, ητος, ἡ, robur. A pr.

ῥωμαλεόω, f. ώσω, robustum reddo, firmo. ῥωμαλεοῦμαι, robur et vires acquiro.

ῥώμη, ης, ἡ, (ῥώννυμι) robur, vis, vires, fortitudo, it. copiae.

Ῥώμη, ης, ἡ, Roma.

ῥωννύω, vel ῥώννυμι, f. ῥώσω, confirmo, roboro. Hinc ῥώννυμαι, corroboror, reficior, recreor, convalesco ἔῤῥωμαι, perf. valeo, prospera valetudine fruor. ἔῤῥωσο, vale. imperat. perf. pass. ἐῤῥωμένος, part. corroboratus, confirmatus, confirmatus animo, qui animo est forti, robustus, valens, validus, et ἐῤῥωμένως, adv. robuste, firmiter, vehementer, fortiter, forti animo, valenti et forti corpore.

ῥώξ, ῥωγός, ἡ, vel etiam ὁ, (ῥήγνυμι) fissura. 2) scala. 3) acinus, granum, bacca, pro ῥάξ. 4) phalangium quoddam, ab acini similitudine.

ῥώομαι, f. ῥώσομαι, agitor, irruo, ruo, festino, Hom.

ῥωπάκιον, τό, Dim. a ῥῶπαξ.

ῥῶπαξ, ακος, ὁ, i. q. ῥωπάς, ῥώψ.

ῥωπάς, άδος, ἡ, i. q. ῥώψ.

ῥωπεύω, (ῥώψ) virgulta caedo. 2) (ῥῶπος) i. q. ῥωποπωλέω, vilia, scruta vendo.

ῥωπήεις, εσσα, ῆεν, (ῥώψ) virgultis consitus.

ῥωπήϊον, τό, (ῥώψ) Epic. et Ion. p. ῥωπεῖον, locus virgultis plenus. plur. virgulta.

ῥωπίζω, (ῥῶπος) miscellaneam conditoram facio, contundo. 2) inducte et stolide aliquid facio.

ῥωπικός, ή, όν, vilis et parvi pretii. 2) speciem inanem habens.

ῥώπιον, ου, τό, molle virgultum.

ῥωπογραφία, ας, ἡ, pictura virgultorum et plantarum. A seq.

ῥωπογράφος, ου, ὁ, (ῥῶπος, γράφω) qui virgulta et alias res minutas pingit.

ῥωποπερπερήθρας, ου, ὁ, (ῥῶπος, πέρπερος) futilis nugator, futilis et vanus homo. Huc pertinet ῥωποπερπερήθρα, ἡ, nugae futiles; cujus loco etiam scribitur ῥωποστωμυλήθρα et ῥομβαστωμυλήθρα, loquentia, Naev. cf. Meineke quaest. Menand. p. 35.

ῥωποπωλέω, viles et minutas variasque merces, scruta vendo. A seq.

ῥωποπώλης, ου, ὁ, scrutarius, seu rerum minutarum venditor. A seq.

ῥῶπος, ου, ὁ, et ῥῶπον, ου, τό, merx parvi pretii, res minutae, ut virgulta, flores, etc. 2) sarcina omnifaria, fasciculus e variis iisque nullius momenti rebus colligatus.

ῥωρός, ρά, ρόν, (ῥώννυμι) vehemens.

ῥῶσις, εως, ἡ, firmitudo, robur, vires: incolumitas, sanitas, valetudo. 2) corroboratio, confirmatio.

ῥωσκομένως, adv. part. praes. a ῥώσκομαι, valde, efficaciter.

ῥῶσταξ, ακος, ὁ, (ῥώννυμι) fulcrum.

ῥωστήρ, ῆρος, ὁ, (ῥώννυμι) malleus.

ῥωστήριον, ου, τό, impetus, incitatio. 2) ad roborandum valens.

ῥωστικός, ή, όν, acer, vehemens. 2) corroborans, corroborandi vim habens.

ῥωτακίζω, f. ίσω, (ῥῶ) literam ῥῶ saepius itero.

ῥωτακισμός, οῦ, ὁ, frequens literae ρ repetitio.

ῥωχμή, ῆς, ἡ, idem quod seq.

ῥωχμός, οῦ, ὁ, (ῥήσσω) scissura, fissura, rima, hiatus. 2) i. q. ῥόγχος.

ῥώψ, ἡ, gen. ῥωπός, virgultum; plerumque in plur.

Σ.

Σ, σ, σίγμα, litera decima octava, cujus antiquior forma est C. v. Agathon. Athenaei in. p. 454. d. In fine pingitur ς, quam formam recentiorum plerique etiam in compositis cum εἰς, πρός, δυς-, aliisque quibusdam in medio vocabulo adoptarunt, me quidem non assentiente. Nam neque in probatissimis antiquis libris et scriptis et editis ullum hujus scribendi rationis vestigium, ut quae vocabula per compositionem in unum coaluerunt, ea ita scribendo vi quadam divelluntur et distrahuntur. Quod vero intellectum adjuvari dicunt, id vix tanti est, ut refellatur. 2) In numeris σʹ est ducenta et virgula subjecta ͵σ ducenta millia.

σʼ, per apostrophen i. q. σε, rarius pro σοί. cf. σύ. 2) i. q. σά, Od. ι, 356.

σὰ μάν, Dor. i. q. τί μήν; Ar.

Σαβάζιος, ου, ὁ, Sabazius, cognomen Bacchi. A seq.

Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari σαβοῖ clamitando. 2) motu indecoro persultare.

σαβάζω, i. q. διασαλεύω, concutio, discutio, Hesych. Hinc

σαβακός, ή, όν, i. q. σαθρός, concussus, fractus, putridus, fragilis. 2) ὁ σαβακός, i. q. ῥηγματίας, cui pulmonum pars laesa est, Hippocr. 3) σαβακὴ σαλμακίς, meretrix mollicula, fracta, Philodem. ep. 31, 2.

σαβάκτης, ου, ὁ, concussor, nomen daemonis, Hom. ep. 14, 9.

σαβακῶς, adv. acerbe, aspere. Hesych.

σάβανον, ου, τό, sabanum, pannus vel linteum asperius, siccando in balneis aptum.

Σαβασμός, ὁ, (Σαβάζω) festum Sabazii et vociferatio bacchantium σαβοῖ clamantium.

Σάββατ, ατος, τό, i. q. Σάββατον, Mel. 83, 4. Hinc

Σαββατεῖον, τό, templum in quo Judaei sabbatum celebrant, Joseph.

Σαββατίζω, (Σάββατον) sabbatum celebro, sabbatum more Judaeorum servo, septimo quovis die requiesco, ferior.

Σαββατικός, ή, όν, ad sabbatum pertinens.

Σαββατισμός, οῦ, ὁ, celebratio sabbati, quies.

Σάββατον, τό, sabbatum, septimus quisque dies quieti ab omni opere destinatus. τὰ σάββατα, hebdomas.

σαβοί, ῶν, αἱ, Baccho initiati; Bacchi sacerdotes, item loca Baccho consecrata. Etiam Bacchus olim σάβος, σαββός, dictus. Plot.

σαβοῖ, vox bacchantium, quam voci εὐοῖ fere jungebant.

σαγάπηνον, τό, sagapenum, herba succi similis ferulae.

σάγαρις, εως, ἡ, bipennis sive ensis Amazonicus. 2) gladius Persicus. 3) securis. Vocabulum Persicum, ex quo Lat. securis afflictum videtur.

σάγη, ης, ἡ, (σάττω) id, quo asini, muli, equi, insternuntur, ut tegmen, clitellae etc. item tegmen, involucrum simpl. 2) σάγαι, αἱ, arma corpus tegentia.

σαγηνεία, ας, ἡ, (σαγηνεύω) inclusio in sagenam, piscatus per sagenam.

σαγηνεύς, έως, ὁ, (σαγήνη) qui sagena utitur, piscator.

σαγηνευτήρ, ῆρος, ὁ, et σαγηνευτής, οῦ, ὁ, idem. A seq.

σαγηνεύω, f. εύσω, sagena includo vel irretio, verriculo piscor, irretio, etiam metaph. item corona cingo urbem, saltum indagine cingo. A seq.

σαγήνη, ης, ἡ, (σάττω) sagena, verriculum, genus retis piscatorii.

σαγηνοβόλος, ον, (βάλλω) sagenam jaciens, piscator.

σαγηνόδετος, ον, (δέω) sagenae alligatus.

σαγηφορέω, sagum fero, sago utor.

σάγιον, ου, τό, (σάγος) lodix.

σάγμα, ατος, τό, (σάττω) onus jumenti sarcinarii, clitellae, stratum, ephippium. 2) congeries stipata, acervus. 3) theca scuti et aliorum armorum, involucrum, tegmen.

σαγμάρια, τά, scil. ὑποζύγια, jumenta,

quibus sagmata s. clitellas imponuntur. A praec.

σαγηνώδης, *ες*, (*εἶδος*) sago similis.

σάγος, *ου*, *ὁ*, sagum. Vox Latin. Polyb.

σαθέριον, *ου*, *τό*, animal quadrupes e mari victum quaerens. Aristot.

σάθη, *ης*, *ἡ*, membrum virile.

σάθραξ. *ὁ*, pediculus, Hesych. A seq.

σαθρός, *ρά*, *ρόν*, putris, flaccidus, marcidus, victus. 2) debilis, fragilis, rimosus, futilis, frivolus. 3) vitio aliquo occulto laborans, et in *neutro*, vitium ipsum, velut aedificii, corporis, imperii etc. A *σήπω*, (sed ab eo potius fit *σαπρός*. videtur melius a *σήθω*, cribro, per cribrum trajicio, repeti, quia *σαθρὸν* est omne ad cribri modum rimosum, corruptum et velut corrosum a vermibus vel similibus modis vitiatum, ut densitas et soliditas perierit. v. *σητόβρωτος*). Ernesti.

σαθρότης, *ητος*, *ἡ*, vitiositas, ut quum aedificium, olla, calceus, vitium egit, aut ruptum est, debilitas, infirmitas, fragilitas.

σαθρόω, f. *ώσω*, marcidum reddo, debilito, quasso. *σαθροῦμαι*, maeresco.

σάθρωμα, *ατος*, *τό*, labes, ruina, vitium. A praec.

σαθρῶς, adv. (*σαθρός*) debiliter.

σάθων, *ωνος*, *ὁ*, idem quod *σάθη*. 2) bene vasatus.

σαινίδωρος, *ον*, (*σαίνω*, *δῶρον*) donis blandiens.

σαινουρίς, *ίδος*, *ἡ*, movens caudam. 2) blandiens cauda. A seq.

σαίνουρος, *ον*, (*οὐρά*) idem quod praec.

σαίνω, f. *σανῶ*, aor. *ἔσηνα*, caudam huc illuc movendo blandior, proprie de canibus, Hom. Dicebatur tum *τὴν οὐρὰν σαίνειν*, caudam movere; tum *ἡ οὐρὰ σαίνει*, cauda movetur. 2) blandior, adulor, demulceo, *τινὰ* et *τινί*, it. blande excipio, *ἀγγελίαν*, Pind. *σαίνειν μόρον*, mortem blandiri i. e. mortem timere, Aesch. 3) quatio, concutio: terreo.

σαίρω, f. *σαρῶ*, hio, ore hio: unde rideo, irrideo: item de canibus. 2) scopis purgo, verro. 3) neno. Hinc *σέσηρα*, ore sum hianti et aperto, *σεσηρώς*, ridens ore hiante.

σακάδιον, *ου*, *τό*, genus organi musici.

σάκανδρος, *ὁ*, (*σάκος*, *ἀνήρ*) vulva, Ar. Lys. 824.

σακέσπαλος, *ον*, (*σάκος*, *πάλλω*) scuti vibrator, bellicosus, fortis.

σακεσφόρος, *ον*, (*φέρω*) scutum ferens, scutifer.

σακίτης, *ὁ*, Dor. pro *σηκίτης*, ubi v.

σακκελίζω, i. q. *σακκίζω*.

σακκέλισμα, *τό*, quod per saccum transmissum est.

σακκελιστήριον, *τό*, instrumentum colandi.

σακκεύω, i. q. *σακκέω*.

σακκέω, f. *ήσω*, (*σάκκος*) per saccum transmitto, colo.

σακκίας, *ὁ*, int. *οἶνος*, vinum per saccum colatum.

σακκίζω, i. q. *σακκέω*.

σακκίον, *ου*, *τό*, Dim. a *σάκκος*, sacculus.

σακκογενειοτρόφος, *ον*, barbam sacci instar alens.

σακκόπηρα, *ἡ*, pera, Vox non probata. Pollux.

σακκοπλόκος, *ον*, (*πλέκω*) saccos conficiens, cola conneetens.

σάκκος, *ου*, *ὁ*, cilicium et quicquid inde conficitur: a) saccus. b) saccus, colum ad percolandum vinum. c) pallium vile: unde et vestis lugubris. d) barba promissa; Ar. — Antiquam scripturam Grammatici fuisse contendunt *σάκος*.

σακκοφορέω, (*σακκοφόρος*) saccum fero. 2) cilicio sum indutus.

σακκοφορία, *ας*, *ἡ*, sacci gestatio. A seq.

σακκοφόρος, *ον*, (*φέρω*) saccum ferens.

σάκος, *εος*, *τό*, clypeus, scutum.

σάκτας, *ου*, *ὁ*, (*σάττω*) saccus. 2) genus arundinis, Pollux.

σάκτας, *ὁ*, medicus, Boeotice.

σακτήρ, *ῆρος*, *ὁ*, (*σάττω*) saccus.

σακτός, *ή*, *όν*, in thesauris repositus, reconditus.

σάκτωρ, *ορος*, *ὁ*, onerans, implens.

σάκχαρ, *αρος*, *σάκχαρι*, et *σάκχαρον*, *τό*, saccharum. *σάκχαρον*, et *σάκχαρι*, melius.

σακχυφάντης, *ου*, *ὁ*, (*σάκκος*, *ὑφάντης*) saccorum contextor. 2) reticulorum muliebrium textor.

σαλαγέω, f. *ήσω*, quatio. 2) strepo. 3) turbo. A seq.

σαλαγή, *ἡ*, (*σαλάσσω*) clamor, strepitus, Hesych.

σαλάγω, f. *άξω*, quatio, agito. 2) feminam subigo.

σαλαΐζειν, lamentari, Anacr.

σαλάκων, *ωνος*, *ὁ*, (*σάλος*, *σαλάσσω*) pauper opulentiam simulans, jactator divitiarum, jocabundus. 2) vere dives, sed qui ostentandarum opum immoderato studio fertur.

σαλακωνεία, vel *σαλακωνία*, *ας*, *ἡ*, simulatio divitiarum in paupertate. 2) pecuniarum profusio illegitima, et superflua. 3) mollities, luxus, deliciae. A seq.

σαλακωνεύω, f. *εύσω*, (*σαλάκων*) opes jacto in paupertate. 2) sumtus facio, ubi non decet. 3) delicias facio, mollitie diffluo.

σαλακωνίζω, idem et ab eod.

σαλαμάνδρα, *ας*, *ἡ*, Salamandra, animal lacertae figura.

σαλαμάνδρειος, *ον*, ad Salamandram pertinens.

σαλάμβη, *ης*, *ἡ*, fenestra, et alia, per quae lumen ingreditur; ostium. Lycophr.

σάλαξ, *ὁ*, (*σαλάσσω*) metallicorum incerniculum.

σάλασσα, *ἡ*, Dor. p. *θάλασσα*.

σαλάσσω, Att. *σαλάττω*, f. *ξω*, (*σάλος*) moveo, concutio, agito. 2) impleo largiter, ut effluat, velut modium.

σαλεύω, f. *εύσω*, (*σάλος*) idem. (proprie de mari ventorum vi agitato). 2) labefacto, moveo. 3) dicitur et neutraliter, ut bello, periculo jactari, in periculo esse, *σαλεύειν ἐπὶ πολέμου*, *σαλεύειν ἐν ἐσχάτοις*.

σάλευμα, *τό*, idem quod *σάλος*.

σάλος, *ου*, *ὁ*, salum, locus profundus maris, ubi stare naves in ancoris possunt. 2) jactatio navigantis, fluctuatio. 3) metaph. cura, dubitatio etc.

σάλπη, *ης*, *ἡ*, piscis quidam, qui Latinis etiam salpa dicitur.

σαλπιγγολογχυπηνάδαι, *αἱ*, (*σάλπιγξ*, *λόγχη* et *ὑπήνη*) qui tuba, hasta barbaque formidabiles sunt. Vox comica.

σαλπιγκτής, *οῦ*, *ὁ*, buccinator, tubicen.

σάλπιγξ, *ιγγος*, *ἡ*, tuba, buccina. 2) classicum. 3) avis quaedam. 4) piscis quidam. 5) tubicina.

σαλπίζω, f. *πίγξω*, ap. ser. *πίσω*, tuba cano, buccino: cantu significo, *ἡμέραν*, Luc.

σαλπικτής, *οῦ*, *ὁ*, i. q. *σαλπιγκτής*.

σάλπιξ, *ιγγος*, *ἡ*, ap. ser. poet. i. q. *σάλπιγξ*.

σάλπισμα, *ατος*, *τό*, tubae sonus, tubae clangor.

σαλπιστής, *οῦ*, *ὁ*, tubicen, tuba canens.

σαλπιστικός, *ή*, *όν*, qui tuba canitur.

σᾶμα, *τό*, Dor. p. *σῆμα*.

Σάμαινα, *ἡ*, (*Σάμος*) navis Samia.

σαμαίνω, Dor. p. *σημαίνω*.

Σαμάρεια, *ας*, *ἡ*, Samaria, nomen urbis, montis, regionis. Vox Ebr.

Σαμαρείτης, *ου*, *ὁ*, Samaritanus. A pr.

Σαμαρεῖτις, *ιδος*, *ἡ*, Samaritana. Femin. a pr.

σαμβύκη, *ης*, *ἡ*, sambuca, instrumentum musicum. 2) machina oppugnandis urbibus idonea. (ῡ)

σαμβυκιστής, *οῦ*, *ὁ*, qui canit sambuca, quasi a *σαμβυκίζω*.

σαμβυκίστρια, *ας*, *ἡ*, quae canit sambuca. Femin. a praec.

σάμβυξ, *υκος*, *ὁ*, i. q. *σαμβύκη*.

σάμος, *ἡ*, locus celsior dicebatur ap. Graecos veterrimos, auctore Strabone. 2) nomen insulae.

σαμφόρας, *ου*, *ὁ*, (*σάν*, *φέρω*) equus literam *σὰν* vel *σίγμα* armo inustam gerens.

σαμψυχίζω, f. *ίσω*, (*σάμψυχον*) sampsuchi odorem habeo.

σαμψύχινος, *ίνη*, *ινον*, sampsuchinus, e sampsucho confectus. (ῡ)

σάμψυχον, *ου*, *τό*, sampsuchum, herba, amaracus.

σάν, *τό*, litera *σίγμα*, apud Dores.

σανδάλιον, *τό*, Dim. a *σάνδαλον*.

σανδαλίσκος, *ὁ*, Dim. a *σάνδαλον*.

σανδαλοθήκη, *ἡ*, (*θήκη*) sandaliorum repositorium.

σάνδαλον, *τό*, Aeol. *σάμβαλον*, plerumque in plur. sandalium, solea lignea, Hom. h. Merc. 79. 83. 139. 2) calceamentum muliebre. 3) vestigium. Hinc

σανδαλόω, solea instruo.

σανδαράκη, *ἡ*, sandaraca, auripigmentum rubrum. 2) medicamentum equis et jumentis adhiberi solitum. 3) color rufus. 4) cibus apum, fortasse i. q. *ἐριθάκη*. (‒ ⏑ ⏑ ‒)

σανδαρακίζω, f. *ίσω*, sandaracae colorem refero, sandaracam colore imitor.

σανδαράκινος, *ίνη*, *ινον*, e sandaraca confectus, sandaracam referens, Hdt.

σανδαρακουργεῖον, *τό*, (*ἔργον*) locus ubi sandaraca effoditur.

σανδαράχη, *ἡ*, *σανδαραχίζω* et *σανδαράχινος*. i. q. *σανδαράκη*, *σανδαρακίζω*, *σανδαράκινος*.

σάνδαξ, *ἡ*, i. q. *σάνδυξ*.

σάνδυξ, *υκος*, *ἡ*, cerussa rufa et usta; sandyx.

σανίδιον, *ου*, *τό*, tabella, tabula, catalogus. Dim. a *σανίς*.

σανιδοτορέω, (*σανίς*, *τορέω*) tabulam perforo, Ar.

σανιδόω, f. *ώσω*, contabulo, tabulis sterno.

σανιδώδης, *ες*, tabulae seu asseri similis. 2) cui scapulae instar alarum protu-

berant.

σανίδωμα, ατος, τό, (σανιδόω) tabulatum, pulpitum, laquear.

σανιδωτός, ή, όν, contabulatus.

σανίς, ίδος, ἡ, tabula, asser. Hinc *σανίδες*, tabulae, quibus leges et similia inscribebantur. it. catalogos.

σάννας, vel *σάννος*, ου, ὁ, (σαίνω) stultus, fatuus.

σαννίον, ου, τό, (σαίνω) cauda, penis, hosta.

σαννίων, ὁ, (σαίνω) sannio, histrio ille ridiculosius, cujus partes sunt dicteriis et sannis jaciendis gestibusque mimicis risum movere.

σαόμβροτος, ον, (βροτός) homines servans, Procli h. 6. epith. Minervae.

σαντάλινος, ίνη, ινον, santalinus, a ligno santali confectus.

σάνταλον, ου, τό, santalum, arbor.

σάξις, εως, ἡ, (σάττω) adimplendi actus, referciendi actus.

σαόπτολις, ιος, ὁ, ἡ, (σαόω, πόλις) urbem servans, poet.

* *σάος*, contr. *σῶς*, q. v. Hinc compar. *σαώτερος*, Il. 1, 32. magis salvus.

σαοσίμβροτος, ον, (σαόω, βροτός) homines servans.

σαοφρονέω, (σαόφρων) modestus, temperans sum. 2) castus et pudicus sum.

σαοφροσύνη, ης, ἡ, temperantia.

σαόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (σάος, φρήν) cui mens est sana, prudens, temperans, ut *σώφρων*.

* *σαόω*, i. q. *σώζω*, praes. inusitatum, unde f. *σαώσω*, aor. *ἐσάωσα*, aor. pass. *ἐσαώθην*, f. med. *σαώσομαι*, et *σαω*, 1) imperat. praes. med. 2) 3 impf. act. et praes. contr. *σάω*, Hom. Vide *σώζω*.

σαπείς, εῖσα, έν, part. aor. pass. a *σήπω*, Hes. sc. 152.

σαπέρδης, ου, ὁ, saperda, piscis Ponticus κορακῖνος sale conditus.

σαπέρδιον, τό, Dim. a *σαπέρδης*. 2) nomen meretricis.

σαπερδίς, ίδος, ἡ, piscis virus ap. Aristot. h. a. 8, 29.

σαπρία, ας, ἡ, (σαπρός) putredo, it. marcor, caries.

σαπρίας, ου, ὁ, ut οἶνος *σαπρίας*, vinum herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus conditum.

σαπρίζω, f. ίσω, putreo, marceo. 2) putridum oleo, vel reddo.

σαπρόω, (σαπρός) putridum reddo.

σαπρόγηρος, ον, (γῆρας) putridus senectute.

σαπρόκνημος, ον, (κνήμη) cui ulcerosae, putridae sunt tibiae.

σαπρόπλουτος, ον, (πλοῦτος) valde dives: sordidus.

σαπρός, ρά, ρόν, (σήπω) putris, mucidus, rancidus. 2) foedus, obscenus. 3) nugatorius, nugax, nullius pretii. 4) obsoletus, cascus. (*σαπρόν* omnino est, quicquid non potest praestare usum eum, ad quem comparatum est).

σαπρόστομος, ον, (στόμα) putridi vel male olentis oris.

σαπρότης, ητος, ἡ, (σαπρός) putredo, rancor.

σαπρόφιλος, ον, putrida amans.

σαπρόω, i. q. *σαπρύνω*.

σαπρύνω, putridum reddo. Med. putresco.

σάπφειρος, ου, ἡ, sapphirus, gemma.

Σαπφικός, ή, όν, Sapphicus, a *Σαπφώ*, οῦς, ἡ, Sappho.

σάπων, ωνος, ὁ, sapo. (ᾱ)

σαπώνιον, ου, τό, Dim. a praec.

σαράβαρα, *σαράβαλλα*, ων, τά, Sarabara, Saraballa, tibialia Persica, vel alia pars vestitus, ap. Daniel. (Vocab. est Arabicum.)

Σαράπις, ιδος, ὁ, Serapis, deus Aegyptiorum. (⏑‒⏑)

Σαραπιεῖον, et *πιῖον*, τό, templum Serapidis. A pr.

σαράπους, Dor. p. *σαρόπους*.

σαράπους, ποδος, ὁ, ἡ, (σαίρω, πούς) qui magnis est pedibus et eos veluti trahit. 2) habens distortos et diductos pedum digitos. Hippocr.

σαργάνη, Attice *ταργάνη*, ης, ἡ, sporta, cista, corbis. 2) vinculum.

σάργος, ου, vel *σαργός*, οῦ, ὁ, sargus, piscis. Dicitur et *σαργῖνος*.

Σαρδάζειν, Sardonium, scil. risum ridere.

Σαρδάνιος, v. *σαρδόνιος*.

Σάρδεις, ων, αἱ, Sardes, urbs Lydiae princeps.

Σάρδινος, vel *Σάρδιος*, ου, ὁ, (Σαρδώ) sc. λίθος, Sardius, Sarda, gemma.

Σάρδιον, ου, τό, idem.

Σάρδιος, ου, ὁ, vide *Σάρδινος*.

Σαρδόνιος, ον, ὁ, (Σαρδώ) Sardonius. Hinc γέλως *Σαρδόνιος*, Sardous risus, i. e. amarulentus, insanus, fictus, hominem necans herbis Sardois, ap. Virg.

σαρδόνυξ, υχος, ὁ, Sardonyx, gemma. Ex *σάρδιος* et ὄνυξ, unguis, quod colore unguem humanum referat.

Σαρδώ, όος, vel *Σαρδών*, όνος, ἡ, Sardinia.

σαρδών, όνος, s. όνος, ὁ, pars retis extremi, Xenoph. Pollux.

Σαρδωνίζω, idem quod *σαρδάζω*.

Σαρδωνικός, ή, όν, idem quod seq.

Σαρδῷος, ία, ιον, vel *Σαρδώνιος*, ον, Sardous.

Σαρδῷος, ῴα, ῷον, idem.

σάρι, τό, planta quae nascitur circa Nilum.

σάρισσα, ης, ἡ, sarissa, hasta Macedonica.

σαρισσοφόρος, ον, (φέρω) sarissam ferens.

σαρκάζω, f. άσω, (σάρξ) carnes detraho. 2) diducto rictu irrideo.

σαρκασμός, οῦ, ὁ, irrisio amara, inimica subsannatio.

σαρκαστικός, ή, όν, sarcasticus. 2) qui sarcasmis uti solet.

σαρκαστικῶς, adv. sarcastice, amarulenta irrisione.

σαρκίδιον, ου, τό, caruncula. Dim. a *σάρξ*.

σαρκίζω, f. ίσω, (σάρξ) carnes carpo, carnes vello, detraho.

σαρκικός, ή, όν, carnalis, carneus, corporeus; in Scr. S. 1) imperfectus, debilis, imbecillus. 2) corruptus, pravus, impius.

σαρκικῶς, adv. more *σαρκικῶν*.

σάρκινος, ίνη, ινον, (σάρξ) carne constans, carneus. 2) qui est crasso corpore.

σάρκιον, ου, τό, caruncula. 2) per contemtum de corpore humano. Dim. a *σάρξ*.

σαρκοβορέω, carnem voro, nimis appetens carnis sum. A seq.

σαρκοβόρος, ον, (βορά) carnivorus.

σαρκογενής, ές, (γίγνομαι) a carne natus seu profectus.

σαρκοειδής, ές, (εἶδος) carni similis, carnis figuram habens.

σαρκοθλάσματα, ων, τά, carnis contusiones.

σαρκοκήλη, ης, ἡ, carnosus ramex, genus herniae.

σαρκοκόλλα, ας, ἡ, lacrima arboris, quae in Persida nascitur, turis pollini similis, colore subrufo, amara gustanti.

σαρκολαβίς, ίδος, ἡ, vel *σαρκολάβος*, ου, ὁ, forceps ad particulas carnis prehendendas, instrumentum chirurgicum.

σαρκολάτρης, ου, ὁ, qui carnem colit et adorat.

σαρκολιπής, ές, (λείπω) quem caro reliquit, carne nudatus, attenuatus, macer, exilis.

σαρκοπαγής, ές, (πήγνυμι) carne concretus, carnosus, densus.

σαρκοποιέω, carnem facio. pass. caro fio, homo fio. A seq.

σαρκοποιός, όν, (ποιέω) carnem efficiens, gignens, alens.

σαρκόπυον, τό, (πύον) pus carnosum, quum caro est in pure, velut quum pulmones purulenti fiunt et exspuuntur.

σαρκοπυώδης, ες. *σαρκοπυώδεα*, idem quod praec.

σαρκόρριζος, ον, carnosam radicem habens.

σαρκοτακής, ον, (τήκω) carnem evanescere faciens, νόσοι, Procli hymn. 6.

σαρκοτοκέομαι, sub carunculae figura nascor.

σαρκοτροφέω, f. ήσω, (τρέφω) carnem alo, cutem bella curo.

σαρκοφαγέω, f. ήσω, (φαγεῖν) carnem edo, carne vescor. v. *σαρκοβορέω*.

σαρκοφαγία, ας, ἡ, carnium esus.

σαρκοφάγος, ον, carnivorus, carne vescens. 2) Subst. ἡ, sc. σορός, sarcophagus, arca mortuorum.

σαρκοφανής, ές, (φαίνομαι) carne tectus s. vestitus, ut corpus hominis.

σαρκοφθόρος, ον, (φθείρω) homines perimens.

σαρκοφορέω, carnem gesto.

σαρκοφόρος, ον, (φέρω) carnem gestans, carne vestitus.

σαρκοφυέω, (φύω) carnem extendo, produco, quum nova caro nascitur et tegit nuda ossa etc.

σαρκοφυΐα, ἡ, carnis extensio.

σαρκόφυλλος, ον, (φύλλον) folia carnosa habens

σαρκόω, f. ώσω, (σάρξ) carneum reddo, incarno. 2) corpulentum reddo, corpus facio.

σαρκώδης, ες, carnosus, carneus.

σάρκωμα, ατος, τό, (σαρκόω) carnis praeter naturam incrementum. 2) carnis incrementum in naribus, palpamentum.

σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio, excrescentia carnis.

σαρκωτικός, ή, όν, carnem restituendi vim habens.

σάρμα, τό, (σαίρω) hiatus. 2) (σαίρω) 2) quisquiliae.

σαρμός, οῦ, ὁ, (σαίρω, 2.) sordes, quisquiliae.

σάρξ, σαρκός, ἡ, caro, pulpa. 2) in sacris literis, homo, ejus imperfectio, imbecillitas, corruptio, cupiditates, vitia; item lex Mosis, propter imbecillitatem in sa-

nandis hominum vitiis.

σάρος, ου, vel σαρός, οῦ, ὁ, (σαίρω) verriculum, scopae. 2) res, homo nullius pretii.

σαρόω, f. ώσω, verro, mundo. σεσαρωμένος, scopis purgatus, perf. pass. part. 2) jacto.

σάρπος, ου, ὁ, arca, domus lignea. Hesych.

σάρωθρον, ου, τό, (σαρόω) scopae.

σάρωμα, ατος, τό, sordes, quisquiliae verrendo collectae.

σάρωσις, εως, ἡ, ipsa actio verrendi. 2) sordes, quisquiliae.

σάρων, ωνος, ὁ, (σαίρω) libidinosus, vel muliebris; item venatorium rete. Est et Σάρων nauticus deus.

σαρωνίς, ἡ, (σαρόω) quercus putredine cavatae, hiantes ob vetustatem. 2) arbores vetustae quaevis.

σάρωσις, ἡ, (σαρόω) verrendi, scopis purgandi actio.

σαρωτής, ου, ὁ, (σαρόω) qui verrit, scoparius.

σάρωτρον, τό, i. q. σάρωθρον, Lobeck. Phryn. p. 131.

σάσσω, v. σάττω.

Σατᾶν, ὁ, et Σατανᾶς, ᾶ, ὁ, Satan, Satanas, nomen principis Angelorum malorum. Ebr. ἀκλιτον. Adversarius.

σᾶτες vel σατές, Dor. et Aeol. p. σῆτες, τῆτες, hoc anno.

σατίνη, ἡ, currus, plaustrum, vehiculum, Hom. h. Ven. 13.

σατραπεία, ας, ἡ, Satrapia, praefectura. 2) provincia, cui praeest Satrapa. A seq.

σατραπεύω, f. εύσω, sum satrapa, sum praefectus provinciae. A seq.

σατράπης, ου, ὁ, satrapa, praefectus provinciae, proprie Persicae. Vox Persica. (⏑ – –)

σατραπικός, ή, όν, ad Satrapam pertinens, Satrapae conveniens, Satrapicus. A pr.

σάττω, f. ξω, onero, onus impono. 2) refercio, constipo, impleo, quovis modo; unde satio. σεσαγμένος, saginatus. 3) premo, subigo.

σατυρίας, ου, ὁ, morbus, hominis faciem ita immutans, ut Satyro similis evadat.

σατυρίασις, εως, ἡ, (Σάτυρος) pruritus assiduus venereus, Priapismus. 2) i. q. σατυρίας.

σατυριασμός, ὁ, idem.

σατυριάω, satyriasi laboro.

σατυρίδιον, τό, Dim. a σάτυρος.

σατυρίζω, f. ίσω, prurio ad Venerem, ut Satyri. 2) Satyrica petulantia proscindo.

σατυρικός, ή, όν, satyricus, Satyro conveniens. 2) dicax, mordax, more Satyrorum.

σατύριον, ου, τό, herba ad Venerem incitans.

σατυρίσκος, ου, ὁ, parvus Satyrus. Dim. a σάτυρος.

σατυρισμός, οῦ, ὁ, (σατυρίζω) idem quod σατυρίασις. 2) pruritus Veneris.

σατυριστής, οῦ, ὁ, histrio fabulae satyricae: it. qui imitando satyrum exprimit.

σατυρογράφος, ου, (γράφω) fabularum satyricarum scriptor.

σάτυρος, ὁ, Satyrus, Bacchi comes. 2) simius. 3) plur. σάτυροι, drama satyricum, alias δρᾶμα Σατυρικόν. Vide dissertationem meum de orig. dram. sat. Vratislaviae 1822. 8. editam, inpr. p. 23.

σατυρώδης, ες, Satyros seu Satyrorum mores imitans 2) hispidus. A praec.

σαυκός, ή, όν, aridus, siccus.

σαυκρόπους, ὁ, ἡ, teneros, pulcros pedes habens, vel molliter incedens, Strabo.

σαυλοπρωκτιάω, (πρωκτός) ceveo, lascive podicem moveo.

σαυλόομαι, (σαῦλος) delicior, luxu diffluo. 2) tripudio, salto.

σαῦλος, η, ον, mollis, delicatus: fluxus, levis. Adv. σαῦλα. — Falso vulgo scribitur σαυλός, Arcad. p. 53, 8.

σαύλωμα, ατος, τό, deliciae. A pr.

σαυνιάζω, (σαύνιον) saunio percutio, hasta ferio.

σαύνιον, τό, it. σαυνίον, i. q. ἀκόντιον, hasta. Hinc Samnitibus nomen factum testatur Festus.

σαυνός, ή, όν, idem quod σαῦλος, Cratin.

σαῦρα, vel σαύρα, ρας, ἡ, lacerta, lacertus. 2) membrum virile.

σαύρη, ης, ἡ, nasturtium.

σαυρίδιον, τό, (σαύρη) nasturtium. Hippocr.

σαυροειδής, ές, (εἶδος) lacertae formam habens.

σαυροκτόνος, ὁ, lacertarum interfector, epith. Apollinis, Plin. h. n. 39, 19, 10.

σαυροπατίς, ίδος, ἡ, (πατέομαι) quae lacertas comedit.

σαῦρος, ου, ὁ, lacertus. 2) saurus, piscis, i. q. τραχοῦρος.

σαυρωτήρ, ῆρος, ὁ, cuspis in ima hasta, quo hasta erigi et solo infigi potest, Il. 10, 153. Hdt. 7, 41.

σαυσαρισμός, οῦ, ὁ, aridae linguae haerentis affectio, linguae haesitatio. Aristot. A σαυσαρός, ά, όν, Hesych. siccus, aridus.

σαυτοῦ, σαυτῆς, neotr. p. σεαυτοῦ, σεαυτῆς, q. v.

σάφα, adv. (σαφής) certo, vere, manifeste, perspicue.

σαφεστέρως, adv. (σαφέστερος, Comp. a σαφής) apertius, clarius.

σαφέω, f. ήσω, (σαφής) manifesto, declaro, notum facio.

σαφέως, adv. Ion. pro σαφῶς.

σαφηγορος, ον, fem. σαφηγορίς, ίδος, dilucide loquens.

σαφήνεια, ας, ἡ, (σαφηνής) perspicuitas, dilucida oratio, explanatio.

σαφηνέως, adv. idem quod σαφῶς. A seq.

σαφηνής, ές, Dor. σαφάνης, i. q. σαφής.

σαφηνία, ἡ, idem quod σαφήνεια, poet.

σαφηνίζω, f. ίσω, explano, exprimo, declaro, distinguo. it. illustro.

σαφηνισμός, οῦ, ὁ, perspicuitas, declaratio.

σαφηνιστικός, ή, όν, declarandi vim habens 2) Subst. ὁ σαφ. declarator, explanator.

σαφηνῶς, adv. idem quod σαφῶς.

σαφής, ές, manifestus, apertus, perspicuus, certus, clarus, planus. Comp. σαφέστερος, Sup. σαφέστατος. Adv. σαφέστερον, et σαφέστατα.

σαφήτωρ, ορος, ὁ, (qs. a σαφέω) interpres, vates.

σαφῶς, adv. manifeste, perspicue, dilucide, evidenter, plane, aperte, palam, liquido, ad liquidum, diserte. A pr.

σάω, imperat. praes. med. et 3 sing. act. Ep. a σαόω, q. v.

σαώσω, f. a σαόω, q. v.

σαώτερος, α, ον, v. σαός.

σαωτήρ, ῆρος, ὁ, et σαώτης, ου, ὁ, (σαόω) poet. p. σωτήρ, Simonid.

σβέννυμι, sive σβεννύω, f. σβέσω, pf. p. ἔσβεσμαι, aor. pass. ἐσβέσθην, extinguo, restinguo: exhaurio, exsicco: lenio, mitigo, compesco, ut χόλον, μένος: reprimo, opprimo, τυραννίδα. 2) Pass. et pf. act. ἔσβηκα, aor. 2 ἔσβην, extinguor: aresco: desino, cesso, it. morior.

σβέσις, εως, ἡ, extinctio. A pr.

σβεστήρ, ῆρος, ὁ, extinctor.

σβεστήριος, ία, ιον, extinguendi vim habens, aptus ad extinguendum. A pr.

σβεστικός, ή, όν, (σβέννυμι) idem.

σεαυτοῦ, σεαυτῆς, contr. σαυτοῦ, σαυτῆς, Ion. σεωυτοῦ, ῆς, tui ipsius. Exstat tantum in casibus obliquis sing., plur. ὑμῶν αὐτῶν rel.

σεβάζομαι, f. άσομαι, colo, veneror, vereor.

σέβας, τό, reverentia, veneratio, pudor, admiratio, stupor. 2) gloria. 3) res sacra. Invenitur tantum in nom. acc. et voc.

σέβασις, εως, ἡ, (σεβάζομαι) veneratio, adoratio.

σέβασμα, ατος, τό, veneratio, res sacra, signum dei.

σεβασμιάζω, veneror, pius sum. A seq.

σεβάσμιος, ον, vel σεβάσμιος, ία, ιον, (σεβάζομαι) venerabilis, colendus, augustus. τὸ σεβάσμιον, reverentia.

σεβασμιότης, ητος, ἡ, sanctimonia.

σεβασμίως, adv. venerabiliter.

σεβασμός, οῦ, ὁ, veneratio, adoratio, cultus. 2) religio.

σεβαστεύω, (σεβαστός) idem quod σεβάζομαι.

σεβαστικῶς, adv. cum magna veneratione; cum ἔχειν, colere.

σεβαστός, ή, όν, veneratione et adoratione dignus, venerandus, adorandus. 2) augustus, cognomen Imperat. Rom. ut Σεβαστή, Imperatricum.

σεβαστοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) sacerdos Caesaris, ut flamen Augustalis.

σεβένιον, ου, τό, palmae involucrum, sive corticosum illud, quod in summa palmula enascitur.

σεβίζω, f. ίσω, i. q. σεβάζομαι, inpr. colo, veneror, Pind.

σέβω, f. σέψω, et σέβομαι, veneror, colo, adoro, observo. 2) pudet me, revereor.

σέθεν, gen. poet. a σύ pro σοῦ, Hom.

σεισύς, έως, ὁ, (σείω) patella, in qua aliquid movetur et frigitur, sartago.

σεῖος, σεία, σεῖον, Lacon. pro θεῖος.

σείρ, σειρός, ὁ, sol. Suid.

σειρά, ᾶς, ἡ, catena, funis, linea.

σειραγωγεύς, ὁ, (ἀγωγεύς) catena, funis, quo quis ducitur vel trahitur.

σειράδιον, ου, τό, funiculus. Dim. a σειρά.

σειράζω, f. άσω, vinctum traho.

σειριάζω, (σείρ, Σείριος) exsicco.

σειραίνω, idem quod ξηραίνω.

σειραῖος, αία, αῖον, catenatus, catena vinctus, funalis, ut equus.

σειράς, άδος, ἡ, catena, vinculum, funis ex sparto, Pollux.

σειραφόρος et σειρηφόρος, ον, (σειρά, φέρω) catenam ferens. ἵππος, equus funalis.

σειράω, catena, fune, constringo. 2) constringo, connecto.

σειριάω, f. ήσω, (σείρ) exsicco, exinanio.

σειρήν, ῆνος, ἡ, Siren, monstrum marinum. 2) insectum api simile. Aristot. 3) LXX, σειρῆνες, pro ציים et [illegible]. 4) dracones aligeri. Aquila.

σειρίασις, εως, ἡ, capitis inflammatio ex vehementia solis ardore. A seq.

σειριάω, (σείριος) fulguro, luceo. 2) capitis inflammatione laboro. 3) suffraginum vitio laboro, de equis.

σείρειος, ίη, ιον, astralis, epith. Jovis.

σειριόεις, όεσσα, όεν, (σείριος) canicularis.

σειριόκαυτος, ον, (καίω) exustus, edustus.

σείριον, ου, τό, astrum. A seq.

σείριος, ία, ιον, ardens. Hinc σείριος ἀστήρ, sol, Hes. op. 419. ὁ Σείριος, Sirius, stella, canicula. cf. σείρ, unde derivandum est.

σειρίς, ίδος, ἡ, (σειρά) catena, funiculus, vinculum.

σειρομάστης, ου, ὁ, jaculi genus vel lanceola. cf. σιρομάστης.

σειρός, v. σιρός.

σειρός, ά, όν, calidus, ardens. ἡ σειρά, sc. ἐσθής, et τὸ σειρόν, sc. ἱμάτιον, vestis levior aestati accomodata.

σειροφόρος, ον, (σειρά, φέρω) i. q. σειραφόρος.

σειρόω, f. ώσω, evacuo, exhaurio. Symmach.

σείρωμα, τό, opobalsami sedimentum. Aetius.

σείρωσις, εως, ἡ, (σειρά) religatio.

σεισάχθεια, ας, ἡ, (σείω, ἄχθος) q. d. onus excussum aut oneris excussio, allevatio aeris alieni communis, tabulae novae.

σεῖσις, εως, ἡ, (σείω) motio, quassatio, concussio.

σεισίχθων, ονος, ὁ, (χθών) motor terrae, epith. Neptuni.

σεῖσμα, ατος, τό, (σείω) concussio, quassatio, motus, inpr. terrae.

σεισματίας, ου, ὁ, ut σεισματίας τάφος, sepulcrum eorum, quos ruina e terrae motu oppressit. A pr.

σεισμός, οῦ, ὁ, (σείω) terrae motus, concussio, excussio.

σεισοπυγίς, ίδος, ἡ, (σείω, πυγή) motacilla, avis.

σεισούρα, ας, ἡ, (οὐρά) idem.

σειστός, ή, όν, qui concuti seu quassari potest, concussus.

σεῖστρον, ου, τό, sistrum, crepitaculum in sacris Isidis adhibitum. A seq.

σείω, f. σείσω, moveo, quatio, vibro, libro. 2) depello, decutio. 3) calumnior, criminor, item vexo, terreo vanis terriculamentis objectis.

σελαγέω, f. ήσω, οῦμαι, (σέλας) med. splendeo, fulgeo.

σελαγίζω, f. ίσω, idem.

σελαγηγενέτης, ου, ὁ, (σέλας, γενέτης) lucis auctor, epith. solis.

σελάνα, ας, ἡ, luna, Dor. pro σελήνη, (⏑ – –)

σελαναία, ας, ἡ, Dor. pro σεληναία, luna.

σέλας, αος, τό, splendor ignis, fulgor, lumen, jubar.

σέλασμα, τό, et σελασμός, ὁ, (σελάω) splendor, fulgor.

σελάσσομαι, (σέλας) i. q. σελάω, fulgeo, splendeo. Nic.

σελασφόρος, ον, (φέρω) splendorem seu lumen ferens.

σελάχιον, ου, τό, piscium genus cartilaginosum, cui cartilago pro cute est. Dim. a σέλαχος.

σελαχοειδής, ές, (εἶδος) cartilagineus, cartilaginis speciem referens.

σέλαχος, εος, τό, et plur. τὰ σελάχη, genus piscium cartilaginosum.

σελαχώδης, ες, cartilagineus. A pr.

σελάω, (σέλας) illumino, illustro. 2) intr. splendeo.

σελευκίς, ίδος, ἡ, poculi, navis vel vestis genus, item avis locustis vescentis.

σεληναῖος, αία, αῖον, lunaris, lumine lunari illustratus. Hinc Subst. σεληναίη, ας, ἡ, luna, Ion. A seq.

σελήνη, ης, ἡ, (σέλας) luna. σελῆναι, placentae rotundae et latae, figura lunae, πόπανα πραθύματα.

σεληνιάζομαι, lunaticus sum, conflictor, morbo per certa lunae intervalla redeunte. A pr.

σεληνιακός, ή, όν, lunaris. 2) lunaticus, morbo comitiali laborans.

σελήνιον, ου, τό, lunae splendor, quum luna pernox est, vel luna sive lunae sidus.

σεληνίδιον, ου, τό, lunula. Dim. a seq.

σεληνίς, ίδος, ἡ, lunula. 2) figura lunulae. 3) amuletum puerorum, figura lunae adversus morbum lunaticum.

σεληνίτης, ου, ὁ, ut σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, lunaticus. (ῑ)

σεληνῖτις, ιδος, ἡ, fem. a praec., lunaris.

σεληνόβλητος, ον, (βάλλω) a luna percussus, lunaticus.

σεληνοειδής, ές, (εἶδος) lunae speciem referens.

σεληνόφως, ωτος, τό, lunae lumen, radii lunae.

σελίδιον, ου, τό, chartula, pagella, pagicula. Dim. a σελίς.

σελίδωμα, ατος, τό, tabula lata.

σελίνινος, η, ον, (σέλινον) qui est ex apio factus. (⏑ – ⏑ ⏑)

σελινίτης, ου, ὁ, ut σελινίτης οἶνος, vinum ex apio (⏑ – – –)

σελινοειδής, ές, (εἶδος) apii figuram habens.

σέλινον, ου, τό, apium, herba.

σέλινος, ου, ὁ, idem. dub.

σελινόσπερμον, τό, (σπέρμα) semen apii.

σελινοῦσια, ας, ἡ, species brassicae, apio similis.

σελίς, ίδος, ἡ, plerumque in plur. spatium vacuum inter transtra. 2) spatium inter subsellia theatri. 3) spatium vacuum inter duas παραγραφάς (columnas nunc vocant.) paginae conscriptae: hinc mergo: it. pagina.

σέλλα, ης, ἡ, sella, Gl. Vet. Schol. Aristoph. Eustat. Voc. latin.

σελλιστρωσις, εως, ἡ, (στρῶσις) sellisternium. Gl. Vet.

σελλίζειν, σελλίζεσθαι, divitias simulare in paupertate. A Sello, jactatore quodam, quem Aristophanes perstringit.

σέλμα, ατος, τό, transtrum, jugum, tabula quaevis lata. 2) navis, ratis.

σίλπιον, τό, silphium, Hesych.

σέλω, Dor. p. θέλω.

σέλω, Dor. p. ἕλω.

σεμίδαλις, εως, ἡ, simila, similago, flos farinae triticeae. (⏑ ⏑ – ⏑)

σεμιδαλίτης, ου, ὁ, ut σεμιδαλίτης ἄρτος, panis e simila confectus. A pr.

σεμναὶ θεαί, Eumenides, sive Furiae, apud Athenienses.

σεμνεῖον, ου, τό, (σεμνός) locus sacer, sanctuarium, monasterium. 2) fanum Furiarum.

σεμνηγορέω, f. ήσω, (σεμνηγόρος) magnifice, cum gravitate loquor seu praedico.

σεμνηγορία, ας, ἡ, oratio gravitatem et severitatem prae se ferens.

σεμνηγόρος, ον, (σεμνός, ἀγορεύω) qui graviter loquitur, qui magnifice praedicat.

σεμνόθεοι, οἱ, divini humanique juris peritissimi ac religioni dediti, Philosophi Indorum et Gymnosophistae; apud Laert.

σεμνολῆρέω, difficiles nugas nugor, cum gravitatis specie nugor.

σεμνολογέω, f. ήσω, (σεμνολόγος) graviter et speciose loquor.

σεμνολόγημα, ατος, τό, dictum grave ac magnificum, quo quis se jactat. A pr.

σεμνολογία, ας, ἡ, (σεμνολόγος) dictio gravis. 2) sermo venustus.

σεμνολογικῶς, i. q. σεμνολόγως.

σεμνολόγος, ον, (σεμνός, λέγω) qui graviter de re quapiam disserit, etiam ostentator, jactator.

σεμνολόγως, adv. jactanter.

σεμνόμαντις, εως, ὁ, vates venerabilis ac gravis.

σεμνομυθέω, f. ήσω, (σεμνός, μῦθος) cum gravitate loquor. 2) cum fastu et insolentia loquor.

σεμνομυθία, ἡ, i. q. σεμνολογία.

σεμνοπαράσιτοι, οἱ, quasi dicantur graves parasiti; adulatores, qui gravitate superciliosa parasiticam adulationem tegunt.

σεμνοποιέω, f. ήσω, magnifice extollo. 2) auctoritatem addo, reverentiam et majestatem concilio, illustro, orno. σεμνοποιοῦμαι, ad gravitatem me compono, honestos et speciosos mores prae me fero.

σεμνόποιος, ον, arte exquisita factus, si vera lectio, Athen.

σεμνοπρέπεια, ας, ἡ, gravitas decora, dignitas oris, dignitas. A seq.

σεμνοπρεπής, ές, (σεμνός, πρέπει) gravem virum decens. 2) gravi et eximia dignitate praeditus.

σεμνοπρεπῶς, adv. cum dignitate, graviter, decore. A pr.

σεμνοπροσωπέω, f. ήσω, (σεμνοπρόσωπος) gravitatem vultu praefero.

σεμνοπροσωπία, ας, ἡ, gravitas seu dignitas oris, persona gravis.

σεμνοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) qui gravitatem aliquam vultu praefert.

σεμνός, ή, όν, (σέβομαι) venerandus, venerabilis, sacer, sanctus, proprie de diis, tum vero etiam de hominibus: magnificus, gravis, honestus, honore dignus, decorus. (Priorem syllabam Attici nonnunquam corripiunt.)

σεμνόστομος, ον, (στόμα) gravis ore, qui graviter loquitur.

σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majestas. 2) reverentia. 3) sanctimonia, honestas. 4) pudicitia. 5) blanda vultus gravitas; de Philosophis.

σεμνότιμος, ον, (τιμή) venerandus.

σεμνοτυφία, ας, ἡ, (τῦφος) gravitas fastosa.

σεμνόω, f. ώσω, (σεμνός) exorno, illustro, magnifice praedico.

σεμνύνω, venerandum et augustum reddo. 2) orno, honore et dignitate adficio, magni facio, extollo oratione aut reverentia gestibus demonstrata. σεμνύνομαι, gravitatem prae me fero, efferor, glorior, jacto me, superbio.

σέμνωμα, ατος, τό, (σεμνόω) ornamentum, decus.

σεμνῶς, adv. (σεμνός) honeste, decenter, graviter, pudice.

σέο, Ep. p. σοῦ, gen. a σύ, Hom.

σεπτάς, άδος, ἡ, i. q. ἑπτάς, Theolog. arithm. p. 43.

σεπτεύω, (σεπτός) veneror, Hesych.

σεπτήριος, ία, ιον, ad cultum s. venerationem pertinens. τὸ σεπτήριον, ου, sc. ἱερόν, novennalia Delphis in honorem Apollinis celebrari solita.

σεπτικός, ή, όν, idem quod seq. et ab eod.

σεπτός, ή, όν, (σέβω) venerabilis, venerandus, augustus.

σεραπιάς, άδος, ἡ, Serapias, herba.

Σέραπις, ιδος, ὁ, i. q. Σάραπις.

σέρις, ἡ, gen. σέρεως, et σέριδος, seris, cichorii s. intybi genus.

σερίφιον, ου, τό, absinthium marinum. (⏑–⏑⏑)

σέριφον, ου, τό, idem.

σέριφος, ἡ, idem.

σέρφος, ου, ὁ, insecti genus, culex. Proverb. ἔνι κἀν σέρφῳ χολή, etiam infimus et abjectissimus quisque irascitur ob injurias sibi illatas.

σέσελι, εως, τό, Seseli, herba.

σέσελις, εως, ἡ, idem.

σεσοφισμένως, adv. (σοφίζω) captiose, dolose, more sophistarum, callide.

σεσωφρονισμένως, adv. (σωφρονίζομαι) modeste, reverenter, moderate.

* σεύς, ὁ, nominativus inus, unde σέων, gen. pl. σέας, acc. plur. etc. aliique obliqui casus reperiuntur, vermis, tinea. cf. σής.

σευτλαῖος, ου, ὁ, (σεῦτλον) q. d. betarius, ranae nomen in Batrachom.

σευτλίον, ου, τό, parva beta. Dim. a σεῦτλον. v. τεῦτλον.

σευτλίς, ἡ, betula.

σεῦτλον, ου, τό, beta.

σεύω, aoc. Ep. ἔσσευα et σεῦα, cieo, agito, concito: fugo, propello: jacio, jacto, vibro, concutio. Pass. et Med. feror, concitor, prorumpo, fugio.

σεφθείς, part. aor. pass. a σέβω, Plato.

σέω, curro, Dor. pro θέω.

σήθω, (σείω, σεύω) cribro.

σηκάζω, (σηκός) stabulo includo, et includo simpl. ut in urbe obsidenda.

σηκοκόρος, Dor. σακοκόρος, ον, (κορέω) qui stabulum verrit seu purgat. 2) aedituus, qui deorum delubra purgat.

σηκίζω, i. q. σηκάζω, it. sagino.

σηκίς, ίδος, ἡ, (σηκός) ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens.

σηκίτης, ου, ὁ, stabulo etiamnum inclusus, lactens, de agno.

σηκοκόρος, v. σηκοκόρος.

σηκολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι) pernicies stabuli, ut lupus vel fur.

σηκός, οῦ, ὁ, proprie septum. Unde est etiam. 2) stabulum. 3) templum, fanum. 4) loculi avium, caveli. 5) domus cujusque. 6) sacra olea, apud Athen. quae et μορία. 7) sepulcrum. In quibus omnibus septi notio inest. 8) dicitur et de libra, auctore Eustath.

σηκόω, f. ώσω, (σηκός, n. 8.) pondero, pendo, examino.

σηκύλη, ης, ἡ, idem quod σηκίς.

σηκώδης, ες, (σηκός, n. 3. εἶδος) templo similis.

σήκωμα, ατος, τό, (σηκός, n. 8.) librameutum, examen, temperamentum: item libratio jaculi, missilis, ut momentum accipiat, unde de accessione virium, quae momentum facit. A pr.

σηκωτήρ, ῆρος, ὁ, lorum jugi.

σηλία, ἡ, i. q. τηλία.

σῆμα, ατος, τό, signum, nota. 2) portentum et augurium. 3) vexillum. 4) bustum, sepulcrum, monumentum. 5) templum.

σημαία, ας, ἡ, vexillum, signum militare. 2) milites sub uno signo militantes, cohors. 3) simulacrum, insigne familiae sive nobilitatis. A pr.

σημαίνω, signo significo, signum do, portendo. 2) nuncio. 3) signo dato jubeo, jubeo, impero, praesum. Med. σημαίνομαι, e signis colligo. 2) obsigno.

σημαιοφόρος, ον, (σημαία, φέρω) signifer.

σημαλέος, έα, έον, (σῆμα) significandi vim habens.

σημαντέον, adv. verb. (σημαίνω) significandum est.

σημαντήρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat, qui classicum canit, pastor, dominus, dux. 2) annulus signatorius.

σημαντήριον, ου, τό, signaculum, sigillum, idem quod ἀργυροσσεῖον. Dimin. e pr.

σημαντικός, ή, όν, (σημαίνω) significandi, notandi vim habens. τὸ σημαντικόν, de verbis rem perspicue significantibus: apud Longin.

σημαντικῶς, adv. unde Superl. seq.

σημαντικώτατα, cum magna vi et emphasi; it. proprie, aptissime. A pr.

σημάντρια, ἡ, fem. e σημαντήρ, Soph.

σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cimolia, creta.

σήμαντρον, ου, τό, sigillum, signum.

σημάντωρ, ορος, ὁ, qui aliquid significat, signum dat. 2) dux, imperator, praeses, praefectus, auriga etc. 3) Adject. significans, indicans.

σημασία, ας, ἡ, significatio, significatus, significatum. 2) signi datio, classicum.

σηματίζομαι, f. ίσομαι, (σῆμα) e signis colligo.

σημάτιον, ου, τό, parvum signum. Dim. a σῆμα.

σηματόεις, όεσσα, όεν, (σῆμα) multa habens sepulcra.

σηματουργός, οῦ, ὁ, (σῆμα, ἔργον) qui insignia facit.

σημεία, ας, ἡ, pro σημαία, ap. Polyb.

σημειογραφέω, notis in scribendo utor. A seq.

σημειογράφος, ον, (γράφω) notarius, qui per notas scribit.

σημεῖον, ου, τό, (σῆμα) nota, punctum ap. Mathem. unde terminus a quo. 2) sigillum impressum annulo, it. effigies quae est in signo. 3) signum quodlibet militare, vexillum. 4) monstrum, ostentum, portentum, miraculum. 5) signum pugnae vel receptus. 6) argumentum. Plur. σημεῖα pro σημειώσεις, ap. Gramm.

σημειοφόρος, ον, (φέρω) signifer.

σημειόω, σημειόομαι, (σημεῖον) noto, signo, denoto, designo. 2) in commentarios refero. σημείωσαι, imp. aor. 1. med. nota, observa, scito. vox Scholiastarum. σεσημειωμένος, signatus.

σημειώδης, ες, significans, significandi vim habens. 2) insignis, insignitus, notabilis.

σημειωδῶς, adv. ita, ut facile appareat, notabiliter. A praec.

σημείωμα, ατος, τό, (σημειόω) constitutio, declaratio, decretum.

σημείωσις, εως, ἡ, notatio, designatio, observatio, inpr. σημειώσεις, dicuntur Scholia in scriptorem aliquem, notae grammaticae, criticae etc. A praec.

σημειωτέον, adv. verb. notandum.

σημειωτικός, ή, όν, significativus. Hinc ἡ σημειωτική, ῆς, sc. τέχνη, pars medicinae, quae signa morborum dijudicat.

σημειωτός, ή, όν, signatus.

σημερινός, ή, όν, hodiernus. A seq.

σήμερον, adv. (ἡμέρα) hodie. ἡ σήμερον, item ἡ σήμερον ἡμέρα, hodiernus dies.

σημήϊον, τό, signum, Ion. pro σημεῖον.

σημικίνθιον, τό, v. σιμικίνθιον.

σημοθέτος, ον, (σῆμα, τίθημι) signatus.

σημύδα, ἡ, betula, arbor.

σημών, ὁ, Lacon. p. θημών.

σήνουρος, ον, Ion. p. σαίνουρος.

σηπεδονικός, ή, όν, (σηπεδών) ad putredinem pertinens.

σηπεδονώδης, ες, putredine vitiatus. A seq.

σηπεδών, όνος, ἡ, (σήπω) putredo. 2) ulcus purulentum. 3) serpentis genus, cujus morsus putredinem excitat. 4) humor.

σηπιόω, (σήπω) veneno interficio.

σηπία, ας, ἡ, sepia, piscis atrum succum in timore emittens, unde et atramentum ita dicitur.

σηπιάς, άδος, ἡ, i. q. σήπιον.

σηπιδάριον, τό, idem quod seq.

σηπίδιον, ου, τό, sepiola. Dim. e σηπία.

σήπιον, ου, τό, pars quaedam dura et solida sepiae.

σηποποιός, όν, (σήπω, ποιέω) putrefaciens, putrefaciendi vim habens.

σηπτήριος, ία, ον, idem.

σηπτικός, ή, όν, (σήπω) idem.

σηπτός, ή, όν, putridus.

σήπω, putrefacio, putredine vitio. σήπομαι, putrefio, putresco, marceo: σεσηπώς, putridus.

σήρ, ός, ὁ, vermiculus, a quo sericum fit.

σήρ, ὁ, Lacon. p. θήρ.

σηράγγιον, τό, (σῆραγξ) caverna. 2) balneum.

σηραγγόομαι, in modum antri excavor.

σηραγγώδης, ες, rimosus, cavernosus, fistularum plenus. A seq.

σῆραγξ, γος, ἡ, (σαίρω) fissura, hiatus, antrum, caverna, specus, locus quivis cavus. σήραγγες, pori, interstitia, qualia sunt spongiae.

Σῆρες, ων, οἱ, Seres, gens Asiae. 2) bombyces, vermes. v. σήρ.

σηρικοδιαστής, οῦ, ὁ, (σηρικός, διάζομαι) sericum stamen conficiens, epith. bombycis ap. Pallad.

σηρικοπλόκος, ου, (πλέκω) sericarius.

σηρικός, ή, όν, (σήρ) sericus. Subst. ἡ σηρική, sc. ἐσθής, sericum.

σηρικοφόρος, ον, (φέρω) sericatus.

σής, ὁ, gen. σεός, quasi a σευς, nom. pl. σέες, gen. σέων, acc. σεας, ap. ser. etiam gen. σητός, et sic etiam reliqui casus, — tinea, vermiculus vestibus librisque noxius. 2) omne id quod aliquid corrodit.

σησαμαῖος, α, ον, e sesamo factus. A seq.

σησάμη, ης, ἡ, sesama, frumenti Indici genus. 2) placenta e sesamo.

σησάμινος, ίνη, ινον, e sesamo factus. A praec.

σησαμίς, ίδος, ἡ, placenta a sesamo et melle. 2) herba quaedam.

σησαμίτης, ου, ὁ, sc. ἄρτος et πλακοῦς, panis vel placenta e sesamo. (ῑ)

σησαμοειδής, ές, (εἶδος) sesamo similis, sesami speciem referens.

σησαμόεις, όεσσα, όεν, a sesamo paratus.

σήσαμον, ου, τό, sesamum.

σήσαμος, ἡ, idem.

σησαμότυρος, ου, ὁ, cibus e sesamo et caseo.

σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, placenta e sesamo.

σησαμώδης, ες, idem quod σησαμοειδής.

σῆσις, εως, ἡ, (σήθω) cribratio, cribri agitatio.

σῆστρον, ου, τό, cribrum.

σητάνειος, εία, ειον, vel σητάνιος, ία, ιον, (σήθω) cribratus. 2) factus e farina succreta. 3) hornus, hornotinus. 4) Subst. σητάνιον, τό, mespili genus.

σήτειος, εία, ειον, et σήτινος, ίνη, ινον, hornus, hornotinus.

σῆτες, Aeol. et Dor. σᾶτες, Att. τῆτες, (ἔτος) hoc anno.

σητόβρωτος, ον, (σής, βιβρώσκω) a tinea adesus sive corrosus.

σητόκοπος, ον, (κόπτω) a tinea pertusus, seu derosus.

σήψ, σηπός, ὁ et ἡ, (σήπω) ulcus putrescens, Hipp. 2) parvus serpens, ex cujus morsu vulnera putrescunt: it. nomen vagum venenatis pluribus attributum, quorum vis est σηπτική.

σῆψις, εως, ἡ, (σήπω) putrefactio, putredo, tabum.

σθεναρός, ρά, ρόν, robustus, validus. A seq.

σθένος, εος, τό, (σθένω) robur, vis, potentia.

σθενόω, f. ώσω, roboro, confirmo.

σθένω, valeo, possum.

σιαγόνιον, ου, τό, pars maxillae. σιαγόνια, maxillae. A seq.

σιαγών, όνος, ἡ, mala, maxilla.

σιαλίζω, f. ίσω, (σίαλον) salivam emitto.

σιαλίς, ίδος, ἡ, sputus, saliva, omne quod salivae modo lentum est.

σιαλικός, ή, όν, (σίαλον) salivarius.

σιαλισμός, οῦ, ὁ, (σιαλίζω) morbus, quum saliva nimia in os influit.

σιαλιστήριον, ου, τό, frenum equorum, spumam excitans ipsis mandentibus.

σίαλον, ου, τό, saliva, sputum.

σιαλοποιός, όν, Ion. σιελοπ. (ποιέω) salivam excitans.

σιαλοχοέω, f. ήσω, salivae multum effundo, sputo. A seq.

σιαλοχόος, ον, (σίαλον, χέω) qui multam salivam exspuit.

σιαλόω, (σίαλος) alo, sagino. 2) circumdo clypeum gemma, ferro, aere, auro etc.

σιαλώδης, ες, salivosus, salivam referens. 2) pinguis, opimus. Ab eod.

σιάλωμα, ατος, τό, (σιαλόω) munimen et ambitus scuti ferreus

σίβδη, ης, ἡ, malum Punicum. Vox Dor. vide σίδη, item σίβδιον pro σίδιον, idem.

Σίβυλλα, ης, ἡ, Sibylla. 2) vates, vaticinatrix.

Σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula. 2) more eorum deliro. A praec.

Σιβύλλειος, ον, Sibyllinus, ad Sibyllam pertinens.

Σιβυλλισταί, οἱ, fatidici: quasi a σιβυλλίζω.

Σιβυλλιάω, idem quod σιβυλλαίνω. 2) Sibyllinis oraculis intentus, deditus sum.

σιβύνη, ης, ἡ, telum, jaculum, spiculum, venabulum.

σιβύνιον, ου, τό, hastula, spiculum vel hastile parvum. Dim. a praec. v. σαυνίον.

σῖγα, adv. (σιγή) tacite.

σιγάζω, f. άσω, conticescere jubeo.

σιγαλέος, έα, έον, tacitus.

σιγαλόεις, εσσα, εν, mollis, tener, laevis, splendidus: omnino pulcer. (Derivatur a σίαλον.)

σιγαλός, Dor. p. σιγηλός, Pind.

σιγαλόω, (σιγαλόεις) laevigo.

σιγάλωμα, τος, τό, vestis pulcra, splendida, s. id quo quid variegatur, politur etc. A praec.

σιγάω, f. ήσω, taceo, sileo, conticesco.

σιγέρπης, ου, ὁ, (σῖγα, ἕρπω) tacite incedens; ut serpentium genus, quod tacitum obrepit et clam mordet.

σιγή, ἡ, (σίζω, 2.) silentium, taciturnitas, reticentia. σιγῇ, adv. tacito, submissa voce, clam, quiete.

σιγηλός, ή, όν, tacitus, taciturnus.

σιγηλῶς, adv. tacite.

σιγηρός, ρά, ρόν, tacitus.

σιγηρῶς, adv. tacite.

σιγητικός, ή, όν, (σιγάω) taciturnus, silens.

σιγιλλάριον, τό, sigillum. Vox lat.

σιγλαί, ῶν, αἱ, cifrae, notae compendiariae in scribendo. Latinum. At σίγλαι, monilia, inaures, unde σιγλοφόρος, minister, cui monilia servanda traduntur.

σίγλος, ὁ, pro σίκλος, Xenoph. (Sed intell. siclus Persicus, qui est septem obolorum cum dimidio, ut Xenophon tradit, seu, auctore Hesychio, octo obolorum). Vox Hebr.

σίγμα, τό, Sigma, litera Graeca. 2) mensa sive coenaculum semirotundum instar hemicycli vel C Latini.

σιγματίζω, Sigma crebrius usurpo.

σιγματισμός, οῦ, ὁ, litterae Σ crebrior usurpatio sive concursus.

σιγματοειδής, ές, (σίγμα et εἶδος) habens formam litterae Σ vel potius C.

σιγμός, οῦ, ὁ, (σίζω) stridor, ut ferri candentis, in aqua exstincti. 2) sibilus.

σίγυμνος, ὁ, i. q. σίγυνος, σιγύνη, Lyc. 556.

σιγύνη, ἡ, it. σιγύνης, ου, ὁ, (ῡ) et σίγυνος, ὁ, et σιγύνιον, τό, venabulum, jaculum, telum hastae assimile: jaculum Romanis usitatum, ut pilum.

σίδαρος, ὁ, Dor. p. σίδηρος, ferrum. Sic etiam in derivatis et compositis.

σίδη, ἡ, it. σίβδη, malum punicum, Dor. p. ῥοά, ῥοιά. 2) herba, nymphaea alba. (ι anceps.)

σιδηρεία, ας, ἡ, (σίδηρος) tractatio seu negotiatio ferri. 2) ars ferrum effodiendi.

σιδηρεῖον, ου, τό, fabri ferrarii officina, ferraria.

σιδήρειος, εία, ειον, ferreus. 2) ferri modo durus. 3) crudelis, immanis. 4) patientissimus.

σιδήρεος, έα, εον, contr. σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, idem.

σιδηρεύς, έως, ὁ, faber ferrarius. A seq.

σιδηρεύω, f. εύσω, (σίδηρος) ferrum tracto.

σιδηρικός, ή, όν, ferrarius. ἡ σιδηρική, ῆς, sc. τέχνη, ars ferraria sive tractandi ferrum.

σιδήριον, ου, τό, ferrum, ferramentum, instrumentum ferreum.

σιδηρίτης, ου, ὁ, ferrarius. σιδαρίτας λίθος, magnes. v. seq. (⏑ – – –)

σιδηρῖτις, ιδος, ἡ, fabrilis, σιδηρῖτις γῆ, terra, ubi ferrum effoditur, σιδηρῖτις λίθος, magnes, et σιδηρῖτις, herba quaedam.

σιδηροβόλος, ον, (βάλλω) ferrum jaculans.

σιδηροβριθής, ές, (βρίθω) gravis ferro, epith. hastae. 2) ferreus.

σιδηροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) ferrum edens, ferrum adedens.

σιδηροδάκτυλος, ον, ferreos digitos habens.

σιδηρόδεσμος, ον, ferreos nexus seu ferrea vincula habens.

σιδηρόδετος, ον, (δέω) ferro ligatus.

σιδηροδμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (δαμάω) ferro occisus.

σιδηροθώραξ, ακος, ὁ, ferrea lorica indutus.

σιδηροκμής, ῆτος, ὁ, ἡ, (κάμνω) a ferro factus, arte fabrili s. ferraria elaboratus.

σιδηροκόπος, ου, ὁ, (κόπτω) faber ferrarius.

σιδηρομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, quasi dicatur ferri mater, i. e. ferrum producens, epith. terrae.

σιδηρονόμος, ον, (νέμω) ferro dividens, i. e. vi usus et bello in disceptatione de possessionibus.

σιδηρόνωτος, ον, ferreum dorsum habens, i. e. aeratus et firmus; de scuto vel clypeo.

σιδηροπέδη, ἡ, pedica ferrea.

σιδηροπλάγκτος, ον, (πλάζω) ferro demens, (in errorem conjectus, sive mentis, sive corporis, h. e. a bello coactus, e solo patrio emigrare, et in exsilio circumvagari.) dub.

σιδηρόπλακτος, ον, Dor. pro σιδηρόπληκτος, (πλήσσω) ferro percussus s. occisus.

σιδηρόπλαστος, ον, idem quod σιδηρόσπαρτος, Lucian.

σιδηροποίκιλος, ου, ὁ, lapis quidam.

σιδηρόπλοκος, ον, (πλέκω) e ferro plexus.

σιδηρόπτερος, ον, (πτερόν) alas ferreas habens.

σιδηροπώλης, ου, ὁ, ferri venditor.

σίδηρος, ου, ὁ, ferrum. 2) quicquid e ferro confectum est, ut ensis, telum, thorax ferreus etc. 3) officina ferraria, Attice.

Ap. Nic. invenitur ἡ σίδηρος; in plur. etiam occurrit τὰ σίδηρα.

σιδηρόσπαρτος, ον, ferro concitatus s. illatus, ut instrumentis chirurgicis aut tortoris, aut aliis. Lucian.

σιδηροτέκτων, ονος, ὁ, faber ferrarius.

σιδηρότευκτος, ον, (τεύχω) ferro factus.

σιδηροτόκος, ον, (τίκτω) ferrum gignens, ferri ferax.

σιδηροτομέω, f. ήσω, (τέμνω) serro, seco seu incido.

σιδηρουργεῖον, ου, τό, (σιδηρουργός) fodina ferraria, officina, fabrica ferraria.

σιδηρουργία, ας, ἡ, ars ferraria, fabrile opus.

σιδηρουργός, οῦ, ὁ, (σίδηρος, ἔργον) qui ferrum tractat, faber ferrarius.

σιδηροφορέω, f. ήσω, ferrum gesto, gladio accinctus sum, arma fero. A seq.

σιδηροφόρος, ον, (φέρω) ferri ferax

σιδηρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (σίδηρος, φρήν) ferreus animo, durus, immitis.

σιδηρόω, f. ώσω, (σίδηρος) ferro obduco, ferro praefigo.

σιδήρωμα, ατος, τό, ferrumen, ferramentum. A praec.

σιδιοειδής, ές, (σίδιον, εἶδος) pallidus, ut cortex mali Punici.

σιδιόεις, όεσσα, όεν, puniceus. A seq.

σίδιον, ου, τό, (σίδη) cortex seu putamen mali Punici.

σιδόεις, όεσσα, όεν, (σίδη) puniceus.

Σιδών, ῶνος, ἡ, Sidon, urbs Phoenicia.

Σιδών, ῶνος, ὁ, Sidonius.

σιελίζω, (σίελον) Ion. p. σιαλίζω.

σιελισμός, ὁ, Ion. p. σιαλισμός.

σιελιστήρια, ων, τά, fraena equorum spumam moventia mordentibus.

σίελον, ου, τό, saliva. Ion. p. σίαλον.

σίζω, f. σίσω, vel σίξω, pf. σέσιγα, strido, sibilo; de equis et animalibus aliis, quum placantur.

σίκερα, τό, vox ἄκλιτος, sicera. 2) quivis potus inebrians, praeter vinum. ab Hebr. שכר.

σικίννη, ἡ, idem quod σίκιννις.

σικιννίζω, sicinnidem salto. A seq.

σίκιννις, ἡ, saltatio satyrica.

σικιννιστής, οῦ, ὁ, qui σίκιννιν saltat.

σικιννοτύρβη, ης, ἡ, (σίκιννις, τύρβη) modus quidam tibia canendi, caterva; s. chorus saltantium.

σίκλος, ου, ὁ, siclus, nummus aequans tetradrachmum. Vox Ebr. שקל.

σικύα, ας, ἡ, Ion. σικύη, cucurbita. 2) cucurbitula medica.

σικυάζω, cucurbito, Gl. Vet. Philox. A praec.

σικύδιον, ου, τό, Dim. a σικύα, σίκυος, parva cucurbita, cucumis. (υ longum.)

σικυηδόν, adv. (σικυά) in modum cucurbitae.

σικυήλατον, ου, τό, (ἐλαύνω) cucumerium.

σικυήρατον, ου, τό, idem.

σίκυον, ου, τό, (σίκυος) granum seu semen cucumeris.

σικυοπέπων, ονος, ὁ, (πέπων) cucumeris genus.

σίκυος, ου, vel σικυός, οῦ, ὁ, cucumis.

σίκυς, υος, ὁ, idem.

σικυώδης, ες, (σικυός) cucumeri similis, vel proprius.

σικυών, ῶνος, ὁ, locus cucumeribus consitus.

σικυώνη, ης, ἡ, idem quod σικύα.

σικυωνία, ας, ἡ, idem et ab eod.

σικχάζομαι, (σικχός) derideor, irrideor, Hesych. gestu praesertim eo, qui est fastidientium.

σικχαίνω, et σικχαίνομαι, fastidio, taedet me, abominor, c. acc.

σικχαντός, ή, όν, molestus, invisus, teter, taediosus. A praec.

σικχασία, ας, ἡ, fastidium, taedium.

σικχός, ὁ, homo fastidiosus, delusor. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 226.

σίκχος, εος, τό, et

σικχότης, ητος, ἡ. i. q. σικχασία, LXX.

σιληπορδέω, Dor. σιλαπορδέω, oppedo alicui. Sophron.

σιληπορδία, ἡ, insolentia.

σίλι, τό, eadem arbor; quae et σέσελι.

σιλίγνιον, τό, siligo, triticum aestivum.

σιλίγνις, εως, ἡ, siligo, optima purissimaque tritici farina.

σιλιγνίτης, ου, ὁ, ut σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus. A praec.

σιλλαίνω, (σίλλος) ludo σίλλους. 2) per ludibrium oculos agito seu moto, dicteriis proscindo, dicacitur illudo.

σιλλογραφία, ας, ἡ, sillorum scriptio. A seq.

σιλλογράφος, ου, ὁ, (γράφω) sillorum scriptor.

σίλλος, ου, vel σιλλός, οῦ, ὁ, Sillus, genus poeseos comicae, scomma et irrisorium poema. 2) dicacitas, convicium. σίλλοι, dicteria, scommata.

σιλλόω, f. ώσω, idem quod σιλλαίνω, n. 2. A praec.

σίλλυβα, τά, et σίλλυβοι, οἱ, pelles, quae assuuntur vestibus, vel serviunt libris tegendis, ita σίσυβος.

σιλόδουροι, οἱ, soldurii, Athen. p. 249. b. Vox Gallica.

Σιλουανός, οῦ, ὁ, Silvanus. Nomen viri lat.

σιλουρισμός, ὁ, cavus siluri.

σίλουρος, ου, ὁ, silurus, piscis. (υ-υ)

σίλφη, ης, ἡ, blatta, genus insecti senectutem canens.

σίλφιον, ου, τό, laserpitium, frutex.

σιλφιοπώλης, ου, ὁ, (πώλης) qui laserpitium vendit.

σιλφιοφόρος, ον, (φέρω) silphii ferax.

σιμβλεύω, (σίμβλον) apes alvearibus condo.

σίμβλη, ης, ἡ, idem quod σίμβλον.

σιμβλήϊος, α, ον, melleus.

σιμβληΐς, ΐδος, ἡ, alveolata, instar alvearis excavata.

σιμβλίδες, ων, αἱ, apes.

σίμβλιος, ία, ιον, ad alveare pertinens, melleus. A seq.

σιμβλοποιεῖν, mel facere et in alveari reponere. Eustath.

σίμβλος, ὁ, alveare, alveus apum. 2) metaph. acervus quivis, thesaurus. — Plur. heterog. τὰ σίμβλα, Opp.

σιμικίνθιον, ου, τό, semicinctium, succinctorium, subligaculum, Lat. rectius σημικίνθιον.

σιμοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) simus, i. e. sima seu depresso nare.

σιμός, ή, όν, simus, qui depressis est naribus. 2) arduus, acclivis. τὰ σιμά, loca ardua, acclivia.

σιμότης, ητος, ἡ, naris sima. A praec.

σιμόω, f. ώσω, simum, recurvum reddo, incurvo, inflecto, intorqueo.

σίμωμα, ατος, τό, forma sima, recurva.

σιναμώρευμα, τό, i. q. σιναμωρία.

σιναμωρέω, (σινάμωρος) damno seu detrimento adficio, noceo, perdo, vasto. 2) subigo feminam.

σιναμωρία, ας, ἡ, maleficentia, natura noxia et prava.

σινάμωρος, ον, noxius, malignus, ad laedendos alios natus. 2) gulosus: it. libidinosus, salax, meretricius. (A σίνομαι.)

σιναπέλαιον, τό, oleum e sinapi factum.

σίναπι, εως, et σίναπυ, υος, τό, sinapi.

σιναπίδιον, το, Dim. a σίναπι, edulium e sinapi.

σιναπίζω, f. ίσω, cataplasma e sinapi impono, τινά.

σινάπινος, η, ον, e sinapi factus.

σινάπιον, τό, paullulum sinapi. (ᾱ)

σιναπισμός, οῦ, ὁ, (σιναπίζω) cataplasma e sinapi.

σιναπιστέον, (σιναπίζω) sinapismo utendum, sinapi conspergendum.

σιναρός, ρά, ρόν, (σίνομαι) noxius. 2) damno adfectus, laesus.

σινάς, αδος, ἡ, noxia.

σινδόνη, ης, ἡ, (σινδών) tela Tyria, sindon.

σινδόνιον, τό, et σινδονίσκη, ἡ, Dim. a σινδών.

σινδονίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ιδος, sindone vestitus.

σινδονοφορέω, sindonem gesto.

σινδονοφόρος, ον, (φέρω) sindonem gestans.

σινδονυφής, ές, (ὑφαίνω) e sindone textus.

σινδρός, ὁ, it. σίνδρων, ωνος, ὁ, i. q. σιναρός, i. e. βλαπτικός, πονηρός, malignus, noxius: it. i. q. ἀπελεύθερος, δοῦλος, δουλέκδουλος, Athen.

σινδώ, οῦς, ἡ, Att. i. q. σινδών.

σινδών, όνος, ἡ, sindon, linteum pertenue. 2) amictus e lino, linteum involucrum, tunica linea.

σινέομαι, Ion. i. q. σίνομαι, Hdt. 4, 123. 5, 81. si lectio vera.

σίνηπι, ιος, et σίνηπυ, υος, τό, Ion. p. σίναπι, σίναπυ. accus. σίνηπυν, Nic.

σινιάζω, f. άσω, (σινίον) cribro, ventilo, vanno, cerno. N. T.

σινίασμα, ατος, τό, retrimentum, noxa, intertrimentum. A praec.

σινιατήριον, ου, τό, cribrum.

σινίον, ου, τό, cribrum. N. T.

σίνις, ιδος, ὁ, homo noxius, damna et mala cetera inferens: unde Σίνις vel Σίννις, nomen latronis in Attica. 2) quaevis pernicies.

σινόδους, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδούς) dentibus nocens.

σίνομαι, spolio, rapio, eripio: praedor, populor, γῆν, χώραν, Xen.: clam aufero. 2) noceo, laedo, vitio, vexo: vulnero. (-υ-)

σίνος, εος, τό, it. σῖνος, noxa, damnum, clades, pernicies. 2) id ipsum quod perniciem affert.

σινότης, ητος, ἡ, vitiositas. A pr.

σινόω, ap. ser. i. q. σίνομαι.

σίντης, ου, ὁ, noxius.

Σίντιες, οἱ, proprie noxii, praedones, nomen proprium antiquissimorum Lemni incolarum, quae insula inde Σιντηΐς, ΐδος, ἡ, vocatur.

σίντωρ, ορος, ὁ, i. q. σίντης.

Σινώπη, ης, ἡ, Sinope, nomen scorti. 2) nomen urbis in Ponto. 3) rubrica.

Σινωπίζειν, lascivire more scorti Sinopes.

σινωπίς, ίδος, ἡ, rubrica, miltum.

σίξις, εως, ἡ, (σίζω) stridor. 2) sibilus.

σιοειδής, ές, (εἶδος) sio similis.

σίον, ου, τό, sium, laver.

σιός, deus. Dor. pro θεός. τὼ σιώ, Castor et Pollux, gemini dii.

σίσαλος, deformis, impurus. Hesych. v. σιφλός.

σιπύα, ης, ἡ, panarium, mactra.

σιπυΐς, ίδος, ἡ, (σιπύη) vas fictile adservandae farinae.

σίραιον, ου, τό, defrutum, sapa.

σίριασις, εως, ἡ, rectius σειρίασις, inflammatio capitis a vehementi solis ardore. A seq.

σιριάω, rectius σειριάω, capitis inflammatione ob aestu laboro.

σιρός, οῦ, ὁ, sirus, scrobs, in qua condita frumenta asservantur. 2) quodlibet receptaculum subterraneum. Alii scribunt σειρός, item σιῤῥός, sed σιρός verum est.

σίσαρον, ου, τό, siser, olus.

σισμός, οῦ, ὁ, (σίζω) stridor.

σισόη, ης, ἡ, cincinnus, Suid. tonsurae genus, Hesych. incerta est vis verbi, quo LXX utuntur.

σίσυβος, ου, ὁ, simbria. v. σίλλυβοι.

σισύμβριον, ου, τό, sisymbrium, serpillum silvestre. Gl. Vet. cunila.

σίσυμβρον, ου, τό, idem.

σισύρα, ας, ἡ, sagum pelliceum, vestis e pellibus caprinis. 2) penula, crassum et vile stragulum, Attic. Gl. Vet. lodix.

σισυρίνιον, id. Schol. Theocr. sed scr. σισύριον.

σισύρνα, ης, ἡ, idem.

σισυρνοδύτης, vel σισυροδύτης, ου, ὁ, (δύνω) pellitus, veste pelliceа utens. (⏑⏑––)

σίσυρνον, τό, idem quod σισύρα.

σίσυρνος, ὁ, idem. 2) genus ligamenti medici.

σισυρνώδης, ώδες, (σισύρνα) pelliceus.

σισυρνοφόρος, ον, (σισύρα) rhenone aut penula indutus.

σίσυς, ἡ, idem quod σισύρνα.

σίσων, ωνος, ὁ, semen exiguum, apio simile.

σῖτα, τά, plur. per metaplasmum a σῖτος, q. v.

σιταγέρτης, ου, ὁ, (σῖτος, ἀγείρω) qui frumentum colligit, praefectus annonae.

σιταγωγέω, f. ήσω, (σιταγωγός) frumentum, commeatum advelio, subveho.

σιταγωγία, ας, ἡ, frumenti advectio. Ab eod.

σιταγωγός, όν, (σῖτος, ἄγω) frumentum advehens. 2) frumento vehendo aptus. Subst. ἡ, scil. πορθμίς, navis frumentaria.

σιτανίας, ου, ὁ, (σῖτος) genus tritici; frumentago.

σιτάνιος, ου, ὁ, sc. πυρός, idem et ab eod.

σιτάριον, ου, τό, frumenti parvus modus. 2) exiguus panis. Dim. a σῖτος.

σιταρκεία, ας, ἡ, annona, panis et eduliorum siccorum, quod satis est. 2) annona militaris, quae militibus stipendii loco in singulos menses dabatur. A seq.

σιταρκέω, f. ήσω, cibaria vel annonam subministro, frumentum seu annonam suppedito. 2) mercede conduco.

σιταρκία, ας, ἡ, idem quod σιταρκεία.

σιταρχέω, f. ήσω, annonae praesum. A seq.

σιτάρχης, ου, ὁ, (σῖτος, ἀρχή) praefectus annonae. 2) curator convivii.

σιταρχία, ἡ, praefectura annonae. 2) annona ipsa, quae militibus datur. A seq.

σίταρχος, ου, ὁ, idem quod σιτάρχης. (ῐ)

σιτεία, ας, ἡ, (σιτεύω) sagina.

σιτευτής, οῦ, ὁ, (σιτεύω) saginator, fartor.

σιτευτός, ή, όν, saginatus, altilis.

σιτεύω, f. εύσω, (σῖτος) frugibus sagino, pinguefacio, alo. σιτεύομαι, victito, c. acc.

σιτέω, f. ήσω, nutrio, pasco. σιτέομαι, cibum capio, edo, comedo, vescor, devoro.

σιτηγέω, (σιτηγός) frumentor.

σιτηγόνος, ον, nutrimento aptus. Epith. foeni Graeci, ap. Nicand.

σιτηγός, όν, (σῖτος, ἄγω) frumentator.

σιτηρεσιάζω, frumentum, stipendium praebeo. A seq.

σιτηρέσιον, ου, τό, annonae demensum, frumentum, quod militibus pro stipendio in singulos menses datur: frumentatio, frumentum, stipendium, commeatus, annona. it. viaticum. A seq.

σιτηρέσιος, ία, ιον, (σιτηρός) annonarius.

σιτηρός, ρά, ρόν, (σῖτος) frumentaceus, s. quod frumenti loco censetur. 2) frumentarius, escarius.

σίτησις, εως, ἡ, (σιτέω) jus epulandi, jus cibum aliquo in loco capiendi. 2) victus, pastus. (ῑ)

σιτητός, ή, όν, idem quod σιτικός, dub.

σιτίζω, f. ίσω, (σῖτος) nutrio, pasco, cibo, sagino, cibum praebeo, pinguefacio. σιτίζομαι, edo, comedo, vescor.

σιτικός, ή, όν, frumentarius.

σιτίον, ου, τό, cibus, alimentum frumentaceum, annona, commeatus. τὰ σιτία, victus, epulae.

σίτισμα, τό, i. q. σιτισμός. (––⏑)

σιτισμός, οῦ, ὁ, (σιτίζω) subministratio cibi. 2) esca, cibus.

σίτισις, εως, ἡ, idem et ab eod. (–⏑⏑)

σιτιστής, οῦ, ὁ, (σιτίζω) fartor.

σιτιστός, ή, όν, altilis, saginatus.

σίτλα, ἡ, situla. Vox Lat.

σιτοβόλιον, ου, τό, (σῖτος, βάλλω) horreum, in quo frumenta reponuntur, granarium.

σιτοβολών, ῶνος, ὁ, idem.

σιτόβρυτις, ἡ, frumentorum inventrix, vel, frumento abundans. dub.

σιτοδαισία, ἡ, (δαίω) distributio frumenti.

σιτοδεία, ας, ἡ, Ion. σιτοδηΐη, (δέομαι) penuria rei frumentariae, annonae caritas.

σιτοδέομαι, i. q. σίτου δέομαι, annonae penuria premor, annona seu commeatu deficio.

σιτοδόκη, ης, ἡ, ciborum horreum. A seq.

σιτοδόκος, ον, (σῖτος, δέχομαι) frumento asservando aptus.

σιτοδοσία, ας, ἡ, (δίδωμι) frumenti datio, largitio seu distributio, frumentatio.

σιτοδοτέω, f. ήσω, frumentum distribuo seu dimetior, et Pass. frumentum mihi datur, annonam accipio, cibum capio. A seq.

σιτοδότης, ου, ὁ, frumenti largitor seu divisor.

σιτοδοχεῖον, ου, τό, horreum.

σιτοδόχος, ον, idem quod σιτοδόκος.

σιτοθήκη, ης, ἡ, horreum.

σιτοκάπηλος, ου, ὁ, propola frumenti, negotiator frumentorius, dardanarius.

σιτοκλεπτέω, frumentum congero. σιτοκλονεῖσθαι, siti et fame cruciari. dub.

σιτόκουρος, ὁ, (κείρω, κουρά) homo fruges consumere natus, inutilis.

σιτολογέω, f. ήσω, (σιτολόγος) frumentum comporto, frumentum exigo, frumentor.

σιτολογία, ας, ἡ, frumentatio, exactio frumenti. A seq.

σιτολόγος, ου, (λέγω) qui frumenta colligit, annonam exigit.

σιτομετρέω, f. ήσω, frumentum demetior, frumentum certa mensura distribuo. Pass. accipio. A seq.

σιτομέτρης, ου, ὁ, (μετρέω) qui frumentum certa mensura distribuit, frumenti mensor; annonae divisor.

σιτομετρία, ας, ἡ, frumenti dimensio, frumenti distributio, quae fit certa mensura, largitio frumentaria. A pr.

σιτομέτριον, ου, τό, cibarium diarium, demensum. A seq.

σιτόμετρον, ου, τό, (μέτρον) idem.

σιτομνημονέω, frumentum emetior, notatis s. scriptis accipientium nominibus.

σιτονόμος, ον, (νέμω) cibum distribuens, praebens, seu subministrans.

σιτοποιέω, f. ήσω, panem conficio. 2) ad panificium utor vel accommodo. 3) alo, cibum subministro. σιτοποιέομαι, in panificio occupatus sum. 4) frumentum mihi comparo, frumentatum eo. 5) pro cibo utor, vescor.

σιτοποιΐα, ας, ἡ, (σιτοποιός) panificium.

σιτοποιικός, ή, όν, ad cibaria coquenda et conficienda pertinens. 2) ad farinam conficiendam aptus. A pr.

σιτοποιός, οῦ, ὁ, (σῖτος, ποιέω) panifex, pistor. ἡ σιτοποιός, pistrix.

σιτοπομπεία, et ία, ας, ἡ, (πέμπω) frumenti transmissio, procuratio frumenti sive annonae.

σιτοπομπεῖον, et πιον, ου, τό, idem et ab eod.

σιτοπόνος, ον, pistor. 2) coquus.

σιτοπωλέω, frumentum vendo.

σιτοπώλης, ου, ὁ, venditor frumenti, frumentarius, frumentator.

σῖτος, ου, ὁ, frumentum. 2) triticum. 3) cibus, (panis) annona, commeatus. 4) coena, s. actus edendi. Plur. heterog. σῖτα, v. supr.

σιτόσκελτον, ου, τό, idem quod αἰγίλωψ, n. 3.

σιτόσπορος, ον, (σπείρω) frumento consitus.

σιτουργός, ὁ, ἡ, (ἔργον) pistor, molitor.

σιτοφάγος, ον, frumento vescens, pane victitans.

σιτοφόρον, ου, τό, canistrum panarium.

σιτοφόρος, ον, (φέρω) frumentum ferens, frumentum subvectans, commeatum seu cibaria vehens, dapifer.

σιτοφυλακεῖον, ου, τό, locus, seu vas, in quo frumentum adservatur, horreum, cumera. A seq.

σιτοφύλακες, οἱ, (φύλαξ, a φυλάσσω) frumenti custodes; magistratus Athenis.

σιτοφυλακία, frumentum custodio vel adservo. A pr.

σιτοφυλάκιον, ου, τό, idem quod σιτοφυλακεῖον.

σιτόχροος, οι, contr. σιτόχρους, ουν, (σῖτος, χρόα) colorem frumenti habens.

σίττα, vel σίττη, vox pastorum, gregem ad festinandum compellentium, aut ad redeundum revocantium.

σιττάκη, ἡ, i. q. seq.

σιττακός, οῦ, ὁ, psittacus; idem quod ψιττακός.

σίττας, ἁ, i. q. praec.

σιττε, v. σίττα.

σίττη, ης, ἡ, sitta, avis quaedam.

σιττύβα, ἡ, vestis pelliceа. Hesych.

σίντυβος, ου, ὁ, genus vasis, Eustath.

σιτώ, όος, ἡ, (σῖτος) Ceres. Vox Syracus.

σιτώδης, ες, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur.

σιτών, ῶνος, ὁ, ager frumentarius.

σιτωνη, ης, ἡ, res frumentaria, dub.

σιτώνης, ου, ὁ, (σῖτος, ὠνέομαι) frumenti coemtor. 2) annonae coemendae praefectus.

σιτωνέω, f. ήσω, frumentum coemo. 2) rei frumentariae praefectus sum. A pr.

σιτωνία, ας, ἡ, frumenti emtio, munus publicum coemendae annonae. Ab eod.

σιφαῖος, α, ον, Lucian. Lex. 5. interpretatur, silignus.

σιφλός, η, όν, (σιπαλός) deformis et odiosam faciem habens. 2) mutilus, oblaesus. 3) debilis, invalidus, ad agendum ineptus. 4) vorax.

σίφλος, ου, ὁ, reprehensio, irrisio, contumelia.

σιφλόω, f. ώσω, (σιφλός) deformem reddo, ignominia adficio, debilito.

σιφλάζω, exsibilo. Gl. Vet. A pr.

σιφνεύς, ὁ, talpa, Etym.

σιφνός, ή, όν, vacuus, Hesych.

σιφνόω, vacuo. A praec.

σίφων, ωνος, ὁ, siphon, organum hauritorium, tubus, canalis. 2) herba quaedam. Proprie calamus, stipula, canna. Gl. Vet. avena, cicuta. σιφώνιον, idem. cf. Musgr. ad Eur. Cycl. 439. (ι longum; corripitur ab Eur. l. l.)

σιφωνίζω, elicio, extraho, quasi siphone.

σιφώνιον, ου, τό, avena. Dimin. a σίφων, 2.

σιωπάω, f. ήσω, (σιωπή) sileo, taceo, conticesco. 2) trans. sileo, reticeo, reticendo, silentio praetereo, c. acc. 3) Med. silere jubeo, τινά, Polyb.

σιωπή, ῆς, ἡ, silentium, taciturnitas. σιωπῇ, tacite. it. tranquille, placide.

σιωπηλός, ή, όν, taciturnus. A pr.

σιωπηλῶς, adv. tacite.

σιωπηρός, ρά, ρόν, (σιωπή) tacitus.

σιωπηρῶς, adv. tacite.

σιώπησις, εως, ἡ, (σιωπάω) taciturnitas.

σιωπητέος, α, ον, Adj. verb. a σιωπάω, tacendus.

σκάζω, f. άσω, claudico, titubo, vacillo. Apud metricos iambi σκάζοντες dicuntur, quorum ultimus pes spondeus est.

σκαιεμβατέω, i. q. seq.

σκαιοβατέω, (σκαιός, βαίνω) rustice incedo.

σκαιόθεν, adv. a laeva, a sinistra. A seq.

σκαιός, ά, όν, (σκάζω) scaevus, importunus, pravus, stupidus, durus, rusticus, inhumanus.

σκαιοσύνη, ης, ἡ, (σκαιός) ineptum et stupidum ingenium. 2) rusticitas, stultitia.

σκαιότης, ητος, ἡ, importunitas, ruditas, rusticitas, mores inconditi et inhumani in consuetudine cum aliis.

σκαιουργία, (σκαιός, ἔργον) importune ago, rustice me gero.

σκαιούργημα, τό, rustice agendi ratio.

σκαίρω, salio, saltito, tripudio.

σκαιώδης, ες, (σκαιός) importunus, rusticus.

σκαίωμα, τό, curvitas, incurvatio, Polyb.

σκαιωρέω, i. q. σκαιουργέω, it. maleficio officio.

σκαιώρημα, ατος, τό, maleficium.

σκαιωρία, ας, ἡ, dolus, malitia.

σκαιῶς, adv. (σκαιός) sinistre, inepte, stupide, stulte, rustice.

σκαλαβώτης, ου, ὁ, stellio. v. ἀσκαλαβώτης.

σκαλάθυρμα, ατος, τό, (σκαλαθύρω) ludicrum.

σκαλαθυρμάτιον, ου, τό, ludicrum, nugae. Dim. a praec.

σκαλαθύρω, (σκάλλω, ἀθύρω) ludibundus fodio, fodiens ludo cum aliquo, ludo simpliciter. 2) ineo, coeo cum femina.

σκαλεία, ας, ἡ, (σκαλεύω) sarritio.

σκαλευθρον, ου, τό, sarculum. 2) instrumentum, quo ignis et prunae proruuntur.

σκάλευμα, ατος, τό, fossa, effossio, sarritio. 2) ludicrum, ἄθυρμα.

σκαλεύς, έως, ὁ, sarritor, sartor, qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, qui in segetibus herbas noxias effodit. 2) sarculum.

σκάλευσις, εως, ἡ, (σκαλεύω) sarritura.

σκαλευτής, οῦ, ὁ, sarritor. A seq.

σκαλεύω, f. εύσω, (σκάλλω) fodio.

σκαληνία, ας, ἡ, inaequalitas. A seq.

σκαληνός, ή, όν, (σκάζω) obliquus et inaequalis. 2) inaequalia crura habens. 3) impar, de numero.

σκαληνόω, οῦμαι, obliquo. A praec.

σκαλίας, ὁ, fractus caeli.

σκαλιδεύω, i. q. σκαλίζω, σκάλλω.

σκαλίζω, (σκάλλω) fodio, sarrio.

σκαλίς, ίδος, ἡ, sarculum.

σκάλισις, εως, ἡ, (σκαλίζω) sarritio, sarritura.

σκαλισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

σκαλιστήριον, ου, τό, sarculum.

σκάλλω, fodio, sarculo circumcirca sarrio, findo. 2) scrutor. LXX.

σκάλμη, ης, ἡ, gladius Thracius. A praec.

σκαλμίδιον, τό, Dim. a seq.

σκαλμός, οῦ, ὁ, scalmus, paxillus, ad quem alligatur remus, a. theca in quam reponitur. 2) ordo remigum.

σκάλοψ, οπος, ὁ, (σκάλλω) talpa.

σκάλσις, εως, ἡ, sarritio, sarritura.

σκάλωμα, ατος, τό, incisura sarculo facta, fossa. quasi a σκαλόω. v. σκάλλω. dub. l. Polyb.

σκαμβός, ή, όν, (σκάζω) oblique in latus procedens, incurvus, tortus, cui crura introrsus torta sunt, scaurus, valgus, varus, curvus.

σκάμμα, ατος, τό, (σκάπτω) fossa. 2) sulcus stadii, seu spatii, in quo certabant saltu.

σκαμμωνία, ας, ἡ, Scammonia, herba.

σκαμμώνιον, ου, τό, idem.

σκαμμωνίτης οἶνος, vinum ex scammonia confectum.

σκανδάλη vel σκανδάλα, ἡ, (σκάζω) decipula, Alciph.

σκανδάληθρον, ου, τό, (σκανδάλη, σκάζω) lignum decipulae incurvum, cui esca solet alligari.

σκανδαλίζω, f. ίσω, offendere vel impingere facio, cum scandalo, scandalum praebeo. 2) occasionem do ad peccandum. A seq.

σκάνδαλον, ου, τό, (σκάζω) offendiculum.

σκανδαλόω, idem quod σκανδαλίζω.

σκανδικοπώλης, ου, ὁ, (πώλης) vilissimi oleris venditor.

σκάνδιξ, ῖκος, ὁ, genus oleris silvestris ac vilis.

σκάνδυξ, ῦκος, ὁ, i. q. praec. Diosc.

σκαπανεύς, έως, ὁ, fossor. A seq.

σκαπάνη, ης, ἡ, (σκάπτω) ligo, rastrum. 2) fossio.

σκαπανήτης, ου, ὁ, fossor. A praec.

σκαπάνιον, ου, τό, ligo. Ab eod.

σκαπέρδα, ας, ἡ, ludi genus, in quo alter alterum e fune per trabem erectam trajecto suspensum ad summum evehebat, vel vibrabat, oscillum. 2) res quaevis difficilis.

σκάπετος, ου, ὁ, (σκάπτω) fossa, Hesych.

σκᾶπος, ὁ, Dor. pro σκῆπος, scapus, virga.

σκόπος, ὁ, i. q. σκάφος.

σκαπτειρα, ας, ἡ, quae fodit, fodiens. Femin. a σκαπτήρ.

σκαπτέος, α, ον, adj. verb. a σκάπτω, fodiendus.

σκαπτήρ, ῆρος, ὁ, (σκάπτω) fossor, qui fodit.

σκᾶπτον, τό, Dor. p. σκῆπτρον.

σκαπτός, ή, όν, (σκάπτω) fossus, fossilis.

σκαπτοφόρος, ον, Dor. p. σκηπτροφόρος.

σκᾶπτρον, τό, Dor. p. σκῆπτρον.

σκάπτω, f. ψω, fodio, fodico. 2) τὰ ἐσκαμμένα, fossa, quae pentathlis terminus erat saliendi, v. Poll. 3, 151. Schol. Pind. N. 5, 37. Unde proverb. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, terminos transsilire, cf. Bast. ep. crit. p. 243.

σκάραβος, ὁ, fullo; item insectum quoddam. Plin.

σκαρδαμυγμός, ὁ, i. q. τὸ σκαρδαμύσσειν.

σκαρδαμυκτέω, (σκαρδαμύττω) oculis crebro conniveo, nicto.

σκαρδαμυκτής, οῦ, ὁ, (σκαρδαμύσσω) qui oculis crebro connivet.

σκαρδαμυκτικός, ή, όν, crebro nictans. Ab eod.

σκαρδαμυκτί, adv. nictantibus vel conniventibus oculis.

σκαρδαμύσσω, Att. σκαρδαμύττω, f. ξω, (σκαίρω) oculis crebro salientibus conniveo, nicto, conniveo.

σκαρθμός, οῦ, ὁ, (σκαίρω) saltus.

σκαρίζω, f. ίσω, salio, palpito, bullio.

σκαρίς, ίδος, ἡ, (σκαίρω) genus lumbricorum.

σκαρισμός, οῦ, ὁ, (*σκαρίζω*) saltus, palpitatio.

σκαρίτης, ου, ὁ, sc. *σκαρίτης λίθος*, (*σκάρος*) scarites, gemma scari piscis colorem referens.

σκαριφάομαι, (*σκάριφος*) rado, fodio: scalpo, scarifico, superficiem leviter scindo: leviter delineo, adumbro.

σκαρίφευμα, τό, i. q. *σκάριφος*. (?)

σκαριφεύω, i. q. *σκαριφάομαι*.

σκαριφήματα, ων, τά, (*σκαριφάομαι*) lineamenta. 2) res nullius pretii, nugae tenues philosophorum; ap. Schol. Aristoph.

σκαριφισμός, οῦ, ὁ, delineatio rei prima, quae fere punctis fit, quasi a *σκαριφίζω*.

σκάριφος, ου, ὁ, stilus, penicillus, stipula, festuca, sarmentum: levis adumbratio, delineatio.

σκάρος, ου, ὁ, (*σκαίρω*) scarus, piscis.

σκαρτης, ου, ὁ, agilis in saltu, velox.

σκασμός, οῦ, ὁ, (*σκάζω*) claudicatio. Aquila.

σκατάω, (*σκώρ*, *σκατός*) merda inquino, concaco.

σκατός, gen. a *σκώρ*, q. v. τοῦ *σκάτους*, quasi a τό *σκάτος*, Sophron.

σκατοφαγέω, merda vescor, sordido victu utor. A seq.

σκατοφάγος, ον, (*σκώρ*, *φαγεῖν*) quasi merdivorus, sordidus in victu.

σκαῦρος, ου, ὁ, qui talos pedum extantes habet porrectos.

σκαφεία, ἡ, (*σκαφεύω*) fossio.

σκαφεῖον, τό, (*σκαφεύω*) instrumentum fossorum, ligo latior breviorque.

σκαφεῖον, τό, Dim. a *σκάφη*, vas minutum.

σκαφεύς, έως, ὁ, (*σκάπτω*) fossor.

σκάφευσις, εως, ἡ, (*σκαφεύω*) fossio.

σκαφευτής, οῦ, ὁ, i. q. *σκαφεύς*.

σκαφεύω, (*σκάφη*) intar scaphas neco, genus poenae capitalis Persis usitatum, Plut. Artax. 16.

σκαφεύω, f. εύσω, (*σκάπτω*) fodio.

σκάφη, ης, ἡ, scapha, alveus, cymba, linter.

σκαφή, ῆς, ἡ, fossa. 2) fossio.

σκαφήτης, ου, ὁ, qui scapham remo impellit, dub.

σκαφητός, οῦ, ὁ, fossio, pastinatio.

σκαφηφορέω, scapham gesto, fero. A seq.

σκαφηφόρος, ον, (*σκάφη*, *φέρω*) scapham ferens, alvearius.

σκαφίδιον, ου, τό, scaphula, navigiolum, linter, faselus, Dim. a *σκαφίς*.

σκάφιον, ου, τό, (*σκάφη*) idem. 2) vas, in quod aqua solaris destillat. 3) matulae genus mulieribus proprium. 4) genus tonsurae meretriciae. 5) item, ventilabrum. 6) caput. Aristoph.

σκαφίς, ίδος, ἡ, (*σκάφη*) scaphula, linter, lembus, navicula cavata ex una trabe. 2) alveus. 3) vas quodlibet ligneum concavum oblongum. 4) mensura, quantum concha capit.

σκαφίτης, ου, ὁ, qui scapham remo impellit.

σκαφίσκιον, τό, (*σκαφίς*) mensura minuta, ut cyathus, ap. Hesych.

σκαφοειδής, ές, (*εἶδος*) scaphae similis.

σκάφος, εος, τό, (*σκάπτω*) fossa. 2) scapha, navigium. 3) alveus navis. 4) cisterna, piscina.

σκεδάννυμι, it. *σκεδαννύω*, f. *σκεδάσω*, Att. *σκεδῶ*, pf. p. *ἐσκέδασμαι*, dissipo, dispergo, disrumpo, disjicio: pello, expello.

σκέδασις, εως, ἡ, (*σκεδάννυμι*) dissipatio, dispersio.

σκεδασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

σκεδαστικός, ή, όν, dissipandi vim habens, dissipans, discutiens.

σκεδαστός, ή, όν, dissipatus, dispersus. 2) qui dissipari seu dispergi potest.

σκεθρός, ρά, ρόν, exactus, accuratus, exquisitus.

σκεθρῶς, adv. exacte, exquisite, diligenter, accurate.

σκείρα, ης, ἡ, dies festus quidam Athenis, in honorem Minervae, quae inde *σκειρας* dicta; scribitur *σκίρα*, item *σκίῤῥα*, ubi vid. et derivata.

σκειρία et *σκιρία*, ας, ἡ, durities. A seq.

σκειρός, ά, όν, ap. scr. i. q. *σκιῤῥός*.

σκεῖρος, ὁ, ap. scr. i. q. *σκίῤῥος* vel *σκῖρος*.

σκειρόω, idem quod *σκληρόω*. Hesych.

σκείρων, ωνος, ὁ, ventus e Scironiis saxis spirans.

σκελέαι, ῶν, αἱ, (*σκέλος*) feminalia, tibialia, calceamentorum genus.

σκελετάζω, idem quod *σκέλλω*.

σκελετεία, ας, ἡ, (*σκελετεύω*) exsiccatio, arefactio.

σκελέτευμα, ατος, τό, idem quod *σκελετόν*.

σκελετεύω, f. εύσω, exsicco, arefacio. A seq.

σκελετόν, οῦ, τό, sc. *σῶμα*, cadaver exsiccatum sive aridum. A seq.

σκελετός, ή, όν, (*σκέλλω*) exsiccatus, arefactus, aridus.

σκελετώδης, ες, (*σκελετόν*) corporis arefacti speciem gerens.

σκελέω, i. q. *σκέλλω*.

σκελεαγής, ές, (*σκέλος*, *ἄγνυμι*) cui crura franguntur. τό *σκελιαγές*, fractio cruris. (Fortasse rectius *σκελεαγής*.)

σκελίζω, f. ίσω, (*σκελίς*) incedo, curro. 2) i. q. *ὑποσκελίζω*, supplanto, subverto.

σκελίς, ίδος, ἡ, Att. *σχελίς*, perna, femur porci vel alius pecoris, una cum carne pulposa a spina usque ad imum ventrem.

σκελιφρός, ά, όν, (*σκέλλω*) Att. *σκληφρός*, aridus, macilentus, siccus.

σκελλίζω, f. ίσω, (*σκελλός*) distortis s. varis sum pedibus.

σκελλός, ή, όν, (*σκέλος*) varus, distortos pedes habens.

σκέλλω, aor. *ἔσκηλα*, it. *σκελέω*, exsicco, arefacio, attenuo, tenuem reddo: durum facio. 2) intr. *σκέλλομαι* vel *σκελοῦμαι*, f. *σκλήσομαι*, aor. *ἔσκλην*, opt. *σκλαίην*, inf. *σκλῆναι*, pf. *ἔσκληκα*, aresco, attenuor, obduresco, in pf. aridus sum.

σκελοδισμος, ου, ὁ, (*σκέλος*, *δεσμός*) vinculum crurum, tibialia, feminalia.

σκελοκοπία, ας, ἡ, (*σκέλος*, *κόπτω*) tibiarum resectio, crurifragium.

σκέλος, εος, τό, crus, pes, suffrago. Pollux ait, totum a femore ad pedem dici *σκέλος*.

σκελοτύρβη, ης, ἡ, (*τύρβη*) species paralyseos, qua membra solvuntur et dentes etiam excidunt.

σκέμμα, ατος, τό, (*σκέπτομαι*) id, quod animo perpendimus, commentatio, speculatio, consilium.

σκεμμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

σκενδύλη, ἡ, i. q. *σχενδύλη*.

σκενδύλιον, τό, Dim. a *σκενδύλη*.

σκέπα, nom. et acc. plur. poet. a *σκέπας*.

σκεπάζω, f. άσω, (*σκέπας*) tego, operio, cooperio, protego, obnubo: intego, velo. *ἐσκεπασμένος*, velatus.

σκέπανον, τό, tegumentum.

σκεπανός, ή, όν, tegens. 2) tectus.

σκέπανος, ὁ, it. *σκέπηνος* et *σκέπινος*, umbra, *piscis*, Opp.

σκεπαρνηδόν, adv. (*σκέπαρνον*) asciae modo et forma.

σκεπαρνίζω, f. ίσω, ascia percutio, ancipiti securi ferio.

σκεπαρνισμός, οῦ, ὁ, fractura calvae in duas partes, quum ossa graviore ictu percussa dissiliunt. A praec.

σκέπαρνον, ου, τό, ascia, dolabra, runcina.

σκέπας, αος, τό, (*σκεπάω*) tegumentum, tectum.

σκέπασις, εως, ἡ, protectio. LXX.

σκέπασμα, ατος, τό, tegumentum, velamen, velamentum, amictus.

σκεπαστήριον, ου, τό, idem. A seq.

σκεπαστήριος, ία, ιον, (*σκεπάζω*) ad tegendum, velandum, amiciendum aptus, tegendi vim habens.

σκεπαστής, οῦ, ὁ, qui tegit et operit. 2) protector, defensor.

σκεπαστικός, ή, όν, tegendi et operiendi vim habens. 2) qui libenter tegit.

σκεπαστικῶς, adv. ad tegendum apte.

σκεπαστός, ή, όν, (*σκεπάζω*) opertus, tectus.

σκέπαστρον, ου, τό, tegumen.

σκεπάω, Ep. *σκεπόω*, tego, operio.

σκέπη, ης, ἡ, tegmen, tegumentum, vestis. 2) praetextus. 3) protectio, tutamen, praesidium.

σκεπηνός, ή, όν, munitus, tectus. Ab eod.

σκεπτέον, considerandum est, quaerendum est. Adj. verb. a *σκέπτομαι*.

σκεπτικός, ή, όν, disputator subtilis, qui subtiliter disquirere et considerare solet. 2) Scepticus, qui nihil certe esse statuit. A seq.

σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio, dispicio. 2) inviso, viso, visito. 3) speculor, perpendo, delibero, quaero, consulto, considero. *ἐσκεμμένος*, consideratus, meditatus.

σκεπτοσύνη, ἡ, poet. p. *σκέψις*.

σκερβολέω, (*σκέρβολος*) convicior, cor dictis mordacibus impeto.

σκερβόλλω, idem et ex eod.

σκέρβολος, ὁ, (*ἐς κέαρ βάλλων*) conviciator.

σκευαγωγέω, f. ήσω, (*σκευαγωγός*) vasa et utensilia castrensia bajulo; sarcinas et impedimenta veho. 2) comporto, conveho.

σκευαγωγία, ας, ἡ, vasorum et utensilium castrensium vectio.

σκευαγωγός, ή, όν, (*σκεῦος*, *ἄγω*) vasa seu instrumenta vehens, qui vasa et utensilia castrensia bajulat aut vehit.

σκευάζω, f. άσω, (*σκεῦος*) instruo, orno, induo, gestamine corporis instruo, apparo, conficio, condio, molior, struo.

σκευάριον, ου, τό, vasculum. τά *σκευάρια*, ων, utensilia quaevis, supellex minuta, frivola. Dim. a *σκεῦος*.

σκευασία, ας, ἡ, (*σκευάζω*) apparatus, qui in vestibus, armis cultuque corporis adhibetur, cultus. 2) apparatio et confectio ciborum.

σκεύασμα, ατος, τό, confectio, compositio. 2) id, quod confectum seu compositum est.

σκευαστός, ή, όν, paratus, factus, confectus. 2) factitius.

σκευή, ῆς, ἡ, apparatus, quo aliquis instructus est, habitus cultusque corporis, vestitus, omnia gestaminum genera, arma quoque complectens, armatura, supellex, it. armamenta ut remi, antennae, rudentes: ornatus.

σκευηφόρος, ον, (φέρω) qui sarcinas fert, lixa.

σκευοθήκη, ης, ἡ, vasorum instrumentorumque repositorium. 2) armarium, armamentarium, vasarium.

σκευοποιέω, f. ήσω, vasa et instrumenta diversi usus fabricor. 2) fabricor, machinor. 3) in med. armo me.

σκευοποίημα, ατος, τό, instrumentum scenicum, cultus apparatusque scenicorum.

σκευοποιΐα, ἡ, vasorum, instrumentorum etc. confectio. A seq.

σκευοποιός, ον, (ποιέω) qui vasa et instrumenta diversi usus conficit, vascularius. 2) qui personas et instrumenta alia scenica parat.

σκευοπώλης, ου, ὁ, qui vasa et utensilia alia vendit, vascularius.

σκεῦος, εος, τό, vas, instrumentum, utensile quodvis. Dicitur etiam de ministro ap. Polyb. in Sc. S. de corpore, neupe ut Latinorum negotium. σκεύη, vasa, cupae, sarcinae, impedimenta.

σκευουργία, ἡ, (ἔργον) idem quod σκευοποιΐα.

σκευοφορέω, f. ήσω, (σκευοφόρος) vasa et instrumenta fero, seu bajulo.

σκευοφορία, ας, ἡ, vasorum sarcinorumque bajulatio. Ab eod.

σκευοφορικός, ή, όν, pertinens ad σκευοφόρον. A seq.

σκευοφόρος, ον, (σκεῦος, φέρω) qui vasa seu instrumenta portat seu bajulat, qui sarcinas fert. σκευοφόρα, impedimenta. (intellige κτήνη, jumenta sagmaria). σκευοφόροι, lixae, calones.

σκευοφυλακέω, f. ήσω, (σκευοφύλαξ) vasa et utensilia seu sarcinas custodio.

σκευοφυλάκιον, ου, τό, locus custodiendis utensilibus destinatus.

σκευοφύλαξ, ακος, ὁ, utensilium custos.

σκευόω, (σκεῦος) vasis instruo, vel simpliciter, instruo, armo, accingo, σκευοῦσθαι, Hesych. ἑτοιμάζεσθαι, parari.

σκευωρέω, sive σκευωρέομαι, (σκευωρός) vasa et utensilia custodio. 2) struo, molior, capto, insidior. 3) satago, perscrutor, curiose excutio.

σκευώρημα, ατος, τό, insidiosum inceptum, machinamentum. A pr.

σκευωρία, ας, ἡ, vasorum, utensiliumque custodia. 2) curiosa et sollers observatio, vehemens occupatio seu adfectatio. 3) insidiosa observatio. A seq.

σκευωρός, οῦ, ὁ, (σκεῦος, ὤρα) vasorum utensiliumque custos, testamentarius.

σκέψις, εως, ἡ, (σκέπτομαι) contemplatio, inspectio. 2) consideratio et cogitatio, qualis est Scepticorum: unde et praetextus, Polyb. quod alias σκῆψις est. 3) commentatio, tractatio. 4) deliberatio, consultatio, consilium, meditatio.

σκῆλαι, inf. aor. 2. act. a σκέλλω, q. v.

σκήλημα, ατος, τό, (σκῆλαι) exsiccatio.

σκηνάω, et σκηνάομαι, (σκηνή) tentorium figo, tabernaculum pono, habito.

σκηνέω, f. ήσω, tentorium figo, tabernaculum figo. 2) in tabernaculo habito, contubernalis sum. 3) sum convictor.

σκηνευτής, οῦ, ὁ, in tentorio seu in scena habitans.

σκηνή, ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium, taberna, casa, tugurium: contubernium: item, vestis stragula, auleum, etiam convivium: scena, pars theatri. οἱ ἐπὶ s. ἀπὸ σκηνῆς, histriones. τὰ ἀπὸ σκηνῆς, sc. μέλη, carmina quae de scena ab actoribus (non e thymele a choreutis) decantantur.

σκήνημα, ατος, τό, (σκηνέω) idem.

σκηνήτης, ου, ὁ, in tentoriis seu umbraculis habitans. 2) tabernacula tegens. 3) i. q. σκηνικός, histrio.

σκηνίδιον, ου, τό, tentoriolum, mapale, tugurium, Dim. e σκηνή.

σκηνικεύομαι, partes ago in scena: simulo.

σκηνικός, ή, όν, scenicus, ad theatrum pertinens. Subst. ὁ σκ., histrio.

σκηνικῶς, adv. scenice, more scenae.

σκηνίς, ίδος, idem quod σκηνή.

σκηνοβατέω, f. ήσω, in scenam seu theatrum prodeo. 2) in theatrum produco. 3) pervulgo, omnium oculis expono, σκηνοβατεῖσθαι, in scenam produci.

σκηνογραφέω (σκηνογράφος) scenas pingo. 2) scenice exaggero.

σκηνογραφία, ας, ἡ, scenae imaginariae conformatio, delineatio.

σκηνογραφικός, ή, όν, pertinens ad pictorem vel picturam scenae. 2) scenae pictae similis, scenicus.

σκηνογράφος, ου, (σκηνή, γράφω) qui scenas pingit.

σκηνοειδής, ές, (εἶδος) tentorio similis.

σκηνοπηγέω, f. ήσω, (πήγνυμι) tabernaculum seu tentorium figo seu pono.

σκηνοπηγία, ας, ἡ, tabernaculi compactio. 2) tabernaculi collocatio 3) tabernaculorum festum; sacrum Judaeorum.

σκηνοπήγια, ων, τά, sacrum Judaeorum, in memoriam commorationis ipsorum sub tentoriis celebrari solitum, tentoria, tabernacula.

σκηνοποιέω, f. ήσω, (σκηνοποιός) tabernacula conficio, umbracula fabricor.

σκηνοποιΐα, ας, ἡ, confectio tabernaculorum, it. vestium stragularum.

σκηνοποιός, ον, (σκηνή, ποιέω) qui tentoria conficit, fabricator tabernaculorum.

σκηνορραφεῖον, ου, τό, locus ubi tentoria consuuntur. A seq.

σκηνορράφος, ον, (σκηνή, ῥάπτω) qui tentoria consuit, tabernaculorum scorteorum consutor.

σκῆνος, εος, τό, (σκηνή) tentorium, tabernaculum, umbraculum. 2) corpus; Philosophi Ionici et Dorici, item SS. LL.

σκηνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, tentorii custos. σκηνοφύλακες, statio, praesidio relicta in castris.

σκηνόω, f. ώσω, (σκηνή) tentorium figo. 2) in tabernaculo ago, habito, commoror. 3) simpliciter habito, in SS. LL.

σκηνύδριον, ου, τό, idem quod σκηνίδιον.

σκήνωμα, ατος, τό, (σκηνόω) tentorium, tabernaculum, domicilium; etiam de corpore humano in Sc. S.

σκήνωσις, εως, ἡ, ipsa actio tentorium figendi. 2) commoratio, habitatio.

σκηνώτης, ου, ὁ, qui in tabernaculis egit. 2) contubernalis.

σκηπάνιον, et σκηπτάνιον, ου, τό, (σκήπτομαι) scipio, baculus.

σκηπίων, ωνος, ὁ, i. q. σκήπων.

σκηπτός, οῦ, ὁ, fulmen, quod in terram impetu violento illisum ruit, s. infigitur. 2) vortex procellosus, qui cum impetu in terram defertur.

σκηπτουχία, ας, ἡ, sceptri gestatio, imperium, potestas regia. 2) provincia. A seq.

σκηπτοῦχος, ον, (σκῆπτον pro σκῆπτρον, et ἔχω) sceptrum gestans, sceptrifer.

σκηπτοφανῶς, adv. (σκηπτός, φαίνομαι) fulminea celeritate et vi.

σκῆπτρον, ου, τό, (σκήπτω) baculus, scipio, cui innitimur inter eundum. 2) sceptrum, regnum et imperatorum gestamen.

σκηπτροφόρος, ον, (φέρω) sceptrifer.

σκήπτω, f. ψω, proprie, immitto cum impetu. 2) nitor, innitor, incumbo. 3) cado, incido. Med. σκήπτομαι, fulcio me, fulcior, innitor. 3) fingo, simulo, praetexo, tergiversor.

σκήπων, ωνος, ὁ, scipio, baculus. A praec.

σκηρίπτω, f. ψω, (σκήπτω) fulcio, firmo, figo. Pass. innitor alicui rei, proprie et tropice, ut baculo, argumento.

σκῆψις, εως, ἡ, speciosa caussa, praetextus, simulatio, excusatio, commentum. 2) impetus.

σκιά, ᾶς, ἡ, umbra. 2) adumbratio.

σκιαγραφέω, f. ήσω, (σκιαγράφος) adumbro.

σκιαγράφημα, ατος, τό, delineatio, adumbratio.

σκιαγραφία, ας, ἡ, (σκιαγράφος) idem. 2) ut umbra, pro inani specie rei.

σκιαγραφικός, ή, όν, ad summam scriptionis pertinens. 2) adumbratus.

σκιαγράφος, ον, (σκιά, γράφω) qui umbram rei alicujus describit, qui rem aliquam adumbrat. (⏑-⏑⏑)

σκιάδειον, ου, τό, idem quod σκιάδιον.

σκιάδιον, ου, τό, (σκιά) umbella, quae in herbis nonnullis cernitur, ut, foeniculo, cicuta, aniso, et ea, quae σκιάς propterea nominantur. Latini: Muscorium. 2) umbella, umbraculum. 3) tectum quodvis umbram praebens.

σκιαδεύς, έως, ὁ, i. q. σκίαινα.

σκιαδηφορέω, umbellam fero s. gesto. 2) umbram praebeo.

σκιαδηφόρος, ον, (σκιάς, φέρω) umbellam ferens. 2) umbram praebens.

σκιαδίσκη, ἡ, i. q. σκιάδιον.

σκιάζω, f. άσω, (σκιά) obumbro, umbra opaca tego.

σκιαθήρας, ου, ὁ, (σκιά, θήρα) solarium, in quo tempus per umbram designatur.

σκιαθηρέω, tempus per umbram designo.

σκιαθήριον, τό, i. q. σκιαθήρας.

σκιαθίς, ίδος, ἡ, i. q. σκίαινα.

σκίαινα, ης, ἡ, umbra, piscis quidam.

σκιαινίς, ίδος, ἡ, i. q. σκίαινα.

σκιαρός, ή, όν, umbrosus.

σκιαμαχέω, f. ήσω, (σκιά, μάχομαι) cum umbra s. in umbra domi, (non cum vero hoste) pugno. 2) inaniter laboro.

σκιαμαχία, ας, ἡ, dimicatio cum umbra, sive non repugnante adversario, adeoque inanis. 2) praeludium pugnae.

σκιάπους, οδος, ὁ, ἡ, umbram sibi pede faciens, umbra pedis se protegens; latos pedes habens. Σκιάποδες, gens fabulosa Libyae, Ar. Av. 1553. (◡ – –)

σκιαρόκομος, ον, (κόμη) umbrosa coma praeditus. 2) opacus.

σκιαρός, ρά, ρόν, (σκιά) umbrosus, umbratilis.

σκιάς, άδος, ἡ, umbraculum fornicatum. (2 tabernaculum, tentorium. 3) vitis arbusti .a. 4) piscis quidam.

σκίασις, εως, ἡ, (σκιάζω) obumbratio.

σκίασμα, ατος, τό, obumbratio.

σκιαστικός, ή, όν, umbram faciens, solis ardorem arcens.

σκιατραφέω, f. ήσω, in umbra nutrio seu educo. σκιατραφοῦμαι, in umbra dego, umbratilem vitam ago. ἐσκιατραφημένος, in umbra nutritus, molliter habitus. A seq.

σκιατραφής, ές, (σκιά, τρέφω) in umbra seu vita umbratili educatus.

σκιατραφία, ας, ἡ, vita umbratilis seu umbratica. 2) otium umbratile, deliciae umbratiles. A pr.

σκιατροφέω, i. q. σκιατραφέω.

σκιατροφία, i. q. σκιατραφία.

σκιατροφίας, ου, ὁ, in umbratili vita educatus.

σκιαυγέω, (σκιά, αὐγή) caecutio more eorum, qui ex umbra prodeunt ad lucem.

σκιάω, (σκιά) obumbro, umbra tego. σκιάομαι, ῶμαι, obumbror. σκιόωντο, pro ἐσκιῶντο, ἐσκιάοντο, imperf. de noctis tenebris.

σκίγγος, ου, ὁ, scincus, crocodilus terrestris.

σκίδναμαι, dissipor, diffundor, dispergor, dilabor; dicitur de pluribus in diversas partes discedentibus; it. dissecare. cf. σκεδάζω, σκεδάννυμι.

σκιερός, ρά, ρόν, (σκιά) umbrosus, opacus.

σκιερῶς, adv. in umbra.

σκιή, ῆς, ἡ, umbra. Ion. pro σκιά.

σκιητροφέω, f. ήσω, pro σκιατραφέω. Ion.

σκιθακός, οῦ, (ὁ) piscis, qui et trachurus.

σκίλλα, ης, ἡ, scilla, squilla, herba bulbum insignem habens.

σκιλλητικός, οῦ, ὁ, sc. ὄξος, acetum scilliticum, e scilla vel squilla confectum. A praec.

σκιλλώδης, ες, scillae figuram habens. Ab eod.

σκιμαλίζειν, digitum infamem, i. e. medium ostendere, contemtus et ignominiae caussa, c. acc. pers. ignominiose tractare, Ar. Pac. 549. Ach. 444. Proprie significare putatur, gallinam digito tentare, an ovum conceperit.

σκιμβάζω, claudico. A seq.

σκιμβός, ή, όν, (σκίμπτω) claudus.

σκιμπάζω, i. q. σκιμβάζω.

σκιμπόδιον, τό, et σκιμποδίσκος, ὁ, Dim. a σκίμπους.

σκίμπους, ποδος, ὁ, (σκίμπτω, πούς) sella plicatilis: lectica. 2) lectulus discubitorius, grabatus.

σκίμπτω, f. ψω, i. q. σκήπτω, Pind. 2) i. q. σκιμβάζω, claudico.

σκίμπων, ωνος, ὁ, i. q. σκίπων.

σκίμπων, ωνος, ὁ, (σκίμπτω) baculus, scipio.

σκίναξ, ακος, ὁ, ἡ, τό, (κινέω) agilis ad subsiliendum.

σκίναρ, αρος, τό, fetus. Nicand.

σκινδάλαμος, ὁ, contr. σκινδαλμός, Att. σχινδάλαμος, contr. σχινδαλμός, scindula, scandula, assula, festuca. 2) plur. subtiles nugae.

σκινδαλμός, ὁ, v. σκινδάλαμος.

σκινδαλμοφράστης, ου, ὁ, (φράζω) qui de rebus subtilibus, sed et nugatoriis loquitur, nugatorias subtilitates effutiens.

σκινδαψός, οῦ, ὁ, herba hederae similis. 2) instrumentum musicum. 3) verbum nullius sensus, verbum inane.

σκινθός, ή, όν, naufragus. 2) subst. ὁ, urinator, dub. lect.

σκινίς, ίδος, ἡ, (σκιά) piscis quidam.

σκιογραφέω, idem quod σκιαγραφέω.

σκιογραφία, ας, ἡ, idem quod σκιαγραφία.

σκιογράφος, ον, idem quod σκιαγράφος.

σκιοειδής, ές, (σκιά, εἶδος) umbrae similis. 2) umbrosus, opacus.

σκιόεις, όεσσα, όεν, (σκιά) umbrosus, opacus, obscurus.

σκιοθηρικός, ή, όν, per umbram indicans. A seq.

σκιόθηρον, ου, τό, idem quod σκιαθήρας. 2) locus captandae umbrae idoneus.

σκιολογέω, (σκιά, λέγω) de umbra, i. e. nugis, dissero.

σκιομαχία, ας, ἡ, idem quod σκιαμαχία.

σκιουρίς, ίδος, ἡ, Fem. a seq.

σκίουρος, ου, ὁ, (σκιά, οὐρά) sciurus, animal cauda sibi umbram faciens.

σκιοφόρος, ος, (φέρω) umbram praebens.

σκιόφως, ωτος, τό, (σκιά, φῶς) crepusculum.

σκιόψυκτος, ον, (ψύχω) in umbra siccatus.

σκιπωνιαῖος, αία, αῖον, (σκίμπτω) tardus, lentus, qui baculo innitens incedit.

σκίπων, ωνος, ὁ, idem quod σκίμπων.

σκίρα, ἡ, v. σκίρον.

σκιράς, άδος, epith. Minervae. A praec.

σκίραφος, ὁ, idem quod σκίρος, et ab eod. (– ◡ ◡)

σκιραφεία, ας, ἡ, (σκιραφεύω) lusus scruporum in tabella latruncula4ia.

σκιραφεῖον, ου, τό, aleatorium, locus, ubi tesseris luditur. Ab eod.

σκιραφευτής, οῦ, ὁ, qui tesseris ludit. Ab eod.

σκιραφεύω, f. εύσω, (σκίραφος) tesseris ludo.

σκιράφιον, τό, idem quod σκιραφεῖον.

σκίρον, ου, τό, (σκιά) umbraculum, et in Plur. σκίρα, ων, festum quoddam Atheniensium.

σκίρος, ου, ὁ, marmoris fragmentum. 2) caementum. 3) gypsum. 4) tessera, scrupus.

σκιροφόρια, ων, τά, (σκίρον, φέρω) scirophoria, ludi Atheniis.

Σκιροφοριών, ῶνος, ὁ, mensis Atticus, incidens in Majum et Junium, in quo τὰ σκιροφόρια celebrata.

σκιῤῥός, ά, όν, durus. v. σκιῤῥόω.

σκίῤῥος, ου, ὁ, (σκίρος) tumor durus in hepate, liene vel utero, scirrhus, callus.

σκιῤῥόω, f. ώσω, in scirrhum induro, tumefactus obduresco. A praec.

σκιῤῥώδης, ες, callosa duritie rigidus, induratus. 2) durus, contumax.

σκίῤῥωμα, ατος, τό, idem quod σκίῤῥος.

σκιρτάω, f. ήσω, (σκαίρω) salio, exsilio, saltu lascivio.

σκιρτηθμός, ὁ, idem quod seq.

σκίρτημα, ατος, τό, fastus. 2) lascivia.

σκίρτησις, εως, ἡ, saltatio, exsultatio lasciva.

σκιρτητής, οῦ, ὁ, lascive exsultans. v. seq.

σκιρτητικός, οῦ, ὁ, (σκιρτάω) petulcus sive saltator lascivus.

σκιρτοπόδης, ου, ὁ, (σκιρτάω, πούς) pedibus et saltu lasciviens. 2) lascivus saltator.

σκιρτοποιέω, f. ήσω, saltare facio. LXX.

σκίταλοι, ων, οἱ, homines viles et improbi, Ar. Eq. 634.

σκίφη, ἡ, (σκιφος) i. q. κνιπεία. (– –)

σκιφίας, ου, ὁ, Dor. p. ξιφίας.

σκιφίζω, Dor. p. ξιφίζω.

σκίφινος, ίνη, ινον, e palmae foliis factus. A seq.

σκίφος, τό, Dor. p. ξίφος, gladius. 2) palma.

σκιφός, ή, όν, i. q. κνιπός, sordide avarus.

σκιφύδριον, ου, τό, Dor. p. ξιφύδριον, genus conchylii ap. Athenae.

σκίψ, ὁ, i. q. σκνίψ, Lobeck. Phryn. p. 400.

σκιώδης, ες, (σκιά) umbrosus, opacus, obscurus, caliginosus, umbraticus.

σκιωδῶς, adv. obscure, et quasi per umbram. A praec.

σκιωτός, ή, όν, (σκιόω) umbra tectus.

σκλῆμα, ατος, τό, exsiccatio ossis. A seq.

σκλῆναι, inf. aor. 2. a σκέλλω, durum esse e nimia ariditate. ἔσκληκα, perf. ab eod.

σκληραγωγέω, f. ήσω, (σκληρός, ἄγω) dure educo, duriter habeo.

σκληραγωγία, ας, ἡ, dura educatio seu tractatio, s. disciplina severa. A praec.

σκληραύχην, ενος, ὁ, ἡ, cui dura est cervix, qui cervice indomita est: proprie equus, trop. homo pertinax.

σκληρία, ας, ἡ, (σκληρός) durities.

σκληρίασις, ἡ, durities. A seq.

σκληριάω, (σκληρός) duram naturam habeo.

σκληροβίοτος, ον, (βίοτος) duro victu utens.

σκληρόγεως, ων, (γῆ) durum habens solum.

σκληρόδερμος, ον, (δέρμα) duram habens pellem seu cutem. 2) durum habens putamen.

σκληροδίαιτος, ον, (δίαιτα) qui duram vivit vitam, qui victu utitur non delicato, sed duro.

σκληροειδής, ές, (εἶδος) duri generis.

σκληρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) qui duros habet pilos.

σκληροκαρδία, ας, ἡ, pervicacia, contumacia, vid. seq.

σκληροκάρδιος, ον, (καρδία) contumax, difficilis in obediendo.

σκληροκέφαλος, ον, (κεφαλή) qui durum habet caput. 2) Subst. animalculum quoddam.

σκληρόκηρος, ον, dura cera obductus.

σκληροκοίλιος, ον, (κοιλία) qui durum habet ventrem, qui dura est alvo.

σκληροκοιτέω, f. ήσω, (κοίτη) duro cubili seu strato utor.

σκληροκοιτία, ας, ἡ, durum cubile.

σκληρόκοκκος, ον, dura habens grana.

σκληρολέκτης, ου, ὁ, (σκληρός, λέγω) verbis duris, dithyrambicis utens.

σκληροποιός, όν, (ποιέω) durum reddens, durans.

σκληρόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) duripes, Gl. Vet.

σκληροπρόσωπος, ον, qui dura est facie. 2) animi duritiem vultu prodens.

σκληροπύρηνος, ον, (πυρήν) durum nucleum habens. (ῡ)

σκληρός, ρά, ρόν, (σκλῆναι, σκέλλω) durus, rigidus, asper. 2) contumax. 3) gravis auditu, difficilis perceptu, improbabilis.

σκληρόσαρκος, ον, (σάρξ) durinsculam carnem habens.

σκληρόστομος, ον, (στόμα) qui duri oris est, proprie de equo.

σκληρόστρακος, ον, (ὄστρακον) duro testo opertus.

σκληροσώματος, ον, (σῶμα) qui duri corporis est.

σκληρότης, ητος, ἡ, (σκληρός) durities, rigor: contumacia, pertinacia.

σκληροτράχηλος, ον, rigidam cervicem habens. 2) pertinax, pervicax, contumax.

σκληρότριχος, ον, idem quod σκληρόθριξ.

σκληρουχία, ἡ, (ἔχω) idem quod κακουχία.

σκληροφθαλμία, ας, ἡ, oculorum durities. A seq.

σκληρόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) qui duris est oculis, qui dura lippidine laborat.

σκληρόψυχος, ον, (ψυχή) duro animo.

σκληρόω, (σκληρός) induro.

σκληρυντικός, ή, όν, indurandi vim habens. A seq.

σκληρύνω. pf. p. ἐσκλήρυσμαι et ἐσκλήρυμμαι, (σκληρός) duro, obduro. 2) duriter habeo, nil commodi tribuo in SS. LL. σκληρύνομαι, rigesco.

σκλήρυσμα, ατος, τό, tumor durus, durities. A praec.

σκληρυσμός, οῦ, ὁ, durities, induratio.

σκλήρωμα, ατος, τό, (σκληρόω) duritia, scirrhi species.

σκληρῶς, adv. (σκληρός) dure, duriter.

σκληφρός, ή, όν, Att. p. σκελιφρός, aridus, tenuis, v. σκελιφρός.

σκνιπαῖος, αία, αῖον, (σκνίφος, σκνιφός) i. q. σκνιφαῖος, obscurus vel qui in obscuro est, ὁδίτης, qui in tenebris ambulat, Theocr. 16, 93.

σκνιπός, ή, όν, (κνίζω, σκνίπτω) i. q. κνιπός, valde parcus, avarus, sordidus. cf. σκνιφός.

σκνιπότης, ητος, ἡ, avaritia.

σκνίπτω, (κνίζω) pungo: sordide avarus sum.

σκνίφος, τό, i. q. κνέφας, tenebrae, caligo.

σκνιφός, ή, όν, (κνέφας, νέφος) tenebricosus, obscurus: hebes visu. 2) (κνίζω, σκνίπτω) i. q. σκνιπός, sordide avarus.

σκνιφότης, ητος, ἡ, hebetudo oculorum.

σκνιφόω, (σκνιφός) obscuro.

σκνίψ, ὁ, raro ἡ, gen. σκνιπός, at σκνιφός, (κνίζω, σκνίπτω) vermiculus ligna arrodens: formicae genus ficus arrodens: culex: curculio: vespa. 2) homo avarus.

σκοίδιον, τό, pro σκιάδιον, Hesych.

σκοιός, ά, όν, densus, umbrosus, poet. p. σκιερός.

σκολιάζω, f. άσω, (σκολιός) obliquo, obliquum reddo. 2) oblique et tortuose incedo.

σκολιαίνω, obliquum reddo.

σκολιόβουλος, ον, (βουλή) vafer, fraudulentus.

σκολιόγραπτος, ον, (γράφω) tortuosis, obscuris notis pictus.

σκολιοδρομέω, flexuosum iter carpo. A seq.

σκολιόδρομος, ον, vagus, errabundus.

σκολιον, rectius σκόλιον, ου, τό, (σκολιός) carmen convivale, quod gesta fortium virorum complectebatur, atque a primo enim coeptum, non a secundo, sed ultro citroque ordine incerto excipiebatur.

σκολιόνειρος, ον, qui prava et terrifica somnia videt. Subst. ὁ, malum somnium.

σκολιοπλανής, ές, (πλάνη) oblique incedens.

σκολιός, ά, όν, obliquus, tortuosus, tortus. 2) pravus, perversus, versutus. 3) asper, difficilis, durus.

σκολιότης, ητος, ἡ, tortuositas, curvatura, obliquitas. 2) inaequalitas. 3) pravitas A pr.

σκολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) prava cogitans, qui prava est mente.

σκολιοχειλος, ον, aduncum rostrum habens.

σκολιόω, f. ώσω, tortuosum reddo, perverto.

σκολίωμα, ατος, τό, obliquitas, anfractus, tortuositas. A praec.

σκολίωσις, εως, ἡ, deflexio in obliquum. 2) spinae dorsi depravatio. Ab eod.

σκολιῶς, adv. (σκολιός) tortuose, intorte, oblique. 2) prave, perverse, perplexe.

σκόλλυς, υος, ὁ, villus, cirrus. Legitur et σκόλλας.

σκολόπαξ, ακος, ὁ, gallinago, avis in arbore nunquam sedens. Dicitur et ἀσκαλώπας.

σκολόπενδρα, ας, ἡ, scolopendra, animal e genere multipedum. 2) herba quaedam, scolopendrium.

σκολοπένδριος, ου, ὁ, idem.

σκολοπενδρώδης, ες, scolopendrae formam habens. A praec.

σκολόπια, ας, ἡ, (σκόλοψ) idem quod σκολόπενδρα. dub.

σκολοπίζω, palo affigo. ἐσκολοπισμένος, palo fixus. perf. pass. part.

σκολοποειδής, ές, (εἶδος) pali seu valli praeacuti formam habens.

σκολοπόεις, όεσσα, όεν, palis seu vallis abundans. A seq.

σκόλοψ, οπος, ὁ, palus praeacutus, vallus, sudes. 2) crux. 3) veru.

σκόλυθρος, ὁ, et σκολύθριον, ου, τό, sella, inpr. Thessalica tripes; item scabellum pedum.

σκόλυμος, ου, ὁ, scolymus, cardui genus.

σκολυμώδης, ες, scolymo similis. A pr.

σκόλυφρος, tetricus. Hesych. v. σκελιφρός.

σκομβρίζω, murmuro. Hesych. Suid. A seq.

σκόμβρος, ου, ὁ, scombrus, piscis.

σκοπάρχης, ου, ὁ, (σκοπός, ἀρχή) speculatorum seu exploratorum praefectus, qui exploratoribus praeest.

σκόπαρχος, ου, ὁ, idem.

σκοπελόδρομος, ον, per rupes ac montes vagans.

σκοπελοειδής, ές, (εἶδος) rupis speciem habens.

σκόπελον, ου, τό, et σκόπελος, ου, ὁ, (σκοπός) scopulus, locus editus, e quo circumjacentia lustrari possunt. 2) rupes in mari prominens.

σκοπευτήριον, ου, τό, specula. A seq.

σκοπεύω, f. εύσω, (σκοπός) speculor, contemplor.

σκοπέω, f. ήσω, it. έομαι, speculor, exploro, quaero. 2) video, observo. 3) considero, expendo. 4) rationem habeo. Ab eod.

σκοπή, ῆς, ἡ, (σκέπτομαι) specula. 2) speculatio, ipsa speculandi actio.

σκόπησις, εως, ἡ, (σκοπέω) contemplatio.

σκοπιά, ᾶς, ἡ, (σκοπή) specula. 2) speculatio.

σκοπιάζω, f. άσω, speculor, e specula observo. A praec.

σκοπιή, Ion. pro σκοπιά.

σκοπιήτης, ου, ὁ, speculator, explorator.

σκόπιμος, ον, (σκοπέω) qui velut scopus spectatur, quem velut scopum nobis proposuimus.

σκοπιωρέομαι, speculor, velut ab alta specula observo. 2) in insidiis collocatus observo. A seq.

σκοπιωρός, οῦ, ὁ, (σκοπιά, οὖρος) custos speculae, qui e specula observat.

σκοπός, οῦ, ὁ, (σκέπτομαι) speculator, explorator, observator, spectator. 2) praefectus, praeses. 3) consilium, propositum, quod spectatur, s. petitur, scopus, quo collimant jaculantes, quod petitur jaculando, meta. metaph.

σκορακίζω, f. ίσω, ad corvos abire jubeo, contumeliose repello, vel tracto, item rejicio, irrideo. (Ab ἐς κόρακας, ad corvos.)

σκορακισμός, οῦ, ὁ, contumeliosa repulsio, qua aliquem ad corvos amandamus: contumelia, rejectio. A praec.

σκορδινάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione.

σκορδινέομαι, οῦμαι, idem. Ion.

σκορδίνημα, ατος, τό, pandiculatio, totius corporis extensio cum oscitatione. vid. etiam κορδίνημα. A praec.

σκορδινισμός, οῦ, ὁ, idem, quasi a σκορδινίζομαι.

σκόρδιον, ου, τό, (σκόρδον) herba quae odorem allii habet.

σκορδοειδής, ές, (εἶδος) allio similis.

σκόρδον, ου, τό, allium, pro σκόροδον, poetae et prosaici recentiores.

σκορδόπρασον, ου, τό, (σκόρδον, πράσον) herba quae gustu et odore porrum et allium refert.

σκορδοπώλης, ου, ὁ, (πωλεῖν) allii venditor.

σκορδύλαι, αἱ, scordylae, fetus thynnorum. in Ponto ap. Aristot.

σκορδύλος, ου, ὁ, scordylus, piscis quem cordylam vocat Plinius; parvus thynnus.

σκοροδάλμη, ης, ἡ, (σκόροδον, ἅλμη) muria allio condita.

σκοροδίζω, f. ίσω, (σκόροδον) alliis pasco. 2) allium refero. ἐσκοροδισμένος, allio pastus. perf. pass. part.

σκορόδιον, ου, τό, allii caulis, aut ipsum allium.

σκοροδομίμητος, ον, (μιμέομαι) allio

similis, allium imitans, σκοροδομίμητον φύσιν, Aristoph. Athenaei p. 372. ubi antea vulgo legebatur σκοροδομητόν, vitiose.

σκόροδον, ου, τό, allium.

σκοροδοφόρος, ον, (φέρω) ferax allii.

σκοροδόω, coeo, subigo feminam. Hesych.

σκοροδών, ῶνος, ὁ, (σκόροδον) plantarium allii.

σκορπιαίνω, (σκορπίος) exaspero, exacerbo, irrito.

σκορπιακός, ή, όν, in scorpio natus.

σκορπίδιον, ου, τό, parvus scorpius. 2) genus teli vel jaculi, it. machinae bellicae, qua sagittae mittuntur. Dim. a σκορπίος s. σκορπίων.

σκορπίζω, f. ίσω, dissipo, spargo, dispergo. ἐσκορπισμένος, dissipatus, perf. pass. part.

σκορπιόδηκτος, ον, (σκορπίος, δάκνω) a scorpio morsus.

σκορπιοειδής, ές, (εἶδος) scorpio similis.

σκορπιόεις, όεσσα, όεν, ad scorpium pertinens.

σκορπιόπληκτος, ον, a scorpio ictus.

σκορπίος, ὁ, scorpius. 2) piscis marinus aculeatus. 3) herba, Spartium scorpius; Linn. 4) machina bellica, arcubalista, Plut. Marc. 15. dicitur et σκορπίων.

σκορπίουρος, ον, (οὐρά) scorpionis caudam habens, cujus cauda caudae scorpii similis est. 2) genus herbae, quae et ἡλιοτρόπιον.

σκορπιόω, f. ώσω, (σκορπίος) exaspero, exacerbo.

σκορπισμός, οῦ, ὁ, (σκορπίζω) dispersio, dissipatio.

σκορπίτης, ου, ὁ, (σκορπίος) ut σκορπίτης λίθος, scorpites, gemma.

σκορπιώδης, ες, scorpioni similis. 2) ad iracundiam pronus, venenosus, perniciosus, ut scorpio.

σκορπίων, ὁ, i. q. σκορπίος, 4.

σκοτάζω, f. άσω, (σκότος) obscuro, tenebras obduco. 2) obtenebrasco, obscurus fio, tenebris offundor.

σκοταῖος, αία, αῖον, tenebricosus. 2) qui aliquid facit vesperi, seu tenebris ingruentibus.

σκοτασμός, οῦ, ὁ, (σκοτάζω) caligo, obscuritas.

σκοτεινός, ή, όν, (σκότος) tenebrosus, obscurus.

σκοτεινότης, ητος, ἡ, obscuritas. A pr.

σκοτεινοφόρος, ον, (φέρω) tenebras adferens.

σκοτεινῶς, adv. obscure.

σκότιμος, α, ον, idem quod seq. et ab eod.

σκοτεινός, ή, όν, (σκότος) tenebrosus, obscurus.

σκοτεύω, clam, sive tenebricoso tempore, aufugio.

σκοτία, ας, ἡ, tenebrae.

σκοτιαῖος, α, ον, idem quod σκοταῖος.

σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio, fugitivus.

σκοτίζω, f. ίσω, (σκότος) obscuro, tenebras obduco.

σκότιος, ία, ιον, tenebricosus. 2) furtivus. 3) obscuris natalibus ortus, spurius.

σκοτισμός, οῦ, ὁ, (σκοτίζω) vertigo, Philox. quasi tenebricatio, quia caligo oculis offunditur.

σκοτίτης, ου, ὁ, i. q. σκότιος, epith. Jovis, ut κελαινεφής.

σκοτοβινιάω, (βινέω) in tenebris coeo cum aliqua Ar.

σκοτοδασυπυκνότριξ, τριχος, ὁ, (σκότος, δασύς, πυκνός, θρίξ) nigrum, hirtum et densum capillitium habens. Aristoph.

σκοτόδειπνος, ον, (δεῖπνον) qui sine accensa candela coenat in tenebris, s. qui conviviis sordidis utitur.

σκοτοδινέω, f. ήσω, vertigine tenebricosa laboro.

σκοτοδίνη, ης, ἡ, vertigo tenebricosa. (ῑ)

σκοτοδινία, ας, ἡ, idem, a praec.

σκοτοδινίασις, ἡ, idem. e seq.

σκοτοδινιάω, f. άσω, idem quod σκοτοδινέω.

σκοτόδινος, ου, ὁ, (σκότος, δίνη) vertigo tenebricosa, quum omnia circumagi atque nigra esse videntur.

σκοτοειδής, ές, (εἶδος) tenebricosus.

σκοτόεις, όεσσα, όεν, (σκότος) tenebricosus.

σκοτοεργός, όν, (ἔργον) qui in obscuro opus perficit.

σκοτοιβόρος, ον, (σκοτός, βορά) dolosus, fraudulentus.

σκοτόμαινα, ἡ, Att. p. σκοτομήνη, Lobeck. Phryn. p. 499.

σκοτομήδης, ες, (μῆδος) occultus in consiliis, fraudulentus.

σκοτομήνη, ης, ἡ, (μήνη) tenebrosa nox, illunis.

σκοτομηνία, ας, ἡ, idem et ex eod.

σκοτομήνιος νύξ, nox illunis, tenebricosa, Od. 14, 457.

σκότος, ου, ὁ, vel εος, τό, tenebrae, caligo.

σκοτόω, f. ώσω, obscuro, tenebras obduco. 2) vertigine occupo. σκοτοῦμαι, tenebrasco, vertiginor. A praec.

σκοτώδης, ες, tenebrosus, tenebricosus. 2) vertigine laborans. Hinc τὰ σκοτώδεα, Subst. vertigines, oculorum caligines.

σκότωμα, ατος, τό, (σκοτόω) vertigo.

σκοτωματικός, ή, όν, vertiginosus. 2) qui vertigines facit.

σκότωσις, εως, ἡ, (σκοτόω) obscuratio, tenebrae. 2) vertigo.

σκυβαλίζω, (σκύβαλον) vilipendo, adspernor, rejicio. σκυβαλίζομαι, rejicior.

σκυβαλικός, ή, όν, (σκύβαλον) ut σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum vile.

σκυβάλισμα, ατος, τό, (σκυβαλίζω) res quae rejicitur, nullius pretii.

σκυβαλισμός, οῦ, ὁ, rejectio rei, quam vilipendimus.

σκύβαλον, ου, τό, stercus, fimus, retrimentum, minutiae, quisquiliae, faex.

σκυβαλώδης, ες, faeculentus. A praec.

σκυθμαινος, η, ον, tetricus, tristem vultum prae se ferens. A seq.

σκυθμαίνω, i. q. σκύζομαι, irascor, succenseo. 2) tristi seu tetrico sum vultu.

σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido et appetitus coeundi.

σκυζάω, catulio, gannio. 2) in Venerem pronus sum. A praec.

σκύζομαι, irascor, τινί, Hom. ira tumeo, indignor. — Act. σκύζω non est usitatum.

σκυθάριον, τό, lignum scythicum.

Σκύθης, ου, ὁ, Scytha, qui est e Scythia. 2) homo ferus.

Σκυθίζω, f. ίσω, Scythas imitor. 2) Scythis faveo, Scythicorum partium sum. 3) ebrius sum. 4) Scythico more tondeo vel rado. A praec.

Σκυθικός, ή, όν, (Σκύθης) Scythicus. Hinc Σκυθικαί, αἱ, calceamenti genus.

Σκυθικῶς, adv. more Scytharum.

Σκυθίς, ίδος, ἡ, mulier e Scythia.

Σκυθιστί, adv. Scythice, lingua et more Scytharum.

σκύθος, ὁ, Aeol. p. σκύφος.

Σκυθοτοξότης, ου, ὁ, sagittarius Scythicus. 2) qui in arte sagittandi Scythas imitatur.

σκυθράζω, f. άσω, (σκυθρός) vultu sum tetrico et maesto.

σκύθραξ, ακος, ὁ, adolescens, puber.

σκυθρός, ά, όν, (σκύζομαι) tristis, tetricus vultu, severus.

σκυθρωπασμός, οῦ, ὁ, vultus tetricus et moestus, supercilium tetricum. A seq.

σκυθρωπάζω, f. άσω, (σκυθρωπός) vultu tetrico et tristi sum, contristor, maestus sum, aegre fero.

σκυθρωπέω, idem et ab eod.

σκυθρωπός, ή, όν, (σκυθρός, ὤψ) tristem vultum gerens, austerus, vultuosus, morosus, difficilis. Dicitur non modo de personis, sed etiam de rebus tristibus auditu, de saevitia poenarum, item de rebus quae specie sua terrorem incutiunt, ut lictores, fasces, secures.

σκυθρωπότης, ητος, ἡ, maestitia, tristitia, tetrica et superciliosa facies. A praec.

σκυθρωπῶς, adv. vultu tetrico et superciliis contractis. Ab eod.

σκυλάκαινα, canicula, Dimin. a σκύλαξ.

σκυλακεία, ας, ἡ, (σκυλακεύω) canum admissura. 2) catulorum educatio.

σκυλάκειος, εία, ειον, (σκύλαξ) catulinus.

σκυλάκευμα, ατος, τό, catulus.

σκυλακεύω, f. εύσω, (σκύλαξ) canes admitto. 2) canes alo, catulos educo.

σκυλακία, ἡ, catuli, vel catulorum educatio.

σκυλακηδόν, adv. more catulorum.

σκυλακικός, ή, όν, catulinus.

σκυλάκιον, ου, τό, catellus. Dim. a σκύλαξ.

σκυλακῖτις, ἡ, Epith. Dianae, quia est venatrix et canes comites habet.

σκυλακώδης, ες, caninus, inverecundus. τὸ σκυλακῶδες, mos catulorum, item infantium, cunctis assiliendi et blandiendi.

σκύλαξ, ακος, ὁ et ἡ, catulus, catellus: canis. 2) catena collum cingens.

σκυλατικός, ή, όν, praedatorius. ἡ σκυλατική, praedatrix, bellatrix. Epith. Minervae. A seq.

σκῦλα, (σκῦλον) spolia.

σκυλεία, ας, ἡ, (σκυλεύω) spoliatio.

σκύλευμα, ατος, τό, spolium. (ῡ)

σκύλευσις, εως, ἡ, spoliatio. (ῡ)

σκυλευτής, οῦ, ὁ, spoliator. A seq.

σκυλεύω, (σκῦλον) spolio, i. e. victo hosti arma detraho s. caesae bestiae cutem detraho: hinc omnino praedor. Constr. τινά τι, τί ἀπό τινος et τινά τινος.

σκυλήτρια, ας, ἡ, (σκυλάω) spoliatrix, praedatrix.

σκυληφόρος, ον, poet. p. σκυλοφόρος.

σκύλια, ων, τά, (σκύλαξ) caniculae, pisces.

σκύλλαρος, ου, ὁ, parva squilla; ap. Aristot.

σκύλλω, aor. ἔσκυλα, cutem detraho, unde dilacero, crucio, vexo, fatigo.

σκύλμα, ατος, τό, vexatio. σκύλματα κόμης, laniatus comae; in Epigr. A praec.

σκυλμός, οῦ, ὁ, (σκύλλω) vexatio, fatigatio.

σκυλοδεψέω, f. ήσω, coriariam exerceo.

σκυλοδέψης, it. σκυλαδέψης, ου, ὁ, (δέψω) coriarius.

σκυλόδεψος, ὁ, it. σκυλάδεψος, i. q. σκυλοδέψης.

σκῦλον, sive σκύλον, ου, τό, spolium, exuviae, praeda. 2) pellis detracta, tegmen.

σκῦλος, εος, τό, poet. p. σκῦλον.

σκυλοφόρος, ον, (φέρω) qui spolia fert, exuvias ferens. 2) spoliator.

σκυλοχαρής, ής, (χαίρω) spoliis seu exuviis gaudens.

σκυλόω, (σκῦλον, 2.) cooperio, tego.

σκύλσις, ἡ, (σκύλλω) i. q. σκυλμός.

σκυμναγωγέω, (σκύμνος, ἀγωγή) catulos (sc. leonis) alo, educo, de leaena.

σκυμνεύω, (σκύμνος) alo catulos vel catulum.

σκυμνίον, ου, τό, catulus. Dim. a seq.

σκύμνος, ου, ὁ, catulus, proprie leonis.

σκυμνοτοκέω, f. ήσω, (τίκτω) catulos pario. 2) dicitur etiam de piscibus.

σκύνιον, ου, τό, summa palpebra, cilium.

σκύπφειος, εία, ειον, v. σκύφειος. A seq.

σκύπφος, ὁ, v. σκύφος.

σκυράω, σκυρόω, poet. p. σκιρτάω, Nic. nisi rectius nunc legitur σκιρόω.

σκυρθάλιος, ὁ, et σκύρθαξ, ακος, ὁ, it. σκύθραξ, i. q. κυρσάνιος, Lacon. p. νεανίας, juvenis. (Fortasse derivandum a σκιρτάω.)

σκύριον, τό, i. q. σκίρον.

σκύρον, τό, herba, quae et erythrodanum dicitur, Nic.

σκῦρον, τό, i. q. λατύπη.

σκυρός, ά, όν, i. q. σκιῤῥός.

σκυρόω, in lapidem verto: unde σκυρωθῆναι, in lapidem verti. A praec.

σκυρώδης, ες, petrosus.

σκυρωτός, ή, όν, (σκυρόω) idem, asper. Epith. viae.

σκυτάλη, ης, ἡ, (σκῦτος) scutica, lorum. 2) fustis, clava. it. vectis. 3) apud Lacedaemonios genus secretae epistolae; etiam genus serpentis, quod est longum instar baculi.

σκυταληφορέω, clavam vel vectem fero. A seq.

σκυταληφόρος, ον, (σκυτάλη, φέρω) clavam gerens, scuticam, virgam seu vectem ferens.

σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλῃ similis, teres, oblongus.

σκυτάλιον, ου, τό, vectis, clava, fustis, baculus. 2) herba, Lat. etiam umbilicus Veneris. Dim. a σκυτάλη.

σκυταλίς, ίδος, ἡ, baculus, virga. 2) vectis. 3) parva scytala, adhibita in circuitione vigiliarum. 4) strigilis. 5) instrumentum ad ignem jaculandum.

σκυταλισμός, οῦ, ὁ, fustuarium, quasi a σκυταλίζω.

σκύταλον, ου, τό, clava, fustis.

σκυταλόω, f. ώσω, fuste caedo. A praec.

σκυταλωτός, ή, όν, virgatus.

σκυτάριον, τό, Dim. a σκῦτος.

σκυτεῖον, ου, τό, (σκυτεύς) sutrina, officina sutoria.

σκύτειος, εία, ειον, sutorius, ad sutorem pertinens. (ῡ)

σκυτεύς, έως, ὁ, sutor, coriarius, cerdo.

σκυτεύω, f. εύσω, artem sutoriam seu coriariam factito, sum cerdo. A praec.

σκύτη, Dor. σκύτα, ἡ, caput, Archil. fr. 99.

σκυτικός, ή, όν, e corio factus. 2) coriarius.

σκύτινος, ίνη, ινον, e corio factus. (ῠ)

σκυτίς, ίδος, ἡ, pellicula, parvum corium. Dim. a σκῦτος.

σκυτοβραχίων, ονος, ὁ, ἡ, loreum brachium habens. (ῐ Ion. ῑ Att.)

σκυτοδεψέω, f. ήσω, pelles mollio seu subigo, ut coriarii solent. 2) pelles tingo. A seq.

σκυτοδέψης, ου, ὁ, (δέψω) coriarius, cerdo, qui pelles subigit.

σκυτοδεψικός, ή, όν, ad coriarium pertinens. A praec.

σκυτόδεψος, ὁ, idem quod σκυτοδέψης, et ex eod.

σκῦτος, εος, τό, corium, pellis, flagrum, scutica. (Scribitur et σκύτος, sed falso.)

σκυτοτομέω, f. ήσω, (σκυτοτόμος) sutoriam exerceo, incido coria.

σκυτοτομία, ἡ, sutoria, coriaria.

σκυτοτομικός, ή, όν, ad artem sutoriam, sive qui eam factitat, pertinens.

σκυτοτόμιον, τό, sutrina. A seq.

σκυτοτόμος, ον, (σκῦτος, τέμνω) qui coria scindit ad calceos, lora, et similia conficienda, sutor.

σκυτοτραγέω, (τρώγω, τραγεῖν) corium arrodo.

σκυτοφάγος, ον, (φαγεῖν) corium devorans, corrodens.

σκυτόω, f. ώσω, (σκῦτος) corio obduco.

σκυτώδης, ες, corio similis.

σκυφίον, ου, τό, parvum poculum. Dimin. a σκύφος.

σκυφοειδής, ές, (εἶδος) scyphi formam habens, scypho similis.

σκύφος, ου, ὁ, et εος, τό, vas exsculptum et concavum, ut κύφος, n. 2. scyphus, poculum majus. Scribitur et σκύπφος.

σκύφωμα, ατος, τό, idem. Aesch.

σκωληκίασις, ἡ, vitium rerum quae corruptione vermiculantur.

σκωληκιάω, (σκώληξ) vermibus scateo, vermes genero; vermino. σκωληκιῶν, verminosus.

σκωληκίζω, f. ίσω, vermem refero, at σκωληκίζομαι, vermium modo moveor.

σκωλήκιον, ου, τό, vermiculus. Dim. a σκώληξ.

σκωληκόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) e vermibus exesus seu erosus.

σκωληκοειδής, ές, (εἶδος) vermis speciem gerens, vermiculo similis.

σκωληκοποιέω, idem quod seq.

σκωληκοτοκέω, f. ήσω, (σκωληκοτόκος) vermes genero, seu procreo.

σκωληκοτοκία, ας, ἡ, vermium procreatio vel generatio. Ab eod.

σκωληκοτόκος, ον, (τίκτω) vermes pariens, vermes generans.

σκωληκοφάγος, ον, (φαγεῖν) vermibus vescens.

σκωληκόω, f. ώσω, (σκώληξ) vermibus infesto. σκωληκοῦμαι, vermiculor, vermibus scateo.

σκωληκώδης, ες, vermem imitans, vermi similis.

σκωλήκωσις, εως, ἡ, (σκωληκόω) idem quod σκωληκίασις.

σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis, lumbricus. 2) filum. 3) placentae genus. 4) Aeol. i. q. κολόκυμα. 5) i. q. ἄντλος, acervus frumenti.

σκωλοβάτης, ου, ὁ, (σκῶλος, βαίνω) vermiculus frumento noxius. Hesych.

σκωλοβατίζω, claudus ligneo pedi innitor, grallis incedo.

σκῶλον, ου, τό, offendiculum, impedimentum in via occurrens. 2) lignum praeacutum.

σκῶλος, ου, ὁ, spinae genus, quod in igne versatum validius evadit. 2) idem quod praec.

σκωλύπτομαι, volutor, obliquo tractu moveor, ap. Nicand. dub.

σκῶμμα, ατος, τό, (σκώπτω) cavillum; cavillatio, sales, dicterium, jocus mordax.

σκωμμάτιον, ου, τό, mordax dicterium, cavillum. Dim. a praec.

σκωπαῖος, ὁ, nanus.

σκώπευμα, τό, visus procul aliquid adspicientium.

σκώπτης, ου, ὁ, (σκώπτω) cavillator, derisor, dicax, scurra, scommata jactitans.

σκωπτικός, ή, όν, qui scommatis dicteriisque mordacibus lacessere solet, dicax, mordax, dicaculus.

σκωπτικῶς, adv. illudendi caussa.

σκωπτόλης, ου, ὁ, (σκώπτω, ὄλλυμι) qui acerbis et mordacibus dictis perdit quasi et proscindit homines, cavillis et scommatis gaudens.

σκώπτρια, ἡ, fem. a σκώπτης.

σκώπτω, f. ψω, cavillor, contumelioso gestu subsanno, dicteriis mordacibus irrideo. 2) ludo, simpliciter.

σκώρ, σκατός, τό, stercus, oletum, merda.

σκωραμίς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus reponitur. A praec.

σκωρία, ας, ἡ, scoria, faex metalli. 2) retrimentum, stercus, excrementum. Ab eod.

σκωριοειδής, ές, (εἶδος) stercori similis.

σκώψ, σκωπός, ὁ, avis a genere noctuarum, noctua, bubo. 2) genus saltationis. 3) gestus eorum qui manu curva oculis adjuncta acutius cernunt, Athen. p. 629. f. (Radix est σκέπτομαι.)

σκῶψις, εως, ἡ, (σκώπτω) derisio, quae fit dictis mordacibus, cavillatio.

σμαραγδίζω, f. ίσω, (σμάραγδος) smaragdum colore refero.

σμαράγδινος, ίνη, ινον, smaragdinus, e smaragdo factus.

σμαράγδιον, τό, idem quod σμάραγδος.

σμαραγδίτης, ου, ὁ, ut σμαραγδίτης λίθος, smaragdus.

σμάραγδος, ὁ, ap. Theophr. ἡ, smaragdus, gemma.

σμαραγέω, f. ήσω, resono, strepitum edo, strido.

σμαραγή, ῆς, ἡ, strepitus, stridor. Oppian. A praec.

σμαραγίζω, f. ίσω, idem quod σμαραγέω.

σμάραγνα, ἡ, (σμαραγέω) flagellum.

σμαράσσω, i. q. μαράσσω, σμαραγέω, dub.

σμαρίς, ίδος, ἡ, piscis quidam pusillus, smaris.

σμάω, Ion. σμέω, f. σμήσω, Dor. σμάσω, praes. contr. σμῶ, σμῇς, σμῇ, inf. σμῆν, aor. p. ἐσμήχθην, a σμήχω, abstergo, detergo, purgo.

σμερδαλέος, έα, έον, (μέρδω) adspectu seu intuitu terribilis. Hinc σμερδαλέον vel σμερδαλέα, adv. horrendum in modum, horribiliter, terribiliter.

σμερδνός, ή, όν, idem et ab eod. Subst. σμέρδνος, ὁ, pro robore, vel impetu. Hesych.

σμέω, idem quod σμάω, Ion.

σμῆγμα, ατος, τό, (σμήχω) smegma, quo utimur in abstergendo, lomentum.

σμηγματοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) lomentarius, qui lomenta vendit.

σμηγματώδης, ες, smegmatis formam, vim habens.

σμήκτης, ου, ὁ, (σμήχω) pumicator, politor.

σμηκτικός, ή, όν, abstergendi vim habens. A praec.

σμηκτίς, ίδος, ή, idem. substant.

σμητρίς, ίδος, ή, idem et ab eod.

σμῆλη, ης, ή, (σμάω) sapo, smegma, quo ad abstergendum utimur.

σμῆμα, ατος, τό, idem et ab eod.

σμήνιον, ου, τό, alveare, examen. Dim. a σμῆνος.

σμηνοδόκας, ου, (σμῆνος, δέχομαι) qui excipit apum examina.

σμηνοκόμος, ὁ, (κομέω) curator apum.

σμῆνος, εος, τό, examen apum. 2) alveare, metaph. magna multitudo.

σμηνουργεῖσθαι, (ἔργον) dicuntur apes quum fetificant et examina ponunt.

σμῆξις, εως, ή, (σμήχω) purgatio, quae fit detergendo.

σμήριγξ, ιγγος, ὁ, pro μήριγξ, idem quod seq.

σμήρινθος, ὁ, v. μήρινθος.

σμήχω, f. ξω, (σμάω) abstergo, extergo, detergo.

σμικρίνης, ου, ὁ, (σμικρός) in tenuissimis rebus avarus.

σμικροκήρυξ, κος, ὁ, tenuis praeco.

σμικρολογία, usitatius, σμικρολογέομαι, σμικρολογία, σμικρολόγος, σμικρολόγως, v. in μικρολογία etc.

σμικρομερής, ές, v. μικρομερής.

σμικροπρέπεια, σμικροπρεπής, σμικροπρεπῶς, vid. μικροπρέπεια etc.

σμικρός, ρά, ον, Attice pro μικρός.

σμικρότατα, adv. superl. minime. A pr.

σμικρότης, ητος, ή, v. μικρότης.

σμικρόφθαλμος, ὁ, ή, parvos oculos habens.

σμικροφωνία et σμικρόφωνος, σμικροφώνως, vid. μικροφωνία.

σμικρύνω, v. μικρύνω.

σμῖλαξ, ακος, ή, taxus. 2) arbor a taxo diversa, folium habens ilicis. 3) smilax, frutex hortensis, hederae similis, herba coronaria, phaseolus.

σμίλευμα, ατος, τό, segmen scalpro amputatum, ramentum. σμιλεύματα, minutiae. (- - ◡) A seq.

σμιλεύω, f. εύσω, scalpello amputo. A seq.

σμίλη, ης, ή, scalprum. (- -)

σμιλίον, ου, τό, scalpellum. Dim. a pr.

σμιλιωτός, ή, όν, scalpra similis.

σμῖλος, ή, arbor, abieti similis. Nicand.

σμίνθα, ας, ή, mus domesticus. Aeolice.

σμινθεύς, έως, ὁ, Smintheus, cognomen Apollinis. A σμίνθα, ut quidam Gramm. solvunt.

σμινθος, ου, ὁ, idem quod σμίνθα.

σμινύδιον, τό, Dim. a σμινύη.

σμινύη, ή, bidens, ligo, rastrum, sarculus.

σμινυός, όν, ad ligonem pertinens.

σμινύς, ύος, et ύδος, ή, i. q. σμινύη.

σμίρις, ιδος, ή, idem quod σμύρις.

σμυγερός, ρά, ρόν, aerumnosus, poet. p. μογερός.

σμυγερῶς, adv. aerumnose.

σμύλα et σμύλλα, ή, piscis quidam.

σμύξων, ὁ, v. μύξων, μυξῖνος.

σμύραινα, ή, poet. p. μύραινα. (- - ◡)

σμύραινος, ὁ, piscis incerti generis. (- - ◡)

I. σμυρίζω, (σμύρις) polio.

II. σμυρίζω, poet p. μυρίζω, ungo, Archil. fr. 25. nisi pro ἐσμυρισμένος leg. ἐσμυρνισμένος.

σμύρις, ιδος, ή, smyris, lapis, quo annularii et gemmarii utuntur ad expoliendas gemmas.

σμύρισμα, τό, (σμυρίζω, I.) quod politum est. Dim. σμυρισμάτιον, τό.

σμυρίτης, ου, ὁ, λίθος, smyrites, lapis. A praec.

σμύρνα, ης, ή, (μύῤῥα) myrrha. 2) Smyrna, urbs.

σμυρνίζω, myrrha imbuo. ἐσμυρνισμένος, myrrhatus, perf. pass. part. A praec.

σμύρνινος, ίνη, ινον, myrrhinus. Ab eodem.

σμύρνιον, ου, τό, planta myrrham resipiens. Ab eod.

σμυρνοειδής, ές, (εἶδος) myrrhae similis. τὸ σμυρνοειδές, herba, quae et κληματίς dicitur.

σμυρνοφόρος, ον, myrrhae ferax.

σμύχω, f. ξω, proprie de igne latante sine flamma et paulatim rem consumente. Unde 2) paullatim attero, absumo, velut lenta tabe corrumpo; de doloribus et cruciatibus animi. σμυγείς, exustus. aor. 2. part. pass.

σμώδιγξ, ιγγος, ή, idem quod σμῶδιξ.

σμωδικόν, τό, pharmacum ad vibices; ap. Hippocr.

σμῶδιξ, ιγος, ή, vibex, livor ab ictu.

σμώχω, f. ξω, i. q. σμάω, σμήχω, attero, abstergo, purgo. 2) convicior; it. verbero. 3) attero, contero, Ar.

σοβαρεύομαι, f. εύσομαι, (σοβαρός) insolenter et fastose me infero, superbe incedo, cum impetu ruo, feror.

σοβαροβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) qui fastoso et superbo est supercilio.

σοβαρός, ά, όν, (σοβέω) severus, tetricus, durus, concitatus, violentus, impetuosus, acer, vehemens de vento; fastosus, magnificus. 2) qui gravi passu, gestu, toto habitu incedit.

σοβαρῶς, adv. superbe, fastose, insolenter et superbe se inferendo. 2) concitate, violenter, magno impetu.

σοβάς, άδος, ή, quae insolenter et superbe se infert, de meretricibus. 2) citato gradu incedens, ut Baccha. 3) saltatio ridicula. A seq.

σοβέω, f. ήσω, abigo, expello. 2) insolenter incedo. σεσοβημένος, concitatus, perf. pass. part. A seq.

σόβη, ης, ή, muscarium, cauda, Gl. Vet.

σόβησις, ή, (σοβέω) expulsio. 2) impetus, incessus celerior. 3) inquietudo, festinatio.

σόγκος, et σόγχος, ου, ὁ, soncus, vel sonchos, cucurbita, lactuca leporina.

σογκώδης, et σογχώδης, ες, sonco vel soncho similis.

σολοικία, ας, ή, vid. σολοικισμός.

σολοικίζω, f. ίσω, (σόλοικοι) Soloecos in loquendo imitor, loquor more non probato.

σολοικισμός, οῦ, ὁ, soloecismus, vitium sermonis contra Syntaxin. metaph. quidquid perperam fit, non recte aut ordine. A praec.

σολοικιστής, οῦ, ὁ, qui in loquendo soloecismum admisit. Ab eod.

σόλοικοι, ων, οἱ, Soloeci, coloni Attici, qui Solis, Ciliciae urbe, habitantes, Attica puritate relicta, linguam ex Attica et Soloeca mixtam loquebantur. 2) barbari, barbare et vitiose loquentes. Hinc Σόλοικος, natura et moribus barbarus, ineptus, insulsus.

σολοικοφανής, ές, (σόλοικος, φαίνομαι) soloecismi speciem habens, quum sit rectus.

σολοιτύπος, ὁ, (σόλος, τύπτω) faber ferrarius.

σόλος, ου, ὁ, (σέλλω) massa ferri solidi, proprie, atque adeo quaevis massa bene compacta, solida. 2) discus lapideus et pertusus, quo in exercitationibus utebantur.

σομφός, ή, όν, inanis, fungosus, spongiosus.

σομφότης, ητος, ή, inanitas, fungositas. A praec.

σομφώδης, ες, idem quod σομφός.

σοομαι, v. σοῦμαι.

σοος, ὁ, contr. σοῦς, (σόομαι) motus celer impr. in acclivia.

σόος, σόη, σόον, Ionice i. q. σῶς, salvus, incolumis, sospes, integer, perfectus. 2) salutaris.

σορέλλην, ὁ, (σορός, Ἕλλην) ut σοροδαίμων, senex morti vicinus.

σορεύω, (σορός) cadavera in loculo condo.

σορηδόν, adv. modo loculi seu busti. Ab eod.

σοροδαίμων, ονος, ὁ, (δαίμων) daemon capularis, larva bustuaria seu sepulcralis. 2) senex capularis et morti vicinus.

σοροπηγός, οῦ, ὁ, (πήγνυμι) qui loculos compingit, sandapilarum fabricator.

σοροπληκτος, ον, (πλήσσω) quasi dicatur a loculo percussus, i. e. loculo mox includendus, senex capularis.

σοροπλήξ, ῆγος, ὁ, ή, idem et ex eod.

σορός, οῦ, ὁ, loculus, conditorium, capulus, arca funebris.

σορωνίς, ίδος, ή, abies vetusta.

σός, σή, σόν, (σύ) tuus, tua, tuum.

σοῦ, gen. sing. a σύ. 2) gen. sing. masc. a σός.

σουδάριον, ου, τό, sudarium. Vox Lat.

σούκινος, ίνη, ινον, e succino factus. cf σούχιον.

σοῦμαι, contr. p. σόομαι, 3 sing. σοῦται, imperat. (σοῦ) σούσθω, σοῦσθε, inf. σοῦσθαι, (σόος, σοῦς) i. q. σεύομαι, ἔσσυμαι, ruo, curro, festino: fugio — σεύται p. σοῦται, Soph. Trach. 645.

σοῦς, ὁ, contr. p. σόος, ὁ, q. v.

σοῦσθαι, inf. a σοῦμαι.

σοῦσθε, σούσθω, imperat. a σοῦμαι, cito!

σούσινος, ίνη, ινον, (σοῦσον) e liliis confectus.

σοῦσις, ή, (σοῦμαι) i. q. σόος, σοῦς,

motus celer, cursus, festinatio, dub.

σοῦσον, τό, lilium, Dioscor. 1. 52. vox Persica vel Hebraica a שׁושׁ. Hinc Σοῦσα, τά, Susa, caput imperii Persici.

σούχιον, τό, succinum, vox Lat.

σοῦχος, ὁ, crocodilus ita vocabatur in parte Aegypti, teste Strabone.

σούω, v. σεύομαι.

σοφία, ἡ, Ion. σοφίη, (σοφός) ars et scientia quaevis. 2) sapientia, intelligentia. 3) doctrina.

σοφίζω, f. ίσω, sapientem reddo, doceo sapientiam, et simpliciter doceo. pass. σοφίζομαι, sapientiam doceor, seu disco. Med. argute aliquid comminiscor, vel conficio, artem in aliqua re expromo, de oratoribus et poetis. 2) dolose et fraudulenter dico. it. callide eludo: cavillor.

σόφισμα, ατος, τό, inventum quodcunque, etiam in bonam partem: sed maxime inventum callidum, consilium aut facinus astutum, acuta fallacia: commentum. A praec.

σοφισματικός, ή, όν, captiosus, dolosus, cavillationum peritus. 2) cavillatorius A praec.

σοφισμάτιον, τό, Dim. a σόφισμα.

σοφισμός, οῦ, ὁ, (σοφίζω) callida nimis et coacta interpretatio.

σοφιστεία, ας, ἡ, ars sophistica, inanis sapientia, idem quod σόφισμα, argutia. 2) species sapientiae, imitatio sapientiae. A seq.

σοφιστεύω, f. εύσω, (σοφιστής) artem dicendi doceo, item, exerceo dicendo. 2) philosophor. 3) argutor.

σοφιστήριον, ου, τό, schola, inpr. rhetoris. 2) commentum. Ab eod.

σοφιστής, οῦ, ὁ, (σοφίζω) sophista, doctus et peritus artifex, inprimis in dicendo: unde orator, et quidem in bonam partem. 2) doctus et sapiens. 3) doctor, magister. 4) qui tantum ostentationis caussa philosophatur, vel dicit, orationes ostendit. 5) deceptor, impostor, qui verbis dolosis circumvenit.

σοφιστιάω, argutor, sophistam ago, sophistarum in modum magnificis me verbis ostento. A praec.

σοφιστικός, ή, όν, captiosus, cavillatorius. 2) sophistarum proprius, sophistis conveniens. Ab eod.

σοφιστικῶς, adv. sophistice, more sophistarum, captiose, callide, fraudulenter.

σοφιστομανέω, f. ήσω, (σοφιστής, μαίνομαι) insano sophistarum amore flagro, nimis studiosus sectator sophistarum sum.

σοφίστρια, ας, ἡ, magistra sophistices, deceptrix. Femin. a σοφιστής.

σοφόδωρος, ον, (δῶρον) sapientiam, aut dona scita, sapienter fabrefacta donans.

σοφόνοος, ον, contr. σοφόνους, ουν, sapienti mente praeditus, sapiens, argutus, callidus.

σοφοποιέω, f. ήσω, sapientem reddo.

σοφοποίησις, εως, ἡ, institutio ad sapientiam. A praec.

σοφοποιός, όν, (ποιέω) sapientem reddens.

σοφός, ή, όν, sapiens. 2) peritus alicujus rei vel artis, cujuscunque tandem, ut sutoriae, architectonicae, vel 2) prudens, callidus, eruditus.

σοφόω, (σοφός) sapientem reddo, doceo.

σοφῶς, adv. sapienter, docte, apte, ingeniose, scite, argute, perite, callide.

I. * *σόω*, act. inusit. v. σόομαι.

II. *σόω*, i. q. σαόω, σώζω, servo, eripio e periculo, Hom.

σωναύτης, ου, ὁ, (ναύτης) servator nautarum.

σπαδίζω, f. ίσω, s. ίξω, (σπάω) avello, detraho.

σπάδιξ, ῖκος, ὁ, termes, palmes, ramus palmae seu avulsus e palma termes cum fructu. 2) cortex radicis iligneae. 3) instrumentum musicum. 4) est et epith. equorum et canum, ob colorem puniceum. Scribitur et σπάλαξ, Hesych. (--)

σπαδονίζω, (σπαδών) avello, revello.

σπαδόνισμα, τό, et σπαδονισμός, ὁ, evulsio, laceratio.

σπαδών, όνος, ἡ, (σπάω) vulsura, spasmus, convulsio.

σπάδων, ωνος, vel οντος, ὁ, spado, eunuchus, cui testiculi sunt avulsi.

σπαζω, i. q. σπάω, dub.

σπαθαλάω, i. q. σπαταλάω, dub.

σπαθάλιον, ου, τό, spathula, ramus palmae, palmes. Dim. a σπάθη.

σπαθαρίσκος, ου, ὁ, genus quoddam pepli s. veli, quo feminae Orientis, tempore maximo aestivo, os obvolvebant: idem quod θέριστρον. dub.

σπαθάω, f. ήσω, licium inculco radio, vel radicula, dense texo. 2) profuse insumo, prodigo, dilapido, luxurior. A seq.

σπάθη, ης, ἡ, spatha, spathula, rudis, rudicula, radius textoris, virga, gladius, item costa: item palma, vel ramus palmae cum fructu.

σπάθημα, ατος, τό, (σπαθάω) densitas aut condensatio telae spatha arctatae, et densatae, aut tela sic laborata.

σπάθησις, εως, ἡ, telae densatio, quum haud parce licium inculcatur. 2) prodiga erogatio, profusio.

σπαθητός, ή, όν, (σπαθάω) densatus, cui licium (trama) large inculcatur.

σπαθίζω, f. ίσω, (σπάθη) spathula agito. 2) gladio percutio. 2) spathula alicunde exemtum illino, ungo.

σπάθιον, ου, τό, spathula, culter chirurgicus, scalpellum. 2) specillum. Dim. a σπάθη.

σπαθίς, ίδος, ἡ, idem quod σπάθη. 2) vestis densa, σπαθητή.

σπάθισμα, ατος, τό, (σπαθίζω) idem quod σπαδονισμός, vel etiam seq.

σπαθισμός, οῦ, ὁ, percussio, quae fit gladio.

σπαθίτης, ου, ὁ, (σπάθη, palma) palmeus.

σπαθομήλη, ης, ἡ, (μήλη) specillum latum spathae speciem habens.

σπαθοποιός, οῦ, ὁ, (σπάθη, ποιέω) gladiarius, qui spathas et gladios facit.

σπαθοφοίνικον, ου, τό, (φοῖνιξ) spatha palmae, i. e. fructus palmae florentis involucrum.

σπαθόφυλλος, ον, (φύλλον) cujus folia spathae similia sunt.

σπαίρω, palpito, vibro, tremo. 2) spiro sive expiro animam, more animalium, palpitando animam efflantium. v. ἀσπαίρω.

σπαλακία, ας, ἡ, caecitas, qualis est talparum. A seq.

σπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. v. ἀσπάλαξ.

σπανανδρία, ας, ἡ, (σπανις, ἀνήρ) paucitas seu raritas hominum.

σπάνη, ἡ, idem quod seq.

σπανία, ας, ἡ, (σπάνις) paucitas, raritas, penuria.

σπανιάκις, adv. raro.

σπανίζω, f. ίσω, (σπάνις) penuria laboro. 2) rarus sum.

σπάνιος, ία, ιον, rarus, paucus.

σπανιότης, ητος, ἡ, paucitas, penuria. A praec.

σπάνις, εως, ἡ, (σπανός) penuria, inopia. 2) raritas, paucitas.

σπανιστός, ή, όν, (σπανίζω) cujus inopia seu penuria est. 2) inops.

σπανίως, adv. (σπάνιος) raro.

σπανοκαρπία, ἡ, (σπανός, καρπός) inopia frugum.

σπανόουρος, ον, (οὐρά) caudam raram habens.

σπανοπώγων, ωνος, ὁ, (σπανός, πώγων) cui rara est barba.

σπανός, ή, όν, paucus, rarus. 2) inops, τινός.

σπανοσιτία, ας, ἡ, annonae penuria. A seq.

σπανόσιτος, ον, (σῖτος) annonae penuria laborans.

σπανόσπερμος, ον, (σπέρμα) inops seminis, rarum semen habens.

σπανότεκνος, ον, (τέκνον) paucos liberos habens.

σπανόφυλλος, ον, (φύλλον) rara habens folia.

σπάνυδρος, ον, (ὕδωρ) cui rarae sunt aquae, aquae penuria laborans.

σπάξ, ὁ, ἡ, gen. σπακός, canis, vox Persica, Hdt. 1, 110.

σπάραγμα, ατος, τό, (σπαράσσω) frustum rei dilaceratae sive discerptae. 2) pro σπαραγμός.

σπαραγματώδης, ες, lacer, discerptus, pannis obsitus. A praec.

σπαραγμός, οῦ, ὁ, (σπαράσσω) laceratio, vehementior corporis agitatio, convulsio. 2) perturbatio, distractio.

σπαραγμώδης, ες, qui convulsione tentatur. A praec.

σπαράκτης, ου, ὁ, (σπαράσσω) lacerator.

σπάραξις, εως, ἡ, laceratio, carptus. A seq.

σπαράσσω, Att. σπαράττω, f. ξω, lacero, dilacero, dilanio, carpo, vellico. ἐσπαραγμένος, carptus, dilaceratus. perf. pass. part.

σπαργανάω, i. q. σπαργανίζω.

σπαργανίζω, f. ίσω, (σπάργανον) fasciis involvo.

σπαργάνιον, ου, τό, fasciola. 2) herba quaedam. Dim. a σπάργανον.

σπαργανιώτης, ου, ὁ, fasciatus, fasciis involutus. A praec.

σπάργανον, ου, τό, fascia, qua infans involvitur.

σπαργανόω, f. ώσω, fasciis involvo, fascio. 2) involvo. ἐσπαργανωμένος, fasciis involutus. perf. pass. part. A praec.

σπαργάνωμα, ατος, τό, id, quo aliquid involvitur, velut fascia; involucrum, fasciae usum praebens. A praec.

σπαργάνωσις, εως, ἡ, involutio in fascias. 2) tumor mammillarum e partu recente. Ab eodem.

σπαργάω, f. ήσω, tumeo et distentus sum, de uberibus ita distentis, ut lac stillet, de arboribus succo turgentibus, etc. 2) de vehementiori cupiditate. 3) de libidine venerea. A seq.

σπαργή, *ῆς*, *ἡ*, libido, proprie exonerandi lac mamillas distendens, s. ipse tumor e copia nimia.

σπάργω, f. *ξω*, idem quod *σπαργανόω*.

σπάργωσις, *ἡ*, (*σπαργάω*) tumor.

σπαρείς, partic. *σπαρῆναι*, inf. aor. pass. a *σπείρω*.

σπαρίζω, (*σπαίρω*) palpito.

σπαριοπόλιος, *ον*, (*πολιός*) cujus temporа raris sparsa sunt canis. vid. *σπαρτοπόλιος*.

σπαρνός, *ή*, *όν*, rarus, paucus, infrequens, poet. p. *σπανός*. (nisi est potius a *σπείρω*, raro quasi disseminatus).

σπάρος, *ὁ*, piscis quidam.

σπαρτᾶγενής, *ές*, (*σπάρτος*, *γένος*) fruticem spartum proferens.

Σπαρτᾶγενής, *ές*, (*Σπάρτη*, *γένος*) Sparta oriundus.

Σπάρτη, *ἡ*, Sparta, urbs Laconicae.

σπάρτη, *ης*, *ἡ*, funis sparteus, restis spartea. 2) funiculus fabrorum, quo rubrica vel alio colore tincto lineam in ligno vel lapide signant, quam in caedendo, secando, poliendo sequantur.

Σπάρτηθεν, adv. e Sparta.

Σπάρτηνδε, adv. Spartam.

Σπαρτιάς, *άδος*, *ἡ*, mulier Spartana.

Σπαρτιάτης, *ου*, *ὁ*, Spartanus. (-⏑--)

Σπαρτιατικός, *ή*, *όν*, Spartanus, adj.

Σπαρτιᾶτις, *ιδος*, *ἡ*, mulier Spartana.

σπαρτίον, *ἡ*, (*σπάρτη*) funiculus sparteus.

σπάρτινος, *ίνη*, *ινον*, sparteus, a sparto confectus.

σπάρτιον, vel *σπαρτίον*, *ου*, *τό*, funiculus sparteus, restis, funiculus. Dimin. a *σπάρτη*.

σπάρτον, *ου*, *τό*, spartum, vitile. 2) funis sparteus.

σπαρτοπλόκος, *ον*, (*πλέκω*) qui spartum, seu restes e sparto plectit, restio.

σπαρτοπόλιος, *ον*, (*σπαρτός*, *πολιός*) semicanus, cui sparsi per tempora sunt cani, incanus. v. *σπαριοπόλιος*.

σπαρτοπώλης, *ου*, *ὁ*, (*πωλέω*) qui spartum seu utensilia spartea vendit.

σπαρτός, *ή*, *όν*, (*σπείρω*) seminatus, spartus. 2) sata editus.

σπάρτος, *ὁ* vel *ἡ*, spartium scoparium vel junceum Linn., Plinio spartum s. genista. 2) Lygeum spartum s. stipa tenacissima Linn. 3) *ἡ σπάρτος*, i. q. *σπάρτη*, 2.

σπαρτοφόρος, *ον*, (*σπάρτος*, *φέρω*) sparti ferax.

σπάσις, *εως*, *ἡ*, (*σπάω*) tractus, attractus, suctus. 2) convulsio, revulsio.

σπάσμα, *ατος*, *τό*, (*σπάω*) acies nuda gladii. 2) fragmentum. 3) id, quod in corpore animalis convulsum est: ruptum, convolsio. *σπάσμα θαλάσσης*, maris aestus.

σπασμάτιον, *ου*, *τό*, levis convulsio, distentio. Dim. a *σπάσμα*.

σπασματώδης, *ες*, convulsionis speciem habens, convulsivus.

σπασμός, *οῦ*, *ὁ*, (*σπάω*) extractio, eductio. 2) convulsio in corpore humano. 3) *σπασμὸς θαλάσσης*, aestus maris.

σπασμώδης, *ες*, *ὁ*, *ἡ*, convulsivus.

σπαστικός, *ή*, *όν*, (*σπάω*) trahendi, attrahendi seu extrahendi vim habens. 2) convulsioni obnoxius.

σπάταγγος, *ου*, *ὁ*, spatangus, echinorum genus, item *σπατάγγη*, vel *σπαταγγή*.

σπαταλάω, f. *ήσω*, lascivio, delicior, vitam voluptariam dego.

σπατάλη, *ης*, *ἡ*, (*σπαθάω*) deliciae, lautitiae, luxus, mollities, lascivia.

σπατάλημα, *ατος*, *τό*, (*σπαταλάω*) luxus, deliciae.

σπαταλός, *ή*, *όν*, delicatus, luxuriosus.

σπάτειος, *εία*, *ειον*, (*σπάτος*) pelliceus, e pellibus vel corio factus, Hesych.

σπατίζω, f. *ίσω*, (*σπάτος*) pellem detraho.

σπατίλη, *ης*, *ἡ*, coriorum resegmina. 2) stercus humanum humidum, liquida alvi egestio. (⏑--)

σπατιλουργός, *ὁ*, *ἡ*, (*οὐρά*) caudam mergens stercore. (⏑--⏑)

σπάτος, *εος*, *τό*, corium, pellis. Hesych.

σπάω, f. *άσω*, traho, attraho, extraho, educo, vello, convello, divello, sugo, bibo. *σπᾶται ξίφος*, evaginat, stringit, gladium.

σπεῖν, inf. aor. ab *ἕπω*.

σπεῖο, imperat. aor. med. ab *ἕπω*, Ep. p. *σποῦ*, *σπέο*.

σπεῖος, *τό*, Ep. p. *σπέος*, Od.

σπεῖρα, vel *σπεῖρα*, *ας*, *ἡ*, spira, linea flexuosa orbes faciens in se non redeuntes, funis in orbem convolutus, funis nauticus. 2) cohors, globus militum.

σπειραία, *ας*, *ἡ*, spiraea, frutex lentus et vitilis, qui in spiram contorqueri potest. A praec.

σπείραμα, *ατος*, *τό*, (*σπειράω*) spira serpentum. 2) multitudo.

σπειραχθής, *ές*, (*σπεῖρα*, *ἄχθος*) cui spira, sc. caudae, est gravis et ponderosa.

σπειράω, (*σπεῖρα*) in spiram contraho seu colligo.

σπειρηδόν, adv. in modum spirae vel in orbem. 2) per cohortes. Ab eod.

σπείρημα, (*σπειράω*) idem quod *σπείραμα*. 2) i. q. *σπάργανον*.

σπειρίον, *τό*, Dim. a *σπεῖρον*, vestimentum tenue, aestivum.

σπεῖρον, *ου*, *τό*, fascia. 2) vestis lacera mendicorum. Dicitur tamen et simpliciter de veste qualibet. *σπεῖρα*, panni. 3) velum navis. 4) funis nauticus in orbem convolutus.

σπειροπώλης, *ου*, *ὁ*, (*πωλεῖν*) qui tritas et veteres vestes vendit, scrutarius. 2) venditor vestium.

σπειρόω, f. *ώσω*, (*σπεῖρον*) fasciis involvo. 2) in spiram colligo.

σπείρω, f. *σπερῶ*, aor. *ἔσπειρα*, pf. p. *ἔσπαρμαι*, aor. p. *ἐσπάρην*, sero, semino. 2) consero, *νειόν*, Hes. op. 465. Proverb. *πόντον* vel *εἰς ὕδωρ* vel *ἐν ὕδατι σπείρειν*, de labore irrito. 3) metaph. liberos procreo. 4) dissemino, spargo, dissipo.

σπειρώδης, *ες*, (*σπεῖρα*) spirae similis, orbem spiris suis faciens.

σπεῖσις, *εως*, *ἡ*, (*σπένδω*) libatio.

σπεκλόω, et *σπλεκόω*, coire cum femina. A *σπέκλον*, palus, trabs, veru ligneum, quo crura suum mactatarum distenduntur. cf. tamen et *σπλεκόω*.

σπέκλωμα, et *σπλέκωμα*, *τος*, *τό*, coitus Schol. Arist.

σπεκουλάτωρ, *ορος*, *ὁ*, speculator. Vox Lat.

σπέλεθος, *ου*, *ὁ*, stercus, merda, fimus, excrementum.

σπέληξ, vel *σπέλληξ*, *ὁ*, vestis feminae.

σπενδαυλέω, f. l. p. *σπονδαυλέω*.

σπενδεῖον, *ου*, *τό*, f. l. p. *σπονδεῖον*.

σπενδοποιέω, f. l. p. *σπονδοποιέω*.

σπένδω, f. *σπείσω*, guttatim defundo. 2) libo, i. e. vino, lacte aut simili liquore diis sacrifico. *σπένδω* et *σπένδομαι*, paciscor, foedus ineo, foedus libatione sancio. pass. *σπένδομαι*, mactor, immolor, sacrificor, *ἐσπεισμένα*, pacta et foedera, perf. pass. part.

σπέος, *ους*, *τό*, Ep. *σπεῖος*, *σπεῖους*, specus, spelunca, caverna, antrum. — Dat. sing. *σπῆϊ*, plur. *σπέεσι* et *σπήεσσι*, Hom. Gen. pl. *σπείων*, h. Ven. 264.

σπέραδος, *εος*, *τό*, (*σπείρω*) semen. Nicand.

σπέρχδην, adv. (*σπέρχω*) valide.

σπέρμα, *ατος*, *τό*, (*σπείρω*) semen. *τὰ σπέρματα*, grana frugum, frumenta, legumina. 2) origo. 3) trop. genus, posteri, filios.

σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπῶλις, *ιδος*, *ἡ*, leguminum venditrix, vox Com. Ar. Lys. 457.

σπερμαίνω, (*σπέρμα*) sero, semen emitto. *σπερμαίνειν γενεήν*, liberos procreare, Hes. op. 738.

σπερματίας, *ου*, *ὁ*, sc. *σικυός*, cucumeris genus, vel a magnitudine, vel quia seminis causa relinquitur.

σπερματίζω, f. *ίσω*, semento, semino.

σπερματικός, *ή*, *όν*, seminalis, genitalis.

σπερματικῶς, adv. per semen, serendo. 2) *σπερματικῶς λέγειν*, elementa tradere. Clem. Al. A pr.

σπερμάτιον, *ου*, *τό*, parvum seu exile semen. *σπερμάτια*, *τά*, grana variarum frugum. Dim. a *σπέρμα*.

σπερματίς, *ίδος*, *ἡ*, seminatrix.

σπερματισμός, *οῦ*, *ὁ*, (*σπερματίζω*) seminis emissio.

σπερματολόγος, *ου*, i. q. *σπερμολόγος*.

σπερματοπώλης, *ου*, *ὁ*, (*πώλης*, *πωλεῖν*) seminum venditor.

σπερματοφάγος, *ον*, quasi dicatur seminivorus, qui seminibus alitur.

σπερματοφυέω, (*σπέρμα*, *φύω*) semen sero, semento.

σπερματόω, f. *ώσω*, (*σπέρμα*) semino.

σπερματώδης, *ες*, seminalis. Ab eod.

σπερμάτωσις, *ἡ*, (*σπερματόω*) satio.

σπερμεῖον, *ου*, *τό*, semen.

σπέρμειος, *εία*, *ειον*, (*σπέρμα*) ad semen pertinens: sator, satrix, epith. Apollinis et Cereris.

σπέρμιος, *ον*, i. q. *σπέρμειος*.

σπερμοβολέω, (*βολή*) semen jacio.

σπερμογονέω, semen pario. A seq.

σπερμογόνος, *ον*, (*γίγνομαι*) semen pariens, fecundans.

σπερμολογέω, f. *ήσω*, (*σπερμολόγος*) semen lego, de animalibus semen ad pastum legentibus. Plut. 2) nugor, blatero, deblatero: item scurror, scurram ago.

σπερμολογία, *ας*, *ἡ*, vaniloquentia, scurrilitas.

σπερμολογικός, *ή*, *όν*, nugatorius.

σπερμολόγος, *ον*, (*σπέρμα*, *λέγω*) qui semina colligit, ut aves. 2) homo vilis, qui in foro semina e saccis lapsa colligit et inde victum parat. 3) garrulus, nugator, scurra.

σπερμονόμος, *ον*, (*νέμω*) idem.

σπερμοφορέω, f. *ήσω*, semen fero, semento.

σπερμοφόρος, *ον*, (*φέρω*) semen ferens. 2)

fructum ferens.

σπερμοφυέω, f. ήσω, v. σπερματοφυέω.

σπερμοφυής, ές, (φύω) e semine erumpens vel nascens.

σπερχνός, ή, όν, (σπέρχω) celer, festinus. 2) cum impetu ruens. 3) vehemens, urgens. 4) assiduus.

σπερχνοποιός, όν, (ποιέω) urgens, incitans.

σπέρχω, f. ξω, vehementer cupio s. appeto. 2) urgeo, premo, incito, propello et festinare cogo. 3) festino, propero. σπέρχομαι, furore, ira concitor, irascor, succenseo. σπερχθείς, iratus, concitatus. aor. 1. pass. part.

σπέσθαι, inf. aor. 2. a ἕπομαι, Od.

σπέσσι, dat. plur. Ep. a σπέος, Od.

σπευδάζω, f. άσω, festinare cogo, incito, impello, instigo. A seq.

σπεύδω, f. εύσω, festino, propero, maturo. 2) studeo, operam do, valde cupio. i. q. σπουδάζω.

σπευστέος, α, ον, Adj. verb. properandus. A praec.

σπευστικός, ή, όν, festinatus, qui properare solet. A pr.

σπευστός, ή, όν, adj. verb. a σπεύδω, acceleratus, maturatus, valde cupitus.

σπήεσσι, dat. pl. Ep. a σπέος, Od.

σπῆϊ, dat. sing. Ep. a σπέος, Hom.

σπηλάδιον, ου, τό, parva spelunca, antrum. Dim. a seq.

σπήλαιον, ου, τό, (σπέος) spelaeum, spelunca.

σπηλαιώδης, ες, speluncae formam habens, in modum speluncae factus. A pr.

σπῆλυγξ, υγγος, ή, spelunca. Ab eodem.

σπηλώδης, ες, idem quod σπηλαιώδης, et ab eod.

σπιδής, ές, (σπίζω) amplus, latus, longus, διὰ σπιδέος πεδίοιο, per latum campum, Il. 11, 754.

σπίζα, et σπίζη, ης, ή, (σπίζω) fringilla.

σπιζίας, ου, ό, fringillarius. A pr.

σπιζίτης, ου, ό, idem, ab eod.

σπίζω, extendo, expando. 2) pipio, ut aves.

σπιθαμαῖος, αία, αῖον, spithamae seu dodrantis longitudinem aequans, dodrantalis. A seq.

σπιθαμή, ῆς, ή, (σπίζω) spithama, spatium inter pollicem et minimum digitum expansos. 2) palmus major, dodrans.

σπιθαμιαῖος, αία, αῖον, idem quod σπιθαμαῖος.

σπιθαμώδης, ες, idem, ab eod.

σπιλαδώδης, ες, saxosus. A seq.

σπιλάς, άδος, ή, rupes, scopulus maris, cautes, glarea, terra glareosa, oleis et platanis apta. 2) procella.

σπίλος, ή, i. q. σπιλάς, rupes, scopulus, mons.

σπῖλος, ό, rarius σπίλος, macula, labes, vitiligo. Attici hac voce non utuntur, sed voce κηλίς, v. Lobeck. Phryn. p. 28.

σπιλόω, f. ώσω, (σπῖλος) maculo, labem adspergo, foedo, infusco.

σπιλώδης, ες, (σπίλος, εἶδος) i. q. σπιλαδώδης.

σπίλωμα, ατος, τό, (σπιλόω) macula et labes adspersa, naevus. (– – ⏑)

σπιλωτός, ή, όν, maculatus.

σπίνδαρις, ιος, ή, avis peregrina, avis incendiaria.

σπινθάριγξ, ιγγος, ή, et

σπινθαρίξ, ιγος, ή, i. q. σπινθαρίς.

σπινθαρίς, ίδος, ή, i. q. σπινθήρ, scintilla.

σπινθαρύω, scintillas emitto. A seq.

σπινθήρ, ῆρος, ό, scintilla.

σπινθηρακίζω, f. ίσω, et

σπινθηρίζω, f. ίσω, scintillo, scintillas emitto.

σπινθηροβόλος, ον, (βάλλω) scintillas emittens.

σπινθηρόπομπος, ον, (πέμπω) idem.

σπινθίον, τό, i. q. σπινίδιον.

σπινίδιον, τό, Dim. a σπίνος, Ar.

σπίνος, ό, (σπίζω) avis minuta, fringilla. 2) lapis, qui, quum aqua perfunditur, incenditur, Aristot. Mirab. 41. Theophr. Lap. 24.

σπλάγχνα, vid. σπλάγχνον.

σπλαγχνεύω, f. εύσω, exta in manus sumo et attrecto. 2) extorum et viscerum particeps sum; convivor una. 3) auguror per exta.

σπλαγχνίδιον, τό, Dim. a σπλάγχνον.

σπλαγχνίζω, f. ίσω, sacrifico. σπλαγχνίζομαι, misericordia moveor, miseret me, misereor, N. T.

σπλαγχνικός, ή, όν, ad viscera pertinens.

σπλαγχνίς, ίδος, ή, cor. Schol. Soph.

σπλαγχνισμός, οῦ, ό, (σπλαγχνίζω) sacrificium. 2) visceratio. 3) misericordia. Hebr.

σπλάγχνον, ου, τό, viscus. σπλάγχνα, viscera, exta, cor, pulmones; etiam carnes. 2) Hebr. affectus maternus, misericordia, amor.

σπλαγχνοόπτης, ου, ό, (ὀπτάω) qui exta seu viscera torret.

σπλαγχνοσκόπος, ου, ό, (σκέπτομαι) extispex, qui exta seu viscera victimae caesae inspiciens vaticinabatur, haruspex, ariolus.

σπλαγχνοτόμος, ον, (τέμνω) viscerum sector, qui viscera victimae caesae cultro aperit.

σπλαγχνοφάγος, ον, (φαγεῖν) viscerum vorator. 2) violentus spoliator pauperum.

σπλεκόω, concubitum exerceo, Ar. Scribitur etiam πλεκόω et σπεκλόω.

σπληδός, οῦ, ό, cinis. Nicand.

σπλήν, ηνός, ό, splen, lien.

σπληνιάω, (σπλήνιον) splenis dolorem sentio, a splene laboro.

σπληνικός, ή, όν, (σπλήν) splenicus, lienosus.

σπλήνιον, τό, splenis dolor. 2) splenium, a) apud medicos, panniculus vel linteolum, quo emplastra vel alia medicamenta imponuntur locis laesis. b) ineptae feminarum deliciae, *les mouches*. 3) herba, quae et Teucrion.

σπληνιόδετος, ον, (δέω) spleniatus, splenio obvolutus.

σπληνίσκος, ό, Dim. a σπλήνιον, n. 2.

σπληνῖτις, ιδος, ή, (σπλήν) splenica.

σπληνώδης, ες, lienosus, splenicus.

σπογγάριον, ου, τό, parva spongia. Dim. a σπόγγος.

σπογγεύς, έως, ό, qui spongias quaerit et secat.

σπογγιά, ᾶς, ή, Ion. σπογγιή, spongia.

σπογγίζω, f. ίσω, spongia detergo.

σπογγίον, ου, τό, parva spongia. Dim. a σπόγγος.

σπόγγισμα, ατος, τό, (σπογγίζω) purgamentum quod spongia detergitur, Eustath.

σπογγιστικός, ή, όν, detergens spongia.

σπογγοειδής, ές, (σπόγγος, εἶδος) spongiae similis.

σπογγοθήρας, ου, ό, (θηράω) qui spongias quaerit.

σπογγοκολυμβητής, οῦ, ό, qui aquas subit, ut spongias petris adnascentes avellat et colligat.

σπογγολογέω, (λέγω) spongias colligo, v. c. micas in mensa, detergendi causa.

σπόγγος, ό, Att. σφόγγος, fungus, spongia. 2) σπόγγοι, tonsillae.

σπογγοτόμος, ον, (τέμνω) qui spongias a rupibus in mari dissecatas colligit.

σπογγοτηρητής, ου, ό, (τηρέω) observator spongiarum. Nisi est vitiosa lectio pro σπογγοθήρας, q. v.

σπογγώδης, ες, spongiosus.

σποδευνής, ου, ό, (σποδός, εὐνή) qui in cinere jacet ac dormit.

σποδέω, f. ήσω, (σποδός) ferventi cinere obruo. 2) altaria purgo cinerem detergendo. 3) cinere adspergo. 4) ferio, caedo, percutio, tanquam pulverem excussurus. 5) coeo, subigo feminam.

σποδησιλαύρα, ας, ή, (λαύρα) meretrix publica.

σποδιά, ᾶς, ή, Ion. σποδιή, (σποδός) cinis; acervus cinerum.

σποδιαῖος, αία, αῖον, i. q. σπόδιος.

σποδιακός, ή, όν, (σπόδιον) ex retrimentis metallorum ustorum factus.

σποδιάς, άδος, ή, arbor quaedam, fortasse prunus insititia, Linn.

σποδίζω, f. ίσω, (σποδός) cinere obruo, cinere obrutum coquo, asso vel torreo. 2) comburo velut in cinere. 3) in cinereum colorem vergo. 4) subigo feminam.

σπόδιον, ου, τό, cinis. 2) retrimentum metallorum ustorum.

σπόδιος, ία, ιον, cinereus.

σποδίτης, ου, ό, ut σποδίτης ἄρτος, panis subcinericius, sub cinere coctus.

σποδιώδης, ες, i. q. σποδοειδής.

σποδοειδής, ές, (εἶδος) cinereus, cineris colorem habens.

σποδόεις, εσσα, εν, i. q. σπόδιος.

σποδόρχης, ου, ό, (σποδέω, ὄρχις) i. q. κίναιδος.

σποδός, οῦ, ή, cinis. 2) pulvis. 3) retrimentum metallorum ustorum, v. σπόδιον. (Radix est σβέννυμι.)

σποδόω, f. ώσω, (σποδός) in cinerem redigo, in nihilum redigo. 2) cinere inspergo.

σποδώδης, ες, cinericius, cineribus obsitus. A praec.

σπολάς, άδος, ή, vestis vel thorax e corio, Aeol. p. στολάς.

σπόμενος, η, ον, part. aor. 2. med. ab ἕπομαι.

σπονδαγωγός, όν, (σπονδή, ἄγω) foederis conditiones ferens.

σπονδαρχία, ή, (σπονδή, ἄρχομαι) initium libandi, honos ejus, qui in sacrificiis publicis primus libat.

σπονδειακός, ή, όν, (σπονδεῖος) spondaicus, spondaicis constans.

σπονδεῖον, et σπονδίον, ου, τό, (σπονδή) poculum, quo vinum libant in sacrificiis et conviviis.

σπονδεῖος, εία, εῖον, (σπονδή, σπένδω) qui libationibus adhiberi solet; it. epith. Jovis qui foederibus praeest tanquam vindex et defensor. σπονδεῖος πούς, pes duabus syllabis longis constans et in carmini-

bus cantatis in libationibus adhiberi solitus.

σπονδή, ῆς, ἡ, (σπένδω) libatio, libamen, libamentum, i. e. vinum, quod libatur. 2) foedus, induciae libatione sancitae.

σπονδήσιμος, ον, (σπονδή) ad libandum necessarius, vel utilis.

σπονδήτης, ου, ὁ, fem. σπονδῆτις, ιδος, libatorius, libationi serviens.

σπονδηφορέω, (φέρω) libationem affero.

σπονδιάς, αδος, ἡ, eadem arbor, quae σποδιάς.

σπονδίζω, ap. scr. i. q. σπένδω.

σπόνδιξ, ὁ, i. q. σπονδήτης, Hesych.

σπονδεῖον, τό, v. σπονδεῖον.

σπονδίτης, ου, ὁ, fem. σπονδῖτις, ιδος, i. q. σπονδήτης, -ῆτις.

σπονδοποιέομαι, f. ήσομαι, libo sacrum laticem. 2) foedus et inducias facio.

σπονδοφορέω, fetialis munere fungor. A seq.

σπονδοφόρος, ὁ, (σπονδή, φέρω) fetialis, praeco qui conditiones foederis vel pacis affert, it. magistratus qui Olympiae tempore ludorum ἐκεχειρίαν et σπονδὰς indicebat, v. Dissen. ad Pind. Isthm. 2, 23. Thuc. 5, 49. Schneider ad Xen. h. gr. 4, 7, 2.

σπονδύλη, ἡ, Att. σφονδύλη, q. v.

σπονδύλιον, τό, et σπόνδυλος, ὁ, v. σφονδύλιον, σφόνδυλος.

σπόνδυλος, ὁ, Att. σφόνδυλος, q. v.

σπορά, ᾶς, ἡ, (σπείρω) satio, satus, semen; metaph. concubitus, procreatio sobolis, genus, proles, soboles, fetus, semen genitale.

σποράδην, adv. (σποράς) sparsim.

σποραδής, ές, sparsus; passim grassans, de morbis, Hipp.

σποραδικός, ή, όν, palans, vagus, vagabundus. A seq.

σποράς, άδος, ὁ, ἡ, (σπείρω) sparsus, dispersus, qui huc illuc vagatur. 2) passim grassans, de morbis.

σπορεύς, έως, ὁ, sator, seminator.

σπορευτής, οῦ, ὁ, idem.

σπορεύω, f. εύσω, (σπορεύς) sero, semino.

σπορητός, ή, όν, satio, satus. 2) Subst. ὁ, tempus serendi.

σπόριμος, ον, qui seminari solet, sativus. Subst. τὰ σπόριμα, sationes, sata, segetes. σπορίμη γῆ, arvum, sativa terra.

σπόρος, ου, ὁ, (σπείρω) satio, seminatio, semen, sementis.

σπουδάζω, f. άσω, (σπουδή) festino, propero. studeo, operam do; affecto: serio ago, serio loquor. σπουδάζειν περί τι vel ἐπί τινι, studere alicui rei, operam dare alicui rei. σπουδάζειν περί τινα, magni facere aliquem, Plut. it. σπουδάζειν τινί, favere alicui, plaudere, Arr. σπουδάζειν πρός τινα, negotia tractare cum aliquo. 2) trans. c. acc. rei: studiose agere aliquid, curare, studium ponere in re. c. acc. pers. diligere, magni facere, aestimare aliquem, adjuvare aliquem, consulere alicui. Unde pass. σπουδάζομαι, diligor, amor, magni habeor, cura mei geritur. ἐσπουδασμένος, studiose factus, cum studio et labore elaboratus, properatus.

σπουδαιολογέω, f. ήσω, (λόγος) de rebus gravibus loquor. 2) gravi et serio sermone utor, serio disputo.

σπουδαῖος, αία, αῖον, (σπουδή) studiosus, sedulus, industrius, officiosus, serius: item bonus, probatus, laudatus.

σπουδαιότατα, adv. Superl. accuratissime, magnopere. A praec.

σπουδαιότερον, adv. Compar. festinantius, properantius.

σπουδαιοτέρως, adv. Compar. studiosius. A praec.

σπουδαιότης, ητος, ἡ, (σπουδαῖος) idem quod σπουδή.

σπουδαίως, adv. (σπουδαῖος) studiose, diligenter, sedulo, enixe, naviter, strenue.

σπουδαρχαιρεσία, ἡ, (ἀρχαιρεσία) ambitus. A seq.

σπουδαρχέω, f. ήσω, magistratibus gerundis studeo, magistratus ambio. A seq.

σπουδάρχης, ου, ὁ, (σπουδή, ἀρχή) magistratus ambiens, candidatus.

σπουδαρχία, ας, ἡ, ambitio. A pr.

σπουδαρχιάω, magistratus ambio, inpr. malis artibus. A praec.

σπουδαρχίδης, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης, forma patronymica fictum ab Aristoph.

σπούδασμα, ατος, τό, (σπουδάζω) res cui studetur.

σπουδαστέον, adv. verb. a σπουδάζω, diligentia adhibenda est, studendum est.

σπουδαστής, οῦ, ὁ, qui alicui studet, fautor.

σπουδαστικός, ή, όν, strenuus, industrius, sedulus. 2) seriis gaudens. A praec.

σπουδή, ῆς, ἡ, (σπεύδω) proprie festinatio: deinde sedulitas, ardor, studium, industria, sollertia item studium partium, factio.

σπουδῇ, dat. adverb. festinanter, propere. 2) studiose, summa diligentia, enixe, magno labore. 3) aegre, vix, fere. A praec.

σπουδογέλοιος, ον, (σπουδή, γέλοιος) in seriis jocans, qui seria jocosis miscet.

σπυράθιον, τό, i. q. σπύραθος.

σπύραθος, ὁ, et ἡ, (σπεῖρα) stercus rotundum, inpr. caprarum stercus, fimus caprinus, stercus ovium: pilula s. bacca caprini s. ovilli stercoris.

σπυραθώδης, ες, similis stercori caprarum. A praec.

σπυράς, άδος, ἡ, pilula seu globulus stercoris caprini. 2) pilula.

σπυρίδιον, ου, τό, sportula, corbula, sportella. Dim. a σπυρίς, Ar.

σπυριδόν, adv. figura corbis.

σπυριδώδης, ες, (εἶδος) corbi similis.

σπυρίδων, ωνος, ὁ, i. q. σπυρίς.

σπυρίς, ίδος, ἡ, (σπεῖρα) sporta, corbis, fiscella, calathus vimineus, vas junceum. σπυρίσι δειπνίζειν vel δεῖπνον ἀπὸ σπυρίδος, coena e sportula, Athen. 8. p. 365.

σπυρίχνιον, ου, τό, Dim. a praec.

σταγδην, adv. (στάζω) guttatim, stillatim.

στάγες, nom. plur. irreg. a σταγών, q. v.

σταγετός, οῦ, ὁ, stilla, gutta. Aquila.

στάγιον, ου, τό, nota senarii, ς.

στάγμα, ατος, τό, (στάζω) gutta, stilla, liquor, qui stillatur, liquamen.

σταγονίας, ου, ὁ, (σταγών) stillans, stillatim manans.

σταγών, όνος, ἡ, (στάζω) stilla, gutta. Nom. pl. irreg. στάγες, quasi a σταξ, Ap. Rh. 2) ferrum defaecatum, stannum.

σταδαῖος, αία, αῖον, stans, erectus. A seq.

στάδην, adv. (ἵστημι) stando.

σταδιαῖος, αία, αῖον, (στάδιον) stadii mensuram aequans. 2) i. q. σταδαῖος, stabilis, statarius.

σταδιασμός, οῦ, ὁ, stadiorum dimensio, dimensio terrae per stadia, quasi a σταδιάζω.

σταδιεύς, έως, ὁ, i. q. σταδιοδρόμος, qui stadium currit, qui stadio certat.

σταδιευτής, οῦ, ὁ, i. q. σταδιεύς. A seq.

σταδιεύω, (σταδιεύς) stadio certo, stadium curro. Hinc omnino curro.

σταδίη, ἡ, v. στάδιος.

σταδιοδρομέω, f. ήσω, (σταδιοδρόμος) stadio curro, cursu seu stadio contendo. Hinc fut. irreg. σταδιοδραμοῦμαι, Eur. Herc. f. 859. cf. Lobeck. Phryn. p. 618. Schaefer post Hemsterh. Plut. p. 513.

σταδιοδρόμης, ου, ὁ, i. q. seq.

σταδιοδρόμος, ον, (στάδιον, τρέχω, δραμεῖν) qui stadium decurrit.

στάδιον, ου, τό, et ὁ στάδιος, (ἵστημι) stadium, spatium pedum sexcentorum s. pass. 125. 2) curriculum, quod stadium aequat. 3) cursus in stadio; it. cursus, certamen, victoria quam quis cursu adipiscitur. 4) stabilitas.

στάδιος, ία, ιον, stabilis, statarius, firmus, bene compactus, longus et rectus, pondere demensus, appensus, quum est epith. vestis, significat tunicam talarem; non succinctam, quae et ὀρθοστάδιος. cf. στατός, quum pugnae, opponitur tumultuariae velitationi, unde ἡ σταδία, sc. μάχη, pugna stataria, Ion. σταδίη.

σταδισμός, οῦ, ὁ, idem quod σταδιασμός.

στάζω, f. ξω, stillo, transitive et neutraliter.

σταθερός, ρά, ρόν, (ἵστημι) stabilis, firmus, constans. 2) de die est meridianus; quum sol stat in medio coelo, radios ad verticem demittens, v. Ruhnk. Tim. p. 235.

σταθερότης, ητος, ἡ, constantia, stabilitas. A praec.

σταθευτός, ή, όν, calefactus, adustus. A seq.

σταθεύω, f. εύσω, (ἵστημι) foveo, calefacio, uro. 2) lento igne asso, vel coquo. cf. στατεύω.

σταθηρός, ρά, ρόν, idem quod σταθερός.

σταθηρότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas, constantia. A praec. v. σταθερότης.

σταθμάω, f. ήσω, (στάθμη) usitatius σταθμάομαι, ad amussim exigo, pondero, libro, aestimo, perpendo. 2) conjecturam facio, argumentum duco, pensito, expendo.

σταθμεύω, f. εύσω, (σταθμός) stabulor, stativa habeo, deversor.

στάθμη, ης, ἡ, (ἵστημι) amussis, regula, perpendiculum.

στάθμησις, εως, ἡ, (σταθμάω) ponderatio, aequamentum.

σταθμητέος, έα, έον, Adj. verb. a σταθμάω, perpendendus.

σταθμητός, ή, όν, (σταθμάω) ad amussim exactus. 2) pondere demensus, appensus.

σταθμητικός, ή, όν, ad librandum pertinens. λέξις σταθμητική, verbum dici solitum de librando.

σταθμίδες, αἱ, ligna in navi, super quibus transtra ponuntur.

σταθμίδιον, τό, videtur esse Dimin. a σταθμίον, et idem significare quod σταθμίον, dub.

σταθμίζω, f. ίσω, (σταθμός) pondero, appendo, perpendo, libro, pensito, trutino.

σταθμίον, ου, τό, Dim. a σταθμός, statera, libra, libella. 2) pondus.

σταθμιστής, οῦ, ὁ, (σταθμίζω) ponderator.

σταθμοδότης, ου, ὁ, (σταθμός, δίδωμι, δότης) qui mansiones distribuit et cuique adsignat, qui hospitia in comitatu principum distribuit.

σταθμόνδε, adv. (σταθμός) ad caulam.

σταθμός, οῦ, ὁ, (ἵστημι) stabulum, caula. 2) statio, mansio, stativa ubi subsistunt, qui iter faciunt, vel, ubi militum agmen nocte manet, castra. 3) postis. 4) palatium satrapae Persici. 4) statera, libra, pondus. 5) dicitur et de magnis locorum intervallis. Plur. σταθμοί et σταθμά.

σταθμοῦχος, ου, ὁ, (σταθμός, ἔχω) qui habet stationes: hospes apud quem aliquis deversari potest.

σταθμώδης, ες, (στάθμη) gravis, atque e gravitate subsidens.

σταθμών, ῶνος, ἡ, i. q. σταθμός, statio: postis.

σταίνιον, τό, os sacrum: item abdomen, Hesych.

σταῖς, vel σταίς, σταιτός, τό, Att. σταίς, farina triticea aqua subacta. 2) adeps, pinguedo. v. στέαρ.

σταιτήϊος, ήη, ῆϊον, i. q. σταίτινος.

σταίτινος, ίνη, ινον, vel σταίτινος, ον, (σταίς) confectus e farina triticea.

σταιτίτης, ου, ὁ, et σταιτίτης πλακοῦς, placenta e farina triticea.

σταιτώδης, ες, plurimum farinae admixtum habens.

στακτή, ῆς, ἡ, (στακτός) stacte, balsami genus.

στακτικός, ή, όν, idem quod seq.

στακτός, ή, όν, (στάζω) stillatus, stillatitius, liquidus. 2) colatus.

στάλαγμα, ατος, τό, (σταλάζω) gutta, stilla.

σταλαγμιαῖος, αία, αῖον, stillatitius, guttatim decidens.

σταλαγμίας, ου, ὁ, de chalcantho s. atramento sutorio. A seq.

σταλαγμός, οῦ, ὁ, (σταλάζω) destillatio. 2) gutta, stilla, metaph. homo parvae staturae.

σταλάζω, f. ξω, i. q. στάζω, σταλάω, stillo, intrans.

σταλακτικός, ή, όν, stillans. A pr.

σταλακτίς, ίδος, ἡ, stillatitia. 2) genus atramenti sutorii.

σταλακτός, ή, όν, stillans.

σταλάσσω, Att. ττω, f. ξω, i. q. σταλάω, σταλάζω, stillo, *neutraliter*.

σταλάω, i. q. στάζω, stillo, intrans. et trans.

σταληδών, όνος, ἡ, gutta, Hesych.

σταλίδωμα, τό, quasi a σταλιδόω, i. q. σταλίς.

σταλιξ, ικος, ἡ, Dor. p. σταλίς.

στᾶλίς, ίδος, ἡ, Dor. στάλιξ, (ἵστημι) paxillus seu furcula ad attollenda et sustinenda retia, plaga, casses, cf. σχαλίς.

στᾶλίς, ίδος, ἡ, Dor. p. στηλίς.

στᾶλουργός, όν, Dor. p. στηλουργός, (στήλη, ἔργον.) σταλουργὸς τύμβος, sepulcrum, in quo exstructa est columna, Antip. Sid. 89, 5.

σταλτέος, α, ον, contrahendus, componendus, mittendus etc. Adj. verb. e στέλλω.

σταλτικός, ή, όν, vim habens contrahendi, cui vis inest reprimendi vel adstringendi.

σταλύζω, f. ξω, lacrimo: unde ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω, ὑποσταλυξ. (Radix esse videtur στάζω, σταλάζω.)

σταμίν et σταμίς, ῖνος, ἡ, (ἵστημι) lignum rectum quo navis fulcitur, statumen. (Vetus est error, ι in casibus trisyllabis longum, ideoque σταμῖνος in Genit. scribendum esse.)

σταμνάριον, ου, τό, parvum vas fictile ad vina condienda, urceolus. Dim. a στάμνος.

σταμνίον, ου, τό, idem et ab eod.

σταμνίσκος, ου, ὁ, idem. A seq.

στάμνος, ου, ὁ, vel ἡ, (ἵστημι) urna, amphora fictilis vinaria, urceus, vas utrinque ansatum, diota.

σταν, 3 pl. aor. 2. ab ἵστημι, p. ἔσταν, Aeol. p. ἔστησαν, Il.

στανύω, i. q. ἵστημι, Cretice.

* στάξ, unde nom. plur. irr. στάγες a σταγών, q. v.

στάξις, εως, ἡ, stillatio sanguinis e naribus.

στασαίνη, ἡ, (ἵστημι) pignus, hypotheca. Hesych.

στασιάζω, f. άσω, (στάσις) seditionem excito. 2) factionibus contendo, dissideo seditione. 3) contendo, certo. 4) insurgo.

στασιάρχης et στασίαρχος, ου, ὁ, (στάσις, ἄρχω) princeps, caput, auctor seditionis.

στασιασμός, οῦ, ὁ, (στασιάζω) seditio, seditionis concitatio.

στασιαστής, οῦ, ὁ, seditiosus, factiosus.

στασιαστικός, ή, όν, ad seditionem commovendam aptus, seditiosus. A pr.

στασιαστικῶς, adv. seditiose, factiose.

στάσιμος, ον, raro στάσιμος, ίμη, ιμον, (στάσις, ἵστημι) stare faciens, sedans, στάσιμος αἵματος, sanguinis profluvium restinguens, Hippocr. 2) stativus, stabilis, firmus: constans: quietus, sedatus. ἀργύριον στάσιμον, pecunia sub usuris sumta vel data. Subst. στάσιμον, τό, sc. μέλος, carmen chori in tragoedia, oppositum parodo, v. Herm. ad Aristot. poet. 12, 8. p. 142. elem. metr. p. 724 seq. epit. metr. p. 206. στασίμα ἁρμονία, eadem quae ὑποδωριστί. 3) appensus.

στασίμως, adv. firme, constanter.

στασιοκοπέω, (κόπτω) i. q. στασιοποιέω.

στασιοποιέω, (στάσις, ποιέω) discordiam moveo.

στάσις, εως, ἡ, (ἵστημι) status, statio, ipsa actio standi, collocatio, quies, locus, in quo consistitur. 2) seditio, factio, discordia. (Proprie στάσις hoc sensu est coitio factiosorum in locum aliquem publicum, ubi συνίστανται, consistunt et consilia inter se conferunt. Statio, h. e. consistentia). 3) ventus vehementior. 4) agger. 5) pensio, appensio. 6) στάσις μελῶν, i. q. μέλος στάσιμον, Aristot.

στασιώδης, ες, (στάσις) seditiosus.

στασιωτεία, ας, ἡ, status seditiosus, factio. A seq.

στασιώτης, ου, ὁ, (στάσις) qui factionis alicujus est, ab iisdem partibus stat.

στασιωτικός, ή, όν, factiosus, seditiosus. A praec.

στασιωτικῶς, adv. seditiose.

στατέον, adv. verb. ab ἵστημι, statuere oportet.

στάτευσις, εως, ἡ, calefactio, tostio. A seq.

στατεύω, foveo, calefacio, torreo, asso, coquo, proprie igne lento. Alias σταθεύω, ubi v.

στατήρ, ῆρος, ὁ, (ἵστημι) stater, moneta quatuor drachmarum. Stater aureus erat viginti, ad viginti octo drachmarum.

στατηρίδιος, ον, aut στατηριαῖος, αία, αῖον, (στατήρ) staterem aequans, qui stateris pretio aestimatur. Prior forma dub.

στατηρός, ά, όν, (στατήρ) i. q. σταθερός, stabilis, firmus, dub.

στάτιας, ου, ὁ, Att. p. σταιτίτης.

στατίζω, f. ίσω, sisto, colloco. 2) Pass. sto, consisto, stabulor. Apud Eurip. etiam Activum vi neutrali reperitur.

στατικός, ή, όν, (ἵστημι) sistendi vim habens. Hinc ἡ στατική, ῆς, sc. βοτάνη, statice, herba, sistendi alvum vim habens; sed ἡ στατική, sc. ἐπιστήμη, vel θεωρία, scientia ponderum, s. librandi, ponderandi.

στατικῶς, adv. cum vi sistendi.

στᾶτινος, ίνη, ινον, (στᾶς) Att. p. σταίτινος. (ᾱ)

στᾶτίτης, ου, ὁ, (στᾶς) Att. p. σταιτίτης.

στατός, ή, όν, (ἵστημι) qui stetit, aut statuus. 2) stabilis, constans, firmus. 3) quum est epitheton tunicae, significat talarem et non succinctam, quae et σταδία dicitur.

σταυρηδόν, adv. modo crucis.

σταυροειδής, ές, (εἶδος) crucis formam habens, cruci similis.

σταυροειδῶς, adv. in formam crucis. A praec.

σταυρός, οῦ, ὁ, (ἵστημι, * στάω) vallus, palus ligneus acutus et erectus, crux.

σταυρότυπος, ον, crucis typum gerens, crucis habens formam.

σταυροτύπως, adv. in formam crucis.

σταυροφάνεια, ας, ἡ, (φαίνομαι) crucis inventio.

σταυροφόρος, ον, (φέρω) crucifer.

σταυρόω, f. ώσω, (σταυρός) vallum seu palum figo. 2) palo seu cruci adfigo, in crucem ago. ἐσταυρωμένος, crucifixus, perf. pass. part.

σταύρωμα, ατος, τό, valli seu pali in terram fixi, munimentum e vallis seu palis, vallum. A pr.

σταυρώσιμος, ον, ad crucifixionem pertinens, de die in qua crucifixus est Jesus salvator noster. A seq.

σταύρωσις, εως, ἡ, (σταυρόω) palorum seu stipitum defixio. 2) crucifixio.

σταυρωτήρ, ῆρος, ὁ, et

σταυρωτής, οῦ, ὁ, (σταυρόω) qui vallos seu palos defigit. 2) qui cruci adfigit.

σταφιδιτικός, ή, όν, ... — σταφιδιωτικός?

σταφίδιον, τό, Dim. a σταφίς.

σταφιδίτης, ου, ὁ, ut σταφιδίτης οἶνος, vinum ex uvis passis, defrutum. A seq.

σταφιδόω, uvas arefacio. A seq.

σταφίς, ίδος, ἡ, uva passa.

σταφυλάγρα, ἡ, (ἄγρα) instrumentum chirurgicum, volsella (s. forceps), qua uvula comprehenditur.

σταφυλή, ῆς, ἡ, uva, uvula. 2) adfectatio uvulae, seu gargeonis, quum per fluxionem laxior superne ac tenuis est, inferne autem crassior et lividus.

σταφύλη, ης, ἡ, perpendiculum seu

libelle fabrilis. 2) funiculus rubrica illitus, quo fabri utuntur ad lineam rectam in ligna exprimendam, sic ap. Hom. alias διαβήτης, σταθμη.

σταφυληκόμος, ον, (κομέω) uvas curans, uvas colens.

σταφυλητομία, ας, ἡ, uvarum sectio: it. uvulae sectio, v. σταφυλή, 2. A seq.

σταφυλητόμος, ον, (τέμνω) uvas secans: it. uvulam secans.

σταφυλίζω, (σταφυλη) ad perpendiculum exigo. A pr.

σταφύλινος, ίνη, ινον, (σταφυλή) uveus.

σταφυλῖνος, ὁ et ἡ, pastinoca. 2) ὁ στ., insectum quoddam, magnitudine σπονδύλη aequans.

σταφύλιον, τό, Dim. a σταφυλή.

σταφυλίς, ίδος, ἡ, uva, racemus: uva passa.

σταφυλοβολεῖον, ου, τό, (βολή) locus, ubi uvae calcantur, vel etiam reconduntur.

σταφυλοβόλιον, ου, τό, idem ut ex eodem.

σταφυλόδενδρον, τό, (δένδρον) vitis, in modum arboris alta.

· σταφυλοκαύστης, ου, ὁ, (καίω) instrumentum chirurgicum ad uvulam urendam, Paul. Aeg. 6, 31.

σταφυλοκλοπίδης, ου, ὁ, (κλέπτω, κλοπή) uvarum fur.

σταφυλοτομία, i. q. σταφυλητομία.

σταφυλοτόμος, ον, i. q. σταφυλητόμος. τὸ σταφυλοτόμον, instrumentum chirurgicum ad uvulam secandam.

σταφυλοφόρος, ον, (φέρω) uvas ferens.

σταφύλωμα, ατος, τό, (σταφυλή) vitium oculi, quum humor aqueus e plaga corneae illata effluit, et simul prolabitur tunica uvea, quin exsistit species et similitudo acini.

σταχάνη, ης, ἡ, (ἵστημι) trutina, Dorice.

· σταχυηκομάω, f. ήσω, (στάχυς, κομάω) aristis veluti capillis tectus sum, Opp.

σταχυηκόμος, ον, (κομέω) aristas curans.

σταχυηλόγος, ον, (λέγω) aristas legens.

σταχυηρός, ρά, ρόν, (στάχυς) spicatus, spicam ferens.

σταχυητόμος, ον, (τέμνω) secans spicas. epith. falcis messoriae.

σταχυητρόφος, ον, (τρέφω) spicas alens.

σταχυηφόρος, ον, (φέρω) spicas ferens.

σταχύϊνος, ΐνη, ϊνον, (στάχυς) spiceus.

σταχυμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) aristarum mater, epith. Isidos.

σταχυοβολέω, f. ήσω, (στάχυς, βολή) spicas emitto, protrudo aristas.

σταχυόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) ταῖς δὲς, cujus folia spicas efficiunt, Meleag. 1, 43.

σταχυολογέω, f. ήσω, (σταχυολόγος) spicas lego seu colligo.

σταχυολογία, ας, ἡ, spicilegium. A praec.

σταχυολόγος, ον, (στάχυς, λέγω) qui spicas legit, seu colligit.

σταχυοπλόκαμος, ον, (πλόκαμος) spiceis i. e. corona spicea coronata. Epith. Cereris.

σταχυοστέφανος, ον, spicea corona redimitus.

σταχυοτρόφος, ον, (τρέφω) spicas alens, Epith. Cereris.

σταχυοφόρος, όν, (στάχυς, φέρω) spicifer, spicifera.

σταχυόω, (στάχυς). Med. spicor, spicatus sum, spicam faro, spicam protrudo.

στάχυς, υος, ὁ, spica, arista, culmus. 2) planta. 3) filius, filia: juventus. 4) pubes.

σταχυώδης, ες, spicatus, spicam ferens. A praec.

στέαρ, ατος, τό, contr. στῆρ, στητός, sevum, sebum, adeps, axungia. 2) farina aqua subacta addito fermento, fermentum.

στεάτινος, ίνη, ινον, adipalis. 2) i. q. στεάτινος.

στεάτιον, ου, τό, aliquantulum sevi seu sebi. 2) aliquantulum fermenti. Dim. a στέαρ.

στεατόω, f. ώσω, in sebum seu sevum, vel etiam adipem converto, pinguem, obesum reddo.

στεατώδης, ες, sebum seu sevum odore vel colore referens, adipatus.

στεάτωμα, ατος, τό, (στεατόω) tumor cum praeter naturam adipem intra se membrana conclusam habent, abscessus.

στεγάζω, f. άσω, (στεγω) tego, operio, occulto.

στεγανογραφία, ας, ἡ, occulta scriptura, occulte s. notis vel characteribus, alio-ve modo, quem alius non intelligat, scribendi ratio. A seq.

στεγανογράφος, ον, (στεγανός, γράφω) peculiari et aliis non intelligendo modo scribens.

στεγανόμιον, ου, τό, merces, quae datur pro hospitio. A seq. v. στεγονόμιον.

στεγανόμος, ον, (στεγη, νέμω) qui domum incolit. Subst. ὁ στ. dominus aedium, caupo, paterfamilias.

στεγανόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) planipes, latipes, palmipes Epith. animalium, quorum pedes habent digitos vel ungues cute communi junctos et tectos, ut anseres, pelicani, anates etc. opponitur σχιζόποις.

στεγανός, ή, όν, (στέγω) tectus, opertus. 2) qui secreto in pectore clausa retinet, tacitus. 3) densus, durus, firmus. τὰ στεγανά, tecta.

στεγανῶς, adv. arcte, stricte, ut nil effluat.

στέγαρχος, ου, ὁ, (στέγη, ἄρχω) qui tecto seu domui praeest, praefectus aedium.

στεγάρχων, οντος, ὁ, i. q. στέγαρχος.

στέγασις, ἡ, (στεγάζω) occultatio, asservatio: it. tecti impositio, tignatio. 2) condensatio, stipatio. 3) contractio.

στέγασμα, ατος, τό, (στεγάζω) tegmen, operimentum.

στεγαστής, οῦ, ὁ, (στεγάζω) tector, tignarius.

στεγαστός, ή, όν, (στεγάζω) tectus, opertus.

στεγαστρίς, ίδος, ἡ, (στεγάζω) idem quod seq.

στέγαστρον, ου, τό, (στεγάζω) quo tegere aliquid possumus, tegmen, tegumentum, integumentum.

στέγη, ης, ἡ, (στέγω) tectum. 2) aedificium contignatum et tectum, domus. 3) conclave. 4) lupanar, vel cella meretricis. 5) antrum.

στεγήρης, ες, (στέγη, ἄρω) tectum habens, tectus, opertus, densus.

στεγίτης, ου, ὁ, fem. στεγῖτις, ιδος, (στέγη) ad tectum vel ad conclave pertinens. Hinc στεγῖτις, ἡ, meretrix, prostibulum. cf. στέγη, 4. et στέγος, 2.

στεγνός, ή, όν, contr. p. στεγανός, (στέγω) tectus, opertus, densus. 2) Subst. τὸ στεγνόν, i. q. στέγος, tectum, tegumentum: tectum, i. e. domus; tentorium.

στεγνότης, ητος, ἡ, adstrictio, densitas. A praec.

στεγνοφυής, ές, compactus, densus, solidus. in Epigr.

στεγνόω, f. ώσω, (στεγνός) tego. 2) adstringo.

στέγνωσις, εως, ἡ, adstrictio, constrictio. A praec.

στεγνωτικός, ή, όν, adstringendi seu constringendi vim habens.

στεγονόμιον, τό, idem quod στεγανόμιον.

στέγος, εος, τό, locus contectus, tectum, domus. 2) lupanar, cella meretricia. 3) sepulcrum. A seq.

στέγω, f. ξω, tego, operio, occulto: protego, defendo, arceo, τί τινος. Med. στέγεσθαι ὄμβρους, imbres a se defendere, ab imbribus se defendere, Pind. ναῦς οὐκ ἐστέξατο κῦμα, navis non defendit undas a se, Phalaec. Ita δόμος ἄλα στέγων, pro navi, dixit Aeschylus. 2) contineo, non sino elabi. 3) sustineo, tolero, v. c. desiderium, luctum, c. acc.

στεία, ας, ἡ, v. στία.

στείβω, f. ψω, aor. ἔστιβον, pf. p. ἐστίβημαι, calco, stipo. Med. incedo, vestigia alicujus premo, sequor.

στεῖλα, Ep. p. ἔστειλα, aor. 1. a στέλλω, Hom.

στειλαιός, οῦ, ὁ, i. q. στειλαιά, Hippocr.

στειλειόν, τό, manubrium s. capulus securis.

στειλειά, ᾶς, ἡ, Ion. στειλειή, (στέλλω) foramen securis, in quod immittitur lignum, s. manubrium, capulus.

στειλεόν, τό, i. q. στειλειόν.

στεινανχήν, ενος, ὁ, ἡ, Ion. p. στεναύχην, (στενός, στεινός, αὐχήν) qui arctae cervicis est.

στεινόπορος, ον, Ion. p. στενόπορος, angustum habens transitum.

στεινός, ή, όν, Ion. p. στενός, angustus.

στεῖνος, εος, τό, (στείνω) via angusta, locus angustus. 2) anxietas animi.

στεινόω, (στεινός) Ion. p. στενόω.

στείνω, Att. στένω, (στενός) arcto, coarcto, angusto, angustum reddo. Med. arctor, angustus fio, claudor, θύρετρα στείνεται φεύγοντι, porta clauditur fugienti, Od. 18, 386. pass. in angustias redigor, Il. 14, 34. b) impleor, adimpleor, c. gen. σηκοὶ στείνοντο ἀρνῶν, stabula replebantur ovibus, Od. 9. 219. c) anxius sum, molestia afficior. d) gemo, suspiro, Hes. Th. 160. Confer στένω.

στείνωμα, τό, Att. στένωμα, angustiae.

στεινωπός, όν, Att. στενωπός, (στενός) angustus.

στείομεν, 1 pl. conj. aor. 2. ab ἵστημι, Ep. p. στῶμεν, Il. 15, 297.

στειπτος, ή, όν, (στείβω) calcatus.

στεῖρα, ας, Ion. στείρη, ης, ἡ, (στερεός, στερεός) carina navis.

στειρεύω, sterilis sum. A seq.

στεῖρος, στείρα, στεῖρον, vel στεῖρος, ον, Eus. (στερεός, στερρός, στερεός) propria

durus , solidus , unde sterilis.

στειρόω , (στειρός) sterilem reddo. Med. sterilis sum , steriliteti obnoxius sum , liberis privor.

στειρώδης , ες , sterilis. A praec.

στείρωμα , τό , (στεῖρος) i. q. στεῖρα , στείρωμα.

στείρωσις , εως , ἡ , (στειρόω) sterilitas.

στειφρός , ρά , ρόν , i. q. στιφρός.

στείχω , f. ξω , aor. 2. ἔστιχον , ordine eo , ordine incedo. 2) eo , vado.

στεκτικός , ή , όν , (στέγω) arcendi , defendendi vim habens , s. arcendi causae factus , ut tecta ad arcendam aquam pluviam.

στελγιδοποιός , οῦ , ὁ , ἡ , (ποιέω) strigilam confector.

στελγίς , ίδος , ἡ , strigilis. 2) coronamenti genus , lamina aurea ad ornatum capitis. Alias στλεγγίς.

στελγίζω , f. ίσω , strigili rado , destringo. A praec.

στέλγισμα , ατος , τό , sordes strigili abrasae , strigmentum. A praec.

στελγιστρον , ου , τό , strigilis. Ab eod.

στελεά , ἡ , Ion. στελεή , i. q. στειλειή.

στελειόω , capulo s. manubrio instruo.

στελεόν , τό , i. q. στελειόν , capulus s. manubrium securis.

στελιός , ὁ , Att. p. στελεόν.

στελεόω , i. q. στελειόω.

στελεφοῦρος , ου , ὁ , plantago angustifolia ap. Theophrast.

στελεχηδόν , adv. per truncos.

στελεχοτόμος , ον , (στέλεχος , τέμνω) truncos secans.

στελεχιαῖος , α , ον , (στέλεχος) arboris trunco similis , ut vena magna , quae in plures ramos dividitur.

στελεχόκαρπος , ον , a caudice fructum edens.

στέλεχος , εος , τό , truncus , stipes , caulis , ramus.

στελεχόω , f. ώσω , caudicem emitto. A praec.

στελεχώδης , ες , idem quod στελεχιαῖος.

στελίδιον , τό , Dim. a στελεόν , parvum manubrium.

στελίς , ίδος , ἡ , arbori innascens viscum. cf. ἀστυλίς.

στέλλω , f. στελῶ , Ep. στελέω , aor. ἔστειλα , pf. ἔσταλκα , pf. p. ἔσταλμαι , aor. p. ἐστάλην , instruo , appero , adorno , orno , exorno , dispono , compono , ut mortuum ; amicio , induo , στέλλειν τινὰ ἐσθῆτι , Hdt. 3 , 14. unde στόλος , στολή , vestimentum. Med. instruo me , paro me , accingo me ad aliquid faciendum : it. vestem induo. 2) mitto , inpr. cum mandatis. In Med. et aor. p. eo , venio , proficiscor ; expeditionem suscipio , navigo , iter facio ; discedo , decedo. Eodem sensu Attici interdum etiam Activo utuntur , ubi supplendum est στόλον , Aesch. Pers. 608. Soph. Phil. 571. 640. Eur. Suppl. 646. στέλλεσθαί τινα , arcessere aliquem : Soph. O. R. 434. 3) ἱστία στέλλειν , vela contrahere ; it. ἱστία στέλλεσθαι , Hom. Unde reprimo , inhibeo , sisto , compesco : adstringo. Med. me retraho , inps. prae metu , unde timeo , caveo , vito : it. decresco , defluo. πρόσωπον στέλλεσθαι , vultum contrahere. λόγον στέλλεσθαι , quasi sermonem contrahere , i. e. modestius loqui. Medicis στέλλεσθαι dicitur de iis qui spasmo laborant et contrahuntur , Nic. Alex. 193. Item fallo : lateo : sumpta sign. ab iis , qui clam impetus animi reprimunt et declinant , ut ap. Suid. ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι , οὐ μὴν ἐδύνατό γε κρύπτειν τὸ γεγονός.

στέλμα , ατος , τό , (στέλλω) corona , sertum. Hesych.

στελμόνια , τά , i. q. στελμονίαι.

στελμονίαι , ῶν , αἱ , (στέλμα) fasciae , quibus canum latera praemuniuntur.

στεμβάζω , convicior , irrideo. Hesych. A seq.

στέμβω , contumelia adficio , injuriose tracto. 2) adsidue moveo.

στέμμα , ατος , τό , (στέφω) velamentum , infula , mitra , corona , sertum.

στεμματίας , ου , ὁ , qui corona vel mitra ornatus est.

στεμμάτιον , ου , τό , Dim. a στέμμα , coronula.

στεμματόω , f. ώσω , (στέμμα) sertis , vittis redimio.

στεμφυλίδες , ων , αἱ , (στέμφυλον) olivae nigrae.

στεμφυλίτης , ου , ὁ , (στέμφυλον) ut οἶνος , lora.

στεμφυλῖτις , ἡ , ex vinaceis facta. A praec.

στέμφυλον , ου , τό , (στέμβω , στείβω) vel potius τὰ στέμφυλα , ων , vinacei , vinacea , uvarum in torculari expressarum retrimenta. 2) faeces , i. e. olivarum expressarum reliquiae. 3) cortex.

στέμφω , moveo , pro στέμβω , 2. dub.

στέναγμα , ατος , τό , (στενάζω) suspirium , gemitus.

στεναγμός , οῦ , ὁ , gemitus. A seq.

στενάζω , f. άξω , (στένω) gemo , ingemisco , suspiro.

στεναχτικός , ή , όν , gemebundus , lamentabilis. A seq.

στενακτός , ή , όν , (στενάζω) idem. act. et pass.

στεναύχην , ὁ , ἡ , (στενός et αὐχήν) tenues cervices habens. v. στεναύχην.

στεναχέω , i. q. στοναχέω , si quidem lectio vera , v. Buttmann. Lexil. I. p. 215.

στεναχίζω , i. q. στενάχω , στένω , gemo , suspiro , ingemisco. 2) deploro , c. acc. Od. 1 , 243. usurpatur non nisi in praes. et impf. Aor. a στοναχέω.

στενάχω , i. q. στένω , gemo , suspiro : anhelo , strepo , Il. 16 , 391. 393. 2) deploro c. acc. Il. 19 , 132. it. in Medio , Od. 9 , 467. In usu praes. et impf.

στενόβρογχος , ον , (στενός , βρόγχος) angustas fauces habens.

στενάεις , εσσα , εν , f. l. p. στονόεις.

στενοεπιμήκης , ες , in longitudinem magis quam latitudinem factus.

στενοθώραξ , ακος , ὁ , ἡ , (θώραξ) qui angusto est pectore.

στενοκοίλιος , ον , (κοιλία) angustum ventrem habens.

στενοκορίασις , ἡ , angustior pupillae natura.

στενοκύμων , ὁ , ἡ , (κῦμα) ob angustias fluctuosus. Epith. freti. (ῡ)

στενοκωκύτος , ον , (κωκύω) graviter gemens et lugens , vel lamentum ciens.

στενολεσχέω , f. ήσω , de rebus male subtilibus garrio , de rebus frivolis et nullius momenti subtiliter disputo. A seq.

στενολέσχης , ου , ὁ , (λέσχη) qui de rebus subtilibus garrit , argutator , nugator.

στενολεσχία , ας , ἡ , disputatio de rebus nihili , argutiae. A pr.

στενολογέω , f. ήσω , idem quod στενολεσχέω. A seq.

στενολόγος , ὁ , idem qui στενολέσχης.

στενόμακρος , ον , idem quod στενοεπιμήκης.

στενοπορθμίς , ίδος , ἡ , i. q. ἡ στενόπορθμος , ad angustum fretum sita , epith. urbis Messenae , Archestr. Athen. 3. p. 92. d.

στενόπορθμος , ον , (πορθμός) arctum fretum habens.

στενοπορία , ας , ἡ , angustiae viarum. A seq.

στενόπορος , ον , angustos et arctos meatus habens 2) angustus , arctus.

στενόπους , ποδος , ὁ , ἡ , (πούς) tenues pedes habens.

στενοπρόσωπος , ον , (πρόσωπον) qui non lata est facie , angustus.

στενόπρωκτος , ον , (πρωκτός) angustum podicem habens.

στενόρρινος , ον , (ῥίν) tenuem nasum habens.

στενορρύμη , ἡ , (ῥύμη) via angustior. (ῡ)

στένος , εος , τό , angustiae , timor , metus , anxietas. cf. στεῖνος.

στενός , ή , όν , angustus , arctus , tenuis. τὰ στενά , angustiae , angusti transitus in montibus aut arctis , fauces. 2) tenuis , exiguus , parvus , paucus : opp. εὐρύς et πλατύς. Compar. στενότερος , superl. στενότατος.

στενόσημος , ον , (σῆμα) angusticlavius. Unde Subst. ἡ στ. , tunica angusticlavia , opp. πλατύσημος , sc. ἐσθής.

στενόστομος , ον , (στόμα) os habens angustum.

στενότης , ητος , ἡ , (στενός) angustia.

στενοτράχηλος , ον , angustum collum habens.

στενοφυλλία , ας , ἡ , exilitas foliorum. A seq.

στενόφυλλος , ον , (φύλλον) exilia folia habens.

στενόφωνος , ον , (φωνή) exilem sonum edens.

στενοχωρέω , f. ήσω , (στενόχωρος) arcto , angusto , coangusto , coarcto. στενοχωρεῖται , suspirat , arctatur , angitur.

στενοχωρής , ές , arctus , angustus.

στενοχωρία , ας , ἡ , angustum spatium , angustus locus. 2) angor , sollicitudo. 3) inopia , ut frumenti , pecuniae.

στενόχωρος , ον , (χώρα) angustus , arctus.

στενόω , f. ώσω , (στενός) arcto , angusto , coarcto. 2) in angustias redigo , metaph.

στεινυγρός , ή , όν , (στεινόω) Ion. p. στενός , arctus , angustus ; de angustiis in mari , fluvio et similibus.

στενυγρόω , (στενυγρός) Ion. p. στενόω , meatus humorum constringo et sicco , coarcto locum , in quo humor est.

στένω , f. στενῶ , Ion. στείνω , (στενός) angustum reddo , arcto , prorsus impleo. 2) gemo , ingemisco , suspiro : strepo , resono. b) deploro , defleo , lugeo , c. acc. Med. στένομαι , gemo.

στενώδης , ες , (στενός , εἶδος) angustus.

στένωμα , ατος , τό , (στενόω) angustus locus , angustia.

στενωπάρχης , ου , ὁ , (ἄρχω) curator vicorum.

στενωπός , όν , (στενός , ὤψ vel ὤψ) angustus , arctus. 2) ἡ στενωπός vel ὁ στενω-

πή, sc. ὁδός, angiportus. Dim. στενώπιον et στενωπεῖον, τό.

στενῶς, adv. (στενός) arcte, anguste.

στένωσις, εως, ἡ, (στενόω) angustia, coarctatio.

στεπτήρια, ων, τά, sc. ἔρια, serta, quae ex arborum ramis suspendi solebant. A seq.

στεπτήριος, ον, idoneus ad coronas nectendas. A seq.

στεπτός, ή, όν, (στέφω) coronatus, serto redimitus.

στέργηθρον, ου, τό, (στέργω) amoris illecebras. 2) herba quaedam, umbilicus Veneris. 3) amor.

στέργημα, ατος, τό, (στέργω) amoris illecebrae, poculum amatorium.

στεργοξύνευνος, ον, (στέργω, σύνευνος) amans conjugem, s. appetens conjugium alicujus.

στέργω, f. ξω, amo, proprie de mutuo parentum et liberorum amore a natura indito. 2) adquiesco, sum contentus aliqua re, τινί vel τί. 3) sustineo, tolero.

στερέμνιος, ον, (στερεός) solidus, durus, firmus. στερέμνιον, τό, Subst. corpus solidum.

στερεμνιόω, (στερέμνιος) firmo, duro. Med. obduresco, firmor.

στερεμνιώδης, ές, (εἶδος) firmus, firmae vel durae naturae.

στερεμνίως, adv. (στερέμνιος) solide, firme.

στερεογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (στερεός, γνώμη) firmae sententiae, abfirmati animi.

στερεοκάρδιος, ον, (καρδία) qui duro corde est. 2) contumax.

στερεομετρεῖν, solida metiri. A seq.

στερεομέτρης, ου, ὁ, (μετρέω) qui solida metitur.

στερεομετρία, ας, ἡ, solidorum dimensio, doctrina mathematica. A pr.

στερεοποιέω, consolido, validum reddo. A seq.

στερεός, εά, εόν, (ἵστημι) solidus, validus, firmus: severus, gravis. it. rigidus, durus, sterilis ab duritiem. Hinc Subst. τὸ στερεόν, soliditas, firmitas. v. στεῤῥός.

στερεότης, ητος, ἡ, soliditas. A pr.

στερεόσαρκος, ον, (σάρξ) compactam carnem habens.

στερεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) dura et rigida mente praeditus, crudelis, immitis.

στερεόω, f. ώσω, (στερεός) solido, firmo, firmum solidumque reddo.

στερέω, f. ήσω, et έσω, privo, orbo, τινά τινος. 2) eripio, aufero, furor, s. acc. rei. Pass. privor, τινός. Praeter pass. στερέομαι, aor. ἐστερήθην, frequenter reperitur etiam στέρομαι, part. aor. 2. στερείς, inf. στερῆναι, eadem significatione.

στερέωμα, ατος, τό, firmamentum, statumen, robur, columen, soliditas, constantia. A pr.

στερεῶς, adv. (στερεός) solide, firmiter, constanter, forti animo.

στερέωσις, εως, ἡ, (στερεόω) solidatio, firmatio.

στέρησις, εως, ἡ, (στερέω) privatio: fraus, orbitas; in philos. quum quid de re aliqua negatur.

στερητικός, ή, όν, (στερέω) privativus: fraudulentus.

στερητικῶς, adv. privative.

στερίζω et στερίσκω, i. q. στερέω. Prior forma dub.

στεριφόομαι, (στέριφος 2.) sterilis sum.

στεριφοποιέω, solido, firmo, duro. A seq.

στέριφος, ίφη, ιφον, solidus, firmus, durus. 2) sterilis, infecundus. στεριφώτερον, adv. compar.

στεριφόω, (στέριφος) firmo, duro.

στερίφωμα, ατος, τό, (στεριφόω) firmamentum, firmus agger.

στερκτέος, adj. verb. post. (στέργω) probandum, aequi bonique consulendum.

στερκτικός, ή, όν, (στέργω) amans, qui facile re aliqua acquiescit, ea contentus est. τὸ στερκτικόν, Subst. vis amoris naturalis.

στερκτός, ή, όν, (στέργω) amabilis.

στερνίδιον, ου, τό, pectusculum. Dim. a στέρνον.

στέρνιξ, ικος, ὁ, (στέρνον) medulla, Hesych.

στερνίτης, ου, ὁ, (στέρνον) pectoralis.

στερνῖτις, ιδος, ἡ, idem. A pr.

στερνοβριθής, ές, (βρίθω) firmum et robustum pectus habens, ἵππος, Polyaen.

στερνοκοπέομαι, (στέρνον, κόπτω) plango pectus. v. στερνοτυπέομαι.

στερνοκτυπέω, (κτυπέω) i. q. στερνοκοπέομαι.

στερνόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) idem qui ἐγγαστρίμυθος.

στέρνον, ου, τό, (στάω) pectus. στέρνα γῆς, loca campestria et plana. v. στῆθος.

στερνοσώματος, ον, Xenarchus Athen. 2. p. 64. a. πουλύποδες . . . πίμπλησι λοπάδος στερνοσώματον κύτος, ubi vertunt: patinae capacem pectoris sinum implet. Sed lectio haud dubie corrupta, legendum: στεῤῥοσώματον, duro corpore praeditum, i. e. durum.

στερνοτυπέομαι, f. ήσομαι, pectus ferio, pectus tundo, plango. A seq. v. στερνοκοπέομαι.

στερνοτυπής, ές, (στέρνον, τύπτω) pectus tundens, plangens.

στερνοτυπία, ας, ἡ, planctus pectoris. A pr.

στερνοῦχος, ον, (ἔχω) χθών, terra fertilia habens plana, Soph. O. C. 691. („Forsitan leg. σπερμοῦχος, terra suino semina rerum omnium tenet." Reiske.)

στερνόφθαλμος, ον, oculum in pectore habens.

στερνώδης, ες, (στέρνον) pectorosus.

στέρξις, εως, ἡ, (στέργω) amor sincerus. 2) animus praesentibus contentus.

στέρομαι, v. στερέω.

στεροπή, ἡ, i. q. ἀστεροπή, ἀστραπή, fulgur: fulgor, splendor.

στεροπηγερέτα, ὁ, (στεροπή, ἀγείρω) Ep. p. στεροπηγερέτης, qui fulgura congregat. Alii derivant ab ἐγείρω, ut sit: qui fulgura suscitat. Epith. Jovis, Il. 16, 298.

στέροψ, οπος, ὁ, ἡ, fulgurans, splendens, Soph. Ant. 1127.

στεῤῥοβαρής, ές, (στεῤῥός, βαρύς) it. στερεοβαρής, gravis, gravitate premens.

στεῤῥόβοας, ὁ, (βοάω) magna voce praeditus, clamosus.

στεῤῥόγυιος, ον, (γυῖον) robusta membra habens.

στεῤῥοποιέω, f. ήσω, (στεῤῥός, ποιέω) solidum facio, solido, denso, firmo.

στεῤῥός, ά, όν, it. στεῤῥός, όν, contr. p. στερεός, durus, firmus, solidus, rigidus, 2) durus, sterilis. 3) durus, de animo; pertinax, immobilis, inflexibilis: fortis, immitis. (Radix est ἵστημι)

στεῤῥοσώματος, ον, (σῶμα) duro corpore praeditus. v. στερνοσώματος.

στεῤῥότης, ητος, ἡ, i. q. στερεότης, durities, rigor, rigida natura: firmitas.

στεῤῥόω, (στεῤῥός) i. q. στερεόω, durum facio, condenso.

στεῤῥῶς, adv. a στεῤῥός, dure, firmiter, solide, dense: crudeliter, fortiter, pertinaciter.

στέρφινος, ίνη, ινον, et

στέρφνιος, ον, (στέρφος) durus, firmus, rigidus; inpr. pelliceus, coriaceus.

στερφόπεπλος, ον, (πέπλος) corio vestitus; leonis exuvio s. coriaceo peplo indutus, Lycophr.

στέρφος, εος, τό, (στεῤῥός) durum et rigidum quodvis, corium, pellis. 2) i. q. λέπυρον, putamen, cortex. 3) i. q. ἔρφος.

στερφόω, (στέρφος) corio tego, pelle tego.

στέρφωσις, ἡ, quum res pelle contegitur. A pr.

στερφωτήρ, ῆρος, ὁ, (στερφόω) Ibycus ap. Schol. Apoll. pellibus tectus, instructus.

*στεῦμαι, (ἵστημι) praes. obsol. unde reperiuntur 3 sing. praes. et impf. στεῦται et στεῦτο, Hom. et 3 pl. praes. στεῦνται, Aesch. Pers. 49. — 1) sto, adsto, Od. 11, 584. 2) promitto, prae me fero, c. inf. fut. vel aor.

στεφάνη, ης, ἡ, (στέφω) cujusque rei fastigium s. vertex, aut circuitus, quicquid quamque rem cingit, ambit, ut loricae et pinnae murorum: unde inprimis, corona, sertum, fascia, (altior, quae caput ambit,) capillatura quae in orbem attonsa erat ad instar coronae.

στεφανηδόν, adv. in modum coronae, circumcirca in orbem. A pr.

στεφανηπλοκέω, f. ήσω, coronam necto seu plico. A seq.

στεφανηπλόκος, ον, (στεφάνη, πλέκω) qui nectit coronas, coronarius, vid. στεφανοπλόκος cf. Lobeck. Phryn. p. 650.

στεφανηφορέω, f. ήσω, coronam gero, coronatus sum.

στεφανηφορία, ας, ἡ, coronae gestatio. Philos. supplicatio. A seq.

στεφανηφόρος, ον, (στεφάνη, φέρω) coronam gestans, coronatus.

στεφαναῖος, αία, αῖον, (στέφανος) coronarius.

στεφανίζω, (στέφανος) corono. aor. 1. ἐστεφάνιξα, Dor. apud Aristoph. pro ἐστεφάνισα.

στεφανικός, ή, όν, coronarius.

στεφάνιον, ου, τό, corolla, parva corona. Dim. a στέφανος.

στεφανίσκος, ου, ὁ, idem et Dim. ab eod.

στεφανίτης, ου, ὁ, coronarius, coronatus. στεφανίτης ἀγών, certamen, in quo corona victori datur. (ῑ)

στεφανῖτις, ιδος, ἡ, coronaria. A praec.

στεφανίων, ωνος, ἡ, genus graculi, vel corniciis. Hesych.

στεφανοπλοκέω, idem quod στεφανηπλοκέω.

στεφανοπλοκία, ἡ, sertorum confectio. A seq.

στεφανοπλόκος, ον, idem quod στεφανηπλόκος.

στεφανοποιός, ον, (στέφανος, ποιέω) qui coronas conficit.

στεφανοπώλης, ου, ὁ, (πωλής) venditor coronarum.

στεφανόπωλις, ιδος, ἡ, quae coronas vendit. Femin. a praec.

στέφανος, ου, ὁ, (στέφω) corona, corolla, sertum. Metaph. ornamentum, decus, honos, it. praemium.

στεφανοφορέω, v. στεφανηφορέω.

στεφανοφορία, ας, ἡ, v. στεφανηφορία.

στεφανοφόρος, ον, v. στεφανηφόρος.

στεφανόω, f. ώσω, (στέφανος) corono, corona cingo, circumdo, cingo. 2) honoro, orno, decoro. ἐστεφανωμένος, redimitus.

στεφανώδης, ες, (στέφανος) coronarius, coronis aptus.

στεφάνωμα, ατος, τό, (στεφανόω) coronamentum, quod coronis aptum est, sertum.

στεφανωματικός, ή, όν, idem quod στεφανώδης. A praec.

στεφάνωσις, εως, ἡ, (στεφανόω) coronatio.

στεφανωτικός, ή, όν, coronarius.

στεφανωτίς, ίδος, ἡ, idem quod στεφανωτρίς.

στεφανωτρίς, ίδος, ἡ, coronaria.

στεφηπλόκος, ον, (στέφος, πλέκω) coronas texens, serta nectens.

στεφηφορέω, f. ήσω, coronam gesto. A seq.

στεφηφόρος, ον, (στέφος, φέρω) vittatus.

στέφος, εος, τό, corona, corolla; sertum. A seq.

στέφω, f. ψω, corono, redimio. 2) orno. 3) cingo, circumdo, circumfundo, tego. 4) impleo, repleo, de poculis. στέφομαι, redimior. ἐστεμμένος, redimitus, comtus.

στέψις, εως, ἡ, coronatio. A praec.

στέωμεν, 1. pl. conj. aor. 2. ἵστημι, Epice p. στῶμεν.

στῆ, Ion. p. ἔστη, 3 sing. aor. 2 ab ἵστημι, Hom.

στέξην, adv. (ἵστημι) i. q. στάδην. 2) pondere.

στήῃς, στήῃ, 2 et 3 sing. conj. aor. 2 ab ἵστημι, Epice p. στῇς, στῇ.

στήθεσφι, gen. et dat. pl. Ep. a στῆθος, Hom.

στηθιαῖος, α, ον, (στῆθος) pectoralis.

στηθίας, ἡ, nomen avis.

στηθίδιον, ου, τό, pectusculum. Dim. a στῆθος.

στηθικός, ή, όν, pectoralis, qui pectoris est.

στηθοδέσμη, ἡ, στηθόδεσμον, τό, et στηθόδεσμος, ὁ, Dimin. στηθοδεσμίς, ίδος, ἡ, et στηθοδέσμιον, τό, (στῆθος, δεσμός) fascia pectoralis, pectorale.

στηθοειδής, ές, (εἶδος) pectori similis.

στῆθος, εος, τό, pectus. στῆθος in manu, est pars torosior exaggeratum quid et prominens ostendens, ut in toris sive sulcis ripisque cernitur; similiter et στῆθος in pedibus dicitur. τὰ στήθη, aggeres arenae, vel saxa in mari latentia. (A στάω, firmitate, constantia, v. στερεὸν et στήμων, ut Lat. pectus, a compactione, pangendo.)

στηθύνιον, ου, τό, pectusculum, Dim. a praec. (– – ⏑ ⏑)

στήλη, ἡ, Dor. στάλα, (*στάω, ἵστημι) columna, fulcrum. 2) cippus, columna sepulcralis. 3) meta. 4) columna, cui inscriptum est aliquid, titulus; unde et foedus, sc. inscriptum columnae. 6) scopulus in mari. — Cf. στῦλος, στύλος.

στηλίτης, ου, ὁ, fem. στηλῖτις, ιδος, ἡ, Dor. σταλίτας, f. σταλῖτις, i. q. στηλίτης, στηλῖτις.

στηλίδιον, το, Dim. a στήλη, cippus parvus, columella; terminus, limes.

στηλίς, ίδος, ἡ, Dim. στήλη. 2) inpr. pertica velo instructa in puppi, Poll. 1, 90.

στηλίτευσις, εως, ἡ, (στηλιτεύω) inscriptio in cippum. 2) proscriptio. 3) invectiva in aliquem, qua, quasi in cippo, ejus facinora notamus. (– – – ⏑)

στηλιτευτικός, ή, όν, invectivus. A seq.

στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo, memoriae prodo. 2) proscribo, contumeliae caussa. 3) facinora alicujus noto et omnibus manifesto. A seq.

στηλίτης, ου, ὁ, fem. στηλῖτις, ιδος, (στήλη) in cippum inscriptus. 2) ob crimina infamiae caussa proscriptus. 3) columnaris, ad columnam pertinens. 4) in columna degens, sedens, ut monachi quidam. (ῑ)

στηλογραφέω, f. ήσω, (γράφω) in columna inscribo. 2) proscribo. v. στηλιτεύω.

στηλογραφία, ας, ἡ, inscriptio columnae, tituli inscriptio. A praec.

στηλοειδής, ές, (εἶδος) cippo vel columnae similis.

στηλοκοπέω, (κόπτω) statuas mutilo, it. cippo incido, ἐστηλοκοπημένος, perf. pass. part.

στηλόω, f. ώσω, (στήλη) cippum erigo. 2) erigo, stabilio ut cippum, statuo, pono: στηλοῦμαι, adfigor alicui rei, immotus sto, ceu cippus: interdum et simpliciter sto.

στῆμα, ατος, τό, (ἵστημι) stamen, inpr. in herbis.

στημονητικός, ή, όν, staminis nendi peritus. Subst. femin. ars nendi stamen, cui opponitur κροκοητική, quod vide.

στημονίαι, ῶν, αἱ, (στήμων) cincinni tenues, staminibus similes, cincinni prolixi et tenues.

στημονίζομαι, f. ίσομαι, stamen duco seu tendo. 2) ordior.

στημονικός, ή, όν, quasi staminarius, stamina nens.

στημόνιον, ου, τό, stamen, Dim. a στήμων.

στημόνιος, ον, Epith. vestis, multum, densum stamen habens.

στημονοφυής, ές, (φύω) aptus stamini, habens firmitatem aptam stamini.

στημονώδης, ες, idem quod στημόνιος.

στημοῤῥαγέω, (ῥήγνυμι) proprie, stamen rumpo; vestem discindo. 2) intr. discindor, lacetor et quasi diffluo, Aesch. Pers. 834.

στήμων, ονος, ὁ, (ἵστημι) stamen.

στήνιον, τό, i. q. στῆθος, Hesych.

στήρ, τό, gen. στητός, contr. p. στέαρ, q. v.

στήριγμα, ατος, τό, (στηρίζω) fulcrum, stabilimentum, statumen, firmamentum, columna, furca.

στηριγμός, οῦ, ὁ, (στηρίζω) quum quid stabilitur seu fulcitur. 2) firmitas, constantia. 3) dicitur et de planetis, quum consistunt: constitionem Gellius vocat.

στήριγξ, ιγγος, (στηρίζω) fulcrum. 2) furca, qua currus sustinetur. Nota. Cujus generis sit haec vox ex Xenoph. de re eq. 1, 5. et Plut. probl. Rom. non perspicitur, neque Stephanus quidquam de genere annotavit. In prioribus Hederici aditionibus legitur ὁ, ap. Schneiderum ejusque successores ἡ, fortasse rectius ad analogiam τῆς φόρμιγγος, σύριγγος, al.

στηρίζω, f. ξω, (ἵστημι) statuo, firmiter figo, stabilio, firmo, fulcio, erigo. Med. et Pass. sto, consisto, firmo pedem, incumbo: erectus sum. Eadem vi reperitur et Act. Od. 12, 434. Eur. Bacch. 972. Hipp. 1220. 2) stabilio, confirmo, probo, comprobo.

στήσιος, ου, ὁ, (ἵστημι) stator, Epith. Jovis.

στησίχορος, ὁ, nomen Poetae Lyrici, et 2) jactus talorum octonarium exhibens, dictus, quod monumentum Stesichori octangulare esset.

στήτη, vel στῆτα, ης, ἡ, femina, mulier, Dosiad.

στητώδης, ες, (στήρ, εἶδος) contr. p. στεατώδης.

στήωσι, 3 pl. conj. aor. 2. Ep. ab ἵστημι p. στῶσι.

στία, ας, ἡ, lapillus, calculus; scribitur et στεία. (ῐ)

στιάζω, lapides jacio. A pr.

στιβαδιόω, (στιβάς) utor aliqua re pro strato.

στιβάδιον, ου, τό, torulus ex herba seu gramine et frondibus, stibadium. Dimin. a στιβάς.

στιβαδοκοιτέω, f. ήσω, (κοίτη) in toro, stramento seu frondibus humi stratis cubo, in stibadio cubo.

στιβαδοποιέω, f. ήσω, lectum a gramine, frondibus vel similibus conficio.

στιβάζω, (στείβω) calco, tero. it. exponitur, fugio, declino.

στιβαρός, ρά, ρόν, densus, crassus, firmus, ponderosus, gravis.

στιβαρῶς, adv. dense, firmiter.

στιβάς, άδος, ἡ, stratum, torus e frondibus, gramine, herbis; stramentum. 2) frons in toris adhiberi solita. Derivatur a στείβω, quia conculcatur pedibus et comprimitur pondere corporis.

στιβεία, ας, ἡ, (στιβεύω) ingressus, quo terra calcatur et pedibus teritur. 2) vestigatio.

στιβεύς, έως, ὁ, (στιβεύω) qui viam calcat seu terit, viator. 2) fullo.

στιβευτής, οῦ, ὁ, idem.

στιβεύω, f. εύσω, (στείβω) calco, obeo. 2) feras per campos saltusque investigo, et tropice, quaero, exquiro.

στίβεια, idem.

στίβη, ης, ἡ, (στείβω) ros matutinus frigore concretus et condensatus, pruina, Od. (– –)

στιβήεις, ήεσσα, ῆεν, pruinosus. A pr.

στίβι, τό, fucus, pigmentum, stibi, stibium. v. στίμμι.

στιβία, ας, ἡ, (στίβος) via, semita.

στιβιάω, (στίβη) rigeo, frigeo.

στιβίζομαι, f. ίσομαι, (στίβι) stibio faciem infuco. v. στιμμίζομαι.

στίβος, ου, ὁ, (στείβω) iter tritum, trames, item vestigium. 2) stratum. 3) ingressus, vestigatio.

στιγεύς, έως, ὁ, i. q. ὁ στίζων, qui στίγματα inurit, Hdt. 7, 35. subula. item alia quae pungunt, aculeus etc.

στίγμα, ατος, τό, (στίζω) stigma, nota, signum inustum aut impressum alicui, macula seu nota, qua quid distinctum ac veluti punctis variatum est.

στιγμαῖος, αία, αῖον, (στιγμή) qui unius puncti est, punctum magnitudine aequans.

στιγματηφορέω, f. ήσω, (στίγμα, φορέω)

stigmata inusta habeo, notis compunctus sum.

στιγματίας, ου, ὁ, (*στίγμα*) stigmate notatus, notis compunctus, inprimis de servis improbis.

στιγματίζω, f. ίσω, notis compungo, notis inustis signo, stigmata inuro.

στιγμή, ῆς, ἡ, (*στίζω*) punctum. 2) spatium angustissimum, momentum. 3) dicitur et de aliis rebus valde parvis, de vestigiis rei leviter impressis.

στιγών, ῶνος, ὁ, punctis notatus, obsignatus. Hesych. Eustath.

στίζω, f. ίξω, pf. pass. ἔστιγμαι, pungo, notis compungo, stigmata inuro, inustis notis signo. 2) interpungo, notis distinguo. 3) caedo. metaph. infamo.

στικτέος, έα, έον, adj. verb. a *στίζω*, pungendus. *στικτέον*, interpungendum est, distinguendum est puncto, Gramm.

στικτός, ή, όν, (*στίζω*) punctus, variis notis compunctus seu distinctus.

στίλβη, ης, ἡ, (*στίλβω*) nitor, splendor. 2) lampas. 3) speculum.

στιλβηδόν, adv. nitide, splendide. A praec.

στιλβηδών, όνος, ὁ, nitor, splendor.

στιλβοποιέω, nitidum reddo.

στιλβός, ή, όν, lucidus, fulgidus, splendidus.

στιλβότης, ητος, ἡ, splendor. A pr.

στιλβόω, nitidum reddo, splendorem concilio, coloro.

στίλβω, f. ψω, splendeo, luceo, fulgeo, niteo.

στίλβωμα, ατος, τό, (*στιλβόω*) id, quo quid nitidum et splendidum redditur, quod nitorem conciliat. 2) ipse splendor.

στίλβων, οντος, ὁ, (*στίλβω*) nitens, micans. Nomen planetae, stella Mercurii, vel Veneris. Aristot. de mundo 2, 8. Hygin. et Hesych.

στίλβωσις, εως, ἡ, (*στιλβόω*) politio, qua quid nitidum ac splendidum redditur. 2) splendor, nitor.

στιλβωτής, οῦ, ὁ, (*στιλβόω*) colorator, Philox. fullo.

στιλβωτρον, ου, τό, (*στιλβόω*) idem quod *στίλβωμα*, n. 1.

στίλη, ης, ἡ, nomulus minimi pretii. 2) minimum quid, quasi punctum.

στιλπνός, ή, όν, (*στίλβω*) lucens, fulgens, fulgidus.

στιλπνότης, ητος, ἡ, nitor, nitiditas. A praec.

στιλπνόω, idem quod *στιλβόω*.

στίλπων, ωνος, ὁ, nanos, pumilio, *Sybaritis*, Athen. 12. p. 518. f.

στίλψις, εως, ἡ, (*στίλβω*) splendor.

στίμμι, τό, et *στίμμις*, ἡ, acc. *στίμμιν*, it. *στίβι*, τό, stimmi, stibi, stibium.

στιμμίζομαι, f. ίσομαι, stibio supercilia fuco, stibio ad pigmentum oculorum utor. A praec.

στίμμις, ἡ, idem quod *στίμμι*.

στίμμισμα, ατος, τό, (*στιμμίζομαι*) pigmentum.

* *στίξ*, ἡ, nominat. inusit. unde in usu *στιχός*, *στίχος* et *στίχας*, ordo: versus.

στίξις, εως, ἡ, (*στίζω*) compunctio, notarum inustio.

στῖον, ου, τό, lapillus, calculus. idem quod *στία*.

στιπτός, ή, όν, (*στείβω*) calcatus. 2) densus, solidus, stipatus. v. *στιπτός*.

στῖφος, εος, τό, (*στείβω*) turba, caterva, inprimis, bellicum agmen, globus militum.

στιφρός, ρά, ρόν, (*στείβω*) densus, firmus, rigidus. 2) aridus, contractus, compressus. v. *στειφρός*.

στιφρότης, ητος, ἡ, densitas, soliditas. A pr.

στιφρόω, (*στιφρός*) denso, solido.

στιχαοιδός, οῦ, ὁ, (*στίχος*, *ἀοιδός*) poeta, rhapsodus.

στιχάριον, ου, τό, Dim. a *στίχος*, tunica, vestis episcoporum undulata. 2) liber ritualis, liturgicus ecclesiae graecae.

στιχάς, άδος, ἡ, poet. p. *στίχος*.

στιχάω, (*στείχω*, *στίχος*) ordino. Med. ordine incedo, eo, vado.

στίχες, αἱ, v. * *στίξ*.

στιχηδόν, adv. (*στιχάω*) in modum versuum. 2) catervatim. 3) ordine.

στιχήρης, ες, per versus scriptus.

στιχηρός, ρά, ρόν, idem et ab eod.

στιχηρῶς, adv. per versus.

στιχίδιον, ου, τό, versiculus. Dim. a *στίχος*.

στιχίζω, f. ίσω, (*στίχος*) ordine dispono. 2) carmina scribo.

στίχινος, ινη, ινον, (*στίχος*) per versus descriptus.

στιχιστής, οῦ, ὁ, versuum scriptor, poeta.

στιχολογέω, (*στίχος*, *λέγω*) versus recito.

στιχολογία, ἡ, recitatio versuum. A pr.

στιχομυθέω, (*μῦθος*) alternis versibus respondeo, ut in comoediis vel tragoediis.

στιχομυθία, ας, ἡ, actio seu collocutio, quae fit alternis versibus apud poetas. A praec.

στιχοποιία, ας, ἡ, versificatio, versuum compositio. A seq.

στιχοποιός, όν, (*ποιέω*) qui facit versus.

στίχος, ου, ὁ, versus vel poetae vel librarii: ordo arborum et vitium, antes, series militum etc. Cf. * *στίξ*.

στιχουργέω, f. ήσω, (*ἔργον*) versus facio.

στιχούργημα, τό, carmen. A pr.

στιχουργία, ἡ, (*στιχουργέω*) versuum scriptio.

στιχουργός, όν, (*ἔργον*) versus faciens. ὁ στ., poeta.

στιχῳδός, οῦ, ὁ, rhapsodus, versuum recitator. v. *στιχαοιδός*.

στιώδης, ες, (*στία*) durus, asper, scruposus.

στλεγγίδιον, ου, τό, raro *στελγίδιον*, Dim. a *στλεγγίς*, strigilecula.

στλεγγιδολήκυθος, ὁ, i. q. ξυστρολήκυθος.

στλεγγιδοποιός, οῦ, ὁ, (*ποιέω*) qui strigiles conficit.

στλεγγίζω, f. ίσω, (*στλεγγίς*) abrado strigili, rado. ἐστλεγγισμένος, strigili depexus, perf. pass. part.

στλεγγίον, τό, Dim. a *στλεγγίς*.

στλεγγίς, ίδος, ἡ, raro *στελγίς*, *στελεγγίς*, *τλεγγίς*, strigilis. 2) lamella aurea, it. taenia, quae ornamentum capitis esset, (*) sipho, Ar. Thesm. 556.

στλέγγισμα, ατος, τό, (*στλεγγίζω*) sordes, quae strigili auferuntur, strigmentum.

στλεγγοποιός, οῦ, ὁ, i. q. *στλεγγιδοποιός*.

στοά, ᾶς, ἡ, (a * *στάω*, ἵστημι, consistendo) porticus. *στοαί*, etiam loca, in quibus frumentum reconditur. 2) vinea, Polyb. 1, 48.

στοβάζω, convicior, obtrecto. v. *στεμβάζω*.

στόβασμα, ατος, τό, convicium. A pr.

στοβέω, i. q. *στοβάζω*.

στόβος, ου, ὁ, minae, contumelia, convicium, pro *στόμβος*, *στόμφος*.

στοιβάζω, f. άσω, (*στοιβή*) stipo, compono, struo, coacervo.

στοιά, ἡ, i. q. *στοά*, Ar.

στοιβαδεύομαι, (*στοιβάς*) i. q. *στιβαδ*. in toro repono, torum sterno.

στοιβάς, άδος, frons, Marci 11, 8. 2) virgulta loco lecti s. tori strata, stratum. v. *στιβάς*. cf. Bodaeus a Stapel ad Theophr. h. pl. 4, 11.

στοιβασία, ας, ἡ, (*στοιβάζω*) structio.

στοιβάσιμος, ον, stipabilis.

στοιβαστής, οῦ, ὁ, qui constipat etc.

στοιβή, ῆς, (*στείβω*, vel *στοίβη*, ης, ἡ, (minus recte, v. Arcad. p. 105, 15.) herba, qua in exstruendis stibadiis utebantur veteres. 2) acervus, congeries, constructio, exstructio, Gl. Vet. stipatio, stramentum. 3) res exigua, velut lapillus, quae ad explendum aliquid adhibetur; unde et verbum inane, explendi versus caussa inculcatum.

στοιβοειδής, ές, tomentitius, mollis.

στοΐδιον, τό, parva porticus. Dimin. a *στοά*.

στοιχαδικός, ή, όν, et *στοιχαδίτης*, ου, ὁ, fem. ῖτις, ιδος, (*στοιχάς*, 3.) ex stoechade herba factus, stoechade conditus.

στοιχάριον, ου, τό, parvus versus. Dim. a *στοῖχος*.

στοιχάς, άδος, ἡ, (*στοῖχος*) ordine, versibus posita. 2) locus consitus arboribus in versum et quincuncem dispositis; Pollux. 3) herba stoechas.

στοιχειακός, ή, όν, (*στοιχεῖον*) elementarius, qui per elementa fit, vel scribitur.

στοιχειακῶς, adv. per elementa.

στοιχεῖον, ου, τό, (*στοῖχος*) principium, e quo aliquid componitur, elementum, rudimentum. 2) sonus, quo *γράμματα*, i. e. typi ac formae literarum efferuntur et pronunciantur. 3) liber explicans elementa alicujus doctrinae. 4) umbra solarii. 5) hora, i. e. duodecima diei vel noctis pars. *στοιχεῖα*, elementa, literae alphabeticae; in N. T. de lege caerimoniali, it. de partibus mundi, astris etc. (*στοιχεῖον* fuit literarum elementum, donec primus Plato eo nomine appellavit elementa corporum naturalium.)

στοιχειόω, f. ώσω, rudimenta artis trado.

στοιχειώδης, ες, elementarius, simplex.

στοιχειωδῶς, adv. per elementa. A pr.

στοιχείωμα, ατος, τό, (*στοιχειόω*) elementum, principium.

στοιχειωματικός, ή, όν, elementarius. A pr.

στοιχείωσις, εως, ἡ, (*στοιχειόω*) elementorum et primorum rudimentorum traditio.

στοιχειωτής, οῦ, ὁ, qui elementa tradit.

στοιχειωτικός, ή, όν, elementarius. A pr.

στοιχέω, f. ήσω, (*στοῖχος*) in versus rectos porrigor. 2) ordine procedo. 3) incedo, ambulo; in N. T. sequor aliquid mente, animo, factis. Sic et Polyb. 4) *μιᾷ στοιχεῖν*, una uxore contentum esse.

στοιχηγορέω, f. ήσω, (*στοῖχος*, *ἀγορεύω*) ordine narro, ordine recenseo.

στοιχηδόν, adv. (στοῖχος) ordine, ordinatim.

στοίχημα, τό, pro ἄθλον, Schol. Theocr. a στοιχεῖν, quod Graeci recentiores et ICti dixere pro pacisci. item 2) pignus.

στοιχίζω, f. ίσω, (στοῖχος) indagine cingo. 2) ordine dispono, praescribo: ordine narro s. doceo, Aesch. Prom. 484.

στοιχισμός, οῦ, ὁ, quum indagine cinguntur silvae, expansio plagarum. A pr.

στοιχομυθέω, vide στιχομυθέω.

στοῖχος, ου, ὁ, (στείχω) ordo, versus. 2) ordo militum in acie. 3) indago et series plagarum.

στοιχώδης, ες, (εἶδος) secundum ordines dispositus.

στολαρχία, ἡ, dignitas s. munus praefecti classis.

στολάρχης, ου, ὁ, (στόλος, ἄρχω) dux classis, qui classi praeest.

στόλαρχος, ὁ, id. q. στολάρχης.

στολάς, άδος, ὁ, genus armaturae, lorica. A seq.

στολή, ῆς, ἡ, (στέλλω) stola, tunica longior, (ad talos demissa et manicata) amictus, vestimentum, indumentum, palla. 2) omnis apparatus, vel ornatus, vel armatus, vel armatura, ut nuptiarum, militum etc.

στολίδιον, ου, τό, sagulum. Dim. a στολίς.

στολιδόω, f. ώσω, induo, amicio.

στολιδώδης, ες, rugas et plicas habens, rugosus.

στολιδωτός, ή, όν, idem.

στολίζω, f. ίσω, (στολή) vestio, apparo. ἐστολισμένος, stolatus.

στόλιον, ου, τό, Dim. a στολή, parva stola, amiculum. 2) vestis philosophica.

στολίς, ίδος, ἡ, (στολή) ruga vel plica alia 2) stria frontis. 3) ruga, plica alia. 4) stola.

στόλισμα, ατος, τό, (στολίζω) amictus.

στολισμός, οῦ, ὁ, amictus quum vestes induuntur.

στολιστής, οῦ, ὁ, vestiarius, vestitor.

στολμός, οῦ, ὁ, i. q. στολισμός. Eurip.

στόλος, ου, ὁ, (στέλλω) expeditio militaris. 2) classis, copiae, quae aliquo mittuntur; etiam de agmine terrestri. 3) una navis. 4) profectio, iter. 5) apparatus, ornatus, amictus.

στόμα, ατος, τό, os, orificium, ostium fluvii, acies ferri, acies, frons exercitus, primum agmen.

στομακάκη, ἡ, vel στομοκάκη, ἡ, oris vitium, morbi scorbutici genus.

στομαλγέω, f. ήσω, oris dolore laboro: indesinenter garrio, loquacissimus sum. A seq.

στομαλγής, ές, (στόμα, ἄλγος) oris dolore laborans: loquax, garrulus: nugator, rabula. (Scribitur et στόμαργος, στομαργία, στομαργέω. cf. γλώσσαλγος) Unde

στομαλγία, ας, ἡ, oris dolor, oris morbus. 2) loquacitas.

στόμαλγος, ον, i. q. στομαλγής, dub.

στομαλίμνη, ης, ἡ, locus prope mare, qui ipsum mare ostio suo ingreditur.

στομαλίμνιον, τό, idem. A praec.

στομαργέω, i. q. στομαλγέω.

στομαργία, ἡ, i. q. στομαλγία.

στόμαργος, ον, i. q. στόμαλγος, στομαλγής.

στοματικός, ή, όν, (στόμα) ad os pertinens. it. oris vitio laborans.

στοματουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) ore opus suum conficiens, quaestum faciens.

στομαυλέω, f. ήσω, ore tibiam inflo.

στομαχικός, ή, όν, stomachicus 2) stomachi vitio laborans, ad vomitum proclivis. A seq.

στόμαχος, ου, ὁ, os, orificium. 2) stomachus, ventriculus. 3) gula, guttur, jugulum, orificium ventriculi superius.

στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, ore late diducto vasta loquor. 2) convicior.

στόμβος, η, ον, (στέμβω) ore dilatato sonum edens. 2) convicium faciens.

στομίας, ου, ὁ, (στόμα) magnum os habens. στομίας ἵππος, oris duri equus.

στόμιον, ου, τό, Dim. a στόμα, osculum, parvum os. 2) orificium vasis, venae et similium introitus angustior. 3) freni pars, quae ori equi inditur.

στόμις, ὁ, idem quod στομίας.

στομοδέκτης, ου, (στόμα, δέχομαι) loquax.

στόμος, ου, ὁ, (στόμα) garrulitas, convicium, dub. lect. p. στόβος, στόμφος.

στομόω, f. ώσω, (στόμα) os claudo, os obstruo. 2) os, ostium facio sive aperio. 3) ferrum acuo et induro, roboro. 4) frontes in exercitu sine acie struo.

στομύλλω, et derivata v. in στωμ. Prior forma falsa.

στομφάζω, (στόμφος) utor grandibus verbis, magnifice loquor. 2) convicior.

στόμφαξ, ακος, ὁ, (στόμφος) grandiloquus. 2) acerbus, durus.

στομφαστικός, ή, όν, (στομφάζω) grandiloquus.

στόμφος, ὁ, it. στόβος et fortassis etiam στόμος, (στόμα) grandiloquentia; inanis verborum strepitus: convicium. 2) στόμφος, ον, adj. grandiloquus; convicians.

στομώδης, ες, qui magno seu amplo ore est.

στόμωμα, ατος, τό, (στομόω) id, quod acutum est. 2) id, quo duratur acies. 3) robur aciei, ferrum durum. 4) i. q. στόμα, os, ostium, Aesch. Pers. 875.

στόμωσις, εως, ἡ, (στομόω) induratio ferri. 2) acies, acumen, robur.

στομωτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq.

στομωτής, οῦ, ὁ, (στομόω) indurator.

στοναχέω, f. ήσω, (στόναχος) gemo, cum gemitu requiro.

στοναχή, ῆς, ἡ, (στένω, στόνος) gemitus, suspirium, dolor.

στοναχίζω, i. q. στεναχίζω, quod magis probatur; sed v. Buttm. Lexil. I. p. 215.

στόναχος, ου, ὁ, idem quod στοναχή.

στονόεις, όεσσα, όεν, gemebundus, gemendus. v. στενόεις. A seq.

στόνος, ου, ὁ, (στένω) gemitus, suspirium, gemitus cum fletu.

στόνυξ, υχος, ὁ, (ὄνυξ) unguium extremitas, asperitas, acumen, acies. 2) unguis. 3) praeacutae cautes etiam στόνυχες, ap. Eurip. et Apoll. Rh. etc. quidquid acutum est, et propterea nocere, lacerare potest; ut ilens, cuspis; ap. Lycophr. 4) scopulus, promontorium.

στονυχώδης, ες, (εἶδος) acutus.

στοργέω, pio et vehementi amore complector. A seq.

στοργή, ῆς, ἡ, (στέργω) amor, inprimis illud genus amoris, quo quicquid nostrum est nobisque quoquo modo proprium et cognatum, amplectimur et carum habemus, quodcunque est, seu turpe, seu amabile, eique acquiescimus. 2) inpr. amor conjugum. 3) *vulgatissime*, parentum erga liberos et liberorum erga parentes.

στορέννυμι, f. στορέσω, aor. p. ἐστορέσθην, sterno, prosterno.

στορεύς, έως, ὁ, (στορέννυμι) strator, qui sternit. 2) fomes, qui substerni solet ad ignem concipiendum, i. e. lignum, quod terebratur ad ignem concipiendum.

στορθή, ἡ, idem quod seq. ap. Hesych.

στόρθυγξ, γος, ἡ, it. στόρθυξ, υγος, ἡ, cuspis hastae. 2) dens, vel bestia dentata 3) cacumen. A pr.

στόρνη, ἡ, i. q. ζώνη.

στόρνυμι, ap. scr. i. q. στορέννυμι, Ael.

στορύνη, ης, ἡ, instrumentum chirurgicum ad sanguinem e naribus detrahendum. (ῡ)

στοῤῥχάζω, f. άσω, in stabulum cogo, concludo, Hesych. (sed leg. est στοιχάζω, ordine, serie compono, alterum ad latus alterius, quod fit in armentis, jumentis et pecoribus stabulo conclusis.)

στοχάζομαι, f. άσομαι, collimo ad scopum, recta ad scopum tendo, metaph. propositum mihi specto, vel eo respectum habeo. ἐστοχασμένος βλασφημίας, qui maledicendi consulto facit. 2) conjicio, conjecturam facio. 3) facio, quae quis velle videtur, studeo alicui rei vel personae, gratiam alicujus capto. Hinc 4) parco, misereor, consulo. A seq.

στοχάς, άδος, ἡ, retium tensio. 2) strues ad loca aequanda, quo plagae tendi queant.

στόχασις, εως, ἡ, (στοχάζομαι) i. q. στοχασμός, Plat. Phileb. p. 62. C.

στόχασμα, ατος, τό, quod in scopum intenditur, sive quo ad scopum collimatur. 2) collimatio, conjectatio ipsa. idem quod seq.

στοχασμός, οῦ, ὁ, collimatio ad scopum. 2) conjectatio, conjectura.

στοχαστής, οῦ, ὁ, conjector, qui e conjecturis colligit. 2) qui bene collimat et recta ad scopum tendit.

στοχαστικός, ή, όν, recta collimans et ad scopum tendens. 2) qui sollers est in conjecturis, consultus. 3) conjecturalis, conjectura assequendus. A pr.

στοχαστικῶς, adv. conjectando. 2) more conjectantium.

στόχος, ὁ, scopus, Xen. Ages. 1, 25. si lectio sana. 2) i. q. στοχασμός, 2. Aesch. Suppl. 226.

στράβαι, αἱ, (στρέφω) compedes.

στραβαλοκομάω, crispa sum coma. A seq.

στραβαλοκόμης, ου, ὁ, (κόμη) qui crispa est coma.

στράβαλος, ον, (στραβός) qui tereti corpore est. 2) tortuosus.

στράβη, ἡ, v. στράβαι.

στράβηλος, ὁ, (στρέφω) genus conchylii, sic dictum a figura, quod simile est tubae.

στραβίζω, f. ίσω, sum strabo.

στραβισμός, οῦ, ὁ, distortio oculorum. A pr.

στραβός, ή, όν, (στρέφω) qui est oculis distortis, strabo, luscus: proprie pravus, perversus.

στραβών, ῶνος, ὁ, idem et ob eod.

στραγγαλάω, et ίω, strangulo, suffoco. A seq.

στραγγάλη, ης, ἡ, (στράγγω) laqueus,

strangulatio.

στραγγαλιά, ᾶς, ἡ, tortuosus laqueus, 2) dolosum consilium.

στραγγάλια, ων, τά, tophi et durities ex humore concreto, maxime in articulis, quia sunt similes nodis funium, laqueis, aut guttis concretis.

στραγγαλίαι, αἱ, tormenta, Gl. Vet. ut strappae in Latinitate vulgari.

στραγγαλίζω, f. ίσω, obtorqueo, strangulo. A seq.

στραγγαλίς, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιά.

στραγγαλισμός, οῦ, ὁ, (στραγγαλίζω) strangulatio.

στραγγαλιώδης, ες, (στραγγαλιά) tortuosus, distortus. 2) perversus, dolosus.

στραγγαλόω, (στραγγάλη) strangulo, torqueo, stringo.

στραγγαλωτός, ή, όν, valde tortus, nodosus, de fune. A pr.

στραγγεία, ἡ, (στραγγεύομαι) cunctatio.

στραγγεῖον, ου, τό, instrumentum, quo humor pressus stillatim defluit. A seq.

στράγγευμα, τό, i. q. στραγγεία.

στραγγεύω, (στράγγω) i. q. στρέφω, torqueo: premo, affligo. Med. cunctor, moror, tempus tero: laboro, vexor.

στραγγία, ἡ, poet. p. στραγγεία.

στραγγίας, ὁ, (στράγξ) genus tritici nobile.

στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo. Aquila, Symmachus.

στραγγίς, ίδος, ἡ, i. q. στράγξ.

στραγγός, ή, όν, (στράγγω) tortuosus, obliquus, perversus.

στραγγουρία, ας, ἡ, (στράγξ, οὐρέω) urinae stillicidium, quum urina stillatim excernitur.

στραγγουριάω, urinae stillicidio laboro, A pr.

στραγγουρικός, ή, όν, ad stranguriam proclivis, stranguria laborans. τὰ στραγγουρικά, stranguria. Ab eod.

* στράγγω, f. στράγξω, stringo, torqueo, premo, unde στράγξ, στραγγός, rel. it. στρογγύλος.

στράγξ, γγός, ἡ, gutta, stilla.

στραγός, ή, όν, tortus, distortus, impudens. Suid. vide στραγγός.

στρατάομαι, (στρατός) exercitum colloco, castra pono. Hinc ἐστρατόωντο, imperf. Ion. pro ἐστρατῶντο, ἐστρατάοντο, Il. 3, 187. 4, 378.

στραταρχέω, f. ήσω, dux sum exercitus, exercitui praesum. A seq.

στρατάρχης, ου, ὁ, (στρατός, ἄρχω) imperator, copiarum dux.

στραταρχία, ας, ἡ, praefectura exercitus. A pr.

στράταρχος, ου, ὁ, idem quod στρατάρχης.

στρατεία, ας, ἡ, (στρατεύω) militia, expeditio militaris. 2) stipendia, in plur. 3) agmen et copiae.

στράτευμα, ατος, τό, exercitus, qui in expeditionem conscribitur, in castra educitur, agmen.

στρατευματικός, ή, όν, militaris, bello habilis. A pr.

στρατευσείω, expeditionem cogito. Ab eod.

στρατεύσιμος, ον, (στράτευσις) qui in expeditionem educi potest, militiae aptus s. maturus, militaris.

στράτευσις, εως, ἡ, (στρατεύω) expeditio, conscriptio copiarum militarium.

στρατευτέον, adv. verb. posit. a στρατεύω, bellandum, in bellum eundum.

στρατευτικός, ή, όν, idem quod στρατεύσιμος. 2) bellicosus, pugnax. 3) muneribus militaribus adsuetus.

στρατεύω, f. εύσω, (στρατός) exercitum in expeditionem conscribo, in castra vel campum educo, cum exercitu venio. 2) bello invado, it. pugno. στρατεύω et στρατεύομαι, milito, stipendia facio, facio copiam mei corporis militiae muniis adhibendi, nomen do militiae, it. expeditionem suscipio.

στρατηγεῖον, ου, τό, (στρατηγός) locus ubi tendit imperator, praetorium. v. στρατήγιον, quod melius. 2) curia strategorum Athenis, Dem.

στρατηγέτης, ου, ὁ, idem quod στρατηγός. A seq.

στρατηγέω, f. ήσω, (στρατηγός) praesum exercitui, exercitum duco, imperatoris munere fungor. 2) furto militari circumvenio, strategemate vinco.

στρατήγημα, ατος, τό, res a duce exercitus acta. 2) facinus callidum et sollers consilium, quo imperator hostem circumvenit, strategema, furtum militare. A pr.

στρατηγία, ας, ἡ, (στρατηγός) imperatorium munus, praefectura exercitus. 2) peritia ducendi exercitum, ars imperatoria.

στρατηγιάω, munus imperatoris adfecto seu ambio. A praec.

στρατηγικός, ή, όν, (στρατηγός) imperatorius. 2 peritus muneris imperatorii. 3) qui fuit imperator.

στρατηγικῶς, adv. imperatorie.

στρατήγιον, ου, τό, (στρατηγός) tentorium aut domus imperatoris, praetorium v. στρατηγεῖον. 2) i. q. στρατόπεδον, Soph. Aj. 721.

στρατηγίς, ίδος, ἡ, praetoria, v. c. navis. A seq.

στρατηγός, οῦ, ὁ, (στρατός, ἄγω) dux exercitus, imperator, praetor. 2) magistratus urbanus, in N. T.

στρατηλασία, ας, ἡ, (ἐλασία) eductio exercitus, expeditio.

στρατηλατέω, f. ήσω, exercitum duco, expeditionem suscipio, bellum infero. A seq.

στρατηλάτης, ου, ὁ, (στρατός et ἐλαύνω) qui exercitum agit, s. educit in expeditionem, dux agminis militaris, magister militum, dux, dux exercitus.

στρατιά, ᾶς, ἡ, (στρατός) exercitus, agmen militum, quod in expeditionem educitur.

στρατιάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) tribunus militum.

στρατίαρχος, ου, ὁ, idem et ex eod.

στράτιος, ία, ιον, (στρατός) militaris, castrensis, exercituum praeses. it. Epith. Martis.

στρατιώτης, ου, ὁ, (στρατιά) miles.

στρατιωτικός, ή, όν, militaris, ad milites pertinens. 2) qui militiae studet. 3) militiae peritus. Subst. τὸ στρατιωτικόν, sc. πλῆθος, milites ipsi, τὰ στρατιωτικά, sc. ἔργα vel πράγματα, res militares. A praec.

στρατιωτικῶς, adv. militariter, ut militem decet.

στρατιῶτις, ιδος, ἡ, (στρατιώτης) femina militans. στρατιώτιδες νῆες, naves, quae milites vehunt.

στρατιωτίς, ίδος, ἡ, herba fluviatilis, stratiotis, Plin.

στρατοκήρυξ, υκος, ὁ, exercitus praeco.

στρατολογέω, f. ήσω, (στρατολόγος) cogo et conscribo milites, delectum ago.

στρατολογία, ας, ἡ, delectus militaris. A praec.

στρατολόγος, ου, (στρατός, λέγω) qui exercitum conscribit, delectum habet.

στρατόμαντις, εως, ὁ, vates, augur exercitus, ut Calchas ap. Hom. Solebant enim veteres, vatem vel augurem in castra, quoties exirent, secum ducere, id quod ex Herodoto constat.

στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, (στρατόπεδον, ἄρχω) qui castris praeest, castrorum praefectus. 2) imperator, dux exercitus.

στρατοπεδαρχία, ας, ἡ, castrorum praefectura. A praec.

στρατοπεδεία, ας, ἡ, (στρατοπεδεύω) castrametatio. 2) castra ipsa. 3) dispositio exercitus. Polyb.

στρατοπέδευσις, εως, ἡ, idem quod praec.

στρατοπεδευτικός, ή, όν, (στρατοπεδεύω) ad castrametandum pertinens.

στρατοπεδεύω, f. εύσω, castra metor. A seq.

στρατόπεδον, ου, τό, (στρατός, πέδον) castra. 2) exercitus.

στρατόπλωτος, ον, (πλέω) exercitum trajiciens mare, s. jubens trajicere. Lycophr.

στρατός, οῦ, ὁ, exercitus, copiae militares sive terrestres, sive navales. 2) multitudo civium, et simpl. multitudo. Dicitur et adjective. (Ab antiquo τράω, sterno, in cujus locum successit in usu vulgari στορεννύω et στορέννυμι, unde et Latina *stratum* et *stramen*, cum aliis. Proprie est multitudo, quae sternitur, h. e. considere jubetur aliquo in loco, et locus ipse constratus, ubi exercitus sternitur, seu deponitur.)

στρατόφι et στρατόφιν, gen. Ep. a praec.

στρατοφύλαξ, ακος, ὁ, custos exercitus, copiarum dux sive praefectus.

στρατόω. Hinc quidam deducunt ἐστρατόωντο, quod nos rectius retulimus ad στρατάομαι, q. v.

στρατύλλαξ, ὁ, imperatorculus, vox Comica, Cic. ad Att. 16, 15.

στρατωνίδης, ου, ὁ, commilito, Ar. Ach. 586. vox Com.

στραφείς, στραφῆναι, part. et inf. aor. 2. pass. a στρέφω.

στρέβλευμα, ατος, τό, perversitas. Symmach.

στρέβλη, ης, ἡ, (στρεβλός) instrumentum nauticum. 2) tormentum, instrumentum tortorum.

στρεβλοκάρδιος, ον, (καρδία) qui est perverso corde, seu pravo animo.

στρεβλόκερως, ω, ἡ, (κέρας) cornua vara habens.

στρεβλόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) scaurus.

στρεβλόῤῥιν, ῖνος, (ῥίς) curvum nasum habens.

στρεβλός, ή, όν, (στρέφω) tortuosus, flexuosus 2) perversus, callidus, versutus. 3) strabo, qui perversis et distortis est oculis.

στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas. 2) per-

versitas. A praec.

στρεβλόχειλος, ον, (χεῖλος) homo callidus in sermone, dolosus, nugator, mendax.

στρεβλόω, f. ώσω, (στρέφω) torqueo, tormentis distraho, distorqueo, perverto, depravo.

στρέβλωσις, εως, ἡ, (στρεβλόω) tortura, vexatio.

στρεβλωτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. στρεβλωτής.

στρεβλωτήριον, ου, τό, tormentum, locus tormentorum. Proprie neutr. a seq.

στρεβλωτήριος, ία, ιον, (στρεβλωτήρ) torquens, crucians.

στρεβλωτής, οῦ, ὁ, (στρεβλόω) eculeus. 2) tortor.

στρέμμα, ατος, τό, (στρέφω) tortum, intortum. 2) luxatum. 3) opus pistorium.

στρεψαίγλος, ον, vel στρεψαίγλη, (στρεπτός, αἴγλη) fulgorem seu lucem avertens, radios deflectens, vel vibrans, contorquens, vox dithyramb. inepta, ab Aristoph. Nub. 335. irrisa.

στρεπτίνδα, adv. (στρέφω) sc. παίζειν, genus lusus puerilis.

στρεπτός, ή, όν, (στρέφω) versatilis, versabilis, volubilis, tortilis, flexilis. 2) tortus. χιτὼν στρεπτός, lorica conserta annulis.

στρεπτός, οῦ, ὁ, torques.

στρεπτοφόρος, ον, (φέρω) torquatus, torquem gestans.

στρευγεδών, όνος, ἡ, stranguria. A seq.

στρεύγω, (στράγξ) proprie idem quod στραγγεύω, guttatim exprimo: unde, dolore afficio. στρεύγομαι, paullatim deficio, tabesco, consumor, vexor. 2) cunctor, cesso, tempus tero, ut στραγγεύομαι.

στρεφεδινέω, f. ήσω, (στρέφω, δινέω) in gyrum ago. στρεφεδίνηθεν, vertigine correpti sunt. 3 pl. aor. 1. pass. pro ἐστρεφεδινήθησαν. v. στρεψοδινέω, et στροφοδινέω.

στρέφος, εος, τό, (στρέφω) idem quod στρέμμα, et pellis, quo sensu melius est στέρφος, quod vid.

στρεφόω, pelle tego, melius στερφόω, de quo supra praec.

στρέφω, f. ψω, pf. ἔστροφα, pf. p. ἔστραμμαι, aor. 1. p. ἐστρέφθην, Ion. et Dor. ἐστράφθην, Att. aor. 2. ἐστράφην, verto, verso, flecto, torqueo. 2) torqueo, i. e. ango. 3) verso, voluto, cogito. 4) revertor, remeo. στρέφομαι, convertor, mutor, contorqueor, contorquendo luxor. 2) versor, occupatus sum in aliqua re.

στρέφωσις, εως, ἡ, (στρεφόω) rectius στέρφωσις, quum quid operitur corio.

στρέψασκον, Ep. p. ἔστρεψαν, aor. 1. a στρέφω, Il. 18, 546.

στρεψαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (στρέφω, αὐχήν) tortuosum collum habens.

στρεψίμαλλος, ον, (στρέψις, μαλλός) crispum habens vellus. 2) versipellis, versutus.

στρέψις, εως, ἡ, (στρέφω) versio, conversio. 2) fraus.

στρεψοδικέω, f. ήσω, (στρέφω, δίκη) caussas perverto, jus perverto malis artibus.

στρεψοδικοπανουργία, ας, ἡ, (πανουργία) calliditas in pervertendis caussis seu litibus.

στρεψοδινέω, f. ήσω, (στρέφω, δινέω) in gyrum flecto. v. στρεφεδινέω. Prior forma dub.

στρηνές, adv. aspere. A seq.

στρηνής, ές, asper, acutus. 2) qui moribus asperis est; turgidus, turgescens, prae nimia boni succi copia, eoque durus et rigidus, et insolescens.

στρηνιάω, f. άσω, luxuriose vivo, lascivio. 2) gestio, in malam partem. A seq.

στρηνός, ή, όν, i. q. στρηνής.

στρῆνος, ὁ, et στρῆνος, εος, τό, (στρηνός) luxus, deliciae: superbia: cupido: tumultuatio: morum asperitas.

στρηνόφωνος, ον, (στρηνός, φωνή) vocem asperam habens.

στριβιλικίγξ, ne nauci quidem, ne tantillum quidem, vox temere et ludibrii ergo conficta, idem quod seq.

στρίβος, ου, ὁ, exilis et tenuis vox avis.

στριγμός, οῦ, ὁ, (στρίζω pro τρίζω) stridor.

στρίγξ, στριγγός, ἡ, (στρίζω pro τρίζω) strix; nycticorax, avis nocturna. 2) columnae canaliculus, striatura.

στριφνός, ή, όν, durus, rigidus, compactus, strigosus. cf. στρυφνός.

στρίφνος, ου, ὁ, caro nervosa. LXX. 2) herba ad esum inepta; Suidas.

στροβεύς, έως, ὁ, instrumentum fullonium, a circumagendo. A seq.

στροβέω, f. ήσω, (στρέφω) circumago, jacto, agito, torqueo. 2) perturbo, terreo.

στροβητός, ή, όν, impetuosus. 2) qui circumagitur, circumrotatur, ut Ixion. A praec.

στροβιλέα, ἡ, (στρόβιλος) nux pinea, Philox.

στροβιλέω, f. ήσω, (στρόβιλος) turbineo vortice circumago, intorqueo.

στροβιλεών, ῶνος, ὁ, (στρόβιλος) pinetum.

στροβίλη, ἡ, linamentum, aut aliud quid, in turbinis modum contortum. 2) nomen ancillae, ap. Demosthen. (ῑ)

στροβιλίζω, f. ίσω, i. q. στροβιλέω.

στροβίλινος, ίνη, ινον, pineus. (⏑ – ⏑ ⏑)

στροβιλίτης, ου, ὁ, ut στροβιλίτης οἶνος, vinum pineis nucibus conditum. (ῑ)

στροβιλοβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) quasi oblique videns, idem quod ἑλικοβλέφαρος, vividos, nitidos, pulcros oculos habens, rotatiles, versatiles.

στροβιλοειδής, ές, (εἶδος) similis turbini seu cono, seu nuci pineae.

στροβιλοκομάω, (στρόβιλος, κομάω) tortuosos s. crispos capillos habeo.

στρόβιλος, ὁ, (στρόβος, στροβέω, στρέφω) rotundum vel tortuosum quodvis, ut: trochus, turbo, genus saltationis Laconicum, nux pinea, nucleus nucis pineae, it. pinus ipsa; ornamentum aurium, ut κῶνος.

στροβιλός, ή, όν, rotundus, volubilis: tortuosus: qui in gyrum agitur.

στροβιλόω, f. ώσω, verso, circumago. A praec.

στροβιλώδης, ες, turbinatus. 2) frequens anfractibus.

στρόβος, ὁ, it. στροιβός et στρόμβος, (στρέφω) turbo, trochus, cf. στρόφος. 2) agitatio in gyrum.

στρογγυλαίνω, (στρογγύλος) rotundo, rotundum efficio.

στρογγυλεύω, f. εύσω, idem et ab eod.

στρογγύλευμα, τό, opus rotundum, ut globus, cylinder. A praec.

στρογγυλίζω, f. ίσω, (στρογγύλος) rotundo. 2) ore rotundo loquor.

στρογγύλλω, (στρογγύλος) rotundo, rotundum reddo. Pass. rotundus fio.

στρόγγυλμα, τό, rotundum.

στρογγυλόγλυφος, ον, (γλύφω) rotundus.

στρογγυλοδίνητος, ον, (δινέω) rotundus, in gyrum agitatus. (ῑ)

στρογγυλοειδής, ές, rotundus.

στρογγυλόκαυλος, ον, (καυλός) rotundum habens caulem.

στρογγυλόλοβος, ον, rotunda siliqua inclusus.

στρογγυλοναύτης, ου, ὁ, qui oneraria navi navigat, quae Graecis στρογγύλη dicitur.

στρογγυλόπλευρος, ον, (πλευρά) rotundum latus habens.

στρογγυλοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) qui rotunda est facie.

στρογγύλος, ύλη, ύλον, rotundus, teres, globosus. ναῦς στρογγύλη, navis oneraria, nam bellicae sunt naves longae.

στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas, figura rotunda aut teres. A praec.

στρογγυλόω, v. στρογγυλεύω.

στρογγύλως, adv. (στρογγύλος) rotunde. 2) figura tereti.

στρογγύλω, i. q. στρογγύλλω.

στρογγύλωμα, τό, i. q. στρόγγυλμα.

στρογγύλωσις, ἡ, (στρογγυλόω) quum quid rotundatur s. rotundum redditur.

στροιβάω, idem quod στροβέω.

στροιβέω, idem quod στροβέω.

στροίβηλος, ου, ἡ, tuber, vibex. Hesych. A seq.

στροιβός, οῦ, ὁ, idem quod στρόβος vel στρόμβος.

στρομβεῖον, ου, τό, (στρόμβος) turbo, conus.

στρομβηδόν, adv. turbinis in modum. Ab eod.

στρόμβος, ου, ὁ, (στρέφω) turbo. 2) filum. 3) concha.

στρομβόω, f. ώσω, (στρόμβος) turbineo vortice verso, circumago. 2) verso, circumago. v. στροβέω.

στρομβώδης, ες, turbinis seu coni figuram habens.

στρουθάριον, ου, τό, passerculus, et universe quaevis avicula. Dimin. a στρουθός.

στρούθειος, εία, ειον, strutheus. Ab eodem.

στρουθίζω, f. ίσω, passeris modo strido. 2) garrio. 3) radicula purgo. Ab eodem.

στρουθίον, ου, τό, passerculus. 2) radix quaedam, struthium. Dimin. a στρουθός.

στρούθιος, ία, ιον, struthius, ab eod.

στρουθίων, ωνος, ὁ, i. q. στρουθοκάμηλος.

στρουθοκάμηλος, ου, ὁ vel ἡ, struthiocamelus, avis, struthio.

στρουθοκέφαλος, ον, (κεφαλή) habens caput passeris aut struthiocameli. 2) monstrosus.

στρουθόπους, οδος, ὁ, ἡ, (πούς) pedes struthiocameli habens.

στρουθός, οῦ, ὁ, passer. 2) struthio, struthiocamelus. 3) avis quaelibet parva. 4) herba quaedam.

στρουθοφάγος, ον, struthiones vorans. 2) passeres vorans.

στροφαῖος, ου, ὁ, (στροφεύς) Epith. Mercurii, quia praeest foribus, aut cardinibus forium, vel ad fores sacratus est. 2) versutus, qui multas novit strophas.

στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, conversio, vertigo, vortex, flexus. 2) rotula, orbis, orbiculus. 3) coetus. A seq.

στροφαλίζω, f. *ίσω*, (*στρέφω*) verto, verso, circumago.

στροφάς, *άδος*, *ή*, (*στρέφω*) quae circumagitur, tortuosa, anfractuosa, ut via.

στροφάω, (*στρέφω*) verto, volvo, verso.

στροφεῖον, ου, τό, instrumentum vertendi navem. 2) pars theatri, Gl. Vet. versoria.

στροφεύς, *έως*, ὁ, vertebra. 2) summus dorsi spondylus. 3) cardo in foribus.

στροφέω, versutiis (fallaciis) et strophis utor. A seq.

στροφή, ῆς, ἡ, (*στρέφω*) versio, versura, flexus. 2) chori ad spectatores conversio, pars carminis lyrici habens antistrophen suam. 3) tergiversatio fraudulenta, strophis, versutia.

στρόφιγξ, *ιγγος*, ἡ, (*στρέφω*) vertebra, cardo. 2) versura, flexus: versio.

στρόφιον, ου, τό, (*στρόφος*) zona, qua mulieres cingi solebant. 2) redimiculum, quo viri et feminae caput ligabant.

στροφις, ὁ, (*στροφή*) versutus, callidus.

στροφίς, *ίδος*, ἡ, (*στρέφω*) conversio. 2) volumen, spira.

στροφοδινέω, (*στρόφος*, *δινέω*) circumago. v. *στροφοδινέω*.

στροφολογία, ἡ, (*λέγω*) versutiae in dicendo, fraus.

στροφόομαι, f. *ώσομαι*, intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. A seq.

στρόφος, ου, ὁ, (*στρέφω*) funiculus e loro vel cannabi, aliave materia, lorum tortum, fascia, cirrus, cincinnus. 2) torsio, tormina intestinorum.

στροφώδης, ες, cui densi quid innatat, ut in urina. A pr.

στροφωτός, ή, όν, (*στροφόομαι*) versatilis.

στρυφνός, ή, όν, (*στυφνός*) adstringendi vim habens, austerus, acerbus: plerumque refertur ad saporem. 2) homo austerus, morosus.

στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas. A pr.

στρύχνη, ἡ, idem quod *στρύχνος*, apud Schol. Theocr.

στρύχνον, ου, τό, idem quod sequens.

στρύχνος, ου, ὁ, solanum, herba.

στρῶμα, ατος, τό, (*στρώννυμι*) stratum, stragulum, stramentum, vestis stragula, variegata; unde et *στρώματα*, τά, manticula, sacciperium, cento, quo impedimenta itineraria conduntur, hinc liber varii et mixti argumenti: it. sublicae.

στρωματεύς, έως, ὁ, stratum, stramentum, vestis stragula, stragulum: pulvinar: vestis sutilis. 2) saccus e pannis lineis laneisve consutus, quibus stragula deponi et colligari solebant. 3) piscis quidam dorso variegato. 4) liber varii argumenti. A pr.

στρωματίζω, f. *ίσω*, sterno, insterno. Ab eod.

στρωματόδεσμον, ου, τό, (*στρῶμα*, *δεσμός*) ligamen seu vinculum, quo vestis stragula constringitur, fascia, qua stragula convoluta solent ligari. 2) vestis stragula vinculo colligata. 3) saccus, in quo vestes stragulae reconduntur, isque loris constringitur. 4) fasciculus sarcinarius.

στρωματόδεσμος, ου, ὁ, idem et ex iisdem.

στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (*φυλάσσω*, *φύλαξ*) cui stragulorum custodia demandata est.

στρωμνή, ῆς, ἡ, stratum, lectus, stragulum, stragula vestis, lectisternium, torus. A seq.

στρώννυμι et *στρωννύω*, f. *στρώσω*, pf. p. *ἔστρωμαι*, sterno, i. e. dejectum humi expando aut alio in loco plano. 2) lectis insterno, de triclinio.

στρῶσις, εως, ἡ, stratura. A pr.

στρωτήρ, ῆρος, ὁ, strator. 2) parva trabs, asser, asserculus. 3) crates textilis. 4) *στρωτῆρες*, tabulae ad contabulationem.

στρωτηρίδιον, τό, Dim. a *στρωτήρ*.

στρώτης, ου, ὁ, strator.

στρωτός, ή, όν, (*στρώννυμι*) stratus, instratus, stragulis intectus.

στρωφάω, poet. p. *στρέφω*, verso, circumago, *στρωφάομαι*, versor, commoror.

στυγανός, ή, όν, i. q. *στυγνός*.

στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (*στυγέω*, *ἀνήρ*) odio prosequens viros, quae odit mares.

στύγαξ, ακος, ὁ, (*στυγέω*) odiosus, invisus.

στυγερός, ρά, ρόν, (*στυγέω*) terribilis, horribilis, tristis, gravis. 2) odio dignus, invisus, odiosus.

στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, maestitia, saevitas, importunitas, diritas. A pr.

στυγερώπης, ες, (*ὤψ*) invisus. 2) cum odio adspiciens, inviso adspectu et torvis oculis cernens.

στυγέρωπος, όν, (*ὤψ*) invisus, cujus adspectum aversamur, ingratus adspectu.

στυγερῶς, adv. (*στυγερός*) horribiliter, horrendum in modum.

στυγέω, f. *ήσω*, aor. 2. *ἔστυγον*, (*Στύξ*) odio prosequor, odi, reformido, exhorresco, extimesco. 2) In aor. 1. odiosum et invisum reddo, terribilem reddo, Od. 11, 502. Pass. odio et horrori sum, invisus sum.

στύγημα, ατος, τό, odium. 2) quod quis odio habet. A praec.

στυγητός, ή, όν, (*στυγέω*) odiosus, qui odio et horrori est, odio dignus, detestabilis.

Στύγιος, ία, ιον vel –ος, ον, (*Στύξ*) Stygius, infernalis. 2) odiosus, invisus, terribilis, horrendus.

στυγνάζω, f. *άσω*, (*στυγνός*) tristitia adficior, tristis sum, triste et saevum tueor. 2) ater sum.

στυγνοποιός, όν, (*ποιέω*) tristitiam adferens.

στυγνός, ή, όν, (*στυγέω*) odiosus, invisus, gravis, tristis, terrificus, dirus, anxius.

στυγνότης, ητος, ἡ, maestitia, maeror. A praec.

στυγνόχροος, ον, (*στυγνός*, *χρόα*) tristis coloris, ater.

στυγνόω, f. *ώσω*, (*στυγνός*) contristo. Med. tristis sum.

στυγόδεμνος, ον, (*στυγέω*, *δέμνιον*) qui odit conjugium.

στύγος, εος, τό, (*στυγέω*) odium: tristitia, dolor. 2) res invisa.

'στύγω et *'στύζω*, themata obsol. unde tempp. quaedam verbi *στυγέω*, q. v.

στυλίς, ίδος, ἡ, columella, pila. Dim. a *στῦλος*.

στυλίσκος, ου, ὁ, idem et Dim. ab eod.

στυλίτης, ου, ὁ, fem. *στυλῖτις*, ιδος, supra columnam locatus, in columna stans.

στυλοβάτης, ου, ὁ, (*βαίνω*) columnae pes seu basis.

στυλοειδής, ές, (*εἶδος*) columnae similis.

στυλόομαι, f. *ώσομαι*, (*στῦλος*) columnis fulcio.

στυλοπινάκιον, τό, (*πίναξ*) columna picturis ornata.

στῦλος, ου, ὁ, columna, fulcrum. 2) postis. 3) stilus, instrumentum scriptorium. (Scribitur etiam *στύλος*, sed repugnantibus poetarum locis, in quibus υ semper producitur.)

στύμα, τό, Aeol. p. *στόμα*, Theocr. 29, 25.

στῦμα, ατος, τό, (*στύω*) tentigo, erectio penis.

στύμμα, ατος, τό, (*στύφω*) spissamentum, adstringendi vim habens.

στυμνός, ή, όν, (*στύφω*) contractus, densus, durus.

Στύξ, γός, ἡ, Styx, fluvius infernalis. b) fons ad Nonacrin in Arcadia horribili frigore. 2) *nom. appellat.* frigus, horror: res odiosa: odium.

στυπάζω, f. *άσω*, (*στύπος*) ferio.

στύπαξ, ακος, ὁ, it. *στύππαξ*, (*στύπη*) venditor restium stupearum, Dem.

στυπεῖον et *στυππεῖον* et *στύππιον*, τό, linum, stupa.

στυπειοπώλης et *στυππειοπώλης* et *στυππιοπώλης*, ου, ὁ, (*πωλεῖν*) venditor stupearum restium.

στύπειος, εία, ειον, et *στύππειος*, stupeus. (ῠ)

στύπη et *στύππη*, ης, ἡ, (*στύφω*) stupa. (ῡ)

στύπινος, η, ον, stupeus. A praec. (–◡◡)

στυπειοποιός, όν, (*ποιέω*) stupam conficiens.

στυπειοπώλης, ου, ὁ, i. q. *στυππειοπώλης*.

στυπογλύφος, ον, (*στύπος*, *γλύφω*) qui ligna vel stipites polit et scalpit.

στύπος, εος, τό, (*στύφω*) stipes, caudex, truncus. 2) ramus.

στύππαξ, ὁ, v. *στύπαξ*.

στυππεῖον, τό, v. *στυπεῖον*.

στύππειος, εία, ειον, v. *στύπειος*.

στύππη, ἡ, v. *στύπη*.

στύππινος, ίνη, ινον, v. *στύπινος*.

στυπτηρία, ας, ἡ, sc. *γῆ*, alumen. Proprie Femin. a seq.

στυπτήριος, ία, ιον, i. q. *στυπτικός*.

στυπτηριώδης, ες, (*στυπτηρία*, *εἶδος*) aluminosus, alumen resipiens.

στυπτικός, ή, όν, (*στύφω*) adstringendi vim habens.

I. *στυρακίζω*, (*στύραξ*, I.) extrema hastae parte pungo.

II. *στυρακίζω*, (*στύραξ*, II.) styracem odore refero.

στυράκινος, ίνη, ινον, (*στύραξ*, II.) styrace confectus, de genere unguenti.

στυράκιον, τό, Dim. a *στύραξ*, ὁ, I.

I. *στύραξ*, ακος, ὁ, i. q. *σαυρωτήρ*, infima pars hastae: hasta, jaculum.

II. *στύραξ*, ακος, ἡ, raro ὁ, styrax, arbor Syriae.

III. *στύραξ*, ακος, τό, lacrima styracis arboris: suffimen.

στυρβάζω, i. q. *τυρβάζω*.

στῦσις, ἡ, (*στύω*) erectio *αἰδοίου*.

στυτικός, ή, όν, (*στύω*) idem suscitans.

στυφιδανός, ὁ, v. *τυφεδανός*.

στυφελίζω, f. *ξω*, Dor. pro *σω*, (*στυφελός*) quatio. 2) aspere tracto, duris verbis verberibusque incesso. 3) dispello, discutio, disjicio. 4) coerceo.

στυφελισμός, οῦ, ὁ, injuria, contumelia, quum quis injuriose loco deturbatur. A seq.

στοφιλός, ή, όν, vel στυφλός, ή, όν, (στύφω) asper, durus, adstrictus, firmus.
στυφελώδης, ες, i. q. στυφελος.
στυφλός, ή, όν, v. στυφελος.
στυφνός, ή, όν, idem quod στρυφνός, dub.
στυφόεις, όεσσα, όεν, adstringendi, densandi vim habens.
στυφοσαμιστος, ον, dub. l. p. στυφοκόπος.
στυφοκόπος, ον, (στύπος, κόπτω) bacillo feriens: plerumque i. q. ἐρτυγοκόπος, Ar. Av. 1299.
στυφος, ή, όν, deosus, asper.
στυφότης, ητος, ή, densitas, asperitas.
στυφρος, ρά, ρόν, durus, rigidus. 2) retorridos, duratus, callosus.
στύφω, f. ψω, (στύω) adstringo, de gustu. 2) spisso, denso. 3) acerbi saporis sum.
στύψις, εως, ή, adstrictio. 2) spissatio. 3) tinctura. A praec.
στύω, f. στυσω, erigo, inpr. αἰδοῖον. Med. στύομαι et pf. act. ἔστυκα, arectos sum, tentigine laboro. (υ in omnibus tempp. longum.)
στωά, ή, i. q. στοά, dub. In quibusdam Aristophanis locis hanc formam pro στοά posuit Brunckius, temere, ut videtur.
στώδιον, τό, Dim. a στοά.
στωϊκός, ή, όν, (στοά) ad porticum pertinens. 2) ad Stoicam philosophiam pertinens, Stoicus. ὁ Στωϊκός, philosophus Stoicus.
στωΐς, ΐδος, ή, i. q. στωϊκή.
στωμυλευω, ομαι, (στωμύλος) i. q. στωμύλλω.
στωμυλέω, ομαι, (στωμύλος) i. q. στωμύλλω, loquax sum, garrulus sum, garrio, Ar.
στωμυλήθρης, ου, ό, i. q. seq dub.
στωμυληθρος, ον, garrulus, loquax.
στωμυλία, ας, ή, (στωμυλος) loquacitas, garrulitas. 2) facundia, lepos.
στωμύλιος, ία, Ion. ίη, ιον, i. q. στωμύλος, loquax, facundus, Procli hymn. 6. versus fin. πειθώ στωμυλίην φιλέης.
στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ό, (συλλέγω) loquacium nugarum consarcinator, garrulus, nugator, Aristoph. forma patronymicorum.
στωμύλλω, frequentius in Medio στωμύλλομαι, (στωμυλος) loquax sum, garrulus sum, garrio loquaci ore: blandior.
στωμυλμα, ατος, τό, idem quod στωμυλία. A praec.
στωμύλος, ον, (στόμα) garrulus, loquax. 2) dicax, lepidus, facundus, facetus.
σύ, gen. σοῦ, Epice σέο, σεῖο, σεῦ, σέθεν, Pronom. tu.
συάγρειος, ον, (σύαγρος) aprinus, aprugnus.
συαγρεσία, ή, (σῦς, ἄγρα) venatio aprorum.
συάγριος, ον, i. q. συάγρειος.
συαγρίς, ίδος, ή, piscis quidam marinus.
σύαγρος, ό, (σῦς, ἄγρα) qui sues capit, qui apros venatur. 2) Ap. scr. i. q. σῦς ἄγριος, aper. (ῠ)
συαγρώδης, ες, (εἶδος) apro similis.
σύαγχος, ον, (σῦς, ἄγχω) sues strangulans, suffocans.
σύαινα, ης, ή, (σῦς) piscis quidam 2) poculi genus.
συᾶσια, ή, Dor. pro συηνία, ubi v.

συάς, συάδες, pro ὑάς, ὑάδες.
σύβαξ, ᾶκος, ό, ή, (σῦς) qui porcinis est moribus. 2) salax, libidinosus; in coitu subans, de femina. Est et genus piscis.
συβαλής, ές, i. q. σύβαξ.
Συβαρίζω, f. ίσω, Sybaritarum more luxu et deliciis diffluo. A seq.
Σύβαρις, ιδος vel ιας, ή, Sybaris, urbs Italiae. 2) luxus, qui incolas urbis dictae quondam occupaverat.
Συβαρίτης, ου, ό, Sybarita, qui est e Sybari. A praec. (ῑ)
Συβαριτικός, ή, όν, Sybariticus. 2) mollis, luxuriosus. A praec.
Συβαρῖτις, ιδος, ή, femina Sybaritica. Ab eod.
σύβας, αδος, ό, ή, idem quod σύβαξ.
συβήνη, ης, ή, (σῦς) vel συβίνη, (⏑--) Ar. Therm. 1 97. theca e corio, proprie suillo. 2) venabulum.
συβόσιον, ου, τό, (βόσκω) grex suum pascentium. 2) suile, hara.
συβώτης, ου, ό, i. q. συβώτης, dub.
συβρα, adv. i. q. ῥύβδα.
συβριάζω, (Σύβαρις) luxuriose vivo.
συβριακος, ή, όν, luxuriosus.
συβριασμός, ό, luxus.
συβωτέω, f. ήσω, subulcus sum. A seq.
συβώτης, ου, ό, (σῦς, βόσκω) subulcus.
συβωτικός, ή, όν, ad subulcos pertinens, subulcis proprius. A praec.
συβώτρια, ας, ή, quae sues pascit. 2) subulcorum propria.
συγγάλακτος, ον, (σύν, γάλα) collactaneus, collacteus.
σύγγαμβρος, ου, ό, congener, Gl. Vet. σύγγαμβροι, mariti duarom sororum.
συγγαμία, ας, ή, connubium, Gl. Vet. A seq.
σύγγαμος, ου, ό, ή, (γάμος) conjux, maritus vel uxor. 2) rivalis.
συγγελάω, f. άσω, simul cum alio rideo. Gl. Vet. συγγελῶ, corrideo.
συγγενεαλογέω, f. ήσω, ad idem genus refero, eidem familiae adscribo.
συγγένεια, ας, ή, (συγγενής) cognatio, adfinitas, Philox. propinquitas, prosapia.
συγγενέτειρα, ή, communis mater, communis soror. Fem. a συγγενέτωρ.
συγγενέτις, ή, idem. apud Philon. ubi est soror.
συγγενής, ές, (γένος) consanguineus, cognatus, gentilis, Philox. 2) idem quod συγγενικός, n. 2.
συγγένησις, εως, ή, (συγγίγνομαι) congressus, coitus, Plat.
συγγενήτωρ, ορος, ό, communis pater, dub.
συγγενικός, ή, όν, idem quod συγγενής. πόλεμος συγγενικός, bellum inter cognatos. 2) patrius, ut ἤθη συγγενικά, mores patrii.
συγγενικῶς, adv. ut cognatos decet, i. e. amice.
συγγενικώτατα, adv. superl. familiarissime, Philox. A praec.
συγγενίς, ίδος, ή, (συγγενής) cognata, consanguinea, Plutarch.
συγγεννάω, congenero.
συγγεννήτωρ, ορος, ό, idem quod συγγενήτωρ.
συγγενῶς, adv. (συγγενής) cognatione.
συγγεύομαι, una gusto, una edo.
συγγεωργός, οῦ, ό, socius in agro colendo.
συγγηθέω, f. ήσω, (γηθέω, irr.) una gaudeo.

συγγηράσκω, (γηράσκω) et
συγγηράω, f. άσομαι, (γηράω, irr.) senesco simul, consenesco.
σύγγηρος, ον, (γῆρας) sociam senectutem habens, adhaerens senio, consenescens.
συγγίγνομαι, ap. scr. συγγίνομαι, (ῑ) f. -γενήσομαι, (γίγνομαι, irr.) simul sum, conversor: consuetudo est mihi cum aliquo: convenio, congregor: concumbo, coëo, γυναικί, Hdt. 2, 121, 5. Xen. exp. 1, 2, 12. adeum, auxilior: simul gignor, una nascor.
συγγιγνώσκω, ap. scr. συγγινώσκω, f. συγγνώσομαι, aor. 2. συνέγνων, (γιγνώσκω, irr.) consentio, ejusdem sum sententiae, τινί, cum aliquo, Hdt. Ita etiam in Medio. 2) confiteor, agnosco, τί. Med. cognosco, agnosco: conscius sum mihi, ἐμαυτῷ seq. acc. c. inf. Hdt. 5, 53. c. part. Hdt. 5, 91. Apud seriores ita etiam in Activo, συγγνῶναι ἑαυτῷ, Dion. Hal. 3) condono, ignosco, veniam do, τινί τὴν ἁμαρτίαν vel τῆς ἁμαρτίας. Med συγγιγνώσκομαι et pass. συγγιγνώσκεταί μοι, venia mihi datur, ignoscitur mihi.
σύγγνοια, ας, ή, venia, Soph. v. συγγνώμη, quod usitatius.
συγγνώμη, ης, ή, (συγγιγνώσκω) consensus. 2) venia. 3) indulgentia, concessio, permissio.
συγγνωμονέω, (συγγνώμων) veniam do.
συγγνωμονικός, ή, όν, ad veniam dandam propensus, facilis in danda venia. 2) venia dignus.
συγγνωμονικῶς, adv. indulgenter, ignoscendo.
συγγνωμοσύνη, ή, venia. A seq.
συγγνώμων, ονος, ό, ή, (συγγνώμη) facilis in danda venia, ignoscens, clemens, mitis, indulgens. 2) consentiens, qui est ejusdem sententiae.
σύγγνωσις, εως, ή, (συγγιγνώσκω) venia, permissio. 2) cognitio.
συγγνωστός, ή, όν, (συγγιγνώσκω) dignus, cui ignoscatur, venia dignus, excusabilis.
συγγομφόω, f. ώσω, infigo, configo, clavis compingo.
συγγογγυλίζω, f. ίσω, (γογγυλίζω) contorqueo.
συγγονεύς, ό, i. q. σύγγονος, dub.
σύγγονος, ον, (γίγνομαι, γόνος) cognatus, germanus, frater vel soror. 2) ingeneratus, innatus, insitus, Aesch.
σύγγραμμα, ατος, τό, (συγγράφω) scriptum, liber, opus, maxime historicum. 2) res scriptis comprehensa.
συγγραμμάτιον, ου, τό, opusculum, libellus. Dim. a praec.
συγγραμματοφύλαξ, ακος, ό, praefectus tabulario.
συγγραφικῶς, adv. (συγγραφή) historicorum more.
συγγραφεύς, έως, ό, scriptor, maxime historicus.
συγγραφή, ῆς, ή, scriptio. 2) scriptio historica, historia. 3) scriptum, liber quivis, commentarius. 4) syngrapha, cautio scripturae.
συγγραφία, ας, ή, idem.
συγγράφω, f. ψω, conscribo, scriptis mando. 2) historiam scribo. 3) scripto caveo, stipulor.
συγγυμνάζω, f. άσω, una exerceo.
συγγυμνασία, ας, ή, exercitatio commu-

nis. A pr.

συγγυμναστής, οῦ, ὁ, socius exercitationis.

συγκαθαγίζω, f. ίσω, consecro. 2) adoleo.

συγκαθαιρέω, f. ήσω, una everto. tollenti (vel potius deponenti) unus auxilior.

συγκαθαρεύω, una purgo.

συγκαθαρμόζω, cupulo, accommodo, adapto, adorno.

συγκαθέδρος, ον, i. q. σύνεδρος, ap. ser. v. Lobeck. Phryn. p. 463.

συγκαθέζομαι, f. συγκαθεδοῦμαι, una sedeo, consideo, adsideo.

συγκαθειμαρμαι, destinatus sum, συγκαθειμαρμένα, quae homini destinata sunt fato.

συγκαθείργω, f. ξω, una concludo. v. c. carcere. Att. p. συγκατείργω.

συγκαθελκύω, f. ύσω, deorsum traho.

συγκαθέλκω, f. ξω, idem.

συγκάθεσις, εως, ἡ, (συγκαθίημι) submissio, qua se quis alicui submittit ac cedit.

συγκαθεύδησις, ἡ, concubitus. A seq.

συγκαθεύδω, f. ήσω, simul, una dormio, concumbo.

συγκαθέψω, f. εψήσω, (ἕψω, irr.) simul decoquo.

συγκάθημαι, (ἧμαι) una sedeo, sedeo inter alios 2) consido.

συγκαθιδρύω, (ἱδρύω, irr.) simul colloco, una sede colloco. 2) una dedico, in eodem templo consecro, de diis assessoribus. (De quant. v. simplex.)

συγκαθιερόω, f. ώσω, una consecro, simul dedico.

συγκαθίζω, f. ιζήσω, (ἵζω, irr.) simul colloco. Med. una sedeo.

συγκαθίημι, f. ήσω, una demitto, abscondo. συγκαθέντες, qui se alicubi absconderunt; it. qui alicui assensi sunt, ei cesserunt atque accommodarunt, cum eo pacti sunt. 2) submitto me.

συγκαθίστημι, una constituo, confirmo. συγκαθίσταμαι, una consisto, ut qui adversus hostem in aciem processit.

συγκαθορμίζω, in portum eundem deduco.

συγκαθοσιόω, consecro, instituo, de ritibus sacris.

συγκαθυφαίνω, simul intexo.

σύγκαιρος, ον, tempori aptus, qui tempori, tempestati convenit.

συγκαίω, f. καύσω, Att. συγκάω, (ᾱ) simul uro, comburo.

συγκακοπαθέω, f. ήσω, adflictionum sum particeps, una patior. 2) miseratione doloris alicui tangor.

συγκακουργέω, f. ήσω, simul cum alio male ago vel facio.

συγκακούργημα, ατος, τό, res per collusionem actoris et rei transacta, praevaricatio. A pr.

συγκακουργία, ας, ἡ, collusio. Ab eod.

συγκακουχέομαι, una affligor, una conflictor malis.

συγκακουχέομαι, una vexor, una affligor.

συγκακόω, et

συγκακύνω, una corrumpo.

συγκαλέω, f. έσω, (καλέω, irr.) convoco, congrego.

συγκαλινδεῖσθαι, simul volutari.

συγκαλλύνω, orno. 2) verro.

συγκάλυμμα, ατος, τό, idem quod simplex κάλυμμα.

συγκαλυμμός, ὁ, i. q. συγκάλυψις.

συγκαλυπτέος, έα, έον, adject. verb. a συγκαλύπτω, cooperiendus, undique tegendus.

συγκαλυπτός, ή, όν, coopertus, undique tectus.

συγκαλύπτω, f. ψω, contego, cooperio, obnubo, obruo, condo. συγκεκαλυμμένος, obvolutus, tectus, perf. pass. part.

συγκάλυψις, εως, ἡ, occultatio. A pr.

συγκάμνω, simul laboro, collaboro. 2) adjuvo.

συγκαμπή, ῆς, ἡ, (συγκάμπτω) inflexio. 2) junctura. 3) curvatura cervicis.

συγκαμπτός, ή, όν, incurvus. A seq.

συγκάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo, flexuose contraho et convolvo.

σύγκαμψις, εως, ἡ, inflexio, incurvatio. A praec.

συγκανηφορέω, simul canistrum fero in sacris.

συγκαπηλεύομαι, una adultero.

συγκαρκινοῦσθαι, dicitur de frumentis, quum radices agunt inter se implexas.

συγκασιγνήτη, ἡ, (κασιγνήτη) soror germana, Eur. Iph. T. 782.

σύγκασις, ιος, ὁ et ἡ, (κάσις) frater germanus, soror germana, Eur.

συγκαταβαίνω, f. βήσομαι, simul vel una descendo, unde, coeo, convenio, item una proficiscor. 2) descendo simpliciter, v. c. in aciem. 3) ad alterius captum, mores etc. me accommodo, demitto me, concedo temporibus. 4) conditionem probo, accipio.

συγκαταβάλλω, una impendo, una operam navo. 2) simul creo, passiv. simul creor.

συγκατάβασις, εως, ἡ, (συγκαταβαίνω) descensus, transitus. 2) quum alteri cedimus, in conditiones descendimus. 3) accommodatio ad aliorum ingenia, mores, opiniones. 4) comitas, facilitas. 5) dexteritas in tractandis hominibus, in conversatione, unde et calliditas, et prudentia.

συγκαταβατικός, ή, όν, lenis, comis, facilis.

συγκαταβατικῶς, adv. per συγκατάβασιν, comiter.

συγκαταβιβάζω, longe produco, procedere jubeo.

συγκαταβιόω, f. ώσω, una vitam transigo.

συγκαταγήρασις, ἡ, productio vitae aut durationis usque ad seniom cum alio. 2) senectutis adventus, senectus. A seq.

συγκαταγηράσκω et -γηράω, (γηράω, γηράσκω, irr.) consenesco.

συγκαταγιγνώσκω, una damno cum aliis.

συγκαταγομφόω, clavis compingo.

συγκαταγράφω, vide συγγράφω.

συγκατάγω, f. άξω, una reduco, adjungo in reducendo exsule, restituentes adjuvo.

συγκαταδαρθάνω, (δαρθάνω irr.) condormio, concumbo.

συγκατάδεσις, ἡ, colligatio, copulatio.

συγκαταδικάζω, (δικάζω) una condemno.

συγκαταδουλόω, f. ώσω, una subjugo, in servitutem redigo multos una necessitate.

συγκαταδύνω et συγκαταδύω, item συγκαταδύομαι, (δύνω, δύω, irr.) una demergor, una occido. (De quant. v. δύω.)

συγκατάδυσις, εως, ἡ, quum quid cum altero occidit. A pr.

συγκαταζάω, f. ήσω, (ζάω, irr.) una vitam (omnem) transigo, τινί, cum aliquo.

συγκαταζεύγνυμι, f. ξω, conjungo.

συγκαταθάπτω, f. ψω, sepelio.

συγκατάθεσις, εως, ἡ, (συγκατατίθεμαι) adsensio, approbatio, suffragium, consensus, consensio, concordia, pactum, communio.

συγκαταθετικός, ή, όν, approbativus, assentiens.

συγκαταθετικῶς, adv. assentiendo.

συγκαταθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) una decurro.

συγκαταθλάω, una confringo. 2) confringo.

συγκαταθνήσκω, simul morior, una pereo.

συγκαταίθω, comburo.

συγκαταίνεσις, εως, ἡ, adsensus. A seq.

συγκαταινέω, approbo, adsentior, ratum facio. 2) spondeo, promitto.

συγκατάινος, ον, qui adsentitur, qui adstipulatur, A praec.

συγκαταιτιάομαι, una accuso.

συγκατακαίνω, f. ανῶ, simul interficio. 2) concido, contrucido.

συγκατακαίω, f. αύσω, simul comburo. 2) comburo.

συγκατακαλύπτω f. ψω, contego.

συγκατάκειμαι, f. κείσομαι, concumbo, una jaceo.

συγκατακλάω, confringo.

συγκατακλείω, f. είσω, una includo, simul cum alio includo, in eundem locum includo, concludo.

συγκατακληρονομέω, f. ήσω, simul possideo.

συγκατακλίνω, una recumbere vel accumbere jubeo. συγκατακλίνομαι, una recumbo, una accumbo vel discumbo, concumbo.

συγκατάκλισις, εως, ἡ, accubitus ad eandem mensam. 2) concubitus. A pr.

συγκατακοιμάω, in lecto alicujus colloco feminam: συγκατακοιμάομαι, concumbo.

συγκατακολουθέω, f. ήσω, comitor, sequor.

συγκατακομίζω, f. ίσω, deporto.

συγκατακόπτω, f. ψω, simul concido, s. interficio.

συγκατακοσμέω, in ordinem digero, compono.

συγκατακρημνίζω, una praecipito.

συγκατακτάομαι, f. ήσομαι, simul adquiro, simul in potestatem redigo.

συγκατακτείνω, una interficio, aor. 2. συγκατέκτανον, part. συγκατακτάς.

συγκατακυλίω, una devolvo.

συγκαταλαμβάνω, occupo, capio.

συγκαταλλάττω, concilio, compono.

συγκαταλέγω, f. ξω, recenseo cum aliis, connumero, coopto ad sodalitatem vel collegium aliquod.

συγκαταλογίζομαι, cogito de aliqua re: etiam efficaciter, optando, parando.

συγκαταλύω, f. ύσω, una everto et aboleo. 2) finio. 3) una cum aliis aliquem ad locum advenio, ibique deversor, maneo, commoror.

συγκαταμίγνυμι, vel συγκαταμιγνύω, admisceo, commisceo.

συγκαταμύω, claudo, concludo. (υ in praes. fut. et aor. ab Epicis plerumque producitur, ab Atticis corripitur; in perfecto semper producitur.)

συγκαταναυμαχέω, una navali praelio pugno contra quem, eumve vinco.

συγκατανέμω, una partior, una distribuo. 2) adscribo, annumero.

συγκατανεύω, f. εύσω, adnuo, adsentior, consentio.

συγκαταπατέω, conculco.

συγκαταπαύω, una claudo, s. finio.

συγκαταπίμπλημι, f. -καταπλήσω, una impleo, simul compleo.

συγκαταπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) una concido.

συγκαταπλέκω, implico, immisceo.

συγκαταπολεμέω, una debello, in debellando adjuvo.

συγκαταπράσσω, aliquem in negotio aliquo conficiendo adjuvo.

συγκαταπρήθω, una comburo.

συγκαταριθμέω, f. ήσω, una enumero, adnumero.

συγκαταῤῥέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω, irr.) simul defluo. 2) simul decido.

συγκαταῤῥίπτω, una abjicio.

συγκατάρχω, simul impero.

συγκατασβέννυμι, vel συγκατασβεννύω, f. σβέσω, simul exstinguo.

συγκατασήπω, putrefacio.

συγκατασκάπτης, ου, ὁ, vastator. A seq.

συγκατασκάπτω, f. ψω, diruo, everto, perdo, etiam de hominibus.

συγκατασκεδάζω vel συγκατασκεδάννυμι, f. άσω, una dissipo, it. effundo. v. Kruger ad Xen. exp. 7, 3. 32

συγκατασκευάζω, f. άσω, instruo, adorno adjuvo parantem.

συγκατασκηνόω, f. ώσω, una tentorium figo, in eodem tabernaculo habito. 2) in uno eodemque tabernaculo colloco.

συγκατασκήπτω, f. ψω, una ingruo. 2) una incido et incesso.

συγκατασπάω, f. άσω, pariter, una convello, detraho.

συγκατασπείρω, consero, insero.

συγκαταστασιάζω, una seditionem concito.

συγκατάστασις, εως, ἡ, (συγκαθίσταμαι) conflictus, dimicatio.

συγκαταστρέφομαι, subigo, in potestatem redigo.

συγκατατάσσω, Att. ττω, f. άξω, una cum aliis colloco.

συγκατατείνω, contendo, una tendo.

συγκατατίθημι, una depono. συγκατατίθεμαι, adsentior, adstipulor, annuo.

συγκατατήκομαι, contabesco. 2) assidue versor in aliqua re.

συγκατατρώγω, simul comedo; simul comedendo consumo.

συγκαταφαγεῖν, devorare. 2) una convivari.

συγκαταφεύγω, confugio.

συγκαταφέρομαι, simul deorsum, item eodem feror. 2) cum Dat. personae, adsentior.

συγκαταφλέγω, f. ξω, comburor.

συγκαταφρονέω, contemno quem non timeo.

συγκαταχράομαι, utor, abutor.

συγκαταχώννυμι, f. χώσω, simul obruo.

συγκαταψεύδομαι, f. εύσομαι, mendacio opprimo.

συγκαταψηφίζω, f. ίσω una damno, seu condemno 2) coopto, allego in collegium.

συγκατέδω, (ἔδω, irr.) comedo.

συγκάτειμι, (εἶμι) simul descendo, Lucian.

συγκατείργω, una urgeo, coerceo.

συγκατεργάζομαι, f. άσομαι, una conficio adjuvo aliquem in conficienda re aliqua.

συγκατέρχομαι, f. ελεύσομαι, simul redeo, una revertor.

συγκατεσθίω, (ἐσθίω, irr.) una comedo.

συγκατευγμα, ατος, τό, (συγκατεύχομαι) votum una cum alio conceptum, res, quam quis una cum alio vovit, aut votis sibi arcessivit, flagitavit.

συγκατεύνασις, ἡ, (εὐνάζω) concubitus, deductio in eundem lectum.

συγκατεύχομαι, una precor, simul voveo.

συγκατέχω, contineo.

συγκατηγορέω, f. ήσω, simul accuso. 2) simul praedico.

συγκατηγόρημα, ατος, τό, vox quae non per se intelligitur. A praec.

συγκατηγορηματικός, ή, όν, ad συγκατηγόρημα pertinens. A praec.

συγκατηγορηματικῶς, adv. A praec.

συγκατηγόρησις, εως, ἡ, accusatio.

συγκατηρεφής, ές, contectus.

συγκατοικέω, una habito.

συγκατοικίζω, f. ίσω, una colloco habitatores, frequentem locum incolis reddo.

συγκατοικτίζω, f. ίσω, misereor.

συγκατολισθαίνω, concido, collabor.

συγκατορθόω, f. ώσω, recte facio, compono, emendo. 2) una cum alio rem bene gero.

συγκατορύσσω, Att. ύττω, f. ύξω, defodio.

συγκάττυσις, ἡ, concinnatio.

συγκαττύω, consuo, consarcio. Gl. Vet. concinno.

σύγκαυσις, εως, ἡ, (συγκαίω) exustio.

σύγκειμαι, (κεῖμαι) simul positus sum. 2) consto, compositus sum. 3) dicitur et de rebus confictis. 4) de rebus, de quibus inter aliquos convenit; unde συγκείμενα, pacta conventa. 5) et συγκεῖσθαι est consentire. συγκείμενος, compositus, comtus, constitutus. συνέκειτο, conventum erat, imperf.

συγκειμένως, adv. contexte. A pr.

συγκεκραμένως, adv. (συγκεράννυμι) adtemperate, temperatissime.

συγκεκροτημένως, adv. (συγκροτέω) dense, compacte, firmiter.

συγκελεύω, jubeo, hortor.

συγκεντέω, f. ήσω, compungo; conficio, confodio, contrucido.

συγκεράννυμι et -ύω, f. κεράσω, pf. κέκρακα, (κεράννυμι, irr.) commisceo, tempero, conjungo. Pass. commisceor, familiaris fio.

συγκέρασμα, ατος, τό, temperamentum, Philox. A pr.

συγκερασμός, οῦ, ὁ, temperies.

συγκεραστής, ή, όν, commistus seu mistus, temperatus aliqua re. Subst. τὸ συγκεραστόν, scil. ὕδωρ, vel πόμα, calda aqua, potio medicata.

συγκερατίζω et συγκερατίζομαι, cornu ferio, confligo.

συγκεραυνόω, f. ώσω, fulmino, fulmine ferio.

συγκερκίζω f. ίσω, (κερκίς) contexo.

συγκεφαλαιόω, f. ώσω, per capita complector, summatim et breviter recenseo.

συγκεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria complexio, collectio per capita, i. e. brevis rei totius expositio A pr.

συγκεφαλαιωτικός, ή, όν, in summam redigens.

συγκεχυμένως, adv. (συγχέω) confuse, promiscue.

συγκηδεσταί, ῶν, οἱ, qui duas sorores in matrimonio habent.

συγκηδεύω, f. εύσω, una sepelio.

συγκήρυγμα, ατος, τό, praeconium commune, i. e. plurium comprobatio. dub.

συγκινδυνεύω, f. εύσω, una periclitor.

συγκινέω, f. ήσω, una vel simul moveo, una agito, commoveo, concito.

συγκίνημα, ατος, τό, idem quod seq. (ĭ)

συγκίνησις, εως, ἡ, commotio.

συγκιρνάω, commisceo, tempero.

συγκλάζω, f. κλάγξω, (κλάζω, irr.) una sono.

συγκλαίω, f. αύσω, cum alio ploro vel fleo.

σύγκλασις, εως, ἡ, confractio.

συγκλασμός, ὁ, idem. A seq.

συγκλάω, f. άσω, confringo. (α br.)

συγκλάω, (ᾱ) Att. p. συγκλαίω.

σύγκλεισις, εως, ἡ, (συγκλείω) conclusio, inclusio.

σύγκλεισμα, ατος, τό, (συγκλείω) junctura.

συγκλεισμός, οῦ, ὁ, (συγκλείω) conclusio.

συγκλειστός, ή, όν, (συγκλείω) juncturis connexus, inclusus, conclusus: concludendus.

συγκλείω, f. είσω, concludo, claudo. 2) occludo, etiam in carcerem conjicio. 3) vergo, de tempore, ad terminum aliquem vergente. 4) redigo ad aliquam necessitatem, cogo, v. c. ad tributum pendendum, ad conditiones accipiendas etc.

συγκλέπτης, ου, ὁ, socius furti.

συγκληΐζω, et συγκληΐω, Ion. p. συγκλείω.

συγκληρία, ἡ, conjunctio casu facta.

συγκληρονομέω, f. ήσω, coheres sum.

συγκληρονόμος, ον, coheres.

σύγκληρος, ον, (κλῆρος) consors. 2) finitimus, affinis, conjunctus. 3) sorte attributus.

συγκληρόω, f. ώσω, sorte consocio. 2) consortem do, necessitudine sortis conjungo.

συγκλήρωσις, εως, ἡ, consociatio in eandem sortem, communio, societas, consortium. A pr.

συγκλησία, ας, ἡ, (συγκαλέω) convocatio, concilium senatorum, ut ἐκκλησία.

συγκλητικός, ή, όν, senatorius, item, Subst. ὁ συγκλ. senator.

σύγκλητος, ον, (συγκαλέω) convocatus. 2) indictus. Subst. ἡ, sc. βουλή, senatus, inprimis Romanus.

συγκλινής, ές, (κλίνω) tori consors. 2) contra se invicem vergens, de montibus sibi oppositis.

συγκλινίαι, αἱ, situs oppositus montium duorum.

συγκλίνω, f. ινῶ, v. συγκατακλίνω.

συγκλίτης, ου, ὁ, qui simul accubat. A praec.

συγκλονέω, f. ήσω, conturbo, concutio.

συγκλόνησις, εως, ἡ, concussio, impulsus. A pr.

σύγκλυδος, ον, i. q. σύγκλυς.

συγκλύζω, f. ύσω, inundo, obruo, submergo. Pass. συγκλύζομαι, inundor.

σύγκλυς, υδος, ὁ, ἡ, collectitius, de colluvie hominum vilissimorum; pro quo nonnulli ubique volunt reseribi σύνηλυς. A praec.

σύγκλυσμα, ατος, τό, clyster.

συγκλυσμός, ὁ, (συγκλύζω) undarum col-

lisio.

συγκλύω, (κλύω, irr.) consentio.

συγκλώθω, f. ώσω, stamina necto seu nendo connecto.

σύγκλωσις, εως, ἡ, proprie nexus staminis. 2) nexus rerum a fato pendens, sors a fato tributa. A pr.

συγκνισσόω. (κνισσάω) una coquo.

συγκοιλαίνω, f. ανῶ, cavo, excavo.

συγκοιμάομαι, una dormio, una cubo. 2) concumbo, coeo.

συγκοίμημα, ατος, τό, concubitus. A praec.

συγκοίμησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

συγκοιμητής, οῦ, ὁ, concubitor. Ab eodem.

σύγκοινος, ον, (κοινός) i. q. συγκοινωνός.

συγκοινοῦμαι, i. q. συγκοινωνέω.

συγκοινωνέω, f. ήσω, una sum particeps, commune habeo, commercium habeo.

συγκοινωνός, ἡ, όν, particeps, consors, socius.

συγκοίτιον, ου, τό, concubitus. 2) merces, quae datur meretrici, sc. ἀργύριον. A seq.

συγκοιτίς, ίδος, ἡ, (κοίτη) concubina.

σύγκοιτος, ον, consors tori, in eodem lecto cubans.

συγκολάζω, f. άσω, idem quod simplex κολάζω.

συγκολλάω, f. ήσω, conglutino, glutine compingo. 2) compono, in utramque partem, ut orationem, mendacia etc. consarcino, concinno. συγκεκόλλημαι, cohaereo.

συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio, compactio. A pr.

συγκολλητής, οῦ, ὁ, glutinator. 2) concinnator, consarcinator, v. c. mendaciorum.

σύγκολλος, ον, (κόλλα) glutine junctus sive compactus.

συγκόλλως, adv. more eorum, quae glutinata sunt, apte, concinne, congrue.

συγκολυμβάω, f. ήσω, simul nato.

συγκομιδή, ῆς, ἡ, comportatio, collectio, compositio. 2) concursus hominum in aliquem locum, habitandi caussa. 3) apparatus funeris. A seq.

συγκομίζω, f. ίσω, conveho, comporto, colligo. it. collecta recondo. 2) una porto, simul fero aut duco. 3) compono mortuum ad sepulturam.

συγκομιστήρια, ων, τά, sacra quae ob frugum comportationem, i. e. messem, fiebant. A pr.

συγκομιστός, ή, όν, (συγκομίζω) comportatus. 2) collatitius. 3) Epith. panis e farina non excussa, aut pura.

συγκομμάτιον, ου, τό, genus edulii, e concisis carnibus etc. in minuta frusta.

συγκονίομαι, f. ίσομαι, in eodem pulvere versor. 2) colluctor.

συγκοπιάω, in labore adjuvo.

συγκοπή, ῆς, ἡ, (συγκόπτω) collisio, Gl. Vet. amissio repentina omnium virium in corpore humano, quum membra veluti fustibus contusa sunt. 2) Syncope, figura grammatica, qua syllaba e medio abjicitur.

σύγκοπος, ον, qui viribus defectus concidit.

συγκοπτικός, ή, όν, (συγκόπτω) syncopen inducens.

σύγκοπτος, ον, concisus. A seq.

συγκόπτω, f. ψω, concido, contundo, verberibus concido, torqueo. 2) adjuvo in caedendo. 3) contraho. Gramm. συγκοπείς, concisus, contusus, aor. 2. part. pass.

συγκορυβαντιάω, cnoi alius Corybantum more insanire.

συγκορυφόω, in unum apicem sive summam colligo; conjungo multa in fastigii altitudinem. 2) accumulo, coacervo.

συγκοσμέω, f. ήσω, vid. κοσμέω.

συγκουφίζω, f. ίσω, allevo, adjuvo in levando aut portando.

συγκραδαίνω, concutio, vibro.

σύγκραμα, ατος, τό, (συγκεράννυμι) commistum, temperatum, quod concrevit seu coaluit. 2) potio diluta seu mista ex aqua et vino.

σύγκρασις, εως, ἡ, commistio, temperatio. Ab eod.

συγκρατέω, f. ήσω, contineo, tueor, servo.

σύγκρατος, ον, (συγκεράννυμι) mistus, temperatus.

συγκρατύνω, corroboro.

συγκρημνίζω, in praeceps dejicio.

σύγκριμα, ατος, τό, (συγκρίνω) coagulum, concretum. 2) concentus. 3) interpretatio, ut somni, LXX. 4) edictum.

συγκριμάτιον, τό, idem quod praec., cujus est Dim., compages.

συγκρίνω, commisceo, coagmento. Sic veteres et Attici. Recentiores pro 2) comparo, confero. 3) contendo, concerto, judicio experior, item συγκρίνεσθαι, confligere, disceptare. 4) interpretor, LXX. item Paulus.

σύγκρισις, εως, ἡ, concretio, compages, congregatio. 2) comparatio. A pr.

συγκριτικός, ή, όν, coagmentandi vim habens. 2) comparativus, s. comparandus. Ab eod.

συγκριτικῶς, adv. comparando, per comparationem.

σύγκριτος, ον, (συγκρίνω) comparabilis.

συγκροτέω, f. ήσω, complodo, collido. 2) conflo, de fabris ferrariis. 3) instituo, apparo, instruo, velut convivium, bellum, chorum. 4) colligo, congrego, velut copias, milites, item, edico conventum. 5) incito, incendo, favore etc. συγκροτοῦμαι, omnium applausum consequor. συγκεκροτημένος, agitatus, conflatus, compactus. item, qui est compacto corpore. item robustus. De adv. συγκεκροτημένως. v. supra.

συγκρότημα, ατος, τό, id ipsum, quod conflatum est. 2) agmen compositum, manus. 3) conspiratio multorum. A pr.

συγκρότησις, εως, ἡ, sustentatio, favor. 2) conjuratio, conspiratio. 3) compulsio, coactio, congregatio, ut copiarum, gallinarum.

σύγκροτος, ον, (κρότος) conflatus, coagmentatus, compactus.

σύγκρουμα, ατος, τό, pecunia mutuo sumta. Hesych.

συγκρουστικός, ον, q. d. concussorius, qui concutit, ut risus vehementior.

σύγκρουσις, εως, ἡ, (συγκρούω) collisio, conflictio. 2) mutua offensio, odium et inimicitia. 3) fraus, impostura.

συγκρουσμός, οῦ, ὁ, collisio.

συγκρούω, f. ούσω, collido, complodo, confligo, committo homines, sc. ut inimici fiant. Inprimis est modium concutere, ut excidat aliquid; hinc vi aut arte efficere, ut aliquis confiteatur ea, quae celabat.

συγκρύπτω, f. ψω, occulto, celo.

σύγκρυψις, εως, ἡ, occultatio. A pr.

συγκτάομαι, f. ήσομαι, simul cum alio adquiro, socius sum in adquirendo.

συγκτερεΐζω, f. ίσω, parento, justa facio.

συγκτήτωρ, ορος, ὁ, (συγκτάομαι) qui simul possidet.

συγκτίζω, f. ίσω, simul condo, simul creo, coloniam deduco.

συγκτίστης, ου, ὁ, coloniae deducendae socius. A pr.

συγκυβευτής, οῦ, ὁ, collusor aleae. A seq.

συγκυβεύω, f. εύσω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum alio.

συγκυκάω, f. ήσω, misceo, permisceo.

συγκυκλέω et συγκυκλόω, f. ώσω, circumdo, cingo, convolvo, conglobo.

συγκυλινδέω, f. ήσω, idem quod seq. Pass. cum dat. vitiis deditus sum.

συγκυλίω, f. ίσω, una voluto. συγκυλίομαι, una volutor, consuetudinem habeo cum aliquo.

συγκυνᾱγός, vide συγκυνηγός.

συγκυνηγετέω, f. ήσω, simul venor.

συγκυνηγέτης, ου, ὁ, idem quod συγκυνηγός.

συγκυνηγέω, ῶ, simul venor. A seq.

συγκυνηγός, Dor. συγκυναγός, οῦ, ὁ, venationis socius.

συγκύπται, αἱ, capreoli. Verbum Architect. A seq.

συγκύπτω, f. ψω, simul inclino, pariter incumbo. 2) deorsum adspicio, vel inspicio, unde lego, scribo, commentor. 3) incurvus vel inflexus sum. 4) coeo, conspiro, consentio.

συγκυρέω, f. ήσω, et συγκύρω, (κυρέω, irr.) accido, evenio. 2) incido in aliquem, obviam alicui fio. τὰ συγκυροῦντα, propinqua, vicina. 3) pertineo.

συγκύρημα, ατος, τό, quod forte evenit, casus. A pr.

συγκύρησις, εως, ἡ, idem. Ab eod.

συγκυρία, ας, ἡ, idem et ab eod.

συγκυριολογέω, dominum dico, domini titulo honesto.

συγκυρόω, f. ώσω, ratum facio.

σύγκυρσις, ἡ, quod forte evenit, casus.

συγκωθωνίζομαι, una inebrior, sum socius compotationis.

σύγκωλος, ον, (κῶλον) solidus, compactus, firmus.

συγκωμάζω, f. άσω, simul comissor.

σύγκωμος, ον, (κῶμος) socius comissationis.

συγκωμῳδέω, una comoediam ago, una irrideo, perstringo.

συγξαίνω, simul carmino vel carpo.

συγξέω, f. ξέσω, (ξέω) iterum iterumque polio, inpr. genus dicendi, orationem.

συγξηραίνω, (ξηραίνω) simul exsicco.

συγχάζομαι, (χάζομαι, irr.) i. q. συγχωρέω.

συγχαίρω, (χαίρω, irr.) una gaudeo, laetor cum laetante, τινί. 2) laetor de infortunio alicujus, τινί τινος, Dem. 3) gratulor, τινί ἐπί τινι, Polyb.

συγχαλάω, f. άσω, una remitto.

συγχαλκεύω, aere alligo vasi etc. conferrumino.

συγχαρητικός, ή, όν, s. συγχαρτικός, (συγχαίρω) congratulatorius.

συγχαρίζομαι, gratificor.

συγχείλιαι, αἱ, labiorum compressiones et commissurae; ap. Aristot.

συγχειμάζω, f. άσω, una in hibernis sum, una hiberno. συγχειμάζομαι, una tempestate jactor, una hiemali frigore infestor.

συγχειροτονέω, simul operi manum admoveo.

συγχειρουργέω, f. ήσω, una operor.

συγχέω, f. εύσω, confundo, permisceo, confundendo misceo, perturbo; unde et tristitia afficio, molestiam creo etc. τὸ συγκεχυμένον τοῦ προσώπου, tristitia in ore conspicua. 2) turbando moveo, vel efficio, ut bellum, concito.

συγχιλίαρχης, ὁ, tribunus in eadem legione.

συγχόνδρωσις, εως, ἡ, (χόνδρος) intercretio cartilaginis, quum ossa coalescunt.

συγχορδία, ἡ, concentus, concinnitas. A seq.

σύγχορδος, ος, (χορδή) ad chordas quadrans, concinens, concinnus.

συγχορευτής, οῦ, ὁ, (συγχορεύω) qui una choros exercet.

συγχορεύτρια, ας, ἡ, quae una choros exercet. Femin. a pr.

συγχορεύω, f. εύσω, una tripudio, salto.

συγχορηγέω, f. ήσω, simul praebeo sumtus, simul choragus sum, ipse aliquid in choragium confero. 2) adjuvo praebendo, v. c. pecuniam, commeatum, milites.

συγχορηγός, οῦ, ὁ, qui simul praebet et administrat sumtus, aut aliud quid.

σύγχορτος, ον, gramine consitus.

συγχόω, f. ώσω, humo congesta tego.

συγχράομαι, f. ήσομαι, (χράομαι, irr.) simul vel una utor, item utor simpl. 2) commercium habeo cum aliquo vel consuetudinem; conversor, τινί, N. T.

σύγχρησις, εως, ἡ, communis usus, commercium, consuetudo familiaris. A praec.

συγχρηστηριάζομαι, una oraculum consulo.

συγχρίμπτω, f. ψω, collido, committo, coire facio.

σύγχρισμα, ατος, τό, unguentum, quo illinitur aliquid. A seq.

συγχρίω, f. ίσω, simul ungo. 2) ungo, oblino. (ῑ)

συγχρονεῖν dicuntur, qui eodem tempore vivunt.

συγχρονίζω, f. ίσω, aetate aequalis sum. 2) commoror.

συγχρονισμός, οῦ, ὁ, convenientia temporis, sive enumeratio eorum, quae in idem tempus concurrunt. A seq.

σύγχρονος, ον, contemporaneus, aequalis.

σύγχροος, ον, contr. σύγχρους, ουν, (χρόα) concolor.

συγχρωΐζω, f. ίσω, colore imbuo, inficio, impr. attactu.

συγχρωματιστος, ον, (χρωματίζω) concolor.

σύγχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) corporibus conjunctus. Adv. συγχρωτί, ita ut corpus corpus attingat.

συγχρωτίζω, f. ίσω, tango, tango cutem, appropinquo, me applico. συγχρωτίζεσθαι, Suidas exponit, appropinquare, se applicare.

συγχύνω, i. q. συγχέω, ap. scr.

σύγχυσις, εως, ἡ, confusio, commixtio, conturbatio. A pr.

συγχυτικός, ή, όν, confundendi vim habens.

σύγχυμα, τό, (συγχώννυμι) congeries.

συγχωνεύω, conflo.

συγχώννυμι, it. συγχωννύω, f. χώσω, Ion. praes. συγχόω, (χώννυμι, irr.) aggere communio, terra aggesta obruo, seu tumulo.

συγχωρέω, f. ήσω, simul eo. 2) concedo, adsentior, consentio, non repugno. 3) indulgeo, gratiam facio, condono, remitto, ignosco, veniam do.

συγχώρημα, ατος, τό, concessio. 2) venia. 3) adstipulatio. A pr.

συγχώρησις, εως, ἡ, concessio. 2) remissio, indulgentia. Ab eod.

συγχωρητέον, adv. verb. posit. concedendum.

συγχωρητικός, ή, όν, ad veniam dandam propensus.

συγχωρία, ας, ἡ, Att. et Ion. ξυγχωρίη, ης, ἡ, concessio, indulgentia in cibis aegro concedendis.

σύγχωρος, ον, (χώρα) confinis.

σύγχωσμα, ατος, τό, (συγχόω) obstructio. 2) macula contracta a terra, qua quid obrutum fuit.

σύδην, adv. (σεύω) celeriter, et inferendo se, s. irruendo cum impetu, erumpendo cum impetu, impetuose.

σύειος, εία, ύειον, (σῦς) suinus, porcinus.

συζάω, f. ήσω, (σύν, ζάω) una vivo, cum aliquo vivo, impr. vivo cum aliquo in matrimonio.

συζεύγνυμι, vel συζευγνύω, f. εύξω, conjungo, copulo, connubio jungo. συνεζευγμένος, adnexus.

σύζευξις, εως, ἡ, conjunctio, copulatio. 2) conjugium. A pr.

συζέω, f. έσω, (ζέω) fervefacio.

συζητέω, f. ήσω, mutuo quaero, una rationes ad rem indagandam confero, disputo. 2) altercor, altercando disputo, litigo, disceptо. 3) quaero, indago, de uno.

συζήτησις, εως, ἡ, disceptatio, disputatio. 2) inquisitio, pervestigatio. A pr.

συζητητής, οῦ, ὁ, curiosus et scrutator rei, putator, disquisitor, disputator, philosophus, doctus. Ab eod.

συζοφόω, f. ώσω, una tenebras offundo; in Epigr.

συζυγέω, (σύζυγος) συζυγεῖν et συστοιχεῖν, verba haec significant aciem in versum jugumque directam et compositam. 2) conservationem ordinis in procedendo.

συζυγής, ές, (συζεύγνυμι) copulatus, conjugatus, conjunctus; conjux. 2) qui copulari cum alio vel conjungi potest.

συζυγία, ας, ἡ, conjunctio, copulatio, jugale vinculum, conjugium. in Gramm. conjugatio. A seq.

σύζυγος, ον, conjunctus, copulatus; compar, conjux, socius, collega.

σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (συζεύγνυμι) idem.

συζυμόω, commisceo in subigendo, v. c. mel, aquam farinae, dum subigitur.

σύζωμα, τό, praeparatio, procinctus. A seq.

συζώννυμαι, accingor. aor. 1. συνεζωσάμην.

συζωοποιέω, f. ήσω, una vitam reddo, simul in vitam revoco.

συήλαι, ῶν, αἱ, (σῦς) volutabra suum.

συηνέω, immunditia sui similis sum, spurcitie porcum sequo. A seq.

συηνία, ας, ἡ, immunditiis, foeditas porcinae similis, item, foeda conviciandi libido. v. et ὑηνία. A seq.

συηνός, ή, όν, (σῦς) qui porcinis est moribus. 2) stupidus, insulsus, maledicus etc.

συΐδιον, τό, Dimin. a σῦς, porcellus.

συκάζω, f. άσω, (συκῆ) ficos lego, ficus comedo. 2) calumnior, calumniis circumvenio. 3) contumelia afficio.

συκαλίς, ίδος, ἡ, ficedula, avis, ficuum esu pinguescens.

συκαμινέα, ας, ἡ, (συκάμινος) morus.

συκάμινον, ου, τό, sycaminum, fructus sycamini arboris.

συκάμινος, ου, ἡ, raro ὁ, morus, sycomorus, sycaminus, arbor.

συκαμινώδης, ες, sycamini seu mori speciem gerens. A pr.

συκάριον, τό, Dim. a συκῆ, parva ficus.

συκάς, άδος, ἡ, ficus novella.

συκαστής, οῦ, ὁ, (συκάζω) qui ficus legit, seu colligit. 2) delator, ut συκοφάντης.

συκάστρια, ας, ἡ, fem. a συκαστής.

συκέα, contr. συκῆ, ῆς, ἡ, ficus, arbor. 2) ficus, marisca, tumor seu excrescentia carnis in modum ficus. v. σῦκον.

συκηγορία, ἡ, (σῦκον, ἀγορεύω) idem quod συκοφαντία.

συκία, ἡ, Dor. p. συκέη.

συκίδιον, τό, ficus, Dim. a σῦκον.

συκίζω, f. ίσω, (σῦκον) ficubus alo, v. συκόω.

σύκινος, ίνη, ινον, (σῦκον) ficulneus, e ficis confectus. 2) imbecillus, debilis, fragilis, inutilis, quia lignum ficulneum est invalidum. (-⏑⏑)

συκινόφυλλον, ου, τό, folium ficulneum.

σύκιον, ου, τό, (σῦκον) decoctum e ficubus arefactis.

συκίς, ίδος, ἡ, plantarium ficuum. 2) surculus, qui e ficu avulsus, vel excisus, plantatur. 3) quae mariscis laborat.

συκίτης, ου, ὁ, ut συκίτης οἶνος, vinum e ficubus factum.

συκοβασίλεια, τά, ficus regiae; Athenae.

συκοτραγος...

σύκοβιος, ον, qui ficis victitat. 2) qui victum sibi parat a sycophantia.

συκολογέω, f. ήσω, ficus lego vel colligo. A seq.

συκολόγος, ον, qui ficus colligit. 2) qui de ficubus loquitur.

συκομάμας vel συκομάμμας, ὁ, homo imbellis.

συκομορέα, ας, ἡ, (συκόμορος) sycomorus.

συκομορίτης, ου, ὁ, ut συκομορίτης οἶνος, vinum quod conficitur e sycomoris. A seq.

συκόμορον, ου, τό, morum, fructus sycomori arboris.

συκόμορος, ου, ὁ, (σῦκον, μόρον) sycomorus, arbor.

σῦκον, ου, τό, ficus, fructus. 2) marisca, tumor, a fici similitudine ita dictus.

συκοπέδιλας, ὁ, (πέδιλον) vox comica, notans sycophantam, ad quam vocem alluditur, et ad Homericum χρυσοπέδιλος et similia.

συκοπρίστης, ου, ὁ, ficuum sector, sordidus, avarus.

συκόπρωκτος, ου, qui nates habet ficosas.

συκοσπαδίας, ου, ὁ, et συκοσπάς, άδος, ὁ, (σπάω) comice p. συκοφάντης.

συκοτραγία, ficorum esu.

συκοτρώγας, ου, (τρώγω) ficus edens.

συκοτρωκτης, ου, ὁ, (σῦκον, τρώγω) qui ficis alitur, vel ficis delectatur.

συκουρός, οῦ, ὁ, (συκῆ, οὖρος) ficuum custos.

συκοφαντέω, f. ήσω, (συκοφάντης) sycophantam ago, falsa crimina comminiscor, calumnior. it. per calumniam aliquid alicui extorqueo, fraude alicujus bona rapio.

συκοφάντημα, ατος, τό, crimen, quod alicui falso adfingitur. A pr.

συκοφάντης, ου, ὁ, (σῦκον, φαίνω) sycophanta, delator. Proprie qui indicat, si quis ficus contra legem exportet. (vel qui ficum alteri ostendit. Erat autem philosophis aliisque usitatum, ut, si quem ad certamen provocarent, ei ficum ostenderent, id quod e multis Diogenis Laertii locis constat, ut nostrates chirothecam offerunt. Quo factum ut litium et rixarum amantes auctoresque συκοφάνται, ficuum ostensores, appellarentur.)

συκοφαντητος, ή, όν, (συκοφαντέω) calumniis seu obtrectationibus obnoxius, vel vexatus.

συκοφαντία, ας, ἡ, (συκοφάντης) calumniosa delatio, calumnia, sycophantia.

συκοφαντικός, ή, όν, ad sycophantam pertinens, calumniosus. Ab eod.

συκοφαντικῶς, adv. more sycophantarum, calumniose.

συκοφάντρια, ας, ἡ, calumniatrix. Femin. a συκοφάντης.

συκοφαντώδης, ες, idem quod συκοφαντικός.

συκοφαντωδῶς, adv. idem quod συκοφαντικῶς.

συκοφορεῖον, ου, τό, ficarium, fiscella. A seq.

συκοφορέω, f. ήσω, ficus fero, produco. A seq.

συκοφόρος, ου, (σῦκον, φέρω) ficus ferens, ficuum ferax.

συκόω, f. ώσω, (σῦκον) ficus pasco. συκόομαι, in ficum vertor: ficosus fio.

σύκχος, ου, ὁ, συκχίς, ίδος, ἡ, et συκχίς, ίδος, ἡ, sandalii genus; hinc lat. soccus.

συκώδης, ες, (σῦκον) ficosus, fico similis.

σύκωμα, ατος, τό, (συκόω) ficosum germen. 2) ficosus tumor. (‒ ⏑ ⏑)

συκών, ῶνος, ὁ, (σῦκον) locus, in quo ficus plantatur, locus ficubus consitus, ficetum.

συκωρός, οῦ, ὁ, v. συκουρός. 2) sycophanta.

σύκωσις, εως, ἡ, (συκόω) idem quod σύκωμα. (‒ ‒ ⏑)

συκωτός, ή, όν, ficubus conditus.

συλαγωγέω, f. ήσω, (σῦλον, ἄγω) praedas ago ex aliquo, aliquem spolio. 2) illudo alicui, vel decipiendo, vel injungendo quidlibet.

συλάασκε, impf. Ion. a συλάω, p. ἐσύλα, Hes. (ῡ)

συλάω, f. ήσω, spolio, depraedor, compilo, adimo, detraho, eripio, τινά τι.

συλεύω, f. εύσω, spolio, depraedor.

συλέω, f. ήσω, idem et ab eod.

σύλη, ης, ἡ, praeda, spolium. 2) praedatio, direptio. σῦλαι, apud oratores Atticos, ut Demosthenem, crebro occurrit, pro jure, ex aliquo loco, ut urbe, auferendi, vel abducendi, fugitivos, merces furto vel vi ablatas, aut homines, in quos tibi jus esse tu putes, aut alio, in compensationem damni tibi illati.

σύλημα, ατος, τό, (συλάω) spolia, exuviae. (‒ ‒ ⏑)

σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depraedatio, compilatio. (‒ ‒ ⏑)

συλήτειρα, ας, ἡ, praedatrix. A seq.

συλητής, οῦ, ὁ, (συλάω) spoliator, depraedator, compilator.

συλήτρια, ας, ἡ, idem quod συλήτειρα.

συλήτωρ, ορος, ὁ, vid. συλητής.

συλλαβή, ῆς, ἡ, (συλλαμβάνω) syllaba, quasi comprehensio, quod litteras plures comprehendat pronunciatus, legensve.

συλλαβίζω, f. ίσω, syllabas connecto. A praec.

συλλαβος, ου, ὁ, scil. πίναξ, index libri. Ab eod.

συλλαγνεύω, f. εύσω, una scortor, libidinibus indulgeo.

συλλαγχάνω, simul sortior. συλλαχών, una sortitus, aor. 2. part.

συλλαλέω, f. ήσω, colloquor, ago cum aliquo.

συλλαμβάνω, f. λήψομαι, complector. 2) prehendo, manum alicui injicio. 3) intelligo, item, conscius sum. 4) concipio utero, de femina. 5) adjuvo, opitulor. In medio, conjicio, conjectura assequor, opitulor.

συλλάμπω, f. ψω, simul luceo.

σύλλαμψις, εως, ἡ, collustratio, illustratio. A praec.

συλλαφύσσω, simul diripio.

συλλανθάνω, una lateo, delitesco.

συλλεαίνω, simul polio vel laevigo.

συλλέγω, f. ξω, colligo. 2) convoco. συνειλεγμένοι, collecti, congregati, perf. pass. part.

συλλείβω, f. ψω, confundo et misceo. συλλείβομαι, stillo, fluo, in unum confluo, colliquesco, liquor.

συλλειόω, f. ώσω, contero, frio.

συλλειτουργέω, socius sum in obeundo munere publico.

συλλειτουργός, οῦ, ὁ, socius seu collega in obeundo aliquo munere publico.

συλλεκτός, ου, (συλλέγω) collectitius.

σύλλεκτρος, ου, (λέκτρον) consors tori, conjux.

σύλλεξις, εως, ἡ, (συλλέγω) collectio, coactio.

συλλεσχηνεύω, f. εύσω, sermocinor seu colloquor cum aliquo.

συλλήβδην, adv. (συλλαμβάνω) quasi dicatur, comprehensim, in summa, summatim, omnino.

συλλήπτειρα, ας, ἡ, adjutrix.

συλληπτικός, ή, όν, qui comprehendere seu complecti potest. 2) collectivus. 3) qui concipere potest.

συλληπτικῶς, adv. per comprehensionem, subintelligendo. Vox Gramm.

συλλήπτρια, ας, ἡ, adjutrix, auxiliatrix. A seq.

συλλήπτωρ, ορος, ὁ, (συλλαμβάνω) adjutor.

συλληρέω, f. ήσω, una nugor, una deliro.

συλληστεύω, una latrocinor.

σύλληψις, εως, ἡ, (συλλαμβάνω) comprehensio, complexio, prehensio, in vinculo conjectio. 2) opitulatio, auxilium. 3) conceptus, conceptio, de femina. 4) Syllepsis, Figura grammatica.

συλλιπαίνω, pinguefio.

συλλογεύς, έως, ὁ, (συλλέγω) collector, coactor.

συλλογή, ῆς, ἡ, collectio.

συλλογίζω, f. ίσω, delectum habeo. Med. συλλογίζομαι, colligo, ratiocinor, argumentor. 2) perpendo, considero, delibero. 3) connumero, computo. συλλελογισμένον, part. perf. pass. statutum ac deliberatum.

συλλογιμαῖος, αία, αῖον, (συλλογή) collectitius, miscellaneus, confusaneus et undique collectus.

συλλογισμός, οῦ, ὁ, (συλλογίζομαι) computatio, pensatio, argumentatio, ratiocinatio, deliberatio, accurata cogitatio; Syllogismus. συλλογισμοί, de stipendiis, ap. Isidor. Sic.

συλλογιστής, οῦ, ὁ, ratiocinator, qui rationes subducit.

συλλογιστικός, ή, όν, syllogisticus, ratiocinativus. A praec.

συλλογιστικῶς, adv. more syllogismorum, aut per syllogismos.

σύλλογος, ου, ὁ, (συλλέγω) conventus, concio, coetus, concilium, collegium, consessus, collocutio, colloquium.

συλλοιδορέω, f. ήσω, reprehendo, objurgo, increpo.

συλλούω, f. ούσω, simul lavo. Pass. συλλούομαι, una lavor.

συλλοχάω, f. ήσω, (σύν, λόχος) concenturio. 2) in decurias colligo, simul colligo.

συλλοχία, ας, ἡ, conjunctio plurium λόχων, cohors e pluribus cohortibus collecta.

συλλοχίζω, f. ίσω, concenturio, in decurias vel centurias colligo aut distribuo.

συλλοχισμός, οῦ, ὁ, centuriatio in re militari. A pr.

συλλοχίτης, ου, ὁ, commanipularis. (ῑ)

συλλυπέομαι, condoleo, alterius dolore moveor, in societatem doloris venio.

σύλλυσις, εως, ἡ, (συλλύω) reconciliatio, pacificatio, compositio dissidii.

συλλυσσάω, ήσω, una insanio.

συλλύω, f. ύσω, simul solvo. 2) compono litem seu dissidium, dirimo lites, reconcilio.

σῦλον, τό, (συλάω) spolium, praeda. 2) pignus, in plur.

συμβάδην, adv. (συμβαίνω) pedibus junctis.

συμβαδίζω, una incedo, una deambulo.

συμβαίνω, Att. ξυμβαίνω, f. βήσομαι, pf. βέβηκα, aor. συνέβην, (βαίνω, irr.) pedibus non valde divaricatis, sed potius conjunctis, incedo; pedibus conjunctis adsto, pedes conjunctos habeo. 2) congredior, pedem confero, convenio, coeo. Unde. 3) paciscor, foedus ineo, consentio, similis sum, τινί. 4) congredior, aggredior, τινί. 5) Impers. συμβαίνει, contingit, evenit, accidit, seq. inf. τὰ συμβεβηκότα et τὰ συμβάν, accidens, casus fortuitus, res. 7) succedo.

συμβακχεύω, f. εύσω, una bacchor, una cum aliis bacchanalia celebro.

συμβάκχη, ης, ἡ, socia bacchanaliorum.

σύμβακχος, ὁ, socius bacchanaliorum.

συμβάλλω, Att. ξυμβάλλω, f. βαλῶ, (βάλλω, irr.) 1) transit. a) conjicio, confero, congero: connecto, conjungo: συμβάλλειν δεξιάς, jungere dextras. Med. confero aliquid de meo, largior, tribuo: adjuvo, prosum in aliqua re comparanda. συμβάλλεσθαι (λόγους), sermones conferre. b) committo, i. e. concito aliquem ad pugnam adversus alium, τινα τινι. Med. et Act. vi intr. congredior, manus consero, pugno. c) Med. χρήματα συμβάλλεσθαί τινι, pecuniam alicui mutuam do. d) comparo, confero. Med. rationem ineo, supputo, conjectura assequor. 2) intransit. a) coeo, in unum locum convenio, conjungor. cf. 1, b. — b) plerumque in Med. prosum, confero ad aliquid, εἰς vel πρός τι. c) Med. obvius fio, occurro.

σύμβαμα, ατος, τό, (συμβαίνω) eventus, casus fortuitus. 2) Propositio e Nomine et Verbo, perfectam sententiam reddens.

συμβαπτίζω, simul baptizo.

συμβαρβαρίζω, pariter barbaros imitor.

συμβαρύνω, una gravo.

συμβασείω, (σύμβασις) compositionis seu reconciliationis desiderio teneor.

συμβασιλεύω, f. εύσω, una regno.

σύμβασις, εως, ἡ, (συμβαίνω) compositio, pacificatio, foedus, pactum, conventum.

συμβαστάζω, f. άσω, simul fero, una porto. 2) comparo, confero, convello.

συμβατεύω, f. εύσω, (βατεύω) coeo, ineo.

συμβατήριος, ον, (συμβαίνω) ad compositionem seu pacificationem pertinens; item pronus et facilis ad compositionem.

συμβατικός, ή, όν, idem et ab eod.

συμβατικῶς, adv. ad pacificandum apte.

συμβεβαιόω, confirmo.

συμβεβηκότως, adv. (συμβαίνω) casu, per accidens.

συμβελής, ές, (βέλος) telis obrutus, telis undique petitus.

συμβιάζω, f. άσω, simul vim infero. 2) per vim conjungo.

συμβιβάζω, f. άσω, Att. συμβιβῶ, (βιβάζω) concilio, ad amicitiam foedusque adduco. 2) coagmento, accommodo. 3) in sacris literis est doceo, instruo, inprimis, collatis scripturae locis probo.

συμβίβασις, εως, ἡ, instructio, persuasio, doctrina, comparatio. A pr.

συμβιβασμός, οῦ, ὁ, transactio.

συμβιβαστής, οῦ, ὁ, conciliator.

συμβιβαστικός, ή, όν, pacificatorius. A praec.

σύμβιος, ον, contubernalis, qui cum aliquo vivit, conjux. 2) aequalis tempore.

συμβιόω, f. ώσω, convivo, una vivo.

συμβίωσις, εως, ἡ, convictus, conjugium, contubernium. A praec.

συμβιωτέον, adv. verb. posit. simul vivendum est.

συμβιωτής, οῦ, ὁ, convictor, contubernalis.

συμβλαστάνω, f. βλαστήσω, (βλαστάνω, irr.) una germino, cresco.

σύμβλημα, ατος, τό, (συμβάλλω) commissura, commissio.

συμβλής, ῆτος, ὁ, ἡ, collisus.

σύμβλησις, εως, ἡ, commissio, compago. 2) comparatio. 3) conjectura.

συμβλητέος, έα, έον, Adject. verb. a συμβάλλω, conferendus.

συμβλητός, ή, όν, conferendus: qui comparari potest, comparabilis.

συμβοάω, f. ήσω, (βοάω, irr.) simul clamo.

συμβοήθεια, ας, ἡ, ad auxilium ferendum concursus, v. auxilium.

συμβοηθέω, f. ήσω, ad auxilium ferendum convenio, concurro, accurro, s. auxilium fero.

συμβοηθός, όν, qui ad suppetias ferendas una cum aliis convenit, auxiliaris.

συμβολαιογράφος, ου, (γράφω) tabularius, qui contractus scribit.

συμβόλαιον, ου, τό, (συμβάλλω) pactum, conventum, contractus. 2) syngrapha, unde Gl. Vet. instrumentum, hinc 3) aes alienum et 4) pecunia credita. 5) negotium quodcumque pecuniarium. 6) necessitudo, conjunctio, apud Lys.

συμβολαῖος, α, ον, epith. controversiae v. c. pertinentis ad pacta, pecunias creditas etc.

συμβολεύς, έως, ὁ, (συμβάλλω) piscatorum instrumentum, circa quod retia texunt.

συμβολεύω, i. q. συμβολέω.

συμβολέω, f. ήσω, (σύμβολος) obvius fio, occurro. v. συμβάλλομαι.

συμβολή, ῆς, ἡ, (συμβάλλω) commissio, commissura, junctura: congressio, congressus, praelium: conjectura, item collatio.

συμβόλησις, εως, ἡ, (συμβολέω) commissura, v. c. per suturam.

συμβολικός, ή, όν, (σύμβολον) conjecturalis, aenigmaticus, symbolicus, significativus, rem aliam per indicium ejus significans.

συμβολικῶς, adv. conjecturaliter, aenigmatice, allegorice.

συμβολιμαῖος, α, ον, (σύμβολον) ad contractus, pacta, pecunias creditas pertinens. v. c. δίκη συμβολιμαία.

συμβολοκοπέω, f. ήσω, symbolas do in convivia. 2) commissationes frequento. A seq.

συμβολοκόπος, ον, (σύμβολον, κόπτω) qui commissationes frequentat, comedo.

σύμβολον, τό, (συμβάλλω) signum ex quo aliquid cognoscitur: indicium, insigne: omen, auspicium: tessera, inpr. tessera hospitalitatis: symbolum. 2) τὰ σύμβολα, conventum, pactum. 3) arrha.

σύμβολος, ον, (συμβάλλω) obvius, τινί. 2) ὁ σύμβολος i. q. τὸ σύμβολον.

συμβόσκω, f. βοσκήσω, (βόσκω, irr.) simul pasco, communi pascuo utor.

συμβότης, ου, ὁ, compastor. A pr.

συμβούλευμα, ατος, τό, consilium, quod datur.

συμβουλευτέος, α, ον, consulendus, consilio agitandus.

συμβουλευτής, οῦ, ὁ, consiliarius, senator.

συμβουλευτικός, ή, όν, consultatorius: suasorius, ad deliberationem aptus.

συμβουλευτικῶς, adv. consulto.

συμβουλεύω, (βουλεύω) consilium do, consulo alicui, consulto, auctor sum, suadeo, τινί τι. Med. consulo aliquem, delibero cum aliquo, τινί.

συμβουλή, ῆς, ἡ, consilium, consultatio, suasio.

συμβουλία, ας, ἡ, consilium, consultatio, deliberatio.

συμβούλιον, ου, τό, consilium. 2) senatores, consilium.

σύμβουλος, ου, ὁ, qui consilium dat, consiliarius, consultor, suasor.

συμβραβεύω, (βραβεύω) adjuvo in judicio.

συμβράζω, (βράζω) simul ferveo, bullio.

συμβράσσω, Att. -ττω, (βράσσω) una concutio.

συμβρέμω, murmuro simul.

συμβρύχω, (βρύχω) τοὺς ὀδόντας, fremo dentibus. (---)

συμβύω, f. ύσω, (βύω) constipo, condenso, Ar. (---)

σύμβωμος, ον, (βωμός) Epith. dei, qui in eadem ara cum alio colitur.

συμμαθητής, οῦ, ὁ, condiscipulus.

συμμαθητιάω, simul discere cupio, condiscipulus esse cupio.

συμμαίνομαι, simul insanio.

συμμαλάσσω, Att. άττω, f. ξω, una mollio, una subigo.

συμμανθάνω, f. μαθήσομαι, simul seu una disco.

συμμάρπτω, f. ψω, corripio, comprehendo.

συμμάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis; ap. Plat.

συμμαρτυρέω, f. ήσω, una testor, testimonio meo comprobo, confirmo; alicui testimonium veritatis etc. perhibeo.

συμμάρτυρος, ον, qui testimonio suo comprobat.

συμμαστιγόω, f. ώσω, una verbero.

συμμαχέω, f. ήσω, (σύμμαχος) sum pugnae socius. 2) in bello gerendo adjuvo. 3) sto a partibus alicujus, defendo, tueor.

συμμαχία, ας, ἡ, societas in bello, auxilium, subsidium.

συμμαχικός, ή, όν, socialis, auxiliaris. τὸ συμμαχικόν, scil. πλῆθος, societas, it. socii, socialis exercitus.

συμμαχικῶς, adv. socii more, socialiter, ut socium decet.

συμμαχίς, ίδος, ἡ, socia in bello, foederata.

συμμάχομαι, (μάχομαι, irr.) simul pugno. 2) a partibus alicujus sto, tueor, defendo: prosum, τινί.

σύμμαχος, ον, pugnae seu belli socius, commilito. 2) socius. A pr.

συμμεθαρμόζω, apto, conveniens alteri reddo.

συμμέθεξις, ἡ, (συμμετέχω) societas.

συμμεθέπω, (ἕπω, irreg.) una administro.

συμμεθίστημι, una traduco, in alias partes duco. συμμεθίσταμαι, una mutor, transferor, in alias partes transeo, in sententiam discedo.

συμμεθύσκομαι, (μεθύσκομαι) et συμμεθύω, (μεθύω, irr.) una inebrior.

συμμειόω, una minuo.

συμμειρακιώδης, ες, plane puerilis.

συμμελαίνω, una nigrum facio. Pass. niger fio.

συμμελανειμονέω, f. ήσω, simul pullis vestibus indutus sum.

συμμελετάω, f. ήσω, simul exerceo.

συμμελής, ές, (μέλος) consonus, concinens.

συμμεμετρημένως, adv. (συμμετρέω) apta proportione.

συμμένω, f. ενῶ, una maneo. 2) consisto, permaneo, duro.

συμμερίζομαι, una partem accipio, participo.

συμμεριστής, ῆρος, ὁ, idem quod *συμμεριστής*.

συμμεριστής, οῦ, ὁ, particeps.

συμμερίστρια, ἡ, socia, particeps. Femin. a *συμμεριστής*.

συμμεσουρανέω, simul coeli medium teneo.

συμμεσουράνησις, εως, ἡ, situs eorum, quae simul coeli medium tenent.

συμμεσουράνιος, ία, ιον, (*μεσουράνιος*) qui simul coeli medium tenet.

συμμεταβαίνω, simul digredior vel transeo, una migro.

συμμεταβάλλω et *συμμεταβάλλομαι*, una deficio.

συμμεταδίδωμι, communico.

συμμετακινέω, una transfero.

συμμετακλίνω, ομαι, una accumbo, reclino etc.

συμμετακοσμέω, una in melius muto s. melius ordino.

συμμεταλαμβάνω, particeps fio.

συμμεταπίπτω, una concido, intereo una. 2) una mutor.

συμμεταποιέω, f. ήσω, commuto.

συμμεταστρέφω, commuto, perverto.

συμμετασχηματίζω, transformo, in alium habitum muto. *συμμετασχηματίζομαι καιροῖς*, temporibus me accommodo, tempori inservio.

συμμετατίθημι, una transfero.

συμμεταφέρω, simul vel una transfero.

συμμεταχειρίζομαι, f. ίσομαι, una cum aliquo tracto vel administro.

συμμετέρχομαι, concomitor.

συμμετέχω, una particeps sum.

συμμετεωρίζω, una attollo.

συμμετεωροπολέω, una in sublimi gradior, simul per sublimia eo vel sublimis acrotor.

συμμετίσχω, idem quod *συμμετέχω*.

συμμετοικέω, una alieno loco vivo.

συμμετοικίζω, una in alium locum habitatum deduco.

συμμέτοχος, ον, consors, una particeps.

συμμετρέω, f. ήσω, quantitate aliquid accommodo, s. apto alteri; colligo quantitatem e proportione.

συμμέτρησις, εως, ἡ, commensus, mensio cum aliqua re comparata, accommodatio magnitudinis.

συμμετρία, ας, ἡ, apta proportio, apta compositio, v. c. membrorum, modus, apta magnitudo, moderatio, temperamentum. Unde et tunica talaris, sed sine symmetria. Poll. A seq.

σύμμετρος, ον, (*μέτρον*) commensus, qui est ejusdem vel paris vel convenientis mensurae. 2) qui justae magnitudinis est. 3) modicus, mediocris. 4) accommodatus, aptus, congruens.

συμμετρότης, ητος, ἡ, idem quod *συμμετρία*.

συμμέτρως, adv. moderate, mediocriter, modice, satis, congruenter, convenienter.

συμμηκίζω, (*μῆκος*) una longius facio.

συμμηνία, ἡ, (*μήνη*) interlunium.

σύμμηρος, ον, (*μηρός*) qui est contractis femoribus.

συμμηρύομαι, contexo, conglomero. (ῡ)

συμμήρυσις, ἡ, contextus, conglomeratio.

συμμήστωρ, ωρος, ὁ, consiliarius, adjutor.

συμμητιάομαι, una ineo consilium. 2) consilium do.

συμμηχανάομαι, simul excogito, comminiscor.

συμμιαίνω, simul inquino, coinquino.

σύμμιγα, adv. (*συμμίγνυμι*) promiscue, una cum.

συμμίγδην, adv. i. q. *σύμμιγα*, Nic.

συμμιγής, ές, permistus, promiscuus.

συμμιγία, ἡ, commistio, dub.

σύμμιγμα, ατος, τό, quod commistione constat, quod e commistis rebus coaluit, cinnus.

συμμίγνυμι, it. *συμμιγνύω*, f. μίξω, Ep. praes. *συμμίσγω*, (*μίγνυμι*, irr.) commisceo, permisceo, socio, conjungo: communico, τινί τι. 2) Med. conjungo me, coeo: concumbo. 3) intr. utor familiaritate alicujus, convenio, colloquor, communico: it. manus consero, τινί.

συμμικτέος, έα, έον, Adj. verb. a *συμμίγνυμι*, commiscendus.

σύμμικτος, ον, (*μικτός*) commistus, permistus, promiscuus, miscellaneus, varius.

συμμίκτως, adv. mistim, promiscue.

συμμιμέομαι, (*μιμέομαι*) eodem imitor, pariter imitor.

συμμιμνήσκομαι, (*μιμνήσκω*, irr.) simul memini, recordor.

συμμιμητής, οῦ, ὁ, ejusdem rei imitator, item imitator *simpliciter*.

σύμμιξις, εως, ἡ, (*συμμίγνυμι*) commistura, consortium.

συμμίσγω, Ep. et Ion. p. *συμμίγνυμι*.

συμμισέω, f. ήσω, simul odio prosequor.

συμμισοπονηρέω, f. ήσω, una improbitatem odi, una indignor ob facti improbitatem.

συμμνημονεύω, simul memini, recordor. 2) simul commemoro.

συμμνάομαι, contr. *μνῶμαι*, (*μνάομαι*) Ion. p. *συμμιμνήσκομαι*.

συμμνημόνευσις, ἡ, recordatio.

συμμογέω, f. ήσω, (*μογέω*) simul laboro.

συμμοιράω, f. άσω, (*μοιράω*) simul sorte attribuo. Pass. simul partem capio. (ᾰω, ᾱσω.)

σύμμολπος, ον, (*μολπή*) i. q. *συνῳδός*, qui concinit, concentor.

συμμολύνω, (*μολύνω*) simul inquino.

συμμοναρχέω, simul impero seu dominor, tyrannidis socius sum.

συμμονή, ῆς, ἡ, contubernium.

συμμονοῦμαι, solus sum cum aliquo, τινί.

συμμορία, ας, ἡ, (*μέρος*, *μόρος*, *μοῖρα*) contubernium, collegium, factio: societas, ordo, decuria. 2) numerus navium, quae uni subsunt duci, apud Xenoph.

συμμοριάρχης, ου, (*ἄρχω*) qui praeest symmoriae.

συμμορίαρχος, ὁ, idem.

συμμορίτης, ου, ὁ, (*συμμορία*) qui est ejusdem decuriae. (ῑ)

σύμμορος, ον, i. q. *συντελής*, cui contribuendum est.

συμμορφίζω, conformo.

σύμμορφος, ον, (*μορφή*) conformis, similis.

συμμορφόω, f. ώσω, conformo, conformem facio. *συμμορφοῦμαι*, conformis fio.

συμμοχθέω, simul adfligor adversis, simul laboro.

συμμυέω, una initio. Pass. una initior sacris.

συμμυσολόγος, ον, (*συμμύω*, *λόγος*) cui sermo in ore comprimitur, i. e. taciturnus, tacens.

σύμμυσις, εως, ἡ, (*συμμύω*) compressio, compressus.

συμμύστης, ου, ὁ, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione.

συμμύω, f. ύσω, claudor, clausus sum, comprimor, compressus sum. 2) conniveo. (De quant. v. simplex.

συμπάθεια, ας, ἡ, (*συμπαθής*) consensus in adfectibus. 2) conjunctio, s. convenientia naturae. 3) commiseratio, doloris consensus.

συμπαθέω, f. ήσω, juxta adficior, adficior alius malis, una patior, condoleo. 2) assentior eidem opinioni, placito. A pr.

συμπαθής, ές, (*πάθος*, *πάσχω*) eodem modo affectus, cui sunt iidem adfectus; qui pariter movetur, qui simul cum alio adficitur et angitur ejus malo, in societatem doloris alicujus veniens.

συμπάθησις, ἡ, (*συμπαθέω*) i. q. *συμπάθεια*.

συμπαθητικέω, ad misericordiam erga aliquem (τινί) inclino.

συμπαθίη, ἡ, poet. p. *συμπάθεια*.

συμπαθῶς, adv. cum consensu adfectuum. 2) cum commiseratione. A praec.

συμπαιωνίζω, f. ίσω, simul paeanem canto.

συμπαίγμων, ον, gen. ονος, collusorius.

συμπαιδαγωγέω, f. ήσω, simul pueros instituo, curo, etc.

συμπαιδεύω, f. εύσω, condoceo, condocefacio, item adsuefacio. Pass. adsuefio, adsuesco. 2) cum alio instituo.

συμπαίζω, f. ξομαι, (*παίζω*) colludo, simul cum alio ludo.

συμπαίκτρια, ἡ, sodalis, socia lusuum. A seq.

συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, (*συμπαίζω*) collusor, socius lusuum, sodalis.

συμπαίστης, ου, ὁ, idem et ab eod.

συμπαίστρια, ας, ἡ, Femin. a seq. v. *συμπαίκτρια*.

συμπαίστωρ, ορος, ὁ, v. *συμπαίκτωρ*.

συμπαίω, f. παίσω, (*παίω*, *irr.*) simul ferio, impingo, illido.

συμπαιωνίζω, idem quod *συμπαιανίζω*.

συμπαλαίω, f. αίσω, colluctor.

σύμπαν, ντος, τό, neutr. a *σύμπας*, universum, universitas, summa.

συμπανηγυρίζω, f. ίσω, una diem festum seu ludos celebro.

συμπανηγυρισταί, οἱ, participes sacri ludorum sollemnium. A pr.

συμπανουργέω, f. ήσω, colludo, contechnor, cum alio aliquid malitiose patro.

συμπαραβάλλω, comparo cum alio.

συμπαραβύω, f. ύσω, simul inculco et infercio. (ῡ)

συμπαραγγέλλω, competitor sum, una candidatus sum.

συμπαραγίγνομαι, una accedo. 2) una adsum, etiam reo in judicio.

συμπαράγω, pariter, eodem tempore traduco. Med. adsum una.

συμπαραδηλόω, una indico, s. doceo.

συμπαραθέω, cursitando adfector, simul accurro, concurro.

συμπαραινέω, simul exhortor, una cum aliis hortor.

συμπαρακαθίζω, f. ίσω, una cum aliis juxta me colloco. In Med. una assideo.

συμπαρακαλέω, una advoco vel adhortor. συμπαρακαλοῦμαι, communem adhortationem vel consolationem percipio.

συμπαρακατακλίνω, una in lecto (tricliniari) colloco. 2) una jaceo vel cubo: in med.

συμπαράκειμαι, adjaceo.

συμπαρακολουθέω, f. ήσω, adsector, comitor, assequor mentem alterius.

συμπαρακομίζω, f. ίσω, deduco, prosequor.

συμπαρακύπτω, f. ψω, simul inclinato capite inspicio, una considero, lego, disco.

συμπαραλαμβάνω, una excipio, una adsumo.

συμπαράληψις, ἡ, adsumtio, v. c. socii, adjutoris. A pr.

συμπαραμένω, f. ενῶ, simul maneo, semper adsum, permaneo.

συμπαραμίγνῦμι, et

συμπαραμίσγω, (μίγνυμι, μίσγω, irr.) commisceo.

συμπαραναλίσκω, (ἀναλίσκω, irr.) consumo, debilito, frango.

συμπαρανεύω, adnuo, adsentior.

συμπαρανήχομαι, f. ξομαι, simul nato, ad latus nato.

συμπαρανομέω, f. ήσω, una delinquo, sceleris aut delicti socius sum.

συμπαραπέμπω, f. ψω, una deduco, una prosequor.

συμπαραπλέκω, simul adjungo, pariter annecto.

συμπαραπλέω, f. εύσομαι, (πλέω, irr.) simul adnavigo, vel ad latus navigo, simul praeternavigo.

συμπαραπληρωματικός, ή, όν, i. q. παραπληρωματικός.

συμπαραπόλλυμαι, una pereo.

συμπαρασκευάζω, f. άσω, una apparo, adjuvo in apparando. 2) simul efficio.

συμπαρασπονδέω, una foedus frango.

συμπαραστάτης, ου, ὁ, qui a latere adstat. 2) socius, adjutor, auxiliarius.

συμπαραστατέω, adsto, auxilium fero, A praec.

συμπαράταξις, εως, ἡ, conflictus, praelium.

συμπαρατάσσομαι, Att. ττομαι, praelior cum aliquo.

συμπαρατείνω, simul juxta extendo.

συμπαρατηρέω, f. ήσω, una observo.

συμπαρατίθημι, adpono, ad latus adjungo, longa serie porrectum.

συμπαρατρέφω, simul nutrio. συμπαρατρέφομαι, simul nutrior.

συμπαρατρέχω, ad latus alicui curro.

συμπαρατροχάζω, f. άσω, una praetercurro.

συμπαραφέρομαι, una praetervehor; una cum aliis curro.

συμπαραφύομαι, prope nascor. (De quant. v. simplex.)

συμπαρεδρεύω, f. εύσω, simul adsideo.

συμπάρειμι, (εἰμί) una seu simul adsum.

συμπάρειμι, (εἶμι) simul aggredior.

συμπαρεισέρχομαι, simul subingredior, simul irrepo.

συμπαρεισφθείρομαι, idem. v. εἰσφθείρομαι.

συμπαρέκτασις, εως, ἡ, contentio, collatio, comparatio. A seq.

συμπαρεκτείνω, juxta extendo. 2) comparo, contendo.

συμπαρεμφέρω, una infero.

συμπαρέπομαι, concomitor.

συμπαρέχω, praebeo.

συμπαρήκω, (ἥκω) juxta extendor, adsum, affinis sum.

συμπαρθένος, ου, ἡ, virgo aequalis, sodalis.

συμπαρίπταμαι, (ἵπταμαι) simul praetervolo.

συμπαρίσταμαι, adsto, adjuvo, τινί. Ita quoque in aor. 2. act.

συμπάροικος, ου, contubernalis.

συμπαροίχομαι, (οἴχομαι, irr.) simul praetereo.

συμπαρολισθαίνω, simul delabor, prolabor in lubricum.

συμπαρομαρτέω, comitor, adsector, adsequor.

συμπαροξύνω, una irrito. 2) irrito, incito.

συμπαρορμάω, excito, incito, irrito in aliquem.

συμπαροτρύνω, idem.

σύμπας, ασα, αν, universus, totus, cunctus, simul omnis. v. σύμπαν.

σύμπασμα, ατος, τό, quo quid conspergitur. A seq.

συμπάσσω, f. άσω, conspergo.

συμπάσχω, simul patior, una adficior, moveor. συμπάσχω σοι, doleo vicem tuam. συμπάσχειν κινδύνῳ, pariter periclitari. v. συμπαθέω et συμπαθής.

συμπαταγέω, simul strepo, fragorem, strepitum seu crepitum simul edo.

συμπατάσσω, f. ξω, simul pulso, simul percello et attonitum reddo, collido.

συμπατέω, f. ήσω, conculco.

συμπατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriae, conterraneus, popularis.

συμπαχύνομαι, una pinguesco.

συμπεδάω, f. ήσω, colligo, constringo.

συμπείθω, f. πείσω, una persuadeo. 2) persuadeo, suadendo flecto. Med. persuadetur mihi, consentio, idem sentio, obsequor, τινί.

σύμπειρος, ον, (πεῖρα) qui idem cum aliquo experitur.

συμπέμπω, f. ψω, simul mitto.

συμπενθέω, f. ήσω, cum alio lugeo, pari luctu adficior.

συμπένομαι, pariter, una laboro cum aliquo.

σύμπεντε, (πέντε) quini.

συμπεπλεγμένως, adv. (συμπλέκω) implicite.

συμπεπτικός, ή, όν, concoquendi vim habens, concoquens. A seq.

συμπέπτω, f. ψω, concoquo. v. συμπέσσω.

συμπεραίνω, una perficio, adjuvo in perficiendo. 2) concludo, colligo. 3) coitum perago.

συμπέρασμα, ατος, τό, conclusio, complexio, id, quod e positis vel concessis concluditur et efficitur. A pr.

συμπερασματικός, ή, όν, concludendi vim habens. A pr.

συμπερασματικῶς, adv. conclusione utendo, concludendi caussa.

συμπεραστικῶς, adv. idem.

συμπεριάγω, f. άξω, mecum duco, mecum quoquoversum doco. 2) simul circumago.

συμπεριαγωγός, ου, qui vel quae adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. A pr.

συμπεριαιρέω, undique tollo.

συμπεριβομβέω, f. ήσω, simul bombo circumsono, simul constrepo.

συμπεριγίγνομαι, idem quod συμπεριλαμβάνω.

συμπεριγράφω, circumscribo pariter, s. tollo, coerceo.

συμπεριδινέω, una circumago.

συμπερίειμι, (εἶμι) una circumeo, s. ambulo.

συμπεριέρχομαι, una circumeo, peragro. 2) accomodo, conformo.

συμπεριέχω, una contineo, complector.

συμπεριζώννῦμι, (ζώννυμι, irr.) simul cingo.

συμπεριθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) una circumcurso.

συμπεριλαμβάνω, simul comprehendo. 2) circumligo, circumdo velut veste. συμπεριλαμβάνομαι, adjuvo.

συμπεριnoέω, mente simul complector.

συμπερινοστέω, una circumeo, circumvagor, oberro.

συμπεριοδεύω, f. εύσω, una lustro, una circumeo.

συμπεριπατέω, simul cum alio circumambulo.

συμπεριπλοκή, ῆς, ἡ, complexio, complexus, conjunctio.

συμπεριποιέω, adjuvo aliquem in comparando s. consequendo, una comparo.

συμπεριπολέω, simul in orbem agor, una oberro.

συμπεριστέλλω, tego, occulto, ut περιστέλλω.

συμπεριστρέφω, una circumverto, una circumago, seu circumfero.

συμπεριτειχίζω, pariter muro amplector, s. circumdo.

συμπεριτίθημι, una circumpono, simul circumdo.

συμπεριτρέπω, una circumago.

συμπεριτυγχάνω, incido in quem, invenio.

συμπεριφαντάζομαι, mente simul fingo, imaginor.

συμπεριφέρω, una circumfero et circumrapio, et συμπεριφέρομαι, pass. una circumferor. 2) comitor, assector. 3) una versor, familiariter utor. 4) obsequor, accomodo me ingenio, studiis, affectibus, moribus ejus, v. c. una ploro, gaudeo etc. 5) versor in re aliqua, tractu.

συμπεριφθείρομαι, una corrumpor et pereo.

συμπεριφορά, ᾶς, ἡ, (συμπεριφέρομαι) comitatus et frequens adsectatio. 2) familiaritas, consuetudo familiarior. 3) obsequium, ad alterius captum, studia etc. accomodatio. 4) comitas, lenitas, mansuetudo. 5) consuetudo quaevis, ut compotatio, amores. 6) modus rei tractandae, vel hominis. 7) usus, peritia.

συμπεριφράττω, una circumsepio, una circumvallo.

συμπερονάω, f. ήσω, (περονάω) fibula conjungo.

συμπέσσω, Att. συμπέττω, f. ψω, ap. ser. συμπέπτω, (πέσσω, irr.) simul concoquo: prorsus concoquo.

συμπεταννῦμι, (πετάννυμι, irr.) simul extendo.

συμπέτομαι, (πέτομαι, irr.) simul volo.

συμπέττω, i. q. συμπέσσω.

συμπήγνυμι, vel συμπηγνύω, vel συμπήσσω, ap. ser. f. ξω, compingo, coagmento, commisceo, concrescere et coale-

scere facio, cogo.

συμπηδάω, f. ήσω, una cum alio salio.

συμπήδημα, ατος, τό, saltus, qui fit cum alio vel pluribus. A pr.

σύμπηκτος, ον, (*συμπήγνυμι*) compactus, coagmentatus. 2) compactilis.

σύμπηξις, εως, ἡ, compages, coagmentatio, concretio. Ab eod.

συμπήσσω, compingo, coagulo, congelo, ap. scr. p. *συμπήγνυμι*.

συμπιέζω, f. έσω, comprimo, opprimo.

συμπίεσις, ἡ, compressio.

συμπιεσμός, ὁ, i. q. *συμπίεσις*.

συμπιλέω, f. ήσω, cogo, constipo, condenso.

συμπίλησις, εως, ἡ, coactio et constipatio. (ῑ) A pr.

συμπιλητός, οῦ, ὁ, qui cogit et constipat, qui lanas et villos densat.

συμπιλόω, f. ώσω, i. q. *συμπιλέω*.

συμπιλωτικός, ή, όν, densus, constipatus, compactus. A pr.

συμπίνω, s. πίομαι, (*πίνω*, irr.) bibo cum aliquo. 2) absorbeo.

συμπιπράσκω, (*πιπράσκω*, irr.) una vendo, venditionis socius sum.

συμπίπτω, f. πεσοῦμαι, (*πίπτω*, irr.) concido, concurro, congredior, manus consero, τινί. 2) consentio, conspiro. 3) corruo, collabor. 4) Impers. *συμπίπτει*, evenit, contingit. 5) *συμπίπτειν τινί*, incidere alicui rei, inpr. periculis et calamitati. (ι natura longum.)

συμπιστεύω, idem credo, assentior.

συμπιτνέω, f. έσω, idem quod *συμπίπτω*.

συμπλάζομαι, f. άγξομαι, (*πλάζομαι*, irr.) et

συμπλανάομαι, f. ήσομαι, (*πλανάομαι*) simul oberro: comitor errantem.

σύμπλανος, ον, (*πλάνος*) errabundus, vagus: comes errabundi.

σύμπλασις, εως, ἡ, confictio. A seq.

συμπλάσσω, f. άσω, confingo, comminiscor.

συμπλαταγέω, manibus complosis strepo, strepitum edo.

συμπλέγδην, adv. perplexe.

σύμπλεγμα, τό, quod connexum est: imago luctantium, qui se invicem complexos tenent.

συμπλείονες, όνων, οἱ, complures, plures simul, collecti, non sigillatim.

συμπλεκής, ές, (*συμπλέκω*) connexus, conjunctus, copulatus.

συμπλέκτειρα, ἡ, copulatrix. Femin. a *συμπλέκτης*.

συμπλεκτικός, ή, όν, conjunctivus, copulativus.

συμπλεκτικῶς, adv. copulative, conserte, contexte.

συμπλεκτός, ή, όν, conjunctus, connexus, complexus. A seq.

συμπλέκω, f. ξω, connecto, copulo. Pass. conjungor. 2) concubo cum femina, coeo. 3) consero manus.

σύμπλεξις, εως, ἡ, complexio, implicatio. A praec.

σύμπλευρος, ον, (*πλευρά*) latus lateri alterius adjunctum habens.

συμπλέω, f. εύσομαι, (*πλέω*, irr.) una navigo.

συμπληγάς, άδος, ἡ, (*συμπλήσσω*) complexio, conflictatio; ap. Aristot. *συμπληγάδες*, ων, αἱ, scilic. πέτραι, insulae, quae cminus collidi videbantur; dicuntur etiam πλαγκτάδες. vid. *πληγάς*.

συμπλήγδην, adv. collidendo.

συμπληθύνω, simul impleo, compleo. 2) una multiplico et augeo, augeo simpliciter.

συμπληθύω, idem.

σύμπληξις, ἡ, (*συμπλήσσω*) collisio.

συμπλήρης, ες, (*πλήρης*) totus. 2) plenus.

συμπληρόω, f. ώσω, compleo, expleo. 2) perficio.

συμπλήρωμα, ατος, τό, complementum. A pr.

συμπλήρωσις, εως, ἡ, ipsa complendi actio, consummatio, perfectio.

συμπληρωτικός, ή, όν, complendi vim habens, ad complementum faciens.

συμπληρωτικῶς, adv. complendi caussa.

συμπλησιάζω, una, (sc. cum aliis) coeo. 2) ineo feminam.

συμπλήσσω, Att. ττω, f. ξω, collido, confligo.

σύμπλοια, ας, ἡ, (*σύμπλοος*) navigationis societas.

συμπλοϊκός, ή, όν, navigationis socius. Ab eod.

συμπλοκή, ῆς, ἡ, (*συμπλέκω*) complicatio, amplexus, connexio, complexio. 2) complexus, coitus. 3) manuum consertio in praelio, conflictus, praelium, contentio, offensio. 4) Figura oratoria.

σύμπλοος, ον, contr. *σύμπλους*, ουν, qui una navigat, navigationis socius.

συμπλώω, (*πλώω*) Ep. et Ion. p. *συμπλέω*.

συμπνευσμός, οῦ, ὁ, conspiratio, consensus. A seq.

συμπνέω, f. εύσω, conspiro, conflo. 2) uno sensu molior, consentio.

συμπνιγής, ές, aestuosus, prae aestu suffocans. A seq.

συμπνίγω, f. πνιξοῦμαι, (*πνίγω*, irr.) suffoco et strangulo, comprimo in strangulatione. 2) coarcto et coarctando quasi suffoco. (ι longum; modo in aor. p. breve.)

σύμπνοια, ας, ἡ, conspiratio, consensus. A seq.

σύμπνοος, ον, contr. *σύμπνους*, ουν, (*συμπνέω*) qui conspiravit.

συμποδέω, (*πούς*) pedibus colligo, constringo pedes.

συμποδηγέω, f. ήσω, una duco, simul duco. 2) dirigo.

συμποδίζω, f. ίσω, impedio, compedibus implico, ligo, vincio. 2) cohibeo, coerceo.

συμποδοδεσμέω, f. ήσω, compedes injicio, compedibus ligo.

συμποιέω, f. ήσω, adjuvo, auxilior. 2) consilia, societatem cum aliquo jungo: etiam in medio, in quo est etiam, cogere, valuti exercitum.

συμποικίλλω, variego.

συμποιμαίνομαι, una, eodem loco pascor.

συμπολεμέω, f. ήσω, belli socius sum, bello adjuvo.

συμπολεμίζω, f. ίσω, concerto, auxilior.

συμπολεύομαι, coeo, una vagor.

συμπολίζω, f. ίσω, in civitatem conflo.

συμπολιορκέω, una obsideo. 2) una vero.

συμπολιτεία, ας, ἡ, jus una rempublicam administrandi. 2) communia reipublicae jura et instituta, et communis civitas.

συμπολιτεύω, et *συμπολιτεύομαι*, una rempublicam administro. 2) in eadem cum aliquo civitate seu republica versor. 3) versor, vivo cum aliquo.

συμπολίτης, ου, ὁ, concivis, civis. (ῑ)

συμπομπεύω, f. εύσω, una pompam duco. 2) ludos una celebro.

συμπονέω, f. ήσω, una laboro, laborantem adjuvo. 2) simul tolero et sustineo.

συμπονηρεύομαι, una maleficia perpetro, maleficii, malitiae socius sum.

σύμπονος, ον, (*πόνος*) qui una laborat, Herm. lex. prosod. p. 462.

συμπόνως, adv. una laborando, conjunctis viribus.

συμπορεύομαι, proficiscor cum, sum itineris comes. 2) congredior cum aliquo. 3) congregor.

συμπορθέω, f. ήσω, simul depopulor.

συμπορίζω, f. ίσω, una praebeo. In med. una quaero, una adquiro. 2) conquiro, comparo.

συμπορισμός, οῦ, ὁ, comparatio, apparatus. A pr.

συμπορνεύω, f. εύσω, una scortor, scortor cum aliquo vel aliqua.

συμπορπάω, f. άσω, (--) Ion. ήσω, (*πορπάω*) fibula connecto.

συμπορπητός, ή, όν, fibulo nexus, non sutura. Epith. tunicae etc. v. *συῤῥαπτός*. A praec.

συμπορσύνω, adjuvo.

συμποσία, ας, ἡ, (*συμπίνω*) compotatio.

συμποσιάζω, f. άσω, una convivor. A praec.

συμποσιακός, ή, όν, (*συμπόσιον*) convivalis.

συμποσιαρχέω, f. ήσω, sum praefectus convivii, sum magister convivii. A seq.

συμποσιάρχης, ου, ὁ, (*συμπόσιον*, *ἄρχω*) magister convivii, inpr. quod fit a symbolis. cf *πληρωτής*, n. 2.

συμποσιαρχία, ας, ἡ, praefectura convivii, officium magistri compotationis. A praec.

συμποσίαρχος, ου, ὁ, idem quod *συμποσιάρχης*.

συμποσιαστής, οῦ, ὁ, convivator.

συμπόσιον, ου, τό, (*συμπίνω*) compotatio, convivium. 2) convivii locus. 3) convivae. 4) libellus seu enarratio de convivio.

συμπότης, ου, ὁ, (*συμπίνω*) compotor, conviva.

συμποτικός, ή, όν, convivalis. 2) convivio conveniens. 3) compotor, conviva suavis et jucundus. A pr.

συμπότις, ιδος, ἡ, compotrix. Femin. a *συμπότης*.

συμπότρια, ας, ἡ, idem ut Femin. ab eod.

σύμπους, ποδος, ὁ, ἡ, (*πούς*) qui pedes habet conjunctos.

συμπραγματεύομαι, f. εύσομαι, una cum alio seu aliis negotium procuro, una operam navo. 2) simul negotior.

συμπράκτωρ, ορος, ὁ, adjutor. A seq.

συμπράσσω, Att. -ττω, f. ξω, Ion. *συμπρήσσω*, (*πράσσω*, irr.) una facio aliquid cum aliquo, τί τινι, adjuvo, auxilior, τινί. Med. in vindicta sumenda adjuvo, Hdt. 5, 94.

συμπράτης, ου, ὁ, qui cum alio aliquid vendit.

συμπρεπής, ές, (*πρέπω*) decens.

συμπρεσβευτής, οῦ, ὁ, legationis collega. A seq.

συμπρεσβεύω, f. εύσω, collega et socius sum legationis.

σύμπρεσβυς, εως, ὁ, pl. *συμπρέσβεις*, idem quod *συμπρεσβευτής*.

συμπρεσβύτερος, ου, ὁ, qui et ipse presbyter et e seniorum collegio est.

συμπρίαμαι, (*πρίαμαι*, irr.) coëmo.

συμπροάγω, f. άξω, mecum adduco, vel produco.

συμπροαύξομαι, una cresco.

συμπρογιγνώσκω, (*γιγνώσκω*, irr.) simul praevideo.

συμπρόεδρος, ὁ, qui una est Prohedrus, collega in munere Prohedri, vid. *πρόεδρος*.

συμπρόειμι, (*εἶμι*) simul procedo, simul progredior.

συμπροέρχομαι, idem quod praec.

συμπροθυμέομαι, f. ήσομαι, contendo in idem efficiendum, in eandem caussam incumbo. 2) adjuvo in aliqua re.

συμπροκόπτω, (*κόπτω*) simul proficio.

συμπροκύπτω, (*κύπτω*) una me inclino.

συμπρονομεύω, f. εύσω, simul frumentatum egredior, direptionum in pabulatione socius sum.

συμπροξενέω, f. ήσω, in aliqua re consequenda adjuvo.

συμπροπέμπω, f. ψω, et ομαι, una deduco et comitor, prosequor euntem.

συμπροπίπτω, una abeo, Polyb. (ι natura longum.)

συμπροπορεύομαι, praegredior, dux sum.

συμπροσάγω, una adduco.

συμπρόσειμι, adhaereo, simul adsum, particeps sum. Impers. *συμπρόσεστιν*, adhaeret.

συμπροσέχω, simul adhaereo, attendo.

συμπροσκυνέω, f. ήσω, simul adoro.

συμπροσμίγνυμι, accedo, vel colloquendi, vel oppugnandi caussa, vel alia quacunque.

συμπροσπίπτω, simul accido. (ι natura longum.)

συμπροσπλέκω, f. ξω, simul adnecto. 2) una manum consero.

συμπροτερέω, prior sum, praecedo.

συμπροτρέπω, cohortor, impello ad quid

συμπροφητεύω, una, pariter vaticinor.

συμπροχέω, f. χεύσω, profundo, praeterea profundo. Dicitur et de libatione.

συμπροχωρέω, una procedo.

συμπροψαύω, attingo.

συμπρύτανις, ὁ, collega in ordine Prytanum.

συμπτερόομαι, una sublimis volo.

συμπτυκτικός, ή, όν, (*συμπτύσσω*) complicandi et contrahendi vim habens, constrictivus.

σύμπτυκτος, ον, (*συμπτύσσω*) complicatus.

σύμπτυξις, εως, ἡ, (*συμπτύσσω*) clausura, conclusio, complicatio.

συμπτύσσω, f. ξω, claudendo complico. 2) complico.

σύμπτυστος, ον, (*πτύω*) conspuendus, i. e. contemnendus, abominandus.

σύμπτωμα, ατος, τό, (*συμπίπτω*) casus, res fortuita, eventus quilibet. 2) adfectus cum morbo conjunctus, qui in morbo oritur. 3) calamitas quaelibet.

συμπτωματικός, ή, όν, qui est ex accessione morbi, morbo accidens plerumque, aut fortuito. 2) fortuitus, qui casu accidit. A praec.

συμπτωματικῶς, adv. per accidens, casu, fortuito.

σύμπτωσις, εως, ἡ, (*συμπίπτω*) casus, eventus. 2) lapsus, ruina. 3) concursio rerum eodem desinentium, vel quasi dicta coincidentia, etiam fluminum. 4) conflictus.

συμπυκάζω, f. άσω, contego, cooperio. *συμπεπυκασμένος*, contectus.

σύμπυκνος, ον, bene compactus, firmus.

συμπυκνόω, compingo, denso.

συμπυνθάνομαι, simul audio, simul quaero.

συμπυρόω, f. ώσω, simul incendo, simul comburo aut igne torreo.

συμπωλέω, una vendo.

συμπωρόω, f. ώσω, in tophum seu callum cogo. *συμπωροῦμαι*, concresco in tophum, aut callosam duritiem.

συμφαγεῖν, una edere. *συνέφαγον*, una edi vel ederunt, it. coenavi vel coenaverunt. aor. 2. a *συνεσθίω*.

συμφαίνομαι, (*φαίνομαι*) simul appareo.

συμφανής, ές, (*συμφαίνομαι*) manifestus, apertus.

συμφαντάζομαι, f. άσομαι, simul animo imaginor, simul concipio.

σύμφασις, εως, ἡ, multarum stellarum emersus et conspectus eodem tempore.

συμφέρει, impers. expedit, convenit, conducit, prodest.

συμφέρον, οντος, τό, neutr. part. praes. a *συμφέρω*, commodum, utilitas.

συμφερόντως, adv. commode, utiliter. A praec.

συμφερτός, ή, όν, confertus, congestus, adgestus, collatitius. 2) solidus. A seq.

συμφέρω, f. συνοίσω, (*φέρω*, irr.) 1) confero, congero, comporto, conveho. 2) *τινί τι*, simul porto aliquid cum aliquo, simul fero, simul tolero. 3) confero, convenio, prosum. v. *συμφέρον*, τό. 4) Pass. et Med. c. dat. a) una moveor, simul festino cum aliquo, comitor. b) congredior cum aliquo, pugno, manus consero. c) familiaritate alicujus utor. d) convenio, congruo alicui, consentio: similis sum. e) evenio, accido, contingo. *τὰ συμφερόμενα*, res, casus, conditio rerum. - cf. *συμφορά*.

συμφεύγω, (*φεύγω*, irr.) una fugio, simul exsulo.

σύμφθαρσις, ἡ, (*συμφθείρω*) una corruptio.

σύμφημι, (*φημί*, irr.) una dico, adsentior, consentio, fateor, concedo, approbo, *τινί*.

συμφήτωρ, ορος, ὁ, adstipulator, testis. A praec.

συμφθέγγομαι, concino; de Musicis. 2) una vel eadem loquor. 3) sono adjuvo.

συμφθείρω, perdo, everto, labefacto.

συμφθίνω, (*φθίνω*, irr.) una diminuor, simul decresco, in me veluti subsido et collabor contabescendo. (De quant. v. *φθίνω*.)

σύμφθογγος, ον, consonus.

συμφιλέω, mutuo amore prosequor.

συμφιλία, ας, ἡ, consensus mutuus, concordia.

συμφιλοδοξέω, servio alicujus gloriae.

συμφιλοκαλέω, f. ήσω, simul honestatis studiosus sum, socius sum in rebus honestis; item in magnificentia. 2) aliquem in dignitate retinenda vel augenda adjuvo.

συμφιλολογέω, una studiis literarum vaco, una de rebus, ad eruditionis quamcunque partem pertinentibus, dissero.

συμφιλονεικέω, f. ήσω, simul rixor.

συμφιλοσοφέω, f. ήσω, una operam do philosophiae, una philosophor, una de literis disputo.

συμφιλοτιμέομαι, f. ήσομαι, simul magno studio contendo.

συμφλάω, f. άσω, (*φλάω*) collido, confringo, contundo. (De quant. vide simplex.)

συμφλεγμαίνω, simul aestuo, vel intumesco.

συμφλέγω, f. ξω, comburo. 2) uro, incendo, inflammo.

συμφλογίζω, f. ίσω, simul comburo, concremo.

συμφλυαρέω, pariter nugor, una garrio.

συμφοβέω, una terreo, conterreo.

συμφοιτάω, f. ήσω, (*φοιτάω*) una frequento, sum condiscipulus.

συμφοίτησις, εως, ἡ, condiscipulatus, Gl. Vet. 2) congressus, conventus. A pr.

συμφοιτητής, οῦ, ὁ, condiscipulus. 2) congressus particeps.

συμφονεύω, f. εύσω, simul cum alio interficio.

συμφορά, ᾶς, ἡ, (*συμφέρω*) collatio, congestus, coacervatio in unum. 2) quod accidit, casus, eventus, et quidem in utramque partem, sed imprimis 3) infelix eventus, fortuna adversa, calamitas, clades, infortunium: unde 4) de singulis formis malorum dicitur, de tristitia, odio, invidia, morbo, condemnatione, morte etc. quod tironibus notandum. 5) vitium alicujus rei.

συμφοράζω, f. άσω, i. q. *συμφοραίνω*.

συμφοραίνω, (*συμφορά*) calamitatem alicujus deploro.

συμφορεύς, έως, ὁ, (*συμφέρω*, 4, a.) comes, vox Lacon. Xen.

συμφορέω, f. ήσω, confero, congero, comporto, accumulo, coacervo.

συμφορή, ἡ, Ion. pro *συμφορά*.

συμφόρημα, ατος, τό, (*συμφορέω*) quod congestum est, congeries.

συμφόρησις, εως, ἡ, coacervatio. 2) multitudo collecta. 3) Hesych. etiam pro casu infelici.

συμφορητός, ή, όν, congestus, conflatus, coacervatus.

σύμφορος, ον, (*συμφέρω*) utilis, commodus, aptus. 2) adsecla, comes. 3) congestitius.

συμφόρως, adv. commode, utiliter.

συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, qui una consilia agitat, consiliarius, consultor. 2) unanimis, concors. A seq.

συμφράζομαι, f. άσομαι, simul consulto seu delibero. 2) mecum reputo. *συμφράσσατο*, una consultavit. aor. 1. poet. et Ion. pro *συνεφράσατο*.

συμφράσσω, Att. ττω, f. ξω, consepio, munio, cingo indagine, oppono argumentum; obstruo. 2) denso, non magnis intervallis relictis colloco. ap. Xenoph.

συμφρονέω, f. ήσω, eadem sum mente, consentio, conspiro. 2) una intelligentia concipio et comprehendo. 3) cogito, animadverto, intelligo, percipio, exputo, cogitando, meditando extundo.

συμφρόνησις, εως, ἡ, consentio, consensus.

συμφρονίζω, idem quod *σωφρονίζω*, moneo, castigo etc. dub. l.

συμφροντίζω, pariter cogo, una meditor.

συμφροσύνη, ης, ἡ, (σύμφρων) concordia, consensus, conspiratio.

συμφρουρός, ὁ, proprie, qui una custodit. 2) custos, defensor, ut simplex.

συμφρύγω, f. ξω, torreo, torrefacio, frigo. (---)

σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ, (σύν, φρήν) qui eadem est mente, qua alius, concors, consentiens.

συμφυάς, άδος, ἡ, (συμφύω) conjunctio, Hipp.

συμφυγαδεύω, (φυγαδεύω) simul in exilium mitto.

συμφυγάς, άδος, ὁ, ἡ, exilii comes.

συμφυή, ἡ, (συμφύω) i. q. συμφυσις, v. l. Plat. legg. 5. p. 734. E. p. συνωφή.

συμφυής, ές, (συμφύω) ejusdem vel similis naturae. 2) insitus, innatus, item, qui ex aliqua re nasci solet. 3) adhaerens, qui coaluit cum aliquo. 4) unanimis, consentiens. συμφυέστερος, convenientior naturae et usitatior.

συμφυΐα, ας, ἡ, concretio, coalitus. A pr.

συμφύλαξ, κος, ὁ, consors custodiae, excubiarum; qui confert ad cavendum.

συμφυλάσσω, Att. ἁττω, f. αξω, una custodio. 2) una conservo.

συμφυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis, gentilis, cognatus.

σύμφυλος, ον, (φῦλον) gentilis, vernaculus, cognatus.

συμφυράω, (φυράω) i. q. συμφύρω.

συμφυρδήν, adv. (συμφύρω) commixtim, confuse, promiscue.

συμφυρμός, οῦ, ὁ, commixtio, mistura.

σύμφυρτος, ον, commistus, confusus. A seq.

συμφύρω, f. φύρσω, (φύρω) commisceo, confundo. συμφύρομαι, commisceor, etiam de coitu. συμπεφυρμένος, commistus, confusus. perf. pass. part. (---)

συμφυσάω, f. ήσω, una sufflo, vel inflo. 2) conspiro.

σύμφυσις, εως, ἡ, (συμφύω) concretio, consociatio, cohaerentia: v. c. naturalis ossium conjunctio.

συμφυτεύω, f. εύσω, simul planto vel sero. 2) simul auctor sum. συμπεφυτευμένος, ingenitus, perf. pass. part.

συμφυτικός, ή, όν, facile coalescens.

σύμφυτον, ου, τό, (συμφύω) nomen herbae conglutinandi vim habentis.

σύμφυτος, ον, (συμφύω) una plantatus, congenitus, innatus. 2) firmiter inhaerens, ut lat. insitus, de consuetudine diuturna in utramque partem. v. συμφυής. 3) Epith. loci, consitus arboribus, opacus. 4) qui coire potest, vocabilis: unde ζῶα σύμφυτα, quae una congregantur, pascuntur. 5) similis, similitudine conjunctus. 6) consentaneus, non abhorrens.

συμφύω, f. ύσω, (φύω, irr.) coalescere facio, conglutino, coagmento. 2) pf. συμπέφυκα, aor. 2. συνέφυν, et Med. συμφύομαι, simul nascor, coalesco, cohaeresco, complector, complexus haereo, concresco, insitus s. infixus sum. (De quant. v. φύω.)

συμφυῶς, adv. more eorum, quae congenita sunt, h. e. firme, tenaciter, constanter.

συμφωνέω, f. ήσω, consono, concino, convenio, paciscor. it. congruo, similis sum. συμπεφωνημένος, pactum, conventum.

συμφώνησις, εως, ἡ, vocis seu soni consensus. 2) consensus, concordia. A praec.

συμφωνία, ας, ἡ, convenientia vocum inter se, consonantia, concentus: consensus, adsensus, consensio: pactio, conventum.

σύμφωνος, ον, (σύν, φωνή) consonus. 2) concors, consentiens, consentaneus, conveniens. ἐκ συμφώνου, ex consensu.

συμφώνως, adv. voce seu sono inter se convenienter. 2) unanimi consensu, concorditer, convenienter.

συμφωτίζω, f. ίσω, collustro, simul illumino.

σύμψαλμα, τό, (ψάλλω) est concentus musicus instrumentorum et vocum.

σύμψαυσις, εως, ἡ, contactus. A seq.

συμψαύω, f. αύσω, contingo, tactu mutuo conjunctus sum, conjungor, coeo.

συμψάω, f. ήσω, corrado, radendo complano, vestigia alicujus ita conturbo, ut non appareant amplius, deleo, contero.

συμψελλίζω, simul balbutio. 2) ad alterius captum me accommodo.

συμψεύδομαι, de composito fallo, Polyb.

συμψηφίζω, f. ίσω, supputo, computo.

συμψηφιστής, οῦ, ὁ, computator. A praec.

σύμψηφος, ον, cujus idem est suffragium, seu eadem sententia, consentiens.

συμψάχω, idem quod ψάχω.

συμψιθυρίζω, f. ίσω, consusurro, una susurro.

συμψοφέω, f. ήσω, simul strepitum seu crepitum edo, simul sonitum do. 2) collisione, v. c. armorum, strepitum facio.

συμψυχέω, (σύμψυχος) consentio, unanimis sum.

συμψυχία, ας, ἡ, unanimitas, concordia. A seq.

σύμψυχος, ον, qui ejusdem animi et sententiae est, unanimis. 2) amicus.

συμψύχω, (ψύχω, irr.) una refrigero. (---)

σύν, ap. Atticos antiquiores ξύν, I. Praepos. regens dativum, *cum*. Indicat 1) conjunctionem et societatem, ubi plerumque quidem respondet Latino *cum*, interdum vero aliter debet reddi, ut σὺν ὅπλοις, in armis. σὺν δακρύοις, inter lacrimas. γίγνεσθαι s. εἶναι σύν τινι, a partibus alicujus stare, prospicere alicui; it. pertinere ad aliquid. οἱ σύν τινι, comites, asseclae, sectatores, sodales. 2) instrumentum, ubi Latini ponunt vel ablativum vel praeposit. *per*, ut τῇ βίᾳ, vi, per vim. Nonnunquam hic quoque *cum* retineri potest: σὺν θεῷ, cum deo. νικᾶν σὺν Ἀθήνῃ, cum Minerva i. e. auxilio Minervae vincere. 3) convenientiam, *secundum*. σὺν τοῖς νόμοις, secundum leges. σὺν τῇ γνώμῃ τινός, secundum mentem s. ex mente alicujus. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, secundum tuam utilitatem, ubi tamen etiam Latine dici potest: tuo cum commodo. 4) Facit circumscriptionem adverbii, ut σὺν τῷ δικαίῳ, secundum justitiam, i. e. juste. σὺν τῷ καλῷ, honeste. II. Adverb. una, simul. III. In Compositis est *una*, simul, pariter, eodem tempore; item quum de pluribus sermo est, velut πολλοὶ συνήκουσαν, multi audiverunt. Saepe etiam respondet Latino *con-*, ita ut vel conjunctionem et societatem, vel consensum et convenientiam, vel absolutionem et finem indicet. Numeralibus junctum habet vim distributivam, ut σύνδυο, bini; σύντρεις, terni.

συναγάλλομαι, una exsulto.

συναγανακτέω, f. ήσω, simul indignor. 2) condoleo.

συναγανάκτησις, εως, ἡ, indignatio communis. A pr.

συναγγέλλω, simul nuncio.

συνάγγελος, ου, ὁ, qui una mittitur nuncius, legationis socius.

συναγείρω, congrego, colligo, agglomero. 2) in med. recipio animum, colligo me.

συναγελάζω, f. άσω, adgrego, congrego. συναγελάζομαι, congregor, aggregor, me adjungo, gregatim vivo.

συναγελασμός, οῦ, ὁ, congregatio, adgregatio. A pr.

συναγελαστικός, ή, όν, congregabilis.

συναγένητος, et συναγέννητος, ον, pariter non genitus, non creatus. Vox eccl.

συνάγκεια, ας, ἡ, (ἄγκος) convallis, i. e. locus depressior undique cinctus montibus.

συναγλαΐζω, exquisite orno, etiam per verba.

σύναγμα, ατος, τό, (συνάγω) sedimentum, lotii collectio.

συναγνοέω, pariter ignoro, una pecco.

συνάγνυμι, f. συνάξω, aor. συνέαξα, (ἄγνυμι, irr.) confringo.

συναγοράζω, coemo.

συναγόρευσις, ἡ, adstipulatio, ejusdem rei, causae defensio. 2) patrocinium, defensio in judicio. A pr.

συναγορεύω, f. εύσω, adstipulor, adsentior, eandem caussam v. c. in senatu, vel apud populum defendo. 2) tueor, defendo, i. e. patrocinor.

συναγραυλέω, una ruri vivo, pastor sum.

συναγρεύω, (ἀγρεύω) una venor.

συναγρίς, ίδος, synagris, piscis marinus.

συναγρόμενος, part. aor. 2. med. Ep. a συναγείρω, congregatus, Il. 11, 687. Vide quae notata sunt s. v. ἀγείρω.

συναγρυπνέω, (ἀγρυπνέω) simul vigilo.

συνάγρυπνος, ον, (ἄγρυπνος) simul vigil.

συναγρώσσω, (ἀγρώσσω) i. q. συναγρεύω.

συναγυρμός, οῦ, ὁ, congregatio.

συναγυρτός, όν, collectus, congregatus.

συνάγχη, ἡ, (ἄγχω) angina, Phlox.

συναγχικός, ή, όν, angina laborans. A pr.

συνάγω, f. άξω, (ἄγω, irr.) confero, congrego, colligo, recolligo, adgrego, cogo. 2) conjungo, consocio, concilio. 3) contraho. 4) symbolas confero, coenam collatitiam ago: unde hospitio excipio, LXX. et N. T. 5) colligo, concludo.

συναγωγεύς, έως, ὁ, (συνάγω) coactor, congregator: conciliator.

συναγωγή, ῆς, ἡ, (συνάγω) collectio, congregatio, coactio. 2) coetus, concilium, conventus, schola. 3) apparatus rerum v. r. bellicarum. Dicitur et de sinu maris arctius coeunte. 4) contractio, v. c. oris.

συναγώγιμος, ον, collatitius.

συναγώγιον, ου, τό, convivium e symbolis, de quo et συναγώγιον, dicitur.

συναγωγός, όν, (συνάγω) collectivus, aptus ad colligendum vel conjungendum.

συναγωνιάω, pariter anxius sum.

συναγωνίζομαι, f. ίσομαι, una certo, certamen adjuvo, certaminis socius sum. 2) opem fero, auxilior, concerto, opitu-

lor.

συναγώνισμα, τό, adjumentum. A pr.

συναγωνιστής, οῦ, ὁ, certaminis socius. 2) adjutor, opitulator. Ab eod.

συνάδελφος, ου, ὁ, qui fratrem seu fratres habent. 2) qui alteri loco fratris est.

συναδικέω, f. ήσω, injuriae inferendae socius sum.

συναδοξέω, ignominiae particeps sum.

συνᾴδω, άσω, concino, consono. 2) consentio, adstipulor.

συναείδω, (ἀείδω) poet. p. συνᾴδω.

συναείρω, (ἀείρω) i. q. συναίρω.

συνάεθλος, ον, (ἄεθλος) certaminis socius et adjutor.

συναέξω, poet. p. συναύξω.

συναθετέω, una improbo, rejicio.

συναθλέω, f. ήσω, simul certo, sum certaminis particeps aut adjutor.

σύναθλος, ον, (ἄθλος) certaminis socius et adjutor.

συναθροίζω, f. οίσω, congrego, colligo, congero, conglobo, glomero, conglomero. συνηθροισμένος, congregatus, conglomeratus, concretus.

συνάθροισις, εως, ἡ, congestio, conglomeratio, congregatio, agmen, coetus. A praec.

συνάθροισμα, ατος, τό, adgregatio.

συναθροισμός, οῦ, ὁ, collectio. v. συνάθροισις.

συναθύρω, colludo, ludo cum aliquo. (⏑ ⏑ – –)

συναΐγδην, adv. simul, uno impetu.

συναΐδιος, ον, coaeternus, una aeternus.

συναικλεία, ας, ἡ, (αἰκλον) convivium. Alcman apud Athenaeum. Vox Dor.

σύναιμος, ον, (αἷμα) consanguineus, frater vel soror.

συναίμων, ονος, ὁ, ἡ, idem et ab eod.

συναίνεσις, εως, ἡ, (συναινέω) adsensus, consensus.

συναινέτης, ου, ὁ, comprobator, adstipulator. A seq.

συναινέω, f. έσω, adsentior, consentio, comprobo, approbo, annuo.

συναινος, ον, (αἶνος) qui est ejusdem sententiae, adstipulator.

συναίνυμαι, simul capio. 2) colligo. 3) aufero.

συναίρεμα, τό, (συναιρέω) contractio. Vox Grammat.

συναίρεσις, εως, ἡ, (συναιρέω) contractio.

συναιρέω, f. ήσω, (αἱρέω, irr.) affligo, everto, conficio, aufero. 2) simul amplector, comprehendo, contraho.

συναίρω, poet. συναείρω, (αἴρω, irr.) una attollo, adjuvo in attollendo. συναίρειν, et συνάραι λόγον, rationes conferre cum aliquo. 2) συναίρομαι, adjuvo, opitulor. συναιράμενος, opitulatus, qui opitulatur.

συναισθάνομαι, f. σθήσομαι, conscius mihi sum, percipio sensu.

συναίσθησις, εως, ἡ, conscientia morbi, sive illa adfectio, qua aeger eorum, quae in corpore suo minus recte habent, ipse sensum habet.

συναΐσσω, f. ξω, (ἀΐσσω) simul irruo, consurgo. (ᾱ Ep. ᾰ Att.)

συναιτία, ας, ἡ, caussa socia, societas culpae. 2) in bonam partem, caussa adjutrix, vel caussa adjuvans.

συναιτιάομαι, (αἰτιάομαι) simul incuso.

συναίτιον, ου, τό, id. q. συναιτία.

συναίτιος, ου, qui simul cum alio vel aliis in caussa est alicujus rei, s. auctor, culpae socius.

συναιχμάζω, una bellum gero, intersum bello s. praelio.

συναιχμαλωτίς, ίδος, ἡ, captivitatis socia, pariter captiva. A seq.

συναιχμάλωτος, ον, captivitatis socius, captivus.

σύναιχμος, ον, (αἰχμή) socius in bello, commilito.

συναιωρέομαι, una attollor in altum.

συναιώρησις, εως, ἡ, sublatio in altum facta pariter. A praec.

συνακμάζω, f. άσω, coadolesco, simul vigeo et aetate floreo, item, simul incendor, et incendor, inflammor, v. c. ira, cupiditate.

συνακολασταίνω, f. στήσω, una intemperanter vivo, s. insolenter, lascive ago.

συνακολουθέω, f. ήσω, una sequor, comitor.

συνακόλουθος, ου, ὁ, comes.

συνακοντίζω, f. ίσω, telis confodio. 2) telis peto.

συνακούω, f. ούσομαι, simul audio. 2) exaudio. Xenoph.

συνακρατίζομαι, una jento, una offulas meraco imbutas in jentaculo comedo.

συνακροάομαι, una audio.

συνακτέος, α, ον, contrahendus, adj. verb. a συνάγω. Neutr. συνακτέον, brevi dicendum, in pauca contrahendum est.

συνακτήρ, ῆρος, ὁ, (συνάγω) coactor, contractor. 2) genua femoralium.

συνακτήριον, ου, τό, accumulatio.

συνακτικός, ή, όν, collectivus, aptus ad colligendum seu cogendum. Subst. τὸ συνακτικόν, sc. ἦθος, vis conciliandi in oratore, s. persuadendi.

συναλάλαγμα, ατος, τό, conclamatio, vociferatio. A seq.

συναλαλάζω, f. ξω, simul clamorem edo militarem.

συναλάομαι, (ἀλάομαι, irr.) una circumvagor.

συναλγέω, f. ήσω, condoleo, una doleo.

συναλγηδών, όνος, ἡ, dolor communis. 2) plur. i. q. οἱ συναλγοῦντες, Eur.

συναλγύνω, (ἀλγύνω) una dolore afficio. 2) misericordia impleo.

συναλδής, ές, (ἀλδαίνω) una crescens.

συναλεαίνω, calorem adjuvo, concalefacio.

συναλέγω, cordi habeo, non negligo.

συναλειπτικῶς, adv. per Synaloephen. A seq.

συναλείφω, f. ψω, collino. 2) commisceo, confundo, in unum contraho. 3) expungo, deleo, oblitero.

συναλέω, f. έσω, (ἀλέω, irr.) mola in minutissimas partes confringo.

συναληθεύω, f. εύσω, simul sum verus.

συναλήθω, (ἀλήθω) i. q. συναλέω.

συναλητεύω, (ἀλητεύω) una circumvagor.

συναλθαίνω, et

συναλθέω, (ἀλθέω, ἄλθω) una curo, sano. Med. consanesco.

συναλιάζω, f. ξω, (ἁλία) i. q. συναλίζω, Ar. Lys. 93.

συναλίζω, f. ίσω, (ἁλίζω) confero, congrego, coacervo, cogo. Med. convenio, congregor.

συναλίσκομαι, f. αλώσομαι, (ἁλίσκομαι, irr.) simul capior.

συναλλαγή, ῆς, ἡ, (συναλλάττω) commercium, contractus, consuetudo, conversatio. 2) conciliatio.

συνάλλαγμα, ατος, τό, commercium, contractus, inpr. de pecuniis: unde aes alienum.

συναλλαγματικός, ή, όν, ad commercia, contractus, rem pecuniariam pertinens. A praec.

συναλλαγματικῶς, adv. per commercia, per contractus.

συναλλακτής, οῦ, ὁ, (συναλλάττω) conciliator. 2) consors, socius negotiationis, simul paciscens.

συναλλακτικός, ή, όν, ad conciliandum pertinens, aptus, seu efficax.

συνάλλαξις, εως, ἡ, contractio, commercium.

συναλλάσσω, Att. -ττω, f. ξω, (ἀλλάσσω) commuto aliquid cum aliquo, τινί τι. 2) concilio, reconcilio. 3) congredior cum aliquo, rem habeo. Med. συναλλάττεσθαί τινι vel πρός τινα, pacisci cum aliquo, contrahere pactiones.

συναλλοιόω, f. ώσω, simul immuto, diversum reddo.

συνάλλομαι, (ἅλλομαι, irr.) una salio.

σύναλμα, ατος, τό, saltus communis, qui fit a pluribus. A praec.

σύναλμος, ον, (ἅλμη) salsilagine confectus.

συναλοάω, f. ήσω, poet. συναλοιάω, (ἀλοάω) una trituro; contero, contundo.

συναλοιφή, ῆς, ἡ, (συναλείφω) commixtio. 2) vocalium duarum in unam contractio.

σύναλος, ου, (ἅλς) consalineus, convictor.

συναλύω, f. ύσω, simul vagor et temere erro. (De quant. v. ἀλύω)

σύναμα, adv. p. σὺν ἅμα, simul, una.

συναμαθύνω, una perdo, deleo, totum corrumpo.

συναμάομαι, congero, corrado, coacervo. (De quant. v. ἀμάω.)

συναμαρτάνω, simul erro, una erro, pecco.

συναμιλλάομαι, una pugno, adjuvo, contendo.

σύναμμα, ατος, τό, (συνάπτω) copula, vinculum, ut simplex.

συναμορος, f. l. p. συνάμορος, q. v.

συναμπίσχω, f. αμφέξω, aor. ημπισχον, inf. αμπισχεῖν, (ἀμπίσχω, irr.) simul tego, occulto, amicio.

συναμπρεύω, f. εύσω, una traho, ut jumenta trahunt plaustrum, in trahendo adjuvo.

συναμύνω, opitulor.

συναμφιάζω, vestio, tego, convestio.

συναμφιβάλλω, (βάλλω, irr.) simul amicio.

συναμφότερος, έρα, ερον, uterque simul, plerumque in plur.

συνάμφω, οἱ, αἱ, ambo simul.

συναναβαίνω, f. βήσομαι, simul adscendo. 2) una proficiscor. 3) expeditionis socius sum. v. ἀναβαίνω.

συναναβλαστάνω, una germina protrudo, progermino.

συναναβοάω, una exclamo, vociferor.

συναναβόσκομαι, una alor, una adolesco.

συναναγιγνώσκω, simul lego.

συναναγκάζω, f. άσω, simul cogo. 2) cogendo perficio, vel cogo simpliciter.

συναναγνωσις, εως, ἡ, lectio communis.

συναναγράφω, una in literas refero, una adscribo in numerum.

συναναγυμνόω, simul nudo.
συνανάγω, una abduco s. aveho.
συναναδέχομαι, una excipio vel suscipio.
συναναδίδωμι, una distribuo, una digero.
συναναδίπλωσις, εως, ἡ, conduplicatio.
συναναζεύγνυμι, una proficiscor, comes eo.
συναναζέω, f. έσω, confervefacio, fervere facio.
συναναιρέω, simul tollo.
συνανακάμπτω, una revertor.
συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo.
συνανακεράννυμι, f. κεράσω, una permisceo, commisceo, attempero.
συνανακεφαλαιόω, repeto summatim, in summam contraho; item ad pauca redigo.
συνανακινέω, una commoveo.
συνανακλίνομαι, simul accumbo, alicui accumbo. (ῑ)
συνανακοινολογοῦμαι, conscius sum alicui, ago cum aliquo, confero sermones.
συνανακομίζω, ομαι, una restituo. s. in restituendo alicui aliquid adjuvo.
συνανακύπτω, f. ψω, simul redondo, emergo.
συνανάκρασις, εως, ἡ, commistio, temperatura.
συνανακυκλέω, idem quod seq.
συνανακυλίω, f. ίσω, simul revolvo, convolvo.
συναναλαμβάνω, recipio.
συναναλίσκω, una sumtum facio. 2) una consumo, simul absumo.
συναναμίγνυμι, f. ξω, simul admisceo. 2) commisceo. συναναμίγνυμαι, commisceor; consuetudine alicujus utor.
συνανάμιξις, εως, ἡ, commistio, conjunctio. A praec.
συναναμιμνήσκω, in memoriam revoco alteri.
συναναπαύομαι, f. αύσομαι, simul quiesco, seu requiesco, una cum alio quiesco, una refocillor, recreor.
συναναπείθω, f. πείσω, simul suadeo, una hortor.
συναναπέμπω, dimitto.
συναναπηδάω, f. ήσω, (πηδάω) simul assilio.
συναναπίμπλημι, repleo pariter, ut contactu, consuetudine.
συναναπλάσσω, f. άσω, simul confingo.
συναναπλέκω, implico, intexo. 2) rursus copulo.
συναναπληρόω, simul impleo, una compleo. 2) exaequo alicui rei, ut virtutem nobilitati.
συναναπράττω, una exigo, μισθὸν παρά τινος, Xen.
συναναρπάζω, simul rapio, corripio, trahendo sc. sursum.
συναναῤῥιπτέω, f. ήσω, una sursum et in sublime jacio.
συναναῤῥίπτω, f. ψω. (ῥίπτω, irr.) idem quod praec. (ι natura longum.)
συνάναρχος, ον, (ἄναρχος) pariter carens principio, coaeternus, Eccl.
συνανασκάπτω, f. ψω, simul effodio.
συνανασκευάζω, (σκευάζω) simul refello.
συναναστομόομαι, una effundor per ostium, s. idem quod ἀναστομόομαι, ubi v.
συναναστρέφω, f. ψω, una revertor, una refero pedem, seu retrocedo. συναναστρέφομαι, conversor, τινί, cum aliquo.

συναναστροφή, ῆς, ἡ, reversio. 2) conversatio seu consuetudo quotidiana cum aliquo. A praec.
συνανασώζω, f. άσω, adjuvo in conservando. 2) simul restituo pristinae incolumitati, una servo. 3) recupero.
συνανατέλλομαι, una orior.
συνανατήκω, colliquefacio.
συνανατίθημι, una donarium pono, s. consecro.
συνανατολή, ῆς, ἡ, (συνανατέλλω) conjunctio exortus.
συνανατρέφω, simul nutrio, una alo seu educo.
συνανατρέχω, una procurro.
συνανατρίβω, f. ψω, simul conterο, affrico. συνανατριβόμενος, sodalis.
συναναφαίνω, una ostendo.
συναναφέρω, f. συνανοίσω, simul subveho vel eveho, aufero, asporto.
συναναφθέγγομαι, una loquor, s. clamo.
συναναφλέγω, concremo, simul uro.
συναναφορά, ἡ, (συναναφέρω) relatio rei ad aliquem, ut caussam, auctorem communem etc.
συναναφύρω, commisceo, confundo. (⏑⏑‒‒)
συναναχορεύω, f. εύσω, una salto.
συναναχρέμπτομαι, f. ψομαι, una exscreo, una cum screatu egero.
συναναχρώννυμι, f. χρώσω, pari colore, per contactum, inficio, contagio adficio. Pass. ex conjunctione cum alio colorem accipio.
συνανάχρωσις, εως, ἡ, contagiom, quale est corporum, quae contactu colorem aliquem, aut venenum, imbibunt. A praec.
συναναχωρέω, una discedo, vel secedo.
συνανδραγαθέω, una rem bene gero, una fortiter pugno.
συνανδρόομαι, una cum aetate adolesco, s. cresco.
συνανείργω, una inhibeo, cohibeo.
συνανελκύω, et
συνανέλκω, simul in altum traho.
συνανέρχομαι, simul adscendo, proficiscor aliquo.
συνανέχω, una in lucem prodeo, eodem tempore inclaresco, provehor.
συνανηβάω, simul rejuvenesco.
συνανθέω, simul floreo, una floreo. 2) floreo simpliciter.
συνανθρωπεύω, et συνανθρωπεύομαι, (σύν, ἄνθρωπος) inter homines vivo.
συνανθρωπέω, f. ήσω, idem et ex iisd.
συνανθρωπίζω, f. ίσω, idem.
συνανθρωπιστικός, ή, όν, qui inter homines vivit. A praec.
συνανιάω, f. άσω, una maerore adficio. (De quant. v. ἀνιάω.)
συνανίημι, simul remitto, s. relaxo, s. levo.
συνανίπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) simul evolo
συνανίστημι, una excito de sede, exsurgere facio, jubeo συνανίσταμαι, consurgo. συνανέστη, consurrexit, aor. 2.
συνανίσχω, simul vel una orior.
συνανιχνεύω, simul investigo.
συνανοηταίνω, pariter demens sum, s. demente, stulte, proterve, insolenter ago.
συνανοίγνυμι, simul aperio.
συνανοιμώζω, f. ξω, simul ploro vel ejulo.
συνανταγωνίζομαι, una repugno s. contra pugno.
συναντάω, f. ήσω, occurro, obvius fio incido in aliquem. impers. συναντῇ, occurrit, evenit, accidit.
συναντέω, Ion. p. συναντάω.
συνάντημα, ατος, τό, occursus. 2) eventus, et 3) plaga. LXX. A praec.
συνάντησις, εως, ἡ, occursus. Ab eod.
συναντιάζω, f. άσω, occurro.
συναντιβάλλω, confero simul vel una.
συναντιλαμβάνομαι, f. λήψομαι, una capesso, vel suscipio. 2) una incumbo in rem aliquam. 3) adjuvo seu opitulor.
συναντλέω, simul haurio, simul laboro, simul laborem perficio.
συνάντομαι, poet. p. συναντάω.
συνανύτω, i. q. συνανύω.
συνανύω, (ἀνύω) simul perficio.
συναξιόω, (ἀξιόω) dignor, sed quum de pluribus sermo est. 2) idem volo.
σύναξις, εως, ἡ, (συνάγω) collectio, congregatio, conventus. 2) conventus ad celebrandam sacram Eucharistiam, celebratio ipsius, sacra Eucharistia.
συναοιδία, ἡ, i. q. συνῳδία.
συναοιδός, όν, i. q. συνῳδός, q. v.
συναορέω, comitor, sum comes. A seq.
συνάορος, ον, (ᾱ) Dor. p. συνήορος, comes, socius, conjunctus, conjux, τινί. 2) Subst. ὁ συνάορος, biga.
συναπάγω, f. ξω, (ἄγω, irr.) simul abduco, seu abripio, in partem fere deteriorem; interdum tamen honeste, ad imitandum pellicio: unde συναπάγομαί τινι, sequor, imitorque.
συναπαίρω, simul abeo, simul migro.
συναπαρτίζω, f. ίσω, perfectum et absolutum reddo. 2) adaequo.
συναπαρτισμός, οῦ, ὁ, consummatio. A pr.
συναπαυγάζομαι, una effulgeo.
συνάπας, ᾶσα, ᾶν, simul omnis, universus.
συναπειλέω, f. ήσω, comminor, simul minor.
συνάπειμι, una absum, vel abeo.
συναπελαύνω, una expello.
συναπελεύθερος, ου, ὁ, conlibertus. Philox.
συναπεργάζομαι, f. άσομαι, conficio, simul efficio, in re aliqua efficienda juvo, in re conficienda meam navo operam. 2) actioni subservio.
συναπερείδω, impingo, infligo.
συναπέρχομαι, una abeo.
συναπευθύνω, guberno, s. una guberno.
συναπεχθάνομαι, simul inimicitias exerceo.
συναπλόω, explico, evolvo.
συναποβαίνω, una abeo.
συναποβάλλω, simul abjicio. 2) simul amitto.
συναπογράφομαι, una profiteor nomen, v. c. inter candidatos, cives, etc. ut in tabulas referatur. v. ἀπογράφομαι.
συναποδείκνυμι, una demonstro.
συναποδημέω, f. ήσω, simul peregrinor, socius peregrinationis sum.
συναπόδημος, ον, qui simul peregrinatur, vel extra patriam est.
συναποδίδωμι, una reddo.
συναποδοκιμάζω, una reprobo.
συναποδράω, una aufugio.
συναποδύρομαι, una lamentor. (⏑⏑⏑‒⏑‒)
συναποδύω, f. ύσω, una exuo. (De quant. v. δύω)
συναποθνήσκω, simul morior, commorior.
συναποικίζω, una in coloniam mitto.

συναποίχομαι, simul discedo.
συναποκαθαίρω, simul expurgo.
συναποκάμνω, simul defatigor, deficio.
συναπόκειμαι, repositus seu reconditus sum.
συναποκινδυνεύω, periclitor cum aliquo.
συναποκλείω, una includo, vel excludo.
συναποκλίνω, una, pariter inclino. (⏑ ⏑ ⏑ – –)
συναποκλύζω, f. ύσω, simul abluo.
συναποκομίζω, una defero.
συναποκόπτω, f. ψω, simul abscindo.
συναποκρίνομαι, simul respondeo. (ῑ)
συναποκρύπτω, f. ψω, simul abscondo.
συναποκτείνω, una occido.
συναποκτίννῦμι, idem.
συναπολαμβάνω, una recipio. 2) una intercludo.
συναπολάμπω, f. ψω, simul effulgeo, una resplendeo.
συναπολαύω, f. αύσω, simul fruor.
συναπολείπω, una relinquo.
συναπολήγω, f. ξω, finio una cum, termino aliqua re, c. dat. Philostr.
συναπόλλῡμι, simul perdo. pass. simul pereo.
συναπολογέομαι, una defendo.
συναπομηκύνω, simul extenuo.
συναπομαραίνω, una marcescere facio, simul languidum reddo.
συναπονεύω, simul innuo, simul nuto.
συναπονοέομαι, pass. et med. pari dementia utor, paria patro vel patrare tento. v. ἀπονοέομαι.
συναποπέμπω, una dimitto.
συναποπλέω, una discedo navi.
συναποῤῥήγνῡμι, una abrumpo.
συναποσβεννύω, ῡμι, simul exstinguo.
συναποσεμνύνω, una honoro, laudo, extollo verbis.
συναποστάτης, ου, ὁ, qui simul descivit, defectionis socius.
συναποστέλλω, f. ελῶ, una mitto seu ablego.
συναποστερέω, una privo.
συναποτελέω, perficio.
συναποτερματίζω, pariter finio. Pass. pariter desino.
συναποτίθημι, in med. θεμαι, simul depono, una exuo.
συναποτίκτω, una cum partu edo.
συναποτίλλω, simul avello.
συναποτροχάζω, cursu aufugio.
συναποφαίνω, (φαίνω, irr.) simul ostendo, pronuncio. Med. c. dat. consentio, adstipulor.
συναπόφασις, εως, ἡ, negatio ejusdem rei. A praec.
συναποφέρω, simul aufero, tollo, vel abripio.
συναπόφημι, una pronuncio, decerno, assentior, una nego.
συναποχράομαι, utor.
συναποχωρέω, simul discedo.
συναπτέος, α, ον, adj. verb. e συνάπτω, conjungendus.
συναπτικός, ή, όν, colligandi vim habens.
συναπτικῶς, adv. copulative, vi copulandi.
συναπτός, ή, όν, continuus. 2) connectens. A seq.
συνάπτω, f. ψω, coalescere facio, adnecto, copulo, conjungo, ferrumino, conglutino, continuo. 2) attingo, advenio, pertinio, adsum. συνάπτοντας, vel συνάψοντος καιροῦ, quum tempus adesset. 3) committo, v. c. pugnam.
συναπωθέω, (ὠθέω, irr.) una repello, repudio.
συναράσσω, Att. άττω, f. ξω, collido, confringo. συναρηράχαται, perf. pass.
συναρέσκω, f. έσω, complaceo. Hinc impers. συναρέσκει, complacitum est.
συναρήγω, f. ξω, simul auxilior.
σύναρθρος, ον, articulo vel articulis copulatus. Epith. orationis ap. Gramm.
συναρθρόομαι, articulis compingor v. c. de naturali ossium copulatione; vel oratione. A pr.
συνάρθρωσις, ἡ, conjunctio membrorum per articulos. A pr.
συναριθμέω, f. ήσω, connumero.
συναρίθμησις, εως, ἡ, connumeratio. A praec.
συνάριθμος, ον, qui eodem numero continetur.
συναριστάω, f. ήσω, simul prandeo.
συναριστεύω, simul cum alio rem optime gero, excello cum alio.
συνάριστος, ου, ὁ, (ἄριστον) qui simul prandet, compransor. (ᾰ)
συναρκέομαι, sufficio, satisfacio. τινί, duro cum aliquo, fero aliquem.
συναρμογή, ῆς, ἡ, apta compositio, concinnitas. A seq.
συναρμόζω, f. όσω, coapto, coagmento, concinno, apte compono. 2) congruo, convenio, quadro. συνηρμοσμένος, compactus. In med. accommodo me.
συναρμολογέω, f. ήσω, congruenter coagmento, apte concinno et compingo.
συναρμονιάω, apte convenio; de numeris versuum et concentu musico.
συναρμοσία, ας, ἡ, (συναρμόζω) congruentia, convenientia.
συνάρμοσις, εως, ἡ, conjunctio.
συναρμοστέον, adv. verb. a συναρμόζω, commodandum, aptandum.
συναρμοστέω, aptus, congruens sum, congruo.
συναρμοστής, οῦ, ὁ, concinnator. 2) conciliator, moderator.
συναρμοστικός, ή, όν, idem, concinnandi vim habens.
συναρμοττόντως, adv. apte, convenienter. A seq.
συναρμόττω, idem quod συναρμόζω.
συναρπαγή, ῆς, ἡ, direptio, rapina. vid. συναναρπάζω. A seq.
συναρπάζω, f. άσω, corripio, abripio, diripio.
συναῤῥωστέω, una aegroto.
σύναρσις, εως, ἡ, (συναίρω) copulatio, apta harmonia etc. consociatio operae, studii.
συναρτάω, f. ήσω, appendo, annecto, et 2) συναρτάομαι, appendor: adhaereo, sequor.
συνάρτησις, εος, ἡ, connexio rerum et colligatio, quum una ab alia pendet. A praec.
συναρτίζω, f. ίσω, compono, cogo, congrego.
συναρτύω, f. ύσω, instruo, adapto, simul paro.
συναρχαιρεσιάζω, f. άσω, in petitione adjuvo, candidato faveo et adsum.
συναρχία, ας, ἡ, magistratuum collegium. A seq.
σύναρχος, ου, ὁ, (ἀρχή) in magistratu collega.
συνάρχων, οντος, ὁ, idem. A seq.
συνάρχω, f. ξω, una impero, una magistratu fungor, collega sum in magistratu.
συνάρω, coagmento, compingo, apte compono. (De quant. v. ἄρω.)
συναρωγός, οῦ, ὁ, (ἀρωγός) auxiliator.
συνασεβέω, impietatis particeps sum, s. impii facinoris.
συνασκέω, f. ήσω, simul exerceo. 2) simpliciter, exerceo.
συνάσκησις, εως, ἡ, exercitatio. A pr.
συνασμενίζω, (ἀσμενίζω) simul laetor.
συνασοφέω, f. ήσω, simul desipio, stolidi, temerarii facinoris consors sum, apud Eurip.
συνασπάζομαι, una saluto, complector.
συνασπιδόω, f. ώσω, idem quod seq.
συνασπίζω, f. ίσω, consertis clypeis pugno, testudine facta pugno. συνασπίζειν, clypeos conserere; socia arma cum aliquo conjungere.
συνασπισμός, οῦ, ὁ, consertio clypeorum, testudo. 2) agmen consertis clypeis pugnantium. A pr.
συνασπιστής, οῦ, ὁ, qui una pugnat, commilito. Ab eod.
συνασταχύω, (ἄσταχυς) una aristas, fruges edo.
συναστραγαλίζω, f. ίσω, simul talis ludo.
συναστράπτω, f. ψω, pariter corusco, simul fulgeo.
συνασφαλίζομαι, confirmo, claudo fores, caveo pro altero.
συνασχαλάω, simul maereo, una succenseo.
συνασχάλλω, idem.
συνασχημονέω, una, pariter turpiter ago.
συνασχολέω, simul occupatus sum, simul operam navo.
συνατενίζω, (ἀτενίζομαι) contueor.
συνατιμάζω, pariter contumelia adficio; pari ignominia adficio.
συνατυχέω, f. ήσω, una miser seu infortunatus sum.
συναυαίνω, simul exsicco.
συναυγασμός, οῦ, ὁ, radiorum s. lucis e variis locis in unum concursus.
συναύγεια, ας, ἡ, (αὐγή) idem.
συναυδάω, f. ήσω, simul loquor. 2) consentio, adsentior.
συναυλέω, f. ήσω, simul tibiis cano, una cano.
συναυλία, ας, ἡ, (αὐλός) tibiarum concentus, instrumentorum musicorum consonantia.
συναυλία, ας, ἡ, (αὐλή) cohabitatio, contubernium.
συναυλίζομαι, f. ίσομαι, una commoror, contubernalis sum.
συναυλισμός, οῦ, ὁ, contubernium.
σύναυλος, ον, (αὐλός) consonus.
σύναυλος, ον, (αὐλή) contubernalis.
συναυξάνω, f. ξήσω, (αὐξάνω, irr.) simul crescere facio, locupleto, uberiorem reddo; etiam verbis augeo aliquid. Med. una cresco.
συναύξησις, ἡ, incrementum.
συναύξω, (αὔξω, irr.) i. q. συναυξάνω, dub. l. Hom. h. Cer. 268.
συναφαιρέω, una detraho, aufero.
συναφανίζω, una aboleo, perdo.
συνάφεια, ας, ἡ, (συναφής) conjunctio, connexio, contextus, series, continuatio, condensatio.
συνάφεσις, εως, ἡ, (ἀφίημι) versus eundem locum impetus; de fluviis, confluen-

τ s.

συναφή, ῆς, ἡ, (συνάπτω) connexio, cohaerentia, conjunctio, series, conjugium.

συναφής, ές, (συνάπτω) conjunctus, contiguus.

συναφίημι, f. ήσω, simul emitto.

συναφικνέομαι, una pervenio.

συναφίστημι, f. συναποστήσω, (ἵστημι), una avoco, simul abstraho. 2) in aor. 2. Act. et Med. una deficio, una desciscio.

συναφομοιόω, f. ώσω, adsimilo.

συναφορίζω, una segrego, secerno.

συνάχθομαι, f. θέσομαι, (ἄχθομαι, irr.) vicem alicujus, doleo, condoleo.

συναψις, εως, ἡ, (συνάπτω) conjunctio, connexio, cohaerentia, contactus.

συνάχνυμαι, (ἄχνυμαι) condoleo.

συνδαΐζω, f. ξω, (δαΐζω) simul occido.

συνδαίνυμαι, convivor, una edo.

συνδαιταλεῖς, αἱ, compotores.

σύνδαιτις, ιδος, ἡ, fem. a συνδαίτωρ.

συνδαίτωρ, ορος, conviva.

συνδαίω, f. δαίσω, (δαίω, II. irr.) simul epulor, γάμους, coenae nuptialis sum particeps, Eur.

συνδάκνω, f. δήξομαι, (δάκνω, irr.) commordeo.

συνδακρύω, f. ύσω, una lacrimor.

συνδαμάω, f. άσω, simul domo.

συνδάμνημι, poet. p. συνδαμάω.

συνδανείζω, f. είσω, fenori colloco insuper. In med. insuper fenori sumo.

συνδαπανάω, f. ήσω, una consumo.

συνδείδω, perf. συνδέδια, συνδέδοικα, (δείδω, irr.) simul timeo seu metuo.

συνδειπνέω, f. ήσω, cum alio coeno, simul vescor seu edo.

συνδειπνίον, ου, τό, idem quod seq.

συνδείπνον, ου, τό, concoenatio, convivium.

σύνδειπνος, ου, (δεῖπνον) conviva.

συνδεκάζω, corrumpo donis, colludo, praevaricor.

συνδεκατεύω, (δεκατεύω) decimas simul exigo. 2) δεκάτην (v. δέκατος, 2.) una celebro.

σύνδενδρος, ον, (δένδρον) arboribus consitus.

συνδέομαι, f. δεήσομαι, (δέομαι, irr.) una egeo, una desidero, simul precor, τινάς.

σύνδεσις, ἡ, (συνδέω) colligatio. 2) densitas.

συνδεσμεύω, et συνδεσμέω, (δεσμεύω, δεσμέω) colligo, annecto.

συνδέσμιος, ον, (δέσμιος) in eodem carcere, sive pariter vinctus, convinctus.

σύνδεσμος, ου, ὁ, colligatio, conjunctio, vinculum, copula, copulatio, nexus. it. particula, Gramm.

συνδεσποτεία, ας, ἡ, dominii societas, dominium duobus commune.

συνδέτης, ου, ὁ, (συνδέω) colligatus cum altero, v. c. catena.

συνδετικός, ή, όν, colligandi vim habens. A praec.

σύνδετος, ον, (συνδέω) alligatus.

συνδεύω, (δεύω) simul madefacio.

συνδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) colligo, connecto, vincio; conjungo, concilio, socio.

σύνδηλος, ον, simul cognitus. 2) cognitus, manifestus.

συνδημαγωγέω, f. ήσω, pariter capto gratiam populi, vel in populi gratia captanda juvo.

συνδημιουργέω, f. ήσω, una condo, curo etc. vid. seq.

συνδημιουργός, οῦ, ὁ, qui una aliquid efficit, elaborat, curat, gubernat, unde et nomen muneris publici est.

συνδιαβαίνω, una transeo, v. c. flumen.

συνδιαβάλλω, in invidiam adduco. 2) una defero.

συνδιαβαπτίζω, et in Med. ομαι, conflictor cum aliquo, s. vim vi repello, urgentem s. vexantem pariter vexo. Demosth. v. βαπτίζω. Ductum a lavantibus, qui sese mutuo haustis e solio aquis, joci ergo, perfundunt, quo risum excitent.

συνδιαβαστάζω, una fero s. sustineo.

συνδιαβιβάζω, f. άσω, una traduco.

συνδιαγιγνώσκω, simul obsvatior. 2) adsentior.

συνδιάγω, f. ξω, simul dego.

συνδιαγωγή, ῆς, ἡ, commercium, consuetudo cum alio vel aliis. A praec.

συνδιαθερμαίνω, simul, vel contactu calefacio.

συνδιάθετος, ον, (διατίθημι) proclivis valde, factus e natura ad —

συνδιαθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) una peragro, vagor.

συνδιαιρέω, f. ήσω, simul divido, simul distinguo.

συνδιαιτάομαι, f. ήσομαι, cohabito, contubernalis sum. 2) una convivor. 3) una versor, sum cum aliquo. 4) concumbo cum aliqua.

συνδιαίτησις, εως, ἡ, (συνδιαιτάομαι) cohabitatio, eadem vivendi ratio.

συνδιαιτητής, οῦ, ὁ, contubernalis, convictor.

συνδιαιωνίζω, f. ίσω, pariter sum aeternus, aeternitate pari cum alio seu aliis fruor.

συνδιακαίω, f. αύσω, una peruro.

συνδιακινδυνεύω, f. εύσω, una periculum subeo.

συνδιακομίζω, f. ίσω, una transporto vel transveho, una transmitto.

συνδιάκονος, ου, ὁ, et aliquando ἡ, simul cum alio ministrans. (ᾱ)

συνδιακοσμέω, f. ήσω, simul ordino, simul compono.

συνδιακρίνω, simul judico, dijudico, sed de rebus pluribus.

συνδιάκτορος, ου, ὁ, socius legationis.

συνδιακυβερνάω, una guberno, una rego.

συνδιαλαμβάνω, una delibero, consulto.

συνδιαλέγομαι, (λέγω, irr.) colloquor.

συνδιάληψις, εως, ἡ, cogitatio s. consideratio rei cum alio instituta.

συνδιαλλαγή, ἡ, reconciliatio. A seq.

συνδιαλλάσσω, Att. ττω, f. ξω, concilio, reconcilio.

συνδιαλυμαίνομαι, (λυμαίνομαι) una corrumpo, simul perdo.

συνδιαλύω, f. ύσω, (λύω, irr.) simul dissolvo. (De quant. v. λύω.)

συνδιαμένω, (μένω, irr.) una permaneo cum.

συνδιαμνημονεύω, (μνημονεύω) memor sum, recordor, simul commemoro.

συνδιανέμω, (νέμω, irr.) simul divido.

συνδιανεύω, una innuo, annuo, proprie et tropice. 2) una specto ad aliquid.

συνδιανοέομαι, cum alio delibero.

συνδιαπεραίνω, una absolvo.

συνδιαπέτομαι, (πέτομαι, irr.) simul pervolo.

συνδιαπλέω, f. πλεύσομαι, (πλέω, irr.) simul trajicio, seu navigando transmitto.

συνδιαπονέω, una laboro.

συνδιαπορέω, f. ήσω, una dubito, simul quaero.

συνδιαπράττω, Att. p. πράσσω, f. ξω, ττομαι, una conficio, seu efficio, una administro. 2) paciscor.

συνδιαρθρόω, f. ώσω, una digero, compono.

συνδιαρκέω, f. έσω et έσομαι, simul duro, perduro, permaneo.

συνδιαρρέω, f. ρεύσομαι, (ῥέω, irr.) una perfluo, vel effluo, dilabor.

συνδιασκέπτομαι, f. ψομαι, una contemplor, dispicio. 2) considero mecum, perpendo. 3) consulto, delibero.

συνδιασκοπέω, έομαι, idem, una disputo, s. disputando exquiro.

συνδιαστρέφω, una converto.

συνδιασώζω, una servo.

συνδιαταλαιπωρέω, una miser sum, una miserias tolero.

συνδιαταράσσω, una perturbo.

συνδιατείνω, una intendo.

συνδιατελέω, pariter, una perficio.

συνδιατηρέω, una conservo, s. retineo.

συνδιατίθημι, una ordino, curo, v. c. ludos.

συνδιατρέπομαι, una pudefio.

συνδιατρίβω, f. ψω, commoror apud vel cum, versor cum, consuetudinem habeo cum, conversor, congredior. 2) versor in, operam et studium pono in.

συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adjuvo in tolerando.

συνδιαφεύγω, una effugio.

συνδιαφθείρω, simul vel una corrumpo, perdo. συνδιεφθάρη, una periit. aor. 2. pass.

συνδιαφυλάσσω, custodio.

συνδιαφορέω, simul distraho, dissipo, discutio.

συνδιαχειμάζω, f. άσω, simul hiberno.

συνδιαχειρίζω, f. ίσω, contrucido, cum aliquo trucido.

συνδιαχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) perfundo, una exhilaro.

συνδιδάσκω, f. ξω, doceo.

συνδίδωμι, f. δώσω, simul do, do in unum locum, cedo, remitto. συνδίδοσθαι, congregari, item pro ἐνδίδωμι, ubi v. τὰ συνδιδόντα, laxata. v. συνενδίδωμι.

συνδιεκδύπτω, una emergo, una cum aliis elabor.

συνδιέξειμι, una dissero, edissero.

συνδιεξίημι, una emitto, dimitto.

συνδιέρχομαι, idem quod διέξειμι.

συνδιηθέω, f. ήσω, percolo simul.

συνδιημέρευσις, εως, ἡ, consuetudo quotidiana aut peractio unius diei integri cum aliquo. A seq.

συνδιημερεύω, f. εύσω, una diem totum, vel totos dies transigo, versor cum aliquo, consuetudine alicujus utor. v. συνημερευτής.

συνδικάζω, f. άσω, una judico.

συνδικαστής, οῦ, ὁ, qui simul judex est.

συνδικέω, f. ήσω, (σύνδικος) alterius caussam defendo, patrocinor.

συνδικία, ας, ἡ, commune caussae patrocinium, caussa communis.

συνδικίη, ἡ, i. q. συνδικία.

σύνδικος, ον, vel Subst. ὁ, defensor, qui caussas alicujus curat, defendit, advocatus.

συνδίκως, adv. jure, pro σὺν δίκῃ. A praec.

συνδιοικέω, una ordino, curo, administro.
συνδιόλλυμι, una perdo.
συνδιορθόω, una corrigo, restituo.
συνδιορθρίζω, f. ίσω, cum alio mane evigilo, simul matutinus aliquid ago.
συνδιορίζω, simul distinguo.
συνδισκεύω, colludo disco.
συνδιωκομένως, adv. (συνδιώκω) praecipitanter.
συνδιώκω, f. ξω, (διώκω) simul persequor. 2) una accuso.
συνδοιάζω, (δοιάζω) i. q. συνδυάζω. 2) ambiguum reddo.
συνδοιασμός, οῦ, ὁ, conjunctio, conlusio, compactum. A pr.
συνδοκέω, consentio, impers. συνδοκεῖ, mihi quoque videtur, idem huic, quod aliis, videtur.
συνδοκιμάζω, f. άσω, simul exploro seu probo.
συνδοξάζω, f. άσω, simul glorifico, seu honoro.
συνδοξολογέω, f. ήσω, simul laudibus extollo.
σύνδειπνος, ον, (δεῖπνον) qui una coenat, conviva.
σύνδοσις, ἡ, (συνδίδωμι) communicatio, contributio. 2) affusio, v. c. seminis. 3) relaxatio, remissio.
συνδοτήρ, ῆρος, ὁ, qui una largitur.
συνδουλεία, ας, ἡ, conservitium.
συνδουλεύω, una servus sum, σύνδουλος sum.
σύνδουλος, ον, conservus.
συνδράω, simul perpetro, adjuvo in faciendo.
συνδρομάδες, ων, αἱ, concurrentes. A seq.
συνδρομή, ῆς, ἡ, (συντρέχω, συνδέδρομα) concursus.
σύνδρομος, ον, concurrens, in unum idemque concurrens. 2) consentiens, congruens. 3) qui cum aliquo currit, socius cursus, comes.
συνδρόμως, adv. una currendo.
συνδυάζω, f. άσω, conjungo, copulo, combino. 2) consuetudinem cum aliquo facio. συνδυάζεσθαι, coire. v. συνδοιάζω.
συνδυαίνω, (δύω) duplico.
συνδυάς, άδος, ἡ, (σύνδυο) compar.
συνδυασμός, οῦ, ὁ, (συνδυάζω) copulatio, conjunctio. 2) consuetudo et coitus conjugalis. 3) collusio.
συνδυαστικός, ή, όν, ad conjunctionem et copulationem aptus. 2) copulationis et conjunctionis gaudens.
συνδυναστεύω, una dominatum exerceo.
σύνδυο, οἱ, αἱ, τά, duo simul, bini.
συνδυστυχέω, pari calamitate adfligor.
συνεαρίζω, f. ίσω, simul verum tempus dego. 2) simul veris amoenitatem refero.
συνεγγίζω, f. ίσω, appropinquo, coeo.
συνεγγισμός, οῦ, ὁ, accessio, coitus. A praec.
συνεγγράφω, una inscribo, in numerum refero.
σύνεγγυς, adv. prope, proxime, cominus.
συνεγείρω, simul excito. συνεγείρομαι, consurgo.
συνεγκαλέομαι, ejusdem criminis reus sum.
συνεγκλίνω, una declino. Vox Gramm.
συνέδρα, ας, ἡ, statio militum.
συνεδρία, et συνεδρεία, ας, ἡ, (σύνεδρος) consessus, consilium, conciliabulum: etiam ipsa deliberatio communis. 2) dicitur in disciplina augurali de avibus συνέδροις. v. σύνεδρος, n. 3.
συνεδρεύω, f. εύσω, (σύνεδρος) consideo, adsideo in consessu. 2) consulto communiter. συνεδρεύσαντες, senatores. 3) conjunctus sum.
συνεδριάζω, f. άσω, (συνέδριον) in eodem consessu sum.
συνεδριακός, ή, όν, (συνέδριον) qui publico consessu seu consilio agitatur, curatur etc. ut πολιτεία συνεδριακή.
συνεδριάομαι, consideo. συνεδριόωντο, poet. pro συνεδριῶντο, συνεδριάοντο.
συνέδριον, vel συνέδρειον, ου, τό, consessus, concilium, collegium, curia, locus, in quem conveniunt senatores. Inprimis dicitur de conventu Amphictyonum, v. Reiske ind. Dem. s. v. 2) senatores ipsi. 3) schola. A seq.
σύνεδρος, ου, ὁ, (ἕδρα) consessor, adsessor. 2) consiliarius. 3) adjutor. 4) similis. 5) aves σύνεδροι, quae pacem inter se servant, atque ideo subinde uno loco sedent.
συνεείκοσι, (ἐείκοσι pro εἴκοσι) viginti simul, universe, omnino: viceni.
συνεεργάθω, idem quod seq.
συνέεργω, (ἐέργω) concludo, in unum concludo, colligo, coerceo, constringo.
συνεζευγμένως, adv. (συζεύγνυμι) conjuncte.
συνεθέλω, simul volo.
συνεθίζω, f. ίσω, consuefacio, adsuefacio.
συνεθισμός, οῦ, ὁ, consuetudo. A pr.
συνεθιστέον, adv. verb. a συνεθίζω, assuefacere oportet.
συνειδέναι, v. σύνοιδα.
συνείδησις, εως, ἡ, conscientia. 2) intelligentia, judicium. A pr.
συνεικάζω, simul imitor, exprimo gestu, voce, subsanno.
συνείκω, cedo, obsequor, ut tempori.
συνειλέω, f. ήσω, (εἰλέω, irr.) convolvo, obvolvo. 2) cogo, congrego, in locum aliquem compello et in eo concludo.
συνείλησις, ἡ, convolutio.
συνείληχα, pf. a συλλαγχάνω.
συνειμαρμένα, τά, (εἱμαρμένη, μείρομαι) quae fata simul constituta sunt, Plut.
σύνειμι, f. έσομαι, (εἰμί) una sum, consuetudinem habeo, familiariter utor, dissero, sermocinor, in conventu aut convivio disceptο, disputo. συνών, conversans. οἱ συνόντες τῷ Σωκράτει, familiares Socratis, discipuli. τὸ συνισόμενον, conventus imminens.
σύνειμι, (εἶμι) coeo, ad arma coeo, congredior, infesto Marte congredior seu concurro. 2) convenio, societatem ineo, paciscor.
συνειπεῖν, assentiri, patrocinari, defendere.
συνειργάθω, Ep. συνεεργάθω, i. q. συνείργω.
συνειργνῦμι, idem quod συνείργω. συνείργνυμαι, una cum aliquo vel aliqua habito, cubo.
συνειρηκώς, part. pf. a σύμφημι, patrocinatus, defensor.
συνείργω, f. ξω, concludo, cohibeo, coerceo, in custodia teneo.
συνειρμός, οῦ, ὁ, series continuata, nexus. A seq.
συνείρω, connecto, consero; colligo. 2) continuo. it. dissero, disputo, perpetua oratione dico; ap. Plutarch.
συνεισάγω, f. ξω, simul introduco, mecum intromitto, confero, in commune confero.
συνείσακτος, ον, simul introductus, qui vel quae una introducitur, qui se una insinuavit, irrepsit. 2) in Ecclesia, femina ita dicta, quam Clericus caelebs secum duceret, ut sociam caelibatus. A praec.
συνεισβαίνω, simul ingredior.
συνεισβάλλω, simul adgredior, seu invado.
συνεισβολή, ἡ, impetus, invasio eodem tempore facta. A pr.
συνείσειμι, (εἶμι) subeo, simul ingredior.
συνεισέρχομαι, idem.
συνεισηγέομαι, copiam alicujus rei alicui praesto.
συνεισηγέομαι, simul, una suadeo, consilium do: proprie de republica, deinde vero etiam de rebus privatis. v. εἰσηγέομαι.
συνεισθρώσκω, una ingredior, irruo, insilio.
συνεισκατοικέω, habito in.
συνεισκομίζω, una infero.
συνεισκρίνω, simul intromitto, vel ingredi facio, incerno, immisceo.
συνεισπηδάω, idem quod seq.
συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo. συνεισέπεσεν, una incidit, aor. 2.
συνεισπλέω, una ingredior portum navi.
συνεισποιέω, f. ήσω, infero, immitto. in medio una adscisco, una adopto mihi.
συνεισπορεύομαι, una ingredior.
συνεισπράττω, una exigo.
συνεισρέω, f. ρεύσομαι, una irrepo.
συνειστρέχω, una irruo, una cursu peto v. c. castra, urbem.
συνεισφέρω, simul infero; confero, collationem facio.
συνεισφορά, ᾶς, ἡ, collatio, collecta. A praec.
συνεισφορέω, simul induco.
συνεκβαίνω, una egredior, procurro impetus faciendi caussa.
συνεκβάλλω, simul expello, una ejicio, in ejiciendo adjuvo.
συνεκβιβάζω, extraho, educo, ejicio. it. adjuvo quem in emergendo.
συνεκβοάω, f. ήσω, una cum alio vel aliis proclamo.
συνεκβοηθέω, f. ήσω, succurro, auxilium fero simul.
συνεκβράσσω, una ejicio, affundo; una exspuo. pass. ebullio, exundo.
συνεκδέχομαι, una excipio seu recipio.
συνεκδημέω, comitor, versor cum alio extra patriam.
συνεκδημία, ας, ἡ, comitatus. A pr.
συνέκδημος, ον, peregrinationis socius, comes. 2) Libellus geographicus, quo in itinere utimur, qualis Hieroclis Synecdemus.
συνεκδίδωμι, et συνεκδίδομαι, simul nuptum do, colloco, adjuvo in locanda puella. 2) simul edo, seu profero.
συνεκδοχή, ῆς, ἡ, perceptio. 2) figura rhet. Synecdoche.
συνεκδοχικῶς, adv. comprehensim. idem quod συλληπτικῶς. Vox Gramm.
συνεκδρομή, ἡ, excursio s. procursio simul facta.
συνεκδραμικῶς, adv. Grammatici dicunt

aliquid fieri vel dici συνεξῃρημένως, quum aliquid dicitur de omnibus sine exceptione, ubi aliquid excipi debebat, seu quod in unum aut alterum non convenit. A pr.

συνεκδύομαι, simul exuo, una depono.

συνεκθερμαίνω, concalefacio. 2) excito, inflammo.

συνεκθηλύνω, una effemino, ad effeminandum pariter valeo.

συνεκθλίβω, una exprimo. (ῑ)

συνεκθνήσκω, commorior.

συνεκκαίδεκα, sexdecim simul. v. συνείκοσι.

συνεκκαίω, una incendo s. irrito. item incendo simpliciter.

συνεκκεντέω, f. ήσω, transfodio, confodio.

συνεκκλέπτω, furtum, dolum adjuvo, particeps sum furti, fraudis, doli, clam subduco.

συνεκκλησιάζω, concioni intersum. 2) concionis commune jus habeo. 3) ad eandem ecclesiam pertineo.

συνεκκλίνω, inclino. Med. -ομαι, inclino me. (ῑ)

συνεκκλύζω, f. ύσω, simul eluo.

συνεκκομίζω, f. ίσω, simul exporto, simul perfero vel sustineo, alterius mala mea puto.

συνεκκόπτω, exscindo.

συνεκκρίνω, simul excerno seu exhaurio. (ῑ)

συνεκλαλέω, simul pronuncio, enuncio.

συνεκλάμπω, f. ψω, simul effulgeo.

συνεκλεαίνω, simul tero et comminuo.

συνεκλέγω, -ομαι, una deligo, eligo.

συνεκλειόω, i. q. συνεκλεαίνω.

συνεκλείπω, simul deficio.

συνεκλεκτός, ή, όν, una electus.

συνεκλύω, f. ύσω, pariter dissolvo, frango.

συνεκμαχέω, una pugno, in praelio juvo.

συνεκμοχλεύειν, vectes januae avellere, januam refringere; sed de pluribus.

συνεκπέμπω, f. ψω, una emitto. 2) deduco

συνεκπεπαίνω, idem quod seq.

συνεκπέπτω, prorsus concoquo, excoquo, concoctionem juvo.

συνεκπεράω, f. άσω, simul transeo, simul evado.

συνεκπίνω, simul ebibo. συνεκποτέον, adj. verb. ebibendum. (ῑ)

συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido. 2) simul auferor, ejicior. 3) evenio, accido.

συνεκπλέω, f. εύσω, simul enavigo, simul solvo.

συνεκπληρόω, f. ώσω, expleo vel suppleo.

συνεκπλήττω, simul percello. 2) percello.

συνεκπνέω, f. εύσω, simul exspiro, simul animam efflo.

συνεκποιέομαι, abunde suppetit mihi, satis habeo, instructus sum, cum Dat. Polyb. v. ἐκποιέω.

συνεκπολεμέω, f. ήσω, simul debello. 2) simul belligero.

συνεκπολεμόω, f. ώσω, una ad bellum contra aliquem suscipiendum incito.

συνεκπονέω, f. ήσω, simul labores perfero. 2) operam meam alteri laboranti adjungo, adjuvo in perficiendo, una molior s. paro.

συνεκπορεύομαι, f. εύσομαι, simul egredior.

συνεκπορίζω, simul subministro.

συνεκπράσσω, Att. ττω, una exigo. In med. una ulciscor, adjuvo in ulciscendo.

συνεκπυρόω, concalefacio, contactu, vicinia.

συνεκρέω, f. ῥεύσομαι, una effluo.

συνεκροφέω, f. ήσω, simul exsorbeo.

συνεκστρατεύω, una in bellum eo, belli particeps sum.

συνεκσώζω, servo.

συνεκταπεινόω, submitto me.

συνεκταράσσω, Att. άττω, f. άξω, insuper conturbo, perturbo.

συνεκτάσσω, Att. άττω, pariter etiam instruo.

συνεκτείνω, una contendo s. extendo.

συνεκτελέω, f. έσω, ad consummationem confero s. prosum.

συνεκτέμνω, simul exscindo, aboleo.

συνεκτέον, Adj. verb. a συνέχω, q. v.

συνεκτίθημι, una expono, nempe cum infante.

συνεκτιθηνέω, nutricis modo foveo, foveo, curo.

συνεκτικός, ή, όν, (συνέχω) cohibendi seu continendi vim habens, capax. 2) continens et in statu suo conservans. 3) compactus. συνεκτικώτατα, adv. Superl. per paucissima capita, brevissima summa.

συνεκτικῶς, adv. summatim.

συνεκτίκτω, una cum partu edo, vel ad partum prosum et conduco.

συνεκτίνυμι, συνεκτίνω, et συνεκτίω, (τίνυμι, τίνω, τίω) simul solvo, una pendo. (De quant. v. simplicia.)

συνεκτραχηλίζομαι, (τραχηλίζω) praeceps rapior.

συνεκτραχύνω, simul exaspero.

συνεκτρέφω, f. θρέψω, simul nutrio et educo.

συνεκτρέχω, una excurro, s. procurro, sc. ad pugnam. 2) evenio; etiam feliciter evenio. 3) adjuvo.

συνεκτρίβω, f. ψω, (simul) attero seu elido.

συνέκτροφος, ον, (συνεκτρέφω) simul educatus seu enutritus.

συνεκφαίνω, indico, innuo, significo.

συνεκφέρω, una educo, una ejicio. 2) una effero, de mortuis. 3) una pronuncio.

συνεκφορά, ή, quum duae literae etc. simul pronunciantur in una syllaba. A pr.

συνεκφωνέω, simul exclamo. 2) una pronuncio.

συνεκφώνησις, εως, ή, idem quod συνεκφορά.

συνεκφωτίζω, simul illustro.

συνεκχέω, f. εύσω, una effundo. Pass. una effundor. 2) una egredior, de multitudine.

συνεκχυμόω, una effundo, s. effluentem humorem, naturam juvo.

συνελαύνω, f. άσω, compello, cogo, in angustum redigo: committo, compello, adigo: item amicos reddo, reconcilio inter se.

συνελέγχω, coarguo, confuto.

συνελευθερόω, f. ώσω, una in libertatem adsero, in libertate adserenda juvo, in libertatem adsero, sed de pluribus.

συνέλευσις, εως, ή, (συνέρχομαι) conventus, concursus, concilium, concio.

συνελευστικός, ή, όν, ad congressum, coitum incitans, s. iis rebus indulgens. Subst. τὸ συνελευστικόν, congressus, coitus cupiditas.

συνέλιξις, εως, ή, involutio. A seq

συνελίσσω, Att. ίττω, f. ίξω, convolvo.

συνελκύω, f. ύσω, simul traho, contraho.

συνέλκω, f. ξω, idem, et 2) traho simpliciter.

συνελπίζω, spero.

συνεμβαίνω, simul, pariter, itidem ingredior. 2) una insurgo.

συνεμβάλλω, simul injicio. 2) simul irrumpo, simul ingredior.

συνεμβολή, ή, proprie, immissio, irruptio, impetus, ictus etc. plurium eodem tempore, v. c. remorum ejusdem navis.

συνεμπάσσω, simul inspergo.

συνεμπίπρημι, (πίμπρημι, irr.) v. συνεμπρήθω.

συνεμπίπτω, simul incido, incurro. 2) convenio, congruo.

συνεμπλέκω, simul implico, vel implico simpliciter, ut causae, crimini.

συνέμπορος, ον, comes et socius itineris. 2) socius simpliciter. 3) mercaturae socius, (commercator, Gl. V.)

συνεμπρήθω, f. ήσω, una cum alio incendo et inflammo. 2) una comburo.

συνέμπτωσις, εως, ή, concursus, collisio.

συνεμφαίνω, simul refero, ostendo. συνεμφαίνομαι, compareo.

συνέμφασις, εως, ή, allusio, s. respectus ad aliquid, significatio latens alicujus rei.

συνενδεκάζω, idem quod seq.

συνενδεκατίζω, festum diem una celebro conviviis agitandis, proprie, diem undecimum a nato infante.

συνενδίδωμι, concedo, ut ἐνδίδωμι, ubi vid. et. συνδίδωμι.

συνένδοσις, εως, ή, remissio, relaxatio.

συνενδύω, (δύω, irr.) simul induo.

συνενείκομαι, Ep. i. q. συμφέρομαι, simul feror, collidor, τινί, Hes. sc. 440.

συνενθουσιάζω, simul fanatico seu divino furore agor, simul a numine afflor, ab eodem numine concitor.

συνενθουσιάω, i. q. praec.

συνεννοέω, v. συνεπινοέω.

συνενόω, f. ώσω, conjungo, coaduno, connecto. συνηνωμένος, cohaerens, continuatus.

συνέντασις, εως, ή, intentio, quae simul fit.

συνεξάγω, simul educo.

συνεξαιθριάζω, f. άσω, una sub dio pono, auris pando.

συνεξαιρέω, f. ήσω, una diripio seu populor, adjuvo in diripiendo, exscindendo. Pass. una eripio, servo.

συνεξαίρω, simul tollo, vel effero, ut animum. 2) una discedo, vel pedibus vel navibus.

συνεξακολουθέω, idem quod ἐξακολουθέω.

συνεξακούω, f. ούσομαι, simul audio, s. audio, quum de pluribus sermo est.

συνεξαλείφω, f. ψω, simul deleo.

συνεξάλλομαι, una exsilio s. exsulto, una prosilio.

συνεξαμαρτάνω, una erro vel delinquo, pecco

συνεξαμιλλάομαι, contendo cum aliquo.

συνεξαναλίσκω, consumo impensis.

συνεξαναπληρόω, repleo, impleo.

συνεξανθέω, una effloresco, s. enascor.

συνεξανίστημι, simul surgere jubeo, excito. συνεξανέστη, una surrexit. συνεξανίστη τοῖς καιροῖς, usus est occasione ad aliquid

conandum, aggrediendum.

συνεξανοίγω, f. ξω, simul aperio.

συνεξαντλέω, simul exhaurio.

συνεξανύτω, simul perficio.

συνεξαπατάω, f. ήσω, simul decipio.

συνεξαποστέλλω, una mitto.

συνεξάπτω, simul accendo, accendo, incendium augeo.

συνεξαριθμέω, adnumero, connumero.

συνεξαρκέω, sufficio, satis magnus etc. sum.

συνεξάρχω, una praeeo, auctor, princeps sum operis, ducem me praebeo.

συνεξατμίζω, f. ίσω, exhalando aufero, minuo.

συνεξατονέω, f. ήσω, simul deficio, simul imbecillis sum.

συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exsicco.

συνεξεγείρω, excito, incito.

συνέξειμι, simul exeo.

συνεξελαύνω, l. λάσω, simul abigo, simul expello.

συνεξελεύθερος, ου, ὁ, ejusdem domini libertus.

συνεξελίσσω, Att. ίττω, convolvo, scil. in spiram, gyrum, cincinnum.

συνεξεμέω, f. έσω, una evomo.

συνεξερεύθω, pariter rubeo.

συνεξερευνάω, una exploro.

συνεξερύω, (ἐρύω) una extraho.

συνεξέρχομαι, simul exeo, una exeo.

συνεξετάζω, f. άσω, annumero. *συνεξετάζομαι*, annumeror, intersum alicui coetui. 2) advocatus sum alicujus, sto a partibus alicujus.

συνεξευπορέω, abundo copia alicujus rei. 2) copiam facio, adjuvo in comparando.

συνεξευπορίζω, adjuvo quem in re comparanda, largior etc.

συνεξευρίσκω, simul invenio, una excogito.

συνεξημερόομαι, simul mansuefio.

συνεξιδρόω, una exsudo, per sudorem expello.

συνεξισόω, f. ώσω, coaequo.

συνεξίσταμαι, simul s. pariter egredior, s. proficiscor, v. c. ad pugnandum.

συνεξιχνεύω, una indago, exploro.

συνεξοδεύω, una egredior (in publicum vel in iter).

συνεξομοιόω, f. ώσω, adsimilo.

συνεξομοίωσις, ἡ, adsimilatio. A pr.

συνεξοπλίζω, f. ίσω, una armis instruo.

συνεξορθιάζω, f. άσω, una erigo.

συνεξορμάω, f. ήσω, concito, impello, commoveo. 2) in med. una erumpo.

συνεξορούω, (ὀρούω) una erumpo.

συνεξορύττω, f. ξω, simul effodio.

συνεξοστρακίζω, f. ίσω, simul in exsilium ejicio per testulas.

συνεξουρέω, (οὐρέω, irr.) simul demejo.

συνεξυγραίνω, una mollio, madefaciendo, humectando.

συνεξωθέω, una expello.

συνεξωραΐζω, una orno, ornatum augeo, ornaturum adjuvo.

συνεορτάζω, f. άσω, una festum diem celebro, concelebro.

συνεορταστής, οῦ, ὁ, celebritatis festivae socius. A pr.

συνεοχμός, οῦ, ὁ, poet. p. *συνοχμός*, (συνέχω) junctura, commissura, qua duo inter se coeunt et continuatione quadam copulantur, ut viae, articuli etc.

συνεπάγω, f. ξω, una adduco.

συνεπαγωνίζομαι, una certo, certantem adjuvo. 3) adjuvo simpliciter.

συνεπᾴδω, una accino, concino. 2) simul incanto.

συνεπαινέω, collaudo, comprobo, adstipulor, adsentior.

συνέπαινος, ον, consentiens, adstipulator.

συνεπαίρω, una tollo. 2) una incito, excito, s. effero, ut spe vana.

συνεπαισθάνομαι, una sensum et fructum percipio, intelligo.

συνεπαιτιάομαι, simul criminor, simul vel una accuso.

συνεπαιωρέομαι, suspensus sum, in alto vel sublimi pendeo, vel feror, ut aves volantes.

συνεπακολουθέω, f. ήσω, simul sequor.

συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ, venationis comes s. socius.

συνεπαλαλάζω, una clamorem (militum more) tollo.

συνεπαμύνω, opem fero alicui, adjuvo. (⏑⏑⏑ – –)

συνεπανίστημι, una excito. *συνεπανίσταμαι*, una insurgo, v. c. de rebellibus. *συνεπανέστη*, una insurrexit. aor. 2.

συνεπανορθόω, emendo, constituo, ad meliorem statum redigo.

συνεπαπερείδω, (σύν, ἐπί, ἀπερείδω) una et simul impingo, fulcio, innitor.

συνεπαρήγω, una juvo, auxilior.

συνεπαυξάνω, una cresco.

συνεπαφίημι, (ἵημι, irr.) simul injicio s. projicio in quem, immitto. (De quant. v. ἵημι.)

συνένεσις, εως, ἡ, (ἔπος) contextus verborum.

συνέπειμι, una accedo, invehor, inferor.

συνεπεισειμι, una ingredior.

συνεπεισφέρομαι, una irruo.

συνεπεκπίνω, simul ebibo, simul ebligurio. (ῑ)

συνεπεκτείνω, una produco s. produco in longum, simpliciter.

συνεπελαφρύνω, simul allevo. (⏑⏑⏑ ῡ – –)

συνεπεμβαίνω, idem quod *ἐπεμβαίνω*.

συνεπεμφαίνω, una in lucem edo, vel patefacio. (melius *συνεπεμφαίνω*).

συνεπερείδω, simul infigo, una et simul impingo. *συνεπερείδομαι*, connitor.

συνεπευθύνω, una dirigo, una rego vel moderor, vel adjuvo in dirigendo (melius *συνεπευθύνω*). (⏑⏑ – – –)

συνεπευφημέω, f. ήσω, una cum aliis fausta acclamatione approbo.

συνεπεύχομαι, una vota facio, una preces facio.

συνεπηχέω, f. ήσω, una acclamo, vel accino, admurmuro, applaudo, consono.

συνεπιβαίνω, simul conscendo, simul ingredior.

συνεπιβάλλω, simul injicio. 2) incurro eodem, congruo. *συνεπιβάλλομαι*, una aggredior, suspicor.

συνεπιβλάπτω, una laedo.

συνεπιβουλεύω, una insidior.

συνεπιγραφεύς, έως, ὁ, qui una fungitur munere describendi tributum. A seq.

συνεπιγράφω, f. ψω, simul inscribo, simul auctorem esse dico. 2) consortem laudis facio. In medio laudem et universam caussam alicujus facti reive mihi arrogo.

συνεπιδείκνυμι, demonstro.

συνεπιδέω, (δέω, irr.) una impono et deligo. de medicamentis, quae imponuntur locis affectis.

συνεπιδημέω, una peregrinor, versor alicubi.

συνεπιδίδωμι, una, pariter praebeo, adjungo, cresco.

συνεπιδράττομαι, una subeo, ut invidiam, pericula.

συνεπιζεύγνυμι, simul jungo vehiculo; de pluribus jumentis.

συνεπιθήγω, acuo, vel acuo magis, currentem incito, vim insitam augeo.

συνεπιθορυβέω, una fremo, una plaudo, una acclamo etc.

συνεπιθρηνέω, f. ήσω, una lamentor.

συνεπιθρυψις, εως, ἡ, voluptatis, deliciarum societas.

συνεπιθυμέω, f. ήσω, una cupio; una desidero.

συνεπιθυμητής, οῦ, ὁ, ejusdem rei appetens, ut competitor. A pr.

συνεπιθωύσσω, una irruo.

συνεπίκειμαι, simul incumbo, insurgo, insto.

συνεπικεράννυμι, (κεράννυμι, irr.) simul admisceo.

συνεπικλάω, f. άσω, una confringo.

συνεπικοσμέω, f. ήσω, una orno, in ornando juvo.

συνεπικουρέω, una opitulor.

συνεπικουφίζω, f. ίσω, una cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo.

συνεπικραδαίνω, una concutio et vibro.

συνεπικρίνω, simul judico, una sententiam fero. (ῑνω)

συνεπικροτέω, simul applaudo.

συνεπικρύπτω, f. ψω, simul occulto.

συνεπικύπτω, simul incumbo.

συνεπικυρόω, f. ώσω, probo s. ratum facio, confirmo.

συνεπικωμάζω, una commissatum eo ad quem.

συνεπιλαμβάνω et *συνεπιλαμβάνομαι*, una prehendo, vel simul capesso, vel simul adgredior. 2) adjuvo, opitulor.

συνεπιλαμπρύνω, ad res praeclaras gerendas incito magis. Pass. res praeclaras gero cum aliis, vel simpliciter. (ῡ)

συνεπιλείπω, simul desino, una deficio.

συνεπιλεκτέον, adv. posit. verb. ab ἐπιλέγομαι, una dicendum, addendum.

συνεπιλογίζομαι, simul adnumero.

συνεπιμαρτυρέω, testimonium perhibeo alicui; testimonio judicii mei comprobo; adstipulor.

συνεπιμαρτύρησις, εως, ἡ, testimonium.

συνεπιμειδιάω, arrideo, una laetor, in societatem laetitiae venio.

συνεπιμελητής, οῦ, ὁ, curationis alicujus collega, quasi concurator.

συνεπιμελοῦμαι, una curo.

συνεπιμερίζω, juxta, pariter divido.

συνεπιμετρέω, f. ήσω, una vel simul admetior, cumulum addo.

συνεπιμίγνυμι, (μίγνυμι, irr.) simul admisceo.

συνεπινεύω, f. εύσω, una innuo, nutum alterius sequor et imitor, annuo, adsentior.

συνεπινήχομαι, una innato.

συνεπινοέω, una intelligo (vulgo, subintelligo), cogitatione addo. 2) excogito.

συνεπιορκέω, simul pejero.

συνεπιπαίσχω, idem quod *συμπαίσχω*.

συνεπιπλέκω, immisceo, admisceo, implico.

συνεπιπλέω, f. εύσω, una adnavigo.

συνεπιπονέω, simul allaboro, simul laboro.

συνεπιῤῥώννυμι, roboro, robur addo.

συνεπισημαίνομαι, una applaudo, acclamo, pariter voce, manu, literis etc. significo quodcunque. 2) reprehendo, vitupero.

συνεπισκέπτομαι, f. ψομαι, una inspicio, seu una lustro, una considero et dispicio.

συνεπισκοπέω, simul inspicio vel curo.

συνεπίσκοπος, ὁ, collega in praefectura vel curatione. Aliquando idem qui συμπρεσβύτερος.

συνεπισκοτέω, f. ήσω, tenebras offundo rei universae.

συνεπισκυθρωπάζω, pariter tristitiam vultu praefero.

συνεπισπάω, f. άσω, una attraho, mecum rapio. συνεπισπάομαι, simul vel una attrahor.

συνεπισπεύδω, f. εύσω, una accelero.

συνεπίσπομαι, simul sequor.

συνεπίσταμαι, sum conscius. 2) scio.

συνεπιστατέω, una pariter curo, s. praefectus sum.

συνεπιστέλλω, una mitto.

συνεπιστενάζω, idem quod seq.

συνεπιστένω, congemisco, condoleo.

συνεπιστρατεύω, una bellum infero.

συνεπιστρέφω, f. ψω, una converto, seu una convertor et revertor.

συνεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo, auxilior, inservio, cohortor, animum addo, auctor sum alicui, consiliis etc. confirmo, cum κατά est oppugno.

συνεπίτασις, εως, ἡ, intentio, incitatio.

συνεπιταχύνω, idem quod συνεπισπεύδω.

συνεπιτείνω, una intendo. 2) intendo, adaugeo.

συνεπιτελέω, una celebro, sc. sacra, cano, sc. hymnum, vel paeana.

συνεπιτέμνω, una concido, concido, contraho in breve.

συνεπιτίθημι, simul impono, i. e. imputo. συνεπιτίθεμαι, simul adorior et invado, insurgo, adgredior. 2) infestus sum alicui, insidior. 3) utor, abutor, ut tempore, occasione.

συνεπιτιμάω, insuper laudo, ultro laudo.

συνεπιτρέπω, permitto.

συνεπιτρίβω, pariter (omnia) contero, i. e. corrumpo, pessundo, perdo. (τρῖ)

συνεπίτροπος, ὁ, contutor, tutelae particeps.

συνεπιτροχάζω, simul decurro. Pass. simul depreperor.

συνεπιτυφόω, magis inflo animum, magis effero animos ad stultum fastum.

συνεπιφαίνομαι, simul appareo, praesto sum, vel exorior. 2) ostendo quid sentiam.

συνεπιφάσκω, una sententiam dico, assentior. v. σύμφημι.

συνεπιφέρω, simul insero.

συνεπιφεύγω, confugio, de pluribus.

συνεπιφθέγγομαι, una vociferor, acclamo.

συνεπιφορτίζω, onus adimpono.

συνεπιχειρέω, una aggredior.

συνεπιχειροτονέω, adjicio insuper, cumulum addo. Diod. Sic.

συνεπιψεύδομαι, una, pariter mentior.

συνεπιψηφίζω, una cum aliis suffragio meo confirmo, scisco, jubeo, v. c. legem. vid. ἐπιψηφίζω. (Sed hoc sensu potius medium usurpatur).

συνεποκέλλω, una ad litus appello.

συνέπομαι, sum comes et adsecla, comitor: plerumque τινί, sed etiam τινός, Plat. legg. p. 899. D.

συνεπόμνυμι, simul juro, conjuro.

συνεποπτεύω, f. εύσω, simul inspicio.

συνεποτρύνω, magis incito, et ipse impello.

συνεπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio, quam vulneris cicatrix contrahitur, vel coit.

συνεπουρίζω, f. ίσω, una impello ventum secundum immittendo.

συνεπτυγμένως, adv. (συμπτύσσω) confertim, adstricte.

συνεπῳάζω, pariter (diverso tamen tempore) incubo.

συνεξωθέω, (ὠθέω, irr.) simul detrudo.

συνερανίζω, f. ίσω, colligo, congero. 2) confero, contribuo. 3) opitulor ad aliquid conficiendum.

συνεραστής, οῦ, ὁ, rivalis. A seq.

συνεράω, (ἐράω, irr.) simul amo, pariter amo.

συνεράω, άσω, (ἐράω, fundo, inusit.) confero, collationem do, contribuo.

συνεργάζομαι, f. άσομαι, cooperor: conficio, subigo.

συνεργασία, ας, ἡ, labor communis.

συνεργάτης, ου, ὁ, operis socius, adjutor.

συνεργατίνης, ου, ὁ, idem, poet.

συνεργάτις, ἡ, fem. a συνεργάτης, adjutrix.

συνέργεια, et συνεργία, ας, ἡ, auxilium apud Joseph. 2) apud Scriptores Eccles. cooperatio, mutua opera, mutuum auxilium.

συνεργέτης, ου, ὁ, i. q. συνεργάτης.

συνεργέω, (συνεργός) una operor, adjuvo, prosum, confero.

συνέργημα, ατος, τό, (συνεργέω) occasio rei agendae, adjumentum. 2) mutua opera, mutuum auxilium.

συνεργητικός, ή, όν, ad opem ferendam promtus, opem mutuam praestans.

συνέργιον, et συνεργεῖον, ου, τό, officina.

συνεργολάβος, ου, ὁ, in conductione operis socius, qui communiter opus conduxit.

συνεργός, it. σύνεργος, ὁ, Subst. adjutor, collega, administer: artis vel opificii socius. Grammatici distinguunt, ut sit συνεργός, ὁ βοηθός· σύνεργος, ὁ σύντεχνος. v. Reiz. de accentus inclin. p. 110. Bast. epist. crit. p. 208. 2) Adj. συνεργός, όν, auxilians, opitulans.

συνέρδω, (ἔρδω) simul facio.

συνερείδω, f. είσω, defigo, impingo, fortiter comprimo, ut dentes, quum conteruntur. συνερείδομαι, incumbo, impressionem facio.

συνέρεισις, εως, ἡ, collisio, consertio, connexio. A pr.

συνερειστικός, ή, όν, suo nixu se continens, ut arcus aedificii. Ab eod.

συνερέσσω, una remigo.

συνερέω, fut. Ion. a συνειπεῖν, p. συνερῶ, pariter dicam, assentiar, idem defendam, τινί.

συνερίζω, f. ίσω, contendo, litigo.

συνέριθος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quae lanificium simul exercet, socius vel socia in lanificio. 2) socius in aliquo opere, socius laboris.

συνερκτικός, ή, όν, (συνείργω) bene connectens, constringens.

σύνερξις, ἡ, (συνείργω) compressio, conjunctio, copulatio. γάμων σύνερξις, matrimonium.

συνέρομαι, (ἔρομαι, irr.) idem quod συνερωτάω.

συνερπύζω, (ἑρπύζω) et

συνέρπω, (ἕρπω) simul repo.

συνέρχομαι, f. ελεύσομαι, convenio, concurro, in unum eundemque locum, finem, consilium venio. 2) dicitur et de ineuntibus matrimonium; item de coeuntibus. 3) et pro accidere, συμβαίνειν.

συνερωτάω, f. ήσω, simul interrogo, quaestionem propono.

συνεσθίω, (ἐσθίω, irr.) una comedo, simul vescor; coeno, cibum capio.

σύνεσις, εως, ἡ, (συνίημι) intellectus, prudentia, sapientia, intelligentia. (pertinet ad vires intellectus et acumen, sicut φρόνημα ad voluntatem). 2) conscientia. 3) commissio, coitio.

συνεσκευασμένως, adv. (συσκευάζω) confertim, simul.

συνεσκιασμένως, adv. (συσκιάζω) propeie sub umbra, in umbra. 2) obscure.

συνεσκίαστο, pro συνεσκίαστο.

συνεσπόμην, aor. a συνέπομαι.

συνεσπουδασμένως, adv. conjuncto studio, Eunap.

συνεσταλμένως, adv. (συστέλλω) correpte, correpta syllaba. 2) parce.

συνεστέον, adv. verb. posit. a σύνειμι. Plat.

συνεστηκότως, adv. (συνίσταμαι) constricte, contracte, contracto animo.

συνεστίασις, εως, ἡ, commune epulum, convivium. A seq.

συνεστιάω, f. άσω, (ᾱ) (ἑστιάω) convivio seu epulo excipio. συνεστιάομαι, convivor.

συνεστίη, ἡ, (ἑστία) convivium, Hdt. 6, 128. ubi alii συνεστοί. cf. εὐεστώ.

συνέστιος, ον, (ἑστία) domesticus, contubernalis, convictor, conviva.

συνεστραμμένως, adv. (συστρέφω) oblique, contorte.

συνεταιρέομαι, una societatem cum aliquo ineo.

συνεταιρίς, ίδος, ἡ, sodalis, amica. Femin. a seq.

συνέταιρος, ὁ, amicus, sodalis.

συνετής, οῦ, ὁ, (συνίημι) intelligens.

συνετίζω, intelligentem reddo, intelligere facio, moneo. A seq.

συνετός, ή, όν, (συνίημι) qui intelligi potest. 2) σύνετος, intelligens, perspicax in judicando, sciens, sapiens, prudens, solers, doctus. 3) compactus, coagmentatus.

συνετῶς, adv. intelligenter, prudenter, sapienter. A pr.

συνευαστήρ, ῆρος, ὁ, sodalis bacchanaliorum, σύμβακχος.

συνευδαιμονέω, f. ήσω, simul beatus sum.

συνευδοκέω, f. ήσω, comprobo, adsentior, consentio. impers. συνευδοκεῖ, consentit, invicem videtur, complacet.

συνευδοκητής, οῦ, ὁ, qui cum alio conspirat, cui idem placet. A pr.

συνεύδω, f. ευδήσω, (εὕδω, irr.) una dormio, condormio, una cubo.

συνευημερέω, laetitiae sum particeps.

συνευνάζω, (εὐνάζω) in eodem lecto colloco, connubio jungo. Med. et Pass. simul dormio, concumbo.

συνευνέτης, ου, ὁ, qui eodem cubili utitur, maritus.

συνευνέτις, ιδος, ἡ, uxor, conjux. Fe-

min. e pr.

συνεύνος, ον, i. q. σύνευνος.

συνευνομέομαι, (εὐνομέομαι) iisdem bonis legibus utor.

σύνευνος, ον, (εὐνή) qui vel quae eodem cubili utitur, maritus, uxor, concubina.

συνευπαίδευτος, ον, simul recte institutus.

συνευπάσχω, (πάσχω, irr.) pari felicitate utor, pariter laetor, Demosth. Chers. §. 65, 615. Phil. 4. §. 68. ex rec. Bekk. (p. 105. 149. R.) Damnat hoc compositum Lobeck. ad Phryn. p. 619. Sed non puto exceptionibus carere illud praeceptum, ex quo α priv., δυς- et εὖ verbis non componi dicuntur, v. quae notavi sub ἀνευπάσχω et s. v. εὖ. Certe ii, quibus apud Demosthenem divisis vocibus συν εὖ πεπονθότων et -θότος scribendum videtur, aliud mihi proferant exemplum praepositionis συν apud hunc auctorem adverbialiter adhibitae.

συνευπορέω, comparo, aliquem in comparando seu adquirendo adjuvo, operam meam alicui navo. συνευπορέομαι, una abundo.

συνευρίσκω, una invenio.

συνευτυχέω, pariter felix seu fortunatus sum, pariter rem feliciter gero, simul rebus secundis floreo.

συνευφημέω, bene ominor, sed de pluribus bene ominantibus, s. una bene ominor, fauste precor, faveo. v. συνεύχομαι.

συνευφραζομαι, idem.

συνευφραίνομαι, collaetor, congaudeo, simul me oblecto.

συνεύχομαι, una precor, simul volo facio. 2) bene precor alicui, exitum felicem opto. v. συνευφημέω.

συνευωχέω, f. ήσω, una convivio excipio, et συνευωχέομαι, una epulor, convivor.

συνεφάπτομαι, f. ψομαι, simul capesso, simul suscipio et adgredior. 2) adjuvo, opitulor.

συνεφαρμόζω, adjungo.

συνεφεδρεύω, f. εύσω, in subsidiis sum, item, insidiis. v. et ἐφεδρεύω.

συνεφελκύω, et

συνεφέλκω, ut et συνεφέλκομαι, simul traho, ad me traho.

συνεφέπομαι, una sequor.

συνεφηβεύω, una pubesco seu adolesco.

συνέφηβος, ον, qui una pubescit, pubertatis et adolescentiae socius, aequalis.

συνεφίστημι, et συνεφιστάνω, una praeficio. 2) attendo animum. συνεφιστάνοντες, cum Dat. lectores libri; item attentum facio. intelligo τὸν νοῦν. Aor. 2. Act. et Med. συνεφίσταμαι, una praesum, una insurgo, oppugno.

συνέχεια, ας, ἡ, (συνεχής) continuitas, perpetuitas, adsiduitas. 2) crebritas, densitas.

συνεχές, adv. continenter, sine intermissione. Proprie Neutr. a συνεχής.

συνεχέστερον, adv. Compar. saepius. συνεχέστατα, adv. Superl. saepissime.

συνεχέως, adv. Ion. pro συνεχῶς.

συνεχής, ές, (συνέχω) continuus, continens, cohaerens, perpetuus. 2) creber, frequens, adsiduus. τὸ συνεχές, quod proximum est, proxime sequitur.

συνεχθαίρω, idem quod seq.

συνεχθραίνω, una odi, eosdem inimicos sive habeo, sive duco.

συνέχθω, idem.

συνεχίζω, continuo, conjungo.

συνέχω, f. ξω, teneo, cohibeo, contineo, comprimo, coarcto, coerceo. 2) urgeo. 3) affligo, crucio. 4) conservo, tueor. 5) comprehendo, calleo. 6) mecum retineo, non dimitto e me. συνέχομαι, cohaereo; contineor. 2) premor, opprimor, it. cogor. συνεκτέον, Adj. verb. retinendum, continendum, τὸ συνέχον, summa, caput rei cujusque.

συνεχῶς, adv. (συνεχής) continenter, continuo, sine intermissione. 2) crebro, frequenter, adsidue.

συνεψιάζω, f. άσω, (ἐψιάομαι) colludo.

συνέψω, f. εψήσω, (ἕψω, irr.) simul coquo, concoquo.

συνηβάω, una pubesco, aequalis et sodalis sum. Anacr.

συνεβολέω, pro συμβάλλω, poet. obvius sum.

συνηβολίη, ης, ἡ, poet. pro συμβολή, congressus, Apollon. Rhod.

συνηγέομαι, una dux sum, una praesum exercitui.

συνηγορέω, f. ήσω, (ἀγορεύω) patrocinor, patrocinio meo defendo. 2) adsentior, adstipulor.

συνηγόρημα, ατος, τό, patrocinium, defensio. A pr.

συνηγορία, ας, ἡ, (συνήγορος) defensio caussae.

συνηγορικός, ή, όν, qui defendit.

συνήγορος, ου, ὁ, (ἀγορά) defensor caussae, qui partes alicujus defendit, vel eandem rem.

συνήδομαι, pari voluptate et gaudio adficior, laetor in alterius re laeta, gratulor. συνήσθην, aor. 1. pass.

συνηδύνω, una exhilaro, oblecto.

συνήθεια, ας, ἡ, consuetudo, familiaritas. 2) convivium. A seq.

συνήθης, ες, (ἦθος) consuetus. 2) familiaris. 3) τὸ σύνηθες, apud Grammaticos, Lexicographos, significatione nota, secundum vulgarem usum.

συνήθως, adv. pro more, pro consuetudine: sollemniter: familiariter. A praec.

συνήκοος, ου, ὁ, (ἀκούω) condiscipulus.

συνήκω, convenio, coeo.

συνηλικιώτης, ου, ὁ, coaetaneus, aequalis.

συνήλικος, ου, ὁ, idem quod seq.

συνῆλιξ, κος, ὁ, aequalis. συνήλικες, aequales.

συνηλόω, (ἧλος) conclavo, clavis compingo.

σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (συνέρχομαι) convena.

συνηλυσίη, ης, ἡ, conventus, 2) coitus. Ion. pro συνηλυσία. A pr.

συνήλυσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

συνήλωσις, εως, ἡ, conclavatio.

συνημέρευσις, εως, ἡ, (συνημερεύω) consuetudo, familiaritas.

συνημερευτής, οῦ, ὁ, is, quocum est nobis consuetudo quotidiana, quo familiariter utimur. v. συνδιημερεύω et συνδιημέρευσις. A seq.

συνημερεύω, f. εύσω, una diem totum, vel totos dies transigo. 2) versor cum aliquo.

συνημερόω, f. ώσω, una mansuefacio, seu cicuro.

συνημμένως, adv. (συνάπτω) conjunctim, continuatim.

συνημοσύνη, ης, ἡ, societatis aut foederis sanctio, pactum. A seq.

συνήμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. σύνοικος, Ap. Rh. (Radix συνίημι.)

συνηνιοχέω, una aurigor.

συνήορος, ον, Ion. p. συνάορος, (ἀείρω) congruens et velut quodam vinculo connexus, consors, compar, socius.

συνηπεροπεύω, simul decipio.

συνηρετμεῖν, (ἐρετμός) una remigare, metaph. concorditer aliquid facere.

συνηρεφέω, f. ήσω, opaco, inumbro. A seq.

συνηρεφής, ές, (ἐρέφω) tectus umbra spissa, tanquam tecto, umbrosus, opacus, consitus, obsitus, refertus, densus.

συνηρεφία, vel συνηρέφεια, ας, ἡ, densitas arborum. A pr.

συνηρημένως, adv. contracte, per contractionem.

συνηρίθμιος, ον, connumerandus; pro συναρίθμιος.

συνηρμοσμένως, adv. (συναρμόζω) apte.

συνήσθησις, ἡ, (ἥδομαι) gaudium commune: gratulatio.

συνησκημένως, adv. (συνασκέω) polite.

συνηττάομαι, una superor, vincor.

συνηχέω, f. ήσω, consono, concrepo.

συνήχησις, εως, ἡ, concentus. A pr.

συνήωρ, ορος, ὁ, ἡ, i. q. συνήορος, Eunap.

συνθακέω, f. ήσω, adsideo. A seq.

συνθᾶκος, ου, ὁ, consessor. Soph. v. σύνθωκος.

συνθάλπω, f. ψω, conforeo, concalefacio.

συνθαμβέω, terreor, constupesco.

συνθάπτω, f. ψω, consepelio, una sepelio.

συνθαυμάζω, pariter et ipse admiror, miror.

συνθεάζω, vel συνθειάζω, fantastico furore correptus sum.

συνθεάομαι, una specto, conspicor. 2) specto simpliciter.

συνθεατής, οῦ, ὁ, qui simul spectat, spectationis socius. A pr.

συνθεάτρια, ας, ἡ, quae simul spectat, A pr.

συνθεΐα, ας, ἡ, eadem divinitas.

συνθέλω, simul volo, consentio.

σύνθεμα, ατος, τό, (συντίθεμαι) signum, quod a composito datur, tessera. 2) pactum. 3) compositio libri, liber conscriptus.

συνθεολογέω, f. ήσω, simul cum alio deitatem alicui adsero. συνθεολογοῦμαι, simul cum alio deitas mihi adscribitur. Eccl.

συνθερίζω, f. ίσω, una meto, una messem facio.

συνθερμαίνω, concalefacio.

συνθεσία, ας, ἡ, compositio, continuatio, pactum, foedus. A seq.

σύνθεσις, εως, ἡ, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei. 2) pactum. 3) Synthesis, Figura grammatica.

συνθετέον, adv. posit. verb. a συντίθημι, componendum; conveniendum.

συνθέτης, ου, ὁ, compositor; auctor.

συνθετίζω, (σύνθετος) arte compono, v. c. comas. -ζομαι, comam compositam habeo.

συνθετικός, ή, όν, qui componere et struere novit. A pr.

σύνθετος, ον, et συνθετός, ή, όν, (συντίθεμαι) compositus, coagmentatus.

συνθέτως, adv. composite, verbo composito.

συνθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) concurro, una curro. 2) cum Dat. feliciter succedo. v. συντρέχω.

συνθεωρέω, f. ήσω, simul adspicio. 2) animadverto, cognosco, video, considero, studiose et diligenter contemplor. 3) una sacra sollemnia celebro et ludos specto.

συνθήγω, acuo, exacuo, irrito.

συνθήκη, ης, ἡ, (συντίθημι) compositio, coagmentatio, acervus. 2) sponsio, pactum, conventio, foedus. Proprie συνθῆκαι sunt conventiones scriptu comprehensae, quae et deponi apud sequestrem solebant. vid. ὁμολογία.

συνθηκοποιοῦμαι, (ποιέομαι) pactum etc. facio.

συνθηκοφύλαξ, ακος, ὁ, (φύλαξ) cui custodiendae traditae sunt tabulae pactorum. Philox. sequester.

σύνθημα, ατος, τό, (συντίθημι) compositum, constitutum, compactum, conjuratio. 2) signum, tessera: insigne, sigillum. v. παρασύνθημα. Plur. etiam literae per notas scriptae.

συνθηματιαῖος, αία, αῖον, elocatus, Epith. operis locati: unde συνθηματιαῖοι στέφανοι, locatitiae coronae de quibus conficiendis constitutum et conventum est. A pr.

συνθηματίζω, (σύνθημα) signum do de quo convenit.

συνθηματικός, ή, όν, (σύνθημα) ut συνθηματικαὶ ἐπιστολαί, epistolae per signa ac notas arcanae scriptae.

συνθηματικῶς γράφειν, per signa et notas scribere.

συνθημάτιον, ου, τό, tesserula. Dim. a σύνθημα 2.

συνθηράτης, ὁ, i. q. συνθηρευτής. A seq.

συνθηράω, una venor, proprie et tropice.

συνθηρευτής, οῦ, ὁ, venationis socius. A seq.

συνθηρεύω, i. q. συνθηράω.

σύνθηρος, ον, (θήρα) qui simul venatur.

συνθιασεύω, una thiasos duco, una bacchor.

συνθίασος, ὁ, v. seq.

συνθιασώτης, ου, ὁ, consors τοῦ θιάσου. 2) socius, sodalis.

συνθιγγάνω, una tango, contrecto.

συνθλάω, f. άσω, confringo, conquasso, contundo, collido.

συνθλίβω, f. ψω, comprimo, constringo, vexo. (ῑ)

σύνθλιψις, ἡ, compressio.

συνθνήσκω, (θνήσκω, irr.) commorior.

συνθοινάτωρ, Dor. pro συνθοινήτωρ, ορος, ὁ, conviva. (ᾱ)

σύνθοινος, ον, (θοίνη) convivii particeps.

συνθορυβέω, tumultuor, strepo, obstrepo, sed de pluribus.

συνθραυέω, idem quod seq.

συνθραύω, confringo.

συνθρηνέω, lamentor una, condoleo.

σύνθρηνος, ον, luctus seu lamentorum socius.

συνθρίζω, (θρίζω) contr. p. συνθερίζω.

συνθρόησις, ἡ, (θροέω) inquietudo, anxietas.

σύνθρονος, ον, qui eodem in throno sedet, particeps regni; adsessor.

σύνθροος, ον, consonus.

συνθρύπτω, f. ψω, deliciis frango, delicatum seu mollem reddo, effemino. 2) contringo, comminuo.

συνθυμέω, f. ήσω, (θυμός) unanimis et concors sum, ejusdem animi sum. 2) simul irascor, vel indignor.

συνθυμόω, f. ώσω, simul ad iram concito.

συνθύω, f. ύσω, una sacra facio, sum particeps sacrorum.

συνθωκέω, (θῶκος) una sedeo.

σύνθωκος, ὁ, consessor.

συνιαίνω, (ἰαίνω) simul foveo: una laetifico.

συνιδιάζω, (ἰδιάζω) simul dedico.

συνιδρύω, (ἱδρύω, irr.) una colloco. 2) in eodem templo dedico, consecro, de diis assessoribus.

συνιερόω, una sacerdotem facio s. inauguro. Pass. simul sacerdos fio, vel collega sacerdotii sum.

συνιερεύς, έως, ὁ, collega in sacerdotio.

συνιεροποιός, όν, collega in sacerdotio, vel in ἱεροποιΐᾳ, quae videtur aliud quid, quam merum sacerdotium fuisse.

συνίερος, ον, (ἱερός) qui una sacris fruitur.

συνιερουργέω, f. ήσω, una sacrifico, sacris operor.

συνιζάνω, consideo, subsido. 2) devergo, declino, ut caput in pectus.

συνίζησις, εως, ἡ, sedimentum, subsidentia terrae, labes. 2) Synizesis, figura grammatica, quum duae vocales in unam syllabam quasi considunt. A pr.

συνίζω, f. ιζήσω, (ἵζω, irr.) idem quod συνιζάνω.

συνίημι, f. ήσω, (ἵημι) committo, sc. pugnaturos. 2) intelligo, sentio; unde 3) gusto, edo vel bibo. συνίεσθαι, coalescere in consensionem, gratiam, pacisci.

συνικμάζω, f. άσω, simul humecto. 2) penitus humecto, humefacio.

συνικνέομαι, evenio, contingo.

συνιππάζομαι, una equito.

συνίππαρχος, ὁ, collega praefecti equitum.

συνιππεύς, έως, ὁ, in eodem equitatu militans.

συνιππεύω, f. εύσω, simul equito.

συνιππία, ας, ἡ, (ἵππος) Gl. Vet. συνιππία, ἀγέλη ἵππων, grex equorum.

συνίσταμαι, vid. συνίστημι.

συνιστάνω, idem quod συνίστημι.

συνίστημι, f. συστήσω, in praes. f. aor. 1. et in medio est constituo, compono, creo, fabricor, molior. 2) stabilio, firmo, adstringo. 3) commendo, sc. et adducendo (vorstellen) et laudando, et tradendo, et deprecando. 4) demonstro, doceo. 5) contraho, conjungo. At in aor. 2. et praet. act. dicitur passive et neutraliter συνεστηκώς et συνεστώς, compositus, conflatus. 2) commissus. 3) solidus, firmus. συνίστασθαι, est etiam simpliciter creari, oriri, etiam de non compositis, ut anima, tempore, motu etc. v. σύστασις, coire in sodalitium, factionem, societatem inire, causam habere communem.

συνιστορέω, f. ήσω, conscius sum. A seq.

συνίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, conscius, testis.

συνισχαίνω, extenuo, pro συνισχναίνω, ut ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω.

συνισχναίνω, simul detineo, contineo.

συνισχυράω, idem quod sequens.

συνισχυρίζω, f. ίσω, corroboro, confirmo.

συνισχύω, f. ύσω, (suppetias ferendo) roboro.

συνίσχω, teneo, contineo.

σύνναιος, ον, qui habitat eadem domo, contubernalis. Hesych. si lectio non est vitiosa. A seq.

συνναίω, cohabito.

σύνναος, ον, qui in eodem templo colitur. Dii σύνναοι, dii assessores.

συνναυβάτης, ου, ὁ, navigationis socius, qui eadem navi fertur.

συνναύκληρος, ου, ὁ, quasi simul dominus navis, consors navis; metaph. socius in aliqua re.

συνναυμαχέω, f. ήσω, una navali praelio decerto.

συνναύτης, ου, ὁ, navigationis socius.

συννεάζω, una cum aliquo juventutem transigo.

συννεανιεύομαι, una ego juveniliter; ludo, lascivio, glorior, jacto me cum aliquo.

συννέμω, compesco: contribuo. συννέμομαι, compascor, una pascor.

συννεύρωσις, εως, ἡ, (νευρόω) ossium per nervos connexio.

σύννευσις, εως, ἡ, actio, qua quid aliquorsum vergit. 2) consensus, conspiratio. A seq.

συννεύω, f. εύσω, vergo, specto ad. 2) contrahor. 3) consentio, conspiro.

συννεφεία, ας, ἡ, (συννεφής) coelum nubilum.

συννεφέλος, ον, (νεφέλη) nubilus.

συννεφέω, nubes cogo, obnubilo. A seq.

συννεφής, ές, (νέφος) nubilus. 2) tristis vultu, σκυθρωπός.

συννεφόω, f. ώσω, coactis nubibus obscuro, obnubilo; metaph. frontem corrugo, tristis sum vultu.

συννέφω, obnubilo. συννένοφα, perf. med. tristi vultu sum. Praesens et reliqua tempora praeter perf. 2. non sunt in usu.

I. συννέω, Ion. συννηέω, συννηνέω, f. συννήσω, (νέω, irr.) in unum acervum congero, coacervo.

II. συννέω, f. ήσω, (νέω) i. q. συννήθω, innecto, intexo.

συννεωτερίζω, f. ίσω, simul res novas molior.

συννηέω, Ion. p. συννέω, I.

συννήθω, (νήθω) innecto, intexo.

συννηπιάζω, f. άσω, una cum aliis infans sum. 2) ad puerilem captum me demitto, quasi cum pueris pueriliter me gero.

σύννησις, εως, ἡ, (συννέω, I.) coacervatio.

συννηστεύω, f. εύσω, simul vel una jejuno.

συννήχομαι, simul nato, simul fluctuo.

συννηνέω, Ion. p. συννέω, I.

συννικάω, simul vinco.

συννοέω, f. νοήσω, mecum reputo et perpendo, considero. 2) intelligo. 3) agnosco.

συννοητός, ή, όν, intelligentia assequendus.

σύννοια, ας, ἡ, Ion. συννοίη, (σύννους) cogitatio diligens et seria. 2) consideratio: unde et tristitia orta, qualis est serio cogitantium. 3) intelligentia.

συννομεύς, έως, ὁ, compastor, Gl. Vet.

συννομή, ἡ, (συννέμω) i. q. σύνταξις, Plat. legg. p. 737. ex rec. Bekk. 2) eorumdem pascuorum usus, Plat. Polit. p. 269. C. ex cod. Clarckiano pro συννομαῖς.

συννομίζω, idem sentio cum quo.

συννομικός, ή, όν, (σύννομος) qui una pasci solet.

συννομοθετέω, f. ήσω, una leges fero, socius sum in ferendis legibus.

σύννομος, ον, (νομή) qui iisdem pascuis utitur. 2) una educatus. 3) una habitans. 4) ejusdem ordinis homo. 5) conjunctus, cognatus, conjux, soror, frater etc. 6) est et epith. lapidum caesorum et inaequalium: λίθοι σύννομοι, caementa aequalia.

συννοσέω, f. ήσω, simul, pariter aegroto. 2) una pecco.

σύννους, ουν, cogitabundus, meditabundus. 2) gravis, constans.

συννυκτερεύω, f. εύσω, simul seu cum aliquo pernocto.

συννυμφοκόμος, ου, ὁ, qui cum aliis sponsam comitatur et curat.

σύννυμφος, ου, ἡ, (νύμφη) connupta. (Gl. Vet. janitrix. σύννυμφοι, janitrices, Philox.) 2) uxores duorum fratrum.

συνοδεύω, f. εύσω, itineris socius sum, una iter facio, comitor.

συνοδία, ας, ἡ, (σύνοδος) iter commune, comitatus. it. colloquium.

συνοδικός, ή, όν, (σύνοδος) quasi conventionalis, vel conjunctionalis. συνοδικὴ μήνη, quum luna est in conjunctione solis. 2) ad conventum pertinens; τὸ συνοδικόν, sc. βιβλίον, liber de conciliis.

συνόδιον, ου, τό, conjunctio s. coitus lunae cum sole.

συνοδίτης, ου, ὁ, comes. (?)

συνοδοιπορέω, f. ήσω, itineris socius sum, una iter facio.

συνοδοιπόρος, ου, ὁ, itineris socius, comes.

σύνοδος, ου, ἡ, conventus, inprimis sollemnis, coetus, concilium, conventio. 2) concubitus. 3) congressus hostilis ac conflictus: item 4) convivium.

σύνοδος, ον, comes itineris.

συνόδους, οντος, ὁ, ἡ, cui dentes continui sunt. 2) dentex, piscis quidam.

συνοδυνάω, simul torqueo, vexo. συνοδυνῶμαι, condoleo.

συνοδύρομαι, simul lamentor. (δῦ)

συνόζω, simul redoleo.

σύνοιδα, (εἴδω, irr.) conscius sum, τινί τι, Xen. σύνοιδα ἐμαυτῷ, persuasum mihi habeo. τὸ συνειδός, conscientia.

συνοιδάω, f. ήσω, una intumesco.

συνοικειόω, f. ώσω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo. 2) accommodo, dedico. Pass. societatem ineo.

συνοικείωσις, εως, ἡ, conciliatio animorum. A pr.

συνοικέσιον, ου, τό, (συνοικέω) connubium, matrimonium, contubernium.

συνοικέτης, ου, ὁ, qui in eadem domo habitat, familiaris, contubernalis.

συνοικέω, f. ήσω, una habito, eadem domo utor, sum contubernalis; una versor. 2) conjux sum. χώρα συνοικουμένη, regio non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta.

συνοίκημα, ατος, τό, contubernium. 2) coenaculum. A pr.

συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, familiaris consuetudo, consortium, connubium. Ab eod.

συνοικήτωρ, ῆρος, ὁ, qui una habitat cum aliquo, contubernalis. Ab eod.

συνοικήτωρ, ορος, ὁ, idem.

συνοικία, ας, ἡ, (σύνοικος) proprie, plures domus eodem loco conjunctae. 2) una domus quidem, sed in qua plures habitant, vel domus plurium aedium; unde vertitur etiam contubernium. Philox. insula, conclavia. 3) domus quae incolenda locatur.

συνοίκια, ων, τά, festum Athenis in honorem Thesei, eo, quod ille, caeterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, uno instituto communi concilio et curia, omnes conjunxisset et Athenis collocasset. Ab eod.

συνοικίζω, f. ίσω, una jungo, una habitare jubeo, ejusdem domus participem facio, contubernio mihi, ut connubio, jungo. 2) nuptum do: marito, jungo matrimonio, uxorem do. 3) urbem civibus frequento, conducendis hominibus e pagis aliisque urbibus. Thucyd. coloniam deduco.

συνοίκισις, εως, ἡ, est, quum urbis frequentia efficitur conducendis hominibus e pagis et aliis urbibus. ap. Thuc. III, 3. sic leg.

συνοικισμός, οῦ, ὁ, (συνοικίζω) cohabitatio, contubernium. 2) colonia, urbs recens condita.

συνοικιστής, οῦ, ὁ, qui cum aliquo aedificat, socius alicujus in condenda urbe, colonia, vel domo.

συνοικιστήρ, ῆρος, ὁ, idem.

συνοικοδομέω, f. ήσω, una aedifico, exstruo.

σύνοικος, ον, eadem domo habitans, contubernalis. 2) conjux.

συνοικουρέω, socius sum in custodienda domo, vitae domesticae socius sum, ut conjux.

συνοικουρός, όν, socius in custodienda domo, consors rei familiaris.

συνοικτίζω, f. ίσω, commiseror.

συνοίμιος, ον, (οἴμη) consonus, qui uno concentu a multis canitur.

συνοίομαι, (οἴομαι, irr.) idem puto, adsentior, Plato.

σύνοισις, ἡ, utilitas futura. A seq.

συνοίσω, fut. a συμφέρω. τὸ συνοῖσον, utilitas futura. τὰ συνοίσοντα, profutura.

συνοκλάζω, f. άσω, genibus flexis consido, genu succiduo me submitto.

συνοκωχή, ἡ, (ὀκωχή) commissura, compages. 2) contractio, coarctatio, praesertim contra naturam. 3) conflictus, pugna.

συνολισθαίνω, f. ισθήσω, in unum locum labor, confluo.

συνολκή, ῆς, ἡ, (συνέλκω) contractio.

συνόλλυμι, (ὄλλυμι, irr.) simul amitto.

συνολολύζω, simul ululo, vociferor cum laetitia. vid. ὀλολύζω.

σύνολος, ον, (ὅλος) universus. τὸ σύνολον, totum, quod constat ex materia et forma. 2) in universum, omnino.

συνολοφύρομαι, una lamentor. (φῦ)

συνόλως, adv. (σύνολος) prorsus, omnino.

συνόμαιμος, ον, idem quod seq.

συνόμαιμων, ονος, ὁ, frater, ἡ, soror. (Ab ὅμαιμων, quod idem notat.)

συνομαλύνω, complano, planum reddo.

συνομαρτέω, sequor, comitor, concomitor.

συνόμευνος, ὁ, ἡ, conjux.

συνομήλιξ, Dor. συνομάλιξ, ικος, ὁ, ἡ, aetate par vel aequalis, paris vel ejusdem aetatis.

συνομηρής, ές, (ὁμήρης). συνομηρέες, confertim euntes, sequentes, Epith. apum apud Nicandr.

συνομιλέω, f. ήσω, versor cum quo, colloquor.

συνόμιλος, ον, confabulator, congerro.

συνόμνυμι, vel συνομνύω, una cum aliis juro, simul juro. 2) conjuro, conspiro.

συνομοιοπαθέω, (it. συνομοπαθέω) similes seu iidem sunt mihi adfectus, similiter adficior. v. ὁμοιοπαθής.

συνομοιόω, plane similem reddo.

συνομολογέω, adsentior. 2) fateor, confiteor. 3) convenio, paciscor.

συνομολογία, ἡ, assensus, confessio, pactum.

συνομόλογος, ὁ, adstipulator.

συνομοπαθέω, vid. συνομοιοπαθέω.

συνομορέω, confinis s. vicinus sum. A seq.

συνόμορος, ον, confinis.

συνομωνυμέω, idem nomen habeo cum aliquo. A seq.

συνομώνυμος, ον, (ὁμώνυμος) eodem nomine praeditus.

συνοξύνω, in acutum sensim extenuo.

σύνοξυς, υ, (ὀξύς) cujus anguli vel latera in mucronem coeunt, sensim mucronatus.

συνοπαδός, όν, adsecla, comes, adsectator.

συνοπαδέομαι, sequor, comitor.

συνοπλίζω, (ὁπλίζω) simul armis instruo. Med. armorum socius sum.

σύνοπλος, ου, ὁ, (ὅπλα) armorum socius.

συνοπλοφορέω, simul arma gesto.

συνοπτάω, una asso.

συνοπτικός, ή, όν, (σύνοπτος) perspicax. 2) compendiose collectus. τὸ συνοπτικόν, perspicacitas.

συνοπτικῶς, adv. compendiose, breviter.

σύνοπτος, ον, totus conspicuus, qui conspici et cerni potest. 2) qui facile intelligi et cognosci potest.

συνόρασις, εως, ἡ, perspicientia. A seq.

συνοράω, conspicio, perspicio, conspicor. 2) animadverto, intelligo.

συνοργιάζω, orgia pariter celebro.

συνοργίζομαι, una vel simul irascor.

συνόργιος, ον, (ὄργια) idem quod συνοργιάζων.

συνορέω, (σύνορος) conterminus sum.

συνορθόω, bene constituo, bene gero.

συνορία, ας, ἡ, (σύνορος) confinium.

συνορίζω, f. ίσω, confinia jungo, confinia facio, dirempta copulo et quasi iisdem limitibus concludo.

συνορίνω, concito, commoveo. (ῑ)

συνορκος, ον, eodem jurejurando adstrictus, foedere conjunctus.

συνορμάδες, αἱ, i. q. συμπληγάδες. A seq.

συνορμάω, f. ήσω, una commoveo, concito. 2) intr. concurro, coeo cum impetu.

συνόρμενος, part. aor. med. a συνόρνυμι, Aesch.

συνορμέω, f. ήσω, (ὁρμέω) simul in portu s. in statione versor.

συνορμίζω, f. ίσω, una in stationem appello.

συνόρνυμι, (ὄρνυμι, irr.) i. q. συνορίνω, poet.

σύνορος, ον, Ion. σύνουρος, (ὅρος) conterminus, confinis. 2) similis, τινί vel τινος, Aesch.

συνορούω, una ruo, irruo

συνοροφόω, contego, concamero.

συνορχέομαι, una salto, una tripudio.

συνουλόω, f. ώσω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio. Pass. in cicatricem coëo.

συνούλωσις, εως, ἡ, cicatricis contractio, vulneris vel ulceris sanatio. A pr.

συνουλωτικός, ή, όν, cicatricem efficiens. Ab eod.

συνουσία, ας, ἡ, (σύνειμι) conversatio, consuetudo familiaris, etiam Venerea. 2) congressus, colloquium, coetus, conventus, concio. 3) convivium. 4) reperitur et pro οὐσία.

συνουσιάζω, f. άσω, in eundem coetum convenio. 2) coëo, concumbo. A pr.

συνουσιασμός, οῦ, ὁ, coitus, concubitus. A pr.

συνουσιαστής, οῦ, ὁ, (συνουσιάζω) familiaris. 2) discipulus.

συνουσιαστικός, ή, όν, facilis vel aptus ad congressus familiares, facilis ad coetus conviviales. A pr.

συνουσιόομαι, (οὐσία) cum essentia vel natura alterius commisceor et contemperor. Vox Eccl.

συνουσίωσις, εως, ἡ, conjunctio cum alterius natura, commixtio. A pr.

συνοφρυόομαι, supercilia contraho, tristis sum. A seq.

συνόφρυς, υος, ὁ, ἡ, neutr. υ, (ὀφρύς) cui supercilia coëunt. 2) tristis, trux, arrogans.

συνοφρύωμα, ατος, τό, cutis supercilii, cujus contractione gravitas, severitas, tristitia, indicatur, s. pars frontis, in qua supercilia coëunt.

συνοχεύς, έως, ὁ, (συνέχω) qui continet.

συνοχέω, una veho. συνοχοῦμαι, una vehor.

συνοχή, ῆς, ἡ, (συνέχω) continuatio, vel concinna cohaerentia. 2) compressio, pressura, coarctatio. 3) angustia et anxietas. 4) conflictus in praelio. v. συνοκωχή.

συνοχηδόν, adv. stricte, arcte, tenaciter. A praec.

συνοχικός, ή, όν, vim habens continendi et conservandi.

συνοχμάζω, idem quod ὀχμάζω.

συνοχμός, οῦ, ὁ, idem quod συνοχή, et ab eod. v. συνιοχμός.

σύνοχος, ον, continuus. 2) febris continua.

συνόχωκα, pf. Ep. et Ion. intr. a συνέχω p. συνόκωχα, coarctatus sum, in angustum coëo. ὤμω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, humeri versus pectus coarctati, Il. 2, 218. 2) concido, corruo, Q. Sm.

σύνοψις, εως, ἡ, (συνόψομαι) conspectus, intellectus. 2) compendium. 3) taxatio, aestimatio, opinio. ἐν συνόψει, in conspectu, coram.

συνόψομαι, fut. a συνοράω.

συνοψοφαγέω, una opsonia voro.

συνρέζω, scribi debet συῤῥέζω, q. v.

συνσάττω, συνσπειράω, et alia a litteris συνσ- incipientia, quaere in συσσ- vel συσ-, ut συσσάττω, συσπειράω, rel.

συνταγή, ῆς, ἡ, (συντάσσω) ordinatio, praeceptum, signum, constitutio, condictio.

σύνταγμα, ατος, τό, (συντάσσω) ordinatio, compositio, constitutum, constitutio. 2) liber, volumen. Etiam 3) caterva, agmen.

συνταγματάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) qui praeest συντάγματι militum.

συνταγματικός, ή, όν, (σύνταγμα) ad syntagma pertinens, via et ratione scriptus.

συνταγμάτιον, ου, τό, opusculum, parvus liber. Dim. a σύνταγμα.

συνταγματικός, ου, ὁ, compositor. 2) Adj. ος, ον, libros bene scribendi facultate praeditus. 3) valedictorius, Epith. orationis.

συνταστικός, ή, όν, idem et ab eod.

συνταλαιπωρέω, f. ήσω, in iisdem aerumnis versor.

συνταλασιουργέω, una lanificio operam do.

συνταμίας, et συνταμιείας, ου, ὁ, quaestoris collega

συντάμνω, concido, praecido. 2) breve facio vel reddo. Ion. pro συντέμνω.

συντανύω, tendo, simul extendo.

σύνταξις, εως, ἡ, (συντάσσω) constructio 2) ordo, classis. 3) series. 4) liber. 5) stipendium, tributum, solutio stipendii militaris. 6) quicquid certo modo praescriptum, imperatum est, pensum, demensum, opera diurna etc. 7) exercitus, ap. Xenoph.

συνταπεινόω, f. ώσω, una deprimo. συνταπεινοῦσθαι, simul deprimi i. e. decrescere, v. c. de aqua.

συντάραξις, εως, ἡ, conturbatio. A seq.

συνταράσσω, Att. άττω, f. ξω, conturbo, concito, commoveo, consterno.

συνταργανόω, implico, constringo, impedio. Lycophr. v. ταργάνη et ταργανόω.

σύντασις, εως, ἡ, (συντείνω) contensio, distensio, adstrictio.

συντάσσω, Att. -τάττω, f. ξω, compono, constituo, ordino. a) milites ordino et dispono, aciem instruo. συντεταγμένοι, acies instructa. b) compono librum, scribo. c) praecipio, tributum impero. — Med. a) colloco me juxta alios in acie, conjungo me; una cum aliis stipendia facio. b) meos instruo. συνταξάμενος, agmine instructo. c) conjuro, conspiro. τὸ συνταχθὲν s. συντεταγμένον, id de quo convenit; conventum, pactum. d) Apud scriptores aetatis posterioris est etiam pro valedico, τινί. — Pass. part. pf. συντεταγμένος, ordinatus, i. e. moderatus, non dissolutus, Xen. h. gr. 4, 8, 22.

συντατέον, adv. verb. posit. a συντείνω, connitendum, omni conatu nitendum.

συντατικός, ή, όν, contrahendi vim habens.

σύνταφος, ον, sepulcrum commune habens.

συνταχύνω, accelero, properare vel festinare cogo.

συντείνω, contendo, intendo, concito, pergo, studiose laboro, festino. συντείνει, spectat, pertinet. συντεταμένος, intentus, perf. part. pass. συντεταμένως, adv. intente, contente.

συντειχίζω, f. ίσω, moenibus circumdo.

συντεκμαίρομαι, conjicio, colligo, conjecturam facio.

συντεκνοποιέω, una liberos procreo.

συντεκνόω, idem.

σύντεκνος, ου, (τέκνον) pater vel mater communis suscepti filii vel filiae.

συντεκταίνομαι, una molior vel struo.

συντελέθω, simul efficio, conficio.

συντέλεια, ας, ἡ, (συντελής) collatio, pensio, tributum. it. de eo, qui in commune confert pecunias, milites, hinc societas. 2) finis, consummatio, absolutio operis alicujus. 3) improbitas, impietas. LXX. ut ἑταιρεία et ἐργαστήριον apud Demosth. Satellitium ap. Ciceron.

συντελεσιουργία, ἡ, elaboratio, perfectio, ut simplex. Pollux.

συντέλεσμα, ατος, τό, quod una cum aliis solvitur, vectigal, tributum, collatio. LXX.

συντελεστής, οῦ, ὁ, (συντελέω) qui una cum aliis diem festum celebrat. 2) municeps, tributarius, oblator. 3) consummator.

συντελέστρια, ας, ἡ, municeps. Fem. a praec.

συντελευτάω, commorior, una morior, una finio.

συντελέω, f. έσω, (poetica συντελέθω) finio, confinio, consummo, perficio, perago, contribuo. it. sacra facio communia cum aliis.

συντελής, ές, (τέλος) simul tributum pendens, vectigalis. 2) eodem pertinens.

συντελικός, ή, όν, (συντελέω) valens ad reddendum aliquid perfectum. 2) perfectus. συντελικόν, perfectum, tempus. 3) συντελικοί, qui eodem conferunt tributa.

συντέμνω, f. τεμῶ, conscindo, concido. 2) praecido, in angustum contraho, decurto, diminuo. συντετμημένος, concisus, perf. part. pass. ap. LXX. severus. v. συντάμνω.

συντερετίζω, f. ίσω, una cano, una cantillo; cantum tibiae imitor voce; modulos inepta imitatione effingo.

συντερμονέω, finitimus seu vicinus sum, fines alicujus attingo. A seq.

συντέρμων, ονος, ὁ, ἡ, finitimus, vicinus.

συντέρπω, una oblecto.

συντεταγμένως, adv. (συντάσσω) composite, composito agmine. 2) eleganter, de dictione.

συντεταμένως, v. συντείνω.

συντετραίνω, perforo.

σύντευξις, εως, ἡ, (συντυγχάνω) colloquium, congressus.

συντεχνάζω, una machinor, colludo.

συντεχνίτης, ου, ὁ, ejusdem artis peritus, idem opificium exercens. (ῑ)

σύντεχνος, ον, (τέχνη) idem. 2) in malam partem, confuraneus, iisdem technis utens.

σύντηγμα, ατος, τό, (συντήκω) liquefactio. Vox medica, quam resolvuntur humores, at corpus nimiis excretionibus, v. c. sudoris, urinae, contabescit.

συντηκτικός, ή, όν, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest. Ab eod.

συντήκω, f. ξω, liquatum jungo et unio, vel commisceo, conflo et coalescere facio in unum, colliquefacio, i. e. liquefaciendo consumo. 2) contabefacio, tabe et macie consumo. 3) In pf. συντέτηκα et Med. cum Dat. adhaerere alicui constanter, ut uxor marito, item studio alicujus doctrinae. συντετηκώς, emaciatus, et veluti cum emaciatione corporis et debilitatione mentis agglutinatus rei. Med. συντήκομαι, maceo.

σύντηξις, εως, ἡ, colliquefactio. 2) ta-

bes. A pr.

συντηρέω, f. ήσω, conservo, tueor, observo. 2) mecum servo, retineo, premo.

συντήρησις, εως, ἡ, conservatio, observatio A pr.

συντηρητικός, ή, όν, conservandi vim habens. Ab eod.

συντίθημι, compono, conjungo, concinno, struo, constituo, constipo. In med. consentio, conjuro, paciscor, depaciscor, spondeo.

συντίκτω, simul pario, gigno.

συντιμάω, f. ήσω, magni aestimo, pretium augeo. 2) una cum aliis aestimo, sic quoque in Medio, Dem. 3) Pass. pretio augeor, pluris veneo, Dem.

συντίμησις, εως, ἡ, aestimatio, indicatio pretii, pretium. A pr. (‒‒‒◡)

συντιμωρέω, simul ulciscor, opitulor in ulciscendo.

συντινάσσω, f. ξω, concutio, conquasso.

συντιταίνω, simul punio. 2) simul intendo.

συντιτραίνω, f. συντρήσω, Att. συντετραίνω, (τετραίω, irr.) perforo.

συντιτρώσκω, confodio.

συντομία, ας, ἡ, oratio concisa seu succincta, brevitas, compendium. A seq.

σύντομος, ον, (συντέμνω) concisus, brevis, compendiarius, compendiosus. τὰ σύντομα, compendia viae.

συντόμως, adv. concise, breviter, compendiose. 2) brevi, actutum, continuo, sine mora. συντομωτέρως, adv. Compar. a praec. brevius, concisius.

συντονέω, intendo.

συντονία, ας, ἡ, contentio, firmitas et robur, continuus et non interruptus tenor. A seq.

σύντονος, ον, contentus, qui cum nervorum contentione fit, acer, vehemens. 2) concitatus, implacabilis.

συντονόω, eodem accentu noto.

συντόνως, adv. summa cum contentione, acriter, vehementer. 2) constanter.

συντορμόω, (τόρμος) fibula vel unco firmo.

συντορύνάω, (τορυνάω) confundo, conturbo.

συντραγῳδέω, f. ήσω, partes tragoediae ago.

συντράπεζος, ον, (τράπεζα) ejusdem mensae particeps, convictor.

συντραυλίζω, f. ίσω, simul balbutio.

σύντρεις, αἱ, αἱ, tres simul, terni, tres omnino.

συντρέπω, convolvo, converto.

συντρέφω, f. θρέψω, simul nutrio, simul educo.

συντρέχω, concurro, in unum concurro. 2) convenio, consentaneus sum, consentio. 3) adjuvo. 4) evenio ad alicujus voluntatem. Imperson. cum Dat. συντρέχει, concurrit, competit. v. συνθέω.

σύντρησις, εως, ἡ, (συντιτραίω) perforatio.

σύντρητος, ον, perforatus.

συντριαινόω, tridente concutio.

συντριβή, ῆς, ἡ, contritio, contusio, confractio. A seq.

συντριβής, ές, familiaris, Hesych. A seq.

συντρίβω, f. ψω, contero, contundo, comminuo, confringo, quasso. 2) attero, crucio, vexo, labore, dolore et tristitia veluti contero et contundo: fatigo. συντετριμμένος, confectus, attritus, tribulatus: contritus usu et consuetudine cum aliquo. (‒‒‒)

συντριηραρχέω, trierarchiae sum socius, simul cum alio trierarchi munere fungor. vide τριηραρχέω.

συντριήραρχος, ὁ, qui in eadem est trierarchia.

σύντριμμα, ατος, τό, (συντρίβω) contritio, contusio, confractio. 2) pernicies.

συντριμμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod. LXX.

σύντριψ, βος, ἡ, idem. 2) ὁ, cum aliquo familiaritate conjunctus.

σύντριψις, εως, ἡ, contritio, plaga.

συντροφία, ας, ἡ, communis educatio, nutritionis communitas, convictus, sodalitium. A seq.

σύντροφος, ον, (τρέφω) simul nutritus et educatus, conlactaneus.

συντροχάζω et συντροχάω, f. άσω, concurro, simul curro, in unum concurro. 2) occurro, obvius fio.

συντρυφάω, f. ήσω, una luxuriae deditus sum, luxuriose vivo, in deliciis vitam ago.

συντυγχάνω, occurro, obviam fio. 2) convenio, adeo. 3) colloquor, commercium et consuetudinem habeo. 4) accido, evenio. συντυχών, congressus, collocutus. aor. 2. part. τὸ συντυχόν, obvium; de cibo: quivis, quicunque datur, vulgaris.

συνυμβωρυχέω, f. ήσω, una busta eruo, spolio.

συντυραννέω, tyrannidis consors sum, una tyrannidem exerceo.

συντυραννοκτονέω, f. ήσω, una tyrannum interficio.

συντύραννος, ον, vel Subst. ὁ, tyrannici dominatus particeps, in tyrannide socius.

συντυρέω, (τυρός) quasi dicatur in caseum cogo, commisceo, confundo. συντυρεύμενα, coagulata, coagmentata. Vox Aristophanica.

συντυχία, ας, ἡ, (συντυγχάνω) occursus. 2) colloquium, congressus. 3) eventus, casus fortuitus. 4) dicitur et per periphrasin; (ut συντυχία τῆς χρείας, pro χρεία). 5) de re, quae fieri solet. 6) κατὰ συντυχίαν, forte, casu.

συνυθλέω, nugor, sed de pluribus.

συνυμεναιόω, (ὑμέναιος) una hymenaeum cano, nuptias concelebro.

συνυμνέω, una cano, una celebro.

συνυπάγω, subjicio, addo, adveсto. idem quod συνυποφέρω. Vox Gramm.

συνυπακούω, idem quod ὑπακούω, Polyb.

συνυπάρκτος, ον, qui simul est, qui simul exsistit. Vox Eccl.

συνύπαρξις, εως, ἡ, (συνυπάρχω) coexsistentia. Vox Eccl.

συνύπαρχος, ου, ὁ, collega praefecti.

συνυπάρχω, pro ὑπάρχω, Polyb. 2) adjunctus sum. 3) simul vel una sum. Vox Eccl.

συνυπατεύω, sum collega in consulatu.

συνύπατος, ου, ὁ, collega in consulatu.

συνυπερβάλλω, una transeo, trajicio.

συνυπηρετέω, simul ministro, vel simpliciter ministro.

συνυπηχέω, adstrepo, accino.

συνυποβάλλω, prosum, confero ad quid Clemens Alex. nisi leg. συνεπιβάλλω.

συνυποδείκνυμι, demonstro, ostendo.

συνυποδύομαι, simul subeo.

συνυποζεύγνυμι, eidem jugo adjungo.

συνυποκορίζομαι, idem quod ὑποκορίζομαι.

συνυποκρίνομαι, cum Dat. simul simulo. 2) simulatione utor. 3) accommodo me rebus (ῑ)

συνυπονοέω, v. συνεπινοέω, cogito, intelligo.

συνυποπίπτω, una subjicior, s. una intelligor. Vox Dialect.

συνυπόστατος, ὁ, consubstantialis. Vox Eccl.

συνυποτίθεμαι, sumo aliquid in argumentando, unde aliud colligam.

συνυπουργέω, una subservio, una operam confero, adjuvo.

συνυποφέρω, v. συνυπάγω. Vox Gramm.

συνυποχωρέω, f. ήσω, reddo in meum locum.

συνυφαίνω, contexo, attexo. 2) connecto. 3) molior.

συνύφασμα, ατος, τό, contextus. A pr.

συνύφανσις, εως, ἡ, contextio.

συνυφή, ῆς, ἡ, (ὑφή) contextus, tela.

συνυφής, ές, contextus.

συνυφίσταμαι, subsisto, i. e. una in rerum natura sum. 2) una suscipio se fero.

συνυψόω, una exalto, tollo.

συνῳδή, ῆς, ἡ, concentus, Philox.

συνῳδία, ας, ἡ, (συνῳδός) concentus.

συνωδίνω, una parturio, et parturio, et metaph. simul dolore adficior. 2) parturio, vel parturientis modo crucior simpl. ut ap. Paullum. Rom. 8. (◡‒‒‒)

συνῳδός, οῦ, ὁ, ἡ, concentor. 2) non absonus, congruus, consentaneus.

συνωθέω, simul detrudo. 2) contrudo, trudendo in unum locum cogo, coarcto, compello, impello.

συνώθησις, εως, ἡ, compulsio. A pr.

συνωμία, ας, ἡ, (ὦμος) compages humerorum vel armorum. συνωμίαι, scapulae.

συνωμοσία, ας, ἡ, (συνόμνυμι) conjuratio, conspiratio, perduellio.

συνωμόσιον, ου, τό, idem et ab eod.

συνωμότης, ου, ὁ, conjuratus, conjurationis socius. Ab eod.

συνωμοτικῶς, adv. facta conjuratione seu conspiratione. Ab eod.

συνώμοτον, ου, τό, jusjurandum.

συνώμοτος, ον, (συνόμνυμι) conjuratus.

συνωνέομαι, f. ήσομαι, coëmo. συνωνήσασθαι, comparare, Philox. 2) una emo, in emendo adjuvo.

συνωνυμία, ας, ἡ, nominis cum alio in significatione communio. 2) Figura rhetorica, qua vocabula idem significantia conjunguntur. A seq.

συνώνυμος, ον, (ὄνομα) nomen commune habens, idem significans.

συνωνυμούντως, adv. idem quod sequens.

συνωνύμως, adv. (συνώνυμος) eadem diversorum vocabulorum significatione.

συνωριαστής, οῦ, ὁ, (συνωρίς) bigarum auriga seu agitator.

συνωρίζω, (συνωρίς) conjungo, proprie par equorum. Med. trop. ξυνωρίζου χέρα, junge mihi dextram, Eur.

συνωριστεύομαι, bigas agito.

συνωρίς, ίδος, ἡ, (a συνάρω, coapto) bijuges equi, par equorum aut mulorum currum trahentium, Gl. Vet. biga, bigae. συνωρίδες, bigae, Gl. Vet. 2) par quodcunque, ut libacorum, amicorum etc. melius scribes ξυνωρίς.

σύνωσις, εως, ἡ, (συνωθέω) compulsio,

coarctatio.

συνωφελέω, f. ήσω, una prosum seu adjuvo.

συνωχαδόν, adv poet. p. *συνοχηδόν*, continenter, continuo.

συξέω, (rectius *συγξέω*) caedo, rado, laevigo, torno, ut arcte cohaerere possint, ut λίθαι *συνεξεσμένοι*. Et hinc λέξεις *συνεξεσμέναι*, quae non aspere concurrunt.

συοβαυβαλος, ὁ, et

συοβαῦνος, ὁ, (βαῦνος, σῦς) hara.

Συοβοιωτοί, οἱ, convicium in Boeotos a Cratino usurpatum, Pors. Hec. p. LXV.

συοδήλητος, ον, (δηλέω) a sue interfectus vel laesus.

συοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) venator suum.

συοκτασίη, ης, ἡ, Ion pro *συοκτασία*, (σῦς, κτείνω) suis mactatio seu caedes.

συοκτονία, ας, ἡ, idem et ex iisd.

συοτρόφος, ον, apros nutriens.

συοφόντης, ου, ὁ, (φόνος) suum occisor.

συοφόντις, ιδος, ἡ, suum interfectrix. A praec.

συοφορβέω, simul cum suibus pasco. *mel.* *συφ.* οἱ *συοφορβούμενοι*, qui pascuntur (habentur) ut sues.

συοφόρβιον, ου, τό, grex suum pascentium. *mel.* *συφ.* 2) hara.

συοφορβός, οῦ, ὁ, (φορβή, φέρβω) subulcus, *mel.* *συφορβός*.

σύρβα, adv. i. q. *τύρβα*, q. v.

συρβη, ης, ἡ, tumultus. Aeol. pro *τύρβη*. 1) a *σύρω*, i. q. *σύρμα*, *συρμός*, *σύρφαξ*.

συρβηνεύς, έως, ὁ, tumultuosus, ut hinc sit *συρβηνέων χορός*, apud Athen. chorus tumultuantium, aut est part. verb. *συρβηνέω*. A pr.

συρβηνός, ή, όν, (*σύρβη*) turbulentus, tumultuosus.

σύργαστρος, ου, et *συργάστωρ*, ορος, ὁ, (*σύρω*, *γαστήρ*) operarius. 2) serpentis genus.

σύρδην, adv. (*σύρω*) tractim. 2) funditus, impetuose.

συριγγίας, ου, ὁ, (*σύριγξ*) fistularis, ad fistulas accommodatus, ut *συριγγίας κάλαμος*.

συρίγγιον, ου, τό, parva fistula: canna, etiam ulcus. Dim. a *σύριγξ*.

συριγγόω, f. ώσω, in fistulam excavo.

συριγγώδης, ες, fistulosus aut cavernosus, et perforatus.

σύριγμα, ατος, τό, sibilus, sonitus seu stridor, qui sibilando, vel etiam fistulando editur, item venti. (– – ⏑)

συριγματώδης, ες, sono fistulae similis. A praec.

συριγμός, οῦ, ὁ, idem quod *σύριγμα*.

σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula pastoritia ex arundine. 2) quidquid fistulosum siphonis modo et cavernosum, ut in rota cavum, cui axis inseritur, venae colli et pedis grandiores, fistula putris in corpore, cavernae terrae profundae etc. sed inpr. 3) *σύριγγες* sunt cuniculi in opere militari. 4) fornices, visa tectae, (– –)

συρίζω, f. ίσω, v. *συρίττω*.

Συρίζω, f. ίσω, (Σύρος) Syriace loquor aut ago. 2) Syrorum more sum molliculus, aut fraudulentus.

Συριηγενής, ές, (Συρία, γένος) Syrius origine seu genere, in Syria natus, Syrus.

συριατήρ, ῆρος, ὁ, i. q. *συριστής*, Dor.

συρικτής, οῦ, ὁ, (*συρίσσω*) Dor. p. *συριστής*, sibilator. 2) fistulator, qui fistula ludit.

Συρίσδω, Dor. pro Συρίζω.

σύρισμα, ατος, τό, (*συρίζω*) fistulae cantus, aut sonus; item fistula.

συρισμός, οῦ, ὁ, sibilus, stridor.

συριστής, οῦ, ὁ, fistulator.

Συριστί, adv. (Συρίζω) Syriace.

συρίττω, f. ξω. sibilo, sibilum edo. 2) sibilo ejicio, exsibilo, sibilo explodo. 3) fistula cano.

σύρμα, ατος, τό, (*σύρω*) quod trahitur seu attrahitur, inpr. vestis caudata. *σύρματα*, sive pars vestis muliebris, quae per terram trahitur, Lat. syrma. 2) *συρματα*, stramenta, paleae, quae rastris corraduntur, et alia purgamenta, sordes, quas scopis. 3) tractus, impetus, ut venti, fluctuum, imbris etc.

συρμαία, ας, ἡ, raphanus, et succus maxime raphani, ciendae alvo aptus. 2) cibi peculiaris genus ex adipe et melle. 3) potus ex aqua et sale, purgationi serviens. A praec.

συρμαΐζω, f. ίσω, ventrem purgo succo raphani. A praec.

συρμαιοπώλης, ου, ὁ, (*συρμαία*, *πωλέω*) raphanorum venditor.

συρμαϊσμός, οῦ, ὁ, (*συρμαΐζω*) vacuatio alvi per succum raphani.

συρματίς, ίδος, ἡ, (*σύρμα*) quae stipulas rastro vel sordes scopis coacervat.

συρμός, οῦ, ὁ, (*σύρω*) tractus, impetus, ut venti, (turbo), fluctuum.

συρομένως, adv. vid. *σύρδην*.

Συροπέρδιξ, ῖκος, ὁ, (Σύρος, πέρδιξ) nomen avis.

Σύρος, ὁ, Syrus.

Συροφοίνιξ, ῖκος, ὁ, Syrophoenix.

Συροφοίνισσα, ης, ἡ, Syrophoenissa, a Syrophoenice oriunda. Fem. a praec

συρραδιουργέω, (σύν, ῥᾳδιουργέω) una facinus, fraudem patro vel molior.

συρραθαγέω, confringo, contero, collido.

σύρραξις, εως, ἡ, (*συρράσσω*) conflictus.

συρραπτός, ή, όν, consutus.

συρράπτω, f. ψω, consuo, simul suo, coasarcino.

συρράσσω, Att. άττω, f. ξω, i. q. *συρρήγνυμι*.

συρραφεύς, έως, ὁ, (*συρράπτω*) sartor, consarcinator.

συρραφή, ῆς, ἡ, (*συρράπτω*) consarcinatio. 2) metaph. excogitatio v. c. fraudum, aenigmatorum.

συρρέζω, f. ξω, (ῥέζω, irr.) uno facio.

συρρέμβομαι, una vagor.

συρρέπω, devergo, inclino. metaph. de cogitatione, dirigo animum aliquo.

σύρρευσις, εως, ἡ, confluxio, colluvies. A seq.

συρρέω, confluo. *συρρυείς*, qui confluxit. aor. 2.

σύρρηγμα, τό, conflictus. a seq.

συρρήγνυμι, vel *συρρηγνύω*, f. ξω, confringo. 2) committo, sc. bellum, concito. 3) confligo, quo sensu (n. 2. 3.) propric in medio dicitur: *συνερρωγὼς πόλεμος*, bellum conflatum, inchoatum.

σύρρηξις, εως, ἡ, conflictus. A praec.

συρριζόομαι, simul radices ago.

σύρριζος, ον, cujus radices inter se serpunt.

συρρίπτω, conjicio in unum locum.

συρροή, ῆς, ἡ, (*συρρέω*) confluxio, confluens, confluvium, colluvies.

σύρροια, ας, ἡ, confluxio.

σύρροος, ου, ὁ, (ῥόος) locus ubi aqua confluit.

σύρρυσις, εως, ἡ, idem quod *συρροή*.

σύρσις, εως, ἡ, (*σύρω*) tractio, tractus.

σύρτης, ου, ὁ, (*σύρω*) qui trahit, ut funis, habenae.

Σύρτις, εως, ἡ, (*σύρω*) Syrtis, quoniam ibi arenae a ventis horsum prorsum aguntur et velut trahuntur.

συρτός, ή, όν, (*σύρω*) tractus, qui trahitur, quasi dicatur tractilis.

σύρφαξ, ακος, ὁ, (*σύρω*) vilis et abjecta populi multitudo, plebis colluvies. 2) adj. i. q. *συρφετώδης*.

συρφετός, οῦ, ὁ, (*σύρω*) sordes, purgamenta, rastro aut scopis, aut a ventis, corrosa. 2) turba vilis, plebis colluvies.

συρφετώδης, ες, (εἶδος) e variis sordibus mixtus. 2) vilis, abjectus, plebejus. 3) inconditus, incompositus, Epith. plebis.

σύρφος, ὁ, i. q. *σέρφος*.

σύρφος, ους, τό, (*σύρω*) i. q. *συρφετός*.

σύρω, traho. 2) vexo, rapio. Proprie rastris in unum acervum contraho, scopis detraho sordes e pariete. vid. *συρφετός*. (– –)

σῦς, συός, ὁ, vel ἡ, sus, porcus. *σῦς κάπριος* vel *σῦς κάπρος*, Hom. *σῦς ἄγριος*, Att. aper.

συσβέννυμι, simul exstinguo.

συσκάπτω, f. ψω, simul fodio. 2) terram accumulo, pastino.

συσκεδάννυμι, f. δάσω, it. *συσκεδαννύω*, una dissipo, dispergo simul. 2) dissipo, dispergo prorsus.

σύσκεμμα, τό, (*συσκέπτομαι*) cogitatio, consideratio, deliberatio.

συσκεπάζω, contego.

συσκέπτομαι, f. ψομαι, consulto cum alio.

συσκευάζω, f. άσω, in fasciculum colligo, in unam sarcinam connecto. 2) compilo. 3) subdole struo fraudes, insidias. Med. vasa colligo. 2) apparo, instituo, comparo. 3) insidias struo, insidiis capto. 4) per insidias rapio, in potestatem redigo.

συσκευασία, ας, ἡ, apparatus. 2) vasorum collectio itineris caussa. A praec.

συσκευαστής, οῦ, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus. Ab eod.

συσκευή, ῆς, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum machinatio, captatio. 2) consilium.

συσκευοφορέω, una vasa porto.

συσκευωρέω, una dolose machinor, commolior.

συσκηνάω, i. q. *συσκηνέω*.

συσκηνέω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito, una sum. 2) convivor; utor epulo communi.

συσκηνητήρ, ῆρος, ὁ, contubernalis.

συσκηνήτρια, ας, ἡ, contubernalis. Femin. a praec.

συσκηνία, ἡ, contubernium, *συνοικία*, Xen. h. gr. 5, 3, 20.

συσκήνιον, τό, sodalitas. Plur. τὰ *συσκήνια*, convictorum sodalitia, convivia publica, communes civium epulae, quae alias apud Lacedaemonios dicuntur φιδίτια, apud Athenienses *συσσίτια*, apud Cretenses ἀνδρεῖα s. ἄνδρια. Xenoph. Lacon. 5, 2.

συσκηνόω, f. ώσω, idem quod *συσκηνέω*.

σύσκηνος, ον, contubernalis.

συσκιάζω, f. άσω, obumbro, opaco, inumbro, obnubo, occulto, obtego, tene-

bris et caligine obduco.

συσκίασις, εως, ἡ, obumbratio. A pr.

συσκίασμα, ατος, τό, obumbratio, umbraculum, velamen. Ab eod.

συσσκιασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

σύσκιος, ον, (σκιά) umbrosus, opacus, umbra tectus.

συσκιρτάω, (σκιρτάω) simul salio.

συσκοπέω, una considero.

συσκοτάζω, f. άσω, obnubilo. συσκοτάζει, intell. Θεός, advesperascit, tenebrat. συνεσκότασε, advesperascebat, imperf.

συσκυθρωπάζω, pariter tristi vultu sum.

συσπαράσσω, Att. άττω, f. ξω, concerpo, discerpo, lacero.

σύσπασις, εως, ἡ, (συσπάω) contractio, convulsio.

συσπαστος, ον, contractus, qui contrahi potest. A seq.

συσπάω, f. άσω, attraho, simul pertraho. 2) contraho, adduco, contorqueo, convello. 3) consuo, futura constringo.

συσπειράω, in spiram colligo, convolvo. 3) conglomero, condenso, congloho.

συσπείρω, (σπείρω) consero.

συσπένδω, f. σπείσω, simul libo.

συσπεύδω, f. εύσω, una celeritatem adhibeo. 2) studiose cum aliis alicui faveo, meamque operam navo. 3) aemulor cum aliquo.

συσπλαγχνεύω, exta simul edo.

συσποδέω, (σποδέω) concido. Hesych.

συσπουδάζω, f. άσω, idem quod συσπεύδω.

συσπουδαστικός, ὁ, aemulus ejusdem studii. A praec.

σύσπονδος, ὁ, (συσπένδω) qui una libat.

συσσαίνομαι, adulor vel blandior. it. colloquor in familiari conventu. Polyb.

συσσαρκία, ας, ἡ, (σάρξ) carnis bonitas, firmitas, coalescentia carnis.

συσσαρκόω, f. ώσω, facio, ut caro cum carne coalescat.

συσσάρκωσις, εως, ἡ, carnis compactio. Ab ant.

συσσάττω, f. ξω, (σάττω) constipo.

συσσεισμός, οῦ, ὁ, concussio, ut in terrae motu. 2) turbo. A seq.

συσσείω, f. είσω, concutio, commoveo.

συσσεύω, f. εύσω, idem.

συσσημαίνομαι, obsigno, signo ratum facio aut certum; ap. Rhet. Gr.

σύσσημον, ου, τό, omne signum, de quo inter duos pluresve convenit: signum simpl. 2) tessera. 3) insigne. A seq.

σύσσημος, ον, (σῆμα) significans.

συσσήπω, f. ψω, putrefacio. 2) macero.

συσσιτέω, f. ήσω, una cibum capio, convictor sum. 2) contubernalis sum, in contubernio alicujus sum.

συσσιτία, ας, ἡ, (σύσσιτος) convictus, sodalitas.

συσσιτικός, ή, όν, ad convictum pertinens.

συσσίτιον, ου, τό, contubernium et hominum eadem quadra viventium coetus. 2) commune et publicum convivium. (- - ⏑ ⏑)

συσσιτοποιέω, pinso, vel cibum concinno.

σύσσιτος, ον, (σῖτος) simul cibum capiens, convictor, sodalis.

σύσσοια, et συσσοή, ἡ, corporum plurium motus versus eundem locum. Vox Democrit. A seq.

συσσοῦμαι, (σοῦμαι, irr.) versus eundem locum moveor, de pluribus.

συσσύρω, divexo, contumeliose tracto. (- - -)

συσσώζω, f. ώσω, servo, conservo. 2) contineo et stringo, ne dilabatur. 3) omnia simul accurate observo.

συσσωματοποιέω, in unum corpus cogo.

σύσσωμος, ον, (σῶμα) qui ejusdem corporis est, ejusdem corporis particeps.

συσσωρεύω, f. εύσω, coacervo.

συσσωφρονέω, una pariter recte ago, sapio etc.

συστάδες, ων, αἱ, (συνίσταμαι) ut συστάδες ἄμπελοι, vites sine ordine plantatae. v. συστάς.

συστάδην, adv. (συνίσταμαι) cominus.

συσταδόν, adv. idem ab eod.

συσταθεύω, (σταθεύω) penitus asso, torreo: etiam metaph.

συσταθμία, ας, ἡ, aequalitas ponderis.

σύσταθμος, ον, (σταθμός) ejusdem cum aliquo ponderis.

συσταλτικός, ή, όν, (συστέλλω) contrahendi vim habens.

συσταμνίζω, (στάμνος) confundo, proprie, in unum urceum, s. poculum.

συστάς, άδος, ἡ, (συνίστημι) cisterna, ubi aqua consistit. v. συστάδες.

συστασιάζω, f. άσω, seditionis socius sum.

συστασιαστής, οῦ, ὁ, socius seditionis. A praec.

σύστασις, εως, ἡ, (συνίστημι) constitutio. 2) coagmentatio, compositio. it. coagmentum, concrementum, crassitudo, concretio, 3) origo rei, ortus, initium. sic Polyb. et Philo saepe. 4) substantia, natura, ut σύστασις θνητή. 5) natura rei. 6) confirmatio per argumenta. 7) conciliatio animorum ad concordiam, amicitia et concordia ipsa. 8) coitio, conspiratio. 9) coetus, conventus. 10) commendatio.

συστασιώτης, ου, ὁ, factionis particeps seu socius.

συστατικός, ή, όν, (συνίστημι) constituendi et compingendi vim habens. 2) commendatitius. τὰ συστατικά, sc. γράμματα, commendatitiae literae.

συσταυρόω, f. ώσω, una crucifigo, una in crucem tollo.

συστεγάζω, f. άσω, contego, operio.

συστέλλω, f. ελῶ, p. συνέσταλκα, compono, coarcto, coërceo: contraho, compesco. 2) consterno. 3) compono, ut mortuum. 4) ἐμαυτόν, minus facio quam possim, submitto me. 5) corripio, syllabam pronuncio brevem. 6) compono vultum.

συστενάζω, f. ξω, congemisco, gemo simpliciter.

σύστενος, (στενός) angustus, in arctum coactus.

συστενοχωρέω, in angustum cogo.

συστεφανηφορέω, simul coronam gesto.

συστεφανόω, f. ώσω, simul corono, vel simpliciter, corono.

σύστημα, ατος, τό, (συνίσταμαι) coagmentatio, concretio, compages, compositio, collectio. 2) coetus, conventus, collegium, globus, manus militum. 3) acervus, cumulus, multitudo. 4) opus quodlibet arte compositum. In Musicis, corpus e consonantiarum conjunctione consistens.

συστηματικός, ή, όν, collectitius. 2) q. d. acervalis. 3) ad σύστημα pertinens. 4) arte compositus in certum corpus. A praec.

συστοιχέω, f. ήσω, (σύστοιχος) ejusdem ordinis sum, in eadem serie seu eodem versu sum collocatus, conjunctus. v. συζυγέω. 2) respondeo, congruo, similis sum, convenio. v. στοιχέω.

συστοιχία, ας, ἡ, conjugatio militum. 3) series in altum porrecta, pendentem catenam referens. 3) quaevis seriei seu ordinis rerum communio, cognatio, natura, convenientia; item ordo, genus. A praec.

σύστοιχος, ον, (στοῖχος) qui ejusdem est ordinis seu seriei. 2) conjunctus, vicinus. 3) similis. τὰ σύστοιχα, Gramm. Conjugata, Dial. quae sibi analogia quadam respondent.

συστοίχως, adv. eodem ordine et serie. A praec.

συστολέω, idem quod συστολίζω.

συστολή, ῆς, ἡ, (συστέλλω) contractio, coarctatio. 2) parsimonia. 3) correptio. Figura grammatica, qua syllaba longa in versu corripitur.

συστολίζω, f. ίσω, apparo, adorno, orno.

σύστομος, ον, (στόμα) os habens sensim compressum et contractum. 2) mutus, elinguis.

συστομόω, f. ώσω, os contraho, ostium constringo et coangusto. 2) in fauces contraho. A pr.

συστοχάζομαι, idem quod simplex.

συστρατεία, ας, ἡ, communis militia, contubernium. A seq.

συστρατεύω, et εύομαι, una expeditionem suscipio, in bellum una proficiscor, simul milito.

συστρατηγέω, f. ήσω, una exercitum duco, collega imperatoris seu ducis exercitus sum.

συστράτηγος, ου, ὁ, collega imperii militaris, aut collega in praetura.

συστρατιώτης, ου, ὁ, commilito.

συστρατοπεδεύομαι, una eodem loco castra pono.

σύστρεμμα, ατος, τό, (συστρέφω) coagmentum compactile, globus, involutio, vortex. 2) agmen, manus, globus hominum, militum. 3) agmen, globus seditiosorum. 4) tumultus e concursu hominum.

συστρεμματάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) praefectus agmini militum. 2) dux seditiosorum.

συστρεμμάτιον, ου, τό, globulus. 2) vortex. Dim. a σύστρεμμα.

συστρεπτικός, ή, όν, qui cogit et condensat. ap. Hippocr. A seq.

συστρέφω, f. ψω, contorqueo, convolvo in fascem, seu collectum contorqueo, colligo, cogo, coacervo, conglobo, contraho, conglomero. 2) converto. Pass. est etiam, congredior, versor cum aliquo. item, coitiones facio, seditionem commoveo, tumultuor, impetum facio. συνεστραμμένος, convolutus, conjunctus, constipatus.

συστροβέω, concito.

συστρογγυλίζω, f. ίσω, corrotundo, conglobo.

συστρογγύλλω, idem.

συστροφή, ῆς, (συστρέφω) conversio et involutio in orbem, vortex, vertigo. 2) tumultuosa et seditiosa turba, concursus seditiosus, turbulentus. 3) multitudo hominum, caterva. 4) vehementia, ut venti.

συστροφία, ας, ἡ, vis acriter et vehementer agentis, contentio, impetus actionis. 2) consuetudo cum aliquo. A pr.

συστροφος, ον, (στρέφω) contortus. 2) qui in gyrum agitur, vertiginosus. 3) versutus, callidus.

συστυγνάζω, diffido.

σύστυλος, ον, columnas habens, e columnis compositus.

συστύφω, (στύφω) contraho. (---)

συσφάζω, f. ξω, una macto s. interficio.

συσφαιρίζω, f. ίσω, una cum aliis pila ludo.

συσφαιριστής, ὁ, collusor pilae. A pr.

συσφαιρόω, f. ώσω, conglobo, rotundo.

συσφάλλω, (σφάλλω) simul labefacto vel cadere facio. Med. simul cado, una erro.

συσφάττω, f. ξω, simul jugulo seu macto.

συσφηκόω, quod confusum erat, informo, compono. 2) *coasso*, clavis configo. vid. σφηκόω.

συσφηνόω, (σφηνόω) cuneo compingo, comprimo.

συσφίγγω, f. ξω, constringo, constringendo cogo et contraho.

συσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, vestis constringens corpus, quasi dicatur constricturium. A praec.

συσφιγκτάν, οῦ, τό, uncinus.

σύσφιγκτος, ον, constrictus.

σύσφιγμα, ατος, τό, constrictio.

σύσφιγξις, εως, ἡ, (συσφίγγω) constrictio, succingulum.

συσφραγίζω, f. ίσω, obsigno.

συσχετήριον, τό, (συνέχω) cavea, qua quid retinetur.

συσχηματίζω, f. ίσω, configuro, conformo. Med. συσχηματίζομαι, me accommodo.

συσχηματισμός, ὁ, positio astrorum in coelo.

συσχολάζω, f. άσω, simul otior, una ferior. 2) sum condiscipulus.

σύσχολος, ου, (σχολή) simul otiosus.

συσχολαστής, οῦ, ὁ, condiscipulus, Plut., Strab. A pr.

σῦτο, 3 aor. syncop. vel plqpf. p. a σεύω.

σύφαρ, τό, exuviae anguis vel cicadae. 2) pellicula rugosa, lacti innatans. 3) rugosa et exsucca pellis senum. 4) decrepitus senex. 5) denique etiam cutis simpliciter.

συφεός, οῦ, ὁ, poet. pro συφός.

συφεός, οῦ, ὁ, (σῦς) hara, suile.

συφεών, ῶνος, ὁ, idem, Gl. Vet. A pr.

συφόρβιον, ου, τό, (σῦς, φέρβω) grex suum, qui pascuntur. 2) hara.

συφορβός, οῦ, ὁ, (σῦς, φέρβω) subulcus.

συφός, ὁ, i. q. συφεός, Lyc.

συχνάζω, f. άσω, (συχνός) denso, spisso, frequento.

συχνάκις, adv. (συχνός) saepe.

συχνός, ή, όν, (συνεχής) frequens, creber, multus, copiosus, spissus, confertus, continuus.

συχνῶς, adv. crebro, adsidue.

* σύω, * σύομαι, thema obsoletum, unde tempora quaedam verbi σεύω.

συώδης, ες, (σῦς, εἶδος) porcinus, suillus

σφαγεῖον, ου, τό, (σφάζω) vas, quo jugulatae pecudis sanguis excipitur. 2) victima.

σφαγεύς, έως, ὁ, (σφάζω) jugulator, mactator, percussor: sicarius. 2) gladius.

σφαγή, ῆς, ἡ, (σφάζω) jugulatio, mactatio, occisio, interneciu, caedes. 2) jugulus seu jugulum.

σφαγία, ας, ἡ, dies sacrificii, qua sacra fiunt mactatis victimis. 2) caedes promiscua victorum; Plato. A pr.

σφαγιάζω, f. άσω, et άσομαι, (σφάγιον) victimas jugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico.

σφαγιασμός, οῦ, ὁ, mactatio, trucidatio. A pr.

σφαγιαστήριον, τό, i. q. σφαγεῖον.

σφαγίδιον, ου, τό, cultellus, quo jugulatur pecus, culter coquorum. Dimin. a σφαγίς.

σφάγιον, ου, τό, (σφαγή, σφάζω) victima, hostia. 2) hostia, quae jugulatur vel mactatur. 3) locus vel vas, quo excipitur sanguis victimarum. vid. σφαγεῖον.

σφαγίς, ίδος, ἡ, (σφάζω) culter, quo resolvunt seu feriunt jugulos pecorum mactandorum, *secacespita*. 2) jugulatio.

σφαγίτης, ου, ὁ, (σφαγή) jugularis, ad jugulum pertinens. (ῑ)

σφαγῖτις, ιδος, ἡ, jugularis, ut σφαγίτιδες φλέβες, venae jugulares. A pr.

σφαδάζω, f. άσω, pedes jacto, palpito, de morientibus. 2) difficulter morior. 3) indignor, graviter irascor, proprie cum supplosione pedum. 4) calcitro.

σφαδανός, ή, όν, v. l. Il. 21, 165. 16, 372. pro σφεδανός, vehemens, terribilis.

σφάδασμα, τό, i. q. σφαδασμός.

σφαδασμός, οῦ, ὁ, (σφαδάζω) pedum jactatio, palpitatio imprimis moribundi. 2) ira vehementior.

σφάζω, f. σφάξω, aor. 1. p. ἐσφάχθην, Hdt. et Pind. aor. 2. p. ἐσφάγην, Attice, jugulo. 2) caedo, interficio, trucido, neco, occido.

σφαῖρα, ας, ἡ, sphaera, globus, pila.

σφαιρηδόν, adv. in modum pilae seu pilulae. A pr.

σφαιρίδιον, ου, τό, pilula. Dim. a σφαῖρα.

σφαιρίζω, f. ίσω, (σφαῖρα) pila ludo.

σφαιρικός, ή, όν, ad sphaeram pertinens, sphaerae seu globi proprius. 2) globosus, sphaerae formam habens.

σφαιρικῶς, adv. modo sphaerae, globi, pilae.

σφαιρίον, ου, τό, globulus, pilula. Dimin. a σφαῖρα.

σφαίρισις, εως, ἡ, (σφαιρίζω) lusus pilaris, ludus pilae.

σφαίρισμα, ατος, τό, idem et ab eod.

σφαιριστήριον, ου, τό, locus, in quo pila luditur, sphaeristerium. A seq.

σφαιριστής, οῦ, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila, pilarius. Ab eodem.

σφαιριστικός, ή, όν, pertinens ad σφαιριστής. 2) peritus pila ludendi. ἡ σφαιριστική, ῆς, scil. τέχνη, ars s. peritia ludendi pila. v. σφαιρητικός. A pr.

σφαιρίστρα, ας, ἡ, (σφαιρίζω) sphaeristerium.

σφαιρίτης, ου, ὁ, (σφαῖρα) rotundus, globosus. fem. σφαιρῖτις, ιδος, ut σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupressus conifera.

σφαιροειδής, ές, (σφαῖρα, εἶδος) sphaerae similis, pilae speciem gerens, globosus, pilaris.

σφαιροειδῶς, adv. in modum pilae, seu globi, in orbem. A pr.

σφαιρομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) pila ludo. 2) pila cum aliquo certo. 3) caestu pugno.

σφαιρομαχία, ας, ἡ, pugna pilaris. 2) pilaris lusio. 3) pugilum certamen, quod fit caestu; ob insertos plumbeos globulos.

σφαιροπαικτέω, pila ludo. A seq.

σφαιροπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω) lusor pilae.

σφαιροποιέω, sphaeram facio.

σφαιροποιός, οῦ, ὁ, qui pilas facit. A praec.

σφαιρόω, f. ώσω, (σφαῖρα) conglobo, in pilam cogo, in rotundam et globosam massam conformo. 2) praepilo, pilam gladii vel hastae cuspidi praefigo.

σφαίρωμα, ατος, τό, massa rotunda seu globosa in modum pilae.

σφαιρών, ῶνος, ὁ, (σφαῖρα) rete piscatorium rotundum.

σφαιρωτήρ, ῆρος, ὁ, (σφαιρόω) corrigia s. lorum calcei. Apud LXX. interpretes etiam notat candelabri partem, quae in sphaerae formam facta est.

σφαιρωτός, ή, όν, (σφαιρόω) rotundatus in globosam rotundamque massam, coactus in modum pilae. 2) praepilatus.

σφακελίας, ου, ὁ, (σφάκελος) qui infestatur σφακέλῳ.

σφακελίζω, et ίζομαι, (σφάκελος) sphacelo laboro, carie exedor atque tabe, gangraena vitior. 2) idem quod σφαδάζω.

σφακελισμός, οῦ, ὁ, partis alicujus inflammationem perpessae mortificatio. 2) idem quod σφαδασμός. A pr.

σφάκελος, ου, ὁ, membri inflammationem perpessi mortificatio. 2) gangraena, sive σφάκελος incipiens: radicum in arboribus nigredo ac mors. 3) salvia, *mas.*

σφάκος, ου, ὁ, salvia, herba. v. ἐλελίσφακος.

σφάκτης, ου, ὁ, (σφάττω) sicarius, jugulator.

σφακτός, ή, όν, mactatus. τὸ σφακτόν, vectigal quod pro mactatis solvebatur. Pollux.

σφάκτρια, ἡ, (σφάκτης) sacrificula.

σφακώδης, ες, (σφάκος) salvia abundans.

σφάλαξ, κος, ὁ, genus spinae, paliurus. Gl. Vet. A seq.

σφαλάσσω, f. ξω, pungo, lacero. Hesych.

σφαλερός, ρά, ρόν, (σφάλλω) qui inter eundem lapsat, qui titubat fallente vestigio, titubans. 2) lubricus, instabilis, fallax. 3) periculosus, noxius.

σφαλερῶς, adv. lubrice, parum tuto, dubie, inconstanter.

σφαλλός, οῦ, ὁ, compedes ligneae. Poll. Hesych

σφάλλω, f. σφαλῶ, aor. ἔσφηλα, pf. p. ἔσφαλμαι, aor. p. ἐσφάλην, cadere facio; supplanto, everto, prosterno, dejicio, sc. ad terram. Med. cado, titubo, labor. 2) fallo, circumvenio, in errorem induco: in miseriam et calamitates induco, pessum do: anxium reddo. Pass. rem infeliciter gero in bello; anxius sum: erro, fallo me, pecco. σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος, spe excidere.

σφάλμα, ατος, τό, lapsus, casus, error, peccatum, delictum, offensa, vitium. 2) infortunium, infelix successus, clades.

σφαλμάω et σφαλμέω, i. q. σφάλλομαι.

σφάλτης, ὁ, (σφάλλω) supplantator.

σφαλτώδης, ες, i. q. ἀσφαλτώδης.

σφάνιον, ου, τό, lectulus. Hesych.

σφαραγέω, (σφάραγος) gutture sonum edo, strideo, strepo. 2) Med. distentus sum.

σφαραγίζω, cum stridore suscito, Hes. Th. 706.

σφάραγος, ου, ὁ, stridor, strepitus.

σφας, acc. encl. a σφεῖς, Il. 5, 567. Parmen.

σφάττω, f. ξω, jugulo, macto, interficio. ἐσφάγην, aor. 2. pass. ἐσφαγμένος, perf. part.

σφεδανός, ή, όν, vehemens, festinus, intensus, asper, durus. v. σπουδή et σφοδρός.

σφέλας, ατος, τό, scabellum. 2) lignum cavum, ut pila. Etiam de sede remigum in navi. Pl. σφέλα.

σφέλμα, ατος, τό, flos ilicis arboris, vel lentisci.

σφενδάμνινος, ίνη, ινον, acernus. metaph. durus, firmus, solidus. A seq.

σφένδαμνος, ου, ἡ, et σφένδαμνον, τό, acer, arbor. 2) species cannabis.

σφενδονάω, f. ήσω, (σφενδόνη) funda utor, fundam torqueo, funditor sum. 2) funda insequor, funda peto. 3) more fundae roto seu torqueo.

σφενδονέω, f. ήσω, idem et ab eod. Ionice.

σφενδόνη, ης, ἡ, fonda; balista. 2) pala annuli. 3) ornamentum quoddam muliebre. 4) funda, s. bursa numaria.

σφενδονηδόν, adv. in modum fundae. A praec.

σφενδόνησις, εως, ἡ, (σφενδονάω) jaculatio glandis per fundam.

σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor. Ab eod.

σφενδονητική, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars funditoria. A pr.

σφενδονίζω, f. ίσω, idem quod σφενδονάω.

σφενδονιστής, et ίτης, οῦ, ὁ, funditor. A praec.

σφενδονοειδής, ές, (σφενδόνη, εἶδος) fundae habens formam.

σφέος, σφέη, σφέον, Epice p. σφός, σφέτερος, Ap. Rh. ἐπὶ σφέα, sc. δώματα, Ap. Rh.

σφές, Aeol. et Dor. p. σφεῖς.

σφετερίζω, et σφετερίζομαι, (σφέτερος) meum facio, in meum converto commodum, usurpo pro meo quod alius est, peculor.

σφετερισμός, οῦ, ὁ, quum quis aliena facit sua, usurpatio, peculatus. A pr.

σφετεριστής, οῦ, ὁ, interversor, qui aliena, vel communia, in suam rem vertit, usurpator. Ab eod.

σφέτερος, έρα, ερον, Pron. possess. (σφεῖς) suus, de tertia pers. plur. Hom. Scriptores prosaici ejus loco usurpare solent ἑαυτῶν. 2) Rariores usus sunt hi: a) p. ὑμέτερος, vester. b) p. ἑός, suus, ipsius, de 3 pers. sing. Hes. sc. 90. Pind. Ol. 13, 86. Pyth. 4, 148. Isthm. 6, 29. 8, 122. c) p. ἐμός, meus, Theocr. 25, 163. d) p. σός, tuus, Theocr. 22, 67.

σφέων, gen. Ep. et Ion. a σφεῖς pro σφῶν, Hom. et Hes.

σφῇ, dat. fem. a σφός, Il.

σφηκεῖον, τό, (σφήξ) genus phalangii.

σφήκειος, εία, ειον, (σφήξ) ad vespas pertinens: vespae similis.

σφηκιά, ᾶς, ἡ, (σφήξ) nidus vesparum.

σφηκία, ας, ἡ, (σφήξ) examen vesparum, σφηκίαι, crabrones, Gl. Vet. 2) cera vesparum.

σφηκίον, ου, τό, (σφήξ) cella seu nidus vesparum.

σφηκίσκος, ου, ὁ, (σφήξ) parvus cuneus, lignum parvum et acutum.

σφηκισμός, οῦ, ὁ, cantus tibicinis, similis bombo vesparum, quasi a σφηκίζω, vespas imitor, Hesych.

σφηκίωσις, εως, ἡ, favi vel nidi vesparum, dob.

σφηκοειδής, ές, (σφήξ, εἶδος) crabronis, vespae formam habens.

σφηκός, ὁ, i. q. σφηκοειδής, de homine gracili, Soph. Etym. M.

σφηκόω, f. ώσω, (σφήξ) e lato et crasso in angustum contraho, cuneo. 2) constringo, cingo. 3) fulcio, firmo.

σφηκώδης, ες, (σφήξ) vespae modo in acutum et angustum desinens. 2) homo gracilis, ventris castigati.

σφήκωμα, ατος, τό, (σφηκόω) quicquid e lato in angustum contractum est. 2) galeae pars, cui crista inseritur. 3) tenuis funis, fascia, cingulum, vinculum, quo quid constringitur.

σφηκών, ῶνος, ὁ, (σφήξ) nidus vesparum.

σφῆλαι, inf. aor. a σφάλλω.

σφηλός, ή, όν, (σφάλλω) mobilis, agilis, qui facile conquassatur, Hesych. Hine ἐρίσφηλος.

σφήν, σφηνός, ὁ, cuneus. 2) quicquid cunei formam habet.

σφηνάριον, ου, τό, cuneus parvus. Dim. a pr.

σφηνεύς, έως, ὁ, (σφήν) cuneus, genus mugilis.

σφηνίσκος, ου, ὁ, idem quod σφηνάριον, Dimin. a σφήν.

σφηνοειδής, ές, (σφήν, εἶδος) cuneatus, cuneo similis.

σφηνοκέφαλος, ον, (κεφαλή) caput cuneo simile habens.

σφηνοπώγων, ωνος, ὁ, (πώγων) barbam habens latam, ab imo tenuiorem.

σφηνόω, f. ώσω, (σφήν) cuneo findo, cuneo adacto divello. 2) obstruo et obturo cuneo, vel obturo et obfirmo velut adacto cuneo, condenso, stipo.

σφήνωμα, ατος, τό, conus in galea, A pr.

σφήνωσις, εως, ἡ, (σφηνόω) cunei adactio, aut cuneo adacto discissio. 2) obstructio per cuneum.

σφήξ, σφηκός, ὁ, vespa, crabro.

σφιγγία, ας, ἡ, (σφίγγω) parsimonia, sordes.

σφιγγίον, ου, τό, (σφίγγω) torques.

σφιγγόπους, ουν, (σφίγξ, πούς) pedes habens, (v. c. mensa, lectus) ad sphingis speciem factos.

σφίγγω, f. ξω, stringo, adstringo, comprimo, coerceo, cohibeo, includo.

σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, qui constringit. Apud medicos musculus rotundus anum constringens, ne excrementa ante tempus effluant. A pr.

σφιγκτός, ή, όν, (σφίγγω) constrictus, ligatus, vinctus.

σφιγκτῶς, adv. constricte.

σφίγμα, ατος, τό, quod adstringit.

Σφίγξ, σφιγγός, ἡ, Sphinx, monstrum alatum, faciem virgineam habens, reliquo corpore leoni simile, quod aenigma praetereuntibus solvendum proponebat, nesciosque solvere dilaniabat, it. qui aenigmata loquitur.

σφίγξις, ἡ, (σφίγγω) adstrictio, constrictio.

σφόδρα, adv. vehementer, valide nimis.

σφοδρός, ρά, ρόν, vehemens, acer, alacer, violentus, pertinax. v. σφεδανός.

σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia, vis, acerbitas, alacritas. A pr.

σφοδρύνω, et σφοδρύνομαι, vehemens reddor, vires capio.

σφοδρῶς, adv. vehementer, valde.

σφονδυλεῖον, τό, herba quaedam. (υ producitur Nic. Th. 917.)

σφονδύλη, ἡ, Att. p. σπονδύλη, insectum de blattarum genere, Ar. (ῠ)

σφονδύλιον, τό, i. q. σφονδυλεῖον. (ῠ)

σφονδύλιον, τό, Dim. a σφόνδυλος, verticillus; inpr. verticillus nentium feminarum. (υ corripitur, sicuti in omnibus derivatis a σφόνδυλος.)

σφονδύλιος, ὁ, i. q. σφόνδυλος, vertebra, Il. 20, 483.

σφονδυλοδίνητος, ον, (σφόνδυλος, δινέω) verticillo vel fuso tortus.

σφονδυλόεις, εσσα, εν, (σφόνδυλος) e vertebris compositus.

σφονδυλόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (σφόνδυλος, μάντις) qui vel quae ex verticillo vel fuso vaticinatur.

σφόνδυλος, ὁ, Att. p. σπόνδυλος, vertebra. 2) verticillus nentium feminarum. 3) σφόνδυλοι μεγάλοι, lapides magni rotundi: it. calculi judicum, ψῆφοι.

σφός, σφή, σφόν, (σφεῖς) suus, sua, suum, de tertia pers. sing. et plur..

σφραγίδιον, τό, Dim. a σφραγίς, sigillum, annulus signatorius. (– – ⏑ ⏑ Ar. Thesm. 427.)

σφραγιδονυχαργοκομήτης, ου, ὁ, (σφραγίς, ὄνυξ, unguis, ἀργός, piger, et κομέω) qui comam alit, et digitos usque ad ungues annulis ornat. Vox Aristophanica.

σφραγιδοφυλάκιον, ου, τό, loculus, in quo reponuntur vel adservantur σφραγῖδες, armarium. A seq.

σφραγιδοφύλαξ, κος, ὁ, custos sigilli.

σφραγίζω, f. ίσω, Ion. σφρηγίζω, (σφραγίς) obsigno, nota impressa insignio. In Scr. S. confirmo; item occulto, aboleo.

σφραγίς, (ῑ) ῖδος, ἡ, Ion. σφρηγίς, sigillum, signum quo obsignatur; gemma, annulus gemma ornatus. 2) id ipsum cui signum impressum est, tessera.

σφράγισμα, ατος, τό, (σφραγίζω) signum seu nota alicui rei impressa. (– – ⏑)

σφραγιστήρ, ῆρος, ὁ, annulus signatorius, sigillum.

σφραγιστήριον, ου, τό, signaculum, Philox. A pr.

σφραγιστής, οῦ, ὁ, (σφραγίζω) signator.

σφραγιστικός, ή, όν, signatorius. A pr.

σφρηγίζω, f. ίσω, Ion. pro σφραγίζω.

σφρηγίς, ῖδος, ἡ, Ion. pro σφραγίς.

σφριγανός, ή, όν, vehemens. 2) florens, vegetus. A seq.

σφριγάω, f. ήσω, turgeo, (inpr. de papillis feminarum) luxurio, (de arboribus et plantis,) lascivio, dicitur et de corporis εὐεξίᾳ, vigeo. 2) delector alicujus rei usu, ac. ut apto ad naturam, et inde fructum capio. 3) insolesco, luxurio, efferor, de animo.

σφρῖγος, εος, τό, (σφριγάω) vigor, luxuria, lascivia, Athen. p. 525. ex em. Schweigh. pro φρίγει.

σφριγώδης, ες, turgidus bonis succis, vegetus.

σφυγματώδης, ες, ὁ, ἡ, idem quod σφυγμώδης, quasi a σφύγμα, quod a σφύζω.

σφυγμή, ῆς, ἡ, (σφύζω) pulsus incompositus arteriae.

σφυγμικός, ή, όν, vim habens ciendi pulsus. 2) in quo pulsus consistunt. A seq.

σφυγμός, οῦ, ὁ, (σφύζω) pulsus arteriarum, dilatatione et contractione cordis, item cordis palpitatio ipsius. 2) genus terrae motus apud Aristot. simile palpitationi.

σφυγμώδης, ες, pulsans, pulsui similis, qualis est in asteriis. A pr.

σφυγμωδῶς, adv. palpitationis modo. A praec.

σφύζω, f. ξω, mico, palpito, de arteria, pulso, salio. 2) doleo, crucior, cupio vehementer.

σφύξις, εως, ἡ, pulsus, micatio arteriarum, cordis palpitatio. A pr.

σφῦρα, ἡ, malleus.

σφύραινα, ης, ἡ, piscis quidam. Philox. audis, piscis. A pr. (‒ ‒ ⏑)

σφυράς, άδος, ἡ, Att. pro σπυράς, caprini stercoris pilula aut globulus.

σφυρηλατέω, malleo duco vel fabricor.

σφυρήλατος, ον, (σφῦρα, ἐλαύνω) malleo ductus seu fabricatus, unde ferreus, et metaph. durus, rigidus; it. solidus, compactus, plenus, non conflatus: dicitur etiam ὁλόσφυρος et ὁλοσφύρατος. Epith. necessitatis ap. Pind.

σφυρίον vel σφύριον, ου, τό, (σφῦρα) malleolus, fabrile instrumentum. (υ longum.)

σφυρίς, ίδος, ἡ, Att. p. σπυρίς.

σφυροδέτης, ου, ὁ, (σφυρόν, δέω) vinculum talorum.

σφυροκόπανον, ου, τό, (σφῦρα, κόπανον) malleus.

σφυροκοπέω, (κόπτω) malleo tundo.

σφυροκοπία, ας, ἡ, percussio, quae fit malleo. LXX. A pr.

σφυροκόπος, ον, qui malleo percutit seu tundit, malleator.

σφυρόκοπος, ον, malleo percussus.

σφυροκτυπέω, (κτυπέω) i. q. σφυροκοπέω.

σφυρόν, οῦ, τό, malleolus pedis, talus. 2) extremitas ima, ut montis, insulae. 3) pes ipse.

σφυροπρηστιπύρα, ἡ, (σφυρόν, πρήθω, πῦρ) quae talos igne exurit, epith. podagrae, ap. Lucian.

σφυρόω, (σφυρόν) videtur significare malleolos pedis calceis s. ocreis munio vel corrigio substringo. Hinc Athen. 14. p.622. c. ἐσφυρωμένος. Contra σφυρόω (σφῦρα) malleo percutio, nusquam, quod sciam, exstat.

σφυρωτήρ, ῆρος, ὁ, corrigia calceamenti. A pr.

σφυρωτός, ή, όν, (σφῦρα) malleatus.

σφύσδω, Dor. p. σφύζω.

σφώ, nom. et acc. Att. p. σφῶϊ, q. v. 2) pro σφωέ, Hom. dub.

σφωέ, σφωΐν, dual. masc. et fem. pronom. personalis tertiae pers.

σφῶϊ, σφῶϊν, dual. masc. et fem. pronom. personalis secundae personae.

σφωΐτερος, έρα, ερον, pron. possess. secundae pers. dualis, vester amborum. 2) pronom. possess. tertiae pers. dual., Antimach. 3) i. q. σφέτερος, suus vel tuus, Ap. Rh. 1, 643. 3, 600. 3, 395.

σφῷν, gen. et dat. Att. a σφῶϊ pro σφῶϊν.

σχαδών, όνος, ὁ, animal pedibus et pennis carens. 2) jactus quidam talorum. σχαδόνες, apum suboles, et favi.

σχάζω, f. άσω, scarifico, it. seco venam. 2) demitto, deduco. 3) dimitto, relinquo, intermitto, instituti mei tenorem abrumpo. 4) inhibeo, cohibeo. 5) solvo. 6) jacio, ejicio. 7) icio (foedus.)

σχαλιδόω, erigo retia, et furcis venaticis fulcio. A seq.

σχαλίς, ίδος, ἡ, varus, paxillus seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia.

σχάσις, εως, ἡ, (σχάζω) scarificatio, incisio, quae fit cultro.

σχαστήρ, ῆρος, ὁ, tendicula.

σχαστηρία, ας, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid aliud, quo organum intentum laxatur, vel erectum dimittitur. 2) funis ille, qui in circo cursoribus praetendi solebat, et quo laxato in cursum effundebantur. A pr.

σχαστήριον, ου, τό, pugio seu scalpellus, quo utuntur in scarificando. 2) pars quaedam navis.

σχάω, f. άσω, scarifico, scalpro incido aut pertundo. 2) remitto, laxo. 3) traduco, transfero.

σχεδάριον, ου, τό, tabella, schedula, libellus pugillaris. Dim. a seq. quod v.

σχέδη, ης, ἡ, (σχίζω) scheda, tabula, in qua scribimus, et quidem proprie ex tempore.

σχεδην, adv. (ἔχω, σχεῖν) cum lenitudine quadam decora, pedetentim, modeste, composite.

σχεδία, ας, ἡ, Ion. σχεδίη, ratis seu navis tumultuaria.

σχεδιάζω, f. άσω, ex tempore et tumultuario opere facio, negligenter, parum curiose ago. 2) temere coningo: ex tempore dico. 3) (a σχεδόν) i. q. ἐγγίζω, LXX.

σχεδιάς, άδος, ἡ, anchusa, Hippocr.

σχεδίασμα, ατος, τό, (σχεδιάζω) opus ex tempore factum, item celeriter, negligenter.

σχεδιασμός, οῦ, ὁ, i. q. τὸ σχεδιάζειν, temeritas, deproperatio.

σχεδιαστικῶς, adv. ex tempore, temere.

σχεδίην, adv. (σχέδιος) cominus.

σχέδιον, τό, ex tempore dictum, extemporale opus. A seq.

σχέδιος, ον, (σχεδόν) qui prope est. 2) extemporalis, subito factus, inelaboratus, simplex.

σχεδίως, adv. (σχέδιος) temere, frustra, ut fit in festinatione. 2) idem quod σχέδην.

σχεδογραφία, ἡ, (σχέδη, γράφω) delineatio s. descriptio rei in charta, ut astrorum in sphaera, ap. Schol. Arati.

σχεδόθεν, adv. prope, cominus.

σχεδόν, adv. prope, propemodum, fere, ferme, paene. 2) cominus. (quod est ἑξῆς, ἐν τῷ ἔχεσθαι, in promtu, ut habeatur et teneatur.)

σχέθω, (ἔχω, σχεῖν) habeo, teneo, inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo.

σχελίς, ίδος, ἡ, Att. p. σκελίς, segmentum carnis, ut τέμαχος. Poll. Hesych.

σχεῖν, inf. aor. ab ἔχω, Il.

σχέμεν, Ep. et Ion. p. σχεῖν, q. v.

σχένδυλα, ἡ, et σχενδύλη, instrumentum τῶν ναυπηγῶν, fortassis, forceps. Hinc

σχενδυλάω, forcipe prehendo.

σχενδύλη, ἡ, i. q. σχένδυλα. (ῦ)

σχενδύλιον, τό, Dim. a σχένδυλα. (ῦ)

σχενδυλόληπτος, ον, (σχένδυλα, λαμβάνω) forcipe captus s. prehensus.

σχέο, imperat. aor. med. Ep. et Ion. p. σχοῦ ab ἔχω, Il. 21, 379.

σχερός, ὁ, terra continens. Hinc ἐν σχερῷ, continuo, sine intermissione, Pind.

σχές, imperat. aor. ab ἔχω.

σχέσθαι, inf. aor. med. ab ἔχω, Od.

σχέσις, εως, ἡ, (ἔχω, σχεῖν) habitus, habitudo corporis, qua quis carnosus vel gracilis est: oratio, conditio, relatio: dicitur etiam de cultu externo, ut σχέσις τριχῶν καὶ ἐσθῆτος. 2) retentio.

σχετέος, έα, έον, cohibendus, retinendus. τὰ σχετέα, ap. Hippocr. cibi etc. qui vomitu rejiciuntur.

σχετήριον, ου, τό, (σχεῖν) retinaculum, remedium ad sedandum.

σχετικός, ή, όν, qui cum aliquo convenit. 2) qui habitum admittit. 3) retinendi et cohibendi vim habens. 4) relativus, ap. Dialect.

σχετικῶς, adv. per convenientiam quandam et conjunctionem, relative.

σχετλιάζω, f. άσω, (σχέτλιος) conqueror, tanquam acerba et misera passus, lamentor, oratione ad miserationem composita utor.

σχετλιασμός, οῦ, ὁ, quiritatio, lamentatio.

σχετλιαστικός, ή, όν, conveniens quiritanti seu lamentanti. 2) lamentabilis, quiritabundus.

σχέτλιος, ία, ιον, Attice -ος, ον, (ἔχω, σχεῖν) qui aliquid suscepit et tolerat, unde audax, acer, laborum patiens: scelestus, nefarius, injustus: crudelis, perniciosus: asper, severus, intractabilis, durus. 2) *de rebus* nefarius, impius.

σχέτο, Epice p. ἔσχετο, 3 sing. aor. med. ab ἔχω.

σχῆμα, ατος, τό, (ἔχω, σχεῖν) figura, forma, habitus, gestus, species externa, cultus, vestis ornatusque omnis exterior; item status, conditio, decus, dignitas: etiam praetextus.

σχηματίζω, f. ίσω, effingo, figuro, formo. 2) orno, magnifice compono. 3) gesticulor. 4) simulo, in med. A praec.

σχημάτιον, ου, τό, Dim. a σχῆμα.

σχημάτισις, εως, ἡ, (σχηματίζω) situs, habitus.

σχηματισμός, οῦ, ὁ, figuratio, figura, cultus corporis et comtus, corporis compositio in certum modum, item orationis, gestus. 2) simulatio, praetextus.

σχηματογραφέω, (σχῆμα, γράφω) fingo, formo vel oratione vel pictura, vel caelatura, vel sculptura.

σχηματοποιέω, f. ήσω, fingo, conformo, informo. 2) gesticulationi servio, schemata saltationis cujusdam imitor; gesticulor.

σχηματοποιία, ας, ἡ, gestuum schematumque in saltando effictio. A pr.

σχῆσις, ἡ, i. q. σχέσις, Hesych. cf. Lobeck. ad Phrin. p. 447.

σχητηρία, ἡ, (ἔχω, σχεῖν) i. q. σχετήριον et σχαστηρία.

σχιδακηδόν, adv. (σχίδαξ) in modum assularum, assulatim.

σχιδακιδόν, adv. i. q. σχιδακηδόν.

σχιδακώδης, ες, assulosus; in multas fissuras abiens.

σχιδανόπους, οδος, ὁ, ἡ, cujus pedes in digitos fissi sunt, Aristot. Athen. 9. p. 389. a. 392. e. 397. b. cf. σχιζόπους.

σχίδαξ, ακος, ἡ, assula, fragmentum aut segmentum e ligno scisso, talea. A seq.

σχίδη, ης, ἡ, (σχίζω) idem, scida, scidula.

σχίδιον, ου, τό, idem quod praec. et ab eod.

σχίδος, εος, τό, idem et ab eod.

σχιδώνυχος, ον, (σχίδη, ὄνυξ) ungulas fissas habens.

σχίζα, vel σχίζη, ης, ἡ, (σχίζω) fissura. 2) sagitta, ap. LXX. σχίζαι, segmenta ligni fissi, ad usum coquendi, praesertim piceae, unde et faces.

σχιζίας, ὁ, gracilis, ap. Clem. Alex. A praec.

σχιζοποδία, ας, ἡ, fissi pedes, fissura pedum in digitos. A seq.

σχιζόπους, οδος, ὁ, ἡ, (σχίζω, πούς) cujus pedes in digitos fissi sunt. 2) digitatus.

σχιζόπτερος, ον, (πτερόν) alas fissas habens.

σχίζω, f. ίσω, findo, scindo, distindo, discindo, disseco. ἐσχισμένος, perf. part. pass.

σχινδαλαμός, ου, ὁ, assula, festuca, segmentum e calamo fisso. vid. σκινδαλμός.

σχινδαλμός, οῦ, ὁ, idem.

σχινδύλησις, εως, ἡ, fissio in assulas, quasi a σχινδυλέω. Hippocr.

σχινίζομαι, (σχῖνος) ad dentes repurgandos et condefaciendos lentiscum mando.

σχίνινος, ίνη, ινον, lentiscinus. (⏑⏑⏑)

σχινίς, ίδος, ἡ, Epith. Veneris. a σχῖνος, quia dentes purgat, et ad Venerem stimulat.

σχινοκέφαλος, ον, (κεφαλή) habens caput bulbo simile, i. e. oblongum.

σχῖνος, ου, ὁ, lentiscus, hodie mastix. 2) scilla, bulbus.

σχινοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) qui lentiscum mandit.

σχινοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, idem et ex eodem.

σχινώδης, ες, (σχῖνος) lentiscum ferens. 2) qui est e lentisci genere.

σχίσις, ιος, ἡ, (σχίζω) scissio, scissura.

σχίσμα, ατος, τό, (σχίζω) fissio, scissura, fissura. 2) dissidium, dissensio, discordia. 3) schisma, ruptio unionis in Ecclesia.

σχισματικός, ή, όν, schismaticus, qui a societate se segregat. A pr.

σχισμή, ῆς, ἡ, (σχίζω) scissio, fissio, fissura.

σχιστός, ή, όν, (σχίζω) fissus, scissus. 2) fissilis, qui findi vel scindi potest. Substantive τὸ σχιστόν, est genus stolae muliebris: et σχισταί, calceamenti genus, Pollux.

σχοίατο, 3 pl. opt. aor. med. ab ἔχω, poet. p. σχοῖντο, Il. 2, 98.

σχοίην, opt. aor. act. ab ἔχω.

σχοινία, ας, ἡ, rectius σχοινιά, (σχοῖνος) junci planta seu stirps una cum suo caespite. 2) funale, funis.

σχοινίκλος, ου, ὁ, nomen avis. Gaza junconem interpretatur. Ab eod.

σχοινικός, ή, όν, i. q. σχοίνινος.

σχοίνινος, ίνη, ινον, junceus. Ab eod.

σχοινίζω, f. ίσω, fune dimetior, agrum metior, divido.

σχοινίον, ου, τό, Dim. a σχοῖνος, funiculus e junco tortus, funis, restis.

σχοινιοπλόκος, ον, (πλέκω) funes contorquens.

σχοινίας, ου, i. q. σχοίνινος.

σχοινιοστρόφος, ου, (στρέφω) propr. funem contorquens, restio. 2) qui aquam per amphoram e fune pendentem attollit e puteo, et quicunque simili modo laborat vid. σχοινοστρόφος.

σχοινιοσυμβολεύς, έως, ὁ, et

σχοινιοσύμβολος, ον, (συμβάλλω) i. q. σχοινοστρόφος.

σχοινίς, ίδος, ἡ, (σχοῖνος) colum junceum s. fragmentum in modum coli juncei formatum: funis, Theocr. 23, 51. 2) fructus σχοίνου. (?)

σχοινίς, ίδος, ὁ, junco, Nic.

σχοίνισμα, ατος, τό, (σχοινίζω) pars agri fune dimensa ac descripta.

σχοινισμός, οῦ, ὁ, dimensio et descriptio, quae fit fune. 2) torturae genus, quod funibus fit et fidiculis tractuariis.

σχοινῖτις, ιδος, ἡ, (σχοῖνος) e junco facta.

σχοινοβατέω, funi inambulo. A seq.

σχοινοβάτης, ου, ὁ, (σχοῖνος, βαίνω) qui per funem ambulat, funambulus.

σχοινοβατία, ας, ἡ, incessus per funem. A pr.

σχοινοβατική, ἡ, ars funambulorum. Ab eod.

σχοινοειδής, ές, (εἶδος) ad funis speciem factus.

σχοινόπλεκτος, ον, e junco plexus, junco nexus.

σχοινοπλοκικός, ή, όν, funibus texendis aptus.

σχοινοπλόκος, ον, (σχοῖνος, πλέκω) qui funes vel tegetes e junco torquet seu nectit. Gl. Vet. restio, restiarius. vid. σχοινοσυμβολεύς.

σχοινοπώλης, ου, ὁ, (πωλεῖν) spartarius, Gl. Vet. qui restes vendit.

σχοῖνος, ου, ὁ, et aliquando ἡ, juncus. 2) funis e junco plexus, funis, restis. item quicquid e junco textum est. 3) mensura Aegyptiaca, 60 stadiorum, ap. Herod. alii autem 30 ei tantum assignant. Philox. σχοῖνος γεωμετρικός, arvipendium.

σχοινοστρόφος, ον, (στρέφω) idem quod σχοινιοστρόφος.

σχοινοσυμβολεύς, έως, ὁ, idem quod σχοινιοσυμβολεύς.

σχοινοτενής, ές, (τείνω) extensus seu protensus, ut funis; longus, rectus.

σχοινοτενῶς, adv. in modum funis extensi; porrecte, extente, recte. A pr.

σχοινοτονία, ας, ἡ, longitudo. A seq.

σχοινότονος, ον, (σχοῖνος, τείνω) e junco aut sparteo fune nexus et contextus. 2) 2) longus, extentus.

σχοινοφόρος, ον, (φέρω) junceum funem gestans, s. simpliciter funem gerens.

σχοινοχάλινος, ον, frenum e fune factum habens.

σχοινώδης, ες, (σχοῖνος) junceosus, junceus, juncum referens, e juncorum genere.

σχοινωτός, ή, όν, (quasi a σχοινόω) tortus in modum funis.

σχολάζω, f. άσω, (σχολή) otiosus sum, ab occupationibus liber sum. ἐσχόλασαν ἀπὸ τοῦ Κρώμνου, non amplius obsederunt Cromnum, Xen. h. gr. 7, 4, 28. it. seq. inf. πολὺν χρόνον οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, Xen. Cyr. 8, 1, 18. diu otium ei non suppetebat ut. 2) σχολάζειν τινός et ἀπό τινος, vacare a re, Xen. 3) σχολάζειν τινί, vacare alicui rei, tempus impendere, operam dare rei: inpr. operam dare praeceptori, audire praeceptorem, Xen. sine casu, docere, scholas habere, Plut. 4) σχολάζειν πρός τι, tempus impendere ad, Xen. 5) cunctor, moras necto. 6) metaph. τόπος σχολάζων, locus vacuus. καθέδρα σχολάζουσα, sedes vacua.

σχολαῖος, αία, αῖον, (σχολή) lentus, tardus, segnis, otiosus, vacuus. Comp. σχολαίτερος. Adv. σχολαιτέρως. Superl. adv. σχολαιότατα, tardissime.

σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas. A pr.

σχολαίως, adv. per otium, lente, tarde, cunctanter, otiose. Ab eod.

σχολαρχέω, scolarcha sum, scholae praesum. A seq.

σχολάρχης, ου, ὁ, (σχολή, ἄρχω) scholarcha, qui scholas praeest.

σχολαστήριον, ου, τό, locus, in quo commode otium agitur post labores. 2) exedra. 3) schola. A seq.

σχολαστής, οῦ, ὁ, (σχολάζω) otium agens, otio indulgens, otiosus, cessator.

σχολαστικός, ή, όν, (σχολή) qui otiari solet, otio deditus, otiosus. τὸ σχολαστικόν, otium, otiandi facultas. σύλλογοι σχολαστικοί, conventus otiosorum. 2) qui otium litteris impendit, scholasticus, scholaris. 3) homo insipidus et stultus, Hierocl.

σχολεῖον, ου, τό, ludus litterarius, schola a seq.

σχολή, ῆς, ἡ, (ἔχω, σχεῖν) otium, vacatio et feriatio a negotiis, mora lente agentis. 2) lucubratio, per otium seu in otio composita disputatio, omninoque quum alicui rei vacamus, in aliqua re laboramus. 3) ipse locus in quo vacamus alicui rei, schola. σχολαί, lectiones in aliquem auctorem, commentarii. hinc σχόλια, dictata ἐν ταῖς σχολαῖς, universe, disputationes, quae haberi solebant a vetustis philosophis, in σχολαῖς, horis illis subsecivis, vacuis a laboribus palaestricis. Hinc etiam apud Latinos *scholae* praelectiones coram juventute studiosa.

σχολῇ, adv. (proprie dat. sing. praec.) otiose, per otium, perfunctorie, sine diligentia, lente, tarde, more hominum otiosorum, sensim. 2) σχολῇ γάρ, vix, aegre, magno cum labore. 3) haudquaquam, nullo modo, nullatenus, minime. 4) multo minus; si non illud, hoc multo minus.

σχολιαστής, οῦ, ὁ, (quasi a σχολιάζω, vide σχόλιον, σχολή, 3.) qui scholiis auctorem illustrat, scholiastes.

σχολικός, ή, όν, (σχολή) ad scholas pertinens, scholis conveniens, declamatorius. 2) puerilis, unde ineptus, frigidus, in oratione: ut πάθη σχολικά.

σχολικῶς, adv. scholae modo, ut fit in scholis. A pr.

σχολιογράφος, ὁ, qui scholia scripsit. A seq.

σχολιογραφέω, f. ήσω, (γράφω) brevia scholia scribo.

σχόλιον, ου, τό, (σχολή) glossa, notula, brevis explicatio difficiliorum verborum et rerum.

σχόμενος, ενη, ενον, part. aor. med. ab ἔχω, Hom.

σχοῦ, imperat. aor. med. ab ἔχω.

σχυρος, ὁ, i. q. χηρ, erinaceus.

σχῶ, conj. aor. act. ab ἔχω.

σχών, part. aor. act. ab ἔχω.

σῶ, nom. pl. contr. p. σῶοι, Thuc.

σωδάριον, τό, i. q. σουδάριον, sudarium.

σῶδες, αἱ, genus avium.

σώεσκον, impf. Ion. a σώω, Il. 8, 363. v. σώζω.

σωζόπολις, εως, ὁ, ἡ, v. σωσίπολις.

σώζω, f. σώσω, pf. p. σέσωσμαι, aor. p. ἐσώθην, Epice 1) f. σαώσω, ab inusit. σαόω, aor. ἐσάωσα, aor. p. ἐσαώθην, 2) a * σαω, part. σώοντες, impf. σώεσκον. 3) a * σοω, conj. σόη, σόῃς, σόωσι. 4) imperat. act. σάω p. σῶ, it. σάω, 3 sing. impf. p. ἐσώ, ἔσωζε. — Significat 1) servo, sospito, vivum servo. σώζειν νόμον, legem servare. 2) Med. in memoria teneo, Soph. Tr. 682. El. 1257. cf. Ast. ad Plat. de rep. 6, 2.

σωκάριον, τό, i. q. σχοινίον.

σωκέω, valeo, possum, Aesch. Eum. 36. c. inf. Soph. El. 119. A seq.

σῶκος, ου, ὁ, servator, Epith. Mercurii. (A σίσωκα, verbi σώζω.)

σωλήν, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, veluti in aquaeductu. οἱ σωλῆνες, tubuli in vestibus, i. e. rugae, quae in strias deducebantur et ordinabantur. 2) piscis quidam testaceus.

σωληνάριον, ου, τό, canaliculus, tubulus, siphunculus. Dim. a pr.

σωληνίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

σωληνιστής, οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆνας. Ab eod.

σωληνοειδής, ές, (εἶδος) canaliculo similis, canaliculum referens, canaliculatus.

σωληνωτός, ή, όν, idem quod praec.

σῶμα, ατος, τό, corpus quodvis, etiam mortui, cadaver, caro. 2) homo. 3) mancipium. 4) dicitur et in foro de capite, ut ap. Lys. 5) de pudendis virilibus.

σωμαλειπτέω, (ἀλείπτης) ungo corpus, de unctione palaestrica.

σωμασκέω, f. ήσω, (σῶμα, ἀσκέω) corpus exerceo, duro.

σωμασκία, ας, ἡ, corporis exercitatio. A pr.

σωματεῖον, ου, τό, corpus i. e. multitudo sedes conjunctas habens, et iisdem legibus vivens, collegium.

σωματεμπορέω, (σωματέμπορος) mancipia emo ac revendo, mango sum.

σωματεμπορία, ας, ἡ, mangonium. A seq.

σωματέμπορος, ου, qui mancipia emit ac vendit, mango, leno.

σωματηγέω, dux sum manus, agminis, cohortis.

σωματικός, ή, όν, (σῶμα) corporalis, qui est corporis. 2) corporeus, corpore constans.

σωματικῶς, adv. corporeo modo, more corporum. 2) vere.

σωμάτινος, η, ον, (σῶμα) corporeus.

σωμάτιον, ου, τό, Dim. a σῶμα, corpusculum. 2) hominis defuncti cadaver. 3) codex, liber, tabula deletilis, palimpsestus, membrana.

σωματοειδής, ές, (σῶμα, εἶδος) corporis speciem gerens, corpulentus, corporeus. 2) dicitur, quicquid quasi in corpus quoddam, systema, redactum est, via et ratione tractatur.

σωματοκάπηλος, ου, ὁ, venalitiarius, mango.

σωματοποιέω, f. ήσω, corpoream figuram tribuo, specie corporea effingo. 2) unum corpus facio, quod ante dispersum erat. 3) corpulentum reddo, reficio, etiam de animo. σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio. 4) augeo, validiorem s. potentiorem reddo.

σωματοπρεπής, ές, (σῶμα, πρέπει) corpori conveniens. 2) corporalis, corporeus.

σωματοπρεπῶς, adv. convenienter corpori, in modum corporis. A pr.

σωματοτροφεῖον, ου, τό, (τρέφω, τροφή) locus, in quo servi, vel mancipia, aluntur.

σωματοφθορέω, (φθορά) corpus corrumpo, debilito, frango.

σωματοφυλακέω, f. ήσω, (σωματοφύλαξ) sum corporis custos.

σωματοφυλακία, ἡ, custodia corporis.

σωματοφυλάκιον, ου, τό, corporum conditorium. A seq.

σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, corporis custos, qui latus alicujus stipat, satelles, stipator.

σωματόω, f. ώσω, (σῶμα) corpus facio, corporea natura induo. σωματοῦσθαι, corporascere, corporeum fieri.

σωματώδης, ες, corporeus, corporea praeditus natura.

σωματωδῶς, adv. corporaliter. A pr.

σωμάτωσις, εως, ἡ, (σωματόω) quum rei corpus tribuitur.

σώομαι, i. q. σοῦμαι, σεύομαι, Ap. Rh.

σῶος, σώα, σῶον, contr. σῶς, q. v. Thomas M. p. 830. tradit Atticos tantum usos esse nominativis σῶοι et σῶα, reliquis autem casibus a σῶς.

σωπαίνω, i. q. seq. Xen. de canibus, dub.

σωπάω, Dor. et poet. p. σιωπάω, sileo.

σώρακος, ὁ, (σωρός) qualus. 2) feretrum ad ligna portanda.

σωρεία, ας, ἡ, (σωρεύω) cumulus, acervus, congeries.

σωρείτης, ου, ὁ, Sorites, argumentationis genus, in quo suppariari semper aliquid additur, tanquam granum acervo. Sophisma inexplicabile, cavillatio.

σωρεός, οῦ, ὁ, idem quod σωρός.

σώρευμα, ατος, τό, (σωρεύω) accumulatio, cumulus.

σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio.

σωρευτός, ή, όν, acervatus, cumulatus. A seq.

σωρεύω, f. εύσω, (σωρός) cumulo, acervo, aggero, congero.

σωρηδόν, adv. acervatim, cumulatim.

σωρικός, ή, όν, ad acervum pertinens. σωρικὴ ἀπορία, i. q. σωρείτης.

σωρίτης, ου, ὁ, i. q. σωρείτης. (‒ ‒ ‒)

σωριτικός, ή, όν, soritae similis.

σωροειδής, ές, (εἶδος) acervo similis.

σωρός, οῦ, ὁ, cumulus, acervus, agger, congeries.

σῶς, ὁ, rarius ἡ, σῶν, τό, adj. defect. unde praeterea in usu acc. sing. σῶν, nom. pl. et acc. pl. masc. et fem. σῶς, salvus, integer, incolumis, sospes, perfectus: certus.

σωσίβιος, ον, (σώζω, βίος) vitam servans.

σωσίκοσμος, ὁ, (σώζω, κόσμος) mundi servator.

σωσίοικος, ου, ὁ, (οἶκος) domus conservator.

σωσίπολις, ὁ, (πόλις) urbis servator.

σωστέον, adv. verb. a σώζω, servandum.

σωστικός, ή, όν, servandi vim habens, conservator, tutator.

σωστικῶς, adv. salutariter, salubriter.

σῶστρον, ου, τό, (σώζω) praemium, quod aegrotus sanitati restitutus medico, aut deo salutari reddit; item, quod datur ei, qui fugitivum retraxit et domino restituit; it. quod pro libertate datur; et omnino cujuscunque rei conservatae praemium.

σώτειρα, ας, ἡ, fem. a σωτήρ, servatrix.

σωτέος, έα, έον, dignus, qui servetur.

σωτήρ, ῆρος, ὁ, (σώζω) servator, conservator, liberator, sospitator, auctor salutis.

σωτηρία, ας, ἡ, salus, incolumitas, conservatio. A pr.

σωτήρια, ίων, τά, (σωτήριος) scil. ἱερὰ vel θύματα, sacra, quae agitantur in honorem deorum sospitalium, ob salutem redditam. 2) cloacae.

σωτηριακοί, οῦ, τό, pecunia, quae pro funeris elatione datur.

σωτήριος, ον, (σωτήρ) salutaris, prosper, saluber, sospitalis. τὸ σωτήριον, salus. 2) expiatio, LXX.

σωτήριχος, ου, ὁ, (σωτήρ) servator.

σωτηριώδης, ες, (σωτήριος) salutaris, capitalis.

σωτηριωδῶς, adv. salutariter, salubriter.

σωτηρίως, adv. (σωτήριος) idem.

σῶτρον, ου, τό, lignum orbiculare rotae extimum, quod radios continet.

σωφρονέω, f. ήσω, (σώφρων) propr. sanae mentis, mentis compos, prudens sum, sapio, rationem ducem sequor, prudenter me gero. 2) modestia utor, modestus sum. 3) cupiditates coerceo, temperans sum in voluptatibus fruendis: unde et castus, pudicus.

σωφρόνημα, ατος, τό, moderate factum, facinus pudicum et castum. A pr.

σωφρονητικός, ή, όν, modestiae, temperantiae amans s. studiosus.

σωφρονίζω, ίσω, (σώφρων) ad sanam mentem reduco, facio, ut quis sapiat, moneo, castigo, emendo, coerceo, compesco, reprimo, tempero, moderor, moderatum et prudentem reddo, in officio contineo.

σωφρονικός, ή, όν, natura comparatus ad temperantiam, prudentiam. 2) modestus, moderatus.

σωφρονικῶς, adv. temperanter, moderate.

σωφρόνισις, εως, ἡ, (σωφρονίζω) admonitio, castigatio, emendatio.

σωφρόνισμα, ατος, τό, id, quo quis castigatur et emendatur.

σωφρονισμός, οῦ, ὁ, castigatio, emendatio, ad meliorem mentem revocatio, coercitio. 2) sanitas animi, prudentia.

σωφρονιστήρ, ῆρος, ὁ, admonitor, castigator. 2) dens genuinus.

σωφρονιστήριον, ου, τό, locus, ubi ho-

minas emendantur, corriguntur, ut schola, carcer.

σωφρονιστής, οῦ, ὁ, castigator, monitor, praeceptor, emendator, qui aliquid prudenter agit et concipit; cum genit. rei, quae prudenter instituitur.

σωφρονιστικός, ή, όν, monendi, emendandi vim habens, ad emendandum ac monendum comparatus. A pr.

σωφρονιστύς, ύος, ἡ, (σωφρονίζω) emendatio, correctio.

σωφρόνως, adv. (σώφρων) sana mente, prudenter. 2) moderate, modeste, continenter, temperanter, pudice, sobrie, caste.

σωφροσύνη, ης, ἡ, modestia, pudor, pudicitia, castitas, temperantia. A seq.

σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, (σῶς, φρήν) cui mens est salva et incolumis. 2) prudens, sapiens. 3) moderatus, temperans, continens, sobrius. 4) honestus, bene moratus, probus. 5) castus, pudicus, continens. Neutr. σῶφρον, est prudentia.

σωχέω, idem quod seq.

σώχω, tero, laevigo, Ion. p. ψώχω.

σώω, Ep. p. σώζω, q. v. 2) vide supra σώομαι.

T.

T, τ, ταῦ, decima nona littera. 2) in numeris valet trecenta, et lineola subjecta ,τ, trecenta millia.

τά, neutr. pl. ab ὁ, ἡ, τό.

ταβαίτας, ου, ὁ, poculum ligneum, Persice.

τάβαλα, τό, i. q. τύμπανα, Persica.

ταβερνεῖον, ου, τό, caupona, Suid. A taberna.

τάβλα, ἡ, tabula. Gl. Vet. Vox Latin.

ταβλίζειν, tesseris ludere in tabula. A praec.

ταβλιστής, οῦ, ὁ, qui ludit in tabula. A praec.

ταγεῖος, αία, αῖον, (ταγή) qui facit quidpiam ab alio jussus. 2) subjectus.

τάγγη, ῆς, ἡ, rancor.

ταγγίασις, ἡ, i. q. ταγγή.

ταγγίζω, (τάγγη) rancesco, rancidus fio.

τάγγος, εος, τό, i. q. ταγγή.

ταγγός, ή, όν, rancidus, qui rancorem contraxit.

τάγγω, (ταγγός) i. q. ταγγίζω.

ταγεία, ας, ἡ, (ταγεύω) principatus, imperium. 2) praefectura.

ταγείς, εῖσα, έν, part. aor. 2. p. a τάσσω.

ταγεύω, (ταγός) sum summus magistratus, ducis munera fungor, duco, c. acc. Aesch. Sept. 58.

ταγέω, (ταγός) dux sum, c. gen. Aesch. Pers. 761.

ταγή, ῆς, ἡ, (τάσσω) principatus, praefectura. 2) praeceptum.

ταγηνάριον, τό, Dim. ab ἀτταγήν.

ταγηνίας, ου, ὁ, (τάγηνον) ut ταγηνίας ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo.

ταγηνίζω, frigo, torreo, asso.

ταγηνιστός, ή, όν, in sartagine frixus seu coctus.

ταγηνίτης, ου, ὁ, ut ταγηνίτης ἄρτος, idem qui ταγηνίας. A seq.

τάγηνον, ου, τό, sartago, satura. Alias τήγανον.

ταγηνοστρόφιον, τό, et

ταγηνόστροφον, τό, cochlear, quo in sartagine frixa circumvertuntur.

τάγμα, ατος, τό, (τάσσω) ordo, factio, agmen, globus, legio, cohors.

ταγματάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) qui agmini praeest.

ταγματικός, ή, όν, (τάγμα) legionarius.

ταγός, οῦ, ὁ, (τάσσω) dux, imperator, praefectus, praeses. 2) rex; apud Thessalos. Occurrit etiam prima brevi, Il.

ταγοῦχος, ου, ὁ, (ταγή, ἔχω) idem.

τάζω, (τείνω) extendo, corripio, apprehendo, ut hine sit τετάγών, aor. 2. cum duplicatione, qui prehendit.

ταινία, ας, ἡ, (τείνω) taenia, fascia, vitta, redimiculum, corona. 2) agger ex arenae colluvie, dorsum arenosum, syrtis. 3) cautes scrupulosa sub aquis latens, in longumque porrecta, in longitudinem tenuem procurrens. 4) genus vermium longiorum. 5) genus piscis.

ταινιάζω, idem quod ταινιόω.

ταινίδιον, ου, τό, Dim. a ταινία.

ταινίον, ου, τό, idem et ab eod.

ταινιόπωλις, ιδος, ἡ, (πωλέω) mulier, quae fascias vendit.

ταινιόω, f. ώσω, (ταινία) redimio fascia, infula orno.

ταινιωτικός, ή, όν, in taenia (v. ταινία n. 2. 3) natus.

τακερός, ρά, ρόν, (τήκω) liquefactus, liquatus, maceratus, humidus, mollis, tener, delicatus; de oculis, vultu.

τακερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) corpus liquatum habens.

τακερόω, f. ώσω, (τακερός) macero. 2) coctione ita tenerum reddo, ut veluti liquescens dilabatur et diffluat.

τακτικός, ή, όν, (τακτός) ordinandi peritus, *peculiariter*, peritus ordinandi milites et aciei instruendae. ἡ τακτική, sc. τέχνη, ars instruendi aciem. τακτικά, sc. συγγράμματα, libri de acie ordinanda, et τακτικοί, sc. συγγραφεῖς, scriptores de acie ordinanda.

τακτικῶς, adv. militariter, cum peritia aciei struendae, ordinate.

τακτός, ή, όν, (τάσσω) ordinatus, in quo servatur ordo. 2) certus, statutus, definitus, ut dies, summa pecuniae, frumenti etc.

ταλαεργός, όν, (ταλάω, ἔργον) qui patienter et constanter opus facit, patienter laborem subiens ac perferens.

ταλαιπωρέω, f. ήσω, (ταλαίπωρος) laboro, aerumnis et laboribus vexor, sensu miseriae tangor. 2) in aerumnas ac miserias conjicio, affligo. Proprie dicitur de opera, labore, et strenue aliquid agendo, de exercitatione membrorum.

ταλαιπώρημα, ατος, τό, idem quod seq.

ταλαιπωρία, ας, ἡ, (ταλαίπωρος) miseria, aerumna, labor, molestia et fatigatio.

ταλαιπωροποιός, όν, (ποιέω) aerumnosum reddens.

ταλαίπωρος, ον, (* ταλάω, πωρός?) aerumnosus, miser, calamitosus.

ταλαιπώρως, adv. aerumnose, misere, laboriose.

ταλαίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ταλάω, φρήν) aerumnosus, qui animo patienti est.

ταλακάρδιος, ον, (ταλάω, καρδία) qui toleranti et forti est animo, cujus cor adversa tolerare novit. 2) fortis, magnanimus.

ταλανίζω, f. ίσω, (τάλας) miserum et aerumnosum voco, defleo, miseror.

ταλανταῖος, αία, αῖον, (τάλαντον) talentum aequans. ταλανταῖον, omne quod grave est.

ταλάντατος, η, ον, Superl. a τάλας, miserrimus.

ταλαντόω, (τάλαντον) appendo, libro. dub.

ταλάντερος, έρα, ερον, Compar. a τάλας, miserior.

ταλαντεύω, f. εύσω, (τάλαντον) libro, pondero, appendo. 2) huc illuc agito, suspensum teneo. 3) dicitur et pro vergo, inclino: ὅπῃ ταλαντεύει, in quam partem inclinat, de libra.

ταλαντιαῖος, αία, αῖον, (τάλαντον) talentum aequans. 2) valde gravis, ingens.

ταλαντίζω, idem quod ταλαντεύω. A seq.

τάλαντον, τό, (* ταλάω) statera, libra, trutina, lanx. 2) quod lanci imponitur ponderandum, nominatim talentum, Athenis aliquanto plus quam 53. librarum, Alexandriae 125 librarum. 3) summa pecuniae, pro diversis temporibus locisque diversa; talentum Atticum erat 60 minarum s. 1375. thalerorum. 4) fatum, sors, i. q. τὸ εἱμαρμένον.

ταλαντοῦχος, ὁ, (ἔχω) libripens.

ταλαντόω, libro. A praec.

ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio, quae fit pondere appenso et libratione; metaph. de 2) aquae marinae agitatione seu libratione. A pr.

ταλαός, ή, όν, (ταλάω) miser, aerumnosus.

ταλαπαθής, ές, (ταλάω, πάθος) incommoda et aerumnas patienter tolerans, aerumnas patiens. 2) aerumnosus, miser.

ταλαπείριος, ον, (πεῖρα) aerumnosus, calamitosus, miser.

ταλαπενθής, ές, (πένθος) luctu adfectus. 2) fortiter luctum et maerorem perferens.

ταλάριον, τό, et ταλαρίσκος, ὁ, quasillus. A seq.

τάλαρος, ου, ὁ, (ταλάω) vas seu instrumentum, in quo lanas et fusos reponunt, qualus, quasillus, calathus, fiscella, vas, in quo ciboria aut alia geruntur; it. in quo lac servant bubulci, et quo utuntur in premendo lacte et caseo formando.

τάλας, αινα, αλαν, Gen. ανος, αινης, ανος, miser, aerumnosus.

ταλασήϊος, ον, poet. pro ταλάσιος.

ταλασία, ας, ἡ, (ταλάω) lanificium.

ταλάσιον, ου, τά, (ταλάω) lana.

ταλάσιος, ου, ὁ, lanificus.

ταλασιουργέω, f. ήσω, (ταλασιουργός) lanas tracto, lanarius sum.

ταλασιουργία, ας, ἡ, lanificium.

ταλασιουργικός, ή, όν, ad lanificium pertinens. A seq.

ταλασιουργός, όν, (ταλασία, ἔργον) qui vel quae lanas tractat.

τάλασις, εως, ἡ, (ταλάω) patientia, tolerantia.

ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ταλάω, φρήν) qui animo patienti est, qui omnia tolerat, nec ullis vincitur aerumnis.

ταλαύρινος, ον, (ταλάω) patiens aerumnarum et laborum. 2) audax, fortis.

ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ, vide ταλασίφρων.

ταλάω, praes. obsol. unde aor. 1. ἐτάλασα, Hom. ἐτάλασσα, sufficio, perpetior. 2) sustineo, i. e. audeo. cf. * τλάω.

τᾶλις, ιδος, ἡ, puella, virgo nubilis.

τἄλλα vel τἆλλα, contr. p. τὰ ἄλλα. Posterius nunc plerique praeferunt.

ταμάλιστα, adv. p. τὰ μάλιστα, maxime, vehementer, plerumque.

ταμίας, ου, ὁ, idem quod ταμίας.

ταμεῖον, ου, τό, (ταμιεύω) pro ταμιεῖον, cella penaria, promtuarium, penus. 2) fiscus, aerarium. 3) thalamus, cubiculum, conclave, LXX. et N. T.

ταμεσίχρως, οος, ὁ, ἡ, (τέμνω, χρώς) corpus seu cutem incidens ac vulnerans.

ταμία, ας, ἡ, Ep. et Ion. ταμίη, dispensatrix. Femin. e seq.

ταμίας, ου, ὁ, promus condus, dispensator eorum, quae condenda et promenda sunt. 2) qui aerario praeest, quaestor. 3) dispensator, arbiter, administer, praefectus. it. auctor.

ταμιεία, ας, ἡ, (ταμιεύω) quaestura. 2) dispensatio.

ταμιευτίας, ου, ὁ, idem quod ταμίας.

ταμιεῖον, ου, τό, v. ταμεῖον.

ταμίευμα, τό, administratio rei familiaris, vel dispensatio. vid. et seq.

ταμίευσις, εως, ἡ, administratio rei vel privatae vel publicae, h. e. aerarii. 2) parsimonia. 3) publicatio, proscriptio bonorum, quae fisco reponuntur. Ab eod.

ταμιευτήριον, το, cella penaria. quasi a ταμιευτής, quod est idem ac ταμίας.

ταμιευτικός, ή, όν, (ταμιεύω) quaestorius. 2) qui bene dispensat, parcus, qui recondere novit in futurum.

ταμιευτικῶς, adv. parce, frugaliter, bene cum dispensatione.

ταμιεύτωρ, ορος, ὁ, poet. p. ταμίας

ταμιεύω, f. εύσω, (ταμίας) quaestor sum, quaestoris munus obeo. 2) sum promus s. cellarius, dispensator. 3) repono, praesertim in publicum, unde et publico bona, proscribo. 4) In medio a) repono, recondo, praesertim meo. b) promo. c) repono et recondo in futurum, velut iram, ultionem, differo. d) vires non uno impetu effundo, sed parce, ut sufficiant universo itineri, praelio, labori: unde et v. c. moderate imperare, moderate, prudenter uti opibus. e) constituo, definio, pro arbitrio aliquid instituo.

ταμίης, ὁ, Ion. pro ταμίας.

ταμιοῦχος, ου, ὁ, (ταμεῖον, ἔχω) praefectus cellae penariae vel aerarii.

τάμισος, ου, ὁ, coagulum. 2) pellis hirco recens detracta.

τάμνω, Ion. p. τέμνω, q. v.

ταμών, part. aor. Ion. a τέμνω, Hom.

τάν, sive potius ὦ τᾶν, o tu! o homo! heus amice! In utramque partem dicitur. Scribitur etiam ὦ τάν. cf. ἔτης.

ταναγρα, ας, ἡ, vas aereum, quo condiebantur carnes, Hesych. ταναγρίς. Pollux.

ταναηκής, ές, vel juxta alios τανυήκης, ες, protensam s. longam habens aciem, acutus.

ταναηχέτα, poet. p. ταναηχέτης.

ταναιμύκης, ες, i. q. ταναίμυκος. (ῡ)

ταναίμυκος, ον, (μυκάομαι) multum et vehementer mugiens.

ταναόδειρος, ον, (δειρή) longum collum habens.

ταναός, όν, et ταναός, ή, όν, (τείνω) protentus, extentus, promissus, longus, procerus, prolixus, it. tenuis.

ταναόπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) Epice p. τανύπους, longos pedes habens.

ταναϋφής, ές, (ὑφή) subtiliter textus.

ταναχάλκεος, ον, (χαλκός) Epith. rei longae, amplae ex aere.

ταναῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) late prospiciens.

ταναΐαι, ῶν, αἱ, (ταναός) porrecta ligna, palangae, longurii.

τανηλεγής, ές, (ταναός, λέγω) longum somnum vel longam quietem adferens. Epith. mortis.

τανήλοφος, ον, (λόφος) longum collum habens.

τανηλογής, ές, (ἠλύγη) diuturnas afferens tenebras, v. l. p. τανηλεγής, Od. 11, 398.

τανθαλύζω, i. q. τανθαρύζω.

τάνθαρον, τό, rubor, Hesych.

τανθαρύζω, Hor. ταντταλύζω, tremo, palpito. v. κανθαρύζειν.

τανθαρυστής, ὁ, qui concutit, qui tremere facit.

τανθαρύστρια, ἡ, fem. a praec.

ταντάλίζω, (τάνταλος) concutio, moveo. 2) colligo, coacervo pecunias. Anacr.

ταντάλόω, idem Sophocl.

τανύγλωσσος, ον, (τανύω, γλῶσσα) linguam protensam habens.

τανυγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, (γλωχίν) cuspides longas ac promissas habens.

τανύδρομος, ον, (δρόμος) longum curriculum absolvens.

τανύεθειρος, ον, (ἔθειρα) longam comam habens.

τανυήκης, ες, (ἀκή) protensam sive longam habens aciem. 2) longus.

τανύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) qui laxa est capillo, prolixos et promissos crines habens. 2) hirsutus.

τανυκνημῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, (κνημίς) longa habens crura.

τανύκνημος, ον, i. q. praec.

τανύκραιρος, ον, (κραῖρα) longa habens cornua.

τανύμαι, i. q. τείνομαι, tendor, extendor, distendor. 2) progredior magno gradu.

τανυμήκης, ες, (τανύω, μῆκος) in longum protensus.

τανῦν, adv. p. τὰ νῦν, nunc, hoc tempore.

τανύπεπλος, ον, (τανύω, πέπλος) amplo et promisso peplo amictus, cui est vestis laxa et sinuosa.

τανύπλευρος, ον, (πλευρά) cujus latera in longum latumque tensa sunt. 2) amplus.

τανυπλόκαμος, ον, (πλόκαμος) capillos longos habens.

τανύπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) pedes extendens, i. e. velox. Epith. Furiarum.

τανύπρεμνος, ον, (πρέμνον) stirpes longos habens, ὕλη.

τανύπρωρος, ον, (πρῷρα) longam proram habens. 2) per proram extensus.

τανύπτερος, ον, (πτερόν) cui alae extensae sunt, extensis et patulis alis volans. 2) magnas alas habens.

τανυπτέρυγος, ον, i. q. seq.

τανυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, (πτέρυξ) alas extendens, praepes, celeriter volans.

τανύπτορθος, ον, (πτόρθος) longis ramis instructus.

τανύρριζος, ον, (ῥίζα) radices longe lateque expansas habens.

τανύρρινος, ον, (ῥίς) longum nasum habens.

τανυσίπτερος, ον, idem quod τανύπτερος.

τανυσιπτέρυγος, ον, idem quod τανυπτέρυγος.

τάνυσις, ἡ, (τανύω) i. q. τάσις.

τανύσκιος, ον, (τανύω, σκιά) magnam, et late diffusam umbram habens.

τανυσκόπελος, ον, (σκόπελος) scopulos longos habens.

τανύσσω, ed. ser. i. q. τανύω.

τανύστροφος, ον, (στρέφω) in longitudinem tortus, procul vibratus.

τανυστύς, ύος, ἡ, (τανύω) extensio, intensio.

τανύσφυρος, ον, (τανύω, σφυρόν) malleolos pedum extendens inter eundum, amplis latisque passibus progrediens. 2) longa et gracilia crura habens, procerus. 3) qui pulcros et teneros talos habet. 4) qui festinat, celer.

τανύτριχος, ον, (θρίξ) longos capillos habens.

τανύφθογγος, ον, (φθόγγος) vocem extendens, i. e. alte clamans.

τανύφλοιος, ον, (φλοιός) corticem habens amplum s. longum, i. e. longa et ampla arbor.

τανύφυλλος, ον, (φύλλον) folia habens ampla et lata, sive etiam diffusa.

τανυχείλης, ες, longum rostrum habens.

τανύω, f. ύσω, idem quod τείνω, unde et ducitur, ab aor. 2. 2) pass. progredior magnis passibus; curro, Hom.

ταξείδιον, ου, τό, Dimin. a τάξις, parva cohors.

ταξιαρχέω, (ταξίαρχος) centuriae praefectus sum, sum centurio, cohorti praefectus sum, ordines duco.

ταξιάρχης, ου, ὁ, idem quod ταξίαρχος.

ταξιαρχία, ας, ἡ, cohortis praefectura, praefectura legionis, tribunatus, it. decurionatus, centurionatus.

ταξίαρχος, ου, ὁ, (τάξις, ἄρχω) ordinum ductor, centurio, tribunus; it. decurio.

ταξίλοχος, ον, (τάσσω, λόχος) exercitum disponens, aciem instruens.

ταξιόω, ordino. A seq.

τάξις, εως, ἡ, (τάσσω) ordo, series: item vices, officium, apparitura. 2) ordo collocandorum militum; hinc exercitus, legio, cohors, cuneus, acies. 3) constitutio, ordinatio, ut νόμων τάξις. item formula, modus, ratio. 4) tributa et vectigalia. 5) modestia, in ore.

ταξιώτης, ου, ὁ, (ταξιόω) apparitor, officialis.

ταξιωτικός, ή, όν, officialis. ῥάβδος ταξιωτική, virga lictoris. A praec.

τάξος, ου, ὁ, taxus, arbor feralis et venenata.

ταπεινολογία, ας, ἡ, (ταπεινός, λόγος) submissa et humilis oratio.

ταπεινορρημοσύνη, ης, ἡ, (ῥῆμα) idem; quasi a ταπεινορρήμων.

ταπεινός, ή, όν, humilis, summissus, tenuis, de fluvio, humilis, de planta; modestus. it. vilis, abjectus.

ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio et abjectio, animus pusillus. A praec.

ταπεινοφρονέω, f. ήσω, (ταπεινόφρων) animo sum humili et dejecto, demisse et hu-

militer sentio; item in sacris, modeste sentio.

ταπεινοφρόνως, adv. modeste. Ab eod.

ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, animi demissio, animus demissus et humilis. 2) modestia, in sacris. Ab eod.

ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui est animo humili et abjecto. 2) qui modeste de se sentit, modestus.

ταπεινόω, f. ώσω, (ταπεινός) humilem reddo, demitto seu submitto, deprimo, debilito; item, verbis minuo; in SS. LL. affligo, calamitatibus premo, it. vitio, stupro. τεταπεινωμένος, summissus.

ταπείνωμα, ατος, τό, depressio, humilitas. A pr.

ταπεινῶς, adv. (ταπεινός) humiliter, abjecte, demisso animo; it. modeste.

ταπείνωσις, εως, ἡ, (ταπεινόω) animi demissio et abjectio. 2) imminutio. 3) inopia, tenuitas, conditio vilis. 4) in sacris, modestia.

ταπεινωτικός, ή, όν, deprimendi vim habens. Ab eod.

τάπης, ητος, ὁ, tapes, tapetium, vestis stragula.

τάπις, ιδος, ἡ, idem. A pr.

τάραγμα, ατος, τό, idem quod seq.

ταραγμός, οῦ, ὁ, (ταράσσω) turbatio, tumultus, terror.

ταράκτης, ου, ὁ, (ταράσσω) turbator.

ταρακτικός, ή, όν, turbandi seu perturbandi vim habens, item turbulentus, seditiosus. A praec.

ταρακτός, ή, όν, (ταράσσω) perturbatus. 2) qui perturbari potest.

ταράκτωρ, ορος, ὁ, turbator.

Ταραντινίδιον, τό, vestis mollis et pellucida, quae apud Tarentinos in usu fuit.

Ταραντινίζω, Tarentinos imitor, inpr. decurro equo armatus.

ταραξικάρδιος, ον, (ταράσσω, καρδία) animum mordens, perturbans.

ταράσσω, Att. αττω, f. ξω, commoveo, turbo, perterreo, concutio

ταραχή, ῆς, ἡ, turba, turbatio, confusio, tumultus, consternatio. 2) seditio. A praec.

τάραχος, ου, ὁ, idem. Ab eod.

ταραχώδης, ες, turbulentus, turbarum plenus, confusus 2) instabilis, mobilis. A praec.

ταραχωδῶς, adv. turbulente, tumultuose. 2) pavide. A pr.

ταρβαλέος, εα, εον, (τάρβος) terribilis, timorem et metum afferens. 2) metuens, timidus.

ταρβέω, f. ήσω, paveo, timeo. active, terreo, perterreo. 2) vereor, veneror, honoro.

ταρβή, ῆς, ἡ, pro τάρβησις, idem quod τάρβος.

ταρβής, ές, attonitus.

τάρβος, εος, τό, terror, timor, metus.

ταρβοσύνη, ης, ἡ, idem. A pr.

ταρβόσυνος, ον, territus, pavidus. A praec.

ταργαίνω, turbo.

ταργάνη, ης, ἡ, vinculum, pedica, nexus. Att. pro σαργάνη, ubi vid.

ταργανόω, f. ώσω, vincio. v. συνταργανόω.

ταριχεία, ας, ἡ, (ταριχεύω) conditura, quae sale fit, item pollinctura.

ταριχέμπορος, ου, ὁ, (τάριχος, ἔμπορος) salsamentarius, salsamentorum venditor.

ταρίχευσις, εως, ἡ, idem quod ταριχεία, et ab eodem. (ῑ)

ταριχευτής, οῦ, ὁ, (ταριχεύω) salitor.

ταριχευτός, ή, όν, sale conditus et aliquamdiu adservatus. A seq.

ταριχεύω, f. εύσω, (τάριχος) sale, arena, fumo, condio, macero, induro et arefacio. ταριχεύω νεκρόν, cadaver pollingo, Gl. Vet. Sic et Herodot. et Diodor. metaph. fame, carcere, squalore aliquem macerare.

ταριχηρός, ρά, ρόν, qui est a genere salsamentorum, qui saliri solet. 2) sale conditus et servatus, salsus.

ταρίχιον, ου, τό, (τάριχος) salsamentum. (ῑ)

ταριχοπωλεῖον, τό, (πωλέω) taberna salsamentarii.

ταριχοπωλέω, f. ήσω, salsamenta vendito. A seq.

ταριχοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) qui salsamenta venditat, salsamentarius.

τάριχος, ου, ὁ, vel εος, τό, salsamentum piscium. 2) caro sale condita.

τάριχος, ον, i. q. ταριχευτός.

ταρπῆναι, inf. aor. 2 pass. a τέρπω.

τάρριον, ου, τό, craticula. Dimin. a ταρρός.

ταρροθος, ου, ὁ, auxiliator. 2) vindex. poet. ἡ, depultrix: ultrix, vindex. v. ἐπιτάρροθος.

ταρρός, οῦ, ὁ, crates, Att. pro ταρσός.

ταρσός, οῦ, ὁ, (τέρσω) crates, super qua casei aliaque solent siccari. 2) aliquid ταρσῷ simile, ubi res similes juxta sese ad modum radiorum decurrunt; ut ala avis, palmula remi, palmula manus seu pedis, planta.

ταρσόω, sive ταρρόω, f. ώσω, instruo et munio crate, crati impono. A pr.

ταρσώδης, sive ταρρώδης, ες, (ταρσός) in modum cratis implicitus seu impleaus. Epith. arborum, quarum radices ita implicantur.

τάρσωμα, ατος, τό, (ταρσόω) idem quod ταρσός.

ταρτάρειος, et ιος, α, ον, (τάρταρος) tartareus.

ταρταρίζω, f. ίσω, (τάρταρος) tartareo frigore tremo.

ταρταρόπαις, ὁ, ἡ, proles Tartari.

τάρταρος, ου, ὁ, et plur. τα τάρταρα, ων, tartarus, profundissimus inferorum locus. 2) locus tenebricosus, carcer.

ταρταρόω, f. ώσω, in tartarum (it. carcerem) detrudo vel dejicio. A pr.

ταρφέα, adv. frequenter, crebro. 2) vehementer. A seq.

ταρφέες, οἱ, ταρφέα, τά, frequentes, frequentia, Hom. (Solent hae formae referri ad sing. ταρφής, ες, qui tamen nusquam exstat: rectius referas ad ταρφύς, q. v.

ταρφειός, ά, όν, (τάρφος) densus, creber, frequens.

ταρφής, ές, inusit. v. ταρφέες.

τάρφθη, Ep. p. ἐτάρφθη, 3. aor. 1. pass. a τέρπω.

τάρφος, εος, τό, densitas, proprie silvae, locus silvae densus.

ταρφύς, ύ, i. q. ταρφειός, Aesch. sept. 530. ταρφὺς θρίξ, in fem.

τάρχια, ων, τά, et ταρχαι, ῶν, αἱ, inferiae, justa, parentalia.

ταρχύω, sepelio. A pr.

ταρχύματα, τα, exsequiae, parentalia.

ταρχύω, f. ύσω, exsequias facio, funus curo, sepelio.

τάσις, εως, ἡ, (τείνω) extensio, contentio. Apud Rhet. longissima periodus.

τάσσω, Att. τάττω, f. ξω, ordino, colloco, statuo. 2) constituo, destino. 3) mando, impono, praecipio, jubeo, impero, ut tributa. τετάγμαι, ordinatus sum. τεταγμένος, ordinatus, status. In med. τάσσομαι, certis pensionibus solvo, pensiones describo, s. dies, quibus summam per partes solvam.

τᾶτάω, Dor. pro τητάω.

τατικός, ή, όν, (τείνω) tendens, tendendi vim habens.

ταυράω, de tauro vaccam appetente.

ταυρέη, ης, ἡ, pellis taurina.

ταυρεία, item ταυρέα, scil. δορά, taurinum corium. A seq.

ταύρειος, εία, ειον, (ταῦρος) taurinus.

ταύρεος, έα, εον, idem et ab eod.

ταυρηδόν, adv. in modum tauri.

ταυριαῖος, ή, όν, (ταῦρος) in tauro (sidere) natus.

ταυρίδιον, ου, τό, parvus taurus. Dim. a ταῦρος.

ταυρικός, ή, όν, tauricus, taurinus. Ab eod.

ταυροβόας, ὁ, (βοή) clamosus; proprie tauri vocem habens.

ταυροβόρος, ον, (βορά) taurum vorans.

ταυρογάστωρ, ορος, ὁ, (γαστήρ) vorax.

ταυρογενής, ές, (γένος) e genere taurino.

ταυροδέτης, ου, ὁ, fem. ταυροδέτις, ιδος, (δέω) taurum vinciens s. alligans.

ταυρόδετος, ον, (δέω) glutine taurino compactus, Eur.

ταυροειδής, ές, (εἶδος) tauri formam habens.

ταυρόθροος, ον, (θρόος) voce taurina praeditus.

ταυρόθυτος, ον, (θύω) in quo taurus immolatus est.

ταυροκέρως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) cornua taurina habens.

ταυροκέφαλος, ον, (κεφαλή) taurinum caput habens.

ταυροκόλλα, ης, ἡ, glutinum taurinum, quod fit ex auribus et genitalibus taurorum.

ταυροκολλώδης, ες, glutini taurino similis, glutinosus. A pr.

ταυρόκρανος, ον, (κρᾶνον) taurinum caput habens.

ταυροκτονέω, taurum occido. A seq.

ταυροκτόνος, ον, (κτείνω) tauri interfector, mactator.

ταυρόκτονος, ον, a tauro necatus. Ab eodem.

ταυρομέτωπος, ον, (μέτωπον) taurinam i. e. torvam frontem habens.

ταυρόμορφος, ον, (μορφή) tauri formam habens, tauriformis.

ταυροπάρθενος, ἡ, Epith. Europae, tauro vectae, apud Lycophr.

ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) e tauro procreatus.

ταυροπόλος, ου, ἡ, et ταυροπόλη, ης, ἡ, (πολέω) Diana; vel quod apud Tauros, Scythiae gentem, colebatur; vel quod taurorum gregibus praesit; vel quod eadem sit cum luna, quam tauris vehi fingunt.

ταυρόπους, ποδος, ὁ, ἡ, tauri pedes habens.

ταῦρος, ου, ὁ, taurus. 2) signum coeleste. 3) Taurus, mons vastissimus Asiae. 4)

panis: it. spatium inter scrotum et podicem.

ταυροσφαγία, tauros macto. A seq.

ταυροσφάγος, ον, (σφάττω) taurum mactans.

ταυροφάγος, ου, ὁ, (φαγεῖν) taurorum vorator.

ταυροφανής, ές, (φαίνομαι) qui taurus esse videtur, tauro similis.

ταυρόφθογγος, ον, vocem edens taurinae similem.

ταυροφόνος, ον, (φονεύω, φόνος) qui taurum, vel tauros caedit.

ταυρόφορος, ον, (φέρω) qui fertur, trahitur a tauris.

ταυρόω, (ταῦρος) taurum facio, in taurum muto. 2) stupro, comprimo. ταυροῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induco. 2) comprimor a viro.

ταυρώδης, ες, taurina specie, taurinus.

ταυρωπής, όν, (ὤψ) tauri faciem habens, tauriformis.

ταύτῃ, adv. sc. τῇ μοίρᾳ, ὁδῷ, μεθόδῳ, γνώμῃ, ἐπιχειρήσει, αἰτίᾳ, etc. catenus, ea ratione, eo modo. 2) ex ea parte. 3) ea de causa, ideo. 4) hac. Dat. femin. ab αὕτη.

ταυτί, Att. p. ταῦτα, cum ι demonstrativo, haecce. (ῑ)

ταυτίζω, in unum confero, unum idemque censeo et pono. A seq.

ταὐτό, Att. ταὐτόν, contr. p. τὸ αὐτό, idem.

ταυτοβουλία, ας, ἡ, (βουλή) voluntatis consensus, eadem voluntas.

ταυτογραφέω, (γράφω) eodem modo scribo. ταυτογραφούμενα, quae eodem modo scribuntur.

ταυτόδοξος, ον, (δόξα) idem sentiens.

ταυτοδυναμέω, aequipolleo, idem significo. A seq.

ταυτοδύναμος, ον, (δύναμις) aequipollens.

ταυτοειδής, ές, (εἶδος) ejusdem formae, uniformis.

ταυτοέπεια, ας, ἡ, (ἔπος) repetitio ejusdem rei aliis verbis.

ταυτοεπέω, (ἔπος) idem dico.

ταυτοεργέω, (ἔργον) eadem operor.

ταυτοεργία, ας, ἡ, idem opus.

ταυτοθελής, ές, (θέλω) idem volens. ταυτοθελής, identitas s. consensus voluntatis. τὸ αὐτὸ θέλων.

ταυτόθροος, ον, (θρόος) i. q. τὸ αὐτὸ θροῶν, idem sonans.

ταυτοκίνητος, ον, (κινέω) qui eodem motu cum altero movetur, parem motum habens, ἐπὶ τὸ αὐτὸ κινούμενος. (ῑ)

ταυτοκλινής, ές, (κλίνομαι) in idem vergens.

ταυτολογέω, f. ήσω, (ταυτολόγος) idem dico, item loquendo itero, etiam de iis, quae alii dixere.

ταυτολογία, ας, ἡ, quando res eadem pluribus, et plane eadem significantibus verbis redditur, idem bis dicitur. A seq.

ταυτολογικῶς, adv. per tautologiam. A praec.

ταυτολόγος, ον, (ταὐτό, λέγω) idem bis dicens.

ταὐτόματον, contr. p. τὸ αὐτόματον, quod fit casu, vel fortuito, forte, forte fortuna. ἀπὸ ταὐτομάτου, forte fortuna. item sponte.

ταυτοπάθεια, ἡ, eventus, fortuna similis, in utramque partem. A seq.

ταυτοπαθής, ές, (πάθος) cui idem accidit.

ταυτοποδία, ἡ, (πούς) ejusdem pedis in eodem versu repetitio.

ταυτοπροσωπικῶς, adv. in eadem persona. A ταυτοπροσωπικός, ejusdem personae.

ταυτοσήμαντος, ον, (σημαίνω) idem significans.

ταυτόσημος, ον, (σῆμα) idem.

ταυτοσθενής, ές, (σθένος) ejusdem virtutis et roboris.

ταυτοσυνδρομή, ῆς, ἡ, concursus in eundem locum.

ταὐτότης, ητος, ἡ, (ταὐτό) res eadem.

ταυτοφωνία, ἡ, similitudo soni. A seq.

ταυτόφωνος, ον, (φωνή) similiter sonans.

ταυτώνυμος, ον, (ὄνομα) idem nomen habens.

ταφεύς, έως, ὁ, vespillo, libitinarius, sandapilarius. A seq.

ταφή, ῆς, ἡ, (θάπτω) sepultura, funus, exsequiae. 2) quod numeratur pro sepultura.

ταφήϊος, ΐη, ϊον, Ep. et Ion. pro inusit. τάφιος, (ταφή) ad sepulcrum pertinens, sepulcralis, funereus.

τάφιος, ία, ιον, sepulcralis.

ταφοειδής, ές, (εἶδος) sepulcro similis.

τάφος, ου, ὁ, (θάπτω) tumulus, collis. 2) sepultura, funus, exsequiae, sepulcrum. 3) epulum funebre, silicernium. 4) admiratio, stupor.

ταφρεία, ας, ἡ, (ταφρεύω) fossio, fossae excavatio. 2) valli exstructio pro castris.

τάφρευμα, ατος, τό, munitio castrorum. A seq.

ταφρεύω, f. εύσω, fossam duco, castra munio. A seq.

ταφροειδής, ές, (εἶδος) fossae similis.

ταφροποιέω, f. ήσω, fossam duco, fossa, vallo munio.

τάφρος, ου, ἡ, (θάπτω) fossa, fossatum, vallum. 2) sepulcrum. Etiam pro carcere, sc. in terram defosso maxime, reperitur.

ταφρώρυχος, ου, ὁ, (ὀρύσσω) vallorum effossor. Scribitur secundum grammaticorum praecepta ταφρωρύχος.

τάχα, adv. (ταχύς) velociter, properanter, mox. 2) forsan, fortassis, forte. 3) facile.

ταχέως, adv. idem quod τάχα.

ταχινά, adv. celeriter. A seq.

ταχινός, ή, όν, (ταχύς) celer, velox.

ταχινῶς, adv. celeriter. A praec.

τάχιον, adv. (proprie neutr. a ταχίων, compar. a ταχύς) citius, celerius, velocius. (⏑‒⏑)

τάχιστα, adv. celerrime, velocissime. A seq.

τάχιστος, ίστη, ιστον, celerrimus, velocissimus. τὴν ταχίστην, sc. ἡμέραν s. ὥραν, quam primum, actutum. Superl. a ταχύς.

ταχίων, ονος, ὁ, ἡ, celerior, velocior, citior. Comp. ab eod. (⏑‒‒)

τάχος, εος, τό, celeritas, velocitas.

ταχύ, adv. velociter, cito.

ταχυάλωτος, ον, qui facile capi potest.

ταχυβάδιστος, ον, (ταχύς, βαδίζω) qui celeriter incedit.

ταχυβάμων, ονος, ὁ, ἡ, (βαίνω) idem.

ταχυβλαστία, ας, ἡ, (βλαστάνω) germinandi celeritas.

ταχύβουλος, ον, (βουλή) promptus consilio, aut qui cito consilium mutat.

ταχύγηρος, ον, (γῆρας) cito senescens.

ταχύγλωσσος, ον, (γλῶσσα) inconsulte loquens. 2) effrenata linguae incontinentia praeditus.

ταχύγουνος, ον, (γόνυ) velox, celer pedibus.

ταχυγράφος, ον, (γράφω) qui velociter scribit, utens literis vulgaribus, quae cursim scribuntur, opponiturque καλλιγράφῳ, notarius.

ταχυδάκρυς, υος, ὁ, ἡ, (δάκρυ) facile lacrimans.

ταχυδίνης, ές, (δινέω) qui celeriter circumagitur, versatilis.

ταχυδρομέω, celeriter curro. A seq.

ταχυδρόμος, ον, (δρόμος) velociter currens, cursor.

ταχυεργής, ές, (ἔργον) celer in opere aliquo, acer, promtus manu.

ταχυεργία, ας, ἡ, celeritas in conficiendo negotio, celeritas rei conficiendae. A seq.

ταχυεργός, οῦ, ὁ, idem quod ταχυεργής.

ταχυήρης, ες, (ἐρέσσω) qui celeriter movetur, velitat. Epith. navis, currus.

ταχυθάνατος, ον, subito moriens. 2) subitam mortem afferens.

ταχύϊππος, ὁ, eques bonus.

ταχυκίνητος, ον, (κινέω) qui celeriter movetur. (ῑ)

ταχυμαθής, ές, (μανθάνω) qui cito discit, vel didicit.

ταχύμηνις, ιος, ὁ, ἡ, qui subito irascitur, iracundus.

ταχυμήτης, ου, ὁ, vel ταχύμητις, ιος, ὁ, ἡ, celer in capiundo consilio.

ταχυμήτωρ, ορος, ἡ, (μήτηρ) fecundus.

ταχύμορος, ον, (μόρος) brevis aevi.

ταχυναυτέω, f. ήσω, (ναύτης) celeriter navigo.

ταχύνοια, ας, ἡ, mentis celeritas. A seq.

ταχύνοος, ον, contr. ταχύνους, ουν, qui celeri est ingenio.

ταχύνω, (ταχύς) impello, incito ad festinandum, accelero, propero, festino.

ταχυπειθής, ές, (πείθομαι) qui facile paret. 2) credulus.

ταχυπέτης, ες, (πέτομαι) celeriter volans.

ταχυπλοέω, (πλόος) celeriter navigo.

ταχυπλοΐα, ἡ, celerrima navigatio. A seq.

ταχύπλοος, ον, contr. ους, ουν, celeriter navigans.

ταχύπνοια, ἡ, celeritas respirationis, a ταχύπνους, celeriter et frequenter respirans.

ταχύπομπος, ον, (πέμπω) qui celeriter deducit seu transmittit.

ταχύποπτος, ον, (ὕποπτος) suspiciosus.

ταχύπορος, ον, (πόρος) celeriter gradiens.

ταχύποτμος, ον, citae morti obnoxius.

ταχύπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) pedibus celer, velox, alipes.

ταχυπτέρυγος, ον, (πτέρυξ) velox.

ταχυπτερορρυέω, cito alas demitto.

ταχύπτερος, ον, (πτερόν) celeriter volans, velox.

ταχύπωλος, ον, celeres equos habens. 2) rei equestris peritus.

ταχύρροθος, ον, (ῥόθος) tumultuosus, trepidus.

ταχυρρώστης, ον, (ῥώννυμι) qui cito convaluit.

ταχύς, εῖα, ύ, celer, citus, velox, rapidus. διὰ ταχέων vel διὰ ταχείας, celeriter, velociter. Compar. ταχύτερος, Hdt. θάσσων, Att. θάττων, neutr. θᾶσσον, et ταχίων, ον, (ῑ). Superl. τάχιστος.

ταχύτερον, adv. (ταχύ) ocius, citius, celerius, velocius, maturius. Comp. a ταχύ.

ταχύτατα, Adv. celerrime. Superl. a ταχύ.

ταχυτής, ῆτος, et ταχύτης, ητος, ἡ, (minus recte, Arcad. p. 28, 9.) (ταχύς) celeritas, pernicitas, velocitas.

ταχυτόκος, ον, (τίκτω) facile et celeriter pariens.

ταχύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, promtus manu.

ταχυχειρία, ας, ἡ, celeritas, agilitas manuum in laborando. A praec.

ταών, ῶνος, ὁ, i. q. ταώς.

ταώνιος, ον, pavoninus, pavonius.

ταώς, ὁ, gen. ταώ, acc. ταών, pavo. Nom. pl. ταῴ et ταοί. Attice ταῶς, v. Athen. 9. p. 397. 398. 14. p. 654 sq.

τέ, Dor. p. σέ, Theocr. 1, 5.

τε, Conj. quam sequi debet καί, *non modo, sed etiam* etc. Raro sola ponitur. Saepe apud poetas redundat, ut Lat. *que* quod idem est.

τέγγω, f. ξω, tingo, madefacio, humecto, aqua adspersa macero. 2) mollio, emollio, τέγγεσθαι, molliri, cedere.

τέγειος, ον, (τέγος) tecto propinquus, i. q. ὑπερῷος, Il. 6, 248.

τέγη, ης, ἡ, tectum. 2) ipsa domus.

τεγκτός, ή, όν, (τέγγω) tinctus, madefactus. 2) qui tingi et humectari potest. 3) qui frangi oratione et molliri potest.

τέγξις, εως, ἡ, madefactio, humectatio.

τέγος, εος, τό, Attice pro στέγος, tectum, domus. 2) conclave. 2) lupanar, cella meretricia.

τεθαῤῥηκότως, adv. (part. perf. verbi θαῤῥέω) confidenter.

τεθάφαται, 3 pl. pf. pass. Ion. a θάπτω, Hdt. 6, 103.

τέθεικα, pf. a τίθημι.

τέθηλα, pf. a θάλλω.

τέθηπα, perf. vi praesentis ab obsoleto *θάπω vel *θάφω, miror, stupeo, horreo. plqpf. ἐτεθήπεα, ας, Od. 6, 166. 24, 90. Aor. ἔταφον, part. ταφών, Hom. Singulari ratione Crobylus Athen. 6. p. 258. ἡ τοῦ βίου ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθηφε, me stupefecit.

τέθμιος, α, ον, legitimus, sollemnis, Dor. pro θέσμιος. τὰ τέθμια, Subst. leges, mores, instituta.

τεθμός, οῦ, ὁ, Dor. pro θεσμός, Pind.

τέθναθι, imp. pf. a θνήσκω.

τεθναίης, opt. pf. a θνήσκω.

τεθνάμεν, τεθνάμεναι, τεθνάναι, inf. pf. a θνήσκω.

τέθναμεν, Att. p. τεθνήκαμεν, 1 pl. pf. a θνήσκω.

τεθνᾶσι, 3 pl. pf. a θνήσκω.

τέθνεικα, Boeot. p. τέθνηκα, pf. a θνήσκω. Hinc partic. τεθνειώς, quod in carminibus Homericis pro τεθνηώς assumsit Zenodotus.

τεθνεώς, ῶτος, ὁ et τό, part. pf. a θνήσκω, Attice, Fem. τεθνεῶσα, Od. 19, 331. neutr. τεθνεός, Hdt. 1, 112.

τέθνηκα, perf. a θνήσκω.

τεθνήξομαι, fut. 2. a θνήσκω.

τεθνηώς, ῶτος, ὁ, et τό, part. pf. Ion. a θνήσκω. Genit. etiam τεθνηότος, acc. -ότα, Hom.

τεθνειώς, poet. p. τεθνεώς.

τεθορεῖν, aor. 2 Ep. a θρώσκω, p. θορεῖν.

τεθορυβημένως, adv. (θορυβέω) tumultuose, turbulente.

τεθρήμερον, τό, tempus quatuor dierum, quatriduum.

τεθριππηλάτης, ου, ὁ, (τέθριππος, ἐλάτης) quadrigarius.

τεθριπποβάμων, ὁ, (βαίνω) idem quod sq.

τεθριπποβάτης, ου, ὁ, qui quadrigis vehitur.

τέθριππος, ον, (τέτταρα, ἵππος) quatuor equos habens, Subst. τὸ τέθριππον. scil. ἅρμα, quadrigae.

τεθριπποτροφέω, quadrigas, sive quadrijuges equos alo. A seq.

τεθριπποτρόφος, ον, (τέθριππος, τρέφω) qui quadrigas, sive equos quadrijuges alit.

τεθρυλλημένως, adv. (θρυλλέω) pervulgate.

τεθρυμμένως, adv. part. pf. pass. a θρύπτω, delicate, luxuriose, molliter.

τεΐ, p. σέ, acc. sing. a σύ.

τεΐν, Dor. dat. sing. a σύ, Hom. (⏑–)

τεῖδε, Dor. p. τῇδε vel ἐνταῦθα, Theocr. 5, 32.

τεινεσμός, οῦ, ὁ, (τείνω) tenesmus, continua alvum exonerandi cupiditas, qua tamen praeter pauca cruenta et mucosa nihil egeritur.

τεινεσμώδης, ες, tenesmo similis. 2) tenesmo laborans. A praec.

τείνω, f. τενῶ, pf. τέτακα, pf. p. τέταμαι, aor. ἐτάθην, tendo, extendo, distendo, intendo. φόνον τείνειν εἴς τινα, intendere alicui caedem, Eur. Hec. 267. τείνειν αἰῶνα, extendere vitam, i. e. diu vivere, Eur. Ion. 625. 2) intr. extendo me, pertineo, specto: contendo ad aliquid vel ad locum: referor aliquo. 3) Pass. τείνομαι, extendor, etiam dicitur pro occupor, sed cum taedio, distendor, distineor, protrahor.

τεῖρος, τό, poet. p. τέρας. τείρεα, τά, astra.

τείρω, vexo, affligo, infesto, molesto. 2) domo, subigo, absumo, tero, attero.

τειχεσιβλήτης, ου, ὁ, (τεῖχος, βάλλω) murorum eversor.

τειχεσιπλήκτης, ου, ὁ, (πλήσσω) murorum eversor.

τειχεσιπλήτης, ου, ὁ, (πελάζω) qui muris appropinquat, oppugnator murorum, Il. 5, 31. 455.

τειχέω, (τεῖχος) pro τειχίζω, muris cingo seu munio.

τειχήεις, εσσα, ῆεν, i. q. τειχιόεις.

τειχήρης, ες, (ἄρω) moenibus conclusus, qui se intra muros continet, qui obsidetur.

τειχίζω, f. ίσω, (τεῖχος) murum aedifico seu struo. 2) muro cingo, munio, communio. τετειχισμένος, munitus. 3) pro ἀποτειχίζω, quod vid.

τειχικός, ή, όν, muralis.

τειχιόεις, όεσσα, όεν, muris bene cinctus, muris circumdatus.

τειχίον, ου, τό, parvus murus. 2) munimentum. 3) domus. Hom. τὰ τείχια, maceriae, aggeres. Dim. a τεῖχος.

τείχισις, εως, ἡ, (τειχίζω) i. q. τειχισμός.

τείχισμα, ατος, τό, (τειχίζω) munimentum, munitio, propugnaculum.

τειχισμός, οῦ, ὁ, muri exstructio.

τειχιστής, οῦ, ὁ, qui muros struit. Ab eod.

τειχογραφέω, f. ήσω, muros depingo.

τειχοδομέω, f. ήσω, (τειχοδόμος) murum erigo seu exstruo.

τειχοδομία, ας, ἡ, muri exstructio, A seq.

τειχοδόμος, ου, ὁ, (τεῖχος, δέμω) aedificator seu structor murorum.

τειχολέτης, ου, ὁ, (ὄλλυμι) murorum destructor.

τειχολύτης, ου, ὁ, (λύω) idem.

τειχομαχέω, f. ήσω, (τειχομάχος) murum oppugno.

τειχομάχης, ου, ὁ, idem quod τειχομάχος.

τειχομαχία, ας, ἡ, muri oppugnatio. Ab eod.

τειχομαχικός, ή, όν, oppugnationi inserviens. A pr.

τειχομάχος, ον, (τεῖχος, μάχομαι) muri oppugnator. 2) muri defensor, propugnator.

τειχομελής, ές, (μέλος) Epith. citharae Amphionis.

τειχοποιία, ας, ἡ, muri exstructio. 2) cura exstruendorum aut reficiendorum murorum. A sq.

τειχοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui muros struit. 2) qui instaurandis seu reficiendis moenibus praeest.

τεῖχος, εος, τό, (τεύχω) murus. τείχη, moenia. 2) locus quivis munitus, urbs, castellum, praesidium, castra. cf. τοῖχος.

τειχοσκοπία, ἡ, (σκοπέω) spectatio e muro, ut Helenae, quum certamen spectat. pars carminis Homerici.

τειχοφυλακέω, vel κτέω, f. ήσω, muros custodio, custos sum in moenibus constitutus. A sq.

τειχοφύλαξ, ακος, ὁ, murorum custos.

τειχύδριον, ου, τό, castellum. τὰ τειχύδρια, oppidula. Dim. a τεῖχος, n. 2.

τείχωμα, ατος, τό, (quasi a τειχόω) murale tormentum, muralis machina, qua utuntur ad oppugnandos et subruendos muros.

τείως, adv. pro τέως.

τεκμαίρω, certis signis ostendo et probo. τεκμαίρομαι, conjicio, conjecto, argumentor, Gl. Vet. argumentis iudicor; item ad finem perduco, perficio, ap. Homer. destino, meditor, molior, ap. Hesiod. a. 1. ἐτεκμηράμην.

τέκμαρ, τό, finis, exitus rei. 2) signum, ostentum.

τέκμαρσις, εως, ἡ, (τεκμαίρομαι) conjecturalis cognitio, interpretatio, praesagium.

τεκμαρτέον, adv. verb. posit. conjiciendum.

τεκμήριον, ου, τό, (τέκμαρ) conjectura, argumentum, argumentatio, exemplum, certum signum.

τεκμηριόω, f. ώσω, certis conjecturis nitor, vel pronuncio ac probo. A pr.

τεκμηριώδης, ες, constans signis, quae τεκμήρια vocantur. Ab eod.

τεκμηρίωσις, ἡ, (τεκμηριόω) documentum, argumentum.

τέκμωρ, τό, indeclin. (τέκμαρ) finis, exitus rei. 2) finis seu scopus, quem quis sibi in actionibus suis proponit. 3) testimonium, signum.

τεκνίδιον, τό, idem quod seq. Dim. a τέκνον.

τεκνίον, ου, τό, filiolus, filiola. Dim. a τέκνον.

τεκνογονέω, (τεκνογόνος) liberos gigno, it pario.

τεκνογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio. 2) matrimonium. A seq.

τεκνογόνος, ον, liberos pariens.

τεκνοκτονέω, f. ήσω (τεκνοκτόνος) liberos interficio.

τεκνοκτονία, ας, ἡ, gnaticidium, Gl. Vet. Ab eod.

τεκνοκτόνος, ον, (τέκνον, κτείνω) liberorum interfector seu interfectrix.

τεκνολέτειρα, ας, ἡ, (ὀλέτειρα) quae liberos suos perdidit, interfecit. 2) quae liberos suos amisit.

τέκνον, ου, τό, (τίκτω) fetus, proles, (tam animalium quam hominum) filius vel filia. Plur. τέκνα, liberi, nati.

τεκνοποιέω, f. ήσω, (τεκνοποιός) liberos procreo. 2) in filium adopto.

τεκνοποιητικός, ή, όν, liberis procreandis idoneus. A pr.

τεκνοποιία, ας, ἡ, (τεκνοποιέω) liberorum procreatio. 2) adoptio.

τεκνόποινος, ον, (ποινή) ulciscens liberis s. in liberis sibi factam injuriam.

τεκνοποιός, όν, (ποιέω) liberos proereans, fecundus.

τεκνοῤῥαίστης, ου, ὁ, (ῥαίω) liberos perdens, infanticida.

τεκνοσπορία, ας, ἡ, (σπορά) liberorum procreatio.

τεκνοσφαγία, ας, ἡ, (σφάττω) liberorum caedes seu occisio.

τεκνοτροφέω, f. ήσω, (τεκνοτρόφος) liberos educo seu alo.

τεκνοτροφία, ας, ἡ, liberorum seu sobolis educatio. A seq.

τεκνοτρόφος, ον, (τρέφω) liberos alens.

τεκνότροφος, οι, qui a liberis alitur. Ex eod.

τεκνοφαγία, ας, ἡ, liberorum devoratio. A seq.

τεκνοφάγος, ον, liberorum devorator.

τεκνοφθορία, ας, ἡ, liberorum corruptio.

τεκνόφι, gen. poet. a τέκνον, pro τέκνου.

τεκνοφονέω, liberos interficio. A seq.

τεκνοφόνος, ος, liberos occidens seu interficiens.

τεκνόω, f. ώσω, (τέκνον) liberos procreo, genero, gigno. 2) liberos habeo, peperi. 3) adopto.

τέκνωμα, ατος, τό, filius, proles. A praec.

τέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio. 2) adoptio.

τέκος, εος, τό, (τίκτω) fetus, proles.

τεκταίνω, et τεκταίνομαι, (τέκτων) fabricor, struo, machinor. 2) artem fabrilem exerceo.

τεκτονάρχος, ὁ, architectus.

τεκτόνιον, ου, τό, fabrica, Gl. Vet. A seq.

τεκτονεύω, (τέκτων) fabrico, Gl. Vet.

τεκτονία, ας, ἡ, structura, opus fabrile. Ab eod.

τεκτονικός, ή, όν, ad fabrum pertinens, fabrilis, qui artis fabrilis seu lignariae peritus est.

τεκτονικῶς, adv. ex artis fabrilis legibus.

τεκτοσύνη, ης, ἡ, structura, seu ars fabrilis. A seq.

τέκτων, ονος, ὁ, (τεύχω) faber, faber lignarius, faber tignarius, materiarius; item artifex quivis.

τελαμών, ῶνος, ὁ, (ταλάω) lorum ensis, et e quo scutum pendet. 2) vinculum, ligamen, fascia, vitta.

τελαμωνίαι, ῶν, αἱ, baltea coriacea, quibus armantur canes adversus feras. A praec.

τελαμωνίζω, f. ίσω, fascia involvo. Ab eod.

τελαμώνιος, ία, ιον, ad cingulum et lorum pertinens. 2) filius Telamonis, epith. Ajacis Salaminii. Ab eod.

τελάρχης, ου, ὁ, (τέλος, ἄρχω) qui praeest agmini, legioni, quae τέλος vocatur.

τελαρχία, ας, ἡ, praefectura τέλους. v. praec.

τελεαρχία, ας, ἡ, munus eorum, qui curabant, ut stercora limusque ex angiportis ejicerentur, et rivi averterentur. A seq.

τελέαρχος, ου, ὁ, (τέλος, ἄρχω) τελεαρχίας munus habens.

τέλεθω, (τέλλω) sum, fio, orior, venio aliquo.

τελειογονέομαι, (τελειογόνος) absolvor, perficior, de absolutione operis, ut erant mundi.

τελειογονία, ας, ἡ, perfecta generatio. A seq.

τελειογόνος, ον, perfectum pariens.

τελειοκαρπέω, (καρπός) ad maturitatem fructum perfero.

τελειοποιός, όν, (ποιέω) perfectum reddens, seu perfectionem efficiens.

τέλειος, ον, et τέλειος, εία, ειον, (τέλος) perfectus, annis et artubus integer, eximius, de victimis, solidus, concinnatus, finitus, consummatus. τὰ τέλεια, quae corroboratam et virilem aetatem decent. τέλεια θύματα, hecatombae. τέλειον ἅρμα, currus in sacris ludis decertans, ubi omni modo rebus sacris et religionis perfecta et integra esse omnia debent.

τελειοστιγμή, ῆς, ἡ, perfectissima interpunctio, quum oratio ad perfectam sententiam pervenit, pro τελεία στιγμή.

τελειότης, ητος, ἡ, (τέλειος) perfectio, integritas, consummatio.

τελειοτοκέω, f. ήσω, (τελειοτόκος) perfectum edo partum. 2) perfectum fructum pario.

τελειοτοκία, ας, ἡ, partus perfectus, perfecta generatio. A seq.

τελειοτόκος, ον, (τέλειος, τίκτω) perfectum edens partum.

τελειόω, f. ώσω, (τέλειος) perficio, finio, conficio, consummo, termino; ad finem perduco, it. peroro.

τελείω, Ep. p. τελέω, q. v. Hom.

τελείωμα, ατος, τό, (τελειόω) perfectio, consummatio.

τελείως, adv. (τέλειος) perfecte, absolute. 2) integre, plane. 3) prorsus, omnino.

τελείωσις, εως, ἡ, (τελειόω) perfectio, consummatio. 2) maturitas.

τελειωτής, οῦ, ὁ, q. d. perfector, consummator, finitor. 2) qui baptismum consecrat et confert.

τελειωτικός, ή, όν, perficiendi vim habens. A praec.

τελεσκαρπέω, (τέλος, καρπός) fructum ad maturitatem perfero. 2) ad frugem pervenio.

τελεόμηνος, ὁ, (τέλος, μήν) annus integer. 2) fetus, qui justum mensium numerum in utero peregit.

τέλεον, adv. omnino, prorsus. 2) postremo. A seq.

τέλεος, έα, εον, (τέλος) perfectus, absolutus, integer, ad exitum perductus.

τελέω, f. έσω, absolvo, perficio. 2) voti compotem facio. A pr.

τελεσιάζω, (τελέσιος) sacrifico, sacra perago.

τελεσικαρπέω, fructum ad maturitatem perduco, fructum maturum habeo. A seq.

τελεσίκαρπος, ον, (τελέω, καρπός) fructum ad maturitatem perducens, s. fertilis.

τελεσίνοος, ον, contr. ους, ουν, (νόος, νοῦς) qui perficit, quae voluit, s. destinavit.

τελέσιος, ον, (τέλεσις) finem imponens. 2) ultimus.

τελεσιουργέω, (τελεσιουργός) q. d. perficio opus, perficio, conficio.

τελεσιούργημα, ατος, τό, operis confectio seu absolutio, consummatio. 2) ultimus finis et fructus perfecti operis. A pr.

τελεσιουργία, ας, ἡ, (τελεσιουργός) perfectio seu effectio operis. 2) efficacia.

τελεσιουργικός, ή, όν, ad perficiendum aptus. A seq.

τελεσιουργός, όν, (τέλεσις, ἔργον) perfector vel effector operis. 2) efficax. 3) perficiens, perfectum reddens.

τελεσίφρων, ὁ, ἡ, (φρήν) v. τελεσίνοος.

τέλεσμα, τό, (τελέω) vectigal, tributum.

τελεσμός, οῦ, ὁ, (τελέω) perfectio, transactio.

τελεσσίγαμος, ον, (τελέω, γάμος) nuptias perficiens, pro τελεσίγαμος.

τελεσσίγονος, ον, (γόνος) fetum efficiens, prolificus, pro τελεσίγονος.

τελεσσιδώτειρα, ἡ, (δώτειρα) quae res ad finem perducit.

τελεσσίνοος, vid. τελεσίνοος.

τελεστήριον, ου, τό, locus, in quo fit initiatio, sacrarium. τὰ τελεστήρια, sc. ἱερεῖα, sacrificia eucharistica pro re feliciter peracta.

τελεστής, οῦ, ὁ, (τελέω) finitor, perfector. 2) initiator.

τελεστικός, ή, όν, perficiendi vim habens. 2) initiatorius, mysticus. A pr.

τελεστικῶς, adv. mystice.

τελέστωρ, ορος, ὁ, (τελέω) qui omnia, quae vult, perficit.

τελεσφορέω, (τελεσφόρος) ad finem perduco, perficio, ad maturitatem perduco. 2) prosum. 3) pensiones solvo.

τελεσφόρησις, ἡ, idem quod seq. A pr.

τελεσφορία, ας, ἡ, initiatio, consecratio, et quidquid ad eam adhibetur. 2) utilitas, emolumentum. A seq.

τελεσφόρος, ον, (τέλος, φέρω) q. d. finem adferens, ad finem perducens. 2) utilis, fructifer 2) ad finem perductus, perfectus, completus.

τελετάρχης, ου, ὁ, (τελετή, ἄρχω) caerimoniarum conditor, s. praefectus.

τελεταρχία, ας, ἡ, cura caerimoniarum. A praec.

τελετή, ῆς, ἡ, finis, exitus. 2) initiatio, mysteria. 3) expiatio. 4) sacerdotium. Philox. consecratio. al. Gl. Vet. caerimoniae, feriae.

τελετουργέω, (τελετουργός) consecro, initio, dedico.

τελετουργία, ας, ἡ, consecratio, initia-

tio. A seq.

τελεσιουργός, όν, (τελετή, ἔργον) divinis operatus, consecrans.

τελευταῖον, adv. demum, tandem. A seq.

τελευταῖος, αία, αῖον, (τελευτή) finalis, ultimus, postremus, novissimus, extremus.

τελευτάω, f. ήσω, finio, ad finem perduco. 2) morior. Gl. Vet. occumbo, decedo, defungor. τελευτῶντες, tandem, postremo, ubi de pluribus sermo; etiam de exitu morbi et transitu in alium. A seq.

τελευτή, ῆς, ἡ, (τελέω, τέλος) finis, exitus. 2) mors, obitus.

τελέω, f. έσω, (τέλος) ad finem perduco, finio, perficio, effectum reddo, absolvo. 2) vendo, solvo. it. impensas facio. 3) est et attribuor. 4) initio sacris. it. celebro, v. c. festum, nuptias. 5) neut. tendo, pertineo aliquo.

τελέως, adv. (τέλεος) pro τελείως, Attice.

τελεωτικός, ή, όν, (τελεόω) v. τελειωτικός.

τελήεις, ήεσσα, ῆεν, (τέλος) perfectus. 2) eximius, sollemnis.

τέλθος, εος, τό, quod debetur, pecunia credita, pro τέλος, Dor. Callim.

τελικός, ή, όν, (τέλος) finalis, ad finem s. summam rei pertinens. 2) extremus.

τελίσκω, compleo, perficio. 2) initio. τελισκόμενος, initiatus.

τέλλω, f. τελῶ, aor. ἔτειλα, Aeol. τέλσω, ἔτελσα, vox poet antiqua. 1) trans. perficio, facio, efficio, paro. 2) intr. et in Med. fio, nascor, gignor, sum.

τέλμα, ατος, τό, lacuna, locus coenosus seu palustris. v. πέλμα.

τελματιαῖος, αία, αῖον, coenosus, palustris. A praec.

τελματόομαι, in coenum cogor. Ab eod.

τελματώδης, ες, coenosus, lutosus et faeculentus, uliginosus. Ab eod.

τελμίς, ῖνος, ὁ, coenum in stagno, vel e stagno ortum. Ab eod.

τέλος, εος, τό, finis, terminus, exitus, extremum, effectus. 2) vectigal, portorium. 3) impetus, sumtus; it. merces. 4) dignitas, qualis fungentium magistratu, qui οἱ ἐν τέλει dicuntur. v. ἀποτέλειος. 5) magistratus ipsi τὰ τέλη. 6) legio, turma, cohors, agmen. 7) maturitas virginis, unde et nuptiae. 8) mysteria, sacra arcana. 9) servit etiam periphrasi, ut δίκης τέλος pro δίκη, τέλος πολέμου, pro πόλεμος. nisi malis interpretari, summa belli, quod maxime valet in bello. 10) formulae: τέλος, εἰς τέλος, πρὸς τέλος, ἐπὶ τέλει, denique, ad extremum. διὰ τέλους, in perpetuum.

τελοσδε, Epice p. εἰς τέλος, ad finem: ad mortem usque.

τέλσον, ου, τό, finis, extremitas. A praec.

τελωνάρχης, ου, ὁ, (τελώνης, ἄρχω) portitorum praefectus.

τελωνεία, vel τελωνία, ας, ἡ, (τελώνης) vectigalium, inprimis portorii, exactio. 2) vectigalium redemtura.

τελωνεῖον, ου, τό, portitorium, portorium. Ab eod.

τελωνέω, f. ήσω, portorium conduco, vectigalia redimo. 2) vectigal exigo, portitor sum. A seq.

τελώνης, ου, ὁ, (τέλος, ὠνέομαι) vectigalium exactor, portitor. 2) publicanus, qui portorium redemit, s. conduxit.

τελωνικός, ή, όν, vectigalis. A praec.

τελώνιον, ου, τό, (τελώνης) telonium, locus, in quo sedent portitores. 2) portitorum mensa.

τεμαχίζω, f. ίσω, (τέμαχος) in frusta seco.

τεμάχιον, ου, τό, frustulum sectione alicunde ablatum. 2) tomaculum seu tomaclum, tomacina, lucanica. Dim. a seq.

τέμαχος, εος, τό, (τέμνω) frustum sectione ablatum, inprimis piscis. 2) piscis, salsamenta.

τεμαχοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) piscium, inpr. salsamentorum, venditor.

τεμενίζω, f. ίσω, (τέμενος) locum facio, templum facio, consecro.

τεμένιος, ία, ιον, ad fanum seu delubrum pertinens. Ab eod.

τεμένισμα, ατος, τό, (τεμενίζω) fanum seu delubrum, templum.

τέμενος, εος, τό, agri portio a caeteris ἀποτετμημένη, resecta, seorsum ab aliis sita, et deo dedicata. 2) nemus sacrum, lucus, ager sacer, delubrum, fanum. A seq.

τέμνω, f. τεμῶ, aor. ἔτεμον vel ἔταμον, pf. τέτμηκα, seco, scindo. 2) reseco. 3) succido. 4) concido. 5) ferro vasto agros. 6) castro. 7) etiam foedus ferio, jurejurando sancio.

Τέμπεα, contr. Τέμπη, τά, Tempe, angustiae inter Olympum et Ossam, Thessaliae montes. 2) fauces, et angusti exitus quorumvis montium. 3) loca arboribus consita et pratis virentibus amoena.

τεναγίζειν, (τέναγος) fluvius vel mare dicitur, quum decrescens limum reliquit.

τεναγίτης, ου, ὁ, fem. ῖτις, ιδος, vadosus.

τέναγος, εος, τό, locus humidus, limus aquae exiguae restagnantis et herbae in ejus superficie apparentis, locus coenosus et paluster, vadum, lacuna.

τεναγώδης, ες, coenosus, limosus, palustris, vadosus. A praec.

τενθεία, ας, ἡ, catillatio, gulositas. A seq.

τενθεύω, sum catillo et gulosus. A seq.

τένθης, ου, ὁ, (τένθω) liguritor, catillo, gulosus, vorator.

τενθρηδών, όνος, ἡ, insectum aculeatum, vespae simile. Ab eod.

τενθρήνη, ης, ἡ, idem et ab eod.

τενθρήνιον, ου, τό, favus τενθρήνης. 2) locus ejusdem. A praec.

τενθρηνιώδης, ες, foraminibus plenus, rarus. A praec.

τένθω, comedo, rodo, arrodo.

τενία, ας, ἡ, it. τενίδιον, ου, parva fascia. Dim. a τένος.

τενοντάγρα, ἡ, (τένων, ἄγρα) musculorum in collo contractio.

τενοντόρωτος, ον, (τιτρώσκω) in tendine vulneratus.

τένος, ου, ὁ, it. τέννος, quicquid in longum ducitur et extenditur. 2) fascia, laqueus, idem quod τένος.

τένων, οντος, ὁ, (τείνω) tendo, (finis musculi.) Philox. cervix.

τέξις, εως, ἡ, (τίκτω) partus.

τέξω, τέξομαι, fut. a τίκτω, Hom.

τέο, Ion. et Dor. gen. a τίς pro τίνος, cujus? Hom. 2) τεο, enclit. gen. ab indefinito τις Ion. et Dor. p. τινος, Od.

τέο, gen. Dor. a σύ, τύ, pro σοῦ, Alcman.

τεοῖο, Ep. p. σοῦ, gen. a σύ, Il. 8, 37.

τεός, ή, όν, Ep. et Dor. p. σός, tuus, Hom.

τέος, Ep. et Ion. p. τίνος et τινός. Hinc dat. τέῳ, gen. et dat. pl. τέων, τέοισι, v. τίς.

τεοῦ, gen. Ep. et Dor. a σύ pro σοῦ.

τεοῦς, gen. Dor. et Aeol. a σύ p. σοῦ.

τεράζω, (τέρας) portendo, signa narro.

τέραμνον, τό, i. q. τέρεμνον.

τέραμνος, ον, i. q. τέρεμνος.

τεραμνότης, ητος, ἡ, i. q. τερεμνότης.

τεραμότης, ητος, ἡ, mollities, teneritas, qualis leguminum. A seq.

τεράμων, ονος, ὁ, ἡ, (τείρω, τέρην) tener, mollis.

τέρας, ατος, τό, portentum, prodigium, Plur. τέρατα, reperitur et τεράατα, apud Dionys. Perieg. Att. τέρα, τερῶν.

τερασκόπος, ου, ὁ, v. τερατοσκόπος.

τεραστεία, ἡ, v. τερατεία.

τεραστίως, adv. admirabiliter, prodigiose. A τεράστιος, quod idem est ac seq.

τεράστιος, ον, (τέρας) portentosus, monstrosus. τὰ τεράστια, miracula.

τερατεία, ας, ἡ, quicquid modum longo excedit, ut, prodigiosa pompa, prodigiosa narratio, mendacium prodigiosum. A seq.

τερατεύω, (τέρας) frequentius τερατεύομαι, portenta et monstra loquor, mirabilia et vana fingo, jaeto.

τεράτευμα, τό, v. τερατεία. A praec.

τερατίας, ου, ὁ, idem quod τερατουργός.

τερατικός, ή, όν, monstrosus, prodigiosus.

τερατικῶς, adv. prodigiose.

τερατογονία, ἡ, (τέρας, γίγνομαι) partus monstrosus.

τερατογραφέω, (γράφω) monstrosa scribo, monstra describo.

τερατογονέω, (τίκτω) monstra pario. v. τερατοτοκέω.

τερατοκία, ας, ἡ, monstrosus partus.

τερατολογέω, f. ήσω, (τερατολόγος) de monstris loquor, prodigiosa, mirabilia narro.

τερατολογία, ας, ἡ, narratio seu oratio de monstris, incredibilibus, monstrosa et prodigiosa.

τερατολόγος, ον, qui de monstris et prodigiis, i. e. mirabilia, incredibilia loquitur.

τερατοποιέω, f. ήσω, prodigia et miracula facio. A seq.

τερατοποιός, όν, (τέρας, ποιέω) prodigia et miracula faciens.

τερατοσκοπία, ας, ἡ, divinatio a portentis, haruspicina. A seq.

τερατοσκόπος, ον, (τέρας, σκοπέω) qui portenta interpretatur, haruspex, hariolus, Gl. Vet. vates

τερατοτοκέω, f. ήσω, (τερατοτόκος) monstrum pario, portentosum edo fetum.

τερατοτοκία, ας, ἡ, partus monstrosus, A praec.

τερατοτόκος, ον, (τέρας, τίκτω) monstra pariens.

τερατουργέω, f. ήσω, (τερατουργός) monstrosa et prodigiosa efficio.

τερατουργία, ας, ἡ, effectus prodigiosi operis, effectus rei prodigiosae. 2) opus prodigiosum, vel etiam facinus portentosum. A seq.

τερατουργός, όν, (τέρας, ἔργον) monstrificus, monstra et prodigia edens seu efficiens.

τερατώδης, ες, (τέρας, εἶδος) portentosus,

monstrosus, pro prodigio habendus.

τερατωδῶς, adv. monstrose. A praec.

τεράτωπος, όν, (τέρας, ὤψ) monstrosus adspectu, prodigiosus, portentosus.

τερεβινθίζειν, (τερέβινθος) terebinthinae resinae similem esse.

τερεβίνθινος, ίνη, ινον, terebinthinus. A seq.

τερέβινθος, ου, ἡ, terebinthus, arbor. Dicitur etiam τερέμινθος et τέρμινθος.

τερεβινθώδης, ες, terebinthinus. A praec.

τέρεμνον, τό, it. τέραμνον, quodcunque tectum clausumque est, domus tecta, cubiculum, area, al. τέρεμνα οἴκων, aedes, Eur. A seq.

τέρεμνος, ον, it. τέραμνος, i. q. στέρεμνος, στερεός, στεῤῥός, firmus, densus.

τερεμνότης, ητος, ἡ, it. τεραμνότης, firmitas, densitas. A praec.

τέρενος, ένη, ενον, i. q. τέρην.

τερενόχροος, ον, contr. -χρους, ουν, (dat. heteroclit. τερενόχροϊ) (χρόα) et τερενόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (τέρην, χρώς) teneram cutem habens, mollis, pulcer, tener.

τερετίζω, cantum edo, sono, lascive canto, garrio, cantillo; *a sono.*

τερέτισμα, ατος, τό, cantus, sonus musicus, ut avium, lidium etc. 2) cantus mollis. 3) nugae sonorae, fallaces, argutae, verba inania, ludicra.

τερετισμός, οῦ, ὁ, idem.

τερέτριον, ου, τό, terebellum, terebella. Dim. a sequ.

τέρετρον, ου, τό, terebra vel terebrum. A seq.

τερέω, f. ήσω vel έσω, terebro, torno. 2) vulnero.

τερηδονίζομαι, a teredine infestor, Gl. Vet. vermiculor. A seq.

τερηδών, όνος, ἡ, (τερέω) teredo, vermis lignum terebrans seu rodens.

τέρην, τέρεινα, τέρεν, (τείρω) tener, tenellus, de feminis, pulcer. 2) mollis, qui facile atteritur. Comp. τερενώτερος.

τερθρεία, ας, ἡ, (τερθρεύω) praestigiae, incantatio. 2) garriendi subtilitas, apta ad homines fallendos specie et suavitate sua.

τερθρευμα, ατος, τό, idem. Ab eod.

τερθρεύω, vel τερθρεύομαι (τέρθρον) praestigiis illudo, incanto, imposturis utor, oratione apta ad fallendum utor. τερθρευόμενος, argutantes.

τερθρηδών, όνος, ὁ, v. τερθρωτήρ.

τέρθριος, α, ον, epith. funis, ad summam veli partem nexus. A seq.

τέρθρον, ου, τό, (τείρω) artemo. 2) funis, quo utrinque velum trahitur. proprie antennae summum extremumque jugum. metaph. summitas.

τερθρωτήρ, ῆρος, ὁ, locus editus navis, ubi prospiciunt mare. A praec.

τέρμα, ατος, τό, terminus, meta, finis; adv. tandem, ad extremum; unde lat. terminus.

τερματίζω, f. ίσω, termino, finio, ad extremum perduco. A praec.

τερμινθίς, ίδος, ἡ, i. q. τερμινθίνη, poet.

τερμίνθινος, η, ον, idem quod τερεβίνθινος. A seq.

τέρμινθος, ου, ἡ, arbor, vulgo τερέβινθος. 2) tumor seu tuberculum, in quo pustula nigra eminet.

τερμιόεις, όεσσα, όεν, ad pedes demissus, talaris. A seq.

τέρμιος, ία, ιον, (τέρμα) finalis, ultimus.

τέρμις, ιος, ὁ, (τέρμα) pes, quia est extrema pars corporis, Hesych.

τερμόνιος, ία, ιον, idem. A seq.

τέρμων, ονος, ὁ, (τέρμα) terminus.

τερπικέραυνος, ου, ὁ, (τέρπομαι, κεραυνός) fulmine gaudens. Secundum alios minus bene fulmina versans, quasi pro τρεπικέραυνος, Jovis epith.

τερπνίστατος, ατη, ατον, jucundissimus, Superl. irreg. a τερπνός.

τέρπνιστος, η, ον, idem, Superl. irreg. a τερπνός.

τερπνός, ή, όν, ap. Eur. etiam duarum termin., (ea vera lectio, v. L. Dindorf ad Eur. Iph. T. 1495) delectationem et voluptatem adferens, jucundus, delectabilis. τὸ τερπνόν, delectatio, voluptas.

τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas, suavitas. A praec.

τερπνῶς, adv. jucunde. Ab eod.

τέρπω, f. ψω, delecto, oblecto, exhilaro, juvo. τέρπομαι, delector, gaudeo.

τερπωλή, ῆς, ἡ, delectatio, oblectatio. A praec.

τερσαίνω, arefacio, sicco. A seq.

τέρσω, arefacio, sicco. 2) uro. τέρσομαι, aresco, arefio. Aeol. τέῤῥω, hinc Lat. torreo.

τέρυς, υ, (τείρω) tenuis, imbecillus.

τερύσκομαι, vexor, affligor, atteror. A praec.

τέρχνος, εος, τό, surculus, ramus, germen. Maximus Tyr.

τερψίμβροτος, ον, (τέρψις, βροτός) delectans homines, jucundus. Epith. solis.

τερψίνοος, ον, (νόος) animum oblectans, suavis, voluptarius.

τέρψις, εως, ἡ, (τέρπω) delectatio, voluptatio.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, Terpsichore, Musa. A seq.

τερψίχορος, ον, vel τερψιχορής, όρη, ορον, (τέρπω, χορός) tripudiis se vel alios oblectans.

τεσσαράβοιος, ον, (τέσσαρες, βοῦς) quatuor boves aequans, v. c. pretium. 2) e quatuor boum coriis factum, ut scutum, vel clypeus: coriis enim multiplicibus inducebantur.

τεσσαρακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, quatuordecim.

τεσσαρακαιδεκάδωρος, ον, (δῶρον) 14 palmos aequans.

τεσσαρακαιδεκαταῖος, αία, αῖον, quartus decimus.

τεσσαρακαιδεκέτης, ου, ὁ, fem. έτις, ιδος, (ἔτος) quatuordecim annos natus vel nata.

τεσσαρακονθήμερος, ον, (ἡμέρα) quadraginta dies durans.

τεσσαράκοντα, sive τετταράκοντα, οἱ, αἱ, τά, (τέσσαρες) quadraginta.

τεσσαρακονταδύο, duo et quadraginta.

τεσσαρακονταέτης, ου, ὁ, vel τεσσαρακονταετής, ές, (ἔτος) quadraginta annos natus, quadragenarius.

τεσσαρακονταετία, ας, ἡ, quadraginta annorum spatium. A praec.

τεσσαρακονθήμερος, αία, αῖον, (τεσσαράκοντα) qui fit intra dies quadraginta, s. die quadragesimo.

τεσσαρακοντακαιπεντακισχιλιοστός, ή, όν, quadragesimus et quinquies millesimus, Plato de legg. 9. p. 877. C.

τεσσαρακοντάκις, sive τετταρακοντάκις, adv. quadragies. Ab eod.

τεσσαρακονταοκτώ, οἱ, αἱ, τά, duodequinquaginta

τεσσαρακονταπέντε, quinque et quadraginta.

τεσσαρακοντάπηχυς, εως, ὁ, ἡ, neutr. υ, qui quadraginta cubitorum est.

τεσσαρακοντάς, άδος, ἡ, numerus s. tempus quadraginta dierum.

τεσσαρακοντατρεῖς, οἱ καὶ αἱ, et τεσσαρακοντατρία, τά, quadraginta tres vel tria.

τεσσαρακοντήρης, εος, ἡ, (ἐρέσσω) navis quadraginta ordinum.

τεσσαρακοντόργυιος, ον, (ὄργυιά) quadraginta passus aequans.

τεσσαρακοντούτης, vel τετταρακοντούτης, ου, ὁ, (τεσσαράκοντα, ἔτος) qui quadraginta annorum est.

τεσσαρακονθημερος, αία, αῖον, qui quadragesimo die aliquid facit. A seq.

τεσσαρακοστός, ή, όν, (τεσσαράκοντα) quadragesimus.

τέσσαρες, Att. τέτταρες, οἱ καὶ αἱ, et τέσσαρα, Att. τέτταρα, τά, quatuor. 2) quaterni.

τεσσαρεσκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, quatuordecim.

τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου, ὁ, (ἔτος) quatuordecim annos natus.

τεσσαρεσκαιδεκατῖται, οἱ, Sabbatiani, qui non die Dominica, ut reliqui Christiani, sed quarta decima luna, Pascha cum Judaeis celebrabant.

τεσσαρεσκαιδέκατος, άτη, ατον, quartus decimus.

τέσσερες, οἱ καὶ αἱ, et τέσσερα, τά, Ion. pro τέσσαρες.

τεσσεράκοντα, οἱ, αἱ, τά, Ion. pro τεσσαράκοντα

τεταγμένως, adv. partic. perf. pass. a τάσσω, ordinate, servato certo ordine. 2) stato tempore, seu statis temporibus, statis vicibus.

τεταμιευμένως, adv. moderate ac parce. vid. ταμιεύομαι.

τετανικός, ή, όν, (τέτανος) laborans τετάνῳ, cujus musculi ita rigent, ut flecti nequeant.

τετανόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) qui laxo est capillo, promissos crines habens, hirsutos.

τετανοειδής, ές, (εἶδος) tentigini similis, tentiginosus.

τετανός, ή, όν, (τείνω) tentus, extentus, porrectus, promissus. 2) glaber, laevis, aequalis.

τέτανος, ου, ὁ, distentio, aequabilis et perpetua totius corporis convulsio, tentigo. Ab eod.

τετανόω, f. ώσω, reddo τετανόν, i. e. rugas tollo. A praec.

τετανόθρον, ου, τό, vim habens extendendi et erugandi cutem, in primis faciei. Ab eod.

τετάνωμα, ατος, τό, idem. Ab eod.

τεταραγμένως, adv. turbate, confuse, inordinate. perf. pass. a ταράσσω.

τεταρτάζω, (τέταρτος) in quatuor divido.

τεταρταΐζω, febre quartana laboro. Ab eod.

τεταρταῖος, αία, αῖον, qui quarto die aliquid agit aut patitur, quatriduanus, quartanus. Ab eod.

τεταρτημοριαῖος, αία, αῖον, quadrantarius. A praec.

τεταρτημόριον, ου, τό, (μόριον) quarta pars, (oboli ap. Atticos) quadrans.

τεταρτίζω, (τέταρτος) ὁ τεταρτίζων, quar-

anatrius, Gl. Vet.

τεταρταλογεῖσθαι, (τέταρτος et λόγος) Hinc τεταρταλογηθῶμεν, quartemur. Philox. aur. 1. conj. pass.

τέταρτος, άρτη, αρτον, (τέσσαρες) quartus.

τετεχνημένως, adv. artificiose, cum arte exquisita. perf. pass. a τεχνάω.

τετηρημένως, adv. cum magna observatione, accurate. perf. pass. a τηρέω.

*τέτμω, ponitur ob aur. Ep. τέτμον, ἔτετμον, 1) invenio, offendo, nanciscor, Hom. b) sortior, c. gen. Hes. Th. 610. 2) poet. p. τέμνω, Orph. Arg. 366. ἐτέτμετο ἅλμη, dissecabatur maris aequor.

τετολμηκότως, adv. audacter, nihil metuendo. perf. act. a τολμάω.

τέτορες, οἱ καὶ αἱ, et τέτορα, τά, poet. pro τέσσαρες.

τετρα, in Composit. idem quod τέτταρα, quatuor, seu adv. τετράκις, quater.

τετραβάμων, ονος, ὁ, ἡ, (βαίνω) quadrupes. (⏑ ⏑ – –)

τετράβαιος, et τετραβόειος, ον, v. τεσσαραβοιος.

τετράβραχυς, ὁ, pes constans quatuor brevibus syllabis, qui et proceleusmaticus.

τετραγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, (γλωχίν) quatuor cuspides seu angulos acutos habens.

τετράγλωσσος, ον, Att. τετράγλωττος, (γλῶσσα) quadrilinguis.

τετράγναθος, ον, (γνάθος) quatuor malas habens.

τετραγράμματος, ον, (γράμμα) quatuor literis constans.

τετράγραμμος, ον, idem et ex eod.

τετράγυος, ον, (γυα) qui quatuor jugerum est. Hinc τὸ τετράγυον, ου, quatuor jugera. 2) diurnus labor aratoris.

τετραγωνέω, (τετράγωνος) e quadrante intueor. Verbum Astrologorum.

τετραγωνία, ας, ἡ, arboris cujusdam nomen, quadrangularis, vel quadrantalis. Ab eod.

τετραγωνίζω, f. ίσω, in quadram formam redigo. Gl. Vet. quadro. 2) neutr. quadratus sum. 3) idem quod τετραγωνέω. Ab eod.

τετραγώνιον, ου, τό, (τετράγωνος) pallium, ἱμάτιον τετράγωνον.

τετραγωνισμος, οῦ, ὁ, (τετραγωνίζω) quadratio, quadratura.

τετραγωνοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) quadrato ore effictus, pictus etc. Hdt.

τετράγωνος, ον, (γωνία) quadrangulus, quadratus. metaph. perfectus, omnibus numeris absolutus, constans.

τετραδακτυλιαῖος, αία, αῖον, quatuor digitorum spatium explens, semidodrantalis. A seq.

τετραδάκτυλος, ον, (δάκτυλος) quatuor digitos habens.

τετραδαρχία, ας, ἡ, (τετράς, ἀρχή) munus ejus, qui quatuor cohortibus, provinciis etc. praeest.

τετραδαρχοῦμαι, a tetrarcha regor vel administror. A praec.

τετραδεῖον, et τετράδιον, ου, τό, (τετράς) quaternio. 2) i. q. Latinis tabula, folium nempe quadratum.

τετραδιστης, οῦ, ὁ, qui aerumnosam degit vitam, quasi a τετραδίζω, hoc a τετρας, quod Hercules, quarto die mensis natus, multas aerumnas exantlare coactus fuit.

τετραδῖται, ῶν, οἱ, dicti Sabbatiani, quod in Paschate jejunarent, seu feria quarta.

τετράδραχμον, ου, τό, (δραχμή) numus valens quatuor drachmas, tetradrachmum.

τετράδραχμος, ον, (δραχμή) pretium quatuor drachmarum habens.

τετράδυμος, ον, (δίδυμος) quadrigeminus. 2) quadrifidus, Opp.

τετράδωρος, ον, (δῶρον) quatuor palmos aequans.

τετραέλιξ, ικος, ὁ, ἡ, i. q. seq.

τετραέλικτος, ον, (ἑλίσσω) quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuosus.

τετραένης, ες, et

τετραενος, ον, (ἔνος) quadrimus; Callim.

τετραετηρία, ας, ἡ, quadriennium.

τετραετηρικός, ή, όν, quadriennalis, quadriennio recurrens. A praec.

τετραετηρίς, ίδος, ἡ, quadriennium. A seq.

τετραέτηρος, ον, (ἔτος) quadrimus, quadriennis.

τετραετής, ές, sive τετραέτης, ου, ὁ, (ἔτος) qui quatuor annorum est, quadrimus, quadriennis.

τετραετία, ας, ἡ, quadriennium. A praec.

τετράζυγον, ου, τό, quadrigae. A seq.

τετράζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) quadrijugis. 2) quadruplex.

τετράζω, (τέτραξ) pr. de gallinarum voce quum ova pariunt. Ab eod.

τετραήμερος, ον, (ἡμέρα) q. d. quatriduanus, quatuor dies durans. τετραήμερον, τό, quatriduum.

τετραθέλυμνος, ον, (θέλυμνον) quadruplex, epith. clypei.

τετράθυρος, ον, (θύρα) quatuor habens fores, quadriforis.

τετραίνω, f. τρήσω, (τετράω) perforo, terebro. 2) imprimo. 3) fabricor.

τετρακαιδεκαέτης, ου, ὁ, vel ετής, ές, (ἔτος) qui quatuordecim annorum est.

τετράιππον, ου, τό, (ἵππος) quadrigae.

τετράκερως, ων, (κέρας) quatuor cornua habens.

τετρακέφαλος, ον, (κεφαλή) quatuor capita habens.

τετράκις, adv. quater.

τετρακισμύριοι, αι, α, quadragies mille. (ῡ)

τετρακισχίλιοι, αι, α, quatuor millia. (⏑ ⏑ – – ⏑ –)

τετρακίων, ονος, ὁ, ἡ, quatuor columnis fultus.

τετράκλινος, ον, (κλίνη) quatuor lectos habens.

τετρακνάμος, Dor. pro τετράκνημος, ον, (κνήμη) quatuor habens radios.

τετρακόρυμβος, ον, quatuor corymbos habens.

τετρακόσιοι, αι, α, (τέτρα) quadringenti, ae, a.

τετρακοσιοστός, ή, όν, quadringentesimus. A pr.

τετρακτύς, ύος, ἡ, (τετρας) quaternio.

τετράκυκλος, ον, quatuor circulis seu orbibus constans. 2) quatuor rotas habens, epith. currus.

τετράκωλος, ον, (κῶλον) quatuor membra habens. 2) quadrupes.

τετράκωμος, ου, ὁ, (κῶμος) saltatio Herculi sacra.

τετράλινον, ου, τό, (λίνον) monile, quadruplici filo unionum.

τετραλογία, ας, ἡ, (λόγος) ludus scenicus, qui constabat quatuor fabulis, tribus tragicis, quarta satirica. cf. Welckeri Nachtrag zur Aeschyl. Trilogie. Francof. ad M. 1826.

τετραμερής, ές, (μέρος) quadripartitus, quadrimembris.

τετραμερῶς, adv. quadripartito, quadrifariam. A pr.

τετράμετρος, ον, (μέτρον) qui est quatuor metrorum, secundum διποδίαν, lat. octonarius, epith. versus.

τετραμηνιαῖος, αία, αῖον, quadrimenstruus. A seq.

τετράμηνος, ον, (μήν) idem.

τετράμνους, ὁ, ἡ, et τετραμναῖος, αία, αῖον, (μνᾶ) qui quatuor minarum est.

τετραμοιρία, ας, ἡ, quadrupla portio, quarta portio. A seq.

τετράμοιρος, ον, (μοῖρα) quadruplum accipiens.

τετράμορφος, ον, (μορφή) quadriformis.

τετραντιαῖος, αία, αῖον, (τετράς) quartam partem aequans.

τετρανυκτία, ας, ἡ, (τέτρα, νύξ) quadrinoctium.

τέτραξ, γος, ὁ, genus avis simile gallo, ap. Aristoph. et Athenae.

τετράξοος, ον, (τετρα et ξέω) quatuor fureos seu fissuras habens.

τετραξός, ή, όν, quadruplex.

τετραοδία, ας, ἡ, (ὁδός) quadrivium.

τετραόδιον, τό, et τετράοδος, ἡ, (ὁδός) quadrivium.

τετραοίδιος, ον, (ἀοιδή) quatuor cantus generibus constans.

τετραόργυιος, ον, (ὀργυιά) quatuor passus habens.

τετραορία, ἡ, certamen quadrigarium. A seq.

τετράορος, ον, (ἀείρω) quadrijugus, in quo quatuor equi juncti sunt. (⏑̆ – ⏑ ⏑)

τετραπάλαι, adv. ante multum tempus, jam dudum.

τετραπάλαιστος, ον, (παλαιστή) quatuor palmos habens.

τετράπεδος, ον, (πέδον) quadratus, quadrangulus.

τετράπεζος, ον, (πέζα) quatuor pedes habens.

τετράπηχυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, (πῆχυς) qui quatuor cubitorum est.

τετραπλασιάζω, f. άσω, quadruplico. A seq.

τετραπλάσιος, ία, ιον, quadruplus.

τετραπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, quadruplo major seu amplior. A pr.

τετράπλεθρος, ον, (πλέθρον) qui quatuor jugerum est.

τετράπλευρος, ον, (πλευρά) quatuor latera seu costas habens. τετράπλευρον, τό, quadrilaterum.

τετραπλῆ, adv. quadrupliciter. A seq.

τετραπλόος, όη, όον, contr. τετραπλοῦς, ῆ, οῦν, (τέσσαρες) quadruplus.

τετραπλῶς, adv. quadrifariam. A pr.

τετράπνους, ουν, (πνέω, πνοή) fem. τετράπνη, Lyc. quatuor habens spiracula: quatuor nares habens, quadrinaris.

τετραποδηδόν, adv. (τετράπους) more quadrupedum.

τετραποδηστί, adv. idem.

τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior.

τετραποδιστής, οῦ, ὁ, quadrupedum more gradiens aut vivens. A pr.

τετραποδιστί, adv. i. q. τετραποδηδόν, et ab eod.

τετράποδος, ον, poet. p. τετράπους, Lobeck Phryn. p. 5ʒ6.

τετράπολις, ιος, ἡ, regio quatuor urbes habens.

τετράπολος, ον, (πολέω) quater aratro versus.

τετράπορος, ον, (πόρος) quatuor meatus seu foramina habens.

τέτραπος, ου, ὁ, ἡ, τέτραπον, idem quod seq. et ab eod.

τετράπους, οδος, ὁ, ἡ, neutr. τετράπουν, quadrupes.

τετραπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) quadruplicem faciem habens.

τετράπτερος, ον, (πτερόν) quaterna gerens pinnas.

τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ, locusta, cicada. Ex eod., quod quatuor habet alas.

τετράπτιλος, ον, (πτίλον) idem quod τετράπτερος.

τετραπτόλις, ἡ, poet. p. τετράπολις, Eur. Heracl. 81.

τετράπτυχος, ον, (πτυχή) quadruplex.

τετράπυλος, ον, (πύλη) quatuor portas habens.

τετραπυργία, ἡ, (πύργος) pr. quatuor turres, aedificatio quatuor turribus constans, deinde castellum, s. villa magnificentior et amplior.

τετραπωλία, ας, ἡ, (πῶλος) quadrigae.

τετράρραβδος, ον, quatuor radios habens. Epith. rotae.

τετράρρυθμος, ον, (ῥυθμός) quatuor numeris s. pedibus constans.

τετράρυμος, τετράρρυμος, ον, (ῥυμός) quadrijugis, quatuor temones habens.

τετραρχέω, sum tetrarcha. Pass. sub tetrarchae imperio vivo. A seq.

τετράρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) qui quatuor λόχοις praeest. 2) regium imperium sive regio nomina habens, tetrarcha.

τετραρχία, ας, ἡ, tetrarchae imperium, (ita tamen, ut saepe remanserit nomen, re ipsa in aliam formam mutata.) A pr.

τετραρχικός, ή, όν, tetrarchicus, ad tetrarcham vel tetrarchiam pertinens. Ab eod.

τετράς, άδος, ἡ, (τέτταρες) quaternio, numerus quaternarius. 2) dies quartus, Hes. op. 796. 800. 3) quatriduum.

τετρᾶς, ἄντος, ὁ, (τέτταρες) quarta pars. 2) nummus quatuor χαλκοῦς valens, quadrans.

τετράσημος, ον, (σῆμα) quatuor tempora habens, ut spondeus. v. ὀκτάσημος.

τετράσκαλμος, ον, quatuor remis instructus s. agi solitus.

τετρασκελής, ές, (σκέλος) quadrupes.

τετρασσάριον, τό, (ἀσσάριον) quatuor asses.

τετραστάδιος, ον, 4 continens stadia. Subst. τετραστάδιον, τό quatuor stadia.

τετραστάτηρος, ον, quatuor stateres aequans.

τετράστεγος, ον, (στέγη) quatuor contignationes habens. Epith. domus.

τετράστιχος, ον, quatuor constans ordinibus aut versibus.

τετραστοιχία, ας, ἡ, (στοῖχος) quadripartitus ordo, seu ordo et series constans quaternis versibus.

τετράστοον, ου, τό, (στοά) atrium, Gl. Vat.

τετράστυλος, ον, (στῦλος) quatuor columnas habens.

τετρασυλλαβία, ἡ, quatuor syllabae. A seq.

τετρασύλλαβος, ον, (συλλαβή) quatuor habens syllabas.

τετρασυλλάβως, adv. quatuor syllabis.

τετρασχιστος, ον, quadrifidus.

τετράσχοινος, ον, (σχοῖνος) quatuor schoenis constans.

τετρασώματος, ον, (σῶμα) quatuor habens corpora.

τετράτομος, ον, (τέμνω) in quatuor partes dissectus.

τετράτονος, ον, (τόνος) quatuor sonis constans. 2) Subst. ἡ τ., harmonia quaedam in musicis.

τέτρατος, άτη, ατον, poet. p. τέταρτος, quartus.

τετράτροχος, ον, (τροχός) quatuor rotas habens.

τετράθρυπτος, ον, (θρύπτω) qui in quatuor partes frangi potest. 2) in quatuor partes fractus.

τετραφαλαγγάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) dux quatuor phalangum.

τετραφαλαγγαρχία, ἡ, praefectura τετραφαλαγγίας.

τετραφαλαγγία, ας, ἡ, (φάλαγξ) quatuor phalanges, s. phalanx in quatuor agmina partita.

τετραφάληρος, ον, (φάλαρα) quatuor conos habens. Epith. galeae.

τετράφαλος, ον, (φάλος) idem.

τέτραχα, adv. (τετράκις) quadrifariam, quatuor modis.

τετραχῆ, adv. quadrifariam, vel in quatuor partes.

τετραχθά, adv. idem.

τετράχειρ, ρος, ὁ, ἡ, manus quatuor habens.

τετραχίζω, (τετραχῆ) in partes quatuor divido.

τέτραχμον, ου, τό, gemma nummi valens quatuor drachmas, contracte a τετράδραχμον.

τετραχοῖνιξ, ικος, quatuor choenices habens.

τετράχοος, ον, contr. τετράχους, ουν, quo quatuor χόας continentur.

τετράχορδος, ον, (χορδή) quatuor instructus chordis.

τετραχρονία, ἡ, quatuor tempora. Vox Gramm. A seq.

τετράχρονος, ον, quatuor tempora habens, qualia scilicet duo conveniunt in syllabam longam.

τετράχυτρος, ον, (χύτρος) quatuor ollas capiens, Batr. 258.

τετραχῶς, adv. (τέτταρες) quadrifariam, quatuor modis, quadripartito.

τετράψομαι, fut. 3 pass. a τρέπω, Hesych.

τετράων, ωνος, ὁ, vel τετράδων, avis quaedam.

τετράωτος, ον, (οὖς) quatuor habens aures.

τετρεμαίνω, (τρέω) tremo.

τέτρηνα, aor. Ep. a τετραίνω p. ἐτέτρηνα, Hom.

τετρήνω, f. l. p. τετραίνω.

τετρήμερος, ον, (ἡμέρα) quadriduanus.

τετρήρης, ες, (ἐρέσσω) quadriremis.

τετρηρικός, ή, όν, ad quadriremem pertinens. A pr.

τέτρηχα, pf. med. a ταράσσω.

τετρίγει, 3 plqpf. Ep. a τρίζω, Il. (ῑ)

τετρῖγυῖα, part. fem. perf. a τρίζω, Hom.

τετρῖγῶτας, acc. pl. part. masc. pf. e τρίζω, Ep. p. τετριγότας, Il. 2, 314.

τέτριξ, ιγος, ἡ, avis quaedam.

τέτρομος, ὁ, i. q. τρόμος, Apollon. Dysc.

τετρόργυιος, ον, (τέτρα, ὀργυιά) quatuor orgyas aequans.

τέτροφα, perf. a τρέφω, Od. 23, 237. 2) perf. a τρέπω, Ar.

τετρωβολιαῖος, αία, αῖον, i. q. τετρώβολος.

τετρωβολίζω, quatuor obolos accipio. A seq.

τετρώβολον, ου, τό, nummus quatuor obolos valens. A seq.

τετρώβολος, ον, quatuor obolos valens.

τετρώκοντα, Dor. p. τετταράκοντα, quadraginta

τετρωκοστομόριον, τό, (μόριον) pars quadragesima. A seq.

τετρωκοστός, οστή, οστόν, Dor. p. τεσσαρακοστός.

τετρωμένος, ένη, ένον, part. pf. pass. a τιτρώσκω, Hdt.

τετρωρία, ἡ, contr. p. τετραωρία.

τετρωρίς, ίδος, ἡ, i. q. τετρωρία.

τέτρωρος, ον, contr. p. τετράορος, quadrijugus

τετρώροφος, ον, (ὀροφή) quatuor habens contignationes, cameras seu tecta.

τέττα, vox, qua, benevolentiae aut honoris caussa, junior seniorem compellat, Il. 4, 412.

τετταράκοντα, Att. p. τεσσαράκοντα, (τέσσαρες, τέττ.) quadraginta.

τετταρακονταετία, ἡ, (ἔτος) quadraginta anni.

τέτταρες, Att. pro τέσσαρες, ubi quaerenda, quae incipiunt a τετταρ.

τεττιγομήτρα, ας, ἡ, (τέττιξ, μήτρα) cicadae matrix, cicadarum mater.

τεττιγόνια, sive τεττιγονίαι, cicadae minores. Dim. a τέττιξ.

τεττιγοφόρας, ου, ὁ, i. q. seq. Ar. Eq. 1336 ex em. Porsoni.

τεττιγοφόρος, ον, (φέρω) cicadifer. τεττιγοφόροι, vocabantur Athenienses, quod comae cincinnis implicitae gestarent cicadas aureas, ut se αὐτόχθονας indicarent, Thuc. 1, 6.

τεττιγώδης, ες, cicadae similis, cicadae naturam habens. A seq.

τέττιξ, γος, ὁ, cicada.

τέτυγμαι, pf. pass. a τεύχω, Hom. Plqpf. ἐτετύγμην, Ep. τετύγμην, Hom.

τετυκεῖν, inf. aor. 2 Ep. a τεύχω, Od. 15, 77. 94.

τέτυξαι, 2 pf. pass. a τεύχω, Il. τέτυξο, p. ἐτέτυξο, 2 plpf. Il.

τετυφωμένως, adv. superbe, dementer. perf. pass. a τυφόω.

τετύχηκα, part. τετυχηκώς, pf. a τυγχάνω, Hom.

τετύχθαι, inf. perf. pass. a τεύχω, Hom.

τεῦ, Dor. p. σοῦ, gen. a τύ, σύ, Alcm.

τεῦ, Ion. et Dor. p. τινος, gen. a τίς.

τευ, enclit. pro τινός, gen. a τίς, Hom.

τεῦχμα, ατος, τό, (τεύχω) structura, opus.

τευθίς, ίδος, ἡ, loligo, piscis quidem. A seq.

τεῦθος, ου, vel τευθός, οῦ, ὁ, piscis e sepiarum genere, qui existimatur esse loligo major.

τευθώδης, ες, (εἶδος) loligini similis.

τεύκριον, τό, herba quaedam.

τευκτήρ, ῆρος, ὁ, (τεύχω) fabricator,

structor, apparator.

τευκτικός, ή, όν, consequendi vim habens, qui adsequi et adipisci potest. A seq.

τευκτός, ή, όν, (τεύχω) fabricatus.

τεύκτωρ, ορος, ὁ, i. q. τευκτήρ.

τευμάω, f. ήσω, et τευμάομαι, ήσομαι, i. q. τεύχω, τεύχομαι, Antimach.

I. τεῦξις, εως, ἡ, (τεύχω) fabrica s. confectio alicujus rei. cf. τύξις.

II. τεῦξις, εως, ἡ, (τυγχάνω) quum quis nanciscitur vel assequitur aliquid.

τεῦς, Dor. et Aeol. a σύ, τυ, p. σοῦ.

τευτάζειν, (τευτάω) moliri, satagere, diu laborare, in aliqua re cunctari.

τευτασμός, οῦ, ὁ, assiduitas in re aliqua, et cunctatio. A pr.

τευτάω, i. q. τευτάζω, v. τάω.

τεύτλιον, ου, τό, τευτλίς, ίδος, ἡ, idem quod seq.

τεῦτλον, ου, τό, beta, oleris genus.

τευτλοφακή, ῆς, ἡ, edulium quoddam e beta et lentibus.

τευχεσφόρος, ου, (τεῦχος, φέρω) armiger.

τευχήρης, ες, (ἄρω) armatus.

τευχηστήρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq.

τευχηστής, οῦ, ὁ, (τεύχω) armatus, miles.

τευχήτης, ου, ὁ, idem et ab eod.

τευχητωρ, ορος, ὁ, i. q. τευχηστής.

τευχοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω) fem. τευχοπλάστις, ιδος, ἡ, qui vel quae vasa conficit.

τεῦχος, εος, τό, (τεύχω) vas, alveus, dolium. 2) liber, volumen. plur. instrumenta bellica, arma.

τευχοφόρος, ον, (φέρω) arma ferens, armatus.

τεύχω, f. τεύξω, pf. τέτευχα, pf. pass. τέτυγμαι, fabricor, struo, paro, apparo, instruo. Sic etiam in Med. — Pass. fio, struor: sum. Ad hanc signif. pertinet fut. med.

τέφρα, ας, ἡ, cinis.

τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cineris. A pr.

τέφριον, ου, τό, collyrium coloris cineris. Ab eodem.

τεφρός, ρά, ρόν, cinereus, cineraceus. Ab eod.

τεφρόω, f. ώσω, in cinerem redigo, comburo. τεφροῦμαι, cineresco. A pr.

τεφρώδης, ες, cinereus, cineraceus. Ab eod.

τέφρωσις, εως, ἡ, (τεφρόω) conversio in cinerem, redactio in cinerem.

τεχνάζω, f. άσω, et τεχνάζομαι, i. q. τεχνάω.

τεχνάεις, Dor. pro τεχνήεις.

τέχνασμα, ατος, τό, (τεχνάζομαι) ars dolosa, machinamentum, dolus, commentum, inventum, artificium.

τεχναστέον, adv. posit. verb. a τεχνάζομαι, artificiose conandum, moliendum. Ab eod.

τεχναστής, οῦ, ὁ, sollerti ingenio praeditus. 2) machinator, fabricator, machinator doli. Ab eod.

τεχναστός, ή, όν, artificiosus seu artificialis, arte factus. Ab eod.

τεχνάω, et τεχνάομαι, arte paro et conficio, artificiose fabricor, fabricor. 2) machinor et molior, sollerter invenio et comminiscor, callide, sollerter ago. A seq.

τέχνη, ης, ἡ, (τεύχω) ars. 2) opus ipsum arte factum. 3) dolus, fraus; ap. Atticos. αἱ τέχναι, opificia.

τεχνήεις, εσσα, εν, (τέχνη) arte excultus, artificiosus.

τεχνηέντως, adv. artificiose, sollerter. A pr.

τέχνημα, ατος, τό, (τεχνάω) opus arte confectum, artificiosum commentum seu inventum.

τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, artificiosus, artificiose factus. A pr.

τεχνήτης, ου, ὁ, i. q. τεχνίτης, v. W. A. Becker. ad Aristot. de vatic. in somn. 1, p. 64.

τεχνητικός, ή, όν, idem quod seq. et a seq.

τεχνητός, ή, όν, (τεχνάω) artificiosus, artificiose factus. 2) ementitus, fucatus.

τεχνίδιον, τό, Dim. a τέχνη, parva ars: inventiuncula.

τεχνικός, ή, όν, (τέχνη) qui artis est aut artium. 2) ad artem vel artes pertinens, artificialis. 3) artificiosus, arte valens, ingeniosa praeditus sollertia.

τεχνικῶς, adv. artificiose, sollerter.

τέχνιον, ου, τό, artificium. Dim. a τέχνη.

τεχνιτεία, ας, ἡ, (τεχνιτεύω) idem.

τεχνίτευμα, ατος, τό, idem et ab eod. (ῑ)

τεχνιτεύω, artificiose fabricor. 2) arte molior, machinor. A seq.

τεχνίτης, ου, ὁ, (τέχνη) artifex, qui artem aliquam factitat. 2) histrio, artifex scenicus. (ῑ)

τεχνῖτις, ιτιδος, ἡ, artifex, perita, ingeniosa, magistra. Fem. a pr.

τεχνογραφικός, ή, όν, idem quod seq. et a seq.

τεχνογράφος, ου, ὁ, (τέχνη, γράφω) artis alicujus scriptor, qui artis alicujus praecepta mandavit litteris.

τεχνοδίαιτος, ον, (δίαιτα) artifex, artis studiosus.

τεχνολογέω, f. ήσω, (τεχνολόγος) de arte dissero, artis rationem aut praecepta trado. 2) arte loquor seu persequor, artificiose disputo, argutor in disserendo.

τεχνολογία, ας, ἡ, oratio, seu disputatio de artibus. 2) oratio artificiosa, disputatio subtilis et arguta.

τεχνολόγος, ον, (τέχνη, λέγω) qui de arte disputat. 2) qui artificiose loquitur, qui technas sermoni suo adhibet; argutator, sophista.

τεχνοπαίγνιον, ου, τό, ludicrum.

τεχνοποιέω, artificiose conficio.

τεχνοπωλικός, ή, όν, (τέχνη, πωλέω) artem suam vendens, arte sua quaestum faciens.

τεχνοσύνη, ης, ἡ, (τέχνη) ars, artificium.

τεχνουργέω, f. ήσω, (ἔργον) fabricor.

τεχνούργημα, ατος, τό, opus artificiosum, callide, sollerter factum. A pr.

τεχνουργία, ας, ἡ, artificium.

τεχνόω, f. ώσω, arte instruo.

τεχνύδριον, ου, τό, idem quod τεχνίδιον, Dimin. a τέχνη.

τέως, adv. (ἕως) tamdiu. 2) aliquamdiu, ad aliquod tempus. 3) interea, interim. 4) tunc. 5) aliquantum.

τήβεννα, ης, ἡ, toga, vestis Romana.

τηβεννικός, ή, όν, togatus. τηβεννικὴ ἐσθής, toga. A pr.

τήβεννος, ου, ὁ, i. q. τήβεννα.

τηβεννοφόρος, ον, (φέρω) togatus, trabeatus.

τηγανίζω, f. ίσω, (τήγανον) sartagine coquo, frigo.

τηγάνιον, ου, τό, sartago. Dim. a τήγανον.

τηγανισμός, οῦ, ὁ, (τηγανίζω) coctio in sartagine.

τηγανιστός, ή, όν, (τηγανίζω) in sartagine frixus seu coctus.

τηγανίτης, ου, ὁ, ut τηγανίτης ἄρτος, panis in sartagine coctus admixto caseo. (ῑ) A seq.

τήγανον, ου, τό, (τήκω) sartago, patella, in qua butyrum oleumve liquefit ad pisces, carnes, aut similia frigenda.

τήγανος, ου, ὁ, rupes, cautes.

τῇδε, adv. hic, huc, hac.

τηθάλλης, ου, ὁ, et τηθαλλαδοῦς, item τηθαλλωδοῦς, (τηθή) ab avia nutritus et educatus. 2) deliciosus, luxuriosus. 3) stolidus, fatuus. Eustath.

τηθεύω, f. εύσω, (τηθή) nutrio.

τήθη, ης, vel τηθή, ῆς, ἡ, (τιτθός) nutrix. 2) avia. 3) amita, seu matertera.

τηθηνός, οῦ, ὁ, ἡ, nutritor, nutritius, educator. 2) amabilis. A pr.

τηθία, ας, ἡ, vetula, quam reverentiae caussa aviam vocamus. Ab eod.

τηθίς, ίδος, ἡ, idem quod τήθη.

τῆθος, εος, τό, et τήθυον, ου, τό, ostreorum genus. A seq.

τηθύς, ύος, ἡ, (τηθω) terra, a nutriendo.

τηκεδανός, ή, όν, (τήκω) liquens. 2) liquans, liquefaciens.

τηκεδονικός, ή, όν, tabefaciens, q. d. tabificabilis. A seq.

τηκεδών, όνος, ὁ, liquatio. 2) tabes.

τηκτικός, ή, όν, (τήκω) liquefaciendi seu liquandi vim habens, liquans, resolvens.

τηκτός, ή, όν, liquefactus, liquatus. 2) qui liquefieri potest, liquabilis. A seq.

τήκω, f. ξω, liquefacio, liquo, macero, consumo, mollio. τήκομαι, marceo, marcesco, liquor, tabesco, marcesco. τέτηκεν, tabuit. τετηκώς, victus, marcidus, marcens.

τηλαυγέω, (τηλαυγής) longe splendorem spargo, eminus late splendeo.

τηλαύγημα, ατος, τό, splendor late dispersus, eminus apparens. A pr.

τηλαυγής, ές, (τῆλε, αὐγή) eminus splendens, longe splendorem spargens, lucidus, dilucidus, praefulgens.

τηλαύγησις, εως, ἡ, (τηλαυγέω) splendor late sparsus.

τηλαυγῶς, adv. (τηλαυγής) splendorem late spargendo. 2) clare, perspicue.

τῆλε, adv. procul, longe. (A * τάω, unde τανύω, extendo.)

τηλεβόας, ὁ, (βοάω) longe sonans, valde sonorus, clamosus.

τηλεβόλος, ον, (βάλλω) longe seu procul jaculans, eminus feriens.

τηλέγονος, ον, (γίγνομαι, γέγονα) in longinquo solo natus. it. sero, in senectute natus, et inde, carus parentibus.

τηλεδαπός, ή, όν, e longinquo solo, qui e longinquo advenit, peregrinus, longinquus, procul remotus.

τηλεθάω, (θάλλω) vireo, germino, pullulo. 2) viresco, floreo. Hinc τηλεθάοντα, florentem. part. pro τηλεθῶντα, τηλεθάοντα. it. τηλεθόωσα, fem. pro τηλεθῶσα,

τηλεθάουσα.

τηλεκλειτός, όν, (κλειτός) celeberrimus, valde inclitus.

τηλέκλητος, ον, vel τηλεκλητός, όν, (κλητός, καλέω) e longinquo vocatus, arcessitus.

τηλέκλυτος, ον, (κλυτός, κλύω) valde inclitus, celeberrimus.

τηλεμάχος, ον, (μάχομαι) eminus pugnans, jaculis et tormentis pugnans.

τηλέπλαγκτος, ον, longe vagans, longinquus.

τηλέπομπος, ον, (πέμπω) longe missus.

τηλέπορος, ον, (πορεύω) in longum vadens, longinquum penetrans.

τηλέπυλος, ον, (τῆλε, πύλη) cujus portae a ipsa moenia in longinquo solo sunt, remotus, de urbe dissita. 2) cujus portae longo inter se distent intervallo. 3) amplas et spetiosas portas habens.

τηλεσίφαντος, ον, (φαίνομαι) i. q. τηλεφανής.

τηλέσκοπος, ον, (τῆλε, σκοπέω) qui e longinquo videtur, procul apparens.

τηλεσκόπος, ον, qui longe oculorum aciem tendit, maximo intervallo distantia cernens.

τηλεφανής, ές, (φαίνομαι) procul apparens, dissitus, longinquus.

τηλέφιον, τό, portulaca agrestis.

τηλία, ας, ἡ, vas aitolae figura. 2) area, qualis est frumentariis. 3) ambitus cribi. 4) fumarii operculum. 5) tabola, in qua tesseris luditur, Gl. Vet. τηλίαι, incernicule. Unde lat. talea et taleare.

τηλίκος, ου, ὁ, (ἡλίκος) tantus, tantae aetatis.

τηλικοῦτον, adv. tantopere. A seq.

τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, frequentius τηλικοῦτον, idem quod τηλίκος.

τῆλις, εως, et ιδος, ἡ, foenum graecum.

τηλόθεν, adv. (τῆλε) procul, e longinquo, eminus.

τηλόθι, adv. procul.

τηλοπέτης, ας, (πέτομαι) procul volans.

τηλόσε, adv. (τῆλε) longe, procul.

τηλοτάτω, adv. maxime procul, longissime. Superl. a τῆλε.

τηλοτέρω, adv. ultra, longius. Compar. ab eod.

τηλοῦ, adv. procul.

τηλουρός, όν, (ὅρος) cujus termini procul sunt, longinquus, extremus.

τηλύγετος, έτη, ετον, *proprie*, natus procul, absente patre. 2) in senectute genitus. 3) natu minimus. 4) carus parentibus. Cf. Buttmann. Lexil. II. p. 198. et L. Doderlein in singulari libello de h. v. edito a. 1825. 4.

τηλῶπις, ἡ, longe conspicua. A pr.

τηλωπός, όν, (ὤψ) qui a longinquo cernitur. 2) procul semotus. 3) peregrinus.

τημέλεια, ας, ἡ, cura, ornatus, cultus. A seq.

τημελέω, f. ήσω, curam habeo, proprie eorum, quae ad cultum corporis, vel etiam ad humaniter aliquem tractandum pertinent, colo. 2) nutrio, servio, augeo. A seq.

τημελής, ές, (μέλω) diligens, alicujus rei curam gerens.

τημελίη, ἡ, Ion. p. τημέλεια.

τημελουχέω, (τημελοῦχος) i. q. τημελέω.

τημελούχημα, τό, res cujus cura habetur.

τημελούχησις, ἡ, cura, curatio.

τημελοῦχος, ου, (τημελής, ἔχω) curans, curam gerens.

τήμερα, adv. i. q. τήμερον.

τήμερον, adv. hodie, Att. pro σήμερον.

τῆμος, adv. (ἦμος) tum.

τημοῦτος, Hes. op. 578. idem.

τηνάλλως, adv. obiter, leviter. 2) gratis, nullo periculo. 3) inaniter, temere, frustra. 4) alioqui, alias. (E την artic. et ἄλλως, quasi τὴν ἄλλως ὁδὸν vel ἐγχείρησιν.)

τηνεῖ, Dor. pro ἐκεῖ, illic, ibi. 2) illuc.

τήνελλα, ης, ἡ, videtur esse vox acclamantium victori; unde pro carmine triumphali. Archilochus apud Suid.

τήνελλος, ου, ὁ, idem, vel, cui ut victori acclamatum. Aristoph.

τηνισμός, οῦ, ὁ, idem quod τενεσμός.

τηνίκα, adv. (ἡνίκα) tunc

τηνικάδε, adv. tunc. 2) illic. A pr.

τηνικαῦτα, adv. tum, tunc. Ab eod.

τήνιοι, ων, αἱ, Laconibus amygdalae dulces.

τηνόθι, adv. illic, ibi, pro ἐκεῖ, ibi.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ille. Dor. pro ἐκεῖνος.

τηνῶθι, adv. illic. A praec.

τηξιμελής, ές, (μέλος) membra contabefaciens.

τῆξις, εως, ἡ, (τήκω) liquatio, maceratio, tabes.

τῇπερ, adv. quemadmodum, sc. ὁδῷ, γνώμῃ, ἐπιτηδεύσει. 2) ubi. 3) quapropter, *relat.* sc. αἰτίᾳ.

τηρέω, f. ήσω, p. τετήρηκα, servo, conserva, tueor, adservo, reservo, custodio, observo. 2) insidior, insidiose observo. 3) exspecto.

τηρησείδιον, ου, τό, observatiuncula. Dimin. a seq.

τήρησις, εως, ἡ, (τηρέω) servatio, observatio. 2) tutela. 3) custodia, carcer.

τηρητέον, adv. posit. verb. a τηρέω servandum, observandum.

τηρητής, οῦ, ὁ, custos, observator.

τηρητικός, ή, όν, servandi studiosus, ad custodiam aptus.

τητάω, (τητη) privo, orbo. 2) quaero, tento. Pass. careo, destituor, v. et τιτάω.

τῆτες, adv. Att. p. σῆτες, hoc anno. ἡ τῆτες ἡμέρα, hodiernus dies.

τήτη, ης, ἡ, penuria, privatio, Hesych.

τητινός, ίνη, ινον, (τῆτες) qui est unius s. hujus anni, hornus.

τῆτος, εος, τό, i. q. τήτη.

τηΰσιος, ία, ιον, inanis, vanus.

τηϋσίως, adv. temere, frustra, irrito conatu.

τιάρα, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas, tiara. (⏑‒‒)

τιάρας, ου, ὁ, i. q. τιάρα. (⏑‒‒)

τίαρις, ιδος, ἡ, crista galeae, Hesych.

τιαροειδής, ές, (τιάρα, εἶδος) tiarae similis.

τιβήν, ῆνος, ὁ, tripus, cortina. Lycophr.

τίγρις, ιος, acc. ιν, nom. pl. τίγρεις, gen. εων, Ion. et Att.; ap. ser. τίγριδας, ἡ, rarius ὁ, tigris.

τιγροειδής, ές, (εἶδος) speciem tigridis habens, maculosus ut tigris, epith. equi.

τίζω, saepius τίς itero, Ar.

τίη, i. q. τί, cur? Item τιηνὶ δή, Ar.

τὸ τί ἦν εἶναι, τό, essentia idealis, Aristot.

τιθάς, άδος, ἡ, sc. ὄρνις, gallina gallinacea.

τιθασευτής, οῦ, ὁ, Ar. et

τιθασεύτωρ, ορος, ὁ, Opp. poet. p. τιθασσευτής.

τιθασεύω, poet. p. τιθασσεύω. A seq.

τιθασός, ον, it. τίθασος, ον, poet. p. τιθασσός.

τιθασοτρόφος, ον, (τρέφω) qui columbas alit, Opp.

τιθασσεία, ας, ἡ, (τιθασσεύω) mansuefactio

τιθάσσευμα, το, (τιθασσεύω) medium cicurandi.

τιθασσευτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq.

τιθασσευτής, οῦ, ἡ, qui cicurat, mansuetarius.

τιθασσευτικός, ή, όν, qui cicurare potest, ut mansuefaciendi praeditus. A pr.

τιθασσευτός, ή, όν, qui cicurari, mansuefieri potest. A seq.

τιθασσεύω, f. εύσω, (τιθασσός) cicuro, mansuefacio, et τιθασσεύομαι, mansuefio, mansuesco.

τιθάσσω, i. q. τιθασσεύω.

τιθασσῶς, adv. mansuete.

τίθεμμι, Aeol. p. τίθημι.

τιθευτήρ, ῆρος, ὁ, nutritor. A seq.

τιθεύω, (τιθή) nutrio, nutrico, nutricor.

τιθέω, i. q. τίθημι, Mimn. et Pind. 3 sing. impf. ἐτίθει utitur Hom.

τιθή, ῆς, ἡ, nutrix, usitatius τίτθη.

τίθημι, loco, pono. Hinc iisdem modis, quibus Latini *pono* et *colloco* dicunt, ut 2) duco, v. c. in laude. 3) propono v. c. praemium. 4) refero v. c. in numerum. 5) propono disputandum, vel explicandum oratione. 6) suppono, de hypothesi. 7) concedo aliquid esse. Ac praeterea 8) offero alicui, praebeo, praesto. 9) reddo aliquem, v. c. felicem, miserum. 10) tribuo, attribuo, adscribo, in utramque partem. 11) pignori oppono. τίθεμαι, Pass. τίθεσθαι τινι, probare quem, obedire, assentiri.

τίθεμαι, *med.* eadem fere significat quae activum; sed proprie cum quadam reciprocatione et relaxione ad subjectum agens, ut τιθέναι νόμον, legem scribere aliis, θέσθαι sciscere legem sc. qua ipsa teneare, copiam facere ut lex sibi irrogetur. θέσθαι ὅπλα, arma capere, sibi curare arma circumponi: quo sensu usurpant potissimum Attici. b) in armis consistere, vel castra ponere. c) arma humi ponere. πόλεμον θεῖναι, bellum alicui commovere, θέσθαι, bellum inferre. ἄλοχον θέσθαι, uxorem sibi ducere. θέσθαι υἱόν, adoptare filium. θεῖναι ὑποθήκην, pignus dare. θέσθαι, curare ut sibi detur pignus, accipere etc. sed non est perpetuum hoc, ut in his: τίθεσθαι παρ' οὐδέν, nihili ducere, ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, turpe ducere. Significat et 1) administrare. 2) struere, ut domum. 3) putare, reputare. 4) proponere, ut sententiam. 5) instituere, ut certamen. 6) servit et periphrasi, ut τίθεσθαι μάχην, pugnare, ut lat. committere.

τιθηνέω, f. ήσω, nutrio, nutricor, Gl. Vet. foculo. 2) colo, ut agrum, curo, veluti nutricis more tracto. 3) permulceo, foveo, ut nutrix. 4) fingo, formo. A seq.

τιθήνη, ης, ἡ, (τιθή) nutrix.

τιθήνημα, ατος, τό, (τιθηνέω) id ipsum, quod nutritur. 2) soboles.

τιθήνησις, εως, ἡ, nutritio, educatio.

τιθηνήτειρα, ας, ἡ, nutrix.
τιθηνητήριος, α, ον, nutritius, quasi a τιθηνητής, nutritor.
τιθηνία, ας, ἡ, nutricatio, cura, cultura. A seq.
τιθηνός, οῦ, ὁ, ἡ, (τιθή) nutritor, nutritius, educator.
τιθός, ἡ, όν, mansuetus, cicur. Aratus.
τιθυμαλίς, ίδος, ἡ, tithymalis, herba lactaria. A seq.
τιθύμαλος, ου, ὁ, vel τιθύμαλλος, idem et ab eod.
τίκτω, f. τέξω, usitatius τέξομαι, poet. τεκοῦμαι, aor. 2. ἔτεκον, pf. τέτοκα, pf. pass. τέτεγμαι, aor. p. ἐτέχθην, rarissimus est aor. 1. act. ἔτεξα, pario, παῖδά τινι vel ὑπό τινι, Hom. 2) procreo, genero, gigno, οἱ τεκόντες, parentes. 3) dicitur etiam de bestiis, parin. ὠὰ τίκτειν, ova parere 4) efficio.
τίλαι, ων, αἱ, (τίλλω) parvae quisquiliae, seu corpuscula, quae infusis per fenestram radiis solis, aeri videntur innatare, praesertim vero flocci s. quisquiliae a panno vulso evolantes.
τιλάω, f. ήσω, (τῖλος) caco, stercus edo.
τίλημα, τό, evacuatio alvi. (ῐ)
τιλλοπώγων, ωνος, ὁ, (τίλλω, πώγων) qui barbam sibi evellit.
τίλλω, f. τιλῶ, aor. ἔτιλα, vellico, vello, evello, divello, discerpo. τετιλμένος, vulsus.
τίλλων, vel τίλων, ωνος, ὁ, tillo, piscis quidam.
τίλμα, τό, (τίλλω) linamentum concerptum. 2) quod velli vel concerpi potest. 3) vulsio, vellicatio. 4) Medicis i. q. σπάσμα.
τιλμάτιον, ου, τό, Dim. a τίλμα.
τιλμός, οῦ, ὁ, (τίλλω) vulsio, vellicatio.
τῖλος, ὁ, stercus liquidum, merda.
τίλος, ὁ, (τίλλω) quodcunque in minutas partes concerptum est.
τίλσις, εως, ἡ, (τίλλω) vulsio.
τιλτός, ἡ, όν, vulsus, concerptus. τὸ τιλτόν, linamentum nempe concerptum vel vulsum.
τίλφη, ης, ἡ, blatta, tinea. Attic. pro σίλφη.
τιμαλφέω, f. ήσω, honoro. A seq.
τιμαλφής, ές, (τιμή, ἀλφέω) proprie, qui honorem invenit et adquisivit; qui in honore et pretio habetur, honoratus, pretiosus. Compar. τιμαλφέστερος. Superl. τιμαλφέστατος.
τιμάορος, ον, Dor. p. τιμωρός, q. v. Pind. (ᾱ) Ion. τιμήορος.
τιμάοχος, ον, (ἔχω) honoris jus habens.
τιμαρχία, ας, ἡ, (ἄρχω) censura, officium censoris. 2) i. q. τιμοκρατία, Plat.
τιμαρχικός, ες, censorius.
τιμάω, f. ήσω, honoro, decoro, in honore habeo, magnifacio, aestimo, dignum judico. 2) multo, ponio. v. τίμημα, n. 2. 3) praemio afficio. A seq.
τιμή, ῆς, ἡ, (τίω) honor, cultus, veneratio, decus, dignitas. 2) pretium, quo res aliqua aestimatur. 3) poena, ultio, multa, census, id quod per capita, focos etc. solvitur.
τιμήεις, ήεσσα, ῆεν, honoratus, honorabilis, qui in honore et pretio habetur. A praec.
τίμημα, ατος, τό, (τιμάω) pretium, aestimatio, valor. 2) in caussis privatis, mulcta pecuniaria, quae fere finitur a petitore, unde aestimatio litis; in publicis, poena capitis, supplicium. 3) census, divitiae. (‑ ⏑ ⏑)
τιμήορος, ον, i. q. τιμάορος.
τιμησυλλέω, vel τιμουλλέω, (ἕλκω) pretium augeo.
τίμησις, εως, ἡ, (τιμάω) litis aestimatio, multa, supplicium, poena. 2) census.
τιμητεία, et τιμητία, ας, ἡ, (τιμητεύω) censura, officium τοῦ τιμητοῦ.
τιμητέος, έα, έον, honorandus. Adj. verb. a τιμάω.
τιμητεύω, censor sum. A seq.
τιμητής, οῦ, ὁ, (τιμάω) aestimator litium. 2) censor.
τιμητικός, ἡ, όν, propensus ad honorandum, honorificus, honorarius. 2) censorius.
τιμητός, ἡ, όν, aestimandus. τιμητὴ δίκη, cui pecuniaria poena lege constituta non est, sed actor vel judex aestimat.
τιμιοπωλέω, f. ήσω, care vendo. A seq.
τιμιοπώλης, ου, ὁ, qui pretio magno vendit, al. pollinctor; proprie rerum pretiosarum venditor.
τίμιος, ἰα, ιον, (τιμή) honoratus, honorabilis. 2) pretiosus, carus. (‑ ⏑ ⏑)
τιμιότης, ητος, ἡ, q. d. honorabilitas, pretiositas. 2) nobilitas, excellentia, pretium. 3) opulentia. A pr.
τιμίως, adv. magno pretio, care.
τιμογραφία, f. ήσω, (τιμή, γράφω) aestimo, taxo.
τιμόθεος, ου, ὁ, (θεός) Timotheus, colens deum. 2) nom. proprium.
τιμοκρατία, ας, ἡ, (κρατέω) reipublicae status, in quo e censu magistratus creantur.
τιμοκρατικός, ἡ, όν, censu potens. 2) ambitiosus. A pr.
τιμόπτολις, εως, ὁ, ἡ, (τιμή, πτόλις) qui civibus honori est et ornamento. 2) civitatem honestans.
τίμος, ὁ, poet. i. q. τιμή, Aesch.
τιμοῦχος, ον, (τιμή, ἔχω) honoratus, cui honor habetur.
τιμωρέω, f. ήσω, (τιμωρός) cum Dat. auxilior, opem fero, tueor, defendo. At τιμωροῦμαι, cum Acc. punio, ulciscor, castigo, animadverto, coerceo.
τιμωρητέος, α, ον, puniendus. Hinc adv. posit. τιμωρητέον, vindicare oportet, i. e. auxilio adesse; ap. Thucyd. A pr.
τιμώρημα, ατος, τό, ultio, vindicta, poena, supplicium. Ab eod.
τιμώρησις, εως, ἡ, idem et ab eod.
τιμωρητήρ, ῆρος, ὁ, vindex, ultor. Ab eod.
τιμωρητής, οῦ, ὁ, idem, ab eod.
τιμωρητικός, ἡ, όν, pertinens ad τιμωρητήν. 2) ad poenas exigendas propensus, crudelis. A praec.
τιμωρία, ας, ἡ, ultio, vindicta, poena, supplicium, animadversio. 2) auxilium, subsidium. A seq.
τιμωρός, ὁς, (τιμή, ὤρω) vindex, ultor. 2) adjutor, defensor.
τίναγμα, ατος, τό, (τινάσσω) vibratio, concussio.
τιναγμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.
τινάκτειρα, ἡ, quae concutit, Femin. quasi a τινακτήρ, quod idem cum seq.
τινάκτωρ, ορος, ὁ, motor, concussor. A seq.
τινάσσω, f. ξω, quatio, concutio, vibro.
τινθαλέος, έα, έον, calidus, tepidus. A seq.
τινθός, οῦ, ὁ, lebes, vas quodvis, inprimis in quo cibi coquuntur, unde et pro ventriculo; item cavum, capax, ut τινθὸς λέβητος, Lycophr. Schol. Lycophr. habet et πινθός.
τινύω, τίνυμι vel τίνυμαι, poet. p. τίνω. (ι in τίνυμι longum est Epicis, breve Atticis.)
τίνω, f. τίσω, (ῑ) pf. τέτικα, pf. p. τέτισμαι, aor. p. ἐτίσθην, luo, solvo, pendo, rependo, c. acc. 2) Med. τίνομαι, f. τίσομαι, aor. ἐτισάμην, punio, poenas exposco, τινα τινος, Theogn. ulciscor, c. acc. rei. (ι in praes. et impf. ab Epicis producitur, ab Atticis corripitur; in reliquis tempp. longum est.)
τίπτε, quidnam? cur? pro διὰ vel κατὰ τί.
τίπτε, adv. idem per syncopen.
τίς, ὁ, ἡ, τό τι, Gen. τινός, aliquis, quispiam, quidam, certus; cum numeralibus circiter, ferme; cum πᾶς, ἕκαστος, αὐτός, πολύς, μέγας, τοῖος, τοιοῦτος, ἄλλ, aliisque, (magnitudinem aut qualitatem indicantibus), elegantor abundat: (imo, habet vim intendendi): sed τίς, τί, Gen. τίνος, quis? quae? quid? qualis? qualisnam?
τίσις, εως, ἡ, (τίω) punitio, poena, ultio. 2) persolutio, remuneratio.
τιταίνω, i. q. τείνω, tendo, extendo, intendo. Med. extendor: curro, festino, fugio. 2) τιταίνω, ulciscor, Hes. Theog. 209. nisi hic quoque est tendo, intendo, sc. vires.
Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Titan, Sol: at in Plur. Titanes, coeli et terrae filii, a Jove sub terram detrusi.
Τιτανογραφία, ἡ, (γράφω) historia gigantum.
Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ, (κρατέω) Titanum dominator, vel Titanum domitor.
Τιτανοκτόνος, ου, (κτείνω) Titanum interfector.
τίτανος, ου, ἡ, calx. 2) gypsum.
τιτανόω, f. ώσω, calce oblino. A pr.
Τιτανώδης, ες, (Τιτάν) Titanicus. Hinc Τιτανωδῶς, adv. more Titanum. 2) torve, torvum.
τιτανωτός, ἡ, όν, (τιτανόω) calce vel gypso oblitus.
τίταξ, ακος, ὁ, honoratus, princeps. Aeschyl.
τίτας, ὁ, idem quod τιμωρός, a τίω, pro τίτης. Aeschyl. (‑‑)
τιτάω, idem quod τείνω. Nam utroque modo scribitur.
τιτθεία, ας, ἡ, nutritio.
τιτθεύω, f. εύσω, (τιτθή) nutrio.
τιτθή, ῆς, sive τιτθή, ῆς, ἡ, (τιτθός) mamma, mamilla. 2) nutrix, altrix. 3) avia materna.
τιτθιβύζω, cacabo, Gl. Vat.
τιτθίζω, (τιτθός) sugo, subrumo, Gl. Vet.
τιτθίον, ου, τό, Dim. a τιτθή, mamilla.
τιτθίς, ίδος, ἡ, (τιτθή) nutrix. 2) soror matris vel patris, matertera, amita.
τιτθός, οῦ, ὁ, mamma, mamilla.
τιτίζω, pipio, seu vocem edo avium, inprimis pullorum. v. τιτυβίζω.
τίτλος, ου, ὁ, titulus. Lat. vox.
τιτράω, f. τρήσω, aor. ἔτρησα, pf. τέτρηκα,

τίτρημαι, Attice τετραίνω, aor. ἐτέτρηνα, perforo, terebro.

τιτρώσκω, f. τρώσω, vulnero, cutem telo pertundo seu perfodio. 2) laedo, damnum infero. τιτρωμένος, saucius, cruentus.

τιτρωσμός, ὁ, vulneratio. A pr.

τιτυβίζω, (πιτίζω) vocem edo hirundinum seu perdicum, cacabo.

τιτυοκτόνος, ου, ἡ, (Τιτυός, κτείνω) Tityi interfectrix.

τιτύρινος, ου, ὁ, (τίτυρος) epith. fistulae pastoralis e stipula.

τιτυριστής, οῦ, ὁ, saltator, turpes motus edens. Ab eod.

τίτυρος, ου, ὁ, Dor. p. Σάτυρος, Satyrus. 2) pastorculus, parvus puer pastoritius, rusticanus. 3) aries major, dux gregis. 4) calamus. 5) otiosus.

τιτύσκομαι, intentissime dirigo, ut certum ictum inferam, collimo, dirigo ad scopum. 2) paro, struo.

τίφη, ης, ἡ, frumenti genus, quo porci aluntur. Aristot. 2) insectum quoddam, Ar. Ach. 909.

τίφιος, ία, ιον, (τῖφος) palustris. τὰ τίφια, aves palustres. (– ◡ ◡)

τῖφος, εος, τό, locus palustris, palus.

τίφυον, ου, τό, tiphyum, herba coronaria.

τιφώδης, ες, (τῖφος) palustris.

τίω, f. τίσω, pendo, luo, solvo, persolvo, dependo. 2) aestimo, pretium statuo. 3) tracto pro meritis. 4) honoro, in honore habeo, magnifacio, carum habeo. 5) punio, vindico, ulciscor. (ι anceps, ita tamen ut ab Homero in arsi producatur, in thesi corripiatur. Sequente σ in τίσω, ἔτῖσα, nec non in perf. pass. τέτῖμαι semper longum est.)

τλαθύμος, ον, Dor. p. τλήθυμος, Pind. (ᾱ)

* τλάω, thema inusitatum, unde f. τλήσομαι, aor. ἔτλην, perf. τέτληκα, unde Epice imperat. τέτλαθι, opt. τετλαίην, inf. τετλάναι, τετλάμεν, τετλάμενοι, part. τετληώς. Aor. 1. Epic. ἐτάλασσα vel ἐτάλασα, quasi a ταλάω, quod nusquam exstat, ut et τλῆμι, – perfero, patior, tolero, perpetior. 2) sustineo, i. e. audeo, seq. inf. vel part.

τλάμων, Dor. pro τλήμων.

τληθύμος, ον, Dor. τλάθ. (θυμός) aerumnarum patiens: audax.

τλημόνως, adv. (τλήμων) misere, calamitose.

τλημοσύνη, ης, ἡ, aerumna, miseria, infortunium.

τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, (* τλάω) sustinens, patiens, ferens. 2) audax, fortis. 3) miser, aerumnosus, calamitosus.

τληπαθέω, (τληπαθής) patiens sum laborum et molestiarum, item miseriis adfligor.

τληπάθεια, ἡ, patientia. 2) afflictio. A seq.

τληπαθής, ές, (* τλάω, πάθος) patiens laboris. 2) calamitosus.

τλησικάρδιος, ον, (καρδία) qui toleranti et forti est animo.

τλησίμοχθος, ον, (μόχθος) i. q. seq.

τλησίπονος, ον, (πόνος) patiens laboris. 2) audax.

τλῆσις, εως, ἡ, (* τλάω) patientia, tolerantia. 2) audacia.

τλητικός, ή, όν, patiens, ad tolerandos labores aptus.

τλητικῶς, adv. toleranter.

τλητός, ή, όν, adj. verb. a * τλάω, tolerabilis, qui tolerari potest. 2) tolerans, patiens.

τμάγεν, 3 pl. aor. pass. Ep. p. ἐτμάγησαν a τμήγω, Il. 16, 374.

τμήγης, ου, ὁ, (τμήγω) sector, incisor, arator, fossor, qui secat, Dorice.

τμῆγος, εος, τό, sectura, fissum, sulcus.

τμήγω, aor. 1. ἔτμηξα, aor. 2. pass. ἐτμάγην, i. q. τέμνω, seco, scindo, succido.

τμήδην, adv. (τέμνω) in modum secantium. 2) incidendo seu secando, caesim. 3) leviter.

τμῆμα, ατος, τό, (τέμνω) segmentum, frustum sectione alicunde ablatum. 2) particula, portio.

τμηματώδης, ες, in partes sectus, s. qui in partes secari potest. A pr.

τμῆσις, εως, ἡ, (τέμνω) sectio, scissio.

τμητέος, έα, έον, adj. verb. a τέμνω, secandus.

τμητήρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor.

τμητής, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

τμητικός, ή, όν, incidendi vim habens. 2) incisus, sectilis. A praec. s. a seq.

τμητός, ή, όν, (τέμνω) sectus, incisus. 2) sectilis, scissilis.

τοαρχαῖον, adv. τὸ ἀρχαῖον, olim, antiquitus.

τόδε, adv. huc.

τοδεύτερον, adv. τὸ δεύτερον, iterum, secundum.

τοεπίπαν, adv. τὸ ἐπὶ πᾶν, omnino, penitus. 2) plerumque.

τόθεν, adv. (ὅθεν) inde, e loco illo, oppon. πόθεν.

τόθι, adv. (ὅθι) ibi, illo in loco. 2) ubi.

τοι, particula encliticа, quae aliis jungitur, sed non sine vi: ut καί τοι, quamvis, quanquam, atqui; οὔ τοι, nequaquam, non. Aliquando praeponitur, ut in τοιγαροῦν, proinde, ergo, igitur, itaque, it. τοίγαρ τοι. Est et pronomen Dor. τοί, tibi, et articulus pro οἱ. τοίνυν, igitur, itaque, ergo, it. porro.

τοῖος, τοία, τοῖον, (οἷος) talis, hujusmodi.

τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, talis, ejusmodi.

τοιοσδί, talis, ejusmodi. Attice.

τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο et τοιοῦτον, Att. it. τοιουτοσί, (τοῖος, οὗτος) talis, hujusmodi.

τοιουτότροπος, ου, ὁ, ἡ, hujusmodi, talis.

τοιουτοτρόπως, adv. tali modo.

τοιουτόχροος, ον, contr. ους, ουν, (χροῦς) talem colorem habens.

τοιουτώδης, ες, (τοιοῦτος, εἶδος) talis.

τοίχαρχος, ου, ὁ, (τοῖχος, ἀρχός) qui praeest navis lateri, sive remigibus in latere navis sedentibus.

τοιχογραφία, ας, ἡ, (γράφω) descriptio muralis, picturati parietes.

τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, (διφάω) qui parietes scrutatur, qua parte aperiri possint, et perfodit, fur.

τοιχόκρανον, τό, (κρᾶνον) caput muri, Mathem. vett.

τοιχορύκτης, ου, ὁ, i. q. τοιχωρύχος, Lobeck. Phryn. p. 232.

τοῖχος, ου, ὁ, paries, murus domesticus: etiam latus navis. 2) murus urbis. τοῖχος est ad occultandum, τεῖχος, ad muniendum.

τοιχέω, f. ήσω, murum, parietem facio. A pr.

τοιχωρυχέω, f. ήσω, (τοιχωρύχος) parietem effringo et perforo, expilo.

τοιχωρύχημα, ατος, τό, foramen parietis perfossi. A pr.

τοιχωρυχία, ας, ἡ, parietis perfossio. Ab eod.

τοιχωρύχος, ου, ὁ, (τοῖχος, ὀρύσσω) qui parietem perfodit furandi causa, effractor, perfossor.

τοίως, adv. (τοῖος) tali modo, sic, ita.

τόκα, tunc. Dor. pro τότε.

τοκαρίδιον et τοκαρύδιον, ου, τό, usurula, Dim. quasi a τοκάριον, quod esset a τόκος.

τοκάς, άδος, ἡ, (τόκος) quae peperit et enixa est, puerpera, paritura. 2) patria.

τοκάω, parturio, partui sum vicina.

τοκετός, οῦ, ὁ, partus, puerperium, Philox. expon. et nativitas.

τοκεύς, έως, ὁ, (τίκτω) parens, genitor.

τοκήισσα, ἡ, (τόκος) idem quod τοκάς, Hipp.

τοκίζω, f. ίσω, (τόκος) fenori do, feneror.

τοκισμός, οῦ, ὁ, feneratio; fenus. A pr.

τοκιστής, οῦ, ὁ, fenerator.

τοκογλυφέω, f. ήσω, tabulis insculpo nomina eorum, quibus pecunia fenori credita est, feneratorem ago, in exigendis usuris nimis diligentem et acerbum me gero, ut quicquid est fenoris cum pulvisculo velut abradam et exsculpam. 2) anatocismum exerceo. Lucian. A seq.

τοκογλύφος, ου, ὁ, (τόκος, γλύφω) fenerator, qui fenori dat, qui fenus facit, tocullio.

τοκοληψία, ας, ἡ, (λῆψις) usurae acceptio, feneratio.

τόκος, ου, ὁ, (τίκτω) partus, ipse pariendi actus. 2) quod partu edidit mater, fetus partu editus. 3) fenus, usura, id pecuniae, quod nummi fenori dati e se velut gignunt.

τοκοφορέω, (φορέω) usuram pendo. 2) usuram accipio.

τόλμα, ης, ἡ, audacia.

τολμάω, f. ήσω, audeo, patior, tolero, impetro a me, tametsi invito et reluctante, ut faciam aliquid, ipse mihimet extorqueo. it. sustineo, in animum induco, volo. A praec.

τολμήεις, ήεσσα, ῆεν, audens, audax, intrepidus. 2) tolerans. Ab eod.

τόλμημα, ατος, τό, (τολμάω) facinus, quod quis perpetrare ausus est, ausum.

τολμηρία, ας, ἡ, audacia. A seq.

τολμηρός, ρά, ρόν, (τόλμα) audax, temerarius.

τολμηρῶς, adv. audacter, temere.

τόλμησις, εως, ἡ, (τολμάω) conatus audax, ausum.

τολμητέον, adv. verb. a τολμάω, audendum est.

τολμητής, οῦ, ὁ, qui aliquid suscipere et adgredi audet, homo audax.

τολμητίας, ου, ὁ, audax.

τολμίστατος, ου, ὁ, (τόλμα) audacissimus.

τολοιπόν, adv. τὸ λοιπόν, posthac, deinceps. 2) ceterum.

τολύπευμα, ατος, τό, (τολυπεύω) glomus lanae.

τολυπευτικός, ή, όν, qui novit glomera-

re. A seq.

τολυπεύω, f. εύσω, glomero, conglomero, conglobo, necto, contexo. 2) machinor, fabricor, struo. 3) conficio, ad finem perduco. 4) aerumnas patior, labores molestos exantlo, velut glomum lanae linive, molestias alias ex aliis evolvo. A seq.

τολύπη, ης, ἡ, lana carpta et pexa, pila seu glomus lanae carptae et ad nendum paratae et carminatas in globum. Est et cucurbita agrestis.

τομαῖος, ον, vel τομαῖος, αία, αῖον, (τομή) sectus, caesus, succisus, recisus. 2) idoneus ad secandum.

τομάριον, ου, τό, idem quod τόμος.

Τόμαρος, ὁ, i. q. Τμάρουρος. cf. supp. ad Od. 16, 403.

τομάω, (τομή) sectione egeo, cultrum posco, sectione mihi opus est.

τομεῖον, ου, τό, instrumentum, quo quid scindi aut dissecari potest, ut forceps.

τομεύς, έως, ὁ, putator, sector. 2) idem quod τομεῖον. 3) resecta pars circuli duabus ad ambitum e centro productis lineis, angulos ad centrum.

τομή, ῆς, ἡ, (τέμνω) sectio, sectura, incisio, amputatio. it. vulnus. 2) portio sectione demessa, segmen. αἱ τομαί, viae ac vici urbium, se invicem scindentes.

τομίας, ου, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus. 2) castratus. Gl. Vet. τομίας χοῖρος, mojalis. A pr.

τομικός, ή, όν, (τομός) ad incidendum idoneus.

τόμιον, ου, τό, (τόμος) frustum sectione oblatum. τὰ τόμια, exta.

τομίς, ίδος, ἡ, (τέμνω) forceps.

τομός, ή, όν, (τέμνω) scindens, incidens, acutus. Comp. τομώτερος.

τόμος, ου, ὁ, (τέμνω) frustum sectione seu scissione ablatum. 2) scapus chartae, pars libri. (Nam veteres non parvis schedis papyraceis, quod nos facimus, sed totis grandibus animalium pellibus, arte compactis, quas chartas appellabant, nos pergamena coria, ad inscribendum utebantur. Hinc ejusmodi segmentum τόμος dictum.)

Τόμουρος, ὁ, sacerdos Dodonaeus. cf. Τόμαρος.

τομῶς, adv. (τομός) more scindentium seu incidentium. 2) acriter, cum vi penetrante.

τοναῖος, αία, αῖον, (τόνος) vehemens, contentus, intentus, de voce.

τονάριον, ου, τό, fistula, qua musici tonos praemonstrant.

τονάω, idem quod τονόω.

τονθολυγεῖν, et τονθορυγεῖν, proprie de sono aquae ab aestu ebullientis s. ferventis, deinde eadem quae seq.

τονθορίζω, vel τονθορύζω, (τονθρύς) proprie de sono aquae ferventis, murmuro, vel submissa voce murmuro, musso, submisse loquor. 2) tremo, ut τονθορύζω.

τονθρίζω et τονθρύζω, idem. A seq.

τονθρύς, ύος, ἡ, murmur aquae ebullientis, fervor, per onomatopoeiam. Hesych.

τονθρυστής, οῦ, ὁ, murmurator. A pr.

τονιαῖος, αία, αῖον, (τόνος) toni (qui sc. sermoni opp.) magnitudinem aequans.

τονίζω, (τόνος) accentu. v. τόνος, n. 3.

τονικός, ή, όν, qui fit extensione, firmus.

τόνος, ου, ὁ, (τείνω) tonus, accentus, tenor, tentigo, intensio, et quo quid intenditur, ut funis, restis, vis rei intendens et impellens, vigor, robur, ut vesicae, stomachi etc.

τονόω, f. ώσω, intendo, v. c. vocem. 2) roboro, firmo. 3) accentum pono alicubi. A pr.

τονώδης, ες, (τόνος) tonum habens.

τόνωσις, εως, ἡ, (τονόω) corroboratio, confirmatio. 2) accentus.

τονωτικός, ή, όν, vim habens intendendi seu roborandi et firmandi.

τοξάζομαι, f. άσομαι, (τόξον) arcu jaculor.

τοξαλκής, ὁ, ἡ, (ἀλκή) Epith. Cupidinis, sagittis vim suam exserens, aut contemtum sui ulciscens.

τοξάριον, ου, τό, parvus arcus. Dim. a τόξον.

τοξάρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) praefectus sagittariorum.

τοξεία, ας, ἡ, (τοξεύω) ars sagittandi.

τόξευμα, ατος, τό, quod arcu emissum est, sagitta, jaculum. 2) ipse ictus seu jactus sagittae aut teli.

τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, (τοξεύω) arcitenens, sagittarius, fem. τοξεύτειρα, sagittaria, jaculatrix, venatrix.

τοξευτής, οῦ, ὁ, idem.

τοξευτικός, ή, όν, sagittariae artis peritus, sagittarius. A pr.

τοξευτός, ή, όν, sagitta percussus.

τοξεύω, f. εύσω, (τόξον) arcu sagittam emitto, jaculor, arcu peto, sagittis ferio.

τοξήρης, ες, (τόξον, ἄρω) sagittifer, arcitenens, arcu et jaculis instructus.

τοξίκλυτος, ον, (κλυτός) arcu celeber, Pind.

τοξικός, ή, όν, (τόξον) sagittarius, ad sagittas aptus. Subst. ἡ τοξική, sc. ἐπιστήμη, ars sagittas mittendi. τὸ τοξικόν, sc. πλῆθος, sagittarii. 2) venenum, sc. ἔγχριμα, quod sagittis illinebatur.

τοξοβέλεμνος, ον, (βέλεμνον) et

τοξοβόλος, ον, (βάλλω, βόλος) sagittas jaculans.

τοξοδάμας, αντος, ὁ, (δαμάω) i. q. τοξόδαμνος.

τοξόδαμνος, ον, (δαμνάω) arcu jaculisve domans, i. e. interficiens; jaculandi peritus.

τοξοειδής, ές, (εἶδος) arcuatus.

τοξοθήκη, ης, ἡ, pharetra.

τόξον, ου, τό, arcus. 2) pharetra cum telis. 3) ars sagittaria. τόξα, tela.

τοξοποιέω, arcus conficio.

τοξοποιία, ἡ, arcuum confectio. A pr.

τοξοποιός, οῦ, ὁ, qui conficit arcus.

τοξοσύνη, ης, ἡ, (τόξον) ars sagittandi.

τοξοτευχής, ές, (τεύχω) arcus faciens.

τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, arcitenens. 2) sideris coelestis nomen. 3) ap. Atticos, minister publicus, apparitor magistratus.

τοξότις, ιδος, ἡ, sagittaria, arcitenens. A pr.

τοξοτίς, ίδος, ἡ, foramen muri, per quod sagittae emittuntur.

τοξουλκός, όν, (τόξον, ἕλκω) peritus artis sagittariae.

τοξοφόρος, ον, arcum gestans et sagittas, sagittarius, arcifer.

τοξόω, (τόξον) i. q. τοξεύω.

τοπάζιον, ου, τό, topazium, topazius lapis, gemmae nomen.

τοπάζιος λίθος, topazius lapis.

τοπάζω, f. άσω, (τόπος) statuo, colloco, q. d. in loco pono. 2) conjicio, suspicor, quaero, investigo. v. ἀποτοπάζω.

τοπάλαι, adv. τὸ πάλαι, olim, quondam, jam pridem.

τοπαλαιόν, adv. adv. τὸ παλαιόν, antiquitus, olim.

τοπάν, et τοπάν, (alpha brevi, Pind.) τὸ πᾶν, adv. perpetuo, omnino.

τοπαράπαν, adv. omnino, prorsus.

τοπαραυτίκα, adv. statim.

τοπάροιθε, vel τοπάροιθεν, adv. antea.

τοπρόσθεν, adv. prius, antea. Haec omnia ad simplicia quaeque sua referenda et ibi quaerenda sunt.

τοπάρχης, ου, ὁ, (τόπος, ἄρχω) loci praeses, qui loco alicui praefectus est, seu praeest, toparcha, praefectus regionis.

τοπαρχία, ας, ἡ, toparchia, munus toparchae. 2) pagus. A pr. cf. seq.

τόπαρχος, ου, ὁ, idem quod τοπάρχης.

τοπεῖον, τό, v. τοπήϊον.

τοπάω, f. ήσω, conjector, suspicor.

τοπηγορία, ἡ, (τόπος, ἀγορεύω) loci communis tractatio.

τοπήϊον, ου, τό, (τόπος) Ion. pro τοπεῖον, pl. τοπήϊα, arma navis, s. suppellex nautica. Callim.

τοπικός, ή, όν, (τόπος) localis, situs. ἡ τοπική, ῆς, sc. τέχνη, ars topica, ostendens τόπους sive locos, e quibus argumenta desumenda sunt ad probandum vel amplificandum.

τοπικῶς, adv. ratione loci. 2) per locos communes, per topica.

τοπλέον, adv. magis. 2) frequentius.

τοπογραφέω, (τοπογράφος) locum describo.

τοπογραφία, ας, ἡ, loci vel locorum descriptio. A seq.

τοπογράφος, ον, (τόπος, γράφω) locos describens. ὁ τ. locorum descriptor.

τοποθεσία, ας, ἡ, (θέσις) loci situs vel positus, loci positio, situs: it. designatio, descriptio locorum.

τοποθετέω, f. ήσω, (τίθημι) locorum descriptionem instituo.

τοποκλισία, ας, ἡ, (κλίσις) locus accubitus, ubi quis accumbit.

τοπομαχέω, (μάχομαι) variis in locis praelior, i. e. modo hoc, modo illo in loco. 2) loci opportunitate utor ad pugnandum.

τόπος, ου, ὁ, locus, tractus, regio. 2) τόποι, sedes et domicilia argumentorum apud dialecticos. 3) τόπος, argumentum seu thema, quod tractatur apud rhetoras. 4) locus affectus apud medicos 5) locus auctoris alicujus apud Graecos recentiores. 6) vulva. 7) facultas, occasio.

τοποτηρητής, οῦ, ὁ, q. d. loci servator, vicarius, locum tenens.

τοπρίν, adv. prius, antea, olim.

τοπρόσθεν, adv. antea, olim.

τοπρότερον, adv. prius, antea, olim.

τοπρῶτον, adv. primum, primo, primo loco.

τόργος, ου, ὁ, vultur. Callim. Lycophr.

τορδύλιον, ου, τό, tordylium, seseli creticum, herba.

τορεία, ας, ἡ, (τορεύω) ipsa actio caelandi, scalpendi.

τόρευμα, ατος, τό, opus caelatum, toreuma.

τόρευσις, εως, ἡ, caelatura.

τορευτής, οῦ, ὁ, caelator.

τορευτικός, ή, όν, ad caelaturam perti-

nens, seu cujus usus est in caelando. 2) caelandi facultate praeditus. A pr.

τορευτός, ή, όν, caelatus, caelo elaboratus. 2) elaboratus, exquisitus, pulcer. A seq.

τορεύω, f. εύσω, (τορός) caelo, sculpo.

τορέω, f. ήσω, aor. 2 έτορον, perforo, pertetebro, ferro trajicio, penetro. 2) perspicue declaro et denuncio.

τορητός, ή, όν, perforatus: vulnerabilis.

τόρμη, ης, ή, vel τόρμος, ου, ό, modiolus rotae, in quem axis inseritur. 2) fibula, uncus, clavus. 3) carceres et repagula. 4) cursus in hippodromo. 5) meta. 6) vestigium rotae.

τόρνευμα, ας, ή, (τορνεύω) tornatio.

τόρνευμα, ατος, τό, quod tornando confit. 2) scobs, ramenta.

τορνευτήριον, ου, τό, instrumentum, quo tornant, tornus.

τορνευτής, οῦ, ό, tornator.

τορνευτικός, ή, όν, ad tornatorem vel tornaturam pertinens. 2) tornandi peritus. ή τορνευτική, ής, sc. τέχνη, ars tornandi. A pr.

τορνεύω, f. εύσω, torno, rotundo. 2) circino describo. A seq.

τόρνος, ου, ό, tornus, instrumentum, quo aliquid tornatur et excavatur.

τορνόω, f. ώσω, torno. 2) rotundum facio, circulo circumscribo. A pr.

τόρος, ου, ό, instrumentum lapicidarum.

τορός, ρά, ρόν, (τορέω) penetrans, acutus. 2) acer, vehemens. 3) perspicuus, clarus.

τορύνάω, tudicula agito. A seq.

τορύνη, ης, ή, (τρίβω) instrumentum, quo in olla aliquid teritur et agitatur inter coquendum, tudicula. (⏑ – –)

τορῶς, adv. (τορός) acute. 2) perspicue, aperte, clare, acuta voce.

τοσάκις et τοσσάκις, adv. (τόσος) toties.

τοσάτιος vel τοσσάτιος, tantus.

τοσαυτάκις, adv. (τοσοῦτος) toties.

τοσαυταπλάσιον, adv. tantuplum.

τοσαυταχῶς, adv. tot modis.

τόσος, η, ον, (ὅσος) tantus.

τοσουτάριθμος, ον, (ἀριθμός) tantum numerum explens.

τοσοῦτος, αύτη, οῦτο, (τόσος, οὗτος) tantus. τοσούτῳ, tantidem, tanto.

τοσσάκις et τοσσάκι, poet. pro τοσάκις.

τόσσος, poet. pro τόσος.

τότε, adv. (ὅτε) tunc, tum, deinde. τότε δή, ita demum, tum vero, tum demum.

τοτέ, adv. aliquando.

τοτελευταῖον, adv. postremo, demum, denique, tandem.

τοτηνικάδε, adv. tunc.

τοτρίτον, adv. tertium, tertio.

τού, τούν, τούγα, Boeot. p. σύ, σύγε.

τοῦ, enclit. pro τινός gen. sing. a τις.

τοῦ, gen. sing. ab articulo ό, et pron. interrog. τίς.

τοὐλάχιστον, per crasin i. q. τὸ ἐλάχιστον, minimum.

τοὔμπαλιν, per crasin i. q. τὸ ἔμπαλιν, ut τοὔμπροσθεν pro τὸ ἔμπ., τοὐναντίον pro τὸ ἐναντίον, τοὐντεῦθεν p. τὸ ἐντεῦθεν, τοὔνομα p. τὸ ὄνομα, al.

τοὔνεκα, τοὔνεκεν, pro τοῦ (i. e. τούτου) ἕνεκα, propterea.

τουτάκι et τουτάκις, adv. (τοῦτο) interea vero, tunc, eo tempore. 2) hic, ibi. 3) toties.

τουτᾷ, adv. Dor. p. ταύτῃ, Theocr. 5, 103.

τουτογί, hocce.

τουτέων, Ion. p. τούτων.

τουτί, hocce, τοῦτο cum ι demonstrativo.

τουτόθι, adv. eo, Theocr.

τουτῶθεν, adv. inde, Theocr.

τόφρα, adv. tamdiu, donec, dum, seq. plerumque ὄφρα. 2) Conj. ut, quo, Ap. Rh. 1, 1437.

τραγαῖναι, ῶν, αἱ, (τράγος) caprae, utriusque sexus genitalia habentes.

τραγάκανθα, ης, ή, (τράγος, ἄκανθα) q. d. hircina spina, frutex.

τραγαλίζω, (quasi a τραγεῖν, a τρώγω) rodo; verbum Aristoph.

τράγανον, τό, vel τράγανον, cartilago.

τράγανος, ου, ό, herba quaedam, quae et τράγος.

τραγάω, (τράγος) hircum refero, odore, libidine. 2) libidine incipio tentari, unde et pubesco, item de voce pubescentium. 3) luxurio, ut seges, arbor, et hinc sterilis sum.

τραγεῖν, inf. aor. a τρώγω.

τραγεῖον, τό, v. τράγιον.

τράγειος, εία, ειον, (τράγος) hircinus. ή τραγεία, sc. δορά, hircina pellis.

τραγέλαφος, ου, ό, hircocervus, animal hirci et cervi figuram mixtam habens. 2) poculi genus.

τράγεος, έα, εον, hircinus.

τραγῆ, ή, contr. p. τραγέη, fem. a τράγεος, pellis hircina, sc. δορά.

τράγημα, ατος, τό, (τραγεῖν, aor. 2. a τρώγω) quod secundis mensis apponitur. τραγήματα, bellaria.

τραγηματίζομαι, comedo bellaria. A pr.

τραγηματισμός, οῦ, ό, esus bellariorum. A praec.

τραγίαμβος, ό, (τράγος, ἴαμβος) tragiambus, genus versus iambici, cui opponitur τὸ κωμικὸν ἰαμβεῖον.

τραγίζω, f. ίσω, (τράγος) hircum odore refero. 2) Venerea libidine tentor. 3) pubesco; item de voce pubescentium: hirquitallio.

τραγικεύομαι, tragice loquor. Schol. Aristoph.

τραγικός, ή, όν, pertinens ad tragoedum, tragoedorum proprius, conveniens tragicis, dignus tragicis, tragicus poeta.

τραγικώδης, ες, tragicus, tragoedia dignus.

τραγικῶς, adv. tragice, more tragicorum.

τράγιον, seu τραγεῖον, ου, τό, (τράγος) tragium, herba, cujus folia autumno virus hirci olent.

τραγίσκος, οῦ, ό, parvulus hircus, aut hoedus. Dim. a τράγος.

τραγοβάμων, ό, (βαίνω) hircinis pedibus incedens, ut Pan. (⏑ ⏑ – –)

τραγοειδής, ές, (εἶδος) hirco similis, Plat.

τραγόκερως, ων, gen. ω, (κέρας) hircina cornua habens.

τραγοκουρικός, ή, όν, (κουρά) ad capros tondendos aptus.

τραγοκτόνος, ον, (κτείνω) hircos occidens.

τραγομάσχαλος, ον, (μασχάλη) hircosus, hircum olens.

τραγόπους, ποδος, ό, (πούς) hircinos pedes habens.

τραγοπώγων, ωνος, ό, hircinam barbam habens. 2) nomen herbae.

τραγορίγανον, ου, τό, origanum hircinum. Hinc τραγοριγανίτης οἶνος, vinum e tragorigano confectum.

τράγος, ου, ό, hircus, caper. 2) libido et salacio. 3) foetor, qualis hircorum. 4) luxuries arborum, segetis.

τραγοσκελής, ές, (σκέλος) qui hircinis est cruribus, capripes.

τραγοφαγέω, (φαγεῖν) hircos vel capros edo.

τραγῳδάριον, ου, τό, Dim. a τραγῳδία.

τραγῳδέω, f. ήσω, (τραγῳδός) tragoediam decanto. 2) tragice decanto. 3) tragice exaggero, vociferor, exclamo, deploro, ostendo, res supra modum augeo etc.

τραγῴδημα, ατος, τό, tragoedia, tragica oratio. A pr.

τραγῳδητής, οῦ, ό, idem qui tragoedus. Ab eodem.

τραγῳδία, ας, ή, (τραγῳδός) tragoedia. 2) rerum terribilium opinio, jactatio. it. tragica narratio.

τραγῳδιδάσκαλος, ό, i. q. τραγῳδιοδιδάσκαλος.

τραγῳδικός, ή, όν, pertinens ad tragoedum, tragoedorum proprius.

τραγῳδιογράφος, ου, ό, (τραγῳδία, γράφω) tragoediarum scriptor.

τραγῳδιοδιδάσκαλος, et τραγῳδοδιδάσκαλος, ου, ό, qui tragoedias docet, i. e. agit, profert, tragicus.

τραγῳδιοποιός, τραγῳδοποιός, οῦ, ό, (τραγῳδία et ποιέω) tragicus poeta.

τραγῳδοποιΐα, ή, carminis tragici compositio.

τραγῳδός, οῦ, ό, tragoedus, tragicus poeta s. actor. (E τράγος et ᾠδή, quoniam hircum accipiebant, qui tragoedia vicissent.)

τράμις, vel τράμη, ή, (*τράω, τετραίνω) podex, sive linea, quae medium scrotum dividit in duas partes.

τράμπις, ιδος, ή, navis. Lycoph. Nicand.

τρανής, ές, (τετραίνω) perspicuus, manifestus.

τρανός, ή, όν, idem, LXX de loquente, opponitur muto.

τρανότης, ητος, ή, perspicuitas orationis. A pr.

τρανόω, f. ώσω, clarum et perspicuum reddo, declaro, manifesto. 2) illumino, illustro.

τρανῶς, adv. manifeste, aperte, diserte, ad liquidum, clare.

τρανωτικός, ή, όν, (τρανόω) explanandi et illustrandi vim habens.

τράπεζα, ης, ή, (pro τετράπεζα) mensa cibaria. 2) cocus ipse, s. cibi in mensa positi, fercula, lances. 3) mensa argentaria. 4) fiscus, aerarium. 5) dicitur et de quibusque rebus mensae tabulaeve grandioris figuram habentibus, quomodo nos voc. *Platt* usurpamus, ut e. c. tabula, cui aliquid memoriae ergo insculpitur, quae suspendatur in templo.

τραπεζεύς, έως, ό, parasitus.

τραπεζήεις, ήεσσα, ῆεν, ad mensam pertinens, mensae inserviens.

τραπεζία, ας, ή, mensarum confectio.

τραπέζιον, ου, τό, mensula, abaculus, figura geometrica. Dim. a τράπεζα.

τραπεζιτεύω, f. εύσω, mensarius sum. A

seq.

τραπεζίτης, ου, ὁ, (τράπεζα) numularius, mensarius, argentarius. (ῑ)

τραπεζιτικός, ή, όν, ad mensarium pertinens. A praec.

τραπεζοειδής, ές, (τράπεζα, εἶδος) mensae formam habens.

τραπεζοκόμος, ον, (κομέω) qui mensam curat et instruit.

τραπεζοκόρος, ον, (κορέω) qui satiatur cibis appositis, vel curator dapum, epularum.

τραπεζολοιχός, οῦ, ὁ, (λείχω) qui mensas lingit, mensarum adsecla, parasitus.

τραπεζοποιέω, mensas facio. 2) mensam instruo.

τραπεζοποιία, ἡ, mensarum fabricatio. A praec.

τραπεζοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) mensam instruens. 2) mensas fabricans.

τραπεζορήτωρ, ορος, ὁ, qui in mensa disserit.

τραπεζότης, ητος, ἡ, abstractum e τράπεζα. ap. Diog. Laert.

τραπεζοφόρος, ον, (τράπεζα, φέρω) mensam ferens s. sustinens, signum hac specie; trapezophorus, Cic.

τραπεζοφόρον, ου, τό, caliculare, ubi calices reponuntur.

τραπεζόω, f. ώσω, (τράπεζα) mensae impono.

τραπεζώδης, ες, (εἶδος) mensarius, mensae similis, figuram mensae habens

τραπέζωμα, ατος, τό, (τραπεζόω) quod mensae imponitur, ut vasa.

τραπέζωσις, εως, ἡ, apparatus mensae, id quod mensae imponitur.

τραπελίζω, verto, converto. A seq.

τραπελός, ή, όν, (τρέπω) mutabilis.

τραπέμπαλιν, adv. (τρέπω, ἔμπαλιν) retro.

τράπισδα, ἡ, Dor. p. τράπεζα.

τραπέσθαι, inf. aor. 2. med. a τρέπω, Hom.

τραπέω, uvas calco in lacu.

τραπῆναι, inf. aor. 2. pass. a τρέπω.

τράπηξ, ηκος, ὁ, hasta validus.

τραπητέος, έα, έον, adj. verb. a τρέπω, factum ab aor. 2. ἐτραπεῖν, vertendus, convertendus.

τραπητής, οῦ, ὁ, (τραπέω) calcator uvarum.

τράπομαι, vertor, convertor. Ion. pro τρέπομαι.

τράπω, Ion. p. τρέπω.

ταρσιά, ᾶς, ἡ, (τέρσω) tabula, s. corbis, ubi siccantur casei et ficus, et alii fructus.

τραυλίζω, f. ίσω, (τραυλός) balbutio, balbus aut blaesus sum.

τραυλισμός, οῦ, ὁ, balbuties. A praec.

τραυλός, ή, όν, balbus, blaesus, fractus lingua.

τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties. propr. quum quis literam ρ pronunciare nequit. A praec.

τραῦμα, ατος, τό, (* τράω, τιτρώσκω) vulnus. 2) clades, strages, detrimentum bello acceptum.

τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius. A praec.

τραυματίζω, f. ίσω, vulnero, saucio. Ab eod.

τραυματικός, ή, όν, vulneribus sanandis aptus.

τραυματοποιός, όν, (τραῦμα, ποιέω) vulnificus.

τραφερός, ρά, ρόν, (τρέφω) aridus, siccus. 2) compactus, firmus. 3) alens, alendi vim habens. τραφερά, ἡ, terra arida, continens. v. ξηρά.

τράφηξ, ηκος, ὁ, lignum erectum, scopus. 2) hasta cf. τράπηξ. Lycoph.

τράφος, ἡ, Dor. p. τάφρος.

τράφω, Aeol. et Dor. p. τρέφω, vide Boeckh. v. l. Pind. P. 2, 44

τραχαλᾶς, ᾶντος, ὁ, cognomen Constantini M. Dor. p. τραχηλᾶς, (τράχηλος) i. q. παχὺς τὸν αὐχένα, crassam cervicem habens: i. e. ut Aurel. Victor explicat, irrisor.

τρᾱχέως, adv. (τραχύς) aspere.

τραχηλιαῖος, αία, αῖον, (τράχηλος) ad collum pertinens.

τραχήλια, ων, τά, edulia ab extremis partibus animalium, ut cervicibus, pedibus, alis anserum et aliorum. 2) minores victimarum partes; majores sunt κῶλα.

τραχηλιάω, collum seu cervicem attollo. 2) superbio, ferocio.

τραχηλίζω, f. ίσω, (τράχηλος) collum seu cervicem resupino. 2) obtorqueo collum, obtorto collo traho, in caput ita impello, ut cervices rumpantur. it. disseco cervices. v. τραχηλοκοπέω. 3) nudo, praebeo conspiciendum, patefacio. 4) converto s. convertere facio cervicem ac vultum. τραχηλιζόμενος, qui alicujus rei videndae cupiditate incensus convertit eo collum et caput.

τραχηλιμαῖος, αία, αῖον, idem quod τραχηλιαῖος.

τραχηλισμός, οῦ, ὁ, (τραχηλίζω) cervicis resupinatio vel flexus.

τραχηλοκοπέω, f. ήσω, (τράχηλος, κόπτω) collum abscindo seu amputo, decollo.

τραχηλοκοπία, ας, ἡ, decollatio. A pr.

τράχηλος, οῦ, ὁ, collum, cervix, proprie cervices, vertebrae ad collum. (A τρᾱχύς, quia spina dorsi ibi maxime est aspera. v. τρηχαλέος.)

τραχηλόσιμος, ον, (σιμός) breve collum habens.

τράχουρος, vel τραχοῦρος, ου, ὁ, (τραχύς, οὐρά) trachurus, piscis quidam (—◡)

τρᾱχόω, durum, asperum reddo, ap. Joseph.

τρᾱχυβατέω, per aspera incedo.

τρᾱχυδέρμων, ονος, ὁ, ἡ, (δέρμα) cutem seu pellem habens asperam et scabram.

τρᾱχυντικός, ή, όν, exasperandi vim habens. A seq.

τρᾱχύνω, (τραχύς) aspero, exaspero.

τρᾱχυόστρακος, ον, (ὄστρακον) asperam et scabram testam habens.

τρᾱχύπους, ποδος, ὁ, ἡ, asperos et scabros habens pedes.

τρᾱχύς, εῖα, ύ, Ion. τρηχύς, asper, scaber, confragosus, salebrosus, scruposus, hirsutus. 2) acer, acerbus, ferox.

τράχυσμα, ατος, τό, (τραχύνω) asperitas seu asperedo, v. c. cutis. (— — ◡)

τρᾱχυσμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

τρᾱχύστομος, ον, (τραχύς) qui aspera voce est, seu qui aspere loquitur, ut barbari.

τρᾱχύτατα, adv. asperrime. Superl. a τραχύς.

τρᾱχύτης, ητος, ἡ, asperitas, scabrities. Ab eod.

τρᾱχύφλοιος, ον, asperum et scabrum corticem habens.

τρᾱχυφωνία, ας, ἡ, asperitas vocis. A seq.

τρᾱχύφωνος, ον, (φωνή) cui aspera vox est.

τρᾱχώδης, ες, (τραχύς) asper, durus.

τράχωμα, ατος, τό, (τραχόω) asperitas, exasperatio. (— — ◡)

τρᾱχών, ῶνος, ὁ, (τραχύς) locus asper et salebrosos, sentes, cautes.

*τράω, thema obsoletum, v. τιτράω.

τρεῖς, οἱ, αἱ, τρία, τά, tres, tria.

τρείω, poet. p. τρέω.

τρέμιθος, ἡ, poet. p. τέρμινθος, Nic.

τρέμω, f. τρεμῶ, tremo, intremisco, trepido: moveor. 2) metuo. cf. τρέω.

τρεπτικός, ή, όν, mutabilis.

τρεπτός, ή, όν, (τρέπω) qui verti, s. qui mutari potest, mutabilis. 2) exorabilis.

τρεπτότης, ητος, ἡ, mutabilitas. A praec.

τρέπω, f. τρέψω, verto, converto. 2) in fugam converto. 3) muto. 4) verso, considero, perpendo. ἐτράπησαν, in fugam versi sunt. aor. 2. pass. 3. pl. τετραμμένος, conversus, perf. pass. part.

τρέστης, ου, ὁ, (τρέω) timidus.

τρέφος, εος, τό, quod nutritur, alumnus. 2) frustum, ut c. c. casei, a coalescendo. A sequ.

τρέφω, f. θρέψω, alo, nutrio, nutrico, educo. ἡ θρέψασα, patria. ἐτράφην, nutritus sum. aor. 2. pass. τεθραμμένος, educatus. perf. part. pass. 2) habeo, Sophocl. 3) coagulo, compingo, conglacio. v. τραφερός.

τρεχέδειπνέω, ad coenam curro. A seq.

τρεχέδειπνος, ον, (δεῖπνον) qui ad coenas festinanter occurrit, parasitus. Gl. Vet. cupidicinus, i. e. cupidicoenus.

τρέχνος, εος, τό, idem quod τέρχνος. Dosiad.

τρέχω, curro, festino, propero. 2) navigo. f. m. θρέξομαι et δραμοῦμαι. aor. 2. ἔδραμον. imp. δράμε.

τρεψίχρως, ωτος, ὁ, (τρέπω, χρώς) epith. polypi, qui colorem mutat.

τρέω, f. έσω, tremo, intremisco, trepido, timeo, vereor. 2) territus seu pavefactus fugio. 3) dubius animi haereo. v. τρέστης.

*τρέω, thema obsol. unde τρήσω, fut. a τιτράω.

τρῆμα, ατος, τό, foramen. 2) pudenda muliebria.

τρηματιάστης, ου, ὁ, qui tesseris ludit. 2) qui feminas stuprat. Dor. pro ῥηματιστής. A seq.

τρηματίζω, (τρῆμα) alea ludo; a punctis, quae sunt in tesseris. 2) stupro.

τρηματίτης, ου, ὁ, idem qui τρηματιάστης. (ῑ)

τρηματόεις, όεσσα, όεν, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina.

τρηματώδης, ες, idem et ab eod.

τρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, (τρέω) timidus, epith. Hom. columbarum. Unde ἡ τρήρων, columba.

τρῆσις, εως, ἡ, (τιτράω) perforatio, perfossio, trajectio, quae fit terebra.

τρητός, ή, όν, perforatus, foramina habens.

τρηχαλέος, έα, έον, Ion. p. inusit. τραχαλέος, poet. p. τραχύς, asper, durus.

τρηχύνω, Ion. pro τραχύνω, exaspero.

τρηχύς, εῖα, ύ, Ion. pro τραχύς.

τρήχυσμα, Ion. pro τράχυσμα.

τρηχυσμός, Ion. pro τραχυσμός.

τρηχώ, asper et salebrosus sum.

τρηχών, ῶνος, ῶν, ὁ, locus salebrosus, Nic.

τρηχώδης, Ion. p. τραχώδης.

τρι, syllaba in compositione est vel τρίς, vel e τρεῖς, vel e τρία, quod facile e sensu cujusque verbi colligitur.

τριαγμός, οῦ, ὁ, victoria, proprie in triplici certamine. A sq.

I. τριάζω, f. άσω, Dor. άξω, (τρεῖς, τρία) vinco in triplici certamine.

II. τριάζω, f. άσω, (τρία) triplico.

τρίαινα, ης, ἡ, (τρία) tridens, fuscina.

τριαινάτηρ, ῆρος, ὁ, agricola, qui tridente utitur. A praec.

τριαινοειδής, ές, (εἶδος) speciem tridentis habens.

τριαινοειδῶς, adv. specie tridentis. A praec.

τριαινόω, neco. Schol. Aristoph. Pr. tridente moveo.

τριακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, tredecim.

τριακαιδεκέτης, ου, ὁ, fem. -κέτις, ιδος, (ἔτος) tredecim annos natus.

τριακάς, άδος, ἡ, (τριάκοντα) trigesima dies mensis. 2) numerus tricenarius.

τριάκις, adv. (τρία) ter.

τριακονθήμερος, ον, (τριάκοντα, ἡμέρα) qui triginta dierum est, qui habet triginta dies.

τριακονθάμματος, ον, (ἅμμα) constans triginta nodis seu vinculis.

τριάκοντα, οἱ, αἱ, τά, Ion. et Ep. τριήκοντα, (τρεῖς) triginta. (⏑ ‒ ‒ ⏑)

τριακονταετηρίς, ίδος, ἡ, anni triginta. A seq.

τριακονταέτης, ου, ὁ, it. τριακονταετής, ές, Plat. legg. 12. p. 960. B. (τριάκοντα, ἔτος) qui triginta annorum est.

τριακονταετία, ας, ἡ, tempus triginta annorum. A praec.

τριακονταέτις, ιδος, ἡ, quae triginta annorum est. Ab eodem.

τριακοντάζυγος, ον, (ζυγόν) triginta transtra habens, de navi.

τριακοντάκις, adv. tricies.

τριακοντάκλινος, ον, (κλίνη) triginta lectis instructus.

τριακοντάκωπος, ον, (κώπη) epith. navis, quae triginta remis impellitur.

τριακοντάμηνος, ον, (μήν) qui est triginta mensium.

τριακονταμναῖος, αία, αῖον, (μνᾶ) qui triginta minarum est.

τριακονταπέντε, οἱ, αἱ, τά, triginta quinque.

τριακοντάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, triginta cubitorum mensuram aequans.

τριακοντάπους, ουν, triginta pedes aequans.

τριακοντήρης, εος, ἡ, (ἐρέσσω) navis triginta ordinum.

τριακοντόργυιος, ον, (ὄργυια) passus triginta aequans.

τριακόντορος, ου, ἡ, quae triginta remis agitur, epith. navis.

τριακοντούτης, ου, ὁ, i. q. τριακονταέτης, Plat. de rep. 7. p. 539. a.

τριακοντοῦτις, ιδος, ἡ, v. τριακονταέτις.

τριακόσιοι, ιαι, ια, (τρεῖς) trecenti, ae, a.

τριακοσταῖος, αία, αῖον, (τριακοστός) qui trigesimo die, vel spatio triginta dierum aliquid facit.

τριακοστημόριον, τό, (μόριον) pars tricesima.

τριακοστόδυος, ον, (δύο) tricesimus secundus.

τριακοστός, ή, όν, (τριάκοντα) trigesimus.

τριαστήρ, ῆρος, ὁ. (τριάζω) victor.

τριαστός, ή, όν, (τριάζω) victus. 2) superabilis.

τριάνωρ, ορος, ἡ, (ἀνήρ) quae ter, vel saepius nupsit. (⏑ ‒ ‒)

τριάρμενος, ον, (τρία, ἄρμενον) trinis instructus velis.

τριαρχία, ας, ἡ, (τρεῖς, ἀρχή) triumviratus.

τριάς, άδος, ἡ, (τρεῖς) numerus ternarius, ternio, triga; tertia pars cujusvis totius. 2) tres personae S. Trinitatis, trinitas.

τριᾶς, ᾶντος, ὁ, triens, nummus.

τριαῦλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (αὖλαξ) trisulcus.

τριαύχην, ενος, ὁ, ἡ, tria capita habens. epith. Hecates.

τριβάδες, ων, αἱ, (τρίβω) tribades, feminae lasciviae nefandae. (ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι ἐναλλὰξ ὀλίσβῳ).

τριβακός, ή, όν, (τρίβαξ) homo tritus, i. e. veterator, in rebus agendis exercitatus. At τριβακόν, οῦ, τό, lacerna seu vestis trita, obsoletum, Gl. Vet.

τριβαλλοί, οἱ, vel τριβαλλοι, dii barbari, Ar. 2) nebulones, juvenes in cauponis et balneis vitam degentes, Dem.

τρίβαλος, ον, i. q. τριβακός, dub.

τρίβανον, ου, τό, id, quo teritur fames, id, quod terit fomitem.

τριβάρβαρος, ου, ὁ, ter barbarus, valde barbarus.

τριβελής, ές, (τρεῖς, βέλος) tres cuspides habens.

τριβεύς, έως, ὁ, tritor, qui fricat seu defricat.

τριβή, ῆς, ἡ, (τρίβω) tritus, i. e. tritura. 2) usus, exercitatio. 3) occupatio. 4) mora, procrastinatio.

τριβολεκτραπελα, τά, (τρίβολος, ἐκτράπελος) nugae insulsae; ap. Aristoph.

τρίβολος, ον, (βάλλω) proprie tricuspis. Hinc Subst. 1) ὁ τρίβολος, tribulus, *herba*, sentis, spina. b) vinum acescens. c) dicterium, acumen orationis. d) stercus ovium lanae adhaerescens, Ar. 2) τὰ τρίβολα, tribola, instrumentum triturandi.

τρίβος, ἡ, it. ὁ, Eur. et Plut. (τρίβω) via trita, semita, callis, limes. 2) i. q. τρῖψις, attritio. 3) exercitatio, usus, consuetudo; it. mora. 4) motus celer corporis.

τρίβραχυς, εος, ὁ, tribrachys, pes prosodicus, tribus syllabis brevibus constans.

τρίβω, f. ψω, aor. 1. pass. ἐτρίφθην, usitatius aor. 2. pass. ἐτρίβην, tero, frico, trituro. 2) attero, debilito. Med. τρίβεσθαί τινι, usu terere aliquid, ut πολέμῳ, Hdt. 3, 134.

τρίβων, ωνος, ὁ, ἡ, pallium tritum. A praec.

τριβωνάριον, ου, τό, palliolum tritum. Dimin. a praec.

τριβωνικῶς, adv. modo pallii detriti. A seq.

τριβώνιον, ου, τό, palliolum tritum, lacernula detrita. Dim. a τρίβων.

τριβωνοφορέω, (τριβωνοφόρος) pallium tritum gesto.

τριβωνοφορία, ας, ἡ, triti pallii gestatio. A seq.

τριβωνοφόρος, ον, (τρίβων, φέρω) pallium tritum gestans, s. detritam vestem.

τριγαμία, ας, ἡ, tertium matrimonium A seq.

τρίγαμος, ον, ter uxorem ducens, ternupta.

τριγένεια, vel τριγονία, ας, ἡ, dub. tertius generis gradus, tertia aetas, tertia generatio. vid. τριγονία. A seq.

τριγενής, ές, (τρεῖς, γένος) tertia perfectus generatione. 2) triplicem habens generationem.

τριγερόντιος, ον, senex trium saeculorum, qui aetatem Nestoris aetate triplo majorem assecutus est, quippe qui Γερήνιος vocatur apud Homerum, Antonin. 4, 50. cf. τριγέρων.

τριγέρων, οντος, ὁ, ἡ, (γέρων) triplex senex, valde senex, Aesch. Choe. 311.

τριγίγας, αντος, ὁ, (γίγας) immanis gigas, Orph. Arg. 1518.

τριγκός, τριγκόω, f. l. p. θριγκός, θριγκόω.

τρίγλα, s. τρίγλη, ης, ἡ, mullus, piscis.

τρίγληνος, ον, (τρεῖς, γλήνη) quasi tres pupillas habens, pulcerrimus. Epith. inauris trigemmis, ap. Hom. januae caelatae ap. Joseph.

τριγλίς, ίδος, ἡ, mullulus. Dim. a τρίγλα.

τριγλοβόλος, ον, (βάλλω) mullos venans.

τριγλοφόρος, ον, (φέρω) mullos afferens.

τρίγλυφος, ον, (γλύφω) tres scalpturas s. triplicem caelaturam habens, pulcerrime caelatus. ἡ τρίγλυφος, Eur. Or. 1374. vel τὸ τρίγλυφον, ornamentum e laminarum. 2) ter fissus, αἰχμὴ τρίγλυφος, tridens, Opp. hal. 5, 377.

τριγλώχιν, ῖνος, ὁ, ἡ, tres cuspides habens, trisulcus, tridens.

τριγμός, οῦ, ὁ, (τρίζω) stridor.

τρίγναθος, ον, trifaucis, Gl. Vet. triceps, epith. Cerberi.

τρίγομφος, ον, (γόμφος) tribus clavis instructus.

τριγονέω, (τρίγονος) tertio genero s. pario.

τριγονία, ας, ἡ, tertium genus, ut nepos. v. τριγένεια. A seq.

τρίγονος, ον, tertio generans vel pariens.

τριγράμματος, ον, (γράμμα) tribus litteris constans.

τριγχάς, c. derivat. f. l. p. θριγκάς, rel.

τριγωνίζω, (τρίγωνος) in trigonum formo. 2) trigonum pulso.

τριγωνίστρια, ἡ, femina, quae trigonum pulsat. v. τρίγωνον, n. 2.

τριγωνοειδής, ές, (εἶδος) triangularis, trianguli formam habens.

τρίγωνον, ου, τό, figura triangularis. 2) instrumentum musicum, triangularis formae. 3) forum judiciarium Athenis, a simili forma. A seq

τρίγωνος, ον, (γωνία) triangulus. 2) tres cuspides habens. 3) pastillus ad sistendos dolores, dictus a figura.

τριδακτυλιαῖος, αία, αῖον, et

τριδάκτυλος, ον, (δάκτυλος) tres habens digitos. 2) qui tres digitos aequat.

τρίδειρος, ον, (δειρή) tria capita habens, i. e. tres in margine colles habens; de Sicilia. Lycoph.

τριδέσποτος, ον, qui tres dominos habuit.

τρίδουλος, ον, (δοῦλος) cujus pater, et avus, sicut ipse, servi fuerunt. item, qui

ter servus factus est. v. τρίπρατος.

τρίδραχμος, ον, (δραχμή) qui pretio, pondere aut mensura trium drachmarum est. Hinc τὸ τρίδραχμον, ου, tres drachmae.

τρίδυμος, ον, (τρεῖς) trigeminus. cf. δίδυμος.

τριδύστηνος, ον, infelicissimus.

τριέλικτος, ον, (ἑλίσσω) triplici volumine sinuatus, sinuosus.

τριέμβολος, ον, triplici armatus rostro.

τριένης, ον, trimus.

τριέσπερος, ον, trivesper, tres vesperas (vel noctes) habens. 2) trinoctio genitus.

τριέτεια, ἡ, i. q. τριετία, Dem. c. Androt. p. 589, 23. R. v. Schaef. app. 3. p. 504.

τριετήρ, ῆρος, ὁ, trimus. v. τριέτης.

τριετηρικός, ή, όν, triennalis. A seq.

τριετηρίς, ίδος, ἡ, triennium. 2) sc. ἑορτή, quae tertio quovis anno celebratur.

τριέτηρος, ον, i. q. τριετής.

τριετής, ές, gen. έος, it. τριέτης, ου, ὁ, (ἔτος) trimus, tres annos natus, tres annos durans. adv. τριέτες, per tres annos, Od. ν, 1. 6. 13, 377. — Ex grammaticorum praeceptis τριέτης dicitur de tempore, τριετής de aetate hominis; Etym. M. τριέτης μὲν χρόνος, τριετὴς δὲ παῖς.

τριετία, ας, ἡ, triennium.

τριετίζω, triennium ago.

τριζυγής, ές, et

τρίζυγος, ον, (ζυγόν) i. q. τρίζυξ.

τρίζυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ζεύγνυμι) trijugis.

τρίζω, f. ίσω, (ῑ) et ίξω, pf. τέτριγα, strido, strideo.

τρηκάς, άδος, ἡ, Ep. et Ion. p. τριακάς, Hes.

τριηκονθάμερος, ον, Ion. p. τριακ.

τριήκοντα, Ion. pro τριάκοντα.

τριηκόντορος, ου, ἡ, sc. ναῦς, v. τριακόντορος.

τριηκοσταῖος, Ion. pro τριακοσταῖος.

τριηκοστημόριον, το, tricesima pars. Ion. pro τριακοστημόριον.

τριημερία, ας, ἡ, (τριήμερος) triduum.

τριημερόνυκτος, ον, (ἡμέρα, νύξ) tres dies et tres noctes durans.

τριήμερος, ον, (ἡμέρα) triduanus, tres dies durans, seu inde a tertio die durans. τριήμερος ὑπέρθεσις, comperendinatio, Philox.

τριημίεκτος, ον, sesqui-sextus.

τριημιολία, v. τριηρημιολία.

τριημιπόδιον, ου, τό, pes cum dimidio, sesquipes.

τριημιτόνιον, ου, τό, tonus cum dimidio.

τριημιχοίνιξ, ικος, ἡ, choenix cum dimidia, terni semisextarii.

τριημιωβόλιον, ου, τό, obolus cum dimidio.

τριηραρχέω, f. ήσω, trierarchi munere fungor. 2) sumtus praebeo vel confero ad triremem. A seq.

τριηράρχης, ου, ὁ, (τριήρης, ἄρχω) triremis, seu triremium praefectus. 2) qui in publicam triremem seu publicas triremes sumtus confert.

τριηραρχία, ας, ἡ, triremis, seu triremium praefectura. 2) triremium tutela.

τριηραρχικός, ή, όν, ad trierarchiam pertinens.

τριήραρχος, ὁ, i. q. τριηράρχης.

τριηραύλης, ου, ὁ, (τριήρης, αὐλέω) tibicen in triremi.

τριηρετικός, ή, όν, (τριήρης) ad triremes pertinens.

τριηρημιολία, ας, ἡ, (ἡμιολία) navis minor justa triremi, et quidem hemiolia tres remorum ordines habens.

τριήρης, εος, ἡ, triremis, navis tribus remorum ordinibus instructa. 2) poculi genus. 3) Adj. τριήρης, ες, (ἄρω) tres contignationes habens, ut τριώροφος.

τριηρικός, ή, όν, ad triremem pertinens. A praec.

τριηρίτης, ου, ὁ, et τριηρείτης, qui triremi vehitur. 2) remex in triremi.

τριηρονόμης, ου, ὁ, (νέμω) trierarchus, praefectus triremi.

τριηροποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) triremes struens.

τριθάλασσος, Attic. τριθάλαττος, ον, (θάλασσα) trimaris, tribus maribus cinctus.

τριθαλής, ές, (θάλλω) ter virens seu florens. ἡ τριθαλίς, nomen herbae.

τριθεΐα, ας, ἡ, (θεός) deitatis ternio, opinio deos tres statuentium.

τριθεΐται, ῶν, οἱ, Tritheitae, qui tres deos esse statuunt. A pr.

τριθημερινός, ή, όν, (τρίτη, ἡμέρα) triduanus.

τρίθρονος, ον, tribus soliis, sedibus constans. Est etiam epith. SS. Trinitatis.

τρίιππον, ου, τό, (ἵππος) triga.

τρικαλινδητος, ον, (καλινδέω) ter volutatus. 2) saepe volutatus.

τρικάρηνος, ον, (κάρηνον) triceps.

τρίκαρπος, ον, trifer, i. e. ter fructus quotannis reddens.

τρικέρως, ων, (κέρας) tricornis.

τρικέφαλος, ον, (κεφαλή) triceps, tricipitinus. (Penultima longa reperitur in v. l. Hes. Theog. 287. cf. ἀνοκέφαλος.)

τρίκλινος, ον, (κλίνη) tribus lectis instructus. Hinc. τὸ τρίκλινον, ου, triclinium, conclave, ubi convivia sunt. 2) tres lecti contigui.

τρίκλυστος, ον, (κλύζω) ter, i. e. saepius, bene elutus.

τρίκλωστος, ον, (κλώθω) ter fuso ductus seu netus.

τρίκοκκος, ον, triplici fetus grano, tria ferens grana. 2) Epith. monilis, pro τρίγληνος, nam et Latini *baccas* de gemmis et margaritis dicunt.

τρικόλωνος, ον, triplicem habens collem, vel tres colles.

τρίκορος, ον, (κόρη) idem quod τρίγληνος.

τρικόρυθος, ον, idem quod seq.

τρίκορυς, υθος, ὁ, (κόρυς) tres cristas in galea gestans.

τρικόρυφος, ον, (κορυφή) triplicem habens verticem.

τρικόρωνος, ον, (κορώνη) qui tres cornicis aetates degit, admodum longaevus.

τρικότυλος, ον, (κοτύλη) tres cotylas capiens, ebibens.

τρίκουρος, ον, (κουρά) ter tonsus.

τρικρανής, ές, (κρᾶνος) trifidus, triceps.

τρίκρανος, ον, idem.

τρικύαθος, ον, tres cyathos capiens.

τρικυμία, ας, ἡ, (κῦμα) fluctus magnus, Latinis, decumanus. 2) procella magna.

τρίκωλος, ον, (κῶλον) tria membra habens.

τριλάγυνος, ον, tres lagenas continens.

τριλαμπής, ές, (λάμπω) valde splendens.

τρίλιθος, ον, trigemmis.

τρίλινον, τό, quod filis tribus constat. 2) triplex linea margaritarum.

τρίλιτρον, ου, τό, (λίτρα) tripondium.

τρίλλιστος, ον, (λίσσομαι) ter i. e. multis precibus petitus, saepe optatus, vel invocatus.

τρίλοβος, ον, (λοβός) tres lobos habens.

τριλογία, (λόγος) tribus modis dicere, ut idem verbum tribus terminationibus.

τριλογία, ἡ, (λόγος) tres fabulae conjunctae, trilogia, cf. τετραλογία.

τρίλογχος, ον, (λόγχη) tricuspis.

τριλοφία, ας, ἡ, (λόφος) trium cristarum gestatio in galea, gestatio galeae, quae tres cristas habet.

τρίλοφος, ον, (λόφος) tres cristas habens: tres colles habens.

τριμάκαιρα, ἡ, fem. a τρίμακαρ, ter beata.

τρίμακαρ, αρος, ὁ, (μάκαρ) ter beatus.

τριμάμμη, ἡ, (μάμμη, 2.) tritavia.

τριμερεια, ας, ἡ, divisio in tres partes. A seq.

τριμερής, ές, (μέρος) tripertitus, in tres partes divisus. 2) triplex.

τριμερίζω, f. ίσω, in tres partes divido. A praec.

τριμερῶς, adv. tripartito. Ab eod.

τρίμετρος, ον, (μέτρον) tribus pedibus constans, secundum Graecorum rationem, Latinis sex pedibus constans, epith. versus senarii.

τριμηνιαῖος, αία, αῖον, trimestris. 2) tertio mense maturescens, trimenstruus. A seq.

τρίμηνος, ον, (μήν) idem.

τριμίτινος, ίνη, ινον, (μίτος) ternis textus liciis.

τρίμιτος, ον, (μίτος) tribus textus liciis. ὁ τρίμιτος, τὸ τρίμιτον, trilicium: it. vestis densissime texta. Unde Dim. τὸ τριμίτιον.

τρῖμμα, ατος, τό, (τρίβω) quod tritum seu intritum est, potio ex aromatis intritis, seu cui aromata sunt intrita. 2) in aliqua re diu exercitatus, vafer, fraudulentus. v. περίτριμμα.

τριμμάτιον, τό, Dim. a τρῖμμα.

τριμμός, ὁ, (τρίβω) tritus, tritum. 2) quodcunque detritum est. 3) via trita, semita, trames.

τριμναῖος, αία, αῖον, (μνᾶ) qui trium minarum est.

τριμοιρία, ας, ἡ, (τρίμοιρος) tres partes, tripla portio.

τριμοιρίτης, ου, ὁ, qui tres portiones accipit. A praec.

τρίμοιρος, ον, (μοῖρα) triplex, tribus partibus constans, tres portiones accipiens. it. τριμοιριαῖος, αία, αῖον.

τρίμορος, ον, (μόρος) i. q. τρίμοιρος.

τρίμυξος, ον, (μύξα, 3.) tria habens ellychnia.

τρίμορφος, ον, (μορφή) triformis. τρίμορφος Ἑκάτη, Trivia, Gl. Vet.

τρίναξ, ακος, ἡ, (τρεῖς, ἀκή) tridens, instrumentum rusticum.

τρινύκτιον, τό, (νύξ) tres noctes, q. d. trinoctium.

τριξᾶς, ᾶντος, ὁ, nummus Siculus, tres χαλκοῦς valens, triens. A seq.

τριξός, ή, όν, Ion. p. τρισσός, Hdt.

τριξώλης, ες, f. l. p. τρισεξώλης.

τριοβολιαῖος, αία, αῖον, et τριοβολιμαῖος, αία, αῖον, f. l. pro τριωβολ. v. Lobeck.

Phryn. p. 431. 709.

τριόβολον, το, f. l. p. τριώβολον.

τριοδέω, (ὁδὸς) eandem viam ter eo: hinc ter facio, triplico.

τριοδία, ας, ἡ, (ὁδὸς) trivium.

τριοδίτης, ου, ὁ, qui in triviis versatur.

τριοδῖτις, ιδος, ἡ, trivia, Dianae epith. quia triviis praeest.

τριοδοντία, ας, ἡ, (τριόδους) piscatus, in quo tridente utebantur; Plat. unde et τριοδοντική, dicitur Poll.

τριοδόντιον, τό, Dim. a τριόδους.

τρίοδος, ου, ἡ, (ὁδὸς) trivium. ἐκ τριόδου, e trivio, de rebus vulgaribus.

τριόδους, οντος, ὁ, ἡ, (ὀδοὺς) tribus dentibus instructus. 2) ὁ τρ. i. q. τρίαινα, tridens, fuscina, Pind.

τριοζος, ον, (ὄζος) in tres ramos divisus, vel fissus, seu trinodis.

τριόπης, ου, fem. τριωπίς, ιδος, ἡ, (ὄψομαι) i. q. τριόφθαλμος, tres oculos habens.

τριόπιος, ία, ιον, i. q. praec.

τριοργυιος, ον, (ὀργυιά) tres passus aequans.

τριορία, ας, ἡ, (ὅρος) trifinium.

τριόροφος, ον, i. q. τριώροφος, Hdt.

τριόρχης, et τρίορχος, ου, ὁ, (ὄρχις) triorches, buteo, genus accipitris; it. aquila rapax. 2) herbae genus. 3) tres testiculos habens.

τριόττιον, ου, τό, et τριοττίς, ίδος, ἡ, (ὄττα Att. pro ὄσσε) inauris, monile. Att. pro τρίγληνον, vel τριόφθαλμον. Eustat.

τριόφθαλμος, ον, q. d. trioculus, cui tres sunt oculi. dicitur et pro τρίγληνος. 2) gemmae nomen.

τρίπαις, τρίπαιδος, ὁ, ἡ, cui tres sunt liberi.

τρίπαλαι, adv. q. d. ter olim, i. e. jam inde a priscis temporibus, diutissime ante.

τριπάλαιστος, ον, (παλαιστή) qui est trium palmorum.

τρίπαλτος, ον, (πάλλω) ter vibratus, ter exsiliens. Vox tragicorum pro, vehementissimus, acerrimus.

τρίπαππος, ου, ὁ, tritavus.

τριπάρθενος, ον, tribus virginibus constans.

τριπάροδος, ον, triplicem aditum habens.

τρίπατρος, ον, (πατήρ) qui tres dominos habuit. Lycoph.

τριπάχυιος, v. τριπήχυιος

τριπέταλος, ον, tria habens folia. τριπέταλον, τό, trifolium, herba.

τρίπηχυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, qui est trium cubitorum.

τριπήχυιος, ον, idem.

τριπιθήκινος, ίνη, ινον, (πίθηξ) ter seu valde simiam referens.

τρίπλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (τρὶς) triplex, epith. vestis.

τριπλανής, ές, (πλανάω) triplex, epith. itineris etc. Lycophr. unde vertitur trivagus.

τριπλασιάζω, f. άσω, triplico, triplo majorem facio. A seq.

τριπλάσιος, ία, ιον, (τριπλῆ vel τριπλόος) triplo major seu amplior.

τριπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. praec.

τριπλασίως, adv. tripliciter, quam plurimum.

τρίπλεθρος, ον, (πλέθρον) qui trium jugerum est.

τριπλεκής, ές, (πλέκω) ter plicatus.

τρίπλευρος, ον, (πλευρά) tria latera habens.

τριπλῆ, adv. (τριπλόος) tripliciter. Propr. dat. fem. a τριπλόος.

τρίπλοκος, ον, (πλέκω) triplex.

τριπλόος, όη, όον, (τρεῖς) contr. τριπλοῦς, ῆ, οῦν, triplus, triplicatus.

τριπλῶς, adv. trifariam.

τριπόδειος, ον, (ποὺς) tres pedes habens.

τριποδήϊος, ον, Ep. et Ion. p. τριπόδειος.

τριποδηΐς, ΐδος, ἡ, fem. poet. a τριποδήϊος, τριπόδειος.

τριποδολάλος, ον, (τρίπους, λαλέω) e tripode vaticinans.

τριποδης, ου, ὁ, (ποὺς) tripedalis, Hes. op. 421. 2) tres pedes habens.

τριποδηφορέω et τριποδοφορέω, (τρίπους, φέρω) tripodem fero, i. e. tripodem in victoriae certaminis tragici vel comici monumentum sacrifico et dedico.

τριποδίζω, (τρίπους) tripudio.

τριπόδιον, ου, το, parvus tripus. Dim. a τρίπους.

τριποδίσκιον, ου, τό, idem et ab eod.

τριποδίσκος, ου, ὁ, idem et ab eod.

τριποδοειδής, ές, tripodi similis.

τριποδοφορέω, v. τριποδηφορέω.

τριπόθητος, ον, ter desideratus, desideratissimus, exoptatissimus.

τρίποκος, ον, valde lanatus, abundans vellere. Dicaearch. et tertio sane, (vel, quae ovis ter in anno potest τίκτεσθαι, tonderi, ut τρίφορος, e. c. ficus est, quae ter quotannis fructus fert).

τρίπολις, εως, ἡ, triplex urbs. 2) regio tribus urbibus constans.

τριπόλιον, ου, το, herbae genus. Theophr. Dioscor.

τριπόλιστος, ον, (ab inus. πολίζω pro πολέω) triplex, τριπόλιστον οἶτον calamitatem triplicem, i. e. magnam, ingentem, vel inclitam, Soph. Ant. 858. ubi v. Schol. Hermannus perperam scripsit τριπόλιστον οἶκον, ut sit: ter conditam domum a πολίζω, urbem condo.

τρίπολος, ον, (πολέω) ter versus, epith. agri.

τριπόνητος, ον, (πονέω) ter elaboratus, ter textus.

τριπόρθητος, ον, (πορθέω) i. q. τριπορθής.

τριπορθής, ες, (πέρθω) ter captus et direptus.

τριπορνεία, ἡ, triplex vel ter admissi stupri probrum. A seq.

τρίπορνος, ἡ, (πόρνη) quae ter stuprata est, s. meretricis filia et neptis, ipsa ejusdem flagitii rea.

τρίπος, ου, ὁ, poet. p. τρίπους, Il. 22, 164.

τρίπους, ποδος, ὁ, ἡ, neutr. τρίπουν, (ποὺς) tres pedes habens. Subst. ὁ τρίπους, tripus. ὡς ἐκ τρίποδος, Proverb. ut ex tripode, i. e. confidenter, quoniam vates Delphi in tripode sedere solebant.

τρίπρατος, ον, (πιπράσκω) ter venditus, v. τρίδουλος. metaph. veterator.

τριπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) tres habens facies, triceps.

τριπτήρ, ῆρος, ὁ, (τρίβω) tritor. 2) instrumentum, quo aliquid teritur. 3) prelum. 4) vas, in quo aliquid teritur.

τριπτήριον, ου, τό, instrumentum, quo quid teritur.

τρίπτης, ου, ὁ, (τρίβω) tritor. 2) famulus, qui herum suum fricat.

τριπτός, ή, όν, tritus, contusus, concisus.

τρίπτυχος, ον, (πτυχή) triplex, triplicatus. 2) tres.

τρίπωλος, ον, (πῶλος) tres equos habens.

τρίρρυθμος, ον, tribus pedibus constans, scil. versus.

τρίρρυμος, ον, trijugis, epith. currus.

τρὶς, adv. (τρεῖς) ter. 2) multoties, saepe.

τρισάγιος, ον, vel τρισάγιος, ία, ιον, ter sanctus, i. e. sanctissimus. Subst. τὸ τρισάγιον, canticum ex Is. 6.

τρισαέναος, ον, tribus fontibus perennans.

τρισάθλιος, ία, ιον, miserrimus.

τρισάλαστος, ον, intolerabilis, gravissimus.

τρισαλιτήριος, ον, scelestissimus.

τρισάλυπος, ον, minime dolorem adferens. 2) pergratus, jucundissimus.

τρισάνθρωπος, ου, ὁ, ter homo, i. e. miserrimus, it. humanissimus.

τρισάποτμος, ον, infortunatissimus.

τρισαριστεύς, έως, ὁ, qui ter palmam ob strenuitatem obtinuit, fortissimus.

τρισάσμενος, ένη, ενον, lubentissimus.

τρίσαωρος, ον, ter, i. e. admodum intempestivus.

τρισδείλαιος, ον, (δείλαιος) infelicissimus.

τρισδύστηνος, ον, (δύστηνος) ter miser, miserrimus.

τρισεινάς, άδος, ἡ, sc. ἡμέρα, (εἰνάς) tertia εἰνὰς mensis Graeci, i. e. dies vicesima nona, Hes. op 816.

τρισέληνος, ον, (σελήνη) q. d. trilunis, i. e. tres lunas habens.

τρισέλικτος, ον, (ἑλίσσω) i. q. τριέλικτος.

τρισεξώλης, ου, ὁ, (ἐξώλης) perditissimus.

τρισέπαρχος, ου, ὁ, praetor maximus.

τρισευδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ter beatus, felicissimus.

τρισήλιος, ον, fulgentissimus.

τρίσημος, ον, (σῆμα) tria tempora habens, ut trochaeus et iambus, v. ὀκτάσημος.

τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, tredecim.

τρισκαιδεκαέτης, ου, ὁ, (ἔτος) qui tredecim annorum est.

τρισκαιδεκάμηνος, ον, (μὴν) qui est tredecim mensium.

τρισκαιδεκάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, qui, quae, quod tredecim cubitorum est.

τρισκαιδεκαστάσιος, ον, qui est ad alterum ut tredecies ad unum, pondere, pretio etc.

τρισκαιδεκαταῖος, αία, αῖον, qui tertio decimo die fit, vel facit quid. A seq.

τρισκαιδέκατος, άτη, ατον, tertius decimus.

τρισκαιδεκαφόρος, ον, (φέρω) uno anno tredecies fructus ferens. Lucian.

τρισκαιδεκέτης, ες, (ἔτος) tredecim annos natus.

τρισκαιδεκήρης, εος, ἡ, (ἐρέσσω) sc. ναῦς, navis tredecim ordinum.

τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, infortunatissimus

τρίσκαλμος, ον, quae tribus remis agitur.

τρισκαταπτυστος, ον, prorsus exsecrabilis, detestabilis, trifurcifer.

τρισκελής, ές, (σκέλος) tria habens crura, tribus nitens cruribus, s. pedibus, tripus.

τρισκοπάνιστος, ον, (κοπανίζω) ter pistus,

ter pistillo subactus.

τρίσλιπος, ον, (λίπος) genitali succo turgescens, pinguis. dub.

τρίσλοπος, ον, (λοπός) corticem ter per annum mutans, epith. arboris, Theophr. h. pl. 3, 6.

τρισμάκαρ, αρος, ὁ, ἡ, beatissimus.

τρισμακάριος, ια, ιον, idem.

τρισμακάριστος, ιστη, ιστον, idem.

τρισμέγιστος, η, ον, ter maximus.

τρισμός, οῦ, ὁ, (τρίζω) stridor.

τρισμύριοι, αἱ, tricies mille, seu triginta millia. (ῡ)

τρισμυριόπαλαι, adv. (E praec. et πάλαι) v. τρισπάλαι.

τρισοϊζυρος, οῦ, ὁ, calamitosissimus.

τρισόλβιος, ον, ter quaterque beatus.

τρισολυμπιονίκης, ου, ὁ, qui ter in ludis Olympicis vicit. (νῑ)

τρισπίθαμος, ον, (σπιθαμή) tres epithamas aequans, bipedalis.

τρίσπονδος, ον, (σπονδή) proprie in quo ter libatur, e. saepe libatur. v. τριτόσπονδος.

τρισσάκις, adv. (τρισσός) ter.

τρισσάτιος, ον, tertius, ternus.

τρισσαχῇ, adv. tribus locis.

τρισσεύω, f. εύσω, ter, vel tertium facio.

τρισσόθεν, adv. ter.

τρισσοκέφαλος, ον, (κεφαλή) triceps, epith. Cerberi.

τρισσός, Att. τριττός, ή, όν, (τρίς) triplex. 2) ternus, trinus.

τρισσόω, f. ώσω, ter, vel tertium facio. 2) triplico. 3) in tres partes divido. A pr.

τρισσῶς, adv. tripliciter, trifariam. 2) tertio, i. e. tertia vice.

τρισταδιαῖος, ον, (στάδιον) tria habens stadia.

τριστάτης, ου, ὁ, pro τριτοστάτης, ubi v.

τρίστεγον, ου, τό, domus trium contignationum. 2) tertia contignatio. A seq.

τρίστεγος, ον, (στέγη) tria habens tecta, triplici tecto opertus.

τρίστιχος, ον, trisulcus, Gl. Vet. tres versus habens.

τριστοιχί, adv. triplici serie, triplici ordine. A seq.

τρίστοιχος, ον, tribus ordinibus constans, in tres versuum ordines atque strophas explicatus.

τρίστομος, ον, (στόμα) tria habens ora seu ostia. 2) cui triplex est acies.

τρισυλλαβέω, tribus syllabis consto. a seq.

τρισύλλαβος, ον, (συλλαβή) tribus constans syllabis.

τρισυλλάβως, adv. tribus syllabis. A praec.

τρισύνθετος, ον, e tribus compositus.

τρισύπατος, ου, ὁ, ter consul.

τρισυπόστατος, ον, (τρίς, ὑφίσταμαι) tres hypostases habens.

τρισχίλιοι, ιαι, ια, ter mille.

τρισχιλιοφόρος, ον, ter mille, sc. amphoras capiens. Epith. navis.

τρίσχιστος, ον, trisulcus.

τρίσχοινος, ον, tres schoenos continens.

τρισώματος, ον, (σῶμα) tricorpor.

τρίσωμος, ον, idem ab eod.

τριταγωνιστέω, tertias fabulae partes ago, sum tertiarum actor. A seq.

τριταγωνιστής, οῦ, ὁ, tertiarum partium actor, i. e. vilissimus.

τριταΐζω, (τριταῖος) tertiana febri laboro.

τριταϊκός, ή, όν, tertianus. τριταϊκαὶ περίοδοι, circuitus febris tertianae.

τριταϊκῶς, adv. more febrium tertianarum. 2) alternis, tertio quoque die. A praec.

τριταιογενής, ές, (τριταῖος, γίγνομαι) idem quod τριταιοφυής.

τριταιογενῶς, adv. idem quod τριταϊκῶς.

τριταῖος, αία, αῖον, (τρίτος) tertius, tertianus. 2) triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die aliquid accidit.

τριταιοφυὴς πυρετός, (φυή) febris, tertianae naturam habens.

τριταλαντιαῖος, αία, αῖον, idem quod seq. et a seq.

τριτάλαντος, ον, (τάλαντον) qui trium est talentorum.

τριτάλας, αινα, αν, miserrimus.

τριτάνυστος, ον, (τανύω) valde longus.

τρίτατος, ατη, ατον, tertius, Superl. a τρίτος.

τριτεγγόνη, ης, ἡ, trineptis. A seq.

τριτέγγονος, ου, ὁ, trinepos.

τριτεία, ας, ἡ, (τριτεύω) vel τὰ τριτεῖα, sc. μέρη, praemia vel munia certaminis tertia ex ordine dignitatis, tertiae partes, tertia palma.

τριτεύς, έως, ὁ, tertia medimni pars. A seq.

τριτεύω, f. εύσω, (τρίτος) tertius sum, tertias obtineo.

τριτημοριαῖος, αία, αῖον, (τρίτη, μοῖρα) qui facit tertiam partem, tertia pars.

τριτημορίζω, in tres partes divido, tertio. Gl. Vet. A seq.

τριτημόριον, ου, τό, (τρίτος, μόριον) tertia pars rei, triens.

τριτημορίς, ίδος, ἡ, tertia pars, tertia portio, i. e. una de tribus. Ex iisd.

τριτοβάμων, ὁ, ἡ, (βαίνω) epith. baculi, cui innitimur, quia tertii pedis vicem praestat. (ᾱ)

τριτογένεια, ας, ἡ, tritogenia, Minervae epith. Ex τριτώ, Boeot. caput, et γίγνομαι, nascor, quia e capite Jovis nata, vel a τρίτος, quia tertia mensis die.

τριτοκόλλυβον, ου, τό, genus parvi numismatis: ap. Pollux.

τριτομηνίς, ίδος, ἡ, (μήν) tertio mensis dies.

τρίτον, adv. (τρίτος) tertium, tertio.

τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ) qs. tertius pater, proavus. 2) generis auctor. 3) Athenis τριτοπάτορες dicti Cottus, Gyges et Briareus.

τρίτος, η, ον, (τρεῖς) tertius.

τριτόσπονδος, ον, (σπονδή) saepe libans. v. τρίσπονδος.

τριτόσπορος, ον, (σπορά) nepos vel neptis.

τριτοστάτης, ου, ὁ, et τριστάτης, (ἵσταμαι) per Syncopen, qui praesuli seu praecentori (κορυφαίῳ) tertius est, qui tertias partes tenet, vel tertium locum. Apud LXX dicitur et τριστάτης, pro tribuno, praefecto.

τριτόω, f. ώσω, (τρίτος) tertio facio. 2) in tres partes divido.

τριττός, vide τρισσός.

τριττύα, ας, ἡ, et τριττύς, ύος, ἡ, (τριττός) ternio. 2) tertia pars. 3) sacrificium suis, hirco et ariete constans, quod perfectum dicitur.

τριττυαρχέω, sum τριττυάρχης, v. sq.

τριττυάρχης, et τριττύαρχος, ου, ὁ, (ἄρχω) qui praeest tertiae parti tribus.

τριττύς, vel τριτύς, ύας, ἡ, (τριττός) ternio. 2) triens, tertia pars. 3) tribus.

τρίτως, adv. tertio loco.

τριφαλαγγία, ας, ἡ, (τρίς, φάλαγξ) triplicata s. in tres partes divisa phalanx.

τριφάσιος, ια, ιον, (τρεῖς) triplex, trifarius.

τριφίλητος, ον, maxime amabilis, carissimus.

τριφορέω, ter fero.

τρίφορος, ον, (φέρω) trifera, epith. fici.

τριφυής, ές, (φυή) triplicem naturam habens. 2) trifidus, triplex: triceps, tricipitinus.

τρίφυλλον, ου, τό, trifolium. A seq.

τρίφυλλος, ον, (φύλλον) terna folia habens.

τρίφυλος, ον, (φυλή) tribus tres habens.

τρίχα, adv. (τρίς) tripliciter, trifariam.

τριχάϊκες, οἱ, (θρίξ, ἀΐσσω) quorum capilli et cristae agitantur, cristati, celeres, bellicosi. 2) trifariam divisi. Epith. Doriensium incertae significationis, Od. 19, 177.

τριχάλιετος, ον, (χαλέπτω) valde iratus.

τρίχαλκος, ου, ὁ, trichalcus, teruncius; nummus vilis.

τριχᾶλος, ον, Dor. p. τρίχηλος, (χηλή) trifidus, triplex, κῦμα, i. q. τρικυμία, Aeschyl. Sept. 745.

τρίχαπτος, ον, vel πτός, όν, (θρίξ, ἅπτω) propr. a pilis textus. Unde Subst. τὸ τρίχαπτον, vestis talis proprie. 2) vestis e tenuissimis filis, ut sericis etc. texta, subtilis, pretiosa. LXX. Pollux.

τριχάς, άδος, ἡ, (θρίξ) turdi species.

τριχῆ, adv. (τρίχα) tripliciter.

τριχόλαβον, τό, poet. p. τριχολάβιον.

τριχανής, ον, (χαίνω) tripliciter hians, vasto hiatu hians.

τριχθά, adv. (τρίχα) tripliciter.

τριχθάδιος, idem quod τρισσός, in Epigr.

τριχία, ίας, ἡ, (θρίξ) morbus, quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit.

τριχίας, ου, ὁ, vel τριχίς, item τριχίς, (θρίξ) piscis nomen, e genere apuarum.

τριχίασις, ιως, ἡ, (θρίξ) vitium oculorum, quum pili in palpebris pungentes et inutiles enascuntur. 2) affectio, quum in urinis feruntur quaedam capillis albis similia. 3) malum in mammis.

τρίχινος, ίνη, ινον, (θρίξ) qui e pilis est, cilicinus.

τριχίον, ου, τό, pilus, Dim. a θρίξ.

τριχίς, ίδος, ἡ, (θρίξ) piscis quidam, ossa pilis similia habens.

τριχοβόρος, ον, (βορά) pilos arrodens.

τριχοβρῶτες, ων, οἱ, (βιβρώσκω) vermiculi pilos arrodentes, tineae, teredines.

τριχοειδῶς, adv. (θρίξ, εἶδος) pilorum seu capillorum modo.

τριχόθεν, adv. (τριχῆ) tribus a locis.

τριχοίνικος, ον, trium choenicum capax.

τριχοκόμος, ον, (θρίξ, κόμη) comae curam impendens, capillorum studiosus.

τριχοκοσμητής, οῦ, ὁ, comae ornandae artifex.

τριχοκουρία, ἡ, (κουρά) tonsura comae.

τριχολάβιον, ου, τό, vel τριχολαβίς, ίδος, ἡ, (λαμβάνω, λαβή) volsella.

τριχολογέω, f. ήσω, (λέγω) pilos lego seu colligo, aut floccos.

τριχόμαλλος, ον, villosus.

τριχομανές, τό, filicula, herba, ap. Theophr.

τρίχορδον, τό, (χορδή) instrumentum musicum, tribus chordis.

τριχορία, ας, ἡ, (τρίς, χορός) triplex chorus.

τριχοῤῥοέω, f. ήσω, (θρίξ, ῥόος) pilorum seu capillorum defluvio laboro.

τριχοῤῥυέω, (ῥέω) idem.

τριχοτομέω, f. ήσω, (θρίξ, τομή) pilos deseco.

τριχοτομέω, (τρίχα, τομή) in tres partes divido.

τριχοτομία, ας, ἡ, sectio, seu partitio in tres partes.

τριχοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω) pilos arrodens.

τριχοῦ, adv. (τριχῇ) tripliciter, tribus locis.

τρίχους, ουν, (τρίς, χόος) tres congios capiens.

τριχοφυέω, capillos produco. A seq.

τριχοφυής, ές, (θρίξ, φύω) capillos producens.

τριχόφυλλος, ον, (φύλλον) folia habens capillata, seu capillamentis similia.

τριχόω, f. ώσω, (θρίξ) pilosum reddo, pilos induco, pilo, capillo. τετριχωμένος, setosus.

τρίχρονος, ον, trium temporum; ut λέξις τρίχρονος.

τρίχρωμος, ον, (τρίς, χρῶμα) tricolor.

τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (χρώς) idem.

τρίχυφος, ον, trilicio textus, densus textura, a τρίχα et ὑφή, vel e pilis textus, item subtilis etc. ut τρίχαπτος, e θρίξ et ὕφος.

τριχώδης, ες, (θρίξ) pilosus, villosus. 2) capillis similis, capilli speciem referens.

τρίχωμα, ατος, τό, (τριχόω) capillamentum, pilosum villosumque tegmen.

τριχῶς, adv. (τρίχα) tripliciter, trifariam, in tres partes.

τρίχωσις, εως, ἡ, (τριχόω) pilorum emissio. 2) idem quod τριχία, pilositas, capillamentum.

τριχωτός, ή, όν, pilosus, crinitus, capillatus.

τριψεργία, ἡ, (τρίβω, ἔργον) assiduitas in labore.

τριψημερέω, (ἡμέρα) diem tero, diem extraho, cunctor.

τρίψις, εως, ἡ, (τρίβω) tritus, tritura. 2) frictus seu frictio.

τριωβολιμαῖος, αία, αῖον, triobolaris, tres obolos valens, vilis. A seq.

τριώβολον, ου, τό, (ὀβολός) triobolium, Gl. Vet. tressis

τριωνυμία, ας, ἡ, tria nomina. A seq.

τριώνυμος, ον, (ὄνομα) tria nomina habens.

τριώνυχος, ον, (ὄνυξ) tres cuspides habens, tridens.

τριώπης, ου, ὁ, (ὤψ) tres oculos s. tres vultus habens, fem. τριωπίς, ίδος, ἡ, inauris, monile, cf. τρίγληνος, τριόφθαλμος, it. animal locustae simile.

τριώροφος, ον, (ὄροφος) tres habens contignationes, triplex habens tectum.

τρομερός, ρά, ρόν, (τρόμος) tremulus, trepidus.

τρομέω, (τρόμος) tremo, trepido. 2) contremisco. 3) horreo, timeo aliquem.

τρομικός, ή, όν, tremebundus.

τρομοποιέω, tremefacio.

τρόμος, ου, ὁ, (τρέμω) tremor, timor.

τρομώδης, ες, tremulus, trepidus. A praec.

τρόπαιον, ap. Atticos recentiores, vel τροπαῖον, ap. veteres Atticos, ου, τό, monumentum fugae hostium, tropaeum. τρόπαιον πολεμίων, pro κατά πολεμίων, de hostibus devictis erectum. A seq.

τροπαῖος, αία, αῖον, (τροπή) is, cujus fit conversio, seu qui convertitur.

τροπαιοῦχος, ου, ὁ, (τρόπαιον, ἔχω) tropaeum tenens, vel in cujus potestate sunt tropaea.

τροπαιοφορία, ας, ἡ, tropaeorum gestatio in triumpho. A seq.

τροπαιοφόρος, ον, tropaeum gestans.

τροπαλίζω, (τροπή) verto.

τροπαλισμός, ου, ὁ, conversio, mutatio. A pr.

τροπάω, (τροπή) verto, converto.

τροπέω, verto, in fugam verto.

τροπή, ῆς, ἡ, (τρέπω) conversio, versio, mutatio, conversio in fugam, consternatio. τροπή χειμερινή, bruma, τροπή θερινή, solstitium. Sed et de aequinoctio dicitur τροπή.

τροπηξ, ηκος, ὁ, manubrium remi.

τροπίας, ου, ὁ, ut τροπίας οἶνος, q. d. vinum versum, fugiens, vappa. A praec.

τροπίδιον, ου, τό, (τρόπις) lignum ad carinam navis idoneum.

τροπίζω, f. ίσω, (τρόπις) carina instruo.

τροπικός, ή, όν, (τροπή, τρόπος) tropicus, de conversionibus solaribus, ut τροπικοὶ κύκλοι, tropici circuli, τροπικὰ σημεῖα, signa in Zodiaco, ubi fiunt τροπαί. At τροπικαὶ λέξεις, figuratae dictiones.

τροπικῶς, adv. tropice, figurate.

τρόπις, ιος, vel εως, ἡ, (τρέπω) carina, ima navis pars; navis, metaph. principium.

τροπολογέω, f. ήσω, (τρόπος, λόγος) tropis in sermone utor, tropice seu figurate loquor.

τροπολογία, ας, ἡ, tropicus et figuratus sermo. 2) sermo historiam ad emendationem morum conferens.

τρόπος, ου, ὁ, (τρέπω) modus. 2) mos, ritus, consuetudo. 3) studium, institutum, secta, mores, vitae ratio, ingenium, indoles, animus. 4) tropus in verbis, deflexio a communi usu.

τροπός, οῦ, ὁ, (τρέπω) rudens et funis nauticus, lorum, quo remus scalmo alligatur.

τροποφορέω, f. ήσω, mores et ingenium alicujus fero seu tolero.

τροπόω, f. ώσω, (τροπή) in fugam verto et vinco. 2) lorum (v. τροπός) alligo.

τροπωτήρ, ῆρος, ὁ, funis seu lorum, quo remus ad scalmum alligatur. A praec.

τροφαλίς, ίδος, ἡ, (τρέφω, coagulo) caseus; quod e lacte coagulato fit, frustum e recenti et tenero caseo: colostrum.

τροφεῖον, ου, τό, merces seu praemium educationis; alimonium, nutrimentum, alimentum. A seq.

τροφεύς, έως, ὁ, altor, nutritor. A seq.

τροφεύω, f. εύσω, nutrio, alo. A pr.

τροφέω, alo, nutrio. A seq.

τροφή, ῆς, ἡ, (τρέφω) victus, cibus, esca, pabulum, alimonia.

τρόφημα, ατος, τό, (τροφέω) alimentum, cibus.

τροφίας, ου, ὁ, (τροφή) altilis, alumnus.

τρόφιμος, ίμη, ιμον, (τρέφω) alimentum praebens, alens, herus, qui famulitium alit. 2) alumnus, is, quem domi nostrae alimus.

τροφιμότης, ητος, ἡ, nutritio, vis alendi. A pr.

τρόφις, ιος, ὁ, ἡ, alumnus, bene nutritus, crassus, pinguis, educatus, adultus, magnus. 2) frater. τρόφι κῦμα, fluctus decumanus, vehementior.

τροφιώδης, ες, ὁ, ἡ, densus, coagulatus.

τροφόεις, όεσσα, όεν, όεντος, (τροφή) bene altus et nutritus, ideoque crassus, pinguis. τροφόεν κῦμα, idem quod τρόφι.

τροφός, οῦ, ὁ, ἡ, (τρέφω) altor, nutrix, nutricula. 2) alumnus, vel alumnus, θρέμμα.

τροφοφορέω, f. ήσω, educo, educationis molestias perfero. A seq.

τροφοφόρος, ου, ὁ, (τροφή, φέρω) educator.

τροφώδης, ες, (τρέφω) alimento abundans. 2) densus, coagulatus.

τροχάδην, adv. (τρέχω) currendo.

τροχάζω, f. άσω, (τρόχος) citato gradu feror s. incedo, propero, festino. 2) decurro; genus exercitationis militaris. ap. Polyb.

τροχαϊκός, ή, όν, (τροχαῖος, 2.) trochaeis constans, trochaicus.

τροχαϊκῶς, adv. per trochaeum s. trochaeos. A pr.

τροχαῖος, αία, αῖον, (τρόχος) cursorius, cursui aptus, vel qui cursu fit. 2) trochaeus, pes metricus, constans priore longa et posteriore brevi. ἡ τροχαία, Subst. via.

τροχαλεῖον, ου, τό, (τροχαλός) orbis, globus.

τροχαλία, ας, ἡ, (τροχαλός) rota, quae circumagitur ad aquam educendam, trochlea.

τροχαλιώδης, ες, habens formam τροχαλίας A pr.

τρόχαλος, ου, ὁ, (τρέχω) septum aulae, cortis, maceria e rotundis lapidibus. item cumulus lapidum. v. τρόχμαλος. 2) rotundus lapillus, it. globus, qui circumagi potest.

τροχαλός, ή, όν, (τρέχω) velox, citus, currens. 2) rotundus, circularis, item in neutro circulus, ut ap. Arat. de galaxia.

τροχαλῶς, adv. cito, velociter, cursim.

τροχαστήρ, ῆρος, ὁ, (τροχάζω) pars puppis. 2) genus tormenti. 3) coxae caput, quia in acetabulo circumagitur.

τροχάς, άδος, ἡ. αἱ τροχάδες, eaedem quae ἐνδρομίδες.

τροχάω, (τροχή) curro, cursito. τροχόων et τροχόωσα, currens, poet. pro τροχῶν, τροχάων, ῶσα, ῶον.

τροχερός, ρα, ρόν, (τροχός) rotundus, volubilis in modum rotae. 2) currens, citus.

τροχή, ῆς, ἡ, (τρέχω) via.

τροχηλασία, ας, ἡ, (ἐλαύνω) currus agitatio et cursus, aurigatio.

τροχηλατέω, aurigor. 2) poenis excrucio, terroribus persequor; ap. Eurip. A seq.

τροχηλάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) auriga.

τροχηλία, ας, ἡ, v. τροχαλία.

τροχιά, ᾶς, ἡ, (τροχός) rotae vestigium, orbita.

τροχίζω, (τροχός) rota torqueo. Pass. in rota (equuleo) torqueor.

τροχιλαία, et τροχιλία, ας, ἡ, idem quod τροχαλία, trochlea.

τροχιλος, sive τροχίλος, ου, ὁ, (τρόχος) aviculae nomen, trochilus, regulus, rex avium.

τροχις, ιος, ὁ, (τρέχω) cursor, nuncius, pedissequus. 2) sedulus.

τροχίσκος, ου, ὁ, (τροχός) rotula. 2) pastillus.

τρόχμαλος, ὁ, et τρόχμαλον, ου, τό, maceria rustica. v. τρόχαλος.

τροχοδινέω, f. ήσω, (δινέω) in orbem circumago.

τροχοειδής, ές, (εἶδος) rotae seu orbes speciem habens, rotundus.

τροχαιος, οεσσα, οεν, rotundus. 2) volubilis in modum rotae vel orbis.

τροχοπέδη, ης, ἡ, (πέδη) sufflamen, quo rotorum cursus ligatur, seu lignum, quod per duas trajectum rotas, vel subjectum rotae, cursum sistit.

τροχοποιέω, rotas facio. A seq.

τροχοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) rotorum faber.

τρόχος, ου, ὁ, (τρέχω) cursus. 2) locus, in quo curritur, in quo se cursu exercent, gymnasium, stadium.

τροχος, οῦ, ὁ, (τρέχω) rota. 2) orbis saltatorius; ap. Xenoph. 3) instrumentum torquendi, Lat. equuleus. 4) massa rotunda, ut adipis etc.

τρυβλιον, aut τρυβλίον, ου, τό, (τρύω) catinus, paropsis, patina.

τρυγαβόλιον, ου, τό, (τρύγη, βολή) vel potius τρυγηβόλιον, locus in quo reconditur messis. Hesych.

τρυγάω, f. ήσω, (τρύγη) fruges colligo, meto. 2) uvas carpo, vindemio. metaph. fruor, percipio. item, emungo aliquem pecunia.

τρυγηρός, ά, όν, (τρύξ) faeculentus.

τρυγητος, οῦ, ὁ, (τρυγάω) pro τρυγητός, vindemia.

τρυγέω, sicco, arefacio. τρυγεῖσθαι, exsiccari.

τρυγη, ης, ἡ, (τρύγω) fruges cereales, fructus, messis. 2) vindemia. 3) etiam pro siccitate.

τρυγητήρ, ῆρος, ὁ, (τρυγάω) vindemiator, qui demit et colligit fruges et uvas.

τρυγητήριον, ου, το, torcular, torcularr.

τρυγητής, οῦ, ὁ, vindemiator.

τρυγητικος, ή, όν, vindemialis. A seq.

τρυγητός, οῦ, ὁ, (τρυγάω) vindemia, vindemiae tempus.

τρυγηφαγος, ον, cerealium frugum comestor, ut curculio.

τρυγηφάνιος, ον, (τρύγη, φαίνομαι) qui fit e fraecibus uvorum etc. epith. vini secundarii. τὸ τρυγηφάνιον, fraceo.

τρυγηφόρος, ον, (τρύγη, φέρω) uvae seu uvarum ferax. 2) frugum ferax.

τρυγίας, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum faeculentum, vini reliquiae cum faece.

τρυγίζω, faeculentus evado.

τρυγινος, ίνη, ινον, faecatus, e faecibus expressus.

τρυγικος, η, όν, (τρύξ) faeculentus. 2) idem quod τρυγῳδικός, ut τρυγικος χορός, Ar.

τρυγόβιος, ον, (βίος) faece vivens.

τρυγοδαίμων, ονος, ὁ, daemon scurricus, histrionica faece perunctus etc.

τρυγοδιφάω, (διφάω) faecem scrutor. v. seq.

τρυγοδίφησις, εως, ἡ, ludus, in quo ore extrahitur aliquid in faece demersum. Pollux. A pr.

τρύγοιπος, ου, ὁ, (ἶπος) vas vimineum, quod coli loco supponitur vino recens calcato et e torculari effluente, colum vinarium.

τρύγω, sicco. Hesych.

τρυγῳδέω, f. ήσω, conviciis incesso. (A τρυγῳδός, ubi v.)

τρυγώδης, ες, (τρύξ) faece plenus. 2) faecem referens, faeculentus.

τρυγῳδία, ἡ, comoedia, v. τρυγῳδός.

τρυγῳδικός, ή, όν, comicus. A seq.

τρυγῳδός, οῦ, ὁ, (τρύξ, ᾠδή) qui faecibus peruncta facie, et curru vectus conviciis incessit praetereuntes, comicus poeta.

τρύγων, ονος, ὁ, (τρύζω) turtur. 2) piscis marinus, Parthen. 3, 3.

τρυγώνιον, ου, τό, palumbula. Dimin. a praec.

τρυζω, f. ύσω, v. τρίζω, murmuro.

τρυηλης, ὁ, vel trulla, aut poculum, a τρύω, tero, rado, vel, ut aliis placet, clavatus, ab eodem et ἧλος. Lucian.

τρυλίζω, vel τρυλλίζω, idem quod τρίζω.

τρύμα, ατος, τό, vel τρύμη, (‒ ‒) ης, ἡ, (τρύω) foramen a terebra. 2) veterator, longo rerum usu veluti tritus. v. τρίμμα.

τρυμαλιά, ᾶς, ἡ, foramen. A pr.

τρυμάτιον, ου, τό, parvum foramen. Dim. a τρύμα.

τρυξ, υγός, ἡ, vinum recens, mustum nondum percolatum. 2) faex vini, faex olei, s. faeces uvarum, olivarum, pomorum. 3) uva; ap. Lycophr. 4) scoria ferri.

τρύπα, ης, ἡ, (τρύω) foramen. 2) terebra.

τρυπάνη, ης, ἡ, terebra. A pr.

τρυπανίζω, f. ίσω, terebro, pertundo. A praec.

τρυπάνιον, τό, Dim. a seq.

τρύπανον, ου, τό, (τρύπα) terebrum, terebra. 2) veterator. (‒ ᴗ ᴗ)

τρυπανοῦχος, ὁ, (ἔχω) terebrae manubrium.

τρυπάω, f. ήσω, (τρύπα) terebro, perforo, pertundo; etiam de coitu dicitur, cum derivatis.

τρύπημα, ατος, τό, foramen. (‒ ‒ ᴗ) A praec.

τρύπησις, εως, ἡ, terebratio. (‒ ‒ ᴗ)

τρυπητής, οῦ, ὁ, terebrator.

τρυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (τρύω, ἀνήρ) virum s. homines atterens, i. e. conficiens, excrucians, emacerans. (‒ ‒ ‒)

τρυσίβιος, ον, (τρύω, βίος) vitam vexans, molestus.

τρυσίππιον, τρύσιππον, vel τρυσιππεῖον, ου, τό, (ἵππος) nota inusta equo, longo labore trito et confecto.

τρύσις, εως, ἡ, adflictio, aerumna. (‒ ᴗ)

τρυσμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

τρυσσος, η, όν, adflictus, aeger.

τρυτανεύω, expendo.

τρυτάνη, ης, ἡ, (τρύω) trutina.

τρυφάλεια, είας, ἡ, (τρεῖς, φάλος) galea, tres conos habens.

τρυφαλίς, ίδος, ἡ, (τρύφος) frustum, Lucian.

τρυφάω, f. ήσω, (τρυφή) delicate vivo, deliciis indulgeo, laute vivo. 2) efferor et exsulto laetitia. 3) insolens sum et arrogans. Gl. Vet. luxurior, abundo, delicias facio.

τρυφεραίνομαι, (τρυφερός) idem. τρυφερανθείς, fastidium simulans. aor. 1. pass. part.

τρυφερεύομαι, idem.

τρυφερόβιος, ον, (βίος) delicate, molliter, laute vivens.

τρυφερός, ρά, ρόν, (τρυφή) tener, mollis, delicatus, luxuriosus.

τρυφερότης, ητος, ἡ, mollities. A pr.

τρυφεροστήμων, ὁ, ἡ, (στήμων) mollis, delicatus, epith. vestis.

τρυφερόχρως, ῶτος, vel τρυφερόχρως, όχρωτος, ὁ, ἡ, habens cutem teneram, delicatulus.

τρυφή, ῆς, ἡ, (θρύπτω) deliciae, mollities, luxus, delicata vita. 2) insolentia, fastus, arrogantia; hinc animi insolentia. αἱ τρυφαί, fructus praestantissimi, sapidissimi. *Aquila.*

τρυφηλός, ή, όν, delicatus, deliciis deditus. A pr.

τρύφημα, ατος, τό, (τρυφάω) a quo deliciae percipiuntur, deliciae.

τρυφητής, οῦ, ὁ, deliciarum consectator, delicatae vitae amans, belluo, vorax.

τρυφατιάω, delicias capto, delicias appeto. A pr.

τρυφατικός, ή, όν, (τρυφητής) libidini et voluptati deditus.

τρυφοκαλάσιρις, εως, ἡ, (τρυφή, καλάσιρις) calasiris delicatior, mollior.

τρύφος, εος, τό, (θρύπτω) fragmentum, frustum; frustulum panis.

τρυχαλός, ή, όν, i. q. τρυχηρός.

τρυχηρός, ρά, ρόν, (τρῦχος) attritus et lacer in modum τρύχους.

τρύχινος, ίνη, ινον, tritus, scissus, consutus e pannis attritis. (‒ ᴗ ᴗ)

τρυχίον, ου, τό, pannus attritus seu lacer. Dim. a τρύχος.

τρύχνος et τρυχνα, idem quod στρύχνος, apud Poet.

τρύχος, vel τρῦχος, εος, τό, (τρύχω) pannus lacer et attritus. 2) attritio. (Prior scriptura τρύχος vitiosa esse videtur, quum ubique υ longum reperiatur, v. Reisigii synt. crit. p. 20.)

τρυχόω, f. ώσω, attero, absumo, exhaurio, conficio. τετρυχωμένος, afflictus, perf. pass. part. A seq.

τρύχω, f. ξω, (τρύω) adflicto, carpo, consumo. (‒ ‒)

τρύχωσις, εως, ἡ, (τρυχόω) vexatio, adflictio. (‒ ‒ ᴗ)

τρύω, legitur fere nonnisi in pf. pass. τέτρυμαι, reliqua tempora petuntur a τρύχω. - tero, extero, attero: vexo, divexo: fatigo, molesto, domo, exhaurio, conficio, eneco: τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι, miseriis confecti, Hdt. 6, 12. cf. 1, 22. Ruhnkn. ad Tim. p. 47. 2) perforo, contero. (‒ ‒)

τρωγάλια, ων, τά, (τρώγω) bellaria.

τρωγάλιος, ον, (τρώγω) edulis.

τρωγλη, ης, ἡ, (τρώγω) caverna, seu foramen.

τρωγλητης, οῦ, ὁ, (τρώγλη) hirundinum genus in cavernis nidulantium dub.

τρωγλῖτις, ιδος, ἡ, vel τρωγλοδῦτις, ιδος, ἡ, sc. σμύρνα, myrrhae species, Alex. Trall.

τρωγλοδύνω, cavernam subeo, in cavernis habito.

τρωγλοδυτέω, f. ήσω, idem. A seq.

τρωγλοδύτης, ου, ὁ, (τρώγλη, δύω) qui cavernas subit, habitat in cavernis, Troglodytes, genus Afrorum.

τρωγλοδυτικός, ή, όν, cavernas subiens, habitans. 2) pertinens ad Troglodytas. A pr.

τρωγλοδυτικῶς, adv. Troglodytarum more.

τρωγλοδῦτις, ιδος, ἡ, v. τρωγλῖτις.

τρωγλοδύτας, ου, idem quod τρωγλοδύτης.

τρωγλοδύω, (τρώγλη, δύω) i. q. τρωγλοδύνω, partic. Batrach. 52.

τρώγω, f. τρώξομαι, aor. ἔτραγον, aor. p. ἐτράγην, rodo, arrodo, comedo.

τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorax, mandaco. 2) impostor, versutus, deceptor. 3) piscis quidam, tructa. A praec.

τρωκτός, ή, όν, qui comedi potest aut solet, edulis, esculentus.

τρῶμα, τό, (τρώω) Ion. p. τραῦμα, vulnus, damnum, detrimentum, clades.

τρωματίζω, f. ίσω, Ion. p. τραυματίζω, vulnero, Hdt.

τρωματίης, ου, ὁ, Ion. p. τραυματίας, saucius, Hdt. 3, 79.

τρώμη, ἡ, Dor. τρώμα, i. q. τρῶμα, τραῦμα, Pind. P. 4, 483.

τρώννυμι, τρωννύω, i. q. τρώω, τιτρώσκω, dub.

τρώξ, ὁ, gen. τρωγός, (τρώγω) gurgulio, vermiculus, qui legumina arrodit. 2) τρώγλη, Hesych.

τρωξαλλίς, ιδος, ἡ, (τρώγω) grillus, acetaria, Philox. escaria, al. Gl. Vet.

τρώξανα, τά, rami tenelli, qui a pecore arrodantur.

τρωξάρτης, ου, ὁ, (τρώγω, ἄρτος) panivorus; nomen muris in Batrachom.

τρώξιμος, ον, (τρώγω) qui comedi potest aut solet, edulis.

τρῶξις, εως, ἡ, (τρώγω) esio, rosio.

τρωπάω, poet. p. τρέπω, verto, converto, muto. Med. revertor.

τρῶσις, εως, ἡ, (τρώω) vulneratio, vulnus, ictus.

τρωσμός, οῦ, ὁ, vulnus.

τρωτός, ή, όν, (τιτρώσκω) vulneratus, laesus. 2) vulnerabilis, qui vulnerari laedive potest.

τρώυμα, τά, Ion. p. τραῦμα, olim lectum Hdt. 4, 180. sed falso, p. τρῶμα, v. Gaisford.

τρωχάω, poet. pro τρέχω, curro, Hom.

τρώω, vulnero; noceo, laedo, corrumpo, ut βλάπτω, Hom. Vox est mere poetica, prosa oratio usurpat pleniorem formam τιτρώσκω.

τύ, Dor. p. σύ, et σε encl.

τυγχάνω, f. τεύξομαι, aor. 2. ἔτυχον, aor. 1. Ep. ἐτύχησα, perf. τετύχηκα, Hom. it. τέτευχα, Hdt. 3, 14. et τέτυχα, Lobeck. Phryn. p. 395. perf. p. τέτυγμαι. — A) c. gen. assequor, attingo, in qua significatione proprie dicitur de jaculatoribus, ut τυγχάνειν σκοποῦ, scopum attingere, Plato de legg. cui opponitur ἁμαρτάνειν s. ἀφαμαρτάνειν, aberrare jactu vel ictu. Hinc ap. Homerum frequenter jungitur verbis βάλλειν, οὐτᾶν et sim., at Il. 5, 98. καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, ubi cogitatione suppleri debet genit. cf. Il. 5, 287. 579. 7, 243. Od. 19, 452. Omissi gen. notanda sunt imprimis haec exempla, ubi ex sententiarum nexu suppleri debet εὐχῆς, voti vel sim. Il. 23, 466. οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας, non voti compos factus est inter flectendum, i. e. non feliciter flexit. cf. Od. 12, 106. Sed haec possunt etiam trahi ad n. 3. — Additus est gen. Il. 5, 587. τύχε γάρ ῥ' ἀμαθοῖο βαθείης, 23, 857. ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ. Sed diversa constructione ponitur etiam accusativus; et quidem plerumque si homo vel animal jactu percussum est, contra, ubi de inanimatis agitur, genit. frequentior; ἦν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας, Il. 4, 106. cf. 5, 582. 12, 394. 13, 371. 15, 581. Od. 22, 7. 2) reperio, invenio, alicui casu obvius fio, incido in aliquid, Xen. Cyn. 3, 7. sine casu, Od. 21, 13. Hes. Th. 973. Hinc ὁ τυχών, quem primum fors obtulerit, in quem primum incideris, quivis, quilibet, interdum etiam vulgaris, vilis. παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, a quovis pecunias accipere, Xenoph. οἱ τυχόντες, plebs, Xen. Mem. 3, 9, 10. τὰ τυχόντα, res quaelibet ac vulgo expositae. ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι, quaevis ligna et animantia venerari et divino cultu dignari, Xenoph. 3) nanciscor, assequor, obtineo, impetro, adipiscor, potior aliqua re, compos fio alicujus rei, etiam c. gen. παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος, humanitatis officia ex te consecutus, abs te amice et humaniter acceptus, Od. 15, 158. cf. 6, 290. Theogn. 255. 256 μήτε συγγνώμης μήτε λόγου μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς, neque veniam debet impetrare neque ut audiatur a judicibus et rationes facti sui afferat obtinere neque ut aequiores in eam sint judices nec summo agant jura, Demosth. πάλιν vel αὖθις τυχεῖν, recuperare, iterum consequi, τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, principatum amissum recuperare cupiens, Plat. Diversa constructione etiam cum accus. reperitur, τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι, omnia quae cupiunt ut consequantur, in me positum esse intelligunt, Soph. O. R. 597. νίκης ἀνεύξω, Soph. O. C. 1106. τυγχάνειν τὰ βέλτιστα, Xen. Oec. 7, 7. Adjungitur etiam gen. pers., ut ταῦτα τεύξομαι σέθεν, haec abs te impetrabo, Eur. ταῦτα σοῦ τυχόντες, quam haec abs te impetraverit, Xen. exp. 6, 6, 17. (4, 31.) Sed huc trahendi non sunt loci, in quibus omisso genitivo sequitur ἃ a seq. verbo pendens, ut τυχοῦσ' ἃ βούλομαι, Eur. Med. 741. τυχεῖν ἃ ἠβούλετο. Xen. Cyr. 6, 1, 18. (33.) Utriusque generis exempla confudit Elmslejus ad Eur. l. l. Omittitur gen. Il. 8, 431. ὅς κε τύχῃ, qui id nactus fuerit, sc. ut moriatur. B) 1) Accido, evenio, contingo, sum, et quidem fortuito, εἴπερ τύχησι μάλα σχεδόν, si forte prope adsit, Il. 11, 116. cf. 17, 748. Od. 10. 87. 2) succedo, de susceptis, καί μοι μάλα τύγχανε πάντα, omnia mihi bene succedebant, Od. 14, 231. Hinc τυγχάνει μοι, contigit mihi: nanciscor. οὕνεκά μοι τύχε πολλά, Il. 11, 684. Imprimis frequens hic usus verbi τυγχάνω est Atticis, ita ut fere in verbum auxiliare transierit. Proprie hujus verbi vis est: accidit ut sim, forte s. fortuito sum, et ponitur tam personaliter quam impersonaliter, εἰ οὕτως ἔτυχεν, si forte ita contigerit, Aristot. eth. 2, 8. ὡς ἔτυχεν, ut sors tulerit, Dem. οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, non sine caussa et temere, Polyb. Ita quoque cum aliis adverbiis, loci, temporis et qualitatis, jungitur, veluti ὅπου ἂν τύχῃ, ὅπῃ ἂν τύχῃ, ubilibet, quolibet in loco, qualibet in parte. ὁπόθεν τύχοιεν, undelibet, Thuc. ὅτε ἔτυχε, quovis tempore, Aristot. ὅταν τύχωσι, quum res ita tulerit, id. ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχε, ut cuique opportunum fuit, ut quisque potuit, Plat. ᾗ ἔτυχε, ὅπου ἔτυχε, sine ordine, temere, Xen. τοῦ τυχόντος, pretio vilissimo, Xen. Mem. 2, 3, 5. Modus, qui post dictas particulas sequitur, ex totius loci indole pendet. De partic. τυχών vide supra 2. — 3) Propter hanc casus fortuiti notionem, quae huic verbo inest, frequentissime legitur addito participio, praesertim verbi εἰμί, ut ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, jam tum enim in Aegina erant, Thuc. Nam in interpretatione Latina plerumque illud participium solum reddimus et quidem per id tempus, cujus est verbum thema habens τυγχάνω, proprie vero ἔτυχον ὄντες est: forte erant. — Sic etiam Homerus, τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον, acciderat enim, ut navis iret, vel forte tum navis ibat, Od. 14, 334. 19, 291. ὡς τύχοι ναῦς νηΐ προσπεσοῦσα, prout contingebat ut navis in navem incurreret, prout casu et forte fortuna navis in navem incurrebat. Subaudiendum est interdum partic. ut ἀναπαύοντο ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστος, sc. ἀναπαυόμενοι vel ὄντες, quiescebant qualibet in loco, Xenoph. At ne opus quidem est, ut in talibus suppleatur partic., vide supra B, 2. nam τυγχάνω per se est fortuito sum. Quare nec dubium esse potest, quin recte dici possit ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, sine ὤν, intus est, Soph. Aj. 9 cf. Ed. 46. τυγχάνει ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτάρκης, Plat. τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο, id. licet multo frequentius adjectum legatur partic. verbi εἰμί, unde ejus omissionem Phrynichus pag. 277. improbat. Sed vide Lobeck. ad Phryn. p. 277. Schaefer ad Bos. ell. p. 785. id. et Herm. ad Soph. Aj. 9.

τυΐ et τυΐδε, Dor. p. τῇ τῇδε. τυΐδ' ἔλθε p. δεῦρο, huc veni, Sappho in Ven. 5. cf. Valcken. epist. ad Rover. p. XXXII.

τυκίζω, f. ίσω, (τύκος) polio, scalpo.

τύκισμα, ατος, τό, structura. A pr.

τύκος, sive τύχος, ου, ὁ, (τεύχω, τέτυγμαι) instrumentum ferreum, quo lapicidae utuntur in poliendis lapidibus.

τυκτά, vox Persica, quam Herodotus 9, 110. interpretatur τέλειον.

τυκτός, ή, όν, (τεύχω) factus, fabricatus.

* τύκω, thema inusit., unde quaedam tempora verbi τεύχω derivantur.

τύλαρος, ὁ, Dim. a τύλος. 2) i. q. μάνδαλος, pessulus. Hinc

τυλαρόω, i. q. μανδαλόω, pessulum addo, obsero: etiam in sensu obsceno.

τυλάς, άδος, ἡ, turdi species, quae et ἰλλάς.

τυλεῖον, ου, τό, τυλεῖον, ου, τό, et τυλεία, ας, ἡ, (τύλη) culcita.

τύλη, ἡ, callus. 2) gibbus cameli, et sim. 3) culcita, lodix.

τυλίσσω, Att. τυλίττω, f. ξω, (τύλος) in modum culcitae convolvo. 2) perscrutor, indago.

τυλοειδής, ές, callo similis.

τυλόεις, εσσα, εν, callosus. A sq.

τύλος, ου, ὁ, callus, callum, cutis in aliqua corporis parte durata e labore vel opere. 2) tuber, gibbus, torus in pecto-

re, brachio, clavus in pede, et omnis similis excrescentia et eminentia corporis: unde 3) clavus ligneus, vel nodus. Etiam pudendum virile ap. Hesych. etiam in gen. neutr. τύλον. Et τύλοι, pl. pili superciliorum. Pollux.

τυλόω, f. ώσω, callosum reddo, callum obduco. τυλοῦμαι, calleo. τετυλωμένος, callosus. A pr.

τυλώδης, ες, callosus, tuberosus.

τύλωμα, ατος, τό, (τυλόω) idem quod τύλος.

τύλωσις, εως, ἡ, callositas.

τυλωτός, ό, όν, nodosus, callosus.

τυμβάς, άδος, ἡ, (τύμβος) venefica, quae sepultorum ossibus erutis carminibusque nititur.

τυμβαύλης, ου, ὁ, (αὐλέω) tibicen in funere canens, siticen.

τυμβεία, ας, ἡ, (τυμβεύω) tumulatio, humatio.

τυμβεῖος, εία, εῖον, sepulcralis.

τύμβευμα, ατος, τό, (τυμβεύω) quod bustu infertur, cadaver. 2) bustum, tumulus.

τύμβευσις, ἡ, sepultura.

τυμβεύω, f. εύσω, (τύμβος) busto infero, tumulo, sepelio. 2) devoro, in ventre quasi sepelio.

τυμβήρης, ες, (ἄρω) conditus monumento.

τυμβιάς, άδος, ἡ, sepulcralis, adj. poet. Nonn.

τυμβίδιος, α, ον, (τύμβος) funebris.

τυμβίον, τό, Dim. a τύμβος.

τύμβιος, ία, ιον, (τύμβος) sepulcralis, funebris.

τυμβίτης, ου, ὁ, femin. τυμβῖτις, ιδος, (τύμβος) sepulcralis.

τυμβογέρων, οντος, ὁ, senex capularis, silicernium.

τυμβολέτης, ου, ὁ, fem. τυμβολέτις, ιδος, (ὄλλυμι) i. q. τυμβωρύχος.

τυμβονόμος, ου, (νέμω) qui in monumentis pascitur, monumenta obsidens.

τύμβος, ου, ὁ, (τύφω) bustum, sepulcrum, tumulus.

τυμβοῦχος, ον, (ἔχω) in sepulcro habitans.

τυμβοχοεύω, i. q. τυμβοχοέω.

τυμβοχοέω, f. ήσω, (τυμβοχόος) tumulum struo, tumulo, sepelio, humo adgesta tego.

τυμβοχοή, ῆς, vel τυμβοχόη, ης, ἡ, Lob. Phryn. p. 498. tumulus. A pr.

τυμβοχόος, ον, (χέω) aggestor tumuli. 2) τυμβοχοός, idem quod seq.

τυμβόχωστος, ον, busto vel sepulcro aggesto exstructus. 2) effossus.

τυμβωρυχέω, f. ήσω, (τυμβωρύχος) busta eruo; sepulcra depraedor.

τυμβωρυχία, ας, ἡ, sepulcrorum effossio, exspoliatio. A seq.

τυμβωρύχος, ου, (τύμβος, ὀρύσσω) busta eruens, spoliator mortuorum.

τύμμα, ατος, τό, (τύπτω) ictus, vulnus, plaga.

τυμμή, ῆς, ἡ, idem et ab eod.

τυμπανίας, ου, ὁ, (τύμπανον) ut τυμπανίας ὕδρωψ, hydropis species, quo venter ut tympanum intenditur, pulsusque sonat.

τυμπανίζω, f. ίσω, tympanum pulso seu tundo. 2) fustibus caedo; idem, fustibus ad necem caedo. 3) distendo. 4) quovis violento supplicio adficio.

τυμπάνιον, ου, τό, parvum tympanum, Dim. a τύμπανον.

τυμπανισμός, οῦ, ὁ, (τυμπανίζω) tympani pulsatio. 2) excruciatio, quae fit tormentis.

τυμπανιστής, οῦ, ὁ, tympanista, qui tympanum pulsat. 2) tortor.

τυμπανίστρια, ας, ἡ, tympanistria, quae tympanum pulsat. Fem. a pr.

τυμπανίτης, ου, ὁ, vid. τυμπανίας. (ῑ)

τυμπανόδουπος, ον, tympanis strepens. Epith. Rheae.

τυμπανοειδής, ές, (τύμπανον, εἶδος) tympano similis.

τυμπανόεις, εντος, ὁ, idem quod τυμπανίας.

τύμπανον, ου, τό, (τύπτω) tympanum, instrumentum quo pulsato sonus eicitur. 2) palus, machina, ad quam devincti plagis caedebantur. 3) fustis, baculus.

τυμπανοτερπής, ές, (τέρπομαι) tympanorum strepitu gaudens.

τυμπανοφορέομαι, tympanum porto; ap. Athenae.

τυμπανώδης, ες, tympano similis.

τύνη, tu, Dor. pro σύ. (– –)

τυννός, ό, όν, Dor. p. μικρός, parvus, exiguus, Theocr. Hinc ἐκ τυννῶν, i. q. ἐκ παίδων, a teneris.

τυννοῦτος, ου, Att. τυννουτοσί, τυννουτονί, parvulus, tantillus, Ar.

τυντλάζω, lutum calco. 2) luto adspergo. 3) blatero. A seq.

τύντλος, οῦ, ὁ, lutum, locus coenosus. 2) nugae.

τυντλώδης, ες, lutosus. A pr.

τυπάζω, f. άσω, (τύπος) i. q. τυπόω, Opp. 2 (τυπή) i. q. τύπτω, Hesych.

τύπανον, τό, (τύπτω) poet. p. τύμπανον, Hom. h. 13. 3.

τυπάς, άδος, ἡ, (τύπτω) malleus.

τυπετός, οῦ, ὁ percussio, verberatio. 2) planctus, plangor.

τυπή, ῆς, ἡ, ictus, plaga.

τυπίας, ου, ὁ, ductilis, malleo ductus, genus aeris vel ferri. Pollux.

τυπικός, ή, όν, (τύπος) figuratus, symbolice quid innuens et figurans.

τυπικῶς, adv. figurate, symbolice.

τυπίς, ίδος, ἡ, (τύπτω) malleus.

τυποπλαστία, ας, ἡ, (πλάστης) typorum formatio, qs. a τυποπλάστης, formarum artifex.

τύπος, ου, ὁ, (τύπτω) forma, simulacrum. 2) exemplar, formula, norma, institutum. 3) definitio crassior, non subtilis. 4) strepitus, quem excitant ungulae equorum currentium. Proprie signum percutiendo s. pulsando, it. sculpendo factum.

τυπόω, f. ώσω, formo, informo, figuro. 2) signum imprimo vel insculpo. A pr.

τυπτητέος, α, ον, adj. verb. a τύπτω, percussus, percutiendus.

τύπτω, f. ψω, Attice τυπτήσω, aor. p. ἐτύπην; apud seriores quasi a * τυπτέω, aor. ἐτύπτησα, pf. τετύπτηκα, pf. p. τετύπτημαι, aor. p. ἐτυπτήθην, v. Lobeck. Phryn. p. 764. - verbero, percutio, pulso, tundo, caedo, ferio. τύπτομαι, vapulo, plango, lugeo mortuum.

τυπώδης, ες, (τύπος) non exactus, rudi descriptione comprehensus.

τυπωδῶς, adv. crassiore explicatione seu definitione, non subtiliter facta, pingui Minerva. A pr.

τύπωμα, ατος, τό, (τυπόω) figura, idem quod τύπος.

τύπωσις, εως, ἡ, figuratio, formatio, expressio.

τυπωτικός, ή, όν, fingens, formandi vim habens. 2) qui formari, fingi, formam recipere potest. A seq.

τυπωτός, ή, όν, (τυπόω) informatus, expressus, effictus.

τυραννεῖον, ου, τό, (τύραννος) domus seu domicilium tyranni.

τυραννεύω, f. εύσω, sum τύραννος, regno, impero.

τυραννέω, f. ήσω, idem. 2) severe tracto, habeo.

τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem et imperium adfecto. A pr.

τυραννία, ας, ἡ, (τύραννος) tyrannis, tyrannicus dominatus.

τυραννιάω, tyrannidem adfecto. A pr.

τυραννίζω, f. ίσω, (τύραννος) cum tyranno facio.

τυραννικός, ή, όν, tyrannicus, ad tyrannum pertinens, a tyranno profectus, tyrannum decens; tyrannidem exercens. 2) dominandi peritus.

τυραννικῶς, adv. tyrannice, tyrannorum more.

τυραννίς, ίδος, ἡ, (τύραννος) regnum, imperium. 2) tyrannis, dominatus injustus et crudelis, summa potentia. 3) uxor tyranni seu principis.

τυραννοδιδάσκαλος, ου, ὁ, (διδάσκω, διδάσκαλος) qui ad tyrannidem instruit, qui tyrannum esse, imperare docet.

τυραννοκτονέω, f. ήσω, (τυραννοκτόνος) tyrannum occido. Pass. τυραννοκτονέομαι, tanquam tyrannus occidor.

τυραννοκτονία, ας, ἡ, tyrannorum seu tyranni caedes, tyrannicidium.

τυραννοκτονικός, ή, όν, ad tyrannicidam pertinens. A seq.

τυραννοκτόνος, ον, (τύραννος, κτείνω) tyrannicida, tyranni interfector.

τυραννοποιοί, οί, efficientes tyrannos; ap. Plat.

τύραννος, ου, ὁ, ἡ, tyrannus, rex, regina. Adj. tyrannicus, ad tyrannum pertinens. (Aeoles et Dores ita efferebant, more suo τ literae a sufficiendi, id, quod caeteri Graeci κοίρανος. Hoc ut κύριος, a κῦρος manavit.)

τυραννοφόνος, ον, (φονεύω) tyrannicida.

τυραννόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (τύραννος, φρήν) tyrannico spiritu tumidus et insolens.

τυρβάζω, f. άσω, turbas seu tumultum excito, tumultuor. τυρβάζομαι, turbor, sollicitus sum. 2) satago.

τύρβη, ης, ἡ, pro σύρβη, turba, tumultus.

τυρεία, ας, ἡ, (τυρεύω) lactis coagulatio, et in caseum densatio, confectio casei. 2) commixtio et callida machinatio rei cujusque.

τύρευμα, ατος, τό, caseus. (– – ⏑)

τύρευσις, εως, ἡ, idem quod τυρεία. (– – ⏑)

τυρεύω, f. εύσω, (τυρός) in caseum cogo et denso. 2) agito, turbo, commisceo, machinor, struo, fabricor.

τυρίδιον, ου, τό, caseolus. Dimid. a τυρός.

τυρίσδω, Dor. p. συρίζω, Theocr.

τυρίσκος, ὁ, Dim. a τυρός, caseolus.

τυροβόλιον, ου, τό, (βάλλω) casale, quo servantur casei, fiscella.

τυρογλύφος, ου, ὁ, (γλύφω) nomen muris, sic dicti ab excedendo caseo. in Batrachom.

τυρόεις, όεσσα, όεν, caseo similis, s. e caseo factus.

τυρόκνηστις, ἡ, (κνάω) radula caseo radendo.

τυροκομεῖον, ου, τό, caseale. A seq.

τυροκομέω, caseos curo, conficio.

τυροκοπέω, (κόπτω) idem.

τυροκόσκινον, ου, τό, caseus cretus incerniculo, vel cribrum, quo caseus cernitur.

τυροποιέω, f. ήσω, caseum facio seu cogo.

τυροπωλέω, f. ήσω, caseos vendo. 2) pondero et examino more eorum, qui caseos venditant, τέχνην ποιητῶν, Ar. Ran. 1369.

τυροπώλης, ου, ὁ, qui caseos vendit.

τυρός, οῦ, ὁ, caseus. 2) οἱ τυροί, forum, ubi casei venduntur.

τυροτόμος, ον, (τέμνω) caseum secans, s. radens.

τυροφορεῖον, ου, τό, asser in caseali, lignum quo dispositi casei sustinentur, Pollux. A seq.

τυροφόρος, ον, caseum ferens, epith. placentae, scil. cui caseus admistus, τυρωτός.

τυροψίαστης, ου, ὁ, (ψύχα) caseale.

τυρόω, f. ώσω, (τυρός) coagulo, et in caseum cogo. 2) agito, turbo, commisceo.

τυρσία, ας, ἡ, turris.

τύῤῥις, ιος, ἡ, vel τύρσις, ιος, ἡ, turris, Pind. arx, moenia turribus munita, oppidum munitum, propugnaculum.

τύρσις, ιος, ἡ, v. τύῤῥις.

τύρσος, ὁ, i. q. τύῤῥις.

τυρχη, ἡ, dub. lect. p. ὄρχη.

τυρώδης, ες, (τυρός, εἶδος) caseo similis, qui est e genere caseorum.

τυρωτός, ή, όν, (τυρόω) caseatus.

τυτθός, ή, όν, vel τυτθός, όν, (τιτθός?) parvus, pusillus. Adv. τυτθόν, paullulum.

τυφεδανός, οῦ, ὁ, decrepitus, cujus cadaver propediem cremandum. A seq. v. τυφογέρων et τυφώδης.

τυφεδών, όνος, ἡ, (τύφω) accensio, inflammatio.

τύφη, ἡ, planta aquatica s. palustris, farciendis pulvinaribus adhiberi solitum, quemadmodum tomentum circense; Typha Linn. (?)

τυφήρης, ες, (τύφω, ἄρα) incensus, ardens, λύχνος, Antip. Thess. 13 vel, ut alii volunt, lucerna ex herba palustri facta, a praec.

τυφλίνη, ἡ, et

τυφλῖνος, ὁ, vel τυφλίνης, ὁ, (τυφλός) serpens caecus, caecilia.

τυφλογενής, ές, (γίγνομαι) caecigena, qui caecus natus est.

τυφλοπλαστέω, (πλάστης) inania fingo.

τυφλόπους, ουν, epith. caeci, qui nescit quo eat. Eurip.

τυφλός, ή, όν, caecus, oculis captus. 2) qui non videtur, latens, obscurus. 3) Epith. parietis, in quo nulla fenestra. 4) surdus.

τυφλόστομα, ατος, τό, obscurum ostium.

τυφλότης, ητος, ἡ, (τυφλός) caecitas.

τυφλοφόρος, ον, (φέρω) caecum ferens.

τυφλόω, f. ώσω, (τυφλόω) excaeco, oculis privo.

τυφλώδης, ες, qui caecus sedet, velut attonitus sensibusque captus.

τύφλωσις, εως, ἡ, (τυφλόω) excaecatio. 2) caecitas.

τυφλώττω, (τυφλός) caecutio.

τυφλώψ, ῶπος, ὁ, (ὤψ) caecus. 2) serpens quidam.

τυφογέρων, οντος, ὁ, (τῦφος, γέρων) fastosus senex. 2) idem quod τυφεδανός.

τυφομανία, ας, ἡ, insolentia et fastus cum furore, furor cum insolentia et fastu.

τυφοπλαστέω, (τῦφος, πλάσσω) prae fastu simolo s. fingo, Philo.

τῦφος, ου, ὁ, (τύφω) fumus. 2) res inanis. 3) vanae gloriae ardor, jactantia, arrogantia, fastus, insolentia. 4) stupor attonitus. Propr. fomes.

τυφόω, f. ώσω, fumo infesto et caeco. 2) effero, insolentem reddo. 3) stupidum reddo. τετυφωμένος, inflatus, insanus, stultus, caecus. A pr.

τύφω, f. θύψω, pf. pass. τέθυμμαι vel τέθυμαι, aor. p. ἐτύφην (υ in praes. longum; in aor. breve) proprie, incendo paullatim, ut gliscat ignis sine flamma, item calefacio, unde τύφομαι, glisco; metaph. amoris aut alicujus cupiditatis latente igni maceror. 2) incedo simpliciter et pass. ardeo, uror, adeoque 3) amore ardeo.

τυφώδης, ες, (τῦφος) decrepitus et capularis. 2) fastosus, elatus, arrogans.

Τυφών, ῶνος, ὁ, poet. Τυφάων, ονος vel ωνος, Typhon, gigas, qui et Τυφεύς vel Τυφωεύς dicitur, Hom. h. Ap. 306. 352. Hes. Th. 306. 2) nomen appellat. ventus acrior, procella, vortex procellosus: omnino tempestas gravis.

τυφωνικός, ή, όν, typhonicus, procellosus. A praec.

τυφώνιος, ια, ιον, procellosus. οἱ τυφώνιοι, mente capti.

τυφωνοειδής, ές, (εἶδος) similis vehementi turbini, turbineus.

τυφωνοειδῶς, adv. vehementi turbine. A pr.

τυφώς, ῶ, ὁ, i. q. τυφών, 2.

τυχαῖον, ου, τό, (τύχη) delubrum Fortunae.

τυχαῖος, αία, αῖον, fortuitus.

τυχαίως, Adj. forte; apud Joseph.

τύχη, ης, ἡ, fortuna. 2) eventus seu casus fortuitus. 3) in plur. calamitates, fortuna adversa.

τυχηρός, ρά, ρόν, (τύχη) fortuitus. Subst. τὰ τυχηρά, adventitia bona.

τυχηρῶς, adv. casu fortuito.

τυχθείς, part. aor. p. a τεύχω.

τυχίζω, f. ίσω, (τύχος) i. q. τυκίζω.

τυχικός, ή, όν, fortuitus.

τυχικῶς, adv. fortuito casu.

τυχόν, neutr. part. aor. 2. act. a τυγχάνω, adverbialiter, fors, forte, fortuito, fortasse, forsan.

τυχόντως, adv. a part. aor. 2. act. a τυγχάνω, prout contigit seu contigerit, quolibet modo, temere, utcunque.

τύψις, εως, ἡ, (τύπτω) percussio, ictus.

τῷ, dat. sing. articuli ὁ, ap. Hom. propterea, hoc modo, hac ratione.

τωθάζω, f. άσω et άσομαι, Dor. τωθάσδω, dicteriis, conviciis incesso, irrideo, mordeo.

τωθασμός, οῦ, ὁ, irrisio, ludibrium. A praec.

τωθαστής, οῦ, ὁ, irrisor.

τωθαστί, adv. irridendo, cum irrisione.

τωθαστικός, ή, όν, irrisorius.

τωθαστικῶς, adv. cum irrisione.

τωθεία, ἡ, i. q. τωθασμός.

τὤῤῥα, poet. contr. e τῷ ἄρα, i. q. τοίνυν, itaque, Callim.

τώς, adv. i. q. ὥς, οὕτως, Hom. et Trag. 2) i. q. οὗ, ubi quo in loco, Theocr. ep. 4, 1.

τωὐτό, gen. τωὐτοῦ, Ion. p. τὸ αὐτό, τοῦ αὐτοῦ, Hdt.

Υ.

Υ, υ, ὒ ψιλόν, τό, vicesima litera Graecorum: in numeris υ', quadringenti, sed lineola infra posita ͵υ 400,000.

ὑάγχη, ης, ἡ, (ὗς, ἄγχω) angina porcina.

ὑάγών, όνος, ἡ, i. q. σιαγών.

Ὑάδες, ων, αἱ, (ὕω) Hyades, stellae septem in cornibus tauri, Latinis pluviae dictae vel suculae. (⏑⏑⏑, semel -⏑⏑)

ὕαινα, ης, ἡ, sucula, porcula. Dim. ab ὗς. 2) piscis quidam. 3) hyaena, fera e genere luporum.

ὑαινίς, ίδος, ἡ, i. q. ὕαινα, 2. Athen.

ὑακίζω, f. ίσω, (ὕω) pluo, Hesych.

Ὑακίνθια, ων, τά, (Ὑάκινθος) Hyacinthia, festum in honorem Hyacinthi pueri.

ὑακινθίζω, hyacinthum refero.

ὑακινθινοβαφής, ές, (βάπτω) hyacinthino tinctus colore.

ὑακίνθινος, ίνη, ινον, hyacinthinus, purpureus, subniger modo hyacinthi. A seq.

I. ὑάκινθος, ὁ, it. ἡ, hyacinthus, flos, Lat. vaccinium. it. lana s. fila hyacinthino colore imbuta.

II. ὑάκινθος, ἡ, gemma coloris hyacinthini.

ὑακινθώδης, ες, (ὑάκινθος I.) hyacinthinus, hyacintho similis.

ὑάλεος, έα, εον, contr. ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, (ὕαλος) e vitro confectus, vitreus.

ὑάλη, ἡ, v. ὕαλος.

ὑαλίζω, (ὕαλος) vitrum imitor colore et pelluciditate.

ὑάλινος, ίνη, ινον, vitreus.

ὑαλῖτις, ιδος, ἡ, vitraria.

ὑαλοειδής, ές, (εἶδος) vitreus, vitrum referens, pellucidus.

ὑαλόεις, όεσσα, όεν, idem.

ὕαλος, ου, ἡ, vitrum. 2) electri sive succini genus, vitri modo pellucidum. 3) crystallus. v. et ὕελος.

ὑαλοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) artifex vitri conficiendi.

ὑαλουργεῖον, ου, τό, vitraria. A seq.

ὑαλουργός, ου, ὁ, (ὕαλος, ἔργον) qui vitrea conficit, vitrarius, vitriacius.

ὑαλόω, f. ώσω, in vitrum converto.

ὑαλώδης, ες, vitreus.

ὑάλωμα, ατος, τό, vitium in oculis equorum.

ὑαλῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) vitrei coloris.

ὑβάζω, f. άσω, (ὑβός) vomo. 2) incurvo me, ut vomentes solent. (---)

ὑββάλλω, Epice p. ὑποβάλλω, Il. 19, 80.

ὑβός, ή, όν, curvus, inflexus. (-⏑)

ὗβος, ου, ὁ, tuber in dorso cameli.

ὑβόω, f. ώσω, curvo, incurvo. (-⏑-)

ὑβρίζω, f. ίσω, (ὕβρις) insolesco ex nimia fortuna, protervus et insolens sum, injurius sum. 2) injuria et contumelia adficio, petulanter injuriam facio, superbe et contumeliose tracto. it. stupro. 3) convicior, convicium facio. 4) ὑβρίζεσθαι, dicitur res, in qua quis luxuriat. ut στολὴ ὑβρισμένη, stola magnifica, ap. Xenoph.

ὑβριστοπαθέω, (πάθος) injuria per insolentiam adficior.

ὕβρις, εως, ἡ, injuria quaevis, quae fit male dicendo, verberando, vulnerando, e superbia, arrogantia, insolentia, per con-

tumeliam et libidinem inferiori insultare gestientem etc. Sed in foro *proprie*, contumelia insignis et petulans, quum quis non modo maledictis, aut verberibus incessitur, sed etiam trahitur, irridetur, luto, fuligine oblinitur etc. unde ὕβρεως γραφή. Unde et 2) insolentia, superbia insignis. 3) stuprum vel adulterium per vim et insolentiam illatum. 4) noxa e re quavis, v. c. nimia pluvia. (Videtur ab ὑπέρ, manasse. Nam est proprie insolentia ejus qui non civili, et communi parique cum aliis jure contentus est, sed plus esse et aliis praestare sibi videtur, suamque praestantiam demonstrare verbis factisque studet. Plane, quod Latinis superbia.)

ὕβρισμα, ατος, τό, (ὑβρίζω) idem quod ὕβρις. 2) ludibrium, quo quis pro ludibrio habetur.

ὑβριστής, οῦ, ὁ, (ὑβρίζω) injuriosus, contumeliosus, insolens et protervus, ferox. 2) qui per vim stuprum infert, stuprator, aliisve modis corpus alicujus foedat et laedit.

ὑβριστιάω, superba agere gestio, Desiderat. ab ὑβρίζω, Anacr. dub. l.

ὑβριστικός, ή, όν, pronus ad faciendam injuriam et contumeliam, injurius ex petulantia. A pr.

ὑβριστικῶς, adv. injuriose, contumeliose, insolenter, petulanter.

ὑβρίστις, ιδος, ἡ, fem. ab ὑβριστής.

ὑβριστοδίκαι, αἱ, (δίκη) qui jus et leges violant, dum reos impunitus dimittunt.

ὑβριστός, ή, όν, adj. verb. ab ὑβρίζω, superbe tractatus, contumelia affectus, stupratus. 2) Compar. et Superl. ὑβριστότερος et ὑβριστότατος, i. q. ὑβριστικός, protervus, petulans, insolens, contumeliosus.

ὑβρίστρια, ίας, ἡ, fem. ab ὑβριστής, conviciatrix, superba, arrogans, insolens.

ὕβωμα, ατος, τό, (ὑβόω) curvamen, curvatura. (‒ ‒ ⏑)

ὕβωσις, εως, ἡ, adfectio spinae dorsi incurvatae, qua gibbosi fiunt. (‒ ‒ ⏑)

ὑγεία, ας, ἡ, vid. ὑγίεια.

ὑγιάζω, f. άσω, (ὑγιής) sano, sanum reddo. ὑγιάζομαι, convalesco.

ὑγιαίνω, f. ανῶ, aor. ὑγίανα, (ὑγιής) valeo, bona valetudine utor; metaph. mentis compos sum, sana mente sum, Theogn. 255. ὑγίαινε, formula salutandi et valedicendi, vale. cf. χαῖρε.

ὑγίανσις, εως, ἡ, q. d. convalescentia, valetudinis recuperatio. 2) sanatio. A praec.

ὑγίασμα, ατος, τό, (ὑγιάζω) medicamentum.

ὑγιαντός, ή, όν, (ὑγιαίνω) sanabilis, qui sanari potest.

ὑγιαστικός, ή, όν, (ὑγιάζω) sanandi vim habens.

ὑγιαστός, ή, όν, idem quod ὑγιαντός.

ὑγίεια, ἡ, raro ὑγιεία, Ar. Av. 604. 731. in vulgari dialecto ὑγεία, (ὑγιής) sanitas, bona valetudo corporis: it. sanitas mentis, Pind. 2) Dea salutis et bonae valetudinis.

ὑγιεινός, ή, όν, sanus, prospera valetudine utens. 2) sanitatis capax. 3) utilis ad sanitatem corporis vel tuendam, vel recuperandam, salutifer, salutaris. A praec.

ὑγιεινῶς, adv. salubriter. Comp. ὑγιεινοτέρως, salubrius.

ὑγιηρός, ρά, ρόν, (ὑγιής) sanus, integer, incolumis.

ὑγιηρῶς, adv. integre.

ὑγιής, ές, sanus, valens, incolumis, sospes, integer. 2) vacuus e vitio. 3) verus, rectus, utilis. 4) bonus, faustus. 5) ratus. Comp. ὑγιέστερος.

ὑγιοζυγία, ἡ, (ζυγός) conjunctio, concubitus cum sano, s. quum aliquem bene valentem convenimus, recipimus.

ὑγιοποιέω, (ποιέω) sano.

ὑγιόω, f. ώσω, (ὑγιής) sano, curo.

ὑγιῶς, adv. (ὑγιής) salubriter.

ὑγιώτερος, compar. irreg. ab ὑγιής pro ὑγιέστερος, Sophron.

ὑγράζω, idem quod seq.

ὑγραίνω, f. ανῶ, (ὑγρός) humecto, madefacio, irrigo. ὑγραίνομαι, madefio.

ὕγρανσις, εως, ἡ, madefactio. A pr.

ὑγρασία, ας, ἡ, (ὑγράζω) humiditas, humor, uligo.

ὕγρασμα, ατος, τό, idem, ab eod.

ὑγρηδών, όνος, ἡ, idem, quasi ab ὑγρέω, Hipp.

ὑγροβατέω, per humida vado. A seq.

ὑγροβάτης, ου, ὁ, (ὑγρός, βαίνω) per humida vadens.

ὑγροβατικός, ή, όν, idem. A pr.

ὑγροβαφής, ές, (βάπτω) humore madefactus.

ὑγρόβιος, ον, in locis humidis vivens, in aquis degens, epith. piscatoris.

ὑγροβόλος, ον, (βάλλω) humidus, epith. guttae cadentis.

ὑγρόγονος, ον, (γονή) in aqua genitus.

ὑγροθηρική, ἡ, (θήρα) sc. τέχνη, vel ἐργασία, piscatus.

ὑγροκέλευθος, ον, epith. maris et deorum marinorum, humidum iter habens s. faciens.

ὑγροκέφαλος, ον, cujus caput humet, capitis humore abundans.

ὑγροκοίλιος, ον, (κοιλία) qui fluida alvo est.

ὑγροκολλούρια, ων, τά, (κολλούριον) humida collyria, quae e succis aliisque rebus humidis componuntur.

ὑγρολάξευτος, ον, (λαξεύω) ab aqua excavatus.

ὑγρομέδων, οντος, ὁ, (μέδων) i. q. ποντομέδων.

ὑγρομέλεια, ἡ, agilitas membrorum. A seq.

ὑγρομελής, ές, (μέλος) membra habens tenera et flexibilia.

ὑγρόμορφος, ον, (μορφή) fluxae et quasi fluidae speciei.

ὑγρόμυρον, ου, τό, unguentum liquidum.

ὑγρόνοος, ον, contr. ὑγρόνους, ουν, humidam i. e. mollem, levem, mutabilem et effeminatam habens mentem.

ὑγρόπισσον, ου, τό, (πίσσα) pix liquida.

ὑγροπορέω, f. ήσω, per humida gradior, humida loca permeo. A seq.

ὑγροπόρος, ον, (πόρος) per humida gradiens, humida permeans.

ὑγροπόρευτος, ον, humidus, epith. viae.

ὑγρός, ρά, ρόν, humidus, madidus, aquatilis, in aquis degens. item fluxionibus obnoxius. 2) liquidus, mollis. 3) viridis. 4) qui facile movetur. 5) tropice de eo, qui est omnium temporum et hominum, obsequitur omnium studiis; mollis, flexibilis, qui duci potest. 6) proclivis, ut ad libidinem, ad largiendum etc. 7) impr. dicitur de petulanti mobilitate oculorum in feminis libidinosis. 8) tener, de pulcritudine. 9) flexibilis, de aren. 10) facilis, leniter fluens, de oratione. ἐν ὑγρῷ ἐστιν ἡ γλῶσσα, proverb. de loquacibus. 11) τὸ ὑγρόν, de mari, sc. πλῆθος, vel στοιχεῖον.

ὑγρόσαρκος, ον, (σάρξ) humidam i. e. fluxam, mollem, parum compactam carnem habens.

ὑγρότης, ητος, ἡ, (ὑγρός) humiditas, humor, uligo. 2) flexibilitas, agilitas. 3) teneritas, mollitudo. 4) de moribus, humanitas, facilitas. 5) prodigalitas, luxuria.

ὑγροτράχηλος, ον, mollem et flexibilem habens cervicem.

ὑγροτροφικός, ή, όν, (ὑγρός, τροφή) qui in humido ali solet.

ὑγρόφθαλμος, ον, qui humidis est oculis: item mobilibus, vegetis, lascivis.

ὑγρόφθογγος, ον, (φθόγγος) λάγυνος, de lagena dicitur, ex qua prosiliens humor strepitum quendam excitat, M. Argent. 21, 3.

ὑγροφλοιός, ον, (φλοιός) mollem corticem habens.

ὑγροφοβία, ἡ, i. q. ὑδροφοβία.

ὑγροφοίτος, ον, (ὑγρός, φοιτάω) qui per humida incedit, paluster, epith. viae.

ὑγροφόρος, ον, i. q. ὑδροφόρος.

ὑγροφυής, ές, (φύω) qui est fluidae naturae, mollis, fluxus.

ὑγροφυῶς, adv. molliter. A praec.

ὑγρῶς, adv. (ὑγρός) humide, liquide. 2) agiliter, molliter, facile etc.

ὑγρώσσω, madeo. 2) madefacio. Poet.

ὑδάλεος, έα, εον, (ὕδωρ) aquosus, aqueus. (Prima a poetis interdum producitur.)

ὑδαποτέω, (ὕδωρ, πίνω) aquam poto. v. ὑδατοποτέω, quod melius.

ὑδαρής, ές, (ὕδωρ) aquosus. 2) fluxus, infirmus. 3) insincerus. 4) dilutus: de vino.

ὑδαρός, ή, όν, i. q. ὑδαρής.

ὑδαρότης, ητος, ἡ, natura aquosa. A praec.

ὑδαρώδης, ες, aquosus.

* ὕδας, nom. obsol. unde ὕδατος cum reliquis casibus nominis ὕδωρ.

ὑδασιστεγής, ές, (στέγω) aquam defendens, ob densitatem impervius aquae, densus, πῖλος, Phil. Thess. 5, 5. (ubi prima longa legitur.)

ὑδαταίνω et -ομαι, (ὕδωρ) aquosus sum, aquosus fio: hydrope laboro: it. de mulieribus dilutam et aquosam menstruationem habentibus, Hipp.

ὑδάτεινος, ον, i. q. ὑδάτινος, Hipp.

ὑδατηγός, οῦ, ὁ, (ἄγω) qui aquam advehit, apportat.

ὑδατικός, ον, (ὕδωρ) aquatilis. 2) molliculus, roscidus.

ὑδάτιον, ου, τό, Dim. ab ὕδωρ, aquula. 2) aqua pluvia.

ὑδατίς, ίδος, ἡ, (ὕδωρ) gutta. 2) vesicula.

ὑδατισμός, οῦ, ὁ, (quasi ab ὑδατίζω) strepitus aquae in corpore hydropici, Cael. Aurel.

ὑδατόεις, όεσσα, όεν, aquosus, pluviosus.

ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, (θρέμμα) in aqua nutritus et altus. 2) aquatilis seu aquaticus.

ὑδατόκλυστος, ον, (κλύζω) aqua lotus seu ablutus.

ὑδατοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) ab aqua percussus.

ὑδατοποσία, ίας, ἡ, (πόσις) aquae potus.

ὑδατοποτέω, aquam bibo. A seq.

ὑδατοπότης, ου, ὁ, (πίνω) qui aquam bibit. cf. ὑδροπότης.

ὑδατοποτέω, i. q. ὑδατοποτέω, Lobeck. Phryn. p. 456.

ὑδατοστεγής, ές, idem quod ὑδατοστεγνής.

ὑδατοστεφής, ές, aqua quasi redimitus, i. e. circumdatus, Archestr.

ὑδατοτρεφής, ές, (τρέφω) in aqua nutritus.

ὑδατόχλοος, ον, (χλόη) et ὑδατόχλωρος, ον, (χλωρός) pallidus instar aquae.

ὑδατόχολος, ον, (χολή) aquosus et perliquidus, pallidaque aut flava bile permixtus.

ὑδατόχροος, ον, contr. ὑδατόχρους, ουν, (χρόα) aquae colore praeditus, aquae similis.

ὑδατόω, (ὕδωρ) aquosum reddo. Med. aquosus sum vel fio.

ὑδατώδης, ες, aquosus, multum aquae continens. 2) hydropicus.

ὑδείω, Epice p. ὑδέω, i. q. ὕδω, fabulor, Callim. Jov. 76. (⏑⏑– cf. Naeke Choeril. p. 133.)

ὑδεραίνω, (ὕδερος) hydrope laboro.

ὑδεράω, i. q. ὑδεραίνω.

ὑδερίασις, εως, ἡ, aquae intercutis adfectus. A seq.

ὑδεριάω, (ὕδερος) hydropicus sum, intercutibus aquis laboro.

ὑδερικός, ή, όν, hydropicus. A seq.

ὕδερος, ου, ὁ, (ὕδωρ) aqua intercus, hydrops.

ὑδερόω et ὑδεροῦμαι, idem quod ὑδεραίνω.

ὑδερώδης, ες, hydropicus. A pr.

ὑδέω, i. q. ὕδω, canto, cano, celebro: fabulor: nomino, Nic. *pass.* dicor, Ap. Rh. et Arat. (⏑⏑–)

ὕδης, ου, ὁ, (ὕδω) i. e. ποιητής, συνετός, Hesych.

ὕδνεω, nutrio, Hesych. A seq.

I. ὕδνης, ου, ὁ, (ὕω) humidus, inde almus, nutriens; *passive* nutritus, Hesych.

II. ὕδνης, ου, ὁ, i. q. ὕδης, ἔμπειρος, εἰδώς, Hesych.

ὕδνον, ου, τό, pro οἶδνον, (οἰδάω) tumor terrae, tuber.

ὑδνόφυλλον, ου, τό, herba quae tuberibus supercrescit; ap. Athenae.

ὑδογενής, ές, (ὕδος, γένος) ex aqua natus. (Prima producitur in arsi a poetis.)

ὕδος, εος, τό, poet. p. ὕδωρ, aqua. In usu tantum est dat. ὕδει. (Prior brevis in arsi producitur.)

ὕδρα, ας, ἡ, (ὕδωρ) hydra, serpens aquatilis.

ὑδραγωγεῖον, ου, τό, (ὑδραγωγός) aquae ductus.

ὑδραγωγέω, aquam educo.

ὑδραγωγία, ας, ἡ, aquae ductus, aquae deductio. A praec.

ὑδραγωγός, όν, (ἄγω) aquam educens, aquagium seu aquae ductus.

ὑδραίνω, lavo, irrigo, aqua perfundo.

ὑδραῖος, αία, αῖον, (ὕδωρ) qui fit, est, vivit in aqua: opp. χερσαῖος.

ὑδραλέτιον, τό, (ἀλέω) molina, Gl. Vet.

ὑδραλέτης, ου, ὁ, (ἀλέω) mola aquaria.

ὑδραλετίς, ἡ, mola aquaria, Hesych.

ὑδράλμη, ης, ἡ, aqua salsa.

ὑδράργυρος, ου, ὁ, argentum vivum.

ὑδράρπαξ, αγος, ὁ, i. q. κλεψύδρα.

ὑδραυλέτης, ου, ὁ, (αὐλέω) organarius, Gl. Vet.

ὑδραύλησις, ἡ, i. q. ὕδραυλις.

ὑδραυλικός, ή, όν, ad hydraulin pertinens.

ὕδραυλις, εως, ἡ, (αὐλέω) hydraulis, hydraula, instrumentum.

ὕδραυλος, ὁ, i. q. praec.

ὑδρεία, ας, ἡ, (ὑδρεύω) aquatio. 2) rigatio, irrigatio.

ὑδρεῖον, Ion. ὑδρήϊον, ου, τό, (ὑδρεύω) quo utimur in aquando, hydria, situla, urna.

ὑδρέλαιον, ου, τό, aqua oleo mista.

ὕδρευμα, ατος, τό, (ὑδρεύω) aquatio.

ὕδρευσις, εως, ἡ, (ὑδρεύω) aquatio. 2) rigatio, irrigatio.

ὑδρευτής, οῦ, ὁ, (ὑδρεύω) aquator.

ὑδρεύω, f. εύσω, (ὕδωρ) aquor, aquam peto seu haurio. 2) rigo, irrigo.

ὑδρήϊον, τό, Ion. p. ὑδρεῖον, Hdt.

ὑδρηλός, ή, όν, (ὕδωρ) humidus, aquosus, irriguus.

ὕδρηρος, ά, όν, i. q. ὑδρηλός, Aesch.

ὑδρηχόος, ον, (χέω) i. q. ὑδροχόος, poet.

ὑδρία, ας, ἡ, hydria, vas aquarium, aqualis, cadus, urna, sitella.

ὑδριάς, άδος, ἡ, aquatica, ut Νύμφη.

ὑδριαφόρος, ον, (ὑδρία, φέρω) situlam gestans.

ὑδρίον, ου, τό, aquula. 2) parvum vas aquarium, parva hydria. Dimin. ab ὕδωρ.

ὑδρίσκη, ης, ἡ, parva hydria, urnula. Dimin. ab ὑδρία.

ὑδροβατικός, ή, όν, v. ὑγροβατικός.

ὑδροβαφής, ές, (ὕδωρ, βάπτω) aqua tinctus.

ὑδρόγαρον, ου, τό, (γάρον) garum aqua dilutum.

ὑδροδόχος, ον, (δέχομαι) aquam excipiens, recipiens, capiens.

ὑδροδρόμος, ον, (τρέχω) per aquas vagans, ut pisces, Nymphae marinae.

ὑδροειδής, ές, (εἶδος) aquae similis, aqueus.

ὑδροθήκη, ης, ἡ, cisterna. 2) in navi locus ad adservandam aquam dulcem.

ὑδροθήρας, ου, ὁ, (θηράω) piscator.

ὑδροθηρία, ἡ, piscatus.

ὑδροθηρικός, ή, όν, piscatorius.

ὑδροκέλευθος, ον, humidus. Epith. nubium. v. ὑγροκέλευθος, si lectio vera.

ὑδροκέφαλον, ου, et

ὑδροκέφαλος, ὁ, (κεφαλή) morbus, in quo caput aqua repletur. Hinc ὑδροκέφαλος, ον, eo morbo laborans.

ὑδροκήλη, ἡ, (κήλη) hydrocele, hernia aquosa. Hinc ὑδροκηλικός, ή, όν, ea hernia affectus.

ὑδροκηλία, ας, ἡ, tumor. Symmachus.

ὑδροκιρνάω, (κιρνάω) aqua misceo, Tzetz. Chil.

ὑδρολόγιον, τό, (λόγος) i. q. κλεψύδρα.

ὑδρόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vel quae ex aqua praedicit futura.

ὑδρομαστευτής, οῦ, ὁ, (μαστεύω) qui aquam quaerit. Unde ὑδρομαστευτική, ἡ, ars ejusdem.

ὑδρομέδουσα, ης, ἡ, (ὕδωρ, μέδουσα) aquarum regina, epith. ranae, Batr.

ὑδρομέλαθρος, ον, (μέλαθρον) in aqua habitans.

ὑδρόμελι, ιτος, ἡ, hydromeli, aquae mulsae genus ex imbre purissimo et melle temperatum, et jam vetustate vini saporem referens.

ὑδρόμηλον, ου, τό, hydromelum, genus potionis, dictum a malis cotoneis, quae Graeci μῆλα vocant.

ὑδρομιγής, ές, (μίγνυμι) aqua commixtus.

ὑδρόμυλον, ου, τό, (μύλος) aquae mola, Gl. Vet. Item ὑδρόμυλος, ὁ, Hesych. et ὑδρομύλη, ἡ, Gl. Steph.

ὑδρονομέομαι, (νέμω) aquam dispenso, aquam admetior.

ὑδροπαραστάται, ῶν, οἱ, aquarii.

ὑδροπέπερι, εως, τό, piper aquaticum; genus plantae.

ὑδροποσία, ας, ἡ, (πόσις) aquae bibendae consuetudo.

ὑδροποτέω, f. ήσω, aquam poto seu bibo. A seq.

ὑδροπότης, ου, ὁ, (πίνω) aquae potor.

ὑδροπωτέω, i. q. ὑδροποτέω.

ὑδροῤῥόδινον, τό, (ῥόδινον) oleum rosarum aqua mixtum.

ὑδρορόσατον, τό, aqua rosacea.

ὑδρορόα vel -όη, ἡ, i. q. seq. poet.

ὑδρόῤῥοια, ἡ, et ὑδροῤῥόας, ὁ, it. ὑδροῤῥύα, ἡ, et ὑδροῤῥύη, ἡ, i. q. ὑδροῤῥόη.

ὑδροῤῥόη, ας, ἡ, it. ὑδροῤῥόα, (ῥοή) cloaca, emissarium, canalis per quem aqua effluit, aquae ductus. 2) i. q. ὕδρωψ. 3) scopulus in mari latens.

ὕδρος, ου, ὁ, (ὕδωρ) serpens aquaticus, coluber in aquis vivens, natrix. 2) sidus quoddam.

ὑδροσεληνίτης, ου, ὁ, (σελήνη) gemma pellucida, Damasc. Phot. p. 1046.

ὑδροσκοπία, sive ἴσμαι, (ὑδροσκόπος) aquas indago.

ὑδροσκοπικός, ή, όν, ad aquam indagandam pertinens. ὑδροσκοπική, scil. τέχνη, s. ἐπιστήμη, ars aquam indagandi.

ὑδροσκόπιον, ου, τό, clepsydrae genus, qua horae discernuntur.

ὑδροσκόπος, ον, (σκοπέω) qui aquam indagat. ὑδροσκόποι, οἱ, aquilices, Gl. Vet.

ὑδρόσπονδα, τά, (σπένδω) sacra, in quibus aqua fiebant libationes.

ὑδροστάσιμος, ον, aqua stagnans.

ὑδροστάσιον, ου, τό, (στάσις) stagnum, lacus.

ὑδροστατέομαι, (ἵσταμαι) stagno.

ὑδροτόκος, ον, (τίκτω) aquam producens; epith. fontis ap. Apoll. Rhod.

ὑδροφάντης, ου, ὁ, (φαίνω) qui aquas latentes detegit.

ὑδροφαντική, ῆς, ἡ, ars indagandi et eliciendi aquas. A praec.

ὑδροφοβία, ας, ἡ, (ὑδροφόβος) aquae metus, morbus a morsu canis rabiosi.

ὑδροφοβιάω, aquam timeo, seu laboro morbo, qui ὑδροφοβία dicitur. A praec.

ὑδροφοβικὸν πάθος, est ὑδροφοβία. A seq.

ὑδροφόβος, ον, qui aquam timet, lymphatus.

ὑδροφορέω, f. ήσω, aquam fero.

ὑδροφορία, ας, ἡ, aquae gestatio. A seq.

ὑδροφόρος, ον, (φέρω) aquae gerulus, lixa, calo, aquarius.

ὑδροχαρής, ές, (χαίρω) aquis gaudens.

ὑδρόχαρις, ἡ, nomen ranae in Batrachom.

ὑδροχεῖον, ου, τό, aquale, Gl. Vet. A seq.

ὑδροχεύς, έως, ὁ, aquam fundens. 2) aquarius, signum zodiaci.

ὑδροχόη, ης, ἡ, canalis, Gl. Vet. A seq.

ὑδροχόος, ον, (χέω) aquam fundens. 2) ὁ ὑ., aquarius, signum coeleste.

ὑδρόχυτος, ον, (χέω) aqua perfusus. 2) aquam fundens, κρῆναι, Eur.

ὑδρώδης, ες, humidus, aquosus.
ὑδρωπιάω, (ὕδρωψ) hydrope laboro.
ὑδρωπικός, ή, όν, hydrope laborans.
ὑδρωπιώδης, ες, idem.
ὑδρωποειδής, ές, (εἶδος) aqua intercute laborans. 2) hydropi similis, serosus et aquosus.
ὕδρωψ, ωπος, ὁ, ἡ, hydrops, aqua intercus. 2) hydropicus.
ὑδῶ, celebro, cano, dico. v. ὑδέω. (--)
ὕδωρ, ὕδατος, τό, aqua. it. pluvia; ap. Xenoph. (Prima brevis in arsi non raro producitur ab Homero et Epicis.)
ὑειακός, ή, όν, et
ὕειος, εία, ειον, vel ὕειος, ον, (ὗς) suillus, porcinus.
ὑαλέος, έα, έον, contr. ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, ap. ser. i. q. ὑάλινος, vitreus, e vitro confectus.
ὑαλέψης, ου, ὁ, (ἕψω) qui vitra coquit, vitriarius.
ὑαλίζω, vitrum imitor colore, in modum vitri sum pellucidus. A seq.
ὕαλος, ου, ἡ, vitrum; idem quod ὕαλος.
ὑαλώδης, ὁ, ἡ, vitreus. A praec.
ὑέτιος, ία, ιον, (ὑετός) pluvius, pluviosus; Jovis epith. (-⏑⏑⏑)
ὑετόεις, όεσσα, όεν, idem et ab eod. (-⏑⏑-)
ὑετόμαντις, εως, ὁ, ἡ, pluviae praesagus. (-⏑⏑-⏑)
ὑετός, οῦ, ὁ, (ὕω) pluvia, unde Superl. ὑετώτατος, άτη, ατον, maxime pluvius. (-⏑⏑)
ὑετώδης, ες, pluvialis, pluviosus. (-⏑--) A pr.
ὑετώτατος, άτη, ατον, maxime pluvius, Superlat. ab ὑετός, οῦ, ὁ.
ὑηνία, vel ὑηνία, ας, ἡ, (ὑηνός) hara. 2) mores suilli, porcina insulsitas vel stupiditas, ingenium suillum. v. et συηνία, it. ὑωδία.
ὑηνέω, idem quod συηνέω. 2) sum insulsus in modum porci.
ὑηνεύς, έως, ὁ, qui porcinis est moribus.
ὑηνός, ή, όν, (ὗς) porcinus, suillus.
Ὕης, ου, ὁ, (ὕω) pluvius, epith. Jovis. (--)
ὑθλέω, f. ήσω, (ὕθλος) nugor, garrio.
ὑθλήματα, τά, nugamenta. A praec.
ὕθλος, ου, ὁ, nugae, ineptiae, loquacitas.
υἷα, acc. Ep. ab υἱός, Hom.
υἱαρχία, ας, ἡ, (υἱός, ἀρχή) principatus filii.
υἱάσι, dot. pl. Ion. ab υἱός, Hom.
υἱάφιον, τό, Dim. ab υἱός.
υἱδεύς, έως, ὁ, (υἱός) nepos, filii filius, Isocr.
υἱδῆ, ἡ, fem. ab υἱδεύς, υἱδοῦς, neptis e filio.
υἵδιον, τό, Dim. ab υἱός, filiolus, Ar. 2) Dim. ab ὗς, porcellus, Xen.
υἱδοῦς, οῦ, ὁ, (υἱός) nepos e filio.
* υἱεύς, nom. inusitatus, unde casus quidam ab υἱός.
ὑΐζω, f. ίσω, (ὗς) dicitur de voce porcorum, grunnio.
υἷι, dat. Ep. ab υἱός, Hom.
υἱϊκός, ή, όν, (υἱός) ad filium pertinens.
υἱϊκῶς, adv. filii more.
ὑϊκός, ή, όν, et ὕειος, α, ον, (ὗς) suillus, porcinus. ὑϊκόν τι πάσχει, idem cecidit ei, quod porcis, Xen.
υἱοθεσία, ας, ἡ, (υἱός, θέσις) adoptio filii, arrogatio.
υἱοθετέω, f. ήσω, (τίθεμαι) adopto.
υἱόθετος, ον, (υἱός, τίθημι) adoptatus.
υἱοπατορία, ας, ἡ, quum quis et filius et pater est, nomen haereseos Patropassianorum, s. Apollinaristarum. A seq.
υἱοπάτωρ, ορος, ὁ, (υἱός, πατήρ) qui et filius et pater est; patre superstite liberos habens.
υἱοποιέομαι, filium adopto, Diod. Sic.
υἱοποίησις, εως, ἡ, adoptio. A praec.
υἱοποιητός, ή, όν, adoptatus, adoptivus.
υἷος, gen. Ep. ad υἱός pertinens, Hom.
υἱός, οῦ, ὁ, et heteroclitice υἱέος, υἱεῖ, υἱέα, υἱέοιν, υἱεῖς, υἱέων, υἱέσιν, Att. filius, natus. Metaph. ἰατρῶν υἱεῖς, medicorum filii, i. e. medici.
υἱότης, ητος, ἡ, q. d. filiatio, ut quis filius sit vel appelletur. A praec.
υἱόω, f. ώσω, (υἱός) adopto.
υἱωνεύς, έως, ὁ, idem quod υἱωνός.
υἱωνή, ῆς, ἡ, neptis a filio. A seq.
υἱωνός, οῦ, ὁ, (υἱόω) nepos.
υἵωσις, ἡ, (υἱόω) adoptio.
ὕαλος, έλη, ελον, saeus, Hesych.
ὕκης, vel ὕκκης, ου, ὁ, piscis quidam, qui ἱερός dicitur. Callim. (--)
ὕλαγμα, ατος, τό, (ὑλάω, ὑλακτέω) latratus.
ὑλαγμός, οῦ, ὁ, idem. 2) clamor.
ὑλαγωγέω, (ὕλη, ἄγω) materiam, ligna etc. fero. (ῡ)
ὑλαγωγός, οῦ, ὁ, qui ligna convehit. (ῡ)
ὑλάζομαι, f. άσομαι, (ὕλη) ligna colligo, lignor. (ῡ)
ὑλαῖος, αία, αῖον, (ὕλη) silvester. 2) luxurians frondibus et silvescens. 3) materialis. (ῡ)
ὑλακάω, unde ὑλακόωντες, part. praes. i. q. ὑλακτέω, Opp.
ὑλακή, ῆς, ἡ, (ὑλάω) latratus.
ὑλακόεις, εσσα, εν, latrans, Opp. (Prima poetice producitur.)
ὑλακόμωρος, ον, ad latratum natus, latrando se exercens et fatigans, κύνες, Od. 14, 29. (ῡ Ep.)
ὑλακτέω, f. ήσω, (ὑλάω, ὑλακή) latro. 2) cum Acc. allatro, latratu prosequor. metaph. maledico.
ὑλακτητής, οῦ, ὁ, latrator.
ὑλακτιάω, i. q. ὑλακτέω.
ὑλακτικός, ή, όν, latrans.
ὕλαξ, ακος, ὁ, i. q. ὑλακτητής.
ὑλάσκω et ὑλάσσω, f. ξω, i. q. ὑλακτέω. dub.
ὑλαστής, οῦ, ὁ, (ὑλάζομαι) lignator. (ῡ)
ὑλάστρια, ἡ, fem. a praec. (ῡ)
ὑλάω, latro, Od. 16, 9. 20, 15. eodem modo in Medio Od. 16, 162. 2) allatro, latratu prosequor, τινά, Od. 16, 5. Invenitur non nisi in praes. et impf. (⏑⏑-)
ὕλη, ης, ἡ, materia quaecunque, unde aliquid fit: unde et cibi ὕλη vocantur. 2) silva; it. frutices, frondes, sarmenta. 3) faeces cibi decocti, item vini, omnisque sedimentum cujusque liquidi. (--)
ὑληβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) per silvas gradiens, in silvis vivens, epith. Panis. (--⏑-)
ὑληγενής, ές, e materia natus, corporeus. 2) a ligno factus: in ligno natus. (ῡ)
ὑλήεις, ήεσσα, ῆεν, silvosus, arboribus densus et opacus. (---)
ὑληκοίτης, ου, ὁ, (κοίτη) cubile in silvis habens. (ῡ)
ὕλημα, ατος, τό, frutices et stirpes humiliores mediae inter arbores et herbas. (Ab ὕλη, quasi intercedat ὑλέω vel ὑλάω) (--⏑)
ὑλημανέω, f. ήσω, (μαίνομαι) silvesco. (ῡ)
ὑληνόμος, ον, i. q. ὑλονόμος. (ῡ)
ὑληουργία, ας, ἡ, opus materiarum, ars lignaria fabrilis. A seq. (ῡ)
ὑληουργός, οῦ, ὁ, (ὕλη, ἔργον) faber lignarius. (ῡ)
ὑλητόμος, ου, ὁ, (τέμνω) lignicida, lignator. (ῡ)
ὑληφόρος, ον, (φέρω) qui materiam seu ligna comportat. (ῡ)
ὑλωρός, ου, ὁ, (ῡ) et ὑληωρός, ὁ, (ὤρα, ὠρέω) silvae custos. 2) Adj. i. q. ὑλώδης, Nic. (ῡ)
ὑλίαι, ῶν, αἱ, praesegmina coriorum. 2) res faeculentae. (Ab ὕλη, n. 3.) (ῡ)
ὑλίζω, f. ίσω, defaeco, faecibus expurgo, vel per colum transfundo, defaecandi causa, liquo, colo, sacco. (ῡ)
ὑλικός, ή, όν, materialis. 2) crassus, mundanis sordibus inquinatus. (-⏑⏑)
ὑλισμός, οῦ, ὁ, (ὑλίζω) colatio. (--⏑)
ὑλιστήρ, ῆρος, ὁ, (ὑλίζω) colum, cribrum, sacculus per quem aliquid transfunditur, ut a faecibus repurgetur, aut minuatur vis ejus, saccus vinarius. (---)
ὑλιστήριον, ου, τό, idem. A praec. (ῡ)
ὑλίστριον, ου, τό, idem. (ῡ)
ὕλλος, ὁ, Dim. ab ὕδρος.
ὑλοβάτης, ου, ὁ, (ὕλη, βαίνω) in silva degens (-⏑⏑-)
ὑλόβιος, ον, in silvis degens, et frondibus ac silvestribus fructibus vivens. (ῡ)
ὑλογενής, ές, (γίγνομαι) in silvis vel fruticetis natus. (ῡ)
ὑλόδρομος, ον, (τρέχω) in silvis vagans.
ὑλοκάτοικος, ον, silvicola, Gl. Vat. (ῡ)
ὑλόκομος, ον, (κόμη) silvis seu arboribus comans, silvosus. (ῡ)
ὑλοκόμος, ον, (κομέω) silvae curans, silvarum studiosus. (ῡ)
ὑλοκοπέω, (κόπτω) ligna caedo. (ῡ)
ὑλόκουρος, ον, (κείρω, κουρά) ligna caedens, lignator. (ῡ)
ὑλομανέω, f. ήσω, frondibus ac sarmentis luxurio, silvesco. (ῡ)
ὑλομανής, ές, (μαίνομαι) qui mirum in modum silvis gaudet. 2) silvosus.
ὑλομαχέω, f. ήσω, (μάχομαι) in saltibus pugno.
ὑλομήτρα, ας, ἡ, genus vermiculi; quidam bombycem volunt, Hes. (ῡ)
ὑλονόμος, ον, (νέμω) in silvis degens. (ῡ)
ὑλοτομέω, f. ήσω, (ὑλοτόμος) materiam caedo, ligna in silvis caedo. (ῡ)
ὑλοτομία, ας, ἡ, materiae succisio. 2) ars seu scientia caedendi ligna et materiam.
ὑλοτόμιον, ου, τό, silva caedua; ap. Strabon.
ὑλοτόμος, ον, (ὕλη, τέμνω) ad succidendas arbores aptus. 2) lignorum caesor, lignicida, lignator. (ῡ)
ὑλοτραγέω, (τρώγω) silvestres radices fructusque comedo. (ῡ)
ὑλοτραφής, ές, (τρέφω) in silva nutritus.
ὑλουργία, ας, ἡ, opus materiarium, ars lignaria. A seq. v. ὑληουργία. (ῡ)
ὑλουργός, οῦ, ὁ, (ὕλη, ἔργον) materia-

rius, seu lignarius faber. (ῡ)

ὑλοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui silvas depascitur, qui in silvis pascitur seu degit.

ὑλοφορβος, όν, (φέρβω) in silvis pascens. Lyr. (ῡ)

ὑλοφορέω, f. ήσω, materiam comporto. A seq. (ῡ)

ὑλοφόρος, ον, (ὕλη, φέρω) qui materiam et ligna comportat, calo. 2) silvosus. (ῡ)

ὑλώδης, ες, (ὕλη) silvosus, arboribus densus et opacus. 2) qui crassae materiae est, faeculentus. (- - -)

ὑλωρός, οῦ, ὁ, (ὠρέω) silvae custos. v. ὑλήωρος. (- - ⏑)

ὗμα, ατος, τό, (ὕω) humor, humidum.

ὑμεδαπός, ή, όν, (ὑμεῖς) vestras, popularis vester, civis vester. 2) vester, i. q. ὑμέτερος. (De terminatione δαπός consule ἡμεδαπός.) (- ⏑ ⏑ ⏑)

ὑμεῖς, pron. plur. a σύ, vos. (- -)

ὑμείων, gen. Ep. ab ὑμεῖς, Il. (ῡ)

ὑμήν, (ῡ) Vocatis. ab Ὑμήν, exclamatio, ut Ὑμέναιε, Callim.

ὑμέναιος, ὁ, (ὕμνος) carmen nuptiale, Il. 18, 493 Hes. sc. 274. 2) nuptiarum praeses genius, Hymenaeus, Ar. Av. 1742. Theocr. 18, 58.

ὑμεναιόω, f. ώσω, uxorem duco. 2) hymenaeum cano. A pr.

ὑμενήϊος, ὁ, epith. Bacchi, laetitiae dei.

ὑμένινος, η, ον, (ὑμήν) membranaceus.

ὑμένιον, τό, Dim. ab ὑμήν.

ὑμενοειδής, ές, (ὑμήν, εἶδος) membranae speciem gerens, membranaceus. 2) membrana constans.

ὑμενόπτερος, ον, (πτερόν) alas membranaceas habens, ut vespertiliones et cicadae.

ὑμενόστρακος, ον, (ὄστρακον) testa tenui et subtili, velut membrana, tectus seu constans.

ὑμενώδης, ες, (ὑμήν) membranaceus, tenui membrana constans.

ὑμές, Dor. p. ὑμεῖς. (- ⏑)

ὑμέτερος, έρα, ερον, (ὑμεῖς) vester, Hom. ὑμέτερος ἑκάστου θυμός, unius cujusque vestrum animus, Il. 17, 226. ὑμετέρονδε, adv. domum vestram, Il. 23, 86. 2) ap. scr. i. q. σός, tuus, v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 119. 627. cf. ὑμός. (ῡ)

ὑμήν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica s. tunicula. 2) membrana qua involutus est fetus. 3) tegmen, tegumentum, pallium, amiculum, vestis. (⏑ -)

Ὑμήν, ένος, ὁ, Hymen, deus nuptiarum. Vocat. Ὑμήν, inservit exclamationi. 2) carmen nuptiale.

ὔμμε, acc. ab ὑμεῖς, Aeol., Dor. et Ep.

ὔμμες, nom. p. ὑμεῖς, Dor. et Ep.

ὔμμι, ὔμμιν, Aeol., Doric. et Epic. p. ὑμῖν.

ὔμμος, α, ον, Aeol. p. ὑμός, ὑμέτερος.

ὑμναγόρας, ου, ὁ, (ὕμνος, ἀγορεύω) carminum cantor.

ὑμνείω, poet. p. ὑμνέω, Hes. op. 2.

ὑμνέω, f. ήσω, (ὕμνος) carmine celebro, hymnis decanto, cano. 2) praedico, celebro, idem saepius dico, laudo, etiam soluta oratione. 3) convicior, incuso seu accuso, carmine perstringo et diffamo, deploro et diffamo.

ὑμνηπολέω, f. ήσω, hymnis et carminibus occupor, cano. A seq.

ὑμνηπόλος, ον, hymnos tractans, poeta.

ὕμνησις, εως, ἡ, (ὑμνέω) celebratio per hymnos aut carmina. 2) laudum cantatio, laudes.

ὑμνητήρ, ῆρος, ὁ, cantator, laudator, proprie per carmina. Ab eod.

ὑμνητής, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

ὑμνητικός, ή, όν, ad laudes canendas pertinens. 2) artifex laudum canendarum. A praec.

ὑμνητός, ή, όν, (ὑμνέω) celeber, laudibus celebrandus.

ὑμνήτρια, ας, ἡ, cantatrix. Poll. fem. ab ὑμνητήρ.

ὑμνητρίς, ίδος, ἡ, idem. Poll. femin. ab eodem.

ὑμνογράφος, ου, ὁ, (ὕμνος, γράφω) hymnorum scriptor.

ὑμνοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) idem.

ὑμνόθετος, ον, ex hymnis compositus, Mel. 1, 2. A pr.

ὑμνολογέω, (ὑμνολόγος) hymnum canto, celebro.

ὑμνολογία, ας, ἡ, hymnorum cantatio. A praec.

ὑμνολογίζω, f. ίσω, hymnum dico.

ὑμνολόγος, ον, (λέγω) hymnos dicens.

ὑμνοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui hymnos conficit. 2) poeta laudes celebrans.

ὑμνοπόλος, ου, ὁ, v. ὑμνηπόλος.

ὕμνος, ου, ὁ, carmen in honorem dei, hymnus, carmen. 2) oraculum.

ὑμνῳδέω, f. ήσω, (ὕμνος, ᾠδή) hymnos canto, carmina decanto. 2) oraculum edo.

ὑμνῳδία, ας, ἡ, hymnorum cantatio. 2) hymnus ipse, qui decantatur. A pr.

ὑμνῳδογράφος, ου, ὁ, (ὕμνος, ᾠδή, γράφω) hymnorum et odarum scriptor; sed lectio non satis certa, ap. Joseph.

ὑμνῳδός, ου, ὁ, qui hymnos decantat, scribit.

ὑμός, ή, όν, idem quod ὑμέτερος, Dor. et Ep. (- -)

ὕνις, sive ὕννις, εως, ἡ, vomer, vomis.

ὑννιμάχας, ου, (μάχομαι) vomere pugnans.

ὕννος, ου, ὁ, equuleus, mannus; sed est f. l. p. ἴννος.

ὑοβοσκός, οῦ, ὁ, (ὗς, βόσκω) subulcus.

ὑοβώτης, ου, ὁ, idem et ex iisd.

ὑοειδής, ές, (ὗς, εἶδος) porco similis. 2) porcinus.

ὑομουσία, ας, ἡ, (ὗς, μοῦσα) qs. Musa porcina, cantus suum grunnitum referens, cantus invenustus.

ὑοπόλος, ου, ὁ, (ὗς, πολέω) subulcus.

ὑοσκυαμάω, insanio, ut qui hyoscyamum gustarunt. A seq.

ὑοσκύαμος, ου, ὁ, et μον, τό, (ὗς et κύαμος) hyoscyamus, faba porcina; genus herbae, quod Latinis altercum, it. herba Apollinaris dicitur.

ὑοφορβεῖον, ου, τό, (ὑοφορβός) hara.

ὑοφόρβιον, ου, τό, grex suum, quae pascuntur.

ὑοφορβός, οῦ, ὁ, (ὗς, φέρβω) subulcus.

ὑπαγανακτέω, f. ήσω, subindignor, indignor.

ὑπαγαπάω, amo, valde amo.

ὑπαγγέλλω, clam nuncio, item praenuncio, nuncio.

ὑπάγγελος, ου, ὁ, nuncius.

ὑπάγγελτος, ον, (ὑπαγγέλλω) patefactus, denunciatus.

ὑπαγκαλίζω, f. ίσω, in ulnis gesto.

ὑπαγκάλισμα, ατος, τό, quod ulnis gestatur. A seq.

ὑπαγκάλιος, et ὑπαγκάλιος, ον, (ἀγκάλη) qui ulnis gestatur, epith. infantis.

ὑπαγκώνιον, ου, τό, (ἀγκών) cubital.

ὑπαγορευτέον, adv. verb. posit. ab ὑπαγορεύω, respondendum.

ὑπαγόρευσις, εως, ἡ, dictatio, quum verbis praeimus quae alter calamo excipiat. 2) hortatio, de inspiratione divina: Josephus. A seq.

ὑπαγορεύω, f. εύσω, dicto, verba subjicio. 2) respondeo. 3) post factum verba addo. 4) nuncupo. 5) interpretor, expono.

ὑπαγορία, ἡ, consilium, Dor. p. ὑπηγ.

ὑπάγροικος, ον, (ἄγροικος) subrusticus.

ὑπάγρυπνος, ον, vigilans, non dormiens, insomnis.

ὑπάγω, f. άξω, (ἄγω, irr.) subduco, clam eximo; pellicio, allicio; unde et ventrem ὑπάγειν, i. e. ciere, laxare. 2) subjicio, jugo subdo, maxime in medio. 3) defero, in judicium adduco, accuso. 4) recedo, abeo, item, eo, simpliciter. 5) sequor. 6) in *medio* est, praeter subjicio mihi, illicere in fraudem, dolis aliquem capio, deceptumque meae potestatis facio, decipere, pellicere ad stuprum, item subjicere vel suggerere alicui aliquid, suggerendo impellere. etiam subire, larvam sumere. v. ὑποδύομαι, n. 5.

ὑπαγωγεύς, έως, ὁ, instrumentum fabrile. 2) tormentum quoddam. Suid. A seq.

ὑπαγωγή, ῆς, ἡ, subductio. 2) receptus, recessus, quum receptui canitur: item fuga. 3) deceptio, dolus, fraus. 4) submissio et succidua admissio maris in animalibus.

ὑπαγωγίδιον, τό, et ὑπαγώγιον, τό, Dim. ab ὑπαγωγεύς.

ὑπαγωγός, ή, όν, vim habens subducendi, decipiendi, illiciendi etc.

ὑπᾴδω, succino.

ὑπαείδω, poet. p. ὑπᾴδω. (α in arsi producitur.)

ὑπαέριος, ον, (ἀήρ) sub dio vivens.

ὑπαί, Praep. pro ὑπό, poet.

ὑπαιάζω, lamentor.

ὑπαιδείδοικα, pf. Ep. ab ὑποδείδω p. ὑποδέδοικα, Hom. h. Merc. 165.

ὑπαιδέομαι, f. έσομαι, subvereor, it. revereor, ut simpl.

ὕπαιθα, adv. coram. 2) ex obliquo. c. gen.

ὑπαιθριάζω, sub dio sum vel ago.

ὑπαίθριος, ον, subdialis. qui est sub dio.

ὕπαιθρος, ον, (ὑπό, αἴθρη) subdialis, qui est sub dio. 2) metaph. de vita viri in republica administranda aut bello gerendo versantis; opp. umbratilae. 3) in re militari ὕπαιθρα, opp. locis munitis, in quibus latere milites possunt.

ὑπαίθω, ardeo.

ὑπαικάλλω, adulor, adulando subrepo.

ὑπαινεσία, ας, ἡ, (αἰνέω) approbatio, hortatio. Apoll. Rhod. sed est scriptura vitiosa.

ὑπαινίσσομαι, f. ίξομαι, subobscure declaro sive innuo, tacite et occulte innuo.

ὑπαιρία, Ion. p. ὑφαιρέα, Hdt.

ὑπαίρω, (αἴρω, irr.) leviter attollo, elevo.

ὑπαισθάνομαι, f. σθήσομαι, (αἰσθάνομαι) sentio, animadverto.

ὑπαΐσσω, f. ξω, proruo, sc. ex inferiori loco, ut e terra, aqua. (ᾱ Ep. ᾰ Trag.)

ὑπαίσχρος, ον, (αἰσχρός) subturpis.

ὑπαισχύνομαι, suppudet, i. e. aliqua ex parte pudet me.

ὑπαίτιος, ον, (αἰτία) obnoxius crimini, sons.

ὑπαιφοινίσσω, Ep. p. ὑποφοινίσσω, Nic.

ὑπαιωρέω, f. ήσω, suspendo.

ὑπακμάζω, f. άσω, vigeo in aliqua re.

ὑπακοή, ῆς, ἡ, (ὑπακούω) obedientia, obsequium.

ὑπάκοος, ου, ὁ, qui ex altero audivit, interpres alterius.

ὑπάκουσις, ἡ, auditio.

ὑπακουστέον, adv. verb. ab ὑπακούω, intelligendum, pro quo alias ἐλλείπει.

ὑπακούω, f. ούσομαι, (ἀκούω) ausculto, obedio, obtempero. 2) cedo, admitto. 3) subaudio, in ellipsi.

ὕπακρος, ον, fere summus, summo proximus. 2) primarius, perfectus in aliquo genere: alias πένταθλος.

ὑπακτικός, ή, όν, (ὑπάγω) vim ciendi, subducendi (v. c. alvum) habens etc.

ὑπάλειμμα, ατος, τό, (ὑπαλείφω) inunctio.

ὑπάλειπτον, ου, τό, quod illinitur. Ab eod.

ὑπαλειπτρίς, ίδος, ἡ, ungendo s. illinendo serviens. A seq.

ὑπάλειπτρον, ου, τό, instrumentum quo ad illinendum utimur, velut specillum. A seq.

ὑπαλείφω, f. ψω, sublino, subungo, ungo, lino; fuco me illino.

ὑπάλειψις, εως, ἡ, inunctio.

ὑπαλεύομαι, (ἀλεύω, irr.) subterfugio, fugio, elabor, vito, caveo.

ὑπαλλαγή, ῆς, ἡ, (ὑπαλλάττω) immutatio. 2) hypallage, figura grammatica.

ὑπάλλαγμα, ατος, τό, commutatio subsidiaria, res, quae vicem alterius praestat: pignus.

ὑπαλλακτικός, ή, όν, commutativus.

ὑπαλλάττω, f. ξω, muto, immuto, commuto. 2) loco alterius pono, seu exhibeo.

ὑπάλληλος, ον, (ὑπό, ἀλλήλων) subalternus, alternus.

ὑπάλυξις, εως, ἡ, effugium, devitatio. A seq.

ὑπαλύσκω, f. ύξω, subterfugio, effugio, evito.

ὑπαμάω, demeto.

ὑπαμβλύνω, obtundo.

ὑπαμβλύς, εῖα, ύ, paullulum obtusus.

ὑπαμείβω, commuto, permuto. πόντον ὑπαμείβεσθαι, mare permutare cum terra, i. e. mare petere, in mare concedere, Opp.

ὕπαμμος, ον, arenosus cf. ὕφαμμος.

ὑπάμπελος, ον, vitibus consitus.

ὑπαμπέχω, f. ὑπαμφέξω, (ἔχω, irr.) induo, indumento tego.

ὑπαμφιέννυμι, (ἕννυμι, irr.) induo sub.

ὑπαναβάλλομαι, cunctor.

ὑπαναβλέπω, f. ψω, (βλέπω) sensim sensimque video.

ὑπαναγινώσκω, vel -γιγνώσκω, lego, recito.

ὑπαναγνώστης, ου, ὁ, lector. A pr.

ὑπανάγω, subduco, abduco.

ὑπαναδίπλωσις, εως, ἡ, duplicatio.

ὑπαναδύομαι, f. ύσομαι, tergiversor, subduco me alicui rei. (De quantitate v. δύω.)

ὑπαναθλίβω, premendo expello. (ῑ)

ὑπανακινέω, abeo, ap. Aristoph. saltans abeo.

ὑπανακλίνω et -ομαι, succumbo, Gl. Vet. (ῑ)

ὑπαναλίσκω, (ἀναλίσκω, irr.) expendo, consumo, exhaurio.

ὑπανάστασις, ἡ, honor qui alteri defertur assurgendo locumque cedendo.

ὑπαναστατέον, adv. verb. ab ὑπανίσταμαι, assurgendum.

ὑπαναστρέφω, reverto, redeo.

ὑπανατρέφω, alo.

ὑπανατροπιάζω, subverto. Poll.

ὑπαναφλέγω, incendo, paullatim incendo vel calefacio; de vino, amore.

ὑπαναφύομαι, paullatim nascor.

ὑπαναχωρέω, f. ήσω, recedo, retro abeo.

ὑπαναχώρησις, εως, ἡ, recessio, abitus. A pr.

ὕπανδρος, ου, ἡ, (ὑπό, ἀνήρ) marita, quae est ὑπ' ἀνδρί, in potestate viri.

ὑπανεμόω, paullulum afflo.

ὑπανέχω, sustineo, velut humeris etc.

ὑπανθέω, floreo, vigeo.

ὑπανιάω, f. άσω, Ion. ήσω, (ἀνιάω) paullulum afficio dolore. Med. discrucior, molestia affectus sum. (De quant. v. ἀνιάω.)

ὑπανίημι, paullulum remitto.

ὑπανίσταμαι, adsurgo honoris causa alicui. 2) exsurgo.

ὑπανοίγνυμι, idem quod seq.

ὑπανοίγω, f. ξω, subtus aperio, v. c. infra pedes, clam, paullulum, ut fores.

ὑπαντάω, f. ήσω, obviam eo, occurro. 2) objicio.

ὑπαντέω, idem.

ὑπάντησις, εως, ἡ, occursus. A pr.

ὑπαντιάζω, f. άσω, (ἀντιάω) occurro.

ὑπάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, velut e sentina etc.

ὑπάντομαι, i. q. ὑπαντιάζω.

ὕπαντρος, ον, (ἄντρον) qui in antro degit.

ὑπαξόνιος, ον, (ἄξων) qui est in axe vel circa axem, ut modiolus.

ὑπαπειλέω, subminor.

ὑπάπειμι, paullatim abeo, vel clam me subduco.

ὑπαποκινέω, abeo paullatim s. clam.

ὑπαποκρύπτω, f. ψω, occulto aliquid sub aliqua re, τί τινι.

ὑπαποτρέχω, clam abeo. 2) abeo.

ὑπάπτω, Ion. pro ὑφάπτω.

ὕπαρ, τό, Nomen indeclinabile, visio vera. Adv. videndo et vigilando, opp. ὄναρ.

ὑπαράττω, f. ξω, succutio. 2) quatio.

ὑπαργήεις, εσσα, ῆεν, i. q. ὑπόλευκος, poet.

ὑπάργιλος, ον, (ἄργιλος) argillam in se continens, epith. terrae.

ὕπαργμα, τό, substantia. 2) plur. facultates, opes. 3) i. q. ὕπαρξις, exsistentia.

ὑπαργύρευσις, εως, ἡ, aes alienum. A seq.

ὑπαργυρεύω, f. εύσω, argentum anxie quaero, et veluti effodiendo investigo. 2) ὑπαργυρεύομαι, obaeratus sum.

ὑπάργυρος, ον, argentum in se continens, ut mons in quo argentifodinae. 2) argento par, unde ὑπάργυρον pro cinnamomo, quia libra ejus libra argenti vendebatur.

ὑπαρίθμησις, ἡ, subnumeratio.

ὑπαρκτικός, ή, όν, (ὑπάρχω) substantivus.

ὑπαρκτός, ή, όν, exsistentiam habens. Ab eod.

ὕπαρνος, ον, (ἀρήν, ἀρνός) agnum lactans, epith. ovis, Eur.

ὕπαρξις, εως, ἡ, (ὑπάρχω) q. d. exsistentia, subsistentia, substantia. 2) bona, facultates, opes.

ὑπαρπάζω, f. άξω, Ion. pro ὑφαρπάζω.

ὑπαρτάω, subligo, suspendo ex.

ὑπαρχή, ῆς, ἡ, principium, initium, ortus. 2) beneficium ultro datum. 3) ἐξ ὑπαρχῆς, a priori.

ὑπαρχία, ἡ, munus s. potestas legati. vid. ὕπαρχος. 2) dominatus, potestas in alium. A seq.

ὕπαρχος, ου, ὁ, qui sub alio imperium obtinet, ut legatus in exercitu aut provincia, praefectus, procurator. 2) dux, idem quod ἔπαρχος.

ὑπάρχω, f. ξω, ὑπάρχομαι, initium do, prima facio aut dico, vel initium rei do, lacesso, excito contentionem. 2) sum, suppeto, praesto sum, in promtu et paratus. ὑπάρχει cum infinit. it. καλῶς ὑπάρχει, facultas est, occasio, materia adest, licet. Subst. τὰ ὑπάρχοντα, sc. χρήματα, bona, fortunae, praesidia et adminicula rei gerendae, quae jam adsunt, antequam res suscipiatur. 3) adsum. 4) sum ὕπαρχος.

ὑπαρωματίζω, aromata redoleo vel resipio.

ὑπασθενέω, f. ήσω, (ἀσθενέω) paullulum aegroto, aegrotare incipio.

ὑπασπίδιος, ον, (ἀσπίς) clypeo tectus.

ὑπασπίζω, f. ίσω, clypeum gesto, armiger sum. 2) sub clypeo latenter incedo. trop. sub alicujus tutela sum.

ὑπασπιστής, οῦ, ὁ, clypeatus satelles, protector, armiger. A pr.

ὑπασπιστήρ, ῆρος, ὁ, idem et ab eod.

ὕπαστρος, ον, (ἄστρον) sidereus, coelestis, a sideribus ortus, ductus.

ὑπατεία, ας, ἡ, consulatus. A seq.

ὑπατεύω, f. εύσω, (ὕπατος) sum consul.

ὑπατικός, ή, όν, consularis.

ὑπάτιος, ία, ιον, i. q. ὑπατικός.

ὑπατμίζω, f. ίσω, (ἀτμός) vaporem subjicio.

ὑπατμισμός, οῦ, ὁ, vaporis excitatio, emissio.

ὑπατμός, ὁ, (ἀτμός) vapor subjectus.

ὑπάτοπος, ον, subabsurdus.

ὕπατος, άτη, ατον, summus, supremus. 2) Subst. ὁ, consul, quia penes illum Romae erat summa potestas. ἡ ὑπάτη, sc. χορδή, summa chorda in fidibus, quae τῇ νήτῃ, imae opponitur, et sonum gravissimum edit.

ὑπαττικίζω, f. ίσω, Atticae linguae elegantiam affecto.

ὑπάτυφος, ον, (ἄτυφος) satis modestus, Sext. Emp. hypot. 1, 33.

ὑπαυγάζω, f. άσω, splendesco, illucesco.

ὕπαυγος, ον, (αὐγή) qui est sub luce.

ὑπαυθαδίζομαι, (αὐθαδίζομαι) subarroganter me gero.

ὑπαυλέω, f. ήσω, (αὐλέω) succino tibia, c. dat. 2) modos praeeo tibia.

ὕπαυλος, ον, (αὐλή) qui est in aula. 2) qui est in tentorio vel tecto.

ὑπαυστηρός, ρά, ρόν, subausterus; ap. Dioscor.

ὑπαυχένιον, ου, τό, (αὐχήν) cervical, quod cervici supponitur.

ὑπαφίσταμαι, recedo, decedo, v. c. de via.

ὑπαφρίζω, spumo, spumare incipio.

ὕπαφρος, ον, spumosus, spumans.

ὑπάφωνος, ον, alienus, non conveniens, non regularis. Hippocr.

ὑπαχλύνω, (ῦ) et

ὑπαχλύω, (ἀχλύω) sensim sensimque obscuro. Pass. paullatim obscurus fio.

ὑπέασι, 3 plur. Ion. ab ὕπειμι, Il.

ὑπέγγυος, ον, qui fidejussores dedit, ut datis vadibus liberatur. 2) sponsioni obnoxius.

ὑπεγγύως, adv. satisdato, vadato.

ὑπεγκλίνω, leniter, paullulum inclino (ῑ)

ὑπεγχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) infundo.

ὑπεδδείσαν, Ep. p. ὑπέδεισαν, 3 aor. ab ὑποδείδω, Il.

ὑπέδεκτο, 3 plqpf. ab ὑποδέχομαι, Hom.

ὑπείδομαι, suspicor, suspectum habeo. 2) contemplor.

ὑπεικάθω, idem quod ὑπείκω, Att.

ὑπεικτικός, ή, όν, qui cedit. A seq.

ὑπείκω, f. είξω, cedo, concedo, locum do, remitto, obsequor, obtempero, obedio.

ὑπειλέω, vel ὑπείλω, (εἰλέω, εἴλω, irr.) devolvo. οὐρὰν ὑπειλεῖν, remulcare caudam, Eur.

ὑπειλίσσω, Att. -ττω, sursum torqueo.

ὑπείλω, v. ὑπειλέω.

ὕπειμι, (εἰμί) subsum, c. dat. φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, subsunt tecto meo, Il. 9, 204. adsum, praesto sum: subsum alicui rei, i. e. conjunctus sum cum ea; sequor inde: it. resto. 2) lateo sub. 3) subjectus sum, sc. imperio alicujus, Eur.

ὕπειμι, (εἶμι) subeo, succedo, clam venio: ὑπιέναι τινά, clam se insinuare apud aliquem.

ὕπειξις, εως, ἡ, (ὑπείκω) cessio. it. demissio, infractio animi. 2) obsequium.

ὑπειπεῖν, praefari, praedicere, inprimis monendi caussa: unde interdum per monere explicari potest. 2) caussari, caussam interponere.

ὑπείρ, poet. pro ὑπέρ.

ὑπειράλιος, ον, poet. p. ὑπεράλιος.

ὑπειρεσία, ἡ, remigatio. Orph. pro ὑπηρεσία.

ὑπειρέχω, pro ὑπερέχω. ὑπείρεχε, tendo supra, super extendo.

ὑπείροπλος, v. ὑπέροπλος.

ὑπείροχος, ον, pro ὑπέροχος.

ὑπείσειμι, (εἶμι) subeo, subingredior, irrepo. ὑπεισιέναι, surrepere, Gl. Vet.

ὑπεισέρχομαι, idem.

ὑπεισρέω, f. ῥεύσομαι, clam influo, sensim influo.

ὑπέκ, Praep. e, ex, desubter, c. gen.

ὑπεκβάλλω, ejicio.

ὑπεκβαίνω, procedo, v. c. in aciem.

ὑπεκδέχομαι, f. δέξομαι, expecto. 2) intelligo, colligo ex aliqua oratione aliquid.

ὑπεκδιδράσκω, subterfugio.

ὑπεκδύνω, vel ὑπεκδύω, f. ύσω, et ομαι, clam exuo seu excutio. 2) in med. emergo, clam elabor. 3) declino.

ὑπέκθεσις, εως, ἡ, idem quod ὑπόθεσις. Hesych.

ὑπεκκαθαίρω, expurgo.

ὑπεκκαίω, f. καύσω, succendo.

ὑπεκκαλύπτω, paullatim nudo, vel nudo.

ὑπέκκαυμα, ατος, τό, (ὑπεκκαίω) id, quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, suscitabulum ignis, irritamentum.

ὑπέκκειμαι, alicubi sum exportatus, sum alicubi depositus. 2) in locum aliquem subducor.

ὑπεκκενόω, evacuo, expilo.

ὑπεκκλέπτω, furto subduco.

ὑπεκκλίνω, clam, paullatim declino. (ῑ)

ὑπεκκομίζω, f. ίσω, clam exporto, clanculum effero.

ὑπεκκρίνω, excerno, ejicio, inpr. de iis, quae per alvum ejiciuntur.

ὑπεκλαμβάνω, excipio.

ὑπεκλύω, frango, debilito. 2) libero, solvo.

ὑπεκπέμπω, f. ψω, clam emitto.

ὑπεκπεράω, transeo, trajicio, sed cum significatione loci, unde progressa v. c. navis trajecit.

ὑπεκπηδάω, f. ήσω, subsilio, prosilio.

ὑπεκπνέω, expiro, deficio, ut magnifice dicta ὑπεκπνέουσι, abeunt, fugiunt.

ὑπεκπονέω, elaboro, laborando perficio.

ὑπεκπροθέω, longe praecurro, scil. ex acie, portu, s. procurro.

ὑπεκπρολύω, prius solvo, s. potius solvo, v. c. curru equos.

ὑπεκπρορέω, profluo.

ὑπεκπροτάμνει, de navi, progressa v. c. e portu, secat mare procul evecta.

ὑπεκπροφεύγω, clam profugio: effugio.

ὑπέκπυρος, ον, ardens, vehemens.

ὑπεκρέω, quasi dicatur, subeffluo, sensim et clam effluo, evanesco. 2) perfluo.

ὑπεκρήγνυμι, f. ῥήξω, (ῥήγνυμι, irr.) sensim effringo s. eripio.

ὑπεκρίπτω, (ῥίπτω, irr.) clam ejicio.

ὑπεκρύομαι, (ῥύομαι, irr.) clam eripio, c. gen. φόνοιο, Ap. Rh. (De quant. v. ῥύομαι)

ὑπεκσαόω, praes. insolit. p. ὑπεκσώζω, unde ὑπεξεσάωσεν, aor. Ep. Il. 23, 292.

ὑπεκσώζω, (σώζω, irr.) libero, e periculo eripio.

ὑπεκτανύω, (τανύω) extendo sub.

ὑπεκτελέω, f. έσω, (τελέω) clam, sensim sensimque perficio.

ὑπεκτήκομαι, colliquesco, ut quum caro in aquam abit, exsistitque hydrops.

ὑπεκτίθημι, seu ὑπεκτίθεμαι, aliquo transportandum curo, securitatis gratia, aut alia qua de caussa.

ὑπεκτρέπω, paullulum deflecto, clam averto. 2) paullulum declino, paullatim aversor et vito.

ὑπεκτρέχω, aor. ὑπεξέδραμον, (τρέχω, irr.) longe excurro, procurro, effugio, supero.

ὑπεκτροφή, ῆς, ἡ, nutritio, educatio, recreatio.

ὑπεκφαίνομαι, (φαίνομαι, irr.) in lucem edor, appareo, conspicuus sum.

ὑπεκφέρω, clam effero. 2) perfero, tolero.

ὑπεκφεύγω, clam effugio, subterfugio. refugio, effugio.

ὑπεκφυγγάνω, i. q. ὑπεκφεύγω, Hipp.

ὑπεκχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) effundo.

ὑπεκχωρέω, sensim abscedo, seu excedo. 2) ex aliquo loco me subduco. it. de faecibus alvi.

ὑπεκχώρησις, εως, ἡ, excretio per alvum. A praec.

ὑπεκχωρητικός, ή, όν, vim alvi purgandae habens. Ab eod.

ὑπέλαιον, ου, τό, olei faex seu sordes.

ὑπελαύνω, subigo, subagito. 2) adequito; ap. Xenoph.

ὑπέλαφρος, ον, (ἐλαφρός) levis.

ὑπελαφρύνω, sublevo.

ὑπεμβάλλω, subinjicio.

ὑπέμβρυος, ου, τό, infans adhuc lactens. f. l. Od. 9, 245

ὑπεμβρυόω, (ἔμβρυον) gravidam reddo.

ὑπεμνήμυκε, deflexit oculos, Il. 22, 491. 3 pf. Ep. ab ὑπημύω, pro ὑπημύμυκε, ν versus gratia inserto. v. Heyne ad Il. t. 8. p. 319.

ὑπεμπίμπρημι, succendo.

ὑπεμφαίνω, subostendo, significo, adumbro.

ὑπεναντιόομαι, adversor, repugno. A seq.

ὑπεναντίος, ία, ίον, contrarius, e regione positus etc. 2) adversarius, hostis. 3) obvius, obviam factus.

ὑπεναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, quaedam diversitas. 2) vicissitudo. A pr.

ὑπεναντίωμα, ατος, τό, (ὑπεναντιόομαι) repugnantia.

ὑπεναντίως, adv. e contrario; varie.

ὑπεναντίωσις, εως, ἡ, repugnantia. In plur. contraria, disjuncta.

ὑπενδίδωμι, paullatim cedo, clam cedo, tergum verto.

ὑπένδοθεν, adv. (ἔνδοθεν) intrinsecus.

ὑπένδυμα, ατος, τό, interula, quaevis interior vestis. Gl. Vet. subucula.

ὑπενδύτης, ου, ὁ, (ἐνδύομαι) idem.

ὑπένερθε vel θεν, adv. infra, subtus, subter.

ὑπεννοέω, f. ήσω, meditor.

ὑπεξάγω, subduco, subtraho.

ὑπεξαγωγή, ῆς, ἡ, idem quod seq. A pr.

ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, subtractio, detractio. 2) exceptio. A seq.

ὑπεξαιρέω, et έομαι, (αἱρέω, irr.) clam aufero et averto, interverto, subduco, subtraho. 2) suppilo: excipio.

ὑπεξαιρετέον, adv. verb. a praec. excipiendum.

ὑπεξαίρω, et ὑπεξαίρομαι, eximo, submoveo, clam de medio tollo.

ὑπεξακρίζω, per cacumina ambulo, ad summum evado, cacumina seco. (sed leg. ὑπερακρίζω, quod v. suo loco.)

ὑπεξαλέασθαι, idem quod seq. v. ἐξαλέασθαι.

ὑπεξαλύσκω, effugio, subterfugio, devito. ὑπεξαλύξαι, aor. 1.

ὑπεξαναβαίνω, transscendo.

ὑπεξανάγομαι, clam a litore solvo, enavigo.

ὑπεξαναδύω, (δύω, irr.) In aor. 2. ὑπεξανέδυν et in Medio: sensim vel clam emergo, πολιῆς ἁλός, e mari, Il. 13, 352. (De quantitate vide δύω.)

ὑπεξανίσταμαι, adsurgo honoris caussa alicui.

ὑπεξαντλέω, exhaurio, v. c. sentinam.

ὑπεξάπτω, succendo, inflammo.

ὑπεξαφύω, exhaurio.

ὑπέξειμι, (εἶμι) procurro in quem, in hostem impetum facio. 2) idem quod ὑπεξίσταμαι.

ὑπεξειρύω, Ion. p. ὑπεξερύω, Hdt.

ὑπεξελαύνω, (ἐλαύνω, irr.) clam progredior longius.

ὑπεξέλευσις, εως, ἡ, supplicium, tormentum, quaestio. (v. ὑπεξέρχεσθαι) dub.

ὑπεξερεύγω, (ἐρεύγω) evomo.

ὑπεξερύω, f. ύσω, subtraho.

ὑπεξέρχομαι, clam egredior, subduco me. 2) ulciscor, punio.

ὑπεξέχω, clam abeo, solum verto.

ὑπεξηγητικός, ή, όν, explicandi vim habens. Subst. τὸ ὑπεξηγητικόν, interpretatio.

ὑπεξίσταμαι, cedo, excedo, decedo. 2) declino, vito. 3) clam, repente surgo, consurgo ex insidiis.

ὑπέξοδος, ἡ, alvi fluxus. ap. Hippocr.

ὑπεξούσιος, ου, ὁ, (ἐξουσία) qui est sub potestate sc. patris, filius familias.

ὑπεξουσιότης, ητος, ἡ, subjectio. A praec.

ὑπεκκουφίζω, sublevo aliquantum.

ὑπεπιμερής, ές, et ὑπεπιμέριος, ον, (μέρος) parte aliqua sui minor, Nicom. arithm. p. 93.

ὑπέρ, Praep. Epice ὑπείρ, in formula Homerica ὑπεὶρ ἁλός. Jungitur cum Genitivo et Accusativo, at denotat proprie *super*. I. Cum gen. 1) de loco, *super*, *supra*: *trans*, *ultra*. στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, stetit supra caput, capiti adstitit, Il. 2, 20. Od. 4, 803. al. τάφρων ὑπὲρ πηδῶντος Ἕκτορος, supra vel trans fossas, Soph. τοξεύοντες ὑπὲρ τῶν πρόσθεν, ultra primos, Xen. Cyr. 6, 3, 11. 2) *pro*, i. e. ad salutem s. ad commodum alicujus. Sic Demosth. exstat oratio ὑπὲρ Κτησιφῶντος, pro Ctesiphonte. ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων, pro utilitate communi, Dem. πλεῖστα πεπραγματευμένος ὑπὲρ ὑμῶν, qui plurima egerim pro vobis s. a re vestra, Dem. εἶναι ὑπέρ τινος, alicui utilitati esse. θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως, sacra facere pro republica, Xen. θάνατος ὑπὲρ τῆς πατρίδος, mors pro patria. — Nonnunquam verti potest *ad*, sive per dat. commodi reddi, τὰ συμφέροντα προνοεῖσθαι ὑπὲρ τῶν μελλόντων, utilia procurare ad futurum tempus s. futuro tempori, Xen. ταῦτα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πολλάκις ὠφέλιμα, haec saepe civitati utilia sunt, Xen. 3) *de*, ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω, de te turpia audio, Il. 6, 524. ὑπὲρ πάντων γράψαι οὐκ ἐγχωρεῖ, i. q. περὶ π. de cunctis, Galen. it. *quod attinet ad*, τρίτον δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλωμένων ἰδέσθαι, Aesch. Sept. 425. cf. Soph. Ant. 164. θάῤῥει ὑπὲρ ἐκείνων, quod ad illos attinet, Xen. 4) propter, ob, caussa, λίσσεσθαι ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρός, al. Hom. ubi Latina consuetudo postulat *per*. ὑπὲρ ἀλγέων, dolorum caussa. φοβεῖσθαι, δεδιέναι ὑπέρ τινος, timere ob aliquem s. timere alicui. Δικαίαν καὶ εὐσεβῆ καὶ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θεῶν τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας ποιήσομαι, et nostra caussa et propter deos, i. e. et nostra ipsorum salus et deorum religio me impellit ut accusationem instituam, et quidem justam piamque, Lycurg. 1. Sequente infinitivo cum particula μή etiam finem vel consilium denotat et redditur per Lat. *ne*, *quo minus*, ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν τὸ προσταττόμενον, ne jussa faceret. ὑπὲρ τοῦ μὴ θανεῖν, ne moriatur. Multo rarius affirmative ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης ἀποθνήσκειν ἐθέλοντες, ad consequendam gloriam, ut consequerentur gloriam, consequendae gloriae caussa, Isocr. ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἄξομεν, curabimus ut, (h. l. fere i. q. ὥστε) Herodian. 5) *pro*, i. e. nomine, vice, loco alicujus. ὑπὲρ ἑαυτοῦ, suo ipsius loco. Ita interdum fere nihil aliud significare videtur ὑπέρ, quam ut circumscriptionem faciat genitivi. στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν, quum vester dux esset. (vel quum dux esset vestra auctoritate.) ἐστρατήγησεν ὑπὲρ Κυπρίων καὶ Αἰγυπτίων, dux erat Cypriorum et Aegyptiorum, cf. Wolf. ad Dem. Lept. p. 299. (Sed rectius haec referas ad 1. quasi: dux erat supra Cyprios.) — Addam hic alium usum ubi ὑπέρ Latine per genitiv. redditur, licet propriam suam vim hic quoque retineat, ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν ὁ πατὴρ εὐεργέτησε; gratiam referre beneficiorum patris, Isocr. (proprie pertinet ad 2 vel 4.) II. Cum accus. 1) *supra*, *de loco*, τοῖς Θρᾳξὶ τοῖς ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦσι, Xen. exp. 1, 1, 9. cf. 5, 7, 9. 2) supra, ultra, praeter, trans, it. contra. Sic in proverbio ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, fines transgredi. ὑπὲρ ἥμισυ, supra dimidium, i. e. dimidio plus, Xen. Cyr. 3, 3, 21. ὑπὲρ δύναμιν, ultra vires. ὑπὲρ λόγον, ultra sermonem, i. e. ita, ut verbis exprimi vel narrari non possit, supra quam dici potest, Xen. mem. 4, 3. 8. ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν, ultra hominem vel ultra humanam sortem sentire, i. e. superbire. ὑπὲρ αἶσαν, contra s. praeter aequitatem, ultra quam jus et aequum postulat, Hom. ὑπὲρ μόρον, praeter s. contra fatum, Hom. Alicubi comparativo ad exprimendam vim praep. uti possumus. ὑπὲρ χιόνα λάμπειν, nive splendidiorem esse. Frequens est ὑπέρ in aetatis computatione, ut ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, qui annum sexagesimum excessit. Simile est illud Luciani ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, ultra clepsydrae modum orationem protrahere. De tempore dictum est *ante*, πρὸς τὸν Αἰγινητῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον, Thuc. III. In compositione notat supra, super, pro, pone, trans, praeter et intensionem. IV. Sine casu adverbii vim habet, junctum nimirum cum ἄνω, ἄγαν, λίαν. ὑπὲρ ἄνω, seu potius ὑπεράνω, supra, sursum. ὑπεράγαν, ὑπὲρ λίαν, vehementissime, nimis. — Homerus et Tragici hanc praepos. nomini suo postponunt, ubi per anastrophen scribitur ὕπερ.

ὑπέρα, ας, ἡ, funis, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur et laxantur. A praec.

ὑπεραβέλτερος, ον, (ἀβέλτερος) vehementer stupidus.

ὑπεράγαθος, ον, valde bonus, supra modum bonus, optimus.

ὑπεραγαθότης, ητος, ἡ, summa bonitas.

ὑπεράγαμαι, vehementer miror. 2) mirifice gaudeo, laetor. 3 invideo.

ὑπεράγαν, adv. maxime, supra modum.

ὑπεραγανακτέω, valde indignor, vehementer stomachor.

ὑπεραγαπάω, f. ήσω, vehementer amo.

ὑπεράγνωστος, ον, valde ignotus, ignotissimus.

ὑπεραγόντως, adv. (ὑπεράγω) excellenter, supra modum.

ὑπεραγορεύω, patrocinor, pro aliquo dico.

ὑπεράγω, (ἄγω, irr.) excello, supero.

ὑπεραγρυπνέω, pro alio vigilo. cum gen.

ὑπεραγωνιάω, valde sollicitus sum de aliquo.

ὑπεραγωνίζομαι, defendo, propugno.

ὑπεραής, ές, (ὑπέρ, ἄημι) desuper flans.

ὑπεραθλέω, f. ήσω, certo pro aliquo.

ὑπεραιδέομαι, valde revereor.

ὑπεραίμωσις, εως, ἡ, (αἱμόω) nimia sanguinis abundantia.

ὑπεραινετός, ή, όν, supra modum laudabilis.

ὑπεραίρω, extollo, effero. 2) antecello, supero. τὸ ὑπεραῖρον, excessus, quod modum superat. 3) praetervehor. 4) trajicio.

ὑπεραίσχρος, ον, supra modum turpis.

ὑπεραισχύνομαι, valde verecundor, admodum me pudet.

ὑπεραιωρέω, f. ήσω, suspendo, sublimem reddo.

ὑπεραιώρησις, εως, ἡ, suspensio. A praec.

ὑπέρακμος, ον, (ἀκμή) aetatis florem, aetatem vegetam egressus, exoletus; sed virgo ὑπέρακμος est, quae jam aliquamdiu nubilis fuit. Hesych. magnus

ὑπερακοντίζω, f. ίσω, supra jaculor, ultra aut ulterius jaculor, ultra metam, aut longius, quam alter, jactu jaculi vinco, ultra finem jaculor. 2) praesto, supero, vinco.

ὑπερακούω, (ἀκούω) valde audio, Phryn.

ὑπερακράτως, adv. (ἀκρατής) valde intemperanter. (⏑⏑⏓‒‒)

ὑπεράκρια, ων, τά, (ὑπεράκριος) montium cacumina.

ὑπερακριβής, ές, valde accuratus, nimis diligens.

ὑπερακρίζω, (ἀκρίζω) per summum evado, supero, per summa montium transeo, trajicio. v. ὑπεξακρίζω.

ὑπεράκριος, ον, loca montana incolens.

ὑπεραλγέω, f. ήσω, perdoleo, supra modum doleo. ὑπεραλγῶ σου, vicem tuam doleo.

ὑπεραλγής, ές, (ἄλγος) valde dolens.

ὑπεράλιος, ον, (ἅλς) maritimus, qui est supra mare, mari impositus.

ὑπεράλλομαι, transilio, ultra salio.

ὑπέραλλος, ον, eximius, alius praestans.

ὑπέραλμα, τος, τό, trajectus per saltum.

ὑπεράλπειος, ον, (Ἄλπεις) transalpinus.

ὑπεραμφισβητέω, valde discepto.

ὑπεραναβαίνω, transscendo.

ὑπεραναιδεύομαι, vinco, pass. vincor impudentia

ὑπεραναίσχυντος, ον, impudentissimus.

ὑπερανάκειμαι, super accumbo, una accumbo a parte superiore.

ὑπερανατείνω, sursum extendo s. assurgo.

ὑπερανατέλλω, emergo, exorior.

ὑπερανέχω, promineo, ultra aliquid emineo.

ὑπερανθέω, f. ήσω, egregie floreo.

ὑπεράνθρωπος, ον, qui est supra hominem, humanam conditionem excedens, homine excellentior.

ὑπερανίσταμαι, emineo, exsurgo, praesto, supero, excello.

ὑπερανίσχω, emineo, supero.

ὑπεραντλέομαι, haustu aqua redundo, de navi: tropice, gravibus malis laboro, opprimor, in periculo ultimo versor etc. A seq.

ὑπέραντλος, ον, (ἄντλος) propria est navis, cujus sentina exhauriri non potest, propter aquam undique illabentem, ut periculum sit, ne mergatur et intereat. Hinc trop. est, oppressus malis, in ultimo periculo versans, it. ultimum periculum afferens, opprimens hominem etc.

ὑπεράνω, adv. supra.

ὑπεραπατάω, valde decipio.

ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo.

ὑπεραποκρίνομαι, patrocinor, defendo. (ῑ)

ὑπεραπόλλυμαι, morior pro quo.

ὑπεραπολογέομαι, caussam ago alicujus.

ὑπεραπόνισις, ἡ, v. ὑπεράνισις, Hesych.

ὑπεραποφαντικός, ή, όν, enunciationem enunciationi addens.

ὑπεραποφατικός, ή, όν, negationi negationem addens.

ὑπεραποχρῶ, plus quam satis est, abun-

de sufficit.

ὑπεραποχρώντως, adv. abunde, plus quam satis. A praec.

ὑπεραρέσκω, f. έσω, valde placeo, valde sum gratiosus.

ὑπεράριθμος, ον, superoumerarius.

ὑπεραῤῥωδέω, f. ήσω, valde timeo. 2) pro aliquo timeo, alicui timeo. v. ὀῤῥωδέω.

ὑπέραρσις, εως, ἡ, (ὑπεραίρω) elevatio, superlatio, praestantia, excellentia.

ὑπεράρχιος, ον, (ἀρχή) principium omne excedeos, qui est supra quodvis principium.

ὑπεράρχω, praedominor, LXX.

ὑπερασθενής, ές, supra modum infirmus, valde infirmus.

ὑπερασθμαίνω, admodum anhelo.

ὑπεράσθμος, ον, (ἆσθμα) admodum anhelans.

ὑπερασμενίζω, libentissime amplector et suscipio, valde laetor.

ὑπερασπάζομαι, valde amplector, valde amanter tracto, cupide et comiter excipio.

ὑπερασπίζω, f. ίσω, et ιῶ, (ἀσπίς) clypeo tego, propugno, protego.

ὑπερασπισμός, οῦ, ὁ, propugnatio, defensio.

ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ, propugnator, defensor.

ὑπερασπίστρια, ας, ἡ, propugnatrix.

ὑπεράστειος, ον, (ἀστεῖος) supra modum urbanus, valde facetus.

ὑπεραστράπτω, valde splendeo.

ὑπερασχημονέω, valde indecenter me gero.

ὑπερατticίζω, nimium adfecto Atticismum.

ὑπερατticισμός, οῦ, ὁ, Atticismi nimia adfectatio. A praec.

ὑπεραττικός, ή, όν, pr. valde, putide Atticus.

ὑπεραττικῶς, adv. valde Attice.

ὑπεραυγάζω, f. άσω, valde splendeo.

ὑπεραυγής, ές, (αὐγή) valde splendens.

ὑπεραυξάνω, f. ξήσω, supra modum augeo. ὑπεραυξάνομαι, supra modum augesco, vel cresco.

ὑπεραύξησις, εως, ἡ, excessus, superlatio, quod in re quaque superfluum est. A praec.

ὑπεραύξω, idem quod ὑπεραυξάνω.

ὑπεραυχέω, f. ήσω, valde glorior, valde me jacto. A seq.

ὑπεραυχής, ές, (αὐχή) valde gloriosus vel elatus, jactabundus.

ὑπεραυχος, ον, idem.

ὑπεραφρίζω, valde spumo.

ὑπεραχθής, ές, supra modum gravatus et onustus.

ὑπεράχθομαι, valde doleo, iniquissimo animo fero.

ὑπερβάθμιος, ον, (βαθμός) supergrediens limen. 2) immodicus, immodestus, parum modeste se diligenter in aliqua re versans.

ὑπερβαίνω, f. βήσομαι, (βαίνω, irr.) transgredior, transscendo, transeo. 2) excedo, supero, antecello. item vinco v. c. hostem. 3) praetereo, omitto, transmitto, non dico. 4) decipio.

ὑπερβαλλόντως, adv. supra modum, excellenter, Philox. eximie. A seq.

ὑπερβάλλω, projicio ultra, v. c. terminum. 2) supero, excello, vinco. 3) excedo, redundo, abundo. 4) certo cum aliquo licitando, contra liceor. 5) trajicio, ut v. c. saltum, Alpes. v. ὑπερβολή. ὑπερβάλλων, nimius. ὑπερβάλλομαι, differo in aliud tempus.

ὑπερβαρέω, praegravo, a seq.

ὑπερβαρής, ές, (βαρύς) praegravis.

ὑπερβασία, ας, ἡ, transgressio. 2) contemtus. 3. peccatum, delictum. A seq.

ὑπερβάσιος, ον, violatus, v. c. de lege. A seq.

ὑπέρβασις, εως, ἡ, (ὑπερβαίνω) transgressio, transitus. 2) praestantia, excellentia, qua superamus alios. 3) violatio legis, foederis etc.

ὑπερβατέον, adv. post. verb. ab ὑπερβαίνω, transsiliendum, transgrediendum.

ὑπερβατόν, οῦ, τό, hyperbaton, trajectus verborum ordo. Philox. praeposterum. A seq.

ὑπερβατός, ή, όν, (ὑπερβαίνω) q. d. qui transscendi seu transiri potest. 2) praestantissimus, superans, excellens.

ὑπερβατῶς, adv. in transitu, in transcursu, perfunctorie. 2) trajectione quadam verborum. A praec.

ὑπερβεβλημένως, adv. (ὑπερβάλλω) supra modum.

ὑπερβιάζομαι, vi supero.

ὑπερβιβάζω, traduco, trajicio.

ὑπερβίη, ης, ἡ, (βία) vis seu injuria modum excedens.

ὑπέρβιον, adv. ultra vires. 2) per vim. 3) supra modum. A seq.

ὑπέρβιος, ον, (βία) omnem vim excedens. 2) insolens. 3) violentus. 4) generosus.

ὑπερβλαστάνω, valde ac laetius germino.

ὑπερβλήδην, adv. (ὑπερβάλλω) supra modum.

ὑπερβλύζω, f. ύσω, supra modum scateo, exundo, redundo, exubero, circumfluo. 2) effundo, abundanter emitto.

ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, exuberantia. A praec.

ὑπερβοάω, clamore supero.

ὑπερβολάδην, adv. supra modum.

ὑπερβολή, ῆς, ἡ, (ὑπερβάλλω) exsuperatio, excessus, excellentia. 2) transmissio, dilatio, procrastinatio. 3) de magnitudine quacunque cujusque rei. 4) de eo, quod accedere, addi, augendi causa, potest. v. c. τίς ὑπερβολή; quid addi ad hanc v. c. malitiam, potest? ὑπερβολαί, saltus, loca montana.

ὑπερβολία, ας, ἡ, excessus. Ab eod.

ὑπερβολικός, ή, όν, excedens, nimius. Ab eod.

ὑπερβολικῶς, adv. supra fidem, modum.

ὑπερβόρειος, et βόρειος, ον, (βορέας) q. d. superborealis, superaquilonaris, ultimus versus septentrionem, ultra Scythas habitans.

ὑπερβορίς, ίδος, ἡ, poet. i. q. ἡ ὑπερβόρειος.

ὑπερβράζω, (βράζω) ebullio, exaestuo, exundo.

ὑπερβριθής, ές, (βρῖθος) praegravis.

ὑπερβρυχάομαι, valde rugio.

ὑπερβρύω, supra modum plenus sum.

ὑπερβύθιος, ον, demersus undis.

ὑπεργάζομαι, f. άσομαι, clam facio seu efficio. 2) subigo.

ὑπεργαμία, ας, ἡ, (γάμος) nuptiae serae.

ὑπέργαιος, ον, (γαῖα, γῆ) qui supra terram est.

ὑπεργέλοιος, ον, valde ridiculus.

ὑπεργεμίζω, nimis repleo, nimia copia obruo; it. valde plenus sum.

ὑπεργέμω, idem

ὑπεργηράσκω, valde senex sum.

ὑπεργήρειος, ον, valde senex. A seq.

ὑπέργηρος, ον, idem. quod seq. et ab eod.

ὑπεργήρως, ω, ὁ, ἡ, (γῆρας) senex, decrepitus.

ὑπέργομος, ον, nimis onustus.

ὑπεργράφω, superpingo.

ὑπεργύιος, ον, (γυῖα) jugeri spatium excedens. 2) valde magnus, modum excedens.

ὑπερδασύς, εως, ὁ, ἡ, neutr. υ, (δασύς) valde hirsutus.

ὑπερδεής, ές, (δέος) metu superior, qui nihil metuit, ὑπερδέα, acc. Ep. p. ὑπερδεᾶ, Il. 17, 330. Alii explicant: multo minor, multo humilior, ut sit a δέομαι. Scholiastes: ὑπερδέα, σφόδρα ἐνδεῆ.

ὑπερδείδω, (δείδω, irr.) supra modum timeo, vehementer timeo. 2) pro aliquo timeo, alicui metuo, τινός, Hdt.

ὑπερδειμαίνω, (δειμαίνω) supra modum timeo, τινά, Hdt. 5, 19.

ὑπέρδεινος, ον, supra modum gravis.

ὑπερδειπνέω, f. ήσω, ultra modum coeno, nimis gulae indulgeo. 2) non invitatus cum alio ad coenam eo.

ὑπερδέξιος, ον, qui alterum (ut hostem in proelio) circumvenit, aut superior est loco, viribus, bello, caussa: item locus ipse superior. τὰ ὑπερδέξια, locus superior.

ὑπερδεξίως, adv. superiori loco, in circumveniendo etc.

ὑπερδέω, (δέω, δήσω, irr.) pr. superligo, superilligo: in Epigr.

ὑπερδιαλέγομαι, insuper vel super aliqua re colloquor. Lucian.

ὑπερδιατείνομαι, supra modum contendo, summa vi contendo.

ὑπερδίδωμι, do pro aliquo, alicujus servandi caussa.

ὑπερδικάζω, f. άσω, (δικάζω) τινός, ulciscor injuriam alicui illatam.

ὑπερδικέω, f. ήσω, defendo in judicio, patrocinor. 2) potiores fero partes. A seq.

ὑπέρδικος, ον, (δίκη) supra modum justus, summe justus. 2) ultor.

ὑπερδίκως, adv. summo jure, summa aequitate. 2) contra jus et fas, Aeschyl.

ὑπερδίπηχυς, εος, ὁ, ἡ, duos cubitos excedens.

ὑπερδισκέω, f. ήσω, jaculando disco supero. metaph. longo intervallo supero.

ὑπερδισσύλλαβος, ον, (συλλαβή) duabus syllabis major.

ὑπερδοκέω, supra modum placeo.

ὑπερδυναμόω, f. ώσω, praevaleo.

ὑπερέζομαι, (ἕζομαι, irr.) supra sedeo.

ὑπερεθίζω, (ὑπό, ἐρεθίζω) subirrito.

ὑπερεῖδον, (εἶδον) aor. ab ὑπεροράω, praetervidi, transmisi: conniventia dissimulavi: condonavi, remisi: despexi.

ὑπερείδω, f. είσω, (ἐρείδω) suffulcio, sustineo.

ὑπερειπεῖν, pro aliquo dicere.

ὑπερείπω, (ἐρείπω) subverto, expugno.

ὑπέρεισις, εως, ἡ, idem quod sequens.

ὑπέρεισμα, ατος, τό, (ἐρείδω) fulcimentum, fultura, fulcrum.

ὑπερειστικός, ή, όν, fulciens, ad fulciendum aptus.

ὑπερέκεινα, adv. (ἐκεῖνος) ultra, trans.

ὑπερεκθεραπεύω, valde colo vehementer

gratiam capto.

ὑπερεκκεῖμαι, in conspectu positus sum, promineo.

ὑπερεκκρεμάω, desuper appendo.

ὑπερεκπαίνω, f. παίσω, (παίω, irr.) longe egredior, a. excedo.

ὑπερεκπέμπω, f. ψω, ultra emitto.

ὑπερεκπερισσοῦ, adv. supra modum.

ὑπερεκπίπτω, exsupero, excello.

ὑπερεκπλήσσω, valde obstupefacio.

ὑπερέκπτωσις, εως, ἡ, (ὑπερεκπίπτω) excessus. 2) licentia.

ὑπερεκτείνω, ultra, vel ultra modum, extendo.

ὑπερεκτίνω, f. τίσω, (τίνω, irr.) solvo vel pendo pro aliquo. (ῑ Epicc., ĭ Att.)

ὑπερέκτισις, εως, ἡ, depensio, Gl. Vet. A praec.

ὑπερεκτρέπομαι, valde aversor.

ὑπερεκφεύγω, insuper effugio.

ὑπερεκχέω, superinfundo, effundo, ut super oras vasis redundet, nimium effundo. Pass. superfundor, superfluo, exundo, redundo.

ὑπερέκχυσις, εως, ἡ, exundatio. A pr.

ὑπερέλαφρος, ον, valde levis.

ὑπερεμβάλλω, insero, interpono.

ὑπερεμέω, f. έσω, (ἐμέω) evomo, refundo.

ὑπερεμπίπλημι, et ὑπερεμπλήθω, supra modum impleo. ὑπερεμπίμπλαμαι, impleor, ingurgito me. ὑπερεμπλησθείς, expletus, aor. 1 part. pass.

ὑπερεμφορέομαι, supra modum repleor, ingurgitor.

ὑπερένδοξος, ον, valde gloriosus, clarissimus.

ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro.

ὑπερεντελής, ές, plus quam sufficiens.

ὑπερέντευξις, εως, ἡ, deprecatio pro aliquo.

ὑπερεντρυφάω, supra modum illudo.

ὑπερεντυγχάνω, convenio et compello, interpello et intercedo, medium me alterius caussa interpono, deprecor pro aliquo.

ὑπερεξαίρω, supra modum, valde extollo.

ὑπερεξανθέω, effloresco.

ὑπερεξαπατάω, valde decipio.

ὑπερεξερόω, eximo, libero, v. c. servitute etc. Herodot. pro ὑπεξερύω, nisi sic scribendum est.

ὑπερεξέρχομαι, digredior.

ὑπερεξέχω, (ἔχω, irr.) emineo supra.

ὑπερεξηκοντέτης, ες, (ἑξήκοντα) ultra sexaginta annos natus, sexaginta annos excedens.

ὑπερεξηκοντούτης, ες, i. q. praec.

ὑπερεξις, εως, ἡ, (ἕξις) qualitas praevalens et nimia.

ὑπερεξίστημι, aor. 2. cedo alicui. Joseph. nisi scripsit ὑπεξίστημι.

ὑπερεπαινέω, f. έσω et ήσω, valde laudo.

ὑπερεπαίρω, supra modum extollo.

ὑπερεπείγω, vehementissime urgeo seu festino.

ὑπερεπιθυμέω, admodum cupio.

ὑπερεπιτείνω, (τείνω) ultra intendo, supra modum intendo.

ὑπερέπτω, f. ψω, (ἐρέπτω) idem quod ὑπεσθίω. 2) subtraho, aufero, clam arrodo.

ὑπερεράω, (ἐράω, irr.) vehementer amo.

ὑπερέρχομαι, supervenio, intervenio. 2) supero, trajicio.

ὑπερεσθίω, (ἐσθίω, irr.) supra modum edo.

ὑπερέσσυμαι, pf. p. ab ὑπερσεύω.

ὑπερέσχεθον, aor. poet. ab ὑπερέχω, Il.

ὑπερεῦ, adv. egregie, optime, Xen. et Dem.

ὑπερεῦγε, adv. (εὖγε) optime, supra modum egregie, Luc. parsas. 9.

ὑπερευγενής, ές, nobilissimus, Aristot. polit. 4, 11.

ὑπερερεύγομαι, evomo.

ὑπερευδαιμονέω, felicissimus sum.

ὑπερευδοκιμέω, f. ήσω, maxime floreo fama.

ὑπερευδοκιμέω, f. ήσω, idem.

ὑπερευκαιρέω, multa opportunitate utor. etiam de rebus dicitur, pro commodum, opportunum, accommodatum esse.

ὑπερευπρεπῶς, adv. valde honeste, decenter.

ὑπερευφραίνω, magna laetitia afficio. ὑπερευφραίνομαι, admodum laetor.

ὑπερεχθαίρω, impense odi.

ὑπερεχόντως, adv. prae ceteris, inprimis. A seq.

ὑπερέχω, teneo super aut supra aliquid, supra aliquid attollo. 2) emineo, supereminco, exsto, excello. 3) supero, vinco.

ὑπερέψω, (ἕψω, irr.) valde coquo.

ὑπερέω, (ὑπό, ἐρέω) fut. Ionic. ab ὑπειπεῖν, q. v.

ὑπέρζεσις, εως, ἡ, (ὑπερζέω) vehemens effervescentia.

ὑπέρζεστος, ον, vehementer effervefactus

ὑπερζέω, supra modum ferveo, vehementer ferveo, efferveo.

ὑπέρζωος, ον, contr. ὑπέρζως, ων, (ζωός) superstes.

ὑπερηγορέω, i. q. ὑπεραγορεύω, dico pro aliquo, c. gen.

ὑπερηγορία, ἡ, defensio, a pr.

ὑπερηδέως, adv. perlibenter.

ὑπερήδιστος, ον, Superl. ab ὑπερηδύς, suavissimus, jucundissimus. adv. ὑπερήδιστα, libentissime.

ὑπερήδομαι, f. ησθήσομαι, aor. ὑπερήσθην, (ἥδομαι) admodum laetor, supra modum gaudeo, τινί, Hdt. 1, 34. Activum ὑπερήδω, f. ήσω, supra modum exhilaro vel delecto, Basil.

ὑπερηδύς, ύ (ἡδύς) ultra modum dulcis. Superl. ὑπερήδιστος η, ον, q. v.

ὑπερῆλιξ, κος, ὁ, ἡ, (ἧλιξ) qui aetatem florentem excessit.

ὑπέρημαι, (ἧμαι, irr.) sedeo supra, τινός.

ὑπερημερία, ας, ἡ, dilatio ejus, qui praestitutum diem deserit, quo debitum solvere, sive aliud quid praestare debuit. 2) foenus pro debito ad diem non soluto, multa non solutae usurae. A seq.

ὑπερήμερος, ον, (ἡμέρα) q. d. supergrediens diem praestitutum, seu condictum, qui intra diem non solvit debitum, vel implet, quod promisit. 2) qui judicatum non facit intra diem a judice praestitutum. 3) vitae spatia superans; ap. Longin. vid. ὑπέρορος.

ὑπερημισυς, υ, (ἥμισυς) excedens numerum dimidium.

ὑπέρημος, ον, (ἔρημος) prope desertus, non valde habitatus.

ὑπερηνορία, ἡ, ferocia, insolentia, inpr. e fiducia virium.

ὑπερηνορέω, supra modum virilis et fortis sum. 2) ferocio, superbio. A seq.

ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ἀνήρ) valde virilis, fortis. 2) superbus, ferox.

ὑπερηφανεία, ας, ἡ, (ὑπερηφανής) superbia, arrogantia.

ὑπερηφανεύομαι, idem quod seq.

ὑπερηφανέω, f. ήσω, superbio. 2) effero me, vel superbe effero. 3) fastidio, superbe contemno. 4) cum Acc. jacto. A seq.

ὑπερηφανής, ές, eminens. 2) superbus, arrogans.

ὑπερηφανία, ας, ἡ, superbia, arrogantia, fastidium. A seq.

ὑπερήφανος, ον, (φαίνομαι) superbus, qui supra alios vult videri. 2) substantive cum genit. in masc. contemtor. 3) in neutr. magnificentia, pulcritudo eximia.

ὑπερηφάνως, adv. superbe, arroganter.

ὑπερηχέω, f. ήσω, supra modum resono. 2) sono pleniore supero seu vinco.

ὑπερθαλάσσιος, ον, (θάλασσα) ultramarinus; ap. Herodot. ὑπερθαλασσίδιος.

ὑπερθαρρέω, praefidens sum, forti animo sum.

ὑπερθαυμάζω, supra modum demiror.

ὑπερθε, sive ὕπερθεν, adv. (ὑπέρ) desuper, superne, in superiore parte, supra, superius.

ὑπέρθεμα, ατος, τό, augmentum pretii in licitando.

ὑπερθεματίζω, licitor contra, pretium licitando augeo. A pr.

ὑπερθεματισμός, οῦ, ὁ, licitatio, auctio pretii. item, melior conditio in paciscendo etc. A pr.

ὑπερθεματιστής, οῦ, ὁ, licitator. Ab eodem

ὑπέρθεος, ον, (θεός) deum superans, v. Meineke ad Menandr. p. 578.

ὑπερθεραπεύω, impense, nimis curo, colo.

ὑπερθερμαίνεσθαι, supra modum calefieri, effervescere.

ὑπερθερμασία, ας, ἡ, nimius calor.

ὑπέρθερμος, ον, (θερμός) supra modum calidus.

ὑπερθέσιμος, ἡ, sc. ἡμέρα, superpositio, i. e. dies jejunii, Euagr. h. eccl.

ὑπέρθεσις, εως, ἡ, (ὑπερτίθεμαι) transpositio. 2) transitus per excelsa, transcensus. 3) dilatio, procrastinatio, mora. 4) rejectio ad alterius judicium. 5) excellentia, abundantia. 6) superlativus gradus.

ὑπερθετικός, ή, όν, superlativus.

ὑπερθετικῶς, adv. superlativo gradu.

ὑπερθέω, f. εύσομαι, praecurro, ultra curro. 2) emineo, promineo. 3) praesto.

ὑπερθιγής, ές, (θιγγάνω) superbus, elatus. Suid.

ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo, c. gen.

ὑπερθορεῖν, inf. aor. 2 ab ὑπερθρώσκω, q. v. Il.

ὑπερθορέομαι, fut. ab ὑπερθρώσκω, q. v.

ὑπερθορέω, (θορέω) ap. ser. i. q. ὑπερθρώσκω, supersilio, transilio.

ὑπερθορυβέω, f. ήσω, supra modum tumultuor.

ὑπερθρασύνομαι, supra modum audax sum, insolens.

ὑπερθρώσκω, f. θοροῦμαι, (θρώσκω, irr.) supersilio metam, fossam transilio, in altum salio.

ὑπερθυμέομαι, totius animi viribus incumbo. A seq.

ὑπέρθυμος, ον, valde animosus, magnanimus; it. ferox.

ὑπερθύμως, adv. animose. (⏑ – –)

ὑπερθύριον, ου, τό, (θύρα) limen superius, superliminare.

ὑπερθυρίς, ίδος, ἡ, i. q. praec.

ὑπέρθυρος, ον, (θύρα) qui est supra portam. τὸ ὑπέρθυρον, limen superius, Hdt. 4, 179.

ὑπεριάχω, clamore alios supero: c. gen.

ὑπεριδεῖν, inf. aor. ab ὑπερείδον.

ὑπερίζανω, (ἵζανω) sedeo supra.

ὑπερίημι, f. ρήσω, (ἵημι) supero jaculando scopum, terminum etc.

ὑπερίκανος, ον, (ἱκανός) plus quam sufficiens.

ὑπερικόν, οῦ, τό, hypericum, *herba*.

ὑπερικταίνομαι, valde gestio pedibus, s. subsulto, prae laetitia, Od. 23, 3.

ὑπερινέω, f. ήσω, (ἰνέω) immodice purgo.

ὑπερίνησις, εως, ἡ, immodica purgatio. A praec.

ὑπερινος, ον, nimium purgatus seu evacuatus.

ὑπερίπταμαι, (ἵπταμαι, irr.) Att. p. ὑπερπέτομαι, supervolo, superne volo.

ὑπέριπτω, Il. 21, 271. f. l. p. ὑπερέπτω.

ὑπερισθμίω, (ἰσθμός) navem ab altero mari ad alterum per isthmum traho machinis. 2) isthmum supero. cf. διόλκος.

ὑπερισθμίζω, idem.

ὑπερίσταμαι, tueor, protego.

ὑπερίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, supra modum sciens, doctus.

ὑπερίσχνος, ον, valde tenuis.

ὑπερίσχυρος, ον, (ἰσχυρός) robustissimus, praevalidus, munitissimus.

ὑπερισχύω, f. ύσω, praevalidus seu praepotens sum. (ῡ)

ὑπερίσχω, emineo, exsto. 2) superior sum, supero, vinco.

Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperion, epith. Solis: Sol ipse. (ῑ)

ὑπερκαγχάζω, f. άσω, effuse cachinnor.

ὑπερκαθαίρω, valde purgo.

ὑπερκάθαρσις, εως, ἡ, immodica purgatio. A pr.

ὑπερκάθημαι, (ἧμαι, irr.) c. gen. superior sum, ut v. c. domina ancillis. 2) immineo.

ὑπέρκαιρος, ον, intempestivus.

ὑπερκακέω, idem quod ἐκκακέω, Hesych.

ὑπερκακόω, malis multis affligo.

ὑπερκαλλής, ές, (κάλλος) perpulcer.

ὑπέρκαλος, ον, idem.

ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro. 2) valde afflictus sum.

ὑπερκαταβαίνω, transcendo.

ὑπερκαταγέλαστος, ον, valde ridiculus.

ὑπερκατάκειμαι, supra aliquem discumbo.

ὑπερκατάληκτος, ον, versus, in quo in fine syllaba abundat, supra modum tristis.

ὑπερκατηφής, ές, supra modum tristis.

ὑπερκαχλάζω, effervescere facio.

ὑπέρκειμαι, (κεῖμαι, irr.) superjaceo, impositus sum, immineo, c. gen. 2) excello.

ὑπερκέρασις, εως, ἡ, (ὑπερκεράω) cornuum hostilium in praelio circumventio.

ὑπερκεράννυμι, superinfundo.

ὑπερκεράω, (κέρας) cornua hostium circumvenio, cornua extendendo hostes claudo.

ὑπέρκερως, ὁ, ἡ, valde cornutus.

ὑπερκέρωσις, ἡ, idem quod ὑπερκέρασις.

ὑπερκηλέω, admodum delinio, permulceo.

ὑπερκινδυνεύω, periclitor pro aliquo.

ὑπερκλύζω, (κλύζω) inundo, Or. Sib. 4 p. 5 4.

ὑπερκλύζω, f. ύσω, inundo, Strab. Hinc

ὑπέρκλυσις, εως, ἡ, inundatio.

ὑπερκολακεύω, supra modum adulor. 2) adulando supero.

ὑπερκομίζω, (κομίζω) transveho.

ὑπέρκομπος, ον, nimis jactabundus.

ὑπερκόμπως, adv. cum magna jactantia.

ὑπέρκοπος, ον, supra modum lassatus, valde fessus. 2) nimis molestus, nimius, praegravans.

ὑπερκύπτω, f. ψω, supero, superascendo, supervehor.

ὑπερκορέω, Ion. p. ὑπερκορέννυμι, (κορέννυμι, irr.) exsaturo, τινά τινος, Theogn. 1154.

ὑπερκορής, ές, supra modum satur. A pr.

ὑπέρκορος, ον, idem.

ὑπερκόρως, adv. satis superque, ad satietatem, fastidium.

ὑπερκορύφωσις, εως, ἡ, vertex, caput cujusque rei, ut capita extorum.

ὑπερκόσμιος, ον, (κόσμος) q. d. supramundanus, qui est supra mundum.

ὑπερκοσμίως, adv. supra mundum.

ὑπέρκοτος, ον, valde iratus.

ὑπερκότως, adv. magna cum ira.

ὑπερκρατέω, f. ήσω, supero, superior seu firmus sum.

ὑπερκρημάννυμι, (κρημάννυμι, irr.) super vel supra suspendo, impono alicui quid, ἄτην τινί, Pind.

ὑπερκρίνω, supero. ὑπερκριθῆναι κατὰ κάλλος, pulcritudine superari, Phryn. A. B. p. 69.

ὑπερκτάομαι, abunde possideo.

ὑπερκύανεος, ον, valde caeruleus.

ὑπερκυβιστάω, periculosissime ago, periculum manifestum temere subeo.

ὑπερκύδας, αντος, ὁ, (κῦδος) gloria eminens, summa gloria insignis. (⏑ – – –)

ὑπερκυδέω, valde clarus sum. A seq.

ὑπερκυδής, ές, (κῦδος) valde clarus.

ὑπερκύκνειος, ον, (κύκνος) cycnorum cantum superans.

ὑπερκύπτω, f. ψω, caput profero ad prospiciendum. 2) exsupero, excedo, c. acc.

ὑπερλαλέω, nimis loquax sum.

ὑπέρλαμπρος, ον, valde splendidus et illustris, admodum clarus et fulgidus. Gl. Vet. praeclarus, illustris.

ὑπερλαμπρύνομαι, prae caeteris valde claresco.

ὑπερλάμπω, fulgore supero, super alios clarus et conspicuus sum.

ὑπέρλεπτος, ον, supra modum tenuis, pertenuis.

ὑπέρλευκος, ον, nimis albus.

ὑπερλίαν, adv. vehementissime. (⏑ ⏑̄ –)

ὑπερλυπέομαι, f. ήσομαι, supra modum contristor.

ὑπερμαζάω, quasi supra modum luxurior in mazis parandis vel edendis; prae nimia saturitate lascivio, petulans sum e nimio delicatarum mazarum esu, petulans sum, turgesco. 2) turgidiores habeo mammas, superbio, effero me.

ὑπερμαίνομαι, (μαίνομαι, irr.) supra modum insanio, vehementer furo.

ὑπερμαντεύομαι, vaticinor super.

ὑπέρμαργος, ον, supra modum insanus.

ὑπερμαχέω, (μάχη) pugno pro aliquo, propugno, defendo, c. gen. Soph. c. acc. Lucian.

ὑπερμάχησις, εως, ἡ, defensio, propugnatio. A pr.

ὑπερμαχητικός, ή, όν, ad defendendum pertinens, defensorius, ad propugnandum aptus, promtus.

ὑπερμάχομαι, (μάχομαι, irr.) propugno, τινός.

ὑπέρμαχος, ον, (μάχη) qui pro aliquo pugnat, propugnator.

ὑπερμεγας, μεγάλη, μέγα, (μέγας) supra modum magnus, immensus.

ὑπερμεγεθέω, immensus sum, in immensum cresco. A seq.

ὑπερμεγέθης, ες, Ion. ὑπερμεγαθής, (μέγεθος) supra modum magnus, maximus, immensus, amplus.

ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior.

ὑπερμενέτης, ου, ὁ, viribus praepotens. A seq.

ὑπερμενέω, viribus praepolleo, viribus alios antecello et supero. 2) superbio, superbus sum. A seq.

ὑπερμενής, ές, (μένος) viribus praevalidus, aut praepotens, viribus caeteros praecellens. 2) nimium violentus.

ὑπέρμετρος, ον, (μέτρον) mensuram excedens, immodicus.

ὑπερμέτρως, adv. supra modum.

ὑπερμήκης, ες, (μῆκος) praelongus, supra modum longus. 2) praealtus.

ὑπερμιξολυδιος, ἡ, genus harmoniae, ap. Athen. (λῡ)

ὑπέρμορον et ὑπέρμορα, adv (μόρος) praeter fatum, contra quod in fatis erat. Scribitur etiam ὑπὲρ μόρον, sed minus recte. cf. ὑπέρ, II. 2.

ὑπερνεολκέω, male interdum reperitur p. νεωλκέω.

ὑπερνεφελος, ον, (νεφέλη) qui est ultra nubes, excedens nubes.

ὑπερνεφέω, supra nubes me effero. A seq.

ὑπερνεφής, ές, (νέφος) nubes superans.

ὑπερνέω, f. νεύσομαι, (νέω, irr.) transnato.

ὑπερνεωλκέω, (νεωλκέω) navem ab altero mari ad alterum traho, ut in Isthmo fieri solitum, machina remulco.

ὑπερνήχομαι, innato.

ὑπερνικάω, victor sum, longe supero, exsupero.

ὑπερνοέω, ultra cogito, insuper cogito.

ὑπερνότιος, ον, (νότος) ultra austrum situs, ut ὑπερβόρειος, ον, ultra boream.

ὑπερξανθίζω, valde flavus sum; de comis.

ὑπερξηραίνω, valde, prorsus exsicco. ὑπερξηραίνομαι, prorsus exaresco.

ὑπερξηρασία, ας, ἡ, nimia ariditas. A praec.

ὑπέρξηρος, ον, supra modum aridus, vel siccus, aridissimus.

ὑπέρογκος, ον, supra modum magnus, modum magnitudinis mole excedens. 2) supra modum tumidus et turgidus, grandis et magnificus, superbus, valde fastosus.

ὑπεροειδής, ές, (ὕπερον) pistilli speciem referens.

ὑπεροιδαίνω, idem quod seq.

ὑπεροιδάω, f. ήσω, valde intumesco.

ὑπεροικέω, f. ήσω, habito supra aliquem, it. trans aliquem locum.

ὑπεροικοδομέω, f. ήσω, inaedifico, superstruo.

ὑπέροικος, ον, in superiori parte domus habitans.

ὑπέροινος, ον, (οἶνος) vino nimium deditus.

ὑπεροίομαι, f. οιήσομαι, (οἴομαι, irr.) nimis magnam de me opinionem habeo, nimis arroganter de me sentio.

ὑπεροϊστεύω, sagittando supero.

ὑπέρολβος, ον, perbeatus.

ὑπερομβρία, ας, ἡ, (ὄμβρος) immodica pluvia.

ὕπερον, ου, τό, pistillum. v. ὕπερος.

ὑπέροξυς, υ, (ὀξύς) praeacutus: valde acidus: valde acer.

ὑπεροπλήεις, εσσα, ῆεν, Epice p. ὑπέροπλος, Ap. Rh. 2, 4. Superl. ὑπεροπληέστατος.

ὑπεροπλία, ας, ἡ, (ὑπέροπλος) et in plur. apud Hom. superbia, arrogantia, fastus.

ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio. 2) superbio, insolesco, per insolentiam noceo, insulto. A seq.

ὑπέροπλος, ον, (ὅπλον) robustissimus. 2) audax, temerarius. 3) ferox viribus, arrogans, insolens.

ὑπεροπτάω, supra modum torreo.

ὑπερόπτης, ου, ὁ, (ὑπερόψομαι) contemtor, qui superbe contemnit et despicit, fastidiosus, arrogans.

ὑπερόπτησις, εως, ἡ, (ὑπεροπτάω) i. q. τὸ ὑπεροπτᾶν.

ὑπεροπτία, ἡ, i. q. ὑπεροπλία, dub. l. Soph. Ant. 130.

ὑπεροπτικός, ή, όν, qui contemnere et superbe despicari solet, superbus, fastidiosus, insolens. A praec.

ὑπεροπτικῶς, adv. more eorum, qui despicantur et superbe contemnunt, insolenter.

ὑπερόπτιος, α, ον, (ὑπερόπτης) superbus, fastosus, dub. Soph. Ant. 130.

ὑπέροπτος, ον, (ὑπερόψομαι) contemtus, neglectus. 2) despiciens, superbus, insolens, Soph. O. R. 883.

ὑπερόρασις, εως, ἡ, despicientia, contemtus. A seq.

ὑπεροράω, f. όψομαι (ὁράω, irr.) ultra, seu ulterius specto. 2) contemno, negligo, posthabeo, nihili facio.

ὑπεροργίζομαι, (ὀργίζω) nimis irascor, Dio Cass.

ὑπερορέγομαι, (ὀρέγομαι) nimia cupiditate ardeo, τινός.

ὑπερορία, ας, ἡ, (ὑπερόριος) quod extra fines nostros est. 2) exsilium. 3) regio transmontana.

ὑπερορίζω, f. ίσω, extermino, limitibus et finibus meis expello. A seq.

ὑπερόριος, ον, (ὅρος) qui ultra seu extra fines est, externus, qui est e regione ultra seu extra fines nostros sita. 2) peregrinus, inusitatus.

ὑπερορισμός, ὁ, (ὑπερορίζω) ejectio in exsilium.

ὑπερορμαίνω, (ὁρμαίνω) i. q. ὑπερέρχομαι.

ὑπέρορος, ον, qui non die constituta solvit, quod debet, apud Schol. Aristoph. Nub. 1132. sed legendum videtur ὑπερήμερος.

ὑπερορόφιος, ον, f. l. p. ὑπερωρόφιος.

ὑπερορρωδέω, Ion. ὑπεραρρωδέω, valde timeo, maxime vereor. v. ὑπορρωδέω.

ὕπερος, ὁ, pistillum, Hes. op. 425. Hdt. 1, 200 Proverb. ὑπέρου περιτροπή s. περιτρεπή, de iis qui semper in eadem re frustra laborant, Plat. Theaet. p. 209. e M. Anton. X, 17. ibique Catak. Hesych s. v. 2) ferrum quo janua pulsatur. — Apud seriores est etiam τὸ ὕπερον.

ὑπερουράνιος, ον, qui supra coelos est. 2) coelestis.

ὑπερούσιος, ον, (οὐσία) qui est supra essentiam alterius, cujus natura comprehendi nequit.

ὑπερουσιότης, ητος, ἡ, incomprehensibilitas naturae. A praec.

ὑπερουσίως, adv. supernaturaliter.

ὑπεροφρυόομαι, οῦμαι, supercilia tollo. A seq.

ὑπερόφρυς, υος, ὁ, ἡ, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus.

ὑπεροχέω, (ὑπέροχος) emineo.

ὑπεροχή, ῆς, ἡ, (ὑπερέχω) eminentia, summitas. 2) excellentia. 3) vehementia. 4) insolentia. 5 ὑπεροχαί, proceres, magistratus, imperia.

ὑπεροχικός, ή, όν, eminens, princeps, praestantissimus A praec.

ὑπέροχος, ον, Ep. et Ion. ὑπείροχος, (ὑπερέχω, 2.) eminens, praestans, excellens, ἄλλων, ante alios, Il. 6, 208.

ὑπεροχυρόω, (ὀχυρόω) supra modum firmo.

ὑπεροψία, ας, ἡ, (ὑπερόψομαι) despectus, despicientia, contemtus, superbia et fastidium, quo quis ceteros prae se contemnit.

ὑπέροψις, εως, ἡ, idem.

ὑπερόψομαι, f. a ὑπεροράω.

ὑπεροψωνέω, (ὀψωνέω) in emendis opsoniis plus iusto facere, ὑπεροψωνεῖν, τὸ ἀγοράζοντάς τινος ὄψον ἱερόν τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι, Phryn. A. B. p. 67.

ὑπερπαγής, ές, (πάγος) admodum glacie constrictus. τὸ ὑπερπαγές, nimium gelu.

ὑπερπαθέω, (πάθος) valde adficior et commoveor.

ὑπερπαθής, ές, qui supra perturbationes est, qui perturbationibus dominatur.

ὑπερπαίω, f. παίσω, (παίω, irr.) supergredior, supero, excedo, c. gen. Ar. Eccl. 1118. ap. ser. c. acc.

ὑπερπαλαίω, (παλαίω) luctando vinco.

ὑπερπαλύνω, (παλύνω) desuper conspergo.

ὑπερπαφλάζω, f. άσω, supra modum ferveo; ebullio.

ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio.

ὑπερπαχύς, εῖα, ύ, neutr. υ, supra modum crassus, pinguis, obesus.

ὑπερπείθω, supra modum persuadeo.

ὑπερπέλομαι, (πέλομαι, irr.) pro ὑπερέχω, c. gen.

ὑπερπέμπω, f. ψω, mitto super vel ultra. 2) ultra scopum jaculor.

ὑπερπέπτω, f. ψω, supra modum concoquo.

ὑπερπερισσεύω, f. εύσω, superabundo, vehementer exundo.

ὑπερπερισσός, ή, όν, supra modum abundans.

ὑπερπερισσῶς, adv. supra modum abundanter, vehementer.

ὑπερπερκάζω, nimis maturus sum.

ὑπερπέσσω, Att. πέττω, f. πέψω, (πέσσω, irr.) supra modum, nimis concoquo, Hippocr.

ὑπερπέταμαι, i. q. ὑπερπέτομαι.

ὑπερπετάομαι, ep. eer. pro ὑπερπέταμαι.

ὑπερπετής, ές, supervolans, supra nos transvolans, superne volans. 2) praealtus; de vertice montis ultra aerem nostrum in altum evecto, it. de ventis qui sublimibus e montibus spirent. A sq.

ὑπερπέτομαι, (πέτομαι, irr.) supervolo, superne volo.

ὑπερπέττω, idem quod ὑπερπέσσω.

ὑπερπήγνυμι, supra figo.

ὑπερπηδάω, f. ήσω, transsilio.

ὑπερπιαίνω, supra modum pinguefacio. ὑπερπιαίνομαι, nimis pinguesco.

ὑπέρπικρος, ον, valde amarus.

ὑπερπίμπλημι, v. ὑπερπλήθω.

ὑπερπίνω, (πίνω, irr.) nimium bibo. (?)

ὑπερπίπτω, excedo; supero, emineo. 2) praeterlabor, praetereo.

ὑπερπλεονάζω, f. άσω, superabundo.

ὑπερπλέω, f. πλεύσομαι, praeternavigo, nave supero.

ὑπερπλήθω, nimis repleo. In pass. etiam de intemperantia cibi et potus.

ὑπερπλημμυρέω, inundo.

ὑπερπληρόω, nimis impleo.

ὑπερπλήσσομαι, att. ήττομαι, vehementer miror.

ὑπερπλούσιος, ον, admodum dives.

ὑπερπλουτέω, f. ήσω, divitiis abundo, ditissimus seu praedives evado.

ὑπέρπλουτος, ον, praedives.

ὑπερπνέω, f. πνεύσω, (πνέω, irr.) superbe me effero supra aliquem, τινά.

ὑπερπνιγής, ές, (πνίγω) i. q. ὑπέρασθμος.

ὑπερπολάζω, inundo, expleo, de aqua.

ὑπέρπολλος, πόλλη, πολλον, Ion. p. ὑπέρπολυς, Hipp.

ὑπέρπολυς, πόλλη, πολυ, valde multus, permultus it. permagnus.

ὑπερπονέω, nimis laboro, labore conficior.

ὑπέρπονος, ον, nimio labore fessus.

ὑπερπόντιος, ον, qui in mari natat, ut navis, aut vadit. 2) ultra mare situs.

ὑπερποτάομαι, vide ὑπερπετάομαι.

ὑπερπρόθεσμος, ον, qui praestitutum diem excessit.

ὑπερπροθυμοῦμαι, praegestio, Gl. Vet.

ὑπέρπτωχος, ον, nimia paupertate oppressus.

ὑπέρπυκνος, ον, praedensus, Gl. Vet.

ὑπερποππάζω, f. άσω, demulceo poppysmate.

ὑπέρπυρος, ον, (πῦρ) admodum excalefactus, fervens, valde calidus.

ὑπερπυρριάω, f. άσω, (--) supra modum rufus sum s. fio, rufo colore perfundor.

ὑπέρπωλος, ον, (πῶλος) nimio equitatu instructus, qui nimium confidit equitatui suo, vel ferociens nimium ut equus, Aesch. Pers. 791.

ὑπερπώρωσις, εως, ἡ, quum membrum fractum tegitur callo.

ὑπερπωτάομαι, supervolo.

ὑπερράγη, 3 aor. p. ab ὑπερρήγνυμι, Il.

ὑπέρροος, ον, (ῥέω) fluens super.

ὑπερσαρκέω, f. ήσω, (σάρξ) admodum carnosus fio. 2) supra modum corpulentus evado.

ὑπερσαρκίζω, idem et ab eod.

ὑπερσαρκόω, (σαρκόω) nimiam carnem addo.

ὑπερσάρκωμα, ατος, τό, et ὑπερσάρκωσις, εως, ἡ, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacumque corporis parte.

ὑπέρσεμνος, ον, valde gravis, magnificus etc.

ὑπερσεμνύνω, immodicis laudibus adficio. med. vehementer glorior, valde me jacto.

ὑπερσεύω, (σεύω, irr.) celeriter ago super. Pass. perf. ὑπερέσσυμαι, festinavi super.

ὑπερσκελής, ές, (σκέλος) qui cruribus est grandioribus.

ὑπέρσκληρος, ον, praedurus.

ὑπερσοφιστεύω, arte sophistica supero. A seq.

ὑπερσοφιστής, οῦ, ὁ, excellens artifex in aliquo genere.

ὑπέρσοφος, ον, supra, quam dici possit, sapiens.

ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo.

ὑπερσπουδος, ον, (σπουδή) nimium severus.

ὑπερσταθμίζεσθαι, pondere vincere, praegravare, propendere.

ὑπερστατέω, (ἵσταμαι) defendo, propugno.

ὑπερσταχυόω, aristas immensa multitudine profero.

ὑπερστένω, gemo alicujus causa, ingemisco, c. gen.

ὑπερστέργω, supra modum amo.

ὑπερστίλβω, immensum splendorem emitto.

ὑπερστρωννύω, seu ῦμι, superinsterno.

ὑπερσυντελικός, ή, όν, plus quam perfectus. Vox Gramm.

ὑπερσχέθω, emineo, emico, exsto. 2) protendo, extendo supra.

ὑπέρσχῃ, ὑπέρσχοι, 3 conj. et opt. aor. ab ὑπερέχω, Hom.

ὑπερταλαντάω, pondere supero.

ὑπέρτατος, άτη, ατον, supremus, summus, altissimus. 2) maximus. Superl. ab ὑπέρ.

ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo. ὑπερτείνω, et ὑπερτείνομαι, extollor supra vel ultra. 2) supero, excedo, proprie longitudine vel latitudine. 3) tensus sum supra vel super. Subs. τὸ ὑπερτεταμένον, sublimitas.

ὑπερτέλειος, ον, vel -τέλιος, ον, (τέλος) modum excedens, qui est supra numerum: plus quam perfectus.

ὑπερτελέω, (ὑπερτελής) excedo, transilio, Aesch. Ag. 369.

ὑπερτελής, ές, (τέλος) modum excedens, Aesch. ἄθλων ὑπερτελής, qui ad finem certaminum pervenit, Soph. Tr. 36. 2) plus quam perfectus. 3) i. q. ὑπερτέλλων, Eur.

ὑπερτέλλω, f. τελῶ, orior et exsisto supra alios, supereminoo.

ὑπερτενής, ές, (ὑπερτείνω) tensus vel tendens. 2) altus, sublimis, eminens.

ὑπερτερέω, f. ήσω, (ὑπέρτερος) superior sum.

ὑπερτερία, ας, et ὑπερτερίη, ἡ, poet. contabulatio currus, cui onus imponitur. 2) storea superior. 3) praestantia. it. superbia, Theogn. 418. ex Hesychio, dub. l.

ὑπέρτερος, έρα, ερον, superior, praestantior, major, potior, Compar. ab ὑπέρ.

ὑπέρτεχνος, ον, (τέχνη) valde artificiosus, peritus.

ὑπερτήκω, colliquefacio. (sed praestat ὑποτ.).

ὑπερτήρ, ῆρος, ὁ, et ὑπερτήριον, ου, τό, i. q. ὑπερτερία, dub.

ὑπερτίθημι, superpono, vel superimpono, super attollo, praepono. 2) differo, procrastino. ὑπερτίθεμαι, procrastino, differo. 3) ad alium judicem rejicio. 4) supero. 5) propono mihi, propositum mihi est.

ὑπερτιμάω, f. ήσω, supra modum honoro, supra alios honore adficio.

ὑπερτίμιος, ον, qui magni pretii est, in summo honore habetur. (⏑ – – ⏑ ⏑)

ὑπέρτολμος, ον, (τόλμα) valde audax.

ὑπέρτονος, ον, (τόνος) nimium tensus, ultra modum contentus.

ὑπερτοξεύσιμος, ον, (τοξεύω) qui sagitta superari potest.

ὑπερτραγίζω, admodum hircum oleo.

ὑπερτραφής, ές, supra modum nutritus.

ὑπερτρέχω, supercurro. 2) transcurrendo depopulor.

ὑπερτρισύλλαβος, ον, (συλλαβή) plus quam tres syllabas habens.

ὑπερτρυφάω, supra modum delicior, luxurior, insolesco.

ὑπερυβρίζω, supra modum contumeliose tracto.

ὑπερυγραίνω, valde humecto. τὸ ὑπερυγραῖνον, valde humidum.

ὑπέρυδρος, ον, (ὕδωρ) admodum aquosus, aqua inter cutem collecta distentus et suffusus.

ὑπερυθριάω, (ὑπό, ἐρυθριάω) rubore suffundor.

ὑπέρυθρος, ον, (ὑπό, ἐρυθρός) subruber, rubidus.

ὑπερύμνητος, vel ὑπερυμνητός, όν, laudibus super omnia evectus vel evehendus.

ὑπερύπτιος, ον, valde supinus.

ὑπερύψηλος, ον, supra modum excelsus, excelsissimus.

ὑπερυψόω, f. ώσω, supra alia extollo, supra modum extollo et eveho, exalto.

ὑπερφαής, ές, (φάος) valde conspicuus.

ὑπερφαίνομαι, appareo vel conspicior supra, supereminco. 2) illucesco, de die.

ὑπερφαλαγγέω, (φάλαγξ) longe, vel ultra hostem, extendo aciem s. cornua.

ὑπερφαλαγγίασις, ἡ, et ὑπερφαλαγγίωσις, ἡ, dicitur, quum acies ultra cornua hostilis exercitus extenditur.

ὑπερφανής, ές, supra apparens, praelucidus.

ὑπέρφασις, εως, ἡ, magniloquentia, jactantia.

ὑπέρφατος, ον, (φημί) insignis, praeclarus.

ὑπερφέγγιον, τό, (φέγγος) lux nimia.

ὑπερφέρεια, ας, ἡ, elatio, superbia. Aquila.

ὑπερφερέστατος, praestantissimus. ὑπερφερέστερος, praestantior. Superlat. et Compar. ab ὑπερφερής.

ὑπερφερέτης, ου, ὁ, Feretrius, epith. Jovis. Dion. Halic.

ὑπερφερής, ές, praestans, qui excellit. 2) elatus, superbus. A seq.

ὑπερφέρω, f. ὑπεροίσω, fero super, vel ultra, transveho, v. c. per isthmum ab uno mari ad alterum navem traduco. 2) praesto, antecello, anteeo, supero. ὑπερφέρομαι, idem.

ὑπέρφευ, adv. supra modum, Aesch. et Eur. v. Blomfield. Gloss. ad Aesch. Pers. 825.

ὑπερφεύγω, supero sine noxa, effugio periculum temporis certi, ut in morbis diem criticum.

ὑπερφθέγγομαι, f. ξομαι, q. d. sono supra alium, sono clarius, clariorem sonum edo.

ὑπερφθίνω, et -φθίω, interficio alterius loco. Med. morior pro aliquo, τινός, Pind. (De quant. v. φθίω.)

ὑπερφίαλος, ον, (φιάλη) foedifragus, infidus, perfidus. Exponitur etiam vinosus; it. superbus, arrogans, insolens; it immanis magnitudinis et roboris homo, quia inde nasci solet ferocia. dicitur tamen etiam in bonam partem.

ὑπερφιάλως, adv. perfide, more foedifragi. 2) superbe, arroganter. 3) valde, vehementer, mirum in modum.

ὑπερφιλέω, f. ήσω, supra modum amo.

ὑπέρφιλος, ον, (φίλος) nimis amicus.

ὑπερφιλοσοφέω, philosophor de aliqua re.

ὑπερφιλότιμος, ον, qui supra modum laudi, honoribus studet, nimium ambitiosus.

ὑπερφλεγμαίνω, nimia pituita laboro.

ὑπέρφλοιος, ον, extra corticem situs.

ὑπερφλυαρέω, supra modum nugor.

ὑπερφλύζω, f. ύσω, effervesco, inundo.

ὑπερφοβέομαι, in summo timore versor.

ὑπέρφοβος, ον, qui valde timet, meticulosus.

ὑπερφορέω, fero super, ut ventus fert nivem v. c. super vias.

ὑπερφρίσσω, Att. ττω, supra modum horreo.

ὑπερφρονέστερος. Compar. ab ὑπέρφρων, arrogantior, superbior.

ὑπερφρονέω, f. ήσω, supra modum de me sentio, insolesco, superbio. 2) plus sapio, admodum vel supra modum sapio. 3) contemno, despicio.

ὑπερφρόνησις, εως, ἡ, contemtus, despicientia. A praec.

ὑπερφροντίζω, supra modum curo.

ὑπερφρόνως, adv. (ὑπέρφρων) superbe, arroganter.

ὑπερφροσύνη, ης, ἡ, insolentia. Ab eodem.

ὑπερφρύγιος, ἡ, genus harmoniae.

ὑπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) superbus, arrogans. 2) magnanimus.

ὑπερφυής, ές, (φύω) naturae modum excedens. 2) qui aliqua re inter ceteros eminet, eximius. it. sublimis, admirandus, insignis, ingeniosus, vehemens, amplus, ingens, copiosus. 3) sed dicitur et in malam partem, pro atrox, velut excedens humanitatem.

ὑπερφύομαι et aor. ὑπερέφυν, (φύω, irr.) super nascor, supero, valde cresco, potior sum. De quant. v. φύω.)

ὑπερφυσάω, supra modum inflo et effero.

ὑπερφυῶς, adv. (ὑπερφυής) excedendo consuetum naturae modum. 2) mirum in modum, mirifice, eximie, magnifice, splendide.

ὑπερφωνέω, f. ήσω, voce clariore utor.

ὑπέρφωτος, ον, (φῶς) praelucidus.

ὑπερχαίρω, (χαίρω, irr.) summopere laetor, τινί, de re, Eur.

ὑπερχαλάω, demitto e superiori loco, v. c. per funem.

ὑπερχαρής, ές, (χαίρω) supra modum hilaris seu laetus sum.

ὑπερχειλής, ές, (χεῖλος) qui supra labia est, qui labra excedit, redundans. exsuperans.

ὑπέρχειλος, ον, idem et ex eod.

ὑπερχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) superfundo, superfusione obruo. ὑπερχέομαι, superfluo.

ὑπερχθόνιος, ον, (χθών) qui supra terram est.

ὑπερχλιδάω, f. ήσω, in deliciis modum

excedo. 2) insolentia et petulantia modum supero.

ὑπερχολάω, valde biliosus sum, vehementer irascor.

ὑπέρχολος, ον, (χολή) admodum iratus.

ὑπέρχομαι, f. ὑπελεύσομαι, (ἔρχομαι, irr.) subeo, c. acc. curo, c. dat. 2) metaph. de affectibus animi, ut ὑπέρχεταί με φόβος, δέος, οἶκτος, subit me metus, misericordia, i. e. subito me capit. 3) submitto me alicui, obsequiose colo, τινά. 4) clam decipio, fallo, τινά. 5) clam afecto, τυραννίδα, Plut. 6) circumeo, circumvenio.

ὑπέρχρεως, ων, (χρέος) qui supra facultates debet.

ὑπερχρήματος, ον, supra modum dives.

ὑπερχρονίζω, nimis tardo vel moror.

ὑπερχρόνιος, ον, idem quod seq.

ὑπέρχρονος, ον, omne tempus exsuperans.

ὑπέρχυσις, εως, ἡ, effusio immodica, inundatio.

ὑπερψαρέω, supero, superscando.

ὑπέρψυχρος, ον, supra modum frigidus.

ὑπερψύχω, (ψύχω, irr.) valde refrigero. (⏑ – – –)

ὑπερῴα, ας, et ὑπερῴη, ης, ἡ, (ὑπερῷος) palatum.

ὑπερωδυνία, ας, ἡ, (ὀδύνη) dolor vehementissimus.

ὑπερωέω, (ὑπό, ἐρωέω) retrocedo, regredior.

ὑπερώϊοθεν, adv. e summa aedium parte, e coenaculo. A seq.

ὑπερώϊον, ου, τό, v. ὑπερῷον. A seq.

ὑπερώϊος, ΐα, ϊον, (ὑπέρ) qui in summa aedium parte est.

ὑπερωκεάνιος, ον, (ὠκεανός) ultra oceanum situs.

ὑπερωμία, ἡ, (ὦμος) pars corporis supra humeros.

ὑπερωνέομαι, f. ήσομαι, majori pretio emo.

ὑπερώνυμος, ον, (ὄνομα) omnium verborum vim excedens, qui exprimi verbis non potest.

ὑπερῷον, ου, τό, summa aedium pars, coenaculum, pergula. 2) palatium.

ὑπερῷος, ῴα, ῷον, v. ὑπερώϊος.

ὑπέρωρος, ον, (ὥρα) qui excessit tempus legitimum.

ὑπερώροφιος, ον, (ὄροφος) qui supra tectum s. cameram est.

ὑπερώσιος, ον, (ὅσιος) sanctissimus, maxime sanctus.

ὑπερωτάω, f. ήσω, clam, callide, finita alterius oratione, inter loquendum, interrogo.

ὑπεσθίω, (ἐσθίω, irr.) edo, comedo s. devoro, quod pedibus subjectum et inde subtractum est, de equis, bubus etc.

ὑπεσπληνισμένος, η, ον, (σπλήνιον) splenio utens, splenio devinctam habens aliquam corporis partem. Vox comica.

ὑπεσσεῖται, 3 fut. ab ὕπειμι, Doric. p. ὑπέσεται, ὕπεστι.

ὑπεσταλμένως, adv. part. pf. p. ab ὑποστέλλω, breviter, tenuiter.

ὑπέσχημαι, pf. ab ὑπισχνέομαι.

ὑπεύδιος, ον, qui est in tranquillo, item qui in tranquillo tenet navim, tranquillus, qui tranquillat.

ὑπεύθυνος, ον, (εὔθυνος) obnoxius rationi reddendae, reus, sons, nocens.

ὑπευνάζομαι, (εὐνάω) lecti instar substratus sum, ὑπευνηθεῖσα, Hes. Th. 374. v. II. 2) mihi suppositum habeo, sedeo super, ὄρταθεὶς νεοσσοῖς ὑπευνηθεῖσα, Nic.

ὑπέχω, f. ὑφέξω, suppono, submitto, v. c. mammillam, unde praebeo. 2) sustineo. 3) subeo. ὑπέχομαι, promitto, profiteor.

ὑπήβολος, ον, poet. p. ὑπόβολος.

ὑπηέριος, ον, (ἀήρ) subdivalis, serius.

ὑπήκοος, ον, (ὑπακούω) morigerus, dicto audiens, imperio subjectus.

ὑπήλατα φάρμακα, (ἐλαύνω) medicamenta alvum subducentia.

ὑπηλιφής, ές, (ὑπαλείφω) inunctus.

ὑπημάτιος, ία, ιον, (ἦμαρ) matutinus.

ὑπημύω, v. ὑπημνήμυκε.

ὑπήνεικαν, 3 pl. aor. Ion. ab ὑποφέρω.

ὑπηνέμιος, ον, (ἄνεμος) ventosus, cui subest ventus. 2) inanis, vanus, irritus; de ovis sterilibus.

ὑπήνεμος, ον, aurae patens, i. e. vento expositus. 2) vento contrarius, vento non expositus; opp. προσήνεμος, vento expositus. ap. Xenoph.

ὑπήνη, ης, ἡ, barba.

ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, pubescens. A praec.

ὑπηοῖος, οία, οῖον, (ἠώς) matutinus.

ὑπηρεσία, ας, ἡ, (ὑπηρετέω) ministerium, officium, quod in quacunque re praestatur, sed maxime vilius. 2) de ministris ipsis, inprimis vilioribus. 3) de apparatu, ludorum etc. 4) obsequium, adulatio. 5) ὑπηρεσίαι sunt naves ministrae majorum, quae milites vehunt.

ὑπηρέσιον, ου, τό, pellis aut aliud quidpiam, quod remiges sibi substernebant. 2) actuarium navigium. 3) quod equo insterni solet.

ὑπηρετέω, f. ήσω, (ὑπηρέτης) ministro, subministro, inservio, operam alicui navo. 2) obsequor, gratificor, obedio.

ὑπηρέτημα, ατος, τό, ministerium. 2) auxilium. 3) obsequium. A pr.

ὑπηρέτης, ου, ὁ, (ἐρέτης) minister, (pr. remigis), famulus. 2) minister publicus, apparitor, minister poenarum, tortor. 3) Subdiaconus, qui episcopo, presbyteris et diaconis ministrabat.

ὑπηρέτησις, εως, ἡ, (ὑπηρετέω) ministerium.

ὑπηρετικός, ή, όν, (ὑπηρέτης) famularis, servilis. 2) obsequiosus.

ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, ministra. Ab eod.

ὑπήριπε, 3 aor. ab ὑπερείπω.

ὑπήσω, Ionic. p. ὑφήσω, fut. ab ὑφίημι, Hdt.

ὑπήτριον, ου, τό, (ἦτρον) uber, mamma, Suid.

ὑπηχέω, f. ήσω, resono, sono. 2) succino. Part. praes. οἱ ὑπηχοῦντες, qui succinebant κορυφαίῳ sive κατάρχοντι.

ὑπηῷος, α, ον, v. ὑπηοῖος.

ὑπίλλω, (ἴλλω) propr. subvolvo. οὐρὰν ὑπίλλειν, remulcere caudam. ὑπίλλειν στόμα, quasi linguam contrahere, i. e. obsequium praestare alicui in sermone, Soph. Ant. 509. al. ὑπειλεῖν.

ὑπιλλωπέω, paullulum conniveo.

ὑπινέω, (ἰνέω) evacuo. v. ὑπερινος.

ὑπισχνέομαι, Ion. ὑπίσχομαι, f. ὑποσχήσομαι, aor. ὑπεσχόμην, imperat. ὑπόσχου vel ὑποσχέθητι, pf. ὑπέσχημαι, (ἴσχω, ἴσχω) polliceor, promitto, affirmo, τινί τι vel seq. inf. maxime fut. 2) profiteor.

ὕπισχνος, ον, aliquantum macer, tenuis.

ὑπίσχομαι, Ion. p. ὑπισχνέομαι, q. v. Hom.

ὑπιωγή, ῆς, ἡ, v. ἐπιωγή.

ὑπναλέος, έα, έον, (ὕπνος) somno gravatus, somnolentus. 2) somnum praebens.

ὑπναπάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω) per somnum fallens vel delectans.

ὑπνώω, Ion. p. ὑπνόω, (ὕπνος) dormio, somnum capio.

ὑπνηλός, ή, όν, somnolentus, somniculosus.

ὑπνητικός, ή, όν, (ὑπνάω) idem.

ὑπνίζω, (ὕπνος) obdormiscere facio.

ὑπνικός, ή, όν, (ὕπνος) somnolentus.

ὑπνοδότειρα, ας, ἡ, quae somnos praebet et affert, somnifera. Fem. a seq.

ὑπνοδοτήρ, ῆρος, ὁ, (δίδωμι) somnos praebens.

ὑπνοδότης, ου, ὁ, vel ὑπνοδώτης, ου, ὁ, fem. -δότις vel δῶτις, ιδος, ἡ, (δίδωμι) somni largitor, -trix, soporifer, a.

ὕπνον, τό, musci species.

ὑπνομαχέω, (μάχομαι) cum somno pugno, somno reluctor.

ὑπνοποιέω, somnum concilio seu adfero.

ὑπνοποιός, όν, (ποιέω) somnificus, somnum afferens.

ὕπνος, ου, ὁ, somnus, sopor.

ὑπνοφανής, ές, (φαίνομαι) in somnis visus.

ὑπνοφόβης, ου, ὁ, (φοβέω) in somnis terrens, insomniis per quietem terrens.

ὑπνοφόρος, ον, (φέρω) somnifer, somnum adferens.

ὑπνόω, f. ώσω, (ὕπνος) dormio. 2) somnum adfero.

ὑπνώδης, ες, somnolentus, somniculosus.

ὑπνωδία, ἡ, somnolentia, Jambl. dub.

ὑπνῶν, inf. Lacon. ab ὑπνόω p. ὑπνοῦν, Ar.

ὑπνώσσω, Att. ώττω, i. q. ὑπνόω.

ὑπνωτικός, ή, όν, (ὑπνόω) somnolentus. 2) somnum adferens.

ὑπνωτικῶς, adv. somniculose.

ὑπνώω, Ep. p. ὑπνόω, dormio, Hom.

ὑπό, Epice ὑπαί, Praepos. regens gen., dat. et acc. *sub*. I. Cum gen. 1. de loco: *sub*. ὑπὸ τῆς γῆς, sub terra. βοῦς ὑφ' ἁμάξης, bos sub curru i. e. curru junctus, Xen. 2) metaph. a) indicat ea, quae sunt vel fiunt dum aliud quid agitur; Latine redditur per praep. cum, vel per ablat. sine praep. nonnunquam tamen etiam latinus sermo hic *sub* admittit. (Photius e Procli chrestom. gramm. ad calcem Apollonii de synt. p. 345. ed. Sylb. οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον) Sic τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδας, adhibitis tibicinis s. ad cantum tibicinarum, Xen. h. gr. 2, 2, 14. ὑπὸ φωνοῦ χορεύεσθαι, id. Lac. 3, 7. ἐτόξευον ὑπὸ μαστίγων, sub verberibus, i. e. verberibus adacti, Xen. exp. 3, 4, 25. b) indicat caussam efficientem, a, per, prae, culpa, re alterius, propter. Plerumque ita ponitur post verba passiva et neutra, ὑπό τινος ἀναγκάζεσθαι, cogi ab aliquo; ἀποθνήσκειν, mori per aliquem; αἰδοῦς τυγχάνειν, coli ab aliquo, Xen. ἀπολέσθαι ὑπὸ λιμοῦ, fame perire, Xen. exp. 1, 5, 5 sed etiam c. adjectivis et substantivis, sensu fere passivo, ἡ γῆ ἔρημος ἐστὶ ὑπὸ τῶν κατοικούντων, Xen. Hier. 4. 11 ἡ ὑπὸ πάντων τιμή, honor ab omnibus delatus, id. Cyr. 3, 3, 2. ὑπ' ἀνάγκης, per

vim, vi. Ita praesertim ponitur cum substantivis affectum aliquem animi significantibus, Lat. *prae*, ὑπὸ δέους, prae metu, ὑπὸ λύπης, prae tristitia, ὑπὸ τοῦ ἐκπεπλῆχθαι, prae stupore, Xen. Sed si sequitur inf. cum articulo saepe in versione circumscriptione utendum est, ut ὑπὸ τοῦ τὸ μέλλον ἐκβαίνειν, propterea quod futurum metuebant, Xen. Cyr. 7, 1, 25. II. Cum dat. 1) de loco: *sub*. Nonnunquam reddendum est in, τῆς γῆς ἁπάσης τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης δίχα τετμημένης, in mundo, Isocr. paneg. §. 179. 2) metaph. a) indicat imperium, sub. εἶναι ὑπό τινι, sub aliquo esse, sub imperio alicujus esse, subditum esse alicui, οἱ ὑπό τινι, subditi alicujus, γίγνεσθαι ὑπό τινι, imperio alicujus subjici, in potestatem alicujus redigi, ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι, in suam potestatem redigere, ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ, suo imperio subjectum habere. b) indicat res, quae factum aliquod comitantur vel quae sunt vel accidunt, dum aliud quid agitur, cf. I. 2, a. ὑπ' αὐλητῆρι προσθ' ἔκιον, sub tibicinis cantu praecedebant, Hes. sc. 281. 299. ὑπ' αὐλῷ, sub tibiarum cantu s. dum canebantur tibiae. Etiam verti potest *cum* vel per abl. ὑπὸ φωτὶ πολλῷ πρωΐας, cum multo lumine; Plut. ὑπὸ κήρυκι, proclamante praecone. c) indicat caussam, a, fere eodem modo, ut cum gen. ὑπὸ χερσί τινος δαμῆναι, ὀλέσθαι vel ὑπὸ δουρὶ δαμῆναι, τυπῆναι, πίεσθαι, Hom. φθίνεσθαι, κλονέεσθαι, πταίσσειν, πίπτειν, ὑπό τινι, terreri, pelli ab aliquo, cadere per aliquem, Hom. Prosae orationis scriptores hic ponunt ὑπό τινος, v. I, 2, b. Notanda formula τίκτειν ὑπό τινι, parere ex aliquo, de muliere quae viro, a quo est gravida facta parit infantem, Il. 2, 714. 728. 820. et eodem sensu τίκτεσθαι ὑπό τινι, Il. 2, 742. III. Cum accus. 1) de loco, sub, indicans motum in aliquem locum, ὑπὸ τὴν γῆν, sub terram, ὑπὸ Ἴλιον, sub moenia Trojae, Hom. ὑπὸ τὸν λόφον, ad radices collis, Xen. opp. ἐπὶ τὸν λόφον. 2) de tempore, sub, ὑπὸ τὴν νύκτα, sub noctem, ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, sub tempus belli finiti, Xen. ὑπὸ κύνα, sub caniculam, sub tempus s. exortum caniculae, Aristot. ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, sub idem tempus. 3) de imperio cui aliquis subjectus est, sub. ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, suo imperio subjicere, Plat. τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων, ducum ipsius imperio subditorum, Xen. Multo frequentior hoc sensu est constructio cum dat. 4) ponitur plane ita ut cum gen. I, 2, a. et cum dat. II 2, b. ὑπ' αὐλόν, sub tibiarum cantum, Xen. Symp. 6, 3. Sed hic quoque usus admodum rarus est. 5) ὑπό τι, quodammodo, fere, propemodum, aliquatenus, nonnihil, Plat. — A poetis nomini postponitur per anastrophen scriptum ὕπο. — IV. Adverbialiter, subter, subtus; it. clam. V. in compositione est sub, inter, clam, paullulum, sensim sensimque minuitque significationem.

ὑποβάθρα, ας, ἡ, fulcrum, solum, fundamentum, scabellum, fulcimentum.

ὑποβάθρον, ου, τό, scabellum; subsellium.

ὑποβαίνω, subeo. 2) progredior. 3) inferior sum. In med. submitto, demitto me.

ὑποβάκχειος, ὁ, pes uno brevi et duabus longis, ⏑ – – alias Antibacchius.

ὑπόβακχος, ον, (Βάκχος) Bacchicus.

ὑποβάλλω, subjicio, suppono. 2) suggero, moneo. 3) suppono, falsum pro genuino, vero vendito. sic inpr. medium ὑποβάλλομαι. 4) interloquor, interpello. 5) objicio, v. c. invidiae.

ὑποβαρβαρίζω, subbarbare loquor.

ὑποβάρβαρος, ον, subbarbarus.

ὑπόβασις, εως, ἡ, (ὑποβαίνω) decrementum, diminutio, v. et ὑποκατάβασις, item fundamentum, basis.

ὑποβασμός, οῦ, ὁ, idem quod ὑποβάθρα.

ὑποβαστάζω, f. άσω, sustento, sustineo.

ὑποβάτης, ου, ὁ, (ὑποβαίνω) scabellum.

ὑποβδύλλω, clam flatum ventris emitto.

ὑποβήττω, f. ξω, tussio, subtussio.

ὑποβιάζω, f. άσω, violenter depello.

ὑποβιβάζω, f. άσω, deduco. 2) minuo, deprimo. In med. submitto me.

ὑποβιβρώσκω, subtus erodo; ap. Theophrast.

ὑπόβλαισος, ον, q. d. subvalgus, obliquus, distortus.

ὑποβλαστάνω, f. στήσω, surcresco; de sobole.

ὑπόβλεμμα, ατος, τό, (ὑποβλέπω) adspectus, qui fit oculis limis vel torvis.

ὑποβλεπτικῶς, adv. limis oculis adspiciendo.

ὑποβλέπω, f. ψω, subapertis oculis leviter suspicio, q. d. subadspicio, dejectis oculis adspicio. 2) improbe et torve adspicio, limis oculis adspicio. 2) improbe et torve adspicio. 3) suspicor, suspectum habeo; et in med. 4) aversor, contemno.

ὑπόβλεψις, εως, ἡ, idem quod ὑπόβλεμμα.

ὑποβλήδην, adv. (ὑποβάλλω) subjiciendo, vel interpellato sermone excipiendo verba dicentis nondum finita oratione.

ὑπόβλημα, ατος, τό, quod substernitur, supponitur.

ὑποβλητικῶς, adv. idem quod ὑποβλήδην.

ὑπόβλητος, ον, (ὑποβάλλω) suppositius, subditus, subornatus.

ὑποβλήτως, adv. ficte, simulate.

ὑποβολεύς, έως, ὁ, (ὑποβάλλω) subjector, submissor, monitor.

ὑποβολή, ῆς, ἡ, (ὑποβάλλω) subjectio, et q. d. substratio. 2) calcata, aut quicquid insternendi aut incubandi caussa paratur, cujusmodi sunt tapetes, tegetes, storeae, et id genus alia. 3) subjectio rei falsae pro vera, fraus. 4) admonitio, ἐξ ὑποβολῆς, monitu. 5) subjectio, i. e. sermonis interpellatio. 6) vices, alternatio, ἐξ ὑποβολῆς, per vices. 7) insidiae occultae. 8) Figura rhetorica, qua multa, quae pro adversario dici possunt, breviter et minutim proposita confutantur.

ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον, suppositilius, subdititius. A praec.

ὑπόβολος, ον, (ὑποβάλλω) obnoxius pignerationi, oppositus pignori, pigneratitius, τὸ ὑπόβολον, pignus.

ὑποβόρβορος, et βόρβορος, ον, coenosus, faeculentus.

ὑποβορβορύζω, submurmuro.

ὑπόβραγχος, ον, subraucus. ὑποβραγχότερος, adv.

ὑποβρέμω, fremo, s. murmuro sub.

ὑποβρέχω, q. d. submadefacio, paullum madefacio, irrigo, imbuo. ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter, paullulum appotus.

ὑπόβρυχα, adv. in profundo, sub aqua. A praec.

ὑποβρυχάομαι, quasi substrideo.

I. ὑποβρύχιος, ία, ιον, (βρύχιος) demersus, submersus et profundus.

II. ὑποβρύχιος, ία, ιον, (βρύχω) frendens, fremens, mugiens.

ὑπόβρωμος, ον, subvirosus, paullum foetidus, olidus.

ὑποβύθιος, ον, (βυθός) submersus.

ὑπόγαιος, ον, (γαῖα) subterraneus.

ὑπογαστρίζομαι, saturor.

ὑπογάστριον, ου, τό, (γαστήρ) sumen, abdomen.

ὑπογάστριος, ον, (γαστήρ) ad ventrem pertinens.

ὑπόγειος, ον, (γέα, γῆ) subterraneus.

ὑπογείσιος, ον, (γεῖσον) suggrundiis tectus.

ὑπογελάω, (γελάω) subrideo.

ὑπογέμω, plenus sum.

ὑπογενειάζω, f. άσω, mentum ejus prendo, quem rogo, supplico.

ὑπογενειάσκω, barbesco, pubesco.

ὑπόγεως, ων, i. q. ὑπόγειος.

ὑπογηράσκω et ὑπογηράω, (γηράω, γηράσκω, irr.) sensim sensimque senesco.

ὑπογίγνομαι, occurro, in mentem venio. 2) suborior, subnascor.

ὑπογλαυκίσσαι, f. l. Moschi 2, 86. ubi legendum vel ὑπογλαυκίσσεσκε ab ὑπογλαυκίσσω, vel ὑπογλαυκ' ἔπεσ. Hinc finxerunt verbum ὑπογλαυκιόω, quod nihil est.

ὑπόγλαυκος, ον, subglaucus.

ὑπογλαυκόω, subluceo, splendorem emitto, Callim. 3. 54.

ὑπογλίσχρος, ον, viscosus.

ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, (γλουτός) nates, quae sub clunibus sunt, i. e. quiddam commune clunibus et femori.

ὑπογλυκαίνω, subdulce reddo.

ὑπόγλυκυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, subdulcis.

ὑπογλώσσιος, Att. ώττιος, ος, qui sub lingua est. ὑπογλώσσιον, Att. ώττιον, ου, τό, (γλῶσσα) Subst., tuberculum sub lingua, aut linguae pars intumescens et indurata.

ὑπογλωσσίς, Att. ττίς, ίδος, ἡ, intima lingua, i. e. ortus ac radix illius, qua imae annectitur maxillae.

ὑπόγλωσσον, ου, τό, hypoglossum, frutex.

ὑπογλώσσιος, ον, loquax, pro προγλώσσιος, Polemo physiogn. 1, 13. p. 257.

ὑπογλώττιον, v. ὑπογλώσσιον.

ὑπογνάμπτω, f. ψω, inflecto, incurvo. 2) reprimo.

ὑπογογγύζω, musso, Gl. Vet.

ὑπογογγυστής, οῦ, ὁ, mussitator. A praec.

ὑπογονάτιον, ου, τό, quod genibus subjicitur.

ὑπόγραμμα, ατος, τό, (ὑπογράφω) subscriptio. 2) idem quod ὑπογραφή n. 4.

ὑπογραμματεύς, έως, ὁ, scribae vicarius, scribae administer, scriba secundus, inferior, item scriba simpl.

ὑπογραμματεύω, facio scriptum. A praec.

ὑπογραμμός, οῦ, ὁ, (ὑπογράφω) forma delineata, praescriptum, exemplar.

ὑπογραφεύς, έως, ὁ, amanuensis, qui dictata excipit, notarius, librarius. item qui subscribit.

ὑπογραφή, ῆς, ἡ, subscriptio. 2) descriptio prima, rudis et crassa adumbratio, lineamentum. item descriptio v. c. loci. 3) figurate et ridicule dictum. 4) cum ὀφθαλ-

μοῦν est ciliorum nigredo a stibio.

ὑπογράφω, f. ψω, subscribo, subsigno. 2) describo, vel breviter delinio. 3) dicta alicujus excipio. 4) delineo, lineamenta duco, adumbro *proprie* faciem. 5) praescribo, doceo scribere. 6) probo me, ostendo. 7) tacite indico. item propono, ut apem. 8) in med. vel pass. cilia stibio mihi denigro, vel denigranda curo, aut sino; unde in genere, fuco, praesertim *trop.* de oratione.

ὑπόγρυπος, ον, qui est leviter adunco naso.

ὑπόγυιον, adv. nuper. Compar. ὑπογυιότερον, recentius, ante brevius tempus, Hdt., Superl. ὑπογυιότατον, nuperrime.

ὑπόγυιος, ος, et ὑπόγυος, ος, (γυῖον) qui est ad manus, promtus. Subst. τὸ ὑπογυιότατον, paratissimum remedium. 2) recens, nuper factus. ἐξ ὑπογυίου, statim, repente, Plat. Menex p. 235. C.

ὑπογυίως, adv. nuper, recens.

ὑπόγυον, adv. v. ὑπόγυιον.

ὑπόγυος, ον, v. ὑπόγυιος.

ὑπογυμνόω, paullulum nudo.

ὑπογυρόω, (γυρόω) paullulum incurvo.

ὑποδάκνω, f. δήξω, leviter mordeo.

ὑποδάκρυς, υ, (δάκρυ) lacrimosus, flens.

ὑποδακρύω, f. ύσω, fleo, lacrimor.

ὑποδάμνάω et ὑποδάμνημι, subjugo, subigo, etiam de concubitu.

ὑποδάσυς, εια, ύ, neutr. υ, (δασύς) paullum hirsutus.

ὑποδδείσας, Ep. p. ὑποδείσας, part. aor. ab ὑποδείδω.

ὑποδέδρομα, pf. poet. ab ὑποτρέχω.

I. ὑποδεής, ές, (ὑποδέομαι) inferior, minor (sc. conditione et fortuna). in usu fere compar. ὑποδεέστερος.

II ὑποδεής, ές, (δέος) subtimidus.

ὑπόδειγμα, ατος, τό, (ὑποδείκνυμι) documentum, indicium, exemplar, formula, exemplum.

ὑποδειγματικῶς, adv. exempli in modum.

ὑποδειδίσσομαι, paullulum conjicio in timorem.

ὑποδείδω, f. είσω, (δείδω, irr.) subvereor, subtimeo.

ὑποδείελος, ον, subvespertinus.

ὑποδείκνυμι, f. είξω, monstro, ostendo, praemonstro, praescribo agendi modum, doceo. 2) suggero, subjicio, submoneo.

ὑποδείκτης, ου, ὁ, praemonstrator. A pr.

ὑποδειλιάω, (δειλιάω) subtimidum reddo.

ὑποδειμαίνω, timeo, c. acc. Hdt. 7, 104.

ὑποδειπνέω, sum conviva vocatus s. destinatus in locum alterius, si ille neget se venturum.

ὑποδέκομαι, f. ξομαι, Ion pro ὑποδέχομαι.

ὑποδεκτήριον, ου, τό, receptaculum. A praec.

ὑποδέκτης, ου, ὁ, (ὑποδέχομαι) exceptor, susceptor. 2) quaestor, cui aerarii publici cura commissa est.

ὑποδεκτικός, ή, όν, ad excipiendum idoneus, facile recipiens, hospitalis. A praec.

ὑποδέμω, (δέμω, irr.) pro fundamento substruo.

ὑποδενδρόομαι, in arborem succresco, arboresco, paullulum in arborem abeo.

ὑποδέξιη, ης, ἡ, (ὑποδέχομαι) apparatus, quo quis accipitur. 2) commoditas accipiendi. 3) susceptio.

ὑποδέξιος, ια, ιον, ad suscipiendum aptus, capax, opportunus. Subst. ὁ ὑποδ. susceptor. Ab eod.

ὑπόδεξις, εως, ἡ, pro ὑποδοχή, n. 1. 2. Hesych. quo sensu et δέξις dicitur.

ὑποδέομαι, (δέω, irr.) rogo humiliter. 2) egeo.

ὑποδέραιον, ου, τό, ornamentum colli. Propr. neutr. a seq.

ὑποδέραιος, ον, (δέρη) collum cingens.

ὑποδερίς, ίδος, ἡ, torques, monile. 2) extremi colli pars prior, vel ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum.

ὑποδέρκομαι, (δέρκομαι) suspicio, torve adspicio.

ὑποδέρω, pelle denudo.

ὑπόδεσις, εως, ἡ, (ὑποδέω) subligatio, vel ipsa fascia, quae ante injectas plagulas fractis additur. 2) calceatus, calceamentum, soccus. Lob. Phryn. p. 445.

ὑποδεσμεύω, i. q. ὑποδεσμῶ.

ὑποδέσματα, τά, pignora. Hesych.

ὑποδέσμιος, ον, pignori oppositus. Hesych. (sed v. ὑποτίθημι et ὑπόθεσις.)

ὑποδεσμίς, ίδος, ἡ, fascia ad deligandum, ut fiat ὑπόδεσις.

ὑποδεσμός, ὁ, (δεσμός) i. q. ὑπόδημα. 2) pignus

ὑποδεσμῶ, subligo, Gl. Vet. calceo.

ὑποδέχνυμαι, idem quod seq. Orph.

ὑποδέχομαι, f. δέξομαι, suscipio, excipio, recipio. 2) concipio; de femina. 3) probo, credo. v. ὑποδοχή. 4) recipio, promitto.

ὑποδέω, f. δήσω, (δέω, irr.) subligo, subtus ligo, calceo. ὑποδεδεμένος, calceatus, perf. pass part. 2) pignori oppono, obligo pignori. Hesych.

ὑποδεῶς, adv. (ὑποδεής) inferius, minus.

ὑπόδηλος, ον, conspicuus, non ignotus. ut πρόδηλος.

ὑποδηλόω, f. ώσω, declaro, significo, indico.

ὑποδήλωσις, εως, ἡ, declaratio, significatio. A pr.

ὑπόδημα, ατος, τό, (ὑποδέω) calceamentum, calceus, caliga.

ὑποδημάτιον, τό, calceolus. Dim. a praec.

ὑποδηματοῤῥάφος, ου, ὁ, (ῥάπτω, ῥαφή) sutor.

ὑποδῃόω, devasto, populor.

ὑπόδησις, εως, ἡ, idem quod ὑπόδεσις.

ὑποδιαβάλλω, clam calumnior.

ὑποδιαβιβρώσκω, (βιβρώσκω, irr.) paullulum erodo s. corrodo, Hippocr.

ὑποδιαζευκτικός, ή, όν, subdisjunctivus.

ὑποδιαίρεσις, εως, ἡ, subdivisio. A seq.

ὑποδιαιρέω, (αἱρέω, irr.) subdivido, minutius divido.

ὑποδιακονέω, subdiaconus sum. Med. ὑποδιακονεῖσθαι τινι.

ὑποδιάκονος, ὁ, minister inferior, Posidipp. Athen. 9. p. 376. F. 2) subdiaconus, Canon. Apost. (ᾱ)

ὑποδιανοέομαι, clam cogito, Julian. imp. ep. 9. p. 378.

ὑποδιασπάω, leniter diduco vel distraho, vel deduco. 2) distraho simpl.

ὑποδιαστολή, ῆς, ἡ, subdistinctio. 2) interpunctio minima, separatio.

ὑποδιαφέρω, clam in partes traduco.

ὑποδιαφθείρω, f. ερῶ, paullatim corrumpo.

ὑποδιδάσκαλος, ου, ὁ, praeceptoris vicarius.

ὑποδιδάσκω, doceo, erudio, LXX.

ὑποδιδράσκω, clam aufugio.

ὑποδίδωμι, f. δώσω, cedo, minuo.

ὑποδιήγησις, εως, ἡ, quasi secundaria narratio, quum rei narratae caussas subjicimus.

ὑποδικάζω, f. άσω, loco judicis decerno.

ὑπόδικος, ον, (δίκη) reus, obnoxius, c. gen. Aesch.

ὑποδινέω, f. ήσω, verso, agito.

ὑποδιοικητής, οῦ, ὁ, propraefectus, s. praefectus secundarius.

ὑποδιπλόω, duplico, Gl. Vet.

ὑποδιπλωσις, εως, ἡ, duplicatio. A praec

ὑποδίφθερος, ον, vel ὑποδιφθέρος, ερα, ερον, (διφθέρα) pellibus vestitus, pellitus

ὑποδίψιος, ον, et ὑπόδιψος, ον, (δίψα) paullulum sitiens. 2) sitim aliquatenus movens.

ὑποδμηθείς, εῖσα, έν, part. aor. 1. pass. ab ὑποδαμάω, Hom. h. et Hes.

ὑποδμώς, ῶος, ὁ, (δμώς) in servitutem domitus, servus. 2) satelles, minister.

ὑποδορά, ἡ, (ὑποδέρω) excoriatio quae fit sensim sensimque.

ὑπόδουλος, ον, ὁ, subjectus, qui in potestate est alterius.

ὑποδοχεῖον, ου, τό, (ὑποδοχή) locus, ubi quis excipitur, hospitium.

ὑποδοχεύς, έως, ὁ, exceptor, susceptor, receptor.

ὑποδοχή, ῆς, ἡ, (ὑποδέχομαι) exceptio, receptio, receptatio, receptaculum, ipse excipiendi actus; unde etiam perfugium. 2) convivium, quo quis excipitur. 3) favor in caussa alicujus. 4) approbatio, fides, quae v. c. historico tribuitur. nisi istis locis legendum ἀποδοχή.

ὑπόδρα, adv. torve, torvis oculis. (Fortassis a δέρκομαι. v. ὑπόδραξ.)

ὑποδρακεῖν, inf. aor. ab ὑποδέρκομαι.

ὑποδραματουργέω, subservio fabulae alicui; de actoribus.

ὑπόδραξ, vel ὑπόδραξ, idem quod ὑπόδρα et ab eod.

ὑποδρασία, ας, Ion. σίη, ἡ, torvus adspectus. 2) odium. 3) suspicio, pro ὑποψία.

ὑποδράσσομαι, f. ξομαι, clam affecto. τῆς δυνάμεως, Plat.

ὑποδράω, f. άσω, poet. -δρώω, (δράω) famulor, inservio, ministro, c. dat. Od. 15, 333.

ὑποδρής, ὁ, (ὑπόδρα) torvus adspectu, Nonn.

ὑποδρήσσω, idem quod ὑποδράω, Ap. Rh.

ὑποδρήστειρα, ἡ, fem. ab ὑποδρηστήρ.

ὑποδρηστήρ, ῆρος, ὁ, (ὑποδράω) minister, famulus.

ὑπόδριμυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, (δριμύς) subacer, subacerbus.

ὑποδρομή, ῆς, ἡ, (ὑποτρέχω) accessio ad locum editiorem, perfugium. 2) i. q. ὑπόδρομος, ὁ.

ὑπόδρομος, ον, qui accedit ad locum; navis appellens aliquo, ad litus, in portum. πετραν ἴχνους ὑπόδρομον, Eur. Phoen. 1106.

ὑπόδρομος, ὁ, recessus v. c. in mari, quo recedere naves, pisces possunt a tempestate: jungitur λιμένι.

ὑπόδροσος, ον, roscidus.

ὑποδρώω, poet. n. ὑποδράω, q. v.

ὑποδύνω, et ὑποδύομαι, f. δύσω, subeo.

104*

2) insinuo, occulo. 3) subinduo.

ὑποδύομαι, f. δύσομαι, idem.

ὑπόδυσις, εως, ἡ, (ὑποδύνω) refugium. 2) submersio.

ὑποδύσκολος, ον, paullo gravior, s. molestior.

ὑποδυσφορέω, f. ήσω, subirascor, subindignor, aegre fero.

ὑποδύσφορος, ον, paullo impatientius ferens incommodum, morbum, nimis jactans corpus in morbo.

ὑποδυσχεραίνω, f. ανῶ, i. q. ὑποδυσφορέω.

ὑποδυσώδης, ες, leviter olidus.

ὑποδύτης, ου, ὁ, interior vestis, seu subucula, interula. A seq.

ὑποδύω, f. ύσω, ύσομαι, subeo, ingredior. 2) subrepo, clam ingredior. 3) egredior. 4) de actione, capesso, suscipio. 5) subeo, induo tanquam larvam.

ὑποδωρίζω, Dorienses nonnihil imitor.

ὑποδώριος, ἡ, sc. ἁρμονία, harmonia quaedam.

ὑποείκω, poet. p. ὑπείκω, Hom.

ὑποεργος, ον, (ἔργον) v. ὑπουργός.

ὑποζακορεύω, aedituo famulor. A seq.

ὑποζάκορος, ου, ὁ, ἡ, famulus aeditui, famula.

ὑποζευγνύω, s. ῦμι, f. ζεύξω, subjugo, jugo submitto, jungo sc. equos. 2) subjicio potestati, generi etc.

ὑπόζευξις, εως, ἡ, subjunctio, subjectio. A praec.

ὑποζέω, f. ζέσω, (ζέω) paullulum ferveo.

ὑποζοφόω, subfuscus sum.

ὑποζύγιον, ου, τό, jumentum, veterina bestia.

ὑποζύγιος, ία, ιον, subjugis, subjugalis.

ὑποζυγιώδης, ες, jumento similis.

ὑποζυγόω, f. ώσω, subjugo, submitto.

ὑποζῶ, (ὄζω, irr.) suboleo.

ὑπόζωμα, ατος, τό, (ὑποζώννυμι) septum transversum. 2) pars media gubernaculi sive clavi.

ὑποζώνιον, ου, τό, (ζώνη) praecinctorium, Gl. Vet.

ὑποζώννυμι, vel ὑποζωννύω, f. ὑποζώσω, succingo, accingo. ὑπεζωσμένος, succinctus, praecinctus. ὑποζωννύναι τὸ πλοῖον, navem quassatam ac fatiscentem in salo funibus colligare, ne plane dissolvatur.

ὑπόζωσμα, τό, i. q. ὑπόζωμα.

ὑποθάλπω, f. ψω, foveo, calefacio.

ὑποθειάζω, divino fere honore colo.

ὑπόθεμα, ατος, τό, (ὑποτίθημι) quod supponitur, seu subjicitur, pedamentum, basis. Gl. Vet. suppositorium.

ὑπόθεναρ, τό, manus interior.

ὑποθερμαίνω, calefacio.

ὑπόθερμος, ον, calidus.

ὑπόθεσις, εως, ἡ, (ὑποτίθημι) fundamentum, basis. 2) conditio sub qua. 3) sumtio. 4) ap. rhetoras, quaestio finita, legis casus. 5) argumentum, de quo agitur, controversia, lis, caussa. 6) conditio, sors. 7) institutum, consilium. 8) caussa, ut ὑπόθεσις δέους, caussa timoris. 9) consilium, praeceptum. 10) opinio. 11) occasio.

ὑποθετέον, adv. posit. verb. ab ὑποτίθημι, subjiciendum est, supponendum est.

ὑποθέτης, ου, ὁ, qui subjicit aut suggerit. 2) auctor. 3) consultor.

ὑποθετικός, ή, όν, exhortatorius. 2) conditionalis. A praec.

ὑπόθετος, ον, (ὑποτίθημι) suppositus, qui supponi solet.

ὑποθέω, f. θεύσομαι, (θέω, irr.) cursu subeo.

ὑποθεωρέω, f. ήσω, conspicio.

ὑποθήγω, paullulum acuo, instigo.

ὑποθήκη, ης, ἡ, (ὑποτίθημι) suppositio. 2) hypotheca, obligatio, fiducia, pignus. 3) admonitio, consilium, praeceptum, monitum.

ὑποθηκιμαῖος, αία, αῖον, pignoratitius, fiduciarius, Gl. Vet.

ὑπόθημα, ατος, τό, idem quod ὑπόθεμα.

ὑποθημοσύνη, ης, ἡ, praeceptum, monitum, consilium. A seq.

ὑποθήμων, ὁ, ἡ, (ὑποτίθημι) monitor, consiliarius.

ὑποθλίβω, f. ψω, leviter premo, ut uber. (ῑ)

ὑποθολόω, paullulum turbo, Ael.

ὑποθόρνυμαι, insilio, dub. l. Ael. h. a. 17, 46.

ὑποθορυβέω, f. ήσω, incipio tumultuari, fremo.

ὑποθράττω, f. άξω, leviter turbo. 2) nonnihil terrefacio. 3) conturbo, perturbo.

ὑποθραύω, f. αύσω, leviter vulnero.

ὑποθρηνέω, carmine s. cantu deploro.

ὑποθρύπτομαι, f. ψομαι, deliciis indulgeo

ὑποθρώσκω, (θρώσκω, irr.) subsilio. dicitur et de navigantibus.

ὑποθυμίαμα, τό, (ὑποθυμιάω) i. q. ὑποθυμίασις, suffimentum.

ὑποθυμιάς, άδος, ἡ, sertum appensum collo.

ὑποθυμίασις, εως, ἡ, suffitus, suffitio, suffumigatio. A seq.

ὑποθυμιάω, f. άσω, suffio, suffumigo.

ὑποθυμίς, ίδος, ἡ, idem quod ὑποθυμιάς. Plutarch.

ὑποθυρίς, ίδος, ἡ, (θύρα) limen inferius, subliminare.

ὑποθύριον, ου, τό, idem et ex eod.

ὑποθωπεύω, f. εύσω, subblandior, adulor.

ὑποθωρήσσω, f. ξω, clam armo. 2) paullulum inebrio.

ὑποθωΰσσω, submissa voce adhortor, τινί, Ael.

ὑποϊάχω, subsono.

ὑποΐγνυμι, οίγω, f. οίξω, (οἴγνυμι, irr.) clam aperio. v. ὑπανοίγω.

ὑποιδαίνω, (οἰδαίνω) subtumidum facio, paullulum tumescere facio.

ὑποιδαλέος, α, ον, subtumidus.

ὑποιδάω, Ion. έω, f. ήσω, (οἰδέω) subtumeo, subinflatus et subtumidus sum.

ὑποικέω, f. ήσω, habito sub aliquo. 2) latito sub aliqua re.

ὑποικίζομαι, idem.

ὑποικοδομέω, f. ήσω, substruo, aedifico.

ὑποικουρέω, f. ήσω, et Med. οῦμαι, domi latito. vid. οἰκουρέω. 2) lateo, delitesco, metaph. ut de vitio, odio.

ὑποιμώζω, ejulo, lamentor.

ὑποινος, ον, (οἶνος) aliquantulum ebrius. 2) βότρυς, vino fere repleta uva i. e. propemodum matura, Philostr.

ὑποίομαι, suspicor.

ὑποιστός, ή, όν, (ὑποφέρω) ferendus, tolerabilis.

ὑποϊσχάνω, poet. p. ὑποΐσχω.

ὑποΐσχω, usitatius in Med. ὑποΐσχομαι, (ἴσχω) suscipio, sustineo. 2) Med. i. q. ὑπισχνέομαι.

ὑποκαθαίρω, leviter purgo. 2) inferiores partes purgo.

ὑποκάθαρσις, εως, ἡ, purgatio levis, vel inferiorum. A praec.

ὑποκαθέζομαι, subsideo. ὑποκαθεσθῆναι, subsidere.

ὑποκαθεύδω, paullulum dormio.

ὑποκάθημαι, subsideo, desideo, otiosus sedeo, contineo me in loco aliquo. 2) in insidiis sum.

ὑποκαθίζω, f. ίσω, in insidiis colloco. In pass. subsideo.

ὑποκαθίημι, ίεμαι, demitto. 2) in insidiis colloco.

ὑποκαθίστημι, f. στήσω, substituo, sufficio.

ὑποκαίω, f. αύσω, succendo, ignem subdo.

ὑποκακοήθης, ες, paullulum malignus.

ὑποκαχύω, poet. pro ὑποκαταχέω, profundo, effundo.

ὑποκαλύπτω, f. ψω, tego, occulto.

ὑποκάμνω, non nihil aegroto.

ὑποκάμπτω, f. ψω, flecto, circumago, converto.

ὑποκάπηλος, ὁ, (κάπηλος) caupo cauponi substitus, Philostr.

ὑποκαπνίζω, f. ίσω, suffio, suffumigo.

ὑποκάπτω, f. άψω, praeripio et deglutio.

ὑποκάρδιος, ον, (καρδία) sub vel in corde latens.

ὑποκαρόω, f. ώσω, sopore levi tento.

ὑποκάρπιος, ον, carpo subjectus, qui sub carpo est, ἀρτηρία, Aristaen.

ὑποκαρφω, subsicco, leviuscule sicco.

ὑποκαρώδης, ες, altum soporem habens, vel cum alto sopore conjunctus.

ὑποκαταβαίνω, f. βήσομαι, paullum descendo.

ὑποκαταβάλλω, subjicio, suppono.

ὑποκατάβασις, εως, ἡ, submissio, demissio, decrementum.

ὑποκατακλάω, frango, debilito.

ὑποκατακλίνω, f. ινῶ, sub alio accumbere jubeo, inter infimos convivas accubitum tribuo. 2) declino, effugere tento, vito. ὑποκατακλίνομαι, ultimus vel extremus recumbo. b) succumbo, colluctanti sponte, sed dissimulanter, cedo. (ῑ)

ὑποκατάκλισις, εως, ἡ, accubitus inferior. 2) declinatio, vitatio, concessio quaecunque. A praec.

ὑποκαταλείπω, relinquo.

ὑποκαταμένω, paullisper maneo apud, exspecto.

ὑποκατασκευάζω, praeparo, elaboro.

ὑποκατάστασις, εως, ἡ, (ὑποκαθίστημι) substitutio, surrogatio.

ὑποκατάστατος, ον, substitutus, subrogatus.

ὑποκατηφής, ές, subtristis, demissior.

ὑποκατορύττω, f. ξω, sub terra defodio.

ὑποκάτω, adv. in ima parte, in inferiori loco, infra, subter, subtus.

ὑποκάτωθεν, adv. ex inferiori parte.

ὑποκατώρυχος, ον, defossus sub terra.

ὑπόκαυμα, ατος, τό, (ὑποκαίω) id, quo aliquid succendimus, suscitabulum.

ὑπόκαυσις, εως, ἡ, (ὑποκαίω) succensio. 2) hypocaustum.

ὑπόκαυστον, ου, τό, (ὑποκαίω) quod succenditur. 2) vaporarium. 3) hypocaustum, locus s. diaeta cujus pavimentum inferne calefit, in balneis.

ὑποκαύστρα, ας, ἡ, fornax, Gl. Vet.

ὑπόκειμαι, (κεῖμαι, irr.) subjaceo, subjectus sum, subsum, succubo. ὑποκείμενος, suppositus. ὑποκείμενον, objectum, quod tractatur, propositum. τὰ ὑποκείμενα, status rei, vel rerum. 2) conditiones propositae. 3) principia disputationis.

ὑποκείρω, corrodo, caedo, lanio.

ὑποκελεύομαι, f. εύσομαι, tacite hortor.

ὑποκέλλω, (ὀκέλλω) paullatim deferor aliquo, εἴς τι, Longin.

ὑπόκενος, ον, cavus, inanis, vacuus. 2) vanus.

ὑποκενόω, evacuo, Hipp.

ὑποκεντέω, f. ήσω, suffodio.

ὑποκέραμος, ον, (κέραμος) argilla permixtus.

ὑπόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, τό, (κέρας) cui cornu suppositum est, ὄργανον.

ὑποκερχαλέος, έα, έον, i. q. seq.

ὑποκερχναλέος, α, ον, stridulus, asper. Neutr. substantive, raucedo, asperitas faucium.

ὑποκευθής, ές, occultus. A seq.

ὑποκεύθω, f. σω, abscondo.

ὑποκεφάλαιον, ου, τό, (κεφαλή) cervical capiti suppositum.

ὑποκηρύττω, f. ύξω, silentium induco, audientiam facio, de praecone. Sed ὑποκηρύττομαι, de eo, qui per praeconem facit. 2) polliceor aliquid publice.

ὑποκιθαρίζω, succino cithara. Cum Dat. alicujus in honorem cithara canere.

ὑποκινδυνεύω, periculum subeo.

ὑποκίνδυνος, ον, (κίνδυνος) nonnihil periculosus. 2) periculo obnoxius.

ὑποκινέω, f. ήσω, leviter moveo, labefacto. 2) commoveo.

ὑποκινύρομαι, subcantillo, minurio. (ῡ)

ὑπόκιρρος, ον, subrufus.

ὑποκλάζω, (ὀκλάζω) submisse genua flecto.

ὑποκλαίω, f. αύσομαι, idem quod μινυρίζω.

ὑποκλάω, (κλάω, irr.) suffringo, infringo.

ὑποκλέπτω, f. ψω, suffuror, minuo. 2) abscondo, occulto, praetexo, dissimulo, fallo.

ὑποκληΐζω, f. ίσω, clam divulgo, ap. Sophocl. Aj. 225. Sed ibi divisim legendum videtur.

ὑποκλινής, ές, subjectus, obnoxius. A seq.

ὑποκλίνω, reclino sub aliquid, submitto, subigo, subdo. ὑποκλίνομαι, succumbo. 2) cedo. (ῑ)

ὑποκλονέω, f. ήσω, subagito, turbo.

ὑποκλοπέω, f. ήσω, occulo, occulto.

ὑπόκλοπος, ον, (κλέπτω) latens, occultus.

ὑποκλύζω, f. ύσω, proluo, expurgo. 2) inundo, submergo.

ὑπόκλυσις, εως, ἡ, sordes, quae subtus e fundo eluuntur. A praec.

ὑποκλυσμός, ὁ, idem.

ὑποκλύω, (κλύω, irr.) audio clanculum, subaudio. 2) audio ex aliquo, τινός.

ὑποκνάω, (κνάω, irr.) rado paullulum.

ὑποκνίζω, f. ίσω, pruritum moveo, titillo. 2) exstimulo, incito. Pass. prurio: libidine uror.

ὑποκοιλαίνω, excavo. 2) sum concavus.

ὑποκοίλιον, ου, τό, (κοιλία) subventrile, abdomen.

ὑπόκοιλος, ον, cavus. 2) in imo cavus.

ὑποκολακεύω, f. εύσω, adulor.

ὑποκόλοβος, ον, aliqua ex parte truncatus.

ὑποκολπίδιος, ον, v. seq.

ὑποκόλπιος, et ὑπόκολπος, ον, (κόλπος) qui est sub vel in sinu, in sinu latet, jacet, in amplexu. Unde 2) occultus, item carus.

ὑπόκομμα, τος, τό, intercisio insectorum in medio corpore. 2) praecinctio.

ὑποκομπέω, f. ήσω, crepitum vel sonitum subtus edo.

ὑποκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus, elegantiae affectator. Hesych. A seq.

ὑπόκομψος, ον, (κομψός) idem.

ὑποκόνισις, εως, ἡ, pulveris commotio, pulveratio. 2) pars quaedam agriculturae. A seq.

ὑποκονίω, f. ίσω et ιῶ, pulverem suscito. 2) pulvere adspergo, sublino. (ῑ)

ὑπόκοπος, ον, (κόπος) nonnihil lassatus, lassus.

ὑπόκοπρος, ον, stercorosus, cui aliquid stercoris admistum est.

ὑποκόπτω, f. ψω, succido.

ὑποκορίζομαι, f. ίσομαι, subblandiens diminuta voce appello, subblandior, seu blandis verbis compello. 2) honestiori nomine appello, item turpiori, et invidioso.

ὑποκόρισμα, ατος, τό, malae rei speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. A praec.

ὑποκορισμός, οῦ, ὁ, blandior appellatio, extenuatio, qua rei turpi honestum praetexitur nomen. Philos. diminutio. Ab eod.

ὑποκοριστικός, ή, όν, (quasi ab ὑποκοριστής) blandus, extenuatorius. 2) ὄνομα ὑποκοριστικόν, diminutivum.

ὑποκοριστικῶς, adv. blande, subblandiendo. 2) more diminutivorum, diminutive.

ὑποκουρίζομαι, Ion. et Dor. p. ὑποκορίζομαι. ἀοιδαῖς ὑποκουρίζεσθαι, carminibus blandiri, de cantibus nuptialibus, Pind. P. 3, 30.

ὑποκουφίζω, sublevo, Gl. Vet.

ὑπόκουφος, ον, allevatus, Gl. Vet.

ὑποκράζω, succlamo.

ὑποκρέκειν, succinere, leviter fides pulsare, sonum edere, qualis citharae, quum fides tenduntur, et in harmoniam rediguntur. 2) plectro pulso. 3) metaph. cum dat. sono similem esse. it. vocabulum textorium.

ὑποκρητηρίδιον, ου, τό, (κρατήρ) basis crateris.

ὑπόκρημνος, ον, declivis, paullum praeruptus s. praeceps.

ὑποκρίζω, aliquantulum strido.

ὑποκρίνομαι, (κρίνω) respondeo. 2) simulo, fingo. 3) interpretor, explico, seu judicium fero. (ῑ)

ὑποκρισία, ας, ἡ, idem quod seq.

ὑπόκρισις, εως, ἡ, responsio. 2) simulatio, qua quis probitatem prae se fert, nequitiae et improbitatis plenus: dissimulatio. 3) histrionis gestus, personam alienam referens s. exprimens. 4) pronunciatio, seu actio oratoris.

ὑποκριτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq. n. 2.

ὑποκριτής, οῦ, ὁ, (ὑποκρίνομαι) hypocrita, simulator, dissimulator. 2) histrio, ludius. 3) conjector, interpres.

ὑποκριτικός, ή, όν, cui inest simulatio, subdolus, simulatus. 2) ad histriones, seu ad histrionum artem pertinens, histrionius. 3) in pronunciatione seu actione oratoria exercitatus. A praec.

ὑποκριτικῶς, adv. simulate. 2) histrionum more.

ὑποκροτέω, f. ήσω, cithara responso, s. succino. 2) pedum supplosione significo numerum. 3) obturbo, interpello, obloquor. 4) aspere alloquor.

ὑποκρύπτω, f. ψω, occulto, condo, clanculum repono. 2) dissimulo, celo, reticeo.

ὑπόκρυψις, εως, ἡ, occultatio. A praec.

ὑποκρώζω, crocito.

ὑποκτείνω, occulte occido.

ὑποκυβερνάω, proreta sum.

ὑποκύκλιον, ου, τό, orbis, qui tripodi, aut alii ejusmodi vasi supponitur, quasi pro basi. A seq.

ὑπόκυκλος, ον, rotundus, epith. calathi ap. Hom.

ὑποκυμαίνω, fluctuo; de capillo in humeris fluctuante. 2) redundantia lascivio; de oratione.

ὑποκυματίζω, lenibus undis agito.

ὑποκύπτω, f. ψω, caput submitto seu inclino, conquinisco.

ὑποκυρέω, f. ήσω, idem quod ἐπικυρέω, Dionys. Hal. si lectio sana est.

ὑπόκυρτος, ον, leviter incurvus, s. gibbosus.

ὑποκυρτόω, obliquo, Gl. Vet. A praec.

ὑπόκυφος, ον, leviter incurvus.

ὑποκυφώνιον, τό, pars currus, v. κύφων. Pollux.

ὑποκύομαι, f. ύσομαι, (κύω, irr.) gravida fio.

ὑποκώλιον, ου, τό, (κῶλον) pars subjecta femori, femur, Xenoph.

ὑποκωμῳδέω, f. ήσω, irrideo more comico, tacite mordeo dicterio comico seu scommate. 2) adsimulo.

ὑπόκωφος, ον, subsurdus, surdaster. Gl. Vet.

ὑπολαΐς, ίδος, ἡ, vid. ὑπολωΐς.

ὑπολαλέω, f. ήσω, submurmuro, mussito.

ὑπολαμβάνω, f. λήψομαι, suscipio. 2) excipio, sc. insidiis, vel opprimendi, vel surripiendi caussa, unde et pro surripio dicitur. 3) respondeo, excipio orationem alicujus respondendo. 4) excipio impetum irruentis, hostis, veluti. item cohibeo, reprimo. 5) suspicor, conjicio, puto, arbitror, judico. 6) prenso, invado, ingruo.

ὑπολαμπάς, ἡ, fenestrae e speculari lapide, aut lucernae modicum lumen efficientes. A seq.

ὑπολαμπής, ές, sublucidus, fulgidus. A seq.

ὑπολάμπω, f. ψω, subluceo, subtus luceo. 2) paullum luceo.

ὑπόλαμψις, εως, ἡ, levis fulgor s. nitor. A praec.

ὑπολανθάνω, lateo, occultor.

ὑπολαπάζω, et άσσω, subtus evacuo, evacuando subduco. 2) paullum evacuo.

ὑπολάπαρος, ον, mollis, vacuus, ut ὑπόκενος.

ὑπολεαίνω, paullum laevigo, extenuo.

ὑπολέγω, pronuncio, addo dicendo, pronunciando, praeeo verba, praecino, rationem habeo.

ὑπόλεθρος, ον, nonnihil perniciosus.

ὑπολείβομαι, f. ψομαι, subtus fluo, scaturio, vel leniter fluo aut stillo, aut diffluo.

ὑπόλειμμα, ατος, τό, quod residuum est, reliquiae. item, reliqua, in re pecuniaria. A seq.

ὑπολείπω, f. ψω, et med. ὑπολείπομαι, relinquo, reliquum facio. 2) deficio, minuor. 3) in med. non solvo se totum quod debeo. Pass. ὑπολείπομαι, relinquor, (remaneo), minuor, deficio.

ὑπόλεπρος, ον, (λεπρός) paullum scaber.

ὑπόλεπτος, ον, subtenuis, gracilis.

ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo. ὑπολευκαίνομαι, albesco, albico.

ὑπόλευκος, ον, (λευκός) candicans, albicans, albidus, vel subalbidus.

ὑπολήγω, paullatim desino, intereo.

ὑπόλημμα, ατος, τό, (ὑπολαμβάνω) id ipsum, quod susceptum est. 2) conceptus.

ὑπολήνιον, ου, τό, (ληνός) vas, quod torculari subjicet, lacus torcularius.

ὑπολήνιος, ον, (ληνός) torcularius.

ὑποληνίς, ίδος, ἡ, (ληνός) alveus, lacus, e quo bibunt equi, boves etc.

ὑπόληξις, εως, ἡ, (ὑπολήγω) cessatio, finis.

ὑποληπτικός, ή, όν, suspiciosus. 2) opinator. δύναμις ὑποληπτική, facultas opinandi.

ὑποληπτικῶς, adv. opinando, per opinionem.

ὑποληπτός, όν, (ὑπολαμβάνω) de quo opinio concipitur, concipi potest, aut jam concepta est.

ὑποληρέω, deliro, ut simpl.

ὑπόληψις, εως, ἡ, susceptio. 2) responsio, qua excipimus loquentem aut canentem. 3) suspicio. 4) opinio, existimatio. 5) etiam de bona fama, dignitate dicitur, ut lat. existimatio.

ὑπολίζων, ονος, ὁ, ἡ, (ὀλίζων) paullo minor, vel minor, paucior, Il. 18, 519.

ὑπόλιθος, ον, lapidosus, saxosus, petrosus, vel aliquatenus lapidosus.

ὑπολιμπάνω, relinquo. 2) deficio. Pass. ὑπολιμπάνομαι, relinquor, deficio.

ὑπολιμώδης, ες, paullum famelicus.

ὑπολιπαίνω, pinguefacio.

ὑπολίπαρος, ον, subpinguis, pinguiusculus.

ὑπολιπής, ές, (ὑπολείπω) reliquus.

ὑπολισθαίνω, f. σθήσω, sublabor, paullatim delabor.

ὑπόλισπος, ον, (λίσπος) nates tenues habens.

ὑπόλισφος, ον, Att. i. q. ὑπόλισπος.

ὑπόλιτος, ον, (λιτός) tenuiculus, Gl. Vet.

ὑπόλιχνος, ον, (λίχνος) gulosus, gulae deditus.

ὑπολογέω, (ὑπόλογος) supputo. ὑπολογηθέντα, deductus, Philox. v. seq.

ὑπολογίζομαι, f. ίσομαι, reputo, rationem alicujus rei ad excusandum aliquem vel absolvendum habeo, unde pro excuso, ignosco, absolvo: item imputo. Dicitur tamen et de personis, quorum ratio, respectus habetur. 2) in rationibus, deductionem facere.

ὑπολογισμός, οῦ, ὁ, quum alicujus rei ratio habetur. ὑπολογισμὸν ποιεῖσθαι, rationem alicujus rei habere. A pr.

ὑπόλογος, ου, ὁ, cujus ratio habetur, maxime in excusando vel absolvendo. 2) numerus ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat.

ὑπόλοιπος, ου, (λοιπός) reliquus, restans.

ὑπόλοξος, ον, (λοξός) leviter obliquus.

ὑπολοχαγός, οῦ, ὁ, propraefectus cohortis.

ὑπολύδιος, ἡ, harmonia quaedam. (λῦ)

ὑπολύζω, f. ξω, (λύζω) paullulum singultio.

ὑπολύριος, ον, (λύρα) lyrae suppositus.

ὑπόλυσις, εως, ἡ, solutio, resolutio, dissolutio.

ὑπολύω, f. ύσω, q. d. subsolvo, subtersolvo, excalceo. ὑπολύομαι, discalceor, excalceor. 2) solvo, resolvo, exsolvo. 3) debilito.

ὑπολαΐς, ΐδος, ἡ, curruca, avis.

ὑπολωφάω, desino paullatim, vel desino simul.

ὑπομάζιος, ον, et ὑπόμαζος, ον, (μαζός) qui adhuc est lactens. ὑπομαζίδιοι, subrumi, Gl. Vet.

ὑπομαίνεσθαι, paullum, leviter furere.

ὑπόμακρος, ον, paullo longior.

ὑπομαλακίζομαι, timere incipio, item langueseo, mollesco.

ὑπομαλάσσω, Att. ὑπομαλάττω, f. ξω, subtus mollio. 2) leviter mollio.

ὑπομαραίνομαι, q. d. submarcesco, subflaccesco.

ὑπόμαργος, ον, vecors, stolidus. 2) petulans. Comp. ὑπομαργότερος, petulantior, vecordior, Herodot.

ὑπομάσθιος, et ὑπομαστίδιος, (μασθός et μαστός) qui adhuc est lactens.

ὑπομάσσω, conspergo, illino.

ὑπομασχάλιον, ου, τό, (μασχάλη) q. d. subalare. Gl. Vet. lateralium.

ὑπόμαυρος, ον, (μαυρός) obscurus, sublucidus, Gl. Vet.

ὑπόμβρος, ον, cui subest humor, proprie ex imbre.

ὑπομειδιάω, f. άσω, subrideo, aut clam rideo.

ὑπομείων, ονος, ὁ, ἡ, qui infimi ordinis et sortis est. Xenoph. Expon. etiam centurio, subminister. Suic.

ὑπομελαίνω, nigrico.

ὑπομέλας, αινα, αν, subniger, nigricans.

ὑπομελανδρυώδης, ες, (μελάνδρυς, vel μελάνδρυαι) salsamento thunnino similis.

ὑπομεμψίμοιρος, ον, paullum querulus de sorte sua.

ὑπομενετέος, έα, έον, adj. verb. ab ὑπομένω, it. ὑπομενητέος.

ὑπομενετικός, ή, όν, patiens, fortis in tolerando.

ὑπομενητέον, adv. posit. verb. ab ὑπομένω, subeundum, ferendum.

ὑπομενητικός, ή, όν, idem quod ὑπομενετικός.

ὑπομενητός, όν, tolerabilis. A seq.

ὑπομένω, f. ενῶ, (μένω, irr.) remaneo, exspecto, subsisto, non fugio. 2) sustineo, patior, tolero, persevero. 3) ut lat. maneo, in phrasi, poena manet eum.

ὑπομερίζω, f. ίσω, subdivido.

ὑπομερισμός, οῦ, ὁ, subdivisio. A pr.

ὑπομηκάομαι, admugio, ut oves, caprae.

ὑπομήκης, ες, (μῆκος) q. d. sublongus, longiusculus, oblongus.

ὑπομηλίζω, f. ίσω, colorem luteum imitor.

ὑπομήλινος, η, ον, subluteus.

ὑπομήτριος, ον, qui est in utero matris, uterinus.

ὑπόμιγμα, ατος, τό, admixtio. A seq.

ὑπομίγνυμι, f. ίξω, clam misceo, vel paullatim misceo, admisceo.

ὑπομιμνήσκω, f. ὑπομνήσω, (μιμνήσκω, irr.) in memoriam revoco, submoneo, admoneo, praemoneo.

ὑπομισέω, f. ήσω, leviter odi.

ὑπόμισθος, ος, (μισθός) conductus mercede.

I. ὑπομνάομαι. ῶμαι, clam ambio nuptias, feminam ad adulterium pellicio. (ᾰ)

II. ὑπομνάομαι, contr. -μνῶμαι, med. Ion. ab ὑπομιμνήσκω.

ὑπόμνημα, ατος, τό, (ὑπομιμνήσκω) quod rei alicujus reminisci facit, monumentum, commonefactio. 2) praeceptum. 3) commentarius, i. e. liber, in quo res memoriae caussa scribuntur.

ὑπομνηματίζω, f. ίσω, in commentarium refero, commentariis scriptis interpretor. A praec.

ὑπομνημάτιον, τό, Dim. ab ὑπόμνημα.

ὑπομνηματισμός, οῦ, ὁ, interpretatio, quae fit commentariis scriptis. 2) literae publicae, commentarii. 3) decretum in literas relatum.

ὑπομνηματιστής, οῦ, ὁ, (ὑπομνηματίζω) commentator, commentarius, Gl. Vet. 2) scriba publicus.

ὑπομνηματογράφος, ου, ὁ, (ὑπόμνημα, γράφω) qui hypomnemata scribit, commentariorum scriptor.

ὑπομνημονεύω, (μνημονεύω) in libro memoriali annoto, τινί τι.

ὑπόμνησις, εως, ἡ, (ὑπομιμνήσκω) monitio, admonitio, commonefactio. 2) commemoratio rerum praeteritorum.

ὑπομνήσκω, i. q. ὑπομιμνήσκω, Orph.

ὑπομνηστεύω, et ὑπομνηστεύομαι, despondeo.

ὑπομνηστικόν, οῦ, τό, (ὑπομιμνήσκω) commentarius et memoriale, commonitorium.

ὑπόμνυμι, (ὄμνυμι, irr.) plerumque in med. dilationem peto, interposito jurejurando de veritate caussae s. excusationis. v. ὑπωμοσία.

ὑπομονή, ῆς, ἡ, (ὑπομένω) quum impetus et incursus sustinetur. 2) remansio, perseverantia, ut belli. 3) tolerantia, patientia.

ὑπομονητικός, ή, όν, patiens, tolerans. A praec.

ὑπομονητικῶς, adv. patienter.

ὑπομονητός, όν, i. q. ὑπομενητός.

ὑπομορφάζω, i. q. ἐπιμορφάζω.

ὑπομοσία, ας, ἡ, (ὑπόμνυμι) dilatio, quae jurejurando postulatur et impetratur, ob morbum aut aliam caussam legitimam. Sed rectius scribitur ὑπωμοσία.

ὑπομοσχεύω, f. εύσω, (μόσχος) novellos surculos sero, metaph. sero, v. c. bellum, odia.

ὑπομόχθηρος, ον, improbior, ineptior.

ὑπομόχλιον, ου, τό, (μοχλός) quod vecti subjicitur.

ὑπομυθέομαι, οῦμαι, proloquor.

ὑπομύζω, (μύζω) paullulum suspiro.

ὑπομυκάομαι, (μυκάομαι, irr.) admugio, paullulum mugio, Aesch.

ὑπόμυξος, ον, (μύξα) mucosus.

ὑπομύσαρος, ον, foetidus, olidus, graveolentior.

ὑπομύω, ύσω, (μύω) deflecto. (De quantitate v. simpl.)
ὑπόμωρος, ον, stultior
ὑπονεάζω, juvenesco.
ὑπονεάω, terram, agrum novo.
ὑπονείομαι, poet. p. ὑπονέομαι.
ὑπονεμεσάω, subirascor.
ὑπονέμομαι, depascor. 2) suffodio muros: unde, decipio. Hesych.
ὑπονέομαι, (νέομαι, irr.) subeo.
ὑπονευρίζω, (νεῦρον) subnervo. Gl. Vet.
ὑπονεύω, innuo, nutu significo. 2) annuo.
ὑπονέφελος, ον, (νεφέλη) qui sub nubibus est, nubilus.
ὑπονέω, f. νεύσομαι, (νέω, irr.) subter aquas nato, aquas subeo.
ὑπονήϊος, ον, promuntorio Neio Ithacae subjectus, Od. 3, 81.
ὑπονήφω, satis sobrius sum.
ὑπονήχομαι, i. q. ὑπονέω. 2) arte nandi inferior sum aliquo, τινί.
ὑπονίπτω, f. ψω, lavo, ut pedes etc.
ὑπονιτρώδης, ες, (νίτρον) paullum nitrosus.
ὑπονίφομαι, nive obruor. νὺξ ὑπονιφομένη, nox nivosa.
ὑπονοέω, f. ήσω, suspicor, suspectum habeo. 2) conjicio, opinor, arbitror.
ὑπονόημα, ατος, τό, cogitatum, opinio. A praec.
ὑπονοητής, οῦ, ὁ, suspiciosus.
ὑπονόθευσις, εως, ἡ, (ὑπονοθεύω) corruptela.
ὑπονοθευτής, οῦ, ὁ, corruptor.
ὑπονοθεύω, f. εύσω, clam adultero, corrumpo.
ὑπόνοια, ας, ἡ, (ὑπονοέω) suspicio, opinio. 2) mens, sententia, sensus, ac. verborum. 3) allegoria. Plut.
ὑπονομεύω, f. εύσω, (ὑπόνομος) cuniculos ago. 2) per fraudem et quasi cuniculos conscisco alteri malum.
ὑπονομηδόν, adv. per cuniculos. Ab eod.
ὑπόνομος, ον, (νόμος) legibus subjectus.
ὑπόνομος, ον, (νέμω) occulte depascens. 2) cuniculosus. 3) occultus et cuniculo similis. vulnus occultum et meatus varios habens. 4) Subst. ὁ, fossa subterranea et aperta, cuniculus, cloaca.
ὕπονος et ὑπονίσκος, ὁ, (ὄνος) asellus suppositus, genus machinae, qua fit extensio ad inferiora.
ὑπονοσέω, incipio aegrotare, languesco.
ὑπονοστέω, f. ήσω, me recipio, recedo, deficio.
ὑπονόστησις, εως, ἡ, quum quid retrorsum abit, aut subsidit, reditus, recessus, defectio. A praec.
ὑπονοτίζω, f. ίσω, humecto.
ὑπονυμφίς, ίδος, ἡ, (νύμφη) mulier, quae a latere sponsae est.
ὑπονύσσω, f. ξω, stimulos subdo, pungo simpl. vexo, affligo.
ὑπονυστάζω, dormito; ut simplex.
ὑπόνωθρος, ον, subobscurus, stupidus, segnis etc.
ὑπόξανθος, ον, subflavus, flavescens, rubens.
ὑποξενίζω, f. ίσω, peregrino sermone utor, peregrina ratione utor.
ὑποξέω, f. έσω, radendo polio.
ὑποξηραίνω, idem quod simplex.
ὑποξηρασία, ἡ, ariditas. A praec.
ὑπόξηρος, ον, (ξηρός) aridus.
ὑποξίζω, (ὀξίζω) subacidus sum.

ὑπόξυλος, ον, subtus vel intus ligneus.
ὑποξυράω, f. ήσω, subrado, vel leviter novacula rado.
ὑποξύριος, ία, ιον, (ξυρόν) qui est sub novacula.
ὕποξυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, (ὀξύς) leviter acuminatus seu mucronatus, paullum acutus. 2) subacidus, acoris quodamtenus referens.
ὑποξύω, (ξύω) leviter abrado: leviter tango. (⏑---)
ὑποπαίζω, f. ξομαι, (παίζω, irr.) alludo.
ὑποπαλαίω, f. αίσω, q. d. subluctor, luctando subservio.
ὑποπαραβόρρος, ον, (παραβόρρος) paullulum versus boream situs.
ὑποπαραληρέω, paullum deliro.
ὑποπαρενθυμέομαι, attentus esse paullulum desino.
ὑποπάρθενος, ἡ, paullum adhuc virgo, h. e. scortum delicatum, habens adhuc aliquid residui pudoris, non cuivis se prostituens.
ὑποπαρωθέω, f. ωθήσω, vel ώσω, clam submoveo, latenter dejicio.
ὑποπάσσω, f. άσω, inspergo, adspergo.
ὑπόπαστον, ου, τό, quod inspersum est. 2) stratum. A praec.
ὑποπαταγέω, f. ήσω, adstrepo.
ὑποπατέω, ventrem levo. v. ἀποπατέω, quod melius.
ὑπόπαχυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, crassiusculus, pinguiusculus.
ὑποπεινάω, paullum esurio.
ὑποπελιάζω, (ὑποπέλιος) sublividus sum.
ὑποπέλιδνος, ον, idem quod seq.
ὑποπέλιος, ον, (πέλιος) subfuscus, sublividus.
ὑποπεμπτός, όν, (ὑποπέμπω) submissus, subornatus.
ὑποπέμπω, f. ψω, submitto, clam mitto, suborno, subornatum mitto, suppono.
ὑποπεπτωκότως, adv. (ὑποπίπτω) demisse.
ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio.
ὑποπέρδομαι, suppedo.
ὑποπερικλάω, infringo.
ὑποπεριπλύνομαι, leviter eluor; de levi proluvie ventris. (πλῦ)
ὑποπεριψύχω, leviter frico. Hippocr. sed debet esse ὑποπεριψήχω. (ψῦ)
ὑποπερκάζω, f. άσω, propemodum nigresco, seu nigris maculis quodammodo distingui incipio: paullatim maturesco.
ὑποπετάζω, substerno.
ὑποπέτασμα, τος, τό, quod substratum est, lapis substratus. A praec.
ὑπόπετρος, ον, (πέτρα) sub se petras sive lapides habens, saxosus, nonnihil petrosus.
ὑποπήγνυμι, f. πήξω, paullulum figo.
ὑποπηδάω, (πηδάω) prosilio.
ὑπόπηλος, ον, paullum lutosus.
ὑποπιέζω, f. έσω, et άζω, άσω, exprimo, elido.
ὑποπιθηκίζω, simiam imitor.
ὑπόπικρος, ον, subamarus.
ὑποπίμελος, ον, pinguiusculus. (ῑ)
ὑποπίμπλημι, f. πλήσω, impleo, repleo, quasi proxime impleo. ὑποπίμπλαμαι, impleor.
ὑποπίμπρημι, suburo.
ὑποπίνω, plusculum vel largius bibo. (ῑ)
ὑποπιπίσκω, f. ὑποπίσω, aliquantulum bibere facio.
ὑποπίπτω, f. πεσοῦμαι, (πίπτω, irr.) cado sub, succido, me submitto, succumbo, supplex provolvor ad genua. Est etiam in manus venio, occurro, incido, item subjectus sum, de locis, ut monti, turri, unde obnoxius.
ὑποπισσόω, Att. ττόω, f. ώσω, pice sublino.
ὑποπλάκιος, ία, ιον, subjectus Πλάκῳ, monti Troadis, vel ut alii volunt a πλάξ, planus, campestris, Il. 6, 397.
ὑπόπλακος, ον, i. q. praec.
ὑποπλάσσω, f. πλάσω, (πλάσσω) sublino, Ar.
ὑποπλαταγέω, subter tumultuor.
ὑπόπλατυς, υ, (πλατύς) paullulum latus. 2) nonnihil salsus. Apud seriores legitur etiam ὑπόπλατος, ον.
ὑποπλέκω, subnecto.
ὑπόπλεος, ον, plenus, refertus.
ὑποπλέω, f. εύσω, navi subvehor, sublego, praeternavigo.
ὑπόπλεως, ων, gen. ω, Att. pro ὑπόπλεος.
ὑποπλήθω, f. ήσω, suffercio, impleo.
ὑποπληρόω, idem.
ὑποπλήσσω, Att. ήττω, f. ξω, succutio, percutio.
ὑπόπλους, ὁ, navigatio, v. c. per pontem.
ὑπόπλουτος, ον, (πλοῦτος) infra se s. in se habens divitias; de terra, in qua metalla latent.
ὑποπλώω, (πλώω) poet. p. ὑποπλέω.
ὑποπνέω, f. πνεύσομαι, (πνέω, irr.) subtus spiro: leviter spiro: adspiro.
ὑποποδίζω, i. q. ἀναποδίζω.
ὑποπόδιον, ου, τό, (ὑπόπους) scabellum, suppedaneum, Philox.
ὑποπόδιος, ον, (πούς) pedibus subjectus.
ὑπόποδος, ον, i. q. ὑπόπους.
ὑποποιέω, f. ήσω, (ποιέω) sub me esse facio, subjicio, suppono, simulo. med. mihi comparo, acquiro, concilio mihi aliquem, τινά. metaph. simulo, παῤῥησίαν, Plut. 2) clam facio s. efficio, Plut.
ὑποποίητος, ον, adquisitus. A praec.
ὑποποίκιλος, ον, paullum variegatus.
ὑπόποκος, ον, lanatus, plenus lana, epith. ovis.
ὑποπόλιος, ον, (πολιός) paullum canus, canescens.
ὑποπολιτεύομαι, f. εύσομαι, subdole rempublicam administro.
ὑποπομπή, ῆς, ἡ, (ὑποπέμπω) jussum, edictum, praesertim quod imperatori v. c. foris agenti domo submittitur.
ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo, clam occupo, v. c. urbem per cuniculos.
ὑποπόρευσις, εως, ἡ, ingressus subterraneus. A praec.
ὑπόπορτις, ιος, ἡ, vitulum habens vacca. 2) quae sobolem habet.
ὑποπορφυρίζω, f. ίσω, purpurasco. A seq.
ὑποπόρφυρος, ον, purpureum colorem referens.
ὑπόπους, οδος, ὁ, ἡ, neutr. πουν, (πούς) pedes habens, pedibus subnixus.
ὑποπραΰνω, Ep. et Ion. -πρηΰνω, paullulum latenterque mitigo.
ὑπόπρεμνος, ον, (πρέμνον) habens aliquid solidi, et stipiti similis, epith. plantae.
ὑποπρεσβύτερος, ον, natu grandior, paullo provectior aetate.
ὑποπρήθω, f. ήσω, (πρήθω, irr.) succen-

do, igni subjecto cremo.

ὑποπρηθύω, Ep. et Ion. p. ὑποπραΰνω.

ὑποπρίαμαι, bene emo, pretio minori emo; ap. Theophrast. si lectio sana.

ὑποπρίω, f. ίσω, frendeo. (ῑ)

ὑποπροθέω, f. θεύσομαι (θέω, irr.) subter procurro.

ὑποπρορρέω, f. ῥεύσομαι, (ῥέω) subter profluo.

ὑποπροχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) subter profundo.

ὑπόπρωρος, ον, (πρώρα) proram habens depressiorem.

ὑποπτάω, (ὀπτάω) paullulum asso.

ὑποπτερνίς, ίδος, ἡ, foramen cui πτέρνα inseritur.

ὑπόπτερος, ον, (πτερόν) alatus, pennatus. 2) velox.

ὑποπτεύω, f. εύσω, (ὕποπτος) suspicor. 2) suspectum habeo. 3) observo, circumspicio.

ὑπόπτης, ου, ὁ (ὑπόπτομαι) suspicax, suspiciosus. 2) qui apparet, et in conspectum venit.

ὑποπτήσσω, f. ξω, prae timore me submitto. 2) formido, revereor, subvereor, verecundor. ὑποπεπτηῶτες, part. pf. Ep. p. ὑποπεπτηκότες, Il. 2, 312.

ὑπόπτομαι, (ὄψομαι) suspectum habeo, suspicor.

ὕποπτος, ον, suspectus. 2) suspicax, suspiciosus, qui omnia habet suspecta, ac proinde formidolosus. A praec.

ὑποπτύσσω, f. ξω, complico, in sinus et rugas contraho.

ὑποπτυχίς, ίδος, ἡ, compago, commissura. A praec.

ὑπόπτως, adv. (ὕποπτος) suspiciose, per suspicionem.

ὑπόπτωσις, εως, ἡ, (ὑποπίπτω) casus, ruina. 2) submissio, humiliatio.

ὑποπτώσσω, idem quod ὑποπτήσσω.

ὑπόπτωτος, ον, (ὑποπίπτω) decidens: qui decidit.

ὑποπυθμένιος, α, ον, qui est in fundo.

ὑποπυθμήν, ένος, ὁ, ἡ, (πυθμήν) idem.

ὑποπυΐσκω, suppuro: plerumque in med.

ὑποπυκνάζω, qs. suffrequento. apud Lucian. in Lexiph.

ὑπόπυος, ον, (πύον) suppuratus, purulentus.

ὑποπυρρίζω, f. ίσω, subrufus sum. A seq.

ὑπόπυρρος, ον, subrufus.

ὑπόπωλος, ον, paullum habens secum.

ὑποραΐζω, (ῥαΐζω) paullatim melius me habere incipio.

ὑποράπτω, v. ὑποῤῥάπτω.

ὑποραφή, ἡ, v. ὑποῤῥαφή.

ὑπορυάζω, (ὀργάζω) paullulum subigo.

ὑποργίζομαι, subirascor.

ὑπορέγχω, paullulum sterto, leniter sterto.

ὑπόρειος, α, ον, (ὄρος) in ima parte montis situs, monti subjectus. ὑπόρειον et ὑπόριον, τό, parvum promontorium.

ὑπορθόω, f. ώσω, subrigo, erigo, fulcio.

ὑπόρθωμα, ατος, τό, fulcimentum, pedamentum, Gl. Vet. A praec.

ὑπόρθριος, ον, matutinus.

ὑπόροφος, ον, tenuis, imbellis, de voce: al. ὑπόροφος, tectum, i. e. non exiens aedibus, quae foris non auditur, vel calamus, per quem stridula vox emittitur.

ὑποῤῥαπτίζω, leniter odspiro, leniter suzam vibro. Dionys. Halic. Sed leg. ὑποῤῥιπίζω.

ὑποῤῥάπτω, f. ψω, subsuo, adsuo. ὑπεῤῥαμμένος, subsutus, epith. vestis duplicis, 2) consarcino, ut mendacia.

ὑποῤῥαχίς, ίδος, ἡ, cornu sub dorso ad lumbos.

ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor. 2) sensim fluo, seu influo, emano.

ὑποῤῥήγνυμι, s. ὑποῤῥηγνύω, f. ξω, rumpo, abrumpo, discindo. ὑπεῤῥάγη, aor. 2. pass.

ὑπόῤῥηνος, ον, (ῥήν, ἀρήν) agnum sub se habens.

ὑπόῤῥιζος, ον, (ῥίζα) qui est sub radice, radici subjectus, radice nisus.

ὑποῤῥιζόω, radices agere facio; firmo, stabilio, Plut.

ὑποῤῥίνιον, τό, (ῥίς) locus naribus subjectus. (ρῑ)

ὑπόῤῥινον, ου, τό, (ῥίν) barba, quae sub naribus nascitur, mustax, vel mystax.

ὑπόῤῥινος, ον, (ῥίν) qui sic loquitur, ut vox in naribus stridat.

ὑποῤῥιπίζω, f. ίσω, ignem prope extinctum flatu exsuscito.

ὑποῤῥιπτάζω, subjecto, Gl. Vet.

ὑποῤῥίπτω, f. ψω, subjicio, inpr. alterius, legum, potestati.

ὑποῤῥοιζέω, f. ήσω, substrido, substrepo.

ὑποῤῥύω, (ῥύω, irr.) i. q. ὑποῤῥέω.

ὑπόῤῥυσις, εως, ἡ, defluxio.

ὑποῤῥωδέω, f. ήσω, paullulum metuo et horreo.

ὑπόῤῥωξ, ῶγος, ἡ, rupes, saxum abruptum ap. Schol. Aristoph. nisi leg. ἀπόῤῥωξ.

ὑπόρυγμα, τό, cuniculus subtus effossus.

ὑπορύσσω, Att. ύττω, f. ξω, (ὀρύσσω) subtus fodio, suffodio, cuniculos ago, subruo.

ὑπορχέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, salto ad cantum.

ὑπόρχημα, ατος, τό, cantilena, quae saltantibus accinitur, vel, ad quam chorus saltat. A praec.

ὑπορχηματικός, ή, όν, qui ad cantilenas saltationum pertinet. A praec.

ὑπόρχησις, ἡ, (ὑπορχέομαι) saltatio ad cantum.

ὑποσαγής, ές, (σάγη) clitellarius.

ὑπόσαθρος, ον, aliquid occulti vitii habens s. vitiosus.

ὑποσαίνω, subblandior, adulor. Proprie de canibus.

ὑποσαίρω. Perf. med. ὑποσέσηρα, ore sum paullulum hianti et aperto.

ὑποσακκίζειν, percolare. 2) furari, Herodot. 3) equis etiam tribuitur, qui minutis passibus incedunt, ut asturcones, unde et colatorii dicti.

ὑποσαλεύω, f. εύσω, leviter moveo vel concutio.

ὑπόσαλος, ον, (σάλος) qui est in jactatione, instabilis.

ὑπόσαπρος, ον, aliquid occultae putredinis habens.

ὑποσαρκίδιος, ον, (σάρξ) subtercutaneus. v. seq.

ὑποσάρκιος, ον, (σάρξ) qui sub carne latet.

ὑπόσεισμα, ατος, τό, (ὑποσείω) mica concussu elisa, aut detrita, ut turis, sacchari.

ὑποσεισμός, οῦ, ὁ, (ὑποσείω) succussio, succussus.

ὑποσείω, f. είσω, succutio, latenter excutio.

ὑπόσεμνος, ον, idem quod σεμνός.

ὑποσεύομαι, irruo.

ὑποσημαίνω, indico, significo. 2) signum do, antesignanum et auctorem me praebeo. 3) subscribo nomen.

ὑποσημασία, ας, ἡ, subscriptio. A praec.

ὑποσημειόω, f. ώσω, notis excipio. 2) annoto. ὑποσημειοῦμαι, adumbro, designo.

ὑποσημείωσις, εως, ἡ, subscriptio, subnotatio. 2) annotatio, gramm. vel critica, ut σημείωσις. A praec.

ὑποσήπω, putrefacio.

ὑποσιγάω, sileo, nihil dico ad ea, quae alius dicit: non accino vel concino canenti.

ὑποσίδηρος, ον, ferreus.

ὑπόσιμος, ον, leviter simus, subsimus.

ὑποσιμόω, f. ώσω, leniter pando, aliquantulum pando, incurvo. A praec.

ὑποσιωπάω, f. ήσω, reticeo, celo, supprimo.

ὑποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia, suppressio sermonis. Figura Rhet.

ὑποσκάζω, f. άσω, leviter claudico, vacillo.

ὑποσκαλεύω, f. εύσω, surculo suscito v. c. ignem in cinere, pulverem.

ὑποσκαλμίς, ίδος, ἡ, (σκαλμός) scalmi basis, seu quod sub scalmo est.

ὑπόσκαμβος, ον, (σκαμβός) leviter inflexus.

ὑποσκάπτω, f. ψω, suffodio, subtus fodio, in imo parte circumfodio.

ὑποσκαφή, ῆς, ἡ, suffossio. 2) locus cavus sub terra.

ὑποσκαφιοκαρτος, ον, (κείρω) qui tonsus est eo modo qui σκάφιον dicitur.

ὑποσκαφισμός, οῦ, ὁ, (qs. a σκαφίζω) purgatio frumenti, quae fit alveo, vanno. Plut.

ὑποσκελίζω, f. ίσω, (σκέλος) subjecto crure everto, supplanto. 2) decipio.

ὑποσκέλισμα, ατος, τό, (ὑποσκελίζω) lapsus a supplantantis fraude. 2) fraus.

ὑποσκελισμός, οῦ, ὁ, quum aliquem crure subjecto labefactamus. Ab eod.

ὑποσκέπτομαι, considero.

ὑποσκευή, ῆς, ἡ, substructio, Gl. Vet.

ὑποσκήνιον, τό, (σκηνή) locus scenae proprie dictae (i. e. extremo proscenii parieti) ab anteriore parte proximus, partim a fronte, partim ab utroque latere, (unde ὑποσκήνια numero plurali.) v. Poll. 4, 123. 124. Grodeck in Wolfii anal. liter. 1, 3. p. 153.

ὑποσκιάζω, obumbro, umbra tego, τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, quum vesperasceret, Athen.

ὑποσκίασις, εως, ἡ, inumbratio. A praec.

ὑποσκιάω, f. άσω, obumbro, umbra tego.

ὑποσκιόεις, όεσσα, όεν, idem quod seq.

ὑπόσκιος, ον, (σκιά) umbrosus, opacus, umbra tectus.

ὑποσκιρτάω, insilio.

ὑποσκληρος, ον, subdurus, paullo durior.

ὑποσκόλιος, ον, paullulum obliquus vel tortus.

ὑποσκότεινος, ον, subobscurus.

ὑποσμαραγέω, subsono.

ὑποσμήχω, paullulum abstergo.

ὕποσμος, ον, (ὀσμή) subolens, leviter

fragrans. 2) qui odoratur, qui olfacit.

ὑποσμύχω, f. ξω, suburo, paullatim igni lentente exuro. 2) paullatim exedo, ut cura, amore. (⏑ – – –)

ὑποσοβέω, aliquantulum terreo.

ὑποσόλοικος, ον, (σόλοικος) nonnihil soloecus.

ὑπόσομφος, ον, (σομφός) q. d. subfungosus, spongiae similis.

ὑπόσοφος, ον, sapienti similis. dicitur de artificibus. artes ὑπόσοφοι, plastice, pictoria etc.

ὑποσπαίρω, quasi subpalpito, subsilio. Suid.

ὑποσπανίζω, f. ίσω, aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo.

ὑποσπάω, f. άσω, subtraho, subduco, subvello.

ὑποσπείρω, occulte sero seu semino.

ὑποσπληνίζομαι, (σπλήνιον) spleniis utor. Sensum turpiculum habet apud Schol. Aristoph.

ὑπόσπληνος, ον, (σπλήν) lienis incommodis obnoxius s. paullulum vexatus.

ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cinericius sum, cinerem refero. 2) comprimo feminam.

ὑπόσπονδος, ον, (σπονδή) dicitur aliquid facere, qui facit pactis induciis. 2) foederatus, Philox.

ὑποσπουδάζω, f. άσω, nonnihil faveo, τινί.

ὑποστάζω, f. ξω, stillo, destillo.

ὑπόστασμη, ης, ἡ, (στάθμη) quod subsidit atque in imo consistit. Unde 2) faex, seu sedimentum. 3) fundamentum, ap. Diodor.

ὑποσταθμίς, ίδος, ἡ, i. q. ὑποστάθμη.

ὑπόσταξις, ἡ, (ὑποστάζω) destillatio.

ὑπόστασις, εως, ἡ, (ὑφίστημι) subsistentia, res natura et revera subsistens, substantia et persona. 2) sedimentum, faeces. item, crassitudo humorum, vaporum, ut in nebula, nubibus. 3) insidiae. 4) statio militum. 5) subjecta materia, de qua disseritur, hypothesis, principia, item propositio, impr. apud Diodor. 6) certa persuasio, opinio, certa spes. 7) praesentia animi, fiducia.

ὑποστάτης, ου, ὁ, qui naturam rerum produxit.

ὑποστατικός, ή, όν, auctor et conditor substantiae. 2) qui ferre omnia potest. 3) personalis. A pr.

ὑποστατικῶς, adv. constanter, toleranter, perseveranter, confidenter, fortiter.

ὑπόστατος, ον, (ὑφίσταμαι) tolerabilis, ferendus.

ὑποσταχύω, (στάχυς) succresco, Pass. augeor, in modum spiciferarum plantarum, i. e. larga, de grege pecorum. Hom.

ὑπόστεγος, ον, (στέγη) qui sub tecto seu in aedibus est, opertus, occultus.

ὑποστέγω, tego, occulo.

ὑποστέλλω, contraho, subtraho, subduco. In Pass. contrahor, impr. tristitia, dolore, metu. unde sicut et in med. subduco me, desero signa s. partes, praevaricor, reformido, refugio, occulto me. it. submitto me. 2) dissimulo.

ὑποστενάζω, f. άξω, idem quod ὑποστένω.

ὑπόστενος, η, ον, subangustus.

ὑποστένω, ingemisco, vel suspiria duco.

ὑποστερέω et ὑποστερίσκω, clanculum privo, aut privo simpl.

ὑποστερνίζω, f. ίσω, pectori subdo seu subjicio. A seq.

ὑπόστερνος, ον, (στέρνον) qui sub pectore est.

ὑπόστημα, ατος, τό, (ὑφίσταμαι) fulcrum. 2) sedimentum. 3) statio, item manus, globus consentientium, conjuratorum, militum.

ὑποστήριγμα, ατος, τό, quod rei alicui firmandae supponitur, fulcrum. A seq.

ὑποστηρίζω, f. ίξω, suffulcio, substituo et suppono, stabiliendi caussa subrigo.

ὑποστιγμή, ῆς, ἡ, subdistinctio. A seq.

ὑποστίζω, subdistinguo, media interpunctione utor, ut colo.

ὑποστικτέον, adv. posit. verb. a pr. subdistinguendum.

ὑποστίλβω, aliquantulum splendeo, subluceo.

ὑποστολή, ῆς, ἡ, (ὑποστέλλομαι) contractio animi, timiditas. hinc 2) fuga, desertio, impr. de milite. 3) dissimulatio, remissio in agendo, praevaricatio etiam.

ὑποστολίζω, demitto, ut vestem, velum etc. vestio, ut simplex.

ὑποστόμιον, τό, freni ferramenta, quae mandit equus.

ὑποστοναχίζω, ingemisco, suspiria, vel gemitus duco.

ὑποστορέννυμι, f. στορέσω, et στρώσω, vel ὑποστόρνυμι item ὑποστρώννυμι, substerno, subjicio.

ὑποστρατεύω, f. εύσω, sub aliquo milito.

ὑποστρατηγέω, secundum ab imperatore locum obtineo, legatus imperatoris sum. A seq.

ὑποστράτηγος, ου, ὁ, imperatoris legatus: dux proximus a summo.

ὑποστρατοφύλαξ, ακος, ὁ, idem.

ὑποστρεπτέον, adv. posit. verb. a seq. revertendum etc.

ὑποστρέφω, f. ψω, converto, averto, convertere gressum et referre pedem cogo, reduco, et reverti facio. 2) pedem refero, impr. in medio, revertor. 3) recedo.

ὑποστρόγγυλος, ον, subrotundus, orbiculatus.

ὑποστροφή, ῆς, ἡ, (ὑποστρέφω) reversio, reflexio, reditus, regressus, retrocessio. ἐξ ὑποστροφῆς, pedem paullatim referendo.

ὑπόστροφος, ον, (ὑποστρέφω) redux.

ὑποστροφώδης, ες, (ὑποστροφή) reversionem efficiens: ut in morbis ὑποστροφώδεα, quae reversionem morbi efficiunt.

ὑπόστρυφνος, η, ον, subacerbus, qui sapore est leniter acerbo.

ὑπόστρωμα, ατος, τό, stratum, fulcrum. A seq.

ὑποστρώννυμι, v. ὑποστορέννυμι.

ὑπόστυλος, ον, columnis fultus s. impositus.

ὑποστυλόω, columnis fulcio.

ὑπόστυφος, ον, leviter adstringens. A seq.

ὑποστύφω, leviter adstringo. (⏑ – – –)

ὑποσυγχέω, f. χεύσω, nonnihil confundo, commisceo, conturbo sc. animo.

ὑποσυγχύνω, confundo, permuto. Pass. ὑποσυγχυνόμενος, confusus animo, perturbatus, ap. Joseph. 2) confuse tracto.

ὑποσύγχυτος, ον adj. verb. ab ὑποσυγχέω, paullulum conturbatus.

ὑποσυλάω, clam aufero.

ὑποσύμβολος, ον, (σύμβολον) notas seu signa alicujus rei occulta continens, s. per notas s. symbola propositus.

ὑποσυρίζω, f. ίξω et ίξω, sibilum quendam et sonum edo, resono, interstrepo.

ὑποσυρίττω, f. ξω, i. q. ὑποσυρίζω.

ὑποσύρω, subtraho. 2) leviter praestringo, paucis defungor in narrando etc. vid. ἐπισύρω. (⏑ ⏑ – –)

ὑποσυσταλή, ἡ, i. q. ὑποδιαστολή, Gramm.

ὑπόσφαγμα, ατος, τό, diruptio venae: unde cruor seu sanguis effusus: item, suffusio livida. A seq.

ὑποσφάζω, f. ξω, jugulo, jugulum succido, velut supposito cultro.

ὑποσφάττω, i. q. ὑποσφάζω.

ὑποσφίγγω, substringo.

ὑποσφραγίζω, et Med. subsigno.

ὑποσφραγίς, ίδος, ἡ, idem quod σφραγίς.

ὑποσφριγάομαι, subodoror.

ὑποσχάζω, f. άσω, supplanto.

ὑποσχεσίη, ης, ἡ, et ὑποσχέσιον, τό, idem quod seq.

ὑπόσχεσις, εως, ἡ, (ὑπισχνέομαι) promissio. 2) significatio verbi.

ὑποσχετικός, ή, όν, qui facile promittit. Ab eod.

ὑποσχίζω, subtus scindo vel findo, passim, hinc illinc.

ὑπόσχισμα, ατος, τό, subtus fissum, fissura interior. Est et calceamenti genus. A praec.

ὑποσώζω, quodammodo, sic satis conservo. Strabo.

ὑποταγή, ῆς, ἡ, (ὑποτάσσω) subjectio sub imperium alterius, imperium, ditio.

ὑποτακτικός, ή, όν, (ὑποτάσσω) subjunctivus. Vox Gramm. 2) qui subjungi potest vel solet.

ὑποτάμνω, Ion. pro ὑποτέμνω.

ὑποτανύω, f. ύσω, subtendo, subter protendo seu extendo.

ὑπόταξις, εως, ἡ, (ὑποτάσσω) imperium, potestas in quem.

ὑποταράσσω, Att. ράττω, f. ξω, leviter turbo, nonnihil terrefacio.

ὑποταρβέω, f. ήσω, paveo, timeo, trepido.

ὑποταρτάριος, ον, qui in tartaro est, seu tartarum incolens, vel in tartarum detrusus.

ὑποτάσσω, Att. ὑποτάττω, f. ξω, subdo, suppono, subjicio, subjugo, subigo, in potestatem redigo. ὑποτεταγμένος, subjectus.

ὑποτάφριον, ου, τό, (ταῦρος) locus subjectus peni et testiculis.

ὑποταφρεύω, f. εύσω, subruo cuniculis etc.

ὑποτείνω, f. ενῶ, subtendo. 2) exhibeo. 3) subjicio, suggero, sc. monendo. 4) In med. disputando interrogo, disputando propono.

ὑποτειχίζω, f. ίσω, murum substruo, muro subtus munio.

ὑποτείχισις, εως, ἡ, muri substructio, munitio. A pr.

ὑποτειχισμός, οῦ, ὁ, et ὑποτείχισμα, τό, idem. Ab eod.

ὑποτελέω, f. έσω, solvo, pendo tributum. v. ἀτελέω.

ὑποτελής, ές, (τέλος) vectigalis, tributarius, stipendiarius.

ὑποτελλόμαι, orior, fio.

ὑποτέμνω, f. εμῶ, succido, praeseco, praecido. 2) subtraho, intercipio, intercludo, adimo. sic et in med.

ὑποτέταρτος, ὁ, numerus, qui toto (5) quarta parte minor est (4)

ὑπότεφρος, ον, ad cinerem vergens, ci-

nereum colorem referens, subcineritius, canus.

ὑποτηρέω, observo, speculor.

ὑποτίθημι, suppono, subjicio. 2) suppedito. 3) suppono, i. e. veluti principium pono. 4) pignori oppono, oppignero, obligo. Phryn. et Thom. M. ὑποτίθησι μὲν τὰ ἐνέχυρα ὁ δανειζόμενος, ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων, ἤγουν ὁ δανείζων. 5) subjicio alterius potestati. 6) propono, veluti spem. In Med. moneo, consulo, edoceo, suggero. 2) pono, statuo, censeo, decerno, propono, propositum mihi habeo. 3) hypothecam do. 4) fingo.

ὑποτίλλω, evello.

ὑποτιμάω, et άομαι, f. ήσω, propr. litem, mulctam, secundo loco aestimo. Hinc, quia id fere reus faciebat. 2) litem mihi aestimo ipse. 3) irrogo mulctam, poenam. 4) causor, praetextu vel excusatione utor.

ὑποτίμησις, εως, ἡ, poenae, mulctae aestimatio. 2) excusatio, excusandi materia. (τῑ) A pr.

ὑποτιμητής, οῦ, ὁ, q. d. subcensor, aestimator litis, mulctae etc. Ab eod.

ὑποτίτθιος, ον, (τιτθός) qui adhuc e mammilla pendet et lactet.

ὑποτιτράω, et ὑποτιτραίνω, subtus perforo et pertundo.

ὑποτλάω, et ὑποτλῆμι, suffero, sustineo, subeo.

ὑποτμήσσω, f. ξω, aor. 2. ὑπέτμαγον, idem quod ὑποτέμνω.

ὑποτομεύς, έως, ὁ, ἡ, (ὑποτέμνω) qui succidit, aut praecidit 2) instrumentum, quo aliquid succiditur.

ὑποτομή, ῆς, ἡ, (ὑποτέμνω) succisio.

ὑποτονθορύζω, et ὑποτανθορύζω, murmuro, musso, submissa voce loquor.

ὑποτοπάζω, f. άσω, conjicio, suspicor.

ὑποτοπασμός, οῦ, ὁ, conjectura, suspicio.

ὑποτοπέω, f. ήσω, conjicio, suspicor. 2) existimo, judico.

ὑποτραυλίζω, f. ίσω, balbutio, paullum balbutio.

ὑποτραχήλιον, ου, τό, (τράχηλος) colli pars infra cervicem.

ὑποτραχύνω, parum suaviter afficio; de sono, aspero sono laedo aures.

ὑπότραχυς, εος, ὁ, ἡ, neutr. υ, (τραχύς) subasper.

ὑποτρέμω, paullulum tremo et trepido, subtimeo.

ὑποτρέφω, f. θρέψω, clam alo, latenter nutrio.

ὑποτρέχω, f. ὑποδραμοῦμαι, (τρέχω, irr.) currens subeo. 2) cursu comprehendo, fugientem prehendo. 3) cursu suffugio, subeo, subrepo, insinuo me. 4) praetercurro, praetervehor 5) obsequor et accommodo me ad nutum alicujus, adulor.

ὑποτρέω, f. έσω, intremisco, perterrefio, reformido. 2) terrefactus et timore perculsus suffugio.

ὑπότρητος, ον, (subtus passim locorum) perforatus et pertusus.

ὑπότρηχυς, υ, Ion. p. ὑπότραχυς.

ὑποτρίβω, f. ψω, subtero, contero. (ῑ)

ὑπότριμμα, ατος, τό, edulii genus, e variis rebus leviter tritis et contusis constans. Gl. Vet. moretum. A pr.

ὑποτριμμάτιον, τό, Dim. a pr.

ὑποτρίζω, paullulum strideo.

ὑποτριόρχαι, ῶν, αἱ, species accipitris.

ὑπότριτος, ον, subtertius, i. e. toto tertia parte de numero minor.

ὑποτρομέω, tremore succutior, tremo.

ὑπότρομος, ον, (ὑποτρέμω) qui timore et pavore velut succutitur.

ὑποτροπάδην, adv. revertendo.

ὑποτροπή, ῆς, ἡ, (ὑποτρέπω) reversio, reciprocatio. v. seq.

ὑποτροπία, ἡ, i. q. ὑποτροπή, Ap. Rh.

ὑποτροπιάζω, revertor, reciproco; de morbis per vices redeuntibus.

ὑποτροπιασμός, οῦ, ὁ, idem quod ὑποτροπή, de morbis

ὑποτρόπιος, ον, (τρόπις) qui est sub carina.

ὑποτροπικός, ή, όν, reverti solitus; de morbis, Hippocr.

ὑπότροπος, ον, (τρέπω) qui revertitur, redux.

ὑποτροφέω, paullatim alo.

ὑποτροφή, ἡ, quod paullatim crevit.

ὑποτρόχαλα, adv. rotunde. A seq.

ὑποτρόχαλος, ον, rotundus, lubricus a rotunditate.

ὑποτροχάω, poet. idem quod ὑποτρέχω.

ὑποτροχίζω, (τροχίζω) rotae subjicio.

ὑπότροχος, ον, rotas subjectas habens.

ὑπότρυγος, ον, (τρύξ) faecibus repletus

ὑποτρύζω, f. ύσω, paullulum murmuro, leniter murmuro, gemo, submisse loquor, musso.

ὑποτρύω, (τρύω) paullatim detero 2) intr. paullatim fatigor. (De quantitate v. simpl.)

ὑποτρώγω, f. ξομαι, comedo, una comedo, sc. obsonium cum pane.

ὑποτυρβάζω, tumultuor in.

ὑποτυγχάνω, protinus appositeque respondeo. 2) respondeo, simpliciter. Proprie occurro oratione.

ὑποτυπόω, f. ώσω, informo, delineo. 2) oculis subjicio, repraesento. Med. speciem rei vel alteri propono, vel animo verso et effingo.

ὑποτύπτω, eximo fundo, item inferiori terra eruo, ut limum, humum.

ὑποτύπωσις, εως, ἡ, (ὑποτυπόω) rei alicujus informatio, informata descriptio, lineamenta praeformata ad colores illinendos. 2) forma, exemplar, exemplum. 3) figura rhetorica, qua species rei audientibus vel legentibus exprimitur accurate.

ὑποτυρίς, ίδος, ἡ, (τυρός) placenta e lacte, melle et farina, casei formam habens.

ὑπότυφος, ον, paullum fastosus et elatus. 2) sub quo latet jactantia et superbia.

ὑπότυφλος, ον, lusciosus, caecutiens.

ὑποτύφω, f. θύψω, (τύφω, irr.) suffumigo, fumum excito; v. τύφω. unde 2) paullatim, leviter accendo alicujus rei studio, amore etc. irrito, provoco. 3) succendo, ignem subjicio. (⏑ ⏑ – –)

ὑπότυψις, εως, ἡ, (ὑποτύπτω) impulsus, nisi fortasse rectius scribitur ὑπόθυψις, Polyb. 6, 39.

ὑπωτάτιος, ον, (οὖς) auribus suppositus, qui est sub auribus.

ὑπουδαῖος, αία, αῖον, (οὖδας) subterraneus.

ὕπουλος, ον, (οὐλή) molliter tumidus, inanis. 2) aliquid vitii (propr. et metaph.) abditi tegens, occultus, fallax, subdolus.

ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens et occultum. A pr.

ὑπούλως, adv. latenter, clam, simulate, subdole. Ab eod.

ὑπουραῖος, αία, αῖον, (οὐρά) qui est sub cauda.

ὑπουράνιος, ον, it. ία, Arat. (οὐρανός) qui sub caelo est. 2) coelestis.

ὑπουργέω, f. ήσω, (ὑπουργός) operam navo, adjuvo, inservio, obsequor, subministro, suppedito, suggero.

ὑπούργημα, ατος, τό, ministerium, opera, quam alicui navamus, obsequium. A praec.

ὑπούργησις, εως, ἡ, idem et ab eod.

ὑπουργία, ας, ἡ, (ὑπουργέω) adjumentum, officium, ministerium, obsequium. 2) de adulatione, ostentatione. Joseph.

ὑπουργικός, ή, όν, adjumentum seu ministerium adferens, subserviens; A pr.

ὑπουργικῶς, adv. vid. ὑπούργως. A pr.

ὑπουργός, όν, contr. ex ὑποεργός, (ἔργον) adjutor, qui operam navat, minister, qui causam praebet.

ὑπούργως, adv. obsecundando, obedienter, ὑπηρετικῶς. A pr.

ὑπουρίς, ίδος, ἡ, (οὐρά) postilena, Gl. Vet.

ὑποφαιδρός, ον, (φαιδρός) nonnihil hilaris.

ὑποφαίνω, illucesco; de diei, veris initio. 2) ostendo. ὑποφαίνομαι, subluceo, appareo.

ὑπόφαιος, ον, (φαιός) subfuscus.

ὑποφακώδης, ες, (φακώδης) lentis colorem habens.

ὑποφαρμάσσω, Att. άττω, f. ξω, fuco, vel adultero, vel etiam medicor.

ὑπόφασις, εως, ἡ, (ὑποφαίνω) est, quum aliquid leviter apparet, v. c. oculi conniventium in somno, Hipp.

ὑποφᾶτις, ἡ, interpres, antistita Doric. pro ὑποφῆτις, fem. ab ὑποφήτης, pr. ὑποφήτης, Dor.

ὑπόφαυλος, ον, vilis, vulgaris.

ὑπόφαυσις, εως, ἡ, (φαῦσις) hiatus, per quem transitus patet luci, (ut fenestra) navibus, hominibus etc.

ὑποφαύσκω, (φαύσκω) subluceo.

ὑπόφαυτις, ιος, ἡ, Aeol. p. ὑπόφασις, calumnia, Pind. P. 2, 76. (140.) ex em. Boeckhii.

ὑποφείδομαι, f. είσομαι, parco nonnihil.

ὑποφέρω, f. ὑποίσω, (φέρω, irr.) suffero, sustineo, fero, tolero. 2) aufero, rapio, abripio. 3) submitto, subjicio, it. adjicio superioribus verbis. 4) fallo vestigium, lubricus sum. 5) subduco, eximo. 6) exprobro. 7) tributum, vectigal pendo. 8) idem quod προφασίζομαι, ap. Xenoph. 9) Pass. recido, incido. b) labor, ruo in deterius, decresco. c) labo, non firmiter sto. d) aufero. e) eximor, absum.

ὑποφεύγω, clam effugio, subterfugio, it. perfugio.

ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerum divinarum. 2) interpretor. A seq.

ὑποφήτης, ου, ὁ, (φημί) vaticiniorum et oraculorum internuncius, sacerdos, antistes oraculi. 2) interpres, explanator divinarum rerum, praesagus.

ὑποφητικός, ή, όν, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad ejus munus et functionem. A praec.

ὑποφητικῶς, adv. more ejus, qui fungitur munere interpretandi divina.

ὑποφῆτις, ἡ, v. ὑποφᾶτις. Femin. ab ὑποφήτης.

ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, idem quod ὑποφή-

της.

ὑποφθάλμιος, ον, (ὀφθαλμός) qui oculis subjacet.

ὑποφθάνω, f. φθάσω et φθήσομαι, (φθάνω, irr.) praevenio, praeverto, anteverto, occupo. (ἄνω Ep. ἄνω Att. in reliquis tempp. α semper corripitur, excepto part. aor. -φθᾶς)

ὑποφθέγγομαι, subdo, interloquor.

ὑποφθείρω, paullatim corrumpo, s. conficio, tabefacio. Pass. tabesco.

ὑποφθονέω, f. ήσω, subinvideo, invidia quadam tactus sum.

ὑποφθόνως, adv. cum invidia quadam.

ὑποφθορεύς, έως, ὁ, corruptor, Gl. Vet.

ὑποφλεγέθω, leviter adoro, suburo.

ὑποφλεγμαίνω, leviter aestuo, vel inflammatus sum; item tumesco.

ὑποφλέγω, v. ὑποφλεγέθω.

ὑποφλοίσβας, ου, strepens, murmurans, fremens; de mari.

ὑποφοινίκίζω, f. ίσω, purpurasco, ad purpureum vel puniceum colorem vergo.

ὑποφοινίσσω, idem.

ὑποφόνια, τά, (φόνος) i. q. ἄποινα, ποινή, pecunia quam interfector solvebat cognatis interfecti ad redimendam eorum vindictam.

ὑποφορά, ᾶς, ἡ, objectio, adversariae propositio et oratio. 2) vectigal, tributum. 3) ulcus cavernosum, profundum, sinuosum et in fistulam dehiscens. 4) os ulceris, quod importune contrahitur. 5) alvi subductio. A seq.

I. ὑπόφορος, ον, (φόρος) tributo obnoxius, vectigalis, tributarius.

II. ὑπόφορος, ον, (ὑποφορά, 3.) in fistulam dehiscens.

ὑποφραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, suggestio, prudentia.

ὑποφράζομαι, (φράζω, irr.) i. q. ὑπονοέω.

ὑποφράσσω, Att. ττω, f. ξω, (φράσσω) obstruo.

ὑποφρακτήρ, ῆρος, ὁ, qui obstruit.

ὑπόφρικτος, ον, qui horrore levi tentatur. A seq.

ὑποφρίσσω, Att. ίττω, f. ίξω, cohorresco, horrore corripior.

ὑποφρονέω, despicio, contemno.

ὑποφρύγιος, ἡ, genus harmoniae.

ὑποφυγή, ῆς, ἡ, (ὑποφεύγω) perfugium, effugium.

ὑποφύομαι, f. ύσομαι, (φύω, irr.) subnascor, succresco. 2) suborior, paullatim, clanculum orior. (De quant. v. simplex.)

ὑποφυσάω, f. ήσω, sufflo.

ὑπόφυσις, εος, ἡ, soboles arborum, surculi ex arborum radicibus; it. stolones. A praec.

ὑποφυτεύω, subsero.

ὑποφυλεύω et -λέω, (φωλέω) lateo sub.

ὑποφωνέω, f. ήσω, succlamo, acclamo, 2) currentem clamore excito.

ὑποφώνησις, εος, ἡ, adhortatio certantium, quae fit acclamando. A praec.

ὑποφώσκω, illucesco, illucescere incipio.

ὑποχάζομαι, (χάζω, irr. q. v.) sensim recedo, pedem subduco.

ὑποχαίνω, v. ὑποχάσκω.

ὑποχαίρω, latenter et in sinu gaudeo. 2) gaudeo.

ὑποχαλάω, f. άσω, paullulum laxo, vel remitto, vel, clanculum laxo.

ὑποχαλεπαίνω, subirascor.

ὑποχαλίνιδιος, α, ον, (χαλινός) freno aptus, adnexus.

ὑποχαλκίζω, v. ὑποχαλκεύω.

ὑπόχαλκος, ον, subaeratus, sub quo aes latet, cui aeris aliquid suffusum est. Epith. nummorum adulterinorum.

ὑποχαλκεύω, adultero aere addendo, de nummis, subaero.

ὑποχαράττω, f. ξω, subsigno.

ὑποχάροπος, ον, fere caesius, caesio colori similis.

ὑποχάσκω, paullum hio ore, vel simpl. hio, prae cogitandi contentione hio ore; unde cogitabundus sum etc.

ὑπόχαυνος, ον, subtumidus.

ὑποχαυνόω, f. ώσω, paullulum inflo, superbum aut tumidum reddo.

ὑποχείριος, ον, et ὑποχείριος, ία, ιον, (χείρ) qui sub manu vel sub manibus est. 2) qui est in potestate alicujus, in potestatem redactus. 3) obnoxius, subjectus. 4) promtus.

ὑποχετεύω, (ὀχετεύω) per canalem subduco.

ὑπόχευμα, ατος, τό, quod effunditur s. profunditur. Pind. A seq.

ὑποχέω, f. χεύσω, (χέω, irr.) suffundo, item profundo leniter.

ὑποχή, ῆ, (ὑπέχω) rete piscatorium rotundum.

ὑπόχηλα, τά, (χηλή) ossa articulorum prominentia in initiis digitorum, Poll.

ὑποχθόνιος, ον, subterraneus.

ὑπόχθων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. praec.

ὑποχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, sub tunica latens. Subst. ὁ, subucula.

ὑποχλιαίνω, leviter calefacio. (s. acceps.)

ὑποχλίζω, submoveo, κληῖδας, poeta Parthen. 21. v. 11.

ὑπόχλοος, ον, (χλόος) subpallidus, pallidus.

ὑποχλωρομέλας, ανος, ὁ, (μέλας) e pallore nigricans, colore inter pallidum et nigrum medio, Hipp.

ὑπόχλωρος, ον, subviridis, pallens, luteus.

ὑποχοιρίς, ἡ, genus oleris.

ὑπόχολος, ον, (χολή) subiratus. 2) ex atra bile laborans.

ὑποχονδριακός, ή, όν, ad hypochondrii inflammationem pertinens, ex hypochondriis laborans. A seq.

ὑποχόνδριος, ον, (χόνδρος, cartilago) qui sub cartilagine est. Hinc. Subst. τὸ ὑποχόνδριον, vel τὰ ὑποχόνδρια, tota illa corporis humani pars, quae a mucronata cartilagine utrinque ad ilia usque protenditur, praecordia.

ὑποχορηγέω, subministro, suggero.

ὑποχορηγία, ας, ἡ, suppeditatio, liberalis largitio.

ὕποχος, ον, (ὑπέχω) qui est in potestate et arbitrio alicujus, subjectus, τινὶ et τινός. 2) criminis reus, c. gen. ut ἔνοχος, q. v.

ὑποχραίνω, paullulum polluo.

ὑποχρεμετίζω, hinnio ad.

ὑποχρέμπτομαι, leniter exspuo, Hipp.

ὑπόχρεως, ων, gen. ω, (χρέος) obaeratus, qui aere alieno premitur: obligatus, v. c. beneficio, obnoxius alicui.

ὑποχρίω, (χρίω) sublino. (ī)

ὑπόχρυσος, ον, subauratus. 2) ditissimus, praedives.

ὑποχρωματίζω, appingo, Eustath.

ὑπόχυμα, ατος, τό, (ὑποχέω) suffusio, id, quod suffusum est.

ὑπόχυσις, ιως, ἡ, suffusio. 2) in oculis vitium.

ὑποχυτήρ, ῆρος, ὁ, guttus olearius, quo oleum lychno suffundunt.

ὑπόχυτος, ον, (ὑποχέω) cui aliquid suffusum est et ex eo subturbidus. 2) de vino, est suave, ex affusa aqua, ut fit in austeris, sed generosis vinis v. c. Pramnio: unde trop. lenis, gratus, medius inter dulcem et asperum.

ὑποχωλεύω, nonnihil claudico, vacillo.

ὑποχωρέω, f. ήσω, sensim recedo, clam me subduco, pedem refero. 2) decedo, cedo, discedo, cesso, secedo. 3) excernor; de alvo.

ὑποχώρημα, ατος, τό, excrementum. A praec.

ὑποχώρησις, εως, ἡ, discessio, recessus, fuga. 2) excrementum, Ab eod.

ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quae canebantur in fabulae catastrophe, Schol. Ar.

ὑποψάθυρος, ον, paullum friabilis.

ὑποψαλάσσω, f. ξω, subtus contrecto, ut ventrem animalis etc. an pingue sit, Ar. Lys. 84. 2) leviter contrecto.

ὑποψάλλω, leviter tango, molliter resonare facio, Philostr.

ὑπόψαμμος, ον, aliquid arenae habens admistum, arenosus, sabulosus, epith. terrae.

ὑπόψαρος, ον, versicolor.

ὑποψαύω, f. αύσω, leniter tango.

ὑποψαφαρός, ον, paullulum friabilis.

ὑποψάω, f. ήσω, plerumque Med. abstergo subter, leniter detergo.

ὑποψεκάζω, f. άσω, leniter irroro. 2) leniter bibo. (Sed haec significatio non alio nititur fundamento, nisi vitiosa Pollucis 6, 30. lectione in Xen. Symp. 2, 26. pro ἐπιψ.)

ὑποψελλίζω, paullisper balbutio.

ὑποψεύδομαι, paullulum mentior, non omnino verum dico.

ὑποψηλαφάω, Ion. έω, leviter tango, contrecto.

ὑποψηνίζω, subtus pungo, v. ψηνίζω. Unde omnino gravidam facio.

ὑποψήφιος, ον, (ψῆφος) clam electus.

ὑποψήφισις, ἡ, supputatio.

ὑποψηφιστής, οῦ, ὁ, supputator, calculator.

ὑποψία, ας, ἡ, (ὑπόπτομαι) suspicio, opinio.

ὑποψιαστικῶς, adv. suspiciose. A praec.

ὑποψιθυρίζω, f. ίσω, clanculum murmuro.

ὑπόψιος, ον, (ὑπόπτομαι) suspectus.

ὑποψοφέω, f. ήσω, leniter strepo.

ὑπόψυχρος, ον, subfrigidus.

ὑποψύχω, f. ξω, leviter refrigero. (υ--)

ὑποψωνέω, f. ήσω, (ὀψωνέω) in opsoniis coëmendis desipio.

ὑποψωρώδης, ες, (ψωρώδης) paullulum scabiosus.

ὑπτιάζω, f. άσω, supinus sum, supinor, supinus relabor. 2) supino, resupino.

ὑπτίασις, ἡ, et ὑπτιασμός, ὁ, resupinatio. 2) detrectatio. A pr.

ὑπτίασμα, τό, (ὑπτιάζω) quod resupinatum est. ὑπτιάσματα χερῶν, elatae manus, quales esse solent supplicum, Aesch.

ὑπτιάω, poet. p. ὑπτιάζω.

ὕπτιος, ία, ιον, supinus, resupinus, in dorsum versus, Hom. 2) De corporis partibus ὕπτιος indicat superiora, ut ὑπτία χείρ, supina manus, i. e. superior; cui opponitur πρηνής, prona manus, s. inte-

rior. 3) supinus, negligens, lassus, remissus. 4) superbus: it. altus, LXX.

ὑπτιότης, ητος, ἡ, supinitas. A pr.

ὑπτιόω, resupino. Ab eod.

ὑπτιωτέρως, adv. remissius.

ὑπώϊδιος, ον, (ὠόν) sub ovo latens.

ὑπώβολος, ον, i. q. ὑπηβόλος.

ὑπωλένιος, ια, ιον, vel ὑπωλένιος, ον, (ὠλένη) qui sub ala est, sub axilla gestatur.

ὑπωμαῖος, αία, αῖον, (ὦμος) humero subjaceus, epith. pedis anterioris in bestiis ap. Arat.

ὑπωμία, ας, ἡ, pars infra humeros. Ab eod.

ὑπωμοσία, ας, ἡ, dilatio propter morbum aut aliam caussam, jurejurando postulata. (Ab ὑπόμνυμι, quod vid.) it. ὑπωμοσία.

ὑπωπιάζω, f. άσω, (ὑπώπιον) sugillo eam faciei partem, quae sub oculis est. 2) sugillo aliquam corporis partem, et plagis contundo. 3) domo, affligo, it. obtundo; in N. T.

ὑπωπιασμός, οῦ, ὁ, sugillatio, contusio alicujus partis, quae fit ictibus. A praec.

ὑπώπιον, ου, τό, (ὑπό, ὤψ) pars, quae subjacet oculis. 2) sugillatio sub oculo.

ὑπωπίς, ίδος, ἡ, herba, alias θαψία. Dioscor. forte quia ὑπωπίοις medetur. A praec.

ὑπώρεια, ας, ἡ, (ὄρος) ima montis pars, pes seu radix montis. 2) regio, quae est ad radices montis. intell. χώρα.

ὑπώρορε, 3 pl. 2. ab ὑπόρνυμι, Od.

ὑπωρόφιος, ον, it. ος, ια, ιον, (ὄροφος) qui sub tecto seu camera est. 2) contubernalis, domesticus.

ὑπώροφος, ον, idem et ab eod.

ὑπωρυχία, ας, ἡ, (ὑπορύσσω) suffossio, v. c. muri.

ὕπωχρος, ον, (ὠχρός) subpallidus.

ὕραξ, ὕρραξ, ὕραξ, ακος, ὁ, sorex, mus. (Ab ὗς, sus, quia rostrum habet suillum.)

ὑριοτόμος, ου, (ὕριον, τέμνω) qui apum favos eximit. Hesych.

ὕριον, ου, τό, favus, opus apum. A seq.

ὕρον, ου, τό, examen apum, Hesych.

ὑρρίς, ίδος, ἡ, sporta, Suid.

ὑρρισσός, οῦ, ὁ, vas vimineum. Hes. Suid. A pr.

ὑρταίνη, ἡ, ollae operculum, Hesych.

ὑρτής, ὁ, i. q. πλωτεύς, Hesych.

ὕρχη, ης, ἡ, instrumentum, in quo nautae onera bajulant. 2) vas fictile, ingutturis, cui imponuntur salsamenta, Ar. Vesp. 676. Sed ὕρχη, ῆς, ἡ, est porca seu porcus femina, a sono grunnitus ita dicta.

ὗς, ὁ et ἡ, gen. ὑός, acc. ὗν, acc. pl. ὗς, i. q. σῦς, porcus, porca, sus. ὗς ἄγριος, aper, Xen. Proverb. ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤρισε vel ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν, sus Minervam, de stultis et indoctis veritati repugnantibus: κἂν ὗς ἔγνω, vel stultissimus intelligeret, Plat. ὗς ἐκώμασε, de insolenti superbia. ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δρομεῖται, de iis qui sponte in pericula ruunt. (υ in casibus disyllabis breve.)

ὕσγη, ης, ἡ, herba tingendis lanis adhiberi solita.

ὑσγινοβαφής, ές, (βάπτω) tinctus colore hysgini herbae.

ὑσγινόεις, εσσα, εν, hysgini coloris. A seq.

ὕσγινον, ου, τό, hysginum, plantae genus quo lana tingitur, purpureo similis. (Color hysginus fuit e coccino, purpureoque seu Tyrio mistus.)

ὕσδος, p. ὄσδος, Aeol. p. ὄζος.

ὕσθην, aor. 1. pass. ab ὕω.

ὕσθριξ, τριχος, ὁ et ἡ, i. q. ὕστριξ.

ὕσις, ιος, ὁ, (ὕω) pluendi actus, pluvia.

ὕσκλος s. ὕσχλος, ὁ, it. ἴσκλος, ἴσχλος, obstrigilla, ansulae solearum. ὑποδήματα ὑσκλωτά, calcei obstrigilli, Dicaearch. Hudsoni p. 16.

ὕσματα, τά, (ὕω) pluviae.

ὑσμίνη, ης, ἡ, pugna, praelium. ὑσμίνηνδε adv. ad pugnam, vel in praelium. (- - -)

ὑσπέλεθος, ου, ὁ, (ὗς, σπέλεθος) sucerda, stercus suillum.

ὑσπλαγίς, ίδος, ἡ, Dor. p. ὑσπληγίς, i. q. ὕσπληγξ, Ar. Lys. 1000. Piers Moer. p. 376.

ὕσπλαγξ, αγγος, ἡ, et ὕσπλαξ, ᾶγος, ἡ, Dor. p. ὕσπληγξ, ὕσπληξ.

ὕσπληγξ, γγος, sive ὕσπληξ, ηγος, ἡ, raro, ὁ, (ὗς, πλήσσω) scutica, qua sues et alia animalia pulsantur. 2) sonus scuticae vibratae, et nominatim is, quo cursoribus in stadio signum cursus datur. 3) carceres, sive locus, unde dimittuntur, qui cursu ad metam contendunt, equi et cursores. 4) laquei genus, quo capiuntur aves, Theocr. 8, 58. Gl. Vet. transenna. 5) ancora.

ὕσπληξ, ηγος, ἡ, v. praec.

ὑσπολέω, circa sues versor, pascendo, vel aliam curam gerendo. A seq.

ὑσπόλος, ου, ὁ, (ὗς, πολέω) subulcus.

ὕσπορος, ὁ, (πόρος) locus vadosus, ubi sues trajicere possunt, trajectus suum, Nonn. cf. Βόσπορος.

ὕσσακος, ὁ, et ὕσσαξ, ακος, ὁ, (ὗς) pudendum muliebre, Ar.

ὑσσός, οῦ, ὁ, verutum, missile, pilum, telum.

ὑσσωπίτης οἶνος, vinum ex contusis hyssopi foliis confectum; ap. Dioscur. A seq.

ὕσσωπος, ου, ἡ, et ὕσσωπον, ου, τό, hyssopus, herba.

ὑσσωτός, ή, όν, (ὑσσός) veru similis.

ὑστάτιον, adv. postremum, tandem. A seq.

ὑστάτιος, ία, ιον, (ὕστατος) postremus, ultimus.

ὕστατον et ὕστατα, adv. postremum, ultimo. A seq.

ὕστατος, άτη, ατον, ultimus, postremus, novissimus, imus, Conpar. ὕστερος, q. v.

ὑστέρα, ας, ἡ, vulva, uterus, matrix.

ὑστεραῖος, αία, αῖον, (ὕστερος) postridianus; τῇ ὑστεραίᾳ, postridie.

ὑστεραίνω, v. ὑστερέω.

ὑστεραλγής, ἡ, (ὑστέρα) laborans e matrice, hysterica. 2) dolores matricis gignens.

ὑστερεύω, (ὕστερος) posterior vel inferior sum. οἱ ὑστερεύοντες, infimates.

ὑστερέω, f. ήσω, posterior sum vel venio, desum. 2) sum inferior, c. gen. pers. et dat. rei; raro cum gen. rei.

ὑστέρημα, ατος, τό, partes posteriores, inprimis cursu certantis. 2) inopia, penuria. A pr.

ὑστέρησις, εως, ἡ, penuria, inopia. Ab eod.

ὑστερητικός, ή, όν, (ὑστερέω) qui solet tardius venire.

ὑστερίζω, f. ίσω, (ὕστερος) sum posterior, tardo, cunctor, tardius venio, lentius ago. 2) destituor, deficior, c. gen. rei. 3) inferior sum, superor, vincor, c. gen. pers.

ὑστερικός, ή, όν, (ὑστέρα) ad vulvam pertinens. 2) Subst. τὰ ὑστερικά, sc. πάθη, suffocationes uteri s. vulvae.

ὑστεροβουλέω, f. ήσω. (ὑστερόβουλος) post factum sapio, sera consilia capio.

ὑστεροβουλία, ας, ἡ, serum consilium, sera poenitentia. A pr.

ὑστερόβουλος, ον, (ὕστερος, βουλή) post factum consultans.

ὑστερογενής, ές, (ὕστερος, γένος) posterior natu seu ortu.

ὑστερογονία, ας, ἡ, (γονή) posteritas.

ὑστερόληπτος, ον, (λαμβάνω) revocabilis, qui recuperari potest, Suid.

ὑστερολογέω, (ὑστερολόγος) postremo loco dico.

ὑστερολογία, ας, ἡ, dictio praepostera, quum ordo dicendorum invertitur. 2) partes ejus histrionis, qui omnium ultimus in fabula loquitur. A pr.

ὑστερολόγος, ον, (ὕστερος, λέγω) qui posterior verba facit, seu qui secundo loco dicit. 2) qui priori loco dicit dicendo loco posteriori et vice versa.

ὑστερόμητις, ὁ, (μῆτις) qui post factum sapit.

ὕστερον, adv. (ὕστερος) post, postea, posteriori loco. 2) serius, tardius, deinceps, posthac. 3) postquam.

ὑστερόποινος, ον, (ποινή) ultor, qui post commissum facinus poenas ejus repetit: epith. Furiae.

ὑστερόποτμος, ον, (ὕστερος, πότμος) qui pro mortuo habitus, redit vivus.

ὑστερόπους, οδος, ὁ, ἡ, tardus, qui sero venit.

ὑστερόπρωτον, τό, praeposterum, Philox.

ὕστερος, έρα, ερον, posterior, serior. 2) sequens, secundus, posterior, inferior, posthabendus. 3) proximus futurus, proxime futurus, vel venturus.

ὑστεροφημία, ας, ἡ, (φήμη) fama apud posteros, nomen celebre post obitum.

ὑστερόφθορος, ον, (φθορά) post perditurus.

ὑστερόφωνος, ον, (φωνή) qui posterior vocem edit, epith. echus.

ὑστεροχρονέω, (χρόνος) serius, post exsisto.

ὑστεροχρονία, ἡ, tempus posterius.

ὑστέρως, adv. idem quod ὕστερον, et ab eod.

ὑστήρια, ων, τά, (ὗς) suum immolatio, sacrum, in quo sues immolabantur.

ὕστριξ, ιχος, ὁ, ἡ, it. ὕστριγξ et ὕσθριξ, (ὗς, θρίξ) hystrix, animal ex erinaceorum genere, pilos suis habens. 2) scutica.

ὑστριχίς, ίδος, ἡ, flagellum e setis suillis, quo caedebantur servi. A praec.

ὑφᾶγοῦ, Dor. p. ὑφηγοῦ.

ὑφάδιον, τό, Dim. ab ὑφή, Lobeck. Phryn. p. 74.

ὕφαδρος, ον, (ἁδρός) paullulum robustus.

ὑφαίζω, idem quod ὑφαίνω, Etym. M.

ὕφαιμος, ον, (ὑπό, αἷμα) sanguine suffusus, cui subest sanguis. 2) sanguineus,

aliam ex ira et furore.

ὑφαίνω, f. ανῶ, aor. ὕφηνα, Att. ὕφᾶνα, pf. ὕφαγκα, (ὑφάω) texo, detexo. 2) struo, aedifico 3) sollerter excogito, impr. dolos. ὑφασμένος, textus. (Primo brevis; sed augmento accedente longa fit.)

ὑφαίρεσις, εως, ἡ, (ὑφαιρέω) subtractio, subductio, diminutio.

ὑφαιρέτρια, ας, ἡ, obstetrix. A seq.

ὑφαιρέω, f. ήσω, aor. ὑφεῖλον, (αἱρέω, irr.) subtraho, subduco, τί τινος: demo, detraho, aufero, intercipio, sublego. Med aufero mihi, ablatum in usum meum converto: it. clam tollo, i. e. interficio, Hdt. 3, 65.

ὑφαλικός, ή, όν, subsalsus. 2) mari vicinus.

ὑφάλλομαι, (ἅλλομαι, irr.) subsilio.

ὑφαλμυρίζω, saporem salis refero. A seq.

ὑφαλμυρος, ον, (ὑπό, ἁλμυρός) subsalsus.

ὕφαλος, ον, (ὑπό, ἅλς) qui est sub mari, sub mari latens. ὕφαλος πέτρα, latens saxum, ὕφαλος πληγή, ictus navis sub aqua. 2) subdolus.

ὑφαλυκός, ή, όν, i. q. ὑφαλικός.

ὑφαλώδης, ες, i. q. ὕφαλος.

ὕφαμμος, ον, (ὑπό, ἄμμος) arenam admistam habens, arenosus.

ὑφανέω, post. p. ὑφαίνω, Maneth. 6, 433.

ὕφανσις, εως, ἡ, (ὑφαίνω) textura.

ὑφάντης, ου, ὁ, textor.

ὑφαντικός, ή, όν, textorius. Hinc Subst. ἡ ὑφαντική, ῆς, sc. τέχνη, ars textoria. A praec.

ὑφαντοδίνητος, (δινέω) a textore contortus. (ῑ)

ὑφαντοδόνητος, ον, (δονέω) idem.

ὑφαντός, ή, όν, (ὑφαίνω) textus, textilis.

ὑφαντουργός, όν, (ἔργον) opus textile faciens.

ὑφάντρια, ας, ἡ, (ὑφάντης) textrix.

ὑφαπλόω, substerno stragulas vestes, quasi explico sub aliquo.

ὑφάπτω, f. ψω, succendo, accendo. ὑφάπτεσθαι δειρήν, collo in laqueum immisso se suffocare, Alex. Aetol. ap. Parthen. 14. v. 34.

ὑφαρπάζω, f. άσω, vel άξω, surripio, clam rapio.

ὑφάρπασις, εως, ἡ, usurpatio injusta, rapina. A praec.

ὑφάρπω, i. q. ὑφαρπάζω.

ὑφασία, ας, ἡ, (ὑφαίνω) textura.

ὕφασις, εως, ἡ, textura.

ὕφασμα, ατος, τό, (ὑφαίνω) opus textile, tela, textura; pannus.

ὑφάω, (ὕφος) texo. Hinc Ion. ὑφόω, pro ὑφῶ, ὑφόωσι pro ὑφῶσι, ὑφαινοῦσι.

ὕφεαρ, αρος, τό, visci genus, quod in abiete et larice nascitur.

ὑφεδρεύω, f. εύσω, (ὑπό, ἕδρα) inferior sedeo.

ὑφεδρία, ας, ἡ, inferior sedes.

ὑφέζομαι, i. q. ὑφεδρεύω.

ὑφειμένως, adv. part. perf. pass. ab ὑφίημι, summisse.

ὑφεκτέος, έα, έον, adj. verb. ab ὑπέχω.

ὑφελκυσμός, οῦ, ὁ, subtractio, Gl. Vet. A seq.

ὑφελκύω, subtraho, subduco.

ὑφέλκω, idem.

ὑφελοίατο, Ion. p. ὑφέλοιντο, 3 pl. opt. aor. med. ab ὑφαιρέω.

ὑφέν, adv. pro ὑφ' ἕν, una, simul. 2) Grammaticis ἡ ὑφέν est signum indicans duas syllabas in pronunciatione esse conjungendas. v. Villoisoni anecd. 2. p. 107. 115 Bast. epist. cr. p. 22, 69. comment. palaeogr. p. 838.

ὑφερπύζω et ὑφέρπω, subrepo, clam subeo, νοῦν, θυμόν, animum subire.

ὕφεσις, εως, ἡ, (ὑφίημι) remissio. 2) diminutio, imminutio. 3) submissio, modestia.

ὑφέσπερα, adv. (ἕσπερος) vesperi.

ὑφέστιος, ον, (ἑστία) qui sub tecto, domi, est.

ὑφή, ῆς, ἡ, (ὑφάω) textura, textus, tenor.

ὑφηγεμών, όνος, ὁ, dux inferior.

ὑφηγέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, praeeo. 2) incipio, exordior. 3) hortor, suadeo. 4) dicto, doceo, monstro. 5) praesum. 6) clam duco, vel duco.

ὑφήγησις, εως, ἡ, ductus, praeitio, praemonstratio. 2) doctrina, quam quis alii, velut praeiens, tradit. 3) enarratio. 4) suasio. A praec.

ὑφηγητήρ, ῆρος, ὁ, dux, praetor Ab eod.

ὑφηγητής, οῦ, ὁ, qui praeit alii in re quapiam, suasor, doctor. Ab eod.

ὑφηγητικός, ή, όν, ad ducendum, suadendum vel docendum pertinens, aptus.

ὑφημιόλιος, ον, (ἡμιόλιος) subdimidius, i. e. dimidio minor.

ὑφηνιοχέω, f. ήσω, aurigae administer sum. 2) aurigor. Dicitur et tropice, ut simplex.

ὑφηνίοχος, ον, (ὑπό, ἡνίοχος) administer aurigae. 2) auriga.

ὑφήσσων, ονος, ὁ, ἡ, (ὑπό, ἥσσων) q. d. subminor, paullo minor et junior.

ὑφιζάνω, f. ζήσω, (ἱζάνω) subsido, sedeo sub.

ὑφίζησις, εως, ἡ, quum aliquid subsidit, vel propter gravitatem, sedimentum, vel quia molle, ab onere imposito; unde cessio, depressio, velut terrae. A praec.

ὑφίημι, f. ήσω, (ὑπό, ἵημι) submitto, demitto. ὑφίημι et ὑφίεμαι, remitto, concedo, cedo. ὑφειμένος, submissus.

ὑφίστημι, suppono, subjicio, substituo 2) propono. In aor. 2. et praet. neutraliter dicitur pro, subeo, succedo, sustineo, suscipio, subsisto. 3) recipio, polliceor. ὑφίσταμαι, pass. supponor, sufficior. 4) excipio impetum. 5) tolero, perfero. In medio est etiam subsideo, demergor. 6) occulto sto. it. insisto. 7) digredior. 8) puto, arbitror, conseo. 9) polliceor, recipio.

ὑφόλμιον, ου, τό, (ὑπό, ὅλμος) quod mortario supponitur, quod mortarium sustinet. 2) pars tibiae sub ligulis, quae ori apponitur.

ὑφόρασις, εως, ἡ, (ὑφοράω) pudor. 2) metus, suspicio.

ὑφορατικός, ή, όν, suspiciosus.

ὑφοράω, et ὑφοράομαι, suspecto, suspectum habeo, suspicor. 2) suspicio, revereor.

ὑφορβός, οῦ, ὁ, (ὗς, φέρβω) subulcus.

ὑφορμέω, in statione immineo, insidior, s. in statione navium sum.

ὑφορμίζω et ὑφορμίζομαι, in stationem subduco.

ὑφόρμιον, ου, τό, (ὅρμος) monile.

ὑφόρμισις, ἡ, (ὑφορμίζω) idem quod ὕφορμος.

ὑφορμιστήρ, ῆρος, ὁ, qui subter retinet, Opp.

ὕφορμος, ου, ὁ, locus stationi aptus.

ὕφος, εος, τό, opus textile, tela contexta, tapes, vestis, aut simile quidpiam, textura, contextus.

ὑφόω, v. ὑφάω.

ὕφυγρος, ον, subhumidus, humidus.

ὕφυδρος, ον, (ὕδωρ) qui sub aquis est, sub aquas demersus. 2) aqua intercute laborans.

ὑφυπνόω, paullatim obdormiscere facio. In Med. s. Pass. obdormisco.

ὑψαγόρας, ὁ, Ion. ὑψαγόρης, (ὕψι, ἀγορεύω) vanus, jactator, gloriosus.

ὑψαγορία, v. ὑψηγορία.

ὑψάντυξ, υγος, ὁ, ἡ, (ὕψος, ἄντυξ) alte cameratus, altos fornices habens.

ὑψαυχενέω, f. ήσω, (ὑψαύχην) cervicem effero, cervice erecta incedo. 2) animos attollo, insolesco, effero me, superbus sum.

ὑψαυχενίζω, idem.

ὑψαυχέω, f. ήσω, (ὕψος, αὐχέω) idem.

ὑψαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (ὕψος, αὐχήν) elatam cervicem habens. 2) superbus, arrogans.

ὑψερεφής, ές, (ὕψος, ἐρέφω) alte tectus, altum tectum habens. 2) altus, celsus; epith. aedificii.

ὑψηγόρας, ου, ὁ, Ion. ὑψηγόρης, v. ὑψαγόρας.

ὑψηγορέω, f. ήσω, (ὕψος, ἀγορεύω) glorior, superbe loquor.

ὑψηγορία, ας, ἡ, jactantia, superbia. 2) sublimitas orationis. A praec.

ὑψήγορος, ον, jactabundus, superbus, Aesch. Pr. 318.

ὑψήεις, εσσα, ῆεν, (ὕψος) celsus.

ὑψηλαυχενία, ας, ἡ, elatio cervicis, superbia A seq.

ὑψηλαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (ὑψηλός, αὐχήν) cervicem extollens, superbus.

ὑψηλοβατέω, (βαίνω) per sublimem aeris regionem, per alta incedo. 2) sublimia, alta, tracto, appeto, loquor.

ὑψηλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (γνώμη) superbus.

ὑψηλοκάρδιος, ον, (καρδία) qui animo est elato, superbus, arrogans.

ὑψηλόκρημνος, ον, alta habens praecipitia, ripas, altus; epith. rupis, montis.

ὑψηλολογέω, (ὑψηλολόγος) alta loquor, superbe loquor. 2) utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem affecto.

ὑψηλολογία, ας, ἡ, sermonis sublimitas. 2) orationis arrogantia. Ab eod.

ὑψηλολόγος, ον, magniloquus. 2) qui orationis sublimitatem affectat.

ὑψηλόνοος, ον, contr. ὑψηλόνους, ουν, qui est mente elata.

ὑψηλόνωτος, ον, alta juga habens, id est altus, de montibus aut urbibus etc. in alto sitis.

ὑψηλοπέτης, ες, (πέτομαι) alte volans.

ὑψηλοποιός, όν, (ποιέω) qui valet ad sublimitatem.

ὑψηλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, neutr. πουν, (πούς) altos pedes habens.

ὑψηλός, ή, όν, (ὕψος) altus, excelsus, sublimis. 2) eminens, exstans; opp ταπεινός.

ὑψηλότης, ητος, ἡ, excelsitas, eminentia.

ὑψηλοτράχηλος, ον, (τράχηλος) altum collum habens.

ὑψηλοφανής, τό, quod sublimitatis speciem habet.

ὑψηλοφρονέω, f. ήσω, (ὑψηλόφρων) elatus sum mente, altum sapio. 2) animo sum elato, superbio.

ὑψηλοφροσύνη, ης, ἡ, mens elata. 2) animus superbus, nimium se efferens. Ab eod.

ὑψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ὑψηλός, φρήν) qui est mente excelsa. 2) superbus, qui alta sapit.

ὑψηλοφυής, ές, (φυή) celsus natu.

ὑψηλόφωνος, ον, (φωνή) alta voce clamans s. loquens s. lamentans.

ὑψηλῶς, adv. (ὑψηλός) alte.

ὑψήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (ὕψος, ἀνήρ) alta seu celsa virilitate praeditus. 2) celsos viros faciens.

ὑψηρεφής, ές, v. ὑψιρεφής.

ὑψηχέω, alte sono. A seq.

ὑψηχής, ές, (ὕψος, ἦχος) magnum sonum s. strepitum edens, ciens, epith. equorum.

ὕψι, adv. alte, Hom.

ὑψιαίετος, ὁ, aquila alte volans.

ὑψιβάμων, ὁ, ἡ, idem quod seq. et ex aol. (ᾱ)

ὑψίβατος, ον, (βαίνω) alte incedens. 2) in alto situs.

ὑψιβίας, ου, ὁ, Ion. ὑψιβίης, (βία) magna vi praeditus, praepotens, superbus.

ὑψιβόας, ου, ὁ, (βοάω) alte clamans.

ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, (βρέμω) q. d. altifremens, altistrepens, altisonans, i. e. tonans; epith. Jovis.

ὑψίβρομος, ον, (βρέμω) i. q. praec.

ὑψιγένεθλος, ον, (γενέθλη) altae originis.

ὑψιγέννητος, ον, (γεννάω) in alto natus, de ramo altae arboris, Aeschyl.

ὑψίγυιος, ον, (γυῖον) alta membra habens, altus.

ὑψίδμητος, ον, (δέμω) in altum exaedificatus.

ὑψίδομος, ον, (δέμω) in altitudinem exstructus.

ὑψίδρομος, ον, (δρόμος) per alta currens s. vagans, altus.

ὑψίζυγος, ον, (ζυγόν) qui in sublimi sedet sedili, epith. Jovis, et remigis summi.

ὑψίζωνος, ον, (ζώνη) alte cinctus.

ὑψιθέμεθλος, ον, (ὕψι, θέμεθλον) alta habens fundamenta.

ὑψίθρονος, ον, celsus dignitate, epith. deorum, regum etc.

ὑψίθωκος, ον, (θῶκος) i. q. praec.

ὑψικάρηνος, ον, (ὕψι, κάρηνον) altum caput habens. 2) altum cacumen habens.

ὑψικέλευθος, ον, per alta loca incedens.

ὑψίκερως, ωτος, ὁ, ἡ, et ὑψικέρατος, ον, (κέρας) alta gerens cornua, ut ὑψίκερως.

ὑψικέραυνος, ον, in alto fulminans, epith. Jovis.

ὑψίκερως, ων, gen. ω, (κέρας) celsa gerens cornua.

ὑψικόλωνος, ον, (κολώνη) altos colles habens.

ὑψίκομος, ον, (κόμη) alte comatus, epith. arboris altae.

ὑψικόμπως, adv. cum magna jactantia, arroganter, fastose, Sophocl. (Ab ὑψίκομπος, cujus exemplum non repertum est.)

ὑψικρατέω, in alto (i. e. coelo) impero.

ὑψικράτης, ου, ὁ, (κρατέω) in alto imperans.

ὑψικρεμής, ές, (κρεμάννυμι) alte suspensus.

ὑψίκρημνος, ον, (κρημνός) praecipitia litora habens, praeruptus, Hom. ep. 6, 5. Aesch. Pr. 428.

ὑψιλοειδής, ές, (ὑψιλόν, εἶδος) litterae Υ similis.

ὑψίλοφος, ον, (λόφος) epith. loci sublimis: quasi dicatur, qui cristam, vel verticem aut cacumen in alto habet. metaph. superbus, arrogans.

ὑψίλυχνος, ον, (λύχνος) alte lucens.

ὑψιμέδων, οντος, ὁ, (ὕψι, μέδων) in alto regnans.

ὑψιμέλαθρος, ον, (μέλαθρον) altus, celsus, epith. aedificii aulae.

ὑψιμόλας, αινα, αν, epith. navis magnae.

ὑψινεφής, ές, (ὕψι, νέφος) qui est in altis nubibus, epith. Jovis.

ὑψίνομος, ον, (νέμω) in alto pascens.

ὑψίνοος, ον, contr. ὑψίνους, ουν, (νόος) altae mentis.

ὑψιπαγής, ές, (πήγνυμι) altus, epith. saxi s. rupis.

ὑψίπεδος, ον, (πέδον) alte situs, epith. urbis.

ὑψιπέταλος, ον, i. q. ὑψιπέτηλος.

ὑψιπετήεις, ήεσσα, ῆεν, (πέτομαι) altivolus, alte volans.

ὑψιπέτηλος, ον, (πέτηλον) altus, procerus, epith. arboris.

ὑψιπέτης, ου, ὁ, (πέτομαι) alte volans, altivolus.

ὑψιπετής, ές, (πίπτω) ex alto lapsus.

ὑψιπόδης, ου, ὁ, poet. p. ὑψίπους.

ὑψίπολις, ὁ, ἡ, princeps civitatis.

ὑψιπόλος, ον, (πολέω) qui in alto versatur.

ὑψίπορος, ον, (πορεύω) in altis gradiens, excelsa permeans.

ὑψιπότητος, ον, i. q. ὑψιπέτης.

ὑψίπους, ουν, excelsus, quasi altis pedibus insistens.

ὑψίπρυμνος, ον, (ὕψι, πρύμνα) altam habens puppim.

ὑψίπρωρος, ον, (πρῶρα) altam habens proram.

ὑψίπυλος, ον, (πύλη) altas portas habens, epith. urbis magnae.

ὑψίπυργος, ον, (πύργος) altis turribus insignis.

ὑψίστολος, ον, alte stolatus, alte succinctus.

ὕψιστος, ίστη, ιστον, altissimus. Superl. ab ὕψις, vel ab adv. ὕψι.

ὑψιτενής, ές, (ὕψι, τείνω) in altum tendens. 2) in alto extensus.

ὑψιτένων, οντος, ὁ, qui alta et erecta cervice incedere solet, epith. tauri.

ὑψίτερος, α, ον, compar. ab ὕψι, altior.

ὑψίτυχος, ον, (τύχη) qui alte consequitur.

ὑψιφάεννος, ον, i. q. seq.

ὑψιφαής, ές, (φάος) in alto lucens.

ὑψιφανής, ές, (φαίνομαι) in alto apparens, in alto conspicuus, illustris, celsus.

ὑψιφερής, ές, (φέρω) qui in alto fertur, sublimis.

ὑψιφοίτης, ου, ὁ, (φοιτάω) qui in excelsis ambulat.

ὑψιφόρητος, ον, (φορέω) qui alte fertur.

ὑψίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) altum et elatum animum habens.

ὑψιχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) alte comatus, epith. equi.

ὑψίων, ον, gen. ονος, comp. ab ὕψι, altior, Pind. fr. 217.

ὕψοθεν, ap. poet. sec. ὕψοθε, adv. (ὕψος) ex alto, desuper. 2) i. q. ὑψοῦ, in alto. it. c. gen. supra, super.

ὕψοθι, adv. in alto, in sublimi. 2) super, supra. 3) alte, in altum.

ὑψόλοφος, ον, i. q. ὑψίλοφος.

ὑψόπρυμνος, ον, i. q. ὑψίπρυμνος.

ὑψόπρωρος, ον, i. q. ὑψίπρωρος.

ὑψόροφος, ον, (ὀροφή) altam cameram seu concamerationem habens, excelsus, epith. domus.

ὕψος, εος, τό, altitudo, celsitudo, sublimitas. 2) cacumen, fastigium, vertex. 3) coelum.

ὕψοσε, adv. in altum, in sublime. A praec.

ὑψοῦ, adv. alte, in alto. 2) in altum. Ab eod.

ὑψόφθαλμος, ον, (ὀφθαλμός) altos habens oculos.

ὑψόφωνος, ον, (φωνή) alta voce praeditus.

ὑψόω, f. ώσω, (ὕψος) exalto, in altum tollo, extollo.

ὕψωμα, ατος, τό, exaltatio, elevatio. 2) altitudo, sublimitas. 3) res alta, s. illustris. A praec.

ὑψώροφος, ον, i. q. ὑψόροφος.

ὕψωσις, εως, ἡ, (ὑψόω) exaltatio, elevatio.

ὕω, f. ὕσω, aor. pass. ὕσθην, pluo, irrigo, pluvia perfundo; unde ὕει Ζεύς vel θεός, Jupiter, deus pluit; it. impf. ὗε, pluit. it. c. acc. ὗσε χρυσόν, Pind. Pass. pluvia perfundor. ἡ χώρα ὕεται, regio pluvia irrigatur. ἡ γῆ ὕεται ὀλίγῳ, pluit raro in ea terra, Hdt. 3, 196. ὕσθη ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος, sanguine pluebat in urbe, Plut. Passive etiam dicitur ὕεσθαι, quod pluendo decidit, ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ, Greg. Naz. (--)

ὑώδης, ες, (ὗς, εἶδος) suillus, porcinus, sui similis. metaph. spurcus et immundus, stupidus. v. ὑηνεύς.

ὑωδία, ας, ἡ, porcina insulsitas vel stupidas, porcini mores. v. ὑηνεία. Valde dubia lect. Schol. Ar. Nub. 995. pro ὑωδία. cf. χοιρωδία.

Φ.

Φ, Littera Graecorum vigesima prima, quae φῖ appellatur. 2) in numeris notat quingenta, at cum lineola inferne apposita, ͵φ, quingenta millia.

φᾶ, Dor. p. ἔφα, ἔφη, a φημί.

φάανθεν, Aeol. p. ἐφάνθησαν, 3 pl. aor. pass. e φαίνω, Il. 1, 200.

φαάντατος, η, ον, Superl. defect. (φαίνω) splendidissimus, lucidissimus.

φαάντερος, έρα, ερον, splendidior, Compar. ab eodem.

φαβοκτόνος, ον, (φάψ, κτείνω) idem quod seq.

φαβοτύπος, ον, (φάψ, τύπτω) qui tundit et percutit columbas; genus accipitris, falco.

φάγαινα, ης, ἡ, (φαγεῖν) affectus stomachi, quum vehementer appetit cibum, nec satiari potest. 2) ulcus quoddam exedens et cancri genus. 3) morbus quidam fauc-

rum.

φαγάνθρωπος, ον, pro ἀνθρωποφάγος. Suid. Hesych.

φαγάς, s. φαγᾶς, ὁ, (φαγεῖν) comedo, onis.

φαγέδαινα, ας, ἡ, (φαγεῖν) idem quod φάγαινα, sed maxime de ulcere insanabili et gangraena dicitur.

φαγεδαινικός, ἡ, όν, gangraenosus, ut φαγεδαινικὰ ἕλκη. A praec.

φαγεδαινόομαι, gangraena infestor s. laboro. Ab eod.

φαγέειν et φαγέμεν, Ion. et Ep. p. φαγεῖν.

φαγεῖν, inf. aor. ἔφαγον, qui refertur ad ἐσθίω, comedere, esse, manducare, consumere, c. acc., interdum c. gen. Od. 9, 102. 15, 373. In hellenistica lingua exstat fut. φάγομαι, v. Lobeck. Phryn. p. 327. Praes. φάγω nusquam legitur.

φαγέσωρος, ου, ὁ, (φαγεῖν, σωρός) vorax, inexplebilis comedo. Vox Com. Poll.

φάγημα, ατος, τό, id, quod comeditur, esculentum.

φαγήσια, ων, τά, (φαγεῖν) sollemne in quo cibo ad satietatem usque sumendo exhilarabantur: alias et φαγησία, ας, ἡ, scil. ἑορτή.

φαγησιπόσια, τά, (φαγεῖν, πίνω) festus dies, qui lautissimis conviviis celebratur, edendo et bibendo destinatus, Athen.

φάγησις, εως, ἡ, (φαγεῖν) esus, voratio. dub.

φάγιλος, ου, ὁ, agnus, quum edulis esse incipit.

φάγομαι, v. φαγεῖν.

φάγος, ου, ὁ, it. φαγός, vorax, edax, comedo.

φάγρος, ου, ὁ, Philox. φάγρος ἰχθύς, piscis, dentatus, barbulus, pusillus, dentex. Cretensium lingua ἡ ἀκόνη, i. e. cos.

φάγω, inus. v. φαγεῖν.

φαγών, όνος, ὁ, maxilla. 2) idem quod φάγας.

φάε, aor. a φάω, i. q. ἐφάνη, apparuit.

φαεθοντιὰς αἴγλη, ἡ, splendor solis. v. φαέθω.

φαέθω, i. q. φαίνω.

φαέθων, οντος, ὁ, lucens, lucidus, epith. solis; it. dies.

φαεινός, ή, όν, splendidus, lucidus. A seq.

φαείνω, (φάω) splendeo, luceo, fulgeo.

φαεννός, ή, όν, lucidus.

φαεσίμβροτος, ον, (φάω, βροτός) lucem hominibus adferens, lucens hominibus.

φαεσφορία, ας, ἡ, lux, illuminatio.

φαεσφόρος, ον, (φάος, φέρω) lucifer, lucem adferens.

φαιδιμόεις, όεσσα, όεν, illustris. A seq.

φαίδιμος, ον, illustris. A seq.

φαιδράνδρος, ον, viros lustrans.

φαιδροείμων, ον, gen. ονος, (εἷμα) splendidam vestem habens.

φαιδρόνοος, ουν, (νοῦς) hilaris, laetus.

φαιδρός, ρά, ρόν, lucolentus, nitidus, splendidus, lotus et unctus. 2) hilaris, laetus, faustus, it. alacer.

φαιδρότης, ητος, ἡ, nitor. 2) hilaritas, alacritas, nitor vultus. A pr.

φαιδρόω, (φαιδρός) splendidum, nitidum aut tersum reddo, expurgo, orno. 2) exhilaro. Med. hilaris sum.

φαίδρυμα, τό, i. q. φαίδρυσμα.

φαιδρυντής, οῦ, ὁ, (φαιδρύνω) purgator, lotor, mundator: it. aedituus.

φαιδρύντρια, ἡ, femin. a praec. lotrix, purgatrix.

φαιδρύνω, i. e. φαιδρόω.

φαίδρυσμα, ατος, τό, quicquid nitidum ornatumve facit, κόσμος, φαιδρύσματα σώματος, καὶ ψυχῆς. A pr.

φαιδρωπός, όν, (φαιδρός, ὤψ) qui hilari est vultu.

φαιδρῶς, adv. (φαιδρός) nitide, splendide, laute. 2) hilariter.

φαικάσιον, ου, τό, it. φαικάς, αδος, ἡ, calceamenti candidi genus, quo sacerdotes Athenienses et Aegyptii usi sunt, dictum σανίπους. A seq.

φαικός, ή, όν, (φαίνω) splendidus, nitidus, candidus. 2) hilaris. 3) vegetus, vigens.

φαικῶς, adv. splendide, hilariter, acriter.

φαινίνδα, adv. φ. παίζειν, pila ludere, de certo quodam ludendi genere.

φαινίς, ἡ, anemone, ap. Lacedaemonios.

φαινόλης, ου, ὁ, penula, lacerna. 2) involucrum membranaceum, loculus. it. librorum theca. Scribitur etiam φαιλόνης et φελόνης.

φαινολίς, ἡ, (φαίνω) quae lucem affert, ἠώς, Hom. h. Cer. 51.

φαινολοθήκη, ης, ἡ, (θήκη) penularium, ubi penulae reponuntur.

φαινομηρίς, ιδος, ἡ, vel φαινόμηρις, ιδος, ἡ, (φαίνω, μηρός) quae femora ostendit; de Lacaenis.

φαινοπροσωπέω, (πρόσωπον) in publicum prodeo, publice me adspiciendum praebeo, vox non satis analogice ficta a Cic. ad Att. 7, 21. 14, 22. pro φανεροπροσωπέω.

φαῖνοψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) i. q. φαίνωψ, Maneth. 4, 239.

φαίνω, f. φανῶ, aor. ἔφηνα, pf. πέφαγκα et πέφηνα, aor. pass. ἐφάνην et ἐφάνθην, in lucem protraho, apparere facio, in lucem edo, ostendo; indico, significo, manifestum s. apertum reddo: defero. Metaph. ἀοιδὴν φαίνειν, facere ut audiatur cantus, Od. 8, 499. Verti etiam potest: afficere, ut εὔνοιαν φαίνειν τινί, benevolentia aliquem afficere, Ibid. 2) Pass. in lucem edor, appareo, videor: c. part. appareo, manifestus sum, ut φαίνεται ἀγνοῶν, manifestum est eum nescire. c. inf. videor, habeor, putor, existimor, ut κλαίειν ἐφαίνετο, videbatur flere. φαινόμενος, η, ον, manifestus, apertus, perspicuus. 3) intr. φαίνειν τινί, lucem praeferre alicui, Od. 7, 102. 19, 25. sine casu, luceo, splendeo, Theocr. 2, 11. Hinc in quibusdam locis act. φαίνω vi vocis passivae usurpatum esse videtur; sed vide Wunderlich. obs. cr. p. 99. (a futuri φανῶ Attici interdum produxerunt, v. Buttm. gramm. plen. II, 1. p. 245. L. Dindorf ad Eur. Bacch. 528.)

φαινῶπις, ιδος, ἡ, fem. a φαίνωψ.

φαίνωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) lucidos oculos habens, lucidus, illustris.

φαιός, ά, όν, fuscus, subniger, qui medio est inter candidum et nigrum colore, aquilus, pullus, fuscus.

φαιουρός, όν, (οὐρά) fuscam habens caudam.

φαιοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, (χιτών) pulla veste indutus, pullatus, Aesch.

φαιστός, ή, όν, vel φαῖστος, η, ον, luminosus, lucens, dub.

φάκελλος, et φάκελος, ου, ὁ, fascis aut fasciculus.

φακελόω, in fasciculos colligo. A pr.

φακῆ, ῆς, ἡ, (contr. ex φακέα, a φακός) lens, lenticula: lens cocta, pulmentum e lente.

φάκινος, ίνη, ινον, (φακῆ) qui e lente est. 2) qui lentibus vescitur.

φακίολος, ου, ὁ, fascis, fasciculus, dub.

φάκιον, ου, τό, lenticulae decoctum aut cremor. Dim. a φακῆ.

φακοειδής, ές, (φακός, εἶδος) lenticulae similis, lenticularis.

φακοπτισάνη, ης, ἡ, (πτισάνη) edulium e lente et ptisana.

φακός, οῦ, ὁ, lens cruda, ut volunt Gramm. sed promiscue cum φακῆ dicitur. 2) lenticula, i. e. vas lenticulatum, aut lenticulae forma, quo aqua aut oleo pleno fotus adhibebantur. 3) vas, in quo mortuorum cineres condantur. 4) lentigo, verruca, facies verrucosa. 5) nigra quaedam oculi macula.

φακόψις, εως, ὁ, ἡ, (ὄψις) lentiginosus, sparso ore.

φακώδης, ες, lenti similis.

φακωτός, ή, όν, in modum lentis conformatus.

φάλαγγαι, αἱ, trabes rotundae, palangae s. palancae, phalangae.

φαλαγγάρχης, ου, ὁ, (φάλαγξ, ἄρχω) praefectus phalangis.

φαλαγγαρχία, ας, ἡ, imperium quod habet is, qui phalangi praeest. A pr.

φαλαγγηδόν, adv. (φάλαγξ) per phalanges. 2) turmatim.

φαλαγγιάω, (φαλάγγιον) efferor, in ferinam naturam vertor, irritor, Hesych.

φαλαγγιόδηκτος, ον, (δάκνω) morsus a phalangio, aranei genere.

φαλάγγιον, ου, τό, (φάλαγξ) aranei genus, a crurum longitudine dictum. 2) herba quaedam.

φαλαγγιόπληκτος, ον, (πλήσσω) i. q. φαλαγγιόδηκτος.

φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles legionarius, s. e phalange. 2) herba quaedam. (ῑ)

φαλαγγιτικός, ή, όν, ad phalangem pertinens, e phalange sumtus etc. A pr.

φαλαγγομαχέω, phalange, peditatu pugno. 2) cum phalange praelior. A seq.

φαλαγγομάχης, ου, ὁ, (φάλαγξ, μάχομαι) phalangibus pugnans.

φαλαγγόω, (φάλαγξ, φαλάγγη) viam phalangis s. cylindris substratis munio, Mathem. vett. p. 95.

φαλάγγωμα, ατος, τό, pompa quaedam in Bacchanalibus, Hesych. A pr.

φαλάγγωσις, εως, ἡ, oculi adfectio, quum cilium introvertitur, ut pili oculum pungant. Ab eod.

φάλαγξ, αγγος, ἡ, proprie quaedam acies Macedonum; ut legio Rom. 2) peditatus; unde legio, cohors, agmen militum. 3) internodium. 4) tarantula, araneus. 5) baculus quisque longus, teres, ad cylindri formam. φάλαγγες etiam ligna, quibus naves fulciuntur.

φάλαινα, ης, ἡ, insectum, quod noctu lucernis advolat. 2) balaena. (‒ ‒ ⏑)

φαλάκρα, ας, ἡ, calvities, calvaria, calvarium.

φαλακράω, calveo. A pr.

φαλακροειδής, ές, (εἶδος) qui calvus esse

videtur.

φαλακρός, ρά, ρόν, (φαλός) calvus.

φαλακρότης, ητος, ἡ, calvities. A pr.

φαλακρόω, f. ώσω, calvum reddo, calvo. φαλακροῦσθαι, calvescere.

φαλάκρωμα, ατος, τό, calvitium. A pr.

φαλανθίας, et θίας, ου, ὁ, calvus. A seq.

φάλανθος, ὁ, (φαλός) idem.

φάλαρα, ων, τά, plur. a φάλαρον, q. v. phalerae, ornamenta equorum et equitum. 2) lora.

φαλαρίζω, (Φάλαρις, ιδος, ὁ.) crudelis sum ut Phalaris. Hinc φαλαρισμός, οῦ, ὁ, crudelitas.

φαλαρίς, ίδος, ἡ, phalaris, fulica, avis quaedam marina seu palustris.

φάλαρον, ου, τό, crista galeae, aut conus; item fascia, diadema. Aeschyl. pl. φάλαρα, ubi v. (Radix esse videtur φαλαρός, quod tamen mediam longam habet.)

φαλαρός, ά, όν, Dor. p. φαληρός. Scribitur et φάλαρος, Theocr.

φάλη, ἡ, balaena, Lyc. (--)

φαληριάω, albesco spuma: unde φαληριόωντα pro φαληριῶντα. A seq.

φαληρός, ά, όν, lucidus, albus, splendidus, albicans, Nic.

φάλης, ητος, ὁ, Att. φαλῆς, i. q. φαλλός, penis.

φαλιόπους, οδος, ὁ, ἡ, neutr. πουν, (πούς) albos pedes habens.

φάλιος, ία, ιον, (φαλός) albus, splendidus.

φαλλαγώγια, ων, τά, (φαλλός, ἀγωγή) festum Priapo celebrari solitum.

φαλληφόρια, ίων, τά, idem. A seq.

φαλληφόρος, v. φαλλοφόρος.

φαλλικός, ή, όν, (φαλλός) phallicus; epith. carminis in honorem Bacchi, obsceni.

φαλλοβατέω, f. ήσω, phallum conscendo. A seq.

φαλλοβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) qui in phallum adscendit. Lucian.

φαλλός, οῦ, ὁ, penis ligneus vel e corio vel lignum oblongum, in summo habens penem.

φαλλοφορέω, phallum gesto. A seq.

φαλλοφόρος, ου, ὁ, (φαλλός, φέρω) qui in sacris Priapi phallum vel veretrum gestat.

φαλός, όν, splendidus. 2) albus.

φάλος, ου, ὁ, conus galeae, crista.

φάμα, Dor. p. φήμη, ἡ. (--)

φάμεν, Ion. p. ἔφαμεν, 1 pl. impf. a φημί, Hom.

φάν, poet. p. ἔφησαν, 3 pl. impf. a φημί, Hom.

φαναῖος, α, ον, (φανή) splendidus, illustris; epith. Jovis et Apollinis.

φανάριον, Dim. a φανίον, sed non bonum verbum.

φανερολογία, ας, ἡ, (φανερός, λόγος) quum quid palam dicitur.

φανερομισος, ου, (μῖσος) qui palam odit.

φανεροποιέω, declaro.

φανεροποίησις, εως, ἡ, declaratio, manifestatio. A praec.

φανερός, ρά, ρόν, (φαίνω) manifestus, evidens, apertus, clarus, illustris, celeber.

φανερόφιλος, ον, qui palam amicus est.

φανερόω, f. ώσω, (φανερός) manifestum facio, declaro, clarum efficio, manifesto, illustro. φανερόομαι, clarеscо, patefio.

φανερῶς, adv. manifeste, aperte, palam. Ab eod.

φανέρωσις, εως, ἡ, (φανερόω) manifestatio, patefactio, declaratio.

φανή, ἡ, (φαίνω) fax. Plur. φαναί, splendores, illuminationes, i. e. orgia Bacchica et pompae facibus illustratae, Eur.

φανήη, 3 conj. aor. p. a φαίνω, Ep. p. φανῇ.

φανήμεναι, inf. aor. pass. a φαίνω, Ep. p. φανῆναι.

φάνης, ητος, ὁ, deus primigenius, quem alii Amorem, alii Solem vel Dionysum faciunt, a φαίνομαι, quod ille primus e Chao apparuerit. Orph.

φανητιάω, videri aliquid volo, Eustath.

φανηφόρος, ον, (φανή, φέρω) facem gestans, ἱερεὺς Φοίβου, epigr. inc. 191.

φανίον, ου, τό, laternula, facula. Dim a φανός.

φανομηρίς, ίδος, ἡ, idem quod φαινομηρίς.

φανόπτης, ου, ὁ, fenestra: domus exigua.

φανός, ή, όν, (φαίνω) lucidus, splendidus.

φανός, οῦ, ὁ, (φαίνω) laterna, candela, fax, funale. 2) sol et luna.

φανόω, f. ώσω, idem quod φαίνω, ap. Strab.

φαντάζω, f. άσω, apparere facio, speciem praebeo, ostendo. φαντάζομαι, pass. cernor, appareo. 2) accusor, deferor. In med. imaginem seu speciem mente concipio, imaginor, videre mihi videor, contemplor. 3) conspiciendum me praebeo. 4) ostento me, mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro.

φαντασία, ας, ἡ, visio (i. e. imago rei absentis, tanquam praesentis), visum, species animo concepta. 2) vana species vel imago, mera species. it. quod ad speciem modo fit. 3) ostentatio; ap. Diodor. Sic et in N. T. 4) etiam in bonam partem, de splendore, dignitate. A praec.

φαντασιαστικός, ή, όν, ad visiones concipiendas aptus. Ab eod.

φαντασιοδοκήτης, ου, ὁ, (δοκέω) genus haeretici, qui Christum non verum hominem fuisse, sed tantum speciem corporis habuisse dicit.

φαντασιοκοπέω, f. ήσω, imaginationibus indulgeo, iisque me inaniter vexo. A seq.

φαντασιοκόπος, ον, (κόπτω) qui vanis imaginationibus indulget.

φαντασιοπλήκτως, adv. (πλήσσω) cum stupore hominum, homines specie quadam obstupefaciendo.

φαντασιόω, f. ώσω, (φαντασία) imaginibus ludo, inani specie decipio.

φαντασιώδης, ες, idem quod φανταστικός.

φάντασμα, ατος, τό, (φαντάζω) visum, species, spectrum. 2) visio vana, larva, ostentum, prodigium.

φαντασμάτιον, ου, τό, Dim. a praec.

φανταστικός, ή, όν, (φαντάζω) qui facile visiones et imaginationes concipit. 2) speciem meram habens.

φανταστικῶς, adv. concipiendo visiones, per visum.

φανταστός, ή, όν, (φαντάζω) efficiens visionem vel visum. 2) qui per visum, speciem cernitur.

φάο, p. φάσο, imperat. med. a φημί.

φαοβίος, ὁ, ἡ, (φάος, βίος) splendidum (v. c. aureum) arcum habens.

φάος, εος, τό, lumen, lux, dies, solis ortus, diluculum. 2) post. a) oculus. b) gaudium, vita, salus, victoria. (α in plur. φάεα interdum producitur.)

φάρ, φαρός, τό, far, vox Lat.

φαράγγιον, ου, τό, parva convallis. Dim. a φάραγξ.

φαραγγώδης, ες, abruptus, praeruptus.

φάραγξ, αγγος, ἡ, vallis, convallis; Philox. vorago, Gl. Vet. hiatus, praecipitium.

φαρόω, (φάρω) aro, Callim.

φαρέτρα, ας, ἡ, pharetra, theca sagittarum. Ion. φαρέτρη.

φαρετρεών, ῶνος, ὁ, idem.

φαρέτριον, ου, τό, parva pharetra. Dim a φαρέτρα.

φαρετροφόρος, ον, (φέρω) pharetram gestans.

φάρικον, οῦ, τό, genus veneni.

φάριον, ου, τό, (φᾶρος) laneum redimiculum. (ᾰ)

φαρκιδόω, (φαρκίς) rugo, capero.

φαρκιδώδης, ες, rugosus.

φαρκίς, ίδος, ἡ, (φάρω) ruga. (?)

φαρμακάω, (φάρμακον) refertus sum medicamentis. 2) indigeo medicamentis, expeto medicamenta. 3) deliro, furo.

φαρμακεία, ας, ἡ, veneficium, praestigiae. 2) ipsa medicamenti actio, medicatio. 3) ipsa medicamenta. A seq.

φαρμακεύς, έως, ὁ, (φάρμακον) confector medicamentorum. 2) magus, veneficus, praestigiator, venenarius.

φαρμάκευσις, ἡ, i. q. φαρμακεία.

φαρμακευτής, οῦ, ὁ, (φαρμακεύω) idem quod φαρμακεύς.

φαρμακευτικός, ή, όν, ad veneficia pertinens. 2) pertinens ad medicamenta. A praec.

φαρμακεύτρια, ἡ, venefica.

φαρμακεύω, f. εύσω, (φαρμακεύς) veneficio aut veneno utor. 2) praestigiis utor. φαρμακεύομαι, medicamento purgante utor.

φαρμακία, ἡ, poet. p. φαρμακεία.

φαρμακικός, ή, όν, (φάρμακον) medicamentarius.

φαρμάκιον, ου, τό, medicamentum. Proprie Dim. a φάρμακον.

φαρμακίς, ίδος, ἡ, venefica.

φαρμακίστρια, ἡ, i. q. φαρμακίς.

φαρμακίτης, ου, ὁ, epith. vini Pramnii, a salubritate. Eustath. (ῑ)

φαρμακόεις, όεσσα, όεν, (φάρμακον) medicamentarius, medicamenti vim habens. 2) pigmentarius. 3) venenatus.

φαρμακόμαντις, εως, ὁ, veneficus et vates, titulus comoediae, Athen.

φάρμακον, ου, τό, medicamentum, remedium. 2) venenum. 3) pigmentum; etiam tropice color, quo tingitur quid.

φαρμακοποιέω, medicamenta, venena facio.

φαρμακοποιία, ας, ἡ, ars medicamenta faciendi. 2) veneficium. A seq.

φαρμακοποιός, οῦ, ὁ, (φάρμακον, ποιέω) qui medicamenta conficit, pharmacopoeus. 2) venenarius.

φαρμακοποσία, ας, ἡ, (πόσις) medicamenti potus seu haustus. 2) veneni potus seu haustus.

φαρμακοποτέω, f. ήσω, (πότης) medicamentum bibo seu sorbeo.

φαρμακοπωλέω, sum pharmacopola, vendo medicamenta.

φαρμακοπώλης, ου, ὁ, medicamentorum et pigmentorum venditor, pharmacopola, aconitarius, pigmentarius.

φαρμακός, οῦ, ὁ, (φάρμακον) veneficus. maleficus, magus, incantator. Superl. φαρμακίστατος. 2) homo, qui piaculum fit, ut κάθαρμα. (Media interdum producitur, Hippon. fr. 44. Kiessl. ad Tzetz. chil. 5, 736.)

φαρμακοτρίβης, ου, ὁ, vel φαρμακοτρίπτης, ου, ὁ, (τρίβω) qui pharmaca terit et apparat. 2) qui pharmaca vendit.

φαρμακότριψ, βος, ὁ, idem et ex eod.

φαρμακουργός, όν, (ἔργον) qui medicamenta conficit.

φαρμακοφόρος, ον, (φέρω) ferax venenis, s. herbis venenatis.

φαρμακεύω, f. εύσω, medicamenta misceo. 2) incanto.

φαρμακτήρ, ῆρος, ὁ, (φαρμάσσω) veneficus, qui veneno inficit.

φαρμακτήριος, α, ον, idem. 2) medicatus. A pr.

φαρμακτος, ου, ὁ, i. q. φαρμακτήρ.

φαρμακτός, ή, όν, venenatus.

φαρμακώδης, ες, (φάρμακον) medicamentarius, medicamenti vim habens. 2) venenatus, veneno tinctus.

φαρμακών, ῶνος, ὁ, (φάρμακον) officina tinctorum.

φάρμαξις, ιος, ἡ, tinctura, immersio. 2) i. q. φαρμακεία. A seq.

φαρμάσσω, Att. άττω, f. άξω, veneno afficio vel inficio, veneno noceo. 2) lenocinio corrumpo, adultero, fuco. 3) intingo, immergo.

φᾶρος vel φάρος, εος, τό, palla, pallium, vestis exterior, velum, velamen, tegmen.

Φάρος, ου, ἡ, turris maxima prope Alexandriam navigantibus nocturno tempore lumen praebens, nomen habens ab insula, in qua structa fuit. 2) quaevis turris ejusmodi.

φαρόω, aro. Callim. A φᾶρος, i. e. ἄροσις, Hesych.

φάρσος, εος, τό, (φάρω) pars, portio; vicus urbis.

φαρυγγίζω, (φάρυγξ) i. q. λαρυγγίζω.

φαρύγγεθρον, τό, et φαρύγεθρον, τό, i. q. φάρυγξ. Invenitur et φαρύγαθρον, τό.

φαρυγώδην, adv. in modum gulae.

φάρυγξ, υγγος, poet. υγος, ἡ, caput oesophagi, gula. 2) guttur. 3) i. q. φάραγξ, hiatus terrae, fauces.

φάρω, f. φάρσω, pf. πέφαρκα, findo, diffindo, seco, disseco, divido.

φάς, ὁ, part. a φημί, Hom.

φασγανίς, ίδος, ἡ, Dim. a φάσγανον, gladiolus.

φάσγανον, ου, τό, (a σφάζω, pro σφάγανον) ensis, gladius. 2) culter. 3) herba quaedam.

φασγανουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) faber ferrarius.

φασγανόω, (φάσγανον) ense interficio, Hesych.

φάσηλος et φασίολος, it. φασίολος, ου, ὁ, phaselus, leguminis oblongi genus. 2) navigium oblongum.

φάσθαι, inf. med. Ep. a φημί.

φάασθαι, inf. praes. med. a φάω, Il. 1, 187. Od. 11, 443. (rectius φάσθαι.)

Φασιάνικος, η, ον, ad Phasin fluvium pertinens, Phasianus, Ar. Av. 68.

Φασιανός, όν, (Φᾶσις) ad Phasin Ponti fluvium pertinens. ὁ φ., sc. ὄρνις, phasianus.

Φᾶσις, ιδος, ὁ, Phasis, fluvius Colchidis vel Ponti, Hes. Th. 340.

I. φάσις, εως, ἡ, (φαίνω, φαίνομαι) visum, somnium. 2) delatio, accusatio.

II. φάσις, εως, ἡ, (φημί) dictio, dictum, sententia, apophthegma, simplex affirmatio, propositio. 2) rumor, fama.

φασκάδες, αἱ, aves minores mergis; ap. Athenae.

φάσκω, i. q. φημί, inpr. ajo, affirmo.

φασκώλιον, ου, τό, pera, mantica, capsa e corio, sacculus ex aluta. Dim. a seq.

φάσκωλος, ου, ἡ, vestigerula.

φάσμα, ατος, τό, (φαίνω) visum, spectrum, ostentum, portentum, prodigium. 2) quod speciem alicujus rei habet, ut imago, simulacrum.

φασματώδης, ες, (εἶδος) spectro similis.

φάσσα, Att. φάττα, ης, ἡ, palumbus, avis.

φασσοφόντης, ου, ὁ, i. q. φασσοφόνος.

φασσοφόνος, ου, ὁ, palumborum interfector; accipitris quoddam genus.

φατειός, ά, όν, (φημί) poet. p. φατός, dicendus. οὐ φατειός, ineffabilis, Hes. sc. 144. 161.

φατέος, έα, έον, adj. verb. a φημί, dicendus.

φάτης, ου, ὁ, (φημί) qui dicit, loquitur, vates.

φατί, 3 sing. praes. ind. a φημί pro φησί, Dor.

φατίζω, f. ίσω, (φάτις) dico. 2) rumorem spargo.

φάτιξις, εως, ἡ, i. q. φάτις.

φάτις, εως, ἡ, (φημί) dictum, sententia. 2) responsum vatis, oraculum. 3) rumor, fama, gloria.

φάτνη, ης, ἡ, praesepe. it. stabulum. 2) laquear, sc. in praesepis formam excavatum. Sed φάτναι, vel φατνίαι, ῶν, αἱ, sunt etiam loculamenta dentium.

φατνόω, f. ώσω, excavo (ξέω) ut fiat praesepe, locus, lacunar, alveus. A praec.

φατνώματα, ων, τά, lacunaria, laquearia. 2) navium foramina, per quae in adnavigantes missilia emittuntur. A praec.

φατνωματικός, ή, όν, laqueatus. A pr.

φατνωτός, ή, όν, idem et ab eod.

φατός, ή, όν, dicendus, nominandus: celeber.

φάττα, palumbus, Att. pro φάσσα.

φάττιον, ου, τό, palumbulus. Dim. a praec.

φαύζω, frigo; Hesych.

φαυλεπίφαυλος, ον, plane nullius pretii. Superl. φαυλεπιφαυλότατος.

φαυλία, ας, ἡ, (φαῦλος) ut φαυλίαι ἐλαῖαι, oliva minuta, genus olivarum vile, unde et φαυλίαι dicta. At φαυλία μῆλα. sunt poma vilia.

φαυλίζω, f. ίσω, (φαῦλος) pro vili habeo, flocci facio, pro nihilo duco, contemno.

φαύλισμα, ατος, τό, illusio, LXX. A praec.

φαυλισμός, οῦ, ὁ, contemtio, irrisio. Ab eod.

φαυλίστρια, ας, ἡ, contemtrix, cavillatrix. Femin. quasi a φαυλιστήρ.

φαῦλλος, idem quod παῦλος, ubi vid.

φαυλόβιος, ον, improbos mores habens.

φαυλλορρημόνως, adv. contumeliose, maledice. (A φαυλορρήμων, maledicus, e seq. et ῥῆμα.)

φαῦλος, η, ον, dicitur, quicunque in suo genere contemnendus est, et nullius pretii, pravus, malus, nequam, vilis, levis. 2) in bonam partem, facilis, simplex, mediocris, tenuis, opp. difficili, arguto, sumtuoso etc.

φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas, futilitas, pravitas, improbitas. 2) infecunditas; ap. Plat. A pr.

φαυλουργός, όν, (ἔργον) qui nihil egregie facit, epith. artificis vilis.

φαύλως, adv. (φαῦλος) male. 2) facile, leviter, leniter, moderate. Comp. φαυλοτέρως.

φαῦρος, ρα, ρον, idem quod φαῦλος.

φαυσιβολέω, (φαῦσις, βάλλω) lucis radios emitto.

φαυσίβροτος, ον, sive potius φαυσίμβροτος, ον, i. q. φαεσίμβροτος, mortalibus lucem afferens, Pind.

φαῦσιγξ, γγος, ἡ, (φαύω, φαύζω) macula igni inusta in tibiis. 2) pustula quaelibet, papula.

φαῦσις, εως, ἡ, (φαύω) lux, splendor. 2) species, ut σελήνης. 3) signum per ignes.

φαύσκω, v. φαύω.

φαυστήριος, ὁ, epith. Bacchi ap. Lycoph. quod facibus lucernisque ejus celebrentur mysteria.

φαύω, φαύσκω, φαύζω, φαύζω, i. q. φαίνω, Gramm.

φάψ, αβός, ἡ, palumbes, columba.

φάω, radix verbi φαίνω, a) luceo, splendeo, appareo, φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠώς, Od. 14, 502. fut. πεφήσομαι, i. q. φανήσομαι, Il. 17, 155. part. pf. pass. πεφασμένος, apertus, clarus, manifestus, Att. b) ardeo. 2) trans. illumino, illustro, clarum facio, declaro.

* φάω, occido, interficio, v. * φένω.

φέβομαι, i. q. φοβέομαι, metuo: fugio, ὑπό τινι, Il. 11, 121. it. metuo aliquem, τινά, Il. 5, 232.

φεγγίτης, ου, ὁ, phengites, lapis specularis. 2) laterna. A seq.

φεγγοβολέω, lumen emitto.

φέγγος, εος, τό, splendor, lux, lumen, jubar seu lumen solis, dies; it. lumen lunae.

φέγγω, illumino, lucidum reddo. 2) appareo, luceo, splendeo, Ap. Rh.

φεγγώδης, ες, splendore seu luce abundans, luminosus.

φειδαλφιτέω, it. εστέω, parcus sum. A seq.

φειδάλφιτος, ον, (φείδομαι, ἄλφιτον) qui farinae parcit, i. e. parcus, tenax.

φειδαλφίτως, adv. parce, tenaciter.

φειδίτιον, φειδιτεῖον, φιδίτιον, et φιλίτιον, ου, τό, pl. φειδίτια, sodalitas quaedam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia et valde frugaliter. A seq.

φείδομαι, f. φείσομαι, parco, remitto poenam, do veniam, ignosco, τινός, Hom. 2) parco, parce utor, sum parcus, abstineo, tempero. 3) caveo. 4) nolo, c. inf.

φειδομένως, adv. parce, cum parsimonia. A pr.

φειδός, ή, όν, parcus, tenuis. Ab eodem.

φειδώ, όος, οῦς, ἡ, ipsa actio parcendi,

parsimonia.

φειδωλή, ῆς, ἡ, (φειδωλός) parsimonia.

φειδωλία, ας, ἡ, idem. A seq.

φειδωλός, ή, όν, et φειδωλός, όν, (φείδομαι) parcus, tenax, abstinens. Superl. φειδωλότατος, praeparcus, parcissimus, tenacissimus.

φειδωλῶς, adv. parce.

φείδων, ωνος, ὁ, parcus. 2) vas olearium. Pollux.

φεισμονή, ῆς, ἡ, (φείδομαι) parsimonia. 2) adfectus, quo adducimur ad parcendum, misericordia.

φάκλη [?], ης, ἡ, fanu [?], faecula. Vox lat.

φελλεύς, έως, ὁ, locus petrosus in Attica. 2) salebrosus, lapidosus quivis.

φελλεύω, (φελλός) fluito more suberis.

φελλεών, ῶνος, ὁ, i. q. φελλεύς.

φελλόεις [?], εσσα, ὁ, (φελλός) levis in modum suberis.

φέλλινος, η, ον, (φελλός) suberinus.

φελλεῖον [?], ου, τό, locus suberosus.

φελλόδρυς, υος, ὁ, (δρῦς) arbor nomen habens a suberis et quercus appellatione.

φελλός, οῦ, ὁ, suber, cortex.

φελόνης et φελόνιον, v. φαινόλης.

φενακία, ας, ἡ, (φέναξ) fraus.

φενάκη, ης, ἡ, (φέναξ) coma adititia, galericulum.

φενακίζω, f. ίσω, decipio, fallo. 2) illudo, subsanno.

φενακισμός, οῦ, ὁ, deceptio, impostura. 2) illusio, ludificatio. A pr.

φενακιστής, οῦ, ὁ, impostor. Ab eod.

φενακιστικός, ή, όν, fraudulentus. A pr.

φενακιστικῶς, adv. fraudulenter, fallaciter.

φέναξ, ακος, ὁ, impostor. 2) derisor.

φενόλης, ου, ὁ, penula. 2) loculus. idem quod φαινόλης.

* φένω, * φάω, occido, interficio: hinc φόνος, et -φατος in compos. ut Ἀργεϊφόντης. Aor. ἔπεφνον, πέφνον, (pro πέφενον, cum redupl.) perf. πέφνων, sic Hom. Praesens πέφνω habet Opp. Perf. pass. πέφαμαι, πέφαται, πεφάνται, inf. πεφάσθαι, fut. p. πεφήσομαι, Hom.

φερανθής, ές, (φέρω, ἄνθος) flores ferens.

φέρασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (φέρω, ἀσπίς) clypeum gerens, clypeatus. 2) bellicosus.

φεραυγής, ές, lucem edens, lucidus.

φέρβω, pasco, alo, nutrio, τινά τινος, aliquem re: servo, conservo. Med. pascor, vescor, τινός: unde comedo: vivo, sum, versor alicubi: φέρβεσθαι νόον, mentem pascere, i. e. habere.

φέρε, imperat. praes. e φέρω, age, agedum, agesis.

φερέγγυος, ον, (φέρω, ἐγγύη) par et idoneus seu sufficiens alicui rei, ut fidejussor locuples vadimonii, sponsor fide dignus, φερέγγυον τῆς μορφῆς, formae similitudo; ap. Joseph.

φερέγλαγος, ος, (γλάγος) lac praebens.

φερέδειπνος, ον, (δεῖπνον) coenam praebens, adferens.

φερέζωος, ον, (ζωή) vitam adferens.

φερέκακος, ον, (κακόν) laborum tolerans et patiens.

φερέκαρπος, ον, (καρπός) fructum ferens.

φερένικος, ον, (νίκη) victoriam referens, victoria potitus, victor.

φερέοικος, et φέροικος, ον, (οἶκος) ferens domum. 2) Subst. testudo, q. d. domiporta cochlea.

φερέπολις, et φερέπτολις, ιος, ὁ, ἡ, (πόλις, πτόλις) urbem ferens, i. e. sustinens ac sustentans. 2) qui urbem cepit.

φερεπονία, ας, ἡ, laborum tolerantia. A seq.

φερέπονος, ον, (φέρω, πόνος) laborum tolerans vel patiens. 2) aerumnas sustinens.

φερέσβιος, ον, (βίος) adferens vitam. 2) ferens quod ad vitam necessarium est.

φερεσσακής, ές, (σάκος) scutum gerens, scutatus. 2) bellicosus.

φερεστάφυλος, ον, (σταφυλή) uvas ferens.

φέριστερος [?], ου, ὁ, melior, potentior. Compar. e φέρω.

φερετρεύω, (φέρετρον) circumfero in pompa, transveho in pompa.

φερέτριος, ου, ὁ, feretrius, epith. Jovis. A seq.

φέρετρον, ου, τό, (φέρω) feretrum, capulum. 2) lectica, lectus funebris.

φέριστος, ου, ὁ, optimus, Superl. e φέρω.

φέρμα, τό, (φέρω) quod fertur, proventus, fructus: quod in utero fertur, Aesch.

φέρμιον [?], ου, τό, idem quod φέρνιον.

φερνή, ῆς, ἡ, (φέρω) dos, quam sponsa adfert.

φερνίζω, f. ίσω, doto. A pr.

φερνίον, ου, τό, vel φέρνιον, (φέρω) (male φερνεῖον,) sparta, sportela, in qua pisces feruntur.

φερνοφόρος, ον, (φερνή) dotalis.

φερόλβιος, ον, (φέρω, ὄλβος) felicitatem adferens.

Φερσεφόνη, ης, ἡ, Proserpina.

φερτάζω, i. q. φέρω.

φέρτατος, άτη, ατον, (φέρω) validissimus, robustissimus. 2) praestantissimus, utilissimus. Inde Lat. fortis.

φέρτερος, έρα, ερον, (φέρω) validior, robustior, potentior. 2) praestantior, melior, utilior.

φερτός, οῦ, ὁ, tolerabilis, τλητός. ap. Eurip.

φέρω, f. οἴσω, (ab inusitato οἴω, reliqua tempora formantur ab inusitatis thematibus ἐνέγκω, ἐνέκω, ἐνείκω, qua de re consule libros grammaticos) fero. 1) transit. a) fero, suscipio: tolero, suffero. ἄγειν καὶ φέρειν, v. ἄγω. βαρέως s. χαλεπῶς φέρειν, aegre ferre, τί vel ἐπί τινι vel τινί. πρᾴως, ῥᾳδίως φέρειν, aequo animo ferre, non gravari. Med. mecum fero, hinc fero, reporto, ut victoriam. πρῶτα φέρεσθαι, primas ferre, primum locum obtinere. Rara ita reperitur vox activa. b) traho, veho, promoveo. Pass. moveor, promoveor, vehor, curro, festino, fluo, ruo, et sim. metaph. succedo, impr. bene, pro quo etiam dicitur εὖ φέρεσθαι. contrarium est κακῶς φέρεσθαι. εὖ φέρεται ἡ γεωργία, bene succedit agricultura, Xen. c) fero, gigno, de frugibus. d) fero, affero, refero: pendo, e. g. vectigalia: efficio. χάριν φέρειν τινί, gratificari alicui, gratiam referre alicui. ψῆφον φέρειν, suffragium ferre, unde φέρειν τινά, creare, eligere aliquem, Dem. 2) intr. a) feror, referor ad aliquid, εἴς τι s. ἐπί τι. ὁδὸς φέρει, via fert. φέρειν πρός τι, facere ad aliquid, ut τὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα, quae juvant sanitatem, Xen. b) vergo, specto, de situ locorum, χωρία πρὸς νότον φέροντα, Hdt. 3) Partic. φέρων a) commode vertitur cum, ut ἄπιθι φέρων τὰ σαυτοῦ, abi cum tuis rebus. Aliter σῖτον παρέθηκε φέρουσα, apposuit cibum, quem attulerat, Hom. b) φέρων vel φερόμενος significat celeritatem, ut ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, eo confestim res redegit. c) τὸ φέρον, fors, fortuna, fatum. τὸ φερόμενον, sors.

φερωνυμέομαι, οῦμαι, nomen et omen habeo. A seq.

φερωνυμία, ἡ, nomen ex rerum veritate additum.

φερώνυμος, ον, (φέρω, ὄνομα) ferens nomen suum, i. e. veritatem nominis sui, cui vere convenit nomen, quod habet, dignus nomine suo. 2) qui alterius nomen fert, cognominis.

φερωνύμως, adv. nomine rei vere respondente, nomine rei congruo.

φεῦ, heu; vah, ha! Philou.

φεύγω, f. φεύξομαι, Dor. φευξοῦμαι, f. 2. φυγῶ ap. ser., aor. ἔφυγον, pf. πέφευγα, pf. pass. πέφυγμαι vi activa, — fugio, fugam capio. 2) effugio, evado. 3) refugio, vito, declino, aversor. 4) exsulo, verto solum. 5) reus sum, accusor, sed de exule dicitur φεύγειν et φυγεῖν, de reo tantum φεύγειν.

φεύζω, f. ξω, clamo φεῦ.

φευκταῖος, αία, αῖον, (φεύγω) averruncus.

φευκτιάω, Desiderat. a φεύγω, fugere gestio.

φευκτέος, έα, έον, Adj. verb. a φεύγω, fugiendus.

φευκτικός, ή, όν, fugax, dub.

φευκτός, ή, όν, (φεύγω) qui effugi seu vitari potest, vitabilis, evitabilis. 2) fugiendus, vitandus, detestabilis.

φευξείω, Eur. Herc. fur. 627. edit. Herm. et φευξιάω, dub. Desiderat. a φεύγω, fugere cupio.

φεύξιμος, ον, qui effugi, vitari potest. 2) ad quem confugitur, ad quem confugere licet. A seq.

φεῦξις, εως, ἡ, (φεύγω) fuga.

φέψαλος, et φίψαλος, et φέψαλυξ, υος, ου, ὁ, scintilla, vel scintilla parva. 2) ignis.

φεψαλόω, comburo. Aeschyl. A pr.

φέως, ω, ὁ, pheos, planta.

φῆ, Ion. p. ἔφη, 3 impf. a φημί.

φῆ s. φῆ, i. q. ὡς, ut. v. Schol. ad Il. 2, 144.

φηγινέος, έα, έον, contr. φηγινοῦς, (φηγός) i. q. φήγινος, fagineus.

φηγινοῦς, ῆ, οῦν, contr. p. φηγινέος, q. v.

φήγινος, ίνη, ινον, (φηγός) faginus, fagineus.

φηγός, ἡ, quercus aesculus vel fagus. 2) genus fagi.

φηγότευκτος [?], ον, (τεύχω) e fago compositus, faginus.

φηγών, ῶνος, ὁ, aesculetum.

φῇς, Ep. p. φῇ, 3 conj. e φημί, Od.

φηλέω, f. ήσω, (φῆλος) impono, decipio.

φηλακίζω [?], i. q. φηλέω.

φήληξ, ηκος, ὁ, impostor, fallax. 2) grossus, sive ficus nondum matura, etsi maturitatis speciem habet.

φηλητεύω, decipio, fallo.

φηλητής, οῦ, ὁ, (φηλός) impostor, fallax, fur. Scribitur et φηλήτης.

φηλός, ή, όν, vel φῆλος, ον, fallax.

φηλόω, f. ώσω, idem quod φηλέω.

φήλωμα, ατος, τό, fraus, impostura. A pr.

φήλωσις, εως, ή, idem quod praec.

φῆμα, τος, τό, (φημί) verbum.

φήμη, ης, ή, Dor. φάμα, fama, rumor, celebritas, opinio et existimatio concepta de aliquo. 2) omen, (ex voce hominis captum) praedictio, oraculi responsum. A seq.

φημί, φής, φησί, etc. inf. φάναι, part. φάς, φᾶσα, φάν, imperat. φαθί vel φάθι, impf. ἔφην, fut. φήσω, aor. 1. ἔφησα. Med. praes. inf. φάσθαι, part. φάμενος, impf. ἐφάμην. Pass. pf. part. πεφασμένος, imperat. πεφάσθω, adj. verb. φατός, φατέος, φατειός. — Impf. ἔφην cum inf. φάναι transit in significationem aor., ita ut ad praesentis vim exprimendam usurpentur λέγειν et φάσκειν. — Significat: 1) dico, loquor, narro, indico. Jungitur interdum cum acc. ut φάτο μῦθον, ἀγγελίην, Hom. 2) puto, opinor, censeo. τί φής; quid censes? 2) ajo, affirmo, Hom. et Att. οὔ φημι, φημί οὐχί, nego. b) Praeterea notandae sunt hae formulae: a) φησί et φασί in interposita enunciatione absolute ponitur: dicunt, affirmant, contendunt: dicitur, fertur. Simili ratione Latini *inquit* et *ait* usurpant. b) Post λέγει vel ἔφη, v. Heindorf. ad Plat. Charm. p. 164 E. Cratyl. p. 408. A. c) frequenter jungitur ἔφη λέγων, ἔλεγε φάς et sim. Hdt. et Att. (Alpha in reliquis formis breve producitur non nisi in 3 pl. praes. φᾶσί et in part. φάς, φᾶσα.)

φημίζω, f. ίσω, Dor. ίξω, (φήμη) divulgo. 2) nomino.

φῆμις, εως, ή, (φημί) sermo, verbum. 2) rumor, fama. 3) omen.

φημισμός, οῦ, ὁ, (φημίζω) fama, rumor.

φῆν, impf. Ion. a φημί pro ἔφην.

φῆναι, inf. aor. a φαίνω.

φήνειε, 3 opt. aor. a φαίνω.

φήνη, ης, ή, ossifraga, avis, major, quam aquila. item aquila.

φήρ, φηρός, ὁ, Aeol. p. θήρ. 2) Φῆρες, Centauri, it. Satyri.

φήρεα, ων, τά, nervorum tumores et tensiones circa aures, interpretantur ap. Hippocr.

φηρομανής, ές, (φήρ, μαίνομαι) qui magno ferarum amore tenetur, epith. Bacchi.

φῄς, 2 sing. praes. a φημί.

φῆς, 2 impf. a φημί, Ion. p. ἔφης.

φῆσθα, 2 impf. a φημί, Ion. p. ἔφησθα, ἔφης.

φήτρη, ή, Ion. p. φάτρα, v. φράτρα.

φθαίρω, Dor. pro φθείρω, Hdt. 5, 51.

φθάν, 3 pl. aor. 2. Ep. p. ἔφθασαν a φθάνω.

φθάνω, f. φθάσω, φθήσω, Dor. φθάξω, aor. ἔφθασα, Dor. ἔφθαξα aor. 2. ἔφθην, praevenio, occupo, prior aliquid facio, c. acc. pers. φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν τῶν Ἀθηναίων ἐπίπλουν, Thuc. c. part. φθάνω ἀναβάς, prior adscendo, Xen. 2) οὐ φθάνω sequente καί εὐθύς dicitur de rebus celerrime sese excipientibus, ut οὐκ ἔφθη λέγων καὶ εὐθὺς ἐγέλασαν ἅπαντες, vix locutus erat quum statim omnes riderent, simulac dixit riserunt omnes, Dem. οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες ἧκον ἀμυνοῦντες, isti simulac audiverunt, omnibus aliis curis posthabitis suppetias venerunt, Isocr. 3) οὐ φθάνω seq. partic. non possum, quin, ut εἰ οὖν μὴ τιμωρήσεσθε τούτοις, οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος τούτοις τοῖς θηρίοις δουλεῦον, fieri non potest, quin, Dem. In ejusmodi formulis commode redditur statim, jamjam, continuo: οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, jamjam audias, Plat.

φθάρμα, ατος, τό, (φθείρω) corruptio, corruptela.

φθαρτικός, ή, όν, corrumpendi vim habens. 2) exitialis, letalis.

φθαρτός, ή, όν, (φθείρω) corruptibilis, corruptioni aut interitui obnoxius, mortalis. 2) corruptus.

φθέγγομαι, f. γξομαι, vocem seu sonum edo. 2) loquor.

φθεγκτός, ή, όν, vocalis; in Epigr. A pr.

φθέγμα, ατος, τό, loquentis vox, 2) quaevis vox, sonus. Ab eod.

φθείομεν, Epica p. φθέωμεν, φθῶμεν, 1 plur. conj. aor. 2. act. a φθάνω.

φθείρ, ρός, ὁ, it. ή, pediculus. 2) serpens. 3) fructus piceae. 4) nomen piscis, quem Gaza pediculum vocat.

φθειριάζω, f. άσω, (φθείρ) vermibus scateo; idem quod φθειριάω.

φθειρίασις, εως, ή, morbus pedicularis, pediculatio. A seq.

φθειριάω, f. άσω, (φθείρ) pediculis scateo, pediculari morbo laboro. φθειριῶν, pediculosus.

φθειρίζω et φθειρίζομαι, (φθείρ) pediculos venor, vel quaero, vel a pediculis mordeor.

φθειρικός, ή, όν, pedicularis.

φθειριστικός, ή, όν, (φθειρίζω) venans pediculos.

φθειροποιός, όν, (φθείρ, ποιέω) pediculos gignens.

φθειροτραγέω, (τρώγω) pediculos edo.

φθειροφάγος, ον, (φαγεῖν) qui pediculos edit.

φθειροφόρος, ον, (φέρω) piceae species, quae minimos fert nucleos.

φθείρω, f. φθερῶ, Ep. pf. φθέρσω, pf. ἔφθορα et ἔφθαρκα, pf. pass. ἔφθαρμαι, aor. p. ἐφθάρην, perdo, corrumpo, vitio, mutilo: debilito, tabescere facio. Med. corrumpor, pereo. φθείρου, abi in malam rem φθείρεσθαι πρός τι vel εἴς τι, ire s. abire aliquo, sed insuspicato, ad perniciem. 2) laedo, violo, deleo, vexo, vasto, comburo. 3) interficio, interimo. 3) stupro, vitio.

φθειρώδης, ες, (φθείρ) procreans, gignens pediculos. 2) pediculis scatens, pediculosus.

φθερσίβροτος, ον, (φθείρω, βροτός) homines perdens.

φθερσιγενής, ές, (φθείρω, γένος) genus exstinguens, Aesch.

φθέω, i. q. φθίνω, corrumpo, perdo, interimo, v. l. Od. 11, 330. 14, 177.

φθέωμεν, φθέωσι, Ep. p. φθῶμεν, φθῶσι, conj. aor. a φθάνω.

φθῆ, Ion. p. ἔφθη, 3 aor. a φθάνω.

φθῇ, Ep. p. ἔφθη, φθῇ, 3 conj. aor. a φθάνω.

φθήσιν, Ep. p. φθῇ 3 conj. aor. a φθάνω.

φθίμενος, part. aor. med. poet. a φθίνω, Hom.

φθίνα, ή, robigo. 2) genus olivae. 3) φθίνης νόσος, i. q. φθινάς s. φθόη.

φθινάς, αδος, ή, (φθίνω) decrescens, sc. luna, mensis, dies etc. 2) tabifica φθ. νόσος, tabes.

φθίνασμα, ατος, τό, tabes. 2) de die, sole etc. ad occasum, finem vergente et sensim ac sine sensu evanescente.

φθινάω s. φθινέω, tabe pereo.

φθινικός, ή, όν, tabificus. νοῦσος φθινική.

φθινόκαρπος, ον, qui fructum amisit.

φθινόκωλος, ον, (κῶλον) cui membra tabescunt.

φθινοπωρινός, ή, όν, (φθινόπωρον) qui est autumni ad finem vergentis, brumalis.

φθινοπωρίς, ίδος, ή, auctumnalis; epitheton olivae, quae muria conditur. v. κολυμβάς.

φθινοπωρισμός, ὁ, autumnus, perceptio fructuum auctumnalium.

φθινόπωρον, ου, τό, (φθίνω, ὀπώρα) senescens autumnus et in hiemem vergens, autumnus.

φθινύθω, perdo, profligo, corrumpo, consumo. 2) contabesco, maceror, pereo. A seq.

φθίνω, facio deficere, corrumpo, in tabem resolvo, consumtionem et tabem affero. φθίνω et φθίνομαι, corrumpor, consumor, tabesco, pereo. 2) ad finem vergo, impr. de mense, et ejus ultima decade dierum. cf. φθίω. (ῐ Ep. ῑ Att.)

φθινώδης, ες, qui phthisi correptus est, vel, qui ad phthisin natura proclivis est. 2) tabidus, qui tabe conficitur.

φθισήνωρ, ορος, ὁ, ή, (φθίω, ἀνήρ) homines perdens, hominibus exitiosus.

φθισιάω, (φθίσις) tabe laboro, consumor.

φθισίβροτος, et φθισίμβροτος, ον, (φθίω, βροτός) hominum interemtor. 2) letalis.

φθισικός, ή, όν, qui laborat tabe, pulmonarius. 2) tabificus. A seq.

φθίσις, εως, ή, (φθίω) corruptio, extenuatio, consumtio, decrementum, tabes, praesertim pulmonis, phthisis.

φθισίφρων, ονος, ὁ, ή, (φθίω, φρήν) mentem corrumpens, Opp.

φθισκαίνομαι, (φθίσις) phthisi laboro, Galen.

φθιτός, ή, όν, corruptibilis, corruptioni seu interitui obnoxius. 2) mortalis. 3) mortuus. 4) manes.

φθιτόω, corrumpo, perdo. A praec.

φθίω, f. φθίσω, (ῐ) pf. p. ἔφθιμαι, plqpf. ἐφθίμην, aor. med. ἐφθίμην, part. φθίμενος. 1) trans. corrumpo, labefacio, interimo, contabefacio. 2) intr. et in Pass. corrumpor, perdor, pereo, morior, deficio, tabesco. Praes. φθίνω semper intr., fut. et aor. φθίσω, et ἔφθισα semper trans. vi usurpantur. (ι longum in praes. φθίω, fut. et aor. φθίσω, φθίσομαι, ἔφθισα: breve in impf. ἔφθιεν, pf. et plqpf. p. et aor. med.)

φθογγάζομαι, i. q. φθέγγομαι.

φθογγάριον, τό, Dim. a φθογγή.

φθογγή, ῆς, ή, (φθέγγομαι) sonus, vox.

φθόγγος, ου, ὁ, idem.

φθόη, ης, ή, (φθίω) tabes.

φθοΐς, φθοίς, ίδος, ιος, ὁ, placentae genus e caseo et siligine, Plur. φθόεις, φθοῖς.

φθοΐσκος, ου, ὁ, pastillus. A praec.

φθονερία, ας, ή, invidia, invidentia. A seq.

φθονερός, ρά, ρόν, (φθόνος) invidus, qui invidia laborat.

φθονερῶς, adv. invidiose.

φθονέω, f. ήσω, invideo. 2) nego, denego, concedere nolo, recuso.

φθόνησις, εως, ἡ, invidia. A praec.

φθόνος, ου, ὁ, invidia, invidentia, livor. 2) reprehensio, querimonia, questus.

φθορά, ᾶς, ἡ, corruptio, corruptela. 2) stuprum. 3) lues, pestis. 4) quum multi homines vel caede vel lue pereunt. 5) mixtum colorum apud pictores.

φθορεύς, έως, ὁ, (φθείρω) corruptor, stuprator.

φθορικός, ή, όν, (φθορά) corrumpendi vim habens, c. gen.

φθοριμαῖος, αία, αῖον, corruptibilis.

φθόριμος, ίμη, ιμον, (φθορά) corrumpens. 2) qui corrumpitur.

φθόριος, ον, (φθείρω) corrumpendi seu perdendi et exstinguendi vim habens, inpr. abortum efficiens.

φθορεργός, όν, (ἔργον) i. q. φθοροποιός.

φθορόοικος, ον, i. q. οἰκόφθορος.

φθοροποιέω, perdo, exitio sum. A seq.

φθοροποιός, όν, corruptionem seu interitum, aut perniciem efficiens, perniciosus, pestifer, exitialis.

φθόρος, ου, ὁ, (φθείρω) internecio, strages, pestis, pernicies. 2) homo perniciosus.

φθορώδης, ες, corruptus.

φι vel φιν, syllaba paragogica, quam poetae Dativis singularibus et pluralibus addunt.

φιαλεῖς, v. φιαλλω.

φιάλη, ης, ἡ, phiala, poculum, patera. 2) ornamentum lacunaris et januae, ap. Diod. Sic.

φιαληφόρος, ον, (φέρω) phialam gestans et thensam ducens.

φιάλιον, τό, et φιαλίς, ίδος, ἡ, Dim. e φιάλη.

φιαλίτης, ου, ὁ, (φιάλη) ἀριθμός, problema quoddam arithmeticum, Procl. in Euclid. p. 12.

φιάλλω, inusit. inde fut. φιαλῶ, φιαλεῖς etc. opus aggredior, Aristoph. pro ἰπιάλλω.

φιαλοειδής, ές, (φιάλη, εἶδος) phialae formam habens, Gl. Vet. φιαλοειδής, baciola.

φιαλώδης, ες, phialae similis.

† φιαλωτός, ή, όν, unde θρίδακες φιαλωταί, lactucae sessiles.

φιαρός, ά, όν, Ion. φιαρός, nitens, splendens, nitidus. 2) purus, castus.

φιαρόω, et φιαρύνω, (φιαρός) nitidum reddo.

φιδάκνη, ἡ, Att. p. πιθάκνη.

φιδίτιον, τό, v. φειδίτιον.

φίδομαι, i. q. φείδομαι, Dosiad.

φιδός, ά, όν, i. q. φειδός, Callim.

φιλάβουλος, ον, (ἄβουλος) inconsultus.

φιλάβρος, ον, (ἁβρός) qui tenera et mollia amat.

φιλαγαθία, ας, ἡ, amor bonorum. A seq.

φιλάγαθος, ον, amans probitatis, bonitatis studiosus, amans bonorum, benignus.

φιλαγάθως, adv. benigne, probe, leniter.

φιλαγέννητος, ον, (φίλος, ἀγέννητος) qui non genito favet, cui placet τὸ ἀγέννητον. Vox Eccles.

φιλάγλαος, ον, idem qui φιλόκαλος.

φιλαγραυλος, ον, ruricola.

φιλαγρέτης, ου, ὁ, (ἄγρα) studiosus venandi.

φιλαγρέτις, ἡ, venatrix, studiosa venandi, Fem. e praec.

φίλαγρος, ον, (ἀγρός) ruris amans.

φιλαγρότις, ἡ, venatrix.

φιλάγρυπνος, ον, vigiliarum amans; epith. lecti genialis, vigilantiae studiosus.

φιλάγων, ωνος, ὁ, ἡ, (ἀγών) certamina amans.

φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna caritas. A seq.

φιλάδελφος, ον, (ἀδελφός) fratris seu fratrum amans.

φιλαδέλφως, adv. fraterno animo.

φιλαδύναμος, ον, vires frangens.

φιλάεθλος, ον, (ἄεθλος) Ion. p. φίλαθλος.

φιλαθήναιος, ὁ, (Ἀθηναῖος) amicus Atheniensium.

φιλαθηναιότης, ητος, ἡ, amor Atheniensium.

φιλαθλητής, οῦ, ὁ, certaminum studiosus.

φίλαθλος, ον, (ἆθλος) certaminum studiosus.

φίλαι, imperat. aor. med. Ep. e φιλέω, Il. 5, 117. 10, 280.

φιλαίακτος, ον, (αἰάζω) lugubris.

φιλαιδήμων, ονος, ὁ, ἡ, pudicitiam amans.

φιλαίματος, ον, φίλαιμος, ον, et φιλαίμων, ον, (αἷμα) sanguinem amans, i. e. crudelis, sanguinarius.

φιλαίτερος, έρα, ερον, et φιλαίτατος, άτη, ατον, Compar. et Superl. irreg. a φίλος, Theocr. et Callim.

φιλαίτιος, ον, (αἰτία) querulus. 2) contentiosus, litigiosus, amans litium.

φιλαιτίως, adv. culpandi, contendendi studio.

φιλακόλαστος, ον, qui amat intemperantiam, luxuriam, seu lasciviam.

φιλακόλουθος, ον, qui lubenter comitatur, Ar.

φιλάκρατος, ον, Ion. p. φιλάκρατος, (ἄκρατος) meri cupidus, vinolentus; est et epith. convivii, nuptiarum, ubi largius bibitur.

φιλακριβέω, (ἀκριβής) nimis diligens sum, it. diligenter ausculto, gnavus et sedulus sum.

φιλακροάμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἀκρόαμα) qui acroamatis delectatur. (⏑‿⏑ – –)

φιλαλειπτέω, (ἀλείπτης) lubenter me inungo athletarum more.

φιλαλέξανδρος, ον, Alexandro amicus, Alexandri studiosus.

φιλαλήθης, ες, veri seu veritatis amans.

φιλαλήθως, adv. veritatis amore vel studio, ingenue, libere. A pr.

φιλαλληλία, ας, ἡ, mutuus amor.

φιλάλληλος, ον, (ἀλλήλων) mutuo amore flagrans.

φιλαλλήλως, adv. amore mutuo.

φιλαλλογενής, ές, amans alienigenarum.

φιλάλυπος, ον, expers doloris s. tristitiae.

φιλαλύστης, ου, ὁ, (ἀλύω) qui facile angitur.

φιλαμαρτήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἁμαρτάνω) amans peccata, avidus peccandi.

φιλάμπελος, ον, ferax vitium, frequens vineis.

φιλαναγνωστέω, legendi studiosus sum. A seq.

φιλαναγνώστης, ου, ὁ, cupidus seu studiosus legendi.

φιλαναλώτης, ου, ὁ, (falso scribitur φιλαναλωτής) sumptuosus, Plat. de rep. 8. p. 548. B.

φιλανάλωτος, ον, (ἀναλίσκω) sumptuosus, sumptuum studiosus, prodigus. (⏑⏑ – – ⏑)

φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti. A seq.

φίλανδρος, ον, (ἀνήρ) amans mariti, Aesch. 2) insano virorum amore inflammatus.

φιλανθής, ές, (ἄνθος) flores amans, flores fovens.

φιλανθρακεύς, έως, ὁ, (ἀνθρακεύς) carbonariorum amicus, Ar.

φιλανθρώπευμα, ατος, τό, facinus liberale et benignitatis plenum. A seq.

φιλανθρωπεύομαι, f. εύσομαι, (φιλάνθρωπος) humanus sum, humanum me praebeo.

φιλανθρωπέω, f. ήσω, idem. 2) humaniter tracto. Ab eod.

φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas, clementia, indulgentia.

φιλανθρωπικός, ή, όν, humanus.

φιλανθρώπινος, ον, humanus.

φιλανθρωπίνως, adv. humaniter.

φιλάνθρωπος, ον, (ἄνθρωπος) humanus, benignus, clemens, comis. φιλάνθρωπον et φιλάνθρωπα, humanitatis studium.

φιλανθρώπως, adv. humaniter, comiter.

φιλάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Dor. p. φιλήνωρ, Aesch. (ᾱ)

φιλαοιδός, όν, (ἀοιδός, ἀοιδή) cantorum seu poetarum studiosus. 2) amans cantuum.

φιλαπεχθημόνως, adv. (φιλαπεχθήμων) eorum more, qui libenter inimicitias suscipiunt, aut susceptas exercent infesto animo.

φιλαπεχθημοσύνη, ης, ἡ, improbitas in omnium odia incurrens. 2) amor et studium rixarum atque contentionum cum obvio quoque contrahendarum. 3) inimicitia. Ab eodem.

φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἀπεχθάνομαι) inimicitiarum amans.

φιλαπεχθής, ές, idem; item inimicus acerbus.

φιλαπλοϊκός, ή, όν, simplicitatis et sinceritatis amans.

φιλάπλοος, ον, contr. φιλάπλους, ουν, (ἁπλόος) simplicitatis et sinceritatis amans, sincerus: simplex, incautus.

φιλαπόδημος, ον, libenter peregrinans.

φιλαργυρέω, f. ήσω, (φιλάργυρος) pecuniae avidus sum.

φιλαργυρία, ας, ἡ, argenti amor, pecuniae cupiditas, avaritia.

φιλάργυρος, ον, amans argenti, pecuniae studiosus, cupidus, avarus.

φιλάρετος, ον, (ἀρετή) virtutis studiosus.

φιλαριστείδης, ου, ὁ, Aristidis amicus.

φιλάρματος, ον, (ἅρμα) rei equestris, certaminum equestrium s. curulium, belli denique amans.

φιλάρχαιος, vel φιλαρχαῖος, ον, antiquitatis amans, antiquarius.

φιλαρχέω, f. ήσω, (φίλαρχος) imperii seu dominationis cupidus sum.

φιλαρχία, ας, ἡ, imperii seu imperandi cupiditas, ambitus.

φιλαρχικός, ή, όν, idem quod seq.

φίλαρχος, ου, (φίλος, ἀρχή) imperii seu imperandi cupidus.

φιλαστράγαλος, ον, (ἀστράγαλος) talorum ludum amans.

φιλάσωτος , ον , luxuriam s. luxuriosos amans.

φίλατο , (ῐ) 3 sing. aor. med. Ep. a φιλέω, q. v.

φιλαυθόμαιμος , ον , amans fratris s. sororis.

φίλαυλος , ον , tibicen , vel cantum tibiarum amans.

φιλαυτέω , f. ήσω , (φίλαυτος) memet ipse amo , mihi placeo.

φιλαυτία , ας , ἡ , amor sui ipsius, nimius sui amor.

φίλαυτος , ον , (αὐτός) sibi carus , qui nimis sibi placet.

φιλαύτως , adv. nimio sui amore.

φιλέγγυος , ον , (ἐγγύη) qui facile spondet s. fide jubet.

φιλεγκλήμων , ονος , ὁ , ἡ , (ἔγκλημα) querulus. 2) quadruplator , criminator.

φιλέεσκε , impf. Ion. a φιλέω.

φιλεγκλημόνως , adv. criminose. A pr.

φιλειδήμων , ονος , ὁ , ἡ , sciendi seu cognoscendi cupidus , scientiae cupidus.

φιλέκδημος , ον , qui peregrinandi studio et cupiditate tenetur.

φιλέλαιος , ον , (ἐλαία) oleas libenter comedens s. expetens.

φιλελεήμων , ονος , ὁ , ἡ , misericors.

φιλέλεος , ον , idem.

φιλελευθέριος , ον , liberalis , magnanimus.

φιλελεύθερος , ον , libertatis amans.

φιλέλλην , ηνος , ὁ , ἡ , (Ἕλλην) studiosus vel amicus Graecorum , Graecarum literarum studiosus.

φιλέλπις , ιδος , ὁ , ἡ , (ἐλπίς) lubenter sperans.

φιλέμπορος , ον , mercaturae deditus, mercator.

φιλενδεικτέω , lubenter indico. A seq.

φιλενδείκτης , ου , ὁ , (ἐνδείκτης) qui lubenter defert alios , delator.

φιλένδοξος , ον , gloriam appetens , ambitiosus.

φιλένθεος , ον , idem quod ἔνθεος.

φιλέννυχος , ον , noctis amans.

φιλέξοδος , ον , qui lubenter egreditur domo , Epicharm.

φιλεορταστής , οῦ , ὁ , (ἑορτάζω) idem quod seq.

φιλέορτος , ον , (ἑορτή) qui amat dies festos.

φιλεπιστήμων , ον , (ἐπιστήμη) amans doctrinae.

φιλεπιτιμητής , οῦ , ὁ , qui libenter objurgat et increpat , ad reprehendendum pronus.

φιλεραστέω , amoribus deditus sum. A seq.

φιλεραστία , ἡ , amorum studium.

φιλεραστής , οῦ , ὁ , amator , amoribus deditus.

φιλέραστος , ον , amoribus deditus. 2) amantibus gratus.

φιλεράστρια , ἡ , fem. a φιλεραστής.

φιλεργέω , f. ήσω , (φιλεργός) sedulus sum, labores amo.

φιλεργία , ας , ἡ , sedulitas , agendi seu operandi studium.

φιλεργός , όν , (ἔργον) operis amans, operi deditus , sedulus , gnavus.

φιλέργως , adv. industrie.

φιλέρημος , ον , solivagus.

φιλέριθος , ον , (ἔριθος) lanificii studiosus ; in Epigr.

φίλερις , ιδος , ὁ , ἡ , (ἔρις) contentionum amans , jurgiosus , pertinax.

φιλεριστέω , (φιλέριστος) contentiones amo.

φιλεριστής , οῦ , ὁ , i. q. φίλερις.

φιλεριστικός , ή , όν , idem quod seq.

φιλέριστος , ον , (ἐρίζω) contentionis studiosus , pertinax.

φιλέρως , ωτος , ὁ , ἡ , amoribus deditus.

φιλέσπερος , ον , (ἑσπέρα) vespertinum tempus amans.

φιλεταιρεία , et ία , ας , ἡ , studium erga sodales s. amicos. A seq.

φιλέταιρος , ον , (ἑταῖρος) sodalium seu amicorum studiosus.

φιλέτνος , ον , (ἔτνος) pultem e leguminibus elixis amans.

φιλεύδιος , ον , serenum coelum amans.

φιλεύιος , ον, exclamationem εὐοῖ amans, epith. Bacchi.

φιλευλαβής , ές , religionis amans , religiosus.

φιλεύνος , ον , lectum et concubitum amans.

φιλευπρόσωπος , ον , pulcritudinem faciei amans.

φιλεύτακτος , ον , modestiae studiosus.

φιλευτράπελος , ον , jocosus , qui jocis gaudet.

φιλεύχυλος, ον, epith. helluationis. Leon. Tar. 95. dub. l.

φιλέφηβος , ον , juvenes amans.

φιλεχθής , ές , i. q. φιλέχθρος.

φιλεχθρέω , f. ήσω , inimicitias exerceo , sector, studeo simultatibus serendis. A seq.

φιλέχθρος , ον , inimicitiis indulgens.

φιλέψιος , ον , (ἐψιά) studiosus ludi , amans lusum.

φιλέω , f. ήσω , (φίλος) aor Ep. φίλατο , imperat. φίλαι, conj. φίλωνται, (prima longa) Hom amicus sum , amo , amice tracto, amicitiae officiis prosequor. 2) osculor, suavior. 3) soleo , seq. inf.

φίλη , ης , ἡ , amica. Ab eod.

φιλήβος , ον , (ἥβη) juventutem amans it. nom. propr.

φιληδέω , f. ήσω , delector , capio voluptatem et q. d. amo suavitatem. A seq.

φιληδής , ές, (ἡδύς) suavitatis, voluptatis amans.

φιληδία , idem quod φιληδονία.

φιληδονέω , f. ήσω , (φιλήδονος) voluptatibus delector , voluptatibus indulgeo.

φιληδονία , ας , ἡ , amor voluptatis.

φιλήδονος, ον, (ἡδονή) voluptatem amans, voluptatibus deditus , voluptarius.

φιληκοέω , (φιλήκοος) audiendi studio teneor , sc. fabulas , narratiunculas. 2) historiae sum studiosus.

φιληκοΐα , ας , ἡ , audiendi studium.

φιλήκοος , ον , (ἀκοή) qui studiose audit , attentus. 2) qui delectatur fabulis , narrationculis. 3) studiosus historiae et doctrinae.

φιληκόως , adv. attente. A pr.

φιληλάκατος , ον , (ἠλακάτη) lanificus , lanificio serviens.

φιληλιαστής , οῦ , ὁ , (ἡλιαστής) judiciorum studiosus , Ar.

φίλημα, ατος , τό , (φιλέω) osculum, suavium.

φιλημάτιον , τό , Dim. a praec.

φιλήμεναι , inf. praes. Ep. p. φιλεῖν a φιλέω.

φιλημοσύνη , ἡ , (φιλέω) amor , amicitia, Theogn. 284.

Φιλήμων , ονος , ὁ , Philemon. Nomen viri , amans , amicus.

φιλήνεμος , ον , (ἄνεμος) ventosus , vento expositus.

φιλήνιος , α , ον , (ἡνία) qui habenis regitur , obsequitur ; epith. equi domiti.

φιλήνωρ, ορος, ὁ , ἡ, Dor. φιλάνωρ , (ἀνήρ) i. q. φίλανδρος , Aesch.

φιλήρετμος , ον , (ἐρετμός) remorum, i. q. rei nauticae studiosus.

φίλησις , εως , ἡ , (φιλέω) amor , dilectio.

φιλησίμολπος , ον, (φιλέω , μολπή) amicus cantus , laetans concentibus.

φιλήσυχος , ον , (ἥσυχος) quietis studiosus ; litium osor.

φιλητέος , α , ον , amandus , adj. verb. a φιλέω.

φῑλητεύω , furor , rectius φηλητεύω. A seq.

φῑλήτης , ου , ὁ , (φιλέω) fur , fallax, impostor , rectius φηλήτης , v. Gaisf. Hes. op. 375. Jacobs A. P. p. 122.

φιλητής , οῦ , ὁ , (φιλέω) qui amat; amator , basiator.

φιλητικός , ή , όν , ad amandum propensus. 2) libenter osculans.

φιλητός , ή , όν , (φιλέω) amabilis, amore dignus.

φίλητρον , ου , τό , (φιλέω) amor. 2) i. q. φίλτρον, Näke Choeril. p. 98.

φιλήτωρ , ορος , ὁ , amator , amasius. 2) amans , sensu honesto , in fem. amica , amasia. Aeschyl.

φιλία , ας , ἡ , (φιλέω) amor , caritas , amicitia.

φιλιάζω , ineo amicitiam , fio amicus. A pr.

φιλιατρέω , medicinae studiosus sum. A seq.

φιλίατρος , ον , medicinae studiosus. (λῑ)

φιλικός , ή , όν , (φίλος) ad amicitias suscipiendas gerendasque idoneus , ad amorem faciendum aptus , amicitiae conveniens, amabilis , ad amandum propensus , amatorius.

φιλικῶς , adv. amanter , amatorie , amice. A pr.

φίλιος , ία , ιον , et φίλιος , ον , (φίλος) qui est amicorum seu foederatorum , pacatus ; de terra , urbe , gente. 2) qui non est hostis , qui in amicitia est , foederatus, amicus , carus , dilectus. Etiam Jovis epith. amicitiae praeses.

φιλιόω , f. ώσω , amicitia jungo , amicum reddo. A pr.

Φιλίππειος , ὁ , sc. χρυσοῦς vel στατήρ , nummus aureus a Philippo dictus , aequans coronatum.

Φιλιππιδόω , unde πεφιλιππιδῶσθαι , i. e. tenui corpore esse . A Φιλιππίδης , qui talis fuit , alii πεφιλιππῶσθαι , per Syncopen.

Φιλιππίζω , Philippo studeo , faveo.

Φιλιππισμός , ὁ , studium partium Philippi. A praec.

φίλιππος , ον, equorum amans seu studiosus , qui alendis et agitandis equis delectatur. 2) bellicosus. 3) Philippus , nomen viri.

φιλιπποτροφέω , (ἱπποτρόφος) equorum alendorum studiosus sum.

φιλιστορέω , cognoscendarum rerum cupidus sum , historiae studeo.

φιλίστωρ , ορος , ὁ , (ἵστωρ) doctrinae , inpr. historiae , antiquitatis studiosus.

φιλιχθυς , υος , ὁ , ἡ , (ἰχθύς) libenter pisces comedens.

φιλίων, ον, gen. ονος, compar. irreg. a φίλος, Od. 19, 351, 24, 269.

φιλίως, adv. ut decet eos, qui sunt in amicitia, more foederatorum, amice, amanter.

φιλίωσις, εως, ἡ, (φιλιόω) amicitia contracta.

φιλιωτής, οῦ, ὁ, (φιλιόω) qui amicitias contrahit.

φιλλυρία, ας, ἡ, arbor ligustro similis.

φιλοβάκχος, ον, (Βάκχος) Baccho deditus.

φιλοβάρβαρος, ον, barbaros amans. 2) barbariem amans et osor elegantiae.

φιλοβάρβιτος, ον, amans lyram, cantans lyra.

φιλοβασιλεύς, έως, ὁ, regis amans.

φιλοβασίλειος, ον, regiae potestatis amans.

φιλόβιβλος, ον, studiosus emendorum librorum, qui libros multos emit.

φιλόβορος, ον, (βορά) vorax.

φιλόβοτρυς, υος, ὁ, ἡ, amans uvas.

φιλοβούπαις, παιδος, ὁ, ἡ, (βούπαις) pueros amans adultos.

φιλόβρως, ωτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) i. q. φιλόβορος.

φιλογāθής, ές, Dor. p. φιλογηθής.

φιλόγαιος, ον, (γαῖα) epith. vomeris.

φιλόγαμος, ον, nuptiarum conciliandarum studiosus, procus.

φιλογαστορίδης, ου, ὁ, et φιλογαστορίδιας, ου, ὁ, (γαστήρ) qui ventrem amat s. curat, helluo.

φιλογελωτοποιός? φιλογελωαστής, οῦ, ὁ, qui amat scurras.

φιλογέλοιος, ον, qui jocos et facetias amat, scurra.

φιλόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, risus amans, qui libenter ridet.

φιλογενναῖος, ον, gravitatis studiosus, gravis.

φιλογεωμέτρης, ου, ὁ, (γεωμετρία) geometriae sum studiosus.

φιλογεωργέω, (φιλογέωργος) agriculturae studiosus sum.

φιλογεωργία, ἡ, amor rei rusticae. A seq.

φιλογέωργος, ον, agriculturae studiosus.

φιλογηθής, ές, (γηθέω) amans hilaritatis, Aesch.

φιλόγλυκος, ον, idem quod seq. et ex eodem, Aristot.

φιλόγλυκυς, εος, ὁ, ἡ, (γλυκύς) qui dulcia amat. 2) qui dulci vino gaudet.

φιλογονία, ἡ, amor prolis, cupido prolis. A seq.

φιλόγονος, ον, amans liberorum, cupidus prolis.

φιλόγοργος, ον, (γοργός) plerumque austerus.

φιλογραμματέω, literas amo. A seq.

φιλογραμματία, ἡ, literarum amor. A seq.

φιλογράμματος, ον, (γράμματα) amans literas, literarum studiosus, doctus.

φιλογραφέω, (γραφή) pingendi studio teneor.

φιλογρήγορος, ον, (γρηγορέω) vigil.

φιλογυμνασία, ἡ, exercitationum corporis studium. (rectius scribitur φιλογυμναστία, q. v.)

φιλογυμναστέω, f. ήσω, amo exercitationem, exercitationis cupidus sum. A seq.

φιλογυμναστής, οῦ, ὁ, exercitationis amans, exercitationibus utens palaestrae et gymnasii.

φιλογυμναστία, studium palaestrae et gymnasii, h. e. exercitationum corporearum.

φιλογυμναστικός, ή, όν, idem fere quod φιλογυμναστής.

φιλογύμναστος, ον, (γυμνάζω) exercitationes corporis amans.

φιλογύναιξ, ὁ, nom. obsol. unde φιλογύναικος, ον, rel. i. q. φιλόγυνος. v. γυνή.

φιλογύναικος, ον, idem.

φιλογύναιος, ον, (γύναιον) mulierum amans, mulierosus.

φιλογύνης, ου, ὁ, (γυνή) amicus mulierum.

φιλογυνία, ἡ, amor mulierum s. erga mulieres.

φιλόγυνος, ον, (γυνή) mulierum amans, mulierosus.

φιλοδαίμων, ονος, ὁ, daemonum amans, daemonum cultor; ap. Script. Eccles.

φιλόδακρυς, υος, ὁ, ἡ, neutr. υ, item φιλοδάκρυος, ον, (δάκρυ) proclivis ad lacrimas, tristis, lacrimas large fundens.

φιλόδαφνος, ον, (δάφνη) laureatus, lauriger.

φιλοδειπνιστής, οῦ, ὁ, (δειπνίζω) qui libenter coena alios excipit.

φιλόδειπνος, ον, (δεῖπνον) coenarum seu conviviorum amans, qui libenter convivatur.

φιλοδέμνιος, ον, (δέμνιον) amans cubilis, i. e. vel conjugis, vel concubitus.

φιλόδενδρος, ον, (δένδρον) pastor, venator.

φιλοδεπαστής, οῦ, ὁ, (δέπας) convivator, conviviis, compotationibus gaudens.

φιλοδέσποινος, ον, (δέσποινα) dominae amans.

φιλοδεσποτεύομαι, (δεσποτεύω) alterius in me dominium libenter patior.

φιλοδέσποτος, ον, (δεσπότης) domini amans, i. e. qui alterius in se dominium libens patitur.

φιλοδημία, ας, ἡ, popularitas. A seq.

φιλόδημος, ον, amans populi, popularis.

φιλοδημότης, ου, ὁ, amicus populi. A praec.

φιλοδημοτικός, ή, όν, popularis status amans.

φιλοδημώδης, ες, idem quod φιλόδημος.

φιλοδήμως, adv. populariter.

φιλοδίκαιος, ον, justi amans.

φιλοδικαστής, οῦ, ὁ, (δικάζομαι) litigiosus.

φιλοδικέω, f. ήσω, (φιλόδικος) libenter in litibus versor, lites amo.

φιλοδικία, ας, ἡ, libido litigandi. A seq.

φιλόδικος, ον, (δίκη) litium amans, litigiosus.

φιλοδίτης, ου, ὁ, (ὁδίτης) viator, peregrinator.

φιλοδοξέω, f. ήσω, (φιλόδοξος) gloriae sum cupidus. 2) gloriae servio.

φιλοδοξία, ας, ἡ, gloriae cupiditas.

φιλόδοξος, ον, (δόξα) qui opiniones sectatur. 2) qui bona opinabilia sectatur. 3) gloriae cupidus, ambitiosus.

φιλοδόξως, adv. cum gloriae cupiditate, ambitiose.

φιλοδοσία, ἡ, (δίδωμι) liberalitas.

φιλόδουλος, ον, servorum amans.

φιλόδουπος, ον, strepens, multum sonans.

φιλόδρομος, ον, vagus, errans.

φιλόδροσος, ον, (δρόσος) roris amans.

φιλόδυρμος, ον, (ὀδυρμός) ejulatum amans.

φιλόδυρτος, ον, (ὀδύρομαι) lugubris, lamentabilis.

φιλοδωρέω, libenter largior, liberalis sum.

φιλοδώρημα, τό, munus, donum.

φιλοδωρία, ας, ἡ, liberalitas. A seq.

φιλόδωρος, ον, (δῶρον) munificus, liberalis.

φιλοδώρως, adv. munifice, liberaliter.

φιλόεργος, ον, vel φιλοεργός, όν, (ἔργον) laboriosus, assiduus in laborando.

φιλοζέφυρος, ον, (Ζέφυρος) Zephyri amans.

φιλοζητητής, οῦ, ὁ, discendi cupidus, disputator.

φιλοζωέω, f. ήσω, (φιλόζωος) vitae cupidus sum, vitae parco.

φιλοζωία, ας, ἡ, vitae amor, vitae conservandae studium.

φιλόζωος, ον, (ζωή) cupidus vitae, et quidem fere in partem deteriorem, de eo qui vitae conservandae cupiditate et timore mortis v. c. in acie, fugit. 2) animantium amans, vel studiosus.

φιλόθακος, ον, (θᾶκος) deses, ignavus.

φιλοθεαμοσύνη, ἡ, amor spectaculorum. A seq.

φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ἡ, (θέαμα vel θεάμων) spectaculorum amans, spectaculi cupidus. 2) visendarum rerum cupidus.

φιλοθεέω, (φιλόθεος) pius sum in deum.

φιλοθεΐα, ας, ἡ, amor dei, pietas. A seq.

φιλόθεος, ον, dei amans, pius. Pass. qui a deo amatur, deo placens et gratus.

φιλοθεότης, ἡ, pietas in deum; sed vox non bona, v. Poll. 1, 31. A pr.

φιλόθερμος, ον, calidorum seu caloris amans.

φιλοθεωρέω, spectaculis gaudeo.

φιλοθέωρος, ον, qui spectaculis gaudet. 2) visendarum rerum cupidus.

φιλοθέως, adv. (φιλόθεος) cum pietate in deum.

φιλόθηλυς, υ, (θῆλυς) feminae deditus.

φιλοθηρεία, ας, ἡ, it. φιλοθηρία, q. v. studium venandi. A seq.

φιλοθηρέω, f. ήσω, (φιλόθηρος) venationis studiosus sum, venatione delector.

φιλοθηρία, ας, ἡ, studium venandi. A seq.

φιλόθηρος, ον, (θήρα) venandi studiosus.

φιλοθόρυβος, ον, tumultum amans.

φιλοθουκυδίδης, ου, ὁ, amicus Thucydidis.

φιλοθρηνής, ές, (θρῆνος) indulgens luctui, luctuosus.

φιλόθρηνος, ον, idem.

φιλόθρησκος, ον, (θρῆσκος) caerimoniis deditus.

φιλόθυρσος, ον, Bacchi sacris initiatus, Bacchi sacra celebrans.

φιλοθύτης, ου, ὁ, rei divinae faciendae studiosus, qui studiose sacrificat.

φιλόθυτος, ον, (θύω) idem quod φιλοθύτης.

φιλοΐατρος, ον, (ἰατρός) medicos s. medicinam amans. (⏑⏑–––⏑)

φιλοίκειος, ον, benevolus erga necessarios seu propinquos.

φιλοικοδόμος, ον, (οἰκοδομή) qui aedificare amat, studiosus aedificandi.

φιλοικτος? φίλοικος, ον, idem qui φιλοίκειος. Ari-

stot. nisi sic legendum, ut vult Sylb.

φιλοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ, pronus ad misericordiam, misericors.

φιλοικτιρμόνως, adv. per misericordiam. A praec.

φίλοικτος, ον, (οἶκτος) luctum amans: misericors.

φιλοινία, ας, ἡ, amor vini. A seq.

φίλοινος, ον, (οἶνος) vini amans seu cupidus, vinosus.

φιλοιστρομανής, ές, i. q. seq. 1.

φιλοίστρος, ον, furore percitus. 2) de diis, furorem immittens.

φιλοΐστωρ, ορος, ὁ, v. φιλίστωρ.

φιλοίφης, ου, ὁ, (οἰφάω) homo libidinosus, Theocr.

φιλοκαθάριος, ον, et φιλοκάθαρος, ον, (καθαρός) munditiem amans.

φιλόκαινος, ον, novitatis amans vel studiosus.

φιλόκακος, ον, rerum malarum studiosus, rebus malis gaudens.

φιλοκακοῦργος, ον, dolosus, fraudulentus.

φιλοκακούργως, adv. dolose, fraudulenter.

φιλοκαλέω, (φιλόκαλος) pulcritudinem amo, honestati aut rebus honestis et praeclaris studeo. 2) i. q. φιλοτιμέομαι.

φιλοκαλία, ας, ἡ, studium pulcritudinis, elegantia, studium honestatis sive rerum honestarum.

φιλοκαλλωπιστής, οῦ, ὁ, (καλλωπίζω) elegantiam et munditiem affectans.

φιλόκαλος, ον, pulcritudinis studiosus. 2) honestatis seu rerum honestarum studiosus. 3) studiosus elegantiae vel munditiae, lautitiae studiosus, mundus, politus, elegans.

φιλοκάλως, adv. culte, ornate.

φιλοκάματος, ον, laboriosus.

φιλοκαμπής, ές, (κάμπτω) qui flecti solet.

φιλοκαρποφόρος, ον, (καρποφόρος) frugifer; epith. aestatis.

φιλόκενος, ον, vanus, vaniloquus.

φιλοκέρδεια, ας, ἡ, amor, cupiditas lucri. 2) avaritia. A seq.

φιλοκερδέω, (φιλοκερδής) lucrum amo, lucrum capto, avarus sum.

φιλοκερδής, ές, (κέρδος) amans seu studiosus lucri, avarus. Gl. Vet. φιλοκερδεῖς, luciones.

φιλοκερδία, v. φιλοκέρδεια.

φιλοκερδῶς, adv. (φιλοκερδής) aviditate lucri.

φιλοκέρτομος, ον, qui maledictis incessere amat, qui cavillari et deludere amat, contumeliosus.

φιλοκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ, (κηδεμών) propinquorum amans, Xen. Ag. 11, 12.

φιλοκηδής, ές, (κῆδος) affinium suorum studiosus, benignus in cognatos.

φιλόκηπος, ον, hortorum studiosus s. in hortis agens vitam.

φιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ, citharistarum amans. 2) qui cithara ludere amat.

φιλοκίνδυνος, ον, periculi adeundi cupidus, periculum facile adiens, temerarius.

φιλοκινδύνως, adv. more eorum, qui periclitari amant. (ὁ)

φιλοκισσοφόρος, ον, amans hederae gestandae, qui hederam gestat.

φιλόκλαυτος, ον, (κλαίω) qui lacrimari solet.

φιλόκνημις, ῖδος, ἡ, ocreatus. 2) armorum amans s. armatus.

φιλόκνισος, ον, (κνίζω) pruritum concitans.

φιλόκοινος, ον, amans rei publicae, civilis, communis.

φιλοκόλαξ, ακος, ὁ, ἡ, adulator. 2) adsentatorum amans.

φιλοκομπέω, f. ήσω, (φιλόκομπος) jactito et effero me.

φιλοκομπία, ας, ἡ, jactatio, ostentatio. A seq.

φιλόκομπος, ον, jactationis amans, qui sese jactare et efferre amat.

φιλόκοπρος, ον, qui stercorari debet, fimo opus habet.

φιλοκοσμέω, ornatui s. cultui deditus sum.

φιλοκοσμία, ας, ἡ, ornatus seu cultus studium. A seq.

φιλόκοσμος, ον, ornatus seu cultus amans, cultus studiosus. 2) qui amat mundum, i. e. res mundanas et terrenas.

φιλόκρημνος, ον, qui in rupibus esse, versari, nasci, pasci solet.

φιλοκρινέω, f. ήσω, (κρίνω) studiose discerno vel distinguo, accurate expendo vel examino.

φιλοκρινητικός, ή, όν, vim habens studiose discernendi vel dijudicandi. A pr.

φιλοκρόταλος, ον, (κρόταλον) crotalum amans.

φιλόκροτος, ον, (κροτέω) amans strepitum, plausum. 2) strepitum faciens, strepens plausibus.

φιλοκτέανος, ον, (κτέανον) divitiarum amans, avarus, lucri avidus.

φιλοκτεανώτατε, adv. avarissime. Superl. a praec.

φιλοκτήματος, ον, (κτῆμα) i. q. φιλοκτέανος.

φιλοκτημοσύνη, ἡ, i. q. φιλοκτησία.

φιλοκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, (κτῆμα) idem quod φιλοκτήματος et φιλοκτέανος.

φιλοκτησία, ας, ἡ, (κτῆσις) divitiarum cupiditas, avaritia.

φιλοκτίστης, ου, ὁ, studiosus aedificandi. A seq.

φιλόκτιστος, ον, (κτίζω) idem.

φιλόκυβος, ον, (κύβος) aleae studiosus.

φιλοκυδής, ές, (κῦδος) amans vel studiosus gloriae.

φιλοκυνηγέτης, ου, ὁ, venationis studiosus.

φιλοκυνηγία, ἡ, venandi studium.

φιλοκύνηγος, ον, (κυνηγός) venandi studiosus.

φιλόκυνος, ον, (κύων) qui canibus gaudet.

φιλοκύων, gen. κυνός, ὁ, ἡ, (κύων) i. q. praec.

φιλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ, bibax, vinolentus, ebriosus; ap. Athenae.

φιλόκωμος, ον, qui amat comissationes.

φιλόκωπος, ον, (κώπη) nauticae studiosus.

φιλόλαγνος, ον, (λάγνος) libidinosus.

φιλολάκων, ωνος, ὁ, ἡ, Lacedaemoniis deditus.

φιλόλαλος, ον, (λάλος) garrulus, loquax.

φιλολάμπαδος, ον, (λαμπάς) faces, lucem amans; epith. Dianae.

φιλοληΐος, ον, Ion. p. φιλολείος, (ληΐη, λεία) amans praedae, Hom. h. Merc. 335.

φιλόληπτος, ον, (λαμβάνω) lubenter accipiens.

φιλόλιθος, ον, qui gemmas amat, lapidum pretiosorum studiosus.

φιλόλιχνος, ον, gulae deditus.

φιλολογέω, f. ήσω, (φιλόλογος) libenter dissero, philosophor et dissero cum philosophis aut aliis eruditis hominibus.

φιλολογία, ας, ἡ, studium seu amor disserendi. 2) studium seu amor literarum.

φιλόλογος, ον, (λόγος) qui disserere amat. 2) qui libenter audit alios loquentes seu disserentes. 3) literarum, philosophiae studiosus. 4) literatus, doctus. – False a quibusdam scribitur φιλολόγος.

φιλολόγως, adv. more philologorum, amore literatorum.

φιλολοιδορία, ας, ἡ, dicacitas. A seq.

φιλολοίδορος, ον, dicax, maledicus, contumeliosus.

φιλολοιδόρως, adv. contumeliose.

φιλολουτρέω, f. ήσω, libenter lavo, praecupidus sum lavandi, i. e. balnei. A seq.

φιλόλουτρος, ον, (λουτρόν) qui balnea amat, balneorum avidus.

φιλόλυρος, ον, (λύρα) lyram amans.

φιλομάθεια, et θία, ας, ἡ, (φιλομαθής) discendi cupiditas.

φιλομαθέω, f. ήσω, discere cupio, discendi studio teneor.

φιλομαθής, (μανθάνω) cupidus seu studiosus discendi, doctrinae.

φιλομαθῶς, discendi cupiditate, doctrinae studio. A pr.

φιλομάλακος, ον, (μαλακός) mollitiei deditus.

φιλομαντευτής, οῦ, ὁ, (μαντεύομαι) qui omina amat, Plat. legg. 7. p. 813. D.

φιλόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) vates, eorumque artem amans.

φιλόμαστος, ον, (μαστός) lactens, sugens ubera.

φιλομαχέω, ήσω, (μάχομαι) appeto pugnam, cupide pugno. 2) ferride et incaute praelior.

φιλόμαχος, ον, (μάχη) bellicosus, ferox.

φιλόμβριος, ον, i. q. seq.

φιλόμβρος, ον, imbre multo opus habens; epith. plantarum.

φιλόμβροτος, ον, (βροτός) homines amans.

φιλομειδής, ές, poet. φιλομμειδής, ές, (μειδάω) risum amans. Hinc Subst. τὸ φιλομειδές, amor risus.

φιλομεῖραξ, ακος, ὁ, ἡ, (μεῖραξ) pueros amans, paederasta, Diog. L. 4, 40.

φιλομειρακίος, α, ον, (μειράκιον) paederasticus, deditus paederastiae.

φιλομεμφής, ές, (μέμφομαι) qui libenter conqueritur et expostulat. Superl. irr. φιλομεμφίστατος, Plut.

φιλομέριμνος, ον, (μέριμνα) curas amans.

φιλομετάβολος, ον, (μεταβολή) mutationes amans, rerum novarum studiosus.

φιλομηδής, ές, v. φιλομμειδής.

φιλομήλα, ης, ἡ, Ion. φιλομήλη, luscinia.

φιλομήλειος, α, ον, qui est lusciniae. A praec.

φιλόμηλος, ον, (μῆλον) qui pomis delectatur. ap. Athenae.

φιλόμηρος, ον, studiosus Homeri, qui libenter legit, vel imitatur Homerum.

φιλομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ) matris amans.

φιλομισέω, odio indulgeo. A seq.

φιλόμισος, ον, (μῖσος) odio indulgens.

φιλομίσως, adv. odiose. (⏑⏑––)

φιλομμειδής, ές, idem quod φιλομειδής.

φιλομμηδής, ές, poet. p. φιλομηδής, i. e. μήδεα s. genitalia amans, epith. Veneris natae ex Saturni genitalibus, Hes. Th. 200. in versu spurio.

φιλόμολπος, ον, (μολπή) amans cantum, vel carmina. 2) cantor. 3) gloriae appetens, qui amat nomen suum a multis cantari, celebrari.

φιλομουσέω, Musas amo.

φιλομουσία, ας, ἡ, Musarum, seu Musices amor, studium Musices. A seq.

φιλόμουσος, ον, (Μοῦσα) Musarum vel Musices amans. 2) qui studiorum humaniorum seu politioris literaturae amans est.

φιλομοχθηρος, ον, qui pravorum consortio delectatur. Pollux.

φιλόμοχθος, ον, laborum amans, laboriosus.

φιλομυθέω, f. ήσω, (φιλόμυθος) libenter fabulor, confabulationum seu fabularum amans sum.

φιλομυθία, ας, ἡ, fabularum studium.

φιλόμυθος, ον, confabulationum vel fabularum amans. Subst. τὸ φιλόμυθον, studium sermocinandi et confabulandi.

φιλόμυρος, ον, (μύρον) unguenta amans.

φιλόμωμος, ον, reprehensor, cavillator, φιλόψογος.

φιλονάματος, ον, (νᾶμα) humoris appetens; ep. solis, quia humores attrahere creditur. (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑)

φιλοναύτης, ου, ὁ, rei navalis studiosus.

φιλονεικέω, f. ήσω, (φιλόνεικος) rixor, contendo, altercor. 2) aemulor, aemulus sum. 3) contendo, i. e. laboro efficere, nitor.

φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, rixarum amor, jurgium, pertinacia. 2) aemulatio. 3) contentio virium in certamine. 4) certamen, pugna. A seq.

φιλόνεικος, ον, (νεῖκος) contentiosus, altercator. 2) in bonam partem, cupidus, studiosus alicujus rei, multum in re aliqua laborans.

φιλονείκως, adv. contentiose. 2) cum aemulatione. 3) certatim.

φιλόνεος, ον, qui juvenum amore tenetur, paederasta. v. φιλομεῖραξ et φιλόπαις.

φιλονικέω, (φιλόνικος) vincere, praestare cupio, contendo.

φιλονικία, ἡ, vincendi studium, v. ad Isocr. Paneg. p. 40.

φιλόνικος, ον, (νίκη) studiosus seu cupidus victoriae, ambitiose laborans in aliqua re, sc. ut aliis praestet.

φιλονοσέω, (νόσος) aegrotare soleo.

φιλονύμφιος, ἡ, nuptiis gaudens, nuptiis favens; epith. Veneris.

φιλόξεινος, ον, poet. p. φιλόξενος, Od.

φιλοξενέω, (φιλόξενος) hospites amo, hospites libenter excipio. 2) peregrinos amo, peregrinos amo mores.

φιλοξενία, ας, ἡ, hospitalitas, liberalitas in hospites.

φιλοξενίζω, liberalis sum erga hospites.

φιλόξενος, ον, hospitalis, liberalis in hospites.

φιλοξένως, adv. hospitaliter, liberaliter in hospites.

φιλοξύστονος, ον, in pl. φιλοξύστονα, verba quae acui fere solent.

φιλοοινος, ον, v. φίλοινος.

φιλοπαθής, ές, (πάθος) affectibus indulgens.

φιλοπαιγμόνως, adv. (φιλοπαίγμων) jocose, studio joci, ludendi, saltandi etc.

φιλοπαιγμοσύνη, ης, ἡ, studium jocandi, ludendi, saltandi etc. A seq.

φιλοπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ, (παίζω) amans jocos et lusus. 2) facetus, festivus.

φιλοπαίστης, ου, ὁ, (παίζω) idem.

φιλόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, amans liberorum, amans puerorum s. paederasta.

φιλοπαίσμων, ὁ, ἡ, idem quod φιλοπαίγμων, et ab eod.

φιλοπαίστης, ου, ὁ, idem et ab eod.

φιλοπάννυχος, ον, noctem vigiliis consumere solitus, epith. etiam Veneris.

φιλοπαράβολος, ον, qui alacriter se offert periculis.

φιλοπάρθενος, ον, virginum amans. 2) virginitatis studiosus.

φιλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, patriae amans. Accus. φιλόπατριν, Diod. Sard. ep. 10. Cic. ad Att. 9, 10.

φιλοπατορία, ἡ, amor patris s. erga patrem.

φιλοπατρία, ἡ, amor patriae vel patris.

φιλοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ) amans patris.

φιλοπενθής, ές, (πένθος) ad luctum proclivis.

φιλοπένταθλος, ον, proprie quinquertio esse cupiens; metaph. qui excellere in omni genere cupit.

φιλοπευθής, ές, (πεύθομαι) qui sciscitari et percontari amat, ideoque discendi cupidus est, curiosus scrutator.

φιλοπευστέω, f. ήσω, libenter audio et sciscitor, curiosus sum in sciscitando, percontor. A seq.

φιλοπεύστης, ου, ὁ, sciscitator.

φιλοπευστία, ἡ, sciscitandi studium.

φιλόπευστος, ον, idem quod φιλοπευθής.

φιλοπλακούντος, ον, (πλακοῦς) qui placentis delectatur, libenter placentis vescitur.

φιλόπλεκτος, ον, bene textus, s. plicatus, cincinnatus, amans crinium crispatorum.

φιλόπλοος, ον, contr. φιλόπλους, (πλέω) navigandi cupidus.

φιλόπλος, ον, (ὅπλον) arma amans, bellicosus.

φιλοπλούσιος, ον, i. q. φιλόπλουτος.

φιλοπλουτέω, f. ήσω, (φιλόπλουτος) ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio.

φιλοπλουτία, ας, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas. A pr.

φιλόπλουτος, ον, divitiarum amans, ditescendi studiosus.

φιλοποιέω, et ἐομαι, amicum seu benevolum reddo, concilio.

φιλοποίησις, εως, ἡ, conciliatio, reconciliatio. A pr.

φιλοποιητής, οῦ, ὁ, poetarum et poeseos amicus, Plat. rep. 10, 8. p. 607.

φιλοποιΐα, ας, ἡ, conciliatio.

φιλοποίμην, ενος, ὁ, pastorum amans, vitae pastoritiae. Exstare videtur non nisi in nom. proprio.

φιλοποίμνιος, ον, (ποίμνιον) gregis amans, gregem curans, epith. canis.

φιλοποιός, όν, (ποιέω) amicos efficiens.

φιλοπόλεμος, ον, belli amans. 2) bellicosus.

φιλόπολις, εως, Ion. ιος, ὁ, ἡ, it. gen. ιδος, Plat. de rep. 5, p. 470. D. (πόλις) civitatis amans, patriae et civitatis commodis studens, civilis.

φιλοπολίτης, ου, ὁ, amans et studiosus civium, ac saluti eorum consulens. (ῑ)

φιλοπολυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ, multum risum amans.

φιλοπονέω, f. ήσω, (φιλόπονος) laborum amans sum. 2) cum labore efficio, studiose et gnaviter aliquid facio, elaboro, elucubro, c. accus.

φιλοπονηρία, ἡ, amor improborum. A seq.

φιλοπόνηρος, ον, improborum amans.

φιλοπονία, ας, ἡ, laborum amor, studium, industria. A seq.

φιλόπονος, ον, amans laborum, gnavus, industrius. Subst. τὸ φιλόπονον, studium.

φιλοπόνως, adv. gnaviter, diligenter.

φιλόπορνος, ον, (πόρνη) scortator.

φιλοπόρφυρος, ον, (πορφύρα) qui veste purpurea utitur, delectatur.

φιλοποσία, ας, ἡ, (πόσις) amor potationis, inexhausta et inexplebilis bibendi aviditas.

φιλοποτέω, amo compotationes. A seq.

φιλοπότης, ου, ὁ, amator vini, potator, bibax.

φιλοποτία, ἡ, i. q. φιλοποσία, Lobeck. Phryn. p. 522.

φιλοπότις, ιδος, ἡ, bibula, vinosa.

φιλοπουλυγελως, ωτος, ὁ, ἡ, poet. p. φιλυπολυγ.

φιλοπραγματίας, ου, ὁ, (φιλοπράγμων) rerum alienarum curiosus.

φιλοπραγμόνως, adv. more eorum qui se libenter implicant negotiis alienis. 2) studio facessendi negotium.

φιλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, studium alienis seu variis se implicandi negotiis. 2) amor et voluntas litigandi. 3) sollertia.

φιλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, (πρᾶγμα, πράσσω) qui libenter variis negotiis se implicat, qui sibi et aliis negotia libenter facessit.

φιλοπρεπής, ές, (πρέπω) decori amans, elegans.

φιλοπρεπῶς, adv. eleganter, amice. A pr.

φιλοπροσηγορία, ας, ἡ, adfabilitas. A seq.

φιλοπροσήγορος, ον, (προσηγορία) adfabilis, comis, blandus.

φιλοπροσηγόρως, adv. salutandi studio, adfabiliter.

φιλοπροσηνής, ές, (προσηνής) qui mitis et mansuetus esse solet.

φιλοπρωτεία, ας, ἡ, amor principatus, s. primatus.

φιλοπρωτεύω, f. εύσω, (φιλόπρωτος) primatum obtinere cupio, primatum ambio, cupio esse primus, primas partes affecto.

φιλόπρωτος, ον, primatum affectans.

φιλοπτόλεμος, ον, v. φιλοπόλεμος.

φιλόπτολις, v. φιλόπολις.

φιλοπτόρθος, ον, (πτόρθος) ramos diligens.

φιλοπτωχία, ας, ἡ, amor pauperum et in pauperes liberalitas. Eccl. A seq.

φιλόπτωχος, ον, promptus ad juvandos pauperes et mendicos, Eccl.

φιλόπυρος, ον, triticum amans. in Epigr.

φιλοπυστέω, i. q. φιλοπευστέω.

φιλόπυστος, ον, idem quod φιλοπευθής.

φιλοπωριστής, οῦ, ὁ, (ὀπώρα) qui autumnales fructus decerpere et iis vesci amat.

φιλοποτέω, et φιλοπότης, ου, ὁ, i. q. φιλοποτεω, et φιλοπότης, v. Lobeck. ad

Phryn. 456.

φιλόργης, ές, (ὀργή) iracundus.

φιλόργιος, ον, (ὄργια) qui Orgia celebrare amat, s. celebrat; epith. festi diei, sollemnis, celeber.

φιλοργός, όν, i. q. φιλοργής.

φιλορήτωρ, seu φιλοῤῥήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, rhetoricos amans et studiosus.

φιλόρθιος, ον, (ὄρθιος) recta amans.

φιλοριστία, ας, ἡ, (ὁρίζω) nimia et inanis subtilitas in definiendo. Galen.

φιλορμίστειρα, ἡ, (ὁρμίζω) epith. Veneris, in portum deducens navigantes.

φιλορνιθία, ας, ἡ, avium amor. A seq.

φιλόρνις, ῖθος, ὁ, ἡ, avium amans.

φιλοῤῥήτωρ, v. φιλορήτωρ.

φιλόῤῥυθμος, ον, (ῥυθμός) numerum amans.

φιλοῤῥώθων, ὁ, ἡ, (ῥώθων) epith. cami, a loco, quem obtinet.

φιλόῤῥωξ ἄμπελος, vitis amica uvis vel acinis. in Epigr.

φιλορτυγοτροφία, coturnices alere soleo. A seq.

φιλόρτυξ, ὁ, ἡ, amans coturnices.

φιλορχήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ὀρχέομαι) saltationum amans. dub.

φιλορχηστής, οῦ, ὁ, i. q. praec.

φιλόρχηστος, ον, saltandi cupidus. dub.

φίλος, η, ον, carus, amicus, gratus, jucundus. ὁ φίλος, Subst. amicus. 2) inservit etiam pronominibus circumscribendis meus, tuus, suus; ap. Hom. et alios poetas. — Compar. et superl. a) φιλίων, ον, Od φίλιστος, ίστη, ιστον, Soph. b) φίλτερος, φίλτατος, Hom. c) φιλαίτερος, φιλαίτατος, Callim. et Theocr. d) φιλώτερος, φιλώτατος, ap. ser. (ι in arsi producitur, φίλε κασίγνητε, Il. 4, 155. 5, 359.

φιλοσαρκέω, (φιλόσαρκος) voluptatis studio tenear, carnem amo et cuticulam curo. Eccl.

φιλοσαρκία, ας, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes. 2) corporearum voluptatum studium. Eccl.

φιλόσαρκος, ον, (σάρξ) carnem amans, corporeis oblectamentis deditus. Eccl.

φιλοσίγματος, ὁ, (σίγμα) crebro usurpans literam σ.

φιλόσιτος, ον, frumenti comparandi cupidus. 2) cibi appetens.

φιλόσκαρθμος, ον, (σκαρθμός) saltationem amans.

φιλόσκιπος, ον, (σκέπη) tegmine gaudens.

φιλοσκήπων, ωνος, ὁ, ἡ, baculum vel sceptrum gestare solitus.

φιλόσκιος, ον, (σκιά) amans umbrae, umbram captans.

φιλοσκόπελος, ον, scopulos amans.

φιλόσκοπος, ον, scopum attingere solitus.

φιλοσκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, canes amans.

φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, dicacitas.

φιλοσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ, (σκῶμμα) dicteriis mordacibus gaudens, cavillator, dicax.

φιλοσκωπτέω, f. ήσω, dicax sum. A seq.

φιλοσκώπτης, ου, ὁ, (σκώπτω) dicax, urbanus.

φιλοσμάραγος, ον, tumultum amans.

φιλόσμηνος, ον, (σμῆνος) alvearia amans.

φιλοσοφέω, f. ήσω, (φιλόσοφος) sapientiam amo, sapientiae deditus sum, studium meum in doctrina et sapientia colloco, philosophiam capesso, philosophiae me dedo. 2) philosophorum more disputo, dissero seu disquiro et commentor mecum, philosophiam doceo seu profiteor. 3) universe, pro exquiro aliquid, in cogitatione et tractatione alicujus rei versor, curo, video, c. accus. apud Lys. et Isocr. 4) sapientiae et modestiae in moribus studeo. Apud Scriptt. Eccles. vitae operam do austerae et severae.

φιλοσόφημα, ατος, τό, philosophica quaestio, seu res, quam quis philosophica commentatione exquirit. A pr.

φιλοσοφία, ας, ἡ, (φιλόσοφος) philosophia, sapientiae studium. 2) secta. 3) eloquentia apud Isocr. saepe; et omnino fuit nomen omnibus disciplinis commune. 4) vita ascetica et monastica, apud Scriptores Eccles.

φιλοσοφοκλῆς, έους, ὁ, amicus Sophoclis.

φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ, quasi paederasta philosophicus, vox Comica.

φιλόσοφος, ον, (σοφός) amans seu expetens sapientiam, sapientiae studio deditus. 2) sapiens, doctus, philosophus.

φιλοσόφως, adv. philosophice, ut philosophum decet.

φιλοσπήλυγξ, υγγος, ὁ, ἡ, (σπῆλυγξ) speluncas amans, libenter in antris commorans.

φιλόσπονδος, ον, (σπονδή) libationi aptus s. servieus, v. c. vinum.

φιλόσπουδος, ον, diligens, studiosus.

φιλοστασιώτης, ου, ὁ, seditiosus.

φιλοστάφυλος, ον, uvas amans.

φιλοστεφανέω, coronarum amans sum; seu coronam adsequi contendo, coronam ambio. A seq.

φιλοστέφανος, ον, coronarum amans seu cupidus.

φιλόστονος, ον, gemebundus.

φιλοστόνως, adv. cum gemitu.

φιλοστοργέω, (φιλόστοργος) ad amandum propensus sum, sive valde amo: dicitur imprimis de amore conjugum, et eo, qui inter parentes et liberos est. 2) cupiditate generandorum liberorum ducor.

φιλοστοργία, ας, ἡ, amor vehemens quivis, tum inter parentes et liberos, conjugesque. A praec.

φιλόστοργος, ον, (στοργή) propensus ad amorem, qualis est inter parentes et liberos et conjuges.

φιλοστόργως, adv. amantissime, indulgenter.

φιλοστρατιώτης, ου, ὁ, militum amans s. militibus nimis indulgens. 2) ad rem militarem pronus.

φιλόστροφος, ον, (στροφή) mutabilis, inconstans.

φιλόσυκος, ον, (σῦκον) amans ficuum qui ficuum esu delectatur.

φιλοσύμμαχος, ον, qui amat belli socios, amans commilitonum, vel qui se libenter belli socium adjungit.

φιλοσυνήθης, ες, amans consuetudines, familiaritates.

φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu, item coitu gaudeo.

φιλοσυνουσιαστής, οῦ, ὁ, salax, coitum nimis appetens. A pr.

φιλοσύντομος, ον, brevitatis studiosus, brevis.

φιλοσωματέω, nimium sum amans corporis, nimis curo corpus.

φιλοσωματία, ἡ, nimia corporis cura. A seq.

φιλοσώματος, ον, (σῶμα) corporis nimium studiosus, qui nimis amat curare cutem suam.

φιλοσωμάτως, adv. nimia in corpus indulgentia, nimia corporis cura.

φιλοσώφρων, ονος, ὁ, ἡ, moderatus vel prudens. 2) pudicos et castos amans.

φιλοτάριον, et φιλοττάριον, τό, Dim. a φιλότης, n. 3. amicellulus, in compellatione, ὑποκοριστικῶς.

φιλοτάριχος, ὁ, salsamentorum avidus. ap. Athenae.

φιλοτεκνία, ας, ἡ, amor in liberos. A seq.

φιλότεκνος, ον, (τέκνον) amans liberorum.

φιλοτεχνέω, f. ήσω, (φιλότεχνος) artium studiosus sum. 2) artificiosae elegantiae studio teneor. 3) dissero de arte aliqua, velut ejus studiosus. 4) artificiose et callide ago.

φιλοτέχνημα, ατος, τό, opus sollers, artificiosum. A pr.

φιλοτεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, ingeniosus, artifex.

φιλοτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) artificiosus.

φιλοτέχνησις, εως, ἡ, (φιλοτεχνέω) ipsa actio sollerter aliquid efficiendi. 2) artificium, opificium.

φιλοτεχνία, ας, ἡ, artium studium vel studium elegantiae et artificii, sollertia. it. egregium artificium; ap. Diodor. Sic. 2) usus consiliorum callidorum, inventorum callidorum, doli, in efficiendo, praesertim in bello gerendo. A seq.

φιλότεχνος, ον, (τέχνη) artis aut artium studiosus, industrius, sollers.

φιλοτέχνως, adv. more eorum, qui artium sunt studiosi. 2) artificiose, ingeniose.

φιλότης, ητος, ἡ, (φίλος) amicitia, amor, benevolentia. 2) concubitus. 3) amicus, in compellationibus, ὦ φιλότης.

φιλοτησία, ας, ἡ, propinatio, invitatio ad bibendum. 2) propinatio post coenam benevolentiae ergo. A seq.

φιλοτήσιος, ον, (φιλότης) ad amicitiam pertinens, amicitiae conveniens, aptus ad conciliandam amicitiam. Subst. φιλοτήσιος, sc. κύλιξ s. κοτύλη, poculum amicitiae dictum, Theogn. 489.

φιλότησις, εως, ἡ, amicitia, dub.

φιλοτιμέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, (φιλότιμος) honoris consequendi gratia facio, ambio honorem. 2) ambitiose et magno studio conor et annitor, more nimirum eorum, qui honoris caussa toti sunt in re aliqua. 3) cum cura elaboro. 4) aemulor, aemulatione ductus contendo cum aliquo. 5) efferor, glorior, mihi placeo. 6) munificentia et liberalitate inclaresco, largior populariter. 7) simpliciter, dono, largior. 8) gaudeo aliqua re, delector.

φιλοτίμημα, ατος, τό, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi. 2) in quo aliquis sibi placet, et quo honorem aucupatur. 3) liberalitas, facinus liberale. 4) ornamentum, magnificentia. (⏑ ⏑ – – ⏑) A. pr.

φιλοτιμία, ας, ἡ, honoris seu honorum studium, ambitio. 2) aemulatio, aemula virtus et contentio animi ad certamen excitati. 3) studium, contentio. 4) erogatio publice facta, largitio, munificentia,

velut in ludis, unde φιλοτιμίαι, ludi. 5) liberalitas. A seq.

φιλότιμος, ον, (τιμή) honoris seu honorum cupidus seu studiosus, ambitiosus, qui ad rem aliquam contendit, ut ex eo honorem sibi parere nititur. 2) studiosus simpl. 3) generosus, magnificus, ambitiosus, munerarius, liberalis

φιλοτίμως, adv. studio honoris, nimio honoris studio, ambitiose, sollicite, comiter, enixe, certatim. Comp. φιλοτιμοτέρως. (⏑⏑--)

φιλότμητος, ον, epith. diei, qua circumcisio fit apud Judaeos, h. e. octavi sollemnis destinati circumcisioni. Nonn.

φιλοτοιούτος, ου, ὁ, rei alicujus valde studiosus, Aristot.

φιλοτραγήμων, ὁ, ἡ, (τράγημα) bellaria amans, libenter edens.

φιλοτράπεζος, ὁ, ἡ, (τράπεζα) parasitus, scurra.

φιλοτροφέω, f. ήσω, libenter alo, multos alo. A seq.

φιλότροφος, ον, (τρέφω) almus, beneficus, epith. deorum. 2) (τροφή) alimenta amans.

φιλότρωξ, ωγος, ὁ, ἡ, (τρώγω) libenter manducans.

φιλοττάριον, τό, poet. p. φιλοτάριον, Ar. Eccl. 891.

φιλοτύραννος, ου, ὁ, ἡ, fautor, sectator tyrannorum vel tyrannidis. 2) tyrannidis amans s. cupidus.

φιλοτωθαστής, ου, (τωθάζω) deridere solitus, dicax, Hippocr.

φιλόϋπνος, ον, i. q. φίλυπνος.

φιλοφαίαξ, ακος, ὁ, ἡ, Phaeacas amans.

φιλόφθογγος, ον, clamosus, vocalis, latrator.

φιλόφθονος, ον, invidus.

φιλοφιλία, ας, ἡ, amor et studium erga amicos. A seq.

φιλόφιλος, ον, amicorum studiosus.

φιλοφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, lyrae amans; epith. cantus, sc. cui lyra accinit.

φιλοφρονέομαι, f. ήσομαι, (φιλόφρων) comitate prosequor et humanitate, amanter complector, excipio, ut amicum tracto.

φιλοφρόνημα, τό, factum benigne, beneficium, humanitas. A pr.

φιλοφρόνησις, εως, ἡ, comitas, benevolentia. Ab eodem.

φιλοφρονητικός, ή, όν, comis, blandus. Ab eod.

φιλοφροσύνη, ης, ἡ, benevolentia, comitas, liberalitas. 2) amicitia, familiaritas. Ab eod.

φιλοφρόνως, adv. benevolo animo, benevole, comiter, amanter, amice. Comp. φιλοφρονεστέρως. Ab eod.

φιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φρήν) cui mens est benevola erga quempiam, benevolus, comis, benignus, humanus.

φιλόφωνος, ον, (φωνή) loquax, garrulus.

φιλόχλαινος, ον, (χλαῖνα) proprie laena, veste pingui utens: cupidus laenae, appetens laenam s. vestem quamcunque.

φιλόχλος, ον, amans vulgi, popularis

φιλοχορευτής, οῦ, ὁ, choreas ducendi studiosus; epith. Bacchi.

φιλόχορος, ον, chori seu chorearum amans.

φιλοχρηματέω, f. ήσω, (φιλοχρήματος) pecuniae avidus sum.

φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniae cupiditas, avaritia. Ab eod.

φιλοχρηματιστής, οῦ, ὁ, pecuniae comparandae cupidus, s. studiosus.

φιλοχρηματιστικῶς, adv. studio comparandarum divitiarum. A pr.

φιλοχρήματος, ον, (χρήματα) cupidus pecuniae, avarus.

φιλοχρημάτως, adv. cupiditate pecuniae, avare.

φιλοχρημονέω, f. ήσω, (φιλοχρήμων) pecuniae avidus seu avarus sum

φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, pecuniae cupiditas, avaritia. Ab eod.

φιλοχρήμων, ονος, ὁ, ἡ, (χρήματα) cupidus pecuniae.

φιλόχρηστος, ον, amans honorum. 2) honesti studiosus, benignus, aequus.

φιλόχριστος, ον, amans et studiosus Christi.

φιλόχρονος, ον, proprie amans temporis, cunctator. φιλόχρονος ἔνστασις, cavillatio studiose tempus captans, ap. Gregor. Naz.

φιλοχρυσία, ας, ἡ, studium auri habendi

φιλόχρυσος, ον, auri amans, auro inhians.

φιλοχωρέω, f. ήσω, (φιλόχωρος) libenter in loco aliquo versor et habito, loci alicujus amore captus sum v. χωροφιλέω. 2) versor, habito.

φιλοχωρία, ας, ἡ, amor loci, quum quis libenter in aliquo loco commoratur. A praec.

φιλόχωρος, ον, qui locum amat, qui aliquo in loco versatur.

φιλοψευδεία, ας, ἡ, (φιλοψευδής) studium mentiendi.

φιλοψευδία, ἡ, idem.

φιλοψευδής, ές, (ψεῦδος) mendaciorum amans, libenter mentiens, fingens.

φιλοψεύστης, ου, ὁ, amans mendacia, mendax

φιλοψία, ας, ἡ, (φίλοψος) opsoniorum cupido, s. appetitus.

φιλοψογέω, reprehendendi studio teneor.

φιλόψογος, ον, reprehendere amans.

φιλοψόγως, adv. reprehendendi studio s. libidine.

φίλοψος, ον, (ὄψον) opsoniorum amans.

φιλόψοφος, ον, garrulus, jactator.

φιλοψυχέω, f. ήσω, (φιλόψυχος) nimium amo animulam meam, vitae turpiter et ignave parco.

φιλοψυχητέον, cum σό, non nimium amanda est vita A pr.

φιλοψυχία, ας, ἡ, nimius vitae amor. A seq.

φιλόψυχος, ον, (ψυχή) qs. animae amans; nimium vitae cupidus, nimium timens, ne vita privetur, timidus. 2) qui vitam tuetur.

φιλόψυχρος, ον, qui frigida amat, frigoris cupidus, amans frigidi.

φιλοψύχως, adv. (φιλόψυχος) nimio vitae amore, nimis vitae parcendo. (ῡ)

φιλτάτιον, ου, τό, amiculus; in compellatione. Dim. a seq.

φίλτατος, η, ον, (φίλος) carissimus; sodes, sc. in compellatione.

φίλτρον, ου, τό, (φιλέω) amoris illecebra, amatorium poculum 2) res amicitias, seu amores, benevolentiam concilians.

φιλτροποιός, όν, philtra conficiens, veneficus.

φίλυβρις, ὁ, ἡ, (ὕβρις) contumeliosus, insolens.

φιλυβριστής, ου, ὁ, i. q. praec.

φιλυγιής, ές, bonae valetudinis studiosus.

φιλυδρίας, ου, ὁ, idem quod φίλυδρος, et ex eod.

φιλυδρέω, aquam, loca irrigua amo. A praec.

φίλυδρος, ον, (ὕδωρ) aquae amans, gaudens aquis

φιλυδρηλός, όν, idem.

φιλύκη, ἡ, philyca, arbor semper virens; ap. Theophrast.

φίλυμνος, ον, amans hymnos, cantum, studiosus canendi, musicus.

φιλυπήκοος, ον, obsequiosus, facile obediens.

φίλυπνος, ον, amans somni, somnolentus.

φιλυπόδοχης, ον, (ὑποδοχή) qui saepe, benigne convivatur.

φιλυπόστροφος, ον, (ὑποστρέφω) redire solitus, facile rediens.

φιλυποστροφώδης, ες, (ὑποστροφή) idem.

φιλυποψία, ας, ἡ, (ὕποψις) natura ad suspicandum propensa.

φιλύρα, ας, ἡ, tilia, arbor. 2) ejusdem arboris bractea, i. e. tenuior membrana inter lignum et extimum corticem latitans.

φιλύρινος, ίνη, ινον, tiliaceus. A pr.

φιλύρεος, έα, εον, idem et ab eod.

φιλῳδός, οῦ, ὁ, (ᾠδή) studiosus cantus, cantor, musicus.

φίλως, adv. (φίλος) libenter.

φίλωψ, ωπος, ὁ, ἡ, qui amico vultu est, amicus.

φιμός, οῦ, ὁ, camus, capistrum. 2) fiscella. 3) pyrgus in ludo aleatorio, turricula in qua concutiuntur tesserae, aut tali. (Imo: pyrgus infundibuli vel coli speciem repraesentabat, per quod tali concussi in ψηφοβόλον, i. e. fritillo, jaciebantur in alveolum) Reperitur et φιμόν in neutr.

φιμόω, f. ώσω, camo obligo aut adstringo, capistro, obturo, coarcto, constringo, os occludo, compesco. metaph. ad silentium adigo. φιμοῦμαι, obmutesco. A pr.

φιμώδης, ες, (φιμός) cami seu fiscellae formam habens. 2) cami usum praebens. 3) constringens.

φίμωσις, εως, ἡ, (φιμόω) obligatio, quae fit camo. 2) coarctatio, s. constrictio quaelibet. (--⏑)

φίμωτρον, τό, capistrum. (--⏑)

φίν, Dor. p. σφίν.

φίνις, ὁ, i. q. φήνη, ossifragus, genus aquilarum, Dioscor.

φίντερος, -τατος, Dor. p. φίλτερος, -τατος, Epicharm.

φίντις, ὁ, auriga. 2) animus, qs. corporis auriga et rector. Vox Dorica.

φίξ, ικός, ἡ, Boeot. pro σφίγξ.

φιτρός, οῦ, ὁ, stipes, truncus. 2) caulis. 3) fax. Reperitur et neutrum.

φίττα, adv. accelerandi. Ab et pro σίττα.

φιττάκια, τά, Aeol. p. ψιττάκια

φῖτυ, τό, poet. p. φίτυμα, Ar. Pac. 1164. Eupol. ap. Schol. Plat. p. 211.

φίτυμα, τό, (φιτύω) germen, stirps, proles, soboles, filius, Aesch. Ag. 1292. (--⏑)

φιτυποιμήν, ένος, ὁ, poet. p. φυτοκόμος, hortulanus, Aesch.

φῖτυς, υος, ὁ, pater, genitor.

φιτύω, f. ύσω, (φῖτυ) sero, planto. 2)

genero, gigno.

φλαδιάω, (φλάω) contundendo, subigendo mollio; unde subigo.

φλάζω, stulte et non articulate loquor. 2) ferveo.

φλαμέντως, ου, ὁ, flamen, vox Latin., Appian.

φλανύσσω, Doric. p. φληνύσσω, garrio, ineptio, deliro.

φλάσις, εως, ἡ, Ion. pro θλάσις, fractura.

φλάσμα, τό, pro θλάσμα, (φλάω pro θλάω) quod confractum, contusum est, contusio.

φλασμός, οῦ, ὁ, (φλάζω) fastus.

φλαστός, ἡ, όν, (φλάω) qui contundi seu conteri potest.

φλαυρίζω, f. ίσω, idem quod φαυλίζω. A seq.

φλαῦρος, ρα, ρον, idem quod φαῦλος, et ab eo. (vel dicitur Attice pro φλύαρος, nugatorius, ineptus; auctore Eustathio.)

φλαύρως, adv. pro φαύλως.

φλάω, contundo, contero, frango, rumpo. 2) subigo, tero. Unde 3) contundendo, vel subigendo mollio. 4) masturbo. 5) voro, avide comedo. Est autem a θλάω.

φλεβάζω, (φλέψ) scaturio tanquam e vena.

φλεβικός, ἡ, όν, ad venas pertinens, qui venarum est.

φλέβιον, ου, τό, venula. Dim. a φλέψ.

φλεβονευρώδης, ες, (φλέψ, νευρώδης) quasi veninerveus.

φλεβοῤῥαγία, ας, ἡ, (ῥήγνυμι) venae ruptio.

φλεβοτομέω, (φλεβοτόμος) venam seco. φλεβοτομοῦμαι, sanguinem.

φλεβοτομία, ας, ἡ, venae sectio, venae incisio. A seq.

φλεβοτόμος, ον, (τέμνω) venam incidens. Hinc Subst. τὸ φλεβοτόμον, ου, scalpellum, seu instrumentum, quo vena inciditur.

φλεβώδης, ες, (φλέψ) venosus, venis abundans.

φλεγέθω, (φλέγω) uro, incendo, comburo.

φλεγυρός, ά, όν, ruber, flammae modo.

φλέγμα, ατος, τό, (φλέγω) inflammatio, ardor, incendium. 2) pituita.

φλεγμαίνω, ardeo, aestuo, exaestuo, effervesco. 2) intumesco, tumeo, suppuro. 3) factum, crimen dicitur φλεγμαῖνον, quod adhuc fervet, h. e. in recenti sermone et odio versatur. item, cujus dolor recens est. A pr.

φλεγμαῖος, αία, αῖον, (φλέγμα) inflatus.

φλέγμανσις, εως, ἡ, idem quod seq. et ab eod.

φλεγμασία, ας, ἡ, (φλεγμαίνω) inflammatio, aestus, ardor.

φλεγματίας, Ion. φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus, qui bilioso opponitur.

φλεγματικός, ἡ, όν, abundans pituita.

φλεγματοειδής, ές, (εἶδος) idem.

φλεγματόεις, όεσσα, όεν, idem.

φλεγματώδης, ες, inflatus, inflammatus, suppuratus. 2) pituitosus.

φλεγμονή, ῆς, ἡ, (φλέγω) inflammatio, suppuratio, tumor, furunculus.

φλεγμονώδης, ες, inflammationem habens, cum inflammatione conjunctus. A pr.

φλεγύας, ου, ὁ, (φλέγω) aquila.

φλεγυρός, ρά, ρόν, (φλέγω) ignitus, ardens. 2) splendens. 3) injuriosus, damnosus

φλέγω, f. ξω, uro, cremo, incendo, inflammo. 2) amore mei incendo. 3) illustro, illumino. 4) fulgeo. φλέγομαι, ardeo, ardesco, flagro.

φληδονεία, ας, ἡ, nugacitas, ineptiae, importuna loquacitas. A seq.

φληδονεύω, et νέω, (φληδών) nugor, garrio. v. φληδάω.

φληδονώδης, ες, nugax, garrulus. A seq.

φλήδων, ονος, vel φληδών, ῶνος, ὁ, (φλέω) homo ineptus, nugax.

φλέξις, εως, ἡ, (φλέγω) incensio, incendium.

φλέψ, εβός, ἡ, vena 1) animalis, 2) aquarum et similium.

φλέω, idem quod φλύω, plenus seu refertus sum, redundo, etiam bonis rebus. 2) ebullio, effervesco. 3) erumpo. 4) nugor. (φλέω, φλεύω, φλίω et φλύω, unum idemque verbum est.)

φλέως, ω, ἡ, papyrus, planta aquatica spinis carens. A pr.

φληδάω, f. ήσω, (φλέω) nugor. Hesych.

φληναφάω, f. ήσω, (φλήναφος) nugor.

φληναφεύω, idem.

φληναφέω, idem.

φληνάφημα, τό, idem quod seq. A pr.

φλήναφος, ὁ, (φληναφάω) nugae.

φλήναφος, ον, nugatorius, nugax, nugator, nugatrix, stultiloquus.

φληναφώδης, ες, idem quod praec.

φληνιάω, f. ήσω, (φλέω) nugor.

φληνύω, f. ύσω, idem et ab eod.

φλιά, ᾶς, ἡ, portae antepagmentum, antae: vestibulum, limen. Hinc et φλιαί, valvarum postes: item, ligna directa et transverso depacta, et scalarum firmamenta, quae gradus transversarios, per quos ascenditur, utrinque compingunt.

φλίβω, premo, comprimo, Aeol. pro θλίβω.

φλιδάω, et φλιδιάω, putresco, putrefio. 2) rumpor, laceror, lanior. 3) rugas contraho. v. φλυδάω.

φλιδόνες, ων, αἱ, rugae et sinus vestium. A praec.

φλίψις, ἡ, Aeol. pro θλίψις, ubi v.

φλόγεος, έα, εον, (φλόξ) flammeus. 2) splendidus, fulgidus.

φλογερός, ρά, ρόν, idem et ab eod.

φλογητός, οῦ, ὁ, (φλόξ) ardor.

φλογιάω, (φλόξ) inflammor.

φλογίδιον, ου, τό, parvum frustum carnis assae. Dim. a φλογίς.

φλογίζω, f. ίσω, (φλόξ) ardeo. 2) ustulo, inflammo, incendo.

φλόγινος, ίνη, ινον, flammeus.

φλόγιον, ου, τό, flammula. Dim. a φλόξ.

φλογίς, ίδος, ἡ, caro assa.

φλογισμός, οῦ, ὁ, (φλογίζω) ustulatio.

φλογιστός, ἡ, όν, ustulatus. 2) inflammabilis.

φλογμός, οῦ, ὁ, ardor, aestus, flamma, incendium. 2) fulgur.

φλογμοτύραννος, ὁ, (τύραννος) dominans flammarum.

φλογογενής, ές, (φλόξ, γένος) e flammis ortus s. natus, flammigena.

φλογοειδής, ές, (εἶδος) flammae similis. 2) flammeus, ignitus.

φλογόεις, όεσσα, όεν, (φλόξ) flammeus, flagrans, ardens.

φλογόλευκος, ον, e rubro albicans.

φλογοφαῖος, α, ον, colore ex flammeo et fusco.

φλογόω, f. ώσω, inflammo, incendo, φλογοῦσθαι, flammescere.

φλογώδης, ες, ardens, fervens. 2) flammeus et incensus.

φλόγωμα, ατος, τό, (φλογόω) ustulati panis quasi pustula.

φλογωπός, όν, (φλόξ, ὤψ) rutilus, splendens.

φλόγωσις, εως, ἡ, (φλογόω) inflammatio.

φλοιά, Ion. φλοιή, ἡ, pro φλιά, ap. Apollon. Rhod. ubi tamen alii φλιῇ. 2) Proserpina ap. Lacedaemonios.

φλοιάριον, ου, τό, parvus cortex. Dim. a φλοιός.

φλοιδέω, f. ήσω, ambureo.

φλοΐζω, f. ίσω, (φλόος) decortico.

φλόϊνος, η, ον, (φλόος) e cortice factus.

φλοιοβαρής, ές, (βαρύς) levis.

φλοιοῤῥαγία, ας, ἡ, corticis ruptio. A seq.

φλοιοῤῥαγής, ές, corticem habens diruptum; (quod est ex φλοιός et ῥήγνυμι.)

φλοιός, οῦ, ὁ, (φλόος) cortex, stirps, suber.

φλοῖσβος, ου, ὁ, sonitus, quem aqua edit, praesertim, quum fluctus excitantur. 2) murmur, tumultus, strepitus.

φλοϊσμός, οῦ, ὁ, (φλοΐζω) decorticatio.

φλοϊστικός, ἡ, όν, ad decorticandum aptus. Subst. ἡ φλοϊστική, sc. τέχνη, ars corbes et vasa conficiendi ex corticibus.

φλοίω, (φλέω) turgeo, tumeo.

φλοιώδης, ες, (φλοιός) cortici similis, corticosus. 2) futilis, vilis, vanus.

φλομίς, ίδος, ἡ, verbasculum. Dim. a seq.

φλόμος, et φλῶμος, ου, ἡ, verbascum, herba.

φλονίς, ίδος, ἡ, squama, Hesych.

φλονῖτις, ἡ, phlonitis; herba quae et ὄνοσμα dicitur.

φλόξ, ογός, ἡ, (φλέγω) flamma.

φλόος, φλοῦς, ου, ὁ, acc. sing. irreg. φλόα, Nic. (φλοιός) cortex: scirpus. 2) teges, storea, stragulum ex ulva vel scirpo, aut sparto vel junco. cf. φλοιός.

φλοῦς, ὁ, Ion. p. φλέως, ulva, juncus. Hdt.

φλυάκιον, ου, τό, pustula. Dim. a φλύαξ.

φλυακογραφέω, nugas scribo.

φλυακογραφία, ἡ, nugarum scriptio.

φλυακογράφος, ὁ, (φλύαξ, γράφω) nugarum scriptor.

φλύαξ, ακος, ὁ, Dor. p. φλύαρος, (φλύω) nugae. 2) nugator, scurra, garrulus.

φλυαρέω, f. ήσω, (φλύαρος) nugor, garrio, blatero.

φλυάρημα, τό, dictum nugatorium, s. sermo nugatorius, ineptus, impudens. A praec. (⏑–⏑⏑)

φλυαρία, ας, ἡ, nugae, garrulitas, verbositas. φλυαρίαι, argutiae.

φλυαρολογέω, f. ήσω, (φλυαρολόγος) nugas loquor.

φλυαρολογία, ας, ἡ, sermo nugatorius, garrulitas, argutiae.

φλυαρολόγος, ου, (λέγω) qui nugas loquitur, nugator.

φλύαρος, ον, Ion. φλύηρος, (φλύω) nugatorius, ineptus, vanus, futilis, nugax, garrulus, stultiloquus. Subst. ὁ φλύαρος, nugae, argutiae.

φλυαρώδης, ες, nugatorius, nugax. A

praec.

φλυδαρός, ρά, ρόν, humidus. A seq.

φλυδάω, (φλύω. φλέω) i. q. πλαδάω, humesco, humore affluo, flacceseo.

φλυζάκιον, τό, (φλύζω) bulla, pustula in modum bullae.

φλυζογράφος, ον, i. q. φλυακογράφος.

φλύζω, f. ξω. poet. p. φλύω, Nic.

φλύηρος, φλυηρέω, Ion. p. φλύαρος, φλυαρέω.

φλύκταινα, ης, ἡ, (φλύσσω) pullula, papula, pr. ab igni in subcineritiis panibus excitata.

φλυκταινίδιον, ου, τό, parva pustula. Dimin. a praec.

φλυκταινοειδής, ές, (εἶδος) pustulatus, pustulae formam habens.

φλυκταινόομαι, οῦμαι, in pustulas erumpo. A praec.

φλυκταίνωσις, ἡ, eruptio pustularum. A praec.

φλυκτίς, ίδος, ἡ, (φλύω) pustula, tumor.

φλύος, τό, nugae, Archil.

φλύσις, εως, ἡ, eruptio in cute e redundantia humoris. A seq.

φλύω, f. ύσω, ferveo, bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido. 2) evomo. 3) nugas loquor, garrio. (υ natura longum corripitur in praes. et impf. Il. 21, 361, nec non in aor. Mel. 119, 4. Dioscor. 23, 6.)

φοβερίζω, (φοβερός) terreo.

φοβερισμός, οῦ, ὁ, (φοβερίζω) terror.

φοβερός, ρά, ρόν, (φόβος) terribilis, formidolosus, tremendus, horrendus. 2) timidus; ap. Xenoph.

φοβερότης, ητος, ἡ, timor, terror. A praec.

φοβερωπός, όν, et φοβερώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (φοβερός, ὤψ) terribilis specie.

φοβερῶς, adv. (φοβερός) metum incutiendo, formidabiliter.

φοβεσιστράτη, ἡ, quae exercitus terret, epith. Minervae, Ar.

φοβεσίστρατος, ον, (φοβέω, στρατός) exercitum terrens, Hes.

φοβέω, f. ήσω, timorem injicio, terreo; in fugam verto, τινά, Il. Xen. — Pass. φοβέομαι, f. φοβηθήσομαι, sed etiam forma media φοβήσομαι, Xen. Cyr. 1, 4, 19. 6, 7, 15. aor. ἐφοβήθην, pf. πεφόβημαι, terreor, in fugam vertor, ὑπό τινος, Hom. plerumque timeo, metuo, formido, paveo, expavesco. φοβεῖσθαί τινα, timere aliquem. φοβεῖσθαι περί τινος, timere ob aliquid. φοβοῦμαι μή, seq. conj. vereor ne. φοβοῦμαι ποιεῖν τι, vereor, dubito, non audeo aliquid facere. φοβεῖσθαι πρός τι, horrere aliquam rem, Soph. Tr. 1211. Nota. Aor. ἐφοβησάμην nusquam exstat.

φόβη, ης, ἡ, (φοβέω) juba, de equo et leone. Sophocl. 2) coma, de hominibus et plantis. Sophocl. Eurip. et Nicand.

φόβημα, τό, (φοβέω) terror, terriculamentum, Soph. O. C. 699.

φοβητής, οῦ, ὁ, (φοβέω) qui terret.

φοβητικός, ή, όν, meticulosus.

φόβητρον, ου, τό, quod metum incutit, seu incutere potest, terriculum, terriculamentum.

φοβόδιψος, ον, (δίψα) i. q. ὑδροφόβας.

φόβος, ὁ, (φέβομαι) timor, metus, formido; fuga. Ap. LXX. est etiam pietas.

φοιβάζω, f. άσω, (φοῖβος) expurgo, vero. 2) (Φοῖβος) Phoebi numine afflatus vaticinans dico, vaticinor. it. numine afflo, Longin.

φοιβαίνω, idem et ab eod.

φοιβάς, άδος, ἡ, Phoebas, fatidica, vaticinatrix, utpote Phoebi numine afflata.

φοιβαστική, ῆς, ἡ, (φοιβάζω) vates, fatidica. Propr. femin. a seq.

φοιβαστικός, ή, όν, vaticinus.

φοιβάστρια, ἡ, fem. a φοιβαστής, fatidica.

φοιβάω, (φοῖβος) lustro, purgo. 2) splendidum reddo.

Φοιβεῖος, α, ον, Ion Φοιβήϊος, Phoebeus, ad Phoebum pertinens.

φοιβητεύω, idem quod φοιβάζω, vel φοιβάω. A φοιβάω, φοιβήτρια, ἡ, antistita templi, fatidica. A seq.

φοιβήτωρ, ορος, ὁ, (φοιβάω) fatidicus, vates.

φοιβόληπτος, ον, (Φοῖβος, ληπτός) a Phoebo afflatus, Phoebi numine correptus, fatidicus.

φοῖβος, η, ον, purus, impollutus, castus, ἡλίου φοίβη φλόξ, Aesch. Pr. 22. Hinc Φοῖβος, ὁ, epith. Apollinis, Phoebus.

φοίνη, ἡ, Aeol. et Lacon. p. θοίνη.

φοινήεις, ήεσσα, ῆεν, (φοινός) puniceus, purpureus.

φοίνιγμα, τό, (φοινίσσω) quod rubri coloris est.

φοινιγμός, ὁ, (φοινίσσω) i. q. τό φοινίσσειν, qu. rubefactio.

φοινικάνθεμος, ον, (φοῖνιξ, ἄνθεμον) flores purpureos efferens s. habens, epith. veris.

φοινικάω, (φοῖνιξ) rubefacio. Gl. Vet.

φοινίκειος, ον, puniceus. 2) palmeus, e palma factus. (ῑ)

φοινικέλικτος, ον, et λίκτης, ου, fraudulentus, dolosus. (E φοῖνιξ et ἑλίσσω. Nam Poeni pro vafris et σκολιοῖς habebantur.)

φοινίκεος, έα, εον, contr. φοινικοῦς, ῆ, οῦν, (φοῖνιξ) puniceus, purpureus. 2) e palmae fructu factus.

Φοινίκη, ης, ἡ, Phoenice. (ῑ)

φοινικήϊος, ΐη, ιον, Ion. p. φοινίκεος.

φοινικίς, ίδος, ἡ, punica, it. vestis punicei coloris.

Φοινικίας, ου, ὁ, Phoenicias, ventus a Phoenice flans, euronotus, thrasciae oppositus.

Φοινικίζω, f. ίσω, Phoenicas imitor, aut aemulor. 2) ad puniceum colorem vergo, purpurasco. 3) tingo purpura.

φοινικικός, ή, όν, Phoenicius, Punicus.

φοινίκινος, ίνη, ινον, puniceus aut rutilus. 2) palmeus, e palmulis confectus. (‒ ‒ ⏑ ⏑)

φοινίκιος, ία, ιον, puniceus, palmeus. (‒ ‒ ⏑ ⏑)

φοινικιοῦς, ῆ, οῦν, i. q. φοινίκιος, Ar. Av. 272. v. Buttm. gramm. plen. I. p. 249.

φοινικίς, ίδος, ἡ, vestis punicei coloris, puniceus amictus, purpurea vestis, (ob coloris adfinitatem), pannus puniceus, paludamentum.

φοινικιστής, οῦ, ὁ, (φοινικίζω) purpurae tinctor, vel purpuratus, (melius puniceea veste indutus.) ap. Xenoph. Voc. dubiae significationis.

Φοινικιστί, adv. Punice. (‒ ‒ ‒ ⏑)

φοινικοβάλανος, ου, ὁ, fructus palmae Aegyptiacae.

φοινικόβαπτος, ον, colore puniceo tinctus.

φοινικοβατέω, (βαίνω) palmas scando.

φοινικοβαφής, ές, (βαφή) idem quod φοινικόβαπτος.

Φοινικογενής, ές, (Φοῖνιξ, γένος) e Phoenice ortus.

φοινικοδάκτυλος, ον, digitos purpureos, i. e. pulcros habens, pulcer: de femina.

φοινικόεις, όεσσα, όεν, (φοῖνιξ) puniceus.

φοινικόκροκος, ον, (κρόκη) puniceam tramam habens.

φοινικόλοφος, ον, (λόφος) rubram cristam habens.

φοινικοπάρειος, ον, (παρειά) puniceas habens genas, i. e. pulcras, pulcra.

φοινικοπάρῃος, ον, Ion. pro φοινικοπάρειος.

φοινικοπάρυφος, ον, (πάρυφος) puniceo limbo praetextam vestem gerens, praetextatus.

φοινικόπεδος, ον, (πέδον) solum habens puniceum seu rubrum.

φοινικόπεζα, ης, ἡ, purpureos pedes habens i. e. pulcros, pulcra.

φοινικόπτερος, ον, (πτερόν) rubras alas seu pinnas habens: genus avis.

φοινικοροδίαι, ῶν, αἱ, (ῥόδον) punicea rosaria.

φοινικορόϋγχος, ον, (ῥύγχος) qui est rostro puniceo, nempe a sanguine, ut leo, lacerato animali. 2) de homine foret, purpurea labia, purpureum os habens, i. e. pulcrum.

φοινικός, ή, όν, i. q. φοινίκεος, dub. l. Xen. Ag. 2, 7.

φοινικοσκελής, ές, (σκέλος) qui est puniceis, i. e. pulcris cruribus.

φοινικοστερόπης, Dor. πας, ὁ, (στεροπή) fulminator, pr. rubra fulmina mittens.

Φοινικόστολος, ον, (στέλλω) Phoenicum more instructus vel armatus: a Phoenicibus missus, ἔγχεα, Pind.

φοινικότροφος, ον, (φοῖνιξ, τρέφω) palmos alens, palmifer.

φοινίκουρος, ου, ὁ, avis quaedam solitaria, a quibusdam Silvio vocata. (Ex eod. et οὐρά, quia cauda punicea praedita est.) (ῑ)

φοινικοῦς, ῆ, οῦν, puniceus, Xen.

φοινικοφαής, ές, (φάος) purpureus, puniceus adspectu.

φοινικόφυτον, ου, τό, palmetum. A seq.

φοινικόφυτος, ον, (φύω) palmis consitus.

φοινικών, ῶνος, ὁ, palmetum. A seq.

φοῖνιξ, ικος, ὁ, palma, arbor. 2) palmae ramus, vel fructus, palmula, i. e. palmae fructus. 3) herba quaedam, spicam ferens lolio similem et ad palmulae maturae colorem accedentem. 4) avis quaedam Phoenix dicta, a puniceo pennarum colore. 5) color ruber seu puniceus, qualis est palmulae. 6) instrumentum musicum a Phoenicibus inventum. 7) collyrium, tollendis oculorum asperitatibus efficax. 8) Phoenix, e Phoenice oriundus, Punicus. Sed Adj. ὁ καὶ ἡ, ruber, ad rubrum colorem accedens. rutilus.

φοίνιξις, εως, ἡ, (φοινίσσω) rubefactio, rubor.

φοίνιος, ία, ιον, vel -ος, ον, (φοινός) ruber, αἷμα, Od. 18, 97. 2) caede contaminatus, cruentus, crudelis, homicida.

φοίνισσα, ἡ, fem. a φοῖνιξ, ὁ, ἡ, rubra,

rutilis, purpurea, Pind.

Φοίνισσα, ἡ, fem. e Φοίνιξ, ὁ, Phoenissa, e Phoenice oriunda, Od. 15, 417.

φοινίσσω, f. ξω, (φοινός) rubefacio, sanguine inficio, cruento, purpureo aut etiam puniceo colore inficio.

φοινός, ἡ, όν, (φόνος) cruentus, cruentatus. v. δαφοινός.

φοινός, ὁ, i. q. φόνος, Nic.

φοινώδης, ες, cruentae speciei.

φοιταλέος, ον, vel φοιταλέος, έα, έον, (φοιτάω) insanus, furiosus. 2) errabundus vagus. 3) per certa temporum intervalla rediens.

φοιταλιεύς, έως, ὁ, idem, epith. Bacchi.

φοιταλιώτης, ου, ὁ, idem. A praec.

φοιτάς, άδος, ἡ, (φοιτάω) insana, furiosa 2) vaga, errans. 3) meretrix. 4) epith. viae, trita, qua crebro commeatur.

φοιτάω, f. ήσω, (φοῖτος) ito, frequento, commeo: dicitur de discipulis, nunciis inprimis. 2) insanio, furo. 3) redeo, fructibus, vectigalibus.

φοιτέω, Ion. pro φοιτῶ, φοιτάω.

φοίτησις, εως, ἡ, (φοιτάω) itio, frequens aditus.

φοιτητήρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq.

φοιτητής, οῦ, ὁ, (φοιτάω) qui ventitat. 2) qui ad praeceptorem ventitat, discipulus.

φοιτίζω, eo, poet. p. φοιτάω, venio, accedo.

φοῖτος, ου, ὁ, vagatio, error. 2) insania, furor.

φολιδώδης, ες, idem quod seq. et ab eod.

φολιδωτός, ή, όν, squameus, squamatus, corticatus. A seq.

φολίς, ίδος, ἡ, squama qualis est serpentis.

φολκός, οῦ, ὁ, (φάος, ἕλκω: sed v. Buttm. Lexil. I. p. 246.) strabus, seu strabo, qui habet oculos distortos.

φόλλιξ, ικος, ἡ, asperitas cutis.

φόλλις, εως, ἡ, obolus. 2) marsupium sive sacculus condendis obolis. 3) follis. Vox. Lat.

φολλιώδης, ες, follicularis, fungosus, inanis, follis modo. A praec.

φονάω et φονέω, (φόνος) caedis avidus sum.

φονεργάτης, ου, ὁ, (φόνος, ἐργάτης) auctor caedis.

φόνευμα, ατος, τό, (φονεύω) quod occisum est, cadaver.

φονεύς, έως, ὁ, (φονεύω) homicida, sicarius.

φονευτής, οῦ, ὁ, idem.

φονεύω, f. εύσω, (φόνος) caedem perpetro, occido.

φονή, ῆς, ἡ, (φένω) caedes. 2) locus occisorum.

φονικός, ή, όν, (φόνος) ad caedem pertinens. 2) qui facile ad caedem perpetrandam incitatur, caedis cupidus. 3) truculentus, crudelis. 4) mortifer, letalis.

φονικῶς, adv. crudeliter.

φόνιος, ον, et φόνιος, ία, ιον, (φόνος) caede contaminatus, homicida, item cruentus. 2) letalis, mortifer.

φονοκτονέω, (φονοκτόνος) caedem perpetro, interficio. 2) caede polluo.

φονοκτονία, ας, ἡ, caedes. A praec.

φονοκτόνος, ον, (φόνος, κτείνω) qui per caedem, cum sanguinis effusione, interficit.

φονολειβής et φονολιβής, ές, (λείβω) propr. sanguine stillans, crudelis, saevus.

φονόῤῥυτος, ον, (ῥέω) sanguine redundans.

φόνος, ου, ὁ, (φένω) homicidium, caedes, nex, clades. 2) sanguis, sed qui in caede effunditur.

φονώδης, ες, cruorem repraesentans. ap. Theophrast.

φόξινος, ου, ὁ, piscis quidam in ostiis fluviorum celeriter nascens.

φοξίχειλος, ον, vid. φοξόχειλος.

φοξός, ή, όν, acutus et veluti turbinatus, verticem habens fastigiatum. 2) qui est vultu distorto.

φοξότης, ητος, ἡ, vitium capitis φοξοῦ. A praec.

φοξόχειλος, ον, (χεῖλος) qui labris est coarctatis et in acutum desinentibus.

φορά, ᾶς, ἡ, (φέρω) latio, gestatio, bajulatio. 2) motus vehementior, ut in jactu, conversione, lapsu. (A φορά fit φορέω verbum, unde φορητικὰ σχήματα, concitatae et multae φορᾶς saltationes). item impetus, v. c. fluctuum, fluminis, fulminis, venti, animi studium vehemens. 3) vectigal, portorium, pensio, collatio, tributum. 4) feracitas, ubertas, proventus, annona.

φοράδην, adv. portando, gestando. A praec.

φορβαιά, ᾶς, et. φερβαία, ας, ἡ, (φέρβω) capistrum. v. φορβειά.

φορβαῖος, αία, αῖον, (φορβή) pascuus.

φορβάς, άδος, ὁ, ἡ, (φέρβω) alimentum suppeditans. 2) gregarius, gregalis. φορβάς, ἡ θήλεια ἵππος, equa. 3) sus; ap. Lycophr.

φορβειά, ᾶς, ἡ, et φορβαιά, item φορβιά, (φέρβω) cibus, esca. 2) capistrum. 3) corium, quo tibicines ora muniebant.

φορβή, ῆς, ἡ, (φέρβω) pabulum, alimentum, esca.

φορβιά, ᾶς, ἡ, idem quod φορβειά.

φορεῖον, ου, τό, (φορεύς) gestatorium, sella gestatoria, lectica. 2) vehiculum. 3) merces, quae datur bajulo.

φορειαφόρος, ὁ, (φέρω) qui lecticam portat, lecticarius.

φορεσία, ας, ἡ, (φορέω) vestis, pallium.

φόρετρον, ου, τό, vectura. 2) merces bajuli.

φορεύς, έως, ὁ, bajulus. 2) lecticarius.

φορέω, f. ήσω, (φέρω) gesto, fero, porto.

φορηδόν, adv. sarcinae in modum. 2) acervatim. 3) portando, gestando. A pr.

φορή, ἡ, Ion. pro φορά.

φόρημα, ατος, τό, (φορέω) quod gestatur, gestamen, ut indumentum, annulus, sceptrum etc.

φόρησις, εως, ἡ, gestatio.

φορητός, ή, όν, qui ferri et portari potest, tolerabilis.

φόριμος, ον, (φορός) utilis, commodus.

φορίνη, ἡ, cutis suilla, quae crassa. 2) cutis hominis, Harpocr. inpr. de homine stupido.

φορίς, ίδος, ἡ, (φορός) pr. quae gerit, gestat, fert. 2) gravida, fecunda, epith. feminae, terrae.

φορμηδόν, adv. (φορμός) in modum sportae seu corbis, tegetis seu storeae.

φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, cithara, testudo.

φορμίδιον, ου, τό, tegeticula, Gl. Vet. Dim. e φορμός.

φορμίζω, f. ίσω, Doric. ξω, (φόρμιγξ) citharam pulso, cithara ludo, celebro. 2) cano.

φορμικτάς, Doric. pro φορμικτής, οῦ, ὁ, citharoedus. A pr.

φορμίον, ου, τό, sportula, corbula. 2) tegeticula, parva storea. Dim. e φορμός.

φορμίς, ίδος, ἡ, idem et ab eod.

φορμίσκιον, ου, τό, idem. Dimin. a φορμός.

φορμίσκος, ου, ὁ, idem. Dim. ab eod.

φορμοκοιτέω, f. ήσω, (κοίτη) super tegete cubo, storeae incubo.

φορμοραφέω vel φορμοῤῥαφέω, f. ήσω, (ῥάπτω) in tegete vel matta insuo, vel, tegetes acu trajecta consuo.

φορμοραφίς, ίδος, ἡ, (ῥαφίς) acus ad storeas consuendas apta.

φορμός, οῦ, ὁ, sporta, corbis, calathus, nexus vitilium, seu textum e junco, sparto, et id genus aliis. 2) teges, storea.

φορμοφορέω, f. ήσω, storeas, corbes gesto, bajulus sum. A seq.

φορμοφόρος, ον, (φορμός, φέρω) qui storeas, corbes portat, bajulus.

φορολογέω, f. ήσω, (φορολόγος) tributum exigo.

φορολόγητος, ον, a quo tributum exigitur, tributarius. A pr.

φορολογία, ας, ἡ, tributi exactio. A seq.

φορολόγος, ου, ὁ, (φόρος, λέγω) tributi exactor.

φορός, όν, (φέρω) ferens, secundus, de vento. Unde 2) secundus, felix. 3) cum impetu ferens, celer, vehemens, ut fulmen. 4) fertilis, ferax. 5) fecunda, de muliere.

φόρος, ου, ὁ, (φέρω) tributum. item, pensio. 2) forum tum negotiantium, tum judiciarium. Hactenus est voc. Lat.

φορταγωγία, onera porto. A seq.

φορταγωγός, (φόρτος, ἄγω) onera ferens.

φόρταξ, ακος, ὁ, (φόρτος) bajulus.

φορτηγέω, f. ήσω, (φορτηγός) onera fero.

φορτηγία, ας, ἡ, mercaturae genus, quae exercetur navibus onerariis. A pr.

φορτηγικός, ή, όν, onerarius.

φορτηγός, όν, (φόρτος, ἄγω) onera vehens. ut φορτηγὸς ναῦς, oneraria navis.

φορτίζω, f. ίσω, (φόρτος) onero. πεφορτισμένη, onusta.

φορτικεύομαι, sum molestus, odiosus, ineptus. A seq.

φορτικός, ή, όν, (φόρτος) onerarius, onerosus. 2) ineptus, insulsus. 3) fastosus, arrogans, insolens. 4) molestus, gravis, non ferendus, importunus.

φορτικότης, ητος, ἡ, inepti, stulti, arrogantes, molesti mores. A pr.

φορτικῶς, adv. odiose, moleste, inepte, arroganter, insolenter, importune.

φορτίον, ου, τό, (φόρτος) onus, sarcina, fascis, merx.

φορτίς, ίδος, ἡ, oneraria navis.

φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, (βαστάζω) bajulus.

φόρτος, ου, ὁ, (φέρω) onus; *proprie* navium, s. de mercibus, quibus navis oneratur. 2) res moleste, taedium.

φορτοφόρος, ον, (φέρω) onus portans, bajulus.

φορτόω, (φόρτος) onero.

φορυκτός, ή, όν, tinctus, coloratus. A

seq.

φορύνω, vel φορύσσω, f. ύξω, (φορύω) pinso, subigo, misceo, confundo. 2) foedo, polluo. 3) inficio, tingo.

φορυτός, οῦ, ὁ, quisquiliae e variis rebus commixtis. 2) fimus e congestis stramentis et vitilibus ad πλέγματα. 3) coenum. A seq.

φορύω, idem quod φορύνω.

φουλλικλος, ὁ, folliculus, vox Lat.

φουρνοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω) qui furnos conficit.

φοῦρνος, ὁ, furnus, vox Lat.

φόως, τό, Epice p. φῶς, lux, lumen.

φόωσδε, adv. in lucem, in luminis auras.

φράγδην, adv. (φράσσω) cum munimento.

φραγέλλη, ἡ, idem quod seq.

φραγέλλιον, ου, το, flagellum. Voc. Lat.

φραγελλόω, f. ώσω, flagello.

φράγμα, ατος, τό, (φράσσω) sepimentum, septum, sepes, maceria, vallum, munimentum.

φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens, sepimentis idoneus. 2) qui circa sepes nascitur. A pr.

φραγμός, οῦ, ὁ, (φράσσω) sepimentum, septum, sepes, dumus, carcetum.

φραγμών, ῶνος, ὁ, (φράσσω) dumetum.

φράγνυμι, idem quod φράττω, poet.

φράδα, ἡ, Dor. p. φραδή, Pind.

φραδάζω, f. άσω, (φράζω, πέφραδα) indico, declaro, explico, Pind.

φραδέω, (φράζω, πέφραδα) indico, declaro.

φραδιάω, idem et ab eod.

φραδή, ῆς, ἡ, (φράζω) scientia, prudentia. 2) consilium. 3) Plural. mentes.

φραδής, ές, consultus, prudens. A pr.

φραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, prudentia, peritia. A seq.

φράδμων, ονος, ὁ, ἡ, (φράζομαι) consultus, circumspectus, sollers, prudens, peritus.

φραδῶς, adv. (φραδής) prudenter, consulte. 2) diserte, aperte.

φράζω, f. άσω, aor. 2 Ep. πέφραδον, ἐπέφραδον, pf. πέφρακα, pf. med. πέφραδα, dico, expono, explico, doceo, explano, interpretor, describo, memoro, commemoro, indico, suadeo, hortor, auctor sum. Med. et Pass. φράζομαι, f. φράσομαι, aor. ἐφρασάμην, aor. p. ἐφράσθην, pf. p. πέφρασμαι, πέφρασμαι, (sed Medium ap. scriptores Atticos vix exstat) in animo verso, delibero, perpendo, statuo. 2) animadvertendo caveo, vito. 3) animadverto, deprehendo, intelligo.

φράκτης, ῆρος, ὁ, (φράσσω) sepes.

φρακτικός, ή, όν, (φρακτός) cataphractus, circumquaque armis munitus.

φρακτός, ή, όν, (φράσσω) septus, munitus.

φράν, φρανός, ἡ, Dor. p. φρήν. (ᾱ)

φρανίζω, Dor. i. q. φρενόω.

φρασδω, Dor. p. φράζω.

φρασιολογία, ας, ἡ, (φράσις, λέγω) loquendi formularum collectio: sine exemplo.

φράσις, εως, ἡ, (φράζω) dictio, verba; ipsa dicendi actio, genus loquendi: loquela, eloquentia.

φράσσω, Att. φράττω, f. ξω, sepio, munio, communio, obstruo, occludo, obturo, constipo. πεφραγμένος, septus, armatus.

φραστέος, έα, έον, dicendus: adj. verb. a φράζω.

φραστήρ, ῆρος, ὁ, (φράζω) elocutor, indicator, explicator.

φράστης, ου, ὁ, i. q. φραστήρ.

φραστικός, ή, όν, eloquens.

φραστύς, ύος, ἡ, (φράζω) cogitatio, oratio, dictio, Hesych.

φράστωρ, ορος, ὁ, (φράζω) idem quod φραστήρ.

φράτηρ, ῆρος, ὁ, (φρατρία) qui ejusdem curiae vel tribus est, tribulis.

φρατορία, ας, ἡ, (φράτωρ) societas.

φρατορικός, ή, όν, curialis, tribulis. A praec.

φρατόριος, α, ον, idem quod praec.

φράτρα et φράτρη, ἡ, idem quod seq. (ᾱ)

φρατρία, ας, ἡ, curia. Hinc φρατρίαι dicuntur conventus hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium.

φρατριάζω, f. άσω, sum unus e curialibus, sum particeps curiae. 2) conjuro, sodalitates facio. A praec.

φρατριακός, ή, όν, (φρατρία) curialis, ad curiam pertinens.

φρατρίαρχος, ου, ὁ, praefectus curiae vel sodalitii, quod φρατρία vocatur.

φρατριαστής, οῦ, ὁ, (φρατριάζω) curialis.

φρατριαστικός, ή, όν, idem.

φρατριεύς, έως, ὁ, idem.

φρατρίζω, f. ίσω, idem quod φρατριάζω.

φρατρικός, ή, όν, idem quod φρατριακός.

φράτριος, ία, ιον, (φράτρα) curialis, ad curiam pertinens. (‒ ⏑ ⏑)

φράττω, Att. pro φράσσω.

φράτωρ, ορος, ὁ, (φράτρη) curialis. 2) tribulis, contribulis.

φρεάντλης, ου, ὁ, (φρέαρ, ἀντλέω) qui aquam e puteo haurit.

φρέαρ, τό, gen φρέατος, contr. φρητός, Ion. et poet. φρεῖαρ, puteus, fossa profundior, cisterna. (α in casibus trisyllabis Attici plerumque longum usurpant, v. Buttm. Lexil. I. p. 229. Erfurdt Obs. crit. in Athen. p. 440.)

φρεάτιαος, νία, ιον, ad puteum pertinens. (ᾱ)

φρεάτια, ἡ, cisterna, receptaculum aquarum arte factum, Xen. h. gr. 3, 1, 7. φρεατίαν τεμόμενος ἀπόνομον ὀρυττειν, dissecta cisterna fossam subterraneam effodiendam curavit. Schneiderus h. l. sine caussa paullo infra τῷ φρεατίᾳ legendum censet, quasi a φρεατίας, quod nusquam legitur.

φρεατιαῖος, αία, αῖον, putealis.

φρεατίδιος, ία, ιον, idem.

φρεατιαῖος, ή, όν, putealis.

φρεάτιον, ου, τό, Dim. a φρέαρ, parvus puteus. 2) fossa profunda. (⏑ ‒ ⏑ ⏑)

φρεατώδης, ες, in putei modum profundus.

φρεατωρυχέω, (ὀρύσσω) idem quod φρεωρυχέω.

φρεατώρυχος, ον, idem quod φρεωρύχης.

φρεῖαρ, ατος, τό, puteus. Ion. pro φρέαρ.

φρεναπατάω, f. ήσω, (φρήν, ἀπατάω) mentem seu mente decipio. 2) decipio.

φρεναπάτης, ου, ὁ, impostor, deceptor.

φρενήρης, ες, (φρήν, ἄρω) mentis compos, cordatus, sapiens.

φρένησις, εως, ἡ, idem quod φρενῖτις.

φρενητιάω, pro φρενιτιάω, f. l.

φρενητικός, ή, όν, pro φρενιτικός f. l.

φρενιτιάω, (φρενῖτις) sum phreniticus, phrenitide laboro.

φρενιτίζω, f. ίσω, idem et ab eod.

φρενιτικαῖος, α, ον, idem quod seq. et ab eod.

φρενιτικός, ή, όν, phreniticus, qui phrenesi laborat. A seq.

φρενῖτις, ίδος, ἡ, (φρήν) mentis delirium, inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens.

φρενοβλάβεια, ας, ἡ, amentia, dementia. A seq.

φρενοβλαβής, ές, (φρήν, βλάπτω) mente laesus vel captus, desipiens.

φρενοβλαβῶς, adv. dementer, insane. A praec.

φρενογηθής, ές, (γηθέω) laetus, hilaris.

φρενοδαλίς, ίδος, ἡ, (δηλέομαι) amentia, furor, Aesch.

φρενόθεν, adv. (φρήν) a mente, ex mente.

φρενοκλοπέω, decipio, impono praestigiis. A seq.

φρενοκλόπος, ον, (φρήν, κλέπτω) impostor, decipiens.

φρενολήπτος, ον, (λαμβάνω) mente captus.

φρενομανής, ές, (μαίνομαι) furiosus, fanaticus, etiam bono sensu.

φρενόμωρος, ον, mente captus, furiosus, insanus.

φρενόπληκτος, ον, (πλήσσω) furiosus, demens.

φρενοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, idem.

φρενοτέκτων, ονος, ὁ, ἡ, qui mente et cogitatione aliquid componit.

φρενόω, f. ώσω, (φρήν) ad mentem sanam reduco, moneo, castigo. 2) decipio, fallo.

φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. A praec.

φρενωτήριον, ου, τό, (φρενόω) idem.

φρεωρυχέω, f. ήσω, puteum fodio. A seq.

φρεωρύχης, ου, ὁ, putei fossor, putearius. (φρέαρ et ὀρύσσω) melius haec per ω exarentur. v. Lobeck. Phryn. p. 232.

φρέω, f. φρήσω, emitto, adigo.

φρεωρυχέω, puteum effodio. A seq.

φρεώρυχος, ου, ὁ, (φρέαρ, ὀρύσσω) putei seu puteorum fossor, putearius. Alii scribunt φρεωρύχος.

φρήν, ενός, ἡ, mens. 2) sapientia; at φρένες, prudentia, ingenium. 3) praecordia, tanquam mentis sedes. 4) φρένες, primitus antiquis duo capita diaphragmatis appellabantur ad lumbos descendentia: quae quod esse viderentur in homine medio sita, ponebant ibi sedem mentis, quae non videretur ipsis hominem regere posse, nisi, velut aranea quaedam in meditullio suae telae, sederet.

φρητία, ἡ, contr. p. φρεατία, puteal, os putei.

φρήτρη, ης, ἡ, tribus, curia, pro φράτρα, Ionice.

φρῖγος, εος, τό, poet. p. σφρῖγος, turgor, tumor, copia.

φρικάζω, f. άσω, (φρίκη) febre horreo.

φρικαλέος, έα, έον, (φρίκη) horribilis.

φρικασμός, οῦ, ὁ, (φρικάζω) horror.

φρίκη, ης, ἡ, (φρίξ) horror, torpor. 2) metus. (‒ ‒)

φρικία, αἱ et φρίκια, τά, horror sub accessionem febris. A praec.

φρικιάω, horresco. A praec.

φρικίασις, εως, ἡ, idem quod φρίκη. A praec.

φρικοποιός, (φρίξ, ποιέω) horrificus.

φρῖκος, εος, τό, i. q. φρίκη, Nic.

φρικόω, (φρῖκος) horrifico, Gl. Vet. φρικούμαι, horresco, Gl. Vet.

φρικτός, ή, όν, (φρίσσω) horrendus, horrorem incutiens.

φρικτῶς, adv. horribiliter, horrendum in modum.

φρικώδης, ες, (φρίκη) horribilis, horrendus. 2) venerandus.

φρικωδία, ἡ, horror.

φριμαγμός, οῦ, ὁ, (φριμάσσομαι) fremitus, flatus, hinnitus equi ferocientis. 2) exsultatio, insolentia, ferocia.

φριμάσσομαι, f. ξομαι, idem quod φρυάσσομαι.

φρίξ, φρικός, ἡ, maris horror, motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum superficiaria, veluti quum mare exigua stringitur aura, et in ea breves humilesque exsurgunt ondae, velut pili in homine exhorrescente.

φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ, (φριξός, αὐχήν) cervicem habens horrentem setis.

φριξόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, (θρίξ) horrens pilis.

φριξοκόμης, ου, ὁ, (κόμη) horrens coma.

φριξός, ή, όν, horridus. A seq.

φρίσσω, Att. φρίττω, f. ξω, horreo, horresco, contremisco, cum horrore reformido, fremitum edo. Proprie de mari.

φροιμιάζω, et φροιμιάζομαι, pro προοιμιάζω, άζομαι.

φροίμιον, ου, τό, pro προοίμιον.

φρονέω, (φρήν) intelligo, mentis compos sum, sapio. 2) cogito, delibero. 3) sentio, judico, it. desidero. 4) dicitur de conditione et habitu animi, qui ex adjunctis intelligitur, ut εὖ vel κακῶς φρονεῖν. it. ἀγαθὰ vel κακά, benevolus vel malevolus sum, faveo, invideo: μέγα vel μικρά, elato vel demisso animo sum, saepe quoque φρονεῖν simplex usurpatur pro μέγα φρονεῖν, altum sapere, magnos gerere spiritus.

φρόνημα, ατος, τό, cogitatio, animus, sensus animi. v. σύνεσις. 2) animus interritus, virtus bellica, confidentia. 3) elatio animi, fastus, arrogantia, superbia, animi impetus. 4) desiderium. A praec.

φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo, excelso animo. A praec.

φρονηματίζω, f. ίσω, facio, ut aliquis animos tollat, vel se efferat. φρονηματίζομαι, animos tollo, majores spiritus sumo. 2) magnifice de me sentio. Ab eod.

φρονηματισμός, οῦ, ὁ, animi elatio. A praec.

φρονηματώδης, ες, (φρόνημα) qui excelsi est animi, magnanimus, etiam superbus.

φρόνησις, εως, ἡ, (φρονέω) prudentia, sapientia, intelligentia.

φρόνιμος, ου, ὁ, ἡ, (φρήν) prudens, sapiens, cordatus, astutus.

φρονιμώδης, ες, animosus. 2) constans. A praec.

φρονίμως, adv. prudenter, sapienter. Ab eod.

φρόνις, εως, ἡ, (φρήν) ingenium. it. scientia, prudentia. 2) astutia. 3) contemtus.

φρονούντως, adv. (φρονέω) sapienter, prudenter.

φροντίζω, f. ίσω, cogito, commentor, meditor. 2) curo, curam gero; sollicitus sum, suspenso sum animo. 3) studeo, studium et operam pono, praesertim in literis. A seq.

φροντίς, ίδος, ἡ, cogitatio. 2) cura, sollicitudo, occupatio.

φρόντισμα, ατος, τό, (φροντίζω) cura, officium, occupatio.

φροντιστέον, adv. posit. verb. a φροντίζω, curandum est.

φροντιστήριον, ου, τό, (φροντίζω) locus, in quo cogitationes seu commentationes instituimus, schola, museum, aequiori saeculo etiam monasterium.

φροντιστής, οῦ, ὁ, (φροντίζω) curator, procurator, tutor. 2) meditator, commentator, qui commentationibus et speculationibus est deditus, studiosus, philosophus, monachus, asceticus.

φροντιστικός, ή, όν, (φροντιστής) ad commentationem seu meditationem aptus. 2) meditabundus: sollicitus.

φροντιστικῶς, adv. sollicite, curiose.

φροῦδος, ούδη, οῦδον, it. φρούδος, ον, qui disparuit, qui abiit, periit, evanuit. Attici dicunt de eo, qui animi levitate nimis effertur gaudio, etiam in re levi. (Ex πρό et ὁδοῦ, quasi πρόοδος contr. πρoῦδος, quasi qui tantum viae jam confecerit, at negatum sit eum consequi.)

φρούδως, adv incessanter, Philos. A pr.

φρούνος, ὁ, i. q. φρῦνος, ap. scr.

φρουρά, ᾶς, ἡ, (φρουρός) praesidium, custodia. 2) milites ipsi praesidiari et custodes, corporis custodes, ut stipatores, satellites. 3) ipse locus aut statio custodiae et praesidii. 4) exercitus, militia. 5) carcer.

φρουράρχης, ου, ὁ, i. q. φρούραρχος, Xen.

φρουραρχία, ἡ, munus φρουράρχου.

φρούραρχος, ὁ, (φρουρά, ἄρχω) qui praesidiariis militibus praeest, praesidiariae cohortis praefectus.

φρουρέω, f. ήσω, (φρουρός) in praesidio tutor, custodio, excubo.

φρούρημα, ατος, τό, praesidium, custodia. 2) id quod custoditur. A praec.

φρούρησις, εως, ἡ, custodia, excubiae. Ab eod.

φρουρητήρ, ῆρος, ὁ, (φρουρέω) custos.

φρουρητικός, ή, όν, (φρουρέω) praesidiarius.

φρουρητός, ή, όν, adj. verb. a φρουρέω, custoditus.

φρουρικός, ή, όν, (φρουρά) praesidiarius, Gl. Vet.

φρούριον, ου, τό, (φρουρά) praesidium, i. e. locus aut munitio, cui praesidia imponuntur, castellum. 2) custodia, carcer.

φρουρίς, ίδος, ἡ, navis praesidiaria. v. φυλακίδες.

φρουρόδομος, ον, (δόμος) domum custodiens, v. c. canis.

φρουρός, οῦ, ὁ, contr. ex προορός, (προοράω) custos, praesidiarius, excubitor.

φρύαγμα, ατος, τό, (φρυάσσω) fremitus equorum, hinnitus. 2) fastus, elatio, ferocia.

φρυαγματίας, ου, ὁ, ferociens v. c. equus. 2) fastosus, insolens. A pr.

φρυαγμός, οῦ, ὁ, idem quod φρύαγμα.

φρυαγμοσεμνακος, ον, (φρύαγμα, σεμνός) prae fastu ferociens, Ar. Vesp. 135.

φρυακτής, οῦ, ὁ, idem quod φρυαγματίας, de equo fremitum indicem ferociae edente dictum. A seq.

φρυάσσω, Att. άττω, f. άξω, melius άττομαι, fremo, flatum naribus emitto, proprie de equo. 2) insolesco, effero, insolenter me gero. 3) intempestive glorior, vana spe efferor. Activum non nisi ap. LXX. legitur.

φρυγανίζομαι, f. ίσομαι, (φρύγανον) cremia seu virgulta arida colligo. 2) lignor.

φρυγανικός, ή, όν, v. φρυγανώδης.

φρυγάνιον, ου, τό, parvum virgultum aridum. 2 exiguus frutex. Dim. a φρύγανον.

φρυγανισμός, οῦ, ὁ, lignatio, sarmentorum lectio.

φρυγανιστήρ, ῆρος, ὁ, vel -στής, οῦ, ὁ, fem. -νίστρια, ας, qui vel quae sarmenta colligit, sarmentator, sarmentatrix.

φρυγανίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ιδος, i. q. φρυγανικός, ή.

φρύγανον, ου, τό, (φρύγω) sarmentum, virgulta. φρύγανα, sarmenta, virgulta: nidus e sarmentis: quisquiliae. (‒ ⏑ ⏑)

φρυγανοφόρος, ον, (φέρω) sarmenta ferens.

φρυγανώδης, ες, (φρύγανον) e virgultis, sarmentis, constans. 2) virgultis aridis similis. 3) cremiorum modo lignosus. 4) fruticosus, surcularis.

φρύγετρον, ου, τό, (φρύγω) instrumentum, quo vertebant quid in frixorio. 2) vas ad torrendum hordeum (‒ ⏑ ⏑)

φρυγεύς, έως, ὁ, (φρύγω) qui torret vel frigit.

φρυγία, ας, ἡ, quae torret. Hesych.

φρύγιλος, ὁ, fringilla, avis.

φρυγίνδα, adv. φρ. παίζειν, genus ludi cum fabis tostis, Hesych. et Poll.

φρύγιον, ου, τό, (φρύγω) lignum aridum, cremium. Proprie neutr. a seq. (‒ ⏑ ⏑)

φρύγιος, ία, ιον, (φρύγω) aridus. (‒ ⏑ ⏑)

Φρυγιστί, adv. (Φρύξ) modo sive concentu Phrygio.

φρυγμός, οῦ, ὁ, actio frigendi. A seq.

φρύγω, f. ύξω, torreo, torrefacio, frigo, arefacio. πεφρυγμένος, frixus, tostus.

φρυκτός, ή, όν, tostus, frixus. A praec.

φρυκτωρέω, f. ήσω, (φρυκτωρός) excubias ago, e specula signa per ignem observando vel dando.

φρυκτωρία, ας, ἡ, excubiae speculatoriae, ad signum dandum per faces. 2) fax, taeda. A praec.

φρυκτωρίον, ου, τό, (φρυκτωρός) specula τῶν φρυκτωρῶν. 2) fax, qua hostium adventus praenunciatur.

φρυκτωρός, οῦ, ὁ, (φρυκτός, ὁράω) custos observans signa per ignes data, et ipse talia dans.

φρῦν, νός, ὁ, rubeta.

φρύνεος, ου, ὁ, idem et ab eod.

φρύνιον, ου, τό, frutex utilis adversus rubetas. 2) rubeta. (‒ ⏑ ⏑)

φρύνη, ης, ἡ, (φρῦν) idem (‒ ‒)

φρυνοειδής, ές, (εἶδος) rubetae similis.

φρυνολόχος, ον, q. d. rubetis insidians.

φρῦνος, ου, ὁ, (φρῦν) rubeta, rana ve-

menosa.

φεύσσω, Att. ττω, idem quod φεύγω.

φῦ, 3 sing. aor. 2. a φύω, Ep. p. ἔφυ, Hom.

φύγαδε, adv. (φυγή) in fugam.

φυγαδεία, ας, ἡ, (φυγαδεύω) fugatio, exsilium.

φυγαδεῖον, ου, τό, (φυγάς) confugium 2) urbs, quae asylum habet, quo rei confugiunt et exsules.

φυγαδευτήριον, ου, τό, idem.

φυγαδευτικός, ή, όν, vim habens abigendi. A seq.

φυγαδεύω, f. εύσω, (φυγάς) fugo, depello. 2) fugio, exsulo.

φυγαδικός, ή, όν, ad exsulem seu exsules pertinens, vel, qualis est exsulis aut exsulum. 2) exsul, seu profugus.

φυγαδικῶς, adv. more exsulum.

φυγαδοθήρας, ου, ὁ, (φυγάς, θήρα) exsulum inquisitor.

φυγαίχμης, ου, ὁ, (φύγω, αἰχμή) timens bellum.

φυγανθρωπέω, (φυγάνθρωπος) hominum consortium fugio.

φυγανθρωπία, ας, ἡ, humani consortii devitatio. A praec.

φυγάνθρωπος, ον, (φεύγω, ἄνθρωπος) homines fugiens.

φυγαρσενία, ἡ, (ἄρσην) virorum metus.

φυγάς, άδος, ὁ, ἡ, (φυγή) profugus ob metum periculi. 2) exsul. 3) fugitivus.

φυγγάνω, (φεύγω) fugio.

φύγδα, et φυγδὴν, adv, (φυγή) fugaciter, fugae modo.

φύγεθλον, ου, τό, (φύω) panus, tumor quidam. Nisi rectius scribitur φεύγεθλον a φεύγω.

φύγεργος, ον, (φεύγω, ἔργον) laborem fugiens.

φυγή, ῆς, ἡ, (φεύγω) fuga, fugacitas. 2) effugium, liberatio a malis, vitatio aut evitatio. 3) exsilium, mutatio soli.

φυγοδέμνιος, et φυγόδεμνος, ον, (φεύγω, δέμνιον) fugiens torum, a conjugio abhorrens.

φυγοδικέω, (δίκη) detrecto judicium, in jus vocatus non eo, lateo.

φυγοδικία, ας, ἡ, tergiversatio, detrectatio juris et judicii. A praec.

φυγόλεκτρος, ον, (λέκτρον) a conjugio abhorrens, Orph.

φυγομαχέω, f. ήσω, detrecto pugnam. A seq.

φυγόμαχος, ον, (μάχη) qui detrectat pugnam, fugax.

φυγόξενος, ον, hospites fugiens, inhospitalis, inhumanus erga hospites.

φυγόπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) urbem fugiens.

φυγοπονία, ἡ, laboris taedium, a seq.

φυγόπονος, ον, qui laborem seu labores fugit.

φυγοπτόλεμος, ον, bellum fugiens.

φυγόπτολις, ὁ, ἡ, poet. p. φυγόπολις.

φύζα, ας, ἡ, (φεύγω) fuga, idem quod φυγή.

φυζακινός, ή, όν, fugax, pavidus, timidus. A praec.

φυζαλέος, έα, έον, idem et ob eod.

φύζω, i. q. φεύγω. Hinc πεφυζότες, part. pf. p. πεφευγότες, Il. πεφυζηότες et φυζηλέοντες, i. q. φυγόντες, Nic.

φυή, ῆς, ἡ, (φύω) natura, indoles. 2) statura, habitus oris. 3) formae dignitas et gratia. 4) stirps, germen.

φύη, 3 opt. aor. 2. act. a φύω, pro φυίη, Theocr. 15, 94. nisi ita est legendum.

φύκα, ἡ, femina piscis, qui φύκης s. φυκὶς dicitur. (--)

φυκὴν, ῆνος, ὁ, et φύκης, ου, ὁ, (ῡ) (φῦκος) piscis in alga vivens. cf. φυκίς.

φυκίδιον, τό, Dim. a φυκίς.

φυκιόεις, όεσσα, όεν, algosus, alga abundans. 2) ruber, purpureus. A seq

φυκίον, vel φύκιον, ου, τό, idem quod φῦκος.

φυκιοφάγος, ον, (φαγεῖν) qui alga vescitur.

φυκιοφόρος, ον, algam ferens.

φυκιοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη) alga tectus capillorum loco.

φυκιόω, (φύκιον) i. q. φυκόω.

φυκίς, ίδος, ἡ, phycis, fuca, piscis, cujus mas vocatur φυκήν. Gl. Vet. φυκίς, ἰχθύς, saxatilis, piscis. φυκίδες, saxatilis, Philox. A φῦκος, vel φύκιον, quoniam loca amat algosa.

φυκογείτων, ονος, ὁ, ἡ, (γείτων) algae vicinus.

φυκόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, i. q. φυκοχαίτης.

φῦκος, εος, τό, alga, muscus. 2) purpurissum, color ruber ex alga. 3) fucus ruber. 4) fucus quilibet.

φυκοφάγος, ον, idem quod φυκιοφάγος.

φυκόω, f. ώσω, (φῦκος) fuco, fuco oblino.

φυκτός, ή, όν, (φεύγω) qui effugi seu vitari potest, vitandus.

φυκώδης, ες, (φῦκος) algosus, alga abundans.

φύλαγμα, ατος, τό, (φυλάσσω) quod custoditur seu servatur, vel, quod datum est ad custodiendum. 2) custodia, praeceptum, mandatum.

φυλαδὸν, adv. (φυλή) per tribus, tributim.

φυλάζω, in tribus distribuo, φυλὰς φυλάξας, Plut.

φυλάκειον, vel φυλακεῖον, ου, τό, locus in castris, ubi sunt excubiae. 2) statio, praesidium, arx. A seq.

φυλακεύς, έως, ὁ, i. q. φύλαξ, Opp.

φυλακή, ῆς, ἡ, (φυλάσσω) custodia, pr. custodiendi actio, conservatio, tutela. 2) vigilia, excubatio, excubiae. 3) praesidium. 4) quarta pars noctis; quoniam nox in quatuor partes divisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis civibus ad alios perveniebat. 5) custodia, i. e. custodes cingentes latus principum, satellites, stipatores. φυλακαί, praesidia, stationarii milites. 6) carcer. 7) locus, ubi positi sunt custodes. 8) cautio. 9) amolitio alicujus incommodi.

φυλακίζω, f. ίσω, in carcerem conjicio. A praec.

φυλακικός, ή, όν, ad custodiendum factus.

φυλάκιον, ου, τό, idem quod φυλάκειον.

φυλακίς, ίδος, ἡ, custos, fem. a φύλαξ s. φύλακος. φυλακίδες, naves praesidiariae. v. φρουρίς.

φυλάκισσα, ης, ἡ, idem. A pr.

φυλακίτης, ου, ὁ, (φυλακή) carcerarius. Gl. Vet.

φύλακος, ου, ὁ, poet. et Ion. p. φύλαξ, (φύλαξ) custos, excubitor, vigil.

φυλακτέον, adv. posit. verb. a φυλάσσω et φυλάσσομαι, custodiendum, cavendum.

φυλακτήρ, ῆρος, ὁ, (φυλάσσω) custos, excubitor, vigil.

φυλακτηρία, ας, ἡ, vigiliae, excubiae. A praec.

φυλακτήριον, ου, τό, statio excubitorum seu vigilum, praesidium, munimentum, arx, aut quicquid nos custodit. 2) antidotum contra venena, amuletum. Hinc τὰ φυλακτήρια, ων, quasi conservatoria legis, membranae tenues, quibus inscriptae erant quatuor legis sectiones. Ab eod.

φυλακτικός, ή, όν, (φυλάσσω) custodiendi seu servandi, et observandi, item conservandi peritus. 2) qui cavere novit, cautus, vel qui se tueri potest. 3) vim habens amoliendi.

φυλακτικῶς, adv. studio et sollicitudine, studiose cavendo, caute. A pr.

φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, (φυλάσσω) custos, servator, conservator, excubitor, vigil. φύλακες, vigiles, milites praesidiarii.

φυλάξιμος, η, ον, qui defendi vel custodiri potest.

φύλαξις, εως, ἡ, (φυλάσσω) custodia.

φυλαρχέω, sum tribus praefectus seu princeps, praesum tribui, sum tribunus. A seq.

φυλάρχης, vel φύλαρχος, ου, ὁ, (φυλή, ἀρχή) tribus praefectus, tribunus. Philox. tribunus plebis. 2) praefectus equitibus unius tribus.

φυλαρχία, ἡ, munus praefecti tribus.

φυλάσσω, Att. φυλάττω, f. άξω, custodio, servo, conservo, asservo, tueor, tuto. Pass. φυλάσσομαι, s. φυλάττομαι, custodior. 2) caveo, vito, inpr. in med. 3) custodias ago, excubo. 4) speculor, observo, item, capto. 5) insidias pono.

φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. A seq.

φυλέτης, ου, ὁ, (φυλή) qui est ex eadem tribu, contribulis, tribulis.

φυλετικός, ή, όν, ad tribules pertinens. A praec.

φυλετικῶς, adv. more tribuum.

φυλέτις, ιδος, ἡ, fem. a φυλέτης, quae est ex eadem tribu.

φυλή, ῆς, ἡ, tribus, classis, genus, ordo.

φυλία, ας, ἡ, lentiscus.

φύλιον, τό, Dim. a φυλή.

φυλλάζω, frondesco, Gl. Vet.

φυλλάκανθος, ον, (φύλλον, ἄκανθα) planta quaedam foliis spinosis seu aculeatis.

φυλλάμπελος, ον, (ἄμπελος) pampinus, Gloss. Vet.

φυλλάριον, ου, τό, Dim. a φύλλον.

φυλλάς, άδος, ἡ, (φύλλον) strues seu cumulus foliorum, frondes.

φυλλεῖον, ου, τό, folia, frondes.

φυλλιάω, (φύλλιον) folia emitto, frondesco.

φυλλικός, ή, όν, (φύλλον) quasi dicatur foliaris.

φύλλινος, ίνη, ινον, (φύλλον) e foliis confectus. Gl. Vet. foliaceus, frondarius, epith. ludi, cujus praemium corona.

φύλλιον, ου, τό, Dim. a φύλλον, folium. 2) flos terrae.

φυλλίτης, ου, ὁ, v. φύλλινος.

φυλλοβολέω, f. ήσω, (φυλλοβόλος) folia amitto, folia mihi decidunt. 2) folia, frondes spargo, foliis, fronde conspergo.

φυλλοβολία, ας, ἡ, foliorum omissio. 2) foliorum, frondium sparsio. A pr.

φυλλοβόλος, ου, (φύλλον, βάλλω) folia abjiciens seu amittens, cui folia decidunt. 2) qui folia, frondes spargit.

φυλλόκομος, ον, (κόμη) frondosus, foliis comatus.

φυλλοκοπέω, f. ήσω, (κόπτω) folia, frondes amputo seu abscindo.

φυλλολογέω, f. ήσω, (λέγω) folia lego. 2) pampino, Gl. Vet.

φυλλομανέω, f. ήσω, (μαίνομαι) foliis luxurio.

φύλλον, ου, τό, folium, frons.

φυλλοῤῥαγέω, f. ήσω, (ῥήγνυμι) folia rumpere facio, folia mihi rumpuntur. Hinc ἡ φυλλοῤῥαγία, foliorum abruptio.

φυλλοῤῥοέω, f. ήσω, (φυλλόῤῥους) folia vel frondes amitto.

φυλλοῤῥοία, ας, ἡ, defluxio foliorum. A praec.

φυλλόῤῥους, ου, ὁ, ἡ, (φύλλον, ῥέω) folia abjiciens.

φυλλοστρώς, ῶτος, foliis constratus; ap. Theocrit. ut

φυλλόστρωτος, ον, (φύλλον et στρώννυμι) id.

φυλλοτόκος, ον, (τίκτω) folia gignens.

φυλλοτόμος, ον, (τέμνω) folia resecans. Subst. ὁ φ. frondator.

φυλλοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, (τρώγω) folia comedens.

φυλλοφορέω, f. ήσω, folia fero, foliatus sum. A seq.

φυλλοφόρος, ον, (φύλλον, φέρω) folia ferens, foliatus.

φυλλοφυέω, f. ήσω, (φύω) frondeo, Gloss. Vet.

φυλλοχοέω, f. ήσω, idem quod φυλλοῤῥοέω. A seq.

φυλλοχόος, ον, (χέω) folia fundens. φυλλοχόοι μῆνες, menses, in quibus folia decidunt.

φυλλόω, (φύλλον) foliis orno. 2) in folium muto.

φυλλώδης, ες, (εἶδος) foliis abundans, foliatus, folia habens, frondens.

φύλλωμα, τα, (φυλλόω) folia, frondes.

φυλοβασιλεύς, έως, ὁ, tribunus, olim dictus Athenis, qui post δήμαρχος.

φυλοκρινέω, (φῦλον, κρίνω) genera dijudico.

φυλοκρίνησις, εως, ἡ, dijudicatio generum. A pr.

φυλοκρινητικός, ή, όν, genera dijudicans.

φῦλον, ου, τό, (φυλή) genus, gens, natio. φῦλον ἄῤῥεν, sexus virilis.

φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, praelium. clamor bellicus. (-⏑⏑)

φῦμα, vel φύμα, ατος, τό, (φύομαι) tuber, vomica.

φυματίας, ου, ὁ, qui tuberculis laborat, Hipp

φυμάτιον, τό, tuberculum. Dim. a φῦμα.

φυματόομαι, tuberculis infestor, Hipp.

φυματώδης, ες, tuberculis plenus.

φῦμι, v. φύω.

φυξάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (φύξις, ἀνήρ) fugam viris immittens, fugae occasionem dans. (---)

φυξείω, Desiderat. a φεύγω, fugere volo, fugere cupio.

φυξήλιος, ον, (φεύγω, ἥλιος) solem fugiens, umbram quaerens, Nic.

φύξηλις, ιος et ιδος, ὁ, ἡ, (φεύγω, φύξις) profugus, exsul; fugax, timidus, Il. 17, 143.

φυξίμηλος, ον, (μῆλον) qui a pecoribus depasci non potest.

φύξιμος, ον, (φύξις) a quo fugiendum est, qui effugi seu vitari potest. 2) ad quem confugitur. 3) fugans, qui in fugam vertit. 4) Subst. τὸ φύξιμον, perfugium.

φύξιον, ου, perfugium, propria neutr. a seq.

φύξιος, ον, (φύξις) ad fugam pertinens, fugae favens. 2) fugans.

φυξίπολις, εως, ὁ, ἡ, (πόλις) qui ex urbe profugit, exsul.

φύξις, εως, ἡ, (φεύγω) fuga. 2) affugium.

φύρδαν, adv. v. φύρδην.

φύραμα, ατος, τό, (φυράω) massa farinae subactae et humore maceratae ad panificium: massa luti. (--⏑)

φύρασις, εως, ἡ, commistio, maceratio, subactio ad conficiendas massas. (--⏑)

φυρατής, οῦ, ὁ, et φύρατης, ου, ὁ, decoctor, intervertor. A seq.

φυράω, f. άσω, (φύρω) misceo, macero, subigo. φυράομαι, misceor. πεφυραμένος, subactus.

φύρδην, adv. mixtim, permixtim. 2) confuse, inordinate.

φύρμα, ατος, τό, (φύρω) inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum.

φυρμός, οῦ, ὁ, (φύρω) idem.

φύρσιμος, ον, (φύρω) mixtus, tritus: miscendus.

φυρτός, ή, όν, (φύρω) mistus, subactus, maceratus. 2) vilis.

φύρω, f. φύρσω, misceo, commisceo. 2) inquino, foedo. 3) perfundo, rigo. 4) macero, subigo, pinso. πεφυρμένος, inquinatus. 2) subactus.

φῦσα, ης, ἡ, (φύω) follis, vesica. 2) flatus et spiritus crassior in corpore, flatus quivis. 3) crater montis ignivomi. (Falso scribitur φύσα ut φυσάω.)

φυσαλίς, ιδος, ἡ, ut φυσαλλίς, ιδος, ἡ, (φυσάω) bulla in aqua nascens: pustula 2) tibia s. fistula, Ar. Lys. 1245. 3) vesicaria, *frutex*.

φύσαλος, ου, ὁ, bufo, venenatum ranarum genus, quod se mirum in modum inflat. 2) piscis quidam.

φυσάριον, τό, Dim. a φῦσα.

φύσας, αντος, ὁ, (proprie part. aor. 1 a φύω) genitor, pater.

φυσατήριον, ου, τό, instrumentum, quod inflatur, ut tibia. A seq.

φυσάω, f. ήσω, sufflo, inflo, flatu distendo. 2) spiro. 3) efflo.

φυσέω, Ion. p. φυσάω.

φύση, ης, ἡ, idem quod φῦσα, Ionice.

φύσημα, ατος, τό, (φυσάω) inflatio, flatus, metaph. arrogantia, insolentia. 2) bulla, eruptio aquae, sanguinis, effervescentis. 3) resina pinea. (--⏑)

φυσημάτιον, ου, τό, bullula. Dim. a praec

φύσησις, εως, ἡ, (φυσάω) flatus, sufflatio, inflatio. (--⏑)

φυσητήρ, ῆρος, ὁ, (φυσάω) flabellum, follis, ventilator: fistula. 2) fistula piscium cetaceorum, et piscis ipse, physeter. 3) meatus polypodis, qua uva sua perit.

φυσητήριον, ου, τό, q. d. sufflatorium, spiramentum.

φυσητής, οῦ, ὁ, (φυσάω) inflator. vid. φυσητήρ.

φυσητικός, ή, όν, inflandi vim habens.

φυσίφρων, vel φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (φυσάω, φρήν) qui animo est inflato.

φυσίαμα, τό, (φυσιάω) flatus, Aesch.

φυσιασμός, οῦ, ὁ, (φυσιάω) flandi seu efflandi actio, flatus.

φυσιάω, flo, exhalo, spiro, sufflo. Part. praes Ep. φυσιόων, Hom. 2) inflo, superbum reddo, LXX et N. T.

φύσιγγη, ἡ, i. q. φῦσιγξ, 2.

φυσιγγόομαι, (φῦσιγξ) exacerbor, πεφυσιγγωμένος, exacerbatus. Vox comica, ap. Aristoph.

φυσίγναθος, ον, (φῦσα, γνάθος) buccas inflans. nomen ranae, in Batrachom.

φυσιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. φυσιογνώμων, Theuer.

φῦσιγξ, ιγγος, ἡ, (φυσάω) vesicula, pustula. 2) vesicula et quasi cortex bulborum, alliorum. (--)

φυσίζοος et φυσίζωος, ον, (φύω, ζωή) q. d. vitam producens, i. e. quae ad vitam degendam sunt necessaria, almus. Epith. terrae.

φυσικός, ή, όν, (φύσις) naturalis, ad naturam pertinens, naturae conveniens. 2) physicus, naturae seu rerum naturalium investigator.

φυσικῶς, adv. naturaliter, secundum naturam, naturali ratione.

φύσιμος, ον, (φύω) vim habens germinandi. 2) aditus, natus.

φυσιογνωμονέω, f. ήσω, (φυσιογνώμων) de indole hominis judicare possum, vel judico e forma oris. 2) diligenter cognosco faciem alicujus et aspecto, ut postea noscatur.

φυσιογνωμονία, ας, ἡ, naturas cognoscendi seu de natura judicandi peritia. A praec.

φυσιογνωμονικός, ή, όν, idem qui φυσιογνώμων. 2) ad artem judicandi indolem hominum pertinens. τὰ φυσιογνωμονικά, ars ipsa, et libri de ea.

φυσιογνωμονικῶς, adv. ex arte physiognomonum.

φυσιογνωμοσύνη, ης, ἡ, i. q. φυσιογνωμονία. A seq.

φυσιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (φύσις, γιγνώσκω) naturae ex oris habitu cognoscendae peritus. Scribitur et φυσιγνώμων.

φυσιολογέω, f. ήσω, (φυσιολόγος) de natura seu de rebus naturae dissero, naturam rerum disserendo indago seu exquiro. 2) physice seu naturali ratione probo, ostendo.

φυσιολόγημα, τό, perscrutatio naturae, Epicur.

φυσιολογία, ας, ἡ, studium naturae indagandae, disputatio de rerum natura, disciplina physica, naturae indagandae ratio.

φυσιολόγος, ου, (φύσις, λέγω) qui de natura seu rebus ad naturam rerum pertinentibus disserendo exquirit aut indagat.

φυσιοποιέω, (φύσις, ποιέω) naturam fingo.

φυσιόω, f. ώσω, (φύσις) τινά seq. inf. alicui naturam aliquam addo, Simplic.

φυσιόων, part. praes. Ep. a φυσιάω, q. v. Il.

φύσις, εως, ἡ, (φύω) natura, nativitas, generatio, Philox. ortus. 2) ingenium, indoles, mores et opiniones. 3) sexus. 4) pudenda. 5) statura, figura, externus corporis habitus. φύσει, valde; interdum notat, *item*, vere, necessario, sic ut per naturam res aliter esse vel fieri nequeat.

φυσίφρων, v. φυσίφρων.

φυσίωσις, εως, ἡ, (φυσιόω) inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia.

φύσκη, ης, ἡ, (φυσάω) vesica. 2) crassum intestinum, venter. 3) vesicula oborta e vehementiore attritu.

φυσκίον, ου, τό, vesicula, folliculus, utriculus. Dim. a praec.

φύσκος, ου, ὁ, (φυσάω) botulus, Ar.

φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus. 2) obesus, cognomen regis Aegypti, de gente Ptolemaeidarum.

φυσοβάθρον, τό, (φῦσα, βάθρον) folliculi basis.

φυσοειδής, ές, (φῦσα, εἶδος) vesicae similis.

φυσόω, dub. lect. p. φυσιόω.

φύσσα, φυσσαλίς, φύσσαλος, φυσσητήρ, al. falso scribuntur pro φῦσα, φυσαλίς, rel.

φύστη, vel φυστή, ἡ, (φύρω) maza, non multum subacta vino.

φύστις, ιδος, ἡ, (φύω) poet. p. φύσις, genus, progenies, Aesch. Pers. 92?.

φυστίς, ιδος, ἡ, (φύρω) i. q. φύστη.

φυσώδης, ώδος, (φυσάω) flatu abundans. 2) flatus seu inflationes movens.

φυταγωγέω, (φυτόν, ἄγω) plantam duco, Etym. M.

φυταλιά, ἡ, (φυτόν) locus arboribus consitus, hortus, vinea, olivetum. 2) plantatio. 3) extrema hiemis pars qua arbores plantantur. (Primam natura brevem Epici poetae versus gratia producunt.)

φυταλίζω, f. ίσω, i. q. φυτεύω, Hesych.

φυτάλιμος, ον, et φυτάλμιος, ια, ιον, it. -ος, ον, et φυτάλιος, ια, ιον, (φυτός) aptus ad procreationem, fecundus, almus. φυτάλιος Ζεύς, Jupiter pater, Orph. h. 15, 9. φυτάλμιοι γέροντες, senes patres, Aesch. Ag. 337. φυτάλμιος πατήρ, genitor, Soph. λέκτρα φυτάλμια, torus genitalis, auctor Rhesi 920. 2) qui est inde a natalibus, natura insitus. ἀλαὸς ὀμμάτων ἄρ' ἦσθα φυτάλμιος; natusne es caecus, Soph. (Forma primo loco posita φυτάλιμος originem dedit alteri φυτάλμιος per litterarum metathesin et prae eadem fere absolevit.) (In φυτάλιος primum versus necessitate producunt Epici poetae.)

φυτάριον, τό, Dim. a φυτόν, parva planta, arbuscula.

φυτάς, άδος, ἡ, (φυτόν) planta, stirps.

φυτάω, f. l. p. φυτεύω. Hes Th. 986. φυτήσατο pro φυτεύσατο. cf. Bastii epist. crit. p. 219.

φυτεία, ἡ, (φυτεύω) plantatio, consitio, satio: generatio. 2) planta quae deponitur et conseritur. 3) incrementum plantae.

φύτευθεν, 3 pl. aor. 1. pass. a φυτεύω, Aeol. et Ep. p. ἐφυτεύθησαν.

φύτευμα, ατος, τό, (φυτεύω) planta, quae deponitur et conseritur. 2) semen.

φυτεύσιμος, ον, (φυτεύω) qui plantis conseri potest.

φύτευσις, εως, ἡ, (φυτεύω) plantatio, consitio.

φυτευτήριον, ου, τό, planta, quae in terra deponitur. it. quae adhuc est in seminario: seminarium, plantarium 2) surculus, stolo.

φυτευτής, οῦ, ὁ, (φυτεύω) plantator, pastinator.

φυτευτικός, ή, όν, ad plantationem pertinens, qui amat serere, aut dextre hanc rem gerit: seminarius. A pr.

φυτευτός, ή, όν, plantatus.

φυτεύω, f. εύσω, (φυτόν) planto, complanto, novello, semino, colloco, nasci facio. metaph. molior, struo, machinor.

φυτηκομέω, (φυτηκόμος) plantas curo.

φυτηκομία, ἡ, plantarum cura.

φυτηκόμος, ον, (κομέω) plantas curans, serendi et plantandi studiosus. Subst. ὁ, hortulanus, olitor, vinitor.

φυτικός, ή, όν, (φυτόν) ad plantam seu plantas pertinens. 2) vegetativus, crescendi vim dans.

φύτιος, α, ον, almus, generationem juvans, epith. Jovis, Dianae.

φύτλη, ης, ἡ, (φύω) poet. p. φύσις, generatio, genus, sexus.

φυτοεργός, ον, v. φυτουργός.

φυτοκομέω, plantas, i. e. hortum etc. curo, ut φυτηκομέω.

φυτοκομία, ἡ, i. q. φυτηκομία.

φυτοκόμος, ον, i. q. φυτηκόμος.

φυτόν, τό, (φύω) planta, germen, virgultum, frutex: ulcus, tuber in corpore humano, Archil. ap. schol. Theocr. 2, 48. 2) creatura: progenies, Χαρίτων φυτόν, Theocr. 28, 7. φυτὸν οὐράνιον, homo, Palladas in A. P. 10, 45, 4. Themist. or. 13, p. 170. A. Synes. de provid. p. 100. D.

φυτός, ή, όν, (φύω) sativus, aptus ad concipiendum semen.

φυτοσκαφία, ἡ, labor, munus hortulani, vinitoris. A seq.

φυτοσκάφος, ου, ὁ, rusticus, fossor, plantarum fossor, hortulanus. Sed φυτοσκάφος, sc. γῆ, terra circa plantas aut stirpes effossa.

φυτοσπόρος, ον, (σπείρω) plantam seu stirpem serens. 2) pater, genitor.

φυτοτρόφος, ον, (τρέφω) plantas alens, hortulanus.

φυτουργέω, f. ήσω, (φυτουργός) plantis occupor, plantas colo, sero et curo.

φυτούργημα, τό, plantatio

φυτουργία, ας, ἡ, plantatio, consitio, cura plantarum.

φυτουργικός, ή, όν, ad φυτουργόν et φυτουργίαν pertinens. Subst. ἡ φυτουργική, sc. ἐπιστήμη, ars hortulani.

φυτούργιον, ου, τό, seminarium, viridarium. A seq.

φυτουργός, όν, (φυτόν, ἔργον) qui laborem impendit plantarum culturae, hortulanus, vinitor, olitor. 2) Subst. ὁ φ., primus auctor, genitor. Plat

φυτοφόρος, ον, (φέρω) plantifer, Gl. Vet.

φυτόω, (φυτόν) planto, in plantam redigo. Pass. planta fio.

φύτρα, ας, ἡ, (φύω) natura, generatio. v. φύτλη. Hesych.

φυτών, ῶνος, ὁ, locus plantis, arboribus s. vitibus consitus.

φυτώνυμος, ον, (ὄνομα) qui nomen e planta duxit, Ach. Tat.

φύτωρ, ορος, ὁ, (φύω) sator, genitor.

φυτώριον, s. ειον, ου, τό, locus, in quo sunt plantae e seminae enatae, quae postmodum transplantantur in viridariis, plantarium. A praec.

φύω, f. φύσω, (ῡ) aor. 1. ἔφυσα, gigno, produco, edo, pario, profero, nasci facio. 2) Pass. cum aor. 2. act. ἔφυν, pf. πέφυκα, et plqpf. a) cresco, orior, gignor, nascor. πεφυκέναι τινός, ortum esse ex aliquo. φύσει πέφυκε, natura est, natura ita comparatus est, ut seq. inf. Soph. Phil. 79. b) natura comparatus sum, soleo, πέφυκε γενέσθαι, solet accidere.

φῷ, pro φωτί, dat. a φώς, Etym. M. cf. Valcken. diatr. p. 154.

φῶ, conj. aor. 2. a φημί.

φώγνυμι et φωγνύω, i. q. φώγω.

φώγω, f. φώξω, pf. p. πέφωγμαι, aor. p. ἐφώχθην, torreo, uro, asso; in foco torreo.

φώζω, f. φώσω, pf. p. πέφωσμαι, i. q. φώγω.

φωΐς, ΐδος, ἡ, contr. φῷς, φῳδός, plerumque in plur. φῷδες, (φώζω) ustio, pustula.

φωκάδιον, τό, Dim. a φώκη, phoca parva, v. Lobeck. Phryn. p. 74.

φώκαινα, ης, ἡ, phocaena, balaena, piscis. A seq.

φώκη, ης, ἡ, vitulus marinus, phoca.

φωκτός, ή, όν, a φώγω, tostus.

φωλάζω, (φωλεά) in lustro et specu lateo.

φωλάς, άδος, ἡ, in specu habitans. A seq.

φωλεά, ᾶς, ἡ, (φωλεός) lustrum, latibulum, antrum.

φωλεία, vel φωλία, ας, ἡ, (φωλεύω) latebra vel delitescentia in latebroso antro. 2) morbus ursi, quum praepinguis factus latebras quaerit.

φωλειός, ὁ, poet. p. φωλεός.

φωλεός, οῦ, ὁ, lustrum, latibulum, latebrae, cubile. 2) ludus, ubi docentur pueri.

φώλευσις, ἡ, i. q. φωλεία.

φωλεύω, f. εύσω, (φωλεός) latibulum habeo, in lustro aut specu lateo. 2) nidifico. 3) habito, impr. tropice.

φωλέω, (φωλεός) idem.

φωλεώδης, ες, (φωλεός, εἶδος) latebrosus, in modum antri factus.

φωλητήρ, ῆρος, ὁ, (φωλέω) qui eodem loco assidue habitat.

φωλητήριον, ου, τό, locus, ubi quis habitat, vel quo assidue ventitat discendi causa. A pr.

φωλία, ἡ, i. q. φωλεία.

φώλιον, ου, τό, i. q. φωλεός.

φωλίς, ίδος, ἡ, piscis nomen.

φωνάεις, Dor. pro φωνήεις, Pind. (ᾱ)

φωνάριον, τό, vox. Dim. a φωνή.

φωνασκέω, f. ήσω, (φωνασκός) vocem exerceo sub magistro.

φωνασκητής, οῦ, ὁ, magister exercendae vocis. A pr.

φωνασκία, ας, ἡ, ars exercendae vocis. Ab eod.

φωνασκικός, ή, όν, ad phonascum pertinens, phonasco conveniens. A seq.

φωνασκός, οῦ, ὁ, (φωνή, ἀσκέω) qui vocem exercet, i. e. vocis exercendae magister, phonascus.

φωνέω, f. ήσω, vocem emitto, sonum edo, voco. 2) dico, loquor. 3) compello, nomino. 4) cano. A seq.

φωνή, ῆς, ἡ, (a φάω, φῶς, φαίνω, φημί) vox, sonus, sonitus. 2) vox, vocabulum, verbum, dictum. 3) lingua, sermo. 4) rumor, fama. Propria de voce et cantu avium.

φωνήεις, ήεσσα, ῆεν, voce praeditus, vocalis; sonorus. τὰ φωνήεντα, vocales litterae. A pr.

φώνημα, ατος, τό, (φωνέω) quod quis locutus est, dictum. 2) vox.

φώνησις, εως, ἡ, (φωνέω) vocis emissio. 2) inclamatio.

φωνητήριος, ία, ιον, vocalis.

φωνητικός, ή, όν, (φωνέω) vocis emittendae facultate praeditus, vocalis.

φωνίον, τό, Dim. e φωνή, vox tenuis.

φωνομαζέω, (μαζάω) vocem quasi subigo, Philo.

φωνομαχέω, (μάχη) de vocibus depugno. Hinc φωνομαχία, ἡ.

φωνόμιμος, ον, (μιμέομαι) vocem imitans.

φώρ, φωρός, ὁ, fur. 2) fucus.

φωρά, ᾶς, ἡ, furtum. A pr.

φώρασις, εως, ἡ, deprehensio. A seq.

φωράω, f. άσω, (φώρ) furor. 2) furtum investigo. 3) in furto deprehendo, furtum invenio. 4) simpl. pervestigo, deprehendo.

φωρατής, οῦ, ὁ, qui deprehendit furtum, vel indagat. A pr.

φωρεύς, έως, ὁ, i. q. φώρ, Hom. h. Merc. 385. ex em. Herm. dub.

φωριαμός, ὁ, arca, cista, Il. 24, 228. Od. 15, 104.

φωριάω, idem quod φωράω, dub.

φωρίδιος, ία, ιον, furtivus, furto ablatus. A seq.

φώριον, ου, τό, (φώρ) furtum. 2) res furto ablata.

φώριος, ον, furtivus.

φωρότατος, η, superl. e φώρ, maximus fur, Sophron.

φώς, ὁ, gen. φωτός, pl. φῶτες, gen. φωτῶν, poet. i. q. ἀνήρ, vir, vir fortis; mortalis: homo, it. femina, Eur. Hel. 1100. (Radix fortasse φύω, cf. φυτόν)

φῶς, τό, gen. φωτός, contr. e φάος, lux, lumen; lux diei. εἰς φῶς ἔρχεσθαι, nasci. εἰς φῶς ἄγειν, in lucem produci. 2) fax, ignis, candela, et quodcunque lucem emittit et illustrat. 3) fenestra. 4) felicitas.

φῷς, ἡ, pl. φῷδες, contr. ex φωΐς, q. v.

φώσκω, (φῶς) illucesco.

φῶσσων, ωνος, ὁ, it. φώσων, linteum crassius, velum, carbasus. Dim. φωσσώνιον vel φωσώνιον, τό, pannus talis lintei, linteolum, sudariolum. Vocabulum Aegypticum.

φωστήρ, ῆρος, ὁ, (φῶς, φώσκω) quodcunque lumen praebet, lumen, splendor. LXX. οἱ φωστῆρες, stellae. 2) luminare, fenestra.

φωσφόρεια, τά, i. q. φωσφόρια.

φωσφορέω, f. ήσω, (φωσφόρος) lumen praebeo s. ministro.

φωσφόρια, ίων, τά, phosphoria, dies festus, in quo faces gestantur. A praec.

φωσφόρος, ον, (φῶς, φέρω) lucem ferens, lumen afferens, lucifer: facem praeferens, facem gestans. 2) Subst. ὁ φ., sc. ἀστήρ, Lucifer, stella Veneris solem antegrediens.

φωσων et φωσώνιον, vide φῶσσων, φωσσώνιον.

φωταγωγέω, (φωταγωγός) illumino. 2) instituo in divinis rebus.

φωταγωγία, ας, ἡ, lucis seu luminis illatio. 2) illuminatio. A pr.

φωταγωγικός, ή, όν, illuminandi vim habens.

φωταγωγός, όν, (φῶς, ἀγωγός) lucem adducens vel afferens, luminare.

φωταύγεια, ας, ἡ, splendor. A seq.

φωταυγής, ές, (φῶς, αὐγή) splendidus.

φωταψία, ἡ, rectius φωθαψία, accensio luminum; festus apud Graecos recentiores dies.

φωτεινοειδής, ές, (εἶδος) lucidus.

φωτεινός, ή, όν, (φῶς) lucidus, luculentus.

φωτεμβολέω, f. ήσω, (φῶς, ἐμβάλλω) lucem immitto.

φωτίγγιον, ου, τό, Dim. a seq.

φῶτιγξ, ιγγος, ἡ, fistula e loto, ap. Alexandrinos.

φωτίζω, f. ίσω, (φῶς) lumino, illumino, illustro, metaph. mentis oculos illumino, doceo, baptizo, ap. Script. Eccl. 2) in lucem profero, patefacio.

φώτισμα, ατος, τό, et φωτισμός, οῦ, ὁ, illuminatio mentis et institutio in rebus divinis, quae baptismum praecedit. 2) baptismus. A pr.

φωτισμός, οῦ, ὁ, (φωτίζω) illuminatio, lux, splendor, fulgor.

φωτιστήριον, ου, τό, baptisterium, Eccl.

φωτιστικός, ή, όν, illuminandi seu illustrandi vim habens.

φωτοβολέω, (φῶς, βολή) splendeo, resplendeo.

φωτογονία, ἡ, (γονή) lucis origo.

φωτοδοσία, ας, ἡ, (δόσις) luminis datio, illuminatio.

φωτοδότης, ου, ὁ, (δότης) luminis dator.

φωτοειδής, ές, (εἶδος) lumini similis. 2) luminosus. 3) illuminatus.

φωτολήγιος, ον, (λήγω) quem lux deficit, qui luce frui desiit.

φωτοφάνεια, ας, ἡ, (φαίνω) illuminatio.

φωτοφορέω, lucem fero, vel affero. A seq.

φωτοφόρος, ον, (φῶς, φέρω) lucem ferens, afferens.

φωτοχυσία, ας, ἡ, (χέω) luminis effusio, luminis abundantia.

φωτωνυμία, ας, ἡ, (ὄνομα) lucis appellatio, qua nimirum Deus vocatur lux, Eccl.

X

X, Litera vigesima secunda, χῖ. 2) nota numeralis, sexcenta, et linea subjecta, χ, sexcenta millia. 3) In inscr. vett. X est χίλιοι, mille, v. Boeckhium de oecon. publica Athen. 2. p. 377. Grammaticis et Criticis X est signum loci spurii, Menag. Diog. L. 3, 56. cf. χιάζω, χιασμός. χ περιεστιγμένον, i. q. χρηστόν s. χρησιμον, signum praestantissimorum in libro aliquo locorum.

χαβός, ή, όν, curvus, item angustus. Hesych.

χάδε, pro ἔχαδε, 3 aor. 2 Ep. e χανδάνω, Il. 11, 462.

χαδέειν, pro χαδεῖν, inf. aor. 2 Ep. a χανδάνω, Il. 14, 34.

χάζω, et χάζομαι, f. χάσομαι, poet. χάσσομαι, aor. 1. ἐχασάμην, cum aor. 2. κεκάδοντο, (pro ἐχάδοντο, Epice cum reduplicatione) cedo, do locum, recedo, retrocedo: cunctor, moras necto, vereor, dubito, Trag. 2) χάζω, aor. ἔχαδον et κέχαδον, inf. χαδέειν, pf. κέχαδα, capio, capax sum, contineo, de vasis etc. — Fut. κεκαδήσω cum aor. κεκαδών, v. col. 182. sub καδ. — Vox est mere poetica, praesertim Epica.

χαίνω, f. χανῶ, aor. ἔχανον, pf. κέχηνα, hio, hisco, dehisco. 2) hiante ore i. e. intente aliquid specto, intueor, exspecto, πρός τι: cupide appeto, admiror valde; cupide excipio. οἱ κεχηνότες, homines stupidi, qui hiante ore res novas admirantur, hiulci. δεινὰ ῥήματα χανεῖν, gravia opprobria aperto ore proclamare, Soph. Aj. 1227.

χάϊος, ία, ιον, probus, bonus, voc Laconica, Ar. Lys. 90. 1157.

χαῖος, ου, ὁ, virga, baculus, vel pedum. Apollon.

χαιρεκακέω, (χαιρέκακος) alienis malis gaudeo.

χαιρεκακία, ας, ἡ, gaudium ex alieno malo. A seq.

χαιρέκακος, ον, (χαίρω, κακός) aliorum calamitate seu malis gaudens.

χαίρεσκε, impf. e χαίρω, Ion. et Ep. p. ἔχαιρε, Hom.

χαιρετίζω, f. ίσω, (χαίρω) saluto.

χαιρετισμός, οῦ, ὁ, salutatio. A pr.

χαιρέφυλλον, ου, τό, (χαίρω, φύλλον) chaerephyllum; herbae seu oleris nomen.

χαιρηδών, όνος, ἡ, gaudium, laetitia.

χαιρηκιφονέω, (χαίρω, φόνος) caede gaudeo, Nicet. ann. 5, 7.

χαιρομυσής, ές, (χαίρω, μύσος) rebus detestandis gaudens, dub. l. Aesch. Choeph. 70.

χαιροσύνη, ἡ, laetitia, Hesych.

χαίρω, f. χαιρήσω et χαιρήσομαι, Epice κεχαρήσομαι et κεχαρήσω, aor. ἐχάρην, Epice ἐχηράμην et κεχαρόμην, ep. aor. ἐχαίρησα, pf. κεχάρηκα, usitatius κεχάρημαι, poet. κέχαρμαι, — gaudeo, laetor. χαίρειν τινί vel ἐπί τινι, gaudeo s. laetor aliqua re, delector, contentus sum. Sequente partic. est soleo, ὁ Θεὸς χαίρει τοὺς μικροὺς μεγάλους ποιεῖν, Deus solet parvos extollere: alibi reddi potest lubenter, χαίρω πράττων, lubenter facio. χαίροντα ἀπαλλάττειν, feliciter evadere ex periculis. 2) χαῖρε, salve: vale. προσειπεῖν τινα χαίρειν, salutare aliquem, it. valedicere alicui. χαίρειν ἐᾶν s. κελεύειν τι, omittere, negligere, contemnere, objicere aliquid. In epistolarum initiis ponitur χαίρειν, sc. λέγει, S. P. D. χαιρέτω, valeat, per euphemismum i. q. ἐῤῥέτω, abeat in malam rem, pereat.

χαίτη, ἡ, coma, juba. 2) coma arborum, frondes, folia. (A χάω vel χέω.)

χαιτήεις, ήεσσα, ῆεν, jubatus, comatus. A pr.

χαιτόεις, όεσσα, όεν, idem, ab eod.

χαίτωμα, ατος, τό, (qs. a χαιτόω) juba.

χάλαζα, ης, ἡ, grando. metaph. dicitur etiam de conviciis, Jacobs ad Del. epigr. 4, 52. 2) tubercula grandini similia, per cutem et carnem sparsa praecipue in suibus.

χαλαζάω, grandino. χαλαζᾶν etiam dicitur sus, tuberculis, quae χάλαζαι dicuntur, sparsam habens carnem. A pr.

χαλαζοεπής, ές, (ἔπος) proprie qui grandinem loquitur, h. e. qui mordaces et contumeliosos sermones facit, vel versus scribit.

χαλαζόεις, όεσσα, όεν, (χάλαζα) grandinosus

χαλάζιον, ου, τό, vitium palpebrae, quum in ea tubercula nascuntur. χαλάζια, tubercula in carne suilla.

χαλαζίτης, ου, ὁ, (ῑ) fem. -ῖτις, ιδος, grandini similis, grandineus.

χαλαζοβολέω, f. ήσω, grandine ferio, grandinem jaculor. A seq.

108*

χαλαζοβόλος, ον, (βάλλω) grandine feriens, at χαλαζόβολος, ον, grandine percussus.

χαλαζοκοπέω, f. ήσω, (κόπτω) grandine ferio, seu verbero, aut contundo.

χαλαζοκοπία, ας, ἡ, calamitas, quum fruges vel vites grandine contunduntur. A pr.

χαλαζοφύλαξ, ακος, ὁ, qui grandinem observat, speculator et observator grandinis futurae.

χαλαζόω, f. ώσω, (χάλαζα) grandino. Pass. grandine infestor: tubercula grandini similia per corpus sparsa habeo.

χαλαζώδης, ες, (χάλαζα) grandinosus, grandinis speciem habens.

χαλαίνω, poet. p. χαλάω. ῥυτὰ χαλαίνοντες, Hes. sc. 308.

χαλαίπους, ποδος, ὁ, ἡ, (πούς) pedes habens laxatos, claudus.

χαλαίρυπος, ου, ὁ, (ῥύπος) sordes e vestibus etc. lotis. v. χαλαστραῖον.

χαλαιδρα, ἡ, nomen avis; ap. Oppian.

χάλαργος, ον, Dor. p. χήλαργος.

χαλαρός, ρά, ρόν, laxus, laxatus, languidus, flaccidus.

χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lentitudo. A pr.

χαλαρῶς, adv. leviter.

χάλασις, εως, ἡ, (χαλάω) laxatio, remissio, resolutio.

χάλασμα, ατος, τό, laxamentum. 2) intervallum.

χαλασμός, οῦ, ὁ, laxatio.

χαλαστήριον, ου, το, cataracta.

χαλαστικός, ή, όν, laxandi vim habens.

χαλαστόν, οῦ, τό, catena.

χαλαστός, ή, όν, (χαλάω) qui laxari, demitti potest.

χαλαστραῖον, ου, τό, sapo, smegma, nitrum. A seq. vel ab urbe Macedoniae, species nitri optimi.

χαλάω, f. άσω, Dor. άξω, (χάω) laxo, remitto, demitto, solvo, exsolvo, dilato, aperio, omitto. χαλᾶν τὸ μέτωπον, relaxare frontem, i. e. hilarem vultum ostendere. κλῇθρα vel κλῇδας χαλᾶν, januam aperire. Pass. τόξα κεχαλασμένα, arcus remissus a. relaxatus. σῶμα κεχαλασμένον, corpus effoetum. 2) intr. laxor, relaxor, flacceo, langueo, languesco. metaph. χαλᾶν τινός, desistere ab aliqua re. χαλᾶν τινι, concedere alicui: it. ignoscere, ut χάλα τοκεῦσι, Eur. Hec. 401.

χαλβάνη, ης, ἡ, galbanum: succus ferulae nascentis in Syria. Ejusdem radix dicitur ἡ χαλβανίς, ίδος.

χαλβανόεις, όεσσα, όεν, galbaneus. A pr.

Χαλδαῖοι, οἱ, astrologi, vates.

χαλεπαίνω, f. ανῶ, (χαλεπός) acerbo, exacerbo, irrito. 2) saevio, irascor, indigne fero. χαλεπαίνομαι, saevio, irascor.

χαλεπόω, idem et ab eod.

χαλεπός, ή, όν, saevus, severus, acerbus, durus, atrox, difficilis, gravis, noxius, periculosus. Subst. τὰ χαλεπά, mala, molestiae, aerumnae.

χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas. 2) asperitas, saevitia, morositas, atrocitas. 3) severitas, sensu bono, apud Thuc. A pr.

χαλεπτύς, ύος, ἡ, idem. Hesych. A seq.

χαλέπτω, f. ψω, damno adficio, laedo. 2) everto, labefacto. χαλέπτομαι, indignor, irascor.

χαλεπῶς, adv. moleste, graviter, aegre. 2) vix, difficulter, magno cum labore. 3) male, difficili casu fortuna. 4) irate, acerbe, aspere.

χαλία, ας, ἡ, (χαλάω) quies, qua corpora laxantur a laboribus. Hesych.

χαλικράτας, ου, Ion. χαλικρήτης, ου, (χάλις, κεράννυμι) merus, de vino. Compar. irreg. χαλικρότερος, Nic.

χαλικώδης, ες, (χάλιξ, εἶδος) silicum naturam habens.

χαλίκωμα, τό, plerumque in plur. χαλικώματα, caementa.

χαλιμάζω, more Bacchae in libidinem ruo. A seq.

χαλιμάς, άδος, ἡ, et χαλίμη, ἡ, (χάλις) ebria, Baccha: scortum impudens.

χάλιμος, ον, (χάλις) ebrius: insanus, furibundus.

χαλιναγωγέω, (χαλινός, ἄγω) freno duco, ut sessor equum freno, rego ac moderor, freno, refreno, compesco.

χαλινοποιητική, ῆς, ἡ, ars conficiendorum frenorum.

χαλινοποιός, όν, (ποιέω) qui frena conficit.

χαλινός, οῦ, ὁ, frenum, habena.

χαλινοφάγος, ον, (φαγεῖν) frenos rodens, mordens; epith. equi.

χαλινόω, f. ώσω, (χαλινός) freno, frenum injicio. 2) freno injecto rego.

χαλίνωσις, εως, ἡ, frenatio, seu freni injectio. A pr. (ῑ)

χαλινωτήρια νεώς, navium retinacula; quasi frena atque habenae; ap. Eurip.

χάλιξ, ικος, ὁ et ἡ, glarea, silices, caementa. 2) lapis. 3) calx.

χάλις, ιος, ὁ, vinum merum. 2) epith. Bacchi.

χαλις, ὁ, impos sui, insanus, Hesych.

χαλιφρονέω, (χαλίφρων) demens sum et stolidus.

χαλιφροσύνη, ης, ἡ, mens sua sede emota, dementia, amentia.

χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ, (χαλάομαι, φρήν) cui mens laxata et emota est, amens, demens.

χαλκάνθη, ης, ἡ, sive χάλκανθον, ου, τό, (χαλκός, ἄνθος) atramentum sutorium.

χαλκάρματος, ον, (ἅρμα) qui aereo curru vehitur.

χαλκασπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς) aereum clypeum gestans, bellicosus.

χαλκεγχής, έος, ὁ, ἡ, (ἔγχος) aerea seu ferrea hasta utens.

χαλκεῖον, ου, τό, (χαλκεύς) officina fabri aerarii, vel ferrarii, aeris officina. 2) vas aereum ad calefaciendam aquam aptum, ahenum, olla. 3) tabula aenea.

χάλκειος, εία, ειον, (χαλκός) aereus, ex aere factus.

χαλκέλατος, ον, i. q. χαλκήλατος, Pind.

χαλκεμβολάς, άδος, ἡ, fem. a χαλκέμβολος, Eur.

χαλκέμβολος, ον, (ἔμβολος) aereo armatus rostro. 2) laboriosus, industrius.

χαλκέντερος, ον, (ἔντερον) aerea intestina habens, laborum patiens.

χαλκεντεύς, έως, ὁ, idem quod seq. dub.

χαλκέντης, εος, ὁ, ἡ, (ἔντεα) qui aereis armis utitur.

χαλκεόγομφος, ον, (χάλκεος, γόμφος) aereis vel ferreis clavis firmatus.

χαλκεοθέμεθλος, ον, (θέμεθλον) fundamentum aeneum habens.

χαλκεόθυμος, ον, (θυμός) aeneam i. e. immobilem et inconcussam mentem habens.

χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, (θώρηξ, pro θώραξ) qui aereo thorace utitur, aereo thorace indutus seu armatus.

χαλκεοκάρδιος, ον, (καρδία) qui aeneum, durum pectus habet. 2) fortis et invictus.

χαλκεομίτρας et τρης, ὁ, ἡ, (μίτρα) proprie, aeream gestans mitram, i. e. galeam, s. loricam, armipotens, bellator.

χαλκεομήστωρ, ορος, ὁ, idem et ab eodem. (ῑ)

χαλκεόνωτος, ον, (νῶτος) tergum aeneum habens.

χαλκεόπεζος, ον, (πέζα) pedes aeneos habens.

χαλκεόπλος, ον, (ὅπλον) aereis armis indutus, armatus, Eur.

χάλκεος, έη, εον, contr. χαλκοῦς, ῆ, οῦν, et χάλκεος, ον, (χαλκός) aereus, aeneus.

χαλκεόφωνος, ον, (φωνή) aeream vocem habens, i. e. vel valde acutam, vel valde firmam.

χάλκευμα, ατος, τό, (χαλκεύω) machina aerea, seu quaevis res aere facta.

χαλκεύς, έως, ὁ, (χαλκεύω) faber aerarius, ferrarius; item quilibet artifex e metallo opera elaborans. 2) inpr. faber aerarius, qui seras, claustra fabricat.

χαλκευτήριον, ου, τό, officina fabri aerarii vel ferrarii.

χαλκευτής, οῦ, ὁ, qui aeramenta cudit: aerarius, fabricator, artifex.

χαλκευτικός, ή, όν, qui artem fabri aerarii vel ferrarii callet, ad fabrum aerarium seu ferrarium pertinens, fabrilis. A praec.

χαλκεύω, f. εύσω, (χαλκός) aerariam artem tracto, aes exerceo et malleo tundo. 2) ex aere vel ferro fabrico, cudo.

χαλκεών, ῶνος, ὁ, fabri aerarii officina.

χαλκέως, adv. (χάλκεος) ex aere.

χαλκήϊος, ΐη, ϊον, Ion. p. χάλκειος, q. v.

χαλκήλατος, ον, (χαλκός, ἐλαύνω) ex aere ductus, aeneus.

χαλκήρης, ες, (ἄρω) aere compactus, aereus.

χαλκίζω, f. ίσω, (χαλκός) aeris splendorem vel sonum imitor. Hinc φωνὴ χαλκίζουσα, vox sonora, Poll. 2, 117. 2) ludo χαλκισμόν s. χαλκινδα, Poll. 7, 207.

χαλκίναος, ον, in templo aheneo habitans. v. χαλκίοικος.

χαλκίνδα, adv. sc. παίζειν, genus ludi. cf. χαλκισμός.

χαλκίοικος, ον, (οἶκος) aeream domum habens. Minervae epith. apud Spartanos.

χαλκίον, ου, τό, ahenum, seu aereum vas, aeramentum. 2) munimentum aereum. χαλκίον θερμοῦ, caldaria. 3) nummus aeneus.

χαλκίς, ίδος, ἡ, (χαλκός) avis incerta, Il. 14, 291. cf. Ar. Av. 1181. 2) clupea, piscis. 3) lacertae genus. 4) serva ap. Lacedaem.

χαλκισμός, οῦ, ὁ, (χαλκίζω) genus ludi quum nummus rectus circumagitur, deinde imposito digito rectus retinetur. Eustath. Pollux.

χαλκίτης, ου, ὁ, fem. ῖτις, ιδος, (χαλκός) aereus.

χαλκοάρης, ες, poet. p. χαλκήρης, Pind.

χαλκοβάρεια, quasi fem. a χαλκόβαρυς, i. q. χαλκοβαρής, Il. 11, 96. Od. 22, 259. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 538.

χαλκοβαρής, ές, (βάρος) aere gravis: firmus, solidus, Hom.

χαλκοβατής, ές, (βαίνω) qui aeri seu aereis fundamentis insistit, firmus, solidus.

χαλκοβόας, ου, ὁ, (βοή) vocem aeneam habens, Soph.

χαλκογένειος, ον, (γένειον) aereas malas seu maxillas habens.

χαλκόγενυς, υος, ὁ, ἡ, (γένυς) idem.

χαλκογλώχιν, ῖνος, ὁ, ἡ, (γλωχίν) aeream habens cuspidem.

χαλκογράφος, ον, (γράφω) aereis literarum notis scribens. 2) in aes scribens, seu in aes incidens. Vox recentior et ficta ad actis typographicae significationem. Sed quum aereae non sint notae typographi, falsum est nomen.

χαλκοδαίδαλος, ον, aes artificiose tractans, sive homo, sive ars.

χαλκοδάμας, αντος, ὁ, ἡ, (δαμάω) proprie, aes domans, epith. cotis, fabri ferrarii etc.

χαλκόδετος, ον, aereis vinculis ligatus vel alligatus.

χαλκοειδής, ές, (εἶδος) aeris speciem gerens, aeri similis

χαλκοθήκη, ης, ἡ, locus, ubi aes et aerea supellex reponitur.

χαλκοθώραξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, qui aerea thorace utitur.

χαλκοκνήμιδες, ων, οἱ, (χαλκός, κνημίς) aereis armati ocreis, aerea habentes tibialia, i. e. aereis induti armis, armati.

χαλκοκόλλητος, ον, ferruminatus.

χαλκοκορυστής, οῦ, ὁ, aere seu aereis armis armatus, armatus.

χαλκόκρας, ᾶτος, ὁ, ἡ, vel χαλκόκρατος, ον, (κεράννυμι) aere mistus, de numis adulterinis

χαλκόκροτος, ον, aere strepens, quem aes, ut cymbalum, circumstrepit. 2) aere cusus, aeratus, aerarius.

χαλκόκτυπος, ον, aere pulsato sonitum edens.

χαλκολίβανον, ου, τό, (λίβανος) electri genus, auro pretiosus, orichalcum.

χαλκολογέω, f. ήσω, aera lego, aes colligo, i. e. numos colligo. A seq.

χαλκολόγος, ον, (λέγω) numularius.

χαλκομίτρας, ου, ὁ, Pind. et χαλκόμιτρος, ον, aenea balteo cinctus. cf. χαλκομίτρας.

χαλκόνωτος, ον, propr. aeneum dorsum habens, epith. scuti, clypei aere inducti; aeratus.

χαλκοπαγής, ές, (πήγνυμι) ex aere factus, aeneus.

χαλκοπάρειος vel πάρῃος, ον, (παρειά) aereas habens malas.

χαλκόπεδος, ον, (πέδον) aereum pavimentum habens.

χαλκοπέταλον, ου, τό, lamina aerea vel ferrea.

χαλκοπλάστης, ου, ὁ, qui ex aere statuas, aut alia opera fingit, faber aerarius.

χαλκόπλευρος, ον, (πλευρά) aerea habens latera.

χαλκοπληθής, ές, (πλῆθος) q. d. aere impletus, armatus.

χαλκοπλήκτος, ον, (πλήσσω) aere vel ferro cusus.

χαλκόπους, ποδος, ὁ, ἡ, aereos habens pedes, aeripes.

χαλκοπρόσωπος, ον, (πρόσωπον) proprie, aeream habens faciem, h. e. impudens.

χαλκόπρωρος, ον, (πρώρα) aeream habens proram i. e. cum aereo rostro.

χαλκόπυγος, ον, (πυγή) aereis vel ferreis natibus praeditus, i. e. laboriosissimus, assiduus, *sine exemplo*.

χαλκόπυλος, ον, (πύλη) aereas portas habens. 2) aereis munitus claustris.

χαλκοπώγων, ωνος, ὁ, rutilam habens barbam, aenobarbus, barbarossa.

χαλκός, οῦ, ὁ, aes. 2) arma aerea s. ferrea 3) moneta, pecunia; et omnino, quicquid ex aere confectum est.

χαλκοστέφανος, ον, epith. templi, prop. aere cinctus, nitidus, vel valde firmus ac munitus.

χαλκόστομος, ον, (στόμα) aereum os s. rostrum habens.

χαλκοτευκτος, ον, (τεύχω) ex aere factus.

χαλκοτευχής, ές, (aere) armatus.

χαλκότοξος, ον, (τόξον) aereum arcum habens.

χαλκοτόρευτος, ον, aere caelatus, aeneus

χαλκοτορέω, ex aere fabricor; de armis. A seq.

χαλκότορος, ον, (τορέω) aeratus, ex aere factus; de armis: alii, aes penetrans. 2) aere factus, de vulnere, Opp.

χαλκοτυπέομαι, (χαλκοτύπος) a fabro aerario seu ab aeris fusore fingor.

χαλκοτύπος, ου, ὁ, qui aera malleo ducit in tenuiores laminas, faber aerarius, aerifusor.

χαλκότυπος, ον, (τύπτω) armis percussus, ense inflictus.

χαλκοτυπική, ἡ, ars ferraria, ars aeris, ferri tractandi, aeris fundendi, et ex ea signa et alia fingendi. A pr.

χαλκουργεῖα, τά, aeris metalla, ap. Diodor. Sic.

χαλκουργέω, f. ήσω, (χαλκουργός) aes, ferrum tracto.

χαλκούργημα, ατος, τό, opus ex aere s. ferro confectum, ut signum aeneum. A praec.

χαλκουργικός, ή, όν, ad artem aerariam pertinens. Subst. ἡ χαλκουργική, sc. τέχνη, ars aeris ferrique tractandi. A seq.

χαλκουργός, οῦ, ὁ, (χαλκός, ἔργον) qui aes tractat et elaborat, faber aerarius.

χαλκοῦς, ῆ, οῦν, contr. ex χάλκεος, q. v. Subst. ὁ χαλκοῦς, numus aereus. τὸ χαλκοῦν, tabella aenea, vas aeneum.

χαλκοφανής, ές, (χαλκός, φαίνομαι) aereo colore splendens.

χαλκόφι, (χαλκός) ab aere.

χαλκοφόρος, ου, ὁ, (φέρω) terra, e qua aes eruitur, habens metalla aeris et ferri.

χαλκόφωνος, ον, (φωνή) aeream habens vocem, i. e. valde sonoram.

χαλκοχάρμης, ου, ὁ, (χάρμη) qui armis delectatur, bellicosus.

χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, aeream loricam gestans.

χαλκόχυτος, ον, (χέω) ex aere fusus.

χαλκόω, f. ώσω, (χαλκός) ex aere facio. 2) aere obduco et munio.

χαλκώδης, ες, (χαλκός) aereus.

χάλκωμα, ατος, τό, aeramentum, vas aut aliud opus ex aere factum: ferramentum, aerificium. A pr.

χαλκωμάτιον, τό, Dim. a pr., vasculum aeneum etc.

χαλκώνητος, ον, (ὠνέομαι) emtus.

χαλκώνυξ, χος, ὁ, ἡ, aeneas ungulas habens; de equis Aeetae.

χαλκωρυχεῖον vel χαλκωρύχιον, ου, τό, (χαλκωρύχος) aerifodina, aeraria.

χαλκωρυχέω, f. ήσω, aes effodio.

χαλκωρυχία, ας, ἡ, aeris fodina, aeraria. A pr.

χαλκωρύχιον, ου, τό, idem et ab eod.

χαλκωρύχος, ου, ὁ, (ὀρύσσω) metalli fossor.

χαλυβδικός, et χαλύβιος, ή, όν, (χάλυψ) e chalybe factus. A seq.

χάλυψ, υβος, ὁ, chalybs, genus ferri durissimi. Χάλυβος, natio Pontica.

χαμάδις, adv. (χαμαί) humi, in terram.

χαμᾶζε, adv. idem et ab eod.

χαμαί, adv. humi, in terra. 2) in terram, ad terram.

χαμαιάκτη, ης, ἡ, (ἀκτή) humi sparsa acte, sive humilis sambucus, ebulus.

χαμαίβατος, ου, ὁ, rubus humilis, rubus humi serpens.

χαμαιγενής, ές, (γένος) humi natus, e terra ortus, humo prognatus.

χαμαιδάφνη, ης, ἡ, laurus humilis, laureola. Philox. χαμαιδάφνη λάχανον, *olus*, frugo, labrusca, ruscum.

χαμαιδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui elementa et initia literarum docet. Gl. Vet. ludimagister.

χαμαιδικαστής, οῦ, ὁ, pedaneus judex, arbiter, Philox.

χαμαίδρυς, υος, sive χαμαίδρωψ, ωπος, ἡ, herba, ex eo sic nominata, quod folia habeat quercui similia. Philox. χαμαίδρυς, trixago.

χαμαιευνάς, άδος, ἡ, humi cubans, Od. 10, 243, 14, 15.

χαμαιεύνης, ου, ὁ, qui humi cubat.

χαμαιεύρετος, ον, (εὑρίσκω) humi repertus.

χαμαίζηλον, ου, τό, viburnum, genista, Gl. Vet. A seq.

χαμαίζηλος, ον, et χαμαιζήλος, ήλη, ηλον, humilis, ut sella, lectus, humi serpens, de plantis, depressus, q. d. humilis aemulans. 2) terrae affixus, humi repens. 3) terrena consectans.

χαμαιζήλως, adv. humiliter.

χαμαίκαυλος, ον, qui humi strata caule est, cujus caulis humi repit.

χαμαικέρασος, ου, ὁ, humilis seu pumila cerasus.

χαμαικισσος, ου, ὁ, hedera humilis, hedera terrestris.

χαμαικλινής, ές, (κλίνω) humi prostratus, qui humi procubuit.

χαμαικοιτέω, f. ήσω, humi cubo seu jaceo. A seq.

χαμαικοίτης, ὁ, idem quod χαμαιεύνης.

χαμαικοιτία, ας, ἡ, humi cubatio. A seq.

χαμαίκοιτος, ον, (κοίτη) humi cubans.

χαμαιλεχής, ές, (λέχος) idem.

χαμαιλέων, οντος, ὁ, (λέων) leo pumilus, animal, quod subinde colorem mutat, versipellis. 2) herbae nomen sic dictae a varietate foliorum.

χαμαιμυρσίνη, ἡ, myrtus pumila seu humilis.

χαμαιμύρτη, ἡ, idem quod pr.

χαμαιπετεια, ἡ, humilitas.

χαμαιπετεῖν, humi irritum cadere, apud Pind. A seq.

χαμαιπετής, ές, (πίπτω) qui humo seu in terram cecidit, in terram procidens, unde 1) humilis, de stilo 2) irritus.

χαμαιπετῶς, adv. humiliter, in terram procidendo. 2) humili prope terram volatu. A pr.

χαμαίπιτυς, υος, ἡ, humilis pinus, herba quaedam.

χαμαίπους, οδος, ἡ, dicebatur sponsa, quum curru non ducebatur. Pollux.

χαμαιῤῥεπής, ές, (ῥέπω) in terram vergens seu inclinans.

χαμαιῤῥεπῶς, adv. humiliter. A pr.

χαμαιστρωσία, ας, ἡ, stratum humi paratum. A seq.

χαμαίστρωτος, ον, (στρώννυμι) in terra stratus.

χαμαισύκη, ης, ἡ, humilis ficus, herba. (ῡ)

χαμαιτυπεῖον, ου, τό, locus, in quo scorta trivialia se prostituunt, lupanar, Gl. Vet. A seq.

χαμαιτύπη, ης, ἡ, (χαμαιτύπος) prostibulum, scortum, quod cuivis se prostituit.

χαμαιτυπής, ές, (τύπτομαι) humi prostratus; metaph. vilis, vulgaris.

χαμαιτυπία, ἡ, (χαμαιτύπη) vita meretricia.

χαμαιτυπικός, ή, όν, lupanaris, Gl. Vet. A pr.

χαμαιτύπος, ου, (τύπτω) humum feriens, humi cadens s. procidens. 2) ὁ χ., genuo, pathicus. ἡ χαμαιτύπος, i. q. ἡ χαμαιτύπη, meretrix.

χαμαιφερής, ές (φέρω) in terram vergens, humilis.

χαμελαίαινος, ἡ, (ἐλαία) olea pumila, oleago vel oleastellum.

χαμερπής, ές, (ἕρπω) humi repens seu serpens, a terra sese non attollens. 2) abjectus.

χαμερπῶς, adv. humi serpendo. 2) humiliter, objecte, crasse. A pr.

χαμεταιρίς, ίδος, ἡ, prostibulum.

χαμευνάς, αδος, ἡ, stibadium humi stratum. 2) humi cubans. 3) meretrix. A seq.

χαμεύνη, ης, ἡ, stibadium humi stratum, humilis et vilis lectus.

χαμευνία, ας, ἡ, quum quis humi cubat. A pr.

χαμευνίς, ίδος, ἡ, i. q. χαμεύνη, Theocr. 7, 133.

χαμεύνιον, ου, τό, idem quod χαμεύνη.

χαμηλός, ή, όν, (χαμαί) humilis, vilis.

χαμήτης, ου, ὁ, fem. χαμῆτις, ιδος, humi serpens.

χαμόθεν, adv. a terra ex humo. Rectius χαμᾶθεν.

χαμουλκός, οῦ, ὁ, (ἕλκω) traha. 2) machina, qua navis in siccum pertrahitur.

χάμος, ου, ὁ, frenum, camus.

χάμψαι, αἱ, crocodili. Herodot. 2, 69. Vox Aegyptiaca

χανδάνω, aor. ἔχαδον, pf. κέχανδα, f. χείσομαι, capio, capax sum, contineo, complector, c. acc. ἓξ μέτρα χανδάνει ἀμφιφορεύς, Il. 23, 742.

χανδόν, adv. (χαίνω) ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. 2) effuse, affatim

χανδοπότης, ου, ὁ, (πότης) avide bibens.

χανδής, ή, όν, (χαίνω) hians, capax.

χάννη, ης, ἡ, vel χάννος, ου, ὁ, (χαίνω) hiatula, piscis.

χανών, χανόσσω, χανυστιάω, ore hiante clamo, loquor.

χάος, εος, τό, (*χάω, χαίνω) spatium immensum, Chaos: hinc rudis indigestaque moles, ex qua creatus est mundus: it. tempus infinitum. 2) i. q. χάσμα, hiatus. 3) aër, Stesich. 4) tenebrae. 5) orcus.

χαός, όν, bonus, illustris, antiquus, Theocr. 7, 4, ubi v. Schol. cf. χαῖος.

χαόω, (χάος) idem quod ἀπόλλυμι, Simplic.

χαρά, ᾶς, ἡ, (χαίρω) gaudium, laetitia.

χάραγμα, ατος, τό, (χαράσσω) nota, impressum vestigium, et veluti sulcus, sculptura, character. 2) nummus.

χαραγμός, οῦ, ὁ, incisura, incisio.

χαραδεύς, ὁ, Dor. p. χαραδριός.

χαράδρα, ας, ἡ, (χαράσσω) terrae fissura e terrae motu facta, caverna, vorago, sulcus, quem torrens rapido cursu affecit et excavavit; et omnino, quod in formam alvei excavatum est. 2) torrens, qui impetuose a monte aut praecipiti loco decurrens terram excavat. Gl. Vet. fossa, vallis, canalis.

χαραδραῖος, αία, αῖον, e χαράδρα desumtus aut factus. A pr.

χαράδρειον, τό, poet. p. χαράδρα, Nic.

χαραδρεών, ῶνος, ὁ, torrentis alveus. 2) locus frequens torrentibus.

χαραδρήεις, ήεσσα, ῆεν, i. q. χαραδραῖος, poet.

χαράδριον, τό, Dimin. a χαράδρα, Strabo.

χαραδριός, οῦ, ὁ, avis, quae in alveis torrentium degit. 2) vorax avis et homo.

χάραδρος, ὁ, i. q. χαράδρα, Plut.

χαραδρόω, f. ώσω, cavernosum reddo, torrentibus impetuosis excavo.

χαραδρώδης, ες, salebrosus, confragosus. 2) ubi multae sunt convalles. 3) ubi multi sunt torrentes.

χαρακίας, ου, (χάραξ) in vallibus degens aut proveniens. 2) planta, tithymallus.

χαρακίζω, f. ίσω, tanquam palis in sublime tollo. 2) vallis defixis munio.

χαράκιον, ου, τό, vallus, pedamentum, sustentaculum.

χαρακισμός, οῦ, ὁ, (χαρακίζω) munitio, quae palis defixis fit, palorum defixio.

χαρακοβολία, ας, ἡ, jactus aggeris, aggeris exstructio. LXX.

χαρακοποιέομαι, (χάραξ, ποιέω) vallum, seu aggerem, quo castra muniri solent, facio.

χαρακοποιία, ας, ἡ, munitio seu communitio ducto vallo et aggere. A pr.

χαρακόω, f. ώσω, (χάραξ) vallo vel fossa communio, circumvallo. 2) obsideo.

χαρακτήρ, ῆρος, ὁ, (χαράσσω) nota impressa (inpr. nummis) aut inscripta: signaculum, nota: figura, lineamentum, vultus, habitus oris, insigne, et quicquid est ejusmodi, ut inde res agnosci et ab aliis discerni possit, velut sexus, forma rei et ratio et attributum et species.

χαρακτηρίζω, f. ίσω, insignio, charactere ut nota distinguo, notam et formam exprimo. A praec.

χαρακτήρισμα, ατος, τό, idem quod seq.

χαρακτηρισμός, οῦ, ὁ, designatio, denotatio, rei alicujus suis veluti notis insignitae demonstratio. A pr.

χαρακτηριστικός, ή, όν, in quo est nota discriminis, aptus ad rem ab aliis discernendam. Ab eod.

χαρακτηριστικῶς, adv. expresso alicujus charactere, seu idiomate, proprietate.

χαράκωμα, ατος, τό, (χαρακόω) vallum, septum: pedamen, pedamentum.

χαράκωσις, εως, ἡ, vallum, et id genus aliae munitiones. 2) palorum seu stipitum defixio, pedatio.

χάραξ, ακος, ὁ, (χαράσσω) sulcus terrae, aratro aut fossorio instrumento cavata fossa, peculiariter vallus, vallum, quo castra muniri solent. 2) gen. fem. ἡ, vallus in vineis, sudes, ridica, adminiculum vitis.

χαροποιέω, laetitia adficio, gaudium adfero.

χαράσσω, Att. άττω, f. ξω, scalpo, sculpo, noto, imprimo, inpr. nummos cudo. 2) cum Acc. formo, fingo, etiam metaph. ut animum. 3) scarifico, incido. 4) sulco, ut ceram, terram, mare: unde pro scribere, arare, navigare dicitur.

χαριδότης et χαριδώτης, ου, ὁ, gratiae dator, Bacchi et Mercurii epitheta.

χαρίεις, ίεσσα, ίεν, (χάρις) venustus, elegans, lepidus, festivus. 2) jucundus, gratiosus. 3) doctus, valde doctus, unde οἱ χαρίεντες sunt in quolibet genere doctiores et meliores, omninoque opponuntur τοῖς πολλοῖς. Hoc quoque significatu latine reddebatur *gratiosus*, unde hodiedum in Academiis nostris est gratiosus medicorum ordo. cf. Aristot. moral. m. 1, 1. τῶν ἰατρῶν οἱ χαρίεντες. Compar. χαριέστερος. Sup. χαριέστατος. Adv. χαριέστερον, et χαριέστατα.

χαριεντίζομαι, jocor, lepide urbanitate utor, tacite aliquid dico. A pr.

χαριέντισμα, ατος, τό, idem quod seq. A pr.

χαριεντισμός, οῦ, ὁ, (χαριεντίζομαι) lepos et venustas sermonis, dictum salsum et facetum. 2) cavillatio.

χαριέντως, adv. (χαρίεις) lepide, scite, festive, eleganter.

χαριεργός, όν, (χάρις, ἔργον) cujus facta grata sunt, gratiosus, epith. Minervae, Anth.

χαριεστέρως, adv. gratius, elegantius. Comp. a χαρίεις.

χαρίζομαι, f. ίσομαι, Att. ιοῦμαι, (χάρις) gratificor: morigeror: indulgeo: munero, dono: copiam corporis facio, de femina, χαρίζεσθαι ἀνδρί, Ar. Ec. 577. 2) Pass. perf. κεχάρισμαι, gratus, jucundus sum: κεχαρισμένος, gratus, jucundus. τὸ κεχαρισμένον, gratia. Unde superl. κεχαρισμενώτατος, ap. Xenoph.

χάριν, adv. causa, erga, c. gen. Proprie acc. sing. a χάρις.

χάρις, ιτος, ἡ, (χαίρω) gratia, venustas. 2) beneficium. 3) gratus animus. 4) praemium. 5) amicitia, benevolentia, amor. χάριτες, gratiae, gratiae, Gratiae deae.

χαρίσιος, α, ον, (χαρίζομαι) laetus, vel laetitiae causa datus. τὸ χαρίσιον, et τὰ χαρίσια, placentae genus.

χάρισμα, ατος, τό, (χαρίζομαι) quod aliquis gratificando facit, donavit, donum, beneficium, praemium, donativum, munus.

χαριστήριον, ου, τό, munus, quod de-

tur gratiae causa, donatum, donum. χαριστήρια, donaria. A seq.

χαριστήριος, ον, (χαρίζομαι) ad gratiarum actionem pertinens, gratulatorius, gratiae causa factus.

χαριστικός, ή, όν, (χαρίζομαι) gratiosus. Symmachus.

χαριτία, ας, ή, (χάρις) lepidum et joculare factum.

χαριτοβλέφαρος, ον, (βλέφαρον) cujus ori gratia incet; opponitur supercilioso, superbo.

χαριτογλωσσέω, Att. ττέω, (γλῶσσα) gratiam lingua aucupor, ad voluntatem loquor, ad gratiam loquor.

χαριτοδότης, ου, ό, v. χαριδότης.

χαριτόφωνος, ον, suaviter loquens vel canens.

χαριτόω, f. ώσω, (χάρις) gratiosum seu amabilem reddo. it. benigne cum aliquo ago. κεχαριτωμένος, gratiosus, facetus.

χαριτώπης, ου, ό, (ὤψ) venustus forma, ore, facie.

χάρμα, ατος, τό, (χαίρω) gaudium, laetitia. 2) id, quod gaudium et laetitiam adfert, oblectamentum.

χάρμη, ης, ή, (χαίρω) gaudium, laetitia. 2) animus ad pugnam promptus et eam laetus iniens. 3) pugna, conflictus, praelium, certamen.

χαρμονή, ης, ή, (χάρμα) gaudium, laetitia.

χαρμονικός, ή, όν, hilaris, laetus.

χαρμοσύνη, ης, ή, gaudium, laetitia. Ab eod.

χαρμόσυνος, ον, gratus. τὰ χαρμόσυνα, dies festus, ap. Athenaeum.

χαρμόφρων, ονος, ό, ή, (χάρμη, φρὴν) mentem exhilarans. Mercurii epith. vel propter lyram, vel propter lucrum denique.

χαροδότης, ου, ό, (χαρά, δότης) laetitiae dator.

χαροδῶτις, ή, (δίδωμι) laetifica, laetitiae largitrix. Femin. a pr.

χαροειδής, ές, (εἶδος) laetus vultu, hilaris.

χαροπαίγμων, ό, ή, (παῖγμα) ludicrus, jocosus, laetus.

χαροποιέω, laetifico, exhilaro, gaudio afficio.

χαροποιός, όν, (ποιέω) gaudii et laetitiae efficiens.

χαροπός, ή, όν, vel χαροπός, όν, (χαρά, ὤψ) laetitiam vultu praeferens, laetus, hilaris. 2) caesius, caeruleus, seu caesius. A pr.

χάροψ, οπος, ου, ό, ή, i. q. χαροπός, Opp.

χαρτηρία, ας, ή, chartaria, sc. officina.

χάρτης, ου, ό, charta, scapus, Philox. corium pergamenum.

χαρτίον, ου, τό, chartula, parva charta. Dim. a pr.

χαρτογράφος, ου, ό, (γράφω) chartularius, Gl. Vet.

χαρτοπράτης, ου, ό, (πράτης) chartarum venditor. (–⏑––)

χαρτοπώλης, ου, ό, (πώλης) chartularius, chartam vendens.

χαρτός, ή, όν, (χαίρω) laetificus, dignus, de quo laetemur et gaudeamus.

χαρτοφυλάκιον, ου, τό, scrinium, in quo reponuntur et adservantur chartae. A seq.

χαρτοφύλαξ, ακος, ό, (χάρτης, φύλαξ) chartarum custos, cartularius, praefectus scriniorum.

χαρυβδίζω, demergo, deglutio, A seq.

Χάρυβδις, εως, ή, Charybdis, vortex maris apud Poetas.

Χάρων, ωνος, ό, Charon, Orci portitor ap. Poetas.

χάρων, ωνος, ό, ή, i. q. χαροπός, epith. leonis, Lyc.

Χαρώνιον, Χαρώνιος et Χαρώνειος θύρα, porta, per quam damnati educebantur ad supplicium. A pr.

Χαρωνῖται, οἱ, inferi. Ab eod.

χαρωπός, ον, et χάρωψ, ωπος, ό, ή, i. q. χαροπός. χάρωψ, ap. scr.

χάσις, εως, ή, (χαίνω) hiatus.

χάσις, εως, ή, (χάζω) privatio. 2) segregatio, separatio.

χασκάζω, f. άσω, Frequent. a χαίνω, χάσκω. Cum acc. inhiare alicui rei, Ar.

χάσκω, i. q. χαίνω, hio, hisco, πρός τινα, Anacr.

χασκωρέω, (ὡρέω) speculor, proprie, hiante ore.

χάσμα, ατος, τό, (χαίνω) hiatus, vorago.

χασμάομαι, f. ήσομαι, (χάσμη) hio. 2) oscito.

χασματίας, ου, ό, (χάσμα) ut χασματίας σεισμός, terrae motus, quo hiatus fiunt.

χάσμη, ης, ή, (χαίνω) hiatus. 2) hiatus oris inter oscitandum, oscitatio.

χάσμημα, ατος, τό, (χασμάομαι) hiatus. 2) rictus.

χάσμησις, εως, ή, oscitatio.

χασμῳδέω, (quasi a χασμῳδός, a χάσμα et ἀοιδός, cantor hiulcus) versus facio cum hiatu s. concursu vocalium sine elisione, Eustath.

χασμώδης, ες, (χάσμα) qui frequenter oscitat.

χασμῳδία, ή, (χασμῳδέω) hiatus in versibus s. consuetudo hiatus in versus admittendi.

χατεύω, i. q. seq.

χατέω, egeo, indigeo, c. gen. 2) desidero, cupio, percupio, seq. inf. Hom.

χατίζω, f. ίσω, desidero, cupio, 2) egeo, indigeo: careo. Constr. in utraque signif. c. gen. Hom.

χατίς, ίδος, ή, indigentia seu usus. 2) desiderium, cupiditas. cf. χητίς.

χάτος, εος, τό, idem. cf. χῆτος.

χαυλιόδους, et όδων, οντος, ό, ή, (χαυλιός, ὀδούς) exsertos dentes habens. 2) ὁ χαυλ. ipse dens exsertus.

χαύναξ, ακος, ό, (χαῦνος) homo tumida et inani inflatus superbia.

χαυνιάω, (χαῦνος) decipio, in errorem induco.

χαυνοπολίτης, ου, ό, (πολίτης) civis inflatus urbis suae opinione atque gloria. Aristoph.

χαυνόπρωκτος, ό, (πρωκτός) exoletus, pathicus.

χαῦνος, η, ον, vel χαῦνος, ον, Plat. legg. 5. p. 728. E. (* χάω, χαίνω) laxus, fongosus, mollis. 2) inflatus, tumidus, superbus. 3) futilis, inanis, levis, negligens.

χαυνότης, ητος, ή, (χαῦνος) fungositas, laxitas, hiatus. 2) levitas. 3) stolida et inanis superbia.

χαυνόω, f. ώσω, (χαῦνος) laxum fungosumque reddo, laxo, et aperio, laxo, lento. 2) inflo, stolide superbum reddo. χαυνόομαι, magnifice de me sentio, insolesco.

χαύνωμα, τό, (χαυνόω) terra laxata.

χαυῶνες, placentae molles et quasi fungosae. Jerem. 7, 18. legitur et χαυῶνες.

χαύνως, adv. laxe

χαύνωσις, εως, ή, (χαυνόω) laxatio, laxitas.

χαυνωτικός, ή, όν, vim habens laxandi.

* χάω, hio, vacuus sum, capio, radix inusitata vocum χάος, χαίνω, χανδάνω, χάζω, χαῦνος, al.

χέδροπα, τά, vel χέδροποι, οἱ, legumina.

χεδροπώδης, ες, leguminibus similis. A seq.

χέδροψ, οπος, ό, legumen, al. χέδρωψ.

χεζητιάω, cacaturio, χεσείω. Aristoph.

χέζω, f. χέσω et χεσοῦμαι, pf. κέχοδα, (χέω) caco, ventris onus depono.

χειά, ᾶς, sive χειή, ῆς, ή, (χέω) latibulum (serpentis) impr. in hiatu terrae.

χειλάριον, ου, τό, labellum. Dim. a χεῖλος.

χειλεύω, f. εύσω, vide χειλόω.

χειλοποτέω, (χεῖλος, πότης) avide bibo, ut labia proluantur. Virgil. pleno se proluit auro. Anthol.

χεῖλος, εος, τό, labrum, labium. 2) sermo. 3) litus seu ora maris, ripa fluminis, crepido fossae, et omnino extremitas, v. c. poculi, navis.

χειλοστρόφιον, ου, τό, (στρέφω) instrumentum tortorum, quo labra torquent.

χειλόω, f. ώσω, (χεῖλος) labro circumdo, labrum in ambitum duco.

χείλωμα, ατος, τό, labrum.

χειλών, ῶνος, ό, (χεῖλος) labeo. 2) piscis.

χειλωτήρ, ῆρος, ό, (χειλόω) frenum, vel ferrum quod in os equi inseritur; freni ferramenta, quae mandit equus.

χεῖμα, ατος, τό, hiems, tempestas.

χειμαδεύω, f. εύσω, (χειμάς) hiemo, hiemem traduco.

χειμάδιον, ου, τό, hibernaculum, χειμάδια, hiberna. A seq.

χειμώδης, ες, hibernus, ad hibernandum accommodatus.

χειμάζω, f. άσω, (χεῖμα) hiberno, hiemo, hiemem traduco. 2) tempestatem commoveo, tempestate jacto, seu vexo. 3) molestia afficio. χειμάζομαι, tempestate agitor. χειμασθείς, agitatus tempestate. metaph. in magnis malis versor.

χειμαίνω, (χεῖμα) hiberno, saevio; de tempestate. 2) fluctuare facio. χειμαίνεσθαι, fluctuare. it. tempestate vexari.

χειμαμύνα, ας, ή, (ἀμύνω) hiemis remedium, frigoris munimentum. 2) laena crassior.

χείμαρος, ό, i. q. ἐμβόλιμος, paxillus s. clavus ligneus sub carina fixus, quo exemto defluit sentina, Hes. op. 618.

χειμάῤῥοος, ον, Att. contr. χειμάῤῥους, ουν, (χεῖμα, ῥέω, ῥόος) aqua abundans, ut fieri solet per hiemem, χ. ποταμός, Il. 13, 138. Hinc Subst. ὁ χειμάῤῥους, torrens.

χειμάῤῥος, ον, poet. p. χειμάῤῥοος, Il. 4, 452. 5, 88.

χειμαῤῥώδης, ες, torrenti similis. A

pesce.

χειμάς, άδος, ἡ, (χεῖμα) tempus hibernum, hiems. 2) vestis hiberna.

χειμασία, ας, ἡ, (χειμάζω) biemstio, biemis transactio. 2) procella, tempestas.

χειμασκέω, f. ήσω, (χεῖμα, ἀσκέω) hibernis exercitationibus occupor, hieme exerceor.

χείμαστρον, ου, τό, (χειμάζω) vestis hiemalis.

χειματίζω, (χεῖμα) tempestate jacto seu vexo.

χειμάω, frigore hiberno infestor.

χειμεθλιάω, v. χειμετλιάω.

χείμεθλον, ου, τό, (χεῖμα) pernio, vitium a frigore.

χειμερίζω, (χειμέριος) hiberno, hiemem traduco.

χειμερινός, ή, όν, (χεῖμα) hiemalis, hibernus. χειμερινὴ τροπή, bruma.

χειμέριος, ον, et χειμέριος, ία, ιον, (χεῖμα) idem. 2) nimbosus.

χειμέτλη, ης, ἡ, v. χείμεθλον.

χειμετλιάω, pernionibus laboro, manus pedesve hiberno frigore exulceratos habeo. A seq. vel pr.

χείμετλον, ου, τό, idem quod χείμεθλον.

χειμέω, idem quod χειμάω.

χειμιάω, frigus patior. Hipp.

χειμίη, ἡ, Ion. p. χεῖμα, frigus hibernum, Hipp.

χειμοθνής, ῆτος, ὁ, (χεῖμα, θνήσκω) hiemali frigore enectus.

χειμοσπορέω, f. ήσω, hieme semino. A seq.

χειμόσπορος, ον, (χεῖμα, σπείρω) hieme satus. at χειμοσπόρος, hieme sementem faciens.

χειμοφυγέω, (φυγεῖν) hiemem vito seu fugio.

χειμών, ῶνος, ὁ, (χεῖμα) hiems, bruma. 2) tempestas, procella.

χειμωνοτύπος, ον, (τύπτω) hibernus, vehemens; de vento.

χείρ, χειρός, ἡ, manus, palma, in elephantis proboscis, in aliis animantibus pedes anteriores, quibus res arripere, comprehendere solent. it. quod manu comprehendi potest. χερσὶ λαλοῦντες, pantomimi, ep. inc. A. P. app. 217. 2) scriptura, chirographum. 3) opes, copiae, exercitus. 4) in janua βάλανος. 5) χεῖρες, de pugnantibus dicuntur, ut possis vertere praelium, pugna, et ἐν χερσὶν ἀπέκτεινε, in praelio interfecit. ἐν χερσὶν εἶναι, pugnare, ἰέναι ἐς χεῖρας, in praelium ire, praelium committere, χειρῶν νόμῳ, in acie, ἐκ χειρός, vi, in praelio. 6) διὰ χειρός, est a) in manu. b) in potestate. c) vi, violenter. d) parata pecunia. 7) ἐν χερσὶ dicuntur et praesentia.

χειράγρα, ας, ἡ, (ἄγρα) chiragra, morbus articularis, qui manus velut captas et irretitas tenet.

χειραγωγέω, f. ήσω, (χειραγωγός) manu duco, ut caecum.

χειραγωγία, ας, ἡ, quum quis manu ducit. A seq.

χειραγωγός, οῦ, ὁ, qui manu ducit, ductor, dux.

χειραλοιπτέω, manus ungo. 2) manum exerceo, me exerceo. Suid.

χειράμαξα, ἡ, currus manualis.

χειραπτάζω, f. άσω, (ἅπτω) manibus attingo seu tracto.

χείραργος, ον, manu agilis, in partem deteriorem. Hesych.

χειράς, άδος, ὁ, (χείρ) fissura in manibus. 2) fissura in pedibus.

χειραψία, ας, ἡ, (ἅψις) tactio manu. 2) levis frictio, quae fit suspensa manu. 3) pugna 4) lucta.

χειρεκμαγεῖον, τό, linteum ad manus abstergendas, Apollon. histor. c. 33.

χειρεπιθεσία, ἡ, (ἐπίθεσις) impositio manus, ritus Judaicus et Christianorum in ordinandis sacerdotibus, benedicendo etc.

χείρεργον, ου, τό, opus manuum, labor.

χειριάω, (χειράς) laboro manuum fissura. 2) laboro chiragra. 3) doleo e labore. 4) laboro fissura pedum.

χειρίδιον, τό, Dim. a χειρίς.

χειριδωτός, οῦ, ὁ, et χειριδωτὸς χιτών, (χειρίς) tunica manicata, manuleata.

χειρίζω, f. ίσω, (χείρ) manu tracto. 2) administro, tracto, gero.

χείριξις, ἡ, operatio chirurgi, Hipp.

χείριος, α, ον, idem quod ὑποχείριος et χειροήθης.

χειρίς, ῖδος, ἡ, (χείρ) manus involucrum seu integumentum.

χείρισμα, ατος, τό, et χειρισμός, οῦ, ὁ, (χειρίζω) manu tractatio, quum Medicus in parte affecta aliquid agit. 2) administratio. 3) dispositio s. descriptio, v. c. orationis, modus rei tractandae, explicandae, item artificium.

χειρίσοφος, ον, v. χειρόσοφος.

χειριστής, οῦ, ὁ, (χειρίζω) dispensator, oeconomus, administrator, procurator.

χείριστος, η, ον, Superl. irreg. a κακός, deterrimus.

χειροβαλίστρα, ας, ἡ, (χείρ, βάλλω) falarica.

χειροβάναυσος, ον, idem qui βάναυσος.

χειροβαρής, ές, (βάρος) pondere suo manum gravans, ponderosus.

χειρόβιος, ον, et χειροβίωτος, ον, manibus, i. e. manuum labore vivens.

χειροβολέω, f. ήσω, (χείρ, βάλλω) manu jacio.

χειροβοσκός, όν, (βόσκω) qui manu victum quaerit.

χειροβρώς, ῶτος, ὁ, (βιβρώσκω) manum alterens; epith. vinculorum et manicarum.

χειρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστήρ) cui manuum labor ventri alimenta suppeditat, qui manuum labore vivit.

χειρογραφέω, chirographo caveo vel promitto, aliquid mea manu scribo. A seq.

χειρόγραφον, ου, τό, (χείρ, γράφω) chirographum, cautio manu alicujus scripta.

χειροδάϊκτος, ον, (δαΐζω) manu seu manibus caesus, i. e. interfectus.

χειροδεικτέω, f. ήσω, manu ostendo. A seq.

χειρόδεικτος, ον, (δείκνυμι) manu demonstratus, manifestus.

χειροδεσμός, ὁ, manica, copula, Gl. Vet.

χειρόδετος, ον, manuleatus, ad manum usque pertinens: de tunica, ap. Joseph.

χειροδίκης, ου, ὁ, (δίκη) q. d. cujus est in manibus i. e. in manuum robore, qui jus robore suo, seu vi metitur. —

χειροδόσιον, τό, (δόσις) manupretium, Gl. Vet.

χειρόδοτος, ον, (δίδωμι) manu datus, vel in manum. 2) qui sine mora datur.

χειροδράκων, οντος, ἡ, epith. Furiae, quia flagellum e serpentibus tortum gerit.

χειρόδρεπτος, ον, (δρέπω) qui manu decerpit, qui manuum opera citra falcis usum messem facit. Nicand.

χειροήθης, ες, (ἦθος) tractabilis, mansuetus, cicur.

χειροθεσία, ας, ἡ, (θέσις) manuum impositio, rei tractatio, quae fit manu, v. c. instrumenti musici.

χειροθετέω, f. ήσω, (τίθημι) manus impono. 2) manu tracto. χειροθετεῖσθαι, impositione manuum accipere.

χειρόκμητος, ον, (κάμνω) manu laboratus, vel elaboratus. 2) manu factus.

χειροκοπέω, ήσω, (κόπτω) manum abscindo vel amputo.

I. χειροκρασία, ας, ἡ, (κρᾶσις) manuum consertio. dub.

II. χειροκρασία, ἡ, Att. p. χειροκρατία.

χειροκρατέω, f. ήσω, (κρατέω) manuum vi utor.

χειροκρατία, ας, ἡ, manuum vis seu potestas. 2) potentia, quae comparatur ab iis, qui viribus plus pollent, vis, violentia. A praec.

χειροκρατικός, ή, όν, ad χειροκρατίαν pertinens, qualis est χειροκρατίαν exercentium, i. e. violentus. A praec.

χειρόκτυπος, ον, manu strepens, de musico citharam v. c. pulsante.

χειρολαβίς, ίδος, ἡ, stivae pars curva, cui manum inserit arator.

χειρόμακτρον, ου, τό, q. d. manuum abstersorium, linteolum abstergendis manibus, mantile, mappa.

χειρομαντεία, ας, ἡ, divinatio ex inspectione manuum.

χειρομάντης, ου, ὁ, idem quod seq.

χειρόμαντις, εως, ὁ, manuum inspectione divinans.

χειρομαχέω, f. ήσω, manibus pugno. 2) manibus opus facio.

χειρομαχία, ἡ, opus manu factum.

χειρόμαχος, ον, manibus pugnans.

χειρομύλη, ης, ἡ, et χειρόμυλον, ου, τό, (μύλη) mola manuaria.

χειρομύλων, ωνος, ὁ, idem et ex eod.

χειρόνιπτρον, ου, τό, pelvis, in qua manus abluuntur, pelluvium. 2) manuum ablutio seu lotio.

χειρονομέω, f. ήσω, (χειρονόμος) manus ad cantum certa lege motito, concinnos gestus edo, salto, gesticulor.

χειρονομία, ας, ἡ, gesticulatio, saltatio pantomimica. A praec.

χειρονόμος, ον, (νέμω) qui certa lege manus motitat, gesticulator, saltator. 2) scissor, i. e. qui obsonia conscindit.

χειρόνως, adv. (χείρων) deterius.

χειροπέδη, ης, ἡ, manuum vinculum, manica.

χειροπέδιον, ου, τό, id. Gl. Vet.

χειροπληθής, ές, (πλῆθω) manum implens, tam magnus, multusque, ut manum impleat.

χειροπληθιαῖος, ὁ, ἡ, idem et a praec.

χειροποιέομαι, οῦμαι, manu facio.

χειροποίητος, ον, manu factus, artificio humano factus aut structus. 2) fictus, commentitius

χειροποιήτως, adv. manibus, manus artificio, opere humana.

χειροπόνητος, ον, (πονέω) manu elaboratus.

χειροπονία, ας, ἡ, dies festus opificum, vel artificum.

χειροπόνια, ων, τά, sc. ἱερά, dies festus opificum.

χειρόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui χειρίδας in pedibus habet, v. χειρόπους.

χειροσκοπικός, ή, όν, (χειροσκόπος) ad χειροσκόπου artem pertinens.

χειροσκόπος, ον, (σκοπέω) qui manus inspicit, ut ex iis divinet. 2) qui sublatas in suffragiis ferendis manus numerat.

χειρόσοφος, ον, q. d. manu sapiens, gesticulator, saltator, artifex impr. scenicus.

χειροτένων, οντος, ὁ, ἡ, qui manibus est nervosis.

χειρότερος, α, ον, Compar. poet. p. χείρων, Il. et Hes.

χειρότευκτος, ον, (τεύχω) manu factus.

χειροτεχνέω, f. ήσω, (χειροτέχνης) manu artem facio, opifex sum.

χειροτέχνημα, ατος, τό, opus manufactum, opificium. A praec.

χειροτέχνης, ου, ὁ, (τέχνη) qui manu opus facit, opifex, faber.

χειροτεχνία, ας, ἡ, opificium, artificium manufactum.

χειρότμητος, ον, manibus excisus.

χειροτονέω, f. ήσω, (χειροτόνος) manum protendo et attollo, per suffragia creo, extensa manu suffragium fero et creo, nuncupo, creo. χειροτονηθείς, designatus, et κεχειροτονημένος, idem.

χειροτονητής, οῦ, ὁ, creator, qui designat, creat. A praec.

χειροτόνητος, ή, όν, suffragiis creatus et constitutus.

χειροτονία, ας, ἡ, creatio, ordinatio. 2) suffragium.

χειροτόνος, ον, (τείνω) manus tollens, manibus sublatis suffragia ferens, manibus sublatis supplicans.

χειρότονος, ον, manus sublatas habens

χειροτριβέω, f. ήσω, (τρίβω) manu frico

χειρουργέω, f. ήσω, (χειρουργός) manibus operor seu opus facio, operor.

χειρούργημα, ατος, τό, opus manu factum, opificium. A praec.

χειρουργία, ας, ἡ, actio vel operatio, quae fit manu. Ab eod.

χειρουργικός, ή, όν, qui in manuum opere versatur, qui manu exercetur, seu qui manus opera indiget. 2) chirurgicus, ad chirurgum pertinens. ἡ χειρουργική, ῆς, sc. τέχνη, chirurgia, ars sive scientia chirurgi. A pr.

χειρουργικῶς, adv. arte chirurgica.

χειρουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) qui manu operatur, ut artifex, pictor. 2) chirurgus, qui manus medicas alicui adfert.

χειρόχωλος, ον, manu debilis seu mancus.

χειρόω, et χειρόομαι, (χείρ) tracto. 2) manu, vi supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo. tropice arguo.

χείρωμα, τό, quicquid manu fit vel factum est, ut caedes, immolatio etc. A praec.

χείρων, ονος, ὁ, ἡ, pejor, deterior. Compar. a κακός.

Χείρων, ωνος, ὁ, Chiron, Centaurus.

χειρωνάκτης, ου, ὁ, idem qui χειρῶναξ

χειρωνακτικός, ή, όν, v. c. βίος, πόνος, vita, labor opificis. Subst. opifex. A seq.

χειρῶναξ, ακτος, ὁ, (ἄναξ) opifex, operarius, mercenarius, qui manibus victum quaerit.

χειρωναξία, ας, ἡ, opificium. A pr.

χειρώνειον, ου, τό, sive χειρωνάς, αδος, ἡ, (χείρων) centaurium magnum.

χειρωτικός, ή, όν, (χειρόω) in potestatem redigens, vim redigendi in potestatem habens. Subst. ἡ χειρωτική, sc. τέχνη, ap. Plat. ars augendae rei familiaris, quae fit v. c. praeda, captura etc.

χειρωτός, ή, όν, in potestatem redactus, captus.

χείσομαι, fut. a χανδάνω, Od. 18, 17. h. Ven. 253.

χεύω, Epice p. χέω, fundo, Hes. Th. 83.

* χείω, thema obsoletum, unde fut. χείσομαι ad χανδάνω.

χέλειον, τό, i. q. χέλυον.

χελεύς, έως, ὁ, idem quod χέλυς.

χελιδόνειος, ον, (χελιδών) hirundineus.

χελιδονεύς, έως, ὁ, plur. χελιδονεῖς, pulli hirundinum.

χελιδονίζω, f. ίσω, hirundinem imitor garrulitate. 2) barbare loquor. 3) hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum aedes et cantilenam canendo de hirundinis adventu, Athen. cf. Ilgen. opusc. philol. I. p. 164 seq.

χελιδόνιος, ία, ιον, vel ιος, ον, (χελιδών) hirundineus. χελιδόνιον, ου, τό, chelidonia; genus ficorum. 2) herba oculis utilis. 3) gemmae genus.

χελιδονίς, ίδος, ἡ, poet. p. χελιδών.

χελιδόνισμα, τό, cantilena de hirundinis adventu, Athen. 8. p. 360.

χελιδονιστής, οῦ, ὁ, (χελιδονίζω) qui hirundini stipem colligit.

χελιδών, όνος, ἡ, hirundo. 2) piscis polypo similis. 3) cavum in ungula equi.

χέλυδρος, ου, ὁ, (χέλυς, ὕδωρ) testudo marina, seu aquatica.

χελυκλόνος, ον, (χέλυς, κλόνος) φόρμιγξ, a testudine resonans, Orph.

χελυνάζω, vel σχελυνάζω, (χελύνη) i. q. χλευάζω, φλυαρέω.

χελύνειον, et ιον, ου, τό, et χελύνη, ἡ, labrum, labium. A seq. (ῡ)

χέλυον, et χέλειον, ου, τό, (χέλυς, χελεύς) testa testudinis, s. testudo.

χέλυς, υος, ἡ, testudo, animal durissimae testae. 2) testudo, i. e. instrumentum musicum, lyra. 3) pectus; quia testudini simile, et pulmones tegit

χελύσκιον, ου, τό, tussicula. Dimin. A praec.

χέλυσμα, ατος, τό, assamentum, quod postremum clavis substernitur carinae et adfigitur, ne atteratur frangaturve, quum navis subducitur. A praec.

χελύσσω, λύσσομαι, λύττομαι, χελύω, χελλύσσω, (χέλυς, 3.) tussio, screo.

χελωνάριον, τό, Dim. a χελώνη, testudo parva

χελώνη, ης, ἡ, (χέλυς) testudo. 2) testudo, i. e. continuata series scutorum, sensim curvata in modum testudinis. 3) machina qua veteres in oppugnandis urbibus utebantur. 4) idem quod χελωνίς, n. 3.

χελώνιον, vel χελώνειον, ου, τό, (χελώνη) tegumentum testudinis. 2) convexa dorsi pars, seu pars gibbosa, quae in speculis prominet.

χελωνίς, ίδος, ἡ, (χελώνη) musicum instrumentum, testudo. 2) limen ostii. 3) scabellum, quod vel pedibus subjicitur, vel per quod in lectum ascenditur.

χελωνοφάγος, ον, qui testudines comedere solet, iis alitur.

χέννιον, ου, τό, avicula, coturnicis pusillae genus, in Aegypto. Athenae.

χεράς, άδος, ἡ, (χείρ) acervus parvorum lapidum, qui una manu simul tolli possunt. 2) colluvies mista coeno et lapidibus. v. χλῆδος.

χερείων, ονος, ὁ, ἡ, Epice pro χείρων, deterior. Dat. χερείονι et χέρηϊ. Acc. χερείονα, et χέρηα, et χέρεια, Plur. χερείονες, χέρηες, χερειόνων, χέρεια. Comp. χερειότερος.

χέρεσσι, dat. pl. poet. a χείρ, p. χερσί, Hes.

χέρηα, χέρηες, χέρηϊ, neutr. pl. χέρεια, formae Epicae ab inusitato χέρης, χέρειος, Ep. χέρηος, i. q. χερείων, χείρων.

χεριήρης, ες, (χείρ, ἄρω) manu conjungens.

χεριάρας, ου vel α, ὁ, (ἄρω) qui aliquid manu aptat et compingit.

χεριφύρης, ής, (φύρω) manu subactus.

χέρμα, ατος, τό, acervus lapillorum, qui una manu tolli possunt, χάλιξ. Hesych.

χερμάδιον, ου, τό, lapis missilis, quasi qui manu capi potest, vel, manum implet. Dimin. a seq.

χερμάς, άδος, τό, (χείρ) idem. 2) petra, saxum. 3) lapis quilibet.

χερμαστήρ, ῆρος, ὁ, funda. A praec.

χέρνη, ης, ἡ, paupertas, quum quis victum manu quaerit. (Ab antiquo χερῶ vel χέρω, unde lat. carere et χερείων, vel χείρων. quasi pro χέρειναι, χερεῖαι.)

χέρνης, ητος, ὁ, ἡ, Dor. χερνάς, ᾶτος, manu victum quaerens, manu se sustentans. Ab eod.

χερνήτης, ου, ὁ, idem et ex eod.

χερνητικός, ή, όν, pertinens ad χερνήτας, vel qualis est eorum, qui χερνῆτες, aut χερνῆται, dicuntur. A praec.

χερνῆτις, ιδος, ἡ, manuum labore vivens.

χερνήτωρ, ορος, ὁ, poet. p. χερνήτης.

χερνίβιον, τό, Dim. a χέρνιβον, Andoc.

χέρνιβον, ου, τό, (χέρνιψ) manuum pelvis.

χέρνιμμα, ατος, τό, manuum lotio. 2) idem quod praec. A seq.

χερνίπτομαι, f. ψομαι, (χείρ, νίζω, νίπτω) manus lavo. χερνίψαντο, aor. 1. med. pro ἐχερνίψαντο.

χερνιπτρον, τό, i. q. χέρνιβον.

χερνίπτω, f. ψω, sacrifico, immolo, Lyc.

χέρνιψ, ιβος, ἡ, (χείρ, νίπτω) aqua, qua abluuntur manus ante cibum. 2) lavacrum pr. in sacris et ipsa manuum ablutio; deinde simpl. sacrum, sacrificium. 3) colluvium.

χεροκένως, adv. vacuis manibus, sine munere.

χερόνησος, ἡ, poet. p. χερσόνησος, Ap. Rh.

χερόνιπτρον, τό, i. q. χειρόνιπτρον.

χεροπληθής, ές, poet. p. χειροπληθής.

χερόπληκτος, ον, (χείρ, πλήσσω) manu percussus

χερός, Ion. et poet. p. χειρός, gen. a χείρ.

χεῤῥονησιάζω, (χεῤῥόνησος) figuram gero Chersonesi seu peninsulae, ut urbs, quae in mare porrecta est.

χεῤῥονησίζω, sive χερσονησίζω, f. ίσω, idem et ab eod.

χεῤῥονήσιος, ία, ιον, ad Chersonesum pertinens, vel e Chersoneso oriundus. Ab eod.

χεῤῥονησιτεύω, peninsulam refero. A seq.

χεῤῥονησίτης, ου, ὁ, in Chersoneso habitans. (ῑ)

χεῤῥονησώδης, ες, (χεῤῥόνησος) peninsulae similis, peninsulae speciem habens.

χεῤῥονησιώτης, ου, ὁ, (χεῤῥος, νησιώτης) idem quod χεῤῥονησίτης.

χεῤῥονησοειδής, vel χερσονησοειδής, ές, (εἶδος) Cherrhonesi seu Chersonesi figuram habens.

χεῤῥόνησος, vel χερσόνησος, ου, ἡ, (νῆσος) peninsula.

χέῤῥος, sive χέρσος, ου, desertus incultusque, asper. 2) Subst. ἡ, solum desertum: terra, solum, continens.

χερσαῖος, αία, αῖον, terrester, terrenus. 2) mediterranea loca colens. A praec.

χερσεία, ἡ, locus incultus. A seq.

χερσεύω, f. εύσω, (χέρσος) in terram continentem vertor. 2) incultus sum, negligor.

χέρσινος, ίνη, ινον, idem quod χερσαῖος.

χερσιμαχία, ἡ, f. l. Plat. legg. 1. p. 633. B pro ταῖς χερσὶ μάχαις. cf. Lobeck. Phryn. p. 688.

χερσοειδής, ές, (εἶδος) continenti similis.

χερσόθεν, adv. a litore, a terra, a continenti.

χερσόθι, adv. in terra, in continenti.

χερσομανέω, (μαίνομαι) valde desertus et incultus fio, silvesco, incultam naturam induo.

χέρσονδε, adv. in terram seu continentem. A seq.

χέρσος, v. χέῤῥος.

χερσόω, f. ώσω, (χέρσος) desolo, efficio, ut terra fiat inculta et deserta. 2) terram continentem efficio. χερσοῦται, desolatur, exsiccatur, sterilescit. 2) fit continens terra.

χέρσυδρος, ὁ, (χέρσος, ὕδρος) coluber in continenti vivens.

χερσώδης, ες, incultus, ut χερσώδεις τόποι, dumosa loca.

χερύδριον, ου, τό, Dim. a χείρ.

χεσᾶς, ὁ, χέσας, (χέζω) qui cacat.

χεσείω, (χέζω) cacaturio.

χεσιφωνέω, (χέζω, φωνή) obscena loquor.

χεῦαι, inf. aor. Ep. a χέω, Od. 11, 75.

χεῦαν, 3 pl. aor. Ep. a χέω, Hom.

χεῦε, 3 sing. aor. Ep. a χέω, Hom.

χεῦμα, ατος, τό, (χέω) quod fusum, effusum, aut diffusum fluit, flumen, unda, fluentum, fluvius. 2) libamen. 3) vas escarium, discus.

*χεύω, thema obsoletum, unde quaedam tempora verbi χέω.

χεύω, conj. aor. et fut. (Od. 2, 222.) Ep. a χέω.

χέω, f. χεύσω, aor. Att. ἔχεα, Epice ἔχευα, ἔχευσα, pf. κέχυκα, aor. p. ἐχύθην et ἐχέθην, Lob. Phr. p. 731. fundo, effundo; diffundo: libo: metaph. ut Lat. diffundo. 2) liquefacio, liquo. Pass. et Med. diffundor, liquefio, dissolvor, laxor.

χηλαργός, οῦ, (χηλή, ἀργός) qui est velocibus vel albis ungulis.

χήλευμα, ατος, τό, (χηλεύω) instrumentum suentis aliquid. 2) ipsum opus textile vel sutile.

χηλευτός, ή, όν, nexilis, plexilis, sutilis. 2) nexus, plexus, sutus.

χηλεύω, f. εύσω, suo, plecto, necto. A seq.

χηλή, ῆς, ἡ, (* χάω) forfex cancrorum. 2) ungula bisulca et bipartita, ut forfices cancri, item ungues avium ap. Poet. 3) specillum bifurcum summa parte incisum 4) in sagitta γλυφίς. 5) moles procurrens in mare, ad arcendum impetum aquae (a muris, portu) aggeres: item pilae, ejusdem usus. 6) χηλὴ τοῦ τείχους ap. Xenoph. est margo lapidum eminentium, qui infimum murum ambit.

χηλινός, ή, όν, (χηλή) plexus, textus.

χηλίον, τό, Dim. a χηλή.

χηλός, οῦ, ἡ, (* χάω) arca, seu arcula, capsula.

χηλόω, f. ώσω, (χηλή) incido, scalpo.

χήλωμα, ατος, τό, (χηλόω) idem quod χηλή n. 4.

χήμη, ης, ἡ, (* χάω) hiatus, oscitatio, quae fit ore hiante. 2) ostrei genus.

χήμωσις, εως, ἡ, adfectus albi in oculo, supra nigrum eminentis, quasi a χημοω. A praec.

χήν, χηνός, ὁ, ἡ, anser.

χηναλώπηξ, εκος, ὁ, q. d. vulpanser, avis nomen.

χήνειος, εία, ειον, (χήν) anserinus.

χήνεος, έα, εον, idem et ab eod.

χηνέω, irrideo, illudo, proprie ore hiante et in cachinnos resoluto. Hesych.

χήνημα, ατος, τό, illusio. A praec.

χηνιδεύς, έως, ὁ, (χήν) pl. χηνιδεῖς, pulli anserini.

χηνίζω, f. ίσω, tibia cano.

χηνίον, ου, τό, anserculus. Dim. a χήν.

χήνιος, ία, ιον, (χήν) anserinus.

χηνίσκος, ου, ὁ, Dim. a χήν, anserculus, plerumque is, qui in puppi navis ad ornamentum affingabatur.

χηνοβοσκεῖον, ου, τό, (χηνοβοσκός) locus, in quo aluntur anseres.

χηνοβοσκία, et βοσία, ας, ἡ, anserum pastio.

χηνοβόσκιον, ου, τό, grex anserum, qui una pascuntur.

χηνοβοσκός, όν, (χήν, βόσκω) anseres pascens seu alens, anserarius.

χηνομεγέθης, ες, (μέγεθος) anseris aequalis.

χηνοτροφεῖον, ου, τό, cora, in qua aluntur anseres.

χηνοτρόφος, ον, i. q. χηνοβοσκός.

χηνύσσω, χηνυστέω, i. q. χηνυστρέω.

χηνύστρα, ἡ, (χαίνω) hiatus.

χηνυστρέω, ore hio, oscito: cunctor. A praec.

χηνόω, i. q. praec.

χηνώδης, ες, (χήν, εἶδος) anserinus.

χήρ, ὁ, gen. χηρός, echinus, her, heres, herinaceus.

χήρα, ἡ, Ion. χήρη, vidua.

χηράζω, f. άσω, (χήρα) viduo, viduum vel viduam reddo.

χηραμίς, ίδος, ἡ, (χηραμός) cavernula, latibulum parvum. 2) cava concha.

χηραμοδύτης, ου, ὁ, (δύω) qui ferarum latibula subit.

χηραμός, οῦ, ὁ, caverna, latibulum, lustrum ferarum.

χηράμων, ονος, ὁ, idem. A praec.

χηράσκω, (χήρα) viduo.

χηρεία, ας, ἡ, (χηρεύω) viduitas, vita vidua.

χήρευσις, εως, ἡ, idem. A seq.

χηρεύω, f. εύσω, (χῆρος, s. χήρα) viduus vel vidua sum, viduam vitam dego. 2) destituor, privor, orbor, careo, egeo. 3) viduo.

χηρήϊος, ΐα, ϊον, viduus.

χῆρος, χήρα, χῆρον, viduus, orbus, indigens.

χηροσύνη, ης, ἡ, viduitas. A praec.

χηρόω, f. ώσω, (χῆρος) viduo, viduum reddo, orbo, privo.

χήρωσις, εως, ἡ, caelibatus, viduitas, orbatio, desolatio. A praec.

χηρωσταί, ῶν, οἱ, (χηρόω) viduarum tutores. 2) qui propinquitate juncti sunt generi et familiae haeredibus carenti, et qui succedunt, ubi nulli legitimi et propinqui heredes sunt.

χητεία, ας, ἡ, (χητεύω) indigentia, inopia.

χητεύω, (χῆτος) egeo, indigeo.

χήτη, ἡ, (* χάω, χαίνω) i. q. αενεών.

χητίζω, i. q. χατίζω, indigeo, Etym. M.

χῆτις, ιος, Att. εως, ἡ, et

χῆτος, εος, τό, penuria, indigentia, defectus, inopia.

χητοσύνη, ἡ, inopia, penuria: desolatio.

χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, (ἵπταμαι) humi volans, non multum a terra se attollens volatu.

χθαμαλός, ή, όν, humilis.

χθαμαλότης, ητος, ἡ, humilitas. A praec.

χθαμαλόω, f. ώσω, humilem reddo, solo aequo, complano.

χθές, adv. heri. ὁ, ἡ, τὸ χθές, hesternus, a, um. v. ἐχθές.

χθεσινός, ή, όν, hesternus. it. marcidus. A pr.

χθιζά, adv. (χθιζός) heri.

χθιζινός, ή, όν, idem quod seq. et a seq.

χθιζός, ή, όν, (χθές) hesternus, poet. pro heri. in genere ejus ad quem refertur.

χθόα, ἡ, idem quod χθών, Hesych.

χθόνεος, η, ον, terreus, terrenus. A praec.

χθονήρης, ες, (χθών) idem quod χθόνιος.

χθόνιος, ία, ιον, et χθόνιος, ον, (χθών) terrenus, terrestris. 2) qui est alicujus regionis, territorii, indigena. 3) subterraneus, mortuus, ad mortuos pertinens. 4) infaustus. 5) sordidus, improbus. χθόνιοι θεοί, inferi dii.

χθονόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, (παῖς) terrae filius aut filia, terrigena.

χθονόπλαστος, ον, (πλάσσω) a terra fictus.

χθονοστιβής, ές, (στείβω) in terra calcatus vel depressus. 2) terrestris.

χθονοτρεφής, ες, (τρέφομαι) terrae alumnus vel alumna.

χθύπτης, ου, ὁ, caseus. Vel potius est vox nihil significans, vide meam dissert. de dram. sat. orig. p. 20 seq.

χθών, χθονός, ἡ, terra, humus. 2) inferi, orcus. 3) i. q. πόλις, Trag.

χιά, ἡ, i. q. χειά, latebra.

χιάζω, άσω, (χῖ) noto figura literae X,

quae est nota versus aut loci spurii, vel alius vitii, verbi insolentius, aut durius, aut nove, aut parum proprie dicti. 2) decusso.

χίασμα, ατος, τό, figura decussis, signum X. A praec. (⏑⏑–)

χιασμός, οῦ, ὁ, decussatio. 2) notatio loci in scriptura aliquo litera X. 3) figura grammatica, quum duo verba respondentia duobus prioribus inverso ordine ponuntur; ut primum quarto, secundum tertio respondeat. Ab eod.

χιαστός, ή, όν, decussis formam habens. Ab eodem.

χίδρον, ου, τό, Plur. χίδρα, ων, novelle tritici grana.

χιέζω, χιεσμός, Ion. p. χιάζω, χιασμός.

χιλεύω, f. εύσω, sagino. 2) pascor, depascor. A seq.

χιλή, ῆς, ἡ, (χιλός) materia esculenta.

χιλιάκις, (χίλια) millies.

χιλίανδρος, ον, (χίλιοι, ἀνήρ) mille hominibus constans.

χιλιαρχέω, f. ήσω, (χιλίαρχος) mille viris seu militibus praesum, sum tribunus militaris.

χιλιάρχης, ου, ὁ, (χίλιοι, ἀρχή) qui mille viris praeest, mille militum praefectus, tribunus.

χιλιαρχία, ας, ἡ, imperium in mille viros, praefectura mille virorum seu militum.

χιλίαρχος, ου, ὁ, idem quod χιλιάρχης.

χιλιάς, άδος, ἡ, (χίλιοι) mille, numerus millenarius.

χιλιασταί, ῶν, οἱ, (χιλιάς) millenarii seu milliarii, qui Christum in terras reducem cum suis ante mundi interitum mille annos regnaturum credunt.

χιλιέτης, ου, et χιλιετής, ές, (ἔτος) qui est mille annorum.

χίλιοι, αι, α, mille. Interdum in sing. ut ἵππος χιλία, mille equites, Xen.

χιλιόκωμος, ον, (κώμη) mille vicos seu pagos habens.

χιλιόμβη, ης, ἡ, (βοῦς) sacrificium e mille bubus seu aliis animalibus. Vide Valcken. Hdt. 7, 43.

χιλιόπαλαι, adv. jam-dudum, ante longum tempus.

χιλιοπλάσιος, ία, ιον, millecuplex. 2) millies auctus.

χιλιοπλασίως, adv. millies.

χιλιόπους, οδος, ὁ, ἡ, millepeda, Gl. Vet.

χιλιοστός, ή, όν, millesimus.

χιλιοστύς, ύος, ἡ, millesima pars. 2) cohors millenaria, mille viri. 3) millenarius numerus.

χιλιοτάλαντος, ον, (τάλαντον) mille valens talenta, mille constans talentis.

χιλιοφόρος, ον, (φέρω) mille amphoras capiens, epith. navis.

χιλιόω, f. ώσω, (χίλιοι) mille drachmis mulcto.

χιλίωρος, ου, ὁ, (ὥρα) mille annorum tempus.

χιλός, οῦ, ὁ, pabulum, farrago. item. alii fructus, quibus vescuntur homines, alimonia, cibus.

χιλόω, f. ώσω, pasco, pabulum praebeo. A praec.

χιλωτήρ, ῆρος, ὁ, fiscella pabulo plena, quae equi capiti appenditur, A pr.

χίμαιρα, ας, ἡ, (χίμαρος) capra: in fabulis, monstrosa bestia.

χιμαιροβάτης, ου, ὁ, (βαίνω) qui capellas iniit.

χιμαιροφόνος, ὁ, interfector Chimaerae.

I. χίμαρος, ου, ὁ, caper.

II. χίμαρος, ὁ, i. q. χείμαρρος, χειμάῤῥος, torrens. 2) i. q. χείμαρος, ἐνδιαίος. 3) pudendum muliebre. (ῑ)

χιμετλιάω, i. q. χειμετλιάω.

χίμετλον, τό, i. q. χείμετλον. (ῑ)

Χιογενής, ές, e Chio insula oriundus.

χίον, τό, vas vinarium certae cujusdam mensurae.

χιον, Voces sic incipientes cum χιών, nix, compositae ι breve habeat, quod tamen a poetis versus gratia in arsi hexametri interdum producitur.

χιόνεος, έα, εον, (χιών) niveus, nivalis. 2) candidus in modum nivis.

χιονίζω, f. ίσω, dealbo, niveo colore imbuo. 2) nivibus obruo, nive conspergo.

χιονιζόμενος, nivosus.

χιονικός, ή, όν, niveus.

χιόνινος, η, ον, idem.

χιονόβας, αντος, ὁ, (βαίνω) per nives gradiens.

χιονόβλητος, ον, nive obrutus, s. conspersus.

χιονοβολέω, f. ήσω, nivibus obruo, conspergo. A seq.

χιονοβόλος, ον, (βάλλω) qui nives coelitus mittit.

χιονόβοσκος, ον, (βόσκω) e nive nutritus.

χιονοειδής, ές, (εἶδος) nivem referens. 2) niveus; candidus modo nivis.

χιονοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, (θρέμμα) qui nive nutritur et alitur. 2) nivosus.

χιονόκτυπος, ον, nive sparsus.

χιονόπεζα, ἡ, (χιών, πέζα) candidos pedes habens, pulcra, epith. aurorae.

χιονότροφος, ον, (τρέφω) qui nivibus alitur, nivibus victitans.

χιονόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, niveus, candidus.

χιονόω, f. ώσω, (χιών) nivibus obruo, nive operio. 2) dealbo, niveo colore imbuo.

χιονώδης, ες, nivosus, nivibus oppletus. 2) niveus, candidus modo nivis.

χιονωτός, ή, όν, (χιονόω) nive obrutus, nivalis.

Χῖος, ὁ, Chius, homo ex Chio oriundus.

Χίος, ἡ, Chios, insula maris Aegaei.

χῖος, ὁ, jactus tesserarum, i. q. ἐξίτης.

Χιουργής, ές, (ἔργον) Chio opere confectus, Critias Athen. ii. p. 486. E.

χιραλέος, έα, έον, (χιράς) qui fissuras habet in manibus.

χιράς, άδος, ἡ, i. q. χειράς.

χιρόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui habet fissuras in pedibus. v. χειρόπους.

χιτών, ῶνος, ὁ, Ion. κιθών, tunica, vestis: lorica; tegumentum quodvis.

χιτωνάριον, ου, τό, idem quod χιτώνιον, cujus est Dim.

χιτωνίζω, tunico, Gl. Vet.

χιτώνιον, ου, τό, tunicula. Dim. a χιτών.

χιτωνίσκος, ου, ὁ, interula, subucula, indusium, ὑπαδύτης. Dim. a χιτών.

χιτωνοπώλης, ου, ὁ, sagarius, qui tunicas vendit.

χιῶ, pro χιόω, χαράσσω, induco, cancello, Gl. Vet. a χῖ, vid. χιάζω.

χιών, όνος, ἡ, nix.

χλάζω, sibilo, strepo. perf. κέχλαδα, αἰχληδα.

χλαῖνα, ης, ἡ, laena, pallia, i. e. pallium duplex et villosum ad defendendum frigus et imbrem, lacerna.

χλαινοθήρας, ου, ὁ, (θηράω) fur vestium, λωποδύτης.

χλαινουργία, ῆς, ἡ, (ἔργον) sagaria, ars conficiendi laenas, opificium laenarum.

χλαινόω, f. ώσω, (χλαῖνα) laena induo aut aperio. 2) induo.

χλαίνωμα λέοντος, spolium leonis; in Epigr.

χλαμύδιον, ου, τό, parva chlamys. Dim. a χλαμύς.

χλαμυδοειδής, ές, (εἶδος) chlamydis formam habens.

χλαμυδοποιός, όν, (ποιέω) qui chlamydas conficit.

χλαμυδουργία, ας, ἡ, (χλαμυδουργός) ars conficiendi chlamydas

χλαμυδουργικός, ή, όν, ad chlamydas conficiendas pertinens.

χλαμυδουργός, οῦ, ὁ, (χλαμύς, ἔργον) qui chlamydas conficit.

χλαμυδοφορέω, chlamydem gesto.

χλαμυδόω, (χλαμύς) chlamyde vestio.

χλαμυδωτός, η, όν, chlamydatus. A pr.

χλαμύς, ύδος, ἡ, chlamys, vestis, quae tunicae superinduitur, sed magnifica et ducum propria. 2) paludamentum.

χλανίδιον, ου, τό, laenula tenuior et mollior. Dim. a χλανίς.

χλανιδοποιΐα, ας, ἡ, ars conficiendarum molliorum et pretiosarum vestium. A seq.

χλανιδοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui molles et pretiosas vestes conficit.

χλανιδόω, laena vestio.

χλανιδωτός, οῦ, ὁ, molli veste indutus, togatus. A pr.

χλανίς, ίδος, ἡ, (χλαῖνα) laena tenuior et mollior, et pretiosior, qua feminae et molliores utebantur.

χλανισκίδιον, τό, Dim. a χλανίς, vel χλανίσκος.

χλευάζω, άσω, (χλεύη) ludificor, i. e. ludo, derideo, irrideo, subsanno, cavillor.

χλευασία, ας, ἡ, irrisio, illusio. A pr.

χλεύασμα, ατος, τό, idem. Ab eod.

χλευασμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

χλευαστής, οῦ, ὁ, illusor, irrisor. Ab eod.

χλευαστικῶς, adv. per irrisionem, illudendi caussa. Ab eod.

χλεύη, ης, ἡ, risus, jocus, illusio, ludibrium, praes. labiis obsceno modo contortis.

χλῆδος, ου, ὁ, idem quod χιράς, item maceria. Harpocr. (e Demosthene in Callicl. 22. p. 1278. R. ubi plerique libri χλίδος dant, Bekkerus autem nunc χλῆδος recepit; quod exponunt, cumulus sarmentorum, quisquiliarum, stercorum et purgamentorum ex aedibus foras projectorum. forte χλῆδος pro κλῆδος dictum, a κλάω. Scribitur et χλῆδος.

χλιαίνω, f. ανῶ, tepefacio, modice calefacio. χλιαίνομαι, tepeo, tepesco, tepefio. (Iota anceps.)

χλίανσις, εως, ἡ, tepiditas, tepor. A pr.

χλιαρός, ρά, ρόν, tepidus. Ab eod.

χλιαρότης, ητος, ἡ, tepor. A pr.

χλίασμα, ατος, τό, fomentum, medicamentum tepidum.

χλιδαίνω, emollio, effemino; idem quod χλιδάω.

χλιδανός, ή, όν, (χλιδή, s. χλιδάω) delicatus. 2) luxuriosus.

χλιδανόσφυρος, ον, (σφυρόν) teneras et delicatas pedum plantas habens, tenellus habens pedes, pulcer.

χλιδανῶς, adv. (χλιδανός) delicate, molliter. 2) luxuriose.

χλιδάω, (χλιδή) luxui deditus sum, in deliciis vivo, sum delicatus. 2) floreo, suavis sum, ut χλιδῶσα μολπή.

χλίδειος, εία, ον, mollis, delicatus, luxuriosus.

χλιδή, ῆς, ἡ, (χλίω) deliciae, luxus. 2) effeminata mollities. 3) vestis delicata, qua uti solent homines luxui dediti. χλιδή, ap. Soph. gemmae, oniones, deliciae muliebres.

χλίδημα, ατος, τό, (χλιδάω) luxus, deliciae. 2) id quo luxuriamur, delicias facimus.

χλίδος, εος, τό, (χλίω) idem.

χλῖδος, ου, ὁ, v. χλῆδος.

χλιδών, ῶνος, ὁ, brachiale, armilla, monile. A seq.

χλίω, calore mollio. 2) deliciis frango, luxu effemino, vel deliciis utor, delicior.

χλόα, ας, vel χλόη, et χλοίη, ης, ἡ, herba virens, pubescens, germen, vel viride germen: viriditas, herba, gramen, muscus, farrago, folia. 2) Cereris epith.

χλοάζω, f. άσω, viridis sum, vireo. A praec.

χλοανθέω, idem quod seq.

χλοανθής, ές, (ἄνθος) virescens.

χλόασμα, ατος, τό, (χλοάζω) viror.

χλοαυγής, ές, (χλόα, αὐγή) virore nitens. 2) virentium splendorem referens.

χλοάω, (χλόα) idem quod χλοάζω.

χλοερός, ρά, ρόν, (χλόη) virenti gramini similis, herbaceus, viridis, pubescens, florens.

χλοηροτρόφος, ον, (τρέφω) alens herbas seu virentia, in quo virentia proveniunt. ut χλοηροτρόφας, herbis pastus.

χλοηβαφής, ον, (χλόη, βάπτω) coloris herbidi, seu graminei, viridis.

χλοηκομέω, (κόμη) herbesco, vireo.

χλοηρός, ρά, ρόν, idem quod χλοερός.

χλοητόκος, ον, (τίκτω) q. d. herbam virentem pariens, herba vestitus.

χλοηφορέω, f. ήσω, herbam seu gramen viride fero, vel herbesco, seu herbasco. A seq.

χλοηφόρος, ον, (φέρω) viridem herbam seu viridia gramina ferens.

χλοιάω, idem quod χλοάω.

χλοιώδης, ες, virenti gramini similis, herbaceus, viridis, vel e virore pallescens. (A χλοίη pro χλόη, quod idem cum χλόα.)

χλοόκαρπος, ον, (χλόα, καρπός) cujus fructus virent. E.

χλοόμορφος, ον, (μορφή) herbae colorem habens.

χλοοποιέω, (ποιέω) herbam produco.

χλόος, contr. χλοῦς, ὁ, (χλόα) viror. 2) pallor.

χλουνάζομαι, f. άσομαι, (χλούνης) quiritor, lamentor.

χλούνειος, εία, ειον, aprugnus. 2) suillus, porcinus.

χλούνης, ου, ὁ, (χλοῦς) in virente gramine cubans, unde agrestis. 2) aper.

χλοῦνος, οῦ, ὁ, dicitur aurum, ab pallorem. Ab eod.

χλοώδης, ες, (χλόα) virenti gramini similis. 2) herbaceus, herbidus, viridis.

χλωράζω, (χλωρός) viridi pascor gramine.

χλωραίνω, (χλωρός) viridem reddo. χλωραίνομαι, vireo.

χλώρασμα, ατος, τό, (χλωράζω) viror. 2) pallor.

χλωραύχην, ενος, ὁ, ἡ, collum viride habens, epith. avis. v. seq.

χλωρεύς, έως, ὁ, (χλωρός) avis, dicta a colore, v. seq. 2) luteus.

χλωρηΐς, ΐδος, ἡ, virens, viridis. 2) luscinia.

χλωρίασις, εως, ἡ, (quasi a χλωριάω) viror. 2) pallor.

χλωρίζω, f. ίσω, (χλωρός) viridis sum, vireo.

χλώριον, vel χλωρεῖον, ου, τό, (χλωρεύς) animalculum viride.

χλωρίς, ίδος, ἡ, Chloris, dea florum. 2) luscinia; quoniam vere, quum omnia virent, auditur.

χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens. 2) gemma. (ῑ)

χλωροποιός, όν, (ποιέω) viride reddens.

χλωρός, ρά, ρόν, (χλοερός) virens, herbidus, virens in modum germinum recens e plantis germinantium: unde 2) recens, ut τυρός χλ. caseus recens. 3) mollis, tener. 4) vigens, vividus, ut γόνυ χλωρόν, ap. Theocr. 5) pallidus, flavus. 6) pallidum faciens.

χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror. 2) pallor. A pr.

χνάυμα, ατος, τό, (χναύω) quod carpitur: cibus, qui a catillonibus deglutitur. Dim. est χναυμάτιον.

χναυστικός, ή, όν, catillo, gulosus. A seq.

χναύω, f. αύσω, carpo, vellico. 2) catillonum more voro et deglutio.

χνοάζω, et χνοάω, f. άσω, (χνόος) lanugine obsitus sum.

χνόη, ης, ἡ, strepitus. 2) fistula rotae, cui axis immittitur, interdum et ipsa axis extrema pars, quae modiolo inseritur.

χνόος, χνοῦς, ὁ, (χναύω) ramenta. 2) lanugo, pubes. 3) tomentum, quo culcitae inferciuntur, e tenera lana constans. 4) tenues paleae et glumae. Etiam pro spuma.

χνοώδης, ες, lanuginosus. 2) pulverulentus. A praec.

χοαῖος, αία, αῖον, (χοεύς) congium capiens seu aequans.

χοανεύω, fundo et liquo. A seq.

χοάνη, ης, ἡ, contr. χώνη, (χέω) fornax fusoria. 2) infundibulum, sive vasculum in summo ore latum, et imo fistulam habens, quo uti solent in liquore in vas angustius transfundendo. 3) cavum cerebri meatus excipiens.

χοάνιον, τό, Dim. a χόανος.

χόανον, ου, τό, vel χόανος, ου, ὁ, vas ex argilla, quo utuntur in liquefaciendis ac fundendis metallis. 2) fornax fusoria.

χόες, αἱ, pl. a χοῦς, q. v.

χοεύς, έως, ὁ, (χέω) congius, mensura liquidorum apud Atticos, capiens sextarios sex, sive libras novem, sive cotylas Atticos duodecim.

χοή, ἡ, (χέω) libamen, libatio. pl. χοαί, inferiae.

χοήρης, ες, (ἄρω) aptus ad fundendum.

χοηφόρος, ον, (φέρω) libamina gestans; inprimis mortuorum bustis infundenda, s. ad inferias.

χοίδιον, τό, Att. χοΐδιον, Dim. a χοῦς, Lobeck. Phryn. p. 88.

χοϊκός, ή, όν, (χοῦς) pulvereus. 2) terreus, terrenus. 3) homo.

χοινίκιον, ου, τό, idem quod seq.

χοινικίς, ίδος, ἡ, (χοῖνιξ) modiolus rotae, fistula, cui infixi sunt radii. χοινικίδες, modioli coronarum, ubi inscriptiones ponebantur ejus, qui eas obtulisset. ap. Demosth.

χοινικομέτρης, ου, ὁ, (μετρέω) qui choenicε metitur seu dimetitur et distribuit.

χοῖνιξ, ικος, ἡ, mensurae nomen, sextarios duos continentis, seu cotylas quatuor.

χοιραδώδης, ες, strumosus. 2) rupes e mari aliquantum eminentes habens, scopulosus. A seq.

χοιράς, άδος, ὁ, ἡ, (χοῖρος) porcula. 2) rupes e mari aliquantum eminens, ita, ut porco natanti similis sit. 3) tumor glandulosus, struma.

χοίρειος, εία, ειον, vel χοίρεος, έα, εον, (χοῖρος) porcinus.

χοιρίδιον, ου, τό, porcellus, suculа. Dim. a χοῖρος.

χοιρῖναι, αἱ, conchae marinae, quibus Athenienses in suffragiis ferendis utebantur. A seq.

χοίρινος, ίνη, ινον, porcinus.

χοίριον, ου, τό, porculus, porcellus. 2) pudendum muliebre.

χοίριος, ον, et χοίρειος, ία, ιον, porcinus, suillus.

χοιροβοσκός, οῦ, ὁ, (βόσκω) porcorum pastor, subulcus, porcarius.

χοιρογρύλλιος, ου, ὁ, (γρύλλος) majoris muris genus in Palaestina, Aegypto, et Libya: mus agrestis, arctomys. Gl. Vet χοιρογρύλλιος, ἤτοι ἐχῖνος χερσαῖος, erinaceus, seu echinus terrestris.

χοιροθλίψ, βος, ὁ, (θλίβω) q. d. qui χοῖρον contrectat.

χοιροκομεῖον, τό, (χοῖρος, κομέω) hara. subligaculum vulvae quo mulieres utuntur, al. φυλάκιον, σφενδόνη.

χοιροκτόνος, ον, (κτείνω) porcum caedens. 2) pass. αἷμα χοιροκτόνον, sanguis porci caesi, Aesch.

χοιροπίθηκος, ου, ὁ, simia porcaria.

χοιροπωλέω, porcos seu sues vendo. χοιροπωλεῖν dicitur etiam femina, quae suum χοῖρον venalem habet, ut meretrix.

χοιροπώλης, ου, ὁ, porcorum venditor.

χοῖρος, ὁ, porcus. 2) pudendum muliebre.

χοιροσπίλιθας, ου, ὁ, (σπίλιθας) succerda, stercus porcinum.

χοιροσφαγεῖον, ου, τό, (σφαγεῖον) locus, ubi porci mactantur.

χοιροσφάγος, ου, ὁ, porcorum jugulator.

χοιροτροφεῖον, ου, τό, locus, in quo porculi aluntur et saginantur, hara.

χοιροψάλας, Dor. pro χοιροψάλης, ου, ὁ, (ψάλλω, attrecto) idem significat ac χοιροθλίψ.

χοιρωδία, ἡ, (quasi ab χοιρῳδία) i. q. ὑομουσία, Schol. Ar. Eq. 985. ita enim legendum pro χοιρωδεία, quae vox contra analogiam peccat.

χοιρώδης, ες, (χοῖρος) porcinus.

χολαγωγός, ή, όν, (χολή, ἀγωγός) bilem ducens seu educens.

χολαῖος, αία, αῖον, (χολή) biliosus, felleus. Hinc τὸ χολαῖον, ου, hepar.

χολάς, άδος, ή, (χολή) intestinum.

χολάω, (χολή) bile mihi jecur accenditur, ira inflammor, irascor, iracundia excandesco, indignor, succenseo. 2) furo, insania; ap. Atticos.

χολέρα, ας, ή, cholera, morbus, in quo bilis vel per vomitum vel per secessum excernitur. 2) fastidium, nausea, LXX. 3) tubus, per quem aqua e tecto defluit.

χολεριάω, cholera laboro, cholericus sum A pr.

χολερικός, ή, όν, (χολέρα) cholerae similis. χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholera laborantium. 2) obnoxius cholerae, cholericus.

χολερώδης, ες, idem.

χολή, ῆς, ή, bilis, fel. 2) ira. 3) odium, invidia. 4) nausea. 5) atramentum sepiae.

χοληγός, ή, όν, bilem educens s. evacuans, Hippocr. Falsae sunt formae χοληγαγός et χοληγωγικός. Ap. Hippocr. de locis in hom. so. fortasse leg. χοληγικὸν φάρμακον.

χοληδόχος, ον, (χολή, δέχομαι) fel seu bilem recipiens.

χολημεσία, ας, ή, (ἐμεσία) fellis seu bilis vomitio. 2) fastidium, nausea

χολημετέω, fellum s. bilem evomo.

χολίκιον, ου, τό, intestini frustulum, pars intestini; inpr. crassi et pinguis. Dim a χόλιξ.

χολικός, ή, όν, (χολή) biliosus, felleus. 2) iracundus

χόλιξ, ικος, ή, intestinum crassum, item, pro χολάς.

χόλιον, τό, (χολή) bilis.

χόλιος, ία, ιον, (χόλος) iratus, infestus.

χολοβαφής, ές, (βάπτω) bile taurina tinctus, coloratus.

χολόβαφος, χολοίβαφος, χολοβάφινος, ον, idem et ex eod.

χολοειδής, ές, (χολή, εἶδος) biliosus.

χολόεις, όεσσα, όεν, (χόλος) biliosus, felleus.

χολοποιός, όν, bilem gignens, biliosus, χολώδης. A seq.

χόλος, ό, i. q. χολή, fel, bilis. 2) ira, iracundia, odium.

χολόω, (χόλος) bile inflammo, ad iram concito. 2) χολοῦμαι, indignor, irascor. χολωθείς, iratus.

χολώδης, ες, (χολή) biliosus, felleus.

χολωτός, ή, όν, (χολόω) iratus, iracundus.

χονδρακανθος, ον, (χόνδρος, ἄκανθα) spinam habens e cartilagine. 2) cartilagineus.

χονδρεύω, (χόνδρος) facio alicam, ptisanam, seu similam. Hesych.

χονδρίζω, (χόνδρος) grumos refero.

χονδρίλη, vel χονδρίλλη, ης, ή, chondrilla, herba cichorio similis.

χονδρίον, ου, τό, idem quod χόνδρος.

χονδρίτης, ου, ό, (χόνδρος) farreus: epith. panis, qui fit e zea.

χονδρῖτις, ιδος, ή, (χόνδρος) farina crassior.

χονδροβολέω, (χονδροβόλος) opus tessellatum vel musivum facio.

χονδροβολία, ας, ή, ars tessellatum opus struendi. A praec.

χονδροβόλος, ου, ό, (χόνδρος, βάλλω) tessellator, qui opus tessellatum, musivum facit.

χονδροκοπεῖον et κόπιον, ου, τό, (κόπτω) mola, ubi alica frangitur.

χονδρονευρώδης, ες, cartilagineus et nervosus.

χονδροπτισσάνη, ή, alica integra.

χονδρός, ρά, ρόν, grumo similis, vel alicae. Comp. χονδρότερος.

χόνδρος, ου, ό, grumus concretus. 2) alica. 3) cartilago. 4) lapillus, tessella, granum, mica etc.

χονδροσύνδεσμος, ου, ό, cartilagineum ligamentum.

χονδρόσυπος, ον, cartilaginis figuram gerens, cartilagineus.

χονδροφυής, ές, (φύομαι) alicae similis.

χονδρώδης, ες, (χόνδρος) similis grumo, alicae, ut farina crassior. 2) cartilagineus.

χόνος, χόννος, ου, ό, (χέω) poculum.

χοοπότης, ου, ό, (χοῦς et πότης, πίνω) qui congios ebibit, vinosus, epith. Bacchi.

χόος, ό, contr. χοῦς, gen. χοός, χοῦ, χοΐ, pl. χόες, χουσί, χόας, vel Attice gen. χοῶς, acc. χοᾶ, acc. pl. χοᾶς, (χέω) congius, mensura sex sextarios tenens. Proverb. χοῦς θαλάττης, de iis qui res immensas metiri conantur.

χόος, ό, contr. χοῦς, gen. χοῦ, dat. χοΐ, acc. χοῦν, (χέω) terra agesta et mollis, agger: humus: pulvis.

χοράγιον, ου, τό, χοραγός, οῦ, ό, v. χορήγιον et χορηγός. (ᾱ)

χοραύλης, ου, ό, (χορός, αὐλέω) qui tibia in choro inflat, choraules.

χόρδαψος, vel χορδάψος, οῦ, ό, (χορδή, ἅπτω) tumor tenuis in intestinis. 2) chorda in instrumento musico aut arcu.

χόρδευμα, ατος, τό, chorda, intestinum 2) cibus e concisa carne. A seq.

χορδεύω, f. εύσω, implico et involvo, ut chordae involvi solent, s. in partes minutas carnem seco. v. κατακορδεύω. A seq.

χορδή, ῆς, ή, intestinum crassum 2) lactes 3) cibus e concisa carne, ut farcimen, fartura. 4) chorda in instrumento musico.

χορδολογέω, f. ήσω, (λόγος) quasi chordis loquor, i. e. fidibus cano.

χορδοποιέω, f. ήσω, (χορδοποιός) chordas conficio

χορδοποιία, ας, ή, chordarum confectio.

χορδοποιικός, ή, όν, idem quod seq. A praec.

χορδοποιός, οῦ, ό, (χορδή, ποιέω) qui chordas vel nervos conficit, vel conficere potest.

χορδοπώλης, ου, ό, qui chordas vendit.

χορδοστροφία, ας, ή, (στροφή) fidicula.

χορδόστροφος, ου, ό, i. q. χορδοποιός.

χορδοτονία, ας, ή, chordarum intentio. A seq.

χορδότονος, ον, (τείνω s. τόνος) chordis intentus. Subst. τὸ χορδότονον, instrumentum musicum, cui chordae intenduntur.

χορδόω, idem quod χορδεύω.

χορεία, ας, ή, (χορεύω) tripudium cum cantu mixtum, chorea, saltatio.

χορεῖος, εία, εῖον, (χορεύω) quo chorus utitur. 2) Subst. masc. pes idem qui trochaeus dicitur, neutr. locus choreae.

χόρευμα, ατος, τό, (χορεύω) saltatio.

χορευτής, ου, ό, idem.

χορευτής, ου, ό, saltator.

χορευτικός, ή, όν, saltatorius. A seq.

χορεύω, f. εύσω, (χορός) choros agito seu celebro, choros exerceo seu duco, saltare facio, salto, tripudio.

χορηγεῖον, ου, τό, vel χορήγιον, Dor. et Att. χοράγιον, (χορηγός) locus in quo chori seu choreae ducuntur. 2) locus, in quo chorus a chorago suis ornamentis instruitur. 3) ipsum instrumentum chori, hoc est, ea, quae instruendo adornandoque choro necessaria sunt. unde 4) sumtus, impensa. 5) annona, commeatus.

χορηγέω, f. ήσω, (χορηγός) chori dux sum, chorum duco, choro praeeo, seu chorum erudio et doceo. 2) choragus sum, i. e. choris sumtus praebeo, meis sumtibus chorum adorno. et 3) simpliciter, sumtus praebeo, porrigo, suppedito, subministro, largior, unde in passivo χορηγεῖσθαι et εὐχορηγῆσθαι, dicuntur, qui in quorumque genere abundant, praediti sunt aliqua facultate, ut ingenio, pulchritudine; denique τὸ εὐχορηγούμενον, quod est in aliquo genere exquisitum.

χορήγημα, ατος, τό, id ipsum, quod subministratur seu suggeritur, suppeditatio; materies. A praec.

χορηγία, ας, ή, (χορηγέω) munus choragi, officium, quo choragus fungitur. 2) erogatio sumtuum in ludos choricos, et simpl. erogatio et largitio, praebitio, suppetiae.

χορηγός, ό, Dor. et Att. χοραγός, (χόρος, ἄγω) dux et magister chori, κορυφαῖος. 2) qui pompam quamcunque ducit. 3) qui sumtus aliquos praebet sacris choreis, choro instruendo in scena, omnibusque fabulis ludisque edendis. 4) qui sumtus praebet rebus publicis agendis, inpr. bello gerendo, ap. Atticos. cf. λειτουργία.

χορίτης, ου, ό, fem. ῖτις, ιδος, f. l. p. χορείτης, χορῖτις.

χορικός, ή, όν, choricus, ad chorum pertinens, ut carmen, quod chorus cantat. Ab eod.

χόριον, vel χορίον, ου, τό, membrana, quae fetum ambit, secundinae. Gl. Vet. χορίον γυναικός, folliculus mulieris. 2) cibus e χορίοις, s. intestinis ap. Theocr. vel intestinum, aut ovum. 3) corium.

χόριος, ον, ό, idem quod χορεῖος, choreus, i. e. trochaeus.

χοροβατέω, (χορός, βαίνω) choros agito, salto. Suid.

χοροδίατης, ου, ό, qo. qui chorum recipit, qui choro praeest. (Ex eod, et δέχομαι vel δέκομαι, δεκτης Ionice pro δέκτης, praemonstratur.) Aal. Nisi est f. l. pro χορολέκτης.

χοροδιδασκαλικός, ή, όν, choris docendis aptus. ή χοροδιδασκαλική, sc. τέχνη, ars instruendi, docendi chori. A seq.

χοροδιδάσκαλος, ου, ό, chori magister, praesul.

χοροειδής, ές, (χόριον, εἶδος) similis involucro fetus, quod χόριον nominatur. χοροειδὴς χιτών, tunica uvea in oculo.

χοροήθης, ες, ό, ή, (ἦθος) choreis adsuetus.

χοροθαλής, ές, (θάλλω) belle saltans, s. choreas agens.

χορομανής, ές, (μαίνομαι) choris, saltationibus, vehementer gaudens s. delitus, epith. Bacchi.

χορομανία, ας, ή, studium saltandi, saltatio. A praec.

χοροιτυπία, ας, ή, chorus vel chorea,

saltatio. A seq.

χοροιτύπος, ον, (χορός, τύπτω) qui in choro seu chorea terram pedibus pulsat, saltator.

χοροκιθαριστής, οῦ, ὁ, qui cithara choro succinit.

χοροκτυπία, ἡ, (κτύπος) saltatio.

χορομανής, v. χορειμανής.

χορόνδε, adv. (χορος) in chorum, ad choream.

χορονίκος, ον, choro vincens.

χοροπαίκτης, ου, ὁ, (παίζω) saltator.

χοροποιΐα, ἡ, chori institutio. A seq.

χοροποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui chorum instituit sumto suo. 2) chori magister, praesul.

χορός, οῦ, ὁ, choros, coetus canentium et saltantium, it. laetantium. 2) chorea, tripudium. 3) χορὸν διδόναι dicuntur choragi, αἰτεῖν, et λαβεῖν poetae comici vel tragici, quum petunt et consequuntur, ut fabula a se conscripta edatur, agatur in scena.

χοροστας, άδος, ἡ, ἑορτή, (ἵστημι) sollemnia, in quibus saltationes fiunt.

χοροστασία, ας, ἡ, (στάσις) chorus, chorea, tripudium, saltatio.

χοροστάτης, ου, ὁ, (ἵστημι) praecantor, praesultor.

χορτάζω, f. άσω, (χόρτος) gramine pasco, foeno sagino. Et simpl. pasco, saturo, satio. κεχορτασμένος, saturatus. ἐχορτάσθησαν, satiati sunt.

χορταῖος, αία, αῖον, (χόρτος) gramineus. 2) hirsutus; epith. vestis, qualem Sileni gerebant.

χορτάριον, ου, τό, gramen, foenum. 2) stipula, cremium.

χορτασία, ας, ἡ, (χορτάζω) pabulum, cibus: saturitas.

χόρτασμα, τό, (χορτάζω) pabulum, cibus.

χορτασμός, οῦ, ὁ, ventris repletio, saturitas.

χορταστικός, ἡ, όν, pabularis.

χόρτινος, ίνη, ινον, gramineus.

χορτοβολών, ῶνος, ὁ, (βολή) foenile.

χορτοκοπεῖον, ου, τό, sive χορτοκόπιον, locus, in quo foenum secari potest vel solet. 2) campus foenarius, pratum, foenile, foenisecium. A seq.

χορτοκόπος, ον, (χόρτος, κόπτω) foeniseca, qui foenum secat.

χορτολογέω, f. ήσω, (χορτολόγος) pabulor, pabula colligo.

χορτολογία, ας, ἡ, pabulatio.

χορτολόγος, ου, ὁ, (χόρτος, λέγω) pabulator, qui pabulatum emittitur.

χορτομανέω, f. ήσω, (μαίνομαι) luxurio gramine et herbis virentibus. 2) incultus sum; de vinea, LXX.

χορτόπλινθος, ὁ, et χορτόπλινθον, τό, (πλίνθος) caespes, Philox.

χόρτος, ου, ὁ, foenum, gramen, et simpliciter, cibus. 2) septum, quo cincta est cohors.

χορτόστρωμα, ατος, τό, (στρῶμα) stramentum, Philox.

χορτοτομία, ας, ἡ, (τομή) foenisecium, Gl. Vet.

χορτοφόρος, ον, (φέρω) pabulum praebens, pabuli curator.

χορτώδης, ες, gramini similis: graminosus, foenarius.

χορῳδέω, (χορός, ᾠδή) succino choro; ap. Dion. Cass.

χορῳδία, ας, ἡ, chori cantus.

χορωφελέτης, ου, ὁ, qui choro servit, prodest, debetur, epith. plausus.

χοῦς, ὁ, v. χόος.

* χόω, v. χώννυμι.

χραίνω, f. χρανῶ, (χράω, χραύω) coloro, imbuo, ungo, lino, inungo, illino. 2) contamino, inquino, vitio, temero, foedo. χρανθείς, pollutus.

χραισμεῖν, inf. aor. 2. ἔχραισμε, Ep. χραῖσμε, fut. χραισμήσω, (praesens non extat) defendo, arceo, ὄλεθρόν τινι, Il. 2) c. dat. pers. juvo, adjuvo, prosum. 3) c. acc. rei χραισμεῖν τι, prosum aliqua re. it. sine casu prosum, utilis sum, saluti sum. (Radix χράω, χρηστός, v. Buttmanni Lexilog. I. p. 5.

χραίσμη, ης, ἡ, auxilium. A praec.

χραισμήεις, ήεσσα, ῆεν, opem ferens. A praec.

χραισμήτωρ, ορος, ὁ, (χραισμεῖν) auxiliator.

χραντός, ή, όν, (χραίνω) foedatus, violatus.

χράομαι, vide χράω.

χραῦσις, εως, ἡ, ancora simplex, unum uncum habens. A seq.

χραύω, f. αύσω, leviter saucio, summam cutem vulnero, stringo. A seq.

χράω, proprie significat leviter tango in superficie, hinc ingruo, obruo, invado, inde in universum afficio aliquem aliqua re, inpr. vaticinio, i. e. oraculum edo, (med. oraculum mihi datur:) deinde mutuum do, (med. mutuum accipio:) utor commodato et omnino utor. Ita fere cohaerent variae hujus vocis significationes de quibus nunc sigillatim exponamus:

I. χράω, in superficie leviter tango, leviter vulnero, unde in universum laedo, noceo, vexo, ingruo, irruo, obruo, invado, c. acc. pers. σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδων, tuus filius meum fluentum vexavit infestando, Il. 21, 369. quem locum Hesychius interpretatur ἐπέβαινε πρὸς τὸ βλάπτειν: similiter τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, in hanc domum ingruistis ad comedendum et bibendum, Od. 21, 69. it. c. dat. pers. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, infestus ei ingruit deus, Od. 5, 396. τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων, furiose ingressus est s. invasit, Od. 10, 64. Hic vocis usus Homero proprius est et quidem non nisi in imperf. ἔχραον, abs quo mutuati sunt seriores Epici, ut Nic. Th. 315.

II. χράω, Ion. χρέω, Ep. χρείω, f. χρήσω, aor. ἔχρησα, pf. p. κέχρημαι, aor. p. ἐχρήσθην, (contrahitur ex regula χρῶ, χρᾷς, χρᾷ, interdum tamen reperitur contractum in η ut Soph. El. 35. χρῇ p. χρᾷ.) oraculum edo, responsum reddo oraculo, oraculo edo, oraculo praedico, respondeo, Od. 8, 79. h. Ap. 396. τινί, Theogn. 805. Pind. Ol. 7, 170. Hdt. c. acc. rei χρήσω βουλὴν Διὸς ἀνθρώποισιν, Hom. h. Ap. 132. cf. Hdt. 1, 55. 62. 174. al. Passive τὸ χρησθέν, oraculum editum, Hdt. 1, 65. 7, 178. Pind. Ol. 2, 72. χρησθῆναι, dicitur quod oraculo editum est, quod responsum est a deo illis qui sciscitabantur oraculum s. petebant, Hdt. 1, 11, 8. ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, i. q. περὶ τοῦδε, Soph. O. C. 355. Med. χράομαι, inf. χρᾶσθαι, Ion. χρέομαι, Ep. χρείομαι, f. χρήσομαι, oraculum peto, consulo, Od. 8, 81. h. Ap. 252. 292. c. dat. χρῆσθαι τῷ θεῷ, τῷ μαντείῳ, τῷ χρηστηρίῳ; Hom. χρέεσθαι μαντηΐῳ, Hdt. περί τινος, id. κεχρημένος, qui oraculum consuluit, Arist. – Atticum hoc vocabulum in hac potestate non est.

III. * χράω, f. χρήσω, aor. ἔχρησα, pf. κέχρηκα, commodo, da commodato, utendum, Dem. Med. aor. 1. mutuatus sum, utendum accepi, Plut. χρήσασθαι, ἀντὶ τοῦ δανείσασθαι, Ἀντιφάνης. Antiatt. Bekk. p. 116. Perf. κεχρημένος τι παρά τινος, qui mutuatus est aliquid ab aliquo, Lucian. Reliqua mediae vocis tempora non novi. – Praesens χράω, hac significatione ap. probatos auctores fere non exstat, sed κίχρημι. In Theophr. char. 5, §. χρᾷν, non satis certa est lectio.

IV. χράομαι, Ion. χρέομαι, imperat. χρέω, Hdt. 1, 155. f. χρήσομαι, aor. ἐχρησάμην, pf. κέχρημαι. (Praesens et impf. in contractione adsciscit η, ut χρῇ, χρῆται, rel.) utor, c. dat χρῆσθαι ἱματίῳ, uti veste. Saepe metaph. usurpatur, ubi Latine per alia verba redditur: ὀργῇ χρῆσθαι, iratum esse. φιλίᾳ χρῆσθαι περί τινα, amicum animum alicui praestare. ἀμαθίᾳ χρ. ignorantiam prodere. χρ. τῷ θεῷ, deo uti, i. e. oraculum consulere. μαντικῇ χρ. vaticinandi arte uti, vates et omina magni facere. χρῆσθαι πρός τι et περί τι, ad aliquid uti. τί χρήσομαι αὐτῷ; ad quid utar eo? quem ejus usum faciam? 2) utor, fruor, i. e. experior, ut εὐτυχίᾳ χρῆσθαι, frui felicitate, felicem esse: semper fruor aliqua re, i. e. habeo. De personis recte verti potest: tractare, ut χρῆσθαί τινι ὡς φίλῳ, ὡς πολεμίῳ, ut amicum, ut inimicum tractare aliquem; sic etiam Latini uti aliquo amico. φιλικῶς χρῆσθαί τινι, amice aliquem tractare. 3) κεχρημένος τινός, egens, indigens alicujus rei, Hom. et Hes. qui aliquid cupit vel vehementer desiderat, Trag. it. c. inf. Aesch. Pers. 826. Eustathius haec ad χρῄζω, quod etiam sine ι scribitur, refert, eumque secutus est Stephanus: ad χρῄζω saltem ego quoque referam Theocriteum τίνος κέχρησθε; (rectius κέχρησθε) qua re opus est? 26, 18. et κεχρήσεται (ita legendum) desiderabit, 16, 71. – Passive αἱ νῆες ἐχρήσθησαν, naves adhibitae sunt, usus factus est navium, Hdt. 7, 144.

χρεᾶ, acc. pl. a χρέας.

χρεαγωγός, οῦ, ὁ, (χρέος, ἄγω) qui debitorem in jus rapit.

χρεία, ας, ἡ, (χρέω) usus, utilitas, commoditas. 2) ratio utendi, idem quod χρῆσις. 3) sententia, gnome, quae in communi usu vitae est aut esse potest. 4) indigentia, necessitas. 5) negotium, munus.

χρειακοί, οἱ, ministri, Arrian.

χρείη, 3, sing. opt. a χρή.

χρεῖος, τό, Epice p. χρέος, q. v.

χρεῖος, ον, (χρεία) utilis. 2) necessarius. 3) egenus, inops, c. gen. pauper.

χρειοφειλέτης, ου, ὁ, Ion. p. χρεωφειλέτης, Hipp.

χρειόω, prosum, Sext. Emp.

χρείω, Epice p. χρέω, χράω, vaticinor, oracula edo, Od.

χρειώ, όος, contr. οῦς, ἡ, Ep. p. χρεώ, q. v. Hom. et Hes.

χρειώδης, ες, (χρεία) utilis, necessarius.

χρειωδῶς, adv. utiliter. A pr.

χρεῖος, τό, Epice p. χρέος, χρέως.

χρεμέθω, χρεμετάω et χρεμετίζω, hinnio, hinnitum edo.

χρεμέτισμα, ατος, τό, hinnitus. 2) sonus

s. vox libidinem, cupiditatem coitus indicans. A pr.

χρεμετισμός, οῦ, ὁ, idem. Ab eod.

χρεμετιστικός, ή, όν, qui potest et solet hinniri.

χρεμίζω, f. ίσω, pro χρεμετίζω, per Syncop. vel a χρέμω.

χρέμμα, ατος, τό, screatus, sputum. A seq.

χρέμπτομαι, f. ψομαι, screo, exscreo.

χρέμπτον, τό, sputum, Gl. Vet. A pr.

χρέμψις, εως, ἡ, (χρέμπτομαι) screatio, screatus. Gl. Vet.

χρεοκοπέω, f. ήσω, (χρεοκόπος) partem debiti demo, novas tabulas facio. 2) decoquo. 3) aufugio propter aes alienum, fraudo creditores.

χρεοκοπία, ας, ἡ, novae tabulae, aeris alieni rescissio. A praec.

χρεοκοπίδης, ου, ὁ, decoctor. A seq.

χρεοκόπος, ου, ὁ, (χρέος, κόπτω) decoctor.

χρέος, χρεῖος, contr. χρεῦς, τό, (χράομαι, χρέομαι) mutuum, debitum, aes alienum, etiam pecunia debita e promisso, vel alia de caussa. 2) fatum, mors, q. d. debitum fatale. 3) munus seu officium, negotium, res, caussa. 4) indigentia, egestas, opus. 5) necessitas. 6) utilitas. 7) vaticinium, oraculum. 8) portentum 9) eventus, casus. Loco hujus vocabuli Attici dicunt χρέως, v. Bremi ad Lys. p. 288.

χρεοφειλέτης, ου, ὁ, deterior forma p. χρεωφειλέτης.

χρεοφείλης, ου, ὁ, deterior forma p. χρεωφείλης.

χρείω, Ion. p. χράω, oracula edo, vaticinor, Hom. h. Ap. 253. 293. Hdt.

χρειώ, όος, contr. οῦς, ἡ, Epice χρειώ, (χρεῖος, χρεία) indigentia, necessitas, desiderium, ardentissima cupido. 2) necessitas fatalis, fatum.

χρεωκοπέω, f. ήσω, idem quod χρεοκοπέω.

χρεωκοπία, ας, ἡ, aeris alieni rescissio. A pr.

χρεωκοπίδης, ου, ὁ, idem quod χρεοκοπίδης.

χρεωκόπος, ου, ὁ, idem quod χρεοκόπος.

χρεωλυτέω, et χρεολυτέω, (χρέως, λύτης) debitum dissolvo. 2) gratiam refero, praemium do.

χρεών, τό, (Voc. indecl. a χρέος) debitum. 2) fatum, fatalis necessitas, mors. 3) cum ἐστί, necesse est, oportet, decet, fas est.

χρέως, τό, Att. p. χρέος, ι. χρέως est nom. gen. et acc. sing., reliqua praeter dat. sing. et pl., qui nusquam exstant, petuntur a χρέος. v. Lobeck. Phryn. p. 391.

χρεωστέω, f. ήσω, idem quod seq.

χρεωστέω, f. ήσω, sum debitor, debeo. A seq.

χρεώστης, ου, ὁ, (χρέως) debitor.

χρεωστικῶς, adv. ob aes alienum, ut debitum. A pr.

χρεωφειλέτης, ου, ὁ, (χρέως, ὀφειλέτης) debitor, obaeratus.

χρεωφείλημα, τό, aes alienum, debitum.

χρεωφείλης, ου, ὁ, obaeratus, debitor, dub.

χρεωφυλάκιον, τό, (φυλάσσω) locus ubi asservatur index debitorum reipublicae, Inscr. vet.

χρή, inf. χρῆναι, opt. χρείη, imperf. ἐχρῆν s. χρῆν, fut. χρήσει, opus est, oportet, par est, convenit. χρή με ποιεῖν, facere debeo. χρή μέ τινος, opus est mihi re: indigeo re; it. cupio, desidero vehementer aliquid. 2) licet. 3) τὸ χρεών, fatum, Eur. 4) ἔχρης, Dor. χρῆσθα, i. q. ὤφελες, debebas.

χρήεσσι, dat. pl. Ep. a χρέος.

χρήζω, Ep. et Ion. χρηΐζω, Dor. χρήσδω, χρῄδδω, (χράομαι, χρή) opus est mihi, egeo, indigeo, c. gen. Partic. χρῄζων, pauper, egenus. 2) desidero, cupio, τινός: rogo, oro, supplico, c. gen. pers. Sequente inf. μὴ ἔχρηζες θανεῖν, i. q. μὴ ὤφελες, non debebas mori, Soph. O. C. 1713. 3) i. q. χράω, oraculum edo, vaticinor, Trag.

χρηΐη, ἡ, Ion. p. χρεία, usus: indigentia: inopia.

χρηΐζω, Epice et Ion. p. χρῄζω.

χρηΐσκομαι, Ion. p. χράομαι, utor, c. dat. Hdt.

χρῆμα, ατος, τό, (χράομαι) res, negotium. dicitur et de personis, ut apud Latinos negotium, peculium. χρήματα, opes, divitiae, pecuniae, commoda, emolumenta. Dicitur et pleonastice, ut συὸς χρῆμα, sus.

χρηματίζω, f. ίσω, rem tracto, rebus explicandis constituendisque vaco, actui rerum operam do, ut, jus reddo, decerno, fero ad populum, ago cum populo, refero ad senatum, consilium agito, consulto, sententiam pronuncio, voluntatem meam verbis declaro. 2) commercium exerceo. 3) ago cum aliquo aliquid, negotium gero, de re seria ago. 4) nomen mihi sumo, appellor, v. c. rex. 5) rem, pecuniam facio. 6) oraculum reddo, respondeo. χρηματίζομαι, pass. oraculum accipio, moneor divinitus. In med. pecuniam accipio, vel aliis eripio, mihi comparo, quaestum facio, lucri caussa facio, lucrum quaero. A pr.

χρηματικός, ή, όν, (χρῆμα) pecuniarius, ad rem pecuniariam pertinens.

χρηματικῶς, adv. civiliter, h. e. ut caussae pecuniariae, privatae tractari solent.

χρημάτισις, εως, ἡ, (χρηματίζω) pecuniarum comparatio, quaestus. 2) jurisdictio.

χρηματισμός, οῦ, ὁ, responsum divinum, oraculum, monitum. 2) jurisdictio, quae scil. fit decretis edendis, sententia; responsio ad interrogata, ut regis, vel senatus ad legatos. χρηματισμοί, instrumenta actaque publica. 3) pecuniae comparatio, studium, quod impenditur comparandae pecuniae, res pecuniaria, quaestuaria negotiatio: modus rei, pecuniae, quaerendae, emolumentum. 4) praenomen, appellatio, nomen.

χρηματιστήριον, ου, τό, locus, in quo ars quaestuaria exercetur, in quo χρηματισταί negotiationem exercent. 2) aerarium. 3) locus, ubi jus redditur, vel legatis respondetur. A seq.

χρηματιστής, οῦ, ὁ, (χρηματίζω) comparandae pecuniae deditus.

χρηματιστικός, ή, όν, ad adquirendam pecuniam pertinens, comparandae pecuniae peritus, pecuniarius, quaestuarius. 2) ad actum rerum, jurisdictionem pertinens: epith. loci, tribunalis, praetorii etc. A pr.

χρηματίτης, ου, ὁ, opulentus. ἀγὼν χρ., certamen cujus praemium est pecunia.

χρηματοδαίτης, ου, ὁ, (χρήματα, δαίω) pecuniae divisor.

χρηματοδότης, ου, ὁ, idem.

χρηματολαίλαψ, απος, ὁ, q. d. pecuniarum turbo, pecuniarum violentissimus raptor.

χρηματοποιός, όν, (ποιέω) qui pecunias conficit, s. comparat, quaestuosus.

χρηματοφθορικός, ή, όν, et χρηματοφθόρος, ον, (φθορά) pecuniam, rem familiarem dilapidans s. minuens.

χρηματοφυλάκιον, ου, τό, aerarium.

χρήμη, ἡ, (χράομαι, κέχρημαι) Ion. p. χρεία, desiderium, petitio, postulatum, Archil. fr. 15.

χρημοσύνη, ης, ἡ, divitiae.

χρῆος, εος, τό, Ion. pro χρέος.

χρησιμεύω, f. εύσω, utilis sum, commodo, s. commodus sum. A seq.

χρήσιμος, ον, et χρήσιμος, ίμη, ιμον, (χρῆσις) utilis, commodus, frugalis, frugi.

χρησιμότης, ητος, ἡ, utilitas, commoditas. A pr.

χρησίμως, adv. utiliter, commode.

χρῆσις, εως, ἡ, (χράομαι) ratio et modus utendi, usus, ususfructus. 2) commodatio rei, quae gratis alicui datur utenda. 3) locus scriptoris, quem confirmandae vel illustrandae alicujus rei caussa adponimus, quasi res quaedam mutuo sumta et ad usum praesentem accommodata.

χρησμηγορέω, vaticinor, oracula edo.

χρησμηγόρης, ου, vel χρησμηγόρος, ὁ, (χρησμός, ἀγορεύω) vates oraculorum editor.

χρησμοδοσία, ας, ἡ, (δόσις) sortilegium, Gl. Vet.

χρησμοδοτέω, oracula edo. A seq.

χρησμοδότης, ου, ὁ, sortilegus, Gl. Vet.

χρησμοδότημα, τό, (χρησμοδοτέω) oraculum.

χρησμολέσχης, ου, ὁ, (χρησμός, λέσχη) vates, hariolus, sortilegus.

χρησμολογέω, f. ήσω, (χρησμολόγος) vaticinor, oraculum vel oracula edo.

χρησμολογία, ας, ἡ, vaticinatio, sortilegium.

χρησμολογική, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, s. ἐπιστήμη, facultas vaticinandi, divinatio.

χρησμολόγιον, ου, τό, vaticinium, oraculum.

χρησμολόγος, ου, ὁ, (χρησμός, λέγω) qui oracula edit. 2) oraculorum interpres. 3) vates, fatidicus, sortilegus.

χρησμολύτης, ου, ὁ, interpres oraculorum.

χρησμοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) qui versibus oracula condit.

χρησμός, οῦ, ὁ, (χράω) vaticinium, responsum, oraculum.

χρησμοσύνη, ἡ, inopia, penuria, Tyrt. ap. Lycurg. 28. v. 8. 2) desiderium, petitio, postulatum, Hdt. 9. 33.

χρησμοφόρος, ον, (φέρω) interpres oraculorum, qui oracula perfert.

χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ, qui oracula seu responsa servat.

χρησμῳδέω, f. ήσω, (χρησμῳδός) oracula edo, vaticinor.

χρησμῴδημα, ατος, τό, idem quod seq. A praec.

χρησμῳδία, ας, ἡ, vaticinium, oraculum, vel vaticinatio. Ab eod.

χρησμῳδικός, ή, όν, (χρησμῳδός) ad

oracula pertinens, divinatorius, oraculo similis.

χρησμῳδικῶς, adv. vaticinando, vatum more.

χρησμῳδός, όν, (χρησμός, ᾠδή) q. d. oraculorum cantor, qui oracula edit, fatidicus, sortilegus.

χρηστέος, έα, έον, Adj. verb. a χρήομαι, utendus.

χρηστεύομαι, f. εύσομαι, (χρηστός) benignitate utor, clementer me gero, benignus sum.

χρηστήρ, ῆρος, ὁ, (χράω) qui dat oracula.

χρηστήρια, ων, τά, (χρηστήριος) instrumenta.

χρηστηριάζω, f. άσω, oraculum edo; de Apolline. χρηστηριάζομαι, oraculum consulo seu sciscitor, adeo oraculum, ad responsum accipiendum. A seq.

χρηστήριον, ου, τό, (χρηστήρ) locus in quo eduntur oracula. 2) ipsum responsum et oraculum editum. 3) victima, quae sacrificatur a consulentibus oraculum, aut divinationis caussa. 4) caedes. unde Plur. χρηστήρια, corpora occisa. v. διαχρῆσθαι et καταχρῆσθαι.

χρηστήριος, ία, ιον, (χράομαι) utilis.

χρήστης, ου, ὁ, (χράω, s. χρήζω) qui commodavit, vel mutuo dedit, creditor, foenerator. 2) qui commodato accepit, debitor 3) qui oracula edit, vates.

χρηστικός, ή, όν, qui novit commode uti rebus. 2) qui est frugi, utilis. A pr.

χρηστικῶς, adv. frugaliter, utiliter.

χρηστογραφία, ας, ἡ, (χρηστός, γραφή) utilis sive bona scriptura. 2) elegans pictura.

χρηστοεπέω, (ἔπος) blandis verbis utor, blande loquor.

χρηστοήθεια, ας, morum probitas, boni mores. A seq.

χρηστοήθης, ες, (ἦθος) qui probis est moribus.

χρηστοινέω, (οἶνος) boni vini ferax sum.

χρηστοκαρπία, ας, ἡ, fructus bonus, frugum praestantia. A seq.

χρηστόκαρπος, ον, bonos fructus ferens.

χρηστολογέω, f. ήσω, (χρηστολόγος) blandis utor verbis, blande loquor.

χρηστολογία, ας, ἡ, sermo virum bonum simulans, it. blandiloquentia, assentatio. A seq

χρηστολόγος, ον, blandiloquus, qui bonis utitur verbis, blandidicus, benedicus

χρηστομάθεια, ας, ἡ, (χρηστομαθής) rerum bonarum et utilium studium. In plur. excerpta, loci optimi et delecti e scriptore; res optimae e disciplinis delectae.

χρηστομαθέω, utilia disco, doceo. A seq.

χρηστομαθής, ές, (χρηστός, μανθάνω) qui bona, utilia et commoda didicit, delegit.

χρηστομουσεῖν, musicae leges in canendo servare. Athenae.

χρηστός, ή, όν, (χράομαι) utilis, frugalis, jucundus, suavis, bonus, probus, innocens, mitis, benignus. 2) simplex, fatuus. Subst. τὸ χρηστόν, benignitas.

χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas. 2) bonitas, benignitas, clementia. 3) facilitas, comitas. 4) innocentia. A pr.

χρηστουργία, ας, ἡ, (ἔργον) boni operis actio, bonum opus.

χρηστοφιλία, ας, ἡ, amicitia, s. virorum proborum amor. A seq

χρηστόφιλος, ον, qui bonis amicus est. 2) bonos habens amicos.

χρήστωρ, ορος, ὁ, (χράω) vates.

χρηστῶς, adv. (χρηστός) utiliter, frugaliter, suaviter, comiter, benigne.

χρίμπτω, f. ψω, allido, appello, admoveo. 2) appropinquo, accedo, adhaeresco, innitor. χριμφθείς, admotus, allisus.

χρισιάζω, fuco, fuco oblino. χρισιάζομαι, fuco illinor. A seq.

χρῖσις, εως, ἡ, (χρίω) unctio.

χρῖσμα, τό, (χρίω) unguentum. 2) unctio. (Falso saepenumero scriptum legitur χρίσμα.)

Χριστέμπορος, ου, ὁ, (Χριστός, ἔμπορος) q. d. Christi institor, qui Christum et ejus doctrinam quaestui habet.

Χριστεπώνυμος, ον, (ἐπώνυμος) Christo cognominis, vel a Christo cognomen habens.

χρίστης, ου, ὁ, (χρίω) tector, dealbator, Gloss. Vet.

Χριστιανίζω, f. ίσω, (Χριστιανός) Christianis faveo, vel Christianus sum, Christianum me esse profiteor.

Χριστιανικός, ή, όν, (Χριστιανός) Christianus, ad Christianum pertinens, Christianum decens.

Χριστιανικῶς, adv. Christianorum more.

Χριστιανισμός, οῦ, ὁ, (Χριστιανίζω) professio Religionis Christianae.

Χριστιανός, οῦ, ὁ, (Χριστός) Christianus, qui Christi se discipulum profitetur, qui in Christum credit.

Χριστόγονος, ον, (Χριστός, γίγνομαι) Christo genitus.

Χριστοειδής, ές, (εἶδος) Christo similis.

Χριστοειδῶς, adv. more Christi. A praec.

Χριστοκάπηλος, ον, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur.

Χριστοκίνητος, ον, a Christo motus (?)

Χριστοκτόνος, ον, (κτείνω) Christi interfector.

Χριστομάθεια, ας, ἡ, (μανθάνω) disciplina Christi.

χριστομάχος, ον, (μάχομαι) Christi adversarius.

Χριστομύστης, ου, ὁ, Christi sacerdos, qui Christo, vel Christianis sacris initiat.

χριστός, ή, όν, (χρίω) unctus, inunctus. 2) qui inungi potest. At Substantive ΧΡΙΣΤΟΣ, οῦ, ὁ CHRISTUS. Ebr. Messias, Rex.

Χριστοτελεστής, οῦ, ὁ, qui Christi mysteriis initiat.

Χριστοτόκος, ου, ἡ, (τίκτω) quae Christum peperit.

Χριστοφόρος, ον, (φέρω) Christum ferens. Nom. propr.

Χριστώνυμος, ον, a Christo nomen habens.

χρίω, f. ίσω, ungo, inungo, lino, oblino; dicitur de unguentis crassioribus, quae illinuntur, sed ἀλείφω de liquidioribus, quibus quis perfunditur vel conspergitur.

χρόα, ας, ἡ, color. 2) superficies rei, cui inductus est color. 3) color cum ipsa superficie. 4) corpus seu cutis hominis.

χροανθής, ές, (ἄνθος) qui florido colore est.

χροιά, ᾶς, ἡ, Att. χροία, idem quod χρόα

χροιόω, (χροιά) coloro, colore tingo.

χροΐζω, f. ίσω, contr. χρώζω, (χρόος, χρόα) superficiem attingo, vel simpl. attingo, tango. Med. χροΐζεσθαί τινι, una cubare, propius accubare, affricari cuti alterius, Theocr. 2) coloro, colore tingo.

χροΐζω, f. ίσω, poet. p. χροΐζω, Nic.

χρόμαδος, ου, ὁ, strepitus, seu stridor dentium, maxillarum et dentium collisio. A sono, per onomatopoeiam, vel a χρόμος, χρόμη, strepitus, ap. Hesych.

χρομίς, ιδος, ἡ, piscis quidam.

χρονέω, (χρόνος) vivo, mentis compos sum. dub.

χρονία, ας, ἡ, vetustas, pro χρονιότης, dub.

χρονιαῖος, αία, αῖον, diuturnus, vetus. A praec.

χρονίζω, f. ίσω, (χρόνος) longo tempore duro, inveterasco. 2) moror, tardo.

χρονικός, ή, όν, ad tempus seu tempora pertinens. Subst. τὰ χρονικά, ῶν, Chronica, libri chronici, in quibus annotatur, quid tempore quoque gestum sit, annales.

χρονικῶς, adv. pro tempore, ut tempus declarat.

χρόνιος, ία, ιον, vel χρόνιος, ον, (χρόνος) diuturnus. 2) tempestivus. 3) diu morans, diutinus, serus, tardus, lentus.

χρονιότης, ητος, ἡ, diuturnitas, longum temporis intervallum. A pr.

χρονισμός, οῦ, ὁ, (χρονίζω) diuturnitas, longinquitas. 2) mora, cunctatio. 3) commoratio diuturnior in aliquo loco.

χρονιστός, ή, όν, (χρονίζω) qui cunctatur, serus.

χρονίως, adv. (χρόνιος) longo tempore, diu post, cunctanter.

χρονογραφία, ας, ἡ, descriptio temporum. A seq.

χρονογράφος, ου, ὁ, (γράφω) temporum seu annalium scriptor.

χρονόληρος, ον, aetate desipiens seu delirus. (sed praestat γερόντληρος, ubi vid.)

χρονολογία, ας, ἡ, (χρονολόγος) chronologia, doctrina temporum.

χρονολογικός, ή, όν, chronologicus, ad chronologiam seu temporum rationem pertinens.

χρονολογικῶς, adv. chronologice, congrue cum temporum ratione.

χρονολόγος, ου, ὁ, chronologus, temporum peritus, temporum rationes exponens.

χρόνος, ου, ὁ, tempus, temporis spatium, tractus, aetas, aevum. 2) mora, diuturnitas. 3) annus; ap. Graec. recentior. 4) διὰ χρόνου, aliquando post, longo interjecto tempore. ἀνὰ χρόνον et ἐπὶ χρόνον, aliquamdiu. χρόνῳ, interjecto tempore, paullatim, tandem.

χρονοτριβέω, f. ήσω, (τρίβω) tempus tero. 2) inutiliter tempus tero et nihil efficio.

χρονουλκέω, f. ήσω, (ἕλκω) tempus extraho, procrastino.

* χρόος, contr. οῦς, οῦ, et χροός, χροΐ, ὁ, cutis. 2) corpus hominis, vel cutis cum carne subjecta. ἐν χρῷ, proprie est ad cutem usque, ut de tonsura. b) de rebus, quae cominus sunt, in proximo: unde et conjunctio vel consuetudo ἐν χρῷ, arctior, inpr. Venerea. Occurrit fere non nisi in dat. sing.

* χρέω, v. χραύνυμι.

χρυσαγωγός, ον, (χρυσός, ἄγω) aurum advehens.

χρυσαιγίς, ίδος, ἡ, (χρυσός, αἰγίς) aureum clypeum gestans, epith. Minervae.

χρυσαίετος, ου, ὁ, (αἰετός) aquilae species.

χρυσαΐζω, f. ίσω, (χρυσός) auro exorno, vel aureis vestibus et monilibus.

χρυσαλλίς, ίδος, ἡ, (χρυσος) quasi aurelia, quae fit ex eruca, editque papilionem.

χρυσάμμος, ον, auream arenam habens, aurum in arena vehens. Subst. ἡ, arena aurea.

χρυσαμοιβός, οῦ, ὁ, (ἀμείβω) qui aurum alia pecunia mutat, mensarius.

χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, habens vinculum vel reticulum capillorum ex auro; vel aureo freno insignis.

χρυσάνθεμον, et χρυσανθέμιον, ου, τό, herba, heliochrysum, caltha, viola rustica.

χρυσανταυγής, ές, (ἀντί, αὐγή) auro resplendens, aureus.

χρυσαορεύς, έως, ὁ, i. q. seq.

χρυσάορος, ον, (ᾱ) (ἄορ) ensem aureum habens i. e. capulo aureo, Hom. it. instrumentum (v. c. lyram, falcem, el.) ex auro habens.

χρυσαργυρον, τό, vectigal lustrale, Zosim.

χρυσαρμάτος, ον, (ἅρμα) aureo curru insignis.

χρυσάσπις, ιδος, ὁ, ἡ, (ἀσπίς) aureum clypeum gestans. (– – ⏑)

χρυσαστράγαλος, ον, talos s. pedes aureos habens, Sappho.

χρυσάττικος, ὁ, οἶνος, vinum aliquod arte factum.

χρυσαυγέω, auri in modum splendeo et niteo, auro fulgeo. A seq.

χρυσαυγής, ές, (αὐγή) auri modo splendens, aureo fulgore nitens, aureus.

χρυσέγχης, ὁ, ἡ, (ἔγχος) auream hastam, aurea arma habens.

χρυσεῖον, ου, τό, (χρυσός) officina vel fodina auraria. τὰ χρυσεῖα, aurum muliebre, ut monile, armillae etc.

χρύσειος, εια, ειον, v. χρύσεος. Subst. τὰ χρύσεια, aurifodinae, ap. Xenoph. (– – ⏑)

χρυσεκλέκτης, ου, ὁ, (ἐκλέγω) aurilegulus, Philox.

χρυσελεφαντήλεκτρος, ον, (χρυσός, ἐλέφας, καὶ et ἤλεκτρον) ornatus, s. tectus auro, electro et ebore.

χρυσελεφάντινος, η, ον, (ἐλέφας) ex auro et ebure factus, s. auro et ebore ornatus.

χρυσέμβαφος, ον, (ἐμβάπτω) auro intinctus, immersus.

χρυσένδετος, ον, (δέω) auro illigatus vel inclusus, ut gemma in annulo.

χρυσεοβόστρυχος, ον, (βόστρυχος) auro capillos revinctos habens, vel pulchricomus.

¹ χρυσεόδμητος, ον, (δέμω) ex auro factus.

χρυσεόκμητος, ον, (κάμνω) ex auro factus, Aesch.

χρυσεοκόμης, ου, ὁ, (κόμη) aureas habens comas, auricomus.

χρυσεόκυκλος, ον, aureum habens circulum, aureo circulo splendens, epith. solis, lunae etc.

χρυσεόμαλλος, ον, aureum vellus habens.

χρυσεομίτρης, ου, ὁ, (μίτρα) auream infulam, vittam gestans.

χρυσεόνωτος, ον, auratum tergum habens, i. e. auro tectus, ut clypeus.

χρυσεοπήληξ, ηκος, ὁ, auream habens galeam.

χρυσεοστήμονος, ον, (στήμων) ex aureis staminibus contextus, auro intertextus.

χρύσεος, έα, εον, contr. χρυσοῦς, ῆ, οῦν, Epice χρύσειος, εία, ειον, (χρυσος) aureus, ex auro factus: auro ornatus, inauratus. ὁ χρυσοῦς, sc. στατήρ, aureus, nummus aequans duas drachmas auri. 2) croceus, crocei coloris. Unde τὸ χρυσοῦν τοῦ ᾠοῦ, luteum s. vitellus in ovo. 3) carus, pretiosus: excellens, praestans: pulcer. (Ypsilon longum; sed a Lyricis et Tragicis in locis melicis interdum corripitur, item ab Elegiacis et epigrammatum poetis.)

χρυσεοσάνδαλος, ον, (σάνδαλον) aurea, pulcra sandalia habens.

χρυσεοστέφανος, ον, aurea redimitus corona.

χρυσεόστολμος, ον, idem quod seq.

χρυσεόστολος, ον, (στέλλω, στολή) auro exornatus.

χρυσεοτάρσος, ον, aurea talaria habens, epith. Mercurii, deinde venti, pro celer.

χρυσεότευκτος, ον, (τεύχω) ex auro factus.

χρυσεότυπος, ον, ex auro confectus, auro cusus, caelatus.

χρυσεοφάλαρος, ον, (φάλαρα) aureas phaleras habens.

χρυσεπώνυμος, ον, ab auro cognominatus.

χρυσεραστής, οῦ, ὁ, auri amator, avarus.

χρυσεργός, όν, (ἔργον) ex auro factus.

χρυσεψητής, οῦ, ὁ, (ἕψω) auri coctor, Philox.

χρυσηλάκατος, ον, (ἠλακάτη) auream habens colum. 2) aureas habens sagittas, vel aurea telo.

χρυσήλατος, ον, (ἐλαύνω) ex auro ductus, ex auro ductili confectus.

χρυσήλεκτρον, ου, τό, electri genus, aurei coloris.

χρυσήνιος, ον, (ἡνία) aureas habens habenas.

χρυσήρης, ες, (χρυσός, ἄρω) ex auro fabricatus, aureus.

χρυσιδάριον, ου, τό, paullum auri, parvus nummus aureus. Dim. a χρυσίον.

χρυσίδιον, ου, τό, idem. Dimin. a χρυσίον.

χρυσίζω, (χρυσός) auro similis, aureolus sum.

χρύσινος, ίνη, ινον, aureus, ex auro factus. 2) aureus nummus, solidus. (ῡ)

χρυσίον, ου, τό, aurum, aurea ornamenta. Dim. a χρυσός.

χρυσιοπλύσιον, ου, τό, (πλύνω) auri lavacrum, ubi aurum lavatur.

χρυσίς, ίδος, ἡ, (χρυσος) aurea, v. c. vestis, patera, crepida.

χρυσίτης, ου, ὁ, (χρυσός) aureolus, auri colorem referens. (ῑ)

χρυσῖτις, ιδος, ἡ, idem. Femin. a praec.

χρυσοβάλανος, ου, ὁ, glans aurea.

χρυσοβαφής, ές, (βάπτω) auro tinctus seu imbutus; auratus, auro variegatus.

χρυσοβέλεμνος, ον, (βέλεμνον) aureis instructus jaculis, aureis sagittis jaculans.

χρυσόβωλος, ον, auri glebas habens, aurifodinas habens.

χρυσόγαιος, ον, (γαῖα) aureum solum habens.

χρυσογλύφος, ου, ὁ, (γλύφω) auri caelator.

χρυσογνώμων, ὁ, auri spectator, aurum probans igni vel lapide lydio.

χρυσόγονος, ον, (γίγνομαι) auro natus.

χρυσόγονον, ου, τό, (χρυσος, γωνία) Chrysogonum; herba, cujus flos aureus quinis foliis distinctus, quum se complicuit, geniculum repraesentat, Dioscor.

χρυσοδαίδαλος, ον, auro variegatus, vel ex auro elaboratus.

χρυσοδαιδαλτος, ον, (δαιδάλλω) idem.

χρυσοδακτύλιος, ον, aureum gestans annulum.

χρυσόδετος, ον, (δέω) auro ligatus.

χρυσοδίνης, ου, ὁ, (δίνη) aureos habens vortices. (ι)

χρυσοέθειρος, ον, (ἔθειρα) auricomus.

χρυσοειδής, ές, (εἶδος) auro similis.

χρυσοεψητεῖον, ου, τό, (ἕψω) fornax, in qua aurum coquitur.

χρυσόζυγος, ον, aureum habens jugum.

χρυσόζωνος, ον, (ζώνη) aurea zona cinctus.

χρυσόηλος, ον, aureis confixus s. transfixus, distinctus, ornatus clavis.

χρυσόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, auricomus.

χρυσόθρονος, ον, aureum thronum habens.

χρυσοκάνθαρος, ου, ὁ, scarabaeus aureolus.

χρυσοκάρηνος, et ᾶνος, Dor. ὁ, ἡ, (κάρηνον) aureum caput habens.

χρυσόκαρπος, ον, aureos fructus ferens.

χρυσόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, (κέρας) aurea vel aurata habens cornua.

χρυσοκέφαλος, ον, (κεφαλή) auream caput habens.

χρυσόκλειστος, ον, auro clausus, aureo clausus operculo.

χρυσοκόλλα, ης, ἡ, auri glutinum. 2) edulium e lini semine et melle paratum.

χρυσοκόλλητος, et χρυσόκολλος, ον, (κολλητός, κόλλα) ex auro conglutinatus, auratus, ut pocula, monilia etc.

χρυσοκόμης, ου, ὁ, (κόμη) cui aurea est coma, seu aurei coloris caesariem habens; est etiam epith. pennarum.

χρυσόκομος, ον, idem. Ab eod.

χρυσολαβὲς ξίφος, ensis aureum habens capulum; Pollux.

χρυσολάχανον, ου, τό, aureum olus, Gl. Vet. atriplex, et χρυσολάχανα, atriplices.

χρυσόλιθος, ἡ, (λίθος) lapis aureus, aurei coloris gemma.

χρυσόλινον, τό, (λίνον) filum aureum.

χρυσολογέω, de auro loquor. 2) aurum colligo. 3) nummos, inpr. aureos, exigo.

χρυσολόγος, ον, (λέγω) aurilegulus.

χρυσολόγχης, ον, (λόγχη) auream lanceam gestans.

χρυσόλεπος, ον, aureis tectus squamis.

χρυσόλοφος, ον, auream cristam seu aureum conum habens.

χρυσολύρης, ου, ὁ, (λύρα) auream lyram habens.

χρυσόμαλλος, ον, aureum vellus habens.

χρυσομανής, ές, (μαίνομαι) auri amore insaniens, valde avarus.

χρυσομηλολόνθιον, et ιον, τό, (μηλολόνθη) aureus scarabaeus.

χρυσόμηλον, ου, τό, malum aureum.

χρυσομίτρη, ἡ, fem. a χρυσομίτρης.

χρυσομίτρης, ου, ὁ, (μίτρα) auream habens mitram, seu aurata redimitus mitra.

χρυσόμορφος, ον, (μορφή) auream speciem habens.

χρυσόμφαλος, ον, aureum umbonem habens.

χρύσονημα, τό, (νῆμα) filum aureum.

χρυσόνημος, ον, (νῆμα) ex aureis filis textus, auratus; epith. vestis. dub.

χρυσόνωτος, ον, vide χρυσεόνωτος.

χρυσόξυλος, ον, (ξύλον) lignum flavum habens, epith. thapsi.

χρυσοπάρυφος, ον, (παρυφή) aureum limbum habens, auro praetextus.

χρυσόπαστος, ον, auro conspersus, h. e. auro distinctus et variegatus, auratus.

χρυσοπάτωρ, ορος, (πατήρ) ex auro natus, aurigena, epith. Persei.

χρυσοπέδιλος, ον, (πέδιλον) habens calceos aureos.

χρυσόπεπλος, ον, aurea veste indutus.

χρυσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ, (πήληξ) auream habens galeam.

χρυσόπηνος, ον, (πήνη) i. q. χρυσοπήνητος.

χρυσοπλόκαμος, ον, aureos habens cincinnos.

χρυσοπλύσιον, ου, τό, vid. χρυσοπλύσιον.

χρυσοποίκιλος, ον, auro distinctus.

χρυσοποίκιλτος, ον, (ποικίλλω) idem.

χρυσοποιός, όν, (ποιέω) ex auro opus faciens, artificia aurea faciens.

χρυσόπους, ποδος, ὁ, ἡ, aureos habens pedes, aureis fulcris insistens.

χρυσόπρασος, ου, ὁ, (πράσον) chrysoprasus, lapis partim aurei, partim viridis coloris.

χρυσόπρυμνος, ον, (πρύμνα) auratam puppim habens.

χρυσόπρωρος, ον, (πρῶρα) auratam proram habens

χρυσόπτερος, ον, (πτερόν) aureas alas vel pinnas habens.

χρυσορραντίς, ίδος, ἡ, aqualis, seu guttutium auratum.

χρυσόρραπις, ὁ, i. q. χρυσόρραπις, Pind. P. 4, 316.

χρυσορρόης, ου, ὁ, i. q. χρυσορρόας, auro fluens, auri ramenta fluentis vehens, epith. fluvii.

χρυσόροφος, ον, (ὀροφή) tectum seu lacunar habens auratum, auro lacunatus.

χρυσορραγής, ές, (ῥήγνυμι) ἔρνος, ramus aureus decerptus, Hesych.

χρυσόρραπις, ιος, ὁ, (ῥαπίς) auream habens virgam, epith. Mercurii.

χρυσορρήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ῥῆμα) aurea fundens verba.

χρυσορρόας, ου, ὁ, et χρυσορρόης, ου, ὁ, (ῥέω) auro fluens, aurum secum vehens.

χρυσορύκτης, ου, ὁ, (ὀρύσσω) qui aurum effodit, aurifodinarius

χρυσόρρυτος, ον, (ῥέω) auro fluens.

χρυσός, οῦ, ὁ, aurum. 3) moneta aurea.

χρυσόσημος, ον, aureum clavum habens, epith. tunicae.

χρυσοστέφανος, ον, aurea redimitus corona.

χρυσόστομος, ον, aureum os habens, aurea verba ore fundens.

χρυσοτέκτων, ονος, ὁ, qui aurum, seu vasa ex auro fabricatur, aurifaber.

χρυσότερος, έρα, ερον, Compar. a Subst. χρυσός, magis aureus, pretiosior, Lobeck. Phryn. p. 237.

χρυσοτευκτος, ον, ex auro fabricatus.

χρυσοτευχής, ές, et χρυσότευχος, ον, (τεῦχος) aureis armis indutus.

χρυσότοξος, ον, (τόξον) aureum arcum gestans seu habens.

χρυσοτόρευτος, ον, auro caelatus s. sculptus.

χρυσοτρίαινος, ου, ὁ, (τρίαινα) aureum tridentem gestans, epith. Neptuni.

χρυσότυπος, ον, ex auro factus, auro caelatus.

χρυσουργός, οῦ, ὁ, (ἔργον) aurifex.

χρυσοΰφαντος, ον, (ὑφαίνω) ex auro textus, s. factus.

χρυσοϋφής, ές, (ὕφος) ex auro textus, auro intextus, s. intertextus

χρυσοφαέννος, ον, auro rutilans.

χρυσοφαής, ές, (φάος) auri modo splendens.

χρυσοφάλαρος, ον, (φάλαρα) aureas phaleras habens.

χρυσοφανής, ές, (φαίνομαι) aureo colore splendens, auro similis.

χρυσοφεγγής, ές, (φέγγος) idem.

χρυσοφορέω, f. ήσω, aurum fero seu gero, i. e. aurata vestimenta, vel aurea monilia.

χρυσοφορία, ας, ἡ, auri gestatio. A seq

χρυσοφόρος, ον, (φέρω) qui aurum gestat, seu fert.

χρύσοφρυς, υος, ὁ, ἡ, (ὀφρύς) aurea habens supercilia. 2) piscis nomen, Gl. Vet. aurata, piscis. (–⏑⏑)

χρυσοφυλακέω, aurum custodio. A seq.

χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, auri custos, qui aurum adservat.

χρυσοχαίτης, ὁ, (χαίτη) auricomus.

χρυσοχάλινος, ον, aureum frenum habens.

χρυσόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, aureas vel auratas habens manus, qui aureos annulos in manu gestat.

χρυσοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, aurata tunica indutus.

χρυσοχόας, ου, ὁ, i. q. χρυσοχόος.

χρυσοχοεῖον, τό, aurifusorium, aurificina.

χρυσοχοέω, f. ήσω, (χρυσοχόος) aurum fundo, aurariam facio. Proverb. σὺ δ' ἄου χρυσοχοήσειν, de iis qui magna lucri spe excidunt, v. Schneider. ad Xen. Vectig. 4, 15.

χρυσοχοΐα, ἡ, auri fusio, auraria ars.

χρυσοχοϊκός, ή, όν, (χρυσοχόος) ad auri fusionem pertinens.

χρυσοχοῖον, τό, i. q. χρυσοχοεῖον.

χρυσοχόος, ου, vel. subst. ὁ, (χέω) aurum fundens, auri fusor, aurifex: impr. ita dicitur qui cornua bovis immolandi auro circumdat. 2) qui aurum rude liquando purgat. 3) qui nummos aureos examinat.

χρυσόχροος, ον, contr. χρυσόχρους, ουν, (χρόα) aurei coloris.

χρυσόω, f. ώσω, (χρυσός) auro obduco, auro, inauro, deauro.

χρυσυποδέκτης, ου, ὁ, (ὑποδέχομαι) susceptor aurarius, Gloss. Vet.

χρύσωμα, ατος, τό, (χρυσόω) vas aureum, auramentum. (––⏑)

χρυσωματοθήκη, ης, ἡ, (θήκη) aureae supellectilis conditorium.

χρυσωνέω, f. ήσω, (χρυσός, ὠνέομαι) aurum emo, i. e. numisma aureum argento permuto.

χρυσώνητος, ον, auro emtus. A pr.

χρυσωνης, ου, ὁ, idem quod χρυσωπός.

χρυσωπίδες ἰχθύες, pisces in quibus aureae notae refulgent, ap. Athenae.

χρυσωπός, όν, (ὤψ) aureum vultum seu adspectum habens. 2) piscis nomen.

χρυσωρυχεῖον vel χρυσωρύχιον, ου, τό, (χρυσώρυχος) aurifodina.

χρυσωρυχέω, (χρυσώρυχος) aurum fodio, effodio.

χρυσωρυχία, ας, ἡ, aurifodina. A seq.

χρυσώρυχος, ου, ὁ, (ὀρύσσω) auri effossor. Alii scribunt χρυσωρύχος, tenore in penultima posito.

χρύσωσις, εως, ὁ, ἡ, auratura, deauratio. (––⏑)

χρυσωτής, οῦ, ὁ, (χρυσόω) aurator, aurarius, inaurator, deaurator.

χρυσωτός, ή, όν, (χρυσόω) inauratus.

χρῶ, contr. p. χράου, imperat. a χράομαι, Soph.

χρώζω, f. ώσω, (χρώς) coloro, colore imbuo, tingo. κεχρωσμένος, coloratus. 2) polluo. 3) tango, tango cutem.

χρῶμα, ατος, τό, color, pigmentum. 2) fucus. 3) musicae etiam harmoniae χρῶμα tribuitur. v. χρωματικός.

χρωματίζω, f. ίσω, v. χρώζω. A pr.

χρωματικός, ή, όν, ad colores pertinens, coloribus ornatus. Etiam de harmonia musica, q. d. colorata, i. e. suavior, mollior. Musici χρωματικοί, molliores.

χρωματισμός, οῦ, ὁ, (χρωματίζω) tinctura.

χρωματογραφέω, (χρῶμα, γράφω) pingo, picturae colorem induco.

χρωματογραφία, ας, ἡ, ipsa pingendi actio, pictura.

χρωματοποιΐα, ας, ἡ, colorum confectio.

χρωματοπώλης, ου, ὁ, (πωλέω) pigmentarius.

χρώννυμι et χρωννύω, f. χρώσω, pf. p. κέχρωσμαι, (χρώς) i. q. χρώζω, coloro, tingo: polluo, contamino, contingo v. c. morbo.

χρώς, ὁ, gen. χρωτός, acc. χρῶτα, Ep. et Ion. gen. χροός, dat χροΐ, acc. χρόα, superficies, cutis, cutis cum subjecta carne, i. e. corpus. 2) color cutis, impr. color faciei: unde simpl. color.

χρῶσις, εως, ἡ, (χρώζω) tinctura. 2) tactus.

χρωστήρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector.

χρωτίζω, (χρώς) idem quod χρώζω.

χυδαΐζω, f. ίσω, (χυδαῖος) congregor. 2) vulgaris fio.

χυδαϊκῶς, adv. (χυδαῖος) vulgo, more vulgari.

χυδαῖος, ον, (χύδην) cujus magna est copia, abundans, vilis, vulgaris. χυδαῖος ἄνθρωπος, gregorius.

χυδαιότης, ητος, ἡ, vilitas. A pr.

χυδαιόω, (χυδαῖος) vulgare seu vile reddo.

χυδαϊστί, adv. i. q. χυδαϊκῶς.

χύδην, adv. (χέω) fuse, copiose, passim, promiscue, sine discrimine et ordine.

χυλάριον, ου, τό, (χυλός) q. d. succulus. apud Medicos decoctio herbarum, quae fit adjecto mediocri melle et saccharo etc. it. pro χυλός.

χυλίζω, f. ίσω, (χυλός) succum elicio,

in succum resolvo.

χύλισμα, ατος, τό, succus expressus. (‑ ‑ ⏑) A pr.

χυλισμός, οῦ, ὁ, ipsa succi expressio. Ab eod.

χυλός, οῦ, ὁ, (χέω) succus, sapor, humor, sorbitio e ptisana cocta.

χυλόω, f. ώσω, in succum redigo, liquo. 2) succum exprimo. 3) humecto. A praec.

χυλώδης, ες, (χυλός) succosus, vel succo similis, e succorum genere.

χύλωσις, εως, ἡ, (χυλόω) succi expressio. 2) ipse succus et cremor expressus. (‑ ‑ ⏑)

χύμα, ατος, τό, (χέω, κέχυμαι) quod effusum est, seu effusum fuit. 2) libamen, quod e patera funditur super defuncti sepulcro. 3) effusio. 4) multitudo: confusio, commixtio. Falso interdum scriptum reperitur χῦμα, v. Drocon.

χυματίζω, f. ίσω, aqua perfundo, liquore dissolvo.

χυμένη, ἡ, (χυμεύω) idem quod χύμευσις.

χύμενη, fem. part. aor. syncop. pass. Ep. a χέω, Hom.

χύμευσις, εως, ἡ, (χυμεύω) confusio, commixtio. (‑ ‑ ⏑)

χυμεύω, (χυμός) permisceo, commisceo.

χυμίζω, (χυμός) sapidum reddo, coquo, condio.

χυμικός, ή, όν, (χυμός) ad succos pertinens.

χυμική, ἡ, scil. τέχνη, s. ἐπιστήμη, ars tractandi s. eliciendi miscendive succos. Secundum alios rectius χυμεία, χημευτική, nunc Chemia, v. Salmas. exerc. Plin. p. 1097.

χυμίον, τό, Dim. a χυμός.

χυμός, οῦ, ὁ, (χέω) succus, humor. 2) sapor.

χυμόω, f. ώσω, saporem excito.

χυμώδης, ες, succo similis.

χύντο, 3 pl. aor. syncop. pass. a χέω, Il.

χύνω, pessimi ubique et recentissimi scriptores dixere pro χέω, ut Josephus. cf. Lucian. Pseudosoph. 29.

χύσις, εως, ἡ, (χέω) fusio, effusio. 2) liquefactio, liquatio. 3) scaturigo.

χυτήρ, ῆρος, ὁ, (χέω) fusorium, Gl. Vet.

χύτης, ου, ὁ, (χέω) fusor, Gl. Vet.

χυτλάζω, f. άσω, perfundo oleo aqua mixto, et simpl. perfundo, lavo, abluo. A seq.

χύτλον, ου, τό, (χέω) oleum aqua mixtum, quo perfundi et inungi in balneis solebant. 2) genus divinationis, quae fiebat aqua et oleo. 3) fluvius; ap. Lycophr.

χυτλόω, f. ώσω, v. χυτλάζω. A pr.

χυτός, ή, όν, (χέω) fusus, fusilis. 2) fossilis, qui fodiendo eruitur, fossitius. 3) aggesta terra structus.

χύτρα, ας, ἡ, Ion. κύθρα et κύτρα, (χέω) olla, testa, cacabus, fictile. 2) genus osculi, quando pueri, prehensis alterius auribus, osculantur. Plur. tabernae, in quibus ollae venduntur.

χυτραῖος, α, ον, χύτρεος et χύτρειος, χυτροῦς, ollaris, fictilis, testaceus. A praec.

χυτρεῖον, ου, τό, locus ubi ollae servantur. τὰ χυτρεῖα, testae ollarum. Pollux.

χυτρεύς, έως, ὁ, (χύτρα) ollarum figulus.

χυτρεψός, οῦ, ὁ, (ἕψω) qui in ollis coquit cibos.

χυτρίδιον, ου, τό, ollula. Dim. a χυτρίς.

χυτρίζω, (χύτρα) in olla pono, expono, sc. infantem.

χυτρίνδα, adv. sc. παίζειν, ludus puerilis apud Poll. et Hesych.

χύτρινος, ίνη, ινον, (χυτρός) fictilis, testaceus. Subst. τὸ χύτρινον, olla. 2) cavum terrae, unde fons erumpit; a similitudine.

χυτρίον, ου, τό, ollula. it. ollae operculum. Dim. a χύτρα.

χυτρίς, ίδος, ἡ, ollula, fictile, seu testa, Dim. ab eod.

χυτρισμός, οῦ, ὁ, (χυτρίζω) expositio infantis in olla.

χυτρόγαυλος, ου, ὁ, (χύτρα, γαυλός, mulctra) magna olla; labrum.

χυτροπλάθος, ὁ, (πλάσσω) figulus.

χυτροπόδιον, ου, τό, parva olla pedata. Dim. a seq.

χυτρόπους, ποδος, ὁ, foculus (sive fixus, sive mobilis) qui carbonibus implebatur, et cui imponebatur olla. 2) olla pedes habens.

χυτροπωλεῖον, ου, τό, locus, ubi venduntur ollae. A seq.

χυτροπώλης, ου, ὁ, ollarum venditor.

χυτρόπωλις, ιδος, ἡ, quae ollas vendit. Fem. a pr.

χύτρος, ὁ, Ion. κύθρος, κύτρος, (χέω) olla fictilis, olla. 2) οἱ χύτροι, dies festus ap. Athenienses, qui agebatur die XIII. mensis Anthesterionis.

χυτροφόρος, ον, (φέρω) ollam ferens.

* χόω, thema inusitatum unde quaedam tempp. verbi χέω.

χὠ, contr. p. καὶ ὁ.

χωλαίνω, (χωλός) claudus sum, claudico. 2) claudum facio.

χώλανσις, εως, ἡ, claudicatio. A pr.

χώλασμα, τό, idem.

χωλεία, ας, ἡ, (χωλεύω) idem.

χώλευμα, τό, idem. A seq.

χωλεύω, f. εύσω, (χωλός) claudus sum, claudico. 2) claudum, vel mancum et mutilum reddo.

χωλιαμβος, οῦ, ὁ, et τὸ χωλιαμβικόν, (χωλός, ἴαμβος) versus iambicus claudicans, quia in ultima regione pro iambo spondeum habet. v. σκάζω.

χωλογραββάτιον, τό, vox plebeja, pro σκιμπόδιον.

χωλοίπους, ποδος, ὁ, ἡ, neutr. πουν, (πούς) pedibus claudus, claudicans, epith. Vulcani.

χωλοποιός, όν, (ποιέω) claudos faciens, Ar.

χωλόπους, ποδος, ὁ, ἡ, neutr. πουν, (πούς) claudicans.

χωλός, ή, όν, claudus, mancus, mutilus. 2) imperfectus, vilis. (A χάω, χαίνω, pro χαολός, cui juncturae articulorum hiant, laxae sunt.)

χωλότης, ητος, ἡ, claudities, claudicatio.

χωλόω, f. ώσω, (χωλός) claudum efficio. aor. pass. χωλωθῆναι, claudum fieri.

χώλωμα, ατος, τό, claudicatio, et cujusvis membri depravatio aut distortio. A praec.

χώλωσις, εως, ἡ, idem et ab eod.

χῶμα, ατος, τό, (χόω, χώννυμι) agger, tumulus.

χωματίζομαι, in collibus seu tumulis situs sum. 2) aggere munitus sum. A pr.

χωμάτιον, ου, τό, parvus agger. 2) bustum modicum humo aggesto constans. Dim. a χῶμα.

χωνεία, ας, ἡ, (χωνεύω) conflatura, fusio.

χωνεῖον, ου, τό, idem quod χωνευτήριον.

χώνευμα, ατος, τό, (χωνεύω) in fusoria fornace conflatum. 2) conflatura.

χώνευσις, εως, ἡ, (χωνεύω) conflatio.

χωνευτήριον, ου, τό, fornax, in qua metalla conflantur, conflatorium.

χωνευτής, οῦ, ὁ, (χωνεύω) conflator, flator, fusor.

χωνευτικός, ή, όν, fusorius.

χωνευτός, ή, όν, adj. verb. a χωνεύω, conflatus, fusus, ex metallo fuso factus, a fusore fabricatus. 2) fusilis, conflatilis.

χωνεύω, f. εύσω, contr. ex χοανεύω, in fornacem conflandi caussa conjicio, in fornace fusoria fabrico, conflo.

χώνη, ης, ἡ, (χέω) vas argillaceum, in quo metalla funduntur et liquefiunt. 2) infundibulum. 3) gula, gurges.

χωνίον, ου, τό, Dim. a χώνη vel χῶνος, instrumentum fusorium.

χώννυμι et χωννύω, f. χώσω, pf. p. κέχωσμαι, (χέω) fundo: e terra struo, aggero: terra repleo, v. c. fossam: inpr. tumulum exstruo. Pass. sepelior, tumulo condor.

χῶνον, τό, contr. p. χόανον, idem quod χώνη.

χῶνος, ὁ, idem.

χώομαι, f. χώσομαι, i. q. χολόομαι, τινί τινος, alicui ob aliquid, Hom.

χώρα, ας, ἡ, Ion. χώρη, locus, spatium, sedes, loculamentum et receptaculum. 2) solum, ager, arvum, terra, regio. Inpr. saepe dicitur de Attica. 3) dignitas, honos, ut lat. locus, ordo. 4) κατὰ χώραν varie dicitur, in statione, in loco, quem teneas, suo, justo loco, quiete, recte atque ordine.

χωράρχης, ου, ὁ, (ἄρχω) dominus regionis.

χωραΐσμιος, ου, ὁ, accola, confinis. dub.

χώραυλος, ον, (αὐλή) qui in regione aliqua versatur, habitat.

χωράφιον, ου, τό, arvum segete consitum, λήϊον, Schol. Theocrit.

χωρεπίσκοπος, ου, ὁ, (χῶρος, ἐπίσκοπος) regionis inspector. 2) Episcopus ruralis s. in agro.

χωρέω, f. ήσω, (χῶρος) eo, vado, tendo, procedo. 2) cedo, evado. 3) succedo, evenio, exitum habeo. 4) cedo, locum do. 5) recedo. 6) capio, capax sum. 7) comprehendo, percipio, animo amplector. χωρεῖ, potest, licet, datur, conceditur.

χώρημα, ατος, τό, capacitas, receptaculum. 2) alveus. A pr.

χώρησις, εως, ἡ, ipsa capiendi actio. 2) capacitas. Ab eod.

χωρήτης, ου, ὁ, (χώρα) rusticus. Suid. v. χωρίτης.

χωρητικός, ή, όν, capax. A seq.

χωρητός, ή, όν, (χωρέω) cujus aliquis capax esse potest, qui capi, percipi aut intelligi potest.

χωριάζω, f. άσω, (χωρίον) rusticor.

χωριαμός, οῦ, ὁ, cista, arca. A χωρέω, vel pro φωριαμός.

χωρίδιον, ου, τό, agellus, praediolum.

Proprie Dim. a χωρίον.

χωρίζω, f. ίσω, separo, sejungo, segrego, secerno, dispesco, dirimo. χωρισθεὶς, discretum. κεχωρισμένος, segregatus, divisus, secretus, separatus, dissimilis. 2) locum adsigno, colloco. (Illud a χωρίς, hoc a χωρίον. v. Κατεχωρίζω.)

χωρικός, ή, όν, rusticus, agrestis. Poll.

χωρικῶς, adv. rustico more.

χωρίον, ου, τό, proprie Dim. a χῶρος et χώρα, locus, regio. 2) locus munitus, castellum, oppidulum. 3) ager, rus, fundus, praedium, villa, campus. 4) locus auctoris. 5) domus.

χωριονόμοι, οἱ, (νέμω) praediatores, Gl. Vet.

χωρίς, adv. seorsum, separatim, singulatim. 2) sine, abs, absque, praeter, citra, c. gen.

χώρισις, εως, ἡ, idem quod seq.

χωρισμός, οῦ, ὁ, (χωρίζω) segregatio, sejunctio, divisio, discidium, divortium.

χωριστής, οῦ, ὁ, (χωρίζω) separator, Gl. Vet. sevocator. Philox.

χωριστός, ή, όν, separabilis. 2) separatus, secretus, sejunctus.

χωρίτης, ου, ὁ, (χῶρος) rusticus, rusticanus, ruricola. (---)

χωριτικός, ή, όν, rusticus, agrestis. A praec.

χωριτικῶς, adv. rustice, ut agricolae solent, leniter.

χωρῖτις, ιδος, ἡ, rustica, villica. Fem. a χωρίτης.

χωροβατέω, f. ήσω, (χῶρος, βαίνω) per locum aliquem incedo, locum obeo, in agro spatior.

χωρογραφέω, f. ήσω, (χωρογράφος) loca regionis alicujus describo, regionem describo singula loca commemorando.

χωρογραφία, ας, ἡ, regionis vel regionum descriptio. A pr.

χωρογραφικός, ή, όν, geographicus.

χωρογράφος, ου, ὁ, (χῶρος, γράφω) loci seu locorum descriptor, regionis descriptor.

χωροθεσία, ας, ἡ, (θέσις) situs agrorum seu locorum, descriptio regionum.

χωρομετρέω, (μετρέω) regionem vel regiones dimetior.

χωρομετρία, ας, ἡ, agrorum seu regionum dimensio.

χωρονομέω, (νέμω) regionem aliquam aut agrum divido.

χωρονομικός, ή, όν, ad agri divisionem pertinens. νόμος χωρονομικός, lex agraria. A praec.

χῶρος, ου, ὁ, locus, sedes, spatium, regio. 2) ager, praedium, fundus, vicus, pagus (A χάω, hisco, pateo.) 3) corus, a caurus, ventus procellosus, ab occasu solstitiali spirans.

χωροφιλέω, f. ήσω, (φιλέω) libenter in loco aliquo, in agro, rure versor. χωροφιλεῖν pro φιλοχωρεῖν dixit Demosthenes (vel potius Antipho Poll. 9, 13.) rhythmi ac numerorum gratia.

χωροφύλαξ, ακος, ὁ, loci, agri custos.

χῶσις, εως, ἡ, (χώννυμι) aggeris ductio, exaggeratio humi. 2) agger, ubex.

χῶσμα, ατος, τό, pro χῶμα.

χωστός, ή, όν, (χώννυμι) humo egesta eductus vel exstructus, aggestus.

χωστρίς, ίδος, ἡ, (χώννυμι) ad cuniculos agendos s. aggeres faciendos pertinens, epith. testudinis s. vineae.

χόω, ad iram concito, contristo, molestia adficio. Activum inusitatum, unde Med. χόομαι, q. v.

Ψ.

Ψ, litera vigesima tertia, ψῖ 2) nota numeralis septingenta, et lineola supposita ‚Ψ, septingenta millia.

ψαγδᾶν, ᾶνος, ὁ, ψάγδας, ου, ὁ, et ψαγδάς, ἡ, unguentum Aegyptium.

ψαδαρός, ρά, ρόν, (ψάω) putris. 2) friabilis. 3) infirmus.

ψαδυρός, v. ψαθυρός.

ψαθάλλω, (ψάω, ψαύω) contrecto, sed fere sensu turpi. v. ψηλαφάω.

ψαθαρός, ά, όν, v. ψαδαρός, et seq. ψαθυρός, it. ψαφαρός.

ψαθύριον, ου, τό, frustulum ex friatura. Dim. a ψαθυρός.

ψαθυρόομαι, friabilis fio. 2) aresco, seu inaresco. A seq.

ψαθυρός, ρά, ρόν, (ψάω) friabilis, qui in minutas particulas friari potest. Att. ψαδυρός.

ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas e siccitate. A pr.

ψαιδρός, ρά, ρόν, (ψαίω) rarus. 2) raros habens capillos, pro ψεδνός.

ψαινύζω et ψαινύσσω, f. ύξω, flabello refrigero.

ψαίνυθος, ον, (ψαίω) falsus, inanis, inutilis. Lycophr.

ψαινύσσω, f. ξω, idem quod ψαινύζω.

ψαίρω, rado, frico, tergo, abstergo. 2) propero, accelero, festino. 3) leviter attingo, concutio.

ψαῖσμα, ατος, τό, (ψαίω) mica, granum, frustulum.

ψαιστίον, τό, Dim. a ψαιστόν.

ψαιστόν, τό, frequentius in plur. τὰ ψαιστά, sc. ἄλφιτα vel πόπανα, farina hordeacea oleo et melle subacta, libum.

ψαιστός, ή, όν, (ψαίω) contusus, contritus.

ψαίστωρ, ορος, ὁ, (ψαίω) qui abstergit, σπόγγος, Phanias ep. 7, 2.

ψαίω, proprie i. q. ψάω, tero, rado, abstergo. 2) contero, contundo, frio.

ψακάδιον, ου, τό, roris guttula, stillula. Dim. a ψακάς.

ψακάζω, et ψεκάζω, f. άσω, (ψακάς) roro, stillo. 2) adspergo et madefacio.

ψάκαλον, ου, τό, (ψακάς) fetus in utero, vel recens editus. Eust. Scribitur et ψαίκαλον.

ψάκαλος, ὁ, i. q. ψάκαλον.

ψακαλοῦχος, ἡ, (ἔχω) gravida, mater infantis. Soph.

ψακάς, et ψεκάς, άδος, ἡ, (ψάω) ros. 2) stilla, gutta. 3) res minuta quaevis.

ψακαστός, ή, όν, (ψακάζω) stillatitius, stillans.

ψάλαγμα, ατος, τό, (ψαλάσσω) tactus, contactus.

ψαλακτός, ή, όν, tactui patens, sub tactum cadens.

ψαλάσσω, Att. ψαλάττω, f. ξω, (ψάω) tango, attrecto, cieo, pulso.

ψαλίδιον, ου, τό, forficula. 2) ornamentum muliebre. Dim. a ψαλίς.

ψαλιδόστομος, ον, (στόμα) forficem aut forcipem in ore habens.

ψαλιδόω, f. ώσω, (ψαλίς) fornico.

ψαλίδωμα, ατος, τό, fornicatum opus. A praec.

ψαλιδωτός, ή, όν, (ψαλιδόω) fornicatus.

ψαλίζω, f. ίσω, et ίξω, (ψαλίς) forfice seco. τὰ ταρσῶσαι τὰ κοῦφα θάλλεις λαβὼν ψαλίξω, Anacr. 9, 4. Mehlh. (vulgo carm. 12.)

ψάλιον, vel ψαλίον, ου, τό, (ψάω) frenum, 2) inferior freni pars; lupatum, sive catenula ferrea, quae equi mentum substringit.

ψαλίς, ίδος, ἡ, (ψάω) forfex, forficula 2) fornix, arcuatum opus, camera, laquear.

ψαλιστός, ή, όν, (ψαλίζω) arcuatus, laqueatus.

ψαλληγενής, ές, (ψάλλω, γένος) filius citharae, epith. com. Archytae, Bion. ap. Diog. Laert. 4, 52.

ψάλλιον, τό, f. l. pro ψαλίον, Schaef. Dion. comp. p. 233.

ψάλλω, f. αλῶ, (ψάω) tango, pulso, et levi quodam motu perstringo. 2) fidibus cano, psallo. 3) laudo; in N. T.

ψάλμα, ατος, τό, fidium cantus. A pr.

ψαλμικός, ή, όν, ad psalmos pertinens.

ψαλμολογέω, (ψαλμολόγος) psalmos scribo, vel recito.

ψαλμολογία, ας, ἡ, psalmorum recitatio seu cantio.

ψαλμολόγος, ον, (λέγω) psalmos recitans.

ψαλμός, οῦ, ὁ, (ψάλλω) fidium cantus seu pulsus. 2) carmen, quod fidibus canitur. 3) carmen, quod voce et fidibus canitur. 4) organon, quod nervis intentum pulsatur, vel manu, vel plectro.

ψαλμοχαρής, ές, (χαίρω) psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu et carminibus, quae fidibus canuntur, ep. Apoll.

ψαλμῳδέω, (ψαλμῳδός) psalmos cano.

ψαλμῳδία, ας, ἡ, cantatio psalmorum, cantilenarum. A seq.

ψαλμῳδός, οῦ, ὁ, (ψαλμός, ᾠδός) qui psalmos canit.

ψάλσις, εως, ἡ, (ψάλλω) i. q. ψαλμός, Plutarch.

ψαλτήρ, ῆρος, ὁ, (ψάλλω) qui psallere novit, qui scit fidibus ludere. 2) instrumentum musicum, cithara. 3) Psalterium, liber Psalmorum Davidis.

ψαλτήριον, ου, τό, psalterium, instrumentum, quo psallitur, quod olim magadis dicebatur. Gl. Vet. sambucum. 2) liber Psalmorum Davidis. A praec.

ψάλτης, ου, ὁ, (ψάλλω) psaltes, qui psallere novit, cantor, qui scit fidibus ludere. Gl. Vet. psaltio, psalta, psalmista.

ψαλτικός, ή, όν, ad psalten pertinens.

ψαλτός, ή, όν, qui psalli potest, citharae aptus.

ψάλτρια, ας, ἡ, psaltria, femina, quae scit fidibus canere, fidicina. Femin. a ψάλτης.

ψαλτῳδέω, f. ήσω, (ψαλτῳδός) cano simul voce et psallo. 2) laudes cano.

ψαλτῴδημα, ατος, τό, cantus, canticum. A pr.

ψαλτῳδία, ας, ἡ, idem. A seq.

ψαλτῳδός, οῦ, ὁ, (ψαλτός, ᾠδή) qui canit carmina seu cantilenas, quae fidibus seu psalteriis adhiberi solent. 2) qui simul voce canit et psallit.

ψαμμαθηδόν, adv. (ψάμαθος) in modum arenae, i. e. ingenti numero.

ψαμαθηΐς, ίδος, ἡ, (ψάμαθος) arenosa, Nic.

ψαμαθία, ας, ἡ, (ψάμαθος) litus maris.

ψαμάθιον, τό, Dim. a ψάμαθος, Gl. Steph. arenale.

ψαμαθίς, ίδος, ἡ, piscis in arena latens, s. arenam subiens. A seq.

ψάμαθος, ου, ὁ, (ψάμμος) arena, sabulum. 2) litus.

ψαμαθώδης, ες, arenosus, sabulosus. A praec.

ψαμαθών, ῶνος, ὁ, sabuletum. Gl. Vet.

ψαμμακοσιογάργαροι, αι, α, (ψάμμος, γάργαρα) vox Comica, de innumerabili multitudine, Ar. Ach. 3. cf. seq.

ψαμμακόσιοι, (ψάμμος) numero arenas aequantes, i. e. innumeri. Vox Comica ad modum numeralium formata.

ψάμμη, ἡ, i. q. ψάμμος, Ar.

ψάμμινος, ον, arenosus.

ψάμμιον, ου, τό, arenula. Dim. a ψάμμος.

ψαμμισμός, οῦ, ὁ, defossio in arena (qu. a ψαμμίζω.)

ψαμμίτης, ου, ὁ, fem. ψαμμῖτις, ιδος, arenosus.

ψαμμόγεως, ων, (γῆ) solum arenosum habens.

ψαμμοδύτης, ου, ὁ, (ψάμμος, δύω) piscis quidam, quia arenam subit. (- ⏑ ̱ -)

ψαμμοειδής, ές, (εἶδος) arenae similis.

ψαμμοκόσιοι, f. l. p. ψαμμακ.

ψάμμος, ἡ, ap. Archimed. semper ὁ, arena, sabulum. 2) quicquid arenae simile, cinis, pulvis, farina, al.

ψαμμοχωσία, ἡ, (χώννυμι) obductio quae fit arena.

ψαμμώδης, ες, (ψάμμος) arenosus.

ψαμμωτός, ή, όν, arenatus, LXX.

ψᾱνός, Dor. p. ψηνός, q. v.

ψάρ, ψαρός, ὁ, Ion. ψήρ, (ψαίρω) avis nomen, variis distinctae maculis, sturnus. (ᾰ)

ψαρός, ρά, ρόν, mobilis, agilis, celer, velox. 2) varius, cinerei coloris. A praec.

ψαυροπόδης, ου, ὁ, (ψαυρός, πούς) qui tam celer est in movendis pedibus, ut terram non videatur attingere, epith. equi.

ψαυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, idem et ex iisd.

ψαυρός, ρά, ρόν, (ψαύω) agilis, celer, levis. 2) delicatus, mollis in incessu, qui vix pedem in terra ponit.

ψαῦσις, εως, ἡ, (ψαύω) tractus, contrectatio, contactus.

ψαῦσμα, τό, i. q. ψαῦσις, Xen. Eph.

ψαυστός, ή, όν, (ψαύω) qui tactus est. 2) qui tangi potest.

ψαύω, f. ψαύσω, pf. p. ἔψαυσμαι, aor. p. ἐψαύσθην, tango, contrecto, c. gen. raro cum dat. vel c. accus. 2) leviter tango, attingo obiter in sermone. 3) contrecto, laedo, aggredior. 4) pervenio aliquo, v. c. ad metam: ita praesertim in Med.

ψάφαξ, ακος, Aeol. p. ψῆφος, Greg. Cor. p. 623. Falso ibi editur ψᾶφαξ. Genus vocis non apparet, ita ut dubius haeream, an Schneiderus recte ὁ appinxerit.

ψαφαρία, ας, ἡ, squalor, vel fragilitas e squalore; siccitas. A seq.

ψαφαρίτης, ου, ὁ, fem. -ῖτις, ιδος, i. q. ψαφαρός.

ψαφαρός, ά, όν, Ion. ψαφερός, (ψάω) friabilis, infirmus, putris. 2) contusus, fractus. 3) aridus; squalidus: durus, asper: acidus.

ψαφαρότριχος, ον, (θρίξ) squalidos pilos habens.

ψᾶφος, ου, ἡ, Dor. p. ψῆφος, Pind.

ψαφαρόχροος et ψαφαρόχρως, (χρόα, χρώς) qui squalida est cute.

ψαφηρός, ρά, ρόν, idem quod ψαφαρός.

ψάω, ψῶ, ψῇς, ψῇ, f. ψήσω, tergo, abstergo, radendo detergo, radendo complano. 2) propinquo pervenioque, attingo, contingo. 3) in tenues partes comminuo, extenuo. 4) mulceo, foveo, calefacio.

ψέγμα, ατος, τό, vituperium. A sq.

ψέγω, f. ψέξω, proprie idem quod ψάω s. ψέω. 2) reprehendo, vitupero.

ψεδνακάρηνος, ον, (κάρηνον) idem quod seq.

ψεδνός, ή, όν, (ψέω) rarus, epith. capilli. 2) raros habens pilos, calvus, glaber. Gl. Vet. raripilus. v. ψαιδρός.

ψεδνότης, ητος, ἡ, calvities.

ψεδνόω, f. ώσω, (ψεδνός) calvum reddo.

ψεδυρός vel ψεθυρός, α, ον, i. q. ψιθυρός, dub. lect. Aesch. Suppl. 1045.

ψεῖα, ἡ, i. q. ψία.

ψείω, i. q. ψέω, ψάω.

ψεκάδιον, ου, τό, guttula roris vel pluviae. Dim. a ψεκάς.

ψεκάζω, f. άσω, (ψεκάς) guttas demitto, stillo, rigo.

ψεκάς, άδος, ἡ, (ψέω) ros. 2) guttula roris, gutta minuta in modum roris.

ψέκτης, ου, ὁ, (ψέγω) vituperator, reprehensor.

ψεκτικός, ή, όν, vituperatori proprius, inusitatus. 2) propensus ad reprehendendum. A pr.

ψεκτικῶς, adv. more reprehensoris, criminose. A pr.

ψεκτός, ή, όν, (ψέγω) vituperatione dignus. 2) vituperatus, reprehensus.

ψεκτῶς, adv. cum vituperatione, vituperando.

ψέλιον, ου, τό, v. ψέλλιον. Philox.

ψελιόω, f. ώσω, (ψέλιον) redimio, αὐχένα στεφάναις, Phil. Thess. 25.

ψελλίζω, f. ίσω, (ψελλός) balbutio. 2) obscure, item, inculte loquor, ungor. 3) ψελλίζειν τὴν βάσιν, offendere pedem, Aristot.

ψέλλιον, τό, (ψέω) frenum. 2) armilla. — In Xenophonte Schneiderus praetulit ψέλιον, alii etiam scribunt ψελίον.

ψελλιοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) armillarius, Philox.

ψελλιοφόρος, et ψελιοφόρος, ον, (φέρω) qui armillas vel brachialia fert, armillatus, armillis ornatus.

ψέλλισμα, ατος, τό, (ψελλίζω) linguae haesitatio atque titubatio, balbuties.

ψελλισμός, οῦ, ὁ, idem et ab eod.

ψελλός, ή, όν, balbus, blaesus. 2) obscurus, qui vix intelligi potest.

ψελλότης, ητος, ἡ, v. ψέλλισμα. A pr.

ψευδαγγελής, ές, i. q. ψευδάγγελος, Ar.

ψευδαγγελία, ας, ἡ, falsus nuncius, crimen quod intenditur ob falso nunciata; rumor vanus et fictus. A seq.

ψευδάγγελος, ον, (ψεῦδος, ἄγγελος) nuncius mendax, falsa nuncians.

ψευδαγνοέω, (ἀγνοέω) dissimulo, quod scio, simulo me nescire.

ψευδάγχουσα, ης, ἡ, falsa anchusa, herba veram anchusam mentiens similitudine.

ψευδάδελφος, ου, ὁ, falsus frater, qui fraternitatem Christianam mentitur.

ψευδαλαζών, ὁ, ἡ, ventosus, jactator.

ψευδαλέξανδρος, ου, ὁ, falsus Alexander.

ψευδαλέος, έα, έον, (ψεῦδος) falsus, mendax, fictus, simulatus.

ψευδάλιμος, η, ον, et ψευδάλιος, ία, ιον, i. q. praec.

ψευδαμάμαξυς, ὁ, magna falso crepans, vox comica. (E ψεῦδος et ἀμάμαξυς, genus vitis, labrusca.

ψευδάνωρ, ορος, ὁ, qui falso vir habetur, Polyaen. (ᾱ)

ψευδαπατάτης, ου, ὁ, (ἀπατάω) homo mendax et fraudulentus.

ψευδαπόστολος, ου, ὁ, falsus Apostolus, falso nomen Apostoli usurpans.

ψευδαποφάσκω, λόγος ψευδαποφάσκων, est is qui alias Pseudomenos dicitur, genus sophismatis. Praeter participium nihil occurrit, v. Lobeck. Phryn. p. 565.

ψευδάργυρος, ου, ὁ, argentum adulterinum.

ψευδάριον, τό, Dim. a ψεῦδος, i. q. ψευδογράφημα, Schol. Plat. p. 51. ed. Ruhnk.

ψευδατράφαξυς, υος, ἡ, (ἀτράφαξυς) atriplex falsum, Ar.

ψευδαττικός, ή, όν, (Ἀττικός) non vere Atticus, Luc.

ψευδαυτομολία, ας, ἡ, ementitum transfugium. A seq.

ψευδαυτόμολος, ον, (αὐτόμολος) falsus transfuga, qui transfugam simulat.

ψευδεγγραφή, ῆς, ἡ, ementita inscriptio; iudicium erat in eos, qui aliquem velut debitorem falso in jus vocassent, et qui calumniae convicti tenerentur. Pollux.

ψευδέγγραφος, ον, falso inscriptus.

ψευδενέδρα, ας, ἡ, species insidiarum ad terrendos hostes, insidiae simulatae.

ψευδεπέω, f. ήσω, i. q. ψευδοεπέω.

ψευδεπής, ές, (ἔπος) idem quod ψευδοεπής.

ψευδεπιγραφεῖν, falso nomine inscribere. A seq.

ψευδεπίγραφος, ον, (ἐπιγράφω) falso inscriptus, supposititius.

ψευδεπίτροπος, ου, ὁ, falsus et subdititius curator, s. tutor.

ψευδεργία, ας, ἡ, factum simulatum.

ψευδέφοδος, ἡ, (ἔφοδος) impetus simulatus.

ψευδηγορέω, (ψευδηγόρος) mendacium dico, mentior.

ψευδηγορία, ας, ἡ, falsiloquium. A praec.

ψευδηγόρος, ον, (ἀγορεύω) falsidicus.

ψευδηλογέω, falsum dico, mentior. A seq.

ψευδηλόγος, ον, mendax.

ψευδήμων, ονος, ὁ, ἡ, (ψευδής) mendax.

ψευδηρακλῆς, έος, ὁ, fictitius seu ementitius Hercules.

ψευδήριος, α, ον, fictus, falsus; unde neutr. de cenotaphio dicitur. A seq.

ψευδής, ές, (ψεῦδος) falsus, mendax, fictus.

ψευδησιόδειος, ον, Hesiodo falso tributus, Cic.

ψευδιερεύς, έως, ὁ, sacerdos falsus, i. e. qui aut sacerdotem se falso fingit, aut indigna sacerdote facit.

ψεῦδις, ιος, ὁ, ἡ, poet. p. ψευδής, Pind. N. 7, 71.

ψευδίστατος, mendacissimus. Superl. Att. a ψευδής.

ψευδοβοήθεια, ἡ, auxilium simulatum.

ψευδοβούνιον, τό, falsum βούνιον, frutex.

ψευδογλωττέω, (γλῶσσα) i. q. ψευδο-

λογέω.

ψευδογραφέω, f. ήσω, (γράφω) falso et mendose describo; perperam scribo.

ψευδογράφημα, ατος, τό, mendosnm schema in geometria. A pr.

ψευδογραφία, ας, ἡ, ficta descriptio, ut ea, qua geometrae utuntur. 2) fabulosa narratio.

ψευδογράφος, ον, (γράφω) falsarius.

ψευδοδάκτυλος, ὁ, non verus dactylus.

ψευδόδειπνον, τό, falsa coena, i. e. quae frustra perit.

ψευδοδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui falso et mendacia docet.

ψευδοδίκταμνον, τό, dictamnum falsum.

ψευδοδοξάζω, falso sentio, conjectura fallor. Vox valde dub. et contra analogiam peccans, ut et ψευδοδόξασμα.

ψευδοδοξέω, f. ήσω, (ψευδόδοξος) falsas opiniones confingo, vel probo.

ψευδοδοξία, ας, ἡ, falsa opinio. A seq.

ψευδόδοξος, ον, (δόξα) falsa opinans.

ψευδοεπεία, ας, ἡ, (ψευδοεπής) mendacium.

ψευδοεπέω, f. ήσω, falsum seu mendacium dico. A seq.

ψευδοεπής, ές, (ἔπος) falsa dicens, mendax, falsiloquus.

ψευδόθυρον, ου, τό, falsa porta, pseudothyrum.

ψευδοϊερεύς, ὁ, vid. ψευδιερεύς.

ψευδοκασία, seu ψευδοκασσία, ας, ἡ, pseudocasia, quae veram casiam mentitur.

ψευδοκατηγορία, ας, ἡ, falsa accusatio.

ψευδοκατήγορος, ὁ, sycophanta, calumniator.

ψευδοκήρυξ, υκος, ὁ, falsus praeco, fallax legatus, qui falso nunciat vel renunciat.

ψευδοκιννάμωμον, ου, τό, ementitum et fictitium cinnamomi genus.

ψευδοκλείδιον, τό, clavis adulterina.

ψευδοκλησία, ἡ, vid. ψευδοκλητεία.

ψευδοκλητεύω, advoco falsos subornatosque ad caussam probandam testes; qui hujus criminis accusatus convictusque erat, ψευδοκλητείας damnabatur.

ψευδοκλητήρ, ῆρος, ὁ, vel ήτωρ, ορος, ὁ, apparitor, qui falso renunciat, aliquem a se in jus vocatum, unde hic vadimonii deserti reus fit. (Imo, qui caussas falsis advocatis testibus tuetur.)

ψευδοκλητεία, vel τεία, ἡ, est renunciatio falsa apparitoris, sive, si quis falso dicit, se alicui testimonium denunciasse, falsos testes producit, eoque nomine accusatur. (Vid. tamen ψευδοκλητεύω.)

ψευδοκόρη, ης, ἡ, quasi falsa et ementita puella; erat persona Comica. Pollux.

ψευδοκύπειρος, ου, ὁ, vel ἡ, falsus cyperus, i. e. juncus quadratus.

ψευδοκύων, ὁ, ineptus simulator Cynismi.

ψευδολατρεία, ας, ἡ, fictitius et falsus cultus, superstitio.

ψευδόλιτρος, ον, (λίτρον, Att. p. νίτρον) ex adulterato nitro factus, Ar.

ψευδολογέω, f. ήσω, (ψευδολόγος) falsum dico, mentior.

ψευδολογία, ας, ἡ, mendacium, falso dictum.

ψευδολογιστής, οῦ, ὁ, i. q. ψευδολόγος.

ψευδολόγος, ον, (λέγω) qui falsum dicit, falsiloquus, mendax.

ψεύδομαι, v. ψεύδω.

ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falsa oracula reddo. dub.

ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ, (μάντις) falsus vates.

ψευδόμαρτυς, υρος, ὁ, falsus testis.

ψευδομαρτυρέω, f. ήσω, falsum testimonium dico, falsum testor.

ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, et ψευδομαρτύριον, τό, falsum testimonium. Ab eodem.

ψευδομαρτύριον, idem quod ψευδομαρτυρία.

ψευδομάρτυς, υρος, ὁ, (μάρτυς) falsus testis.

ψευδόμενος, ὁ, mentiens, syllogismus, in quo quaeritur, an mentiatur is, qui mentiri se dicit? Cui si respondeas mentiri, colligitur statim, non mentiri, quod vere dixerit, se mentiri. Diog. L. 2, 108. 5, 49. 7. 196. 197. Cic. Acad. 4, 29. 30.

ψευδομυθέω, falsa loquor, mentior.

ψευδομυθία, ας, ἡ, mendacium, commentum.

ψευδόμυθος, ον, (μῦθος) i. q. ψευδολόγος, mendax, falsiloquus.

ψευδόνειρος, ον, (ὄνειρος) irrita somnia somnians.

ψευδονύμφευτος, ου, ἡ, (νυμφεύω) quae falso, i. e. specie tantum vel non ei, cui videtur, nupsit.

ψευδοπαιδεία, ας, ἡ, falsa eruditio, falsa doctrina, falsa disciplina.

ψευδοπάνικα, ων, (Πανικός) falsus terror Panicus.

ψευδοπαρήχησις, εως, ἡ, levis similitudo vocum, ut μῦθος et θυμός.

ψευδοπάρθενος, ου, ἡ, quae virginitatem mentitur.

ψευδόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, (πατρίς) qui patriam ementitur.

ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ, (πατήρ) falsus pater.

ψευδοπλάνης, ητος, ὁ, et

ψευδοπλανήτης, ου, ὁ, epith. Ulyssis.

ψευδοπλάστης, ου, ὁ, mendaciorum inventor.

ψευδόπλουτος, ον, qui se divitem mentitur.

ψευδοποιέω, falsa fingo, mendaciis obscuro.

ψευδοποιΐα, ας, ἡ, fallax fictio. A praec.

ψευδοποίμην, ενος, ὁ, falsus pastor.

ψευδοπολίχνιον, τό, locus oppidi speciem habens, quum non sit oppidum.

ψευδοπρεσβευτής, οῦ, v. ψευδοκήρυξ.

ψευδοπροσποίησις, ἡ, falsa simulatio s. imitatio.

ψευδοπροφητεύω, falso vaticinor.

ψευδοπροφήτης, ου, ὁ, falsus propheta.

ψευδόπτωμα, τό, (πτῶμα) falsus et fictitius casus vel lapsus: in palaestra ita vocant, quum athleta aliquis in humerum cadens subito exsurgit et absterso pulvere lapsus indicem sese cecidisse negat, Plut. compar. Marcelli, ubi falso antea edebatur ψεύδωμα. cf. Schol. Ar. Eq. 568.

ψευδοραψῳδός, οῦ, ὁ, rhapsodus, ineptus nugator.

ψευδορκέω, f. ήσω, (ψεύδορκος) falsum juro, pejero.

ψευδορκία, ἡ, idem quod seq. A praec.

ψευδόρκιον, ου, τό, falsum jusjurandum. A seq.

ψεύδορκος, ον, (ὅρκος) perjurus, qui falso jurat.

ψευδόρκος, ον, perjurus, qui falso jurat.

ψεῦδος, εος, τό, (ψεύδω) mendacium.

ψευδοσέληνον, ου, τό, (σελήνη) luna obscura, maligna.

ψευδοσέλινον, ου, τό, apiastrum, Gl. Vet.

ψευδοσοφία, ἡ, falsa sapientia.

ψευδόσοφος, ὁ, qui se falso sapientem jactat.

ψευδοστιγματίας, ου, ὁ, ementitus στιγματίας.

ψευδόστομα, τό, ostium non verum fluvii, i. e. parvum, quod vulgo non pro ostio habetur.

ψευδοστομέω, f. ήσω, mendaci ore sum, mentior. A seq.

ψευδόστομος, ον, fallax ore, mendax.

ψευδοταφεῖον, τό, vid. ἀστραφεῖον.

ψευδοφαής, et ψευδοφανής, ές, (φάος, φαίνομαι) falso lucens lumine.

ψευδόφημος, ον, (φήμη) falsam famam seu rumorem afferens, mendax.

ψευδοφίλιππος, ου, ὁ, falsus Philippus, qui falso Philippi nomen sibi arrogat.

ψευδόχριστος, ου, ὁ, Christi nomen mentitus, Pseudo-Christus.

ψευδόχρυσος, ον, aurum arte mentiens, subaeratus.

ψευδυποβολιμαῖος, αία, αῖον, qui falso supposititius esse existimatur.

ψεύδω, f. ψεύσω, pf. p. ἔψευσμαι, aor. p. ἐψεύσθην, (ψεῦδος) fallo, decipio, τινα, Soph. O. C. 628. 1512. it. addito gen. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ, multum spem meam fefellisti, Soph. Aj. 1382. sic quoque in pass. ψευσθήσομαι γνώμης, Soph. Fr. 712. τῆς ἐλπίδος ἐψεύσθη, Hdt. 9, 61. rarius c. dat. ψευσθῆναι γνώμῃ, Hdt. 7, 9, 3. Metaph. ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, fallit s. destituit meditatio opinionem, Soph. Ant. 389. quod sensu idem est atque: falsam esse evincit opinionem, licet perperam Erfurdtius ψεύδειν h. l. significare dicat i. q. ψευδοποιεῖν. 2) Multo frequentioris usus est Med. ψεύδομαι, f. ψεύσομαι, aor. ἐψευσάμην, mentior, ementior. ὅρκια, συνθήκας ψεύσασθαι, non servare jusjurandum, foedus. it. c. acc. pers. i. q. ψεύδω, fallo, decipio aliquem, Ap. Rh. Theocr. et Arat. Confer ψευδόμενος, ὁ. 3) Pass. ψεύδομαί τι vel τινός, frustror aliqua re, fallor, i. e. a veritate aberro. ψευσθεῖσα ὑπόσχεσις, promissum mendacio fictum, Thuc.

ψεύδωμα, τό, f. l. p. ψευδόπτωμα, q. v.

ψευδωμοτέω, sum ψευδωμότης.

ψευδωμότης, ου, ὁ, (ὄμνυμι) perjurus.

ψευδώμοτος, ον, (ὄμνυμι) falsus, epith. perjurii.

ψευδώνυμος, ον, (ὄνομα) nomen habens, quod rei non respondet, falsum nomen gerens, falso nominatus.

ψευδωνύμως, adv. mendaci nomine, nomine rei non conveniente. A pr.

ψευδῶς, adv. (ψευδής) falso.

ψεῦσις, εως, ἡ, (ψεύδομαι) mendacium.

ψευσίστυξ, υγος, ὁ, ἡ, (στυγέω) osor mendacii.

ψεῦσμα, τό, (ψεύδω) mendacium. 2) i. q. ψευδάκιον, pustula in lingua vel circa os exorta quam vulgo mendacii poenam esse existimabant, Schol. Theocr. 12, 23. cf. 9, 30.

ψεύστειρα, ἡ, femina mendax, Fem. a ψεύστης.

ψευστέω, f. ήσω, mendacium dico, mentior. 2) fallor, scopum propositum non ad-

aequor. A seq.

ψεύστης, ου, ὁ, mendax, vanus, nebulo.

ψεύστρια, ἡ, i. q. ψεύστειρα.

ψεφαῖος, αία, αῖον, idem quod ψεφαρός.

ψεφαρός, ρά, ρόν, non clarus, obscurus. A seq.

ψέφας, αος, τό, tenebrae. cf. ψέφος.

ψεφαυγής, ές, (αὐγή) obscurus.

ψεφηνός, ή, όν, obscurus, non clarus.

ψεφοειδής, ές, obscurus.

ψέφος, εος, τό, tenebrae, obscuritas. A seq.

ψέφω, tenebras offundo, Hesych.

ψέω, Ion. p. ψάω.

ψῇ, 3 sing. praes. a ψάω.

ψῆ, 3 sing. impf. a ψάω.

ψῆγμα, ατος, τό, (ψήχω) radendo, destringendo et detergendo detrarium, ramentum. 2) parva particula, corpusculum minutissimum.

ψηκτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq.

ψήκτρα, ας, ἡ, (ψήχω) instrumentum, quo radimus, radula, strigil.

ψηλαφάω, f. ήσω, (ψάω) tango, contrecto, palpo. 2) perscrutor, vestigo. 3) palpando s. attrectando reperio. Est verbum Macedonicum, pro quo Attici dicunt ψαθάλλω.

ψηλάφημα, ατος, τό, contrectatio. A praec.

ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio, tactus.

ψηλαφητός, ή, όν, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest.

ψηλαφία, ας, ἡ, tactus, contactus, frictio.

ψηλαφίζω, palpo, perscrutor.

ψηλαφίνδα, adv. ψηλαφίνδα παίζειν dicitur de ludo, quo quis velatis oculis manibus contrectando reliquos quaerit.

ψηλαφώδης, ες, qui saepius contrectat et palpat.

ψήν, ψηνός, ὁ, vermiculus vel culex in caprificio nascens. 2) in fructu palmae masculae.

ψηνίζω, rado. 2) caprifico. 3) ineo, coeo, de Venere. A pr. et seq.

ψηνός, ὁ, (ψάω) rasus, calvus, raripilus.

ψῆξις, εως, ἡ, (ψήχω) rasura, frictio, destrictio, detersio.

ψήρ, ψηρός, ὁ, Ion. p. ψάρ.

ψηρός, ά, όν, friabilis, aridus, siccus. (a ψάω.)

ψῆσσα, ης, ἡ, piscis e latorum genere, solea, passer marinus, rhombus. 2) anas. 3) maledictum, de lurcone. v. ψῆττα.

ψηστός, ή, όν, (ψάω) tersus, detersus, rasus.

ψῆττα, ης, ἡ, idem quod ψῆσσα.

ψηττοειδής, ές, (εἶδος) qui passerina est figura.

ψηφάω, (ψῆφος) cogito, curo, ratiocinor, computo. Hesych.

ψηφηφορέω, (ψηφηφόρος) suffragium calculo fero. 2) suffragio meo creo.

ψηφηφορία, ας, ἡ, suffragii aut sententiae latio. A pr.

ψηφηφόρος, ον, (ψῆφος, φέρω) qui suffragium seu sententiam fert.

ψηφιδοφόρος, ον, (ψηφίς, φέρω) idem.

ψηφίζω, f. ίσω, (ψῆφος) calculis computo, supputo. 2) decerno, quo sensu usitatius est ψηφίζομαι, suffragium fero, scisco, decerno, statuo; est etiam efficio. ἐψηφισμένον, decretum, perf. pass. part.

ψηφιναῖος, η, ον, (ψῆφος) e calculis factus, e calculis constans.

ψηφίον, ου, τό, calculus, gemma, Dim. a ψῆφος.

ψηφίς, ῖδος, ἡ, (ψῆφος) calculus, scrupus, lapillus. 2) calculus supputatorius. 3) lapillus pretiosus, gemma.

ψήφισμα, ατος, τό, (ψηφίζομαι) decretum, consultum, scitum, plebiscitum.

ψηφισματοπώλης, ου, ὁ, venditor psephismatum.

ψηφισματώδης, ες, ad decretum pertinens, aut decreto similis, decreti naturam aut vim habens. A pr.

ψηφιστής, οῦ, ὁ, (ψηφίζω) calculator, computator.

ψηφιστικός, ή, όν, peritus computationum. A pr.

ψηφόβολον, ου, τό, fritillus, seu pyxis cornea. v. φιμός.

ψηφοθετέω, (ψῆφος, τίθημι) opus tessellatum facio.

ψηφοθέτημα, ατος, τό, opus tessellatum. A praec.

ψηφοθέτης, ου, ὁ, tessellarius, tessellator. Ab eod.

ψηφοκλέπτης, ου, ὁ, quasi dicatur calculorum fur; praestigiator. v. ψηφολόγος.

ψηφολογέω, f. ήσω, (ψηφολόγος) artem circulatoriam exerceo. 2) musivo opere et vermiculate sterno, tessello.

ψηφολόγημα, ατος, τό, pavimentum tessellatum; opus musivum. A praec.

ψηφολογητόν, ἔδαφος, idem.

ψηφολογικός, ή, όν, pertinens ad circulatoriam artem, itemque ad musivariam. A seq.

ψηφολόγος, ὁ, circulator, circularius, qui celeritate versandi calculos spectantium oculos fallit. 2) structor operis musivi.

ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo, Gl. Vet. praestigior. A seq.

ψηφοπαίκτης, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, praestigiator, calcularius.

ψηφοπαιξία, ας, ἡ, (ψῆφος, παίζω) ipse lusus, qui calculis fit, fallacia, quae fit calculis, praestigiae, Gl. Vet.

ψηφοποιός, οῦ, ὁ, calculorum confector.

ψῆφος, ου, ἡ, lapillus, calculus. Proprie, de iis, qui in litore maris jacent, et ab undis abluuntur et velut abraduntur, ψῶνται, unde nomen est ductum. 2) lapillus pretiosus, gemma. 3) scrupus, calculus, quo luditur. 4) calculus, quo in computando utimur. 5) calculus, quo suffragium fertur. Unde 6) suffragium ipsum, seu sententia et decretum, quod calculis fertur. 7) potestas sententiae aut suffragii de aliquo ferendi. 8) auctoritas, voluntas. 9) promissum, auxilium, ut ψῆφος θεοῦ, ap. Joseph.

ψηφοφορέω, f. ήσω, (ψηφοφόρος) suffragium seu sententiam fero. 2) suffragio meo creo.

ψηφοφορία, ας, ἡ, suffragii aut sententiae latio, suffragium, decretum.

ψηφοφόρος, ον, (ψῆφος, φέρω) qui suffragium fert, suffragator.

ψήφωσις, εως, ἡ, pavimentum, sc. tessellatum, musivum proprie, Gl. Vet. (qs. e ψηφόω, a ψῆφος.)

ψηφωτή, ἡ, sc. γῆ, glarea. Gl. Vet.

ψηφωτός, ή, όν, (quasi a ψηφόω) gemmatus, gemmis distinctus.

ψηχρός, ά, όν, (ψήχω) detritus, tener.

ψήχω, f. ξω, (ψάω) rado, frico. 2) fricando detergeo, destringo. 3) attero, contero. 4) delinio, demulceo.

ψιά, ᾶς, ἡ, f. ψεια, (ψίω) parvus lapillus, gutta, v. c. roris, mica etc. 2) idem quod παίγνιον, deliciae. (ι longum.)

ψιάδδω, Lacon. p. ψιάζω, 2. Ar. Lys. 1304.

ψιάζω, f. άσω, (ψιά, ψιάς) roro, guttatim cado, minutatim stillo. 2) (ψιά, 2.) ludo puerorum more, lascivio.

ψιαθηδόν, adv. (ψίαθος) in modum tegetis.

ψιαθίδιον, ου, τό, tegeticula. Dimin. a seq. et a ψίαθος.

ψιάθιον, ου, τό, storea, teges.

ψιαθοπλόκος, ου, ὁ, (πλέκω) tegetarius.

ψιαθοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω) tegetarius, qui tegetes facit.

ψίαθος, ἡ, raro ὁ, Ion. ψίεθος, storea; teges. 2) planta a qua texuntur storeae.

ψιαθώδης, ες, storeae s. tegeti similis, aut e tegete factus. A pr.

ψιαίνω, reprehendo, a ψιά; quia reprehendendo s. vituperando detrahimus de fama alicujus: unde detrahere pro maledicere. 2) in partes parvas frango vel seco. Hesych.

ψιαρός, ρά, ρόν, roris modo exhilarans. 2) odorus, Hesych.

ψιάς, άδος, ἡ, idem quod ψιά, ut roris gutta, ros, stilla minuta.

ψίδες, αἱ, idem quod ψιάδες, Hesych.

ψίζω, ομαι, (ψίω) lacrimo: quia lacrimae guttatim cadunt.

ψίθιος οἶνος, ὁ, vinum, quod alibi πράμνιος.

ψίθας, ου, ὁ, convicium, a ψίω, ut a ψέω, ψέγω etc.

ψιθύρα, ας, ἡ, instrumentum quoddam musicum.

ψιθυρίζω, f. ίσω, (ψιθυρός) susurro, mussito. 2) obtrecto, occulta delatione accuso, criminor apud alios. 3) obloquor.

ψιθυρίσδω, Dor. pro ψιθυρίζω.

ψιθύρισμα, ατος, τό, (ψιθυρίζω) susurratio 2) occulta criminatio.

ψιθυρισμός, οῦ, ὁ, (ψιθυρίζω) susurratio. 2) occulta criminatio.

ψιθυριστής, οῦ, ὁ, (ψιθυρίζω) susurratio 2) occulta criminatio.

ψιθυριστής, οῦ, ὁ, (ψιθυρίζω) susurrator. 2) occultus criminator, occultus delator.

ψιθυρός, όν, (ψίω, ψίθος) tenuiorem et exiliorem sonum edens, susurrans, sibilans. 2) calumnians.

ψίθυρος, ου, ὁ, (ψίθας) susurrus. 2) susurro, qui maledicis susurris alios traducere solet.

ψῑλαγία, ας, ἡ, munus ductoris velitum. A seq.

ψῑλαγός, οῦ, ὁ, (ψιλός, ἄγω) dux levis armaturae militum, ductor velitum.

ψίλαξ, ακος, ὁ, (ψιλός) calvus. (ῐ)

ψιλᾶς, ὁ, epith. Bacchi, i. q. ψιλός, glaber, imberbis.

ψιλεύς, έως, ὁ, (ψιλός) qui in postremo chori loco est. Suid. Hesych.

ψιλῆται, οἱ, velites, milites levis arma-

turae, qui et ψιλοί.

ψιλίζω, nudo, deminuo; depilo.

ψιλικός, ή, όν, (ψιλός) leviter armatus. τὰ ψιλικὰ τῶν ταγμάτων, sunt ἀκοντισταί, τοξόται et σφενδονῆται.

ψιλισμός, οῦ, ὁ, (ψιλίζω) diminutio, extenuatio. 2) spiritus asperi mutatio in lenem, s. pronunciatio per spiritum lenem.

ψιλογραφέω, f. ήσω, (ψιλός, γράφω) scribo littera ψιλῇ, nuda, non diphthongo, vel etiam littera spiritu leni, non aspero, signata.

ψιλόδαπις, et ψιλόταπις, ιδος, ἡ, sc. στρωμνή, tapes non villosus, et veluti nudus, contrarius ei, qui dicitur ἀμφίταπις, genus stragulae vestis villosae.

ψιλόδερος, ον, (δέρα) glabram cutem habens.

ψιλοκιθαριστική, ἡ, ars ψιλοκιθαριστοῦ.

ψιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ, nudus citharista, i. e. qui tantum cithara ludit, non occinit voce.

ψιλοκορρέω et -σέω, glaber sum.

ψιλοκόρσης, sive ψιλοκάρσης, ου, ὁ, (κόρση) qui glabro et depili capite est.

ψιλόκουρος, ον, (κείρω, κουρά) glaber, attonsus.

ψιλομετρία, ας, ἡ, (μέτρον) carminis nuditas et tenuitas. Dicitur de heroica poesi, quippe quae expers est modulationis musicae, Aristot. poet. 2.

ψιλός, ή, όν, (ψίω) nudus, v. c. glaber, depilis, inermis. 2) nudus, merus, aqua pura. 3) tenuis, exilis, vilis. 4) ψιλοί, milites, i. e. levis armaturae, qui et γυμνῆτες.

ψίλον, ου, τό, ala; Laconice pro πτίλον.

ψιλόταπις, vid. ψιλόδαπις.

ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas. 2) calvities, tenuitas. A pr.

ψιλόω, f. ώσω, nudo, privo, quacunque re, v. c. armis, defensoribus, auxilio, coma, pilis. 2) spiritu leni profero, vel noto. ψιλοῦμαι, glabresco.

ψίλωθρον, ου, τό, medicamentum, quo utuntur in deglabrando et depilando corpore. 2) vitis alba: apud Diosc. (‒‒⏑) A praec.

ψίλωμα, ατος, τό, calvities. 2) denudatio ossis; ap. medicos. (‒‒⏑)

ψιλῶς, adv. (ψιλός) cum tenui littera vel spiritu, nude, leviter, tenuiter.

ψίλωσις, εως, ἡ, (ψιλόω) nudatio, deminutio, pilorum evulsio. 2) spiritus lenis frequens usus. (‒‒⏑)

ψιλωτής, οῦ, ὁ, (ψιλόω) qui glabrum facit quem, evellit pilos. 2) qui leni spiritu verbum pronunciat, quod alias aspero profertur. 3) qui alterum nudat, privat aliqua re. vid. ψιλός.

ψιλωτικός, ή, όν, gaudens verborum ψιλώσει, et leni spiritu, ut dialectus Aeolica et Ionica. A pr.

ψιμίθιον, τό, ap. ser. i. q. ψιμύθιον.

ψιμιθιοφανής, ές, i. q. ψιμυθιοφανής.

ψιμιθιόω, ap. ser. i. q. ψιμυθιόω.

ψιμιθισμός, οῦ, ὁ, i. q. ψιμυθισμός.

ψίμιθος, ὁ, ap. ser. i. q. ψίμυθος, q. v.

ψιμμίθιον, τό, et

ψιμμύθιον, τό, Epice p. ψιμύθιον, Nic. Alex. 75. (‒‒⏑⏑)

ψιμυθίζω, f. ίσω, (ψίμυθος) i. q. ψιμυθόω, ψιμυθιόω, cerussa obduco.

ψιμύθιον, τό, i. q. ψίμυθος, Ar. Eccl. 878. 929. 1072. (ῡ)

ψιμυθιοφανής, ές, (φαίνομαι) cerussae similis.

ψιμυθιόω, f. ώσω, (ψιμύθιον) cerussa oblino, lino, fuco.

ψιμυθισμός, ὁ, (ψιμυθίζω) fucatio per cerussam.

ψίμυθος, ὁ, cerussa, genus coloris, quo faciem fucare solebant. (⏑⏑⏑ Sed in ψιμύθιον υ producitur.)

ψιμυθόω, f. ώσω, i. q. ψιμυθιόω, ψιμυθίζω.

ψιν, Dor. p. σφίν.

ψίνθος, ου, ἡ, capra silvatica, Hesych.

ψινάζω, foliorum defluvium patior. A seq.

ψινάς, άδος, ἡ, (ψίνομαι) ut ψινὰς ἄμπελος, vitis, cui fructus decidit seu defluit.

ψίνομαι, (ψίω) acinos defluere sino, de vite. 2) fleo.

ψίνθος, ἡ, delectatio. Hesych.

ψίνθιος, ία, ιον, vilis, vitiosus. Hesych. Suid.

ψίξ, ψιχός, ἡ, (ψίω) mica panis friati. Philox.

ψίσις, εως, ἡ, (ψίω) contritio. 2) interitus. 3) vituperium.

ψίττα, cito. Vox pastorum gregem ad festinandum incitantium. v. σίττα.

ψιττάζειν, pastorilium ψίττα sonare.

ψιττάκη, ης, ἡ, et ψίττακος vel ψιττακός, ὁ, psittacus, Indica avis humanam vocem imitans.

ψίττιον, τό, (ψίω) frustulum panis. vid ψιχίον.

ψιχάρπαξ, αγος, ὁ, (ψίξ, ἅρπαξ) raptor micarum, nomen muris, in Batrach.

ψιχίον, ου, τό, parva mica, minutissimum panis friati frustulum. Dim. a ψίξ.

ψιχώδης, ες, micae speciem gerens, minutus instar micae. A pr.

ψιχολογέω, (ψίξ, λέγω) micas lego.

ψιχώδης, ες, minutus, micae instar, Eustath.

ψίω, f. ψίσω, minutatim frango, contero, tenuo. v. ψάω. (‒‒)

ψόα, vel ψοιά, ας, ἡ, lumbus. ψόαι vel ψοαί duo maximi musculi in interna lumborum regione.

ψογερός, ρά, ρόν, (ψόγος) ad reprehendendum proclivis, conviciator, vituperator. 2) vituperabilis.

ψογέω, f. ήσω, criminor, vitupero. Ab eod.

ψόγος, ου, ὁ, (ψέγω) reprehensio, vituperatio seu vituperium.

ψοθάλλω, strepo. Hesych. A seq.

ψοθός, οῦ, ὁ, tumultus. At ψοθός, ή, όν, niger. Hesych.

ψόθος, ου, ὁ, immunditiae. Hesych. Suid.

ψοΐτης, ου, ὁ, (ψοιά) ad lumbos pertinens.

ψολόεις, όεσσα, όεν, fumidus, fumosus. 2) flammeus, flammans, ardens, epith. fulminis.

ψολοκομπία, ας, ἡ, (ψόλος, κόμπος) fumosa, seu vana et inanis jactantia.

ψολοκομπίας, ὁ, ἡ, fumidus, i. e. vanus et levis jactator. Hesych. A pr.

ψόλος, ου, ὁ, fumus. 2) flamma. 3) fuligo.

ψοφέω, f. ήσω, (ψόφος) strepitum seu crepitum edo, sono, crepo, strepo. Nominatim janua dicitur ψοφεῖν, quum ab exeunte impellitur.

ψόφημα, ατος, τό, sonitus, crepitus. A pr.

ψόφησις, εως, ἡ, (ψοφέω) sonitus, sibilus.

ψοφητικός, ή, όν, strepitum edens, strepens. 2) qui strepitum et sonum edere potest.

ψοφοδεΐα, ας, ἡ, inanis timor, timiditas. A seq.

ψοφοδεής, ές, (ψόφος, δέος) ad quosvis sonos, seu crepitus, aut strepitus expavescens, i. e. admodum meticulosus, formidolosus, pavidus.

ψοφοδεῶς, adv. meticulose, timide. A pr.

ψοφοειδής, ές, (ψόφος, εἶδος) strepens. et hinc adv. ψοφοειδῶς, tumultuose.

ψοφομήδης, ες, (ψόφος, μήδομαι) epith. Bacchi, cum strepitu et tumultu consulens et agens, vel, cui strepitus aut sonitus curae sunt; in Epigr.

ψοφοποιός, όν, (ψόφος, ποιέω) strepitum faciens.

ψόφος, ου, ὁ, strepitus, crepitus, fragor, sonus, sonitus. 2) quicquid inanem sonum habet, ut vana promissa, disputationes inanes.

ψοφώδης, ες, sonorus, sonans. A pr.

ψύα, vel ψύη, ἡ, Ion. p. ψόα, ψοιά, plerumque in plur. v. Lobeck. Phryn. p. 300. (υ breve esse videtur, et loco repugnante Athen. 9. p. 399. A. ex Porsoni emendatione scribendum ψοῖαι.)

ψυγεῖον, ου, τό, (ψύχω) locus seu vas, in quo aliquid frigescit.

ψυγεύς, έως, ὁ, (ψύχω) qui aliquid frigefacit. Gl. Vet. refrigerium.

ψῦγμα, ατος, τό, (ψύχω) frigus. 2) refrigeratio. 3) medicamentum refrigerandi. 4) flabellum.

ψυγμός, ατος, τό, (ψύχω) perfrictio, refrigeratio. 2) siccatio, exsiccatio.

ψύγω, f. ξω, idem quod ψύχω, n. 2. Eccl.

ψυδνός, ή, όν, i. q. ψυδρός, Brunck. ad Theogn. 122.

ψυδράκιον, ου, τό, papula, pustula. Gloss. Vet. Dim. a seq.

ψύδραξ, κος, tuber, Gl. Vet. ψύδρακες, papulae, pustulae.

ψυδρός, ά, όν, (ψεύδω) i. q. ψευδής, mendax, falsus, Ruhnk. ep. crit. p. 215.

ψυθής, ές, vel ψυθής, ες, (ψύθος) mendax, falsus, Aesch.

ψυθίζω, (ψύθος) susurro.

ψυθιστής, οῦ, ὁ, susurrator. A pr.

ψύθος, εος, τό, mendacium, criminatio. Dor. pro ψεῦδος.

ψυθός, ή, όν, falsus, idem quod ψευδής. it. susurro

ψυθών, ῶνος, ὁ, susurrator, criminator. A praec.

ψυκτήρ, ῆρος, ὁ, (ψύχω) refrigerator, vas, in quo pocula abluuntur, et vinum refrigeratur, vel vas aereum, vel alius materiae, in quo vinum symposio inferebatur, et quod tripodi imponebatur. 2) locus frigidus.

ψυκτηρία, ἡ, idem. Proprie Fem. a ψυκτήριος, q. v.

ψυκτηρίας, ὁ, idem. A pr.

ψυκτήριον, τό, (ψυκτήριος) idem.

ψυκτηρίδιον, ου, τό, parvus ψυκτήρ, et Dim. ab hoc.

ψυκτήριος, α, ον, refrigeratorius, aptus ad refrigerandum. Ab eod.

ψυκτικός, ή, όν, frigefaciendi vim habens.

ψυκτός, ή, όν, (ψύχω) refrigeratus. 2) qui refrigerari potest.

ψύλλα, ης, ή, pulex. 2) genus phalangii.

ψυλλίζω, pulices venor. A pr.

ψύλλιον, ου, vel ψυλλίον, τό, (ψύλλα) psyllium, herba pulicaria.

ψύλλος, ου, ό, pulex.

ψυλλοτοξότης, ου, ό, apud Lucian. in Vera Historia ψυλλοτοξόται sagittarii, qui in magnis pulicibus equitant, risus et joci causa ficti.

ψυλλώδης, ες, pulicosus, Gl. Vet.

ψύξις, εως, ή, (ψύχω) refrigeratio. it. flatus.

ψύττα, cito. v. ψίττα.

ψυττόν, οῦ, τό, sputum, saliva.

ψύττος, η, ον, pinguis.

ψύττω, exspuo, exscreo.

ψῡχαγωγέω, f. ήσω, (ψυχαγωγός) animas duco seu deduco. 2) animum flecto et attraho, seu allicio, oblecto, c. acc. Lycurg. 1 n. (Saepe transfertur ad visum et gustum, qui recreat atque exhilarat.) 3) animam ago extremam. v. ψυχοῤῥαγέω.

ψῡχαγωγία, ας, ή, animarum eductio, sc. ex orco. 2) animi oblectatio, recreatio, delinitio, omninoque ea, quibus animus placatur aut capitur. A pr.

ψυχαγωγικός, ή, όν, habens vim ducendi et flectendi animum, alliciens, oblectatorius.

ψυχαγώγιον, ου, τό, locus arte aut natura ita suavis, ut homines alliciat, ad se trahat.

ψυχαγωγός, όν, (ἄγω) ductor, seu deductor animarum, qui animas ex inferis educit et evocat, responsaque ab ipsis de rebus quaesitis postulat; epith. Mercurii. 2) qui animos hominum flectit et ducit, quo vult. 3) deceptor, qui captivos abripit in servitutem.

ψυχάζω, (ψῦχος) frigus capto. Suid.

ψυχαῖος, αία, αῖον, (ψυχή) ad animam pertinens.

ψυχαπάτης, ου, ό, (ψυχή, ἀπάτη) mentem fallens vel decipiens.

ψῡχάριον, ου, τό, animula, Dim. a ψυχή.

ψυχαστής, οῦ, ό, (ψυχάζω) qui frigus captat.

ψυχάω, (ψῦχος) refrigero.

ψῡχεινός, ή, όν, (ψῦχος) frigidus, gelidus.

ψυχεμπορικός, ή, όν, ή ψυχεμπορική, quaestus mangonicus, negotiatio mangonica. A seq.

ψυχέμπορος, ου, (ἔμπορος) qui hominibus negotiatur seu nundinatur, venalitiarius, mango.

ψυχή, ῆς, ή, anima. 2) vita. 3) papilio, quia symbolum fuit animae. 4) animus, ratio. 5) cupiditas animi, etiam honesta, h. e. naturali necessitudini, aut honestae oblectationi consulens. 6) strenuitas, ferocia. 7) homo; pars pro toto.

ψυχῆιος, ΐη, ϊον, (ψυχή) animatus, anima praeditus, vivus. A pr.

ψυχίδιον, ου, τό, animula. Dim. a ψυχή.

ψῡχίζομαι, (ψῦχος) algeo, frigesco, Gl. Vet.

ψυχικός, ή, όν, (ψυχή) ad animum vel animam pertinens, animalis. Est etiam 2) vitalis, ut δῶρα ψυχικά, victimae vitales, cruentae. 3) animosus, indulgens cupiditatibus. 4) naturalis.

ψυχικῶς, adv. animaliter. 2) animo.

ψυχοβλαβής, ές, (ψυχή, βλάπτω) animum damno adficiens.

ψῡχογονία, ας, ή, (γίγνομαι) origo animae.

ψυχοδαΐκτης, ου, ό, (δαΐζω) animum laedens, pervertens, epith. Bacchi.

ψυχοδιάβατος, ον, (διαβατός) animum penetrans.

ψυχοδοτήρ, ῆρος, ό, animae dator. 2) qui vitam largitur.

ψυχοειδής, (ψυχή, εἶδος) animae similis. item pro ψυχικός. τό ψυχοειδές, anima, natura animae.

ψυχόθεν, adv. (ψυχή) ex animo.

ψυχόλεθρος, ου, ό, pernicies animi. 2) Adj. ος, ον, animis perniciem adferens.

ψυχομαντεῖον, ου, τό, locus ubi animae sacrificiis coactae responsa dant consulentibus.

ψυχομάντις, εως, ό, ή, qui animas ex orco evocat et consulit.

ψῡχομαχέω, f. ήσω, (ψυχή, μάχομαι) ad extremum spiritum depugno, animosa contentione dimico, strenue et fortissime pugno.

ψυχομαχία, ας, ή, seria ac vehemens dimicatio, ad extremum usque spiritum producta dimicatio.

ψυχομιγής, ές, (μίγνυμι) cui animus admista est, s. inest, ut homo.

ψυχοπλανής, ό, ή, (πλάνη) animos in errorem inducens, epith. Bacchi.

ψυχοπομπεῖον, ου, τό, locus, a quo animae defunctorum ad inferos deducuntur, vel locus, ubi ex inferis evocatae interrogantur de futuris. A seq.

ψυχοπομπός, οῦ, ό, animarum deductor, qui animos defunctorum ad inferos transmittit seu deducit, epith. Mercurii.

ψυχοραγέω, f. ήσω, et

ψυχοραγής, ές, idem quod ψυχοῤῥαγής, -γέω.

ψῡχορόφος, ον, idem quod ψυχοῤῥόφος.

ψυχοῤῥαγέω, f. ήσω, abrumpitur mihi anima, animam ago, singultio. A seq.

ψυχοῤῥαγής, ές, (ῥήγνυμι) cui anima abrumpitur, animam agens, singultans.

ψυχοῤῥαγία, ας, ή, singultatio vel suffocatio. A pr.

ψῡχοῤῥοφέω, animam, i. e. sanguinem exsugo, s. exsorbeo.

ψυχοῤῥόφος, ον, (ψυχή, ῥοφέω) animam i. e. sanguinem sorbens. 2) (ψῦχος) vinum frigidum bibens.

ψῦχος, εος, τό, minus accurate vulgo ψύχος, frigus, algor, refrigeratio. Plur. frigora, ψύχη τε χειμῶνος καὶ θάλπη θέρους καρτερεῖν, Xen. Oec. 5, 3. cf. Cyn. 5, 9.

ψυχοσσόος, ον, (σώζω, σόος) animam vel animas servans.

ψυχοστασία, ας, ή, (στάσις) animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio.

ψυχοστόλος, ον, (στέλλω) animas amandans, animas mittens.

ψυχοτακής, ές, (τήκω) mentem exedens; de re amatoria.

ψυχοταμίας, ου, ό, amicorum ταμίας.

ψυχοτροφέω, animam nutrio. A seq.

I. ψυχοτρόφος, ον, (ψυχή, τρέφω) animam nutriens, vitam servans.

II. ψυχότροφος, ον, (ψῦχος, τρέφω) qui frigore alitur vel gaudet. ψυχότροφον, nomen herbae.

ψυχοτρόφος, ον, frigore recreans, epith. aurae. Ex iisd.

ψυχουλκέομαι, (ἕλκω) animam traho.

ψυχοφθόρος, ον, (φθορά) animae exitium ferens, letifer.

ψυχόω, f. ώσω, (ψυχή) animo, animatum reddo, animam et vitam indo. it. incito. ψυχόομαι, animor.

ψυχραίνω, f. ανῶ, (ψυχρός) refrigero. ψυχραινόμενος, frigens.

ψυχρασία, ας, ή, frigefactio. A pr

ψύχρευμα, ατος, τό, frigus. 2) ineptiae. A seq.

ψυχρεύω, et ψυχρεύομαι, (ψυχρός) frigide loquor, quod omni gratia careat.

ψυχρήλατος, ον, (ἐλαύνω) malleo ductus et in aquam frigidam mersus.

ψυχρία, ας, ή, frigiditas.

ψυχρίζω, f. ίσω, (ψυχρός) refrigero. ψυχρίζομαι, frigesco.

ψυχριστός, ή, όν, refrigeratus.

ψυχροβαφής, ές, (βαφή, βάπτω) frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus s. simpl. in aquam mersus.

ψυχροδόχος, ον, (δέχομαι) quasi dicatur, frigidam recipiens, frigidarius. Lucian.

ψυχρολογέω, f. ήσω, (ψυχρολόγος) frigide dico, frigida oratione vel frigido sermone utor.

ψυχρολογία, ας, ή, dictio frigida, sermo frigidus. Ab eod.

ψυχρολόγος, ον, (λέγω) qui frigide dicit, qui frigida oratione utitur.

ψυχρολουσία, ας, ή, (λούομαι) lavatio in frigida aqua, lavacrum frigidum.

ψυχρολουτέω, f. ήσω, frigida lavor, frigido lavacro utor, frigida perfundor. A seq.

ψυχρολούτης, ου, ό, (λούομαι) psycholutes, qui frigida lavatur, vel lavari solet.

ψυχρολουτρέω, idem quod ψυχρολουτέω.

ψυχροποιητικός, ή, όν, refrigerandi vim habens.

ψυχροποιός, όν, (ποιέω) frigefaciens.

ψυχροποσία, ας, ή, (πόσις) frigidae potus, frigida potio.

ψυχροποτέω, frigidam poto, frigidae potu delector. A seq.

ψυχροπότης, ου, ό, frigidae potor, qui frigidae potu delectatur.

ψυχρός, ρά, ρόν, (ψύχω) frigidus, gelidus, algidus. 2) ineptus, ridiculus et jejunus in verbis. 3) levis, nil valens. 4) tenuis, miser, ut βίος ψυχρός etc.

ψυχροσταγής, ές, (στάζω) frigide stillans.

ψυχρότης, ητος, ή, (ψυχρός) frigiditas, frigus, metaph. segnities. 2) jejunitas, absurditas.

ψυχροφάντασμα, τος, τό, commentum frigidum, ineptum, vanum, vel species vana. Hesych.

ψυχροφόβος, ον, frigidam metuens.

ψυχροφόρος, ον, (ψυχρός, φέρω) frigidam ferens, Gl. Vet. ψυχροφόρον, frigidarium.

ψυχρόω, f. ώσω, (ψυχρός) refrigero.

ψυχρῶς, adv. (ψυχρός) frigide. 2) inepte, insipide, jejune.

ψύχω, f. ψύξω, aor. 1 pass. ἐψύχθην, aor. 2 pass. ἐψύγην et ἐψύχην, spiro, flo, Il. 20, 440. 2) plerumque frigefacio, refrigero: unde interficio, Ap. Rh. it. intr. frigesco, Nic. 3) sicco, arefacio. (υ semper longum, excepto aor. 2. pass.)

ψύχωσις, εως, ἡ, (ψυχόω) animatio et quasi animae inditio, item animae possessio. (‒ ‒ ◡)

ψῡχωφέλεια, ας, ἡ, animae emolumentum. A seq.

ψυχωφελής, έος, (ὠφελέω) animam juvans, animae vel animo utilis.

ψώα, ας, ἡ, foetor, odor teter. Suid.

ψώζα, ης, ἡ, pruritus cum foetore. 2) morbi genus. A praec.

ψωθίον, ου, τό, (ψάω) frustulum, mica. 2) inferior crusta panis.

ψωία, ας, ἡ, pro ψώα. Hesych.

ψωῖζας, ου, ὁ, (ψώα) foetor. 2) excrementum liquidum. 3) inquinamentum. 4) situs, squalor. Hesych.

ψωλή, ῆς, ἡ, (ψωλός) glans penis denudata. 2) mentula.

ψωλόεις, εντος, ὁ, mentulatus, Gl. Vulc. cf. Priap. 68.

ψωλός, οῦ, ὁ, verpus, apella, recutitus. 2) titio, v. ψόλος. dub. 3) homo salax, Ar.

ψωμίζω, f. ίσω, Att. ψωμιῶ, (ψωμός) buccea seu turunda in os inserta pasco et nutrio. 2) frustulatim distribuo. 3) pasco, cibo. 4) in pastum consumo.

ψωμίον, vel ψώμιον, ου, τό, Dim. a ψωμός, frustulum, quod ori ingeritur, offula, ofella, buccella panis.

ψώμισμα, ατος, τό, (ψωμίζω) frustum rei esculentae, quantum bucca possit semel capere. 2) buccea, buccella.

ψωμοκολακεύω, adsentor et adulor cibi causa, parasitor.

ψωμοκόλαξ, ακος, ὁ, parasitus.

ψωμοκόλαφος, ου, ὁ, parasitus vorax, qui, dum comedat, vel colaphos infligi sibi patitur.

ψωμόλιθρας, ου, ὁ, pernicies s. helluo buccarum.

ψωμοπωλεῖον, τό, (πωλέω) locus ubi panes vendibiles expositi jacent apud pistores.

ψωμός, οῦ, ὁ, (ψάω, frango) frustum, buccella, mansum.

ψώρα, ἡ, (falso olim ψῶρα) scabies, impetigo, psora. 2) arborum impetigo. 3) i. q. πυραύστης et φάλαινα.

ψωραγριάω, (ψώρα, ἀγρία) scabie magna laboro.

ψωραλέος, έα, έον, (ψώρα) scabiosus Gl. Vet.

ψωρίασις, εως, ἡ, scabies. A seq.

ψωριάω, (ψώρα) scabie laboro, psora infestor. ψωριῶν, scabiosus.

ψωρικός, ή, όν, faciens contra scabiem.

ψωρός, ρά, ρόν, (ψώρα) scaber, scabiosus, pruriens.

ψῶρος, ου, ὁ, paedico. Hesych.

ψωροφθαλμία, ας, ἡ, (ψωρός, ὀφθαλ.) lippitudo scabra, pruriginosa oculorum scabies.

ψωρώδης, ες, (ψώρα) scabiosus, scabidus, vel scaber.

ψωχίς, ου, ὁ, terra arenosa. A seq.

ψώχω, f. ψώξω, in frustra comminuo, confrico, attenuo et idem quod ψήχω. A seq.

ψώω, f. ώσω, idem quod ψάω. ψῶσαι, mulcere, Hesych.

Ω.

Ω Litera vigesima quarta, a μέγα sive a magnum. 2) nota numeralis, octingenta, et lineola subjecta ω͵, octingenta millia.

ὦ, adv. vocantis et exclamantis, o!

ὤ, adv. admirantis. 2) dolentis, o!

ᾤα, vel ᾠά, ας, ἡ, (οἶς) pellis ovina; unde vestis rustica e pellibus. 2) vestis inferior vel etiam superior. 3) limbus vestimenti circa imam partem.

ὠαί, exclamatio dolentis cf. ὠτοί.

ὠάριον, ου, τό, ovolum. Dim. ab ὠόν.

'Ωαρίων, ωνος, ὁ, poet p. 'Ωρίων. (‒ ◡ ◡ ‒)

Hinc

'Ωαριώνειος, εία, ειον, ad Orionem pertinens, Pind. Isthm. 4, 83. cf. Buttmann ap. Ideler vom Ursprunge der Sternnamen, p. 219 et 331.

ὦας, ατος, τό, Dor. p. οὖας, οὖς, auris. Unde

ὠατατίθημι, Dor. p. οὐατοτίθημι, audio. Hesych.

ὠβάζω, f. ξω, (ὠβή) dispesco et distribuo populum in partes. vocabulum Laconicum.

ὠβάτης, ου, ὁ, (ὠβή) tribulis, Hesych.

ὠβή, ῆς, ἡ, tribus, pars populi. Lacon.

ὠγμός, ὁ, (ὤζω) quum quis exclamat oh! ejulatus, admiratio.

'Ωγυγία, ἡ, insula maris mediterranei, regnum Calypsus, Hom. 2) antiquissimum Aegypti nomen.

'Ωγύγιος, γία, γιον, Attice – ος, ον, Ogygius, ab Ogyge rege Atticae antiquissimo oriundus: hinc antiquus, vetustus: venerabilis.

ᾠδάριον, ου, τό, (ᾠδή) cantilena.

ὧδε, Att. ὡδί, (ὡς) adv. sic, ita, hoc modo. 2) adv. loci, huc. ὧδε κἀκεῖσε, huc illuc.

ὦδει, 3 sing. impf. verbi οἰδέω, Od.

ᾠδεῖον, ου, τό, (ᾠδή) locus minuti theatri speciem habens, in quo certamina musica spectabantur, Odeum.

ᾠδή, contr. ex ἀοιδή, (ἀείδω, ᾄδω) cantus, carmen, canticum, cantio, cantilena, ode. 2) vox.

ὡδί, Att. p. ὧδε, huc. (ῑ)

ᾠδικός, ή, όν, (ᾠδή) canorus. 2) cantandi peritus, musices peritus. 3) modulatus.

ᾠδικῶς, adv. canore, musice.

ὠδίν, ἡ, nom. minus usitatus pro ὠδίς, q. v.

ὠδῑνάω, f. ήσω, i. q. ὠδίνω, LXX. Hinc

ὠδίνημα, τό, i. q. ὠδίς. (ῑ)

ὠδινηρός, ά, όν, dolorosus, dolens.

ὠδινηρῶς, adv. summo cum dolore.

ὠδίνησις, εως, ἡ, (ὠδινάω) i. q. ὠδίς. (‒ ‒ ◡ ◡)

ὠδινολύων, οντος, ὁ, (ὠδίς, λύω) partus dolores solvens sive levans.

ὠδίνω, f. ινῶ, (ὠδίς) a partu doleo, partus doloribus crucior, parturio. 2) vehementer cupio, vel in aliqua re laboro. (ι in praes. longum.)

ὠδίς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. 2) ipse partus, puerperium: quodcunque magno cum dolore partum est; etiam de operibus ingenii. 3) dolor vehementissimus quivis. – Nominativus ὠδίς vel inusitatus vel improbandus. (ῑ)

ᾠδοποιός, οῦ, ὁ, (ᾠδή, ποιέω) qui odas, cantiones, sive carmina, conficit.

ᾠδός, ὁ, contr. p. ἀοιδός, (ἀείδω, ᾄδω) cantor. περὶ τὰς ὄρνιθας, circa tempus quo galli canunt. 2) poculum, quod tenentes canebant scolia, Athen.

ὠδυσίη, ὤδυσις, ἡ, (ὀδύσσω) indignatio, increpatio. Hesych.

ὠθώθει, poet. p. ἐώθει, 3 plqpf. ab ἔζω.

ὤϊ, adv. dolentis, ahe!

ὤεον, τό, poet. p. ὠόν, ovum, Arat. et Nic.

ὤζω, (ὤ) oh exclamo, dico oh!

ὠή, et ὠῆ, adv. exclamantis et dolentis, ohe! heu! heus!

ὠθέω, impf ἐώθουν, f. ὠθήσω, et ὤσω, aor ἔωσα, pf ἔωκα, pf. p. ἔωσμαι, aor. p. ἐώσθην, trudo, pello, pulso, impello, propello, motu vehementi a me dimoveo. Med. irruo, invado, ut εἴσω.

ὤθησις, εως, ἡ, actus trudendi, urgendi, expulsatio, propulsatio. A pr.

ὠθίζω, f. ίσω, (ὠθέω) vexo, concutio, male tracto, ὠθίζομαι, in turba premor; contendo, rixor, in unam sententiam non convenio, discrepo. 2) irruo, irrumpo in locum periculosum.

ὤθισις, εως, ἡ, i. q. ὠθισμός.

ὠθισμός, οῦ, ὁ, nisus, quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur 2) impulsio, propulsio. 3) conflictus, praelium. A praec.

* ὤθω, thema obsolet. unde quaedam tempora verbi ὠθέω.

ὤϊα, ἡ, v. ᾤα.

ὠΐγνυντο, 3 pl. impf. pass. ab οἴγνυμι p. ᾠγνυντο, Il.

ὠΐετο, 3 impf. Ep. ab οἴομαι pro ᾤετο, Od. (ῑ)

ὠΐζω, (ὠιόν) ovis insideo, pullos excludo.

ὤϊξε, ὤϊξαν, 3 sing. et plur. aor. 1 act. Ep. p. ᾦξε, ᾦξαν, ab οἴγνυμι, Hom.

ὠΐον, ου, τό, ovulum. Dim. ab ὠόν.

ὠΐσθην, aor. 1 ab οἴομαι, Od.

ὦκα, adv. (ὠκύς) celeriter, subito.

ὠκαλέος, έη, έον, serioribus Epicis idem quod ὠκύς.

ὠκέα, fem. Ep. et Ion. p. ὠκεῖα, ab ὠκύς, Hom.

'Ωκεάνειος, ον, ('Ωκεανός) ab Oceano ortus, ad Oceanum pertinens: in Oceano degens, Oceanius.

'Ωκεανηΐας, άδος, ἡ, et

'Ωκεανηΐς, ίδος, ἡ, Oceania, Nonn.

'Ωκεανίνη, ἡ, filia Oceani, Hes. (ῑ)

'Ωκεανίς, ίδος, ἡ, filia Oceani, Pind.

'Ωκεανίτης, ου, ὁ, (ῑ) fem. – ῖτις, ιδος, filius, filia Oceani. 2) qui vel quae ex Oceano est.

'Ωκεανόνδε, adv. ad, vel in Oceanum. A seq.

'Ωκεανός, οῦ, ὁ, Oceanus, mare circa terrarum orbem.

ὠκέως, adv. (ὠκύς) celeriter, cito, Pind.

ὠκήεις, εσσα, εν, ap. poetas ser. i. q. ὠκύς.

ὠκίμινος, ίνη, ινον, ex ocimo confectus. A seq.

ὤκιμον, ου, τό, ocimum, herba.

ὠκιμώδης, ες, ocimum referens. A pr.

ὤκινα, τά, ocinum, herba, pabuli genus.

ὤκιστα, adv. velocissime, celerrime. A seq.

ὤκιστος, et ὠκίων, Superl. et Compar. ab ὠκύς, q. v.

ὠκύαλος, ον, (ὠκύς, ἅλς) velox in mari, velociter per mare currens, epith. navis.

ὠκυβόας, ου, ὁ, (βοάω) celer in pugna, fortis.

ὠκυβόλος, ον, (βάλλω) celeriter feriens, pernix.

ὠκυδάκτωρ, ορος, ὁ, (δάκνω) celer morsu.

ὠκυδίδακτος, ον, celeriter doctus seu edoctus, qui celeriter discit.

ὠκυδίνητος, ον, (ὠκύς, δινέω) velociter se movens, velox. (ῑ)

ὠκυδρόμας, ου, ὁ, celeriter currens.

ὠκυδρομέω, celeriter curro. A seq.

ὠκυδρόμος, ον, (τρέχω, δραμεῖν) qui velociter currit.

ὠκυεπής, ές, (ἔπος) celeriter loquens.

ὤκυθοος, ον, (θέω) celer; epitheton trifolii, quia celeriter nascitur et crescit.

ὠκυλόχειος, α, ον, (λοχεύω) celeriter pariens, s. celerem, facilem partum efficiens.

ὠκυμάχος, ον, (μάχομαι) celeriter pugnans.

ὠκύμολος, ον, (μολεῖν) qui cito graditur, cito gradu proficiscens.

ὠκύμορος, ον, (μόρος) qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit, brevis aevi. item subitam mortem afferens.

ὠκύνοος, ον, (νοέω) celeriter mente capiens, cito intelligens, celeris ingenii.

ὠκύνω, (ὠκύς) i. q. ὀξύνω, Hesych.

ὠκυπέδιλος, ον, (πέδιλον) celeres soleas habens.

ὠκυπέτεια, ἡ, fem. poet. ab ὠκυπέτης.

ὠκυπέτης, ου, ὁ, (πέτομαι) celeriter volans. 2) qui rapido cursu fertur, praepes.

ὠκυπλάνος, ον, (πλάνη) celeriter vel pernicites vagans.

ὠκύπλοος, ον, celeriter navigans.

ὠκυποδέω, celeriter curro, celer sum pedibus. A seq.

ὠκυπόδης, ου, ὁ, (ὠκύς, πούς) pedibus celer, velox, poet. p. ὠκύπους.

ὠκύποινος, ον, (ὠκύς, ποινή) qui cito punit, vel ulciscitur.

ὠκύπομπος, ον, celeriter vehens seu transvehens.

ὠκυπορέω, celeriter eo, velox sum. A seq.

ὠκυπόρος, ον, (ὠκύς, πόρος) cito permeans, citato gradu pervadens. 2) celer, citus, velox.

ὠκύπος, ον, poet. p. ὠκύπους.

ὠκύπους, ποδος, ὁ, ἡ, neutr. πουν, τό, (πούς) pedibus celer, pernix.

ὠκύπτερος, ον, (πτερόν) celeres habens alas. Pluton. pernix.

ὠκυρόης, ου, ὁ, i. q. ὠκύροος, Ap. Rh.

ὠκύροος, ον, poet. p. ὠκύῤῥοος, Il. 5, 598. 7, 133.

ὠκύῤῥοος, ον, (ῥέω) celeriter fluens.

ὠκύς, ὠκεῖα, ὠκύ, Gen. έος, είας, έος, celer, velox, pernix, citatus; it. efficax. Comp. ὠκύτερος et irr. ὠκίων. Superl. ὠκύτατος et ὤκιστος. (υ semper breve.)

ὠκύσκοπος, ον, (σκοπέω, σκοπός) celeriter vel oculo cernens, celeriter feriens, quos petit.

ὠκύτης, ητος, ἡ, (ὠκύς) celeritas, velocitas.

ὠκυτόκιος et ὠκυτόκειος, ον, (ὠκυτόκος) partum celerem efficiens. ut ὠκυτόκιον φάρμακον.

ὠκυτόκιον, ου, τό, partus celer, facile puerperium. A seq.

ὠκυτόκος, ον, (ὠκύς, τίκτω) cito pariens. 2) partum accelerans.

ὦλαξ, ακος, ἡ, Dor. p. αὖλαξ, cf. ὦλξ.

ὠλεκρανίζω, f. ίσω, i. q. κυβιτίζω, cubito ferio. A seq.

ὠλέκρανον, ου, τό, pro ὠλενόκρανον, (ὠλένη, κρανίον) caput cubiti eminens et protuberans, cubiti pars gibbosa.

ὠλένη, ης, ἡ, (ὠλήν) cubitus, brachium, ulna.

ὤλεσα, aor. 1. ab ὄλλυμι.

ὠλεσίθυμος, ον, (ὄλλυμι, θυμός) animo perniciem afferens, interficiens.

ὠλεσίκαρπος, ον, (καρπός) fructum perdens, sterilis.

ὠλεσίοικος, ον, (οἶκος) domus seu domuum perditor, familiae pestis; de luxurioso.

ὠλεσίτεκνος, ον, (ὄλλυμι, τέκνον) liberos interficiens.

ὠλήν, ένος, ὁ, cubitus, brachium, ulna.

ὦλλοι, Ion. p. οἱ ἄλλοι, Hdt. Scribitur et ὤλλοι, sed falso.

ὦλξ, ἡ, poet. p. ὦλαξ, αὖλαξ, sulcus. Ponitur in accus. ὦλκα, Hom.

ὦλος, ἡ, i. q. ὠλένη, Hesych.

ὠμάδιος, α, ον, (ὦμος) in humero positus.

ὠμαδίς, et ὠμαδόν, adv. (ὦμος) super humero vel humeris. Hesych.

ὠμαμπέλινος, η, ον, (ὠμός, ἀμπέλινος) viti viridi similis.

ὠμαχθής, ές, (ὦμος, ἄχθος) humeris gravis, humeros pondere suo premens.

ὦμες, 1 pl. conj. praes. ab εἰμί, Dor. p. ὦμεν.

ὠμήλυσις, εως, ἡ, propr. ὠμὴ λύσις, farina hordeacea, non tosta et emplastrum ex ea. 2) quaevis farina alia.

ὠμηστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod seq.

ὠμηστής, οῦ, ὁ, (ὠμός, ἐσθίω) qui crudis vescitur. 2) saevus et immitis.

ὠμία, ας, ἡ, (ὦμος) humerus, LXX.

ὠμιαῖος, αία, αῖον, (ὦμος) qui est in humero.

ὠμίας, ου, ὁ, (ὦμος) qui humeris est repandis et amplis.

ὠμίζω, f. ίσω, (ὦμος) humeris alicujus impono. Med. meis humeris impono, in humeros meos recipio.

ὠμίλλα, ης, ἡ, Iulus nucum, Poll.

ὤμιον, τό, humerus parvus, Dimin. ab ὦμος.

ὠμιστής, οῦ, ὁ, (ὠμίζω) qui onera humeris bajulat, bajulus.

ὠμμένος, part. pf. p. ab ὄπτομαι, pertinens ad ὁράω, Aristot.

ὠμοβόειος, sive ὠμοβόεος, α, ον, et ὠμοβόϊος, sive ὠμοβόϊνος, (ὠμός, βοῦς) e crudo corio bubulo factus.

ὠμοβοεύς, έως, ὁ, lorum e corio crudo bovis, vel adj. e corio crudo bovis factus.

ὠμοβορεύς, έως, ὁ, i. q. ὠμοβόρος, Nic.

ὠμοβόρος, ον, (ὠμός, βορά) et

ὠμόβρως, ῶτος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) crudivorus.

ὠμόβρωτος, ον, (βιβρώσκω) qui crudus comeditur. 2) act. crudivorus. Eur.

ὠμοβύρσινος, ίνη, ινον, e crudo corio bovino factus. Subst. τὸ ὠμοβύρσινον, terginum, pera de corio. A seq.

ὠμόβυρσος, ον, (ὠμός, βύρσα) idem.

ὠμογέρων, οντος, ὁ, ἡ, (ὠμός, γέρων) cui cruda et viridis est senectus, cui, quanquam seni, caput non est canum. 2) immaturus senex, qui ante tempus senex factus est.

ὠμοδάϊκτος, ον, (ὠμός, δαΐζω) qui crudeliter vel etiam crudus dilaniatus est.

ὠμοδακής, ές, (δάκνω) valde mordens, acerbus.

ὠμοδέψητος, ον, (δεψέω) crudus subactus, de corio.

ὠμόδρεπτος, ον, (δρέπω) qui nondum maturus decerpitur: unde de virgine, quae ante nuptias vel aetatem nuptialem per vim stupratur.

ὠμοθετέω, f. ήσω, (τίθημι) crudum aroe impono.

ὠμόθριξ, χος, ὁ, ἡ, horrentem comam habens.

ὠμόθυμος, ον, crudelis.

ὤμοι vel ὤμοι, exclamatio dolentis: hei mihi, heu mihi. Ponitur vel absolute, Aesch. Pers. 251., vel constr. cum gen. ὤμοι ἐμῆς ἄτης, Ap. Rh. vel cum nom. ὤμοι ἐγὼ δειλός, Od. vel cum voc. ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, Il. - Etym. M. p. 618, 13. 822, 54. ὤμοι ita differre scribit ab οἴμοι, ut illud, utpote natum ex ὤ, sit σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, hocce vero per productionem τοῦ ε ex οἴμοι factum ἀναφώνησις λύπης δηλωτική. Quare non ubivis eodem modo scribenda erit haec vocula. Vide praeterea Langeum et me ad Aesch. Pers. 225. p. 156. Reisig. ad Soph. O. C. p. CXVII.

ὠμοειδής, ου, ἡ, (ὦμος, οἰδάω) qui tumidis est humeris.

ὠμοκοτύλη, ης, ἡ, (κοτύλη) humeri acetabulum.

ὠμοκρατής, ές, (κράτος) qui validis robustisque humeris est, fortis, robustus, Soph. Aj. 205.

ὠμοκυδιάω, (ὦμος, κυδιάω) effero me et glorior.

ὠμόλινον, ου, τό, (ὠμός, λίνον) linum crudum, quo ad ustionem faciendam utimur. Gl. Vet. crudarium, sudarium, linteum, sc. ad abstergendum sudorem, sordes manus etc.

ὠμόλινος, ον, ex lino crudo factus.

ὠμολογημένως, adv. (ὁμολογοῦμαι) haud dubie, certo.

ὠμόομαι, (ὠμός) crudesco.

ὠμοπλάται, ῶν, αἱ, (πλάτη) scapulae et partes humeri posteriores.

ὦμος, ου, ὁ, humeri articulus cum brachio, humerus, armus.

ὠμός, ή, όν, crudus. 2) immaturus. 3) crudelis, immitis, saevus, inhumanus, truculentus.

ὤμοσα, aor. 1 act. ab ὄμνυμι, Hom.

ὠμοσιτία, ας, ἡ, cruditas ciborum. A seq.

ὠμόσιτος, ον, (ὠμός, σῖτος) qui crudis vescitur.

ὠμοσπάρακτος, ον, (σπαράσσω) qui crudus adhuc discerpitur et laniatur.

ὠμοτάριχος, ου, ὁ, et ὠμοτάριχον, τό, (τάριχος) salsamentum crudum, cetum crudum.

ὠμότης, ητος, ἡ, (ὠμός) cruditas. 2) crudelitas, duritia, saevitia.

ὠμοτοκέω, f. ήσω, fetum immaturum pario, abortum facio. A seq.

ὠμοτόκος, ον, (ὠμός, τίκτω) crudum adhuc s. immaturum partum edens. 2) cum magno dolore pariens.

ὠμοτομέω, f. ήσω, crudum et immaturum seco. A seq.

ὠμοτόμος, ον, (τέμνω) crudum et immaturum secans.

ὠμότομος, ον, (τέμνω) qui sectus vel caesus fuit, quum adhuc crudus et immaturus esset.

ὠμοτριβής, ές, (τρίβω) qui tritus et contusus fuit, quum adhuc crudus esset.

ὠμοτύραννος, ου, ὁ, tyrannus crudelis.

ὠμοφαγία, ας, ἡ, esus crudarum carnium. A seq.

ὠμοφάγος, ου, (φαγεῖν) crudis cibis vescens.

ὠμοφορέω, in humeris gesto. A seq.

ὠμοφόρος, ου, (ὦμος, φέρω) humeris gestans.

ὠμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, (ὠμός, φρήν) crudelis.

ὠμοφρόνως, adv. crudeliter. A pr.

ὠμῶς, adv. (ὠμός) crudeliter, saeve.

ὦν, Conjunct. igitur, ergo. Ion. pro οὖν.

ὦνα, ὦναξ, poet. et Ion. p. ὦ ἄνα, ὦ ἄναξ.

ὠνάμην, aor. med. ab ὀνίνημι. 3 sing. ὤνατο, Il. 17, 25. cf. Lobeck Phryn. p. 12.

ὤνεμος, Dor. contr. p. ὁ ἄνεμος.

ὠνέομαι, f. ήσομαι, impf. ἐωνούμην, aor. ἐωνησάμην, mercor, emo, redimo, inpr. vectigalia redimo. Loco aoristi Attici usurpant ἐπριάμην, inf. πρίασθαι. Part. pf. act. ἐωνηκώς habet Lysias.

ὠνή, ῆς, ἡ, (ὦνος) emtio, mercatio. 2) redemtura. 3) pretium.

ὤνημα, ατος, τό, res emta.

ὤνησα, aor. 1 act. ab ὀνίνημι, Hom.

ὠνησείω, (ὠνέομαι) emturio, emere cupio. Verb. desider.

ὤνησις, εως, ἡ, (ὠνέομαι) emtio. 2) redemtio.

ὠνητέος, έα, έον, emendus. Adj. verb. ab eod.

ὠνητής, οῦ, ὁ, emtor.

ὠνητιάω, emturio, emere cupio. Desiderat. A praec.

ὠνητικός, ή, όν, (ὠνέομαι) propensus ad emendum. Gl. Vet. emax.

ὠνητός, ή, όν, emtus, pretio comparatus. 2) emtitius, venalis.

ὤνιος, ον, et ὤνιος, ία, ιον, (ὠνή) venalis, mercalis. τὰ ὤνια, merces.

ὤνομα, τό, Aeol. p. ὄνομα.

ὠνομάδαται, 3 pl. pf. p. Ion. ab ὀνομάζω.

ὠνομασμένως, adv. (ὀνομάζω) nominatim.

ὦνος, ου, ὁ, pretium, quod emtor persolvit venditori pro re, quam emit. 2) emtio. 3) merx ipsa.

ὠνοσάμην, aor. 1 med. ab ὄνομαι.

ᾠνοχόει, 3 impf. ab οἰνοχοέω, Hom.

ὦξ, Dor. p. ὁ ἔξ.

ὦξε, 3 aor. 1 act. ab οἴγνυμι, Il.

ὠοβραχής, ές, (ὠόν, βρέχω) albumine ovi madefactus.

ὠόγαλα, ακτος, τό, (ὠόν, γάλα) lac cum ovis mixtum.

ὠογενής, ές, (ὠόν, γίγνομαι) ex ovo genitus.

ὠοειδής, ές, (εἶδος) ovo similis, ovi speciem gerens, ovatus.

ὠοθεσία, ἡ, ovorum in mensam impositio.

ὠοί, v. ὢ οἴ.

ὠοκατάκτης, ου, ὁ, (κατάγνυμι) ovorum fractor.

ὠοκάταξις, εως, ἡ, ovorum fractio.

ὠόν, οῦ, τό, ovum avium, piscium, serpentium, similium. Poet. ὤεον et ὤϊον. Propter posteriorem formam scribebatur olim et ᾠόν, v. Etym. M. p. 746. ed. Lips. et Eustath. ad Od. λ, 302. p. 417, 40. (p. 417. ed. Lips.) In Diodoro Siculo semper ᾠόν scripsit L. Dindorf.

ὤον, τό, i. q. ὑπερῷον, Eustath.

ὢὄπ, vel ὢ ὄπ ὄπ, acclamatio nautica.

ὠοπώλις, ιδος, ἡ, venditrix ovorum.

ὠοσκοπία, ἡ, (σκοπέω) inspectio ovorum, vaticinatio ex ovis.

ὠοσκοπικά, τά, liber de arte vaticinandi ex ovis Orpheo adscriptos.

ὠοσκύφιον, ου, τό, (ὠόν, σκύφος) poculum sive scyphus ovi formam habens.

ὠοτοκεύς, έως, ὁ, poet. p. ὠοτόκος.

ὠοτοκέω, (ὠοτόκος) ovum pario.

ὠοτοκία, ας, ἡ, ovi generatio. Ab eod.

ὠοτόκος, ον, (ὠόν, τίκτω) ovum partu edens, oviparus.

ὠοφαγέω, (φαγεῖν) ovis vescor.

ὠοφόρος, ον, (φέρω) ovum ferens.

ὠοφυλακέω, vel ακτέω, f. ήσω, (φύλαξ) ova custodio.

ὠπάζομαι, et

ὤπτομαι, f. ήσομαι, (ὤψ, ὠπή) video, cerno, Opp.

ὤπερ, adv. Dor. p. οὕπερ.

ὠπή, ἡ, (ὤψ) adspectus, vultus, Ap. Rh.

ὤπιον, ου, τό, idem quod ὤψ, vel ὀφρύς. Hes.

ὦπις, ὁ, Dor. p. Οὖπις, epitheton Dianae, Callim.

ὤπολλον, contr. ex ὦ Ἄπολλον.

ὠπόλλων, contr. ex ὁ Ἀπόλλων.

ὦπται, 3 pf. p. ab ὁράω.

ὄπωπα, pf med. ab ὁράω.

ὦρ, contr. p. ὄαρ, hinc dat. pl. ὤρεσσιν p. ὀάρεσσιν, Il. 5, 486.

ὥρα, ας, ἡ, Ion. ὥρη, tempus, (sc. quod alicui rei destinatum est vel opportunum.) 2) certum tempus anni, diei, aetatis. unde de vere, aestate, auctumno, de pueritia, florente aetate, justa aetate etc. dicitur. 3) pulcritudo, venustas. Plur. αἱ Ὧραι, Horae, Eunomia, Dice et Irene, filiae Jovis et Themidis, deae anni, temporum et aetatum, Il. 5, 749. Hes. Th. 903. op. 75. Notanda formula μὴ ὥρασιν ἵκοιο, proprie, non opportuno tempore venias! i. e. res tibi male cedat: cujus frequens usus in detestando et execrando: sed vide ne semper scribendum sit ὡράσιν, adv. q. v.

ὤρα, ἡ, Ion. ὤρη, cura, providentia. ὤραν τινός ἔχειν vel ποιεῖσθαι, curam alicujus habere, rationem alicujus habere.

ὡραία, ἡ, bonum anni tempus, ver et aestas v. ὡραῖος.

ὡραΐζω, f. ίσω, (ὥρα, 3) decoro, venustatem concilio, orno; fere in partem deteriorem, de nimio cultu.

ὡραιοδότης, ου, ὁ, (ὡραῖος, δίδωμι) pulcritudinis largitor. cf. ὡροδότης.

ὡραιοκόσμος, ον, (ὡραῖος, κοσμέω) formae exornandae studiosus.

ὡραιόμορφος, ον, (μορφή) forma speciosus.

ὡραιοπολεῖν, cum formosis adolescentibus versari. Suidas.

ὡραιοπώλης, ου, ὁ, pomorum venditor. 2) cinaedus, qui florem aetatis vendit.

ὡραῖος, αία, αῖον, (ὥρα) tempestivus, active et passive. 2) qui forma est venusta et decora, lepidus, festivus, pulcer, decorus. 3) in aetatis flore constitutus. ὡραῖα, τά, fructus tempestivi, aestivi.

ὡραιότης, ἡ, tempestivitas, maturitas, ut fructuum, aetatis. 2) pulcritudo et decor formae. A praec.

ὡραιόω, (ὡραῖος) maturum reddo. 2) decoro, venusto. Sed est falsa lectio Hes. Th. 903. ubi v. Ruhnken.

ὡραϊσμός, οῦ, ὁ, (ὡραΐζω) ornatus exquisitior, ad venustatem formae ostentandam.

ὡραίω, pulcrum reddo, decus et venustatem concilio. Hine verbum paragogicum ὡραΐζω. f. l. Hes. Th. 903. cf. ὡραιόω.

ὡραίως, adv. (ὡραῖος) mature.

ὡρακιάω, (ὥρα) minus bene ὡρακιάω, f. άσω, curis nimis confectus concido, Ar. Pac. 702. Ran. 481. 2) i. q. ὀχριάω, Aristaen.

ὡρακίζω, idem, Suid.

ὡράνη, ης, ἡ, tectum vel nidus hirundinum, Hesych.

ὠρανός, ὁ, Dor. p. οὐρανός, coelum.

ὡρᾶσι, vel ὥρασιν, adv. (ὥρα) opportuno tempore, ita legendum, Ar. Lys. 391. 1037. cf. Herm. epit. metr. p. XVI — XXI. Jo. Alex. τονικὰ παραγγ. p. 35, 33. ibique Dindorf p. XVI. Eandem analogiam sequitur θύρασι.

ὡρεῖον, ου, τό, (ὥρα) locus ubi servantur, v. c. fructus, ut horreum etc.

ὠρείτροφος, ον, poet. p. ὀρείτροφος.

ὦρες, v. ὤρ.

ὠρεσίδουπος, ον, (ὄρος, δουπέω) in montibus strepitum ciens.

ὡρεσιδώτης, ου, ὁ, (ὥρα, δίδωμι) temporum vicissitudines largiens, epith. Solis.

ὠρεσίλειπος, (ὄρος, λείπω) montes relinquens, pro ὀρεσίλειπος.

ὠρεσίτροφος, ον, (ὄρος, τρέφω) in montibus nutritus, pro ὀρεσίτροφος.

ὤρεσσιν, Il. 5, 486. v. ὤρ, ὄαρ.

ὤρετο, 3 sing. aor. 2 med. ab ὄρνυμι, Il.

ὠρεύω, (ὥρα) curam gero, custodio, c. acc. Hes. Th. 903. ubi v. Ruhnken.

ὠρέω, f. ήσω, (ὥρα) curo, custodio, Suid.

ὤρημα, ατος, τό, cura, custodia. A pr.

ὡρηφόρος, ον, tempestiva adferens, epith. Cereris.

ὡρία, ας, ἡ, (ὥρα) fructus maturitas. 2) venustas. dub.

ὡριάς, αδος, ἡ, adj. fem. poet. tempestiva.

ὡριαίνω, (ὡρία) decoro, venusto.

ὡριαῖος, αία, αῖον, idem quod ὡραῖος. 2) unius horae.

ὠρίζω, contr. p. ὀαρίζω, Hom. h. Merc. 58

ὡρικός, ή, όν, (ὥρα) tempestivus. 2) florens aetate ideoque venusta et decente forma conspicuus.

ὡρικῶς, adv. venuste, lepide, scite.

ὡριμάζω, f. άσω, (ὥριμος) maturesco.

ὥριμος, ον, (ὥρα) tempestivus, maturus.

ὡριμότης, ητος, ἡ, maturitas,

ὡριμόκαρπος, ον, (καρπός) maturos fructus habens, maturus.

ὤριον, adv. Ion. p. αὔριον, cras.

ὥριον, τό, i. q. ὡρεῖον.

ὥριος, ον, et ὥριος, ία, ιον, (ὥρα) tempestivus, maturus. 2) qui stato sollemnique anni tempore fieri solet.

ὄρισμα, τό, contr. p. ὀάρισμα, confabulatio inpr. amatoria.

ὡρισμένως, adv. part. pf. p. ab ὁρίζω, definite, Polyb.

ὤριστος, Ion. p. ὁ ἄριστος, Hom.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, Orion, signum coeleste. (‒ ‒ ‒ Ep. ‒ ⏑ ‒ Att.)

ὡρίως, adv. (ὥριος) tempestive. 2) venuste, eleganter.

ὡρμέαται, ὡρμέατο, 3 pl. pf. et plqpf. pass. Ion. p. ὥρμηνται, ὥρμηντο ab ὁρμάω, Hdt.

ὤρνυτο, 3 impf. med. ab ὄρνυμι, Hom.

ὡρογραφέω, f. ήσω, (ὡρογράφος) annales scribo.

ὡρογραφία, ας, ἡ, descriptio per annales A pr.

ὡρογράφος, ου, ὁ, (ὥρα, γράφω) qui res gestas describit et distinguit per quatuor anni ὥρας sive tempora, annalium scri-

ptor, qui describit quid quoque anno evenerit.

ὡρόδεσμος, ὁ, (ὥρα, δέσμος) idem quod αὐλόδετον, funiculus e culmis.

ὡροθετέω, (ὥρα, θέτης) in hora natali noto et digero.

ὡροσομεῖον, τό, f. l. p. ὡρονομεῖον.

ὡρολογέω, (ὥρα, λόγος) horas indico.

ὡρολογητής, οῦ, ὁ, horarum index. A pr.

ὡρολόγιον, ου, τό, horologium, instrumentum seu machina horas indicans.

ὡρονομεῖον, sive ὡρονόμιον, ου, τό, (ὡρονόμος) idem.

ὡρονομέω, f. ήσω, (ὡρονόμος) horas rego.

ὡρονομικός, ή, όν, horas dividens, regens, indicans.

ὡρονόμος, ον, (ὥρα, νέμω) horas regens.

ὤρορε, 3 sing. aor. cor. 2. c. redupl. ab ὄρνυμι, Hom.

ὦρος, ὁ, contr. p. ὄαρος, somnus, Sappho. 2) nox, Meinake Euphor. p. 125.

ὦρος, εος, τό, Dor. p. οὖρος, quod est Ionice i. q. ὄρος, mons.

ὧρος, ὁ, tempus, anni tempus. 2) annus. 3) plur. annales. cf. ὥρα.

ὡροσκοπεῖον, ου, τό, instrumentum seu machina, quae horarum rationem adspicientibus commonstrat. 2) instrumentum, in quo natalitias horas notant et considerant astrologi. A seq.

ὡροσκοπέω, f. ήσω, horas, item thema geneseos considero et noto.

ὡροσκόπησις, εως, ἡ, i. q. seq.

ὡροσκοπία, ας, ἡ, consideratio et notatio horarum, praesertim natalitiarum. Ab eod.

ὡροσκόπιον, τό, idem quod ὡροσκοπεῖον.

ὡροσκόπος, ου, ὁ, (ὥρα, σκοπός) qui horas vel horarum rationem observat. 2) qui natalem seu natalitiam alicujus horam, genesin s. thema genethliacum, considerat, atque inde futura praedicit. 3) ea coeli pars, quae genituram tempore ab orientali coeli parte emergit in hemisphaerium nostrum et ortus appellatur.

ὡροτρόφος, ον, (τρέφω) partibus anni quibusque bonam tempestatem largiens, epith. Solis, Orph. h. 7, 10.

ὠῤῥεῖον, τό, idem quod ὡρεῖον, horreum.

ὦρσε, 3 aor. 1. act. ab ὄρνυμι, Hom.

ὦρτο, 3 sing. aor. 2. med. ab ὄρνυμι, Hom.

ὤρυγγες, αἱ, equorum genus, Opp.

(ὠρυγή, ἡ, ὤρυγμα, τό, et ὠρυγμός, ὁ, (ὠρύω) mugitus, rugitus; ejulatus, ululatus.

ὠρυδόν, adv. (ὠρύω) cum ululatu, leporum more ululando.

ὠρυθμός, οῦ, ὁ, i. q. ὠρυγμός, ejulatus, ululatus, mugitus, latratus.

ὠρύω, it. med. ὠρύομαι, ululo, rugio, ejulo. 2) cum ejulatu defleo vel lugeo, Theocr. 1, 71. 3) alte proclamo, Pind. 4) strepo, de mari. (Ypsilon semper longum; modo Dion. Per. 83. corripitur.)

ὠρύωμα, τό, idem quod ὤρυγμα, LXX. (ῦ)

ὡρχαῖος, contr. p. ὁ ἀρχαῖος.

ὠρώρει, 3 plqpf. ab ὄρνυμι, Il. 18, 498.

ὠρωρέχαται, 3 pl. pf. pass. Ion. ab ὀρέγω pro ὀρωρεγμένοι εἰσίν.

ὠρώρυκτο, 3 sing. plqpf. pass. ab ὀρύσσω, Hdt. 1, 186.

ὥς, adv. (ὅς) sic, ita, hoc modo, hac ratione, i. q. οὕτως. Frequenter ab Homero, Epicis et Ionicis usurpatur, raro ab Atticis, apud quos tamen satis usitatae sunt formulae sequentes: καὶ ὥς, et sic, ita quoque, i. e. nihilominus tamen, Il. 1, 116. al. οὐδ' ὥς, μηδ' ὥς, ne sic quidem, i. e. non tamen, non vero, Il. 7, 263. 9, 351. al. 2) In comparationibus respondet particulae ὡς, ut, ὡς — ὥς, ut — sic, vel inverso ordine, ὥς — ὡς, sic — ut, Hom. Eaedem particulae ὡς — ὥς usurpantur etiam de rebus eodem temporis momento accidentibus, vel quarum altera alteram tam celeriter sequitur, ut nullum temporis spatium interesse videatur, v. c. ὡς ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν, ut vidit, statim eum amor cepit, Il. 14, 294. sic Theocr. 2, 82. 3) ita, exempli caussa, verbi gratia, Od. 5, 121. 125. 129. 4) Etiam particula ὡς, (de qua vide statim,) ubi nomini postponitur, accentu notatur ὥς, e. g. θεὸς ὥς τίετο δήμῳ, Il. 5, 78. frequens hic usus ap. Hom.; rara ejus ap. Hdt. exempla, ap. Atticos nulla.

I. ὡς, adv. inserviens comparationi, ut. Simplicissimus ejus usus est ubi respondet particulae ὥς vel οὕτως, ut — sic, de quo vide ὥς, 2. In enunciatione interposita est, sicut, uti, quemadmodum. τὴν ἐπιστολὴν δίδωσι πιστῷ ἀνδρί, ὡς ᾤετο, quemadmodum existimabat, ut putabat, Xen. ἄρχειν ἀξιώτατος, ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, sicuti ab omnibus conceditur, id. Huc pertinent formulae notissimae ὡς εἰκός, ut aequum est; ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ut mihi videtur, ὡς ἔοικε, ut videtur, ὡς ἐγῷμαι, ut ego opinor: vel in oratione obliqua ὡς σφισι ἐδόκει, quemadmodum ipsis videretur, Xen. Cyr. 5, 2, 4. In horum formularum multis ὡς etiam omitti potest, v. Schaef. ad Bos. ell. p. 782. In his verbum interdum omittitur, ὡς ἐμοί, ὥς γ' ἐμοί, ὥς γ' ἐμοὶ ἀρεστή, sc. δοκεῖ, ut mihi videtur, meo judicio, v. Valck. Hipp. 324. Interdum est: secundum, utpote, et ponitur eo modo, quo ut in loco Ciceronis Brut. 7. "opinio est Pisistratum et Solonem posteaque Clisthenem multum, ut temporibus illis, valuisse dicendo." Βρασίδας, ὡς Λακεδαιμόνιος, οὐκ ἀδύνατος ἦν λέγειν, ut Lacedaemonius, i. e. si cogites eum fuisse Lacedaemonium, Thuc. τοξόται γένοιντ' ἄν, ὡς ἐπὶ τῆς ὑμετέρας, κἂν ἐξακισμύριοι, ut in provincia hac conscribi et colligi possunt, s. pro ratione nostrae provinciae, Xen. Cyr. 2, 1, 6. ὡς ἐμοί, pro meis viribus, Plat. ὡς ἀπ' ὀμμάτων, secundum speciem. ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, pro eo quod R. erat, Hdt. 2, 135. cf. 2, 8. 4, 99. ὡς κατ' ἄνθρωπον, pro humana ratione. ἱκανῶς εἴρηται, ὡς ἐν εἰδόσιν, ut coram gnaris, i. e. quum gnari harum rerum sint ii, coram quibus dicitur. τοὺς πολεμίους ἐπίσταμαι ἰδιώτας ὄντας, ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἀγωνίζεσθαι, scio hostes pugnandi paene ignaros esse, si nobiscum comparentur, Xen. Cyr. 1, 5, 11. ὡς ἐμῇ δόξῃ, secundum meam opinionem. Eadem ratione dicitur ὡς ἕκαστοι, pro se quisque, καὶ οἱ μὲν ἐπλανήθησαν ὡς ἕκαστοι, sc. ἐπλανήθησαν, illi errabant, prout quisque errabat, i. e. quisque pro se, Thuc. 5, 4. cf. 1, 3. ὡς ἑκάτεροι, id. 3, 74. 2) tanquam, χρῆσθαί τινι ὡς πολεμίῳ, hostiliter agere cum aliquo, Xen. ὡς φύλακα συμπέμψας αὐτόν, (tanquam) custodem, Hdt. σὺν ὑμῖν ὡς πιστοῖς, vobiscum, qui fideles estis, Xen. ὡς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νόμον, legem ferunt tanquam maximum bonum i. e. existimantes fore ut maximum inde exsistat bonum, Plat. θαυμάζονται ὡς σοφοὶ γεγενημένοι, tanquam qui sapientes facti fuerint, Xen. Cyr. 1, 1, 1. πάντα ποιοῦσιν ὡς οὐδ' ἂν ἄλλως ἀξιόλογοι γενόμενοι, tanquam aliter sermone digni esse non possint, Xen. Mem. 4, 2, 6. Sic inprimis frequenter jungitur cum participiis, ubi per quasi reddi debet: ὡς οὐδὲν θαυμάζοντες, quasi nihil admirarentur, ut nihil viderentur admirari, Xen. Cyr. 8, 1, 42. κατελείπετο ὡς νοσῶν, quasi aegrotaret. ὁ στρατὸς οὕτως εἶχε τὴν γνώμην, ὡς ἤδη παντελῶς ἐκρατηκὼς καὶ οὐδὲν ἔχων τὰ τῶν πολεμίων, ut putaret se vicisse, Xen. Cyr 6, 2, 8. Eodem modo jungitur ὡς cum casibus absolutis, et quidem a) cum nominativis absolutis verborum impersonalium, ὡς μέλον αὐτοῖς, quia ipsis esset curae, Xen. Cyr. 5, 2, 24. ὡς δέησον ἀγωνίζεσθαι, quasi pugnandum foret, ib. 6, 1, 26. cf. 1, 6, 12. b) cum genit. absol. ὡς εἰρήνης οὔσης, quia pax esset, Xen. Cyr. 3, 3, 4. ὡς ἠδικηκότος ἐμοῦ μεγάλα, quum magnae exstiterim injuriae auctor, ib. 6, 1, 37. cf. 7, 5, 35. 8, 5, 8. ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος, persuasum tibi habens me vera dicturum, Xen. Cyr. 3, 1, 9. c) cum accus. absol. ὡς παυσομένους τοῦ διωγμοῦ, rati fore, ut absisterent a persecutione, Xen. Cyr. 1, 4, 21. cf. 1, 4, 23. 6, 1, 35 5, 5, 47. 6, 1, 10. — Additur participio futuri ad consilium indicandum, ὡς θηράσων, venaturus, ut venaretur, Xen. Cyr. 1, 4, 16. ὡς παίσων, ut feriret, ib. 4, 1, 3. — 3) Cum numeralibus ὡς est circiter, fere, ad, Xen. Cyr. 4, 2, 1. 5, 13. — 4) Non multum diversa significatione ὡς jungitur cum adverbiis et cum formulis quibusdam adverbiorum vim habentibus, v. c. ὡς ἀληθῶς, revera. (sed proprie ὡς ἀληθῶς non est revera, sed potius: fere ita, ut id esse solet, quod revera appellamus; ita ut ὡς ἀληθῶς non simpliciter, sed cum dubitatione quadam et modeste affirmet. Aliter tamen explicat Passovius, cui ὡς ἀληθῶς est quam vere! cf. n. 7.) Sic etiam c. compar. ὡς ἀληθεστέρως, verius, Plat. de rep. p. 347. e. ὡς τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plerumque, maxima ex parte, ut plurimum. ὡς τὰ πολλά, frequentissime, saepissime, plerumque. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πάντες, prope universi, plerique omnes. 5) Cum superlativis tam adj. quam adverb. habet vim augendi et respondet Latino quam. ὡς τάχιστα, quam celerrime, quam primum. it. addito verbo: ὡς ἠδύνατο τάχιστα, quam primum poterat, Xen. Cyr. 3, 2, 14. cf. 5, 4, 3. ita ὡς δυνατὸν οἰκειότατα, Isocr. ὡς οἷόν τε μάλιστα, ὡς οἷόν τε πλεῖστον, Plat. συνάγει στράτευμα ὡς πλεῖστον, quam maximas copias cogit. ὡς μάλιστα, quam maxime. ὡς ῥᾶστα, quam facillime. Eodem modo usurpatur ὅτι, quod aliquoties abundanter additur ὡς ὅτι μάλιστα, Plat. legg. 10. p. 908. A cf. Jacobs. ad Achillem p. 673. 694. Interponitur praepositio: ὡς ἐν βραχυτάτοις, quam brevissimis verbis, Antiph. cf. Poppo obs. Thuc. p. 221. Nonnunquam sic reperitur sine superlativo, ut ὡς ἂν δυνάμεθα, quantum poterimus, Xen. Cyr. 1, 4, 25. 6) Ad simulationem et consilium exprimendum saepe legitur ante praepositiones ἐπί, πρός, εἰς, e. g. πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, simulas te domum navigare, Soph.

Phil. 58. Sed alibi ὡς istis praepositionibus additum nihil exprimit, nisi ut consilium cum motu in locum conjunctum ante oculos ponat, vel praepositioni latiorem significatum tribuat, ut ὡς πρὸς τὸ ὄρος, versus montem, in regionem montis. (contra πρὸς τὸ ὄρος, ad montem.) Hinc factum est, ut ὡς etiam pro his ipsis praepositionibus adhibeatur, et quidem de animantibus, ὡς τὸν ὅμοιον, Od. 17, 218. ὡς ἐμέ, Xen. Cyr. 1, 3, 14. ὡς αὐτόν, ib. 4, 6, 11. ὡς ἐκεῖνον ἰέναι, ib. 5, 5, 1. ὡς Γαδάταν ἀποπέμπειν, ib. 5, 4, 17. Raro ponitur de inanimatis, ut ὡς τὰ φρούρια, Xen. Cyr. 5, 4, 12. ὡς τὸν Πειραιᾶ, Xen. Mem. 2, 10, 5. cf. Thom. M. s. v. Inconsiderate Valckenarius, Hemsterhusius aliique ita dici negarunt, cf. Poppo observ. Thuc. p. 222. Doederlein in symbolis philol. Helvet. I. p. 303 seq. Hoc ὡς atque illud de quo sub n. 3. egimus plane diversum a reliquis et vocabulis ἕως et usque cognatum esse parum probabiliter statuit Kuenerus. Rarior est particulae ὡς usus ante ἀπό, παρά c. gen., ἐκ, ut ἥκει ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς, Plat. rep. 1. p. 327. c. ὡς ἐκ κακῶν ἐγείρῃ, Hdt. 8, 101. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοίμεθα; Soph. Aj. 537. in quibus et sim. rem non vere ita se habere, sed tantum ita cogitari vel poni indicat. 7) In exclamationibus augendi vim habet et gradum indicat, Lat. quam, quantopere. ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, quam imprudentis animi eras, Il. 21, 441. ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, quam urbanus iste est, Plat. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, quantopere mihi semper ex calamitate nascitur calamitas, Il. 19, 290. ὡς ἄρα φλυαροῦμεν, quantopere igitur nugamur, Xen. Adverbiis postponitur, θαυμαστῶς vel θαυμασίως ὡς, mirum quantum! ὑπερφυῶς ὡς, immane quantum! it. interpositis vocibus quibusdam θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς, Plat. Phaed. p. 95. a. cf. Alcib. 2. p. 147. c.

II ὡς, Conjunctio, 1) temporalis, ut, quum, ubi, postquam, i. q. ἐπεί, ἐπειδή. ὡς δὲ εἶδον ἔλαφον, ἐδίωκον, ubi autem vidit, Xen. Cyr. 1, 4, 8. Sequente optativo est quoties, ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, οἰκήματα οὔτε κατέβαλλεν, οὔτε ἐνεπίμπρη, Hdt. 1, 17. In oratione obliqua ponitur etiam c. inf. ὡς δὲ αὐτὸν εἰπεῖν, quum autem diceret, Xen. Apol. 5, ubi pendet infinitivus a praegresso ἔφη. Sequente εὐθύς est simulac, ὡς εἶδον αὐτούς, εὐθὺς ἔφυγον, simulac viderunt, confestim aufugerunt, Xen. Cyr. 1, 4, 20. 2) caussalis, quia, quoniam; nam, quippe: a temporis enim notione facile transit in notionem caussae, ut similes particulae ἐπεί, ἐπειδή, et Lat. quum. ὡς θέρος ἦν, quia aestas erat, Xen. Cyr. 4, 2, 29. θάρσει, ὡς οὐδένα ἀποπέμψεται, neminem enim dimittet, Xen. cf. Eur. Phoen. 857. 1093. In oratione obliqua vel ubi aliena sententia refertur, construitur cum opt. 3) explicativa, idem quod ὅτι, ubi Latine reddendum est per accus. c. inf. δῆλον ὡς ἀπείρως ἔχουσιν, οἶδ' ὡς φανεῖται, Xen. Alternant ὡς et ὅτι, Poppo Xen. Cyr. 5, 3, 30. Heindorf. Plat. Hipp. maj. p. 281. Ex constructione c. ὡς transitur in acc. c. inf. Hdt. 1, 82. 8, 118. cf. Matthiae gr. gramm. p. 724. Hoc sensu per mutatam structuram legitur etiam ante infin. et partic. v. Poppo ad Xen. Cyr. 2, 3, 3. item ante imperat. v. idem ad 2, 3, 21. item sequente oratione recta, ubi redundare videtur, σὺ δ' εἶπας ἅπερ γ' ἐβούλου, ὡς ἔγωγε οὐκ ἄξω, dixisti pro lubitu, te eum non esse abducturum s. „non abducam eum.“ Xen. exp. 5, 8, 10. cf. ὅτι. 4) finalis, idem quod ἵνα, ὅπως, ut, quo. Construitur cum opt., cum opt. et ἄν, cum conjunct., cum conj. et ἄν, et c. indic. fut. post verba curandi et sim. Praeligitur vero etiam infinitivo consilium significanti; v. Herm. Vig. p. 900. cujus generis sunt satis usitatae formulae ὡς εἰπεῖν, ut ita dicam; ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὡς συντόμως εἰπεῖν, ὡς συνελόντως εἰπεῖν, ut breviter dicam. ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι, ut inter nosmet ipsos dictum sit. ὡς εἰκάσαι, ὡς ἐπεικάσαι, ὡς ἀπεικάσαι, ut conjecturam proferam, quantum conjectura assequi licet. Post verba timendi ὡς οὐ valet ne non s. ut, μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἥδιστα καθευδήσετε, Xen. Cyr. 6, 2, 30. contra ὡς, ne, μὴ φοβοῦ, ὡς ἀπορήσεις, ib. 5, 2, 11. Soph. El. 1426. cf. Schaeferi mel. p. 113. Memorabile est ὡς finale post verbum monendi, ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω, Eur. Phoen. 92. ubi v. Pors. Elliptice usurpatur ὡς τί; sc. γίγνηται, i. e. cur, quare, Eur. Phoen. 624. Or. 794. Huc pertinent loci, in quibus per utinam redditur, ut ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, Od. 1, 47. plene ἐθέλω, ὡς ἀπόλοιτο, cupio ut pereat, quod idem valet atque: utinam pereat. cf. Il. 18, 107. 22, 286. Soph. El. 126. et addita negatione ὡς μὴ θάνοι, Od. 15, 359 utinam ne moriatur. 5) consecutiva, idem quod ὥστε, ita ut, post οὕτως aliaque demonstrativa et post comparativos, ubi est quam ut. Construitur cum indic. οὕτως ἐβοήθησας ὡς σέσωσμαι, ita me adjuvisti, ut servatus sim, Xen. ὀλίγοι ἐσμὲν ὡς ἐγκρατεῖς εἶναι, (positivus sensu comparativi) pauciores sumus quam ut, id. Cyr. 4, 5, 15. cum infin. εὖρος ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ, Hdt. 7, 24. Negativo sensu dicitur ὡς μή. Nota. Proprie ὡς adverbium non diversum est a conjunctione, sicuti etiam Lat. quod relat. et particula una eademque vox est, neque ut conjunctio differt origine ab adverbio. Sed ut diversi hujus voculae usus melius perspicerentur et reperiri possent a tironibus, noluimus utrumque ὡς conjungere, sperantes fore, ut, qui nostra attente perlegerint, sponte sua quid utrique commune sit intelligant. Idem valet de ὥστε I. et II. Arcto etiam cognationis vinculo ὡς continetur cum ὥς, quemadmodum enim illud a relativo ὅς factum est, ita hoc ab ὅς demonstrativo.

III. ὥς, Dor. p. οὗ, ubi, Theocr. 1, 13. 5, 100, 103. ep. 4, 1.

ὦς, ὠτός, τό, auris. Dor. pro οὖς.

ὦσα, aor. 1 act. Ep. et Ion. p. ἔωσα ab ὠθέω, Hom.

ὡσάν, rectius scribitur ὡς ἄν, 1) ut, cf. ὡς, II. 4. 2) ὡς ἄν, pro ἕως ἄν, dum, donec, ap. Soph. et Eur. reperiri existimarunt nonnulli, sed vid. supra ὡς, II. 4. et Porson. ad Eur. Phoen. 89.

ὡσανεί, rectius ὡς ἂν εἰ, prout, tanquam, quasi, perinde ac si.

ὤσασκε, 3 aor. 1. act. Ep. p. ἔωσε, ὦσε ab ὠθέω.

ὡσαύτως, adv. (ὡς, αὕτως) similiter, simili modo vel ratione, eodem modo.

ὦσδε, Dor. p. ὦζε, 3 sing. impf. ab ὄζω.

ὡσεί, vel ὡς εἰ, adv. quasi, tanquam, perinde, velut. 2) circiter, ferme.

ὡσεπιτοπολύ, rectius ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ut plurimum.

ὦσιν, dat. pl. ab οὖς, Od.

ὦσις, ιος, ἡ, idem quod ὤθησις, et ab eod.

ὡσιωμένως, adv. (ὁσιόω) sancte, pure.

ὥς κε vel ὥς κεν, Ep. pro ὡς ἄν.

ὦσμαι, pf. pass. ab ὠθέω, part. ὠσμένος.

ὠσμός, οῦ, ὁ, (ὠθέω) i. q. ὤθησις: impulsus, eversio.

ὥσπερ, adv. (ὡς, περ) ut, quemadmodum, in comparatione Il. 4, 203. Od. 2, 37. al. Interponuntur aliae voculae, ut ὡς σύ περ, ὡς τοπάρος περ, cf. Herm. ad Hom. h. Ap. 345. Refertur ad praegressum ὣς δ' αὔτως, Hes. Th. 402. Frequenter additur γέ, ὥσπερ γε, ὥσπερ γε καί, Xen. Cyr. 1, 6, 34. 2, 1, 27. 3, 9. Hier. 1, 24. 6, 15. Ar. Nub. 673. cf. Heindorf ad Plat. Phaed. p. 73. D. Reisig. conj. Ar. p. 257. 2) veluti, exempli caussa, Xen. Cyr. 5, 1, 10. 3) quasi, propemodum, Plat. Cratyl. p. 384. c. Xen. Cyr. 4, 1, 13. 4) Cum partic. eodem modo jungitur ut ὡς, q. v.

ὡσπερεί, adv. ferme, quasi, tanquam.

ὡσπερανεί, adv. quasi, perinde ac si.

ὡσπερεί, adv. veluti, quasi.

ὡσπεροῦν, adv. idem.

I. ὥστε, adv. ut, sicut, in comparationibus, Hom. sic etiam aliquoties ap. Atticos, Ar. Eccl. 783. Thuc. 7, 24. 2) tanquam, utpote, ὥστε θεός, Il. 3, 381. cf. Hdt. 5, 101. — Schaeferus ad schol. Ap. Rh. p. 299. ὥστε in hac potestate 1. 2. disjunctim exarandum censet ὥς τε, quod necessarium non est. 3) ergo, itaque, quare, ita, Xen. Cyr. 1, 3, 18.

II. ὥστε, Conjunctio consecutiva, ita ut, sequente infin. vel indic. Infinitivus sequitur, ubi consecutio ut possibilis, verisimilis, in cogitatione posita refertur, e. g. κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν, ὥστε καὶ τοὺς πολεμίους ἀκούειν, ut audire possent, Xen. (Si hostes clamorem re vera exaudivisse dicendum esset, poneretur ἤκουσαν.) Contra ubi res vera facta esse memoratur, ponitur indic., v. c. οὕτως ἥσθη τῇ τότε θήρᾳ, ὥστε ἀεὶ συνεξῄει, tantopere gavisus est illa venatione, ut semper simul exierit, i. e. quoniam gavisus est, semper exiit, Xen. cf. Rostii gramm. gr. §. 125, 8. p. 500. seq. In enunciatione hypothetica ὥστε ponitur cum opt., ut εἴ τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ, ὥστε κάκιον τὸ σῶμα ἔχοι, Xen. oecon. 1, 13. Notandum est, ὥστε consecutivum per mutatam structuram legi etiam ante participium, quemadmodum similem usum in ὡς explicativo II. 3. notavimus, e. g. φαίνονται δ' ὑμῶν οἱ πρόγονοι τοσοῦτον πάντων διενεγκόντες, ὥσθ' ὑπὲρ μὲν Ἀργείων δυστυχησάντων Θηβαίοις ἐπιτάττοντες, etc. Isocr. Paneg. p. 53. H. Steph. quem locum, a me in annotatione crit. p. 49. particulae ὥστε ejectione male tentatum, recte explicuit omnium primus Censor eruditus in Literaturblatt d. Schulzeitung 1826. No. 27. p. 210. 2) Post comparativos ἢ ὥστε, quam ut, μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν, miseriae majores quam ut lugeri possent, Hdt. 3, 14. Ita interdum etiam post positiv. omisso ἤ, Xen. Mem. 3, 13. 3. ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι, i. q. ψυχρότερον ἢ ὥστε λούσασθαι. 3) Redundare videtur ante infin. ex